

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Contents

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ	25
1. Chương 1: Tai Nạn Trong Đêm Giáng Sinh.	26
2. Chương 2: Trợ Lý Quân Lí.	29
3. Chương 3: Triển Lâm Châu Báu.	32
4. Chương 4: Đồ Thạch Phong Ba. (Thượng)	35
5. Chương 5: Đồ Thạch Phong Ba. (Hạ).	37
6. Chương 6: Cao Cấp Bằng Chứng Hoàng Dương Lục.	40
7. Chương 7: Hình Ảnh Lập Thể.	44
8. Chương 8: Tìm Được Nguyên Nhân.	47
9. Chương 9: Lại Tăng.	50
10. Chương 10: Hội Triển Lâm Kết Thúc.	52
11. Chương 11: Cướp Bóc. (1)	55
12. Chương 12: Cướp Bóc. (2)	58
13. Chương 13: Kim Cương Biến Mất. (1)	60
14. Chương 14: Kim Cương Biến Mất. (2)	63
15. Chương 15: Dưới Giường Có Báu Vật.	65
16. Chương 16: Lọ Thuốc Hít Bằng Phỉ Thúy. (1)	67
17. Chương 17: Lọ Thuốc Hít Bằng Phỉ Thúy. (2)	69
18. Chương 18: Hà Lão Kể Chuyện Xưa.	72
19. Chương 19: Lý Thành Kích Động.	75
20. Chương 20: Trường Học Tư Nhân.	77
21. Chương 21: Thúy Ngọc Hiên.	80
22. Chương 22: Hiệp Hội Ngọc Thạch. (thượng)	82
23. Chương 23: Hiệp Hội Ngọc Thạch. (trung)	85
24. Chương 24: Hiệp Hội Ngọc Thạch. (hạ)	87
25. Chương 25: Lại Đồ Tăng. (1)	89
26. Chương 26: Lại Đồ Tăng. (2)	91
27. Chương 27: Lại Đồ Tăng. (3)	93
28. Chương 28: Lại Đồ Tăng. (4)	95
29. Chương 29: Bảo Bối Trong Đá Kê Chân. (1)	98
30. Chương 30: Bảo Bối Trong Đá Kê Chân. (2)	100
31. Chương 31: Bảo Bối Trong Đá Kê Chân. (3)	103
32. Chương 32: Bảo Bối Trong Đá Kê Chân. (4)	105
33. Chương 33: Bảo Bối Trong Đá Kê Chân. (5)	107
34. Chương 34: Bảo Bối Trong Đá Kê Chân. (2)	109
35. Chương 35: Mất Nhiều Hơn Được.	112
36. Chương 36: Triệu Lão.	114
37. Chương 37: Hỏa Oán Thạch	117
38. Chương 38: Đồ Sứ Thời Thanh	120
39. Chương 39: Giá Trị Của Cổ Mộ	122
40. Chương 40: Giải Quyết Vấn Đề	124
41. Chương 41: Đi Công Tác.	127

42. Chương 42: Thành Đồ Cổ Trịnh Châu.	129
43. Chương 43: Dân Quốc Thạch Điêu.	131
44. Chương 44: Bạn Học Cũ.	134
45. Chương 45: Kê Huyết Thạch. (thượng)	136
46. Chương 46: Kê Huyết Thạch. (hạ)	138
47. Chương 47: Tư Mã Đến.	141
48. Chương 48: Thị Trường Nguyên Vật Liệu. (1)	143
49. Chương 49: Thị Trường Nguyên Vật Liệu. (2)	146
50. Chương 50: Thị Trường Nguyên Vật Liệu. (3)	148
51. Chương 51: Thị Trường Nguyên Liệu. (4)	151
52. Chương 52: Thị Trường Nguyên Liệu. (5)	153
53. Chương 53: Thị Trường Nguyên Liệu. (6)	155
54. Chương 54: Thị Trường Nguyên Liệu. (7)	158
55. Chương 55: Thị Trường Nguyên Liệu. (8)	160
56. Chương 56: Mua Nguyên Vật Liệu.	162
57. Chương 57: Cảm Giác Đặc Biệt.	165
58. Chương 58: Năng Lực Đề Thăng.	167
59. Chương 59: Thua Trắng. (thượng)	170
60. Chương 60: Thua Trắng. (hạ)	172
61. Chương 61: Kê Trảo Lưu.	175
62. Chương 62: Xuất Hiện Lục Sắc Rời.	178
63. Chương 63: Đại Tăng.	180
64. Chương 64: Vợ Quản Nghiêm Ngặt.	183
65. Chương 65: Coi Thường.	185
66. Chương 66: Mua Xe (1).	188
67. Chương 67: Mua Xe (2).	190
68. Chương 68: Chợ Quỷ (1).	192
69. Chương 69: Chợ Quỷ (2).	194
70. Chương 70: Chợ Quỷ (3).	195
71. Chương 71: Chợ Quỷ (4).	197
72. Chương 72: Yêu Cầu.	199
73. Chương 73: Nhân Lúc Cháy Nhà Đi Hôi Cửa.	202
74. Chương 74: Hồng Phỉ.	204
75. Chương 75: Yêu Cầu.	207
76. Chương 76: Tiệc Mừng Thọ. (thượng)	209
77. Chương 77: Tiệc Mừng Thọ. (hạ)	212
78. Chương 78: Gian Xảo.	214
79. Chương 79: Bồ Đào Mỹ Tửu Dạ Quang Bôi.	217
80. Chương 80: Lễ Vật Của Anh.	221
81. Chương 81: Thật Thần Bí.	223
82. Chương 82: Ngọc Cổ Truyền Thế. (ngọc Cổ Gia Truyền)	227
83. Chương 83: Chu Chí Tường.	230
84. Chương 84: Thân Phận Của Hà Lão.	233
85. Chương 85: Nhìn Ra Được Điều Gì.	236
86. Chương 86: Ý Nghĩ Của Hà Lão.	239
87. Chương 87: Mua Phòng.	243
88. Chương 88: Lưu Cương.	246
89. Chương 89: Giải Quyết Vấn Đề Nan Giải.	249
90. Chương 90: Công Nhận.	252
91. Chương 91: Tụ Họp.	255
92. Chương 92: Ngọc Quan Âm.	258
93. Chương 93: Thiên Niên Ngọc Đỏ.	262
94. Chương 94: Đấu Ngọc.	265
95. Chương 95: Sự Lựa Chọn Đầu Tiên.	268

96. Chương 96: Gặp Lại Thẩm Hạo.	271
97. Chương 97: Tử Cương Ngọc.	274
98. Chương 98: Đúng Là Đồ Dởm.	278
99. Chương 99: Rừng Nguyên Liệu.	281
100. Chương 100: Khởi Đầu Tốt Đẹp.	284
101. Chương 101: Vinh Dự Tập Thể.	287
102. Chương 102: Thủy Tinh Chủng Xuất Hiện.	291
103. Chương 103: Lật Ngược Tình Thế.	293
104. Chương 104: Lật Ngược Tình Thế. (2)	297
105. Chương 105: Lật Ngược Tình Thế. (3)	300
106. Chương 106: Lật Ngược Tình Thế. (4)	303
107. Chương 107: Bán Đấu Giá Phỉ Thúy.	305
108. Chương 108: Viên Phỉ Thúy Có Giá Trên Trời.	308
109. Chương 109: Truyền Nhân Phỉ Thúy Vương.	312
110. Chương 110: Lần Đầu Giao Phong.	315
111. Chương 111: Nhất Định Là Trùng Hợp.	319
112. Chương 112: Tráo Đắc Trụ *	322
113. Chương 113: Địa Vị Quá Lớn.	326
114. Chương 114: Cực Phẩm Lam Tinh Linh.	329
115. Chương 115: Là Ta Đoán Được.	333
116. Chương 116: Gia Tộc Thiệu Thị.	337
117. Chương 117: Công Ty Bán Đấu Giá.	340
118. Chương 118: Nghìn Dặm Cứu Người.	344
119. Chương 119: Gia Tinh Quan Diêu.	347
120. Chương 120: Lý Dương Nhượng Bộ.	351
121. Chương 121: Đại Minh Tuyên Đức Lô.	355
122. Chương 122: Ai Sửa Mái Nhà Dột?	358
123. Chương 123: Tất Cả Đều Ngóng Trông Lý Dương Trở Về.	362
124. Chương 124: Không Làm Mọi Người Thất Vọng.	365
125. Chương 125: Đãi Ngộ Đặc Thù.	369
126. Chương 126: Đồ Khóa Rời.	373
127. Chương 127: Quán Quân Minh Dương.	376
128. Chương 128: Lòng Bàn Tay Biến Dị.	380
129. Chương 129: Kê Huyết Thạch Uyên Ương Phối.	383
130. Chương 130: Tuyên Đức Đại Ang.	387
131. Chương 131: Kỳ Tích Thực Sự Xuất Hiện Rồi.	391
132. Chương 132: Noãn Bạch Dứ Từ Oản.	394
133. Chương 133: Người Nào Nặng Hơn Một Chút.	398
134. Chương 134: Lần Đầu Gặp An Văn Quân.	401
135. Chương 135: Đồ Thạch Mặt Ngoài Biến Dị.	405
136. Chương 136: Về Nhà Giải Thạch.	408
137. Chương 137: Phỉ Thúy Hình Cá Vàng.	412
138. Chương 138: Người Yêu.	415
139. Chương 139: Ra Đi Vinh Quang.	419
140. Chương 140: Về Nhà Gặp Tập Kích. (1)	422
141. Chương 141: Về Nhà Gặp Tập Kích. (2)	425
142. Chương 142: Về Nhà Gặp Tập Kích. (3)	429
143. Chương 143: Về Nhà Bị Tập Kích. (4)	432
144. Chương 144: Tin Tức Của Vương Giai Giai.	436
145. Chương 145: Chủ Tịch Trẻ Tuổi.	439
146. Chương 146: Tiểu Ma Đầu Bên Người Vương Giai Giai.	443
147. Chương 147: Gặp Lại Hà Lão.	446
148. Chương 148: Yêu Cầu Của Hà Lão.	450
149. Chương 149: Thanh Danh Lan Xa.	454

150. Chương 150:	Phương Tịch Kiếm.	457
151. Chương 151:	Cổ Kiếm Chi Tranh. (thượng)	461
152. Chương 152:	Cổ Kiếm Chi Tranh. (trung)	464
153. Chương 153:	Cổ Kiếm Chi Tranh. (hạ)	467
154. Chương 154:	Chiếm Lừa Lớn.	470
155. Chương 155:	Nguyệt Ảnh Đăng Thất Truyền.	473
156. Chương 156:	Nhật Tiệp Nghi Ở Quang Vinh Bảo Trai.	476
157. Chương 157:	Cái Chén Nhỏ Kỳ Lạ.	479
158. Chương 158:	Hà Lão Rung Động.	483
159. Chương 159:	Xuất Xứ Của Cái Chén Nhỏ.	486
160. Chương 160:	Kiểm Tra Ngọc.	489
161. Chương 161:	Giữ Thẻ Diện.	492
162. Chương 162:	Đổi Chiều Thật Giả.	495
163. Chương 163:	Tiền Công, Phan Gia Viên.	499
164. Chương 164:	Mã Mập Muốn Chiếm Tiệp Nghi.	502
165. Chương 165:	Đổ Thạch Ở Phan Gia Viên.	505
166. Chương 166:	Cao Thủ Giải Thạch Chuyên Nghiệp.	508
167. Chương 167:	Khối Nguyên Thạch Trị Giá Một Triệu.	512
168. Chương 168:	Cao Băng Chủng Màu Vàng Chanh.	515
169. Chương 169:	Lý Dương - Một Cái Tên Quen Thuộc.	518
170. Chương 170:	Muốn Có Phỉ Thúy.	522
171. Chương 171:	Chào Mừng Lý Cổ Vấn.	525
172. Chương 172:	Thành Ý Của An Thị.	529
173. Chương 173:	Lý Giáo Sư - Lý Lão.	533
174. Chương 174:	Đồ Cổ Văn Châu.	536
175. Chương 175:	Mua Tranh Cổ.	539
176. Chương 176:	Thiếu Chút Nữa Là Bị Người Khác Lừa.	542
177. Chương 177:	Cậu Và Chuyên Gia Cổ Ngọc Lý Dương Cùng Tên.	545
178. Chương 178:	Choáng Váng Đầu.	549
179. Chương 179:	Chính Tông Tuyên Đức Lô.	552
180. Chương 180:	Hắn Chính Là Chuyên Gia Cổ Ngọc Lý Dương.	555
181. Chương 181:	Lại Bị Lý Dương Đã Kích.	558
182. Chương 182:	Gặp Lại An Văn Quân.	561
183. Chương 183:	Chợ Đen Nghiễm Châu.	564
184. Chương 184:	Dụng Ý Của An Văn Quân.	567
185. Chương 185:	Cạnh Tranh.	570
186. Chương 186:	Cái Chén Không Ai Muốn.	573
187. Chương 187:	Chuyên Gia Đổ Thạch An Thị. (thượng)	576
188. Chương 188:	Chuyên Gia Đổ Thạch An Thị. (hạ)	579
189. Chương 189:	Đổ Thạch Với Chuyên Gia.	582
190. Chương 190:	Tặng Giá.	586
191. Chương 191:	Ba Lần Cắt Ba Lần Tặng.	589
192. Chương 192:	Quái Quái Thai.	592
193. Chương 193:	Bức Họa “liêu Trai Hành Lạc”.	596
194. Chương 194:	Người Tốt Có Báo.	599
195. Chương 195:	Trở Lại Minh Dương.	603
196. Chương 196:	Cải Biến.	606
197. Chương 197:	Chợ Đồ Ngọc Bình Châu.	609
198. Chương 198:	Phỉ Thúy Khoai Lang.	612
199. Chương 199:	Không Học Qua Chạm Trổ.	616
200. Chương 200:	Tác Phẩm Phong Dao.	619
201. Chương 201:	Kho Nguyên Thạch.	622
202. Chương 202:	Chọn Nguyên Thạch.	625
203. Chương 203:	Kinh Hỉ Khu Phế Thái.	628

204. Chương 204: Ai Giải Ra Thủy Tinh Chũng Trước Tiên.	632
205. Chương 205: Liên Tục Không Có Gì.	635
206. Chương 206: Can Thanh, Dương Lục.	639
207. Chương 207: Đều Tăng.	642
208. Chương 208: Liên Tục Ra Kim Ti Chũng.	645
209. Chương 209: Buổi Đấu Giá.	649
210. Chương 210: Tăng Chín Lần.	652
211. Chương 211: Người Thắng Lớn Nhất.	655
212. Chương 212: Chợ Đồ Cổ Về Đêm.	659
213. Chương 213: Bính Từ.	662
214. Chương 214: Phong Dao Lạc Khoản.	665
215. Chương 215: Nhà Sư Tầm Khu Bình Dân.	668
216. Chương 216: Không Có Lý Dương Thật Thảm Hại.	672
217. Chương 217: Lễ Hội Bình Châu	675
218. Chương 218: Minh Tiêu, Âm Tiêu, Trực Tiếp Giao Dịch.	678
219. Chương 219: Buôn Bán Lỗ Vốn.	681
220. Chương 220: Ngọc Lục Bảo Thủy Tinh Chũng.	684
221. Chương 221: Cuối Cùng Cũng Nằm Trong Tay	688
222. Chương 222: Trò Chơi Của Kẻ Điên	691
223. Chương 223: Đốt Pháo Khi Trúng Lớn.	695
224. Chương 224: Điều Này Là Không Thể	698
225. Chương 225: Cùng Nhau Chúc Mừng	702
226. Chương 226: Lại Thua Rồi.	705
227. Chương 227: Đánh Cược.	708
228. Chương 228: Cuộc Đấu Giá Minh Tiêu.	712
229. Chương 229: Cuộc Đấu Giá Minh Tiêu (2).	715
230. Chương 230: Cuộc Đấu Giá Minh Tiêu (3)	719
231. Chương 231: Cuộc Đấu Giá Minh Tiêu. (4)	722
232. Chương 232: Cuộc Đấu Giá Minh Tiêu. (5)	725
233. Chương 233 : Giải Thạch. (1)	728
234. Chương 234: Giải Thạch (2)	731
235. Chương 235: Giải Thạch (3)	734
236. Chương 236: Giải Thạch (4)	738
237. Chương 237: Mùa Thu Hoạch Lớn.	741
238. Chương 238: Phản Ứng Của An Thị Và Thiệu Thị.	744
239. Chương 239: Lên Báo Rồi.	748
240. Chương 240: Sang Dala.	751
241. Chương 241: Có Ý Tốt.	754
242. Chương 242: Người Bán Nguyên Thạch Tích Cự.	757
243. Chương 243: Càng Lau Càng Sáng.	761
244. Chương 244: Tôi Thua Rồi	764
245. Chương 245: Nguyên Thạch	768
246. Chương 246: Khối Minh Tiêu Tệ Nhất.	771
247. Chương 247: Thiệu Gia Hào Phóng.	774
248. Chương 248: Dùng Âm Tiêu Để Học Hỏi.	777
249. Chương 249: Cao Cấp Huyết Mỹ Nhân.	781
250. Chương 250: Cạnh Tranh Công Bằng.	784
251. Chương 251: Đè Ép Dáng Bệ Vệ Của Hãn. (1)	787
252. Chương 252: Đè Ép Dáng Bệ Vệ Của Hãn. (2)	791
253. Chương 253: Thiệu Ngọc Cường Không Giống Trước. (1)	793
254. Chương 254: Thiệu Ngọc Cường Không Giống Trước. (2)	796
255. Chương 255: Thủy Tinh Chũng Tái Hiện.	799
256. Chương 256: Thủy Tinh Chũng Tái Hiện. (2)	802
257. Chương 257: Bán Phỉ Thúy.	805

258. Chương 258:	Đấu Thầu Âm Tiêu.	808
259. Chương 259:	Y Muốn Làm Gì?	812
260. Chương 260:	Yết Tiêu. (1)	815
261. Chương 261:	Yết Tiêu. (2)	819
262. Chương 262:	Đánh Giá Cuối Cùng.	823
263. Chương 263:	Đỉnh Phong Quyết Đấu. (1)	826
264. Chương 264:	Đỉnh Phong Quyết Đấu. (2)	830
265. Chương 265:	Đỉnh Phong Quyết Đấu. (3)	833
266. Chương 266:	Đỉnh Phong Quyết Đấu. (4)	836
267. Chương 267:	Đỉnh Phong Quyết Đấu. (5)	840
268. Chương 268:	Đỉnh Phong Quyết Đấu. (6)	843
269. Chương 269:	Đỉnh Phong Quyết Đấu. (7)	846
270. Chương 270:	Đỉnh Phong Quyết Đấu. (8)	850
271. Chương 271:	Đỉnh Phong Quyết Đấu. (9)	853
272. Chương 272:	Nam Vương Bắc Thánh, Ngọc Thánh Lý Dương.	857
273. Chương 273:	Cao Lão Giải Thạch.	860
274. Chương 274:	Lý Dương Nói Đúng!	863
275. Chương 275:	Bị Lý Dương Thu Phục.	867
276. Chương 276:	Nguyên Thạch Của Lý Dương Tốt Nhất.	870
277. Chương 277:	Xe Quân Sự Áp Tải.	873
278. Chương 278:	Xe Quân Sự Áp Tải. (2)	876
279. Chương 279:	Tỉ Số Đồ Thắng Khủng Bố	879
280. Chương 280:	Gốm Thanh Hoa Của Hà Lão.	883
281. Chương 281:	Nguyên Thanh Hoa Và Bán Đấu Gia Phỉ Thúy. (1)	887
282. Chương 282:	Nguyên Thanh Hoa Và Bán Đấu Gia Phỉ Thúy. (2)	890
283. Chương 283:	Nguyên Thanh Hoa Và Bán Đấu Gia Phỉ Thúy. (3)	894
284. Chương 284:	Thủy Tinh Chủng Giá Trên Trời.	897
285. Chương 285:	Âm Thanh Chiếc Búa.	901
286. Chương 286:	Trong Tay Có Tiền, Trong Lòng Không Sợ.	904
287. Chương 287:	Hoa Dự Thu Tàng.	907
288. Chương 288:	Lực Hấp Dẫn Của Kim Cương.	910
289. Chương 289:	Ba Vật Phẩm.	915
290. Chương 290:	Tiểu Tử, Đùng Tức Giận Như Vây.	918
291. Chương 291:	Một Chút Cũng Không Tiến Bộ.	922
292. Chương 292:	Bị Cầu.	926
293. Chương 293:	Chiếc Khạp “giả” Vạn Lịch.	930
294. Chương 294:	Vì Sao Không Có Đấu Ẩn?	934
295. Chương 295:	Tìm Được Xuất Xứ.	937
296. Chương 296:	Nhật Được Tiện Nghi.	941
297. Chương 297:	Cậu Chính Là Lý Dương ?	945
298. Chương 298:	Hắn Rất Nổi Danh Sao.	948
299. Chương 299:	Nguy Cơ Của Lý Dương.	951
300. Chương 300:	Cho Hắn Một Cái Giáo Huấn.	954
301. Chương 301:	Một Cảnh Tượng Vô Cùng Quen Thuộc.	958
302. Chương 302:	Chiếc Vòng Cổ Bị Cướp.	962
303. Chương 303:	Chiếm Đoạt Kim Cương.	966
304. Chương 304:	Năng Lực Đặc Thủ Tiến Hóa.	970
305. Chương 305:	Nguyên Thanh Hoa Giá Trên Trời.	973
306. Chương 306:	Thành Công Về Nhà.	976
307. Chương 307:	Hội Giao Lưu.	979
308. Chương 308:	Phỏng Vấn.	983
309. Chương 309:	Mời Ngọc Thánh Đến.	986
310. Chương 310:	Ngoại Trừ Ngọc Thánh Thì Cậu Là Người Trẻ Nhất.	989
311. Chương 311:	Tôi Tên Là Lý Dương.	992

312. Chương 312: Thái Độ Của Nhà Họ Vương.	996
313. Chương 313: Vụ Ẩn Pháp Che Giấu Bảo Bối.	1000
314. Chương 314: Trường Sinh Bát.	1003
315. Chương 315: Vật Báu Vô Giá.	1006
316. Chương 316: Muốn Bái Sư.	1009
317. Chương 317: Ngọc Bích Thời Chiến Quốc.	1012
318. Chương 318: Vậy Cũng Chiếm Được Tiệm Nghi Sao?	1016
319. Chương 319: Một Dao Này Thật Độc.	1019
320. Chương 320: Tranh Trong Ngọc.	1023
321. Chương 321: Lấy Cổ Họa Ra.	1026
322. Chương 322: Vinh Huy Triều Thần.	1029
323. Chương 323: Viện Trưởng Hoàng Của Bảo Tàng Cổ Cung.	1032
324. Chương 324: Bảo Bối Chiếm Tiệm Nghi Làm Cho Người Ta Hoa Mất.	1035
325. Chương 325: Không Tin Là Thật.	1039
326. Chương 326: Hiệu Quả Rung Động Kỳ Diệu.	1043
327. Chương 327: Vua Kiếm Tiệm Nghi.	1046
328. Chương 328: Dụng Ý Của Hà Lão.	1050
329. Chương 329 : Chuyện Vui Ở Nông Thôn.	1053
330. Chương 330: Có Chỗ Xem Không Rõ.	1056
331. Chương 331: Thật Sự Có Vấn Đề.	1060
332. Chương 332: Vạch Trần Âm Mưu.	1063
333. Chương 333: Bảo Bối Dưới Đất.	1066
334. Chương 334: Hòn Đá Bị Quét Sơn.	1069
335. Chương 335: Thật Sự Là Bảo Bối.	1072
336. Chương 336: Trực Giác.	1075
337. Chương 337: Hạ Vô Hư Sĩ Nổi Danh.	1078
338. Chương 338: Cái Nghiên Mực Có Tám Tầng Màu Vàng.	1082
339. Chương 339: Đây Là Bút Tích Thực.	1085
340. Chương 340: Cái Tên Làm Cho Người Ta Cảm Thấy Phẫn Cảm.	1089
341. Chương 341: Lưu Cường, Làm Quen Với Tên Này Một Chút.	1093
342. Chương 342: Cá Cược Ở Ruili.	1096
343. Chương 343: Đổ Thạch Lôì Đài.	1101
344. Chương 344: Lòng Tin Với Lý Dương.	1104
345. Chương 345: Không Hổ Danh Là Ngọc Thánh.	1108
346. Chương 346: Hải Dương Lam.	1111
347. Chương 347: Chơi Xấu.	1114
348. Chương 348: Bằng Chứng Hải Dương Lam.	1117
349. Chương 349: Tụ Nhã Trai.	1121
350. Chương 350: Hơn Ba Nghìn Đồng, Không Nhiều Lắm.	1125
351. Chương 351: Nghiên Mực Thần Long Thần Hồ.	1128
352. Chương 352: Người Duy Nhất Từ Trước Đến Nay.	1132
353. Chương 353: Thu Hoạch Rất Lớn.	1135
354. Chương 354: Lòng Hiếu Thảo.	1138
355. Chương 355: Taxi.	1141
356. Chương 356: Có Người Giải Ra Thủy Tinh Chứng.	1145
357. Chương 357: Thủy Tinh Chứng Hơn Trăm Triệu.	1148
358. Chương 358: Không Có Gì.	1152
359. Chương 359: Chen Vào.	1155
360. Chương 360: Nguyên Thạch Tới Tay.	1158
361. Chương 361: Qua Tay Liền Kiếm Một Triệu Đồng.	1162
362. Chương 362: Phỉ Thúy Thiên Châu.	1165
363. Chương 363: Cháu Nói Không Phải Ngọc Thánh Sao?	1168
364. Chương 364: Ngọc Thánh Chính Là Ông Chủ.	1172
365. Chương 365: Cá Cược Ruili, Chỗ Vui Chơi Của Dân Cờ Bạc.	1175

366. Chương 366: Không Phải Tặng Không Tiền Sao	1178
367. Chương 367: Quảng Trường Giải Thạch Đơn Sơ	1181
368. Chương 368: Đi Myanmar ?	1185
369. Chương 369: Triển Lãm Đồ Sứ	1188
370. Chương 370: Tôi Thắng Tiền Anh Cũng Không Thèm Để Ý?	1191
371. Chương 371: Chuyên Gia Tìm Kiếm Quảng Ngọc	1194
372. Chương 372: Chuyến Đi Này Không Tệ	1197
373. Chương 373: Đặt Cược	1201
374. Chương 374: Kiếm Tiền	1204
375. Chương 375: Cú Điện Khẩn Của Hà Lão	1208
376. Chương 376: Đồ Sứ Bị Đánh Tráo	1212
377. Chương 377 :trước Nói Chuyện Tốt Sau Nói Chuyện Xấu	1215
378. Chương 378 : Hà Lão Vui Mừng	1218
379. Chương 379 : Thiên Niên Từ Đô *	1221
380. Chương 380 : Đồ Mới	1224
381. Chương 381: Tầm Bảo	1227
382. Chương 382: Bị Dạy Dỗ	1230
383. Chương 383: Bình Men Màu Xanh	1234
384. Chương 384: Mười Hai Cái Chai Màu Đen	1237
385. Chương 385: Đồ Sứ Biết Ca Hát (1)	1240
386. Chương 386: Đồ Sứ Biết Ca Hát (2)	1245
387. Chương 387: Đồ Sứ Biết Hát (3)	1248
388. Chương 388: Đồ Sứ Biết Ca Hát (4)	1251
389. Chương 389: Đồ Sứ Biết Ca Hát (5)	1255
390. Chương 390: Đồ Sứ Biết Ca Hát (6)	1258
391. Chương 391: Đồ Sứ Biết Ca Hát (7)	1261
392. Chương 392: Đồ Sứ Biết Ca Hát (8)	1264
393. Chương 393: Đồ Sứ Biết Hát (9)	1267
394. Chương 394: Bảo Bối Thần Kỳ	1270
395. Chương 395: So Sánh Việc Chiếm Tiện Nghi	1274
396. Chương 396: Lý Dương Lựa Đồ Sứ Không Chính Xác?	1278
397. Chương 397: Có Mạnh Mối	1281
398. Chương 398: Lão Đại Thắng	1283
399. Chương 399: Thân Thể Của Lưu Cương	1286
400. Chương 400: Trở Về An Thị Minh Dương	1289
401. Chương 401: Làm Một Được Hai	1292
402. Chương 402: Điểm Máu Chốt Của Hà Lão	1296
403. Chương 403: Cảm Giác Rất Quen Thuộc	1300
404. Chương 404: Một Đồi Trường Sinh Bát Thần Kỳ (1)	1304
405. Chương 405: Một Đồi Trường Sinh Bát Thần Kỳ (2)	1307
406. Chương 406: Cái Chén Làm Cho Người Ta Không Thoải Mái	1310
407. Chương 407: Thật Sự Là Vật Phỏng Chế	1313
408. Chương 408: Tình Cảm Huỳnh Đệ.	1316
409. Chương 409: Làm Triệt Để.	1319
410. Chương 410: Ngọc Hindustan	1323
411. Chương 411: Ngọc Hindustan (2)	1326
412. Chương 412: Chỉ Chỗ Sơ Hở.	1329
413. Chương 413: Yêu Ngọc Chính Là Yêu Lịch Sử.	1333
414. Chương 414: Rất Nhiều Cổ Kiếm.	1336
415. Chương 415: Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm. (1)	1339
416. Chương 416: Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm. (2)	1344
417. Chương 417: Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm (3)	1347
418. Chương 418: Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm (4)	1350
419. Chương 419: Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm (5)	1353

420.	Chương 420:	Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm (6)	1356
421.	Chương 421:	Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm (7)	1360
422.	Chương 422:	Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm (8)	1363
423.	Chương 423:	Món Hời Siêu Cấp	1367
424.	Chương 424:	Một Lần Sẩy Chân Hận Nghìn Đời (1)	1370
425.	Chương 425:	Một Lần Sẩy Chân Hận Nghìn Đời (2)	1374
426.	Chương 426:	Cùng Nhau Về Nhà	1378
427.	Chương 427:	Không Hổ Là Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm	1381
428.	Chương 428:	Sự Rung Động Mà Quốc Bảo Cấp Thần Khí Mang Lại	1385
429.	Chương 429:	Chân Tướng Rõ Ràng (1)	1388
430.	Chương 430:	Chân Tướng Rõ Ràng (2)	1391
431.	Chương 431:	Hộp Cơ Quan Trong Nhà Củ (1)	1394
432.	Chương 432:	Cơ Quan Trong Nhà Củ (2)	1398
433.	Chương 433:	Chiếc Hộp Cơ Quan Tứ Tượng (tứ Tượng Cơ Quan Hạp)	1400
434.	Chương 434:	Trò Giỏi Hơn Thầy	1404
435.	Chương 435:	Manh Mối Của Thần Khí Nhật Bản	1407
436.	Chương 436:	Việc Làm Ăn Phát Triển	1410
437.	Chương 437:	Đạo Đức Nghề Nghiệp	1415
438.	Chương 438:	Không Làm Lương Tâm Thất Vọng	1417
439.	Chương 439:	Tài Liệu Mật.	1420
440.	Chương 440:	Người Được Hội Đồng Nghiệp Ngưỡng Mộ	1424
441.	Chương 441:	Tỉnh Trưởng Đến	1427
442.	Chương 442:	Cha Mẹ Em Làm Gì?	1431
443.	Chương 443:	Mọi Thứ Hà Lão Đều Đã Chuẩn Bị Tốt	1434
444.	Chương 444:	Người Che Chở Nửa Đời Sau	1438
445.	Chương 445:	Vương Toàn Minh Kiểm Tra	1441
446.	Chương 446:	Đi Theo Lý Lão Đệ Kiếm Của Hời	1445
447.	Chương 447:	Ngày Sinh Của Hà Lão	1449
448.	Chương 448:	Đổ Trạng Nguyên	1453
449.	Chương 449:	Rốt Cuộc Hắn Có Thân Phận Gì	1456
450.	Chương 450:	Ngọc Thánh Lý Dương, Làm Sao Vậy?	1460
451.	Chương 451:	Hắn Chính Là Lý Dương	1463
452.	Chương 452:	Không Phải Oan Gia Không Gặp Nhau	1466
453.	Chương 453:	Chuyên Gia Nã Pháo Nhau	1469
454.	Chương 454:	Bức Tranh Này Có Vấn Đề	1472
455.	Chương 455:	Tai Họa Ngầm Của Tranh Cổ	1476
456.	Chương 456:	Thật Không Ngờ	1479
457.	Chương 457:	Lão Nhân Nghiêm Phúc Minh	1482
458.	Chương 458:	Bức Tượng Cơ Quan	1485
459.	Chương 459:	Dùng Tên Lý Dương Để Gạt Người	1489
460.	Chương 460:	Nguyên Thạch Thật Giả (1)	1492
461.	Chương 461:	Nguyên Thạch Thật Giả (2)	1496
462.	Chương 462:	Hối Hận (1)	1499
463.	Chương 463:	Hối Hận (2)	1502
464.	Chương 464:	Náo Nhiệt (1)	1505
465.	Chương 465:	Náo Nhiệt (2)	1509
466.	Chương 466:	Bức Cổ Họa Thần Kỳ (1)	1512
467.	Chương 467:	Bức Cổ Họa Thần Kỳ (2)	1516
468.	Chương 468:	Cổ Họa Thần Kỳ (3)	1518
469.	Chương 469:	Cổ Họa Thần Kỳ (4)	1522
470.	Chương 470:	Cổ Họa Thần Kỳ (5)	1525
471.	Chương 471:	Cổ Họa Thần Kỳ (6)	1528
472.	Chương 472:	Cổ Họa Thần Kỳ (7)	1532
473.	Chương 473:	Cổ Họa Thần Kỳ (8)	1535

474. Chương 474:	Hộp Cơ Quan Của Cổ Cung	1538
475. Chương 475:	Liều Lão Xúc Động	1541
476. Chương 476:	Một Thế Hệ Tông Sư	1544
477. Chương 477:	Hoàng Viện Trưởng Cẩm Động	1547
478. Chương 478:	Năng Lực Đặc Thủ Biến Đổi	1550
479. Chương 479:	Tin Tức Thiên Tùng Vân Kiếm	1553
480. Chương 480:	Nguy Hiểm Rình Rập	1556
481. Chương 481:	Người Quen Trong Nhà Hàng Ăn Tây	1559
482. Chương 482:	Cửa Hàng Chuyên Kinh Doanh Đồ Thạch	1562
483. Chương 483:	trở Lại Bắc Kinh	1565
484. Chương 484:	Xuất Phát	1568
485. Chương 485:	Nanh Sói.	1572
486. Chương 486:	Sư Tử Nhỏ Có Tạo Hình Kỳ Lạ..	1575
487. Chương 487:	Khảo Cổ Khác Với Sư Tầm..	1578
488. Chương 488:	Lưu Thương Khúc Thủy	1582
489. Chương 489:	Kiểm Cái Lợi Nhỏ	1585
490. Chương 490:	Tài Nghệ Điều Luyện Của Thiên Nhiên	1588
491. Chương 491:	Không Biết Nguy Hiểm	1592
492. Chương 492:	Tìm Được Kho Báu	1595
493. Chương 493:	Cơ Quan “bát Quái Trộn”	1598
494. Chương 494:	Mở Cửa Kho Báu	1601
495. Chương 495:	Căn Phòng Bí Mật Của Kho Báu	1605
496. Chương 496:	Lấy Được Thiên Tùng Vân Kiếm..	1608
497. Chương 497:	Thu Hoạch Ngoài Ngoài Dự Kiến..	1611
498. Chương 498:	Thần Kiếm Ngư Trùng..	1615
499. Chương 499:	Thắng Lợi Trở Về..	1618
500. Chương 500:	Lý Dương, Những Người Tìm Câu Không Ít	1621
501. Chương 501:	Hôm Nay Không Được	1624
502. Chương 502:	Biệt Thự Cổ Điện (thượng)	1628
503. Chương 503:	Biệt Thự Cổ Điện (trung)	1630
504. Chương 504:	Biệt Thự Cổ Điện (hạ)	1634
505. Chương 505:	Nhiều Người Tới	1637
506. Chương 506:	Phỉ Thúy Song Long (1)	1640
507. Chương 507:	Phỉ Thúy Song Long (2)	1642
508. Chương 508:	Phỉ Thúy Song Long (3)	1645
509. Chương 509:	Phỉ Thúy Song Long(4)	1649
510. Chương 510:	Phỉ Thúy Song Long (5)	1652
511. Chương 511:	Cha Mẹ Đã Đến	1655
512. Chương 512:	Càng Lợi Hại Càng Tốt	1658
513. Chương 513:	Gặp Mặt Phụ Huynh	1661
514. Chương 514:	Dụng Cụ Gỗ Lim	1664
515. Chương 515:	Triển Lâm Ngọc Thạch Quý	1668
516. Chương 516:	Kê Huyết Thạch (1)	1671
517. Chương 517:	Kê Huyết Thạch (2)	1674
518. Chương 518:	Kê Huyết Thạch (3)	1677
519. Chương 519:	Kê Huyết Thạch (4)	1679
520. Chương 520:	Kê Huyết Thạch (5)	1682
521. Chương 521:	Kê Huyết Thạch (6)	1686
522. Chương 522:	Kê Huyết Thạch(7)	1689
523. Chương 523:	Kê Huyết Thạch(8)	1692
524. Chương 524:	Kê Huyết Thạch (9)	1695
525. Chương 525:	Buổi Triển Lâm Nhỏ	1698
526. Chương 526:	Thần Tích Thật Sự	1701
527. Chương 527:	Mọi Người Đều Biết	1703

528. Chương 528:	Đây Không Phải Là Hại Tôi Hay Sao?	1706
529. Chương 529:	Hàng Không Bán	1710
530. Chương 530:	Có Bạn Từ Phương Xa Tôi	1713
531. Chương 531:	Mời Lý Dương Đến Mỏ Quặng.	1715
532. Chương 532:	Đêm Nay Không Trở Về Nhà.	1718
533. Chương 533:	Mời Ngài Làm Khách Quý Đặc Biệt	1721
534. Chương 534:	Con Rể Của Thị Trưởng.	1724
535. Chương 535:	Phúc Phận Đã Tu Luyện Mười Mấy Đời.	1727
536. Chương 536:	Thánh Chỉ Của Hà Kiệt.	1731
537. Chương 537:	Việc Tự Làm Mất Mặt Đã Làm Rất Tốt.	1734
538. Chương 538:	Thu Lòng Người	1737
539. Chương 539:	Hội Đấu Giá (thượng)	1742
540. Chương 540:	Hội Đấu Giá (hạ)	1745
541. Chương 541:	Con Rối Gỗ Phúc Tụ Thời Chiến Quốc	1748
542. Chương 542:	Người Cơ Quan Lỗ Ban (1)	1751
543. Chương 543:	Người Cơ Quan Lỗ Ban (2)	1754
544. Chương 544:	Người Cơ Quan Lỗ Ban (3)	1758
545. Chương 545:	Người Cơ Quan Lỗ Ban (4)	1761
546. Chương 546:	Người Cơ Quan Lỗ Ban (5)	1764
547. Chương 547:	Người Cơ Quan Lỗ Ban (6)	1767
548. Chương 548:	Người Cơ Quan Lỗ Ban (7)	1769
549. Chương 549:	Người Cơ Quan Lỗ Ban (8)	1772
550. Chương 550:	Đấu Giá Tiệm Đồ Cổ	1775
551. Chương 551:	Có Sự Nghiệp Buôn Bán Của Riêng Mình	1781
552. Chương 552:	Tiếp Nhận	1786
553. Chương 553:	Mandalay, Myanmar (1)	1789
554. Chương 554:	Mandalay, Myanmar (2)	1792
555. Chương 555:	Vị Chuyên Gia Đồ Thạch Mù	1795
556. Chương 556:	Nhóc Con, Chơi Không Hả?	1798
557. Chương 557:	Tới Lướt Ngài.	1801
558. Chương 558:	Kim Ti Hồng Phi.	1804
559. Chương 559:	Một Cao Trào Nhỏ Mở Màn (1)	1807
560. Chương 560:	Một Cao Trào Nhỏ Mở Màn (2)	1810
561. Chương 561:	Kích Thích (1)	1813
562. Chương 562:	Kích Thích (2)	1817
563. Chương 563:	Quá Trình Giải Thạch Vô Cùng Phần Khích	1819
564. Chương 564:	Đây Là...	1822
565. Chương 565:	Thủy Tinh Chúng	1825
566. Chương 566:	Khẳng Định Sẽ Thắng.	1829
567. Chương 567:	Cục Phẩm Phi Thúy Xuất Thế.	1832
568. Chương 568:	Lý Tiên Sinh, Ông Ra Giá Rẻ Quá	1835
569. Chương 569:	Chiến Lợi Phẩm	1839
570. Chương 570:	Năng Lực Đồ Thạch Của Trác Lão	1842
571. Chương 571:	Đàm Phán Cổ Phần	1845
572. Chương 572:	Đến Khu Khai Thác Mỏ	1848
573. Chương 573:	Đồ Thạch Trong Khu Mỏ(thượng)	1851
574. Chương 574:	Đồ Thạch Trong Khu Mỏ(trung)	1854
575. Chương 575:	Đồ Thạch Ở Khu Quặng (hạ)	1857
576. Chương 576:	Đường Bao Thân Ngọc	1860
577. Chương 577:	Một Trăm Đô Thắng Cục Lớn	1863
578. Chương 578:	Triển Khai Năng Lực Đặc Thủ	1866
579. Chương 579:	Đây Không Phải Là Phế Mỏ	1869
580. Chương 580:	Nguyên Thạch Thật Sự	1872
581. Chương 581:	Trúng Lớn Tại Khu Mạch Khoáng	1876

582. Chương 582:	Đến Thật Đúng Lúc	1879
583. Chương 583:	Bé Em Vào Bên Trong	1882
584. Chương 584:	Đột Phá Cửa Ải Cuối Cùng	1885
585. Chương 585:	Đại Hội Giao Dịch Nguyên Thạch Myanmar	1888
586. Chương 586:	Phỉ Thúy Vương Xuất Hiện	1890
587. Chương 587:	Nam Vương Bắc Thánh Lại Gặp Mặt	1893
588. Chương 588:	Thẻ Giải Thạch (1)	1896
589. Chương 588:	Thẻ Giải Thạch (2)	1899
590. Chương 589:	Thẻ Giải Thạch (2)	1902
591. Chương 590:	Lựa Chọn Nguyên Thạch (1)	1904
592. Chương 590:	Lựa Chọn Nguyên Thạch (2)	1907
593. Chương 591:	Tăng, Lại Tăng.	1910
594. Chương 592:	Người Thần Kỳ	1913
595. Chương 593:	Cao Cấp Bằng Chứng Tử La Lan	1916
596. Chương 594:	Siêu Tăng	1919
597. Chương 595:	Tăng Giá 500 Vạn	1922
598. Chương 596:	Buổi Bán Đấu Giá Thủy Tinh Chủng	1926
599. Chương 597:	Nguyên Thạch Chắc Chắn Sẽ Thua Lỗ	1929
600. Chương 598:	200 Kg-đại Tăng	1932
601. Chương 599:	Thiên Tài Là Gì, Đây Chính Là Thiên Tài	1935
602. Chương 600:	Bán Đấu Giá Chiến Lợi Phẩm (1)	1938
603. Chương 601:	Đấu Giá Chiến Lợi Phẩm (2)	1942
604. Chương 602:	Đấu Giá Chiến Lợi Phẩm (3)	1945
605. Chương 603:	Đấu Giá Bắt Đầu	1949
606. Chương 604:	Thay Đổi Bất Ngờ	1952
607. Chương 605:	Cạnh Tranh Kịch Liệt	1955
608. Chương 606:	Không Phải Lý Dương Thì Là Lâm Lang	1959
609. Chương 607:	Lâm Lang Cũng Là Cao Thủ Đồ Thạch	1962
610. Chương 608:	Đạo Thứ Nhất Không Có Gì	1965
611. Chương 609:	4 Rỗng 5 Tăng	1968
612. Chương 610:	Cam Đoan Đồ Tăng (1)	1971
613. Chương 611:	Cam Đoan Đồ Tăng (2)	1974
614. Chương 612:	Thật Sự Là Đồ Tăng	1977
615. Chương 613:	Thật Sự Là Mạch Quáng	1980
616. Chương 614:	Tiền Tài Ngoài Ý Muốn	1983
617. Chương 615:	Lý Dương, Có Tin Tức Tốt	1986
618. Chương 616:	Phải Kiểm Càng Nhiều Tiền Hơn	1989
619. Chương 617:	Ba Khối Thủy Tinh Chủng	1993
620. Chương 618 :	Hai Khối Nguyên Liệu Quá Trăm Triệu	1996
621. Chương 619:	Hai Khối Nguyên Liệu Quá Trăm Triệu (2)	1999
622. Chương 620 :	Duyên Trời Định, Giải Ra Thủy Tinh Chủng (1)	2001
623. Chương 621:	Duyên Trời Định, Giải Ra Thủy Tinh Chủng (2)	2004
624. Chương 621:	Duyên Trời Định, Giải Ra Thủy Tinh Chủng (3)	2007
625. Chương 622:	Thua Lớn Hay Là Thua Trắng? (1)	2010
626. Chương 623:	Thua Lớn Hay Là Thua Trắng? (2)	2013
627. Chương 624:	Thủy Tinh Chủng, Lại Thấy Thủy Tinh Chủng	2016
628. Chương 625:	Pháo Và Tiếng Vỗ Tay	2019
629. Chương 626:	Tài Chính Cuồn Cuộn	2022
630. Chương 627:	Năm Phút Cuối Cùng	2025
631. Chương 628:	Cục Phẩm Chí Tôn Hoàng	2027
632. Chương 629:	Phỉ Thúy Vương Khiêu Chiến	2030
633. Chương 630:	Lý Dương Đạt Tới Cảnh Giới Của Phỉ Thúy Vương	2033
634. Chương 631:	Đồ Thạch Đệ Nhất	2036
635. Chương 632:	Đấu Với Phỉ Thúy Vương	2039

636. Chương 633: Trục Tiếp Tại Hiện Trường, Hạ Dao Giải Thạch.	2042
637. Chương 634: Trục Tiếp Tại Hiện Trường, Hạ Dao Giải Thạch(2).	2046
638. Chương 635: Bắc Thánh Xong Rồi.	2048
639. Chương 636: Chí Tôn Hoàng Xuất Thế.	2051
640. Chương 637:” Cô Bé Lọ Lem” Phiên Bản Đồ Thạch.	2054
641. Chương 638: Đó Là Cái Gì.	2057
642. Chương 639: 4 Khối Thủy Tinh Chủng.	2060
643. Chương 640: Nhất Dao Này	2063
644. Chương 641: Có Thể Lên Được Thần Đàn Hay Không	2066
645. Chương 642: Cuộc Đọ Sức Cuối Cùng	2069
646. Chương 643: Lam Tinh Linh Tái Hiện	2072
647. Chương 644: Tử Nhân Tinh Thượng Hạng	2075
648. Chương 645: Trận Quyết Đấu Đã Kết Thúc	2078
649. Chương 646: Thu Hoạch Khổng Lồ	2081
650. Chương 647: Nổi Tiếng Cũng Khổ	2084
651. Chương 648: Ngọc Thánh Lý Dương, Vị Vua Mới!	2087
652. Chương: 649: Tông Sư Giới Đồ Thạch.	2090
653. Chương 650: Khu Vực Xói Mòn Của Quảng Ngọc.	2093
654. Chương 651: Ra Quảng Rồi, Ra Quảng Rồi.	2096
655. Chương 652, 653: Mạch Khoáng Cực Lớn	2099
656. Chương 653: Mạch Khoáng Cực Lớn (2)	2103
657. Chương 654: Về Nhà, Hà Lão Hải Lòng	2105
658. Chương 655: Giám Đốc Trung Bảo Hiệp	2108
659. Chương 656: Ba Thanh Kiếm	2112
660. Chương 657: Áo Gấm Về Nhà (thượng)	2114
661. Chương 658: Áo Gấm Về Nhà(Hạ)	2117
662. Chương 659: Lý Dương Trở Về Rồi	2120
663. Chương 660: Hiện Trường Chỉ Đạo.	2123
664. Chương 661: Có Thủ Không Báo Không Phải Là Quân Tử	2127
665. Chương 662: Nguy Hiểm Quá, Nguy Hiểm Quá	2130
666. Chương 663: Đối Với Những Việc Có Lợi Cho Bản Thân Mình Thì Phải Tranh Thủ Lấy.	2132
667. Chương 664: Tự Tay Báo Thủ.	2135
668. Chương 665: Sự Thật Rất Đáng Sợ (thượng).	2138
669. Chương 666: Giết Một Răng Trăm.	2141
670. Chương 667: Mời Trần Lão Xuất Sơn	2144
671. Chương 668: Yêu Cầu Của Trần Vô Cực	2147
672. Chương 669: Đại Hình Giám Bảo Hoạt Động. (thượng)	2151
673. Chương 670: Đại Hình Giám Bảo Hoạt Động (hạ)	2154
674. Chương 671: Tử Khí Đông Lai	2157
675. Chương 672: Tử Khí Đông Lai	2160
676. Chương 673: Khay Trà Anh Mộc	2163
677. Chương 674: Bảo Thủ	2166
678. Chương 675: Về Mặt Cầm Giận	2169
679. Chương 676: Rất Có Phong Phạm Chuyên Gia	2172
680. Chương 677: Vật Làm Cho Tim Lý Dương Đập Nhanh	2175
681. Chương 678: Bảo Bối Bị Che Dấu	2178
682. Chương 679: Loại Bỏ Lớp Che Giấu (1)	2181
683. Chương 680: Loại Bỏ Lớp Che Giấu (2)	2184
684. Chương 681: Gương Đồng Cực Phẩm Thời Đường (1)	2187
685. Chương 682: Gương Đồng Cực Phẩm Thời Đường (2)	2190
686. Chương 683: Chính Nó Có Thể Nói	2192
687. Chương 684: Biết Những Thứ Này, Anh Cũng Là Chuyên Gia	2196
688. Chương 685: Gây Khó Dễ Cho Chuyên Gia (1)	2199
689. Chương 686: Gây Khó Dễ Cho Chuyên Gia (2)	2202

690. Chương 686: Gây Khó Dễ Cho Chuyên Gia (3)	2205
691. Chương 687: Để Hắn Chạy Thoát!	2208
692. Chương 688: Phỉ Thúy Vương Ủng Hộ Lý Dương	2210
693. Chương 689: Triển Lãm Nhỏ Mừng Đại Thọ.	2214
694. Chương 690: Nửa Món Đồ Sứ (1)	2216
695. Chương 691: Một Nửa Món Đồ Sứ (2)	2219
696. Chương 692: Anh Gặp May Rồi!	2222
697. Chương 693: Hai Loại Cửa Trập	2225
698. Chương 694: Dạ Quang Bôi	2228
699. Chương 695: Mỹ Tửu Dạ Quang Bôi (1)	2232
700. Chương 696: Mỹ Tửu Dạ Quang Bôi (2)	2235
701. Chương 697: Mỹ Tửu Dạ Quang Bôi (3)	2238
702. Chương 698 :mỹ Tửu Dạ Quang Bôi (4	2241
703. Chương 699 :mỹ Tửu Dạ Quang Bôi (5	2244
704. Chương 700: Mỹ Tửu Dạ Quang Bôi(6)	2248
705. Chương 701: Mỹ Tửu Dạ Quang Bôi(7)	2250
706. Chương 702: Mỹ Tửu Dạ Quang Bôi (8)	2253
707. Chương 703: Mỹ Tửu Dạ Quang Bôi (9)	2256
708. Chương 704: Mỹ Tửu Dạ Quang Bôi (10)	2259
709. Chương 705: Hoàn Toàn Xứng Đáng Là Quốc Bảo Cấp Thần Khí	2263
710. Chương 706: Công Năng Thần Kỳ Thứ 2	2265
711. Chương 707: Càng Thêm Thần Kỳ (1)	2268
712. Chương 708: Càng Thêm Thần Kỳ (2)	2271
713. Chương 709: Cháu Gái Của Hà Lão	2274
714. Chương 710: Cả Nhà Đoàn Tụ	2277
715. Chương 711: Đại Thọ Của Hà Lão (1)	2281
716. Chương 712: Đại Thọ Của Hà Lão (2)	2284
717. Chương 713: Đại Thọ Của Hà Lão(3)	2287
718. Chương 714: Đại Thọ Của Hà Lão(4)	2290
719. Chương 715: Đại Thọ Của Hà Lão (5)	2293
720. Chương 716: Đại Thọ Của Hà Lão (6)	2296
721. Chương 717: Cuộc Triển Lãm Đồ Cổ Nhỏ	2299
722. Chương 718: Triển Lãm Đồ Cổ Nhỏ (2)	2302
723. Chương 719: Cuộc Triển Lãm Đồ Cổ Nhỏ(3)	2305
724. Chương 720: Triển Lãm Sư Tầm Nhỏ (4)	2308
725. Chương 721: Triển Lãm Sư Tầm Nhỏ (5)	2311
726. Chương 722: Triển Lãm Sư Tầm Nhỏ (6)	2314
727. Chương 723: Triển Lãm Sư Tầm Nhỏ 7	2318
728. Chương 724: Triển Lãm Sư Tầm Nhỏ (8)	2321
729. Chương 725: Triển Lãm Sư Tầm Nhỏ (9)	2325
730. Chương 726: Triển Lãm Sư Tầm Nhỏ (10)	2327
731. Chương 727: Triển Lãm Sư Tầm Nhỏ (11)	2330
732. Chương 728: Triển Lãm Đồ Sư Tầm (12)	2333
733. Chương 729: Trưng Bài Đồ Bảo Vật (cuối)	2337
734. Chương 730: Chuẩn Bị Trước Đính Hôn	2340
735. Chương 731: Lý Dương Đính Hôn	2343
736. Chương 732: Lý Dương Đính Hôn (hạ)	2346
737. Chương 733: Ghi Lại Tiết Mục	2349
738. Chương 734: Tiểu Thuận Thuận Gây Họa	2353
739. Chương 735: Bọn Họ Là Cướp Bóc Phạm	2356
740. Chương 736 : Không Phải Là Không Báo, Mà Là Chưa Tới Lúc (1)	2360
741. Chương 737: Không Phải Là Không Báo, Mà Là Chưa Tới Lúc (2)	2363
742. Chương 738 : Người Chủ Trì Vương Cương (1)	2366
743. Chương 739: Người Chủ Trì Vương Cương (2)	2369

744. Chương 740 :	Bạn Tri Kỷ	2373
745. Chương 741:	Nhà Sư Tầm Nhỏ Tuổi	2376
746. Chương 742:	Bình Thiên Cầu Màu Hồng	2379
747. Chương 743:	Không Thật, Không Giả	2384
748. Chương 744:	Thật Sự Là Đồ Ché Phắm	2388
749. Chương 745:	Chiếc Hộp Đựng Bút Thanh Hoa Thời Sùng Trinh	2391
750. Chương 746:	Hai Chữ “ẩn Giấu”	2394
751. Chương 747:	Tôi Nghĩ Là Giả	2398
752. Chương 748:	Lý Dương, Đúng Là Cậu Sao?	2401
753. Chương 749:	Chu Phổng Thật Lợi Hại	2405
754. Chương 750:	Ánh Kim Sáng Chói Cửa Búa Bảo Hộ	2408
755. Chương 751:	Ấm Ký Chu Phổng	2411
756. Chương 752:	Tẩy Trang	2415
757. Chương 753:	Lo Lắng Của Ông Chủ Ngưu	2418
758. Chương 754:	Trò Lừa Nguyên Thạch	2422
759. Chương 755:	Nỗi Khiếp Sợ Của Lý Dương	2425
760. Chương 756 :	Trước Cao Ngạo Sau Cung Kính	2428
761. Chương 757:	Trước Cao Ngạo Sau Cung Kính (2)	2431
762. Chương 758:	Lý Dương Lại Có Bảo Bối	2435
763. Chương 759:	Phỉ Thúy Thiên Nhiên (1)	2438
764. Chương 760:	Phỉ Thúy Thiên Nhiên (2)	2441
765. Chương 761:	Phỉ Thúy Thiên Nhiên (3)	2445
766. Chương 762:	Phỉ Thúy Thiên Nhiên (4)	2448
767. Chương 763:	Phỉ Thúy Thiên Nhiên (5)	2452
768. Chương 764:	Phỉ Thúy Thiên Nhiên (6)	2455
769. Chương 765:	Bắn Pháo Ăn Mừng	2458
770. Chương 766:	Kiểm Cổ Kỳ Quái	2461
771. Chương 767:	Kiểm Này Có Tên Can Tương	2464
772. Chương 768:	Kẻ Diên Bán Kiếm	2467
773. Chương 769:	Tên Ngốc Mua Kiếm	2470
774. Chương 770:	Ngọc Tỷ Truyền Quốc	2473
775. Chương 771:	Dẫn Đoàn Xuất Phát	2476
776. Chương 772:	Tam Tỉnh Khang, Là Hấn	2479
777. Chương 773:	Đấu Giá Ở Quán Trà (thượng)	2483
778. Chương 774:	Đấu Giá Ở Quán Trà (trung)	2486
779. Chương 775:	Đấu Giá Ở Quán Trà (hạ)	2488
780. Chương 776:	Đấu Giá Lên Cao Trào	2492
781. Chương 777:	Thật Vi Đại	2495
782. Chương 778:	Anh Rốt Cuộc Là Ai?	2499
783. Chương 779:	Niềm Vui Bất Ngờ	2501
784. Chương 780 :	Đại Thu Hoạch	2504
785. Chương 781:	Nghiên Kỳ Lân Kim Tinh (p1)	2508
786. Chương 782:	Nghiên Kỳ Lân Kim Tinh (p2)	2511
787. Chương 783:	Cảnh Tượng Thần Kỳ Mà Như Thật	2514
788. Chương 784:	Giá Của Bát Trường Sinh	2518
789. Chương 785:	Tiền Bối Mà Lâm Lang Tôn Kính	2521
790. Chương 786:	Sức Ảnh Hưởng Của Lý Dương.	2523
791. Chương 787:	Sư Phụ Cự Thạch Của Lâm Lang	2527
792. Chương 788:	Trác Lão Và Thầy Của Phỉ Thúy Vương	2530
793. Chương 789:	Bán Cho Anh Ba Khối Nguyên Liệu	2533
794. Chương 790:	Phỉ Thúy Tốt Hơn Cả Thủy Tinh Chủng	2536
795. Chương 791:	Một Khối Nguyên Liệu Tồn Hai Ưc	2540
796. Chương 792:	Oan Gia Ngõ Hẹp	2543
797. Chương 793:	Tên Mặt Dày	2546

798. Chương 794: Hoàn Mỹ Phỉ Thúy Long Thạch Chủng (1)	2550
799. Chương 795: Hoàn Mỹ Phỉ Thúy Long Thạch Chủng (2)	2553
800. Chương 796: Hoàn Mỹ Phỉ Thúy Long Thạch Chủng (3)	2557
801. Chương 797: Hoàn Mỹ Phỉ Thúy Long Thạch Chủng (4)	2560
802. Chương 798: Hoàn Mỹ Phỉ Thúy Long Thạch Chủng (5)	2563
803. Chương 799: Hoàn Mỹ Phỉ Thúy Long Thạch Chủng (6-1)	2567
804. Chương 799: Hoàn Mỹ Phỉ Thúy Long Thạch Chủng (6-2)	2570
805. Chương 800: Hoàn Mỹ Phỉ Thúy Long Thạch Chủng (7)	2572
806. Chương 801: Phỉ Thúy Long Thạch Hoàn Mỹ (8)	2575
807. Chương 802: Phỉ Thúy Long Thạch Hoàn Mỹ (9)	2579
808. Chương 803: Phỉ Thúy Long Thạch Hoàn Mỹ (10)	2581
809. Chương 804: Phỉ Thúy Giá Trị Hai Trăm Triệu Đô La Mỹ	2584
810. Chương 805: Người Khác Tới Giám Định Bảo Bối, Hắc Lại Tới Lượm Bảo Bối (1)	2587
811. Chương 806: Người Khác Tới Giám Định Bảo Bối, Hắc Lại Tới Lượm Bảo Bối (2)	2590
812. Chương 807: Hai Trăm Triệu Đô Vần Thấp	2594
813. Chương 808: Ngọc Tỷ Thật Giả (1)	2597
814. Chương 809: Ngọc Tỷ Thật Giả (2)	2600
815. Chương 810: Ngọc Tỷ Thật Giả (3)	2603
816. Chương 811: Ngọc Tỷ Thật Giả (4)	2606
817. Chương 812: Ngọc Tỷ Thật Giả (5)	2609
818. Chương 813: Ngọc Tỷ Thật Giả (6)	2613
819. Chương 814: Muốn Cho Hắc Hiểu Được Vì Sao Chết	2616
820. Chương 815: Điều Đó Không Có Khả Năng	2619
821. Chương 816: Cho Ông Mở Mang Kiến Thức Nhìn Xem Thần Khí Chân Chính Của Trung Quốc Là Như Thế Nào	2623
822. Chương 817: Sự Rung Động Do Ngọc Tỷ Mang Đến	2626
823. Chương 818: Gặt Hái Bảo Bối	2629
824. Chương 819: Vũ Khí Của Quốc Gia	2632
825. Chương 820: Thần Kiếm Trung Quốc Với Danh Dao Nhật Bản	2635
826. Chương 821: Chém Một Lần	2638
827. Chương 822: Dao Gãy Làm Đôi (1)	2642
828. Chương 823: Dao Gãy Làm Đôi (2)	2645
829. Chương 824: Thần Khí Của Nhật Bản	2649
830. Chương 825: Chân Tướng Thiên Tùng Vân Kiếm	2652
831. Chương 826: Ăn Miếng Trả Miếng	2656
832. Chương 827: Kỳ Tâm Khả Tru	2660
833. Chương 828: Tôi Không Đánh Giá Cao	2663
834. Chương 829: Đây Quả Thật Là Đồ Giả	2667
835. Chương 830: Sự Rung Động Của Thanh Mộc Vị Ương	2670
836. Chương 831: Tất Cả Đều Nhìn Nhầm.	2673
837. Chương 832: Một Phát Bay Lên Trời	2676
838. Chương 833, 834: Anh Đang Uy Hiếp Tôi?	2679
839. Chương 835: Tám Lá Chấn Ổ Cửa	2681
840. Chương 836: Gặp Bạn Cũ Ở Sông Bạc (Thượng)	2684
841. Chương 837: Gặp Bạn Cũ Ở Sông Bạc (hạ)	2688
842. Chương 838: Cơ Hội Áo Gấm Về Nhà (1)	2691
843. Chương 839: Cơ Hội Áo Gấm Về Nhà (2)	2694
844. Chương 840: Bức Hoạ Của Trịnh Bản Kiều	2697
845. Chương 841: Giải Quyết Trong Năm Phút (1)	2701
846. Chương 842: Giải Quyết Trong Năm Phút (2)	2704
847. Chương 843: Bức Tranh Cổ Thần Bí	2707
848. Chương 844: Bí Mật Bức Tranh Cổ	2711
849. Chương 845 Bức Hoạ Hai Mặt	2714
850. Chương 846: Fan Hâm Mộ Của Lý Dương	2718

851. Chương 847: Tên Trộm Đáng Ghét	2721
852. Chương 848: Xảy Ra Chuyện Gì?	2725
853. Chương 849: Xảy Ra Chuyện Gì?	2729
854. Chương 850: Giá Shock	2732
855. Chương 851: Thần Khí Lại Xuất Hiện	2735
856. Chương 852: Thần Khí Lại Xuất Hiện (p2)	2739
857. Chương 853: Danh Sách Bảo Bối	2742
858. Chương 854: Mồi Nhử Thiên Tùng Vân Kiếm (1)	2746
859. Chương 855: Mồi Nhử Thiên Tùng Vân Kiếm (2)	2749
860. Chương 856: Vật Phẩm Sư Tầm Của Hoàng Lão	2753
861. Chương 857: Ngọc Tỷ Càn Long	2756
862. Chương 858: Danh Dao Quỷ Thiết	2760
863. Chương 859: Lâm Uyển Doanh	2763
864. Chương 860: Mười Hai Món Bảo Bối	2767
865. Chương 861: Đây Là Chiến Lợi Phẩm Của Tôi (1)	2770
866. Chương 862: Đây Là Chiến Lợi Phẩm Của Tôi (2)	2774
867. Chương 863: Tâm Trạng Tốt Trong Nháy Mắt Biến Mất	2778
868. Chương 864: Sấm Sét Giữa Trời Quang	2781
869. Chương 865: Sấm Sét Giữa Trời Quang (2)	2785
870. Chương 866: Thần Kiếm Thừa Ảnh (1)	2789
871. Chương 867: Thần Kiếm Thừa Ảnh (2)	2792
872. Chương 868: Lấy Thần Khí Đổi Thần Khí	2796
873. Chương 869: Lưu Lạc Trở Về	2800
874. Chương 870: Tôi Thích Đồ Đồng Đen.	2803
875. Chương 871: Bí Mật Lớn Của Kiếm Thừa Ảnh (1).	2807
876. Chương 872: Bí Mật Lớn Của Kiếm Thừa Ảnh (2).	2810
877. Chương 873: Kiếm Ẩn Trong Kiếm.	2814
878. Chương 874: Lại Có Kiếm Hàm Quang.	2817
879. Chương 875: Đứng Trên Đỉnh Thế Giới.	2821
880. Chương 876: Muốn Chạy Trốn.	2824
881. Chương 877: Ta Muốn Giết Hắn (1).	2827
882. Chương 878: Ta Muốn Giết Hắn (2).	2831
883. Chương 879: Cái Gì, Cướp Bóc?	2834
884. Chương 880: Mưu Kế Của Tam Tỉnh Khang.	2837
885. Chương 881: Năng Lực Đặc Biệt Lần Nữa Tiến Hóa. (1)	2841
886. Chương 882: Năng Lực Đặc Biệt Lần Nữa Tiến Hóa. (2)	2844
887. Chương 883: Anh Hùng Về Nước	2848
888. Chương 884: Hà Lão Vui Mừng (1)	2851
889. Chương 885: Hà Lão Vui Mừng (2)	2854
890. Chương 886: Thu Hoạch Siêu Lớn	2858
891. Chương 887: Mượn Truyền Quốc Ngọc Tỷ	2861
892. Chương 888: Sửa Chữa Bức Tranh 2 Mặt	2865
893. Chương 889: Lý Dương-chuyên Gia Quốc Tế Hàng Đầu	2868
894. Chương 890: Côn Sốt Mang Tên Truyền Quốc Ngọc Tỷ (1)	2872
895. Chương 891: Côn Sốt Mang Tên Truyền Quốc Ngọc Tỷ (2)	2876
896. Chương 892: Tôi Còn Một Khối Nguyên Liệu (1)	2879
897. Chương 893: Tôi Còn Một Khối Nguyên Liệu (2)	2882
898. Chương 894: Tranh Đoạt!	2886
899. Chương 895: Vị Khách Đeo Kính Râm.	2889
900. Chương 896: Nhà Kho Nguyên Thạch	2893
901. Chương 897: Hưởng Thụ Quyền Uy	2896
902. Chương 898: Món Làm Ăn Lớn	2900
903. Chương 899: Ở Đây, Tôi Chính Là Quyền Lực	2903

904. Chương 900:	Tôi Không Có Tư Cách?	2907
905. Chương 901:	Bị Đứa Con Hại Chết	2910
906. Chương 902:	Dùng Để Luyện Tập	2913
907. Chương 903:	Mỗi Đao Đều Tăng (1)	2917
908. Chương 904:	Mỗi Đao Đều Tăng (2)	2920
909. Chương 905:	Cực Phẩm Phỉ Thúy, Hắc Bạch Vô Thường	2924
910. Chương 906:	Anh Có Kim Ti Hồng Phỉ, Tôi Có Hắc Bạch Vô Thường	2927
911. Chương 907:	Tôi Ra Giá 100 Triệu	2931
912. Chương 908:	Người Cầm Chén Vàng Xin Cơm	2934
913. Chương 909:	Thiên Nhân Hợp Nhất	2937
914. Chương 910:	Thiên Tài Trong Thiên Tài	2941
915. Chương 911:	Kỹ Thuật Như Thần	2944
916. Chương 912:	Buổi Tối Tiếp Tục	2948
917. Chương 913:	Năng Lực Đặc Thù Có Chuyện Ngoài Ý Muốn	2951
918. Chương 914:	Rồng Sinh Trong Ngọc, Đệ Nhất Tông Sư?	2954
919. Chương 915:	Tìm Kiếm Nguyên Nhân	2957
920. Chương 916:	Tông Sư Chân Chính	2961
921. Chương 917:	Khai Sơn Lập Phái	2964
922. Chương 918:	Cuối Cùng Là Đón Ai?	2967
923. Chương 919:	Linh Cảm Chẳng Lành	2971
924. Chương 920:	Người Phó Thác Cho Lý Dương	2974
925. Chương 921:	Bữa Tiệc Từ Thiện. (1)	2978
926. Chương 922:	Bữa Tiệc Từ Thiện. (2)	2981
927. Chương 923:	Ông Cần Thối Lại Tôi 20 Vạn (1)	2985
928. Chương 924:	Ông Cần Thối Lại Tôi 20 Vạn (2)	2988
929. Chương 925:	Sự Thay Đổi Của Bình Hồ Lô	2992
930. Chương 926:	Thân Ảnh Quen Thuộc (1)	2995
931. Chương 927:	Thân Ảnh Quen Thuộc (2)	2999
932. Chương 928:	Không Đơn Giản Như Vẽ Bề Ngoài	3002
933. Chương 929:	Hắn Là Người Bán Đồ Cổ, Vào Đây Bằng Cách Nào? (1)	3004
934. Chương 930:	Hắn Là Người Bán Đồ Cổ, Vào Đây Bằng Cách Nào? (2)	3007
935. Chương 931:	Đao Ngô Côn? (1)	3011
936. Chương 932:	Đao Ngô Côn? (2)	3015
937. Chương 933:	Thân Phận Của Hắn (1)	3019
938. Chương 934:	Thân Phận Của Hắn (2)	3021
939. Chương 935:	Nhuyễn Đạo	3025
940. Chương 936:	Đôi Vợ Chồng Trẻ Cãi Nhau	3029
941. Chương 937:	Mua Chiếc Bmw Cũng Không Thành Vấn Đề	3032
942. Chương 938:	Tôi Muốn Mua Bộ Đồ Trà Của Ông	3036
943. Chương 939:	Món Hời Thật Sự	3039
944. Chương 940:	Cực Phẩm Hiện Đại	3043
945. Chương 941:	Muốn Bái Sư	3046
946. Chương 942:	Trùng Hợp	3050
947. Chương 943:	Giá Mua	3054
948. Chương 944:	Hắn Mạnh Hơn Tôi!	3056
949. Chương 945:	Bạch Minh Thu Đồ Đệ	3059
950. Chương 946:	Lại Thấy Kiếm Cổ	3063
951. Chương 947:	Người Không Hiểu Về Sư Tầm	3066
952. Chương 948:	Bảo Bối Thần Bí	3070
953. Chương 949:	Lại Nghe Được Cái Gì?	3073
954. Chương 950:	Ngọc Bài Tử Cương Huyền (1)	3077
955. Chương 951:	Ngọc Bài Tử Cương Huyền (2)	3080
956. Chương 952:	Ngọc Bài Tử Cương Huyền (3)	3084
957. Chương 953:	Ngọc Bài Tử Cương Huyền (4)	3087

958. Chương 954: Ngọc Bài Tử Cương Huyền (5)	3091
959. Chương 955: Ngọc Bài Tử Cương Huyền (6)	3095
960. Chương 956: Ngọc Bài Tử Cương Huyền (7)	3098
961. Chương 957: Ngọc Bài Tử Cương Huyền (8)	3102
962. Chương 958: Ngọc Bài Tử Kim Huyền, Vừa Quét Liền Kinh Thiên.	3105
963. Chương 959: Dương Gia Ổ Vô Tích.	3108
964. Chương 960: Thật Sự Là Dao Ngô Côn.	3112
965. Chương 961: Đã Thiếu Thiếu Chút Gì?	3114
966. Chương 962: Sự Thần Bí Của Lý Chủ Tịch	3117
967. Chương 963: Tất Cả Đều Hiểu	3121
968. Chương 964: Về Nhà	3124
969. Chương 965: Chứng Minh	3126
970. Chương 966: Tin Tốt Lành	3129
971. Chương 967: Cảm Xúc Của Hà Lão	3133
972. Chương 968: Bảo Kiếm Can Tương (thượng)	3136
973. Chương 969: Bảo Kiếm Can Tương (trung)	3140
974. Chương 970: Bảo Kiếm Can Tương (hạ)	3143
975. Chương 971: Tùy Hầu Chí Bảo	3146
976. Chương 972: Huy Hoàng Thuộc Về Bản Thân Mình	3150
977. Chương 973: Có Náo Nhiệt Để Xem	3153
978. Chương 974: Khó Gặp Được Nhau!	3157
979. Chương 975: Chấn Động Mà Ngô Côn Dao Mang Lại.	3160
980. Chương 976: Kỳ Vọng!	3164
981. Chương 977: Đổ Thạch. (1)	3167
982. Chương 978: Đổ Thạch. (2)	3171
983. Chương 979: Chưa Gặp Qua Chưa Biết Thế Nào!	3174
984. Chương 980: Thua Rồi Sẽ Bán Tôi Cho Anh!	3178
985. Chương 981: Có Kỹ Lục, Ra Kỹ Lục Rồi.	3181
986. Chương 982: Lựa Chọn Tốt Nhất.	3185
987. Chương 983: Chỉ Có Một Người	3189
988. Chương 984: Hoắc Tư Đến	3192
989. Chương 985: Thật Sự Là Lý Dương	3196
990. Chương 986: Kế Hoạch Không Kịp Thay Đổi	3199
991. Chương 987: Đại Hội Tông Sư (1)	3203
992. Chương 988: Đại Hội Tông Sư (2)	3206
993. Chương 989: Đại Hội Tông Sư (3)	3210
994. Chương 990: Đại Hội Tông Sư (4)	3214
995. Chương 991: Đại Hội Tông Sư (5)	3217
996. Chương 992: Mới Đến Vân Nam	3221
997. Chương 993: Phổ Đồ Cổ	3224
998. Chương 994: Huyết Thảm Ngọc Bội	3228
999. Chương 995: Đồ Thật Ít, Người Hiểu Cũng Ít	3231
1000. Chương 996: Không Thể Không Đả Kích Tôi À?	3234
1001. Chương 997: Xưởng Ngọc Khí (1)	3238
1002. Chương 998: Xưởng Ngọc Khí (2)	3241
1003. Chương 999: Không Tăng	3244
1004. Chương 1000: Đánh Giá Lần Nữa	3247
1005. Chương 1001,1002: Lãng Phí Quá Rồi	3251
1006. Chương 1003: Đây Không Phải Là Xanh Bình Thường	3257
1007. Chương 1004: Thiên Cổ Nhất Thúy	3260
1008. Chương 1005: Bại Lộ Rồi	3263
1009. Chương 1006: Băng Tâm Ngọc Khiết!	3266
1010. Chương 1007: Sản Phẩm Phỉ Thúy Mới! (1)	3270
1011. Chương 1008: Sản Phẩm Phỉ Thúy Mới! (2)	3273

1012.	Chương 1009:	Một Đồng Bảo Bối Lớn.	3276
1013.	Chương 1010:	Chắc Chắn Trúng Lớn!	3280
1014.	Chương 1011:	Tin Mới!	3283
1015.	Chương 1012:	Hộp Tập Trung Bảo Vật	3287
1016.	Chương 1013:	Bút Giá Sơn	3290
1017.	Chương 1014:	Tạo Hình Ngựa Ba Màu Sinh Động	3293
1018.	Chương 1015:	Đồ Sứ Ca Diêu (1)	3296
1019.	Chương 1016:	Đồ Sứ Ca Diêu (2)	3299
1020.	Chương 1017:	Bức Mật Thư Kẹp Ở Giữa	3302
1021.	Chương 1018:	Lan Đình Tự	3306
1022.	Chương 1019:	Thất Lễ Của Sang Dala	3309
1023.	Chương 1020:	Lão Trác Bệnh Nặng.	3312
1024.	Chương 1021:	Lại Đến Myanmar	3316
1025.	Chương 1022:	Tỉnh Lại	3319
1026.	Chương 1023:	Công Dụng Mới	3322
1027.	Chương 1024:	Cà Độc Dược Màu Đen	3325
1028.	Chương 1025:	Sự Kết Hợp Của Đại Sư Đỉnh Cấp	3328
1029.	Chương 1026:	Trận Đấu Điện Cuồng	3331
1030.	Chương 1027 –	Lên Vũ Đài	3336
1031.	Chương 1028 –	Xảo Quyết	3339
1032.	Chương 1029 –	Thủy Tinh Chủng Đế Vương Lục	3341
1033.	Chương 1030 :	Lại Một Khối Thủy Tinh Chủng Nữa	3345
1034.	Chương 1031:	Sở Trường Tạo Nên Kỳ Tích.	3349
1035.	Chương 1032:	Ra Khỏi Trước Tiên.	3352
1036.	Chương 1033:	Người Không Thể Đắc Tội!	3356
1037.	Chương 1034:	Hiếu Gì?	3359
1038.	Chương 1035:	Ba Khối Nguyên Thạch, Ba Khối Thủy Tinh Chủng.	3363
1039.	Chương 1036:	Sai Lầm Giống Nhau, Phạm Một Lần Là Biết Rồi.	3367
1040.	Chương 1037:	Gừng Càng Già Càng Cay!	3369
1041.	Chương 1038:	Đây Là Phỉ Thúy Biến Dị!	3373
1042.	Chương 1039:	Tiệc Nuôi Dục Nhất	3377
1043.	Chương 1040:	Cực Phẩm Hồng Hoàng Lam	3380
1044.	Chương 1041:	Đây Không Phải Là Màu Lục	3384
1045.	Chương 1042:	Toàn Bộ Thu Tề.	3388
1046.	Chương 1043:	Tôi Không Đồng Ý	3391
1047.	Chương 1044:	Thắng Thua Đã Định	3395
1048.	Chương 1045:	Ra Rồi!	3399
1049.	Chương 1046:	Khí Chất Lãnh Đạo	3402
1050.	Chương 1047:	Ở Ẩn	3406
1051.	Chương 1048:	Tin Tốt	3409
1052.	Chương 1049:	Vào Núi Tìm Bảo Vật	3413
1053.	Chương 1050:	Tay Buôn Ma Túy Biết Lý Dương	3417
1054.	Chương 1051:	Nơi Giấu Kho Báu	3420
1055.	Chương 1052:	Huyệt Động Ngầm	3424
1056.	Chương 1053:	Đào Thông	3427
1057.	Chương 1054:	Bước Vào Huyệt Mộ.	3429
1058.	Chương 1055:	Bảo Tàng Mê Người	3433
1059.	Chương 1056:	Dạ Minh Tuy Hầu Châu.	3436
1060.	Chương 1057:	Bảo Bối Trong Quan Tài.	3440
1061.	Chương 1058:	Vang Dội Cổ Kim, Bảng Chữ Đệ Nhất Thiên Hạ (1).	3444
1062.	Chương 1059:	Vang Dội Cổ Kim, Bảng Chữ Đệ Nhất Thiên Hạ (2).	3447
1063.	Chương 1060:	Một Chữ Một Cảnh Giới.	3451
1064.	Chương 1061:	Thật Sự Là Thu Hoạch Lớn.	3454
1065.	Chương 1062:	Bạn Của Lý Dương.	3457

1066. Chương 1063:	Thắng Lớn Trở Về	3461
1067. Chương 1064:	Tùy Hầu Châu Hòa Bích (1)	3465
1068. Chương 1064-2:	Tùy Hầu Châu Hòa Bích (2)	3468
1069. Chương 1065:	Lan Đình Tự Mang Đến Rung Động	3471
1070. Chương 1066:	Công Lao Lớn	3474
1071. Chương 1067:	Chuyện Tốt - Đốt Đèn Lòng Tim Không Thấy	3477
1072. Chương 1068:	Bạn Cùng Lớp Thời Trung Học	3480
1073. Chương 1069:	Triển Lãm Mà Bạch Minh Muốn Tổ Chức	3483
1074. Chương 1070:	Kệ Sách Cổ Trong Nhà.	3486
1075. Chương 1071:	Quan Huyện Không Bằng Quản Hiện	3489
1076. Chương 1072:	Anh Em Tề Tụ	3492
1077. Chương 1073:	Bảo Bối Trong Hôn Lễ.	3496
1078. Chương 1074:	Kiến Thức Nông Cạn.	3498
1079. Chương 1075:	Hơi Có Chút Đối Lập.	3504
1080. Chương 1076:	Cháu Rể Của Bí Thư Vương	3507
1081. Chương 1077:	Không Phải Tổ Ong Vò Vẽ Bình Thường.	3511
1082. Chương 1078:	Tai Họa Ngập Đầu	3515
1083. Chương 1079:	Lai Lịch Của Đồ Vật	3518
1084. Chương 1080:	Ngọa Hổ Tàng Long	3521
1085. Chương 1081:	Lamborghini Làm Người Ta Buồn Bực (1)	3524
1086. Chương 1082:	Lamborghini Làm Người Ta Buồn Bực (2)	3528
1087. Chương 1083:	Tiếng Chuông Cảnh Tỉnh Của Hoàng Viện Trưởng	3531
1088. Chương 1084:	Quyết Định Ngày Kết Hôn (1)	3535
1089. Chương 1085:	Quyết Định Ngày Kết Hôn (2)	3538
1090. Chương 1086:	Đều Là Nhân Vật Quan Trọng	3541
1091. Chương 1087:	Triển Lãm Bắt Đầu	3545
1092. Chương 1088:	Kinh Hỉ Ngay Từ Đầu	3549
1093. Chương 1089:	Khu Triển Lãm Ngọc	3552
1094. Chương 1090:	Bốn Gian Hàng Triển Lãm.	3556
1095. Chương 1091:	Ngũ Đại Thần Kiếm	3559
1096. Chương 1092:	Tinh Phẩm Của Khu Thư Họa	3563
1097. Chương 1093:	Thư Họa Song Tuyệt.	3566
1098. Chương 1094:	Yêu Cầu Của Hoắc Tư Tiên Sinh.	3570
1099. Chương 1095:	Có Một Tổ Chức Bí Mật.	3573
1100. Chương 1096:	Chiếc Nôi Của Tông Sư	3576
1101. Chương 1097:	Thiên Tài Nhiều Linh Lực.	3580
1102. Chương 1098:	Quyết Tâm Của Lý Dương	3583
1103. Chương 1099:	Có Cung Cầu, Thì Có Thị Trường	3586
1104. Chương 1100:	Thanh Kiếm Ngọc Này, Chúng Tôi Không Mua	3590
1105. Chương 1101:	Xuất Hiện Như Anh Hùng	3593
1106. Chương 1102:	Ngọc Phi Thiên	3597
1107. Chương 1103:	Chúng Ta Là Bạn	3601
1108. Chương 1104:	Bảo Bối Của Cửa Hàng	3604
1109. Chương 1105:	Cố Ý Giữ Lại Cho Ngài	3608
1110. Chương 1106:	Đây Là Kiếm Xích Tiêu?	3611
1111. Chương 1107:	Thiên Cổ Độ Nhất Lãng	3615
1112. Chương 1108 –	Kiểm Truy Tinh	3619
1113. Chương 1109 –	Tin Tốt Dồn Dập	3622
1114. Chương 1110 –	Món Tiễn Này Không Thể Lấy	3626
1115. Chương 1111 –	Yếu Tố Đầu Tiên Để Mở Viện Bảo Tàng	3630
1116. Chương 1112 –	Thái Độ Đón Khách	3633
1117. Chương 1113 –	Kiểm Thiên Tùng Vân Và Vòng Tay Hắc Long	3637
1118. Chương 1114 –	Chắc Hẳn Đây Là Ông Lý Dương	3640
1119. Chương 1115 –	Kinh Ngạc Bất Ngờ	3643

1120.	Chương 1116	Bảo Kiếm Tân La.	3645
1121.	Chương 1117	Lý Dương, Chỗ Này Có Vấn Đề.	3649
1122.	Chương 1118:	Lén Mang Về Nước	3651
1123.	Chương 1119:	Tin Tức Kinh Người.	3657
1124.	Chương 1120:	Người Khách Của Lý Dương.	3662
1125.	Chương 1121:	Muốn Đem Về Tất Cả Bảo Bối.	3665
1126.	Chương 1122:	Mày Phải Trả Giá	3668
1127.	Chương 1123:	Tha Tôi Đi	3671
1128.	Chương 1124:	Có Chứng Cứ Rồi.	3675
1129.	Chương 1125:	Hơi Quá Đáng Rồi.	3678
1130.	Chương 1126:	Kiểm Truy Tinh Tới Tay.	3682
1131.	Chương 1127:	Thần Kiếm Có Linh	3685
1132.	Chương 1128:	Đầu Tư Lớn Nhất.	3689
1133.	Chương 1129:	Tôi Giúp Anh	3692
1134.	Chương 1130:	Trò Giỏi Hơn Thầy	3696
1135.	Chương 1131:	Từng Bước Lên Trời	3699
1136.	Chương 1132:	Tai To Mặt Lớn.	3703
1137.	Chương 1133:	Giai Thoại Mãi Lưu Truyền.	3706
1138.	Chương 1134:	Người Phá Rối.	3710
1139.	Chương 1135:	Năng Lượng Làm Cho Người Ta Ngạt Thở	3713
1140.	Chương 1136:	Đại Sư Chạm Ngọc Trẻ Tuổi Nhất	3717
1141.	Chương 1137:	Không Thể Nào Đâu?	3720
1142.	Chương 1138:	Sẽ Không Từ Bỏ	3724
1143.	Chương 1139:	Cảm Thụ Không Khí	3728
1144.	Chương 1140:	Sự Kỳ Lạ Của Hawes Tiên Sinh	3731
1145.	Chương 1141:	Tiểu Lậu	3735
1146.	Chương 1142:	Anh Rốt Cuộc Có Mua Hay Không?	3738
1147.	Chương 1143:	Mở To Mắt Ra	3742
1148.	Chương 1144:	Anh Nên Bán Cho Tôi	3746
1149.	Chương 1145:	Phổ Solane	3749
1150.	Chương 1146:	Đồ Sứ Màu Giá Hai Ngàn Vạn	3752
1151.	Chương 1147:	Bữa Tiệc Cuối Cùng- Jesu Và Mười Hai Môn Đồ	3756
1152.	Chương 1148:	Đưa Đi Phản Hồi.	3759
1153.	Chương 1149:	Lập Tức Chuyển Lại Đây Cho Ta.	3763
1154.	Chương 1150:	Sự Kích Động Của Mấy Vị Tiên Bối!	3767
1155.	Chương 1151:	Đều Là Đồ Tốt!	3770
1156.	Chương 1152:	Phản Ứng Mạnh Mẽ!	3774
1157.	Chương 1153:	Đủ Để Chấn Động Thế Giới!	3777
1158.	Chương 1154:	Cháu Trúng Quả Lớn Nhất!	3781
1159.	Chương 1155:	Bảo Bối Vô Giá!	3784
1160.	Chương 1156:	Công Bố Tin Tức!	3788
1161.	Chương 1157:	Phản Ứng Của Thế Giới	3792
1162.	Chương 1158:	Chí Bảo Của Trung Quốc	3795
1163.	Chương 1159:	Không Biết Làm Gì	3798
1164.	Chương 1160:	Đồ Sứ Này Bán Thế Nào?	3798
1165.	Chương 1161:	Cho Người Có Tiền Chi	3802
1166.	Chương 1162:	Nơi Đặc Quyền	3805
1167.	Chương 1163:	Ra Giá 3 Ngàn 500 Vạn Cho Tôi	3809
1168.	Chương 1164:	Giá Cao Ngất Ngưỡng	3812
1169.	Chương 1165:	Có Chuyện Xảy Ra Rồi	3816
1170.	Chương 1166:	Tin Tức Về Bảo Vật	3819
1171.	Chương 1167:	Truyện Kỳ Về “thanh Minh Thượng Hà Đồ”	3823
1172.	Chương 1168:	Trở Thành Người Một Nhà	3827
1173.	Chương 1169:	Tim Đập Nhanh Hơn	3831

1174.	Chương 1170:	Lại Đến Mona Lisa	3835
1175.	Chương 1171:	Bức Tranh Này Không Đơn Giản	3839
1176.	Chương 1172:	Song Tàng Che Dấu	3842
1177.	Chương 1173:	Mona Lisa, Bút Tích Thật Xuất Hiện.	3846
1178.	Chương 1174:	Thực Sự Phấn Khích.	3850
1179.	Chương 1175:	Cần Xác Định Rồi	3854
1180.	Chương 1176 :	Thanh Minh Thượng Hà Đồ Chân Chính	3858
1181.	Chương 1177 :	Cạnh Tranh, Thanh Minh Thượng Hà Đồ (1)	3861
1182.	Chương 1178 :	Cạnh Tranh, Thanh Minh Thượng Hà Đồ (2)	3865
1183.	Chương 1179 :	Ông Đúng Là Điên Rồi	3869
1184.	Chương 1180:	Cạnh Tranh Điên Cuồng!	3873
1185.	Chương 1181:	Cạnh Tranh Điên Cuồng! (2)	3877
1186.	Chương 1182:	Giá Trên Trời! Cuối Cùng Cũng Định Được Rồi!	3881
1187.	Chương 1183:	Mona Lisa, Hiện Đang Ở Trung Quốc.	3885
1188.	Chương 1184:	Kế Hoạch Đánh Bừa!	3888
1189.	Chương 1185:	Một Lần Mất Mặt Lớn!	3892
1190.	Chương 1186:	Thế Giới Vì Lý Dương Mà Điên Cuồng!	3895
1191.	Chương 1187:	Ý Nghi Đương Nhiên	3899
1192.	Chương 1188:	Tiệc Nuôi Thật Sự	3905
1193.	Chương 1189:	Chiêu Thức Của Ván Bài.	3908
1194.	Chương 1190:	Thập Đại Đồ Vương	3912
1195.	Chương 1191:	Giữ Lại Tất Cả	3915
1196.	Chương 1192:	Quá Thần Kỳ (1 2)	3918
1197.	Chương 1193:	Quá Thần Kỳ (3)	3924
1198.	Chương 1194:	Đồ Vương Tới	3927
1199.	Chương 1195:	Ván Bài Đầu Tiên	3930
1200.	Chương 1196:	Ván Bài Bắt Đầu	3934
1201.	Chương 1197:	Số Tiền Không Tưởng	3938
1202.	Chương 1198:	Tất Cả Đều Thua Cuộc	3941
1203.	Chương 1199:	Thắng Lợi (p1)	3945
1204.	Chương 1200:	Thắng Lợi (p2)	3948
1205.	Chương 1201:	Còn Có Thể Chống Đỡ	3951
1206.	Chương 1202:	Người May Mắn Nhất	3955
1207.	Chương 1203:	Thứ Mười Thế Giới	3959
1208.	Chương 1204:	Tới Cửa	3962
1209.	Chương 1205:	Eppic Fuerth	3966
1210.	Chương 1206:	Bọn Họ Điều Khiển Trận Đấu.	3970
1211.	Chương 1207:	Vậy Thì Sô Hết Đi.	3973
1212.	Chương 1208:	Liên Tục Sô Hết.	3977
1213.	Chương 1209:	Lại Thắng.	3980
1214.	Chương 1210:	Đánh Cuộc Kiếm Thiên Tùng Ván	3984
1215.	Chương 1211,1212:	Đổ Thần Hiện Thân, Thất Tinh Nhập Cảnh.	3988
1216.	Chương 1213:	Chuẩn Bị Tiền Đặt Cược	3990
1217.	Chương 1214:	Hắn Thắng Chắc Rồi	3994
1218.	Chương 1215:	Đâu Là Cái Gì?	3998
1219.	Chương 1216:	Không Giống Có Vấn Đề	4002
1220.	Chương 1217:	Bại Lộ Bí Mật	4006
1221.	Chương 1218:	Nhân Vật Quan Trọng Thế Giới.	4009
1222.	Chương 1219:	Hoàn Toàn Không Giống Nhau.	4013
1223.	Chương 1220:	Đổ Thần Đấu Với Lý Dương Nguồn:	4017
1224.	Chương 1221:	Các Ông Sợ Tôi	4020
1225.	Chương 1222:	Khiêu Chiến	4024
1226.	Chương 1223:	Đến Thăm Lý Dương!	4026
1227.	Chương 1224:	Tôi Rất Kính Nể Khâm Phục Cậu!	4030

1228.	Chương 1225:	Món Quà Của Thần Đồ!	4034
1229.	Chương 1226:	Phương Pháp Khắc Dao!	4037
1230.	Chương 1227:	Ván Bài Lớn Điên Cuồng!	4041
1231.	Chương 1228:	Một Trăm Năm Mười Nghìn Đồ Vật Sư Tầm!	4044
1232.	Chương 1229:	Trạng Thái Đỉnh Điểm!	4048
1233.	Chương 1230:	Huyền Thủ Hà Vinh.	4051
1234.	Chương 1231:	Phiền Toái Lớn	4055
1235.	Chương 1232:	Bí Mật Của Thần Bài	4058
1236.	Chương 1233:	Tôi Hát Cho Anh Một Bài	4062
1237.	Chương 1234:	Giác Quan Thứ Sáu Thần Kỳ	4065
1238.	Chương 1235:	Dùng Hết Thủ Đoạn	4069
1239.	Chương 1236:	Giải Thích Nguyên Nhân	4072
1240.	Chương 1237:	Hai Mảnh Sụn	4076
1241.	Chương 1238:	Tuyển Đen Phát Huy.	4079
1242.	Chương 1239:	Vận May Không Tồi!	4083
1243.	Chương 1240:	Cuối Cùng Thắng Rồi.	4087
1244.	Chương 1241:	Người Thắng Cuộc, Lý Dương!	4091
1245.	Chương 1242:	Vui Sướng Thắng Lợi!	4094
1246.	Chương 1243:	Trong Nhà Xảy Ra Chuyện Rồi.	4098
1247.	Chương 1244:	Nỗi Giận Của Ông Cụ!	4102
1248.	Chương 1245:	Người Chủ Sai Khiến Đứng Sau Bức Màn!	4106
1249.	Chương 1246:	Hạn Chế Xuất Cảnh	4108
1250.	Chương 1247:	Nắm Bắt Chứng Cứ	4112
1251.	Chương 1248:	Tổ Cáo	4116
1252.	Chương 1249:	Đổ Thần Phục Thù	4119
1253.	Chương 1250:	Ngày Tận Thế Của Aton.	4124
1254.	Chương 1251:	Phiên Tòa Công Khai	4128
1255.	Chương 1252:	Kho Báu Tần Lăng!	4131
1256.	Chương 1253:	Ba Kiếm Hợp Một, Kiếm A Thái Xuất Hiện!	4135
1257.	Chương 1254:	Thần Kiếm Các!	4139
1258.	Chương 1255:	Hôn Lễ! (thượng)	4142
1259.	Chương 1256:	Hôn Lễ! (hạ)	4146
1260.	Chương 1257:	Người Nhà Trần Lão!	4150
1261.	Chương 1258:	Tỷ Võ	4153
1262.	Chương 1259:	Sương Khí Hóa Hình	4157
1263.	Chương 1260:	Vào Hạng, Thắng Lợi	4160
1264.	Chương 1261:	Nuốt Chửng Trái Tim Vĩnh Hằng	4164
1265.	Chương 1262 –	Chỉ Tay Năm Ngón	4167
1266.	Chương 1263 –	Cuộc Thi Đại Sư Toàn Quốc	4171
1267.	Chương 1264 –	Tài Năng Tiềm Ẩn	4173
1268.	Chương 1265 –	đổi Thủ Cạnh Tranh (p1)	4176
1269.	Chương 1266 –	đổi Thủ Cạnh Tranh (p2)	4180
1270.	Chương 1267 –	Mục Đích Đến Của Tổng Lão	4184
1271.	Chương 1268 –	Giành Giật Lý Dương	4187
1272.	Chương 1269 –	Cuộc Thi Bắt Đầu	4190
1273.	Chương 1270:	Người Được Thăng Cấp! (1)	4194
1274.	Chương 1271:	Người Được Thăng Cấp! (2)	4197
1275.	Chương 1272:	Thứ Tự Thành Tích!	4201
1276.	Chương 1273:	Người Đứng Đầu, Lý Dương!	4205
1277.	Chương 1274:	Quay Được Tài Liệu Rồi!	4208
1278.	Chương 1275:	Động Đây Cũng Không Động!	4212
1279.	Chương 1276:	Ngô Côn Dao Hiện Thế!	4215
1280.	Chương 1277:	Dao Ngọc Không Bình Thường!	4219
1281.	Chương 1278:	Lý Dương Bị Loại ?	4223

1282.	Chương 1279: Nhất Định Có Nội Tình!	4227
1283.	Chương 1280: So Với Dao Cắt Còn Sắc Hơn.	4230
1284.	Chương 1281: Giành Lại Thứ Nhất!	4234
1285.	Chương 1282 – Tình Hình Thị Trường Gần Đây	4238
1286.	Chương 1283 – Tiếng Phụ Nữ Khóc	4241
1287.	Chương 1284 – Kết Thù	4245
1288.	Chương 1285 – Đánh Nha Nội	4249
1289.	Chương 1286 – Chọc Phải Tổ Ông Vò Vè	4253
1290.	Chương 1287 – Tôi Sẽ Giết Hết Bọn Họ	4256
1291.	Chương 1288 – Có Được Chứng Cứ	4260
1292.	Chương 1289 – Càng Thêm Náo Nhiệt	4263
1293.	Chương 1290: Hạ Uy	4267
1294.	Chương 1291: Phân Chia Lợi Ích!	4268
1295.	Chương 1292: Mục Đích Của Lý Dương.	4272
1296.	Chương 1293: Dồn Dập Lên Trường!	4276
1297.	Chương 1294 – Sao Có Thể Thế Được?	4280
1298.	Chương 1295 – Ác Giả Ác Báo	4283
1299.	Chương 1296 – Phần Thắng Sẽ Thuộc Về Ai	4287
1300.	Chương 1297 – Không Uống Công Đến	4290
1301.	Chương 1298: Trước Tiên Đi Chúc Mừng.	4294
1302.	Chương 1299: Sự Thoả Mãn Của Trần Vô Cực.	4297
1303.	Chương 1300: Múa Thái Cực!	4301
1304.	Chương 1301: Lý Dương Trời Đất Con Người Hợp Nhất.	4305
1305.	Chương 1302: Theo Kịp!	4308
1306.	Chương 1303: Ngủ Đều Cười Trộm	4312
1307.	Chương 1304: Tác Phẩm Của Lý Dương!	4315
1308.	Chương 1305: Một Phút Là Đủ Rồi!	4319
1309.	Chương 1306: Tác Phẩm Của Tông Sư, Thế Giới Hắc Bạch.	4323
1310.	Chương 1307: Tương Lai Đứng Đầu!	4326
1311.	Chương 1308: Thành Tích Cuối Cùng!	4330
1312.	Chương 1309: Phân Lượng Của Hai Chữ Tông Sư!	4333
1313.	Chương 1310: Tiền Bối Myanmar	4337
1314.	Chương 1311: Vua Phỉ Thúy Tới Thăm	4340
1315.	Chương 1312: Cân Bằng	4344
1316.	Chương 1313: Lợi Ích Của Lý Dương	4347
1317.	Chương 1314: Bị Doạ Dẫm	4351
1318.	Chương 1315: Vạn Răng Hắc Cho Tôi	4354
1319.	Chương 1316: Tôi Đồng Ý	4360
1320.	Chương 1317: Niềm Vui Cho Lý Dương	4363
1321.	Chương 1318 – Song Hỷ Lâm Môn	4365
1322.	Chương 1319 – Người Thừa Kế Của Lý Dương	4369
1323.	Chương 1320 – Truyền Quốc Ngọc Khí Và Tần Lăng Bảo Tàng	4372
1324.	Chương 1321 – Chốt Phiên Phức	4376
1325.	Chương 1322 – Viện Bảo Tàng Công Ích	4379
1326.	Chương 1323: Lấy Lại Được Thiên Châu.	4384
1327.	Chương 1324: Con Đường Cuối Cùng!	4389
1328.	Chương 1325: Lời Cuối! (hết)	4393

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Giới thiệu

Thể loại: Đô thị Nhóm dịch: QuyVoThuong Nguồn: metruyen. com.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sieu-cap-hoang-kim-thu>

1. Chương 1: Tai Nạn Trong Đêm Giáng Sinh.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Vừa mới qua chín giờ tối, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một đám mây lớn màu trắng, đám mây này giống như đang nhảy múa trên bầu trời, cuối cùng nó hóa thành những giọt nước trong suốt rồi đông kết lại rơi xuống. Một ngày trước lễ giáng sinh, thành phố Minh Dương rất cực cũng đón nhận đợt tuyết đầu tiên trong năm.

Dưới ánh đèn Neon, những bông tuyết phản chiếu lại ánh sáng tạo thành những chùm sáng nhiều màu, trên đường những thanh thiếu niên đang hưng phấn quơ quơ tay, đối với bọn họ mà nói, tuyết rơi trong đêm giáng sinh có thể nói là một việc vô cùng lãng mạn.

Đi trên con đường phồn hoa, Lý Dương dùng sức nắm chặt áo của mình, cơn gió lạnh thổi qua làm cho hai tay hắn có chút đỏ lên, hắn nhanh chóng tiến về phía một quán ăn nhanh.

Sau khi ăn hết một đĩa thịt bò nóng hổi, thân thể của Lý Dương cũng từ từ ấm lên, nhìn về phía đám người bên ngoài, mắt Lý Dương có chút không tự nhiên lộ ra một tia hâm mộ.

Đêm Giáng Sinh vốn là một đêm vô cùng vui vẻ, nhưng mà sự vui vẻ này lại không thuộc về hắn.

Lý Dương năm nay 24 tuổi, thân cao một thước tám, không cao không thấp không mập không gầy, năm trước sau khi tốt nghiệp hắn vẫn tiếp tục ở lại thành phố này làm việc. Trường đại học Minh Dương vốn là một trường học loại hai trong nước, nhưng mà trước mặt những xí nghiệp công ty chỉ tuyển dụng những người có bằng cấp của những trường trọng điểm loại một thì cái bằng của Lý Dương chẳng dùng được trong việc gì.

Tháng chín năm nay, hắn thành công từ trong trăm người thất nghiệp cạnh tranh tiến vào làm việc ở công ty châu báu An Thị trở thành một gã tiêu thụ viên thực tập, An Thị châu báu là lão đại trong ngành kinh doanh châu báu trong cả nước nên có vô số người muốn xin vào đây làm việc.

Tuy rằng chỉ là một tiêu thụ viên thực tập rất bình thường nhưng tiền lương cũng không tệ, tiền lương mỗi tháng cũng coi như là khá khả quan. Đặc biệt là sau khi chính thức làm việc tiền lương sẽ tăng lên một khoảng lớn, mặt khác còn có thể hưởng được rất nhiều phúc lợi, Lý Dương đã từng tính toán qua nếu như có thể bình an làm việc ở đây ba năm thì hắn có thể ở loại thành thị cấp hai này mua được một căn nhà hai phòng.

Huống hồ, công ty châu báu An Thị ở thành phố Minh Dương chỉ là một chi nhánh, nếu có năng lực, biểu hiện lại xuất sắc, có đủ không gian để phát triển thì việc chuyển công tác, mua nhà mua xe cao cấp không phải là không thể.

Nhưng mà, muốn làm được những việc này thì trước hết phải qua được thời gian thực tập đã, lần này công ty chiêu mộ năm thực tập viên nhưng mà người được ở lại thì chỉ có hai người, trong năm người thì cho dù là năng lực hay là thành tích thì Lý Dương đều luôn đứng cuối, hẳn không hề có ưu thế gì nên muốn ở lại công ty là một việc rất khó.

Công ty châu báu An Thị nằm ở trung tâm của thành phố Minh Dương, xung quanh nó là đường dành cho người đi bộ, từ phố đi bộ Lý Dương từ từ đi về phía con đường lớn gần bên cảng, khu ký túc xá của công ty nằm ngay phía bên kia của con đường.

“Thật lạnh, phải nhanh chóng trở về nhà mới được!” Lý Dương vừa bước vừa nói chuyện, bởi vì ký túc xá của công ty có máy sưởi ấm nên bình thường Lý Dương cũng không mặc nhiều đồ cho lắm, trên thực tế mỗi ngày khi chạy ngay con đường này, hẳn đều xem đây là một việc rèn luyện thân thể.

“Két!”

Một chiếc xe màu đỏ đột nhiên ngừng lại bên cạnh hắn, hắn dừng chân lại rồi có chút hăm mộ nhìn về phía chiếc xe. Chiếc xe này Lý Dương biết, đây là chiếc xe của một đồng sự trong công ty tên là Ngô Hiểu Ly, Ngô Hiểu Ly cũng là thực tập viên giống như Lý Dương, nhưng mà địa vị của hai người trong công ty lại khác nhau một trời một vực.

Ngô Hiểu Ly tuổi trẻ xinh đẹp, là sinh viên tốt nghiệp đại học, trong thời gian thực tập không tới ba tháng mà thành tích tiêu thụ đã gấp đôi những người có kinh nghiệm trong công ty, trong năm người thực tập thì cô là người nổi bật nhất, hơn nữa còn có tin đồn là sau khi việc thực tập kết thúc thì sẽ đề bạt cô lên làm trợ lý giám đốc.

Chi nhánh của công ty An Thị không có chức phó giám đốc nên kỳ thật chức trợ lý này đã ngang với chức phó giám đốc rồi, nói cách khác người ta sau khi thực tập xong sẽ trở thành lãnh đạo của công ty, mà Lý Dương hẳn thì còn đang rầu rĩ tìm cách để mình không bị sa thải.

“Lý Dương, có cần tôi đưa anh đi một đoạn không!”

Trong xe Ngô Hiểu Ly cười tủm tỉm nhìn Lý Dương nói, Ngô Hiểu Ly có thể nói là một cô gái xinh đẹp, bình thường cô không thích trang điểm, nhưng mà khuôn mặt của cô cũng đẹp hơn những minh tinh được trang điểm kỹ lưỡng kia nhiều, tiếc là bình thường thì trên mặt cô luôn mang theo một chút ngạo khí làm cho người khác có cảm giác không nên đến gần nếu không thì có thể nói Ngô Hiểu Ly là một cô gái hoàn mỹ.

“Cảm ơn, phía trước đã là ký túc xá rồi, không cần cô đưa đâu!” Lý Dương sờ mũi cười khổ một tiếng.

Mọi mặt của Ngô Hiểu Ly đều là ưu điểm, nhưng mà những ưu điểm này lại kết hợp lại tạo thành một khuyết điểm, đó chính là sự cao ngạo, hơn nữa cô còn rất thích biểu hiện chính mình. Đối với người như vậy thì Lý Dương luôn không muốn có quan hệ, cho nên lúc bình thường hai người ở công ty cũng không có giao tình gì, tới bây giờ hắn vẫn không hiểu tại sao cô tại lại gọi mình lại.

Ngô Hiểu Ly gật đầu nhìn Lý Dương nói:

“Vậy được rồi, tôi đi trước, hôm nay Trưởng giám đốc muốn tôi làm một bản báo cáo thành tích của công ty, thành tích của anh không lý tưởng cho lắm, trong bốn người thực tập thì anh xếp thứ hai, nếu cứ như vậy thì sợ rằng sau khi đợt thực tập kết thúc anh sẽ không được ở lại công ty!”

“Cảm ơn cô, Hiểu Ly, mấy ngày cuối cùng này tôi sẽ cố gắng!” Lý Dương một lần nữa cười khổ, Ngô Hiểu Ly này còn chưa chính thức là trợ lý giám đốc mà đã bắt đầu ra vẻ rồi.

“Àn, được rồi, tôi hi vọng chúng ta có thể tiếp tục làm đồng sự, thành tích của anh mặc dù không tốt lắm nhưng anh là một người chăm chỉ, việc này tôi sẽ nói lại với Trưởng giám đốc, được rồi, anh trở về nghỉ ngơi đi, tôi cũng phải trở về nhà rồi!”

Ngô Hiểu Ly khoát tay áo rồi không thèm nhìn tới phản ứng của Lý Dương mà đóng kính lại rồi lấy xe rồi đi, Lý Dương lắc đầu, nếu như không phải hắn tình cờ nghe được Ngô Hiểu Ly cũng từng nói những câu này với một người khác thì nói không chừng hẳn sẽ thật tình cảm kích cô ta.

Lắc đầu hắn không thèm nghĩ đến việc này nữa, Ngô Hiểu Ly và hắn không phải cùng một loại người, suy nghĩ nhiều cũng không có tác dụng gì.

“Một cô gái thật đáng yêu!”

Vừa mới chuẩn bị rời đi thì Lý Dương không nhịn được thềm kêu lên một tiếng, ở trước mặt Lý Dương không tới mười thước có một người đang mặc một bộ áo lông bó sát màu đen, thân cao một thước sáu đang bị một bé trai mười hai mười ba tuổi kéo đi bộ về phía hắn.

Cô gái này buộc tóc đuôi ngựa, không có kẹp tóc, cũng không có vòng cổ, đôi mắt sáng ngời, gương mặt trắng nõn.

Tuyết vẫn đang chậm rãi rơi xuống, trong trời tuyết cô gái này giống như tiên nữ hạ phàm không hề nhiễm chút bụi trần nào, những bông tuyết giống như lượn quanh người cô không dám có chút khinh nhờn nào.

Lý Dương không phải là chưa nhìn thấy người đẹp, Ngô Hiểu Ly của công ty hắn có thể tính là một người, lúc bình thường khi tới công ty của hắn mua sắm thì cũng không thiếu những người đẹp, thế nhưng bọn họ không thể nào so sánh với cô gái này được, trên người không hề đeo bất cứ trang sức gì mà lại có vẻ đẹp như thế, hơn nữa trên người cô còn tỏa ra khí chất thanh thuần thì quả thật là lần đầu tiên hắn nhìn thấy.

Một phút đồng hồ sau, Lý Dương xoay người chạy theo, việc này đối với người có tính cách ngại ngùng như Lý Dương thì quả thật là hiếm thấy.

“Chị, có sao băng!” Bé trai bên cạnh cô gái hét lớn lên, Lý Dương thì đã chạy tới gần cô gái, hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời che giấu sự chột dạ của mình.

Trên bầu trời, có một vệt sáng lóe lên, tâm thần của lý Dương rất nhanh bị sự xinh đẹp của ngôi sao băng này hấp dẫn, trong nháy mắt hắn nghĩ tới một truyền thuyết.

Truyền thuyết nói rằng khi sao băng xẹt qua, mà người cầu nguyện thì điều cầu nguyện này sẽ thành hiện thực.

“Cầu cho ba mẹ mạnh khỏe sống lâu!”

Lý Dương rất nhanh nói thềm trong lòng rồi mỉm cười nhìn sao băng biến mất. Trong khoảng thời gian ngắn này hắn không hề nghĩ tới việc mình sắp bị mất việc, cũng không suy nghĩ về cô gái trước mắt này, cơ hội khó có như vậy thì Lý Dương tất nhiên sẽ nghĩ tới cha mẹ mình đầu tiên.

Mụ cười trên miệng Lý Dương duy trì được vài giây rồi hắn há to miệng lên, ngôi sao băng không có biến mất mà càng ngày càng sáng, nó bây giờ giống như là một quả cầu lửa đang bay về phía này.

“Ầm!”

Một tiếng nổ vang lên, mặt đất rung động dữ dội, ngay ở phía trước Lý Dương không xa có một đám mây bụi bay tới, mặt đất liên tục lắc lư.

Những người ven đường lúc này bị cảnh tượng này hù dọa, rất nhiều nữ giới hét lên vì sợ hãi, khắp nơi đều là tiếng khóc, đêm Giáng sinh nên người trên đường không phải là ít nên xung quanh rất là ồn ào.

Lý Dương ngồi chồm hổm trên mặt đất ngơ ngác nhìn cái hố trước mặt, cách ba bốn thước bên cạnh hắn là đứa bé trai vừa mới nói có sao băng khi nãy, thân thể của đứa bé đang nằm xụi lơ trên mặt đất không biết là có bị thương hai không mà cô gái kia thì cũng đang thừ người ở bên cạnh.

“Ầm ầm !”

Mặt đất đột nhiên rung mạnh, Lý Dương trực tiếp quỵ xuống đất, đối mặt với tình hình nguy hiểm và kỳ lạ này Lý Dương lại từ từ bình tĩnh.

Nhanh chóng kiểm tra thân thể rồi xác định mình không có bị thương, tiếp theo, hắn đứng dậy nhìn xung quanh, trên đường có hơn một nửa đèn đường bị tắt nhưng còn may là vẫn còn có một chút ánh sáng. Lúc này mặt đất vẫn đang chấn động, thỉnh thoảng cũng có một số đất đá từ phía trên rơi xuống, khắp nơi xung quanh đều là tro bụi, mọi người thì đang kinh hoàng tranh nhau chạy trốn, trước khi biết được chuyện gì đã xảy ra thì Lý Dương quyết định yên lặng thăm dò rồi mới quyết định xem tiếp theo phải làm như thế nào.

Khi lên đại học, có nhiều giảng viên đánh giá Lý Dương rất cao, trong tất cả sinh viên thì Lý Dương là người có tâm tính tốt nhất, làm việc thì không sợ hãi, không hoảng hốt rất là đáng khen.

Lúc này tâm tính tốt của hắn đã được phát huy, xung quanh càng hỗn loạn thì Lý Dương lại càng tỉnh táo.

Lý Dương đột nhiên trừng to mắt, hắn thấy một cây cột điện lớn đang ngã về phía này, hơn nữa còn ngã thẳng tắp về phía hắn nữa, nếu như mà bị cây cột này đập trúng thì hắn không thành đồng thịt vụn mới lạ.

“Đáng chết!”

Lý Dương thầm mắng một tiếng rồi không để ý tới nó nữa, dây điện bất cứ lúc nào cũng có thể đứt ra rồi rơi xuống, hắn không thể đi loạn được, với nền đất đang rung động như thế này thì nếu sợi dây điện bị đứt rơi về phía hắn khi hắn đang chạy trốn thì quả thật là hắn rất khó tránh né.

Hơn nữa, Lý Dương không muốn trốn đi còn vì đứa bé trai bên cạnh, đứa bé này cũng đang nằm trong vùng dây điện có thể rơi xuống giống như Lý Dương, nếu nó rơi xuống thì Lý Dương còn có thể tránh né được nhưng đứa bé này thì không thể.

Cô gái bên cạnh đứa bé đột nhiên hét lên một tiếng chói tai, dường như cô đã biết xung quanh có nguy hiểm nên nhanh chóng túm lấy đứa bé, thế nhưng dưới sự bối rối và khẩn trương nên cô chỉ lo kéo áo của đứa bé, nếu như đứa bé không được kéo ra thì có lẽ vài giây sau nó sẽ lên thiên đường.

Ngay lúc này Lý Dương không để ý tới mặt đất đang rung động mà nhanh chóng lao tới bên cạnh đứa bé rồi ôm nó nhảy ra ngoài nhân tiên quay người lại đá vào sợi dây điện đang rơi xuống.

“Bịch!”

Lý Dương cảm thấy toàn thân đau nhức sau đó từ từ mất đi ý thức, thân thể của Lý Dương đã né tránh được hơn một nửa thế nhưng cánh tay đã bị sợi dây điện cọ sát một chút, máu trên cánh tay hắn lập tức tuôn ra là ướt đầm cả đứa bé.

Mặt đất không còn rung nữa, bụi bặm cũng đã lắng xuống nhưng bầu không khí náo loạn không hề có chút giảm bớt, mọi người đang nhanh chóng chạy ra nơi an toàn, nhưng mà không có một ai phát hiện có một luồng sáng màu đen nhanh như chớp chui vào người Lý Dương.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

2. Chương 2: Trợ Lý Quản Lý.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

“Xin thông báo: Chín giờ mười lăm phút đêm hôm qua có một viên thiên thạch rơi xuống khu đô thị của chúng ta, hơn nữa nó còn làm ra một trận động đất nhỏ, trước mắt có hai mươi ba người bị thương nhẹ, bảy người trọng thương, không có ai tử vong, đây là bản tin mà phóng viên phỏng vấn được ngay tại hiện trường...”

Sáng ngày hôm sau, trong phòng bệnh xa hoa của bệnh viện nhân dân thành phố Minh Dương, Lý Dương cười ha hả nhìn TV rồi nói với một trung niên hơn ba mươi tuổi ở bên cạnh:

“Trương quản Lý, ngày xem khổng thiên thạch này có phải là món quà của ông già Nô-en gửi tặng chúng ta hay không? Thế nhưng nói thật là tôi không thích món quà này!”

Người trung niên kia là Trương Ứng, quản lý chi nhánh của công ty châu báo An Thị ở thành phố Minh Dương cũng chính là thủ trưởng của Lý Dương, Lý Dương từ hôm qua hôn mê tới tận sáng ngày hôm nay mới tỉnh lại, người đầu tiên mà hắn nhìn thấy không ngờ chính là Trương Ứng.

Trương Ứng lắc đầu, cười nói:

“Không thể tưởng được cậu còn có mặt hài hước như vậy, việc hôm qua vô cùng nguy hiểm, cũng may là cậu phước lớn mạng lớn nên chỉ bị trầy da nếu không thì hôm nay tôi cũng không thể gặp được cậu rồi!”

“Mấy hôm trước tôi có xem bói, thầy bói nói lúc tôi 24 tuổi thì sẽ gặp một tai nạn, nếu có thể qua được thì đường công danh sẽ vô cùng thuận lợi, thật không ngờ về đầu ông thầy bói đó lại nói chuẩn như vậy, thế nhưng còn cái về thăng chức, đường công danh thuận lợi thì không biết khi nào mới xảy ra!” Lý Dương nhìn cánh tay đang băng vải của mình, đối với tình hình nguy hiểm đêm hôm qua thì vết thương này có thể nói là rất nhẹ.

“Thăng chức rất nhanh ư? Tôi nghĩ cũng không còn xa đâu!” Trương Ứng đột nhiên nở một nụ cười thần bí, hần nhìn Lý Dương nói:

“Công ty còn có chút việc gấp, tôi về trước, nếu cậu có việc gì thì cứ rung chuông gọi hộ sĩ tới, còn nữa, phí nằm viện của cậu lần này công ty sẽ chi trả!”

Trương Ứng nhìn cánh tay quấn băng của Lý Dương, rồi nhìn khuôn mặt hần, thấy tinh thần hần không tệ nên mỉm cười đi ra ngoài phòng bệnh.

Sau khi Trương Ứng đi rồi thì phòng bệnh này chỉ còn lại một mình Lý Dương, quay đầu nhìn về phía đóa hoa tươi mà Trương Ứng mang tới, Lý Dương đột nhiên cười to.

Lý Dương thật không ngờ là Trương Ứng lại tự mình tới đây hơn nữa còn mang đến cho hần một tin tức vô cùng tốt.

Bởi vì hành động hần hái của Lý Dương khi mọi người gặp nguy hiểm nên công ty trực tiếp cho hần trở thành nhân viên chính thức, hơn nữa Trương Ứng còn chuẩn bị đề bạt Lý Dương trở thành trợ lý của quản lý nữa, bên phía tổng công ty cũng đã đồng ý nên quyết định này rất nhanh sẽ được thực hiện.

Vấn đề còn đang lo lắng ngày hôm qua đột nhiên được giải quyết, hơn nữa còn được đề bạt thăng chức, hết thấy mọi thứ là cho Lý Dương có cảm giác mình đang nằm mộng, Lý Dương dùng sức lắc lắc đầu mình vài cái, cảm giác đau nhức truyền đến làm cho hần biết được hết thấy mọi thứ đều là sự thật

Sau khi Trương Ứng đi không lâu thì bên ngoài truyền tới tiếng bước chân, Lý Dương vội vàng ngồi thẳng dậy nhìn ra ngoài cửa.

Cửa phòng bệnh mở ra, hai bác sĩ đi vào, phía sau hai người lần lượt là một trung niên nam nhân mang theo dáng vẻ uy nghiêm và cô gái thanh thuần ngày hôm qua hần được gặp.

“Chào cậu, Lý Dương, đây là Vương thị trưởng, Vương thị trưởng cố tình tới đây để cảm ơn cậu!”

Một bác sĩ có chút lớn tuổi tiến lên nói, Lý Dương nhìn bác sĩ này rồi nhìn sang phía người trung niên.

Người trung niên trừng mắt nhìn tên bác sĩ kia, dường như có chút không vui nhưng mà ngay lập tức hần liền tươi cười nhìn Lý Dương:

“Tôi gọi là Vương Toàn Trung, cảm ơn cậu ngày hôm qua cứu con tôi, xin lỗi vì tôi tới bây giờ mới tới thăm cậu!”

Người trung niên đi tới bên giường rồi nhìn thoáng qua Lý Dương, Lý Dương lúc này mới phát hiện tay hần còn đang cầm theo hai túi thức ăn dinh dưỡng.

“Không có gì, nếu đổi lại là người khác thì tôi nghĩ họ cũng sẽ làm như vậy thôi!” Nói tới chuyện ngày hôm qua Lý Dương ngược lại có chút ngượng ngùng, nhưng mà tình huống tới qua quả thật là rất nguy hiểm, chỉ chút nữa thôi là hần và đứa bé trai đã xong đời rồi.

“Dù sao đi nữa thì ngày hôm qua cậu đã giúp đỡ, tất cả mọi việc Giai Giai đều đã nói lại với tôi, nếu không phải là lúc mẩu chốt được cậu giúp thì tôi nghĩ hậu quả tôi sẽ không chịu nổi!”

Người trung niên mỉm cười lắc đầu rồi đặt những thứ mang theo lên bàn, Giai Giai trong miệng hần có lẽ là cô gái thanh thuần ngày hôm qua, Lý Dương không ngờ là nhanh như vậy đã biết được tên cô ta.

“Đúng vậy, nhớ tới chuyện hôm qua là tôi liền thấy sợ, cũng may là hôm qua có anh!” Cô gái thanh thuần nhìn chăm chăm vào Lý Dương rồi gật đầu nói, ánh mắt trong sáng của cô làm cho Lý Dương có chút ngượng ngùng cúi đầu.

Bây giờ Lý Dương mới hiểu tại sao Trương Ứng lại đề bạt hắn, thì ra người mà hắn cứu ngày hôm qua là con của thị trưởng, bây giờ Lý Dương đã là ân nhân của con thị trưởng, việc này tương đương với việc thị trưởng thiếu hẳn một nhân tình, việc đề bạt Lý Dương chính là một loại đầu tư của Trương Ứng.

Mấy người này ở lại phòng bệnh của Lý Dương một lát liền rời đi, dựa vào thái độ của hai bác sĩ thì hẳn có thể thấy được người trung niên này thật sự là thị trưởng, hơn nữa Lý Dương còn mơ hồ nhận ra người gọi là Vương Toàn Trung chính là thị trưởng thường xuyên xuất hiện trên TV.

Lý Dương lúc này mới hiểu câu nói nạn nạn không chết tất có hậu phúc, Vương thị trưởng trước khi đi đã mời Lý Dương tới nhà làm khách, hơn nữa hắn còn ám chỉ cho Kỳ Dương biết sau này nếu có chuyện gì thì có thể tới tìm hắn.

Thế nhưng thứ làm cho Lý Dương cao hứng chính là thái độ của cô gái kia, Lý Dương đã biết được tên của cô nàng, Vương Giai Giai-một cái tên thật đáng yêu.

Thương thế của Lý Dương cũng không nặng vì thế hắn chỉ ở lại bệnh viện ba bốn ngày, trong những ngày này Vương Giai Giai tới ba lần, mỗi lần đều mang theo một đóa hoa tươi. Lần thứ hai cô tới cô còn mang theo Vương Thiên Nhiên tới cảm ơn hắn, Vương Thiên Nhiên chính là cậu bé được Lý Dương cứu ra, cậu bé này cũng nằm viện vài ngày do sợ hãi quá độ nhưng do không có bị thương gì nên cũng đã xuất viện.

Trong vài lần tới thăm, Lý Dương cũng đã hiểu Vương Giai Giai nhiều hơn, Vương Giai Giai không phải là nữ nhân của Vương thị trưởng là cháu gái của hắn, cô là người Bắc Kinh, bây giờ là sinh viên năm tư đại học Bắc Kinh.

Lần này cô tới Minh Dương là để làm một cuộc phỏng vấn, vốn định sau đêm Giáng Sinh thì sẽ trở về Bắc Kinh, nhưng không ngờ đêm đó lại xảy ra việc lớn như vậy nên đã làm chậm trễ thời gian so với dự kiến.

Sau khi Lý Dương xuất viện thì Vương Giai Giai cũng đã quay về Bắc Kinh, nhưng mà hai người đã trao đổi địa chỉ QQ cho nhau nên thỉnh thoảng cũng có thể lên mạng nói chuyện, tuy rằng không có gặp mặt nhưng liên hệ lại tăng lên.

Qua tết Nguyên Đán, Lý Dương chính thức trở thành nhân viên của công ty, sau khi tháo băng trên tay thì Lý Dương chính thức đi làm.

Lần này trở lại công ty Lý Dương có cảm giác khác hẳn, lần trước rời khỏi nơi này hắn còn vì công việc mà phát sầu vậy mà lần này trở lại hắn đã trở thành lãnh đạo của công ty, bây giờ ông công ty ngoại trừ Trương Ứng ra thì hắn là người có chức vụ lớn nhất.

“Lý trợ lý, ngài đã tới!”

Khi bước vào công ty thì một nhân viên tiêu thụ nhanh chóng chạy tới chào hỏi, chị Lưu là nhân viên tiêu thụ lâu năm ở công ty cũng là người lớn tuổi nhất, Lý Dương vẫn còn nhớ lúc đầu mới vào công ty thì hắn cũng được người này chỉ dẫn, sau khi trở thành thực tập viên thì chị Lưu cũng giúp hắn không ít.

“Chị Lưu, tới sớm nhỉ!” Lý Dương cười nói, chức trợ lý hắn vẫn chưa chính thức đảm nhiệm nên không thể làm cho người khác cảm thấy hắn phách lối được.

Nét cười trên mặt chị Lưu càng đậm, cô nhỏ giọng nói:

“Trương quản Lý vừa phân phối, hắn bảo ngài trực tiếp lên tầng hai, hắn có việc cần tìm ngài!”

“Tốt, tôi đã biết, cảm ơn chị, chị Lưu!” Lý Dương gật gật đầu, hắn biết khi trở về làm thì Trương quản lý tìm hắn cũng là việc bình thường.

Ngoại trừ Ngô Hiểu Lệ thì tất cả những người khác đều tiến lên chào hỏi hắn, đương nhiên bên trong đám người này cũng có vài gương mặt quen thuộc đã biến mất, ba gã thực tập viên khác đều đã kết thúc công việc, bởi vì do Lý Dương do ngoài ý muốn nên được nhận chức nên ba người bọn họ không còn cơ hội nữa vì vậy bọn họ đã nhanh chóng nhận tiền rồi đi tìm công việc khác.

Lý Dương đối với Ngô Hiểu lý cũng không có nói gì, đối với một cô gái có tính tình kiêu ngạo như vậy thì trong việc này chắc chắn cô là người khó chịu nhất, lúc trước cô vốn đã là người được chọn làm trợ lý nhưng đột nhiên Lý Dương lại nhảy ra chiếm lấy cái chức này của cô, nỗi oán hận của cô dành cho hắn đã không thể dùng từ ngữ để miêu tả nữa.

Việc này kỳ thực Lý Dương hiểu rất rõ thế nhưng hắn cũng không để trong lòng, so năng lực thì Ngô Hiểu Lý mạnh hơn hắn rất nhiều thứ cô thiếu chính là chút vận may mà thôi, dù sao trợ lý bây giờ là hắn nên hắn cũng không muốn cùng một cô gái so đo.

“Trương quản Lý, ngài tìm tôi!” Vào phòng quản lý, Lý Dương nói.

“Lý trợ lý đến đây, mau ngồi!” Trương Ứng vẫn ngồi trước bàn công tác như trước, thế nhưng thái độ của hắn lúc này hoàn toàn khác với lúc còn là thực tập viên.

“Sao lại đi làm sớm như vậy, cứ nghỉ thêm vài ngày cũng được mà!” Trương Ứng đứng lên pha một tách trà đặt trước mặt Lý Dương.

“Tôi đã khỏe hẳn rồi, nếu cứ tiếp tục ở nhà nghỉ ngơi thì sẽ phụ lòng của công ty và của ngài đã bồi dưỡng!” Lý Dương vội vàng đứng dậy, bộ dáng của Trương Ứng lúc này làm cho Lý Dương có chút được yêu mà sợ.

Trương Ứng cười to một tiếng:

“Ha ha, cậu nghĩ như vậy thì cũng tốt, đúng rồi, phòng ký túc xá của cậu tôi đã đổi lại, hôm nay cậu không cần đi làm, cậu về nhà chuẩn bị, ngày mai chúng ta sẽ đi Thanh Đảo tham gia một cuộc triển lãm châu báu, cậu về làm thật đúng lúc, tôi đang lo không có người đây!”

“Triển lãm châu báu? Ngày mai phải đi sao?” Lý Dương sửng sốt một chút, hắn không ngờ mình vừa về là phải đi công tác.

“Đúng, ngài mai đi, tôi đã chuẩn bị xong vé máy bay!”

Trương Ứng mỉm cười gật gật đầu, Thanh Đảo lần này tổ chức một cuộc triển lãm châu báu quy mô không quá lớn nên tổng công ty an bài ba chi nhánh ở Minh Dương, Từ Châu và Thanh Đảo tham gia, đây cũng coi như là cho các chi nhánh tăng thêm kiến thức.

“Được, tôi về chuẩn bị!”

Lý Dương gật đầu nói, đi tham gia triển lãm châu báu cũng không tệ, hiện tại hắn vừa nhận chức trợ lý nên còn có rất nhiều thứ cần phải học hỏi, trong cuộc triển lãm sẽ có rất nhiều khách, rất nhiều nhân viên giống hắn, đây đúng là một cơ hội để học tập.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

3. Chương 3: Triển Lãm Châu Báu.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

”Phòng ký túc xá mà công ty cấp cho Lý Dương quả thật là không tồi, hai phòng ngủ một phòng làm việc, thiết bị đều có đủ, căn phòng củ quả thật là không thể nào so sánh với nó được, hai cái trên cơ bản là không cùng một cấp bậc.

Máy bay từ Minh Dương tới Thanh Đảo xuất phát lúc mười một giờ, hắn không trực tiếp từ công ty tới máy bay cho nên Trương Ứng bảo hắn ở sân bay chờ.

Khi Lý Dương tới sân bay thì Trương Ứng đã đứng đó chờ hắn, hơn nữa Trương Ứng không phải là đến một mình.

“Trương quản Lý, cô ấy cũng đi sao?” Nhìn Ngô Hiểu Lý, Lý Dương không nhịn được hỏi một câu.

Trương Ứng nhẹ nhàng cười nói:

“Đúng vậy, lần này chúng ta có ba người đi, biểu hiện trong công tác của Hiểu Ly cậu cũng biết rồi đó, hơn nữa nếu như đi hội triển lãm châu báu mà chỉ đi có hai người đàn ông chúng ta thì có chút không thích hợp.”

“Thế nào, Lý trợ lý không muốn tôi đi sao?” Lý Dương còn chưa nói gì thì Ngô Hiểu Ly đã mở miệng nói trước, hơn nữa trong giọng nói còn chứa đầy sự khiêu khích.

“Nào có, có một mỹ nữ như thế này đi theo thì làm sao tôi có ý kiến gì chứ!” Lý Dương cười nói.

“Đến giờ rồi, cậu giao chứng minh thư cho Hiểu Ly để cô ấy đăng ký cho chúng ta, chuẩn bị đi thôi!”

Trương Ứng ở bên cạnh nói, Lý Dương vội vàng lấy ra chứng minh thư, nhìn về phía bóng dáng của Ngô Hiểu Ly, Lý Dương có chút nhũn mảy. Tính tình của cô gái Ngô Hiểu Ly này Lý Dương hiểu rất rõ, nữ cường nhân cao ngạo này rất không phục với việc mình trở thành cấp trên của cô ta, quá trình đi Thanh Đảo lần này chỉ sợ là không đơn giản.

Hơn một giờ sau máy bay đã đáp xuống sân bay Thanh Đảo.

Thanh Đảo là thành thị lớn nhất ở Sơn Đông, này thực lực kinh tế thậm chí còn vượt qua tỉnh Tế Nam, hơn nữa Thanh Đảo là vùng duyên hải còn có ngành du lịch rất phát triển, tất cả điều này đã tạo nên một thành thị phát triển toàn diện.

Trên Thanh Đảo có trên trăm công ty châu báu và hơn ba nghìn công ty trang sức, sản lượng tiêu thụ hàng năm là trên trăm triệu, thế nhưng con số này vẫn không thể đề cao địa vị của ngành kinh doanh châu báu ở Thanh Đảo, cho tới nay những nơi mà Thanh Đảo buôn bán vẫn là những thành thị xung quanh, điều này làm cho ngành kinh doanh châu báu ở Trung Quốc và ủy viên ở Thanh Đảo rất là bức bối.

Lúc này, vài vị ủy viên ở Thanh Đảo quyết định đề cao địa vị của ngành kinh tế chính này, dưới sự trợ giúp của chính phủ, Thanh Đảo rốt cuộc cũng đã tổ chức được một hội triển lãm tầm cỡ quốc tế của chính mình. Thế nhưng tuy nói là hội triển lãm quy mô quốc tế nhưng công ty nước ngoài tham gia không nhiều, chỉ có một vài công ty của Malaysia, Xin-ga-po và Hàn Quốc tham dự, phần lớn vẫn là những công ty trong nước.

Cho dù như vậy thì vài vị ủy viên này cũng rất cao hứng, chỉ cần có khởi đầu tốt thì ngành kinh tế chính này của Thanh Đảo sẽ được mọi người coi trọng, có kinh nghiệm của lần này thì sẽ trợ giúp rất lớn tới việc đề cao thanh danh của Thanh Đảo trong tương lai.

Địa điểm tổ chức triển lãm là ở trung tâm của Thanh Đảo, sau khi ăn cơm trưa ở khách sạn xong, buổi chiều ba người Lý Dương trực tiếp tới nơi triển lãm, hội triển lãm sẽ tiến hành vào ngày một nên bọn họ cần phải trong hai ngày này quen biết tình hình xung quanh một chút để chuẩn bị cho hội triển lãm.

Trung tâm triển lãm rất lớn, Lý Dương là lần đầu tiên tới một nơi như thế này nên khó tránh khỏi việc nhìn thêm vài lần, khi nhìn thấy bộ dáng này của Lý Dương, Ngô Hiểu Ly hừ một tiếng.

“Lão Trương, bên này, bên này, các người tới khi nào thế? Sao không nói trước để tôi ra đón?” Đi vào không được bao lâu thì ở phía xa có một tên béo nhìn hơn ba mươi tuổi ra sức quơ tay về phía ba người Lý Dương.

Nhìn thấy người quen, Trương Ứng lập tức chuyển hướng đi về phía tên béo:

“Bọn tôi mới tới hồi trưa, lão Triệu, các người chuẩn bị thế nào rồi?”

“Mọi thứ đã chuẩn bị tới, các người nhìn thử xem!” Tên béo đắc ý chỉ, nhìn theo hướng tên béo chỉ, Lý Dương thấy cách nơi này không xa có một quầy hàng đã dựng xong, phía trên còn viết tên công ty châu báu An Thị của bọn họ.

Tên béo này tên là Triệu Lỗi là quản lý chi nhánh công ty châu báu An Thị ở Thanh Đảo, hắn và Trương Ứng cùng lúc tiến vào công ty, biểu hiện của hai người không tệ nên một người được phân công tới Minh Dương, một người thì được phân tới Thanh Đảo làm việc.

Trương Ứng nhìn vài lần rồi hài lòng nói:

“Tốt, không tệ, lời cảm ơn tôi sẽ không nói, chờ sau khi buổi triển lãm kết thúc thì chúng ta tìm một chỗ uống vài chén!”

Triệu Lỗi cười nói:

“Ha ha, nói suông thì không được, buổi tối chúng ta tìm một chỗ uống vài chén, tôi còn phải làm cho tên khốn nhà cậu phải chui xuống bàn nữa” .

Trong buổi triển lãm châu báu ở Thanh Đảo, chi nhánh công ty châu báu An Thị được phân công chuẩn bị, những chi nhánh của công ty An Thị không cần phải làm gì cả, nếu không phải vậy thì làm sao bọn người Lý Dương dám bây giờ mới tới, bố trí mấy thứ này ít nhất cũng cần ba bốn ngày mới xong.

“Hôm nay không được, ngày mai tôi còn phải tới ngân hàng để kiểm tra những châu báu vận chuyển tới đây, sau khi triển lãm xong thì mới uống được, đến lúc đó xem ai phải chui xuống bàn đây!” Trương Ứng mỉm cười lắc lắc đầu, hần nhìn nơi này vài lần rồi hài lòng nở nụ cười.

Triệu Lỗi khoát tay áo, cười nói:

“Chuyện ngày mai để ngày mai nói, một lát nữa tôi đưa cậu tới trung tâm điều khiển nhìn một chút, thuận tiện đem thủ tục của bọn các người làm cho xong!”

Sau khi nói xong Triệu Lỗi nhìn về phía Lý Dương và Ngô Hiểu Ly, nụ cười trên mặt của tên mập càng tăng lên, hần nói:

“Đây là Lý Dương và Ngô Hiểu Ly phải không, đúng là không tệ, tiểu Lương, tiểu Tôn, hai người mang Lý trợ lý và Ngô mỹ nhân của chúng ta đi xem tình hình xung quanh đi, bọn họ chính là hai tinh anh trong chi nhánh ở Minh Dương của công ty chúng ta đó!”

“Triệu quản Lý, ngài quá khách khí, chúng tôi tự mình đi là được rồi!” Lý Dương vội vàng xua tay, Ngô Hiểu Ly liếc mắt nhìn hần một cái rồi quay đầu lại không nói gì thêm.

“Để chúng tôi dẫn đi, hai người mới tới nên không quen địa hình, cứ như vậy đi, tiểu Lương, tiểu Tôn, hai người nhớ bồi tiếp hai đồng sự cho tốt đó, tôi và Triệu quản Lý đi trung tâm điều khiển, sau khi chúng tôi trở ra thì mọi người cùng về!”

Triệu Lỗi cười lắc đầu, Trương Ứng ở bên cạnh cũng lắc đầu, Lý Dương đành phải cười cười đáp ứng không nói gì thêm.

Khu triển lãm ở trung tâm Thanh Đảo rất lớn, hơn nữa gần như mọi công ty đều đã bố trí xong, ngoại trừ bên trong không có châu báu và có chút lộn xộn thì có thể nói khu triển lãm này đã được trang trí rất tiêu chuẩn.

Tiểu Lương và tiểu Tôn đều là hai người trẻ tuổi, hai người này rất nhanh đã làm quen với Lý Dương và Ngô Hiểu Ly, bọn họ biết Lý Dương là trợ lý ở chi nhánh Minh Dương nên khi nhìn về phía Lý Dương thì trong mắt còn có thêm một chút tôn kính, trẻ tuổi như vậy mà có thể lên làm trợ lý thì quả thật là không đơn giản, có điều là bọn họ không hề biết Lý Dương là vì có nguyên nhân đặc thù nên mới được lên cái chức này.

“Bên này là khu số ba, những quầy của Giang Tô phần lớn đều trưng bày ở bên này, nhưng mà chi nhánh công ty ở Từ Châu thì không có trưng bày ở đây, những chi nhánh tham gia đợt triển lãm lần này của công ty đều tập trung ở khu số 2, khu số hai có vị trí tốt nhất, đây chính là tiện lợi mà nhà tổ chức cố ý cung cấp cho chúng ta!” Lương ca nhiệt tình giới thiệu với hai người Lý Dương, trên mặt hần còn mang theo nét tự hào, đây chính là kết quả cố gắng của chi nhánh bọn họ.

“Thì ra là như vậy, xem ra mọi thứ đều đã được Lương ca thu xếp hết!” Ngô Hiểu Ly mỉm cười gật gật đầu, lời của cô làm cho nụ cười trên mặt của Lương ca càng đậm hơn.

“Vị trí của chúng ta lúc này chính là khu số 6, nơi này là khu lớn nhất trong những khu triển lãm, phần lớn những quầy của Quảng Đông và Vân Nam đều đặt ở đây, vì để cho đợt triển lãm này thành công nên ban tổ chức đã mời không ít công ty ở hai tỉnh lân cận!” Chị Tôn một bên giới thiệu, trước mặt những đồng sự tinh anh này cô rất là tích cực.

“Quảng Đông, Vân Nam tới cũng không ít a!” Nhìn về khu triển lãm rộng thênh thênh này Lý Dương không nhịn được nói một câu, khu số 6 bọn họ đi lướt qua rất nhanh nhưng mà trình độ náo nhiệt ở nơi này mà

họ thấy còn nhiều hơn cả khu số 2, trên đường họ thấy không ít công ty đang bận rộn chuẩn bị bố trí khu của mình.

Chị Tôn đồng ý gật đầu cười nói:

“Lần này ở hai tỉnh có hơn một trăm công ty tới dự, nếu so số người thì họ đứng thứ nhất!”

“A, bên kia là nơi nào? Sao lại không bố trí bên triển lãm?” Lý Dương đột nhiên ngừng lại, chỉ vào một khu trống trải trước mặt.

“Bên kia là khu nguyên vật liệu, lần này có mời không ít thương nhân vật liệu tới!” Chị Tôn nhìn theo hướng Lý Dương chỉ rồi nhanh chóng giải thích.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

4. Chương 4: Đồ Thạch Phong Ba. (Thượng)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Chị Tôn thấy Lý Dương có hứng thú nên đề nghị:

“Chúng ta qua đó xem!”

“Xem một chút cũng tốt!” Lý Dương mỉm cười gật đầu, Ngô Hiểu Ly thoạt nhìn có chút không vui nhưng khi thấy Lương ca và chị Tôn đều qua đó thì cô không thể làm gì khác là phải đi theo.

“Khu vật liệu không giống với khu triển lãm, bọn họ đến đây phần lớn đều là vì những công ty châu báu chúng ta cho nên bọn họ đến rất sớm, rất nhiều nguyên vật liệu đã được bọn họ đem vào hội trường!” Chị Tôn giải thích

Hiện tại tuy Lý Dương là người của ngành kinh doanh châu báu thế nhưng hắn chỉ mới có ba tháng kinh nghiệm, đối với châu báu thành phẩm thì còn đỡ nhưng đối với nguyên liệu thô thì hắn chẳng biết gì. Tất cả hiểu biết của hắn đều từ trên mạng mà ra, hôm nay là lần đầu tiên hắn thấy được nguyên liệu thô thôi.

“Bên này đều là Kim Cương nguyên thạch, sản lượng Kim Cương ở nước ta rất ít, những thứ này phần lớn là buôn lậu từ Châu Phi qua!”

Khi đi qua đồng Kim Cương nguyên thạch Lương ca không nhịn được cảm thán nói.

“Buôn lậu?” Lý Dương có chút sửng sốt, hai từ buôn lậu không phải Lý Dương không hiểu nhưng trong nhận thức của hắn thì việc này đáng lẽ ra phải làm lén lút, hắn nào ngờ được việc buôn lậu lại làm một cách quan minh chính đại như thế.

“Không phải toàn bộ nhưng có thể khẳng định là có không ít đồ lậu tới đây, vài năm trước 90% kim cương mà nước ta giao dịch là từ buôn lậu, hai năm nay đỡ hơn nhưng tỉ lệ vẫn còn rất cao. Có một bộ phận trực tiếp gia công kim cương rồi bán cho những công ty châu báu như chúng ta, nhưng cũng có một số thần thông quảng đại có thể tìm được giấy phép kinh doanh rồi đường đường chính chính buôn bán!” Lần này tới lượt Ngô Hiểu Ly nói, sau khi nói xong thì cô xem thường liếc nhìn Lý Dương một cái giống như là đang cười nhạo người thủ trưởng của mình cái gì cũng không biết.

“Thì ra là vậy, nói thật, tôi cũng không biết việc này!” Lý Dương cười khổ một tiếng, tuy chức vụ của hắn cao hơn Ngô Hiểu Ly nhưng mà kiến thức thì còn thua xa cô.

Lương ca và chị Tôn đều có chút kinh ngạc nhìn về phía Lý Dương, việc này người trong nghề phần lớn đều biết, Lý Dương không ngờ lại không biết, điều này có thể nói lên việc hắn hoặc là một tên mới vô nghề hoặc là một người không hề hỏi han bất cứ ai trong công ty.

Nhưng mà cho dù thế nào thì cũng giống nhau, từ lúc này hai người không còn đánh giá cao Lý Dương như lúc trước nữa.

“Phía trước là Kê Huyết nguyên thạch, những khối đá này đều từ xương hóa thành!”

Đi về phía trước thêm vài bước, Lương ca tiếp tục giới thiệu, Kê Huyết thạch mấy năm nay tiêu thụ rất tốt, năm rồi có rất ít loại này được đưa đi triển lãm, lần này Thanh Đảo vì tăng lên lực ảnh hưởng nên đã mời một số nhà buôn bán Kê Huyết thạch tới tham gia triển lãm.

Lý Dương lần này không nói gì, tuy hắn có biết loại Kê Huyết thạch này nhưng cũng không nhiều lắm, hắn chỉ biết loại Kê Huyết thạch này chuyên dùng để làm những con dấu tốt nhất, giá cả của chúng vô cùng đắt đỏ.

“Bên này là Phỉ Thúy nguyên thạch, mấy năm nay thị trường chứng khoáng rất bất ổn, nhưng mà Kim Cương, vàng, Phỉ Thúy đều tăng giá điên cuồng, đặc biệt là Phỉ Thúy, từ khi nguồn hàng từ Myanmar càng ngày càng ít thì giá cả của nó càng ngày càng tăng cao, giá Phỉ Thúy tăng còn kéo theo cả giá Phỉ Thúy nguyên thạch tăng theo!” Lương ca đi nhanh hai bước rồi chỉ về phía tảng đá lớn.

“Phỉ Thúy nguyên thạch, đồ thạch, thứ này tôi có biết!” Lý Dương cười đáp.

Đôi mắt hắn vẫn dán chặt vào những khối đá, hứng thú của Lý Dương đã tăng thêm không ít, Phỉ Thúy nguyên thạch chính là những khối đá dùng để đồ thạch, Lý Dương đã nghe qua không ít về thứ này từ các đồng sự, tính đặc biệt của việc đồ thạch này làm cho Lý Dương rất là tò mò.

Hơn nữa, bộ phim Tảng Đá Điên Cuồng làm cho rất nhiều người trong nước biết về thứ này, Lý Dương cũng không ngoại lệ, nhìn về phía tảng đá xấu xí ở trước mặt, Lý Dương rất khó tưởng tượng được tại sao nó có thể làm cho một người giàu lên nhanh chóng được.

“Lí trợ lý, nếu cậu đã biết thì nói lại cho chúng tôi để chúng tôi tăng thêm hiểu biết, có được không!”

Ngô Hiểu Ly nói câu này làm cho Lương ca và chị Tôn vô cùng kinh ngạc nhìn cô, Ngô Hiểu Ly là cấp dưới của Lý Dương, tri thức của cô thì lại vượt trội sếp của mình, một người ngay cả Kim Cương nguyên thạch cũng không biết thì làm sao có thể biết được Phỉ Thúy nguyên thạch? Xem ra là hai đồng sự đến từ Minh Dương cũng không hợp nhau

Thế nhưng hai người rất nhanh đã thông suốt, trong thời gian vừa qua hai người đã biết được tri thức của Ngô Hiểu Ly hơn xa Lý Dương, bị một tên kém cỏi hơn đề đầu mình thì cho dù là ai cũng không phục.

“Ngô Hiểu Ly!” Sắc mặt của Lý Dương lập tức chuyển thành khó coi, Ngô Hiểu Ly có thành kiến với mình không phải là hắn không biết, thế nhưng hắn thật sự không ngờ cô ta lại tìm cớ gây chuyện với hắn ngay trước mặt hai đồng sự ở nơi khác.

Trên thực tế, sau khi Ngô Hiểu Ly nói xong câu này thì cũng đã hối hận, lúc bình thường cô vẫn là người biết nhìn nhận đại cục, cô có thể biểu hiện ra là mình không phục Lý Dương nhưng tuyệt đối không thể làm cho Lý Dương quá khó coi. Thế nhưng vì bộ mặt không biết gì vừa rồi của hắn làm cho cô rất tức giận vì vậy cô liền đưa ra câu hỏi này cho hắn.

Thế nhưng hiện tại khi thấy bộ mặt giống như định giáo huấn mình của Lý Dương, tính tình của Ngô Hiểu Ly lập tức nổi lên: “Lí trợ lý, ngài nói đi, chúng tôi đang nghe đây!”

“Cô muốn biết phải không? Tốt.” Lý Dương trừng mắt nhìn Ngô Hiểu Ly hơn mười giây sau đó cảm thấy rất bất đắc dĩ, xem ra hôm nay cô ta quyết tâm làm khó dễ mình rồi.

“Lương ca, chị Tôn, chúng ta qua bên này, Ngô Hiểu Ly, còn không mau đi theo!” Lý Dương dẫn đầu đi về phía một nơi bán Phỉ Thúy nguyên thạch, ở chỗ này có đặt hơn trăm khối nguyên thạch, do Phỉ Thúy nguyên thạch to nhỏ không đều nên nó một mình chiếm một nửa khu vực.

Ngô Hiểu Ly có chút sững sốt, cô đối với mệnh lệnh vừa rồi của Lý Dương có thể nói là rất phẫn nộ, thế nhưng khi suy nghĩ kỹ càng thì cô vẫn quyết định đi theo, trên đường đi cô chỉ cần nghĩ tới những cách làm cho Lý Dương mất mặt thì cô lại vui vẻ.

“Lão ca, chúng tôi là người của công ty châu báu An Thị, anh có thể giới thiệu hàng một chút không!”

Lý Dương cười nói rồi đưa cho người bán một điều thuốc, Lý Dương không hiểu về Phỉ Thúy nguyên thạch nhưng người bán thì khác, sự hiểu biết của người bán thì hơn xa bọn người Ngô Hiểu Ly, trong lĩnh vực này

thì hẳn mới là chuyên gia.

Tên công ty mà Lý Dương báo ra đã bắt đầu có tác dụng, người bán nguyên thạch hơn bốn mươi tuổi này nhìn bàn tên trước ngực họ một cái rồi cười cười đứng lên.

“Hảo, không thành vấn đề, những thứ này đều là do lão Trường Khẩu quản lý, đây là Sa Bì, đây là Tùng Hoa và Vụ Thủy, hay là mấy vị muốn tự làm hay là để ta làm hộ?” Người bán chỉ vào đồng nguyên thạch, Lý Dương thấy có nhiều khối đã được cắt, hơn nữa chỗ những vết cắt còn có một chút màu xanh.

“Lão ca, mỗi loại anh giới thiệu một lần đi, khi nghe xong thì chúng ta sẽ quyết định!”

Lý Dương làm ra bộ dáng vô cùng thận trọng, Lương ca và chị Tôn có chút buồn cười, Lý Dương giới thiệu kiểu này làm cho bọn họ học được một chút tuy rằng nó có chút mảnh khỏe trong đó nhưng mà có lẽ đây là phương án tốt nhất của ý Dương bây giờ, lúc này hai người lại rất tin tưởng hẳn là một người mới.

“Tốt, không thành vấn đề, trước tiên ta nói về...” Người bán không ngờ mình bị người khác lợi dụng, hẳn liên tục thao thao bất tuyệt giới thiệu về Phỉ Thúy nguyên thạch, Lý Dương thì vô cùng cẩn thận lắng nghe, những tri thức này bình thường không thể học được, trên mạng thì cũng không kể chi tiết như vậy.

Mọi thứ người bán đều giới thiệu sơ qua một chút, An Thị châu báu là một khách hàng lớn, những người này tuy rằng còn trẻ nhưng hẳn cũng không dám chậm trễ.

“Tôi có thể thử không?” Nghe người bán giới thiệu xong thì Lý Dương càng thêm hiếu kỳ, chỉ một khối đá thôi mà cần chú ý nhiều như vậy.

“Đương nhiên có thể!” Người bán gật đầu, mấy ngày nay người của công ty châu báu tới đây không ít nhưng mà người hứng thú với những thứ này thì không nhiều lắm, mấy ngày nay bán cũng không được nhiều lắm cho nên khi gặp bọn người Lý Dương thì hẳn cũng cố gắng tranh thủ, cho dù là hôm nay không bán được gì thì hẳn cũng có tác dụng tuyên truyền.

Lý Dương cầm lấy một khối đá nhỏ bằng với một quả bóng đá, trong đồng đá thì khối này có thể xem là nhỏ nhất, khi bắt đầu thì bên mép cũng lộ ra một chút màu xanh thế nhưng mà của nó cũng không tính là cao cấp, đây chính là thứ được nhìn thấy nhiều nhất.

Khối đá này không tính là nhẹ cho nên Lý Dương không thể nâng bằng một tay được nên hẳn phải đặt xuống bàn, những thứ vừa mới nghe Lý Dương đều nhớ, đây chính là cơ hội tốt nhất để hẳn thử nghiệm.

Ngay lúc này bàn tay đang nâng khối đá của Lý Dương có chút ngứa, Lý Dương vừa định đặt khối đá xuống thì có một loại cảm giác kỳ dị đột nhiên truyền khắp cơ thể hẳn, lúc này trong đầu Lý Dương lập tức hiện ra một hình ảnh lập thể.

Hình ảnh lập thể này chính là khối đá trên tay hẳn, Lý Dương có thể cảm giác được mọi thứ bên trong, tảng đá này giống như trong suốt hiện ra trên đầu Lý Dương vậy.

Biến hóa quá đột nhiên này làm cho Lý Dương sợ đến ngáy người, hẳn đứng yên không nhúc nhích, người gặp chuyện luôn bình tĩnh như hẳn mà lúc này cũng phát run.

“Lí trợ lý, ngài đã rành về Phỉ Thúy nguyên thạch như vậy thì không bằng mua một khối cược để chúng tôi mở rộng tầm mắt đi!” Ngô Hiểu Ly đột nhiên đi tới, bộ dáng quan sát nguyên thạch của Lý Dương là cho cô cảm thấy hẳn đang rất giả dối, Ngô Hiểu Ly lập tức nghĩ ra cách trị Lý Dương.

Không phải đang giả vờ sao? Tôi sẽ làm cho anh không thể không tiếp tục giả vờ nữa, nhưng mà Ngô Hiểu Ly cũng có chừng mực, cô cũng không dám dùng danh nghĩa công ty mua, nếu dùng danh nghĩa công ty mua thì ngay cả Trương Ung cũng phải xin phép mới được.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

5. Chương 5: Đồ Thạch Phong Ba. (Hạ).

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Lý Dương giống như không nghe được Ngô Hiểu Ly nói gì mà vẫn như cũ ngồi ôm khối đá, việc này làm cho Ngô Hiểu Ly càng thêm phần nộ.

“Lý trợ lý!” Giọng Ngô Hiểu Ly rất lớn, đặc biệt là hai từ trợ lý, lần này ngay cả người bán cũng cảm thấy hai người có chút không đúng.

“Ngô Hiểu Ly, cô gọi tôi ư?”

Lý Dương từ trong khiếp sợ hồi phục lại, hắn quay đầu lại hỏi một câu, trong đầu hắn lúc này vẫn còn hình ảnh của khối đá trên tay, không chỉ có hình ảnh lập thể mà còn có cả màu sắc nữa, hắn thấy được ở giữa khối đá có một khối màu xanh biết rất rục rờ.

Thái độ của Lý Dương làm cho cô càng thêm tức giận, Ngô Hiểu Ly hung hăng trừng mắt liếc Lý Dương một cái rồi nói:

“Lý trợ lý, tôi nói là nếu ngài đã rành như vậy thì sao không mua một khối cực thử để cho chúng tôi xem cực thạch là như thế nào!”

Lương ca và chị Tôn nhai nhau, hai người định nói gì nhưng cuối cùng lại thôi, việc này đã vượt qua phạm vi khống chế của hai người, hiện tại Ngô Hiểu Ly và Lý Dương đang đấu nhau, Lý Dương nếu cực thì không có gì, nếu như không cực để cho người bán biết Lý Dương là người không biết gì thì lại càng dọa người.

“Mua một khối?”

Lý Dương nhú mày, hắn không phải là suy nghĩ về lời nói của Ngô Hiểu Ly mà suy nghĩ về khối đá màu xanh kia, cho dù là hắn không biết gì thì hắn cũng biết được khối Phỉ Thúy này là hàng tốt, khối Phỉ Thúy này được giấu sâu bên trong, màu sắc của nó cũng đậm hơn bên ngoài rất nhiều, chỉ là khối này có chút nhỏ nên Lý Dương không biết nó có giá bao nhiêu.

Tuy rằng hắn đã có ba tháng kinh nghiệm tiêu thụ châu báu, thế nhưng những thứ mà hắn tiêu thụ kém xa loại mặt hàng như Phỉ Thúy này, hắn tuy có thể thấy được bên trong có một khối Phỉ Thúy nhưng hắn lại không biết rốt cuộc nó là loại Phỉ Thúy gì.

“Này, Lý trợ lý, có phải là không dám thử không?” Ngô Hiểu Ly gật gật đầu, vì trả thù Lý Dương nên ngay cả phéo khích tướng cô cũng dùng.

Người bán tùm tùm cười nhìn hai người, hắn đã nhìn ra hai người đang ganh đua nhau, thế nhưng tranh đấu như thế thì mới có lợi cho hắn, hắn có thể bán được thêm vài khối nguyên thạch, Lý Dương mua hết thì càng tốt, nếu không thì hội đấu giá kết thúc thì phải phiền phức mang về nữa.

Lý Dương đặt khối đá xuống, hình ảnh lập thể tong đầu lập tức biến mất, hiện tại Lý Dương đã hoàn toàn tỉnh táo, thái độ của Ngô Hiểu Ly lúc này làm cho hắn vô cùng tức giận.

“Lão ca, khối này bao nhiêu tiền?” Lý Dương không để ý tới Ngô Hiểu Ly nữa mà quay đầu hỏi người bán.

“Khối này à, không đắt, chỉ một vạn thôi!” Người bán nhếch miệng cười, trên thực tế khối đá này cao nhất cũng chỉ có giá tám nghìn thôi, thế nhưng khi thấy hai người đang tranh cãi thì hắn không ngại tăng giá thêm một chút, đây chính là một trong những chiêu thường hay sử dụng của thương nhân.

“Một vạn!”

Lý Dương do dự, hắn biết Phỉ Thúy có giá rất cao nhưng không biết cụ thể là nó cao bao nhiêu, nếu như khối Phỉ Thúy này có giá không tới 1 vạn thì hắn lỗ lớn, khi này hắn thấy được màu sắc từ viên Phỉ Thúy chỉ lan ra ngoài có một chút, những phần còn lại đều có màu giống như bên ngoài.

“Lý trợ lý, ngài đừng nói là ngay cả một vạn cũng không có đó nha? Nếu thật sự như vậy thì tôi có thể cho mượn!” Ngô Hiểu Ly lạnh lùng cười, có cơ hội đã kích Lý Dương thì cô cũng không còn để ý gì nhiều, cho dù là bị Trương Ung rằng dạy thì cô cũng không tiếc, cùng lắm là từ chức thôi, Ngô Hiểu Ly tin tưởng là với năng lực của cô thì đi nơi khác cũng có thể dễ dàng tìm được việc làm.

“Tốt, một vạn thì một vạn, khối này tôi mua, lão ca, không biết chỗ của anh có quét thử không?”

Lý Dương bị thái độ của Ngô Hiểu Ly chọc giận, hần mặc kệ khối Phỉ Thúy bên trong có giá bao nhiêu thì cũng phải mua nó, cùng lắm thì tổn thất một vạn cũng chính là một tháng tiền lương của hần mà thôi.

“Có thể quét thẻ, lão đệ, đi lại đây!”

Người bán tùm tùm lấy ra một cái máy POSS, lần này Lý Dương không hề kinh ngạc, đồng nguyên liệu này có giá mấy vạn thậm chí mấy nghìn vạn, giao dịch tiền mặt số lượng lớn như vậy thì không tiện nên có máy POSS cũng là chuyện bình thường.

Sau khi ấn nút, một vạn đã chuyển qua thẻ của tên mập, khi nghĩ tới số tiền này Lý Dương không khỏi có chút đau lòng, nếu là trước kia thì số tiền này đủ để hần sống một năm.

“Lão đệ, khối đá này cậu mang về hay là trực tiếp cắt ở đây?” Người bán vừa lòng đưa khối đá cho Lý Dương, khối đá vốn chỉ tám nghìn lại bán được 1 vạn, hai nghìn tiền lời này tuy không nhiều gì nhưng dù gì cũng là tiền, ít nhất thì số tiền này cũng đủ để chi trả chi phí ăn uống của hần khi ở Thanh Đảo.

“Cắt ở đây luôn đi!” Lý Dương cúi đầu suy nghĩ một chút rồi đưa ra quyết định. Quá trình giải thạch hần cũng biết nhưng cụ thể thế nào thì hần cũng không rõ ràng, nếu đem khối đá này về thì hần cũng không biết phải làm như thế nào, không bằng cứ trực tiếp giải ở đây là được, huống chi Lý Dương cũng muốn biết khối Phỉ Thúy ở bên trong có giá bao nhiêu, những người ở chỗ này đều là chuyên gia, họ sẽ nói cho hần biết.

“Tốt, tôi lập tức giải thạch cho cậu!” Người bán mỉm cười đáp ứng, hần cầm lấy khối đá trên tay Lý Dương rồi đi về phía sau.

Bên trong nơi này còn có đặt một máy giải thạch, do chẳng hiểu gì về việc này nên Lý Dương chỉ nhìn tên mập bỏ viên đá vào máy mà không nói thêm gì.

Động tĩnh bên đám người Lý Dương hấp dẫn rất nhiều người, do triển lãm chưa chính thức bắt đầu nên khu nguyên liệu thô có vẻ vắng người, khi thấy có người giải thạch thì mọi người nhanh chóng chạy lại, những người ở chỗ khác khi nghe thấy có náo nhiệt thì cũng chạy tới, chỉ một lát thôi mà xung quanh Lý Dương đã có thêm hơn mười người.

“Lão đệ, cậu muốn như thế nào? trực tiếp cắt ngang hai là mở từ từ?”

Xung quanh náo nhiệt làm cho người bán nhất thời có chút hưng phấn, đây là một khối Phỉ Thúy nguyên thạch, cho dù thế nào đi nữa thì bên trong cũng sẽ có Phỉ Thúy, nếu như mở ra một khối tốt một chút thì có thể tạo thành hiệu quả tuyên truyền, mặt khác hôm nay cũng có không ít khách, hần đã buồn chán tới mức không chịu nổi, khi có việc để làm thì cũng xem như là nâng cao tinh thần.

Lý Dương suy nghĩ một lát rồi cười nói:

“Trước tiên cứ cắt đi, nhưng mà cắt chậm một chút, làm từ từ để cho những đồng sự của tôi nhìn rõ ràng!”

Hần nói xong rồi liếc mắt nhìn Ngô Hiểu Ly, Ngô Hiểu Ly đã khích tướng cho Lý Dương mua khối đá này thì Lý Dương nói vậy cũng không có gì đáng trách.

“Hừ!” Ngô Hiểu Ly hừ lạnh một cái nhưng cũng không phản bác gì, dù sao thì cho dù là cả loại Phỉ Thúy nguyên thạch có tỉ lệ ra Phỉ Thúy rất cao này cũng có tính phiêu lưu rất lớn, Ngô Hiểu Ly còn đang chuẩn bị chê cười Lý Dương sau khi giải thạch xong.

“Được, vậy thì cắt từ bên này, chỉ cần xuất hiện xanh một phần ba thì khối đá này sẽ có giá trị hơn một vạn, lão đệ sẽ không thiệt thòi nữa!” Người bán nói ra cách cắt, hai người trẻ tuổi này đang đầu nhau hần biết rõ nhưng dù sau thì cũng phải giúp Lý Dương, hần là khách hàng mà, Ngô Hiểu Ly tuy rằng xinh đẹp nhưng lại không mua cái gì.

Khối đá này không lớn nên việc cắt nó cũng đơn giản, người bán mở máy cắt lên, tiếng máy chói tai càng làm cho nhiều người tập trung lại. Khối đá càng ngày càng nhỏ, cho dù là Lý Dương đã thấy được mọi thứ bên trong thì lúc này cũng không khỏi khẩn trương, giờ phút này hần đã biết cái gì gọi là đổ thạch.

Không bao lâu sau, chiếc máy đột nhiên ngừng lại, tên mập ngo ngoé nhìn vào tảng đá, hần đã cắt tảng đá ra tới gần ruột nhưng bên ngoài ngoại trừ một chút xanh ra thì cái gì cũng không có.

“Ài!”

Xung quanh đột nhiên vang lên những tiếng thở dài, một ít người bắt đầu tản đi, sắc mặt của tên mập cũng không tốt lắm, vừa rồi hẳn còn nói Lý Dương sẽ không bị thiệt, nhưng bây giờ dừng nói là một vạn, cho dù là một nghìn thì cũng không có ai mua, có lẽ mấy trăm đồng thì sẽ có người mua về chơi.

“Sao vậy?” Lý Dương kỳ quái hỏi một câu.

“Khối đá của ngài đã không còn cái gì, cần gì phải giải nữa, cái gì cũng chẳng có!” Ngô Hiểu Ly hừ lạnh một tiếng, nhìn bộ dạng ngu ngốc của Lý Dương cô cảm thấy thoải mái trong lòng.

“Lão ca, anh tiếp tục đi, khối đá này còn lớn như thế, nói không chừng là còn có cơ hội!” Lý Dương cười không thèm liếc mắt nhìn Ngô Hiểu Ly cái nào.

“A, tốt, tiếp tục!” Người bán sững sốt một chút rồi tiếp tục cắt.

Màu sắc như vậy thì kỳ thực không cần tiếp tục cắt nữa nhưng mà Lý Dương đã kiên trì như thế thì hẳn đành tiếp tục, loại kiên trì này của Lý Dương giống như là dân nghiện cờ bạc khi chưa xuống quan tài thì chưa ngừng vậy.

“Rầm”, khối đá bị cắt thành hai nửa, tâm trạng của Lý Dương khấn trương lên, vết cắt này cách vị trí của khối Phỉ thúy rất là gần.

Người bán ngơ ngác nhìn khối đá, đôi mắt mở to.

“Ta kháo, có rồi!” Hôn một phút sau trong đám người vang lên một giọng nói.

Ngô Hiểu Ly cũng ngơ ngác nhìn khối đá, phía trên nó còn đang lộ ra một khối đá màu xanh biếc, nhưng mà màu xanh này đậm hơn lúc trước không biết bao nhiêu lần, viên đá này trong sáng như nước, ngay cả Ngô Hiểu Ly cũng cảm thấy vô cùng xinh đẹp.

“Vị này, tôi ra giá hai vạn để mua khối đá này, thế nào?” Trong đám người đột nhiên vang lên một giọng nói, người nói lần này là một trung niên hơn bốn mươi tuổi, vừa nhìn là biết đây là một người khôn khéo.

“Khối này tuy không lớn nhưng màu sắc rất tốt, rất có thể là băng chủng, ta ra giá năm vạn, bán cho ta nào!”

Vừa dứt lời thì một giọng nói khác vang lên, Lý Dương hoàn toàn ngây người, hẳn không ngờ khối Phỉ Thúy này lại đáng giá như vậy, chỉ mới một chút mà giá đã lên tới năm vạn.

Lương ca, chị Tôn và Ngô Hiểu Ly, đặc biệt Ngô Hiểu Ly đứng yên tại chỗ, biểu tình trên mặt rất là phức tạp, vừa rồi họ còn cười nhạo nhưng trong nháy mắt thì khối đá này lại bị người không ngừng ra giá tranh giành.

“Tuy rằng không biết khối đá bên trong lớn nhỏ thế nào, nhưng từ mặt ngoài cho thấy thì khối đá này có giá năm vạn không hề đắt, tiểu tử cậu bán cho tôi đi, coi chừng bên trong cái gì cũng không có đó!”

Một ông lão tuổi có chút lớn đi tới gần Lý Dương, mọi người xung quanh đều đang nghị luận nhưng mà không có ai tiếp tục tăng giá, khối đá này quá nhỏ nên viên Phỉ Thúy bên trong cũng không quá lớn, giá năm vạn đúng là xứng với nó.

“Lão đệ, cậu thấy thế nào?” Người bán cũng không biết nói gì cho tốt, hẳn rất muốn Lý Dương tiếp tục đổ, nhưng hẳn lại lo lắng cắt không ra thứ gì như lần trước, mặc kệ kết quả như thế nào thì hôm nay việc này đã trở thành một tuyên truyền không tệ rồi.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

6. Chương 6: Cao Cấp Băng Chủng Hoàng Dương Lục.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

“Tiếp tục, tới khi nào thấy Phỉ Thúy mới thôi!”

Lý Dương suy nghĩ một lát rồi ra quyết định, người khác không biết bên trong có gì nhưng hắn thì vô cùng rõ ràng, càng vào trong thì màu sắc càng đậm, nếu chỉ một chút bên ngoài như vậy mà giá đã năm vạn, vậy thì viên Phỉ Thúy này giá cả sẽ còn cao hơn nhiều. Nghĩ tới đây thì tim Lý Dương đập nhanh lên, việc đổ thạch quả nhiên là không bình thường, cho dù Lý Dương biết được kết quả thì vẫn có cảm giác hồi hộp.

Trong những tiếng trầm trồ khen ngợi, người bán tiếp tục giải thạch, khối đá này đã rất nhỏ, nếu như tiếp tục cắt xuống thì hắn sợ sẽ cắt trúng Phỉ Thúy, không bằng dùng đá mảy mảy từ từ, cẩn thận thì vẫn tốt hơn.

“Đậm, màu sắc lại đậm lên!”

Màu sắc càng ngày càng đậm, đám người bên ngoài cũng càng ngày càng kích động, những người này ai mà không thích đồ thạch, đồ thạch có thể mang lại cho họ sự kích thích, đương nhiên khi thấy đồ ra thứ tốt thì họ càng hân hái.

“Hai mươi vạn, tôi ra giá hai mươi vạn, tiểu tử, cậu có bán không!”

Lại một giọng nói khác vang lên, chỉ mới vài phút thôi mà khối đá này đã từ năm vạn lên tới hai mươi vạn, việc này đúng là một loại khảo nghiệm với trái tim của Lý Dương mà.

Khi nghe được có người ra giá thì người bán ngừng lại ngẩn đầu lên hỏi ý kiến của Lý Dương.

“Tiếp tục, khi nào thấy khối Phỉ Thúy mới thôi!” Cấn chặt răng, Lý Dương cố gắng kiềm nén hưng hưng phần trong lòng rồi nói với người bán. Hai mươi vạn, Lý Dương thiếu chút nữa đã trực tiếp đáp ứng, từ trước tới giờ hắn vẫn chưa thấy số tiền lớn như vậy lần nào.

Khi thấy Lý Dương kiên quyết như vậy thì những người xung quanh không có tiếp tục ra giá nữa mà chờ kết quả cuối cùng, giá của khối đá hiện giờ là hai mươi vạn, giá cả này vẫn còn mang một chút phiêu lưu nhưng sự phiêu lưu thì kém hơn lúc đầu rất nhiều

“Cho dù là không có gì thì khối đá hiện tại cũng đã có giá mấy vạn, nói chung lần này Lý quản Lý đã buôn bán lời!”

Do có chút hiểu biết về đồ thạch nên Lương ca nhỏ giọng nói với chị Tôn và Ngô Hiểu Ly, ánh mắt của hai người Lương ca và chị Tôn khi nhìn Lý Dương lúc này còn mang theo một chút hâm mộ, ánh mắt của Ngô Hiểu Ly thì có chút phức tạp.

Hơn nữa giờ sau, người bán ngừng công việc rồi đi tới, trong tay hắn đang cầm một khối đá màu xanh cỡ nửa hộp thuốc lá, khối đá này có màu xanh biết, trong suốt, người ngoài nhìn vào có thể bị chói mắt.

“Băng Chủng, lại là cao cấp Băng Chủng Hoàng Dương Lục, lão đệ thật là may mắn!”

Người bán lưu luyến nhìn một chút rồi đặt nó vào trong tay của Lý Dương, tuy rằng khối đá là của hắn, nhưng mà hắn đã bán cho Lý Dương, hơn nữa tiền cũng đã thanh toán xong nên khối Phỉ Thúy có giá trị xa xỉ này thuộc về Lý Dương.

“Một trăm vạn, lão đệ, bán hay không?”

Trong đám người một lần nữa có tiếng báo giá vang lên, do vừa rồi Lý Dương muốn làm tới cùng nên không ai báo giá, hiện tại viên Phỉ Thúy đã được lấy ra nên mọi người lại tiếp tục báo giá.

“Một trăm vạn có chút thấp, đáng tiếc là quá nhỏ, nếu không thì giá cả còn có thể tăng lên vài lần!” Ông lão khi này cảm thán nói.

“Lão tiên sinh nói đúng, tuy rằng không thể làm vòng tay nhưng làm mặt dây chuyền, mặt nhẫn thì hoàn toàn không có vấn đề, tôi ra giá một trăm hai mươi vạn, lão đệ thấy thế nào?”

Người trung niên khôn khéo lúc trước lại ra giá, lão tiên sinh yên lặng gật gù đầu giống như là đồng ý với cái giá này vậy.

Giá một trăm hai mươi vạn vừa ra thì không còn ai ra giá nữa, Lý Dương nhìn vào khối Phỉ Thúy trong tay nhất thời không thể quyết định được.

Với một trăm hai mươi vạn Lý Dương có thể mua được một căn biệt thự nhỏ ở thành phố Minh Dương, lúc trước ước mơ của hắn là mua một căn hộ hai phòng, sau khi thăng chức mục tiêu là căn hộ 3 phòng và một chiếc xe, hiện tại chỉ một khối đá mà đã biến ước mơ của hắn thành sự thật, lạ chên lệch này làm cho Lý Dương có cảm giác lân lân.

“Lý trợ lý, anh có thể ra đây một chút không!”

Lý Dương nghe phía sau đột nhiên vang lên một giọng nói quen thuộc nên quay đầu lại, Trương Ung và Triệu Lỗi không biết khi nào đã đứng phía sau bọn họ.

Kỳ thật Trương Ung và Triệu Lỗi khi lần thứ hai cắt đá thì đã đi ra, chẳng qua lúc đó người xem náo nhiệt quá nhiều nên bọn họ vẫn chưa chen vào được, tới khi Lý Dương đã lấy xong viên Phỉ Thúy ra chuẩn bị bán thì bọn họ mới vào được.

Lý Dương nắm chặt khối Phỉ Thúy trong tay rồi đi theo Trương Ung ra ngoài, Trương Ung là cấp trên của hắn hơn nữa lại là chuyên gia trong lĩnh vực này, hỏi ý kiến của hắn trước khi bán cũng là một lựa chọn không tệ.

Lúc đi ra ngoài Lý Dương dừng lại bên cạnh người Ngô Hiểu Ly một chút mới tiếp tục đi, ngay lúc đó hắn liếc nhìn cô một cái, trên khuôn mặt Ngô Hiểu Ly trắng bệch và hiện lên sự không cam lòng, việc này làm cho Lý Dương cảm thấy rất thoải mái, tuy rằng hắn không chấp nhận với phụ nữ nhưng mà không có nghĩa là hắn để cho phụ nữ xem thường.

Có việc đổ thạch lần này chính là từ phép khích tướng của Ngô Hiểu Ly mà ra, thế nhưng kết quả ngoài ý muốn như thế này là một đã kích rất lớn với một người cao ngạo như Ngô Hiểu Ly, cô cơ hồ đã khẳng định sau này mình chính là vì việc này mà bị Lý Dương cười nhạo.

Sau khi rời khỏi đám người, Lý Dương nói nhỏ với Trương Ung một câu “Trương quản lý, ngài đều thấy hết rồi sao?” Nói thật, cầm trên tay một khối đá có giá trị hơn trăm vạn, trong lòng Lý Dương lúc này rất khẩn trương.

“Đúng vậy, vận may của cậu quả thật là không tệ!” Trương Ung cười nói, trong ánh mắt hắn vô tình toát ra một tia ghen tị, cho dù là quản lý như hắn thì một năm cũng chỉ có mấy chục vạn tiền lương, nếu muốn có được một trăm hai mươi vạn thì phải để dành mấy năm, còn tên này thì cần mua một khối đá là có được.

“May mắn, may mắn thôi!” Lý Dương ngây ngô nở nụ cười, lần này không phải là không có vận may, thế nhưng quan trọng hơn là một màn quỷ dị trong đầu hắn, nếu không phải là lúc trước Lý Dương nhìn thấy khối Phỉ Thúy bên trong và Ngô Hiểu Ly không có khích tướng hắn thì hắn cũng không bỏ một vạn ra mua khối nguyên thạch đó.

“Là thế này, tôi hi vọng cậu sẽ bán khối Phỉ Thúy này cho công ty chúng ta, tôi có thể cam đoan là công ty sẽ trả giá không thấp hơn một trăm hai mươi vạn!” Trương Ung thu hồi nụ cười trên mặt lại rồi nói, Phỉ Thúy là của Lý Dương, Lý Dương có toàn quyền quyết định, cho dù hắn là thủ trưởng của Lý Dương thì cũng không có quyền can thiệp, nhưng mà đưa ra yêu cầu thì vẫn có thể.

“Bán cho công ty của chúng ta?” Lý Dương sững sốt một chút.

“Đúng, lúc này công ty quả thật là đang cần một khối Phỉ Thúy như vậy, việc này công ty chắc chắn sẽ cho cậu một cái giá khiến cậu vừa lòng, nếu như cậu đồng ý thì tôi sẽ báo lên tổng công ty!”

Trương Ung gật mạnh đầu, trên thực tế không chỉ công ty An Thị mới thiếu những loại Phỉ Thúy sa hoa mà là tất cả công ty đều thiếu, sau cuộc khủng hoảng kinh tế thì Phỉ Thúy bán được càng ngày càng nhiều, hơn nữa từ sau khi cải cách người giàu cũng tăng lên đáng kể, dưới tình huống người mua không ngừng gia tăng mà sản lượng thì càng ngày càng ít, tình huống thị trường Phỉ Thúy bây giờ có thể nói là cung không đủ cầu cho nên Trương Ung mới quyết định tranh thủ khối Phỉ Thúy này cho công ty.

Ở nơi này có rất nhiều tai mắt của công ty, Trương Ung tin tưởng tình huống ngày hôm nay sẽ được cao tầng chú ý, việc này đối với tương lai sau này của hắn có trợ giúp rất lớn, cho nên hắn mới kêu Lý Dương

ra ngoài.

“Tôi đồng ý, bán cho ai thì cũng vậy, không bằng cứ bán cho công ty của chúng ta!” Lý Dương rất nhanh trả lời.

“Tốt, trước tiên tôi thay mặt công ty cảm ơn cậu!” Trương Ứng cao hứng cười, tên tiểu tử Lý Dương này có vận may không tồi, nhưng mà hắn vẫn có ánh mắt, đề bạc hắn quả thật là một lựa chọn không tệ.

“Xin lỗi mọi người, vị này Lý trợ Lý của công ty An Thị chúng tôi, khối Phỉ Thúy này hắn sẽ để lại cho chính công ty của chúng tôi, xin lỗi các vị!”

Có được lời nói của Lý Dương nên Trương Ứng bước ra ngoài hô to, cho dù là Lý Dương đã đáp ứng hắn thì hắn cũng phải cấp cho những người ở ngoài một câu trả lời thích đáng, đặc biệt là người vừa mới ra giá khi này. Những người xem ở đây không phải là không có người của công ty châu báu, nếu như không giải thích thì sẽ để lại ấn tượng “công ty An Thị rất bá đạo” trong lòng mọi người, việc này mà rơi vào tai tổng công ty thì hắn cũng không có chỗ tốt gì.

“Thì ra là như vậy, quên đi!” Người trung niên ra giá một trăm hai mươi vạn thất vọng lắc đầu, muốn trách thì cũng chỉ có thể trách Lý Dương không phải là người của công ty bọn họ.

Tuy rằng Lý Dương không bán khối Phỉ Thúy này nhưng mọi người vẫn chưa chịu rời đi, đặc biệt là các ông chủ của công ty châu báu, phần lớn mọi người ở lại để quan sát những khối nguyên thạch ở trên quầy, đã có một khối Phỉ Thúy cao cấp bằng chứng xuất hiện thì ai cũng không dám cam đoan là sẽ không có khối thứ hai xuất hiện.

Người bán cười tới mức muốn lệch miệng, từ sau khi Lý Dương đổ ra một viên cao cấp Phỉ Thúy thì hắn biết những khối nguyên thạch này không sợ không có người mua, một biển quảng cáo sống như vậy sẽ làm cho rất nhiều người động tâm.

Lý Dương cũng rất muốn ở lại nhìn những khối đá khác, thuận tiện thử xem màn quý dị khi này có xuất hiện nữa không, nhưng Trương Ứng lại bảo hắn rời khỏi nơi này cắt viên Phỉ Thúy này vào kết sắt rồi nói sau, cầm một viên Phỉ Thúy có giá hơn trăm vạn ở nơi này rất là không an toàn.

Lúc cắt Phỉ Thúy Trương Ứng đã gọi điện lên tổng công ty, hơn nữa còn đem ảnh chụp của viên Phỉ Thúy này gửi về. Không đến nửa giờ bên phía tổng công ty đã có câu trả lời, họ đồng ý dùng một trăm hai mươi vạn để mua khối Phỉ Thúy của Lý Dương, số tiền này trước hết sẽ do chi nhánh của Trương Ứng chi trả, tới khi báo cáo lên tổng công ty thì trừ ra khoản tiền này là được.

Sau khi làm xong mọi việc, tâm tình của Trương Ứng cũng rất tốt, hắn nhìn về phía Lý Dương đang có chút sững sờ nói:

“Lý Dương, tổng công ty đã đồng ý, hơn nữa còn muốn tôi chuyển tiền cho cậu, một lát nữa chúng ta đi chuyển khoản!”

“Hiện tại liền chuyển khoản sao?” Lý Dương sững sốt một chút, hắn không ngờ là nhanh như vậy công ty đã trả tiền cho hắn.

“Đúng, sớm một chút cũng tốt, chúng ta vừa lúc đang ở ngân hàng, một lát nữa tôi sẽ chuyển tiền cho cậu, hơn nữa tôi còn có thể ủy thác chuyển khối Phỉ Thúy này về công ty luôn một thể!”

Trương Ứng cười nói, hắn có chút hâm mộ vô vai Lý Dương:

“Lý Dương, hôm nay cậu phải mời khách, chỉ trong một ngày mà cậu đã trở thành phú ông trăm vạn rồi!”

Lý Dương cười khê, hắn gật đầu nói:

“Mời khách tất nhiên là không thành vấn đề, ngài không nhắc thì tôi cũng sẽ nhắc, nếu không có ngài mang tôi tới Thanh Đảo thì làm gì tôi có cơ hội cực thạch, cộng sẽ không có vận may như thế!”

Trương Ứng nhìn Lý Dương hài lòng gật đầu, hắn đối với việc đề bạc Lý Dương càng ngày càng vừa lòng, tuy rằng năng lực của Lý Dương rất bình thường, nhưng mà hắn rất tôn kính mình, buồn bán lời hơn trăm vạn cũng không có biểu hiện gì. Nếu đổi lại là Ngô Hiếu Ly thì Trương Ứng không biết là cô gái cao ngạo

này có từ chức ra ngoài làm ăn một mình hai không nữa, nhưng mà với tính tình của cô gái này thì quả thật là rất có khả năng.

Sau khi Lý Dương và Trương Ứng làm xong thủ tục chuyển khoản thì cũng đã hơn năm giờ chiều, nhìn vào tờ chi phiếu trên tay Lý Dương cười có chút mất tự nhiên. Có tiền, Lý Dương hẳn cuối cùng cũng có tiền, hẳn có thể mua vài thứ cho cha mẹ mình, cũng có thể mua vài món quà cho đứa cháu, hẳn cũng không bị khó xử khi trở về nhà nữa.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

7. Chương 7: Hình Ảnh Lập Thế.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Bên ngoài cửa ngân hàng, Triệu Lỗi mang theo Lương ca và chị Tôn đang đứng chờ bọn họ, Ngô Hiểu Ly thì lấy lý do thân thể không khỏe nên đã về trước, cũng mai là khách sạn này nọ đều đã đặt trước nên cô cũng không tới mức là không có chỗ để đi.

Hia người vừa mới ra thì đã bị bọn người Triệu Lỗi kéo lên xe, chiếc xe này là chiếc xe công vụ của công ty An Thị ở Thanh Đảo.

“Lý trợ lý, vận may của cậu hôm nay thật tốt, chuyện đổ thạch của cậu đã truyền khắp cả khu triển lãm, công ty An Thị chúng ta lần này sẽ là tiêu điểm của mọi người!” Trên xe, Lương ca hâm mộ nói.

“Tiểu Lương nói đúng, hiện tại có rất ít người ở hội triển lãm không biết tên của công ty An Thị chúng ta!”

Triệu Lỗi đang lái xe bỗng nhiên quay đầu lại nhìn thoáng qua Lý Dương, rồi quay sang nhìn Trương Ứng, nói:

“Lão Trương, ông thật là may mắn, vừa mới tới thì đã lấn ép bọn tôi rồi!”

“Ha ha, đây là vận may của tiểu Lý, có quan hệ gì với tôi?” Trương Ứng cười nói, tuy nói là không quan hệ gì với hắn nhưng trên mặt thì vẫn lộ ra vẻ vui sướng.

“Ông đừng có giả ngốc với tôi, hiện tại ai mà không biết chi nhánh công ty An Thị ở Minh Dương vừa mở tới thì đã đổ ra một viên Phỉ Thúy trăm vạn chứ, ngày hôm nay đã có rất nhiều người tới tìm bọn người đó!” Triệu Lỗi tức giận nói một câu, khi nói trên mặt hắn còn lộ ra một chút ghen tị.

Triệu Lỗi nói cũng đúng, chi nhánh Minh Dương ngày hôm nay quả thật là nở mào nở mặt, sau khi Lý Dương đổ thạch xong thì có rất nhiều người ở lại đó, có hơn một nửa số đá bị người mua đi, còn có hơn mười khối là giải ngay tại chỗ.

Nhưng mà, không phải ai cũng giải ra loại cao cấp Phỉ Thúy như Lý Dương, ngoại trừ hai người đầu mua đổ có chút lời thì những người còn lại đều đổ không ra Phỉ Thúy, chính vì việc này nên việc Lý Dương đổ ra cao cấp Phỉ Thúy càng làm tăng thêm sự nổi tiếng cho An Thị, ngay cả trung tâm điều hành triển lãm cũng biết việc này.

Triệu Lỗi lái xe đi tới khu ăn vặt nổi tiếng ở Thanh Đảo, lúc ở trên xe Lý Dương đã nói hôm nay hắn sẽ mời khách, nhưng mà cuối cùng vẫn là Triệu Lỗi dẫn đi, dù gì thì trong bọn họ thì Triệu Lỗi mới là chủ nhân nơi này, tuy rằng Lý Dương đổ thạch phát tài nhưng dù gì thì cũng là khách, hắn không thể để khách bỏ tiền ra được.

Bởi vì ngày mai có việc để làm nên tuy ăn nhiều nhưng bọn họ chẳng uống bao nhiêu, lúc trở lại khách sạn thì còn sớm nên Lý Dương lên mạng, khi thấy Vương Giai Giai có online thì hắn kể chuyện đổ thạch ngày hôm nay cho cô nghe. Đương nhiên việc quý dị có hình ảnh xuất hiện trong đầu thì hắn cũng không có kể ra, đây là việc mà hắn không thể nào giải thích được nên theo bản năng hắn đều giữ bí mật không nói cho bất kỳ ai.

Nhưng mà biểu hiện của Vương Giai Giai làm cho hắn có chút kinh ngạc, đối với việc Lý Dương hôm nay buôn bán lời hơn trăm vạn cô không hề kinh ngạc mà chỉ cười vài tiếng chúc mừng, một trăm vạn đối với cô cứ giống như là một trăm nhân dân tệ vậy.

Thái độ của Vương Giai Giai làm cho tâm tình có chút xúc động của Lý Dương bình tĩnh trở lại.

Sau khi logout, Lý Dương bắt đầu cẩn thận nhớ lại một màn không thể tưởng tượng hôm nay, trước đó Lý Dương không hề có được năng lực này.

Thừa dịp Trương Ứng tắm rửa, Lý Dương dùng những đồ vật trong khách sạn để thử nghiệm, thử từng thứ một từ cái điều khiển từ xa, gạt tăng thuốc tới bàn phím máy tính, v.v...Nhưng hắn làm thế nào đi nữa thì cũng không thấy được hình ảnh lập thể trong đầu.

Lý Dương bắt đầu hoài nghi rằng có phải chỉ khi mình cầm Phỉ Thúy nguyên thạch thì mới thấy được hình ảnh đó hay không, nếu không phải như vậy thì hình ảnh xuất hiện hồi sáng chỉ có thể coi là ảo giác.

Một đêm không nói chuyện, ngày hôm sau Lý Dương và Trương Ứng đều rời đi sớm, hai người phải đi ngân hàng kiểm tra châu báu vận chuyển tới cuộc triển lãm, số châu báu này đáng giá hơn nhiều viên Phỉ Thúy của Lý Dương.

Bận rộn cả ngày nên Lý Dương không có thời gian đi tới nơi đổ thạch để thí nghiệm mà chỉ có thể mang một thân mệt mỏi trở về phòng chờ cơ hội khác để tiến hành thí nghiệm.

Ngày thứ ba, Ngô Hiểu Ly cuối cùng cũng xuất hiện trước mặt Lý Dương, khuôn mặt cô vẫn lạnh lùng như trước.

Lúc ba người đi tới hội triển lãm thì bên trong đã có không ít người, ở bên ngoài cửa của trung tâm triển lãm còn có không ít xe chờ tiền đang đậu, những chiếc xe này đều dùng để chở châu báu cho các công ty, nói không phải khoa trương, số châu báu ngày hôm nay triển lãm có giá không thấp hơn mười triệu.

Hai người vừa tới thì lập tức có nhân viên tới hỏi, sau khi xác nhận thì có vài người võ trang hạng nặng mang theo một chiếc thùng bước ra, thứ bên trong chính là những thứ mà công ty họ triển lãm ngày hôm nay.

Sau khi kiểm tra mọi thứ xong Trương Ứng liền ký tên, công tác của bên ngân hàng cũng xem như là xong, chờ sau khi triển lãm kết thúc thì họ mới tới mang những thứ này đi, từ lúc này, sự an toàn sẽ do trung tâm điều khiển của hội triển lãm quản lý.

Chính vì nguyên nhân này cho nên những người đứng đầu Thanh Đảo cố ý điều hơn một nghìn cảnh sát vũ trang đầy đủ tới hỗ trợ, hơn nữa xung quanh khu triển lãm còn bố trí rất nhiều thiết bị hiện đại mới đảm bảo an toàn cho hội triển lãm.

Bọn người Lý Dương bắt đầu đặt những trang sức ra, chiếc vòng cổ kim cương “Thủy Tinh chi Hoa” được Trương Ứng đặt ở nơi có vị trí dễ thấy nhất. Sau khi bài trí xong, Lý Dương định tới khu đổ thạch một lần, nhưng mà do Trương Ứng có việc nên phải rời khỏi, là trợ lý cho hắn nên Lý Dương phải ở lại xem chừng quầy triển lãm.

Việc đổ ra viên cao cấp Phỉ Thúy của Lý Dương ngày hôm qua đã được truyền khắp khu triển lãm nên khi Lý Dương ngồi coi giữ quầy triển lãm thì hắn thấy có vài ánh mắt nhìn hắn một cách kỳ lạ làm cho hắn cảm thấy không được tự nhiên.

Cũng may là thời gian bắt đầu hội đấu giá sắp tới nên mọi khách hàng nhanh chóng tiến vào hội trường, Trương Ứng thì cũng trở lại nên Lý Dương cũng không còn cảm giác mất tự nhiên nữa.

Thanh Đảo là một thành thị có kinh tế vô cùng phát đạt, hưởng hồ đây là lần đầu tiên Thanh Đảo tổ chức một cuộc triển lãm châu báu có quy mô quốc tế như thế này nên đã hấp dẫn rất nhiều cư dân của Thanh Đảo tới tham gia.

Khách bắt đầu đông lên, Lý Dương, Trương Ứng và Ngô Hiểu Ly bắt đầu bận rộn, đến cuối ngày, ba người mệt tới mức muốn ngất đi, nhưng mà công sức mà họ bỏ ra rất có giá trị, hôm nay bọn họ nhận được khá nhiều đơn đặt hàng.

Không biết là vì bận rộn hay là gì mà hôm nay Ngô Hiểu Ly không nhắm vào Lý Dương nữa, đương nhiên, cô cũng không có cái gì gọi là hòa nhã với Lý Dương, về phần Lý Dương, hẳn ước gì cô nàng không đến làm phiền hẳn thì càng tốt

Còn có một việc làm cho Lý Dương thật không ngờ, chuyện đổ thạch của hẳn ngày hôm qua có không ít khách hàng biết, thậm chí còn có khách hàng trực tiếp hỏi mua khối Phỉ Thúy của hẳn, sau khi được biết hẳn đã bán viên Phỉ Thúy đó cho công ty thì một số người còn trực tiếp đưa ra yêu cầu làm một món trang sức với viên Phỉ Thúy đó nữa, thị trường Phỉ Thúy quả nhiên là đang rất nóng.

Sau khi triển lãm kết thúc thì mọi thứ đã trở nên yên tĩnh hẳn, Lý Dương thừa dịp này vội chạy tới khu bán nguyên thạch, lúc Lý Dương tới thì có khá nhiều người nhận ra hẳn.

“Lý lão đệ, đến đây, hôm nay có muốn đổ nữa không?” Người bán ngoắc tay về phía Lý Dương, Lý Dương hôm trước đổ thạch làm cho hẳn có thể không ít mới làm ăn nên lần này hẳn lời không ít, cho dù là hiện tại ngừng bán cũng không có vấn đề gì vì tiền lời đã vượt qua dự định lúc đầu của hẳn.

“Tôi muốn xem trước một chút, được không?”

Lý Dương cười cười, hẳn tới đây là muốn thử xem việc quỵ dật lần trước có xuất hiện nữa hay không, thế nhưng nếu như thấy được có khối có Phỉ Thúy tốt thì hẳn cũng không ngại thử một lần, dù sau cũng không có ai chê mình nhiều tiền cả.

“Đương nhiên có thể, Lý lão đệ, cậu cứ tùy ý xem!”

Người bán cười híp mắt, ở phía xa có mấy người đi tới, Lý Dương chính là một cái biển quảng cáo sống, rất nhiều người đều cho rằng Lý Dương có vận khí tốt, hễ là người đổ thạch thì đều nghĩ rằng đến gần người mai mắn thì họ cũng sẽ có thêm được một chút vận may, chính vì vậy nên rất nhanh liền có người kéo tới.

Lý Dương ngồi xổm xuống thân quan sát một khối đá cao hơn ba tấc, nó nặng hơn bảy mươi cân, đá có màu đen, Lý Dương nhìn không ra nó và những viên đá bình thường có gì khác nhau.

Lý Dương đặt tay lên tảng đá, lúc này trong đầu hẳn trống trơn, bàn tay thì cũng không có cảm giác ngứa.

“Lão đệ, đây là Mạc Loan Cơ Lão Hán Đích Liêu Tử, nó có tỷ lệ ra Phỉ Thúy rất lớn đó!”

Khi thấy Lý Dương quan sát khối đá này, người bán liền giới thiệu, những người đi theo Lý Dương tới đây liền lắc đầu. Khối đá này là Mạc Loan Cơ Lão Hán Đích Liêu Tử thì không giả, nhưng mà bề mặt da rất thô ráp, màu sắc cũng kém cỏi, đồ ra Phỉ Thúy có xác suất rất thấp, mấy ngày nay có nhiều người từng tới xem nó nhưng vẫn chưa có ai mua.

Lý Dương thất vọng lắc lắc đầu, đứng dậy đứng lên, người bán thấy vậy thì cũng chẳng có gì không vui, Lý Dương không có hứng thú với tảng đá này quả thật là rất bình thường, người bán chỉ biết nói hàng của mình là thứ tốt, nếu như tảng đá này tốt vậy thì đã sớm có người mua rồi.

Vừa mới đứng dậy Lý Dương liền thấy bàn tay có chút ngứa, tim Lý Dương đập mạnh, hẳn vội vàng ngồi xuống vuốt ve khối đá này, kỳ tích lại phát sinh, trong đầu Lý Dương lại xuất hiện một hình ảnh lập thể.

Chẳng qua, hình ảnh lần này và lần trước không giống nhau, hình ảnh lần này rất mơ hồ, hơn nữa còn không thể thấy toàn bộ mà chỉ thấy được có một phần, xung quanh là một mảnh đen tối hơn nữa hình ảnh còn không ngừng chớp lên.

Vài giây sau, Lý Dương buồn tay ra, đứng lên lắc lắc đầu, hình ảnh lần này làm cho hẳn có chút choáng.

Nhìn khối đá này, Lý Dương cúi đầu lâm vào trầm tư, hẳn đã khẳng định năng lực đặc thù của mình có quan hệ với việc đổ thạch, cho dù không phải chỉ xuất hiện khi đổ thạch thì cũng không kém bao nhiêu, nhưng mà điều làm cho hẳn mơ hồ là không biết tại sao hình ảnh hôm nay lại mờ ảo hơn lần trước.

Còn nữa, cả một góc độ hẳn không thể nhìn thấy gì là sao?

Lý Dương cúi đầu tự hỏi, người bán cũng không thúc giục hẳn mà quay sang giới thiệu cho những người khác, hôm nay bán được nhiều hàng là do ngày hôm qua Lý Dương đổ ra cao cấp Phỉ Thúy, chỉ tiếc là giải thạch ngay tại chỗ không có nhiều lắm, hơn nữa cũng không giải ra một khối cao cấp Phỉ Thúy nào.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

8. Chương 8: Tìm Được Nguyên Nhân.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Toàn là màu đen, chỉ có thể nhìn thấy một phần, cái này và lần trước không giống nhau, tại sao lại như vậy?

Lý Dương chăm chú nhìn khối đá trước mặt, rồi lại nhìn sang cái khối đá khác, trong lòng liên tục suy đoán, nhưng mà hắn có thể xác định trong người mình quả thật có một năng lực đặc thù chưa thể xác định được.

Chẳng lẽ là do nguyên thạch? Không thể như vậy, cho dù là nguyên thạch còn nguyên hai là đã bị giải thì chúng vẫn là đá, không thể nào có sự khác nhau như vậy được?

“Lão ca, khối đá này bao nhiêu?” Suy nghĩ một hồi, Lý Dương quyết định thử một lần, cho dù không có gì thì hắn cũng định thử.

“Khối đá này rất rẻ, cậu chỉ cần dùng hai nghìn là được!” Người bán cười nói.

Có chút trầm mặt, Lý Dương lại hỏi: “Có thể giảm giá một chút không?”

Ngày hôm qua là do Ngô Hiểu Ly kích tướng nên hắn mới không trả giá, hiện tại nếu hắn đã tình nguyện tặng đá này để thử nghiệm thì đương nhiên phải cố gắng trả giá rồi.

“Nếu người khác thì ta sẽ không giảm giá, nhưng mà lão đệ cậu thì khác, nếu là cậu thì tôi lấy giá một nghìn tám!”

Người bán cười cười đi tới bên người Lý Dương, xem ra hôm nay khối đá này có thể bán ra rồi.

“Một ngàn năm đi!” Lý Dương lại nói.

“Lý lão đệ nếu cắt nó tại chỗ thì tôi sẽ giảm giá xuống còn một nghìn năm!” Người bán suy nghĩ một chút rồi nói.

Lý Dương ngẩng đầu nhìn người bán, hắn có chút kinh ngạc nói:

“Hội triển lãm đã xong, cũng sắp đóng cửa rồi, còn thời gian để giải thạch sao?”

“Ha ha, xem ra Lý lão đệ không hiểu bên bọn này rồi, tuy hội triển lãm đóng cửa nhưng chúng tôi thì tới tám giờ mới nghỉ, vì vậy thời gian còn khá nhiều!”

“Thì ra là như vậy, vậy thì cắt ở đây luôn!” Lý Dương gật gật đầu, khu triển lãm và khu nguyên vật liệu tuy thông nhau nhưng hai cái đều độc lập, có rất nhiều ông chủ của công ty châu báu sau khi kết thúc triển lãm mới tới đây, kết thúc trễ chính là để hỗ trợ cho bọn họ một chút.

Người bán tươi cười nói:

“Tốt, Lý lão đệ, chúng ta thanh toán tiền rồi bắt đầu giải thạch!”

Lý Dương lấy ra một nghìn năm trăm NDT rồi cùng với người bán nâng tảng đá bỏ vào máy, tảng đá này nặng hơn bảy mươi cân, nếu như một người thì quả thật khó có thể nâng lên.

Khi thấy có người giải thạch thì có không ít người tụ lại, Trương Ứng định tới gọi Lý Dương về nhưng khi nhìn thấy Lý Dương chuẩn bị đổ thạch thì hắn cũng đi tới nhìn một chút.

“Lão đệ, cậu định cắt từ chỗ nào?” Cái hảo cốt cơ, bán gia lại hỏi.

“Từ nơi này đi!” Lý Dương đi lên trước tùy tiện chọn một hướng, nơi mà hắn chỉ chính là đường thẳng tới vùng đen khi nãy.

Người bán không nói gì mà chỉ đeo kính lên rồi giơ máy chuẩn bị cắt, mắt cắt bắt đầu hoạt động, âm thanh chói tai một lần nữa vang lên.

Những mảnh đá vụn theo dòng nước từ từ chảy xuống, người xung quanh tụ tập lại càng ngày càng nhiều, có mấy người mấy ngày nay đều quan sát tảng đá này đều muốn xem rốt cuộc là bên trong có Phỉ Thúy hay là không.

“Ca!” Máy cắt cuối cùng cũng cắt khối đá thành hai, người bán mở nắp ra để mọi người nhìn khối đá ở bên trong.

Không có gì.

“Lão đệ, còn muốn mở nữa không?” Người bán hỏi Lý Dương, nếu như không phải hôm qua Lý Dương từng muốn tiếp tục cắt thì hẳn cũng sẽ không hỏi như vậy.

“Không cần, tôi muốn nhìn xem khối đá này một chút!”

Lý Dương lắc đầu rồi đi lên ôm lấy khối đá, cho dù là khối đá bị cắt nhỏ thì cũng nặng hơn hai mươi kg nên muốn dùng một tay là không có khả năng nên hắn chỉ còn cách ngồi xổm xuống ôm nó.

Bàn tay đặt lên khối đá, Lý Dương yên lặng chờ khả năng đặc thù kia xuất hiện.

Lần này không có đợi bao lâu thì hình ảnh kia đã xuất hiện, kết quả cũng không làm Lý Dương thất vọng, hình ảnh lập thể khai một lần nữa xuất hiện trong đầu.

Nhưng mà hình ảnh vẫn còn mơ hồ, hình ảnh vẫn còn liên tục chớp lên, vùng đen tuy không còn nhiều như lần trước nhưng vẫn còn chiếm hơn một nửa.

Lý Dương vội vàng đặt khối đá xuống đất rồi dùng sức lắc lắc đầu, cảm giác chóng mặt đã tới.

Không đúng, không phải là do bị cắt, vậy thì tại sao.

“Lý Dương, đồ thạch chú trọng là vận khí, có người ở chỗ này nhanh chóng giàu nhanh nhưng cũng có không ít người ngay cả tiền để đi về cũng không có, việc này giống như là mua xổ số vậy, cậu trúng được một lần đã không tệ rồi, không cần phải trầm mê vào bên trong!”

Trương Ứng đi lên vỗ vai Lý Dương, hắn tưởng rằng Lý Dương đã nghiện món này nên tiến lên khuyên vài câu.

“Cám ơn ngài, Trương quản lý, ta sẽ không trầm mê đâu!” Lý Dương ngẩng đầu cười cười, trong nụ cười của hắn còn mang theo sự cảm kích, hắn biết Trương Ứng cũng vì muốn tốt cho mình thôi.

Trương Ứng gật đầu cười cười, nói:

“Được rồi, chúng ta cũng nên trở về thôi, cả ngày đều đã mệt mỏi rồi!”

“Được rồi, chúng ta trở về!” Lý Dương gật gật đầu, vì hắn không muốn phụ ý tốt của Trương Ứng nên nguyên nhân cụ thể chỉ có thể trở về mới từ từ tìm hiểu.

Khối đá kia hắn cũng không muốn giải nữa, khối đá như vậy chỉ sợ cũng chẳng có ai mua, cuối cùng sợ rằng người bán sẽ trực tiếp vứt nó vào thùng rác vì dù sao thì tiền hắn cũng đã nhận rồi lại chẳng có ai mua thứ này.

Trở lại khách sạn ăn một chút gì đó rồi ba người trở về phòng nghỉ ngơi, hôm nay quả thật là quá mệt mỏi, Trương Ứng sau khi nằm lên giường một chút thì đã ngủ say, chỉ còn một mình Lý Dương đang ngồi một mình ngẩn người.

Vương Giai Giai không có online nên Lý Dương lên mạng tìm tòi một lát nhưng không hề có bất cứ thứ gì liên quan tới năng lực đặc biệt của hắn, ngay cả một chút cũng không có.

Không có liên quan tới việc cắt vậy thì tại sao, Lý Dương cảm thấy đầu mình có chút to ra, hẳn bây giờ giống như là một người phát hiện được một kho báu vô cùng lớn nhưng mà hắn lại bị nhốt ở bên ngoài không vào được, việc này làm cho người ta vừa nóng lòng lại khó chịu.

Nằm ở trên giường, Lý Dương vẫn liên tục tự hỏi vấn đề này, cho tới hơn mười hai giờ Lý Dương vẫn bị chuyện này tra tấn không thể ngủ được, hẳn bây giờ rất muốn đi ra khu nguyên liệu thô tìm kiếm nguyên nhân.

Ngày hôm sau, Trương Ứng mang theo Lý Dương với đôi mắt có chút đỏ và Ngô Hiểu Ly lên taxi đi tới trung tâm hội triển lãm, thấy bộ dáng của Lý Dương bây giờ Trương Ứng khuyên vài câu, Lý Dương rốt cuộc cũng hít mạnh mấy hơi.

Ngày hôm nay khách hàng càng thêm đông đúc, có rất nhiều người dân của Thanh Đảo nghe được tin tức nên đến đây xem, trong những người khách này còn có du khách, thậm chí người Nhật Bản đi du lịch tới tham gia cũng không ít, trong khu triển lãm khắp nơi đều là một cảnh tượng tấp nập.

Sau khi triển lãm chấm dứt, Lý Dương lại chạy tới khu nguyên liệu, hiện tại người biết hẳn càng lúc càng nhiều.

Đêm qua trước khi ngủ, Lý Dương tìm ra một vấn đề, hẳn lần này tới là để xác định xem năng lực đặc thù này có liên quan tới việc lớn nhỏ của viên đá hay không, ngày đầu tiên hẳn chỉ xem một khối đá nhỏ nhưng ngày kế tiếp hẳn lại xem một khối đá lớn, cho dù là sau khi cắt đi thì khối đá này vẫn còn lớn hơn khối đầu tiên rất nhiều.

Sau khi triển lãm chấm dứt, Lý Dương liền muốn nhanh chóng thử nghiệm một chút, khi tới khu nguyên liệu thì hẳn nhanh chóng đi tới chỗ tên mập, nơi đó có không ít những viên đá nhỏ.

“Lý lão đệ, hôm nay cậu muốn đổ một chút không?” Khi thấy Lý Dương, người bán lập tức nở nụ cười, ngày hôm qua tuy rằng Lý Dương đổ không ra thứ gì nhưng cũng không có ảnh hưởng gì lớn, đổ thạch không ra cái gì thì rất bình thường, đặc biệt là những khối nguyên thạch thì càng như vậy.

“Tôi xem trước một chút!” Lý Dương nói xong liền trực tiếp đi tới chỗ đặt những viên đá nhỏ.

Hắn chọn được một viên, khối đá này không lớn, có hình quả trứng, khi đặt trên tay thì có thể nâng nhẹ nhàng, Lý Dương một tay nâng một tay vuốt ve khối đá chờ đợi năng lực đặc thù kia xuất hiện.

Một lát sau, tâm tình của Lý Dương bắt đầu có chút khẩn trương, ngay khi hình ảnh lập thể xuất hiện thì tim của Lý Dương đập nhanh hơn, hẳn thiếu chút nữa là hưng phấn tới tru lên.

Rốt cuộc hẳn cũng đã tìm được nguyên nhân, thì ra do sự lớn nhỏ, khối đá này rất nhỏ nên hình ảnh lập thể rất rõ ràng, hơn nữa cũng không có hiện tượng chớp giật.

“Thế nào lão đệ, nhìn trúng khối đá này à?” Người bán tùy ý hỏi một câu, khối đá này quá nhỏ, vẻ ngoài cũng rất tệ nên bán cũng không được giá cao nên người bán cũng không nói nhiều.

“Ân? Đúng vậy, bao nhiêu tiền?” Lý Dương sửng sốt một chút rồi lập tức trả lời, bên trong hình ảnh lập thể cho thấy khối đá này tuy nhỏ nhưng bên trong vẫn có Phỉ Thúy, tuy rằng không bằng viên lần trước nhưng dù sau thì viên Phỉ Thúy này cũng không tệ.

“Ba trăm nhân dân tệ, nếu lão đệ muốn thì có thể tự mình cắt, coi như là luyện tập cũng được!” Người bán cười nói, khối đá này quả thật là để cho những người mới luyện tập.

“Tốt, chính tôi sẽ cắt!” Lý Dương hưng phấn gật gật đầu, khối này cũng không phải là chỗ nào cũng là Phỉ Thúy, vẫn còn có không ít nơi là đá, Lý Dương lại thấy rõ mọi thứ nên cho dù là không biết gì thì hẳn cũng có thể dễ dàng cắt được.

Trương Ứng lại đi tới khu nguyên liệu, khi thấy Lý Dương lại một lần nữa đổ thạch thì hẳn nhin không được lắc lắc đầu, xem ra Lý Dương quả thật là có chút si mê thứ này, việc này không tốt lắm, quay về phải khuyên nhủ tên này một phen, hiện tại tuy rằng đổ nhỏ nhưng chưa chắc sau này sẽ không đổ một lần mấy chục vạn, rất nhiều dân cờ bạc đều từ đánh nhỏ dần dần chuyển sang đánh lớn.

Nếu như vậy thì một trăm vạn kia căn bản không đủ cho Lý Dương chơi đùa, trong thị trường đổ thạch một đao chém xuống mất đi một trăm, một nghìn vạn không phải là không có, ở trong ngành kinh doanh châu báu được hơn tám năm nên Trương Ứng rất hiểu điều này.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

9. Chương 9: Lại Tăng.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Chỉ cần có người giải thạch thì sẽ có người đến xem, khi thấy người giải thạch là Lý Dương thì mọi người liền bản luận sôi nổi, tất cả mọi người đều biết việc mấy hôm trước Lý Dương đổ ra một viên cao cấp Phỉ Thúy, hai ngày nay liên tục nhìn thấy hắn nên mọi người đều có ý tưởng giống như Trương Ung.

Lý Dương cũng không để ý gì nhiều mọi thứ xung quanh, tay hắn vì hưng phấn nên có chút run, cuối cùng, dưới sự trợ giúp của người bán hắn mới có thể đặt viên đá vào máy, hắn chuẩn bị cắt.

Tiếp điểm mà Lý Dương lựa chọn không phải ở giữa, nếu chọn chỗ này thì hắn sẽ trực tiếp cắt đứt viên Phỉ Thúy, Lý Dương lựa chọn một vị trí thích hợp rồi tựa vào thứ gì đó ở phía say, khi thấy biểu hiện của Lý Dương như vậy thì có rất nhiều người cười lên, ở đây có rất nhiều người muốn Lý Dương không đổ ra cái gì hết.

Nếu như người khác thì mọi người sẽ mong hắn đổ ra một viên Phỉ Thúy nhưng mà đối với Lý Dương thì lại không phải như vậy, mọi người đều ghen tị vận may lần trước của Lý Dương nên đều muốn hắn đổ thất bại vài lần để cho thanh niên này hiểu được đổ thạch cũng không phải là dễ dàng.

“Rè rè!”

Một dao cắt xuống, khối đá nhanh chóng bị cắt thành hai nửa, ngay khi hai mảnh vỡ lộ ra thì mọi người ở bên ngoài lập tức xông vào.

“Tăng, tăng, lại tăng!”

Ở giữa khối đá bị cắt lộ ra một chút màu xanh, tuy rằng không qua thuần chất, cũng không tốt như ngày hôm qua, nhưng mà dù sao đi nữa thì khối đá này cũng đã tăng giá.

Ngay cả người bán và Trương Ung cũng ngơ ngác nhìn về phía khối đá, ai cũng thật không ngờ Lý Dương lại một lần nữa đổ ra một khối đá tốt.

“Lão đệ, tôi ra giá một vạn để mua khối đá này, bán hay không?”

Trong đám người lại có người bắt đầu ra giá mua lại khối đá của Lý Dương, đổ thạch chính là như vậy, chỉ cần khối đá tăng giá thì sẽ có người mua, bởi vì chưa đến cuối cùng thì chưa biết kết quả như thế nào, nếu như người sở hữu không muốn đánh cược thì có thể sang tay để kiếm một ít.

Nhưng mà hiển nhiên Lý Dương không phải là loại người này, khối đá này trong mắt hắn chính là thứ giúp hắn sáng tỏ vấn đề trong lòng, hắn tất nhiên là sẽ không bán nó.

“Tôi không bán, lão ca, anh giúp tôi cắt phần còn lại đi!” Lý Dương cười lắc đầu, khối đá này không thể để cho hắn cắt nữa, nếu như bị hắn cắt phạm vào khối Phỉ Thúy thì không phải là hắn sẽ bị lỗ nặng hay sao.

“Tốt, cậu chờ một lát, tôi sẽ lấy khối Phỉ Thúy bên trong ra cho cậu!”

Người bán cao hứng gật đầu, đối với việc Lý Dương đổ tăng hắn không hề ghen tị, năm nay hắn cũng đã đổ không ít nên hắn hiểu rõ cảm giác một dao thiên đường một dao địa ngục này. Bản thân hắn cũng từng đổ tăng, hơn nữa còn cao cấp hơn của Lý Dương, thế nhưng phần lớn đều là không có gì nên hắn sẽ không đi ghen tị với người đổ khác.

Máy cắt nhanh chóng chuyển động, người bán tập trung tinh thần cắt khối nguyên thạch, mọi người xung quanh thì chỉ trở về phía Lý Dương, hiển nhiên việc Lý Dương một lần nữa đổ tăng đã làm mọi người khiếp sợ.

Không đến nửa giờ, người bán đã lấy khối Phỉ Thúy ra, khối Phỉ Thúy này nặng chừng một kg, lớn bằng một bàn tay trẻ con, khối đá trong suốt, mát lạnh, xanh tươi ướt át làm mọi người xung quanh khi nhìn thấy khối đá đều thềm nhỏ dãi.

Người bán đi tới bên cạnh Lý Dương, hần cảm thán nói:

“Lý lão đệ, vận khí của cậu quả thật là không còn gì để nói, liên tục ba ngày đổ ba lượt, vậy mà có hai lượt đổ tăng, hơn nữa còn tăng mạnh nữa!”

Lý Dương mỉm cười nhận lấy khối Phỉ Thúy, đây là một khối Phù Dung Phỉ Thúy phẩm chất không tệ, tuy không bằng khối Phỉ Thúy lần trước, nhưng mà giá trị cũng không tệ, hiện tại giá Phỉ Thúy đang tăng cao nên chắc hẳn sẽ kiếm được một món lớn

Lý Dương nắm chặt khối Phỉ Thúy này rồi nhìn xung quanh, lúc này còn có người ra giá thế mà bây giờ lại chẳng có ai, việc này làm cho Lý Dương đang muốn biết giá cả của nó có chút buồn bực.

“Lý Dương, tôi đại biểu công ty ra giá ba mươi vạn mua khối đá của cậu, cậu thấy thế nào?” Trương Ứng nói, hẳn có quyền lợi đại biểu cho công ty, nếu hơn năm mươi vạn thì hẳn cần phải xin phép, thế nhưng ba mươi vạn thì hẳn có thể tự mình làm chủ, nhưng mà với điều kiện là vật đó phải có giá trị, nếu như mua một vật làm cho công ty thua lỗ thì chỉ sợ cái chức vụ của hẳn cũng ngồi không vững nữa.

“Ba mươi vạn? Nhiều như vậy?”

Lý Dương có chút sững sốt, khối Phỉ Thúy này có chênh lệch rất lớn so với khối hôm trước, hẳn nghĩ chỉ có thể bán được tối đa là mười vạn thôi, không ngờ giá cả vậy mà lại tăng lên tới ba mươi vạn. Tuy vậy nhưng hẳn cũng không quá mức kích động, so với việc có được một trăm hai mươi vạn lần trước thì ba mươi vạn lần này chẳng thấm là bao.

Trương Ứng gật đầu, nói:

“Khối đá này nếu đặt trên thị trường thì có giá khoảng ba mươi vạn, đương nhiên cậu cũng có thể cất giữ nó, loại Phỉ Thúy này sẽ còn tăng giá rất mạnh!”

Mọi người xung quanh đều nhìn Lý Dương, Lý Dương còn chưa có trả lời thì ở bên cạnh đã có một người ra giá:

“Anh bạn, tôi ra giá ba mươi hai vạn, bán khối Phỉ Thúy này cho tôi nhé?”

Lúc trước không có ai ra giá là vì mọi người đều biết Lý Dương là người của công ty châu báu An Thị, hẳn trước tiên sẽ ưu tiên cho công ty của chính mình, nhưng mà hiện tại sau khi nghe giá của công ty An Thị thì có một số người bắt đầu động tâm với khối đá này.

Phải biết rằng giá ba mươi hai vạn thì đã không còn lời bao nhiêu, nếu nhưng không tìm được người gia công thì thậm chí còn bị lỗ nữa, người chủ này cũng có nỗi khổ trong lòng, thị trường Phỉ Thúy càng ngày càng nóng, giá thì càng ngày càng cao, trong cửa hàng của hẳn đã không còn hàng nữa, nếu như ở đây mà không tìm được nguồn hàng bổ sung thì những khách hàng quen của cửa hàng hẳn sẽ đi hết.

Ba mươi hai vạn, Lý Dương giật mình, hẳn ngẩn đầu lên nhìn Trương Ứng, đối với hẳn thì kiếm thêm hai vạn cũng là một chuyện tốt.

Sắc mặt của Trương Ứng lúc này đã có chút khó coi, hẳn không phải tức giận vì Lý Dương, giá mà hẳn đưa ra rất hợp lý, Lý Dương lại là người của công ty bọn họ, người này vậy mà còn nâng giá, việc này đúng là làm xấu mặt Trương Ứng.

“Ông chủ này không cần ra giá nữa, hôm nay tôi đã đáp ứng với công ty là nếu như đổ ra Phỉ thúy thì sẽ bán lại cho công ty, làm người thì không thể thất tín được, tôi chỉ có thể xin lỗi ngài thôi!”

Khi thấy sắc mặt của Trương Ứng, Lý Dương lập tức có chủ ý, quả nhiên, lời nói này của Lý Dương làm cho sắ mặt của Trương Ứng dịu đi nhiều.

“Vị này, câu trả lời của Lý trợ lý có làm cho ngài hài lòng không?”

Trương Ứng sáng lạng cười, ngoài miệng tuy nói năng khách khí nhưng bên trong vẫn ẩn chứa một sự kiêu ngạo, công ty An Thị là một công ty lớn, tuy hẳn chỉ là làm công nhưng một chút kiêu ngạo thì vẫn có.

Lần trước hẳn chủ động giải thích là vì không muốn cho người khác nghĩ hẳn bá đạo, nhưng lần này thì không giống, tên kia rõ ràng là làm khó hẳn, nếu như không đứng ra nói gì đó thì sẽ làm cho người khác nghĩ Trương Ứng hẳn sợ phiền phức.

“Vừa lòng, vừa lòng, Trương quản Lý, xin lỗi!”

Tên kia cười khổ lắc đầu, hẳn nói xong liền nhanh chóng rời khỏi, việc này ngay từ đầu đã là hẳn sai, hơn nữa còn định đào góc tường của người ta, Lý Dương thì cũng không muốn bán cho hẳn, nếu như hẳn còn ở lại thì sẽ càng thêm dọ người.

Chờ cho tên kia đi xa thì Trương Ứng mới mỉm cười nhìn Lý Dương:

“Lý Dương, hôm nay ngân hàng đã đóng cửa, chờ sáng ngày mai chúng ta sẽ đi chuyển khoản, được không?”

Không sao cả, mọi việc ngài cứ an bài là được!” Lý Dương gật gật đầu. Không thể đi ngân hàng ngay làm cho hẳn có chút tiếc hận, hẳn hận không phải vì không có ngay được ba mươi vạn mà hận ngân hàng đóng cửa quá sớm làm cho hẳn phải giữ khối Phỉ Thúy này cả đêm, trung tâm triển lãm cũng đã đóng cửa, hẳn muốn đi vào cất viên Phỉ Thúy thì cũng không được.

Trong lòng Lý Dương vẫn còn mang nặng suy nghĩ của một người bình thường, đừng nói là ba mươi vạn, cho dù là ba vạn thì Lý Dương cũng chưa từng cầm qua đêm, man trên người một thứ có giá trị ba mươi vạn sẽ làm cho hẳn đứng ngồi không yên, có tâm lý này cũng là bình thường, cho dù là trăm vạn phú ông thì khi cầm một vật có giá trị nghìn vạn qua đêm thì cũng có suy nghĩ như vậy.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

10. Chương 10: Hội Triển Lãm Kết Thúc.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Ngày hôm sau Trương Ứng và Lý Dương ra ngân hàng giao dịch ba mươi vạn và làm thủ tục cất giữ viên Phỉ Thúy, sau khi tổng công ty biết được tin tức thì vội cùng vừa lòng với những quyết định của Trương Ứng, tổng giám đốc còn cố ý gọi điện khích lệ Trương Ứng một phen.

Ngày hôm nay khách hàng càng nhiều hơn, nhưng mà đây cũng là một ngày cuối cùng, đến chiều thì hội triển lãm sẽ chính thức kết thúc.

Lúc Trương Ứng đi tìm Lý Dương ngày hôm qua thì Ngô Hiểu Ly cũng không có đi theo cho nên cô cũng không biết việc Lý Dương lại một lần nữa đổ trắng, nhưng mà đến trưa khi có rất nhiều người bàn luận về vận may khi hai lần đổ kiếm được một trăm năm mươi vạn của Lý Dương thì Ngô Hiểu Ly cũng biết được.

“Hừ, tiếp tục đổ đi, tốt nhất là đổ tới mức tán gia bại sản càng tốt!” Nhìn về phía bóng dáng đang bận rộn của Lý Dương, Ngô Hiểu Ly có cảm giác muốn tiến lên cản hẳn một cái, từ sau khi tên này cướp đoạt được chức vụ của mình thì giống như là nữ thần may mắn luôn ở bên cạnh chiếu cố hẳn vậy.

“Hiểu Ly, chiều hôm nay khi triển lãm kết thúc cô và Lý Dương cùng nhau đem số châu báu này đến ngân hàng rồi hãy về khách sạn nhé!” Trương Ứng sau khi kí xong một hợp đồng thì bỗng nhiên quay sang nói với Ngô Hiểu Ly, Ngô Hiểu Ly kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Trương Ứng rồi sau đó quay sang nhìn Lý Dương.

“Trương quản lý, việc bên ngân hàng không phải đều là do ngài xử lý sao? Hai chúng ta có thích hợp không?” Ngô Hiểu Ly còn chưa nói gì thì Lý Dương đã quay đầu lại hỏi.

“Có cái gì mà không thích hợp, hai người chỉ đi theo xe của ngân hàng, tôi đâu có bảo hai người phải đích thân mang đi đâu, bây giờ cậu đã là trợ lý nên cậu có quyền lợi áp giải!”

Trương Ứng cười cười, khi hắn nói tới việc Lý Dương lên làm quản lý thì Ngô Hiểu Ly quay đầu sang một bên, chức vụ này vốn là của cô nhưng lại bị Lý Dương nhờ vào vận may mà cướp đi. Nhưng mà nói đi thì cũng phải nói lại, cô cũng rất bội phục vận may của hắn, cứu con trai thị trường, ba lần đổ thạch thì tăng giá hai lần, người khác thì không bao giờ dám suy nghĩ tới còn hái thì lại gặp được, vận may của hắn quả thật là nghịch thiên.

“Vậy được rồi, chúng ta đi!”

Lý Dương cười khở lắc đầu, hắn cũng không muốn tới ngân hàng, nếu như đi ngân hàng thì hắn không thể đến nơi đổ thạch để nhân cơ hội này kiếm thêm chút tiền.

Kỳ thật Lý Dương cũng không biết, mọi việc này đều là do Trương Ứng cô ý an bài, biểu hiện ngày hôm qua của Lý Dương làm cho Trương Ứng rất cảm động, vì vậy hắn càng thêm quyết tâm kéo Lý Dương ra khỏi giới đổ thạch, chính vì như vậy nên hắn mới bảo Lý Dương đi, không cho hắn có cơ hội tiếp xúc với đổ thạch.

Đừng nói Lý Dương chỉ mới đổ tăng hai lần, cho dù là đổ tăng năm lần tám lần thì hắn cũng không cho rằng Lý Dương có thể dựa vào thứ này để làm giàu, tám năm kinh nghiệm cho hắn biết có rất nhiều người vì thứ này mà tán gia bại sản, những người này cũng có không ít người vận may còn tốt hơn cả Lý Dương, nhưng rồi cuối cùng thứ mà bọn họ có chỉ là hai bàn tay trắng.

“Hừ!” Ngô Hiểu Ly hừ một tiếng rồi quay đầu lại trừng mắt nhìn Lý Dương, tên này trong mắt cô càng lúc càng đáng giận, Trương Ứng đang hỏi mình, tên này cần gì phải xen vào, hắn đang học bộ dáng của một lãnh đạo à.

An bài của Trương Ứng thì cô cũng không có ý kiến gì, mấy ngày nay cũng không có tìm cô gây chuyện nên tâm tình của cô cũng dần dần bình tĩnh lại. Không có Trương Ứng ở đây thì cô tin tưởng mình so với tên luôn dựa vào may mắn kia còn mạnh hơn nhiều, đợi khi có cơ hội trả thù mình sẽ làm cho hắn đẹp mặt.

Buổi chiều, triển lãm kết thúc sớm hơn bình thường một giờ, xe ngân hàng cũng đã đậu sẵn ở bên ngoài, châu báu trị giá vài trăm triệu thì ai cũng không dám lơ là, lúc này mọi người đều phải nhường chỗ cho lực của mình ra.

Đám người Lý Dương một lần nữa đặt những món châu báu này trở vào xe, Thủy Tinh Chi Hoa được Trương Ứng đặt ngay ở giữa, trong lần triển lãm này đã có người hứng thú với Thủy Tinh Chi Hoa, sợ rằng không bao lâu nữa thì nó sẽ được đổi chủ.

Bán được nó Trương Ứng không có tổn thất gì, hơn nữa hắn còn có thể xin tổng công ty vài món trang sức quý hiếm để làm trấn điểm chi bảo, việc này càng tăng thêm sức ảnh hưởng của hắn đối với công ty.

Một thùng hai thùng, ba thùng, Lý Dương vẫn nhìn vào tám chiếc thùng được đặt vào xe cho tới khi cánh cửa bị đóng lại mới ngừng.

“Một chiếc xe này chỉ sợ có giá ít nhất là mấy nghìn vạn?” Lý Dương đột nhiên nhìn Ngô Hiểu Ly rồi cảm thán, nhưng mà thứ hắn có được chỉ là cái liếc mắt xem thường của cô.

“Này này triển lãm không lớn, nếu như tổ chức triển lãm ở HongKong hay là Thâm Quyển thì những chiếc xe này trị giá trăm triệu cũng là bình thường!”

Ngô Hiểu Ly khinh thường nói, Lý Dương ngượng ngùng cười cười, hắn thậm chí mình không có gì lại tự đi tìm phiền toái, hắn không biết nghĩ sao mà lại đi nói chuyện với cô nàng nữa.

“Đây thì có là gì, năm 2007 HongKong tổ chức triển lãm, hoàng thất Anh quốc đã đáp ứng tham gia triển lãm với một bộ trang sức trị giá 5.6 triệu bảng Anh, một cái rương nhỏ thôi cũng có giá năm sáu mươi triệu, hơn nữa còn trực tiếp dùng máy bay chở tới, đây mới gọi là làm lớn”

Một nhân viên áp giải của ngân hàng nói, trên mặt của Ngô Hiểu Ly vốn đang còn một chút nét cười khi nghe câu này thì lập tức trở nên lạnh lùng, việc này làm cho tên vốn định làm quen với người đẹp kia lập tức xấu mặt.

Lý Dương cười một tiếng, sau khi lên xe hắn liền gọi cho Trương Ứng thông báo, trong xe có mười sáu người, tất cả đều là những ông chủ không tự mình lái xe hoặc là nhân viên, hơn nữa còn thêm vào hai người Lý

Dương nữa là mười tám người nhưng với chiếc xe mười hai chỗ này cũng không có chút chật chội nào.

Ngồi dựa lưng vào cửa sổ, Lý Dương nhàn nhã ngắm nhìn bên ngoài, đến Thanh Đảo đã vài ngày nhưng đây là lần đầu tiên Lý Dương chăm chú ngắm khung cảnh trên thanh đảo.

Nơi này và những thành thị loại hai có nhiều chỗ giống nhau, người trên đường rất đông, đặc biệt là hôm nay hội triển lãm kết thúc nên có không ít xe từ hội triển lãm rời đi, chính vì đông đúc như vậy nên bọn họ phải dừng tới hơn nửa giờ mới đi xong tuyến đường chính.

Xe đi chậm nên Lý Dương có cơ hội quan sát Thanh Đảo, Lý Dương kinh ngạc phát hiện hai bên đường trên Thanh Đảo có rất ít xe máy chạy, ngay cả xe đạp cũng rất ít.

“Trên đường không hề có xe đạp, chẳng lẽ mọi người đều không đi xe đạp hay sao?”

Vừa cẩn thận quan sát một hồi, khi xác định mình không có nhìn nhầm thì Lý Dương quay đầu qua hỏi, trong xe có rất nhiều người, nhưng mà hắn cũng không hỏi cụ thể người nào mà chỉ nói lên cái nhìn của mình.

“Lý tiên sinh, cậu có việc không hiểu, địa thế của Thanh Đảo không bằng phẳng nên dùng xe đạp rất phiền toái, vì vậy chính phủ không làm đường dành cho xe đạp, hơn nữa hệ thống giao thông công cộng ở đây rất phát triển, nó so với những nơi khác còn mạnh hơn nhiều, chính vì vậy cho nên không cần dùng tới xe đạp...”

Một người tuổi trẻ cười trả lời câu hỏi của Lý Dương, những người khác cũng cười, chỉ có Ngô Hiểu Ly là mặt không chút thay đổi ngồi yên tại chỗ.

“Cậu biết tôi ư?” Lý Dương kinh ngạc hỏi một câu, người thanh niên trước mặt này hắn không hề quen biết, Lý Dương có thể khẳng định chính mình không biết hắn.

“Ha ha, Lý tiên sinh là người nổi tiếng nhất trong hội triển lãm, việc ngài đổ ba lần thì có 2 lần tăng giá từ sớm đã truyền khắp khu triển lãm, người không biết ngài thật sự là không có nhiều lắm!” Người trẻ tuổi cười nói những người bên cạnh cũng gật đầu đồng ý.

“Thì ra là như vậy!” Lý Dương có chút ngượng ngùng sờ sờ cái mũi.

Kỳ thật Lý Dương sở dĩ nổi danh như vậy cũng không hoàn toàn là nhờ vào việc đổ thạch, có rất nhiều chuyên gia thậm chí có thể đổ 3 lần thắng cả 3, chỉ là muốn đổ ra hàng cao cấp thì phải dựa vào vận may, Lý Dương được người khác chú ý như vậy đều do vận may của hắn mang lại.

Ba lần đổ thạch của hắn đủ để cho người khác biết được hắn không hề biết gì về món này, thậm chí còn có thể nói là hắn chưa từng đổ nữa, người như vậy mà đổ 3 lượt thắng 2 chình là thuần túy dựa vào may mắn, hơn nữa hai lần này còn tăng giá mạnh, điều này làm cho mọi người đều nghĩ Lý Dương đang được vận mai chiếu cố.

Trên xe phần lớn đều là những người đã làm việc nhiều năm trong các công ty châu báu, người giống như Lý Dương và Ngô Hiểu Ly chỉ mới làm việc được có ba tháng mà đã được phái đi thì vô cùng ít. Những người này đều có kinh nghiệm phong phú nên họ với đổ thạch cũng không xa lạ gì, thậm chí còn có một số đã từng trực tiếp đổ thạch qua, những người đã từng tiếp xúc qua thứ này thì rất khó có thể tránh thoát sự mê hoặc của nó.

Hễ là người đổ thạch thì đều tin vào may mắn, Lý Dương vừa lên xe là mọi người đều nhận ra hắn vì vậy thái độ của mọi người đối với hắn rất tốt, ai mà không thích làm quen với người đang may mắn, nói không chừng là khi làm quen thì họ còn có thể hưởng được một chút vận may cũng không chừng.

Cho nên, Lý Dương nói thì ngay lập tức có người trả lời vấn đề của hắn, người thanh niên kia chính là do nhanh nhạy nên trả lời trước, nếu không thì cũng sẽ có người khác trả lời câu hỏi của Lý Dương thôi.

Chiếc xe chậm rãi rời khỏi khu náo nhiệt, tốc độ cũng tăng lên không ít, lúc sắp tới ngân hàng thì Lý Dương đang cùng với vài người bên cạnh nói chuyện.

“Bang bang!”

Hai âm thanh trầm đục vang lên, chiếc xe lập tức dừng lại, không có buộc dây an toàn nên Lý Dương va vào phần lưng ghế ở phía trước, cú va chạm này làm cho cái mũi của hắn đổ lên.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

11. Chương 11: Cướp Bóc. (1)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Những người khác cũng không tốt hơn hắn là bao, đám người Lý Dương còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì lại có thêm vài tiếng vang như hồi nãy, hơn nữa tiếng động lần này lại lớn và liên tục, một dự đoán không tốt hiện lên trong đầu Lý Dương.

“A, có cướp!”

Có không ít người ở bên ngoài kêu to, Lý Dương ngẩng đầu cẩn thận nhìn ra ngoài, hắn nhìn thấy cửa xe chỗ tài xế đã được mở ra, một người ngã dựa vào cửa, trên người hắn máu tươi đang không ngừng chảy xuống.

“Cướp, hơn nữa là cướp có vũ trang!”

Không cần người khác giải thích thì Lý Dương cũng biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng mà hắn thật không ngờ là chuyện như thế này cũng để cho hắn gặp được, mấy ngày nay mọi người đều nói hắn rất may mắn, nhưng mà may mắn mà như thế này thì thà không có còn hơn.

Bọn họ đi ở phía sau xe chở tiền, nhìn thoáng qua một lúc Lý Dương không dám nhìn nữa, hắn hi vọng bọn cướp này nhanh chóng bị đuổi đi, những thứ này có mất cũng không sao, dù sao thì cũng có công ty bảo hiểm bồi thường.

Càng sợ thứ gì thì thứ đó lại càng đến nhanh, “Rầm”, cửa xe bị mở ra, Lý Dương còn chưa hiểu chuyện gì thì đã bị một người kéo ra, có thêm một người khác cũng bị kéo ra ngoài, hai người cứ như vậy mà bị nhét vào một xe khác.

“Lão đại, con tin đã mang đến, hai người có đủ không?”

Sau khi bị đẩy vào xe, đây là tin tức xấu nhất mà Lý Dương nghe được từ trước tới nay, hắn bởi vì ngồi ở cửa xe nên bị bọn cướp bắt thành con tin.

Người bị bắt giống như Lý Dương còn có Ngô Hiểu Ly, cô ngồi cũng ngồi gần cửa xe nên cũng bị bắt giống như Lý Dương, hiện tại bọn họ đã trở thành một đôi xui xẻo cùng nhau bị bắt làm con tin.

“Đủ rồi, thêm người thì cũng không đủ chỗ ngồi, di, tiểu Lục, mày được đó, bắt người mà còn lựa một đứa con gái nữa à!”

Một giọng nói nồng đậm chất địa phương vang lên, đầu Lý Dương bị cúi xuống đất nên không thấy được bộ dáng của bọn cướp là như thế nào.

“Cứu mạng, đừng có bắt tôi!” Ngô Hiểu Ly kêu to, Lý Dương cố gắng ngẩng đầu lên, cuối cùng hắn cũng đã nhìn thấy mọi thứ trong xe.

Đây là một chiếc xe bánh mì bình thường, phía trước có hai tên cướp, phía sau có một người, ở giữa cũng có một, hắn và Ngô Hiểu Ly thì bị nhét vào một góc, cửa xe đã khóa lại, chiếc xe thì đang chạy nhanh như bay, hắn không biết chiếc xe đã chạy tới đâu rồi nữa.

Ở mặt sau xe có mấy cái thùng, Lý Dương liếc mắt một cái liền biết những chiếc thùng này chính là những thùng dùng để đựng châu báu.

“Tiểu tử, nhìn cái gì, còn nhìn nữa thì tao cho mày một phát bây giờ!”

Một tên cướp hơn ba mươi tuổi ngồi ở phía sau đột nhiên nâng súng lên để ngay đầu của Lý Dương, bộ dạng hung hăng của hắn là Lý Dương hoảng sợ rụt cổ về.

Lý Dương không phải là anh hùng, hắn cũng không muốn làm anh hùng.

“Van cầu các người, các người hãy thả tôi đi, các người muốn tiền thì tôi có thể cho các người, tôi có thể kêu ba ba của tôi đưa cho các người rất nhiều tiền!”

Ngô Hiểu Ly bị biến cố này làm cho sửng sốt, cô không ngừng khóc lóc cầu xin, Lý Dương nghe thấy vậy không khỏi lắc đầu, nha đầu kia thật đúng là ngốc, cô ta tưởng ní vậy thì bọn bắt cóc sẽ thả người hay sao? Nhưng mà bọn người này đã vơ vét nhiều châu báu như vậy thì có vơ vét tài sản thêm một lần nữa hay không thì cũng khó nói.

“Câm miệng, im lặng cho lão tử, đợi khi bọn tao chạy ra xa thì sẽ thả bọn mày thôi, nếu còn không thành thật thì lão tử sẽ bắn chết bọn mày ngay tại chỗ!”

Tên ngồi giữa hung tợn nhìn Ngô Hiểu Ly quát, hắn quát xong rồi nhìn sang Lý Dương, trong mắt hắn tràn đầy ý cảnh cáo.

Lý Dương lập tức gật gật đầu rồi cúi đầu xuống, tên kia dường như vừa lòng với biểu hiện của Lý Dương nên không nói gì.

Trong xe chỉ còn lại âm thanh khóc nức nở của Ngô Hiểu Ly, mấy tên cướp không nói gì, Lý Dương thì không dám ngẩng đầu lên, hắn có thể cảm giác chiếc xe đang lao đi rất nhanh.

Tin tức tốt duy nhất đối với Lý Dương chính là tiếng còi cảnh sát vẫn còn vang lên chứng minh ở phía sau họ vẫn còn cảnh sát đang đuổi theo, hôm nay là ngày triển lãm chấm dứt nên trên đường có không ít xe cảnh sát, khi vừa xuất hiện việc cướp bóc thì bọn họ liền chạy tới ngay, hiệu suất của họ không thể nói là không nhanh được.

“Lão đại, không được rồi, bỏ không được bọn chúng, chúng theo quá gắt rồi!”

Tên lái xe đột nhiên kêu lên, Lý Dương ngẩng đầu lên thì thấy được khuôn mặt hắn, trên khuôn mặt hắn có một vết sẹo thật dài chạy từ trán xuống tới gần cằm.

“Con bà nó, thật là phiền phức, lão tử bị bọn Văn Nam gạt rồi, bọn nó dám nói là đường này ít xe cảnh sát, mẹ nó, lũ khốn!”

Tên mặt sẹo tức giận rống lên, Lý Dương không biết dám người Văn Nam kia là ai, hắn chỉ thành thật ngồi yên, đầu óc thì điên cuồng suy nghĩ.

Gặp việc càng loạn thì Lý Dương càng bình tĩnh, đây chính là ưu điểm của Lý Dương.

Những tên trước mặt này rõ ràng đều là những tên liều mạng, giết người không chớp mắt, trên tay của bọn họ khẳng định có không ít oan hồn, người như vậy thì lời nói cũng không thể tin được, Lý Dương không tin bọn họ sẽ thả mình.

Cần phải nghĩ biện pháp tự cứu lấy mình, nhưng mà biện pháp thì hiện tại Lý Dương vẫn chưa nghĩ ra.

Lúc bình thường Lý Dương cũng có rèn luyện thân thể, nhưng cũng chỉ rèn luyện bình thường mà thôi, muốn hắn cùng bốn tên to con hung hãn này đánh nhau thì đúng là nằm mơ, huống chi bọn chúng còn cầm súng nữa, nếu như Lý Dương đá làm bay thì chỉ sợ vừa mới nhúc nhích thì đã bị bắn rồi.

“Lão đại, không được, chúng ta sắp bị vây rồi, làm sao bây giờ?”

Tên lái xe hô to, tiếng còi cảnh sát càng ngày càng gần, càng ngày càng dồn dập, trong lòng Lý Dương có chút yên ổn, chỉ cần bọn họ chạy không thoát là được, nếu như những người này chạy thoát thì cái mạng nhỏ của hắn sẽ gặp nguy hiểm.

“Chạy về phía kia, thấy cái nhà máy không, chạy vào trong đó, chúng ta còn có con tin, không cần sợ!”

Tên mặt sẹo hô to, Lý Dương không nhìn thấy bên ngoài nhưng hắn có thể nghe được có bốn năm chiếc xe cảnh sát đang lại gần, nếu như không kịp chạy vào trong nhà máy thì quả thật là bọn họ sẽ chạy không thoát.

Lý Dương cảm thấy chiếc xe đột nhiên xóc nảy mạnh rồi xe ngừng lại, cửa xe bị mở ra, hắn và Ngô Hiểu Ly bị kéo ra ngoài.

Sau khi xuống xe Lý Dương mới phát hiện mình đang ở trong một cái nhà kho, bên trong còn có mấy gian phòng nhưng không có ai ở bên trong.

“Bọn mày hãy đi vào trong đi, tao ở ngoài đàm phán với chúng, chúng ta có con tin, không cần phải sợ bọn chúng!”

Mặt theo tùy tiện chỉ một căn phòng, một tên cướp kéo Lý Dương và Ngô Hiểu Ly đi vào trong đó, tên mặt theo và những tên khác cùng nhau mang những thùng châu báu đem vào bên trong.

Căn phòng này không lớn, nó giống như là một căn phòng nghỉ, từ cửa chính và cửa sổ có thể thấy được đại sảnh bên ngoài, nơi này chỉ có một cửa ra vào nên bọn cướp không còn đường chạy mà cảnh sát thì cũng không có cách nào để đi vào cứu người.

“Lão đại, những cái thùng này rất phiền phức, phá nát nó đi!” Một tên cướp chỉ vào cái thùng rồi lớn tiếng hỏi, tên mặt theo do dự một chút rồi gật đầu.

Lý Dương thấy ở chỗ này có sáu cái thùng, nhưng trên xe vận chuyển thì có tới tám cái, có lẽ là bọn cướp không kịp lấy hai cái thùng kia thì cảnh sát đã đuổi tới, nhưng dù sao thì cũng không quan trọng vì cái thùng của công ty hắn đang ở đây.

Rầm rầm, rầm rầm.

Cái thùng này không phải tử sắt nên phá nó cũng không khó, chỉ trong một thời gian ngắn sáu cái thùng đã được mở ra hết, khi thấy đồng châu báu ở bên trong, bọn cướp đều mở to mắt nhìn.

“Con bà nó, đám Vân Nam cũng không phải cái gì cũng nói dối, đồng châu báu này quả thật rất đáng giá, lão đại, nếu đem bán những thứ này thì chúng ta có thể sống sung sướng cả đời!”

Một tên cướp than thở, những món châu báu này quả thật là đang phát ra những tia sáng rất mê người, đặc biệt nhiều châu báu như vậy để cùng một chỗ thì càng thêm hấp dẫn người khác.

“Muốn thì cũng phải trốn thoát trước rồi tính sau, trước tiên cất giữ những thứ này, chúng ta còn phải đàm phán với chúng nữa, các huynh đệ, lần này nếu như trốn thoát thì chúng ta có thể giải nghệ được rồi!” Tên mặt theo cười nói với những huynh đệ của mình.

“Lão đại, cứ yên tâm, lúc trước tôi đã từng xem bói, thầy bói nói chúng ta sẽ không sao, chúng ta nhất định có thể trốn thoát!”

Một tên cướp trẻ tuổi cười một tiếng, bốn tên kia thì nhanh chóng thu gom đồng châu báu lại, tên mặt theo thì thu Thủy Tinh chi Hoa và một món trang sức bằng kim cương vào túi của hắn, tên lão đại cũng là một tên có hiểu biết, hắn lựa đều toàn những món đáng tiền.

“Các người đã bị bao vây, nhanh chóng thả con tin rồi buông vũ khí đầu hàng, đầu hàng là con đường duy nhất của các người!”

Cảnh sát ở bên ngoài bắt đầu kêu gọi đầu hàng, Lý Dương biết đám cảnh sát ở bên ngoài khẳng định đã bố trí bao vây, thời khắc nguy hiểm nhất cũng đã tới, những tên cướp này nếu như không còn đường chạy trốn thì trước tiên bọn chúng sẽ xử lý mình và Ngô Hiểu Ly.

Lý Dương lặng lẽ quan sát xung quanh, trong phòng không có vật liệu bằng sắt nào, trong phòng chỉ có một viên gạch ở góc phòng cách Lý Dương rất xa.

Ưu thế lớn nhất của Lý Dương lúc này chính là hai chân hắn còn có thể hoạt động, do bọn cướp không có thời gian để trời lại hơn nữa Lý Dương cũng rất phối hợp nên bọn chúng nhất thời quên buột hai chân của hắn lại.

Lý Dương không rõ cảnh sát làm thế nào để đối phó với bọn cướp, những thứ mà hắn biết đều từ TV mà TV thì không diễn tả rõ ràng nên Lý Dương cũng không định học theo TV, hắn vẫn còn quý cái mạng của hắn lắm.

Lý Dương hiểu cảnh sát khẳng định sẽ không đáp ứng toàn bộ yêu cầu của bọn cướp, hẳn biết sẽ có một lần giải cứu con tin, hẳn có thể được cứu hay không là dựa hoàn toàn vào lần giải cứu này, ngay thời điểm đó phát lực thì mới có lợi.

Lý Dương lặng lẽ quay đầu lại nhìn, Ngô Hiểu Ly vẫn còn đang khóc nức nở, hơn nữa cả người còn đang run lên, dường như cảm giác được có người đang nhìn nên cô ngẩng đầu lên nhìn.

“Ài!”

Lý Dương lặng lẽ thở dài, hẳn dùng miệng nói ra hai từ “bình tĩnh”, trạng thái của Ngô Hiểu Ly lúc này không được tốt cho lắm, tuy Lý Dương không muốn cứu cô gái này cho lắm nhưng mà nếu Ngô Hiểu Ly có thể bình tĩnh phối hợp với cảnh sát thì cơ hội trốn thoát của hẳn sẽ lớn hơn.

Một lát sau, mấy tên cướp đã đem tất cả trang sức bỏ vào bao.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

12. Chương 12: Cướp Bóc. (2)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Ngô Hiểu Ly không biết mình bây giờ ra sao, từ khi bị bắt làm con tin thì tinh thần của cô luôn trong tình trạng bối rối, nhưng mà sao khi nhìn thấy ánh mắt trong suốt của Lý Dương thì tinh thần của cô không ngờ lại từ từ bình tĩnh lại.

Lý Dương thấy Ngô Hiểu Ly đã tốt hơn nên yên lặng gật đầu, bọn cướp đang cùng cảnh sát đàm phán, bọn họ sẽ yêu cầu xe, nước uống, thức ăn, hơn nữa còn muốn cảnh sát tránh xa chỗ này.

Nửa giờ sau, đàm phán rốt cục cũng đã có chuyển biến, cảnh sát đã đáp ứng yêu cầu của bọn cướp, nhưng là cũng yêu cầu bọn cướp phải giữ an toàn cho con tin.

Lý Dương và Ngô Hiểu Ly bị bọn cướp kéo ra ngoài, kiếp phỉ bánh mì xe đã muốn bị cảnh sát cấp rửa sạch đi ra ngoài, chiếc xe bánh mì lúc trước đã bị cảnh sát kéo ra ngoài, bọn cướp cũng không thèm để ý tới chiếc xe tồi tàn đó, dù sao thì muốn dùng chiếc xe đó thoát khỏi sự đuổi bắt của cảnh sát cũng là một việc vô cùng khó.

Lúc ra tới bên ngoài, Lý Dương lặng lẽ đảo mắt nhìn xung quanh, có không ít cảnh sát xung quanh nơi này, ngay cả xe cảnh sát cũng đã có mấy chục chiếc.

Đối mặt với nhiều cảnh sát như vậy nên bốn tên cướp cũng có một chút khản trương, tên mặt sẹo nắm chặt khẩu súng lục trên tay, hòng súng thì đặt lên đầu Lý Dương làm cho tim Lý Dương không ngừng đập nhanh.

“Súng bắn tỉa chuẩn bị!” Phó cục trưởng cục công an nói nhỏ vào máy bộ đàm, vị phó cục trưởng này đang rất tức giận, Thanh Đảo thật vất vả mới có thể tổ chức được một cuộc triển lãm quy mô quốc tế, tổ chức cũng rất thành công, vậy mà ngay phút cuối cùng lại bị bọn cướp làm cho hỏng bét.

Hơn nữa, bọn tội phạm không chỉ có một nhóm, bọn chúng tổng cộng có ba nhóm tấn công vào vào ba chiếc xe chở châu báu khác nhau, hiện tại đã có năm người chết, sáu người bị bắt làm con tin, giờ thì đám tội phạm này lại đang kéo dài thời gian, ngay khi lực lượng cảnh sát được điều động tới thì bọn chúng lại đột nhiên ra tay, không biết bọn chúng còn định làm gì nữa đây.

Vị phó cục trưởng này có thể tưởng tượng được lửa giận của những lãnh đạo Thanh Đảo, nếu như ba đợt cướp này mà thành công thì ngành công an của hẳn sẽ có từ chức tập thể để tạ tội.

“Hầu tử, đi lái xe!”

Bên phía cảnh sát đang chuẩn bị, bọn cướp bên này cũng không nhàn rồi, bọn chúng nhìn trước nhìn sau rồi cử một tên đi lái xe tới đây, xe jeep mã lực rất mạnh chắc cũng đủ để cho bọn chúng chạy thoát.

Hầu tử dưới họng súng của cảnh sát thành công bước lên xe, nổ máy rồi lùi xe lại một chút, ba tên cướp kia cũng có chút tươi cười, tinh thần có chút thả lỏng.

Những tay súng bắn tỉa đang chờ cơ hội này, phó cục trưởng đã quyết đoán hạ lệnh động thủ, sáu tiếng súng cùng lúc vang lên, vì để tiêu diệt bọn tội phạm này cục cảnh sát không tiếc điều động tất cả những tay súng bắn tỉa tới.

“Phanh!”

Đầu tên bên cạnh mặt thẹo trực tiếp nổ hoa, hỗn hợp máu và não văng ra khắp nơi, một tên khác cũng trúng hai viên đạn nên không cam lòng ngã xuống đất.

Hầu tử thì trúng đạn rồi nằm yên trên xe không cò nhúc nhích nữa, tên mặt thẹo này thật sự rất may mắn, không biết là có phải hắn có cảm ứng được gì hay không mà ngay khi những tay bắn tỉa bóp cò thì hắn trùng hợp cúi đầu xuống nên viên đạn chỉ sượt qua da đầu của hắn.

“Xong rồi!”

Ngay lúc này Lý Dương chỉ cảm thấy toàn thân lạnh như băng, cảnh sát quả thật đã hành động, ngay cả hắn cũng không ngờ cảnh sát lại hành động nhanh như thế, nhưng mà hành động lần này lại có cá lọt lưới, hơn nữa còn lọt lưới tên nguy hiểm nhất, tên kia chỉ cần bóp cò ôệt cái là mạng nhỏ của Lý Dương coi như đi tong.

“Oanh!”

Lý Dương đột nhiên bị một lực lượng mạnh mẽ đẩy xuống đất, ngã xuống cùng hắn còn có tên mặt thẹo vào Ngô Hiểu Ly, tên mặt thẹo cũng không có nổ súng mà chỉ kéo hắn và Ngô Hiểu Ly lại cùng một chỗ lợi dụng hai người để che tầm mắt của cảnh sát.

“Con bà nó, bọn mày là đồ khốn, lão tử muốn đem con tin chôn cùng tao!”

Mặt thẹo điên cuồng gào thét lớn, ngón tay thì đang đặt ngay trên cò súng, những cảnh sát xung quanh bị biến cố này dọa sợ, ai cũng không dám nổ súng nữa.

Sức của tên mặt thẹo không nhỏ, Lý Dương bị hắn đẩy ngã xuống hiện vẫn còn đau nhức, hắn theo bản năng ôm lấy thắt lưng của tên mặt thẹo, nhưng mà hai tay hắn lại đâm vào túi tiền tên người mặt thẹo.

Mặt thẹo và Lý Dương đều có chút sửng sốt, tong túi tiền này chính là những thứ quý giá nhất mà mặt thẹo lấy được.

Một loại cảm giác kỳ dị đột nhiên xuất hiện trên tay Lý Dương, cảm giác này giống như có một con sâu đang chui vào tay hắn làm cho Lý Dương dùng sức duỗi thẳng tay ra.

Một bộ hình ảnh lập thể đột nhiên xuất hiện trong đầu Lý Dương, lần này hình ảnh lập thể rất rõ ràng, hơn nữa còn rất lớn, xung quanh thân thể Lý Dương đều có những hình ảnh này, nếu như lúc này hắn nhìn về phía bàn tay của hắn thì hắn sẽ phát hiện bàn tay mình đang có biến hóa.

Trần điểm chỉ bảo Thủy Tinh Chi Hoa đã dính chặt lòng bàn tay của Lý Dương, sợi dây chuyền với viên kim cương 4 cara kia không ngờ đã thần kỳ chui vào bàn tay Lý Dương rồi biến mất không còn nhìn thấy nữa.

Một màn kỳ dị này làm cho Lý Dương phải cắn đầu lưỡi của mình để xác định xem mình có nằm mơ hay không, nhưng mà ngay sau đó một màn nguy hiểm làm cho hắn không thể không dời lực chú ý đi nơi khác.

Hình ảnh lập thể rất là rõ ràng, ngay cả những thứ mà tầm mắt hắn không thể thấy được cũng hiện lên, bởi vì té ngã nên họng súng của tên mặt thẹo không có chỉ về phía Lý Dương mà chỉ về phía Ngô Hiểu Ly, Ngô Hiểu Ly thì đang đại người ra nhìn chăm chăm vào họng súng, trong mắt cô ngoài sợ hãi và tuyệt vọng thì không hề có thứ gì khác.

Bên kia, ngón tay của mặt thẹo đã bắt đầu bóp cò.

“Phanh!”

Tiếng súng vang lên, thân thể mặt thẹo mất tự nhiên ngã sang một bên, khẩu súng lục trên tay cũng rơi xuống, bên trái cái trán của Ngô Hiểu Ly chảy ra một vệt máu nhưng cô vẫn còn đang hoảng sợ nên không hề có cảm giác gì.

“Ngu ngốc, chạy đi!”

Lý Dương ra sức hét lớn một tiếng, chân hấn hung hấn đá cô một cái, lúc này hấn và tên mặt thẹo đang đánh chặt nhau, bàn tay hấn thì vẫn còn ở bên trong túi tiền của mặt thẹo.

Tất cả những việc này chỉ xảy ra trong thời gian ngắn ngủi hai ba giây nên người khác không biết là có chuyện gì đã xảy ra ngoại trừ Lý Dương, hình ảnh lập thể kia cho hấn thấy họng súng ngay lúc đó có chút lệch đi và viên đạn thì bay sượt qua đầu của cô.

Nguy cơ còn chưa hết, súng của tên mặt thẹo tuy rằng đã rút xuống rất gần tay của hấn nhưng mà bởi vì hấn động vừa rồi của Lý Dương làm cho tên mặt thẹo có thời gian ngăn hấn lại không cho hấn nhấc súng lên, nếu bây giờ mà cảnh sát còn chưa có phản ứng thì người chết chính là hấn.

“Bang bang bang!”

Ba tiếng súng cùng lúc vang lên, những tay súng này có tố chất rất tốt không làm cho Lý Dương thất vọng, bên này tên mặt thẹo còn chưa kịp nhấc súng thì cánh tay đã mềm nhũn hạ xuống, thân thể thì không ngừng run rẩy.

Lý Dương mở to mắt đề phòng nhưng mà hình ảnh lập thể đã cho hấn thấy giữa đầu tên mặt thẹo đã trúng hai viên đạn, cánh tay cũng trúng một viên, tên mặt thẹo đã chết không thể nào sống dậy được nữa.

“Mau, mau, cứu con tin!” Những cảnh sát xung quanh nhanh chóng chạy về phía Lý Dương và Ngô Hiểu Ly.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

13. Chương 13: Kim Cương Biến Mất. (1)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

“Oanh!”

Ai cũng thật không ngờ là lại có chuyện xảy ra, Hầu Tử vốn đã trúng đạn chết trên xe nay lại sống dậy, hơn nữa còn lái xe hung hấn tiến về phía trước làm cho hai gã cảnh sát bị ngã về hai bên.

Sau đó, Hầu Tử từ trong xe lặn ra sau đó nhanh chóng chạy vào trong một chiếc xe cảnh sát rồi nổ máy rời đi, toàn bộ quá trình diễn ra trong thời gian không tới 1 phút đồng hồ hơn nữa tất cả mọi người đều đang chú ý tới Lý Dương và Ngô Hiểu Ly nên họ đều lơ đãng nhìn tên cướp lái xe cảnh sát chạy ra ngoài.

“Đuổi theo, còn không mau đuổi theo, mau lên!”

Phó cục trưởng là người đầu tiên có phản ứng, hấn tức giận rống lớn lên, hơn mười chiếc xe cảnh sát lập tức đuổi theo, tuy hầu tử đã chạy rất xa nhưng trong tay hấn đã không còn con tin nên bọn họ cũng không có gì bằng khoảng nữa mà dốc lòng đuổi theo, vùng ngoại ô của Thanh Đảo ngay lập tức trình diễn một hồi cướp cảnh truy đuổi.

Dù sao thì việc này cũng không hề có liên quan gì tới Lý Dương, sau khi thoát khỏi nguy cơ thì tin thần đang hoạt động cao độ của hấn lập tức thư giãn lại, hình ảnh lập thể trong đầu cũng biến mất.

Hấn hiện tại đang ngồi bẹp trên đất, cổ họng có cảm giác buồn nôn, ngay lúc này hấn nôn ra mọi thứ trong bụng của mình.

Biểu hiện của Ngô Hiểu Lị còn kém hơn cả Lý Dương, chờ đến khi cảnh sát tới gần mình thì cô liền ngất đi, nhưng mà như vậy thì cũng tốt, đỡ phải có cảm giác buồn nôn như Lý Dương.

... ..

Bệnh viện nhân dân Thanh Đảo, trong một căn phòng được cách ly, Lý Dương nằm xui xẻo trên giường, lần đầu tiên khi thấy người chết thì ai cũng có hiện tượng khó chịu, nhưng mà nghiêm trọng giống như Lý Dương thì cũng không có nhiều, hần nôn tới mức cơ thể mất nước luôn mới ngừng lại.

Nhưng mà có điều họ không biết, nếu như họ giống Lý Dương có thể thấy được hình ảnh lập thể, hơn nữa cảnh nổ đầu còn rõ ràng và cận cảnh như vậy thì chưa chắc họ đã khá hơn Lý Dương.

“Lý Dương, cậu không sao chứ?” Trương Ứng sau khi được cảnh sát cho phép rất nhanh đi vào phòng bệnh của Lý Dương, Lý Dương vô lực lắc đầu, hiện tại hần ngay cả sức nâng cánh tay lên cũng không có.

Nhìn thấy Lý Dương không sao Trương Ứng thở dài một hơi, nhưng mà hần nhanh chóng cau mày lại:

“Tại sao lại có chuyện như vậy xảy ra, cũng may là hai người không sao, quả thật là may mắn trong bất hạnh!”

Trương Ứng nghĩ lại mà thấy sợ, nếu không phải lần này muốn giúp Lý Dương thoát khỏi đồ thạch thì người đi trên chiếc xe không phải là Lý Dương mà là Trương Ứng hần. Nếu như hần bị bắt làm con tin thì hần cũng không biết mình có vận may còn mạng mà về giống như Lý Dương hay không nữa, khi hần còn chưa tới bệnh viện thì hần đã nghe được tin về đám cướp này, bọn này đều là những tên tội phạm giết người không chớp mắt, nếu như hần chứ không phải Lý Dương đi trên xe thì chuyện này không biết sẽ đi tới đâu nữa.

Khóe miệng Lý Dương hiện lên một nụ cười khổ, ý thức có chút mơ hồ, sự mệt nhọc ngày hôm nay và sự sợ hãi đã làm cho hần không chống chọi được nữa mà chìm vào giấc ngủ.

Lúc hần tỉnh lại thì đã là sáng ngày hôm sau, nhìn về phía ánh mặt trời ngoài cửa sổ, Lý Dương nhúc nhích thân thể đang đau nhức của mình rồi dùng sức định đứng lên.

“Cậu đã tỉnh?” Một giọng nói vang lên, Lý Dương quay đầu lại, lúc này hần mới phát hiện trong phòng còn có một nữ cảnh sát vóc người xinh đẹp hơn hai mươi tuổi đang đứng trước giường bệnh của mình.

Lý Dương gật đầu, sau khi tỉnh lại liền thấy được người đẹp, nếu như người đẹp này không mặc đồng phục cảnh sát thì tốt hơn nữa, nhưng mà đồng phục cảnh sát cũng có vẻ đẹp riêng của nó, mỗi người mỗi cảnh mà.

“Tôi là Chu Hà thuộc đại đội cảnh sát, cậu có thể gọi tôi là chu cảnh quan, tôi có mấy vấn đề muốn hỏi cậu, không biết hiện tại cậu có tiện trả lời không!” Tuy khuôn mặt của Chu Hà không có biểu hiện gì, giọng nói cũng rất lạnh lùng, nhưng ít ra thì khi cô hỏi thì cũng có trưng cầu ý kiến của Lý Dương.

Lý Dương lắc lắc đầu vài cái để tỉnh táo lại, hần nhìn xung quanh, trừ bỏ Chu cảnh quan còn có một cảnh sát trẻ tuổi khác đang ôm vở và cầm bút nhìn Lý Dương.

“Tốt rồi, cô hỏi đi!” Cố gắng làm cho mình tỉnh táo một chút, Lý Dương gật đầu nói.

Chu Hà gật đầu với người cảnh sát bên cạnh rồi trực tiếp hỏi:

“Tôi muốn hỏi ngày đó sau khi bị bắt cóc thì chuyện gì đã xảy ra, cậu kể càng chi tiết càng tốt!”

“Ngày đó sau khi chúng tôi bị bắt...”

Lý Dương nhớ lại rồi từ từ kể hết mọi thứ ra, trừ một đoạn cuối cùng thì mọi thứ hần đều kể lại.

Chu Hà kinh ngạc nhìn thoáng qua đồng sự của mình, người nam kia cũng kinh ngạc nhìn Chu Hà, hai người không ngờ là Lý Dương lại kể rõ như vậy, lúc đó Lý Dương đang là con tin, nếu như là người bình thường thì sớm đã hoang mang lo sợ chứ không phải giống như là Lý Dương có thể nhớ rõ những chi tiết 61 đặc thù của bọn cướp.

Lý Dương kể Hẫu tử là tên trẻ nhất trong bọn cướp, trên cổ có một nốt ruồi màu đen, Lý Dương còn nói tên Hẫu tử kia trước khi đi cướp đã từng xem thầy bói, thầy bói nói hẳn sẽ không có việc gì, dựa theo lời hẳn nói thì có lẽ là hẳn đã xem thầy bói ở Thanh Đảo.

“Thật không ngờ Lý tiên sinh lại có thể nhớ nhiều như vậy, tôi tin tưởng những tin tức này sẽ có trợ giúp rất lớn cho việc bắt giữ tên này?” Chu Hà nhìn thật kỹ Lý Dương rồi nói.

Lý Dương hơi hơi sững sốt, hẳn vội vàng hỏi:

“Bắt? Ý của cô là các người cuối cùng vẫn để cho hắn chạy thoát?”

Chu Hà gật đầu nói:

“Tuy rằng không muốn, nhưng tôi vẫn phải nói với cậu là tên đó đã chạy thoát, một chiếc xe lửa vừa lúc đi ngang qua đã cứu hắn!”

Những lời còn lại Lý Dương cũng không để ý nghe, lúc trước sau khi thoát nạn thì hẳn đều nghe được tin tức tốt nhưng hôm nay hẳn lại nghe được một tin tức rất xấu. Hẳn biết tên cướp kia rất hung hãn, không biết tên đó có đổ trách nhiệm lên đầu mình hay không, tuy rằng hẳn không có làm gì, nhưng những tên cướp này có ai mà nói đạo lý đâu, phải cẩn thận mới được, nếu không thì hẳn và người nhà sẽ gặp nguy hiểm.

“Ngoài ra tôi còn một việc muốn hỏi cậu, lúc bọn họ bỏ châu báu vào túi thì có lấy riêng kim cương ra không?”

Chu Hà cẩn thận nhìn Lý Dương, do dự một lúc rồi cô hỏi.

Lý Dương rung mình, cảnh sát đã phát hiện kim cương đã biến mất, nhưng mà bây giờ họ lại hỏi mình, Lý Dương nhớ lại một chút, việc những viên kim cương này biến mất xảy ra khi tay hẳn đặt trong chiếc túi nên không có bất cứ ai nhìn thấy.

Nghĩ đến đây, Lý Dương nhẹ lòng, hẳn lắc đầu, nói:

“Không có, lúc đó tôi đang cúi đầu nên chỉ biết là bọn họ bỏ châu báu vào bao mà thôi, cụ thể như thế nào thì tôi cũng không rõ!”

“Vậy à, xin lỗi đã làm phiền, cảm ơn vì đã hợp tác!” Chu Hà nhìn thật kỹ Lý Dương rồi gật đầu nói.

“Không cần khách khí, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì mà cô lại hỏi như vậy?” Lý Dương gật đầu rồi nhìn Chu Hà hỏi.

Chu Hà nhìn Lý Dương, đôi mi đang nhú của cô có chút giãn ra, cô đột nhiên cười nói:

“Cũng không có gì, khi kiểm tra số châu báu bị bọn cướp lấy chúng tôi phát hiện viên kim cương trên sợi dây chuyền ba nhánh và trên một chiếc nhẫn đã biến mất nhưng những món châu báu khác thì không hề xảy ra việc này!”

Chu Hà nói xong rồi khom người vỗ vỗ bả vai Lý Dương:

“Lý tiên sinh nên nghỉ ngơi cho tốt, hành động anh dũng cứu người của cậu hôm đó làm cho tôi rất bội phục, tôi rất là bội phục cậu, trong xã hội bây giờ không biết đi đâu mới có thể tìm được một người như cậu!”

Nói xong, Chu Hà liền đứng dậy đi ra ngoài, Lý Dương thì vẫn ngồi ngẩn ngơ tại chỗ, hành động cứu Ngô Hiểu Lệ chỉ là do hẳn vô tình mà thôi, hơn nữa Lý Dương cũng không phải là người xấu nên hẳn không thể nhìn một người bị bắn chết ngay trước mặt mình, huống chi người này còn là mỹ nữ đồng sự của mình nữa.

Khi mở cánh cửa phòng ra Chu Hà đột nhiên xoay người lại cười nói:

“Đúng rồi, tôi nghe nói những viên kim cương bị mất kia toàn là lớn hơn 4 cara, tổng giá trị của chúng hơn bảy trăm vạn, nếu như Lý tiên sinh nhớ ra điều gì thì xin thông báo cho chúng tôi, chúng ta sẽ rất cảm kích!”

Nói xong câu này hai cảnh sát liền rời khỏi, thật lâu sau Lý Dương mới thu hồi vẻ đại ra trên mặt rồi yên lặng vương tay ra nhìn vào lòng hai bàn tay của mình.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

14. Chương 14: Kim Cương Biến Mất. (2)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Bốn viên kim cương, hơn nữa còn là những viên kim cương từ 4 cara trở lên, Lý Dương nhớ tới cảm giác ngày hôm qua, cảm giác trên lòng bàn tay của hắn xuất hiện bốn lần, ba lần tai trái và một lần tay phải.

Bốn viên kim cương có tổng giá trị hơn bảy trăm vạn, những thứ này vậy mà im hơi lặng tiếng chui vào lòng bàn tay của mình, hơn nữa bây giờ một chút cảm giác cũng không có.

Lý Dương cố gắng nhớ lại cảnh tượng lúc đó, nhưng mà ngoại trừ cảm giác có cái gì đó chui vào lòng bàn tay thì không còn gì khác. Hắn còn có thêm một phát hiện nữa là năng lực đặc thù của hắn không chỉ xuất hiện trong đồ thạch mà còn xuất hiện trong trường hợp khác, Lý Dương nhớ rõ lúc đó khi hình ảnh lập thể xuất hiện hắn thậm chí còn có thể nhìn thấy các bộ phận cơ quan bên trong cơ thể nữa.

“Chẳng lẽ việc những viên kim cương biến mất và năng lực đặc thù của mình có liên quan với nhau?” Lý Dương đột nhiên nghĩ tới việc này, hắn cẩn thận nhìn hai tay rồi nhớ tới trạng thái kỳ dị lúc đó.

Không bao lâu sau chuyện kỳ dị lại một lần nữa xảy ra.

Lúc này Lý Dương cũng không có vuốt ve thứ gì mà hình ảnh lập thể lại một lần nữa hiện ra hơn nữa còn là hình ảnh rất lớn, hắn có thể thấy toàn bộ cơ thể mình, thấy chiếc giường phía dưới thậm chí là bên trong vách tường.

Lý Dương thậm chí còn có thể nhìn thấy từng mạch máu trong cơ thể mình một cách rõ ràng, hắn cũng thấy được đoạn chỉ khâu trên cánh tay của mình nữa.

Nhưng những thứ này cũng không làm cho Lý Dương quá chú ý, thứ mà hắn chú ý chính là, ở giữa lòng bàn tay hắn có một sợi dây màu đen to khoảng hạt gạo, hai cánh tay đều có, những sợi dây màu đen này kéo dài từ tay hắn lên đến đại não, hai bên đều giống nhau, hai sợi dây nối với nhau và vòng qua bên trên đại não.

“Đây là cái quỷ gì đây!”

Lý Dương không khỏi thầm kêu một tiếng, cho dù là ai mà biết trong cơ thể mình lại có những thứ kỳ lạ như vậy thì cũng có phản ứng giống Lý Dương, huống chi thứ này còn trực tiếp dính tới đại não nữa chứ.

Năm phút đồng hồ sau, hình ảnh lập thể đột nhiên có chút mơ hồ, đầu Lý Dương cũng có chút đau, tinh thần buông lỏng xuống, hình ảnh lập thể lập tức biến mất.

“Ai có thể nói cho ta biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Lý Dương nhìn về phía hay bàn tay vô cùng bình thường của mình rồi cười khổ, ngày hôm qua khi vào bệnh viện hắn đã làm kiểm tra sức khỏe, bác sĩ cũng không có phát hiện cơ thể hắn có gì không bình thường.

... ..

Trên hành lang của bệnh viện, Chu Hà đang cau mày dựa lưng vào tường, tên nam cảnh sát kia thì đứng trước mặt cô.

“Bây giờ cô vẫn còn nghi ngờ hắn sao? Dựa theo lời hắn nói thì hắn can bản không có thời gian để động tay động chân, chúng ta đã hỏi qua chuyên gia, nếu muốn tháo những viên kim cương này ra thì cần phải có công cụ và thời gian, lúc đó hắn lấy đâu ra thời gian để làm những việc này!”

Chu Hà ngẩng đầu nhìn thoáng qua nam cảnh sát, khuôn mặt cô lại biến trở về lúc lạnh như băng:

“Điều cậu nói tôi cũng biết, hắn quả thật là không có điều kiện này, nhưng mà chẳng lẽ bọn cướp có điều kiện này sao?”

Nam cảnh sát cười khỏ một tiếng:

“Quả thật là kỳ lạ, lúc đó tất cả đều không thể làm được việc đó, bên phía công ty châu báu thì luôn bảo đảm mình không có tách kim cương ra, thật là kỳ quái, chẳng lẽ là do thần làm?”

Nam cảnh sát không ngờ câu mà hắn tùy tiện đoán lại rất gần với sự thật, việc lòng bàn tay có thể nuốt kim cương chỉ sợ cũng chỉ có do thần làm mới có thể giải thích được.

Chu Hà nhẹ nhàng lắc đầu:

“Về việc này khẳng định là chúng ta có gì đó chưa được biết, tôi phải tiếp tục tra xét mới được!”

“Còn điều tra à, cô đừng quên là cấp trên đã nói mấy viên kim cương là do tên còn lại lấy đi, nếu như cô còn điều tra thì sẽ làm ảnh hưởng cấp trên, lúc này chúng ta đã phiền lắm rồi, không nên để cho bọn họ tìm chúng ta gây phiền toái nữa!” Nam cảnh sát nhíu mày nói.

“Trực giác nói cho tôi biết chuyện này không đơn giản như vậy, tôi sẽ không làm liên lụy tới bất cứ ai, chuyện này tôi sẽ tự mình âm thầm điều tra!”

Ánh mắt của Chu Hà lộ ra một sự kiên định, cô nói xong liền đi ra ngoài, hiện tại cô muốn hồi tưởng lại quá trình bắt cóc ngày hôm qua để xem coi có manh mối gì mới hay không.

Nam cảnh sát nhìn về phía bóng lưng của Chu Hà, hắn cười khỏ một tiếng rồi thu xếp lại bản ghi chép, những thứ này đối với việc đuổi bắt Hầu tử rất có tác dụng nên phải nhanh chóng đem về xử lý.

Một ngày rất nhanh trôi qua, tuy rằng Lý Dương vẫn ăn không vô nhưng tin thần đã tốt hơn trước rất nhiều, mấy ngày nay hắn đang suy nghĩ về việc những viên kim cương bị biến mất kia tại sao lại chui vào lòng bàn tay của mình.

Suy nghĩ thật lâu nhưng Lý Dương vẫn không hiểu tại sao lại như vậy, tại sao sợi dây màu đen trong cánh tay khi kiểm tra thì lại không thấy, việc này trước mắt cũng không phải là việc gì xấu, hắn có thể tự do khống chế năng lực của mình, hơn nữa phạm vi xem xét cũng tăng lên làm cho hắn càng dễ dàng hơn trong việc đồ đạc.

Sáng sớm hôm sau, Trương Ứng đến đón Lý Dương và Ngô Hiểu Ly xuất viện, Lý Dương chỉ bị kinh hãi, Ngô Hiểu Ly thì ngoại trừ bị sợ hãi thì trên trán còn bị trầy, khi bác sĩ nhìn thấy miệng vết thương thì luôn miệng nói kỳ lạ, nếu như viên đạn lệch vào trong một chút nữa thì cái mạng của cô đã không còn rồi.

Dưới sự hộ tống của Triệu Lỗi, ba người Trương Ứng trực tiếp từ bệnh viện đi tới sân bay, hành lý thì Trương Ứng đã cho người mang đến nên không cần về lấy, hơn nữa cho dù là Lý Dương hay là Ngô Hiểu Ly thì chỉ sợ không có ai chịu ở lại Thanh Đảo thêm nữa.

Đại sảnh sân bay thành phố Minh Dương, người nhà của Lý Dương và Ngô Hiểu Ly từ sớm đã ở đây chờ, nếu như không phải là họ biết ngày hôm nay hai người sẽ về thì chỉ sợ là họ đã trực tiếp bay tới Thanh Đảo rồi, tâm tình của hai gia đình bây giờ có thể nói là rất giống nhau.

“Dương Dương!” Lý Dương mới vừa đi ra cửa thì đã nghe được một giọng nói đầy lo lắng, Lý Dương trong nháy mắt đã nhìn thấy người mẹ mà mình tha thiết nhớ nhung.

“Mẹ, ba, anh, sao mọi người lại tới đây?” Lý Dương vội tiên lên đỡ mẹ mình, giọng nói của hắn cũng đã có chút nghẹn ngào, chuyến đi Thanh Đảo lần này có thể nói là một chuyến đi khó quên nhất trong đời hắn.

“Nếu như không đến thì mẹ sợ không thể thấy được Dương Dương của mẹ nữa!” Nước mắt của mẹ không ngừng rơi xuống nhưng khuôn mặt thì lại rất vui vẻ, bà không ngừng đánh giá Lý Dương.

Bên kia, gia đình của Ngô Hiểu Ly cũng xảy ra cảnh tượng giống như vậy, Ngô Hiểu Ly trên đầu còn quần băng đã nhào vào lòng mẹ mình rồi khóc rống lên, việc lần này có thể nói là một kỷ ức khó quên của cô.

“Lý Dương, Hiểu Ly, hai người về nhà nghỉ ngơi trước đi, mọi việc để nói sau!” Trương Ứng cuối cùng cũng tìm được cơ hội để nói, lúc này Lý Dương và Ngô Hiểu Ly mới quay lại chào hỏi Trương Ứng, nhìn bộ dáng của hai cặp dưới, lòng Trương Ứng cũng không ngừng thổn thức.

“Cám ơn ngài, Trương quản lý, chúng tôi đi trước đây!” Lý Dương gật đầu nhìn Trương Ứng rồi nói, tình trạng của hắn lúc này quả thật là không thích hợp để đi công tác.

“Lý Dương!” Ngô Hiểu Ly vốn đang vui đùa vào lồng ngực của mẹ mình đột nhiên quay đầu lại nói, Lý Dương kinh ngạc quay đầu lại, nha đầu kia không phải là vẫn muốn làm cho mình khó coi đó chứ?

Trên mặt Ngô Hiểu Ly lộ ra vẻ do dự, một lát sau cô thấp giọng nói:

“Ngày đó, cám ơn anh!”

“Không cần khách khí, việc ngày đó nếu tôi không ra tay thì cả hai sẽ gặp nguy hiểm, tôi chỉ tự giúp mình thôi!” Lý Dương lắc đầu cười cười, Ngô Hiểu Ly ôm tay mẹ mình rồi khoát tay chào Trương Ứng sau đó cô vào cha mẹ mình đi ra bên ngoài.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

15. Chương 15: Dưới Giường Có Báu Vật.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Nhà của Lý Dương ở huyện Lật Thành thành phố Minh Dương, nơi đây cách nội thành hơn 60 km, nếu lái xe đi thì cũng mất hơn một giờ nên anh của Lý Dương mượn một chiếc xe nhỏ để chở cả nhà về.

Ở trên xe, mẹ Lý Dương vẫn gắt gao nắm lấy tay hắn, Lý Dương biết việc ngoài ý muốn lần này làm cho bà rất sợ hãi, Lý Dương lúc này đã cảm nhận rất rõ nỗi quan tâm của mẹ dành cho mình.

Thấy bộ dạng của mẹ như vậy Lý Dương cũng không chịu nổi, sau khi tốt nghiệp tuy rằng đi là ở một chỗ cách nhà không xa nhưng số lần hắn về nhà cũng không nhiều do đã quen sống một mình ở bên ngoài.

Lúc này Lý Dương mới hiểu được kỳ thật hắn là một người rất ích kỷ, hắn chỉ lo cho cảm nhận của mình mà không để ý gì tới cảm nhận của cha mẹ, trong thiên hạ này không có người làm cha làm mẹ nào mà không mong muốn con cái ở bên cạnh mình.

Về đến nhà, nhìn thấy căn phòng của mình, ánh mắt của Lý Dương đột nhiên có chút ướn, lúc trước mỗi lần về nhà hắn đều không có chú ý việc cho dù là hắn có ở nhà hay không thì căn phòng vẫn rất sạch sẽ ngăn nắp, nó luôn sạch sẽ như vậy.

“Ba, mẹ, con quên nói với hai người một việc, kỳ thật lần này đi Thanh Đảo con có buôn bán lời một số tiền, chờ tới năm sau con sẽ xây một ngôi nhà mới, căn nhà này cũng đã dùng hơn mười năm, chúng ta cũng nên xây nhà mới, hơn nữa hai người cũng tới lúc hưởng phúc rồi!”

Lý Dương lặng lẽ lau nước mắt nơi khóe mắt rồi quay đầu lại nhìn ba mẹ cười nói, anh thì đã đi trả xe, chị dâu thì đang ở trong phòng bếp làm cơm, cô muốn cho Lý Dương ở với ba mẹ lâu thêm một chút.

“Xây cái gì mà xây, tiền cứ giữ lại đó để dành sau này cưới vợ!”

Bà cười cười, Lý Dương cũng cười, lời này quả thật là lời của mọi người mẹ trong thiên hạ, cho dù là người mẹ nào đi chăng nữa thì thứ mà họ lo lắng đầu tiên chính là hạnh phúc của con mình.

“Vẫn đủ dùng để cưới vợ, lần này con kiếm được rất nhiều!” Lý Dương cười cười rồi đi tới chỗ mẹ mình sau đó lôi kéo bà ngồi xuống ghế sofa.

Nói tới nhà ở đúng là tâm bệnh của hai ông bà, Lý Dương biết cha mẹ rất quan tâm hai anh em hắn, lúc trước lo việc ca ca lên đại học, an bài công tác, kết hôn mua phòng ở đã làm cho hai người gầy đi một vòng, lúc mình lên đại học và công tác cũng đã làm cho hai người rất mệt nhọc. Do quan tâm tới hai anh em nên nhiều năm như vậy mà hai người vẫn sống trong nhà mà công ty cấp, cũng may là căn nhà đủ rộng, hơn nữa còn có một cái sân hơn ba trăm mét vuông nên cần đủ chỗ để xây một căn nhà mới.

“Con đi Thanh Đảo công tác thì có thể kiếm được bao nhiêu chứ, cùng lắm chỉ là mấy nghìn thôi chứ gì? Còn nói là xây nhà mới, con nên giữ lại để mà dùng đi!” Cha Lý Dương-Lý Quân Sơn ngồi xuống ghế sofa đối diện rồi nói.

“Không phải, đây chính là tiền mà lần này con kiếm được, tổng cộng được một trăm năm mươi vạn, cho dù là xây nhà ba tầng cũng không có vấn đề gì!” Lý Dương cười nói, việc đổ thạch hán vẫn chưa nói với người nhà chính là muốn cho mọi người một sự ngạc nhiên.

“Con, con nói bao nhiêu?” Cha mẹ hắn đều có chút sửng sốt, ly trà đưa lên định uống trên tay của Lý Quân Sơn dừng lại trên không, ông ngơ ngác nhìn Lý Dương.

“Một trăm năm mươi vạn, lần này vạn may của con rất tốt, mua hai khối đổ thạch thì kiếm được bao nhiêu đó!” Lý Dương cười nói.

“Đổ thạch, cái gì là đổ thạch?” Lý Quân Sơn nhíu mày, sắc mặt của mẹ hắn cũng hơi đổi, đổ thạch thì bọn họ không biết là gì nhưng từ đó làm cho bọn họ lo lắng.

“Con nói sai, là mua Phỉ Thúy nguyên thạch, mua hai khối không tệ sau đó bán qua tay nên lời như vậy!”

Nhìn thấy sắc mặt cha mẹ như vậy thì hắn sao mà không biết là mình đã nói sai, vì vậy hắn vội vàng giải thích, cũng may là lúc bình thường Lý Dương cũng được coi là người thành thật cho nên hai ông bà tuy có nghi ngờ nhưng cũng không có hỏi nhiều, thế nhưng hai người đối với việc Lý Dương kiếm được một trăm năm mươi vạn vẫn còn rất nghi ngờ, Lý Dương phải giải thích mãi thì hai người mới tin tưởng.

Con buôn bán lời tiền đối với cha mẹ chính là một việc vui, buổi tối, cả nhà cùng nhau ăn một bữa cơm đoàn viên. Anh của Lý Dương khi biết tin thắng em của mình buôn bán lời thì rất vui mừng, lúc trước do kết hôn sớm nên cha mẹ đều quan tâm tới hắn nhiều hơn, sự quan tâm của ba mẹ dành cho Lý Dương lại giảm bớt nên hắn cảm thấy hơn ai vậy.

Lý Thành cũng muốn giúp em mình, nhưng mà tiền lương của hắn thì lại không có bao nhiêu, tuy không có lo ngại về cuộc sống nhưng cũng không có dành dụm được bao nhiêu, huống chi hai người còn có một đứa con ba tuổi nữa.

Chính vì những lý do này nên khi Lý Thành biết em mình buôn bán lời một khoảng lớn rất là vui vẻ.

Sau khi ăn tối xong mọi người đều trở về phòng, Laptop của Lý Dương đang đặt ở ký túc xá nên hắn không thể online được.

Nằm ở trên giường, Lý Dương cẩn thận tính toán chi tiêu một trăm năm mươi vạn này, hiện tại hắn đã có thể không chế năng lực đặc thù của mình, chỉ cần có nó thì sau này có thể thuận lợi đổ thạch, không cần phải lo tới việc kiếm tiền nữa.

Căn nhà này nhất định phải xây mới, Lý Dương chuẩn bị đầu tư cho việc này ít nhất một trăm vạn, không chỉ xây dựng mà còn cả trang trí cũng phải làm thật tốt, hơn nữa còn phải mua thêm một số thiết bị tập thể dục cho người già và một máy điều hòa, cũng may đây là thị trấn nên một trăm vạn đã đủ, nếu như nơi này là trung tâm thành thị thì một trăm vạn chẳng đủ để làm gì.

Mình sẽ mua cho mình và anh mỗi người một chiếc xe, cả hai đều có bằng lái xe nhưng hiện tại ngay cả mua xe cũng chưa dám nghĩ tới, Lý Dương biết anh mình rất thích xe nên lúc này mua hai chiếc xe mỗi người một chiếc quả là đúng lúc.

Một chiếc xe hơn hai mươi vạn, như vậy thì hai chiếc khoảng năm mươi vạn, Lý Dương tính đi tính lại thì đầu có chút đau, trước kia hắn nghĩ một trăm năm mươi vạn là một khoảng lớn nhưng mà hiện tại khi tính toán thì hắn lại phát hiện một trăm năm mươi vạn căn bản là không đủ dùng, hắn phải chừa lại một chút để mà phòng ngừa việc đột xuất xảy ra nữa.

“Xem ra phải đi Vân Nam một chuyến mới được!”

Nằm ở trên giường Lý Dương không ngừng quan sát lòng bàn tay của mình, đi Vân Nam chính là ý tưởng khi hắn phát hiện ra mình có thể khống chế năng lực đặc thù của mình, Vân Nam gần Myanmar, ở nơi này có rất nhiều người đổ thạch, người đổ tảng ở nơi này cũng rất nhiều, Lý Dương cho dù liên tục đổ tảng thì cũng không phải là chuyện đặc biệt gì.

Lòng bàn tay dần nóng lên, trong đầu Lý Dương một lần nữa xuất hiện hình ảnh lập thể, trung tâm của hình ảnh lập thể vẫn là Lý Dương, nói một cách chính xác thì trung tâm của hình ảnh lập thể là lòng bàn tay của hắn, hình ảnh lập thể từ lòng bàn tay của hắn lan ra xung quanh ba thước, mọi thứ trong phạm vi này đều hiện lên một cách rõ ràng trong đầu hắn.

“A, đây là cái gì?”

Lý Dương đột nhiên ngồi dậy, hai tay cùng lúc đưa xuống dò xét bên dưới chiếc giường của hắn, hắn thấy được ở sâu bên dưới có chôn một cái rương nhỏ.

Lý Dương lúc nằm trên giường thì chỉ thấy một chiếc rương nên hắn duỗi tay xuống để xem xét bên trong, ngay lập tức mọi thứ bên trong chiếc rương liền hiện ra trong đầu hắn, ngay khi hình ảnh xuất hiện thì Lý Dương bỗng nhiên ngơ ngác.

Đây là một cái rương không lớn lắm bằng thiết, bề ngoài đã có chút rỉ sét nhưng mà bên trong được bọc bằng vải dầu nên không sao, ở giữa tấm vải có đặt một vật nhỏ màu xanh, thứ này cũng không xa lạ gì với hắn, đây là một lọ thuốc hít.

Nhưng mà đây không phải là thứ làm cho Lý Dương giật mình, Lý Dương sợ dĩ ngẩn người là vì nguyên liệu để làm lọ thuốc hít này hắn rất quen thuộc, nó chính là Phỉ Thúy, hơn nữa còn là Phỉ Thúy chất lượng rất tốt, thứ này so với khối Băng Chung Phỉ Thúy của hắn lần trước không kém chút nào.

Lọ thuốc hít bằng Phỉ Thúy này rất tốt, nó được giấu ở trong này rất lâu rồi nhưng vẫn không mất đi vẻ sáng chói của mình, bên ngoài nó còn có những đường vân màu xanh biếc hơn nữa trên thân lọ còn đính một viên Hồng Bảo Thạch, những thứ này không thứ nào là không biểu hiện sự tôn quý của mình.

Lý Dương đột nhiên lắc lắc đầu, hình ảnh lọ thuốc Phỉ Thúy lập tức biến mất, Lý Dương có thể khống chế năng lực đặc thù của mình nhưng mỗi lần như vậy đều không được vượt quá 4 phút, nếu như vượt qua thời gian này thì đầu Lý Dương sẽ bắt đầu đau, phải cần nghỉ ngơi mới có thể tiếp tục sử dụng năng lực này.

Hình ảnh biến mất cũng không làm cho Lý Dương để ý, khuôn mặt Lý Dương tràn ngập hưng phấn, giá trị của Phỉ Thúy hắn biết sơ qua, chỉ mới là nguyên thạch mà đã có giá như vậy thì cái lọ thuốc hít bằng Phỉ Thúy này có giá so với hai viên đá của hắn lần trước cộng lại còn cao hơn.

“Không ngờ trong nhà còn cất giữ một bảo bối như vậy, lần này tuyệt đối giàu to rồi!”

Lý Dương ngây ngô cười một tiếng, hắn hận không thể nhanh chóng chạy ra nói cho cha mẹ biết tin tức này nhưng mà lý trí nói cho hắn biết hắn không thể ngay lập tức lao ra được, nói ra thì đơn giản nhưng mà phải giải thích như thế nào đây? Năng lực đặc thù của hắn là một bí mật không thể cho bất cứ ai biết được.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

16. Chương 16: Lọ Thuốc Hít Bằng Phỉ Thúy. (1)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Áp chế hưng phấn, Lý Dương từ từ bình tĩnh lại, việc mình có năng lực đặc thù không thể nói cha cha mẹ được, nếu nói ra thì chỉ làm cho hai người họ lo lắng thêm mà thôi.

Lý Dương đã có quyết định trong lòng, hắn sẽ đem thứ này ra, khi cha mẹ hỏi thì hắn nói tình cờ thấy được nên lấy ra nên tình cờ đi tìm Trương Ung dò hỏi giá tiền, thấy có giá nên hắn bán đi, một phần là giữ lại dùng, phần còn lại dùng để xây nhà và đưa một ít cho anh làm tiền vốn để làm ăn.

Nhìn về phía mặt đất cement, Lý Dương cảm thấy may mắn vì mình trong lúc lười biếng đã dùng năng lực đặc thù của mình dò xét xung quanh, nếu không như vậy thì mình cũng không thể nào phát hiện ra cái lọ Phỉ Thúy, nếu để tới lúc xây nhà thì không bị lấy mất thì cũng phải nộp lên cho quốc gia.

Lý Dương lặng lẽ rời giường, khi không thấy cha mẹ thì hẩn len lén đi lấy cái dùi và cái đục rồi trở về phòng mình, nhẹ nhàng đẩy chiếc giường ra rồi hẩn bắt đầu đục trên nền cement.

Năng lực đặc thù đã giúp Lý Dương nhiều việc, lần này cũng vậy, nền cement này đã có hơn mười năm, tuy lả đã lâu nhưng chất lượng vẫn còn rất tốt nên hẩn muốn lấy chiếc hộp ra mà không kinh động tới cha mẹ không phải là không được, Lý Dương dựa vào hình ảnh lập thể có thể nhìn thấy chiếc hộp đã ở rất gần rồi, chỉ một lát sau là có thể lấy nó ra.

Sau khi nền cement đã được đục xong thì mọi việc trở nên dễ dàng hơn, nhà của Lý Dương nằm ở khu quy hoạch cũ nên nền nhà đều là đất nên việc đào bới thuận tiện hơn, hơn hai giờ sau Lý Dương đã đào sâu xuống được nửa thước.

Tuy là nền đất nhưng xuống càng sâu thì lại càng khó, xuống càng sâu thì mặt đất càng cứng lại, hơn nửa bên dưới lại có rất nhiều đá vụn, sau khi Lý Dương một lần nữa sử dụng năng lực đặt thù để tìm đường đào xuống mới có thể tiếp tục, hẩn cứ như vậy liên tục đào mãi cho tới hơn năm giờ sáng hẩn mới có thể lấy chiếc rương ra.

Nếu không phải có thể thấy được toàn bộ cấu tạo và vật chất bên trong nền đất thì cho dù là dùng hết ngày hôm nay thì hẩn cũng không thể nào lấy được cái rương này ra, cho dù bây giờ đã lấy được cái rương thì lúc này Lý Dương cũng đã mệt tới mức thở hồng hộc, ngay cả sức lực nhúc nhích một ngón tay cũng không còn.

Nghỉ ngơi khoảng một giờ rồi Lý Dương bắt đầu lấp cái hố lại, nền cement không thể phục hồi lại như cũ nên hẩn chỉ có thể để tạm ở chỗ cũ chờ sau này mua cement trám lại, những thứ còn thừa lại thì hẩn đem đi đổ.

Khi hẩn thu thập xong mọi thứ thì trời đã sắp sáng, mẹ hẩn đã làm xong điểm tâm, cha hẩn thì đang ngồi trên ghế đọc sách, hai người không hề biết là con mình đã bận rộn suốt cả đêm.

“Thật là đẹp!”

Mở nắp ra Lý Dương liền trừng mắt hô lên, hẩn chăm chú nhìn vào lọ thuốc hít.

Tuy rằng lọ thuốc hít này đã xuất hiện rất nhiều lần trong đầu Lý Dương nhưng dù sao nó cũng chỉ là ảo chứ không chân thật như lần này.

Lọ thuốc này chỉ cao có sáu bảy, rộng ba centimet, do được chôn dưới đất hơn nửa còn được gói cẩn thận nên những hoa văn trên thân lọ không có hư hao gì, mặt khác dường như nó có linh tính nên mỗi lần Lý Dương sờ nó liền không nhận được phải vuốt ve.

“Cao cấp Bằng Chứng Phỉ Thúy, trạm trở tử mĩ, lọ này ít nhất cũng có giá hai trăm vạn chứ không chơi!”

Lý Dương mỉm cười, chất liệu của cái lọ này và khối Phỉ Thúy của hẩn lần trước không khác nhau nhiều lắm, những kết cấu bên trong nó và viên Phỉ Thúy lần trước khá giống nhau nên Lý Dương tin tưởng hai thứ này là cùng một loại.

“Dương Dương, ăn cơm!”

Mẫu thân ở bên ngoài đột nhiên kêu Lý Dương một tiếng, Lý Dương vội vàng thu hồi lọ thuốc hít, chỉnh sửa căn phòng lại như cũ rồi mở cửa bước ra ngoài.

Bữa ăn sáng rất phong phú hơn nữa Lý Dương mệt mỏi cả đêm nên ăn hơi nhiều, sau vụ cướp lần trước thì đây là bữa cơm mà Lý Dương cảm thấy ngon nhất, những khúc mắt trong lòng từ vụ bị bọn cướp bắt đã hoàn toàn biến mất.

Lý Dương thậm chí còn không thềm nghĩ tới, tên Hầu Tử kia hẩn cũng không thềm để ý, chuyện bắt cướp là của cảnh sát, hơn nữa mình và hẩn cũng không có liên quan gì, hẩn không hề có lý do để tìm mình gây chuyện.

Ăn xong bữa sáng Lý Dương đi vào phòng chứa đồ, hẩn đang nghĩ một lý do thích hợp để lấy cái lọ Phỉ Thúy này ra, suy nghĩ một hồi lâu hẩn cũng chỉ có thể nói dối là vật này tình cờ có được, nếu không thì cha mẹ hẩn sẽ nghi ngờ.

Một lát sau Lý Dương lấy cái rương ra, tuy rằng bùn đất đã bị Lý Dương xóa bớt nhưng mà dấu vết của vết bị chôn vùi thì không thể xóa được, Lý Dương cũng không thêm suy nghĩ nữa, có được vật báu thì ai lại suy nghĩ nhiều bao giờ.

“Mẹ, mẹ tới đây đi, đây là cái gì?”

Lấy ra lọ thuốc hít, Lý Dương quang minh chính đại nhìn ngắm một hồi rồi la lên, dưới ánh mặt trời, lọ thuốc hít bằng Phỉ Thúy càng thêm xinh đẹp.

“Gọi cái gì? Có việc gì thế!”

Mẹ hẩn thu dọn một chút rồi đi tới, ngay lúc đi ra thì bà thấy Lý Dương đang nhìn cái gì đó.

“Lấy lại đây cho mẹ xem một chút nào, a, đây là cái gì? Ngọc sao?” Bà nhận lấy lọ thuốc hít từ tay Lý Dương rồi lật qua lật lại xem một tí sau đó kinh ngạc hỏi Lý Dương.

“Rất có thể là Phỉ Thúy, mẹ cũng biết con đang làm gì mà, hơn nữa mấy ngày hôm trước con còn buôn bán lời không ít nên con sẽ không nhìn nhầm đâu, đây chắc chắn là Phỉ Thúy!” Lý Dương cười ha hả trả lời, một lát nữa khi mẹ biết giá trị của thứ này không biết sẽ ra sao nhỉ.

“Phỉ Thúy? Có giá bao nhiêu, đưa cho cha con xem thử đi, nhà chúng ta từ khi nào lại có thứ này thế?”

Mẫu thân tiện tay đưa lọ thuốc trở lại tay Lý Dương rồi quay người đi vào phòng, Lý Dương cười khổ một tiếng, mẹ không biết đây là thứ gì nên đã xem đây là một vật bình thường rồi.

Lý Quân Sơn cẩn thận nhìn một lần, ông là một giáo sư cho nên kiến thức nhiều hơn mẹ Lý Dương một chút, nhìn một hồi thì ông đã nhìn ra thứ này là vật không tầm thường.

“Dương Dương, con nói thứ này là lấy từ trong phòng chứa đồ ra?” Nhìn một hồi, Lý Quân Sơn quay đầu lại hỏi một câu.

“Đúng vậy, nhà chúng ta cũng sắp xây mới nên con nghĩ muốn tìm xem có đồ kỷ niệm gì đó hay không nên vào đó tìm thử, không nghĩ là thấy được thứ này!” Lý Dương mỉm cười gật đầu, hẩn hưng phấn nói:

“Ba, ba đừng xem thứ này nhỏ, cái lọ này được làm bằng Phỉ Thúy loại tốt nhất, giá ít nhất cũng một trăm vạn, ba nói cho con biết là từ khi nào nhà mình lại có một món đồ quý như thế?”

Lý Dương cuối cùng không quên hỏi lại một câu, một câu này của hắn đều àm cho người khác hiểu lầm đây chính là đồ vật có sẵn trong nhà.

“Trăm vạn, có khoa trương như vậy không? Con chỉ mới làm có vài tháng mà cũng tự nhận mình là chuyên gia ư?” Lý Quân Sơn lắc đầu, khuôn mặt có chút nghiêm túc nhìn lọ thuốc một lần nữa.

Nhìn một hồi, Lý Quân Sơn ngẩng đầu hỏi Lý Dương:

“Thứ này con tìm được ở đâu?”

“Ở trong một cái hộp sắc, cái hộp kia cũng đã cũ lắm rồi!” Lý Dương nhỏ giọng trả lời, Lý Quân Sơn đứng dậy đi tới phòng chứa đồ vật, Lý Dương vội vàng đi theo, một lát sau Lý Quân Sơn từ trong phòng chứa đồ lấy ra một cái hộp sắc.

Nhìn cái hộp sắc, Lý Quân Sơn nhíu mày.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

17. Chương 17: Lọ Thuốc Hít Bằng Phỉ Thúy. (2)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Lý Dương lúc này cũng có chút khấn trương, cha hắn rất tinh mắt, nếu như bị ông nhìn ra đây không phải là đồ tởng nhà thì cần phải tốn thêm một phen giải thích nữa.

“Chẳng lẽ là của ông cố con lưu lại?” Một lát sau Lý Quân Sơn đột nhiên nói, nói xong hắn lại lắc đầu:

“Mình trước giờ chưa từng nhìn thấy cái rương này, hơn nữa ông cố đã qua đời trước khi dọn vào nhà này, vậy thì tại sao nó lại có mặt ở đây?”

Tâm trạng của Lý Dương đã tốt hơn không ít, lão cha quả thật là biết tuởng tuởng, mặc kệ thế nào thì bây giờ cũng đã có một lý do chính đáng, Lý Dương vội tiến lên nói:

“Ba, nếu ba đã gặp qua thì có lẽ cái rương này là do ông nội đem tới!”

Nhà cũ của gia đình ý Dương nằm ở trấn Tam Thập Lý, hiện tại tuy ít khi về đó nhưng Lý Dương vẫn còn nhớ trước đây mình thường về đó thăm ông bà.

Lý Quân Sơn đột nhiên gật gật đầu, nói:

“Hắn là như thế, cha nhớ ông cố của con đã từng nói với ta là cha ông ấy đã từng làm quan lớn trong Bắc Dương quân, thứ này có thể là do ông cố lưu lại!” Nói xong ông cẩn thận nhìn chiếc hộp sắc.

Lý Dương chảy mồ hôi hột, hắn không ngờ là sức tưởng tượng của cha hắn lại mạnh như vậy, ngay cả ông của ông cũng đem ra nói, nhưng mà như vậy cũng tốt, thứ này cuối cùng cũng có xuất xứ.

Nhìn về phía Lý Quân Sơn, Lý Dương nhỏ giọng nói: “Ba, người xem như vậy được không, hôm nay con và anh đi tới công ty tìm Trương quản lý để hắn giám định xem đây là thứ gì rồi bán nó luôn?”

Đây mới chính là mục đích của Lý Dương, món đồ này cho dù có tốt thế nào đi nữa thì cũng không thuận lợi bằng việc cầm tiền mặt tởng tay.

“Cũng đúng, thứ này con tìm ra thì do con làm chủ!” Lý Quân Sơn gật gật đầu rồi mang cái hộp sắc trở vào phòng khách.

“oh yes!”

Lý Dương hưng phấn hô thầm một tiếng, mọi thứ đều do hắn một tay dàn diễn, không ngờ là hắn lại có tài làm đạo diễn tới như vậy.

Gọi điện thoại cho Lý Thành để cho hắn mượn một chiếc xe rồi hai anh em lên đường đi tới nội ô Minh Dương, cái vật này ít nhất có giá là hai trăm vạn nên không thể ngồi xe công cộng được.

Gần giữa trưa, Lý Thành mang một chiếc xe cũ nát về tới, Lý Dương gọi điện quá gấp hơn nữa đồng nghiệp đều có việc bận nên chỉ có thể đi xa một chút để mượn xe nên bây giờ mới tới đây.

Nhìn chiếc xe mà Lý Thành mượn về Lý Dương càng thêm quyết tâm mua xe, có xe thì cũng thuận tiện hơn nhiều, lúc rảnh rồi còn có thể mang hai ông bà ra ngoài du lịch, tự đi xe mình thoải mái hơn so đi với đoàn người nhiều.

Mở cửa xe ra rồi bước vào, hai người Lý Dương đi tới cửa hàng xa hoa của chi nhánh châu báu An Thị ở Minh Dương, mang theo lọ thuốc hít, Lý Dương trực tiếp mang Lý Thành lên lầu hai để lại một đám đồng sự không hiểu có chuyện gì ở dưới.

“Lý Dương, sao cậu lại trở về? Hiện tại cậu không cần đi làm, một thời gian nữa đến làm cũng không muộn mà!” Nhìn thấy Lý Dương, Trương Ứng có chút kinh ngạc, hắn tưởng rằng Lý Dương trở về đi làm.

Lý Dương có chút sững sốt, sau đó lắc đầu cười nói:

“Đi làm? Không phải, tôi không phải đến để đi làm, tôi ở nhà phát hiện một món đồ tốt nên cố ý mang tới cho ngài xem!”

“Là thứ gì tốt?”

Trương Ứng cười nói, hắn thấy Lý Dương đã khôi phục rất tốt, đối với việc đề bạt Lý Dương làm trợ lý hắn càng ngày càng hài lòng.

“Chính là vật này, ngài xem thử đi!” Lý Dương lấy ra lọ thuốc hít bằng Phỉ Thúy rồi đưa tới.

“Lọ thuốc hít làm bằng Cao Cấp Bằng Chủng Phỉ Thúy!” Trương Ứng đột nhiên đứng lên, ở nơi này hẳn chính là chuyên gia, hẳn mạnh hơn nhiều so với tên gà mờ ăn may Lý Dương.

“Quả thật là Cao Cấp Bằng Chủng, lọ thuốc hít có hoa văn hình rồng, đỉnh Hồng Bảo Thạch, những trạm trổ này không phải là hoa văn hiện đại, Lý Dương, thứ này ở đâu ra thế?”

Trương Ứng nhìn kỹ một hồi, hẳn càng xem càng kinh ngạc, ngoài giá trị xa xỉ của chất liệu làm lọ thuốc hít, Trương Ứng còn nhìn ra cái gì đó.

“Lấy từ trong kho chứa đồ của nhà tôi, ta thấy thứ này làm bằng Phỉ Thúy nên đem tới cho ngài xem, thứ này và viên lần trước giống nhau phải không?”

Lý Dương cười cười, trong lòng thì đang suy nghĩ tới những gì mà Trương Ứng vừa nói, mặt khác cái câu “Không phải là đồ hiện đại” làm cho Lý Dương có chút buồn bực, thứ này không phải là do ông cố lưu lại thật đó chứ.

Nghĩ đến đây Lý Dương lại cười, trong nhà cho dù có lư lại thứ gì thì cũng lắm chỉ là những món đồ mà cha hẳn khi còn trẻ để lại, còn về phần ông nội hay ông cố của hẳn thì không thể nào.

“Không giống!” Trương Ứng lắc lắc đầu, hẳn cẩn thận cầm lọ thuốc hít rồi nói tiếp:

“Chất lượng không khác nhau nhiều nhưng ý nghĩa thì lại khác!”

“Ý nghĩa không giống nhau? Trương quản Lý, ngài trực tiếp nói cho tôi biết thứ này có giá bao nhiêu tiền là được rồi!”

Lý Dương có chút sững sốt, cái gì ý nghĩa thì hẳn không hiểu được, đến hẳn tới nơi này chỉ là để Trương Ứng đánh giá giúp hẳn, nếu được giá thì hẳn trực tiếp bán luôn.

Trương Ứng đặt lọ thuốc hít xuống rồi lắc đầu cười nói: “Thứ này có chút khó nói, chỉ dựa vào chất lượng Phỉ Thúy thì thứ này có giá hơn một trăm vạn, nhưng mà nó lại có thêm những hoa văn chạm trổ kia nên giá cả sẽ tăng thêm rất nhiều!”

“Chạm trổ, ý nghĩa của nó?” Lý Dương cau mày, hẳn không ngờ là giá của nó lại thấp hơn so với tưởng tượng.

“Được rồi, bây giờ tôi đưa cậu đi gặp một người, có lẽ hẳn sẽ biết giá trị thật sự của thứ này!”

Trương Ứng kéo Lý Dương ra khỏi văn phòng, phân phó một tiếng rồi hẳn và Lý Dương lên xe chạy ra ngoài.

Hơn mười phút sau, Trương Ứng lái xe một tiểu khu xa hoa, lái xe tới trước cửa một căn biệt thự rồi hẳn dừng lại.

“Trương quản Lý, chúng ta rốt cuộc là đi đâu? Đây là nơi nào? Sao tôi chưa từng nghe nói Minh Dương có một tiểu khu xa hoa như thế này?”

Xuống xe, Lý Dương nhìn xung quanh mấy vòng rồi liên tục hỏi mấy vấn đề.

“Đi vào sẽ biết, về phần nơi này, không phải có tiền là có thể mua được đâu!” Trương Ứng cười cười, hẳn bước lên ấn chuông cửa, một lát sau, cửa tự động mở ra.

Phía sau cánh cửa là một cái sân rộng, cái sân này rộng hơn sân nhà Lý Dương rất nhiều, bên trong có hai cái vườn hoa nhỏ, còn có hai cây cổ thụ, dưới tàng cây là một bộ bàn đá và một cái ghế nằm, tên ghế có một ông lão tóc bạc đang nằm, phía sau hẳn còn có một người phụ nữ trung niên đang đứng.

“Tiểu Trương, cậu đã lâu chưa tới đây, lần này tới đây là có việc gì thế?”

Ông lão tóc bạc cười nói.

“Hà lão nói oan cho tôi, không phải thảng trước tôi đã tới thăm ngài hay sao, lần này quả thật là tôi có việc khác nên mới đến đây, tôi có đồ tốt muốn ngài giám định đây!” Trương Ứng cười bước nhanh tới, hai người dường như là rất quen thuộc.

“Là cái gì? Nếu không phải là đồ tốt thì tôi sẽ gõ đầu cậu!” Ông lão giơ cây gậy lên rồi quơ quơ, khi nói xong khuôn mặt của ông đầy tươi cười.

“Không phải thứ tốt thì ngài có đánh vỡ đầu tôi cũng không sao!”

Trương Ứng đứng ở trước mặt ông lão cười nói, nói xong hắn kéo Lý Dương ở phía sau lên:

“Hà lão, đây là đồng sự ở công ty của tôi, hắn gọi là Lý Dương, vận may của hắn rất tốt!”

Trương Ứng nói với Lý Dương:

“Vị này là Hà lão, Hà lão chính là chuyên gia trong ngành đồ cổ, đi theo Hà lão có thể học được rất nhiều thứ, món đồ của cậu phải được Hà lão giám định mới được, khi Hà lão giám định xong thì sẽ có trò hay để xem!”

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

18. Chương 18: Hà Lão Kể Chuyện Xưa.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Lý Dương hơi sững sốt, thấy Trương Ứng ra hiệu hắn liền lấy lọ thuốc hít ra, Hà lão là người nổi tiếng trong giới đồ cổ, chỉ cần đưa cho ông ta xem thì có thể xác định nó có phải là đồ cổ hay không ngay.

“Để ta xe một chút!” Hà lão cười tùm tùm tiếp nhận lọ thuốc hít, người phụ nữ trung niên ở phía sau vội vàng đưa cho ông một chiếc kính mắt, sau khi mang kính mắt vào, khuôn mặt vốn đang tươi cười của Hà lão ngay lập tức có biến hóa.

“Thứ tốt, quả thật là thứ tốt, đây là Đại Khai Môn Phỉ Thúy Tị Yên Hồ, cậu thanh niên, ở đâu mà cậu có được thứ này?” Hà lão lật xem khoảng ba phút rồi quay sang hỏi.

“Tìm được trong nhà, có thể là tổ tiên truyền xuống!” Lý Dương cười cười, trước mặt ông lão Lý Dương có chút sợ hãi nên nói rất ngắn gọn.

Ông lão gật gật đầu, nói:

“Thứ này hẳn là tổ tiên lưu lại, đây là một trong những lọ thuốc hít được làm ra sớm nhất, trong thời đại này thì nó quả thật là thứ tốt, xem ra đây hẳn là đồ vật mà hoàng gia sử dụng, những thứ như thế này thường thường đều có ghi chép lại, cậu thanh niên chờ một chút để ta gọi điện hỏi một tí!”

Ông lão nói xong liền đứng dậy, bộ dáng của ông lão nhìn thì như tám mươi nhưng tinh thần vẫn rất tốt, chiếc gậy trong tay ông dường như chỉ dùng để làm đẹp mà thôi.

“Trương quản lý, việc này rốt cuộc là sao?” Sao khi ông lão đi vào trong nhà thì Lý Dương nhỏ giọng hỏi Trương Ứng một câu.

“Cậu thật là, tôi thật ghen tị vận may của cậu rồi đó, thứ này nếu có thể tìm được xuất xứ của nó thì giá cả không thể dùng giá Phỉ Thúy để bàn luận nữa rồi!” Trương Ứng hưng phấn vỗ bả vai Lý Dương, sự hâm mộ và ghen tị trong mắt lộ ra không chút che giấu.

“Trương quản lý, ý của ông là lọ thuốc hít này là đồ cổ, giá trị so với Phỉ Thúy còn cao hơn nhiều?”

“Không sai, nhưng không phải là như cậu nói, chủ yếu là phải dựa vào nguồn gốc của nó, nếu có xuất xứ thì giá trị sẽ rất cao, đồ mà hoàng gia sử dụng thì giá trị lại càng cao, nhưng mà cho dù chỉ là một vật bị hỏng nhưng có xuất xứ thì cũng đã có giá cao hơn Phỉ Thúy, huống hồ đồ của cậu lại được trạm trở tinh tế như vậy!” Trương Ứng cười nói, Lý Dương cuối cùng hiểu được một chút.

Đi theo ông lão vào phòng khách, Lý Dương nhất thời bị phong cách cổ điển của phòng khách hấp dẫn, đồ dùng hiện đại trong phòng khách rất ít làm cho Lý Dương có cảm giác mình đang ở thời cổ đại, loại cảm giác này tuyệt đối không giống như những điểm di tích du lịch có thể mang lại.

Ngồi trong phòng khách hai mươi phút, Hà lão mới từ trong phòng đi ra, khuôn mặt bình tĩnh khi nãy của ông hiện lên một chút kích động.

“Lý Dương, Trương Ung, đến đây, tôi kể cho hai người một chuyện xưa!” Hà lão ngồi xuống rồi cười cười nhìn Lý Dương nói, thứ mà ông nói không phải là xuất xứ của lọ thuốc hít mà là một câu chuyện xưa.

Thấy Lý Dương có chút sững người nên Trương Ung vội dùng chân đá hấn một cái rồi thay Lý Dương nói:

“Hà lão cứ nói, đã lâu rồi không được nghe chuyện mà Hà lão kể!”

Hà lão nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt hơi khép lại, ông chậm rãi nói:

“Giai đoạn cuối của triều Thanh có một người tên là Tôn Sĩ Nghị, hấn nhậm chức Vân Nam tuần phủ, Lương Quảng tổng đốc, Tôn Sĩ Nghị có một lần đi sứ ngoại bang, lần đó ông đã đem một món bảo vật của hoàng thất ngoại bang trở về hơn nữa còn nói là hoàng đế Càn Long sẽ thích nên Càn Long kiến quyết bảo Tôn Sĩ Nghị đem thứ đó về để cho hấn nhìn thử xem là vật gì!”

Hai mắt Trương Ung lóe sáng, sự hâm mộ trong mắt khi nhìn Lý Dương càng tăng thêm, Lý Dương còn đang mơ mơ màng màng nhưng Trương Ung thì lại khác, hấn đã hiểu khá rõ.

Hà lão uống một ngụm nước rồi nói tiếp:

“Lúc Tôn Sĩ Nghị mang bảo bối này tới hậu cung thì vừa lúc gặp quyền thần nổi danh nhất lúc bấy giờ-Hòa Thân, tên kia cũng tiếng lên chào hỏi hấn, lúc Hòa Thân hỏi tới vật trên tay của Tôn Sĩ Nghị thì Tôn Sĩ Nghị nói ”đây chỉ là một lọ thuốc hít nho nhỏ mà thôi” rồi đưa cho Hòa Thân xem, lúc đó tên kia quyền thế rất lớn nên Tôn Sĩ Nghị không thể không cho hấn xem qua!”

Nói tới đây, Lý Dương cũng đã có chút hiểu ra, hấn ngơ ngác nhìn Hà lão, câu chuyện mà Hà lão nói chính là có liên quan tới lọ thuốc hít của hấn.

Hà lão cười cười rồi nói tiếp:

“Sau khi Hòa Thân xem xong liền nói với Tôn Sĩ Nghị ”thứ này, ngài có thể tặng cho ta chứ” ? Tôn Sĩ Nghị bởi vì trước đó đã bẩm báo lên hoàng đế, lại không muốn đắc tội Hòa Thân nên chỉ còn cách nói ra việc mình đã bẩm báo lên trên nhằm nói cho Hòa Thân biết vật này là hoàng đế muốn. Hòa Thân lúc đó cũng không để ý mà rời đi, vài ngày sau Tôn Sĩ Nghị gặp lại Hòa Thân, Hòa Thân lấy ra một lọ thuốc hít đưa cho Tôn Sĩ Nghị rồi nói, ngài tới nhìn xem thứ này và thứ lần trước có khác nhau không?”

Nói tới đây, Hà lão ngừng lại rồi mỉm cười nhìn đám người Lý Dương.

“Tôn Sĩ Nghị nói như thế nào?” Lý Dương đang nghe tới mê mẩn nên không nhận được hỏi, lúc hỏi xong thì hấn phát hiện mọi người đang nhìn mình nên hấn có chút ngượng ngùng cúi đầu xuống.

Hà lão dường như không để ý, ông ta tiếp tục nói:

“Tôn Sĩ Nghị nói”Tôi không biết“, nhưng mà ông nhận ra lọ thuốc hít trên tay Hòa Thân chính là lọ mà ông cống nạp lên hoàng đế, về sau Tôn Sĩ Nghị có đi hỏi thăm nhưng hấn cũng không có nghe được là hoàng đế có ban lọ thuốc hít này cho ai, đến lúc này Tôn Sĩ Nghị mới biết được là tầm ảnh hưởng của Hòa Thân đã lớn tới mức có thể lấy đồ trong cung một cách tự do!”

“Nói như vậy, lọ thuốc hít này chính là đồ trong tay Hòa Thân?” Trương Ung nhìn thoáng qua Lý Dương rồi cười hỏi Hà lão.

“Đúng vậy, sau này Hòa Thân bị xét nhà, món đồ này lại một lần nữa trở lại hoàng cung, cuối cùng nó lưu lạc ra bên ngoài như thế nào thì không ai biết được, nhưng mà tôi có chín phần nắm chắc cái lọ thuốc hít bằng Phỉ Thúy của tiểu Lý là đồ mà Tôn Sĩ Nghị tiến cống, sau đó lại rơi vào tay Hòa Thân!”

Hà lão cười khẽ gật gù đầu, Lý Dương thì ngơ ngác nhìn lọ thuốc hít, hấn không ngờ là vật này lại có ô chuyện xưa như vậy, không ngờ nó lại có quan hệ với đại tham quan Hòa Thân.

“Tiểu Lý, tổ tiên của cậu trước đây làm gì?” Hà lão đột nhiên hỏi Lý Dương một câu.

“Tôi nghe ba tôi nói là ông cố của tôi trước kia từng làm quan trong Bắc Dương quân, cụ thể là chức quan gì thì tôi cũng không rõ!”

Lý Dương hơi sững sốt, ngay lúc đó hắn trả lời một câu, đây chính là việc mà hắn mới biết hôm nay, hơn nữa việc này rất có thể là sự thật, ba chắc sẽ không lừa hắn đâu.

“Khó trách, xem ra thứ này từ trong cung của triều Thanh lưu lạc ra, cuối cùng dừng lại ở trong nhà cậu, nhưng mà có thể bảo tồn tốt như thế này cũng là khó có rồi!”

Hà lão gật đầu cười cười, tâm trạng của ông rất tốt, một món đồ tốt như vậy ông đã lâu chưa được tiếp xúc rồi.

“Kỳ thật chúng ta cũng là hôm nay mới hiện, ta gây cho trương quản Lý xem cũng chính là muốn biết thứ này có thể giá trị bao nhiêu tiền!” Lý Dương có chút ngượng ngùng sờ sờ cái mũi, ở đây Hà lão trước mặt nói dối luôn luôn một loại không thoải mái cảm giác.

“Bình thường trong lời nói, hắn là ở đây năm trăm đến lục trăm vạn nói tiếp nhau, nếu thượng đầu giá hội trong lời nói, cũng có có thể bán được 800 vạn, cụ thể sẽ không đâu có!”

Hà lão nhìn nhìn kia trên bàn Phỉ Thúy lọ thuốc hít, suy nghĩ hội sau khi mới chậm rãi nói.

“Nhiều như vậy!” Lý Dương sững sốt một chút, quay đầu lại nhìn thoáng qua Lý thành, hiện hắn cũng đang ngơ ngác nhìn chính mình, hai huynh đệ đều bị này giá cả cấp dọa ở.

“Hà lão ý tứ, có thai hoan nhân có thể sẽ chụp cao một ít, nếu ngộ không đến đặc biệt ham này, liền có thể chụp thấp một ít, bất quá mặc kệ nói như thế nào, năm sáu trăm vạn vẫn là đáng giá, đây là nó giá trị thị trường!”

Trương Ứng một bên nhỏ giọng giải thích cho Lý Dương, kỳ thật Trương Ứng cũng là một người ham mê đồ cổ, lúc Lý Dương cầm thứ này đến cho hắn xem thì hắn đã biết được thứ này nhất định là đồ tốt nên mới đến tìm Hà lão.

“Hà lão, ngài biết ai thích thứ này không? Nói thật cả nhà tôi đều không hiểu về thứ này, nếu để lại cho chúng tôi giữ còn không bằng bán nó đi!”

Suy nghĩ một hồi, Lý Dương mới cẩn thận nói, hôm nay là lần đầu tiên hắn tiếp xúc với Hà lão nên không biết tính tình của ông như thế nào, hắn cũng không biết là bán nó đi thì ông sẽ có cách nghĩ như thế nào.

Sau khi trầm mặt, Hà lão ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm Lý Dương:

“Cậu muốn bán nó?”

“Đúng vậy, nếu như để cho người khác biết được nhà tôi có một món đồ trị giá sáu trăm vạn thì sẽ làm cho kẻ trộm cả ngày nhớ thương mất!” Lý Dương vội vàng cúi đầu rồi nói.

Hà lão gật gật đầu:

“Cũng đúng, thứ này đối với cậu chưa chắc đã là thứ tốt, bán cũng tốt, nếu cậu thật sự muốn bán thì tôi sẽ mua, sáu trăm vạn được không?”

Lý Dương thở phào trong lòng, Hà lão muốn mua thì không còn gì tốt hơn, có thể nhanh chóng đổi lại tiền mặt.

“Hà lão, ngài xem như thế này được không, hôm nay nếu không phải ngài nói cho chúng tôi thì chúng tôi cũng không biết được giá trị của nó, ngài chỉ cần trả năm trăm vạn là được, dù sao thì cái giá năm trăm vạn cũng cao hơn dự đoán của tôi lúc đầu rất nhiều rồi!”

Hai mắt Hà lão lóe sáng, hắn kinh ngạc nhìn thoáng qua Lý Dương, sau đó lại nhìn về phía Trương Ứng rồi gật đầu:

“Vậy được rồi, lão già ta hôm nay sẽ chiếm tiện nghi của cậu vậy, món đồ này tôi muốn, cậu đưa số tài khoản ngân hàng cho ta, ta sẽ chuyển qua cho cậu ngay!”

“Tốt!” Lý Dương vội vàng ghi lại một dãy số rồi dùng hai tay đưa cho Hà lão:

“Hà lão, tôi cùng anh tôi hôm nay muốn trở về nhà nói tin tức này cho bố mẹ, tôi không quấy rầy ngài nữa!”

“Đi, đi ngay bây giờ à?” Hà lão càng kinh ngạc, ông chỉ tay về phía lọ thuốc hít:

“Cậu không sợ sau khi đi tôi sẽ lấy vật này mà không trả tiền cho cậu sao?”

“Hà lão, ngài trong con mắt của tôi là một bác học đa tài, tôi tin tưởng ngài!”

Lý Dương cười ha lắc đầu, Trương Ứng bên cạnh cũng cười cười, hai mắt Hà lão lóe lên một tia tán thưởng.

“Tốt lắm, lão già này cũng không giữ hai người nữa, nếu như không chê ta phiền thì sau này thường xuyên tới thăm lão già ta là được, ta còn có rất nhiều chuyện xưa chưa kể đó!”

Hà lão đứng dậy rồi tự mình đưa hai người Lý Dương ra cửa, đến khi xe của Trương Ứng rời đi thì ông mới quay vào trong.

” Lý Dương, tôi thật không ngờ là cậu còn có lòng rộng rãi như vậy, không tồi, thật sự không tồi!” Vừa lên xe thì Trương Ứng ngay lập tức khen Lý Dương một câu.

“Trời đã tối rồi, tôi chỉ vì an toàn nên mới muốn về sớm một chút mà thôi!”

Lý Dương cười khổ một tiếng, hẳn muốn về là do hắn không dám đứng trước mặt Hà lão nữa, hắn không có thói quen nói láo trước mặt một người già.

“Hắc hắc, cậu nói sao cũng được, nhưng mà Lý Dương này, tôi có thể nói cho cậu biết là hôm nay ậu làm rất đúng, cậu yên tâm, về phần tiền thì chỉ sợ bây giờ đã nằm trong tài khoản của cậu rồi, hơn nữa cậu còn tạo được giao tình với Hà lão, việc này về sau sẽ giúp cậu rất nhiều đó, tiểu tử cậu không biết sao mà mai mắn như thế cơ chứ?”

Trương Ứng cảm thán, Lý Dương không biết thân phận của Hà lão nên cũng không nghĩ nhiều, sau này khi biết được thân phận của Hà lão thì hẳn mới biết là lời của Trương Ứng không hề khoa trương, thậm chí còn có chút thấp nữa.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

19. Chương 19: Lý Thành Kích Động.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Trương Ứng trực tiếp trở về công ty, Lý Dương thì cùng Lý Thành rời khỏi, Trương Ứng vốn định cùng Lý Dương thương lượng vài việc chỉ có thể bắt đầu dĩ trở lại phòng mình.

Lý Thành lái xe chạy ra một con đường rồi ngừng lại, hai anh em xuống xe vội vã đi tìm một máy rút tiền tự động, biểu hiện của Lý Dương khi này rất hào phóng nhưng kỳ thật thì hắn rất khẩn trương, năm trăm vạn đó, nó tương đương với trúng giải vé số chứ ít gì, hơn nữa nó còn không cần nộp thuế nữa.

Lúc Lý Dương đưa thẻ vào máy thì hắn cảm thấy tim mình đang đập rất nhanh, cộng thêm một trăm năm mươi vạn lần trước thì hắn tổng cộng có sáu trăm năm mươi vạn, số tiền này đối với người gửi tiền vào ngân hàng với số tiền chưa bao giờ vượt qua một vạn mà nói thì đây là một con số rất lớn.

“Bảy trăm năm mươi vạn?”

Lý Dương có chút sửng sốt, hai anh em nhìn nhau rồi Lý Thành kinh ngạc đếm những con số 0, Lý Dương thì tính toán lại khoảng tiền trong tài khoản.

“Hà lão cho sáu trăm vạn!” Ngay lập tức Lý Dương đã hiệu tại sao, Hà lão không nói nhiều với Lý Dương nhưng ông cũng không muốn chiếm tiện nghi của hắn nên đã trực tiếp trả cho hắn sáu trăm vạn.

“Dương Dương, hiện tại anh vẫn có chút không thể tin nổi, mọi việc đều là sự thật ư?” Lý Thành đột nhiên cảm thán một câu, khi rời khỏi nhà hắn cũng có chút không tin lời Lý Dương nói, hắn cảm giác có chút gì đó mờ ảo, nhưng mà khi hắn thấy được số tiền trong tài khoản thì hắn mới biết được tất cả đều là sự thật.

“Đương nhiên là thật, anh, chúng ta về nhà đi, chúng ta đem tin tức tốt này về cho ba mẹ và chị dâu để bọn họ cùng vui nào!”

Lý Dương vỗ vỗ vai Lý Thành rồi lên xe trước, tâm trạng của Lý Thành hiện tại chỉ sợ là không thể lái xe được nên Lý Dương chỉ còn cách lái xe chở Lý Thành về.

Buổi chiều xe cộ rất đông nên hay người phải dừng tới nửa giờ mới về tới nhà, trên đường về Lý Thành vô cùng hưng phấn nói chuyện với Lý Dương.

Lúc về tới nhà thì đã hơn năm giờ chiều, Lý Thành xuống xe rất nhanh, hắn muốn nhanh chóng chạy vào thông báo tin tức này cho ba mẹ mình.

“Ba, mẹ!”

Vừa vào cửa Lý Thành đã hô lớn làm cho Lý Dương đang khóa cửa không nhận được cười lắc đầu, không biết vì cái gì mà từ sau khi có năng lực đặc biệt thì khi gặp số tiền lớn như thế hắn cũng không quá hưng phấn, dựa vào năng lực đặc thù của mình Lý Dương tin tưởng cho dù là sáu nghìn vạn hắn cũng có thể kiếm được.

“Chuyện gì mà mừng thế?” Lý mẫu là người đầu tiên đi ra, bà nghi hoặc hỏi.

“Ba đâu, chúng ta vào trong thảo luận!” Lý Thành hưng phấn kéo mẹ vào phòng, Lý Thành tuy hưng phấn nhưng còn chưa tới mức nổi điên, loại buôn bán lời nhiều như thế này thì không thể để nhiều người biết được.

“Lớn già đầu rồi, ngay cả con cũng đã có rồi đó, có gì mà xúc động thế?”

Lý mẫu bị mạnh mẽ kéo vào phòng nên có chút không vui, Lý Quân Sơn đang xem TV trong phòng cũng ngẩng đầu lên nghi hoặc nhìn Lý Thành, lúc bình thường thì Lý Thành cũng là người trầm tĩnh nhưng không biết hôm nay sao lại như vậy.

“Mẹ, ba, hai người biết món đồ mà Lý Dương tìm được có giá bao nhiêu không?”

Lý Thành cười cười rồi kéo tay Lý mẫu ngồi xuống sofa, Lý Dương vừa lúc đi vào phòng khách, hắn cười đi tới chiếc ghế sofa đối diện rồi ngồi xuống, đồ vật thì đã bán, bây giờ là lúc để phân chia tiền.

“ Bao nhiêu tiền? Thứ này thật sự là đồ mà tổ tiên lưu lại ư?” Lý Quân Sơn kinh ngạc hỏi.

“Sáu trăm vạn, cái lọ thuốc hít này có giá tới sáu trăm vạn!” Lý Thành càng nói càng kích động, khi nói tới con số thì hắn đã có chút phát run.

“Con nói bao nhiêu?” Lý Quân Sơn đột nhiên đứng lên, ông dùng ánh mắt không thể tin được nhìn Lý Thành.

“Ba, là sáu trăm vạn, bọn con đã bán nó xong, tiền thì đang trong tài khoản của Lý Dương!” Lý Thành hưng phấn gật đầu, Lý Quân Sơn thì đứng yên không nói được gì.

“Sáu trăm vạn, cái gì sáu trăm vạn, Thành Thành, con nói rõ hơn đi, mẹ có chút hồ đồ rồi nè?” Lý mẫu kinh ngạc nhìn hai anh em, món đồ Lý Dương đưa xem buổi sáng bà đã sớm quên mất, hơn nữa cho dù nhớ thì bà cũng không cho rằng cái lọ thuốc hít nhỏ xíu như vậy mà còn giá tới sáu trăm vạn.

“Mẹ, lọ thuốc hít mà con đưa cho mẹ xem buổi sáng nghe ba nói là đồ của ông cố lưu lại, hôm nay hai anh em đi xem xét thì biết được thứ này là đồ cổ, hơn nữa còn là đồ của Hòa Thân nên mới có giá sáu trăm vạn!”

Lý Dương cười cười đi lại ngồi gần mẹ mình, nhìn sự xúc động của mọi người thì hắn nhớ lại chính mình khi vừa có được một trăm hai mươi vạn.

“Sáu trăm vạn, con nói cái lọ đó có giá sáu trăm vạn chứ không phải sáu trăm?” Lý mẫu kinh ngạc nhìn Lý Dương, bây giờ thì bà đã nghe hiểu.

“Đúng vậy, là sáu trăm vạn chứ không phải là sáu trăm!” Lý Dương cười khở lắc đầu, dường như mẹ tới bây giờ vẫn chưa tin được.

“Các con thật sự đã bán nó?” Lý Quân Sơn đột nhiên lại hỏi một câu.

Lý Thành gật gật đầu:

“Đúng vậy, ba, lúc đó Dương Dương đã bán nó đi mà người mua vừa nhìn thì cũng biết đây là một chuyên gia!”

“Các người bán thế nào? Nếu thật sự là đồ tốt, hơn nữa còn là đồ mà tổ tông lưu lại thì phải bảo quản chứ!”

Lý Quân Sơn không ngờ lại không hưng phấn mà ngồi xuống ảo não nói:

“Nếu ba biết đây là đồ tốt thì đã không cho hai con bán nó, ta chỉ nghĩ đây là một đồ vật nhỏ không đáng giá thôi!”

Lý Thành ngơ ngác nhìn cha mình sau đó quay sang nhìn Lý Dương, Lý Dương thì mỉm cười nhìn Lý Quân Sơn rồi nói:

“Ba, nếu nó giá vài vạn hay vài chục vạn thì cất giữ cũng không sao, nhưng mà nó có giá tới sáu trăm vạn, một món đồ đáng giá như vậy nếu để người bên ngoài biết được thì nhà chúng ta không phải là nơi mà bọn trộm cướp ghé thăm mỗi ngày hay sao? Nói không chừng đặt nó trong nhà còn nguy hiểm nữa, chính vì như vậy cho nên con mới bán đi đổi lấy ô-tô chút tiền dùng để đầu tư thì an tâm hơn!”

“Đúng, đúng, ba, con cũng nghĩ như vậy, món đồ này dù sao cũng không bằng tiền mặt thực tế!” Lý Thành vội nói.

Lý Quân Sơn nhìn Lý Thành, sau đó lại nhìn Lý Dương, cuối cùng ông gật đầu nói:

“Hai con nói cũng có lý, dù sao thì thứ này cũng để lại cho hai đứa, các con thì muốn bán, thì cứ bán!”

“Ba nghĩ được như vậy là tốt rồi, con thấy không bằng gọi chị dâu tới rồi cùng nhau an bài số tiền này!”

Lý Dương cười nói với Lý Quân Sơn, hắn đem lọ thuốc hít này công khai nói với mọi người kỳ thật là muốn chia tiền cho cả nhà mà thôi, nếu như số tiền này là của một mình Lý Dương thì hắn sẽ không cách nào chia tiền cho mọi người vì mọi người đều nghĩ Lý Dương đang bố thí, Lý Dương cũng không muốn chỉ vì một chút tiền tài mà làm cho tình cảm của mọi người trong nhà bị ảnh hưởng, do trải qua vài lần sinh tử nên Lý Dương rất trân trọng tình cảm gia đình.

Đề nghị của Lý Dương làm cho hai mắt Lý Thành nóng lên, nếu nói hắn không muốn chia tiền thì là giả, nhưng mà hắn sẽ không vì một chút tiền này mà tranh giành với cha mẹ hay là Lý Dương, so với số tiền này thì tình cảm anh em giữa hai người quý báu hơn nhiều.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

20. Chương 20: Trường Học Tư Nhân.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Lý Quân Sơn nhìn Lý Dương rồi quay sang nhìn Lý Thành, cuối cùng ông thở dài:

“Được rồi, gọi Thực Cầm tới đây rồi chúng ta sẽ bàn bạc việc chia tiền!”

Phản ứng của hai đứa con làm cho Lý Quân Sơn rất vừa lòng, có vài gia đình cũng từng có một khoảng tiền lớn ngoài ý muốn nhưng phần lớn trong số đó đều bị tiền tài làm cho gia đình li tán, Lý Quân Sơn không muốn chỉ vì số tiền này mà lại biến gia đình thành như vậy, nếu như vậy thì thà rằng không có lọ thuốc hít, không có số tiền này còn hơn.

Thục Cầm tên đầy đủ là Phương Thục Cầm, cô làm việc chung một chỗ với Lý Thành, cô là một người phụ nữ không tệ, lúc bình thường, hai ông bà chưa từng vì những công việc trong nhà mà nhắc nhở cô, điều này chứng tỏ cô là một người giỏi trong việc quản lý gia đình, sau khi nghe tới việc của lọ thuốc hít thì cô cũng có chút hưng phấn nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại rồi tỏ ý mọi việc đều nghe theo lời Lý Thành.

Do trong nhà đột nhiên có một khoảng tiền lớn như vậy nên bữa tối rất phong phú, sau khi ăn xong thì năm người ngồi xuống bắt đầu bàn bạc, đứa cháu nhỏ của Lý Dương thì đi vào trong phòng ngủ xem hoạt hình.

Ho khan một tiếng, Lý Quân Sơn nói:

“Hiện tại mọi người đã ở đây nên chúng ta bắt đầu bàn bạc, số tiền sáu trăm vạn này chúng ta nên làm thế nào?”

“Con thấy trước hết là xây lại căn nhà, Dương Dương nói đúng, căn nhà này cũng nên xây lại rồi, hiện tại có tiền nên cũng không cần dùng tiền của Dương Dương nữa!” Lý Thành có chút do dự sau đó nói.

“Việc nhà ở thì không cần gấp gáp, ngôi nhà này hai người chúng ta cũng đã sống quen rồi, nếu như xây mới thì quả thật là có chút không quen!”

Lý Dương không ngờ người phản đối đầu tiên lại là Lý mẫu, trước kia dùng tiền riêng của Lý Dương để xây nhà nên bọn họ phản đối thì còn dễ hiểu, nhưng mà bây giờ đã có tiền sao Lý mẫu vẫn còn phản đối, việc này làm hắn rất khó hiểu.

Suy nghĩ một chút thì Lý Dương cũng đã hiểu ra ý của mẹ mình, đúng là trong nhà đã có tiền nhưng mà bà sợ rằng sau khi có tiền thì hai anh em có chỗ dùng tới nó nên bà mới không đồng ý việc xây nhà, cho dù thế nào đi nữa thì thứ mà bà quan tâm nhất cũng chính là hai anh em hắn.

Nghĩ đến đây, Lý Dương mở miệng nói:

“Mẹ, nhà mới thì có gì mà không quen, hơn nữa chúng ta cũng đâu có dọn đi chỗ khác, chúng ta xây ngay tại chỗ cũ mà, mẹ không thấy là những hàng xóm xung quanh cũng làm như vậy sao, bọn họ cũng đâu có cái gì gọi là không quen?”

“Không phải Lý Thành muốn làm ăn hay sao, vậy thì tiền này cứ để cho nó dùng để làm ăn, tiếp theo là mua một căn nhà ở nội ô Minh Dương cho Dương Dương, phần còn lại để dành khi nào cần có mà dùng!”

Lý Quân Sơn từ từ nói một câu, Lý Thành và Lý Dương nhìn nhau cười khỏ, bọn họ thì nghĩ cho cha mẹ, cha mẹ thì lại nghĩ cho bọn họ, trong nhà có tiền mà không có ai chịu dùng.

“Kỳ thật việc buôn bán chỉ là một cách nói khác của hai người bọn con thôi, chúng con đều là giáo viên thì biết buôn bán cái gì, chúng ta cứ làm theo cách nói của chồng con đi, hai người cũng đã vất vả cả đời rồi, bây giờ là lúc mà hai người hưởng phúc!”

Lần này tới lượt Thục Cầm nói, Lý Quân Sơn nhìn con dâu mình, trong mắt ông có thêm một chút ảm áp, tất cả đều là những đứa con tốt, bọn chúng không hề vì món tiền này mà tranh cãi, ngược lại còn quan tâm tới hai bộ xương già này trước.

“Làm ăn?” Lý Dương đột nhiên có một ý nghĩ, hắn lập tức nói với Lý Thành:

“Anh, em nhớ anh từng nói là bây giờ trường học tư nhân làm ăn rất tốt phải không, không bằng chúng ta cũng mở một cái đi, anh, em và ba mẹ đều có cổ phần, có trường học thì chúng ta sẽ có càng nhiều tài nguyên, đây chính là biện pháp làm ăn tốt nhất!”

“Trường học tư nhân?” Hai mắt Lý Thành lóe sáng:

“Sáu trăm vạn có thể làm được một trường học có quy mô khá lớn, nếu làm tốt thì đây quả thật là một việc làm ăn tốt, cả nhà chúng ta đều làm trong ngành này, việc kinh doanh mà chúng ta có thể làm chỉ sợ cũng chỉ có thứ này!”

“Ba, ba cảm thấy sao?” Lý Dương hỏi lý Quân Sơn một câu.

Lý Quân Sơn cũng đã động lòng, cả đời hắn đều làm nghề giáo nên thứ quen thuộc với hắn nhất chính là trường học, nhưng mà kiếm tiền từ trường học thì hắn không biết làm, hắn chỉ biết dạy học thôi.

Lý Quân Sơn suy nghĩ một chút rồi lắc đầu nói:

“Đầu tư vào trường học có phải là quá tốn kém hay không? Chúng ta chưa chắc đã đủ tiền?” Hấn đã lớn tuổi nên suy nghĩ chừng chặc chứ không xốc nổi như giới trẻ, Lý Dương và Lý Thành thì nghĩ tới chuyện sau khi trường hoàn thành, Lý Quân Sơn thì lại nghĩ tới tiền vốn.

Lý Dương tiến lên ngồi vào bên cạnh Lý Quân Sơn:

“Không có gì, tiền thì nhiều đây là đủ rồi, ba, năm sau thì ba đã nghỉ hưu rồi, đến lúc đó ba còn có thể vào đây để tiếp tục dạy, đến ah làm hiệu trưởng, ba thì làm chủ nhiệm!”

“Ba, con thấy Dương Dương nói rất có lý, cho dù xây xong trường tốn hết tiền thì chúng ta cũng có thể dựa vào trường học mà kiếm lại, hơn nữa còn kiếm được rất nhiều nữa!”

Lý Thành ở một bên khuyên nhủ, đối với Lý Thành mà nói kinh doanh trường học chính là thứ thích hợp nhất đối với hấn.

“Được rồi, nhưng mà con và Thực Cầm không được từ chức, đợi trường học xây xong rồi nói tiếp!”

Suy nghĩ một hồi, Lý Quân Sơn mới hạ quyết tâm, Lý Dương mẫu thân ở đây đại sự thương từ trước đến nay nghe Lý Quân Sơn, Lý Quân Sơn đồng ý lúc sau nàng cũng không có gì ý kiến, Lý gia cái này đại sự cho dù là xác định xuống dưới.

Vấn đề cổ phần công ty rất nhanh được bàn xong, mọi người đều nhường qua nhường lại thật lâu cuối cùng cũng có thể chia ra, Lý Thành chiếm bốn, Lý Dương chiếm bốn, Lý Quân Sơn chiếm hai, đây chính là yêu cầu của Lý Quân Sơn, hấn nói nếu không chia như vậy thì hấn sẽ không tới trường học.

Trên thực tế Lý Dương cũng không xem trọng những cổ phần công ty này, trường học này là hấn vì người nhà mà xây, bản thân hấn thì không muốn tham dự vào, chỉ cần người nhà vui vẻ thì cho dù không có cổ phần cũng không sao.

Sau khi bàn bạc xong Lý Dương lập tức chuyển sáu trăm vạn qua tài khoản của Lý Quân Sơn, Lý Dương vốn định chuyển bảy trăm vạn qua nhưng bị Lý Quân Sơn từ chối nên hấn đành chuyển sáu trăm vạn.

Sau khi có được tài chính thì mọi người bắt đầu bận rộn, Lý Thành tuy nhìn có chút thật thà nhưng hấn cũng không phải là người ngốc, hấn rất nhanh đã xin được giấy phép xây dựng trường học ở mảnh đất rộng ba mươi mẫu nằm ở vùng ngoại ô, tuy có vốn tài chính là sáu trăm vạn nhưng Lý Thành lại nói thành hai nghìn vạn, hấn không thể không nói như thế, nếu không nói vậy thì hấn cũng sẽ không có được mảnh đất với giá thuê rẻ như thế này.

Tuy rằng có thể làm cho chính phủ nghỉ ngơi nhưng mà hiện tại cũng có rất nhiều người dùng cách này, hơn nữa họ cũng đầu tư với số tiền lên tới sáu trăm vạn, so với những người dùng hai trăm vạn nói thành hai nghìn vạn thì họ phúc hậu hơn nhiều.

Bây giờ là đầu năm, khoảng cách tới lễ mừng năm mới còn không tới một tháng nên mặt đất lúc này đang rất khô cứng không thể khởi công xây dựng, thủ tục quản lý trường học thì Lý Dương không hiểu nên trong khi những người khác bận rộn thì hấn lại đang rất rảnh rỗi.

Do không có việc gì làm nên Lý Dương trở về công ty, sau khi bổ sung một số tri thức về Phỉ Thúy thì Lý Dương chuẩn bị tiếp tục dựa vào năng lực đặc thù của mình kiếm tiền.

“Lý trợ lý, có người tìm ngài”

Một nhân viên tiêu thụ dưới lầu chạy lên nói với Lý Dương, sau khi trở thành trợ lý thì Lý Dương cũng có phòng riêng, nhưng mà phòng của hấn thì cùng một chỗ với văn phòng tài vụ nên hấn và chị Triệu tuy ở chung một phòng nhưng ai làm việc này không hề quấy rầy nhau.

“Tìm tôi? Ai vậy?”

Lý Dương đặt quyển sách giới thiệu về Phỉ Thúy xuống rồi ngẩng đầu lên hỏi, hấn mới trở về ba ngày nên Trương Ứng vẫn chưa an bài công việc cụ thể cho hấn mà chỉ bảo hấn ngồi đọc thêm một số sách chuyên ngành mà thôi

Tiểu Trương lắc lắc đầu:

“Tôi không biết, là một người đeo kính mắt bề ngoài khá nhã nhặn!”

“Được rồi, cậu xuống trước đi, tôi sẽ xuống ngay!” Lý Dương duy nghĩ một chút nhưng vẫn không biết người đến là ai nên quyết định xuống xem thử.

Đi vào đại sảnh Lý Dương rất nhanh phát hiện một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi mang kính gọng vàng, bên cạnh hắn là tiểu Trương.

“Đây là Lý trợ lý của chúng tôi!” Tiểu Trương giới thiệu Lý Dương xong liền rời khỏi.

“Xin chào?” Lý Dương có chút nghi hoặc tiến lên chào hỏi, người này Lý Dương xác định là chưa từng quen hắn

Người nam trung niên vương tay ra bắt rồi cẩn thận đánh giá Lý Dương:

“Cậu chính là Lý Dương? Người đỗ tăng hai lần ở Thanh Đảo?”

” Là tôi, không biết ngài tìm tôi có chuyện gì?” Lý Dương có chút sững sốt, hắn không hiểu chuyện này ở Thanh Đảo sao lại truyền về tới tận Minh Dương?

“Rất hân hạnh được gặp cậu!” Người trung niên cười nói:

“Tôi là người của hiệp hội ngọc thạch Minh Dương, nghe nói Lý tiên sinh ở Thanh Đảo đỗ tăng hai lần nên tò mò tới xem thử, xin lỗi vì đã làm phiền cậu!”

“Ngọc thạch hiệp hội, Minh Dương có hiệp hội này nữa ư?” Lý Dương kinh ngạc nhìn người đàn ông trung niên này, trong lòng đột nhiên dâng lên một tia vui sướng, hắn đang lo không biết ở chỗ nào để tăng thêm tri thức thì ngay lập tức có người đến giúp hắn.

Nếu đã là hiệp hội thì khẳng định bọn họ có rất nhiều người, xem những quyển sách khô khan khó hiểu này thì làm sao bằng với trực tiếp hỏi người khác, Lý Dương cũng đã từng hỏi Trương Ứng về vấn đề này nhưng mà một lòng muốn kéo Lý Dương ra khỏi vũng bùn này nên Trương Ứng không hề trả lời Lý Dương.

“Đương nhiên, không biết Lý tiên sinh có thời gian tới hiệp hội chúng tôi xem qua một lần?” Người trung niên đeo kính mỉm cười gật đầu, Lý Dương do dự một chút rồi nhìn đồng hồ, sau đó nói:

“Hôm nay chỉ sợ không được, tôi còn có việc phải làm, ngày mai được không, ngày mai là cuối tuần nên tôi có thời gian!”

“Tốt lắm, chúng tôi đợi Lý tiên sinh tới tham quan, đây là danh thiếp của tôi, phía trên còn có địa chỉ, cậu chỉ cần tới ngay địa chỉ đó là được rồi!”

Người nam trung niên mỉm cười rồi lấy ra một danh thiếp đưa cho Lý Dương sau đó rời đi.

Sau khi hắn đi xa Lý Dương liền nhìn vào tấm danh thiếp, người này gọi là Trương Vĩ, chức vụ tổng giám đốc.

“Thúy Ngọc Hiền, một cái tên không tệ!” Lý Dương gật đầu cười cười rồi cất tấm danh thiếp vào túi, khi hắn nghe cái tên này thì đã biết nó có quan hệ với Phỉ Thúy rồi.

Mình hiện tại cũng bắt đầu bội phục vận may của chính mình, Lý Dương cười thầm một tiếng rồi đi trở lên lầu hai, hắn đang suy nghĩ xem tiếp theo mình sẽ làm gì thì trời bắt đầu mưa.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

21. Chương 21: Thúy Ngọc Hiền.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Sáng sớm hôm sau, Lý Dương dựa theo địa chỉ trên danh thiếp lấy xe tới.

Thúy Ngọc Hiên nằm trong tòa thành cổ của thành phố Minh Dương, Minh Dương là một danh thành trong lịch sử nên tòa cổ thành vẫn còn được bảo toàn, tuy nơi này không lớn nhưng rất có giá trị du lịch.

Từ ký túc xá của Lý Dương tới nơi này dài khoảng bảy tám km nhưng Lý Dương dùng tới nửa giờ để đi vì trên đường đi hần còn tham quan hết tất cả những khu vực náo nhiệt xuất hiện trên đường.

Xe taxi dừng lại ở trước tòa cổ thành, đường đi vào cổ thành chỉ là đường một chiều hơn nữa nơi này còn cấm taxi chạy vào nên hần không thể làm gì khác là xuống xe đi bộ vào.

Tòa cổ thành này đã có hơn một nghìn năm lịch sử, những kiến trúc bên trong vẫn còn được bảo toàn khá hoàn mỹ, bên cạnh tòa cổ thành là khu du lịch nổi tiếng của Minh Dương-khu du lịch Nam hồ, tuy rằng bây giờ trời rất lạnh nhưng người tới đây để du lịch cũng không ít, bên trong tòa cổ thành thì toàn người là người, ven đường là vô số những cửa hàng đang buôn bán, khung cảnh của nơi này giống như đang trong ngày lễ vậy.

Lý Dương ngẩn đầu nhìn thoáng qua tòa cổ thành rồi nhanh chóng bước đi.

Trong bốn năm đại học Lý Dương đã không ít lần tới nơi này cho nên hần cũng không xa lạ gì với tòa cổ thành này, tuy những kiến trúc bên trong tòa cổ thành nhìn như rất cũ xưa nhưng kỳ thật đều là mới xây lại, thứ có giá trị lịch sử chân chính thì chỉ có bức tường thành mà thôi.

Tầm biển của thúy Ngọc Hiên rất lớn, cánh cửa cũng không nhỏ, mới đi không được bao xa thì Lý Dương đã phát hiện ra nó, Thúy Ngọc Hiên tuy không thể so được với công ty châu báu An Thị nhưng họ lại có một khí chất cổ xưa mà công ty An Thị không có.

“Chào tiên sinh, xin hỏi ngài cần gì?”

Lý Dương vừa mới bước vào thì một cô gái mặc sườn xám tiến lại chào hỏi, người phục vụ ở nơi này có tố chất khá tốt, sự phục vụ của họ cũng không kém công ty An Thị là bao.

“Xin chào, tôi là Lý Dương, Trương tổng mời tôi đến!” Lý Dương cười cười đánh giá xung quanh, khi không thấy bóng dáng của Trương Vĩ thì hần mới nhỏ giọng nói.

“Trương tổng đang ở trong, tôi sẽ đi truyền tin, xin ngài chờ một chút!”

Cô gái mặc sườn xám nhìn thoáng qua Lý Dương rồi xoay người đi vào trong, ở bên trong có một cánh cửa nhỏ sát tường, nếu không nhìn kỹ thì rất khó thấy được.

Trong lúc chờ đợi, Lý Dương một lần nữa đánh giá Ngọc Thúy Hiên, nơi này quả thật xứng đôi với cái tên của nó, tất cả những mặt hần tiêu thụ trong này đều là ngọc thạch.

Từ bên ngoài nhìn vào thì Thúy Ngọc Hiên có phong cách thanh lịch cổ xưa, nhưng ở mà khi vào trong thì nơi này sẽ tạo cảm giác ung dung thoáng mái, đẹp dễ quý phái. Không gian trong này cũng không lớn nhưng được bài trí rất khéo léo, bốn phía đều có những tủ âm tường nên tiết kiệm được rất nhiều không gian.

Bên trong những tủ âm tường trưng bày rất nhiều những loại đá quý khác nhau, ngay cả những viên đá có hình tượng phật và những kiến trúc cũng được trưng bày trong này.

Phía trước tủ âm tường có đặt một cái tủ bàn thủy tinh, bên trong chứa đựng phần lớn là vòng tay, nhẫn và dây chuyền, vài cô gái trẻ tuổi đang đứng trước chiếc tủ tạo thành một cảnh tượng đẹp mắt.

Lý Dương đang nhìn xung quanh thì Trương Vĩ từ phía sau đi tới, hần bước lên nhiệt tình bắt tay Lý Dương:

“Không ngờ Lý tiên sinh đến sớm như vậy, vừa lúc có mấy người bạn của tôi đang ở đây, mọi người làm quen với nhau một chút nào!”

“Trương tổng quá khách khí rồi, tôi òn đang muốn học tập từ các vị đây!” Lý Dương gật gật đầu, mục đích mà hần đến đây là để học tập, những gì liên quan tới Phỉ Thúy hần đều muốn học, có thể biết được càng nhiều thì ai mà từ chối chứ.

“Cùng nhau thảo luận, Lý tiên sinh, mời!” Trương Vĩ cười cười đưa Lý Dương đi vào bên trong.

Ngay khi hai người đi khỏi thì mấy cô gái mặc sườn xám kinh ngạc nhìn nhau, nơi này là trụ sở chính của hiệp hội ngọc thạch Minh Dương nên bình thường có không ít thành viên tới nơi này. Nhưng mà những người đó không phải là trung niên bốn năm mươi thì cũng là những ông lão sáu bảy mươi, người trẻ tuổi như vậy thì họ mới thấy lần đầu, lúc đầu bọn họ cứ tưởng Lý Dương là người thân của Trương Vĩ không đó chứ.

Đi qua một hành lang ngắn, Lý Dương đi đến một khu sảnh lớn, Lý Dương không ngờ là phía sau Thúy Ngọc Hiền lại có một khu sảnh lớn gấp đôi bên ngoài như thế này.

Bên trong rất lớn, trong này còn đặt một vài khối đá, khi nhìn thấy những khối đá này Lý Dương lập tức sững sờ rồi lộ ra một chút vui sướng, những khối đá này rõ ràng là dùng để đồ thạch.

Giữa sân có một cái ô che nắng, bên dưới nó là máy cắt đá, Lý Dương hiện tại cũng không xa lạ gì với nó, cái máy này và máy ở Thanh Đảo không khác nhau nhiều lắm.

Phía trước máy cắt đá có ba người đang đứng, trong đó có một người trung niên khoảng bốn mươi tuổi đang đứng cắt đá, sau khi Trương Vĩ mang Lý Dương đi vào thì hai người còn lại đều quay người lại nhìn nhưng không ai nói gì.

Khoảng mười phút sau, tảng đá kia cuối cùng cũng cắt xong, mọi người đều chăm chú nhìn nó, Lý Dương cũng nhìn vào, nhưng hắn chỉ dùng mắt chứ không dùng năng lực đặt biệt của mình.

“Đáng tiếc!”

Một ông lão bên cạnh Trương Vĩ lắc đầu than thở, người trung niên cắt đá tháo kính xuống cau mày nhìn khối đá trước mặt mình, khối mà hắn cắt chính là một khối nguyên thạch, bên ngoài đã lộ ra một chút màu xanh, màu cũng không tệ lắm, chỉ tiếc là sau khi cắt xong thì bên trong cái gì cũng không có.

“Lại một khối không có gì!” Người trung niên cười khổ lắc đầu, hắn ôm tảng đá đặt xuống đất rồi từ trong cái rương bên cạnh lấy ra một khối đá nhỏ đặt lên máy, máy cắt đá một lần nữa cắt xuống.

Khối đá này to hơn quả bóng rổ một chút, từ bên ngoài nhìn vào thì nó đã xuất hiện một chút xanh, nhưng mà màu cũng không tốt lắm, nó chỉ hơi xanh mà thôi.

“Vị này là quản lý hiệp hội-Tư Mã Lâm, mới vừa từ Bình Châu về, hắn có mang về ba khối nguyên thạch, vừa nãy đã cắt một khối, trước đó cũng đã cắt một khối, đây chính là khối đá cuối cùng!”

Trương Vĩ ghé sát vào tai Lý Dương nói, Lý Dương gật đầu, hai tay chậm rãi chà xát.

Rất nhanh, trong đầu Lý Dương lại xuất hiện hình ảnh lập thể, tất cả bọn họ và khối đá đều xuất hiện trong đó.

Tư Mã Lâm đã bắt đầu cắt, Lý Dương có chút nhịn không được nhíu mày lắc đầu, bên trong khối đá này có một Viên Phỉ thúy khá to, một đao này của Tư Mã Lâm vừa vụn nằm ngay giữa viên Phỉ Thúy, nếu tiếp tục cắt xuống thì viên Phỉ Thúy này sẽ bị cắt thành hai nửa.

.

Lý Dương tính toán một chút, nếu như có thể lấy được nguyên khối ra thì có thể làm được sáu bảy vòng tay, nhưng mà bị Tư Mã Lâm cắt như vậy thì số lượng vòng tay phải giảm xuống ít nhất hay cái, phần còn lại không đủ làm vòng tay mà chỉ có thể làm mặt dây chuyền, vì vậy giá trị của nó giảm bớt ít nhất 2 phần

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

22. Chương 22: Hiệp Hội Ngọc Thạch. (thượng)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Sau khi cẩn thận quan sát khối đá đang cắt, Lý Dương lặng lẽ từng bước đi về phía trước, hẳn muốn một lần nữa quan sát hai khối đá đã cắt lúc trước, số tiền từ đồ thạch mà Lý Dương kiếm được lần đầu tiên cũng chính từ những khối đá đã cắt như thế này.

Hai khối đá kia bị đặt hơi xa, nó nằm ngay ranh giới của hình ảnh lập thể, Lý Dương phải bước lên vài bước mới có thể nhìn thấy toàn bộ kết cấu bên trong.

Quan sát nữa phút, Lý Dương không khỏi thở dài, hai khối kia quả thật là không có gì bên trong, bên trong tuy có vài khối Phỉ Thúy nhưng chúng rất nhỏ và phân tán không đồng đều, trên cơ bản là không thể dùng để làm món trang sức nào được.

Thu hồi năng lực đặc thù, Lý Dương và Trương Vĩ cùng nhau tiếp tục nhìn Tư Mã lâm cắt đá, khối đá cuối cùng này đã bị hấn cắt hơn một nửa, hai người bên cạnh thì liên tục gật đầu.

“Trương tổng, tên này coi như là không bị trắng tay, khối đá có biểu hiện không tốt lại có thể đồ tăng!”

Một ông lão khoảng sáu mươi tuổi tiến lên nói vào tai Trương Vĩ, lúc thay nước vào máy thì họ đã thấy được bên trong, khối đá này quả thật là sẽ có Phỉ Thúy.

“Một lát nữa sẽ biết hẳn lấy được bao nhiêu, nói không chừng tên này còn có thể kiếm được tiền lời nữa!” Trương Vĩ cười gật gật đầu sau đó nhìn thoáng qua Lý Dương.

Tuy là tăng giá, nhưng mà sự chênh lệch giữa hai lần liên tiếp thường rất lớn, tăng ít và tăng mạnh hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau, việc giống như Lý Dương hể cắt là tăng giá mạnh thì rất nhiều người cả đời cũng chưa từng trải qua.

Giống như Tư Mã Lâm lần này vậy, cho dù giá cả khối đá này có tăng cao thì cũng chỉ tăng khoảng năm sáu lần so với lúc mua, Tư Mã Lâm mua khối đá này hai vạn, khối Phỉ Thúy có giá cao nhất cũng chỉ là mười vạn, một chút tiền lời ra này căn bản không thể như Lý Dương tùy tiện dùng ba trăm mua một khối đá lại đồ ra một khối Phỉ Thúy trị giá ba mươi vạn được.

Khối đá cuối cùng cũng bị Tư Mã Lâm cắt xong, lau khô mặt tiếp xúc, Tư Mã Lâm và những người xung quanh đều nở nụ cười, khối đá này cuối cùng cũng không làm họ thất vọng.

Nhìn về phía bề mặt khối đá, trên đó màu xanh cũng có không ít, căn cứ vào biểu hiện của nó thì lần này Tư Mã Lâm sẽ không lỗ vốn, nếu vận khí tốt một chút thì có thể lời được một ít.

“Tư Mã, cậu nghỉ ngơi một chút đi, khối đá này để tôi cắt tiếp cho!”

Trương Vĩ cười tiến lên giúp Tư Mã Lâm lau mồ hôi, Tư Mã Lâm nói:

“Cũng tốt, làm phiền cậu!”

“Tiểu tử cậu còn khách khí nữa, cậu không thấy hai người kia đều đã xắn tay áo lên chuẩn bị giúp cậu rồi ư, tôi chỉ là chủ động sớm một tí mà thôi!”

Trương Vĩ cười cười vỗ vai Tư Mã Lâm, vài người khác đều cười khê, đối với khối đá như thế này thì phần lớn mọi người đều muốn tiến lên xem thử, họ muốn tiến lên xem mình có được chút vận may nào hay không, đương nhiên, cũng có thể là không có gì bên trong, nhưng tình huống bây giờ thì không có gì là việc rất khó.

Trương Vĩ có kỹ thuật cắt rất tốt, hẳn cắt so với Tư Mã Lâm còn mau hơn một chút, chỉ một lát sau là khối đá đã một lần nữa bị cắt ra, lần này Trương Vĩ cắt chủ yếu là khối đá xuất hiện màu xanh, như vậy thì tỉ lệ xuất hiện Phỉ Thúy sẽ nhiều hơn.

Một lát sau, trừ Lý Dương thì mọi người đều ghé đầu vào xem kết quả, thương lượng một lát họ quyết định đặt khối đá này sang một bên, nếu tiếp tục cắt tiếp thì không bảo đảm, cần phải mài một cách an toàn để lấy ra khối Phỉ Thúy nguyên vẹn thì mới có thể bán giá cao được.

Âm thanh mài đá nhanh chóng vang lên, dựa theo cách này thì sẽ không phá hủy kết cấu của viên Phỉ Thúy ở bên trong, Lý Dương nhìn một chút liền đi sang nhìn những khối đá còn lại, cẩn thận quan sát những khối nguyên thạch.

Theo phẩm chất càng ngày càng tăng lên, những khối nguyên thạch trong Thúy Ngọc Hiên phần lớn đều là hàng có chất lượng cao, nguyên thạch mới lấy và đã lấy ra từ lâu Lý Dương ngày hôm qua đã nghiên cứu rất kỹ, những khối mới lấy ra thì phần bên ngoài và bên trong không có sự khác nhau quá lớn, tính chất cũng không tốt, giá trị không cao.

Đồng đá trước mặt Lý Dương có chừng bốn năm mươi khối, lớn nhỏ không giống nhau, khối lớn nhất cũng chỉ nặng hai ba mươi kg, đây có thể xem là những khối nguyên thạch loại nhỏ, Minh Dương dù sao thì cũng không phải là một thành phố lớn nên người ham đồ thạch cũng không nhiều, nếu như ở Bắc Kinh hay Thượng Hải thì tùy tiện một khối nguyên thạch cũng lớn hơn khối này vài lần.

“Khó trách hội viên của bọn họ đều đi ra bên ngoài mua nguyên thạch mà không mua ở đây!”

Nhìn kỹ một hồi, Lý Dương cười khê lắc lắc đầu, cho dù không dùng năng lực đặc thù thì Lý Dương cũng biết những khối đá này có giá trị không cao, ngay cả hắn cũng biết thì những hội viên lại càng biết rõ.

Tuy vậy nhưng loại đồ thạch trước mắt này làm Lý Dương có được không ít lợi ích, những thứ mới học hôm qua ngày hôm nay đã có thể nghiệm chứng được rồi, tri thức lý luận dù sao thì cũng chỉ là phiến diện, học tập thực tế mới là chính xác nhất.

“Tư Mã, chúc mừng, khối đá này không tệ, không chừng lần này cậu còn kiếm được một chút nữa đó!”

Khi Lý Dương đang quan sát từng khối từng khối đá nằm trên mặt đất thì giọng của Trương Vĩ truyền tới, khối đá kia đã bị Trương Vĩ cắt gần như toàn bộ rồi, viên Phỉ Thúy bên trong cũng đã bị lấy ra.

“Còn may, tôi đã nghĩ lần này phải lỗ vốn rồi chứ, cũng may khối đá cuối cùng cũng không làm tôi thất vọng, hắc hắc!”

Tư Mã Lâm có chút hưng phấn nói, không chỉ mình hắn mà bất cứ ai mà đồ thạch có lời đều có chút hưng phấn như vậy.

“Tư Mã, khối này tôi muốn, sáu vạn thế nào, khối còn lại thì tặng cho lão Trương, cậu xem thế nào?” Người trung niên hơn bốn mươi tuổi đứng cạnh Tư Mã Lâm nói, lúc nói ánh mắt của hắn cũng liếc qua nhìn Trương Vĩ.

“Hạo Dân, cậu chủ yếu là kinh doanh châu báu, cậu cần gì tranh giành với tôi và lão Cố? Cậu xem như thế này được không, lần sau Tư Mã ở đây cắt ra khối ngọc tốt thì ưu tiên cho cậu, Phỉ Thúy ở nơi này sắp hết rồi!”

Trương Vĩ cười khổ vuốt bụng, hai người kia thì cười cười, việc này hai người họ đã sớm quen thuộc, hơn nữa hai người tranh chấp không phải là lần một lần hai, hai người họ đã tranh chấp rất nhiều lần rồi.

“Đi chết đi, cậu mà hết hàng à, cái đồng này nếu cậu cắt ra thì cũng đủ để duy trì vài năm, còn nữa, tuy rằng tôi bán chủ yếu là châu báu nhưng mà khách quý phần lớn đều thích Phỉ Thúy, không có Phỉ Thúy thì tôi làm sao giữ khách lại được, lão Trương cậu định làm tôi phá sản à, nếu tôi mà phá sản thì mỗi ngày tôi sẽ tới đây an chực cậu!” Người trung niên kia bày ra bộ dáng khốn khó rồi nhìn Trương Vĩ nói.

Người trung niên này gọi là Vương Hạo Dân, ông chủ của tiệm châu báu Tử Kim, ngành châu báu có không ít nhu cầu với Phỉ Thúy nên hai người sau khi cắt thạch ra Phỉ Thúy xong đều tranh cãi như vậy.

Kỳ thật những người ở đây đều biết Trương Vĩ và Vương Hạo Dân là bạn từ nhỏ, hai người còn là bạn học, Vương Hạo Dân sở dĩ mở công ty châu báu chính là vì chịu ảnh hưởng của Trương Vĩ, trong cuộc tranh cãi của hai người thì lần nào Trương Vĩ cũng là người thua cuộc, nhưng mà mọi người đều biết đây là vì Trương Vĩ nhường cho Vương Hạo Dân, Trương Vĩ còn có con đường cung cấp hàng khác nên hắn cũng không quá coi trọng một vài viên Phỉ Thúy, hắn tranh giành cũng chỉ là thói quen mà thôi.

“Tốt, tốt, tôi không tranh với cậu nữa, khối Phỉ Thúy này cho cậu nhưng mà nếu khối đá kia cắt ra được khối Phỉ Thúy khác thì cậu không được tranh giành!” Trương Vĩ cười khê lắc lắc đầu, trên khuôn mặt của Vương Hạo Dân cũng xuất hiện nụ cười.

Vài người khác căn bản không thèm để ý tới sự tranh giành của hai người, Tư Mã Lâm đã nghĩ ngơi rất tốt rồi, máy cắt cũng đã được mở lên chuẩn bị tiếp tục cắt, nhưng thật ra, ở bên kia vẫn có một người đang kinh ngạc nhìn hai người tranh giành, người đó chính là Lý Dương.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

23. Chương 23: Hiệp Hội Ngọc Thạch. (trung)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

“Một lát nữa hãy cắt tiếp, bây giờ tôi giới thiệu cho cậu một người!”

Trương Vĩ khoát tay rồi đi tới bên người Lý Dương:

“Lý tiên sinh, thấy thế nào? Có nhìn trúng khối nào không? Tôi đưa cậu một khối để chơi đùa nhé!”

“Trương tổng, ngài quá khách khí, nếu có hứng thú thì tôi sẽ mua!”

Lý Dương vội vàng đứng dậy, tuy những khối đá này có giá không cao nhưng dù sao thì giá của nó cũng dao động từ mấy trăm tới mấy nghìn, Trương Vĩ và Lý Dương coi như vừa mới quen biết vậy mà lại ra tay hào phóng như vậy nên Lý Dương rất có hảo cảm.

“Ha ha, mua cái gì mà mua, mấy khối này đều để trưng cho có, chúng chỉ có thể lừa gạt người mới mà thôi, đến đây nào Lý lão đệ, tôi giới thiệu vài chuyên gia cho cậu quen!” Trương Vĩ cười nói, hắc lòi kéo Lý Dương đi về phía mấy cái thạch.

“Cố lão, Tư Mã, Hạo Dân, đây là Lý Dương Lý tiên sinh mà tôi đã từng đề cập tới, Lý tiên sinh, vị này là Cố lão, là người lớn tuổi nhất trong hiệp hội cũng là ngôi sao sáng trong giới ngọc thạch ở Minh Dương chúng ta!”

Trương Vĩ lôi kéo Lý Dương tới trước mặt một người hơn năm mươi tuổi rồi bắt đầu giới thiệu, Lý Dương vội vàng tiến lên bắt tay, so với tuổi của Cố lão thì Lý Dương quả thật còn rất trẻ.

“Quả là Trương Giang sáng sau xô sáng trước, chuyện của Lý tiên sinh chúng tôi đã được nghe kể, cậu có thể đến đây quả thật là đã nể mặt hiệp hội chúng tôi!”

Cố lão cười ha hả gật đầu, Lý Dương thì bị bọn họ nói tới mức hồ đồ nên chỉ có thể ngậm ngùi cười.

Trương Vĩ chỉ về phía Tư Mã Lâm đang đứng bên cạnh mấy cái, nói:

“Tư Mã Lâm, người quản lý công việc ở hiệp hội, có nghiên cứu rất nhiều trong việc đồ thạch, ngày hôm qua mới từ Bình Châu trở về, hắn mang về ba khối nguyên thạch, hôm nay quả nhiên là đã tăng giá!”

“Lão Trương cậu không phải là làm xấu mặt tôi sao, trước mặt Cố lão và cậu thì tôi làm gì có phần!”

Tư Mã Lâm cố ý hạ thấp mình, nhưng mà ngay lập tức hắn liền nở nụ cười, vừa mới đồ tăng nên tâm trạng hắn rất tốt vì vậy nói dối cũng không giống thật.

“Chào Tư Mã tiên sinh, sau này xin ngài chỉ dạy nhiều hơn!” Lý Dương gật đầu chào, Trương Vĩ lại duỗi tay chỉ về phía người cuối cùng-Vương Hạo Dân.

Vương Hạo Dân không đợi Trương Vĩ giới thiệu mà chủ động đi tới bắt tay Lý Dương:

“Tử Kim châu báu-Vương Hạo Dân, rất vui được làm quen với cậu!”

“Chào Vương tổng, thật vui khi được làm quen với ngài, tên của ngài tôi đã nghe rất nhiều lần!”

Lý Dương vội vàng bắt tay, lời mà hắn nói kỳ thật cũng không phải là khách khí, cái tên Tử Kim châu báu và Vương Hạo Dân hắn nghe qua không ít lần, Tử Kim châu báu là lão đại của ngành kinh doanh châu báu ở Minh Dương, tuy rằng không thể so với công ty An Thị và Lão Phụng Tường nhưng ở Minh Dương thì cũng coi như là đứng đầu.

“Tôi lớn hơn cậu vài tuổi, nếu không ngại thì tôi sẽ gọi cậu là Lý lão đệ!” Vương Hạo Dân mỉm cười lắc đầu, Lý Dương phát hiện Vương Hạo Dân thì ra cũng là một người hào sảng.

“Đương nhiên không thành vấn đề!” Lý Dương vội vàng trả lời

Vương Hạo Dân nhẹ nhàng gật gật đầu, nói:

“Tốt, Lý lão đệ cậu tiền đồ vô lượng, tôi tin là không tới vài năm thì người trong Minh Dương không ai là không biết tới tên của cậu!”

“Hai người đừng vội nói chuyện, tôi mời Lý tiên sinh tới đây chính là vì muốn mời cậu ta gia nhập hiệp hội của chúng ta, mọi người thấy thế nào?”

Trương Vĩ cười ha hả đi tới, Lý Dương có chút sững sốt rồi nở nụ cười.

“Cậu là hội trưởng, cậu quyết định là được rồi, chúng tôi không có ý kiến!”

Vương Hạo Dân là người đầu tiên đưa ra ý kiến, Tư Mã Lâm thì đang chú ý tới khối nguyên thạch, khi nghe Trương Vĩ nói vậy thì hần xua tay nói:

“Không cần hỏi tôi!”

“Cố lão, ngày thấy thế nào?” Thái độ của Tư Mã Lâm dường như Trương Vĩ đã đoán được nên khi Tư Mã Lâm vừa trả lời thì hần đã quay qua hỏi Cố lão.

Cố lão cúi đầu suy nghĩ một hồi sau đó cảm thán nói:

“Tôi đồng ý, ngọc thạch hiệp hội quả thật là nên hấp dẫn thêm một số người trẻ tuổi gia nhập!”

“Mấy vị đều đồng ý thì tôi thấy không có vấn đề gì nữa, Lý tiên sinh, cậu thấy thế nào?”

Trương Vĩ cười cười nhìn Lý Dương hỏi, Lý Dương lúc này vẫn còn chưa hiểu xảy ra việc gì, hần quả thật hứng thú với hiệp hội ngọc thạch, nhưng việc này không có nghĩa là hần sẽ tùy tiện tham gia một hội mà hần không hề quen thuộc.

Lý Dương nhẹ nhàng lắc lắc đầu:

“Trương tổng, xin lỗi, tới bây giờ thì tôi vẫn chưa hiểu là ngài đang nói gì, hiệp hội ngọc thạch Minh Dương rốt cuộc là đang làm gì?”

Trương Vĩ đột nhiên vỗ ót mình một cái, hần nói:

“Tôi quả thật là hồ đồ, tôi vậy mà quên nói việc này, là như thế này, hiệp hội ngọc thạch Minh Dương không phải là tổ chức của chính phủ, trên thực tế đây chính là một liên minh của những người đam mê ngọc thạch, tôi được mọi người tin cậy nên đảm nhiệm chức hội trưởng, bởi vì do nguyên nhân ở tôi nên trụ sở chính của hiệp hội tạm thời đặt ở nơi này!”

Tư Mã Lâm bên kia đã sắp cắt xong khối nguyên thạch còn lại, Trương Vĩ ở bên này thì không ngừng giới thiệu cho Lý Dương, sau khi Trương Vĩ giới thiệu xong thì Lý Dương cuối cùng cũng hiểu ra một chút.

Hiệp hội ngọc thạch Minh Dương là một tổ chức tư nhân, cụ thể hơn thì đây là một liên minh của những người ham mê ngọc thạch, điều lệ tham gia hoạt động không phức tạp, cũng không có cứ điệu cụ thể, lúc bình thường thì mọi người thường hay tới Thụy Ngọc Hiên tụ hội thôi.

Cơ cấu như thế bình thường đều rất nhỏ, ngọc thạch hiệp hội cũng không ngoại lệ, thành viên trong hiệp hội tổng cộng chỉ mới hơn hai mươi, Trương Vĩ là hội trưởng, ngoại trừ hần còn có bốn người tham gia xử lý công việc là Cố lão, Vương Hạo Dân, Tư Mã Lâm và một người khác là Trịnh Khải Đạt hôm nay không có tới, mọi việc trong hiệp hội đều do bốn người Cố lão và Trương Vĩ xử lý cho nên lúc này Trương Vĩ mới hỏi ý kiến của ba người.

Trương Vĩ sở dĩ mời Lý Dương chủ yếu là vì chiến tích của Lý Dương ở Thanh Đảo, đầu năm nay, đổ ra Phỉ Thụy không khó nhưng mà đổ ra cao cấp Phỉ Thụy thì không phải vậy. Đầu năm trước Minh Dương xuất hiện một chuyên gia đổ thạch, hần đổ bảy khối thì có hai khối tăng giá mạnh, việc này làm cho mọi người bàn tán trong một thời gian dài, cho nên vừa mới nghe chiến tích của Lý Dương thì Trương Vĩ lập tức có ý định mời Lý Dương gia nhập, nếu được thì danh tiếng của hiệp hội sẽ gia tăng rất nhiều.

Sau khi hiểu được việc này Lý Dương không nhận được có chút lắc đầu, hẳn thật sự có chút hết chỗ nói, những thành thị xung quanh đều có hiệp hội ngọc thạch, ngoại trừ buôn bán ngọc thạch thì thứ kích thích nhất với những người này chính là đồ thạch, thành viên của các hiệp hội tụ tập hàng năm ở một chỗ cũng chính vì đồ thạch, người nào đồ tăng nhiều, tăng mạnh thì lúc tụ hội sẽ có mặt mũi, Minh Dương đã ba năm liên tiếp đứng vị trí thứ hai đếm ngược từ dưới lên nên cũng khó trách Trương Vĩ lại sốt ruột như vậy.

Hiểu được điểm này nên Lý Dương cũng không có thành kiến gì với hiệp hội ngọc thạch nhưng hẳn cũng không định gia nhập, trình độ của mình như thế nào hẳn rất rõ ràng, đồ tăng thì hẳn không sợ bất cứ kẻ nào nhưng nói về trụ cột tri thức thì quả thật là đang làm khó hắn.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

24. Chương 24: Hiệp Hội Ngọc Thạch. (hạ)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

“Trương tổng, thật không dám giấu diếm, tôi đồ tăng hai lần ở Thanh Đảo hoàn toàn là nhờ vào vận may chứ hiểu biết của tôi về đồ thạch chỉ là nửa vời mà thôi!”

Lý Dương suy nghĩ một hồi rồi chậm rãi nói, trình độ của hắn quả thật là không có ai biết, nhưng mà thành tích đồ thạch ba lần thắng hai cộng thêm sự trầm ổn của Lý Dương đã làm cho bọn người Trương Vĩ tưởng rằng hắn đang khiêm tốn.

Đương nhiên, nói trình độ của Lý Dương hơn bọn hắn thì bọn hắn cũng không phục, trong giới đồ thạch thì tuổi không phải là vấn đề quan trọng nhưng nó là một điều kiện không thể bỏ qua, Lý Dương còn rất trẻ, nếu như không có thành tích ở Thanh Đảo thì Trương Vĩ cũng không tự mình đi tới cửa mời chào.

” Ở đây chúng tôi quan tâm nhất chính là vận may, ngay cả thần tiên cũng không thể nào biết được bên trong có gì thì nói chỉ là chúng ta, vận may của Lý lão đệ chính là tiền vốn rất lớn đó!” Vương Hạo Dân nói, Lý Dương vẫn còn có ấn tượng rất tốt với Vương Hạo Dân lên trong lòng nhanh chóng suy nghĩ.

Do dự một chút, Lý Dương mới nói:

“Trương tổng có thể cho tôi thời gian vài ngày để suy nghĩ hay không, nói thật là hôm nay tôi vẫn chưa chuẩn bị tốt tâm lý!”

Trương Vĩ nhìn Lý Dương rồi chậm rãi gật đầu:

“Đương nhiên không thành vấn đề, nhưng mà tôi vẫn hy vọng Lý tiên sinh nhanh chóng quyết định, tháng hai năm sau là lúc tổ chức cuộc gặp mặt giữa các hiệp hội ngọc thạch, nếu như cậu gia nhập thì tới lúc đó có thể cùng chúng tôi đi Hà Nam tham gia tụ hội!”

Cuộc tụ hội giữa các tỉnh làm cho mi mắt Lý Dương có chút giật giật, lần tụ hội này khi nãy Trương Vĩ cũng đã nói qua, ngoại trừ triển lãm một số ngọc thạch thì việc chính chính là đồ thạch, đến lúc đó người tụ hội cũng không phải là ít, hơn nữa lúc đó sẽ có một ít nguyên thạch được buôn lậu tới, việc này đối với Lý Dương quả là một cơ hội kiếm tiền rất tốt.

“Tốt, tôi sẽ nhanh chóng có câu trả lời!” Lý Dương gật mạnh đầu, hẳn định trở về hỏi Trương Ứng một chút xem nếu không có vấn đề gì thì gia nhập hiệp hội này cũng không tệ.

Máy cắt đá vẫn tiếp tục hoạt động, trong khi mọi người còn đang nói chuyện thì khối nguyên thạch sắp bị cắt xong, Trương Vĩ vội vàng quay đầu lại cẩn thận nhìn, khối Phỉ Thúy lần này chính là của hắn nên hắn quan tâm cũng là chuyện bình thường

Vương Hạo Dân và Cổ lão đi tới giúp đỡ, còn Lý Dương thì tiếp tục xem xét các khối đá khác, khối Phỉ Thúy trong khối nguyên thạch của Tư Mã Lâm hẳn đã xem rất rõ ràng không cần đi lại nhìn nữa, hẳn đi

khắp nơi xem từng khối từng khối đá một để nghiệm chứng với những điều mà mình đã biết trong sách vở, lúc này hắn đang xem xét những khối đá đã bị Trương Vĩ cắt xong.

Nửa giờ sau khối Phỉ Thúy này cuối cùng cũng đã lấy ra, khối đá này giống với khối đá trước nhưng nhỏ hơn một chút, Vương Hạo Dân đứng một bên nhìn khối Phỉ Thúy này mỉm cười.

“Tư Mã, bán khối này cho ta giá năm vạn nhé?”

Suy nghĩ một chút, Trương Vĩ trực tiếp ra giá, bọn họ đều là người quen nên không cần trả giá gì hơn nữa năm vạn cũng đúng giá rồi.

“Được rồi, cậu nói bao nhiêu thì bấy nhiêu, dù sao thì chỉ cần không lỗ là được!”

Tư Mã sáng khoái gật đầu, trên mặt nở nụ cười sáng lạn, Tư Mã Lâm cũng không ham mê ngọc thạch, hắn tham gia hiệp hội thuần túy chỉ vì tìm kích thích khi đổ thạch mà thôi, khi đổ ra Phỉ Thúy thì phần lớn hắn đều bán đi chỉ khi nào ra cao cấp Phỉ Thúy thì hắn mới giữ lại có điều cơ hội ra cao cấp Phỉ Thúy thì không nhiều.

“Tư Mã, cậu mua ba khối nguyên thạch tổng cộng tám vạn, bây giờ bán được mười một vạn, cậu kiếm được ba vạn tiền lời, hôm nay cậu phải mời khách!”

Vương Hạo Dân một chút cũng không đỏ mặt, hắn cười cười tiếng lên vỗ bả vai Tư Mã Lâm, hắn mua khối kia năm vạn, khối này sáu vạn, tổng cộng là mười một vạn mà không nộp thuế. Trên thực tế thì vòng luẩn quẩn của đổ thạch chính là như vậy, có rất nhiều nguyên liệu khi giao dịch thì không hề nộp thuế, Lý Dương cũng như vậy, khi hắn trên Thanh Đảo đổ lời một trăm năm mươi vạn hắn cũng không hề nộp một xu thuế nào.

Tư Mã Lâm hiện ra một nụ cười khổ trên mặt, hắn nói:

“Tôi nói này lão Vương, sao lần nào tôi đổ lời cậu cũng bắt mời khách vậy, lúc tôi thua lỗ tôi có thấy cậu mời khách tôi đâu, hơn nữa phí vận chuyển về tới nơi này đã hơn một vạn, tính ra thì tôi chỉ kiếm lại vốn mà thôi, muốn nói tới người mời khách thì phải là ông chủ như cậu mới đúng chứ!”

”Ừm, cậu là một tên tiểu nhân lòng dạ hẹp hòi!” Vương Hạo Dân ngửa đầu lên tức giận nói, Trương Vĩ và Cố lão thì cười phá lên, có thêm Vương Hạo Dân ở đây nên bầu không khí cũng đã náo nhiệt hơn.

Trương Vĩ đi tới bên cạnh Lý Dương rồi ngồi xuống nhìn những khối nguyên thạch cười nói:

“Lý tiên sinh, chọn một khối đi, thừa dịp Tư Mã Lâm đa may mắn chúng ta hãy đổ tặng một khối nữa đi!”

“Này!”

Lý Dương có chút do dự, quả thật là hắn có ý đổ thử một khối, những người tiếp xúc với đổ thạch đều biết có lần thứ nhất thì chắc chắn sẽ có lần thứ hai, đặc biệt là sau khi thấy người khác đổ tặng thì mình lại càng muốn đổ, đây cũng là nguyên nhân vì sau mà lần trước ở Thanh Đảo Lý Dương đổ tặng thì không khí nơi đó lại náo nhiệt như vậy.

“Lý lão đệ có điều không biết, khi hai người Vương Hạo Dân và Tư Mã âm gia nhập hội thì Cố lão đều đưa một khối nguyên thạch cho họ cất, không bằng bây giờ cậu gia nhập rồi chọn một khối nguyên thạch cất ra Phỉ Thúy cho lão Trương tức chết luôn!”

Vương Hạo Dân cũng đi tới ngồi xuống rồi vỗ vai Lý Dương, dường như Vương Hạo Dân có thói quen vỗ vai người khác.

“Vậy thì tôi mua một khối cất thử, về phần tặng một khối thì thôi đi, dù sao tôi cũng chưa gia nhập vào hiệp hội!” Lý Dương gật gù đầu, nếu đã đến đây thì cũng nên đổ một lần hơn nữa đây cũng là một cơ hội học tập rất tốt và giá của những khối đá này cũng không mất lắm.

“Vậy được rồi, Lý tiên sinh, cậu chọn một khối, chúng tôi sẽ cất!”

Trương Vĩ bất đắc dĩ cười cười, tặng không mà cũng không nhận, xem ra tên Lý Dương này là người rất có nguyên tắc.

Trương Vĩ tặng không một khối thoát nhìn đang chịu thiệt rất lớn nhưng thật ra không phải vậy, đồ thạch có tính may rủi rất lớn, hơn nữa người tiếp xúc với nó rồi thì gần như là không thể rút ra được, tặng một khối hẳn có thể tìm lại được tám mươi khối, cho dù không có thì bọn họ cũng sẽ nhớ nhân tình của Trương Vĩ, sau này nếu có mua ngọc thạch thì họ sẽ ưu tiên tới Thụ Ngọc Hiên, bán một cái nhân tình nhỏ lại tìm về một khách hàng, vụ mua bán này của hẳn cũng không tính là thiệt thòi.

Huống hồ những khối đá này phần lớn đều là hàng mới, giá trị cũng không cao, nếu trừ ra phí vận chuyển tương đối đắt thì những khối đá này căn bản là không chiếm bao nhiêu tiền vốn của Trương Vĩ cả.

Bên kia, Lý Dương bắt đầu chà xát tay, vừa rồi hẳn luôn nghiệm chứng với những gì đã học nên không có sử dụng đặc thù năng lực, hiện tại đã quyết định đổ một lần nên phải dùng tới năng lực đặc thù để xem khối nào có Phỉ Thụ, dựa vào nhân lực bây giờ của hẳn căn bản là không thể nhìn ra khối nào có tỉ lệ ra Phỉ Thụ cao cả.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

25. Chương 25: Lại Đổ Tăng. (1)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Rất nhanh, hình ảnh lập thể đã xuất hiện trong đầu Lý Dương, phần lớn những khối đá đã hiện ra, hết thấy bí mật đều lộ diện.

Một đồng đá chất chồng một chỗ trong nháy mắt liền giống như trong suốt hiện ra trong đầu Lý Dương, quan sát trong phạm vi lớn như thế này vẫn là lần đầu tiên Lý Dương làm.

Ngay cả thần tiên cũng không thể đoán được bên trong những khối đá này có gì vậy mà bây giờ những khối đá này lại trần trụi hiện ra trong bức hình lập thể trong đầu Lý Dương, tất cả những thứ bên trong từng khối đá Lý Dương có thể nhìn thấy một cách rành mạch.

Phần lớn những khối đá đều không có gì, chỉ có một số ít là có ngọc thạch, hơn nữa hình dạng của chúng lại méo mó không đồng đều, những khối ngọc như vậy mà lấy ra chỉ sợ là không có ai mua.

Trong đồng đá này cũng có mấy khối có màu xanh, nhưng nó lại có rất nhiều tạp chất, lại không trong suốt, cho dù lấy ra thì giá trị cũng không cao, khối Phỉ Thụ như vậy cho dù có người mua thì nó cũng chỉ dùng để làm hàng giả Phỉ Thụ mà thôi.

Lý Dương quan sát tất cả những khối đá một lần, cuối cùng hẳn không nhận được lác đầu, tổng cộng có ba bốn mươi khối nhưng chỉ có ba khối là có Phỉ Thụ bên trong thể nhưng phẩm chất của chúng lại quá tệ, trong đồng đá này không hề có khối nào mà Lý Dương vừa mắt.

Nhìn những khối đá này lòng ham mê đồ thạch của Lý Dương nhạt đi không ít, trong này có hai khối có thể đổ tăng nhưng mà cũng chỉ lời được hai ba nghìn thôi, Lý Dương cũng không có hứng thú chơi những khối đá này.

“Lý tiên sinh dường như rất chướng mắt những khối đá này?” Trương Vĩ luôn quan sát sắc mặt của Lý Dương, khi thấy Lý Dương nhìn những khối đá một lát rồi cau mày hẳn liền mở miệng hỏi.

Thu hồi năng lực đặc thù, Lý Dương đứng lên cười khổ nhìn Trương Vĩ rồi nói:

“Trương tổng, nói thật là tôi không có hứng thú với những khối đá mới này!”

“Lão Trương, đừng có dọa người nữa, đi vào lấy hàng thật ra đi!” Vương Hạo Dân cười một tiếng, Lý Dương thì kinh ngạc liếc mắt nhìn bọn họ.

Trương Vĩ mỉm cười lắc lắc đầu, hẳn nhìn Lý Dương nói:

“Xin lỗi Lý tiên sinh, lúc này thấy cậu luôn quan sát những khối đá này nên tôi còn tưởng cậu có hứng thú với chúng, nếu cậu không hứng thú với những khối đá mới này thì chúng ta đi qua chỗ đặt những khối đá cũ, cậu đến đó xem thử coi có khối nào vừa mắt không!”

Bên kia Tư Mã Lâm và Cố lão đều mỉm cười gật đầu, trên thực tế vừa rồi Lý Dương luôn nghiên cứu những khối đá mới này làm cho bọn họ rất kỳ quái, những khối đá này rất khó ra Phỉ Thúy, tỉ lệ ra Phỉ Thúy của nó so với trứng xổ số giải đặc biệt còn thấp hơn.

Trương Vĩ nói xong liền đi về phía hành lang, Tư Mã Lâm, Vương Hạo Dân và Cố lão đều đi theo, về phần Lý Dương, hẳn là người đi cuối hàng, trong đầu hắn đang suy nghĩ về lời nói của Trương Vĩ, dựa theo cách nói của Trương Vĩ thì dường như nơi này còn có một chỗ đồ thạch khác.

Hành lang rất ngắn, khi bắt đầu đi là có thể nhìn thấy một cánh cửa ở cuối con đường, nó cũng không phải là cánh cửa bình thường mà là một cánh cửa chống trộm, khi đến nơi, Trương Vĩ lấy ra chìa khóa và mở cửa chống trộm.

Đây là một căn phòng không lớn, căn phòng rất đơn sơ, bên trong trừ một cái tủ bảo hiểm và một ngăn kéo thì chỉ còn lại một cái giá gỗ.

Trên giá gỗ đặt những khối nguyên thạch nhỏ, phía dưới thì đặt những khối nguyên thạch lớn cao tới nửa thước, phẩm chất của những khối nguyên thạch này so với bên ngoài quả thật là chênh lệch một trời một vực, hơn nữa trong những khối nguyên thạch này thì có hơn một nửa đã bị cắt một nửa.

“Đây là toàn bộ gia sản của tôi, mấy năm trước khi thị trường Phỉ Thúy còn chưa tăng giá quá mạnh thì tôi đã mua vài khối nguyên thạch về rồi đặt chúng ở chỗ này, Lý tiên sinh nếu có hứng thú thì có thể chọn một khối!”

Trương Vĩ nhìn về phía những khối nguyên thạch trong phòng rồi chậm rãi nói, lúc nói trên mặt hắn lộ ra một chút đắc ý và tự hào, những khối nguyên thạch này lúc trước hắn mua với giá hơn năm trăm vạn, nhưng mà giá cả bây giờ của chúng ít nhất cũng là hai nghìn vạn, có rất nhiều người muốn mua lại của hắn nhưng bị hắn từ chối, sau này nếu như có thiếu nguyên liệu thì hắn cũng có thể cắt những khối nguyên thạch này ra tạm thời cung ứng nhu cầu, hơn nữa cho dù không có sử dụng chúng thì đặt ở nơi này vài năm nói không chừng chúng sẽ tăng giá lên tới hàng tỉ, đây chính là một trong những đầu tư mang đến sự giàu có cho Trương Vĩ.

“Ai, mỗi lần đến nơi này tôi đều đồ mất, tôi nói này lão Trương, cậu giữ chúng một mình có lợi ích gì, không bằng chia cho ba người chúng tôi một ít đi!”

Vương Hạo Dân nhỏ giọng nói một câu, tuy rằng nói nhỏ nhưng tất cả mọi người trong phòng đều nghe được, Vương Hạo Dân không phải là lần đầu tiên đồ mất khi nhìn thấy những khối nguyên thạch này, mỗi lần đến nơi này hắn đều nói vài câu, ngoại trừ Lý Dương thì những người khác cũng đã quen rồi.

“Tôi nói rồi, mỗi người tôi chỉ bán một khối, cậu đã mua rồi thì không được mua nữa!” Trương Vĩ thần nhiên cười, nếu không phải có Lý Dương ở đây thì hẳn còn không thêm để ý tới Vương Hạo Dân nữa là đằng khác.

Trên giá gỗ còn đặt vài thứ linh tinh như đèn pin, kính mắt, trong căn phòng tối như thế này thì đây chính là phương tiện để quan sát những khối nguyên thạch.

Lý Dương cầm lấy một cái đèn pin cẩn thận chiếu vào một khối nguyên thạch, đây là một khối nguyên thạch màu đen, khi ánh sáng chiếu vào thì có thể thấy được một chút màu xanh, tuy rằng trong đồ thạch thì đồ mười thua chín nhưng bình thường nếu khối nguyên thạch mà có đặc điểm như thế này thì có thể cắt ra cao cấp Phỉ Thúy, việc thành công và thất bại trong gan tấc như thế này làm cho người ta vừa yêu vừa hận.

Lý Dương quan sát kỹ càng khối đá này, khối đá này so với những khối mà hắn thấy được ở Thanh Đảo còn tốt hơn nhiều, khối đá này lúc trước Trương Vĩ mua với giá hai vạn, nhưng mà bây giờ giá của nó ít nhất cũng là bảy tám vạn.

Quan sát một hồi, Lý Dương chiếu đèn pin vào một tảng đá khác, khối đá này có màu hơi vàng, nó đã bị cắt gần một nửa. Trên vết cắt có thể thấy được một lớp màu đỏ, bên trong nó còn có một lớp đỏ đậm hơn do bị ô-xy hóa cũng là đặc thù của những khối nguyên thạch khai thác trước.

“Lý tiên sinh, chọn được khối nào chưa!”

Sau khi Lý Dương quan sát mười phút, Trương Vĩ mỉm cười hỏi, khi Lý Dương quan sát những khối nguyên thạch này thì Cổ lão, Vương Hạo Dân, Tư Mã lâm cũng không nhàn rỗi, mỗi người chọn một góc bắt đầu xem xét những khối nguyên thạch.

“Vẫn chưa có, Trương tổng, đồ vật tốt của ngài quả thật là rất nhiều làm tôi xem hoa cả mắt, có lẽ tôi cần một thời gian nữa mới chọn được!”

Lý Dương cười khổ lắc đầu, lời của hắn cũng không giả, Lý Dương hận không thể đem hết những quyển sách về Phỉ Thúy để tới đây đối chiếu, cơ hội học tập tốt như vậy không phải lúc nào cũng có.

“Không thành vấn đề, cậu cứ từ từ xem!”

Trương Vĩ khẽ cười một tiếng, trong giọng nói còn mang theo một chút tự hào, chỉ cần người có ham mê đồ thạch thì khi bước vào nơi này đều xem nó là một căn phòng chứa châu báu, mỗi lần nghĩ tới việc mình đã làm ra một quyết định sáng suốt như thế này Trương Vĩ nhin không được có chút đắc ý, năm đó người dám đầu tư như vậy ở Minh Dương không nhiều lắm nhưng mà trong phạm vi cả nước thì có không ít, năm đó hắn mua mấy thứ này cũng đã tốn một phen công phu.

Những khối nguyên thạch mua lúc đó Trương Vĩ đã cắt một bộ phận, tiền vốn cũng đã thu lại được một nửa, nói cách khác là phần nguyên thạch còn lại có rất nhiều khối chính là tiền lời của hắn thì khó trách hắn lại tự hào như vậy.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

26. Chương 26: Lại Đồ Tăng. (2)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Nhìn những khối nguyên thạch có biểu hiện không tệ xung quanh Lý Dương khẽ thở dài rồi chà xát lòng bàn tay, muốn từng bước quan sát rất không khả thi, việc hắn có thể làm bây giờ chính là lợi dụng năng lực đặc thù của mình để kiểm một ít. Bây giờ Lý Dương đang có một trăm năm mươi vạn, bởi vì có thể không chế năng lực đặc thù của mình nên Lý Dương không nóng lòng mua nhà, nếu muốn mua thì hắn cũng sẽ mua một căn biệt thự giống như của Hà lão vậy.

Hình ảnh lập thể một lần nữa xuất hiện, tất cả những khối nguyên thạch và cả cái giá bằng gỗ đều xuất hiện trong đầu Lý Dương.

Không thể không nói là ánh mắt Trương Vĩ rất tốt, những khối nguyên thạch này phần lớn đều có Phỉ Thúy, dựa theo sự hiểu biết của Lý Dương đối với Phỉ Thúy thì chỉ cần lấy một khối bất kỳ trong này ra ngoài cắt đều có thể kiếm được vài trăm vạn.

Tuy nguyên thạch có Phỉ Thúy rất nhiều nhưng cao cấp Phỉ Thúy thì khá ít, khối Phỉ Thúy tốt nhất trong này chính là một khối cao cấp Phỉ Thúy loại Phù Dung Chủng Phiêu Hoa, nhưng khối Phỉ Thúy này đã cắt được một nửa, biểu hiện cũng không tệ nên nếu chọn nó thì hắn cũng chẳng kiếm được bao nhiêu tiền lời cả.

Lý Dương chuyển sang vị trí khác, giá gỗ tổng cộng có bốn mặt mà hắn chỉ mới nhìn một mặt mà thôi.

Lý Dương đi hai bước, toàn bộ những khối nguyên thạch ở bên này hiện ra trong đầu Lý Dương.

Biểu hiện của những khối nguyên thạch bên này không bằng bên kia, tính tổng thể mà nói thì cắt hết những khối bên này cũng chỉ kiếm được một trăm vạn mà thôi.

Hai mươi phút sau, Lý Dương đang đứng ở mặt thứ ba của giá gỗ, khi vừa tới nơi này thì Lý Dương đã bị một luồng ánh sáng màu xanh hấp dẫn, Hoàng Dương Lục, khối Phỉ Thúy đầu tiên mà Lý Dương đổ ra chính là Hoàng Dương Lục nên hắn rất quen thuộc với luồng ánh sáng màu xanh này.

“Băng Chủng Hoàng Dương Lục!”

Lý Dương âm thầm gật gật đầu, tim hắn có chút không tự chủ được đập nhanh hơn, không ngờ tùy tiện đi tới nơi này hắn lại thấy được một khối Băng Chủng Hoàng Dương Lục, Lý Dương nhìn hết những khối đá ở chỗ này, tính tổng thể mà nói thì giá trị tổng thể không cao, vậy mà trong đồng nguyên thạch này lại có một khối Băng Chủng Hoàng Dương Lục.

Ghi nhớ vị trí của khối đá này, Lý Dương nhanh chóng đi tới nơi cuối cùng, ở chỗ này xuất hiện hai khối Phỉ Thúy loại Phù Dung, trong đó một cái không nhỏ, nó rất đẹp và trong suốt, nhưng mà nếu so với khối Băng Chủng Hoàng Dương Lục thì nó có giá trị kém hơn, khối Hoàng Dương Lục mà Lý Dương phát hiện lần này so với khối lần trước còn lớn hơn.

Cảm giác mê muội lại xuất hiện, Lý Dương vốn định quan sát kỹ chỗ này chỉ có thể bắt đắc dĩ bỏ qua, dựa theo kinh nghiệm lần trước thì sau khi có cảm giác mê muội muốn một lần nữa sử dụng năng lực đặc thì cần phải đợi hơn nữa giờ sau mới được.

“Trương tổng, khối này bán thế nào?”

Trở lại chỗ đặt khối nguyên thạch chứa Băng Chủng Hoàng Dương Lục, Lý Dương chỉ vào một khối đá và hỏi, Lý Dương cũng không hỏi mua khối nguyên thạch có Băng Chủng Phỉ Thúy, nếu chọn nó thì sẽ rất dễ làm người khác nghi ngờ.

Khối đá mà Lý Dương chỉ không lớn, bộ dáng của nó nặng khoảng mười kg, biểu hiện cũng không tệ, bên ngoài có một lớp màu xanh trắng, nhẵn nhụi, rất có thể là có Băng Chủng.

“Khối này à!” Trương Vĩ cúi đầu trầm tư một chút, kỳ thật hắn cũng không muốn bán khối đá này, đây chính là khối mà hắn chuẩn bị dùng khi mình thiếu nguyên liệu, lúc trước hắn dùng hết ba mươi vạn để mua khối đá này, bây giờ giá càng tăng cao hơn, Lý Dương nghĩ khối đá này có giá ít nhất là một trăm vạn.

Nhưng mà cũng chỉ có Lý Dương mới biết khối đá thoát nhìn không tệ này chính là một cái thùng rỗng, cho dù là ai cắt thì bên trong cũng không hề có gì.

“Khối đá này tôi vốn không muốn bán nhưng nếu Lý tiên sinh đã thích thì tôi sẽ nhường lại với giá một trăm năm mươi vạn!”

Sau một hồi trầm mặt Trương Vĩ chậm rãi nói, một trăm năm mươi vạn nếu tính theo khối lượng thì một kg có giá mười vạn, dựa theo thị trường Phỉ Thúy và biểu hiện của nó thì cái giá này không tính là thấp.

“Một trăm năm mươi vạn, rất cao!”

Lý Dương cười khê lắc lắc đầu rồi hắn chỉ tay về khối nguyên thạch có chứa Băng Chủng sau đó tùy ý hỏi:

“Vậy khối này thì sao?”

Khi thấy Lý Dương không mua khối đá có biểu hiện rất tốt này nữa nên Trương Vĩ âm thầm thở ra một hơi, đối với khối mà Lý Dương chỉ hắn cũng không quá để ý, hắn nói:

“Khối này mười vạn là được rồi!”

“Mười vạn!”

Cổ lão lúc này cũng chú ý nhìn Lý Dương, Vương Hạo Dân khi thấy Lý Dương buồn tha khối đá kia còn nhẹ giọng thở dài một hơi, lúc trước vì không mua khối đá này nên hắn đã hối hận, sau này muốn mua thì Trương Vĩ lấy có một người chỉ được mua một khối mà từ chối hắn.

“Mười vạn, không tính là đắt!”

Lý Dương trầm ngâm một chút rồi cười nói:

“Trương tổng, ngài có thể quét thẻ, khối này tôi mua!”

Một khối nguyên thạch như thế chỉ có giá mười vạn quả thật không tính là đắt, nếu đem nó ra ngoài thì nó ít nhất cũng có giá hai mươi vạn, Trương Vĩ lúc trước dùng ba vạn năm nghìn NDT để mua nó, nhưng mà giá trị của nó bây giờ quả thật là không thể so với lúc trước được.

Trương Vĩ sợ dĩ không nói giá quá cao là vì sợ Lý Dương sẽ quay lại mua khối đá khi này, đối với Trương Vĩ mà nói khối đá có tỉ lệ rất cao ra Bằng Chứng Phỉ Thúy có giá cao hơn nhiều những khối còn lại.

“Lý tiên sinh theo tôi!”

Do khối nguyên thạch có biểu hiện rất tốt không có bị Lý Dương mua nên tâm trạng của Trương Vĩ rất tốt, hắn chủ động mang Lý Dương đi quét thẻ, sau khi tài khoản mất đi mười vạn, khối nguyên thạch này chính thức thuộc về Lý Dương.

“Lão đệ, đi ăn cơm với chúng tôi rồi hãy quay lại cắt thạch nhé?” Trương Vĩ cười hỏi Lý Dương một câu.

Lý Dương đồng hồ một chút rồi gật gật đầu, nói:

“Cũng tốt, quấy rầy Trương tổng rồi!”

“Cái gì mà quấy rầy hay không quấy rầy, quen được với Lý tiên sinh tôi thấy may mắn còn không kịp nữa là!”

Trương Vĩ cười một tiếng, tâm trạng của hắn lúc này rất tốt, Lý Dương cũng cười khẽ, không biết một hồi cắt ra một viên Bằng Chứng Phỉ Thúy thì sắc mặt của Trương Vĩ sẽ như thế nào.

Lý Dương và Trương Vĩ trở lại hậu viên, các cô gái mặt sườn xám thì đang tụ tập lại nói chuyện, việc Lý Dương và Trương Vĩ đi quét tạp họ ở gần đó nên cũng thấy được, tất cả bọn họ đều không ngờ một người trẻ tuổi không quá đẹp trai lại quét thẻ một lần mười vạn, xem ra mười vạn này là dùng để mua nguyên thạch của ông chủ, người trẻ tuổi mà lại giàu có như Lý Dương bây giờ đều là người có lai lịch, bọn họ đang thảo luận xem Lý Dương hắn là công tử nhà ai.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

27. Chương 27: Lại Đồ Tăng. (3)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Sau khi ăn cơm trưa xong, Lý Dương và Cố lão cùng nhau uống chút rượu, hai người đều đi xe taxi tới nên uống nhiều một chút cũng không sao nhưng hai người kia do lái xe tới nên chỉ uống một chút không dám uống nhiều, Trương Vĩ thì bởi vì buổi chiều còn việc nên chỉ uống một ly rồi thôi.

Tửu lượng của Lý Dương không tệ, người Minh Dương rất thích uống rượu, đặc biệt là rượu đế, rượu 42 hoặc rượu 46 độ, Lý Dương uống rất tốt, một thân tửu lượng chính là do thời kỳ đại học tạo ra.

Lúc trở lại Thúy Ngọc Hiên, Lý Dương đã có chút choáng váng, hắn vội dùng nước lạnh rửa mặt để tỉnh táo lại, Vương Hạo Dân đi tới thúc giục Lý Dương giải thạch, những khối nguyên thạch mà Trương Vĩ trữ hàng rất tốt, nó còn tốt hơn những khối mà Tư Mã Lâm đem về, chính vì vậy mọi người đều hồi hộp chờ đợi xem bên trong khối nguyên thạch này có gì.

Tuy Cố lão và Tư Mã Lâm không nói gì nhưng từ ánh mắt của họ đã thấy được họ cũng muốn Lý Dương giải thạch, Lý Dương có chút do dự rồi gật đầu đồng ý, Trương Vĩ cầm khối nguyên thạch ra đặt vào máy chuẩn bị cắt.

Trên thực tế nếu có chọn lựa Lý Dương cũng không muốn ở đây cắt thạch, nếu cắt ở đây thì nhất định sẽ ra Phỉ Thúy, việc này đồng nghĩa với việc hắn đổ bốn ba tăng giá mạnh, chiến tích như vậy đối với một người trẻ tuổi có thể nói là rất kinh người.

Nhưng mà Lý Dương cũng không có lựa chọn nào khác, những khối nguyên thạch này rất cứng nên phải dùng máy cắt chuyên nghiệp có lưỡi cắt bằng kim cương thì mới cắt được, Lý Dương thì không hề có những công cụ đó nên chỉ có thể ở đây cắt, hơn nữa chuyện này trước sau gì cũng có người biết vậy cứ trực tiếp giải ở đây luôn cũng chẳng sao.

Trương Vĩ đem khối nguyên thạch ra, khối đá này cũng không lớn, nặng hơn mười kg, theo Lý Dương dùng năng lực đặc thù quan sát thì viên Phỉ Thúy bên trong có thể làm được bốn chiếc vòng tay, phần còn thừa lại có thể làm được không ít mặt dây chuyền, giá trị tổng thể không phải là ít.

“Bắt đầu”

Vương Hạo Dân đến giúp Trương Vĩ chuẩn bị, vị trí cắt thì do Lý Dương quyết định, đối với máy cắt đá này Lý Dương cũng không xa lạ, suy nghĩ một chút hắn liền chọn một vị trí ở giữa để cắt.

Nêu như cắt ngay giữa thì có điểm tốt là sau khi cắt mọi người liền biết kết quả ngay, nhưng mà làm như vậy cũng có chỗ không tốt, làm như vậy thì viên Phỉ Thúy rất dễ bị hỏng, có đôi khi một viên Phỉ Thúy vốn có thể làm được bốn vòng tay nhưng vì cắt ngay giữa đã phá hủy một phần Phỉ Thúy nên chỉ có thể làm được ba vòng tay.

Lý Dương chọn cắt ngay giữa thì cũng đã phá hủy một chút viên Phỉ Thúy, nhưng mà Lý Dương cẩn thận tính toán qua, nếu như cắt ở giữa thì có chút hư hao nhưng cũng không ảnh hưởng quá lớn, hơn nữa cắt ngay giữa thì dễ dàng hơn và cũng phù hợp với thân phận tay mới của Lý Dương.

“Tốt lắm, lão đệ, cậu tới cắt đi!”

Trương Vĩ thuận theo điều chỉnh máy rồi nhìn Lý Dương nói, những người đổ thạch thường chính mình cắt, việc này giống như là mua xổ số vậy, họ muốn nhờ vào vận may để đổ tăng.

“Tốt, tôi cắt!”

Lý Dương gạt gạt đầu, hắn không xa lạ với máy cắt thạch hơn nữa thao tác của nó cũng không quá phức tạp mà Lý Dương cũng muốn tự mình cắt khối đá này.

“Rè rè!”

Tiếng động chói tay vang lên, Trương Vĩ, Tư Mã Lâm, Vương Hạo Dân và Cố lão đều nhìn chăm chăm vào khối nguyên thạch đang bị cắt, đặc biệt Trương Vĩ, hắn cũng không có tâm tính tốt như người bán kia, hắn rất muốn biết bên trong khối nguyên thạch này có gì hay không.

“Có màu xanh rồi, đang tăng!”

Vương Hạo Dân kêu lên một tiếng, Trương Vĩ vội vàng tiến lên giúp Lý Dương đổ nước, cắt được một nửa thì bên trong đã xuất hiện một chút màu xanh nhưng vẫn chưa biết phẩm chất viên Phỉ Thúy bên trong.

“Không tồi, xem ra không không phải là Bình Quả Lục thì cũng là Hoàng Dương Lục, Lý tiên sinh, tôi thật sự là bội phục vận may của cậu!”

Trương Vĩ gạt gạt đầu, Lý Dương thì tiếp tục cắt tiếp, những người khác thì nhanh chóng lại gần, Vương Hạo Dân thì ngửa đầu cố gắng nhìn vào bên trong.

” Hoàng Dương Lục, hơn nữa còn là Băng Chung!”

Vương Hạo Dân đột nhiên nói một câu, những người khác cũng âm thầm gạt đầu, ánh mắt của họ khi nhìn về phía Lý Dương có thêm chút phức tạp, đặc biệt là Trương Vĩ, hắn vốn nghe được Lý Dương là một người may mắn nên ôm tâm lý kết bạn đi tìm Lý Dương, không ngờ Lý Dương lại ở ngay chỗ của hắn đổ tăng, hơn nữa còn đổ tăng từ khối nguyên thạch của hắn nữa.

“Rầm!”

Khối nguyên thạch bị Lý Dương cắt thành hai nửa, Cố lão vội vàng dùng nước lau mặt cắt trên khối nguyên thạch, hai mặt cắt từ từ lộ ra.

” Là Băng Chung, Băng Chung Hoàng Dương Lục, lần này là đại tăng!”

Cố lão cảm thán nói, Tư Mã Lâm ở một bên âm thầm gạt đầu, hai mắt tràn đầy sự hâm mộ.

Bên kia, ánh mắt của Trương Vĩ và Vương Hạo Dân khi nhìn Lý Dương thì không giống nhau, một viên Phỉ Thúy tốt như vậy bình thường bọn họ cũng khó gặp được, cho dù là gặp được cũng không nhất định mua

được, hiện tại một viên Phỉ Thúy tốt như vậy lại xuất hiện trên địa bàn của mình, Trương Vĩ bất chấp hối hận mà bắt đầu suy nghĩ xem làm thế nào để mua lại khối Phỉ Thúy này từ tay Lý Dương.

“Lý lão đệ, tôi ra một trăm năm mươi vạn mua hai khối nguyên thạch đã cắt này, cậu thấy thế nào?” Trương Vĩ còn đang suy nghĩ thì Vương Hạo Dân đã ra giá, mười vạn liền biến thành một trăm năm mươi vạn, Lý Dương lần này lại đổ tăng mạnh.

“Khoan khoan, khối đá này cắt ở chỗ của tôi, đáng lẽ ra phải do tôi ra giá trước chứ, Lý tiên sinh, tôi ra giá một trăm sáu mươi vạn, cậu bán hai khối này cho tôi nhé?”

“Một trăm năm mươi vạn, một trăm sáu mươi vạn!” Lý Dương lắc đầu cười cười, lúc bắt đầu cắt Lý Dương đã đoán được có người ra giá nhưng không ngờ lại có cạnh tranh.

“Một trăm năm mươi vạn có chút thấp, Lý lão đệ, tôi ra hai trăm vạn, cậu bán cho tôi đi!”

Khi thấy Lý Dương lắc đầu Vương Hạo Dân lập tức nóng nảy, hần trực tiếp ra giá hai trăm vạn, Cổ lão và Tư Mã Lâm lắc đầu, hai người cũng không nói gì thêm.

Dựa theo phẩm chất của nó thì khối Băng Chung Hoàng Dương Lục này bán với giá hai trăm vạn thì cũng không tính là cao.

“Hai trăm mười vạn, tôi cho cậu vào trong phòng chọn một khối, khối này cậu đừng tranh với tôi!”

Trương Vĩ vội vàng ra giá, đã rất lâu rồi hần chưa thấy qua loại cao cấp Phỉ Thúy như thế này, khối Phỉ Thúy này đối với hần có tính bắt buộc, nếu bỏ qua lần này thì rất khó có lần sau.

“Hai trăm bốn mươi vạn!” Vương Hạo Dân cười khở nhìn Trương Vĩ nói:

“Vĩ ca, ca ca tốt của tôi, anh chủ yếu là tiên thụ Phỉ Thúy loại thường và loại trung, tôi mới là người tiêu thụ loại Phỉ Thúy cao cấp, huống hồ cậu cũng biết là tôi đã rất lâu rồi chưa thấy qua một viên Phỉ Thúy cao cấp như thế này, nếu tôi không có được viên cao cấp Phỉ Thúy này thì sẽ không còn khách hàng nữa, cậu nhường tôi đi!”

“Không được, sao cậu biết là tôi không có khách hàng mua loại cao cấp Phỉ Thúy này, trước kia tôi có thể nhường cho cậu nhưng lần này thì không được, nếu lần này cậu tranh giành viên phỉ Thúy với tôi thì lần sau đừng hòng từ chỗ tôi lấy được thứ tốt!”

Trương Vĩ dùng sức lắc đầu, trước kia hần có thể nhường cho Vương Hạo Dân nhưng lần này tuyệt đối không được, đây là Băng Chung thuần khiết, đã rất nhiều năm rồi hần chưa thấy qua loại này, nghĩ tới khối Băng Chung này vẫn luôn nằm trong đồng nguyên thạch mà hần lại không cắt ra làm cho hần rất hối hận, sớm biết thế thì hần đã cắt nó ra từ lâu, dùng nó để làm trấn điểm chi bảo thì bây giờ hần đã có nhiều khách hàng hơn rồi.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

28. Chương 28: Lại Đổ Tăng. (4)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

-Hai trăm năm mươi vạn!

Ánh mắt Trương Vĩ nhìn Vương Hạo Dân đã có chút bốc hỏa.

Wương Hạo Dân khi thấy Trương Vĩ không nhượng bộ liền quay người sang nhìn Lý Dương nói:

-Ba trăm vạn, Lý lão đệ, tôi ra giá ba trăm vạn để mua hai khối đá này!

Cổ lão và Tư Mã Lâm nhìn nhau, trên mặt hai người xuất hiện nụ cười khổ, hai trăm vạn thì có chút thấp nhưng mà ba trăm thì lại có chút cao, đây chính là nguyên thạch, khi chưa cắt hết thì vẫn còn tính phiêu lưu, khi này Vương Hạo Dân đáng lẽ nên ra giá hai trăm năm mươi vạn mới đúng.

-Vương Hạo Dân!

Trương Vĩ trừng mắt, cơ thể có chút rung lên, lần này Trương Vĩ thật sự đã tức giận, Vương Hạo Dân tranh giành với hắn quá quyết liệt hơn nữa còn hung hãn như vậy, chẳng lẽ trước kia mình đã nhìn nhầm hắn sao?

-Trương tổng, Vương tổng, hai vị bớt nóng!

Lý Dương không thể không đứng ra, kỳ thật ngay từ đầu khi bọn họ ra giá Lý Dương đã có ý từ chối, nhưng mà hắn không người lại nhanh chóng tranh giành hơn nữa còn tranh nhau quyết liệt như vậy.

Lý Dương vừa nói thì bốn người đều quay đầu sang nhìn hắn, đặc biệt là Cổ lão và Tư Mã Lâm, Lý Dương lần này ở Minh Dương đồ thạch hơn nữa còn đồ tăng, chuyện này rất nhanh sẽ truyền khắp Minh Dương, hắn rất nhanh sẽ trở thành đối tượng chú ý của mọi người.

-Lý tiên sinh, tôi cũng ra ba trăm vạn, cậu nói đi, rốt cuộc là cậu muốn bán cho ai!

Trương Vĩ khi nói lời này thì giọng điệu đã có chút tức giận, hiện tại hắn đã không phải đơn thuần ra giá nữa, hắn đang muốn tranh giành với Vương Hạo Dân.

-Tốt, để Lý lão đệ tự mình quyết định!

Vương Hạo Dân cũng không ra giá nữa, vừa rồi khi ra giá ba trăm vạn do hắn có chút xúc động, nhưng mà cũng may là hắn không trả giá quá mức, nếu cắt ra Phỉ Thúy thì hắn vẫn còn lời tiền.

-Để tôi quyết định!

Lý Dương cười khổ lắc đầu:

-Để tôi cắt hết rồi nói, hai khối nguyên thạch bán thành phẩm này tôi sẽ không bán!

Lý Dương vừa dứt lời thì mọi người đều kinh ngạc nhìn hắn, đặc biệt là Tư Mã Lâm, Tư Mã Lâm nở nụ cười:

-Tốt, rất quyết đoán, Lý tiên sinh đã muốn cắt tiếp, Trương tổng, ngài thấy sao?

Trương Vĩ nhìn thoáng qua Tư Mã Lâm rồi lại nhìn Lý Dương, suy nghĩ một chút rồi hắn từ từ gật đầu:

-Lý tiên sinh là chủ nhân của khối đá này, vậy thì dựa theo lời của Lý tiên sinh đi!

Tư Mã Lâm sợ dĩ nói giúp Lý Dương là vì hắn thưởng thức tính cách của Lý Dương, Tư Mã Lâm và Lý Dương giống nhau, mặc kệ là mua khối bán nguyên thạch hay là khối nguyên thạch đầy đủ hắn đều thích cắt hết, chính vì biết tính cách của Tư Mã Lâm nên Vương Hạo Dân và Trương Vĩ đều không nữa đường ra giá khi Tư Mã Lâm cắt đá.

Trương Vĩ đáp ứng cũng có một phần nguyên nhân chính là vì không muốn phát sinh mâu thuẫn với Vương Hạo Dân, cho dù Lý Dương quyết định bán cho ai thì cũng không tốt đối với hai người, nếu Lý Dương đã muốn tự mình cắt hết, vậy thì không bằng cứ để hắn cắt hết rồi lấy viên Phỉ Thúy ra, nếu như tiếp tục tăng thì tuy phí tổn sẽ tăng lên, nhưng sự phiêu lưu thì không có.

Một lần nữa chuẩn bị máy móc xong Lý Dương đặt nửa khối nguyên thạch vào, máy cắt bắt đầu hoạt động, trên khối nguyên thạch này Lý Dương để cắt hơn cả lần trước, cho dù hắn cắt thế nào đi nữa thì cũng không làm tổn hại viên Phỉ Thúy bên trong.

“Rầm!”

Nửa khối nguyên thạch này một lần nữa bị cắt ra làm hai, chỗ mặt cắt xuất hiện một chút màu đen, Vương Hạo Dân và Trương Vĩ có chút bình tĩnh lại, chút màu đen này không phải là dấu hiệu tốt lành gì, có lớp màu đen này xuất hiện thì một nửa khối đá này gần như đã bị phế đi.

Sắc mặt của Cổ lão và Tư Mã Lâm cũng không tốt, tuy rằng chính là gần nửa khối nhưng khi đồ thạch mà xuất hiện một lớp bột màu đen như thế thì không phải dấu hiệu tốt đẹp, người đồ thạch rất không thích

lớp bột màu đen này, chủ yếu là vì khi có lớp bột đen này khối nguyên thạch rất dễ gặp trường hợp không có gì bên trong

Nhìn vào hết thấy những thứ này, tuy rằng chưa cho rằng trong khối nguyên thạch không có gì nhưng giá cả của nó cũng đã giảm xuống rất nhiều, bây giờ cho dù hai trăm vạn cũng chưa chắc có ai dám mua.

Tư Mã Lâm lộ ra chút tiếc hận, Cổ lão cũng có vẻ mặt tương tự như vậy, Vương Hạo Dân và Trương Vĩ có chút cảm thấy may mắn.

Mọi người đều quan sát vẻ mặt của Lý Dương, Lý Dương chỉ cười cười không nói gì, khuôn mặt hắn cũng không có biến hóa gì, hắn tiếp tục cắt đá.

Cắt thêm hai đao, khi thấy vết cắt đã rất gần viên Phỉ Thúy nên hắn ngừng lại, với tay nghề của hắn mà cắt tiếp thì sẽ lãng phí giá trị của viên Phỉ Thúy.

-Trương tổng, ngài có thể giúp tôi cắt tiếp không, tôi có chút mệt rồi!

Lý Dương ngừng tay rồi nói, Trương Vĩ gật đầu vội vàng đi lên, khối đá còn lại rất nhỏ, nếu viên Phỉ Thúy trong này có biểu hiện giống như nửa viên đá kia thì nó có giá nhiều nhất cũng chỉ mấy chục vạn, cũng may là Lý Dương vừa rồi không đáp ứng bán cho hắn nếu không thì hắn sẽ xui xẻo.

Khối đá còn lại cũng không lớn chỉ một lát là Trương Vĩ đã lấy được viên Phỉ Thúy ra, nó quả thật là một khối Bằng Chủng Hoàng Dương Lục nhưng nó chỉ là một khối nhỏ, khối này chỉ bằng một nửa so với khối mà Lý Dương đổ được ở Thanh Đảo.

Nhìn khối Phỉ Thúy này Trương Vĩ cảm thấy mình rất may mắn vì không có tiếp tục cạnh tranh mua nó, nếu như Lý Dương bán khối đá này cho hắn với giá chỉ một trăm năm mươi vạn thì hắn cũng sẽ lỗ nặng.

-Năm mươi vạn, lão đệ, cậu bán khối này cho tôi đi!

Viên Phỉ Thúy vừa mới lấy ra thì Vương Hạo Dân đã nhanh chóng ra giá, Trương Vĩ nhìn thoáng qua Vương Hạo Dân nhưng lần này hắn không nói gì, chỉ một khối cao cấp Phỉ Thúy nhỏ bé thì Trương Vĩ cũng không coi trọng, dù sao cũng là người kinh doanh Phỉ Thúy chuyên nghiệp nên hắn có nhiều nguồn cung cấp hơn so với Vương Hạo Dân.

Năm mươi vạn với khối Phỉ Thúy này quả thật là một cái giá không thấp, khối Phỉ Thúy này có thể làm được bốn năm mặt dây chuyền hoặc mặt nhẫn, nếu như trừ đi chi phí thì Vương Hạo Dân cũng không kiếm được bao nhiêu.

-Vương tổng, chờ lấy viên Phỉ Thúy kia ra rồi nói tiếp!

Trương Vĩ còn chưa nói gì thì đã bị Lý Dương giành nói trước, hắn nói xong thì nhìn Trương Vĩ rồi cười, hắn quả thật là sợ Trương Vĩ ra giá rồi hai người lại tiếp tục tranh giành.

-Tốt, cắt hết rồi nói sau!

Trương Vĩ gật gù đầu, lần này Lý Dương đã đoán sai, tuy Trương Vĩ cũng muốn mua khối đá này nhưng nhu cầu thì không quá cấp thiết như khi nãy, hơn nữa việc lớp bột màu đen xuất hiện làm cho tâm lý của Trương Vĩ có chút lo sợ, hiện tại lòng cạnh tranh của Trương Vĩ đã không lớn như lúc trước, cho dù là nhường cho Vương Hạo Dân thì Trương Vĩ cũng không để ý.

Lý Dương tiếp tục cắt khối đá còn lại, nhớ lại vị trí của viên Phỉ Thúy lòng mào của Lý Dương có chút nhíu lại, bên trong khối đá này có viên Phỉ Thúy không nhỏ, Lý Dương cảm thấy nếu cắt từ đây thì sẽ làm hỏng viên Phỉ Thúy bên trong.

Suy nghĩ một chút Lý Dương từ từ chà xát bàn tay, hắn quyết định quan sát trước một chút để tránh cắt trúng viên Phỉ Thúy, nếu như cắt trúng nó thì hắn có thể lỗ vài vạn thậm chí là vài chục vạn.

Hình ảnh lập thể lại một lần nữa xuất hiện, Lý Dương còn chưa kịp quan sát vị trí của viên Phỉ Thúy thì đã sững sờ, hắn thấy ở cách máy cắt không xa có một đốm sáng xanh hiện lên trong đầu Lý Dương.

Lý Dương từ từ đi về phía bên trái của máy cắt, hắn thấy điểm sáng màu xanh kia to khoảng ngón tay cái, nhưng nó rất xinh đẹp và chói mắt.

Nó không chỉ có một màu xanh thuần khiết mà những đường vân trên viên Phỉ Thúy cũng được sắp xếp một cách chặt chẽ hoàn mỹ, nó so với viên cao cấp Băng Chũng mà hần đang chuẩn bị cắt còn tốt hơn nhiều.

-Lý lão đệ, cậu làm sao vậy?

Thấy Lý Dương chậm chạp không bắt đầu cắt, Vương Hạo Dân nhỏ giọng nhắc nhở, Lý Dương vội vàng phục hồi tinh thần, một lần nữa quan sát khối nguyên thạch chuẩn bị cắt.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

29. Chương 29: Bảo Bối Trong Đá Kê Chân. (1)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Rất nhanh, Lý Dương đã tìm được nơi thích hợp để bắt đầu cắt, thu hồi năng lực đặc thù lại hần bắt đầu cắt xuống.

“Rè rè!”

Máy cắt bắt đầu hoạt động, tim Lý Dương từ từ đập nhanh hơn, mấy ngày nay hần đã bổ sung không ít tri thức trụ cột, những thường thức về Phỉ Thúy hần cũng biết không ít.

-Thủy Tinh Chũng, khẳng định là Thủy Tinh Chũng, phần màu xanh kia không ngờ lại là toàn bộ đều là màu xanh, ông trời ơi, nó là Đế Vương Lục!

Lý Dương hô to trong lòng, Thủy Tinh Chũng Đế Vương Lục, những từ này nếu nói ra thì sẽ dọa rất nhiều người, viên Phỉ Thúy này chính là loại Phỉ Thúy cao cấp nhất cho dù có tiền cũng không mua được.

Lý Dương vẫn còn nhớ hội triển lãm ở Thanh Đảo có bán một sợi dây chuyền có mặt ngọc là loại Thủy Tinh Băng Chũng bình thường vậy mà có giá tới hai trăm vạn, vậy thì nếu dùng viên Đế Vương Lục này làm mặt dây chuyền thì nó có giá ít nhất cũng một nghìn vạn.

Tâm thần của Lý Dương lúc này đã bị khối Phỉ Thúy này hấp dẫn, Lý Dương đã xem rất rõ, khối Phỉ Thúy kia không ngờ lại nằm trong một viên đá kê chân, Trương Vĩ không ngờ lại dùng nó để kê cái máy cắt đá khổng lồ.

Khối đá này to khoảng nửa bàn tay, bên ngoài đều là bùn đất, mặt cắt của khối đá là những đường kẻ hình lông đuôi ngựa.

Những người quen thuộc với đồ thạch đều biết thứ này chính là những vết nứt, nó có ảnh hưởng rất lớn với việc xem xét Phỉ Thúy, nó có lực ảnh hưởng rất lớn tới khối đá, khi nó xuất hiện thì bên trong rất khó có Phỉ Thúy, chính vì như vậy nên khi cắt ra thấy được những đường kẻ này mọi người thường không còn hi vọng gì nữa.

Một khối đá nhỏ như vậy mà còn có đường kẻ hình đuôi ngựa nên khó trách Trương Vĩ lại dùng nó làm đá kê chân, chỉ sợ là ngoài hần có năng lực đặc thù ra thì những người khác đều không bao giờ cho rằng bên trong một tảng đá phế vật như thế này lại xuất hiện một viên Phỉ Thúy loại cao cấp nhất, loại sắc xuất này giống như là sao chổi chạm Địa Cầu vậy.

“Rè rè!”

Nửa khối đá này rất nhanh bị Lý Dương cắt ra, lần này mặt cắt xuất hiện một mảng màu xanh hơn nữa còn là một mảng lớn.

Bốn người Trương Vĩ liếc mắt nhìn nhau một cái, Cổ lão thì nhẹ nhàng lắc đầu, việc đồ thạch hôm nay đã làm cho tâm trạng của bọn họ có chút không ổn, vừa rồi chỉ ra một khối nhỏ, nhưng không ngờ một nữa còn lại lại cắt ra một khối Phỉ Thúy lớn hơn rất nhiều, sự chênh lệch giữa hai khối đá lớn như vậy quả thật là rất ít gặp.

Loại cảm giác mà họ gặp tuy không tới mức một đao thiên đường một đao địa ngục nhưng ít ra thì một đao này quả thật là một đao thiên đường, hiện tại chỉ tính nửa khối này thì Lý Dương cũng đã có được hơn ba trăm vạn rồi.

Vương Hạo Dân ngơ ngác nhìn khối nguyên thạch, hần đột nhiên nghĩ tới một câu nói: Số mệnh một người thay đổi rất thất thường.

Người có tâm trạng phức tạp nhất chính là Trương Vĩ, vừa rồi hần còn thấy may mắn nhưng không ngờ chỉ trong chớp mắt thì đã biến thành ảo não. Loại tâm trạng phức tạp này của hần hiện rõ trên mặt, cho tới khi Cố lão dùng ánh mắt quái dị nhìn hần thì hần mới hồi phục tinh thần lại, hần có chút xấu hổ cười cười nhìn Cố lão, một người có thể đối mặt với nhiều việc khó khăn mà không đổi sắc như Trương Vĩ không ngờ chỉ vì một khối Phỉ Thúy mà thất thố như vậy, việc này làm cho Cố lão rất kinh ngạc.

-Cố lão, Trương tổng, tôi cảm thấy có chút không an toàn, hay là chúng ta mài nó đi?

Lý Dương thở phào một hơi, hần quay sang nhìn Trương Vĩ và Cố lão nói, khuôn mặt của Trương Vĩ đã bình thường lại, người chú ý tới biến hóa của hần chỉ có Cố lão nhưng Cố lão cũng không có nói gì mà chỉ nhìn Trương ửng gật gật đầu.

Lần này là do Lý Dương tự mình mài, Lý Dương mạnh mẽ kiểm chế dục vọng muốn dùng năng lực đặc thù của mình để quan sát khối Thủy Tinh Băng Chủng mà chuyên tâm mài khối nguyên thạch trước mặt.

Mài đá tuy rằng đơn giản, nhưng nó vẫn cần có kỹ năng riêng, hơn nữa đây vẫn là lần đầu tiên Lý Dương mài đá, chỉ cần có chút không cẩn thận thì sẽ ảnh hưởng tới giá trị của viên Phỉ Thúy

Cũng may là Lý Dương có năng lực đặc thù nên có thể quan sát trước, hần có thể biết mài tới khi nào, chỗ nào thì dừng lại.

Khối đá bị mài càng lúc càng nhỏ lại, viên Phỉ Thúy bên trong càng ngày càng rõ ràng, tâm trạng của mọi người đều rất khẩn trương, viên Phỉ Thúy bên trong từ từ xuất hiện, đi kèm theo là giá của nó không ngừng tăng lên.

-Trương tổng, ngài giúp tôi lấy viên Phỉ Thúy ra đi!

Bốn mặt đều bị Lý Dương mài rất sát với viên Phỉ Thúy rồi, dựa theo biểu hiện bây giờ của nó thì viên Phỉ thúy này nhất định sẽ tăng giá rất mạnh.

Trương Vĩ gật đầu rồi tiếp nhận vị trí của Lý Dương, Lý Dương thì tìm chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi, trong đầu thì liên tục suy nghĩ cách để lấy viên Thủy Tinh Chủng Phỉ Thúy kia.

Tư Mã Lâm quay đầu lại nhìn thoáng qua Lý Dương, khi thấy Lý Dương đang nhắm mắt nghỉ ngơi thì hần không khỏi bội phục, khối đá đã tăng giá lên tới 800 vạn vậy mà Lý Dương vẫn có thể bình tĩnh ngồi nghỉ ngơi, với biểu hiện như vậy thì Lý Dương nếu không phải người của đại gia tộc thì chính là Kim Lâm trong ao.

Kim Lâm sở dĩ trong ao không ra chính là chờ một cơ hội để hóa rồng.

Lý Dương này là một nhân viên trong công ty châu báu An Thị vì vậy hần tuyệt đối không phải là người của đại gia tộc, hần chính là một Kim Lâm, nếu cứ trơ mắt nhìn Kim Lâm hóa rồng bay đi thì không tốt lắm, nếu hần có thể thiết lập quan hệ với Lý Dương thì không còn gì bằng, hiện tại nên bắt đầu tiếp xúc là vừa, chỉ sợ một thời gian nữa thì hần sẽ không có cơ hội, không ai có thể biết tương lai Lý Dương sẽ có thành tựu như thế nào cả, hần phải tranh thủ trước một bước.

Tư Mã Lâm âm thầm gật gật đầu, hần bắt đầu tìm cách tiếp cận Lý Dương.

-Lý Dương, Lý Dương!

Lý Dương còn đang nghĩ cách thì Trương Vĩ đã gấp gáp hô lớn, Trương Vĩ trực tiếp kêu tên Lý Dương cho thấy hần đang rất kích động.

-Là cao cấp Băng Chủng, Hoàng Dương Lục, Lý Dương, cậu quả thật là người rất may mắn!

Trương Vĩ dùng hai tay cầm một khối Phỉ Thúy trong suốt đi tới chỗ Lý Dương, ánh mắt của hắn khi nhìn Lý Dương chứa đầy sự phức tạp, những người khác thì bộc lộ sự hâm mộ và ghen tị không một chút che giấu.

-Đúng vậy, Lý tiên sinh lần này ở hiệp hội đồ tăng, hơn nữa còn là nguyên thạch do hội trưởng cung cấp, lần này hiệp hội Minh Dương chúng ta cũng được nở mày nở mặt rồi!

Cổ lão lớn tiếng cảm thán, lúc trước hắn tuy có nghe qua việc Lý Dương đồ tăng hai lần nhưng cũng không có cảm giác gì đặc biệt thể nhưng lần này thì khác hẳn, bây giờ ngay cả Cổ lão cũng có chút ghen tị và hâm mộ Lý Dương.

-Cảm ơn mấy vị, kỳ thật lúc trước vận may của tôi không được tốt lắm, một thời gian trước tôi còn suýt bị vắn thạch đập trúng, sau khi qua việc đó thì vận may của tôi đã tốt hơn một chút, việc của tôi có lẽ đúng như câ nói đạn nặn không chết tất có hậu phúc!

Lý Dương cười cười, hắn đã sớm chuẩn bị một lý do thỏa đáng, vận may tốt thì cũng cần một lý do, Lý Dương không khỏi có chút cười khở, vận khí tốt như vậy về sao hắn cần phải gặp nhiều lần nữa, dù sao thì cũng không có ai nghi ngờ là hắn có thể nhìn thấu những khối nguyên thạch, việc này đối với những người này mà nói thì không hề có chút hiện thực nào.

-Thì ra là như vậy, cũng không đúng, tôi có quen một số thương nhân cũng bị vắn thạch đập trúng, tôi có thấy họ có vận may như Lý lão đệ đâu, !

Vương Hạo Dân gật gật đầu, việc vắn thạch rơi xuống thành phố Minh Dương là một việc lớn nên hắn không thể không biết được.

-Có lẽ vận may của bọn họ chưa đến hoặc là bọn họ đã gặp may mắn rồi, chúng ta là người ngoài nên cũng không biết được!

Cổ lão gật đầu đồng ý, những người già như ông thường rất tin vào vận may, hơn nữa ông lại là người thích đồ thạch nên với cách nói của Lý Dương ông rất đồng tình

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

30. Chương 30: Bảo Bối Trong Đá Kê Chân. (2)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Mặc kệ, tôi tin tưởng Lý huynh đệ đang rất may mắn!

Vương Hạo Dân ra sức gật đầu, ánh mắt lại nhìn chằm chằm khối Phỉ Thúy trên tay Lý Dương, theo giá thị trường hiện nay, cả khối nguyên liệu này thấp nhất cũng có thể trị giá một trăm vạn, hơn nữa cái giá này vừa ra thì ngay lập tức có người tranh đoạt ngay.

- Ừm ừm Trương Vĩ đột nhiên ho nhẹ hai tiếng, hắn ngẩng đầu lên nhìn Vương Hạo Dân, lúc này Vương Hạo Dân cũng đang nhìn trộm Trương Vĩ, bốn mắt chạm nhau, cả hai lập tức hiểu ý đối phương.

Khối Phỉ Thúy này ai trong hai người cũng không thể nuốt một mình nổi, nếu vậy thì không bằng cùng nhau hợp tác mua nó. Cách duy nhất hiện nay là hai người hợp tác mua nó sau đó chia lại sau, nếu không trong khoảng thời gian ngắn bọn họ không ai có đủ tiền mặt để mua khối nguyên liệu này. Nếu không mua sớm một chút, bị những người khác biết trong tay Lý Dương có một khối Phỉ Thúy quý như vậy, thì của nhà Lý Dương nhất định sẽ bị chen lấn thô bạo, sau này còn muốn mua sẽ khó khăn nhiều nữa.

- Lý lão đệ, khối Phỉ Thúy này, tôi trả cậu tám trăm vạn, cậu thấy thế nào ?

Thấy ánh mắt của Trương Vĩ, Vương Hạo Dân mở miệng nói trước, hai người không hổ là bạn cùng lớn lên từ nhỏ, một ánh mắt là có thể hiểu ý nghĩ của đối phương.

- Tám trăm vạn ?

Tư Mã Lâm nói nhỏ một câu, sau đó mỉm cười nhìn Phỉ Thúy trong tay Lý Dương, không nói gì thêm.

Giá tám trăm vạn không hề thấp, nhưng lại không tương xứng với giá cả thị trường hiện nay, hiện nay thị trường Phỉ Thúy đang rất nóng, Phỉ Thúy cao cấp lại càng thiếu thốn, khối Phỉ Thúy trên tay Lý Dương này là loại cao cấp Bằng Chủng, có giá cao hơn tám trăm vạn không ít.

Tư Mã Lâm muốn tạo cảm tình với Lý Dương, nhưng lại không thể nói thẳng ra đắc tội với Trương Vĩ và Vương Hạo Dân, cũng chỉ có thể dùng cách rất âm thầm như vậy để biểu lộ một chút.

Cổ lão gật đầu, hẳn đã hiểu ý Tư Mã Lâm muốn biểu lộ, nếu bán tám trăm vạn, Trương Vĩ và Vương Hạo Dân cũng có thể kiếm được một khoản, chưa nói tới việc bán qua tay lời thêm một ít nữa.

Lý Dương lại không nghe ra ẩn ý trong lời của Tư Mã Lâm, sự chú ý của hắn đã bị khối Phỉ Thúy trên tay hấp dẫn, hình ảnh trong đầu dù sao cũng chỉ là hình ảnh lập thể, khác xa với việc dùng mắt thường nhìn trực tiếp, lúc này Lý Dương đang cẩn thận quan sát khối Phỉ Thúy xinh đẹp trên tay, khối giải ra lần trước ở Thanh Đảo hắn chưa nhìn rõ thì đã giao cho Trương Ứng.

- Đúng vậy , tám trăm vạn

Trương Vĩ cũng đồng ý, Lý Dương kinh ngạc nhìn hắn một cái, bọn họ đã có một thời gian dài quen biết nên rất hiểu ý nhau còn hắn thì chỉ vừa mới quen nên không nhìn ra bọn họ đã đạt được ý đồ hợp tác.

- Xin lỗi , Trương tổng

Lý Dương nhẹ nhàng lắc đầu, Trương Vĩ và Vương Hạo Dân đều hơi sững sờ , Vương Hạo Dân lại vội vã nói:

- Tám trăm năm mươi vạn

Vương Hạo Dân còn tưởng rằng Lý Dương không hài lòng với giá tiền, lại tăng giá lần nữa.

- Xin lỗi Vương tổng, không phải tôi có ý này

Lý Dương cười khổ lắc đầu, Vương Hạo Dân vội vàng nói tiếp :

- Chín trăm vạn, Lý lão đệ, hiện tiền mặt ta có thể lấy ra không nhiều lắm, nếu là chín trăm vạn cậu còn không hài lòng, tôi có thể đưa cậu thêm một số trang sức thành phẩm, bất kể là kim cương hay là vàng cậu cứ nói là được

Lý Dương cười khổ một tiếng:

- Thật xin lỗi, Vương tổng, ngài nên biết tôi là người của châu báu An Thị, thật ra thì hai khối Phỉ Thúy lần trước tôi đổ thẳng đã được công ty tôi thu mua, nếu để cho công ty biết tôi còn có nguyên liệu không bán cho công ty mình, e rằng bọn họ sẽ có ý kiến.

Trên mặt Lý Dương có chút áy náy, Trương Ứng đối với hắn rất tốt, Lý Dương cũng biết đem khối Phỉ Thúy cao cấp như vậy bán cho công ty mình cũng có lợi cho Trương Ứng, Vương Hạo Dân đối với hắn không tệ, nhưng dù sao cũng là người mới quen, chỉ có thể để lại cho người mình vậy.

- Là vậy, Lý tiên sinh, cậu yên tâm, cậu bán khối này cho chúng tôi, chúng tôi tuyệt đối sẽ không nói ra!

Trương Vĩ cuống lên, khi Vương Hạo Dân giành nói trước, Lý Dương hơi sững sốt, hắn lập tức hiểu được Vương Hạo Dân và Trương Vĩ đã liên hiệp với nhau, chẳng trách vừa rồi Trương Vĩ không ra giá, còn nói giúp Vương Hạo Dân.

- Đúng vậy, ta có thể bảo đảm tuyệt đối sẽ không nói ra, Cổ lão, Tư Mã Lâm, mọi người cũng sẽ không nói nhé!

Vương Hạo Dân cũng vội vàng bảo đảm, còn lôi Cổ lão và Tư Mã Lâm vào cuộc, Cổ lão và Tư Mã Lâm nhìn nhau, bất đắc dĩ cùng nhau gật đầu một cái.

- Thật xin lỗi, hay là như vậy đi, khối nhỏ này để cho ngài năm mươi vạn, còn khối lớn tôi vẫn cầm trở về công ty, tôi nghĩ may mắn của tôi sẽ không kết thúc nhanh như vậy, sau này cực được Phỉ Thúy, tôi nhất định ưu tiên cho các ngài, hai người thấy thế nào?

Lý Dương lại lắc đầu tiếp, hẳn thật đúng là không có lòng nào mà giải thích, phía dưới máy giải thạch vẫn còn có một khối Phỉ Thúy Pha Li Chủng chờ hẳn, bất kể như thế nào khối nguyên thạch kia hẳn cũng phải làm bằng được.

- Cao cấp Bằng Chủng, vận may thật là tốt!

Trương Vĩ cười khở lắc đầu, hẳn đã nhìn ra là Lý Dương thật sự không tính đến chuyện bán, nếu nói có thể thường xuyên gặp được vận may liên tục như vậy, Trương Vĩ không thể nào tin được, hẳn cực thạch mười mấy năm, Bằng Chủng cũng đã từng giải được, nhưng giải ra một khối cao cấp Phỉ Thúy lớn như vậy, lại hoàn chỉnh như vậy quả thực chưa từng có.

Trương Vĩ cũng không ngu, có thể làm ăn lớn như vậy thì hẳn cũng không phải là người đơn giản, nếu nói hẳn không cam lòng thì chắc chắn rồi, nhưng hẳn cũng sẽ không làm khó người khác. Đặc biệt khi Lý Dương lại là người của châu báu An Thị, Lý Dương đã tỏ rõ thái độ của mình, nếu cứ tiếp tục ép bức người, đối với hẳn mà nói cũng có ảnh hưởng không tốt, làm không tốt còn có thể bị châu báu An Thị răn mặt, sức ảnh hưởng của châu báu An Thị là rất lớn, một khi An thị châu báu liên hiệp với các bên cấp hàng cùng những đồng minh khác liên thủ hại hẳn, vậy thì hẳn quả là lợi ít hại nhiều.

Cho nên, sau khi nhìn thấy thái độ của Lý Dương Trương Vĩ đưa ra lựa chọn quyết đoán.

- Trương tổng ngài đừng mất lòng tin, lần trước khi tôi cực được loại cao cấp Bằng Chủng cũng có người đã nói như vậy, nhưng lần này không phải tôi vừa cực được một bằng chủng đó sao!

Lý Dương cũng nhìn thấu Trương Vĩ không cam lòng, lại mỉm cười nói.

- Được rồi, nếu Lý lão đệ một lòng nghĩ vì công ty mình, chúng tôi cũng không thể làm khó cậu nữa, thật ngưỡng mộ khi châu báu An Thị có cậu, Lý lão đệ, hay là cậu hãy nhảy sang chỗ của tôi này, An Thị đãi ngộ cậu như thế nào, ở đây tôi sẽ trả cho cậu gấp đôi, còn cho cậu vị trí phó tổng giám đốc nữa.

Vương Hạo Dân cũng nhìn ra tâm tư Lý Dương, có chút bất đắc dĩ nói. Đây là Vương Hạo Dân không mua được nguyên liệu liền muốn đào chân tường, Tư Mã Lâm lắc đầu cười cười, vào lúc này Lý Dương còn có thể nghĩ tới công ty của mình, hẳn lại dễ dàng bị đào đi như vậy sao.

Quả nhiên, Lý Dương cự tuyệt ý tốt của Vương Hạo Dân, điều này cũng nằm trong dự đoán của Tư Mã Lâm, Tư Mã Lâm càng cảm giác được con người Lý Dương này không tệ, tiềm lực lớn, đáng đầu tư.

Vương Hạo Dân là một người phóng khoáng, sau khi bị cự tuyệt lần nữa, trực tiếp viết một tờ chi phiếu năm mươi vạn tệ mua khối Phỉ Thúy nhỏ kia, có còn hơn không, nhưng Trương Vĩ làm chủ nhà mà không có cái gì cho nên chỉ có thể không ngừng lắc đầu cười khở .

- Trương tổng, không biết chỗ nào bán máy giải thạch thế?

Trầm tư một chút, Lý Dương quay sang hỏi Trương Vĩ, hẳn thật sự không nghĩ ra lý do gì đi mua một khối đá kê chân nên chỉ có thể đánh lạc hướng bằng máy giải thạch. Nếu hẳn trực tiếp nói muốn mua một khối đá kê chân không ai muốn mua, nói không chừng sẽ bị mấy người này hoài nghi, Lý Dương mới vừa mới thắng cực lớn như vậy, bây giờ lại gây ra việc khiến người khác chú ý là không nên, tuyệt đối không thể mạo hiểm.

- Nam Dương có bán, sao, cậu Lý muốn mua một bộ cho mình ư?

Trương Vĩ trả lời, mắt thì nhìn viên Phỉ Thúy đã được đóng gói, gặp được Phỉ Thúy quý như vậy nhưng không lấy được, thật là một sự tiếc nuối.

Lý Dương gật đầu nói:

- Đúng vậy, đã bị Trương tổng nhìn ra rồi, tôi không rành việc giải thạch lắm, nên tôi muốn mua một cái về luyện tập!

Trương Vĩ suy nghĩ một chút liền đáp:

- Máy này của tôi là bán tự động, mua ở Nam Dương có giá hơn ba vạn, còn có một loại máy giải thạch hoàn toàn tự động, chạy bằng dầu, loại máy giải thạch đó hơi đắt một chút, khoảng sáu bảy vạn một máy, ở đây chúng ta chắc chắn không mua được, e rằng phải đến bên Quảng Đông Vân Nam mới có!

- Trương tổng, ngài xem thế này có được không, tôi đưa mười vạn, ngài đem bộ máy giải thạch này cùng với tất cả số cực thạch trong sân bán cho tôi, để tôi về một mình luyện tay cho thật tốt!

Khi nói tới đây, nhịp tim Lý Dương không nhịn được có chút đập nhanh, mua được máy giải thạch, lại mua được tất cả cực thạch, tự nhiên có thể đem kia khối đá kê chân có chứa Pha Li Chứng mà không khiến cho bất cứ kẻ nào nghi ngờ.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

31. Chương 31: Bảo Bối Trong Đá Kê Chân. (3)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Dùng mười vạn mua máy giải thạch và tất cả những khối nguyên thạch trong sân?

Cổ lão và Tư Mã Lâm đều ngây ra đó, máy giải thạch trị giá hơn ba vạn, nhưng đó là khi còn mới, hơn nữa tất cả nguyên thạch trong sân cộng lại cũng không đáng ba vạn tệ, Lý Dương đưa mười vạn là rất nhiều rồi.

Cổ Lão và Tư Mã Lâm đều gật đầu cười mỉm, bọn họ nhận ra, đây là Lý Dương muốn bồi thường việc không bán khối Phỉ Thúy đó cho Trương Vĩ, cho dù nói như thế nào thì Vương Hạo Dân đã có được một khối nhỏ, mà Trương Vĩ lại không được gì cả.

- Lý tiên sinh muốn thành thạo máy giải thạch có thể thường xuyên đến chỗ tôi chơi, nguyên liệu trong sân này cậu cứ thoải mái giải cũng được!

Trương Vĩ sưng người một chút, nhưng liền phản ứng lại rất nhanh, suy nghĩ của hắn giống với Cổ lão và Tư Mã Lâm, cho rằng đây là Lý Dương cố ý bồi thường cho mình.

- Trương tổng, tôi rất nghiêm túc, thật ra thì tôi đã muốn mua cho mình một máy giải thạch từ lâu, nếu ngài đã có nó ở đây, thì xin hãy giúp tôi chuyện này đi!

Lý Dương lộ nét mặt thành khẩn, những lời này là hắn nói hoàn toàn thật lòng, quả thật là Lý Dương muốn mua cho mình một máy giải thạch đem về, như vậy sau này phát hiện nguyên thạch tốt hoàn toàn có thể mang về tự mình giải, tránh được việc lần nào cũng gây sự chú ý của người khác.

Trương Vĩ lắc lắc đầu, còn chưa kịp nói thì Tư Mã Lâm nói trước:

- Lão Trương, tôi thấy chi bằng cậu nhượng máy giải thạch này cho Lý tiên sinh, rồi cậu mua một máy mới, với năng lực của cậu thì chỉ vài ngày là có thể vận chuyển nó từ Nam Dương về tới đây thôi.

Trương Vĩ kinh ngạc liếc mắt nhìn Tư Mã Lâm, trong ấn tượng của Trương Vĩ, Tư Mã Lâm là một người rất kín kẽ, chưa từng ra mặt vì chuyện của người khác, không ngờ hôm nay hắn lại có thể nói giúp cho Lý Dương.

- Vậy cũng được, nhưng không cần đến mười vạn tệ, Lý tiên sinh muốn lấy thì sáu vạn tệ là đủ rồi, tất cả những nguyên thạch này đều là của Lý tiên sinh!

Trương Vĩ cũng là muốn cấp chút thể diện cho Tư Mã Lâm, Tư Mã Lâm rất kín kẽ, nhưng giao thiệp cũng rất rộng, rất nhiều lần Trương Vĩ đã phải nhờ quan hệ của Tư Mã Lâm để làm một số chuyện.

Thật ra Trương Vĩ vốn tính sẽ giới thiệu người bán máy giải thạch ở Nam Dương cho Lý Dương, nhưng Lý Dương khẳng định muốn cái máy giải thạch này của mình, còn cả Tư Mã Lâm nói đỡ, Trương Vĩ cũng đành nhượng bộ.

Lý Dương nén sự hưng phấn trong lòng, nói chậm chậm:

- Vậy thì đa tạ Trương tổng, cũng cảm ơn ngài, Tư Mã tiên sinh !

Tư Mã Lâm cười lắc đầu, không nói gì, hẳn không biết tại sao Lý Dương muốn mua máy giải thạch của Trương Vĩ, nhưng hẳn đã thấy khát vọng trong mắt Lý Dương, lúc này giúp hẳn một chút kiến thức, đối với Tư Mã Lâm mà nói cũng chẳng có khó khăn gì .

Thanh toán tiền xong, bộ máy giải thạch gồm một máy cắt thạch và một máy mài trong sân đã thuộc về Lý Dương, còn một đồng nguyên thạch kia, những thứ này đều cần dùng xe tải mới có thể đem đi, Lý Dương quét thẻ xong vội vàng liên lạc với Trương Ứng, để hẳn tìm giúp xe đem về, nhân tiện nói cho hẳn biết trong tay hẳn lại có một khối Băng Chủng Hoàng Dương Lục Phỉ Thúy.

Hơn nửa giờ sau, Trương Ứng liền mang một chiếc xe đến khu bên ngoài Cổ Thành, trên xe còn có mười mấy dân công, đây là Lý Dương cố ý dặn dò, không có những dân công này bọn họ không thể dịch chuyển nổi cái máy giải thạch và những nguyên thạch kia.

Lý Dương không ngờ là Trương Ứng và Trương Vĩ lại quen biết nhau, Tư Mã Lâm và Cổ lão còn nhiệt tình bắt tay Trương Ứng, Trương Ứng không nói chuyện nhiều với bọn họ mà giúp Lý Dương gọi người cùng nhau đem đồ ra khỏi xe .

Rất nhanh , toàn bộ đồ đã được đặt lên xe, phía dưới máy giải thạch tổng cộng có tám khối đá kê chân, đều là nguyên thạch tốt, nguyên thạch Phỉ Thúy rất cứng, làm đá kê chân vô cùng thích hợp.

Thấy Lý Dương cần cả những khối đá kê chân, bọn người Trương Vĩ đều cảm thấy rất kỳ quái, nhưng cũng không nói gì. Trương Vĩ đã gọi điện thoại liên lạc với bên Nam Dương để bọn họ gửi một bộ máy giải thạch mới đến đây, nhân tiện đem tới một xe nguyên thạch mới rẻ tới. Máy giải thạch mới và nguyên thạch Trương Vĩ mua hết sáu vạn , tổng thể mà nói trong giao dịch lần này Trương Vĩ không mất một đồng, còn kiếm được một chút , dù sao máy giải thạch đổi thành máy mới , số lượng nguyên thạch mới cũng lên đến cả trăm khối.

- Nhanh, nhanh, đem tới để tôi xem nào!

Xe của Trương Ứng cũng đậu ở bên ngoài, vừa lên xe Trương Ứng liền khẩn cấp giơ hai tay về phía Lý Dương, Lý Dương thì đang nhìn chằm chằm chiếc xe phía trước, xe đã khởi động rồi đi, phía trên còn có một khối cao cấp Thủy Tinh Chủng Đế Vương Lục Phỉ Thúy.

- Trương tổng, ngài dừng vội, mau đuổi theo chiếc xe đằng trước , nếu bọn họ trộm hết đồ của tôi, tôi mất rất lớn đấy!

Chiếc xe từ từ đi khuất tầm mắt của Lý Dương, Lý Dương cũng nóng lòng, khó khăn lắm mới lấy được khối Phỉ Thúy cao cấp nhất đó về tay, nếu để mất hẳn không học máu mới lạ , lúc đó tổn thất sẽ rất lớn , đáng tiếc là Trương Ứng không biết điều này, không ai biết được sự tồn tại của khối cao cấp Thủy Tinh Chủng Đế Vương Lục kia.

- Cậu yên tâm, chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra , tôi quen tài xế lái xe, trước kia hẳn đã chở cho chúng ta không ít đồ, mau, dừng phí lời, cao cấp Băng Chủng mà cậu nói đâu, mau lấy ra cho tôi xem nào!

Trương Ứng vội thúc giục, Lý Dương gấp gáp thì hẳn cũng gấp gáp vậy , chẳng qua là nguyên nhân hai người gấp gáp không giống nhau thôi.

- Không phải cậu là dùng lý do này cố ý gạt tôi chứ!

Thấy Lý Dương chậm chạp không lấy Phỉ Thúy ra, ánh mắt Trương Ứng bắt đầu trở nên hoài nghi, Trương Ứng lập tức nhíu mày:

- Không đúng, vừa rồi Cổ lão cũng nói cậu đồ thắng, Cổ lão tuyệt đối không lừa với cậu để lừa tôi!

- Đưa ngay , tôi dám lừa ngài sao, ngài là cấp trên của tôi mà!

Lý Dương cười khổ, hẳn đưa cái hộp đựng Phỉ Thúy cho Trương Ứng, Trương Ứng nhận lấy cái hộp liền vội vàng mở ra, Thủy Tinh Chủng Đế Vương Lục xuất hiện ra trước mặt Trương Ứng.

- Tuyệt, tuyệt, thật đẹp, cậu được đấy!

Trương Ứng cầm khối Phỉ Thúy hưng phấn mà hét lớn, loại Băng Chủng này chỉ kém Thủy Tinh Chủng một chút, khối Băng Chủng này mặc dù không sánh bằng khối Băng Chủng mà lần trước Lý Dương đồ thắng ở Thanh Đảo, nhưng nó là một khối to, giá trị của nó cao hơn khối lần trước rất nhiều.

Trương Ứng đang hưng phấn, Lý Dương cười khổ nhắc nhở:

- Trương giám đốc, đồ thì ngài cũng nhìn thấy rồi, chúng ta nên đi thôi, tôi còn phải đi thuê phòng để máy giải thạch của tôi nữa!

- Ủ, đi, đi thôi!

Trương Ứng cười ha ha đánh xe đi, lúc rời đi còn liếc mắt nhìn Lý Dương, vận khí của Lý Dương quả là đáng nể thật, vốn tưởng rằng trở về Minh Dương hẳn không tiếp xúc được với cực thạch, không ngờ nơi cực thạch duy nhất trong thành phố hẳn lại tìm ra nhanh như vậy, lại còn đồ thắng ở nơi này lần nữa, hơn nữa lại là thắng lớn.

Đầu Lý Dương lúc này lại đang tựa trên cửa sổ xe, hẳn không nghĩ nhiều về khối Băng Chủng này, đầu óc hẳn đều nghĩ về khối Thủy Tinh Chủng Đế Vương Lục trên xe kia, hẳn hận một nỗi ngay bây giờ không bay tới đó được.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

32. Chương 32: Bảo Bối Trong Đá Kê Chân. (4)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Khi Lý Dương về tới ký túc xá đã là bốn giờ năm mươi phút chiều, ở trên xe Trương Ứng đã dùng điện thoại di động chụp hình gửi về tổng công ty, chỉ sau mười phút tổng công ty đã trả lời, lập tức ra giá mười triệu mua lại khối Phỉ Thúy này, đồng thời còn thưởng cho Trương Ứng mười vạn.

Hơn nữa, phía tổng công ty lập tức đặt vé máy bay phái nhân viên bảo vệ của công ty đến Minh Dương lấy hàng, từ hành động này có thể thấy sự quan tâm của châu báu An Thị đối với khối Phỉ Thúy này, đồng thời cũng chứng minh rằng thị trường Phỉ Thúy trong nước đã nóng đến mức tương đối trầm trọng.

Trương Ứng đang bận, Lý Dương cũng đang bận, ký túc xá mà công ty cấp cho hẳn là chung cư nên căn bản không thể đặt nổi cái máy giải thạch khổng lồ này, Lý Dương lại thuê một cái sân nhỏ gần đó, đợi đến lúc những công nhân kia đem máy giải thạch và nguyên thạch tới cũng đã bảy giờ tối.

Lý Dương lén bỏ khối đá kê chân đầy bùn đất vào trong túi, lúc này mới yên tâm đi gọi những người kia đến giúp.

Một chiếc xe tải, mười ba công nhân, Lý Dương trả tiền thù lao cho bọn họ là hai ngàn nguyên, tiền thuê xe chỉ có hai trăm, những công nhân bốc vác mỗi người một trăm, còn thừa thì để cho bọn họ đi ăn cơm tối, coi như là Lý Dương cảm ơn bọn họ vì giúp mình lâu như vậy.

Trở lại ký túc xá của công ty, Lý Dương lập tức vào phòng vệ sinh, móc khối đá kê chân trong túi ra rửa thật sạch, nguyên thạch chỉ to bằng nửa bàn tay nên rửa rất đơn giản, chỉ chốc lát liền lộ ra dáng vẻ thật của nó.

- Nếu không phải tao, e rằng sẽ chẳng có ai phát hiện ra giá trị của mày đâu!

Nhìn từ phía nào khối nguyên thạch này cũng có vẻ là nguyên thạch chất lượng cực kỳ kém, Lý Dương nặng nề thở dài nói, cho dù là người không hiểu về cực thạch, nhìn thấy vẻ bề ngoài kém như vậy cũng sẽ chẳng thèm để ý.

Thứ nhất, khối nguyên liệu này rất nhỏ, quá lắm cũng chỉ tới một cân, hình bầu dục, có một mặt đã bị cắt.

Tiếp theo, trên mặt cắt lộ ra vết đuôi ngựa, ở dưới lớp vỏ còn có một lớp màu xanh xám rất rõ, lớp xanh xám trên khối đá rất dễ bị nhìn nhầm thành màu xanh, nhưng khối nguyên liệu này biểu hiện quá rõ ràng, ngay cả Lý Dương là người mới trong nghề cũng nhìn ra nó là phế phẩm, cộng thêm cái vết đuôi ngựa ngựa mất kia. Bất kỳ một người chơi cược thạch nào cũng không muốn lãng phí thời gian và sức lực vào viên đá này. Giống như lời Lý Dương nói với chính mình, nếu không phải là hần, không ai phát hiện ra giá trị đích thực của khối nguyên liệu này.

- Ping pong!

Lý Dương đang ca thán, tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên, Lý Dương cẩn thận đặt khối nguyên liệu vào tủ treo quần áo trong phòng ngủ, rồi mới đi mở cửa.

Có thể tới nhà Lý Dương vào lúc này chỉ có Trương Ứng, cửa mở, quả nhiên là Trương Ứng đang đứng ngoài, hần đã đem khối cao cấp Băng Chủng Phỉ Thúy mà Lý Dương đưa cho hần tạm thời khóa vào rương bảo hiểm của công ty. Tiền tổng công ty chuyển tới cũng được hần trực tiếp chuyển vào tài khoản của Lý Dương. Lúc này Lý Dương còn chưa biết trong tài khoản của hần đã có thêm mười triệu

Mặt Trương Ứng đầy nét cười, hần nói:

- Còn không đi ăn cơm, tiểu tử cậu hôm nay lại kiếm được một triệu, cậu nói đi, chuẩn bị mời đi đâu ăn đây!

Lý Dương cười cười:

- Không thành vấn đề, chúng ta đến nhà hàng Vương Triều, gọi tất cả người trong công ty nữa, từ khi tôi làm trợ lý còn chưa mời mọi người ăn một bữa tử tế!

So với Trương Vĩ và Vương Hạo Dân, công ty châu báu An Thị quả là hào phóng hơn nhiều, họ trực tiếp trả cho Lý Dương giá cao, cái giá mười triệu là rất tương xứng với giá thị trường hiện nay.

Đối với nhân viên có thể nghỉ vì công ty, tổng công ty tuyệt đối sẽ không bạc đãi.

Thấy Lý Dương sáng khoái hưởng ứng, Trương Ứng lắc đầu cười cười, trong lòng cũng rất bá phúc vận may của Lý Dương, mới có mấy ngày, nhờ cược thạch Lý Dương đã kiếm được nhiều hơn tài sản của hần, hần làm việc ở châu báu An Thị lâu năm như vậy, lại làm lãnh đạo cao cấp mấy năm, cũng chỉ tích góp được mấy triệu mà thôi.

.....

Nhà hàng Vương Triều là một nhà hàng lớn mới mở ở thành phố Minh Dương, xét về cấp bậc mà nói tuyệt đối là hạng nhất nhì, trừ Ngô Hiểu Ly vẫn còn nghỉ phép, tất cả nhân viên công ty đều được Trương Ứng gọi tới đây. Trương Ứng vốn định gọi điện thoại cho Ngô Hiểu Ly, nhưng sau đó lại suy nghĩ một chút rồi thôi, Ngô Hiểu Ly là con gái, trải qua chuyện như vậy chỉ e không hồi phục nhanh như Lý Dương, lúc này tốt nhất không nên quấy rầy cô ấy.

Trên bàn ăn vô cùng náo nhiệt, tửu lượng khá như Lý Dương cuối cùng cũng phải nhờ Trương Ứng đưa về nhà trong tình trạng say, người tửu lượng cao hơn nữa cũng không chịu nổi khi bị nhiều người như vậy chuốc rượu, nhân viên trong công ty đã sớm nghe nói ở Thanh Đảo, Lý Dương cược thạch kiếm được hơn một trăm vạn, hôm nay lại kiếm được mười triệu, ghen tỵ và tức giận bọn họ không chuốc rượu Lý Dương mới là lạ.

- Đau đầu quá!

Sáng sớm ngày hôm sau, Lý Dương ôm đầu đi uống nước, cổ họng của hần khó chịu giống như là nhét một lớp giấy bên trong khó nói ra tiếng, đầu thì có cảm giác như bị kim châm.

Cũng không để ý nước trong bình lọc lạnh như băng, Lý Dương uống liền một mạch hai cốc lớn, nước lạnh như băng vào đến bụng dường như làm cho cái bụng trống đang cồn cào dễ chịu hơn một chút, Lý Dương nghiêng đầu nằm trên ghế sofa, nét đau khổ đầy trên mặt.

- Khó chịu thật!

Thứ bọn họ uống ngày hôm qua chính là rượu Ngũ Lương mấy trăm một chai , vốn không phải rượu ngon nhất, nhưng cũng không vì thế mà có thể uống nhiều hơn, ngày hôm qua chắc chắn là Lý Dương uống nhiều nhất, chính vì vậy nên sáng hôm nay đầu hắn đau như búa bổ vậy.

Lý Dương ôm cái đầu đang đau nhức mà rên rỉ, hắn hồi hận ngày hôm qua cậy mình mạnh mà không từ chối ai tới mời rượu cả, hắn ước chừng ít nhất cũng đã uống hết một chai rượu Ngũ Lương, nhiều gấp đôi tửu lượng bình thường của hắn, không nhức đầu mới là lạ.

Lý Dương không nhận được xoa hai tay, cảm giác đau đầu thật không dễ chịu, giờ hắn rất muốn biết có phải trong đầu thật sự có thứ gì chọc vào hay không.

Hình lập thể lại xuất hiện lần nữa, Lý Dương dồn hết sự tập trung vào bản thân, mỗi một mạch máu, mỗi một khí quan tất cả đều hiện rõ trong ý thức.

- Ý?

Lý Dương đột hơi nhiên sững sốt, thoáng nhìn đúng là hắn phát hiện ra gì đó, trong huyết dịch có một loại chất màu trắng đặc biệt di động theo huyết dịch, khi chất màu trắng này đi qua đầu đã đi sâu vào bên trong một chút, đây là hiện tượng trước đây hắn chưa từng thấy.

- Chẳng lẽ là những thứ màu trắng này giở trò quỷ quái ư?

Lý Dương nghĩ trong lòng, theo bản năng dồn hết sự tập trung vào chất màu trắng này.

Đột nhiên, Lý Dương lại ngồi ngậy ra đó, cái sợi kia vẫn lẳng lặng nổi những sợi màu đen vào hai bên cơ biến thành từng sợi màu đen rất nhỏ, toàn thân dường như cũng bị những sợi màu đen đó bao bọc, sau đó những sợi màu đen này lại trở về vị trí cũ, còn những chất màu trắng thần bí kia hoàn toàn biến mất.

Sự đau đầu của Lý Dương cũng đã biến mất, lúc này thân thể của hắn không còn chút nào sự khó chịu của rượu nữa.

Lý Dương ngơ ngác ngồi trên ghế sofa, cho đến khi hắn cảm thấy chóng mặt hắn mới định thần lại, một Lý Dương rất bình tĩnh khi có chuyện cũng phải kinh ngạc trước sự việc bất khả kháng này, việc này còn kinh ngạc hơn cả lúc hắn mới phát hiện năng lực đặc biệt.

- Thôi, sau này hãy tính, sẽ có ngày chân tướng rõ ràng!

Lý Dương lắc đầu, những thứ khoa học cũng không thể lý giải được như thế này hắn càng không hiểu, như khi mới phát hiện ra năng lực đặc biệt, nghĩ không ra Lý Dương cũng không thêm nghĩ nữa, ít nhất cho đến bây giờ kết quả của những chuyện kỳ quái này không gây ảnh hưởng đến hắn.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

33. Chương 33: Bảo Bối Trong Đá Kê Chân. (5)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Phòng Lý Dương thuê ở cạnh chung cư hắn đang ở, là một khu nhỏ tương đối cũ, bởi vì là sân của hộ gia đình, cho nên vẫn chưa được sửa chữa lại, cũng chỉ có khu nhỏ như vậy mới có thể có một khu vườn lớn ở tầng một. Phòng Lý Dương thuê ở tầng một, còn mấy mài đặt ở trong sân .

Không còn sự khó chịu của rượu, Lý Dương lập tức mang theo vài cuốn sách tới đây. Hôm nay chủ nhật không đi làm, hắn muốn thành thạo quy trình của mấy giải thạch.

Trước khi đi Lý Dương còn cố ý lên mạng tra tư liệu về Thủy Tinh Chung Đế Vương Lục, Thủy Tinh Chung Phỉ Thúy mặc dù hiếm thấy, nhưng cũng không phải không bao giờ thấy, triển lãm châu báu ở Thanh Đảo đã bán ra vài món đồ trang sức Thủy Tinh Chung Phỉ Thúy. Tương tự, Đế Vương Lục cũng có thấy. Tại triển lãm châu báu ở Thanh Đảo cũng có ghi chép vài giao dịch.

Nhưng, kết hợp hai loại Thủy Tinh Chung và Đế Vương Lục thì vô cùng hiếm, những người giải ra được Phỉ Thúy như thế này đều đếm được trên đầu ngón tay. Thậm chí, rất nhiều người chơi Phỉ Thúy cả đời cũng không nhìn thấy Phỉ Thúy như vậy.

Qua so sánh, Lý Dương đã hoàn toàn có thể xác định, bên trong khối đá kê chân mà dáng vẻ bề ngoài làm cho người ta không muốn thấy lần thứ hai kia là Thủy Tinh Chung Đế Vương Lục trăm năm khó thấy, là một trong những Phỉ Thúy cao cấp nhất, trên mạng cũng không thể tra nổi giá trị của nó, bản thân Lý Dương cũng không tính được. Nhưng Lý Dương có thể cảm nhận được, Phỉ Thúy cao cấp như thế này, tuyệt đối không thấp hơn so với khối hắc vừa bán.

Nói đúng ra, lần này Trương Vĩ mất lớn, đích thân tới mời Lý Dương, sau đó hai món đồ quý nhất của hắn đều trở thành của Lý Dương.

Lý Dương dành cả buổi sáng để so sánh những thứ trong sách với những nguyên thạch, tới chiều hắn mới nối điện bắt đầu giải thạch, trước tiên là giải những nguyên thạch mới, những nguyên thạch này rất hợp để hắn luyện tay, trước khi thuần thục việc giải thạch Lý Dương chưa muốn giải khối đá kê chân đang ở trong túi hắn.

Có một máy giải thạch thật tiện, cả buổi chiều Lý Dương ở đây dùng dao giải thạch, thuần thục hơn nhiều so với lúc ở nhà Trương Vĩ.

Ngày hôm sau Lý Dương không đi làm, xin Trương Ứng cho nghỉ mấy ngày, Lý Dương xin nghỉ Trương Ứng không hỏi một tiếng lập tức phê chuẩn, bây giờ Trương Ứng là một người phụ trách được cấp trên rất quan tâm, liên tục mua cho công ty mấy khối cao cấp Phỉ Thúy, đặc biệt là khối cao cấp Băng Chung ngày hôm qua, hóa giải một phần áp lực về Phỉ Thúy cho tổng công ty, khiến lãnh đạo có ấn tượng tốt đẹp và sâu sắc hơn đối với Trương Ứng, không chỉ có thông báo khen ngợi hắn, còn trực tiếp thưởng mười vạn nguyên.

Tất cả những điều này, đều là Lý Dương mang đến cho hắn, chuyện nhỏ như xin nghỉ dĩ nhiên không vấn đề gì.

Hai ngày liên tiếp, Lý Dương đã giải xong hết hơn bốn mươi khối nguyên liệu, hắn vứt luôn những khối bề mặt không đẹp, những khối giá trị một chút hắn mang về chung cư, những thứ này không đáng giá lắm, nhưng cộng lại cũng được chút tiền, có bằng con muỗi cũng là có, Lý Dương không muốn lãng phí cho dù là rẻ cỡ mới mọc.

Ngày thứ ba, Lý Dương giải nốt bảy khối đá kê chân còn lại, đến lúc trong sân không còn một khối nguyên liệu nào Lý Dương mới bắt đầu giải khối Thủy Tinh Chung Đế Vương Lục kia. Bây giờ Lý Dương thành thạo việc giải thạch hơn nhiều. So với trước kia quả là một trời một vực, so với Tư Mã Lâm cũng không chênh lệch nhiều, giải hơn năm mươi khối trong ba ngày, người gốc hơn nữa cũng phải thuần thục.

Khối nguyên thạch chỉ bằng nửa bàn tay được Lý Dương cẩn thận đặt lên máy cắt, Lý Dương còn cố ý dùng năng lực đặc biệt quan sát thêm lần nữa, xác định không có vấn đề gì mới hạ dao, Thủy Tinh Chung Đế Vương Lục, cắt đi một chút xíu cũng là tổn thất.

Lần này Lý Dương giải thạch mất hơn một giờ đồng hồ, từng bước đều cẩn thận vô cùng, thậm chí Lý Dương còn cảm giác nếu mình làm ảnh hưởng đến Phỉ Thúy bên trong thì mình chính là tội phạm.

Đợi sau khi giải xong hết, Lý Dương mới cầm khối Phỉ Thúy mà đứng cười trong sân, chất ngọc trong suốt kèm theo màu lục, không chút tỳ vết, phẳng phất một cảm giác thần tiên không tồn tại giữa nhân gian, khiến người ta không dám coi thường.

- Đẹp tuyệt, không hổ là Đế Vương của Phỉ Thúy!

Nhìn về phía ánh mặt trời, Lý Dương thở một hơi dài nói, vốn định bán khối Phỉ Thúy này cho công ty nhưng trong nháy mắt Lý Dương đã thay đổi chủ ý. Hắn muốn giữ lại khối Phỉ Thúy này cho mình, lo sợ ai đó nhìn thấy nó cũng sẽ nảy ra suy nghĩ giống hắn.

- Đáng tiếc mình không biết khắc thạch, nếu không sẽ khắc thành một sợi dây chuyền sau đó lưu lại làm đồ gia bảo!

Rất lâu sau, Lý Dương mới lưu luyến đặt khối Thủy Tinh Chủng Đế Vương Lục Phỉ Thúy vào tận túi trong, nếu không muốn bán khối Phỉ Thúy này thì cũng không cần đưa cho Trương Ứng xem, hưởng hồ hêm qua mình mới cực thắng một lần, hôm nay lại cầm khối cao cấp nhất Phỉ Thúy đi, không biết Trương Ứng sẽ nghĩ thế nào.

Lôi điện thoại ra, nhìn đồng hồ, lúc này Lý Dương mới đóng cửa lại trở về chung cư. Phòng này quá cũ rồi, nếu không Lý Dương cũng muốn chuyển hẳn tới đây ở.

Về phòng, Lý Dương cất cẩn thận khối Phỉ Thúy mới yên tâm xuống nhà, khối Phỉ Thúy cao cấp nhất đã giải xong, hẳn cũng nên đi kiểm tra thẻ ngân hàng của mình, mấy hôm trước Trương Ứng nói cho hẳn biết công ty đã cho hẳn mười triệu, cho tới bây giờ hẳn vẫn chưa đi kiểm tra tài khoản.

Thấy một chuỗi các con số, Lý Dương hài lòng rút thẻ ngân hàng của mình ra, mười triệu và một triệu chắc chắn khiến người ta có cảm giác không giống nhau, chẳng qua là tăng thêm như vậy một con số, nhưng trên màn hình ATM hiển thị lên thì cảm giác sẽ tăng lên rất nhiều.

Tổng tài sản của Lý Dương giờ đã đạt đến hơn mười một triệu, số tiền này để mua biệt thự cao cấp nhất ở Minh Dương thì còn thiếu một chút. Nhưng mua một biệt thự hạng trung và mua một chiếc xe tốt thì thoải mái, chuyện mua nhà mua xe là chuyện là nên nghĩ tới.

- Lý Dương !

Lý Dương vừa rút thẻ ra, sau lưng hẳn vang lên âm thanh chát chúa, Lý Dương quay đầu lại thì thấy Ngô Hiểu Ly, người rất lâu không gặp đang đứng phía sau hẳn.

- Hiểu Ly!

Thấy Ngô Hiểu Ly, Lý Dương cũng rất kinh ngạc, chuyện ở Thanh Đảo đã qua đi hơn một tuần, vì không liên lạc, Ngô Hiểu Ly hồi phục thế nào Lý Dương cũng không rõ.

Nhưng thấy Ngô Hiểu Ly mỉm cười đứng trước mặt, lại mặc một bộ quần áo rất đẹp, rất trẻ trung, Lý Dương cũng có thể đoán được nàng hồi phục không không đến nỗi nào, hôm nay ra ngoài cũng là đến siêu thị mua đồ, bớt ATM mà Lý Dương tra tài khoản nằm cạnh một siêu thị lớn.

- Không ngờ cô đã quay lại rồi a? Tôi còn tưởng rằng tôi hồi phục nhanh hơn cô!

Ngô Hiểu Ly cười cười, nhìn khuôn mặt tươi cười của Ngô Hiểu Ly, Lý Dương lại thấy không quen, trước đây cô gái cứng đầu này vẫn hay chống lại mình, đột nhiên thay đổi như là biến thành người khác vậy.

- Tôi cũng là vừa quay lại, nếu không phải là ở nhà chán quá tôi định sang năm mới quay lại!

Lý Dương cười nói, móc điện thoại từ ra, vừa mới nói chuyện điện thoại di động trong túi reo lên.

- Tôi nhận điện thoại đã nhé!

Lý Dương chào hỏi Ngô Hiểu Ly, sau đó nghe điện thoại, là điện thoại từ nhà gọi tới, nhưng cũng là số của chị dâu Phương Thục Cẩm, Phương Thục Cẩm rất ít khi gọi điện thoại cho Lý Dương.

- Dương Dương, không xong rồi, trong nhà đã xảy ra chuyện, cậu mau về đi!

Vừa bắt máy, Lý Dương bỗng sững sờ, điện thoại bên kia là tiếng la khóc của Phương Thục Cẩm, hơn nữa Lý Dương còn nghe thấy một số tiếng ồn xung quanh.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

34. Chương 34: Bảo Bối Trong Đá Kê Chân. (2)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Chị dâu, chị đừng vội, em sẽ về, trước tiên chị nói cho em rốt cuộc trong nhà làm sao ?

Lý Dương vội vàng hỏi một câu, sắc mặt đã dần trở nên rất khó coi, từ tiếng của Phương Thục Cầm là có thể đoán ra lần này trong nhà khẳng định xảy ra chuyện lớn, nếu không chị sẽ không lo lắng như vậy.

Chầm chậm, Phương Thục Cầm vừa khóc vừa kể chuyện cho Lý Dương nghe, Lý Dương chau mày, trong nhà quả thật đã xảy ra chuyện, thậm chí không phải chuyện nhỏ.

- Lý Dương, đã xảy ra chuyện gì ?

Thấy Lý Dương cúp điện thoại, Ngô Hiểu Ly đứng cạnh vội vàng hỏi.

- Hiểu Ly, xin lỗi, nhà tôi xảy ra chút chuyện, bây giờ tôi muốn về ngay, hôm khác tôi sẽ kể cho cô!

Lý Dương lắc đầu, nói xong cũng bước nhanh ra ngoài, hẳn muốn bắt taxi về nhà, từ Minh Dương về đến nhà nhanh nhất cũng mất một giờ đồng hồ.

- Đợi chút, Lý Dương tôi đưa cậu đi, chúng ta đi tốc độ cao, sẽ nhanh hơn một chút!

Ngô Hiểu Ly ở sau lưng vừa đuổi kịp, Lý Dương kinh ngạc nhìn cô một cái, biết là Ngô Hiểu Ly là người hay trở mặt, nhưng Ngô Hiểu Ly chưa bao giờ đối xử với mình như vậy.

- Được, cảm ơn cô, khi quay lại tôi nhất định sẽ hậu tạ!

Suy nghĩ một chút Lý Dương liền gật đầu đồng ý, chuyện trong nhà rất gấp, để cho Ngô Hiểu Ly đưa mình đi quả thật có thể tiết kiệm chút thời gian, đi đường cao tốc về đến nhà chỉ cần năm mươi phút, nếu nhanh bốn mươi phút là có thể về đến nhà.

Xe con của Ngô Hiểu Ly đỗ bên cạnh siêu thị, Ngô Hiểu Ly cũng lái nhanh ra ngoài, dường như cô cũng hiểu được tâm trạng lo lắng của Lý Dương lúc này.

Ngô Hiểu Ly lái xe rất nhanh, ở trong thành phố mà lái tốc độ này là rất nguy hiểm, nhưng cũng may bây giờ không phải là giờ tan sở cao điểm, trên đường cũng rất may không có đèn đỏ, không bao lâu sau xe đã qua trạm thu phí vào đường cao tốc.

Cao tốc từ Minh Dương đến Lật Thành là đường cho xe tốc độ cao, Ngô Hiểu Ly liền tăng ga đến vạch một trăm năm mươi, Lý Dương cảm kích nhìn cô, nhưng vẫn nhắc cô chậm một chút, sắc mặt Ngô Hiểu Ly thoát nhìn rất căng thẳng, hiển nhiên là chưa bao giờ lái xe nhanh như vậy.

Nhìn hàng rào cao tốc bay qua bên ngoài cửa sổ, chân mày đang nhíu chặt của Lý Dương chưa hề giãn ra, trong điện thoại Phương Thục Cầm cũng không nói cặn kẽ, nhưng đã làm cho Lý Dương hiểu đại khái.

Chuyện là, anh của Lý Dương là Lý Thành muốn hoàn thành việc xây dựng trường học sớm một chút trong năm sau, đã mời đội thi công làm móng trong năm, gần đây cả thành phố Minh Dương cũng không có mưa tuyết, nhiệt độ cũng vẫn luôn ở trên 0, điều kiện này làm móng cũng không phải là không được.

Vấn đề chính là ở chỗ làm móng, xế chiều hôm nay, người đào móng đã đào ra một ngôi mộ cổ, trong mộ còn có lượng lớn tiền đồng và một ít tiền bạc, lúc ấy vợ chồng Lý Thành đang ở hiện trường, lập tức yêu cầu công nhân lấp lại mộ cổ, chờ đợi cơ quan liên quan xử lý.

Vợ chồng Lý Thành đều là người có văn hóa, biết những thứ đồ này đều là di sản, là thuộc về quốc gia đích, lúc ấy bọn họ cũng không có ý nghĩ khác, chỉ là muốn giao đồ vật cho quốc gia.

Đáng tiếc, đám công nhân lại nghĩ khác bọn họ, sau khi Lý Thành gọi điện thoại cho bộ công an và cục di sản, một công nhân to gan tự nhiên dẫn đầu khởi xướng việc cướp đồ trong mộ cổ, hẳn cướp được, những người khác sớm đã có ý nghĩ cướp đồ cũng làm theo, không bao lâu đã cướp sạch đồ trong mộ cổ.

Vợ chồng Lý Thành thấy vậy đều lo lắng, Lý Thành chạy đến ngăn cản, kết quả bị mấy công nhân đẩy ngã xuống đất, công nhân đang vội vã cướp đồ căn bản không thêm để ý dưới chân có người hay không, kết quả Lý Thành bị những người này dẫm đạp đến mức hôn mê ở hiện trường, giờ đã đưa vào bệnh viện, lúc Phương Thục Cầm gọi điện thoại cho Lý Dương chính là đang ở bệnh viện.

Bây giờ, dẫu dùng cho việc xây trường học của bọn họ đào thấy mộ cổ thì chắc chắn không thể tiếp tục thi công, thậm chí có thể ảnh hưởng đến công trình năm sau, nhưng điều này không phải là quan trọng nhất, Lý Dương lo lắng nhất bây giờ chính là thương tích của Lý Thành, thương tích của việc bị dẫm đạp đối với

con người có thể nói là rất lớn, hàng năm trên toàn thế giới có rất nhiều nơi có chuyện người bị dẫm đạp chết.

- Lý Dương, chúng ta chạy hướng nào!

Lý Dương đang suy nghĩ, Ngô Hiểu Ly đột nhiên nói với hắn một câu, Lý Dương mới phát hiện bọn họ đã ra khỏi trạm thu phí cao tốc, vừa rồi Lý Dương suy nghĩ quá nhập tâm, thậm chí ngay cả nộp tiền qua trạm cũng không biết.

- Xin lỗi

Lý Dương áy náy lắc đầu, nhìn đồng hồ, từ lúc hắn nhận điện thoại của Phương Thục Cẩm cách đây đã nửa giờ, tốc độ có thể nói vô cùng nhanh.

Cao tốc từ Minh Dương đến huyện Lật Thành là năm mươi bốn cây số, bọn họ ra khỏi thành phố cũng phải chừng mười phút đồng hồ, hơn năm mươi cây số này chỉ mất có hai mươi phút là tới, đối với một cô gái mà nói đi nhanh như vậy thật là không dễ.

- Không sao, trong nhà của cậu có việc gấp, tôi có thể hiểu được!

Ngô Hiểu Ly lắc đầu cười, lại nói tiếp:

- Tôi đã tới huyện Lật Thành rất nhiều lần, không lạ gì nơi này, cậu nói cho tôi biết đi đâu là được!

- Chúng ta đến trước bệnh viện Nhân Dân!

Lý Dương gật đầu, lúc này hắn cũng không khách sáo với Ngô Hiểu Ly, hắn lo lắng hơn nhất lúc này chính là thương tích của Lý Thành.

Bảy tám phút sau, xe của Ngô Hiểu Ly dừng tại bãi đỗ xe bệnh viện Nhân Dân huyện Lật Thành, Lý Dương xuống xe gọi điện thoại, sau đó cùng Ngô Hiểu Ly chạy vào phòng phẫu thuật, Lý Thành vẫn đang cấp cứu.

Ngoài phòng phẫu thuật, mẹ hắn và Phương Thục Cẩm đều đỏ mắt ngồi ở trên ghế phía ngoài, Lý Quân Sơn thì không ngừng đi đi lại lại, sau khi Phương Thục Cẩm gọi điện thoại cho Lý Dương liền gọi điện thoại cho cha mẹ. Sau khi xảy ra chuyện, người chị nghĩ tới trước tiên chính là Lý Dương, điện thoại cho Lý Dương xong mới nhớ ra cần thời gian Lý Dương mới về nhà được, lúc này mới vội vàng báo cho cha mẹ.

- Không sao, chắc chắn không sao đâu!

Lý Dương còn chưa nói, Lý Quân Sơn nói với Lý Dương trước, Lý Dương hơi sửng sốt, lập tức hiểu được đây là cha quá lo lắng cho anh, cho nên thấy mình, chẳng nghĩ ngợi gì liền nói điều trong lòng vẫn đang nghĩ.

- Ba, chắc chắn anh không sao!

Lý Dương tiến lên kéo cánh tay cha, Lý Quân Sơn vừa định nói, cửa phòng phẫu thuật liền mở ra, mấy người đều vội vàng chen lấn trước tới mặt bác sỹ.

- Cũng may cấp cứu kịp thời, bệnh nhân giờ đã thoát khỏi nguy hiểm!

Bác sỹ nói câu đầu tiên đã khiến mọi người thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt căng thẳng của Lý Dương cũng giãn ra.

- Nhưng vì mới hút hết máu tụ trong bụng bệnh nhân, cho nên trong khoảng thời gian ngắn sẽ không tỉnh, trước mắt còn cần thời gian ngắn theo dõi trong phòng hồi sức, ai đó trong mọi người đi làm thủ tục nhập viện đi!

Bác sỹ nói xong liền đi trước, Phương Thục Cẩm và mẹ lại ôm nhau khóc, lo lắng lâu như vậy, rốt cục cũng yên tâm.

Trên mặt Lý Quân Sơn cũng biểu lộ một chút xúc động, Lý Dương vội nhờ Ngô Hiểu Ly chăm sóc cha mẹ, đi theo bác sỹ làm thủ tục nhập viện, bộ dạng cha mẹ và chị dâu bây giờ không thích hợp đi làm những chuyện này.

Vừa rồi lúc vào viện Phương Thục Cẩm đã đặt một vạn đồng, Lý Dương vừa nộp thêm hai vạn đồng, phòng hồi sức là phòng ICU (phòng đặc biệt), chi phí cho một ngày nằm trong đó cũng không thấp.

Hơn hai giờ sau, Lý Thành mới được đưa từ phòng phẫu thuật đến phòng hồi sức, đến lúc Lý Dương và mấy người họ lo việc của Lý Thành ổn thỏa thì đã là chín giờ tối, lúc này Lý Dương mới nhớ tới bọn họ còn chưa ăn cơm, bao gồm cả Ngô Hiểu Ly vẫn đi cùng.

- Xin lỗi, vừa rồi cứ bận mãi, hay là ăn chút gì ở ngoài, sau đó cô về đi, hôm nay thật là làm phiền cô quá!

Nhìn Ngô Hiểu Ly, lần đầu tiên Lý Dương hơi ngại, lúc Ngô Hiểu Ly nhằm vào hắn thì chẳng sao, nhưng thay đổi thái độ thế này làm cho hắn rất không quen .

- Không sao, tôi đã gọi điện cho người nhà, hôm nay muộn quá không về!

Ngô Hiểu Ly cười cười, Lý Dương đột nhiên phát hiện lúc Ngô Hiểu Ly cười thật sự rất xinh, trước kia chưa bao giờ phát hiện điều này.

- Như vậy được không ?

Hai chân mày của Lý Dương nhíu vào nhau, hắn thật sự lo lắng người nhà Ngô Hiểu Ly sẽ trách cô, dù sao một cô gái đêm không về nhà cũng không phải là chuyện tốt.

- Sao lại không được, trước kia cũng không phải chưa từng, hơn nữa đã muộn thế này một mình tôi lái xe cũng nguy hiểm, còn không bằng ở lại đây!

Ngô Hiểu Ly lắc đầu cười, Lý Dương nghĩ cũng đúng, con gái một mình lái xe muộn như vậy trên đường rất nguy hiểm, dù sao điều kiện các khách sạn ở Lạt Thành cũng không tồi, lát nữa đi thuê cho Ngô Hiểu Ly một căn phòng, để ngày mai ban ngày cô ấy về cũng thể cả.

- Vậy cũng được, tối nay cô ngủ ở khách sạn vậy, một bạn học của tôi đang làm việc ở khách sạn, tôi lập tức gọi điện thoại để cho hắn đặt cho cô một phòng!

- Được, cứ như vậy!

Ngô Hiểu Ly gật đầu rất nhanh, trên mặt lại lộ ra nụ cười rạng rỡ.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

35. Chương 35: Mất Nhiều Hơn Được.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Lý Dương trở lại bệnh viện lúc mười giờ tối, hắn và Phương Thực Cầm cùng nhau khuyên nhủ rất lâu mới có thể khuyên được Lý Quân Sơn về nhà, đêm nay Lý Dương và Phương Thực Cầm thay phiên nhau chăm sóc Lý Thành, sáng ngày hôm sau thì sẽ đổi ca với hai ông bà.

Chờ khi phòng bệnh yên tĩnh lại, Lý Dương liền dùng năng lực đặc thù của mình quan sát vết thương của Lý Thành.

Thương thế của Lý Thành mặc dù có chút dọa người nhưng thật ra nó cũng không có nghiêm trọng như vậy, ngoại trừ những vết thương bên ngoài thì vết thương nặng nhất chính là Tì xuất huyết, đây cũng chính là nguyên nhân làm cho Lý Thành hôn mê. Hiện tại máu bầm đã được hút ra, Tì cũng đã được giải phẫu khâu lại, sau khi Lý Thành tỉnh lại thì chỉ cần an dưỡng một thời gian là sẽ khỏe lại, hơn nữa cũng không có di chứng gì.

Việc này xem như là may mắn trong xui xẻo, nhìn về phía Lý Thành còn đang hôn mê Lý Dương cười khổ lắc đầu, trong khoảng thời gian gần đây hai anh em họ không được may mắn cho lắm, hai người luôn gặp xui xẻo nhưng may là không có chuyện gì quá nguy hiểm.

Bảy giờ sáng hôm sau Lý Thành tỉnh dậy, lúc này thân thể hắn đang rất suy yếu, tới trưa khuôn mặt của Lý Thành đã có chút hồng hào, việc này làm cho cả nhà còn đang lo lắng cho hắn yên lòng lại.

Huyện Nam Giao-Lật Thành hiện nay là khu vực khai phá chủ yếu, trong này có bốn năm công ty xây dựng đang ở đây xây dựng tiểu khu, việc này đối với một thị trấn mà nói là một việc tương đối lớn.

Gia đình Lý Dương là gia đình nhà giáo có tiếng trong khu này, khi Lý Thành đưa ra ý kiến xây trường trung học thì lúc đó lãnh đạo huyện cũng đang xem xét xây trường, cho nên khi Lý Thành đưa ra yêu cầu về khu đất thì lãnh đạo huyện lập tức đồng ý hơn nữa còn đích thân tới quan sát, họ có gì mà phản đối chứ, Lý Thành đã làm không công giúp họ một việc lớn mà .

Khi Lý Dương và Ngô Hiểu Ly đến thì đã hơn hai giờ chiều, đây chính là lần đầu tiên mà Lý Dương đến trường học của gia đình mình, ngôi trường mà hắn có cổ phần bên trong.

Xung quanh trường học đã dựng lên rất nhiều dàn giáo, cổng lớn chưa được gắn vào, từ cổng lớn đi vào có thể thấy được rất nhiều cỏ dại, cách nơi này không xa có mười mấy người đang đứng nói chuyện với nhau.

-Chúng ta vào xem!

Lý Dương nói với Ngô Hiểu Ly, Lý Dương vốn nghĩ là Ngô Hiểu Ly khi thấy mình sẽ rời khỏi không ngờ là cô lại chạy tới bệnh viện, hơn nữa cô còn nói mình tạm thời sẽ không đi, cô nói nếu đã giúp thì phải giúp cho trót nên trước khi việc này kết thúc thì cô sẽ không đi.

Lý Dương và Ngô Hiểu Ly tranh luận một lúc nhưng tranh không lại Ngô Hiểu Ly nên hắn không còn cách nào khác là để cô ta đi theo, hướng hồ Lý Dương bây giờ quả thật là cần một chiếc xe, Lý Thành đang nằm viện nên mọi việc bên này hắn phải giải quyết, vì vậy khẳng định là có không ít chỗ cần đến, nếu có xe thì đi lại cũng tiện lợi hơn nhiều.

-Các người là?

Mười mấy người trước mắt này đều là người lạ, ngoài những người này ra thì còn có một số người ở xung quanh hết gõ này tới gõ nọ.

Một người trung niên đeo kính hơn năm mươi tuổi đi tới chào hỏi:

-Xin chào, tôi là cục trưởng cục văn vật-Trương Đăng Minh, xin hỏi cậu là?

Tôi gọi là Lý Dương, ngài cứ xem tôi là người phụ trách ở đây đi, người phụ trách chính thức là anh tôi, nhưng mà anh tôi hiện đang nằm viện nên mọi việc ở đây do tôi tạm thời phụ trách!

Lý Dương nhẹ nhàng gật đầu, Lý Thành hôm qua đã thông báo cho cục văn vật nên người của cục văn vật hôm qua đã tới hơn nửa còn báo lên tỉnh, do người của cục văn vật ở huyện đã đến ngày hôm qua nên hôm nay bọn họ chỉ đến để xem còn sót thứ gì không chứ những thứ có giá trị thì ngày hôm qua đã đem đi hết rồi.

-Thì ra là Lý tiên sinh, anh của cậu là một công dân tốt, anh ta vì bảo hộ văn vật quốc gia mà bị thương, đáng tiếc là chúng tôi không thể giúp được gì!

Đăng Minh gật đầu rồi cảm thán nói.

Việc ngày hôm qua cục công an đã điều tra rõ ràng, khi phát hiện cổ mộ thì người phụ trách nơi này đã phong tỏa khu vực ngay lập tức, hơn nữa còn an bài mọi việc rất hợp lý, chỉ là do lòng tham của một số nhân viên nên mới dẫn tới tai nạn như vậy.

Cục văn vật rất cảm động trước hành vi của Lý Thành, nhưng mà người của cục văn vật thì rất thiếu thôn kinh phí nên cho dù bọn họ muốn vì Lý Thành làm một việc gì đó thì cũng không đủ sức nên Trương Đăng Minh mới cảm thán như vậy.

-Anh tôi đã tốt hơn nhiều rồi, một thời gian nữa là đã có thể xuất viện

Lý Dương cười cười, ý của Đăng Minh hắn hiểu, cục văn vật có thể nghỉ như thế thì cố gắng của Lý Thành không hề uống phí, ít nhất thì mọi người đều biết Lý Thành vì bảo vệ văn vật quốc gia mà bị thương, cho dù không có được bồi thường gì thì cũng không sao.

-Vậy là tốt rồi, tôi tin rằng người tốt thì sẽ được hồi báo!

Đặng Minh gật gật đầu, từ trong cổ mộ có một người khoảng ba mươi tuổi đi ra, trên tay hắn còn cầm một mảnh sứ vỡ, hắn nhìn Đặng Minh rồi nói:

-Đặng cục trưởng, đã thăm dò xong, đây là một cổ mộ thời Thanh, chỉ là nó đã bị phá hủy rất nghiêm trọng, ài!

-Đáng tiếc a, bây giờ pháp luật vẫn chưa thông dụng tới mọi người, những người này căn bản là không biết mình đang làm cái gì!

Đặng Minh tiếp nhận mảnh sứ rồi cẩn thận nhìn, một lát sau hắn tiếc nuối lắc đầu, những món đồ sứ cổ mà những người kia tranh giành căn bản là bán không được bao nhiêu tiền, chỉ có một số phần tử bất hợp pháp mới mua chúng rồi dùng đường dây khác để bán chúng đi mà thôi, những thương nhân dân hoàn không bao giờ mua những thứ này, nếu bị cơ quan điều tra phát hiện thì hình phạt sẽ rất nặng.

-Đích thật là cổ mộ đời Thanh, tôi đoán là nó được xây ở thời cuối Càn Long, những thứ như thế này cho dù có cả sọt thì cũng không đáng 1 xu!

Ngô Hiểu Ly đi tới gần nói nhỏ vào Tai Lý Dương, Lý Dương kinh ngạc quay đầu lại nhìn cô.

-Ông ngoại tôi thích sưu tầm đồ cổ, tôi thường xuyên tới đó nên cũng học được một chút!

Ngô Hiểu Ly cười giải thích, Lý Dương gật đầu, hắn thật không ngờ tri thức của Ngô Hiểu Ly lại phong phú như vậy, châu báu cô ta biết rõ, đồ cổ cũng biết không ít.

-Chúng tôi có thể xuống nhìn một chút chứ?

Ngô Hiểu Ly đột nhiên nhìn Trương Đặng Minh nói một câu.

Đặng Minh do dự một chút, nhìn về phía cổ mộ trống rỗng một lát rồi hắn từ từ gật đầu:

-Có thể, nhưng mà phải cẩn thận đó!

-Tôi có vài thứ cần nói với anh, tiền cổ có rất nhiều loại, có loại một đồng có giá tới mấy vạn, có cái thì 1 NDT cũng không đáng, tiền cổ có giá rẻ nhất là của Thanh triều ngũ Đế gồm Khang Hi, Càn Long, Gia Khánh, Đạo Quang, Quang Tự, thời của bọn họ có rất nhiều tiền đồng, những tiền đồng này lưu lại tới nay vẫn còn rất nhiều nên giá trị rất thấp, nếu tiền cổ thời Càn Long thì một đồng chỉ có giá một NDT!

Ngô Hiểu Ly cười giải thích cho Lý Dương rồi kéo hắn xuống cổ mộ, Ngô Hiểu Ly đi theo ông ngoại cô học không ít tri thức đồ cổ nhưng tận mắt nhìn thấy những thứ này được đào ra thì chỉ mới là lần đầu.

Đặng Minh ở phía sau gật gật đầu, lúc này hắn vẫn còn lo lắng nhưng khi thấy cô bé này hiểu biết như vậy thì hắn cũng yên tâm, ít nhất thì cô cũng là hiểu biết về đồ cổ nên sẽ không phá hủy cái gì ở trong cổ mộ này, hơn nữa trong này cũng không còn cái gì đáng giá nếu không hắn cũng sẽ không cho hai người Lý Dương đi xuống.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

36. Chương 36: Triệu Lão.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Cổ mộ không lớn, quan tài gỗ bên trong cũng đã mục nát, bên trong có một đồng xương khô, bên ngoài còn rơi rớt vài khối xương vụn.

Xung quanh quan tài có một cái rãnh không nhỏ, trước khi đến đây Lý Dương đã hỏi rõ Phương Thục Cầm nên biết được ngài hôm qua mọi người đào ra không ít tiền cổ, nhìn thì rất nhiều nhưng nằm trộn lẫn trong đất đá nên nếu đếm lại thì chỉ khoảng vài nghìn đồng hơn nữa còn còn Càn Long tệ nên chẳng đáng là bao.

Mấy chục người chia nhau mấy nghìn đồng tiền cổ không có giá trị, mỗi người có thể bán được cùng lắm cũng chỉ được mấy trăm, số tiền này còn thấp hơn tiền công của họ nữa.

Trong mộ có mấy trăm khối bạc quả thật đáng tiền, nhưng mà số lượng của chúng quá ít, cho dù bán thì cũng không được nhiều, hơn nữa những nơi bình thường sẽ không mua những thứ này, bọn họ chỉ có thể dùng con đường Hắc đạo để buôn bán hoặc là xem chúng như những khối bạc mà bán đi, nhưng cho dù là cách nào đi nữa thì khi bán ra cũng chẳng được bao nhiêu.

Lý Dương không có hứng thú gì về cổ mộ, hẳn chỉ kỳ quái là những thứ này tại sao lại có sự hấp dẫn với những người kia như thế, sự hấp dẫn của nó làm anh hẳn bị thương nên Lý Dương không hề thích cái cổ mộ này chút nào.

Ngô Hiểu Ly đang cẩn thận quan sát bộ xương và những mảnh sứ trong cổ mộ, mấy thứ này Lý Dương chẳng thấy có gì đặc biệt cả.

-Triệu lão, ngài đã tới!

Lý Dương và Ngô Hiểu Ly đang đi xung quanh thì ở bên ngoài Đặng Minh đột nhiên la to lên, mười mấy người vốn đang dừng xung quanh cổ mộ liền chạy tới, ngay những người đang sưu tầm những mảnh gốm cũng ngừng công việc lại chạy ra ngoài.

Lý Dương và Ngô Hiểu Ly đều đứng dậy, Ngô Hiểu Ly đứng trên một gò đất cao nhìn ra ngoài.

Ngay cửa mộ có một ông lão đeo kính mắt bộ dáng hiền lành khoảng sáu bảy mươi tuổi đang đứng, đứng nói chuyện một lát ông liền đi vào cổ mộ, ngay khi bước vào thì ông nhìn thấy hai người Lý Dương.

-Bọn họ là ai thế?

Ông lão có chút kinh ngạc, Lý Dương và Ngô Hiểu Ly đều còn rất trẻ, cho dù là người trẻ tuổi nhất trong đội ngũ khai quật cũng lớn tuổi hơn họ rất nhiều, trước mặt bọn họ hai người Lý Dương chính là những đứa trẻ.

-Là như thế này...

Đặng Minh vội vàng tiến lên giải thích thân phận của Lý Dương, trong khi nói hẳn còn đặt biệt cường điệu việc Lý Thành ngày hôm qua vì bảo vệ văn vật mà bị thương, Triệu lão nghe xong thì gật đầu, khuôn mặt lộ ra nụ cười.

-Không tồi, thời đại bây giờ mà còn có người bảo vệ tài sản quốc gia thì quả thật là hiếm thấy, giao việc quản Lý trường học cho gia đình cậu tôi thấy rất yên tâm!

-Triệu gia gia, con là Hiểu Ly, ông còn nhớ con không?

Ngô Hiểu Ly đang đứng trên gò đất đột nhiên kêu lên, Triệu lão có chút sững sốt, sau đó ông dùng đôi mắt thân cận nhìn Ngô Hiểu Ly.

-Hiểu Ly, là cháu sao, cô bé cháu đã lớn như thế này rồi, ông của cháu dạo này sao rồi?

Triệu lão nhận ra Ngô Hiểu Ly, ông nở nụ cười vui vẻ, Lý Dương không ngờ Ngô Hiểu Ly lại quen biết rộng như thế, ngay cả người ở Lật Thành cô cũng quen.

-Sức khỏe của ông tốt lắm ạ, một thời gian trước ông cháu còn nhắc tới ông nữa, bệnh động mạch vành của ông ra sao rồi!

Ngô Hiểu Ly giống như một cô bé chạy tới ôm tay Triệu lão, Triệu lão thì liên tục cười, ông không ngờ là ở chỗ này cũng có thể gặp được người quen nên rất vui vẻ.

-Không có chuyển biến gì, mấy năm trước làm phẫu thuật, từ đó thì ông không còn đi ra ngoài nữa, nếu như không phải Lật Thành phát hiện cổ mộ thì ông cũng không có tới đây!

Triệu lão cười lắc đầu rồi quay sang nhìn những người bên cạnh nói:

-Đây là cháu gái của Lưu Tuyết Tùng, là một cô bé rất thông minh, cô bé đã học được ba phần bốn sự của lão Lưu rồi đó!

-Thì ra là cháu ngoại của Lưu lão, khó trách!

Đặng Minh nói.

Lưu Tuyết Tùng là học giả nổi tiếng ở Minh Dương đồng thời cũng là người sưu tầm đồ cổ có tiếng, trước khi Lưu Tuyết Tùng về hưu thì ông từng đảm nhiệm vị trí Thủ Tịch chuyên gia của bảo tàng tỉnh, khi về hưu thì ông vẫn giữ chức cố vấn, trong giới thượng tầng của Minh Dương thì ông có thể nói là một trong những người có quyền lực lớn nhất, người có thể ngang hàng với ông chỉ có mấy người, trong đó có Triệu lão.

Những người của cục văn vật khi này còn không hài lòng vì việc Đặng Minh cho người đi vào cổ mộ, nhưng bây giờ khi nghe Ngô Hiểu Ly là cháu gái của Lưu Tuyết Tùng thì sự không hài lòng kia đã tan thành mây khói, từ việc này có thể thấy danh vọng của Lưu Tuyết Tùng cao bao nhiêu.

-Triệu gia gia, sau khi ra ngoài chúng ta hãy ôn chuyện, bây giờ ông nên xem cổ mộ trước đi!

Ngô Hiểu Ly cười ha hả rồi đến giúp Lưu lão đi xuống, với tuổi tác của ông mà đi lên đi xuống chỗ này thì quả thật có chút khó khăn.

-Triệu lão, ngài cẩn thận một chút!

Lý Dương vội vàng tiến lên giúp Triệu lão, hần tuy rằng là chủ nhân ở nơi này nhưng mọi người ở đây đều có tiếng nói chung nên bây giờ hần ngược lại biến thành người ngoài.

-Tốt, cảm ơn cậu trai trẻ, bộ xương già của tôi quả thật là không dùng được nữa rồi!

Triệu lão nhanh chóng đi xuống, động tác của ông rất nhanh chóng làm người khác rất khó tin.

-Ân, đáng tiếc, đây là ngôi mộ được xây ở thời kỳ cuối triều Càn Long, chủ nhân ngôi mộ cũng không phải là người ở nơi này!

Triệu lão cẩn thận quan sát cổ mộ một vòng rồi gật đầu nói, Ngô Hiểu Ly lập tức đi lên, cô vẫn như cũ ôm tay ông rồi nói:

-Triệu gia gia, sau ông biết chủ nhân của ngôi mộ không phải là người địa phương?

Triệu lão cười lắc đầu:

-Lúc trước bảo cháu học tri thức về mai táng cháu không chịu học mà đòi đi nghiên cứu đồ cổ, bây giờ thấy hối hận chưa!

Triệu lão cười nói:

-Người Lật Thành thời đó sẽ không đem tiền đặt bên ngoài quan tài, họ chỉ đặt một số quần áo và vật dụng hàng ngày thôi, tiền và những vật có giá trị họ thường đặt bên trong, từ điểm này có thể thấy được chủ nhân của ngôi mộ này không phải là người Lật Thành, hơn nữa chủ nhân của ngôi mộ này cũng không phải là quan to hay quý tộc gì, người này chỉ là một người bình thường mà thôi!

-Không đúng, thời cổ không phải là có cách nói lá rụng về cội hay sao, nếu như người này khi chết lại được mai táng nhiều tiền cổ như vậy thì người kia phải rất giàu có mới đúng!

Ngô Hiểu Ly đưa ra nghi vấn.

-Chủ nhân sau khi chết cũng không nhất định là phải đem về cố hương an táng, họ có thể thỉnh thầy phong thủy để tìm một mảnh có phong thủy tốt rồi mai táng, mấy năm trước ở Giang Châu không phải là đã phát hiện ngôi mộ của một quan lớn không phải người bản xứ hay sao!

Triệu lão cười nói, vừa định nói tiếp thì ông ngồi xuống nhìn một vật gì đó.

-Có chút không đúng?

Triệu lão lăm bằm lăm bằm, đôi mày của ông nhíu lại, những người khác đều chạy lại đứng xung quanh Triệu lão, Lý Dương thì ngược lại đứng ở bên ngoài.

-Đây là cái gì?

Ngô Hiểu Ly đưa ra nghi vấn, những người xung quanh đều nhìn về phía đồ vật trên tay Triệu lão, Lý Dương thấy loáng thoáng Triệu lão đang cầm một khối đá xem xét nhưng cụ thể thế nào thì hắn không rõ vì phía trước đã bị người khác chặn lại rồi.

-Cản trở là tôi không nhìn thấy sao?

Lý Dương hắc hắc nở nụ cười, hai bàn tay chà xát với nhau, khoảng cách giữa hắn và Triệu lão không đến hai thước, với năng lực đặc thù Lý Dương hoàn toàn có thể biết được Triệu lão đang xem cái gì, Lý Dương cũng muốn biết rốt cuộc là cái gì mà làm cho Triệu lão nghi hoặc như vậy.

Hình ảnh lập thể xuất hiện, mọi thứ xung quanh đều xuất hiện trong đầu Lý Dương, ngay cả bộ xương bên trong quan tài cũng hiện ra rõ ràng.

-Điềm xấu, điềm xấu, nên tránh xa một chút!

Lý Dương rung mình một cái, trong hình lập thể, bộ xương nhìn vô cùng khủng bố, Lý Dương chỉ có thể chạy đến chỗ cách xa bộ xương này.

Lý Dương rốt cục cũng thấy được đó là vật gì rồi, đó là một tảng đá, nếu là lúc bình thường thì khối đá này chẳng ai thèm ngó.

Lý Dương lắc đầu rồi nhích lại gần làm những người đứng trước không thoải mái cho lắm.

“Ồ?”

Lý Dương đột nhiên sửng sốt, hắn lui về phía sau một chút, lúc này ở một góc trong hình ảnh lập thể đột nhiên xuất hiện một khối đá trong suốt lỏng lẻo.

Lý Dương theo bản năng đi tới chỗ đó rồi ngồi xổm xuống, khối đá kia càng lúc càng lớn, càng ngày càng nhiều, cuối cùng những khối đá này kết hợp lại biến thành một bức tường hiện ra trong đầu Lý Dương, trên bức tường còn có một cái đèn chẳng qua bên trong không hề có tim đèn, dầu trong đó cũng đã cạn không biết bao lâu rồi.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

37. Chương 37: Hóa Oán Thạch

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Chẳng lẽ nơi này còn có một cổ mộ khác!

Lý Dương lập tức nghĩ tới điều này, hắn quay đầu lại nhìn thoáng qua vị trí cổ mộ, ngôi mộ này cũng có tường đá nhưng chỉ là những khối đá thô, lại rất nhỏ, hoàn toàn không thể so sánh với bức tường ngầm ở bên này được, nếu như nó giống như bức tường ngầm thì cũng không dễ dàng khai mở như thế này.

Triệu lão đang vui đầu nghiên cứu hòn đá, Lý Dương thì đang liên tục suy nghĩ, hắn đang do dự.

Nếu như phía dưới thật sự là một tòa cổ mộ thì những thứ trong đó có giá hơn bên ngoài rất nhiều. Những đồ vật mà người cổ đại tuần tán rất nhiều, khi khai quật ra thì chúng liền biến thành đồ cổ, cái lọ thuốc hít mà Lý Dương đào ra lần trước chính là một ví dụ, chỉ có một cái lọ thuốc hít nhỏ như thế đã đủ cho gia đình Lý Dương xây một trường học vậy thì những món đồ được chôn trong ngôi mộ này sẽ có giá bao nhiêu.

-Quên đi!

Lý Dương lắc đầu cười khổ một tiếng, những văn vật này không thể tùy tiện khai quật được, nếu bị phát hiện thì sẽ bị tội nặng.

Lọ thuốc hít bằng Phỉ Thúy lần trước do được bọc trong vải dầu nên được bảo tồn rất tốt, chính vì vậy mới có thể dễ dàng bán đi, hơn nữa lọ thuốc hít kia cũng không phải là vật tuần tán, nếu không thì lần trước hẳn đã gặp rắc rối rồi.

Đây chính là một cỗ mộ, mặc kệ là lấy bất cứ thứ gì bên trong ra bán, chỉ cần bị chuyên gia nhìn qua liền biết nó là vật tuần tán, đến lúc đó thì tiền không có mà còn bị ngồi tù nữa.

Huống chi, hiện tại Lý Dương cũng không thiếu tiền, anh hẳn vì bảo vệ những văn vật này mà bị thương, Lý Dương và Lý Thành có tính cách rất giống nhau, việc Lý Thành có thể làm thì hẳn cũng có thể.

Chỉ trong một thời gian ngắn Lý Dương đã đưa ra quyết định, sau khi có quyết định tâm trạng của Lý Dương cũng đã bình tĩnh lại. Lý Dương quyết định từ bỏ nhưng nếu đổi lại là người khác thì không biết có ai nguyện ý làm giống Lý Dương hay không, đổi mặt với một ngôi mộ chứa đầy châu báu với giá trị vô cùng lớn thế này rất ít người có thể kiềm chế sự hấp dẫn của nó.

-Đây chẳng phải chỉ là một khối đá bình thường thôi sao, Triệu gia gia, khối đá này có gì huyền ảo sao?

Ngô Hiểu Ly nhìn khối đá này vài phút rồi không nhịn được hỏi một câu, những người khác cũng muốn mở miệng hỏi, chỉ là bọn họ xấu hổ nên không mở miệng thôi, Ngô Hiểu Ly hỏi vừa đúng lúc thực hiện nguyện vọng của họ.

Hơn mười ánh mắt đều chăm chú nhìn về phía Triệu lão, Lý Dương đã biết mọi thứ nên cười cười đứng ở phía sau không nói gì.

Triệu lão lắc lắc đầu:

-Khối đá này không phải là khối đá bình thường, đây là một khối Hóa Oán thạch, nhưng mà khối Hóa Oán thạch này quá nhỏ, hơn nữa Hóa Oán thạch đã rất lâu không xuất hiện cho nên ngay từ đầu tôi cũng không chú ý!

-Triệu gia gia, Hóa Oán thạch là cái gì?

Ngô Hiểu Ly mở to mắt hỏi, đây là lần đầu tiên cô nghe tới cái tên Hóa Oán thạch.

-Hóa Oán thạch còn gọi là Hóa Oan thạch, nó dùng để xua tan oan khuất, giúp cho linh hồn khi chết không còn mang theo oán hận, giúp linh hồn được giải thoát!

Triệu lão lại lắc lắc đầu, ông đứng dậy nhìn bốn phía rồi đi xung quanh, thỉnh thoảng ông còn cầm lên một nắm đất đưa tới mũi hửi hửi.

-Hóa Oán thạch, tôi nhớ rồi, tôi đã từng đọc một quyển sách có giới thiệu về nó, nếu tôi nhớ không lầm thì nó có xuất xứ từ thời Xuân Thu chiến quốc!

Đặng Minh đột nhiên nói một câu, những người xung quanh đều kinh ngạc nhìn về phía Triệu lão, Hóa Oán thạch có từ thời Xuân Thu vậy chẳng phải là ngôi mộ này có từ thời đó hay sao? Điều này đối với việc suy đoán ngôi mộ này có từ thời Cần Long của họ có chênh lệch quá lớn.

-Hóa Oán thạch quả thật là có xuất xứ từ thời Xuân Thu, nhưng khối Hóa Oán thạch này thì có từ thời Thanh!

Triệu lão nói, mọi người cũng đã hiểu ra.

Câu nói này của Triệu lão làm mọi người bình tĩnh lại, nếu như ngôi mộ này có từ thời Xuân Thu, hơn nữa nó còn bị phá hủy nghiêm trọng như thế thì chắc chắn bọn họ sẽ vô cùng hối hận.

-Hóa Oán thạch này có liên quan rất lớn tới việc tuần tán, khi có hiện tượng người sống bị tuần tán thì Hóa Oán thạch cũng bắt đầu xuất hiện, biểu hiện mạnh mẽ nhất là vào thời Xuân Thu, thời gian đó những vương công đại thần khi chết đi đều dùng rất nhiều người sống chôn cùng!

Triệu lão chậm rãi nói, lực chú ý của mọi người đều đổ dồn lên người Triệu lão, Lý Dương cũng không ngoại lệ.

”-Lúc chôn sống những người này, có người lo lắng bởi vì chôn sống nên oán niệm của bọn họ sẽ ảnh hưởng tới chủ nhân ngôi mộ, vì vậy họ mới dùng những tảng đá lớn có khắc phù chú để chôn chung, những người

đó cho rằng như vậy sẽ hóa giải sự oán giận của những người bị tuần táng, những người này sau khi chết vẫn có thể vì chủ nhân mình phục vụ. Mọi người xem, những hoa văn kỳ lạ trên tảng đá này chính là phù chú!

Triệu lão đưa hòn đá tới trước mặt mọi người, quả nhiên trên đó có những ký hiệu kỳ lạ, nếu không phải Triệu lão nhắc nhở thì chỉ sợ bọn họ sẽ cho nó là một khối đá bình thường không ai thèm để ý tới.

-Thì ra là như vậy, một khối đá nhỏ như thế này không ngờ lại ẩn chứa sự tàn nhẫn lớn như vậy!

Ngô Hiểu Ly nói, sau đó cô lắc lắc đầu, ánh mắt thì gắt gao nhìn chăm chăm vào tảng đá giống như nó là đầu sở gậy ra mọi việc vậy.

-Hòn đá là vật chết thì làm sao tàn nhẫn được, tàn nhẫn vẫn là con người thôi, tục tuần táng từ thời kỳ hậu Xuân Thu đã giảm đi rất nhiều, thời kỳ Tần Hán mặc dù vẫn còn nhưng rất hiếm thấy, cho tới thời Minh tục lệ này xuất hiện thêm một lần nữa, Chu Nguyên Chương sau khi chết có rất nhiều phi tần bị tuần táng theo, mấy đời hoàn đế sau đó cũng như vậy, khi chết thì rất nhiều Phi tần bị tuần táng theo, mãi đến thời Minh Anh Tông thì tục lệ này mới được bãi bỏ. Nhưng mà thời kỳ sau thì tuần táng đã không dùng Hóa Oán thạch nữa, từ sau thời Tần Hán đã không thấy xuất hiện rồi!

Triệu lão chậm rãi nói, Lý Dương cũng nhin không được gạt đầu, trong lòng hắn cũng sinh ra tức giận vì cái tục lệ này.

-Nếu sau thời Tần Hán đã không còn Hóa Oán thạch, vậy thì tại sao khối đá này lại có mặt ở đây?

Ngô Hiểu Ly lại hỏi, ánh mắt mọi người đều sáng lên.

-Tôi không biết khối Hóa Oán thạch này tại sao lại có mặt ở đây, nếu muốn biết thì chỉ còn cách hỏi chủ nhân của ngôi mộ này thôi!

Triệu lão cười khỏ, hắn cũng rất nghi hoặc không hiểu tại sao ở một ngôi mộ bình thường như thế này lại có Hóa Oán thạch, loại đồ vật này tại thời điểm đó đã không xuất hiện cả nghìn năm rồi, chuyện này quả thật là rất kỳ lạ

-Có thể là ngôi mộ này cũng là một vật tuần táng, chủ nhân ngôi mộ vì muốn che giấu nên mới làm một ngôi mộ giả, lại lo lắng là người trong ngôi mộ giả này sau khi chết có oán niệm với chủ nhân ngôi mộ chính thức nên mới dùng Hóa Oán thạch?

Lý Dương đột nhiên nói một câu làm mọi người đều sửng sốt, cách nói này của Lý Dương quả thật có thể giải thích được vì sao trong ngôi mộ này lại có Hóa Oán thạch.

-Cậu nói cũng có đạo lý, nếu nói như vậy thì đây cũng không phải là ngôi mộ thật sự, vậy thì...

Đặng Minh nói một câu, sau khi hắn nói xong thì trong đầu những người này đều hiện ra một danh từ.

-Nghị Trùng!

Người nói chính là Triệu lão, Triệu lão vừa nói vừa gạt đầu, những người khác thì đi xung quanh tìm kiếm, Đặng Minh thì học Triệu lão cầm lên một nắm đất rồi hửi hửi, hắn muốn thử xem mình có ngửi được gì hay không.

-Cậu trai trẻ, khối đất này cậu có thể làm chủ chứ?

Triệu lão cũng không đi xung quanh tìm mà đi tới hỏi Lý Dương một câu, Lý Dương theo bản năng gạt gạt đầu.

-Vậy là tốt rồi, chúng ta bắt đầu từ chỗ này tìm kiếm xung quanh, tôi nghi ngờ còn có một ngôi mộ khác, ngôi mộ này chỉ dùng để che giấu cho ngôi mộ kia thôi!

Lý Dương thấy trong mắt của Triệu lão có một tia chờ mong, dù sao thì Nghị Trùng cũng rất ít gặp, thứ này chỉ có người giàu có đề phòng trộm mộ nên mới làm ra mà thôi, cũng may là ngôi mộ thật cách Nghị Trùng không quá xa, trong Lych sử, ngôi mộ của Tàu Tháo là có nhiều Nghị Trùng nhất với bảy mươi hai cái.

-Mọi người cứ việc tìm kiếm, tôi không có ý kiến gì!

Lý Dương cười gật đầu, vừa rồi hẳn nhắc nhở mọi người chính là để mọi người đào ngôi cổ mộ kia ra, việc này có thể giải quyết sớm một chút thì trường học cũng có thể xây dựng sớm một chút.

Từ khi Triệu lão giảng về Hóa Oán thạch thì Lý Dương đã nghĩ đến việc ngôi mộ này là ngôi mộ giả dùng để che giấu ngôi mộ thật ở phía dưới. Nhưng Lý Dương không ngờ là hẳn chỉ mới nói có một chút thì mọi người đều đã đoán được, chuyên gia không hổ là chuyên gia, Lý Dương nếu không có năng lực đặc thù thì không thể nào đoán ra được.

Mọi người bắt đầu đào bới khắp nơi, mọi dụng cụ mang đến đều được sử dụng, vài người dưới sự chỉ đạo của Triệu lão không ngừng đào xuống, Lý Dương nhìn một chút, hẳn phát hiện nơi mà Triệu lão chỉ đạo đào chính là cửa của ngôi mộ phía dưới, nhìn thấy vậy Lý Dương rất là bội phục Triệu lão.

-Lý Dương, anh nói thử xem thật sự có một ngôi mộ khác, hơn nữa còn là một ngôi mộ lớn không?

Ngô Hiểu Ly và Lý Dương đi lên, cổ mộ đang được đào móc, bọn họ cũng không tiện ở lại.

-Có thể hay không thì cô nên hỏi Triệu lão mới đúng, ông ấy mới là chuyên gia!

Nhìn khuôn mặt đang hưng phấn của Ngô Hiểu Ly, Lý Dương nhin không được cười cười.

-Việc như thế này thì Triệu lão cũng không biết được, tôi hy vọng là ở phía dưới sẽ có một ngôi mộ lớn!

Ngô Hiểu Ly xoa xoa tay lớn tiếng nói, Lý Dương lại lắc đầu cười cười, Ngô Hiểu Ly lúc này rất giống một đứa bé, hoàn toàn không có bộ dáng nữ cường nhân khi ở công ty, nhưng mà Ngô Hiểu Ly bây giờ mang đến cho người khác cảm giác thân thiện, so đi sánh lại thì Lý Dương thích Ngô Hiểu Ly lúc này hơn.

-Gạch, gạch xây mộ, Triệu lão, chúng tôi đã đào thấy một lớp gạch!

Một tiếng la hưng phấn thu hút sự chú ý của Lý Dương và Ngô Hiểu Ly, ở phía dưới Đặng Minh đang ra sức đào, khuôn mặt của hắn bởi vì hưng phấn nên đã đỏ bừng, một người đã hơn năm mươi mà có cử chỉ giống như một đứa trẻ như thế làm cho mọi người nở nụ cười.

-Tốt, đào dọc theo bức tường gạch này xem có từng bị người đào hay chưa!

Triệu lão vội lớn tiếng nói, ngay cả chuyên gia như Triệu lão cũng cảm thấy hưng phấn thì cũng đủ hiểu ngôi mộ bên dưới có bao nhiêu sức hấp dẫn đối với bọn họ.

Đào thấy một bức tường gạch làm cho mọi người hết sức hưng phấn, Đặng Minh gọi điện thoại cho cục công an bảo họ cho người đến, cho dù bây giờ không có dân công ở xung quanh nhưng cũng phải đề phòng, ngôi mộ này rất có thể là chưa bị người khác đào qua.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

38. Chương 38: Đồ Sứ Thời Thanh

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Những viên gạch lộ ra càng ngày càng nhiều, nhìn về phía ngôi mộ hoàn chỉnh mọi người đều vô cùng hưng phấn, ngay cả Triệu lão cũng đi tới tự mình chỉ huy.

Mười người công an được cục cảnh sát phái tới nhanh chóng bảo vệ hiện trường, một ít lãnh đạo nghe nói nơi này đào được một cổ mộ khác đều phái người tới xem xét, nhưng mà hiện tại cổ mộ vẫn chưa chính thức được khai quật nên tình huống bên trong không ai rõ ràng cả.

-Cẩn thận, nhất định phải cẩn thận!

Triệu lão không ngừng dặn dò, dần dần, ngôi cổ mộ cũng hiện ra hình dáng vốn có của nó, ngôi cổ mộ này cũng không lớn lắm, nó chỉ lớn hơn ngôi mộ bên ngoài một chút hoàn toàn không đạt tới yêu cầu của một ngôi mộ lớn.

Vì điểm này mỗi người cũng có chút thất vọng, nhưng nó cũng không ảnh hưởng tới tiến độ của mọi người, đây dù sao cũng là một ngôi mộ chưa bị người khác đào, những thứ bên trong đều rất có giá trị Lịch sử.

-Triệu lão, từ chỗ này có thể mở ra cửa mộ, chúng ta có mở ra nhìn một chút không?

Đặng Minh dẫn Triệu lão tới một chỗ đã được đào xong, chỗ này đủ lớn nên có thể phá một lỗ hổng đủ để một người chui vào.

-Tốt, nhưng nhất định phải cẩn thận, không được phá hủy hết cấu bên trong!

Suy nghĩ một hồi, Triệu lão mới gật gật đầu, Triệu lão hiển nhiên đã trở thành người chỉ huy, hơn nữa với danh vọng của ông thì ông quả thật có tư cách này.

-Lý Dương, chúng ta cũng đi xem!

Một viên gạch được lấy ra, phía bên trong là một vùng tối đen, Ngô Hiểu Ly nắm tay Lý Dương kéo qua bên đó, chỗ này bây giờ đã chật nít người Lý Dương cũng không muốn chen vào tìm náo nhiệt nhưng mà tay bị kéo nên không thể không đi.

Một lỗ hổng rộng hơn ba mươi li được tạo ra, ánh mặt trời từ bên ngoài đã có thể chiếu xuyên vào bên trong, Đặng Minh cầm đuốc đi vào trước, khi ánh nến vừa mới chiếu rọi những thứ bên trong thì cả người hắn bỗng nhiên xờ cứng không nhúc nhích được nữa.

-Đặng cục trưởng, ngài làm sao vậy, ngọn nến đâu có tắt đâu!

Một nhân viên ở phía sau nhắc nhở hắn, Đặng Minh thì vẫn ngơ ngác nhìn mọi thứ bên trong, người vừa mới nhắc nhở kia không nhận được đưa đầu nhìn vào bên trong, vừa mới nhìn những thứ bên trong thì hắn cũng giống như Đặng Minh đứng đơ ở đó.

Sắc mặt kỳ lạ của hai người làm mọi người rất kỳ dị, mọi người nhanh chóng chen đầu vào xem

-Trời ạ!

Người thứ ba nhìn vào liền lớn tiếng hô lên, thần sắc của hắn liền giống như Đặng Minh nhưng tiếng hét của hắn đã làm Đặng Minh tỉnh táo lại.

-Triệu lão, Triệu lão, mau, ngài mau đến xem!

Đặng Minh run giọng kêu to, biểu hiện của bọn họ làm Lý Dương rất tò mò, tuy rằng lỗ hổng này rất nhỏ nhưng nó không thể nào ngăn cản được Lý Dương vì hắn còn một thứ mà người khác không có-năng lực đặc thù.

Ngô Hiểu Ly còn đang cố gắng chui vào xem, Lý Dương thì lặng lẽ đi sang một bên, hai tay hắn chà xát, hình ảnh lập thể nhanh chóng hiện ra trong đầu.

Ngay sau đó, Lý Dương cũng ngây dại.

Trong hình ảnh lập thể, ngôi mộ cũng không hiện ra hoàn toàn, nhưng mà chỉ một phần như vậy thì cũng đủ làm cho Lý Dương ngây người.

Đây là một ngôi mộ không quá phức tạp, ở giữa có một cái quan tài đá, vị trí của Lý Dương lúc này có thể thấy được một góc của ngôi mộ.

Thứ làm cho hắn và Đặng Minh ngây người chính là xung quanh ngôi mộ, xung quanh nó không hề có tiền bạc gì mà chỉ có rất nhiều đồ sứ, Lý Dương nhận ra những đồ sứ này đều có từ thời Thanh, năng lực đặc thù của Lý Dương chỉ có thể nhìn thấy một phần ngôi mộ, nhưng mà chỉ trong một phần này hắn đã có thể nhìn thấy hơn mười món đồ sứ còn nguyên vẹn.

-Đây, đây...

Giọng của Triệu lão còn lớn hơn của Đặng Minh, Lý Dương vội vàng quay đầu lại nhìn, môi Triệu lão hơi run run, khuôn mặt cũng run lên, hiển nhiên là ông đang cực kỳ kích động.

-Triệu gia gia, ông nên cẩn thận, bệnh tim của ông rất dễ tái phát!

Ngô Hiểu Ly vội vàng chạy tới dìu Triệu lão, tay Triệu lão run run lấy từ trong túi một lọ thuốc rồi lấy mấy viên thuốc nhét vào miệng, một lát sau thân thể ông mới ngừng run lại, nếu không phải Ngô Hiểu Ly đứng lúc nhắc nhở thì có lẽ bệnh tim của ông đã tái phát rồi.

Những người khác cũng đã thấy được bên trong, khuôn mặt của mọi người đều giống nhau-khiếp sợ, không thể nào tin được.

-Đặng Minh, người phái người đi xuống mang một món lên đây, những thứ khác đừng động vào!

Triệu lão nói, Đặng Minh gật đầu, hẩn lập tức cho người đi vào lấy một cái chai không quá lớn ra.

-Triệu gia gia, đây là đồ vật của quan viên thời Càn Long?

Ngô Hiểu Ly lộ ra vẻ không thể tin được, cô vừa rồi lo chăm sóc Triệu lão nên không có thời gian nhìn bên trong, bây giờ khi nhìn thấy thì vẻ mặt của cô cũng đầy sự khiếp sợ như những người kia.

-Đúng vậy, đây là những đồ vật của quan viên thời Càn Long, hơn nữa còn là tinh phẩm!

Triệu lão cầm cái lọ vừa xem xét vừa nói, chiếc lọ này cao ba mươi, rộng hai mươi li, có màu xanh, trên cái lọ có hình tám con ngựa, hình dáng của chúng rất sinh động, ngay cả người không hiểu gì về đồ cổ như Lý Dương cũng biết đây là thứ tốt.

-Mau, lấp cái cửa này lại, thông báo cho cục công an bảo họ điều thêm người tới, còn nữa, thông báo cho cục văn vật nơi này để họ tới nhận đồ!

Triệu lão đưa cái lọ cho Đặng Minh rồi nói, Đặng Minh kích động nhận lấy cái lọ rồi dùng sức gạt đầu, chuyện này quả thật là bọn họ không thể tự mình giải quyết được, việc này chỉ sợ là ngay cả cục văn vật của tỉnh hoặc của quốc gia cũng bị kinh động.

Trước khi lấp kính cửa mộ, Ngô Hiểu Ly cuối cùng cũng nhìn thấy những thứ bên trong, phản ứng của cô còn kịch liệt hơn những người khác, cô còn muốn tự mình đi vào đó xem, nếu không phải Lý Dương giữ chặt thì chỉ sợ cô đã nhảy vào trong rồi.

Cục công an sau khi nghe bọn Đặng Minh đào ra một cỗ mộ rất có giá trị thì lập tức điều hai mươi cảnh sát có vũ trang đến, bên trong cỗ mộ, tuy cửa mộ đã được lấp lại nhưng những người của cục văn vật không có một ai đi khỏi.

Biểu hiện của ngôi cỗ mộ này đã vượt qua sự tưởng tượng của họ, có thể nói những món bên trong đều là cổ vật cấp quốc gia, chính vì thế nên Đặng Minh hoặc là Triệu lão không hề dám qua loa, bọn họ đang chờ chuyên gia của cục văn vật đến, khi bọn họ đến thì mọi người mới dám bắt đầu khai quật cỗ mộ.

Trong khi mọi người đang hưng phấn thảo luận thì Ngô Hiểu Ly cũng không ngừng kéo tay Triệu lão hỏi này hỏi kia, nhìn mọi người Lý Dương không khỏi lắc đầu, hẩn lặng lẽ đi ra, anh hẩn ở bệnh viện vẫn cần có người chăm sóc.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

39. Chương 39: Giá Trị Của Cỗ Mộ

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Lý Thành đã khôi phục khôi ít, ngày hôm sau đã có thể ngồi dậy, ngày thứ ba là có thể xuống giường đi lại, tới rồi ngày thứ tư thì ngoại trừ có chút suy yếu thì hẩn không khác lúc bình thường bao nhiêu.

Bên phía trường học, khi Lý Thành có thể ngồi dậy thì bên này cũng bắt đầu khai quật, giá trị của ngôi cỗ mộ này lớn vượt xa dự đoán lúc đầu, nó không chỉ kinh động cục văn vật tỉnh mà ngay cả cục văn vật quốc gia và bảo tàng cổ cung cũng phái không ít chuyên gia tới, Ngô Hiểu Ly mỗi ngày đều chạy tới bệnh viện thông báo tình hình khai quật cho Lý gia nghe.

-Lý Dương, anh biết không, những người của viện bảo tàng cổ cung khi thấy những món đồ sứ này cũng đã trợn mắt há to mồm, những người kia giống như là gặp quỷ liên tục nói không có khả năng, không có khả năng!

Trong phòng bệnh cao cấp, Ngô Hiểu Ly ngồi ở một bên giường hưng phấn kể lại mọi chuyện cho gia đình Lý Dương nghe, Lưu Tuyết Tùng-ông ngoại của Ngô Hiểu Ly cũng đã đến Minh Dương, về phần cô, mấy ngày nay vì nguyên nhân kể lại mọi việc cho gia đình Lý Dương nên cô danh chính ngôn thuận ở lại nơi này.

-Vì cái gì mà lại nói không có khả năng?

Phương Thục Cầm ngồi bên cạnh Ngô Hiểu Ly nhin không được hỏi một câu, mấy ngày nay gia đình của Lý Dương đã dần dần quen với cô gái Ngô Hiểu Ly này rồi, Ngô Hiểu Ly cùng trải qua một lần nguy hiểm với Lý Dương ở Thanh Đảo nên mọi người rất có cảm tình với cô, hơn nữa cô còn là giới nữ nên mọi người càng đối với cô tốt hơn cả đối với Lý Dương.

-Vì ngôi mộ như thế này bọn họ đã từng khai quật được một ngôi, hơn nữa bên trong cũng toàn là tinh phẩm, những thứ này cũng được ghi vào “đồ cổ bách khoa toàn thư”, hiện nay lại xuất hiện một cái y chang như vậy thì bọn họ làm sao mà không kinh ngạc và khiếp sợ chứ!

Ngô Hiểu Ly nhếch miệng cười cười, mấy hôm nay cô cũng có không ít lần rung động, mỗi một món đồ sứ được đưa lên cô đều bị kích động, đặc biệt là mười món trân phẩm được ngụy tử, khi mười món này được đưa lên thì tất cả mọi người đều điên cuồng.

-Lý Dương, anh có biết ngôi mộ đó đào ra bao nhiêu đồ sứ hay không?

Ngô Hiểu Ly đột nhiên quay đầu nhìn Lý Dương hỏi, Lý Dương đang gọt táo đột nhiên bị hỏi nên có chút sững sốt.

-Ít nhất mấy chục món!

Lý Dương tuy thấy được bên trong rất nhiều đồ gốm sứ nhưng hắn cũng không thấy hết nên chỉ còn cách đoán bừa.

-Tổng cộng sáu mươi chín món, mỗi món đều là quốc bảo, Lý Dương, anh có biết những món đồ cổ này nếu bán hết thì được bao nhiêu không?

Ngô Hiểu Ly có chút đắc ý, lần khai quật này làm cho cô có thêm rất nhiều kiến thức, từ trước tới nay cô cũng chưa từng tiếp xúc qua nhiều món đồ cổ như lần này.

-Ít nhất cũng mấy trăm vạn?

Lý mẫu đang nghe nhập thần bỗng nhiên nói một câu.

-Mẹ, Hiểu Ly nói mỗi món đều là quốc bảo, theo con thấy thì nó ít nhất cũng mấy nghìn vạn?

Phương Thục Cầm vội nói một câu, nói xong cô nhìn Ngô Hiểu Ly, Ngô Hiểu Ly thì cười cười không nói lời nào, ánh mắt cô nhìn chằm chằm về phía Lý Dương.

-Tôi nghĩ là một nghìn vạn hoặc là một ức? Những món này dù sao cũng chỉ có từ thời Càn Long!

Lý Dương chậm rãi nói, hắn không biết nhiều về đồ cổ, hắn chỉ biết là đồ càng để lâu thì càng có giá, mà thời Càn Long tới nay chỉ hơn hai trăm năm nên những món đồ này chắc sẽ không quá đắt.

-Ha ha, mọi người đều đã sai, những chuyên gia cho biết những món đồ cổ này cộng lại có giá từ sáu tới bảy ức, nếu như bán đấu giá thì chúng sẽ có giá hơn mười ức, trong những món đồ cổ này thì có một món được Càn Long dùng qua, các chuyên gia đánh giá nó có giá trị hơn một ức!

Ngô Hiểu Ly cười nói, Lý Dương và người nhà đều bị con số này dọa sợ, đặc biệt là Lý Dương, lúc trước hắn từng nghĩ tới việc chiếm ngôi mộ này làm của riêng nhưng may mắn là không có làm, hiện tại Lý Dương khi nghĩ tới việc này thì có chút sợ, nếu như hắn chiếm ngôi mộ này không báo thì chẳng những không bán được những món đồ cổ này mà còn có thể bị tử hình do giá trị của những món đồ này quá lớn.

-Có, có đáng giá như vậy không?

Lý mẫu nuốt nước miếng một cái, Lý Quân Sơn cũng không khá hơn bà bao nhiêu, Lý Thành và Phương Thục Cẩm thì há to miệng nhìn nhau.

Những món đồ cổ này đào trong trường học của bọn họ, nếu như là chỗ khác thì bọn họ cũng chỉ cười cười mà không có cảm giác gì, nhưng mà nó lại nằm trong trường học của bọn họ, điều này làm cho bọn họ có cảm giác rất vinh hạnh, đặc biệt là Lý Thành, nếu không phải Lý Thành bảo hộ thì rất có thể những người công nhân đã đào luôn phần mộ này ra, những món đồ cổ này rất có thể là không tới được tay những chuyên gia.

-Đúng vậy, nó quả thật có giá như vậy, hơn nữa ông ngoại của tôi còn đề nghị khen ngợi anh Lý Thành nữa!

Ngô Hiểu Ly gật mạnh đầu rồi nói, đương nhiên việc ông của Ngô Hiểu Ly đưa ra ý kiến muốn khen ngợi Lý Thành có không ít công sức của cô nhưng cô sẽ không nói ra.

-Khen ngợi hay không cũng không quan trọng, điều quan trọng là khi nào thì trường học có thể tiếp tục xây dựng, Hiểu Ly có biết việc này không?

Lý Thành nằm trên giường bệnh hỏi, thứ khen ngợi này dù sao cũng chỉ là hư vô, có thể sớm một chút xây dựng trường học mới quan trọng. Đừng thấy kiến trúc đã được xây khá nhiều, nếu cứ để như vậy thì tiền vốn đặt vào trong những công trình này sẽ tăng lên rất nhiều, hơn nữa còn có rất nhiều công trình chưa được xây dựng, nếu cứ để thế này thì tình huống sẽ rất khó khăn.

Ngô Hiểu Ly ngừng cười rồi cúi đầu suy nghĩ, gia đình Lý Dương thì lo lắng nhìn cô.

-Anh, việc này không quan quá quan trọng, việc của quốc gia phải được đặt lên hàng đầu!

Lý Dương vội vàng nói một câu, hần nói cũng không có ý gì khác, với hần bây giờ mà nói thì một chút tiền xây dựng này chẳng là gì, nếu cần thì hần có thể tăng thêm vốn đầu tư vào trong công trình này, thứ hần cần chính là gia đình vui vẻ chứ không phải là kiếm thật nhiều tiền.

-Lý Thành ca, trong thời gian ngắn thì việc xây dựng không thể thực hiện được, những món đồ cổ này đều là văn vật cấp quốc gia, chúng có giá trị rất lớn về mặt Lịch sử, đội khảo cổ đang đóng quân ở đó, trước khi tìm ra chân tướng lai Lịch của ngôi mộ thì bọn họ sẽ không rời khỏi!

Dừng một chút, Ngô Hiểu Ly nói tiếp:

-Hơn nữa, đài truyền hình trung ương cũng sẽ lập một chuyên mục dành cho việc này, mấy ngày nay tôi còn nghe nói bọn họ định lập một khu bảo vệ tạm thời ở chỗ đó, cho nên...

Ngô Hiểu Ly không có nói tiếp, nhưng mà người nhà Lý Dương đều hiểu, việc xây dựng là không thể tiếp tục trong thời gian ngắn, số tiền đầu tư của bọn họ biến thành mây khói.

-Ai, tôi biết rồi, không có gì đâu!

Hơn trăm vạn đó, Lý Thành có cảm giác tim mình bị kim đâm, nhưng ở trước mặt người nhà hần không thể biểu hiện ra, tổn thất lần này Lý Thành đã đổ hết trách nhiệm lên người của mình.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

40. Chương 40: Giải Quyết Vấn Đề

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

-Cô và chú không cần lo, kỳ thật việc này ngày hôm qua cháu đã nghĩ tới, việc này không phải là không thể giải quyết!

Ngô Hiểu Ly vội vàng nói, khuôn mặt Lý Quân Sơn vẫn đầy lo lắng, gia đình không dễ gì mới có được một số tiền lớn như thế hơn nữa số tiền này lại có được từ việc bán đồ mà tổ tiên để lại, nếu cứ để nó từ từ biến mất như thế thì ông quả thật là không cam lòng.

-Biện pháp gì? Hiểu Ly, chúng ta chưa từng xem cháu là người ngoài, có gì thì cháu cứ nói đi!

Lý Quân Sơn vội vàng hỏi, mọi người thường nói quan tâm quá mức thì sẽ loạn, câu nói này quả thật chính xác, Ngô Hiểu Ly đỏ mặt, cô len lén liếc nhìn Lý Dương, lúc này mọi người đều đang suy nghĩ về việc trường học nên không có ai để ý tới vấn đề này.

-Là như thế này, tuy rằng trước mắt khu vực này chưa thể tiếp tục xây dựng, nhưng mà mọi người có thể xin với chính quyền đổi sang nơi khác? Dù sao thì cũng là do có nguyên nhân chính đáng, hơn nữa việc xây trường học cũng là một vấn đề cấp thiết nên chắc là sẽ không quá khó đâu!

Ngô Hiểu Ly nói những lời này làm cho mắt mọi người sáng lên, bọn họ vừa rồi chỉ lo tìm cách để tiếp tục xây dựng chứ không hề nghĩ tới việc xây ở chỗ khác.

Lý Dương ở một bên lặng lẽ giơ ngón tay cái lên, trên thực tế thì hẳn khi nãy cũng đang suy nghĩ, nhưng mà hẳn không phải suy nghĩ về việc xây dựng trường học mà đang suy nghĩ về những người trong gia đình. Lúc trước hẳn đưa ra ý kiến muốn xây trường học chính là để người nhà vui vẻ một chút chứ không phải là kiếm tiền, thứ hẳn muốn chỉ là gia đình được vui vẻ mà thôi, trường học có xây hay không cũng không quan trọng.

-Nhưng mà muốn xin phép thì cần một thời gian, hơn nữa số tiền đã dùng để xây dựng không thể lấy lại!

Khuôn mặt Lý Thành vẫn còn có chút ưu sầu, hẳn chỉ mới đầu tư xây dựng phần nền móng của ngôi trường nên không có tốn quá nhiều tiền vốn, nhiều lắm thì cũng chỉ mười vạn mà thôi, thứ làm hắn đau lòng là những mối quan hệ mà hắn dùng rất nhiều tiền mới kiếm được, nếu như đổi sang chỗ khác thì những mối quan hệ này không có chỗ để dùng, hơn nữa chỗ mới chưa chắc đã tốt bằng chỗ cũ.

-Việc này Lý Thành ca cứ yên tâm, nhà em có quen rất nhiều người, em sẽ về nhà giúp mọi người nói một câu, hơn nữa mọi người đã có hợp đồng, hợp đồng không thể thực hiện thì mọi người còn có tiền bồi thường nữa mà!

Ngô Hiểu Ly lắc đầu cười cười, cô nhìn thoáng qua Lý Dương rồi nói tiếp:

-Hơn nữa, Lý Dương còn có một chiêu chưa sử dụng, nếu như hắn sử dụng thì em cam đoan là không có việc gì!

-Hiểu Ly, thật sự cảm ơn em, nhưng mà em nói Lý Dương có đòn sát thủ, đòn sát thủ nào vậy, sao bọn anh không hề biết gì cả?

Lý Thành ngồi thẳng dậy, khuôn mặt hắn tràn đầy cảm kích vầy nghi ngờ, gia đình Ngô Hiểu Ly có những quan hệ với ai hắn không biết, nhưng nếu Ngô Hiểu Ly dám chắc như vậy thì có lẽ nên thử một lần, Lý Dương biết cha của Ngô Hiểu Ly là một cán bộ cấp phó, nói không chừng là ông ta thật sự có biện pháp.

-Lý Dương, người nhà anh không biết sao?

Lần này đến lượt Ngô Hiểu Ly kỳ quái, Lý Dương đã từng cứu con trai thị trưởng, chỉ cần đem việc này nói ra thì việc kia chắc chắn sẽ thành công.

-Tôi chưa nói!

Lý Dương cười khổ sờ sờ cái mũi, chuyện này hẳn quả thật là chưa nói với người nhà là vì hắn sợ mọi người lo lắng, hơn nữa lúc đó hắn chỉ bị thương nhẹ, nằm viện vài ngày thì đã khỏe hẳn nên hắn cũng không muốn báo cho gia đình.

Nhìn về phía ánh mắt nghi hoặc của mọi người, Ngô Hiểu Ly có chút khó khăn gật đầu, cô nói:

-Chưa nói cũng không sao, mọi người yên tâm, chuyện này không cần dùng tới đòn sát thủ của Lý Dương, việc này để Hiểu Ly lo.

Ngô Hiểu Ly vỗ ngực cam đoan, Lý Thành vội vàng cảm tạ, người nhà Lý Dương vẫn rất hiếu kỳ với cái gọi là đòn sát thủ mà Ngô Hiểu Ly nhắc tới, nhưng mà khi thấy Lý Dương không định nói thì bọn họ cũng không muốn hỏi, Ngô Hiểu Ly còn ở đây nên bọn họ cũng không tiện để hỏi, hơn nữa Ngô Hiểu Ly đã đáp ứng giúp chuyện này thì có hỏi hay không cũng không quan trọng.

“Reng reng reng!”

Điện thoại của Ngô Hiểu Ly đột nhiên vang lên, Ngô Hiểu Ly xin lỗi rồi nhanh chóng chạy ra ngoài nghe.

Vài phút sau cô trở vào trong phòng bệnh, cô nhìn về phía Lý Dương, khuôn mặt cô còn lộ ra một nụ cười thần bí.

Ngô Hiểu Ly vừa mới bước vào thì di động của Lý Dương vang lên, Lý Dương kỳ quái liếc nhìn Ngô Hiểu Ly một cái rồi ra ngoài nghe điện thoại.

-Trương quản lí, xin chào!

Là Trương Ứng gọi tới, Lý Dương đột nhiên nhớ tới việc mình trở về Lật Thành vẫn chưa nói với Trương Ứng, lúc về gấp quá nên hấn quên luôn việc này.

-Lý Dương, về tới nhà khi nào, anh cậu có chuyện gì không?

Trương Ứng quan tâm hỏi, Lý Dương sững sốt một chút, hấn lập tức đoán được vừa rồi Trương Ứng đã gọi điện thoại cho Ngô Hiểu Ly nên mới biết chuyện của hấn.

Lý Dương vội trả lời:

-Mới về mấy hôm trước, tôi đi có chút gấp nên quên nói với ngài một tiếng, thật sự là có lỗi, về phần anh tôi thì đã tốt hơn rồi!

-Không có việc gì là tốt rồi, vậy khi nào cậu trở lại công ty?

Suy nghĩ một chút, Lý Dương lập tức trả lời:

-Có lẽ hai ngày nữa tôi sẽ trở về!

Thương thế của Lý Thành đã ổn định, hai ngày sau là có thể xuất viện được rồi, hiện tại trường học không thể tiếp tục xây dựng, ở nhà thì không có chuyện gì làm, lần này Lý Dương lại nghỉ nhiều ngày như vậy cộng thêm việc Trương Ứng đã chủ động gọi điện thoại thì hấn cũng phải tranh thủ đi về vì nếu không có chuyện gì thì Trương Ứng cũng sẽ không gọi điện thoại cho hấn.

-Vậy được rồi, an bài việc nhà xong thì cậu trở lại đây một chuyến, tôi có một hội nghị cần cậu và Hiểu Ly tham gia, khi nãy tôi đã gọi cho Hiểu Ly rồi!

Quả nhiên là Ngô Hiểu Ly ra ngoài nghe điện thoại của Trương Ứng, khó trách Trương Ứng lại biết rõ chuyện của hấn như vậy, nhưng mà việc hấn và Ngô Hiểu Ly đều đang ở Lật Thành đã bị Trương Ứng biết, không biết hấn sẽ nghĩ thế nào đây.

Lý Dương cười khổ lắc lắc đầu rồi trở vào bệnh viện.

-Dương Dương, em phải cảm ơn Hiểu Ly nha, Hiểu Ly vừa rồi đã gọi điện thoại cho cha em ấy để nhờ cha mình giúp đỡ chúng ta, anh nghĩ việc xin cấp giấy phép xây dựng trường học ở nơi khác sẽ không khó nữa!

Lý Dương vừa mới vào phòng bệnh thì Lý Thành đã hưng phấn nhìn hấn nói, Lý Dương mỉm cười gật đầu với Ngô Hiểu Ly, hấn quả thật là rất cảm kích cô, hấn đi nhờ xe của Ngô Hiểu Ly nên mới về nhanh như vậy, hơn nữa cô còn giúp gia đình hấn thu xếp việc xin giấy phép xây dựng, nếu không có cô thì gia đình hấn còn phải mất thêm một thời gian nữa mới có thể xin được giấy phép.

Ngày hôm sau, Lý Dương liền mang tài liệu mà Lý Thành chuẩn bị đi tới nơi làm việc của huyện, chỗ cũ thì trong một thời gian ngắn không thể sử dụng được, không bằng đi đổi một chỗ mới, như vậy thì không quá ảnh hưởng tới kế hoạch xây dựng.

Đi cùng Lý Dương còn có Ngô Hiểu Ly, làm cho Lý Dương không ngờ là Ngô Hiểu Ly lại quen biết cán bộ ở huyện Lật Thành, nhờ vào mối quan hệ này nên rất nhanh mọi thủ tục đã làm xong, cuối cùng Ngô Hiểu Ly còn thừa dịp Lý Dương không chú ý mà nói nhỏ vào tai của người kia cái gì đó, người kia thì kinh ngạc nhìn thoáng qua Lý Dương rồi gật đầu.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

41. Chương 41: Đi Công Tác.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Hai ngày sau, Lý Dương và Ngô Hiểu Ly cùng nhau trở về Minh Dương.

Một ngày trước công tác khai quật đã chấm dứt, tất cả những món đồ cổ được đào ra đều được lực lượng vũ trang sử dụng máy bay trực thăng vận chuyển tới Bắc Kinh, đây là những món quốc bảo, những thứ này phải được chuyên gia ở Bắc Kinh thành lập hồ sơ rồi mới phân phối trở lại, vì tranh thủ việc phê chuẩn cho những món quốc bảo này bảo tàng Minh Dương, bảo tàng tỉnh, bảo tàng Cố cung đều cho người tới hối thúc.

Về phần bảo tàng Lật Thành, bọn họ không hề dám nghĩ tới, những món đồ cổ này đều có giá trên trăm vạn, với một nơi sơ sài như thế này mà muốn bảo vệ nó thì rất khó, mọi người cũng không yên tâm khi để chúng ở đây.

Nơi xây dựng trường học mới của Lý gia đã được chính quyền nơi này xem là khu trọng điểm để phát triển vì Ngô Hiểu Ly cuối cùng vẫn đem chuyện Lý Dương cứu con trai thị trưởng nói ra. Từ nhỏ sống trong gia đình làm quan nên Ngô Hiểu Ly biết rõ vài việc, đây chính là ưu thế của Lý Dương, việc này so với việc để cha cô ra mặt còn có hiệu quả hơn, hơn nữa việc này có thể giúp cho Lý gia tranh thủ nhiều cơ hội hơn, việc tốt như thế ngu gì mà không làm.

Ý tưởng của Ngô Hiểu Ly hoàn toàn chính xác, nơi xây dựng ngôi trường được đổi lần này tuy không bằng lần trước nhưng nó lại là khu đất rộng hơn năm mươi mẫu, nó rộng hơn khu trước đó hai mươi mẫu, khoảng đất chênh lệch này nhờ vào quan hệ của Lý Dương nên Lý gia không tốn một xu nào hơn nữa Lý gia còn có lợi nữa, sau khi mọi thủ tục được làm xong thì khu đất này ngay lập tức thuộc sở hữu của Lý gia, họ có thể bắt đầu xây dựng trường học ngay.

Lý Dương và Ngô Hiểu Ly trở về lúc sáng, một giờ sau xe của Ngô Hiểu Ly đã đậu trong bãi đỗ xe của công ty, hiện tại là vừa đúng giờ đi làm.

Những bảo an khi thấy Ngô Hiểu Ly thì có chút sửng sốt, ngay sau đó là chạy như điên lại, còn chưa đến nơi thì bọn họ thấy Lý Dương từ trên xe bước xuống vì vậy bọn họ liền dừng lại.

Hai người cùng nhau cười cười, bọn họ không để ý tới những bảo an này nữa mà cùng nhau đi vào công ty.

Những nhân viên đang đứng chờ chuẩn bị đi làm khi thấy hai người thì có chút sửng sốt, Ngô Hiểu Ly và Lý Dương không ưa nhau cả công ty đều biết, hai người cùng nhau đi làm như thế này quả thật giống như là mặt trời mọc ở hướng Tây.

-Tôi nói cho anh biết, đừng tưởng là tôi sẽ bỏ qua cho anh, tôi sẽ dùng thực lực để đoạt lại những gì đã mất, hừ!

Ngô Hiểu Ly tới gần Lý Dương nhỏ giọng nói một câu, nói xong cô liền mặc kệ phản ứng của Lý Dương mà đi lên lầu, lúc tới cầu thang cô còn quay lại khiêu khích nhìn Lý Dương.

Người trong công ty đều thở ra một hơi, như vậy mới đúng chứ, đây mới là Ngô Hiểu Ly, vừa rồi chắc là bọn họ gặp ảo giác, Ngô Hiểu Ly cao ngạo như thế sao có thể dễ dàng đi chung với Lý Dương được.

Lý Dương cười khở sở sờ cái mũi, hần từ từ tới cầu thang lên lầu hai đi tới phòng của Trương Ưng.

-Lý trợ lý đến đó à, ngồi đi!

Trương Ưng mỉm cười nhìn Lý Dương, Ngô Hiểu Ly thì ngồi bên cạnh xem tài liệu, Lý Dương bước vào thì Trương Ưng cũng đưa một tập tài liệu cho hắn.

-Là như thế này, Trung Bảo Hiệp hội châu chi nhánh Hà Nam tổ chức một hội thảo nghiên cứu và thảo luận, chi nhánh của chúng ta phải tham gia, mà tôi thì thời gian này rất bận nên đành phải gọi hai người tới để thay thế tôi đi dự!

Trương Ứng cười cười, Trung Bảo Hiệp là hiệp hội ngọc thạch châu báu lớn trong nước, hiệp hội này hẳn không thể nào dắc tội nổi, hơn nữa nhà Trương Ứng dạo này quả thật là có chuyện không thể nào đi được nên hẳn mới gọi hai người bạn Lý Dương trở về, trong công ty ngoại trừ họ thì không thể phái ai khác được.

Đầu tiên, người khác không đủ tư cách đi, Trương Ứng có việc nên không thể đi, nhưng nếu hẳn phái một tên lính đi qua thì rõ ràng là không có thành ý, Lý Dương là trợ lý quản lý, hoàn toàn có thể thay thế Trương Ứng, trên thực tế ngoại trừ Trương Ứng thì chỉ còn Lý Dương là người có tư cách đi mà thôi.

Tiếp đó, lần này đi phải mua về một số nguyên liệu, Lý Dương tuy rất có mị lực và may mắn, nhưng nghiệp vụ của hẳn thì vẫn còn thiếu, để cho Ngô Hiểu lý đi theo là lựa chọn tốt nhất, vì vậy Trương Ứng mới gọi hai người trở về.

Nhìn những tư liệu trước mặt, rất nhanh hai người đã hiểu rõ mọi chuyện, Lý Dương gật gật đầu, từ khi lên làm trợ lý tới nay hẳn vẫn chưa chính thức làm gì, lần này chính là công việc đầu tiên của hẳn, hẳn phải làm cho thật tốt.

Ngô Hiểu Lý cũng hiểu được mọi thứ, cô quay sang khiêu khích nhìn Lý Dương: xem đi, không có tôi thì anh không làm gì được, cuối cùng thì anh vẫn phải dựa vào tôi.

Lý Dương né tránh ánh mắt Ngô Hiểu Lý, hẳn nhìn Trương Ứng nói:

-Trương quản lý, ngài yên tâm, lần nghiên cứu thảo luận lần này cứ để chúng tôi lo!

-Trương quản lý cứ yên tâm, việc mua nguyên liệu lần này cứ để tôi lo, về phần đi hợp với những ông lão nhàn chán thì cứ để Lý trợ lý đi là được!

Ngô Hiểu Lý cũng nói theo, nhìn bộ dáng của hai người, Trương Ứng cười khổ lắc đầu, lần trước gọi điện thoại hẳn biết hai người đang ở cùng một chỗ hẳn đã rất kinh ngạc, hẳn còn tưởng rằng hai người đã hòa hợp rồi, không ngờ là khi tới công ty thì hai người vẫn như trước.

Ngoài Trương Ứng, người cười khổ còn có Lý Dương, cuộc họp đó Ngô Hiểu Lý không có tư cách tham gia nên cô mới nói đây là cuộc họp dành cho người già nhàn chán, xem ra tính tranh cường háo thắng của Ngô Hiểu Lý vẫn chưa túng thay đổi.

-Cuộc nghiên cứu thảo luận này sẽ bắt đầu vào ngày mai cho nên hai người ngay hôm nay phải bắt đầu đi, không phải là Ngô Hiểu Lý có xe hay sao, hai người có thể đi chung mà? Hai người hãy dùng xe của Ngô Hiểu Lý, mọi chi phí sẽ do công ty chi trả, hơn nữa công ty còn cấp cho Ngô Hiểu ị một nghìn tiền trợ cấp khi dùng xe của cô!

Công ty cũng có xe nhưng nó đều dùng để đi làm công vụ, Trương Ứng tuy có xe riêng nhưng mà mấy ngày nay hẳn đang vội nên không thể cho hai người mượn được nên đành phải dùng xe của Ngô Hiểu Lý. Lần này đi chỉ có vài ngày mà toàn bộ chi phí đều có người trả, hơn nữa còn có thêm một nghìn trợ cấp nên Ngô Hiểu Lý không hề nghĩ ngợi gì mà đáp ứng ngay.

Lời nói của Trương Ứng cũng nhắc nhở Lý Dương, hiện tại hẳn có rất nhiều tiền, hẳn cũng nên đi mua một chiếc xe để tiện việc đi lại.

-Còn nữa, việc mua nguyên liệu lần này chúng ta chỉ được phép mua trong phạm vi năm mươi vạn, Lý Dương, năm mươi vạn này tôi giao cho cậu nhưng mua cái gì thì cậu phải nghe Hiểu Lý, Hiểu Lý, lần này nếu cô mua được thứ gì tốt thì khi về công ty sẽ có thưởng!

Trương Ứng nói.

Chi nhánh của công ty An Thị đều có quyền mua nguyên liệu thô, một ít kim cương giá trị không cao hoặc là Phỉ Thúy, Ngọc Thạch, sau khi mua thì có thể mang tới công ty gia công để tiến hành gia công. Từ những món hàng sau khi gia công này những chi nhánh có thể thu được phần trăm hoa hồng, chính vì thế nên việc thu mua nguyên liệu, các chi nhánh của công ty vẫn rất đề tâm.

Làm như vậy có thể tiết kiệm được rất nhiều sức lực cho tổng công ty, thu được càng nhiều lợi nhuận, chi nhánh lại có thêm một phần tiền thưởng nữa, đây là một việc tốt, ngu gì không làm.

Đương nhiên, nếu có người dùng quyền lợi này mua một số thứ có lợi cho mình thì công ty cũng sẽ không bỏ qua cho hẳn.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

42. Chương 42: Thành Đồ Cổ Trịnh Châu.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Trương Ứng bàn giao mọi thứ cho Lý Dương và Ngô Hiểu Ly, hai người cùng nhau đi ra, vừa mới ra khỏi cửa thì Ngô Hiểu Ly đã kéo Lý Dương lên xe, việc này làm cho những tên bảo an lại một lần nữa sững sờ.

Ngô Hiểu Ly lái xe trực tiếp đi tới đường cao tốc, Lý Dương quay đầu nhìn về phía thành phố Minh Dương đang xa dần, hắn cười khổ một tiếng:

-Cô cần gì phải gấp như vậy chứ, ít nhất thì chúng ta cũng phải quay về tắm rửa thay quần áo đã chứ, làn này đi ra ngoài đâu phải là một hai ngày đâu!

-Cái gì mà tắm rửa với thay quần áo chứ, cần thay đồ thì có thể mua ở Trịnh Châu mà, nhân tiện mua cho tôi vài bộ, tôi đã cùng anh vãi vãi mấy ngày ở Lật Thành, đây coi như là bù đắp cho tôi đi!

Ngô Hiểu Ly không thèm để ý quơ quơ tay rồi nói, Lý Dương á khẩu, mấy ngày đó quả thật là cô ở Lật Thành, nhưng mà cô ở đó là vì những món đồ cổ mà, có liên quan gì tới hắn đâu, mỗi ngày cô cũng chỉ tới chỗ hắn có mấy chục phút thôi mà.

Những lời này Lý Dương sẽ không nói với Ngô Hiểu Ly, trên thực tế Lý Dương vẫn rất cảm kích cô vì cô đã giúp hắn trong những ngày qua nên cho dù là cô không nhắc thì hắn cũng định mua cái gì đó cho cô để cam ơn vì cô đã giúp.

Xe chạy nhanh như bay, không biết lần trước chạy quá nhanh có ảnh hưởng hay không nhưng bây giờ mỗi lần chạy trên đường cao tốc thì cô đều chạy trên 120 km/giờ, trong xe, Lý Dương thấy bộ dáng hưng phấn của cô mà thầm lo lắng, hắn suy nghĩ khi cô nhận một đồng giấy phạt vì chạy xe vượt quá tốc độ thì sẽ như thế nào.

Không đến mười hai giờ, hai người đã đến nội ô Trịnh Châu, từ Minh Dương tới nơi này chỉ hơn hai trăm km, với tốc độ chạy xe của Ngô Hiểu Ly thì chỉ cần hơn hai giờ là tới nơi.

- Đi ăn đi, tôi mời cô!

Lý Dương hạ cửa kính xuống hít thở không khí rồi quay đầu lại nhìn Ngô Hiểu Ly nói.

-Anh không mời tôi cũng phải nhắc anh, tôi nói cho anh biết, tôi rất kén ăn, coi chừng bị tôi ăn nghèo luôn đó!

Ngô Hiểu Ly trả lời, Lý Dương không khỏi lắc lắc đầu, cho dù là Ngô Hiểu Ly muốn ăn sơn hào hải vị thì muốn ăn tới mức hắn nghèo cũng khó, Ngô Hiểu Ly vẫn chưa biết là Lý Dương đã buôn bán lời thêm một nghìn vạn.

Ngô Hiểu Ly nói rất dữ dội nhưng khi ăn thì chẳng tốn quá nhiều, cô toàn chọn lựa những món rẻ tiền, khi ăn cô còn nói đã lâu chưa ăn những món này nên muốn tìm lại chút mùi vị.

-Buổi chiều đi đăng ký, sau đó hai người chúng ta nghỉ ngơi một chút, ngày mai tôi đi họp, cô thì đi chọn nguyên liệu, cô xem như vậy có được không!

Cơm nước xong, Lý Dương nói ra cách nghĩ của mình, tuy rằng hắn là lãnh đạo nhưng ở trước mặt Ngô Hiểu Ly, cái danh lãnh đạo của hắn không đáng một đồng nên hắn chỉ còn cách hỏi ý kiến của cô.

-Đừng vội, đăng ký xong thì chúng ta quay lại đây, đã lâu tôi không tới đây rồi, một hồi anh đi theo xách đồ giúp tôi!

Ngô Hiểu Ly vượt thắt lưng một cái làm, động tác nhỏ này của cô hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của thanh niên trong khách sạn, một ít người còn hung hăng trừng mắt nhìn Lý Dương, bọn họ thầm mắng người ngồi kế người đẹp sao không phải là mình mà là hắn, đúng là đóa hoa lãi cắm bãi cứt trâu.

-Mua sắm? Trương quản lý không phải nói là bên trong có bán rất nhiều nguyên liệu hay sao?

Lý Dương nghi hoặc nhìn thoáng qua Ngô Hiểu Ly, Ngô Hiểu Ly liếc mắt xem thường hắn một cái, cô không để ý tới phản ứng của Lý Dương mà kéo hắn ra khỏi khách sạn.

Ngô Hiểu Ly không giải thích gì với Lý Dương mà chỉ lấy xe chạy về hướng đại học Trịnh Châu, lấy xe không đến hai mươi phút, cô ngừng xe lại trước một tòa nhà phòng theo kiến trúc cổ.

-Đến nơi này làm gì thế?

Lý Dương nghi hoặc nhìn tòa nhà phỏng theo kiểu cổ trước mặt này.

-Tới nơi này đương là để mua hàng, chỉ cần đi theo tôi là được, không cần phải hỏi!

Ngô Hiểu Ly rất hưng phấn nhìn tòa kiến trúc trước mặt, trên tòa kiến trúc này có một tấm biển, trên tấm biển có năm chữ lớn:Thành đồ cổ Trịnh Châu.

-Tôi đã nói với anh là đã lâu rồi tôi chưa tới nơi này mua hàng, thừa dịp này phải đi nhìn một cái, vừa lúc có thể mua cho ông ngoại tôi một món quà mừng thọ, anh đừng có hỏi nữa, tôi nói tới nơi này là tới nơi này, không được có ý kiến!

Ngô Hiểu Ly lôi kéo Lý Dương đi vào bên trong, cô vừa đi vừa cảnh cáo Lý Dương, Lý Dương cười khổ lắc đầu, hắn bắt dĩ đành phải đi theo cô nàng đang nổi cơn điên này.

Do bây giờ là giờ ăn trưa nên ở đây không có nhiều người, bên trong có rất nhiều người bán hàng đang ngồi đọc báo hoặc là đang ăn cơm, tất cả mọi người đều có bộ dáng lười biếng.

-Nhiều như vậy, toàn là đồ cổ?

Lý Dương ngơ ngác nhìn xung quanh, trong lầu một có khoảng mấy chục món đồ sứ được trưng bày, xung quanh các bức tường đều là những món đồ sứ, sau đó là đồ đồng, tiền cổ và sách vở chất thành một đồng lớn làm Lý Dương xem tới mức hoa cả mắt.

-Đồ cổ? Nếu tất cả những thứ này là đồ cổ thì đây sẽ là thị trường đồ cổ lớn nhất nước đó, đây chỉ là thị trường đồ mỹ nghệ thôi, tôi đến đây là để mua một vài món hàng mỹ nghệ!

Ngô Hiểu Ly xem thường không thèm liếc nhìn Lý Dương làm hắn đang đi đường suýt chút nữa là té ngã, đồ cổ lại bị Ngô Hiểu Ly biến thành thị trường hàng mỹ nghệ, cách nói như vậy quả thật là lần đầu tiên Lý Dương.

Ngô Hiểu Ly không để ý tới Lý Dương nữa mà tiếp tục đi, tuy nơi này có nhiều đồ vật nhưng không có cái nào cô vừa ý, những thứ này đều không đáng tiền, muốn từ trong những thứ này tìm ra một món có giá trị thì rất khó khăn, việc này yêu cầu nhãn lực rất cao.

Về phần Lý Dương, hắn hoàn toàn xem không hiểu cái gì cả, hắn thấy món nào cũng rất cũ xưa nhưng không biết cái nào là thật cái nào là giả.

Đi hơn mười phút, Ngô Hiểu Ly đột nhiên dừng lại trước một quầy bán đồ điêu khắc.

-Cô bé, nhãn lực không tệ, tôi nói cho em biết, đây chính là Phỉ Thúy Tiên Trúc, đây là một trong những thứ mà Từ Hi thái hậu yêu thích đó!

Người chủ quầy hàng này lập tức giới thiệu cho Ngô Hiểu Ly, Lý Dương cũng vừa lúc nhìn tới, hắn tò mò nghiêng đầu nhìn món đồ mà Ngô Hiểu Ly đang xem.

-Ông chủ nói đây là đồ mà Từ Hi thái hậu từng dùng, có chứng cứ gì không?

Vật này quả thật là làm bằng Phỉ Thúy, nhìn nó Lý Dương nhin không được hỏi một câu.

Đồ vật này tuy nhìn qua rất có thần vận của phong cách cổ xưa nhưng chưa chắc là đồ cổ, hơn nữa món đồ này có chất liệu kém xa lọ thuốc hít mà hần tìm thấy, vì vậy hần không tin đây là đồ mà Từ Hi thái hậu thích.

-Đương nhiên là có chứng cứ, cậu xem chỗ này, ở đây có khắc tên của Từ Hi thái hậu đó, thấy không, nếu đây không phải là đồ của Từ Hi thái hậu thì ai lại rãnh rỗi đi khắc tên Từ Hi thái hậu lên đó!

Lý Dương vừa hỏi thì chủ quán lập tức chỉ về một góc của cây trúc, Lý Dương nhìn xuống, ở chỗ đó quả thật là khắc vài chữ phồn thể, nhưng mà Lý Dương không biết trên đó khắc chữ gì.

-Được rồi, đừng có biên chuyện xưa nữa, đây không phải là Châm Phỉ Thúy mà là Nam Dương Thúy, nói đi, bao nhiêu tiền?

Ngô Hiểu Ly ngẩng đầu lên trừng mắt liếc nhìn chủ quán, chủ quán sững sốt sau đó ngượng ngùng cười nói:

-Thì ra là người trong nghề, nếu là người trong nghề thì được rồi, cô muốn giá bao nhiêu?

-Nam Dương Thúy, không phải đâu, Nam Dương Thúy đâu phải là cái dạng này?

Lý Dương vội vàng cầm lấy cẩn thận xem xét, Nam Dương Thúy tuy nhìn giống Phỉ Thúy nhưng giá trị của nó còn kém xa.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

43. Chương 43: Dân Quốc Thạch Diêu.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

-Đây là do có người cố ý làm như vậy, Nam Dương Thúy rất giống với Phỉ Thúy, chỉ cần có chút gia công là người thường rất khó nhận ra!

Ngô Hiểu Ly chậm rãi nói, lúc đầu khi cô thấy thì cô cũng tưởng nó là Phỉ Thúy nhưng khi chủ quán kể một câu chuyện không đầu vào đầu thì cô bắt đầu hoài nghi, sau khi cẩn thận quan sát thì cô mới phát hiện ra đây là món đồ dùng Nam Dương Thúy làm giả thành Phỉ Thúy.

Nam Dương Thúy cũng là một loại ngọc cứng rắn, độ cứng của nó không khác Phỉ Thúy nhiều lắm, hơn nữa màu sắc cũng rất giống với Phỉ Thúy, một vài tên thương gia âm hiểm lợi dụng những đặc điểm này đã kiếm được một món lời kết sù.

Lý Dương đang cẩn thận nhìn khối Nam Dương Thúy kia thì năng lực đặc thù đột nhiên xuất hiện, trong nháy mắt, mọi người đều bị bao phủ bên trong.

Khuôn mặt Lý Dương đột nhiên đỏ lên rồi hần cúi đầu thấp xuống, Ngô Hiểu Ly kỳ quái nhìn thoáng qua Lý Dương.

Ngay khi năng lực đặc thù của Lý Dương hoạt động thì mọi thứ xung quanh hần đều trở nên trong suốt, ngay cả Ngô Hiểu Ly cũng vậy, bộ nội y trên người Ngô Hiểu Ly và cả thân thể bên trong bộ nội y đều hiện ra một cách rõ ràng trong đầu Lý Dương, đương nhiên, thứ mà Lý Dương nhìn thấy chỉ là một bức hình lập thể mà thôi.

Nhưng mà chỉ như vậy thôi thì cũng đủ làm cho người khác phún máu, Lý Dương chăm chú nhìn thân thể Ngô Hiểu Ly, việc nghiên cứu Nam Dương Thúy hần đã vút sang một bên từ lâu.

Kỳ thật, hiện tượng như thế này Lý Dương đã gặp một lần, lần đó chính là lúc hắn dùng năng lực đặc thù quan sát trong phạm vi lớn, lúc đó hắn và Ngô Hiểu Ly đều gặp nguy hiểm nên hắn không có tâm trạng để nhìn những thứ khác.

Nhưng mà lần này thì lại khác, Ngô Hiểu Ly đang ở bên cạnh hắn, thậm chí mùi hương trên người của cô hắn cũng ngửi được, dưới loại tình huống như thế này thì bất kỳ người nam nhân nào cũng sẽ nghĩ tới chuyện khác. Lý Dương tất nhiên cũng không ngoại lệ.

-Xem đồ vật, xem đồ vật, không cần nghĩ ngợi lung tung!

Lý Dương ép buộc chính mình không để ý tới Ngô Hiểu Ly nữa mà đem lực chú ý dồn sang khối Nam Dương Thúy, ngay khi không còn chú ý tới Ngô Hiểu Ly nữa thì hắn bắt đầu tập trung quan sát khối Nam Dương Thúy, vật này quả thật không phải là do Phỉ Thúy làm, trừ bỏ bên ngoài thì nó không có gì giống với Phỉ Thúy cả.

-Đó là cái gì?

Lý Dương sửng sốt một chút, đồ vật ở chỗ này rất nhiều, ngoại trừ những vật điêu khắc bằng ngọc còn có những vật điêu khắc bằng gỗ, thứ mà Lý Dương phát hiện nằm trong bụng một bức tượng phật Di Lặc, bên trong bụng bức tượng này làm một vùng màu đỏ.

-300!

Ngô Hiểu Ly không biết Lý Dương đang suy nghĩ cái gì, cô nhìn một chút thì không thèm để ý tới hắn nữa, suy nghĩ một chút cô liền ra giá.

-Bà cô của tôi, cái này dù sao cũng là ngọc tốt, ba trăm thì quá thấp rồi, ít nhất cũng một nghìn?

Chủ quán lập tức bài ra bộ mặt đau khổ, hắn len lén nhìn về phía Ngô Hiểu Ly.

-Một ngàn, một khối ngọc Nam Dương Thúy loại hai mà đòi một nghìn, bốn trăm, không bán thì thôi!

Ngô Hiểu Ly vừa nói vừa đứng lên chuẩn bị đi, tuy vật này điêu khắc khá tốt, có thể dùng nó để triều đùa người khác nhưng mà cái giá một nghìn thì quá đắt rồi.

-Đừng, đừng a, em gái, em xem thế này được không, năm trăm, đây là giá thấp nhất của tôi, thật sự là không thể giảm giá được nữa, em phải hiểu cho tôi một chút chứ, tôi còn phải kiếm ăn nữa!

Chủ quán vội gọi Ngô Hiểu Ly lại, vật này đã đặt ở chỗ này hơn một tháng nhưng chưa bán được, tới hôm nay mới có người tới nhìn, hắn vốn định lựa gạt dùng giá cao để bán cho người không hiểu chuyện, ai ngờ lại đụng ngay một người trong nghề, hắn không thể bán với cái giá cũ được nên đành phải hạ giá xuống bán nó đi, dù sao thì thứ này đã để ở đây lâu rồi mà không có ai mua, nếu bỏ lỡ cơ hội này nói không chừng là hắn không thể bán nó ra luôn ấy chứ.

-Năm trăm!

Ngô Hiểu Ly ngừng lại, suy nghĩ một chút cô liền lấy ví tiền ra đưa năm trăm cho chủ quán.

Khối Nam Dương Thúy này chỉ dùng để trang trí nên giá năm trăm cũng không tính là cao, huống hồ Ngô Hiểu Ly biết rõ nguồn nguyên liệu bây giờ rất khan hiếm, sau này giá của Nam Dương Thúy chắc chắn sẽ tăng chứ không giảm, dùng năm trăm mua nó tuyệt đối không tính là thiệt thòi, chỉ tiếc là bề ngoài của nó quá giống Phỉ Thúy làm cho người ta có cảm giác giả tạo.

Giao dịch xong Ngô Hiểu Ly định đi ra ngoài, khối Nam Dương Thúy này không phải là mục đích chuyến đi lần này của cô.

-Khoang đã Hiểu Ly!

Lý Dương vội vàng gọi cô lại, hắn dùng ngón tay chỉ về phía bức tượng Di Lặc rồi hỏi người bán:

-Vật này bán bao nhiêu tiền?

- Đây là bức tượng Di Lặc thời Nam Bắc triều, lão đệ thì chỉ cần một vạn là được!

Chủ quán lập tức cười nhìn Lý Dương nói, vật này quả thật là đồ cổ nhưng mà giá trị lịch sử của nó thì không quá mức như chủ quán đã nói.

-Một vạn? Người đi cướp à!

Lý Dương còn chưa nói gì thì Ngô Hiểu Ly đã vọt tới, trong mắt Ngô Hiểu Ly, Lý Dương lúc này chính là con dê béo chờ làm thịt.

-Tiểu thư, đừng có phá hỏng qui củ chứ!

Chủ quán trở mặt còn nhanh hơn lật bàn tay, trong giới đồ cổ có một quy củ là khi người khác đang xem đồ vật thì không thể nói lung tung, cũng không được ra giá, chờ sau khi người đó xem xong thì mới có thể nói chuyện.

Lý Dương tuy rằng chưa nói mua nhưng mà đã hỏi giá, đây cũng coi như là một vụ buôn bán nên chủ quán mới dám nói với Ngô Hiểu Ly như vậy.

-Quy củ? Hắn là bạn trai tôi, không cần ông phải nhắc nhở qui củ đâu!

Ngô Hiểu Ly lập tức hừ một tiếng, Lý Dương ngơ ngác nhìn Ngô Hiểu Ly, ngay sau đó hắn lập tức cúi đầu xuống.

Chủ quán ngay lập tức nở nụ cười, hắn nói:

-Thì ra là vậy, xin lỗi, bạn trai của cô đã nhìn trúng thứ này thì tôi cũng không lừa dối làm gì, đây là bức tượng điêu khắc từ thời quốc dân, giá ít nhất một nghìn vạn!

Quy củ đúng là như vậy, nhưng mà nó không phải là dành cho tất cả mọi người, đối với người trong nghề thì không cần, người nhà của họ cũng vậy, Lý Dương là bạn trai của Ngô Hiểu Ly nên hai người được xem là người một nhà vì vậy Ngô Hiểu Ly có quyền lên tiếng.

-Năm trăm!

Ngô Hiểu Ly trực tiếp trả giá, khi nói ra thì cô mới chợt nhớ lại là vì sao cô cần trả giá cho Lý Dương?

-Bà cô của tôi, đừng có chặt chém ác như vậy chứ, tôi thật sự là không nói thách, 800, đây là giá cuối cùng, tôi không thể bớt được nữa đâu!

Chủ quán cười khổ, lần này hắn quả thật là đã nói ra giá thật, Ngô Hiểu Ly do dự một chút, cô quay sang nhìn Lý Dương.

-800 thì 800, tôi mua!

Lý Dương lập tức trả tiền, tuy hắn không biết nó có đáng giá này hay không, nhưng mà khi thấy sắc mặt của chủ quán thì hắn biết ông chủ quán đã nói giá gốc, hơn nữa 800 cũng không quá mắc, trên thực tế, Lý Dương rất rõ ràng, cho dù là dùng một vạn mua thứ này thì hắn cũng không bị thiệt.

Sau khi thanh toán tiền và nhận món đồ mình mua, Lý Dương đi tới bên cạnh Ngô Hiểu Ly rồi ngây ngô cười. Bức tượng này không nhỏ, thân bức tượng cao ba mươi li, riêng phần bụng đã dài tới hơn hai mươi li, lúc ôm nó trong tay thì cảm giác khá nặng.

-Bức tượng này quả thật là có từ thời quốc dân nhưng trạm trở trên nó lại rất bình thường, tôi thật không biết là anh mua nó để làm gì?

Ngô Hiểu Ly nói lầm bầm một câu rồi không để ý tới Lý Dương nữa mà tiếp tục đi, Lý Dương cười cười, hiện tại hắn không thể nói ra bí mật của nó được, chờ tới khi Ngô Hiểu Ly thấy được thứ bên trong bức tượng thì nhất định cô ta sẽ há hốc mồm cho mà xem.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

44. Chương 44: Bạn Học Cũ.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Đi xung quanh một lúc, Ngô Hiểu Ly không khỏi thất vọng lắc lắc đầu, lúc trước ít gì thì cũng có thể nhìn thấy được một hai món vừa ý nhưng lần này thì một món cũng không tìm thấy.

-Chúng ta lên lầu hai!

Ngô Hiểu Ly không còn hứng thú đi dạo xung quanh lầu một nữa, lầu một chỉ sợ là không còn món gì giá trị rồi, tuy lầu hai đều bán một số thứ tương đối đắt nhưng chúng quả thật là đồ tốt.

Lý Dương cười khổ đi theo, trong tay hắn vẫn à bức tượng điêu khắc hình phật Di Lặc, bức tượng này cũng không tính là nhẹ, mang theo nó từ này tới giờ hắn cũng đã thấm mệt, bây giờ hắn có chút hối hận vì sao mình lại gấp gáp như thế mà không đợi sau khi mua xong đồ với Ngô Hiểu Ly thì mới trở lại mua.

Nơi này có tổng cộng bốn tầng, lầu hai không giống với lầu một có thể tùy tiện mở quầy hàng, trên lầu hai mọi nơi đều là các cửa hàng mặt tiền được sắp xếp rất thứ tự.

Vì sắp xếp rất có thứ tự nên số quầy hàng ở lầu hai ít hơn rất nhiều, người khách trên tầng hai cũng không nhiều như ở tầng một.

Đi qua mấy cửa hàng, Ngô Hiểu Ly một lần nữa lộ ra thần sắc thất vọng, những cửa hàng này không phải là cửa hàng đồ cổ mà thuần túy là cửa hàng đồ mỹ nghệ, ngẫu nhiên cũng có vài món đồ cổ có chất lượng nhưng đó lại là chiêu bài của quán nên chủ quá nâng giá rất cao.

-Hiểu Ly, nghỉ ngơi một chút rồi hãy đi tiếp!

Lý Dương ở phía sau đã không chịu được nữa, hắn vội vàng kéo Ngô Hiểu Ly lại, khi này Ngô Hiểu Ly giả vờ bạn gái của hắn, bây giờ cô lại giống như là chưa có chuyện gì xảy ra.

-Được rồi, xem nơi này nữa rồi chúng ta kiếm chỗ nghỉ ngơi!

Ngô Hiểu Ly gật gật đầu, cô cũng cảm thấy có chút mệt rồi, xem đồ cổ thì cần nhãn lực rất cao, cô xem nhiều như vậy nếu mà không mệt thì quả thật là gạt người.

Đi vào cửa hàng cuối cùng, hai mắt Ngô Hiểu Ly lập tức sáng lên, cô đi thẳng vào trong cẩn thận nhìn bộ dụng cụ pha trà đặt trong tủ âm tường.

Lý Dương ngồi ở cửa, đem quần áo khóa kéo rút ra, tán tán bên trong nhiệt khí, cuối cùng quay đầu lại đánh giá cẩn thận liếc mắt một cái hôm nay phải cuống cuối cùng một nhà cửa hàng.

Cửa hàng này chỉ rộng mười mét vuông, trang trí bên trong không tẻ lắm, ngay phía trước và bên trái đặt hai bàn thủy tinh, bên phải đặt một cái bàn, trên bàn có đặt một ít tiền đồng cổ và tiền giấy cổ.

Trong cửa hàng chỉ có một người trẻ tuổi, Lý Dương vừa nhìn hắn thì hắn cũng trùng hợp nhìn về phía Lý Dương, hai người lập tức sững sờ.

-Lão đại

-Tiểu Lục?

Hai tiếng gọi cùng lúc vang lên, Lý Dương đặt bức tượng phật xuống mặt đất rồi vội vàng đi tới, hắn không ngờ ở chỗ này cũng có thể thấy được bạn cũ trong trường đồng thời còn là bạn cùng phòng-tiểu Lục.

-Sao cậu lại ở đây?

Lý Dương mừng rỡ hỏi, lúc còn học đại học, phòng của bọn họ tổng cộng có 6 người, Lý Dương lớn tuổi nhất nên là lão đại, thanh niên trước mặt này nhỏ tuổi nhất nên gọi là tiểu Lục. Bởi vì hắn nhỏ tuổi nhất nên khi còn học đại học Lý Dương rất chiều cố hắn. Hơn nữa, sáu người trong phòng của họ có tới ba người họ Lý, phân biệt là lão đại Lý Dương, lão Tứ Lý Bồi và lão lục Lý Xán.

-Đây là cửa hàng của chú em, sau khi tốt nghiệp em tới Nghiễm Châu làm việc mấy tháng nhưng không có thành tích gì đáng kể nên trở về đây, từ đó em luôn ở đây trợ giúp chú, mấy hôm nay chú em đi mua hàng nên chỉ còn một mình em ở đây trông hàng!

Người trẻ tuổi hưng phấn nói, lúc nói chuyện hẳn còn không ngừng đánh giá Lý Dương và Ngô Hiểu Ly.

-Thì ra là vậy, cũng vì vậy à không liên lạc được với cậu!

Lý Dương gật gật đầu, khuôn mặt hẳn tràn đầy hưng phấn, nhìn về phía Ngô Hiểu Ly, Lý Dương giới thiệu: Hiểu Ly, để tôi giới thiệu một chút, đây là bạn học cũng là bạn cùng phòng của tôi-Lý Xán, là lão Lục trong phòng!

-Tiểu Lục, đây là của đồng sự của tôi-Ngô Hiểu Ly, tôi hiện đang làm việc ở công ty châu báu An Thị!

-Đồng sự, chị dâu à?

Lý Xán cười gian một tiếng, giọng nói có chút đùa cợt:

-Chị dâu thật là xinh đẹp, tôi đã có chút đồ kỷ lão đại rồi đó!

-Ừm, đừng nói lung tung, chúng tôi chỉ là đồng sự!

Lý Dương vội vàng kéo Lý Xán, hẳn len lén nhìn về phía Ngô Hiểu Ly, cô gái này thoát nhìn rất xinh đẹp, nhưng mà tính tình thì không phải là người thường có thể chịu đựng được, nếu như chuyện này không may làm lớn lên thì Lý Dương không thể nào chịu nổi.

-Lý Dương nói đúng đó, chúng tôi chỉ là đồng sự, cậu và hẳn là bạn học vậy thì tôi có thể gọi cậu là tiểu Lục chứ, tên này quả thật là có chút dễ nghe!

Ngô Hiểu Ly xoay người lại cười nói với Lý Xán, đồng thời cô cũng lặng lẽ trừng mắt nhìn Lý Dương, Lý Dương chỉ có thể ở một bên cười khổ, bà cô này vẫn tức giận, chẳng qua là cô ta không muốn hẳn làm trò trước mặt bạn học cũ nên mới nói thế, xem như là cho hẳn chút mặt mũi.

-Đương nhiên là có thể, bây giờ mọi người đều biết tiểu Lục là nhũ danh của tôi!

Lý Xán ngây ngô cười nói, sau đó hẳn vỗ đầu rồi nói:

-Tôi quả thật là hồ đồ, nói chuyện này giờ mà quên châm trà, mọi người chờ tôi một chút!

Lý Xán vội vã chạy vào trong, thừa dịp Lý Xán đang bận rộn Lý Dương đi tới bên cạnh Ngô Hiểu Ly nói:

-Bạn học của tôi rất thích đùa, cô không cần để ý!

-Tôi đã để ý rồi, làm sao đây?

Ngô Hiểu Ly trừng mắt nhìn hẳn một cái.

-Sau này tôi sẽ xin lỗi cô, nếu không thì tôi tặng cô bức tượng này để cô dùng làm quà mừng thọ nhé!

Lý Dương cười khổ một tiếng rồi quay đầu lại nhìn bức tượng phật, trong bụng bức tượng phật này có cất giấu một món bảo bối, nếu không phải là Ngô Hiểu Ly thì thật sự hẳn sẽ rất tiếc khi tặng nó đi.

Ngô Hiểu Ly không thèm nhìn bức tượng phật, cô hừ lạnh một tiếng rồi nói:

-Ông ngoại tôi không cần thứ này, nhưng mà anh nhớ kỹ nha, sau này tôi sẽ tìm anh đòi bồi thường đó!

-Tốt, nếu không nhận thì cô đừng hối hận đó!

Lý Dương cười khổ lắc đầu, tặng không cho cô một món bảo bối mà cô còn chưa chịu, không biết thế nào cô mới vừa lòng đây.

-Mời hai người tới đây uống nước, quán nhỏ đơn sơ có gì không phải hai người bỏ qua cho!

Lý Xán mang hai li nước tới đưa cho hai người rồi cười hỏi:

-Chuyện gì mà hối hận thế? Nói cho em nghe một chút đi!

-Không có gì, tôi mới tìm được một bảo bối định tặng cho Hiểu Ly để cô ta dùng làm quà tặng ông ngoại nhân dịp mừng thọ nhưng mà cô ta chướng mắt nên không thèm nhận!

Lý Dương sờ sờ cái mũi, bất đắc dĩ nói.

-Bảo bối ở đâu? Cho tôi xem tí nào!

Lý Dương xoay người lại chỉ về phía bức tượng phật, bức tượng phật này để ở đó căn bản không sợ có người trộm, nếu không phải là trong bụng bức tượng có bảo bối thì Lý Dương cũng không muốn ôm nó chạy đi chạy lại như thế này đâu.

-Em thấy tuy nó cũng là đồ cổ nhưng niên đại không xa lắm, cùng lắm là thời dân quốc mà thôi?

Lí Xán đi tới chỗ bức tượng rồi ngồi chồm hổm xuống xem.

Lý Dương mỉm cười gật gật đầu:

-Không sai, chủ quá và Hiểu Ly đều nói nó có từ thời dân quốc, giá 800, thế nào?

“Đúng giá!”

Lí Xán đứng lên đi trở lại chỗ củ.

Còn một câu Lý Xán chưa nói đó là tuy 800 trăm là đúng giá nhưng thứ này không hề có giá trị lưu niệm, thứ này chỉ có thể vứt đi mà thôi.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

45. Chương 45: Kê Huyết Thạch. (thượng)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

-Không có lỗi là được, dù sao nó cũng là đồ cổ!

Lý Dương cười nói.

Biểu tình của Lý Xá Lý Dương hiểu, nếu nhìn bề ngoài thì thứ này quả thật không phải là đồ tốt, nhưng mà Lý Dương cũng không phải mua bức tượng này không, thứ hắn mua còn có bảo bối trong bụng bức tượng nữa.

-Khẳng định là đồ cổ!

Lí Xán cười nói, Ngô Hiểu Ly thì lắc đầu không nói gì thêm.

-Đồ cổ là được rồi!

Lý Dương lại ôm lấy bức tượng phật, hắn tiện tay lấy khăn tay ở bên cạnh lau chùi, tuy bức tượng cũng có những vết sáng, nhưng rất nhiều vết sáng đã bị bung ra, hơn nữa trạm chỗ quá thô ráp, người trong nghề chắc chắn sẽ không mua nó.

Đi ra ngoài, Lý Dương giơ bức tượng phật lên cao rồi cẩn thận quan sát, những người không hiểu chuyện đi ngang qua còn tưởng hắn là người trong nghề, quả thật là bộ dáng của hắn rất giống.

-Được rồi, đặt xuống đi, bức tượng điêu khắc thời dân quốc thì có gì đẹp chứ, hôm nào tôi dẫn anh tới chỗ ông ngoại tôi coi bức tượng phật thời Nam Bắc triều!

Ngô Hiểu Ly kêu một tiếng, bộ dáng của Lý Dương lúc này thật sự là rất đáng giận, không hiểu gì mà có mua bừa, nếu hôm nay mà không có mình thì hắn đã bị người ta lừa rồi, nhưng mà nói đi thì phải nói lại, nếu Ngô Hiểu Ly không đi đến đây thì Lý Dương cũng không ở đây để mua bức tượng phật này.

“Àm!”

Tượng phật trong tay Lý Dương đột nhiên rơi xuống, tiếng động mà nó phát ra làm những người xung quanh giật mình, vài người từ trong những cửa hàng xung quanh đi ra xem coi có việc gì, Lý Xán và Ngô Hiểu Ly cũng vội vàng chạy ra bên ngoài.

Lý Dương thì đang ngơ ngác nhìn bức tượng bị vỡ trên mặt đất.

-Anh thật là, 800 đồng cứ vậy mà tan thành mây khói!

Bức tượng đã bị vỡ thành nhiều mảnh, loại tượng rẻ tiền thô ráp này quả thật là không có sự chắc chắn, hơn nữa nó đã trải qua nhiều năm như vậy, bây giờ bị rơi xuống mà không vỡ ra thì mới là lạ chứ.

-Tôi, sao tôi lại không cẩn thận như thế chứ?

Lý Dương nói, giả vờ hần cũng đã làm, không thể làm quá mức được, nếu cứ tiếp tục giả vờ sẽ khiến cho người khác nghi ngờ.

-Đây là cái gì thế?

Đang định nhặt những mảnh vỡ lên rồi quét dọn, Lý Xán đột nhiên phát hiện bên trong có một cái hộp gỗ dài mười li, rộng 5 li.

Ngô Hiểu Ly cũng bị cái hộp gỗ này hấp dẫn, cô ngồi xổm xuống nhìn, bên trong cái hộp gỗ này Lý Dương đã biết rõ từ trước, nó là một viên đá màu đỏ dài tám li, rộng ba li, mấy ngày nay Lý Dương luôn bổ sung tri thức về Phỉ Thúy nên những thứ có liên quan tới Phỉ Thúy Lý Dương cũng có nhìn qua một chút nên hẳn biết đây chính là một khối Kê Huyết Thạch.

Từ trước khi mua bức tượng này thì Lý Dương đã biết được bên trong bức tượng có chứa một khối Kê Huyết Thạch, màu đỏ của khối đá này rất đậm, thuần khiết, bề mặt khối đá rất mượt mà, nhìn vào vô cùng diễm lệ. Đây là một khối Kê Huyết Thạch rất tốt.

-Hình như là thứ bên trong bức tượng, tôi cũng không biết nó là cái gì!

Lý Xán lắc đầu, Ngô Hiểu Ly cầm lấy một mảnh vỡ của bức tượng lên xem xét, cô phát hiện phần bụng của bức tượng rỗng toét, không gian của nó vừa đủ chứa cái hộp gỗ này.

-Lão đại, cho anh!

Chờ cho Ngô Hiểu Ly xem xong Lý Xán liền lấy cái hộp gỗ đưa cho Lý Dương, trong giới đồ cổ có quy định riêng của nó, thứ này từ trong tượng phật rớt ra, tượng phật lại thuộc về Lý Dương nên cái hộp gỗ này cũng là của Lý Dương, trước khi được Lý Dương cho phép bọn họ không thể tùy tiện mở nó được.

-Mau nhìn thử xem bên trong có cái gì, nói không chừng là có bảo bối đó!

Ngô Hiểu Ly thúc giục, Lý Xán cũng tò mò nhìn Lý Dương, bên cạnh hẳn còn có mấy người vừa mới đi tới, trong đó chủ tiệm có mà khách hàng cũng có, một cái hộp gỗ rớt ra từ bức tượng, thứ này làm mọi người rất tò mò.

“Tốt!”

Lý Dương cười khê, bên trong có thứ gì hẳn đã biết rõ, khi mở hộp ra chắc chắn sẽ làm cho mọi người nhảy dựng lên.

Kỳ thật, Lý Dương vốn muốn đem về rồi mới tìm một nơi không có ai yên lặng lấy cái hộp ra, nhưng mà thái độ của Ngô Hiểu Ly và Lý Xán vừa rồi làm hắn thay đổi ý định, hai người này rất khinh thường bức tượng phật này vậy thì cho bọn họ biết giá trị thật sự của bức tượng này để cho bọn họ lé mắt chơi.

Về phần có bị người khác hoài nghi hay không thì Lý Dương cũng đã suy nghĩ, không có ai biết bên trong bức tượng có một cái hộp, hơn nữa bức tượng này lại nặng như vậy, Lý Dương lại là một người ngoài nghề nên ngoài ý muốn làm rớt cũng không phải là không thể, mọi người cùng lắm thì cũng chỉ nghĩ Lý Dương may mắn mà thôi.

Lý Dương cẩn thận mở chiếc hộp ra, thứ bên trong từ từ lộ ra.

Bên trong là một lớp giấy dầu mỏng bao bọc một tảng đá màu đỏ vô cùng bóng loáng.

Thứ bên trong chiếc hộp làm mọi người tò mò, chính vì tò mò nên có rất nhiều người bu tới, hiện tại xung quanh Lý Dương đã có hơn mười người.

Mở lớp vải dầu ra, viên Huyết Kê Thạch xuất hiện trước mặt mọi người, Ngô Hiểu Ly, Lý Xán và những người xung quanh đều kinh ngạc há to miệng nhìn, thứ này mọi người đều nhận ra.

Lý Dương cũng giả vờ kinh ngạc khi thấy Huyết Kê Thạch, lần giả vờ này của Lý Dương rất thành công, không hề có bất cứ người nào nghi ngờ hẳn.

Bốn mặt khối đá đều đỏ như máu, hai mặt trên dưới trong suốt nhìn thấu đáy, khi cầm trên tay có cảm giác rất tươi mát.

-Đây là?

Lý Xán mở to mắt nhìn, hẳn ngẩn đầu nhìn xung quanh, cổ họng dùng sức nuốt nước miếng.

-Đây là Kê Huyết Thạch hóa đá từ xương thú, màu sắc của nó đỏ tươi, bốn mặt bên có 70% là màu đỏ, đây chính là trân phẩm khó thấy đó!

Một người trung niên hơn bốn mươi tuổi đột nhiên cảm thán, mọi người xung quanh đều gật gật đầu, khối đá trước mặt này là một khối Thủy Tinh Đổng Kê Huyết Thạch, màu đỏ của nó tràn đầy sức sống, rất ngưng tụ, bên trong còn pha thêm một chút màu trắng và màu vàng, khi đặt khối Kê Huyết Thạch này trên mặt đất thì chỉ có thể nhìn thấy màu đỏ ở ngoài mà không thấy được một chút màu trắng và màu vàng bên trong, thế nhưng chỉ lớp màu đỏ bên ngoài cũng đã đủ điểm lệ rồi

Thủy Tinh Đổng Kê Huyết Thạch là một trong những loại Kê Huyết Thạch có độ trong suốt cao nhất, loại Kê Huyết Thạch này không khác Phỉ Thúy nhiều lắm, trong những loại Kê Huyết Thạch thì ngoại trừ loại cực phẩm Kê Huyết Thạch toàn bộ đều đỏ có giá trị hàng tỉ ra thì nó là loại tốt nhất.

-Lý Dương, thứ này thật sự là lấy ra từ trong bức tượng phật ư?

Ngô Hiểu Ly đột nhiên hỏi một câu, với nhãn lực của cô, cô rất dễ dàng nhận ra khối đá này có chỗ bất phàm, nhưng mà cô không thể nào tin tưởng được một viên đá bảo bối như vậy lại được giấu trong một bức tượng phật thời quốc dân.

-Ta không biết, khi này không thấy rõ, lúc đó tôi đang đau lòng vì mất oan 800 mà thôi!

Lý Dương nhếch miệng cười cười, vẻ mặt của hắn làm cho tất cả mọi người tin tưởng hẳn vừa rồi là không cẩn thận, chẳng qua giá trị của việc không cẩn thận không hề thấp, một bức tượng 800 đổi lấy một viên Huyết Kê Thạch.

Về phần cái hộp gỗ này có thuộc bức tượng hay không thì không ai nghi ngờ vì không có ai rãnh rỗi đi đặt một chiếc hộp đặt viên Huyết Kê Thạch quý giá như vậy dưới đất.

-Anh bạn này, tôi ra giá ba mươi vạn mua khối Huyết Kê Thạch này, thế nào!

Lý Dương vừa định cất khối Huyết Kê Thạch thì có một giọng nói từ phía sau vang lên, Lý Xán nhận ra đó là ông chủ bán con dấu ở bên cạnh, ánh mắt của hắn cực độc, có điều hắn ra giá có chút quá thấp.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

46. Chương 46: Kê Huyết Thạch. (hạ)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

-Ba mươi vạn, nhìn cho kỹ vào, đây là khối Huyết Kê Thạch có hơn 70% đỏ đỏ, muốn nhân dịp nhà đột chôm của sao?

Lý Dương còn chưa nói gì thì Ngô Hiểu Ly đã xông ra không khách khí đáp trả, Lý Dương tuy nhận ra nó là Huyết Kê Thạch nhưng hẳn lại không biết giá của nó, công ty An Thị chi nhánh ở Minh Dương không có tiêu thụ Huyết Kê Thạch nên hẳn không thể biết giá, biết thứ này là Huyết Kê Thạch là do hẳn siêng năng học tập mà thôi.

-Vị tiểu thư này nói đúng, ba mươi vạn thật sự quá thấp, khối đá này nếu đem đi đấu giá thì ít nhất cũng được trăm vạn!

Người trung niên nói làm cho Lý Dương sững sờ.

Khi Lý Dương phát hiện ra thứ giấu trong bức tượng phật hẳn cũng không biết được rằng nó lại đáng giá như vậy, lúc ấy Lý Dương chỉ cảm thấy này khối Huyết Kê Thạch này không tồi, giá cũng khoảng mười vạn mà thôi.

Vừa rồi người kia nói giá ba mươi vạn hẳn đã rất giật mình nhưng câu nói sau đó của Ngô Hiểu Ly càng làm hẳn giật mình hơn, một khối đá nhỏ như thế này không ngờ lại có giá cao hơn cả Phỉ Thúy, khối Phỉ Thúy cao cấp lần trước Lý Dương bán cho Vương Hạo Dân còn to hơn khối này một chút, không ngờ giá của nó lại cao đến vậy.

-Cô cũng nói đó là bán đấu giá, trên thực tế thì nó không có giá như vậy!

Lúc trước hẳn ra ba mươi vạn quả thật là muốn nhân dịp nhà đột hôi của, nếu không phải là ở đây nhiều người như vậy hơn nữa cũng có người biết đây là khối Kê Huyết Thạch thì hẳn đã dùng giá một vạn để mua nó rồi.

-Người trẻ tuổi, tôi ra giá bảy mươi vạn, bán khối này cho tôi nhé!

Người trung niên thấy không kiếm lợi được nữa nên ra giá bảy mươi vạn rồi mỉm cười nhìn Lý Dương.

Ngô Hiểu Ly và Lý Xán đều không nói gì, giá bảy mươi vạn không cao cũng không thấp, khối đá này dù sao cũng quá nhỏ, nếu lớn hơn một chút thì giá ít nhất cũng trăm vạn.

Khối Kê Huyết Thạch này nếu đấu giá quả thật là có giá hơn trăm vạn, nhưng đấu giá thì phải tốn một mức phí lớn hơn nữa phải đợi một thời gian rất lâu mới có thể nhận được tiền, trong lúc bình thường thì giá bảy mươi vạn đã vừa phải.

Lý Dương nhìn thoáng qua Ngô Hiểu Ly, hẳn lắc đầu cười:

-Vị tiên sinh này không cần ra giá nữa, lúc trước tôi đã nói bức tượng phật này dùng để làm quà chúc thọ, nếu không còn bức tượng phật thì dùng khối Kê Huyết Thạch này làm quà vậy!

Lời của Lý Dương làm mọi người ngớ ngẩn, đặc biệt là Ngô Hiểu Ly, đây cũng không phải là bức tượng phật trị giá 800 mà là khối huyết Kê Thạch trị giá 70 vạn, Lý Dương vậy mà không nói một lời liền đem tặng ngay, phong cách này quả thật rất giống nhà giàu mới nổi.

-Lý Dương, thứ này quá quý, ông ngoại tôi không thể nhận được!

Ngô Hiểu Ly nói có chút lắp bắp, trong giọng nói của cô còn mang theo một chút cảm động nữa, việc này cho dù là Lý Dương có nhiệt tình, thật tâm hay không thì cô cũng không để ý, hiện tại cô đang rất vui vẻ.

-Người trẻ tuổi, nếu muốn mua quà mừng thọ thì càng đơn giản, cậu bán khối đá này cho tôi, tôi giới thiệu cho cậu mua món quà khác, thế nào?

Người trung niên có chút sững sờ, ngay sau đó hẳn liền mỉm cười nhìn Lý Dương rồi nói.

-Thật sự xin lỗi, nếu đã nói ra thì sao lại có thể nuốt lời được chứ, mọi người nói có phải không!

Lý Dương vẫn lắc đầu, tuy quaw mừng thọ bảy mươi vạn có chút quý trọng nhưng mà Ngô Hiểu Ly đã từng giúp đỡ Lý Dương nhiều lần, đặc biệt là chuyện trường học, cô đã giúp cho gia đình Lý Dương giảm bớt một trăm vạn tiền tổn thất nên tặng cho cô một món quà như thế thì cũng không có gì.

Có suy nghĩ như thế, quyết tâm của Lý Dương càng thêm kiên định, vốn chỉ là một câu nói đùa nhưng bây giờ Lý Dương muốn thật sự làm nó, huống chi Lý Dương chỉ dùng 800 để mua nó mà thôi, tặng đi thì cũng chẳng có gì.

-Tôi thêm mười vạn nữa, tám mươi vạn, tôi ra giá tám mươi vạn, cậu bán khối này cho tôi đi, tôi thật sự rất thích nó!

Người trung niên suy nghĩ một lát rồi nói, xung quanh đã hơn ba mươi người, người xung quanh phần lớn là nghe tin có một khối Huyết Kê Thạch xuất hiện nên tò mò tới xem, tin tức này đã truyền ra khắp nơi, đợi thêm một lát nữa chỉ sợ là người sẽ càng thêm đông.

-Lý Dương, anh bán nó đi, giá tám mươi vạn không thấp đâu, tôi cũng không thể dùng nó để tặng cho ông ngoại được, nó thật sự quá quý trọng, nếu anh muốn tặng quà thì một lát nữa chúng ta đi chọn món khác!

Ngô Hiểu Ly đột nhiên nói, Lý Xán nhìn Lý Dương, nơi này đã lâu rồi không có chuyện gì lớn xảy ra, ngày hôm nay lão đại của hắn lại ở đây làm lớn một hồi, nghĩ tới đây Lý Xán có chút kích động.

-Hiểu Ly, cô đã giúp tôi nhiều như thế, nói thật, tôi thiết tình muốn cảm ơn cô, mặc kệ khối Huyết Kê Thạch này có giá bao nhiêu cũng được, nó là một chút tâm ý của tôi, nó cũng chỉ như bức tượng phật không đáng giá kia mà thôi!

Lý Dương lại lắc đầu rồi nhỏ giọng nói với Ngô Hiểu Ly, ánh mắt hắn tràn đầy chân thành làm cho Ngô Hiểu Ly ngơ ngác nhìn Lý Dương mà không nói thêm được gì.

-Tốt, nói rất tốt, cậu có tình có nghĩa quả thật là rất tốt, nếu đã như vậy thì tôi cũng không ép buộc cậu nữa, đây là danh thiếp của tôi, nếu như cậu đổi ý, hoặc là khối Huyết Kê Thạch này không dùng để tặng nữa thì cậu cứ điện cho tôi, tôi sẽ dùng giá tám mươi vạn để mua nó!

Người trung niên kia đột nhiên gật đầu rồi vừa nói vừa lấy ra một tấm danh thiếp đưa cho Lý Dương, hắn tràn đầy tán thưởng nhìn Lý Dương.

-Chủ tịch tập đoàn Khải Đạt của Minh Dương, Trịnh Khải Đạt?

Lý Dương nhìn thoáng qua danh thiếp rồi kinh ngạc ngẩn đầu nhìn người trung niên, Lý Dương còn nhớ rõ lần trước Trương Vĩ đã từng nhắc tới hắn, hiệp hội ngọc thạch Minh Dương có bốn chủ sự quản lý công việc, trừ Cổ lão, Tư Mã Lâm và Vương Hạo Dân thì người còn lại là Trịnh Khải Đạt.

Trịnh Khải Đạt gật gật đầu, hắn một lần nữa tiếc hận nhìn Huyết Kê Thạch trên tay Lý Dương rồi xoay người chuẩn bị rời đi.

-Chờ đã, Trịnh tiên sinh, ngài biết Trương tổng của Thúy Ngọc Hiên không?

Lý Dương vội vàng gọi Trịnh Khải Đạt lại.

-Thúy Ngọc Hiên, Trương Vĩ?

Trịnh Khải Đạt ngừng lại, hắn quay đầu lại nhìn thoáng qua Lý Dương.

-Đúng vậy!

Lý Dương gật gật đầu.

-Đương nhiên là quen, chúng tôi là bạn cũ, cậu là?

Trịnh Khải Đạt xoay người lại nhìn Lý Dương.

-Tôi gọi là Lý Dương, lúc ở Thúy Ngọc Hiên tôi từng nghe Trương tổng nhắc tới ngài!

Lý Dương cười nói, hắn lúc này có chín phần nắm chắc người này là quản sự còn lại mà lần trước hắn chưa gặp-Trịnh Khải Đạt.

-Lý Dương, Lý Dương, tôi nhớ ra rồi, cậu chính là Lý Dương- người ở Thanh Đảo đồ thạch ba lần thắng lớn hai lần, sau đó lại ở Thúy Ngọc Hiên đồ ra một viên cao cấp Bằng Chứng Phi Thúy!

Trịnh Khải Đạt cười nói, sau đó hắn nhiệt tình bước lên bắt tay Lý Dương.

Những người xung quanh đều có chút hồ đồ, đặc biệt là Ngô Hiểu Ly, chuyện của hần ở Thanh Đảo cô cũng biết, Thúy Ngọc Hiền cô cũng từng đi qua vài lần, nhưng mà cô cũng không biết Lý Dương từng ở đó đổ ra một khối cao cấp Bằng Chứng.

-Thật không ngờ là hai ta lại có thể gặp nhau ở đây, ngày hôm qua Tư Mã còn nói nếu có cơ hội sẽ giới thiệu cậu cho tôi làm quen nữa, lần trước cậu đổ ra khối cao cấp Bằng Chứng đã giúp cho hiệp hội Phỉ Thúy Minh Dương tăng thêm không ít thể diện đó!

Trịnh Khải Đạt có vẻ rất cao hứng, Tư Mã Lâm quả thật là đã từng nhắc tới Lý Dương, hơn nữa còn đánh giá rất cao Lý Dương, lúc đó Trịnh Khải Đạt còn cho rằng Tư Mã Lâm có chút khoa trương, hiện tại xem ra Tư Mã Lâm không chỉ không khoa trương mà còn nói có chút thấp nữa.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

47. Chương 47: Tư Mã Đến.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

-Chỉ là vận may có chút tốt thôi!

Lý Dương gãi gãi cái lỗ tai, việc đổ tặng đối với Lý Dương đã là chuyện quá khứ, không ngờ Trịnh Khải Đạt lại biết rõ như thế.

-Không tồi, tôi vốn có chút không phục với vận may của cậu, hiện tại không phục không được, tùy tiện mua một bức tượng phật cũng có thể có được một viên Kê Huyết Thạch, thật không biết nếu cậu mua xổ số thì sẽ ra sao!

Trịnh Khải Đạt cười nói, Lý Dương cũng cười, mua xổ số thì hần có nước thua sạch, hần vẫn chưa có năng lực có thể thấy biết được số nào trúng.

-Lý Dương, cao cấp Bằng Chứng mà hai người nói là việc gì thế?

Ngô Hiểu Ly kéo Lý Dương sang một bên, Lý Xán cũng đi theo, hai người đều tò mò nhìn Lý Dương, Lý Xán phát hiện sau hai năm không gặp lão đại của mình đã trở nên thần bí hơn, trước kia Lý Dương thoát nhìn rất bình thường nhưng Lý Dương bây giờ lại làm cho hần có cảm giác rất thần bí, cảm giác này rất khó diễn tả bằng lời.

-Một lát nữa sẽ giải thích cho hai người, Trịnh tiên sinh, thật sự xin lỗi, nếu không phải khối Huyết Kê Thạch này dùng để làm quà thì tôi nhất định sẽ bán cho ngài!

Lý Dương mỉm cười lắc lắc đầu rồi hần mời Trịnh Khải Đạt vào cửa hàng, bên ngoài có nhiều người như vậy không tiện để nói chuyện phiếm.

Trịnh Khải Đạt đi theo Lý Dương vào cửa hàng, những người xung quanh từ từ tản đi, bầu không khí từ từ yên tĩnh trở lại.

-Là như thế này, lần trước tôi tới hiệp hội ngọc thạch Minh Dương cũng chính là Thúy Ngọc Hiền...

Lý Dương giải thích cho Ngô Hiểu Ly nghe, Trịnh Khải Đạt thì ở một bên vừa mỉm cười vừa nghe, chuyện lần trước hần chỉ nghe Tư Mã Lâm nói sơ qua, hơn nữa cũng không quá giống với lời kể của Lý Dương, việc đổ thạch lần đó từ miệng của Lý Dương kể ra lại biến thành một việc nhỏ không đáng kể, lúc đó chỉ may mắn mới đổ thắng.

-Anh nói là anh lại đổ thắng một nghìn vạn?

Nghe xong Lý Dương tự thuật, Ngô Hiểu Ly không thể tin nói, Lý Dương ở Thanh Đảo kiếm được một trăm năm mươi vạn cô biết, bán lọ thuốc hít bằng Phỉ Thúy cô cũng đã nghe người nhà Lý Dương nhắc tới,

nhưng mà cô không biết Lý Dương lại một lần nữa dựa vào vận may kiếm thêm một nghìn vạn, lần này lại kiếm được một khối Huyết Kê Thạch trị giá tám mươi vạn, Ngô Hiểu Ly không biết phải nói gì bây giờ.

“!” Lý Dương trực tiếp thừa nhận, việc này không nhận cũng không được, hơn nữa việc này cũng không cần phải dấu.

Lý Xán ở một bên có chút chóng mặt, hôm nay là lần đầu tiên hắn gặp lại Lý Dương nên hắn không biết chuyện đổ thạch của Lý Dương, khi nghe Lý Dương kể thì hắn mới biết được Lý Dương đã từng đổ tăng, hơn nữa còn không chỉ có một lần, tài sản của Lý Dương bây giờ ít nhất cũng nghìn vạn.

“Reng reng reng!”

Di động của Trịnh Khải Đạt đột nhiên vang lên, sau khi xin lỗi mọi người hắn liền đi ra ngoài nghe.

-Khó trách kiếm được một viên Kê Huyết Thạch cũng không động tâm, thì ra anh đã trở thành phú ông nghìn vạn rồi!

Ngô Hiểu Ly nhìn Lý Dương có chút ngẩn người, Lý Dương kiếm được một trăm vạn cô cũng không có bao nhiêu cảm giác, Ngô Hiểu Ly tin tưởng bằng vào năng lực của mình thì cũng có thể kiếm được trăm vạn, nhưng mà một nghìn vạn thì cô không thể chắc được. Lý Dương thuần túy dựa vào vận may nên kiếm được nghìn vạn, được lần này chưa chắc là không có lần sau, Ngô Hiểu Ly có chút năng lực, cô cảm giác cho dù mình có năng lực thì cũng không thể nào so sánh với vận may kinh khủng của Lý Dương được, Lý Dương quả thật là quá may mắn.

-Cho nên, thứ này cứ tặng cho ông ngoại của cô đi, bây giờ tôi cũng không thiếu tiền!

Lý Dương cười nói, Ngô Hiểu Ly rung động như vậy làm cho Lý Dương rất vừa lòng, ít nhất thì nó cũng thỏa mãn hư vinh trong lòng Lý Dương.

-Lý Dương, hai người có thời gian không?

Trịnh Khải Đạt từ bên ngoài trở lại, trên mặt còn nở nụ cười, tuy rằng hôm nay không có thu hoạch gì nhưng việc quen biết với Lý Dương làm cho hắn cảm thấy mình thu hoạch khá nhiều rồi. Giống như lời Tư Mã Lâm miêu tả, Lý Dương tuyệt đối không phải là người bình thường, sự phát triển của hắn sau này sẽ làm cho người khác kinh ngạc.

-Thời gian à, có!

Lý Dương do dự một chút, hắn nhìn sang Ngô Hiểu Ly một cái rồi mới trả lời, hiện tại chắc là Ngô Hiểu Ly cũng không có tâm tình nào mà đi mua quà cho ông ngoại của cô nữa.

Trịnh Khải Đạt cao hứng gật gật đầu:

-Tốt lắm, Tư Mã đang ở bên ngoài chờ chúng ta, chúng ta ra ngoài xem!

-Tư Mã tiên sinh cũng đến đây?

Lý Dương hơi sửng sốt, hắn nhớ tới người trung niên đã giúp hắn ở Thúy Ngọc Hiên, không có hắn thì Lý Dương sẽ rất khó khăn khi lấy viên Phỉ Thúy ra.

-Đúng vậy, không có bạn gì thì chúng ta ra ngoài thôi, tên kia đã chờ lâu rồi đó, để hắn chờ thêm một lát nữa không chừng hắn sẽ nổi khùng đó!

Lý Dương quay đầu lại nhìn Lý Xán, vừa rồi làm lớn như vậy nên hắn không thể tiếp tục ở lại nơi này nữa, nhưng mà khi nhìn thấy Lý Xán thì hắn lại không muốn đi sớm như vậy.

-Lão đại, hai người đi trước đi, quên nữa, lão đại cho em số điện thoại, tối em gọi điện mời anh đi ăn!

Lý Xán nhìn ra nỗi khổ của Lý Dương nên cười nói, nói xong hắn lấy ra điện thoại chuẩn bị lưu số của Lý Dương.

-Tốt, tối cậu gọi cho tôi, chúng tôi đi uống một chút!

Lý Dương đọc số của hắn cho Lý Xán và lưu số của Lý Xán lại sau đó hắn cùng Ngô Hiểu Ly và Trịnh Khải Đạt đi ra. Khi ra ngoài vẫn còn có không ít người nhìn về phía Lý Dương chỉ chỉ trỏ trỏ, việc Lý Dương

ngày hôm nay ngoài ý muốn tìm được một khối Huyết Kê Thạch chất lượng tốt chắc chắn sẽ được truyền ra ngoài, không biết người bán bức tượng cho hắn có tức giận tới ói máu hay không nữa.

Bên ngoài, một chiếc xe việt già đang chờ sẵn, ba người vừa mới ra ngoài thì đã thấy Tư Mã Lâm đang phất tay về phía ba người.

-Tư Mã tiên sinh, chúng ta lại gặp mặt!

Lý Dương đi tới chào hỏi, Tư Mã này thoạt nhìn rất bá đạo nhưng thật ra rất có khí phách, rất đáng làm quen, Lý Dương thấy chiếc xe của Tư Mã Lâm thì trong lòng bắt đầu ngứa ngáy, lần này họp xong hắn quyết định mua xe rồi chạy về luôn, nhưng mà hắn sẽ không mua những chiếc xe của Nhật Bản, hắn mới vừa tốt nghiệp không lâu, những thứ thù hận với người Nhật được giảng viên truyền dạy hắn vẫn chưa quên.

Tư Mã cười nói:

-Đúng vậy, không ngờ là lại gặp cậu ở đây, nghe lão Trịnh nói cậu lại kiếm lời lần nữa, có phải không?

-Chỉ là vận may thôi!

Lý Dương cười nói.

-Vận may, lại là vận may, vận may của cậu quả là vô địch, lên xe, tôi mang cậu tới một chỗ, bảo đảm cậu sẽ thích!

Tư Mã không chút để ý nào mà lắc đầu cười nói, nói xong hắn lại nhìn thoáng qua Ngô Hiểu Ly, Lý Dương miễn cưỡng cũng xem như là đẹp trai, nhưng Ngô Hiểu Ly tuyệt đối là mỹ nhân, một đôi như thế mà đi chung không làm cho người khác nghi ngờ mới là lạ.

-Đi đâu, tốn nhiều thời gian không?

Lý Dương quay sang nhìn Ngô Hiểu Ly, thấy cô không có phản đối hắn liền hỏi, lúc này đã hơn hai giờ, một lúc nữa hắn còn phải đi đăng ký dự họp, nếu trễ thì sẽ rất khó ăn nói.

-Chỉ tốn chút thời gian thôi, thế nào, cậu có việc à?

Tư Mã tà đầu hỏi.

Lý Dương gật gật đầu:

-Có chút việc, ngày mai tôi phải tham gia hội thảo, một lát nữa phải đi đăng ký, nếu được thì đợi tôi đăng ký xong thì chúng ta cùng đi?

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

48. Chương 48: Thị Trường Nguyên Vật Liệu. (1)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Ngô Hiểu Ly cũng đi theo, nhìn Tư Mã Lâm và Lý Dương đang sôi nổi nói chuyện, cô cảm thấy Lý Dương càng ngày càng thần bí

Cho dù là Trịnh Khải Đạt hay là Tư Mã Lâm thì ai cũng không cùng thế giới với Lý Dương, vậy mà Lý Dương có thể quen biết được hơn nữa việc quen biết không phải chỉ là dựa vào vài lần đồ tặng của Lý Dương, Ngô Hiểu Ly cảm thấy Lý Dương có thứ gì đó thu hút bọn họ nhưng cô lại không biết đó là thứ gì.

Tập đoàn Khải Đạt Ngô Hiểu Ly biết, nó là một đại tập đoàn có tổng tài sản hơn trăm triệu, lúc trước mẹ cô còn có ý định cho cô gia nhập tập đoàn này nhưng do cô mãnh liệt yêu cầu muốn tham gia vào công ty

châu báu An Thị nên mẹ cô mới không nhắc tới nữa, là chủ tịch tập đoàn Khải Đạt, Trịnh Khải Đạt không có lý do gì vì gia sản vài trăm vạn của Lý Dương mà kính trọng hẳn cả.

Về phần Tư Mã Lâm, tuy không biết hẳn là ai nhưng nhìn dáng vẻ thì cũng đủ biết hẳn không phải là người bình thường, dựa vào cách ăn mặc và cử chỉ cho thấy thân phận của hẳn cũng không nhỏ. Nhìn từ góc độ nào đi nữa thì ba người Lý Dương, Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt đều không có điểm gì chung, vậy mà ba người lại vô cùng thân thiết với nhau.

-Hội thảo nghiên cứu thảo luận, hội thảo giữa các hiệp hội châu báu phải không?

Tư Mã Lâm cười hỏi.

- Sao ngài biết, chẳng lẽ hội thảo này là do các ngài tổ chức?

Lý Dương gật đầu, Cố lão là cán bộ về hưu, Vương Hạo Dân là ông chủ của Tử Kim châu báu, Trịnh Khải Đạt là chủ tịch tập đoàn Khải Đạt, chỉ có Tư Mã Lâm là hẳn không biết làm nghề gì, nhưng mà phỏng chừng thì hẳn cũng không phải là người đơn giản.

-Không phải, cái hội này tôi không có hứng thú, nếu cậu đại biểu cho An Thị châu báu thì không cần đi ghi danh, một hồi tôi gọi điện thoại ghi danh dùm cho cậu, không cần lãng phí thời gian để đăng ký, thời gian đó dùng để đi uống vài chén còn hơn!

Tư Mã Lâm cười nói, Trịnh Khải Đạt thì đã ngồi vào ghế lái phụ, hẳn quay đầu qua nói:

-Đúng đó, Lý Dương, Tư Mã gọi một cú điện thoại là được rồi, loại hội nghị nhàm chán không thú vị này không tham gia cũng không sao!

-Không tham gia thì không tốt lắm đâu, công ty chúng tôi được điểm danh mời mà.

Lý Dương có chút chần chờ, đây là công việc đầu tiên từ khi hẳn làm trợ lý, nếu như việc này mà làm không tốt thì sẽ ảnh hưởng tới báo cáo của Trương Ứng.

-Cậu yên tâm, tuyệt đối không có việc gì, tôi còn hại cậu sao, nhanh, lên xe!

Tư Mã Lâm cười nói

Chúng tôi có xe, hai người chạy trước đi, chúng tôi sẽ theo sau!

Lý Dương bất đắc dĩ gật gù, hẳn đang nghĩ có nên nhờ Ngô Hiểu Ly đi đăng ký dùm hẳn hay không, hội nghị này hẳn rất muốn tham gia, lần này hẳn tới đây là để thay thế Trương Ứng, hẳn không muốn làm Trương Ứng khó xử.

-Tốt, theo sát nhé, đừng để lạc đó!

Tư Mã Lâm quay đầu lại nói, Lý Dương và Ngô Hiểu Ly cùng nhau đi vào xe của Ngô Hiểu Ly, xe bắt đầu nổ máy rồi theo sát chiếc xe phía trước.

Trên xe, Lý Dương nói ra ý nghĩ của mình cho Ngô Hiểu Ly nghe, ai ngờ cô không chút để ý lắc lắc đầu, cô nói việc ghi danh không phải là vấn đề lớn, người tên là Tư Mã Lâm này không phải là một người mạnh miệng, nếu hẳn đã biết thân phận của Lý Dương, cũng biết lai lịch của người tổ chức hội nghị mà còn mạnh miệng như thế thì hẳn nhất định là có biện pháp, không bằng cứ tin tưởng hẳn một lần.

Hơn nữa, loại hội nghị này thật sự không có gì thú vị, cuộc họp còn có thể làm cho người ta ngủ gật trong đó, không bằng cứ ở ngoài đi du ngoạn xung quanh.

Trong tiềm thức cô cũng không mong muốn Lý Dương tham dự cuộc họp này, Lý Dương một khi đi họp thì cô chỉ có thể một mình nhàm chán đi mua nguyên liệu, có Lý Dương đi cùng thì việc này sẽ thú vị hơn.

Hơn bốn mươi phút sau, bọn người Lý Dương đã đi tới một khu chợ lớn, nói là khu chợ chứ thật ra nó chỉ là một khu đất bằng có dựng một vài cửa hàng đơn sơ mà thôi .

Bên trong có không ít người qua lại, hàng hóa trong những cửa hàng ở đây đều được chất đầy, có không ít người đang đi xung quanh xem xét những cửa hàng, hơn nữa những người này phần lớn đều mặc những bộ y phục đắt tiền, trong bãi đỗ xe phần lớn đều là xe tốt, BMWs cũng có vài chiếc.

- Đây là trung tâm của hiệp hội châu báu ngọc thạch ở tỉnh ta, hai đến đây rất đúng lúc, mấy ngày nay thương nhân tới đây rất nhiều!

Xuống xe, Tư Mã Lâm giải thích cho Lý Dương, Lý Dương lập tức biết được đây là nơi nào, nếu không có Tư Mã Lâm mang theo thì chỉ sợ là ngày mai hai người Lý Dương cũng phải tới đây một lần nữa, đây chính là căn cứ mua bán của hiệp hội châu báu trong tỉnh.

Lý Dương cười khỏ một tiếng:

-Thì ra là nơi này, sao ngài không nói sớm, chỗ này cách nơi dự họp không xa!

-Họp cái gì mà họp, tôi đã gọi điện thoại cho lão Cát, công ty An Thị các người coi như là đã tham dự, cậu không đi cũng chẳng có sao!

Tư Mã Lâm phát phát tay, Trịnh Khải Đạt đi lên nhỏ giọng nói với Lý Dương:

-Lão Cát chính là hội trưởng chi nhánh Trung Bảo Hiệp ở Hà Nam, lần hội nghị này do hắn làm chủ, có hắn ở đây thì cậu cứ yên tâm, không có gì đâu!

Lý Dương kinh ngạc, hắn không ngờ Tư Mã Lâm lại quen biết rộng như thế, ngay cả hội trưởng Trung Bảo Hiệp chi nhánh Hà Nam hắn cũng quen biết, hơn nữa còn khá thân thiết nữa chứ, khó trách lần trước Trương Ứng lại chủ động bắt tay với hắn.

-Tôi đã nói với anh là không thành vấn đề rồi mà!

Ngô Hiểu Ly nhỏ giọng nói, tuy nói vậy nhưng cô cũng thấy kinh ngạc, Trung Bảo Hiệp tuy rằng do dân thường tạo ra, nhưng nó lại có tính chất nửa quan nửa dân, phân hội trưởng Trung Bảo Hiệp chi nhánh Hà Nam cũng được xem là một chức quan không nhỏ, hắn không ngờ lại nể mặt Tư Mã Lâm như vậy, người tên Tư Mã Lâm này khẳng định không phải là người thường.

-Tốt, chúng ta vào xem!

Lời nói của ba người giúp cho Lý Dương hoàn toàn yên tâm, dù sao lần hội nghị này chỉ mang tính hình thức, có thể không tham gia mà không ảnh hưởng tới công tác, Lý Dương đương nhiên là đồng ý rồi.

Mới đi được vài bước, Lý Dương đã biết vì sao Tư Mã Lâm lại dẫn hắn tới đây, cửa hàng này không giống những cửa hàng khác, hàng hòa nơi này là những loại ngọc thạch nguyên liệu.

Phỉ Thúy nguyên liệu, Nam Dương Ngọc nguyên liệu, Hòa Điền Ngọc nguyên liệu, Thọ Sơn Thạch, Xương Hóa Thạch, Ba Lâm Thạch vân vân.

Tư Mã Lâm đi phía trước, ba người Lý Dương đi theo sau, nhìn phương hướng của Tư Mã Lâm thì Lý Dương biết hắn đang đi về khu nguyên liệu Phỉ Thúy, hắn tới khu nguyên liệu Phỉ Thúy để làm gì, đương nhiên là để đổ thạch.

Trịnh Khải Đạt lại lặng lẽ nói cho Lý Dương biết Tư Mã Lâm không hề thích cờ bạc, hắn chỉ thích đổ thạch, hàng năm hắn đều mua vài khối nguyên thạch để đổ, đổ ra Phỉ Thúy tốt thì hắn tự mình gia công cắt giũa, bình thường thì bán đi, Trương Vĩ và Vương Hạo Dân thu mua không ít Phỉ Thúy từ hắn rồi.

Vận khí của Tư Mã Lâm coi như không tệ, mấy năm nay tuy không kiếm được tiền nhưng hắn cũng không bị lỗ, hắn vẫn bảo trì trạng thái không thua không thắng cho tới nay

Tâm tình như vậy không tệ, nhưng khi thấy Lý Dương đổ tảng thì Tư Mã Lâm cũng bị kích thích, người thích đổ thạch có ai mà không muốn mình đổ tảng chứ.

Do bị kích thích nên Tư Mã Lâm chạy tới đây, tuy ở đây có hội nghị nhưng hắn chỉ tới vì đổ thạch mà thôi. Do có nhiều công ty châu báu tới tham dự cuộc họp nên thị trường sẽ có không ít hàng tốt, hắn định tới đây nhìn thử một lần xem có khối nào vừa ý không, nếu may mắn thì không chừng hắn còn đổ đại tảng một lần ấy chứ..

Tuy Tư Mã Lâm đổ tảng nhiều lần nhưng đại tảng thì lại chưa, vì vậy lần này nghe nói Lý Dương cũng có ở đây nên hắn liền đến tìm Lý Dương, thứ nhất, hắn muốn có thêm một chút may mắn, thứ hai, Lý Dương hợp ý với hắn, hắn cũng muốn tiếp xúc nhiều một chút.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

49. Chương 49: Thị Trường Nguyên Vật Liệu. (2)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Vừa rồi hắn cũng đã quan sát tất cả những nguyên liệu của quán này, có vài khối bên trong cũng có Phỉ Thúy, nhưng không giá trị bằng khối này. Cơ hội cực thắng lớn đành phải trở mắt nhìn nó đi mất.

- Nguyên liệu ngọc thạch có nguồn gốc từ xưởng Sét Đánh bề mặt mềm, khô, độ bền kém, nhiều vân khó quan sát, nhưng nguyên liệu này cũng có ưu điểm của nó, màu sắc của Phỉ Thúy khi giải ra đậm hơn, có độ bóng, xanh đậm, còn không bị mất màu

Lý Dương cũng cẩn thận quan sát khối nguyên liệu này, hắn không sử dụng năng lực đặc biệt, hoàn toàn dùng kiến thức học được trong khoảng thời gian để đánh giá .

- Điều này tôi không dám bảo đảm, nhưng tôi thấy không tồi đâu, cho dù không thắng thì chắc cũng không lỗ!

Lý Dương cười khê lắc đầu, thắng nhất định sẽ thắng, chẳng qua là hắn không thể nói ra được những lời này, nếu không muốn bị coi như quái vật nhốt vào nghiên cứu, hoặc là bị những người có ý đồ xấu bắt đi để hắn chuyên kiểm chứng cực thạch kiếm tiền thì quả là thê thảm.

Mà những vân hình sét đánh này càng chứng minh thân phận là nguyên liệu lâu đời của nó, vân Sét Đánh chỉ có ở những nguyên liệu của xưởng Sét Đánh. Xưởng Sét Đánh là một trong tám xưởng lớn nhất Mianma, là xưởng cung cấp khoáng ngọc nằm trên một ngọn núi.

Thân phận của Lý Dương khiến chủ quán hoài nghi. Nhìn thái độ của bọn họ thì Lý Dương không giống lái xe, giống một chuyên gia cực thạch hơn, nhưng chuyên gia cực thạch có người nào trẻ tuổi như thế sao ? Trịnh Khải Đạt bên cạnh cũng nhìn Lý Dương, hắn cũng thích cực thạch , nhưng so với Tư Mã Lâm thì không bằng. Về cực thạch thì hắn đã từng lỗ đến cả triệu. Việc Lý Dương cực thắng nhiều lần, ngoài tò mò thì không hề có hoài nghi. Trương Vĩ , Cố lão, lại còn Tư Mã Lâm, bọn họ không thể nào cùng lừa gạt mình.

Lý Dương và Ngô Hiểu Ly đã bị người bán cho là thư ký và lái xe riêng. Ngô Hiểu Ly giống thư ký, Lý Dương giống một lái xe.

- Đúng là nguyên liệu lâu năm, nhìn là biết!

Lý Dương tiến lên cẩn thận sờ sờ khối nguyên liệu mà Tư Mã Lâm thích. So sánh về kinh nghiệm cực thạch, bất kỳ người nào trong bọn họ đều mạnh hơn Lý Dương, nhưng Tư Mã Lâm vẫn hỏi Lý Dương trước. Vì Lý Dương có kinh nghiệm cực thắng, mà là thắng lớn nhiều lần, Tư Mã Lâm lại chưa lần nào.

Bề mặt khối nguyên liệu đó hơi lồi ra, không có lớp đất, có vẻ giống như từng bị lửa đốt, lại giống như bị sét đánh, nứt tứ phía, cho nên những cực thạch của xưởng Sét Đánh thông thường có rất nhiều vết nứt.

Hơi khác với lúc ở Thanh Đảo, ở đây, Phỉ Thúy nguyên liệu chiếm phần lớn, chiếm khoảng ba phần, hơn nữa những nguyên liệu ở đây rất tốt, rất nhiều ông chủ của công ty châu báu lớn đều đến mặc cả với người bán ngay tại đây.

Phía dưới gian hàng là mấy hàng rất dài, người bán nguyên liệu cực thạch chiếm cả một hàng đó, gần đây Phỉ Thúy càng ngày càng nóng, nhà cung cấp cũng tăng lên không ít .

- Cậu thấy thế nào ?

Thấy Lý Dương ngây người, Tư Mã Lâm liền hỏi, Lý Dương quay lại .

- Thấy thế nào, các ông chủ, có thích khối này không ?

Người bán hàng cười hì hì nói với Tư Mã Lâm, trước gian hàng của hắn còn có những vị khách khác, nhưng thấy cách ăn mặc của Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt khiến hắn để tâm hơn.

Lý Dương đứng cạnh Tư Mã Lâm, thông qua năng lực đặc biệt tác động dưới lòng bàn tay, toàn bộ bên trong khối nguyên liệu Sét Đánh này lập tức hiện ra trước mặt Lý Dương.

Tư Mã Lâm hiển nhiên không hứng thú với những nguyên liệu kiểu này. Hắn thích nhất quá trình cược, vừa đến khu Phỉ Thúy nguyên liệu hắn liền dán mắt vào những khối nguyên liệu lớn và cả những khối bán phần.

Đối với công ty lớn một chút thì không được, những thứ nguyên liệu này vốn không thỏa mãn nhu cầu của bọn họ, hơn nữa những thứ này đều là nguyên liệu Phỉ Thúy hạng thấp. Hạng trung và cao cấp vốn dĩ chưa được đưa tới đây đã bị những công ty lớn giành mua trước. Ví như khối Băng Chủng Phỉ Thúy của Lý Dương, nếu không phải hắn là người của công ty châu báu An Thị, sợ rằng khối Phỉ Thúy đó chưa ra hình thù gì đã bị bọn Trương Vĩ mua mất.

- Tôi thấy được đấy, cược đi!

Lý Dương gật đầu lia lịa, hơi tiếc đứng sang cạnh Ngô Hiểu, khối nguyên liệu này là Tư Mã Lâm phát hiện trước, nên hắn thật sự không muốn cướp đi.

- Lý Dương, có thể cược thắng chứ? Đừng làm Tư Mã tiên sinh bị lỗ nhé! Nếu không đến lúc đó sẽ trách cậu đấy

Ngô Hiểu Ly hơi lo lắng nhỏ giọng hỏi, không giấu được vẻ lo lắng.

- Lý lão đệ nói đúng, vậy cậu thấy khối này có nên cược hay không?

Tư Mã Lâm gật đầu đồng ý, trong lòng hắn đã có ý mua khối nguyên liệu này để cược, chẳng qua là khả năng vô cùng thấp, theo bản năng hắn hỏi Lý Dương, muốn hắn giúp mình đưa ra chủ ý.

Mua nguyên liệu Phỉ Thúy, có chút lợi lộc thì cũng ít mạo hiểm, chỉ cần thị lực anh tốt, không mua phải giả hàng. Như vậy chắc chắn sẽ kiếm được, rất nhiều ông chủ những tiệm châu báu nhỏ không muốn mạo hiểm sẽ mua những nguyên liệu loại này, sau đó đến xưởng gia công bên cạnh gia công thành các loại đồ trang sức, mang về tiêu thụ .

- Hắt xì

Mắt Lý Dương đột nhiên mở to, khối nguyên liệu Sét Đánh này chắc chắn không làm bọn họ thất vọng , hơn hai mươi kg nguyên liệu sẽ cho ra mười mấy cân ngọc, mà sắc ngọc rất tốt, đều là loại Can Thanh Chủng, giá trị không dưới hàng triệu.

Ngô Hiểu Ly kinh ngạc nhìn Lý Dương, bản thân cô cũng không nói về khối nguyên liệu này được nhiều đến vậy. Còn Lý Dương trong chốc lát đã nói được hết ưu điểm và khuyết điểm của nó.

Thấy những nguyên liệu này, Lý Dương không nhận được cảm giác hưng phấn. Có thể nói, toàn bộ gia sản của hắn bây giờ phần lớn đều là nhờ cược thạch mang đến, hơn nữa cược thạch cũng là phương thức kiếm tiền tốt nhất hiện nay, có năng lực đặc biệt thì coi như được bảo đảm thắng chắc không thua.

Tư Mã Lâm hơi do dự , hắn có cảm giác rất tốt với khối nguyên liệu này, chỉ là ngoài mặt có hình tia sét rất rõ, và may mắn là hình sét đánh này có thể nhìn thấu, không ảnh hưởng đến giá trị khối nguyên liệu này.

- Lý Dương, cậu thấy khối nguyên liệu này thế nào?

Tư Mã Lâm đột nhiên chỉ vào khối nguyên liệu trước mắt rồi quay sang hỏi Lý Dương. Khối nguyên liệu đó là một khối nguyên liệu màu vàng cát, kể từ khi Tư Mã Lâm muốn tự cược thắng lớn, hắn rất để ý đến những khối nguyên liệu lớn, dù sao cược những khối lớn tỷ lệ thắng lớn sẽ cao hơn những khối nhỏ rất nhiều.

- Tôi đang xem

Lý Dương không trả lời ngay, mà đi tới chỗ Tư Mã Lâm vừa đứng, Tư Mã Lâm vội nhường chỗ cho Lý Dương xem một cách cẩn thận, người bán hàng cũng nhìn bọn họ một cách kinh ngạc.

- Được, ông chủ, khối này bao nhiêu tiền

Lý Dương muốn Tư Mã Lâm hạ quyết tâm, hẳn rất coi trọng khối nguyên liệu này, nếu đã tới đây rồi mà trở về tay không, không dám cược khối nào, không bằng cược khối này, đón vận may.

- Để tôi xem!

Tư Mã Lâm không trả lời ngay, lại tiếp tục quan sát thật cẩn thận khối cược thạch hình bán nguyệt, dày khoảng hai mươi cm này, khối nguyên liệu này không nhỏ, nặng ít nhất cũng hai ba mươi kg, màu sắc cũng tốt, giá trị tương ứng chắc sẽ cao.

Dĩ nhiên, không nghi ngờ không có nghĩa là hẳn hoàn toàn tin tưởng Lý Dương, Lý Dương còn quá trẻ, có thể nói hẳn may mắn, nhưng nếu nói so trình độ cược thạch Lý Dương hơn Tư Mã Lâm thì hẳn sẽ không phục.

Để thắng lớn một lần, thời gian gần đây Tư Mã Lâm đã nghiên cứu cẩn thận hơn, cược khối nguyên liệu lớn để thắng lớn hơn, cược khối nguyên liệu nhỏ cũng có thể thắng lớn nhưng ít hơn.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

50. Chương 50: Thị Trường Nguyên Vật Liệu. (3)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Ông chủ, khối nguyên liệu này ông có bán hay không, tôi có thể trả cho anh mười hai vạn!

Trong đám đông bắt đầu có người trả giá, Lý Dương lắc đầu khẽ cười, hẳn có thể hiểu được cảm giác của Tư Mã Lâm lúc này, hưng phấn, kích động, còn có chút bất đắc dĩ.

- Ngài giải ở đây hay là mang đi

Chủ hàng nhanh chóng đếm tiền, hài lòng đặt vào túi da đeo bên người, cười ha ha quay sang hỏi Tư Mã Lâm.

Cái giá năm vạn không thể nói là rẻ, nhưng rất muốn tìm vận may nên Tư Mã Lâm không nghĩ nhiều như vậy, khối nguyên liệu hình sét đánh này, bên trong sẽ cho ra màu xanh, chỉ cần không kém quá là được.

Từ vết mài bắt đầu cho ra màu ngọc, Phỉ Thúy bên trong chắc là loại Can Thanh Chủng. Can Thanh Chủng thuộc loại trang sức đẹp trong các loại Phỉ Thúy hạng trung. Nhưng lại có thêm Diễm Lục nên đã có thể xếp vào trang sức hạng cao – trung. Giá trị Phỉ Thúy bên trong tuyệt đối sẽ không thấp.

- Tư Mã tiên sinh, chỉ bằng chúng ta mài trước xem sao?

Lý Dương mỉm cười, trên mặt không giấu sự hưng phấn, nói với Tư Mã Lâm, Tư Mã Lâm rất thích cược thạch, và thích nhất chính là cảm giác cược thắng, lúc này hẳn đang hưởng thụ cảm giác này.

Tiếng rè rè của máy cắt thạch hấp dẫn mọi người chung quanh, những người phía sau cũng ngó đầu nhìn vào bên trong, còn có một số người đứng cả lên ghế để nhìn, máy giải thạch bên kia chỉ còn lại có bảy tám người tiếp tục ở lại xem, ai bảo bọn họ không cược thắng, cho nên không giữ được người xem.

- Xoẹt xoẹt

Khối nguyên liệu đã bị Tư Mã Lâm cắt ra, lộ ra khối Diễm Dương Lục rất lớn bên trong.

Những gian hàng phía sau trống không. Ở đây có đặt hai chiếc máy giải thạch, trong đó một máy đang có người sử dụng, một máy còn lại thì Tư Mã Lâm đang giải thạch.

Nụ cười trên mặt Tư Mã Lâm lớn hơn, màu Lục đã lộ ra, quả là loại Diễm Dương Lục hiếm thấy, màu Diễm Dương Lục thuần khiết, thuộc loại cao cấp.

- Thắng rồi, lại thắng rồi

Màu lục lộ ra càng ngày càng nhiều, tiếng kinh hô chung quanh lại càng lớn, Ngô Hiểu Ly đã đứng bên cạnh Lý Dương, người chung quanh bây giờ quá nhiều, cảm giác chật chội làm cho cô khó chịu, lại càng lo không cẩn thận sẽ bị một con sói háo sắc trong đám đông sàm sỡ.

Nhưng hôm nay Lý Dương ở đây, hơn nữa hẳn lại muốn thử vận may, cho nên đã chọn giải thạch tại đây.

Hơn nữa, không ngừng có người chạy từ các gian hàng qua bên này, vừa nghe nói bên này có người cực thắng rất nhiều người đều chạy tới, người bán nguyên liệu cực thạch cho Tư Mã Lâm cứ cười mãi.

Trên mặt chủ cửa hàng cũng lộ sự vui sướng, tất cả nguyên liệu hôm nay hẳn bán đều chưa thắng một lần, bây giờ có thể cực thắng cũng coi như giúp cho việc buôn bán của hắn.

Tư Mã Lâm vừa nhắc máy cắt thạch lên, trong lòng nghĩ tới câu nói, đó là: “Mài thắng không được tính là thắng, cắt thắng mới tính là thắng”. Vừa rồi nếu cắt ra màu Lục luôn, sợ rằng không chỉ là cái giá mười hai vạn.

- Được lắm!

Tư Mã Lâm nhếch miệng cười, chưa cho ra màu Lục, nhưng phía dưới những đường vân này có màu sương trắng đồng nghĩa với việc sẽ cho ra màu lục. Tâm trạng Tư Mã Lâm tốt lên trông thấy.

Giống những nơi bán nguyên liệu khác, ở đây cũng có máy giải thạch, chủ quầy nói gì đó với người bên cạnh rồi dẫn bọn Tư Mã Lâm đi về phía sau.

- Được, thử mài chút xem sao.

Nghe Lý Dương nói xong, Tư Mã Lâm liền ôm khối nguyên liệu đem tới phía dưới máy mài. Âm thanh chói tai lại một lần nữa vang lên, lớp màu sương trắng dần bị mất đi, để lộ bộ mặt thật phía bên trong.

Như thường lệ, Tư Mã Lâm đứng cạnh máy giải thạch, hẳn muốn đích thân giải khối nguyên liệu này.

Khi Lý Dương và Ngô Hiểu Ly nói chuyện to nhỏ với nhau, Tư Mã Lâm đã thỏa thuận xong giá cả.

Chỉ đáng thương cho cái người không cao, lại hơi mập, muốn chen vào bên trong nhưng không làm sao chen được, khiến cho Lý Dương và Ngô Hiểu Ly không nhịn cười nổi.

Mang theo người hơn mười vạn tiền mặt, xem ra Tư Mã Lâm đã có chuẩn bị trước.

Nguyên liệu đã được đặt dưới dao, Tư Mã Lâm đặt mặt có vết sét đánh hướng vào máy cắt thạch. Nguyên liệu có vết sét đánh lớn thế này, đặt dao chỗ vết sét đánh sẽ dễ dàng cho ra màu xanh.

- Rè rè rè

Lưỡi dao nhanh chóng được hạ xuống, Lý Dương chạy tới vẩy nước. Sau khi giải xong hơn năm mươi khối nguyên liệu, trình độ giải thạch của Lý Dương đã tiến bộ rất nhiều. Dù chỉ là giúp đỡ nhưng rất thuần thực, khiến Ngô Hiểu Ly nhìn một cách ngạc nhiên.

- Xoẹt xoẹt!

Khối nguyên liệu này bị chia thành hai phần, Lý Dương vội vẩy nước, rửa sạch mặt vừa mài, mặt cắt hoàn toàn hiển hiện trước mặt mọi người.

Tư Mã Lâm liền lấy ra một xấp tiền trong ví đưa cho người chủ quầy, sau đó lấy thêm năm xấp nhỏ, Tư Mã Lâm đồng ý mua khối nguyên liệu này giá năm vạn.

Tư Mã Lâm nói xong, những người khác cũng không ra giá nữa, không thể làm gì khác hơn là nhìn Tư Mã Lâm tiếp tục giải thạch, vừa nhìn vừa đoán cuối cùng khối nguyên liệu này có thể cho ra bao nhiêu Phỉ Thúy.

- Giải ở đây!

Tư Mã Lâm liền trả lời, hần thích mua nguyên liệu mang tới Thúy Ngọc Hiền giải, một là ủng hộ công tác của hiệp hội ngọc thạch thành phố Minh Dương, hai là bên đó nhiều người quen, cược thắng hay thua cũng sẽ thoải mái hơn.

- Thắng rồi, bên này thắng rồi!

Đám đông xung quanh đã có người bắt đầu hô to, người xem giải thạch bên kia nhiều hơn, chỉ trong chốc lát, người vây xem đã là trong ba tầng ngoài ba tầng.

Tư Mã Lâm dừng lại nghỉ ngơi, Lý Dương dùng nước lau sạch bề mặt vừa cắt, mọi người đều thấy rõ màu sương trắng ở mặt cắt.

- Anh bạn, tôi trả ba mươi vạn mua khối nguyên liệu này của anh

Trong đám người truyền ra tiếng hô to, một người còn cố sức nói với vào bên trong, có vẻ người này vừa ở bên ngoài nhìn thấy giải thắng, cho nên muốn chen lấn vào giữa.

- Xin lỗi, khối nguyên liệu này tôi không bán, tôi sẽ giải đến cùng!

Tư Mã Lâm liền lắc đầu, tính hần giống tính Lý Dương, nhất định phải giải đến cuối cùng, còn không giống là ở chỗ Lý Dương biết kết quả mới có thể tiếp tục giải, còn hần chẳng qua là sự cuồng nhiệt.

Hai bên mặt cắt đều cho ra màu sương trắng, hơn nữa trong lớp màu sương trắng còn có thể thấy màu Lục nhàn nhạt. Điều này chứng tỏ khả năng bên trong có Phỉ Thúy là rất lớn, hơn nữa màu lục của Phỉ Thúy lại rất đẹp.

- Thắng, lại thắng, thắng lớn rồi!

Xung quanh lại hỗn loạn, Tư Mã Lâm ngăn người nhìn khối Diễm Lục trước mắt. Thắng rồi, thắng lớn rồi! Tư Mã Lâm không ngờ lại hoàn thành tâm nguyện nhanh đến thế. Quả thực đã thắng lớn một lần rồi.

- Tôi giả bốn mươi vạn, anh bạn, anh tuyệt đối không thiệt đâu, những nguy hiểm tiếp theo để tôi gánh giúp anh

Người đứng vòng vây gần nhất lên tiếng. Lý Dương nhận ra đây chính là người mới ra giá mười hai vạn lúc trước, Tư Mã Lâm đã nói sẽ giải đến cùng, nhưng hần vừa nghe có người khác ra giá, không nhận được liền ra giá lần nữa.

Việc ở Thanh Đảo mới qua đi mười mấy ngày, khi đó Lý Dương hoàn toàn là người mới, nhưng Lý Dương bây giờ, thật khiến Ngô Hiểu Ly có cảm giác không dám tin.

Hần rất chú ý khối nguyên liệu này, nếu không phải nguyên liệu của xưởng Sét Đánh, chắc rằng giá trị còn có thể cao hơn. Nếu so với nguyên liệu của các xưởng khác, tỉ lệ cho ra Phỉ Thúy từ nguyên liệu của xưởng Sét Đánh thấp hơn một chút.

- Ra rồi! Màu sương trắng, khởi đầu tốt đó!

Trịnh Khải Đạt hô lên, những người xung quanh vốn đang xem máy giải thạch bên cạnh lập tức vây lại đây, người thích sự náo nhiệt rất nhiều.

- Xoẹt xoẹt

Lưỡi dao của chiếc máy cắt lại được hạ xuống lần nữa, Lý Dương đứng cạnh giúp Tư Mã Lâm, người tụ tập quanh máy giải thạch càng lúc càng nhiều, vừa nghe nói bên này có cược thắng đều chạy cả tới để xem.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

51. Chương 51: Thị Trường Nguyên Liệu. (4)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Không bán, không bán, đợi tôi giải xong rồi hãy nói!

Tư Mã Lâm liên tục xua tay, nhưng vẫn rất hưng phấn, lần này thắng lớn, hắn chơi cược thạch đã nhiều năm, rốt cục cũng thắng lớn một lần.

Đối với Tư Mã Lâm mà nói, hắn thà chịu mạo hiểm chứ không muốn bán bây giờ, hắn chỉ mới thắng cược có một nửa.

Tư Mã Lâm nói vậy, những người khác không nói nữa, Tư Mã Lâm để cho Lý Dương và Trịnh Khải Đạt cùng giúp hắn lấy tất cả các viên Phỉ Thúy ra.

Trên mặt Lý Dương và Trịnh Khải Đạt đầy sự hưng phấn, nhưng Trịnh Khải hưng phấn hơn vì dù sao Lý Dương đã biết trước kết quả.

Ba người cùng làm sẽ nhanh hơn, không bao lâu sau, khối nguyên liệu nhỏ nhất đã được cắt ra, Diễm Dương Lục Phỉ Thúy đã hiện rõ dưới ánh mặt trời chói lóa.

Hơn bốn mươi phút sau, ba người đều lau mồ hôi trán, bọn họ đã lấy tất cả các viên Phỉ Thúy ra, viên Phỉ Thúy này bị chia làm ba phần, giá trị bị giảm đi một chút, nhưng cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng của Tư Mã Lâm, nếu là Lý Dương tự giải, hắn hoàn toàn có thể giải ra cả khối Phỉ Thúy hoàn chỉnh.

Ba khối Phỉ Thúy ước chừng mười hai mười ba kg, Can Thanh Chủng Phỉ Thúy thông thường có giá hơn trăm vạn, Diễm Dương Lục cao hơn Lục Can Thanh Chủng thì giá tiền sẽ cao hơn một chút.

- Anh này, tôi muốn mua cả ba khối Phỉ Thúy, một trăm ba mươi vạn, thế nào ?

Người vẫn đứng ngoài cùng ra giá lần nữa, trong lòng vẫn còn hồi hận vừa rồi sao không quyết đoán một chút, thêm chút tiền mua luôn, cho dù ra giá sáu mươi vạn hoặc là bảy mươi vạn cũng hơn bây giờ một trăm ba mươi vạn, mà một trăm ba mươi vạn còn chưa chắc mua được .

- Một trăm ba mươi vạn

Tư Mã Lâm khẽ cau mày, là Can Thanh Chủng thông thường thì cái giá này không thấp, nhưng đây là Diễm Dương Lục, suy nghĩ một chút, Tư Mã Lâm nhẹ nhàng lắc đầu, bàn về giá trị của Phỉ Thúy, Tư Mã Lâm tuyệt đối giỏi hơn Lý Dương .

- Một trăm bốn mươi vạn

Người con trai kia lại hô lên một giá khác, nhìn chằm chằm Tư Mã Lâm.

Tư Mã Lâm lần nữa lắc đầu, một trăm bốn mươi vạn vẫn chưa đạt tới giá trị thực của nó.

- Một trăm năm mươi vạn

Tiếng ra giá lần này là từ bên cạnh, người vừa mập vừa thấp cuối cùng cũng chen vào được, vóc người của hắn rất giống Phan Trường Giang, hơn nữa cử chỉ cũng thật giống, Lý Dương và Ngô Hiểu Ly lại cười.

Tư Mã Lâm quay đầu nhìn “Phan Trường Giang” còn đang đầy mồ hôi, đang muốn gạt đầu.

- Một trăm năm mươi lăm vạn, tôi rất có thành ý!

Người lúc trước ra giá vội vàng hô lên một giá mới, hắn vừa dứt lời, “Phan Trường Giang” lại hô lên

- Một trăm sáu mươi vạn

Một trăm sáu mươi vạn là khá cao, người kia ra giá đầu tiên bắt đầu dĩ lắc đầu, giá này mua về hắn không có lời mấy, trong quá trình gia công nếu không cẩn thận hắn sẽ bị lỗ, đành bỏ cuộc.

- Một trăm sáu mươi vạn, được, bán cho anh!

Tư Mã Lâm thấy người kia bỏ cuộc, liền nói với “Phan Trường Giang”. Một trăm sáu mươi vạn là cái giá ngoài dự liệu của hắn, trong lòng hắn nghĩ sẽ bán được một trăm bốn mươi lăm vạn đến một trăm năm mươi vạn, bây giờ cao hơn chừng mười vạn, coi như kiếm thêm bằng này.

“Phan Trường Giang” cũng không nói nhiều, lập tức lấy ra một hợp đồng, có vẻ như hắn đã chuẩn bị từ trước.

Hai người ký tên ngay cạnh máy giải thạch, sau đó Tư Mã Lâm gọi điện thoại xác định chuyển tiền thành công, giao dịch này coi như hoàn thành.

Tâm trạng Tư Mã Lâm rất tốt, thắng lớn một lần còn kiếm được hơn một trăm vạn, về Minh Dương hắn sẽ thấy tự hào trong một thời gian dài.

Năm vạn tiền nguyên liệu trở thành một trăm sáu mươi vạn, gấp hơn ba mươi lần, dù là thắng lớn nhưng so với khối cao cấp Băng Chủng của Lý Dương còn kém quá xa, dù vậy so với những người khác đã thắng rất lớn rồi, ít nhất cũng hơn Trương Vĩ, giải bao nhiêu năm cũng chưa từng thắng lớn như Tư Mã Lâm lần này.

- Ha ha, Lý lão đệ, lần này cảm ơn cậu!

Xong đâu vào đấy, tâm trạng Tư Mã Lâm vô cùng sáng khoái liền vỗ vai Lý Dương nói.

- Đây là may mắn của Tư Mã tiên sinh, đâu liên quan gì tới tôi!

Lý Dương mỉm cười lắc đầu, Tư Mã Lâm thắng lớn như vậy khiến trong lòng hắn cũng ngứa ngáy, nhiều nguyên thạch như vậy mà mình không cực một khối thật là đáng tiếc.

- Dĩ nhiên có liên quan đến cậu, nếu không phải cố lỗi cậu tới, nhờ may mắn của cậu, e rằng hôm nay tôi không thắng được như vậy, ha ha!

Tư Mã Lâm cười lớn lắc đầu, lại nói tiếp:

- Tối hôm nay tôi lo hết, chúng ta ăn uống chơi bởi thật vui vẻ

- Tư Mã, lâu rồi cậu không hào phóng thế này, xem ra hôm nay tôi nhờ có Lý lão đệ, mới được ăn của cậu một bữa!

Trịnh Khải Đạt đột nhiên cười lớn, Tư Mã Lâm liền trợn mắt nhìn Trịnh Khải Đạt, ngay sau đó lại nhếch miệng phá lên cười.

Tư Mã Lâm bình thường không thích tiếp khách, không phải là hắn hẹp hòi, là hắn không muốn, người bình thường hắn cho là không đáng để hắn mời, nhưng hôm nay ngoại lệ, hôm nay Tư Mã Lâm quá hưng phấn, mời cơm một lần cũng không không sao.

- Được, bây giờ còn sớm, chỉ bằng chúng ta xem một lúc, muộn chút thì về!

Lý Dương gật đầu theo, Trịnh Khải Đạt còn giơ hai tay đồng ý, bây giờ không chỉ có Lý Dương ngứa ngáy, ngay cả Trịnh Khải Đạt cũng thấy vậy.

Trịnh Khải Đạt đã nghĩ kỹ, hắn nhất định phải lôi Lý Dương mua một khối cực thạch, giờ hắn hoàn toàn tin tưởng vận may của Lý Dương, không phải vừa rồi Tư Mã Lâm nhờ có Lý Dương mới cực thắng lớn đó sao.

Bên này bọn Lý Dương đã giải hết, nguyên thạch của máy giải thạch bên cạnh vẫn chưa giải hết, Lý Dương qua bên đó xem mới phát hiện ra khối cực thạch bọn họ giải nặng đến vài trăm cân, bây giờ cực thạch đã bị bọn họ chia làm ba khối, nhìn từ vết cắt, khối cực thạch đó cao tới một mét.

Có ba người đang ngồi nghỉ ở đó mang nét mặt khổ sở, bề mặt ba khối bị cắt chẳng có dấu hiệu gì, khối cực thạch lớn thế này nhưng có lẽ kết quả không mấy khả quan

Lý Dương đi tới, Tư Mã Lâm và mấy người cũng đi theo, thấy khối cực thạch khổng lồ kia đều ngẩn người, bọn họ giờ mới hiểu được vừa rồi tại sao nơi này tụ tập nhiều người như vậy, thì ra là việc giải thạch hấp dẫn họ tới.

Một trong ba người đang ngồi nghỉ ngẩng đầu nhìn Tư Mã Lâm, trong mắt mang một tia thù địch, xem ra bọn họ ghen tỵ việc Tư Mã Lâm thắng cược, mà bọn họ bỏ ra khá nhiều tiền mua khối nguyên thạch to mà có thể chẳng được gì.

Loại không cân bằng tâm lý này khiến bọn họ thù địch Tư Mã Lâm, thậm chí sẽ cho rằng Tư Mã Lâm cướp đi may mắn của họ, mặc dù có vẻ vô lý, nhưng quả thật có loại người như vậy, ăn không được bồ đào liền bảo bồ đào chua, mình không làm được lại đổ lên đầu người khác.

Nghỉ ngơi một lát mấy người lại bắt đầu giải thạch, lần này bọn họ giải nửa lớn hơn, mấy giải thạch bên cạnh tạm thời chưa ai sử dụng, một số người cũng tụ tập đến, Lý Dương và mấy người Tư Mã Lâm đứng cạnh nhìn, mấy người Tư Mã Lâm muốn biết trong khối cược thạch khổng lồ này có gì, còn Lý Dương lại tò mò khối cược thạch này.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

52. Chương 52: Thị Trường Nguyên Liệu. (5)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Khối nguyên thạch lớn sẽ khó cắt hơn so với khối nhỏ, khối càng lớn thì thời gian giải thạch càng lâu, đây là lý do tại sao bọn Lý Dương giải xong rồi mà ở đây vẫn đang cắt.

Theo sự đánh giá của người xem, bên trong khối này nếu có Phỉ Thúy thì cũng phải giải tới khi trời tối mới xong, nhưng nếu cắt thì không lâu đến vậy, cắt vài đường nữa mà không thấy màu xanh thì coi như khối nguyên thạch này chẳng có gì.

Lòng bàn tay Lý Dương nóng lên, hình lập thể lại hiện ra .

Hai nửa khối trên mặt đất coi như vứt đi, trên mặt cắt của khối lớn lộ ra một chút màu xanh, khối xanh này nhỏ hơn khối Tư Mã Lâm giải lúc trước, chỉ khoảng bảy tám cân, nhưng so với những nguyên thạch khác, khối này cũng coi là lớn rồi, hơn nữa khối này xanh tươi lạ thường, Chung Thủy cũng tốt hơn khối của Tư Mã Lâm, là Kim Ti Chung tương đối tốt .

Trong Kim Ti Chung còn phân thành Thuận Ti Chung, Loạn Ti Chung, Ti Phiến Chung. Thuận Ti Chung rất nhỏ bé, các đường vân rất đều, có cảm giác như có hướng nhất định, là loại tốt nhất trong Kim Ti Chung, giá trị cao hơn rất nhiều so với Loạn Ti Chung và Ti Phiến Chung Phỉ Thúy.

Phỉ Thúy trong khối nguyên thạch này chính là Thuận Ti Chung, khi giải ra có giá còn cao hơn khối của Tư Mã Lâm vừa giải nhiều, thứ này mới thật sự là hàng tốt trong những loại Phỉ Thúy.

Lý Dương lặng lẽ quan sát những người chung quanh, khối nguyên thạch này bọn họ mua hết tám mươi vạn, dám dùng số tiền lớn như vậy thì người mua cược thạch cũng không phải tầm thường, hơn nữa còn giải tại chỗ.

Hiểu điều này, sự tò mò trong lòng Lý Dương liền biến mất, tám mươi vạn bọn họ sẽ không lỗ, hơn nữa còn có thể kiếm được không ít, nhiều hơn cả Tư Mã Lâm. Xem ra thị trường lớn có chỗ hay của thị trường lớn, mua nguyên thạch nhiều hơn, bán nguyên thạch cũng nhiều hơn, cho nên cược thắng cũng tương đối nhiều.

Nghĩ đến lại có người cược thắng, Lý Dương nhìn không được lại muốn đi xem những khối nguyên thạch khác, xem có thể tìm ra một khối tốt để giải hay không, thuận tiện cũng giải nghiệm luôn.

Vừa định gọi Tư Mã Lâm, Lý Dương bỗng dừng người, khối Kim Ti Chung Phỉ Thúy nằm chính giữa khối nguyên thạch, người giải thạch chỉ cần cắt thẳng tắp là có thể cắt ra màu xanh, phát hiện Phỉ Thúy bên trong, nhưng tay người giải thạch có vẻ không chắc, nếu cắt lệch một chút, sẽ làm cho khối Kim Ti Chung Phỉ Thúy lệch sang một bên.

Thấy điều này, Lý Dương lại không muốn đi, hẳn bắt đầu nghĩ có phải những người này đang vận đen hay không, bọn họ cứ cắt từ giữa thì e là đến ngày mai cũng không giải ra được khối Kim Ti Chứng.

- Xệt xệt.

Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt đều lắc đầu, đợi lâu như vậy, nếu cực thắng, bây giờ cả khối nguyên thạch lớn đã bị cắt thành bốn khối, tất cả đều cắt thử rồi, khi xem tới đây, hai người bọn họ cho rằng khả năng khối này có thể cực thắng là rất thấp.

- Đi thôi !

Tư Mã Lâm gọi Lý Dương, Trịnh Khải Đạt cũng gật đầu, phía dưới không có gì đẹp, khối nguyên thạch to lớn này xem ra đã được công nhận, trừ phi xuất hiện kỳ tích.

Người đang giải thạch cũng đầy thất vọng, người bên cạnh hẳn đổ nước còn lại trong chậu đi, xem ra bỏ ra tám mươi vạn đối với bọn họ cũng không phải là một số nhỏ, không phải tùy ý bỏ ra đùa.

- Chờ một chút !

Lý Dương lắc đầu, đi tới trước mặt người giải thạch, chỉ vào hai nửa khối nguyên thạch trên mặt máy giải thạch hỏi:

- Anh có bán cái này không?

- Cậu muốn mua ?

Ánh mắt người kia sáng lên, có thể thấy khối nguyên thạch này đã trở thành đồ bỏ đi, hẳn đang hối hận, nếu có cá kẻ ngu ngốc muốn lấy thì đương nhiên quá tốt.

- Vâng

Lý Dương gật đầu.

- Bán, mỗi khối hai mươi vạn, nếu muốn thì lấy luôn một thể đi

Trên mặt người kia lộ ra nụ cười, thật đúng là đang coi Lý Dương là thằng ngốc.

Lý Dương xoay người bỏ đi, hẳn biết bên trong có khối Kim Ti Chứng Phỉ Thúy, nhưng cũng không muốn để người ta coi mình như kẻ ngốc, để cho bọn họ tự giải, nếu lấy được ra ngoài coi như vận may của bọn họ, không lấy được ra ngoài thì là xui xẻo bọn họ, sao phải tức giận vì điều này, còn không bằng đi những chỗ khác xem, tìm khối nguyên thạch khác mà cực.

Hơn nữa, nếu Lý Dương đồng ý, lát nữa lấy được Phỉ Thúy ra thì sẽ làm cho người khác hoài nghi, hẳn thà không lấy khối này chứ quyết không mạo hiểm như vậy.

Bọn Tư Mã Lâm thấy Lý Dương muốn mua khối này rất kinh ngạc, nhưng người kia ra giá cũng khiến cho sắc mặt mấy người thay đổi, coi như người ta không hiểu thì cũng không nên ức hiếp như vậy, mua cả khối tám mươi vạn, bị các người cắt thành đồ bỏ đi còn muốn bán tám mươi vạn, trên đời này làm gì có chuyện như vậy.

- Đừng đi vội, cậu mua một khối đi!

Người đó lập tức gọi Lý Dương lại, khó khăn lắm có người muốn mua, hẳn cũng không muốn thả đi dễ dàng như vậy, có thể gỡ gạc lại chừng nào hay chừng đó.

- Hai vạn, có bán hay không tùy anh, tôi chỉ muốn mua luyện tay một chút, không thêm một đồng đâu

Lý Dương cười lạnh lùng, thái độ người này thật khiến hắn tức giận, nhưng cũng khiến cho Lý Dương đau khổ, trông hắn giống tên ngốc lắm sao ?

- Vậy cậu thêm một chút, giả năm vạn có được không ?

Người kia còn do dự, vừa nói xong Lý Dương lại bỏ đi, hơn nữa hẳn gọi thể nào cũng không quay đầu lại.

- Hai vạn cũng được, cho cậu đó

Người kia dậm chân một cái, gọi lớn, hai vạn không nhiều, nhưng coi như gỡ lại một chút, nếu không bọn họ cứ tiếp tục giải, e là hai đồng cũng không có, còn phí công.

Lý Dương quay đầu lại, lạnh lùng nhìn người dám coi hấn là thẳng ngực, nói:

- Tôi đã cho anh một cơ hội, nhưng anh không muốn, bây giờ tôi chỉ trả một vạn, không muốn bán thì các anh tự giải, có ai trả hơn một đồng tôi sẽ nhường

Người kia sững người, ba người Tư Mã Lâm cũng sững người, Ngô Hiểu Ly còn giơ ngón tay cái về phía Lý Dương, đối với người cố ý làm cho người ta tức chết thì phải như vậy.

Sắc mặt người kia giờ đã rất khó coi, sắc mặt dần thay đổi, còn nhìn Lý Dương một cách tức giận, Lý Dương lắc đầu, xoay người định đi.

- Được, một vạn thì một vạn, giao tiền mặt!

Người kia đành cắn răng, lúc đầu không tham lam như vậy, đòi năm vạn Lý Dương nhất định sẽ mua lại. Nhưng vì lòng tham của hấn, cuối cùng Lý Dương chỉ bỏ một vạn ra mua khối nguyên thạch có chứa Kim Ti Chung Phỉ Thúy, Lý Dương coi như là được một món hời.

Dĩ nhiên, nếu hấn có thể kiên trì giải đến cùng, cũng sẽ không lỗ, còn có thể kiếm không ít, đáng tiếc bây giờ không còn cơ hội rồi. Sau khi Lý Dương đem tiền giao cho hấn, khối Kim Ti Chung Phỉ Thúy kia đã là của hấn, tám mươi vạn của người kia chỉ là một mớ hỗn độn.

- Chúng ta đến đây giải!

Lý Dương mời Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt giúp hấn bê nguyên thạch, một phần tư khối này cũng phải bảy tám chục cân, mấy người bọn hấn đều nhỏ con, một người thật không bê nổi khối nguyên thạch này.

Một phần tư khối cũng không nhỏ, cao gần bốn mươi cm, như vậy muốn giải ra hết một khối thì mất nhiều thời gian hơn cả lúc giải khối của Tư Mã Lâm.

Đặt khối đá xuống, ba người đều thở phào một hơi dài, đặc biệt là Trịnh Khải Đạt, hấn không biết đã bao lâu chưa bê đồ nặng như vậy, bắt đầu hỏi hận sao không gọi tài xế và thư ký cùng tới.

- Tư Mã tiên sinh, xem xem tôi có thể hưởng chút vận may của ngài không

Lý Dương cười cười, một vạn mua khối nguyên liệu này khiến hấn rất hưng phấn. Vốn dĩ hấn tính không quá mười vạn là được, nhưng bây giờ hiệu quả còn hơn thế, đặc biệt biểu hiện của hấn lúc vừa rời lại càng không gây hoài nghi, lấy được Phỉ Thúy ra rồi chỉ cần tở ra ngọc nhiên vận may của hấn là được.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

53. Chương 53: Thị Trường Nguyên Liệu. (6)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Cậu còn cần hưởng vận may của tôi ư? Ha ha

Tư Mã Lâm cười lớn cởi áo khoác ra, đặt khối nguyên liệu trên máy cắt, nhìn động tác của hấn là biết muốn Lý Dương trực tiếp cắt, dù sao khối này không nhỏ, cắt ra để xem sẽ tốt hơn.

- Không, Tư Mã tiên sinh, tôi muốn mài một chút xem sao

Lý Dương đột nhiên lắc đầu, giờ đã bốn giờ chiều, mùa đông trời tối sớm, tiếp tục giải e rằng lấy được Phỉ Thúy ra cũng khá muộn, Lý Dương lại không muốn cái khối nguyên thạch này làm mất nhiều thời gian của bọn họ. Hướng hồ hạ dao cắt không tốt thì sẽ làm hỏng mất sự hoàn chỉnh của khối Phỉ Thúy bên trong, gây nên tổn thất không đáng có.

- Mài á?

Tư Mã Lâm nghi ngờ nhìn Lý Dương .

- Vâng, đã bị cắt ra nhiều như vậy, thử mài một chút xem bên trong thế nào, nếu mài mà không thấy gì thì cắt!

Lý Dương gật đầu khẳng định, mài trước khi cắt là một thói quen, nhưng thường là với khối nhỏ, khối to thế này, lại không có các đường vân rõ, mài cũng chưa chắc đã thấy gì hơn.

- Được, mài trước xem sao!

Nguyên thạch là của Lý Dương, xử lý thế nào là do Lý Dương. Dù cảm thấy việc làm này có hơi thừa, Tư Mã Lâm vẫn nghe theo ý của Lý Dương, giúp hắn đặt nguyên thạch xuống dưới máy mài. Trịnh Khải Đạt giúp Lý Dương lấy nước, ba người lại phối hợp như lúc trước, nhưng lại làm ngược lại một chút.

Lý Dương nhắc máy mài lên một cách thuần thục, Ngô Hiểu Ly nhìn một cách kinh ngạc, bộ dáng này của Lý Dương rõ ràng là lão luyện, nhưng khi ở Thanh Đảo, dáng vẻ là người mới vào nghề tuyệt đối không phải giả vờ, trong mấy ngày qua không gặp, chắc hẳn Lý Dương còn giấu cô chuyện gì đó.

- Xoẹt xoẹt.

Máy giải thạch vận hành liên tục không ít người chung quanh kéo tới xem. Máy giải thạch bên cạnh cũng có vài người đang bắt đầu giải. Bọn họ vẫn cắt, nhưng cho dù cắt thế nào, cũng đừng nghĩ tới chuyện lấy ra được Phỉ Thúy.

Nửa giờ sau, lớp đá bị mài đi không ít, Lý Dương nhẹ nhàng lắc đầu, dừng lại nghỉ một chút.

Mấy người Tư Mã Lâm cũng dừng lại nhìn Lý Dương, việc mài thạch đã thất bại, nên cắt, chứ cứ mài như vậy thì có đến sang năm cũng chẳng xong.

Tư Mã Lâm vừa định khuyên Lý Dương, Lý Dương lại lăn nguyên thạch nửa vòng, mài mặt khác. Lý Dương này quả là “chưa thấy quan tài chưa nhỏ lệ” cứ nhất định phải mài xem thế nào.

Lý Dương mài không ra, khiến vài người chung quanh tản đi, máy giải thạch bên kia cũng vừa cắt xong, mấy người bọn họ lại lắc đầu.

- Màu xanh, có màu xanh rồi!

Một trong số những người đang vây quanh xem hô lớn, Lý Dương vội vàng dừng lại, Trịnh Khải Đạt lấy nước vẩy vẩy lên chỗ cắt, quả nhiên phía dưới vết cắt đã lộ màu xanh nhàn nhạt, giờ vẫn chưa nhìn rõ lắm, nhưng màu xanh chắc chắn là đúng.

- Lý lão đệ , cậu được đấy!

Vừa thấy màu xanh, Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt bắt đầu hưng phấn, cảm giác như chính họ cực thắng vậy, Lý Dương tiếp tục mài thạch, chậm chậm, màu xanh bên trong lộ ra ngày càng nhiều.

- Đây là Ba Thái Lục, rất tốt đấy!

Tư Mã Lâm mừng rỡ nói, Ba Thái Lục không bằng Diễm Dương Lục hắn vừa giải ra, nhưng màu xanh rất đẹp, bây giờ còn chưa nhìn thấy Chung Thủy, nếu như bên trong khối này là Can Thanh Chung Phỉ Thúy, thì Lý Dương lại là cực thắng lớn thêm một lần nữa.

- Vị tiểu huynh đệ này, cậu mua một vụn khối nguyên liệu này, giờ tôi trả cậu năm vạn, cậu có bán không?

Lý Dương đang chăm chú mài, nghe thấy một người bên cạnh nói vậy, Lý Dương ngẩng đầu lên, phát hiện người này chính là người vừa rời ra giá mua khối Phỉ Thúy của Tư Mã Lâm nhưng cuối cùng bị “Phan Trường Giang” giành mất.

- Xin lỗi, tôi không có ý định bán khối nguyên liệu này!

Lý Dương lắc đầu, Tư Mã Lâm là cười lớn. Tư Mã Lâm không muốn Lý Dương bán ngay bây giờ, nguyên liệu cho ra màu xanh phải tự mình giải mới thấy sáng khoái.

Người vừa ra giá thấy Lý Dương không đồng ý đành thôi, lẳng lặng đứng cạnh quan sát. Tin bên này bọn họ đang mài ra màu xanh lập tức truyền đi. Một máy giải thạch liên tiếp giải ra hai khối Phỉ Thúy khiến cho những người vừa tản ra đều chạy trở lại, lần này người vây quanh càng nhiều hơn.

Bên kia, những người vẫn còn đang cắt thạch nhìn bên này đầy thù hận, vừa rồi có người ra giá nói lớn khiến bọn họ nghe rất rõ. Bây giờ người bán cho Lý Dương khối nguyên liệu kia đã lộn hết ruột lên rồi. Làm sao trùng hợp như vậy, khối mà bọn họ bán đi liền cho ra màu xanh, sao hẳn lại đồng ý bán một vụn chứ!

- Anh, hay là chúng ta cũng mài chút xem sao, đừng cắt nữa!

Người trẻ tuổi lúc trước đã đổ chậu nước đang trộn mắt nhìn Lý Dương nhỏ giọng nói với người trước mặt, bọn họ tổng cộng có ba người, là ba anh em.

Ba người không phải là chủ công ty châu báu, đơn thuần chỉ muốn cược thạch. Người anh cả trong ba anh em đã từng cược thắng lớn ở Vân Nam, kiếm mấy trăm vạn, sau đó trở thành nghiện trò cược thạch này.

Ở Vân Nam, người anh lớn này đã cược đến mấy chục lần, có được có mất. Nhưng tổng thể thì mất nhiều hơn, mấy trăm vạn cũng chỉ còn có mười mấy vạn, cuối cùng người anh này đành cắn răng đem mười mấy vạn trở về nhà, gọi hai em trai đến Trịnh Châu cược thạch, muốn kiếm lại số tiền đã mất.

Hôm qua bọn họ đã tới rồi, ngày hôm qua mua một khối nguyên liệu giá mấy vạn, kết quả là cược thắng, kiếm được mười vạn, không lo lắng nữa, người anh kia tin là may mắn lại trở lại. Hôm nay lại đến đây, đem tất cả gia sản ra mua khối nguyên liệu lớn nhất ở đây, muốn kiếm một khoản lớn từ khối nguyên thạch này.

Có điều bọn họ không ngờ, khối nguyên liệu kia chẳng có biểu hiện gì, sau khi cắt thành bốn phần, người anh cả có vẻ rất thất vọng, Lý Dương đột nhiên xuất hiện để hắn coi như thắng ngốc, kết quả làm mất đi cơ hội của hắn.

Cuối cùng hắn bắt đắc dĩ bán cho Lý Dương một phần tư, thật ra là muốn lấy lại một ít tiền gốc cho mình. Chẳng còn chút tiền nào, hắn cũng chẳng thể tiếp tục cược, có một vạn vẫn hơn chẳng có đồng nào.

Nhưng cũng không ngờ, một phần tư mà bọn họ bán với giá một vạn đồng lại được người ta cược thắng, đồng thời cũng cho hắn chút ít hy vọng.

Nếu cùng một khối nguyên liệu, bên kia bọn họ lấy ra được Phỉ Thúy, bên này rất có thể mình cũng sẽ có. Người em bên cạnh đề nghị mài thạch, hắn lập tức ngừng lại, bê khối nguyên thạch đang cắt tới đặt xuống phía dưới máy mài thạch. Hy vọng nguyên liệu của bọn họ cũng có thể mài ra giống bên kia.

Không nói về bên kia nữa, bên này Lý Dương mài ra màu xanh biếc càng ngày càng nhiều, rất nhanh cả một mặt bên đều là màu xanh, lộ ra Phỉ Thúy bên trong.

- Kim Ti Chung, lão đệ, vận may của cậu thật đáng nể, không được, lát nữa cậu cũng phải mua cho tôi một khối nguyên liệu đi, hai người các cậu đều đã thắng lớn rồi, tôi cũng muốn thắng lớn một lần!

Ánh mắt Trịnh Khải Đạt hơi đỏ, Kim Ti Chung Ba Thái Lục, bên trong cả khối nguyên liệu lớn như vậy đều có thì đáng giá mấy chục triệu, e là một nửa cũng phải chục triệu, vận may tỉ phú của Lý Dương thật khó không khiến người ta ghen tỵ.

- Không vấn đề, đợi lát nữa chúng ta lấy hết Phỉ Thúy ra ngoài rồi đi!

Lý Dương cười ha hả, bây giờ mới mài xong có một mặt, những người chung quanh chưa khẳng định đã là thắng lớn. Một mặt thì chưa tính là thắng, bên trong rất cuộc hình dáng ra sao chẳng ai dám bảo đảm. Nhưng Lý Dương là ngoại lệ.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

54. Chương 54: Thị Trường Nguyên Liệu. (7)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Mài ra rồi, tiếp tục mài nữa thì không được, cuối cùng vẫn phải dùng dao, nhưng lúc này dùng dao dễ dàng hơn nhiều, từ mặt vừa mài, Lý Dương vạch một đường thẳng từ cạnh ngoài, sau đó đặt nguyên thạch xuống máy cắt thạch.

Cứ như vậy, khối Phỉ Thúy bên trong được bảo toàn nguyên vẹn, có thể đạt được giá trị cao nhất của nó.

- Xoẹt xoẹt.

Chỗ Lý Dương vạch đường thẳng là chỗ mỏng nhất, rất nhanh liền bị cắt ra, hai nửa khối nguyên liệu được cắt ra một mặt không có gì cả, một mặt có màu xanh nhạt, không cần mài cũng biết, nhát dao vừa rồi không hề bị lỗ, cực thạch vẫn đang thẳng.

- Lại thẳng rồi!

Người chung quanh không ngừng bình luận. Dưới sự giúp đỡ của Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt, Lý Dương từ từ lau mặt cho ra màu xanh. Khối còn lại vớt sang một góc, bên trong chẳng có gì, coi như là phế liệu.

- Thẳng, thẳng lớn!

Có người trong số đám đông xung quanh kêu lên, nhìn mấy người Lý Dương một cách ngưỡng mộ, mới vừa rồi một người trong bọn họ thẳng lớn, bây giờ lại có một người thẳng lớn, ngay cả Trịnh Khải Đạt đi cùng bọn họ cũng đỏ cả mắt, những người khác càng không cần phải nói.

Tiếng hô kinh ngạc của bên này lại càng kích thích ba anh em bên kia, người anh cả nhìn chằm chằm khối nguyên liệu đang mài trên tay, mong đợi giây kế tiếp là có thể thấy màu xanh lộ ra ngoài. Nhưng hân hy vọng càng lớn thất vọng cũng càng nhiều, nửa khối nguyên liệu lúc đầu màu gì vẫn là màu đó, ngay một chấm xanh nhỏ cũng không có.

Bên này Lý Dương rất nhanh chóng lau sạch chỗ vừa cắt, tiếp tục chuẩn bị hạ dao. Ông chủ ban nãy định trả Lý năm vạn có vẻ đang suy nghĩ có nên đưa ra giá cao để lấy luôn khối nguyên thạch này không.

Bốn phía quanh máy giải thạch đã vây quanh năm sáu chục người, người không nhìn rõ phía bên trong tranh nhau tìm ghế hay tảng đá rồi đứng lên trên nhìn vào trong. Đặc biệt là người cực thẳng lần này chính là người cùng đi với người vừa cực thẳng lúc trước, hai người còn thẳng lớn, chuyện như vậy rất hiếm.

Trời bắt đầu tối dần, trên máy giải thạch có lớp vỏ ny lon chống nước mưa, bên trong vỏ có đèn, có người chạy đi bật đèn, để cho bọn Lý Dương có thể giải thạch.

Bây giờ những người này sợ nhất chính là Lý Dương đột nhiên không giải nữa hoặc là bán khối nguyên liệu đã giải được một nửa này đi. Chỉ giải một nửa, cũng đã thẳng lớn như vậy, lại không cho người ta biết kết quả thì khó chịu như dùng móng vuốt mèo cào tìm gan vật, cũng khá lo sẽ bán đi, người mua không giải ở đây thì cũng không thể thấy kết quả, đành chấp nhận.

Bên kia lại không được đối xử tốt như vậy, người em út trong ba anh em bọn họ tự mình đi bật đèn. Mà chung quanh, chỉ còn lại ba người bọn họ vẫn còn tiếp tục chiến đấu với những khối nguyên liệu, những người khác đều đã chạy sang bên kia.

- Xoẹt xoẹt

Lại một mặt bị cắt ra, bốn mặt khối nguyên liệu đều đã bị cắt ra, nguyên liệu như vậy thì cũng tương đối rồi, mài sạch nốt mặt cuối cùng, là có thể lấy ra toàn bộ khối Phỉ Thúy này ra ngoài.

Ông chủ vừa ra giá lúc trước bây giờ lại hối hận, hối hận mình không quyết đoán, Kim Ti Chung Phỉ Thúy này có đến bảy tám cân nguyên chất, vừa rồi nếu ra giá cao một chút mua lại, bây giờ ít nhất có thể kiếm một nửa.

Dĩ nhiên, cũng đành cam chịu thôi, Lý Dương trước sau nhất định không bán khi đang giải dở.

- Trịnh tiên sinh, những cái còn lại phiền anh giúp tôi được không?

Lý Dương lau mồ hôi trán, bên ngoài trời đã tối đen, hai người bọn họ giải hai khối đá đã mất cả buổi chiều, quả thật là mất nhiều thời gian .

Nhưng đây cũng là bởi vì hai khối nguyên liệu đều rất lớn, nếu là nguyên liệu chỉ to bằng một quả bóng rổ hoặc là nhỏ hơn thì tới giờ có thể giải hai mươi khối.

- Tôi à, được !

Trịnh Khải Đạt hơi sững sốt, ngay sau đó mừng rỡ kêu lên, những người khác đều nhìn Trịnh Khải Đạt một cách ngưỡng mộ. Đây chính là cực thắng lớn, Lý Dương để cho Trịnh Khải Đạt giải lớp cuối cùng đồng nghĩa với việc để cho hắn hưởng sự may mắn. Chỉ cần là người thích cực thạch, đều tin vào vận may. Bất luận là Trịnh Khải Đạt hay là Tư Mã Lâm, mục đích ban đầu khi rủ hắn theo là có ý nghĩ này, đi theo người may mắn luôn có thể mang may mắn tới mình.

Trịnh Khải Đạt vui vẻ đi làm nốt công việc cuối cùng, những người khác đổ kị cũng được, hâm mộ cũng được, bây giờ cũng không còn cách nào, ai bảo bọn họ không quen Lý Dương.

Thật ra thì Trịnh Khải Đạt cũng rất mệt, một ông chủ lớn bận rộn cả một buổi chiều, nhưng đến trước máy giải thạch thì không còn cảm giác đó nữa. Ngay cả Tư Mã Lâm đứng bên cạnh cũng có chút ghen tỵ với Trịnh Khải Đạt. Dĩ nhiên, hắn tuyệt đối sẽ không tranh cơ hội này với Trịnh Khải Đạt, hắn đã thắng lớn một lần, rất thỏa mãn.

Bên kia, việc giải thạch của người anh lớn cũng kết thúc, hắn mài rất nhiều từ tứ phía khối nguyên thạch của hắn, nhưng cuối cùng một chút màu xanh cũng không thấy.

- Anh, vừa rồi em đi xem, nghe người ở phía ngoài nói bọn họ mua khối nguyên liệu của chúng ta có giá năm sáu triệu, sao anh lại bán cho hắn giá một vạn? Anh không bán thì khối Phỉ Thúy kia đã là của chúng ta!

Người em út trở về, nhìn anh trai cả của mình mà oán trách, lần này bọn họ ôm hy vọng phát tài tới đây, ngoài mười mấy vạn của người anh cả, hai người bọn họ cũng góp mấy vạn, bây giờ mấy vạn này đã tan như bong bóng rồi.

- Im miệng, cậu cho rằng ta muốn bán à!

Anh cả đột nhiên quay lại mắng người em út, cậu út cúi thấp đầu xuống , bộ dáng người anh cả lúc này vô cùng đáng sợ, khuôn mặt dữ tợn và không cam lòng, ánh mắt đỏ rực, ngay cả con ngươi cũng sắp không nhìn thấy nữa.

Trên thực tế, trong lòng người anh cả thật vô cùng hối hận, đặc biệt khi nghe em út nói Phỉ Thúy bên trong có giá năm sáu triệu lại càng hối hận đến mức muốn đi nhảy lầu.

- Đáng chết, nguyên thạch lớn như vậy, chắc chắn không chỉ có khối nhỏ của hắn có Phỉ Thúy, những khối còn lại đêm nay dù không ngủ chúng ta cũng phải giải ra bằng được!

Người anh cả lại trở về đóng nguyên liệu của mình, nguyên thạch trước mắt bọn họ bây giờ đã biến thành bảy tám khối, các khối đều như phế liệu. Điều này càng làm anh em họ khó chịu.

- Ô!

Bên kia, Trịnh Khải Đạt thở phào thật dài, toàn bộ Phỉ Thúy bên trong đã được lấy ra, nhìn khối Phỉ Thúy đẹp đẽ này, Trịnh Khải Đạt có ý muốn mua.

- Năm triệu!

Ông chủ đứng gần nhất không do dự, liền ra giá năm triệu. Khối Kim Ti Chung Phỉ Thúy này to hơn so với khối Lão Khang Băng Chung mà Lý Dương giải ra ở Thúy Ngọc Hiên, nặng hơn bảy kg, không chỉ đơn giản là mấy thứ vòng đeo tay hay trang sức nhỏ, mà dùng làm đồ trang trí lớn để bày cũng không vấn đề.

Dĩ nhiên, công ty châu báu là sẽ không làm đồ trang trí, bọn họ chỉ biết làm vòng và đồ trang sức đeo tay, như vậy mới phát giá trị lớn nhất, hơn nữa một khối lớn như vậy, thì công ty Lý Dương cũng phải tiêu thụ

trong một năm trở lên. Nếu là ở thành phố lớn khác, có thể làm cho một công ty châu báu trung bình không phải lo lắng về nguyên liệu hạng trung cao Phỉ Thúy trong vòng một năm.

- Năm triệu ba mươi vạn!

Ông chủ vừa ra giá vội quay đầu lại, không biết lúc nào, cái tên “Phan Trường Giang” lại quay lại.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

55. Chương 55: Thị Trường Nguyên Liệu. (8)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Năm triệu năm trăm ngàn

Lý Dương chưa kịp phản ứng, ông chủ lúc trước ra giá lại tăng giá.

- Sáu triệu

“Phan Trường Giang” tăng thêm luôn năm trăm ngàn , ra giá xong còn nhìn đối thủ cạnh tranh một cách đắc ý.

- Sáu triệu hai trăm ngàn

Ông chủ ra giá lúc trước cắn răng ra giá mới, mắt đã đỏ lên, nhìn có vẻ là hận không thể xé xác “Phan Trường Giang” này .

- Sáu triệu năm trăm ngàn

“Phan Trường Giang” nhìn khiêu khích đối thủ cạnh tranh. Cuối cùng ông chủ ra giá lúc trước phát tay áo đầy tức giận bỏ đi, hắn đã hiểu, có người này bên cạnh hắn đừng nghĩ tới chuyện mua được nguyên thạch nào.

Tư Mã Lâm nhè nhẹ gạt đầu, chỉ với giá năm trăm vạn, chắc chắn Lý Dương sẽ không đồng bán khối nguyên liệu này, khối lớn như vậy, làm đồ trang sức đeo tay thành phẩm cũng đã giá trị hơn chục triệu, bây giờ thị trường nguyên liệu Phỉ Thúy rất nóng, nguyên liệu tốt như vậy ở đâu cũng sẽ bị người ta giành lấy.

Sáu triệu năm trăm cũng không thấp, quá trình tiêu thụ sau khi gia công ít nhất cần 30% tiền vốn, tính như vậy ông chủ này cũng không kiếm được bao nhiêu. Nhưng chắc chắn sẽ không lỗ, hoặc là hắn còn có những cách khác có thể kiếm ra nhiều hơn , như là có xưởng gia công, hoặc là trốn thuế chẳng hạn.

- Xin lỗi, tôi không muốn bán khối nguyên liệu này

Tư Mã Lâm vừa định nhắc Lý Dương có thể bán được rồi thì Lý Dương đã quay sang từ chối “Phan Trường Giang” .

- Tại sao, vẫn ít tiền sao ? Cái giá này rất hợp lý, cậu có thể hỏi hỏi mọi người

“Phan Trường Giang” hơi sửng sốt, vội vàng nói. Hắn rất ngạc nhiên khi Lý Dương từ chối mình, thấy Lý Dương có vẻ không giống người của công ty châu báu. Thông thường người chơi cược thạch cược thắng sẽ bán đi, rất ít người giữ lại.

Nhưng lần này hắn đã đoán sai, Lý Dương là người của công ty châu báu, nhưng không phải là ông chủ.

- Không, không phải vấn đề giá cả, thật xin lỗi , khối Phỉ Thúy này tôi giữ lại còn có việc cần dùng, cho nên không thể bán

Lý Dương lắc đầu, đem Phỉ Thúy đi ra ngoài, ba người Tư Mã Lâm cũng đi theo, bốn người đi thẳng đến bến đậu xe, cuối cùng Lý Dương đặt Phỉ Thúy ở trên xe Tư Mã Lâm. Hắn có cảm giác chiếc xe này an toàn hơn xe của Ngô Hiểu Ly.

Trên xe khá yên lặng, Lý Dương nhìn Trịnh Khải Đạt cười khổ nói

- Trịnh tiên sinh, e rằng hôm nay tôi không thể cùng anh chọn cuộc thạch rồi
- Không vấn đề gì, ngày mai chúng ta trở lại cũng vậy mà

Trịnh Khải Đạt lắc đầu, trên mặt hơi lộ ra sự tiếc nuối .

- Lý lão đệ, khối Phỉ Thúy này cậu định để lại cho An Thị à, An Thị có nhân viên như cậu thật đúng là phúc của bọn họ

Tư Mã Lâm vừa cười vừa hỏi, mới vừa rồi Lý Dương từ chối hẳn liền nghĩ đến điều này. Lần trước cuộc ra khối cao cấp Bằng Chung, Vương Hạo Dân nói như thế nào cũng không bán, nhất định để lại cho An Thị, thì khối Kim Ti Chung này Lý Dương để lại cũng không phải là lạ.

Lý Dương cười cười

- Cũng không phải, Tư Mã tiên sinh, anh quên rồi. Lần trước tôi đã đồng ý với Trương Tổng và Vương tổng, nếu lại cuộc được Phỉ Thúy tốt nhất định ưu tiên để lại cho bọn họ. Vẫn nên mang về cho bọn họ xem trước đã, giá tiền thích hợp thì để cho bọn họ
- Đây là để cho Trương Vĩ và Vương Hạo Dân

Tư Mã Lâm ngẩn ngơ, Trịnh Khải Đạt cũng ngơ người, vài phút sau Tư Mã Lâm mới giơ ngón tay cái về phía Lý Dương :

- Được lắm, Lý lão đệ, Tư Mã tôi bình thường không phục ai, Lý lão đệ cậu quả thật đã làm cho tôi phục!
- Trịnh Khải Đạt nhìn Lý Dương có chút hâm mộ, Tư Mã Lâm nói như vậy đồng nghĩa chính thức công nhận Lý Dương. Trước đây vẫn luôn tỏ ra khách khí, chẳng qua là để ý Lý Dương, coi trọng tiềm lực phát triển của Lý Dương cho nên muốn đầu tư nguồn lực này. Bây giờ thì khác, Tư Mã Lâm hoàn toàn công nhận Lý Dương, cũng có nghĩa Tư Mã Lâm muốn đối đãi với Lý Dương như bạn bè chân chính.

Khả năng của Tư Mã Lâm, Trịnh Khải Đạt biết rõ. Ban đầu để tạo lập quan hệ tốt với Tư Mã Lâm, hắn đã nỗ lực rất nhiều năm, cũng chỉ khiến Tư Mã Lâm coi hắn là bạn bình thường . Còn Lý Dương, chẳng qua chỉ là kẻ làm công ăn lương, chỉ vài hành động nhỏ mà thu hoạch còn lớn hơn so với cực khổ mấy năm của hắn.

Nhưng Trịnh Khải Đạt cũng biết, Lý Dương không hiểu rõ năng lực của Tư Mã Lâm. Tư Mã Lâm giống như là bị vẻ đẹp của Lý Dương chinh phục. Mục đích của hắn cũng khác, như vậy quan hệ giữa Lý Dương và Tư Mã Lâm sau này sẽ càng vững chắc hơn.

- Vậy cũng được, Tư Mã đại ca, sau này có chuyện gì xin chiếu cố nhiều hơn

Lý Dương cười xấu hổ, lần này hắn không giả bộ. Hắn cảm thấy sự chân thành của Tư Mã Lâm, hơn nữa Lý Dương cũng hiểu, quen biết người như Tư Mã Lâm tuyệt đối không có bất kỳ điều gì xấu.

- Ha ha, được, tối nay vẫn là tôi mời, chúng ta không say không về, trở về Minh Dương sẽ bắt Trương Vĩ và Vương Hạo Dân mời một bữa ra trò!

Tư Mã Lâm cười lớn, mấy người cũng không quay lại chợ, lái xe đi thẳng. Ngô Hiểu Ly vì lái xe của mình, đành phải lái xe theo sau, Lý Dương bị Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt lôi lên xe của bọn họ.

Trên xe Tư Mã Lâm có một rương bảo hiểm, bình thường những Phỉ Thúy mà Tư Mã Lâm cuộc thắng chưa bán đều để vào bên trong, bây giờ vừa vận đến khối Phỉ Thúy của Lý Dương. Nói đúng thì khối Phỉ Thúy của Lý Dương này là khối Phỉ Thúy giá trị cao nhất trong các khối đã từng đặt trong rương. Trước đây Phỉ Thúy có giá nhất của Tư Mã Lâm cũng chỉ mấy trăm ngàn mà thôi.

Buổi tối, Lý Dương gọi điện cho Lý Xán cùng tới. Điều này Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt cũng không có ý kiến gì, bạn học cũ nhiều năm không gặp cũng nên tụ họp. Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt cũng không

hề tỏ ra coi thường Lý Xán chút nào. Mấy người đều uống say bí tỉ. Cuối cùng Lý Dương và Ngô Hiểu Ly phải dìu từng người về khách sạn.

Kể từ khi phát hiện có những sợi màu đen trong cánh tay có thể tiêu diệt men rượu, Lý Dương uống rượu không biết sợ, không để uống say, uống cầm chừng, chỉ cần hần muốn, hần cũng có thể để cho sợi màu đen kia hấp thu hết lượng cồn, cứ như vậy Lý Dương trở thành ngàn chén không say.

Cuối cùng, sau khi đưa Lý Xán về phòng của mình, Lý Dương đã thở hổn hển, đứng không vững. Khách sạn bọn họ ở là khách sạn năm sao do Tư Mã Lâm tìm được. Đây là lần đầu tiên Lý Dương ở khách sạn tốt như vậy, đáng tiếc cũng là lần đầu tiên hần công người vào, hơn nữa lại không chỉ một người.

- Hiểu Ly, khuya lắm rồi, cô đi nghỉ trước đi, ở đây tôi lo được, lát nữa tôi sẽ đi xem anh Tư Mã và Trịnh Khải Đạt!

Thở hổn hển, Lý Dương nhẹ giọng nói với Ngô Hiểu Ly, Ngô Hiểu Ly có một thân một mình, lúc tối không ai dám chuốc rượu.

Nói xong, Lý Dương khua tay xoay người định trở về phòng, những phòng bọn họ thuê đều ở cùng một tầng, cũng tiện.

- Lý Dương !

Ngô Hiểu Ly đột nhiên gọi Lý Dương lại, nhìn hần bằng ánh mắt khó hiểu, qua ngày hôm nay, Lý Dương khiến Ngô Hiểu Ly cảm thấy hần trở nên xa lạ. Hần không còn là nhân viên thực tập chuyên cần cẩn thận của công ty như ngày trước, cũng không phải là thằng đàn ông nhát gan nhìn thấy mình cũng không dám nói chuyện. Lý Dương bây giờ, đáng vẻ mặc dù vẫn vậy, nhưng có vẻ hoàn toàn đã trở thành người khác.

- Chuyện gì vậy?

Lý Dương quay đầu lại nhìn Ngô Hiểu Ly một cách kỳ quái.

- Không, tôi về đây!

Ngô Hiểu Ly cúi đầu, nói xong liền đi về phòng mình, Lý Dương nhẹ nhàng lắc đầu và cũng trở về phòng của mình. Đêm nay e rằng không yên, có ba con sâu rượu đang cần hần chăm sóc.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

56. Chương 56: Mua Nguyên Vật Liệu.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Ngày hôm sau, đến hơn chín giờ Tư Mã Lâm cùng Trịnh Khải Đạt mới thức dậy với cặp mắt vẫn còn lơ đãng. Hai người này buổi tối hôm qua vốn muốn đem Lý Dương chuốc say, kết quả là chính mình lại bị gục trước.

Lý Xán hơn bảy giờ đã rời khỏi quán rượu đi tới cổ thành, hần còn phải đi mở cửa hàng. Cửa hàng này thực ra mà nói là của hần và người chú chung nhau, trong này có ba mươi phần trăm cổ phần là của chú hần tặng cho, Lý Xán chính là dựa vào số cổ phần này mà tích góp tiền chuẩn bị mua nhà cưới vợ.

Ngô Hiểu Ly đã sớm thức dậy, hơn nữa đã đi tới chợ nguyên liệu, cô biết rằng mấy người kia uống nhiều rượu như vậy nên sẽ không dậy sớm được, không bằng nhân lúc này xử lý công việc của mình trước!

- Lý lão đệ, tửu lượng của cậu quả thật là..., thôi quên đi, tôi không nói nhiều nữa, sau này có việc gì cần phải uống nhiều thì cậu nhất định phải giúp tôi đấy!

Trịnh Khải Đạt ngồi trên xe vừa uống canh giải rượu, vừa cười khổ nói với Lý Dương.

Ngày hôm qua ông ta vốn tưởng rằng mình là lão hành gia trong việc “tửu tinh khảo nghiệm” nên có thể dễ dàng hạ gục tiểu tử Lý Dương vẫn còn trẻ tuổi này, nhưng kết quả ngược lại, người dễ dàng bị hạ gục lại chính là ông ta.

Nghĩ lại ngày hôm qua còn mạnh miệng nói nhiều như vậy, Trịnh Khải Đạt cũng không khỏi cảm thấy xấu hổ muốn đem mặt mũi ném phứt xuống sông Hoàng Hà. Cũng may là hôm qua cũng không có người nào khác, Tư Mã Lâm so với hắn còn thê thảm hơn. Chỉ cần hai người còn tỉnh táo là Lý Dương và Ngô Hiểu Ly không nói ra thì không còn ai khác có thể biết được.

Về phần người thanh niên trẻ tuổi tên Lý Xán so với bọn hắn còn vội vàng hơn, ngay từ đầu đã muốn so rượt với Lý Dương, kết quả hắn là người đầu tiên gục xuống.

- Được, chúng tôi sắp đến nơi rồi, cô ở đó chờ chúng tôi là được!

Lý Dương ở trên xe nhận được điện thoại của Ngô Hiểu Ly, cô đã nhìn trúng gần hai mươi vạn phôi Kim Cương, chờ Lý Dương tới trả tiền. Trương Ứng đem quyền quản lý tài chính giao cho Lý Dương, khiến cho Lý Dương chính thức trở thành người lãnh đạo mà không phải là Ngô Hiểu Ly.

- Lý lão đệ, chúng ta là bạn bè tốt, hôm nay bất luận thế nào cậu cũng phải giúp tôi chọn một khối Đồ Thạch, làm cho tôi thỏa cơn nghiện đồ tăng đấy!

Lý Dương vừa tắt điện thoại, Trịnh Khải Đạt đã lập tức ở trên ghế phụ quay xuống nói. Bình thường ông chủ lớn này thích ngồi phía sau, nhưng lúc Tư Mã Lâm lái xe thì ngoại lệ.

- Trịnh đại ca, anh không cần phải ép buộc, em làm sao dám cam đoan nhất định thành công đồ tăng!

Lý Dương cười khổ một tiếng, đồ tăng hắn nhất định có thể, nhưng tuyệt đối không thể nói ra, càng không thể để cho người khác biết.

- Đúng thế! Lão Trịnh ông đừng thấy người anh em này của tôi thành thật mà khi dễ hắn!

Tư Mã Lâm đang lái xe cũng quay sang nói giúp. Lần này đến lượt Trịnh Khải Đạt cười khổ, thái độ của Tư Mã Lâm đối với Lý Dương rõ ràng đã có sự thay đổi.

- Hai người yên tâm, tôi biết đồ tăng cũng không phải chỉ nói miệng là làm được, chỉ cần Lý lão đệ giúp tôi cùng đi chọn mua là được!

Trịnh Khải Đạt nói xong lại ném cái nhìn hâm mộ về phía Lý Dương, ngày hôm qua ông ta đã biết Lý Dương từng cứu mạng con của thị trưởng, trước mắt Lý Dương tuy chỉ là một người làm công bình thường, nhưng giá trị ẩn giấu lại không hề nhỏ, tuyệt đối đáng giá để Trịnh Khải Đạt kết giao quan hệ. Đặc biệt bây giờ người biết tới Lý Dương lại vô cùng ít, lúc này đem làm tốt quan hệ với Lý Dương đối với Trịnh Khải Đạt mà nói là trăm cái lợi mà không có hại gì.

Càng huống chi Lý Dương này trên người còn mang theo vận may làm cho người ta phải đổ kị. Bất cứ điểm nào trong đó cũng cho thấy việc giao hảo của Trịnh Khải Đạt với Lý Dương tuyệt đối không phải là việc buôn bán lỗ vốn.

Chưa đến mười giờ xe đã tới khu chợ nguyên liệu châu báu. Nếu không phải trên đường bị kẹt xe thì thời gian còn có thể sớm hơn, khách sạn của bọn họ vốn không xa khu chợ lắm.

Mới vừa vào tới bên trong khu chợ Lý Dương đã nhìn thấy Ngô Hiểu Ly đang đứng trước một cửa hàng vẩy tay ra hiệu. Đó là một cửa hàng chuyên kinh doanh nguyên liệu Kim Cương, Ngô Hiểu Ly đã cùng bọn họ đàm phán xong xuôi về giá cả.

- Lý Dương, chúng tôi sẽ không đi cùng cậu, trước qua bên kia xem một chút đã, cậu làm xong việc của mình thì cứ tới đó!

Tư Mã Lâm quay đầu nhìn sang gian hàng đồ thạch phía xa xa đã bày ra. Trịnh Khải Đạt đi theo gật đầu, hôm nay sốt ruột nhất chính là Trịnh Khải Đạt, hôm qua Lý Dương và Tư Mã Lâm đều đã đổ tăng, chỉ ông ta là không được gì.

- Tốt, một chút nữa em sẽ đi qua đó!

Lý Dương nghĩ một chút liền gật đầu, mua nguyên liệu vốn là một việc rất nhàm chán, hai người nhất định không có hứng thú cùng bọn hắn lãng phí thời gian ở đây, như vậy không bằng tạm thời tách ra, dù sao cũng cùng ở trong một khu chợ đi tìm cũng không mất bao nhiêu thời gian.

- Thế nào rồi?

Lý Dương đi tới bên cạnh Ngô Hiểu Ly cười ha ha hỏi. Hắn mới làm việc ở công ty châu báu được ba tháng, nếu là thành phẩm châu báu trang sức thì đối với hắn không có bất cứ vấn đề gì, bất kì kiện trang sức Kim Cương nào hắn cũng có thể nói ra rõ ràng.

Nhưng đối với loại nguyên liệu để làm trang sức Kim Cương thì hắn chỉ là kẻ mới vào nghề, trước mắt tất cả các nguyên liệu ngoại trừ phỉ thúy ra thì những thứ khác hắn đều không hiểu biết nhiều lắm.

Thời gian Ngô Hiểu Ly vào làm trong công ty cũng không lâu, nhưng Ngô Hiểu Ly vốn tốt nghiệp đại học chuyên ngành có chút quan hệ tới châu báu nên hiểu biết so với Lý Dương nhiều hơn một chút. Ngô Hiểu Ly có thể trong khoảng thời gian ngắn trở thành trụ cột số một của công ty cũng không phải là không có khả năng.

- Cũng không sai biệt lắm, tôi đã chọn ra được một nhóm, tổng cộng là mười chín vạn bảy, chỗ này chắc cũng đủ cho chúng ta sử dụng rồi!

Ngô Hiểu Ly biết tình hình của Lý Dương nên cũng không nói những lời thừa thãi, trực tiếp nói ra giá cả. Ngô Hiểu Ly lần này chọn lựa đều là phôi thô Kim Cương dưới 20 phân.

Kim Cương lớn hơn 20 phân phải do tổng công ty trực tiếp vận chuyển, có kèm theo giấy tờ giám định chính quy.

Mà Kim Cương dưới 20 phân thì không cần loại giấy tờ giám định này nên giao cho chi nhánh của công ty tự mình thực hiện.

(Chú thích tác giả: phân là đơn vị đo khối lượng Kim Cương, 1 cara = 100 phân = 0,2 khắc, kiến thức chuyên nghiệp không được thông thạo nên không thể giải thích được nhiều, mọi người tìm hiểu thêm để biết rõ hơn).

Lý Dương gật đầu, trực tiếp đi vào trong cửa hàng. Chủ cửa hàng đã đem chỗ phôi thô Kim Cương sửa soạn cẩn thận, thấy Lý Dương đi vào liền toét miệng ra cười.

Lúc này mới hơn chín giờ, buổi sáng vừa mở cửa thì đã có một đơn hàng lớn, đối với sinh ý ngày hôm nay ông ta rất lạc quan.

Gian hàng này mặt tiền cũng không nhỏ, trang sức bên trong cũng coi như là hàng tốt, dù sao Kim Cương cũng thuộc loại hàng hóa xa xỉ, mua bán phôi thô Kim Cương đều là ông chủ của những công ty lớn, nếu trông cửa hàng quá kém thì người ta cũng không muốn vào.

Vừa vào bên trong cửa hàng, Lý Dương bỗng có một cảm giác đặc biệt, lòng bàn tay có cảm giác ngứa ngáy, dường như có vật gì đang hấp dẫn hắn.

Lý Dương cẩn thận nhìn xung quanh một vòng cũng không có phát hiện ra bất kỳ chỗ nào khả nghi, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

Ông chủ cửa hàng đem hóa đơn đưa cho Lý Dương, sau khi Lý Dương ký tên thanh toán tiền thì sinh ý này coi như đã hoàn thành.

Lý Dương nhìn kỹ lại hóa đơn thấy không có vấn đề gì liền trực tiếp ký tên lên đó, thanh toán thì dùng chi phiếu. Lý Dương bây giờ là trợ lý giám đốc, có quyền được ký chi phiếu.

Lý Dương đối với loại chi phiếu này cũng cảm thấy rất hứng thú, thẻ tín dụng cũng rất thuận tiện nhưng không phải ở đâu cũng có thể sử dụng. Nếu chỗ nào không có máy quét thẻ thì có muốn dùng cũng không được. Nghĩ tới hắn cũng muốn có chi phiếu của riêng mình, sau này bất luận đi đâu gặp phải giao dịch gì lớn cũng tiện lợi hơn rất nhiều.

- Lý Dương, tôi bây giờ đem chỗ phôi thô Kim Cương này về khách sạn cất trước, chờ tôi quay trở lại rồi chúng ta đi xem nguyên thạch!

Ngô Hiểu Ly đem hộp đựng Kim Cương cất cẩn thận, quay đầu lại nói với Lý Dương. Lý Dương gật đầu, trong xe Ngô Hiểu Ly cũng không có rương bảo hiểm, đặt ở trong xe cũng không an toàn, chỉ bằng cứ đem về khách sạn cất trước, đến lúc nào đi thì lấy ra, như vậy cũng an toàn hơn một chút. Dù sao khách sạn cũng ở rất gần, đi đi về về không mất bao nhiêu thời gian.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

57. Chương 57: Cảm Giác Đặc Biệt.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Ngô Hiểu Ly sau khi cất tiếng chào Lý Dương liền lái xe rời đi. Lý Dương không cùng đi với Ngô Hiểu Ly, khách sạn cách đây rất gần, Ngô Hiểu Ly lại lái xe của chính mình nên việc đem đồ đi cất cũng không phải là chuyện phiền toái gì cả.

Ông chủ cửa hàng tiễn Lý Dương ra ngoài, đối với ông chủ cửa hàng này thì công ty châu báu An Thị tuyệt đối là một khách hàng lớn, dù chỉ là chi nhánh của công ty thì làm tốt quan hệ với Lý Dương đối với việc làm ăn của ông ta chắc chắn là chuyện tốt.

Đứng ở ngoài cửa, Lý Dương quay đầu nhìn thoáng qua bên trong cửa hàng. Cái cảm giác kỳ quái xuất hiện lúc hắn tiến vào bên trong cửa hàng đến bây giờ khi ra bên ngoài thì lại không thấy đâu nữa.

Lý Dương nhíu nhíu mày, lại thử đi vào bên trong một lần nữa. Quả nhiên vừa vào bên trong thì cảm giác kỳ quái đó lại xuất hiện lần nữa.

Ông chủ cửa hàng thấy Lý Dương vừa đi đã quay lại, trên mặt thoáng ngạc nhiên một chút liền lập tức lộ vẻ tươi cười chạy đến bên cạnh Lý Dương: “Lý tiên sinh, có phải còn muốn mua thứ gì nữa không?”

- Không, tôi chỉ muốn xem xét những thứ kia một chút thôi!

Lý Dương lắc đầu, chạm rài đi lại bên trong cửa hàng. Trong này có một loạt quầy thủy tinh, bên trong bày rất nhiều phôi Kim Cương.

- Đây là cái gì?

Lý Dương đi tới trước một quầy thủy tinh, chỉ vào viên đá mắt mèo nhỏ nhỏ hỏi. Ở chỗ này hắn cảm thấy cảm giác kỳ quái mãnh liệt nhất.

- Cái này à, đây là Kim Cương thạch, chỗ này của tôi ngoại trừ phôi Kim Cương cũng bán một ít Kim Cương thạch không đạt tiêu chuẩn trở thành Kim Cương. Loại Kim Cương thạch này chính là nguyên liệu chuyên môn dùng để chế tạo các loại dao cắt.

Ông chủ cửa hàng cười ha ha trả lời. Ông ta vừa giải thích Lý Dương đã lập tức hiểu rõ ràng. Rất nhiều dụng cụ chuyên dụng phía trên đều có sử dụng Kim Cương thạch, như loại dao cắt thủy tinh bình thường trên mũi dao cũng có gắn một khối nhỏ Kim Cương thạch, còn có máy giải thạch trong nhà Lý Dương, dao cắt và đá mài phía trên mặt đều chứa Kim Cương thạch. Phỉ thúy có độ cứng rất cao nên cũng chỉ có Kim Cương thạch mới có thể đem phỉ thúy cắt ra.

- Vậy Kim Cương thạch này ông bán thế nào?

Lý Dương cúi đầu suy nghĩ một lúc liền ngẩng lên hỏi.

- Loại Kim Cương thạch này chuyên dùng để chế tạo dao cắt nên cũng không đắt lắm, mỗi một khối không sai biệt lắm giá một ngàn đồng!

Ông chủ cửa hàng lập tức trả lời, cũng không có tính toán cẩn thận. Ông ta thấy Lý Dương vốn là người của công ty châu báu, mua vào đều là phôi Kim Cương có giá trị cao, loại Kim Cương thạch rẻ tiền này xem ra chỉ là có chút hứng thú nên tùy tiện hỏi, cũng không cần phải trả lời chi tiết rõ ràng.

- Tốt, tôi muốn mua tất cả chỗ này, ông giúp tôi tính toán một chút!

Cái cảm giác kỳ quái này của Lý Dương càng ngày càng mãnh liệt rồi, hẳn cơ hồ có thể khẳng định loại cảm giác này cùng nguyên liệu Kim Cương thạch trước mặt có quan hệ với nhau, cụ thể là loại quan hệ gì cũng chưa rõ ràng lắm. Bất quá nếu như nguyên liệu Kim Cương thạch này không đắt không bằng dứt khoát mua luôn đem về nghiên cứu cẩn thận một chút. Bên trong quầy tổng cộng chỉ có hơn hai mươi khối Kim Cương thạch mắt mèo, đem toàn bộ mua hết cũng chỉ tốn khoảng ba vạn đồng, đối với Lý Dương mà nói hoàn toàn trong phạm vi có thể chấp nhận được.

- Ngài muốn mua toàn bộ?

Ông chủ cửa hàng sững sốt hỏi lại, chờ Lý Dương gật đầu xác nhận vội vàng đi vào phía trong quầy, ông ta không ngờ được Lý Dương lại mua loại Kim Cương thạch rẻ tiền này. Loại Kim Cương thạch này dù có đem làm Kim Cương giả cũng không được, không có độ sáng bóng và lộng lẫy như Kim Cương.

Nghi hoặc là việc nghi hoặc, ông ta tuyệt đối không ngu ngốc đi hỏi lại, đây là một khoản làm ăn trị giá mấy vạn đồng, đối với ông ta việc làm ăn thành công mới là quan trọng nhất.

Tất cả là hai mươi sáu khối Kim Cương thạch, tổng cộng lại là ba vạn bảy trăm đồng, ông chủ cửa hàng rất hào phóng giảm đi phần lẻ, chỉ lấy của Lý Dương tròn ba vạn đồng.

Lý Dương trực tiếp lấy ra ba vạn tiền mặt, hôm qua hẳn thấy Tư Mã Lâm trên người mang theo rất nhiều tiền mặt nên sau đó Lý Dương cũng đi rút mười vạn tiền mặt. Đây là tiền của bản thân Lý Dương, tiền của công ty vẫn còn nằm trong tài khoản.

Ông chủ cửa hàng lấy một cái túi nhỏ trong rất tinh xảo đem Kim Cương thạch bỏ hết vào trong đó. Cầm cái túi nhỏ lên, cảm giác kỳ quái của Lý Dương sôi trào mãnh liệt làm cho hắn không kịp nói thêm gì với ông chủ cửa hàng, vội vàng đi ra ngoài.

Bên ngoài khu chợ cũng không quá nhiều người, bây giờ mới chưa tới mười giờ, thời điểm khu chợ đông người nhất phải là tầm xế chiều. Hơn nữa hôm nay hội thảo đã bắt đầu, rất nhiều ông chủ đã đi dự hội thảo, người đi xem xét hàng hóa như Lý Dương cũng không nhiều.

Hôm nay là một ngày không tệ, đi ra ngoài được một lúc, Lý Dương thò tay vào túi muốn đem một khối Kim Cương thạch lấy ra xem xét cẩn thận một chút xem rốt cuộc thứ này thế nào lại khiến cho mình có cảm giác đặc biệt như vậy.

Lý Dương bây giờ hoàn toàn xác định nguyên nhân chính là do Kim Cương thạch này vì khi cầm theo chỗ Kim Cương thạch này ra khỏi cửa hàng thì cái cảm giác đặc thù kia vẫn còn tồn tại.

Tay vừa mới nắm được một khối Kim Cương thạch thì Lý Dương lập tức trở nên sững sờ ngây ngốc tại chỗ. Lúc này hắn không chủ động sử dụng năng lực đặc biệt nhưng hình ảnh lập thể vẫn tự nhiên xuất hiện trong đầu.

Bên trong túi nhỏ, trong lòng bàn tay Lý Dương chỉ còn một mảnh nhỏ bột đá vụn. Bột đá tiếp tục chảy xuống bên trong túi nhỏ. Lý Dương ngơ ngác đứng yên tại chỗ đó, cánh tay khẽ run rẩy tựa hồ gặp chuyện ngoài tầm suy nghĩ.

Lập tức Lý Dương lại cầm một khối Kim Cương thạch khác, khối Kim Cương thạch trong lòng bàn tay Lý Dương đột nhiên tự động phân giải thành bột đá vụn, một viên nhỏ trong suốt thoắt cái chui vào trong bàn tay Lý Dương giống như lần trước ở Thanh Đảo. Điểm khác nhau chính là lần trước toàn bộ Kim Cương đều chui vào trong bàn tay Lý Dương, mà lần này lại để lại một đồng bột đá.

Lý Dương lại cầm một khối Kim Cương thạch lên, lần này hắn chăm chú quan sát cẩn thận thì thấy bên trong Kim Cương thạch sau khi phân giải xuất hiện một tinh thể rất nhỏ sau đó lập tức chui vào trong bàn tay Lý Dương. Khi viên tinh thể chui vào trong tay Lý Dương thì lòng bàn tay có cảm giác rất ngứa ngáy, nhưng loại cảm giác này lại làm cho hắn cảm thấy rất thoải mái.

Sau khối thứ tư, thứ năm, Lý Dương dần dần nhìn rõ ràng, viên tinh thể xuất hiện sau khi phân giải liền chui vào trong lòng bàn tay sau đó dung nhập vào đường màu đen phía trong hai cánh tay. Theo số lượng tinh thể Kim Cương thạch hấp thu càng lúc càng nhiều, cái đường màu đen kia cũng chậm chậm to dần lên.

Sau khi hấp thu mười tám khối Kim Cương thạch, đường màu đen trong cơ thể Lý Dương trở nên to cỡ hạt đậu xanh, lúc này mới ngừng hấp thu. Số Kim Cương thạch còn lại bất luận Lý Dương có cầm nắm thế nào cũng không thể xuất hiện lại tình huống vừa rồi.

Nhìn một màn bất khả tư nghị trước mắt, suy nghĩ của Lý Dương dần dần trở nên rõ ràng. Năng lực đặc thù của hắn khẳng định cùng Kim Cương thạch có liên quan với nhau. Ngay từ đầu hắn chỉ có thể sử dụng năng lực đặt thù quan sát trong phạm vi rất nhỏ, sau lúc lòng bàn tay hắn hấp thu bốn viên Kim Cương lớn thì năng lực đặc thù thoáng cái được khuếch trương đến ba thước, đồng thời lại có thể tùy ý thu phát, thời gian sử dụng cũng dài hơn tới năm phút đồng hồ.

Kim Cương cũng chính là một dạng Kim Cương thạch, chỉ khác ở chỗ là Kim Cương độ tinh khiết rất cao, bề mặt phát sáng lung linh, bên trong bao hàm rất ít tạp chất.

Lý Dương nghĩ viên tinh thể xuất hiện sau khi phân giải Kim Cương thạch hẳn chính là Kim Cương thạch tinh khiết, cũng chính là Kim Cương. Kim Cương này toàn bộ đều bị hấp thu vào bên trong cơ thể, dung hợp vào bên trong đường màu đen, mà bột đá còn sót lại chính là tạp chất. Chỉ như vậy mới có thể giải thích tại sao lần trước Lý Dương hấp thu sạch sẽ như vậy mà lần này lại thừa ra một đồng bột đá.

Suy nghĩ cẩn thận mọi việc, Lý Dương lúc này không thể đợi được bèn phát động năng lực đặc thù. Hắn muốn nhìn một chút xem lần này hấp thu nhiều Kim Cương như vậy thì năng lực đặc thù có phải thật sự có biến hóa hay không. Nếu thật sự có biến hóa thì chứng tỏ điều hắn suy nghĩ là không sai.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

58. Chương 58: Năng Lực Đề Thăng.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Hình ảnh lập thể lại một lần nữa xuất hiện, phạm vi quả nhiên có biến hóa, lần này tầm nhìn của Lý Dương đột nhiên trở nên rộng lớn hẳn, xung quanh phạm vi mười thước đều nằm trong khu vực hình ảnh lập thể. Phát hiện này làm cho Lý Dương vô cùng vui sướng, phạm vi mở rộng đồng nghĩa với việc năng lực đã được đề thăng, đây tuyệt đối là chuyện tốt.

Hơn nữa lúc này hình ảnh lập thể xuất hiện so với trước kia dường như có sự khác biệt rất lớn. Trước kia chỉ có thể quan sát hình ảnh lập thể của đồ vật nhưng lần này trên bề mặt các đồ vật đó lại xuất hiện thêm một vài thứ. Như tám khối Kim Cương thạch trên tay hắn, trên bề mặt mỗi một khối đều có một tầng ánh sáng mờ mờ màu vàng nhạt.

Những chỗ khác cũng đều xuất hiện tầng ánh sáng màu vàng này, điểm khác biệt chính là có chỗ thì đậm hơn một chút, có chỗ lại rất nhạt.

Khiến cho Lý Dương kinh hỉ hơn nữa chính là bây giờ hắn có thể tự do khống chế hình ảnh lập thể ở trong đầu mình, không muốn xem thứ gì thì hoàn toàn có thể bỏ qua. Như vậy sau này không xuất hiện sự tình năng lực tự nhiên vận dụng khiến cho mình phải nhìn những thứ không thoải mái, giống như lần trước Lý Dương ngoài ý muốn chứng kiến thấy kết cấu thân thể của chính mình, sau này hoàn toàn có thể tránh lặp lại hiện tượng này.

Đang lúc Lý Dương sung sướng cười khúc khích thì trong khu vực hình ảnh lập thể đột nhiên xuất hiện một thân hình quen thuộc, Lý Dương vội vàng dừng quan sát, trên mặt mang theo vẻ ửng đỏ.

Ngô Hiểu Ly sau khi cất Kim Cương về khách sạn liền lập tức quay trở lại khu chợ, đáng vẻ lúc đi lại của Ngô Hiểu Ly càng biểu hiện ra vóc người tuyệt vời của cô ta.

Hình ảnh lập thể trước kia vốn tất cả đều trở nên trong suốt, điều đó có chút không tốt, nhưng bây giờ Lý Dương đã có thể chủ động loại bỏ, chỉ giữ lại những gì muốn quan sát.

Mới vừa rồi Lý Dương thử một chút, nhưng vừa thử qua đã cảm thấy lực hấp dẫn quả thật quá lớn làm cho hắn không dám tiếp tục quan sát tiếp.

- Anh đứng ngây ngốc ở đây làm gì thế? Trên tay anh cầm cái gì vậy?

Ngô Hiểu Ly đi tới bên cạnh Lý Dương, nghi hoặc nhìn vào tay hắn, trên tay Lý Dương lúc này đang cầm cái túi nhỏ, ngây ngốc đứng yên tại chỗ, bộ dáng quả thật có chút cổ quái.

- Không, không có gì, tôi ở đây chờ cô thôi. Cái này, đây là tôi tùy tiện mua thôi!

Lý Dương vội vàng ngẩng đầu lên, lúc này hắn đã khôi phục lại bình tĩnh, chỉ là khi nhìn Ngô Hiểu Ly khoác chiếc áo lông màu trắng đứng trước mặt thì sắc mặt có chút cổ quái.

- Quên đi, chúng ta đi tìm mấy người Tư Mã tiên sinh trước đã, ngày hôm qua chỉ lo xem mấy người đổ thạch mà quên mua nguyên liệu Phỉ Thúy rồi!

Ngô Hiểu Ly không tiếp tục truy hỏi Lý Dương, giờ tay xem đồng hồ nói.

Lý Dương lúc này mới đột nhiên nhớ tới vừa rồi hắn sử dụng năng lực đặc thù thời gian đã vượt quá năm phút đồng hồ.

Từ lúc hắn rời khỏi cửa hàng đến bây giờ cũng phải gần hai mươi phút đồng hồ, trừ đi khoảng thời gian đi lại mất vài phút, nói cách khác Lý Dương vừa rồi sử dụng năng lực đặc thù ít nhất cũng phải mười lăm phút liên tục, hơn nữa đây cũng chưa phải là cực hạn mà là do Lý Dương tự mình ngừng sử dụng năng lực.

Đây lại thêm một phát hiện mới nữa, mỗi một phát hiện từ này đến giờ đều khiến cho Lý Dương mừng rỡ vô cùng. Hắn có thể khẳng định năng lực đặc thù của mình cùng Kim Cương chắc chắn có liên quan đến nhau. Mặc kệ như thế nào một loạt vấn đề mê hồ xuất hiện trên người thì cuối cùng cũng có chút rõ ràng.

- Tốt, chúng ta cũng nên đi thôi!

Lý Dương lặng lẽ đem cái túi nhỏ đựng Kim Cương thạch bỏ vào trong túi áo. Tám khối Kim Cương thạch mất mèo cũng không nặng, bên trong túi cũng chỉ còn bột đá nên cho vào túi cũng không cảm thấy khó chịu.

Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt đang đứng ở trước một gian hàng đổ thạch, Trịnh Khải Đạt trên tay bê một khối cực thạch hình chữ nhật to gần bằng hai nắm tay, khối cực thạch một bên đã bị mài mòn một ít, lộ ra bên trong một mảng màu trắng mờ.

Hai người quay đầu lại vừa lúc nhìn thấy Lý Dương cùng Ngô Hiểu Ly đã đi tới bên cạnh.

- Lý Dương, cậu đến đúng lúc lắm, đến đây xem khối đá này thế nào?

Trịnh Khải Đạt ngẩn ra một chút lập tức cười cười đưa khối đá trên tay cho Lý Dương. Lý Dương vừa rồi không có ở đây, tâm trạng hắn có chút ngứa ngáy nên mua một khối cực thạch khá tốt đùa chơi một chút, không nghĩ tới vừa mua xong còn chưa đem đi giải thạch thì Lý Dương đã tới rồi.

- Trông cũng không tệ!

Lý Dương cười nhẹ gật đầu, khối cực thạch này chỉ dài mười mấy xen-ti-mét, một bên bề ngang mài mòn mở ra hơn một nửa, mảng màu trắng chính là nằm ở chỗ này, trông giống như một lớp vỏ tối ở trên bề mặt.

Hơn nữa đây còn là một khối hắc bì xác thạch, mặt ngoài có đường màu trắng uốn lượn như con trăn, từ hai bên cạnh mà xem thì lớp ngoài rất mỏng, các phương diện xem ra đây phù hợp là một khối thạch tương đối đặc thù gọi là “mặt cảm trăn” (Có thể hiểu là chiếc khăn dài uốn lượn). Loại “mặt cảm trăn” này những năm gần đây cũng ít xuất hiện, loại tốt như khối này lại càng ít hơn.

- Trịnh đại ca, mua khối thạch này cũng tốn không ít tiền hả?

Lý Dương mỉm cười hỏi, “mặt cảm tràng” còn mang theo hắc bì xác này khả năng xuất ra Phỉ Thúy cao cấp là rất lớn, khối thạch này tuy không to nhưng các phương diện xem ra đều rất khá, Lý Dương đánh giá sơ sơ thì khối thạch con con này giá cũng không thấp hơn hai mươi vạn.

- Cũng không tốn bao nhiêu, chỉ có hai mươi tám vạn!

Trịnh Khải Đạt cười hắc hắc một tiếng nói. Hai mươi tám vạn trong mắt hắn vốn không phải là nhiều, với tính tình của hắn tất nhiên sẽ không đi mua cái loại đá mấy ngàn đồng một khối. Không có Lý Dương đi cùng nên hắn cũng không dám tiểu nhị tưởng vào vận khí của mình, chỉ có thể mua loại đá có bề ngoài trông thật tốt này. Hai mươi tám vạn mà chỉ mua được khối đá nặng ba bốn kg, tính ra một kg tốn bảy tám vạn.

Càng hướng chi đây mới chỉ mài lộ ra một chút màu trắng, không tính là đổ tăng, ngay cả một chút màu xanh cũng chưa lộ ra mà giá cả đã cao như vậy, cũng chỉ người có kinh nghiệm mới dám đặt cược như vậy.

- Có đường màu trắng, những khối “mặt cảm tràng” chỉ cần có đường màu trắng này thì đều mang tính chất đánh cược rất lớn, rất có khả năng xuất hiện Phỉ Thúy cao cấp, chỉ cần giải ra được Phỉ Thúy cao cấp thì sẽ không phải chịu lỗ vốn!

Lý Dương gật đầu đem khối đá trả lại cho Trịnh Khải Đạt, khối đá giá hai mươi tám vạn coi như chấp nhận được. Lúc đưa khối đá ra Lý Dương đã phát động năng lực đặc thù, có thể tự do khống chế hình ảnh lập thể quả thật là tiện lợi, Lý Dương chỉ quan sát khối cược thạch trên tay, còn tất cả những thứ khác đều bị loại bỏ hết.

- Cái này!

Hai con mắt Lý Dương có chút tròn to lên, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Trịnh Khải Đạt. Trịnh Khải Đạt tiếp nhận khối cược thạch, biểu tình trên khuôn mặt có chút kích động. Đánh giá của Lý Dương làm cho hắn tự tin hơn nhiều, hắn bắt đầu suy nghĩ liệu khối cược thạch này có phải sẽ làm cho mình được một lần đổ tăng hay không.

- Nhanh, giải thạch đi!

Nghe Lý Dương nói khối cược thạch tốt lắm, Tư Mã Lâm cũng thúc giục Trịnh Khải Đạt. Ngô Hiểu Ly ở một bên chọn lựa nguyên liệu Phỉ Thúy bình thường.

Ở công ty châu báu An Thị trên cơ bản những khối Phỉ Thúy lớn cỡ hạt đậu trở lên đều là do tổng công ty trực tiếp giao dịch, loại Phỉ Thúy nhỏ hơn hạt đậu thì do chính bọn họ đi giao dịch.

Những viên Phỉ Thúy như vậy giá trị không cao nên lợi nhuận cũng không được nhiều, tại công ty An Thị lượng tiêu thụ cũng không phải tốt lắm cho nên công ty cũng trao quyền cho những chi nhánh bọn họ, lợi nhuận buôn bán kiếm được cũng có thể làm tiền thưởng cho bọn họ.

- Lý Dương, các anh đi trước đi, tôi ở lại xem Phỉ Thúy một chút, một lát lại đi tìm các anh!

Ngô Hiểu Ly thấy Lý Dương còn đang chờ mình vội vàng nói một câu. Ngô Hiểu Ly sợ rằng đi theo bọn họ giải thạch, một hồi lại thấy đổ tăng thì không còn tâm tình nào mà quay lại chọn lựa nguyên liệu nên tốt hơn hết là không đi theo.

Công việc chủ yếu của cô lần này là việc mua nguyên liệu, đối với công việc thì Ngô Hiểu Ly luôn rất chăm chú.

- Nếu không ở lại chọn nguyên liệu cùng cô!

Lý Dương do dự một chút, nguyên liệu Kim Cương thì hắn không hiểu biết nhiều lắm, nhưng Phỉ Thúy thì lại khác, mấy ngày hôm nay Lý Dương đều nghiên cứu về Phỉ Thúy, hơn nữa có năng lực đặc thù hỗ trợ khả năng tìm kiếm nguyên liệu Phỉ Thúy cao cấp so với Ngô Hiểu Ly không hề thua kém chút nào.

Hơn nữa Lý Dương quả thật không hề muốn cùng Trịnh Khải Đạt đi giải khối cược thạch vừa mới chọn mua. Khối cược thạch này nhìn qua quả thật là một khối thạch rất tốt, nhưng tiếc là bên trong lại không có gì cả, chỉ là một cái thùng rỗng. Trịnh Khải Đạt xác định là phải đem hai mươi tám vạn bồi cho nhà cái rồi.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

59. Chương 59: Thua Trắng. (thượng)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Không cần, việc này chỉ cần một mình tôi là được, anh cứ đi đi, tôi thấy Trịnh đại ca đối với lần cược thạch này kỳ vọng rất lớn, nếu anh không đi theo vận nhất anh ta cược thua thì sợ rằng lại trách anh!

Ngô Hiểu Ly cười cười nói. Lý Dương trong lòng thầm cười khở, đi theo hay không đều là thua cược cả, Lý Dương còn không có bản lĩnh bên trong khối cược thạch biến ra Phỉ Thúy.

- Tốt, vậy tôi đi trước, cô chọn lựa xong thì bảo tôi!

Lý Dương nghĩ một chút cuối cùng cũng quyết định đi theo bọn họ giải thạch. Đúng như lời Ngô Hiểu Ly nói nếu không đi theo nói không chừng sau khi giải xong thì Trịnh Khải Đạt lại hẳn không thực lòng với ông ta.

Vận khí vốn là thứ không thể nói rõ được, Trịnh Khải Đạt muốn nghĩ bởi vì Lý Dương không đi theo khiến cho vận khí của hắn trở nên không tốt cũng không phải là không thể.

Máy giải thạch còn một cái còn trống, Lý Dương đến đúng lúc Tư Mã Lâm cùng Trịnh Khải Đạt đem cược thạch đặt lên đó. Phía trên bề mặt cược thạch Trịnh Khải Đạt đã kẻ một đường thẳng tắp, hẳn chuẩn bị cắt theo đường kẻ đó, như vậy có thể xem rõ tình huống bên trong khối cược thạch một cách nhanh nhất.

Khiến Lý Dương không nghĩ tới chính là ở một máy giải thạch khác người sử dụng dĩ nhiên lại là ba anh em hôm qua. Ba anh em này bây giờ đang ngồi ngây ngốc dưới đất, vẻ mặt thờ ơ, phía dưới chân bọn họ là một đồng đá vụn bị cắt nát, lớn nhỏ không đồng đều. Xem bộ dáng này chắc bọn họ đem khối cược thạch rất lớn băm ra thành mảnh vụn rồi.

Cắt được thành như vậy chắc cũng phải mất cả một đêm, khó trách hai tròng mắt của cả ba người đều đỏ lừ như vậy.

Lý Dương khẽ lắc đầu, nếu không phải mình đột nhiên xuất hiện ở đây thì bọn họ hôm qua hẳn có thể lấy được khối Phỉ Thúy Kim Ti rồi, bất quá bây giờ đã không còn khả năng nữa rồi.

Lý Dương cũng không bởi vì thương hại mà đem đồ vật đã tới tay mình cho bọn họ. Như vậy không phải là cao thượng mà là rất ngu ngốc, rất dằn dặt.

- Đại ca, là hắn!

Lão Nhị trong ba anh em nhìn thấy Lý Dương lập tức ngồi bật dậy, hai tròng mắt đỏ lừ trừng lên hung hăng nhìn Lý Dương, trong ánh mắt ánh lên vẻ thù hận.

- Là hắn, chính là hắn!

Lão Đại cũng thấy Lý Dương, gắt gao nhìn chăm chăm vào hắn, ánh mắt thỉnh thoảng lại lóe lên tia nhìn khác nhau, có dữ tợn, oán hận, không cam lòng, thậm chí còn có hận ý nồng đậm, dường như coi Lý Dương trở thành kẻ thù giết cha mình vậy.

Lý Dương dường như cảm giác được ánh mắt địch ý của bọn hắn, không nhịn được quay đầu lại nhìn thoáng qua. Ba anh em này cũng đang nhìn hắn, tất cả đều mang một dáng vẻ cừu hận khiến Lý Dương không kìm được lắc đầu.

- Tư Mã Lâm, có việc gì không đúng hử, có muốn ta gọi mấy người tới không?

Trịnh Khải Đạt cũng phát hiện ánh mắt không tốt của mấy người kia. Vừa rồi hắn và Tư Mã Lâm đều nhìn thấy ba người này, đối với tình trạng thâm hiểm của bọn họ ngoại trừ thương hại ra cũng không có cảm giác

đồng tình. Cược thạch cùng đánh bạc không khác gì nhau, đánh nhỏ thì vui vẻ, đánh lớn thì tổn hại sức khỏe. Nếu không có tố chất tâm lý này thì ngàn vạn lần đừng bước chân vào con đường này.

Càng huống chi khối cược thạch có thể giải ra Phỉ Thúy kia vốn là bọn họ cam tâm tình nguyện bán cho Lý Dương, có trách cũng chỉ trách bọn họ không có được vận khí tốt như Lý Dương.

- Được!

Tư Mã Lâm do dự một chút rồi gật đầu.

Trịnh Khải Đạt lập tức đi sang một bên gọi điện thoại, là tỉ phú như Trịnh Khải Đạt thì bên người lúc nào cũng có vệ sĩ, cũng không nhiều lắm chỉ có bốn người nhưng tuyệt đối đều là hảo thủ, một người đánh bốn năm người cũng không có vấn đề gì, Trịnh Khải Đạt vừa rồi nói gọi người chính là nói đến mấy người vệ sĩ này.

Bình thường ra ngoài ông ta đều mang theo ít nhất 2 vệ sĩ, lần này do có Tư Mã Lâm nên ông ta mới không mang vệ sĩ theo, Tư Mã Lâm vốn là một người trầm tĩnh không thích phô trương như vậy.

Trịnh Khải Đạt cũng nhân cơ hội này gọi vệ sĩ đến đề phòng vạn nhất, đồng thời còn có thể khoe khoang chút ít về địa vị của mình. Trịnh Khải Đạt cũng không phải là người thích ẩn giấu như Tư Mã Lâm.

- Lý Dương, cậu phải chú ý đến mấy người bọn họ!

Tư Mã Lâm đến bên cạnh Lý Dương nhỏ giọng nói. Lý Dương khẽ gật đầu, mấy người này bộ dạng đều không có ý tốt ai cũng có thể nhìn ra. Chỉ cần nhìn qua cũng biết là thua cược nên không chịu nổi, sợ rằng mấy người này đem nguyên nhân khiến bọn họ thua cuộc gán lên người Lý Dương rồi.

- Em biết, em sẽ chú ý. Bên trong khu chợ bọn họ cũng không dám làm bậy đâu, sau này ra ngoài cũng không gặp lại bọn họ nữa!

Lý Dương nhẹ giọng nói.

Bên trong khu chợ có không ít bảo vệ, tất cả chủ bán cược thạch lẫn khách tham gia đều tuân thủ quy định ở đây, ba người kia dù không cam lòng cũng không dám ở đây gây sự với Lý Dương, nếu không hôm nay bọn họ có thể ra khỏi cửa hay không cũng chưa biết.

- Lý Dương, cậu xem cắt từ chỗ này thế nào?

Trịnh Khải Đạt đã quay lại, ông ta không nói với Lý Dương việc gọi vệ sĩ đến. Mấy người này cũng mới chỉ thể hiện địch ý, cũng chưa làm ra chuyện gì nên cũng không cần phải nói với Lý Dương.

- Có thể!

Trịnh Khải Đạt chính là hỏi hẩn về cái đường cắt kia, Lý Dương trong lòng cười khỏ, khối thạch này cắt ở đâu kết quả cũng giống nhau, đều là thua cược cả.

- Tốt, cắt từ đây đi!

Trịnh Khải Đạt nâng dao lên, bật công tắc điện chuẩn bị hạ dao. Ông ta còn chưa bắt đầu cắt thì xung quanh đã tụ lại sáu bảy người, đều là thấy có người giải thạch liền chạy tới xem.

Trong khu chợ này người xem cược thạch phần lớn cũng có chút hiểu biết, vài người nhìn thấy bộ dạng bề ngoài của khối cược thạch đều không nhận được gật gật đầu. Khối cược thạch này khả năng đổ tầng rất cao, chỉ là khả năng ra cao cấp Phỉ Thúy có phần nhỏ, nhưng nếu giải ra được cao cấp Phỉ Thúy phỏng chừng sẽ là Ngọc Vương của khu chợ ngày hôm nay.

Ngọc Vương tức là người giải được Phỉ Thúy có giá trị cao nhất trong ngày. Hôm qua Ngọc Vương tự nhiên là Lý Dương, viên Phỉ Thúy trị giá hơn sáu trăm vạn cũng không thẹn với cái danh hiệu đó. Nếu hôm qua không có Lý Dương thì Ngọc Vương chính là Tư Mã Lâm rồi Bình thường Ngọc Vương đa số là Phỉ Thúy trị giá mười mấy vạn đến mấy chục vạn, mấy vạn cũng đều có qua, trên trăm vạn có đôi khi cả tháng cũng không thấy một lần.

Việc này có liên quan đến quy mô không lớn của khu chợ. Nếu đặt ở Vân Nam thì Ngọc Vương trên trăm vạn cũng thường nhìn thấy, không nói là ngày nào cũng có thể gặp nhưng cách vài ngày cũng có thể xuất hiện một lần.

Mấy người vây xung quanh đã nhận ra mấy người Lý Dương, tiếng nghị luận càng lúc càng nhiều, hôm qua Lý Dương và Tư Mã Lâm liên tục đổ tảng đã trở thành đề tài được bàn tán nhiều nhất trong khu chợ.

Đặc biệt là Lý Dương, cục thạch vốn là phế liệu người ta cắt ra, hơn nữa chỉ mua mất một vạn, kết quả là giải ra Ngọc Vương lớn nhất chưa từng xuất hiện trong mấy tháng qua. Bây giờ những người bên trong khu chợ vẫn còn bàn tán say sưa.

- Chi chi!

Máy giải thạch chậm rãi di động xuống phía dưới. Khối cục thạch của Trịnh Khải Đạt vốn là hình chữ nhật chiều cao cũng không lớn lắm nên chỉ vài phút là đã đứt rời ra. Trịnh Khải Đạt đem mặt thạch vừa cắt lau sạch sẽ xong lập tức ngẩng đầu đứng tại chỗ.

Hai bên mặt cắt đều là một mảnh đen đen, cái gì cũng không có, hiển nhiên là đồ bỏ đi rồi.

- Hô!

Người xem vây xung quanh cũng đã có đến mười, mười một người, vừa thấy không có gì tất cả đều quay ra bàn tán, nhìn Trịnh Khải Đạt có chút đồng tình. Cũng có một vài người ném sang cái nhìn có chút hả hê.

Khối cục thạch trông bề ngoài tốt như vậy mà giải không ra cái gì vốn là không thường gặp phải, nếu không dù là kẻ phá gia cũng không dám đem hai mươi tám vạn ra mua. Khối cục thạch như vậy tỷ lệ giải ra Phỉ Thúy có đến chín thành, chỉ là phẩm chất Phỉ Thúy thì không ai dám cam đoan.

Cái tỷ lệ nhỏ ít gặp này dĩ nhiên lại rơi trúng Trịnh Khải Đạt, chỉ có thể nói là ông ta rất xui xẻo, xui xẻo đến không còn gì để nói. Cục thạch có chín thành khả năng giải ra Phỉ Thúy cuối cùng lại là phế liệu, một thành xui xẻo cuối cùng lại nhằm trúng ông ta.

- Lão Trịnh, điều này...!

Tư Mã Lâm đối với việc này cũng không biết nói gì, hắn muốn khuyên nhủ Trịnh Khải Đạt cũng không biết phải khuyên nhủ thế nào cho tốt, vận khí quả thật quá kỳ lạ rồi. Hôm qua ông ta và Lý Dương đều là gặp vận may, đến lượt Trịnh Khải Đạt lại biến thành vận xui rồi, cái loại xui xẻo thế này chính là Tư Mã Lâm cũng chưa từng thấy qua.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

60. Chương 60: Thua Trắng. (hạ)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Sắc mặt Trịnh Khải Đạt trông rất khó coi, có thể nói là vô cùng khó coi. Vốn mang tư tưởng cho dù không lãi được bao nhiêu thì cũng không bị bù nhiều lắm nên mới mua khối cục thạch này, kết quả cuối cùng thì phải bù toàn bộ.

- Cắt tiếp một lần nữa xem thêm một chút!

Trịnh Khải Đạt khề cần mồi, đem nửa khối cục thạch đặt dưới máy giải thạch, lần này ông ta định trực tiếp cắt đứt phần hoa văn màu trắng, như vậy cho dù bên trong có Phỉ Thúy đi chăng nữa cũng sẽ bị cắt trúng, ảnh hưởng tới giá trị.

Lúc này tâm trạng Trịnh Khải Đạt hiển nhiên là có chút vội vàng xao động, ông ta bị một dao vừa rồi kích thích rồi, chút tiền này ông ta có thể không cần nhưng một khối cục thạch nhìn tốt như vậy mà cuối cùng

lại thua trắng. Hơn nữa xung quanh đây lại có nhiều người nhìn như vậy nếu truyền ra ngoài thì còn gì là thể diện của ông ta.

- Rằm!

Một nửa khối cước thạch lại một lần nữa bị cắt ra, lần này thì có thể đem tình trạng bên trong nhìn một cách rõ ràng. Mọi người lúc này cũng đều thấy rõ rồi, bề mặt khối cước thạch vừa cắt ra đã hiện ra rõ ràng, chỉ có một mảng trắng đục ngoài ra cái gì cũng không có.

- Chẳng lẽ lại là giả?

Lý Dương cầm một khối đá nhỏ cẩn thận nhìn một chút, đồng thời sử dụng năng lực đặc thù quan sát bên trong khối cước thạch, cuối cùng cũng lắc đầu.

Khối cước thạch này cũng không phải là giả, bây giờ thành ra như vậy cũng chỉ có thể nói người bán cước thạch rất có trình độ hoặc là người đó tình cờ nhận ra vấn đề gì đó nên mới đem khối cước thạch rất không tệ này đi bán.

Sau đó Trịnh Khải Đạt đặc biệt xui xẻo dùng giá cao mua lại khối cước thạch tồi tệ nhưng tốt mã này, cuối cùng trở thành quỳ xui xẻo.

Trong đám người vây xung quanh có một trung niên hơn bốn mươi tuổi cũng tiến tới xem khối cước thạch trên tay Lý Dương, cuối cùng cũng quay sang đám người đứng xem lắc đầu.

Ý nghĩ cước thạch này là giả cũng không phải chỉ có một mình Lý Dương, khối cước thạch này kỳ quái như vậy nên cũng có rất nhiều người mang tâm trạng hoài nghi.

Bán ra cước thạch đem đi giải mà không được gì cũng là rất bình thường, nhưng nếu bán cước thạch giả thì lại là không được. Nếu như một người bị phát hiện bán cước thạch giả trong khu chợ thì sau này chỉ sợ hẳn không còn cơ hội buôn bán ở chỗ này nữa.

Trong số những người đến xem giải thạch lần này vốn có một vị lão nhân rất có kinh nghiệm, cũng chính là một trong những thành viên quản lý khu chợ này. Ông lắc đầu ý tứ muốn nói cho mọi người khối cước thạch này là thật để mọi người yên tâm rằng trong khu chợ cũng không có xuất hiện cước thạch giả.

Trịnh Khải Đạt đứng ngây ngốc một bên, lần này thất bại là chắc chắn rồi, bình thường thua cước thì cũng không có gì nhưng lần này vừa lúc Lý Dương và Tư Mã Lâm đều đổ thắng thế nhưng ông ta lại thất bại hoàn toàn, điều này khiến ông ta khó có thể chấp nhận được.

- Vị tiên sinh này, khối thạch còn lại này ngài có ý định bán không?

Thấy Trịnh Khải Đạt không còn ý định giải thạch có một người trung niên nam tử đi lên chỉ vào nửa khối cước thạch còn lại hỏi.

- Không bán, tôi tiếp tục giải!

Trịnh Khải Đạt vô lực phát phát tay, nửa khối cước thạch còn lại kỳ thật còn có thể bán được mấy ngàn đồng, dù sao đây cũng là một khối cước thạch bề ngoài biểu hiện rất tốt, cũng vài người nguyên ý đem mấy ngàn đồng ra để thử thời vận một chút.

Thấy Trịnh Khải Đạt không muốn bán người nọ cũng không thèm để ý, nhún nhún vai quay trở lại, hiển nhiên cũng không phải chính thức coi trọng nửa khối cước thạch kia.

Nếu là Lý Dương thì có người nguyên ý trả giá thì hẳn sẽ đem nửa khối cước thạch còn lại bán ngay lập tức. Có thể thu hồi được chút vốn nào tốt chút ấy, đáng tiếc là những lời này hẳn không có biện pháp nào nói ra, chỉ có thể để mặc cho Trịnh Khải Đạt cố gắng đến cùng.

- Nửa khối cước thạch cuối cùng cũng bị cắt ra, sắc mặt Trịnh Khải Đạt lúc này trở nên tái mét, ông ta đau lòng cũng không phải vì tiền, hai mươi tám vạn đối với ông ta mà nói không phải là cái gì đáng nói, kể cả tám mươi vạn ông ta cũng có thể bỏ ra được, chỉ có điều phương pháp bỏ tiền này làm cho ông ta khó có thể tiếp nhận được.

Cược thạch bị thua lỗ vốn là rất bình thường nhưng khối cược thạch tốt như vậy cuối cùng giải ra lại không có một chút gì, Trịnh Khải Đạt có cảm giác như thể diện của mình bị đá bay ra khỏi trái đất này rồi.

- Trịnh đại ca, đừng để ý nữa, nếu không em cùng anh đi chọn một khối khác, thử lại vận may xem sao!

- Đúng vậy, tôi nói anh vừa rồi quá nóng vội rồi, Lý lão đệ còn chưa có tới đã vội đi mua cược thạch, nếu vừa rồi có Lý lão đệ tư vấn khẳng định không phải chịu tình cảnh này.

Lý Dương và Tư Mã Lâm cùng an ủi Trịnh Khải Đạt, có hai người an ủi làm cho tâm trạng ông ta dễ chịu lên rất nhiều. Trịnh Khải Đạt thở mạnh một hơi, trên mặt liền lộ ra nụ cười nhẹ nhàng.

- Tư Mã nói không sai, tôi quá có chút vội vàng rồi, đáng lẽ ra phải chờ Lý lão đệ tới rồi mới quyết định. Như vậy Lý lão đệ bây giờ cậu theo tôi đi chọn một khối khác, thất bại ở chỗ này thì tôi cũng muốn đứng lên từ đây.

Trịnh Khải Đạt vừa cười vừa nói, không thể không nói tâm tính của Trịnh Khải Đạt quả thật rất tốt, không hổ là người làm ăn lớn, nhanh như vậy đã có thể điều chỉnh tâm tình. Bất quá tâm lý rốt cuộc có còn khó chịu về chuyện thua cược vừa rồi hay không thì chỉ có mình ông ta mới biết được.

- Tốt, không thành vấn đề!

Lý Dương cũng hiểu rõ rằng Trịnh Khải Đạt và Tư Mã Lâm nói như vậy chỉ mang tâm lý an ủi, khối cược thạch vừa rồi chính Lý Dương cũng tự mình xem qua còn nói biểu hiện rất khá. Cho dù ngay từ đầu có Lý Dương đi theo thì hẳn cũng đồng ý để Trịnh Khải Đạt mua khối cược thạch đó, kết quả cuối cùng cũng là như nhau.

Biết rõ là việc biết rõ nhưng lúc này Trịnh Khải Đạt vẫn muốn dùng lý do này để tự an ủi mình một chút. Dù sao biểu hiện không hề nổi giận lung tung khi bị thua cược của ông ta cũng được rất nhiều người tôn trọng, xung quanh cũng không còn ai tiếp tục cười ông ta nữa.

Trở lại gian hàng cược thạch, Trịnh Khải Đạt từng bước từng bước cẩn thận quan sát cược thạch. Lý Dương cũng đi sát bên cạnh quan sát, Trịnh Khải Đạt tuy ngoài miệng nói có vẻ dễ nghe nhưng tâm lý cũng không dễ dàng chịu thua như vậy, vẫn còn muốn được đổ tăng một lần, ông ta thực sự không nên tiếp tục chơi đùa trong giới đổ thạch nữa rồi.

- Lý Dương, có chuyện gì xảy ra vậy?

Ngô Hiểu Ly đã xem được vài khối nguyên liệu Phỉ Thúy, hơn nữa đã cùng ông chủ bàn bạc xong giá cả đang chuẩn bị tìm Lý Dương. Kết quả là nghe được tin tức Trịnh Khải Đạt thua trắng một khối cược thạch. Tin tức bên trong khu chợ truyền đi tuyệt đối là rất nhanh, tin tức đổ tăng lan truyền đã rất nhanh rồi, tin thua cược truyền đi còn nhanh hơn nữa.

- Không có việc gì, chỉ là thua một khối cược thạch thôi mà, tôi cùng Trịnh đại ca đang tiếp tục xem, chỗ có thể nào rồi?

Lý Dương cười cười, hẳn cũng chỉ là an ủi Trịnh Khải Đạt một chút, bất quá Trịnh Khải Đạt nếu thật sự muốn chọn một khối cược thạch tốt thì hẳn sẽ không ngại trợ giúp một tay, tuy nhiên điều kiện tiên quyết là Trịnh Khải Đạt phải tự mình tìm được.

- Chỗ tôi cũng không sai biệt lắm, Phỉ Thúy cao cấp chọn tầm mười hai vạn đồng, phân ra mua của mấy cửa hàng khác nhau. Một lát nữa anh đem hóa đơn xem xét ký kết rồi tôi sẽ đem đồ cất về khách sạn.

- Cô xem rồi làm là được, tôi sẽ ký chỉ phiếu!

Thừa lúc Trịnh Khải Đạt đang chọn cược thạch, Lý Dương ký tên lên ba tờ chỉ phiếu khác nhau, Ngô Hiểu Ly tổng cộng mua nguyên liệu Phỉ Thúy của ba cửa hàng khác nhau, tất cả số liệu đều được thống kê rõ ràng.

Tất cả nguyên liệu Phỉ Thúy để cùng một chỗ cũng chất đầy một va ly. Ngô Hiểu Ly mua nguyên liệu Phỉ Thúy vốn đều là loại Phỉ Thúy phẩm chất có chút thấp nên số lượng mua vào rất nhiều, cuối cùng chắc cũng phải thuê một người lái xe chở hàng về khách sạn.

Lý Dương lần này tất nhiên là không thể thoát ra được, hắn phải đi theo Trịnh Khải Đạt xem cực thạch. Cũng may bên trong khu chợ cũng có cửa hàng chuyên môn nhận giao hàng, mười hai vạn cũng không phải là nhiều nên cũng không sợ xảy ra chuyện gì.

- Lý lão đệ, cậu nhìn cái này xem!

Trịnh Khải Đạt liên tục đi qua vài gian hàng, cuối cùng cũng nhìn thấy một khối cực thạch trông không tệ. Khối cực thạch này vốn là một khối cực thạch hoàn chỉnh, lớp vỏ bên ngoài có màu trắng đục, bên trên có vân hình là thông, nhìn bề ngoài cùng với khối cực thạch lúc nãy cũng không cùng một đẳng cấp.

- Lý Dương trực tiếp phát động năng lực đặc thù nhìn một chút tình trạng bên trong khối cực thạch này, lần này Lý Dương đồng thời quan sát luôn tất cả cực thạch xung quanh, gặp phải cực thạch gì tốt hắn sẽ trực tiếp ra tay nhưng cũng sẽ không tiếp tục giải thạch ở đây, dù sao trong nhà hắn cũng có mấy giải thạch, đem về nhà giải cũng không khác gì nhau.

- Nhìn chỗ này xem, cái kê trảo (DG: móng chân con gà) xuất hiện chỗ này không tốt chút nào, cho dù bên trong có Phỉ Thúy đi nữa phỏng chừng cũng bị phá hủy rồi!

Lý Dương lắc đầu chỉ vào một chỗ khuất tầm mắt ở phía dưới khối cực thạch nói. Trịnh Khải Đạt và Tư Mã Lâm cũng vội vàng tiến tới xem, quả nhiên tại chỗ Lý Dương chỉ có xuất hiện một chỗ lõm mờ có hình dạng dạng kê trảo.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

61. Chương 61: Kê Trảo Lữ.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Trong lĩnh vực cực thạch thì số người thích cực màu sắc là nhiều nhất, bình thường sau khi cắt thạch đều muốn xem có ra màu lục hay không, nếu xuất hiện màu lục thì nhất định là đồ tăng, còn tăng nhiều hay tăng ít còn cần phải quan sát tiếp.

Đương nhiên dù có xuất sắc đến đâu chẳng nữa thì đánh cực cũng không phải chỉ có lãi, lỗ cũng có khả năng như thường, chủ yếu là do Chứng khác nhau. Trong mắt những chuyên gia thì Chứng so với Sắc còn quan trọng hơn nhiều cho nên mới có dạng cực Chứng vừa nói.

Tiếp theo chính là cực Vân, có nhiều người có sở thích cực Vân (Vân ở đây là hoa văn). Mọi việc đều có hai mặt, nếu xuất hiện Vân có thể sẽ gặp xui xẻo, nhưng lại có khả năng trở thành loại rất tốt. Trong các dạng cực Vân thì người ta thích nhất chính là Bạch Vân (vân màu trắng). Xuất hiện Vân trắng thì tỷ lệ thắng cực sẽ càng cao.

Ngoại trừ Vân trắng còn có Vân vàng, Vân đen và Vân đỏ. Mỗi loại vân đều có thể cực, biểu hiện càng xấu thì giá tiền càng thấp, thành phẩm mua vào lại càng thấp hơn.

Đương nhiên thành phẩm giá thấp thì khả năng cực thạch đó bị lỗ chắc chắn sẽ lớn hơn, mạo hiểm và thành công luôn luôn tỉ lệ với nhau.

Ngoài cực Vân còn có một loại cực gọi là cực Lữ. Lữ là chỉ những vết nứt nhỏ, xem xét quan sát những vết nứt sau đó phân tích tính chất của cực thạch rồi sẽ ra quyết định.

Người mới vào nghề đều như nhau chủ yếu là cực Sắc, một thời gian sau số ít người có kinh nghiệm và đủ dũng khí cũng bước vào con đường cực Vân, còn những người có gan cực Lữ cơ bản đều là cao thủ, muốn từ một vết nứt con con nhìn được ra bên trong cực thạch có ẩn giấu Phỉ Thúy hay không thì không phải ai cũng có khả năng làm được. Tương truyền năm đó Vân Nam có một người được xưng là “Phỉ Thúy

Vương”, trong đời cực thạch cơ bản chưa từng thất thủ lần nào, ông ta có tuyệt chiêu xem Lữ, nhất khán nhất chuẩn (xem một lần là chính xác).

Cực Lữ và cực Vân không sai biệt lắm Vân hoặc Lữ càng có tính chất xui xẻo thì giá trị càng thấp, nhưng biểu hiện xui xẻo không có nghĩa là không có tính may rủi, chỉ cần là cực thạch thì sẽ có khả năng đổ tăng, giống như Lý Dương lần trước chiếm được khối cực thạch mặt ngoài có Vân lại có vết nứt hình đuôi ngựa, được coi như loại cực thạch không có chút giá trị gì, vứt ra đường cũng không ai thèm nhặt cho nên bị đem dùng làm đá kê chân, ai cũng không ngờ được bên trong lại có thể xuất hiện Phỉ Thúy chủng Đế Vương Lục giá trị cực phẩm.

Bất quá cái loại đá kê chân cực phẩm đó cũng chỉ là số ít, phải cả ngàn năm may ra mới gặp được một lần, cho nên đối với rất nhiều người mà nói bọn họ cũng không muốn cực Lữ, đặc biệt là một số Lữ có quy tắc.

Lúc này Kê Trảo Lữ chính là một loại Lữ quy tắc, Kê Trảo Lữ cũng không thể nói là không tốt bởi vì người cực thạch chân chính thích nhất chính là cực thạch có Kê Trảo Lữ. Chỉ cần Kê Trảo Lữ xuất hiện trên mặt thì giải thạch ra không sai biệt lắm rất có khả năng xuất hiện Phỉ Thúy.

Nhưng muốn xem Kê Trảo Lữ có phải xuất hiện trên mặt cực thạch hay không đòi hỏi công phu rất cao, ít nhất Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt đều không có khả năng này. Lý Dương cũng đồng dạng không có bất qua hần đã rõ ràng cấu tạo bên trong thì có hay không cái khả năng này cũng không còn quan trọng.

Trịnh Khải Đạt và Tư Mã Lâm nhìn nhau lắc đầu sau đó cùng quay sang trừng mắt liếc chủ cửa hàng.

Dấu vết Kê Trảo Lữ trên khối cực thạch này rõ ràng có dấu vết bị đem che đi giống như là sợ người khác nhìn ra vậy. Nếu không quan sát cẩn thận bỏ qua vết Kê Trảo Lữ này hoặc coi nó chỉ là vết Lữ bình thường vậy là lỗ lớn. Vạn nhất Kê Trảo Lữ này ăn sâu vào tận bên trong khối cực thạch thì cho dù giải ra được Phỉ Thúy loại tốt giá trị cũng bị giảm xuống rất nhiều, Kê Trảo Lữ sẽ cắt Phỉ Thúy bên trong là làm bốn năm mảnh, có khi còn không giữ lại được chút giá trị nào.

Có vết tích Kê Trảo Lữ lại còn đặc biệt đem che dấu đi thì sợ rằng bất cứ người chơi cực thạch nào cũng không dám bỏ tiền ra mua khối cực thạch này. Huống hồ vết tích này bị đem che dấu đi có thể nói lên rất nhiều vấn đề, rất có khả năng khối cực thạch này đã bị cao thủ nhìn thấu sau đó không thể tiếp tục tiêu thụ được mới đem vận chuyển sang địa phương khác ý muốn thử xem có thể dấu điểm bán đi không.

Chủ cửa hàng xấu hổ cười cười, khối cực thạch này quả thật là cố tình bị đem che đi, nhưng vết tích này cũng không phải là giả tạo nên ngoại trừ chửi mắng chủ quán một hồi cũng không có biện pháp gì đối phó hần.

- Lý lão đệ, cậu thật giỏi đó, nếu không có cậu nhắc nhở chỉ sợ tôi lại bị lừa lần nữa rồi!

Trịnh Khải Đạt rất kinh ngạc nói, ông ta thật sự rất bội phục Lý Dương, vết Kê Trảo Lữ này quả thật rất không tốt, nếu không phải Lý Dương chỉ ra chỉ sợ ông ta cũng không thể phát hiện dc, đồng thời đối với khối cực thạch này ông ta cũng cảm thấy khá ưa thích rồi.

- Cũng là do may mắn thôi. Em nhìn thấy khối cực thạch này bề mặt màu sắc có chút gì đó lạ lạ, cảm giác có chút không đúng nên tiện kiểm tra mới phát hiện ra.

- Lý Dương lắc đầu cười cười, không có năng lực đặc thù hỗ trợ hần căn bản không thể phát hiện vết Kê Trảo Lữ bên trong, chính vì phát hiện ra vết Kê Trảo Lữ này nên hần mới lên tiếng nhắc nhở Trịnh Khải Đạt, nếu không thì hần cũng không thể nói rõ khối cực thạch này có chỗ nào không tốt.

- Không cần khiêm nhường, tôi bây giờ phát hiện ra rồi, vận may của cậu cũng không phải tự nhiên mà xuất hiện, không nghĩ tới cậu vẫn còn trẻ như vậy mà tạo nghệ trong ngành cực thạch lại cao như vậy.

Tư Mã Lâm khề cười một tiếng nhìn Lý Dương rất bội phục, trước kia ông ta chỉ cảm thấy Lý Dương vận khí rất tốt, bây giờ rốt cuộc cũng phát hiện ra khả năng cực thạch của Lý Dương cũng không hề kém so với ông ta, thậm chí có thể nói là cao hơn một chút.

Đối với lời khen ngợi của Tư Mã Lâm Lý Dương cũng không phủ nhận, để bọn họ hiểu nhầm là trình độ cực thạch của mình khá cao nên tiện có thể che dấu một phần rung động mang đến từ vận may đối với

hắn cũng không có gì là không tốt.

Lý Dương về mặt tâm lý cũng không còn lo lắng về khối cực thạch Bạch Nham Sa Bì này rồi, trải qua sự nhắc nhở của hắn khẳng định Trịnh Khải Đạt cũng sẽ không mua về. Lý Dương bây giờ đang tập trung suy nghĩ về một khối cực thạch khác trên gian hàng.

Vừa rồi lúc phát động năng lực đặc thù Lý Dương đã quan sát toàn bộ cực thạch trong phạm vi hai gian hàng xung quanh, trong đó phát hiện ra không ít cực thạch có chứa Phỉ Thúy, nhưng chính thức được coi là Phỉ Thúy cao cấp cũng không có mấy, ngoại trừ gian hàng bên cạnh có một khối cực thạch có chứa một viên Phỉ Thúy không nhỏ thuộc chủng Kiền Thanh cũng chỉ có một khối cực thạch ở gian hàng trước mặt này.

Khối cực thạch này đồng dạng cũng không lớn lắm, chỉ lớn cỡ chiếc đèn pha ô tô, hình dạng cũng không theo quy tắc gì, bề mặt vốn là màu xanh xám bình thường, cũng không có Vân hoặc Tùng Hoa gì cả, lại còn có vài vết nứt không theo quy tắc gì, cũng may là những vết nứt này cũng không sâu.

Khối cực thạch này bên ngoài nhìn vào thì không có gì đặc biệt cả, thế nhưng bên trong lại chứa một khối Phỉ Thúy Phù Dung. Khối Phỉ Thúy này màu xanh lục là chủ yếu, đồng thời pha một chút màu xanh lam, so với khối Phỉ Thúy hôm qua của Tư Mã Lâm thì màu xanh của khối Phỉ Thúy này trông còn đẹp mắt hơn.

Phỉ Thúy Phù Dung được xem như một loại Phỉ Thúy xa hoa có phẩm chất tốt nhất, lại có chứa màu xanh lam, khối cực thạch bên trong có khoảng hơn 2kg Phỉ Thúy, nhưng so với khối mười mấy kg hôm qua của Tư Mã Lâm giải ra thì giá trị chỉ có cao hơn chút không hề kém.

Khối cực thạch này cũng là khối tốt nhất trong tầm quan sát của Lý Dương, phẩm chất so với khối Phỉ Thúy chủng Kim Ti ngày hôm qua của Lý Dương còn tốt hơn, tiếc nuối chính là phân lượng có chút nhỏ, không được xem như là một khối Phỉ Thúy lớn.

- Lý lão đệ, cậu xem cái này thế nào?

Biểu hiện vừa rồi của Lý Dương đã hoàn toàn làm cho Trịnh Khải Đạt và Tư Mã Lâm tin phục, Trịnh Khải Đạt lại cầm một khối cực thạch hỏi Lý Dương, lần này Lý Dương có chút sững sốt, hắn không nghĩ tới Trịnh Khải Đạt cầm lên chính là khối cực thạch mà hắn vừa nhìn trúng vốn là khối cực thạch bên trong có chứa viên Phỉ Thúy chủng Phù Dung.

“Nói thế nào bây giờ?” Tâm lý Lý Dương lúc này có chút lay động.

Suy nghĩ của hắn vốn là chính mình sẽ mua khối cực thạch này sau đó mua thêm một số cực thạch không tốt trở về chính mình giải ra rồi tìm cơ hội bán lại cho Trương Ứng. Nhưng bây giờ Trịnh Khải Đạt lại coi trọng khối cực thạch này thật đúng là phá hỏng kế hoạch của hắn.

Nếu nói là không tốt rồi sau đó chính mình lại đi mua lại khẳng định sẽ làm Trịnh Khải Đạt hoài nghi, nhưng nếu nói khối cực thạch này tốt thì Trịnh Khải Đạt khẳng định sẽ đem mua vào đồng thời chắc chắn sẽ giúp ông ta đạt được đồ tăng, nhưng nếu như vậy thì khối Phỉ Thúy chủng Phù Dung này lại không thuộc về mình.

“Khối thạch này mình không thể dễ dàng buông tha, thôi thì đành nhận xét qua loa, không nói là tốt cũng không nói là phá thạch”.

Suy nghĩ một chút Lý Dương cuối cùng quyết định không nói ra khối cực thạch này là loại tốt nhưng cũng không nói là phá thạch, tất cả để ông trời quyết định đi, nếu Trịnh Khải Đạt cuối cùng vẫn mua khối cực thạch này thì là do vận khí của ông ta tốt, chỉ có thể trách mình chậm chân chứ không thể trách người khác được.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

62. Chương 62: Xuất Hiện Lục Sắc Rồi.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Lý Dương nói như vậy thì sau này có chuyện gì cũng có thể giải thích được. Khối cực thạch này người khác chỉ cảm thấy nó hoàn toàn bình thường, mà một khối cực thạch bình thường đặt trong một cái biển cực thạch đều không khiến cho người khác chú ý đến nó.

- Đúng vậy, quá bình thường!

Tư Mã Lâm cũng gật đầu nói. Một khối cực thạch như vậy hoàn toàn không có gì nổi bật, từ biểu hiện bên ngoài mà nhận xét thì khối cực thạch này vô cùng bình thường, những người cực thạch nhìn thấy có lẽ cũng trực tiếp bỏ qua.

- Bình thường cũng tốt, nếu không có vấn đề gì thì tôi chọn khối này!

Trịnh Khải Đạt đột nhiên nói, ông ta bây giờ cũng không tin vào biểu hiện bề ngoài của cực thạch nữa rồi, hai khối ông ta chọn biểu hiện đều rất tốt nhưng cuối cùng đều có chuyện, tốt hơn hết là bây giờ tìm cực thạch biểu hiện thật bình thường, như vậy thì cho dù có thua cực cũng có thể giải thích được.

Lý Dương có chút sững sốt sau đó cười khổ một tiếng, đúng là số mạng nếu có thì cuối cùng sẽ có, còn nếu không có thì có cưỡng cầu cũng không được.

Trịnh Khải Đạt nhanh chóng trả tiền, khối cực thạch này vốn dĩ rất bình thường nên giá cả cũng không cao, chỉ có một vạn năm ngàn đồng, so với khối cực thạch hai mươi tám vạn kia thì kém hơn cả hơn chục lần.

Lý Dương lúc này cũng hoài nghi liệu có phải vận may của mình dính trúng vào hai người bọn họ không. Ngày hôm qua Tư Mã Lâm tìm được một khối lớn chủng Kiền Thanh, hôm nay thì đến lượt Trịnh Khải Đạt cướp trên tay mình khối thạch chủng Phù Dung này, hai người đi theo mình ai cũng đại tăng một lần rồi.

- Nhanh, đi giải thạch nào!

Sau khi mua khối cực thạch Trịnh Khải Đạt cũng không ở lại xem thêm khối nào khác kéo Lý Dương đi nhanh về phía máy giải thạch, hai máy giải thạch lúc này đều đang có người sử dụng, những người này đang giải ra một khối Phỉ Thúy không lớn lắm, xem chừng cũng là đồ tăng rồi nhưng tăng không nhiều, khối Phỉ Thúy giải ra chỉ to cỡ hạt đậu, giá trị cũng không cao, nhiều nhất cũng chỉ một hai vạn.

Sử dụng máy giải thạch còn lại tự nhiên lại là ba anh em kia, bọn hắn đang giải một khối cực thạch mới, khối cực thạch này vốn là một khối nguyên thạch nhưng kích thước cũng không lớn. Lão Đại trong ba anh em nhà này đang tập trung tinh thần hạ đao, bên cạnh là hai người em đang khẩn trương tập trung tinh thần quan sát.

Vị trí Lý Dương đứng lúc này có chút hơi xa, hắn liền hướng về phía đó đi lại gần một chút. Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt cũng lập tức đi theo, hai người vẫn còn nhớ rõ ánh mắt thù hận của ba anh em này nên lo lắng Lý Dương đi qua sẽ gặp phiền phức.

Đi tới một đoạn Lý Dương dừng lại, khoảng cách từ đây đến chỗ máy giải thạch còn khoảng mười thước, sử dụng năng lực đặc thù vừa lúc có thể quan sát được chỗ đó. Lý Dương cũng chỉ là muốn xem bên trong khối cực thạch của bọn hắn có bộ dạng gì chứ cũng không thực sự muốn đi tới đó.

Thấy Lý Dương không đi qua đó Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt thở phào nhẹ nhõm, vệ sĩ của Trịnh Khải Đạt vẫn còn chưa tới nên lúc này tốt nhất là cách xa mấy người kia một chút.

“Ai!” Lý Dương trong lòng thầm than nhẹ một tiếng, vận khí ba anh em này quả thật vô cùng xấu, khối cực thạch này bên trong cũng có lục sắc nhưng lại rất phân tán, không có chút giá trị gì để làm đồ trang sức, đem bán đi cũng không được mấy giá trị, nhiều nhất cũng chỉ được vài trăm.

Lý Dương quay đầu lại mới phát hiện Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt cũng đi theo bên người hắn, nhìn ánh mắt quan tâm của bọn họ Lý Dương rất cảm động.

Mặc kệ như thế nào thì hai người trước mặt đều thật sự quan tâm đến mình, lúc này đối với việc Trịnh Khải Đạt giành mua được khối cườm thạch giải ra chắc chắn đồ tăng lớn kia Lý Dương trong tâm lý cũng không còn tiếc nuối gì.

- Bên kia giải xong rồi, chúng ta qua đó đi!

Lý Dương chỉ chỉ phía trước nói. Những người vây xung quanh mấy giải thạch đang dần dần tản đi, chỉ còn một người đang thu thập đá vụn trên bàn. Mấy giải thạch vốn là của khu chợ đặt ở đây nên có nhân viên chuyên môn tiến hành lau dọn bảo dưỡng để khách hàng có thể sử dụng một cách bình thường.

Ba người lại một lần nữa trở lại bên cạnh mấy giải thạch, thời gian tính ra cũng mới có hai ngày, tính chính xác thì cũng chỉ là một ngày vì bọn họ đến xế chiều ngày hôm qua mới tới khu chợ này.

Trong khoảng thời gian ngắn như vậy bọn họ cũng đã lần thứ tư đứng bên cạnh mấy giải thạch, mà trong ba lần trước đó thì hai lần đều đại tăng, một lần còn lại tuy là đồ lỗ nhưng mà lần đồ lỗ giống như vậy cũng không phải dễ dàng gặp được. Thành tích như vậy khiến cho rất nhiều người trong khu chợ nhớ ký bọn họ.

Vậy cho nên ba người vừa mới đem khối cườm thạch ra thì xung quanh đã lập tức tụ tập mười mấy người, phần lớn là những người vừa mới xem giải thạch ở đây nên cũng chưa có đi xa.

- Lục, ra lục rồi!

Bên cạnh đột nhiên có một người hô to, ba anh em nhà kia rốt cục cắt ra được lục sắc, lập tức có mấy người bên cạnh bọn họ chạy sang bên kia, ra lục rồi tiếp theo xem tăng thế nào vốn là chuyện mà tất cả mọi người đều có hứng thú.

Trịnh Khải Đạt cũng quay đầu lại, tâm trạng có chút không yên ổn, ngay cả ba anh em kia cũng đồ tăng, không biết rốt cục khối cườm thạch của mình có bộ dạng gì, khối cườm thạch này biểu hiện vốn rất bình thường nên khi chọn lựa ông ta cũng không có tin tưởng gì mấy, nếu không phải bây giờ đang rất thất vọng với mấy khối cườm thạch có biểu hiện tốt thì ông ta cũng không tùy tiện chọn một khối cườm thạch bình thường như vậy.

- Trịnh đại ca, hạ đao từ chỗ nào đây?

Lý Dương đưa cho Trịnh Khải Đạt một viên phấn để ông ta đánh dấu lên khối cườm thạch xác định vị trí hạ đao.

- Bắt đầu từ đây đi!

Trịnh Khải Đạt do dự một chút cuối cùng vẽ một đường thẳng tắp trên khối cườm thạch. Đường kẻ này cũng không nằm chính giữa mà hơi lệch một chút, Lý Dương nhìn đường kẻ này lập tức sững sốt, Trịnh Khải Đạt kẻ đường này đúng sát mép khối Phỉ Thúy, như vậy khối Phỉ Thúy bên trong cam đoan là nguyên vẹn không tổn thất gì, giá trị theo đó sẽ tăng lên nhiều.

Lý Dương có chút hoài nghi liệu có phải Trịnh Khải Đạt cũng có năng lực đặc nên có thể quan sát được bên trong khối cườm thạch, suy nghĩ một chút cuối cùng Lý Dương cũng tự lắc đầu.

Trịnh Khải Đạt nếu thật sự có năng lực đặc thù thì cũng không có khả năng đến lúc này mà chưa từng một lần đại tăng, vừa rồi ông ta kẻ chuẩn như vậy có lẽ hoàn toàn là nhờ vào vận khí.

- Chi chi!

Sau khi xác định tốt vị trí Trịnh Khải Đạt liền tự mình hạ đao, Lý Dương và Tư Mã Lâm ở một bên hỗ trợ. Theo lưỡi đao cắt càng ngày càng sâu, tâm lý Trịnh Khải Đạt cũng khẩn trương dần lên.

- Rầm!

Cườm thạch rốt cục cũng bị phân làm hai, Lý Dương vội vàng chạy ra chỗ chậu nước rửa sạch bề mặt khối cườm thạch, một góc lam thủy lục sắc vô cùng mỹ lệ rốt cục cũng xuất hiện.

- Ra lục rồi, tăng, tăng rồi!

Bên cạnh đã bắt đầu có người hô to, mấy người vừa chạy sang bên cạnh xem lại quay trở về, hai mấy giải thạch đồng thời có người đồ tăng, loại chuyện này cũng không thường gặp được.

- Lão Trịnh, tặng rồi!

Tư Mã Lâm đắm Trịnh Khải Đạt một quyền hưng phấn kêu lên, Trịnh Khải Đạt trong mắt lóe ra quang mang khác thường, ngơ ngác nhìn vào mặt cực thạch lộ ra màu xanh biếc.

- Đúng vậy, tặng!

Trịnh Khải Đạt không thể hình dung được cảm giác lúc này, trước kia ông ta cũng thường xuyên chơi cực thạch nhưng chưa bao giờ rung động lớn như lúc này, so với lúc kiếm được sinh ý mấy ngàn vạn thậm chí cả triệu còn muốn kích thích hơn.

Nhìn Trịnh Khải Đạt trước mặt có chút thất thố thật ra Tư Mã Lâm có thể lý giải được. Trước kia trong số những người thích cực thạch bọn họ tất cả mọi người đều chưa có lần nào có thành tích đại tặng, tự nhiên trong tâm lý tất cả đều rất cân bằng.

Nhưng Lý Dương đột nhiên ngang trời xuất hiện đã đánh vỡ tâm lý cân bằng này của bọn họ. Con người vốn rất thích sự so sánh, hơn nữa trong số những người trong hội cực thạch không có người nào so với Lý Dương trẻ tuổi hơn.

Điều này đã khơi dậy tâm lý háo thắng trong lòng mấy người đó. Trịnh Khải Đạt lần trước không có mặt nên không có biểu hiện tích cực giống như Tư Mã Lâm nhưng ngày hôm qua ông ta chính mắt thấy Tư Mã Lâm cùng Lý Dương đổ tặng thì cảm giác đã có biến hóa rồi, hơn nữa hôm nay lại vừa thua cực một lần nên khiến cho Trịnh Khải Đạt đối với thắng lợi có khát vọng rất lớn. Mà lúc này đối với ông ta chiến thắng chính là đổ tặng.

- Lam thủy lục sắc, biểu hiện rất tốt, ông chủ này ngài có muốn bán lại khối cực thạch này không, tôi trả ông hai mươi vạn!

Một người quan sát gần đó tiến đến xem xét cẩn thận bề mặt khối cực thạch vừa cắt ra sau đó lại điều chỉnh vị trí khối cực thạch phân tích một hồi liền hướng Trịnh Khải Đạt ra giá. Lúc này lục trên khối cực thạch lục sắc mới chỉ lộ ra một chút, giá ông ta đưa ra cũng không tính là thấp.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

63. Chương 63: Đại Tặng.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Hai mươi hai vạn, ông bạn, cái này mới chỉ lộ ra một chút lục sắc, phía sau cũng không ai biết là bộ dạng gì, không bằng ông đem bán lại cho tôi để tôi gánh giúp ông phần may rủi này.

Người nọ thấy Trịnh Khải Đạt không thèm để ý lại đem giá tăng lên hơn nữa còn khuyên bảo Trịnh Khải Đạt buông tha khối cực thạch.

- Không bán, nguy hiểm tự tôi gánh chịu, hôm nay vô luận thế nào tôi cũng muốn đem toàn bộ cực thạch giải ra hết!

Trịnh Khải Đạt đầu cũng không thèm ngoảnh lại tiếp tục vẽ một đường thẳng tắp trên khối cực thạch. Thông qua dấu vết lục sắc lộ ra rất nhanh liền xác định được vị trí hạ dao.

Có thể nói đường dao thứ nhất Trịnh Khải Đạt hạ xuống rất tốt, mặc dù chưa lộ ra Phỉ Thúy bên trong nhưng kết cấu cũng đã hiện ra bên ngoài rồi, người ra giá muốn mua khối cực thạch thấy Trịnh Khải Đạt không muốn bán hơn nữa còn tiếp tục giải thạch nên cũng không tiếp tục nói chuyện.

- Chi chi!

Máy giải thạch lại một lần nữa hoạt động, Tư Mã Lâm đứng một bên khăn trương mở to mắt nhìn khối cực thạch, Lý Dương thì trên mặt lại vô cùng bình tĩnh.

- Trời ơi, thua trắng rồi!

Đột nhiên có người hét lớn một tiếng hù dọa Trịnh Khải Đạt run cả tay, bực tức quay đầu lại liếc sang phía phát ra tiếng hét nhìn lại.

Người hét lớn chính là một trong những người vây quanh máy giải thạch bên kia, hóa ra ba anh em bên kia kết quả không khác biệt so với Lý Dương đã đoán, giải suốt một đêm cuối cùng cũng không được cái gì cả.

Mới vừa rồi lúc lần đầu tiên Trịnh Khải Đạt thua cực là lúc lão Đại kia không cam lòng cuối cùng cũng bỏ ra một vạn đi mua một khối cực thạch, một vạn này chính là số tiền hôm qua Lý Dương mua lại khối cực thạch của bọn họ, ba anh em họ đem hi vọng cuối cùng đặt lên khối cực thạch này.

Khối cực thạch này đích xác cũng cho bọn họ một sự kinh hỉ, dao đầu tiên hạ xuống đã xuất hiện lục sắc, bên cạnh lập tức đã có người bỏ ra mười vạn muốn mua lại khối cực thạch này nhưng lão Đại lại cự tuyệt không bán ra, kết quả dao thứ hai hạ xuống bên trong chỉ thấy một đám lục sắc phân tán hỗn loạn, khối cực thạch cuối cùng lại thành ra không có giá trị gì.

Lão Đại ngơ ngác đứng yên tại chỗ, một dao này của hắn đã đem khối nguyên thạch ban đầu cắt thành mảnh nhỏ, bây giờ lại xuất hiện lục sắc phân tán hỗn loạn tuyệt đối không phải là điều tốt, cho dù bên trong bây giờ có xuất hiện Phỉ Thúy thì khối cực thạch này bây giờ cũng quá nhỏ nên giá trị không cao, rất khó có thể vượt quá được mười vạn.

- Tăng, lại tăng rồi!

Ba anh em bên này còn đang ngẩn người thì phía Lý Dương bên kia lại liên tục truyền đến tiếng kêu lớn. Dao thứ hai của Trịnh Khải Đạt cũng đã cắt xong, một dao này làm lục sắc lộ ra càng nhiều, càng rõ ràng.

- Chúng Phù Dung, lam thủy lục sắc, lão Trịnh, đại tăng, đại tăng rồi!

Tư Mã Lâm lau sạch sẽ bề mặt khối cực thạch hưng phấn hét lớn, Trịnh Khải Đạt lúc này còn đang ngơ ngác nhìn vào chỗ màu xanh biếc trên mặt khối thạch, lúc này tâm trạng của ông ta đang kích động không thể nói thành lời.

Đại tăng, thật sự là đại tăng rồi, chúng Phù Dung lam thủy lục sắc, cho dù bây giờ ông ta đem khối cực thạch này bán đi thì cũng không thể thay đổi được việc ông ta đã đạt được đại tăng.

- Sáu mươi vạn, vị tiên sinh này, công ty chúng tôi gần đây đang cần loại nguyên liệu cực phẩm này, xin ngài bán lại cho chúng tôi đi!

Người nọ nhìn chăm chăm vào khối cực thạch ra giá một lần nữa, theo lần tăng giá này thì giá trị của khối cực thạch đã biến đổi quá lớn rồi, khối cực thạch vốn chỉ có một vạn rưỡi thì bây giờ đã tăng lên đến sáu mươi vạn, tăng lên đến bốn mươi lần rồi.

- Không bán, không bán. Thật xin lỗi chúng tôi cũng đang cần khối thạch như vậy!

Trịnh Khải Đạt cười ha hả nói, người vừa ra giá lặng đi một chút liền cười khổ không nói tiếp, Trịnh Khải Đạt nói chính bản thân mình muốn nên người ra giá kia đã đem ông ta xem thành người cùng nghề với mình rồi.

Trên thực tế là Trịnh Khải Đạt cố ý nói như vậy, đây là một khối Phỉ Thúy chủng Phù Dung nhưng đồng thời lại là loại cực phẩm lam thủy lục sắc. Loại nguyên liệu này thì ở đâu cũng không sợ không bán được, bây giờ lại không có ai cạnh tranh nếu trực tiếp đem bán đi thì khẳng định không có lợi, không bằng đã chơi thì chơi tới cùng, dù sao trong tay ông ta cũng không có thiếu tiền, hào phóng chơi tới cùng đối với ông ta cũng không đáng gì.

Dọc theo lớp vỏ Trịnh Khải Đạt lại kể một đường, phương thức giải thạch của ông ta cùng Lý Dương hôm qua không khác nhau lắm, cắt dần xuống phía dưới đều là lục sắc thì khối Phỉ Thúy này giá trị còn có thể tăng thêm không ít.

- Rầm!

Lại một lớp vỏ bị cắt xuống, mọi người xung quanh tiếp tục hét lớn, bây giờ ba mặt đều đã lộ ra lục sắc không khác gì là nói khối cực thạch này còn tiếp tục tăng giá trị.

Trịnh Khải Đạt hưng phấn lật khối cực thạch chuẩn bị hạ dao một lần nữa, những người xung quanh đang không ngừng nghị luận. Một màn đặc biệt vô cùng kịch tính của Trịnh Khải Đạt, vừa mới thua trắng một khối cực thạch ngay sau đó lại đại tăng tại khu chợ này hình như chưa bao giờ xuất hiện qua.

Tăng càng cao thì người xem vây quanh càng nhiều, Trịnh Khải Đạt người này một lần thua trắng lại một lần đại tăng cũng đã bị quản lý thị trường chú ý, trong tương lai rất lâu sau câu chuyện này của Trịnh Khải Đạt vẫn như một lời cổ vũ với những người cực thạch trong khu chợ.

- Lão Trịnh, ông hôm nay nhất định phải mời khách rồi!

Phỉ Thúy đã được cắt ra, Tư Mã Lâm ghen tị nhìn thoáng qua sau đó hướng Trịnh Khải Đạt nói. Khối Phỉ Thúy này mặc dù không lớn nhưng giá trị lại phi thường cao, so với khối cực thạch hôm qua ông ta vừa đổ được còn muốn cao hơn.

Lại nói tiếp mặc dù ba người đều đại tăng một lần nhưng nói về giá trị thì Tư Mã Lâm là thấp nhất, nếu không phải khối Phỉ Thúy ông ta đổ được là lớn nhất thì sợ rằng ưu thế gì cũng không có để đem ra nói.

- Mời khách tất nhiên là không thành vấn đề, Lý Dương, phần còn lại cậu giúp tôi giải nốt đi!

Lý Dương ngạc nhiên nhìn Trịnh Khải Đạt, khối cực thạch chỉ còn một mặt chưa giải, đối với khối cực thạch như vậy thì ai cũng muốn đem giải ra bởi vì người ta cho rằng giải như vậy cũng có thể mang đến cho mình vận may, cũng giống như hôm qua Lý Dương đem cơ hội giải cuối cùng cho Trịnh Khải Đạt.

Hôm nay Trịnh Khải Đạt lại mang một cơ hội giống như vậy cấp cho Lý Dương, hồi báo này cũng quá nhanh đi.

Tốt, Trịnh đại ca anh trước hết cứ đứng nghỉ ngơi, em sẽ giải nốt phần còn lại cho anh.

Lý Dương chậm rãi gạt đầu, nếu từ chối thì lại phụ lòng tốt của Trịnh Khải Đạt, giải thạch Lý Dương vốn rất quen thuộc hướng hồ giải khối thạch cực phẩm như thế này thì ai cũng nguyện ý. Vừa nghĩ đến việc một khối Phỉ Thúy cực phẩm cao quý đẹp đẽ như vậy sẽ từ trong tay mình xuất hiện trên thế gian khiến cho ai cũng phải có cảm giác hưng phấn.

- Tốt, phi thường tốt!

Vài phút sau Trịnh Khải Đạt ôm khối Lục Phỉ Thúy vừa được giải hoàn toàn trên tay đưa ra dưới ánh mắt trời quan sát, vẻ hưng phấn tươi cười vẫn không có dấu hiệu ngừng lại.

- Lão Trịnh, tôi đoán chừng khối Phỉ Thúy này thấp nhất cũng phải bốn trăm vạn, nếu bán tốt thì năm trăm vạn cũng không phải là không có khả năng!

Tư Mã Lâm có chút ê ẩm nói, ngày hôm qua ông ta là người cao hứng đầu tiên, nhưng bây giờ so sánh ra thì ông ta lại là người thu hoạch ít nhất. Loại xui xẻo này cũng khiến cho ông ta có chút cảm giác chua xót cùng ghen ghét. Nhưng đây cũng chỉ là cảm giác nhất thời, Tư Mã Lâm cũng không phải là loại người thật sự để ý tới những chuyện như vậy.

- Bao nhiêu cũng không bán, tôi bây giờ quyết định đem khối Phỉ Thúy này làm thành một bộ trang sức giữ ở nhà làm bảo vật gia truyền!

Trịnh Khải Đạt cười lớn lắc đầu nói. Đầu tiên Trịnh Khải Đạt cũng không có ý định lưu lại khối Phỉ Thúy này cho mình sử dụng, ông ta chỉ thay đổi chủ ý sau khi khối thạch được giải ra hoàn toàn. Khối Phỉ Thúy này khiến ông ta có cảm giác rất thân thiết nên không nỡ đem bán đi. Càng huống chi khối Phỉ Thúy này phẩm chất phi thường rồi, làm thành một bộ trang sức lưu lại làm bảo vật gia truyền hoàn toàn không có vấn đề gì.

Tư tưởng như vậy trong giới cực thạch kỳ thật cũng có rất nhiều, Lý Dương cũng chính là có ý định như vậy, khối Phỉ Thúy chủng Đế Vương Lục nhỏ kia cũng chính sau khi giải ra hắn đã thay đổi chủ ý giữ lại để chính mình sử dụng.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

64. Chương 64: Vợ Quân Nghiêm Ngặt.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Lúc ba người quay trở lại khu bán nguyên liệu Phỉ Thúy cũng gần mười hai giờ trưa, Ngô Hiểu Ly còn đang chọn lựa nguyên liệu chỉ nghe được bọn họ lại vừa đại tặng thêm một lần. Đối với ba người này mỗi người đều được một lần đại tặng Ngô Hiểu Ly cũng không biết phải nói gì.

Bây giờ rốt cuộc Ngô Hiểu Ly cũng tin rằng đi theo Lý Dương nhất định sẽ gặp vận may.

Giữa trưa bốn người đi ăn đơn giản một chút, ăn cơm xong thì cũng là lúc vệ sĩ của Trịnh Khải Đạt đến. Bất quá lúc quay lại khu chợ thì ba anh em nhà kia cũng không biết đã rời đi từ lúc nào. Trịnh Khải Đạt cũng chỉ có thể để vệ sĩ ngồi trên xe chờ ông ta, mang theo mấy người vệ sĩ đi theo sau người khác nhìn thấy cũng không hay lắm.

Trở lại khu chợ Trịnh Khải Đạt và Tư Mã Lâm đều muốn thừa dịp vận khí bây giờ đang tốt mua thêm vài khối cực thạch, Lý Dương thì nghĩ muốn mua một nhóm cực thạch mang về quan sát, luyện tập càng nhiều thì trình độ càng tốt.

Ngô Hiểu Ly trong khoảng thời gian còn lại này cũng đã mua đầy đủ nguyên vật liệu, toàn bộ nhiệm vụ của cô ta coi như đã hoàn thành.

Bất quá xế chiều vận khí của Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt cũng không tốt như trước, hai người tổng cộng mua năm khối cực thạch chỉ có một khối trắng nhỏ, mấy khối khác toàn bộ là thua trắng. Nhưng đối với việc này hai người cũng không để ý chút nào, cực thạch lần này bọn họ mua vào đều không phải là loại đắt tiền gì, điểm tổn thất nho nhỏ này hoàn toàn có thể chấp nhận được.

Lý Dương một lúc mua vào ba mươi lăm khối cực thạch, mấy khối cực thạch này kích thước cũng không lớn, lớn nhất cũng chỉ to hơn quả bóng rổ một chút, khối nhỏ nhất chỉ cỡ nắm tay. Nhưng chính vì kiểu mua cực thạch này của hắn làm cho Lý Dương cũng được ném thử cảm giác trở thành đối tượng được người khác chú ý vì người như Lý Dương không kiêng nể mua nhiều cực thạch như vậy cũng không có nhiều.

Ba mươi lăm khối cực thạch này là Lý Dương sau khi quan sát tất cả các gian hàng cực thạch rồi mua vào, trong số đó tốt nhất là một khối chủng Phù Dung, so với khối vừa rồi của Trịnh Khải Đạt nhỏ hơn một chút, lực sắc cũng không được tốt như của Trịnh Khải Đạt. Nói về phẩm chất thì khối tốt nhất chính là khối mà Trịnh Khải Đạt vừa rồi giải ra.

Trừ khối Phỉ Thúy nhỏ chủng Phù Dung ra thì còn một khối nữa thuộc chủng Kim Ti. Khối Kim Ti này là khối mà buổi sáng Lý Dương phát hiện ra, đi khắp khu chợ cũng không có phát hiện thêm được khối Kim Ti nào khác làm cho mơ ước muốn thu thập càng nhiều Phỉ Thúy chủng Kim Ti của Lý Dương không thể thực hiện được.

Còn lại có hai khối chủng Kiền Thanh và ba khối Đậu Thanh, ngoài ra số còn lại đều là phế thạch. Ba mươi lăm khối cực thạch này cũng chỉ tốn của Lý Dương bốn mươi sáu vạn, nếu toàn bộ đem giải ra rồi bán đi thì ít nhất cũng thu được hơn ba trăm vạn, xem ra lần này thu hoạch cũng không ít.

Tư Mã Lâm vốn biết bản thân Lý Dương cũng có mấy giải thạch nên thấy hắn một lúc mua nhiều cực thạch như vậy cũng không thèm để ý, lúc này mới chỉ có tiêu tốn hơn bốn mươi vạn tiền cực thạch, Lý Dương ngày hôm qua bán đi một khối lời hơn sáu trăm vạn, bốn mươi vạn này căn bản không đáng tính đến.

Ba mươi lăm khối cực thạch đều được Lý Dương sắp xếp trong kho hàng của khu chợ, kho hàng này chỉ cần trả tiền thuê thì ai cũng có thể sử dụng. Số cực thạch trên xe của Tư Mã Lâm cũng không ít hơn so với Lý Dương.

Mãi cho đến buổi tối mấy người mới hưng phấn quay lại khách sạn. Bất luận là Tư Mã Lâm hay Trịnh Khải Đạt thì hai ngày này cũng đủ thỏa mãn cơn nghiện rồi, hơn nữa lại được nếm thử cảm giác hai lần đại tăng nên chuyến đi này không hề tệ chút nào. Bữa cơm này là Trịnh Khải Đạt mời khách, một bữa tiệc rượu bào ngư hoành tráng bày ra, bốn người ăn uống rất vui vẻ. Bất quá hôm nay cũng không uống nhiều rượu, Trịnh Khải Đạt và Tư Mã Lâm hôm qua đã được linh giáo từ lượng của Lý Dương, hôm nay tự nhiên sẽ không tự đi tìm khổ.

Buổi sáng ngày thứ hai, còn chưa đến bảy giờ Lý Dương đã bị đánh thức dậy. Tối hôm qua hẳn có nói ra ý định muốn mua xe của mình liền được Trịnh Khải Đạt và Tư Mã Lâm nhiệt liệt ủng hộ. Đối với một người đàn ông thì xe là phương tiện không thể thiếu được, ngay cả Ngô Hiểu Ly ngồi bên cạnh cũng yên lặng gật đầu. Ngô Hiểu Ly chính bản thân cũng có xe hơn nữa cũng là tự bản thân cô ta kiếm tiền mua không cần sự trợ giúp của người nhà.

Ăn xong bữa sáng ở khách sạn Trịnh Khải Đạt liền thúc giục Lý Dương xuất phát làm cho mấy người Lý Dương rất buồn bực không hiểu rốt cuộc là Lý Dương muốn mua xe hay là Trịnh Khải Đạt muốn.

Kỳ thật Trịnh Khải Đạt này có ba đam mê lớn nhất, thứ nhất là chơi đồ cổ, thứ hai là xe hơi, thứ ba mới là cực thạch. Ông ta lần này tới Trịnh Châu chính là để tới thành đồ cổ du ngoạn, kết quả là cũng không kiếm được đồ gì tốt, bất quá ở đây lại quen biết được Lý Dương xem như là thu hoạch lớn nhất của ông ta.

Hôm nay bốn người dùng chung một chiếc xe, Tư Mã Lâm lại tiếp tục nhiệm vụ làm tài xế. Vừa lên xe Trịnh Khải Đạt đã bắt đầu hướng Lý Dương giới thiệu các loại nhãn hiệu xe. Trịnh Khải Đạt lúc này cũng đã biết tầm tiền mà Lý Dương có thể bỏ ra mua xe, lần trước cực thạch được một khối Phỉ Thúy hơn một ngàn vạn vẫn còn giữ trong tay, nếu bán ra cũng phải được một ngàn vài trăm vạn, mua xe hơn trăm vạn tuyệt đối không thành vấn đề.

- Tôi nói với cậu nhất định phải mua Hummer, tuyệt đối phải là Hummer. Đây mới là xe dành cho đàn ông.

Trịnh Khải Đạt ngoái đầu lại không ngừng hướng Lý Dương ở phía sau quán triệt suy nghĩ. Lý Dương còn chưa kịp trả lời thì Trịnh Khải Đạt đã nhồi nhét thêm một mớ phương pháp độ xe Hummer cho hắn, nói xong ông ta chỉ hận không thể lập tức cùng Lý Dương lái một chiếc Hummer về.

- Trịnh đại ca, anh đối với Hummer hiểu biết nhiều như vậy chắc hẳn cũng phải mua không ít loại đó rồi hả, đối với tài sản của anh thì chút ít đó không thành vấn đề gì chứ?

Lý Dương cười ha hả nhìn Trịnh Khải Đạt. Trịnh Khải Đạt có xe gì quả thật hẳn cũng không rõ ràng lắm, dù sao vệ sĩ của ông ta cũng lái Mercedes Benz, bất quá thấy Trịnh Khải Đạt nói nhiều như vậy thì Lý Dương có thể khẳng định trong tay Trịnh Khải Đạt không thể không có Hummer.

- Cái này..., ài!

Ngoài dự liệu của Lý Dương, Trịnh Khải Đạt gặp phải vấn đề này tự nhiên lại quay đầu lên trên không tiếp tục hướng Lý Dương giới thiệu về Hummer nữa.

- Ha ha, lão Trịnh đây là có điều khó nói, Lý lão đệ cậu cũng đừng hỏi!

Tư Mã Lâm đang lái xe đột nhiên cười to nói, lại hướng ánh mắt trêu chọc nhìn sang Trịnh Khải Đạt đang ngồi ghế phụ bên cạnh.

- Có gì mà không thể hỏi, sợ cái gì, không phải chỉ là bà vợ ở nhà không cho phép tôi mua hay sao, có gì mà không dám nói!

Trịnh Khải Đạt hừ một tiếng, Tư Mã Lâm lại một lần nữa phá lên cười. Từ miệng Trịnh Khải Đạt nói ra rốt cục Lý Dương và Ngô Hiểu Ly cũng hiểu tại sao Trịnh Khải Đạt lại không mua Hummer rồi.

Hóa ra Trịnh Khải Đạt này bị vợ quản nghiêm ngặt như vậy. Vợ Trịnh Khải Đạt từ miệng một người bạn nghe kể một câu chuyện xưa gì đó khi trở về liền nghiêm cấm Trịnh Khải Đạt mua xe đắt tiền ngoại trừ Mercedes Benz, dù sao Trịnh Khải Đạt cũng là ông chủ lớn phải giữ chút hình tượng.

Bất quá ngoại trừ Mercedes Benz, bất cứ loại xe nào vượt qua năm mươi vạn đều không được nhắc đến, BMW, Hummer đều không được, Ferrari, Porsche càng không cần phải nói tới khiến cho Trịnh Khải Đạt cũng chỉ có thể sắm một chiếc Mercedes Benz.

Kỳ thật bà vợ của Trịnh Khải Đạt nghe được câu chuyện xưa này từ miệng một người bạn, câu chuyện nói về một người đàn ông giàu có nên sắm xe rất đắt tiền do đó bị một người đàn bà quyến rũ cuối cùng bỏ vợ đi để cưới người đàn bà kia. Những câu chuyện cầu huyết như vậy phát sinh cũng không ít nên cũng không có gì phải kinh ngạc quá.

Hơn nữa thân phận Trịnh Khải Đạt cũng không phải thấp, biết được tài sản của ông ta thì người ta cũng làm gì phải xem ông ta đi xe gì, cho dù ông ta lái một chiếc QQ thì sợ rằng cũng không thiếu phụ nữ quyến rũ ông ta.

Cuối cùng một câu nói của Tư Mã Lâm đã làm sáng tỏ nguyên nhân. Vợ Trịnh Khải Đạt cũng không phải có lo lắng gì đối với xe cộ, bà ta chính là muốn thể hiện quyền uy của mình khiến cho Trịnh Khải Đạt không dám ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt đồng thời cũng là thể hiện cho người khác thấy bà ta có khả năng cai quản ông chồng Trịnh Khải Đạt này khiến ông ta ngoan ngoãn phục tùng.

Nghe xong lời thú nhận thẳng thắn của Trịnh Khải Đạt cộng thêm với câu bổ sung lúc sau của Tư Mã Lâm, Lý Dương trong bụng cười thầm không ngớt, ngay cả Ngô Hiểu Ly cũng nhếch mép lên cười. Hóa ra Trịnh Khải Đạt biểu hiện bên ngoài oai phong như vậy cũng có một bí mật mà không muốn để người khác biết, khó trách ông ta muốn đem khối Phỉ Thúy vừa thắng cược làm thành một bộ trang sức, chỉ sợ cũng chỉ là để đem đi lừa bà vợ khiến cho bà ấy vui vẻ.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

65. Chương 65: Cõi Thường.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Nói giỡn một hồi Tư Mã Lâm đã lái xe đến trung tâm xe hơi, nơi này là nơi tập trung tiêu thụ nhiều xe hơi nhất ở Trịnh Châu, hầu hết các loại xe hơi xa xỉ đều có trưng bày trong các cửa hàng ở đây.

- Lý Dương, cậu tính mua xe tầm bao nhiêu tiền?

Vừa xuống xe Trịnh Khải Đạt lập tức hỏi Lý Dương, ông ta ở đây cũng có quen biết, cái khác không nói chứ tuyệt đối không để Lý Dương chịu thiệt mua phải giá cao.

Điểm này thì Tư Mã Lâm không bằng Trịnh Khải Đạt, Những người Tư Mã Lâm quen biết hầu hết là người trong quan trường, những người làm ăn buôn bán thì đúng là phải để Trịnh Khải Đạt ra mặt.

Nhưng nói lại thì người trong quan trường so với những người làm ăn buôn bán này còn lợi hại hơn nhiều, chỉ là Tư Mã Lâm sẽ không chỉ vì mua một chiếc xe mà kinh động đến những người này, một chiếc xe không đáng để thiếu người ta một cái nợ nhân tình.

- Nghe lão ca nói như vậy thì ta nghĩ hay là mua chiếc xe tốt một chút đi, chỉ cần không quá một trăm vạn là được, xe xịn quá em sợ là nuôi không nổi nó mất!

Nếu chiếu theo ý định trước kia của Lý Dương thì chỉ cần mua chiếc xe tầm hai mươi vạn là ok rồi, nhưng bây giờ tài sản của hắn so với trước kia tăng lên hơn mười lần nên tầm mắt cũng tăng lên nhiều.

Tầm một trăm vạn mua một chiếc xe tốt thì không hề khó, Lý Dương thích một chiếc xe nội thất rộng rãi lại thuộc dạng xe địa hình càng tốt.

- Hummer thì không có loại nào dưới một trăm vạn cả!

- Chờ một chút! Trịnh đại ca, loại xe Hummer này em còn không dám mua đâu, không phải là vấn đề giá cả mà chủ yếu là nó quá nổi bật, em không có thừa nhận nổi!

Lý Dương cười khỏ một tiếng nói, Trịnh Khải Đạt vẫn định dẫn Lý Dương đi mua Hummer, cả Minh Dương cũng chỉ có hai ba chiếc Hummer, Lý Dương cũng không muốn trở thành đối tượng bị người khác chú ý.

- Không tới một trăm vạn vậy thì mua Audi đi, Audi cũng được đó!

Tư Mã Lâm nói một câu, Lý Dương gật gật đầu, nhãn hiệu Audi này cũng thuộc hạng có tên tuổi, mua Audi cũng tốt. Mặc dù đi xe Audi trông cũng khá nổi bật nhưng không giống Hummer kia nếu lái trên đường thì trăm phần trăm tất cả người đi đường sẽ quay lại nhìn.

Gian hàng trưng bày của Audi trông rất khí thế, bốn người vừa vào đến cửa thì đã có một cô gái trẻ tiến ra chào.

- Chờ một chút, cô đi gọi Trưởng tổng ra đây cho tôi đi, nói với ông ta là có lão Trịnh tới!

Cô gái trẻ còn chưa kịp nói gì thì Trịnh Khải Đạt đã lên tiếng trước. Gian hàng Audi này Trịnh Khải Đạt cũng có biết, Trịnh Khải Đạt không phải giống như Tư Mã Lâm thích sự trầm tĩnh điềm đạm, ông ta đặc biệt muốn thể hiện mình trước mặt Lý Dương một chút.

Hai ngày hôm nay ông ta vốn chủ tịch một tập đoàn so với Lý Dương mang bộ dạng một công tử chung quy vẫn có chút cảm giác nghiền ngẹn ủy khuất, bây giờ có cơ hội để người khác nhìn thấy uy phong của mình thì tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

- Vâng, xin ngài chờ một chút!

Cô gái trẻ có chút ngạc nhiên sau đó liền quay đầu đi về hướng ngược lại, trong lòng vẫn còn có chút tiếc nuối.

Mấy người này vừa nhìn đã thấy không tầm thường, đặc biệt là Trịnh Khải Đạt và Tư Mã Lâm quần áo đều là dạng được đặt hàng may. Những người như vậy đều là khách hàng trọng điểm để khai thác, đáng tiếc là bọn họ lại đòi gặp ông chủ, xem bộ dạng chắc là người quen của ông chủ rồi, cô gái trẻ vốn định tranh thủ kiếm chút tiền thưởng cuối cùng lại phải thất vọng.

Chưa tới ba phút trên lầu đã xuất hiện một người trung niên mập mạp đi xuống. người đàn ông trung niên này phía trên sống mũi còn mang một cặp kính gọng vàng, thoạt nhìn khá giống văn nhân thế nhưng thân thể mập mạp kia lại làm người ta quá rung động, có chút cảm giác không biết nói gì.

- Lão Trịnh hả, tôi đang khó hiểu sao hôm nay mặc dù không ra khỏi nhà nhưng tâm tình lại có cảm giác rất vui vẻ hóa ra là cảm giác được ông ghé thăm!

Trung niên mập mạp còn cách bọn họ vài bước đã vô cùng nhiệt tình vươn bàn tay to bè ra, vài bước cuối cũng lại chạy nhanh tới làm cho Lý Dương rất lo lắng, thân thể ông ta mập như thế chẳng may ngã sấp xuống không biết có làm cho nơi này xuất hiện động đất không.

- Tên Trương mập mạp này nói dễ nghe thế đấy, đây là điểm làm tôi bội phục nhất, bất quá mấy người cũng phải cẩn thận, tên mập này ngoài miệng nói tuyệt đối không giống với điều trong lòng hắn nghĩ, không chừng trong bụng hắn còn đang chửi thầm tôi đấy, nói tôi như thế nào vừa rời khỏi bây giờ đã lại quay lại chiếm đoạt tài sản của hắn!

Trịnh Khải Đạt cười ha hả nắm tay trung niên mập mạp, nói là nắm không bằng nói là ôm mới đúng bởi vì bàn tay của ông chủ cửa hàng này so với Trịnh Khải Đạt còn lớn hơn nhiều.

- Trịnh ngu ngốc ông mở mồm ra là nói điều không tốt, tôi lúc nào sợ ông đến chiếm đoạt tài sản hả, dù mỗi ngày ông đến đây thì cũng không có vấn đề gì!

Trung niên mập mạp nghiêng người cười ha hả nói, lúc ông ta lên tiếng nhìn rất giống Phật Di Lặc.

Bất quá ông ta vừa nói xong thì sắc mặt Trịnh Khải Đạt lập tức xám xuống:

- Tôi nói bao nhiêu lần rồi, không cho phép ông gọi tôi là ngu ngốc, hôm nay là tôi mang lão đệ tới chiếu có chuyện làm ăn của ông, nếu không hoan nghênh thì chúng tôi đi chỗ khác!

Trịnh Khải Đạt vừa mới nói xong thì mấy người Lý Dương cũng tò mò quay sang nhìn ông ta, Tư Mã Lâm cũng một bộ dạng giống như vậy, ông ta cũng không biết Trịnh Khải Đạt còn có một cái ngoại hiệu bất phàm như vậy.

- Kỳ thật trước kia khi mới bắt đầu chơi sưu tầm đồ cổ thì bị lừa gạt không ít lần, bị mấy lão già mắng là ngu ngốc nên bọn họ lấy luôn làm ngoại hiệu đặt cho tôi!

Trịnh Khải Đạt cười khổ giải thích, Lý Dương và Tư Mã Lâm cùng nhau phá lên cười, Ngô Hiểu Ly cũng không nhịn được cười gập cả bụng lại.

Bất quá Ngô Hiểu Ly trong lòng hiểu rất rõ ràng nghề sưu tầm đồ cổ này vô cùng thâm sâu, mới vào nghề thì bị nộp học phí để mở mang tầm mắt cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Dù sao Trịnh Khải Đạt cũng là phú hào có trong tay ức vạn, ông ta một khi bước vào con đường sưu tầm đồ cổ này thì người nhìn chăm chăm vào ông ta không phải là ít, bị người ta lừa gạt cũng là chuyện bình thường.

- Đừng đừng, lão Trịnh, tôi nhận sai còn không được hay sao, trưa nay tôi làm chủ mời khách chúng ta làm vài chén được chứ! Còn không biết lão đệ ông muốn mua xe gì đây?

Trương mập mập cười hắc hắc một tiếng, cùng Trịnh Khải Đạt nói chuyện nhưng hai tròng mắt lại tập trung nhìn Tư Mã Lâm, Lý Dương và Ngô Hiểu Ly tự nhiên bị ông ta bỏ qua, Trương mập mập đã đem Lý Dương và Ngô Hiểu Ly xem thành lái xe và thư ký rồi, mới vừa rồi ông ta còn thăm than thư ký Ngô Hiểu Ly này quả thật xinh đẹp khéo léo.

- Không cần nhìn tôi, người mua xe cũng không phải là tôi!

Tư Mã Lâm thần nhiên cười cười một tiếng, ông ta rõ ràng nhận ra Trương mập mập này nhận nhầm người nên cố ý lên tiếng nhắc nhở một chút.

- Không phải ngài thế vậy là...?

Trương mập mập kinh ngạc quay đầu lại nhìn thoáng qua Lý Dương, trong bốn người thì có ba người là nam, Trịnh Khải Đạt nói là dẫn lão đệ ông ta đi mua xe nếu không phải Tư Mã Lâm thì chỉ còn Lý Dương ở trước mặt này thôi.

Nhưng Lý Dương này nhìn vẫn còn rất trẻ tuổi, Trương mập mập cặp mắt vốn rất tinh tường, liếc mắt một cái là đã nhìn ra trên người Lý Dương mặc chiếc áo lông trị giá chỉ vài trăm đồng bày bán đây ngoài vỉa hè, sở dĩ ông ta nhận ra được ngay vì quần áo vỉa hè so với hàng bán trong cửa hàng lớn khác nhau không phải chỉ một hai điểm.

Những loại quần áo thực sự tốt đều phải có tên tuổi nhãn mác, trong trung tâm mua sắm lớn đều có bán, kể cả những cửa hàng độc quyền cũng có nhưng tuyệt đối không phải cái loại quần áo mà những cửa hàng phổ thông đại chúng bày bán này được.

- Là tôi muốn mua, chúng tôi có thể xem qua một chút được không?

Lý Dương nhẹ giọng cười nói, hần hiểu rõ ràng rằng mình đã bị người ta coi thường rồi, Lý Dương cũng không có để tâm mấy vì xã hội bây giờ đều lấy vẻ bề ngoài để nhìn nhận con người.

Hơn nữa bản thân hần bây giờ cũng chỉ là một thanh niên bình thường, nếu không phải có kỳ ngộ đạt được năng lực đặc thù thì nói không chừng bây giờ hần còn đang bôn ba kiếm sống ngoài kia.

- A, đương nhiên có thể rồi, lão đệ cậu muốn xem loại xe nào?

Trương mập mập lúc này vô cùng kinh ngạc rồi, người thanh niên này thoát nhìn chỉ tầm hai mươi tuổi, những người trẻ tuổi như vậy khi đi vào cửa hàng cũng không ai được đặc biệt coi trọng.

Mặc dù bây giờ vấn đề doanh thu khiến cho bọn họ không có điểm nào dám vô lễ với khách hàng nhưng lập tức niềm nở mời khách vào xem xe hoặc là chia số thứ tự một ba sáu chín chờ đến lượt thì còn phải xem xét. Nếu nhìn thấy khách hàng trông sang trọng lập tức được coi thành trọng điểm, có người đi theo mời vào xem xe, giới thiệu, cũng có những người không có khả năng mua xe thì tạm thời cũng không ai quan tâm tới.

Cũng giống như Lý Dương nếu tự mình đến mua xe thì tuyệt đối được xếp vào hạng sau rồi.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

66. Chương 66: Mua Xe (1).

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Lý Dương cười cười đi tới gian trưng bày Audi Q7 ở phía trước, Trương mập mạp và Trịnh Khải Đạt cũng đi theo phía sau. Tư Mã Lâm và Ngô Hiểu Ly vừa đi vừa nói chuyện bên cạnh.

Audi Q7 này Lý Dương cũng nhìn thấy không ít lần, Lý Dương còn nhớ rõ có một khách hàng lái Audi Q7 ba lần chở ba người phụ nữ khác nhau tới cửa hàng mua trang sức, trong đó có hai lần là Lý Dương tự mình tiếp đãi nên lưu lại ấn tượng rất sâu.

- Đây là Audi Q7 thế hệ mới nhất, nội thất bên trong rất rộng rãi, động cơ sử dụng chính là kỹ thuật mới nhất hiện nay loại động cơ 3.0, hộp số tự động sáu cấp rất dễ điều khiển!

Trương mập mạp vội vàng đi tới bên cạnh Lý Dương cẩn thận giải thích, Trương mập mạp lúc này cũng nhận ra người trẻ tuổi trước mặt này cũng không hề đơn giản, ít nhất Trịnh Khải Đạt cũng không hề đối xử với hắn như tiểu bối mà hoàn toàn đặt hắn ở vị trí ngang hàng với ông ta.

Điều này có thể nói người trẻ tuổi này nếu không phải gia thế cùng bối cảnh rất sâu thì chính là bản thân hắn phải có gì đó hơn người.

Trương mập mạp có khuynh hướng coi Lý Dương là dạng người trước vì nếu là dạng sau thì có thể cùng Trịnh Khải Đạt đứng chung một chỗ không thua kém hơn nữa lại còn trẻ tuổi như vậy thì hắn phải rất nổi danh mới đúng, người như vậy thì không thể nào mà ông ta không biết.

- Mặt khác nó còn trang bị hai túi khí phía trước cùng hai túi khí bên sườn, túi khí này một khi gặp va chạm bung ra cũng sẽ không bị co lại mà còn có tác dụng phòng ngừa lằn va chạm thứ hai...!

Trương mập mạp trong đầu suy nghĩ nhưng miệng cũng không dừng giải thích, qua vài phút ông ta đã đem tính năng của chiếc Audi Q7 đời mới này nói qua một lượt.

Lý Dương lúc này ngồi vào trong xe xem thử, nội thất quả thật không tệ, chỉ là ngồi phía trong xe làm Lý Dương có một chút cảm giác áp lực làm hắn rất không thoải mái. Xem xét xung quanh một chút cuối cùng Lý Dương nhẹ nhẹ lắc đầu bước xuống. Chiếc xe này quả thật rất tốt nhưng Lý Dương đối với nó lại không có cảm giác đặc biệt thích thú.

- Lý lão đệ, còn có vấn đề gì sao? Cậu có thể nói ra một chút xem tôi có thể giải quyết được không?

Trương mập mạp rất giỏi quan sát sắc mặt, thần sắc vừa rồi của Lý Dương đều được ông ta thu vào trong mắt nên tự nhiên rõ ràng Lý Dương cũng không thích thú chiếc xe này lắm.

- Không có gì, tôi chỉ muốn xem thêm một chút, thật sự làm phiền!

Lý Dương xuống xe đảo mắt đánh giá xung quanh chợt tầm mắt bị hấp dẫn đến gian trưng bày Audi A4 ở phía bên kia.

Nhìn vẻ ngoài có thể nói Audi A4 rất đẹp, Loại xe A4 này vốn là loại xe dành cho những người thành đạt. Thấy Lý Dương đi tới cạnh chiếc A4 mấy người cũng đi theo tới đó.

Lý Dương ngồi vào ghế lái thử cảm giác một chút cảm thấy không tệ, rất có cảm giác của một chiếc xe hơi cao cấp, hơn nữa không gian cũng không nhỏ, rất dễ chịu, vấn đề an toàn cũng đạt tiêu chuẩn.

- Lý Dương, cậu không phải muốn mua loại xe địa hình sao? Sao lại nhìn trúng cái này à?

Trịnh Khải Đạt ghé vào cửa sổ xe hỏi, công ty ông ta cũng có hai chiếc Audi đều là loại xe con 4 chỗ này nên đối với loại xe con này ông ta cũng không có hứng thú, ông ta chỉ hứng thú với những loại xe địa hình mà thôi.

Chỉ tiếc là bà vợ ông ta quản chặt quá nên không có cách nào, xe địa hình loại tốt cũng không có cái nào thấp hơn năm mươi vạn cho ông ta mua nên chỉ có thể ngồi những loại xe con kia chạy đi chạy lại thôi.

- Em muốn mua cho nhà mình một chiếc, anh trai em gần đây làm ăn không có xe cũng không tiện!

Lý Dương xuống xe đi xung quanh một vòng gật đầu nói.

Lý Dương nhìn thấy chiếc xe này lập tức nghĩ tới Lý Thành, nói thế nào thì bây giờ Lý Thành cũng đã là hiệu trưởng rồi mà cũng không có chiếc xe phù hợp với thân phận của anh ta, nếu như để tự bản thân Lý Thành đi mua xe sợ rằng cũng chỉ mua loại mười mấy hai mươi vạn.

Nếu hôm nay chính mình đã đến đây thì nhân tiện mua cho anh mình một chiếc, lần này đi Trịnh Châu thu hoạch cũng không nhỏ, trừ khối cực thạch chưa giải ra thì trong tài khoản cũng có hơn một ngàn vạn, mua một chiếc xe cũng rất nhẹ nhàng.

- Anh trai cậu, ý cậu là muốn mua cho anh trai cậu?

Trịnh Khải Đạt nghi hoặc liếc Lý Dương nói, ông ta đối với gia đình Lý Dương cũng không có hiểu biết nhiều, chỉ biết hẳn là người huyện Lật Thành, Minh Dương, những điểm khác thì cũng không rõ ràng lắm.

- Đúng vậy! Trương tổng, kiểu xe A4 này chỗ ngài có những loại nào?

Lý Dương quay lại cười cười gật đầu nói, Ngô Hiểu Ly đứng bên cạnh cũng chăm chú nhìn vào chiếc A4. Quả thật chiếc xe A4 này so với chiếc Phong Nhạc của cô thì tốt hơn rất nhiều, chỉ tiếc là chiếc xe này giá quá cao, khả năng lúc này của cô còn chưa có mua được.

- Trước mắt cửa hàng chỉ còn loại bình thường và loại cao cấp, cả hai loại động cơ đều là 2.0, những loại khác thì cần đặt hàng trước!

Trương mập mập tỉ mỉ trả lời, thời gian cuối năm vốn là lúc thị trường xe rất sôi động, loại A4 này lại thuộc một trong những loại xe tiêu thụ tốt nhất nên trong cửa hàng bọn họ lúc này cũng không còn giữ nhiều loại xe này lắm.

- Loại cao cấp giá bao nhiêu?

Lý Dương tay gõ gõ lớp xe nhân tiện hỏi. Xe xịn đúng là xe xịn, lớp xe này so với lớp xe của chiếc Santana bọn họ đi trước đó nhìn đẹp hơn nhiều.

Trương mập mập hai mắt sáng lên, ông ta đã phát hiện người trẻ tuổi trước mặt này định vung tay mua sắm, nói không chừng cuộc làm ăn này có thể thành công.

- Loại cao cấp giá vốn là ba mươi chín vạn chín trăm ngàn, đối với lão đệ tôi sẽ ưu đãi hai vạn, ba mươi bảy vạn chín trăm ngàn đồng thời kèm thêm trang trí!

- Tôi nói lão mập mập này, đây chính là lão đệ của tôi, giảm như thế có ít quá không hả!

Lý Dương còn chưa trả lời thì Trịnh Khải Đạt đã tranh nói trước, mặt Trương mập mập lập tức nhăn như quả mướp đắng:

- Ta nói lão ca, ông cũng không phải không biết tình huống của tôi chứ, người ông mang tới tôi có dùng khí bán đất hay sao?

- Đúng thật như thế, lần trước tôi mua xe cũng chỉ được ưu đãi một vạn!

Trịnh Khải Đạt gật đầu hướng Lý Dương nói.

Quyền mua bán cuối cùng cũng là ở Lý Dương, Trịnh Khải Đạt cũng không cố sức mặc cả giúp Lý Dương, ông ta và Lý Dương dù sao cũng mới vừa quen biết, hơn nữa ông ta cũng tin tưởng có ông ta ở đây thì Trương mập mập kia cũng tuyệt đối không dám lừa gạt.

- Ba mươi bảy vạn chín thì ba mươi bảy vạn chín, chỗ các ngài có đăng ký biển số xe luôn không?

Nghĩ một chút Lý Dương liền quyết định mua chiếc xe này, Lý Dương cũng biết cuối năm giá xe hơi cũng không thấp, Trương mập mạp có thể ưu đãi cho hắn hai vạn cũng là tốt lắm rồi.

- Tất nhiên có thể, đại lý bảo hiểm cũng có ở đây luôn, hơn nữa làm cũng rất nhanh một ngày là có thể xong xuôi toàn bộ!

Trương mập mạp trên mặt nở nụ cười tươi rói, cặp mắt hí lại cơ hồ nhìn không thấy con người bên trong.

- Tốt, Trương tổng ngài tính dùng tôi xem tổng cộng hết bao nhiêu tiền, tôi thanh toán một thể luôn!

Lý Dương móc ví lấy thẻ ra, hắn bây giờ chỉ có thể quét thẻ, chi phiếu thì phải trở lại Minh Dương mới có thể làm được. Sau này có chi phiếu thì bất luận mua cái gì cũng thuận tiện hơn nhiều, đương nhiên mua những đồ vật nhỏ thì dùng tiền mặt hoặc quét thẻ là tốt nhất, nhiều nơi cũng không dám nhận chi phiếu.

- Thuế mua bán là 10%, đăng ký và bảo hiểm tính tổng cộng khoảng hai vạn, toàn bộ lại là bốn mươi ba vạn bảy trăm ngàn!

Trương mập mạp rất nhanh tính ra toàn bộ chi phí. Bảo hiểm chính là loại bảo hiểm toàn phần, Trương mập mạp cũng tính theo giá cả bình thường, bán chiếc xe cũng không lời được nhiều bất quá làm bảo hiểm cũng đem lại cho ông ta một chút lãi nhỏ.

- Lý Dương cũng không để ý mấy điểm nhỏ nhất, để bọn họ đem tất cả làm hết cũng thuận tiện cho mình, Minh Dương cũng không có đại lý Audi sau này muốn bảo dưỡng sợ rằng cũng phải tới chỗ này, làm biển số Trịnh Châu cũng tiện hơn một chút.

Lý Dương theo Trương mập mạp lên lầu hai quét thẻ, phía bên dưới nhân viên cũng xúm lại một chỗ nghị luận. Bọn họ từ đầu còn tưởng hai người lớn tuổi kia tới đây mua xe cuối cùng không nghĩ tới chính người trẻ tuổi kia mới là khách hàng.

Hơn nữa người trẻ tuổi này mua chiếc xe hơn bốn mươi vạn mà bộ dáng trông rất nhẹ nhàng tựa hồ như đây không phải là chuyện gì to tát.

Buồn bã nhất chính là cô gái trẻ gặp bọn họ lúc mới vào cửa hàng. Mỗi lần ăn tốt thể cuối cùng lại bị ông chủ cướp mất nếu không tháng này tiền thưởng của cô sẽ tăng thêm rất nhiều.

Bất quá rất nhanh cô gái này liền nở nụ cười vui vẻ, Trương mập mạp cho người báo cho cô ta biết lần buôn bán này công lao tính lên người cô ta nhưng tiền thưởng chỉ được nhận một nửa, coi như cấp cho cô ta một phần thưởng nho nhỏ.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

67. Chương 67: Mua Xe (2).

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Lý lão đệ, chiều ngày mai có thể tới lấy xe, nếu cậu không có thời gian thì chúng tôi có thể cho người lấy xe tới chỗ cậu!

Sau khi làm xong mọi thủ tục thì Trương mập mạp liền cười nói.

Lý Dương suy nghĩ một chút rồi hỏi:

- Có gửi tới tận nhà không?

Lý Dương vốn định mua xe cho mình trước, nhưng bây giờ thì hắn quyết định đưa xe này cho Lý Thành, tâm nguyện của hắn vẫn chưa hoàn thành, không cần gấp, hơn nữa thời gian còn rất nhiều, Lý Dương muốn đi xung quanh xem có xe nào hợp với mình hơn không.

- Tận nhà? Không thành vấn đề, cậu đưa địa chỉ cho tôi, nếu có thời gian và nhân viên rảnh tôi sẽ cho người gửi tới! Trương mập mập hơi sững sốt, sau đó hần liền nói.

-Tốt, vậy phiền Trương tổng vậy!

Lý Dương nhanh chóng viết địa chỉ và số điện thoại của Lý Thành, Lý Thành từ khi bị thương luôn ở trong nhà nghỉ ngơi, việc trường học tạm thời do Lý Quân Sơn quản lý, nhưng mà việc trường học tạm thời chưa được phê chuẩn nên Lý Quân Sơn cũng không việc gì để làm.

- Nếu Lý lão đệ muốn xem xe khác thì có thể tới trung tâm xe để xem, hai ngày nay vừa lúc có giới thiệu những chiếc xe mới, bên trong có rất nhiều xe tốt, có thể sẽ có xe mà Lý lão đệ cậu thích!

Trương cất địa chỉ rồi cười tủm tỉm nhìn Lý Dương nói, Trương mập mập là một người làm ăn không khéo, ngay khi nghe Lý Dương nói liền biết Lý Dương định mua một chiếc xe nữa. Tuy Lý Dương không mua chiếc Audi Q7 của hần nhưng lại tạo được quan hệ tốt với Lý Dương, điều này đối với hần còn tốt hơn, Lý Dương từ lâu đã trở thành khách hàng quan trọng của hần, tạo được quan hệ tốt sẽ rất có lợi.

- Triển lãm xe?

Hai mắt Lý Dương lóe sáng, đi tới triển lãm xe xem còn tốt hơn mình đi xung quanh tìm nhiều, ở triển lãm xe thì loại xe nào cũng có, rất dễ để so sánh.

- Anh Tư Mã, anh Trịnh, nếu có việc thì hai người cứ về trước, tôi muốn đến triển lãm xe xem một chút! Lý Dương quay đầu lại nói với hai người, đi đến đó không biết phải tốn thêm bao nhiêu thời gian nữa, Lý Dương không muốn làm phiền hai người.

- Không có việc gì, chúng ta cùng đi, dù sao thì cũng đang rảnh!

Tư Mã Lâm cười lắc đầu, mục đích lớn nhất của hần khi đến Trịnh Châu là đổ thạch, hai ngày trước hần đã đổ đã ghiền, hiện tại không có việc gì làm, Tư Mã Lâm cũng cần tìm chỗ để đi, không thể ngày nào cũng đổ thạch được.

Về phần Trịnh Khải Đạt, mục đích hần đến Trịnh Châu là vì tối hôm nay, hiện tại hần không có gì làm.

Hai người đồng ý đi theo thì quá tốt, Lý Dương cũng muốn họ đi theo cho ý kiến, trên phương diện xe cộ thì họ giỏi hơn Lý Dương nhiều.

Bốn người tính luôn Trương mập mập cùng nhau đi ra, cũng may là Trương mập mập có xe riêng, nếu không chắc chiếc xe jeep không chịu nổi quá.

Triển lãm xe tổ chức cách nơi này không xa, bốn người chỉ đi một lát là tới, bên trong đã trưng bày rất nhiều xe nhưng đa số đều là xe nhỏ thuộc loại bình thường, những chiếc xe tốt thì đang được đặt trong đại sảnh.

- Khu triển lãm của tôi ở bên kia, nhưng mà không cần phải đi, ở bên cạnh chỗ đó đang trưng bài BMWs nên rất khó đi tới!

Vào tới bên trong, Trương mập mập bắt đầu giới thiệu, mặc kệ Lý Dương mua xe gì, chỉ cần Lý Dương mua xe thì người bán sẽ cảm kích hần, đối với hần như vậy mới có lợi.

Sâu bên trong có không ít xe tốt, Lý Dương xem có chút hoa cả mắt, về phần Trịnh Khải Đạt, vừa vào trong hần liền đi tới chỗ trưng bài xe BMW, hai mắt hần lóe sáng nhưng khuôn mặt thì tràn đầy bất đắc dĩ.

- Đây là Porsche Cayenne, loại xe này không tệ đâu!

Trương mập mập liên tục giới thiệu, rất nhiều người phụ trách triển lãm đều biết Trương mập mập vì vậy khi thấy hần tới liền nhanh chóng đi ra chào đón. Mặt khác, Trương mập mập cũng đã nhận ra lý Dương muốn mua xe việt già nên hần chỉ đơn giản giới thiệu những loại xe mình thấy thôi

Porsche Cayenne và Volkswagen Touareg Lý Dương không để ý, chúng cũng không phải là thứ hần thích, nhưng mà trong những loại xe Trương mập mập giới thiệu cũng có vài loại hần cảm thấy hứng thú nên cũng có tới xem.

Hai chiếc Grand Cherokee và Wrangler đều rất không tệ, không gian phi thường lớn, cũng rất thoáng, giá cũng vừa phải, Lý Dương rất hài lòng với hai chiếc xe này.

Tính ra thì Lý Dương thích loại xe jeep Grand Cherokee hơn, nhưng mà những loại này chỉ dùng để triển lãm, bên ngoài không có bán, Lý Dương chỉ có bắt đắc dĩ buôn tha mà thôi, không mua được xe jeep, cái tâm mua xe của Lý Dương từ từ nhạt lại, lòng hẫng có chút không cam, thấy nhiều xe tốt như vậy lại không thể mua, quả thật là rất bức bối.

Loại xe jeep Wrangler có giá năm mươi vạn, giá rất rẻ, nhưng mà khi nhìn tới hệ số an toàn thì Lý Dương bỏ qua nó, chiếc xe này chỉ có hai túi khí, độ an toàn còn thua những chiếc xe giá hai mươi vạn nữa, khó trách Trịnh Khải Đạt nói dưới năm mươi vạn căn bản không thể mua được xe jeep tốt.

- Đây là Volvo XC60 và XC90, hiện tại công ty Volvo đã được nước ta thuận lợi thu mua, nó bây giờ là tài sản của quốc gia, nhân dân ta cũng được nở mặt nở mày một lần!

Trương mập mạp tiếp tục giới thiệu, những chiếc Volvo XC60 và XC90 làm cho Lý Dương có chút hứng thú.

Đi vào buồn xe, Lý Dương cảm thấy nó nhỏ hơn Grand Cherokee một tí, nhưng không gian phía sau lại rộng hơn, nó đủ để chứa một cái tủ sắc chứ không chơi. Đây là chỗ tốt nhất trong chiếc xe mà Lý Dương thấy thích, thấy qua chiếc xe đựng tủ sắc của Tư Mã Lâm, Lý Dương đã nghĩ tới việc mua một cái, nói không chừng còn có thể dùng nó để giữ một số thứ quý trọng.

Giá của nó cũng nằm trong phạm vi cho phép của Lý Dương, nó có giá 90 vạn nhưng do có Trương mập mạp và Tư Mã Lâm đi theo nên người bán sẽ cho hẫng một cái giá ưu đãi, chiếc xe cộng thêm bộ phụ kiện được người bán bán với giá một trăm vạn.

Thứ quan trọng là loại Volvo là loại xe jeep tốt duy nhất hẫng có thể mua trong khoảng thời gian này, hẫng chỉ cần đợi vài ngày là có, vài ngày sau nó sẽ chính thức thuộc về Lý Dương.

- Tôi mua chiếc này!

Lý Dương hạ quyết tâm, BMWs hẫng cũng không thèm nhìn qua, Lý Dương không thích BMWs cho lắm, tuy nó là mẫu xe được ưa thích hiện nay nhưng nó lại không thích hợp với hẫng.

Trả tiền xong Lý Dương hận tới mức không thể trực tiếp lấy xe rồi đi, nhưng mà nghĩ tới việc phiền toái khi lo giấy tờ, hơn nữa còn phải lắp ráp thêm một số thứ nên Lý Dương chỉ có thể để lại chờ hai ngày sau tới lấy.

Lý Dương nhanh chóng mua một chiếc xe trăm vạn làm cho Trương mập mạp nhận định rằng Lý Dương có bối cảnh rất mạnh, việc này càng tăng thêm quyết tâm phải kết giao của hẫng hơn nữa. Tối trưa, bốn người lưu lại ăn cơm, trên bàn rượu, ấn tượng của Lý Dương và Tư Mã Lâm đối với tên mập này tăng lên không ít, chỉ tiếc là người mà hẫng nhận định có bối cảnh rất mạnh chỉ là một nhân viên mà thôi.

- Lý Dương, tối nay cậu có bận không? Nếu không bận thì theo tôi ra ngoài một chuyến?

Trên đường quay về khách sạn, Trịnh Khải Đạt đột nhiên hỏi, Ngô Hiểu Ly có chút sững sốt, câu này cô cũng định hỏi nhưng không ngờ lại bị Trịnh Khải Đạt hỏi trước.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

68. Chương 68: Chợ Quỷ (1).

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Tối nay tôi không bận gì cả, chúng ta sẽ đi đâu?

Những việc Lý Dương cần làm trên cơ bản đã hoàn thành hết nên buổi tối cũng không có bận việc gì, nhưng mà hắn có chút không rõ Trịnh Khải Đạt muốn đi đâu vào buổi tối nên hỏi lại một câu.

- Cậu không định đưa Lý Dương tới cái chỗ quỷ quái đó đó chứ?

Tư Mã Lâm đang lái xe đột nhiên quay người lại hỏi một câu.

- Cái gì mà nơi quỷ quái? Đối với tôi thì đó là một nơi rất tốt, có Lý lão đệ ở đây thì lần này tôi sẽ không tay không mà về đâu!

Trịnh Khải Đạt cười nói, Ngô Hiểu Ly ngồi ở phía sau dường như phát hiện cái gì đó nên hỏi:

-Trịnh ca, nơi mà anh định tới không phải là chợ quỷ đó chứ?

- A, cô cũng biết chợ quỷ nữa à? Đúng vậy, tối nay tôi định tới chỗ đó!

Trịnh Khải Đạt kinh ngạc quay đầu lại nhìn Ngô Hiểu Ly, chợ quỷ Trịnh Châu đối với những người ham mê đồ cổ thì không xa lạ gì, nhưng với người bình thường thì nơi đó rất thần bí, người biết tới nó cũng không nhiều.

- À, tôi nhớ rồi, hôm qua cô là người đưa Lý Dương tới cổ thành, sao tôi lại quên việc này chứ!

Trịnh Khải Đạt đột nhiên lộ giết mình nói, Ngô Hiểu Ly cười cười, cũng không có giải thích cái gì, trên thực tế tối nay nơi cô muốn dẫn Lý Dương đi cũng là chợ quỷ này.

Trịnh Khải Đạt cười nói:

- Như vậy thì rất tốt, tối nay chúng ta cùng đi, Tư Mã, cậu có đi không?

- Các người đều đi thì tôi ở lại khách sạn làm gì, đi theo xem một chút cũng không tệ!

Tư Mã Lâm bắt đầu cười, mỗi lần Trịnh Khải Đạt tới Trịnh Châu đều là lúc chợ quỷ bắt đầu mở cửa, lần trước có chút hứng thú đi theo Trịnh Khải Đạt tới nơi này, nhưng từ đó về sau hắn không còn hứng thú nữa, đêm hôm khuya khoắc không đi ngủ mà đến đây cò kè mặc cả với thương nhân, Tư Mã Lâm quả thật là có chút không thích ứng được.

Chợ quỷ nói một cách đơn giản thì nó là thị trường buôn bán đồ cổ ngầm, rất nhiều người thích đồ cổ đều tới đây, trong nước, hầu như tất cả các thành phố lớn đều có một chợ quỷ riêng.

Mặt khác, chợ quỷ cũng có nhiều loại, loại tốt nhất là chợ quỷ ở Thiên Tân.

Trong lịch sử, từ thời nhà Thanh, mỗi lần có thiên tai nhân họa xảy ra thì dân chạy nạn phần lớn đều chạy tới Thiên Tân. Lịch sử ghi lại, trong thời Quang Tự, khu vực gần Thiên Tân từng xảy ra một trận hỏa hoạn, lần hỏa hoạn đó thiêu chết hơn nghìn người, người bị thương thì vô số, từ những con số này có thể thấy được dân chạy nạn ở đây đông như thế nào.

Dân chạy nạn càng lúc càng nhiều, dần dần cũng có người để ý tới những người này, họ dùng một ít đồ cũ không sử dụng nữa bán cho dân chạy nạn, dần dần, nơi này biến thành một thị trường đồ cổ.

Những hàng hóa lúc đó không như hiện nay, phần lớn đều rách nát, có cái thậm chí không còn chút giá trị nào. Những thứ như thế muốn bán cũng không bán được, phải làm sao đây? Lúc đó những tên gian thương bắt đầu giở trò quỷ, bọn họ không bán buổi sáng nữa mà thừa dịp đèn tối đóng cửa tắt đèn không đủ ánh sáng lừa gạt bán cho những người dân chạy nạn.

Ví dụ như có người dùng chiếc áo bông bị hỏng bán đi, khi bán thì bọn họ chỉ cho người xem nhìn thấy phần còn nguyên vẹn; có người thì dùng mực nước tô lên đôi giày mực nát, nhìn thì rất mới nhưng thật ra nó đã rất rách nát,...

Người mua cũng biết rõ điều đó, nhưng mà bọn họ không thể chịu được sự cám dỗ từ những món hàng giá rẻ đó, nhưng mà người mua thì không thể nào tinh mắt bằng người bán được, cuối cùng thì người chịu thiệt vẫn là người mua.

Sau khi giải phóng, những thị trường như vậy từ từ thay đổi, ở nơi này có rất nhiều đồ vật bị những tên ăn trộm đem tới để tiêu thụ, từ từ, đồ cổ cũng xuất hiện nhiều hơn trong đây, đồ cũ từ từ giảm bớt, cuối cùng đồ cổ và đồ cũ trộn lẫn với nhau, ban ngày bán đồ cũ, ban đêm bán đồ cổ, đây chính là chợ quỳ.

Sau đó, cái tên chợ quỳ từ từ được mọi người biết tới, nó chậm rãi biến đổi tới bộ dáng như hiện nay.

Chợ quỳ ở Trịnh châu chia làm chợ sáng, chợ chiều và chợ đêm, hàng hóa nó bán lúc sáng và chiều là đồ cũ, còn đồ cổ thì được bán trong chợ đêm.

Trong đó chợ sáng mở cửa từ sáng sớm, buổi chiều khoảng 4,5 giờ tiếp tục kinh doanh, hàng hóa của nó chủ yếu là đồ cũ.

Chợ đêm mở cửa sau 12 giờ đêm, lúc này không có người bán đồ cũ nữa, nghiêm khắc mà nói lúc này mới chân chính là chợ quỳ, một chợ quỳ chuyên bán đồ cổ và một ít đồ kohng6 thể bán một cách quan minh chính đại.

Chợ quỳ Trịnh Châu mỗi tháng mở cửa một lần, nhưng mà cách mỗi ba tháng sẽ có một lần mua bán lớn, lúc bình thường đều là chợ trời. Lúc bình thường thì chợ trời không có nhiều người, phần lớn đều là cư dân Hà Nam hoặc là Trịnh Châu, chỉ khi tới dịp buôn bán lớn thì lượng người tập trung tới đây mới đông lên, đồ tốt trong dịp này cũng không ít.

Hôm nay đúng dịp ba tháng một lần, chợ quỳ quy mô lớn buôn bán nên Trịnh Khải Đạt và Ngô Hiểu lý đều muốn tới đào bảo.

Lúc đến khách sạn Lý Dương mới hiểu rõ mọi thứ, trong lòng hắn cũng có chút tò mò với cái gọi là chợ quỳ này.

Trịnh Khải Đạt, Tư Mã Lâm và Ngô Hiểu Lý đều đã từng tham gia chợ quỳ nên không có hiếu kỳ như Lý Dương.

Hơn mười một giờ đêm, Trịnh Khải Đạt mới cùng Tư Mã Lâm vẫn còn buồn ngủ đi tới chỗ Lý Dương, trong bốn người thì tinh thần của Trịnh Khải Đạt và Ngô Hiểu Lý là tốt nhất, Lý Dương bởi vì tò mò nên tinh thần cũng không tệ, chỉ có Tư Mã Lâm là tệ nhất, hắn đang rất buồn ngủ, cuối cùng người lái xe đổi lại thành Trịnh Khải Đạt.

Lần đi chợ quỳ này Trịnh Khải Đạt cố ý chuẩn bị không ít tiền mặt, Lý Dương cũng mang theo mười vạn phòng trường hợp có đồ tốt nhưng lại không có đem theo tiền mặt, không có cách nào khác, chợ quỳ chỉ nhận tiền mặt chứ không dùng thẻ hay chi phiếu gì cả.

Xe chạy qua rất nhiều nơi, lúc mười hai giờ, chiếc xe đã chạy tới một ngã tư đường củ nát, lúc này đã có rất nhiều xe đậu ở đây, có những chiếc xe bánh mì rất bình thường nhưng cũng có những chiếc trị giá tới vài trăm vạn.

Trịnh Khải Đạt luôn chạy phía sau xe của những người khác, chợ quỳ mặc dù có trật tự nhưng cũng không có đảm bảo, trên người lại mang theo nhiều tiền mặt như vậy nên cẩn thận thì tốt hơn.

- Đây là chợ quỳ?

Mới vừa đến đầu phố, Lý Dương liền sửng sốt, ngã tư đường không lớn, mặt đường còn dính bẩn, nhưng mà hai bên vỉa hè có không ít quầy hàng, xung quanh những quầy hàng này có không ít người đi qua đi lại, đây là một cái chợ công khai chứ không lén lút như Lý Dương đã tưởng tượng.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

69. Chương 69: Chợ Quỳ (2).

Nhóm dịch: QuyVoThuong

70. Chương 70: Chợ Quỷ (3).

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Tư Mã Lâm và Lý Dương hỏi han một chút lại tiếp tục dạo chợ đen cùng Trịnh Khải Đạt, Ngô Hiểu Ly cẩn thận quan sát con ngựa ba màu này một hồi, cuối cùng lặng lẽ gật đầu.

Thừa dịp Ngô Hiểu Ly mặc cả với người bán hàng, Lý Dương lại sử dụng năng lực đặc biệt. Ngô Hiểu Ly thích cái vòng phát sáng trên mặt ngoài của con ngựa ba màu, khác biệt chính là ba cái này vòng phát sáng màu vàng đậm, Lý Dương đếm tổng cộng có tám tầng, vòng sáng màu vàng đậm như thế này quả là lần đầu tiên Lý Dương nhìn thấy.

Ngoài con ngựa ba màu có ba vòng sáng màu vàng đậm phía ngoài, những vật khác của gian hàng tất cả đều là màu vàng nhạt, trong đó có hơn ba chiếc là có vòng sáng màu, mà những thứ đồ này nhìn bằng mắt thường đều không có gì khác biệt cả, Lý Dương so với những người nhìn từ bên ngoài thì khác biệt rất lớn.

- Đi thôi, có người may mắn như cậu đi cùng quả thật không tệ, cuối cùng cũng chọn được một món hài lòng rồi

Ngô Hiểu Ly đột nhiên vỗ vỗ bả vai Lý Dương, lúc này Lý Dương mới phát hiện con ngựa ba màu đã được Ngô Hiểu Ly cẩn thận đặt ở trong một hộp gỗ, con ngựa ba màu này cũng không lớn, cầm cũng không quá nặng, Ngô Hiểu Ly nhét luôn hộp gỗ vào bên trong túi xách.

- Đợi đã, Hiểu Ly, cô giúp tôi xem cái này có được không ?

Lý Dương vội vàng kéo Ngô Hiểu Ly lại, chỉ chỉ một người bằng gốm, người bằng gốm có ba vòng sáng, vòng sáng mặt ngoài dày nhất , có chừng mười tầng.

- Đây không phải là dung sĩ đời Đường, nhưng cũng là một đồ cổ , tôi không dám chắc, chỉ dám nhìn đồ triều Minh

Một lát sau, Ngô Hiểu Ly vừa gật đầu lại lắc đầu , cuối cùng cho Lý Dương một giải thích như vậy, ở đây Ngô Hiểu Ly cũng không dám khinh thường , nước ở đây có thể sâu hơn cả ở Cổ Nguyên thành.

- Cái kia thì sao?

Lý Dương lại chỉ vào con ngựa ba màu phía trước, đẹp hơn con ngựa mà Ngô Hiểu Ly mua một chút .

- Cái này cậu muốn mua thì đến chợ hàng thủ công mỹ nghệ mà mua, đừng mua ở đây

Ngô Hiểu Ly ghé vào bên tai Lý Dương, nhẹ giọng nói, sau đó cười cười rồi đứng thẳng người. Lần này Lý Dương chỉ vào con ngựa ba màu mà bề mặt chỉ có một vòng sáng màu vàng nhạt, màu ngọc giống hệt con lúc trước, nhưng Ngô Hiểu Ly chỉ ra vài thứ đồ giả làm bằng công nghệ hiện đại đều có đặc điểm này.

- Thì ra là như vậy, tôi hiểu rồi!

Lý Dương ngăn người một chút, đột nhiên đứng bật dậy, nét mặt có chút kích động. Cuối cùng thì hắn đã đoán ra sau khi năng lực tăng lên, những vòng sáng màu vàng xuất hiện nhiều hơn là vì lý gì, nếu như Lý Dương không nhầm, năng lực mới này cũng sẽ giúp hắn rất nhiều.

- Ngăn ngơ cái gì, đi mau

Ngô Hiểu Ly vội kéo Lý Dương, đây là chợ đen, hạng người nào cũng đều có, ngậy ngô kêu ầm lên như vậy, rất dễ bị người ta hiểu lầm gì đó.

- Ừ, đi!

Lý Dương đi ngay sau Ngô Hiểu Ly, trên mặt lại lộ ra một nụ cười kỳ quái. Về cơ bản hắn đã có thể xác định, vòng sáng xuất hiện ngoài bề mặt có liên quan tới niên đại, màu sắc và số vòng sáng là mấu chốt để

phân biệt niên đại, còn làm sao phân biệt được Lý Dương vẫn chưa hoàn toàn hiểu rõ, nhưng chỉ cần cho hắn thời gian, hắn tin mình có thể hoàn toàn hiểu rất nhanh.

- Vị huynh đệ này, có đồ tốt có muốn mua hay không ?

Lý Dương đột ngột bị người khác kéo vai, khiến Lý Dương giắt mình suýt nữa nhảy dựng lên, liền quay người lại.

Một người đàn ông không tới một mét bảy, trông lại có vẻ nham hiểm đứng ngay sau lưng Lý Dương, tay của hắn mới vừa buông xuống, vừa rồi chính là hắn kéo vai Lý Dương.

- Xem cái này, thấy thế nào ?

Người đàn ông nham hiểm kia thấy Lý Dương quay đầu lại, vạch rộng áo khoác ra để lộ thứ đồ trong ngực, còn không ngừng đưa ánh mắt tỉ mỉ nhìn Lý Dương.

- Đây là cái gì ?

Theo bản năng, Lý Dương cúi đầu liếc mắt nhìn, trong ngực người đàn ông nham hiểm kia là hai chiếc cốc tam giác bằng đồng thau đầy gỉ đồng.

- Đồ tốt đấy, cậu có thích không ?

Người đàn ông nham hiểm kia hỏi Lý Dương, liền cười khanh khách, rồi lại kéo Lý Dương tới bên đường. Đứng ở bên đường, Lý Dương mới phát hiện không ít người cũng đứng như bọn họ, rất nhiều người còn đang nhỏ giọng bàn bạc với nhau.

- Lý Dương, đâu rồi?

Ngô Hiểu Ly đang quan sát đồ trong một gian hàng, vừa quay đầu lại liền lo lắng, Lý Dương lần đầu tiên đến chỗ như thế này, đi một mình sẽ bị người ta lừa gạt đến quần cũng có thể cởi ra.

Lúc này Lý Dương đang lắc đầu cười một cách kỳ lạ, hai chiếc cốc tam giác này là đồng thau bị gỉ nhưng bề mặt lại chỉ có một vòng sáng màu vàng nhạt, hơn nữa nhờ năng lực đặc biệt còn có thể thấy rất rõ, chiếc cốc tam giác này không phải làm bằng đồng nguyên chất, ngoài bề mặt có hơi giống công cụ bằng đồng thau, không có bất kỳ một điểm nào gọi là có họ hàng với đồng thau cả.

- Là đồ đời nhà Hán, chỉ lấy hai vạn một chiếc, đây tuyệt đối là đồ tốt, bỏ lỡ thì không có cơ hội đâu

Người đàn ông nham hiểm kia nhìn Lý Dương một cách hài lòng, vẻ mặt Lý Dương đã khiến hắn đoán ra đây là người mới trong nghề, người như vậy rất dễ bị lừa. Hơn nữa hắn rất tin khả năng làm giả đồng thau của mình, chỉ cần Lý Dương có hứng thú, sẽ không lo hắn không mua.

- Hai vạn ?

Lý Dương cười khê lắc đầu.

- Lý Dương, Trịnh đại ca đang đợi đằng trước, đi thôi?

Lý Dương đang muốn đi, Ngô Hiểu Ly đã tới bên cạnh hắn, lôi cánh tay Lý Dương và nhìn người đàn ông nham hiểm kia. Loại người như vậy Ngô Hiểu Ly đã gặp nhiều, vốn đều là tên lừa đảo.

- Ủ, chúng ta đi!

Lý Dương xoay người định đi theo Ngô Hiểu Ly, người đàn ông kia hơi bất ngờ, vội bước theo, vừa thấy một con cá lớn hắn cũng không muốn cứ buông tha như vậy.

- Đợi đã, cậu em, đồ của cậu còn chưa lấy mà đi vậy sao?

Người đàn ông nham hiểm chạy lên phía trước mặt Lý Dương và Ngô Hiểu Ly, giơ hai tay chặn hai người lại, những người chung quanh cũng chỉ nhìn bọn họ, sau đó ai làm gì cứ làm, không hề để ý.

Lý Dương nhíu mày, trên mặt có chút bức bối:

- Tôi bảo muốn mua đồ của anh lúc nào?

- Chú em, tôi vừa ra giá hai vạn, cậu không chối, hơn nữa còn đồng ý giá hai vạn, có nghĩa là chúng ta đã bàn bạc xong, bây giờ cậu phải giao tiền lấy hàng, chứ không phải bỏ đi!

Người đàn ông nham hiểm cười hắc một tiếng, Lý Dương hơi bất ngờ. Thế này mà gọi là làm ăn, cái đó không khác việc ép mua ép bán là mấy.

- Lý Dương, vừa rồi cậu đã trả giá rồi à?

Ngô Hiểu Ly cũng nhú chân mày lại, Lý Dương không hiểu quy định của chợ đen, nhưng cô hiểu, có những thứ không thể ra giá bừa, càng không thể cứ thế mà về. Nếu không muốn bị người ta đổ thừa, có rất nhiều người bị dây vào đó, bây giờ Lý Dương cũng bị người này đổ thừa.

- Không, đồ như vậy tôi sao có thể trả giá được!

Lý Dương liền lắc đầu, Trịnh Khải Đạt và Tư Mã Lâm ở đằng trước thấy Lý Dương bị người ta ngăn lại lập tức quay lại, bốn hộ vệ của Trịnh Khải Đạt cũng dần xuất hiện ở xung quanh.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

71. Chương 71: Chợ Quỷ (4).

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Anh à, đã nói thì không thể không thừa nhận, đây là chợ quỷ!

Lý Dương vừa phủ nhận, sắc mặt người đàn ông nham hiểm kia lập tức trở nên hung dữ, không ngừng bẻ đầu ngón tay.

- Chúng tao biết đây là chợ quỷ, không cần người nói cho chúng tao biết

Người đàn ông nham hiểm đột nhiên bị võ lữ, Trịnh Khải Đạt và Tư Mã Lâm đã đi tới phía sau hắn, cộng thêm Lý Dương và Ngô Hiểu Ly, bốn người bọn họ vây tên nham hiểm này ở giữa, mà quanh bốn người, còn có bốn thanh niên cường tráng mặc đồ thường nhìn hắn chằm chằm.

- Được, ý đồng người hã, các người đợi đây

Tên đàn ông bị ỏi kia liếc nhìn mấy lượt, cuối cùng để lại một câu rồi đi rất nhanh, Trịnh Khải Đạt và hộ vệ của hắn cũng không có ngăn lại.

- Không cần để ý, nơi này là như vậy

Trịnh Khải Đạt khẽ cười đi tới bên cạnh Lý Dương, chợ đen rất loạn, tên lừng gạt như vậy rất nhiều, rất nhiều người mới tới nửa hiểu nửa không các quy định của chợ đen, những tên lừng gạt liền lợi dụng điểm này để uy hiếp đe dọa người mới, trên thực tế ở chợ đen bọn họ sợ không dám gây rối, một khi phát hiện bọn họ gây chuyện sẽ bị quản lý chợ đen đuổi đi.

- Cảm ơn Trịnh đại ca, tôi không sao

- Lý Dương cười khổ lắc đầu, chợ quỷ quả thật không đơn giản như hắn tưởng tượng, nhưng chỉ là một tên vô lại thôi, Lý Dương cũng không mấy để tâm.

Hiểu được điều này, Lý Dương không để ý đến bất kỳ kẻ nào đến gần, dồn toàn bộ sự chú ý vào năng lực mới phát hiện, thông qua so sánh, Lý Dương dần hiểu ra rất nhiều.

Phạm là những đồ mặt ngoài chỉ có một vòng sáng màu vàng nhạt, tất cả đều là những đồ gần đây hoặc là mấy thập niên gần đây, ở chợ đen những đồ vật như vậy nhiều hơn chín phần (90%), chẳng trách Trịnh Khải Đạt và Ngô Hiểu Ly đều nói là đến săn đồ, ở đây nhiều giả hàng như vậy tìm được vài món đồ cổ thật quả là không dễ dàng.

Vòng sáng ngoài mặt màu vàng nhạt nhiều hơn một lớp thì món đồ này lâu năm hơn một chút, dựa vào so sánh, Lý Dương tính một vòng sáng tương đương khoảng thời gian là sáu mươi năm, nói cách khác nếu như xuất hiện hai vòng sáng màu vàng nhạt, như vậy món đồ này chắc chắn là đã hơn sáu mươi năm trước.

Theo tỷ lệ này, người gồm có mười vòng sáng mà Lý Dương phát hiện lúc trước vào khoảng sáu trăm năm tuổi, Ngô Hiểu Ly đoán là đời Minh cũng không sai.

Hơn ba giờ sáng, do Tư Mã Lâm đề nghị gay gắt Trịnh Khải Đạt mới miễn cưỡng đồng ý trở về khách sạn, hôm nay hẳn thu hoạch cũng không tệ, tổng cộng săn được ba món bảo bối, Trịnh Khải Đạt rất hài lòng với ba món bảo bối này.

Ngô Hiểu Ly cũng mua được hai món, ngoài ngựa ba màu đời Đường đó còn có một nghiên cổ bằng đá Mộc Ngư, Lý Dương dùng năng lực đặc thù quan sát, nghiên cổ bằng đá Mộc Ngư này có bảy vòng sáng màu vàng nhạt, chắc chắn là đồ cổ.

Bốn người đều ngủ tới tận trưa, sau khi thức dậy Lý Dương cảm giác tinh thần tốt hơn nhiều, đặc biệt là phát hiện mới tối hôm trước càng làm cho hắn hưng phấn, Lý Dương có dự cảm, phát hiện mới này sẽ mang đến biến hóa mới cho cuộc sống của hắn, như khi hắn mới phát hiện năng lực đặc biệt, cuộc sống hoàn toàn thay đổi .

Hai ngày sau, cùng với Trịnh Khải Đạt, Lý Dương đến thành phố xe hơi rước xe Worle của mình về.

Hội thảo Trịnh Châu lần này đã kết thúc trước một ngày, Trương Ứng đã gọi điện thoại giục bọn Lý Dương trở về , nguyên liệu Ngô Hiểu Ly mua còn cần đưa về xưởng gia công của công ty gia công lại, Trương Ứng muốn tranh thủ trước năm mới cho ra một lô hàng mới, để mọi người kiếm chút tiền thưởng năm mới.

Từ lúc ở chợ đen trở về, Trịnh Khải Đạt và Tư Mã Lâm cũng không bận việc gì, bốn người cùng bàn bạc, Lý Dương lấy xe về liền cùng nhau trở về Minh Dương .

Khi tới Trịnh Châu, chỉ có hai người Lý Dương và Ngô Hiểu Ly, lúc trở về trở thành bốn người ba chiếc xe, Lý Dương lái xe của mình đi theo sau xe Tư Mã Lâm, trong lòng có chút hưng phấn và tự hào .

Chuyến đi tới Trịnh Châu lần này hẳn có thu hoạch không ngờ, có thể nói lần này nhiều hơn so với lần ở Thanh Đảo nhiều. Ngoài khối Phỉ Thúy gần chục triệu, điều làm Lý Dương hài lòng nhất chính là có thêm năng lực đặc biệt mới.

Một bông tuyết xinh đẹp lại trắng nõn nhẹ nhàng bay xuống phía trước kính chắn gió xe của Lý Dương, chậm chậm, những bông tuyết nhỏ nghịch ngợm nhảy nhót trước xe Lý Dương ngày càng nhiều, trận tuyết thứ hai năm ngoái rơi xuống khi Lý Dương đang đi trên đường.

Nhìn những bông tuyết phía ngoài đang đan tấm lưới trắng, trong lòng Lý Dương có cảm giác hưng phấn .

Lần trước hình như tuyết rơi vào trước lễ Giáng Sinh một ngày, lúc đó vì hắn không biết cuộc sống ngày mai ra sao, lang thang trên đường như bao người bình thường khác.

Nhưng bây giờ, chỉ không đầy một tháng, hắn đã có thể lái xe tiền triệu, có hơn chục triệu tiền gửi ngân hàng và khối Phỉ Thúy giá trị hơn chục triệu. Những thay đổi này, trước đây hắn hoàn toàn không nghĩ tới.

Châu báu An Thị - thành phố Minh Dương

Sau khi Lý Dương chia tay với Trịnh Khải Đạt và Tư Mã Lâm, liền về công ty cùng Ngô Hiểu Ly, trên xe Ngô Hiểu Ly còn có nguyên liệu đáng giá năm mươi vạn, lô hàng này cần cả hai người bọn họ cùng báo cáo.

- Chị Hiểu Ly, Lý, Lý trợ lý

Hai người vừa xuống xe, phụ trách an ninh trật tự bãi đậu xe liền chào hỏi, nhân viên an ninh về mặt kính ngạc nhìn Lý Dương, nói đúng hơn là nhìn Lý Dương lái xe mới .

Lý Dương hơi rướn chân mày, đùa đùa chỉ vào xe mới của mình

- Đây là tôi mới mua, lúc nào cậu đăng ký nhé!

- À, vâng, vâng, tôi biết rồi

Nhân viên an ninh hơi ngạc nhiên, liền vội đáp.

- Còn nữa, giúp chúng tôi mang đồ lên nhé

Lý Dương mở cốp sau xe, đồ Ngô Hiểu Ly mua lần này đều đặt ở xe của hắn, ai bảo cốp xe của hắn rộng hơn xe của Ngô Hiểu Ly nhiều.

- Được thôi!

Nhân viên an ninh lập tức gạt đầu, đồng thời gọi mấy nhân viên an ninh khác tới, những khối nguyên liệu kia đều không nhẹ .

- Lý Dương, Lý huynh đệ, các cậu về rồi!

Lý Dương vừa lên đến tầng hai liền ngây người, khu nghỉ ngơi của khách trên tầng hai đang có hai người ngồi, thấy Lý Dương vừa lên tới đều đứng cả lên .

- Trương tổng, Vương tổng , sao các anh lại ở đây ?

Lý Dương kinh ngạc nhìn hai người trước mặt. Hắn không nghĩ có thể gặp Trương Vĩ và Vương Hạo Dân ở đây, hai người này sao lại cùng xuất hiện ở châu báu An Thị?

- Không sao, chúng tôi đi ngang qua, đúng lúc nghe nói các cậu sắp về nên ở lại một lát!

Trương Vĩ cười sang sảng, còn Vương Hạo Dân nhìn chằm chằm sau lưng Lý Dương.

Lý Dương nhìn bọn họ, lại nhìn nhân viên an ninh đang ngây ngô, đột nhiên nở nụ cười

- Ta hiểu rồi, các anh đến vì khối Kim Tì Chung Phỉ Thúy !

Không sai, vì thế mà bọn họ đợi ở đây cả buổi chiều, dù tôi nói thế nào cũng không chịu đi!

Không biết từ lúc nào, Trương Ứng đã xuất hiện ở trong đại sảnh tầng hai, đang nhìn Trương Vĩ và Vương Hạo Dân một cách hóm hỉnh. Hai người hơi đỏ mặt nhưng không ai phản bác lời nói của Trương Ứng.

- Trương Tổng , Vương Tổng, các anh chờ tôi vài phút, tôi đi giao việc đang dở dang rồi sẽ trở lại ngay!

Lý Dương khẽ cười lắc đầu, đưa Trương Vĩ và Vương Hạo Dân vào phòng nghỉ cho khách. Khối Kim Tì Chung Phỉ Thúy bây giờ đang ở trong rương bảo hiểm trên xe hắn. Cho dù hai người không đến, Lý Dương cũng chuẩn bị đưa qua để cho bọn họ xem trong hai ngày tới.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

72. Chương 72: Yêu Cầu.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Giám đốc Trương, tôi ...

- Không cần giải thích, tôi cũng hiểu, cậu làm đúng đấy, rất đúng

Trương Ứng mỉm cười lắc đầu .

Vừa vào phòng làm việc, Lý Dương định giải thích chuyện khối Kim Tì Chung Phỉ Thúy, là nhân viên công ty mà có đồ tốt lại để cho người khác, Lý Dương thật cũng hơi lo Trương Ứng hiểu lầm.

Lý Dương hơi sững sờ

- Anh cũng biết ư?

Trương Ứng gật đầu cười nói

- Ủ, khi hai người này tới đã nói rất thẳng thắn, bọn họ vốn định đi Trịnh Châu tìm cậu, nhưng sợ quá đường đột, cho nên mới tới tận đây

- Thì ra là vậy

Lý Dương sờ tay lên mũi rồi cười khỏ một tiếng, hần hơi xem thường lực hút của Phỉ Thúy cao cấp. Thật ra lúc Trương Ứng vừa biết chuyện này cũng nhin không được muốn gọi điện thoại cho Lý Dương, chẳng qua là Trương Vĩ và Vương Hạo Dân để ý kỹ quá, cuối cùng đành thôi.

Đến khi Trương Ứng bình tĩnh lại, hần cũng tự nghĩ thông. Lý Dương quyết định vậy. Nếu hần can thiệp quá sâu cũng không tốt.

Hiểu rõ những điều này, Trương Ứng dứt khoát không hỏi thêm gì nữa, hần chẳng qua cũng là một người làm công ăn lương, nhu cầu về nguyên liệu Phỉ Thúy không cao như hai ông chủ là Trương Vĩ và Vương Hạo Dân. Hai ông chủ này cũng đã đợi rất lâu. Hơn nữa khối Phỉ Thúy cao cấp mà Lý Dương mang từ chỗ bọn họ về cũng đã khiến cho hần hài lòng.

- Cậu đi đi, những việc lật vật này cứ để tôi và Hiểu Ly làm là được

Trương Ứng mỉm cười phát tay, hai ông chủ lớn đã đợi Lý Dương lâu như vậy, để cho bọn họ đợi thêm công ty mình cũng hơi bất lịch sự.

Trong phòng nghỉ dành cho khách, Trương Vĩ và Vương Hạo Dân bồn chồn chờ đợi. Trong lòng hai người đều có chút thấp thỏm.

Ngày hôm Lý Dương giải ra được khối Kim Ti Chung, hai người nhận được tin của Tư Mã Lâm và nói cho bọn họ biết những gì đã trải qua, lúc ấy hai người tỏ thái độ muốn đi Trịnh Châu ngay, chẳng qua là bị Tư Mã Lâm phản đối nên mới không đến, Tư Mã Lâm khiến cho bọn họ tin tưởng Lý Dương.

Hai ngày sau, nhờ nguồn thông tin khác bọn họ xác thực được tin Lý Dương cực thắng khối Kim Ti Chung Phỉ Thúy lớn. Đến hôm nay chuyện ba người bọn Lý Dương cực thắng lớn hầu như tất cả những người trong nghề ở Hà Nam không ai không biết cả. Thậm chí toàn quốc cũng không ít người biết đến kỳ tích của bọn họ. Cả ba người cùng cực thắng, chuyện như vậy toàn thế giới cũng hiếm thấy.

Người biết càng nhiều, hai người họ lại càng lo lắng, nếu không phải bọn họ tin tưởng Tư Mã Lâm, lại không muốn đắc tội với Tư Mã Lâm thì đã chạy đến Trịnh Châu lấy khối Phỉ Thúy này về, tránh đem dài lắm mộng cuối cùng là lại chẳng được gì.

Đợi chừng mấy ngày, rốt cục cũng tới ngày bọn Lý Dương trở về, hai người lại sợ cuối cùng lại có chuyện ngoài ý muốn từ Trương Ứng, liền cùng nhau chạy đến công ty châu báu An Thị chờ Lý Dương, đồng thời cũng muốn là người tiếp cận Lý Dương trước tiên.

Đáng tiếc, vừa trở lại Lý Dương lại tới chỗ Trương Ứng trước, điều này khiến cho hai người rất lo lắng trong lòng.

Cũng không thể trách bọn họ quá lo lắng, hiện nay thị trường nguyên liệu thiếu thốn một cách bất thường, những cửa hàng nhỏ như bọn họ không so được với châu báu An Thị có thể trực tiếp đi Mianma nhập hàng, thiếu hụt nguồn hàng như bọn họ phải tồn tại rất khó khăn.

Còn lần này, khối Kim Ti Chung Phỉ Thúy rất lớn của Lý Dương có thể lấy về tay mình thì vấn đề đang phải đau đầu vì nguyên liệu Phỉ Thúy cao – trung cấp trong một năm gần đây sẽ được giải quyết. Làm tốt thì việc làm ăn của bọn họ có khả năng sẽ tăng lên gấp đôi, cho nên hai người mới chú trọng đến thế.

- Trương tổng, Vương tổng, xin lỗi để các anh đợi lâu!

Hai người đang lo lắng, cuối cùng cũng thấy Lý Dương đi vào phòng nghỉ cho khách, hai người cùng thở phào vì những lo lắng vừa rồi. Chỉ sợ Lý Dương nói tiếng xin lỗi, Phỉ Thúy đã bán cho công ty của mình rồi.

- Lý lão đệ, nói xin lỗi phải là chúng tôi, cậu vừa trở lại đã tới quấy rầy cậu

Vương Hạo Dân đáp lời trước, Trương Vĩ nhìn Lý Dương không nói gì. Ngay từ lúc xác định Lý Dương có này khối Kim Tì Chung Phỉ Thúy này hai người đã bàn bạc rất kỹ. Khối Phỉ Thúy này của Lý Dương rất lớn, cho dù hai người bọn họ sử dụng một năm cũng chưa chắc dùng hết, thay vì phải huy động một số vốn lớn, không bằng hai người cùng phân chia.

- Vương tổng quá khách khí rồi, đồ của tôi còn trên xe, các anh có muốn xem một chút không ?

Lý Dương cười khẽ lắc đầu, Trương Vĩ và Vương Hạo Dân liền đồng ý. Trong lòng bọn họ đã yên một chút, chưa bị Trương Ứng lấy là tốt rồi. Bọn họ sợ nhất chính là Trương Ứng, lần trước Lý Dương nhất định phải để lại khối Băng Chung Phỉ Thúy cho An Thị, bọn họ có ấn tượng rất sâu.

Ở tầng dưới, Trương Vĩ và Vương Hạo Dân kinh ngạc nhìn nhau, chuyện Lý Dương mua xe Tư Mã Lâm chưa nói, cho tới bây giờ bọn họ mới biết Lý Dương mới mua một chiếc xe trị giá hàng triệu.

Sau vài giây ngạc nhiên hai người đã bình thường trở lại, khối Phỉ Thúy lần trước của Lý Dương đáng giá cả chục triệu, lần này lại cực thắng một khối Phỉ Thúy có giá hơn sáu triệu, mua một chiếc xe hàng triệu hoàn toàn không thành vấn đề. Nếu Lý Dương vẫn không mua xe thì mới là kỳ quái .

- Được, được lắm!

Vừa lấy Phỉ Thúy ra, ánh mắt Trương Vĩ liền sáng lên, không ngừng ca ngợi khối Kim Tì Chung Phỉ Thúy này. Trương Vĩ đã từng thấy rất nhiều khối Kim Tì Chung Phỉ Thúy, nhưng khối lớn mà tốt như khối này của Lý Dương thì quả là lần đầu tiên .

- Lý lão đệ, khối Phỉ Thúy này của cậu chúng tôi đồng ý lấy giá sáu triệu năm trăm ngàn, chỉ là chúng tôi có một thỉnh cầu nho nhỏ, hy vọng Lý lão đệ cậu có thể đáp ứng!

Vương Hạo Dân gật đầu theo, nhưng hần không say mê với Phỉ Thúy như Trương Vĩ, đối với hần mà nói Phỉ Thúy quan trọng nhất là làm ăn.

- Vương tổng nói đi

Ba người không trở lại công ty nữa, ngồi trên xe Lý Dương bàn bạc.

Lý Dương thấy hơi kỳ lạ, đây là giao dịch hơn sáu triệu, bàn bạc trên xe như vậy thì hơi tùy tiện. Nhưng Lý Dương hiển nhiên quên mất, khối Băng Chung Phỉ Thúy trị giá chục triệu lần trước của hần cũng là bàn bạc trên xe, thậm chí còn không bằng lần này, gửi mỗi bức hình là xong.

- Lý lão đệ , cậu cũng biết chúng ta đều là tiểu công ty , không có nơi gia công nguyên liệu riêng , sáu trăm năm mươi vạn mua khối Phỉ Thúy này thì áp lực rất lớn , cho nên chúng tôi hi vọng có thể chia ra để trả , chúng tôi sẽ trả trước bảy phần , phần còn lại một năm sau sẽ trả

Vương Hạo Dân nhỏ giọng nói , lúc nói chuyện hần còn cẩn thận nhìn Lý Dương , việc như vậy quả thật là không tiện nói .

Lý lão đệ yên tâm, ba phần còn lại chúng tôi sẽ theo lãi suất ngân hàng gửi trả cho cậu , chỉ cần một năm , trong vòng một năm chúng tôi sẽ thanh toán đầy đủ

Thấy sắc mặt của Lý Dương có chút không đúng, Vương Hạo Dân vội vàng nói, Trương Vĩ lúc này cũng không còn nhìn Phỉ Thúy nữa mà chuyển sang nhìn Lý Dương .

Đầu Lý Dương từ từ cúi thấp xuống .

Hai người nhìn nhau cười khỏ một tiếng, yêu cầu của bọn họ có thể nói là rất quá đáng , khối nguyên thạch này của Lý Dương lúc đó đã có người trực tiếp cho giá sáu trăm năm mươi vạn nhưng hần không đồng ý mà muốn để lại cho bọn họ, bây giờ bọn họ lại đưa ra yêu cầu như thế này.

Hai người làm như vậy cũng có nỗi khổ tâm riêng , Tư Mã Lâm đã âm thầm nói chuyện với bọn họ, hần hi vọng hai người sẽ mua khối nguyên thạch của Lý Dương với giá không thấp hơn 600 vạn , hai người mặc dù không biết tại sao Tư Mã Lâm lại tốt với Lý Dương như vậy , nhưng lời của Tư Mã Lâm họ nhất định phải để ý, bọn họ còn có rất nhiều thứ phải dựa vào Tư Mã Lâm .

Sáu trăm năm mươi vạn, trong ngắn hạn thì không có vấn đề gì nhưng xét lâu dài thì sẽ có ảnh hưởng lớn, một khi vốn lưu động bị ngắt quãng thì việc làm ăn của bọn họ sẽ gặp khó khăn .

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

73. Chương 73: Nhân Lúc Cháy Nhà Đi Hôi Của.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Trả tiền theo từng giai đoạn cũng được...

Lý Dương ngẩng đầu chậm rãi nói, Trương Vĩ và Vương Hạo Dân sắc mặt khẩn trương lập tức trùng xuống, Lý Dương cười cười nói tiếp:

- Bất quá tôi hi vọng Trương tổng có thể đáp ứng tôi một điều kiện!

- Điều kiện gì?

Trương Vĩ cùng Vương Hạo Dân lại một lần nữa thót tim.

- Lý Dương sắc mặt rất bình tĩnh nói:

- Kỳ thật cũng không phải là điều kiện gì to tát lắm, tôi hi vọng Trương tổng ngài có thể để lại cho tôi hai khối trong số cược thạch mà ngài vẫn còn cất giữ, tôi cam đoan sẽ dùng giá cao nhất ngoài thị trường để mua lại.

Lúc Lý Dương đưa ra điều kiện này cũng không khỏi cảm thấy có chút khẩn trương, số cược thạch Trương Vĩ cất dấu có không ít hàng tốt, chỉ tiếc là ông ta có luật lệ mỗi người chỉ được mua một khối. Nếu không phải lần này bọn họ muốn trả tiền theo kỳ thì Lý Dương cũng không nghĩ đưa ra điều kiện như vậy.

Trương Vĩ trên mặt lộ ra một tia do dự, số cược thạch ông ta cất giữ này thực tế chính là cơ sở để ông ta kinh doanh trong tương lai, không phải vạn bất đắc dĩ thì cũng không muốn dùng đến. Trương Vĩ tin tưởng nếu giữ được số cược thạch này thì dù gặp phải nguy cơ sinh tử thì ông ta vẫn có thể vượt qua được.

- Lý lão đệ, cậu chỉ cần hai khối?

Wang Hào Dân đột nhiên hỏi một câu, Lý Dương gật đầu, hai người cùng quay qua nhìn Trương Vĩ.

- Tốt, hai khối thì hai khối, bất quá khối bán thạch giá một trăm năm mươi vạn kia thì tôi không thể bán được, hi vọng lão đệ có thể lượng giải!

Lần này do dự một chút Trương Vĩ mới cắn răng gật đầu. Số cược thạch cất giữ này đối với ông ta vô cùng trọng yếu, tuy nhiên thất thoát ra ngoài một hai khối thì vấn đề cũng không phải là lớn lắm nếu không ông ta cũng không đồng ý cho mỗi một người khi gia nhập hiệp hội ngọc thạch được tự mình chọn mua một khối.

Nếu như Lý Dương đồng ý cho trả góp chẳng khác nào cho hẳn thời gian để lưu động tài chính, so sánh với nhau thì việc Lý Dương đáp ứng điều kiện của bọn họ vẫn có lợi hơn điều kiện hẳn đưa ra. Hơn nữa có được khối Phỉ Thúy chủng Kim Tì này của Lý Dương ông ta cũng không phải lo lắng về vấn đề nguyên liệu xa xỉ trong vòng một năm rưỡi tới, hơn nữa trong vòng năm rưỡi này có thể mượn khối Kim Tì Phỉ Thúy này đem tên tuổi Thúy Ngọc Hiền nâng lên mức cao nhất.

Có sự so sánh như vậy nên Trương Vĩ lập tức đưa ra quyết định, bất quá ông ta lo lắng nhất chính là khối thạch có thể xuất ra Bằng chủng Phỉ Thúy bị Lý Dương đòi mua nên mới thêm vào một cái điều kiện như vậy.

- Một trăm năm mươi vạn?

Lý Dương có chút sững sốt lập tức nở nụ cười:

- Trương tổng ngài cứ yên tâm, khối thạch một trăm năm mươi vạn của ngài tôi tuyệt đối sẽ không mua nó!

Lý Dương lúc này rõ ràng Trương Vĩ vốn là sợ hãi mua mất khối thạch biểu hiện tốt nhất nhưng bên trong lại là không có gì kia. Khối thạch như vậy dù Trương Vĩ không nói ra thì Lý Dương cũng không có đem mua về làm gì, đây chính là việc mua bán lỗ nhất, người nào mua thì người đó thua trắng, so với lần thua cược của Trịnh Khải Đạt ở Trịnh Châu thì còn thua thê thảm hơn.

- Tốt, nếu như vậy thì lão đệ xem kỹ phần hợp đồng này đi, nếu thấy hợp lý thì chúng ta ký tên.

Vương Hạo Dân vội vàng lại gần đưa cho Lý Dương một bản hợp đồng, trên mặt ông ta mang theo vẻ hưng phấn tươi cười không che dấu. Chuyện này thành công so với tưởng tượng của ông ta dễ dàng hơn nhiều, điều kiện Lý Dương đưa ra căn bản đối với ông ta không có vấn đề gì.

Hợp đồng rất đơn giản, chủ yếu là vấn đề Trương Vĩ và Vương Hạo Dân yêu cầu trả tiền theo kỳ. Cái hợp đồng này cũng không khác gì một bản hiệp nghị, nếu như một năm sau hai người không thể đem ba phần tiền còn lại hoàn trả nốt thì Lý Dương có quyền khởi tố bọn họ, hơn nữa còn có thể thông qua luật pháp đến cưỡng chế bọn họ thi hành hợp đồng.

Lý Dương sảng khoái ký lên trên hợp đồng. Cầm bản hợp đồng có chữ ký của cả hai người Trương Vĩ trên mặt lộ ra vẻ tươi cười kích động, vô cùng hưng phấn nói:

- Cảm ơn, Lý huynh đệ lần này thật sự cảm ơn cậu. Tối nay gọi thêm Tư Mã Lâm và lão Trịnh chúng ta phải uống say một trận.

Lý Dương mỉm cười nói:

- Tốt, bất quá trước tiên chúng ta đem Phỉ Thúy đưa đến chỗ cái anh đi, thuận tiện tôi cũng đi chọn hai khối cược thạch luôn, Trương tổng ngài cũng đừng trách ta nhân lúc cháy nhà đi hôi của nhé, chỉ tại mấy khối cược thạch của ngài rất hấp dẫn người ta.

- Không có chuyện đó, kỳ thật từ đầu là do chúng tôi không đúng, nếu không phải tài chính có chút vấn đề thì cũng không muốn đưa ra yêu cầu trả góp này!

Trương Vĩ lập tức lắc đầu nói, so sánh các điều kiện thì rõ ràng là ông ta chiếm được tiện nghi, Lý Dương đồng ý cho bọn họ trả góp là rất không dễ dàng. Tuy nhiên nếu ông ta biết Lý Dương có thể nhìn rõ cấu trúc bên trong cược thạch thì bất luận như thế nào cũng sẽ không đáp ứng điều kiện của Lý Dương.

Lý Dương gọi điện thoại cho Trương Ứng sau đó ba người lái hai chiếc xe đến thẳng Thúy Ngọc Hiên, trên xe Trương Vĩ gọi điện cho Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt, hai người nói sau một lát lập tức đến ngay.

Phỉ Thúy được Trương Vĩ mua về đã được đem lên xe, Vương Hạo Dân lái xe còn Trương Vĩ không ngừng ngắm nghía viên Phỉ Thúy trông không hề nhỏ này, thỉnh thoảng lại thấy ông ta gật gù.

Khối Phỉ Thúy này cũng không phải chia đều cho ông ta và Vương Hạo Dân, trong này chỉ có ba phần rủi là thuộc về Vương Hạo Dân còn lại sáu phần rủi thuộc về Trương Vĩ, dù sao Trương Vĩ chính là người kinh doanh trang sức Phỉ Thúy nên nhu cầu so với Vương Hạo Dân cao hơn một chút.

Nếu không phải như vậy thì sợ rằng ông ta cũng không sảng khoái đáp ứng điều kiện Lý Dương đưa ra như thế.

Khối Phỉ Thúy lớn như vậy nếu đem chế tác vòng tay thì có thể làm ra gần trăm thành phẩm, số lượng lớn trang sức Phỉ Thúy như vậy đối phó với thị trường Minh Dương thì hoàn toàn thừa sức, Trương Vĩ còn đang nghĩ có nên hay không khai thác thêm thị trường bên ngoài, đem danh tiếng Thúy Ngọc Hiên khuếch trương ra ngoài, ít nhất cũng phải nổi danh trong toàn tỉnh.

- Lão Trương, vận khí của Lý Dương này đúng là tà môn, Tư Mã và lão Trịnh theo cậu ta cũng thuận tiện kiếm được đại tăng, tôi cũng đang hối hận sao lần này không theo cậu ta đi Trịnh Châu!

Vương Hạo Dân đang lái xe đột nhiên nói một câu, Trương Vĩ ngồi ôm khối Phỉ Thúy nghe thấy vậy thì im lặng một chút rồi cười khổ lắc đầu.

- Đừng nói là ông, tôi cũng đang hối hận đây, bắt quá vận khí đến với người nào thì cũng khó mà đoán được. Nói thật Lý Dương có thể nhớ đến chúng ta đem cái này giữ lại cho chúng ta cũng đã ngoài ý muốn của tôi rồi!

Vương Hạo Dân cũng gật đầu đồng ý nói:

- Đúng vậy, khó trách Tư Mã Lâm nhìn tiểu tử này bằng ánh mắt khác, tôi xem ra thành tựu tương lai của cậu ta là không thể hạn lượng được!

- Đúng thế, cho nên nhất định phải kéo cậu ta vào hiệp hội ngọc thạch của chúng ta, cái khác không nói chỉ cần có vận khí của cậu ta thì mời cậu ta gia nhập cũng là không quá phận rồi!

Trương Vĩ cũng cảm thán gật đầu nói. Một loạt sự việc của Lý Dương đã được bọn họ quy cho kết quả của vận khí rồi. Không chỉ tự mình thắng cược thạch mà người đi theo nhân tiện cũng thắng lớn, cái này không dùng vận may để giải thích thì đúng là không thông.

- Không sai, chỉ cần vận khí của cậu ta vẫn còn thì tháng hai sang năm địa vị của chúng ta tại Minh Dương sẽ thay đổi rồi.

Vương Hạo Dân hai mắt phát sáng long lanh. Hai năm trước tại buổi tụ hội các hiệp hội ngọc thạch Vương Hạo Dân đã bị không ít người khinh thường, thêm vào đó lại phải bồi hai mươi vạn nữa chứ. Ông ta vẫn ôm khát vọng có thể thay đổi địa vị của mình trong buổi tụ hội của hiệp hội ngọc thạch.

Trương Vĩ quay đầu nhìn lại Lý Dương đang đi theo phía sau không khỏi gật gật đầu. Có sự tồn tại của Lý Dương ông ta cũng tin tưởng tụ hội ở Minh Dương lần này nhất định sẽ đại phóng quang mang.

Trong gian phòng hậu viện Thúy Ngọc Hiên, Trương Vĩ cẩn thận đem khối Kim Tì Phỉ Thúy trị giá sáu trăm năm mươi vạn cất vào két bảo hiểm, cuối cùng sau mấy ngày chờ đợi cuối cùng nó cũng đã thuộc về bọn họ.

- Lý lão đệ, cậu cứ đi chọn đi, nếu chọn được thì nói cho tôi biết, bây giờ tôi đi chuyển khoản đã!

Tâm tình Trương Vĩ đang rất phấn khởi nên không ngại tự mình đi chuyển khoản cho Lý Dương luôn, còn Vương Hạo Dân đã sớm đem phần tiền của mình giao cho Trương Vĩ rồi.

- Tốt!

Lý Dương tim đập thình thịch mở miệng đáp ứng, lần trước đến đây chỉ có thể quan sát trong vòng một gian quầy, mà lúc này chỉ cần hần vừa phát động năng lực đặc thù thì hình ảnh lập thể của toàn bộ gian phòng đã hiện lên trong đầu.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

74. Chương 74: Hồng Phỉ.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Tất cả Phỉ Thúy ẩn dấu bên trong toàn bộ cược thạch của Trương Vĩ trong nháy mắt hoàn toàn hiện ra trong đầu Lý Dương. Chỗ Trương Vĩ này có hai khối không sai biệt lắm chủng Phù Dung, chỉ là kích thước cũng tương đối nhỏ, còn không bằng khối lần trước Trịnh Khải Đạt kiếm được ở Trịnh Châu.

Khiến Lý Dương kinh ngạc là có một khối thạch kích thước lớn nhất lần trước bỏ qua chưa nhìn đến, khối thạch này được đặt bên cạnh két bảo hiểm cao chừng nửa thước. Luận kích thước mà nói thì trong những khối cược thạch Lý Dương từng chứng kiến qua chỉ có khối cược thạch của ba anh em ở Trịnh Châu giải lần trước là to hơn được khối thạch này.

Nhưng điểm trọng yếu nhất ở đây là bên trong khối cược thạch này có chứa Phỉ Thúy.

Khối cực thạch này rất lớn, phía bên trong hơn một trăm kg hiển nhiên toàn bộ đều là Phỉ Thúy, chỉ là phẩm chất cũng không phải rất tốt, miễn cưỡng mới được coi như chủng Du Thanh. Khối Phỉ Thúy như vậy thì cho dù là nguyên khối rất lớn thì giá cả cũng không thể nào cao được, so với khối Kim Ti Phỉ Thúy mà Lý Dương vừa mới bán đi thì ngay cả một phần mười cũng không bằng.

Khối Phỉ Thúy mặc dù lớn như vậy nhưng bây giờ cũng không còn hấp dẫn được Lý Dương. Lý Dương cực thạch chính là muốn Phỉ Thúy giá trị phải được như mong muốn, so sánh với nhau thì hẳn tình nguyện lựa chọn khối Phỉ Thúy nhỏ chủng Phù Dung có thể bán được hơn trăm vạn kia cũng tuyệt đối không muốn mua một khối Phỉ Thúy lớn nhưng phẩm chất tầm thường như vậy.

- Lý lão đệ, cậu sao vậy?

Vương Hạo Dân ánh mắt tiếc hận nhìn chằm chằm khối cực thạch mà Trương Vĩ không muốn bán kia, nhìn lại thấy Lý Dương ngơ ngác đứng một chỗ vội vàng hỏi một câu.

Lý Dương cười khổ lắc đầu nói:

- Tôi không có việc gì!

Vương Hạo Dân cười hắc hắc nói:

- Có phải hay không nhìn thấy nhiều cực thạch như vậy nên không biết chọn khối nào thì tốt, hay là hỏi hận chỉ đòi mua có hai khối?

Lý Dương còn chưa kịp trả lời thì thanh âm của Trương Vĩ đã vọng vào:

- Ông cho rằng Lý lão đệ cũng tham như ông vậy à!

Thanh âm còn chưa dứt Trương Vĩ đã đi vào trong gian phòng, hai mắt có chút tức giận trừng lên nhìn Vương Hạo Dân.

- Được được, là tôi nói sai rồi!

Vương Hạo Dân lập tức xoay người nói, khối cực thạch này giống như tính mạng của Trương Vĩ, Vương Hạo Dân biết lần này ông ta đã động đến vảy ngược của Trương Vĩ rồi.

- Trương tổng đừng tức giận, tôi đã nhìn trúng một khối rồi, khối này ngài bán thế nào?

Lý Dương trong lòng cười thầm nhưng khuôn mặt vẫn bất động thanh sắc, chậm rãi giơ tay chỉ vào khối cực thạch lớn nhất đang nằm dưới đất kia.

- Cái khối thạch này?

Trương Vĩ kinh ngạc nhìn thoáng qua Lý Dương, khối cực thạch này Trương Vĩ từng nhờ chuyên gia thâm niên xem qua, khả năng xuất hiện Phỉ Thúy bên trong là rất lớn nhưng khó có thể xuất ra được Phỉ Thúy chất lượng tốt cho nên đến bây giờ Trương Vĩ vẫn đặt ở đây, không có tâm tư đem đi giải thạch.

- Đúng vậy, chính là khối này!

Lý Dương gạt đầu khẳng định, trong đầu hình dung lại toàn bộ hình ảnh vừa hiện ra.

Khối nguyên thạch này Phỉ Thúy bên trong toàn bộ đều là chủng Du Thanh, một khối nguyên liệu lớn như vậy đủ cho tất cả các cửa hàng châu báu ở huyện Minh Dương này tiêu thụ trong vòng một năm.

Bất quá Lý Dương nhìn trúng cũng không phải ở điểm này mà là phía bên trong khối Phỉ Thúy Du Thanh này có hai hạt nhỏ màu đỏ tươi tựa như hai con cá vàng giống y hệt nhau đang di chuyển sống động trong đó làm cho người ta có một loại cảm giác rất khác thường.

Hình dạng hai con cá vàng màu đỏ này đối với Lý Dương cũng không hề xa lạ, đây chính là một loại Phỉ Thúy gọi là Hồng Phỉ, Phỉ Thúy ngoại trừ màu xanh biếc ra thì còn có màu hồng, vàng, tím. Giá trị của các loại Phỉ Thúy màu sắc khác nhau cũng còn phải nhìn vào môi trường Phỉ Thúy xung quanh để nhận xét. Nếu là Hồng Phỉ xuất hiện bên trong Du Thanh Phỉ Thúy thì giá trị cũng không phải rất cao.

Chính thức khiến Lý Dương chú ý chính là tạo hình của hai viên Hồng Phỉ này, trước to sau bé, lại có dạng viên cầu dẹt, bất luận quan sát từ hướng nào cũng thấy rất giống cá vàng, hơn nữa hai khối Hồng Phỉ Kim

Ngư này lại rất gần nhau, thoát nhìn thì thấy rất giống hai con cá vàng đang tranh đoạt miếng ăn, nhìn thấy vô cùng tuyệt vời.

- Khối thạch này lúc đầu tôi dùng mười vạn mua được, vẫn chưa có cơ hội giải ra. Nếu lão đệ muốn thì trả cho tôi ba mươi vạn là được!

Trương Vĩ trầm mặc một hồi cuối cùng ngẩng đầu nói.

Lúc đầu mua mười vạn bây giờ đem bán lại ba mươi vạn, có thể nói Trương Vĩ đây là thu hoạch được một khoản không nhỏ. Nhưng đặt trong khuôn khổ của ngành cực thạch này mà nói cách làm đó của Trương Vĩ một điểm cũng không quá đáng, thậm chí có thể nói là còn nhẹ tay.

Giá cả Phỉ Thúy càng ngày càng cao dẫn đến giá cả nguyên thạch Phỉ Thúy cũng tăng theo. Trương Vĩ năm đó mới có thể mang mười vạn đi mua được khối nguyên thạch này, bây giờ thấp nhất cũng phải tăng lên ba bốn lần. Cực thạch phẩm chất tốt một chút thì có thể lãi được bốn năm lần, thậm chí là mười mấy lần cũng là rất bình thường. Trương Vĩ tăng giá lên ba lần giá mua vào có thể xem như rất ưu đãi rồi.

Lý Dương trên mặt lộ ra nét cười nói:

- Tốt, Trương tổng, tôi muốn mua khối này, đối với khối cực thạch lớn như vậy tôi cũng cảm thấy rất tò mò.

- Không thành vấn đề! Lý lão đệ, khối cực thạch này cậu muốn giải ở đây hay mang về tự làm?

Trương Vĩ nhếch miệng cười. Khối cực thạch lớn như vậy cũng chưa phải là loại mà Trương Vĩ không thể dứt bỏ được, nếu không phải bên trong có khả năng lớn xuất hiện Phỉ Thúy thì ông ta cũng không mua vào. Bất quá dựa theo giá trị khối nguyên thạch thì giá cả ông ta bán cho Lý Dương cũng không phải là thấp.

- Mang về vậy, khối thạch lớn như vậy giải ở đây cũng không tiện!

Lý Dương nhẹ nhàng lắc đầu, hẳn ở Trịnh Châu mua lượng lớn cực thạch cũng sắp vận chuyển tới đây rồi, chờ sau khi đem tất cả chỗ cực thạch tập trung một chỗ Lý Dương sẽ hảo hảo một lần đem tất cả chỗ cực thạch giải hết. Chỗ Phỉ Thúy đó gù bây giờ không bán thì tương lai cũng không thiếu cơ hội bán ngay lập tức.

- Tốt, một lát tôi sẽ cho người mang đến cho cậu, cậu còn nhìn trúng khối nào khác nữa không?

Lý Dương trả lời khiến cho Trương Vĩ rất cao hứng. Khối cực thạch lớn như vậy sau khi mua ông ta cũng có chút hối hận, dù là bên trong toàn bộ là Phỉ Thúy bình thường thì cũng chỉ là cao hơn so với thành phẩm một chút, càng huống chi đây là một khối nguyên thạch cho nên Trương Vĩ vẫn chưa thể hạ quyết tâm đem giải ra.

Bây giờ Lý Dương nguyện ý mua lại không khác gì gánh chịu phần mạo hiểm này nên đương nhiên Trương Vĩ lập tức đồng ý. Trong toàn bộ số nguyên thạch và bán nguyên thạch ở đây thì Lý Dương chọn khối này ông ta tuyệt đối hài lòng.

- Thêm một khối này nữa đi!

Lý Dương lại chỉ vào một khối bán nguyên thạch, Trương Vĩ cơ thể thoáng chút giật mình nhưng nét mặt vẫn lộ vẻ tươi cười nói:

- Khối này biểu hiện cũng không tệ. Lý lão đệ, tôi nói thật, khối thạch này giá thấp nhất cũng phải tám mươi vạn!

Lý Dương chỉ khối bán nguyên thạch vốn đã được cắt ra một nửa, bên trong lộ ra Phỉ Thúy chủng Phù Dung. Khối bán nguyên thạch như thế này vốn Trương Vĩ không hề muốn bán chút nào.

- Tám mươi vạn!

Lý Dương cúi đầu suy nghĩ một chút, khối Phỉ Thúy chủng Phù Dung này là khối cực thạch biểu hiện tốt nhất của Trương Vĩ ở đây rồi. Khối thạch cũng tương đối lớn, giải ra Phỉ Thúy ít nhất cũng phải giá trị một trăm năm mươi vạn, Trương Vĩ đối với khối cực thạch này cũng rất coi trọng.

- Thế còn khối này?

Lý Dương lại chỉ sang một khối nguyên thạch khác. Trái tim Trương Vĩ lúc này lập tức buông lỏng rất nhiều. Khối bán nguyên thạch biểu hiện rất tốt này có thể nói là một trong những khối ông ta yêu thích nhất, mặc dù chính mình còn chưa có giải ra nhưng cũng không nghĩ muốn đem bán cho người khác.

- Khối này à, đối với Lý lão đệ cậu thì tôi chỉ lấy cậu tám vạn!

Trương Vĩ trả lời rất nhanh, Lý Dương chỉ chính là một khối nguyên thạch, khối này bên trong đồng dạng cũng có Phù Dung Phỉ Thúy, chỉ là so với khối bán nguyên thạch kia thì viên Phù Dung bên trong nhỏ hơn một chút, giá trị cao nhất chỉ vào khoảng một trăm vạn.

Nhưng xét về mặt lời lỗ mà nói thì bỏ ra tám mươi vạn để mua một khối Phỉ Thúy trị giá một trăm năm mươi vạn thì không thể bằng bỏ ra tám vạn mua vào một khối một trăm vạn.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

75. Chương 75: Yêu Cầu.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Trương Vĩ cũng không có hỏi Lý Dương nhiều, khối thạch này lúc đầu ông ta tốn ba vạn rưỡi để mua lại, sở dĩ bây giờ nói giá thấp như vậy là sợ Lý Dương nghĩ lại chọn khối bán nguyên thạch vừa rồi hẳn hỏi qua, Lý Dương bây giờ cũng không có thiếu tiền.

- Tốt, tôi sẽ chọn hai khối này, ngài vận chuyển dùm tôi!

- Lý Dương vỗ vỗ tay, hai khối Phỉ Thúy giá trị thấp nhất cũng phải gần hai trăm vạn đây là chưa tính đến giá trị của hai khối Hồng Phỉ Phỉ Thúy kia. Lý Dương có cảm giác hai khối Kim Ngư Hồng Phỉ này giá trị so với khối Phù Dung Phỉ Thúy hẳn chọn mua lúc sau lại kém hơn.

- Không thành vấn đề, tôi lập tức cho người vận chuyển lên xe!

Trương Vĩ nhếch miệng cười cười, hai khối cực thạch này đối với Trương Vĩ thì có hay không cũng không sao. Bây giờ đem bán cho Lý Dương để đổi lấy một phần tài chính để lưu động đối với ông ta lại là một kết quả rất tốt, đương nhiên điều kiện quyết định là ông ta không biết đến kết quả sau khi Lý Dương giải thạch.

Cũng may chiếc Volvo của Lý Dương cũng đủ lớn, khối cực thạch lớn kia đặt phía sau vẫn còn thừa khá nhiều không gian. Lý Dương nhìn khối cực thạch rất to bên trong không khối lắc đầu cười khỏ một tiếng, chờ đến lúc quay về hẳn phải tìm người hỗ trợ bê xuống rồi, khối cực thạch lớn như vậy một mình hẳn nâng thì không xê dịch nổi một chút.

- Lý lão đệ quyết định à?

Vương Hạo Dân nhìn Lý Dương có chút phức tạp hỏi, Lý Dương hơi sửng sốt nhưng cuối cùng lắc đầu không nói.

Lúc trước Lý Dương đưa ra yêu cầu muốn mua thêm hai khối cực thạch của Trương Vĩ thì Vương Hạo Dân đã nghĩ Lý Dương nhất định sẽ mua thứ tốt nhất, cho dù là không mua khối bán nguyên thạch có khả năng xuất ra Băng Chúng Phỉ Thúy thì cũng phải chọn lựa hai khối có biểu hiện tốt nhất. Cuối cùng không nghĩ tới hẳn lại chọn hai khối nguyên thạch trông vô cùng bthg kia.

Chính vì vậy hành động của Lý Dương trong mắt bọn họ lại biến thành cố ý thành toàn cho họ. Lấy hai khối cực thạch biểu hiện vô cùng tầm thường đổi lấy cơ hội trả tiền theo kỳ thì thế nào cũng thấy người được lợi lớn là bọn họ.

Sau khi quét thẻ trả tiền Lý Dương nhân tiện kiểm tra số dư trong tài khoản một chút. Nhìn những con số dài nối đuôi nhau trong tài khoản Lý Dương rất hài lòng gật gật đầu. Trước đây một tháng hắn không thể nào nghĩ đến mình sẽ có biến hóa lớn như vậy, hôm nay chỉ tính riêng tiền mặt thì hắn đã có hơn một ngàn vạn.

Sau khi giao dịch xong thì cũng là lúc Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt đi tới Thúy Ngọc Hiền. Trịnh Khải Đạt còn cố ý mang khối Phỉ Thúy mình kiếm được ở Trịnh Châu tới để khoe khoang. Trương Vĩ và Vương Hạo Dân nhìn thấy cũng đỏ mắt thèm thuồng không thôi, quay sang nhìn Lý Dương đỏ ánh mắt, chỉ hận ngay bây giờ không thể lôi kéo Lý Dương đến Trịnh Châu đánh cược vài lần.

Đến tối hai người Trương Vĩ và Vương Hạo Dân vì không biết nên bị hai người Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt hãm hại một trận. Hai người không biết tử lượng của Lý Dương nên nghe theo lời khích tướng của Trịnh Khải Đạt hướng Lý Dương đầu rượu, cuối cùng hai người đều phải nhờ người chở về nhà. Vương Hạo Dân vốn được xưng hai cân không ngã cuối cùng cũng không trụ được. Trịnh Khải Đạt và Tư Mã Lâm vui sướng cười lớn đồng thời càng thêm bội phục tử lượng của Lý Dương. Lý Dương hôm nay cũng phải uống tới ba cân rượu trắng, tử lượng như vậy thì tuyệt đối phải là cao thủ trong cao thủ.

Sau khi cáo biệt Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt, Lý Dương trực tiếp lái xe trở về khu tập thể. Trong khu tập thể có bãi đỗ xe bất quá đều đã chật kín bởi vì Lý Dương trở về quá muộn. Phải mất tới hơn mười phút Lý Dương mới tìm được một chỗ thích hợp để đỗ xe.

Sau khi vất vả mới đỗ được xe thì mong muốn mua nhà riêng của Lý Dương càng thêm mãnh liệt. Đến bây giờ thì việc mua một căn biệt thự nhỏ với Lý Dương mà nói đã không phải là vấn đề gì, có lẽ ngày mai phải xin nghỉ một ngày để đi xem qua mấy căn nhà.

Lý Dương trở về phòng lên mạng thì thấy Vương Giai Giai không online nên Lý Dương lên giường nằm xem mấy cuốn sách mới mua hôm nay. Mấy cuốn sách này đều là nói về đồ cổ. Năng lực đặc thù của Lý Dương có thể nhìn ra số tuổi thực sự của một đồ vật bất kỳ nhưng nếu lợi dụng năng lực đặc thù mà không có cách giải thích hợp lý thì cũng không thể nào mà ăn nói với người khác.

Mở một cuốn sách giới thiệu về ngọc cổ Lý Dương lại lắc lắc đầu. Nói lại hắn cùng với Vương Giai Giai đã mười ngày nay không có liên hệ rồi. Từ sau khi trong nhà Lý Dương gặp chuyện không may thì hai người không có gặp nhau trên mạng lần nào.

Đề nén sự xúc động khó hiểu dâng lên trong lòng, Lý Dương lẳng lặng lật xem cuốn sách trên tay, có gì không biết thì mở máy tính lên mạng tra cứu, đến trước lúc đi ngủ thì hiểu biết của Lý Dương với ngọc cổ cũng mở mang thêm không ít, ít nhất phân biệt cổ ngọc thật hay giả thì Lý Dương cũng có thể làm được.

- Xin chào Lý trợ lý!

- Xin chào!

Sáng thứ hai Lý Dương tới công ty từ rất sớm, so với Trương Ứng còn sớm hơn một chút.

Ngồi trong phòng làm việc của mình Lý Dương nghĩ tại Minh Dương mua một biệt thự tốt một chút. Bây giờ trong tay Lý Dương không thiếu tiền, mua nhà là một việc rất trọng yếu, Lý Dương cũng không muốn sau này phải hối hận.

- Lý Dương, vừa rồi Trương giám đốc gọi điện thoại nói hôm nay không đi làm, ông ta bảo anh thay thế vị trí cho ông ta một ngày!

Ngô Hiểu Ly đột nhiên xuất hiện trước cửa phòng làm việc của Lý Dương, Lý Dương có chút sững sốt lập tức lắc đầu cười khổ. Hắn hôm nay vốn định tìm Trương Ứng xin phép nghỉ ai ngờ Trương Ứng lại nghỉ trước cả hắn.

- Như thế nào, cho anh làm công việc của giám đốc mà anh lại không vui sao?

Ngô Hiểu Ly đột nhiên đi tới trước bàn làm việc của Lý Dương, trên mặt lộ ra nét tươi cười sáng lạn, hai cái má lúm đồng tiền nhìn vô cùng đáng yêu.

- Không có!

Lý Dương thở dài một tiếng, hẳn xin phép cũng đã khá nhiều lần rồi, nếu hôm nay Trương Ứng có việc thì bất luận thế nào hẳn cũng không thể bỏ đấy đi được.

- Thế tại sao trông bộ dạng anh có vẻ mất hứng vậy?

Ngô Hiểu Ly nhẹ giọng cười nói, trên mặt có một chút do dự, một lúc sau mới chậm rãi nói:

- Lý Dương, cuối tuần này là đại thọ bảy mươi của ông ngoại tôi, anh có muốn đi chúc thọ ông cùng tôi không?

- Ông ngoại?

Lý Dương trên mặt ngẩn ngơ một lát lập tức nhớ tới chuyện xảy ra ở cổ thành, lập tức gật đầu nói:

- Đi chứ, đại thọ bảy mươi tuổi thì phải hảo hảo chúc mừng một phen!

- Tốt lắm, đến lúc đó tôi tới đón anh, anh cứ ở nhà chờ tôi là được!

Ngô Hiểu Ly trên mặt có chút đỏ hồng, nói xong không đợi Lý Dương trả lời đã vội vã đi ra. Lý Dương khó hiểu nhìn theo bóng lưng Ngô Hiểu Ly, nhìn nha đầu này thế nào lại có cảm giác là lạ.

Từ giờ đến cuối tuần cũng còn thời gian bốn ngày, lễ vật mừng thọ Lý Dương cũng không có ý định chuẩn bị, khối ấn chương Huyết Kê Thạch đem gói cẩn thận lại là được, Ấn Chương mặc dù quý nhưng Ngô Hiểu Ly đối với việc nhà của hắn trợ giúp cũng không ít. Trước đây hai ngày Lý Dương nhận được điện thoại của Lý Thành, anh ta nói trong huyện vừa phê duyệt cho bọn họ thêm hai mươi mẫu đất, chỗ đất được phê duyệt thêm này cũng không để bọn họ phải trả thêm một phân tiền nào, không cần nghĩ nhiều hẳn cũng biết đây là công của Ngô Hiểu Ly.

Trương Ứng hôm nay không tới nên tất cả công việc đều dồn lên người Lý Dương. Kỳ thực công việc của giám đốc cũng không có gì, chủ yếu là phụ trách tiếp đãi khách hàng, không cần phải quan tâm đến cửa hàng ở phía dưới.

Bây giờ gần cuối năm nên người đến mua trang sức cũng không ít, mới đến mười hai giờ mà Lý Dương đã tiếp đãi ba khách hàng, hơn nữa cũng thành công bán được hai mươi mấy vạn tiền trang sức. Thành tích tiêu thụ như vậy làm cho Lý Dương rất cảm thán, hẳn ở lâu một lúc còn là người thử việc làm việc mệt mỏi chết đi sống lại thì thành tích tốt nhất cả một ngày cũng chỉ bằng số lẻ kiếm được từ sáng đến trưa mà thôi.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

76. Chương 76: Tiệc Mừng Thọ. (thượng)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Bốn ngày thời gian nhanh chóng trôi qua, trong bốn ngày thì có ba ngày Trương Ứng tới chơi nên Lý Dương không thể không bỏ qua ý tưởng đi mua nhà được, việc này làm cho Lý Dương vô cùng buồn bực.

Trong bốn ngày, ngoại trừ tiếp đãi khách hàng, chỉnh lý sổ sách thì việc Lý Dương thường làm là xem những quyển sách nói về đồ cổ. Sau khi đọc hết những quyển sách đó Lý Dương mới hiểu tại sao Trịnh Khải Đạt và Ngô Hiểu Ly đều không ngừng dặn bảo hắn, kiến thức về đồ cổ quả thật là vô cùng phong phú và chuyên sâu, có thể nói nó đã trở thành một ngành sản xuất, một loại văn hóa rồi.

Cho dù là quyển sách về đồ cổ có miêu tả kỹ lưỡng như thế nào đi nữa thì cũng không bằng thực nghiệm, Lý Dương có năng lực đặc thù hỗ trợ nên khi tan ca hắn thường chạy tới khu đồ cổ dạo một vòng, trong mấy hôm này hẳn quả thật là có thêm không ít tri thức về đồ cổ. Đương nhiên những thứ này có được đều

nhờ sự giúp đỡ của năng lực đặc thù, hiện tại Lý Dương đã có thể phân biệt được niên đại của những món đồ cổ.

Đối với một ông lão mà nói thì đại thọ bảy mươi là ngày vô cùng quan trọng, đối với con cháu thì nó cũng quan trọng không kém, ông ngoại của Ngô Hiểu Ly đã vì ngày mà chuẩn bị trước một tháng, ông nhất định phải cam đoan không có chuyện gì xảy ra.

Ông ngoại Ngô Hiểu Ly gọi là Lưu Tuyết Tùng, là thủ tịch giáo sư của bảo tàng Minh Dương, đồng thời cũng là ngôi sao sáng trong giới đồ cổ Minh Dương, người như thế thì món quà thích hợp nhất chính là đồ cổ.

Ngày mừng thọ của những ông bà lão thường là mười năm tổ chức một lần, hơn nữa ngày đó còn gọi là đại thọ, ví dụ như: Đại thọ năm mươi, đại thọ sáu mươi, đại thọ bảy mươi, vv... Tuy gọi như vậy nhưng tuổi của người đó chỉ là bốn mươi chín, năm mươi chín, sáu mươi cửu, v.v... Bởi vì trong mười con số thì số 9 là số lớn nhất, mọi người coi đây là một con số may mắn, vì vậy mới có phong tục “Mừng chín không mừng mười”.

Trong các lần đại thọ thì đại thọ bảy mươi là quan trọng nhất, nếu là thời cổ đại thì đại thọ sáu mươi được mới quan trọng nhất, nhưng hiện tại cuộc sống của mọi người đã được tăng lên, hơn nữa tuổi tác cũng đã tăng lên không ít, vì vậy đại thọ quan trọng nhất cũng đã chuyển từ sáu mươi sang bảy mươi.

Có câu tục ngữ nói ‘Nhân sinh thất thập cổ lai hy’, đối với con cháu của Lưu Tuyết Tùng mà nói, trong bảy mươi năm qua, ông vì nuôi nấng hai nam bốn nữ bọn họ mà trải qua không ít sóng gió và đau khổ, có thể nói là ông đã vô cùng vất vả. Đặc biệt là bạn đời của ông ra đi sớm nên những đứa con của ông lại càng tôn trọng ông hơn, chính vì vậy khi nghĩ tới đại thọ bảy mươi của ông thì bọn họ liền bận rộn lên, họ cần phải làm cho ông một buổi tiệc thật vừa lòng, họ không muốn ông có bất cứ tiếc nuối gì cả.

Lưu Tuyết Tùng năm nay sáu mươi chín tuổi, vừa đúng đại thọ bảy mươi, dựa theo tập tục ở Minh Dương, loại đại thọ bảy mươi này còn được gọi là Chính thọ, trong ngày này cần phải chuẩn bị thọ chương*, thọ y, thọ nhân, thọ đào, chúng có ngụ ý là giúp tăng thêm tuổi thọ và vui vẻ trong cuộc sống.

*thọ chương: câu đối chúc thọ.

Những đứa con của Lưu Tuyết Tùng đều đang đảm nhiệm những chức vụ lãnh đạo quan trọng, bản thân ông lại là một học giả đầy quyền uy, chính vì vậy nên người đến chúc thọ khẳng định là không ít, ông và những đứa con bàn bạc qua, sau khi được sự đồng ý của ông thì họ quyết định tổ chức ở nhà hàng, mà cũng chỉ có nhà hàng mới có thể tổ chức được chứ ở nhà thì làm gì có đủ chỗ chứ.

Nhưng mà nếu tổ chức ở nhà hàng thì sẽ xung đột với phong tục truyền thống, cũng may ông là người rất tiến bộ nên cũng không so đo chuyện vụn vặt này.

Cuối tuần, người Lưu gia tới khách sạn tiến hành bố trí, Lưu Tuyết Tùng ở Minh Dương cũng được xem là một người nổi tiếng, tiệc mừng thọ của ông chắc chắn sẽ có không ít cán bộ về hưu tới chúc mừng, chính vì vậy cần phải chuẩn bị cho thật tốt.

Trong phòng trọ, Lý Dương đứng trước tấm gương không ngừng chải đầu, chải đi chải lại như thế nào đi nữa thì hắn cũng không thấy hài lòng, hắn không muốn dùng một kiểu tóc hỗn loạn tới tham gia tiệc mừng thọ của một ông lão, việc này rất thiếu tôn trọng với ông.

Đứng trước gương hơn mười phút, Lý Dương cuối cùng cũng vừa lòng gật đầu, nhìn bộ tây trang trên người, Lý Dương tiện tay cầm hộp quà tặng rồi đi ra ngoài.

Mới vừa mở cửa Lý Dương liền hoảng sợ, bên ngoài có người đang định gõ cửa, nếu không phải Lý Dương nhanh chóng lui lại thì sợ rằng nắm tay kia đã nằm trên mặt hắn rồi.

-Cô, cô đang làm gì thế?

Lý Dương kinh ngạc nhìn Ngô Hiểu Ly đang đứng trước mặt, Ngô Hiểu Ly hôm nay ăn mặc rất xinh đẹp, nhưng mà xinh đẹp không có nghĩa là được phép đánh người, động tác này làm cho hình tượng thực nữ của Ngô Hiểu Ly trong lòng Lý Dương không còn sót lại chút nào.

-Không phải là tôi đến đón anh ư?

Ngô Hiểu Ly trừng to mắt rồi nói một cách vô tội.

Lý Dương cười khở một tiếng, nói :

-Đón tôi thì cũng không nên dùng cách này chứ?

Tay của Ngô Hiểu Ly lúc này vẫn còn đang giơ lên, khi nghe Lý Dương nhắc nhở cô liền để tay xuống, mặt cô hơi đỏ lên nhưng vẫn như cũ nhìn chăm chăm vào Lý Dương.

-Tôi đang chuẩn bị gõ cửa, ai biết anh lại từ bên trong đi ra chứ!

-Gõ cửa?

Lý Dương sờ sờ cái mũi:

-Tôi nhớ là cửa này có chuông, cần gì phải gõ?

-Tôi quên đó, không được sao, đi thôi!

Ngô Hiểu Ly hung hăng trừng mắt liếc nhìn Lý Dương rồi kéo hần đi ra ngoài, Lý Dương vội buông tay ra, hần xoay người lại đóng cửa rồi đi theo Ngô Hiểu Ly.

Tiệc mừng thọ của Lưu Tuyết Tùng được tổ chức ở khách sạn tốt nhất thành phố Minh Dương-khách sạn Thiên Vũ, toàn bộ lầu hai của khách sạn đã được Lưu gia bao hết, vì hôm nay là đại thọ của Lưu Tuyết Tùng nên có không ít lãnh đạo tự thân tới chúc mừng, đây cũng xem như là một loại quan tâm của lãnh đạo tỉnh với cán bộ kỳ cựu đã về hưu.

Lý Dương không có đi Volvo của mình mà bị Ngô Hiểu Ly trực tiếp kéo lên xe của cô, là cháu gái nên cô phải đến sớm để chuẩn bị, chính vì vậy cô mới vội vã tìm Lý Dương, về phần Lý Dương vì sao lại chuẩn bị sớm như thế thì bị hai người ăn ý không nhắc tới.

Bên ngoài cửa khách sạn có hai người đang đứng, một là cậu một là anh họ của Ngô Hiểu Ly, khi thấy Lý Dương từ trên xe của Ngô Hiểu Ly bước xuống thì hai người có chút sững sốt.

-Cậu, đây là đồng nghiệp của con-Lý Dương, hôm nay anh ta tới đây chúc thọ cho ông ngoại!

Ngô Hiểu Ly kéo Lý Dương tới trước mặt người trung niên rồi giới thiệu, cậu của Ngô Hiểu Ly đột nhiên lộ ra vẻ giật mình, sau đó tiến lên nhiệt tình bắt tay, nhưng mà Lý Dương cảm giác ánh mắt của hần có chút kỳ lạ, không chỉ có cậu mà cả anh họ của Ngô Hiểu Ly cũng như vậy.

-Hoan nghênh, hoan nghênh, tiểu Minh, dẫn Hiểu Ly và vị đồng nghiệp này vào trong đi!

Cậu của Ngô Hiểu Ly cẩn thận đánh giá Lý Dương một chút rồi cười cười, người anh họ kia vừa cười vừa dẫn Lý Dương vào trong.

Trên lầu hai của khách sạn, không khí đang rất náo nhiệt, ở giữa có đặt một cái ghế, phía sau nó là một chữ thọ thật lớn, ông ngoại của Ngô Hiểu Ly không có ở đây, nhưng mà một lát nữa ông sẽ ngồi vào chiếc ghế này nhận những lời chúc thọ của con cháu, đây là một trong những nghi thức quan trọng không thể thiếu trong đại thọ bảy mươi.

Trong lầu hai có một nơi dành riêng để tiếp đãi khách, chủ yếu để tiếp nhận quà mừng thọ vì chỉ có những người thân nhất mới có thể tận tay tặng quà mà thôi. Mặt khác những người có quan hệ xa hoặc là vì nhân tình chỉ tặng tiền, với việc này Lưu Tuyết Tùng đã dặn dò qua, nếu có người tặng tiền vượt quá 200 thì tuyệt đối không thu, hần không muốn mọi người hiểu lầm rằng hần tổ chức đại thọ bảy mươi để vợ vét tiền.

Lý Dương tiên tay đặt món quà của mình xuống, người tiếp đãi kinh ngạc nhìn thoáng qua Lý Dương, người tặng lễ vật thì sẽ có quan hệ gần, nhưng mà Lý Dương bọn họ chỉ mới gặp lần đầu thôi.

Hai người tiếp đãi khi nhìn thấy Ngô Hiểu Ly và anh họ của cô thì dường như đã hiểu ra gì đó, hai người gật đầu rồi cười có chút kỳ lạ, hai người này dù sao cũng là người của Lưu gia.

-Lý Dương, anh ngồi đây một lát đi, một lát nữa tôi sẽ tới tìm anh!

Ngô Hiểu Ly dẫn Lý Dương tới một cái bàn chưa có người ngồi rồi dặn dò, hôm nay có không ít khách tới dự, cô cũng phải ra giúp đỡ tiếp đãi.

-Tốt, cô cứ đi trước đi!

Lý Dương gật gật đầu rồi nhìn xung quanh, bởi vì Lý Dương tới khá sớm nên bên trong chưa có nhiều người lắm, những người khác cũng không tới một mình như hần mà phần lớn đều tốp năm tốp ba cùng tới.

Trong đại sảnh còn có một căn phòng, khi có người đi ra thì Lý Dương vừa lúc thấy được mấy ông bà lão ngồi bên trong, ông ngoại của Ngô Hiểu Ly cũng đang ở bên trong chờ buổi tiệc bắt đầu.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

77. Chương 77: Tiệc Mừng Thọ. (hạ)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Thời gian từ từ trôi qua, người trong đại sảnh cũng đã nhiều lên, người đến sớm phần lớn đều là bạn tốt, chỉ tiếc là Lý Dương lại không quen biết ai.

Tới hơn mười giờ, xung quanh đã rất náo nhiệt nhưng cái bàn của Lý Dương thì vẫn không có ai, Lý Dương nhìn thấy cô và anh họ cô ra vào đã vài lần, nhưng mà hai người họ lại không dẫn ai tới cái bàn này cả.

Một lát sau, Lý Dương đứng lên, hần kinh ngạc nhìn về phía người đang được Ngô Hiểu Ly dẫn tới, đây cũng chính là người quen duy nhất từ sáng tới giờ mà Lý Dương thấy được.

-Lý Dương?

-Trương quản lí?

Lý Dương và Trương Ung nghi hoặc nhìn nhau, việc tới tham gia tiệc mừng thọ Lý Dương không có nói cho Trương Ung, chuyện Trương Ung tới tham gia buổi tiệc mừng thọ này hần cũng không nói cho Lý Dương biết.

-Trương quản lí tự mình tới nhé!

Ngô Hiểu Ly mỉm cười nói một câu, trên thực tế cô cũng không biết Trương Ung sẽ tới, chuyện buổi tiệc mừng thọ của ông ngoại cô không có nói cho Trương Ung biết nên khi thấy Trương Ung tới cô có chút bất ngờ.

-Lưu lão từng giúp đỡ tôi nên tiệc mừng thọ này tôi nhất định phải đến!

Trương Ung giải thích.

Kỳ thật Trương Ung và Lưu lão đều là thành viên của hiệp hội đồ cổ Minh Dương hơn nữa Lưu lão còn là hội trưởng nên Trương Ung xuất hiện ở nơi này cũng không có gì lạ.

Hai người ngồi xuống nói chuyện một lát mới hiểu rõ mọi chuyện, muốn trách thì cũng chỉ có thể trách bọn họ ai cũng không lên tiếng nói cho người kia, đến lúc này thì mọi chuyện mới được sáng tỏ, lúc trước Trương Ung đi Bắc Kinh cũng là để tìm một món quà tặng cho Lưu lão.

Người càng ngày càng nhiều, gặp được người quen nên Lý Dương không còn buồn chán nữa, Trương Ung thật ra có quen vài người nhưng hần vẫn ngồi với Lý Dương mà không có đi tới chào hỏi.

Đại sảnh lại có vài người đi vào, lần này Ngô Hiểu Ly và bác cả của cô tự mình tiếp khách, Ngô Hiểu Ly đã giới thiệu bác cả của cô cho Lý Dương biết, ông ta là một cán bộ cao cấp, nếu như đến Lật Thành thì ông ít nhất cũng là huyện trưởng chứ không chơi.

Việc Lý Dương không ngờ là người được Ngô Hiểu Ly dẫn tới lại là người hần quen biết-Tư Mã Lâm và Trình Khải Đạt.

Tư Mã Lâm đang cùng bác cả của Ngô Hiểu Ly vừa đi vừa nói chuyện, khi thấy Lý Dương thì hần lập tức ngừng lại rồi đi tới ngồi xuống bên cạnh Lý Dương, Trịnh Khải Đạt cười cười với bác cả của Ngô Hiểu Ly rồi cũng đi theo.

Bác cả của Ngô Hiểu Ly kinh ngạc kiểc nhìn Lý Dương và Trương Ứng một cái rồi mới quay ra ngoài.

Trương Ứng cũng kinh ngạc nhìn Tư Mã Lâm, hần hiểu Tư Mã Lâm rõ hơn Lý Dương, hần cũng biết Lý Dương và Tư Mã Lâm đã cùng nhau đổ thạch ở Trịnh Châu, hần biết quan hệ của hai người rất tốt nhưng mà hần không ngờ là khi thấy Lý Dương Tư Mã lâm liền ngừng lại rồi đi tới chỗ này, với thân phận của Tư Mã Lâm, hần hoàn toàn có tư cách ngồi ở bàn đầu, không cần khải ngồi đây.

Tư Mã Lâm nhìn thoảng qua Trương Ứng rồi nhỏ giọng nói một câu:

-Lý Dương, sau cậu cũng tới đây?

-Hiểu Ly nói hôm nay ông ngoại của cô tổ chức đại thọ nên kéo tôi tới đây!

Lý Dương cũng có chút chẳng biết tại sao, Trương Ứng tới đây còn chưa tính, không ngờ Trịnh Khải Đạt và Tư Mã Lâm cũng tới, bốn người đều tới đây nhưng ba người kia chưa ai kể cho hần việc tới đây và hần cũng chẳng kể cho ba người kia biết.

-Lưu lão là ông ngoại của Hiểu Ly?

Người nói chuyện là Trịnh Khải Đạt, Trịnh Khải Đạt lúc này đang trừng to mắt, vẻ mặt không thể tin được.

Lý Dương gật gật đầu, Trịnh Khải Đạt đột nhiên vỗ đầu:

-Thì ra là thế, lần trước hai người là đi mua lễ vật tặng cho Lưu lão phải không? Khó trách!

Trịnh Khải Đạt cười cười, Lý Dương phát hiện Trịnh Khải Đạt dường như có thói quen vỗ đầu mình, thói quen này không hề giống thói quen của những người có gia tài hàng tỉ chút nào.

-Tôi cũng hiểu rồi!

Tư Mã Lâm cũng cười nói, chỉ có Trương Ứng ngồi một bên là hồ đồ không hiểu bọn họ đang nói gì.

Thông qua sự giải thích của Lý Dương, Trương Ứng cũng đã hiểu ra, Tư Mã Lâm, Trịnh Khải Đạt và hần trước đó không hề biết quan hệ của Lưu lão và Ngô Hiểu Ly, cho nên lúc trước bọn họ đều không nhắc tới tiệc mừng thọ này, cho tới khi gặp mặt ở đây thì bọn họ mới biết được người mà bọn họ đi chúc thọ lại chỉ là một người.

Có Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt gia nhập, không khí bên này đã náo nhiệt hơn, đặc biệt là Trịnh Khải Đạt, hần nói chuyện đổ thạch ở Trịnh Châu với Trương Ứng, đặc biệt là khi nhắc tới lúc cắt khối đá thì hần đặc biệt hưng phấn mà kể lại.

Nghe Trịnh Khải Đạt tự thuật, Trương Ứng dùng ánh mắt phức tạp nhìn thoảng qua Lý Dương, hần vốn định đem Lý Dương ra khỏi vũng bùn đổ thạch, hiện tại xem ra không cần nữa rồi, Lý Dương không chỉ liên tục đổ mà còn liên tục đổ tặng.

Hiện tại chính Trương Ứng cũng không còn phản đối Lý Dương đi đổ thạch nữa, một lần hai lần còn có thể nói là may mắn, may mắn có thể biến mất nên không thể lún quá sâu vào, nhưng mà liên tục đổ thắng nhiều lần, lại giúp cho người bên cạnh tăng thêm may mắn thì không không đi đổ thạch là lãng phí.

Mọi người đang trò chuyện thì căn phòng trong đại sảnh đột nhiên mở ra, năm ông lão tóc hoa râm từ trong đi ra, người đi đầu là Lưu Tuyết Tùng, phía sau ông là một người mà Lý Dương quen-Hà lão.

Năm ông lão vừa xuất hiện liền thu hút sự chú ý của mọi người, năm người này một đường đi ra, trên đường còn không ngừng mỉm cười chào hỏi mọi người.

-Là ai đến vậy, không ngờ lại có thể cho nhân vật chính của buổi tiệc hôm nay tự mình ra đón?

Tư Mã Lâm nhìn năm người rồi nhẹ nhàng lắc đầu.

Bọn người Lý Dương đều nhìn ra bên ngoài, lời của Tư Mã Lâm cũng chính là tiếng lòng của họ, không biết là ai có mặt mũi lớn như vậy, có thể để cho năm người tự mình ra ngoài đón, lúc Tư Mã Lâm tới thì cùng lắm cũng chỉ có Ngô Hiểu Ly và bác cả của cô thôi.

Vài phút sau năm người trở vào tròn, khi Tư Mã Lâm nhìn thấy ông lão đang đi giữa thì khuôn mặt trở nên nghiêm túc lên, Trịnh Khải Đạt và Trương Ứng cũng không khác mấy, người này không ngờ cũng là một người mà Lý Dương quen.

-Hà lão?

Lý Dương ngơ ngác nói một câu, ông lão này chính là người đã dùng 600 vạn để mua lọ thuốc hít bằng Phỉ Thúy của Lý Dương. Năm người cùng Hà lão đi vào trong phòng.

Trong đại sảnh có không ít người biết Hà lão nên mọi người liền bàn tán sôi nổi, Lý Dương ngẩng đầu nhìn thoáng qua Trương Ứng, hẳn biết Hà lão, nhưng chỉ gặp có một lần, hơn nữa lần đó là do Trương Ứng mang hẳn đi

-Thân phận của Hà lão rất đặc biệt, ông đáng để tất cả mọi người đi ra ngoài đón tiếp!

Trương Ứng nhỏ giọng nói với Lý Dương, Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt cũng gật đầu, hiển nhiên là hai người rất đồng ý với câu nói của Trương Ứng.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

78. Chương 78: Gian Xảo.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Thân phận của Hà lão Tư Mã Lâm và Trương Ứng đều không có nói ra, Lý Dương há miệng định hỏi nhưng cuối cùng vẫn bỏ qua, bây giờ mà hỏi vấn đề này thì không tốt lắm, chờ hôm nào có cơ hội thì hỏi thử Trương Ứng một chút cũng được.

Chờ sau khi một đoàn sáu người đi vào trong phòng thì đại sảnh bắt đầu náo nhiệt trở lại, Trịnh Khải Đạt tiếp tục nói chuyện đồ thạch ở Trịnh Châu cho Trương Ứng, Tư Mã Lâm và Lý Dương đều mỉm cười nghe Trịnh Khải Đạt kể.

-Lý Dương!

Ngô Hiểu Ly vội vàng đi tới, lần này đi theo Ngô Hiểu Ly còn có hai người khác, hai người kia Lý Dương đều biết, đó là cha mẹ của Ngô Hiểu Ly, lúc ở sân bay Minh Dương hẳn đã từng gặp qua.

-Lý Dương, xin chào, cảm ơn vì cậu đã đến!

Cha của Ngô Hiểu Ly chủ động nói chuyện với Lý Dương, sau khi chào hỏi Lý Dương xong thì ông mới chú ý tới những người ngồi bên cạnh Lý Dương.

-Ngô cục trưởng!

Tư Mã Lâm mỉm cười gật đầu chào cha của Ngô Hiểu Ly, Trịnh Khải Đạt thì trực tiếp đứng lên chào hỏi, từ điều này có thể thấy được thân phận và địa vị của ba người.

Cha của Ngô Hiểu Ly vội vàng bắt tay Trịnh Khải Đạt rồi nói:

-Trịnh tổng, Tư Mã tiên sinh, không ngờ là hai vị cũng đến, từ nãy tới giờ tôi quá bận nên không biết hai vị đã đến, thật xin lỗi!

-Không có gì, anh cứ làm việc của mình đi, chúng tôi ở đây chờ chúc thọ cho Lưu lão là được rồi!

Nói chuyện chính là Tư Mã Lâm, Trịnh Khải Đạt cũng không có tức giận vì bị giành nói.

-Trương quản lí, cảnh ơn ngài trong thời gian qua đã quan tâm cho con gái tôi, chúng tôi đang bận nên không thể ở đây lâu được, một hồi tôi sẽ đến uống với ngài vài chén!

-Không có gì, ngài bận thì cứ đi trước đi!

Trương Ứng cũng đứng lên nói, Lý Dương và Tư Mã Lâm chỉ có thể cùng đứng lên, trên thực tế là vừa rồi Lý Dương đã định đứng lên chào nhưng bị Tư Mã Lâm kính đáo kéo xuống.

-Lý Dương, đi gặp ông ngoại tôi nào!

Ngô Hiểu Ly nhỏ giọng với Lý Dương một câu, khuôn mặt có chút đỏ lên, Lý Dương nhìn cô một cái rồi mới từ từ đi theo cô.

Cha của Ngô Hiểu Ly tên là Ngô Lương Quốc, là phó cục trưởng cục công an Minh Dương, mấy ngày trước vừa mới được thăng lên chức này, ở độ tuổi này của hắn thì tiến lên thêm một bước nữa cũng không có vấn đề gì.

Ngô Lương Quốc sở dĩ tự mình đến tiếp Lý Dương chính là vì món quà tặng của hắn, khối Kê Huyết Thạch kia quả thật là rất quý giá, sau khi nghe Ngô Hiểu Ly nói chuyện này hắn liền quyết định để cho Lưu Tuyết Tùng quyết định việc này.

Đồng thời, hắn cũng không hiểu tại sao Lý Dương lại có thể tặng một món quà quý như vậy, hắn biết Lý Dương từng ở Thanh Đảo cứu con gái mình, cũng biết Lý Dương là cấp trên của Ngô Hiểu Ly, nhưng mà gia cảnh của Lý Dương lại không phải giàu có gì, không ngờ lại có thể tặng một món quà quý như vậy.

Vợ chồng Ngô Lương Quốc mang theo Lý Dương và Ngô Hiểu Ly đi vào trong phòng, khi bước vào trong thì Lý Dương mới phát hiện ra căn phòng này kỳ thật rất lớn, bên trong có một cái bàn, ngoại trừ năm sáu ông cụ thì còn có một người trung niên và một người trẻ tuổi đang đứng ở đó.

Hà lão đang ngồi ở vị trí trung tâm, Lưu lão thì ngồi ngay bên cạnh hắn, từ nét mặt có thể thấy được tâm trạng của Lưu Tuyết Tùng đang rất tốt.

Ngô Lương Quốc lặng lẽ đi tới trước mặt Lưu Tuyết Tùng rồi cúi xuống nói cái gì đó, Lý Dương và Ngô Hiểu Ly thì đứng ở bên cạnh cánh cửa, một lát sau, Lưu Tuyết Tùng ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn Lý Dương, Hà lão ở bên cạnh cũng đang hứng thú đáng giá hắn.

Người trẻ tuổi đột nhiên đi tới trước mặt Ngô Hiểu Ly rồi hưng phấn nói:

-Hiểu Ly, vừa rồi mới nhắc tới em, không ngờ em đã tới!

-Nhắc tới tôi, nhắc tới tôi làm gì?

Ngô Hiểu Ly ngẩng đầu hỏi một câu, khuôn mặt không có biến hóa gì.

-Nói về việc em là người thông minh nhất trong lớp bạn học, hơn nữa cũng chỉ có mình em là đậu vào đại học Thanh Hoa!

Người trẻ tuổi cười nói, Lý Dương ở bên cạnh khẽ gật đầu, người này là bạn học của Ngô Hiểu Ly, hơn nữa có thể xuất hiện ở đây cho thấy hắn có quan hệ rất gần với Lưu gia.

Nghĩ đến đây Lý Dương liền lặng lẽ lui về phía sau vài bước, Ngô Hiểu Ly bạn cũ nói chuyện hắn cũng không tiên ở đó nghe.

Nhưng mà hắn còn vừa lui lại thì cánh tay đã bị Ngô Hiểu Ly néo một cái, Ngô Hiểu Ly nghi hoặc nhìn hắn rồi hỏi:

-Anh đi đâu?

Nhìn cảnh Ngô Hiểu Ly cầm cánh tay Lý Dương, đôi mắt của người trẻ tuổi kia hiện nên một tia âm tàn nhưng khuôn mặt thì vẫn tươi cười như cũ, hắn bước lên một bước rồi hỏi:

-Hiểu Ly, vị này là ai? Sao không giới thiệu một chút đi?

-Anh ta gọi Lý Dương, là đồng sự cũng là thủ trưởng của tôi, Lý Dương, đây là Thẩm Hạo, là bạn học từ tiểu học tới trung học của tôi, hiện tại đang làm việc ở tòa soạn báo, đang làm phòng viên!

Ngô Hiểu Ly cười giới thiệu, lúc giới thiệu cánh tay của cô vô tình quần lấy tay Lý Dương, việc này không biết là do vô tình hay là cố ý nữa.

Sắc mặt Thẩm Hạo có chút cứng lại, khuôn mặt Lý Dương thì có chút nóng lên, nơi này còn có trường bồi chứ không phải chỉ có hai người họ, hơn nữa cho dù chỉ có hai người thì Ngô Hiểu Ly cũng không nên làm như thế.

-Thì ra là Lý tiên sinh, Lý tiên sinh còn trẻ mà đã làm lãnh đạo, khẳng định là tốt nghiệp từ đại học hạng ưu rồi!

Thẩm Hạo cười có chút cứng ngắc, hần tiến lên chủ động bắt tay với Lý Dương.

Lý Dương lắc đầu cười khở, hần nói:

-Tôi cũng không phải là học sinh tốt nghiệp ở trường hạng ưu gì cả, trường mà tôi học là trường đại học Minh Dương!

Lý Dương cảm giác mặt mình có chút nóng lên, động tác của Ngô Hiểu Ly quá mức mập mờ, nơi này lại có nhiều trường bồi của Ngô Hiểu Ly như vậy, hơn nữa ngay cả cha mẹ của cô cũng ở đây, hiện tại mọi người lại đang nhìn về phía họ, đặc biệt là mẹ của Ngô Hiểu Ly, hơn nữa ánh mắt của bà khi nhìn về phía này còn mang theo một chút không thể tin.

-Thì ra là vậy, anh hùng không hỏi xuất thân, Lý tiên sinh khẳng định là năng lực rất mạnh? Nếu không thì cũng không thể là cho Ngô Hiểu Ly kính trọng như vậy!

Khi nói Thẩm Hạo còn liếc mắt nhìn Ngô Hiểu Ly một cái, khi nhìn tới cánh tay của Ngô Hiểu Ly đang quần lấy tay của Lý Dương thì đôi mi của hần có chút nhíu lại.

-Cũng không phải, năng lực của Hiểu Ly ở công ty mạnh hơn tôi nhiều!

Lý Dương lại cười khở, cho dù là bằng cấp hay là năng lực thì Lý Dương cũng không thể so được với Ngô Hiểu Ly, nhưng mà nếu nói tới vận may thì không ai có thể thắng được hần.

Thẩm Hạo có chút sững sốt với câu trả lời của Lý Dương, hần quay đầu lại nhìn Ngô Hiểu Ly thì thấy cô đang há mồm định nói cái gì đó nhưng không nói ra được.

-Tôi hiểu rồi, là do Lý tiên sinh tiến vào công ty sớm nên là lão công thần của công ty, phải không?

Khuôn mặt của Thẩm Hạo có chút giãn ra, tính tình của Ngô Hiểu Ly hần biết rất rõ, nếu như năng lực của Lý Dương mạnh hơn cô thì cô đã đứng ra nói rồi, Ngô Hiểu Ly không có phản bác lời nói của Lý Dương cho thấy Ngô Hiểu Ly đồng ý với câu nói này.

-Thật không dám đầu điểm, tôi và Ngô Hiểu Ly cùng lúc tiến vào công ty, chỉ là tôi may mắn nên mới làm lãnh đạo mà thôi!

Lý Dương lại cười khở, một lát sau hần mới mở miệng trả lời, ba vấn đề của người trẻ tuổi trước mặt này làm hần rất xấu hổ.

-Thẩm Hạo, anh định phỏng vấn à? Sao lại hỏi nhiều như vậy?

Ngô Hiểu Ly có chút thẹn quá hóa giận, Thẩm Hạo thoát nhìn rất nhiệt tình, nhưng câu hỏi nào của hần cũng làm Lý Dương vô cùng xấu hổ, chỉ hỏi mấy câu đã làm Lý Dương lộ ra mọi thứ, không hổ là phóng viên.

-Không, do hôm nay Lưu gia tổ chức mừng thọ nên mọi việc anh đã tạm gác lại, anh chỉ có chút tò mò mà thôi!

Thẩm Hạo cười một tiếng.

-Lý tiên sinh, tôi nghe nói công ty châu báu An Thị quản lý nhân viên vô cùng nghiêm khắc, tôi nhớ là Hiểu Ly chỉ mới tới công ty có vài tháng? Chỉ trong vài tháng mà Lý tiên sinh đã có thể lên làm lãnh đạo, khẳng định là anh có năng lực đặc biệt, hi vọng Lý tiên sinh thỏa mãn sự hiếu kỳ của tôi!

Nụ cười trên mặt Thẩm Hạo nhìn rất chân thành, chính vì vậy Lý Dương càng thêm xấu hổ, hẳn quả thật là có năng lực đặc biệt, nhưng mà năng lực này với việc thăng chức không hề có liên quan gì, hơn nữa năng lực này cũng không thể nói ra.

-Thẩm Hạo, anh biến thành dài dòng như vậy từ khi nào thế? Lý Dương là đồng sự của tôi!

Giọng nói của Ngô Hiểu Ly có chút lạnh, khuôn mặt cũng đã rất khó nhìn, tình tình của Thẩm Hạo cô biết rất rõ, tên Thẩm Hạo này là tên chuyên đâm sau lưng người khác, Ngô Hiểu Ly có thể khẳng định Thẩm Hạo đã nhìn ra vấn đề của Lý Dương, hẳn biết vấn đề này rất khó trả lời nên mới cố ý hỏi.

-Hiểu Ly, anh biết Lý tiên sinh là đồng sự của em, đây không phải là anh quan tâm em sao, anh chỉ muốn biết đồng sự của em là người như thế nào thôi, chẳng lẽ quan tâm cũng sai sao?

Thẩm Hạo ngẩng đầu lên, Ngô Hiểu Ly tức giận trừng mắt nhìn hắn nhưng cũng không có phản bác lại, từ nhỏ đến lớn cô chưa từng nói thắng Thẩm Hạo, nếu tiếp tục nói thì không biết chừng Thẩm Hạo còn dùng chiêu khác để ngăn chân hai người nữa đó chứ, hiện tại có nhiều trường bối ở đây như vậy, cô cũng không muốn làm Lý Dương khó xử.

Lý Dương liếc mắt nhìn họ một cái, ánh mắt hắn có chút tức giận, Lý Dương cho dù có ngu hơn nữa thì cũng phát hiện ra Thẩm Hạo đang nhắm vào mình.

-Thẩm tiên sinh, kỳ thật không có gì không thể nói, tôi chỉ vì công ty tìm được vài khối nguyên liệu thôi

Lý Dương cười nói, Ngô Hiểu Ly kinh ngạc nhìn thoáng qua Lý Dương, sau đó cô cũng cười cười.

Lý Dương quả thật là vì công ty tìm được vài khối cao cấp nguyên liệu, nhưng mà thứ này đều là chuyện xảy ra sau này, thế nhưng trong trường hợp không có ai xác nhận thì Lý Dương có nói ra cũng không sao, chỉ sợ là ngoài Trương Ứng thì cũng không còn ai để cho Thẩm Hạo xác nhận nữa.

Huống chi, Lý Dương vốn cũng không phải vì thứ này mà được đề bạt thăng chức, cho dù có người phát hiện hắn cũng có thể không thừa nhận.

Ngô Hiểu Ly lần đầu tiên phát hiện, Lý Dương thì ra cũng là một tên gian xảo.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

79. Chương 79: Bò Đào Mỹ Tửu Dạ Quang Bôi.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

-Hiểu Ly, con lại đây!

Mẹ Ngô Hiểu Ly đột nhiên vẫy tay gọi cô lại, Ngô Hiểu Ly quay đầu lại nhìn thoáng qua Lý Dương rồi chậm rãi đi về phía mẹ mình, hai người vừa tới gần liền nhỏ giọng nói với nhau cái gì đó nhưng mà do nói quá nhỏ nên những người xung quanh không có nghe được gì.

-Thẩm Hạo, đem món quà mà con chuẩn bị ra đi!

Một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi tức giận nói, Thẩm Hạo nhìn Lý Dương rồi nhìn thoáng qua Ngô Hiểu Ly, lúc này hắn mới vâng lời đi tới mở hộp quà ra.

Lý Dương có chút kinh ngạc, cơn tức trong lòng lại tăng lên, ánh mắt của Thẩm Hạo vừa rồi tràn đầy sự khiêu khích, chăm chọc, việc này làm cho hắn rất tức giận.

Lý Dương chẳng biết tại sao lại như vậy, đây là lần đầu tiên hai người gặp nhau, thế mà vừa mới gặp thì Thẩm Hạo đã biểu hiện rất có địch ý đối với hắn, nhưng mà Lý Dương cũng hiểu được, nguyên nhân của địch ý là từ Ngô Hiểu Ly, nhớ tới biểu hiện vừa rồi của Ngô Hiểu Ly, Lý Dương liền cười khổ, hồng nhan quả thật là chuyên gây họa.

Thẩm Hạo cầm cái hộp khiêu khích nhìn Lý Dương một cái rồi mới đi về phía Lưu Tuyết Tùng, Thẩm Hạo tặng quà cho Lưu Tuyết Tùng nhưng lại làm lẽ với Hà lão trước, đương nhiên, việc này không ai cho là không đúng.

Nhưng mà Lý Dương phát hiện được trong mắt Lưu Tuyết Tùng hiện lên một chút không vui nhưng ngay lập tức biến mất, nếu như không phải Lý Dương chú ý quan sát thì không thể nào thấy được.

-Thời Đường có một người gọi là Vương Hàn, tự Tử Vũ, Lương Châu Từ là tác phẩm để đời của ông, nó được người đời sao xếp vào hàng ngũ bảy quyển tuyệt tác!

Thẩm Hạo cầm cái hộp nhưng không mở ra mà lại nói về thơ Đường, khi nói tới đây thì hắn giơ chiếc hộp trong tay lên rồi tiếp tục nói:

-Bồ đào mỹ tửu dạ quang bôi, dục ẩm tỳ bà mã thượng thôi, túy ngọa sa trường quân mạc tiếu, cổ lai chinh chiến kỉ nhân hồi? **

** Lương Châu Từ:

Hán Việt:

Bồ đào mỹ tửu dạ quang bôi,

Dục ẩm tỳ bà mã thượng thôi.

Túy ngọa sa trường quân mạc tiếu,

Cổ lai chinh chiến kỉ nhân hồi?

Dịch ý:

Chiếc ly dạ quang tinh xảo được đổ đầy rượu nho ngon tuyệt

Vừa muốn say sưa một phen, thì đột nhiên tiếng đàn tỳ bà từng bừng vang từ trên lưng ngựa xuống như thôi thúc tướng sĩ cùng can ly.

Dù có say nằm lăn trên sa trường, mong các vị đừng chê cười,

Trước giờ người đi chinh chiến mấy ai còn sống trở về

Dịch thơ:

Rượu ẩm, nho tươi, cùng chén ngọc,

Chửa uống tỳ bà đã giục vang.

Sa trường nằm say xin chớ lạ,

Miệt mài chinh chiến biết ngày nao?!

-Thẩm Hạo, anh nhắc tới bài thơ Đường này là có ý gì, chẳng lẽ quà của anh có liên quan tới bài thơ này?

Ngô Hiểu Ly không nhận được lòng hiếu kỳ nên hỏi một câu, Thẩm Hạo đắc ý gật đầu, hắn nói:

-Không sai, thứ này tôi rất khó khăn mới có thể từ Thiểm Tây mang về, nó là Dạ Quang Bôi được nhắc tới trong bài từ!

Thẩm Hạo vừa nói vừa mở chiếc hộp ra, bên trong chiếc hộp là một cái chén bằng ngọc có chân khá dài, nhìn sơ qua nó rất xinh đẹp, lại có vẻ cao quý thanh lịch, nhẹ nhàng của phong cách cổ xưa.

-Lưu gia gia, đây là thứ Thẩm Hạo cố ý vì ông tìm kiếm-Bồ Đào Mỹ Tửu Dạ Quang Bôi, con chúc ông sống lâu trăm tuổi, mỗi ngày đều vui vẻ, tràn đầy sức sống!

Lý Dương nhú mảy ngứa đầu lên, Thẩm Hạo không hổ là người là công tác văn hóa, chỉ tặng một món quà mà lại làm ra nhiều thứ như vậy, nếu là hắn thì khẳng định là không thể nào được.

Thẩm Hạo từ từ cầm chén Dạ Quang Bôi lên, bề ngoài cái chén nhẵn nhịu, phẩm chất nguyên liệu thượng loại tốt.

Lý Dương đột nhiên mở to mắt nhìn miệng chén, ở nơi đó có một vết màu đỏ giống như là màu máu làm ảnh hưởng tới toàn bộ vẻ đẹp của cái chén.

Mấy ngày nay, Lý Dương đã nghiên cứu không ít tài liệu về đồ cổ nên hắn không còn xa lạ với thứ này nữa, nhưng mà hôm nay khi nhìn cái chén này lại làm cho hắn có cảm giác rất ngoài ý muốn, từ bên ngoài nhìn vào thì cái chén này quả thật là hàng thượng đẳng.

Nhưng khi Lý Dương dùng năng lực đặc thù để nhìn nó thì phát hiện bên ngoài chiếc chén có một tầng màu vàng nhạt, Lý Dương nhìn không được cười khẽ một tiếng.

Lý Dương cười không lớn, nhưng trong phòng không có ai nói chuyện nên tiếng cười này mọi người đều có thể nghe được, ánh mắt mọi người đều tập trung lên người Lý Dương, khuôn mặt của Thẩm Hạo hiện lên một tia tức giận rồi bình thường trở lại. Hắn hỏi:

-Lý tiên sinh, cười cái gì thế? Chẳng lẽ anh có cách nhìn khác về chén Dạ Quang Bôi này?

Vài ông lão hứng thú nhìn Lý Dương, đặc biệt là Hà lão, ông nhìn thấy được từ trong mắt Lý Dương một tia khác lạ.

Lý Dương lập tức lắc đầu, nói:

-Không, tôi không có ý này, tôi chỉ tò mò thôi, xin Thẩm tiên sinh thứ lỗi

Thẩm Hạo cầm một món đồ dỏm đi tặng, cho dù là Lưu lão hay là Hà lão thì cũng là chuyên gia trong lĩnh vực này, bọn họ chắc cũng đã nhận ra là món mà mà Thẩm Hạo tặng là đồ giả.

Thông qua năng lực đặc thù Lý Dương đã xem thấu hết cái chén Dạ Quang Bôi này, nó chỉ là một món hàng giả cao cấp, ngọc cũng không phải là ngọc thật, nó chỉ dùng đá xanh đã trải qua xử lý làm giả mà thôi, loại Dạ Quang Bôi này có thể nói là giá trị rất thấp, một trăm đồng có thể mua được một cặp.

-Nga, Lý tiên sinh tò mò cái gì? Tôi sẽ giải thích cụ thể cho Lý tiên sinh!

Thẩm Hạo tiếp tục hỏi, thái độ này của Thẩm Hạo đã chọc giận Lý Dương, vốn Lý Dương còn không định nói ra, nhưng Thẩm Hạo đã tự mình dẫn xác tới thì Lý Dương cũng không khách khí.

-Cũng không có gì, tôi chỉ tò mò tại sao trên miệng chén lại có một điểm đỏ, một cái chén xinh đẹp như thế mà lại có một điểm đỏ trên miệng, quả thật là bị làm xấu đi rất nhiều!

Lý Dương mỉm cười nhỏ giọng nói.

Đôi mắt Thẩm Hạo hiện lên một tia khinh miệt, hắn đắc ý nói:

-Lý tiên sinh tò mò là thứ này? Xem ra Lý tiên sinh không hiểu về đồ cổ, điểm đỏ này không những không làm mất đi vẻ đẹp mà còn tăng thêm giá trị của cái chén nữa, không có điểm đỏ này thì chưa chắc có người dám mua cái chén Dạ Quang Bôi vì sợ mua nhầm hàng giả, nếu có được điểm đỏ này thì giá trị của nó sẽ tăng lên vài lần!

Lý Dương ngơ ngác nhìn Thẩm Hạo, ánh mắt có chút kỳ lạ, Thẩm Hạo này xem người khác là tên ngốc nhưng hắn lại không biết tên ngốc nhất chính là hắn.

Thấy Lý Dương đang ngẩn ra, Thẩm Hạo càng thêm đắc ý, hắn tiếp tục nói:

-Điểm đỏ này thực ra là “Huyết Tiết”, Dạ Quang Bôi lấy từ những ngôi mộ ra, nó chính là đồ tuần tán chỉ là do được sử dụng vô số năm nên nó đã trở thành đồ cổ!

Thẩm Hạo sợ vật tuần tán làm cho Lưu lão thấy xui nên vội vàng giải thích một câu, kỳ thật rất nhiều đồ cổ đều là vật tuần tán, nhiều nhất chính là cổ ngọc, trong những lăng mộ hoàng đế thì thứ đào ra nhiều

nhất chính là ngọc cổ và những vật dụng như Dạ Quang Bôi, những người sưu tập thường sẽ không để ý là nó có là vật tuần tán hay không.

Thấy Lưu lão không có biểu hiện gì nên Thẩm Hạo tiếp tục nói:

-Tiết chính là một trong những đặc thù của ngọc cổ được khai quật, Huyết Bí chính là loại khó có nhất trong đó, hề thứ nào có Huyết Tiết thì thứ đó là một trong những thứ đáng giá nhất được chôn cùng với người chết, cho nên điểm đỏ này hoàn toàn không có ảnh hưởng gì tới giá trị Dạ Quang Bôi, nó chính là thứ để biểu hiện thân phận!

Lý Dương đột nhiên hứng thú nói:

-Thẩm tiên sinh, cái gì là Huyết Tiết? Huyết Tiết được hình thành như thế nào?

Gặp Lý Dương đặt câu hỏi, Thẩm Hạo càng thêm khinh miệt.

Thẩm Hạo cầm chén Dạ Quang Bôi lên rồi nói:

-Tiết kỳ thật chỉ là nước ngầm dưới lòng đất, Huyết Tiết chính là máu của người chết và nước ngầm trộn lẫn vào nhau rồi dính lên ngọc thạch, thời gian dài trôi qua, Huyết Tiết thấm vào bên trong ngọc thạch, điều kiện hình thành Huyết Tiết rất nghiêm khắc, nói ra sợ rằng anh cũng không hiểu!

Lý Dương gật gật đầu, hần chỉ vào chén Dạ Quang Bôi rồi nói:

-Nếu trộn lẫn với máu người mới có thể hình thành Huyết Tiết vậy thì tại sao nó lại xuất hiện ở miệng chén? Chẳng lẽ một cái chén lớn như vậy lại đặt bên dưới cơ thể người chết?

Thẩm Hạo đột nhiên ngẩn ngơ, vấn đề của Lý Dương làm hần không biết trả lời như thế nào, mà trước đó hần cũng chưa từng nghĩ tới vấn đề này.

Nhưng thật ra Lưu lão, Hà lão còn có Triệu lão đều nhìn thoáng qua nhau rồi khẽ gật đầu.

-Tôi thấy có chút kỳ quái, theo lời Thẩm tiên sinh, Huyết Tiết hình thành thì phải có vật và máu người chết tiếp xúc với nhau, Huyết Tiết của cái chén này lại xuất hiện ở miệng chén, vậy thì cái chén này khẳng định là có tiếp xúc với thân thể người chết. Nhưng nếu muốn nó có Huyết Tiết ở miệng chén thì phải đặt nó ở phía dưới thân thể người chết, nhưng mà đặt ở phía dưới thì rất có thể sẽ bị vỡ, hơn nữa cũng không có ai muốn đặt một thứ lớn như vậy ở bên dưới thân thể tổ tiên cả? Tổ tiên an giấc không tốt sẽ về báo mộng thì sao?

Tất cả mọi người đều cười khê một tiếng, vấn đề của Lý Dương tuy rằng kỳ lạ nhưng rất hiện thực, đồ vật tuần tán đều do con cháu đặt vào, đương nhiên bọn họ phải cấp cho tổ tiên một hoàn cảnh thoải mái rồi.

Lý Dương dường như không thấy Thẩm Hạo đang rất khó coi mà nói tiếp:

-Nếu đặt nó ở phía trên cơ thể thì nó chỉ có Huyết Tiết ở phần chân chén thôi chứ, huống chi cho dù là úp nó xuống thì cả miệng chén không thể chỉ dính có một chút máu người như vậy, có phải không Thẩm tiên sinh?

-Việc này, tôi cũng không rõ lắm!

Sắc mặt của Thẩm Hạo rất khó coi, vấn đề của Lý Dương quả thật là hần không thể trả lời được, hơn nữa hần cũng không dám cãi bừa vì hần biết những người ở đây đều là chuyên gia cả.

Lý Dương cười cười rồi nói tiếp:

-Thẩm tiên sinh quả thật nói có chút đúng, Huyết Tiết quả thật là rất khó có được, thứ mấu chốt chính là vị trí đặt ngọc thạch, rất người đều đặt ngọc bội ở phía dưới người chết, ngọc bội này gọi là Ngọc Hoàng Đẳng, thứ ngọc để trong miệng hoặc hậu môn gọi là Ngọc Tắc, có một số đặt trong bàn tay nên được gọi là Ngọc Ban Chỉ. Nhưng mà phần lớn ngọc bội đều rất nhỏ, một vật có thể có Huyết Tiết mà lại lớn như chén Dạ Quang Bôi của Thẩm tiên sinh quả thật là tôi mới thấy lần đầu, nó quả thật là khó có được, nó là bảo vật cấp quốc gia chứ chẳng chơi!

Lý Dương nói xong, Ngô Hiểu Ly liền nở nụ cười, bọn người Lưu lão tuy rằng không nói gì nhưng mọi người đều có thể thấy được trên mặt của họ đều mang nét cười, lời này của Lý Dương chỉ thua việc nói trắng ra đây là hàng giả một chút thôi.

Mặt Thẩm Hạo lúc xanh lúc trắng, ý của Lý Dương hẳn hiểu được, nhưng hẳn lại không cách nào cãi lại được, hơn nữa Thẩm Hạo trong lòng còn có loại dự cảm không tốt, dường như thứ này quả thật là có vấn đề, Lưu lão và những người bên cạnh không hề phản đối cách nói của Lý Dương chính là bằng chứng tốt nhất.

Đồng thời, Thẩm Hạo càng thêm tức giận Lý Dương, những lời nói của Lý Dương tuyệt đối không thể nào là những lời của người không biết gì, Thẩm Hạo hiểu được lúc trước hẳn đã tự mình bước vào cái bẫy của Lý Dương, hẳn từng bước từng bước đi vào, hiện tại hẳn muốn bước ra thì đã không còn kịp nữa.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

80. Chương 80: Lễ Vật Của Anh.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Thẩm Hạo, quay lại!

Quý phụ đứng bên cạnh kia đột nhiên kêu lên một tiếng, vị phu nhân này cũng là một người khôn khéo nhanh trí, thấy bọn người Lưu lão không có lên tiếng liền biết rằng lời Lý Dương nói là đúng. Dù cho Lý Dương không có trực tiếp nói món đồ vật này là giả nhưng bọn họ cũng đều tự ngầm biết trong lòng.

Vật quốc bảo như vậy không phải bọn họ không thể mua nổi, nhưng cũng không dễ để mà mua được, hơn nữa cho dù mua được bọn họ cũng không nỡ dùng nó là quà mừng thọ. Cho nên bọn họ cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt mà thôi.

Nhưng vị quý phụ này cũng thật may mắn, cũng may là Lý Dương đã chỉ ra thứ này là giả, nếu không thì đợi tới khi tiệc mừng thọ kết thúc Lưu lão phát hiện thứ này là giả thì không biết sẽ như thế nào.

- Vâng!

Thẩm Hạo rất ngoan ngoãn quay trở lại, nhưng nét mặt thì vẫn khó coi như trước. Thẩm Hạo vốn là một kẻ thông minh, hẳn biết bản thân hoàn toàn bị Lý Dương lừa bịp, hơn nữa sự khó chịu này cũng chỉ có thể nuốt nghẹn trong lòng, không thể nói ra được.

- Lý Dương, từ lúc nào mà anh hiểu những thứ này vậy?

Đột nhiên Ngô Hiểu Ly hỏi một câu. Lúc Lý Dương ở Trịnh Châu, trên phương diện đồ cổ hẳn vẫn là một tên dốt đặc cán mai, vậy mà chỉ qua và ngày hẳn đã có thể phát hiện ra chén Dạ Quang là giả. Bản thân Ngô Hiểu Ly vừa rồi cũng còn chưa nhìn ra nữa là.

Trên thực tế, Lý Dương dùng phương pháp phản suy, tìm ra những chỗ sơ hở của làm giả. Nhưng những người khác tuyệt đối sẽ không thể cho rằng Lý Dương chỉ mới nhìn ra một chút như vậy, nếu không rõ ngọn nguồn tí mảy, dù cho là biết một chút thì vẫn là không dám nói ra. Giống như kiểu rất ít người đi làm việc mà mình không nắm vững vậy.

- Mấy ngày nay tôi luôn ở trong phòng đọc sách, vừa hay đọc một chút về phương diện này, thực ra thì tôi cũng không có hoàn toàn nắm chắc, đó chỉ là vài điểm mà bản thân tôi thấy nghi ngờ mà thôi.

Lý Dương cười lớn một tiếng, Thẩm Hạo thiếu chút nữa là tức hộc máu. Hai người tiếp tục nói chuyện, lời nói của Lý Dương càng ngày càng độc, gần như nói thẳng ra vật này là giả. Thế mà Lý Dương còn tỏ vẻ bản thân cũng chưa có chắc chắn lắm. Thế cho nên, dù vật này không phải là giả thì cũng không thể nào trách cứ được Lý Dương.

- Xem có vài ngày mà có thể biết nhiều như vậy, Lý Dương, cậu khá lắm. Tôi hỏi cậu nhé, người ta dùng cách nào để cho cái chén này có màu đỏ tươi?

Hà lão đột nhiên có ý dò xét, ông hứng thú nhìn Lý Dương rồi trực tiếp hỏi một câu.

Lời nói này của ông Hà đã nói rõ chén Dạ Quang kia chính là giả rồi. Nét mặt của Thẩm Hạo và phu nhân đều vô cùng khó coi, nhưng mà lời là do ông Hà nói, cũng chẳng kẻ nào dám nói gì nữa.

Lý Dương kinh ngạc liếc mắt nhìn Hà lão, hắn thấy được sự cổ vũ từ đôi mắt của ông.

- Có rất nhiều phương pháp để tạo thành màu máu, cũng không hề phức tạp, cách thường gặp đó là đem ngọc thạch giả đốt đỏ lên, sau đó đặt giấu trong bụng của con chó chôn rồi dưới đất, khoảng một năm sau lấy lên thì sẽ có màu huyết. Loại ngọc thông thường này thường được gọi là Cầu Ngọc, ngoài Cầu Ngọc ra còn thường dùng lợn, dê, chim...các loại động vật để làm giả, quá trình không khác nhau là mấy!

- Lý Dương, anh nói màu huyết của cái chén này được tạo thành bằng cách này?

Ngô Hiểu Ly lại hỏi một câu, trên nét mặt còn mang vẻ mặt ghê tởm buồn nôn.

Lý Dương lắc lắc đầu, nói:

- Không, cách tàn nhẫn này bây giờ không có nhiều người dùng, vừa nãy tôi quan sát một lúc, màu huyết kia lại không phải là màu máu tươi, cho nên chén Dạ Quang vừa rồi không phải là do dùng máu tươi của động vật để làm ra đâu!

- Lý Dương, cậu nói không phải là dùng huyết tươi của động vật, vậy hai chén Dạ Quang này là dùng cái gì để làm giả?

Hà lão lại hỏi, trừ mẹ con Thẩm Hạo ra, những người khác đều đang hứng thú nhìn Lý Dương, Thẩm Hạo thì đang cúi gằm mặt xuống đất, nếu ai đó mà nhìn thấy ánh mắt anh ta lúc này thì khẳng định sẽ phát hiện ra trong ánh mắt đó toàn một màu sắc căm hận.

Lý Dương suy nghĩ một chút, chậm rãi nói:

- Nghe nói trong núi sâu ở Cam Túc có một loại cỏ gọi là cỏ Hồng Quang, nếu đem nó giã nát thành một loại chất lỏng, trộn lẫn với một chút cát Mã Nảo, rồi đem ngọc mới ngâm trong đó, làm như vậy, nước dịch sẽ thấm vào trong ngọc, sẽ xuất hiện một màu đỏ như vậy. Như thế còn làm ra màu huyết giống như thật hơn cả màu huyết tươi của động vật.

Ánh mắt Ngô Hiểu Ly chợt sáng rực, thốt lên hỏi:

- Vậy thì hai chén Dạ Quang này chính là do cỏ Hồng Quang làm rồi?

- Chưa chắc.

Lý Dương lại lắc lắc đầu nói tiếp:

- Loại cỏ Hồng Quang này chỉ là vật được lưu truyền, cụ thể có thực hay không tôi cũng không biết, nhưng mà bây giờ vẫn có rất nhiều người dùng Hạnh Nhân khô, Ô Mai hoặc là Sơn Lý Hồng đun thành một loại dịch màu đỏ để làm giả. Hai chén Dạ Quang giả này tôi chỉ có thể nhìn ra là làm từ màu đỏ của thực vật, còn cụ thể là loại nào thì tôi cũng không rõ lắm.

Lời này của Lý Dương là lời nói thật, hắn thực có năng lực đặc biệt nhìn ra đây không phải là làm từ máu động vật thật, nhưng cụ thể là loại thực vật gì thì tôi cũng không rõ lắm.

Lý Dương giờ đây cũng cảm thấy mình thật may mắn, cách làm cho đồ giả có màu đỏ này hắn mới nghiên cứu qua nên chỉ biết có bấy nhiêu, nếu không phải là nhờ có năng lực đặc biệt giúp hắn nhìn thấu được chén Dạ Quang này thì cho dù có biết những thứ này hắn cũng không có dám nói ra.

- Lý Dương nói không sai, hai chén Dạ Quang này là dùng cỏ Hồng Quang làm ra màu máu, tôi đã chơi đồ cổ nhiều năm như vậy, cũng mới mười năm trở lại đây mới có thể nhìn ra. Cậu trẻ tuổi như vậy mà có trình độ cao như thế, quả thật là hiếm có.

Hà lão chậm rãi gật đầu, trực tiếp khen ngợi Lý Dương một câu, mấy vị ông bà lão khác cũng gật gật đầu đồng ý. Người không tinh thông ngọc cổ như ông Triệu thậm chí còn không nhìn ra cái chén Dạ Quang này có gì huyền bí, ngay cả Lưu lão cũng chỉ giống Lý Dương nhìn ra là do thực vật tạo giả, nhưng cụ thể là loại thực vật gì thì Lưu lão cũng không rõ ràng cho lắm.

Bất kể là ông Hà hay là ông Lưu, ánh mắt nhìn Lý Dương lúc này cũng tràn đầy sự tán thưởng yêu thích, vẻ mặt của Ngô Hiểu Ly thì đầy ngờ vực, đoán xem từ lúc nào mà Lý Dương bỗng trở nên lợi hại tới như vậy. Nhìn bộ dạng của Lý Dương hôm nay căn bản không hề giống như người mới tiếp xúc chơi đồ cổ. Không có khổ công nhiều năm thì làm sao có thể nhìn ra nhiều như thế. Vừa rồi ngay cả bản thân Ngô Hiểu Ly cũng không thể nhìn ra được bất cứ vấn đề gì, nếu không phải là Lý Dương nói ra điểm đáng ngờ trong màu đỏ thì cô cũng đem nó trở thành chén Dạ Quang thật rồi.

Hiện giờ, ngoài Ngô Hiểu Ly ra thì e là chẳng còn ai biết Lý Dương mới tiếp xúc đồ cổ, cũng sẽ không có mấy người có thể tin được. Ngay cả ông Hà trong lòng cũng có vài phần nghi ngờ.

- Lợi hại, hóa ra Lý tiên sinh là cao thủ chơi đồ cổ, Thẩm Hạo đúng là có mắt không trông thấy núi Thái Sơn. Nhưng quả thực cũng đã học được rất nhiều điều từ Lý tiên sinh, chỉ sợ lần này đem chén Dạ Quang giả kia thành thật đem biếu ông Lưu, đấy mới là lỗi sai lớn của Thẩm Hạo!

Thẩm Hạo đứng một bên đột nhiên ngẩng đầu lên, trên nét mặt không còn bất kì cảm xúc tiêu cực nào như vừa nãy, Lý Dương rất cảnh giác nhìn Thẩm Hạo, hẳn tuyệt đối không ngờ nghĩ rằng Thẩm Hạo thực đang cảm ơn hắn. Người này có thể lấy lại tinh thần nhanh như vậy quả thật rất khá. Đối thủ kiểu này mới càng đáng sợ.

- Lý tiên sinh, kỳ thực tôi cũng rất ngạc nhiên, người hiểu biết nhiều như anh không biết lần này đã chuẩn bị món thọ lễ như thế nào rồi, có thể cho chúng tôi mở rộng tầm mắt được không?

Quả nhiên, Thẩm Hạo ngay lập tức lại đưa ra một vấn đề độc địa như vậy. Mỗi quan hệ giữa Lý Dương và Ngô Hiểu Ly rất tốt, nhưng dù sao cũng mới quen chưa lâu, đại thọ của ông nội Ngô Hiểu Ly chưa chắc đã đem tới được thọ lễ gì tốt, rất có thể chỉ biếu tiền.

Cho dù là mang tới quà mừng thọ, Thẩm Hạo cũng không cho rằng một kẻ làm thuê như Lý Dương thì có thể biếu một món lễ vật tốt gì, chén Dạ Quang cho dù là giả, nhưng bản thân hắn cũng hoàn toàn không biết cảm kích, ít nhất thì vẫn là có tấm lòng.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

81. Chương 81: Thật Thần Bí.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Tiếng của Thẩm Hạo vừa dứt thì Ngô Hiểu Ly liền nhìn hắn với ánh mắt kỳ lạ. Không chỉ có Ngô Hiểu Ly mà ngay cả bố mẹ và mấy người Lưu lão cũng vậy, khuôn mặt mọi người đều có chút kỳ lạ.

Vừa nãy, sau khi Ngô Lương Quốc nói với Lưu Tuyết Tùng về chuyện quà mừng thọ của Lý Dương, mấy ông lão đứng bên cạnh nghe rất rõ. Chính là bởi vì món quà mà Lý Dương mừng thọ quá ư đắt tiền nên Ngô Lương Quốc mới đặc biệt có ý mời Lưu lão tới để định đoạt.

Tên Thẩm Hạo này tự mình biếu quà làm trò hề thì thôi đi, bây giờ lại vẫn còn muốn làm khó cho Lý Dương, người biết chân tướng sự việc lúc này cũng đều hiểu rõ vấn đề rồi. Cái chủ ý xấu xa của Thẩm Hạo lần này lại bị thất bại. Trong lòng mọi người đang bắt đầu ủng hộ cho Lý Dương, thái độ gây sự của Thẩm Hạo khiến mọi người đều có rất nhiều cách nhận xét.

-Triệu đồng, kì thực là vừa nãy chúng tôi tới cũng chính là vì chuyện lễ vật mừng thọ của Lý Dương!

Ngô Lương Quốc ho khan một tiếng, ông khẽ gật đầu với vị phu nhân kia. Nói thế nào đi chăng nữa thì hai nhà cũng có mối quan hệ lâu đời, không thể khiến cho bọn họ khó xử được. Hơn nữa gia đình Thẩm Hạo cũng là một doanh nghiệp có tiếng, còn có phần mạnh hơn Trịnh Khải Đạt một chút, Ngô Lương Quốc cũng thật không muốn vì mấy chuyện con con của thế hệ sau mà làm ảnh hưởng tới tình cảm giữa hai nhà.

-Thẩm Hạo, chẳng phải là anh muốn thấy quà mừng thọ của Lý Dương sao? Nó đây này, cho anh xem!

Vị phu nhân kia còn chưa kịp phản ứng thì Ngô Hiểu Ly liền lôi trong túi của mẹ ra một hộp lễ vật, lúc Ngô Lương Quốc muốn giữ lấy Ngô Hiểu Ly thì cũng đã muộn rồi, chỉ có thể cười gượng đứng đó nhìn, lắc đầu áy náy nhìn phu nhân.

Hộp lễ vật cũng không quá rực rỡ sang trọng, so với cái hộp đựng chén Dạ Quang giả vừa rồi thì lại là một trời một vực, nhưng ánh mắt của mọi người lại hoàn toàn không giống nhau, những người mà lúc này nghe thấy Ngô Lương Quốc miêu tả còn đang cố nghe lên nhìn.

Thái độ của mấy người, nhất là thái độ của Ngô Hiểu Ly khiến cho trong lòng Thẩm Hạo lập tức dâng lên một linh cảm xấu. Lý Dương này thật không ngờ lại biếu quà mừng thọ thật, hơn nữa xem ra còn không phải là món quà bình thường.

Ngô Hiểu Ly tuy rằng thông minh lanh lợi nhưng Thẩm Hạo lại biết rõ, tính cách cô gái này rất tùy tiện cầu thả, cô cũng kiêu ngạo, nếu mà Lý Dương tặng tới một món quà bình thường thì cô ta tuyệt đối sẽ không chủ động đem ra, không thể không nói rằng, Thẩm Hạo vẫn là rất hiểu Ngô Hiểu Ly.

Nhưng việc cho tới giờ phút này, Thẩm Hạo không mở chiếc hộp này ra cũng không được. Là chính hắn đã đề ra cái yêu cầu này. Quà đáng này hắn phải nuốt thôi.

-Không biết Lý tiên sinh tặng tới món quà tốt gì, cho chúng ta mở mang tầm mắt chút cũng tốt!

Trên nét mặt đang cứng đờ đờ của Thẩm Hạo hiện lên vài nét cười nhạt, hắn chậm rãi mở hộp quà của Lý Dương, rất nhanh, khối Huyết Kê Thạch óng ánh hiện ra trước mặt mọi người.

-Không tệ!

Hà lão là người đầu tiên gật gật, dù cho cách ông ta vẫn còn một đoạn nhưng lại đã có thể nhìn thấy màu sắc óng ánh màu đỏ máu tươi mới quanh thân của viên thạch này, bất kể là nhìn từ góc độ nào thì khối đá huyết kê này cũng đều vô cùng có giá trị.

Mấy vị trong nghề khác cũng đều gật gật đầu, so với cái chén Dạ Quang giả vừa này thì khối Huyết Kê Thạch này hiện lên vẻ vô cùng quý giá. Đương nhiên, nếu chén Dạ Quang vừa rồi không phải là giả, lại đúng là đồ vật thời nhà Đường thì phải bàn theo hướng khác rồi.

-Là Lý Dương nhỉ, kì thực chúng tôi đang có chuyện muốn nói với cậu, món lễ vật này của cậu quả thực quá quý giá, tôi không thể nhận được!

Lưu Tuyết Tùng mỉm cười nhìn Lý Dương, ấn tượng của ông ta với Lý Dương khá là tốt, những việc xảy ra vừa rồi bọn họ đều để ý tới, là Thẩm Hạo khiêu khích Lý Dương, hơn nữa những lời mà Lý Dương nói đều là lời nói thật, kể các đồ vật lại rất chuyên nghiệp, đối với chàng trai trẻ như thế này, bọn họ chỉ có thể tán thưởng yêu thích.

-Ông Lưu, ông khách khí quá rồi, lễ vật không tính giá trị, chỉ đại diện tâm ý của tôi!

Lý Dương khẽ lắc đầu, cơ thể cũng hơi khom xuống, tiếp tục nói:

-Nhân cơ hội này tôi chúc ông phúc như Đông Hải, thọ tĩ Nam Sơn, hậu phúc vô biên, con cháu hưởng phúc lâu dài!

Tuy rằng trình độ văn hóa của Lý Dương không cao bằng Thẩm Hạo, nhưng mà cũng đã chuẩn bị được mấy lời chúc thọ, vừa khéo nhân cơ hội này để thể hiện. Đối với món quà mừng thọ kia, làm gì có cái đạo lý tặng đi rồi lại lấy về bao giờ.

Lưu Tuyết Tùng gật gật đầu, Ngô Hiểu Ly đứng bên cạnh này giờ vẫn chưa lên tiếng liền kéo cánh tay anh ta lại, khẽ cười nói:

-Ông ngoại, ông chủ Trịnh của tập đoàn Khải Đạt đã ra giá cho khối thạch kê huyết này là tám trăm ngàn mà Lý Dương chưa thèm bán, chính là để giữ lại làm quà mừng thọ tặng cho người, ngoại đừng có cự tuyệt nữa mà!

Mẹ Ngô Hiểu Ly vội vàng kéo cô lại, bộ dạng Ngô Lương Quốc lại như có chút dăm chiêu, Ngô Lưu Tuyết thì lại kinh ngạc nhìn cô cháu gái mà mình vô cùng cưng chiều, lại nhìn Lý Dương. Lý Dương không có cái vẻ đẹp trai công tử bột như Thẩm Hạo, nhưng lại thẳng ở vẻ điềm đạm, chững chạc, khiến cho người ta có cảm giác trung thực tin cậy.

-Vậy à, vậy thôi được, món quà này ta xin nhận lấy, Lý Dương, cảm ơn phần hậu lễ của cậu.

Lưu Tuyết Tùng có chút cưng chiều vỗ vỗ tóc Ngô Hiểu Ly, ông cười nói với Lý Dương, món lễ vật này coi như là ông ta đã nhận lấy rồi, nhưng mà ý nghĩ trong lòng thì không ai có thể biết được.

Những người khác nghe thấy Ngô Hiểu Ly nói ra giá trị của viên thạch này đều hít nhẹ một hơi. Ở đây ngoài gia đình của Thẩm Hạo là làm doanh nghiệp ra thì những người khác đều là nhân viên nhà nước, tám trăm ngàn đối với bọn họ mà nói quả không phải là con số nhỏ. Trong mắt bọn họ Lý Dương nhất thời trở nên vô cùng thần bí, có thể tùy tiện tặng một lễ vật đáng giá như vậy thì khẳng định không phải là một người bình thường.

Chính là mấy người bên cạnh Lưu Tuyết Tùng đối với Lý Dương đều lại càng coi trọng lên vài phần. Bọn họ đều chơi đồ sưu tầm, trong tay có chút của cải, nhưng để nói một lần tặng đi một món lễ phẩm có giá tám trăm ngàn thế này thì vẫn là vô cùng khó khăn, ngay cả lão Triệu có mối thân tình với lão Lưu nhất thì cũng chỉ tặng bức thư pháp có giá trên trăm ngàn mà thôi.

Thật ra món lễ vật của Hà lão lại là có giá trị khá cao, nhưng mà cũng không thể so với khối Huyết Kê Thạch mà Lý Dương tặng được.

Lúc này, kẻ hối hận nhất trong gian phòng lại chính là Thẩm Hạo. Anh ta phát hiện ra rằng bản thân hoàn toàn bị Lý Dương lừa giỡn. Tên Lý Dương này tuyệt đối không đơn giản là một người làm thuê bình thường, chắc chắn gia cảnh cũng phải rất khá giống như hắn. Thẩm Hạo cảm thấy bản thân chính là bị Lý Dương chơi xỏ và lừa gạt, nhất thời trong lúc hối hận, Thẩm Hạo lại có chút gì đó kiêng kỵ Lý Dương.

-Chàng trai, cậu tên Lý Dương phải không?

Một lão nhân khác bên cạnh Lưu Tuyết Tùng đột nhiên hỏi Lý Dương, Lý Dương thoáng chút sững sốt, vội gật đầu đáp:

-Vâng ạ, chào ông!

-Vậy ta sẽ gọi cậu là tiểu Lý nhé, tiểu Lý, cậu giúp ta ngắm xem khối ngọc cổ này thế nào!

Ông cụ lôi một miếng ngọc bội từ trong ngực ra, đây là một miếng Điền Hoàng Ngọc, bên ngoài được chạm trổ một cách tinh xảo, chất lượng cũng rất khá, bên ngoài có chút màu vàng đồng. Màu vàng đồng này với màu huyết đều giống nhau là đặc thù lớn của ngọc cổ đào được.

Lão nhân này nhìn khoảng trên dưới bảy mươi tuổi. Lần đầu tiên Lý Dương gặp người này là lúc ông ta đang ngồi bên cạnh Lưu Tuyết Tùng, còn gần hơn ông Hà một chút. Từ vị trí có thể nhìn ra mối quan hệ của ông ta và Lưu Tuyết Tùng là rất tốt.

-Bố, bố làm cái gì vậy ạ?

Lý Dương vừa mới cầm miếng ngọc bội liền nghe thấy Ngô Lương Quốc nói khê một câu, Lý Dương nhất thời ngây như phỗng. Lý Dương thật không thể ngờ rằng ông cụ này lại chính là cha của Ngô Lương Quốc. Cũng có nghĩa là ông nội của Ngô Hiểu Ly, chẳng trách biểu hiện của Thẩm Hạo hôm nay lại tích cực như vậy, rồi lại có thái độ thù địch với mình như vậy. Hai bên chí thân của Ngô Hiểu Ly đều có mặt ở đây.

-Lương Quốc, không sao, để cho tiểu Lý coi giùm bố anh cũng tốt!

Lưu Tuyết Tùng hơi giơ tay ra cản, rất hứng thú nhìn Lý Dương, ngay cả ông Hà đứng bên cạnh cũng có vẻ mặt háo hức như vậy, mọi người đều muốn xem xem Lý Dương có thể nói ra được điều gì từ miếng ngọc này.

Đây là vật của ông nội Ngô Hiểu Ly, Lý Dương cũng không dám thất lễ chậm trễ, trực tiếp khởi động năng lực đặc biệt để quan sát miếng ngọc bội này, ngay lập tức, tất cả về viên ngọc cổ này đều hiện ra rõ ràng trước mắt Lý Dương.

Lý Dương có chút sửng sốt, miếng ngọc này chỉ có một tầng khe hở màu vàng nhạt. Nhưng từ tầng màu sắc của khe hở cho thấy đây tuyệt đối là vật từ thời cận đại chế tạo ra, và chữ cổ không thể phủ lên trên được. Nói cách khác, miếng ngọc cổ này căn bản không phải là tác phẩm của thời cổ đại.

Lý Dương lại cẩn thận phân tích nét chạm trổ và chất ngọc, ngọc này quả thực là hoàng ngọc không tồi, ít nhất thì đây cũng là miếng ngọc thật, nét chạm trổ cũng rất khá, chỉ riêng hai điểm này cũng có thể coi là tác phẩm hoàng ngọc thời hiện đại, cũng có giá trị rất cao, chỉ là không thể coi như đang cất chứa đồ cổ mà thôi.

Lý Dương lại dùng tay khẽ vuốt ve ngọc bội, ngọc bội vô cùng trơn, khiến cho người ta có cảm giác không thoải mái chính là điều thiếu sót trong vẻ đẹp đó. Lý Dương ngẩng đầu nghi ngờ nhìn Lưu Tuyết Tùng và ông nội của Ngô Hiểu Ly.

Cho dù ông nội của Ngô Hiểu Ly không biết khối cổ ngọc này là giả đi chăng nữa, nhưng Ngô Tuyết Tùng lại là một chuyên gia chơi đồ cổ, khối ngọc này chỉ cần dùng tay là cũng có thể cảm giác được có điều không đúng, Lưu Tuyết Tùng không lý nào lại không phát hiện ra điều đó. Nếu như Lưu Tuyết Tùng đã biết thì sao lại có thể để cho người trong nhà tiếp tục coi như đang cất giấu đồ cổ?

Lý Dương khẽ lắc đầu, động tác này của anh ngay lập tức thu hút sự chú ý của mấy ông lão ở đó.

Lý Dương đột nhiên ngẩng đầu lên, cầm lấy miếng ngọc, hỏi ông nội của Ngô Hiểu Ly:

-Ông Ngô, miếng ngọc cổ này ở trên tay của người không tới mấy năm nhỉ?

Ánh mắt của Lưu Tuyết Tùng và ông Hà đều sáng rực, hai người cùng im lặng gật gật đầu.

-Cậu nói không sai, miếng ngọc này tới tay tôi mới chỉ có ba năm.

Ông nội của Ngô Hiểu Ly khẽ cười gật gật đầu.

Lý Dương hơi cúi đầu trầm tư, rồi chậm rãi ngẩng đầu lên, nói:

-Trong đời Càn Long triều Thanh, ở vùng Vô Tích - Giang Tô có một vị cao nhân làm ngọc, tên là 'A Khẩu', cũng có người gọi ông ta là 'Khẩu gia'!

Lý Dương nói tới đây, Lưu Tuyết Tùng và ông Hà thoáng nhìn nhau, trong ánh mắt hai người đều thoáng thấy một sự tán thưởng, Lý Dương có thể nói ra cái tên đó liền chứng tỏ cậu ta thực sự đã nhìn ra vấn đề của miếng ngọc cổ này.

Những người khác không hiểu thì lại rất hứng thú nhìn Lý Dương, Lý Dương vẫn chưa nói miếng ngọc bội này thế nào, mà lại nói về câu chuyện cổ ngày xưa. Nhưng tất cả mọi người đều hiểu rõ, câu chuyện này khẳng định có mối liên quan tới miếng ngọc bội này, cho nên cố nghe thật tỉ mỉ.

Thấy mọi người có phản ứng như vậy, Lý Dương cũng tăng lên vài phần cảm xúc, chẳng mấy khi có thể kể câu chuyện xa xưa với toàn chuyên gia chơi đồ cổ thế này. Mà may mắn sao, mấy kiến thức này mới mấy hôm trước anh ta đã được nhìn thấy qua rồi, cũng may có năng lực đặc biệt hỗ trợ khiến anh ta không cần biết ngọc thạch thật giả và niên đại của nó, chỉ cần hiểu một chút đặc thù làm giả và hình thức của ngọc là được. Mấy hôm nay Lý Dương đã học được rất nhiều thứ là những kiến thức về làm giả và tranh luận thật giả. Lý Dương cũng không ngờ rằng lại có thể vận dụng nó nhanh tới vậy.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

82. Chương 82: Ngọc Cổ Truyền Thế. (ngọc Cổ Gia Truyền)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Khấu Nhi Gia từng phát minh ra một phương pháp làm ngọc cổ giả, nghe nói phương pháp này khiến cho rất nhiều cao thủ đều phải liếc mắt trông, bởi vì trình độ làm giả của ông ta rất cao, ngay cả trong cổ cung cũng từng cất chứa tác phẩm của ông ta.

Lý Dương ngẩng mặt lên, tất cả mọi người trong phòng đều không lên tiếng, lặng yên nghe Lý Dương kể chuyện xưa, chỉ có trong ánh mắt Thẩm Hạo đôi khi lại lóe ra một tia đồ kị và thù hận.

- Phương pháp làm giả của Khấu Nhi Gia cũng không hề phức tạp, ông ta đem phôi thô của ngọc trộn lẫn với vụn sắt, đều đặt trong một cái chum nước lớn, sau đó đổ nước trộn với giấm được đun sôi vào. Quá trình này gọi là “Thối Thố”. Sau khi ngâm xong thì nó được đem chôn ở một nơi ẩm ướt, hơn mười ngày sau sẽ lấy ra, sau đó lại lặng lẽ đem chôn giữa đường người qua lại, khoảng hai ba tháng sau lại lấy lên, ngọc được lấy từ dưới đất lên hoàn toàn giống như ngọc cổ, người bình thường căn bản không thể nhìn ra.

Lý Dương dùng ngón tay vuốt ve toàn thân miếng ngọc bội này, chậm rãi kể xong câu chuyện, nói tới đây thì những người khác đều hiểu rõ cả, ý của Lý Dương nói chính là miếng ngọc cổ đang cầm trên tay là giả, là dùng loại phương pháp của ‘Khấu Nhi Gia’ làm ra, nếu không thì Lý Dương cũng chẳng vô vị kể ra một câu chuyện như vậy làm gì.

Quả nhiên, Lý Dương lại giơ miếng ngọc bội lên, nói:

- Ngô lão, miếng ngọc bội này của ngài, e cũng là tác phẩm của truyền nhân ‘Khấu Nhi Gia’ rồi, làm vô cùng tinh xảo, gần như có thể lấy giả làm thật, nó đã rất giống với đồ thật. Nhưng mà vật liệu của miếng ngọc bội này đúng thật là Điền Hoàng Ngọc, cho nên miếng ngọc bội này vẫn là rất có giá trị.

Lý Dương cuối cùng cũng tổng kết một câu nhưng hẳn cũng không chắc lắm. Lý Dương phát hiện ra trong ngọc bội này có vụn sắt lại vừa hay biết tới câu chuyện xưa này nên mới kể ra, còn có thực là vậy hay không hẳn cũng không dám khẳng định hoàn toàn.

- Lý tiên sinh, sao anh lại biết miếng ngọc bội này là tác phẩm của truyền nhân ‘Khấu Nhi Gia’, chẳng lẽ anh có chứng cứ? Hay là đối với việc này vô cùng hiểu rõ chẳng?

Thẩm Hạo lại đột nhiên hỏi một câu, câu này còn hiểm độc hơn cả câu trước, thiếu chút nữa là nói thẳng tôi nghi ngờ Lý Dương anh cũng là kẻ làm đồ giả, đây chính là sự vu cáo đầy khiêu khích.

Lý Dương hơi chau mày, cái tên Thẩm Hạo này sao giống như cẩu bì cao được* vậy, không thềm đếm xỉa tới hắn rồi mà hắn cứ bám riết lấy mình.

*Cẩu bì cao được: trong câu này nó có nghĩa là bám dính.

Lưu Tuyết Tùng và Hà lão đều hơi nhíu mày, ngay cả ông nội của Ngô Hiểu Ly cũng vậy, quý phụ khi thấy nét mặt của họ liền biết có chuyện không ổn.

- Thẩm Hạo, Lý tiên sinh khẳng định là có chứng cứ mới nói như thế, con không hiểu chơi đồ cổ thì đừng có nói lung tung.

Quý phụ vội vàng kéo Thẩm Hạo lại, bà ta vốn dĩ muốn Thẩm Hạo hôm nay nở mày nở mặt, đồng thời cũng có mong muốn Ngô Lưu hai nhà kết thân, đối tượng kết thân tất nhiên là Ngô Hiểu Ly. Thế lực chính trị của hai nhà Ngô Lưu ở Minh Dương này cũng không hề thấp, nếu Trương Ứng biết trước thân thế của Ngô Hiểu Ly như vậy, e rằng lúc đầu cũng không quả quyết bổ nhiệm Lý Dương vào chức trợ lý như thế.

- Chứng cứ à, đương nhiên là có.

Lý Dương trầm ngâm một chút, chậm rãi nói.

- Khấu Nhi Gia làm ngọc cổ tuy rằng vô cùng thật, nhưng lại có một nhược điểm, nhược điểm đó chính là thời gian. Những khối ngọc mà Khấu Nhi Gia làm ra sử dụng không được lâu, chỉ cần dùng vài năm là có vấn đề, hơn nữa còn có thể phai màu. Ngô lão có miếng ngọc này từ ba năm trước, ba năm qua khẳng định

là luôn mang theo bên mình, cho nên bây giờ bắt đầu xuất hiện những đặc trưng đó. Nếu như không phải là vậy, tôi cũng không thể nào có thể nhìn ra được vấn đề của miếng ngọc này!

Lý Dương lúc cuối hơi khiêm tốn một chút, dù là có thường mang theo hay không thì nó cũng không thể lừa gạt được Lý Dương. Nhưng mà những lời hần nói quả thật là rất đúng, những khối ngọc của Khấu Nhi Gia quả thật là không dùng được lâu.

Chỉ là nhược điểm này cũng không được coi là nhược điểm gì to tát cả, loại ngọc cổ này phải đợi mấy năm mới phát hiện ra nó là giả, khoảng thời gian đó thì ngay cả đứa trẻ con cũng đã đi nhà trẻ rồi.

- Thông gia, rất xin lỗi, lúc trước là ta mắc lừa khiến ông bị thiệt rồi!

Lưu Tuyết Tùng đột nhiên xoay người, rất thành khẩn nói với ông nội của Ngô Hiểu Ly, Lý Dương lại đứng sững, hóa ra miếng ngọc cổ này trước đây Lưu Tuyết Tùng đã từng xem qua, đối với một vị người kì cựu trong chơi đồ cổ mà nói, nói ra chuyện bị lừa trước mặt mọi người thật chẳng phải là chuyện dễ dàng gì.

- Lúc đó ông khuyên tôi nhìn kĩ lại, là tôi cứ kiên quyết muốn mua, mắc lừa là chuyện của mình tôi thôi, cũng còn may đây là loại Hoàng Ngọc thật, nên đại tụy là giả nhưng ngọc không giả, tôi cũng đã dùng được vài năm rồi, bây giờ cũng không muốn bỏ nữa!

Ông nội Ngô Hiểu Ly cười khê lắc lắc đầu, ông ta đã có cảm tình với khối ngọc này, cho dù là không phải cổ ngọc đi chăng nữa thì ông cũng vẫn giữ lấy.

Lý Dương cung kính đem ngọc bội trả lại cho ông nội Ngô Hiểu Ly, đối với tâm tính độ lượng của ông cụ, Lý Dương cũng thật rất khâm phục.

Ngô Hiểu Ly đứng ngây một bên nhìn Lý Dương, cô thậm chí còn đang hoài nghi không biết Lý Dương có phải là người ngoài hành tinh không, sao mới vài ngày không gặp mà lại có thể trở nên lợi hại như vậy, khiến người ta phải nhìn với con mắt khác. Lý Dương thật đúng là khiến cho cô ba ngày không gặp mà trở nên rất dao động.

- Lý Dương, nói rất tốt, cậu có thể nhìn ra được đây là cách làm giả của Khấu Nhi Gia thực là hiếm có, lại đây, cậu giúp ta nhìn khối ngọc cổ này thế nào.

Ông Hà gật đầu, không biết từ lúc nào lại mang ra thêm một miếng ngọc bội. Đây là một khối Phượng Bội, cũng là ngọc cổ, một khối ngọc cổ Phượng Bội trắng nõn.

Ngọc bội cổ dưới ánh đèn còn khúc xạ lại một màu trắng bạc ôn hòa, óng ánh trong suốt giống như tiên tử thần bí cao quý đang đứng ngạo nghễ hãnh diện trước mắt mọi người.

Lý Dương cười gượng một tiếng, tiến lên trước cẩn thận nhận lấy ngọc bội của ông Hà, hần cũng chỉ là người nghiên cứu ngọc cổ có vài ngày, thế mà bây giờ mọi người ở đây đều cho hần là một chuyên gia rồi.

- Hà lão, miếng Phượng Bội này của ông có từ khi nào vậy?

Lý Dương cẩn thận quan sát một lúc, lại dùng năng lực đặc biệt để nghiên cứu kỹ càng, rồi mới cẩn thận hỏi một câu.

Lý Dương nhận biết nó làm cho Lưu lão và Ngô Lương bọn họ đều không ngờ tới, nhưng cũng không ai nói gì nhiều.

Hà lão vuốt vuốt đầu tròn của cây gậy, khê cười nói:

- Cũng mười mấy năm rồi, miếng Hán ngọc (ngọc thời nhà Hán) lúc đó nhìn rất được, liền đem về, giá tiền cũng không đắt!

Ông Hà vẫn chưa nói tới giá, Lý Dương cũng không định hỏi, nhưng ông Hà lại nói đây là ngọc Hán khiến cho Lý Dương hơi gượng cười. Miếng ngọc bội này không phải là ngọc cổ giả, nhưng ở mặt ngoài chỉ có ba tầng lỗ kính màu vàng nhạt, tính kĩ càng thì nhiều lắm cũng chỉ có một trăm tám mươi năm lịch sử, với đời Hán thì gần như không thể nào.

Lý Dương lại nghe Trương Ứng nói qua, Hà lão chính là Thái Sơn Bắc Đẩu trong chơi đồ cổ, không chỉ nổi danh ở đất Minh Dương này, danh tiếng trong nước cũng vô cùng lẫy lừng, nếu không phải là Lý Dương vô

cùng tin tưởng vào năng lực đặc biệt của chính mình, chỉ e rằng lúc này anh ta cũng đã cho rằng đây là một khối ngọc cổ thật.

- Ông Hà, ngài lấy miếng ngọc này có phải định đem truyền cho đời sau không?

Suy nghĩ một lúc, Lý Dương mới hiểu rõ được nên nói gì. Dù cho ông Hà có thân phận thế nào chẳng nữa, nếu như đã hỏi mình rồi thì mình chỉ có thể nói thật, nói dối trước mặt một nhân vật như ông Hà thực không dễ chịu chút nào, lần trước Lý Dương đã thử nghiệm qua một lần, không thể thêm lần nữa.

-Cậu nói rất đúng, lúc ấy tôi quả thực là muốn đem miếng Phượng Bội này để truyền lại cho đời sau.

Hà lão lại gật gật đầu.

Ngọc cổ truyền lại đời sau và ngọc khai quật được là không giống nhau. Ngọc cổ truyền lại cho đời sau thì sẽ trải qua nhiều người dùng, có một loại ngọc đặc biệt sáng dịu, theo giá trị mà nói thì ngọc gia truyền hơn ngọc khai quật được rất nhiều, bởi vì ngọc cổ gia truyền thì trên thân sẽ không có một chút tí vết nào, còn có cảm nhận được dấu vết của lịch sử nữa.

- Hà lão, miếng ngọc này của người quả thực là ngọc cổ, nhưng niên đại thì lại không có lâu như người nói, đây không phải là ngọc Hán, nếu cháu không nhìn nhầm thì niên đại của miếng ngọc này nên là cuối triều Thanh, cách ngày nay khoảng 150 năm.

Lặng yên suy nghĩ một chút, Lý Dương quyết định nói thẳng nói thật, tính toán dựa theo tầng lỗ chiếu sáu mươi năm cho thấy nên ở trong khoảng thời gian 120 năm tới 180 năm. Lý Dương nói khoảng 150 năm là khoảng thời gian hợp lý nhất, cho dù là có chênh lệch mấy năm thì cũng chẳng sao. Bây giờ những người chơi ngọc cổ không ai dám nói bản thân vừa nhìn liền có thể nhìn ra chính xác vật đó rốt cuộc đã tồn tại được bao nhiêu năm.

- Lý Dương, đừng ăn nói lung tung, đồ vật của ông Hà sao lại có thể có vấn đề như thế.

Lưu Tuyết Tùng đột nhiên lên tiếng nhắc nhở Lý Dương, hơn nữa trong ánh mắt của Lưu Tuyết Tùng còn hàm chứa sự quan tâm, những người xung quanh cũng đều chậm rãi gật gật đầu, chỉ có trong ánh mắt của Thẩm Hạo lại càng thêm oán hận, đồng thời còn mang theo một chút vui sướng khi thấy có kẻ gặp họa.

Ngô Hiểu Ly kia rõ ràng là có cảm tình với Lý Dương, Lý Dương lại tặng món lễ vật quý giá tới vậy thì chưa biết chừng hai người đó đã sớm cùng với nhau rồi. Lưu Tuyết Tùng trực tiếp quan tâm Lý Dương như vậy chỉ e là đã coi trở thành cháu rể của mình rồi.

Tất cả mọi người đều biết, Lưu Tuyết Tùng đối với đứa cháu ngoại này còn yêu thương cưng chiều hơn cả đứa cháu trai của lão, yêu nhau yêu cả đường đi lối về, giúp cho Lý Dương cũng không phải là không có lý, huống chi biểu hiện của Lý Dương hôm nay quả thực rất xuất sắc.

- Tuyết Tùng, lời này của ông là không đúng rồi, đồ vật của tôi cũng không đảm bảo chắc chắn là đồ ý kỹ càng hết cả, huống chi tôi am hiểu là đồ sứ chứ không phải là ngọc, để cho Lý Dương nói tiếp đi.

Hà lão quay đầu cười cười, Lưu Tuyết Tùng bắt đắc dĩ gật gật đầu, ánh mắt lại có một tia lo lắng.

Sự mạnh mẽ trong lòng Lý Dương hơi trầm xuống, hần nhớ tới chuyện lần trước mà Trương Ứng đã nói qua, thân phận Hà lão cũng thật không đơn giản, Lý Dương lúc đó cũng chỉ cho rằng ông ấy là cán bộ về hưu của Minh Dương. Bây giờ xem ra là lắm to rồi. Ngay cả Phó giám đốc sở đã về hưu như Lưu Tuyết Tùng cũng khấn trương như vậy. Thế nên, thân phận của Hà lão tuyệt đối không chỉ đơn giản là một cán bộ về hưu bình thường của Minh Dương.

Lý Dương ngừng đầu thoáng nhìn ông Hà, vội vàng nói:

- Ông Hà, ông đừng để bụng, cháu cũng không biết lời cháu nói có phải là thật không, cháu chỉ là nói lên cách nhìn của riêng cháu mà thôi.

-Không sao, là tôi nhờ cậu coi giúp miếng ngọc này, sao có thể trách cậu được chứ, cậu cứ yên tâm mạnh dạn nói là được!

Ông Hà xoa tay lắc lắc đầu, trong lòng Lý Dương lúc này mới yên tâm một chút.

Lý Dương đặt miếng ngọc bội dưới ánh đèn, tỉ mỉ quan sát, lại nói:

- Đây chính là Dương Chi Ngọc, hơn nữa lại là loại Dương Chi Ngọc vô cùng tốt, sau khi làm xong thì sẽ có một chuyên gia tới dùng vỏ trấu mài ít nhất hơn ba mươi năm mới có thể tạo ra loại tự nhiên sáng bóng dịu dàng như vậy, nó quả thật có thể giả thành một khối ngọc gia truyền. Cách làm giả này nên gọi là ‘Bàn Quang Pháp’, loại phương pháp này bây giờ cũng có rất ít người gặp, cho dù lịch sử của nó không lâu như vậy thì nó vẫn được coi là một khối ngọc cổ vô cùng hiếm có!

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

83. Chương 83: Chu Chí Tường.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

-Bàn Quang Pháp!

Lưu Tuyết Tùng cũng như mọi người đều thấy sững sốt, chỉ có Hà Lão là vẫn mỉm cười nhìn Lý Dương, ông không tỏ ra tán thành, nhưng cũng không có ý phản đối cách nói đó.

-Đúng vậy, Bàn Ngọc chính là một loại kỹ thuật, miếng ngọc này cho dù là không có giá trị xa xưa thì nó vẫn là tinh phẩm trong những loại cổ ngọc.

Lý Dương gật đầu, ngày hôm qua hắn vừa mới tìm hiểu về phương pháp Bàn Quang, mục đích của hắn chỉ là muốn làm một khối cổ ngọc cho mình thôi, nhưng khi thấy quá trình làm lại phức tạp như vậy nên hắn đã bỏ cuộc.

Mọi người đều tập trung nhìn Hà Lão, ngọc bội là Hà Lão đưa ra, Lý Dương có nói gì đi nữa thì cũng vô dụng, cuối cùng họ cũng chỉ tin Hà Lão mà thôi.

-Chàng trai này nói không sai!

Một lúc lâu sau Hà Lão mới chậm chậm gật đầu, ông nhìn Lý Dương rồi chợt hỏi:

-Mấy năm trước tôi mới phát hiện ra khối ngọc này cũng không có niên đại lớn như thế, làm sao cậu lại biết thế?

-Tôi đâu có nhìn ra, chỉ là dùng năng lực đặc thù của mình thôi.

Lý Dương cười khỏ một tiếng, tuy nhiên điều này hắn chỉ có thể để trong lòng, không dám trực tiếp nói ra.

Suy nghĩ một lúc, hắn mới chậm chậm trả lời:

-Thực ra thì chính Hà Lão đã nói cho tôi biết, lúc đưa miếng ngọc này ra ánh mắt ông hơi lạ, vì vậy mà tôi nghĩ miếng ngọc bội này chắc chắn có vấn đề, nhờ thế mới xem xét kĩ càng hơn. Độ bóng của viên ngọc được mài từ vỏ lúa mạch không giống như những viên ngọc bình thường khác, nhờ những đặc điểm đó tôi mới dám đưa ra suy luận như vậy, nếu lúc đầu không nhờ ánh mắt của ông thì tôi cũng không thể biết được điều đó.

-Ha ha, khá khen cho cậu, đúng vậy, là tôi muốn thử cậu một lần, nhưng cậu nhận ra được điều đó cũng không phải là dễ, còn có thể phân tích một cách chính xác miếng ngọc cổ này chỉ có khoảng 150 năm tuổi đúng là rất giỏi, Lý Dương, cậu còn nhớ lần trước lúc cậu đến chỗ tôi cậu vẫn chưa biết gì cả, vì sao chỉ trong một thời gian ngắn mà có được sự thay đổi lớn như vậy?

Hà Lão cười ha ha, Ngô Hiểu Ly cũng nhìn chăm chăm vào Lý Dương, cô còn hiểu hắn hơn cả Hà lão, trước đây quả thật Lý Dương không biết một chút gì về đồ cổ, cô không hiểu nổi là vì sao chỉ trong vài ngày mà hắn trở thành một chuyên gia đồ cổ giỏi như thế.

-Trước đây tôi may mắn có dịp đi thăm chợ quý một chuyến, từ đó mà bắt đầu có hứng thú với đồ cổ, đặc biệt là tôi rất thích ngọc cổ, vì vậy khi trở về tôi đã tìm xem rất nhiều tài liệu có liên quan, thực ra tôi cũng chẳng phải là người trong nghề gì cả Hà lão, chỉ là thích chơi đồ cổ mà thôi.

Lý Dương cười khỏ, có lẽ đây là điều mà hắn không muốn giải thích nhất, đồng thời cũng nghĩ là hôm nay mình thể hiện hơi quá, làm gì có người nào vừa mới chơi đồ cổ mà am hiểu nhiều như thế chứ.

-Tài liệu thì có thể viết rất nhiều, nhưng khả năng quan sát không phải một sớm một chiều mà có được, cậu chắc cũng phải khổ công rèn luyện lắm mới có được cặp mắt tinh tường như vậy, ngoài ra còn phải cần đến tài năng bẩm sinh nữa, theo tôi được biết, một thiên tài như cậu đây chỉ có một, tôi tin rằng cậu sẽ là người thứ hai.

Hà Lão chậm rãi gật đầu, mọi người đều nhìn Lý Dương với cặp mắt kinh ngạc, không ai ngờ rằng hắn lại được Hà Lão đánh giá cao như vậy.

Lưu Tuyết Tùng do dự một lúc, cuối cùng tiến đến gần Hà lão rồi nói nhỏ:

-Hà lão, người mà lúc này ông nhắc đến có phải là Chu Chí Tường?

Lưu Tuyết Tùng nói không to, nhưng lúc đó chẳng có ai nói chuyện cả nên hầu như mọi người đều nghe thấy.

-Không sai, chính là ông ta, chỉ trong vòng 3 năm, ông ta từ một người không biết gì đã trở thành đệ nhất trong giới chơi đồ cổ, tài năng thiên phú đó từ trước tới giờ vẫn chưa có người nào địch nổi, chỉ tiếc là ông ta đi nhầm đường, nếu không ông ta chắc chắn đã trở thành bậc tông sư một thời rồi.

Mỗi lần nhắc đến người này, Hà Lão trở nên vô cùng nghiêm túc, rồi ông đưa ánh mắt khó hiểu nhìn sang Lý Dương, Lưu Tuyết Tùng và mấy người lớn tuổi khác như đang hít phải một hơi khí lạnh, không ai ngờ rằng Hà Lão lại đem người thanh niên đang đứng trước mặt đi so sánh với Chu Chí Tường.

Mọi người đã thay đổi ánh mắt khi nhìn lại Lý Dương, chỉ có Ngô Hiểu Ly là đang dán mắt vào ông ngoại và mấy người lớn tuổi khác, Lý Dương thì càng đau khổ hơn, hắn chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa.

Thật lâu sau đó, sau khi Lý Dương biết chính xác Chu Chí Tường là người như thế nào, hắn mới hiểu vì sao người ta lại nhìn hắn như vậy.

Chu Chí Tường là một người nông dân bình thường ở Thiểm Bắc, vào những năm 80 ông phiêu bạt về phương nam, và quyết định xây dựng cơ đồ trên miền đất mới này.

Đầu tiên, ông làm đầu bếp cho một quán cơm nhỏ, sau vài tháng làm việc ông gặp một thương gia chuyên kinh doanh về đồ cổ, người thương gia đó nhìn thấy ông có vẻ chất phác thật thà nên dẫn ông theo cùng làm ăn với mình, chỉ chưa đầy một tháng, Chu Chí Tường đã luyện được một cặp mắt quan sát phi thường, vượt xa cả người thương gia đó.

Sau này, Chu Chí Tường tách người thương gia đó ra làm ăn riêng, chưa đầy nửa năm sau đã kiếm được mấy vạn tệ, thời đó mấy vạn tệ không phải là con số nhỏ, nhưng ông vẫn chưa thấy thỏa mãn, ông cầm mấy vạn tệ đó đến huyện Cảnh Đức học nghề nung gốm sứ.

Không ai biết là ông học như thế nào, một năm sau ông rời Cảnh Đức trở về quê cũ lập nên một xưởng gốm sứ nhỏ, chuyên nung ngói và một vài loại đồ sứ khác, xưởng của ông lúc đó cũng có chút tiếng tăm trong vùng.

Nửa năm trôi qua, Chu Chí Tường nhường xưởng gốm sứ lại cho em trai kinh doanh, từ đó bỏ đi biệt tăm.

Sau này thị trường Trung Quốc bắt đầu liên tiếp xuất hiện nhiều cổ vật vô giá thời Minh Thanh, 5 năm liên tục đã có hơn trăm chiếc gốm sứ tinh xảo xuất hiện, trị giá của chúng phải lên đến trên 4 nghìn vạn tệ.

Lúc đó là vào những năm 90, gốm sứ trị giá 40 triệu tệ bây giờ cũng phải lên đến 4 trăm triệu rồi, chỉ đến sau này có người phát hiện ra được bí mật thì hiện tượng này mới được dừng lại, việc này dẫn đến vụ án làm hàng nhái quy mô toàn quốc, Chu Chí Tường cũng chính là người làm nhái đồ cổ đầu tiên.

Những loại gốm sứ này xuất thân từ quê hương của ông, qua một vài kĩ xảo nhỏ mà ông đã đưa chúng đến những công ty bán đấu giá. Chu Chí Tường sau khi bị bắt đã bị tòa tuyên án tù chung thân, nếu không vì

tiếc để mất một con người tài hoa như ông, thì chỉ tính số lượng ông đã lừa được khắp cả nước thôi cũng đủ để xử bắn mười lần rồi.

Sau khi Chu Chí Tường bị bắt, những tác phẩm nhái bị lưu lạc của ông đến bây giờ vẫn chưa thu hồi lại hết. Cho dù là bây giờ có rất nhiều chuyên gia

Chuyên gia vẫn không phân biệt được những sản phẩm giả mạo đó. Các công ty đấu giá nổi tiếng lại càng chú ý hơn sự thay đổi màu sắc của sản phẩm, dẫn đến một vài loại đồ gốm sứ cổ phải được khoa học xác minh mới thu vào nhằm tránh các loại hàng giả hàng nhái.

Cho đến hôm nay, cả nước cũng chỉ có vài người có thể nhận ra hàng giả mà hần đã làm, Hà Lão là một trong số đó.

Cũng vì lúc đó rất nhiều công ty bán đấu giá bị lừa, sau khi vụ án hàng giả này được đưa ra bọn họ đều thống nhất là ngậm miệng, cũng chỉ có những người lão luyện như Hà Lão, Lưu Lão mới biết được chuyện này, mấy người trẻ như Ngô Hiểu Ly còn chưa từng nghe qua nữa là.

Đây cũng là nguyên nhân mà Hà Lão và Lưu Tuyết Tùng tỏ ra nghiêm túc như vậy, Lý Dương không chỉ có khả năng thiên bẩm giống Chu Chí Tường mà hần còn rất có hứng thú với việc nghiên cứu là đồ giả, bọn họ không muốn Lý Dương trở thành một Chu Chí Tường thứ hai, càng không hi vọng hần sẽ tung một lô hàng giả mang họ Lý ra thị trường.

Sau khi thật sự hiểu được những điều này Lý Dương chỉ có thể dở khóc dở cười mà thôi, cái ông Chu Chí Tường đó quả thật là rất tài giỏi, ông ta làm được như thế đều dựa vào khả năng đặc biệt của mình, đừng nói là nhái đặc biệt, đến nhái bình thường Lý Dương cũng không làm được, cái khả năng đặc biệt của hần không giúp hần làm được điều đó.

-Lý Dương, mai cậu rảnh không, đến chỗ tôi một lúc nhé!

Hà Lão chợt hỏi Lý Dương, điều này làm cho mọi người hơi sửng sốt, Lưu Tuyết Tùng cũng như những người biết về Chu Chí Tường đều lặng lẽ gật đầu, Hà Lão cũng chỉ là phòng xa, mời Lý Dương đến thực ra là muốn nói cho hần hiểu, để hần tìm được con đường đi đúng cho mình.

“Ngày mai!”, Lý Dương hơi phân vân một lúc, nhưng nhìn dáng vẻ quan tâm và thần khẩn của Hà Lão thì cuối cùng hần cũng gật đầu.

-Ngày mai tôi rảnh.

-Vậy thì tốt, mai tôi ở nhà đợi cậu, cậu biết nhà tôi rồi chứ!

Hà Lão gật gù đầu không nói thêm gì nữa, ông lấy lại miếng ngọc bội từ tay Lý Dương, miếng ngọc này chỉ là thuận tay thì lấy ra chơi thôi, lúc này cũng chỉ là nhất thời muốn kiểm tra trình độ của Lý Dương như thế nào, không ngờ lại nhận được câu trả lời hơn cả mong đợi như vậy.

Lưu Tuyết Tùng nhìn Lý Dương và Ngô Hiểu Ly một cái, rồi quay sang hỏi Hà Lão:

-Hà Lão này, tôi nghe nói ông và Hồng lão ở Tô Châu có quan hệ thân thiết lắm, đúng không vậy?

-Đúng vậy, có chuyện gì hả?

Hà Lão ngạc nhiên nhìn Lưu Tuyết Tùng.

-Tôi muốn thế này...

Lưu Tuyết Tùng ghé sát tai Hà Lão nói nhỏ, không ai biết là ông ta đang nói đến chuyện gì.

Hà Lão thì vừa nghe vừa cười, cuối cùng gật đầu nói:

-Hồng Lão đã gác kiếm mấy năm rồi, giờ nhờ ông ta tự tay làm e rằng hơi khó, tuy nhiên tìm đồ đệ đắc ý của ông ta thì không thành vấn đề, việc này tôi nói giúp ông là được chứ gì!

-Cám ơn ông đã giúp đỡ!

Lưu Tuyết Tùng có vẻ rất vui, không ai biết là hai người đó đang nói về chuyện gì, nhưng Lý Dương đứng gần bọn họ hơn nên nghe được đại sự chậm trễ gì đó.

Hắn chợt nhớ đến viên bảo bối ở nhà liền hỏi Hà Lão:

-Hà lão, Hồng lão là ai vậy?

Hà Lão cười nhìn Lý Dương rồi nói:

-Hồng Lão là người nổi tiếng nhất trong ngành chạm trổ của nước ta, những sản phẩm do ông làm ra đều đạt đến trình độ tinh xảo, nhưng đáng tiếc là ông ấy đã gác kiếm cách đây mấy năm rồi, hình như mấy đệ tử của ông ta cũng tài hoa lắm, họ đang kế tục sự nghiệp của ông.

-Là thế này, ông Hà Lão à, tôi có một miếng ngọc thạch nguyên chất cũng đẹp lắm, ông xem có thể giúp tôi nhờ cao nhân chạm trổ giùm được không, miếng ngọc đó để không hoài cũng thấy phí.

Lý Dương nhớ đến viên ngọc xanh Phỉ Thúy dạng thủy tinh của mình đang để không ở nhà, hắn cũng đang muốn tìm người chạm trổ giùm, nhưng tìm mãi mà không thấy người nào giỏi, nếu làm không đẹp thì phí viên ngọc quý lắm, hôm nay nghe Hà Lão nhắc đến bậc thầy chạm trổ nên hắn mới hỏi luôn.

-Được thôi, vậy ngày mai cậu đem nó đến chỗ tôi để tôi xem qua, nếu không phải là ngọc tốt thì cũng khó mà mở miệng nhờ họ được.

Hà Lão lập tức trả lời, thực ra nếu không phải là ngọc tốt thì chỉ cần Hà Lão nói một tiếng là người ta nhận lời thôi, chỉ là ông không muốn Lý Dương có ý nghĩ dựa dẫm vào ông.

Lý Dương vẫn không biết là hắn đã trở thành một hạt mầm tốt trong mắt Hà Lão, giống như một viên đá ngọc vậy, vì vậy ông càng không muốn hắn bị bất kì một vết nhơ nào.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

84. Chương 84: Thân Phận Của Hà Lão.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Mọi người trong phòng dường như có chút ngưỡng mộ Lý Dương khi hắn nhận được lời mời từ Hà Lão , thậm chí có vài người còn thấy ghen tị với hắn nữa.

Cửa phòng bất ngờ được mở ra, hai cậu của Ngô Hiểu Ly cùng bước vào, bên ngoài khách mời đã đến đông đủ, buổi lễ mừng thọ cũng sắp được bắt đầu, cũng nên mời Lưu Tuyết Tùng-nhân vật chính của ngày hôm nay ra rồi.

Lưu Tuyết Tùng đứng dậy, đầu tiên ông mời Hà Lão , rồi mời những người lớn tuổi bên cạnh, tất cả mọi người cùng bước ra khỏi phòng, theo sau họ là những nhân vật quan trọng khác, Lý Dương chuẩn bị đi thì chợt cảm thấy một điều gì đó, hắn vội quay đầu lại, bắt gặp cặp mắt thù hằn của Thẩm Hạo đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Lý Dương cũng thấy hơi tức giận, cái tên Thẩm Hạo này hình như có thù với hắn từ trước, những chuyện xảy ra hôm nay đều do Thẩm Hạo bới mớ ra, Lý Dương cũng chỉ là bị động đánh trả lại một lần mà thôi.

Sau khi trừng mắt nhìn lại Thẩm Hạo, Lý Dương bước nhanh ra khỏi phòng, nếu cái tên Thẩm Hạo này lần sau không làm phiền hắn nữa thì không có chuyện gì xảy ra cả, nhưng nếu hắn cứ tiếp tục thế này thì Lý Dương cũng sẽ không bỏ qua, Lý Dương cũng không phải là kẻ dễ bị người khác bắt nạt, hắn chưa hề nường tay với kẻ địch bao giờ.

Bên ngoài phòng khách đã chật cứng người, người chủ trì đang đứng trên bục giới thiệu chương trình, khi Lưu Tuyết Tùng cùng mấy người khác bước ra, tất cả mọi người rầm rộ vỗ tay chúc mừng, Lưu Tuyết Tùng được mời bước lên bục chủ tịch để nhận những lời chúc tụng từ phía quan khách.

Lý Dương cũng trở về bàn của mình, cùng bàn có mấy người không quen hẵn, nhưng bọn họ đang cười cười nói nói với Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt, có vẻ thân mật lắm.

Nhìn thấy Lý Dương bước đến bọn họ ngẩng người ra một lúc, lúc này sau khi ngồi vào bàn được biết là bên cạnh Tư Mã Lâm đã có người ngồi, là do Tư Mã Lâm đặc biệt sắp đặt, nếu không thì cũng sẽ không từ chối để họ ngồi ở đó rồi, những người muốn ngồi bên cạnh Tư Mã Lâm không phải là ít.

Nhưng không ai ngờ rằng người được sự ưu đãi đặc biệt đó lại là một thanh niên tướng mạo không quá đẹp trai, Lý Dương đúng là quá trẻ, hơn nữa ăn mặc lại rất bình thường, hẵn hoàn toàn khác với nhân vật quan trọng mà họ tưởng tượng trước đó.

Tư Mã Lâm chưa kịp giới thiệu Lý Dương với mọi người thì lễ mừng thọ đã bắt đầu, con cái Lưu lão lần lượt tiến lên chúc mừng, cậu lớn của Ngô Hiểu Ly còn có một bài phát ngôn ngắn, chủ yếu là cảm ơn Lưu Lão đã nuôi dạy họ thành người, và cũng nhắc đến những khó khăn vất vả trong suốt 70 năm qua của ông.

Buổi lễ mừng thọ được diễn ra rất náo nhiệt, vì được tổ chức trong khách sạn nên nó không trang nghiêm như ở nhà được, Lưu Tuyết Tùng sau khi nhận lời chúc thọ từ con cháu và mọi người xong ông bước xuống dưới ngồi cùng bàn với những người lớn tuổi khác, buổi tiệc chính thức được bắt đầu.

Sau bữa cơm trưa thì cũng coi như là kết thúc buổi lễ mừng đại thọ 70 tuổi, về nhà tất nhiên còn có con cháu đến chúc mừng nữa, nhưng chỉ những người thân trong gia đình thôi, khách khứa thì không được.

Tiệc đã tan nhưng mọi người vẫn chưa vội ra về, hôm nay có không ít người tai to mắt lớn đến dự buổi tiệc, đây cũng là một cơ hội tốt để họ gặp mặt nói chuyện với nhau, tuy nhiên Hà Lão cùng mấy người lớn tuổi khác rời khách sạn trước, họ không có nhiều sức lực như bọn người kia, cũng không muốn làm những việc kiểu kết giao như vậy nữa.

Điều làm Lý Dương không ngờ đến là trước khi ra về Hà Lão còn đích thân đến chỗ hẵn dặn dò một câu, rằng ngày mai bắt buộc phải đến nhà ông, Lý Dương được ưu ái như vậy cũng nửa mừng nửa lo đồng thời cũng làm cho mấy người ngồi cùng bàn vô cùng kinh ngạc, đặc biệt là mấy người đến sau, họ không quen Lý Dương, bọn họ rất ngạc nhiên trước thái độ của Hà Lão đối với hẵn, ai cũng đoán Lý Dương là công tử của một nhân vật đặc biệt nào đó.

Ba người Tư Mã Lâm hiểu Lý Dương nhất cũng há mồm trợn mắt, đặc biệt là Trương Ứng, hẵn rất hiểu Lý Dương, Lý Dương và Hà lão quen nhau là cũng nhờ hẵn giới thiệu, Hà lão là một người rất tốt nhưng từ trước tới nay chưa bao giờ thấy ông nghiêm túc mời ai, bình thường những người thích chơi đồ cổ nếu có thứ gì hay đều mượn cơ để đến nhà ông, ngoài việc đưa cho ông xem ra còn có mục đích liên hệ tình cảm nữa.

Điều này thì Trương Ứng làm rất tốt, nhưng làm sao bằng việc Lý Dương được Hà lão trực tiếp mời như vậy được.

- Lý Dương, cậu nói thật đi, lúc này cậu vừa làm gì vậy? Vì sao Hà lão lại chủ động mời cậu, còn đặc biệt dặn cậu không được quên nữa?

Chưa rời khách sạn, Trương Ứng đã vội vàng hỏi, Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt đều nhìn Lý Dương, họ cũng đang muốn nghe câu trả lời từ hẵn.

- Lúc này ở trong phòng tôi có xem qua vài khối ngọc, sau đó thì Hà Lão mời tôi đến nhà ông ấy, còn cụ thể vì sao mời thì tôi cũng không biết nữa!

Lý Dương giơ hai tay ra cười khỏ, thực ra trong lòng hẵn cũng có chút hiểu được, Hà Lão mời hẵn chắc chắn là có liên quan đến sự việc diễn ra ngày hôm nay, vì thế mà Lý Dương cũng có chút đắc ý.

- Lý Dương! Lý Dương!

Ngô Hiểu Ly chạy vội đến, lúc này cô đứng bên cạnh người nhà, nên không có cơ hội tìm Lý Dương, đợi mọi việc xong xuôi cô mới vội chạy đến.

-Lý Dương, anh thành thật nói cho tôi biết là rốt cuộc anh đã học được những điều đó ở đâu, đừng có nói là học được từ sách vở nhé!

Ngô Hiểu Ly chạy đến, thở hổn hển hỏi Lý Dương, ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc.

- Nói thật, tôi đúng là đọc sách mà biết được.

Lý Dương lại lần nữa cười khở, thực ra Hà Lão không biết là Lý Dương chỉ xem sách có mấy ngày, ông cứ nghĩ là hôm đó sau khi ra về hắn đã bắt tay vào việc nghiên cứu cổ ngọc, chợ quý chỉ là cái cớ thôi. Nếu biết là Lý Dương chỉ đọc sách có ba, bốn ngày thì tuyệt đối không có biểu hiện như lúc này, ngay đến cả Chu Chí Tường cũng không làm được như thế.

- Anh lừa ai chứ, xem vài ngày là biết các phương pháp làm giả dùng Hồng Quang Thảo? Xem vài ngày mà biết được viên hoàng ngọc của ông nội tôi là đồ giả? Xem vài ngày mà có thể làm được việc đến cả ông nội tôi cũng bó tay đó là phát hiện ra viên ngọc cổ kia là giả?

Ngô Hiểu Ly bĩu môi, hỏi liền một lúc mấy câu hỏi, ba người Trương Ứng cũng đứng ngây người ra, đặc biệt là Trương Ứng và Trịnh Khải Đạt, họ đều là những người thích chơi cổ ngọc, càng hiểu hơn trọng lượng của những lời mà Ngô Hiểu Ly đang nói.

- Sự thật là như vậy, cô không tin tôi cũng chịu!

Lý Dương rất nghiêm túc gật gật đầu, bây giờ hắn chỉ có thể nói đây là nhờ vào khả năng thiên phú của hắn, cũng may là trước đó Hà Lão đã giúp hắn giải thích, Ngô Hiểu Ly có tin hay không cũng không quan trọng, chỉ cần cô ta không đi nói bậy bạ là được.

- Đợi chút, Hiểu Ly, cô kể cho chúng tôi biết là rốt cục đã xảy ra chuyện gì đi, vì sao cô lại hỏi Lý Dương như vậy?

-

Trương Ứng liền giơ tay gọi một tiếng, Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt cũng gật đầu theo, cả ba người đều nhìn về phía Ngô Hiểu Ly, bọn họ đều rất hiếu kỳ với những việc vừa diễn ra.

- Chuyện là thế này...

-

Ngô Hiểu Ly chậm rãi kể đầu đuôi mọi chuyện, kĩ năng kể chuyện của cô cũng không tồi, cô kể chuyện ngắn gọn nhưng cũng không kém phần sinh động, Trương Ứng và mọi người đều nghe hiểu rất rõ.

Sau khi hiểu ngọn ngành câu chuyện, ba người bọn họ và cả Ngô Hiểu Ly nữa đều có một biểu hiện như nhau, kinh ngạc, họ không dám tin, họ xem Lý Dương giống như là người ngoài hành tinh vậy.

- Cũng có thể là tôi có tài năng bẩm sinh thật!

Lý Dương gãi gãi đầu nói một câu.

- Cũng có thể là như vậy, Lý Dương, cậu đúng là làm cho tôi kinh ngạc quá!

Tư Mã Lâm cười khở lắc lắc đầu, hắn cũng cảm thấy là bản thân không còn hiểu Lý Dương nữa, cũng có thể là Lý Dương có thiên phú thật, một kẻ vừa có tài vừa may mắn, hơn nữa hắn là một người rất có nguyên tắc, Tư Mã Lâm không dám nghĩ là hắn sẽ đạt được thành tựu như thế nào trong tương lai nữa.

- Anh đã không muốn nói thì thôi, nhưng ngày mai tôi cũng muốn đến nhà của Hà lão !

Ngô Hiểu Ly thất vọng nói.

- Chỉ cần Hà Lão đồng ý là được!

Lý Dương nhẹ cả lòng, thực ra điều hắn muốn nói là cô đừng bám riết lấy vấn đề này là được, bị cô ta hỏi mãi hắn cũng không biết giải thích như thế nào.

Lý Dương về cùng xe với Tư Mã Lâm, Trương Ứng cũng mời Lý Dương đi cùng xe với mình nhưng Lý Dương đã bị Tư Mã Lâm lôi lên xe rồi.

Lúc ở trên xe, Lý Dương lại bị Tư Mã Lâm tra hỏi lần nữa, cuối cùng bắt Lý Dương phải tường thuật lại chi tiết sự việc hôm nay hắn mới chịu, người thông minh như Tư Mã Lâm tất nhiên đoán được Hà Lão đã

nhìn thấy khả năng thiên phú của Lý Dương, đây cũng là một điều may mắn đối với Lý Dương, ngay cả Tư Mã Lâm cũng thấy ghen tị với sự may mắn đó.

Từ những lời kể của Tư Mã Lâm, Lý Dương cũng biết được phần nào thân phận của Hà lão, Lý Dương há hốc mồm sau khi biết được Hà lão là người như thế nào, hần vốn đánh giá rất cao Hà lão, nhưng so với sự đánh giá của hần thì Hà Lão còn cao hơn gấp nhiều lần.

Hà lão là một cán bộ đã về hưu, tuy nhiên không phải ở Minh Dương mà là ở Bắc Kinh, Tư Mã Lâm không nói trước khi về hưu Hà Lão giữ chức vụ gì, chỉ nói là rất cao rất cao, giường như là cao nhất.

Vợ Hà lão là người Minh Dương, họ có mua nhà ở Minh Dương thỉnh thoảng cũng có về đó ở, cách đây ba năm vợ ông qua đời, vì nhớ thương vợ mà ông cứ ở mãi Minh Dương không chịu trở về Bắc Kinh, ở đó thỉnh thoảng ông cũng có nói chuyện với những người trong hiệp hội chơi đồ cổ, cuộc sống cũng nhàn nhã lắm.

Thân phận của Hà lão cũng không phải là quan trọng nhất, ông có tất cả bốn người con, còn có thêm mấy đứa cháu nữa, con cháu nhà họ Hà có tiếng tăm khắp cả nước trên cả hai lĩnh vực chính trị và thương mại, đặc biệt người con lớn của ông là một nhân vật quan trọng thường xuyên xuất hiện trên ti vi.

Hơn nữa, trước khi giải phóng gia tộc của Hà lão cũng là Danh gia vọng tộc, ông còn có một người anh trai làm kinh doanh ở Hồng Kông, anh trai ông cũng đóng góp một phần không nhỏ trong nền kiến thiết của nước nhà. Ông ấy không có con nối dõi, sau khi mất ông để lại toàn bộ tài sản cho Hà lão, hiện một người con gái của Hà lão đang quản lý tài sản đó, cũng nhờ điều này mà Hà lão không phải phiền não nhiều về chi phí chơi đồ cổ.

Trên suốt đoạn đường, Lý Dương đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, không còn cách nào nữa, thân phận của Hà Lão đúng là vô cùng hiển hách, không ngờ ở Minh Dương cũng có một nhân vật quan trọng như vậy, càng không ngờ nhân vật này lại coi trọng mình như thế, Lý Dương nhất thời nổi lên những suy tính cá nhân.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

85. Chương 85: Nhìn Ra Được Điều Gì.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Ngày hôm sau, Lý Dương dậy thật sớm rồi lấy viên ngọc quý xinh đẹp của mình bỏ vào trong túi.

Hôm nay hần mặc bộ quần áo mới tinh mà ngày hôm qua Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt ép mua, khi mặc bộ quần áo này rồi nghĩ tới những bộ quần áo bình thường vẫn mặc, hần lắc đầu. Tuy là tài khoản trong ngân hàng của hần đã lên đến tám con số, nhưng từ trước đến giờ hần quen sống giản dị như vậy rồi, hần chỉ thích mặc những bộ quần áo bình thường thôi, mặc như thế sẽ thấy thoải mái hơn.

Lý Dương vừa bước xuống lầu đã thấy chiếc xe màu đỏ của Ngô Hiểu Ly đậu ở đó rồi, cô ta nói đi là đi thật.

Ngô Hiểu Ly dựa bên chiếc xe cười khúc khích, Lý Dương vội bước đến hỏi:

-Cô đi thế này đã nói trước với Hà Lão chưa vậy?

-Tất nhiên là nói rồi, tôi đâu có mất lịch sự như anh!

Ngô Hiểu Ly trừng mắt nói, Lý Dương ngẩn người nhìn cô.

-Nhìn gì ghê vậy, đi thôi, giờ đi xe anh hay xe tôi đây?

Mặt Ngô Hiểu Ly hơi ửng đỏ, Lý Dương lập tức cúi đầu nói:

-Đi xe cô đi, xe cô ít tốn xăng!

-Hi hi!

Ngô Hiểu Ly không chịu nổi cười lên một tiếng, cái cố của Lý Dương đúng là vô duyên quá, tuy nhiên cô ta không nhận ra, dù là đi xe ai thì hai người cũng ngồi trên một chiếc xe, có lẽ đây là điều mà cô mong đợi.

Ngô Hiểu Ly tự lái xe, một lúc sau xe đã dừng trước ngôi biệt thự cao cấp lần trước, bảo vệ sau khi đăng kí còn gọi một cuộc điện thoại nữa mới cho họ vào, lần trước đến Lý Dương cứ giữ khư khư cái lọ thuốc hít Phỉ Thúy trong tay mà không để ý đến sự quản lý nghiêm ngặt ở đây.

Xe đã dừng trước cửa nhà Hà Lão, hai người vừa bước xuống xe thì cánh cửa cũng được mở ra, vẫn là người phụ nữ trung niên mà Lý Dương đã thấy lần trước, Hà Lão đang ngồi ở trong vườn cười ha ha nhìn bọn họ.

-Chào Hà lão!

Lý Dương kéo Ngô Hiểu Ly bước nhanh về phía Hà Lão, ông cũng đứng dậy, cặp mắt lộ vẻ vui mừng nhìn bọn họ.

-Hai người đến rồi hả, mau lại đây ngồi đi!

Người phụ nữ đã mang hai chiếc ghế đến đặt đối diện với Hà Lão, sau khi biết về thân phận của Hà Lão, Lý Dương cảm thấy hơi lo lắng về lời mời của ông.

Hắn không biết nên bắt đầu câu chuyện như thế nào nên đã trực tiếp lôi viên Phỉ Thúy ra, viên Phỉ Thúy này có thể trở thành một sợi dây chuyền cũng là một nguyện vọng của hắn, món đồ quý như thế này hắn cũng muốn giữ lại để truyền cho con cháu sau này.

-Hà Lão, đây là miếng Phỉ Thúy mà hôm qua tôi đã nói với ông, nó là vật quý, vì vậy tôi cứ cất mãi, mong tìm được một người chạm trổ giỏi để biến nó thành đồ trang sức.

Lý Dương cẩn thận lấy viên Phỉ Thúy ra, mặc dù biết là nó rơi không vỡ nhưng tính hắn thích cẩn thận như thế

Hà Lão bất ngờ bị thu hút bởi viên Phỉ Thúy, ông đứng bật dậy lấy viên ngọc từ tay Lý Dương, một viên ngọc quý thế này đến Hà Lão cũng hiếm gặp nữa là.

Ngô Hiểu Ly càng mở to mắt hơn, dựa vào khả năng quan sát của mình cô ta cũng biết được đây không phải là một viên ngọc bình thường, nhưng cũng không dám chắc lắm. Phỉ Thúy hiện nay mỗi ngày một hiếm, viên ngọc quý như thế này là cực kì khó gặp, đừng nói là Minh Dương, đến cả Hà Nam, thậm chí là cả Trung quốc cũng khó tìm ra được một viên như thế.

-Ồ, ngọc tốt đấy!

Hà Lão cầm viên ngọc trên tay quan sát phải đến vài phút, sau đó mới chậm rãi nói, Ngô Hiểu Ly càng mở to mắt hơn nữa.

-Lý Dương, anh có viên Phỉ Thúy này từ lúc nào thế?

-

Ngô Hiểu Ly quay lại hỏi Lý Dương, cô ta càng ngày càng không hiểu nổi hắn, hắn trong mắt cô dường như mỗi ngày một vẻ, hôm qua là một chuyên gia cổ ngọc, hôm nay lại mang viên Phỉ Thúy đỉnh này đến, những việc khó mà xảy ra ở người khác thì hình như lại đến với hắn rất dễ dàng.

-Hôm trước tôi có mua một cái máy cắt đá, sau đó lại mua một ít đồ thạch, viên Phỉ Thúy này là nhờ vô tình mà có được!

Về lai lịch của viên ngọc này hắn đã nghĩ từ trước rồi, sẽ quy vào đợt mua đồ thạch vừa rồi của Trương Vĩ, dù sao thì cái bệ đá đó cũng là đồ thạch, nên hắn nói thế cũng không có gì sai.

-Lần trước? Có phải là đợt hàng mua từ Hà Nam không?

Ngô Hiểu Ly mở to mắt, cô đang đoán là nhờ đợt hàng mua từ Trịnh Châu lần này mà có được viên ngọc đó, dù sao thì Lý Dương cũng mua hàng từ rất nhiều nơi, có được viên ngọc này cũng không phải là không thể.

-Không phải, đợt hàng lần này tôi vẫn chưa giải nữa!

Lý Dương lắc lắc đầu, đồ thạch từ Trịnh Châu đã được gửi đến chỗ hắn, cộng thêm hai khối mua từ Trương Vĩ hôm trước nữa, chúng đang được để ở phòng riêng của hắn, mấy khối đá này vừa xấu vừa nặng, không phải là người trong nghề thì sẽ không màng để ý đến chúng đâu, vì thế mà không lo bị mất.

Tuy nhiên cứ để mãi như thế cũng không hay, Ngô Hiểu Ly vừa nhắc đến chuyện đó làm cho Lý Dương lần nữa nghĩ đến chuyện mua nhà, có an cư thì mới lạc nghiệp được.

-Ừ ..hừm!

Hà Lão ho khan một tiếng, hai người bọn họ vội ngồi thẳng người lại, Ngô Hiểu Ly hơi đỏ mặt, Lý Dương lại cảm thấy hơi lo lắng, hai người mãi nói chuyện mà quên mất là có Hà Lão đang ngồi trước mặt.

Hà Lão cười hóm hỉnh, ông không thèm để ý đến hành động thất lễ vừa rồi.

-Lý Dương, viên ngọc này của cậu tôi tin là họ sẽ nhận làm thôi, hơn nữa còn làm tốt là khác, nếu không phải Hồng Lão đã gác kiếm thì viên ngọc này ông ta sẽ không giao cho người khác làm đâu.

Hà Lão cười tủm tỉm nhìn Lý Dương, bỗng ông chợt hỏi:

-Lý Dương, cậu muốn chạm trở nó thành cái gì đây? Uyên Ương hay Long Phụng, hay là chạm trở thành cái khác để tặng bà xã tương lai?

Nói đến đây Hà Lão cố tình nhìn sang Ngô Hiểu Ly, cô lập tức cúi đầu xuống, mặt nóng ran.

-Tôi muốn chạm nó thành tượng phật để lưu lại cho con cháu sau này!

Lý Dương cười khổ một tiếng, hắn hiểu ý của Hà Lão, cũng không phải là hắn không nghĩ đến Ngô Hiểu Ly, nhưng theo hắn hai người không hợp nhau, sẽ không có tương lai, cách nghĩ của hai người cũng không giống nhau, hơn nữa thuần khiết như Vương Giai Giai mới là kiểu phụ nữ mà hắn thích.

-Chạm thành tượng phật cũng không tồi!

Hà Lão gật gật đầu nói:

-Nếu cậu tin tưởng tôi thì cứ để vật này ở đây, tôi sẽ gọi họ đến lấy về làm, xong việc thì sẽ giao lại cho cậu.

-Được, mọi chuyện nhờ ông sắp xếp giúp!

Lý Dương lập tức đồng ý, hắn tất nhiên là tin tưởng Hà Lão, lần trước khi chưa biết thân phận của ông hắn còn để cái ống hút Phỉ Thúy trị giá 6 trăm vạn ở đây nữa là, bây giờ biết được rồi hắn lại càng yên tâm hơn.

Hà Lão đứng dậy mỉm cười nói:

-Chúng ta đi vào trong nói chuyện nào!

Phòng khách vẫn không có gì thay đổi so với lần trước, tuy nhiên Hà Lão đã dẫn họ đi thẳng lên tầng hai.

Tầng hai có đến mấy phòng, mỗi phòng được bố trí một cánh cửa khác nhau, Lý Dương cũng như Ngô Hiểu Ly đưa mắt nhìn xung quanh, cô có đến đây một lần rồi, nhưng đây là lần đầu tiên hai người được bước lên tầng hai.

-Hai người vào đây!

Hà Lão đã mở một trong những cánh cửa mời hai người bước vào, từ ngoài nhìn vào có thể thấy bên trong đặt một chiếc bàn, sau chiếc bàn còn có một kệ sách, chắc có lẽ đây là phòng đọc sách.

Bước vào bên trong Lý Dương càng thấy bất ngờ hơn, đúng là có bàn và kệ sách thật, nhưng ngoài hai cái đó ra trên tường còn bày rất nhiều đồ cổ, đa phần là đồ gốm sứ cổ.

-Hà Lão, đây là phòng trưng bày đồ cổ của ông à?

Vừa bước vào phòng, mắt Ngô Hiểu Ly đã sáng lên, cô lập tức bước đến cẩn thận xem những món đồ tinh xảo đặt trên giá.

-Cũng có thể gọi là một phần!

Hà Lão cười gật đầu, mắt thì cứ nhìn chăm chăm vào Lý Dương.

Lúc mới bước vào Lý Dương cũng cảm thấy rất kinh ngạc, nhưng sau đó hắn lập tức trở về trạng thái bình thường, ánh mắt không có gì lạ cả, không giống như Ngô Hiểu Ly mở cả cửa tủ kính ra để xem.

Hà Lão cũng có chút kinh ngạc nhìn hắn, là một người sưu tầm đồ cổ khi bước vào phòng của người khác mà nhanh lấy lại bình tĩnh như vậy quả thật là hiếm thấy, tuy nhiên nếu Hà Lão biết Lý Dương không phải là một người thích sưu tầm đồ cổ hơn nữa còn không hiểu gì về những thứ đồ này thì sẽ biểu hiện như thế nào nữa.

-Lý Dương, cậu thấy thế nào?

Hà Lão không biết là hắn đang nghĩ gì nên hỏi.

-Rất tuyệt, không gì có thể so sánh được!

Nghĩ một lúc Lý Dương mới chậm rãi trả lời, hắn thực sự không biết nên dùng từ gì để diễn tả chúng, gốm sứ cổ đúng là rất đẹp, nhưng hắn không biết chúng mang những ý nghĩa sâu xa gì ở trong đó, bảo hắn đánh giá thì khác gì đàn gà y tai trâu.

Huống chi hắn chỉ mới xem những loại sách liên quan đến đồ cổ, còn gốm sứ cổ thì hắn không biết nhiều.

Hà Lão nhìn chăm chăm vào Lý Dương rồi chậm rãi hỏi:

-Cậu không nhận ra được điều gì sao?

-Nhận ra điều gì?

Lý Dương hơi sững người, hắn vội phát huy khả năng đặc biệt của mình, những thứ này so với thứ gốm sứ bán ngoài thị trường thì cũng không có gì đặc biệt, vì vậy chỉ có thể vận dụng khả năng đặc biệt của hắn mới có thể nhìn xuyên thấu được vào bên trong.

Lý Dương tập trung quan sát những món đồ cổ bày trên tường, hắn thấy kinh ngạc. Toàn bộ những thứ này đều được làm vào những năm cận đại, cách đây không quá 60 năm.

-Hà Lão, những thứ này, đều, đều là?

Lý Dương há hốc miệng, nói lắp, ý hắn muốn nói là tất cả đều là đồ giả, nhưng lại không thốt ra được thành lời.

-Tất cả đều là gì?

Hà Lão nhẹ nhàng gật đầu, đưa ánh mắt tán thưởng nhìn Lý Dương.

-Những thứ này đều thuộc thời cận đại!

Lý Dương thở sâu một hơi nhìn Hà Lão rồi chậm chậm nói, Ngô Hiểu Ly vội quay đầu lại, kinh ngạc nhìn Lý Dương.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

86. Chương 86: Ý Nghĩa Của Hà Lão.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Lý Dương, đừng nói lung tung, tôi thấy chúng đều là tinh phẩm.

Ngô Hiểu Ly lập tức đi đến trước mặt Lý Dương, nhỏ giọng nhắc nhở một tiếng, mấy thứ này Ngô Hiểu Ly đều cẩn thận xem qua, từ chất lượng tới vẻ ngoài đều rất tốt, cô không thấy có vấn đề gì cả.

- Hiểu Ly, chúng ta nghe Hà lão.

Lý Dương miễn cưỡng cười lắc đầu, Lý Dương có thể khẳng định Hà lão biết đích xác niên đại của mấy thứ này, ông chỉ là cố ý hỏi hấn như vậy thôi.

Trình độ đồ cổ của Ngô Hiểu Ly tuy rằng bình thường, không qua nổi chuyên gia thật sự, nhưng so với những người khác mà nói cô hiểu biết hơn rất nhiều, thậm chí nhiều nhà sưu tập đồ cổ cũng không bằng Ngô Hiểu Ly. Ngô Hiểu Ly không nhìn ra mấy thứ này có vấn đề, cũng đồng nghĩa mọi người cũng không nhìn thấy mấy thứ này có vấn đề.

Mấy thứ này, chỉ sợ cũng chỉ có chuyên gia đích thực mới có thể phân rõ thật giả, những người ở đây sợ rằng chẳng có ai có thể nhìn ra đâu.

- Hiểu Ly, Lý Dương nói không sai, mấy thứ này đều là cận đại, toàn bộ đều là đồ giả cổ, Hà lão thở dài, chậm rãi đi đến cạnh tường, tiếp tục nói:

- Hai mươi mấy năm gần đây, đồ giả cổ càng ngày càng nhiều, trình độ giả cổ cũng càng ngày càng cao, khi tôi sưu tầm đồ cổ thì phát hiện được một số món đồ giả cổ này, đây đều là những món đồ giả cổ mà tôi thu thập được, chúng nó đã lừa không ít người rồi, trong đó cũng không thiếu những chuyên gia.

Ngô Hiểu Ly lại mở to hai mắt nhìn, cô không phải đang nhìn Hà lão, mà là đang nhìn Lý Dương, lời nói của Hà lão cô không chút hoài nghi, Hà lão nói mấy thứ này đều là đồ giả cổ vậy nhất định là đồ giả cổ.

Ngô Hiểu Ly chỉ muốn biết Lý Dương làm sao có thể biết được một số đồ vật này là đồ giả cổ, chỉ trong vài ngày, Lý Dương có thể nhìn ra ngọc cổ liền thôi, hiện tại ngay cả đồ sứ hần cũng có thể phân biệt được, điều này khiến Ngô Hiểu Ly có chút không thể tin được.

Hà lão không có chú ý sự ngạc nhiên của Ngô Hiểu Ly mà lại nghiêm túc nhìn Lý Dương:

- Lý Dương, cậu biết không, một số cao thủ làm giả đều giống như cậu, có một tài năng rất cao, tôi cẩn thận nghiên cứu qua một số người này, bọn họ trong đó có một số người là sau khi trưởng thành mới bắt đầu tiếp xúc đồ cổ, sau thời gian ngắn đã trở thành tài năng kinh người, nhưng một số tài năng không có được địa phương sử dụng thỏa đáng, cho nên cuối cùng xuất hiện một số giả cổ hại người hại mình.

Lý Dương yên lặng gật gù đầu, từ nhỏ hần đã tiếp xúc với những người lớn tuổi nên biết việc này, những người như vậy rất ghét đồ giả, họ cũng không bao giờ làm đồ giả.

Hơn nữa, cho dù bọn họ tạo giả thì trình độ cũng không bằng những tài năng chân chính, nhận biết đồ giả đã khó, tạo giả càng khó hơn, có thể tạo ra những đồ vật mà có thể đánh lừa được những chuyên gia, khó lại càng thêm khó, không phải người bình thường là có khả năng làm được.

Lý Dương chậm rãi hiểu được ý tứ của Hà lão, Hà lão gọi hần đến nơi đây, lại nhìn nhiều đồ vật giả như vậy giả, chính là muốn cho hần thức tỉnh, đừng để tài năng của mình dùng sai mục đích.

Nghĩ đến đây Lý Dương lại miễn cưỡng cười, trường hợp của hần chính hần hiểu rõ nhất, tạo giả, với hần mà nói căn bản không có khả năng.

-Lý Dương, cậu biết không? Những người này vốn hần là có tiền đồ rất tốt, một số trong số họ thậm chí có người có thể nổi tiếng qua các thời đại để trở thành một bậc thầy vĩ đại, nhưng bởi vì đi lầm đường, cuối cùng đã chôn vùi cuộc đời mình

Hà lão ngẩng đầu nhìn Lý Dương, trên mặt càng lộ vẻ nghiêm túc :

- Cậu xem mấy thứ này, sáu người chế tạo đồ vật giả bọn họ trước mắt đều ở nhà giam, có hai người đã qua đời, còn có hai người thì tê liệt, đang nằm trong bệnh viện không thể nhúc nhích, duy nhất chỉ có một người đi lại tự do, trước mắt cũng lưu lạc ở hải ngoại không dám trở về.

Lý Dương đột nhiên rùng mình, hẳn có thể cảm nhận được lời nói của Hà lão sắc mùi tiếc hận và căm hận, Hà lão hôm nay gọi hắn đến cũng không chỉ là đơn giản nhắc nhở, đồng thời cũng mang theo sự cảnh cáo, Lý Dương nếu dám dùng tài năng của hắn tạo giả, vậy kết cục còn thê thảm hơn so với một số người này.

-Hà lão, tôi hiểu được suy nghĩ của ông, ông yên tâm, tôi cả đời này tuyệt đối sẽ không liên quan đến bất kỳ đồ tạo giả nào, hơn nữa tôi hiện tại của cải cũng không ít, cũng đủ cho tôi sinh sống, tôi rất biết đủ.

Lý Dương vẻ mặt cũng biến nghiêm túc, rất là long trọng đối với lời nói của Hà lão nói, Hà lão trong mắt lộ ra thần sắc hài lòng, nhẹ nhàng gật gật đầu.

-Cậu có thể nghĩ như vậy là rất tốt, Lý Dương, tài năng của cậu là một trong những người tốt nhất mà ta đã gặp qua, nếu cậu đi đúng con đường, tôi tin rằng cậu sẽ được danh dự bậc thầy của thế giới và trong tương lai, ngàn vạn lần đừng vì lợi trước mắt, cậu sẽ có một tương lai mà người khác không thể tưởng tượng.

Hà lão thở dài một hơi, chậm rãi đi trở về bên cạnh bàn học, nằm ở trên ghế nhìn trần nhà, Lý Dương và Ngô Hiểu Ly đều đứng ở nơi đó không dám nói lời nào, không biết Hà lão lại suy nghĩ cái gì.

Một lát sau, Hà lão chậm rãi ngồi thẳng người, mỉm cười nhìn Lý Dương:

- Lý Dương, tôi nơi này có rất nhiều sách, cũng có rất nhiều đồ vật này nọ có thể cho cậu tham khảo, sách cậu cứ tùy ý xem, đồ vật cậu cũng có thể tùy tiện thưởng thức, sau này khi không có việc cậu đến nơi này được không.

Ngô Hiểu Ly há to miệng, Lý Dương thì ngẩn ngơ nhìn Hà lão, Hà lão những lời này cũng giống như đem toàn bộ bộ sưu tập mở ra cho Lý Dương, hơn nữa cho phép Lý Dương bất cứ lúc nào đều có thể đến nơi này của ông.

Lý Dương chỉ cảm thấy sốc và cảm động, Hà lão người có thân phận như vậy lại có thể nói ra những lời nói như thế, có thể thấy ông thật sự xem trọng hắn, và đối với hắn rất tốt.

Ngô Hiểu Ly xem ra thì lại không giống với hắn, có thể tự do ra vào nhà Hà lão, lại có thể tùy ý lật xem bộ sưu tập và kho sách của Hà lão, ngoại trừ người nhà của Hà lão ra ai cũng không được phép, nhiều khi ngay cả người nhà cũng không có thể tùy tiện như vậy, Hà lão đối với Lý Dương quả thực là rất tốt không thể tốt hơn được nữa, xem Lý Dương giống như con cháu của ông.

-Lý Dương, cậu còn không cảm ơn Hà lão.

Ngô Hiểu Ly vội vàng đẩy Lý Dương, Lý Dương lúc này mới phản ứng lại, hắn không ngừng nói lời cảm ơn với Hà lão.

Lý Dương không nghĩ đến phải từ chối lời đề nghị của Hà lão, hắn hiện tại cũng muốn học tập rất nhiều kiến thức chân chính về đồ cổ, toàn bộ Minh Dương, chỉ sợ cũng không tốt bằng Hà lão nơi này, dù cho bảo tàng cũng kém xa Hà lão nơi đây, đặc biệt Hà lão nơi này có một số sách chuyên môn, các địa phương khác căn bản nhìn không thấy.

Không cần cảm ơn, cậu chỉ cần có thể thật sự học được đồ vật này nọ, sau đó đem việc học làm cho vinh quang hiển hách, tôi sẽ hài lòng lắm rồi.

Hà lão cười khẽ lắc đầu, hẳn hôm nay gọi Lý Dương trên cơ bản đạt đã đạt được mục đích, Hà lão tâm tình cũng rất tốt.

-Hà lão ông yên tâm, tôi nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của ông.

Lý Dương gật đầu thật mạnh, Ngô Hiểu Ly phức tạp nhìn Lý Dương, vận khí của Lý Dương làm người khác không thể tưởng tượng nổi, lúc trước cứu con trai của chủ tịch Thành phố khiến nhà chủ tịch thành phố nợ hắn đại ân tình còn chưa tính, hiện tại không ngờ lại nhận được sự ưu ái của Hà lão, tất cả việc tốt đường như đều bị Lý Dương chiếm hết.

-Đi, tôi dẫn hai người đến căn phòng khác xem một chút.

Hà lão đứng dậy, dẫn theo Lý Dương và Ngô Hiểu Ly bước vào một gian phòng khác ở lầu hai, phòng này có bố trí không khác nhiều lắm với phòng khi nãy, cũng là bàn học giá sách, trên tường bài trí các vật sưu tầm tinh xảo.

Có một chỗ khác biệt, vật phẩm cất giữ ở nơi này có một chút hỗn tạp, Lý Dương liếc mắt một cái đã nhìn thấy một lọ thuốc hít muối đặt ngay ở vị trí chính giữa, cái lọ thuốc hít này chính là Lý Dương lần trước bán cho Hà lão.

Lý Dương lặng lẽ dùng năng lực đặc biệt quan sát một chút, đồ vật ở nơi này phần lớn là nhiều khe hở, trong đó còn có không ít ngả sang màu vàng sẫm, thậm chí còn có vài món màu da cam, mấy thứ này đều có niên kỉ không ít.

Hai người trước tiên ở nơi này xem đi, ông đi ra ngoài nghỉ ngơi một chút, giữa trưa hai người không cần đi đâu cả, ở lại chỗ ông dùng cơm.

Hà lão dẫn bọn họ vào trong phòng, cười thíp mắt sau rời khỏi, đối với sự hào phóng của Hà lão hai người đều gật đầu đồng ý, Ngô Hiểu Ly muốn nhìn thấy những đồ vật đích thực mà Hà lão cất giữ, còn Lý Dương thì vô cùng hứng thú với những kệ sách.

Hai người ở lại bên trong phòng cất chứa đồ vật của Hà lão, một người đang đọc sách, một người đang nhìn đồ vật, gian phòng này nhanh chóng đã biến thành tĩnh mịch, còn ở trong gian phòng bí ẩn ở lầu một, Hà lão đang vừa lòng cười.

Bên cạnh Hà lão, còn có vài người trẻ tuổi vẻ mặt nghiêm túc, tuổi tác của những người này không lớn nhưng làm cho người khác có một cảm giác rất sắc bén, những bảo tiêu của Trịnh Khải Đạt so với những người này quả là cách nhau một trời một vực.

Kho sách của Hà lão quả là phong phú, có thể nói là bao hàm toàn diện, chỉ cần là thứ có liên quan tới đồ cổ thì trong đây đều có, Lý Dương đang lật xem một quyển sách nói về đồ gốm thời Đường, quyển sách này có đã khá lâu rồi nhưng do được bảo quản tốt nên còn khá mới.

Chậm rãi lật từng trang sách, đầu Lý Dương còn nhẹ nhàng lật gù mấy cái, đọc mấy chục trang, Lý Dương lập tức đi đến phía trước kho cất chứa vật phẩm tìm được một bộ gốm màu đời Đường rồi đối chiếu với những thứ trong sách.

Có năng lực đặc thù giúp đỡ, Lý Dương có thể hiểu một cách sâu sắc những tri thức này, chỉ cần một buổi sáng, sau khi xem xong quyển sách này Lý Dương cũng có nhiều hiểu biết về đồ gốm đời Đường, không nói là chuyên gia, nhưng chắc chắn kiến thức sẽ sâu rộng hơn người bình thường, đây là hắn có ưu đãi lớn nhất từ sự trợ giúp của năng lực đặc thù.

Nhìn những quyển sách ngập tràn trong kho sách, Lý Dương lại cảm thán đứng lên, hắn đột nhiên si mê nhìn vào món đồ gốm trên tay Ngô Hiểu Ly nói:

- Xem ra tôi nên mua một căn phòng ở gần đây cho tiện.

- Mua hay không cũng không sao cả, cậu có thể ở lại chỗ này luôn cũng được.

Ngô Hiểu Ly còn chưa có trả lời thì Hà lão đang vừa đi vào phòng vừa nói.

- Hà lão, ông đã trở lại.

Lý Dương và Ngô Hiểu Ly đều vội vàng đứng lên chào, đối với thái độ học tập của hai người trẻ tuổi này Hà lão rất thích, đã tới giờ ăn cơm trưa rồi, hai người này không ngờ vẫn còn ở đây.

- Ông là đến gọi hai người ăn cơm, buổi chiều tiếp tục, ăn một chút cho no bụng mới được.

Hà lão cười gật đầu, Hà lão vừa nói như vậy hai người lập tức cảm giác được bụng đang trống rỗng, hai người buổi sáng đều không có ăn cơm, nếu không phải vừa rồi xem rất mê mẩn thì chỉ sợ sớm đã có cảm giác đói khát rồi.

- Hà lão, ông để đi kia đến gọi bọn cháu là được rồi, sao lại tự mình tới đây thế này.

Lý Dương cung kính nói, Hà lão cười ha hả một tiếng, ông không nói gì thêm mà xoay người rời khỏi.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

87. Chương 87: Mua Phòng.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Cơm trưa rất thịnh soạn, trên bàn cơm chỉ có Hà lão ba người bọn họ, Lý Dương trong lòng bỗng nhiên giật mình, Hà lão bởi vì nhớ bạn già mới ở lại Minh Dương, nhưng một mình ở lại Minh Dương, Hà lão dường như có chút cô đơn, chỉ sợ rằng phần lớn thời gian ông chỉ ăn cơm có một mình.

-Hà lão, ông biết gần đây có bán nhà hay không, tốt nhất là biệt thự, nếu có thể trong tiểu khu này là tốt nhất.

Ăn cơm xong, Lý Dương cười ha hả hỏi Hà lão một câu, hẳn cũng là tùy tiện hỏi, Hà lão cũng không thường xuyên ra ngoài, chỉ sợ đối với tình hình xung quanh hoàn toàn không biết rõ.

-Tôi không phải mới vừa nói, cậu cứ ở lại đây, làm chi cứ đòi mua nhà ở. Hà lão cười ha hả lắc đầu, xoay người lại ngồi dưới những tán cây lớn trong sân.

Ở lại nhà ông không thành vấn đề, nhưng tôi không thể mãi mãi sống ở đây, ông xem tôi tuổi cũng không còn nhỏ, vài năm nữa cũng phải lập gia đình, hưởng chi cha mẹ tôi đều làm lụng vất vả cả đời, tôi cũng muốn mua nhà để cha mẹ có cơ hội đến bên này hưởng thanh phúc.

Lý Dương cười buông lỏng tay, lại nói tiếp:

- Hơn nữa tôi hiện tại cũng không thiếu tiền, có đủ khả năng, chi bằng tự mình nên mua một căn nhà.

Lý Dương vì tận hiếu mà đi mua nhà ở, điểm này ai cũng không thể phản đối, Hà lão cúi đầu suy nghĩ một hồi, đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi:

- Cậu trước mắt có bao nhiêu tiền?

Tiền? Lý Dương hơi sửng sốt, vội vàng trả lời:

- Còn có hơn 10.000.000.

Lý Dương ở Thanh Đảo đánh cuộc tăng 1,5 triệu USD, lọ thuốc hít Phỉ Thúy bán 6.000.000, nhưng món tiền đó đã giao cho Lý Quân Sơn, không có ở Lý Dương nơi này.

Trương Vĩ kia đánh cuộc bán được 10.000.000, sau lại thu của Trương Vĩ 70% tiền giá bán trên 4,5 triệu USD, Lý Dương chưa đến một tháng đã có hơn 20.000.000 tiền mặt trong tài khoản, chưa tính đã giao cho 16.000.000 cho Lý Quân Sơn.

Tuy nhiên trong khoảng thời gian này Lý Dương tiêu pha cũng không ít, mua xe dùng hơn một trăm bốn mươi vạn, mua cực thạch và cái khác lại dùng năm trăm sáu mươi ngàn, trước mắt có mười bốn triệu tiền mặt đang cất giữ trong ngân hàng.

Tiểu khu này quả là có một căn biệt thự muốn bán, nếu cậu thật sự muốn mua tôi sẽ hỏi giúp cậu, nhưng giá cả tuyệt đối không thấp.

Hà lão nhìn Lý Dương, chậm rãi nói, Lý Dương ngây ra một lúc, lập tức lộ ra niềm vui bất ngờ:

- Mặc không sao, tiểu khu này có nhà bán thì không còn gì tốt hơn nữa.

Nhà của tiểu khu này Lý Dương thật sự rất muốn, Trương Ứng còn nói qua với hắn nhà ở tiểu khu này có tiền chưa hắn mua được, vừa này Lý Dương nói như vậy là tùy tiện nói thôi, không nghĩ tới lại có thể mua được nhà ở tiểu khu này.

-Được, trước mắt mà nói, giá phòng ở tiểu khu này bình thường là không dưới mười triệu, cậu ít nhất phải chuẩn bị bỏ ra mười triệu đi.

Lý Dương đang uống nước, Hà lão lời nói thiếu chút nữa khiến hần nuốt không trôi, Minh Dương thuộc loại thành phố loại ba, bình thường nhất hai triệu có thể mua được biệt thự khá đẹp, cho dù mất cũng chỉ ba bốn triệu mà thôi, không ngờ nhà ở nơi này lại mười triệu, thật đúng là không phải mắc bình thường.

Ha ha, có phải hay không ngại mắc? Tôi nói cho cậu, nhàn ở nơi này hoàn toàn đáng giá với đồng tiền, có thể mua nhà cũng không nhiều, mười triệu này cậu tuyệt đối sẽ không lỗ.

Hà lão bị Lý Dương bộ dáng làm cho tức cười, Hà lão cũng không nghĩ tới Lý Dương thật sự có tài sản hơn mười triệu, nếu Lý Dương có khả năng mua nhà ở nơi này, vậy Hà lão dự định sẽ không buông tha Lý Dương, để Lý Dương nằm trong tầm mắt của ông, đối với hần tương lai quả là rất tốt.

-Vâng, tôi tin tưởng, mười triệu, quả thật, thật là khá đắt tiền.

Lý Dương cười gượng một tiếng, hần trong lòng trong giây lát thật có chút hối hận, mười triệu a, toàn bộ tài sản đều chạy đi ra ngoài, tuy nhiên tưởng tượng đến có một trường tốt như vậy ở tiểu khu này, hơn nữa trên tay hần còn có mấy trăm vạn cược thạch còn chưa bán ra, khê cắn môi cũng không phải không thể chấp nhận.

-Lý Dương, phòng ở nơi này mười triệu không mất, rất giá trị, tôi nhớ rõ lần trước nghe Thẩm Hạo bọn họ nói qua, có thể mua được một căn nhà thuộc khu này, cho dù hai ngàn vạn bọn họ cũng nguyện ý.

Ngô Hiểu Ly đột nhiên nói một câu, Lý Dương mua nhà ở đây cô rất tán thành, người trong nhà của Ngô Hiểu Ly theo chính trị rất nhiều, cô càng biết rõ vị trí và tầm quan trọng của tiểu khu này.

-Được, tôi mua, Hà lão vậy phiền toái ông.

Lý Dương cười gượng thở dài, bộ dáng còn có vẻ có chút đau lòng, đợi cho hần sau khi xác thực hiểu rõ giá trị căn nhà khu này, Lý Dương miệng đều cười méo.

-Đừng làm ra vẻ uất ức như thế, Hiểu Ly nói không sai, cậu mua được chính là kiếm được, nếu không phải cậu, tôi cũng làm biếng hỏi, những người khác muốn mua cũng mua không được.

Hà lão cười mắng Lý Dương một tiếng, Lý Dương lập tức mỉm cười, nếu quyết định mua, thì không nên nghĩ nhiều như vậy nữa, đồng thời Lý Dương trong lòng hơi có chút kích động, luôn luôn muốn mình có căn nhà, giá trị căn nhà mười triệu, Lý Dương đối với mái ấm tương lai của mình tràn đầy kỳ vọng.

Buổi chiều Lý Dương và Ngô Hiểu Ly cũng không có rời khỏi, Lý Dương tiếp tục đọc sách, Ngô Hiểu Ly thì cùng Hà lão nói chuyện phiếm, đã lâu không có đứa nhỏ nào bên cạnh Hà lão, hôm nay ông cười rất vui vẻ.

Người phụ nữ trung niên trong khu biệt thự đi ra giúp Lý Dương hỏi nhà, đối với việc này Hà lão rất yên tâm, chỉ cần nhà kia không bán, ông nhất định có thể giúp Lý Dương mua được, người ở đây người mà nể mặt ông không nhiều.

Sau hơn hai giờ Hà lão bọn họ đã lấy được tin tức tốt, chủ nhà đó đồng ý bán giá căn hộ này với giá mười triệu, nhà đó cũng có một người già, bởi vì gần đây đứa con đi vào nam ở không trở về, cho nên mới bán đi.

Vì thế, Hà lão còn tự mình gọi điện thoại nói lời cảm tạ, bên kia có thể khiến Hà lão nhớ lại bọn họ một ân tình, cũng rất vừa lòng.

Sau khi sự việc căn nhà được xác định xong, Lý Dương rất bận rộn, tuy nhiên sự bận rộn Lý Dương đều là do phải bố trí thu dọn nhà mới, thủ tục sang tên căn hộ thật là thuận lợi, thậm chí còn không cần Lý Dương tự mình ra mặt, người nữ trung niên đó trong nhà Hà lão đều làm hết tất cả thủ tục.

Sau khi thấy hết được công năng của ngôi nhà mới, Lý Dương mới cảm thấy mười triệu kia thật sự có giá trị, không chỉ nói nơi này có nguyên nhân đặc thù, mà giá trị của căn nhà cũng đáng giá hơn số tiền này.

Tiểu khu này có tổng cộng ba mươi căn biệt thự như vậy, mỗi căn biệt thự chiếm tổng diện tích hơn bốn nghìn m², trong đó diện tích xây dựng cho phòng ốc ước chừng hơn hai nghìn m². Ngoại trừ phía trước sân có cây đại thụ ra, mặt sau của khu biệt thự có một hoa viên không lớn không nhỏ, bên trong hoa viên có hòn non bộ, còn có cây đào bốn mùa cho thu hoạch, vô cùng xinh đẹp.

Chủ thể biệt thự có ba tầng, còn có ga ra ngầm dưới đất rộng hơn 800m², lầu một ngoại trừ đại sảnh ra còn có sáu gian phòng không nhỏ, bất kể là chủ nhân hay làm khách lưu lại cũng có dư phòng để ở.

Lầu hai tổng cộng có tám phòng, trong đó còn có hai buồng vệ sinh, phòng lớn nhất có thể làm phòng tập thể thao, các phòng khác có thể làm phòng đọc sách hay phòng khách, cho dù phòng nhỏ nhất cũng là 60 hay 70m², đây là nơi mà một gia đình bình thường có thể ở.

Lầu ba chỉ có bốn gian phòng, các nơi khác đều có sân thượng ngoài trời rất lớn, trên sân thượng có bể bơi ngoài trời, chẳng qua không có đổ nước vào, sau khi đổ nước vào, nơi này có thể trở thành một nơi thư giãn nghỉ ngơi rất tuyệt vời.

Ngoại trừ một số tiện ích này ra, nơi này nghiệp vụ quản lý cũng khá tốt, phía sau hoa viên luôn có người chuyên môn chăm sóc sửa sang, trong nhà bất kể nơi nào xuất hiện vấn đề gì, chậm nhất trong vòng ba phút sẽ có người quản lý nghiệp vụ xuất hiện ở trước mặt.

Về phương diện an toàn lại càng nghiêm khắc, chỉ cần không có sự cho phép của cậu, bất cứ người nào cũng không lọt qua cửa bảo vệ, cậu còn có thể đặt chế độ miễn quấy rầy, như vậy mặc kệ là ai đến thăm hỏi cậu, bảo vệ đều khéo léo bảo cho người khách đến thăm cậu không có ở nhà, làm cho bọn họ không thể vào được.

Tóm lại, cho dù ở phương diện nào mà nói, nơi này đều khiến cho Lý Dương vô cùng vừa lòng, đặc biệt hoa viên phía sau, mẹ Lý Dương rất thích trồng hoa, để cho bà ấy đến nơi này nhất định sẽ vô cùng thích thú.

Sau vài ngày, Lý Dương đem giải thạch cơ và cực thạch tìm người dọn đến, trước tạm thời đặt ở bãi đỗ xe ngầm, mặt khác có mấy địa điểm cũng có thể đặt được, nhưng Lý Dương không muốn lãng phí không gian, hơn nữa một bộ giải thạch cơ lớn như vậy bất kể để ở nơi nào cũng rất khó coi.

Tiếp theo Lý Dương lại đem những đồ đạc ở nhà trọ của mình lại đây, lại cùng với Ngô Hiểu Ly đi sắm ít đồ gia dụng và đồ sinh hoạt cho cuộc sống, mua mấy thứ linh tinh đã ngốn hết của Lý Dương gần 100 ngàn, cũng may phòng ở nơi này đã được trang hoàng trước rồi, lại còn có một số đồ gia dụng của chủ để lại, bằng không Lý Dương chi tiêu sẽ càng nhiều.

Trương Ung và Tư Mã Lâm bọn họ cũng biết Lý Dương mua nhà mới, bọn họ hết sức ngạc nhiên khi biết Lý Dương có thể mua căn nhà ở tiểu khu này, vài người đều lôi kéo Lý Dương bảo Lý Dương làm tiệc mời khách. Đặc biệt Tư Mã Lâm, không có chút che giấu sự ghen tỵ của y, y nhiều lần muốn mua nhà ở nơi này nhưng không được toại nguyện, Lý Dương không ngờ may mắn mua được nhà như vậy.

Mà Trương Ung thì muốn dọn đồ đạc đến ở cùng Lý Dương, sau khi đi thăm nhà mới của Lý Dương ngay cả Tư Mã Lâm cũng muốn dọn đến đây ở vài ngày, môi trường sống ở nơi này có thể tốt hơn hẳn nơi mà y sống.

Sau khi sắp xếp nhà cửa xong, Lý Dương gọi điện thoại cho Lý Thành, bảo hắn dẫn cha mẹ đến Minh Dương xem nhà mới của hắn, Lý Thành thái độ rất đúng mực, lái xe đến Minh Dương không xảy ra một chút vấn đề.

Vợ chồng Lý Quân Sơn và Lý Thành đều kinh ngạc trước căn nhà mới của Lý Dương, căn nhà cao quý và đẹp như vậy dường như bọn họ chỉ nhìn thấy qua ti vi, thậm chí cảm giác trên TV cũng chưa từng thấy có căn nhà nào đẹp như của Lý Dương, Những đồ vật nhìn thấy trên màn hình đều giống như những đồ vật đang hiện ra trước mắt.

Lý Dương nhân cơ hội này mời cha mẹ lưu lại một thời gian, nhưng ngược lại bị sự phản đối của Lý Quân Sơn, Lý Dương nhà đẹp bọn họ rất vui, nhưng trong nhà còn có rất nhiều việc, đợi sau khi mọi việc xong xuôi, có thời gian, lại đến đây ở một thời gian, hiện tại là không thể ở lại được.

Sau khi Lý Thành bọn họ đi rồi, Lý Dương cuộc sống yên bình chậm rãi trôi qua, từ khi ổn định cuộc sống, cho dù là thái độ của Trương Ung hay là Trịnh Khải Đạt đối với Lý Dương dường như đều có chút thay đổi, chỉ có Tư Mã Lâm vẫn có dáng vẻ như trước.

Trương Vĩ cũng đến tìm Lý Dương hai lần, đối với việc Lý Dương có nhà mới hắn cũng rất kinh ngạc, đồng thời bọn họ càng kiên quyết kéo Lý Dương gia nhập vào Hiệp hội Ngọc thạch. Vì thế Trương Vĩ đặc biệt xin chức danh quản lý cho Lý Dương, Trương Vĩ hội viên bình thường làm chủ, mà người quản lý công việc thì phải báo cáo với tỉnh, tuy rằng bọn họ là tổ chức phi chính phủ, nhưng vẫn có liên hệ nhất định với phía chính phủ, bằng không không thể phát triển bình thường.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

88. Chương 88: Lưu Cường.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Thời gian cứ chậm chậm trôi qua, Lý Dương bình thường ban ngày đi làm, về đến nhà thì đến nhà Hà lão mượn một hai quyển sách, thỉnh thoảng còn ở lại nhà Hà lão ăn cơm chiều, cuộc sống bình thản nhưng lại phong phú.

Mấy ngày này Lý Dương tăng thêm không ít kiến thức về phương diện đồ cổ, kho sách của Hà lão mọi mặt rất phong phú, Lý Dương một quyển một quyển xem chỉ sợ một năm đều xem không xong, kho sách của Hà lão hiện tại trở thành kho báu cho Lý Dương chuyên hưởng, Lý Dương thoải mái xem còn mau chóng tiếp thu được những kiến thức cần có.

Có năng lực đặc biệt, Lý Dương hoàn toàn không phải lo lắng cho nhân lực của hắn, những chuyên gia lợi hại có khi cũng bị mắc lừa, có được năng lực đặc biệt Lý Dương có thể phân tích ra một số gốc rễ bên trong của đồ vật, tuyệt đối không phạm sai lầm, đây là ưu thế lớn nhất của Lý Dương.

Không cần đi rèn luyện nhân lực, có thể nói Lý Dương chỉ cần ghi nhớ những lí luận trong cuốn sách là hoàn toàn có thể biến thành năng lực mà hắn có, ngay cả khi không tận mắt nhìn thấy những đồ vật xác thực cũng không có vấn đề gì, chỉ cần hắn nhớ kỹ đặc chủng của nó, có thể sử dụng năng lực đặc biệt tìm được những thứ liên quan trong đó, giống như lúc trước ở bữa tiệc chúc thọ hắn bình thường đánh giá cổ ngọc.

Sự tiến bộ của Lý Dương mấy ngày qua đều nằm trong tầm quan sát của Hà lão, đối với khả năng thiên phú của Lý Dương, Hà lão chỉ dùng hai chữ ngạc nhiên để hình dung, Lý Dương xem qua đồ vật gì đó sau có thể tổng kết tóm tắt những điều tốt đẹp thành của riêng của mình, còn một số đồ mà Hà lão thu thập ở Minh Dương đều đã bị Lý Dương có lời bình qua một lần, khả năng nhận biết của Lý Dương với một số đồ vật thậm chí có thể hơn hẳn một chuyên gia bình thường, gần như hắn sắp đạt đến trình độ này.

Lý Dương biểu hiện càng tốt, Hà lão trong lòng lại càng vui sướng, đồng thời ý nghĩ của Hà lão càng kiên quyết, bất kể như thế nào cũng phải quản thúc Lý Dương, kiên quyết không thể để Lý Dương đi sai đường.

Trong nháy mắt, thời gian đã tới ngày hai mươi lăm, hai mươi sáu âm lịch, còn có bốn năm ngày nữa là đón mừng năm mới, thành phố Minh Dương từ trên xuống dưới đã bắt đầu bao phủ một không khí đón năm mới.

Chiều ngày hai mươi sáu, Lý Dương vừa mới về đã bị Hà lão gọi đến, người mà đến gọi Lý Dương tuyện nhiên không phải là Liễu tẩu mà Lý Dương quen thuộc, Liễu tẩu chính là người phụ nữ trung niên mà đang hầu hạ Hà lão.

Hiện ra trước mặt Lý Dương là một người trẻ tuổi mà Lý Dương từ trước đến giờ chưa gặp qua, người trẻ tuổi này xem ra tuổi tác ngang bằng với Lý Dương, cao 1m8, thoạt nhìn khá gầy, nhưng rất nghị lực, sau khi nói Hà lão muốn gặp Lý Dương xong liền đứng bên cạnh chờ.

Đối với người trẻ tuổi xa lạ này Lý Dương rất là nghi hoặc, hắn đến nhà Hà lão đã rất nhiều lần, có thể khẳng định chưa gặp qua người này bao giờ.

Cũng may từ chỗ Lý Dương đến nhà Hà lão chỉ có vài bước, cho dù bị lừa cũng không lừa được cái gì, vả lại trong tiểu khu luôn có sự giám sát 24/24, và mỗi giờ mỗi khắc đều có người ở trông coi, cho dù ở bên ngoài tình cờ gặp nguy hiểm thì những bảo vệ lợi hại kia tuyệt đối sẽ không bỏ mặc.

Đi theo người trẻ tuổi này, Lý Dương rất nhanh chóng tới nhà Hà lão, sau khi bước vô cửa nhà Hà lão, sự hoài nghi của Lý Dương cũng hoàn toàn biến mất, bắt đầu đoán người trẻ tuổi này có phải là người thân thích của Hà lão hay không.

-Lý Dương, lại đây ngồi

Hà lão đang nằm trên cái ghế của cây đại thụ mỉm cười vẫy tay Lý Dương, Lý Dương trong khoảng thời gian này biết rất rõ về Hà lão, biết lúc trước vợ của Hà lão thích nhất ngồi ở cây này, sau khi vợ Hà lão qua đời, dưới gốc cây này thường xuyên có một người ngồi nơi đây chính là Hà lão.

-Hà lão, người này là ai vậy, tôi từ trước giờ chưa gặp qua hần, là người thân của ông sao?

Lý Dương không chút khách khí ngồi đối diện với Hà lão, nơi này hần rất là quen thuộc, hoàn toàn không nghĩ đến bản thân mình như một người ngoài.

Lý Dương hỏi chính là người trẻ tuổi lúc này dẫn hần tới, người trẻ tuổi này hiện tại đứng ở phía sau Lý Dương, cũng không có ngồi xuống.

-Hần tên là Lưu Cương, tôi đang muốn giới thiệu hai người làm quen.

Hà lão cười tủm tỉm chỉ chỉ phía sau Lý Dương, người trẻ tuổi lập tức đứng ở trước mặt Lý Dương.

-Tôi ngày mai sẽ quay về Bắc Kinh, nhanh nhất cũng sau ngày mùng năm tháng một mới trở về, thời gian này tôi sẽ giao chìa khóa cho cậu, đồng thời gọi Lưu Cương đến giúp tôi trông nhà, cậu giúp tôi trông nom cậu ta, khi có việc đi ra ngoài cũng dẫn theo cậu ấy đi cùng, thời gian mà cậu ấy ở với tôi chưa hề ra khỏi nhà bao giờ.

Hà lão dường như có chút cảm thán, Lý Dương thì nhẹ nhàng gật đầu, mấy ngày hôm trước Hà lão đã nói qua với hần là sẽ về Bắc Kinh đón năm mới, tính tính thời gian cũng cần phải trở về.

Hà lão bình thường sinh sống tại Minh Dương, nhưng mấy đứa con phần lớn ở Bắc Kinh, hơn nữa nhà chính của Hà lão cũng ở Bắc Kinh, đón mừng năm mới nhất định phải đi về. Hà lão trong một năm có thể lưu lại Minh Dương nửa năm đã là không dễ dàng, nếu không phải vợ của ông đã qua đời ở nơi này, muốn ở lại đây để bầu bạn cùng vợ, e rằng Hà lão căn bản sẽ không ở đây.

-Ông yên tâm trở về, nếu không phải tôi trước tiên lấy hết của ông mấy quyển sách, ông cũng không cần dùng cái chìa khóa và người trông nhà.

Lý Dương chậm rãi nói, đối với chuyện Hà lão phải về Bắc Kinh hần cũng khá luyến tiếc, mấy ngày này Hà lão dạy cho hần không ít kiến thức về đồ vật, khiến Lý Dương được lợi không phải là ít.

-Ha ha, một số tôi không cần nữa, trong khoảng thời gian tôi không có ở đây chỉ cần cậu giúp tôi trông nom nơi này là tốt rồi.

Hà lão cười ha hả một tiếng, Lý Dương không còn phản đối nữa, trong khoảng thời gian này Lý Dương hiểu Hà lão rất nhiều, Hà lão bình thường tính tình rất tốt, đối với hần cũng đặc biệt thật là tốt, nhưng một khi quyết định chuyện gì ai cũng thay đổi không được, Lý Dương cũng không ngoại lệ.

Lý Dương ở nhà Hà lão ăn cơm chiều, vô cùng thịnh soạn, sáng sớm ngày mai Hà lão sẽ trở về, trước khi trở về Hà lão còn để lại cho Lý Dương một số yêu cầu, để cho lần gặp mặt sau Hà lão sẽ khảo nghiệm Lý Dương.

Khởi Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng Đế Vương Lục Hà lão đã cho người ta đưa đến Tô Châu, năm sau khoảng ngày mười lăm có thể cho người đem về, Lý Dương chỉ cần ở nhà an tâm chờ là được.

Ăn cơm xong, Lý Dương mang theo mấy quyển sách liền rời khỏi, đối với việc Hà lão để Lưu Cương ở lại Lý Dương cũng không có nghĩ nhiều, căn bản không biết đây là Hà lão cố ý vì hần mà để lại người này, nếu các biện pháp an ninh ở đây và cấp độ an toàn toàn của khu biệt thự như vậy, thì đâu cần phải để lại một người quản gia.

Buổi sáng ngày hôm sau Lý Dương còn chưa thức dậy Hà lão đã rời đi, Lý Dương lái xe vừa ra khỏi nhà đã nhìn thấy Lưu Cương đứng bên một gốc cây của hoa viên trước cổng mỉm cười nhìn hần.

-Lý tiên sinh, tôi hôm nay không có việc gì, anh dẫn tôi đến công ty cùng anh nhé, tôi cũng muốn đến công ty của anh học một chút

Lưu Cương hôm nay và ngày hôm qua đem lại cho Lý Dương hai loại cảm giác, Lý Dương nghi hoặc nhìn thoáng qua hần, chỉ vào cửa nhà Hà lão hỏi:

-Cậu không phải ở nhà trông coi nhà cho Hà lão sao, sao cậu có thể tùy tiện đi ra ngoài chơi thế?

-Giữ nhà chứ không phải ở trong nhà, đi ra ngoài đương nhiên không thành vấn đề

-Tốt lắm, lên xe đi.

Lý Dương không muốn nghĩ nhiều như vậy, lái xe trực tiếp dẫn theo Lưu Cương ra cửa, ở trên xe Lý Dương mới biết Lưu Cương sinh cùng năm với hắn, chỉ nhỏ hơn mình ba tháng. Tuy nhiên khi Lý Dương hỏi hắn và Hà lão có quan hệ như thế nào, hắn cũng không chịu nói, hỏi không ra Lý Dương chỉ có thể từ bỏ, dù sao Hà lão chỉ yêu cầu anh phải chăm nom người này, không nói cái khác.

Tới gần cuối năm, cửa hàng châu báu An Thị tiến hành một loạt hoạt động lớn cho khách hàng đón lễ mừng năm mới, rất nhiều người xuất ngoại làm công, nhân thời gian này trở về đính hôn. Tập tục đính hôn ở Minh Dương không thể thiếu ba kim sức, tuy rằng những người này sẽ không mua đồ gì đó rất quý, nhưng này mấy ngàn hoặc là vạn thêm cùng một chỗ, nhiều cũng không phải là số nhỏ.

Trương Ứng bận rộn chỉ huy, nhóm viên chức bọn họ cũng đều ra sức công tác, bọn họ biết mấy ngày nay càng vất vả, đến khi ngày ba mươi tết sẽ có tiền lì xì càng dày, khiến cho bọn họ cũng có thể gạt hái tốt cuối năm.

Khi Lý Dương chạy xe đến bãi đỗ xe cũng mới tám giờ hơn, mấy ngày nay tất cả mọi người đều đi làm sớm, Lý Dương cũng xấu hổ khi tới quá muộn.

Mới buổi sáng tám giờ hơn, tại lầu một cửa hàng trang sức An Thị cũng không hề ít khách đến xem vàng bạc, trong đó không ít đều là những nam nữ trẻ tuổi, những người như vậy mới là những người khách hàng chính.

Sau khi ở dưới lầu cùng mọi người chào hỏi xong, Lý Dương lập tức dẫn theo Lưu Cương lên tầng hai, Lý Dương vốn muốn để Lưu Cương tự mình tìm nơi khác đi chơi, An Thị là trung tâm thương nghiệp ở địa phương này, nơi này có không ít chỗ để đi dạo.

Do vì Lưu Cương muốn đi theo, Lý Dương chỉ có thể dẫn hắn sắp xếp một chỗ nghỉ ở lầu hai cho hắn, Lưu Cương có thể là người của Hà lão, tin Trương Ứng đối với chuyện này cũng không trách cứ gì.

-Lý Dương, đến, đến văn phòng của tôi, tôi đang tìm anh

Lý Dương vừa mới sắp xếp xong cho Lưu Cương, ra cửa liền đụng phải Trương Ứng, còn chưa có quay về phòng làm việc của mình Lý Dương đã phải trước tiên đến phòng làm việc của Trương Ứng

Bước vào văn phòng, Trương Ứng liền vội vàng hỏi:

- Cậu và Thúy Ngọc Hiền, Trương Vĩ quan hệ thế nào?

-Trương Vĩ? Quan hệ rất tốt, y luôn luôn mời tôi làm quản lý cho Hiệp hội Ngọc thạch Minh Dương, tôi còn đang suy nghĩ.

Lý Dương hơi hơi sửng sốt, không rõ Trương Ứng vì sao đột nhiên hỏi đến Trương Vĩ.

-Là như thế này, mấy ngày nay Phỉ Thúy và Nhuyễn Ngọc tiêu thụ rất sôi động khác thường, trong cửa hàng chúng ta đang thiếu hàng Phỉ Thúy cấp thấp, tôi đã liên hệ với tổng công ty, muốn tổng công ty điều hàng đến, tuy nhiên hiện tại cả nước các nơi chi nhánh nguồn cung cấp đều hạn hẹp, tổng công ty có thể giải quyết cho chúng ta có hạn, yêu cầu chúng ta tự nghĩ ra biện pháp ứng phó với khó khăn lần này.

Trương Ứng nhìn Lý Dương, chậm rãi giải thích, hắn vừa nói như vậy Lý Dương liền lập tức hiểu được, Trương Ứng là muốn hắn đến Thúy Ngọc Hiền mượn trước Phỉ thúy và nhuyễn ngọc hoặc là mua một số Phỉ thúy cấp thấp hơn để ứng phó với tình hình tiêu thụ sôi động mấy ngày này trước thêm năm mới, cả một năm buôn bán chỉ trong chờ vào mấy ngày này là tốt nhất ai cũng không muốn lãng phí.

Lý Dương do dự một chút, nhìn thấy ánh mắt chờ đợi của Trương Ứng lập tức gạt gặt đầu:

- Được, tôi hiện tại phải đi Thúy Ngọc Hiền tìm Trương Vĩ, tận lực thuyết phục hắn trợ giúp chúng ta một số lô hàng Phỉ Thúy vật phẩm trang sức cấp thấp.

-Tốt lắm, phiền toái cậu, lần này sự việc có thể thành, công nhân viên chúng ta tiền thưởng có thể nhiều hơn một chút, tôi biết cậu không quan tâm điểm này tiền thưởng, nhưng tôi sẽ minh bạch nói cho mọi người là do có sự trợ giúp của cậu chúng ta mới có thu nhập nhiều hơn.

Trương Ứng cao hứng vỗ vỗ bả vai Lý Dương, tiền thưởng nhiều ít y cũng không cần quan tâm, nhưng doanh số buôn bán thì trực tiếp liên quan đến thành tích của y. Trương Ứng muốn bước lên một bước trở thành lãnh đạo cao cấp của tổng công ty, nếu vậy nhất định phải làm tốt công tác trước mắt.

Lý Dương vẫn chưa quay lại văn phòng, lại vội vàng đi xuống lầu, còn chưa ra khỏi cửa Lý Dương lại nghĩ tới Lưu Cương đang nằm nghỉ ngơi trên phòng, khi định quay đầu lại mới phát hiện Lưu Cương tự lúc nào đã ở phía sau hắn, nở nụ cười với hắn.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

89. Chương 89: Giải Quyết Vấn Đề Nan Giải.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

-Lý tiên sinh, tôi vừa mới xuống lầu xem châu báu nơi này, phát hiện ra anh muốn đi ra ngoài.

Lưu Cương vẻ mặt làm như vô tội, Lý Dương trong lòng còn đang nghĩ đến chuyện với Thúy Ngọc Hiền, đối với sự xuất hiện của Lưu Cương nơi này đặc biệt không có để ý đến, sau khi hỏi một chút liền dẫn theo hắn rời khỏi cửa hàng châu báu An Thị.

Lý Dương bởi vì lời dặn dò của Hà lão phải chăm sóc tốt hắn, đối với việc Lưu Cương đi theo hắn, hắn cũng không lưu tâm gì.

Hàng năm tới gần cửa ải cuối năm tất cả những người ra ngoài làm công đều quay về nhà, Minh Dương là một thành phố có nhiều nhân khẩu, lấy nông nghiệp làm chính, người mà đi ra ngoài làm công càng nhiều

Hàng năm đến thời điểm này, Minh Dương hết sức chật chội, bình thường lái xe rất dễ dàng, trên đường muốn đi là đi muốn dừng là dừng, bất kể đến đâu, toàn đầy ắp người chen chúc, một người có vóc dáng cao to có thể nhìn thấy đầu đầu cũng toàn là đầu người, ngoại trừ xung quanh chỉ thấy đầu người mà không hề nhìn thấy khuôn mặt.

Ở trong hoàn cảnh này, Lý Dương ước chừng phải mất hơn một giờ mới đến được cổ thành Minh Dương, con rùa này khiến Lý Dương ở trên đường thiếu chút nữa không đi được, ngược lại Lưu Cương vẫn cười ha hả, hắn không chút để ý.

Rốt cục đã thấy tấm biển Thúy Ngọc Hiền, Lý Dương thật mạnh hô một hơi, đối với việc mua sắm lần này Lý Dương rất nắm chắc, chủ yếu là hắn rất tin.

Lý Dương lo lắng chính là đồng nguyên thạch trên tay hắn còn chưa có giải quyết, bên trong có thể có rất nhiều nguyên vật liệu Phỉ Thúy khá tốt, nếu Trương Vĩ không muốn cung cấp nguồn hàng, hắn hay là dùng nguyên vật liệu Phỉ Thúy đổi mua hàng. Tin tưởng Trương Vĩ sẽ xoay chuyển ý.

Đối với Thúy Ngọc Hiền mà nói đáng mấy ngày nay mới là thời điểm kinh doanh trọng yếu nhất. Nếu không phải thời gian quá gấp gáp, không có thời gian tìm nhà máy gia công làm thành vật phẩm trang sức, Lý Dương hoàn toàn có thể trực tiếp đem nguyên liệu bán cho Trương Ứng, để y có thể giải quyết vấn đề nguồn cung cấp hàng hóa trở ngại hiện nay.

Tới nơi Lý Dương đã gọi điện thoại cho Trương Vĩ nhưng cũng không nói lý do hắn tới đây, đây cũng là một kỹ xảo của đàm phán.

Trương Vĩ ở bên trong cửa hàng Thúy Ngọc Hiền chờ Lý Dương, Lý Dương vừa mới xuất hiện ở cửa của cửa hàng, hắn liền cười đón, thái độ so với lần đầu Lý Dương đến nơi này không giống nhau.

-Lý huynh đệ, có chuyện gì nói một tiếng tôi qua đó cũng được, như thế nào lại đặc biệt đến đây.

Trương Vĩ nhiệt tình chủ động bắt tay Lý Dương, đối với Lý Dương-người thanh niên trẻ tuổi này y cũng rất là cảm thán, trước đây Lý Dương cũng chỉ là người làm công bình thường, muốn nói không bình thường chính là hẳn là số đỏ của cuộc thạch khiến người ta sợ hãi. Nhưng một số điều này cũng không khiến cho ông chủ có cách nhìn khác với hẳn, quan trọng nhất là Lý Dương hiện tại sở cầm giữ tất cả mạch người, đây mới là điều quan trọng nhất không thể khinh thường.

Trương Vĩ không biết Lý Dương làm như thế nào khiến Tư Mã Lâm có cách nhìn khác đối với hẳn khác, lần trước sau khi từ Trịnh Châu trở về Trương Vĩ liền cảm giác được Tư Mã Lâm đối với Lý Dương có chút khác biệt, sau khi Lý Dương từ Trịnh Châu trở về, Tư Mã sau khi biết Trương Vĩ bọn họ trả tiền phân kỳ còn trực tiếp biểu đạt sự bất mãn, đây chính chuyện trước đây chưa từng có.

Hiện tại khen ngược, Lý Dương có ràng buộc trực tiếp với Hà lão, không chỉ có được kiến thức của Hà lão, còn khiến Hà lão giúp hẳn mua một căn nhà, ngay cả Tư Mã Lâm đều mua không được nhà ở đó, hiện tại Lý Dương đã có đầy đủ vốn liếng khiến Trương Vĩ ngưỡng mộ.

-Thật là mắc cỡ, lần này đây cũng có chuyện muốn nhờ, đến quầy rầy chỗ anh xin thứ lỗi

Lý Dương cười khẽ lắc đầu, làm trợ lý lâu như vậy, Lý Dương cũng hiểu rõ chút ít, biết nên như thế nào giao thiệp với người khác.

“Có việc muốn nhờ!” Trương Vĩ hơi có chút sững sốt, trên mặt cũng không có lộ ra cái vẻ mặt không ngờ, vội vàng mời Lý Dương vào bên trong.

Lý Dương tùy ý nhìn liếc qua một vòng, Thúy Ngọc Hiền trưng bày không ít vật phẩm trang sức Phỉ Thúy, chỉ cần Thúy Ngọc Hiền không thiếu hàng là tốt rồi, nếu Thúy Ngọc Hiền cũng không có hàng, vậy Lý Dương thật sự không có biện pháp nào khác.

-Là như vậy, gần đây người về quê rất nhiều, người mua vật phẩm trang sức Phỉ Thúy của năm nay không giống như năm trước đặc biệt nhiều hơn, vật phẩm trang sức Phỉ Thúy của An Thị chúng tôi đã bán hết rồi, cho nên muốn lấy một ít từ chỗ Trương tổng để đáp ứng nhu cầu khẩn cấp, nhờ Trương tổng hỗ trợ nhiều hơn.

Sau khi ngồi xuống, Lý Dương trực tiếp biểu lộ ý đồ của hẳn đến đây, đồ vật càng sớm vào tay, An Thị thu hoạch lại càng lớn, mặt khác sẽ không lãng phí thời gian.

Trung thấp đoan Phỉ Thúy vật phẩm trang sức! Trương Vĩ sững sốt nhìn Lý Dương liếc mắt một cái, trên mặt lập tức biến thành bộ dáng đùa giỡn, lớn tiếng than phiền:

- Lý lão đệ, mấy năm nay giá trị Phỉ Thúy liên tục tăng lên, khiến không ít người thường chăm chăm nhìn vào thị trường Phỉ Thúy, đây cũng là nguyên nhân mà người mua Phỉ Thúy gia tăng mãnh liệt, bọn anh An Thị tiêu thụ khá tốt, chúng ta Thúy Ngọc Hiền cũng không kém a, hiện tại không có trữ bao nhiêu hàng, tôi đang rầu, có chống đỡ qua đến năm sau không.

Lý Dương vừa nói, Trương Vĩ nhanh trí biết Lý Dương là đại diện An Thị tới, nếu là việc công thì dựa theo việc công xử lý, nguồn hàng của Trương Vĩ đích xác còn thừa, nhưng liền như vậy trực tiếp đưa cho An Thị, Trương Vĩ nhất định không bằng lòng, cho nên Trương Vĩ đưa ra một lập luận chặt chẽ về nguồn hàng.

-Trương tổng, anh còn nhớ trên tay tôi còn có cuộc thạch mua từ Trịnh châu về, tôi thời gian trước có cắt đi một phần, có một số Phỉ Thúy xuất hiện, anh nếu như có thể cung cấp nguồn hàng cho An Thị giải quyết vấn đề cung ứng cấp bách, vậy đồng nguyên liệu này tôi có thể ưu tiên để cho anh.

Lý Dương mỉm cười lắc đầu, Trương Vĩ lần này thật sự hơi sững sốt, theo sau tròng mắt bắt đầu chuyển động nhanh.

Nghe giọng điệu Lý Dương, trên tay hẳn dường như có rất nhiều nguyên liệu Phỉ Thúy không tồi, đối với việc Lý Dương lần trước mua cuộc thạch từ Trịnh Châu về y cũng có nghe qua, Lý Dương ước chừng mua hơn bốn mươi triệu cuộc thạch hàng len dạ, nếu nói tạo ra một số Phỉ Thúy khá tốt như vậy độ tin cậy rất là cao.

Hơn nữa, vận khí Lý Dương hơi quái dị, nói là có Phỉ Thúy tốt rất có khả năng.

-Lý lão đệ, cậu vừa rồi nói nguyên liệu, có cái quái gì không?

Trương Vĩ suy nghĩ, cẩn thận hỏi trước một câu, Lý Dương trên tay lại có hàng, mấy ngày này thị trường hàng hóa Phỉ Thúy là đại gia, Trương Vĩ tự nhiên hạ thấp rất nhiều

Màu xanh lá cây khô, màu xanh đậm, hoa thanh đều có, có một số hoa nổi. Lý Dương khẽ cười một tiếng, Trương Vĩ chậm rãi nhẹ nhàng thở ra, hơi thất vọng.

Một số nguyên liệu tuy bình thường mua không dễ dàng, nhưng vẫn có thể mua được, thực sự rất khó gặp nguyên liệu Phỉ Thúy cao cấp hay là bậc trung, mua nguyên liệu như vậy gần như đều bị công ty lớn lũng đoạn, bọn họ này là những công ty nhỏ gần như khó có thể gặp được, chỉ có thể tìm vận may ở đâu đó.

Còn có khối màu xanh nước phù dung, Trương tổng nếu có hứng thú tôi sẽ đưa cho anh. Lý Dương cầm lấy chén trà uống một ngụm, trà của Trương Vĩ nơi này khá ngon.

Nghe được khối màu xanh nước phù dung, ánh mắt Trương Vĩ lập tức liền sáng, vội vàng hỏi:

- Lý lão đệ, khối Đế Vương Lục Phù Dung như thế này cậu có bao nhiêu.

Lý Dương cúi đầu nhớ lại một chút, khối màu xanh nước phù dung kỳ thật lần trước Trương Vĩ mua khối cực thạch đó ở đây, so với khối cực thạch mua về từ Hà Nam giống nhau, Lý Dương còn chưa kịp giải, tuy nhiên đồng ý đối trước cũng không khó, hôm nay trở về tăng ca giải quyết chúng là được.

Chạm trở tốt, có thể cho ra ba hoặc bốn chiếc vòng tay, các bề mặt nhẵn và còn tùy thuộc vào ý tưởng của anh.

Sau khi Lý Dương nhớ lại đã đưa ra đáp án, Trương Vĩ nhẹ nhàng gật gù đầu, như vậy là Phỉ Thúy có vài cân, chúng đủ để Trương Vĩ chống đỡ một thời gian dài, còn như vòng tay kia không phải người thường muốn mua thì sẽ bán, loại Phỉ Thúy cao cấp này dụng ý tốt nhất là lôi kéo khách hàng cao cấp.

-Lý lão đệ, ngoại trừ khối phù dung này ra, cái khác còn không?

Trương Vĩ lại nhỏ nhẹ nói, kỳ thật Lý Dương đưa ra khối phù dung loại này hẳn đã muốn đồng ý rồi, mua bán lần này hẳn không có lỗi, cho dù hẳn lấy hết những Phỉ Thúy cấp thấp ở trong cửa hàng ra, chỉ sợ cũng không có giá trị như những khối phù dung Phỉ Thúy này.

-Trương tổng, khối Phù Dung loại này rất đắt đỏ, làm sao còn nữa, anh nếu như đồng ý, tôi đến Vương tổng nơi đó xem sao, Vương tổng nơi đó không có còn có mấy ông chủ lần trước ở Trịnh Châu, bọn họ đều cho tôi danh thiếp, tìm bọn họ nhất định không thành vấn đề, chính là khoảng cách hơi có chút xa xôi.

Lý Dương cười gượng khoát tay, liền đứng lên, Trương Vĩ vội vàng kéo Lý Dương:

- Đừng, Lý lão đệ anh đừng xem như người ngoài, tôi cần, tôi cần, anh cần bao nhiêu hàng hóa, chỉ cần tôi có thể chu chuyển ra đều có thể cung cấp cho An Thị các anh.

Lý Dương lạt mềm buộc chặt lập tức có tác dụng, kỳ thật mấy ông chủ ở Trịnh châu kia hẳn căn bản không biết, chưa nói tới giao tế cái gì, đi Trịnh châu Lý Dương là một chút nắm chắc đều không có, nhưng có thể hù dọa Trương Vĩ một chút.

-Tôi trước đưa năm trăm ngàn hàng cho bọn anh, nếu không đủ chúng tôi sẽ tự nghĩ ra biện pháp

Lý Dương suy nghĩ một chút lượng tiêu thụ mấy ngày qua ở cửa hàng, năm trăm ngàn hàng dường như có thể chống đỡ được đến sang năm, nếu không đủ hẳn cũng có thời gian tìm nhà máy gia công tự gia công cho mình, về phần nguyên liệu hẳn nơi đó còn có rất nhiều. Bên trong khối cực thạch đó có không ít, chỉ có điều Lý Dương còn đang suy nghĩ như thế nào lợi dụng hai con cá vàng, điều thành một tòa điêu thích hợp, nếu không cẩn thận sẽ không thể giải quyết được mục đích.

-Năm trăm ngàn, được, cậu ở đây đợi tôi, tôi đi đến kho hàng xuất hàng ra cho cậu, tuy nhiên Lý lão đệ chúng ta đã thỏa thuận xong rồi, khối phù dung màu xanh nước kia cậu phải đưa cho tôi, các nguyên liệu Phỉ Thúy trên tay cậu tôi đều cần, giá tuyệt đối sẽ đem lại sự hài lòng cho cậu.

Trương Vĩ cân nhắc một chút, liền đáp ứng yêu cầu của Lý Dương, năm trăm ngàn hàng mà hắn chu chuyển ra, nguồn hàng này hắn cũng eo hẹp, tuy nhiên lượng tiêu thụ bên hắn kém hơn so với An Thị, điểm ấy nếu có ảnh hưởng hắn cũng còn có thể chống đỡ qua.

Sau khi nhận được sự cam đoan của Lý Dương, Trương Vĩ lập tức rời khỏi, kho hàng vật phẩm trang sức không ở trong này, tuy rằng phía sau cái gian phòng kia khá an toàn, nhưng Trương Vĩ không có thói quen đem tất cả gia sản để cùng một chỗ, cực thạch đặt ở trong cửa hàng để tăng thêm tác dụng uy danh và ảnh hưởng, một số trang sức thành phẩm để lại kho hàng khác

Sau khi Trương Vĩ rời khỏi, Lý Dương lập tức gọi điện thoại cho Trương Ứng báo tin vui này, Trương Ứng liên tục khen Lý Dương vài câu, vốn là Trương Ứng nghĩ Lý Dương từ chỗ Thúy Ngọc Hiền chỉ có thể lấy được hai ba ngàn nguồn hàng đã rất tốt rồi, như vậy khả năng ngày mai mới có thể lấy được hàng, không ngờ Lý Dương nhanh như vậy đã có thể lấy được năm trăm ngàn hàng, trực tiếp giải quyết sự bất lợi của cục diện do sự gián đoạn nguồn hàng Phỉ Thúy trong cửa hàng bọn họ.

Mà năm trăm ngàn vật phẩm trang sức Phỉ Thúy, bọn họ gần như làm ra một triệu doanh thu, hơn nữa kéo theo sự tiêu thụ của các mặt hàng châu báu khác, năm trăm ngàn ít nhất có thể khiến An Thị gia tăng thêm hai triệu doanh thu.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

90. Chương 90: Công Nhận.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Mười hai giờ trưa, châu báu An Thị ngay cả công nhân vốn thay phiên ca nghỉ ngơi đều không có quay về nhà, tất cả đều vĩnh cổ đứng ngoài cửa lớn xem, trợ lý giám đốc bọn họ là Lý Dương lập tức sẽ mang năm trăm ngàn vật phẩm trang sức Phỉ Thúy vừa mới mua trở về.

Có năm trăm ngàn vật phẩm trang sức Phỉ Thúy, bọn họ có thể trong mấy ngày kế tiếp làm ra càng nhiều hàng tiêu thụ hơn, thu được càng nhiều tiền thưởng.

Trung thấp đoạn Phỉ Thúy không phải từ tổng công ty phân phối xuống, có thể nói đồng hàng hóa này do bọn họ chủ động mua về, hàng hóa như vậy trong cửa hàng đều có hoa hồng cao nhất, nếu đồng hàng hóa này toàn bộ đều được bán hết, mỗi người nhân viên sẽ nhận mấy trăm ngàn tiền thưởng, cộng thêm thành tích tiêu thụ trước đây, cứ cho là tiền thưởng của nhân viên có thu nhập thấp cũng rất khách quan, hèn gì bọn họ tích cực chờ đợi như vậy.

-Đã về rồi, Lý trợ lý đã về rồi.

Chiếc xe Volvo còn chưa dừng hẳn, mấy tên bảo vệ từ bên ngoài chạy vào hô to, mấy công nhân nam từ bên trong công ty lập tức chạy ra, bọn họ đều nhận được mệnh lệnh của Trương Ứng, Lý Dương trở về đến giúp hắn khiêng hàng, năm trăm ngàn vật phẩm trang sức Phỉ Thúy, không phải là một cái rương nhỏ để giữ.

Xe dừng hẳn, Lý Dương chỉ huy bọn họ đem mấy cái rương đựng vật phẩm trang sức Phỉ Thúy bên trong mang vào công ty, kế toán đã chờ sẵn, sau khi nhập sổ số Phỉ Thúy này, lập tức có thể lấy ra tiêu thụ.

-Được, rất tốt.

Trương Ứng nhìn thấy một đồng vật phẩm trang sức Phỉ Thúy tinh mỹ, miệng cười to, đồng Phỉ Thúy này chủ yếu là tòa điêu, dây chuyền và vòng tay, mấy đồ vật này là những vật phẩm trang sức tốt nhất trong Phỉ Thúy có thể bán, đặc biệt vào thời điểm lúc này.

Tòa điêu phần lớn là mua để làm quà biếu tặng người, hiện tại tặng quà dùng Phỉ Thúy đã là một loại thời thượng, có Phỉ Thúy tốt đem tặng cho dù người nhận quà tặng hay người tặng quà trên mặt đều rất có uy.

Dây chuyền là những người già hay tặng cho trẻ nhỏ, trong đó tượng Phật là dễ bán nhất, có ý nghĩa phù hộ bình an. Vòng tay còn lại quà tốt nhất cho người yêu, tần số hình trên cổ tay không tốt bằng so với vòng đeo tay bằng ngọc bích.

-Lý Dương, anh lần này lại lập công lớn à.

Sau khi kê khai xong, Trương Ứng cười lớn nói với Lý Dương, Lý Dương chỉ có cười khẽ lắc đầu, chuyện này với hắn mà nói cũng không khó, Lý Dương trong lòng thật sự là không để ý nhiều lắm.

Tuy nhiên Lý Dương cũng không biết, hắn làm chuyện như vậy mà hắn cho đó là chuyện nhỏ lại khiến tất cả công nhân đều tiếp nhận hắn.

Ở vào thời điểm hưng vượng lại không có gì để bán cũng đồng nghĩa là cơ hội tiền đến tay của công nhân viên cũng trôi tuột đi mất, Khi Trương Ứng không có cách nào để nhận hàng về dường như tất cả mọi người đều tuyệt vọng. Lúc này Lý Dương đứng ra giải quyết chuyện này, khiến cho mọi người có sự công nhận rất cao với hắn, đối với vị trí Lý Dương làm trợ lý của giám đốc bất kể ai cũng không có ý kiến.

Vì công nhân mang lại lợi ích, lo lắng cho công nhân, mới chính là người lãnh đạo chân chính.

Ngoại trừ công nhân ra, Trương Ứng cũng cảm thấy Lý Dương chính là phúc tướng của y, gia tăng doanh thu trước tiên là gia tăng thành tích của y, Lý Dương nhận được không ít tiền thưởng, đồng thời nhận được không ít ấn tượng của tổng công ty nơi đó, nhưng thu hoạch lớn nhất vẫn là Trương Ứng.

Mấy ngày náo nhiệt đã nhanh chóng đến, châu báu An Thị là công ty tiêu thụ, phải chờ tới buổi chiều đêm 30 mới có thể nghỉ tết.

Lý Dương từ chỗ Thúy Ngọc Hiên mua năm ngàn hàng Phỉ Thúy đã không thừa nhiều lắm, cũng may Trương Ứng trong khoảng thời gian này cũng không nhàn rỗi, lại mua một đồng nguyên vật liệu gia công gấp, năm sau còn sẽ duy trì mấy ngày buôn bán thịnh vượng, nhưng tuyệt đối không bằng năm trước, những thành phẩm trang sức trên tay của bọn họ trên cơ bản là đủ dùng.

Buổi chiều năm giờ là thời điểm phát tiền lì xì, tiền lương của châu báu An Thị đều là quẹt thẻ, nhưng tiền thưởng lại dùng phương thức phong lì xì màu đỏ, phương thức trực quan này có thể khích lệ công nhân rất tốt. Đương nhiên, mỗi người công nhân sẽ biết được số tiền thưởng của mình, đối với tiền thưởng của người khác chỉ có thể nhìn qua độ dày của phong bì màu đỏ.

Công ty đã đóng cửa, tất cả công nhân đều ở lầu hai kêu tên của họ, ở trong phòng làm việc của Trương Ứng, Lý Dương và Trương Ứng ngồi lại với nhau làm phong bì lì xì cho công nhân viên.

Mỗi một bao lì xì, Trương Ứng đều có vài câu nói khích lệ, Lý Dương cũng nói vài câu chúc phúc năm mới, trước kia tiền lì xì đều là Trương Ứng một người phát, sở dĩ lôi kéo Lý Dương cũng là muốn cho Lý Dương trước mặt tất cả công nhân viên khởi tạo uy tín, hiện tại Trương Ứng cũng tin tưởng rằng, nếu có một ngày y rời khỏi đây, người tiếp nhận vị trí của y sẽ là Lý Dương.

Tiền bên trong phong bì không bằng nhau, nhưng thấp nhất cũng có hơn mười ngàn, Trương Ứng đã lãnh đạo Minh Dương An Thị nhiều năm như vậy, năm nay là một năm có tiền thưởng nhiều nhất.

Lĩnh xong tiền thưởng công nhân vui vẻ về nhà đón lễ mừng năm mới, đa số công nhân đều là người địa phương Minh Dương, trẻ như vậy mới nghỉ tết, bọn họ hoàn toàn không có ý kiến gì.

-Hiếu Ly, đây là tiền lì xì của cô.

Người cuối cùng vào là Ngô Hiếu Ly, Trương Ứng đưa ra một phong bì dày nhất cho cô, Ngô Hiếu Ly vào công ty muộn hơn so với mọi người, tuy nhiên từ khi cô gia nhập vào công ty doanh thu tiêu thụ hàng tháng lúc nào cũng về nhất, lần này cũng không ngoại lệ.

-Cảm ơn giám đốc Trương.

Ngô Hiếu Ly tiếp nhận phong bì, chưa xem qua đã vội bỏ vào trong ví da đeo theo bên mình.

-Hiếu Ly, chúc cô đón năm mới vui vẻ, cũng chúc gia đình cô mạnh khỏe trường thọ, hạnh phúc mỹ mãn.

Lý Dương nhỏ nhẹ nói, những câu chúc giống nhau như vậy hôm nay nói rất là nhiều, ngay cả hắn cũng cảm thấy không đủ chân thành.

Ngô Hiểu Ly lộ ra vẻ mặt tươi cười:

- Cảm ơn trợ lý Lý, Lý Dương, anh sang năm khi nào trở lại?

Trương Ứng trên mặt lập tức hiện ra một nụ cười quái dị, lời nói của Ngô Hiểu Ly cũng khá có ý tứ, trước mặt còn kêu trợ lý Lý, phía sau trực tiếp xưng hô tên.

-Hai người cứ trò chuyện, tôi đi dặn dò nhân viên trực công ty, các người tán gẫu xong không cần chờ tôi, đi về trước đi.

Trương Ứng mang theo giọng cười quái dị cũng không cần đợi Lý Dương bọn họ phản ứng lại đã vội rời khỏi văn phòng, chỉ để lại Lý Dương trên mặt có chút xấu hổ đơn độc đối mặt với Ngô Hiểu Ly.

-Năm sau, rất nhanh, tôi sẽ trở lại trước khi bắt đầu công việc.

Lý Dương không biết nên như thế nào trả lời Ngô Hiểu Ly, chỉ có thể trước ứng phó một chút, mấy ngày này Ngô Hiểu Ly đối với hắn giống như càng ngày càng không giống với, ngay cả chính hắn cũng cảm nhận được.

-Hà lão nhân nhủ anh học tập cũng đừng quên, nếu có thể quay lại nên cố gắng quay lại sớm một chút, em về trước đây.

Ngô Hiểu Ly nhẹ giọng trả lời xong, xoay người rời khỏi, lưu lại vẻ mặt ngạc nhiên của Lý Dương đang ngồi ở chỗ kia, vài phút sau Lý Dương mới cười gượng lắc đầu rời khỏi, trong nhà còn chờ Lý Dương trở về ăn bữa cơm đoàn tụ gia đình.

Lý Dương lái chiếc Volvo trực tiếp chạy ra cao lộ, như vậy sẽ nhanh hơn một chút, hơn nữa hôm nay miễn phí đường cao lộ, không hơn bạch không hơn.

Lưu Cương ngồi ở ghế lái phụ, yên lặng chăm chú nhìn ra bên ngoài không biết suy nghĩ cái gì, Lưu Cương đón năm mới cũng không có nơi nào để đi, Lý Dương đành phải dẫn hắn về nhà của anh, ít nhất cũng có thể đón một năm mới náo nhiệt, khỏi phải một mình trống vắng lạnh lẽo ở căn nhà biệt thự đó.

Sau khi Lý Dương dọn về ở nhà mới anh cũng cảm thấy sự lạnh lẽo quanh quẩn, một phòng lớn như vậy, một người sống trong không gian rộng lớn, Lý Dương tính toán lần này về nhà bất kể như thế cũng phải đem cha mẹ lên đây ở mấy ngày.

Khi Lý Dương đến huyện Lật Thành thì trời cũng đã tối, nơi nơi đều là tiếng pháo, Lý Dương vừa dẫn Lưu Cương bước vào cổng đã thấy cháu trai đang ở trong sân điều khiển máy bay, miệng không ngừng kêu to.

-Ba, mẹ, con đã trở về.

Lý Dương vừa dẫn Lưu Cương tiến vào sân nhà hắn, căn nhà này sớm muộn gì cũng phải tân trang lại, Lý Dương hiện tại đã mua xe và nhà, hơn nữa bán cho Trương Vĩ một đồng nguyên liệu cộng với tiền thưởng của ngày hôm nay, Lý Dương trên tay còn có hơn sáu triệu, giúp người nhà tân trang lại nhà cửa hoàn toàn không thành vấn đề.

-Dương Dương, Dương Dương đã về

Mẹ Chu Ái Linh từ trong nhà chạy ra, theo sau Lý Quân Sơn, Lý Thành và Phương Thục Cẩm đều đi ra.

-Mẹ, con đã về.

Nhìn thấy những người thân nhất của mình đều ở chỗ này, Lý Dương cũng có chút xúc động, bước nhanh tới mẹ.

Trong phòng khách, trên bàn cơm đã bày một bữa cơm tất niên rất thịnh soạn, tất cả đồ ăn nóng đều ở sẵn trong cái tô lớn, chén đũa cũng được bày biện chỉnh tề, hiển nhiên chưa có người nào đụng qua.

Chứng kiến cảnh này, Lý Dương ánh mắt lại ươn ướt, mọi người trong nhà đều đang chờ hắn, đợi hắn trở về sẽ cùng ăn bữa cơm tất niên, bất kể đi đến đâu, người mà hắn hoài niệm và nghĩ về đầu tiên chính là những người thân bên cạnh hắn.

-Ba, mẹ, đây là Lưu Cương, hàng xóm của con, con thấy anh ấy ở một mình nên rủ anh ấy về đây đón năm mới cùng gia đình chúng ta.

Lý Dương hít một hơi thật sâu, chỉ vào Lưu Cương người ngồi đối diện với người trong gia đình giới thiệu, Lưu Cương vội vàng tiến lên phía trước chào hỏi cha mẹ của Lý Dương, và giúp Lý Dương đem những món quà mua từ Minh Dương cất vào phòng khách.

Lý Dương không có giới thiệu tỉ mỉ về Lưu Cương, tuy nhiên Lưu Cương tự hắn có thể nói, Lý Quân Sơn và Chu Ái Linh chỉ trong chốc lát rất là đồng cảm với hắn, Lưu Cương trong nháy mắt ở trong nhà Lý Dương biến thành người thanh niên trẻ tuổi đáng thương không thể về nhà đón năm mới, mọi người rất hoan nghênh hắn ở nơi này đón năm mới.

Bữa cơm tất niên rất thịnh soạn, gia đình ấm áp, khiến cho Lý Dương rất vui vẻ, một năm thời gian cứ như vậy trôi qua, trong năm nay, Lý Dương thay đổi rất nhiều, sự thay đổi này ngay cả hắn có khi cũng cảm thấy đây là một giấc mơ.

Buổi tối nằm trong căn phòng nhỏ của mình, đến hơn một giờ rạng sáng Lý Dương mới chợp mắt, sang năm lại là một bắt đầu mới, Lý Dương phải vạch ra kế hoạch cho sang năm, kiếm tiền không phải là mục tiêu đầu tiên của Lý Dương, đương nhiên, khi có cơ hội kiếm tiền nhất định sẽ không buông tha.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

91. Chương 91: Tụ Hợp.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Mùng bảy đầu năm, Lý Dương sau mấy ngày ở nhà nghỉ ngơi thoải mái quay trở về Minh Dương, đi theo hắn còn có Lưu Cương.

Cha mẹ Lý Dương cũng không có theo tới, năm sau việc xây trường học lập tức sẽ bắt đầu, có Ngô Hiểu Ly kêu gọi hơn nửa mối quan hệ giữa Lý Dương và Thị trường nên trong huyện đối với trường học của Lý gia đều toàn lực giúp đỡ, lúc này Lý Quân Sơn cũng không muốn rời khỏi đây đến nhà con trai hưởng phúc, huống chi ông còn chưa có chính thức về hưu.

Tuy nhiên vợ chồng Lý Quân Sơn cũng đáp ứng với Lý Dương, đợi mọi chuyện sau khi sắp xếp ổn thỏa sẽ đến nhà Lý Dương chơi một thời gian, dù sao Minh Dương Lật Thành cũng không xa, hai anh em Lý Dương đều có xe, nếu đi cũng rất thuận tiện.

Trừ lần đó ra, gặt hái lớn nhất chính là Lưu Cương, mấy ngày qua cha mẹ Lý Dương gần như xem hắn như con nuôi, khiến Lưu Cương cảm động.

-Đã trở về

Sau khi về đến nhà, Lý Dương lập tức chạy ngay vào phòng ngủ của hắn thả người trên đó, phòng ở rất xa hoa cũng rất lớn, nhưng không có cảm giác mùi vị ấm áp của gia đình.

-Lý ca, tôi không về bên nhà bên kia, tôi muốn ở lại đây với anh.

Lưu Cương vừa đi đến cửa phòng ngủ Lý Dương, thân thể dựa vào cửa ngơ ngẩn, bộ dạng lười biếng nói với Lý Dương, Lưu Cương vừa nói bên kia chính là biệt thự của Hà lão.

-Tùy cậu, dù sao cũng gần như vậy, ở đâu cũng được.

Lý Dương sau khi ngẫm lại liền trực tiếp đồng ý, chính hẳn một người ở trong này quả thật rất lạnh lẽo, có Lưu Cương ở cùng rất tốt. Hà lão bên kia biệt thự cho dù không ai ở bên trong cũng sẽ không có chuyện gì, bảo vệ nơi này toàn là quân nhân xuất ngũ có tố chất cao, so với bảo vệ bình thường giỏi hơn rất nhiều.

-Được, tôi thu dọn phòng

Lưu Cương lập tức chạy đến một bên đi, Lý Dương cười khê lắc lắc đầu, từ bàn sách bên cạnh giường cầm lấy một quyển sách, chậm rãi xem.

Mấy ngày nay về nhà đón năm mới, Lý Dương đọc sách ít hơn rất nhiều, nếu như để Hà lão biết nhất định lại bị phê bình vài câu.

Reng reng reng!

Vừa mới mở trang sách thứ nhất, di động bên người liền vang lên, Lý Dương bất đắc dĩ mở di động ra, hiện ra là Thúy Ngọc Hiền Trương Vĩ đánh tới.

-Lý lão đệ, chúc mừng năm mới, hiện tại cậu ở đâu vậy?

Vừa mới chuyển được điện thoại, Trương Vĩ giọng nói nhiệt tình truyền tới.

-Chúc mừng năm mới, tôi vừa về lại Minh Dương, Trương tổng có chuyện gì sao?

-Đã trở lại là tốt rồi, ngày mai buổi tối có một cuộc hội ngộ của Hiệp hội Ngọc thạch Minh Dương chúng tôi, muốn mời anh tham gia, anh nhất định phải tới à, Trương Vĩ ha ha cười nói.

-Hiệp hội Ngọc thạch tụ họp, tôi chưa tham gia qua Hiệp hội Ngọc thạch, sẽ không đi.

Lý Dương chần chờ một chút, Trương Vĩ đã vài lần mời Lý Dương gia nhập Hiệp hội Ngọc thạch này, Lý Dương đối với hiệp hội này có hiểu biết rất sâu, chỉ có điều vẫn chưa suy nghĩ kĩ có nên gia nhập vào đoàn thể như vậy không.

Trương Vĩ lập tức ở trong điện thoại vội vàng nói:

-Đừng à, Hiệp hội Ngọc thạch có rất nhiều thành viên đều chờ chiêm ngưỡng phong thái của anh, bọn họ đối với đại danh của anh đã ngưỡng mộ từ lâu, tôi đã mạnh mẽ nói ra rồi, anh không đến, tôi làm sao ăn nói với họ.

-Vậy được rồi, ngày mai buổi tối tôi sẽ qua.

Lý Dương bất đắc dĩ lắc đầu, một cuộc hội tụ mà thôi, Lý Dương cũng muốn gặp, đã lâu không có nhìn thấy Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt.

Mùng 7, là ngày châu báu An Thị đi làm sau tết, tuy nhiên ngày đầu tiên đi làm phần lớn không vội, không có việc làm, tất cả mọi người chín giờ mới đến, bình thường tới sớm nhất là Trương Ứng, lần này cũng là đến tám giờ năm mươi mới đến.

Ngày đầu tiên đi làm, Lý Dương đại diện Trương Ứng tổ chức một cuộc họp đơn giản khích lệ mọi người, năm trước cuối năm tất cả mọi người đều có phong bì lì xì không tồi, năm nay phải hăng hái nỗ lực, Lý Dương mở cuộc họp khích lệ rất tốt, ít nhất cũng tạo ra động lực cho mọi người.

Buổi tối chào hỏi Trương Ứng xong, Lý Dương liền dẫn Lưu Cương đi đến tiệm rượu Vương Triều, Hiệp hội Ngọc thạch hội tụ năm mới ở tại nơi này.

Ở cửa khách sạn, Trương Vĩ vẫn ngẩng đầu nhìn lên, không ít thành viên của Hiệp hội Ngọc thạch đến trước tiên lên bắt tay với Trương Vĩ, năm rồi vị hội trưởng này đều ngồi chờ ở bên trong, đây là lần đầu tiên ra cửa tiếp đón mọi người

-Lý Dương, Lý huynh đệ

Lý Dương Volvo vừa xuất hiện, Trương Vĩ liền vồn vã bắt tay, hai thành viên của Hiệp hội Ngọc thạch hội viên vừa đến lúc này cũng đứng ở cửa, muốn nhìn một chút xem là ai mà hội trưởng lại nhiệt tình quá vậy.

-Trương tổng

Lý Dương đậu xe xong, dẫn theo Lưu Cương xuống xe, Lưu Cương một mình ở nhà cũng nhàm chán, Lý Dương dứt khoát dẫn hần theo cùng.

-Vị này là?

Trương Vĩ nghi hoặc nhìn thoáng qua Lưu Cương.

Đây là người nhà của Hà lão lưu lại, vừa lúc không có việc gì tôi liền dẫn y theo cùng, không việc gì chứ, Trương tổng?

Lý Dương vội vàng chỉ vào Lưu Cương giới thiệu, nếu Trương Vĩ nói không thể để Lưu Cương ở lại đây, Lý Dương cũng không ngại cùng y rời khỏi đây, dù sao hần bây giờ còn chưa phải là thành viên của Hiệp hội Ngọc thạch, trong khoảng thời gian này mỗi ngày cùng Lưu Cương ở với nhau, hai người ngược lại đã thiết lập một cảm tình khá tốt.

Trương Vĩ sắc mặt lập tức biến rất nghiêm túc, nói:

-Người nhà Hà lão, đương nhiên không có vấn đề gì.

Lý Dương đến đây, Trương Vĩ cũng sẽ không tiếp tục đứng chờ ở cửa, hần đứng ở cửa chờ quả thật là vì Lý Dương, nhờ cậy bữa tụ họp lần này, Trương Vĩ nhất định phải kéo Lý Dương vào Hiệp hội Ngọc thạch Minh Dương.

Hiệp hội Ngọc thạch tổng cộng có hai mươi hai người, thêm Lý Dương và Lưu Cương tổng cộng hai mươi bốn người, vừa đủ hai bàn.

Hiệp hội Ngọc thạch trước đây mỗi lần tụ họp đều thiếu vài người, lần này tất cả mọi người đều đến đây, có thể nói tụ họp đông đủ như vậy là do công lao của Lý Dương.

Hiện tại Hiệp hội Ngọc thạch vốn không có người không biết Lý Dương, Lý Dương liên tục ở Thanh Đảo, Minh Dương và Trịnh Châu đánh cuộc, hơn nữa người xử lý công việc của hiệp hội là Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt đều đại tăng một lần, này đó chiến tích không ngừng bị thành viên Hiệp hội Ngọc thạch truyền tụng lại, dần dần mỗi người đều có tính hiếu kỳ tò mò về Lý Dương, lần này nghe nói Lý Dương cũng tới tất cả đều tụ đến đây.

Lý Dương tiến vào phòng của Hiệp hội Ngọc thạch đã trở thành tiêu điểm của quần chúng, không có biện pháp, Lý Dương rất trẻ tuổi, một người trẻ tuổi nhất của Hiệp hội Ngọc thạch hiện nay đã hai mươi tám tuổi rồi, Lý Dương và Lưu Cương mới chừng này tuổi tuyệt đối là người nhỏ nhất ở chỗ này.

Người thích ngọc thạch lại chơi cược thạch đại bộ phận đều là những người có kinh tế rộng rãi trong tay, một số thành viên của Hiệp hội Ngọc thạch không phải ông chủ nhỏ thì cũng là thành phần tri thức cao cấp của công ty, từ thân phận mà nói, những người này thậm chí không có ai kém hơn so với Lý Dương, công việc của Lý Dương trước mắt cũng chỉ là một thành phần tri thức bình thường.

Người như vậy phần lớn đều là người cao ngạo, mọi người thấy Lý Dương hơi ngạc nhiên cũng mang một chút không tin, một người nhỏ hơn bọn họ, công việc cũng thua kém bọn họ dựa vào cái gì mà chơi cược thạch, lại như thế nào liên tục đại trưởng, người mà chưa gặp qua Lý Dương đều có thái độ nghi hoặc như vậy.

Tôi giới thiệu một chút, vị này chính là hiện tại lừng lẫy danh trong tỉnh thành của chúng ta Lý Dương Lý tiên sinh, Lý tiên sinh liên tục đánh cuộc ra băng loại, phù dung loại, tơ vàng loại và cao đoan Phỉ Thúy sự tình hiện tại đã truyền lưu, đồng hành cùng nhóm Minh Dương chúng ta sẽ tăng rất nhiều thể diện a.

Mọi người ngồi xuống xong, Trương Vĩ trước tiên giới thiệu với mọi người, mọi người đầu tiên là nhiệt tình vỗ tay, sau đó đều tò mò nhìn Lý Dương, Trương Vĩ nói một số chuyện này bọn họ sớm đã biết, nhưng tai nghe không bằng tận mắt nhìn thấy, sau khi nhìn thấy Lý Dương trẻ tuổi như vậy lại ăn mặc bình thường đều có chút dao động. Nhưng thật ra vừa rồi ở cửa nhìn thấy Lý Dương Volvo kia, hai gã thành viên biết người trẻ tuổi này không đơn giản, có thể lái chiếc xe vài trăm triệu thì có mấy người được coi là đơn giản.

-Kỳ thật tôi được như thế đều là may mắn thôi.

Lý Dương đứng lên, rất là khiêm tốn nói, coi như chào hỏi mọi người, có một chút Trương Vĩ hoàn toàn không biết, Lý Dương còn đánh cuộc qua thủy tinh loại, hơn nữa còn là đế vương lực loại này cao nhất cấp.

-Lý Dương, kỳ thật hôm nay mời anh đến đây, cũng có ý muốn mời anh gia nhập Hiệp hội Ngọc thạch Minh Dương chúng tôi, Cố lão, Trương tổng chúng ta thương lượng một chút, nếu anh gia nhập vào, trực tiếp sẽ giao cho anh một chức danh quản lý.

Sau khi Lý Dương ngồi xuống, Tư Mã Lâm lập tức nhỏ giọng nói với Lý Dương, Trương Vĩ vì kéo Lý Dương gia nhập, tốn rất nhiều công sức mới thuyết phục được Tư Mã Lâm, lấy mối quan hệ Tư Mã Lâm và Lý Dương, chỉ cần hắn mở miệng việc này trên cơ bản đã thành.

Tư Mã Lâm cũng có suy nghĩ của y, đối với Lý Dương mà nói trở thành một người quản lý công việc của Hiệp hội Ngọc thạch Minh Dương cũng không có gì có hại, tương phản, đối với công việc của y về sau còn có thể có chút trợ giúp, cho nên Tư Mã Lâm mới đáp ứng lời thỉnh cầu của Trương Vĩ, nếu không phải như vậy, Tư Mã Lâm tuyệt đối sẽ không giúp Trương Vĩ đến làm buổi thuyết khách này.

-Tư Mã ca, cảm ơn các anh, tuy nhiên tôi hiện tại đối với đồ cổ linh tinh cũng có hứng thú rất lớn, tôi không biết nếu gia nhập Hiệp hội Ngọc thạch này còn có thể gia nhập thêm vào hiệp hội đồ cổ hay không? Suy nghĩ xong, Lý Dương chậm rãi hỏi đáp.

Tư Mã Lâm đích thân mời, Lý Dương tự nhiên không thể hướng đúng như Trương Vĩ, đối với Hiệp hội Ngọc thạch Lý Dương kỳ thật cũng không có ấn tượng xấu gì, trước cũng là muốn suy xét lại thôi.

-Điểm ấy đương nhiên không thành vấn đề, Trình tổng kỳ thật chính là người quản lý hai hiệp hội, hiệp hội đồ cổ và hiệp hội Ngọc thạch.

Tư Mã Lâm cười khẽ gật gật đầu, Trình Khải Đạt lập tức ở một bên gặng sức gật đầu, Hiệp hội ngọc thạch và Hiệp hội đồ cổ đều là Hiệp hội dân gian, có chút quan hệ với chính phủ, nhưng chủ yếu vận hành đều là dựa vào chính mình, cũng không có cường ép yêu cầu chỉ có thể gia nhập vào cái nào.

-Nếu như vậy, tôi nghe Tư Mã ca.

Lý Dương cuối cùng gật gật đầu, Trương Vĩ lập tức nhếch miệng mỉm cười, đồng thời lại nghĩ tới chính mình cất chứa một số cục thạch, lần này vì mời Tư Mã Lâm làm thuyết khách, hắn lại đồng ý xuất ra một khối, đồ cất giữ của hắn càng ngày càng ít.

-Được, vì thành viên mới của chúng ta, Lý Dương quản lý cận ly.

Trương Vĩ hưng phấn quát to một tiếng, trước giờ chén rượu lên, nỗi băn khoăn lớn nhất trong lòng của y rốt cục đã hoàn thành, có Lý Dương gia nhập, Trương Vĩ tin tưởng Hiệp hội Ngọc thạch Minh Dương sẽ phát triển rất tốt, không nói Lý Dương kia khiến nhiều người đổ kị mà họ máu, chỉ cần Lý Dương có Hà lão chiếu cố phần năng lượng này đủ để cho Trương Vĩ cười to.

Gia nhập Hiệp hội Ngọc thạch đối với Lý Dương mà nói cũng không có gì, Trương Vĩ sau khi ăn mừng lại nhắc tới cuộc tụ hội ở Nam Dương trong tháng 2, Lý Dương làm quản lý, bất kể như thế nào đều phải đi, lần này Minh Dương có thể hay không làm ra sự nổi bật danh tiếng ở tỉnh thì phải dựa toàn bộ vào Lý Dương.

Vương Hạo Dân đi đầu, mọi người thay nhau đến tiếp rượu Lý Dương, Trình Khải Đạt và Tư Mã Lâm thì ở một bên chế giễu, tốt nhất là có thể đánh ngã Lý Dương, có thể giúp bọn hắn báo thù, đánh không ngã, như vậy những người này sẽ chờ xui xẻo.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

92. Chương 92: Ngọc Quan Âm.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Uống! cạn chén nào.

Một người đàn ông hơn ba mươi tuổi giờ chén định chạm cốc với Lý Dương nhưng cái chén cứ lung lay không thể nào chạm chén với Lý Dương được.

Chén rượu đột nhiên rơi xuống bàn, người trung niên dường như trong nháy mắt mất hết sức lực nên ngã xuống bàn.

-Người thứ ba !

Tư Mã Lâm cười đầy ẩn ý, mười mấy người thay nhau chúc rượu Lý Dương lại bị Lý Dương đẩy ngã ba người, sáu bảy người thấy tình thế không ổn đã muốn chạy, mấy người còn lại cũng đều ngà ngà say.

Quay lại nhìn Lý Dương, mặt đỏ bừng, ánh mắt đục ngầu nhưng nụ cười trên mặt vẫn không biến mất, uống rượu thì như uống nước, bây giờ ngay cả Tư Mã Lâm cũng không rõ Lý Dương đã uống bao nhiêu rượu.

Lợi hại! lợi hại thật! Lý lão đệ chỉ cần tửu lượng này đã trở thành một người lợi hại rồi, tôi thật muốn kéo Lý lão đệ đến bên tôi.

Trịnh Khải Đạt nhìn Lý Dương rồi uống cạn chén rượu. Tư Mã Lâm thần nhiên liếc mắt nhìn Trịnh Khải Đạt rồi cười nói:

-Cậu đừng nghĩ nữa, chỗ của cậu chưa chắc đã chứa được tên Lý Dương này đâu!

-Tôi biết, tôi không dùng được, cho dù là An Thị cũng không dùng được, Lý lão đệ không lên tiếng thì thôi nếu lên tiếng thì sẽ nổi tiếng ngay, thực sự mong chờ cái ngày Lý lão đệ phát lên.

Trịnh Khải Đạt gật đầu một cách khoái chí, An Thị mà hắn nói là tổng công ty An Thị, Minh Dương An Thị không thể bằng tập đoàn Khải Đạt của hắn, đương nhiên hắn không xem trọng.

-Càng ngày hắn càng nhìn không thấu hắn, may mà lần trước biết tin nên đã đến mời hắn gia nhập hiệp hội, nếu không thì đã mất một nhân tài lớn rồi.

Trương Vĩ cảm thán, hắn không biết rằng nếu không có hắn thì Lý Dương sẽ không quen biết với Tư Mã Lâm, cũng sẽ không có được loại cao cấp Băng Chung trị giá một nghìn vạn. Không có một nghìn vạn này thì khi đối diện với khối Kê Huyết Thạch trị giá tám mươi vạn Lý Dương chưa chắc đã đồng ý gửi tặng một cách thoải mái như vậy. không tặng khối Kê Huyết Thạch quý giá đó thì Lý Dương cũng không được Hà lão khen ngợi.

Không quen Tư Mã Lâm, Lý Dương sẽ đi họp một cách bình thường, không đi đồ thạch, cũng sẽ không cùng Ngô Hiểu Ly đi mua kim cương nguyên thạch, không có những viên kim cương này thì năng lực đặc thù của Lý Dương không thể tiếp tục phát triển, không thể có được khả năng phân biệt đồ cổ.

Chỉ có thể nói là mọi chuyện đã được định sẵn, vận mệnh của Lý Dương đã dẫn dắt hắn, giúp hắn có được thành tựu như bây giờ.

-Xin lỗi, tôi đi vệ sinh một chút.

Lý Dương đặt chén rượu xuống rồi loạn choạng đi khỏi, hôm nay hắn uống cũng khá nhiều, những người này ai cũng uống giỏi, họ lại không ngừng chúc rượu nên hiện tại Lý Dương đã có chút không chịu nổi, đi vệ sinh cũng sáu lần rồi.

-Lý ca, anh quá lợi hại, tửu lượng của anh còn mạnh hơn của lão đại bọn em, lúc nào rảnh hai người phải so tài một lần mới được.

Lý Dương vừa bước ra cửa thì Lưu Cương liền đuổi theo dìu Lý Dương rồi kêu lớn, trên mặt cũng xuất hiện sự kính nể.

-Đại ca cậu, là ai? Thân thích của Hà lão à?

Lý Dương lắc đầu cười khê, uống bao nhiêu rượu hắn cũng không sợ, nhưng mà uống nhiều quá thì bụng hắn chứa không nổi .

-A, thôi bỏ đi!

Lưu Cương đột nhiên sững sốt, lập tức ngượng ngừng cười, Lý Dương chỉ lo chạy tới phòng vệ sinh nên không chú ý sự biến hóa của Lưu Cương.

Giải quyết được cái Bàng Quang quá tải, Lý Dương vô cùng thoải mái, hôm nay hắn uống ít nhất cũng gần bốn cân rượu trắng, tửu lượng này của hắn nếu để người khác biết thì bọn họ sẽ vô cùng sợ hãi, chỉ sợ rằng hắn phải dùng lý do mình miễn dịch với rượu thì mới có thể giải thích được, hơn nữa trên thực tế cũng là như vậy.

“Oa!”

Lý Dương vẫn chưa ra khỏi buồng vệ sinh thì đã có người từ bên ngoài xông vào, Lưu Cương lập tức kéo người này sang buồng vệ sinh bên cạnh, người này liền xông vào rồi liên tục nôn lên tường.

Lý Dương hơi ngạc nhiên, trong lòng thầm nghĩ nguy hiểm thật, nếu như không có Lưu Cương kéo ra thì người này đã nôn lên người hắn rồi, xem bộ dạng của người này thì nếu xông được vào buồng vệ sinh của hắn thì không nôn lên người hắn mới lạ, nghĩ tới đây Lý Dương có chút rung lên.

-Đi thôi Lý ca!

Lưu Cương nhún vai, Lý Dương lắc lắc đầu, hai người cùng nhau bước ra ngoài.

-Là mày!

Vừa ra khỏi cửa thì hai người gặp một người đang vội vàng đi tới, Lý Dương và người kia đều ngạc nhiên, hai người đều không thể ngờ rằng có thể gặp nhau ở đây.

-Liều Cường, cậu không sao chứ?

Sau khi người đến trông mắt nhìn Lý Dương thì vội vàng vào nhà vệ sinh, Lý Dương lắc đầu, cười khổ một cái rồi tiếp tục đi.

-Lý ca, đó là ai vậy?

Lý Cương đuổi theo Lý Dương rồi quay đầu lại lại nhìn thấy người chạy vào nhà vệ sinh.

-Anh ta tên Thẩm Hạo, là một phóng viên, cứ coi như một người bạn của bạn.

Lý Dương ngẫm nghĩ một chút rồi lắc đầu trả lời, hắn vẫn không biết hình dung Thẩm Hạo như thế nào cho phải vừa rồi khi nhìn thấy Thẩm Hạo, Lý Dương lập tức phát hiện Thẩm Hạo nhìn hắn đầy địch ý.

Sau khi họ quay trở về phòng, hai bàn chỉ còn sáu người ngồi, ban nãy khi Lý Dương đi vệ sinh thì có mấy người bỏ đi, người cuối cùng bị Lý Dương chuốc say đã được bạn đưa đi rồi, những người này đều bị tửu lượng của Lý Dương đánh gục, không ai đồng ý ở lại để bị Lý Dương chà đạp.

Những người còn lại này đều là Lý Dương quen biết như Trương Vĩ, Vương Hạo Dân, Trịnh Khải Đạt, Tư Mã Lâm, mấy người họ đều biết tửu lượng của Lý Dương nên không đi cùng Lý Dương đấu rượu mà khuyến khích người khác đấu cùng Lý Dương, cho nên bây giờ đều không sao hết.

Lý Dương vừa ngồi xuống thì Trương Vĩ liền chạy lại:

-Lý lão đệ, chuyện thân phận của cậu chúng tôi đã xử lý xong, hai ngày này khi nào rảnh thì cậu đưa tôi tầm ảnh đó để tôi làm cho xong thủ tục nhé.

-Được, không vấn đề gì, vài ngày nữa tôi sẽ đưa qua.

Lý Dương gật đầu.

Rượu uống cũng khá rồi, chờ khi Lý Dương đồng ý Trương Vĩ lập tức đề nghị kết thúc, mọi người cùng nhau lảo đảo bước ra ngoài, bọn người Tư Mã Lâm tuy rằng tửu lượng không tệ nhưng cũng uống không ít nên cũng cảm thấy có chút say.

Khách sạn có xe chuyên môn đưa khách về, Tư Mã Lâm và Trương Vĩ gọi một chiếc, Lý Dương không có việc gì nhưng hắn vẫn để Lưu Cương lái xe, dù sao thì Lưu Cương hôm nay không uống chút rượu nào.

Ở quầy phục vụ, Lý Dương lại gặp được Thẩm Hạo, bên cạnh Thẩm Hạo còn có mấy người thanh niên trong đó có một người đang dựa vào vai người khác, đằng sau còn có người đỡ anh ta, Lý Dương nhìn kỹ thì nhận ra người bạn này suýt nôn vào người mình.

-Lý Dương, đừng quên đưa ảnh cho tôi đó, còn nữa, đừng quên cuộc tụ hội hai tháng sau ở Nam Dương nhé, đến lúc đó đều nhờ cả vào cậu đấy.

Sau khi ra khỏi cửa Trương Vĩ lại dặn lại lần nữa, Thẩm Hạo và mấy đồng bạn vừa lúc rời khỏi cửa lớn khách sạn, sau khi Thẩm Hạo nghe thấy lời dặn dò của Trương Vĩ thì hai mắt lóe sáng.

Buổi chiều ngày hôm sau Lý Dương đã đem ảnh đưa cho Trương Vĩ, rất nhanh giấy xác nhận là hội viên hiệp hội châu báu Minh Dương đã tới tay Lý Dương, đến lúc này Lý Dương mới hiểu một cách toàn diện về hiệp hội Ngọc Thạch.

Hiệp hội Ngọc thạch có cơ cấu tư nhân, tuy nhiên nó cũng trực thuộc Trung Bảo Hiệp, có tính chất nửa quan nửa dân.

Tổng bộ hiệp hội Ngọc thạch ở Bắc Kinh, người phụ trách chính là một vị lãnh đạo của Trung Bảo Hiệp, phía dưới có phân hội các tỉnh, hội trưởng phân hội các tỉnh thường là người của phân bộ Trung Bảo Hiệp đảm nhiệm

Tổng bộ không có thiết lập cơ cấu các chi nhánh cấp huyện, tất cả các chi nhánh đó đều tự thành lập, người quản lý thật ra là các thành viên cấp tỉnh, còn hội viên phổ thông cấp huyện thì hiệp hội không thừa nhận.

Lý Dương hiện tại là người quản lý nên được xem là hội viên của phân hội tỉnh, chỉ ít Lý Dương cũng không phải là không có hộ khẩu, cho dù thế nào thì giấy tờ trong tay anh đang cầm cũng là thật.

Ở chỗ Trương Vĩ, Lý Dương càng hiểu sâu hơn về hiệp hội Ngọc Thạch, thành viên cấp tỉnh của hiệp hội Ngọc Thạch có tư cách viết hóa đơn chứng nhận, điều này mới là quyền lợi lớn nhất của họ. Mặc kệ đồ trang sức ngọc thạch thật hay giả thì cũng cần phải được xác nhận mới có thể bán ra ngoài, cho nên Trung Bảo Hiệp mới có thể nắm chắc được hiệp hội Ngọc Thạch, không để hiệp hội Ngọc Thạch đơn phương tách ra.

Trương Vĩ là người phụ trách hiệp hội Ngọc Thạch bên Minh Dương nên mỗi năm hẳn có thể có được một ít giấy chứng nhận thành viên cấp tỉnh, đây cũng là quyền lợi lớn nhất của hội trưởng, chớ có xem thường những giấy chứng nhận này, rất nhiều người khi mua trang sức thà tin vào giấy chứng nhận chứ không chịu tin vào lời giới thiệu của bạn.

Thời gian trôi đi một cách chậm rãi, sau khi chính thức trở thành hội viên hiệp hội Ngọc Thạch thì Trương Vĩ không còn làm phiền tới hắn, mỗi ngày Lý Dương đều đến biệt thự của Hà lão ngồi, mượn một hai bộ sách của ông tiện thể nghiên cứu chi tiết một chút những vật phẩm được cất giấu của Hà lão, mỗi ngày Lý Dương đều cảm thấy mình thu được rất nhiều.

Qua rằm tháng giêng, không khí năm mới nhạt dần, việc kinh doanh cũng phục hồi trở lại, hằng ngày Lý Dương dành nhiều thời gian cho việc đọc sách hơn, những thứ học được càng ngày càng phong phú, kiến thức của Lý Dương dần dần tăng lên rất nhiều, từ từ anh có rất nhiều câu hỏi mà ngay cả Trương Ứng và Ngô Hiểu Ly đều không trả lời được.

Hai mươi tháng giêng âm lịch, Lưu Cương nhận được một chuyển phát nhanh từ Bắc Kinh, bên trong là một Ngọc Quan Âm được điêu khắc rất đẹp và hai miếng Phỉ Thúy tinh xảo, Lý Dương nhìn thấy những thứ này thì vô cùng thích thú, đây chính là thứ được tạo thành từ Đế Vương Lục Phỉ Thúy.

Ngọc Quan Âm trông rất sống động, ánh mắt dường như có hồn, ngắm nhìn Ngọc Quan Âm từ các mặt khác nhau đều có những cảm giác không giống nhau, cao nhã, thoát tục, mơ hồ có thần.

Sau khi cầm trong tay công trình điêu khắc tinh xảo này Lý Dương không ngớt khen ngợi, không hổ là người mà Hà lão tìm giúp, An Thị tuyệt đối không thể tìm được người có thể làm được như thế, nhờ Hà lão giúp đúng là nhờ đúng người rồi.

Hai cái mặt nhẫn được Lý Dương thu lại, sau này nếu có cơ hội thì có thể làm nhẫn cưới, hai miếng phỉ thúy này có giá trị không kém kim cương là bao.

Lý Dương đeo Ngọc Quan Âm lên người, những thứ quý giá thế này Lý Dương biết để trên người rất nguy hiểm nhưng không chịu được sự mê hoặc, mọi người thường nói phụ nữ bị châu ngọc mê hoặc, kỳ thực nhiều lúc đàn ông cũng bị mê hoặc.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

93. Chương 93: Thiên Niên Ngọc Đô.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Sau khi có được Ngọc Quan Âm, Lý Dương cố ý gọi cho Hà lão một cú điện thoại để cảm ơn, loại Phỉ Thúy cao cấp này phải giao cho những nhà điêu khắc tài ba mới là hoàn mỹ nhất.

Thời gian cứ trôi, không khí năm mới càng ngày càng phai nhạt, tháng giêng qua đi Minh Dương đã hồi phục lại dáng vẻ như bình thường.

Lý Dương đã ngồi vững trên ghế trợ lý giám đốc, kỳ thực lương ở vị trí này thì không thể bằng thu nhập anh có được từ việc đồ thạch, nhưng anh không muốn mình trở thành một dân cá cược nên vị trí này anh rất quý trọng.

Mùng một tháng hai âm lịch, Tư Mã Lâm đích thân gọi điện cho Lý Dương, buổi chiều họ hẹn nhau tới Nam Dương, tham gia cuộc họp lớn của hiệp hội Ngọc Thạch trong tỉnh tổ chức một năm một lần, đây cũng là cuộc họp lớn của những người yêu thích Ngọc Thạch trong tỉnh.

Biết được Lý Dương định đi Nam Dương, Ngô Hiểu Ly liền bám lấy Lý Dương, không còn cách nào khác cuối cùng hai người đành phải xin nghỉ để đi Nam Dương mấy ngày, mấy ngày này đành để Trương Ung vất vả một chút.

Ngoài hai người ra còn có thêm Lưu Cương, Lý Dương lái xe, Ngô Hiểu Ly cướp lấy chỗ ngồi cạnh lái xe hơn một tháng nay của Lưu Cương, hẳn đành phải ngồi ghế sau, nhưng may là phía sau rộng rãi nên nằm dễ chịu hơn ngồi.

Hiệp hội Ngọc Thạch Minh Dương lần này tổng cộng có mười sáu người, số lượng đông nhất từ trước tới giờ, công lao chủ yếu vẫn là Lý Dương, có mặt ngôi sao may mắn Lý Dương nên ai cũng muốn đi để kiếm may mắn, có mặt cả Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt làm cho bọn Trương Vĩ đều vô cùng đổ kỵ.

Khi ba người bọn Lý Dương đến bãi đỗ xe khu thành Cổ, Trương Vĩ, Cổ lão, Tư Mã Lâm, Trịnh Khải Đạt và Vương Hạo Dân mấy hội viên hiệp hội Ngọc Thạch chân chính đã đến rồi, những người khác Lý Dương cũng từng độ rượu qua nên không hề lạ lẫm.

Mười sáu người thêm Ngô Hiểu Ly và Lưu Cương là mười tám, một con số đẹp, Trương Vĩ đã đặt khách sạn trước, mọi người cùng nhau tới Nam Dương.

Mười tám người lái sáu chiếc xe, Volvo của Lý Dương và Badao của Tư Mã Lâm một trước một sau nhìn trông rất khí thế, chậm rãi thẳng hướng Nam Dương đi.

Nam Dương ở Dự Tây Nam là thành phố trung tâm của Dự Tây Nam, cách Minh Dương hơn 300 km, toàn đường cao, đoàn xe khoảng buổi chiều tới là vừa.

So với Minh Dương thành phố nông nghiệp thì khoa học kỹ thuật ở Nam Dương phát triển hơn một chút, năm ngoái Nam Dương được nhà nước chứng nhận là khu kinh tế kỹ thuật mới cao cấp, vì sự phát triển kinh tế của Nam Dương đã có những đóng góp không ít.

Ngoài ra, Nam Dương còn là một thành phố du lịch, Nam Dương có nhiều tên gọi khác nữa, Nam Đô Đế Hương, Ngũ Thánh Cổ Lý, Thiên Niên Ngọc Đô đều là chỉ địa danh này. Chỉ từ những cái tên này cũng có thể biết tài nguyên du lịch của Nam Dương vô cùng phong phú.

Nam Dương có lịch sử rất lâu đời, cách đây 500 nghìn năm đã có người vượt sông ở đây, lịch sử lâu đời làm cho Nam Dương có không ít những danh nhân lịch sử, hoàng đế Lưu Tú thời Đông Hán khai quốc, danh tướng Hoàng Trung thời Tam Quốc đều là người Nam Dương, nhưng nổi tiếng nhất, làm người Nam Dương tự hào vẫn là ngũ thánh.

Ngũ thánh bao gồm: Khoa Thánh(ông thánh về khoa học) ‘Trương Hành’, Y Thánh(ông thánh về y học) ‘Trương Trọng Cảnh’, Thương Thánh(ông thánh về kinh tế) ‘Phạm Lãi’, Trí Thánh(ông thánh về trí thức) ‘Gia Cát Lượng’, và Mưu Thánh(ông thánh về mưu kế) ‘Khương Tử Nha’, có được những vị thánh nổi tiếng kim cổ này thành phố Nam Dương cũng lưu giữ lại được hơi thở văn hóa cổ một cách đậm nét.

Tuy nhiên người Nam Dương tự hào nhất vẫn là ngọc Nam Dương, mấy ngàn năm qua Nam Dương Ngọc trường thịnh không suy, ngọc Nam Dương còn được xếp vào một trong bốn loại ngọc nổi tiếng của Trung Quốc.

Gần đây có người đồn rằng Hòa Thị Bích tiếng tăm lừng lẫy trong lịch sử kỳ thực là ngọc Nam Dương, chỉ là chưa qua chứng nhận kiểm tra nên hiện tại chỉ là lưu truyền mà thôi, tuy nhiên rất nhiều tin tức liên quan đến Hòa Thị Bích thể hiện nó có quan hệ mật thiết với Nam Dương.

Ở Nam Dương ngành sản xuất Ngọc Thạch là một trong những ngành sản xuất quan trọng nhất, ngành này nuôi sống một số lượng lớn lao động, người đến Nam Dương du lịch có thể không đi đền ngũ thánh trước mà sẽ tham quan ngọc Nam Dương trước và sẽ mua một loạt mang về.

Khi bọn Lý Dương tới Nam Dương thì trời cũng đã tối may mà Trương Vỹ đã sắp xếp trước hết rồi, mọi người xuống xe liền ăn cơm nghỉ ngơi, chuẩn bị tinh thần cho cuộc tụ họp Ngọc Thạch Nam Dương ngày mai.

Ăn cơm xong, Lý Dương lên tới phòng của Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt, sinh hoạt tập thể ai cũng không thoải mái, đều là tiêu chuẩn hai người một phòng ngoại trừ phòng Ngô Hiểu Ly.

-Cậu làm gì mà tới đây giờ này có phải hội họp đến độ không ngủ được?

Tư Mã Lâm cười hỏi Lý Dương, lần đầu tiên tham gia cuộc họp này nên tâm trạng rất hồi hộp, nhưng về mặt Lý Dương vẫn tỏ ra bình thường không một chút kích động.

-Không, tôi chỉ muốn nói chuyện một chút, tôi vẫn chưa biết gì về cuộc họp lần này. Sang nghe các anh nói chuyện một chút để biết ngày mai chú ý những gì.

Lý Dương lắc đầu cười khẽ, hắn như người đi lấy kinh vậy, Trương Vỹ chỉ nói với hắn nhất định phải tham gia hoạt động này chứ không hề nói quá trình cụ thể của nó.

-Kỳ thật cũng không có gì, ngày mai là họp, quản lý, hội trưởng các nơi đều có mặt, hội nghị này không có ý nghĩa gì, không đi cũng được, ngày mai tôi đưa anh đi dạo để lão Trương và lão Vương đi là được rồi.

Tư Mã Lâm thay dép lê, cùng Lý Dương ngồi trên ghế sofa cười cười nói nói.

-Đơn giản như vậy à?

Lý Dương có chút ngạc nhiên, ngày đầu tiên là họp mà sao có cảm giác không giống như là một cuộc họp long trọng.

-Đơn giản như vậy, Hiệp hội Ngọc Thạch thuộc Trung Bảo Hiệp, hoạt động này lúc đầu là do dân tổ chức, cách đây vài năm phía chính phủ mới bắt đầu tham dự, việc tham dự này có một chút thay đổi, nhưng có rất nhiều địa phương vẫn áp dụng, chỉ có thể chấp nhận. Ngày đầu tiên họp kỳ thực là lãng phí thời gian, cho nên chúng ta chỉ nghỉ một ngày, cho dù có chuyện gì ngoài ý muốn thì cũng không ảnh hưởng gì tới phần quan trọng về sau.

Tư Mã Lâm cười gật gật đầu, bất kỳ cơ cấu nhân dân nào dưới sự quản lý của chính phủ đều sẽ biến đổi, ví dụ như tác hiệp, túc hiệp, Hiệp hội Ngọc Thạch cũng được xem như vậy khó tránh bị ảnh hưởng.

-Sau đó là gì?

Lý Dương hỏi.

Đợi đến ngày thứ hai độ các công trình điêu khắc, đây chủ yếu là các công trình của người Nam Dương, cũng là có chút thiên vị để giữ thể diện cho họ, nhưng nói thật cũng có không ít các nhà điêu khắc tài ba, sản phẩm của họ cũng không tồi, may mắn còn có thể mở mào mở mặt.

-Mua được ngọc tốt cần có vận may?

Lý Dương nhủ mào một cái, loại ngọc này công khai không giống cá cược, thứ như vậy bình thường thì báo giá một cách công khai.

-Đương nhiên phải có may mắn, trong hoạt động này, chúng ta coi công trình điêu khắc có vị trí hàng đầu, đội chủ nhà sẽ cảm kích bọn ta lắm, cho nên toàn bộ số Ngọc Thạch được điêu khắc tốt ở đây được bán ra với giá gốc, nếu nhanh tay có thể mua được cái đẹp nhất thế không phải may mắn sao?

Người đang nói là Trịnh Khải Đạt, anh vừa nói xong thì Tư Mã Lâm lập tức nói thêm vào:

-Ngọc Thạch được điêu khắc tốt không thể biết được ngay, phải đợi ra thị trường một thời gian mới tiếp tục bình xét, tiêu chuẩn đánh giá một công trình điêu khắc tốt nhất là giá cả cao nhất, anh mua nó với giá gốc chẳng phải là kiếm lời sao?

-Hoá ra là như vậy, hiểu rồi!

Lý Dương gật gật đầu, trong lòng thầm nghĩ những người bạn Nam Dương thật phúc hậu, điều này giống như đã tặng những người nào tham gia hoạt động đến trước một món quà lớn, nhưng nghĩ lại mào ngày này tất cả những người hiệp hội Ngọc Thạch Hà Nam ở đây tham gia hoạt động cũng mang lại cho họ không ít lợi ích, làm một chút điều tốt sẽ tăng thêm tinh thần cho mọi người.

-Còn nữa, không phải ai cũng có thể mua được, chỉ tiêu mỗi địa phương không giống nhau, những người không thuộc diện chỉ tiêu đều không mua được, mỗi người trong diện chỉ tiêu chỉ được mua một chiếc, nếu ai không tham gia hiệp hội Ngọc Thạch thì không thể có ưu tiên này.

Trịnh Khải Đạt từ trên giường treo xuống cười tủm tỉm nói với Lý Dương.

-A, ta còn muốn quay lại mua mào cái nữa, xem ra không còn hi vọng rồi!

Lý Dương hơi sững sốt, bất chợt lộ ra nụ cười có chút khổ, Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt liền cười ha ha lên.

Người Lý Dương lo không phải là bản thân mà là Ngô Hiểu Ly, Ngô Hiểu Ly không phải là thành viên của hiệp hội Ngọc Thạch, đương nhiên cô chỉ có thể đứng nhìn chứ không thể tham gia, nếu để cô ấy biết thì không biết sẽ âm ỉ như thế nào. Lưu Cương cũng không là thành viên của hiệp hội Ngọc Thạch nhưng với tính cách của Lưu Cương thì Lý Dương không lo.

Tư Mã Lâm uống ngụm nước rồi nói tiếp:

-Ngày thứ ba tiếp tục độ ngọc, kỳ thực đều là cuộc độ giữa các hội trưởng, năm nay xem ra không có gì mới, những tác phẩm Ngọc Thạch xuất hiện càng tốt càng khó phân biệt thì càng cao!

-Ở đây giá cả là nhân tố trọng yếu, hội viên bình thường không thể có được những Ngọc đẹp cho nên đa phần là những quản lý hội trưởng chia nhau!

Tư Mã Lâm lại thêm một câu, Lý Dương chắc hiểu rồi, kỳ thực ngày thứ ba độ ngọc mới là hay nhất, tác phẩm Ngọc Thạch chất lượng càng tốt, khó có được thì giá trị nhất định cao.

Nghĩ đến đây Lý Dương sờ lên cổ, miếng thủy tinh Trùng đế vương lục Ngọc Quan Âm mà anh đang giữ về mặt chất lượng thì không có sản phẩm nào sánh được, có thể đứng đầu cho vị trí quán quân lần này, tuy nhiên cho dù như vậy nhưng nếu Lý Dương đưa ra sản phẩm này thì cũng sẽ có nhiều người cảm thấy sốc.

-Đến ngày thứ tư, mới thực sự là phần quan trọng, cuộc độ vào ngày thứ tư chính là đồ thạch.

Nói đến phần quan trọng Tư Mã Lâm hứng thú hẳn lên, nói:

-Ngày thứ tư là ngày mà thị trường đồ thạch Nam Dương trở nên nóng nhất. Tham gia trận đồ thạch này không chỉ có thành viên của hiệp hội Ngọc Thạch mà các địa phương trên toàn quốc chỉ cần có người yêu thích đồ thạch đều có thể tham gia, ngoài đội Hà Nam có rất nhiều người của chúng tôi còn có đội Sơn Đông, An Huy, Hồ Bắc, Thiểm Tây, Hà Bắc đều có người tham gia, đến lúc đó Nam Dương sẽ biến thành một thiên đường đồ thạch.

-Tư Mã nói đúng, cậu chưa từng tham gia qua nên chưa thể tưởng tượng được cảnh tượng náo nhiệt của ngày hôm đó, chợ nhỏ Trịnh Châu lần trước căn bản không thể sánh được.

Trịnh Khải Đạt hưng phấn nói một câu, Trịnh Khải Đạt bình thường không hứng thú với đồ thạch lắm nhưng lúc này lại thấy vô cùng thích thú, hơn nữa lần này có cả Lý Dương nên Trịnh Khải Đạt rất tin tưởng vào vụ đồ thạch lần này.

Tư Mã Lâm gật đầu nói:

-Đúng, bắt đầu từ ngày thứ tư đến ngày thứ mười kết thúc, thời gian một tuần này đều là đồ thạch, người ở hiệp hội Ngọc Thạch tiếp tục đồ, người bên ngoài cũng tiếp tục đồ, anh không thể tưởng tượng được sự náo nhiệt của ngày hôm đó!

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

94. Chương 94: Đấu Ngọc.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Sáng sớm ngày hôm sau, Trương Vĩ và Vương Hạo Dân còn có Cố lão cùng nhau tới cuộc họp, Tư Mã Lâm dẫn Lý Dương cùng các thành viên hiệp hội đi dạo một ngày. Các cuộc họp vô vị kiểu này Tư Mã Lâm đều không tham gia, dẫn Lý Dương đi dạo cũng là để trốn cuộc họp vô vị này.

Chủ nghĩa quan liêu mặc dù không tốt nhưng tạo cơ hội cho bọn Lý Dương có được thời gian nghỉ ngơi, tham quan các địa danh cũng là để Lý Dương quen với hoạt động này, bọn Lý Dương đối với Ngọc Văn Hóa nghìn năm thì cảm thấy vô cùng khâm phục.

Buổi tối ngủ một giấc ngon lành, sáng sớm hôm sau người của hiệp hội Ngọc Thạch Minh Dương đều tập hợp lại chuẩn bị xem trận Đấu Ngọc.

Trận Đấu Ngọc diễn ra ở quảng trường giải phóng Nam Dương, khi bọn Lý Dương tới xung quanh quảng trường đã đông nghịt, những người có thể hội viên mới được vào, phần đầu của cuộc tụ họp này là tất cả thành viên của hiệp hội đều có thể tới bên trong cùng.

Đây là cuộc tụ họp tại Nam Dương một trong bốn sự kiện trọng đại trong giới Ngọc Thạch, đây mới chỉ là mở đầu, sau đó người tham gia có thể sẽ đông hơn, năm ngoái thống kê được, tại Nam Dương những người chơi Ngọc Thạch và các thương gia của các địa phương trên toàn quốc có khoảng 40000 người, năm nay có thể sẽ nhiều hơn.

Sau khi chen được vào bên trong, Trịnh Khải Đạt than một câu, năm nay Trịnh Khải Đạt cảm thấy có rất nhiều người, nhiều hơn cả năm ngoái.

-Anh Trịnh, bốn sự kiện trọng đại là gì? Nam Dương Tụ Thị là cái gì?

Ngô Hiểu Ly đột nhiên hỏi, Lý Dương cũng hiếu kỳ nhìn Trịnh Khải Đạt, “bốn sự kiện trọng đại của giới Ngọc Thạch” Lý Dương cũng lần đầu mới nghe thấy.

-Bốn sự kiện trọng đại là do giới Ngọc Thạch của nước ta cùng nhau tự xưng, bao gồm: Nam Dương Tụ Thị, Bình Châu Công Bàn, Hòa Điền Khai Thị, Thụy Lệ Đồ Bàn, bởi vì giới Ngọc Thạch cùng nhau tới Nam Dương họp nên gọi là cuộc tụ hội ở Nam Dương.

Trịnh Khải Đạt chậm rãi giải thích Lý Dương và Ngô Hiểu Ly gật đầu không ngớt, Ngô Hiểu Ly không ham hố với đồ thạch lăm nên không biết về bốn sự kiện trọng đại cũng là bình thường, bốn sự kiện trọng đại này đều liên quan đến đồ thạch trong đó Bình Châu Công Bàn và Thụy Lệ Đồ Bàn thì toàn bộ hoạt động đều liên quan đến đồ thạch.

Hòa Điền Khai Thị lấy nhuyễn ngọc làm đại diện cũng là hình ảnh của đồ thạch, thế là họ liền tham gia cuộc tụ hội Nam Dương, một tuần cuối cùng đều là đồ thạch, có thể thấy sức ảnh hưởng của Ngọc Thạch rất lớn.

Khi Trịnh Khải Đạt giới thiệu cho Lý Dương, người dẫn chương trình đã bắt đầu nói về những tôn chỉ của hoạt động này, trên hàng ghế chủ tịch có mấy vị bô lão ngồi, đều là lãnh đạo hiệp hội Ngọc Thạch tỉnh Hà Nam và Nam Dương, nghe nói tổng bộ hiệp hội Ngọc Thạch còn phái người đến để tham gia sự kiện lớn này.

Người dẫn chương trình giới thiệu rất nhanh, một nhà điêu khắc khoảng năm mươi tuổi lập tức mang sản phẩm của mình đặt vào vị trí trung tâm của quảng trường. Trong khoảng thời gian hai tiếng họ phải hoàn thành tác phẩm mà họ cho là tuyệt tác nhất trước sự chứng kiến của mọi người, sau đó bán ra với giá gốc, buổi chiều tiếp tục tiến hành đánh giá để đưa ra được tác phẩm ngọc điêu khắc tuyệt tác nhất lần này.

Sau lời tuyên bố của hội trưởng hiệp hội Ngọc Thạch tỉnh traten đấu bắt đầu, năm mươi nhà điêu khắc lập tức ra tay, con dao trong tay không ngừng được phác thảo lên thân Ngọc Thạch thể hiện hết ý tưởng của mình, những người xem cũng náo nhiệt hẳn lên, có người thậm chí còn mang cả kính viễn vọng đi để xem cho rõ.

-Lý Dương, chúng tôi vừa được biết lần này Minh Dương chúng ta có hai chỉ tiêu mua, hai chỉ tiêu này nhường anh và Cố lão, Lý Dương, xem vận may của anh thế nào.

Trương Vĩ vội vàng chạy tới, Lý Dương hơi ngạc nhiên, mua Ngọc còn phải có chỉ tiêu? Đây là lần đầu anh nghe thấy.

-Tôi tin tưởng vận may của Lý huynh đệ

Tư Mã Lâm thần nhiên cười, Trương Vĩ thở dài một cái, hai chỉ tiêu không dễ chia, anh nghĩ đi nghĩ lại mới phân cho hai người Lý Dương và Cố lão một già một trẻ trong hiệp hội Ngọc Thạch. Cố lão là những người lớn tuổi trong hiệp hội Ngọc Thạch nhường cho ông một chỉ tiêu cũng là đúng thôi, nhưng cho Lý Dương một chỉ tiêu thì sợ mọi người có ý kiến, tuy nhiên chỉ cần Tư Mã Lâm không có ý kiến gì còn ý kiến những người khác thì Trương Vĩ có giải quyết được.

Lúc này Lý Dương đã hiểu được chỉ tiêu này quan trọng như thế nào, hôm trước, khi mới tới Trịnh Khải Đạt đã nói qua cho hắn hiểu hoạt động điêu khắc ngọc lần này muốn mua được tác phẩm đẹp nhất cần phải có vận may, hiện chỉ có năm mươi sản phẩm, có thể mua được thì bản thân phải có may mắn.

-Được, Lý huynh đệ, người nhất định phải xem cẩn thận, phải nhanh tay tìm được tác phẩm đẹp nhất và lập tức mua ngay, lần này Minh Dương chúng ta có mở may mắn mở mặt được không là nhờ cả vào cậu đấy.

Trương Vĩ quay lại nói với Lý Dương một câu, nói thực hắn cũng không tin tưởng vào con mắt của Lý Dương lắm nhưng kết quả lần này lại không phải căn cứ vào năng lực mà là vận may, vận may của Lý Dương mà không đến thì cũng không có cách nào.

Traten đấu lần này các nhà điêu khắc đều là những người tài ba xuất chúng, đến phút cuối cùng khó có thể phân biệt được ai khắc đẹp hơn, phải so đi so lại mới tìm ra được tác phẩm nào đẹp nhất, cứ tác phẩm nào khắc đẹp thì mua, vận may thực sự là nhân tố quyết định

Lý Dương gật gật đầu, nói:

-Được, tôi hiểu rồi, Trương tổng cứ yên tâm tôi sẽ cố gắng hết sức chọn ra được tốt nhất, nhanh tay nhất để mua được.

Trương Vĩ lại vội vàng đi, Cố lão đến không cần phải sắp xếp nhiều, nhân lực của ông chưa chắc đã nhìn ra được thứ tốt nhất, nhưng những thứ tầm tầm thì cũng có thể nhìn ra được, cho dù không mua được thứ tốt nhất thì cũng không mua nhầm thứ tệ nhất, coi như cũng ổn.

Sau khi Trương Vĩ đi không lâu có một vài người từ trong đám đông bắt đầu bước vào trong quảng trường nhưng những người này không vào được bên trong nơi thi đấu điêu khắc, mà phải đứng ở ngoài nơi chiếc dây ngăn được chằng ra. quan sát kỹ những nhà điêu khắc đang trở tài.

-Lý Dương, người cũng vào trong đi, bọn họ đều là người có chỉ tiêu mua, đứng gần vừa tiện quan sát vừa tiện mua.

Tư Mã Lâm cười nhạt nói với Lý Dương, Lý Dương hơi ngạc nhiên, rồi lập tức gật đầu. cầm giấy chứng nhận Trương Vĩ đưa cho qua chỗ bảo vệ bước vào trong, sau khi Lý Dương bước vào còn có thêm hai người đi theo, Ngô Hiểu Ly và Lưu Cương không ngờ cũng lên được vào.

-Sao mọi người cũng vào?

Lý Dương dở khóc dở cười, đi mua ngọc chứ có phải đi chơi đâu.

-Đi theo anh xem thế nào, anh yên tâm, chúng tôi tuyệt đối không làm phiền anh đâu

Lưu Cương cười hì hì trả lời, Ngô Hiểu Ly cũng gật gật đầu.

-Được rồi, chỉ cần không làm phiền là được.

Lý Dương lắc đầu cười khỏ, hai người này giống như cái đuôi, đi đến đâu là theo đến đó.

Chỗ quan sát cách chỗ các nhà điêu khắc làm việc gần nhất chỉ có hơn ba mét, xa nhất cũng không quá bảy tám mét, hoàn toàn có thể nhìn thấy rõ tiến độ và dáng vẻ của các nhà điêu khắc.

Người có kinh nghiệm đều biết, khi bắt đầu mua sẽ xuất hiện tình trạng tranh nhau, bạn nhìn thấy sản phẩm nào đẹp người khác cũng nhìn thấy, lúc này phải xem ai nhanh tay hơn. Mua được sớm một chút không chỉ mang lại cho bạn chút vinh dự mà còn kiếm được một khoản tiền nho nhỏ, kinh nghiệm cho thấy sản phẩm ngọc đẹp khi truyền tay giá trị của nó có thể lên gấp 10 lần giá trị ban đầu.

Dựa vào khoảng cách gần như vậy, Lý Dương bỗng giật mình, đây là năng lực đặc thù của hắn có thể bao phủ được phạm vi, sử dụng biểu đồ lập thể chắc chắn sẽ trực quan hơn mắt thường một chút.

Có được lợi thế này Lý Dương không do dự nữa, lập tức phát huy sở trường của mình, trước mặt hắn có tám vị điêu khắc lập tức được nằm trong biểu đồ lập thể, lọc bớt những gì không liên quan cuối cùng chỉ còn tám tác phẩm đang không ngừng biến hóa.

So sánh một cách trực quan, Lý Dương có thể phân biệt được đẹp xấu, mắt thường không thể nhìn được những lỗi nhỏ trong điêu khắc, những tỷ vết nhỏ cũng lộ ra trên biểu đồ lập thể của Lý Dương.

Lý Dương cũng hơi bất ngờ, ngay cả bản thân hắn cũng không ngờ được năng lực đặc thù này có thể mang lại cho hắn cảm giác trực quan đến vậy, trong chốc lát Lý Dương có thể phân biệt được trong tám tác phẩm tác phẩm nào đẹp nhất, tác phẩm nào xấu nhất.

Lý Dương quay đầu nhìn những người khác, những người này vẫn đang phí sức quan sát từng tác phẩm, Lý Dương lặng lẽ đi lên, Ngô Hiểu Ly liền đi theo sau Lý Dương, Lưu Cương ở hơi xa một chút, nhưng ba người vẫn chỉnh thể trong hành động.

Không đến mười phút, Lý Dương đã quan sát toàn bộ năm mươi tác phẩm điêu khắc trên ngọc, trong lòng đã biết được kết quả, đợi trận đấu kết thúc quan sát lại một lần nữa, căn bản lúc đó lại kết thúc rồi.

Điều mà Lý Dương không biết là, ở giữa đám đông bên ngoài, ngồi vị trí đại biểu hiệp hội Ngọc Thạch Trịnh Châu có một thanh niên đang dùng ánh mắt nguy hiểm nhìn hắn và Ngô Hiểu Ly, nếu Lý Dương nhìn thấy người thanh niên đó, nhất định sẽ nhận ra Thẩm Hạo, người có duyên với hắn hai lần.

-Thế nào? Có nhìn ra cái nào được không?

Ngô Hiểu Ly kéo tay Lý Dương ra vội hỏi, Ngô Hiểu Ly cũng là một người theo ngành châu ngọc, nhưng nhìn mấy tác phẩm chưa hoàn thành na ná như nhau cô không phân biệt được cái nào đẹp nhất.

Lý Dương khẽ gật đầu:

-Cũng tạm tạm

Thực ra trong lòng Lý Dương đã có ba mục tiêu, ba mục tiêu này đều mạnh hơn những cái khác một chút, đợi khi trận đấu sắp kết thúc quan sát lại lần nữa, đến lúc đó sẽ tranh lấy cái đẹp nhất.

Thời gian trôi đi một cách chậm rãi, Ngọc Thạch trong tay các nhà điêu khắc bắt đầu biến thành những tác phẩm vô cùng linh hoạt sống động, do thời gian gấp nên các tác phẩm tạo ra đều hơi nhỏ một chút, động vật, tượng phật, người đều có.

Còn mười phút cuối cùng, Lý Dương quan sát thêm lần nữa, lúc này những người xung quanh đến cũng nhiều hơn, Lý Dương xem xong một vòng đã có vài nhà điêu khắc đặt dao xuống, vận lưng mỉm cười.

-Chính là cái này.

Một phút trước khi trận đấu kết thúc, Lý Dương thông qua so sánh trực quan đã chọn ra được tác phẩm đẹp nhất, liền đi tới vị trí gần tác phẩm đó nhất. Ở vị trí này Lý Dương phát hiện có hai người đang nhìn chăm chăm vào tác phẩm mà anh đã chọn, không biết bọn họ thực sự có con mắt nhìn hay là do may mắn.

Trận đấu kết thúc, người dẫn chương trình vừa tuyên bố, vẫn chưa kịp nói hết câu, Lý Dương chạy ra đầu tiên, sau đó tất cả mọi người ở quảng trường nhìn Lý Dương một mình xông vào nơi thi đấu điêu khắc.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

95. Chương 95: Sự Lựa Chọn Đầu Tiên.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Tốc độ của Lý Dương quả thật quá nhanh, những người khác còn chưa kịp phản ứng thì anh ta đã vọt vào trong, khi những người khác phản ứng lại và bắt đầu nhảy vào trận đấu thì Lý Dương đã tìm thấy Điều Khắc Sư mà mình đã ngắm trước đó và mua với giá 300 tệ.

- Không công bằng, phạm quy, có người phạm quy.

Một thành viên của Hiệp hội Ngọc thạch nhìn trúng Điều Khắc Sư với Lý Dương lập tức gào lớn. Trên thực tế thì cuộc mua sắm cạnh tranh bắt đầu khi người chủ trì tuyên bố, đây là lần đầu tiên Lý Dương tham gia vào hoạt động này, chỉ nghĩ giành cho thật nhanh, lại không nghĩ rằng mình đã nhanh hơn một bước, nếu nói là phạm quy thì cũng là đúng. Nhưng mà việc như thế này trước giờ chưa hề định qua quy củ gì cả, nó vốn dĩ chỉ là hoạt động mua vui. Lấy đầu ra mà nhiều quy củ nghiêm ngặt cơ chứ.

Cho nên tranh thủ lúc không có kẻ nào đang để tâm tới người kêu gào kia, mười mấy Điều Khắc Sư đều đã bị vây kín toàn người là người rồi. Những người khác thì đều đã có trong tay tác phẩm mà họ dự định. Loáng cái hơn hai mươi Điều Khắc Sư đều đã hoàn thành giao dịch, dù có ai kháng nghị thì bọn họ cũng chẳng hỏi tới.

Mấy vị chủ trì hội nghị trên khán đài đang bắt đầu thì thầm to nhỏ với nhau, các thành viên của Hiệp hội Ngọc thạch dưới khán đài cũng dồn dập thảo luận. Bình thường các chỉ tiêu đánh giá của những cuộc như thế này đều là người quen biết, Lý Dương lần đầu tiên tới tham gia mà đã có được cơ hội như thế này tuyệt đối là chuyện hiếm có. Lại còn như sự hiểu biết lơ mờ của Lý Dương về cách thức tham gia chưa gì đã chạy lên trước như vậy thì đã ít lại càng ít hơn. Thế nên mới làm ra trò nực cười như vậy.

Lúc mọi người thảo luận, trong âm thanh kháng nghị của rất nhiều người khi không tranh được Điều Khắc Sư ưng ý, Tư Mã Lâm lặng lẽ đi tới chỗ ngồi của Chủ tịch. Tư Mã Lâm hiểu, nếu như hắn không ra mặt thì không biết mấy thằng cha này sẽ nhân cơ hội nhỏ như thế mà cáo mượn oai hùm cỡ nào.

Sự việc quả giống như Tư Mã Lâm dự đoán, vài vị lãnh đạo trong Hiệp hội Ngọc thạch sau khi thảo luận liền muốn hủy bỏ tư cách của Lý Dương, những cái khác thì vẫn như ban đầu. Mọi người cũng hiểu rõ những kẻ nào sẽ thấy vui sướng nhất, nếu lại làm lần nữa thì khẳng định sẽ rất hỗn loạn, thà duy trì như

cũ. Dù sao thì mục đích cuối cùng của hoạt động này chính là bình chọn ai là điều khắc điều khắc giỏi nhất, những Điều Khắc Sư này rơi vào tay ai thì cũng không quan trọng nữa.

Chẳng ai biết Tư Mã Lâm đã nói gì với mấy vị này, mấy vị lãnh đạo của Hiệp hội Ngọc thạch lúc đầu là ngăn người, sau đó đều kinh ngạc nhìn Tư Mã Lâm, tiếp sau đó mấy người lại thương lượng đơn giản một chút, cuối cùng một vị tóc đã bạc đứng lên tuyên bố kết quả của cuộc mua sắm cạnh tranh lần này.

- Chàng trai trẻ này rất bốc đồng sao?

Câu đầu tiên của người đó đều khiến cho tất cả mọi người cười lớn, Tư Mã Lâm lắc đầu cười cười rồi cũng lặng lẽ rời khỏi, câu nói này cũng đủ để anh ta biết Lý Dương sẽ không gặp phải rắc rối gì đâu.

- Bốc đồng cũng là chuyện tốt, phù hợp với tôn chỉ hoạt động mà chúng tôi đề ra, dù cho vừa rồi quả thực có một số chỗ không đúng, nhưng chúng tôi cũng rất hiểu, chàng trai này là lần đầu tiên tham gia vào hoạt động của chúng tôi, trên nguyên tắc giao lưu thứ nhất, tranh tài thứ hai, chúng tôi sẽ không truy cứu trách nhiệm của chàng trai đó nữa, nhưng mà sau này nhất định phải chú ý.

Ông ta nói xong liền ngồi xuống, ngoài hai kẻ cùng lựa chọn Điều Khắc Sư đang kháng nghị ra, những người khác cũng cười cho qua chuyện. Giống như ông cụ đó nói vậy, giao lưu là đầu tiên, tiếp đó mới là tranh tài. Xử lý chuyện lớn chuyện nhỏ thế nào cũng sẽ không khiến cho người ta để tâm, có chút tiết mục thế này ngược lại lại tăng thêm không khí hài hước vui vẻ cho mọi người.

Tên của Lý Dương bắt đầu được tuyên bố trong số tên của những người khác, ngay cả bản thân Lý Dương cũng thật không ngờ trong lần thể hiện đầu tiên của mình ở hoạt động lần này có thể như vậy. Sau đó Lý Dương vô cùng oán trách Trương Vĩ, nói không rõ ràng làm hắn bị tổn hại hình tượng nghiêm trọng.

Sự việc của Lý Dương chỉ là một chút tiết mục thú vị, năm mươi tác phẩm Điều Khắc Sư đều tạm thời bị thu lại, sau buổi chiều bình xét thì nhân tài cạnh tranh có thể được lĩnh đi. Đương nhiên, những kẻ được nhận tác phẩm tốt nhất là những kẻ kiêu ngạo.

Cuộc so tài này tuy sự may mắn là quan trọng nhất, nhưng cũng có một phần nào đó là ở con mắt có tình tường hay không.

Giữa trưa, đám người dần dần tản ra, hai giờ chiều mới bắt đầu tổ chức trở lại, các vị thành viên của Hiệp hội Ngọc thạch Minh Dương lúc đi ăn cơm không ít người lỏm chuyện vừa rồi ra trêu ghẹo Lý Dương.

Tới khách sạn, những người ở nơi khác cũng chỉ chỉ trỏ trỏ Lý Dương, chuyện hài hước sáng nay khiến cho tất cả mọi người đều biết đến cậu thanh niên trẻ tuổi này, chiến tích trước đây của Lý Dương cũng dần dần được lan truyền. Kết quả tự nhiên khiến cho người để ý tới Lý Dương ngày càng nhiều, ngay cả một số người không phải là người trong Hiệp hội Ngọc thạch cũng bắt đầu nghe ngóng hỏi thăm Lý Dương.

- Trương tổng, ông cũng chẳng nói rõ là phải đợi chủ trì tuyên bố bắt đầu mới được mua sắm cạnh tranh, tôi bị ông hại thê thảm rồi.

Trong bữa cơm, Lý Dương bộ dạng mặt mày nhăn nhó khiến mọi người đều khoái chí cười lớn. Trương Vĩ cũng có chút xấu hổ.

Cách thức tham gia mọi người đều biết, hắn lại không để ý Lý Dương là lần đầu tiên tham gia nên quên mất dẫn dò, kết quả gây ra một trận cười hài hước đến như vậy.

Đừng nói Trương Vĩ, Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt cũng đều quên nhắc nhở Lý Dương. Nhưng mà nhìn cái bộ dạng lúng túng, ngượng ngùng của Lý Dương mà khiến cho mấy người đó trong lòng đều sáng khoái lạ thường. Từ trước tới giờ, sự may mắn của Lý Dương đều khiến cho người khác rất ghen tị, dính một chút chê cười vậy cũng khiến trong lòng mọi người người trở nên thoải mái một chút.

- Xin lỗi, đều là tôi sai, khi về tôi nhất định sẽ đền bù hậu hĩnh.

Trương Vĩ liên tục cười gượng, cái chức hội trưởng này chẳng ngon ăn tẹo nào, phân công không công bằng thì mọi người sẽ trách tội, còn xảy ra vấn đề gì thì vẫn là kẻ phải chịu trách nhiệm đầu tiên.

- Thôi đi, chiều nay bình xét tôi chẳng đi đâu, bọn anh Tư Mã đi coi coi xem cái tôi chọn cuối cùng xếp vị trí thứ mấy, sau đó mang nó về cho tôi là ok.

Lý Dương hai tay chống mặt, mang bộ dạng rầu rầu rĩ rĩ, mọi người thì lại phá lên cười.

Tư Mã Lâm ho khan cười cười, vừa ho khan vừa nói với Lý Dương:

- Cậu đừng nói là hoàn cảnh nhỏ như vậy mà không chống đỡ nổi nhé, sức chịu đựng kém vậy sao? Tôi thấy thật chẳng giống cậu tẹo nào.

- Hài. Thôi thì chiều vẫn đi vậy, coi như nổi tiếng chút, có những người muốn nổi tiếng còn khó khăn nữa là.

Bị Tư Mã Lâm kích bác, Lý Dương cũng không tiện nói không đi, nhưng cái bộ dạng như kiêu vào sinh ra từ vì đại nghĩa lại khiến cho mọi người cười ngặt nghẽo.

Có một điểm Lý Dương lại không biết, anh ta quả thật là nổi tiếng rồi. Lúc bọn Lý Dương ăn cơm còn có người đem tấm ảnh chụp được lúc Lý Dương là người đầu tiên xông tới Điều Khắc Sư tung lên diễn đàn Nam Dương. Bây giờ mọi người ở Nam Dương đều đang thảo luận rất rôm rả.

Ăn xong bữa trưa, quay về khách sạn nghỉ ngơi một lúc liền sắp tới thời gian diễn ra cuộc bình xét hoạt động, đoàn người Lý Dương chậm rãi đi tới quảng trường, dọc đường mọi người còn không ngừng chỉ chỉ trỏ trỏ Lý Dương. Cảnh tượng cuối cùng của mỗi lần diễn ra hoạt động Điều Khắc Sư chính là cảnh tượng mà mọi người thích xem nhất. Lý Dương lần này lại là đầu tàu gương mẫu, như kiểu hạc giữa bầy gà khiến cho không ít người có ấn tượng sâu sắc.

Lượng người buổi chiều tới còn nhiều hơn so với ban sáng, khu đất rộng ở giữa sân đấu giờ đã biến thành một bụi. Năm mươi tác phẩm điêu khắc buổi sáng đều được bày trên đó và được đánh số thứ tự, ba tác phẩm đoạt giải cao nhất lần này đều sẽ có chuyên gia tới để đánh giá một cách chuyên nghiệp. Tác phẩm xếp vị trí thứ tư đến thứ bảy cũng sẽ có xếp hạng và giấy chứng nhận, các vị trí đằng sau thì không có gì.

Hơn hai giờ, người trên bụi Chủ tịch tất cả đã trở về vị trí, mọi người dưới bụi đều đang dồn dập nhể cổ chờ đợi xem xem tác phẩm nào có thể đoạt giải nhất, thậm chí có một số người còn dùng một cái đĩa nhỏ cá cược với nhau, nếu đặt cược đúng thì còn có thể giành được chút tiền.

Năm mươi điêu khắc sư lúc này đều đã thay quần áo, lặng lẽ ngồi một bên. Đối với bọn họ mà nói thì kết quả của trận đấu này vô cùng quan trọng. Nếu đoạt được thứ hạng cao thì danh vọng và cuộc sống về sau đều sẽ lên như điều gặp gió.

Đợi người chủ trì nói mấy lời đơn giản xong, mấy vị chuyên gia cuối cùng cũng từ từ đứng dậy ở giữa bụi Chủ tịch. Hoạt động như thế này vốn dĩ chẳng có gì mờ ám, cho nên cuộc bình chọn rất công bằng, cũng có một vài chuyên gia trong nước và trong tỉnh tới xem, đánh giá các tác phẩm một cách công tâm nhất.

- Nó, đường dao mịn màng trôi chảy, nét chuyển ngoặt tự nhiên, điêu khắc sinh động như thật, cuốn hút say mê người xem một cách độc đáo...

Chuyên gia còn chưa lấy bản thảo, chậm rãi bình phẩm một khối ngọc. Ông ta chưa nói là khối ngọc thứ mấy khiến tất cả mọi người đều đang đoán già đoán non, đặc biệt là mấy vị điêu khắc sư và những người tham gia trận đấu mua sắm cạnh tranh, đều hy vọng chuyên gia đang nói tới là vật của bọn họ.

- Đây là số 39, ngọc điêu Độc Sơn 'Tổng tử Quan Âm'.

Trong sự chờ đợi hồi hộp của mọi người, chuyên gia rút cuộc cũng nói tác phẩm đang bình luận là của người nào. Lý Dương hơi sững sốt. 39 là một con số không tồi, nhưng lại không phải là đồ mà anh ta lựa chọn. Chẳng nhẽ năng lực đặc biệt của mình nhìn nhầm rồi sao, hoặc là quy tắc đánh giá của vị chuyên gia này không giống như suy nghĩ của mình.

- Chúc mừng số 39 đã đạt được huy chương đồng của trận đấu.

Cuối cùng chuyên gia lớn tiếng nói, điêu khắc sư có tác phẩm số 39 và người mua tác phẩm này đều mỉm cười tiến lên bụi Chủ tịch, lời này của chuyên gia khiến hai người bọn họ ngẩn người một chút, cho dù vẫn cười tiến lên bụi nhưng nụ cười hiện rõ không còn nồng nhiệt như vừa rồi. Huy chương đồng quả thật là không tồi, nhưng kiểu gì thì cũng không tốt bằng chức quán quân, cuối cùng mới biết bị chuyên gia lừa bịp.

Các điêu khắc sư cũng ngẩn người một lúc, sau đó tất cả đều ngồi ngay ngắn, các năm trước đều là bình luận quán quân, ai dè năm nay vị chuyên gia này lại nổi hứng bình luận huy chương đồng trước. Huy chương

đồng càng tốt, chứng minh mỗi người bọn họ đều còn cơ hội.

- Tác phẩm tiếp theo đây khiến mỗi người chúng ta đều phải ngạc nhiên thán phục.

Chuyên gia bắt đầu bình luận tác phẩm thứ hai. Lần này thì ai cũng biết đây là tác phẩm giành huy chương bạc hôm nay. Quả nhiên sau đó chuyên gia cũng không có dòng dài lan man, trực tiếp tuyên bố á quân. Điều khắc sư và người mua tác phẩm đạt được giải á quân đều rất vui mừng tiến lên bục Chủ tịch. Có thể giành được chức á quân cũng không tồi, ít nhất thì cũng khiến cho tâm lý bọn họ không còn thấp thỏm như trước nữa.

- Sau đây chính là tác phẩm quan trọng nhất của chúng ta hôm nay, nó đã chinh phục được tất cả chuyên gia chúng tôi hôm nay.

Bình phẩm tác phẩm đoạt giải quán quân ước chừng mười mấy phút, cuối cùng mới vung tay hướng lên trên bục, nói số thứ tự của quán quân:

- Quán quân chính là, số 17.

Số 17 là quán quân, trong số các điều khắc sư lập tức có người đứng phắt dậy, trên mặt rạng rỡ niềm vui, những người khác thì ghen tị nhìn hằm. Trình độ chậm trễ của những người này đều không chênh lệch là bao, nếu nói là đều phục hằm thì là chuyện không thể nào, chỉ có thể nói là giải quán quân lần này may mắn hơn kẻ khác một chút thôi.

Lý Dương cũng hơi sững sốt, lập tức cười lớn bước lên bục. Lý Dương và quán quân cùng nhau đứng trên bục Chủ tịch, mọi người ở dưới sững sốt nhìn. Buổi sáng Lý Dương đã để lại trong lòng mọi người ấn tượng quá sâu sắc, ai cũng không thể ngờ rằng người bị đánh giá là 'Rất bốc đồng' này lại đứng là giành được tác phẩm đoạt giải quán quân, xem ra chạy nhanh nhất cũng chưa hẳn là chuyện xấu.

Rì rầm xôn xao.

Những tràng vỗ tay nhiệt liệt phía dưới vang lên, Lý Dương giành được tác phẩm quán quân càng khiến bọn họ thấy thích thú. Ánh mắt nhìn Lý Dương đứng trên bục cao còn lấn át cả ánh mắt nhìn về vị điều khắc sư kia.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

96. Chương 96: Gặp Lại Thẩm Hạo.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Được.

Lưu Cương hét lớn một tiếng, phần lớn các thành viên của Hiệp hội Ngọc thạch cũng đều dồn dập vỗ tay không ngớt, ai cũng không thể ngờ rằng Lý Dương lại có thể chọn trúng vào quán quân, dù cả Trương Vĩ và Tư Mã Lâm lúc này cũng đang ngơ ngác, vận đồ của tên Lý Dương này, đúng thật là quái dị.

Lúc này, bọn họ đều nghĩ năng lực đặc biệt của Lý Dương là do vận may, cực lên cực xuống là số anh ta hên, chọn đúng vật giành giải quán quân cũng là số anh ta may mắn.

Trương Vĩ và Cố lão thoáng nhìn nhau, trong ánh mắt hai người nhìn nhau hiện lên niềm vui bất ngờ. Vận may của Lý Dương vẫn như cũ, đối với bọn họ mà nói đây đúng là một tin tức tốt lành. Có vận khí của Lý Dương ở đây, Minh Dương bọn họ lần này muốn không lộ diện cũng khó.

Còn với nhân lực của Lý Dương thì căn bản không hề có ai nghĩ tới, lúc giành lựa chọn tác phẩm thì nhân lực đúng là có chút tác dụng, nhưng lại rất hạn chế. Có được kết quả như thế này thì sự may mắn mới là nhân tố lớn nhất.

Sau khi Lý Dương nhận lấy một tờ giấy chứng nhận, tác phẩm đoạt giải và cùng mọi người chụp vài kiểu ảnh liền bước xuống bục Chủ tịch, còn chưa bước tới chỗ của bọn Trương Vĩ liền bắt đầu có người muốn mua tác phẩm ngọc mà anh ta đang cầm trong tay. Miếng ngọc điêu khắc trong mua sắm cạnh tranh với giá ba trăm tệ thì giờ đã có người ra giá ba ngàn tệ rồi.

Những người ra giá đều bị Lý Dương từ chối, chút tiền này anh ta đâu có thiếu, nét chạm trổ miếng ngọc này quả thực là rất khá, hơn nữa còn vô cùng có ý nghĩa là vật kỉ niệm, Lý Dương sẽ giữ lại, là một tác phẩm trong bộ sưu tập của mình.

- Được lắm, Lý Dương, hôm nay cậu nhất định phải mời một châu.

Lý Dương vừa tiến đến, Tư Mã Lâm liền nắm Lý Dương một phát thật mạnh. Trong lòng của Tư Mã Lâm thực sự là vui mừng thay cho Lý Dương.

- Không thành vấn đề, anh Tư Mã, anh không nhẹ tay một chút được sao, tôi sắp bị anh đánh tới nội thương rồi đây.

Lý Dương cười khỏ một tiếng, tất cả mọi người đều haha cười lớn, không giống như buổi sáng tất cả mọi người đều cười sảng khoái vì trò hề của Lý Dương, còn bây giờ lại vui mừng thay cho anh ta. Trong hoạt động lần này, Minh Dương đã đoạt được giải cao nhất, trên nét mặt bọn họ cũng có chút gì đó rất vinh dự.

Diễn đàn Nam Dương lại chấn động rầm rộ cả lên, bài buổi sáng post tin về Lý Dương còn chưa kịp lắng xuống, buổi chiều tin tức Lý Dương đã mua sắm cạnh tranh được tác phẩm đoạt giải quán quân, chỉ cần liên quan vấn đề gì đó về Lý Dương là lại rôm rả cả lên. Những người trên mạng đều không biết họ tên của Lý Dương, có nickname 'Vua tìm kiếm' bắt đầu hỏi thăm tin tức xung quanh.

Bọn Lý Dương còn chưa ăn cơm tối thì danh tính của Lý Dương đã triệt để được đưa ra ngoài. Ngay lập tức thì cái thành tích cực thạch của anh ta cũng đã bị khai quật cả. Các bạn bè trên mạng Nam Dương phần lớn cũng đều biết chút ít về cực thạch, đối với Lý Dương lại càng thêm tò mò.

Buổi tối, Lý Dương từ từ mời mọi người đánh chén một bữa. Bữa cơm này đủ để Lý Dương tiêu tốn hơn ba ngàn tệ, nghĩ hồi trước, ba ngàn tệ này đối với hắn mà nói là cả một tháng trời làm việc vất vả mới có được, còn bây giờ chỉ với một bữa cơm liền ra đi ngân đẫy, lại cũng chẳng thấy tiếc cho lắm, Lý Dương cảm nhận thấy bản thân quả thật là sa đọa rồi.

Sáng sớm hôm sau, Trương Vĩ tập trung mọi người tới từ Minh Dương, hoạt động hôm nay chính là độ ngọc, kì thực nói trắng ra chủ yếu là nhiệm vụ của Trương Vĩ hắn. Hội trưởng ở các nơi sẽ tìm kiếm những viên đá ngọc vừa có giá trị vừa có hình thức đẹp để tiến hành so sánh. Nếu giành được thành tích cao nhất thì sẽ được thưởng tập thể. Hiệp hội Ngọc thạch của tỉnh cũng sẽ đề ra một giải thưởng không tệ, những giải thưởng này đều là giấy chứng nhận. Đối với hội trưởng bọn họ mà nói thì cái này mới có sức hấp dẫn lớn nhất.

Đương nhiên, giải thưởng của Hiệp hội Ngọc thạch tỉnh sẽ không chỉ có vậy. Yêu cầu của hoạt động so ngọc là không nhiều, nhưng có một điểm then chốt quan trọng nhất chính là miếng ngọc mà đem ra so sánh phải là ngọc của thành viên Hiệp hội Ngọc thạch có được, nếu như phát hiện làm giả, không những hủy bỏ thành tích, còn có thể chịu sự trừng phạt của Hiệp hội Ngọc thạch tỉnh.

Nếu tính kĩ ra thì lần tụ tập ở Nam Dương lần này chỉ có một hoạt động là hoạt động của các thành viên của Hiệp hội Ngọc thạch tự đứng lên tổ chức. Trận so ngọc khác kì thực là tiết mục của Nam Dương, trận cá cược ngọc sau đó lại là toàn dân tham gia, so ngọc dù có nhân tố hiệu quả và lợi ích nhưng xét cho cùng cũng đều là trong hoạt động nội bộ. Tất cả các thành viên của Hiệp hội Ngọc thạch đối với hoạt động lần này vẫn là rất chờ mong.

Khách sạn lớn của Nam Dương, trong một phòng hội nghị cũng rất lớn, hơn ba trăm người của Hiệp hội Ngọc thạch tỉnh Hà Nam đều đã tụ tập bên trong, cộng thêm đoàn tham gia góp vui, thành ra cũng gần bốn trăm người, khiến cho phòng hội nghị trở nên chật kín.

Trương Vĩ mặc âu phục, trong lòng tràn đầy tự tin, trận so ngọc lần này anh ta đúng là rất tự tin, thậm chí còn có rất nhiều kì vọng đối với quán quân kia.

Lý Dương sau khi nhìn thấy Trịnh Khải Đạt đưa cho Trương Vĩ một hộp sắt nhỏ được thiết kế rất tỉ mỉ liền hiểu ngay vì sao Trương Vĩ lại tự tin đến vậy. Miếng Phỉ Thúy hình bông sen của Trương Vĩ đã được anh ta làm vô cùng tinh xảo. Giá trị của bộ Phỉ Thúy này đã lên hơn năm triệu tệ, thêm vào đó lại là bộ hiếm có, chẳng trách mà Trương Vĩ lại có vẻ tự tin đến như vậy.

Tư Mã Lâm đột nhiên ghé vào tai Lý Dương, nói nhỏ:

- Trước đây lấy một khối ngọc tốt nhất để làm cũng chưa tới bốn, năm triệu tệ, lần này nhờ có tên Trịnh trợ giúp, Trương Vĩ muốn giành thưởng thì tuyệt đối không thành vấn đề, nếu mà may mắn thì còn có thể giành được giải quán quân.

Lý Dương gật gù đầu, bốn, năm triệu gì đó đã là một giá trị rất lớn rồi, nhân vật của Hiệp hội Ngọc thạch dù có rất nhiều đại gia, nhưng giá trị đồ vật mà con số lên tới năm triệu tệ thực lại không nhiều, hơn nữa mỗi một đồ vật chỉ có thể tham gia bình xét một lần. Mấy năm gần đây, những vật có giá trị càng ngày càng ít.

Người chủ trì lần này là một vị chủ trì chuyên nghiệp ở Nam Dương, khăn trải bàn và tiết mục tivi cũng náo nức như nhau, các vị giám khảo chuyên gia ngồi một bên, người chủ trì đứng một bên, lát nữa, lần lượt từng hội trưởng sẽ mang ngọc mà mình tham gia lên bục để giám khảo đánh giá. Đợi sau khi tất cả các đồ vật đều được đánh giá thì cũng lại do các vị chuyên gia chọn ra giải nhất, nhì, ba.

Mỗi nơi ít nhất phải đem ra được một tác phẩm ngọc, nhiều nhất là ba tác phẩm, một số tỉnh có vật nắm chắc phần thắng thì không cần phải chuẩn bị cái khác nữa, giống như Trương Vĩ chỉ chuẩn bị có một bộ Phỉ Thúy của Trịnh Khải Đạt, những đồ vật khác không đủ trình độ có thể so sánh với nó được.

Chỉ cần là đồ làm từ ngọc thạch thì đều có thể mang tới tham gia. Trong lịch sử so ngọc thì phần lớn đều sẽ xuất hiện những tác phẩm tinh xảo nhất, loại Phỉ Thúy ngọc mỡ dê, ngọc lưu ly đều đã từng xuất hiện. Khi người chủ trì tuyên bố bắt đầu thì những người bên dưới đều lặng ngắt như tờ, nhìn chăm chăm lên bục Chủ tịch hoặc là màn hình lớn ở đằng sau để tiện cho những người đứng sau có thể coi được rõ ràng, lần này người ta đặc biệt chuẩn bị thêm một màn hình lớn.

Người đầu tiên lên bục là hội trưởng của Hiệp hội Ngọc thạch Nam Dương, một vị trung tuổi khoảng hơn năm mươi tuổi, người này rất có tiếng trong các Hiệp hội Ngọc thạch toàn quốc, ngoài hội trưởng của Hiệp hội Ngọc thạch Nam Dương ra còn là Phó hội trưởng của Hiệp hội Ngọc thạch tỉnh kiêm Thường vụ của hiệp hội.

Vị hội trưởng này đã đem tới một miếng ngọc trang trí rất lớn, điêu khắc chính là hình một bắp cải trắng, phần màu trắng trong suốt sáng lóng lánh, màu xanh thì xanh mướt ướt át, sự phối hợp màu sắc trắng, xanh vô cùng hợp lý, cái bệ là tro ngọc, bên trên còn khắc bốn chữ ‘Tài tùy nhân ý’.

Bất kể là nhìn từ phương diện nào, ngọc cải trắng này cũng là một tác phẩm vô cùng tinh xảo, đặc biệt là trên mặt lá bắp cải còn điểm thêm vài giọt sáng lấp lánh như những viên pha lê óng ánh, ai không biết thì còn thật nghĩ là bắp cải vừa rửa qua.

Ngọc Phỉ Thúy bắp cải vừa xuất hiện, sự tự tin trên mặt Trương Vĩ dường như mất đi một chút, các tác phẩm tốt ở đây không thiếu, chỉ có điều vừa mới xuất chiêu thì chủ nhà liền đưa ra một vật chấn động tới như vậy, quả thực là không cho những người ở nơi khác tới một con đường sống mà.

- Ngọc liệu của ngọc bích Bạch Thái này là Sơn Ngọc đặc biệt của Nam Dương chúng tôi, nặng mười lăm cân, là do đích thân điêu khắc gia vô cùng nổi tiếng của Nam Dương chúng tôi là Triệu Vinh Quang ‘bé quan’ tạo ra, giá thị trường là sáu triệu, mời các vị đánh giá.

Sau khi đợi hội trưởng hội Nam Dương nói xong ngồi yên ở đó, có thể thấy anh ta đối với Ngọc bích Bạch Thái này khá tin tưởng.

- Tác phẩm của Triệu Vinh Quang, e là lần này Nam Dương lại đoạt giải quán quân rồi.

Tư Mã Lâm khẽ lắc đầu, trong nước thì Triệu Vinh Quang là một tay điêu khắc gia cừ nhất cả nước, tuy không phải là nhất trong số bốn người kia nhưng cũng không có kẻ khác dám so sánh với ông ta. Tác phẩm này còn là ông ta ‘bé quan’ tạo ra, vô cùng có ý nghĩa. Cho dù là bộ ngọc Phỉ Thúy kia của Trương

Vĩ có đất tiền hơn bộ Bạch Thái này thì cuối cùng vẫn sẽ là bại bởi nó, dù sao thì so ngọc không chỉ so về giá trị, trong đó còn là ý nghĩa.

Về mặt âu sâu không chỉ có mình Trương Vĩ, những vị hội trưởng ở các khu vực khác vừa rồi còn tràn đầy tự tin thì giờ cũng mang bộ mặt rầu rĩ như vậy. Chủ nhà Nam Dương vừa xuất chiêu liền khiến cho mọi người một cơn chấn động như thế, nếu không còn đồ nào tốt hơn đồ của họ thì giải quán quân trận này cũng khỏi mơ tưởng tới nữa.

Hơn nữa, đây mới chỉ là tác phẩm đầu tiên mà Nam Dương bỏ ra, mỗi một nơi khác còn có thể đem ra ba bộ tác phẩm ngọc thạch, chẳng ai biết là Nam Dương còn cho xuất hiện một tác phẩm ‘kinh khủng’ nào đằng sau nữa.

Chuyện như vậy cũng không phải là chưa từng xảy ra, đem tác phẩm tốt một chút ra trước đánh giá, nếu như qua một vòng mà cảm thấy không nguy hiểm thì lập tức sẽ tung ra tác phẩm còn tốt hơn ra. Như vậy cũng coi như là bảo hiểm kép, nếu mà tác phẩm tiếp sau còn có thể cất giấu được nữa thì đợi năm sau tiếp tục đem đi tham gia đánh giá.

Các vị chuyên gia cẩn thận nhìn Ngọc bích Bạch Thái này đều gật gù, hội trưởng Hiệp hội Ngọc thạch Nam Dương cẩn thận đem Ngọc bích Bạch Thái trở về. Cuối cùng sau khi đánh giá xong xuôi thì nó mới lại được lại lần nữa tỏa sáng.

Người tiếp theo lên bục chính là Hiệp hội Ngọc thạch Tháp Hà, về mặt của vị hội trưởng hội này cũng không lấy gì làm tốt, bọn họ tham gia đánh giá là một khối ngọc điêu mờ mờ, đầu thì không lớn bằng bắp cải lớn, nhưng giá trị cũng không hề kém cạnh, tự báo giá là bốn triệu rưỡi. Nếu mà không có Bạch Thái kia xuất hiện thì tòa ngọc điêu mờ mờ này tuyệt đối là một đồ vật tốt làm rung động lòng người.

Người thứ ba và thứ tư thì cũng không khác nhau là mấy, sau khi hết mười hai người thì Trương Vĩ mới đem Phỉ Thúy lên bục, anh ta đã không còn mơ tưởng tới giải quán quân nữa rồi, có thể đoạt được một giải thưởng nào khác cũng rất là khá, ít nhất vẫn hơn là không có gì.

Tỉnh Trịnh Châu là khu vực cuối cùng lên bục, người đại diện cho Tỉnh Trịnh Châu là người khiến cho mọi người bất ngờ nhất.

Không phải bởi vì anh ta là hội trưởng mà là một thanh niên rất trẻ. Mấy vị giám khảo nhìn đi nhìn lại tư liệu, chàng trai này tên là Thẩm Hạo, mới chỉ có hai mươi tư tuổi, là người vừa mới gia nhập hiệp hội Ngọc thạch, tuy nhiên chức vụ cũng không hề thấp, nổi danh là phóng viên của tòa soạn báo.

Đột nhiên nhìn thấy Thẩm Hạo xuất hiện ở đây, Lý Dương và Ngô Hiểu Ly đều hơi sửng sốt, nhất là Lý Dương. Lúc Thẩm Hạo nói trên bục, Lý Dương rõ ràng cảm nhận thấy Thẩm Hạo đang nhìn mình. Trên khuôn mặt còn có vẻ khiêu khích thách thức.

- Trịnh Châu chúng tôi năm nay mang đến buổi so ngọc là Mã ngọc mờ mờ. Loại này xuất hiện từ triều nhà Minh do sáu vị điêu khắc gia nổi tiếng nhất lúc đó tạo ra, bất kể là chất ngọc hay là điêu khắc thì cũng là hàng thượng thượng phẩm, chúng tôi tính chút giá cho nó thì khoảng trên sáu triệu.

Thẩm Hạo khom người thật sâu chào vị Chủ tịch trước, sau đó mới từ từ giới thiệu sản phẩm mà mình mang tới đánh giá. Những vị chủ tịch đều chậm rãi gật gù. Chàng trai này tuổi tác thì có phần nhỏ một chút nhưng rất lễ phép. Ít nhất thì ấn tượng đầu tiên đối với hắn cũng ko tồi.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

97. Chương 97: Tử Cương Ngọc.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Sau khi Thẩm Hạo giới thiệu sơ qua một chút, sắc mặt của hội trưởng Nam Dương liền có chút biến đổi. Những hội trưởng các nơi khác đều có vẻ thích thú nhìn hội trưởng Nam Dương như kiểu nhìn thấy kẻ gặp họa.

Trong cuộc đấu ngọc thì việc xuất hiện đồ là ngọc cổ cũng không có gì là bất ngờ, mấy vòng trước cũng đều có xuất hiện ngọc cổ cao cấp, chỉ cần là ngọc thạch, bất kể là ngọc mới hay là ngọc cổ thì đều có thể tham gia đánh giá, nhưng mà đối với việc đánh giá ngọc cổ thì việc quan trọng nhất vẫn là đánh giá chất liệu ngọc, nét điêu khắc chạm trổ còn cần phải có ý nghĩa văn hóa, giá trị của ngọc cổ có thể sẽ được xếp ở sau cùng.

- Chàng trai trẻ tuổi này thật khiêm tốn quá, tác phẩm Hoàng Dương Ngọc này đúng là tác phẩm của Tử Cương đại sư, giá thấp nhất của nó cũng ngót nghét tám triệu, thế này thì đội Nam Dương nguy hiểm rồi.

Trịnh Khải Đạt nói nhỏ với Lý Dương và cả Tư Mã Lâm một câu, Lý Dương lúc này quả thực rất muốn dùng năng lực đặc biệt để quan sát khối Tử Cương Ngọc này, tiếc là khoảng cách quá xa, vượt qua phạm vi quan sát 10m.

Tư Mã Lâm gật gật đầu nói:

- Rất được, quan trọng nhất vẫn là nét điêu khắc, nếu như tác phẩm này quả thật là tác phẩm của Tử Cương đại sư, chức quán quân hôm nay e là phải rơi vào tay của đội Trịnh Châu rồi.

Ngô Hiểu Ly nhìn nhìn Tư Mã Lâm, đôi môi hơi giật giật, muốn nói rõ lai lịch tác phẩm này của Thẩm Hạo nhưng cuối cùng cũng lại cho qua.

- Lão Đặng của đội Trịnh Châu là một kẻ nổi tiếng nghiêm khắc, dám để cho một tên trẻ tuổi thế kia đại diện cho đội đoán chắc là phải rất nắm chắc phần thắng rồi.

Trương Vĩ đứng một bên khẽ lắc lắc đầu, dù sao hắn cũng đã hết hân hy vọng đoạt giải quán quân rồi, chức quán quân rơi vào tay của đội Trịnh Châu vẫn có cơ hội hơn là rơi vào tay đội Nam Dương. Nam Dương đã năm trận thi đấu liên tiếp đoạt giải quán quân, sớm đã khiến cho các vị hội trưởng khác ghen ăn tức ở, và Trương Vĩ cũng không phải là ngoại lệ.

Vị chủ tịch trên đài, mấy vị giám khảo đối với miếng ngọc cổ này đã đặc biệt đứng lên giám định, Thẩm Hạo đã ngừng đầu nhìn vị chủ tịch dưới đài, nét mặt hiện lên thần sắc kiêu căng ngạo nghễ, ánh mắt nhìn chằm chằm vào chỗ bọn Lý Dương.

Thời gian để giám định khối ngọc cổ này là lâu nhất, chủ yếu chính là giám định coi miếng ngọc cổ này rốt cuộc có phải là Lục Tử Cương đại sư đích thân làm ra không. Nếu như đúng là do Tử Cương đại sư chính tay làm ra, đội Nam Dương cho dù vẫn còn cất giấu bảo bối thì cũng khỏi phải mất công lấy ra nữa, căn bản là không thể nào đo được với miếng ngọc mã mở dê quý giá này.

Sở dĩ mọi người nghĩ như vậy nguyên nhân chính là thân phận của vị Lục Tử Cương này.

Tử Cương là Gia Tĩnh triều Minh, có hàng vạn năm lịch sử, từ nhỏ học kĩ thuật chạm trổ ở Tô Châu, sau khi nổi danh, trên thì Hoàng Thượng, Vương công, dưới thì được các thương gia, không có ai là không truy tìm lùng sục tác phẩm của ông ta. Năm đó, danh tiếng của Lục Tử Cương trong giới ngọc thạch lớn đến nỗi thậm chí còn vượt qua cả danh tiếng của Đường Bá Hổ trong giới thư họa.

Quản lý thủ công nghiệp thời Minh vô cùng nghiêm khắc, có phân chia thành các cấp bậc nghiêm ngặt, dù cho là có thuộc hàng ngũ 'Bậc thầy' đi chăng nữa.... Dưới tình hình như vậy, Lục Tử Cương lao vào làm nghề điêu khắc ngọc, được mấy kẻ trí thức coi trọng là khách quý, địa vị vô cùng cao, tay nghề mãi dũa ngọc khéo léo tuyệt vời của hắn khiến cho bọn trí thức như được mở rộng tầm mắt.

Nghe đồn lại rằng Lục Tử Cương thích nhất là thêm tên của ông ta lên trên tác phẩm của chính mình. Hoàng đế Vạn Lịch đã từng hạ mệnh lệnh khiến Lục Tử Cương làm cho ông ta một bình ngọc, nhưng không được phép đề chữ, ghi tên lên trên đó. Lục Tử Cương dựa vào cảm giác của tay và kĩ thuật khắc chìm điêu luyện của mình, ngang nhiên khắc tên của mình vô cùng khéo léo lên trên mép bình, có thể thấy ông ta cũng khá to gan lớn mật.

Nhưng mà lại cũng chính vì cái to gan lớn mật ấy mà đã hại chết ông ta. Có lần Lục Tử Cương khắc tên mình trên đầu rồng, khiến cho Hoàng đế nổi trận lôi đình lôi đầu ông ta ra chém. Còn thủ pháp điêu khắc tuyệt vời của Lục Tử Cương và ‘Dao Côn Ngô’ thế trước đời sau chưa từng có kia cũng theo đó mà thất truyền.

Hiện giờ, trong nhà của rất nhiều điêu khắc gia ở Tô Châu còn bày nhiều đồ giống của Lục Tử Cương. Rất nhiều điêu khắc gia của hai nhà Tô Dương đều kính trọng coi Lục Tử Cương là tổ sư gia, bốn đại danh gia hiện giờ rất nổi tiếng, nhưng so với tổ sư gia thì vẫn là kém xa.

Bởi vì phương pháp của Lục Tử Cương quả thực là tuyệt luân vô thường, người đời sau rất khó có thể bắt chước được, thêm vào đó là những thứ còn sót lại quả thật rất ít, cho nên, rất nhiều người đã nhận định, nếu như miếng ngọc này đúng thật là của Lục Tử Cương thì chức quán quân lần này tuyệt đối rơi vào tay người Trịnh Châu.

Mấy vị chuyên gia có mười mấy phút, cuối cùng mới gạt đầu một cái, khuôn mặt các vị hội trưởng bên dưới cũng bắt đầu lộ ra tia cười đều, chỉ có nét mặt hội trưởng Nam Dương là khó coi nhất.

- Rất khá, đây là một bộ Tử Cương ngọc rất tốt, nét chạm trổ rất phù hợp với phong thái và nét đặc sắc của Tử Cương đại sư, còn lưu lại cả tên, chúng tôi nhất trí nhận định đây là một tác phẩm thật 100%.

Một vị chuyên gia đứng dậy, mang nét mặt đầy cảm xúc nói với mọi người, loại tụ hội kiểu này Hiệp hội ngọc thạch tỉnh Hà Nam đã làm mười mấy năm rồi, nhưng ngọc Tử Cương lại mới là lần đầu tiên xuất hiện.

Chuyên gia đã nói như vậy, xuất hiện tác phẩm điêu khắc của tông sư Tử Cương đại sư, hơn nữa chất ngọc lại là loại ngọc mở dề đẳng cấp nhất, trận đấu ngọc lần này thiết nghĩ chắc chắn cần phải tiếp tục tổ chức nữa rồi. Trừ phi còn có kẻ nào cho rằng tác phẩm mà hắn đang cầm trên tay còn có thể tốt hơn cả tác phẩm của ông tổ trong làng điêu khắc.

- Đa tạ chuyên gia đã khen thưởng, tuy nhiên để cho công bằng, tôi xin mời lên tiếp một vị chuyên gia lên để nghiệm chứng thêm chút nữa, xin các vị có thể đồng ý cho lời thỉnh cầu nho nhỏ này của tôi.

Trên nét mặt Thẩm Hạo hiện lên vẻ đắc ý, lại lần nữa khom người thật sâu chào các vị chuyên gia, lúc cúi người xuống ánh mắt vẫn không ngừng nhìn chòng chọc vào Lý Dương.

Lý Dương và Ngô Hiểu Ly cùng lúc cảm giác được điều không hay, phía bên dưới đều là thành viên của Hiệp hội ngọc thạch, làm quái gì có chuyên gia nào ở đây. Thế nên cái tên Thẩm Hạo này có khả năng nhất là đang nói tới Lý Dương.

Vài vị chuyên gia thoáng nhìn nhau, cuối cùng một vị chuyên gia vừa nãy đã đứng lên nói trước hỏi Thẩm Hạo:

- Chàng trai, vị chuyên gia mà cậu nói tới là vị nào?

Thẩm Hạo hơi ngẩng đầu, hơi nhếch mép, nói:

- Chính là vị ngày hôm qua đã giành được tác phẩm đoạt giải quán quân - ngài Lý Dương, ngài Lý Dương chỉ cần liếc mắt một cái là liền có thể nhìn ra được cao nhân tạo giả ngọc cổ ‘Khẩu Nhi gia’

Quả nhiên Thẩm Hạo này đã đem ngay mũi dao sắc nhắm đâm thẳng vào Lý Dương, chính bởi vì biểu hiện hôm qua mà khiến cho giờ phần lớn mọi người đều biết tới Lý Dương. Thẩm Hạo vừa nói xong, xung quanh Lý Dương liền có rất nhiều ánh mắt soi mói tập trung nhìn.

- Là anh ta?

Mấy vị chuyên gia thoáng chút sững sốt, hôm qua Lý Dương đã để lại cho bọn họ ấn tượng khá sâu sắc, nhắc tới Thẩm Hạo này mọi người đều nghĩ tới chàng trai trẻ tuổi kia, chỉ là tuổi tác có hơi nhỏ một chút, nếu nói anh ta là chuyên gia ngọc cổ gì gì đó thì đúng thật chả có ma nào dám tin.

Nhưng mà Thẩm Hạo nói Lý Dương liếc mắt liền có thể nhìn ra nhân vật làm giả nổi tiếng ‘Khẩu Nhi Gia’, mấy vị chuyên gia dù rất nghi ngờ nhưng cũng chưa có nói điều gì, dù cho là bọn họ đi chẳng nữa thì cũng chẳng có dám nói bản thân liếc mắt liền có thể nhìn ra đồ giả của ‘Khẩu nhi gia’, một trong những phương pháp mà có trình độ làm giả khiến cho giới ngọc cổ phải đau đầu nhất.

Người hiểu biết Lý Dương một chút như Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt cũng không dừng khê gật gật đầu, Lão Hà từng khen ngợi Lý Dương là người có thiên phú nhất mà lão từng gặp, muốn nói Lý Dương thực sự thành chuyên gia ngọc cổ gì gì đó bọn họ cũng chẳng thấy bất ngờ.

Bọn Trương Vĩ và lão Cố thì ngơ ngác nhìn Lý Dương, Lý Dương chẳng phải là mới tiếp xúc chơi ngọc cổ sao, từ lúc nào mà biến thành chuyên gia ngọc cổ vậy.

- Vậy được, mời vị chuyên gia Lý Dương lên trên này coi một chút.

Sau khi mấy vị chuyên gia thảo luận một lúc liền đưa ra quyết định, tuy nhiên theo đó ấn tượng tốt của bọn họ đối với Thẩm Hạo cũng chẳng còn chút nào. Bọn họ đã nghiệm chứng xong độ thật giả của tác phẩm này, vậy mà anh ta vẫn còn gọi tới một kẻ cũng trẻ tuổi không kém tới để kiểm nghiệm, thế chẳng phải là muốn múa rìu qua mắt thợ hay sao. Chẳng qua là trước mặt bao nhiêu người thế này bọn họ cũng không tiện từ chối, nếu từ chối thì chẳng phải sẽ lòi đuôi chuột tâm tư của bọn họ hay sao.

Dưới con mắt chăm chú theo dõi của mọi người, Lý Dương bất đắc dĩ tiến lên bục Chủ tịch. Tên Thẩm Hạo này tuyệt đối là đang nhằm vào mình, Lý Dương cũng không muốn cự tuyệt mà tiến lên. Nếu như mà thực sự từ chối thì thật không biết cái kẻ đầy mưu mô gian xảo này sẽ còn bày ra bao nhiêu chiêu đợi bản thân mình nữa, không bằng cứ bước một trước coi sao, dù sao thì mấy vị chuyên gia cũng đã đánh giá là thật rồi, cho dù hắn ta không có nhìn ra thật giả đi chẳng nữa, cứ nói lừa vào là hàng thật, hàng xịn thì cũng chả có ảnh hưởng gì nhiều.

- Ngài Lý, chúng ta lại gặp nhau rồi, không biết ngài đối với tác phẩm của Tử Cương đại sư có ý kiến gì không.

Thấy Lý Dương bước lên, khóe miệng Thẩm Hạo càng sâu, hiện nụ cười một cách nham hiểm, lần trước sau khi nghe thấy Lý Dương nói tới tụ tập ở Nam Dương liền lập tức chuẩn bị, lần này anh ta phải bỏ ra số tiền rất lớn mới có thể mua được tác phẩm ngọc Tử Cương này để nhằm đối phó với Lý Dương, ngã ở chỗ nào thì phải đứng dậy ở chỗ đó, còn đối với cái hoạt động vớ vẩn đấu ngọc gì gì đó thì anh ta căn bản chẳng thèm để tâm.

- Là một tác phẩm rất khá.

Lý Dương cẩn thận nhìn ngọc Tử Cương, biểu hiện rất phù hợp với đặc trưng tác phẩm của Tử Cương đại sư, mang nghệ thuật đặc điểm điển hình của Tử Cương đại sư là 'Không, Phiêu, Tế' (khoảng không, phiêu bổng, tinh tế).

Lý Dương lượn một vòng, tự nhiên dùng tới năng lực đặc biệt, mắt của bản thân Lý Dương căn bản không phân được thật giả, sớm đã quen dùng năng lực đặc biệt để giám định đồ vật.

Ngay sau đó, Lý Dương nhẹ nhàng đứng đơ ở đấy, tác phẩm Tử Cương này cũng không hề tồi, đáng tiếc là mặt ngoài chỉ có một tầng lỗ kính màu vàng nhạt, tầng này cho thấy thời gian hình thành miếng ngọc này không quá 60 năm, hay nói cách khác, tác phẩm mà Thẩm Hạo lấy ra lần này cũng là đồ dỏm.

Tuy nhiên, xét cho cùng thì miếng ngọc này quả thực là mờ dè không không tồi chút nào, so với chén Dạ Quang lần trước đúng là có khá khẩm hơn.

Dưới hình nổi trực quan, Lý Dương lập tức thấy hiện lên một số vấn đề nhỏ, chạm trở tuy rằng tinh xảo vô cùng nhưng so với tác phẩm ngọc Tử Cương thật thực sự vẫn có khoảng cách, đường nét trên thân của mã ngọc vẫn chưa đạt tới sự tương xứng thực sự của ngọc Tử Cương,

Những nơi tinh tế tỉ mỉ so với ngọc Tử Cương vẫn còn chút khác biệt, tuy nhiên những sự khác nhau đó nếu chỉ dùng mắt thường thì rất khó để phân rõ, trừ phi dùng kính lúp cỡ lớn để giám định, thậm chí ngay cả kính lúp bình thường cũng không thể nhìn ra được sự khác biệt, nếu mà Lý Dương không phải quan sát khối lập thể hình nổi đó thì cũng khó mà phát hiện ra được điểm khác biệt.

Điểm quan trọng nhất là người làm giả tác phẩm ngọc Tử Cương với Tử Cương đại sư hình như có tật xấu giống nhau, đều thích khắc tên của mình lại, tên miệng con ngựa này có khắc cẩn thận bốn chữ nhỏ xíu – Chu Diệp phỏng tác.

Sắc mặt Lý Dương có chút kì lạ, cúi đầu nhìn cẩn thận miệng con ngựa kia, chỉ có ở một góc đặc biệt mới có thể dùng mắt để nhìn thấy những dấu vết có chữ viết bên trong đó.

Thẩm Hạo thì lại đang dương dương tự đắc nhìn Lý Dương, Thẩm Hạo chẳng thèm quan tâm hoạt động đầu ngọc gì gì đó, thậm chí cũng chẳng cần quan tâm cái giá cao ngất ngưỡng để mua ngọc Tử Cương này, chỉ cần Lý Dương thừa nhận đây là hàng thật, hẳn sẽ lợi dụng món đồ này để đả kích lại Lý Dương, báo mối nhục ngày xưa mà mình phải chịu.

- Ngài Lý, thấy thế nào rồi?

Thẩm Hạo hơi nhướn mi, ngẩng đầu hỏi Lý Dương, khóe mắt thì lại nhìn nhìn Ngô Hiểu Ly đang đứng bên dưới, miếng ngọc Tử Cương này anh ta thậm chí còn tính làm sinh lễ để cầu hôn Ngô Hiểu Ly, để chứng minh cho tâm ý của hắn đối với cô ta.

- Thẩm tiên sinh, lời nói thật ngài đừng giận, đồ vật này của ngài, trình độ bất chúc làm nhái cũng thật là quá cao, tôi xem chút cũng bị lừa rồi, nếu như hôm nay số không may mắn chút thì chúc quán quân hôm nay sẽ là của ngài rồi.

Lý Dương mỉm cười lắc lắc đầu, chậm rãi nói, lời nói của hắn vừa dứt, toàn bộ hội trường bắt đầu huyền ảo, bức Chủ tịch là có micro, lời nói của Lý Dương rõ ràng rành mạch vào từng góc ngách trong cái phòng họp này.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

98. Chương 98: Đúng Là Đồ Dởm.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Trình độ làm giả quả thật quá cao.

Bất kể là người trên bức Chủ tịch hay là thành viên của Hiệp hội ngọc thạch ở phía dưới đều bị lời nói của Lý Dương dọa cho ngây người. Mấy vị lão tiền bối vừa mới giám định tác phẩm này 100% là hàng thật xong mà giờ Lý Dương ngang nhiên phán nó là của rởm, không chỉ có mấy vị chuyên gia kia không chấp nhận được mà phần lớn những thành viên của Hiệp hội Ngọc thạch đang ngồi dưới kia cũng khó mà chấp nhận nổi.

Nguyên nhân lại thực rất đơn giản, Lý Dương còn quá trẻ, lời nói của anh ta cũng không có mấy sức thuyết phục, mà mọi người cũng còn đang hy vọng ngọc Tử Cương này sẽ đoạt giải quán quân từ tay đội Nam Dương bao năm nay, cho nên theo bản năng thì tất cả mọi người đều lựa chọn không tin lời Lý Dương.

Thẩm Hạo ban đầu có chút sửng sốt, lập tức lấy lại phong độ lóe ra một tia cười ranh mãnh, hắn cũng thật chẳng nghĩ nổi Lý Dương ngang nhiên dám nói đây là đồ giả. Món đồ vật đặc ý này của hắn là tác phẩm hoàn mỹ nhất mà hắn tốn không biết bao công sức mua từ Pháp về.

Thẩm Hạo căn bản không bao giờ tin rằng tác phẩm này lại có thể là giả được, Lý Dương dám nói nó là giả đối với hắn mà nói ngược lại lại có lợi, giúp hắn có điều kiện để đả kích Lý Dương thâm hiểm hơn.

- Lý Dương, anh nói là giả sao, có chứng cứ gì không?

Thẩm Hạo cười nhạt tới cạnh Lý Dương, Thẩm Hạo biết năng lực của Lý Dương, nếu như Lý Dương nói miếng cổ ngọc khác là giả thì hẳn sẽ còn có thể có chút lo lắng, nhưng với cái này thì tuyệt đối không thể nào, ngọc Tử Cương cho tới giờ phút này không ai có thể bất chúc phỏng tác tốt đến như vậy, đây là việc được công nhận trong giới ngọc thạch.

Còn đối với vì sao Lý Dương lại nói thế, Thẩm Hạo cũng chẳng muốn biết làm gì, Thẩm Hạo chỉ đang mãi nghĩ kết quả cuối cùng mà có lợi cho bản thân là được rồi.

- Cậu ta nói không sai, chàng trai, cậu nói đây là phổng tác, có chứng cứ gì không?

Một vị chuyên gia đứng lên, tức giận nói với Lý Dương, vừa rồi Thẩm Hạo chỉ có chút điều làm cho bọn họ không hài lòng, còn bây giờ Lý Dương quả thật đang làm cho bọn họ rất căm giận. Bọn họ vừa mới giám định qua, Lý Dương liền phủ nhận sự giám định đó, quả thật chính là đang bôi lông tìm vết, mà không, so với bôi lông tìm vết càng ác liệt hơn, đây chính là tát thẳng vào mặt mấy vị chuyên gia đầy sự tự tôn.

-Chứng cứ, đương nhiên có.

Lý Dương quay đầu liếc mắt nhìn vị chuyên gia đó một cái, chậm rãi trả lời.

Ngay sau khi Lý Dương nói xong lời đó, những người ở bên dưới lại im bất, tất cả mọi người đang chăm chú theo dõi coi rốt cục tên Lý Dương này có thể đưa ra bằng chứng như thế nào để phản pháo lại giám định là hàng thật của mấy vị chuyên gia.

- Được, tôi đang đợi nghe cao kiến của ngài Lý đây, xem xem rốt cuộc là có chứng cứ gì để chứng minh tác phẩm ngọc Tử Cương này là hàng giả hàng nhái, ở đây tôi còn có giấy giám định chứng nhận đồ cổ của Hội giám định đồ cổ nước Pháp, còn có giấy chứng nhận hóa đơn của Hiệp hội cất chứa đồ cổ, đồng thời còn có giấy chứng nhận của các vị chuyên gia Pháp ở phòng đấu giá Drew, phải chăng là những người này đều không bằng Lý tiên sinh ngài chẳng, đây không phải là chén Dạ Quang giả ngày nào bị ngài phát hiện ra đâu.

Âm thanh của Thẩm Hạo càng nói càng lớn, phía dưới lại càng im lặng, Thẩm Hạo sơ sễ ra không chú ý liền nói toẹt cái vụ lần trước, tuy nhiên e rằng đây cũng là mưu mẹo của hắn. Nếu Chén Dạ Quang có thể tính là tác phẩm được phổng tác ở trình độ cao, thì tác phẩm phổng tác ngọc Tử Cương trước mắt kia sẽ là thần khí rồi.

Đồng thời, Thẩm Hạo lập tức liền khiến cho Lý Dương phải đối mặt với nhiều chuyên gia lợi hại như vậy, cần phải biết rằng, có giấy chứng nhận là sự liên hợp của các chuyên gia này, cho dù là giả thì cũng sẽ biến thành thật.

Còn hiện tại, những vị chuyên gia và mọi người đang ngồi trước mặt đều hiểu ra, hai chàng thanh niên trước mặt này là có mối ân oán với nhau, bằng không Thẩm Hạo sẽ không cố ý lôi Lý Dương lên đài, chỉ sợ ngay từ lúc đầu tên Thẩm Hạo này cũng chẳng có tâm tốt đẹp gì.

Điều đó giờ cũng khiến cho chuyên gia thêm phần căm tức.

Kể đang đứng trong cơn phong ba bão táp Lý Dương cũng không có bị Thẩm Hạo dọa cho sợ hãi, chỉ mỉm cười với mấy vị chuyên gia, không trả lời câu hỏi của Thẩm Hạo.

Nếu chỉ có hai điểm khác biệt rất nhỏ kia thì Lý Dương cũng tuyệt đối không ở đây mà chỉ ra nó là đồ dỏm, cho dù là cùng một người làm đi chẳng nữa thì ở những thời điểm khác nhau cũng có thể cho ra những tác phẩm không giống nhau, ở những thời điểm khác nhau mà có một chút khác biệt thì cũng là điều rất bình thường.

Cũng may là cái tên làm giả kia còn để lại tên của hắn, tương đương như để chứng cứ lại cho Lý Dương.

-Các vị chuyên gia, không biết các vị còn nhớ một người tên là Chu Diệp hay không?

Lý Dương cuối cùng cũng đã tung ra sát khí lớn, cười nói với mấy vị chuyên gia.

Lại nói Lý Dương cũng thật chẳng xa lạ gì với Chu Diệp, Chu Diệp là người Dương Châu, cũng là từ nhỏ liền bắt đầu học điêu khắc ngọc, ở trong nước còn có chút danh tiếng, hai năm trước đoạt quán quân trong trận chạm trở ngọc. Bốn năm trước Chu Diệp đột nhiên làm nổi lên phổng tác làm cổ ngọc, sau khi lừa một nhóm người và bị họ phát hiện, sau đó sống lưu vong ở hải ngoại, sở dĩ lão Hà nói với Lý Dương một số nhân vật làm giả nổi tiếng, có kẻ đang lưu lạc ở ngoài hải ngoại, chính là Chu Diệp.

Tuy nhiên là Chu Diệp trước đây chưa có cái trình độ cao tới như vậy, không có khả năng phổng tác ra ngọc Tử Cương giống đến thế, các vị chuyên gia cũng đã nghĩ tới việc đó, có một chuyên gia ngay lập tức đứng lên hỏi Lý Dương:

- Chu Diệp chúng ta biết, bây giờ vẫn còn đang là tội phạm truy nã, người không phải nói tác phẩm ngọc Tử Cương này là do Chu Diệp phổng chế đấy chứ?

Ở tại chỗ này những người biết Chu Diệp cũng không phải là ít, chuyên gia vừa nói như vậy bọn họ đều gật đầu, dù sao trước đây Chu Diệp cũng là một tay nổi tiếng về chạm trổ, vốn được kỳ vọng là một cao nhân, cuối cùng lại bước sai con đường, khiến cho người khác thấy rất đáng tiếc.

- Ngài đoán đúng rồi, khối Tử Cương Ngọc này quả đúng là Chu Diệp phổng chế, tuy rằng tôi không biết giờ ông ta đang lưu lạc ở nơi nào, đã trải qua những việc gì, nhưng tôi có thể xác định đây chính là do Chu Diệp phổng tác làm ra.

Lý Dương gật gật đầu, lớn tiếng nói, nói đùa chứ tên còn ở trên này rồi mà không phải mới là lạ đấy.

- Lý Dương, anh nói là do Chu Diệp phổng chế làm ra, mày lấy chứng cứ gì ra mà nói vậy chứ?

Lý Dương vừa dứt lời, Thẩm Hạo liền gào lớn, vài vị chuyên gia đều không nói gì, lẳng lặng nhìn Lý Dương, Thẩm Hạo đã nói ra những lời mà họ muốn nói rồi.

- Tôi vừa rồi đã nói, chứng cứ đương nhiên là có, không biết hiện trường có ai mang theo máy ảnh kỹ thuật số, còn có laptop không? Tôi muốn mượn hai thứ này dùng một chút.

Lý Dương cười khẽ lắc lắc, chữ được khắc trên miệng ngựa kia mắt thường nhìn kỹ cũng chưa chắc đã nhìn ra, nhưng rất phức tạp, giờ ở đây có màn hình lớn, hắn đem chụp lại ảnh rồi phóng lớn cho mọi người coi là liền thấy ngay, đây chính là phương pháp đơn giản nhất.

Người không phạm mình mình không phạm người, chính là do cái tên Thẩm Hạo đáng ghét này cứ luôn muốn nhắm vào mình, Lý Dương ắt sẽ không khách khí.

Máy ảnh KTS và laptop rất nhanh được mang lên, Lý Dương chọn vài góc, chụp chụp vài cái trên miệng con ngựa, mấy chữ này chìm cũng thật quá sâu, chỉ có một góc vô cùng vô cùng nhỏ là có thể nhìn được, nếu mà khắc chìm không tốt thì cũng chẳng đợi tới lượt Lý Dương mới bị phát hiện ra.

Ảnh chụp được chuyển tới laptop, lập tức được phóng đại ra, vài vị chuyên gia ngơ ngác nhìn ảnh đã được phóng đại, sắc mặt bất chợt tái mét.

Mấy vị chuyên gia đột nhiên đứng phắt dậy đi qua con ngựa ngọc đó nhìn kỹ càng lại vài lượt, hận không thể xé miệng ngọc ra mà coi. Mấy phút đồng hồ trôi qua, lại để Lý Dương nhắc nhở, mấy vị chuyên gia cuối cùng cũng nhìn ra chữ bên trong miệng con ngựa.

Bỏ ngọc ngựa xuống quay trở về chỗ ngồi, mấy vị chuyên gia cảm thấy có chút gì đó mất mát, bọn họ thật không nghĩ tới, mấy người cộng vào với nhau mấy trăm tuổi, lăn lộn trong ngành sản xuất ngọc thạch này cũng mười mấy năm rồi, vậy là lại không bằng một chàng trai trẻ tuổi.

- Không thể nào, điều đó là không thể xảy ra, đây là giả, là do người cố ý tạo ra.

Thẩm Hạo cũng đã thấy bốn chữ được phóng lớn đó, vẻ mặt không thể tin nổi, đây chính là vật mà hắn đã đấu giá từ bên Pháp mang về, còn có cả giấy xác nhận của quốc gia, sao tự nhiên lại có thể biến thành đồ rởm như thế này được.

Phần lớn các thành viên của Hiệp hội ngọc thạch đang ngồi bên dưới lúc này đều không nói gì, đây là màn kịch hay hiểm khi thấy được, mọi người chăm chú nhìn bức ảnh phóng lớn của Lý Dương, còn có chuyên gia đích thân đứng lên xem lại, hắn không phải là chuẩn bị trước.

Lý Dương nhẹ nhàng lắc lắc đầu, nói:

- Thẩm Hạo, lời thì không thể nói linh tinh, tôi đâu có biết anh cũng tới Nam Dương, cho dù là tôi muốn chuẩn bị trước thì cũng chẳng có cách gì cả, ai biết là anh sẽ đem ngọc mã tới chứ, còn nữa, tôi chụp ảnh là ở trước mặt mọi người, nếu anh không tin thì có thể tự mình đập miệng ngựa ra để xem xét, cũng có thể nhìn được mấy chữ như vậy.

- Cho tôi nhìn với.

Hội trưởng Nam Dương không biết cũng chạy lên đài từ lúc nào, cầm ngọc mã tử mĩ cảm thận nhìn một hồi, cuối cùng vẫn là dưới sự giúp đỡ của Lý Dương mới có thể nhìn được mấy chữ khắc chìm trên miệng ngựa.

Hội trưởng Nam Dương thở dài thật mạnh một cái, nói:

- Không sai, đúng thật là do Chu Diệp phỏng chế, thật không ngờ Chu Diệp lại lợi hại tới như vậy, ngay cả ngọc Tử Cương mà cũng có thể làm giả được, thị trường ngọc cổ lại loạn rồi.
- Nói rất đúng, chuyện này phải mau chóng báo cáo cho bọn lão Hồng, mọi người, tôi xin phép vắng mặt trước vậy.

Một vị chuyên gia đột nhiên đứng lên đi ra ngoài, những vị chuyên gia khác cũng đều dồn dập rời khỏi, đồ rơm này đã có thể xác định được rồi, mấy chữ này chính là chứng cứ, đồ vật thật thì kẻ nào lại có thể khắc mấy chữ như vậy được chứ.

Chuyên gia đều đi rồi, chỉ còn lại mấy vị lãnh đạo của Hiệp hội Ngọc thạch, trận so ngọc này không còn cách nào để có thể tiếp tục được nữa, Hội trưởng Hiệp hội Ngọc thạch tỉnh Hà Nam uể oải tuyên bố tạm dừng trận so ngọc, đợi sau này so tiếp, cuối cùng cảm hận nhìn Thẩm Hạo và Lý Dương rồi cũng cùng với các vị lãnh đạo khác rời khỏi.

Có thể nói, một trận so ngọc rất bình thường bị Lý Dương và Thẩm Hạo làm cho kết thúc hoàn toàn, đây là kết quả chưa từng xảy ra ở các khóa trước Hiệp hội Ngọc thạch.

Trận so ngọc mới tiến hành được một nửa thì kết thúc, tuy nhiên các thành viên phía dưới Hiệp hội Ngọc thạch cũng không tỏ ra thất vọng, đây là trận so ngọc đầu tiên trong lịch sử so ngọc khiến bọn họ cảm thấy có ý nghĩa nhất, trước sau đều có tình tiết gay cấn quả là chuyện khiến người khác vô cùng phấn khích, sau khi bọn họ trở về thì sẽ có nhiều chuyện để bàn rồi.

Đồng thời, danh tiếng của Lý Dương cũng lại càng có nhiều người biết tới, có thể nói Hiệp hội ngọc thạch tỉnh Hà Nam không ai là không biết tới Lý Dương, theo ảnh hưởng mà lan ra thì trong nước có rất nhiều người trong ngành cũng đều bắt đầu biết tới chàng trai tên Lý Dương này.

Thẩm Hạo cuối cùng cũng vẫn là không nở đập ngọc mã, nhưng có mấy vị chuyên gia đã nhìn thấy được chữ khắc bên trong, hơn nữa lại còn có cả hình ảnh chứng minh, e rằng con ngựa này của hắn từ nay về sau sẽ không bao giờ được mang danh ngọc Tử Cương mà lộ diện nữa rồi, cho dù có lộ diện thì cũng chỉ là phỏng chế ngọc Tử Cương mà thôi, giá trị tự nhiên sẽ bị rút thê thảm.

Nổi danh cùng với Lý Dương còn có cả Chu Diệp, không giống nhau một chỗ Lý Dương là nổi danh tốt đẹp còn Chu Diệp là nổi danh chẳng hay ho gì. Mấy ngày sau trận so ngọc, các công ty đẩy giá ngọc đều đem ngọc cổ của mình ra để giám định lại lần nữa, một ít người có vốn dư thừa định mua cổ ngọc cũng thu hồi hết vốn về, tất cả đều là do Chu Diệp làm hại.

Trở về khách sạn, bọn Trương Vĩ và Tư Mã Lâm đều phấn khích đứng vây quanh Lý Dương, Lý Dương lần này khiến cho bọn họ thật mất mặt quá chừng, so với việc đoạt giải quán quân còn vui sướng gấp chục lần. Mấy tên chuyên gia đẩy đều bị mắc lừa, cuối cùng lại bị Lý Dương phát hiện ra. Bây giờ những người của Hiệp hội Lý Dương đi tới đâu thì cũng đều ngẩng cao đầu tự hào được rồi.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

99. Chương 99: Rừng Nguyên Liệu.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Trở lại khách sạn, Tư Mã Lâm, Trịnh Khải Đạt và Trương Vĩ đều về phòng Lý Dương, Ngô Hiểu Ly cũng vào.

- Lý Dương, cậu hãy nói thật xem, làm thế nào cậu biết đó là đồ giả?

Ngô Hiểu Ly hỏi trước tiên, những người khác cũng nhìn chăm chăm vào Lý Dương. Trong số các chuyên gia kia có một người là chuyên gia cấp tỉnh khá nổi tiếng, ngay cả hắn cũng không phân biệt được mà Lý Dương lại đã nhìn ra, mấy người cũng cảm thấy rất bất thường.

Lý Dương dương trầm mặc một hồi, mới từ từ mở miệng nói:

- Hiểu Ly, cô cũng biết, Hà lão đã dạy cho tôi rất nhiều những thứ liên quan đến hàng giả. Chu Diệp là thứ Hà lão nhiều lần nhắc tới, một số đặc thù của nó tôi cũng nhớ khá rõ.

Thời gian Lý Dương tiếp xúc với đồ cổ quá ngắn, nếu nói dựa vào nhãn lực thì sợ rằng sẽ không ai tin, cũng không bằng đem nguyên nhân đẩy cho Hà lão, dù sao không ai dám đi hỏi thẳng Hà lão cái vấn đề này.

Quả nhiên, vừa nhắc tới Hà lão mọi người đều yên lặng gật đầu, Lý Dương lại nói tiếp:

- Trước kia Thẩm Hạo với tôi cũng có chút hiểu lầm, lúc ấy tôi cũng không nghĩ món đồ của hắn là giả, chẳng qua là thử nhìn một chút nhớ ra mấy đặc điểm. Đặc điểm dễ dàng phân biệt nhất trên ngựa ngọc là cái mồm, theo phương pháp của Hà lão nói, thật ra chỉ là tôi nhớ ra, có thể nói, lần này chỉ thuần túy là may mắn, nếu không nhớ ra, tôi chỉ có thể nói là thật theo mấy chuyên gia đó.

Lý Dương nói xong lại xoa tay, lần này mọi người không hoài nghi đối với Lý Dương nữa, Lý Dương nói hợp tình hợp lý, cộng thêm lại có Hà lão chỉ bảo, Lý Dương có thể nhận ra hàng giả hay thật cũng không có gì đáng lạ.

Ai cũng biết Hà lão ghét nhất đồ giả, hơn nữa bởi vì Hà lão tiếp xúc nhiều đồ giả nhất, có ông ấy làm chứng, một khi hắn chú ý thì không phân biệt được mới là khó, Chu Diệp chẳng qua là hơi đặc biệt thôi.

- Chỉ có thể nói cậu thật may, cái đó gọi là xui xẻo của Thẩm Hạo, nếu không phải đụng phải cậu, còn có thể tiếp tục khoe khoang là ngọc thật.

Tư Mã Lâm nặng nề thở dài nói, Trương Vĩ nhìn Lý Dương với ánh mắt khác, gặp phải hàng giả lại đúng lúc Lý Dương phân biệt được, chuyện như vậy cũng có thể nói vận may của Lý Dương không hề tầm thường.

Rất nhanh sau đó mọi người không hỏi thêm Lý Dương điều gì, vốn là lên kế hoạch một ngày, nhưng thời gian so sánh ngọc đã chiếm nửa ngày, Trương Vĩ định buổi chiều cùng vài người của Hiệp hội ngọc bích Minh Dương đi dạo khu bán nguyên liệu cầu người Nam Dương, đây là khu cung cấp cực thạch lớn nhất Nam Dương.

Một con phố toàn những nguyên liệu của Nam Dương, là một con phố vô cùng rộng, bên trong con đường chính có mấy ngõ nhỏ, những ngõ nhỏ thông ra đến đường cũng đều là cửa hàng kinh doanh cực thạch, toàn bộ xung quanh có ít nhất hơn ngàn nhà, là cả một trong những nơi bán nguyên liệu cực thạch lớn nhất toàn quốc.

Hơn ngàn cửa hàng ở đây, phần lớn kinh doanh cực thạch, vừa vào con đường chính, dễ dàng thấy nhất chính là bày la liệt những cực thạch mà chủ quán cố ý hấp dẫn người mua, mọi nhà đều có. Người không biết còn tưởng rằng tiến vào bãi đá nào đó.

- Lý lão đệ, vào xem một chút xem sao? Hay là cậu tìm một khối thật tốt tới tham gia lễ khai trương ngày mai đi.

Trương Vĩ chỉ vào mấy cửa hàng đùa đùa nói với Lý Dương, thấy nhiều cực thạch như vậy Lý Dương đã sớm động lòng, Trương Vĩ lại nhắc tới lập tức đồng ý đi vào trong một cửa.

Tư Mã Lâm, Trịnh Khải Đạt cũng đều đi vào theo, cũng không chỉ một mình Lý Dương ngứa ngáy chân tay, Tư Mã Lâm tích cực lôi kéo Lý Dương đến Nam Dương, không phải chỉ là để xem người ta cực thạch.

- Trương Tổng, lễ khai trương ngày mai là sao?

Lý Dương vừa quan sát cửa hàng nguyên liệu vừa hỏi Trương Vĩ, cũng giống như quan sát đồ cổ, nếu có thời gian Lý Dương cũng sẽ xem cẩn thận, sau đó sẽ dùng năng lực đặc biệt để so sánh, nếu là vừa tới đã dùng năng lực đặc biệt để tìm thì ngược lại chẳng có niềm vui gì.

- Lễ khai trương không khác đấu ngọc lắm, nhưng lần này thứ để đấu chính là cục thạch, các hiệp hội cũng sẽ đưa ra một khối hoặc là mấy khối tốt nhất tới sân giải thạch, giải ra khối Phỉ Thúy có giá trị cao nhất là người chiến thắng.

Trương Vĩ cười nhạt, hẳn rất có lòng tin đối với lần khai mạc này.

- Đúng rồi, Lý Dương, có chuyện phải nói trước với cậu, sau đó mấy ngày mỗi ngày đều sẽ có đấu nội và đấu ngoại, đấu nội chính là thành viên nội bộ chúng ta đấu, mỗi ngày các hiệp hội cũng sẽ ít nhất lấy ra mấy khối cục thạch tới để đấu nội. Phỉ Thúy khi đấu nội giải ra được, ưu tiên cung cấp cho thành viên Hiệp hội ngọc bích của chúng ta, trừ phi thành viên hiệp hội ngọc bích chúng ta không muốn, mới có thể bán cho người khác.

Tư Mã Lâm nhắc nhở Lý Dương một câu, quy định này mọi người cũng sớm đã quen, chính là vì chiếu cố thành viên hiệp hội ngọc bích của mình phát triển .

Trong số những thành viên Hiệp hội ngọc có một số người cũng là kinh doanh như Trương Vĩ, nhưng đại đa số là người bình thường yêu thích giải thạch, nếu như bọn họ giải ra Phỉ Thúy không muốn giữ lại thì sẽ bán cho những ông chủ này, người đưa giá cao sẽ được.

Như vậy những Phỉ Thúy này cũng sẽ không bị lưu lạc ra bên ngoài. Trong mức độ nhất định, những ông chủ này sẽ dư giả Phỉ Thúy hơn trong năm nay. Cũng là một trong những tác dụng để duy trì Hiệp hội Ngọc thạch. Những thành viên chủ chốt của Hiệp hội Ngọc thạch chính là những ông chủ này, các hội trưởng của các phân hội khác đa phần cũng giống như Trương Vĩ, đều là người chuyên kinh doanh Phỉ Thúy.

Tất cả những người khác cũng đã biết , cũng chỉ vài người mới gia nhập hiệp hội lần đầu tiên tới tham gia hoạt động như Lý Dương thì không rõ lắm, cộng thêm Lý Dương là người của Châu bá An Thị, Trương Vĩ cảm giác mình cần thiết phải nhắc nhở một chút, chẳng qua là chính hắn không tiện mở miệng, không gì tốt hơn là để cho Tư Mã Lâm nói cho Lý Dương những thứ này.

- Điều này tất cả mọi người đã sớm biết, Lý lão đệ cậu là lần đầu tiên tham gia, cho nên mới nhắc nhở một chút.

Trương Vĩ lại vội vàng bổ sung một câu. Trong mắt Lý Dương, Trương Vĩ càng ngày càng quan trọng, không cần nói Lý Dương bây giờ đã là người nổi tiếng, thì cái vận may trời cho của hắn cũng khiến Trương Vĩ muốn thơm lây. Xét từ những việc xảy ra trong hai ngày nay, vận may của Lý Dương vẫn tồn tại .

- Tôi hiểu, các anh yên tâm, có quy định thì tôi nhất định sẽ theo như quy định.

Lý Dương cười cười, lại hỏi một câu:

- Anh Tư Mã, đấu nội và đấu ngoại có gì khác?

Tư Mã Lâm cười cười, từ từ giải thích cho Lý Dương.

Thật ra thì đấu nội và đấu ngoại rất đơn giản, tổ chức tụ hội các thành viên Hiệp hội ngọc thạch như thế này chính nhằm mục đích trao đổi. Đấu nội chính là bên trong nội bộ mình tỷ thí, mỗi ngày đều sẽ có so sánh, ngày đó phân hội nào giải ra cục thạch tốt nhất, phân hội đó chiến thắng, sau đó đạt được điểm cao.

Đấu ngoại lại là toàn thể thành viên trong Hiệp hội ngọc thạch đã đến Nam Dương cùng tỷ thí. Lúc ban đầu, người tham gia cục thạch và thành viên của các Hiệp hội ngọc thạch cũng không nhiều, theo thời gian phát triển, sau thành công của Hiệp hội Ngọc thạch Nam Dương tỉnh Hà Nam, người tham gia cũng dần dần nhiều hơn. Những người này tới Nam Dương chơi cục thạch, sau đó cùng cục với những thành viên của Hiệp hội Ngọc thạch Nam Dương, cuối cùng xem ai giải ra nhiều Phỉ Thúy nhất.

Trước kia ngoại đấu không có bất kỳ phần thưởng nào, thuần túy là chơi, mấy năm liền người tham gia tăng lên, ngoại đấu cũng chính thức được liệt vào một hạng mục hoạt động. Mỗi ngày ở tham gia cục thạch ở Nam Dương cũng sẽ đạt được phần thưởng chứng nhận, tuy nó không có giá trị gì, nhưng đây là một vinh dự.

Sau khi ngoại đấu được chính quy hóa, luật chơi cục thạch cũng thay đổi nhiều hơn, những tỉnh khác cũng muốn cử hành những cục đấu cục thạch như ở nam Dương, nhưng không đạt được đến tài nghệ đó, những tỉnh khác cũng không có điều kiện tốt như ở Nam Dương, Ngọc ngàn năm không chỉ nói xuông mà thôi .

Khoảng gần hai năm, những thành viên Hiệp hội Ngọc thạch tỉnh khác cũng tụ họp về Nam Dương, bọn họ cũng như chơi cược thạch ở nhà, chỉ khác là chơi ở ngoài. Nhưng những thành viên Hiệp hội Ngọc thạch tài nghệ không kém gì những người chơi ở Hà Nam, cho nên cũng giải ra nhiều Phỉ Thúy hơn chút.

Ví dụ như năm ngoái, thành viên Hiệp hội Ngọc thạch tỉnh Hà Nam chỉ tới mấy trăm người, còn những thành viên Hiệp hội ngọc thạch các tỉnh khác và những người chơi cá nhân lên tới mấy vạn người, tỷ lệ quá lớn, liền mấy ngày ngoại đấu, Hiệp hội ngọc thạch Hà Nam chỉ chiến thắng một lần, cuối cùng so tổng thì cũng thua.

Có ví dụ như năm ngoái, năm nay người tới sẽ nhiều hơn nữa, nhưng thành viên Hiệp hội Ngọc thạch Hà Nam cũng đã sớm chuẩn bị, không coi trọng ngoại đấu, số lượng kém quá nhiều. Ngoại đấu có thể mang lại lợi ích về kinh tế với Nam Dương, vậy hãy để cho người Nam Dương cùng chơi với họ. Các hội trưởng Hiệp hội Ngọc thạch coi trọng nhất chính là nội đấu.

Tư Mã Lâm giới thiệu xong, Lý Dương cũng xem xong cửa hàng này rồi, cửa hàng này không ít nguyên liệu, có trên trăm khối, nhưng không có khối nào là tốt, tồi tệ nhất chính là trong đó hơn phân nửa là giả, những thứ nguyên liệu giả này Lý Dương không cần năng lực đặc biệt cũng có thể nhìn ra.

- Đi thôi.

Tư Mã Lâm giới thiệu với Lý Dương xong cũng quan sát qua những nguyên liệu ở đây. Cuối cùng nhìn Lý Dương cùng nhau thở dài, mấy người phần lớn lắc đầu, sau đó tất cả đều rời đi.

Rừng lớn quá cũng sẽ loạn, người tới Nam Dương chơi cược thạch chân chính cũng không có nhiều, rất nhiều người cũng là nghe nói đến cược thạch nên muốn thử vận may một chút, liền cho người làm giả có cơ hội.

Có những người không hiểu những thứ này, hàng giả cũng dễ bán. Một số người biết điều này đã kiến nghị, trung tâm văn hóa Nam Dương đã từng chỉnh đốn mấy lần, nhưng không hiệu quả, nguyên nhân cụ thể tất cả mọi người đều hiểu.

Những nguyên liệu trong những cửa hàng này, kém hơn rất nhiều so với thị trường nguyên liệu ở Trịnh Châu. Ở Trịnh Châu, thị trường nguyên liệu chủ yếu là cung cấp nguyên liệu cho công ty châu báu, lại có quản lý thị trường nghiêm khắc, nơi đó căn bản không dám bày bán giả hàng, không giống nơi này, có vài cửa hàng hàng giả đạt tới chín mươi phần trăm, còn ít hơn cả nguyên liệu trong sân của Trương Vĩ trước kia.

Nhưng hàng giả chỉ có thể đánh lừa người không hiểu về cược thạch. Những người của Hiệp hội ngọc thạch đã chơi lâu năm như bọn họ, muốn lừa bọn họ thì quả là khó khăn. Liên tục đi mấy cửa hàng sau, mọi người phần lớn không có hứng thú xem thêm nữa, đoàn người không thể làm gì khác hơn là trở về khách sạn, chuẩn bị cho hoạt động ngày mai.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

100. Chương 100: Khởi Đầu Tốt Đẹp.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Sáng ngày hôm sau, không cần Trương Vĩ nhắc nhở thì tất cả hội viên của hiệp hội Ngọc Thạch Minh Dương đã tập trung đầy đủ, hoạt động của ngày hôm nay mới là thứ mà bọn họ thích nhất, hơn nữa hiện tại bọn họ lại có một người vô cùng mai mắn đi theo nên mọi người đều vô cùng chờ mong.

Nói tới người chờ mong nhất thì không ai ngoài Trương Vĩ, hôm nay nếu khởi đầu tốt đẹp thì sẽ rất có lợi với hiệp hội, Trương Vĩ lần này cố ý mang đến một khối nguyên thạch bảo bối mà từ trước tới nay hắn vẫn không nỡ dùng, lần nầy mang nó đến chính là để mở đầu thật tốt đẹp.

Sau khi mọi người tập trung, người của hiệp hội ngọc thạch Khai Phong tiến lên trước, nơi tổ chức hoạt động ngày hôm nay chính là quảng trường văn hóa Ngọc Thạch, ngày hôm nay người tụ tập ở nơi này rất nhiều.

Hiệp hội ngọc thạch Nam Dương sẽ cử người dùng xe riêng để đón mỗi nhóm tùy theo nhân số, việc này làm cho mọi người khá hài lòng, hiện tại bên trong có rất nhiều người không tiện để lấy xe vào.

Quảng trường văn hóa Ngọc thạch nằm một mình dưới chân núi, nó cách khu phố trung tâm cũng không xa, nhưng mà xe phải mất nửa giờ mới đi tới vì dọc theo con đường có rất nhiều xe, có xe taxi cũng có xe riêng, hơn nữa cũng có không ít xe biển số hải ngoại, vừa thấy những chiếc xe này là mọi người liền biết lần này có cả người ở bên ngoài tới dự.

Quảng trường văn hóa Ngọc Thạch cũng có thể xe là một khu chợ hật lớn với hơn một trăm mẫu đất trống, khi bọn người Lý Dương tới thì ở nơi này đã có vô số người, khu vực hoạt động của hiệp hội ngọc thạch tỉnh là ở trung tâm nơi này.

Ở bên ngoài khu vực trung tâm có hơn một trăm công ty kinh doanh nguyên thạch tới bán hàng, sở dĩ họ bán ở đây thay vì bên trong vì ở bên ngoài thì người qua lại đông hơn và dễ bán hơn nhiều. Nhưng mà do bán bên ngoài nên không ai cam đoan những thứ này không phải hàng giả cả trong khi ở bên trong chỉ cần phát hiện có hàng giả thì người bán sẽ bị phạt ngay, nếu so sánh sự nghiêm khắc trong việc này thì những người quản lý ở Nam Dương nghiêm khắc nhất.

Bên ngoài đã tụ tập rất nhiều người, khi bọn họ đi qua thì có không ít người liếc mắt nhìn. Ánh mắt lóe ra sự không phục thuộc về thành viên của các hiệp hội tỉnh khác, mà ánh mắt tò mò khiêu khích thì thuộc về những người tới đây đồ thạch giúp vui.

Người của Minh Dương và Khai Phong vừa tới thì mọi người nhanh chóng nhường ra một con đường, ánh mắt mọi người đều tập trung nhìn Lý Dương. Trong hai ngày này, Lý Dương chính là đề tài mà mọi người thường xuyên nhắc tới, đặc biệt là từ sau khi Lý Dương vạch trần việc vòng cổ giả Cương Ngọc, việc này đã truyền ra khắp tỉnh, người của hiệp hội ngọc thạch không ai không hay không ai không biết.

Bị nhiều người nhìn như vậy làm cho Lý Dương có chút đỏ mặt, Trương Vĩ thì chạy tới chỗ những hội trưởng khác để nói chuyện phiếm, lần hoạt động này lãnh đạo của hiệp hội ngọc thạch tỉnh sẽ không tham dự, cũng không có chính phủ tham dự nên mọi người đều rất vui vẻ.

-Lão Đặng, Thẩm Hạo của các người đâu?

Nhìn thấy hội trưởng hiệp hội ngọc thạch Trịnh Châu, Trương Vĩ lập tức cười lớn đi tới, Lý Dương và Ngô Hiểu Ly vừa rồi đã nhìn xung quanh rất kỹ nhưng không hề thấy Thẩm Hạo, người này có lẽ là đã rời khỏi Nam Dương rồi.

Sắc mặt lão Đặng vô cùng khó coi, ngày hôm qua dọa người không chỉ có Thẩm Hạo mà ngay cả hiệp hội châu báu Trịnh Châu cũng đã đánh mất cơ hội, hội trưởng hẳn vô cùng mất mặt.

-Lão Trương, tiểu tử cậu thật may mắn, lại có được một tướng tài như vậy, thế nào, năm nay có nắm chắc không, hay vẫn là tốp 3 từ dưới đếm lên

Lời của lão Đặng làm cho nụ cười trên mặt Trương Vĩ cứng lại, lão Đặng này cũng thật là ác độc, không ngờ cứ xoi mói vào nỗi đau của Trương Vĩ, nhưng mà Trương Vĩ cũng không hơn lão Đặng bao nhiêu, chuyện ngày hôm qua quả thật là đã trở thành kiện kỳ lớn nhất của lão Đặng.

-Hai người các cậu đừng có tranh cãi nữa, bây giờ khắp nơi đều có người nhìn chăm chăm vào chúng ta, sau khi chúng ta có khởi đầu tốt đẹp thì hai người muốn làm gì cũng được, nhưng thế nào đi nữa thì cũng không thể bị bại bởi người từ bên ngoài được

Hội trưởng hiệp hội Lạc Dương-lão Hầu nói, trong những hội trưởng thì ông có tiếng là hiền lành, Trương Vĩ và lão Đặng đều gật gật đầu, hai người trừng mắt nhìn nhau một cái rồi không ai nói gì nữa.

Kỳ thật châm chọc nhau như vậy cũng là chuyện thường xảy ra, mỗi lần tụ hội lại thì thường có so tài, mỗi lần so tài thì có xích mích với nhau, tích tụ nhiều năm nên thành ra như vậy, nhưng mà đây cũng chỉ là đấu

tranh nội bộ thôi, khi đối mặt với người ngoài thì bọn họ vẫn rất đồng lòng, đây cũng coi là một nét đặc sắc của hiệp hội ngọc thạch.

Khởi đầu tốt đẹp, mọi hội trưởng đều mong muốn như vậy, ai cũng mong muốn mình có khởi đầu tốt đẹp cả. Có vài hội trưởng thậm chí không tiếc chạy tới Tụy Lệ hoặc Bình Giang để tìm kiếm nguyên thạch, thậm chí còn có người trực tiếp tới Myanmar để mua nguyên thạch, hết thấy những sự chuẩn bị đó cũng chỉ là để cho ngày hôm nay có một khởi đầu tốt đẹp mà thôi.

Năm trước, hiệp hội ngọc thạch tỉnh Hà Nam khởi đầu tốt nhất, họ có một gã hội viên mang một khối nguyên thạch từ Vân Nam tới, sau khi cắt thì ra được một khối Thủy Tinh Chung, làm cho lần tụ hội đó hiệp hội ngọc thạch Hà Nam tiếng tăm vang dội.

Nhưng mà đáng tiếc là năm ngoái có một người bên ngoài cắt ra một khối Phỉ Thúy còn tốt hơn, làm cho hiệp hội ngọc thạch phải nhịn đau nhường lại chức quán quân.

Mặt trời càng ngày càng lên cao, cũng may hiện nay mới đầu xuân nên không khí rất ẩm áp, vô cùng thích hợp cho những hoạt động bên ngoài.

Chỉ một lát sau là đã hơn chín giờ, một lượt năm máy cắt đá cùng lúc được đưa ra, đây là sự chuẩn bị của hiệp hội ngọc thạch Nam Dương, họ có ưu thế địa lợi, lại giàu có, một lần lấy ra năm máy cắt đá cũng chẳng là gì.

Lý Dương nhìn một chút, năm máy cắt này giống hệt với cái của hắn nhưng mới hơn một chút.

-Cổ lão, đem thứ mà chúng ta chuẩn bị đưa lên thôi

Máy cắt đá đã xuất hiện chứng tỏ mọi việc chuẩn bị bắt đầu, bên ngoài lập tức tụ tập lại một đám người giúp vui, trong đó có người Nam Dương cũng có người đến từ nơi khác, nhưng họ có một điểm chung là tất cả đều hứng thú xem các hội trưởng giải thạch.

Cổ lão vẫn luôn mang theo một cái thùng, khi nghe thấy Trương Vĩ nói vậy ông liền bắt đầu mở thùng ra, Trương Vĩ từ bên trong lấy ra một khối nguyên thạch rồi đặt xuống đất, hắn rất tự tin nhìn thoáng qua những hội trưởng đang ở xung quanh.

Trương Vĩ lấy ra chính là khối có biểu hiện tốt nhất của hắc-khối nguyên thạch có giá trị một trăm năm mươi vạn, khó trách Trương Vĩ lại tin tưởng như vậy, khối nguyên thạch này cắt ra không phải là Băng Chung thì cũng là Thủy Tinh Chung.

Khối nguyên thạch của Trương Vĩ vừa mới xuất hiện thì ngay lập tức thu hút sự chú ý của những hội trưởng khác, lão Đặng nhìn qua khối nguyên thạch của Trương Vĩ rồi liên tục gật đầu. Nếu khối nguyên thạch này mà cắt ra được Thủy Tinh Chung thì chức quán quân sẽ thuộc về Minh Dương, cho dù ra Băng Chung thì cơ hội thắng cũng sẽ rất lớn, Thủy Tinh Chung không dễ gì có được, cho dù có thì cũng phải rất may mắn mới được.

-Lão Trương lần này chơi lớn rồi, ngay cả bảo bối như vậy cũng đem ra

Tư Mã Lâm gật đầu cười cười, Trịnh Khải Đạt cũng có biểu hiện như vậy, Lý Dương thì ngơ ngác nhìn khối nguyên thạch dưới chân Trương Vĩ, khuôn mặt có chút kỳ lạ.

Chỉ có Lý Dương là biết rõ nhất bên trong khối nguyên thạch này không hề có cái gì, hiện tại khôn ngờ lại có nhiều người xem nó là bảo bối như thế. Đặc biệt là Trương Vĩ, ở nhà tự mình cắt cũng được đi, tại sao lại đem tới một buổi hoạt động quan trọng như thế này chứ, Lý Dương có thể tưởng tượng cảnh Trương Vĩ sau khi cắt không ra cái gì thì ngay lập tức tìm một cái lỗ để chui xuống.

-Không tồi, lão Trương, không bằng anh cứ giải trước đi

Hội trưởng hiệp hội Nam Dương sau khi nhìn thấy khối nguyên thạch của Trương Vĩ thì ngay lập tức cười nói, khuôn mặt có chút kỳ quái.

Mấy vị hội trưởng khác cũng có sắc mặt giống với hội trưởng Nam Dương, cho dù là hội trưởng hiệp hội Nam Dương không đề nghị thì bọn họ cũng sẽ đề nghị. Nếu như Trương Vĩ giải ra Thủy Tinh Chung thì bọn họ sẽ cắt khối nguyên thạch mà mình đã chuẩn bị vào. Nếu biết rõ chắc chắn sẽ thua thì không bằng

cứ tạm thời nhượng bộ chừa khối nguyên thạch tốt để ngày mai hoặc ngày kia dùng, ít nhất thì cũng tốt hơn là dùng trong ngày hôm nay.

Trương Vĩ đảo mắt nhìn mọi người, ý của những hội trưởng này hẳn rất rõ ràng, nhưng mà lần này đến đây hẳn chỉ mang theo có khối nguyên thạch này thôi, nếu muốn tiếp tục đồ thạch thì phải đến thị trường thử vận may, như vậy thì giải trước cũng chẳng sao.

-Tốt, nếu mọi người đã nói vậy thì tôi sẽ giải trước

Trương Vĩ trầm nghĩ vài giây rồi đưa ra quyết định, khi nào giải thì cũng vậy thôi, không bằng cứ giải ngay bây giờ làm cho mọi người rung động cũng tốt, khối nguyên thạch này có biểu hiện rất tốt, cho dù bên trong không có Thủy Tinh Chung thì cũng có Băng Chung, cơ hội đoạt giải quán quân của hắn trong ngày hôm nay là rất lớn.

-Trương tổng, nếu không thì chúng ta nhìn một chút đi, không nên là người giải thạch đầu tiên

Lý Dương vội vàng đi lên kéo Trương Vĩ rồi nhỏ giọng nói, nếu người đầu tiên giải thạch mà chẳng có gì thì quả thật rất dọa người, nó không chỉ ảnh hưởng tới Trương Vĩ mà còn ảnh hưởng tới Minh Dương, Lý Dương dù sao cũng là người sinh ra và lớn lên ở Minh Dương, vinh dự tập thể hắn cũng có.

Trương Vĩ kinh ngạc trừng mắt Lý Dương, hỏi:

-Vì cái gì?

-Không, không có gì, tôi chỉ cảm thấy chúng ta không nên là người đầu tiên giải thạch, việc này dường như có chút hơi quá

Lý Dương gãi gãi đầu, hắn không có cách nào nói sự thật với Trương Vĩ.

Trương Vĩ cười cười rồi lắc đầu nhìn Lý Dương nói:

-Không có việc gì, năm trước vì tôi ích kỷ không chịu dùng khối nguyên thạch này nên thành tích của Minh Dương là đếm ngược từ dưới lên. Lần này cho dù thế nào thì tôi cũng không thể ích kỷ được, khối nguyên thạch này có biểu hiện rất không tệ, ít nhất thì Minh Dương chúng ta cũng sẽ thoát khỏi топ năm từ dưới lên, nếu muốn có thứ hạng cao hơn thì phải dựa vào cậu

Trương Vĩ sau khi nói xong lập tức ôm khối đá để lên máy, Lý Dương ngờ ngác nhìn Trương Vĩ, hắn không ngờ Trương Vĩ lại có một mặt như thế.

Giờ khắc này, có thể nói Trương Vĩ cũng không phải vì vinh quang của một mình hắn, hắn bây giờ đang vì vinh quang của toàn bộ hiệp hội ngọc thạch Minh Dương mà cố gắng, khó trách lần trước hắn lại không muốn bán khối đá này, chỉ sợ là lúc đó hắn đã hạ quyết tâm cắt nó ở lần này.

Biết thì biết nhưng Lý Dương hiện tại đã không thể thay đổi được kết cục của nó mà chỉ có thể yên lặng nhìn Trương Vĩ, hy vọng một hồi hắn sẽ không bị quá mức đã kích.

Tư Mã Lâm đột nhiên vỗ vỗ vai của Lý Dương rồi tiến lên giúp đỡ, giải thạch mà có người giúp thì sẽ nhanh hơn nhiều, bình thường đều là hai ba người cùng nhau giải, có nhiều người thì thời gian sẽ rút ngắn đi rất nhiều.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

101. Chương 101: Vinh Dự Tập Thể.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Trịnh Khải Đạt, Vương Hạo Dân đều nhìn Lý Dương, bọn họ cũng muốn bước lên hỗ trợ nhưng khi nhớ tới vận may của Lý Dương thì bọn họ vẫn quyết định nhường cơ hội này lại.

Trương Vĩ chăm chú nhìn Lý Dương, trong mắt hắn thì Lý Dương là một đối tượng tốt để làm trợ thủ, thậm chí nhường lần giải thạch này cho Lý Dương cũng không sao.

Cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của mọi người, Lý Dương chỉ có thể đi theo Tư Mã Lâm tới chỗ Trương Vĩ, nhìn về khối nguyên thạch, lòng Lý Dương tràn đầy tự vị kỳ lạ, lần này chắc sẽ không còn ai thấy ham mộ vận may của hắn nữa rồi.

-Bắt đầu giải thạch

Trương Vĩ mở máy, xung quanh nơi này lập tức đông đúc hẳn lên, bên ngoài ngoại gia muốn nhìn đến tình huống bên trong đều không có cách nào.

-Rè rè

Trương Vĩ trực tiếp cắt xuống, khối nguyên thạch này hắn đã xem xét kỹ lưỡng không biết đã bao nhiêu lần rồi, không cần nhìn kỹ thì hắn cũng biết cần bắt đầu cắt từ đâu.

Lý Dương vội vàng gạt nước vào, đá vụn và bụi đá theo dòng nước chảy xuống, mọi người xung quanh trừng mắt nhìn vào cái khe, họ hi vọng mình là người đầu tiên nhìn thấy Phỉ Thúy.

Cắt đến một nửa, Trương Vĩ dừng lại một chút, Lý Dương đem nước rửa sạch bề mặt cắt, Trương Vĩ liếc nhìn một cái rồi lắc lắc đầu tiếp tục cắt.

Cắt từ này tới giờ mà chưa thấy Phỉ Thúy thì không phải là hiện tượng tốt, nhưng mà Trương Vĩ vẫn rất tin tưởng vào khối đá này nên vẫn tiếp tục cắt, hắn tin tưởng khối đá này sẽ không làm hắn thất vọng.

-Rẹt rẹt

Khối nguyên thạch đã bị cắt làm hai, Lý Dương rửa sạch hai mặt cắt thì ngay lập tức tất cả mọi người xung quanh liền nhìn vào, mọi người đều há hốc mồm sợ hãi than thở.

Hai cái đều không có gì, vẫn như cũ chỉ toàn đá và đá, chính cần người không có hiểu biết thì cũng biết được khối đá này hoàn toàn là phế phẩm rồi.

Sắc mặt của Trương Vĩ bây giờ vô cùng khó coi, Tư Mã Lâm cũng đồng dạng, những người ở phía sau sắc mặt cũng không đúng, Lý Dương thì cười khổ, kết quả này hắn đã biết từ trước.

Không có gì.

Sau khi than thở thì người của các hiệp hội khác nhỏ giọng thảo luận, một ít hội trưởng phức tạp nhìn Trương Vĩ, cũng có một số người lộ ra vẻ vui sướng khi người khác gặp tai nạn, một số người thì tính toán chuẩn bị lấy khối nguyên thạch tốt nhất của mình ra, nếu Trương Vĩ đã đổ không ra cái gì thì mình cũng nên lấy bảo bối ra.

-Tiếp tục cắt

Trương Vĩ tức giận nói, hắn lấy tay mạnh mẽ cầm một nửa khối nguyên thạch đặt lên rồi một lần nữa cắt xuống.

-Rè rè

Âm thanh chói tai một lần nữa vang lên, lần này thì xung quanh không còn yên lặng như lần trước nữa, các thành viên của các hiệp hội khác đều đang thảo luận, chỉ có thành viên của hiệp hội Minh Dương là đang ngơ ngác, khuôn mặt người nào cũng rất khó coi.

Nửa khối đá nên cắt nhanh hơn, nhưng mà lần này cũng như lần trước chẳng thấy có gì, việc này làm mọi người hiểu được muốn đổ ra một khối Phỉ Thúy từ khối đá này là việc vô cùng khó.

Tuy rằng như thế, nhưng mọi người cũng không quá chú ý, đổ thạch chính là như vậy, một đạo thiên đường một đạo địa ngục, không đến cuối cùng, ai cũng không biết kết quả như thế nào, nếu đã là người chơi đổ thạch thì họ phải chuẩn bị tâm lý cho việc này.

Sắc mặt của Trương Vĩ càng thêm khó coi, sắc mặt của Lý Dương cũng không dễ nhìn, thứ mà mọi người nhỏ giọng thảo luận hần đều nghe thấy, không ít người còn nói tới hần. Lý Dương vận may tốt đổ thắng nhiều lần mọi người có nghe nói, nhưng không ai nhìn thấy, nhưng lần này xui xẻo thì họ lại thấy rành rành, bây giờ có rất nhiều người nghi ngờ vận may của Lý Dương.

-Tiếp tục

Trương Vĩ lại hét to một tiếng rồi đặt khối còn lại lên, Lý Dương thấy hai tay Trương Vĩ lúc này đang phát run

-Trương tổng, để tôi cắt

Tâm lý của Trương Vĩ đã có chút không ổn định, tiếp nếu cứ tiến tục thì chỉ sợ sẽ xảy ra chuyện, Lý Dương chỉ có thể đứng ra, khối đá này dù sao thì cũng không có gì nhưng mà thà không có gì trên tay mình còn tốt hơn là không có gì trên tay Trương Vĩ.

Trương Vĩ nhìn chăm chú vào Lý Dương rồi yên lặng gật gật đầu, kỳ thật lúc này Trương Vĩ cũng đã sắp tuyệt vọng rồi.

Thấy Lý Dương thay thế Trương Vĩ mọi người đều xóc tỉnh thần lên, đặc biệt là người của hiệp hội ngọc thạch Minh Dương, Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt đều nhìn về phía Lý Dương, có Lý Dương ở đây, cái gì cũng có thể xuất hiện.

Nhưng mà cuối cùng thì kết quả vẫn làm bọn họ thất vọng, vận may của Lý Dương vẫn chưa đến nên lần cắt thứ ba này vẫn không có gì.

-Lão Trương, không cần buồn, người chơi đồ thạch thì trước sau gì cũng có một lần như thế thôi mà

Lão Hầu tiến lên an ủi Trương Vĩ, Trương Vĩ chậm rãi gật gật đầu, ánh mắt hần đã biến thành đỏ bừng, Lý Dương biết Trương Vĩ hiện đang rất khó chịu.

-Lão Trương, còn cắt nữa không?

Hội trưởng Chu Khẩu cũng đi tới nhỏ giọng hỏi, thời gian có hạn, bọn họ cũng muốn giải thạch, sau khi Trương Vĩ mở đầu thì ngay lập tức năm mấy giải thạch dạ có người dùng, hiện tại ngoài máy của Trương Vĩ thì những chỗ khác người ta đang giải thạch nên hần chỉ còn cách hỏi Trương Vĩ.

-Không giải nữa, mọi người giải đi

Trương Vĩ yên lặng thu hồi bốn khối phế liệu rồi chậm rãi đi ra ngoài, người của hiệp hội ngọc thạch Minh Dương cũng cùng theo ra ngoài, sau khi ra ngoài Trương Vĩ ngồi trên bậc thang yên lặng nhìn trời.

-Lão Trương, thắng bại là chuyện bình thường, không cần quá để ý như vậy

Tư Mã Lâm vỗ vỗ tay rồi ngồi bên cạnh Trương Vĩ, Trịnh Khải Đạt thì ngồi phía bên kia, hần nói:

-Đúng vậy, không phải là bình thường câu đùa khuyên chúng tôi như thế hay sao, sao lần này lại tới lượt cậu rồi

Trương Vĩ chậm rãi quay đầu lại, Trịnh Khải Đạt thì thở dài một hơi, hần rất hiểu tâm trạng của Trương Vĩ lúc này, lúc trước hần giải một khối nguyên thạch hơn hai mươi tám vạn nhưng không có gì khiến lòng hần rất khó chịu, Trương Vĩ lại còn tệ hơn cả hần, khối nguyên thạch này có giá tới một trăm năm mươi vạn, hơn nữa tại trong một dịp quan trọng như thế này mà lại giải thạch không có gì.

-Tôi biết, chỉ là tôi không thể chấp nhận nổi thôi

Trương Vĩ trên mặt đột nhiên lộ ra một sự chua xót, hần quay đầu lại nhìn tất cả hội viên, nói:

-Lần này, tôi vốn định mang mọi người tới đây để mọi người được nở mặt nở mày một lần, không ngờ lần này lại như vậy, xin lỗi mọi người

Trương Vĩ vừa nói xong thì hốc mắt của mọi người đều đã đỏ lên, ngay cả Lý Dương cũng cảm thấy vô cùng khó chịu, lúc này Lý Dương hiểu được đây chính là sự đồng cảm, chính là vinh dự tập thể.

-Trương tổng, kỳ thật...

Có một hội viên do dự nói:

-Kỳ thật lần này tôi cũng mang theo một khối nguyên thạch tới, khối này là khối mà lần trước tôi đi Vân Nam tự tay mang đến, nếu không thì để cho tôi thử một lần

Ánh mắt của mọi người lập tức sáng lên, những khối nguyên thạch ở Vân Nam thường là thứ tốt, nếu hội viên này đã mang đến thì chứng tỏ hẳn đã có chút nắm chắc.

-Ông chủ Lưu, cậu mang theo khối nguyên thạch này có phải là dùng để so đấu với người khác hay không?

Cổ lão đột nhiên hỏi một câu, người kia gật gật đầu, hẳn là một ông chủ nhỏ thường xuyên chạy tới Vân Nam làm ăn nên thỉnh thoảng cũng mua vài khối nguyên thạch.

Thấy hẳn gật đầu thì mọi người đều hiểu được, hẳn kỳ thật cũng là định thử một lần đoạt thành tích, nhưng mà hẳn cũng không muốn tranh giành gì với Trương Vĩ nên để đó, hiện tại sĩ khí của Minh Dương đang hạ thấp nên hẳn quyết định sử dụng khối nguyên thạch của mình.

Ai cũng hiểu được hôm nay là ngày cạnh tranh khốc liệt nhất, nếu trử hàng để sau dùng thì tỉ lệ đạt giải quán quân là rất không nhỏ, nhưng mà ví vinh dự của tập thể nên hẳn quyết định hi sinh cái hư vinh cá nhân của mình.

-Tốt, cảm ơn cậu, ông chủ Lưu

Trương Vĩ nói.

Bọn họ vẫn chưa thua hoàn toàn, có người mang nguyên thạch tới có nghĩa là bọn họ còn có hi vọng. Nếu không thì bọn họ vẫn có thể đi xung quanh mua một khối thử vận may, tuy xung quanh chắc chắn có thứ tốt nhưng nó lại quá khó tìm, nó chỉ trông chờ vào vận may, không thể nào bằng với chuẩn bị từ trước được.

Hơn nữa, với tâm trạng hiện nay thì không có lợi để chọn nguyên thạch, nếu như vì vậy mà giải không có gì một lần nữa thì chắc là những ngày sau đó họ sẽ không có tin tưởng để thử nữa.

Đương nhiên, mọi việc sẽ như vậy với điều kiện là không có Lý Dương, nếu là bọn họ biết Lý Dương có thể nhìn thấu đồ thạch thì cũng sẽ không bị quan như vậy, nhưng mà cho dù là vậy thì cũng chẳng ai tin trên đời này lại có người có thể nhìn thấu nguyên thạch.

Năm máy giải thạch đã hoạt động hết, người chung quanh cũng không có bởi vì hiệp hội ngọc Thạch Minh Dương rồi đi mà thay đổi, bọn họ biết cần phải cho hiệp hội ngọc thạch Minh Dương một thời gian, hai ngày trước Minh Dương đều là người thắng lớn, hôm nay lại biến thành người thua cuộc, loại tâm lý này cũng cần có thời gian để thích ứng.

-Lão Trương đã trở lại

Lão Hầu ngẩng đầu nhìn thoáng qua Trương Vĩ rồi tiếp tục tập trung vào khối nguyên thạch đang cắt của mình, khối của bọn hắn đã xuất hiện một chút màu xanh rồi.

Lý Dương lặng lẽ đi tới một cái máy khác, khoảng cách giữa mỗi máy đều khá xa, năng lực đặc thù của Lý Dương chỉ có thể nhìn thấy hai trong số đó nên hẳn phải liên tục di chuyển.

Hai khối nguyên thạch trên hai máy giải thạch xuất hiện trong đầu Lý Dương, Lý Dương yên lặng gật gật đầu, không hổ là nguyên thạch được chuẩn bị trước, hai khối này đều có Phỉ Thúy, một là viên Phỉ Thúy loại Phù Dung không tẻ, một viên khác là Băng Chung, chỉ tiếc là màu sắc hơi nhạt, nó còn thua cả viên Phù Dung kia nữa.

Nhưng mà Phỉ Thúy thì phải dựa vào chủng loại để phân biệt giá cả, hai khối Phỉ Thúy này to nhỏ không khác nhau nhiều lắm nên giá của viên Băng Chung Phỉ Thúy sẽ cao hơn một chút.

Đi tới vài bước, hai khối nguyên thạch trên hai cái máy tiếp theo cũng đã xuất hiện trong đầu Lý Dương, hai khối này không tốt như hai khối khi nãy, một khối là Cao Ti Kim Chung, cũng chính là loại mà lần trước Lý Dương đổ ra nhưng không có to bằng khối của Lý Dương.

Khối khác thì cũng chỉ tạm được, tuy bên trong có Phỉ Thúy nhưng nó chỉ là loại có màu xanh lá cây bình thường thôi, không đáng bao nhiêu cả.

Lý Dương đi tới vài bước, ánh mắt hần đột nhiên sáng lên, khối đá của bọn người lão Hầu hiện ra trong đầu hần.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

102. Chương 102: Thủy Tinh Chủng Xuất Hiện.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Khối nguyên thạch của hiệp hội ngọc thạch Lạc Dương là một khối loại Phù Dung, màu sắc rất thuần khiết, nhưng mà thứ làm Lý Dương kinh ngạc không phải chỉ như vậy, không ngờ khối Phỉ Thúy này lại là biến dị.

Toàn màu xanh Lý Dương đã từng gặp qua, khối ngọc Quan Âm mà hần đeo trên người chính là toàn xanh, hơn nữa còn là loại tốt nhất, nó còn có một tên gọi khác-Đế Vương Lục.

Đế Vương Lục loại Phù Dung quả thật là hiếm thấy, tuy khối Phỉ Thúy này không lớn lắm, nhưng giá cả chắc chắn là sẽ hơn Băng Chủng Phỉ Thúy nhiều, nếu như không có ai đổ ra loại tốt hơn thì chỉ sợ chức quán quân sẽ thuộc về hiệp hội Lạc Dương rồi.

Quan sát xong hết năm khối nguyên thạch Lý Dương từ từ về chỗ của mình, ông chủ Lưu kia thì đã về khách sạn mang khối nguyên thạch của mình đến. Mặt khác có ba vị hội viên đến thị trường nguyên thạch để thử thời, tuy rằng có chút xa vời nhưng dù sao thì vẫn còn hi vọng.

Tóm lại, tất cả mọi người đều đang nỗ lực, tất cả đều không muốn Minh Dương bị thất bại.

Hơn mười phút sau mấy khối nguyên thạch đang cắt đã xuất hiện Phỉ Thúy bên trong.

Năm khối nguyên thạch xuất hiện một Băng Chủng, hai Phù Dung và một Kim Tì, việc này làm cho mọi người vô cùng hưng phấn, từ những biểu hiện này cho thấy khởi đầu của các hiệp hội là vô cùng tốt đẹp.

Trong năm người thì cao hứng nhất chính là người giải ra Băng Chủng Phỉ Thúy, bình thường chỉ cần giải ra Băng Chủng là đã có thể cam đoan được thành tích, rất có thể họ sẽ giành được chức quán quân vì Thủy Tinh Chủng rất ít xuất hiện ở đây.

Nhìn bộ dáng hưng phấn của người kia, Lý Dương không khỏi lắc đầu, một lát nữa viên Thủy Tinh Chủng kia được cắt ra chỉ sợ sắc mặt hần sẽ có biến đổi rất lớn, đây đúng là tính chất của đồ thạch, chưa tới phút cuối thì chưa thể kết luận được, mọi việc vẫn có thể thay đổi.

-Hiếu Ly, Lưu Cương, hai người ở đây nhé, tôi ra ngoài một chút

Suy nghĩ một hồi, Lý Dương quyết định đi thử vận may, vận may của hần có tính chất khác hần với người khác, người khác là chờ vận may mà hần thì lại là đi tìm vận may.

-Không, tôi đi với anh”

Ngô Hiếu Ly vừa nghe Lý Dương nói vậy liền trả lời, Lưu Cương cũng quay đầu lại nhìn Lý Dương, hần không nói gì, nhưng biểu hiện cũng là muốn đi theo Lý Dương.

-Được rồi, vậy cùng nhau đi

Lý Dương cười khổ lắc đầu, hiện tại hai người đã bám dính hần như hai cái đuôi vậy, cho dù hần tìm cách nào cũng không thể tách khỏi hai người.

Nói với Trương Vĩ một tiếng Lý Dương liền đi ra ngoài, Trương Vĩ cũng không nói gì về việc Lý Dương ra ngoài. Hiện tại Trương Vĩ cũng không còn tin tưởng Lý Dương như trước nữa, ai mà nói Lý Dương là người may mắn tuyệt đối thì hần sẽ là người đầu tiên phản đối.

Trên thực tế, Lý Dương làm trợ thủ đã từng hai lần không giải ra thứ gì, lần đầu tiên là làm trợ thủ cho Trịnh Khải Đạt, nhưng mà ngay sau đó Trịnh Khải Đạt đổ tăng nên áp chế lần trắng tay trước đó.

Bên ngoài quán trường lúc này dòng người qua lại vô cùng tấp nập, rất khó tưởng tượng chỉ một hiệp hội ngọc thạch tỉnh lại có thể tạo thành hiệu ứng như vậy.

Bên đường có mấy trăm tiệm bán hàng rong, tiệm nào cũng giống nhau là đều rất nhỏ, một quầy hàng chỉ có mấy chục nguyên thạch, có chỗ ít tới mức chỉ có mấy khối, nơi nhiều thì chỉ có khoảng trăm khối, người đổ thạch trong này phần lớn đều có gia cảnh bình thường.

Sở dĩ như vậy cũng là có nguyên nhân của nó, lần này Nam Dương tụ tập lại không ít người mới, mà người mới thì rất ít khi đổ thạch với giá trị cao. Hơn nữa người mới cũng sẽ không giống những người chơi đổ thạch chân chính-giành nguyên thạch, những người mới này phần lớn là tới thử vận may, người chơi đổ thạch chân chính thì thường tới Trường Khẩu thôi.

Do nhiều người mới nên tạo thành tràng diện như thế này, mặc khác do có nhiều người mới nên mới thu hút được nhiều quầy hàng rong như thế này.

Quầy hàng nhiều nhưng cũng rất phân tán, việc này đã làm khó Lý Dương, phạm vi năng lực đặc thù của hắn hiện nay chỉ khoảng mười mét nên một lần chỉ có thể xem xét từ ba đến năm quầy hàng mà thôi.

Lý Dương từ từ quan sát mười quầy hàng xung quanh, tuy rằng những khối này cũng là nguyên thạch nhưng chất lượng của chúng rất tệ, khối tốt nhất trong số chúng chỉ là một khối Phỉ Thúy màu xanh lá cây to bằng nắm tay thôi, những thứ khác toàn là phế liệu cả.

Lý Dương lúc này mới hiểu ra tại sao ngày đầu tiên phải mang nguyên thạch theo chứ muốn trong ngày đầu tiên mà mua được một khối nguyên thạch tốt là chuyện gần như không thể xảy ra, chỉ có qua ngày đầu tiên, mọi thứ có chút thả lỏng, mọi người mới có thể nhìn thấy vài quầy hàng bán nguyên thạch chất lượng tốt.

Nửa giờ sau Lý Dương bắt gặp hình tượng mà ngồi bẹp xuống đất, loại cảm giác mò kim đáy biển này làm cho hắn mệt gần chết.

Trong nửa giờ này Lý Dương đã quan sát hơn năm mươi cửa hàng với hơn một nghìn khối nguyên thạch, trong đó có một khối có chút Kim Ti, chỉ là nó lại quá nhỏ.

Khối có chứa Kim Ti đã được Lưu Cương cầm, tuy rằng Phỉ Thúy bên trong rất nhỏ nhưng dù sao thì có vẫn hơn không, loại Kim Ti như thế cũng là hàng tốt, Lý Dương nhìn thấy thì sao có thể bỏ qua.

Ngô Hiểu Ly đi mua ba bình nước, Lý Dương một hơi uống cạn nửa bình rồi đứng dậy tiếp tục đi, hôm nay cho dù mệt hơn nữa thì cũng phải xem cho hết. Nếu như thật sự không thể tìm ra khối nguyên thạch nào có chứa Phỉ Thúy tốt hơn Phù Dung Đế Vương Lục thì hắn cũng chỉ có cách bỏ cuộc, hắn không phải là thần tiên nên không cách nào biến ra được.

Đi thêm mười phút nữa, Lý Dương nhận không được có chút muốn mắng người, những người bán hàng rong này lại không tập trung cùng một chỗ mà phân bố khắp nơi không hề có quy tắc làm cho việc tìm kiếm của Lý Dương càng thêm cực khổ.

Nhưng mà nếu người bán mà biết được suy nghĩ của Lý Dương thì nhất định sẽ mắng hắn một trận, bọn họ sợ dĩ phân bố như vậy là để tiện cho những người khách. Những tay mới thích nhất chính là hết chạy đông rồi tới chạy tây, bọn họ cũng chỉ có thể phân bố như thế mà thôi, chỉ như vậy thì mới có thể thu được lợi ích nhiều nhất.

Nửa giờ lại trôi qua, Lý Dương lại ngồi trên mặt đất, liên tục sử dụng năng lực đặc thù nên Lý Dương có chút chịu không nổi nên phải ngừng lại nghỉ ngơi. Hiện tại năng lực đặc thù của hắn chỉ có thể sử dụng liên tục trong một giờ, nếu không sử dụng liên tục mà có thời gian nghỉ ngơi thì một ngày hắn cũng chỉ có thể sử dụng trung bốn giờ thôi.

Khu vực trung tâm đột nhiên phát ra một tiếng hoan hô, Lý Dương không cần quay đầu lại cũng biết được khối Đế Vương Lục kia đã lấy ra. Người ta giải ra Đế Vương Lục thì Trương Vĩ có lẽ đang chảy máu trong lòng, cũng không biết ông chủ Lưu kia đã trở về chưa nữa, Lý Dương nếu không tìm được gì thì có lẽ thứ đó chính là hi vọng cuối cùng.

-Đi, tiếp tục xem

Ngẩng đầu nhìn mặt trời, Lý Dương lại đứng dậy, còn có một nửa số gian hàng hắn chưa xem qua, vẫn còn có hi vọng.

Trước mặt Lý Dương có ba quầy hàng, ba cái này không giống với những cái trước đó, ba cái quầy này đều là quầy hàng lớn, trong mỗi quầy hàng đều chứa ít nhất tám mươi khối nguyên thạch, ở bên trong máy giải thạch đang không ngừng hoạt động, thoạt nhìn thì việc làm ăn của bọn họ cũng không tệ.

Từ xa nhìn những khối nguyên thạch, Lý Dương lập tức chạy tới, những khối nguyên thạch này có biểu hiện rất không tệ, chất lượng cũng khá tốt.

Trong quầy hàng thứ nhất có một khối Thanh Hoa Chủng và một khối Can Thanh Chủng, nhưng Lý Dương cũng không để ý tới chúng, bây giờ hắn không có thời gian để mua chúng.

Lý Dương lập tức đi xem quầy hàng thứ hai, khi nhìn tới khối nguyên thạch to hơn mười li thì Lý Dương lập tức ngẩn người.

-Thủy Tinh Chủng, không ngờ lại là Thủy Tinh Chủng

Tim Lý Dương không nhịn được đập nhanh hơn, Lưu Cương và Ngô Hiểu Ly cũng đang đuổi theo hắn, hiện hai người đang đứng ở quầy hàng đầu tiên.

Lý Dương thật không ngờ là nơi này lại xuất hiện Thủy Tinh Chủng, tuy khối Thủy Tinh Chủng này không lớn, màu sắc cũng không tinh khiết, nhưng nó dù sao cũng là Thủy Tinh Chủng, nó ít nhất cũng có thể làm được hai cái vòng tay, chỉ cần hai cái vòng tay thôi thì giá trị cũng đã hơn nghìn vạn.

Mạnh mẽ cố gắng kìm chế, Lý Dương từ từ đi tới quầy hàng, dù sao thì hắn cũng phải dùng mắt thường để nhìn một lần tránh cho hai người Lưu Cương và Ngô Hiểu Ly nghi ngờ.

Đứng quan sát hơn mười phút, Lý Dương từ từ đi tới quầy hàng thứ hai, khi đứng cạnh khối nguyên thạch kia thì tim Lý Dương lại một lần nữa đập nhanh hơn.

Lại quan sát mười phút, chờ cho tâm trạng bình thường lại Lý Dương mới chỉ vào khối nguyên thạch rồi hỏi:

-Khối này bao nhiêu tiền?

Mới vừa nói xong, Lý Dương và người bán đều sững sờ đứng đó, sau đó người bán cười nói:

-Lý lão đệ, sao cậu lại ở đây?

Lý Dương không ngờ là lại gặp người quen ở đây, người này chính là người đã bán nguyên thạch cho Lý Dương ở Thanh Đảo, đó là lần đầu tiên Lý Dương đổ thạch nên hắn có ấn tượng rất sâu với người bán này, người bán cũng có ấn tượng rất sâu với Lý Dương nên khi gặp nhau hai người liền ngay lập tức nhận ra.

-À, tôi tới đây tham gia tụ hội

Lý Dương cười khở một tiếng, hắn và người trước mặt này thật có duyên, khối Băng Chủng phi Thụ là hắn từ chỗ của người này giải được, khối Phù Dung Chủng Phi Thụ cũng vậy, hiện tại lại có một khối Thủy Tinh Chủng, nếu không có phát hiện ra khối Thủy Tinh Chủng trong khối đá kê chân thì sợ là viên Thủy Tinh Chủng đầu tiên mà hắn giải ra cũng sẽ là ở nơi này.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

103. Chương 103: Lật Ngược Tình Thế.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Tham gia họp, nói như vậy thì cậu là thành viên của Hiệp Hội Ngọc bích?

Giọng của người bán hàng không phải nhỏ, vừa nghe nói Lý Dương là thành viên của Hiệp hội Ngọc bích, ngay lập tức thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh. (Gần đây trên trang Baidu các công cụ tìm kiếm với từ khoá là thành viên Hiệp Hội Ngọc bích cho kết quả thường là Hiệp hội Ngọc Bích tỉnh Hà Nam, người thuộc Hiệp hội Ngọc bích các tỉnh khác thường hiếm khi để lộ thân phận.

- Vâng, tôi là người của Hiệp Hội Ngọc bích Minh Dương.

Lý Dương nở nụ cười, may mà hắn đã quen với việc bị người ta chú ý, và cũng không bối rối khi nói chuyện như ban đầu.

- Minh Dương, à, anh là người của Châu báu An Thị Minh Dương.

Người bán hàng nhẹ nhàng gật đầu, sắc mặt đột nhiên thay đổi, và rất ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào Lý Dương, từ từ nói:

- Lý lão đệ, hôm qua trong Hội nghị ngọc bích đã tiếp xúc với ngọc Tử Cương giả đó à?

Người bán không nói thêm, nhưng ý của hắn đã rất rõ ràng.

- Vâng, đó là tôi.

Lý Dương mỉm cười một lần nữa, những gì xảy ra ngày hôm qua thực sự truyền đi quá nhanh chóng, bây giờ ngay cả những người bán nguyên liệu cũng biết.

- Đúng là cậu, cậu Lý, cái đó ngay cả những chuyên gia cũng nhìn lầm mà cậu lại nhìn ra, cậu thực sự, thực sự, rất cừ.

Mắt người bán hàng ngay lập tức mở to, lớn tiếng kêu lên, những người xung quanh nghe giọng người bán hàng thay đổi quá nhanh. Chỉ là tò mò, bây giờ là ngạc nhiên khi nhận ra người ngày hôm qua phát hiện ra vụ làm Ngọc giả mà hầu hết mọi người đã nghe nói. Chỉ cần là người biết về ngọc đều Tử Cương Đại sư, và cũng không lạ gì ngọc Tử Cương.

- Có gì đâu, chỉ là may mắn thôi, ông anh, khối nguyên liệu này bao nhiêu tiền tôi mua.

Lý Dương vội hỏi giá của khối nguyên liệu, kêu người bán, người tụ tập xung quanh họ lại nhiều thêm, đến nhìn Lý Dương.

- Khối này...

Người bán gật đầu, và sau đó từ từ ngẩng đầu lên:

- Nếu cậu muốn thì mười vạn.

Mười vạn, giá cả rất hợp lý, đây là một khối nguyên liệu Hắc Bì có bề mặt đẹp, những khối như thế này giờ cũng hiếm.

- OK, anh muốn tiền mặt hay dùng thẻ tín dụng.

Lý Dương nghĩ một chút liền đồng ý, người bán là người quen, đưa một mức giá rất thực, mặc cả cũng không thêm được bao nhiêu.

- Này, Lý lão đệ có chi phiếu thì tốt, dùng chi phiếu đi.

Người bán cười, lần trước Lý Dương mua cho hắn một khối giá một vạn đã phải suy nghĩ khá lâu. Bây giờ bỏ ra mười vạn để mua khối nguyên liệu mà không do dự, thay đổi thực sự là rất tốt.

- Được .

Lý Dương ngay lập tức lấy ra một tờ chi phiếu mười triệu rồi ký và đưa cho người bán hàng, chi phiếu này là Lý Dương nhờ Trương Ứng làm giúp, định năm sau mới dùng, bây giờ liền dùng rồi.

- Được, Lý lão đệ, khối này là của cậu, cậu muốn giải ở đây hay mang về?

Người bán hài lòng cầm chi phiếu, làm dân thương mại như bọn họ rất quen với kiển chi phiếu này, thường cũng hay giao dịch bằng chi phiếu.

- Dem về, anh luôn mang lại cho tôi những may mắn, tôi tin rằng khối này là cũng tương tự.

Lý Dương cười đáp lại, người bán không đắn đo bọc khối nguyên liệu lại và giao cho Lý Dương, khối này không nặng, Lý Dương ôm theo là được.

Tìm được may mắn, Lý Dương không muốn đi mua sắm nữa, hơi mệt rồi, khó nói ở đây có còn khối tốt nữa không, nhưng buổi chiều có thời gian, nghỉ ngơi thoải mái rồi quay lại cũng được.

Khi ba người Lý Dương trở lại khu vực trung tâm, năm khối nguyên liệu lúc trước đã được giải xong. Bây giờ đang giải lô thứ hai, lô này kích thước các khối tương tự nhau, thị trưởng Trịnh Châu và Nam Dương đều đứng bên mành giải thạch, đang chuyên tâm giải khối nguyên liệu của mình.

- Anh Tư Mã, sao rồi?

Lý Dương tiến đến gần Tư Mã, thì thầm, Tư Mã quay đầu lại nhìn Lý Dương, lại thấy Lưu Cương bê một khối nguyên liệu. Lý Dương vừa mua xong liền để Lưu Cương bê, Lưu Cương nhìn có vẻ gầy gò nhưng khỏe hơn Lý Dương nhiều.

- Vừa giải ra một khối Phù Dung Chung Đế Vương Lục, là của bọn Lão Hậu ở Lạc Dương, cậu xem miệng Lão Hậu, chưa thấy ngậm lúc nào. Khối này của cậu cũng được đấy, vừa mua à?

Tư Mã Lâm cười nhẹ và đáp. Đôi mắt hắc không dời khỏi nguyên liệu Lý Dương vừa mua. Theo kinh nghiệm của hắn thì không khó để thấy rằng đây là một khối nguyên liệu khá tốt, giá cả chắc cũng không thấp.

- Mười vạn, mua ở đằng kia, anh xem thế nào?

Lý Dương nhướn mày, đây là thành tích lớn nhất của hắn ngày hôm nay, hoạt động của Hiệp hội ngọc bích Minh Dương muốn có bước ngoặt phải dựa cả vào hắn.

- Rất tốt, hiện nay có thể mua được khối nguyên liệu tốt thế này không dễ. Tư Mã Lâm gật đầu.

Lý Dương ngậy người vài giây, vội hỏi Tư Mã Lâm.

Nghe những lời từ miệng Tư Mã Lâm, cuối cùng Lý Dương đã hiểu tại sao mấy hôm nay không thấy khối nào có vẻ được cả, Có tình trạng này sẽ ảnh hưởng rất lớn sự kiện khai trương Hiệp hội Ngọc bích.

Ngày Khai trương, các thành viên Hiệp hội Ngọc Thạch tỉnh Hà Nam đều tự mang nguyên liệu tới, hơn nữa những nguyên liệu mà họ mang tới đều rất tốt. Biết được những điều này, những người đến chơi cược thạch đều không muốn so tài với người của Hiệp hội Ngọc bích Hà Nam. Vì vậy, những người ngày hôm nay đến đây để mua nguyên liệu hầu như là những người lần đầu tiên tham gia hoạt động hoặc những người không hiểu về cược thạch. Những người này muốn mua giá rẻ để thử vận may, dù thế nào thì cũng chỉ lãng phí sức lực mà thôi.

Đến hôm sau, những người bán hàng sẽ dần đưa ra một số nguyên liệu cược thạch tốt. Thứ nhất, bởi vì người của Hiệp hội Ngọc thạch chỉ mang những khối nguyên liệu mua bên ngoài vào để giải, họ tham gia hoạt động, nhưng không phải đơn giản là đến giải thạch. Vài hôm sau, chỉ có một số ít người muốn giải thạch mình mua tại đây, số khác thì đều mua ở ngoài.

Thứ hai là tâm lý của những người cổ tình đến chơi cược thạch. Khi họ đã muốn chơi thì không chỉ dừng lại ở những khối nguyên liệu có giá hàng trăm đến hàng ngàn, mà là những nguyên liệu tốt có giá trị cao. Khi đó những người bán hàng mới đưa ra những khối tốt để mọi người lựa chọn.

Tất nhiên, vào ngày Khai Mạc thì cũng có những người của Hiệp hội Ngọc Thạch đi mua nguyên liệu. Cho nên cũng có một số người bày bán nguyên liệu tốt. Khối nguyên liệu mà Lý Dương mua được chính là ví dụ. Nhưng bất luận là người bán hay người mua thì cũng là thiểu số.

Hiểu được những điều này Lý Dương có chút hối tiếc, sớm biết vậy thì đã không lãng phí quá nhiều thời gian quan sát những khối nguyên liệu tầm thường.

Nguyên liệu trên các máy giải thạch được cắt ra một cách nhanh chóng, bề ngoài thì các khối này đều tốt như nhau, một Phù Dung Chung, hai khối Kim Ti Chung, nhưng có khối Kim Ti Chung lại bị thua, chỉ giải ra được một khối Phỉ Thúy nhỏ, giá trị giảm đáng kể.

Nhìn lại, bây giờ đã giải ra một khối Băng Chung, ba khối Phù Dung Chung và bốn khối Kim Ti Chung Phỉ Thúy. Thành tích này dù ở đâu thì cũng rất đáng ngạc nhiên. Và cũng chỉ có hôm nay, sau một năm chuẩn bị cho buổi khai mạc này, mới có thể giải ra được nhiều như vậy.

Điều này cũng khiến Lý Dương hiểu được vì sao bọn Trương Vĩ lại chú trọng việc thắng lớn ngày hôm nay. Muốn có thành tích tốt trong ngày khai mạc hôm nay, nhất định phải là thắng lớn.

- Khối này của cậu là để lát nữa giải à?

Sau khi giải thích cho Lý Dương xong, Tư Mã Lâm hỏi. Hẳn khác Trương Ứng, mặc dù thời gian làm trợ lý của Lý Dương đã qua, nhưng không ảnh hưởng chút nào đến lòng tin của Tư Mã Lâm với Lý Dương. Nguyên liệu là do Trương Ứng mua chứ không phải Lý Dương mua, ít nhất thì hẳn chưa từng thấy khối nguyên liệu nào Lý Dương mua mà cược thua hoàn toàn.

Li Yang gật đầu và nói:

- Thử xem, khối của ông chủ Lưu không được tốt, tôi muốn so tài xem.

Tư Mã Lâm cũng gật đầu, không nói, tiếp tục xem giải thạch.

Khi năm khối nguyên liệu giải ra được một nửa. Ông chủ Lưu đã quay lại. Hẳn tự lái xe đến, không thuộc đường lắm, rẽ nhầm đường nên mới chậm chễ, nhưng không hề ảnh hưởng đến hoạt động của ngày hôm nay.

Khối nguyên liệu mà ông chủ Lưu mang tới to hơn các khối bình thường một chút. Dày khoảng hơn ba mươi cm, nặng khoảng hai mươi kg, ông chủ Lưu bê nó tới, sau đó thở phì phò.

Trương Vĩ và Vương Hạo Dân nhanh chóng bước tới trước để giúp ông chủ Lưu bê khối nguyên liệu, các thành viên của Hiệp hội ngọc bích khác cũng đã tới xung quanh họ. Khi Lý Dương và Tư Mã Lâm đến, một số người đang đứng xung quanh khối nguyên liệu của ông chủ Lý thảo luận.

Khối nguyên liệu này cũng khá lớn, nhưng bề ngoài không tốt lắm, và lại có một vết nứt nhỏ, nhưng may mà vết nứt không lớn, cũng không sâu lắm.

Trương Vĩ có chút thất vọng, giá trị của khối nguyên liệu khoảng hai mươi vạn, theo đánh giá thông thường thì khối này không phải không được, nhưng không phải ngày hôm nay. Nhưng ông chủ Lưu đã đặt giá vào nó, nếu bảo hẳn mang khối nguyên liệu mà có giá trị nhất đến thì là điều không thể, hẳn không dám bỏ ra một triệu rưỡi để mua nguyên liệu chơi như Trương Vĩ.

Nhưng vì nó là cược thạch, luôn luôn còn có hy vọng, mặc dù không đặc biệt, nhưng ai dám chắc sẽ không giải ra được Phỉ Thúy. Cược thạch thứ khiến người ta khó bảo đảm nhất, trừ Lý Dương.

Khi mọi người đang bình luận, Lý Dương liền dùng năng lực đặc biệt để quan sát, đúng là có Phỉ Thúy, nhưng màu lục không tốt lắm, còn có một số tạp màu. Lý Dương ước tính khối Phỉ Thúy này cao nhất thì được ba mươi vạn.

Khối nguyên liệu này của ông chủ Lưu sẽ không bị mất tiền, nhưng chắc chắn không được như ý muốn. Khối nguyên liệu này mà đòi có được thành tích cao trong mấy ngày này gần như là điều không thể.

Những điều này Lý Dương không thể nói ra được, Trương Vĩ đã giúp ông chủ Lưu bê khối nguyên liệu đến cạnh máy giải thạch. Đợi những chỗ khác giải xong thì sẽ giải khối này của bọn họ.

Lượt giải thạch thứ ba hoàn thành rất nhanh, lần này lại giải ra một khối Băng Chung, nhưng tiếc là không tốt như khối Băng Chung ở lượt đầu tiên, còn không bằng khối Phù Dung Chung Đế Vương Lục của Lạc Dương.

Các khối nguyên thạch khác thì càng bình thường, những khối tốt nhất thì đã giải ở lượt đầu tiên rồi.

Khi lượt thứ ba hoàn thành thì cũng tới giờ ăn trưa, bữa trưa đành phải ăn trong các quán ăn gần đó. Trở lại khách sạn thì hơi phiền. Buổi chiều còn có rất nhiều hoạt động.

Sau bữa ăn, nghỉ ngơi khoảng mười lăm phút, bắt đầu lượt giải thạch thứ tư, nhưng kích thước các khối nguyên liệu của vòng thứ tư đã thay đổi, có khối to khối nhỏ. Một số Thị trưởng bàn bạc, đã quyết định để những khối nhỏ giải sau, để cho khối của ông chủ Lưu ở Minh Dương giải trước, sau đó giải khối của họ.

Lần này, đứng trước máy giải thạch là ông chủ Lưu, Trương Vĩ và Vương Hạo Dân, họ không mời Lý Dương, Lý Dương cũng không chủ động vào. Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt lắc đầu. Xem ra khối vừa rồi thua trắng cũng có một tác động rất lớn, ít nhất là những người này không còn tin Lý Dương nữa.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

104. Chương 104: Lật Ngược Tình Thế. (2)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Những người của Hiệp Hội Ngọc thạch Minh Dương lúc này cũng mở to mắt, có thể lật ngược tình thế hay không đều dựa vào khối nguyên liệu của ông chủ Lưu, mọi người cũng hy vọng ông chủ Lưu có thể thắng lớn một lần.

Ông chủ Lưu giải thạch, Trương Vĩ và Vương Hạo Dân đứng bên cạnh. Máy cắt thạch khởi động rất nhanh, dọc theo khe nứt từ từ cắt vào trong.

Rất nhiều người thích dùng phương pháp hạ dao từ các khe nứt, khe nứt đáng sợ nhất là khi nó phá hoại sự hoàn chỉnh bên trong của khối Phỉ Thúy. Cho nên dù sao cũng mất đi sự hoàn chỉnh thì hạ dao từ khe nứt là sự lựa chọn hợp lý nhất. Nếu có Phỉ Thúy thì đây cũng là chỗ dễ giải ra Phỉ Thúy nhất.

Năm máy giải thạch đều vận hành hết công suất, âm thanh chói tai nhất khu trung tâm chính là âm thanh từ chiếc máy giải thạch, cũng may những thành viên của Hiệp hội Ngọc bích đều sớm quen với âm thanh này. Đối với người khác có thể khó chịu nhưng đối với bọn họ mà nói thì lại là âm thanh dễ nghe.

- Ra màu Lục rồi, có màu lục.

Người hô lên đầu tiên chính là thành viên Hiệp hội Ngọc bích Trịnh Châu, hội Lão Đặng ở Trịnh Châu vội ngừng việc té nước, quả nhiên ở khe nứt lộ ra màu xanh Lục.

Từ chỗ lộ ra màu Lục cho thấy màu sắc rất thật, hội Lão Đặng tỏ ra thích thú, ba người họ hăng hái làm việc của mình, hận một nỗi không thể lập tức lôi cả khối Phỉ Thúy ra.

- Chúng ta cũng ra màu Lục rồi.

Thành viên của Nam Dương đột nhiên hô to, mấy người bên máy giải thạch của Nam Dương cũng như hội Lão Đặng, đang quan sát một cách tỉ mỉ. Quả nhiên, khối nguyên liệu bọn họ đang giải dù chưa hoàn toàn cắt xong nhưng cũng lộ ra một tia màu xanh.

Trong năm máy giải thạch thì có hai máy đã cho ra màu xanh, mọi người càng cố gắng hơn, ngay cả hội Trương Vĩ cũng càng ngày càng tin tưởng.

Khối nguyên liệu này của ông chủ Lưu là khối tương đối lớn, hơn nữa lại là nguyên liệu chính thống. Ít nhất thì cũng hơn hẳn khối nguyên liệu của bọn họ, nói không chừng bên trong sẽ giải ra một khối Băng Chủng rất lớn, hơn cả khối Phù Dung Chủng Đế Vương Lục của Lạc Dương kia, trở thành Ngọc vương hôm nay.

Dĩ nhiên, đây chỉ là mong muốn của bọn họ mà thôi. Tình trạng các khối cực thạch trên năm chiếc máy giải thạch này Lý Dương rất rõ. Cực thạch của Nam Dương là tốt nhất, khối này đang bắt đầu lộ ra một phần Băng Chủng Phỉ Thúy của nó. Bên trong là một khối Băng Chủng rất lớn, còn lớn hơn so với khối đã giải ra ở lượt đầu. Tương đương với khối Lý Dương giải ra được khi ở nhà Trương Vĩ.

Khối Bằng Chủng này đáng giá khoảng chục triệu. Tốt hơn khối Phù Dung Chủng Đế Vương Lục Phỉ Thúy, khối Phù Dung Chủng Đế Vương Lục vốn không hoàn toàn là Đế Vương Lục nên giá trị không thể bằng khối Bằng Chủng của Nam Dương.

Còn khối cực thạch của Lão Đặng ở Trịnh Châu, e là bây giờ vui mừng hơi sớm. Phỉ Thúy bên trong không tệ, nhưng không giá trị được bằng lớp bên ngoài. Cực thạch của Trịnh Châu trong buổi khai mạc hôm nay đa số là cực thạch loại nhỏ. Những nguyên liệu thế này có thể nắm chắc hơn một chút, tương tự giá tiền cũng cao một chút.

Khối của Lão Đặng giải ra Phỉ Thúy, nhưng sợ rằng còn không thu về đủ tiền vốn.

Còn có hai khối, có một khối nhỏ, một khối to, khối to là do Hiệp hội ngọc bích Khai Phong mang đến, có lẽ bọn họ cho là không sánh bằng khối Phù Dung Chủng Đế Vương Lục, nên đã từ bỏ cuộc chiến ngày Khai trương hôm nay khai môn hồng, lưu lại chuẩn bị cho cuộc chiến những ngày sau.

Nhưng khối cực thạch của Khai Phong mang đến cũng rất tốt. Bên trong là Can Thanh Chủng, rất lớn, giá trị cũng phải năm mươi vạn trở lên. Có lẽ không có hy vọng giành được vị trí cao nhất hôm nay nhưng dù sao cũng là một khối trủng lớn.

Về khối nguyên liệu nhỏ kia, hôm nay e sẽ trở thành nguyên liệu thua trắng thứ hai. Cực thạch chính là như vậy, có người vui mừng có người buồn. Cực thạch khiến bạn đầy tin tưởng, nhưng chưa tới giây cuối cùng, bạn không thể chắc chắn điều gì.

- Rè rè.

Khối nguyên liệu thua trắng là khối bị cắt ra đầu tiên, là cực thạch của Hiệp hội Ngọc bích Tín Dương, thấy biểu hiện từ mặt cắt của khối này, nét mặt tất cả những thành viên Hiệp hội Ngọc bích Tín Dương đều chùng xuống.

Những người của Minh Dương lại có lòng tin. Bọn họ rất hiểu tâm trạng của người Tín Dương vì vừa rồi bọn họ cũng có tâm trạng đó.

Khối bị cắt thứ hai là khối của Lão Đặng ở Trịnh Châu, bọn họ là những người cắt ra màu Lục đầu tiên, nhưng bây giờ họ không còn cười được nữa rồi. Bên trong đúng là có ngọc, nhưng chất lượng rất tệ.

Kế đó, cực thạch của Nam Dương và Khai Phong cũng đã được cắt ra, hai khối đều có ngọc, nhưng khối của Khai Phong tốt hơn của Nam Dương nhiều.

Bằng Chủng, người của Hiệp hội ngọc bích lại giải ra Bằng Chủng Phỉ Thúy, cộng với ba khối Bằng Chủng Phỉ Thúy giải ra trước đó. Tin tức truyền đi, những thành viên của Hiệp hội Ngọc bích các tỉnh khác cũng không khỏi kinh ngạc, không hổ là sự hội tụ của Hiệp hội Ngọc bích cấp tỉnh. Nếu chỉ có bọn họ thì không thể tổ chức được hoạt động chất lượng cao đến vậy.

Thị trưởng Nam Dương cười lớn từ từ giải thạch. Các thành viên của Hiệp hội ngọc bích Nam Dương cũng rất vui mừng. Bọn họ đang là đương kim, trong lịch sử luôn đứng thứ nhất. Hai năm trước lại bị Minh Dương cướp mất. Cực thạch trong buổi khai mạc quan trọng hôm nay cuối cùng cũng nghiêng về bọn họ.

- Rè rè.

Khối cực thạch của Minh Dương là khối được cắt ra sau cùng, còn những cực thạch khác đã được cắt sắp xong rồi.

Những người Minh Dương liền trợn tròn mắt, nhìn mặt cắt không chớp mắt, lại té nước cho sạch xong, trên mặt mọi người đều mang sự thất vọng nào nề.

Có Phỉ Thúy, nhưng không phải Phỉ Thúy chất lượng tốt, hôm nay muốn đạt được thành tích tốt e là không thể.

Trương Vĩ cũng rất thất vọng, ông chủ Lưu mặc dù cũng có vẻ thất vọng, nhưng không lộ rõ ràng như vậy, ít nhất khối cực thạch này còn coi như thắng, hần không lỗ.

Phỉ Thúy trong cực thạch rất bình thường. Trương Vĩ và Vương Hạo Dân không hăng hái nữa. Đến khi những cực thạch nhỏ khác đã giải xong, bọn họ mới giải xong một nửa.

Mấy vị thị trưởng thương nghị một chút, quyết định không đợi để năm máy cùng giải một lượt nữa. Lần này cho bốn khối lên giải, còn về khối của Minh Dương, để cho bọn họ từ từ mà giải, dù sao hôm nay Minh Dương muốn lật ngược tình thế căn bản là không thể.

Bốn khối còn lại cũng không tồi, trong buổi khai mạc có một quy định bất thành văn là không dùng những nguyên liệu quá xấu. Đây cũng là hoạt động nội bộ và đồng thời cũng là đại diện cho Ban tổ chức Hiệp hội ngọc bích Hà Nam. Cũng là sự thể hiện sức mạnh của Hiệp hội Ngọc bích Hà Nam với bên ngoài.

Khối nguyên liệu lớn của Minh Dương cuối cùng cũng đã giải xong, Trương Vĩ và Vương Hạo Dân đều tụt hứng trở lại trận địa, ông chủ Lưu ôm khối Phỉ Thúy vừa giải xong, trên mặt không biểu lộ ra vui sướng hay buồn bã. Dù sao khối Phỉ Thúy này hẳn cũng kiếm được ít tiền, nhưng tiếc là không thể đạt được mức mọi người kỳ vọng.

Bốn khối khác cũng gần giải xong, lượt này chắc chắn không giải ra Băng Chủng và Phù Dung Chủng. Chỉ có một khối có khả năng giải ra Lim Ti Chủng. Nhưng bốn khối này cộng thêm khối của Minh Dương đều không thua, cũng là thắng nhỏ.

Lượt thứ năm, thật ra thì đã là khối thứ hai của mỗi nơi tham gia, về cơ bản từ lượt thứ năm giải ra Phỉ Thúy tốt sẽ giảm dần, có thì cũng ít đi.

- Anh Tư Mã, anh Trịnh, chúng ta cùng lên đi.

Lý Dương chỉ chỉ khối cược thạch Lưu Cương đang ôm, cười cười nói với hai người, Lưu Cương cũng thiết là, khối nguyên liệu này không lớn nhưng cũng không nhẹ, làm gì cứ ôm khư khư.

- Được, tôi tin vận may của cậu, Lý lão đệ à.

Trịnh Khải Đạt đồng ý trước tiên, Tư Mã Lâm cười cười không nói gì, nhưng lại di chuyển đến bên cạnh Lý Dương.

Lý Dương lấy khối nguyên liệu từ tay Lưu Cương, ba người cùng nhau đi tới trước máy giải thạch. Lúc này máy giải thạch không còn đông người tranh như lúc trước, ai muốn giải trước cũng không vấn đề. Trừ phi những nơi có chuẩn bị nhiều khối cược thạch tốt nhất định muốn cướp lấy giải Ngọc Vương hôm nay, nhưng trước mắt hầu như không ai có ý nghĩ này nữa.

Lại có người của Minh Dương đứng ra, lại còn là cậu Lý Dương nổi tiếng. Người khác chỉ đứng nhìn, chẳng nói gì, năm nào cũng có người không cam lòng việc giải thạch, nhưng cuối cùng cũng không thể lật ngược tình thế.

Đứng lên trước máy giải thạch cùng Minh Dương còn có Tín Dương. Tín Dương đưa ra một khối thua trắng khiến người ta mất hết sĩ diện. Người Tín Dương cũng muốn gỡ gạc chút, năm ngoái bọn họ đã có được thành tích thật tốt, tổng thành tích đứng thứ năm, hôm nay dù là thua trắng, nhưng không chịu khuất phục.

- Anh Tư Mã, lần này anh giải đi, tôi đỡ.

Lý Dương đặt cược thạch xuống, nhưng không tự mình giải, mà đưa cho Tư Mã Lâm, Tư Mã Lâm hơi sững sốt, nét mặt có chút nghi ngờ.

Nét mặt Lý Dương lộ vẻ tươi cười, nhẹ giọng nói:

- Tôi tin anh Tư Mã nhất định giải ra Phỉ Thúy tốt, tôi ở đâu cũng thể thôi.

- Được, vậy tôi giải.

Tư Mã Lâm nhìn chăm chú Lý Dương trong khoảng một phút, cuối cùng mới gật đầu. Lúc này hẳn hiểu ý tứ Lý Dương, vừa rồi Lý Dương đã đỡ khối Phỉ Thúy của Trương Vĩ, trở thành khối thua trắng, cũng khiến cho người của Hiệp hội Ngọc bích mất lòng tin ở bọn họ, thậm chí có người còn hoài nghi chiến tích của Lý Dương cũng là do người Minh Dương cố ý thổi ra.

Đây không phải là suy đoán, đây là sự thật, khi Lý Dương đi ra ngoài mua cược thạch, Tư Mã Lâm đã chính tai nghe thấy có người đã nói như vậy.

Sau khi Lý Dương trở về, nghị luận này ít đi một chút, nhưng vẫn còn, có lẽ Lý Dương cũng nghe được, cho nên mới quyết định để cho Tư Mã Lâm giải chính.

Tư Mã Lâm cẩn thận phân tích cục thạch, nếu Lý Dương đã đưa cục thạch giao cho Tư Mã Lâm, cũng sẽ không hỏi thêm, dù trong quá trình giải thạch Tư Mã Lâm có gây ảnh hưởng đến giá trị của khối Phỉ Thúy cũng không vấn đề gì, dù sao có ảnh hưởng cũng không ảnh hưởng quá nhiều.

Năm phút sau, Tư Mã Lâm mới thận trọng vạch một đường trên cục thạch, thấy đường kẻ này, nụ cười trên mặt Lý Dương càng tăng lên. Đường kẻ này của Tư Mã Lâm không phải là vị trí tốt nhất, nhưng không có gì lớn ảnh hưởng đối với Phỉ Thúy bên trong, hơn nữa một đao sẽ cắt ra phỉ thúy, để cho mọi người thấy rõ chân tướng.

Bên Tín Dương cũng nhắc đao lên, Lý Dương không quan sát những cục thạch khác nữa, bây giờ Lý Dương đã biết, hôm nay muốn mua cục thạch tốt ở đây rất khó, nếu như khối Thủy Tinh Chủng này không thắng, chứng minh Minh Dương hôm nay thật là không may.

- Chi chi.

Âm thanh chói tai của chiếc máy giải thạch lại vang lên thêm một lần nữa. Mấy người của Hiệp hội Ngọc bích Minh Dương lại căng mắt lên xem. Khối nguyên liệu này của Lý Dương cũng khá tốt. Mặc dù bọn họ không tin tưởng Lý Dương lắm, nhưng còn có một chút hy vọng, chỉ cần có hy vọng, thì không ai hoàn toàn nhận thua.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

105. Chương 105: Lật Ngược Tình Thế. (3)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Có màu lục rồi, có rồi.

Một người đàn ông bên cạnh đột nhiên hét lên, tay Tư Mã Lâm mất tự chủ, kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Lý Dương và Trịnh Khải Đạt cũng đã dừng lại và nhận ra người vừa hét là người Hiệp hội ngọc bích Tín Dương, và đôi mắt của người này rất nham hiểm. Bên máy giải thạch của mấy người Tín Dương vừa cắt ra một miếng nhỏ, liền lộ ra màu lục.

Tư Mã Lâm nhè nhẹ lắc đầu, không đếm xỉa những người hứng thú với bên Tín Dương, tiếp tục giải khối của Lý Dương, những người ở chỗ khác cũng không để ý đến bên Lý Dương, sau đó tiếp tục quan sát nguyên liệu mà họ quan tâm, trong hôm nay và vài ngày tới giải ra màu Lục chẳng có gì là đặc biệt, một ít màu Lục thì không đáng ngạc nhiên.

- Màu Lục, màu Lục.

Lại có người hô lên, Tư Mã Lâm vội ngẩng đầu lên, tiếng hô lần này từ phía những người Minh Dương, Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt nhanh chóng châu đầu vào, ý Dương té nước chậm chậm, mọi người đều muốn là người đầu tiên nhìn thấy Phỉ Thúy bên trong.

Vừa thấy Tư Mã Lâm cắt ra khối màu Lục, Trương Ứng cũng châu đầu vào, mở to mắt để nhìn cho rõ hơn, nhưng lần này không dễ nhìn thấy hình thù khối Phỉ Thúy bên trong như thế nào.

- Lão Trịnh, Lý Dương, chúng ta cố gắng thêm chút nữa để cược thắng khối này.

Giải ra màu xanh, Tư Mã Lâm tự tin hơn, âm thanh cắt thạch như thể tạo sức mạnh cho mình, Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt cũng có cảm giác tràn đầy năng lượng.

- Rè rè

Đây là khối nguyên liệu thứ hai mà họ cắt, khối cắt đầu tiên không được như họ mong đợi, bây giờ vẫn coi như là thua nhiều hơn.

Khối nguyên liệu đầu tiên coi như cược thua, cho nên tâm lý của một vài người trong bọn họ không ổn lắm. Những người chơi cược thạch hầu như rất mê tín dị đoan, cùng nhau cược thạch mà người đầu tiên cược thua những người khác sẽ cho rằng vận đen sẽ lây sang bọn họ. Nếu người đầu tiên cược thắng, sau đó họ sẽ cảm thấy họ cũng có thể tự cược thắng.

- Rè rè.

Khối nguyên liệu thứ hai cũng đã được giải ra, Khối thứ hai này là của người Tín Dương, mặt cắt của khối nguyên thạch đã lộ ra trước mặt mọi người, ngay lập tức những người xung quanh kêu lên. Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt không nhịn được cũng dừng tay lại, ngay cả Lý Dương cũng ngoái đầu lại xem.

Băng Chung, lại giải ra Băng Chung, khối thứ hai của người Tín Dương đã cho ra Băng Chung, hơn nữa còn là loại Băng Chung cao cấp, màu xanh cũng đẹp hơn khối của Nam Dương. Khối Phỉ Thúy bên trong, chỉ cần không quá nhỏ, là có hy vọng vượt qua khối của Nam Dương, giành ngôi Ngọc Vương hôm nay. Nếu xét từ mặt cắt, hy vọng này rất lớn.

Bên Tín Dương hô lên như điên để ăn mừng, họ cùng nhau tận hưởng cảm xúc vô hạn, người Minh Dương thì nhìn bọn họ một cách khó hiểu, vừa rồi bọn họ có vận mệnh tương tự, nhưng bây giờ kém cỏi là bọn họ. Một số người nhìn Lý Dương và Tư Mã Lâm đầy hy vọng, họ hy vọng mình cũng có thể ăn mừng như những người Tín Dương kia ít nhất một lần

Lão Hậu của Lạc Dương, còn có thị trưởng Nam Dương đều đang đứng bên cạnh máy giải thạch. Hy vọng giành được danh hiệu Quán quân của Lão Hậu gần như không còn hy vọng nữa. Nhưng bọn họ không giành được thì cũng không muốn bị người Nam Dương cướp mất. Rơi vào tay người Tín Dương cũng được. Nam Dương năm nào cũng giành giải, đã khiến cho người ta cảm thấy thù địch.

Lúc này khối thứ ba cũng đã giải ra, lại là một khối cược thua, những người khác dồn hết sự chú ý vào khối Băng Chung của người Tín Dương, chẳng có sự chú ý nào đối với khối cược thua kia cả, mà cược thua cũng chẳng có gì đáng chú ý cả.

- Anh Tư Mã, cố thêm chút nữa nào.

Lý Dương đột nhiên gọi, Tư Mã Lâm đang hơi ngần người bị Lý Dương gọi, Tư Mã Lâm nhìn Lý Dương có vẻ áy náy, tiếp tục giải khối nguyên liệu trước mặt. Bọn họ cũng sắp giải xong khối này rồi.

- Rè rè.

Cuối cùng thì khối của Lý Dương cũng được giải ra toàn bộ, Trương Vĩ cũng chụm đầu lại, giúp Lý Dương rửa sạch mặt vừa cắt.

Vừa rửa mặt xong, tay Trương Vĩ đột nhiên run rẩy, cơ mặt cũng run rẩy theo, một vài giây sau mặt Trương Vĩ đỏ ửng lên.

- Thủy Tinh Chung.

Đột nhiên, Trương Vĩ hét lớn, tiếng hét này không chỉ gây sự chú ý của những người của Hiệp hội Ngọc Bích, mà còn thu hút sự chú ý của cả những người đang ngắm đồ bên ngoài. Có vẻ như cái từ Thủy Tinh Chung có ma lực rất lớn, trong chốc lát, khu vực trung tâm triển lãm tụ tập hàng ngàn người, tầng trong cùng là những người của Hiệp hội Ngọc Bích cùng tỉnh.

Tiếng kêu của Trương Vĩ đã lôi kéo sự chú ý của tất cả người Minh Dương ở đây, đặc biệt là cả thị trưởng Tín Dương, Lão Tướng, không giải luôn khối nguyên liệu của bọn họ mà chạy qua bên Lý Dương.

- Thủy Tinh Chung, quả thực là Thủy Tinh Chung

Miệng Tư Mã Lâm cũng run run, ngay cả một người rất bình tĩnh là Tư Mã Lâm trong lúc này cũng không khống chế nổi cảm xúc, bộc lộ ra sự kích động. Thủy Tinh Chung là đại diện cho những Phỉ Thúy Cao cấp nhất, năm trước, mặc dù có xuất hiện Thủy Tinh Chung, nhưng không phổ biến, mà những người giải ra Thủy Tinh Chung luôn được coi là người thắng lớn.

Khối Phỉ Thúy này của Lý Dương không phải là lớn, nhưng không quá nhỏ, hiện nay mà nói thì có thể giải ra Thủy Tinh Chung cũng khá lớn. Chỉ cần giải ra thêm một chút nữa thì giải Quán Quân ngày hôm nay chắc chắn nằm trong tay họ. Trừ khi lại xuất hiện một khối Thủy Tinh Chung vừa lớn hơn lại vừa tốt hơn, nhưng Thủy Tinh Chung Phỉ Thúy không phải dễ gặp, sao có thể dễ dàng giải ra liên tục như vậy.

Người Minh Dương đã tâm trạng của người Tín Dương lúc trước, cảm giác này thực sự rất hạnh phúc và phấn khích. Một vài người không nhận được đã khóc lên, hạnh phúc đến quá nhanh, khiến họ không kịp chuẩn bị.

- Đây là Thủy Tinh Chung, Tư Mã tiên sinh, đây là của ngài ư?

Thị trưởng Nam Dương thở dài nặng nề, năm nay Nam Dương bọn họ muốn tiếp tục duy trì ngôi quán quân có lẽ không dễ dàng. Những Phỉ Thúy tốt giải ra hàng loạt, hơn năm ngoái nhiều.

- Không, đây là cuộc thạch Lý Lão đệ mua vào sáng nay.

Nét mặt Tư Mã Lâm đã được phục hồi, trả lời lạnh nhạt, nhưng cũng có một chút kích động, sự kích động trong lòng sao có thể giảm xuống nhanh đến vậy.

- Lý Dương, lại là cậu ta.

Đám đông xung quanh lập tức có cái nhìn khác về Lý Dương. Bây giờ chẳng ai lạ gì Lý Dương. Chẳng qua là sáng nay, khối nguyên liệu đáng giá nhất của Trương Vĩ đã thua trắng. Nhưng bây giờ, sự thay đổi này đã bị đảo ngược trở lại thời điểm ban đầu, mua nguyên liệu từ những người mà có thể giải ra được Thủy Tinh Chung, vận may như thế này, thật không thể tin được.

- Cậu Lý, báỉ phục!

Thị trưởng Nam Dương nhìn Lý Dương rồi giơ ngón tay cái lên. Sự xuất hiện của Thủy Tinh Chung hoàn toàn đánh bại tất cả mọi sự tiên đoán. Khối Kim Ti Chung gì đó mà người Tín Dương giải ra đã không còn ý nghĩa gì nữa, có khối Thủy Tinh Chung này bất cứ ai cũng không thể nói Lý Dương điều gì nữa.

- Chỉ đơn thuần là may mắn, anh Tư Mã, chúng ta tiếp tục giải nó chứ.

Lý Dương mỉm cười lắc đầu, trái tim hẳn không kích động như Tư Mã Lâm, dù sao cũng đã biết kết quả của cuộc thạch, muốn bị kích động cũng không thể.

Nhưng thấy mọi người rất hạnh phúc, Lý Dương cũng có chút hứng thú.

- Ủ, giải chứ, giải xong hãy nói.

Tư Mã Lâm ngay lập tức đeo lại kính, nói thế nào thì khối Thủy Tinh Chung này cũng giải ra dưới tay hắn. Mặc dù không phải của mình, nhưng những hồi ức tự hào về nó cũng đủ lâu. Vào lúc này, hắn đột nhiên rất biết ơn Lý Dương, một người yêu thích cuộc thạch, tự tay giải ra một khối Thủy Tinh Chung chắc chắn là có một ý nghĩa đặc biệt.

Sự xuất hiện Thủy Tinh Chung, Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt đều rất thỏa mãn. Trương Vĩ lại thấy hơi căng thẳng, không thể giúp một tay giải ra Thủy Tinh Chung quả là một điều rất đáng tiếc.

Thấy vẻ mặt căng thẳng, phấn khích và hơi cuống của Trương Vĩ, Lý Dương không thể không cười lắc đầu, với một chậu nước trong tay, Lý Dương từ từ đi tới trước mặt Trương Vĩ.

Lý Dương đẩy chậu nước đến trước mặt Trương Vĩ, không nói, và chỉ mỉm cười với hắn.

- Cậu, cậu...để tôi làm à?

Tv ngẩn người, sau đó khuôn mặt đột nhiên thay đổi, nhìn Lý Dương đầy hy vọng, nói ra một số từ còn bị lấp bấp.

Lý Dương cười gật đầu, đưa luôn chậu nước vào tay Trương Vĩ, sau đó hắn đứng sang một bên.

Khối nguyên liệu này là của hắn, không được tự tay giải ra khối Thủy Tinh Chung Phỉ Thúy, Lý Dương hơi hối tiếc, nhưng nhìn khuôn mặt đầy hưng phấn của ba người Tư Mã Lâm, Trịnh Khải Đạt và Trương Vĩ, hẳn không hối tiếc, cảm thấy sự hy sinh nhỏ nhỏ cũng đáng.

Tin khu vực trung tâm Hiệp hội Ngọc bích giải ra Thủy Tinh Chủng truyền ra bên ngoài, người cực thạch ở Nam Dương cũng đông, rất náo nhiệt, nhưng không phải những người cực thạch chuyên nghiệp, có thể giải ra Thủy Tinh Chủng ở đây quả là không dễ dàng.

Càng lúc càng có nhiều người tụ tập, phòng quản lý buộc phải cử thêm mười mấy người đến duy trì trật tự. Mọi người đều muốn nhìn thấy hình dáng Thủy Tinh Chủng Phỉ Thúy như thế nào. Trong số họ có rất nhiều người chỉ nghe nói Phỉ Thúy như thế này, nhưng chưa bao giờ thấy nó tận mắt.

Lúc này, Tư Mã Lâm, Trịnh Khải Đạt và Trương Vĩ đang mài khối Phỉ Thúy, không rõ khối Phỉ Thúy bên trong thế nào, Tư Mã Lâm không dám hạ dao, làm hỏng một chút cũng khiến họ cảm thấy như phạm tội.

Mài thạch thì chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến tiến độ giải thạch, nhưng không có ai xung quanh có ý kiến, tất cả họ thích thú nhìn Tư Mã Lâm giải. Không thể chính tay giải ra Thủy Tinh Chủng thì tận mắt chứng kiến Thủy Tinh Chủng ra lò cũng là một niềm vui.

Cảm giác mạnh mẽ bầu không khí xung quanh, cảm xúc của Lý Dương cũng rất sâu sắc. Hắn cũng đoán ra được giải ra khối Thủy Tinh Chủng sẽ gây shock cho mọi người, nhưng không ngờ cú shock này lại lớn đến vậy. Trong chốc lát, Hiệp hội Ngọc bích của Hà Nam đều từ bỏ cuộc chiến này, lặng lẽ chờ đợi khối Thủy Tinh Chủng này ra đời.

Trên thực tế, đây chính là sự cuốn hút của cực thạch. Lý Dương lại không biết rằng khi giải ra khối Phỉ Thúy này, hắn đã chiếm được vị trí quan trọng đến thế nào trong mắt những người chơi cực thạch.

Nó giống như bạn đã phải lòng một người, khi người bạn yêu này một thời gian dài không gặp, lại đột nhiên xuất hiện trước mặt bạn, nhưng lại nói phải đi, trái tim của bạn sẽ muốn giữ người đó cho dù chỉ một phút một giây, không muốn mình phải hối tiếc thêm.

Ngay bây giờ, những người này đều không muốn phải hối hận. Mỗi lần thấy giải ra Thủy Tinh Chủng Phỉ Thúy, họ đều như thế này.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

106. Chương 106: Lật Ngược Tình Thế. (4)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Khối đồ thạch của Lý Dương không lớn nên thời gian lau chùi rất nhanh, dưới ánh mắt đầy tia hy vọng của mọi người, một viên ngọc bích óng ánh toang suốt cuối cùng cũng hiện ra.

Nhẹ đưa tay khẽ vuốt vuốt khối Thủy Tinh Chủng Phỉ Thúy, ánh mắt của Trương Vĩ đột nhiên đỏ lên, thiếu chút nữa còn rớt nước mắt.

Lần này, Minh Dương cuối cùng cũng có thể ngẩng cao đầu kiêu hãnh được rồi. Loại cấp cấp Thủy Tinh Chủng này cuối cùng cũng lọt vào tay bọn họ.

Bây giờ, Trương Vĩ có chút không tin được đây là sự thật, sự tuyệt vọng hoàn toàn của Trương Vĩ trước kia khiến cho ngay cả anh ta cũng không thể tin nổi rằng vẫn còn có thể có kết quả như thế này. Dựa vào một khối nguyên thạch tuy tiện mua lại có thể thực hiện giấc mơ của anh ta, nếu như không có trải qua loại cảm giác chờ mong rồi thất vọng, rồi lại trải qua cảm giác tuyệt vọng thì tuyệt đối sẽ không cảm giác được sự thắng lợi vào giây phút cuối cùng sẽ hạnh phúc đến dường nào.

Trương Vĩ trước đó đã tổn thất một khối có giá trị là 1,5 triệu, nhưng bây giờ cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa rồi, kẻ chơi ngọc lâu năm như Trương Vĩ hiểu rõ hơn bất kỳ ai, sự tổn thất như vậy là việc rất bình thường trong giới cực thạch.

- Trương tổng, chúng ta về thôi!

Lý Dương vỗ vỗ vai Trương Vĩ rồi cười nói. Trương Vĩ lại vội vàng đứng thẳng người lên, thân làm hội trưởng nên anh ta là người xúc động nhất. Minh Dương mấy năm trở lại đây, cuối cùng cũng có thể được nở mày nở mặt hãnh diện một lần. Mà tất cả những điều này, đều là do chàng trai trẻ trước mặt mang lại.

Trong giây phút này, Trương Vĩ cảm giác một điều vô cùng sâu sắc, lúc trước không tiếc thứ gì nhất định lôi kéo bằng được Lý Dương vào hoạt động của Hiệp hội ngọc thạch là việc đúng đắn nhất mà từ khi anh ta đảm nhận chức hội trưởng cho tới giờ.

- Được, đi thôi.

Trương Vĩ có chút không nỡ buông tay ra, khối Thủy Tinh Chủng Phỉ Thúy này quả thực rất tuyệt, chỉ tiếc là Trương Vĩ không đủ bản lĩnh để có được nó, anh ta và Vương Hạo Dân có liên kết lại đi chẳng nữa thì cũng không được. Cả cái Hiệp hội ngọc thạch tỉnh Hà Nam kia cũng chỉ có một vài người có đủ bản lĩnh giành được loại Thủy Tinh Chủng kia mà thôi.

Trở về nơi tụ tập bên Minh Dương, Lý Dương lập tức bị vây kín bởi những thành viên đang vô cùng hưng phấn của Hiệp hội ngọc thạch, Lý Dương hào phóng đem ra hai khối Thủy Tinh Chủng cho mọi người xem. Một dao kìa của Tư Mã Lâm đã đem khối Phỉ Thúy này chia làm hai. Cũng may là nó không có ảnh hưởng gì lớn.

- Không hổ là Thủy Tinh Chủng, quá đẹp!

Cổ lão cầm lấy miếng Phỉ Thúy nhỏ lên xem rồi vô cùng xúc động. Lão Cổ chơi ngọc thạch đã hơn ba mươi năm rồi, loại Thủy Tinh Chủng này cũng đã gặp qua mấy lần, cũng đã được thấy người khác cầm nó, nhưng đây lại là lần đầu tiên nhìn thấy người của Minh Dương cầm loại Phỉ Thúy thượng hạng thế này.

Vương Hạo Dân lúc này đang cầm miếng Phỉ Thúy lớn, năm ngoái từng nhìn thấy kẻ khác có trong tay loại Phỉ Thúy này khiến anh ta lúc đó cũng thèm nhỏ dãi, chỉ tiếc là không có được cầm trong tay, năm nay cuối cùng cũng đã ở trong tay bọn họ rồi.

Ôm khối Phỉ Thúy, Vương Hạo Dân đột nhiên có chút không nỡ bỏ xuống, hấn ngẩng đầu do dự nhìn Lý Dương, còn hỏi một câu:

- Anh em tốt, khối ngọc Phỉ Thúy này của cậu, có thể tách ra bán được không?

- Tách ra, chắc là không được, nếu tách ra thì nó sẽ rớt giá mất.

Lý Dương hơi sững sốt, lập tức lắc lắc đầu, vừa nói xong liền hấn liền hiểu được ý của Vương Hạo Dân. Công ty châu báu của anh ta không lớn, loại Phỉ Thúy như thế này căn bản là nuốt không trôi, nếu như cắt ra bán thì có lẽ còn chút hi vọng.

Lý Dương hiểu thì hiểu, nhưng anh ta sẽ không vì Vương Hạo Dân mà cắt khối ngọc Phỉ Thúy này ra, chỉ cần cắt nó ra thì khối Phỉ Thúy này sẽ rớt giá ngay lập tức, dựa vào khả năng tài chính của Vương Hạo Dân mà nói thì chỉ e Lý Dương sẽ tổn thất hơn triệu mất, thậm chí còn nhiều hơn, mối giao tình của anh ta và Vương Hạo Dân còn chưa tới mức độ đó đâu.

Vương Hạo Dân gật gật đầu, thực ra trước khi hỏi anh ta cũng đã biết đáp án rồi, chỉ có điều cứ dửng dăng ôm một tia hy vọng chưa chịu từ bỏ.

Nhìn Vương Hạo Dân, Lý Dương lại đột nhiên nói:

- Vương tổng, ngài có thể ra giá cho miếng ngọc nhỏ này, nếu mà hợp giá thì tôi để lại cho ngài.

Miếng Phỉ Thúy nhỏ chính là miếng vừa từ trên tay của Lão Cổ đang đưa cho mọi người chuyền tay nhau chiêm ngưỡng, miếng ngọc này không lớn, nhiều nhất thì làm được cái mặt nhẫn, ngay cả làm thành một cái mặt dây chuyền cũng không làm nổi, nên giá trị của nó đương nhiên cũng không cao lắm.

Tuy nhiên nhỏ thì nhỏ thật, nhưng dù sao nó cũng là Thủy Tinh Chủng Phỉ Thúy, với giá bình thường thì cũng đừng hòng mà mua nổi nó.

Trương Vĩ đứng bên cạnh đột nhiên sững sốt, trên mặt lại lộ ra nét hối hận, sao hấn lại có thể quên miếng ngọc nhỏ này được nhỉ, miếng lớn thì nuốt không trôi rồi, nhưng miếng nhỏ thì tuyệt đối không thành vấn đề.

Vương Hạo Dân cũng từng sốt không kém, về điểm này anh ta cũng đã coi nhẹ, nếu Lý Dương không đề cập tới thì đúng là không để ý tới.

- Anh em tốt, miếng ngọc nhỏ này của cậu, tôi trả giá 1,7 triệu, thế nào?

Vương Hạo Dân không chút do dự đưa ngay ra một cái giá, loại Phỉ Thúy pha lê này tuyệt đối là loại có tiền chưa chắc đã mua nổi, đã ra giá thì phải ra cái giá thật hợp lý, nếu mà khiến Lý Dương cảm thấy mình không có thành ý thì coi như xong.

Tư Mã Lâm lẳng lặng gật gật đầu, khối ngọc Phỉ Thúy này nhỏ hơn miếng lớn kia rất nhiều, nếu mà làm được thành ba cái mặt nhẫn, cộng thêm phải gia công tỉ mỉ nữa thì mỗi cái cũng vào khoảng 600, giá này rất hợp với giá thị trường, con số mà Vương Hạo Dân đưa ra cũng coi như rất hợp lý.

- 1,7 triệu, được, miếng nhỏ này là của ngài rồi.

Đối với giá cả của ngọc Phỉ Thúy trên thị trường hiện giờ Lý Dương cũng đã rất quen thuộc, biết là Vương Hạo Dân đưa ra cái giá không hề thấp, chỉ hơi nghĩ một chút liền gật đầu đồng ý.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

107. Chương 107: Bán Đấu Giá Phỉ Thúy.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Ngày hôm nay có năm máy giải thạch tổng cộng giải 37 khối đồ thạch, trong đó có hai khối đã hỏng, thu không được một chút giá trị nào.

Còn lại 35 khối thì có 12 khối là không có gì, những khối kia thì cũng chẳng có được bao nhiêu. Cũng may đồ thạch không nhiều, chỉ có 3 khối, tuy rằng không có lời nhưng dù sao thì cũng thu được chút lời.

Còn lại 23 khối đồ thạch toàn bộ còn được, khởi đầu hoạt động tốt đẹp mới gặp phải loại tỷ lệ này, nhưng mà nhìn ra đồ thạch cũng không dễ dàng, tinh tâm chuẩn bị đồ thạch một năm, tồn tại tỉ lệ đồ khóa chừng một phần ba.

Trong hai mươi ba khối đồ thạch, có tám khối là tăng giá, mười năm khối là có chút lời, tổng thể mà nói lần khởi đầu này cũng khá là tốt đẹp. Đặc biệt lần này ngoài ý muốn phát hiện ra một khối Thủy Tinh Chủng, chính là do hội viên phổ thông giải được ra, làm cho mọi người càng hưng phấn.

Trên đường tới phòng họp, Tư Mã Lâm cùng Trương Vĩ vừa đi vừa cẩn thận giải thích cho Lý Dương một hồi cách thức hoạt động, bọn họ cũng không nghĩ tới Lý Dương ngày đầu tiên lại có thể giải ra được cực phẩm Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng như vậy.

Một hồi hoạt động, kỳ thực chính là một hội đấu giá, ngày hôm nay sẽ bán đấu giá ra một phần Phỉ Thúy . Phỉ Thúy ngày hôm nay phân giải được ra chỉ có hai lựa chọn: một là lưu lại cho chính mình, hai là dùng hình thức bán đấu giá bán ra, người có tư cách bán đấu giá chính là hội viên buôn bán kinh doanh Phỉ Thúy .

Khối Phỉ Thúy của Lý Dương cũng là như thế, Lý Dương có thể tuyển chọn nếu giữ lại thì tuyệt đối không được bán cho người khác, dù cho là gia công cũng không được. Một khi phát hiện ra Lý Dương bán viên Phỉ Thúy giải ra được trong hoạt động này cho người khác, vậy hần vĩnh viễn sẽ bị trục xuất ra khỏi hiệp hội ngọc thạch. Đồng thời không còn hộ khẩu trong ngọc thạch hiệp hội nữa, những nơi buôn bán ngọc thạch cũng sẽ từ chối việc buôn bán với hần.

Việc này không chỉ nói đơn giản như vậy, từng có tiền lệ như thế, mấy năm trước có người tuyển chọn lưu lại, cuối cùng lại bán cho người khác, kết quả bị hiệp hội ngọc thạch thông báo cho toàn quốc. Thế cho nên

sau này người này thậm chí không thể mua được bất luận khối Phỉ Thúy hay đồ thạch công khai nào cả, trên lưng càng đeo thêm cái danh tiếng xấu.

Quy củ này Lý Dương ngày hôm qua đã biết, chỉ là không có hiểu rõ ràng như ngày hôm nay.

-Tư Mã đại ca, khối nhỏ của ta đã đồng ý cấp cho Vương tổng rồi, khối lớn để lại bán đấu giá đi.

Lý Dương chỉ suy nghĩ một chút liền làm ra quyết định, Phỉ Thúy loại pha lê trên người hắn có một khối Ngọc Quan Âm, toàn màu xanh đi. Tạm thời không cần thêm khối nào nữa, không bằng đổi ra tiền mặt, sau này lưu lại Phỉ Thúy sau. Từ khi mua phòng ở, mua xe hơn một nghìn vạn, Lý Dương đã cảm thấy mấy trăm vạn trên người không là cái gì rồi.

-Có thể, tôi đi an bài cho cậu, khối nhỏ cũng phải theo hình thức kia, để xem Vương Hạo Dân lấy được hay không, nếu không thì phải cạnh tranh với người khác.

Tư Mã Lâm gật đầu, việc này bình thường toàn là Trương Vĩ đi an bài, nhưng mà Tư Mã Lâm cùng Lý Dương quan hệ không đồng nhất. Tư Mã Lâm đứng ra hiệu quả so với Trương Vĩ tốt hơn nhiều.

Người trong đại hội lần này còn nhiều hơn nhiều, đại khái có khoảng hai trăm người đang ngồi, vị trí trống là rất ít.

Ngồi ở đằng trên cùng hơn bốn mươi người, bọn họ là người có tư cách đấu giá lần này. Trương Vĩ cùng Vương Hạo Dân đều ngồi ở phía trước, Minh Dương chỉ có hai người bọn họ có tư cách này, những người khác không có kinh doanh ngọc thạch. Lý Dương không tính vào đây, Lý Dương không phải là ông chủ mà chỉ là một người làm công thôi.

Ngày hôm nay Phỉ Thúy lớn được giải ra có bốn khối đều là ông chủ tự mình chuẩn bị, bốn khối này tự nhiên sẽ được bọn họ lưu lại, còn lại bốn khối khác được chủ nhân đồng ý, toàn bộ sẽ lấy ra tiến hành bán đấu giá. Bốn khối Phỉ Thúy này phân biệt là Thủy Tinh Chủng Phỉ Thúy của Lý Dương, Băng Chủng Phỉ của hội viên Tín Dương, Phỉ Thúy biến dị Phù Dung Chủng Đế Vương Lục của hội viên Lạc Dương, cùng với Kim Tì Chủng Phỉ của khách sạn.

Bốn khối Phỉ Thúy này, sẽ trở thành tiêu điểm của buổi đấu giá ngày hôm nay, đặc biệt khối Thủy Tinh Chủng Phỉ Thúy của Lý Dương đã bị bốn người nhìn chăm chăm vào, có thể lấy được khối Phỉ Thúy này cũng chỉ có bốn người bọn họ.

Mười lăm khối Phỉ Thúy loại nhỏ có chín khối lấy ra bán đấu giá, chín khối này là tiêu điểm tranh giành của những người khác. Đối với Phỉ Thúy cao cấp Trương Vĩ và Vương Hạo Dân đã buông tha tranh đoạt. Hai người bọn họ đều tập trung vào Phỉ Thúy lớp giữa và trên. Có mấy khối Thủy Tinh Chủng và Kim Tì Chủng của Lý Dương, bọn họ đã không cần phải khẩn trương tìm nguồn cung cấp nữa rồi, nhiều hơn bọn họ cũng không tiêu thụ được.

Lý Dương cùng Tư Mã Lâm còn có Ngô Hiểu Ly ngồi ở hàng ghế thứ tư, đây là vị trí cho cấp người quản lý, do Lý Dương mang theo nên cũng không ai hỏi Ngô Hiểu Ly cùng Lưu Cương. Hiện giờ Lý Dương danh tiếng ở trong hiệp hội ngọc thạch này không thua gì hội trưởng, thậm chí còn cao hơn một chút, ba ngày nay, hắn chính là người náo động nhất rồi.

Đấu giá rất nhanh bắt đầu, hiệp hội ngọc thạch hạn chế Phỉ Thúy đi ra ngoài, đồng thời để giúp đỡ những hội viên lớn nhất, đã đặt ra phương thức bán đấu giá này, chính là cho hội viên cung cấp Phỉ Thúy thu được lợi ích lớn nhất.

Trong hội đấu giá cấm liên hợp ép giá, nếu xuất hiện tình huống Phỉ Thúy không bán đấu giá được với cái giá bình thường, chủ nhân Phỉ Thúy có quyền bỏ dở bán đấu giá. Lúc này hắn có thể bán cho người khác không có bất luận hạn chế gì cả. Hơn nữa một khi phát hiện ra liên hợp ép giá, những người này đều phải chịu nghiêm phạt nghiêm khắc.

Bán đấu giá bắt đầu rồi, lão Lương hội trưởng Nam Dương cố ý tìm một người bán đấu giá chuyên nghiệp tới giúp. Loại đấu giá hội này không phải là đấu giá hội chính thức, toàn bộ quy củ kỳ thực là mọi người tự giác tuân thủ.

-Tư Mã đại ca, loại hình thức này là do ai nghĩ ra đầu tiên?

Ngồi ở trên ghế, Lý Dương nhỏ giọng hỏi Tư Mã Lâm, hiện giờ Lý Dương hoàn toàn có thể hiểu được hình thức này lợi hại thế nào rồi.

Mọi người tụ tập ở một chỗ, phát động lực lượng mọi người đổ thạch, sau đó toàn bộ Phỉ Thúy bán ra cho hội viên của tổ chức kinh doanh ngọc thạch, hội viên kinh doanh ngọc thạch này kỳ thực chính là hội viên chủ lực.

Hội viên chủ lực có nguồn cung cấp nguyên liệu, là rất tốt để phát triển, không chỉ có thể phát triển buôn bán của bọn họ, còn có thể duy trì được hiệp hội ngọc thạch kinh doanh cùng phát triển hội viên chất lượng tốt, chậm rãi mở rộng ảnh hưởng của hiệp hội ngọc thạch.

Mà hội viên cũng sẽ không có hại, đổ ra được Phỉ Thúy tốt có thể thu được lợi ích tương ứng. Tối trọng yếu hơn là, có hoạt động như vậy một vài hội viên bình thường sẽ không đơn độc đi ra ngoài đổ thạch, mà đem tất cả tinh lực ở trên hoạt động này của hội. Như vậy sẽ lưu lại một nhóm thành viên chất lượng tốt có thể cung cấp nguồn nguyên liệu cho hội viên chủ lực.

Đặc biệt dưới tình huống nguồn cung cấp của Phỉ Thúy cao cấp khan hiếm như hiện nay, những hội viên phổ thông này càng trọng yếu hơn. Trên thực tế hàng năm những nguyên liệu Phỉ Thúy mà hội viên chủ lực có đều được những hội viên phổ thông này cung cấp trong hoạt động này cả.

Hội viên chủ lực phát triển được rồi, hiệp hội ngọc thạch cũng phát triển tốt, hiệp hội ngọc thạch sẽ chậm rãi mở rộng, như vậy sẽ hình thành một vòng tuần hoàn rất tốt.

Hơn nữa, ngày hôm nay một ngày đêm có thể bán đấu giá được mười khối Phỉ Thúy là không tồi. Mọi người càng tụ hội ở một chỗ nhiều hơn, trên thực tế mỗi lần hoạt động kết thúc, đám hội viên chủ lực đều có thể thỏa mãn khi lấy được nguyên liệu Phỉ Thúy của mình, giảm bớt áp lực trên phương diện nguyên liệu của bọn họ.

-Tôi cũng không biết.

Tư Mã Lâm lắc đầu, nhẹ giọng nói rằng:

-Nhìn ra chỗ lợi hại của hình thức này rồi hả? chậm rãi xem nữa đi, cậu sẽ phát hiện ra cái hay ngày càng nhiều. Hiệp hội ngọc thạch phía nam của chúng ta là phân bộ tốt nhất cấp tỉnh. Hoạt động này không chỉ có một, hiệp hội ngọc thạch ở các địa phương khác cũng thành lập ra phân hội dân gian. Thành phố nào chúng ta cũng có phân hội dân gian, hơn nữa đều rất phát triển.

Lý Dương cũng rất đồng ý với Tư Mã Lâm, không nhịn được gật đầu nói:

-Lợi hại như vậy, người nghĩ ra hình thức như thế này tuyệt đối là thiên tài.

-Cũng không thể nói như vậy, hình thức này kỳ thực là mọi người trong lúc tụ hội dần dần tìm kiếm ra được. Mọi người từng tham gia hoạt động đều hiểu rõ, đều tự giác để bảo toàn. Đây cũng là nguyên nhân lớn nhất cho việc chúng ta đi gặp mặt còn có thể mang theo một người. Đừng nhìn các nơi cạnh tranh nhau kịch liệt như vậy, tất cả đều có lợi ích cả đấy, có cạnh tranh, mới có phát triển.

Tư Mã Lâm lần thứ hai lắc đầu, bán đấu giá đã bắt đầu bán ra kiện Phỉ Thúy thứ nhất, kiện thứ nhất là một khối Phỉ Thúy loại pha lê nhỏ, giá khởi điểm là 100 vạn, mỗi lần tăng giá 10 vạn.

Người bán đấu giá vừa mới giới thiệu xong, Vương Hạo Dân đã bỏ thêm một lần 70 vạn, chờ người bán đấu giá gõ chùy cũng không có người khác tăng giá.

Đây là màn chào hỏi trước khi bắt đầu, chuyện đấu giá như vậy, cũng không trái với hình thức và quy củ. Người nào mà không có bạn bè tốt, giúp đỡ bạn bè không ai sẽ nói gì, tiền đề là người bạn này phải là người có tư cách đấu giá, nói cách khác phải là hội viên chủ lực.

Đương nhiên, nếu như Lý Dương bán ra Kim Ti Chung Phỉ Thúy khối lớn thì mọi người sẽ không đồng ý rồi. Khối lớn sẽ làm không ít người phải đổ mắt, đều nhìn chăm chăm vào nó như lang như hổ, như vậy chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu, ai có giá tốt nhất thì sẽ được.

Vương Hạo Dân chụp lấy khối Thủy Tinh Chung Phỉ Thúy nhỏ này xong liền ngồi một chỗ mỉm cười. Bốn khối Phỉ Thúy còn lại hẳn cùng Trương Vĩ cũng không tranh đoạt nữa, đây cũng là một loại nhường nhịn

lấn nhau.

Đồ bán đấu giá lần thứ hai chính là một khối Can Thanh Chung Phỉ Thúy, người bán đấu giá vừa quy định giá cả xuống thì thanh âm cạnh tranh đã liên tục không ngừng, cuối cùng bị một vị quản lý của Trịnh Châu mua được.

Khối Can Thanh Chung Phỉ Thúy này Lý Dương còn có chút ấn tượng, vị quản lý Trịnh Châu này ra giá rất cao, ở trên chợ không thể có loại giá cả này, như vậy hội viên phổ thông cung cấp nguyên liệu khẳng định rất thỏa mãn.

Loại quan hệ lợi ích cho cả hai bên này dễ dàng duy trì nhất, tụ hội một năm một lần của hiệp hội ngọc thạch thành công lớn nhất cũng là ở điểm này. Lý Dương đã hiểu được những điều này, bắt đầu cảm thấy lần tới Nam Dương này không có đi không, hẳn đã học được rất nhiều ở trong đây.

Rất nhanh, những nguyên liệu Phỉ Thúy này được mọi người cạnh tranh mua hết. Trương Vĩ cũng mua được một khối nguyên liệu Phỉ Thúy trị giá tám mươi vạn. Mọi người mua được Phỉ Thúy đều lộ ra dáng cười thỏa mãn, sợ rằng đây mới chính là ý nghĩa của tụ hội.

Cuối cùng, chỉ còn lại một khối nguyên liệu Phỉ Thúy duy nhất, đây là khối áp trục của lần đấu giá này, tất nhiên chính là khối Thủy Tinh Chung Phỉ Thúy của Lý Dương. Khối Phỉ Thúy này chỉ ít có thể làm ra được hai cái vòng tay lớn, có lẽ là được ba vòng tay nhỏ, những mảnh ngọc thừa còn có thể làm được mười mấy mặt dây chuyền nữa. Như vậy đây có thể nói là cực phẩm nguyên liệu mà An Thị Châu Báu cũng khó có thể có được.

-Cuối cùng là một khối Thủy Tinh Chung Phỉ Thúy của quản lý hiệp hội ngọc thạch Minh Dương Lý Dương tiên sinh đã giải ra. Khối Phỉ Thúy này mọi người đều thấy, cụ thể ta sẽ không nói tỉ mỉ. Khối Phỉ Thúy loại pha lê này quy định là 1200 vạn, mỗi một lần tăng giá là 100 vạn, hiện giờ bắt đầu đấu giá.

Người bán đấu giá không giới thiệu Phỉ Thúy loại pha lê là có ý an bài rồi, trong hội bán đấu giá này, chỉ là Thủy Tinh Chung Phỉ Thúy cũng không cần giới thiệu. Giới thiệu thì mọi người cạnh tranh nhau càng gay gắt, nhưng mà cho dù không giới thiệu thì người có tâm cũng hiểu được giá trị chân chính của khối Thủy Tinh Chung này.

-1800 vạn!

Người bán đấu giá vừa dứt lời, đã có người trực tiếp bỏ thêm vào 600 vạn, một bộ dạng nhất định phải có được.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

108. Chương 108: Viên Phỉ Thúy Có Giá Trên Trời.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

-2000 vạn!

Người hội viên vừa ra giá 1800 vạn thì lập tức có người tăng thêm giá, trực tiếp bỏ thêm 200 vạn.

Lần tăng giá này chính là của ông chủ Vương quản lý Trịnh Châu, ông chủ Triệu ở Trịnh Châu có ba cửa hàng kinh doanh ngọc thạch cùng hai công ty châu báu, ngoài ra còn mở hai chi nhánh, tổng tài sản quá ức.

-2100 vạn.

Người tăng giá đầu tiên vừa bỏ thêm vào 100 vạn, quay đầu nhìn thoáng qua ông chủ Vương ở Trịnh Châu. Hẳn cùng ông chủ Triệu đều có tài sản trên ức như nhau, nhưng mà hẳn ở Nam Dương. Tại cái nơi mà một mình hẳn có tới hai ngọc quảng này thì công ty ngọc thạch của hẳn là lớn nhất Nam Dương.

-2200 vẠN.

Ông chủ Vương lần thứ hai tăng giá, những người khác đều không có ra giá. Khối Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng này mọi người đã dự liệu sẽ cạnh tranh khốc liệt, nhưng là không nghĩ tới bắt đầu đã có người bưng hãn như vậy rồi.

-2300 vẠN.

Ông chủ ở Nam Dương bỏ thêm giá lần nữa, quay đầu nhìn thoáng qua hai đối thủ có thực lực cạnh tranh khác.

Ông chủ Vương đột nhiên mỉm cười, quay đầu nói với ông chủ ở Nam Dương này rằng:

-Lão Triệu, khối Thủy Tinh Chủng năm ngoái đã bị lão mua được, năm nay lão vẫn còn tranh hãn, không có tinh thần cùng phát triển chút nào?

-Khối Thủy Tinh Chủng năm ngoái đã được tôi tiêu thụ rồi, hơn nữa, Thủy Tinh Chủng Phỉ Thúy, không ai chê nhiều đâu.

Lão Triệu ở Nam Dương hừ một tiếng, nhưng mà giọng nói có hơi chút đắc ý. Năm ngoái hãn mượn ưu thế chủ nhà áp chế mấy đối thủ cạnh tranh khác mới mua được khối Thủy Tinh Chủng đó. Năm nay khối Thủy Tinh Chủng này hãn cũng không có ý định buông tha.

Lão Triệu Nam Dương có những ưu thế mà người khác không có, trước đây hãn là mở ngọc quáng, còn kinh doanh vài cửa hàng ngọc thạch, trên tay có một đám người điêu khắc không tồi. Những người điêu khắc ngọc này đều do hãn một tay chậm rãi bồi dưỡng ra, như vậy trên phương diện xử lý ngọc thạch, thành phẩm của hãn tiết kiệm được rất nhiều.

Thi đấu điêu khắc ngọc thạch của năm nay mà Lý Dương thu được tác phẩm quán quân, sự phụ điêu khắc chính là người của công ty lão Triệu.

-Vậy được rồi, 2800 vẠN.

Ông chủ Vương của Trịnh Châu nhún vai, quay đầu thoáng cái bỏ thêm 500 vẠN.

-3000 vẠN.

Lần báo giá này chính là ông chủ Lưu của Lạc Dương, cửa hàng ngọc thạch của lão là rộng nhất, nhưng mà quy mô cũng chỉ ở lớp giữa. Ông chủ Lưu đã sớm muốn khuếch đại quy mô, nhưng là nguồn cung cấp vẫn không đủ, không có ngọc thạch đỉnh cấp áp trận rất khó mà tăng trưởng quy mô được.

Lại thêm một người, ông chủ Triệu của Nam Dương tức giận đồng thời khẩn trương hơn. Người không lên tiếng mới là người có thực lực đáng sợ nhất, ai cũng không biết tới cuối cùng mới ra một đòn tất sát.

-3200 vẠN.

Lão Triệu của Nam Dương cũng bỏ thêm 200 vẠN, lợi ích khi đạt được Thủy Tinh Chủng này năm ngoái đã làm lão rơi vào tình thế bất buộc.

-3300 vẠN.

Người thứ tư ra giá rồi, người này dự định để mọi người tranh đoạt trước, nhân cơ hội mà xuất thủ sau, nhưng lại quên mất mọi người rất quyết tâm với Thủy Tinh Chủng này, không ra tay chỉ sợ chậm.

-3800 vẠN.

Ông chủ Vương ở Trịnh Châu lần thứ hai đề thẳng 500 vẠN. Lúc này mới là thời điểm kịch liệt nhất, lúc trước bọn hãn chỉ là thử nhau thôi. Khi phát hiện ra đối phương cũng không có ý từ bỏ, ông chủ Vương trực tiếp đề thẳng giá cả lên tới sát giá ở trên thị trường, có thể coi xem có dọa được một hai người từ bỏ không?

-4000 vẠN.

Lão Triệu ở Nam Dương trợn mắt, bỏ thêm vào 200 vạn, giá trị của Thủy Tinh Chủng này hơn 4000 vạn một chút. Nhưng lúc này không thể lấy giá trên thị trường mà tính toán được rồi, đặc biệt loại hiếm có như Thủy Tinh Chủng này, có người tình nguyện trả tiền cũng không thể mua được, nó có ý nghĩa khác hẳn.

-4200 vạn.

Ông chủ Lưu ở Lạc Dương cũng bỏ thêm 200 vạn, người cuối cùng lắc đầu, thở dài, phát hiện tình thế này hẳn có thể lấy được khối Thủy Tinh Chủng này là hi vọng quá xa vời rồi. Ba người đã vào thế không thể buông tha, khối Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng này rất có thể còn tiếp tục tăng giá.

-4300 vạn.

Hơn mười giây sau, ông chủ Vương lần thứ nữa ra giá.

-4400 vạn.

Ông chủ Lưu cũng theo sát sau đó, lão Vương kinh ngạc nhìn ông chủ Lưu, hẳn không nghĩ được là ông chủ Lưu cũng kiên quyết như vậy.

-4500 vạn.

Lão Triệu con mắt dường như hơi đỏ lên.

Lão Vương do dự một chút, 4500 vạn khẳng định là hẳn không thể kiếm được. Không phải nói là hẳn không thể lấy được tiền, chỉ là hiện giờ mua khối Phỉ Thúy với cái giá ấy đối với hẳn cũng không quá tốt.

-4600 vạn.

Ông chủ Lưu ở Lạc Dương bỏ thêm 100 vạn, vẻ mặt hẳn rất bình tĩnh, chỉ là ngược pháp phòng. 4600 vạn với hẳn mà nói cũng không có lợi nhuận gì rồi, hẳn chỉ muốn mở rộng quy mô của mình.

-4800 vạn.

Lão Triệu ở Nam Dương vừa lên tiếng, khối Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng này đối với lão Triệu hiện nay mà nói rất trọng yếu. Nam Dương ngọc hay Độc Sơn ngọc của hẳn ngày càng ít đi, buôn bán sau này có lẽ phải chuyển đổi. Phỉ Thúy có lẽ là phương hướng chuyển đổi tốt nhất. Có khối Phỉ Thúy này có thể đề thăng danh tiếng của công ty hẳn rất lớn, chuyển đổi không chỉ thuận lợi hơn, mà vô hình chung có thể tăng thêm danh vọng cùng danh dự của công ty.

-4900 vạn.

Do dự một chút, ông chủ Lưu cắn răng trả giá, trong lòng không ngừng tính toán được mất.

-5000 vạn.

Con mắt lão Triệu cũng đỏ, ông chủ Vương lúc này đã buông tha, chỉ có lão Lưu tranh với hẳn, đôi mắt lão Triệu nhìn chăm chăm vào ông chủ Lưu.

Lý Dương lúc này có chút chờ người ra, khối Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng này nếu bán cho An Thị mà nói, phỏng chừng được 4500 vạn là đỉnh rồi. Nơi này không ngờ đấu giá ra 5000 vạn, cho dù là tìm ông chủ có xưởng gia công, hoặc có phương pháp khác, thì khối Phỉ Thúy của hẳn cũng khó kiếm được số tiền này.

Về mặt của ông chủ Lưu cũng không duy trì được nữa, không ngừng biến hóa, cuối cùng nặng nề thở dài, không tranh đoạt cùng lão Triệu.

Lão Triệu ở Nam Dương cũng thở một ngụm, tiếp tục xuống dưới hẳn cũng không duy trì được.

Theo người bán đấu giá gõ chùy, khối Phỉ Thúy có giá trị cao nhất ngày hôm nay đã rơi vào trong tay người Nam Dương. Trên mặt các vị hội viên người Nam Dương đều mang theo dáng cười cười, khí phách của chủ nhà cũng không thể vượt quá họ được.

Trên mặt của các hội viên Minh Dương tràn ngập tự hào, khối Phỉ Thúy giá 5000 vạn là do người Minh Dương bọn họ giải ra đó.

-5000 vạn à!

Trương Vĩ thở dài, có chút phức tạp nhìn Lý Dương, một khối Phỉ Thúy này đủ cho tiểu tử này gia tài còn nhiều hơn cả mình. Hẳn phần đấu hơn 20 năm còn không bằng một ngày của người tôi, người so với người thật đúng là không còn biết phải nói gì.

-Chúc mừng, cậu đã trở thành một thành viên của câu lạc bộ phú hào hơn năm nghìn vạn rồi.

Tư Mã Lâm cười cười khẽ vỗ vai Lý Dương, Lý Dương có chút không ý tứ mà cúi đầu, năm nghìn vạn, đây là khoản tiền lớn hẳn chưa bao giờ có.

Ngô Hiểu Ly cũng cúi đầu, trên mặt không có hiển hiện ra hưng phấn. Lý Dương đã có năm nghìn vạn của chính mình, chênh lệch giữa nàng và Lý Dương ngày càng lớn. Ngô Hiểu Ly có một loại cảm giác không thể theo kịp Lý Dương.

Trịnh Khải Đạt nhìn Lý Dương, con mắt không ngừng chuyển động, một lúc sau khóe miệng vểnh lên mỉm cười.

Lão Triệu ở Nam Dương đã chạy tới nói chuyện trao đổi giao dịch với Lý Dương. Chờ khi ngay mai hai người mới chính thức giao dịch, loại giao dịch lớn như thế này phải ký hợp đồng chuyển nhượng, còn phải có luật sư ở đây.

Một vài thành viên hiệp hội ngọc thạch đã bắt đầu rời khỏi phòng họp. Trận đấu giá này đã trở thành đề tài của câu chuyện giữa bọn họ. Đặc biệt là màn đấu giá Thủy Tinh Chủng cuối cùng, mấy trăm vạn rồi lại thêm mấy trăm vạn, cái màn này quả kinh thiên động phách, càng là khó gặp hơn. Mọi người có cảm giác chuyến đi này của mình không tệ chút nào.

Trở lại phòng, Lý Dương cũng kích động không ngủ yên, năm nghìn vạn, đổi thành tiền một trăm có thể nói là để tràn ngập cả phòng. Trước đây hẳn có nằm mơ cũng không nghĩ tới một ngày như vậy.

Sáng sớm hôm sau, Lý Dương dậy từ sớm, sau khi ký hợp đồng chính thức với lão Triệu, năm nghìn vạn mới chính thức thuộc về hắn.

Những thành viên của hiệp hội ngọc thạch khác cũng không đi mất, khởi đầu tốt đẹp của ngày hôm qua đã khơi dậy hi vọng mãnh liệt trong lòng bọn họ. Ai cũng muốn giống như Lý Dương có thể một bước lên trời, cũng đổ ra được một viên Thủy Tinh Chủng giá hơn năm nghìn vạn, nếu vậy cả đời không cần làm rồi.

Tư Mã Lâm, Trịnh Khải Đạt, Ngô Hiểu Ly cùng Lưu Cương đều ở cùng một chỗ với Lý Dương. Ngày hôm qua, Tư Mã Lâm cùng Trịnh Khải Đạt cũng muốn thử, muốn lôi kéo Lý Dương đổ thêm vài lần, việc như vậy đối với bất luận người nào cũng là càng nhiều càng tốt.

Ngoại trừ bọn họ ra, Trương Vĩ cùng Vương Hạo Dân cũng đi theo, sắc mặt của Trương Vĩ còn hơi chút đỏ lên. Ngày hôm qua hẳn còn sản sinh hoài nghi với Lý Dương, cuối cùng Lý Dương đã dùng hành động của mình để chứng minh hắn sai lầm cỡ nào.

Những người khác kỳ thực cũng muốn theo Lý Dương, nhưng là bọn hắn không quá quen biết với Lý Dương, cũng không có ý tứ đi qua. Nhưng mà một vài người đã dự định rồi, đợi khi tới được quảng trường Văn Hóa đồ ngọc thạch, cho dù không đi theo Lý Dương cũng không thể cách hắn quá xa, nhìn xem có thể dính được chút vận khí của Lý Dương hay không.

Đám người Lý Dương sau khi xuống lầu, lão Triệu đã chờ bọn họ ở dưới lầu. Hẳn còn sốt ruột hơn cả Lý Dương, không ký hợp đồng thì Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng này sẽ không là của hắn, một đêm qua hẳn cũng không ngủ ngon được.

Dưới sự chứng kiến của luật sư, Lý Dương cùng lão Triệu nhanh chóng ký kết hợp đồng. Lão Triệu đưa cho Lý Dương chi phiếu 5000 vạn tiền mặt, nguyên liệu Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng cũng được Lý Dương tận tay đưa cho lão Triệu.

Giao dịch kết thúc, Lý Dương tiện đường ra ngân hàng chuyển tiền vào tài khoản của mình. Nhìn tài khoản lần thứ hai biến thành tám số, Lý Dương thỏa mãn cười cười.

Hoạt động ngày thứ hai đám người Lý Dương cũng không có quá mong chờ, ngồi trên hai chiếc xe, ngay trên đường Lý Dương đã được nghe kể rõ quá trình hoạt động của ngày thứ hai. So với ngày đầu tiên mà nói, ngày thứ hai đồ thạch bán ra phẩm chất sẽ tốt hơn không ít.

Có kích thích trong ngày đầu tiên, quảng trường Văn Hóa ngày thứ hai số lượng người tập trung ngày càng nhiều. Hoạt động của hiệp hội ngọc thạch đã khởi đầu tốt đẹp rồi, cái hoạt động này của bọn họ thực sự đã có một khởi đầu không gì tốt đẹp hơn.

Thật vất vả mới tìm được nơi đậu xe, Tư Mã Lâm lập tức lôi kéo Lý Dương đi qua. Trịnh Khải Đạt nắm chặt tay bên kia của Lý Dương, Ngô Hiểu Ly cùng Lưu Cương đều bị bọn họ hất ra ngoài, mà Trương Vĩ cùng Vương Hạo Dân cũng theo sát Lý Dương mà đi. Chuyện này là cho Lý Dương đỡ khóc đỡ cười, mấy người bọn họ giống như bảo tiêu đang vây lấy hắn ở giữa vậy.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

109. Chương 109: Truyền Nhân Phỉ Thúy Vương.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Quảng trường Văn Hóa này vị trí trung tâm vẫn là địa bàn hoạt động của hiệp hội ngọc thạch tỉnh phía nam. Năm mấy giải thạch đặt ở nguyên vị trí cũ, năm mấy giải thạch này chỉ có thành viên hiệp hội ngọc thạch mới có tư cách sử dụng.

Trong đó một mấy giải thạch đã có người dùng, chung quanh có tới hơn mười người vây quanh nhìn xem.

-Ngày hôm qua mặc dù có nhiều thành tích tốt, càng nhiều hơn là không có gì, chỉ tiếc là những người này trong mắt không thấy những tảng đá không có gì, chỉ nhìn thấy Phỉ Thúy đồ tăng mà thôi.

Nhìn đoàn người náo nhiệt ở chỗ mấy giải thạch, Tư Mã Lâm cảm thán, rất nhiều người là như thế này, trong mắt chỉ biết nhìn tới chỗ xem trọng, coi nhẹ những phiêu lưu này.

Lý Dương yên lặng gật đầu, hiện giờ hắn không phải là Lý Dương mà đối với đồ thạch một chút cũng không biết trước kia. Nhiều lần tiếp xúc với đồ thạch làm cho Lý Dương cũng biết được đồ thạch bao nhiêu lợi, bao nhiêu hại.

Ngày hôm qua người bị thua lỗ kỳ thực lớn hơn rất nhiều người đồ tăng, nhưng mà người quản lý hoạt động ngọc thạch cũng chỉ nói ra chuyện tốt, không nói chuyện xấu, làm cho rất nhiều người không biết chuyện thất bại.

Cũng có một vài người rõ ràng thấy được người khác thua lỗ, nhưng căn bản không thèm để ý, nghĩ mình nhất định có thể đồ tăng được. Nó giống như mua vé số, lúc mua ai mà không nghĩ mình sẽ trúng thưởng, mà không nghĩ xem tỷ lệ trúng thưởng thấp tới bao nhiêu.

Người đồ, ta đồ, tất cả mọi người cùng đồ. Hơn nữa lại có kích thích của ngày khởi đầu tốt đẹp hôm qua, người tham gia đồ thạch hôm nay nhiều hơn hôm qua không ít. Hiện trường đã xuất hiện không ít người của công ty châu báu tới thu mua nguyên liệu đồ trưởng, đám ông chủ của hiệp hội ngọc thạch chiếm ưu thế địa lợi lại càng mở lớn cái vòng của mình.

-Lý Dương chúng ta trước tiên qua bên kia nhìn đi, một lúc nữa qua bên này.

Đi vào đoàn người náo nhiệt, Tư Mã Lâm vừa rồi cảm khái nhất thời biến mất, cười cười chỉ vào nơi náo nhiệt nhất. Khu vực trung tâm hôm nay cũng không chỉ là nơi hiệp hội ngọc thạch cung cấp phương tiện cho hội viên mà không có hoạt động gì.

-Được rồi! ~ Lý Dương gật đầu, vài người vây lấy ở giữa chậm rãi tiến vào bên trong.

Thường thường người nhận ra Lý Dương đều có ý muốn tới bắt chuyện với Lý Dương, những thành viên của hiệp hội ngọc thạch Minh Dương đã sớm đi tới bên cạnh đám người Lý Dương rồi. Lý Dương vừa tới cả đám người từ bên cạnh đã đuổi kịp tới.

Cũng may loại tình huống này duy trì cũng không bao lâu, đồ tảng vừa xuất hiện, một vài người nóng ruột vội vàng chạy đi chọn đồ thạch rồi. Người bên cạnh Lý Dương ngày một ít đi, chỉ ít đám người vây quanh đã ít đi phân nửa, không làm cho Lý Dương có cảm giác áp lực nữa.

-Lý Dương cậu tới xem vài khối, thế nào?

Trong vài người, ngoại trừ Ngô Hiểu Ly thì Tư Mã Lâm đám người có quan hệ tốt với Lý Dương, người thứ nhất hỏi Lý Dương đồ thạch cũng chính là hắn.

Tư Mã Lâm yêu cầu chính là một khối nguyên thạch nặng vài kg, nhìn từ ngoài khối nguyên thạch này rất có thể có Phỉ Thúy bên trong, bởi vì loại nguyên thạch như thế này ngày càng ít đi, bình thường rất khó gặp một lần.

Khối nguyên thạch này là một khối bị xói mòn một bên, cuối cùng rơi vào trong nước, trải qua quá trình vận chuyển trong sông nước không rõ thế nào mà hình thành nguyên thạch. Loại nguyên thạch này có đặc điểm các bộ phận rời rạc bị nước sông ăn mòn gần như không còn gì, chỉ để lại một bộ phận cứng rắn nhất.

Nguyên thạch bởi vì trường kỳ ngâm vào nước, tính chất so với các đồ thạch khác cũng nhẵn nhụi hơn một ít, màu sắc cũng tương đối đẹp, thường thường gặp phải Phỉ Thúy có chất lượng cao bên trong.

Nhưng mà cũng vì đặc điểm này, những khối nguyên thạch như thế giá cả cũng rất cao, hơn xa các loại nguyên thạch bình thường.

Lý Dương ôm lấy tảng đá, tỉ mỉ quan sát, Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt không nói lời nào, Trương Vĩ kinh ngạc liếc mắt nhìn hai người bọn họ. Thấy Tư Mã Lâm dường như coi Lý Dương trở thành tham mưu của mình. Lý Dương vận khí không tồi, nhưng dù sao tuổi vẫn còn trẻ, Trương Vĩ không thể tin rằng tài nghệ đồ thạch của hắn lại có thể vượt lên trên được Tư Mã Lâm.

-Thế nào, có đồ không?

Trịnh Khải Đạt hỏi một câu, đồ thạch này là Tư Mã Lâm chọn trước, có mua cũng là Tư Mã Lâm mua, nhưng mà trong quá trình giao dịch Trịnh Khải Đạt hỏi một câu cũng không có gì.

Lý Dương không có trả lời, chỉ nhẹ nhàng gật đầu một cái, Trịnh Khải Đạt vừa đặt câu hỏi vừa vận lúc Lý Dương phát động năng lực đặc thù, Lý Dương vội vàng quan sát đồ thạch cũng chưa kịp trả lời.

Bên trong khối thủy thạch mao lưu này có Phỉ Thúy, nhưng cũng không phải là Phỉ Thúy đặc biệt tốt gì, chỉ là loại hoa thanh, trị giá cũng chỉ trên dưới mười vạn.

-Không được sao?

Tư Mã Lâm hơi nhú mày một chút, hắn nhìn khối thủy thạch mao lưu này rất không tồi, không phải thì cũng không hỏi Lý Dương. Nếu như chỉ là mình hắn mà nói, rất có thể hắn sẽ đi đồ một chút rồi.

-Cũng không phải, thanh vụn trên mặt cắt biểu hiện ra có chút phân tán, thanh vụn mà phân tán như vậy cũng không có gì tốt dấu bên trong, còn có, Tư Mã đại ca nhìn nè.

Lý Dương chỉ vào bề mặt trơn tuột của khối nguyên thạch, tiếp tục nói:

-Ở đây còn có một chút măng vắn, tuy rằng rất nhạt nhưng có thể nhìn ra được một chút. Từ măng vắn nhàn nhạt mà phân tích một chút, khối thủy thạch mao lưu này bên trong rất có khả năng có Phỉ Thúy, nhưng mà tỉ lệ ra Phỉ Thúy cao cấp cũng rất nhỏ.

Tư Mã Lâm, Trịnh Khải Đạt còn có Trương Vĩ vội vàng dựa theo chỉ điểm của Lý Dương mà trừng mắt nhìn măng vắn theo như lời của Lý Dương. Tỉ mỉ quan sát, bọn họ đúng là nhìn thấy một tia nhàn nhạt, nhưng rất khó có thể phân rõ được măng vắn, con mắt ba người đều mở thật lớn, đặc biệt là Trương Vĩ, vẻ mặt không thể tin nổi.

Loại măng vắn này không phải có kinh nghiệm thì căn bản không thể phát hiện ra được. Hắn không phát hiện ra, Lý Dương chỉ nhìn một chút là phát hiện ra được, điều này làm cho hắn rất khó tiếp thu.

-Lợi hại, Lý Dương dựa theo ý của người thì có đồ hay không?

Tư Mã Lâm thán phục gật đầu, kỳ thực hắn đã sớm nhận ra khả năng đồ thạch của Lý Dương. Lý Dương lần trước ở Trịnh Châu nhận ra kẻ tráo ẩn dấu đã làm hắn rất là bội phục. Lần này còn nhìn ra măng văn mà bọn họ không thể phát hiện ra được, càng làm cho hắn cảm giác Lý Dương ở phương diện đồ thạch này sâu không thể lường.

-Hỏi một chút giá, hợp lý thì đồ, không thích hợp thì không nên miễn cưỡng.

Lý Dương suy nghĩ một chút chậm rãi nói. Phỉ Thúy bên trong cũng chỉ có giá trên dưới mười vạn, nếu như không đắt tiền mà nói để Tư Mã Lâm đồ một chút cũng không quan hệ, không lỗ là được.

Chủ ý của Lý Dương cũng là ý nghĩ của Tư Mã Lâm. Lý Dương vừa nói xong Tư Mã Lâm đã quay đầu nói với người bán đồ thạch:

-Ông chủ, khối nguyên thạch này giá bao nhiêu tiền?

Người bán đồ thạch lúc này đang ngơ ngác nhìn Lý Dương, khối nguyên thạch này rơi vào tay hắn cũng một đoạn thời gian rồi. Nhưng mà vừa nhìn một chút Lý Dương đã nói ra được nhiều như vậy đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy. Măng văn nhàn nhạt này người bán cũng biết, nhưng là do hắn tìm một lão bằng hữu có kinh nghiệm lâu năm nhìn kỹ mới phát hiện ra. Lý Dương nhìn măng văn thời gian còn ngắn hơn rất nhiều so với lão bằng hữu kinh nghiệm của hắn à.

-A, giá của nó là mười vạn đồng.

Tư Mã Lâm vừa hỏi, người bán vội vàng lấy lại tinh thần, rất kinh ngạc liếc mắt nhìn Lý Dương. Thanh niên này nếu chân chính nhìn ra được chẳng phải còn lợi hại hơn cả lão bằng hữu của hắn sao. Lão bằng hữu của hắn ở Vân Nam rất có danh tiếng là chuyên gia đồ thạch à.

-10 vạn.

Tư Mã Lâm cau mày, Lý Dương nhẹ nhàng lắc đầu, mười vạn không có lợi nhuận gì, uống phí khí lực mà thôi.

-Có thể bán rẻ chút không?

Tư Mã Lâm vỗ vỗ khối nguyên thạch, nhíu mày nhàn nhạt hỏi. Đây là khối nguyên thạch đầu tiên hắn coi trọng hôm nay, cũng không muốn buông tha.

-Thực sự là không thể giảm, nếu không phải nhìn tiểu huynh đệ này nói hay, chí ít phải mười hai vạn rồi.

Người bán lập tức tỏ vẻ đau khổ, những người bán đồ thạch này cũng không biết là có bản lĩnh hay không, nhưng giả vờ đau khổ tuyệt đối là cao thủ.

-6 vạn, 6 vạn thì chúng tôi sẽ mua, giải thạch ngay ở đây cũng không thành vấn đề.

Lý Dương đột nhiên nói một câu, khối thủy thạch này bán được 6 vạn, thì sẽ kiếm được 4 vạn rồi, buôn bán như vậy cũng không tồi.

-Tiểu tử tông à, 6 vạn thì tiền vốn cũng không đủ, như vậy đi tiểu huynh đệ, chúng ta mỗi người nhường một bước. Tôi đây bán 8 vạn, hôm nay nghe cậu nói tốt như vậy, lấy giá thành phẩm bán cho các người, 8 vạn, một phân cũng không thể thiếu nha!

Người bán lập tức khóc thiên hô địa, đôi mắt đã nhìn chăm chăm vào Lý Dương, hắn cảm giác được người thanh niên này mới là chính. Nhưng mà thanh niên này quả thực rất lợi hại, tuyệt đối không thể lừa được.

8 vạn, Lý Dương trầm mặc một chút, 8 vạn đầu tiên sẽ không phải lỗ, còn có thể kiếm được thêm 2 vạn, so với buôn bán khác kỳ thực cũng rất có lời rồi.

Chỉ là Lý Dương vẫn quen đồ tăng lớn, đối với lợi nhuận nhỏ như vậy hoàn toàn không hứng thú.

Nhìn Lý Dương không có phản đối, Tư Mã Lâm lập tức gật đầu nói:

-Được, 8 vạn thì 8 vạn, lập tức giải cho tôi.

Tư Mã Lâm lập tức đưa ra chi phiếu 8 vạn, người bán vẫn còn dửng dưng, hiện giờ đã cười ha hả như phật di lặc. Sau khi tiếp nhận chi phiếu liền bắt chuyện người khác tới trông dùm cửa hàng, tự mình mang theo đám người Tư Mã Lâm đi tới bên cạnh máy giải thạch.

Lý Dương cùng vài người đều đi qua đó, khối thủy thạch mao liêu này cũng không lớn, giải thạch cũng không mất nhiều thời gian.

Trịnh Khải Đạt cùng Lý Dương đều tiến lên giúp đỡ Tư Mã Lâm. Ba người phối hợp cũng coi như là ăn ý. Sau hơn nửa tiếng đồng hồ, Phỉ Thúy bên trong đã được bọn họ hoàn toàn giải ra ngoài.

Thấy Phỉ Thúy loại hoa thanh được giải ra, ngay cả Trương Vĩ cũng không nhịn được mà giơ một ngón tay cái với Lý Dương. Thật đúng là như lời của Lý Dương đã nói, khả năng ra Phỉ Thúy là rất lớn, nhưng phẩm chất của Phỉ Thúy lại vừa vừa.

Người bán cũng rất cảm thán, vị chuyên gia bằng hữu của hắn nói rất khó ra được Phỉ Thúy cấp cao, cũng không nói nhất định ra Phỉ Thúy. Lý Dương lúc nói với bạn của hắn còn cao hơn một tầng, từ khi nào giới đồ thạch xuất hiện chuyên gia trẻ tuổi như vậy.

Chở khi đám người Lý Dương đi rồi, người bán đột nhiên sững sờ, quay đầu nhìn lại phương hướng đám người Lý Dương rời đi. Hắn vừa nhớ tới một tin đồn mới được nghe qua.

Dòng người ở Vân Nam có truyền tới, Quảng Châu có một người thanh niên 20 tuổi có tạo nghệ trong nghề đồ thạch cực kỳ cao, so với chuyên gia còn lợi hại hơn nhiều. Có người nói hắn là là truyền nhân của Phỉ Thúy vương, chính là Phỉ Thúy vương trong tương lai.

Người bán cười khổ lắc đầu, chậm rãi đi tới quầy hàng của mình. Thanh niên này có phải là người truyền nhân kia hay không cũng không trọng yếu, đối với hắn cũng không có quan hệ gì. Nghĩ nhiều như vậy chỉ bằng quay về chiếu cố tới buôn bán của mình còn hơn, thừa dịp Tụ Hội Nam Dương này người mới cùng người phổ thông rất nhiều, cố gắng kiếm nhiều tiền một chút.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

110. Chương 110: Lần Đầu Giao Phong.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Tư Mã Lâm ôm lấy khối Phỉ Thúy loại hoa thanh vừa được giải ra, trên mặt có chút đắc ý.

Tuy nói chỉ là tăng nhẹ một chút, nhưng vẫn là có lợi, hiện giờ hắn càng tin tưởng vào Lý Dương hơn, kết quả này một điểm cũng không sai với lời Lý Dương đã nói. Đồng thời Tư Mã Lâm càng thêm minh bạch, vận khí tốt của Lý Dương cũng không phải đơn giản như bề ngoài tưởng tượng. Trên phương diện đồ thạch Lý Dương đã vượt trên mọi người ở đây rồi, ở trong tỉnh Hà Nam này sợ rằng không có người có thể hơn được hắn.

Trương Vĩ đi theo sau cùng, rất kinh ngạc nhìn Lý Dương, trong ấn tượng của hắn, Lý Dương chỉ là một thanh niên vừa mới tiếp xúc với đồ thạch. Nhưng hiện thực trước mắt đã phủ định hoàn toàn cái nhìn trước đây của hắn, biểu hiện này không phải của người mới tiếp xúc với đồ thạch mà phải là chuyên gia mới lợi hại như vậy.

Ngô Hiểu Ly cùng Lưu Cường lại không có ý kiến gì, Lưu Cường thì không hiểu, Ngô Hiểu Ly còn chứng kiến những chuyện kinh người hơn của Lý Dương, nhìn thấy cũng không còn kỳ quái nữa.

Càng đi vào trong, người càng nhiều hơn, những người bán đồ thạch ngồi kín trên quảng trường tạo thành những con đường nhỏ uốn lượn. Đi qua những mái che của cửa hàng đồ thạch, cũng là một loại ngắm phong cảnh rồi.

Lúc đi qua những quầy hàng này, Lý Dương thấy những rất nhiều đồ thạch ở đại hội đồ thạch này nên phát động năng lực đặc thù quan sát một chút. Cơ hội như vậy cũng không nhiều, lần sau muốn gặp phải đồ thạch nóng nhiệt như vậy cũng không có. Nếu không nhân cơ hội này kiếm thêm một chút thì Lý Dương khẳng định sẽ hối hận, hiện giờ tài chính của hắn cũng không thiếu.

Về chuyện xử lý những đồ thạch này Lý Dương cũng hỏi qua Trương Vĩ rồi, một khi đồ thạch giải ra có thể mang về, xử lý như thế nào mới là chuyện chính. Hiệp hội ngọc thạch không có quyền hỏi tới, chỉ có Phi Thúy giải ra ở tại chỗ mới không thể mang ra ngoài.

Cái quy định này làm cho Lý Dương rất là an tâm, hắn dự định gặp phải thứ tốt thì mua xuống, sau đó giải ra ở ngay hiện trường, vì Minh Dương mà lấy ra đủ tích phân, còn cái khác đều mang đi cũng được. Dù sao trong nhà cũng có mấy giải thạch, lúc nào giải ra mà chẳng được.

Đi theo con đường nhỏ, sau khi đi qua hơn hai mươi quầy hàng, vài người đều tạm thời nghỉ ngơi một hồi.

Lúc nghỉ ngơi Trương Vĩ cùng Vương Hạo Dân lập tức tới gần Tư Mã Lâm. Phi Thúy loại hoa thanh đối với bọn họ mà nói chính là nguyên liệu chủ yếu. Loại hàng chất lượng cao khách hàng không mua nổi, cho nên loại Phi Thúy này chính là được khách hàng thích nhất.

Tư Mã Lâm rất muốn đấu giá hội để bán ra khối Phi Thúy này, nhưng mà bọn họ đã có quan hệ tốt rồi, nếu như có thể bán ra được là hay nhất, như vậy khối Phi Thúy này của bọn họ rồi.

Lý Dương đang ngồi ở trên ghế nhỏ, cái dây ghế này ở bên trong quảng trường, nơi này để người mua tiện nghỉ ngơi.

Vừa rồi nhìn thấy trong hai mươi mấy quầy hàng có một khối nguyên thạch đồ ra cũng không tệ, bên trong khối nguyên thạch này có Phi Thúy loại kiên thanh nặng mấy kg, giá trị hơn mười vạn. Đồ thạch như vậy nếu giải ra ngay ở hiện trường cũng không dễ dàng, nhưng mang đi thì không sai lắm, gara ngầm ở nhà của hắn rất lớn có thể chứa đựng được những đồ thạch này.

-Hiếu Ly, cô ở đây chờ tôi, tôi cùng Lưu Cương đi một lát sẽ trở lại.

Suy nghĩ một hồi, Lý Dương quyết định mua xuống, tránh khi bị người khác giành trước thì hối hận không kịp. Nếu không phải Trịnh Khải Đạt vẫn lôi kéo, hắn sẽ mua xuống từ lâu rồi.

Ngô Hiếu Ly lần này không đi cùng Lý Dương, nàng còn tưởng rằng Lý Dương muốn đi WC, lúc này mà nói câu “đi một chút sẽ trở lại” rất dễ bị người khác hiểu lầm.

Quần hàng bán khối đồ thạch này cũng không xa, sau hai phút Lý Dương đi ra, biểu hiện bên ngoài của những khối nguyên thạch này cũng không phải thật sự tốt, giá phỏng chừng cũng sẽ không cao.

Trước cửa quầy hàng còn có mấy người đang quan sát đồ thạch, Lý Dương đối với những người này cũng không có lưu ý. Sau khi đứng tầm một phút, hắn lập tức chỉ vào khối đồ thạch coi trọng nhất hỏi một câu.

-Ông chủ, khối này bán thế nào?

-Khối này tôi muốn.

Thanh âm của Lý Dương cùng một thanh âm khác đồng thời vang lên. Lý Dương kinh ngạc quay đầu nhìn sang, bên cạnh hắn còn một người trẻ tuổi đang đứng, giống như Lý Dương chỉ vào khối đồ thạch này.

Hai người đồng thời chỉ ngón tay vào một khối đồ thạch, lại cùng hỏi giá, chuyện như vậy dù trong chợ lớn như thế này cũng không bình thường. Mọi người thường thường cầm đồ thạch trên tay rồi mới hỏi giá, rất ít người hỏi giá khi đồ thạch chưa tới tay.

Người bán không có gặp phải tình huống như vậy, có vẻ có chút kinh ngạc, nhưng mà sau vài giây hắn lập tức phản ứng lại. Có người muốn đồ thạch là tốt rồi, một người hay hai người cũng không có vấn đề gì.

-Hai vị, khối nguyên thạch này thấp nhất cũng tới năm vạn đồng, các người coi, ai muốn?

Người bán cười ha hả nói rằng, Lý Dương cùng người thanh niên chung quanh lông mày khê cong lại, khối nguyên thạch này biểu hiện ra bên ngoài cũng chỉ có ba bốn vạn là cùng, người bán lập tức đưa tới năm vạn, hiển nhiên thấy có người cạnh tranh nên cố ý tăng giá.

-6 vạn.

Người thanh niên bên cạnh Lý Dương cau mày nhăn mặt, nhàn nhạt nói một câu, Lý Dương hơi sững sốt, trên mặt lộ ra một chút tức giận.

Lý Dương vốn định cùng người thanh niên thương lượng một chút, hai người một người bỏ qua cũng không thể không thực hiện được, dù cho Lý Dương có bỏ qua cũng không có quan hệ gì. Hắn có năng lực đặc thù trong người, muốn tìm một khối Phỉ Thúy tốt cũng không khó, cái loại Can Thanh Chứng này trong mắt hắn không quá trọng yếu như vậy.

Thế nhưng hiện giờ người thanh niên lại trực tiếp nói vượt qua một vạn đồng tiền, hiển nhiên là muốn dùng giá để đoạt lấy. Lý Dương tính tình rất bình tĩnh, nhưng không có nghĩ là tùy ý bị người khác khinh thường được. Huống chi Lý Dương hiện giờ cũng không phải người nghèo, một vạn đồng tiền hắn cũng không thiếu.

Người bán cũng sững sốt, nhưng mà biểu hiện thì khá hơn Lý Dương nhiều, năm vạn đã là đắt, hắn không nghĩ ra còn có người ra giá sáu vạn, bán càng cao thì tiền càng nhiều.

-7 vạn.

Người bán còn chưa kịp nói gì thì Lý Dương đã lên tiếng rồi, nói xong Lý Dương chỉ nhìn người bán, không thèm liếc mắt nhìn người thanh niên.

-Hừ, 8 vạn.

Người thanh niên dường như rất tức giận, hừ một tiếng bỏ thêm vào một vạn. Những người đổ thạch chung quanh lúc này đều ngừng lại, mọi người đều hứng thú nhìn Lý Dương cùng người thanh niên, đổ thạch còn có tranh đoạt, tràng diện đặc sắc như vậy cũng không nhìn thấy nhiều.

-10 vạn.

Lý Dương nhàn nhạt nói rằng, người thanh niên muốn thì hắn sẽ phụng bồi tiếp, dù sao giá của Phỉ Thúy này hắn cũng biết rõ.

-15 vạn.

Người thanh niên quay đầu lại nhìn Lý Dương, trên mặt mang theo một nụ cười nhạt.

-25 vạn.

Người chung quanh hít một ngụm lạnh khí, một khối đổ thạch chào hàng 5 vạn không ngờ bị bọn họ tăng lên 25 vạn. Người thanh niên bỏ thêm vào 5 vạn thì Lý Dương bỏ thêm vào 10 vạn, hiển nhiên là cố ý chọc tức người thanh niên kia.

Lưu Cương ở bên cạnh nhìn Lý Dương lạnh lùng đấu với người thanh niên, Lưu Cương lúc này đã phát hiện, phía sau người thanh niên không xa lắm có hai người bảo tiêu, hai người kia nhất định có lực sát thương, chỉ tiếc rằng Lý Dương cũng không phát hiện ra.

-50 vạn.

Xôn xao.

Người thanh niên một lần nữa tăng giá, làm người chung quanh nhất thời ồn ào hẳn lên. Đây không phải là một khối Phỉ Thúy mà chỉ là một khối nguyên thạch đổ thạch, người thanh niên này thật là có tiền, không ngờ dùng năm mươi vạn đồng tiền chỉ để mua cái này.

Lý Dương bên này còn náo nhiệt hơn, Tư Mã Lâm cùng Ngô Hiểu Ly đều chạy tới, vài người kinh nghi nhìn Lý Dương cùng người thanh niên, không rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

-50 vạn 1 ngàn.

Lý Dương cười cười, Phỉ Thúy ở bên trong cũng chỉ có giá hơn 50 vạn, Lý Dương sẽ không ngu ngốc mà gọi tới 100 vạn, hơn nữa 1000 cũng là hơn cái giá của người thanh niên kia rồi. Đây cũng không phải là hội đấu giá, không có hạn chế gì.

-Người...

Người thanh niên sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, nhưng mà trong mắt hắn lập tức hiện lên kinh ngạc. Hắn vốn định để Lý Dương gọi 100 vạn thì buông tha, lại không nghĩ tới Lý Dương lại rút lui như vậy, chỉ bỏ thêm có 1000.

Nhìn khối đồ thạch một chút, rồi lại nhìn Lý Dương, người thanh niên có chút trầm mặc, người bán ngày ngốc nhìn hai người bọn họ. Hắn không thể ngờ được hôm nay lại gặp phải vận may như vậy.

-51 vạn.

Trầm mặc đủ một phút đồng hồ, người thanh niên lần thứ hai tăng giá, một phút đồng hồ này người thanh niên không ngừng tự hỏi ý tứ của Lý Dương là gì khi thêm 1000 đồng tiền. Nếu là Lý Dương nhìn thấu hắn muốn buông tha thì chứng minh người này thật là đáng sợ, tâm cơ ít nhất còn lợi hại hơn hắn.

Nếu như Lý Dương cũng giống hắn, nhìn ra giá trị đại khái của khối đồ thạch này, như vậy rất khó tin rồi. Chình mình có thiên phú lại có danh sư mới có thành tựu như hôm nay, người thanh niên này nhìn qua còn ít tuổi hơn hắn một chút, nhìn như thế nào cũng không thấy người này có điều kiện giống như hắn.

Đương nhiên, đây cũng có thể nghĩ là Lý Dương tài lực thiếu, không muốn chơi với hắn tiếp nữa, nhưng loại khả năng này trong lòng hắn nghĩ là lớn nhất, cho nên mới tự hỏi một hồi rồi tiếp tục ra giá.

Nhưng mà, Lý Dương nếu đã tăng giá lên 1000 đồng rồi, hắn cũng không cần phải tăng lên nhiều lắm, hơn Lý Dương là được rồi.

-51 vạn 1000 đồng.

Lý Dương hé miệng cười, đột nhiên quay đầu lại nhìn người thanh niên nói tiếp:

-Không bằng anh trực tiếp tăng lên 60 vạn đi, như vậy tôi sẽ buông tha ngay lập tức. Còn nếu cứ một vạn rồi lại một vạn, tôi sẽ tăng lên 1000 đồng.

-Anh, được, được, tôi buông tha.

Người thanh niên con mắt căng thẳng, hắn đã cảm giác được, hắn quá xem thường Lý Dương rồi. Sáu mươi vạn là giá trị cao nhất mà khối đồ thạch có được, nhưng lại không phải là 100% đạt được. Lý Dương không ngờ một ngum nói ra cái giá này, tuyệt đối không phải ngẫu nhiên.

-Cảm tạ.

Lý Dương sắc mặt không thể nào tốt được, vốn tưởng có thể kiếm được một món, kết quả là lợi cho người bán đồ thạch rồi.

51 vạn 1000 đồng, Lý Dương nhanh chóng ký chi phiếu, người thanh niên oán hận nhìn Lý Dương xong, xoay người rời đi.

Đám người Tư Mã Lâm vội bước lên trước hỏi có chuyện gì xảy ra, Lý Dương nói lại chuyện vừa rồi một lần. Tất cả mọi người há to miệng, không thể nghĩ ra chuyện hay như vậy là xảy ra, chỉ tiếc bọn họ bỏ lỡ mà mở đầu đặc sắc.

Lý Dương thắng rồi, nhưng không thoải mái chút nào, vài người nhìn vào khối nguyên thạch có chút lo lắng. Lý Dương dùng hơn 50 vạn cũng có chút phiêu lưu, nhưng mà hiện giờ 50 vạn đối với Lý Dương cũng không phải là nhiều lắm, tổn thất này hắn chịu được.

-Tiên sinh, khối đồ thạch này của ngài rồi, xin hỏi ngài giải ở đây hay mang đi.

Người bán cười tới mức lệch cửa quai hàm, một khối đồ thạch so với hắn bán hết cả đồ thạch ở cửa hàng còn cao hơn, vụ này làm chuyển đi lần này của hắn không tệ.

-Giải ngay ở đây đi.

Lý Dương thở dài, nhẹ giọng nói, hắn vốn mang đi rồi giải ra Phỉ Thúy sau, nhưng cuối cùng mua với giá đắt như vậy, hắn cũng không cần phải mang về nữa. Chờ khi đấu giá hội còn có thể bán ra được một chút giá cả, chỉ ít hắn sẽ không lỗ tiền là được.

Sau khi tỉnh táo lại, Lý Dương đối với tranh đấu vừa rồi có chút ảo não, vừa rồi hẳn rõ ràng có phương pháp khác khả dĩ có thể hóa giải tranh đấu này. Nhưng lại cùng người thanh niên đấu lên, có thể nói đây là bản tính không chịu thua đã có từ trong xương của hắn rồi

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

111. Chương 111: Nhất Định Là Trùng Hợp.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Nghe được Lý Dương muốn giải thạch ngay tại hiện trường, Lưu Cương lập tức ôm tảng đá bước nhanh đi, Tư Mã Lâm cùng Trịnh Khải Đạt lôi kéo Lý Dương ở phía sau cùng nhau tiến tới mấy giải thạch.

Mỗi mấy quầy hàng thì có một cái máy giải thạch, có một vài máy giải thạch thì là do người bán mang tới, cũng có vài cái là ở bên Nam Dương mang tới. Người tới giải thạch ở ngay hiện trường cũng tương đối nhiều, chân chính đồng ý mang đồ thạch trở về thường là những ông chủ kinh doanh ngọc thạch mà thôi, đương nhiên ngoại trừ Lý Dương ra.

Máy giải thạch đều để ở không gian trống một chút, tiện cho người chung quanh vây xem, có rất nhiều người mới không nhịn nổi mê hoặc khi nhìn thấy người khác đổ trước, mới đi mua đồ thạch, cho nên khán giả càng nhiều, lại càng làm tăng việc buôn bán đồ thạch cho mấy người bán.

P phía sau Lý Dương, khán giả tới xem nhiều hơn so với các nơi khác nhiều, hai người trẻ tuổi tranh đấu một khối đồ thạch chuyện này đã được truyền ra rộng khắp rồi. Nếu như truyền ra mà nói, người tới quan sát Lý Dương giải thạch càng nhiều hơn.

Mấy trăm người vây quanh bên cạnh máy giải thạch, rất nhiều người còn nghị luận chuyện vừa xảy ra. Quá trình tranh đấu của người thanh niên cùng với Lý Dương vừa rồi có tới vài phút lặn, người nhìn thấy cũng không nhiều, đại đa số đều là nghe thấy mới chạy tới, chờ khi bọn họ tới thì Lý Dương đã đổ thạch xong rồi.

-Lý Dương, cậu tới giải sao?

Tư Mã Lâm vừa mới dọn xong đồ thạch, lập tức lớn tiếng kêu Lý Dương tới. Lý Dương nhẹ nhàng lắc đầu, khối đồ thạch này do tranh đấu mà mua được, tuy nói không lỗ tiền, nhưng hẳn đúng là không có tâm tình gì đi giải cả.

Tư Mã Lâm nháy mắt cho Trương Vĩ cùng Trịnh Khải Đạt, ý bảo bọn họ thay Lý Dương đi giải đồ thạch, còn mình đi tới bên cạnh Lý Dương.

-Nghĩ cái gì? Hối hận không có lòng tin với đồ thạch sao?

Tư Mã Lâm cười cười vỗ vai Lý Dương, chuyện tranh đoạt vừa rồi hẳn đã nghe nói rồi. Tư Mã Lâm trong lòng kỳ thực tán thành hành vi vừa rồi của Lý Dương. Người bắt đầu cũng không phải là Lý Dương, không phản kích mới bị người tới khinh thường à.

-Không có, chỉ là tâm tình có chút không vui.

Lý Dương lắc đầu cười khổ.

-Cậu thắng rồi, có cái gì mà không vui đây, nếu như là tôi, tôi sẽ không nhượng hắn đi, để cho hắn nhìn tôi giải thạch, sau đó giải ra đại trường làm hắn tức giận.

Tư Mã Lâm lập tức oán hận nói một câu, vẻ mặt hoàn toàn không cam lòng, dường như việc Lý Dương để thanh niên kia chạy đi mà cảm thấy đáng tiếc.

-Ha ha, hẳn nếu đụng phải Tư Mã đại ca thì thảm rồi.

Tư Mã Lâm khoa trương lập tức làm cho tâm tình của Lý Dương chuyển biến tốt đẹp hơn nhiều. Kỳ thực Lý Dương cũng lần đầu tiên gặp phải chuyện tình không chịu thua kém này.

Tâm tình Lý Dương không dậy nổi chỉ là trong tiềm thức tác quái mà thôi, Lý Dương sinh ra trong gia đình phổ thông, trong tiềm thức không chấp nhận được hành vi đầu giá như vậy. Hắn cũng không biết hành vi như vậy trong đám đệ tử con nhà phú hào rất bình thường.

-Đúng vậy, tôi nói cho cậu, năm đó tôi cũng chinh vài người.

Tư Mã Lâm dào dạt đắc ý, đang chuẩn bị tiếp tục nói khoác, đột nhiên nghe thấy tiếng hét của của Trịnh Khải Đạt.

-Lục, ra lục rồi.

Lý Dương cùng Tư Mã Lâm đều sửng sốt một chút, rồi nhìn thoáng qua, lúc này mới được vài phút làm sao lại ra lục nhanh như vậy.

Lý Dương cùng Tư Mã Lâm vội vàng chạy tới cái máy giải thạch, Lý Dương rất quan tâm tới khối đồ thạch này. Dù sao chính mình cũng đã bỏ ra năm mươi vạn mua tới, theo đồ thạch mà nói, đây chính là khối đồ thạch đắt nhất mà Lý Dương đã bỏ tiền ra mua.

Tới bên cạnh máy giải thạch, vừa lúc thấy Trịnh Khải Đạt cười hưng phấn, Tư Mã Lâm đi bên cạnh Lý Dương, người đồ thạch chính là Trịnh Khải Đạt. Đây là đồ thạch mà qua một hồi tranh đoạt mới đạt được, ý nghĩ lớn hơn nhiều, vừa thấy ra lục thì Trịnh Khải Đạt đã hô to lên, sau đó tâm tình hưng phấn vô cùng.

Lý Dương còn lại đang ngơ ngác nhìn khối đồ thạch vừa bị cắt ra một góc, lộ ra một sợi sương màu lục mờ ảo.

Trịnh Khải Đạt cắt cái này cũng không phải không có ý tứ, lúc Trịnh Khải Đạt giải thạch cố ý một chút, muốn chậm rãi cắt, cắt một bên góc, nếu như không ra phi thủy sẽ không giải tiếp nữa. Như vậy cho dù đồ khóa cũng sẽ không làm cho Lý Dương nhìn quá khó khăn. Vậy mà một đao của hắn cắt xuống vừa lúc tới gần địa phương có phi thủy, thoáng cắt đã cắt ra lục rồi.

-Lý lão đệ, ra lục rồi, ra lục rồi.

Thấy Lý Dương đi vào, Trịnh Khải Đạt lập tức hét lớn với Lý Dương, Lý Dương đi ra tỉ mỉ kiểm tra một chút, nhẹ nhàng lắc đầu.

Lục đi ra rồi, thế nhưng chỉ là lục vụ, coi như là lục chân chính, thì hiện giờ loại phi thủy bên trong cũng không nhìn ra.

Nhưng mà như vậy cũng có lợi, một đao này có thể cắt dọc theo bên cạnh, có thể bảo trì độ hoàn chỉnh của phi thủy ở bên trong được tốt nhất, giá trị của nó còn có thể tăng hơn một chút.

-Không tồi, Trịnh đại ca, tay rất tốt, người tiếp tục giải đi.

Lý Dương biết tất cả, nhưng sẽ không nói ra, Trịnh Khải Đạt cũng thật tâm muốn tốt cho hắn, Lý Dương có thể cảm thụ được.

-Được, tôi tiếp tục giải.

Tuy rằng còn không tính cắt ra hoàn toàn, nhưng Trịnh Khải Đạt đã có tinh thần mười phần, đây là đồ thạch của Lý Dương mua, hắn đối với Lý Dương có lòng tin tuyệt đối.

Nhìn thấy ra lục, người chung quanh nghị luận còn lớn hơn nữa, chuyện vừa rồi chậm rãi truyền qua miệng của mọi người, rất nhanh đều thay đổi hình dạng.

Trịnh Khải Đạt lúc giải thạch, Lý Dương bắt đầu tỉ mỉ nhớ lại người thanh niên vừa rồi. Người thanh niên thoát nhìn rất cao ngạo, nhưng Lý Dương có cảm giác rất không giống nhau, hắn cuối cùng buông tha cũng không dễ dàng, người này tính tình cũng rất cuồng, nhưng cũng rất có chừng mực.

Thứ hai, người này dường như xác định được giá cả rành mạch của phi thủy bên trong, Lý Dương có cảm giác này, hơn nữa phi thường mãnh liệt.

Cũng không biết hẳn có phải giống như mình nhìn thấu bên trong đồ thạch. Nhưng mà hẳn hẳn là cân nhắc lại, phỉ thúy loại này chỉ có thể bán được trên dưới 50 vạn, nếu thêm tiền dù giành được thắng lợi cũng không đủ, cho nên hẳn sẽ không cùng mình đấu tiếp.

Ngẩng đầu nhìn theo phương hướng người thanh niên rời đi, Lý Dương cuối cùng lắc đầu, Lý Dương tin tưởng hẳn sẽ còn gặp lại người thanh niên này.

-Là Can Thanh Chung, không tồi.

Phỉ Thúy rốt cuộc cũng lộ ra rồi, Tư Mã Lâm lập tức lớn tiếng kêu lên. Can Thanh Chung Phỉ Thúy này cũng không đắt lắm, biểu hiện này chắc có giá trị hơn mười vạn, bên trong còn chưa giải ra hoàn toàn. Một khi giải ra toàn bộ thì Lý Dương cũng không phải lỗ bao nhiêu cả, còn có thể có cơ hội kiếm một chút tiền.

Can Thanh Chung Phỉ thúy cũng không tồi, nhưng mà cũng không thể làm mọi người thỏa mãn, nếu như giải khối đồ thạch này ra một khối Thủy Tinh Chung Phỉ Thúy thì câu chuyện này sẽ càng lớn hơn. Tới lúc đó thậm chí có nhiều phiên bản của chuyện này nữa.

Quá trình giải thạch Lý Dương cũng không có tham dự, hẳn chỉ lẳng lặng nhìn, người tập trung ở máy giải thạch này càng lúc càng nhiều, còn có người ở hiệp hội ngọc thạch cũng tới. Chỉ tiếc người nhiều lắm, căn bản không thể đi vào được, cho nên không biết trong đám người bọn họ có một người trong hai người trẻ tuổi vừa mới vừa rồi tranh đấu đồ thạch.

-Rầm!

Khối Phỉ Thúy rốt cuộc cũng được giải ra toàn bộ, Trịnh Khải Đạt hít một hơi thật sâu, khối phỉ thúy này xem ra Lý Dương sẽ không phải lỗ tiền rồi, còn có thể kiếm được một ít nữa.

-Nếu mang đi đấu giá, giá sẽ từ 55 vạn tới 60 vạn, Lý Dương, khối đồ thạch này buôn bán lời rồi.

Tư Mã Lâm cười ha hả một chút, nói xong về mặt của hẳn hơi cứng nhắc một chút. Năm mươi năm vạn tới sáu mươi vạn, cái giá này cũng quá xảo diệu đi. Lúc trước vừa mới tới 50 vạn thì mọi người bắt đầu tăng giá chậm hơn, mà Lý Dương nhắc tới 60 vạn sẽ không tranh đấu nữa. Người thanh niên vừa nghe thấy thế lập tức bỏ qua, hai người dường như đã sớm biết được phỉ thúy bên trong đồ thạch sẽ không vượt qua được sáu mươi vạn.

Nếu thật là như vậy, quả thực là đáng sợ, có thể tính ra giá của Phỉ Thúy chuẩn như thế, ngoại trừ vị Phỉ Thúy Vương trong truyền thuyết ở Vân Nam kia, chưa nghe thấy có ai làm được.

Tư Mã Lâm suy nghĩ về vấn đề này, tất cả đều là trùng hợp, nhất định là trùng hợp.

Phỉ Thúy là tại chỗ giải ra, nhất định phải tham gia buổi bán đấu giá tối nay, từ ngày đồ thạch đầu tiên, đấu giá hội mỗi buổi tối đều cử hành một lần.

Chung quanh có mấy ông chủ muốn mua, Trịnh Khải Đạt chỉ nói một câu bọn họ là thành viên hiệp hội ngọc thạch tỉnh Hà Nam thì không ai cạnh tranh giá nữa. Những người thu mua nguyên liệu này đều hiểu được quy củ, mạnh mẽ thu mua không được còn có thể bị đuổi ra ngoài, đây chính là địa bàn của người ta.

Phỉ Thúy để cho Lưu Cương cầm, Lý Dương mang theo mọi người ra khỏi đoàn người, hướng quầy đồ thạch khác đi dạo qua. Chuyện tranh đấu với người thanh niên bị hẳn quên rồi, loại tụ hội đồ thạch này vất vả lắm mới được gặp một lần, thật sự là lãng phí thời gian, thực sự rất không nên rồi.

Đồ thạch ngày thứ hai quả thực so với ngày đầu tiên tốt hơn nhiều, Lý Dương đã nhìn thấy vài nơi còn đang bán đồ thạch. Nhưng là hiện nay không có phát hiện ra phỉ thúy loại kim ti, loại kiện thanh thật ra đã có vài khối, đều không phải là loại đồ thạch có giá rất cao thì là phỉ thúy quá nhỏ, không dậy nổi hứng thú của Lý Dương.

-Lý lão đệ, Lý Dương lão đệ.

Đang đi tới, đột nhiên có người lớn tiếng gọi Lý Dương, nhìn theo hướng thanh âm đang gọi, nhận ra người bán hàng lần trước ở Thanh Đảo đang huy tay chào hẳn.

Nhìn thấy người này, Lý Dương lập tức nở nụ cười, người này cũng là phúc tinh của hẳn, từ hẳn mà mua được một vài đồ thạch tốt.

-A, có người quen.

Lý Dương bắt chuyện một tiếng, rất nhanh đi tới cửa hàng đó. Ngô Hiểu Ly kinh ngạc nhìn người bán hàng kia, Ngô Hiểu Ly có chút ấn tượng với hắn, lúc ở Thanh Đảo cũng đã gặp qua.

-Lý lão đệ, người thành thật nói cho tôi biết, khối Thủy Tinh Chủng Phỉ Thúy hôm qua có phải là cậu lấy ra từ trong đồ thạch phải không?

Lý Dương còn chưa kịp đi tới, người bán hàng đã lớn tiếng hỏi, vừa hỏi xong, làm cho ánh mắt của mọi người chung quanh tập trung vào hắn.

Ngày hôm qua, hiệp hội ngọc thạch bán ra Thủy Tinh Chủng, chuyện này đã truyền khắp quảng trường rồi. Lý Dương lần thứ hai giải ra Thủy Tinh Chủng nên đại danh đã truyền xa, người bán hàng này nghĩ chính là Lý Dương đã đồ thạch được nên có chút tâm ngứa. Chỉ tiếc rằng ngày hôm qua hắn tới muộn, lúc tìm Lý Dương thì bọn họ đã đi rồi.

-Đúng vậy, không sai, hay là anh bán cho tôi mấy khối đi.

Lý Dương gật đầu, thần sắc người bán hàng kích động kêu lên:

-Thực sự, thực là ở chỗ tôi mà ra mà, tôi nói đúng không, khẳng định là như vậy. Bọn họ không tin, Lý lão đệ, cậu nói cho bọn họ, cậu đồ thạch ra khối Thủy Tinh Chủng chính là mua ở đây đi.

Thanh âm người bán rất lớn, có chút kích động mà run run, đối với một người có thể bán ra phỉ thúy mà nói, được một khối loại pha lê cũng là chuyện không dễ dàng.

Lý Dương cười khê lắc đầu, với tính tình của Lý Dương, hắn không có khả năng tuyên truyền chuyện này.

-Sớm biết có thể ra Thủy Tinh Chủng thì sẽ không cho cậu đi ở đây giải là tốt rồi.

Người bán hàng đột nhiên ảo não một trận, Lý Dương sững sốt một chút, cười hoạt kê, trong lòng thầm nghĩ. Nếu như anh biết có Thủy Tinh Chủng sẽ không bán cho tôi rồi, tôi cũng chẳng có phần đi giải thạch.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

112. Chương 112: Tráo Đắc Trụ *

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

*Tráo Đắc Trụ: lòng bắt được, tên gọi chệch đi của Triệu Đức Trụ.

Người bán chỉ ảo não một hồi, rồi lập tức nhếch miệng nở nụ cười nói:

-Lý lão đệ, khối Thủy Tinh Chủng Phỉ Thúy còn không?

-Không có, đã bán đi rồi.

Lý Dương lắc đầu, lúc hắn nói đã bắt đầu dùng năng lực đặc thù của mình quan sát hơn một trăm khối đồ thạch của người bán hàng này. Người bán hàng mà hắn gặp ở Thanh Đảo này thực sự rất được, những đồ thạch này tất cả đều là lão trảng khẩu mao liên (tên loại đá), chất lượng tốt cũng không nhiều lắm. Những năm gần đây mua được lão trảng khẩu mao liên quả thực cũng không dễ dàng.

-Đáng tiếc rồi, tôi còn muốn chụp một bức ảnh nữa.

Người bán hàng lại cảm thấy ảo não, Lý Dương nhẹ nhàng lắc đầu cười, Trương Vĩ thật ra rất hiểu người bán hàng này. Hai người đều là người bán ngọc, nhưng khác với những người bán khác chính là bọn họ một người bán nguyên liệu, một người bán thành phẩm.

-Sau này sẽ có cơ hội đi.

Lý Dương cười cười, người bán này thật ra là phúc tinh của hắn, lúc này trong khối đồ thạch mà hắn quan sát thì có một khối chất lượng thượng thừa, Phù Dung Chủng. Khối này còn lớn hơn khối trước giải ra ở Thanh Đảo, hơn nữa trông lại rất có cá tính.

-Lão ca, anh biết tên của tôi, tôi còn chưa biết tên của người nữa, như vậy rất không công bằng nha.

Lý Dương loay hoay trong đồng đồ thạch, đột nhiên hỏi.

Người bán sững sốt khe khẽ, rồi há miệng rộng của mình nói:

-Lý lão đệ cậu lại đùa rồi, tên của tôi rất bình thường. Tôi là Triệu Đức Trụ, nếu người không chê cứ gọi là lão Triệu là được rồi.

-Tráo Đắc Trụ? (ý là: dùng lòng bắt được)

Lý Dương cùng mọi người lập tức nở nụ cười, cái tên này, rất dễ nhớ nha?

Triệu Đức Trụ nhìn ra những người này đang nghĩ gì, nhưng mà cũng không có lưu ý. Lần đầu tiên nghe thấy cái tên này của hắn ai cũng biểu hiện ra giống như bọn Lý Dương vậy. Tên là cha mẹ đặt ra, Triệu Đức Trụ cũng không muốn sửa. Hắn cười cười, dù sao cũng chẳng có ác ý gì.

-Được rồi, Triệu đại ca, anh bán khối đá này bao nhiêu?

Lý Dương nhin cười, chỉ chỉ vào khối đồ thạch bên trong có loại phù dung, khối đồ thạch này không nhỏ, lớn chừng 30cm, trong cái chợ này cũng không phải là đồ thạch nhỏ.

Hơn nữa, khối đồ thạch này chính là một khối biến dị đồ thạch hiếm có. Bên trong hiển nhiên là có hai chủng Phỉ Thúy rất hiếm thấy. Một khối là loại xanh lá cây, một khối khác chính là Phù Dung Chủng rất được. So sánh thì viên Phỉ Thúy Phù Dung Chủng này lớn hơn một chút.

-Khối này, thấp nhất cũng hai mươi vạn, Lý Dương lão đệ muốn ở chỗ này giải ra hay mang đi?

Triệu Đức Trụ cúi đầu suy nghĩ một chút, mới báo giá cho Lý Dương.

-Hai mươi vạn, không tính là đất, tôi mang đi.

Lý Dương gật đầu, giá khối khối đồ thạch này lớn như vậy, toàn bộ khối mao liên ở trong cửa hàng này chỉ cần tới hai ba vạn có thể mua được. Thế nhưng hiện tại là tuyệt đối không được, thêm lúc nữa chỉ sợ ba mươi vạn cũng không thể mua được khối mao liên như thế này rồi.

-A, thực sự mang đi.

Triệu Đức Trụ sững sốt một chút, trên thực tế hắn muốn Lý Dương giải ở đây để còn chiếm một chút tiện nghi. Triệu Đức Trụ đối với vận khí của Lý Dương rất tin tưởng, người thanh niên này cho hắn cảm giác rất là thần kỳ.

Lý Dương nếu có thể giải ở chỗ này mà nói, tuyệt đối sẽ mang lại hiệu quả quảng cáo không tồi, làm cho buôn bán của hắn hôm nay sẽ tốt hơn nhiều.

-Đúng, mang đi.

Lý Dương lấy ra tấm chỉ phiếu hai mươi vạn. Khối Phù Dung Chủng này làm cho Lý Dương nắm chặt một chút thu được tích phân cho Minh Dương. Nếu bên trong là loại cao bằng, Lý Dương giải khai ngay tại đây, sẽ lấy được quán quân ngoại bỉ cùng nội bỉ. Bên phía Minh Dương một chút thành tích cũng không yếu, có thể yên ổn lấy được trước ba danh.

-Được rồi.

Triệu Đức Trụ có chút tiếc hận nói một câu, bắt đầu ôm lấy khối đồ thạch, lúc này không ai cùng đoạt với Lưu Cương nữa, tiểu tử này khí lực lớn nhất.

-Triệu đại ca, chúng tôi đi tới nơi khác nhìn xem một chút, khi nào rảnh nói chuyện, à có lẽ đi ăn một bữa với nhau.

Mua được khối Phỉ Thúy loại phù dung, tâm tình của Lý Dương không tồi chút nào. Khối Phỉ Thúy Phù Dung Chủng này giống nhưng khối lần trước Trịnh Khải Đạt giải ra, vài trăm vạn như vậy là đủ rồi.

Hơn nữa hiện giờ Lý Dương vẫn còn lưu trữ một ít đồ thạch, nếu toàn bộ giải ra mang đi bán, Lý Dương chỉ cần tiền mặt là có thể có được hơn 6000 vạn. Cái này cũng chưa tính tới bất động sản của hắn, xe, khối cực phẩm Ngọc Quan Âm bên người,... Tất cả những thứ này đặt ở một chỗ mà nói, hiện tại trên người Lý Dương có thể trị giá quá ức (1 trăm triệu = 1 ức) rồi.

-Lý Dương, chúng tôi tới bên kia thôi, chút nữa tôi cần người tham mưu giúp tôi một khối.

Lý Dương không giải thạch ở tại đây, mọi người vừa tiếc hận vừa hưng phấn. Như vậy có thể tiết kiệm thời gian cho những người khác một chút. Đặc biệt là Trịnh Khải Đạt, lập tức lôi kéo Lý Dương tới một đưng phương có ít người. Tư Mã Lâm đã đổ qua một khối rồi, Lý Dương cũng đổ một khối, hiện giờ là tới phiên của hắn rồi.

Buổi sáng đã qua phân nửa thời gian, trên quảng trường càng lúc càng nhiều người. Vô luận đi nơi nào thì chung quanh cũng toàn là người cả. Trên trán mấy người Lý Dương đã đổ không ít mồ hôi.

Cũng may hiện giờ là lúc tháng ba vào xuân, nếu như hoạt động vào hè, nóng chết người chứ chẳng chơi.

Trịnh Khải Đạt cũng chọn một khối đồ thạch cho mình. Một quầy hàng chỉ cần nhìn qua mấy khối đồ thạch là biết chất lượng của cửa hàng đó như thế nào, tốc độ quan sát của Trịnh Khải Đạt như vậy cũng không chậm. Nhưng mà so với Lý Dương thì kém xa lắm, Lý Dương từng quầy hàng chỉ cần liếc mắt một cái là biết được toàn bộ kết quả bên trong rồi.

Nhiều quầy hàng, nhiều đồ thạch, nhưng đồ thạch tốt cũng không nhiều lắm. Nếu so sánh với chợ lớn Trịnh Châu mà nói, tỉ lệ đồ thạch tốt ở đây thấp hơn nhiều. Dù sao bên kia cũng là bên chuyên cung cấp nguyên liệu cho công ty châu báu, bán đồ thạch tất nhiên chất lượng không quá kém.

Đồng thời, giá trị của đồ thạch ở bên này cũng không cao. Chợ lớn Trịnh Châu khối đồ thạch mao liên trị giá hơn mười vạn cũng không hiếm thấy, ở đây ngoài mười vạn đã cực kỳ thưa thớt rồi. Khách hàng cũng khác, chợ cũng sẽ khác, đồ thạch mao liên giá ngoài mười vạn đều là do người chơi chân chính chuẩn bị mang tới.

-Lý Dương, cậu giúp tôi xem cái này thế nào?

Lý Dương đang đi theo Trịnh Khải Đạt, Trương Vĩ đột nhiên kêu lên một tiếng. Biểu hiện của Lý Dương hai ngày hôm nay đã chinh phục rất nhiều người rồi, hiện nay Trương Vĩ đồ thạch thì người đầu tiên nghĩ tới chính là Lý Dương.

Lý Dương đi tới bên cạnh Trương Vĩ, Trịnh Khải Đạt lập tức bắt mắt nói một câu:

-Lão Trương, cậu không có đạo lý nha, tôi tìm Lý lão đệ trước mà.

-Lão Trịnh, đừng nóng vội, tôi chỉ nhờ Lý Dương nhìn xem một chút thôi, không mất bao nhiêu thời gian!

Trương Vĩ cười cười, hắn lần này vốn dự định mua vài khối đồ thạch, ngoại trừ muốn giải ở tại chỗ còn muốn mang về một chút. Hắn cất giữ đồ thạch ngày càng ít, thời gian cũng lâu rồi. Hơn nữa lần này khối nguyên thạch một trăm năm mươi vạn bị hỏng, hắn đối với đồ thạch lòng tin cũng lung lay khá nhiều rồi.

Nhưng mà, Trương Vĩ nếu biết khối Phỉ Thúy thật tốt bên trong đã bị Lý Dương mua đi, không biết sẽ có vẻ mặt thế nào.

-Khối này, không tồi.

Lý Dương ánh mắt sáng lên, Trương Vĩ nhìn trúng chính là một khối nguyên thạch Bạch Diêm Sa Bì. Nguyên thạch Bạch Diêm Sa Bì chính là thượng đẳng trong các loại đồ thạch, chỉ cần phần da bên ngoài của nó không tính là hoàn hảo đi nữa, thì vẫn nhận ra được bên trên khối đồ thạch mao liên này không ngờ có mang theo một con “Đái Kỳ”

“Đái Kỳ” là một loại trần, tức là trạng thái giống như trần quần quanh đầu hoặc thân tảng đá. Nếu như vết quần kết thành như sợi dây, được gọi là trần quần chặt, loại này thường nói rõ bên trong rất tốt.

Nếu như trên thân con trăn còn có hình trướng muối mà nói, như vậy khẳng định bên trong có màu đi, màu này cũng không nhất định là màu xanh lục, còn có thể là màu hồng phỉ hoặc hoàng phỉ nữa. Khối mà Trương Vĩ phát hiện ra chính là chủng loại thượng đẳng trên thân trăn có trướng muối.

Đương nhiên, những loại đồ thạch như thế này giá cả càng cao hơn một chút.

-Đúng vậy rất không tồi, lão Trương, hai ta thương lượng một chút, khối này tặng cho tôi đi nha?

Trịnh Khải Đạt cũng chú ý tới khối đồ thạch, càng xem hắn càng thích, nên âm thầm ảo não: làm sao lại để cho Trương Vĩ phát hiện ra trước chứ. Nếu hắn phát hiện ra trước khẳng định lập tức mua đi.

-Lão Trịnh, cậu đã có một bộ tốt rồi, còn muốn tranh sao.

Trương Vĩ sắc mặt nhất thời khổ sấp, nhưng mà lời nói vừa rồi của Lý Dương làm tâm lý của hắn rất yên tâm.

Lý Dương cười cười lắc đầu, phát động năng lực đặc thù qua sát khối đồ thạch Bạch Diêm Sa Bì mang theo “Đái Kỳ” này.

Năng lực đặc thù triển khai, tất cả bên trong khối đồ thạch hiện ra trước mắt Lý Dương, trên mặt Lý Dương lập tức có chút cổ quái.

-Ông chủ, khối này bán thế nào?

Trong lúc Lý Dương đang kinh ngạc, Trương Vĩ đã đi tới hỏi giá của Bạch Diêm Sa Bì Đái Kỳ này. Đồ thạch này cũng không nhỏ, những mao liêu đồ thạch như vậy giá cả không thấp hơn 40 vạn.

-Ngài thật tinh mắt, đây là khối tốt nhất của chúng tôi, chỉ sợ cả chợ hôm nay cũng chỉ có một khối này là tốt nhất, chỉ cần 60 vạn là được.

Người bán cười cười, những người bán này đều có một dạng, thoát nhìn rất hàm hậu, một bộ dạng chất phác thật thà. Nhưng mà nếu tin bọn họ khẳng định mình quá ngu rồi.

-60 vạn, quá đắt rồi, giảm chút đi, 30 vạn thế nào?

Trương Vĩ cau mày lắc đầu, khối đồ thạch này biểu hiện không tồi. Nhưng giá trị không thể đắt tới 60 vạn được, người bán nghe thấy lời nói của hắn với Trịnh Khải Đạt nên có ý tăng giá.

-30 vạn, giá này làm sao được? nếu như ngài thật tình muốn, tôi dùng một con số may mắn vậy, 58 vạn, một phân cũng không thiếu.

Người bán lắc đầu, một bộ dạng rất kiên quyết.

-Không được, tối đa là 35 vạn.

Trương Vĩ lần thứ hai lắc đầu, 35 vạn là không cao, một hồi còn có thể trả giá tiếp, buôn bán là như thế, cò kè mặc cả bớt một thêm hai.

-55 vạn.

Người bán hàng vừa nói một phân tiền cũng không hạ thấp, giờ lại rơi xuống 3 vạn, còn len lén liếc mắt nhìn Trịnh Khải Đạt.

-38 vạn!

Trương Vĩ bỏ vào trong thêm 3 vạn, tâm lý hắn đồng ý với giá 45 vạn. Hiện giờ xem ra có thể có hy vọng rồi.

-55 vạn, đây là chi phiếu tiền mặt, cho ông, khối đồ thạch này tôi muốn rồi.

Người bán còn chưa nói gì, tự nhiên một cánh tay đưa tới, trên tay còn cầm chi phiếu. Người bán tiếp nhận chi phiếu theo phản ứng, còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra.

-Là anh.

Lý Dương quay đầu lại, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi. Người nửa đường tới phá chính là người thanh niên đã cạnh tranh khối đồ thạch vừa rồi với hắn. Người thanh niên nhoáng người lên một chút, tới trước quầy hàng, ôm lấy khối Bạch Diêm Sa Bì đồ thạch, tỉ mỉ quan sát cẩn thận.

Tư Mã Lâm, Trịnh Khải Đạt, trên mặt đều lộ ra vẻ giận dữ, đặc biệt là Trương Vĩ, trên mặt hồng hồng, hiển nhiên là tức giận.

-Cậu, cậu có biết quy củ không.

Trương Vĩ qua một lúc lâu mới phần nộ hỏi một câu. Người bán đã thu chi phiếu của người thanh niên này, nói cách khác bọn họ đã hoàn thành giao dịch, hiện tại khối đồ thạch là của thanh niên này rồi.

-Quy củ, quy củ gì? Tôi đưa tiền, đồ vật này mới là của tôi, đây mới là quy củ.

Người thanh niên quay đầu lại cười cười, đầu tiên là nhìn thoáng qua Lý Dương, sau đó nhìn thoáng qua Trương Vĩ, trong mắt hiện lên vẻ khinh miệt.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

113. Chương 113: Địa Vị Quá Lớn.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Trương Vĩ vẫn còn sững sốt, môi có chút run run, hiển nhiên là bị người thanh niên nói cho tức giận.

-Thứ này là chúng tôi nhìn trúng trước, hơn nữa còn đang mặc cả giá, cậu lại nhảy vào, không có đạo lý gì cả?

Người nói chuyện là Ngô Hiểu Ly, thái độ của người thanh niên này làm cho đoàn người Minh Dương giận dữ, ngay cả Ngô Hiểu Ly tính tình như vậy mà cũng mắng hắn là không sai rồi.

-Tôi sao lại không nói lý đây? Mua đồ vật chính là chú ý cạnh tranh công bằng, các người không ra nổi cái giá này, tôi ra được tự nhiên nó là của tôi. Hơn nữa, dường như vừa rồi tôi ra giá trước tiên, các người cũng đoạt lại của tôi? Lẽ nào chỉ cho phép các người đoạt của người khác, không cho phép chúng tôi tranh đoạt sao?

Người thanh niên cười lạnh một tiếng, trên mặt đám người Ngô Hiểu Ly đã cực kỳ giận dữ rồi.

-Quên đi, không nên cãi nhau.

Lý Dương đột nhiên lắc đầu, chuyện vừa rồi kỳ thực không giống với lần này. Bọn họ cùng hỏi giá một lúc, Lý Dương có quyền cạnh tranh, lần này Trương Vĩ đang mặc cả giá trước, thanh niên này tự nhiên nhảy vào, tính chất căn bản là khác nhau.

Nhưng mà có tranh xuống nữa cũng không có ý nghĩa gì, đồ người ta đã lấy được rồi. Cũng không thể bảo người bán lấy lại được, tiện nghi cho người bán mà thôi.

Trương Vĩ lấy điện thoại cầm tay ra, gọi một số. Đối với Trương Vĩ mà nói, hoạt động này chính ở địa bàn của hắn. Trên địa bàn mình mà bị người khác xỏ mũi như vậy Trương Vĩ không chịu nổi. Huống chi hắn còn là một hội trưởng.

Thanh niên phảng phất như không chút lưu ý, nhìn chằm chằm mà đồ thạch mà mình vừa mới đoạt được tới tay. Cuối cùng hắn đi thẳng tới phía máy giải thạch, nhìn dáng vẻ của hắn thì định giải thạch ở tại đây rồi.

Lý Dương sắc mặt càng trầm hơn, Lý Dương đột nhiên nhớ tới một câu mà Tư Mã Lâm vừa nói: Nếu mà tôi thắng, tôi sẽ không để cho hắn đi, nhìn tôi giải ra mà tức chết hắn.

Thanh niên này làm theo cách giống như lời Tư Mã Lâm đã nói. Hắn cũng không có lưu bọn Lý Dương ở lại, thế nhưng lại làm trò giải thạch trước mặt bọn Lý Dương, kết quả là không có gì khác nhau.

Trương Vĩ lạnh lùng liếc mắt nhìn theo người thanh niên, không ngờ lại đi theo phía sau. Đám người Lý Dương cũng vội vàng đuổi theo cho kịp, hiện giờ mâu thuẫn giữa đám người Lý Dương và người thanh niên kia càng lớn hơn rồi.

-Tới đây, giúp tôi một tay.

Người thanh niên đặt đồ thạch xuống, đầu không thèm quay lại mà nói một câu, hai người đi theo người thanh niên này lập tức tới bên cạnh hắn.

Người thanh niên không hề nói tiếp, mà đưa bánh mài lên, người thanh niên xem ra muốn nhìn coi trực tiếp. Thấy cử động của người thanh niên này, Lý Dương bỗng nhiên hai mắt căng ra.

Tình huống bên trong khối đồ thạch này hắn nhìn thấy rõ ràng, Phỉ Thúy hay ở dưới vỏ, chỉ cần mở ra tầng đá bên ngoài, có thể lộ ra Phỉ Thúy loại băng.

Nhưng mà, bên trong cũng không chỉ là Phỉ Thúy loại băng này, còn một tầng màu bạc, còn đại bộ phận Phỉ Thúy là đã bị vỡ vụn ra, không có giá trị gì cả.

Mà hiện giờ, người thanh niên chuẩn bị mở ở nơi có một mặt Phỉ Thúy loại băng.

Lý Dương nhìn người thanh niên thật sâu, người thanh niên này rất không đơn giản, khẳng định là phát hiện ra một ít tình huống của đồ thạch này. Nhưng mà đồng thời Lý Dương cũng xác định, người thanh niên này không có năng lực nhìn thấu đồ thạch giống như mình, nói cách khác hẳn tuyệt đối không biết cách mở viên đồ thạch này ở vị trí tốt nhất.

Trương Vĩ lúc này đã khôi phục lại không ít, lạnh lùng nhìn người thanh niên đang giải thạch. Hắn vừa gọi điện thoại cho người của hiệp hội ngọc thạch. Trương Vĩ là nòng cốt của hiệp hội ngọc thạch, vừa là hội trưởng. Bọn họ khẳng định sẽ có thuyết pháp cho hắn, chỉ ít người ngày cấu thành hành vi ác ý, tội là không thể thoát được.

Đá mài đã chuyển động, người thanh niên mang kính mắt chậm rãi giải thạch, động tác của hắn rất thành thạo, căn bản không phù hợp với tuổi của hắn.

Người tụ tập ở máy giải thạch ngày một nhiều hơn. Nghe nói có một khối đồ thạch trị giá 55 vạn đang được giải ra. Người ở xa xa cũng chạy tới nhìn, muốn xem trong khối đồ thạch này xuất hiện loại Phỉ Thúy gì.

Đồ thạch rất chậm rãi được lột một lớp vỏ xuống, người thanh niên đột nhiên dừng lại, người đứng bên cạnh vội vàng tới rửa tầng mặt ngoài đồ thạch cho hắn, đồng thời trên đó hiện lên một tầng sương trắng nhàn nhạt.

Ra vụn rồi, chính là sương trắng, đây là dấu hiệu tốt, người chung quanh nghị luận, người thanh niên dường như thỏa mãn gật đầu, tiếp tục thúc đẩy đá mài giải thạch.

Cái vỏ Bạch Diêm Sa Bì chậm rãi bị bóc rơi xuống đất, đồng thời với mở ra càng nhiều, sương trắng xuất hiện cũng ngày một nhiều hơn.

Sau khi mài tới mặt sau thì người thanh niên ngừng lại một hồi, tỉ mỉ nhìn kỹ lại màn sương trắng, cuối cùng hắn gật đầu một lần nữa, tiếp tục đeo kính mắt mài thạch tiếp.

Lý Dương biết, nếu tiếp tục mài thêm vài phút nữa, Phỉ Thúy loại băng sẽ lộ ra, tới lúc đó người thanh niên càng đắc ý hơn, sợ rằng Trương Vĩ sẽ buồn bực.

Ào Ào

Người thanh niên rốt cuộc cũng mài hết đoạn sương trắng, Phỉ Thúy màu xanh đậm trong suốt như băng lộ ra bên trong. Người chung quanh nhất thời kinh hô lên cả, loại băng, rốt cuộc cũng xuất hiện loại băng rồi. Ngày hôm qua xuất hiện một Phỉ Thúy loại băng, nhưng đều là của ngọc thạch hiệp hội chuẩn bị đi, người chơi không có một ai lấy được.

Ngày hôm nay, cũng là cái Phỉ Thúy loại băng thứ nhất có được, chút nữa không biết có ai có thể lấy được khối như thế này không? Thế nhưng chỉ ít một khối loại băng này đã cho người thanh niên này tư cách cạnh tranh quán quân ngày hôm nay rồi.

Sắc mặt Trương Vĩ trong nháy mắt biến thành xấu xí không gì sánh được. Loại băng à, nếu như biết xuất hiện loại băng thì hẳn cả sáu mươi vạn cũng trả giá à. Hay rồi, bị một cười ác ý lấy đi mất, cơn tức giận này Trương Vĩ nuốt không được.

-Tiểu tử, tôi ra 200 vạn mua khối nguyên thạch này của ngươi, bán không?

Chung quanh lập tức có người lên tiếp, 55 vạn biến thành 200 vạn, một ít người mới lúc này mới cảm thụ được điên cuồng của đồ thạch, nhưng mà, cái giá mới chỉ bắt đầu.

-Mà ra Băng Chung, tỉ lệ bên trong có Băng Chung Phỉ Thúy phi thường cao, 200 vạn quá thấp. Tiểu tử, tôi ra 300 vạn, cái giá này rất có thành ý nha.

Lại có một người ra giá, người này ra giá chung quanh không ai tiếp tục ra giá nữa. 300 vạn, một khối đồ thạch lộ ra Phỉ Thúy loại băng cũng không tính là quá thấp.

-Cảm ơn, nhưng mà tôi không có dự định bán.

Người thanh niên nhẹ nhàng lắc đầu, còn quay đầu lại cố ý liếc mắt nhìn Lý Dương. Phảng phất như hắn cố ý chọc giận Lý Dương, báo hận vụ lần trước.

-Trương hội trưởng, chuyện gì xảy ra.

Người của Ngọc Thạch hiệp hội rốt cuộc cũng tới rồi, hắn vừa nhìn thấy Trương Vĩ đã lớn tiếng hỏi. Người của ngọc thạch hiệp hội vừa tới là một gã quản lý, họ Tôn, chức vị không cao nhưng có thân phận ở trong chính phủ. Hơn nữa lần hoạt động này hắn cũng là một người phụ trách.

- Tôn quản lý, người đã tới, trong chợ có người tranh mua ác ý với tôi. Tôi đang mặc cả một khối đồ thạch, thì bị người tôi cướp đoạt mất, các người nhìn thấy sao bây giờ.

Trương Vĩ lập tức lộ ra hình dáng tức giận, đây không phải là giả vờ, hắn thực sự rất tức giận.

-Có chuyện này sao?

Tôn quản lý cau mày mặt nhăn lại.

Loại chuyện này bình thường làm sao gặp phải được, dựa theo pháp luật mà nói, người tôi không có trái pháp luật. Dựa theo quy định của chợ mà nói cũng không hạn chế việc này, chỉ có thể nói là đạo đức không được mà thôi.

Nhưng mà thân phận của Trương Vĩ là không giống, hắn là thành viên của hiệp hội ngọc thạch tới tham gia hoạt động này. Hơn nữa là hội viên chủ lực kiêm hội trưởng phân hội. Không xử lý được tốt rất rách việc, hơn nữa ảnh hưởng tới toàn bộ hoạt động này.

Mặc kệ nói như thế nào, lần này ở Nam Dương là do hiệp hội ngọc thạch hội hợp mọi người tới, tụ hội mới là căn bản, nếu như để người tôi náo loạn lên, vậy hắn gặp phải phiền lụy lớn rồi.

-Trương hội trưởng anh yên tâm, chuyện này chúng tôi sẽ xử lý nghiêm túc.

Trong nháy mắt Tôn quản lý đã có quyết định của mình. Người chung quanh kinh ngạc nhìn bọn họ, đặc biệt là người bán đồ thạch kia. Hắn không nghĩ tới người muốn mua đồ thạch của mình đầu tiên lại là người của hiệp hội ngọc thạch, càng không nghĩ tới là một hội trưởng nữa.

Tôn quản lý đi tới phía người thanh niên, người thanh niên chưa từng quay đầu lại. Hắn tiếp tục mài đồ thạch, Tôn quản lý còn chưa kịp đi tới bên cạnh người thanh niên đã bị hai người khác chặn lại. Hai người này chính là hai người bảo tiêu vẫn đi bên cạnh người thanh niên mà Lưu Cương chú ý nhìn thấy.

-Các người, muốn làm gì?

Tôn quản lý lớn tiếng hỏi, hai người này làm cho hắn có cảm giác bất an. Tôn quản lý không làm sao được đành phải lớn tiếng đánh bạo hỏi.

-Không có ý gì, bọn họ không có ác ý, xin hỏi ông là?

Một người trung niên khác đi tới, cười ha hả nói chuyện với Tôn quản lý. Hai người kia lùi ra đằng sau, cảm giác bất an của Tôn quản lý cũng giảm đi nhiều.

-Tôi là quản lý của hoạt động lần này, các người làm trái với quy tắc của hoạt động lần này, hiện giờ trở về theo chúng tôi điều tra một chút.

Tôn quản lý sửa lại cổ áo nghiêm trang, nói rất nghiêm túc, người ở đây nhiều lắm, chuyện này không thể xử lý ở đây được.

-Không được rồi, chúng tôi không biết đã làm trái quy củ gì chứ, chúng là một tay đưa tiền một tay giao dịch, điểm này ngài có thể hỏi ông chủ ở đây thì biết.

Người trung niên nhẹ nhàng lắc đầu, còn đưa người bán ra đầu sóng. Lúc này người thanh niên phảng phất như không có chuyện gì phát sinh ra cả, chuyên tâm giải khối đồ thạch.

Người bán đồ thạch sắc mặt có chút cứng ngắc, nhưng mà cũng gạt đầu, làm một người bán hàng hẩn có trách nhiệm với khách hàng của mình.

-Các người yên tâm, rốt cuộc xảy ra chuyện gì cứ theo chúng tôi đi điều tra một chút là được. Hiện giờ tôi mời mọi người theo tôi một chuyện.

Tôn quản lý không có hỏi người bán hàng, hỏi cũng như không. Trong lòng hẩn căn bản đã đoán được đại khái, lúc này hay nhất là đưa bọn họ đi chỗ khác. Đợi tới nơi không có ai, kết quả điều tra nói như thế nào cũng là do bọn họ định đoạt.

-Thật không được rồi, sợ rằng ngài không có quyền đưa chúng tôi đi. Thiệu công tử cùng ngài giống như đều là thành viên của hiệp hội ngọc thạch, hơn nữa chức vụ dường như cao hơn ngài một chút.

Người trung niên cười khê lắc đầu nói, đưa tay lấy ra một tấm danh thiếp cho Tôn quản lý. Sắc mặt của Tôn quản lý lập tức cứng ngắc lại.

Tôn quản lý rất quen với tấm danh thiếp này, hẩn cũng có một cái, nhưng màu sắc lại không giống. Đây là tấm danh thiếp xác nhận người của hiệp hội ngọc thạch. Bên trên có viết một cái tên: Thiệu Ngọc Cường, chức vụ là Quản lý phân hội hiệp hội ngọc thạch Trung Hoa ngọc thạch châu báu trang sức, phó hội trưởng hiệp hội ngọc thạch Quảng Đông – Trung Hoa.

Quản lý ở tổng bộ hiệp hội ngọc thạch, nhậm chức ở trong Trung Bảo Hiệp chính là thân phận quan chức chính phủ đó nha, so với hẩn hoàn toàn khác nhau. Trung Bảo Hiệp sẽ không thừa nhận quản lý phân hội hiệp hội ngọc thạch ở các tỉnh, mạnh hơn không chỉ một chút.

Hơn nữa người tôi còn là phó hội trưởng hiệp hội ngọc thạch Quảng Đông, cấp bậc cao hơn hẩn một bậc, hẩn làm sao có thể đi quản được.

-Không có ý tứ, tôi nghĩ có thể là hiểu lầm rồi.

Tôn quản lý cười có chút cứng ngắc, đưa danh thiếp lại cho người thanh niên, lắc đầu đi tới bên người Trương Vĩ. Phiền phức rồi, người tôi địa vị quá lớn, náo lên cũng không ai tốt cả.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

114. Chương 114: Cực Phẩm Lam Tinh Linh.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Tôn quản lý tiêu sái trở về, làm cho sắc mặt của mấy người Trương Vĩ còn biến xấu hơn nhiều nữa.

Trương Vĩ không biết người trung niên kia nói cái gì với Trương quản lý. Nhưng mà nhìn thấy biểu hiện của Tôn quản lý là mọi người cũng hiểu ra kết quả khẳng định là không tốt. Vừa nghĩ tới khối đồ thạch có Phỉ Thúy Băng Chủng, tâm tình Trương Vĩ cứ như bị kim châm khó chịu vô cùng.

-Tôn quản lý, có chuyện gì vậy?

Tư Mã Lâm là người đầu tiên hỏi, Tư Mã Lâm rất tán thưởng Trương Vĩ. Bởi vì Trương Vĩ thật tình cũng vì hiệp hội ngọc thạch tỉnh Minh Dương mà nỗ lực không ít.

-Tư Mã tiên sinh, rất không được rồi, người này lai lịch không nhỏ, sợ rằng tôi không xử lý được.

Tôn quản lý cười khổ, chậm rãi nói ra thân phận của người thanh niên. Chỉ cần một cái thân phận phó hội trưởng hiệp hội ngọc thạch tỉnh Quảng Đông đã không chạm vào được rồi. Huống chi người nọ còn là người ở Trung Bảo Hiệp nữa. Người ở Trung Bảo Hiệp muốn bóp chết một quản lý phân hội ngọc thạch nho nhỏ thì còn muốn đơn giản hơn bóp chết một con kiến à.

Tư Mã Lâm, Trương Vĩ, Vương Hạo Dân đều nhú mày, Trương Vĩ cùng Vương Hạo Dân lại càng cảm thấy được uy lực của người thanh niên này hơn. Trung Bảo Hiệp nói một câu, buôn bán của bọn họ lập tức có thể bị đóng cửa.

Tư Mã Lâm không nghĩ nhiều như vậy, Trung Bảo Hiệp không quản được hắn. Nhưng là hắn cũng không muốn nhúng tay vào chuyện này, vạn nhất làm cho Trương Vĩ bị phiền phức thì trái với ước nguyện ban đầu của hắn rồi. Với lại mặt mũi của Tư Mã Lâm cũng không ảnh hưởng gì tới Trung Bảo Hiệp được.

Lý Dương hơi nhú lông mày một chút, hắn làm việc ở An Thị càng cảm giác được năng lực của Trung Bảo Hiệp. Ngay cả người ở tổng bộ An Thị cũng không dám đơn giản đắc tội với người của Trung Bảo Hiệp. Tuy rằng người thanh niên này chỉ là bổ nhiệm quản lý hiệp hội ngọc thạch trong Trung Bảo Hiệp, thân phận còn kém trợ lý bên trong Trung Bảo Hiệp một chút, thế nhưng Lý Dương tin tưởng, An Thị cũng tuyệt đối không dám đắc tội với một người như vậy.

-Quên đi.

Qua vài phút sau, Trương Vĩ mới thở dài một hơi, loại chuyện này chỉ có thể nói là không may. Đối phương có địa vị hắn không thể chọc vào được, nháo một chút đối với hắn cũng không có lợi gì, còn có thể nói là không may nữa.

Tôn quản lý vì vậy cũng thở phào một cái nhẹ nhõm, như vậy là hay nhất, hai bên cũng không đắc tội.

-Xôn xao...

Người chung quanh đột nhiên lớn tiếng cả lên. Đám người Lý Dương vội vàng chạy qua xem, người thanh niên kia đã tháo kính mắt xuống. Hắn vẫn mài dọc theo khối đồ thạch, lúc tới sát bên kia, Phỉ Thúy Băng Chủng đột nhiên biến thành một mớ ngọc vỡ hỗn độn, chỉ đơn thuần nhìn những viên ngọc vỡ này mà nói thì nó căn bản không đáng giá bao nhiêu tiền cả.

Lý Dương bước nhanh tới, Trương Vĩ cùng Tư Mã Lâm cũng đều chạy vào bên trong nhìn xe. Thấy Phỉ Thúy Trương Vĩ cùng Tư Mã Lâm nhìn thoáng qua nhau, hai người đột nhiên cùng nở nụ cười.

Tâm tình của Trương Vĩ bây giờ dễ chịu hơn nhiều rồi, khối Phỉ Thúy này giải ra hơn phân nửa là hỏng rồi. Hiện nay xem ra, có thể lấy ra được Băng Chủng đáng giá hay không, chỉ không biết bên trong có bao nhiêu Phỉ Thúy Băng Chủng, nếu như ít mà nói, khối đồ thạch này cũng không khác với hỏng là mấy.

Thiệu Ngọc Cường, cũng là người quản lý nhỏ tuổi của hiệp hội ngọc thạch, lúc này đang ngơ ngác nhìn miếng toái ngọc vừa rơi ra, vẻ mặt không thể tin được. Hắn nhìn kỹ khối mao liên này rồi, khẳng định bên trong có Phỉ Thúy loại tốt, cho nên mới lấy tiền đoạt mua trước của Trương Vĩ.

Hơn nữa, dựa theo kinh nghiệm phân tích của hắn mà nói, khối đồ thạch này ở bên trong rất có thể là khối Phỉ Thúy Băng Chủng lớn. Cho nên hắn mới không cắt thạch mà lựa chọn mài thạch. Kết quả cũng đúng như hắn đã phân tích, mài một lúc sau, liền lộ ra Phỉ Thúy Băng Chủng.

Nếu như đây là khối Phỉ Thúy Băng Chủng hoàn chỉnh mà nói, giá trị của nó so với khối Băng Chủng mà Lý Dương bán cho An Thị còn cao hơn. Hắn trở thành ngọc vương của ngày hôm nay cũng không phải

không có khả năng, nhưng hiện tại đã vỡ hết rồi, không đứng ở đâu đây?

Thiệu Ngọc Cường đột nhiên đeo kính mắt lên lần nữa, đưa đá mài trở thành máy cắt kim loại, quay một bên lập tức trực tiếp cắt xuống. Hắn đã không còn kiên trì mài thạch nữa rồi, mặc kệ có phá hỏng kết cấu của Phỉ Thúy bên trong hay không, hắn cũng phải mở ra xem bên trong có gì.

Thấy Thiệu Ngọc Cường làm như vậy, Lý Dương đột nhiên căng thẳng, chờ khi nhìn thấy vị trí cắt hắn mới thở một ngụm khẩu khí. Thiệu Ngọc Cường không phải cắt ở chính giữa, mà cắt ở bên đầu bên kia Băng Chung, như vậy mà mở ra chỉ nhìn thấy ngọc vỡ mà thôi.

Người khác không biết, thế nhưng Lý Dương biết rất rõ, khối đồ thạch này giá trị nhất chính là khối nhỏ ở giữa trung tâm, khối nhỏ này chỉ to bằng nửa quả trứng gà mà thôi.

Người chung quanh nghị luận nhiều hơn nữa, một ít người có kinh nghiệm bắt đầu thuyết giảng cho người bên cạnh, nói cái gì mà “Mài được không gọi là được, cắt được mới gọi là được.” chính là việc trước mắt mới chính là thực nghiệm chân chính của câu nói này. Rất nhiều người cảm thấy ngon ăn mới bắt đầu đi đồ thạch, cảm giác được chính mình học được rất nhiều điều gì đó.

Rầm!

Khối đồ thạch rất nhanh bị cắt làm hai nửa, mọi người ngẩng cổ cổ nhìn vào bên trong.

Thiệu Ngọc Cường vẫn ngơ ngác như cũ, lần này nhìn thấy rõ ràng hơn, bên trong tất cả đều là ngọc vỡ. Ngọc thạch như vậy làm thành đồ trang sức mà nói cũng chỉ hơn mười đồng tiền một cái. Cho dù đây là ngọc vỡ Băng Chung đi nữa, tất cả những khối này cũng không quá một vạn đồng tiền. So sánh với cái giá 55 bỏ ra mua đồ thạch thì không thấm vào đâu.

Trương Vĩ trong lòng cảm thấy vô cùng may mắn, hắn hiện tại ngược lại không còn giận quản lý trẻ tuổi của hiệp hội ngọc thạch này nữa. Nếu không phải có hắn, số tiền này là mất mất rồi. Nhưng mà có hắn xuất hiện, Trương Vĩ thậm chí bắt đầu hoài nghi có phải gần đây mình quá đen đui hay không, đồ thạch mang tới cũng bị hỏng, đồ thạch nhìn thấy cũng thế nốt.

Hai ông chủ vừa mới ra giá ở đây cảm thấy may mắn, may mà thanh niên này không đồng ý bán, nếu không thì bọn họ ném tiền như ném rác rồi.

Thiệu Ngọc Cường đột nhiên lấy nửa khối đồ thạch lớn còn lại đặt ở trên máy cắt kim loại, sau đó tiếp tục cắt khối đồ thạch này ra làm hai. Theo lưỡi dao của máy cắt kim loại chậm rãi đi xuống, thanh âm nghị luận của người chung quanh ngày một nhiều hơn, tất cả đều muốn nhìn xem nó có kết quả gì.

Lý Dương nhẹ nhàng lắc đầu, hắn đã xác định Thiệu Ngọc Cường này không có năng lực giống như của mình. Nhưng mà trên phương diện nhìn đồ thạch hắn hơn mình rất nhiều. Chỉ dựa vào nhãn lực có thể nhìn ra nhiều như vậy, đây không phải là người bình thường có khả năng làm được.

Rầm!

Khối đồ thạch được mở ra hai nửa lần nữa, bên trong vẫn chỉ là ngọc vỡ. Lúc này tất cả mọi người đã không còn xem trọng khối đồ thạch nữa, biểu hiện bên ngoài dù tốt mấy, bên trong xấu cũng vô dụng.

Hơn nữa, hiện giờ nhìn xem khối đồ thạch mà nói, nếu bên trong mấy khối đồ thạch này mà còn Phỉ Thúy Băng Chung mà nói, thì nó cũng khá nhỏ đi, có giá trị được bao nhiêu tiền chứ.

-Tiểu tử, cậu có thể bán khối này cho tôi không, tôi ra giá 10 vạn.

Có người đột nhiên nhảy vào trong, chỉ vào một khối đồ thạch nhỏ hai mặt Băng Chung nói, một mặt là ngọc vỡ, một mặt là Băng Chung, có thể đồ thêm một chút nữa.

-Được, cho anh.

Thiệu Ngọc Cường gật đầu, Lý Dương kinh ngạc nhìn hắn một cái. Trong mắt đột nhiên hiện lên vẻ kinh hãi, Lý Dương cũng không nghĩ Thiệu Ngọc Cường lại bỏ đi quyết đoán như vậy.

Người nọ xuất ra 10 vạn đồng tiền mặt, trực tiếp ôm khối đồ thạch này đi qua máy giải thạch ở bên cạnh tiếp tục giải. Chỉ cần là bằng loại không quá mỏng, hẳn có thể thu hồi thành phẩm, quá mỏng mà nói hẳn sẽ lỗ tiền rồi.

Lý Dương cùng Tư Mã Lâm lên tiếng kêu gọi, cùng chen vào tận bên trong, chỉ vào hai khối còn lại hỏi:

-Hai khối này anh bán hay không?

-Anh muốn sao?

Thiệu Ngọc Cường ngẩng đầu kinh ngạc liếc mắt nhìn Lý Dương, ngọc vỡ như vậy không có bất kỳ giá trị nào cả. Hẳn không rõ vì sao Lý Dương phải đi thua mua phế liệu.

-Đúng!

Lý Dương trực tiếp gạt đầu không giải thích gì cả.

Thiệu Ngọc Cường nhìn chằm chằm vào Lý Dương, nhìn đủ 10 giây không phát hiện ra vẻ mặt của Lý Dương có gì khác biệt cả, chậm rãi gạt đầu nói:

-Có thể cho anh, hai khối 1 vạn.

Lý Dương cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó mới gạt đầu nói rằng:

-Được, tôi muốn nó.

1 vạn đồng tiền, đồng phế liệu như vậy mà nói cũng không quá đắt. Nhưng mà toàn bộ ngọc vỡ bán ra cũng chỉ có giá trị mấy nghìn đồng. Ngọc vỡ như vậy là hoàn toàn không có giá trị để tiếp tục đồ xuống, cho nên mọi người cảm giác Lý Dương ngớ ngẩn, khẳng định là một công vô ích rồi.

Lý Dương xuất ra một tập tiền mặt, trước hoạt động bọn họ đều chuẩn bị một chút tiền mặt, không nhiều lắm, nhưng cũng mấy vạn đồng. Chính là để ứng phó nhìn thấy trúng đồ thạch nào thì mua luôn, mấy nghìn tới trên vạn đồng không đáng để dùng chi phí.

Thiệu Ngọc Cường tiếp nhận tập tiền, trực tiếp đưa cho người phía sau mà không cần nhìn. Đồng thời hẳn xoay người chuẩn bị rời đi, trên mặt không một chút vẻ khác lạ nào cả, phẳng phất như người vừa đồ thạch hỏng không phải là hắn vậy.

Lý Dương nhìn hắn thật sâu, người thanh niên này tuy rằng cuồng vọng tự đại, lại rất cao ngạo, nhưng tâm tính thật ra không tồi, cầm được có thể thả được.

Lý Dương quay lại vẫy tay với Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt, tiếp tục đi tới máy giải thạch tiếp theo.

Ông chủ vừa rồi bỏ ra 10 vạn mua một phần ba khối đồ thạch cũng đã giải gần xong rồi. Khối này vốn không lớn lắm, hẳn chỉ nhìn một chút xem bề ngoài Băng Chủng này sâu bao nhiêu, giải ra khẳng định sẽ rất thú vị.

Độ dày của bề ngoài Phỉ Thúy Băng Chủng này được lộ ra ngoài, một tầng hơi mỏng, chỉ có vài mm, làm mặt nhẵn cũng không được.

Ông chủ cười khỏ một tiếng, thu hồi lại khối Phỉ Thúy Băng Chủng, mười vạn của hắn rốt cuộc cũng lỗ rồi. Chỉ một chút Phỉ Thúy Băng Chủng này không thể gia công làm trang sức bán đi được, gần như không có giá trị gì rồi.

Tư Mã Lâm cùng Trịnh Khải Đạt đứng ở bên cạnh Lý Dương kinh ngạc nhìn hắn. Lý Dương tiếp tục muốn giải thạch làm gì chứ. Lúc này hai khối đồ thạch này đã được coi là phế liệu rồi, giải xuống cũng chỉ là lãng phí thời gian mà thôi. Hai người dù rất tin tưởng Lý Dương cũng cho là như vậy.

Nhưng thật ra Thiệu Ngọc Cường kia lại rất có hứng thú đứng ở bên cạnh nhìn Lý Dương.

Lý Dương cầm lấy khối đồ thạch ở giữa, khước miệng vênh lên cười rất nhỏ. May mắn Thiệu Ngọc Cường cắt dao lệch đi một chút, không lộ ra bảo bối ở bên trong, nếu không sợ rằng nó không phải là của hắn rồi.

Bám vào máy giải thạch, Lý Dương trực tiếp khởi dao, từ một điểm lệch sang một bên mà cắt xuống dưới. Mọi người nhìn thấy còn có người muốn tiếp tục giải khối đồ thạch này, một vài người đang muốn rời đi liền

đứng lại nhìn. Nhưng mà người lưu lại toàn là người mới cả, mọi người hiểu việc đã hoàn toàn đánh mất lòng tin với khối đồ thạch này rồi.

Rầm!

Khối đồ thạch nhỏ rất nhanh bị Lý Dương phân ra làm hai, Trịnh Khải Đạt đang định há miệng muốn oán hận Lý Dương lãng phí thời gian bỗng nhiên ngậy ngốc đứng tại chỗ không nói được câu gì. Cái miệng của hắn mở to đến mức muốn nhét vào cả quả trứng gà cũng được.

Thiệu Ngọc Cường đôi mắt trợn hắn ra ngoài, lẳng lẳng nhìn vào mặt phẳng vừa bị cắt ra. Mọi người cũng sững sờ đứng tại chỗ, chỉ có một mình Lý Dương là thanh tỉnh vì hắn biết bên trong có cái gì. Thấy đoàn người chung quanh khiếp sợ, khoe miệng Lý Dương lại vểnh lên thêm vài phân.

-Cực phẩm Lam Tinh Linh.

Qua vài phút sau, Thiệu Ngọc Cường mới chậm rãi học ra một câu, kinh hãi vô cùng mà nhìn Lý Dương.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

115. Chương 115: Là Ta Đoán Được.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Cực phẩm Lam Tinh Linh, mọi người đã ngậy ngốc đứng đó rồi.

Một số người mới chơi nên không biết mà không ngừng nhỏ giọng hỏi bạn bên cạnh, cực phẩm lam tinh linh có ý tứ gì.

-Lam Tinh Linh, là Lam Tinh Linh à.

Vương Hạo Dân đột nhiên rống lớn một tiếng, Trịnh Khải Đạt điên cuồng ôm lấy Lý Dương. Lý Dương dùng sức mãi mới đẩy được bàn tay to của Trịnh Khải Đạt ra được, không ngừng thở phì phò, thiếu chút nữa bị ngạt chết rồi.

Trương Vĩ mồm mở thật lớn, không biết lúc này đang suy nghĩ cái gì. Về mặt của hắn lúc này vô cùng phức tạp, đồ thạch này vốn thuộc về hắn, nhưng hiện tại, hắn cũng không biết phải nói gì rồi.

Tư Mã Lâm so ra còn đỡ hơn bọn hắn, nhưng cũng rất kích động, hai con mắt của Thiệu Ngọc Cường không ngừng lấp lóe tinh quang, không ai biết hắn đang nghĩ gì lúc này.

Trong những loại Phỉ Thúy, có thể được xưng là cực phẩm cực kỳ ít, chỉ có một vài loại Phỉ Thúy mới có thể có cái tên gọi này.

Ví dụ như, cực phẩm Đế Vương Lục, cực phẩm Tử Nhân Tinh, cực phẩm Huyết Mỹ Nhân, ... một một từ cực phẩm đại biểu cho một cái cực hạn, một cái đỉnh cấp tồn tại.

Phỉ Thúy có màu xanh biếc là chính, đồng thời còn có rất nhiều loại màu sắc khác nữa. Ví dụ như màu hồng, màu lam, màu tím,... mỗi một loại màu sắc nếu như biểu hiện hoàn mỹ nhất, thì chính là cực phẩm. Lam Tinh Linh, chính là đứng đầu trong số Phỉ Thúy màu lam.

Bởi vì Phỉ Thúy màu lục nhiều, cho nên Đế Vương Lục hoàn mỹ nhất trong màu lục có thể xuất hiện nhiều hơn. Những màu sắc khác cũng không thông thường xuất hiện chút nào, tồn tại cao cấp nhất càng hiếm thấy hơn. Lam tinh linh này đại bộ phận mọi người đều nghe trong tin đồn mà thôi, chỉ ít trong quảng trường này ngoại trừ Thiệu Ngọc Cường ra không ai còn chân chính nhìn thấy được loại cực phẩm này.

-Tư Mã đại ca, chúng ta trước tiên lấy ra đã.

Lý Dương ho nhẹ một tiếng, một vài người quá kích động rồi, chỉ mới mở ra một mặt, hiện giờ khối lam tinh linh còn chưa có giải ra hoàn toàn nữa. Bọn họ cũng không ngấm lại chuyện loại băng vừa này, chỉ là một tảng băng mỏng mà thôi sao, hiện giờ chưa phải là lúc vui vẻ.

-Được, giải thạch, giải thạch.

Tư Mã Lâm vội vàng gạt đầu, khối đồ thạch này cũng không lớn, giải ra cũng dễ. Ba người lập tức thúc đẩy mấy giải thạch, vô thanh vô tức chung quanh mấy giải thạch người tập trung lại càng nhiều.

Lam tinh linh, Nam Dương này lần đầu nghe thấy, người nghe thấy tin tức này đều điên cuồng chạy tới, sợ bỏ qua cơ hội này.

Lưu Cương nhìn chung quanh càng ngày càng nhiều người, lòng mày hơi giật giật một cái, lặng lẽ tới bên người Lý Dương, lẳng lẳng đứng đó nhìn Lý Dương giải thạch.

Trương Vĩ, Vương Hạo Dân cũng tiến tới một bên, nhưng bọn họ muốn tiến tới một hồi đều khó khăn. Người chung quanh đã ngày càng nhiều hơn, nhìn thấy bên này nhiều người xuất hiện. Đám quản lý đã có hơn mười người xuất hiện chạy tới đây, nếu chẳng may xuất hiện người làm loạn thì phiền phức lớn rồi.

Ngô Hiểu Ly bị bọn họ kéo vào tận cùng bên trong, nhìn chung quanh người ngày càng nhiều hơn. Ngô Hiểu Ly cảm giác thấy kinh khủng, một loại Phỉ Thúy không ngờ có lực hiệu triệu lớn như vậy.

Người bên cạnh Thiệu Ngọc Cường chăm chú vây quanh hẩn, hai người bảo tiêu cảnh giác nhìn đám người chung quanh. Người nhiều lắm, lúc này khả năng nào cũng có thể phát sinh được.

Lý Dương cuối cùng cuối cùng cũng lau khô xong đám ngọc vỡ chung quanh cực phẩm lam tinh linh. Đám người quản lý cũng chạy tới rồi, bọn họ vội vàng sơ tán đoàn người ra, nếu không có bọn họ sơ tán người ra, Lý Dương chỉ sợ đi ra cũng khó.

-Vị tiên sinh này, cho tôi chụp một kiểu ảnh nha.

Một bóng người đột nhiên chui tới bên người Lý Dương, Lưu Cương lặng lẽ xoay người lại, tách người này ra khỏi Lý Dương, để hẩn không thể tới gần Lý Dương được.

Người này Lý Dương biết, chính là người bán khối đồ thạch này đi. Lúc này hẩn đáng cầm máy ảnh hai mắt nhìn chăm chăm vào khối Phỉ Thúy lam tinh linh to bằng nửa quả trứng gà trên tay Lý Dương.

-Có thể.

Lý Dương suy nghĩ một lúc rồi gạt đầu đáp ứng. Nhưng người bán đồ thạch này nếu như có người giải ra Phỉ Thúy đối với bọn họ mà nói thì chụp ảnh cùng nhau vừa giống như một loại lưu niệm. Phỉ Thúy loại pha lê hay cực phẩm lam tinh linh như thể này tuyệt đối phải lưu lại kỷ niệm này.

Người bán vui vẻ mời Lưu Cương chụp ảnh giúp, Lý Dương đã đáp ứng chụp ảnh Lưu Cương cũng không ngăn hẩn. Để cho người bán cùng Lý Dương đứng chung một chỗ, Lý Dương cầm khối lam tinh linh, sau đó chụp ảnh.

Chụp ảnh hoàn tất, người bán tham lam nhìn thoáng qua Phỉ Thúy lam tinh linh trên tay của Lý Dương, nhưng mà cuối cùng lắc đầu đi tới một bên. Khối Phỉ Thúy này dù tốt, cũng không phải là của hẩn, lúc này có ý định xấu cũng không thể được, không bằng thật thà làm một lần quảng cáo cho mình đi thì hơn.

Người quản lý đang chậm rãi sơ tán đám người vây quanh. Lý Dương cảm giác như thoát khỏi tù vậy, chậm rãi đám người lộ ra một đường nhỏ, mấy người lập tức từ bên ngoài chạy vào trong.

-Lý, Lý tiên sinh, người thực sự giải ra Lam tinh linh sao?

Người chạy tới trước nhất chính là hội trưởng Nam Dương lão Lương. Phía sau hẩn một vài người lãnh đạo của hiệp hội ngọc thạch tỉnh, vài người này Lý Dương cũng gặp qua, đều là người của hiệp hội ngọc thạch các nơi.

Lý Dương tay nắm lam tinh linh tung qua tung lại, mỉm cười không nói gì.

Hẩn cũng không cần phải nói, những người này vừa nhìn thấy khối Phỉ Thúy lập tức trợn mắt, trong mắt mỗi người đều lóe lên thần sắc khác nhau.

-Được, được!

Lão Lương hội trưởng Nam Dương không ngừng tán thán, lam tinh linh, cực phẩm Phỉ Thúy, với hấn mà nói cũng chỉ là nghe đồn mà thôi.

-Chúng ta trước tiên đi ra ngoài đã.

Lý Dương cười khổ nói, lam tinh linh này khiến cho oanh động còn hơn cả khối loại pha lê hôm qua hấn lấy được nữa. Dù sao loại pha lê thỉnh thoảng còn có thể trông thấy, còn lam tinh linh rất nhiều người cả đời này còn không thấy.

-Được, đi ra ngoài rồi nói.

Lão Lương lập tức gạt đầu, trong lòng không ngừng tán thưởng vận khí của Lý Dương quá tốt. Nghe đồn tuyệt không sai mà, thậm chí còn nhẹ hơn, ngay cả lam tinh linh cũng gặp được. Lão Lương thật sự không biết Lý Dương còn gì không làm được nữa.

Có đám quản lý hỗ trợ, đám người Lý Dương cũng không khó đi ra ngoài. Nhưng mà cái khó là Lý Dương nếu tiếp tục chọn đồ thạch chắc không được rồi. Cũng may Lý Dương đã mua một khối đồ thạch loại Phù Dung, rồi lại giải ra được lam tinh linh. Ngày hôm nay không nhìn đồ thạch cũng không có bất luận tiếc nuối gì rồi.

Mọi người rời khỏi quảng trường thì thoáng yên tĩnh hơn một chút, Lưu Cương ôm lấy khối đồ thạch loại phù dung nặng nề, đi không chậm hơn bọn hấn một chút nào.

Nhưng là Lý Dương không ngờ chính là, Thiệu Ngọc Cường không ngờ cũng đi theo bọn họ. Bên người Thiệu Ngọc Cường còn có sáu bảy người, tất cả đều đi theo tới.

-Lý Dương tiên sinh, có thể nói chuyện một chút không?

Thiệu Ngọc Cường đột nhiên bước nhanh tới trước, ngăn cản đám người Lý Dương. Tư Mã Lâm cùng mọi người nhất thời cảnh giác, khối lam tinh linh này dù thế nào cũng là do Lý Dương mua được ở trong tay Thiệu Ngọc Cường, người kia chắc còn ác ý trong lòng đây.

-Anh biết tôi?

Lý Dương kinh ngạc hỏi một câu.

Thiệu Ngọc Cường gạt đầu nói:

-Bị người tranh đoạt đi Can Thanh Chung Phỉ Thúy đương nhiên tôi phải phái người đi điều tra, cũng mới biết thôi.

Lý Dương hơi sững sốt, trên mặt lập tức lộ ra một chút tức giận, bất luận kẻ nào biết mình bị người khác điều tra sợ rằng cũng không cam tâm tình nguyện. Huống hồ một người đang có bất hòa với mình đi điều tra mình.

-Không nên hiểu lầm, tôi không có ác ý, chỉ là muốn biết xem từ khi nào lại xuất hiện một người trẻ tuổi lợi hại như vậy thôi.

Thiệu Ngọc Cường nhún vai cười cười, Lý Dương nhìn hấn, chậm rãi khôi phục bình tĩnh, Thiệu Ngọc Cường trước mắt chỉ ít biểu hiện ra cũng rất tự nhiên.

Nhưng mà Lý Dương cũng không có mất cảnh giác, Thiệu Ngọc Cường này không chỉ có thân phận bồi cảnh hiền hặc, hơn nữa trên phương diện đồ thạch cũng hơn xa người bình thường. Người như vậy quan tâm tới mình cũng không phải chuyện gì tốt đẹp.

Thấy Lý Dương không nói lời nào, Thiệu Ngọc Cường chỉ vào khối Phỉ Thúy lam tinh linh trên tay Lý Dương chậm rãi nói rằng:

-Tôi muốn khối Lam Tinh Linh của anh, nói cái giá đi.

-Vị tiên sinh này rất xin lỗi, Lý Dương tiên sinh là thành viên của hiệp hội ngọc thạch chúng tôi. Dựa theo quy định của chúng tôi, khối Lam Tinh Linh này nếu bán ra chỉ có thể tiến hành bán đấu giá nội bộ mà thôi.

Lão Lương chậm rãi chuyển tới bên cạnh Lý Dương, nhàn nhạt nói với Thiệu Ngọc Cường.

-Thành viên của hiệp hội ngọc thạch sao?

Thiệu Ngọc Cường cười cười, nhắc tay phẩy một cái, trung niên phía sau lập tức đưa ra danh thiếp của hắn

-Rất khéo, tôi cũng là thành viên của hiệp hội ngọc thạch, bán đấu giá hay không cũng được, tôi đi đấu giá là được.

Lão Lương kinh ngạc nhìn thoáng qua Thiệu Ngọc Cường một cái, rồi lại nhìn mọi người chung quanh. Lần này thành viên hiệp hội tới tham gia hoạt động cơ bản hầu hết đều gặp qua, Thiệu Ngọc Cường trước mặt này tuyệt đối trông xa lạ, lúc này lão Lương còn tưởng hắn là do hội viên nào mang theo tới nữa.

Trương Vĩ vội vàng kéo lão Lương ra một bên, giới thiệu thân phận của Thiệu Ngọc Cường một lần. Lão Lương càng nghe càng kinh ngạc. Phó hội trưởng Quảng Đông, vừa là quản lý của tổng bộ hiệp hội ngọc thạch, thành viên bên trong Trung Bảo Hiệp, người như vậy lão Lương không thể trêu vào được.

-Anh trước tiên chờ một chút, tôi đi gọi điện thoại hỏi, xem có phải thật sự hay không?

Lão Lương suy nghĩ một chút, lời Trương Vĩ đi ra xa một ít, lấy điện thoại bấm một dãy số. Thiệu Ngọc Cường tuổi còn quá trẻ, quản lý hiệp hội ngọc thạch có người như vậy lúc nào mà bọn họ không biết. Nếu thân phận của Thiệu Ngọc Cường này không phải là thật mà nói, chuyện tiếp theo sẽ hay lắm đây.

Bên kia Thiệu Ngọc Cường còn đang nhìn Lý Dương, đối với động tác của lão Lương không để ý chút nào.

-Tôi muốn biết, làm sao anh biết bên trong có Lam Tinh Linh?

Thiệu Ngọc Cường đột nhiên hỏi Lý Dương một câu, Tư Mã Lâm đột nhiên sửng sốt nhẹ. Tất cả mọi người nghi hoặc nhìn Lý Dương, Thiệu Ngọc Cường hỏi câu này bọn họ đều mới nghĩ tới. Lý Dương phảng phất như đều biết trước bên trong có lam tinh linh vậy, không phải vô duyên vô cớ mà mua hai khối phế liệu.

-Rất đơn giản, tôi đoán được.

Lý Dương khẽ lắc đầu cười, Thiệu Ngọc Cường hỏi vấn đề khác hắn có thể còn có chút đau đầu. Nhưng vấn đề này tuyệt đối không thành vấn đề, từ hiện trường giải ra khối lam tinh linh xong Lý Dương cũng đã nghĩ ra phương pháp trả lời rồi.

-Đoán được?

Thiệu Ngọc Cường khẽ cau mày một chút.

-Không sai, là đoán được, anh nếu không có giải khối đồ thạch ra trước, tôi chỉ hoài nghi bên trong có Phi Thụ phẩm chất cao. Nhưng lúc người giải ra, cắt ra toái ngọc, tôi cũng suy đoán bên trong còn cái gì rồi.

Lý Dương chậm rãi nói rằng, hắn nhìn Lam Tinh Linh một lần nữa rồi nói:

-Nói thật, tôi cũng không biết bên trong có Lam Tinh Linh, nhưng anh còn nhớ kỹ, anh giải ra Băng Chủng có màu gì không?

Màu sắc?

Thiệu Ngọc Cường cúi đầu suy nghĩ một chút bỗng nhiên ngẩng đầu lên nói rằng:

-Là Băng Chủng không màu!

-Đúng, không màu, vậy anh còn nhớ rõ biểu hiện của khối đồ thạch không?

Lý Dương vừa cười vừa hỏi một câu.

-Biểu hiện của đồ thạch?

Thiệu Ngọc Cường sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, chậm rãi quay lại gật đầu với Lý Dương:

-Tôi hiểu rồi, Đái Kỳ có trứng muối, tất có màu sắc, Lý tiên sinh, đa tạ đã chỉ giáo!

Thiệu Ngọc Cường nói xong câu này, nhẹ nhàng khom lưng chào Lý Dương một câu, xoay người mang theo người của hắn đi.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

116. Chương 116: Gia Tộc Thiệu Thị.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

-Lý Dương, thế là thế nào? Hắn sao lại đi rồi?

Tư Mã Lâm nhíu mày, Lý Dương cùng Thiệu Ngọc Cường nói chuyện hắn cũng hiểu được một chút nhưng không phải rất rõ lắm.

Lý Dương khẽ thở dài xoay người nói với Tư Mã Lâm rằng:

-Người này rất lợi hại, hiện tại phương diện đồ thạch này, là một người mà tôi thấy xuất sắc nhất.

-Tôi cũng có cảm giác này, nhưng mà cậu còn lợi hại hơn so với hắn. Hắn giải thạch đồ hồng còn cậu lại đồ được, điều này chứng minh người còn mạnh hơn hắn một chút.

Tư Mã Lâm sớm đã có cảm giác này, trước kia nhìn thấy khối loại kiên thanh hắn đã cảm giác không thích hợp. Hiện giờ hắn nghĩ lại lúc đó mình hoài nghi cũng không phải không có đạo lý. Chỉ là làm hắn không nghĩ ra được chính là, Lý Dương không ngờ cũng có tay nghề lợi hại như vậy, thảo nào lúc nào cũng đồ thạch được, những người khác đều cho rằng Lý Dương hoàn toàn dựa vào vận khí.

-Tư Mã Lâm đại ca, anh xem trọng tôi rồi, thật sự mà nói tôi cũng không mạnh hơn hắn mấy.

Lý Dương cười khổ lắc đầu, người ta có thực lực thật sự, mà hắn dựa vào năng lực đặc thù đi, việc này hoàn toàn khác nhau. Bất luận người nào có năng lực đặc thù giống như hắn đều biến thành rất lợi hại cả.

-Cậu đừng có quá khiêm nhường, còn có, nói mau chuyện gì vừa xảy ra, người không nói rõ ngày hôm nay tôi sẽ ăn không ngon, ngủ không yên.

Tư Mã Lâm cười to, lần thứ hai hỏi chuyện vừa rồi. Trịnh Khải Đạt cùng Vương Hạo Dân thậm chí cả Ngô Hiểu Ly cùng Lưu Cương cũng rất hiếu kỳ nhìn Lý Dương.

-Kỳ thực chuyện vừa rồi nhìn rất đơn giản, Thiệu Ngọc Cường trước đó phán đoán khối đồ thạch này rất có thể cho ra Phỉ Thúy phẩm chất cao. Cho nên mới tranh mua trước một bước, nhưng mà tính chất của đồ thạch mọi người đều biết, trước đó không có nắm chắc, không tới lúc cuối cùng thì không thể nói trước được gì.

Tất cả mọi người gật đầu, trên thực tế chính là như vậy, Lý Dương lại nói tiếp:

-Trước đó tôi cũng chỉ nhìn ra bên trong đồ thạch này rất có thể có Phỉ Thúy phẩm chất cao, nhưng không có lòng tin lớn như của hắn. Hắn sau khi mài ra Băng Chủng, tôi phát hiện ra là Băng Chủng không màu này có chút sai biệt. Cuối cùng lúc giải xong thì loại cảm giác này càng mãnh liệt hơn.

Phỉ Thúy cũng không nhất định phải có màu sắc, Phỉ Thúy giải ra cũng không có màu sắc. Chỉ cần là loại tốt, giá trị cũng như nhau, nếu như Phỉ Thúy không màu thì giá trị thấp hơn Phỉ Thúy có màu một chút.

Lý Dương liếc mắt nhìn mọi người lại nói:

-Mọi người ở đây hẳn là còn nhớ rõ, đây là một khối đồ thạch Bạch Diêm Sa Bì có mang theo Đái Kỳ, đồng thời còn có trứng muối, lúc đó tôi chợt nhớ ra một câu nói.

-Câu gì?

Trịnh Khải Đạt hỏi.

Lý Dương nhìn Trịnh Khải Đạt một chút chậm rãi nói rằng:

-Đái kỳ có trứng muối, nhất định có màu.

-Đái Kỳ có trứng muối, nhất định có màu.

Tất cả mọi người nghe thấy câu nói này chỉ mới là lần thứ hai mà thôi, vừa nãy Thiệu Ngọc Cường trước khi đi cũng nói một câu này. Đột nhiên, Tư Mã Lâm con mắt sáng ngời, hần cần thận suy nghĩ lại chuyện gì đã xảy ra.

Chậm rãi, mọi người đều suy nghĩ cẩn thận lại, càng thêm bội phục cái nhìn của Lý Dương.

Đái Kỳ mang theo trứng muối, chắc chắn có màu. Đây là kiến thức của các loại măng văn cao cấp, cũng không phải mọi người đều biết. Nhưng mà người biết, nhưng phán đoán ra cũng không có nhiều.

Mà lúc này, tất cả mọi người đoán rằng Lý Dương ngay từ đầu đã phát hiện ra cái đặc thù này rồi.

Nếu khối đồ thạch này có đặc thù như vậy, thì bên trong khối đồ thạch nhất định phải có màu sắc. Lúc giải đồ thạch ra nhìn thấy Phỉ Thúy không màu, cái này rất trái với kiến thức được biết. Cho nên Lý Dương mới hoài nghi, đồng thời mua một đồng phế liệu này, cuối cùng mới tìm được lam tinh linh ở bên trong.

Đạo lý này nói rất đơn giản, nhưng mà làm thì không dễ chút nào. Đầu tiên, phải có tài năng chuyên nghiệp mới có hoài nghi như vậy. Thứ hai, phải kiên định với lòng tin của mình mới dám làm như vậy, bằng không nếu người tiếp tục giải khối đồ thạch không có gì ra, chỉ càng thêm mất mặt mà thôi.

Hơn nữa, cho dù là biết tới nó thì cũng không nhất định là nhớ lại ngay lúc đó được. Dù sao đặc điểm của đồ thạch có nhiều lắm. Đái Kỳ cũng trứng muối chỉ là một loại. Lúc mọi người thấy biến hóa của Phỉ Thúy loại băng kia chỉ sợ cũng không nghĩ nhiều tới được như vậy.

Thiệu Ngọc Cường biết rõ những đặc điểm này, nhưng trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường. Thật không ngờ, cuối cùng người chiếm tiện nghi lại là Lý Dương. Cũng bởi vì tài nghệ của Thiệu Ngọc Cường rất cao minh, cuối cùng thua Lý Dương một điểm, lập tức hiểu được chuyện gì xảy ra, cuối cùng mới chính thức rời đi.

-Được, Lý Dương, tôi thực sự không nghĩ tới, người có năng lực đồ thạch siêu việt như vậy. Nếu như người nguyện ý mà nói chức hội trưởng này tôi lập tức nhường cho người, tôi tin tưởng hiệp hội ngọc thạch Minh dương dưới sự dẫn dắt của người sẽ ngày thêm huy hoàng.

Trương Vĩ không biết trở lại từ lúc nào, lớn tiếng tán thưởng một câu, Lý Dương vội vàng xua tay nói:

-Đừng, Trương tổng tôi cũng không có năng lực này, hội trưởng này cứ là ngài tự mình làm đi, giao cho tôi không được vài ngày liền tiêu tan hết.

Mọi người nhất thời cười ha ha, lão Lương cùng vài người bọn họ có chút đồ kị nhìn Trương Vĩ. Biểu hiện của Lý Dương vượt quá tưởng tượng của mọi người, bọn họ đều hiểu được, trải qua một sự kiện này đã đủ chứng minh Lý Dương không phải liên tục thành công nhờ vào vận khí của mình. Có một cao thủ, lại còn là người trẻ tuổi như vậy, thời gian tới hiệp hội ngọc thạch Minh Dương ở trong tỉnh địa vị khẳng định sẽ tăng vọt.

-Lão Trương, cậu đừng dọa hần, hội trưởng này chỉ có cậu mới có thể làm thôi.

Tư Mã Lâm cười khê nói với Trương Vĩ, Trương Vĩ cười ha ha, không nói gì cả. Lý Dương trên mặt lộ ra vài phần xấu hổ.

-Trương tổng, kỳ thực tôi đi mua hai khối phế liệu đó cũng chỉ là muốn thử xem suy đoán của mình có chuẩn xác không thôi. Lúc đó Phỉ Thúy có chứa màu sắc hay không tôi cũng không nắm chắc, càng không nghĩ tới lại ra lam tinh linh.

Lý Dương chậm rãi nói, tất cả đồ thạch tự nhiên hần đã sớm nhìn thấy rõ ràng, loại cực phẩm lam Tinh Linh này cũng tràn đầy mê hoặc với hần. Nếu là Trương Vĩ chân chính mua đồ thạch, Lý Dương sẽ giúp

hắn giải ra, nhưng mà sau khi bị Thiệu Ngọc Cường lấy đi. Lý Dương cũng không cao thượng tới mức mang nó tặng cho Trương Vĩ, huống chi hắn cũng không có lý do đưa tặng nữa.

Những người khác đều nhìn về phía Trương Vĩ, bọn họ đối với lời nói của Lý Dương rất tán đồng.

-Không có việc gì, cái mệnh này của tôi, cho dù là đồ thạch bị tôi mua được rồi, tôi cũng không giải ra được mà, cuối cùng không biết lợi cho ai. Chỉ có thể nói, bảo bối này có duyên với lão đệ, ở trên tay người thì còn hơn ở trên tay người khác nhiều, lần này người giúp đỡ chúng tôi lấy lại mặt mũi. Trong ngực tiểu tử kia chắc cũng đang thưởng thức tư vị đây.

Trương Vĩ phát tay cười, Lý Dương chưa nói hắn đã biết trước trong bụng Lý Dương nghĩ gì rồi. Lý Dương vừa nói hắn cũng muốn mở, cho dù hắn mua được thì cũng là mang về. Nếu như chính hắn tự giải mà nói, khẳng định sẽ bỏ quên lại lam tinh linh ở bên trong. Nếu lợi cho người khác, còn không bằng cấp cho Lý Dương, chí ít vị trí quán quân của Minh Dương ngày hôm nay đã không chạy thoát được đi đâu rồi.

-Lý tiên sinh, tôi muốn hỏi một chút, khối Lam Tinh Linh này cậu dự định xử lý thế nào?

Lão Lương hội trưởng Nam Dương đi tới, hắn vừa hỏi, lập tức vài người dựng lỗ tời lên, Phỉ Thúy cực phẩm như vậy còn hơn loại pha lê nhiều.

-Thật xin lỗi, Lương hội trưởng, tôi định lưu lại khối này.

Trầm mặc một hồi, Lý Dương chậm rãi trả lời, lão Lương nhẹ nhàng gật đầu. Câu trả lời này của Lý Dương trong dự liệu của hắn, cực phẩm ngọc thạch như vậy chỉ cần là người ham ngọc sẽ không ai chịu bán đi.

-Lưu lại không thành vấn đề, sau đó tặng người cũng được. Nhưng là không được bán đi, nếu thật sự cần phải bán ra mà nói, cậu tới tìm tôi. Tôi sẽ tổ chức hội đấu giá đơn độc cho cậu, đảm bảo sẽ không thấp hơn giá ở chợ.

Lão Lương dặn dò hắn một câu, điện thoại đột nhiên kêu lên. Hắn đang tra cái thân phận của Thiệu Ngọc Cường, phỏng chừng lúc này đã có kết quả rồi đi.

Lão Lương đi tới bên cạnh nghe điện thoại, sau năm phút, sắc mặt lão Lương thật không tốt chậm rãi trở về.

Trương Vĩ đi lên trước hỏi thăm, trong miệng lão Lương, Lý Dương rốt cuộc cũng biết được thân phận của Thiệu Ngọc Cường.

Thiệu Ngọc Cường, xuất thân là Thiệu Thị gia tộc ở Quảng Châu.

Thiệu Thị gia tộc là ông chủ của Thiệu Thị tập đoàn. Thiệu Thị tập đoàn tài sản hơn trăm ức, nghiệp vụ chủ yếu là kinh doanh châu báu, trong quốc nội ngoại trừ An Thị châu báu ra là tập đoàn châu báu đứng thứ 3.

Ngoại trừ châu báu, Thiệu Thị tập đoàn còn chen chân vào kinh doanh giải trí và ẩm thực. Mặt khác nghe nói Thiệu Thị tập đoàn ở Myanmar đầu tư hai mỏ ngọc Phỉ Thúy. Quái vật lớn như vậy, những ông chủ nhỏ này căn bản không thể so sánh được. Ngay cả mấy vị phú hào của hiệp hội ngọc thạch có liên thủ lại cũng không vượt quá được Thiệu Thị gia tộc.

Thiệu Ngọc Cường, chính là con cháu dòng chính của Thiệu Thị gia tộc. Từ khi tốt nghiệp cấp ba đã chạy tới Myanmar cùng Vân Nam. Một mặt hắn tự học chương trình đại học, vừa học tri thức về Phỉ Thúy. Hai năm trước mới chính thức trở về, sau đó chinh phục rất nhiều chuyên gia đồ thạch. Năm ngoái được Trung Bảo Hiệp tiếp nhận, đồng thời trở thành một quản lý bên trong hiệp hội ngọc thạch.

Nhưng lại có tin đồn, Thiệu Ngọc Cường là đệ tử quan môn của Phỉ Thúy Vương Vân Nam. Năng lực trong phương diện đồ thạch là chân truyền của Phỉ Thúy Vương, rất lợi hại.

Nghe lão Lương giới thiệu xong tất cả mọi người hai mắt nhìn nhau. Thiệu Ngọc Cường địa vị còn hơn xa tưởng tượng của mọi người. Thật không ngờ được trên người thanh niên này có nhiều hào quang tới như vậy.

Cũng khó trách người này lợi hại, không ngờ có quan hệ với Phỉ Thúy Vương.

-Bối cảnh của hấn lợi hại, nhưng mọi người cũng không phải lo lắng lắm. Nơi này là Hà Nam cũng không phải Quảng Đông, Thiệu Thị tập đoàn có mạnh tới mức nào cũng không xen tới chúng tôi. Hấn nếu tiếp tục náo loạn nữa tôi sẽ đuổi hấn ra ngoài.

Lão Lương nói một câu làm mọi người yên lặng gật đầu. Lão Lương nói rất êm tời, cũng tin tưởng lão Lương có thể làm được. Chuyện trước không có biện pháp truy cứu rồi, Trương Vĩ chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, nuốt vào trong bụng mà thôi.

Nhưng mà cũng may Thiệu Ngọc Cường kia không chiếm được chút lợi này. Mất đi mấy chục vạn, nhưng là cái tốt nhất lại rơi vào tay Lý Dương, coi như cũng làm cho mọi người hài lòng rồi.

Buổi chiều, Lý Dương quay về quảng trường, tìm được ngân hàng trước tiên gửi Lam Tinh Linh ở đó. Đồng thời ủy thác vận chuyển tới Minh Dương, hấn tới Minh Dương mới cầm sau, người biết Lam tinh linh nhiều lắm, đây cũng là dự phòng vạn nhất.

Tối buổi tối, ngày hôm nay nội bỉ cùng ngoại bỉ cũng không có bất luận gì đặc biệt, quán quân rơi vào trong tay Minh Dương. Hiện tại điểm tích phân của Minh Dương đã đứng đầu tiên, còn nhiều hơn nhiều so với mấy nhà từ vị trí số 2 tới số 10. Từ điểm này mà nhìn, Minh Dương có thể ổn thỏa ở vị trí trước 3 rồi, thậm chí có thể là số 1.

Vì thế, mọi người ở Minh Dương đang cười không ngậm được miệng lại, tất cả đi cùng nhau ai cũng thẳng lưng ưỡn ngực. Hoạt động nhiều như vậy, đây mới chính là lần đầu tiên Minh Dương đạt được thành tích tốt như vậy.

Trải qua một ngày, Lý Dương cũng mệt mỏi không ít, ngày mai còn có hoạt động khác. Vài ngày còn lại Lý Dương không định tiếp tục đổ thạch, nhưng mà hấn sẽ muốn một đám đổ thạch tốt cầm về, có thời gian thì tự mình đi giải cũng được.

-Lý lão đệ?

Lý Dương vừa lúc quay về phòng không lâu thì Trịnh Khải Đạt cùng Tư Mã Lâm chạy tới bên cạnh hấn. Trịnh Khải Đạt trên mặt còn mang theo dáng cười thần bí.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

117. Chương 117: Công Ty Bán Đấu Giá.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Lý Dương để hai người ngồi xuống cẩn thận rồi pha một ấm trà sau đó tới bên giường ngồi xuống.

-Lưu Cương đâu.

Trịnh Khải Đạt vừa ngồi xong, đầu tiên là ngẩng đầu nhìn, hai người bọn họ mấy hôm nay nhìn thấy Lưu Cương cũng quen rồi, giờ không thấy Lưu Cương liền hỏi ngay.

-Đi ra ngoài rồi, một chút nữa sẽ về. Tối này còn phải đi ra ngoài một hồi, phỏng chừng không biết là chạy đi đâu chơi.

Lý Dương lấy một lọ nước khoáng, đối với trà hấn cũng không thích cho lắm, nếu không phải trường hợp đặc thù cũng sẽ không uống trà.

Trịnh Khải Đạt đầu tiên là nhìn thoáng qua Tư Mã Lâm, sau đó ngồi thẳng người nhìn chằm chằm vào Lý Dương:

-Lý lão đệ, kỳ thực hai chúng tôi tới, có chuyện lớn muốn nói cùng người.

-Chuyện lớn?

Lý Dương hơi chút khó hiểu, nghi hoặc nhìn Trịnh Khải Đạt hỏi:

-Là chuyện về Thiệu Ngọc Cường kia phải không? không có việc gì, các người không cần lo lắng, tôi xem người này tuy ngạo mạn nhưng bản chất cũng không xấu.

-Không phải, vấn đề này không có liên quan tới hắn, là chuyện khác.

Trịnh Khải Đạt lắc đầu nói:

-Mấy năm trước tôi có suy nghĩ, muốn mở một công ty đấu giá lớn. Nỗ lực vài năm nay, hôm nay tôi cảm giác được thời cơ đã chín muồi rồi. Hơn nữa đã chuẩn bị đầy đủ lắm, có thể làm được rồi.

-Công ty bán đấu giá?

Lý Dương ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, cái đó và hắn hình như không có quan hệ à.

- Chúng ta cứ nói thẳng ra đi, Tư Mã Lâm cùng tôi có ý như nhau, đều rất có hứng thú với công ty đấu giá. Hai chúng tôi muốn người nhập bọn, chúng ta ba người thành lập công ty đấu giá, ba người chia đều cổ phần.

Trịnh Khải Đạt nuốt một ngụm nước bọt, nói một hơi ra toàn bộ ý nghĩ của mình. Lúc nói xong vẫn đang nhìn Lý Dương. Lý Dương đầu tiên là kinh ngạc, sau đó có chút trầm mặc.

Trịnh Khải Đạt quả thực đã có ý nghĩ muốn lập một công ty đấu giá vào mấy năm trước rồi. Mấy năm nay còn khảo sát thực địa nhiều thành phố rồi, cuối cùng mới tuyển chọn ra Trịnh Châu gần nhất.

Hai năm nay, Trịnh Khải Đạt bận rộn việc làm ăn cũng không buông tha ý định này của mình, vẫn cố gắng chuẩn bị. Nhưng mà bởi vì tài chính cùng với công việc của hắn bọn bề cũng không thể rút ra mà làm được công ty đấu giá của mình.

Thấy Lý Dương vẫn không nói chuyện, Trịnh Khải Đạt vội vàng đánh mắt với Tư Mã Lâm.

Tư Mã Lâm ho nhẹ một tiếng, chậm rãi nói với Lý Dương rằng:

-Lão Trịnh muốn làm một công ty đấu giá tôi đã sớm biết, chúng tôi đã quy hoạch qua một lần. Nhưng mà thời cơ lúc đó còn chưa chín muồi cho nên tạm thời bỏ qua. Ngày hôm nay lão Trịnh đã muốn người nhập bọn, tôi nghĩ một chút, hiện tại công ty bán đấu giá là rất không tồi. Nếu cậu có hứng thú, chúng ta có thể nói chuyện tỉ mỉ với nhau.

-Tư Mã ca, Trịnh ca, tôi vừa nghĩ vì sao anh tìm tôi, nhưng mà anh đã muốn làm cái vụ buôn bán này, đã để mắt tới thằng em này, vậy chúng ta cùng làm đi.

Lý Dương đột nhiên ngẩng đầu cười nói. Tư Mã Lâm cùng Trịnh Khải Đạt đều sửng sốt một chút, kinh ngạc nhìn thoáng qua nhau. Bọn họ thật không ngờ Lý Dương lại sáng khoái đáp ứng nhanh tới như vậy.

Tư Mã Lâm cầm lấy chén nước nhấp một ngụm trà, ngẩng đầu nói:

-Lý Dương, nếu không cậu chờ lão Trịnh nói đi đã rồi hãy quyết định sau?

-Đúng vậy, để tôi nói qua trước đã, không phải là một vụ làm ăn nhỏ mấy trăm mấy nghìn vạn đâu. Theo quy hoạch của chúng tôi, chính thể đầu tư cần phải hai ức đó (1 ức – 1 trăm triệu).

Trịnh Khải Đạt lập tức gật đầu nói, nhưng mà vẻ vui sướng trong mắt hắn đã bán đứng tâm tình của hắn lúc này rồi.

Kỳ thực, Lý Dương vừa rồi cũng không phải đang suy nghĩ chuyện công ty bán đấu giá, mà là nghĩ tới An Thị châu báu. Thời gian gần đây hắn đi làm ở An Thị càng ngày càng ít đi, mà tài sản của hắn cũng ngày càng nhiều hơn rồi. Rốt cuộc có thể làm được ở An Thị bao nhiêu lâu nữa Lý Dương cũng không đảm bảo cho lắm.

Muốn nói rời khỏi An Thị, Lý Dương đúng là có chút luyến tiếc. Thời gian sống ở An Thị đã cải biến cuộc sống của hắn, hưởng hồ Trương Ung đối với hắn cũng không tồi. Hiện giờ quan hệ của Lý Dương cùng công

nhân cũng đều tốt cả, được mọi người nhận thức. Lúc này cũng là lúc Lý Dương đối với An Thị có tình cảm sâu đậm nhất.

Nhưng mà Lý Dương cũng hiểu được, theo giá trị con người cùng địa vị của hắn được đề thăng, theo danh tiếng của hắn đề thăng, hắn ngày càng xa rời An Thị hơn, một ngày nào đó sẽ phải rời đi mà thôi. Cho dù Trương Ứng có muốn lưu Lý Dương, Lý Dương cũng sẽ phải đi. Hắn nếu như ngay cả vị trí bình thường trong công ty cũng không làm được, còn giữ lấy vị trí này làm gì nữa, chỉ bằng để cho Ngô Hiểu Ly làm còn hơn.

Cho nên, suy nghĩ cẩn thận lại, Lý Dương lập tức đáp ứng Trịnh Khải Đạt.

Đương nhiên, nguyên nhân lớn nhất trong đó chính là vì Tư Mã Lâm. Nếu không phải vì Tư Mã Lâm cũng khuyên hắn, Lý Dương cũng không đáp ứng một cách thoải mái như thế. Nếu Tư Mã Lâm muốn mở một công ty đấu giá, Lý Dương cũng không có gì phải lo lắng cả. Tư Mã Lâm hiện nay có thể nói là một trong những người Lý Dương tin tưởng nhất ngoài trừ người nhà mình ra. Hơn nữa Tư Mã Lâm vẫn đối với hắn rất tốt, hắn đương nhiên nhớ trong lòng rồi.

Trịnh Khải Đạt chậm rãi nói ra kế hoạch của mình, Lý Dương chăm chú lắng nghe. Kế hoạch của Trịnh Khải Đạt này đúng là không tồi, có thể nhìn thấy được hắn tuyệt đối chăm chú làm chuyện này. Hắn quả thật muốn mở một công ty đấu giá thật tốt, mà không phải chỉ là công ty mở ra thuần túy để kiếm tiền.

Trong kế hoạch của Trịnh Khải Đạt, công ty đấu giá muốn mở tại Trịnh Châu. Hiện nay Trịnh Châu có không hề ít những công ty đấu giá loại nhỏ, đại bộ phận là đấu giá một ít bất động sản, hoặc ô tô,... Cũng đôi khi bán đấu giá một chút vật phẩm phi pháp của chính phủ.

Chính xác mà nói công ty đấu giá loại lớn ở Trịnh Châu còn chưa có. Nhắm vào đồ cổ bán đấu giá cũng chỉ có mấy công ty loại nhỏ, quy mô cũng không phải lớn lắm, hình thức bán đấu giá cũng không phải là chính quy. Trịnh Khải Đạt muốn làm, chính là phải làm công ty bán đấu giá lớn nhất Trịnh Châu, cũng chính là công ty đấu giá chính quy nhất.

Trọng yếu nhất là, hiện nay điều kiện quả thực đã hoàn toàn chín muồi rồi. Theo việc người sưu tầm ngày một nhiều, người giàu có cũng ngày một đông hơn, nhu cầu với công ty bán đấu giá ngày một lớn hơn, yêu cầu cũng ngày càng cao hơn. Những điều kiện này là nhân tố đề cao công ty đấu giá loại lớn, cho dù Trịnh Khải Đạt không làm, một hai năm nữa, Trịnh Châu tất nhiên sẽ có công ty đấu giá loại lớn xuất hiện.

-Vị trí địa lý của Trịnh Châu ưu việt, thông nhau tiện lợi, chung quanh có thể trải ra phạm vi rất rộng, chỉ cần đi trước người khác một bước, khối chợ lớn này sẽ thuộc về chúng tôi.

Trịnh Khải Đạt nói xong một câu cuối cùng, cầm lấy chén nước uống cạn một hơi, nhưng đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Lý Dương.

Đối với Trịnh Khải Đạt mà nói, hắn vẫn muốn tìm một chuyên gia có quyền uy mà hợp tác, cũng không có nghĩ tới Lý Dương đâu. Công ty bán đấu giá cần một người đồng sự được việc, còn cần một chuyên gia có quyền uy, hai người này là lựa chọn tốt nhất.

Trước đó, hắn thậm chí không nghĩ tới Lý Dương, có thể thấy được biểu hiện ngày đó của Lý Dương không phải kém. Đặc biệt khi Lý Dương giải ra loại pha lê, rồi bán được cái giá trên trời hơn 5000 vạn, Trịnh Khải Đạt tâm tư đã nhảy lên liên hồi rồi.

Trịnh Khải Đạt tin tưởng, với thiên phú của Lý Dương, không bao lâu nữa sẽ trở thành một chuyên gia có quyền uy chân chính. Mà Lý Dương có số tiền năm nghìn vạn làm vốn đầu tư. Còn một điều vô cùng trọng yếu khác nữa là, phía sau Lý Dương có Hà lão, đây là một hậu viện vô cùng cường đại không thể bỏ qua được. Có Lý Dương khác gì có thêm Hà lão giúp đỡ, đây là có tiền cũng không mua được.

Cũng những nhận xét này, Trịnh Khải Đạt lập tức đi tìm Tư Mã Lâm nói cho hắn biết ý kiến của mình. Tư Mã Lâm do dự một ngày đêm cuối cùng đáp ứng Trịnh Khải Đạt, ngày hôm nay hắn cùng Trịnh Khải Đạt tới thử ý kiến của Lý Dương một chút.

-Hai ực, thật ra cũng không ít.

Lý Dương suy nghĩ một chút, đột nhiên cười khỏ một tiếng, Trịnh Khải Đạt vội vàng nói rằng:

-Cậu có thể bỏ ra 5000 vạn làm vốn, cổ phần của công ty là như nhau. Bộ phận thắng dư nếu tạm thời không đúng tôi có thể ứng ra cho người trước. Nếu làm công ty đấu giá này toàn bộ điền sản của tôi sẽ mang đi thế chấp, tới lúc đó tài chính sẽ thư thái hơn một chút.

-Cái này cũng không cần, tài chính tôi sẽ có biện pháp. Có một việc tôi muốn nói rõ một chút, hợp tác không thành vấn đề, nhưng mà tôi không nhất định ở lại trong công ty, hơn nữa cũng sẽ không quản lý.

Lý Dương lắc đầu, loại phù dung này giải đi ra hẳn sẽ có tầm hơn 6000 vạn rồi. Thiếu thì đi ra ngoài mua hai khối đồ thạch về giải ra là được, tới lúc đó toàn bộ bán cho Trương Ứng, coi như cấp cho Trương Ứng một chút bồi thường đi.

-Việc này, tạm thời không thành vấn đề, thế nhưng nếu Lý lão đệ tự mình cần giám định cái gì đó, tỷ như cổ ngọc ... cậu nhất định phải có mặt đó nha.

Trịnh Khải Đạt cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó chậm rãi gật đầu, trên phương diện kinh doanh hẳn không cần Lý Dương hỗ trợ. Chỉ có những nghiệp vụ chuyên môn thế này, không có Lý Dương không được. Lý Dương ở trong công ty cũng không phải là không trọng yếu đi.

-Điểm ấy không thành vấn đề.

Lý Dương cười cười, giám định cái đồ gì, chỉ cần niên đại không quá lớn, đừng nghĩ lừa được hắn, điểm này Lý Dương có chút tự tin.

-Tốt lắm, ngày hôm nay chúng ta cứ như vậy, hôm nào nói chuyện kỹ một chút. Lý Dương cậu nghỉ ngơi trước đi, chúng tôi về đây.

Tư Mã Lâm đứng lên, Lý Dương có thể đồng ý hùn vốn mở công ty đấu giá với hắn, hẳn rất thỏa mãn rồi, cùng với Lý Dương hợp tác so với người khác cũng mạnh hơn rất nhiều. Đối với Lý Dương Tư Mã Lâm rất là yên tâm.

Hai người vừa rời đi, cửa đột nhiên mở ra, Lưu Cương từ bên ngoài đi vào, lảng lảng liếc mắt nhìn hai người.

Lúc bắt chuyện với Lưu Cương, Trịnh Khải Đạt có chút hưng phấn đi ra cửa. Hắn không nghĩ tới chuyện lại thuận lợi tới như vậy, Lý Dương đáp ứng sáng khoái nhanh như vậy. Nếu là như vậy thì công ty đấu giá sớm có thể hoàn thành ồi, hơn nữa giai đoạn chuẩn bị chỉ cần ba tháng là có thể mở công ty được rồi.

Đáp ứng Trịnh Khải Đạt, kỳ thực trong lòng Lý Dương cũng yên ổn đi rất nhiều.

Lúc có tiền Lý Dương cũng muốn tham gia việc buôn bán, chỉ là không tìm được mối làm ăn nào thích hợp. Trịnh Khải Đạt muốn Lý Dương hợp tác mở công ty bán đấu giá, kỳ thực Lý Dương tâm cũng rất động đây rồi, nếu không hẳn cũng không đáp ứng nhanh tới như vậy. Làm công việc buôn bán gì khác còn không thích hợp với Lý Dương bằng công việc bán đấu giá này, chỉ ít trên phương diện giám định, Lý Dương không sợ bất luận người nào.

Sáng hôm sau, Lý Dương liền đi ra ngoài, đầu tư công ty bán đấu giá, thoảng cái làm cho tài chính của hắn cạn sạch. Hắn phải chuẩn bị một chút đồ thạch kiểm tiền tiêu vật.

Trịnh Khải Đạt cùng Tư Mã Lâm cũng dậy sớm, sau khi nói chuyện với Trương Vĩ xong, Trịnh Khải Đạt đơn độc rời khỏi Nam Dương. Lý Dương biết, Trịnh Khải Đạt đã không còn để tâm ở đám đồ thạch này nữa rồi, hẳn phải về để chuẩn bị mở một công ty mới.

Trương Vĩ, Vương Hạo Dân còn có đám người Cổ lão lúc này ghé tới bên người Lý Dương. Cổ lão hiện giờ hối hận vô cùng rồi, ngày hôm qua không đi theo, kết quả bỏ lỡ mất cực phẩm lam tinh linh. Hiện này muốn nhìn cũng không nhìn được rồi, bị Lý Dương đưa vào ngân hàng đồng thời cho vận chuyển về Minh Dương mất rồi

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

118. Chương 118: Nghìn Dặm Cứu Người.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Ngày thứ ba trên quảng trường ngày càng nhiều người hơn, các quầy hàng cũng tăng không ít đồ thạch. Những người bán đồ thạch này trong tay đều trữ không ít hàng, chậm rãi phóng ra bên ngoài, như vậy mới có thể hấp dẫn được càng nhiều khách hàng.

Vừa mới tới quảng trường, không ít người chỉ chỉ trở trở vào người Lý Dương. Hoạt động diễn ra mấy ngày nay, người nổi danh nhất chính là Lý Dương. Người gặp qua Lý Dương cũng không ít, lúc này Lý Dương vừa mới xuất hiện, đã đưa tới chú ý của mọi người rồi.

Ngô Hiểu Ly cảm thấy ánh chung quanh không ngừng chiếu vào, cô nghiêng đầu nói với Lý Dương:

-Lý Dương tôi sao có cảm giác như mình là ngôi sao vậy, thiếu chút nữa là có người tìm tới ký tên vậy.

-Ký tên, cũng không tới lượt tôi à.

Lý Dương cười khổ nói, bị nhiều người chú ý như vậy, muốn điệu thấp cũng không có khả năng đi. Nhưng mà Lý Dương cũng không ngấm lại, mấy ngày nay biểu hiện của hắn có phải là điệu thấp không. Hiệp hội ngọc thạch đều bị một người là hắn lấn át quang mang rồi.

Lý Dương đột nhiên nghe thấy tiếng điện thoại rung trong túi, hiện giờ đám người đông như vậy rất khó nghe thấy tiếng chuông điện thoại, chỉ có thể để chế độ rung thôi.

Người gọi điện chính là Lý Xán, từ khi rời khỏi Trịnh Châu tới nay Lý Dương cũng không có liên hệ với tiểu tử này. Nhưng ngấm lại sau này mở công ty đấu giá ở Trịnh Châu hai người có thể gặp nhau thường xuyên rồi.

-Tiểu Xán.

Lý Dương vui vẻ nghe điện thoại, cũng chỉ hai câu sắc mặt của Lý Dương đột nhiên thay đổi, đột nhiên nói vào điện thoại rằng:

-30 vạn ta có, mọi người không nên xằng bậy, cho địa chỉ, tôi lập tức đi tới.

Lý Dương vừa nói vừa bảo Lưu Cương đưa cho hắn bút, chỉ chốc lát liền ghi ra một địa chỉ.

-Lý Dương chuyện gì xảy ra vậy?

Ngô Hiểu Ly vội vàng hỏi, sắc mặt Lý Dương bây giờ rất khó coi.

-Lý Xán gặp phải chuyện, tôi phải đi xem thế nào, Trương tổng, xin lỗi, tôi không thể tham gia hoạt động tiếp được. Nếu trước khi hoạt động kết thúc mà tôi có thể làm xong việc tôi sẽ trở lại, nếu không xong mọi người không cần phải chờ tôi rồi.

Lý Dương vội vã nói với Trương Vĩ một câu liền xoay người rời đi, Ngô Hiểu Ly cùng Lưu Cương lập tức theo sau.

-Hai người không thể đi, trở lại đi.

Lý Dương đột nhiên đứng lại tại chỗ, lớn tiếng nói với hai người. Tình huống của Lý Xán dường như không tốt, hình như bị người khống chế, hai người đi theo sẽ rất nguy hiểm.

-Đừng, Lý ca, anh biết đó, thân thể tôi rất mạnh khỏe, bất luận gặp chuyện gì cũng không cản trở anh.

Lưu Cương nói như thế, Lý Dương thật ra cũng hơi chút do dự, mấy ngày nay quả thực Lý Dương biết Lưu Cương mạnh hơn hắn nhiều. Khi còn bé Lưu Cương còn học qua võ thuật nhưng nghĩ tới chuyện có thể rất nguy hiểm cho nên Lý Dương lắc đầu.

-Lưu Cương cảm tạ anh, đây là chuyện của tôi, hai người đừng đi theo.

-Lý ca khinh thường tôi sao, anh không cho tôi đi cũng không được, không phải Hà lão đã nói tôi phải chiếu cố cho anh sao.

Lưu Cương đột nhiên đứng trước mặt Lý Dương, ngăn cản Lý Dương, trên mặt còn nổi lên vẻ đánh đá, làm cho Lý Dương không nhịn được mà nở nụ cười.

-Vậy được rồi, có thể đi, nhưng phải nghe theo lời của tôi đó.

Suy nghĩ một hồi, Lý Dương quyết định mang theo Lưu Cương đi. Đối phương muốn tiền, tiền Lý Dương có, 30 vạn đối với Lý Dương không đáng kể chút nào cả. Chỉ cần đưa tiền qua, đạt được người thì mục đích của việc này cũng không có gì.

Lưu Cương theo, có thể tăng thêm tự tin đi, nhiều người mà nói đối phương cũng sẽ có chút lo lắng.

-Tôi đi, tôi cũng đi.

Ngô Hiểu Ly vọt tới trước mặt Lý Dương, trừng mắt nhìn Lý Dương.

-Cô tuyệt đối không đi được, ngoan ngoãn ở chỗ này hoặc quay về Minh Dương đi.

Lý Dương lập tức lắc đầu, không phải nói đùa chứ, hai người thanh niên trai tráng như họ còn sợ, mang theo Ngô Hiểu Ly nữ hài không biết cái gì này đi theo không biết sẽ xảy ra chuyện gì, huống chi Ngô Hiểu Ly là một nữ nhân xinh đẹp.

-Không được, tôi phải đi.

Ngô Hiểu Ly lập tức lắc đầu, ánh mắt rất kiên định.

-Hồ đồ, cô dám đi theo tôi vĩnh viễn không để ý tới cô nữa, ta nói được là làm được.

Lý Dương bỗng trừng mắt nhìn, ngữ khí cương liệt. Ngô Hiểu Ly sửng sốt một chút, cô chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt này của Lý Dương, trong nhất thời không biết phải nói gì cho phải.

-Lưu Cương lái xe, chúng ta lập tức đi.

Lý Dương không chờ Ngô Hiểu Ly phản ứng lại, cầm lấy cái chìa khóa đưa cho Lưu Cương, tiện tay đưa tờ giấy ghi địa chỉ vào trong túi, hai ngày nay xe của bọn họ đều đặt trong quảng trường này.

Chỉ chốc lát, Lưu Cương đã đưa xe tới trước mặt Lý Dương. Ngô Hiểu Ly cắn môi trừng mắt nhìn, dường như rất là ủy khuất đi.

-Đi.

Lý Dương xoay người lên xe, cũng không nhìn về mặt của Ngô Hiểu Ly mà phân phó Lưu Cương lái xe đi. Chờ khi Lý Dương đi nước mắt của Ngô Hiểu Ly mới rơi xuống, Trương Vĩ cùng Vương Hạo Dân vội vàng tới bên cạnh an ủi Ngô Hiểu Ly. Tư Mã Lâm đi tìm mấy người trong hội ngọc thạch để xử lý mấy việc, khai thông quan hệ chuẩn bị cho công ty đấu giá sau này. Hiện giờ hắn không ở chỗ này.

Ở trên xe, Lý Dương nhìn thoáng qua địa chỉ một chút, nơi này là một thôn trang nhỏ cách thành phố không xa. Đây ở vào chỗ giáp ranh, địa phương như vậy rất loạn, thật không biết Lý Xán sao chạy tới đây, còn thiếu nợ người ta 30 vạn đồng nữa.

Tối trưa, theo hướng dẫn Lý Dương tới được thị trấn nhỏ. Hắn mở cửa xe đi qua một ngân hàng rút ra 30 vạn đồng tiền mặt. Đợi khi tới được phụ cận thôn trang nhỏ trong địa chỉ thì đã là buổi chiều rồi.

Thôn trang không lớn, còn rất bừa bộn, từ đầu thôn đã không có cách nào đi xe vào trong. Lý Dương không thể làm gì khác là phải dừng xe xuống đi bộ, Lưu Cương đi theo sau lưng hắn, bên hông của Lý Dương còn có một cây côn điện. Là hắn mua được ở trên đường đi tới đây, cũng không biết hiệu quả thế nào.

Thôn trang cũ nát như vậy ở Thiểm Tây có rất nhiều, Lý Dương cảm thấy so với nhà của lão gia nhà mình thì còn rách nát hơn. Một vài phòng ở thiếu chút nữa sụp xuống, thôn dân cũng không có nhiều, thỉnh thoảng có lão nhân cùng tiểu hài tử chạy qua, thoạt nhìn cũng không có gì không vui cả.

Đi tới trước một gian nhà rất cũ, Lý Dương đột nhiên nhìn thấy một tấm bia đá, trên tấm bia đá có vẽ rất cổ kính này có khắc mấy dòng chữ. Có mấy từ nhìn qua rất rõ ràng, Lý Dương chỉ nhìn thấy “Đại Minh Gia Tĩnh, Ngự ban thưởng, cao các lão” ...

Lý Dương nóng ruột vì Lý Xán nên cũng chỉ nhìn thoáng qua rồi đi.

Dựa theo địa chỉ, Lý Dương rốt cuộc cũng tìm thấy được cái sân lớn như lời bọn họ nói. Cửa sân được mở rộng, bên trong còn có ba người đang ngồi uống rượu ngoài trời.

-Tới?

Một người tầm hơn bốn mươi tuổi, người hơi chút béo tùm tùm cười cười đi tới phía Lý Dương. Khi đi tới bên cạnh Lý Dương hần hơi cúi thấp người, ôm quyền nói:

-Đây là Lý Dương tiên sinh sao?

-Không sai, anh chính là ông chủ Hồ?

Lý Dương gật đầu, thanh âm người này rất giống người nói chuyện điện thoại sáng nay. Hần dùng điện thoại của Lý Xán, nhưng cuối cùng nghe thấy thanh âm của Lý Xán, nếu không Lý Dương cũng không vội vã chạy từ xa tới đây.

-Chính là tôi, nói thật, tôi cũng không có biện pháp gì, tôi và cậu em của cậu có quan hệ rất tốt. Hàng hóa trong tiệm của hần không hề ít là do tôi cung cấp. Hần lần này nhìn trúng một mối hàng hóa, kết quả thiếu chút tiền nên mượn của tôi. Đồ vật đó ta cũng nhìn qua rồi, thực ra cũng không tồi. Hần mượn tiền của tôi rồi, lấy được thứ đó rồi liền chạy đi. Tôi trước tiên không còn cách nào khác đành phải bắt hần tới đây. 30 vạn đối với tôi cũng không phải là một con số nhỏ, hần chạy mất chỉ sợ tôi cũng phải đi nhảy lầu tự tử mà thôi.

Ông chủ Hồ vẽ mặt ủy khuất giải thích với Lý Dương, sau đó đưa ra tờ giấy, chỉ vào tờ giấy nói:

-Đây, đây là giấy nợ, cậu xem có phải là chữ của em cậu viết không?

Lý Dương tỉ mỉ nhìn thoáng qua, trên mặt giấy quả nhiên là chữ viết của Lý Xán. Ở cùng nhau bốn năm đại học, Lý Dương đối với chữ của Lý Xán rất quen thuộc.

-Là của hần, tiền tôi mang đến rồi, người đâu?

Lý Dương gật đầu, bảo Lưu Cương mở bao ra, cho ông chủ Hồ nhìn bên trong một chút, bên trong có mấy sấp tờ trị giá 100 nguyên.

Ông chủ Hồ cười tùm tùm, lúc này đã bắt đầu nghĩ tới tiền rồi. Lưu Cương lạnh lùng thu tay nói với ông chủ Hồ rằng:

-Tiền đã cho ông nhìn thấy, người đâu?

-Không thành vấn đề, không thành vấn đề, tiểu huynh đệ này rất nóng nảy đi. Người ta chiêu đãi rất tốt, đang ở trong phòng, hai người đi theo tôi.

Ông chủ Hồ trên mặt lập tức nở nụ cười sáng lạn, mang theo Lý Dương cùng Lưu Cương đi vào trong phòng. Lúc đi qua hai người còn đang uống rượu, Lý Dương thoáng nhìn qua, hai người này thoạt nhìn cũng không có gì tốt, bộ dạng rất là hung dữ.

Cũng may đối phương không nhiều người lắm, nếu như cứu Lý Xán ra, bọn họ có ba người, Lý Dương cũng đỡ sợ hơn một chút.

Lý Xán quả nhiên ở trong phòng, chỉ là toàn thân bị cột chặt, ngoài miệng còn dán băng keo, thấy Lý Dương lập tức giấy dựa kêu lên ô ô.

-Cái này là chiêu đãi của ông sao?

Nhìn thấy hình dạng của Lý Xán, Lý Dương trong lòng nổi lên phần nộ, ông chủ Hồ lộ ra hình dạng xấu hổ, lắc đầu cười nói:

-Xin lỗi, em của cậu kêu lên là tôi làm hại hấn, cả ngày kêu la ầm ĩ. Tôi sợ hấn chạy, như thế phiền lắm, chỉ có thể làm thế này, xin thứ lỗi, tôi cởi trói cho hấn.

Ông chủ Hồ vừa mở dây trói cho Lý Xán. Lý Xán lập tức xé miếng băng dính ở trên miệng kêu lên với Lý Dương:

-Lão đại.

-Không việc gì, không việc gì rồi.

Lý Dương đi tới bên người Lý Xán vỗ vỗ bụi trên người, ông chủ Hồ mỉm cười nhìn bọn họ nói:

-Lý tiên sinh, người đã thấy, dây cũng đã cắt, tiền này, có nên đưa cho tôi không?

Lý Dương liếc mắt nhìn Lý Xán. Lý Xán có chút xấu hổ cúi đầu, nói rằng:

-Lão đại, tôi bị bọn họ lừa, lừa thê thảm à. Lão già này này làm cho ta chuẩn bị bao nhiêu năm bị lừa một lần cả vốn gốc cũng không lấy lại được.

-Không có việc gì, người không có việc gì là được, Lưu Cương đưa tiền cho hấn.

Lý Dương lắc đầu nói, nếu Lý Xán thực sự mượn tiền người ta, vậy cũng không nói được gì. Hơn nữa trên tay người ta còn có giấy vay nợ, cho dù Lý Xán ra pháp luật cũng không làm gì được.

Lưu Cương vung tay, ném bao tiền qua. Ông chủ Hồ vội văng tiếp nhận, Lưu Cương ném cũng không nhẹ, ông chủ Hồ cong cả người mới tiếp nhận được.

Ông chủ Hồ mở bao, nhìn số tiền một lần, xác định không có giả, số lượng cũng đúng, tủm tỉm cười đưa giấy nợ cho Lý Dương. Lý Dương tiện tay vò nát giấy nợ ra.

Người không có việc gì rồi, tiền cũng đã trả, ở trong gian phòng này rầu rĩ cũng không làm gì cả. Ông chủ Hồ chưa kịp làm gì, Lý Dương đang mang Lý Xán rời khỏi phòng.

Lần thứ hai đi qua bên cạnh người uống rượu, Lý Dương nhìn thấy bên cạnh bọn họ có cái rương nhỏ, bên trong còn có mấy món đồ sứ, thoát nhìn rất tinh xảo.

Lý Dương hoài nghi mấy người này lấy mấy thứ này làm hại Lý Xán, lập tức triển khai năng lực đặc thù ra quan sát, làm cho Lý Dương ngạc nhiên chính là, mấy cái đồ này quả nhiên là đồ cổ, đều có chút niên đại rồi.

-Lý ca, nó là của ta.

Lý Xán cũng thấy cái rương, liền tiến lên ôm lấy, mấy món đồ cổ này của hấn bị ông chủ Hồ bắt lấy cùng người. Tất cả đều là thực, bán đi cũng được vài vạn đồng, Lý Xán đang sắp tán gia bại sản tự nhiên cũng không bỏ mấy thứ này lại

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

119. Chương 119: Gia Tĩnh Quan Diêu.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

-Hồ ca.

Hai người uống rượu nhìn nhìn, một người đột nhiên đứng dậy, quay lại kêu với ông chủ Hồ một tiếng. Ông chủ Hồ nhìn Lý Dương, lại nhìn Lưu Cương, đột nhiên cười một tiếng.

-Mấy thứ này là trước kia tôi sợ Lý Xán lão đệ chạy mất, mới lấy về đây, hiện giờ tiền đã trả rồi, đồ tự nhiên trả cho các người.

Lý Xán ôm lấy cái rượu, oán hận nhìn ông chủ Hồ. Hắn cảm giác được, nếu không phải đã biết mấy thứ này thế nào, ông chủ Hồ căn bản cũng không trả lại cho hắn.

-Để cho tôi xem nào.

Lý Dương trong lòng đột nhiên khê động, tiếp nhận cái rượu từ tay của Lý Xán, tỉ mỉ lật xem vài món đồ sứ bên trong, đôi mắt tự nhiên sáng ngời lên.

-Tiểu Xán, không tồi à, vận khí của tiểu tử cậu rất tốt rồi, lần này cũng không đến không.

Lý Dương từ bên trong lấy ra một chén nhỏ thanh hoa, tỉ mỉ nhìn qua, còn không ngừng gật gật đầu.

-Lão đại, có ý gì?

Lý Xán có chút mơ hồ, tình huống của Lý Dương hắn cũng hiểu, đối với đồ cổ cũng không biết gì.

-Không có gì, chén nhỏ của cậu chính là Càn Long Dân Diêu

Lý Dương cười cười lắc đầu nói, chén nhỏ này có bốn tầng ống kính màu vàng nhạt, không sai biệt lắm được làm từ năm Càn Long, đây là một sản phẩm đại biểu của thời kỳ Dân Diêu, không hề có ít tinh phẩm còn tồn tại tới nay.

-Đúng vậy, lão đại làm sao người biết?

Lý Xán kinh ngạc nhìn Lý Dương, lần trước nhìn thấy Lý Dương thì ngay cả Thạch Diêu thời kì Dân Quốc cũng không nhìn ra, lần này không ngờ liếc mắt là nhận ra Càn Long Dân Diêu, thật đúng là làm Lý Xán kinh ngạc rồi.

-Đương nhiên tôi biết, tôi còn biết cậu nhìn lầm rồi, đây không phải là Càn Long Dân Diêu.

-Không phải là Càn Long Dân Diêu, lẽ nào là giả sao?

Lý Xán bỗng nhiên cả kinh, hắn bị chữ đồ giả làm cho hoảng sợ. Hắn quên chưa nói với Lý Dương, chén nhỏ này là thứ quý giá nhất trong đây, hắn phải mất 2 vạn đồng mới mua được.

Lý Dương gõ đầu Lý Xán một cái giáo huấn nói:

-Tôi có nói là giả đâu, ậu may mắn như vậy sao gặp phải hàng giả? Bình thường dạy cậu thế nào, quên hết sao..

Lý Xán ngây ngô cười cười, ông chủ Hồ bên cạnh cũng lạnh lùng nhìn bọn họ không nói một lời nào.

-Tối, tôi nói cho cậu nghe, đây là Gia Tĩnh Quan Diêu, Càn Long Dân Diêu còn kém thật xa. May mà lần này tôi tới, nếu không cậu cứ coi như là Càn Long Dân Diêu mà bán đi, như vậy thiệt thòi quá rồi.

Lý Dương cười tủm tỉm, Lý Xán kinh ngạc đồng thời càng choáng váng, nhin không được mà hỏi:

-Lão đại, anh nói đây là Gia Tĩnh Quan Diêu sao, sao lại không có Khoản đây?

(Khoản: Chữ khắc lõm xuống kim loại hay đá gọi là khoản)

Ông chủ Hồ bên cạnh cũng cười lạnh nói:

-Đúng, vì sao lại không có Khoản?

Lý Dương ngẩng đầu nhàn nhạt nhìn thoáng qua ông chủ Hồ, không để ý tới hắn nữa mà tiếp tục nói với Lý Xán rằng:

-Cho cậu đi học thêm chút nữa mà cậu không chịu nghe. Nếu muốn phát tài thì phải có tri thức thì cơ hội mới không bị người bỏ qua. Tôi sẽ nói cho cậu một chút cơ bản về Quan Diêu. Tôi hỏi cậu, ai nói với người Quan Diêu tất phải có Khoản chứ?

-Hình như không có?

Lý Xán nhú mày nói.

-Đương nhiên không có, bởi vì không phải toàn bộ Quan Diêu đều có Khoản cả. Có một vài thứ sẽ không có Khoản, ví dụ như thứ mà hoàng đế cấp cho đại thần cũng sẽ không có Khoản, còn một số loại đồ sứ mang ý nghĩa đặc thù cũng sẽ không có Khoản.

Lý Xán hiểu một chút nói:

-Ý của anh là, chén nhỏ này là phần thưởng sao?

-Không chỉ là phần thưởng, còn có ý nghĩa đặc thù, tôi hỏi cậu, trên mặt trang trí vẽ cái gì?

Lý Dương lắc đầu nói.

-Anh Hí Đồ. (tranh vẽ trẻ em đang vui chơi)

Lý Xán lập tức trả lời, chén nhỏ của hắn, đương nhiên hắn rất quen thuộc.

Lý Dương lại hỏi:

-Vậy cậu nói cho tôi nghe một chút coi, Anh Hí Đồ có ý nghĩ như thế nào?

-Cái này, lão đại tôi thật sự không biết.

Lý Xán cúi đầu, hắn chỉ biết Anh Hí Đồ là một loại văn sức, nhưng cũng không rõ ý nghĩa của nó cho lắm.

-Bình thường cho cậu học cậu không học, tự cho là lợi hại rồi, hiện giờ thấy hối hận chưa? Tôi sẽ dạy cậu, nhìn xem lần này trở về cậu có học lại không.

Lý Dương răn dạy Lý Xán một câu, cầm lấy chén nhỏ chậm rãi nói rằng:

-Anh Hí Đồ là loại văn sức vẽ năm Tuyên Đức, hưng thịnh cho tới năm Thành Hóa. Gia Tĩnh sau này đăng cơ, sốt ruột mong con, hạ lệnh mở lò luyện chế một nhóm đồ sứ có văn sức Anh Hí Đồ từ Quan Diêu, ý muốn con cháu đầy đàn, phú quý cát tường.

Lý Dương cầm lấy một cái chén nhỏ chỉ vào phần đế chén nói rằng:

-Hoàng đế dùng, khẳng định sẽ có Khoản, nhưng nếu cấp cho đại thần ban thưởng, thì không dùng Khoản, cậu nhìn kỹ hình thù này đi, đoan trang đại khí, thai chất tinh mịn.

Nói xong, Lý Dương xoay chén nhỏ nhẹ nhàng gõ một cái, phát ra tiếng nghe trong trẻo vô cùng, vuốt cái chén nhỏ, Lý Dương trợn mắt cảm thán nói rằng:

-Gõ vào, tiếng nghe như tiếng vàng ngọc, nhìn, màu sắc đầy đà phì nhuận, văn sức bút ý lưu sương, ý cảnh cao nhã mà rõ nét, cậu bảo Dân Diêu có thể làm ra đồ sứ như vậy sao?

Lý Xán không nhịn được mà gật đầu, nghe thấy Lý Dương nói, hắn cũng cảm thấy đây là đồ của Gia Tĩnh Quan Diêu.

-Còn nữa, cậu nhìn xem, nhìn cái quai sứ này, hoàng đế dùng đều là do hoàng hoa lê cao đẳng chế tạo ra, nếu như lộ ra bên ngoài còn không phải nhìn rất dễ sao.

Lý Dương nhìn ông chủ Hồ, đột nhiên ghé vào tai Lý Xán nói nhỏ rằng:

-Tôi nói cho cậu, đây cũng là bí quyết để nhận ra sự khác biệt giữa Quan Diêu cùng Dân Diêu, người nhớ cho kỹ.

Thanh âm của Lý Dương rất nhỏ, nhưng ông chủ Hồ cũng nghe thấy một chút, ý tứ của Lý Dương hắn đại khái hiểu được.

Ông chủ Hồ nhìn Lý Dương, đột nhiên cười lạnh nói:

-Lý tiên sinh, cậu cũng không cần phải lung lạc tôi làm gì, tôi chính là tổ tông của việc này, cậu làm như vậy cũng vô dụng thôi.

Ông chủ Hồ tuy rằng nói như vậy, nhưng con mắt vẫn nhìn chăm chăm vào chén nhỏ trên tay Lý Dương. Xem ra tâm hắn động rồi, chỉ còn chưa tin lời nói của Lý Dương mà thôi.

Lý Dương nhìn ông chủ Hồ, cười lắc đầu quay lại hỏi Lý Xán:

-Cậu mua chén nhỏ này ở đây sao?

Lý Xán lập tức gật đầu trả lời:

-Đúng vậy có vấn đề gì sao, lão đại?

-Vấn đề, thật ra có một chút, thứ này là Quan Diêu, nhưng Quan Diêu của Minh Triều đều không phải ở đây, sao ở đây lại tồn tại loại đồ này nhỉ?

Lý Dương vừa nói vừa lắc đầu, cầm cái chén nhỏ nhìn thoáng qua một chút, lúc này mới chuẩn bị thu hồi lại.

-Chờ một chút.

Sắc mặt ông chủ Hồ bỗng nhiên biến đổi, lớn tiếng kêu lên, đồng thời nhanh chân bước tới trước mặt của Lý Dương. Ánh mắt hắn tham lam nhìn vào chén nhỏ trên tay Lý Dương.

-Ông chủ Hồ, xin lỗi, chúng tôi cần phải đi, nhưng mà lần này cũng phải cảm tạ mọi người à.

Lý Dương cười nhẹ, cầm chén nhỏ đi ra ngoài, đầu chưa từng quay lại.

Lý Xán cùng Lưu Cương vội vã chạy theo sau, đuổi theo Lý Dương. Lý Xán trên mặt đầy hưng phấn, nói với Lý Dương:

-Lão đại, cái chén nhỏ Gia Tĩnh Quan Diêu này trị giá bao nhiêu tiền?

-Một cái sao, không sai biệt lắm chừng 100 vạn, một đôi sẽ là 300 vạn. Vừa lúc tôi có một bằng hữu mở công ty đấu giá, khi về đưa cho bọn họ bán ra, kiếm một cái giá tốt đi.

Lý Dương cười cười tự đắc, vừa nói vừa đi chưa từng dừng lại.

Những lời này đều bị ông chủ Hồ ở đằng sau nghe thấy, ông chủ Hồ trên mặt không ngừng lưu chuyển, cuối cùng hung hăng nói một câu:

-Đuổi, mau đuổi theo trở về.

Hai người uống rượu lập tức đứng lên đuổi theo chạy ra ngoài. Ông chủ Hồ cũng đuổi theo, vừa rồi hắn vẫn còn hoài nghi. Nhưng nghe thấy nghi hoặc của Lý Dương, lại thấy được Lý Dương kiên quyết rời đi, ông chủ Hồ cũng không kiên trì được nữa rồi, hắn tin lời Lý Dương nói rồi.

Lý Dương hoàn nghi lai lịch của chiếc chén nhỏ này, Lý Xán cũng không biết, nhưng hắn lại biết rất rõ ràng. Đây chính là Cao gia trang, là nơi cáo lão hồi hương của một vị tể tướng thời Gia Tĩnh. Nghe nói hoàng đế còn ban cho hắn không biết bao nhiêu bảo bối, muốn nói đôi chén nhỏ Gia Tĩnh Quan Diêu này, rất có khả năng đúng nha.

Hơn nữa với phân tích của Lý Dương lúc trước, lúc này ông chủ Hồ đã hoàn toàn tin tưởng Lý Dương.

-Các người, muốn làm gì?

Hai người Lý Dương còn chưa có đi xa, đã bị hai người tướng mạo hung ác chặn lại rồi. Lưu Cương cảnh giác liếc mắt nhìn bọn họ một cái, chậm rãi bảo vệ trước mặt Lý Dương.

-Xin lỗi, Lý tiên sinh, cậu từ xa tới đây, chúng tôi phải chiêu đãi một bữa chứ. Quay lại nghỉ ngơi một chút, cũng để chúng tôi tận tình làm chủ nhà à.

Ông chủ Hồ tủm tỉm cười chạy tới, có chút thở hổn hển, Lý Dương cùng Lưu Cương nhìn hắn, Lý Xán rất là cảnh giác.

-Có ý gì?

Lý Dương nhàn nhạt hỏi.

-Không, không có ý gì cả? Lý tiên sinh muốn uống chén trà không, bằng không người tôi lại nói lão Hồ tôi không biết tiếp khách, sau này còn ai dám tới chứ.

Ông chủ Hồ vội vàng xua tay, hai người tướng mạo hung dữ đang chặn ngang đường, đi tới trước một chút.

Lưu Cương vừa muốn động, đã bị Lý Dương lặng lẽ kéo lại, đồng thời thừa dịp không ai để ý nháy mắt với Lưu Cương một cái. Lưu Cương hơi sững sốt, lập tức đứng yên tại chỗ.

-Được rồi, tôi muốn xem các người muốn chơi trò gì nữa, tôi nói cho các người biết, người huynh đệ cạnh tôi biết võ đấy, không đùa được đâu.

Lý Dương chậm rãi gật đầu, chỉ vào Lưu Cương, ông chủ Hồ hơi sững sốt, lập tức nở nụ cười, dáng cười có chút mất tự nhiên.

Một lần nữa trở lại sân rộng, ông chủ Hồ bận rộn dọn cho đám người Lý Dương mấy cái ghế. Sau đó ngồi xuống pha trà nước, rồi ông chủ Hồ cười ha hả nói với Lý Dương rằng:

-Lý tiên sinh, nói thật, lão Hồ tôi cũng chưa nhìn thấy qua mấy cái Quan Diêu này, người có thể cho tôi nhìn xem cái chén Gia Tĩnh Quan Diêu này như thế nào không?

-Nhìn, ông đặt ở đây lâu như vậy không phải đã nhìn nhiều lần rồi sao?

Lý Dương trong lòng cười thầm, trên mặt lộ ra hình dạng rất kinh ngạc.

-Thật không phải, lão Hồ tôi tài học thô thiển, vừa rồi nghe thấy Lý tiên sinh nói chuyện, như bằng đọc sách mười năm à, trước tôi đã xem qua, chưa từng nghĩ tới đây là Gia Tĩnh Quan Diêu. Nhìn lại, là muốn học tập một chút, học tập, học tập, làm ngài chê cười rồi.

Ông chủ Hồ lộ mặt xấu hổ, không biết đây có phải là người chăm chỉ học tập nữa hay không?

-Tiểu Xán, điểm này cậu cần phải học tập ông chủ Hồ đây nè, nếu có thể giống như ông chủ Hồ, sợ rằng tôi cũng không phải đi tới đây một chuyến rồi.

Lý Dương thỏa mãn gật đầu, rồi quay sang bên cạnh giáo dục Lý Xán một hồi. Trông bộ dạng hần giống như anh cả đang thương tiếc đệ đệ vậy, làm cho ông chủ Hồ càng không nghi ngờ Lý Dương nữa.

-Xem đi, nhưng chỉ có thể xem từ xa, không thể nhìn gần, nói thật, tôi thật lo lắng đồ vật tới tay của ông.

Lý Dương vung lên một chén nhỏ, cũng không để cho ông chủ Hồ tới gần. Ông chủ Hồ trong miệng liên tục kêu “phải phải” đôi mắt nhìn chăm chăm vào chén nhỏ.

Có bài giảng tri thức trước đây của Lý Dương, ông chủ Hồ nhìn cái chén nhỏ càng lúc càng cảm thấy tinh mỹ. Đúng là xem không giống như Càn Long Dân Diêu, thật đúng là Gia Tĩnh Quan Diêu, cho dù không phải là Gia Tĩnh Quan Diêu cũng không kém bao nhiêu

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

120. Chương 120: Lý Dương Nhượng Bộ.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Để cho ông chủ Hồ nhìn qua vài phút, Lý Dương lập tức thu hồi chén nhỏ.

-Thời gian không còn sớm nữa, chúng tôi cần phải trở về, chuyện này này mặc kệ các người có đúng hay không. Có chiếc chén nhỏ này chúng tôi xóa bỏ mọi chuyện trước kia, cáo từ.

Lý Dương đứng lên, vỗ vỗ lên người, thỏa mãn cười.

-Chờ một chút!

Thấy Lý Dương muốn đi, trên mặt ông chủ Hồ hiện lên vẻ lo lắng.

-Ông chủ Hồ còn có chuyện gì?

Lý Dương quay đầu lại nhìn ông chủ Hồ, càng làm cho Lưu Cương cùng Lý Xán kéo tới bên cạnh mình. Nhìn ba người trước mặt, ông chủ Hồ biến hóa nét mặt vài lần. Cuối cùng lộ ra vẻ mặt cười tủm tỉm rất chi là vô hại, Lý Xán chính là bị vẻ mặt này của hắn lừa cho một lần.

-Lý tiên sinh, là như thế này, người xem đi, công ty bán đấu giá sẽ không giao tiền mặt đi. Theo tôi được biết, trên đấu giá nếu muốn lấy được tiền cũng phải mất mấy tháng. Chậm thì tới cả năm, không bằng chén nhỏ này ngài bán lại cho tôi đi?

Ông chủ Hồ cười ha hả nói, Lý Xán sắc mặt đột nhiên biến đổi, muốn nói cái gì thì bị Lý Dương kéo lại.

Lý Dương cười cười nhạt, vung chén nhỏ trong tay lên nói:

-Ông chủ Hồ nói không sai, bán cho ông cũng không phải không có khả năng. Thế nhưng bán đấu giá thấp nhất là 300 vạn, người cũng phải đưa cho tôi hai trăm vạn đi, người có nhiều tiền vậy sao?

-Hai trăm vạn tôi không có, tôi có 30 vạn.

Ông chủ Hồ lập tức lắc đầu.

-30 vạn, ông chủ Hồ, người có phải đang nói đùa hay không?

Lý Dương khịt mũi cười, nhìn ông chủ Hồ giống như nhìn người ngu vậy.

Ông chủ Hồ thấy vẻ mặt của Lý Dương như vậy, trong lòng càng thêm ổn định rồi, lặng lẽ giả hiệu cho hai người ở bên cạnh.

-Lý tiên sinh, ngài nói đùa rồi, ngoài ba mươi vạn tiền mặt ra, tôi còn có 30 vạn tiền mặt khác. Đây chính là toàn bộ gia sản nhà tôi rồi, tôi thật tâm muốn mua chén nhỏ của người, hơn nữa, ngài mua cái chén nhỏ có hai vạn, bán ra 60 vạn mà nói, đã là lời không ít rồi, không phải sao?

Ông chủ Hồ vừa nói vừa xuất ra một cái túi bên người. Bên trong còn có mấy sấp tiền, đều là số tiền trị giá 100 nguyên một tờ, đánh mấy cái, nhìn trong bao tiền toàn sấp tiền chỉnh tề.

Thấy cái bao, Lý Xán sắc mặt bỗng nhiên biến đổi cắn răng nói rằng:

-Quả nhiên là ông lừa tôi, lão đại, hai mươi vạn này cũng là của tôi. Tôi ở đây nhìn thấy thứ tốt, trở về gom đủ 20 vạn, rồi mượn hắn 30 vạn, những số tiền này đều bị hắn lừa lấy hết....

Lý Dương thở dài, vỗ vỗ Lý Xán, ý bảo hắn không cần phải nói gì.

-Ông chủ Hồ, nếu đã không hợp thì thôi, hiện giờ đừng nói là 200 vạn, người có cho tôi 300 vạn tôi cũng không bán, cáo từ.

Nói xong, Lý Dương lôi Lưu Cương cùng Lý Xán đi ra ngoài, hai người tướng mạo hung ác đột nhiên rút một cây đao ra khỏi người, ánh mắt tàn độc nhìn vào đám người Lý Dương.

Lưu Cương sắc mặt trầm xuống, cước bộ vừa chuyển, thân thể đã chắn trước mặt Lý Dương.

Lý Dương trên mặt lộ vẻ kinh sợ, hai tay cầm lấy cái chén nhỏ, lớn tiếng kêu lên:

-Ông chủ Hồ, ông có ý gì? Lừa đảo chúng tôi còn chưa tính, giờ còn muốn chiếm đoạt, tôi nói cho ông, chỉ cần tôi ném mạnh xuống, ông cái gì cũng không lấy được.

Ông chủ Hồ trông mắt chuyển nhanh, trên mặt lộ ra nụ cười tủm tỉm nói rằng:

-Lý tiên sinh, ngài đừng như vậy, hòa khí phát tài mà. Nếu thứ này đã bị mọi người cùng phát hiện ra, người nên chia cho tôi một phần. Cái giá 60 vạn cho các người, chén đưa cho tôi, như vậy đối với mọi người đều tốt.

Ông chủ Hồ vừa nói xong, hiện ra hình dạng vô cùng ác độc nói:

-Ngược lại, ngày hôm nay các người mang chén nhỏ đi cũng không khác gì giết tôi lắm.

Cầm tiền rồi đi và chúng ta đồng quy vu tận, cậu chọn đi.

-Được, ông ngoan độc lắm, lần này chúng tôi coi như quen biết, lần sau đừng có nghĩ việc buôn bán với tỉnh Hà Nam chúng tôi.

Lý Dương dường như rất sợ, lo lắng một vài phút mới bỏ lại một câu ngoan độc. Lý Dương bảo Lưu Cương đi lấy tiền, chính mình cẩn thận cầm cái chén trước mặt, chờ khi Lưu Cương lấy được tiền mới mang theo Lý Xán nhanh chóng rời khỏi sân rộng.

Vừa ra khỏi cửa, Lý Dương mang theo Lưu Cương cùng Lý Xán chạy thẳng ra ngoài, mãi tới khi chạy đi thật xa ba người mới dừng lại thở dốc.

-Lý ca, sao anh vừa rồi không cho tôi động thủ, hai tiểu tử kia tôi không vừa mắt chút nào. Anh không lôi kéo tôi, một phút đồng hồ tôi cũng có thể đánh ngã được bọn chúng à.

Sau khi dừng lại, Lưu Cương nghi hoặc hỏi Lý Dương, Lý Dương cùng Lý Xán đang thở hồng hộc, Lưu Cương chỉ mới thở nhẹ vài hơi mà thôi.

-Tôi biết cậu lợi hại, nhưng mà tôi cũng không náo cùng bọn chúng. Tôi vất vả lắm mới lừa được bọn họ, nếu cậu ra tay không phải uống phí nỗ lực sao?

Lý Dương khoát khoát tay, quay đầu nhìn thoáng qua, ông chủ Hồ không có truy đuổi theo bọn họ.

-Lừa? lão đại, anh có ý gì?

Lý Xán kinh ngạc nhảy dựng lên, vừa rồi hắn còn đang ảo não, mới phát hiện ra thứ tốt thì đã bị cường đạo cướp mất.

-Không có gì, Gia Tĩnh Quan Diêu có mang theo Khoản hay không tôi không biết, nhưng mà khẳng định ở đây có quốc bảo cao cấp nhất Quan Diêu, đi thôi, để mấy tên ngốc phát hiện ra trước thì hỏng, chúng tôi đi nhanh.

Lý Xán nhất thời trợn tròn mắt, ngơ ngác nhìn Lý Dương, Lý Dương đi trước vài bước Lý Xán mới phản ứng lại chạy vội theo.

Mãi tới khi đi xa, Lý Dương mới ổn định tâm tình, vừa đi hắn vừa nói với mọi người. Bốn tầng lỗ ống màu vàng nhạt, cho thấy cái chén nhỏ xác thực là được làm trong năm Càn Long. Nói ra chuyện Gia Tĩnh Quan Diêu chính là vì Lý Dương nhìn thấy cái tấm bia đá lúc vào thôn thôi.

Cũng bởi vì điểm này, mới làm cho ông chủ Hồ tin tưởng, cuối cùng rơi vào tròng của Lý Dương.

-Tiểu Xán, nói xem chuyện gì xảy ra?

Lưu Cương lái xe, Lý Dương ngồi ở vị trí phó lái quay lại hỏi Lý Xán một câu.

Lý Xán lập tức cúi đầu, chậm rãi nói chuyện xảy ra lần này.

Ông chủ Hồ này là hắn quen biết ở phố đồ cổ Trịnh Châu. Ông chủ Hồ là một thương nhân thu mua đồ cổ vào nam ra bắc. Trên tay thỉnh thoảng xuất hiện một vài loại mặt hàng tốt. Dần dần Lý Xán cũng quen hắn, cái tiệm đồ nhỏ của Lý Xán thật ra có không hề ít thứ tốt là từ trên tay ông chủ Hồ lấy được.

Sau đó một năm, ông chủ Hồ đột nhiên nói với Lý Xán rằng ở trong thôn trang nhỏ này có vài thứ tốt. Hắn mấy ngày nay tạm thời không đi được do có việc bận, nên nhờ Lý Xán đi trước, nhưng mà nếu Lý Xán thu được cái gì tốt thì phải cấp cho hắn một chút lợi ích.

Ngẫm lại ông chủ Hồ hơn một năm đưa tới nhiều món đồ tốt. Lý Xán liền đồng ý, lần đầu tiên tới thôn nhỏ này Lý Xán cũng không mang theo tiền, nhưng là tới xem quả nhiên có vài món đồ không tồi, bao gồm cả mấy chén nhỏ.

Ngoại trừ chén nhỏ ra, Lý Xán còn phát hiện ra Song Nhĩ Hồ thuộc Gia Khánh Quan Diêu, Lý Xán cẩn thận nghiên cứu nửa ngày, chụp lại ảnh, cuối cùng kết luận đó là một kiện tinh phẩm, có thể bán được 200 vạn.

Lúc xác định thì Lý Xán tâm động rồi. Nhưng mà người bán ra cái giá 60 vạn mới bán, lần qua lần lại một hồi mới rút xuống còn 50 vạn. Lý Xán mang theo 20 vạn còn thiếu tới 30 vạn nữa, đúng lúc này thì ông chủ Hồ cũng tới đây.

Ông chủ Hồ vừa thấy Song Nhi Hồ thì muốn mua, nhưng người bán nói là có người đặt trước rồi, sẽ không bán ra. Lý Xán thấy ông chủ Hồ có tiền liền quần quýt mượn tiền hẩn, hứa hẹn sau khi bán đi sẽ cho hẩn 5 vạn tiền thù lao. Cuối cùng ông chủ Hồ nói tiền thù lao là 10 vạn, mới đáp ứng cho Lý Xán mượn 30 vạn.

Chuyện sau này, không cần Lý Xán nói Lý Dương cũng biết rồi. Khăng định khi đồ tới tay, Lý Xán mới phát hiện ra đồ vật là giả đi. Phỏng chừng là bị đánh tráo, trong khi không tìm được người bán, 30 vạn Lý Xán còn thiếu ông chủ Hồ chạy không được rồi.

Lý Xán bảo thúc thúc tìm biện pháp kiếm tiền. Nhưng bởi vì mua Song Nhi Hồ mà cầm hết cả tiền đi rồi, thúc thúc Lý Xán bán cả tiệm ra ngoài cũng không lấy lại đủ 30 vạn. Hai ngày qua, Lý Xán không có biện pháp gì mới phải nhờ tới Lý Dương, mới bảo ông chủ Hồ gọi điện thoại cho Lý Dương.

Chuyện còn lại, chính là chuyện xảy ra ngày hôm nay rồi.

Sau khi nói xong, Lý Xán trầm mặc một chút, đột nhiên nói rằng:

-Cảm tạ lão đại.

-Huynh đệ cùng nhà khách khí cái gì, 30 vạn này cậu cầm đi, nhanh gọi điện thoại cho thúc thúc, đừng làm cho hẩn sốt ruột.

Lý Dương cười khê lắc đầu, Lý Xán tổng cộng mang tới 25 vạn tiền mặt, chính mình lại cầm tới hơn 30 vạn ra. Chỉ cần ông chủ Hồ kia không biết chuyện thì ông chủ Hồ thật đúng là tiền mất tật mang rồi.

-Lão đại, tiền này anh lừa lại được, tôi không cầm được.

Lý Xán lắc đầu, hiện giờ hẩn đã hoàn toàn hiểu rồi, Lý Dương lúc này cũng mệt nhọc rồi. Nhưng mà Lý Dương diễn quá cao minh, ngay cả lão Hồ kinh nghiệm như vậy cũng bị lừa.

-Nói cái gì ngây ngốc vậy, những tiền này vốn của cậu, tôi trả lại cậu là đúng rồi.

Lý Dương lập tức nhét 30 vạn tiền mặt vào trong lòng Lý Xán. Lý Xán cúi đầu, đôi mắt nhanh bị ướt rồi.

Lý Xán gọi cho Lý Dương chỉ là một hi vọng cuối cùng mà thôi. Hẩn biết thúc thúc mình cũng không thể xoay sở được ra 30 vạn. Mà những người Lý Xán quen biết cũng chỉ có Lý Dương là có tiền. Lý Xán biết Lý Dương đồ thạch kiếm được vài trăm vạn, ngay cả Kê Huyết Thạch trị giá 80 vạn cũng có thể mang đi tặng người được. 30 vạn hẩn không thành vấn đề gì, cho nên đánh điện hỏi liệu một hồi.

Điện thoại là ông chủ Hồ có, dựa theo ý của Lý Xán là muốn Lý Dương đưa tiền cho thúc thúc vay, bảo thúc thúc chạy tới cứu hẩn. Đáng tiếc những lời này chưa kịp nói thì bị ông chủ Hồ cắt đứt rồi.

Sau đó, Lý Xán càng không nghĩ tới Lý Dương lại chạy tới nhanh như vậy. Thời gian học đại học của hai người tình cảm rất tốt, nhưng dù sau cũng qua hai năm rồi. Lý Xán đối với việc vay tiền của Lý Dương cũng chưa nắm chắc, lại càng không nghĩ tới Lý Dương không quản đường xa chạy tới cứu mình.

Cho nên, sau khi Lý Dương lừa lấy lại tiền trả cho mình, Lý Xán trong lòng cảm động cũng không nhin được mà cúi đầu rơi nước mắt.

Lý Dương không có hỏi Lý Xán, lần qua lần lại một ngày sắc trời đã tối sầm rồi. Ngày hôm nay không thể quay về Nam Dương được rồi, phải tìm một chỗ nghỉ, mai đi tiếp.

Lúc đồng hồ vừa điểm sáu giờ, Lưu Cương đã tiến vào thành phố Linh Bảo, tìm được một khách sạn 4 sao. Sau khi cơm nước xong xuôi, Lý Xán liền về phòng nghỉ ngơi. Mấy ngày nay hẩn gặp đau khổ không ít rồi, vô luận là thân thể hay tinh thần đều uể oải, đi vào giấc ngủ sâu.

Ở nơi này Lý Dương rất yên tâm, trải qua vài ngày lặn lội Lý Dương cũng mệt chết đi được. Nhưng mà có chút hưng phấn nên không ngủ được, mang theo Lưu Cương đi dạo phố Linh Bảo.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

121. Chương 121: Đại Minh Tuyên Đức Lô.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Bên cạnh khách sạn có một quảng trường cách đó không xa, tháng ba gió xuân thổi tới mặt làm cho người ta có cảm giác khoan khoái nhẹ nhàng vô cùng.

Trên quảng trường có một chỗ hồ nước phun, lúc này đang phun nước bên cạnh có không ít người đang đứng hoặc ngồi nhìn màn nước. Trong lòng Lý Dương đột nhiên có chút cảm thán.

-Lưu Cương, anh có nghĩ dạo này tôi rất gian trá hay không?

Lưu Cương ngạc nhiên sững sốt, kinh ngạc nhìn Lý Dương một chút, vẻ mặt thâm trầm, phe phẩy đầu nói rằng:

-Làm sao lại như vậy, Lý ca, đối với đám lừa đảo này thì phải có thủ đoạn phi thường.

Lý Dương gật đầu nói:

-Anh nói cũng không sai, Hà lão cũng nói qua với tôi như vậy. Hiện giờ ngẫm lại, ở cùng Hà lão một thời gian không dài, nhưng tôi đã học được rất nhiều điều. Nếu không có ông ấy giáo dục cho tôi, tôi không thể có khả năng lừa đảo lấy lại số tiền cho Lý Xán ngày hôm nay được rồi.

Lưu Cương nhìn Lý Dương cũng không nói gì.

Lý Dương nói những lời này cũng không sai, trước kia hắc ngoại trừ cổ ngọc hơi chút hiểu biết ra cũng chẳng biết chuyện gì.

Những thứ khác đều là đốt đặc cán mai, nếu không có Hà lão cẩn thận tỉ mỉ dạy dỗ, lại có vô số sách vở chuyên nghiệp cho Lý Dương nhìn qua, thì Lý Dương cũng không có được như ngày hôm nay.

30 vạn không phải là nhiều lắm, Lý Dương hoàn toàn có thể cho Lý Xán 30 vạn. Nhưng lấy lại số tiền đã bị lừa đi nó có ý nghĩa hoàn toàn khác biệt.

Trọng yếu nhất là, Hà lão bình thường hận nhất những tên lừa đảo. Lý Dương cũng bị nhiễm cái sự căm hận của Hà lão, cho nên mới mạo hiểm đưa ra cục diện này. Ngược lại sau khi trừng trị đám lừa đảo một phen, lấy lại số tiền đã bị lừa đi, còn muốn giáo huấn đám lừa đảo này một trận.

Đi qua quảng trường, Lý Dương tiếp tục đi về phía trước. Lý Dương đi theo con đường này tới một bờ sông, nước sông có mùi ngai ngái, cũng không phải là mùi nước thối.

Vùng Trung Nguyên này đại đa số thành thị đều có lịch sử lâu đời. Linh Bảo cũng không ngoại lệ, Lý Dương sở dĩ đi trên đường này là muốn gặp một con đường lâu đời như vậy. Những con đường lâu đời cổ kính như vậy không ai biết sẽ biến mất bất cứ lúc nào.

Đường cổ đối diện với một con sông nhỏ, bên đường không hề ít những cửa hàng. Ngoại trừ mấy nhà hàng ăn uống, đồ câu cá ra còn có một cửa hàng đồ cổ cùng cửa hàng tranh chữ, trong đó cửa hàng đồ cổ vẫn còn mở cửa.

Ở những địa phương như thế này nhìn thấy cửa hàng kinh doanh đồ cổ là rất ngoài ý muốn đi, Lý Dương không kìm được lòng liền đi vào trong cửa hàng.

Mặt tiền của cửa hàng cũng không nhỏ, so với những cửa hàng đồ cổ trong thành phố còn lớn hơn nhiều, bên trong cũng rất nhiều đồ, được đặt rất lung tung.

Hiện giờ đã nhanh tới bảy giờ tối rồi, trong cửa hàng cũng không có khách tới nhiều. Chỉ có một người chừng 40 tuổi đang trong quán, thấy người đến lập tức đứng lên.

Lý Dương nhìn lướt qua chung quanh một chút, trên quầy hàng đặt đầy đồ sứ, có phân nửa là Lý Dương có thể nhìn ra đó là đồ giả đi. Văn sứ trên đồ sứ cũng nhiều màu sắc, cùng với thợ thủ công vẽ ra cũng không khác nhau là mấy.

-Hai vị, muốn nhìn cái gì?

Chủ cửa hàng đi tới cười ha hả, đồng thời mang ra hai tách trà.

Bởi vì tham gia hoạt động của hiệp hội ngọc thạch, cho nên Lý Dương đang mặc một bộ y phục tốt nhất của mình. Hơn nữa trên người Lý Dương có chứa một loại khí chất rất trầm ổn, loại khí chất rất cao quý. Những người chơi đồ cổ, không chỉ có nhìn đồ vật, mà còn có thể nhìn người nữa, chủ cửa hàng khi nhìn thấy Lý Dương không giống như người bình thường lập tức đi tới tiếp đãi.

-Có mặt hàng nào tốt không, không nên là những thứ này.

Lý Dương chỉ chỉ vào mấy thứ hàng mỹ nghệ trên giá, vừa cười vừa nói.

Chủ cửa hàng giơ ngón tay cái cười nói:

-Không nghĩ tới cậu trẻ tuổi như vậy mà đã là một đại hành gia rồi, thứ tốt đương nhiên là có, không biết cậu muốn tìm loại nào đây?

Đồ cổ bên trong cũng chia ra làm rất nhiều chủng loại, đồ sứ, ngọc khí, tranh chữ thư pháp, văn phòng tứ bảo Có người yêu thích đồ cổ thì yêu thích từng loại đặc thù, đối với mỗi loại đồ vật đều rất thích thú, cho nên chủ cửa hàng mới hỏi như vậy.

(ngọc khí: đồ bằng ngọc)

-Ngọc khí đi.

Lý Dương suy nghĩ một chút, liền mở miệng nói. Nói thật Lý Dương cũng không biết hẳn thích nhất cái gì, hẳn tiếp xúc đồ cổ thời gian quả thực còn rất ngắn, muốn nói loại tốt nhất mà nói thì chỉ có thể là ngọc khí mà thôi.

-Ngọc à, cậu tới đây đúng là rất tẩu xảo đi, mấy ngày trước có thu được một kiện cổ ngọc rất không tồi, cậu tới xem đi.

Người trung niên cười ha hả, lấy ra một cái rương nhỏ phía dưới ngăn tủ, chậm rãi mở ra lấy từ bên trong một khối ngọc thạch. Đây là một khối ngọc đeo ở thắt lưng, nhìn từ bên ngoài ngọc xanh trong trắng, thuần hậu, rất giống loại cổ ngọc khó gặp.

Lý Dương hơi sửng sốt, hẳn chỉ thuận miệng hỏi một chút, thật không ngờ chủ cửa hàng lại lấy ra một khối cổ ngọc thật sự. Hẳn vội vàng tiếp nhận cổ ngọc trên tay chủ cửa hàng chậm rãi nhìn xem.

Từ mặt ngoài mà nói Lý Dương không phân biệt được thật giả, Lý Dương trực tiếp dùng năng lực đặc thù bao phủ lấy miếng ngọc bội nho nhỏ này. Sau một khắc Lý Dương không khỏi lắc đầu.

Bạch ngọc này rất không tồi, nhưng chỉ là ngọc của nước Nga, phẩm chất cũng bình thường, người làm ra dùng phản ứng hóa học, có thể nói khối ngọc này không có giá trị gì.

Bề ngoài cùng màu sắc đều là giả tạo, khi dùng năng lực đặc thù thì những điểm giả tạo này cũng không thể che dấu được. Người tạo ra khối ngọc này tay nghề cũng không cao, với nhãn lực có hạn của Lý Dương hiện giờ, chỉ bằng nhãn lực căn bản không phân biệt được món đồ này.

-Ông chủ ngài xem thấy thế nào?

Chủ cửa hàng thấy Lý Dương lắc đầu, nhỏ giọng hỏi một câu.

-Tôi xem không được.

Lý Dương khẽ cười nói, đưa ngọc thả lại chỗ cũ.

Còn một vật đã cất dấu vài năm nay rồi, lão tổ tông lưu lại cũng nhiều năm, nhưng chủ cửa hàng cũng muốn phải sửa lại cái tiệm đồ cổ đột nát này, cho nên cũng không còn cách nào khác.

-Ông chủ, cái này nhìn không được cũng không sao, tôi thấy ngài rất có năng lực đi, tôi còn một kiện trấn tiện chi bảo, ngài có thể nhìn xem.

Chủ cửa hàng không thèm thu hồi cổ ngọc, không quản những gì đang có ở ngoài tiệm, đi thẳng vào trong buồng.

Sau hai phút, chủ cửa hàng cầm trong tay một cái rương nhỏ mang đi ra. Nhìn hình dạng cẩn thận của hân, đúng là giống như đang cầm một kiện bảo bối.

-Ông chủ, mời xem!

Chủ quán mở cái rương, ngửi khí có chút đặc ý, Lý Dương liếc mắt một cái đã bị đồ ở trong rương hấp dẫn.

Đây là ba cái Tuyên Đức Lô, Tuyên Đức Lô được bảo tồn rất hoàn chỉnh, tính chất giống như đồng thau màu nhạt, so với màu sắc của đồng thau thì sáng hơn không ít.

Trên thân Lô có thể thấy được là đã qua mạ vàng, Lý Dương cẩn thận cầm vào trong tay, nắn bóp một chút, cảm giác rất nặng.

Lý Dương nhẹ nhàng gõ một cái, thanh âm trong trẻo ngân vang, rất dễ nghe. Dưới đây còn nhìn thấy mấy chữ “Đại Minh Tuyên Đức niên chế” (Chế tạo năm Tuyên Đức Đại Minh). Từ chữ viết mà xem, có thể nhìn thấy rất thông dong có lực mà tự nhiên.

Lý Dương yên lặng gật đầu, dùng năng lực đặc thù nháy mắt đã phủ cả Tuyên Đức Lô, lập tức trên mặt ngoài của thân Lô hiện ra tám tầng vàng nhạt.

Nhưng mà, Lý Dương sắc mặt có chút cổ quái, còn liên tục lắc đầu.

Tám tầng khe hở màu vàng nhạt, không sai biệt lắm là có lịch sử khoảng 500 năm. Đúng là thời Minh triều, thế nhưng không phải đức năm Tuyên Đức, thời gian cũng phải kém ít nhất vài chục năm đi. Lý Dương học tập cơ sở tri thức đồ cổ cũng rất vững vàng, đồng thời cũng nhớ tới lịch sử niên đại có liên quan à.

Minh Triều trung hậu kỳ đều có không ít Lô phỏng chế theo Tuyên Đức Lô, trong đó có đủ loại tinh phẩm. Loại này hiện giờ cũng rất đáng giá, hơn nữa tuyệt đối có thể nói là tinh phẩm, trên đầu giá hội có thể bán được hơn trăm vạn không thành vấn đề. Nhưng là chỉ tiếc cái Tuyên Đức Lô này không hoàn chỉnh, nó chính là làm thời kỳ hậu kỳ triều Minh đi.

Toàn bộ thân lô đều có tám tầng khe hở, hai tay cầm ở cạnh bên lại chỉ có hai tầng khe hở, hơn nữa mối hàn hình còn nổi lên, vết hàn còn rất rõ ràng.

Ngoại trừ hai bên tay cầm là giả ra, thân lô cũng đã được chữa trị qua rồi. Thân lô có một khối rách rất dài, nếu tiếp tục kéo dài xuống một chút thì Tuyên Đức Lô này bị người ta hủy đi mất rồi.

Lý Dương tiếc hận nhưng không có nói gì thêm, hai bên tay cầm của Tuyên Đức Lô này chỉ có hai tầng khe hở, chứng minh được gắn vào từ chỉ ít 60 năm trước đây rồi. Người làm giả này cũng không có quan hệ với chủ cửa hàng.

-Bao nhiêu tiền?

Lý Dương sau khi than thở, nhỏ giọng hỏi một câu. Cái Tuyên Đức Lô này mặc dù thiếu hụt không còn nguyên giá trị, nhưng luôn luôn có những người thích. Trên tay Lý Dương lúc này còn chưa có một món đồ cổ chân chính, học tập tri thức đồ cổ nhiều như vậy rồi, Lý Dương sớm đã muốn tự mình cất giữ vài món.

-Ông chủ ngài là một đại hành gia, tôi cho ngài một cái giá thực sự, 60 vạn.

Chủ quán cười thần bí, Lý Dương bỗng nhiên sửng sốt, 60 vạn, hân hôm nay quả thực có duyên với 60 vạn.

-Ngài đừng ngại đắt, đây là Bát kinh Minh Triều Tuyên Đức Lô, là chí bảo trấn điểm của tôi đấy. Nếu không phải gần đây tài chính còn thiếu, ông chủ cũng là người hiểu chuyện, thì tôi cũng không muốn lấy ra nữa là.

Chủ quán có vẻ là người am hiểu công việc, ngài là hành gia, kỳ thực cố ý mê hoặc Lý Dương. Loại chuyện này ở trong giới đồ cổ thực sự rất thông thường, người bán tán dương người mua. Thậm chí nói khoác người mua thành chuyện gia cũng không quá đáng.

Nhưng mà đáng tiếc, chủ cửa hàng lại gặp phải Lý Dương người có nhãn lực chân chính, cũng không có gì có thể qua mặt được hân.

-5 vạn đi.

Lý Dương không để ý tới người bán nói, trực tiếp ra cái giá. Tuyên Đức Lô là đồng khí, cùng đồ sứ có chút khác biệt, Tuyên Đức lô này tuy rằng tổn hại nhiều, nhưng vẫn có giá trị nhất định. Nhưng là 60 vạn tuyệt đối không có khả năng, 5 vạn cũng không thấp rồi.

-Cái gì, ông chủ, nào có ai trả giá như ngài chút, nếu ngài không có thành ý thì tới đây mua làm gì.

Chủ cửa hàng trừng mắt, thu Tuyên Đức Lô vào trong rương, vẻ mặt rất bất mãn.

-Đồ này quả thực không giả, nhưng không phải là còn nguyên vẹn. Chỉ ít hai bên tay cầm của nó còn không được, nếu nhìn kỹ còn thấy thân Lô nứt ra một đoạn dài. Hai cái bên tay cầm vừa mới lắp ráp vào. Nếu đồ nguyên vẹn thì 60 vạn không phải giá cao, tôi sẽ mua lập tức, chỉ đáng tiếc, ài ...

Lý Dương nhìn chủ cửa hàng thu hồi Tuyên Đức Lô, liên tục thở dài, chủ quán lập tức cứng nhắc nửa người, kinh hãi nhìn Lý Dương.

-Xem ra ngài cũng biết chuyện này, vì sao còn nói giá cao như vậy? năm vạn đã là không ít rồi.

Lý Dương lập tức nói thêm một câu, vẻ mặt của chủ cửa hàng đã lộ ra tất cả rồi, hắn khẳng định biết chỗ thiếu hụt bên trong Tuyên Đức Lô. Nhưng vẫn coi nó là hoàn hảo để mang ra bán.

-Ông chủ, thật không nghĩ ra, ngài còn trẻ tuổi mà đã lợi hại như vậy. Ngài nói đúng, một chút cũng không sai, tôi cũng không còn cách nào.

Chủ cửa hàng thở dài, Lý Dương một ngụm vạch trần hắn, hắn đơn giản thừa nhận thôi.

-Ông chủ, không dối gạt gì ngài, cái đồ này tôi dùng 20 vạn mua xuống, năm đó vì tham tiền nên không có phát hiện ra vấn đề. Tới khi phát hiện ra thì đã chậm rồi, tôi muốn bán ra, thứ này còn không bán được, đã lỗ rất nhiều rồi.

Chủ cửa hàng vừa nói vừa lặng lẽ nhìn Lý Dương, phảng phất như rất quyết tâm nói:

-Ông chủ, ngài nếu thích nó, 10 vạn ngài cầm đi. Tôi muốn thu hồi lại một ít tiền vốn

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

122. Chương 122: Ai Sửa Mái Nhà Dột?

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Lý Dương mỉm cười, Hà lão nói một câu mà Lý Dương lúc này vẫn còn nhớ rất kỹ. Trong giới đồ cổ rất nhiều chuyện, vô luận chuyện gì cũng không được tin tưởng, phải tin vào chính nhãn lực của mình. Ai biết được chủ cửa hàng trước mắt có phải đang cố ý tỏ ra thương cảm không?

Hơn nữa, cái Tuyên Đức Lô này tuyệt đối không tới mười vạn, năm vạn đã là đắt rồi, Lý Dương cũng không dự định tăng giá lên nữa.

-Ông chủ, tôi nói sự thực, 10 vạn đã là lỗ 10 vạn rồi, không thể thấp hơn được.

Chủ cửa hàng nhìn thấy Lý Dương bất động thanh sắc nên vẻ mặt lập tức tỏ ra đau khổ, nhưng khóe mắt vẫn còn thỉnh thoảng liếc nhìn Lý Dương.

-Ba, ba, con đã về.

Ngoài cửa đột nhiên truyền tới tiếng gọi, chủ cửa hàng sửng sốt, trên mặt hiện ra nụ cười, nhanh chóng thu lại Tuyên Đức Lô.

Từ bên ngoài chạy vào là một cậu bé chưa tới mười hai tuổi, trên đầu còn đội theo một cái mũ, nhìn thấy trong cửa hàng có người cậu bé liền sững sốt một chút nhưng rất nhanh lập tức cười to nói rằng:

-Ba ơi, lọ sơn lấy được ở Triệu thôn con đã mang về rồi.

-Thật sao, nhanh mở ra cho tôi xem nào.

Chủ cửa hàng vẻ mặt có chút kích động, đứng dậy liền đi ra ngoài. Nhưng mà mới chỉ đi có hai bước liền xoay người ôm cái rương Tuyên Đức Lô đưa vào trong phòng sau, rồi mới đi ra ngoài.

Nhìn thấy Lý Dương, chủ quán lên tiếng nói:

-Ông chủ này, rất xin lỗi con trai tôi vừa mới lấy được một kiện hàng hóa về, hai vị nếu không tiện ngày mai quay trở lại nói chuyện sau cũng được.

-Không sao cả, con của ông thu được món đồ gì vậy chúng tôi đi xem qua một chút?

Lý Dương lắc đầu, hiện giờ ở nông thôn đã rất khó tìm được một món đồ rồi, nhưng mà lọ sơn này lại làm cho hắn nghĩ tới một việc.

Hà lão đã từng nói qua với Lý Dương, thi thoảng cũng có trường hợp để bảo vệ văn sức trên đồ sứ tránh bị thời gian ăn mòn, người ta hay sơn lên một lớp sơn bảo vệ.

Sau này những nước sơn này bởi vì một số chuyện ngoài ý muốn mà vẫn không bị xóa đi. Những người biết bí mật này thường xuyên thu thập loại đồ sứ có nước sơn này, có người còn nhặt được báu vật rồi.

Nhưng mà sau này cũng có rất nhiều người lợi dụng chuyện này để bố trí bẫy rập. Làm cho không ít người không biết bị lừa, hiện giờ chuyện đã qua lâu rồi, người biết loại đồ sứ được bọc trong một lớp sơn cũng không còn nhiều.

-Chuyện này, có thể, có thể, không thành vấn đề.

Chủ cửa hàng suy nghĩ một chút, sau đó cười cười đáp ứng xuống. Đồ vật đã là của bọn hắn, Lý Dương muốn sửa mái nhà đột cho hắn, thì hắn cũng không khách khí. Chủ cửa hàng cũng không ngại bán đi một ít vật gì đó.

Đang nói, cậu bé mang theo một lọ sơn lớn đi vào, cái lọ này quả thực không nhỏ, cao gần nửa mét, sơn màu hồng, chỉ là thời gian dài qua đi đã biến thành màu nâu đen rồi.

Vừa nhìn thấy lọ lớn này, chủ cửa hàng lập tức kích động.

Cậu bé lấy ra một cái thùng, lấy ít nước vào trong thùng, đặt lọ sơn này vào trong chậu nước sau đó lấy ra cái khăn thấm nước bắt đầu chà chà trên thân lọ sơn.

Chủ cửa hàng đứng bên cạnh hỗ trợ, hai người Lý Dương đứng ngây ngốc ở bên cạnh.

Chiếc lọ sơn này vừa mới tới Lý Dương đã dùng năng lực đặc thù để quan sát món đồ này. Cha con chủ cửa hàng vận khí thật không tồi, đúng là loại đồ sứ sơn qua như Hà lão đã giảng.

Bên trong lớp sơn là loại sứ thanh hoa có hai tầng khe hở màu vàng nhạt, không có lạc Khoản, Lý Dương căn cứ vào khe hở mà phân tích, đây là một kiện đồ sứ Quang Tự Dân Diêu, cũng không tồi chút nào.

Lý Dương ngây ngốc chính là cái bệ của lọ lớn này, cái bệ đỡ của nó rất dày, ở giữa còn có chút ánh sáng. Bên trong một món đồ rửa bút làm bằng sứ nằm lẳng lẳng ở đó, trên mặt đồ rửa bút màu sắc qua những khe hở không ngờ lên tới hơn 15 màu.

Lại nói tiếp đây là lần thứ 2 Lý Dương gặp phải chuyện bảo bối được giấu bên trong một kiện đồ vật khác. Không biết người xưa có phải thích làm như thế hay không?

Mười lăm vòng, một vòng là 60 năm, nói rõ cái đồ rửa bút này đã có niên đại ít nhất là 900 năm. Lý Dương nghĩ một chút, đó đại khái là thời kỳ cuối của Bắc Tống à.

Đồ rửa bút làm bằng sứ màu xanh này khéo léo tinh xảo phi thường. Đường kính của nó không sai biệt lắm tầm 30mm, độ dày khoảng 4-5mm. Mặt trái của đồ rửa bút này cũng không có chữ Khoản, chỉ có đỉnh ngân thật nhỏ, có năm cái đỉnh ngân như vậy.

Lý Dương tỉ mỉ nhớ lại tri thức về cổ vật học được ở nhà Hà lão, Hà lão luôn là đại hành gia trong nghề đồ cổ, loại thư tịch về việc này cũng rất nhiều.

Chủng loại đồ sứ có định ngân cũng không nhiều, hơn nữa vào hậu kỳ Bắc Tống. Lý Dương không sai biệt lắm đã đoán ra được lai lịch của món đồ rửa bút này. Nếu Lý Dương đoán không nhầm, cái món đồ rửa bút này chính là một kiện bảo bối khó lường.

Lý Dương sau khi ra phán đoán, chủ cửa hàng vào con trai đã rửa được hơn phân nửa lớp sơn bên trên. Càng tẩy rửa chủ cửa hàng càng cao hứng, trên khuôn mặt cậu con trai cũng tràn đầy hưng phấn. Không cần phải nói bọn họ hưng phấn vì sắp sửa được mái nhà đột rồi.

-Ông chủ, vận khí không tồi, là một kiện đồ cổ rồi.

Lý Dương ngồi xuống, cười ha hả nói một câu, chủ cửa hàng cũng vui vẻ, không nhịn được mà gật đầu.

-Đây là Tương Quân Quán được làm ở Dân Diêu thời kì Quang Tự. Tuy là Dân Diêu nhưng vô cùng tinh mỹ, giá trị cũng xa xỉ.

Lý Dương tiếp tục nói rằng, chủ cửa hàng gật đầu. Vừa rồi nhìn thoáng qua hắn đã nói được vấn đề của Tuyên Đức Lô. Chủ cửa hàng đã cho rằng Lý Dương là chuyên gia cao cấp, hơn nữa hắn cũng đã nhìn ra niên đại của món đồ này, tự nhiên không có bất luận hoài nghi nào cả.

Nói xong những thứ này Lý Dương cũng không nói chuyện nữa, lẳng lặng nhìn hai cha con họ tẩy rửa sơn. Qua hơn nửa tiếng đồng hồ, hai cha con rốt cuộc cũng rửa sạch được cái lọ sứ lớn này.

-Ông chủ, tôi đối với bảo bối ông vừa thu được rất có hứng thú, nói cái giá đi?

Thấy cha con chủ quán ôm cái lọ đặt lên bàn, Lý Dương nhìn Tương Quân Quán(Quán = lọ) đột nhiên nói một câu.

-Ông chủ này, nhãn lực của ngài thực sự là tôi không qua được, nếu ngài xem trúng vậy ngài cho một cái giá đi.

Chủ cửa hàng sóng mắt vừa chuyển lập tức cười ha hả nói rằng.

Cái lọ lớn này là lúc hắn đi xuống vùng nông thôn vô tình gặp được. Lúc đó muốn bảo người tôi bán cho hắn rồi. Thế nhưng chủ cửa hàng cũng đủ kiên nhẫn, chờ thêm một tháng nữa mới nhờ con trai đi tìm phương pháp khác tới mua.

Kết quả đúng là một lần đã thành, con trai hắn cũng đã mang được lọ sứ lớn này về. Hắn hôm nay vẫn còn chưa đóng cửa, chính là đợi con trai quay về, không nghĩ tới trong lúc chờ đợi lại gặp được khách hàng.

Hắn đối với Lý Dương rất xa lạ, nghe giọng cũng có thể nhận ra được Lý Dương là người từ ngoài tới. Nhưng mà chuyện này cũng không quan hệ, chỉ cần có tiền thì thế nào cũng được. Người buôn bán chủ yếu là kiếm tiền, chủ cửa hàng cũng không phải là một người sừ tầm.

-Năm vạn!

Lý Dương suy nghĩ một chút, lập tức đưa ra cái giá cả, Tương Quân Quán này mặc dù tốt, nhưng dù sao cũng là Dân Diêu, đồ sứ của Dân Diêu cũng không thể cao hơn Quan Diêu được.

Giống như cái chén nhỏ của Lý Dương lừa được, Càn Long Dân Diêu chỉ cần 2 vạn một đôi, đổi lại thành Gia Tĩnh Quan Diêu có thể biến thành 300 vạn rồi, kém cả trăm lần à.

-Ông chủ, thấy ngài ra giá thì biết ngài quả thực là người trong nghề. 5 vạn tôi có thể cho ngài, thế nhưng ngài phải mua Tuyên Đức Lô, hai món đồ 15 vạn.

Chủ cửa hàng nhìn hắn cười ha hả rồi trả lời. Hắn nhìn ra Lý Dương quả thực có hứng thú đối với Tương Quân Quán này, cho nên mới đưa ra cái điều kiện như vậy. Tuyên Đức Lô ở trên tay hắn cũng lâu quá rồi, chủ quán đã muốn bán ra ngoài sớm, lần này gặp phải Lý Dương hắn quyết không buông tha.

-Hai kiện, 12 vạn.

Lý Dương hận không thể lập tức đáp ứng chủ cửa hàng, thế nhưng hắn cũng hiểu rõ, nếu đáp ứng sớm quá chủ cửa hàng sẽ nghi ngờ.

-14 vạn.

Chủ cửa hàng nói.

-13 vạn.

Lý Dương lập tức trả giá.

-Đồng ý!

Nụ cười trên mặt chủ cửa hàng lúc này càng sâu rồi, đôi mắt cũng híp lại, làm cho người tôi có cảm giác như một loại gian thương.

Con trai của hắn đứng ở bên cạnh nhìn thấy, thấy Tương Quân Quán này bán ra nhanh như vậy cũng thật cao hứng. Đây chính là lần đầu tiên hắn ra ngoài thu mua hàng hóa, đạt được thành tích như vậy là tốt rồi.

Chủ cửa hàng này chỉ có giao dịch tiền mặt, Lý Dương để cho Lưu Cương quay về lấy tiền, còn hắn ở lại nói chuyện phiếm với chủ cửa hàng.

Hơn mười phút sau Lưu Cương cầm theo túi tiền mang tới. Lý Dương lấy ra 13 vạn tiền mặt đưa cho chủ cửa hàng. Lúc này kiện phế phẩm Tuyên Đức Lô cùng Quang Tự Dân Điều Tương Quân Quán biến thành của hắn rồi.

Chờ khi đồ tới tay, Lý Dương mang theo Tương Quân Quán cùng Tương Đức Lô rời khỏi cửa hàng đồ cổ. Chủ cửa hàng còn cố ý ra tiễn bọn họ thật xa mới trở lại.

-Cha, hôm nay chúng tôi kiếm lớn rồi. Cái lọ lớn đó chúng tôi chỉ mất 500 đồng làm phí vận chuyển, Tuyên Đức Lô ngày chỉ mua có 2 vạn. Ngày hôm nay bán lời một lúc hơn 10 vạn à.

Trên mặt người con trai lộ ra vẻ mặt hưng phấn. Chủ cửa hàng hơi chút đắc ý, Tuyên Đức Lô lúc hắn thu mua đã biết là có tỳ vết, chỉ là muốn xem có thể hù được người hay không. 20 vạn bất quá chỉ là nói dối Lý Dương mà thôi, hắn muốn làm cho Lý Dương đồng tình với hắn mà thôi.

Hiện nay xem ra, chủ cửa hàng tự nhận hiệu quả không tồi, Lý Dương coi trọng cái Tương Quân Quán của hắn, làm cho hắn bán lời được hơn 10 vạn, vụ buôn bán này làm cho hắn ăn uống được cả một năm rồi.

Vừa rời khỏi cửa hàng đồ cổ, Lý Dương vẫn áp chế tim mình đập nhanh. Nếu như Lý Dương đoán không có sai, bên trong Tương Quân Quán có cất dấu một kiện đồ rửa bút Nhữ Diêu Thanh Dứu.

Nhữ Diêu là một trong năm lò gốm sứ lớn nhất Đại Tống lúc bấy giờ. Đồ sứ của nó được nung ra lưu truyền tới đời sau vô cùng thừa thớt, cái món đồ rửa bút Thanh Dứu này giá trị có thể nghĩ được.

Chủ cửa hàng cho rằng mình kiếm lời lớn nhưng lại không biết món lời lớn đã bị Lý Dương lấy đi mất.

Trở lại khách sạn, Lý Dương đã muốn đập Tương Quân Quán ra rồi, nhưng mà Lưu Cương ở bên cạnh nên thôi.

Tuyên Đức Lô tuy rằng là phế phẩm, nhưng cũng là một kiện đồ cổ, hơn nữa còn có món đồ chính phẩm rửa bút Thanh Dứu, Lý Dương cuối cùng cũng có vật phẩm cất dấu cho riêng mình rồi. Cũng có khí thế của một người trong giới đồ cổ rồi.

Ngủ vô cùng ngon, sáng hôm sau Lý Dương tâm tình rất sáng khoái.

Lý Xán cũng đã dậy từ sớm, trải qua một đêm tinh thần cùng thể xác của hắn cũng đã được khôi phục không ít. Mấy người ăn xong bữa sáng, Lý Xán nhìn thấy Tuyên Đức Lô và Tương Quân Quán, kinh ngạc không khép mồm lại được.

Trên xe, Lý Dương mới nói chuyện hôm qua cho Lý Xán. Lý Xán nhìn kỹ hai món đồ vật này, không ngừng lắc đầu biểu thị Lý Dương đã mua đắt rồi. Hai đồ vật này ở cùng chỗ mà bán được 10 vạn đã là quá đắt rồi, Lý Xán biểu thị nếu là hắn mua mà nói, tối đa chỉ có 8 vạn là có thể giúp Lý Dương mua được.

Lý Dương chỉ là cười cười, cũng không để ý, bảo bồi chân chính còn ở bên trong à, so với giá trị của món đồ rửa bút thanh dứu này thì 10 vạn chỉ là một con số lẻ mà thôi.

Lý Dương đưa Lý Xán tới Trịnh Châu suy nghĩ một chút rồi cùng Lưu Cương trở về Minh Dương. Kiện đồ rửa bút này rất quý, bởi vì còn ở bên trong Tương Quân Quán nên rất khó bỏ vào trong tủ sắt ở trong xe. Làm cho Lý Dương lo lắng chính là đường từ Trịnh Châu trở về nhà cự ly có tới hơn 200 dặm.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

123. Chương 123: Tất Cả Điều Ngóng Trông Lý Dương Trở Về.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Sau khi về tới nhà, Lý Dương lập tức lên mạng tra xét tất cả tư liệu liên quan tới đồ rửa bút Nhữ Diêu, chỉ là khi online tin tức quá pha tạp cũng không có nhiều tin tức có ích.

Tương Quân Quán cùng Tuyên Đức Lô đã bị Lý Dương đưa vào trong thư phòng. Sau khi về tới nhà Lý Dương cũng không vội phá hủy Tương Quân Quán mà hắn chỉ cần biết bên trong có một kiện bảo bối là được rồi, chạy thoát sau khỏi nhà mình.

Làm xong tất cả, Lý Dương mới nhớ tới Ngô Hiểu Ly còn đang ở Nam Dương. Hắn vội vàng lấy điện thoại đi gọi, nhưng phát hiện ra điện thoại đã sập nguồn rồi.

Nạp điện vào, khởi động lại máy, lập tức truyền tới mấy cuộc gọi nhỡ. Di động của Lý Dương vang lên cuộc gọi nhỡ liên tục, di động của hắn có chức năng lưu lại cuộc gọi nhỡ khi sập nguồn.

Trong những cuộc gọi nhỡ có của Ngô Hiểu Lý, Tư Mã Lâm, Trịnh Khải Đạt. Lý Dương còn chưa có đọc được hết, số lượng cuộc gọi nhỡ tới không ngờ lên tới hơn 30 tin.

Nghĩ tới bạn bè mình quan tâm tới mình như vậy, Lý Dương cảm thấy ảm áp.

Gọi điện thoại nhiều nhất chính là của Tư Mã Lâm, có hơn mười cuộc gọi nhỡ từ số của hắn. Thứ hai là Ngô Hiểu Ly, có sáu, còn có Trương Vĩ cũng gọi cho hắn ba lần.

Lý Dương đầu tiên gọi điện thông báo cho Tư Mã Lâm, Tư Mã Lâm gọi nhiều như vậy không biết có phải có việc gì hay không?

-Lý Dương, hai ngày nay đi đâu thế? Sao điện thoại cũng không gọi được? Hiện giờ đang ở đâu vậy?

Vừa mới gọi điện thoại, chợt nghe thấy thanh âm lo lắng của Tư Mã Lâm, hỏi Lý Dương mấy vấn đề liên tiếp.

Lý Dương sững sốt một chút lập tức trả lời:

-Tư Mã đại ca, xin lỗi, hai ngày nay điện thoại bị sập nguồn, hiện giờ tôi đã về nhà ở Minh Dương rồi.

-Ở nhà? Không có việc gì là tốt rồi, cậu sao lại về nhà rồi?

Trong điện thoại, Lý Dương dường như nghe thấy tiếng Tư Mã Lâm hô một hơi thật dài xả giận. Lý Dương cảm giác được Tư Mã Lâm rất quan tâm tới mình cho nên rất cảm động.

-Hai ngày nay có chút việc xảy ra, chờ mai tôi đi Nam Dương thì nói cho anh, được rồi, Hiểu Ly còn ở Nam Dương không?

-Còn, cậu tốt nhất là điện thoại cho cô ấy, cô ấy hai ngày nay rất lo cho cậu đó.

-Được rồi, chút nữa tôi gọi, Tư Mã đại ca, ngày mai tôi có thể tới Nam Dương, gặp mặt rồi nói nha.

Lý Dương tắt điện thoại, mở dãy số điện thoại của Ngô Hiểu Ly ra. Suy nghĩ một chút, cuối cùng không gọi nữa, dù sao mai mình tới Nam Dương rồi, chờ thấy mặt thì nói. Hiện giờ mình gọi điện thoại cũng không biết phải nói cái gì mới được.

Ngày hôm sau, cũng là ngày hoạt động thứ năm của hội đồ thạch Nam Dương. Lý Dương cùng Lưu Cường ăn xong điểm tâm liền lái xe đi Nam Dương. Khi về tới Minh Dương thì Dương lão đã nói xe không thể đi đường dài, phải đi chậm, nhưng mà phải chờ qua vài ngày nữa xong mọi việc mới có thể mang xe đi bảo dưỡng được.

Lý Dương tới Nam Dương thì đã quá trưa rồi, Nam Dương vẫn như cũ có nhiều người ham ngọc thạch tới đồ thạch. Mấy ngày nay Nam Dương truyền lưu nhiều nhất là ai đồ ra loại pha lên, loại phù dung ... Dương nhiên, cái tên của Lý Dương được truyền ra nhiều nhất, Lý Dương đã giải ra Thủy Tinh Chung, Lam Tinh Linh trấn áp tất cả.

Đến nay, khối Thủy Tinh Chung Phỉ Thúy mà Lý Dương giải ra vẫn là khối duy nhất.

Lý Dương trực tiếp đi lên khách sạn, cũng không tới quảng trường, mấy ngày nay chạy đi chạy lại, một mực trên xe ô tô làm cho Lý Dương có chút khó chịu.

Ăn được, ngủ được một giấc buổi trưa, chờ khi tinh thần khá lên rồi, Lý Dương ngồi trong khách sạn đợi đám người Tư Mã Lâm trở về. Nghe nói trên quảng trường mấy ngày hôm nay có tin đồn, Thiệu Ngọc Cường cùng Phỉ Thúy Vương cái tên này thì thoảng được người tôi nhắc tới.

Căn cứ vào thống kê của đám quản lý thì lần này người tham ra đồ thạch đã vượt quá 5 vạn người rồi. Các khách sạn ở Nam Dương đã chật kín, cũng may không phải 5 vạn người cùng tới một lúc, trong khi đó ở giữa thời gian hoạt động còn có người bỏ đi, chứ không thì sợ rằng có người phải ra nhà dân ở rồi.

-Lý Dương, Lý Dương!

Xa xa truyền tới tiếng hô lớn, Lý Dương vội vàng đứng lên. Tư Mã Lâm cùng Trương Vĩ bọn họ cũng đã trở về, còn có Ngô Hiểu Ly đi theo cùng một chỗ, ánh mắt nàng đang u oán nhìn mình.

-Tiểu tử, cậu cuối cùng cũng trở về, lần sau tuyệt đối không được chạy đi không tiếng động như vậy, có nghe không.

Tư Mã Lâm tiến lên hung hăng đâm vào vai Lý Dương một cái, Lý Dương lập tức nhăn mặt vuốt vai. Một quyền của Tư Mã Lâm cũng không nhẹ, là đau thật.

Đau nhức thì đau nhức, nhưng mà Lý Dương cũng biết đây là Tư Mã Lâm quan tâm tới hắn, biểu hiện của sau khi lo lắng, vị đẳng này có thể nhận được.

-Tôi biết rồi, chuyện tình lúc đó khẩn cấp, không phải tôi đã trở về sao?

-Trở về là tốt rồi, đáng tiếc mấy ngày hôm nay ngươi không đi quảng trường. Mấy ngày ngươi không ở đây, Thiệu Ngọc Cường tiểu tử này làm náo động, hiện giờ không ai không biết hắn, nếu như ngươi ở lại, căn bản tiểu tử đó chẳng là gì.

Trương Vĩ rất oán hận nói một câu, xem ra thành kiến của hắn với Thiệu Ngọc Cường không thể cải biến được.

-Tôi có năng lực gì chứ, hắn thực sự lợi hại.

Lý Dương chậm rãi lắc đầu cười khổ, chậm rãi nghe bạn bè nói chuyện xảy ra mấy ngày hôm nay.

Lý Dương đi rồi, hoạt động đồ thạch biến thành thiên hạ của một mình Thiệu Ngọc Cường. Trong hai ngày, Thiệu Ngọc Cường tổng cộng giải ra hai khối Thủy Tinh Chung, bốn khối Phù Dung Chung, Kiền Thanh Chung Kim Ti Chung cũng giải ra được một ít. Trong vài ngày mà sổ sách của Thiệu Ngọc Cường đã lên tới hai ba nghìn vạn tiền thu được do bán Phỉ Thúy. Đồng thời còn đang không ngừng đi chung quanh mua đồ thạch.

Hơn nữa ba ngày nay, ngoại bí quán quân đã là Thiệu Ngọc Cường rồi.

Có người nhìn thấy Thiệu Ngọc Cường mạnh như thế, thì nổi nên tâm tư lộn lộn, muốn mượn tay của Thiệu Ngọc Cường để tranh thủ mua đồ thạch.

Cái suy nghĩ lộn lộn này có quan hệ với Thiệu Ngọc Cường. Hiện giờ đại bộ phận người chơi đều biết Thiệu Ngọc Cường từng tranh đoạt một khối đồ thạch của hội trưởng hiệp hội ngọc thạch Minh Dương. Chỉ cần có người nhìn thấy Thiệu Ngọc Cường hỏi giá, lập tức giành lấy mua trước.

Người như vậy cũng không ít, nhưng mà mấy ngày hôm nay cũng không có người làm như vậy nữa. Có mấy người bị Thiệu Ngọc Cường hại cho thê thảm rồi, cố ý lấy đồ thạch dỏm ra gạt người. Người chân chính cướp được đồ thạch của Thiệu Ngọc Cường không có một ai.

Quản lý của hoạt động này cũng chẳng thêm quan tâm, bọn họ cũng hận không có ai có thể giáo huấn thanh niên cuồng vọng này một chút.

Nhưng mà cũng bởi vì như vậy, rất nhiều người ở chỗ này không thêm nhìn Thiệu Ngọc Cường, người trong hiệp hội ngọc thạch rất nóng lòng Lý Dương trở về. Ngay cả người chơi bên ngoài cũng mong Lý Dương trở về nhanh hơn một chút. Trong lòng mọi người, chỉ có Lý Dương mới có thể thắng được Thiệu Ngọc Cường mà thôi.

Nghe bọn họ nói vậy, Lý Dương có chút dở khóc dở cười. Chính mình phản phất như anh hùng được mọi người chờ đợi đi giết ác ma vậy.

Lúc mấy người nói chuyện phiếm, bên trong khách sạn đã có người không ngừng chỉ trỏ về phía bên này. Không cần hỏi cũng biết là có người đã nhận ra Lý Dương rồi. Trong cái vòng tròn đồ thạch của đồ thạch Nam Dương này Lý Dương so với bất luận ngôi sao nào cũng phải nổi tiếng hơn nhiều.

Nghỉ ngơi cả một đêm, đợi tới hôm sau, cũng là ngày thứ sáu của hoạt động đồ thạch này. Lý Dương còn chưa vào tới quảng trường thì tin tức hân hoan về cũng đã truyền ra rồi. Vô số người truyền tâng nhau tin tức mới nhất này, cuối cùng có nhiều ánh mắt nhắm vào thanh niên dưới sự bảo vệ của bảo tiêu đang đi dạo nhàn nhàn trên quảng trường.

Thiệu Ngọc Cường cũng biết được Lý Dương trở về rồi, hân hoan cũng không giống với tưởng tượng của người khác. Thiệu Ngọc Cường mong muốn Lý Dương sớm trở về một chút, không có đối thủ mà nói hân hoan quá tịch mịch rồi.

Hơn nữa, Thiệu Ngọc Cường muốn đường đường chính chính thắng được Lý Dương một lần. Hai lần giao phong trước hân đều thua, nhưng hân thua không phục. Đầu tiên bởi vì uy hiếp, lần thứ hai bởi vì sơ sót. Thiệu Ngọc Cường cũng không chấp nhận mình kém hơn Lý Dương.

Hơn chín giờ sáng, Lý Dương cùng đám người Tư Mã Lâm đi xuống quảng trường. Nhìn lại quảng trường đồ thạch sau ba ngày xa cách Lý Dương cũng có chút cảm khái. Cũng may ba ngày nay hân thu mua được món đồ rửa bút kia, đủ để bù đắp tiếc nuối trong lòng hân.

Lý Dương vừa tới quảng trường, đã bị rất nhiều người nhận ra rồi. Nhưng khác với trước đây không ai đi tới bên cạnh Lý Dương nữa mà đều nhường đường cho hân.

Loại cảm giác này so với đông đảo mọi người nhìn vào còn muốn khó chịu hơn nhiều.

Liên tục đi qua vài quầy hàng nhỏ, cảm giác vẫn như cũ, Lý Dương chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp thu hiện trạng, an tâm đi tìm kiếm đồ thạch mới.

Có Thiệu Ngọc Cường chống đỡ ở phía trước, Lý Dương hiện giờ cũng không lo lắng cao điệu nữa. Hiện giờ mọi người ước gì Lý Dương nhanh nhanh giải một vài khối đồ thạch, trấn áp Thiệu Ngọc Cường một lần.

Đi dọc theo con đường cũ, Lý Dương phát hiện ra đồ thạch tốt vẫn không nhiều lắm. Không biết có phải là do hoạt động sắp kết thúc rồi hay không mà tỉ lệ đồ thạch tốt còn thấp hơn trước một chút.

Nhìn những đồ thạch có biểu hiện giống như nhau này, Lý Dương kỳ thực cũng bội phục Thiệu Ngọc Cường lắm. Hân dùng năng lực quan sát đặc thù mới không bị mê, Thiệu Ngọc Cường từng bước có thể giải ra được phỉ thúy tốt như vậy, thật không biết hân làm như thế nào nữa.

Nhìn gần một nghìn khối đồ thạch, cuối cùng cũng có một khối lọt vào trong mắt Lý Dương. Đây là một khối đồ thạch khá lớn, bên trong có phi thúy loại kim ti nặng chừng vài kg. Nhưng mà cũng không phải là loại tốt nhất, mà là loại ở lớp giữa giá trị cũng thấp đi hơn một chút.

Mấy kg, đại khái có thể bán được hơn 200 vạn, đối với Lý Dương mà nói là một khối tiền lớn rồi.

Quay lại quầy hàng, Lý Dương đột nhiên chỉ vào một khối đồ thạch khác hỏi giá. Lý Dương cũng không biết những người này có phải định dùng chủ ý với mình như đối phó với Thiệu Ngọc Cường hay không. Dù sao cẩn thận một chút cũng không thừa, Lý Dương cũng không muốn mình thu oan như Trương Vĩ lần trước.

-Lý tiên sinh, khối này rất rẻ, 3 vạn đồng.

Người bán nhiệt tình nói rằng, người bán này Lý Dương khẳng định chưa thấy qua, cũng không biết vì sao hẳn biết mình.

Nghe thấy người bán báo giá, Lý Dương không nhin được mà nhướng mắt, khối đồ thạch như vậy trị giá tới đa chỉ có hơn vạn đồng thôi.

-1 vạn.

Lý Dương lắc đầu lập tức trả giá, người bán liên tục lắc đầu, cũng không ngừng nhìn chung quanh Lý Dương, chung quanh cũng không có người tới cướp đoạt đồ thạch của Lý Dương.

-Một vạn không được, lý tiên sinh nếu muốn, vậy lấy số may mắn đi, 2 vạn 8.

-Đắt quá, thôi quên đi, còn khối này thì sao?

Lý Dương chỉ vào một khối, đây mới là khối có Kim Ti Chung.

Thấy Lý Dương có chút thất vọng, cũng không có ai tranh mua, người bán cũng không dám đưa giá lung tung, nếu không vụ buôn bán này của hắn thất bại rồi.

-Lý tiên sinh, cái này cũng 3 vạn.

-3 vạn! ~ Lý Dương chậm rãi gật đầu, lần này người bán không sư tử há mồm nữa, khối đồ thạch này biểu hiện ra với giá 3 vạn cũng hợp lý rồi.

-3 vạn, tôi muốn rồi.

Lý Dương lấy ra 3 vạn tiền mặt trực tiếp ôm lấy khối đồ thạch, 3 vạn biến thành 200 vạn, có vụ buôn bán nào lời hơn thế

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

124. Chương 124: Không Làm Mọi Người Thất Vọng.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

-Lý Dương, khối đồ thạch này cậu giải ở đây sao?

Tư Mã Lâm chỉ chỉ vào một máy giải thạch nói với Lý Dương. Đám người Trương Vĩ đều trừng mắt nhìn, rất bức thiết muốn nhìn Lý Dương giải thạch ở chỗ này.

Ba ngày này, toàn bộ thành viên của hiệp hội ngọc thạch Minh Dương chỉ giải ra được một khối phi thúy loại kiền thanh.

Ngoại trừ hiệp hội ngọc thạch Minh Dương ra, trong tỉnh này thành tích của các hiệp hội thành viên khác cũng không tốt lắm. Trong ba ngày chỉ có thể giải ra được phi thúy loại phù dung chỉ có hai khối, loại kim ti thực ra có năm khối, nhưng xa xa còn không bằng thành tích bên ngoài.

-Được, tôi đi giải ngay.

Nhìn ánh mắt chờ đợi của mọi người, Lý Dương không khỏi gật đầu, hẳn vốn có dự định giải thạch ở hiện trường rồi. Có người đã giúp hắn rồi, cho nên hắn cũng không cần phải lo lắng mình quá mức nổi danh, giải ở đâu cũng như nhau cả.

-Được!

Tư Mã Lâm quát to một tiếng, mọi người trên mặt đều lộ ra vẻ vui mừng. Trương Vĩ càng chạy lên giúp được Lý Dương ôm khối đồ thạch. Không biết vì sao, Lý Dương vừa xuất hiện những người Minh Dương đều ổn định lại tâm lý cả. Hiện nay tất cả đều nghĩ tới vị trí quán quân nội bỉ cùng ngoại bỉ tất cả đều trong mắt bọn họ rồi.

Người bán đồ thạch rất vui vẻ, chủ động giúp đỡ Lý Dương thu dọn mấy giải thạch. Lý Dương nếu có thể giải được ra Phỉ Thúy, đối với hắn cũng có lợi. Triệu Đức Trụ bởi vì được Lý Dương giải ra một khối Thủy Tinh Chung, cho nên việc buôn bán mấy ngày nay rất náo nhiệt. Chủ quầy hàng Lam Tinh Linh kia cũng như vậy, ảnh chụp Lý Dương mở ra Lam Tinh Linh đã được người bán hàng phóng to ra đặt ở trước mặt cửa hàng.

Vừa thấy có người giải thạch, bên cạnh có không ít người lập tức vây lại. Sau khi nhìn thấy Lý Dương ở trong đó, đoàn người tới càng lúc càng đông, nhất thời các địa phương có mấy giải thạch khác cũng không có nhiều người như bên cạnh Lý Dương lúc này.

Lý Dương còn chưa hạ đao, thấy bên cạnh có nhiều người như vậy không khỏi cười khổ một tiếng.

-Hiếu Ly, cô tới giúp đỡ Lý Dương đi.

Tư Mã Lâm đột nhiên đi tới, cười nói với Ngô Hiếu Ly.

-Để cho Hiếu Ly tới?

Lý Dương mở to hai mắt.

-Cậu đừng xem thường cô ấy, mấy ngày nay không có cậu ở đây Hiếu Ly cũng đổ hai khối, hơn nữa đều đổ thành công nha.

Trương Vĩ cười ha hả nói, nhưng trong lòng lại rất tán thưởng, cùng với Lý Dương thường xuyên ở cùng một chỗ, quả nhiên có thể lây vận may của Lý Dương. Ngô Hiếu Ly liên tục đổ được hai khối, ai dám nói là không có nhân tố Lý Dương ở bên trong cơ chứ.

-Hừ, anh đừng xem thường người khác, cho rằng mình có thể đổ được, người khác không làm được sao.

Ngô Hiếu Ly cũng vênh cái miệng nhỏ của mình, hình dạng không phục, tất cả mọi người đều bị dáng vẻ này của nàng làm cười vui vẻ.

Ngày hôm qua Lý Dương đã nói liên tục xin lỗi Ngô Hiếu Ly rồi. Ngô Hiếu Ly cũng hiểu, ngày đó Lý Dương cũng thật suy nghĩ cho mình mới không cho mình đi. Hơn nữa mấy ngày không gặp Lý Dương, lo lắng vượt lên trên tức giận, lần thứ hai nhìn thấy Lý Dương cũng không có oán khí ban đầu nữa rồi.

-Được được, để Hiếu Ly tới đây đi.

Lý Dương cười lớn một tiếng, đây là một khối đồ thạch chính xác đồ trường. Hỗ trợ giải thạch đơn giản chỉ là người giúp đỡ, không cần kỹ thuật gì đáng nói cả, ai hỗ trợ kỹ thực cũng không có khác gì nhau.

Lý Dương mang kính mắt, bật máy cắt kim loại, mọi người chung quanh nhất thời yên tĩnh xuống. Mấy ngày nay toàn bộ quảng trường lưu truyền chuyện của hai người là nhiều nhất. Một là Thiệu Ngọc Cường, một là Lý Dương. Thiệu Ngọc Cường mấy ngày nay danh tiếng rất lớn, cũng làm cho Lý Dương đã từng áp đảo Thiệu Ngọc Cường càng lớn danh hơn nữa. Hơn nữa mấy ngày nay Lý Dương không ở đây, làm cho hắn bao phủ trong một tầng cảm giác thần bí.

Hiện giờ nhìn thấy Lý Dương, đồng thời nhìn thấy Lý Dương giải thạch ở đây. Việc này làm cho mọi người không nhịn được mà tự mình yên tĩnh lại, muốn nhìn xem Lý Dương thần bí rốt cuộc sẽ giải ra được loại phỉ thúy nào đây.

-Chi chi!

Máy cắt kim loại bắt đầu hoạt động, toàn bộ người trên quảng trường im lặng tập trung nhìn chăm chú vào Lý Dương. Đoàn người bên cạnh Lý Dương rất đông, muốn không có người chú ý tới thật quá khó khăn.

-Thiếu gia, chúng tôi có nên đi qua xem không?

Người trung niên nhẹ nhàng tới bên cạnh thanh niên, nhỏ giọng nói rằng.

-Không được, đi chọn đồ thạch đi, tôi lần này đã bị lão ba tôi lập ra quân lệnh rồi, nhất định phải giải ra Phỉ Thúy có tổng giá trị 5000 vạn, bây giờ vẫn còn kém phân nửa đi.

Người thanh niên thở dài, không nhìn về phía Lý Dương, nhưng mà trong mắt lại lóe lên một cỗ chiến ý.

-Thiếu gia, tuy là nói như vậy, nhưng mà lão gia cho ngài 2000 vạn đi mua, ngài hiện giờ chỉ dùng có hơn 400 vạn, tính toán lại thì đã là quá giỏi rồi.

-Vậy có cái gì, đáng tiếc tới bây giờ tôi vẫn không có được trình độ giống như của sư phụ. Nếu là sư phụ tới, tới đa năm trăm vạn có thể đổi được 5000 vạn mang về.

Người thanh niên lắc đầu, thanh niên này không phải ai khác chính là Thiệu Ngọc Cường người náo động quảng trường mấy ngày nay.

Người trung niên lắc đầu nói:

-Kỳ thực tôi muốn nói, nếu không có Lý Dương kia quấy rối, Lam Tinh Linh kia đã rơi vào tay ngài rồi. Nhiệm vụ của ngài lần này không sai biệt lắm là hoàn thành rồi.

Thiệu Ngọc Cường đột nhiên xoay người, lạnh lùng nhìn người trung niên nói:

-Thành thúc, Lý Dương có thể từ tay của tôi mà lấy được Lam

tinh Linh, đó là hấn cần thận cùng tỉ mỉ, cũng là vận khí của hấn, càng hơn đó là bản lĩnh của hấn. Những lời như vậy tôi mong sau này thúc không nên nhắc lại nữa.

Người trung niên bỗng nhiên sững sốt, vội vàng gật đầu nói:

-Vâng, thiếu gia, sau này tôi không nói nữa.

Thiệu Ngọc Cường thở dài, ngẩng đầu nhìn bầu trời, chậm rãi nói:

-Thành thúc, sư phụ tôi đã nói với tôi một câu như thế này. Đồ vật mà mất cũng không có ảnh hưởng gì, nhưng tâm không thể đánh mất, nếu tâm mà đánh mất, thì đó mới thực sự là hỏng. Tôi nếu vẫn canh cánh chuyện này trong lòng, thì sẽ không có khả năng đi tiếp được. Năm sau chắc chắn tôi không thể đi đồ thạch được nữa, Thành thúc người hiểu không?

Người trung niên trên trán đổ một tia mồ hôi, liên tục gật đầu:

-Thiếu gia, tôi hiểu rồi, tôi biết sai rồi.

-Thành thúc, người là lão nhân của Thiệu gia chúng tôi, người lớn lên với ba của tôi. Trước mặt người tôi như một người cháu trai vậy, sau này cũng không cần phải khách khí tới như vậy.

Thiệu Ngọc Cường thở dài, chậm rãi đi lên phía trước. Người trung niên trên mặt lộ ra một tia cảm động, tam thiếu gia tuy rằng tính tình cao ngạo, nhưng đối với những lão nhân như bọn họ quả thực rất không tồi. So với đại thiếu gia cùng nhị thiếu gia thì tốt hơn nhiều.

-Rầm!

Đồ thạch của Lý Dương mở ra, chung quanh nhất thời vang lên những tiếng kêu sợ hãi. Lại ra rồi, không hổ danh là người có thể áp chế Thiệu Ngọc Cường, một khối đồ thạch này quả nhiên không làm mọi người thất vọng.

Nhìn thấy ra lục, những người bên cạnh Lý Dương càng hưng phấn hơn. Bây giờ còn chưa có ra cái gì rõ ràng, nhưng mà từ hình thái của lục vụ mà nhìn thì phỉ thúy bên trong nhất định cũng sẽ không quá kém, Lý Dương một đao đã cắt đứng rồi.

-Lý tiên sinh, tôi ra giá 30 vạn thu mua cái khối mao liêu này của người, thế nào?

Bên cạnh đột nhiên truyền tới thanh âm, Lý Dương cùng mọi người sửng sốt một chút. Trương Vĩ trên mặt lộ ra vẻ tức giận, quay đầu lại tìm người vừa ra giá.

Một trung niên nam tử vóc người tương đối cao, đang chậm rãi đi qua, người vừa ra giá chính là hắn.

-Vị tiên sinh này, người hẳn hiểu rõ, Lý Dương là người của hiệp hội ngọc thạch chúng tôi.

Trương Vĩ lạnh lùng nhìn nam tử gầy gầy này, thành viên của hiệp hội ngọc thạch không thể bán phỉ thúy cho người ngoài. Đây là một quy định, hơn nữa toàn bộ ông chủ của công ty châu báu khi tham gia hoạt động này đều biết cả.

-Ngài nói rất đúng, điểm này tôi cũng rõ. Nhưng mà Lý tiên sinh mới còn chưa giải khối đồ thạch hoàn toàn. Hiện giờ vẫn chỉ là một khối nguyên thạch mà thôi, tôi mua nguyên thạch cũng không tính là phạm quy chứ?

Người nam tử gầy cười cười, Trương Vĩ thật ra sửng sốt một chút, sắc mặt càng thêm tức giận.

Ngọc thạch hiệp hội có một quy định, đồ thạch giải một nửa vẫn chưa được tính, cho tới bây giờ cũng không quy định đồ thạch giải ra một nửa không thể bán cho người ngoài. Nhưng mà từ lúc hoạt động tới giờ chưa có thành viên nào của Hiệp hội ngọc thạch lại bán nguyên thạch giải một nửa như vậy, làm cho nam tử gầy này đánh vào chỗ hổng này.

Trương Vĩ mặc dù khá tức giận, nhưng trước mặt nhiều người như vậy cũng không nói được gì, không thì sẽ bị mọi người nói hiệp hội ngọc thạch bá đạo mất.

Trương Vĩ hiện tại chỉ có thể nhìn về phía Lý Dương, về cái lỗ hổng này sau này trở về cùng các hội trưởng khác bù đắp lại vậy. Nhưng mà hiện giờ muốn mở cái này sau này phát triển đối với bọn họ cũng không tốt lắm.

-Xin lỗi, khối đồ thạch này tôi không dự định bán, tôi muốn tự mình giải ra.

Lý Dương cười cười lắc đầu, Trương Vĩ trong lòng lập tức bình tĩnh lại. Hắn bỏ đi cơn tức giận nhìn Lý Dương càng thêm cảm kích, hẳn cho rằng Lý Dương nói như vậy là cố ý muốn giúp hắn.

30 vạn, đối với một khối đồ thạch mao liêu đúng là có cái giá trên trời rồi. Dù sao cũng chỉ mới cắt ra lục vụ, chủng loại bên trong cũng không biết là gì. Nếu là bình thường chỉ 10 vạn là tối đa rồi, người bình thường nói không chừng đã bán rồi.

Nam tử gầy này dám ra cái giá 30 vạn, có thể thấy được là một người rất quyết đoán. Nhưng mà cũng đặt tại trên người Lý Dương mới như vậy, nếu là người khác cắt được như thế, hẳn tuyệt đối không dám ra giá cao như vậy.

Những người này suy nghĩ gì Lý Dương cũng không rõ ràng lắm. Thế nhưng để cho hắn bán một khối phỉ thúy trị giá hơn 200 vạn lấy 30 vạn thì tự nhiên Lý Dương sẽ không đồng ý rồi. Nguyên vọng của nam tử kia ngay từ đầu đã là công dã tràng rồi.

Sau khi ra vụ, Lý Dương sửa lại lưới cắt, đá mài chậm rãi phân giải lớp vỏ ngoài đồ thạch, phỉ thúy bên trong lộ ra càng ngày càng nhiều.

-Kim Ti Chung, là Kim Ti Chung.

Tư Mã Lâm đột nhiên quát to một tiếng, hắn ở bên cạnh nên nhìn thấy rõ ràng nhất. Phỉ thúy bên trong vừa hiện ra hẳn đã biết rồi.

Tới khi nhận ra Phỉ Thúy bên trong là Kim Ti Chung, chung quanh càng ngày càng náo nhiệt hơn. Lý Dương quả nhiên không để cho bọn họ thất vọng rồi, biến mất ba ngày, một hồi lại giải ra được đại trưởng, chính là loại Kim Ti Chung rất không tồi.

Thiệu Ngọc Cường đang chọn đồ thạch ở xa xa mạnh mẽ ngẩng đầu lên nhìn. Người chung quanh Lý Dương đang sôi trào, thanh âm to như vậy hẳn dĩ nhiên là nghe được. Thiệu Ngọc Cường không cần nghĩ cũng biết Lý Dương đã đồ được rồi, nếu không cũng không có loại phản ứng này.

-Thú vị đây!

Thiệu Ngọc Cường vui vẻ cười cười, cước bộ hần nhanh hơn đi chọn đồ thạch. Rất nhiều đồ thạch hần chỉ liếc mắt nhìn rồi bỏ đi, tốc độ tuy rằng không so được với Lý Dương, nhưng đối với nhất nhiều người khác đã là không thể tin được rồi.

Bên phía Lý Dương, đã bắt đầu chậm rãi đào ra phỉ thúy bên trong, loại kim ti xuất hiện có thể xác định là đại trưởng rồi, nhưng nhiều hay ít còn chưa nhìn ra được.

-Không hổ là Lý tiên sinh, một hồi tới lại đồ được đại trưởng, lần này có thể áp chế được Thiệu Ngọc Cường rồi!

-Mới đầu tôi còn không tin, hiện giờ tin rồi, Lý tiên sinh thực sự là lợi hại.

-Lý tiên sinh thực sự rất trấn tĩnh, đây chính là Kim Ti Chung à, nếu như tôi giải được sớm đã nhảy dựng lên rồi.

-Vậy tính là cái gì, các người còn chưa nhìn thấy lúc Lý tiên sinh trấn tĩnh khi giải ra Lam Tinh Linh, đó mới là phong cách quý phái à.

Những người chung quanh không ngừng nghị luận. Kim Ti Chung Phỉ Thúy của Lý Dương cũng chưa có giải ra hoàn toàn, tin tức này đã như có cánh truyền ra khắp toàn bộ quảng trường rồi. Không bao lâu sau, tất cả mọi người đã biết được Lý Dương một lần nữa đồ tăng lớn rồi...

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

125. Chương 125: Đãi Ngộ Đặc Thù.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Lý Dương đưa đồ thạch có Kim Ti Chung giải ra toàn bộ, hai bên cạnh hần có tới hơn ngàn người, rậm rạp thành mảng lớn.

Kỳ thực phía dưới có rất nhiều người còn không nhìn thấy Lý Dương giải thạch ở giữa. Chỉ có thể nghe thấy tin tức bên bên truyền ra ngoài mà thôi. Nhưng mà như thế họ đã thỏa mãn rồi, biết được kết quả ở bên trong.

Người quản lý cho rằng ở đây xảy ra chuyện gì loạn cơ, vội vàng chạy tới hơn mười người. Mãi tới khi biết được Lý Dương đang giải thạch tất cả mới đỡ khốc đỡ cười. Lý Dương này thật lợi hại, vừa mới về đã làm cho bọn họ lo lắng một hồi rồi.

Đồng thời với đám người quản lý đang cảm thán này, Lý Dương rời đi ba ngày, nhân khí không những không giảm đi còn tăng hơn trước rất nhiều. Cho dù là Thiệu Ngọc Cường lúc giải thạch cũng không dẫn tới đông người như vậy.

Một gã lãnh đạo trong đám quản lý đột nhiên chuyển con mắt, chỉ trong chốc lát lộ ra nụ cười kỳ quái. Hần chạy nhanh tới phòng làm việc của mình, hần có một cái chủ ý thể nhưng phải thông qua lãnh đạo đồng ý mới được.

Kim Ti Chung được Trương Vi ôm vào trong lòng, những người khác trong hiệp hội ngọc thạch biết được Lý Dương giải ra Kim Ti Chung liền chạy tới nơi này. Đặc biệt là các thành viên chủ lực kinh doanh ngọc thạch. Trong lòng họ đều có tính toán nhỏ nhất, nhìn xem có thể mất bao nhiêu để lấy được khối Kim Ti Chung của Lý Dương. Lý Dương ngay cả Thủy Tinh Chung cũng bán đi, Kim Ti Chung tự nhiên sẽ không giữ lại.

Bên kia, Thiệu Ngọc Cường nghe thấy tin tức Lý Dương giải ra Kim Ti Chung cũng nhẹ nhàng lắc đầu, trên mặt đáng cười chưa từng biến mất.

Thiệu Ngọc Cường lúc này đang ôm một khối đồ thạch, đây là hấn vừa mới dùng 38 vạn để mua xuống. Nhìn khối đồ thạch trên tay, Thiệu Ngọc Cường cười lạnh nói:

-Kim Ti Chung sao, cái này muốn thắng tôi còn chưa đủ tư cách. Lý Dương cậu không đưa ra một chút bản lĩnh thật sự thì quán quân ngoại bỉ hôm nay chính là tôi rồi.

Thiệu Ngọc Cường ôm đồ thạch, Thiệu Ngọc Cường đi giải thạch thì mọi người đứng quanh cũng không ít. Tất cả mọi người đều không thích tính cao ngạo của hấn, thế nhưng trên phương diện đồ thạch quả thực hấn là người có năng lực.

Lý Dương giải ra Kim Ti Chung, người tụ tập chung quanh rời đi không ít, cũng có một số người theo dõi Lý Dương, về phần nghĩ như thế nào thì cũng không ai biết.

Nhưng mà có một số người chạy đi xem Thiệu Ngọc Cường giải thạch, hai người nổi danh nhất của hoạt động này rốt cuộc cũng va chạm với nhau, ngấm lại mà kích động.

-Đi thôi!

Lý Dương lôi kéo Trương Vĩ. Trương Vĩ lúc này đang chăm chú nhìn vào đoàn người bên kia, đó chính là nơi Thiệu Ngọc Cường giải thạch.

-Được, đi, có khối Kim Ti Chung này hôm nay nội bỉ cũng được vài tích phân rồi, người còn phải nỗ lực lên, nội bỉ hay ngoại bỉ đều phải là quán quân.

Trương Vĩ vừa đi vừa nói chuyện, phảng phất như còn có thể đồ thạch tốt như Lý Dương vậy.

Lý Dương cười khở một tiếng nói:

-Trương tổng, tôi tận lực rồi.

Trương Vĩ thỏa mãn cười cười, trên mặt lộ ra nụ cười cổ quái:

-Lý huynh đệ, một hồi nữa tôi phải chọn một khối đồ thạch, cậu nhất định phải nhìn giúp tôi đấy.

Theo một cao thủ đồ thạch như Lý Dương, không cho hấn đi chọn vài khối đồ thạch thì quá xin lỗi mình rồi. Hiện giờ Trương Vĩ đã hiểu được vì sao Tư Mã Lâm cùng Trịnh Khải Đạt có thể đồ được, đó là vì đi theo Lý Dương. Tài năng của Lý Dương lợi hại thế nào ai cũng biết à.

Đáng tiếc là Trương Vĩ cũng không biết chút gì, Lý Dương giúp đỡ Tư Mã Lâm cùng Trịnh Khải Đạt, nhưng bọn họ đều lấy cớ là mình chọn đồ thạch chính xác. Bọn họ quả thực có vận khí trong người, Trương Vĩ không chọn được đồ thạch tốt mà nói, Lý Dương cũng không có biện pháp biến ra khối đồ thạch có phỉ thúy bên trong à.

Lý Dương đi đầu, tất cả mọi người theo sau, chậm rai tới một chỗ tiêu thụ đồ thạch ở quảng trường. Lưu Cương vẫn đi theo bên người Lý Dương, phảng phất thờ ơ với tất cả mọi người chung quanh.

Trong nhiều đồ thạch như vậy mà chọn được đồ thạch có chứa phỉ thúy bên trong quả thực không dễ dàng gì. Lý Dương đi một vòng, loại kiền thanh, loại hoa thanh cũng thấy một chút, nhưng mà đều không lớn. Ngấm lại ngày hôm nay muốn thắng được Thiệu Ngọc Cường Lý Dương phải giải vài hòn đá mới được, chỉ mua hai khối có giá trị cao chuẩn bị mang đi.

Lý Dương trong lòng cũng khát vọng có thể thắng được Thiệu Ngọc Cường, nhưng mà Thiệu Ngọc Cường quả thực là cao thủ. Có danh hiệu truyền nhân của phỉ thúy vương, người như vậy mà thắng được thì Lý Dương càng có thêm cảm giác thành tựu.

-Xôn xao.

Bên phía Thiệu Ngọc Cường giải thạch đột nhiên truyền tới tiếng nổ vang. Đám người Lý Dương nhìn nhau một chút, đều cho rằng Thiệu Ngọc Cường chắc giải được ngọc gì tốt rồi.

-Tôi tới xem.

Vương Hạo Dân nói một tiếng rồi chạy tới.

Lý Dương nhẹ nhàng lắc đầu, mình vừa đổ được thì Thiệu Ngọc Cường bắt đầu giải thạch lập tức. Phỉ thúy giải ra được chắc chất lượng không kém, nếu không Thiệu Ngọc Cường cũng không mạnh mẽ giải khai ngay lúc này. Có đi coi hay không kết quả cũng như vậy thôi.

-Lý Dương, cậu xem khối này thế nào?

Trương Vĩ đột nhiên quay lại gọi Lý Dương. Chuyện của Thiệu Ngọc Cường làm tâm của hắn chút nóng nảy. Bên cạnh nhìn thấy một quầy hàng đổ thạch liền lập tức lao vào chọn, rồi kéo Lý Dương tới hỏi.

Trương Vĩ lần này hỏi chính là đổ thạch Hắc Ô Sa Bì. Đổ thạch như vậy mà nói có thể là rất phiêu lưu, nhưng theo phiêu lưu thì thường thu hoạch rất cao, nếu không phải là hỏng thì quả là một đại phú à.

Đặt toàn bộ khối nguyên thạch lên trên, Trương Vĩ bình thường với đổ thạch rất là thận trọng. Cũng không dám tùy tiện chọn lựa ra. Nhưng ngày hôm nay Lý Dương đang ở bên người, hắn hiện giờ đối với Lý Dương tràn ngập lòng tin.

Lý Dương tỉ mỉ liếc mắt nhìn qua, tỉ lệ đổ được quả thực có cao hơn một chút, đây là khối đổ thạch khá tốt, có đổ ra hay không cũng không mất bao nhiêu tiền.

Lý Dương lắc đầu, người bán hàng vẽ mặt đau khổ, Lý Dương không xem trọng đổ thạch này sợ rằng hôm nay khó bán hàng được rồi.

-Quên đi, tới tới phía trước nhìn coi.

Trương Vĩ lộ ra vẻ thất vọng, hắn tuyệt đối tin tưởng Lý Dương.

-Xôn xao.

Bên phía Thiệu Ngọc Cường lại truyền tới tiếng kêu to. Trúng lớn khẳng định là trúng lớn nếu không bầu không khí không thể nào nhiệt như vậy.

Chỉ trong chốc lát, Vương Hạo Dân chạy về trên mặt mang theo vẻ không cảm lòng.

-Lý huynh đệ, tiểu tử này vận khí đúng là quá tốt, giải ra một khối Phù Dung Chung, chính là Diễm Dương Lục thuần khiết.

Vương Hạo Dân vừa nói như vậy, sắc mặt đám người Trương Vĩ lập tức thay đổi, loại phù dung diễm Dương lục, phẩm chất cao hơn không ít. Chỉ ít còn mạnh hơn khối Kim Ti Chung của Lý Dương không chỉ một đẳng cấp. Khẳng định Lý Dương không thể so được với Thiệu Ngọc Cường rồi.

-Không có việc gì, thời gian còn sớm, từ từ sẽ tới.

Lý Dương cười khê một tiếng, trong lòng mọi người đều âm thầm sốt ruột, nhưng mà bọn họ lập tức kinh ngạc mà phát hiện ra. Lý Dương đóng vai chính nhưng chưa từng nóng ruột, so sánh với mọi người mà nói, chênh lệch quả nhiên quá lớn. Thảo nào Lý Dương còn trẻ như vậy mà lại có thành tích cao như thế.

Thời gian chậm rãi trôi qua, mãi cho tới buổi trưa, Lý Dương cũng chưa chọn được đổ thạch gì tốt cả. Nhưng thật ra giúp được Trương Vĩ lấy được một khối Can Thanh Chung. Rất cuộc cũng thỏa mãn nguyện vọng của Trương Vĩ. Vương Hạo Dân có chút cúi lưng, mỗi lần nhìn đổ thạch đều không được tốt lắm. Mặc dù gặp phải thứ tốt, nhưng Lý Dương cũng giúp Vương Hạo Dân tiết kiệm một món tiền, hắn nhảy vào đám đổ thạch này mà nói, đổ cái nào thì lỗ cái đó.

Ngô Hiểu Ly cùng Tư Mã Lâm đều mua một khối, Ngô Hiểu Ly nhờ Lý Dương hỗ trợ, không ngờ ra tiểu trưởng, đổ liên tục ba lần tiểu trưởng, làm mọi người kinh ngạc.

Tư Mã Lâm lần này vận khí lại không được tốt như vậy, lúc hắn hỏi Lý Dương đổ thạch kết quả là một nửa, đền bù mất hai vạn đồng.

Buổi trưa ăn ở ngay gần đó, ngày hôm nay rất bình thản, ngoại trừ loại phù dung của Thiệu Ngọc Cường cùng với Kim Ti Chung của Lý Dương ra. Những người còn lại cũng đổ ra một ít loại phù dung và tiểu khối Kim Ti Chung. Nhưng mà quảng trường này quá rộng lớn, quầy hàng đổ thạch cũng quá nhiều đi. Có

những người khác đụng phải vận khí là bình thường, Lý Dương cùng Thiệu Ngọc Cường đổ thạch lại hoàn toàn khác.

Hơn một giờ chiều, Lý Dương mấy người quay trở về quảng trường. Đứng ở sát biên giới quảng trường, tất cả mọi người kinh ngạc nhìn thoáng qua. Trung tâm quảng trường không biết từ lúc nào đã xuất hiện một cái đài cao giản dị chừng hơn một mét. Trên đài cao ở giữa bày một bàn đồ thạch, chung quanh còn có người đứng xem cái đài cao này.

Xa xa, một người bước nhanh tới bên cạnh Lý Dương, chỉ trong chốc lát đã tiến tới rồi.

Người này mặc bộ quần áo đồng phục của người quản lý, tới bên cạnh Lý Dương, thở hổn hển mấy hơi rồi nói:

-Lý, Lý tiên sinh, ngài đã tới. Lãnh đạo của chúng tôi vừa phân phó, để đảm bảo an toàn cho ngài, sau đó giải thạch, có thể tới cái đài cao kia. Ngoại trừ ngài và Thiệu Ngọc Cường ra, những không khác không ai có thể sử dụng đài cao này.

Lý Dương cùng những người khác hai mặt nhìn nhau, cái đài cao này là chế tạo riêng cho Lý Dương cùng Thiệu Ngọc Cường đi. Nhưng mà đài cao này quả thực cũng rất tiện đi. Bọn họ không cần phải đi chung với nhiều người như vậy, hơn nữa chung quanh còn có thể nhìn thấy rất nhiều người giải thạch.

Nhưng mà, quản lý cũng không hề tìm cách để cho Lý Dương cùng Thiệu Ngọc Cường đi lên võ đài này, có võ đài như vậy thì sẽ dễ thăng danh khí trong hoạt động lần này. Hai người số lần đại trưởng đều nhiều hơn hẳn người khác. Có thể kéo theo việc tiêu thụ đồ thạch, có thể nói là phương pháp tiếp thị rất tốt.

Chủ ý này chính là của vị quản lý duy trì trật tự vừa rồi, hắn đưa lên cho thượng cấp, rất nhanh liền được phê duyệt. Nhưng là yêu cầu bọn họ phải xem trọng cái đài cao này, ngàn vạn lần không được để xảy ra cái gì ngoài ý muốn.

Thừa dịp lúc ăn trưa có ít người, quản lý đã dựng lên cái đài cao. Thời gian rất ngắn, thế nhưng rất vững chắc, lần này bọn họ là dựng tâm mà làm rồi.

-Được, cảm tạ các người, tôi sẽ dùng mấy giải thạch ở đó để giải đồ thạch.

Lý Dương suy nghĩ xong trực tiếp gật đầu, đây là hảo ý của người quản lý. Mặc kệ có mục đích gì đi nữa, đối với hắn tiện lợi là được rồi. Kỳ thực đây cũng là một loại vinh dự, chưa từng có người nào có thể lên được đài giải thạch cao thế này.

-Không, không có gì, tôi đi trước.

Nhân viên kia gật đầu rồi quay trở lại quảng trường.

-Lý Dương, không nghĩ tới cậu còn có đãi ngộ đặc thù như vậy.

Tư Mã Lâm cười ha hả nói một câu, đám người Trương Vĩ ngược lại có chút ê ẩm rồi. Bọn họ tham gia hoạt động nhiều như vậy mà đám quản lý cũng chưa bao giờ chiếu cố đặc thù cho bọn họ. Lý Dương lần đầu tiên đi tới, đã được có mấy giải thạch chuyện dụng rồi.

-Cái gì mà đãi ngộ đặc thù, chỉ là một cái lôi đài mà thôi, thời gian gấp rút, tìm không được đồ thạch tốt là hôm nay không thắng được Thiệu Ngọc Cường rồi.

Lý Dương cười cười lắc đầu, đi nhanh tới bên trong quảng trường. Thiệu Ngọc Cường ngay khi hắn giải được Kim Tì Chung liền đưa ra một khối loại phù dung. Lý Dương cảm giác được Thiệu Ngọc Cường này có ý muốn khiêu chiến với hắn. Cái khiêu chiến này Lý Dương đã tiến nhận rồi, so đồ thạch, Lý Dương không sợ Thiệu Ngọc Cường, dù cho hắn là truyền nhân của phỉ thúy vương đi nữa.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

126. Chương 126: Đổ Khóa Rồi.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Quảng trường buổi chiều số lượng người tới còn nhiều hơn cả buổi sáng, toàn bộ quảng trường được vây trong trạng thái vô cùng náo nhiệt. Thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng người rống to, liên tục đổ trưởng rồi.

Trong bầu không khí này, chỉ sợ người vô ý tới nơi đây cũng không nhận được mà ngứa ngáy tay chân đổ một lần. Nói không chừng vận khí tốt ra đổ trưởng mà phát tài thì sao.

Người bán đồ thạch tất nhiên đều vui vẻ cười toe toét rồi. Lần này tụ hội Nam Dương còn muốn náo nhiệt hơn năm ngoái. Người bán hàng thu hoạch được cũng không thấp, kiếm được số tiền cho dù sau này trở về không làm gì nữa thì cũng có thể ăn uống nửa năm rồi.

Giống như buổi sáng, Lý Dương đi tới gian hàng đồ thạch nào cũng không có ai ngăn cản hắn. Người bán đồ thạch còn đứng dậy bắt chuyện với Lý Dương, mong muốn Lý Dương có thể đổ trưởng được một lần ở quầy của hắn, như vậy buôn bán mới càng phát đạt hơn.

Đi bộ hơn nửa tiếng đồng hồ, Lý Dương không khỏi cười khổ lắc đầu. Những đồ thạch tốt ngày càng ít đi. Đi nửa giờ không ngờ không có khối đồ thạch nào rơi vào mắt hắn được.

Đoàn người đột nhiên bắt đầu khởi động lên, một nhóm người đi tới khu vực trung gian. Lý Dương kinh dị ngẩng đầu nhìn coi, có thể nhìn thấy rõ ràng có mấy người đi đằng trước, còn lại mọi người vẫn theo sau.

Chỉ trong chốc lát, nhóm người đi đằng trước đã tới cái đài cao ở giữa trung ương, thấy cảnh này Lý Dương lập tức hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Thiệu Ngọc Cường đứng ở trên đài cao, đoàn người vừa di chuyển kia chính là đang đi theo sau hắn. Cái đài cao này là vì Lý Dương cùng Thiệu Ngọc Cường mà cố ý chuẩn bị ra. Ngoại trừ chính Lý Dương ra thì người có thể lên được cái đài cao này cũng chỉ có một mình Thiệu Ngọc Cường. Nếu như không phải cần đi giải đồ thạch thì Thiệu Ngọc Cường cũng không đi tới cái đài cao này.

Lý Dương cười khổ lắc đầu, Thiệu Ngọc Cường dùng con mắt nhìn, hắn dùng năng lực đặc thù, tốc độ hơn kém gấp 2 lần, nhưng vì sao lại chọn đồ thạch nhanh hơn mình nhỉ.

-Lý Dương, nếu không chúng tôi đi tới phía nam nhìn đi, lúc trưa chúng tôi đã đi phía bắc rồi, thay đổi địa điểm có thể thay đổi vận khí.

Ngô Hiểu Ly đột nhiên nói một câu, Lý Dương kinh ngạc nhìn nàng một cái, quảng trường phía nam đích xác là Lý Dương chưa có đi qua, bởi vì Thiệu Ngọc Cường ở bên đó. Lý Dương trong lúc vô thức cũng không muốn đi tìm kiếm đồ thạch ở cùng một khu vực với Thiệu Ngọc Cường, cũng không phải nói hắn không thể đi tới đó.

-Đề nghị của cô không tồi, chúng tôi đi qua phía nam thử xem.

Chính thể của quảng trường cũng không ai phân ra là phương bắc hay nam cả. Lý Dương cẩn thận suy nghĩ một chút rồi đồng ý với ý kiến của Ngô Hiểu Ly.

Đoàn người đi theo bên cạnh Lý Dương cũng không còn nhiều lắm, ngoại trừ Lưu Cương, Ngô Hiểu Ly còn có Tư Mã Lâm cùng Trương Vĩ ra thì hết rồi, Vương Hạo Dân vừa thấy Thiệu Ngọc Cường giải thạch lập tức chạy qua xem.

Trên thực tế bên phía phương bắc này Lý Dương cũng chưa có nhìn hết số lượng đồ thạch. Chỉ là bên này đồ thạch phần lớn đều không quá tốt, làm cho Lý Dương vô cùng thất vọng, không có tiếp tục coi nữa.

Thiệu Ngọc Cường hiện giờ đang ở trên đài cao giải thạch, đài cao vừa mới được dựng lên lần đầu tiên có người tới giải thạch. Rất nhiều người đã chạy qua xem, hơn nữa ở phía dưới còn nhìn thấy rất rõ quá trình giải thạch. Lúc này số lượng người tập trung chung quanh đài cao so với số người vây quanh Lý Dương buổi sáng giải thạch hơn rất nhiều.

Người tuy rằng đông, nhưng cũng không hỗn loạn, xem ra cái chủ ý của mấy người quản lý này không tồi chút nào.

Lý Dương vừa xuất hiện ở phía nam của quảng trường, lập tức có rất nhiều người chú ý tới hắn, đặc biệt là người bán đồ thạch, càng cười ha ha nhìn Lý Dương. Vô luận là Lý Dương hay Thiệu Ngọc Cường, ai đi tới đây cũng đều kéo theo một đám người, bọn họ đương nhiên là muốn Lý Dương đi dạo ở nơi này nhiều hơn rồi.

Đồ thạch ở phía nam này quả thực nhiều hơn ở phía bắc nhiều, nhưng cũng như nhau là tìm kim trong biển. Nhưng là tâm tình không giống, nên cảm giác đi tìm đồ thạch cũng không có khô khan như vừa rồi.

Đi hơn mười phút, Lý Dương bỗng nhiên sáng ngời con mắt, chuyển chỗ quả thực là chuyển vận khí mà. Hắn vừa phát hiện ra một khối đồ thạch không tồi chút nào.

Lý Dương phát hiện ra chính là một khối đồ thạch khá tốt, hình vuông không quy tắc, đồ thạch không lớn, tương đương với hai cái bát chồng lên nhau.

Khối đồ thạch biểu hiện ra ngoài cũng rất bình thường, nhưng mà bên trong có chứa Băng Chủng Phỉ Thúy, hơn nữa còn là Qua Bì Lục nữa, kích cỡ của nó cũng không nhỏ, có thể làm ra vài vòng tay không có vấn đề gì.

Khối Băng Chủng nay biểu hiện hoàn toàn vượt lên trên khối Phù Dung Chủng Diễm Dương Lục của Thiệu Ngọc Cường giải ra hồi sáng. Cũng không biết hiện giờ Thiệu Ngọc Cường giải được khối đồ thạch thể nào, nếu như không bằng buổi sáng mà nói, Thiệu Ngọc Cường hôm nay muốn vượt lên trước Lý Dương cũng không dễ dàng rồi.

Phân tích xong khối đồ thạch, Lý Dương nhìn thoáng qua chung quanh, toàn bộ mấy khối mao lưu đều có biểu hiện giống nhau. Bề ngoài thô dày, lại có vết nứt bên cạnh, đồ thạch như vậy không quá đắt, mau xuống tuyệt đối sẽ là một khối mao lưu đồ đại trượng.

-Xôn xao.

Khu vực trung tâm đột nhiên truyền tới một tiếng động lớn xôn xao. Đoàn người Lý Dương không nhận được mà quay lại nhìn một chút, Thiệu Ngọc Cường hẳn là đã mở đồ thạch ở nơi giải thạch ra rồi.

Nhưng mà, Lý Dương cảm thấy lần này tiếng xôn xao có chút kỳ quái, cụ thể như thế nào Lý Dương cũng không cảm giác được.

Lắc đầu, Lý Dương chuyển lực chú ý tới khối đồ thạch trước mắt.

Lý Dương chỉ vào khối đồ thạch mình nhìn trúng hỏi người bán:

-Khối này giá bao nhiêu?

-Lý tiên sinh nếu muốn, chỉ cần 2 vạn.

Người bán rõ ràng biết Lý Dương, rất khoái trá trả lời.

Giá cả hợp lý, Lý Dương không dự định mặc cả, đang lúc chuẩn bị bỏ tiền, một tập tiền từ trên trời rơi xuống, trước mặt quấy hàng.

-2 vạn tôi muốn.

Một nam tử trung niên tầm hơn 30 tuổi từ phía sau đi tới, lúc đi tới bên người Lý Dương, nhếch miệng cười với Lý Dương, nói rằng:

-Xin lỗi, Lý tiên sinh, khối đồ thạch này cậu nhường cho tôi đi.

Lý Dương trên mặt chậm rãi lộ ra một tia tức giận, buổi sáng không thấy xuất hiện chuyện tranh mua, làm cho Lý Dương thả lỏng cảnh giác. Nhưng là hắn không ngờ mình nhìn trúng một khối Băng Chủng không ngờ bị người khác chui ra phá.

-Anh có hiểu quy củ không?

Lý Dương quay đầu lại trừng mắt nhìn người muốn cướp hàng, phẫn nộ nói rằng.

Người nọ tranh mua đồ thạch với Lý Dương, dường như không lưu ý chút nào cả, cười tủm tỉm định nói gì đó. Người bán hàng đột nhiên nói rằng:

-Rất xin lỗi, khối đồ thạch này của tôi đã bán cho Lý tiên sinh rồi, không thể bán cho anh.

Lý Dương vội vàng quay đầu lại, người bán đồ thạch mỉm cười nhìn hắn, tập tiền của người nọ vẫn còn đang ở trên quầy hàng, thế nhưng người bán hàng chưa từng liếc mắt nhìn tập tiền.

Sau vài giây, Lý Dương mới phản ứng lại, vội vàng xuất ra 2 vạn tiền mặt giao cho người bán, trên mặt mang theo dáng cười hưng phấn:

-Ông chủ, cảm tạ rồi!

Lúc này tình hình xấu của Lý Dương đột nhiên chuyển biến, Tư Mã Lâm cùng đám người cũng sững sờ đứng đó. Chuyện phát triển quá nhanh rồi, nhanh tới mức bọn họ chưa kịp phản ứng thì chuyện đã kết thúc luôn.

Trương Vĩ ở bên cạnh liên tục lắc đầu, Thiệu Ngọc Cường mở ra cái chuyện kia quả thực là không tốt chút nào. Khi nào trở về hắn phải đưa ra kiến nghị, loại chuyện này phải bỏ đi ngay, nếu không hoạt động ở Nam Dương này sẽ có khả năng bị hủy rồi.

-Không cần phải khách khí, không phải mỗi thương gia đều ham tiền là được rồi. À quên tôi tự giới thiệu, tôi họ Triệu, tên là Triệu Đức Phong, Triệu Đức Trụ là ca ca của tôi.

Người bán cười ha ha nói rằng, Lý Dương lần thứ hai sững sốt, lập tức trên mặt có chút cổ quái.

Chính là mình có duyên với Triệu gia thật đó, Triệu Đức Trụ bán cho Lý Dương đồ thạch có Băng Chủng và Thủy Tinh Chủng. Lần này lại mua được trên cửa đệ đệ hắn cũng có Băng Chủng. Triệu gia quả thực là phúc tinh của Lý Dương.

Lý Dương cầm khối đồ thạch, chỉ vào nó nói rằng:

-Thì ra anh là đệ đệ của Triệu đại ca, lần này quả thực phải cảm ơn người rồi, khối đồ thạch này tôi rất xem trọng.

-Lý Dương tiên sinh cậu xem thấy tốt thì khẳng định không tồi rồi, nếu là ra phỉ thúy loại tốt, mong muốn Lý tiên sinh có thể chụp với tôi một kiểu ảnh.

Triệu Đức Phong cười cười gật đầu, người vừa mới nổi lên tâm tư tranh mua với Lý Dương đã nhặt tập tiền của mình lên chạy tới một bên, một hồi biến mất trong đám người.

-Anh yên tâm, nếu ra phỉ thúy loại tốt tôi khẳng định sẽ tới tìm anh.

Lý Dương ôm khối đồ thạch đứng dậy, Lưu Cương tiếp nhận khối đồ thạch trong tay Lý Dương. Mỗi lần Lưu Cương đều giúp Lý Dương ôm đồ thạch, Lý Dương cũng không tranh của hắn, chỉ để tự hắn muốn làm gì thì làm.

Mấy người đi tới đài cao ở trung tâm, Vương Hạo Dân từ xa xa đột nhiên chạy tới, nhìn thấy Lý Dương còn chưa tới đã lớn tiếng nói rằng:

-Tin tức tốt, tin tức tốt à, Lý lão đệ.

-Tin tức gì tốt?

Tư Mã Lâm nghi hoặc hỏi một câu.

-Tiểu tử đó, tiểu tử đó đồ trật rồi...

Vương Hạo Dân nói xong một câu liền giật chai nước khoáng trên tay Trương Vĩ, hắn cũng không quản Trương Vĩ đã uống hay chưa một hộp hết cả chai vào bụng. Để báo tin tức này tới bọn Lý Dương một cách nhanh nhất, Vương Hạo Dân đã chạy một hồi lâu rồi.

-Không có gì sao?

Tư Mã Lâm cùng Trương Vĩ đồng thời hỏi một câu, trông mắt hai người liên tục vui mừng, Thiệu Ngọc Cường lần này đâu còn là đại nhân nữa. Người thứ nhất đi lên trên đài cao, giải ra khối đồ thạch đầu tiên, đả kích với Thiệu Ngọc Cường lần này có thể nghĩ được.

Hơn nữa lần này có tới mấy nghìn người nhìn cơ, giải thạch ở trên đài cao cũng không giống như dưới mặt đất chỉ có mấy người nhìn thấy. Bốn chung quanh có rất nhiều khán giả nhìn thấy rõ ràng động tác giải thạch ở trên đài cao à, chỉ có người ở xa một chút mới không nhìn thấy rõ.

-Đúng vậy, khóa rồi, tiểu tử này sắc mặt tái đi nhanh lắm, ha ha, thật sáng khoái, thật sáng khoái.....

Vương Hạo Dân tu một ngụm gần hết chai nước khoáng, vừa uống hẳn vừa cười to hài lòng vô cùng. Vài người đều nở nụ cười, Lý Dương cũng chỉ khẽ lắc đầu. Thiệu Ngọc Cường dù sao cũng không có năng lực nghịch thiên như của mình, trình độ có cao tới đâu thì cũng phải có lúc đồ khóa. Đây chắc cũng không phải lần đầu tiên Thiệu Ngọc Cường đồ khóa.

Sau khi thu được tin tức này, đám người Lý Dương đi nhanh hơn một chút. Thiệu Ngọc Cường giải khóa sau một thời gian chắc sẽ không tới đài cao nữa, nên tới phiên Lý Dương đi giải thạch rồi.

Lúc tới gần đài cao, mọi người chung quanh còn đang nghị luận chuyện đồ khóa của Thiệu Ngọc Cường. Kỳ thực mấy ngày nay không phải lần đầu tiên Thiệu Ngọc Cường đồ khóa, chỉ là trước chỉ có một vài người đồng thời nhìn thấy mà thôi. Hơn nữa số lần đồ trưởng của hắn nhiều hơn đồ khóa, cho nên có vài lần hỏng cũng không có nhiều người chú ý.

Nhưng hiện tại lại khác, cái đài cao này đã khiến cho mọi người đều nghĩ trong lòng đó chính là lỗi đài giữa Lý Dương và Thiệu Ngọc Cường. Thiệu Ngọc Cường là người thứ nhất đi tới giải thạch, kết quả đồ khóa, mọi người trong lòng lần thứ hai đã cho rằng Thiệu Ngọc Cường không bằng Lý Dương rồi. Trừ phi Lý Dương cũng đồ khóa một lần nữa trên đài cao này.

Trên đài cao, Thiệu Ngọc Cường trên mặt chỉ lộ ra vẻ cười khổ, cũng không có khoa trương như lời của Vương Hạo Dân nói. Người bên cạnh Thiệu Ngọc Cường bắt đầu thu dọn đám đá vụn chung quanh mấy giải thạch. Nếu khóa rồi bọn họ cũng không cần tiếp tục đứng ở đây nữa.

Lúc đi xuống, Thiệu Ngọc Cường nhìn thấy Lý Dương có chút ngây người ra, sau đó nhìn thoáng qua đồ thạch trên tay Lưu Cương. Hắn cũng chỉ gạt đầu cười cười đi sang một bên.

Lý Dương không nhận được mà âm thầm tán thưởng, Thiệu Ngọc Cường này trước tiên không nói tính cách thế nào, chỉ cần nói phần tâm tính đã khiến cho rất nhiều người phải học hỏi. Vô luận là đồ khóa hay đồ trước, tâm tình đều không có dao động đặc biệt, khó trách hắn trở thành đệ tử của phi thúy vương.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

127. Chương 127: Quán Quân Minh Dương.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Đám người đang muốn rời khỏi chung quanh đài cao nhất thời đứng lại tại chỗ. Ánh mắt không ngừng nhìn vào Lý Dương mới vừa đi lên trên đài cao.

Lưu Cương đặt khối đồ thạch xuống giúp đỡ Lý Dương khởi động mấy giải thạch. Lưu Cương không hiểu đồ thạch, nhưng mà nhìn qua nhiều lần giải thạch như vậy, đại thể hắn cũng lý giải được một chút, chỉ làm một chút việc nhỏ này cũng không thành vấn đề.

Lần này trợ thủ giúp Lý Dương chính là Tư Mã Lâm cùng Trương Vĩ, ba người cùng nhau đứng ở bên cạnh mấy giải thạch.

Mang kính mắt vào, Lý Dương quyết đoán hạ đao xuống, trực tiếp cắt một đường ở giữa đồ thạch.

Đối với vị trí hạ đao của Lý Dương những người khác đều không có cảm giác gì, từ vết cắt mà nói rất là bình thường. Rất nhiều người đều thích hạ vết cắt từ vị trí này. Tình huống như vậy có thể một đao làm sáng tỏ bên trong.

Nhưng mà Tư Mã Lâm nghi hoặc liếc mắt nhìn Lý Dương, chỉ có hần biết, Lý Dương bình thường rất ít khi hạ đao ở đó.

Trên thực tế, Lý Dương lần này cố ý làm như vậy. Nếu làm thế sẽ phá hủy đi khối Phỉ Thúy là chắc chắn, nhưng cũng không làm cho người khác quá chú ý tới hần. Ngay cả Thiệu Ngọc Cường còn có thể bị đổ khóa, hần nếu lần nào cũng giải ra được Phỉ Thúy hoàn chỉnh, khó trách sẽ có người chú ý tới.

-Chi chi!

Thanh âm của máy giải thạch rất chói tai, vết cắt càng lúc càng sâu, Tư Mã Lâm hỗ trợ hất nước nhìn thấy một vài vụn đá có màu xanh lục.

-Lục, xuất lục rồi!

Tư Mã Lâm vội vàng gọi Lý Dương, người người đứng gần đài cao đều ngẩng cổ lên nhìn xem. Chỉ tiếc ở vị trí của bọn họ cũng không thể nhìn thấy tình huống xuất hiện bên trong cái khe.

Lý Dương ngừng lại, nhìn kỹ một lúc, gật đầu không nói gì, tiếp tục cắt tới.

-Rầm!

Đổ thạch rốt cuộc cũng bị phân làm hai nửa. Tư Mã Lâm cùng Trương Vĩ đều nhanh chóng bước tới trước, rất nhanh hai người đều kích động.

-Băng chủng, Lý Dương, là Băng Chủng, Qua Bì Lục, đại trưởng à!

Trương Vĩ hưng phấn giang hai tay ôm lấy vai Lý Dương, cứ như người đổ trưởng là hần vậy.

Nhưng thật ra Tư Mã Lâm bình tĩnh hơn nhiều, đi theo Lý Dương nhìn thấy đại trưởng cũng nhiều, thấy cũng không có gì ngạc nhiên, nếu là thấy Lý Dương đổ không ra cái gì mới gọi là kỳ quái.

Lý Dương cắt xong, dưới đài mọi người đều lớn tiếng kêu lên, rất nhiều người cùng nhau kêu to, thanh thế rất đồ sộ.

Từ rất xa bên kia, Thiệu Ngọc Cường hơi nhíu mày một chút, hần có dự cảm, Lý Dương lần này khẳng định đổ thành công.

Băng Chủng, lại là đại trưởng, mọi người nhìn thấy Lý Dương giải thạch ra trước tiên đều to nhỏ bình luận. Thiệu Ngọc Cường vừa rồi không giải ra được gì, hiện giờ Lý Dương lại đổ tăng, còn là đại tăng nữa, hình tượng của Thiệu Ngọc Cường bị Lý Dương đè xuống không ít.

Sau nửa giờ, Lý Dương lấy khối Băng Chủng bên trong khối nguyên thạch ra, lúc này mới bước xuống đài cao trong vô vàn ánh mắt ước ao cùng đổ kỵ của mọi người. Lý Dương cùng Thiệu Ngọc Cường giải thạch một tăng một trắng tay, đã trở thành đề tài trong không ít các câu chuyện của mọi người ở đây.

Đột nhiên Lý Dương có cảm giác choáng váng đầu óc, trên người có chút suy yếu, thân thể càng uể oải, cũng không muốn nhúc nhích.

Trước khi giải thạch Lý Dương đã có loại cảm giác uể oải này rồi, chỉ là lúc giải thạch nên không có chú ý đặc biệt. Quá trình giải thạch hần chăm chú vô cùng, sau khi giải xong, tâm tình bình tĩnh lại lúc đó toàn bộ thân thể phẳng phất như hư ảo rồi.

Lý Dương lắc đầu, chậm rãi đi tới bên cạnh một quầy hàng đổ thạch, phỉ thúy Băng Chủng, hơn nữa là Băng Chủng khối lớn, hần là phải chụp một tấm hình với ông chủ quán rồi.

-Tư Mã Lâm đại ca tôi có chút khó chịu, muốn đi nghỉ ngơi một chút.

Sau khi hoàn thành, Lý Dương nói với Tư Mã Lâm, cảm giác ngày một rõ ràng hơn, ngay cả mí mắt cũng nhíu lại rồi.

Tư Mã Lâm gật đầu nói:

-Cũng được, suốt một ngày cố gắng cũng mệt rồi, chút nữa có tình huống gì tôi sẽ gọi điện cho cậu.

Tư Mã Lâm nói với Lý Dương xong liền mang theo Phỉ Thúy cùng Lưu Cương đi tới bãi đỗ xe, trên xe có tủ sắc, khối Phỉ Thúy đặt trong đó rất an toàn.

Ngô Hiểu Ly cũng đi theo, cô có cảm giác Lý Dương không được khỏe, nữ nhân luôn luôn nhạy cảm hơn một chút.

Kiên trì lên xe, Lý Dương cảm giác cả người không còn chút khí lực, sau khi ném viên Phỉ Thúy vào trong két sắt hắt nằm ở vị trí ghế phụ lái xa nghỉ ngơi một chút. Vừa mới nằm xuống, ý thức của Lý Dương lập tức biến thành mơ mơ hồ hồ, chỉ trong chốc lát hoàn toàn chìm trong giấc ngủ.

Trong mơ mơ màng màng, Lý Dương cảm giác khó chịu ở cổ họng, dùng lưỡi liếm liếm thì cảm thấy khoang miệng ngày càng đắng hơn, còn có một loại dịch gì đó rất khó chịu.

Cổ sức mở mắt, Lý Dương phát hiện ra trời đặc biệt sáng, qua đủ nửa phút Lý Dương mới thích ứng được ngọn đèn sáng này.

Là ánh đèn? Lý Dương nghi hoặc nhìn thoáng qua bốn phía. Hẳn nhớ là mình ngủ trong xe cơ mà, lại phát hiện ra trên đỉnh đầu không phải là cửa sổ mái nhà, mà là trần nhà màu trắng. Hẳn nằm lên trên cũng không phải là đệm ở nhà mà đã trở thành giường bệnh cao cấp ở bệnh viện rồi.

Bệnh viện, Lý Dương thoáng cái tỉnh táo lại, kinh hãi nhìn chung quanh một chút.

-Lý ca, anh tỉnh rồi?

Lưu Cương đang đứng bên cạnh Lý Dương, Lý Dương khẽ động là Lưu Cương đã phát hiện ra rồi. Thấy Lý Dương tỉnh lại Lưu Cương vội vàng hỏi một câu, mà ở bên cạnh Lý Dương Ngô Hiểu Ly cũng vội vàng đứng lên.

-Có chuyện gì vậy, tôi sao lại ở đây?

Lý Dương ngây ngốc hỏi, muốn đứng lên, nhưng phát hiện cả người đau nhức, một chút khí lực cũng không có.

-Anh còn nói nữa, sinh bệnh còn cố, sốt cao tới bốn mươi độ rồi. Nếu không phải tôi phát hiện ra, Lưu Cương nhanh chóng lái xe đưa anh tới bệnh viện, còn không biết hiện giờ anh trông thế nào nữa

Ngô Hiểu Ly lập tức oán hận nói một câu, trong mắt tràn ngập sự trách cứ. Nhưng mà giọng nói của nàng lại rất nhẹ nhàng, Lý Dương đã tỉnh không có việc gì là tốt rồi.

-Sốt cao, nói như vậy, tôi là mơ mơ hồ hồ sao? Hiện giờ là mấy giờ ? còn có, có nước không, tôi khát quá.

Lý Dương kinh ngạc hỏi Ngô Hiểu Ly, muốn thử lại cảm giác lúc trước, dùng sức nuốt một cái.

-11h tối rồi, Tư Mã Lâm đại ca cùng Trương Vĩ cũng tới cả rồi, còn có rất nhiều người của hiệp hội ngọc thạch cũng tới nhưng bị tôi cùng Lưu Cương bảo đi, bọn họ nói ngày mai sẽ tới thăm anh.

Ngô Hiểu Ly đứng dậy, vội vàng lấy cho Lý Dương chén trà nóng, Lý Dương trong lòng hiện giờ rất muốn uống nước khoáng mát lạnh cơ. Nhưng mà Ngô Hiểu Ly nói không thể cho hắn uống nước khoáng hiện giờ được.

-Đã gần 11 giờ rồi sao, xem ra lần này bệnh thật sự rất nặng.

Lý Dương cười khổ lắc đầu, từ nhỏ hắn đã chưa bao giờ sinh bệnh nặng như vậy, lần này chỉ sợ là vì mấy hôm trước bốn ba đường dài quá nhiều mà như thế. Thế nhưng nói đi phải nói lại, Lưu Cương mấy ngày nay cũng chạy không ít so với hắn, vì sao hắn bị như vậy, mà Lưu Cương lại không có một chút việc gì cả?

-Là rất nặng, bác sĩ nói người phải nằm viện ít nhất 3 ngày. Anh lần này nghỉ ngơi cho tốt đi, đừng nghĩ tới những chuyện khác, cái khác dù tốt tới mấy cũng không trọng yếu bằng sinh mệnh.

Ngô Hiểu Ly thổi chén trà nguội rồi đưa cho Lý Dương, Lý Dương muốn đứng lên, nhưng không thể động dậy được. Cuối cùng chỉ có thể cười khổ một tiếng.

Thấy hình dạng của Lý Dương, Ngô Hiểu Ly không khỏi lắc đầu, bảo Lưu Cương nâng Lý Dương dậy, chính mình cẩn thận giúp Lý Dương uống nước.

Một ly trà cũng không nhiều lắm, Lý Dương chỉ uống vài hớp đã hết, lúc uống xong cảm giác khô trong miệng đã bớt đi nhiều rồi, trên người cũng có chút khí lực nữa.

-Cảm tạ cô, Hiểu Ly!

Lý Dương giãy dựa một lúc cuối cùng cũng ngồi dậy được. Nhưng hắn vẫn khó có thể hành động được, Lý Dương để Ngô Hiểu Ly giúp mình uống nước vài lần, liên tục uống bốn chén xong, cảm giác khát nước cuối cùng cũng hết.

Sau khi tỉ mỉ hỏi qua Lưu Cương, Lý Dương mới biết được tình hình của mình rất nghiêm trọng. Dựa theo lời nói của Lưu Cương, Lý Dương lúc đó trực tiếp ngất đi trên xe, ấn vì huyết nhân trung, giữa mũi mà miệng cũng không tỉnh. Lưu Cương sốt ruột lái xe tới bệnh viện, ngay cả đèn đỏ cũng phóng qua, cũng may là không xảy ra chuyện gì.

Lý Dương lúc nằm viện thì đám người Tư Mã Lâm cũng chạy tới ngay, bởi vì Lý Dương vẫn chưa tỉnh. Ngô Hiểu Ly cùng Lưu Cương ở lại chăm sóc còn lại thì đi về hết. Kỳ thực Tư Mã Lâm cùng Trương Vĩ cũng phải hơn 10h mới trở về.

Nghe thấy như vậy Lý Dương rất cảm động, chỉ ít hiện giờ hắn thấy mình có mấy bạn bè tốt, cái này chính là tiền cũng không đổi được.

Ngày hôm sau, nhiệt độ cơ thể của Lý Dương đã giảm xuống nhiều, ngoại trừ cả người đau nhức ra tất cả đều bình thường. Nhưng là hoạt động đồ thạch ngày cuối cùng hắn đã không thể đi tham gia được rồi.

Sáng sớm, Trương Vĩ cùng Tư Mã Lâm còn có Nam Dương hội trưởng lão Lương cũng chạy tới bệnh viện. Thấy Lý Dương không có việc gì mọi người rất cao hứng. Trương Vĩ cùng lão lương ngồi một hồi thì phải đi ngay. Ngày hôm nay là ngày cuối cùng của hoạt động, còn một số việc cần bọn họ đứng ra làm.

Tư Mã Lâm thì ở lại, nói chuyện ngày hôm qua với Lý Dương. Ngày hôm qua khi Lý Dương đi mất thì Thiệu Ngọc Cường cũng đồng thời giải một khối đồ thạch, chính là ra phỉ thúy Băng Chủng nhu, rất không tồi, nhưng so với Qua Bì Lục thuần khiết của Lý Dương thì kém hơn một chút.

Những người chơi khác hôm qua cũng có một người giải ra Băng Chủng, nhưng khối đó nhỏ hơn của Lý Dương nhiều, màu sắc cũng không bằng. Ngày hôm qua quán quân nội bỉ cùng ngoại bỉ đều rơi vào tay của Lý Dương. Có vị trí quán quân này bảo đảm, hoạt động lần này vị trí của Minh Dương có thể nói là không thể thay đổi được, ôm vị trí quán quân rồi.

Nghĩ tới thắng lợi của Minh Dương, Lý Dương cũng cười rồi. Hoạt động ngày hôm nay mình không tham gia cũng được, Minh Dương đã bảo đảm vị trí quán quân, hiện giờ điểm tích phân của Minh Dương phải hơn gấp đôi của vị trí thứ hai rồi.

Buổi chiều, Trương Vĩ cùng lão Lương lại chạy tới bệnh viện, Minh Dương sớm đạt vị trí quán quân, cho nên tâm tình của Trương Vĩ hiện giờ là vô cùng tốt.

Nhưng mà Trương Vĩ cũng hiểu được, Minh Dương sở dĩ đạt được như vậy, tất cả đều là do công lao của Lý Dương. Lúc tới thăm Lý Dương, Trương Vĩ còn cố ý mang rất nhiều đồ ăn dinh dưỡng, lễ nhẹ nhưng ý nặng, ở trong này ngoại trừ Trương Vĩ ra cũng không ai tặng gì cả.

Lão Lương còn hỏi khối Băng Chủng của Lý Dương xử lý như thế nào. Ngẫm lại nếu muốn nhập cổ phần vào công ty đấu giá thì còn thiếu không ít tiền. Lý Dương đồng ý ủy thác cho lão Lương bán đấu giá hộ mình. Lão Lương cùng Lý Dương ký kết văn bản ủy thác xong, liền mang khối phỉ thúy Băng Chủng Qua Bì đi. Đấu giá hội tối nay, khối phỉ thúy này khẳng định sẽ áp trực tối nay.

Lý Dương ở trong bệnh viện nên không thể tham gia lễ bế mạc hoạt động được. Nhưng mà sau khi hoạt động kết thúc toàn bộ hội trưởng các nơi đều chạy tới bệnh viện thăm Lý Dương. Lý Dương mấy ngày nay ở Nam Dương đã chinh phục được mọi người rồi. Mặc kệ Lý Dương là vận khí tốt hay có năng lực đi nữa, bọn họ quan hệ tốt với Lý Dương cũng không có gì xấu cả.

Hơn nữa, Lý Dương hiện giờ trẻ như vậy, cũng không ai biết sau này hắn sẽ phát triển như thế nào.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

128. Chương 128: Lòng Bàn Tay Biển Dị.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Sau ba ngày, Lý Dương thuận lợi xuất hiện, trước khi đi, đại diện của hiệp hội ngọc thạch đều đã tới. Người khác tới Nam Dương tham gia hoạt động của chỉ thuận tiện đi du lịch ngắm cảnh ở Nam Dương vài hôm mà thôi. Nhưng mấy ngày nay vô cùng náo nhiệt, lượng người tới quảng trường văn hòa ngày một đông hơn.

Lưu Cương, Ngô Hiểu Ly đều ở bên cạnh Lý Dương, vốn Tư Mã Lâm cũng muốn chờ Lý Dương cùng nhau trở về, nhưng mà hôm qua Trịnh Khải Đạt đã gọi điện thoại báo chuyện của công ty bán đấu giá cần có hắn đứng ra làm một vài việc. Tư Mã Lâm không thể làm khác được đành phải về sớm một ngày.

-Lý Dương, hơn sáu nghìn vạn của anh chuẩn bị xài thế nào đây?

Trên xe, Ngô Hiểu Ly đột nhiên hỏi Lý Dương một câu, lúc hỏi Ngô Hiểu Ly cũng rất trầm mặc.

Hơn 6000 vạn, đây là con số mà Ngô Hiểu Ly biết đến, Lý Dương bán Thủy Tinh Chủng được 5170 vạn, Băng Chủng hắn giải ra lúc cuối cùng bán được hơn 800 vạn, còn có loại kim ti buổi sáng giải ra cũng bán được hơn 200 vạn nữa, hơn nữa còn vài loại phẩm thúy khác. Lý Dương tổng cộng có hơn 6000 vạn, một con số mà Ngô Hiểu Ly không dám tưởng tượng tới.

-Xài thế nào à? Nếu là trước đây thì quả thực tôi không biết, chính tôi còn không nghĩ sẽ có khoản tiền lớn như vậy. Thế nhưng hiện tại, hơn 6000 vạn này xài đúng là rất vui, thoáng cái đã hết rồi.

Lý Dương rất cảm khái nói rằng, hắn cùng Tư Mã Lâm cùng Trịnh Khải Đạt hùng vốn mở công ty bán đấu giá cũng không nói cho Ngô Hiểu Ly. Lúc này Ngô Hiểu Ly còn không biết Lý Dương đang chuẩn bị đầu tư vào việc buôn bán rồi.

-Thoáng cái sẽ không còn?

Ngô Hiểu Ly nghi hoặc nhìn Lý Dương.

Lý Dương gật đầu, cảm thán nói:

-Đúng vậy, có một vụ làm ăn không tồi, có thể đầu tư được, chí ít cần phải có 6700 vạn.

Từ từ, Lý Dương đã nói ra ý định cùng dự định của mình cho Ngô Hiểu Ly, lần này trở về, Lý Dương cũng chuẩn bị cơ hội từ chức. Sau đó kêu Trương Ứng cho Ngô Hiểu Ly làm cái chức trợ lý này. Còn có đồ thạch, Lý Dương cũng dự định giải ra toàn bộ, một phần bán cho Trương Ứng, một phần giữ lại.

Ngô Hiểu Ly nghe xong trầm mặc một chút, đột nhiên nói rằng:

-Lý Dương, anh muốn đi công ty bán đấu giá, tôi cũng đi.

-Cô cũng đi? Vậy không được, cô cũng đi thì An Thị làm sao bây giờ?

Lý Dương bỗng nhiên sững sốt, vội vàng lắc đầu.

-An Thị không có hai chúng tôi vẫn làm việc bình thường, chúng ta chỉ tiến vào An Thị có nửa năm, hơn nữa anh đi, tôi cũng không muốn ở lại.

Ngô Hiểu Ly cúi đầu nói thêm:

-Tôi trên phương diện cổ ngọc tuy không bằng anh, nhưng những phương diện khác anh không nhất định sẽ hơn được tôi. Bản lĩnh của ông ngoại tôi, tôi học được cũng không ít, đảm bảo trở thành công nhân tinh anh của công ty đấu giá của các anh.

Lý Dương quay đầu lại liếc mắt nhìn Ngô Hiểu Ly, những lời này của Ngô Hiểu Ly quả thực làm cho hắn có chút động tâm.

Năng lực của Ngô Hiểu Ly Lý Dương rất coi trọng, tuyệt đối là nhất lưu, Ngô Hiểu Ly trên phương diện đồ cổ quả thực có chút bản lĩnh, có thể so sánh với chuyên gia được rồi. Còn có, Ngô Hiểu Ly thể nhưng là sinh viên tốt nghiệp đại học Thanh Hoa, lớn lên lại xinh đẹp, người như vậy đi đâu cũng có người muốn cướp lấy.

Nhưng mà vừa nghĩ tới mình đi rồi lại còn bắt cóc theo cả người có năng lực xuất chúng như Ngô Hiểu Ly đi, Trương Ứng còn không biết sẽ nghĩ gì.

Nghĩ vậy Lý Dương lắc đầu nói:

-Chuyện này nói sau đi, chờ khi công ty bán đấu giá khai trương đã quyết định cũng không muộn. Hiện giờ cô yên tâm mà làm ở An Thị đi.

-Anh mà đi tôi sẽ đi, anh không đi tôi sẽ ở lại.

Ngô Hiểu Ly lắc đầu, Lý Dương nhất thời cảm thấy đau đầu, ngẫm lại chính mình nên tạm thời ổn định chuyện của Ngô Hiểu Ly đã, sau này rồi tính.

Hai giờ chiều mới trở lại được Minh Dương, lúc này hắn đã đi xa chừng nửa tháng rồi. Lý Dương ngẫm lại, trước đây mình cũng chưa bao giờ rời xa nhà lâu tới như vậy.

Về đến nhà, Lý Dương lập tức bị Lưu Cương đưa vào trong nghỉ ngơi. Nhiệt độ cơ thể hắn đã bình thường, thể nhưng thân thể còn rất suy yếu, bác sĩ dặn phải nghỉ ngơi nhiều, uống nhiều nước.

Nhìn ngôi biệt thự lạnh như băng, Lý Dương cảm thán lần nữa. Hắn vừa trải qua bao nhiêu ngày ở nơi náo nhiệt toàn người là người, nhìn lại ngôi biệt thự không bóng người của mình cảm giác có chút không được tự nhiên. Xa hoa thì xa hoa đấy, nhưng vẫn thiếu con người đi, Lý Dương dự định vô luận thế nào cũng phải bảo ba mẹ tới đây ở một thời gian mới được.

Vừa vào nhà, Lưu Cương đã chạy tới biệt thự Hà lão không biết làm cái gì, ngẫm lại trách nhiệm chủ yếu của Lưu Cương vẫn là trông nhà cho Hà lão, Lý Dương cũng không hỏi tới.

Ngồi trên ghế một lúc cảm giác buồn chán làm cho Lý Dương nhắc chân đi lên thư phòng tầng hai xem sách, hắn muốn đi xem món đồ rửa bút Nhữ Diêu như thế nào rồi.

Đồ rửa bút Nhữ Diêu này vẫn còn đang lẳng lặng nằm trong cái bệ của Tương Quân Quán. Lý Dương rất hiếu kỳ đối với lại lịch của món đồ rửa bút cùng Tương Quân quán này. Sau này có cơ hội nhất định phải hỏi Hà lão một chút. Hà lão có tri thức cao thâm uyên bác, nói không chừng biết được lai lịch cùng quan hệ của hai kiện đồ vật này thì sao.

Đồ rửa bút hiện đang ở trong lọ, Lý Dương chỉ có thể nhìn bằng năng lực đặc thù của mình mà thôi. Lúc hắn vừa mới phát động năng lực đặc thù, thì đột nhiên ngơ ngác đứng một chỗ, kinh ngạc nhìn hai bàn tay mình.

Lúc phát động năng lực đặc thù Lý Dương cảm giác được bàn tay có chút không thích hợp. Lý Dương vừa nhìn xuống xem có chuyện gì xảy ra thì lập tức ngây dại rồi, nguyên bản hai cánh tay cùng với đường hắc tuyến kia không biết từ lúc nào đã nhiều hơn mấy đường xoa tuyến rồi.

Những đường xoa tuyến này là đi từ lòng bàn tay sau đó phân ra, trung tâm của từng lòng bàn tay đều có năm đường xoa tuyến, chỉ là phân ra thì so với hắc tuyến nó nhỏ hơn một chút, còn rất ngắn, chỉ đi tới sát biên giới lòng bàn tay thì hết.

Biến hóa như vậy làm cho Lý Dương thật sự không thể ngờ, Lý Dương vội vàng dùng năng lực đặc thù quan sát, xem nó có biến hóa gì không. Nhưng mà xem qua mọi chi tiết, Lý Dương cũng không phát hiện ra được năng lực đặc thù có cải biến gì cả.

Muốn nói cải biến, cũng chỉ là đường hắc tuyến này, nhiều hơn mấy đường hắc xoa tuyến khó hiểu.

Lý Dương đột nhiên nhớ tới vài khối kim cương, vội vàng đi tới dưới lầu tìm kiếm. Lúc dọn nhà Lý Dương nhớ kỹ đang mang kim cương về. Sau khi lục tung một lúc, Lý Dương rốt cuộc cũng tìm được toàn bộ tám viên kim cương trở lại.

Đặt kim cương lên lòng bàn tay, cái hiện tượng kỳ dị hấp thu kim cương cũng không thấy xuất hiện. Lý Dương thất vọng lắc đầu, trước tiên thu kim cương lại, về phần mấy nhánh nhiều hơn kia, Lý Dương cũng không hiểu lắm, chỉ có thể bỏ qua, chuyện này cũng không thể nói được với người khác.

Bị như thế, Lý Dương cũng không còn tâm tình quay lên tầng trên, ngược lại đi tới ngồi lên ghế sofa tiếp tục coi mấy quyển sách của Hà lão. Mấy ngày nay đi Nam Dương không có xem qua thư tịch rồi, nếu bị Hà lão biết khẳng định sẽ bị mắng đây.

Còn có, sau khi trải qua chuyện của Lý Xán ở trong cái thôn trang nhỏ kia, Lý Dương cảm giác được tầm quan trọng của tri thức, Lý Dương có thể nhìn ra được niên đại thực sự của món đồ cổ. Nhưng nếu không có tri thức học được ở chỗ Hà lão, hẳn tuyệt đối không thể lừa được tên kia.

Lại nói tiếp, phân chia thời kỳ trong cổ vật là trọng yếu, nhưng cũng cần có tri thức chuyên nghiệp thích ứng, không phải món đồ cổ nào càng lâu càng tốt.

Trở về ngày hôm sau, Lý Dương cảm thấy thân thể đã khôi phục lại không ít, tinh thần còn hơn hai ngày qua nhiều.

Công việc buôn bán của An Thị châu báu gần đây không tồi chút nào, hoạt động ở Nam Dương không ảnh hưởng tới An Thị. Lý Dương lúc chạy tới công ty đã có không ít khách hàng chọn đồ trang sức bên trong rồi.

Bảo an thấy Lý Dương từ xa tới sững sốt một chút rồi bước lên trước chào hỏi. Lý Dương làm trợ lý mà còn muốn tự do hơn bọn họ, muốn tới thì tới muốn đi thì đi.

Ngô Hiểu Lỵ ở tầng một nhìn thấy Lý Dương cũng sững sốt một chút, Lý Dương cũng phát hiện ra Ngô Hiểu Lỵ hôm nay cũng không có đi làm. Ngày hôm qua đã nói như thế với Ngô Hiểu Lỵ rồi thế sao hôm nay còn không có đi làm.

Lắc đầu, Lý Dương đi lên trên tầng hai, dự định nói chuyện từ chức sớm với Trương Ứng, cũng để cho hắn chuẩn bị tâm lý trước.

-Lý Dương, cậu cuối cùng cũng trở về rồi, nhanh, vào nhanh.

Vừa đi tới tầng hai, trên đỉnh đầu Lý Dương đã truyền tới tiếng của Trương Ứng. Trương Ứng đầu tiên cả kinh, sau đó vô cùng vui vẻ, cũng không đi ra ngoài, lôi Lý Dương trở lại phòng làm việc của mình.

-Hay cho Lý Dương cậu, ẩn dấu thâm sâu như vậy, cực phẩm Lam Tinh Linh có mang theo không, nhanh lấy ra cho tôi xem nào.

Trương Ứng kéo Lý Dương tới ghế sofa hứng thú kêu lên, Lý Dương cười khổ lắc đầu nói rằng:

-Cực phẩm Lam Tinh Linh còn để ở ngân hàng chưa lấy về, tôi vừa mới đi về mà.

-Lấy ra nhất định phải cho tôi xem, Lam Tinh Linh tôi còn chưa bao giờ nhìn thấy qua.

Trương Ứng gật đầu, rồi phá lên cười:

-Lý Dương, cậu lần này làm cho An Thị giật hết cả mình rồi. Mấy ngày nay, ngay cả chủ tịch cũng kinh động, cố ý tự mình gọi điện hỏi người đồ thạch ở Nam Dương có phải là cậu hay không. Lý Dương, sợ rằng không quá vài ngày nữa người sẽ được điều tới tổng bộ à.

Trương Ứng nói những lời này làm cho trong lòng hắn cũng khá đắng cay. Hắn khổ cực dốc sức làm việc nhiều năm tổng bộ vẫn chưa triệu hồi hắn về. Lý Dương mới gia nhập công ty được nửa năm, lại do chính mình đề bạt, vậy mà đã lên tới tổng bộ nhanh như vậy rồi.

-Gọi tới tổng bộ!

Lý Dương ngây ngẩn cả người.

Trương Ứng còn nói thêm:

-Đúng vậy, tổng bộ biết Lý Dương cậu đồ thạch ở Nam Dương xong, có ý định muốn mời người tới tổng bộ làm chuyên gia đảm nhiệm đồ thạch. Lý Dương tôi nói với người, đãi ngộ của chuyên gia đồ thạch ở tổng bộ công ty là cực kỳ tốt nha. Đồ được trích phần trăm, đồ khóa tất cả là công ty chịu hết, còn có rất nhiều tiền thưởng phúc lợi.

Lý Dương lắc đầu cười khổ, đi tổng bộ hẳn không làm được, Tư Mã Lâm cùng Trịnh Khải Đạt cũng sẽ không đồng ý hẳn tiếp tục làm việc ở An Thị.

Trương Ứng hình như nghĩ tới cái gì, vội vàng hỏi:

-Được rồi nghe nói lần này cậu còn đồ ra Thủy Tinh Chủng? Thiệt hay giả?

-Là thật, nhưng mà đã bán đấu giá nó rồi.

Lý Dương gật đầu.

-Bán, tôi biết cái quy định của hiệp hội ngọc thạch các cậu, cậu bán được bao nhiêu?

Trương Ứng gật đầu nói.

-5000 vạn, còn có chuyện đang muốn nói với ngài, quản lý Trương.

Lý Dương ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua Trương Ứng đang chờ người ra, cười khổ một tiếng, tiếp tục nói rằng:

-Sợ rằng tôi không thể đi tổng bộ được, lần này bán được 5000 vạn, hơn nữa còn một ít tiền khác, tôi cùng Tư Mã Lâm với Trịnh Khải Đạt chuẩn bị mở một công ty bán đấu giá. Hiện giờ đã bắt tay vào làm công việc chuẩn bị rồi, tôi tin tưởng không bao lâu nữa sẽ khai trương.

Lý Dương buông tay than nhẹ:

-Cho nên, tôi cũng không thể làm việc tiếp ở An Thị được.

Trương Ứng lẳng lẳng nhìn Lý Dương, đột nhiên cúi đầu suy nghĩ.

-Tôi hiểu rồi, cậu muốn làm ông chủ, kỳ thực tôi cũng biết sẽ có ngày như vậy.

Trương Ứng cười khổ một tiếng, hẳn mới thật là bị Lý Dương làm cho chấn động à.

Kỳ thực Trương Ứng cũng hiểu rõ, Lý Dương ngày càng phát triển hơn, châu báu An Thị chỉ là ngôi miếu nhỏ không thể giữ chân Lý Dương được. Trương Ứng nguyên tưởng Lý Dương sẽ đi tổng bộ đào tạo sâu hơn vài năm, sau đó mới có cơ hội tốt để phát triển. Nhưng thật không thể nghĩ tới Lý Dương lại chưa cần đi tổng bộ đã có được tiền cảnh tốt đẹp rồi.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

129. Chương 129: Kê Huyết Thạch Uyên Ương Phối.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Trương Ứng với Trịnh Khải Đạt đều là người của hiệp hội đồ cổ Minh Dương. Hắn cũng nghe thấy việc Trịnh Khải Đạt trù tính lập ra công ty bán đấu giá. Nghe nói giá trị đầu tư ban đầu của công ty Trịnh Khải Đạt mở ra cũng thấp nhất là 2 ức. Nhưng là Trương Ứng cũng không ngờ Lý Dương lại tiến vào đây.

Hai ức, Lý Dương đã bắt đầu cùng người khác mở ra một công ty lớn rồi. Hắn còn đang cảm một năm hơn mười vạn tiền lương, ngẫm lại quả thực không có chút tư vị gì cả. Mình đã từng là người được thuộc hạ phải ngước lên nhìn, hiện giờ người khác lại đang từ trên cao nhìn xuống hắn.

Nhưng mà Lý Dương đã vượt lên trước hẳn quá xa, Trương Ứng cũng không có tâm đồ kị mạnh mẽ.

Lý Dương thật ra muốn ra ngoài, hẳn vốn cho rằng Trương Ứng sẽ rất tức giận, sẽ mất một phen giữ mình lại, không nghĩ tới Trương Ứng lại bình tĩnh như vậy.

Như vậy cũng tốt, chí ít thì tự được toàn cũng được, Lý Dương không phải hổ thẹn với mình.

Trương Ứng đột nhiên nói với Lý Dương rằng:

-Lý Dương, suy nghĩ của cậu tôi sẽ chuyển cho tổng công ty, nhưng tôi còn mong người tiếp tục lưu lại làm việc trong một tháng nữa.

-Chuyện này không thành vấn đề.

Lý Dương lập tức đáp ứng.

Công ty bán đấu giá nhanh nhất cũng phải mất ba tháng mới hoàn thành, giai đoạn đầu không cần hẳn đứng ra làm nhiều. Hẳn ở lại trong công ty một hai tháng cũng không có vấn đề gì, hiện giờ có thể giúp được Trương Ứng chút nào hay chút đó.

Trương Ứng đối với thái độ của Lý Dương cũng rất thỏa mãn, Lý Dương cũng không biết hẳn ở trong ngành ngọc thạch này có danh khí như thế nào. Nhưng Trương Ứng rất rõ ràng, có Lý Dương tọa trấn một tháng sẽ mang tới rất nhiều chỗ tốt cho An Thị.

Trên người Lý Dương đột nhiên rung lên, điện thoại của Lý Dương lúc nào cũng để ở chế độ rung vì hẳn đã quen rồi, hơn nữa khi có điện thoại gọi tới cũng sẽ không làm người chung quanh giật mình.

Xin lỗi Trương Ứng một chút, Lý Dương ra ngoài phòng nghe điện thoại.

-Hiếu Ly, tôi hiện giờ đang ở công ty, cái gì, được, tôi đi ngay.

Không tới một phút sau Lý Dương liền tắt máy điện thoại, cú điện thoại này là do Ngô Hiếu Ly gọi tới. Cô nói ông ngoại cô Lưu Tuyết Tùng muốn mời Lý Dương tới xem, lão nhân gia đã mời Lý Dương không thể cự tuyệt. Nhưng là nghĩ tới hẳn vừa mới về làm việc lại phải đi ra ngoài, Lý Dương không khỏi lắc đầu cười khổ.

Lý Dương rất ngại ngần nói lý do xin nghỉ phép với Trương Ứng. Trương Ứng thật ra không có chút ý kiến gì mà trực tiếp đồng ý cho Lý Dương xin nghỉ. Lưu lão là hội trưởng tiền nhiệm của hiệp hội đồ cổ Minh Dương, là một người mà Trương Ứng rất tôn kính.

Ra cửa, mở xe, đi tới địa chỉ mà Ngô Hiếu Ly đã chỉ. Lý Dương cùng Lưu Cương ở trên xe, Lưu Cương buồn chán hiện giờ ngày nào cũng đi theo Lý Dương.

Nhà của Lưu lão thuộc một cái sân phát cho các cán bộ kỳ cựu. Một ngôi nhà rất bình thường có hai tầng nhỏ, một cái sân, còn kém rất xa với ngôi biệt thự xa hoa của Hà lão.

Cái chuông gió màu hồng của Ngô Hiếu Ly ở trước cửa, Lý Dương suy nghĩ một chút, cùng Lưu Cương mang hoa quả đi tới trước cửa.

Lý Dương còn chưa có gõ cửa, cửa lớn đã mở rồi, sau đó Lý Dương cùng Ngô Hiếu Ly kinh ngạc nhìn đối phương.

-Tôi đang muốn đi ra ngoài đón anh, không nghĩ tới anh lại đi nhanh như vậy.

Ngô Hiếu Ly nói một câu, sau đó giúp đỡ Lý Dương mang mấy món đồ vào nhà, đối với lễ vật của Lý Dương nàng chưa từng khách khí chút nào.

-Trên đường không kẹt xe nên cũng tới khá nhanh.

Lý Dương cười cười, mang theo Lưu Cương đi vào trong sân, hai bên cạnh sân là có phòng ở. Đối diện với cửa lớn chính là phòng khách, bố cục giống như nhà ở cửa dân chúng phổ thông. Nhà của Lý Dương trước cũng thế, nhưng khác chính là nhà của Lý Dương là 1 tầng, hơn nữa phòng ở cũng vô cùng rách nát, cũng không rộng rãi hơn ở đây là bao nhiêu.

-Tiểu Lý tới à, mau vào ngồi chơi.

Bên trong truyền ra thanh âm sang sảng, thanh âm này Lý Dương nghe thấy đã biết người tới là ai, chính là ngoại công của Ngô Hiểu Ly, Lưu Tuyết Tùng.

-Lưu lão, chào ông!

Vừa vào cửa, Lý Dương đã cẩn thận đánh giá phòng khách một chút, phòng khách rất lớn, nhưng có vẻ yên lặng, cũng không tồn tại cái gì xa hoa cả. Nhưng thật ra ở đây trưng bày rất nhiều đồ sứ tinh mỹ. Những loại đồ sứ này Lý Dương có thể nhìn ra một phần, đại bộ phận là đồ phỏng chế cuối thời Thanh hoặc là Dân quốc. Mỗi một kiện cũng không có giá trị cao lắm, nhưng để cùng một chỗ cũng là một con số không nhỏ đi.

Lưu Tuyết Tùng nhìn thấy Lý Dương, sau lại thấy Lưu Cương ở sau Lý Dương, thân thể bỗng nhiên có chút chấn động, dường như có chút không thể tin được. Sau đó trên mặt mới lộ ra dáng cười thật tươi, nhìn Lý Dương một cái thật sâu.

-Tiểu Lý, tuổi còn trẻ mà đầy hứa hẹn à, nghe nói lần này cậu tỏa sáng ở Nam Dương phải hông?

Lưu Tuyết Tùng cười ha hả bắt chuyện với Lý Dương cùng Lưu Cương đang vừa mới ngồi xuống phía trước một cái bàn hình vuông có phong cách rất cổ xưa. Trên bàn bày một bộ ấm trà, Lưu Tuyết Tùng rót cho Lý Dương một chén trà, sau đó cũng tự mình rót cho mình một chén trà nóng.

Lý Dương đột nhiên sáng ngời con mắt, nhìn thẳng vào ấm trà trên tay Lưu Tuyết Tùng, khóe miệng đột nhiên cười mỉm nói:

-Không hổ là Lưu lão, ấm trà này cũng đều là cổ vật, thảo nào toàn quốc có không ít người biết tới ngài.

-Ha ha, tiểu Lý người đừng nói thế, ở nơi khác làm gì có người nào biết tôi. Nhưng mà người đã nhìn ra đây là một kiện cổ vật, vậy thử nói lai lịch của bộ trà này một chút xem?

Lưu Tuyết Tùng cười to một tiếng, chỉ vào bộ ấm trà trên bàn hỏi Lý Dương. Lý Dương hơi sửng sốt, không nghĩ tới vừa vào cửa nhà Lưu Tuyết Tùng đã khảo nghiệm hần rồi.

Nhìn bộ ấm trà thật ra Lý Dương cũng nhìn ra được một vài thứ, nhưng không dám xác định, đơn giản phát động năng lực đặc thù quan sát tỉ mỉ một chút.

Đây là một bộ ấm trà Tử Sa Hồ, chọn dùng để làm chính là loại bùn thượng phẩm, trên mặt ngoài của thân ấm còn có hai tầng khe hở màu vàng, cho thấy đây đúng là một kiện cổ vật đã có từ 120 năm tới 180 năm lịch sử.

Trên thân có vẽ văn sức cây hoa cúc, rất sống động, cánh của hồ điệp phẳng phất như sống động, nhìn qua vô cùng tinh mỹ.

Lý Dương cẩn thận tiếp nhận ấm trà từ tay của Lưu Tuyết Tùng, cúi đầu nhìn xuống đáy, phía dưới có bốn chữ Khoản, chính là bốn chữ cổ “Hoàng Ngọc Lâm Chế”

Lý Dương gật đầu, trong lòng có chủ ý nói:

-Cái này là món đồ cổ Tử Sa Hồ, bề ngoài tự nhiên, là một kiện đồ vật tốt. Nếu tôi đoán không sai mà nói, đây là một tác phẩm tinh xảo của Hoàng Ngọc Lâm đại sư cuối thời Thanh chế tác, một trân phẩm khó có được.

Lưu Tuyết Tùng nhìn Lý Dương, mỉm cười gật đầu, Lý Dương còn nói thêm:

-Nhưng chỉ tiếc rằng những cái chén này với ấm trà lại không cùng một bộ, nếu là một bộ thì giá trị sẽ còn cao hơn.

-Hay, nói rất hay, rất không tồi, thảo nào mà Hà lão lại coi trọng cậu như thế, rất khó tin tưởng người mới tiếp xúc với đồ cổ không bao lâu.

Lưu Tuyết Tùng hét lớn một tiếng, lớn tiếng than thở, cái ấm trà này là lão muốn thử Lý Dương một chút. Không ngờ được Lý Dương chỉ liếc mắt là nhận ra lai lịch của cái ấm trà, thậm chí còn nhìn ra đây không phải là một bộ ấm chén trà nguyên thủy. Thực sự ngoài dự liệu của Lưu Tuyết Tùng.

-Lưu lão quá khen rồi, đây là một kiện đồ vật khai môn, nếu tôi không nhìn ra chẳng phải làm cho ngài quá thất vọng rồi sao.

Lý Dương lắc đầu cười cười, trong lòng cũng thật cao hứng, lần này thật đúng là hần đã nhìn ra được. Lúc dùng năng lực đặc thù nghiệm chứng, những cái chén cùng ấm trà này khác biệt là phải dùng năng lực đặc thù mới phát hiện ra được.

-Trước đây tôi vẫn không tin giới đồ cổ sẽ có thiên tài, nhân lực cùng với quen tay hay việc mới làm được, không có kinh nghiệm lịch duyệt nhất định không thể thành công. Hiện giờ mới biết được kiến văn của tôi quả là kém rồi. Giới đồ cổ không chỉ có thiên tài, còn có một siêu cấp thiên tài như cậu, thảo nào Tử Cương Ngọc phảng chế ra cậu cũng có thể nhận biết được.

Lưu Tuyết Tùng thở dài một hơi, lấy ở sau ra một cái hộp tinh xảo, đặt lên trên mặt bàn.

-Hiếu Ly, cũng vào đi.

Lưu Tuyết Tùng hô một tiếng ra ngoài, Ngô Hiếu Ly vẫn chưa vào phòng cúi đầu đi tới, còn len lén nhìn qua Lý Dương.

-Tôi biết hai người các cậu có cảm tình tốt, chuyện của mấy đứa nhỏ các người người lớn chúng tôi cũng không làm chủ nữa, cứ theo các người mà tính.

Lưu Tuyết Tùng mở cái hộp ra, Lý Dương đã từng ở nơi nào, trong lòng có loại cảm giác không ổn.

-Đây là khối Kê Huyết Thạch lần trước cậu tặng cho tôi, khối Kê Huyết Thạch này quá quý giá rồi, tôi không thể lấy được nhưng cự tuyệt lại sợ cậu không đồng ý, cho nên tôi nhận. Sau đó tôi tìm một lão bằng hữu điêu khắc Kê Huyết Thạch này thành một bộ trang sức Uyên Ương. Tuy nói giá trị nhất định sẽ giảm đi, nhưng ý nghĩa lại không giống. Hiện giờ tôi trả lại cho các người, các người thu lại đi.

Lưu lão chậm rãi nói chuyện, Lý Dương cúi đầu nhìn cái hộp, quả nhiên là một đôi trang sức Kê Huyết Thạch.

Uyen Ương phối, hơn nữa theo như lời Lưu Tuyết Tùng nói, Lý Dương nhất thời hiểu được Lưu Tuyết Tùng hiểu lầm hần cùng Ngô Hiếu Ly. Lưu Tuyết Tùng hiểu lầm quan hệ, Ngô Hiếu Ly cũng không đứng ra giải thích, cũng quá dị thường rồi.

-Lưu lão, kỳ thực không phải như ngài tưởng đâu, tôi với Ngô Hiếu Ly chỉ là bạn bè tốt. Huống chi Kê Huyết Thạch này là tôi tặng lễ thượng thọ cho ngài, ngài làm như vậy tôi rất khó xử.

Lý Dương cười khổ, sắc mặt Ngô Hiếu Ly bỗng nhiên biến trắng, trừng mắt nhìn Lý Dương.

-Không phải như vậy sao?

Lưu Tuyết Tùng kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn Ngô Hiếu Ly rồi lại nhìn Lý Dương.

-Thực sự không phải như ngài tưởng đâu.

Lý Dương cười khổ nói.

-Đúng vậy, ngoại công chúng con chỉ là bạn bè bình thường, là ngài suy nghĩ nhiều quá rồi.

Ngô Hiếu Ly đột nhiên nói một câu, trên mặt cơ hồ có chứa một chút thất vọng, Lưu Tuyết Tùng liếc mắt nhìn Ngô Hiếu Ly một cái.

-Già rồi, thực sự không được, thì ra là hiểu nhầm các người. Thế nhưng Kê Huyết Thạch đã làm thành Uyên Ương Phối rồi. Uyên Ương phối này không thích hợp với lão già như tôi, cũng là hai người các người mỗi người cầm một cái trước đi. Về phần sau này xử lý thế nào là chuyện của các người.

Lưu Tuyết Tùng đột nhiên lắc đầu cười cười, phảng phất như đúng là hiểu lầm vậy. Lý Dương thoáng thở dài một hơi, lại có chút lo lắng nhìn Ngô Hiếu Ly, thấy nàng không có dị thường mới thấy yên lòng.

-Cảm ơn ngoại công.

Ngô Hiểu Ly đầu tiên là lấy một khối, Lý Dương bất đắc dĩ không thể làm gì khác được là phải lấy một khối. Đôi Uyên Ương Phối này được điêu khắc không tồi chút nào, có thể nhìn ra được bạn của Lưu Tuyết Tùng là một sư phụ chạm trổ rất cao tay.

-Lý Dương, nghe Hiểu Ly nói cậu muốn mở công ty đấu giá, có phải như vậy không?

Lưu Tuyết Tùng hỏi Lý Dương một câu.

Lý Dương buông chén trà gật đầu nói:

-Đúng, đúng là cùng với bạn bè mở công ty, Trịnh tiên sinh tập đoàn Khải Đạt là chủ tịch, hiện giờ hẳn đã bắt đầu chuẩn bị rồi.

Lưu Tuyết Tùng gật đầu nói:

-Tiểu Trịnh người này cũng không tồi nha, không giống như các thương nhân gian trá khác. Các người hợp tác cũng không có vấn đề gì. Công ty đấu giá rất có nhu cầu, thời gian tới hẳn sẽ buôn bán tốt. các người nắm chắc cơ hội này cũng không sai.

Lý Dương vừa định nói tiếp Lưu Tuyết Tùng đột nhiên thêm vào một câu:

-Như vậy, Hiểu Ly đây, tuy rằng tuổi tác không lớn, nhưng dù sao cũng theo tôi học tập nhiều năm. Nói ra cũng có một chút gọi là, nếu như các người không chê thì sau này cho Hiểu Ly vào làm cùng mọi người. Nếu cậu đồng ý, tôi sẽ nói với tiểu Trịnh, hẳn hẳn cũng sẽ không từ chối đâu.

Lý Dương nhất thời sững lại, hẳn không ngờ Lưu Tuyết Tùng lại đưa ra một yêu cầu như vậy, đáp ứng cũng không phải mà không đáp ứng cũng không được.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

130. Chương 130: Tuyên Đức Đại Ang.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

(Ang = cái hũ)

-Ngoại công, ngài không nên nói như vậy, người ta nhìn con chướng mắt, không nên ép người như thế.

Ngô Hiểu Ly lập tức lắc đầu, trên mặt còn mang theo ủy khuất, con mắt cũng hồng hồng, dường như muốn khóc tới nơi vậy.

Lưu Tuyết Tùng kinh ngạc nhìn Ngô Hiểu Ly sau đó quay đầu lại nhìn thoáng qua Lý Dương, Lý Dương vội vàng xua tay nói:

-Không phải, tuyệt đối không phải, Hiểu Ly thế nhưng là cao thủ đồ cổ, bằng cấp lại cao, nhân tài như vậy chúng tôi mơ ước có còn không được nữa là. Chỉ là tôi nghĩ tôi vừa mới rời khỏi công ty, lại kéo theo cả Hiểu Ly đi, sợ rằng công ty có ý kiến.

-Nguyên là như vậy, tôi hiểu rồi, quản lý các người là Trương Ứng tôi cũng quen hẳn. Chuyện này các người không cần lo lắng, tôi tự mình đi tìm hẳn nói chuyện. Hiểu Ly có thể phát triển hơn trên phương diện đồ cổ chính là tâm nguyện của tôi.

Lưu Tuyết Tùng cười lắc đầu, thấy Lưu Tuyết Tùng đã nói như vậy Lý Dương cũng chỉ có thể gật đầu đáp ứng. Dù sao Trương Ứng cũng không thể không qua được, nhưng hẳn không thể nói ra.

Ngô Hiểu Ly ngẩng đầu u oán nhìn Lý Dương, làm cho Lý Dương có chút cúi đầu.

-Tiểu Lý, Hiểu Ly, các người hôm nay nếu như không có việc gì thì giúp tôi đi tới Đạo Bắc một chút. Tôi có lão bằng hữu, con của hắn lấy được một kiện Tuyên Đức Đại Ang, muốn mời tôi đi tới đó xem thế nào. Tôi vẫn chưa có thời gian đi, các người đi thay tôi thử xem.

Lưu Tuyết Tùng vừa nói vừa móc ra một tờ giấy, mặt trên có ghi địa chỉ cùng điện thoại. Đây hẳn là địa chỉ gia đình người con của bằng hữu lão.

-Được, chỉ sợ người ta không tin chúng tôi thôi.

Lý Dương tiếp nhận tờ giấy, ngày hôm nay hắn đã xin nghỉ rồi, có trở về công ty hay không cũng như nhau cả mà thôi. Đi xem Tuyên Đức Đại Ang cũng không tới, đồ sứ Tuyên Đức rất khó gặp, nếu là thực mà nói không chừng hắn còn có thể thành lập nên vụ buôn bán đầu tiên cho công ty sắp thành lập nữa.

-Không có việc gì tôi giới thiệu chứ, bọn họ khẳng định tin tưởng.

Lưu lão lắc đầu, cười nói.

-Chúng tôi phải đi rồi, Lưu lão, hôm nay đã quá rầy, sau này sẽ quay lại học hỏi từ ngài nhiều hơn.

Lý Dương đứng dậy nhẹ nhàng hạ thấp người chào Lưu Tuyết Tùng, đối với một học giả như vậy Lý Dương rất là tôn trọng. Lưu Tuyết Tùng tại Minh Dương này địa vị trong giới đồ cổ là không thể thay thế được.

Lý Dương cùng Ngô Hiểu Ly đều đi, Ngô Hiểu Ly không lái xe, ba người đi một xe cho tiện.

Nhìn đám người Lý Dương đi xa, Lưu Tuyết Tùng khe khẽ thở dài, xoay người về nhà, trong lòng âm thầm nói vài câu:

-Hiểu Ly, cơ hội ông đã giúp cháu tranh thủ rồi nhé, hạnh phúc của cháu phải trông chờ vào cháu mà thôi. Lý Dương là rồng trong ao, hơn nữa đã chuẩn bị bay lên rồi, cháu nhất định phải buông tha rứt rề, nắm chặt lấy hắn.

Trở lại phòng khách, Lưu Tuyết Tùng nghĩ tới Lưu Cương không khỏi lắc đầu lần thứ hai.

Lưu Tuyết Tùng đã từng gặp qua Lưu Cương một lần, đó là lúc ở nhà của Hà lão. Lưu Tuyết Tùng còn nhớ rõ ràng, Lưu Cương chính là bảo vệ của Hà lão. Hà lão đưa người bảo vệ mình cho Lý Dương dùng, kỳ thực dụng ý không cần nói cũng biết. Lưu Tuyết Tùng cũng không nghĩ Hà lão lại coi trọng Lý Dương như vậy, chân chính coi Lý Dương trở thành đồ đệ của mình mà bồi dưỡng. Lại nói, Lý Dương thế nhưng là đệ tử thân truyền duy nhất của Hà lão à.

Đạo Bắc là tên gọi tắt của khu vực phía bắc trạm xe lửa Minh Dương. Đạo Bắc thuộc về nội thành, khai phá không bằng phía nam, tới bên này giống như đi vào Minh Dương những năm chín mươi vậy.

Lão bằng hữu của Lưu lão họ Mã, hiện tại không còn sống nữa, con của hắn mới có hơn 40 tuổi, hình dạng mập mạp. Lúc Lý Dương nhìn thấy vị Mã tiên sinh này còn tưởng rằng gặp được Lưu Hoan.

Mã mập mạp rất nhiệt tình mời Lý Dương ba người đi vào trong nhà. Nhưng là về hoài nghi trong mắt hắn không thể nào che giấu được. Vô luận là Lý Dương hay Ngô Hiểu Ly hay chính là Lưu Cương còn rất trẻ tuổi, đều không phải là Lưu lão trong điện thoại tự mình nói, thì hắn cũng không tùy tiện cho mấy người thanh niên tiến vào trong nhà.

Tuyên Đức đồ sứ, nhớ tới mình sắp được xem cái đó Lý Dương cùng Ngô Hiểu Ly rất là kích động. Có một loại cơ sở tri thức về đồ cổ mà mọi người đều biết, trong năm Minh triều khai quốc Hồng Vũ là một thời kỳ quá độ. Tới năm Vĩnh Lạc cùng Tuyên Đức thì đã tiến nhập vào thời kỳ hưng thịnh nhất, nhất là đồ sứ Thanh Hoa, có thể nói là điển hình.

Vĩnh Lạc, Tuyên Đức trong những năm này đồ sứ được chọn chế tạo bằng loại Co được nhập vào, còn được gọi bằng cái tên gì như “Tô Ma Ly Thanh”. Tuy rằng cái tên khó nhớ, thế nhưng đồ làm ra rất không tồi. Tương truyền “Tô Ma Ly Thanh” so với ngọc bích còn quý giá hơn, khi đó chính là nhập từ Tây Á vào.

Tương truyền, “Tô Ma Ly thanh” này là do thái giám Tam Bảo một lần đi Tây Dương vô ý nhặt được tới, kết quả làm ra một thời kỳ huy hoàng của đồ sứ Vĩnh Tuyên(Vĩnh Lạc- Tuyên Đức). Hậu thế giới đồ sứ có rất nhiều truyền văn về địa điểm mà thái giám Tam Bảo thu được “Tô Ma Ly Thanh” này. Có người nói Tây Á, có người nói Phi Châu, cụ thể ở đâu hiện giờ cũng không thể khẳng định được.

Nghe đồn là nghe đồn, nhưng mà “Tô Ma Ly Thanh” làm ra đồ sứ thanh hoa thật đúng là rất tốt, màu sắc trong trẻo, màu sắc và hoa văn phát sinh ra u quang nhàn nhạt, rất là đẹp mắt. Cũng vì cái đặc thù này, hậu thế phỏng chế phẩm ra vô cùng nhiều, bình thường có người nghe được ai thu được cái gì mà Vĩnh Lạc Thanh Hoa, rồi lại Tuyên Đức là nhất nhất lao tới nhìn.

Lý Dương cùng Ngô Hiểu Ly trong lòng cũng có một chút hoài nghi, nếu như không phải Lưu lão giới thiệu bọn họ, phỏng chừng hoài nghi còn quá nặng. Nếu thực sự là Tuyên Đức Đại Ang, mấy trăm vạn cũng không có vấn đề.

Ngôi nhà của Mã mập chính được làm theo phương thức phổ thông Tam Thất Nhất Thính (ba phòng một sảnh). Lúc Lý Dương cùng Ngô Hiểu Ly đi vào trong nhà hần lập tức nổi lên hoài nghi lần thứ hai, cái Tuyên Đức Đại Ang trị giá mấy trăm vạn không phải là một gia đình như thế này có thể cất dấu. Nhưng mà có thể vận khí của Mã mập này quá tốt, lấy một lần được thì sao?

-Ngô tiểu thư, Lý tiên sinh, mời tới mời tới.

Chính lúc đang tự đánh giá, Mã mập mời hai người bọn họ vào trong phòng khách. Trong phòng khách có một bộ bàn ghế sô pha, còn có một bàn trà, trên bàn trà bày một cái Lô bằng thanh đồng. Hai người nhìn thấy cái Lô con mắt đều nhìn thẳng.

-Cổ vật, là một kiện cổ vật.

Mã mập đi dọn bàn để mang Tuyên Đức Đại Ang tới, Lý Dương cùng Ngô Hiểu Ly đánh giá cẩn thận qua cái Lô này một lần, chỉ chốc lát hai người gật đầu với nhau.

Nhìn thấy cái Lô này, hai người tâm thần nhất thời yên ổn xuống, Mã mập này đúng là chân nhân bất lộ tướng, có thể để trên bàn trà một kiện đồ cổ vật là cái Lô này, trong nhà có Tuyên Đức Đại Ang cũng không phải là không thể.

Chỉ trong chốc lát, Mã mập đã cẩn thận bưng một cái Ang lớn đi ra, đi cùng hần còn có một phụ nữ trung niên, mắt buồn ngủ.

Hai người vừa thấy đại Ang sắc mặt lập tức biến đổi dị thường cổ quái. Lưu Cương lẳng lặng đứng một chỗ, kỳ quái nhìn hai người bọn họ.

-Mấy vị, thế nào, đồ này là thứ tốt chứ?

Mã mập cười tủm tỉm nói rằng, dường như rất kiêu ngạo.

-Khụ khụ, Mã tiên sinh, cái Tuyên Đức Đại Ang này là lấy từ đâu tới vậy?

Lý Dương ho nhẹ hai tiếng, nhỏ giọng hỏi.

-Đây là tổ tiên truyền xuống, một mực bày trong nhà, gần đây sửa lại nhà cũ mới phát hiện ra. Tìm người giám định không ngờ là Thanh Hoa sứ trong năm Tuyên Đức. Giá trị của nó thật nhiều tiền, tôi cũng không đổi gặt các người, đã có công ty đấu giá tới đây hỏi xem qua, quy ra số tiền 380 vạn rồi.

Lúc nói những lời này, Mã mập càng có vẻ kiêu ngạo rồi, mà sắc mặt của Lý Dương cùng Ngô Hiểu Ly càng thêm cổ quái hơn.

Nhắc tới Tuyên Đức Đại Ang quả thật là một sản phẩm không tồi, cao chừng một thước, đường kính bảy tám mươi cm. Mã mập cố ý dùng một xe đẩy để chở, bình thường để trong phòng ngủ, còn trông cẩn thận.

Màu sắc của Ang lớn này là màu nâu đậm, thân Ang có vẽ cây tùng, tiên hạc, chùa miếu, hòa thượng... Còn có một tầng bao bên ngoài. Cho dù không phải là Tuyên Đức thì niên đại cũng không gần.

-Thế nào, các người sao không nói gì?

Thấy Lý Dương cùng Ngô Hiểu Ly vẫn không nói lời nào, Mã mập vội vàng hỏi một câu.

-Cái này nói ra có chút không tiện.

Lý Dương nhúc nhích đầu, đồ là của lão già kia, bảo Lý Dương dùng năng lực đặc thù quan sát cũng không nghĩ tới à.

-Không tiện ư, có cái gì mà không tiện, các người nói đi, nói sai tôi cũng không trách các người.

Lần này nữ nhân trung niên nói, kinh ngạc nhìn đám người Lý Dương.

-Tốt lắm, tôi nói đây.

Lý Dương đang nghĩ ngợi làm sao mà đối phó, Ngô Hiểu Ly đã lên tiếng trước.

-Hiểu Ly.

Lý Dương sửng sốt, nếu cái này là giả thì bọn họ còn có thể nói được. Nhưng mà gặp vật như vậy Lý Dương cũng không biết phải nói như thế nào mới được. Nói thẳng rõ ràng là sợ đắc tội với mấy người này.

-Không có việc gì, ngoại công bảo chúng ta tới, chúng ta sẽ chịu trách nhiệm.

Ngô Hiểu Ly lắc đầu, tâm tình nàng cũng không tốt, gặp phải điều này lại càng làm cho tâm tình này không tốt nữa, cũng không quản đắc tội hay không đắc tội với người.

Lý Dương bất đắc dĩ lắc đầu, chỉ có thể nhìn Ngô Hiểu Ly, thứ này, không nói ra kỳ thực cũng không đúng, không đúng với nhân cách làm người.

-Được cô nói đi, sai rồi chúng tôi cũng không trách cô.

Mã mập cũng không có lưu ý, phỏng chừng cảm giác Ngô Hiểu Ly còn quá trẻ đi.

Ngô Hiểu Ly nhìn người phụ nữ, cũng không nhìn tới Ang lớn, nói thẳng:

-Thứ này, đầu tiên nó không phải là một thứ đúng tiêu chuẩn gì đó...

-Cô, cô làm sao nói như vậy được, nói cái gì không đúng đắn vậy.

Người phụ nữ lập tức hét lớn một tiếng, Lý Dương lắc đầu, đổi lại ai nghe thấy nói trắng ra như vậy sợ rằng đều không chịu nổi.

-Người hãy nghe tôi nói xong ý kiến của mình cũng không muộn.

Ngô Hiểu Ly lắc đầu, tiếp tục nói rằng:

-Cái đồ này của các người cũng không phải thời nhà Minh, có thể là nhà Thanh hoặc Dân quốc gì đó. Cụ thể thời gian nào còn phải cân nhắc nhưng chắc chắn không phải cận đại là được.

Lý Dương phát hiện, Mã mập nghe thấy những lời này của Ngô Hiểu Ly thì thở phào một cái nhẹ nhõm.

-Thứ hai là, cái Ang lớn này của các người cũng không phải là phổ thông, nói thật các người cũng thật xui xẻo, thứ này là người giả chết thường dùng, dùng để đặt thân thể vào trong đó. Trước đây hòa thượng trong miếu mà viên tịch, sau khi an vị được bỏ vào đây, sau đó mới đi hạ táng sau. Nói trắng ra, đây là một cái quan tài của hòa thượng, các người nhìn những đồ án này có thể hiểu ngay lập tức.

Ngô Hiểu Ly sau khi nói xong ngồi tại chỗ, Lưu Cương kinh ngạc nhìn thoáng qua cái Ang lớn, không ngờ nó là một cái quan tài.

Mã mập ngồi ngây ngẩn cả người, phụ nữ trung niên miệng há hốc. Lý Dương cười khổ lắc đầu, Ngô Hiểu Ly nói không sai một chút nào. Đây là một kiện xui xẻo, Mã mập tự nhiên lại giấu trong phòng ngủ, thật không biết nghĩ như thế nào nữa.

-Giết người mà, tôi đã nói tại sao mỗi ngày đều cảm thấy không thích hợp, lạnh lẽo quá. Thì ra đó là một quan tài, anh muốn tìm cho tôi một cái quan tài, dùng 38 vạn mua một cái quan tài về nhà, có phải muốn cho tôi đi sớm hơn một chút không, đúng là tiểu nhân mà.

Phụ nữ trung niên đột nhiên há miệng khóc to lên, Ngô Hiểu Ly lần này cũng sửng người lại. Cô cũng không ngờ sau khi nói ra người nhà này lại phản ứng lớn như vậy.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

131. Chương 131: Kỳ Tích Thực Sự Xuất Hiện Rồi.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

-Tôi, tôi cũng không biết nó là một cái quan tài à, tôi mua từ Đĩnh lão, không ngờ lại bị người ta hãm hại rồi.

Mã mập vỗ mặt cầu xin, nghe thấy Ngô Hiểu Ly nói thứ này xui xẻo, Mã mập nhanh chóng hối hận rồi.

Phụ nữ trung niên đột nhiên ngừng khóc, nhìn chăm chăm vào Ngô Hiểu Ly:

-Muội muội, vừa rồi em nói thứ này năm nào. Cho dù không phải là Minh triều, cho dù là Thanh triều hay dân quốc cũng có giá trị chút tiền đi. Các người có muốn nó hay không, chúng tôi bán cho các người.

Ngô Hiểu Ly hơi sững sốt, lập tức nở nụ cười khổ, cái thứ xui xẻo này, bọn tôi sao có thể mang đi vòng quanh được.

-A di, chúng tôi không cần thứ này.

Ngô Hiểu Ly bị phụ nữ trung niên nói giống như ăn phải con ruồi vậy, dù sao đối phương là trưởng bối, gia giáo tốt đẹp của cô đã không cho phép cô bốc hỏa.

-Tối địa phương khác còn có thể bán được bao nhiêu tiền, dù sao nó cũng là một đồ vật cổ.

Mã mập nói một câu, tràn đầy hy vọng nhìn Ngô Hiểu Ly.

Kỳ thực, trước khi Lý Dương cùng Ngô Hiểu Ly tới đã có mấy người hiểu việc tới đây xem qua. Những người này cũng không khác biệt với bọn Lý Dương lắm, vừa nhìn thấy xong đều mang theo thần sắc cổ quái vội vã rời khỏi đây. Hỏi như thế nào bọn hắn cũng không nói năng gì, làm cho Mã mập rất là lo lắng.

Sau đó, hắn nhớ tới Lưu Tuyết Tùng Lưu lão là bạn tốt của phụ thân mình. Đây chính là lão tiên bối của giới đồ cổ Minh Dương à. Đồ vật này quá lớn cũng không tiện cho hắn mang tới cho Lưu Tuyết Tùng nhìn coi, cho nên mới mời Lưu Tuyết Tùng tới xem. Không nghĩ tới Lưu Tuyết Tùng không có tới, nhưng lại để ngoại tôn tới.

May là hắn không mang cái Ang lớn này đi tìm Lưu Tuyết Tùng, nếu không nhìn thấy thứ này lão không loạn còn đánh hắn rời khỏi nhà, nào có ai mang theo quan tài tới nhà cho mình xem chứ.

Ngô Hiểu Ly cười khổ một tiếng nói:

-Thúc thúc, ngài thử nghĩ xem, có ai muốn mua quan tài về nhà à. Đồ vật này có cổ mấy cũng vô dụng, tro cốt cổ đại có người muốn giữ sao?

Mã mập ngơ ngác nói rằng:

-Vậy, nhưng không phải có người thường trộm mộ sao, trong mộ ra cái gì đó đáng giá? Vậy cái này sao lại không được đây?

-Trời ạ!

Ngô Hiểu Ly thống khổ vỗ vỗ đầu, nàng đã bị nhà này đánh bại rồi.

-Thúc thúc, vật bồi táng khác với nó, đó đều là những vật thực dụng, ngài đã gặp qua người nào trộm mộ mà trộm quan tài không?

Nghe Ngô Hiểu Ly nói xong, Mã mập cùng phụ nữ trung niên ngơ ngác không biết nói gì. Họ nhìn cái Tuyên Đức đại Ang xui xẻo này, những khối cơ trên mặt thỉnh thoảng rung lên một chút.

-Nhưng mà, cái Lô này của ngài cũng không tồi, là một thứ tốt chân chính, ngài nếu muốn bán cái thứ này mà nói, tôi có thể mua được.

Lý Dương đột nhiên nói một câu, chỉ chỉ vào cái Lô trên bàn, xuất ra cùng lúc với cái Ang lớn kia, thì cái Lô này cũng là một kiện khai môn rất tốt.

-Cái này, cậu có thể ra bao nhiêu tiền?

Mã mập sững sốt, lập tức vội vàng hỏi.

Lý Dương cầm lấy cái Lô tỉ mỉ quan sát một chút, lại dùng năng lực đặc thù nghiệm chứng niên đại, cuối cùng buông ra một câu nói:

-Hai vạn!

-Mới hai vạn, không được, quá ít rồi, tôi mua cái Ang lớn này đã thiếu hơn 20 vạn rồi.

Lý Dương vừa nói xong, Mã mập đã liên tục lắc đầu khóc rống lên. Hắn thực sự khóc rồi, lỗ mất hơn 20 vạn, với hắn mà nói căn bản là vô cùng khó xoay người.

-Hai vạn là giá thị trường rồi, ngài nếu mang tới tiệm đồ cổ, một vạn có thể bán được là may mắn lắm rồi.

Lý Dương nhẹ nhàng lắc đầu, Mã mập này không may như vậy mà tới bây giờ vẫn còn lòng tham.

Nhưng mà phải nói lại, cái Lô này đúng là không tồi chút nào, trong bản Dân Gian Kỳ Tật của Hà lão cũng có giới thiệu về Noãn Lô.

Có người nói, Noãn Lô này khởi nguyên từ thời Đường, lưu hành tới thời Minh, thịnh hành ở thời Thanh. Bình thường trong các gia đình rất hay sử dụng cái này, những gia đình sử dụng đều là những gia đình giàu có, tỷ như địa chủ thân hào....

Noãn Lô có ba loại ngoại hình, nhỏ một chút thì được gọi là Khiếu Tụ Lô (Lô trong tay áo), danh như ý nghĩa có thể đặt trong ống tay áo để sưởi ấm. Cái trước mặt này, kêu là Thủ Lô, có thể đặt lên bàn dùng để sưởi ấm. Còn một loại cuối cùng gọi là Cước Lô, chỉ nghe tên cũng biết tên gọi của nó.

Ba loại hình này, thì Cước Lô chế tạo yêu cầu cao nhất, dù sao nó cũng không quá kém, không biết còn ai dùng không nữa.

Cái Noãn lô trước mặt Lý Dương này, tuy rằng không phải là Cước Lô nhưng lại là tác phẩm của một danh gia, là do đại sư chế lô Trương Minh Kỳ cuối thời Thanh tự tay chế tác. Danh gia thì những thứ này tự nhiên sẽ đắt hơn một chút, đổi thành Thủ Lô phổ thông cũng chỉ ít nhất có hai nghìn đồng tiền mà thôi.

-Hai vị đều là chuyên gia, tôi tin tưởng, nhưng mà các người có thể cho chúng tôi thêm chút nữa được không.

Mã mập hai mắt đầm lệ gật đầu, người trước tới cũng coi trọng cái Lô này của hắn. Đúng như lời của Lý Dương đã nói, giá cao nhất cũng chỉ là một vạn, Lý Dương đưa ra cái giá đúng là đã cao nhất rồi.

-Tôi ra cái giá đã là rất cao rồi, cao hơn cũng không được nữa, nhưng mà tôi hiếu kỳ, cái Lô này ngài lấy ở đâu vậy?

Lý Dương lắc đầu, Hà lão nhiều lần nhắc nhở qua với Lý Dương, giới đồ cổ là không nghe chuyện kể hay cổ sự, thật giả đều không thể nghe. Chuyện nhà Mã mập Lý Dương nghĩ hắn đúng là thật, nhưng hắn cũng không phải cơ cấu từ thiện, sẽ không đưa ra cái giá lớn hơn thị trường mà mua cái gì đó, vật như vậy cũng không phải không thể mua được ở nơi khác.

-Cái Lô này là lúc tôi mua Ang lớn lấy được, lúc tôi mua cái Ang lớn này người tôi từ đầu sống chết không đồng ý. Tôi nói người đó không bán cái đó tôi cũng không mua cái này, hắn mới để cho tôi.

Mã mập lau nước mắt nói rằng, Lý Dương trong lòng hồi hộp, nguyên là từ trong quan tài rồi, Lý Dương với cái Noãn Lô này giảm bớt hứng thú đi rất nhiều.

Thấy vẻ mặt của Lý Dương, Mã mập biết mình nói sai lập tức vội vàng nói:

-Hai vạn thì hai vạn, thu hồi lại một chút cũng được, nếu không thực sự phải nhảy lầu tự tử rồi.

Thấy Lý Dương không nhúc nhích, Mã mập đưa cái Noãn Lô tới tay của Lý Dương:

-Cậu cũng đã ra giá rồi, cũng không thể đổi lại à, thế là không đúng quý củ.

Lý Dương cười khổ lắc đầu, Mã mập này còn biết quy củ sao, nhưng mà nghĩ lại cái Noãn Lô này quả thực cũng không kém, nhận lấy cũng có thể được, chỉ ít cũng là một kiện đồ cổ chân chính.

Lý Dương lần trước rút ra 30 vạn tiền mặt vẫn còn ở đây, lúc ở Nam Dương đổ thạch cùng nằm viện mất đi một ít, nhưng mà bây giờ vẫn còn lại tới hơn chục vạn, đặt ở trên người Lưu Cương.

Lấy ra 2 vạn tiền mặt, giao cho Mã mập, kiện đồ cổ thứ 3 của Lý Dương rốt cuộc cũng tới được tay. Học tập tri thức về đồ cổ lâu như vậy rồi, trên tay chỉ cất trữ được 3 kiện cổ vật. Lý Dương hoàn toàn không dám nói mình là một người chơi đồ cổ nữa.

-Mập mập chết tiệt, anh đem những đồ vật bỏ đi kia mang tới cho tiên sinh này coi đi. Có thể bán được chút nào thì bán, lần này lỗ nhiều tiền như vậy, sau này phải làm sao bây giờ, ô ô...

Phụ nữ trung niên đột nhiên mắng Mã mập một câu, mắng xong lại khóc rống lên. Đối với một gia đình như vậy 20 vạn quả thực là món tiền không nhỏ chút nào.

Đổi lại trước đây, Lý Dương nếu một lúc lỗ mất 20 vạn chỉ sợ cũng phải bán nhà đi mà trả, đối với người nhà này, Lý Dương thật ra rất đồng tình.

Nhưng mà đồng tình là đồng tình, Lý Dương tuyệt đối không thương cảm bọn họ. Đối với chuyện đồ cổ Lý Dương cực kỳ hiểu rõ, người như thế này hiện tại có thể thương cảm, nhưng có lúc có tiền phát tài có thể tiếp tục đi mua đồ cổ rồi lại bị lừa, đó cũng là nguyên nhân vì sao đồ dỏm bị cấm.

-Được, được, tiểu huynh đệ, à không, cậu họ Lý, Lý tiên sinh, cậu theo tôi lên sân thượng coi, ở đây tôi còn không ít bảo bối à.

Mã mập lập tức gạt đầu, xưng hô đối với Lý Dương cũng cải biến, có thể thấy được tâm tình của hắn lúc này rối loạn thế nào.

Sân thượng, Lý Dương cùng Ngô Hiểu Ly đứng một chút, sau đó cùng nhau lắc đầu.

Sân thượng thì sẽ có bảo bối gì chứ? Sợ rằng Mã mập cũng không tin, phỏng chừng là mấy thứ Mã mập này lấy nhưng không bán được. Thấy Lý Dương hào phóng như vậy mới đánh chủ ý với Lý Dương.

-Trong nhà các người không có chỗ nào khác để cất đồ sao?

Lý Dương căn bản không muốn lên sân thượng nhưng không thể chịu nổi Mã mập mời chào nhiệt tình. Hắn không thể làm khác được là phải đi theo lên sân thượng, thuận tiện hỏi một câu.

-Vốn là có rất nhiều, thế nhưng sau đó tìm rất nhiều chuyên gia tới xem qua, đều nói là đồ dỏm. Tôi nghĩ bán cũng không được, cho nên ném bọn chúng hết lên sân thượng rồi.

Mã mập khúm núm nói rằng, Lý Dương sắc mặt càng khó hơn, Ngô Hiểu Ly cũng cười cổ quái.

Sân thượng của gia đình Mã mập cũng không lớn, bên trên chứa đầy đồ vớ vẩn, thấy một đồng đồ này Lý Dương không nhận được mà lắc đầu, ngay cả nhìn kỹ cũng không có hứng thú nữa.

Ngay cả Ngô Hiểu Ly cũng có vẻ mặt như vậy, Mã mập này mắc lừa nhiều như vậy, thế mà càng đánh càng hăng hơn, quả là có dũng khí, thật không dễ dàng gì.

Lý Dương trực tiếp phát động năng lực đặc thù, trực tiếp quan sát mấy thứ đồ vật linh tinh này dưới năng lực đặc thù của mình. Có thứ tốt thì nhìn kỹ một chút, không tốt thì bỏ qua ngay. Nhìn một kiện rồi lại một kiện Lý Dương cũng không có tâm tình này. Nhưng mà Lý Dương cũng không hi vọng gì vào mấy món đồ này cả. Trải qua nhiều người xem xét, rồi lại vất lên sân thượng, còn có thứ tốt mới gọi là kỳ tích.

Tất cả đồ vật trên sân thượng trong nháy mắt đã xuất hiện trong đầu Lý Dương. Lý Dương đột nhiên sửng sốt, trong mắt hiện lên thần sắc không thể tin được, lập tức khôi phục lại hình dạng ban đầu, kỳ tích thật đúng đã xuất hiện rồi.

Bởi vì Lý Dương đứng ở đằng trước cho nên vẻ mặt của hắn cũng không bị phát hiện ra. Mã mập còn đang nghiêm túc lật tới lật lui đồng “bảo bối” này của hắn.

-Anh chuẩn bị bán mấy thứ này thế nào?

Lý Dương nhẹ nhàng hỏi, hắn vừa hỏi, Ngô Hiểu Ly kinh ngạc nhìn hắn. Lý Dương cũng không phải phát rồ mà muốn mua mấy thứ vớ vẩn này chứ.

-Cậu, Cậu muốn toàn bộ sao?

Mã mập sững sốt, lập tức kinh hãi nói.

Lý Dương gạt đầu, còn nói thêm:

-Nếu giá cả hợp lý, tôi muốn toàn bộ, thế nhưng đắt quá thì không được.

-Mười, mười vạn, không không, năm vạn là được, năm vạn là được.

Mã mập suy nghĩ nửa ngày, mới dám ra cái giá. Lúc nói 10 vạn thấy sắc mặt của Lý Dương biến đổi mãnh liệt, vội vàng đổi giọng xuống còn 5 vạn.

Lý Dương lạnh lùng nhìn Mã mập nói:

-Lúc trước anh mua mấy thứ này, dùng 5 vạn sao?

-Năm vạn là vô dụng, nhưng, nhưng những thứ này dù sao cũng tăng giá trị tài sản à.

Mã mập thanh âm nhất thời nhỏ đi rất nhiều, cúi đầu không dám nhìn Lý Dương. Ngô Hiểu Ly ở bên cạnh bị lời này của hắn thiếu chút nữa ngất xỉu.

Một đồng đồ đồng nát này mà hắn làm như bảo bối không bằng. Người này đúng là không có thuốc nào cứu được rồi.

-Vậy anh chờ tăng giá trị tài sản của mình đi.

Lý Dương cười lắc đầu, xoay người đi ra ngoài.

-Đừng, đừng, Lý tiên sinh, ngài nói, ngài nói bao nhiêu, bao nhiêu đều được.

Mã mập mấp mấp vội vàng kéo Lý Dương lại, con mắt cầu khẩn.

-3 vạn đi, anh nếu không muốn thì thôi.

Lý Dương khẽ thở dài, thầm than mình tâm không ngoan độc, nếu là người khác, mấy thứ này cho hắn 500 cũng là cái giá trên trời rồi.

-Lý Dương, anh điên rồi?

Lý Dương vừa dứt lời, Ngô Hiểu Ly đã kinh hô một câu

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

132. Chương 132: Noãn Bạch Dứ Từ Oản.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

-Anh có tiền cũng không thể ném đi không như vậy chứ, 3 vạn mua một đồng đồ hồng này sao?

Ngô Hiểu Ly không thềm để ý chủ nhân ngay trước mặt, lớn tiếng nói với Lý Dương. Người phụ nữ trung niên nghe thấy những lời này của Ngô Hiểu Ly không vui chút nào nói:

-Muội tử nói gì khó nghe như vậy? đồ của nhà chúng tôi đều là bảo bối cả đấy.

-Các người cho rằng đó là bảo bối vậy tự mình giữ lấy đi.

Lý Dương cười khở lắc đầu, xoay người muốn đi, Mã mập vội vàng ngăn cản Lý Dương. Phụ nữ trung niên nhìn thấy thái độ của Lý Dương lập tức lùi người lại, không nói gì nữa.

-Đừng, đừng, ba vạn thì ba vạn, lấy đi, lấy đi hết đi.

Mã mập vẻ mặt đau khổ, mấy thứ này lúc đó hẳn mua cũng không quá ba vạn đồng tiền đi. Sau này được chứng thực là đồ dỏm, căn bản không đáng giá. Lý Dương nguyên ý dùng ba vạn đồng mua được nhiên là tốt rồi. Mã mập muốn phát tài bằng đồ cổ đã muốn điên lên rồi, nhưng cũng không phải kẻ ngu chân chính, hẳn cũng có tính toán của mình.

Lý Dương bảo Lưu Cương lấy ra ba vạn tiền mặt. Ngô Hiểu Ly ở bên cạnh liên tục lắc đầu, những thứ này bình thường cho nàng cũng không thêm.

Giao tiền, những thứ này đều là của Lý Dương rồi. Lý Dương bảo Ngô Hiểu Ly, Lưu Cương cùng vợ chồng Mã mập tới hỗ trợ, cùng nhau vác toàn bộ lên trên xe. May mà không gian trên xe của Lý Dương cũng lớn, nếu không cũng không biết bỏ mấy thứ này vào đâu nữa.

Những thứ này đều bán xong, Mã mập nhìn thoáng qua đồng đồ vật trên xe. Ngay cả Mã mập cũng không nghĩ mấy thứ này còn có thể bán đi được, sợ rằng trong lòng hẳn còn coi Lý Dương này là kẻ ngu si đi. Nhưng chỉ tiếc không bán được cái Ang lớn cho Lý Dương.

Lưu Cương lái xe, Lý Dương ngồi ở phó lái, vừa định đi, Lý Dương đột nhiên kêu Lưu Cương dừng lại, vẫy vẫy tay bảo Mã mập chạy tới.

Vừa thấy Lý Dương ngoắc tay, Mã mập lập tức chạy như điên tới nơi. Đối với gia đình không có tiền như Mã mập mà nói, Lý Dương không chớp mắt tiêu hết mấy vạn đồng tiền đã là nhân vật cấp đại gia trong mắt hắn rồi.

-Khi nào trở về, đem cái Ang lớn trong nhà đập bể đi, lau nhà sạch sẽ vào. Sau đó đừng chơi đồ cổ nữa, làm một công việc gì nhỏ nhỏ mà kiếm sống. Nếu tiếp tục muốn đồ cổ, anh sớm muộn gì cũng bị táng gia bại sản thôi.

Lý Dương nói Mã mập ở bên cạnh liên tục gật đầu, nói xong Lý Dương liền đi. Mã mập có nghe hay không Lý Dương cũng không để ý đâu.

-Không ngờ Lý đại nhân là người có tâm địa lương thiện như vậy, nhưng mà tôi dám cam đoan, anh cứ không được hẳn, ngược lại là hại hẳn.

Ngô Hiểu Ly ở phía sau châm chọc Lý Dương một câu. Ngô Hiểu Ly xem ra, người như vậy tuyệt đối không thể cải tà quy chính. Lý Dương mua cái đồng đồ vớ vẩn này đi chỉ làm cho bọn họ tăng thêm tâm lý may mắn mà thôi. Cái Ang lớn bọn họ không chỉ không đập vỡ, có thể còn tiếp tục muốn lừa người khác, với cách buôn bán của bọn họ căn bản sẽ không làm như vậy.

-Tôi cũng không có cách gì, tất cả tùy duyên đi.

Trên tay Lý Dương đột nhiên xuất hiện một cái bát màu trắng, tím mị mau bụi trên bề mặt của nó.

-Cái bát này?

Ngô Hiểu Ly cau mày, bật thốt lên.

-Chính là trong đồng đồ vừa nãy đó, Lưu Cương, tôi trước tiên đừng quay về, tìm một bãi rác, ném toàn bộ những đồ kia xuống, đặt ở trên xe cũng chỉ vướng chỗ.

Lý Dương vừa quay đầu lại vừa nói, cười ha hả nhìn Ngô Hiểu Ly.

-Cái bát này đưa cho tôi xem nào.

Ngô Hiểu Ly tỉ mỉ quán sát cái bát, cái bát này nàng nhìn thấy tuyệt đối không đơn giản. Nếu không Lý Dương cũng sẽ không giữ lại cái này mà ném hết toàn bộ đi.

-Lẽ nào là từ Định Diêu, không giống, vượt sao lại sắp như thế?

Ngô Hiểu Ly nhìn một hồi, cuối cùng lắc đầu, cái bát này nhìn kỹ cũng làm cho nàng có cảm giác cổ quái. Có phải đồ cổ hay không nàng cũng không dám xác định, bề ngoài có sai à.

-Tôi cũng không biết, nhưng mà khẳng định là một thứ tốt, khi về lấy cho ngoại công cô nhìn xem.

Lý Dương thần bí cười cười, quay đầu lại tiếp nhận cái bát, quan sát tiếp tục. Ngô Hiểu Ly vênh môi, Lý Dương không nói năng cũng không hỏi nữa, thứ này dù sao cũng không giống như một món cổ vật đi.

Sau khi ném tất đồ vớ vẩn đi, Lý Dương để lại duy nhất một cái bát, ba người lái xe trở về nhà của Lưu Tuyết Tùng. Trên đường đi Lý Dương vẫn mỉm cười thần bí, Ngô Hiểu Ly càng nhìn càng không phục.

-Lý Dương, cái bát trong tay anh rốt cuộc là có chuyện gì, đừng làm ra vẻ giả thần giả quỷ lừa gạt tôi đi?

-Lừa cô, tôi tốn 3 vạn đồng tiền nha, tôi cần gì phải làm vậy?

Nói xong lại ngồi yên một chỗ.

Nói tới cái bát, Lý Dương trong lòng quả thực khá là vui vẻ, một chuyện này cũng không phải tay không mà về. Không thể ngờ được trong đồng rác rưởi đó lại có bảo bối, cũng may ánh mắt những “chuyên gia” kia không thấy được thứ trong tay mình.

Lúc ở trên sân thượng nhà Mã mập, Lý Dương vận dụng năng lực đặc thù đã vô tình phát hiện trong một đồng rác đó tình có một thứ không ngờ lại chứa tới mười một tầng khe sáng. Một tầng là 60 năm, như vậy 11 tầng tròn 660 năm, nói cách khác cái bát này chỉ ít có tới 660 năm lịch sử.

Cái phát hiện này làm cho Lý Dương vô cùng kinh hỉ, lúc đó hắn trực tiếp dùng năng lực đặc thù phân tích tỉ mỉ cái chén nhỏ này. Cuối cùng Lý Dương phán đoán, đây là một kiện Từ Oản (oản = bát, từ = sứ) của Cao Ôn Xu Phủ thời Nguyên. Sở dĩ dưới ánh mắt nhiều người như vậy mà vẫn che dấu được là nhờ bên ngoài bát này được che dấu bằng một tầng dầu trơn.

Loại dầu trơn này không biết được làm bằng thứ gì, không ngờ lại nở trong suốt đi. Hơn nữa màu sắc vô cùng tiếp cận với màu cái bát, không nhìn kỹ tuyệt đối không nhìn ra được. Bởi vì dầu mỡ dính lên trên bề mặt cái bát này quá lâu rồi. Cuối cùng đã biến hóa thành một tầng dầu bao trùm lên cái bát. Cho nên nó biểu hiện ra bên ngoài khi dùng tay sờ vào có cảm giác rất sấp.

Lý Dương đối với tầng dầu này cũng rất là hiếu kỳ, dưới năng lực đặc thù của hắn chỉ có thể nhận ra được tầng dầu khô cạn này, nhưng không thể nhìn ra được rốt cuộc cái tầng dầu này là do loại dầu trơn gì hình thành nên. Hơn nữa loại dầu trơn này có thể bao trùm lên cái bát trong khoảng thời gian nhiều như vậy mà vẫn không bị người phát hiện ra.

Đồ sứ của thời Nguyên, còn có thể bảo trì nguyên vẹn hoàn chỉnh tới như vậy, sẽ có giá trị nhất định. Tuy nói còn kém hơn Nguyên Thanh Hoa, nhưng tuyệt đối không phải chỉ mất 3 vạn đồng tiền là có thể mua được. Lại nói lần này Lý Dương đã kiếm được một món, nhưng chỉ là Lý Dương hiện giờ còn chưa biết, cái món này rốt cuộc lớn thế nào.

Cao Ôn Xu Phủ Từ, hiện giờ được kêu là Noãn Bạch Dứ Từ, là một loại Quan Diêu làm đồ sứ thời Nguyên, nó cũng giống như Nguyên Thanh Hoa, số lượng còn lại tới giờ không có nhiều.

Noãn Bạch Dứ Từ mang theo Khoản Xu Phủ đều là đồ sứ Quan Diêu, mặt khác Dân Diêu cũng có rất nhiều Noãn Bạch Dứ Từ, nhưng mà chất lượng của nó có chênh lệch rất lớn với Noãn Bạch Dứ Từ làm ở Quan Diêu. Giá trị của cái bát này tạm thời Lý Dương còn chưa thể tính ra được, loại đồ vật này có quá ít mà.

Cái Noãn Bạch Dứ Từ Oản (bát) này được làm khéo léo phi thường tinh mỹ, đường kính đại khái chừng 30 mm, chiều cao 15 mm, đường kính đáy bên trong cũng tầm 7, 8 mm gì đó.

Bên trong bát được trang trí bằng những vòng hoa văn cây cỏ, còn có màu mây, rồi cánh nhạn bay lượn, tất cả đều giống như đúc, nhìn qua tinh mỹ vô cùng.

Trọng yếu nhất là, ở giữa có hai chữ Khoản “Xu Phủ” nằm đối xứng, không có hai chữ này thì giá trị của cái bát này sẽ suy giảm mạnh. Nhưng chỉ tiếc là tầng dầu đã làm cho nó không còn ra hình thù gì, nếu không thì Lý Dương cũng đã biết được giá trị món đồ này rồi.

Ở tâm đáy của cái bát, còn có văn sức hình hoa sen nở rộ, trong đó còn có ba đạo song tuyết huyền văn, tròn vẹn hiện lên ba tầng văn sức.

Những thứ này tất cả đều được Lý Dương dùng năng lực đặc thù của mình mà nhìn thấy, nếu dùng mắt thường mà nói, bởi vì có tầng dầu bao phủ, chỉ có thể nhìn thấy văn sức loạn thất bát tào không theo quy tắc gì cả, không làm cho bất luận kẻ nào chú ý tới.

Trên thực tế cái Noãn Bạch Dứt Từ Oản này cũng có chỗ để người tôi nhìn ra nó là vật không tầm thường chút nào. Đó chính là phần chân đế của nó, tại đây cũng không có tầng dầu bao phủ, đáng tiếc, thấy mặt ngoài của cái bát, thì còn rất ít người nguyện ý đi nhìn cái chân đế này.

Chỉ trong chốc lát, xe đã chạy tới nhà của Lưu Tuyết Tùng. Lý Dương dùng giấy không thể lau đi được tầng dầu trơn, hẳn không thể làm gì khác được là tạm thời buông tha đã. Sau này trở về nhất định phải dùng vật gì để tẩy rửa cái lớp dầu mỡ này. Nhưng lại không thể làm tổn thương đồ bên trong.

-Ngoại công, chúng con đã trở về.

Còn chưa có vào tới cửa, Ngô Hiểu Ly đã lớn tiếng hô, Lý Dương cầm bát cùng Noãn Lô đi tới, Ngô Hiểu Ly đã chạy vào trong nhà rồi.

-Nhanh như vậy đã về sao, xem xong chưa?

Lưu Tuyết Tùng từ trong phòng khách đi ra, cười ha hả nhìn Ngô Hiểu Ly, chỉ chốc lát đã nhìn thấy Lý Dương cầm bát cùng Noãn Lô đi vào nhà.

-Xem xong rồi, may mà ngài không đi, bằng không lại mất công tức giận rồi.

Ngô Hiểu Ly chạy tới trong phòng uống hộp nước, lời này của nàng nói rất đúng. Nếu Lưu Tuyết Tùng mà đi, một lão nhân như lão nhìn thấy cái quan tài còn không tức chết à.

Lưu Tuyết Tùng cười lắc đầu nói:

-Ha ha, là giả sao? Tôi phỏng chừng cũng không thể thật được, con trai của lão Mã tôi cũng biết một chút, muốn mua được Tuyên Đức Đại Ang căn bản là không có khả năng.

-Người biết là giả sao còn bảo chúng con đi nữa.

Ngô Hiểu Ly đi ra, ôm lấy cánh tay của Lưu Tuyết Tùng, vẽ mặt bất mãn.

-Ha ha, cho các người đi là để tăng thêm kiến thức, mặc kệ là đồ thật hay giả, nhìn nhiều cũng không phải không tốt.

Lưu Tuyết Tùng cười ha hả một tiếng, nói với Lý Dương:

-Tiểu Lý, cháu cầm cái gì trên tay vậy?

-Ngoại công, đây là hai kiện đồ vật hẳn mua được từ nhà của con trai lão Mã đó. Kỳ thực hẳn mua một đồng, tất cả những cái khác đều là rác rưởi đã ném đi rồi. Con xem chỉ có cái Noãn Lô còn có chút tiền, còn cái khác đều uống phí cả.

Ngô Hiểu Ly lập tức thêm mắm thêm muối nói câu chuyện lại một lần, dù sao bọn họ cũng là người một nhà không thể nói là Lý Dương là kẻ ngốc được. Mà nàng chỉ có thể nói là tiêu tiền uống phí mà thôi.

Nhưng mà từ chuyện quan tài là không nói, chỉ nói là một loại giả mà thôi, chuyện này ít nói với người già là tuyệt nhất.

-Ông xem hẳn đi, ôm một cái chén bể còn nói là bảo bối, con hỏi hẳn còn không nói.

Nói xong những lời này, Ngô Hiểu Ly biểu hiện vẻ bất mãn ra mặt, chỉ vào cái Noãn Bạch Dứt Từ Oản trong tay Lý Dương cả giận nói.

-Tiểu Lý, cháu đưa tôi xem cái bát nào.

Lưu Tuyết Tùng hí mắt, chỉ cười nghe Ngô Hiểu Ly nói. Chờ khi Ngô Hiểu Ly nói xong lúc này hẳn mới hỏi Lý Dương. Cái Noãn Lô này là một kiện khai môn cổ vật. Ngay cả Lý Dương cũng nhìn ra được, tự nhiên Lưu Tuyết Tùng càng không phải nói, chỉ có cái bát này là Lưu Tuyết Tùng không nhìn thấy rõ lắm.

-Đương nhiên có thể, ngài có thể tùy ý nhìn coi.

Lý Dương vội vàng cầm cái bát mang tới, bí mật trong bát hẳn chưa nói. Hắn cũng muốn nhìn xem Lưu lão có thể nhìn ra được chỗ kỳ hoặc của cái bát này không. Lưu lão vừa khảo nghiệm hắn một chút, hiện giờ hẳn cũng muốn khảo nghiệm lão Lưu

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

133. Chương 133: Người Nào Nặng Hơn Một Chút.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

-Cái bát này, có chút kỳ quái.

Lưu Tuyết Tùng chau mày, tỉ mỉ nhìn qua thân bát một chút, giống như với những người khác. Lão ngay từ đầu cũng không nhìn thấy rõ cái bát này có chuyện gì xảy ra.

-Không đúng

Lưu Tuyết Tùng ngày càng nhúu chặt lông mày, Lý Dương cực kỳ bội phục mà nhìn Lưu Tuyết Tùng. Chuyên gia đúng là cấp chuyên gia, Lưu Tuyết Tùng đang chú ý tới một lỗ thủng duy nhất đó chính là cái chân đế của cái bát này.

Trên thực tế Lý Dương đã đánh giá cao Lưu Tuyết Tùng rồi, giả như nếu không phải Lý Dương ngay từ đầu đã đặc biệt lưu ý cái bát đặc biệt này, hơn nữa còn có những lời của Ngô Hiểu Ly vừa này. Lưu Tuyết Tùng cũng sẽ không quan sát tỉ mỉ tới như vậy. Mặt ngoài của cái bát này quả thực rất có tính lừa dối đi, những người này đại đa số đều tin tưởng vào cái nhìn đầu tiên của mình, kỳ thực cũng là một loại chủ nghĩa kinh nghiệm mà thôi.

Lý Dương cũng không biết những điều này, hắn cười hỏi:

-Ngài đã nhìn ra sao?

Lưu Tuyết Tùng gật đầu, nhưng vùng lông mày vẫn không có thư giãn xuống, Ngô Hiểu Ly kinh ngạc nhìn ngoại công mình, đang lật đi lật lại cái bát trắng này.

-Kỳ quái, thực sự kỳ quái.

Lưu Tuyết Tùng vừa nói vừa lắc đầu, vẻ mặt nghi hoặc, quay đầu nhìn lại thân bát, càng xem càng thấy hồ đồ.

Lý Dương âm thầm gật đầu, hắn biết, Lưu Tuyết Tùng không có phát hiện ra cái tầng dầu bôi chung quanh bát kia. Màu sắc dịu nhẹ của tầng dầu này thực sự quá giống với bát, hơn nữa không ai nghĩ ra được trên thân bát lại nhiều hơn một tầng mỏng như vậy.

-Ngoại công, người xem thấy cái gì, trước tiên nói cho con nghe một chút đi.

Ngô Hiểu Ly trừng mắt, cũng không nhìn ra cái gì mới cả, nhìn không được mà kéo tay Lưu Tuyết Tùng hỏi.

Lưu Tuyết Tùng quay đầu nhìn ngoại tôn nữ của mình một chút, trầm ngâm, chậm rãi nói rằng:

-Cái bát này thoát nhìn rất giống như mới, nhưng mà nhìn kỹ lại có hiện tượng cổ lão. Nhìn qua, giống như mới, nhưng cẩn thận cảm nhận lại một chút, lại giống như là rất lâu đời rồi. Cái đồ vật kỳ quái như vậy, ta còn mới gặp lần đầu tiên đó. Còn văn sức phức tạp thế này, cũng không giống như cái gì cả, văn sức như vậy tôi còn chưa nghe qua.

Lưu Tuyết Tùng lắc đầu, rồi mở ra cái chân đế bát, tiếp tục nói rằng:

-Nhưng mà ta trên cơ bản có thể kết luận đó là một kiện cổ vật. Chất của chỗ này không phải là kết quả của thời hiện đại, đã có lịch sử không ít năm rồi. Ta xem là trước cả thời Tống, nhưng là đây là vật gì thì tới bây giờ tôi cũng vẫn còn mơ hồ.

Lưu Tuyết Tùng nói xong cầm cái bát đưa cho Lý Dương, trong mắt toát lên nghi hoặc.

-Ngoại công, người nói thứ này là trước thời Tống sao, nó đúng là một kiện cổ vật.

Đôi mắt Ngô Hiểu Ly mở to, vẻ mặt không thể tin được.

-Hắc hắc, cô bây giờ còn cho rằng tôi lấy cái bát này cố ý gạt cô sao?

Lý Dương tiếp nhận cái bát đặc ý nở nụ cười, cái bát này là thứ tốt, mặt dầu bên trên không ngờ ngay cả Lưu lão cũng không phát hiện ra được, cũng không biết Hà lão có nhìn ra được không.

-Lý Dương, lúc ở sân thượng, anh đã nhìn ra thứ này là đồ cổ sao? Người làm sao mà thấy được.

Ngô Hiểu Ly đột nhiên hỏi Lý Dương, Lý Dương khả năng nhận biết đồ cổ ngọc so với nàng mạnh hơn nhiều thì nàng cũng biết rồi. Dù sao trên phương diện ngọc khí tạo nghệ của Lý Dương làm cho nàng có thức ngứa cũng không đuổi theo kịp. Nhưng mà Ngô Hiểu Ly không nghĩ tới được trên phương diện đồ sứ này Lý Dương cũng lợi hại hơn chính mình. Ngô Hiểu Ly cẩn thận nhìn lại cái chân đế, cũng phát hiện ra có chút không đúng.

-Rất đơn giản, thứ này tôi nhìn thấy đầu tiên cũng bị lừa rồi. Nhưng sau lại cảm giác có chút gì đó là lạ, lại nhìn thoáng quá, vừa lúc thấy cái chân đế này. Tôi nhận ra cái chân đế này rất cổ, cho nên mới nguyện ý dùng 3 vạn đồng tiền mua xuống, không phải cô nghĩ tôi khờ thật sao?

Lý Dương cười cười, những lời này đương nhiên là giả rồi, một đồng đồ lớn như vậy, Lý Dương sao có thể xảo diệu tới mức vừa nhìn thấy đã nhìn thấy chân đế bát chứ. Nhưng mà chuyện đã qua rồi, muốn nghĩ lại cũng không tìm ra được chứng cứ, không tin Lý Dương cũng không có biện pháp gì cả.

Ngô Hiểu Ly nhìn thoáng qua thân bát, lần thứ hai cảm thấy mơ hồ không nhận được mà hỏi:

-Lý Dương, anh nói một chút, đây là vật gì vậy?

Lý Dương cúi đầu trầm mặc một chút, cuối cùng chậm rãi ngẩng đầu, nói rằng:

-Tôi đoán rằng, đây có thể là Noãn Bạch Dứ Từ thời Nguyên, chất liệu của nó rất giống.

-Từ đâu nhìn ra được nó là Noãn Bạch Dứ Từ chứ?

Lưu Tuyết Tùng cũng không nhận được mà hỏi một câu, thời Nguyên thì có vẻ giống nhưng mà nói là Noãn Bạch Dứ Từ thì lão có chút hoài nghi.

-Lưu lão người xem ở đây đi, tôi lúc tới tay rồi mới phát hiện ra. Nơi này rõ ràng không phải là một tầng mỏng của đồ sứ này, ở sát biên giới còn có thể nhìn thấy một chút bạch dứ. Căn cứ từ niên kỷ của chất liệu, cái này cũng chỉ có thể là Noãn Bạch Dứ rồi.

Lý Dương cầm cái bát đưa tới trước mặt Lưu lão, mang cho Lưu lão một cái kính lúp, tỉ mỉ coi kỹ có thể nhìn thấy một chút Bạch Dứ hiện ra, thật không biết làm thế nào Lý Dương phát hiện được khác biệt ở chỗ này.

-Không sai, thật là Bạch Dứ, nếu như là Noãn Bạch Dứ mà nói, cái bát này cậu lời to rồi, mua ba vạn, bán ba mươi vạn cũng không tồi.

Lưu lão thở dài một hơi, chậm rãi mà nói, đồng thời rất phức tạp nhìn Lý Dương. Lão không phải đang suy nghĩ giá trị của cái bát này, mà là đang suy nghĩ tới năng lực của Lý Dương. Nếu như là người khác cho rằng Lý Dương may mắn mới có thể phát hiện ra bí mật của cái bát này. Lưu lão tuyệt đối sẽ không nghĩ như vậy, làm một người lâu năm trong giới đồ cổ, lão phi thường hiểu một điều, may mắn cũng được dựa trên cơ sở năng lực mới có được.

Lý Dương trước mắt này, cư nhiên có năng lực đồ cổ không thua gì lão, thậm chí còn có thể nói, đã vượt lên trước lão rồi, cũng rất khó tin đi.

Nghĩ tới một tiểu tử còn trẻ tuổi như vậy đã mạnh hơn mình rồi. Lưu lão thật có cảm giác nản lòng thoái chí. Nhưng mà lại nghĩ tới người như Lý Dương cả nghìn năm mới có một thì liền trở lại bình thường. Đồng thời Lưu lão càng bội phục lão Hà, lão Hà không chỉ có con mắt nhìn đồ vật lợi hại, mà nhìn người cũng rất lợi hại đi.

-Tôi cũng là vận khí tốt, cũng may có mắt thần, lại có tâm nhân.

Nghe Lưu Tuyết Tùng nói như thế, Lý Dương lập tức trở nên khiêm tốn, Ngô Hiểu Ly lúc biết được cái bát này của Lý Dương quả thực là đồ cổ, thì ngày càng ngậy dại.

-Ha ha, loại vận khí này người thường cũng khó có thể có được.

Lưu Tuyết Tùng cười lớn một tiếng, không dây dưa ở vấn đề này nữa, trong lòng lão hiểu là được rồi.

Ngô Hiểu Ly trong lòng lúc này cũng trăm tư vị, từ biểu hiện của Lý Dương mà xem, trên phương diện đồ sứ hẳn không chỉ vượt qua mình, thậm chí còn vượt lên rất xa nữa. Ngọc khí, đồ sứ, bản thân cũng không lại Lý Dương, ngẫm lại những cái khác nàng cũng không có một chút tự tin nào. Thật không biết Lý Dương này là quái thai gì vậy, có lẽ Lý Dương là thiên tài bên trong thiên tài của giới đồ cổ đi.

-Ngoại công, con có chút khó chịu, về phòng trước đã.

Ngô Hiểu Ly đột nhiên nói một câu sau đó cũng không chào hỏi Lý Dương mà quay đầu chạy lên tầng hai.

Đối với Lý Dương, Ngô Hiểu Ly lúc này có một loại cảm giác triệt để vô lực. Điều này làm cho nàng rất là uể oải, kiêu ngạo của nàng bị đả kích lần lượt. Bản năng của nàng tuyển chọn né tránh, nàng muốn tránh xa Lý Dương, để giảm đi cái áp lực này trong lòng.

-Hài tử này! ~ Lưu Tuyết Tùng cười khổ lắc đầu, đối với tâm tư của Ngô Hiểu Ly lão biết rõ, lão vừa rồi cũng có cảm giác này. Nhưng mà cũng không có mạnh như của Ngô Hiểu Ly.

-Không có việc gì, Hiểu Ly tính tình rộng rãi, tin tưởng rất nhanh có thể khôi phục lại.

Lý Dương vừa cười vừa nói, Ngô Hiểu Ly vì sao đột nhiên rời đi, Lý Dương cũng có chút cảm giác.

-Ừ, tiểu Lý, sau này nhờ cậu chiếu cố cho hài tử này nhiều hơn, nữ hài còn nhỏ đã bị nuông chiều hư rồi.

-Ngài yên tâm, tôi sẽ làm, công ty còn một số việc, tôi cũng phải trở về đây, hôm nào sẽ trở lại bái phỏng ngài.

Lý Dương hơi hạ thấp người, thời gian đã nhanh tới bữa trưa rồi. Nếu tiếp tục lưu lại đây cũng sợ phải ăn rồi, Lý Dương hiện giờ cũng không muốn ở lại.

Lưu Tuyết Tùng sau khi nói hai ba câu giữ lại, liền đồng ý để Lý Dương rời đi. Dục tốc bất đạt, lão cũng không muốn cho Lý Dương nhìn ra tâm ý khi muốn lưu hắn lại.

Lúc trở lại, Lý Dương lái xe, Lưu Cương ngồi ở vị trí phó lái không ngừng loay hoay cái Noãn Lô. Noãn Lô là không tồi, chỉ tiếc trong tay Lưu Cương cũng chỉ là một món đồ chơi phổ thông.

-Lý ca, tôi nghĩ Hiểu Ly cũng không tồi à.

Lúc đi ngang qua một đoạn đèn đỏ, Lưu Cương đột nhiên nói với Lý Dương một câu. Lý Dương kinh ngạc nhìn hắn một cái, không rõ vì sao hắn nói như vậy.

-Ngày hôm nay ý tứ của Lưu lão gia tử rất rõ ràng rồi. Lão muốn cho ngươi làm cháu rể lão. Mà chuyện này Hiểu Ly căn bản không có ý phản đối đi. Hơn nữa mấy ngày nay tôi cũng có thể nhìn ra được, Hiểu Ly có tình cảm với anh rất sâu đậm.

Lưu Cương quay đầu nhìn Lý Dương chậm rãi nói rằng. Ở cùng một chỗ thời gian dài như vậy, trên cơ bản mọi người đều nhìn ra Ngô Hiểu Ly rất tốt với Lý Dương.

-Anh từ lúc nào đã biến thành chuyên gia chuyện tình cảm vậy?

Lý Dương cười cười, đèn xanh đã bật lên, hắn nhấn chân ga phóng nhanh tới phía trước.

Lưu Cương lắc đầu, lại nói:

-Không phải là biến thành chuyên gia trong chuyện tình cảm, tất cả mọi người đều biết, anh thực không biết sao.

Lưu Cương vừa nói như thế, Lý Dương đột nhiên trầm mặt xuống, đồng thời dừng xe ở ven đường, nằm trên ghế không nói câu gì.

Vài phút sau, Lý Dương mới nói với Lưu Cương rằng:

-Anh sai rồi, kỳ thực những việc này tôi đã sớm biết, đã sớm hiểu rồi.

-Vậy hôm nay vì sao anh lại muốn cự tuyệt, lẽ nào anh không thích cô ấy?

Lưu Cương nghi hoặc nhìn Lý Dương.

Lý Dương thở dài lắc đầu nói:

-Không có, tôi rất thích cô ấy, nhưng trong lòng tôi còn một nữ nhân khác.

Lúc nói những lời này, Lý Dương nghĩ tới gương mặt thanh thuần của Vương Giai Giai. Đã hơn một tháng không có liên hệ với Vương Giai Giai rồi, điện thoại cũng tắt máy, trên mạng cũng không lên, cũng không biết nàng đã đi đâu, thật là làm cho Lý Dương có chút lo lắng.

-Một người phụ nữ khác, anh rất yêu cô ấy sao?

Lưu Cương hỏi lại.

Lý Dương bỗng nhiên sững sốt, Vương Giai Giai vẫn ở trong lòng hắn là không sai. Nhưng có phải hắn thích cô ấy hay không thực sự không rõ ràng lắm. Hai người chỉ gặp qua vài lần ở bệnh viện, sau đó là liên hệ online. Lý Dương cũng không biết, có phải hắn đã yêu Vương Giai Giai hay không nữa.

Lưu Cương lại chăm chú hỏi một câu:

-Tôi đang hỏi anh, anh nói nữ nhân kia và Hiểu Ly. Trong lòng anh người nào nặng hơn một chút?

-Người nào nặng hơn một chút sao?

Lý Dương vẻ mặt ngây ngốc càng ngốc hơn, lúc này hắn đang tự hỏi lòng mình, hắn thật ra không có đáp án.

-Quên đi, tự anh xử lý đi, tôi chỉ muốn nói, Hiểu Ly đúng là rất tốt với anh, tôi mở cửa xe.

Lưu Cương lắc đầu, thay đổi vị trí với Lý Dương, tình cảm của Lý Dương thì chỉ có hắn mới giải quyết được, không ai có thể giúp hắn. Lưu Cương sợ dĩ nói những lời này là nghĩ tới biểu hiện của Ngô Hiểu Ly lúc Lý Dương bị bệnh.

Lưu Cương rõ ràng rất nhớ, lúc đó Ngô Hiểu Ly thiếu chút nữa đã phát rồ, mãi tới khi Lý Dương tỉnh lại, đều là Ngô Hiểu Ly ở bên cạnh chiếu cố cho hắn, thật đáng tiếc, Lý Dương cũng không hay biết gì.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

134. Chương 134: Lần Đầu Gặp An Văn Quân.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Lưu Cương không có lái xe quay về công ty mà trực tiếp về nhà, vấn đề của Lý Dương cần tự hắn phải suy nghĩ.

Lúc này tinh thần của Lý Dương cũng không được thoải mái cho lắm. Hắn cảm thấy được, đối với Vương Giai Gia hắn thuộc về loại nhất kiến chung tình. Thế nhưng tiếp xúc nhiều ngày với Ngô Hiểu Ly, trong lòng nói không có hảo cảm với nàng thì tuyệt đối là gạt người.

Suy nghĩ thật lâu, nghĩ không ra kết quả, Lý Dương chỉ có thể để vấn đề này ra sau đầu. Cũng may hắn còn trẻ, chính là mới bước vào con đường phát triển sự nghiệp, vấn đề cảm tình, cứ thuận theo tự nhiên đi, tất cả là tùy duyên.

Ngày hôm sau, Lý Dương trực tiếp tới công ty làm việc. Tâm tình của Lý Dương lúc này coi như không tồi, không thêm nghĩ tới những chuyện khó giải quyết, tự mình tìm phiền não làm chi.

-Trợ lý Lý, xin chào!

-Chào!

Bắt chuyện với công nhân, Lý Dương liền đi tới tầng hai. Lưu Cương tiểu tử này còn chưa xuống xe, vẫn ở trên xe, chỉ cần lúc Lý Dương đi làm, Lưu Cương nếu không phải ngồi trên xe thì ngồi trong phòng khách chờ hắn, chưa từng thấy Lưu Cương đi đâu chơi cả.

Lúc vừa mới tới chân cầu thang tầng hai, Lý Dương đột nhiên kinh ngạc quay đầu lại nhìn. Ngô Hiểu Ly đã đi làm rồi, đồng thời còn mỉm cười nhìn hắn. Càng làm cho Lý Dương kinh ngạc chính là chuyện sau đó, Ngô Hiểu Ly không ngờ chủ động bắt chuyện với Lý Dương.

-Lý Dương, xin chào!

-A, chào!

Lý Dương lão đảo một cái, Ngô Hiểu Ly cùng Lý Dương quan hệ cho dù tốt thế nào cũng chưa bao giờ chủ động chào hỏi mình ở công ty cả. Lý Dương cảm giác được hôm nay hình như mặt trời mọc ở đằng tây hay sao ấy.

Không chỉ làm cho Lý Dương kinh ngạc, những công nhân viên khác trong công ty cũng kinh ngạc. Ngô Hiểu Ly bình thường năng lực nghiệp vụ rất mạnh, điển hình của loại hình lãnh mỹ nhân, hơn nữa mọi người đều biết. Trong công ty cho dù là giám đốc Trương, Ngô Hiểu Ly cũng chưa bao giờ chủ động chào hỏi.

Mọi người kinh ngạc nhìn Lý Dương cùng Ngô Hiểu Ly. Ngô Hiểu Ly sau khi bắt chuyện xong liền đi làm việc của mình, phẳng phất như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy.

Lý Dương cười khổ lắc đầu, rất nhanh đi lên trên tầng hai. Lý Dương mơ hồ cảm giác được, cải biến nhỏ nhỏ của Ngô Hiểu Ly này có liên quan tới hắn.

Lúc tới phòng làm việc, Lý Dương lần thứ hai lắc đầu sau đó mới đẩy cửa đi vào.

-Cô là ai?

Lý Dương kinh ngạc phát hiện ra, trong phòng làm việc của hắn có một nữ nhân còn trẻ tuổi đang ngồi trên ghế của hắn. Kế toán bình thường tới sớm hơn Lý Dương một chút cũng không biết hiện giờ đi đâu rồi.

-Anh là Lý Dương, Lý tiên sinh sao.

Nữ nhân này đột nhiên đứng lên, vóc người nữ nhân này rất cao, chừng một mét bảy năm, cũng không có đi giày cao gót. Nếu mà đi giày cao gót mà nói, sợ rằng tạo áp lực rất lớn cho Lý Dương.

-Tôi là Lý Dương.

Lý Dương gạt đầu, trong mắt tràn đầy nghi hoặc.

Y phục của nữ nhân trước mặt này làm cho Lý Dương có một loại cảm giác quý phái, làm cho người tôi có một cảm giác áp bách vô hình, vừa nhìn qua đã biết không phải là người bình thường rồi.

-Tôi tự giới thiệu một chút, tôi là An Văn Quân, là trưởng phòng nguyên liệu của tập đoàn An Thị.

Nữ nhân mỉm cười vươn tay ra, Lý Dương hơi sửng sốt một chút, quả nhiên là không giống. Nữ nhân trẻ tuổi này là người tới từ tổng công ty, còn là trưởng phòng gì đó. Nhưng mà nàng vừa giới thiệu cái tên Lý Dương đã lập tức hiểu ra rồi. An thị tập đoàn cũng là một xí nghiệp gia tộc, nữ nhân này họ An, khẳng

định là thành viên trọng yếu trong An thị gia tộc, nếu không thì sẽ không thể đảm nhiệm chức vụ quan trọng như vậy trong khi tuổi còn trẻ.

-Thì ra là trưởng phòng An, xin chào, xin chào.

Lý Dương vội vàng vươn tay, cầm bàn tay nhỏ bé của An Văn Quân một chút. Không hổ là nữ nhân gia đình giàu có, tay nhỏ bé trắng trẻo, Lý Dương còn chưa từng nhìn qua bàn tay nào đẹp như vậy.

-A!

Lý Dương hơi chút kinh ngạc nhìn thoáng qua cổ tay An Văn Quân. Trên cổ tay của An Văn Quân có mang theo một cái vòng tay bằng Phỉ Thúy. Đối với Phỉ Thúy Lý Dương đã có hiểu biết vô cùng sâu sắc, chỉ cần liếc mắt một cái đã phát hiện ra vòng tay loại pha lê này rất không tồi, ít nhất cũng phải 2000 vạn.

An Văn Quân rút bàn tay nhỏ bé của mình về, từ khi Lý Dương vào cửa nàng đã một mực quan sát Lý Dương rồi. Lúc mới đầu nhìn thấy Lý Dương, nàng có hơi chút kinh ngạc cùng nghi hoặc. Nhưng mà khi mình tự giới thiệu xong, trong mắt Lý Dương cũng hiện lên một chút thần sắc kinh ngạc sau đó giống như người bình thường vậy.

Khi Lý Dương nhìn thấy vòng tay của mình cũng nhẹ nhàng ngẩn người, cũng không có cảm giác đặc biệt ngoài ý muốn nhiều lắm.

Nhưng tất cả, làm cho ấn tượng của An Văn Quân với Lý Dương đề thăng không ít. Đồng thời cũng có chút phiền muộn nho nhỏ, chính mình là mỹ nữ nổi danh ở Hongkong, thế mà Lý Dương trước mặt này lại nhìn như nhìn một nữ nhân khác vậy, không có một chút đối đãi đặc thù nào cả.

Điểm này thực ra An Văn Quân đã nghĩ oan cho Lý Dương rồi. Lý Dương lúc này đang còn mê man vì chuyện của hai nữ nhân, nào có tâm tư nghĩ tới mỹ nữ khác. Hắn nhìn thấy An Văn Quân cũng cảm giác được một chút kinh diễm mà thôi, những ý nghĩ khác quả nhiên không có.

-Lý tiên sinh, kỳ thực mấy hôm trước tôi phải tới, nhưng chỉ vì có một số việc cho nên mới lỡ một chút, thực sự rất xin lỗi.

An Văn Quân đột nhiên hạ thấp thất lưng cung kính chào, Lý Dương kinh ngạc đồng thời cũng càng thêm bội phục nữ nhân trước mặt này. Từ khi nàng giới thiệu xong thân phận của mình, Lý Dương cũng biết mục đích của nàng khi tới đây. Nhưng cũng không nghĩ tới đối phương lại thành khẩn tới như vậy.

-Không, cũng không có gì, tôi, tôi...

Lý Dương cuống quýt muốn đỡ An Văn Quân, nhưng nghĩ tới đối phương là nữ nhân cũng không tiện, cánh tay vừa đưa ra đột nhiên rút lại, có vẻ rất xấu hổ.

Hi hi!

An Văn Quân khẽ cười một tiếng, nhìn Lý Dương tiếp tục nói rằng:

-Kỳ thực từ lúc Lý tiên sinh liên tục cung cấp Phỉ Thúy cấp cao cho công ty chúng tôi đã phải tới rồi. Lý tiên sinh ngài là một cao thủ trong nghề đồ thạch. Chỉ tiếc là trong công ty không có người có ánh mắt chân chính, làm cho ngài vẫn long đong, mãi tới khi ngài tỏa sáng ở Nam Dương chúng tôi mới phát hiện ra được.

An Văn Quân vừa nói vừa lắc đầu, khóe mắt vẫn tiếp tục quan sát Lý Dương. Sắc mặt Lý Dương lúc này vẫn thản nhiên một nụ cười, nhìn không ra hắn đang suy nghĩ cái gì.

Thở dài, An Văn Quân nói thêm:

-Ngày hôm qua chúng tôi thu được tin tức từ giám đốc Trương báo ngài muốn từ chức xong càng hối hận hơn. Chủ tịch đã lập tức phái tôi tới Minh Dương, hỏi xem còn có thể挽 hồi lại chuyện này được không. Chỉ cần ngài đáp ứng ở lại An thị làm chuyên gia đồ thạch mà nói. Chúng tôi có thể cho ngài hàng năm trăm vạn tiền lương, đồ được lấy 5 thành.

An Văn Quân nói xong, nháy mắt nhìn Lý Dương. Lý Dương cũng không biết, một năm trăm vạn tiền lương, đồ được lấy 5% đó đã là phi thường cao bên trong những chuyên gia đồ thạch ở An Thị rồi. 5 thành

nhìn như không cao lắm nhưng mà mỗi khối đổ thạch thành công đều có, mà đổ hỏng cũng không phải bồi thường tiền. Hơn nữa đổ thạch chính là do công ty tự mình bỏ tiền ra mua cho, bọn họ chỉ có chờ kiếm tiền mà thôi.

Nhìn An Văn Quân, Lý Dương đột nhiên thở dài, hẳn thực sự cảm nhận được thành ý của nữ nhân này. Nếu như là trước khi đáp ứng với Trịnh Khải Đạt mở công ty đấu giá, Lý Dương có thể đồng ý không chút do dự, nhưng lúc này, chỉ có thể cự tuyệt mà thôi.

Lý Dương lắc đầu nói:

-Trưởng phòng An, thực sự xin lỗi, tôi nghĩ vấn đề này giám đốc Trương đã đề cập qua. Tôi muốn gây dựng sự nghiệp cho chính mình, cho nên hôm nay mới từ chức. Hiện giờ tôi đã cùng bạn bè đầu tư hơn 6000 vạn mở một công ty bán đấu giá rồi. Thật không thể tiếp tục ở lại An thị làm việc được nữa, kỳ thực tôi cũng rất có cảm tình với An thị.

An Văn Quân trên mặt hiện lên chút kinh ngạc, nhưng mà rất nhanh khôi phục lại, hơn nữa nàng cũng có chút nắm bắt tâm lý của Lý Dương.

An Thị coi trọng Lý Dương là từ khi Lý Dương lực áp Thiệu Ngọc Cường ở Nam Dương. Cho dù Lý Dương ở Nam Dương ngày đầu tiên đổ ra Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng, cũng không khiến cho An Thị coi trọng được. Chỉ đáng tiếc một khối nguyên liệu cực phẩm như vậy mà không thể tới tay thôi.

Nhưng từ khi Thiệu Ngọc Cường đổ thạch hỏng mà bị Lý Dương đổ ra Lam Tinh Linh xong, toàn bộ An Thị lập tức coi trọng Lý Dương. Cũng chính lúc này bọn họ mới biết được Lý Dương không ngờ là người của công ty bọn họ. Hơn nữa trước kia đã cung cấp cho công ty vài khối Phỉ Thúy nguyên liệu không tồi.

Thiệu Ngọc Cường là ai? Đồ đệ của Phỉ Thúy Vương, là người của Thiệu gia, đối thủ cạnh tranh nhiều năm, tại Quảng Đông hay hongkong đều có uy vọng rất lớn. Lần này tới Nam Dương không ngờ bị thua trong tay một người còn rất trẻ. Mà người thanh niên này càng không ngờ hơn được lại chính là công nhân trong công ty bọn họ.

Cái phát hiện này, làm cho chủ tịch vừa giận vừa vui, giận chính là công ty có nhân tài như vậy mà không ai phát hiện ra, vui chính là một cao thủ như vậy lại là người trong công ty. Nguyên hẳn vốn muốn mượn hơi giờ lại không cần phải như vậy nữa rồi, điều lên tổng công ty thật nhanh mới là chính sự.

Ngay khi chủ tịch cùng mấy lãnh đạo cao cấp của công ty đang thương lượng lợi dụng cơ hội này như thế nào, muốn áp chế Thiệu Thị tập đoàn như thế nào. Thì đột nhiên công ty con ở Minh Dương phát tới báo cáo, làm cho chủ tịch ném bay cái chén nước tại chỗ.

Lý Dương không ngờ muốn từ chức, muốn tự mình gây dựng sự nghiệp. Mất thấy nhân tài đỉnh cấp sắp mất đi, chủ tịch lập tức phái An Văn Quân tự mình đi xuống Minh Dương mượn hơi Lý Dương, vô luận thế nào cũng phải lưu Lý Dương lại.

Đừng xem An Văn Quân còn trẻ tuổi, nàng đã công tác ở phòng nguyên liệu ngọc khí này đã hơn một năm rồi. Thành tích còn lớn hơn so với trưởng phòng tiền nhiệm, nàng đương nhiên không phải là loại nữ nhân bình hoa. Trước khi tới Minh Dương, An Văn Quân đã góp nhặt tất cả những tư liệu có thể lấy được về Lý Dương, nhưng tiếc là thời gian quá ngắn, tư liệu cũng không có nhiều. Hơn nữa trong tư liệu chỉ ghi là Lý Dương muốn gây dựng sự nghiệp riêng, cũng không nói tới chuyện hẳn đầu tư hơn 6000 vạn vào công ty bán đấu giá.

-Thì ra là như vậy, thật muốn chúc mừng Lý tiên sinh rồi, công ty bán đấu giá có tiền cảnh rất tốt. Công ty chúng tôi hàng năm đều tiến hành hợp tác với công ty đấu giá, nói không chừng sau này chúng tôi còn cơ hội hợp tác.

Biết trong tư liệu của mình vẫn còn sai sót, An Văn Quân lập tức lấy lui làm tiến, tạm thời ổn định Lý Dương. Nàng cũng không nghĩ tới Lý Dương có quyết đoán lớn như vậy mà đầu tư vào công ty đấu giá.

Mà trước đi, An Văn Quân đã tính toán qua, suy đoán nếu như Lý Dương đầu tư việc buôn bán, vốn của hẳn ít nhất phải có hai nghìn vạn, sẽ không vượt quá hai nghìn vạn. Mỗi người trong tiềm thức đều lưu lại cho mình một số vốn nhất định, nói như vậy nàng có nắm chắc có thể thuyết phục được Lý Dương ở lại An thị làm chuyên gia đổ thạch.

Dù sao đầu tư vào công việc buôn bán cũng không có lợi nhuận ổn định, mà ở lại làm chuyên giả đồ thạch của An thị, Lý Dương nếu một năm có thể giải ra được số lượng nguyên liệu Phỉ Thúy hơn 100. Phần trăm của hắn cũng đủ hơn năm trăm vạn, hơn nữa một năm tiền lương cùng tiền thưởng cũng không kém so với mình mở công ty, cho nên nàng mới vô cùng tự tin khi tới Minh Dương này.

Chỉ tiếc rằng nàng không ngờ được đã gặp phải một quái thai như Lý Dương, dùng cảm lấy toàn bộ vốn liếng ra đầu tư, làm cho kế hoạch của nàng phải cải biến đi.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

135. Chương 135: Đồ Thạch Mặt Ngoài Biển Dị.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

An Văn Quân nói làm cho trong lòng Lý Dương khê động, đối với công ty bán đấu giá mà nói, công ty châu báu đúng là một người hợp tác chân chính. Đôi khi công ty châu báu để dành thắng ảnh hưởng của mình, đã ủy thác đấu giá tiến hành buổi đấu giá riêng cho mình. Công ty lớn như An thị thế này bình thường tiến hành bán đấu giá riêng cho mình để tăng cường lực ảnh hưởng trong giới kinh doanh.

Đấu giá hội của công ty châu báu, không thể là mấy trăm hay mấy nghìn vạn được, thời gian nhiều đều vượt qua cả trăm triệu, đây chính là khách hàng lớn của công ty đấu giá.

Nghĩ tới đây, Lý Dương đột nhiên cười cười:

-Cảm ơn trưởng phòng An, rõ ràng sau này rất mong có cơ hội hợp tác.

An Văn Quân cười cười, mục đích của nàng còn chưa đạt được, nhưng mà lúc này cũng không vội nóng nảy, trước tiên cứ phải bình tĩnh, sau đó báo cáo tình huống này cho cao tầng của công ty.

Trong một phòng làm việc khác, Trương Ứng đứng ngồi không yên, trên mặt thường xuyên xuất hiện ra thần sắc nôn nóng.

Hắn thật không ngờ bản báo cáo của mình vừa tới, tổng công ty liền phái người xuống ngay. Hơn nữa còn phái thành viên trung tâm của An thị gia tộc nữa. Trương Ứng cũng không biểu hiện tốt trước mặt An Văn Quân, lại sợ công ty trách mình không thể lưu Lý Dương lại được, lo được lo mất làm cho hắn dẫn vật vô cùng.

Suy nghĩ thật lâu, Trương Ứng quyết định phải đi qua nhìn xem một cái. Ý đồ của An Văn Quân hẳn phi thường rõ ràng, mà tính tình của Lý Dương hẳn cũng rất hiểu đi.

Vừa mới đứng dậy, cửa phòng làm việc của hắn liền mở ra, Lý Dương cùng An Văn Quân cùng nhau cười đi tới.

-Trưởng phòng An, Lý Dương!

Không đợi hai người nói chuyện, Trương Ứng vội vàng chạy qua, thành tựu của Lý Dương vượt xa hắn rất nhiều. Trong lòng Trương ứng, đã tán thành Lý Dương có địa vị giống như lãnh đạo trong tổng công ty rồi. Nhưng mà ngẫm lại, tư vị cũng không thể nào ngọt ả, Lý Dương hiện giờ trên danh nghĩa vẫn là trợ lý của hắn.

-Các người nói chuyện như thế nào rồi?

Đi tới trước mặt hai người, Trương Ứng hỏi, cũng không phải do hắn không vội, đây quan hệ tới tiền đồ của hắn đó.

-Xin lỗi giám đốc Trương, chuyện chuyên gia đồ thạch tôi không làm được rồi. Nhưng mà sau này rất có thể sẽ còn hợp tác.

Lý Dương lắc đầu, lúc nói chuyện nhìn thoáng qua An Văn Quân, trên mặt nữ nhân này cũng không có biến hóa gì cả.

-Như vậy à.

Trên mặt Trương Ung không nhìn được một chút thất vọng. Lúc An Văn Quân đi tới đã nói rồi, nếu như Lý Dương nguyện ý ở lại công ty, tới lúc đó có khả năng hai người sẽ được gọi về tổng công ty. Làm việc ở tổng công ty so với công ty con thì mạnh hơn nhiều, tiền lương có thể tăng tiến rất nhiều.

-Lý tiên sinh, lần này tôi tới không mang theo lễ vật gì, chỉ có một khối đồ thạch, lúc đi qua Bình Châu mua được, tặng cho anh làm lễ vật đi.

An Văn Quân không biết từ lúc nào trên bàn tay xuất hiện một khối đồ thạch to bằng nắm tay người, mỉm cười đưa cho Lý Dương.

Lý Dương lẳng lặng nhìn đồ thạch của An Văn Quân, lấy đồ thạch coi như là lễ vật, nữ nhân xinh đẹp này làm việc đúng là ngoài dự đoán của mọi người.

Lý Dương vô ý thức nhìn vào khối đồ thạch trên tay An Văn Quân. Vừa nhìn thấy hần lập tức bị hấp dẫn ngay lập tức, An Văn Quân tặng cho Lý Dương một khối đồ thạch chính là mao liêu, nhưng không phải là mao liêu phổ thông. Không ngờ đây chính là một kiện đồ thạch mặt ngoài thạch anh khó có được.

Thạch Anh Bì Xác cũng là một loại đồ thạch Bạch Diêm Sa Bì Xác, thạch an bì xác bên ngoài có một lớp thạch anh có vẻ trong suốt, sáng sủa, cho nên mới có cái tên gọi là thạch anh. Loại đồ thạch này phải mất hàng tỉ năm mới có thể diễn biến phát sinh ra biến dị, cực kỳ khó gặp.

Nguyên nhân chính là vì đồ thạch sản sinh biến dị mà khối đồ thạch mao liêu này rất dễ xuất hiện Phỉ Thúy ở bên trong. Mấy năm trước nghe nói Hồng Kông có một khối cực phẩm Tử Nhân Tình cũng chính là từ khối đồ thạch loại này mà ra.

Đương nhiên, đồ thạch có tính phiêu lưu rất lớn, cũng không phải nói đồ thạch như vậy thì nhất định sẽ có Phỉ Thúy bên trong. Phỉ Thúy biến dị cũng không nhất định là tốt, chỉ có thể nói đồ thạch biến dị như vậy thì tỷ lệ ra Phỉ Thúy cực phẩm hơi cao một chút, đồ hồng cũng có, nhưng lại không nhỏ.

Nhưng mà, bởi vì có một chút tỉ lệ cao như thế, loại đồ thạch này giá cả tăng vô cùng. Một khối mao liêu nhỏ như vậy ở trước mặt, Lý Dương phỏng chừng sẽ tới hơn 50 vạn đi, còn chưa chắc sẽ mua được nữa cơ.

-Quá đáng giá rồi, tôi không thể nhận được.

Lý Dương sau khi nhìn thấy lắc đầu, đáng giá như vậy cũng không thể tùy tiện lấy đi được. Nếu lấy đi mà người tôi có yêu cầu gì cũng sẽ khó mà cự tuyệt được.

-Đáng giá hay không cũng phải giải ra bên trong mới nói được, bây giờ vẫn chỉ là một khối nguyên thạch mà thôi.

An Văn Quân cười cười để đồ thạch lên trên bàn rồi ngồi xuống.

-Các người cũng ngồi đi, Lý trợ lý còn chưa có từ chức, hiện giờ chúng tôi đều là người của công ty, khách khí như vậy làm gì.

An Văn Quân vừa ngồi xuống liền ngẩng đầu nhìn Lý Dương cùng Trương Ung nói. Hai người vội vàng ngồi xuống, An Văn Quân làm cho quan hệ mọi người trong lúc này hòa hợp hơn rất nhiều.

Nhìn Lý Dương, An Văn Quân khẽ vuốt sợi tóc vương trên trán, nhẹ giọng nói rằng:

-Lý trợ lý không muốn tiếp thu lễ vật cũng không sao cả, nếu không như vậy. Lý tiên sinh nhìn xem có đáng để giải ra hay không, nếu đáng mà nói. Lý trợ lý phụ trách giải khối đồ thạch này ra, nếu như bên trong có Phỉ Thúy, chúng tôi mỗi người một nửa, ngài xem có được không?

Lý Dương lắc đầu:

-Tôi giúp cô giải ra cũng không có vấn đề gì, đồ thạch là của cô, giải ra tất cả đều là của cô, tôi không muốn cái gì.

-Lý trợ lý đây là ngài sai rồi. Ngài cũng biết hiện giờ vận khí của người toàn quốc đều nghe tiếng. Đồ thạch bị ngài sờ qua đều tăng giá cả. Huống chi ngài tự mình giải thạch đây, nếu như khối đồ thạch này trong tay ngài giải ra được đại trưởng, nói không chừng là do tôi chiếm vận khí của người cũng lên.

An Văn Quân cười hì hì lắc đầu, Lý Dương cũng ngơ ngác nhìn nàng, cư nhiên còn có thể ngụy biện thành ra như vậy. Nhưng mà Lý Dương cũng hiểu, An Văn Quân nói như vậy cũng không phải là mù quáng tin tưởng Lý Dương, mà là muốn có quan hệ tốt với hắn mà thôi.

-Lý trợ lý không có cự tuyệt, đó chính là đồng ý rồi, khối đồ thạch này giao cho Lý trợ lý xử lý đi.

Lý Dương còn chưa kịp phản ứng, An Văn Quân đã đưa đồ thạch tới trước mặt của Lý Dương rồi. Nhìn khối đồ thạch Lý Dương có chút dở khóc dở cười, còn có chuyện này nữa sao.

Lý Dương cầm lấy đồ thạch nhìn qua tỉ mỉ một chút, khối thạch anh đồ thạch này chỉ là biến dị bì xác đồ thạch phổ thông, mặt ngoài có măng văn tồn tại. Bên trong còn có một chút thạch xác Bạch Diêm sa bì, cũng không phải là biến dị toàn bộ.

Hiện tại nhìn kỹ, vừa rồi đánh giá khối đồ thạch này có hơi cao một chút, nhưng mặc kệ nói như thế nào, khối đồ thạch này nếu đặt ở chợ mà nói, 40 vạn có thể bán được.

Vừa rồi Lý Dương còn chưa có sử dụng năng lực đặc thù của mình, bởi vì hắn không muốn lấy khối đồ thạch này. Hiện giờ An Văn Quân đã muốn hắn hỗ trợ giải thạch, Lý Dương tự nhiên cần phải nhìn kết cấu bên trong.

Năng lực đặc thù xuất hiện trong nháy mắt, Lý Dương hơi mất tự nhiên cúi đầu thấp một chút. Hắn không ngờ được lại nhìn thấy An Văn Quân không chút che giấu đang đứng ở bên cạnh, vóc người nóng bỏng của An Văn Quân hiện ra toàn bộ trong đầu Lý Dương.

Vóc người An Văn Quân rất cao, đẹp, không ngờ ngực nàng cũng có vốn liếng mạnh như vậy. Lý Dương sắc mặt có chút đỏ lên, nhanh chóng che giấu lại, đem lực chú ý mạnh mẽ chuyển tới khối biến dị da xác đồ thạch trước mặt.

-Ừ, rất lớn đi.

Nhìn đồ thạch, tư tưởng Lý Dương có chút sai biệt, vội vàng lắc đầu. Hắn bình thường đối với năng lực đặc thù của mình không chế tương đối tốt, không muốn nhìn thấy gì sẽ tuyệt đối không thấy. Nhưng trong lúc phát động năng lực đặc thù ma xui quỷ khiến thế nào lại một lần nữa bao phủ lên người của An Văn Quân. Đây đại khái cũng là một loại bản tính của đàn ông đi.

Bên trong đồ thạch cũng không có tốt như tưởng tượng của Lý Dương. Dựa theo giá 40 vạn mà mua khối đồ thạch này mà nói, khẳng định là khóa rồi. Bên trong có Phỉ Thúy, nhưng là loại Phỉ Thúy hoa thanh phổ thông, cũng không có bất kỳ biến dị nào.

Lý Dương nhẹ nhàng lắc đầu, đặt đồ thạch lên trên bàn.

An Văn Quân đều chú ý Lý Dương, thấy Lý Dương lắc đầu lập tức hỏi:

-Lý trợ lý, ngài không xem trọng khối đồ thạch này sao?

Lý Dương cười khê một tiếng, chậm rãi nói rằng:

-Cũng không phải, vừa rồi không thấy tỉ mỉ, giờ nhìn kỹ, sẽ không còn lòng tin lớn như vừa nãy.

-Vì sao? Lý trợ lý có thể nói rõ cho chúng tôi một chút được không, để chúng tôi học tập.

An Văn Quân dường như rất có hứng thú, hai tay chống cằm, ngồi ở một chỗ, hai mắt vút sáng nhìn Lý Dương.

Gần gũi An Văn Quân, còn có thể ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt trên người nàng phát ra làm cho Lý Dương nghĩ tới vóc người nóng bỏng vừa nãy, vội vàng dè xuống dưới.

Nhưng mà nói lại, An Văn Quân quả thật là có vốn liếng hùng hậu, vóc người đẹp, da cũng tốt, hơn nữa khuôn mặt vô cùng xinh đẹp, rất ít nam nhân nhìn thấy mà không động lòng.

-Khối đồ thạch này, đầu tiên không biến dị toàn bộ, thạch xác bên ngoài còn có một phần không thay đổi, chứng minh khối đồ thạch này trong quá trình biến dị gặp phải biến hóa gì đó. Nói như vậy khả năng biến dị cái vỏ này cũng không có ảnh hưởng tới Phỉ Thúy bên trong.

Lý Dương ôm lấy khối đồ thạch, chậm rãi nói, còn có chút hơi không yên lòng.

-Lý trợ lý ngài tiếp tục đi.

An Văn Quân trừng mắt nhìn Lý Dương, Lý Dương nói những lời này mọi người đều biết.

Trương Ứng ở bên cạnh đột nhiên có một chút hiểu ra, An Văn Quân cũng không phải tùy tiện tặng lễ vật, đây là nàng khảo nghiệm Lý Dương, nhìn xem Lý Dương có đúng là lợi hại trên phương diện đồ thạch như lời đồn đại không. Dù sao đối với tổng bộ An thị mà nói, tất cả về Lý Dương đều là tin đồn, không ai từng gặp qua cả. Nữ nhân này lợi hại thật, nói mấy câu liền đạt được mục đích của mình, còn có thể làm cho Lý Dương cảm kích nàng nữa.

Lý Dương bình tĩnh lại, không thèm ngó nghiêng nữa, lực chú ý lần nữa đặt lên trên đồ thạch, chậm rãi nói rằng:

-Thứ hai là, khối đồ thạch này có chứa tiểu lưu (kẻ cắp vặt), vốn biến dị đồ thạch để có Phỉ Thúy biến dị, nhưng tiểu lưu này có ảnh hưởng rất lớn tới giá trị của khối đồ thạch này.

-Tiểu lưu?

An Văn Quân hơi sửng sốt, vội vàng cầm lấy đồ thạch trong tay Lý Dương, tỉ mỉ nhìn hồi lâu, cuối cùng lắc đầu, nghi hoặc nhìn Lý Dương.

-Tiểu lưu này đã bị những tia sáng trên thạch anh che lấp đi rồi, hơn nữa còn rất nhỏ, nếu như không phải xem tỉ mỉ cũng không phát hiện ra được.

Lý Dương cười lắc đầu, để khối đồ thạch biến dị lên trên mặt bàn, đứng dậy cầm một chén nước, còn lấy một tờ giấy trắng nữa.

-Vỏ ngoài của đồ thạch này bị biến dị giống như thạch anh bình thường vậy, cho nên có tính phản quang rất mạnh, loại phản quang này mê hoặc con mắt người, sơ sẩy một chút có thể bỏ qua rồi.

Lý Dương vừa nói vừa đổ nước vào tờ giấy trắng, giấy trắng bị nước thấm chậm rãi biến xố hơn. Lý Dương dán tờ giấy trắng lên trên mặt ngoài. Chỉ trong chốc lát, giấy trắng đã xuất hiện một đường màu đen rất nhỏ, hiện ra rõ ràng trước mắt mọi người.

An Văn Quân cùng Trương Ứng bỗng nhiên ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn Lý Dương, vẻ mặt khiếp sợ.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

136. Chương 136: Về Nhà Giải Thạch.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

-Còn có một chút chi tiết nhỏ, măng văn, mặt ngoài biến dị mà xuất hiện măng văn cũng có nghĩa là không tốt rồi, nó nói rõ Phỉ Thúy bên trong có thể còn nguyên hình dạng ban đầu. Nếu như nói như vậy, tảng mặt ngoài này cũng chỉ chứa một loại mê hoặc, bên trong dù có Phỉ Thúy cũng phỏng chừng giá trị cũng không tốt lắm.

Lý Dương chỉ chỉ vào mấy cái măng văn, An Văn Quân cùng Trương Ứng không tìm lòng được mà gật gật đầu. Điểm này Lý Dương cũng không biết có đúng thực hay không nữa. Thế nhưng đồ thạch biến dị mặt ngoài rất ít xuất hiện, tư liệu tương đương đều trong đầu những người có kinh nghiệm, hẳn nói như vậy cũng không bị người khác hoài nghi.

-Lợi hại, thảo nào Lý trợ lý có thể áp chế Thiệu Ngọc Cường ở Nam Dương, thực sự rất bội phục.

An Văn Quân trừng mắt nhìn Lý Dương mà nói ra những lời thán phục, nàng nói lời này là thật tâm đi. An Văn Quân tuy là người HongKong nhưng đối với tập đoàn Thiệu Thị ở Quảng Đông cũng rất hiểu, biết được sự lợi hại của Thiệu Ngọc Cường.

Nguyên nhân chính là vì biết nên lúc này mới bội phục Lý Dương hơn nữa. Trong lòng An Văn Quân cũng không nhịn được mà nổi lên một chút đố kỵ với người trẻ tuổi trước mặt này.

Đồng thời, trong lòng An Văn Quân còn nhiều hơn một chút tức giận, một công nhân liên tục giải ra nhiều đồ thạch như vậy mà không có kẻ nào coi trọng. Nàng nếu biết sớm hơn cũng không gặp phải cục diện trắc trở như bây giờ, một chuyên gia đồ thạch mà nói, đối với một công ty châu báu có tác dụng cực kỳ trọng yếu.

Trong lòng Trương Ứng càng phức tạp hơn, Lý Dương lần đầu tiên đồ thạch, hình như lúc đi Thanh Đảo thì phải. Khi đó mình còn muốn lôi Lý Dương ở trong vũng bùn đồ thạch đi ra. Nhưng mà không thể ngờ được trong vòng nửa năm, Lý Dương không chỉ không đi trong đám đồ thạch đi ra, mà hoàn toàn biến thành một nhân vật cấp chuyên gia được tổng công ty coi trọng. Loại biến hóa này Trương ứng trăm triệu lần không thể ngờ được.

Người so với người đúng là không thể so sánh được, nhưng mà trong đám thuộc hạ lại xuất hiện một thiên tài yêu nghiệt như vậy, đối với mình cũng có chỗ tốt đi.

Nghĩ như vậy, tâm tình Trương Ứng thoải mái hơn nhiều.

-Đều là may mắn, Thiệu Ngọc Cường đích xác lợi hại hơn tôi, tôi sợ rằng còn kém hằm. Tôi phát hiện ra những thứ này bình thường là do cẩn thận hơn một chút, nhưng mà hiện giờ đồ thạch còn chưa giải ra, ai cũng không biết bên trong có bộ dạng gì nữa.

Lý Dương cười cười, lúc này dáng cười của hắn trong mắt An Văn Quân cùng Trương Ứng lại biến thành khiêm tốn.

-Đã như vậy, chúng tôi không bằng hiện giờ mang đi giải ra đi. Giám đốc Trương ở Minh Dương này nơi nào có máy giải thạch

An Văn Quân quay đầu lại hỏi Trương Ứng một câu.

Sắc mặt Trương Ứng lập tức lộ ra cổ quái, mà Lý Dương cười khổ lắc đầu, An Văn Quân nghi hoặc nhìn hai người bọn họ.

-Ở Minh Dương này, chỉ có hai nơi có máy giải thạch mà thôi, một là Thúy Ngọc Hiên của hiệp hội ngọc thạch phân hội Minh Dương, một địa phương là...

Trương Ứng lặng lẽ nhìn Lý Dương đột nhiên nở nụ cười tiếp tục nói rằng:

- Chính là nhà của Lý trợ lý rồi.

-Thì ra là như vậy, Lý trợ lý, ngày hôm nay tới nhà anh nhìn một chút không có gì bất tiện chứ?

An Văn Quân chợt bừng tỉnh, Lý Dương trong nhà có máy giải thạch cũng không có gì kỳ quái. Một người cao thủ ham đồ thạch, trong nhà đặt một bộ cũng là bình thường. Lý Dương trong mắt An Văn Quân đã trở thành nhân vật cấp đại sư rồi.

-Tiện, có cái gì mà không tiện chứ, tôi ở một mình mà.

Lý Dương vội vàng trả lời, đi giải thạch thì Lý Dương cũng không phản đối, biệt thự của mình lạnh tênh, ngoại trừ Lưu Cường cùng hắn ra thời gian này cũng chẳng có người nào khác ở, thêm vài người càng thêm nhân khí cũng tốt.

An Văn Quân trong mắt sáng lên, đột nhiên cười nói rằng:

-Tốt lắm, bây giờ chúng ta đi thôi.

Nàng lấy đồ thạch ra cũng là muốn nhìn xem Lý Dương có lợi hại như trong truyền thuyết không? Tất cả cũng phải chứng kiến tận mắt mới biết được kết quả. Thấy Lý Dương giải thạch là một quá trình hiển nhiên, huống hồ lúc này An Văn Quân cũng có hiếu kỳ rất lớn với khối đồ thạch này, nhìn xem có đúng như lời Lý Dương đã nói hay không?

Lý Dương cùng An Văn Quân đều nguyện ý giải thạch lúc này, Trương Ứng tự nhiên cũng toàn lực tán thành đồng thời đi theo.

Lúc xuống tầng, nhân viên dưới tầng nhìn thấy Trương Ứng cùng Lý Dương đi theo một nữ nhân làm cho tất cả mọi người mở to hai mắt ra nhìn. Bọn họ còn tưởng rằng nữ nhân này là khách quý gì cơ, không ngờ làm cho hai lãnh đạo của công ty đi theo bồi tiếp.

Ba người đi xuống tầng một cũng không có dừng lại, trực tiếp đi ra bên ngoài. Ngô Hiểu Ly nhìn theo bóng dáng Lý Dương nhú nhú mày, cuối cùng thở dài.

An Văn Quân biết Lý Dương lái xe được thì nhất định ngồi sau xe của Lý Dương, Trương Ứng không làm gì khác hơn là phải lái xe một mình đi theo tới biệt thự của Lý Dương. Nhìn thấy biệt thự mới tinh của Lý Dương, Trương Ứng lần thứ hai lắc đầu cười khổ. Mấy tháng trước hắn căn bản không thể tin được thủ hạ của mình lại có biến hóa lớn tới như vậy.

Lý Dương cũng không có trực tiếp đi về nhà, mà đi tới ngân hàng lấy Lam Tinh Linh. Ngày hôm qua nếu không phải Lưu Cương làm cho hắn tâm phiền, Lý Dương đã sớm lấy ra rồi.

Nhìn thấy cực phẩm Lam Tinh Linh mỹ lệ, An Văn Quân đôi mắt lập tức biến thẳng rồi. Nữ nhân vẫn là nữ nhân, thấy gì đẹp đều không thể không nhìn, huống chi An Văn Quân còn là một người chơi Phỉ Thúy.

Nhìn hình dạng bị khiếp sợ của An Văn Quân, Lý Dương cũng có chút đắc ý. Hắc tới lấy Lam Tinh Linh, chỉ sợ cũng chứa một chút tâm tư bên trong.

Khu biệt thự của Lý Dương cũng không cách xa thành thị nhiều lắm, hơn nữa đi lấy cả Lam Tinh Linh cũng chỉ dùng hơn nửa tiếng đồng hồ. Dừng xe trước cửa, Lý Dương dùng điều khiển trực tiếp mở cửa chính.

Đi vào trong sân, nhìn cách cục rất có ý nhị của biệt thự, trong mắt An Văn Quân lộ ra một tia kinh ngạc. Nàng không giống như Lý Dương cái gì cũng không biết, An Văn Quân cảm giác được phong thủy của ngôi nhà này rất tốt, không phải là người bình thường kiến tạo lên.

-Trước tiên uống nước, máy giải thạch của tôi đặt ở trong gara ô tô cơ.

Lý Dương đi vào tủ lạnh lấy vài bình nước uống, Lưu Cương cùng Lý Dương đều không thích uống trà, đồ uống tự nhiên biến thành đóng chai rồi, cho tới bây giờ cũng chưa ít đi lần nào.

Lý Dương cấp cho mình một chai trà xanh, đưa cho Trương Ứng một chai bia còn An Văn Quân một chai nước trái cây. An Văn Quân cười cười nhận lấy, cũng không mở mà nói với Lý Dương rằng:

-Chúng tôi đi giải thạch trước đi, tôi nhanh muốn biết bên trong khối đồ thạch này có gì lắm rồi.

Lý Dương hơi sững sốt một chút, chỉ có thể bắt đắc dĩ gật đầu.

Ba người cùng đi ra gara ô tô, Lưu Cương không có theo, Lưu Cương ở trong nhà Lý Dương vô cùng tự do. An Văn Quân tuy rằng hiếu kỳ với người này nhưng vẫn không hỏi cái gì, nàng biết khi trở lại Trương Ứng sẽ nói cho nàng.

Hầm ngầm gara của Lý Dương có tác dụng kiềm luôn nhà kho, cho nên phi thường lớn, tận hơn tám trăm m2 lận, nhìn thấy bãi đỗ xe ngầm tư nhân lớn như thế này An Văn Quân cũng cảm thấy ngoài ý muốn.

Không xa bãi đỗ xe này ở bên cạnh tường có một cái máy giải thạch, Lý Dương mở đèn, bãi đỗ xe nhất thời sáng lên.

-Đây là máy giải thạch của tôi, bởi vì tôi muốn luyện tập giải thạch nên mới mua nó.

Lý Dương chỉ chỉ vào máy giải thạch, giới thiệu với An Văn Quân, nói cái máy giải thạch này là niềm tự hào của Lý Dương. Máy giải thạch này không chỉ giải ra rất nhiều Phỉ Thúy giúp đỡ cho hắn, ngược lại còn mang tới một khối cực phẩm loại Phỉ Thúy Đế Vương Lục.

-Bất luận thành công nào cũng là do nỗ lực mang tới, điểm này quả thực không giả.

Nhớ tới một vị chuyên gia đổ thạch ở trong công ty đôi khi cũng không tự mình động thủ, An Văn Quân khẽ thở dài một tiếng nói:

-Lý trợ lý khẳng định sử dụng không ít máy giải thạch, thảo nào còn trẻ tuổi như vậy mà đã có thành tựu cao trong giới đổ thạch.

Lý Dương cùng Trương Ứng sửng sốt một chút, Lý Dương mua máy giải thạch là loại cũ, biến thành mới được mới là không bình thường à, thấy An Văn Quân còn đang cảm thán, hai người lập tức hiểu được nàng đã hiểu lầm rồi.

-Khục khục, trưởng phòng An chúng tôi giải thạch trước đi, nhưng mà phải nói trước tiên, vô luận giải ra cái gì tôi cũng không muốn cầm.

Lý Dương ho nhẹ một tiếng, đối với hiểu nhầm của đối phương hẳn cũng không giải thích.

-Được rồi, nhưng mà vô luận giải ra được Phỉ Thúy nào, ngày hôm nay cũng phải mời Lý trợ lý ăn bữa tối, để đáp tạ.

An Văn Quân lần này không có kiên trì, nàng lấy ra đổ thạch chính là muốn xem năng lực của Lý Dương. Hiện giờ mục đích đạt được rồi, khối đổ thạch này ra cái gì cũng còn trọng yếu nữa không?

-Không thành vấn đề.

Lý Dương trực tiếp gạt đầu, đáp ứng. Hắn mở nguồn điện máy giải thạch, bụi bặm trên máy nhất thời rơi xuống, chuẩn bị giải thạch rồi.

Khối đổ thạch của An Văn Quân cũng không lớn, bên trong cũng không có Phỉ Thúy gì tốt cả, Lý Dương quyết định hạ đao ngay ở giữa, như vậy có thể nhìn thấy được bên trong nhanh nhất.

Trương Ứng đi tới giúp đỡ Lý Dương, An Văn Quân đối với việc giải thạch của Lý Dương cũng không có bất luận ý kiến gì, trên thực tế công việc của nàng ở công ty thì nàng cũng phi thường tôn trọng ý kiến của những chuyên gia đổ thạch này.

Chi chi!

Trong gara, thanh âm của máy giải thạch càng chói tai, An Văn Quân không nhịn được mà nhíu mày một chút.

-Trưởng phòng An nếu như không quen mà nói, bên kia có máy trợ thính, có thể giảm được âm thanh.

Lý Dương lớn tiếng nói với An Văn Quân rằng, An Văn Quân lắc đầu, lẳng lặng đứng cạnh Lý Dương coi giải thạch.

Lý Dương cũng không khuyên An Văn Quân mang máy trợ thính nữa, lực chú ý chuyển tới khối đổ thạch đang giải ra. Với khối lớn của đổ thạch này chỉ cần vài phút là có thể mở ra được, tới lúc đó Phỉ Thúy bên trong cũng có thể nhìn ra được rồi.

Rầm!

Sau năm phút đồng hồ, khối đổ thạch biến dị mặt ngoài được Lý Dương phân ra làm hai mảnh. Trương Ứng cùng An Văn Quân lập tức chạy ra, nhìn thấy Phỉ Thúy loại hoa thanh, hai người đều kinh ngạc liếc mắt nhìn Lý Dương.

Trong lòng An Văn Quân, lúc này đã hoàn toàn nhận ra thực lực của Lý Dương rồi, ngay cả nguyên thạch biến dị mặt ngoài hẳn cũng có thể nói ra chuẩn như vậy. Người này trên phương diện đổ thạch quả thực là vượt quá thường nhân rồi, hiện giờ nhìn thấy biểu hiện của Lý Dương, công ty lại càng phải tranh thủ mượn hơi hắn mới được.

An Văn Quân phi thường rõ ràng, một chuyên ra đổ thạch lợi hại đối với bọn họ có ý nghĩa như thế nào. Có Lý Dương ở đây, tin tưởng trong một thời gian dài nữa An Thị có thể tiếp tục bảo trì địa vị trong ngành kinh doanh châu báu trong nước.

Thiệu gia vì sao mạnh vậy, bởi vì bọn họ có Thiệu Ngọc Cường. Nếu không có Thiệu Ngọc Cường thủ giúp bọn họ còn thành thật hạn chế ở định mức trên thị trường. Nhưng là khi Thiệu Ngọc Cường trở về, Thiệu Thị tập đoàn ngày càng không an phận rồi, làm cho An Thị có áp lực rất lớn.

Đây là tác dụng của một chuyên gia đổ thạch lợi hại. Công ty châu báu có cấp bậc như bọn họ, lớn nhất chính là tranh đoạt khách hàng cao cấp trên thị trường. Đảm bảo cho khách hàng cao cấp có thể bảo trì địa vị của công ty. Mà khách hàng cấp cao yêu cầu chính là Phỉ Thúy, đặc biệt là những loại Phỉ Thúy đỉnh cấp.

Cho nên, chuyên gia đổ thạch tốt, có thể nói là căn bản của công ty châu báu cũng không quá phận.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

137. Chương 137: Phỉ Thúy Hình Cá Vàng.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Hoa Thanh Chủng Phỉ Thúy còn bị những vết nứt làm hỏng một phần, thế là coi như cược thua rồi.

Lý Dương cũng không để ý đây có phải là một khối cược thạch bị cược thua hay không, vẫn rất chuyên tâm vào việc giải thạch, bất kỳ nguyên liệu nào, chỉ cần bên trong có Phỉ Thúy, Lý Dương nhất định sẽ giải ra đến cùng. Có Phỉ Thúy nghĩa là có giá trị. Thái độ này của hắn đã lọt vào mắt An Văn Quân.

Nguyên liệu này không lớn, không đầy nửa giờ toàn bộ Phỉ Thúy bên trong đã được giải ra. Nếu là bán khi chưa giải xong còn có thể bán được bốn mươi vạn, giải ra rồi thì ngay cả nửa giá đó cũng không được. Đây chính là bản chất của cược thạch, một là thắng hai là thua.

- Bộp bộp.

An Văn Quân đột nhiên vỗ tay, nhìn Lý Dương đầy thán phục. Lúc này cô đã hiểu, lời đồn đại quả không sai chút nào, cậu Lý Dương trẻ tuổi này đúng là có thực lực hơn Thiệu Ngọc Cường, chắc chắn là một viên ngọc còn tiềm ẩn.

Lúc này, An Văn Quân càng mong muốn Lý Dương gia nhập liên minh An Thị, không tiếc bất cứ giá nào .

- Lý Dương, tôi thật phục anh, bên trong quả nhiên là giống lời anh nói, bây giờ mới biết thì ra anh thắng cược nhiều như vậy không phải đều do may mắn.

Trương Ứng thở dài, nhìn xung quanh.

Lát sau, Trương Ứng đột nhiên hỏi:

Lý Dương, cậu đặt nhiều nguyên liệu ở đây làm gì thế?

Trương Ứng nhìn đồng nguyên liệu chất ở góc nhà xe hỏi Lý Dương, có một số Lý Dương mua từ Trịnh Châu về, có một số thì mang từ Nam Dương đến, cả những nguyên liệu mua ở nơi khác cũng để hết ở đây. Thời gian gần đây Lý Dương thường bận, cũng chưa có thời gian nào mà tới giải số nguyên liệu này.

Lý Dương đưa khối Phỉ Thúy đang cầm trên tay cho An Văn Quân, quay sang nói với Trương Ứng:

- Đây là thỉnh thoảng mua, nhưng gần đây bận quá nên chưa giải được.

- Trờ lý Lý, bây giờ vẫn còn thời gian, hay là chúng ta giải một khối mà cậu cho là có Phỉ Thúy đi, nếu giải ra Phỉ Thúy đẹp, tôi có thể thay mặt An Thị mua lại với giá cao nhất trên thị trường, cậu thấy thế nào ?

An Văn Quân đột nhiên nói ra suy nghĩ trong đầu, Trương Ứng sửng sốt, cũng nhìn Lý Dương.

Lý Dương hơi do dự một chút, cuối cùng gật đầu, số cược thạch ở đây vốn là định khi giải ra sẽ bán cho An Thị, để bọn họ nhìn mình giải cũng không sao.

- Vậy hãy giải khối này trước đi, khối này lớn nhất.

An Văn Quân đột nhiên mỉm cười như một cô bé nhảy đến chỗ khối nguyên liệu lớn nhất, nhìn dáng vẻ An Văn Quân, vẻ mặt Lý Dương và Trương Ứng đều là lạ. Lý Dương than, nhìn có vẻ như một phụ nữ mạnh mẽ, thật ra thì tính tình vẫn như một cô bé.

Khối nguyên liệu lớn nhất chính là mua ở chỗ Trương Vĩ, Lý Dương mua mất ba mươi vạn.

- Được, giám đốc Trương hãy đến giúp một tay, chúng ta mang nó đến máy giải thạch.

Lý Dương gọi Trương Ứng tới trợ giúp, khối nguyên liệu này cũng không nhẹ, hai người phải tốn nhiều sức lực mới di chuyển nó đến được máy giải thạch. Lúc này Lý Dương lại nhớ đến Lưu Cương, người khỏe phi thường, tên đó mà ở đây thì một mình cũng có thể nhắc được khối nguyên liệu này.

Nguyên liệu lớn, thời gian giải sẽ lâu hơn, Lý Dương tìm chỗ để cho ra Phỉ Thúy nhất, vừa định hạ đao thì An Văn Quân đột nhiên lại gọi hắn.

- Trợ lý Lý, đừng giải vội, cậu có thể nói với chúng tôi biểu hiện của khối nguyên liệu này được không, để chúng tôi cũng học chút.

Trương Ứng cũng đứng nhìn Lý Dương, lúc này ngay cả Trương Ứng cũng thấy tò mò muốn biết lần này còn có thể sẽ giải ra được như Lý Dương nói hay không.

Yên lặng một hồi, Lý Dương từ từ ngẩng đầu lên, nhẹ giọng nói:

- Khối nguyên liệu này rất lớn, lại có lớp vỏ đen, lần đầu tiên nhìn thấy, tôi cũng không để ý. Sau đó nhìn kỹ lại, phát hiện bên trong có một khe rất đặc biệt, cho nên mới mua.

Lý Dương vừa nói vừa chỉ vào một vị trí trên khối nguyên liệu. Trương Ứng và An Văn Quân lập tức nhìn thấy một vết nứt dài chừng bốn năm cm, nó nằm trên khối nguyên liệu thì có vẻ là rất lớn.

- Cái khe này có gì đặc biệt?

An Văn Quân lại hỏi.

- Cái khe này có vẻ rất sâu, thật ra thì không phải, cái khe này sâu nhất cũng chỉ vào không tới một phần năm. Nếu như bên trong có Phỉ Thúy, chắc chắn sẽ tách Phỉ Thúy ra, cái khe thể này rất dễ làm Phỉ Thúy bị biến dạng.

Lý Dương chậm rãi nói từng điểm một, nói xong còn lấy tay vuốt ve cái khe đó.

- Trợ lý Lý, cậu đang đọc các đường vân?

Nét mặt An Văn Quân liền trở nên nghiêm nghị, thường tiếp xúc với nguyên liệu, cô hiểu quá rõ những lời phân tích, đánh giá kiểu này. Người có thể nhận xét đường vân trên nguyên liệu cũng có thể gọi là chuyên gia. Ngay cả mấy chuyên gia trong công ty cũng không dám khẳng định mình có thể nhận xét đường vân chính xác được bao nhiêu.

Lý Dương khẽ gật đầu, hắn đương nhiên có thể nhìn những đường vân. Nếu biết được đặc điểm bên trong các đồ vật thì những cái khác chẳng có gì là bí mật nữa.

- Trợ lý Lý, ngài cứ tiếp tục.

Hít sâu một hơi, An Văn Quân không biết mình đã dùng kính ngữ. Nghe nói Thiệu Ngọc Cường của nhà họ Thiệu là một cao thủ nhận xét các đường vân, hơn nữa còn nhận xét rất chính xác. Nhưng xem ra Lý Dương còn lợi hại hơn so với Thiệu Ngọc Cường một chút, không biết Lý Dương làm thế nào học được những điều này.

Lý Dương lại tiếp tục nói:

Nhìn từ đường vân lớn này, tôi chỉ có thể nói Phỉ Thúy bên trong có thể sẽ hơi biến dạng, cụ thể thế nào tôi cũng không dám bảo đảm. Mặc dù tôi không thấy rõ chất lượng của Phỉ Thúy bên trong, nhưng dù có thể biến dạng, vẫn có giá trị của nó.

- Đợi đã, trợ lý Lý, ý của cậu là khối này nhất định sẽ cho ra Phỉ Thúy?

An Văn Quân vội cắt lời Lý Dương, cô nghe ra được ý trong câu nói vừa rồi của Lý Dương.

- Đâu có, tôi chỉ có thể nói có thể sẽ cho ra Phỉ Thúy, ai dám bảo đảm trong nguyên liệu nhất định có Phỉ Thúy, ngay đến thần tiên cũng không dám bảo đảm.

Lý Dương liền lắc đầu cười, che dấu sự chột dạ, vừa rồi chỉ mãi nói thiếu chút nữa là lỗ miệng, Lý Dương thậm chí trách mắng mình càng phải cẩn thận hơn.

- Cũng đúng, cậu có thể nhận xét được nhiều như vậy đã không hề đơn giản rồi.

An Văn Quân cười cười gật đầu, coi như cô hài lòng với câu trả lời của Lý Dương. Thật sự biết trước bên trong nhất định có Phỉ Thúy mới là lạ. Cho dù là vua Phỉ Thúy cũng không dám nói như vậy.

- Bây giờ bắt đầu giải thạch nhé?

Ý Dương lại đi tới trước máy giải thạch, lần này An Văn Quân không ngăn cản Lý Dương. Những lời Lý Dương vừa nói nghe rất hợp lý, kết quả cụ thể như thế nào còn phải đợi sau khi giải xong.

- Xoẹt xoẹt.

Âm thanh từ máy giải thạch phát ra lần này càng vang to hơn. An Văn Quân cau mày, nhưng cũng không chạy đi lấy cái bịt tai, vẫn đứng đó nhìn Lý Dương và Trương Ứng bận rộn.

Trong tiếng tạp âm này, không biết bao lâu đã qua đi, cuối cùng thì khối nguyên liệu lớn cũng bị Lý Dương cắt ra, Trương Ứng ra sức rửa sạch mặt vừa cắt, khối Du Thanh Chủng Phỉ Thúy liền hiện rõ trước mắt mọi người.

Du Thanh Chủng Phỉ Thúy, không màu, giá trị của khối Phỉ Thúy này không cao, nhưng khối này lại khá lớn, như vậy cũng đáng tiền, dù Lý Dương có lỗ thì cũng sẽ ít thôi.

An Văn Quân vừa bái phục Lý Dương giờ cũng hơi có chút thất vọng, khối Phỉ Thúy này không bị biến dạng. Lúc này trong lòng cô lại vô cùng hy vọng Lý Dương nói hoàn toàn đúng, để khi giải ra khối nguyên liệu lớn này có thể bị biến dạng.

Kết quả khối nguyên liệu sẽ thế nào, Lý Dương đã biết từ lâu. Đeo lại kính, hẩn tiếp tục việc giải thạch. Lưu Cương không biết đến từ lúc nào, liền cùng Trương Ứng giúp Lý Dương.

Khối nguyên liệu càng lớn càng cần người hỗ trợ, Lưu Cương vừa vào giúp, tốc độ giải thạch tăng lên đáng kể. Khối Lý Dương đang giải cho ra màu hồng. Hai khối Phỉ Thúy màu hồng này không lớn, nằm dọc theo cạnh của khối Du Thanh Phỉ Thúy, thoát nhìn rất giống hai con cá vàng đang nô đùa trong hồ.

- Rè rè.

Một lớp vỏ của nguyên liệu đã được cắt xong. Trương Ứng liền vứt xuống đất, trước khi vứt đi cũng phải lượng sức, một lớp vỏ cũng không nhẹ.

- Rè rè.

Lại một lớp khác được cắt ra, Trương Ứng lại ném lớp vỏ này đi, nhưng vừa cầm lên liền ngẩn người.

- Đây, đây là cái gì ?

Trương Ứng kinh ngạc ngẩng đầu lên, hai con cá vàng đã bị Lý Dương cắt đi, đột nhiên nhìn thấy hai khối hồng trên khối Phỉ Thúy không màu, khiến cho Trương Ứng cũng mất bình tĩnh.

An Văn Quân và Lưu Cương vội chạy tới, mọi người đều rất hiếu kỳ. Ngay lập tức, An Văn Quân há hốc miệng, ngây người nhìn hai khối hồng kia.

Lý Dương cũng đi tới, hắn không đến xem sẽ khiến người ta nghi. Khi thấy phản ứng của bọn họ, Lý Dương rất hài lòng. Giá trị lớn nhất của khối nguyên liệu này chính nằm ở hai khối Phỉ Thúy hồng này.

- Đúng, đúng là Phỉ Thúy biến dạng.

An Văn Quân gắng sức nuốt nước bọt, khuôn mặt kinh ngạc. Ngay cả Phỉ Thúy bị biến dị Lý Dương cũng có thể nhìn ra, vậy còn có cái gì Lý Dương không làm được?

Nghĩ tới đây, nhịp tim An Văn Quân không nhịn được đập thật nhanh. Trước khi giải thạch Lý Dương đã phân tích qua về khối nguyên liệu này, kết quả khi giải ra có thể nói không khác những gì hắn phân tích một chút nào. Điều này chứng tỏ điều gì? Chứng minh rằng năng lực của Lý Dương về phương diện cực thạch quả là đạt tới ranh giới thần thánh, tuyệt đối hơn hắn Thiệu Ngọc Cường, thậm chí có thể so với vua Phỉ Thúy trong truyền thuyết.

Lúc này An Văn Quân chỉ nghĩ tới năng lực của Lý Dương, không nghĩ tới những điều khác. Điều này cũng là Lý Dương cố ý tạo nên. Như vậy sau này hắn cực thắng, cũng sẽ không khiến cho mọi người hoài nghi, ít nhất mọi người đã tin thực lực của hắn.

- Đây là Cá Vàng sao ?

Lưu Cương đột nhiên nói một câu, còn có chút nghi ngờ, Trương Ứng và An Văn Quân đều rất sửng sốt, vội vàng nhìn hai khối Phỉ Thúy màu hồng một cách cẩn thận.

Vừa rồi hai người vì quá kinh ngạc, chỉ mãi nhìn màu sắc, nhưng không để ý hình dáng hai khối màu hồng này. Lưu Cương nhắc vậy mới sực tỉnh, hai người cũng lập tức nhận ra hai khối màu hồng này thật rất giống hai con Cá Vàng. Có thân cá, còn có đầu cá, mà ở trên đầu cá còn có một chút Phỉ Thúy vô sắc. Bây giờ nhìn lại giống mắt cá hơn.

- Đúng là Cá Vàng.

An Văn Quân nói chậm chậm, quay sang nhìn Trương Ứng, hai người đều nhận ra niềm vui trong mắt đối phương.

Lưu Cương không hiểu giá trị của hai con Cá Vàng này, nhưng bọn họ thì rất rõ. Nếu chỉ là Phỉ Thúy màu hồng bình thường bị biến dạng, hai khối màu hồng này chẳng giá trị lắm, cùng lắm là bán theo giá trị Du Thanh Phỉ Thúy màu hồng. Lại nhỏ thế này, nhiều lắm thì gấp mười lần Du Thanh Phỉ Thúy không màu thì cũng không đáng bao nhiêu.

Nhưng chúng ghép lại thành Cá Vàng tự nhiên thì lại khác. Phỉ Thúy có vẻ tự nhiên thế này vô cùng hiếm thấy, đặc biệt là Du Thanh Chứng Phỉ Thúy này lại là không màu, tuy không trong nhưng có thể dễ dàng thấy được màu hồng của cá vàng bên trong, như vậy tầng Phỉ Thúy không màu bên ngoài giống như là hồ cá, không cần điều khắc, mặt cắt chính là một tác phẩm của thiên nhiên.

Tác phẩm của thiên nhiên, giá trị của nó vượt xa điêu khắc của con người, mẹ tự nhiên có sức mạnh phi thường, tác phẩm của Người được cả nhân loại yêu thích.

- Trợ lý Lý, tôi thay mặt An Thị mua lại cả khối Phỉ Thúy này của cậu, mỗi con Cá Vàng này ra thị trường có giá khoảng một triệu, cộng lại, chúng tôi trả cậu ba triệu.

Sau khi An Văn Quân xác định giá trị khối Phỉ Thúy này liền ngắt đầu nói với Lý Dương. Lý Dương hơi ngạc nhiên, hắn biết hai con Cá Vàng này sẽ đáng tiền, nhưng cũng không ngờ có thể bán được giá cao tới ba triệu.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

138. Chương 138: Người Yêu.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Ba triệu, quả thật không thấp, Lý Dương đoán trước cao nhất được chừng một triệu. Đây chỉ là Du thanh Chủng Phỉ Thúy, nếu không có hai con Cá vàng đó giá trị chắc chắn không được cao như vậy.

Trương Ung há miệng, muốn nói gì nhưng lại thôi, ba triệu, lại là ba triệu, đối với hắn mà nói muốn có ba triệu phải dành dụm chừng mười năm, còn với Lý Dương mà nói lại chỉ là việc trong nháy mắt mà thôi.

Lưu Cương lại quan sát thêm hai con Cá Vàng kia, về giá tiền cũng không có gì kinh ngạc, hắn thấy Lý Dương cước thắng lớn nhiều khối Phỉ Thúy giá trị hơn, thấy khối Phỉ Thúy lớn như vậy mà bán ba triệu ngược lại có chút ngạc nhiên.

- Trợ lý Lý, tôi ra giá này rất hợp lý, tôi tin anh cũng hiểu.

Thấy Lý Dương không nói gì, An Văn Quân lại nói thêm, ba triệu quả thật không thấp, cái giá tiền này cũng chỉ có cô mới có thể đưa ra, Lý Dương muốn bán cho người khác cô dám cam đoan sẽ không có người nào có thể trả giá cao đến vậy.

- Được, thật ra thì nếu tôi giải ra Phỉ Thúy cũng định sẽ bán cho công ty An Thị!

Cuối cùng thì Lý Dương cũng gật đầu, tiền không ai chê nhiều, huống hồ bây giờ Lý Dương cũng thiếu tiền, sau khi đầu tư vào công ty bán đấu giá hắn không còn bao nhiêu tiền mặt. Bây giờ dù chỉ bán được ít tiền với hắn cũng có chỗ tốt.

- Cậu định bán tất cả cho An Thị ?

Ánh mắt An Văn Quân sáng lên, ở đây Lý Dương có tất cả mười mấy khối nguyên liệu tốt, An Văn Quân không nghĩ bên trong đều có Phỉ Thúy, nhưng dựa vào năng lực của Lý Dương, khẳng định còn có thể giải ra rất nhiều Phỉ Thúy. Những khối nguyên liệu vừa mắt Lý Dương chắc chắn không quá tệ, có thể có thêm chút Phỉ Thúy cũng là thu hoạch không nhỏ rồi.

- Đúng vậy, giám đốc Trương giúp tôi nhiều như vậy, bây giờ tôi muốn đi cũng chỉ còn mỗi cách này có thể giúp anh ấy.

Lý Dương cười khẽ, Trương Ung cảm kích nhìn Lý Dương, những lời này của Lý Dương rất đáng giá, cho dù là người của Tổng công ty cũng không thể xem nhẹ.

- Trợ lý Lý thật là một người trọng tình trọng nghĩa, thật đáng tiếc không quen biết anh sớm một chút.

An Văn Quân lắc đầu, thoát nhìn có vẻ hơi tiếc, nhưng trong lòng cô đã bắt đầu ở nghĩ tới một cách khác.

- Anh Lý, đến giờ ăn cơm trưa rồi, chúng ta là đi ra ngoài ăn hay là ăn ở nhà?

Lưu Cương đột nhiên nói, hắn vừa nói câu này bao nhiêu nhân tài ở đây mới cảm giác được có hơi đối, thời gian đã tới trưa từ lúc nào.

- Ở nhà.

- Đi ra ngoài đi.

Hai câu nói đồng thời vang lên, Lý Dương và An Văn Quân nhìn nhau, sau đó cùng cười.

Nói muốn đi ra ngoài chính là Lý Dương, muốn ở nhà ăn là An Văn Quân, hai người hai ý kiến, Trương Ung và Lưu Cương cũng đang lắng nghe, quay sang nhìn chăm chăm bọn họ.

- Trợ lý Lý, ở nhà ăn đi, tôi có thể cho mọi người nếm thử mấy món ăn của người miền Nam.

An Văn Quân đột nhiên hé miệng cười, khiến Trương Ung nhìn thấy không khỏi ngẩn ra, cái này có thể nói Phó Tổng không chỉ giỏi năng lực, mà sự hấp dẫn cũng mạnh.

- Vậy cũng tốt, được ăn món do Phó Tổng làm quả là vinh hạnh của chúng tôi.

Lý Dương cười khở sở lên mũi, khách tới lại để khách động tay động chân nấu cơm, thế này có chút không lịch sự, nhưng suy nghĩ một chút thì mình cũng muốn xem có khéo tay không, không thể gây hiểu lầm, nếu không sẽ đắc tội với người ta.

Nhưng Lý Dương cũng không ngờ An Văn Quân biết nấu cơm, An Văn Quân sinh ra như hòn vàng thỏi ngọc quý giá, người như cô rất ít người biết tự mình làm cơm, đừng nói gia tộc lớn như An Thị, ngay ở Minh Dương, gia đình có điều kiện chút, con cái hầu như không biết nấu cơm .

- Ánh mắt đó là có ý gì? Tôi nói cho mọi người biết, lát nữa ăn đừng có đánh rơi cả lưỡi đấy!

An Văn Quân ném cho Lý Dương một cái liếc mắt, lại là một sự phong tình. Khối Phỉ Thúy lớn cô có được từ Lý Dương coi như là thỏa mãn, nhưng lúc này không phải thời cơ tốt để giao dịch, hơn nữa An Văn Quân còn muốn Lý Dương giải tất cả nguyên liệu ở đây ra, xem xem bên trong rốt cuộc như thế nào.

Đồ ăn trong nhà Lý Dương đều là mua từ siêu thị, tất cả đều rất bình thường, đều không thích hợp để làm món ăn phương Nam, sau khi nhìn qua một lượt An Văn Quân lắc đầu nguây nguẩy, yêu cầu Trương Ứng lái xe đưa mình đi ra ngoài mua thức ăn về .

Mua thức ăn về An Văn Quân liền vào bếp , Trương Ứng nhìn theo bóng cô không ngừng ca ngợi, An Thị không hổ là một gia tộc lớn, một cô gái trẻ tuổi như vậy đã vô cùng lợi hại.

Lý Dương thì chẳng biết gì, nhưng Trương Ứng đã rất rõ, vừa rồi An Văn Quân cố ý muốn đi ra ngoài, chính là vì muốn nhanh chóng liên lạc về tổng công ty, báo lại ý tưởng và phương án của cô.

Theo ý tưởng của An Văn Quân, muốn lôi kéo Lý Dương ở lại công ty thì không thể nào, vậy không bằng chọn lựa giải pháp hợp tác, dù sao An Thị chỉ muốn Lý Dương giải ra Phỉ Thúy, chỉ cần Lý Dương bằng lòng đem những Phỉ Thúy mà hắn giải ra được cung cấp cho công ty là được.

Còn một chuyện khiến Trương Ứng rất vui, đó là An Văn Quân đề nghị thăng chức cho Trương Ứng, để Trương Ứng phụ trách liên lạc với Lý Dương, mặc dù vẫn chưa thể điều về Tổng công ty, nhưng thay đổi này cũng tốt rồi, thay đổi này chính là Lý Dương mang đến cho hắn .

An Văn Quân nấu ăn quả thật không tệ , ngay cả Lưu Cường cũng ăn nhiều hơn bình thường, Trương Ứng lại càng ăn như chết đói, đồng thời còn khen ngợi, không biết sau này ai sẽ có diễm phúc như vậy, có thể lấy được cô gái như An Văn Quân, gia thế tốt, năng lực hơn người, còn có thể nấu ăn.

Cơm nước xong, An Văn Quân lập tức yêu cầu tiếp tục giải thạch, có mong muốn Lý Dương chưa giải hết cục thạch thì chưa nghỉ.

Dù sao lãnh đạo công ty cũng ở đây, Lý Dương coi như đang làm việc, buổi chiều không bận thì cùng nhau giải thạch. Cả buổi chiều mấy người giải được tổng cộng là năm khối nguyên liệu, trong đó có một khối giải ra Kim Ti Chung, coi như thắng lớn, nhưng cũng thua mất hai khối.

Lúc này Lý Dương vẫn còn may, khi ở Trịnh Châu, để luyện tay quả thật mua khá nhiều cục thạch biết là sẽ giải thua nhưng khá rẻ tiền, nếu không tất cả đều cục thắng thì không bị người ta tưởng là quái vật lôi đi giải phẫu mới lạ. Dĩ nhiên, khi muốn toàn bộ đều là cục thắng thì Lý Dương không thể thực hiện trước mặt mọi người.

An Văn Quân hơi có chút thất vọng, cô phát hiện Lý Dương cũng không phải đoán trúng trăm phần trăm tình trạng trong cục thạch. Mặc dù thất vọng nhưng trong lòng vẫn vững tin, như vậy là bình thường, tất cả đều chính xác mới là không bình thường.

Nhưng khả năng đoán chính xác của Lý Dương đã vượt qua 70% thì có thể nói đã là tương đối kinh người. Chuyên gia của công ty thậm chí còn không đạt 30%, năng lực Lý Dương như thế tuyệt đối sánh ngang các chuyên gia cao cấp nhất trong nước.

Cơm tối cũng do An Văn Quân ở nhà Lý Dương tự làm, ăn xong cơm tối An Văn Quân cũng chưa đi, vẫn còn quần Lý Dương giải thạch, chờ giải thêm vài khối nguyên liệu thì chắc chắn phải ở lại nhà Lý Dương cùng Trương Ứng. Cũng may nhà Lý Dương có nhiều phòng khách, có thể ở được nhiều người.

Tất cả những điều này Lý Dương chỉ có thể cười khổ tiếp nhận, trong nhà nhiều người cũng không sao, ít nhất thì sẽ náo nhiệt hơn nhiều.

Vùng duyên hải tỉnh Thanh Hải, cả một đội ngũ đang ở vùng ngoại thị, đi đường trước là một cô gái khoảng hai mươi, cô bé này không ngừng ném ví chạy trốn, miệng còn kêu lớn.

- Cuối cùng cũng thoát khỏi cái nơi quái quỷ đó, ta tự do rồi.

Tiếng thét chói tai đó khiến cho mấy con chim đang đậu gần đó nghỉ cũng giật mình. Mấy người đi sau cô gái này đều cười lắc đầu, bọn họ tổng cộng có bảy người, năm nam hai nữ, trong đó có hai người nam đều hơn ba mươi tuổi, thoát nhìn rất nghiêm túc, cũng rất khôi ngô.

- Nhã Tĩnh, đừng kêu ầm vậy, người ta nhìn thấy sẽ chê cười.

Một người con gái trong đội ngũ đó khẽ cười với cô bé và nói, cô bé này đứng ở đó thoát nhìn vô cùng yên lặng, những làn gió thảo nguyên thỉnh thoảng làm tung bay tóc cô bé, lộ ra một khuôn mặt tuyệt mỹ mà thuần khiết. Nếu như Lý Dương ở đây, hẳn nhất định sẽ nhận ra ngay, người con gái trước mắt chính là Vương Giai Giai, cô gái hắn vẫn muốn gặp mà không liên lạc được.

- Làm gì có ai thấy, Giai Giai, cậu thấy xung quanh đây đâu có người, huyện thành cũng cách chúng ta mấy dặm liền.

Nghe Nhã Tĩnh nói vậy cô bé kia lập tức chu mỏ lên, hơn một tháng qua thật vất vả cho bọn họ, vào thảo nguyên không có điện không có nước, bình thường phải ăn lương khô cứng ngắt, cô cảm giác da thịt mình chẳng còn nữa rồi, bây giờ rốt cục cũng được thả, cô bé vô cùng hưng phấn.

- Đúng rồi Giai Giai à, sau khi hoàn thành tốt nghiệp luận văn cậu chuẩn bị đến hãng truyền thông nào để làm việc? Tân Hoa Xã hay là đài truyền hình trung ương?

Cô gái kia đột nhiên hỏi.

Vương Giai Giai nhìn xa xăm, đột nhiên lắc đầu, cười nói:

- Mình không tính ở lại Bắc Kinh, mình muốn đi Trịnh Châu làm việc một thời gian.

- Trịnh Châu? Tại sao lại đến đó, Trịnh Châu sao tốt bằng Bắc Kinh được!

Cô bạn kia vô cùng sửng sốt, nhìn chằm chằm vào Vương Giai Giai.

- Bắc Kinh tốt thì tốt, nhưng chịu sự quản lý của người nhà thì không tự do, Trịnh Châu là thành phố lớn nhất Trung Nguyên, cách Bắc Kinh cũng không xa, rèn luyện một hai năm rồi trở về Bắc Kinh không muộn.

Vương Giai Giai cười cười, tư tưởng phiêu dạt rất xa. Trịnh Châu, nơi đó cách Bắc Kinh không xa, nhưng gần Minh Dương hơn, mà ở Minh Dương, có một người cô vẫn thầm thương.

- Ủ, cậu nói đúng, Bắc Kinh quá không tự do, có thể mình cũng đi Trịnh Châu.

Cô bạn kia gật đầu nghiêm túc, Vương Giai Giai cười khẽ.

Tại Minh Dương, An Văn Quân đã ở nhà Lý Dương hai ngày, mấy ngày nay trừ chuyện cần thiết nhất định phải về công ty, Trương Ung cũng ở đây, cộng thêm Lưu Cương, mấy người liên tục cực khổ, cuối cùng đã giải hết số nguyên liệu của Lý Dương.

Tất cả những nguyên liệu kia tổng cộng giải ra một khối Phù Dung, bốn khối Kim Ti Chung, mấy khối Can Thanh và Hoa Thanh, còn lại thì không phải thua cược thì cũng là thắng nhỏ, tổng thể mà nói thì thu hoạch tốt.

Tính tổng thể, tỉ lệ cược thắng chiếm chừng 70%, trong đó thắng lớn chừng 20%, đây đã là con số tương đối kinh người, chuyên gia cược thạch hàng đầu cũng không chắc có thành tích như vậy.

Tỉ lệ lớn như vậy, An Văn Quân và Trương Ung yên tâm hơn. Điều này cũng chứng minh Lý Dương không phải toàn năng, nếu tất cả các khối đều thắng lớn thì bọn họ thật không tin được.

Lý Dương tương đối hài lòng với kết quả này, để cho những người này biết mình không hoàn toàn cược thắng là được. Xem ra sau này vẫn phải mua một số cược thạch biết chắc sẽ thua về cất ở nhà để che dấu những khối nguyên liệu sẽ thắng lớn.

Toàn bộ Phỉ Thúy giải ra được An Văn Quân ra giá tám triệu mua hết, cộng thêm Phỉ Thúy hình Cá Vàng giá ba triệu. Như vậy, toàn bộ nguyên liệu của Lý Dương bán được mười một triệu, cao hơn nhiều so với hắn dự liệu trước.

Có hơn mười triệu này trong tài khoản, tạm thời Lý Dương không còn phải lo lắng về chuyện tiền bạc, đầu tư toàn bộ tiền hiện có vào công ty đấu giá, hơn nữa còn có thể có không ít còn thừa lại làm thành lễ tấn tiền, bất kể mua hay là chơi cực thạch cũng không phải lo nghĩ nữa.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

139. Chương 139: Ra Đi Vinh Quang.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Trong phòng khách một chi nhánh của tập đoàn An Thị tại thành phố Minh Dương, Lý Dương ngồi đối diện An Văn Quân, trước mặt bọn họ là một tập tài liệu.

Hai ngày qua, An Văn Quân chưa lúc nào ngừng giục Lý Dương. Sau khi bàn bạc với lãnh đạo cao cấp của tổng công ty, thái độ của công ty An Thị đối với Lý Dương thay đổi từ nhân viên trở thành đối tác.

Cùng hợp tác với Lý Dương, Lý Dương trở thành một đối tác của một công ty đang có vị thế hàng đầu, có thể nói thái độ của An Thị là vô cùng thành khẩn. Lý Dương có năng lực giỏi đến đâu đi nữa thì cũng chỉ là một con người. Trong mắt người bình thường Lý Dương có khá nhiều tiền, nhưng đối với An Thị, chút tiền của Lý Dương chẳng đáng bao nhiêu.

Theo yêu cầu hợp tác, Lý Dương chấp nhận chức vụ cố vấn nguyên liệu cực thạch cho An Thị. Cố vấn thì không cần đi làm, khi có việc thì đến công ty phân loại, hơn nữa còn phải xem cố vấn có thời gian và tâm trạng hay không.

Về điểm này Lý Dương cũng rất cảm động, An Thị hạ mình như vậy quả là ngoài dự liệu của Lý Dương.

Ngoài ra, An Thị hy vọng sau này Lý Dương có Phỉ Thúy chất lượng cao có thể ưu tiên cho công ty An Thị, thật ra thì điểm này không cần phải nói Lý Dương cũng sẽ làm. Quan hệ giữa hắn và Trương Ung rất tốt, bây giờ lại thấy An Văn Quân cũng tốt, hơn nữa như giá mà An Thị vừa đưa ra rất hợp lý. Hợp tác với công ty như thế thật sự rất yên tâm.

Để báo đáp lại, An Thị quyết định sau khi Lý Dương thành lập công ty xong, sẽ tổ chức một cuộc đấu giá chuyên nghiệp, coi như là giúp cho việc làm ăn của Lý Dương, giúp bọn họ bắn phát súng đầu tiên. Một công ty còn chưa thành lập, đã nhận được đấu giá chuyên nghiệp, không biết sau khi biết chuyện Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt sẽ có vẻ mặt thế nào.

Tương tự, trở thành đối tác làm ăn, sau này An Thị nếu có đấu giá chuyên nghiệp sẽ ưu tiên cho công ty của Lý Dương đấu giá. An Văn Quân hiểu rất rõ, người làm ăn chỉ có cách kết hợp ích lợi thì mới là bền vững nhất. Bọn họ cần năng lực của Lý Dương để duy trì địa vị trong ngành, mà công ty đấu giá mới thành lập của Lý Dương cũng cần dựa vào ảnh hưởng của An Thị để tăng cường danh tiếng của bọn họ.

Thỏa thuận rất đơn giản, không có bất kỳ yêu cầu nào có tính cưỡng chế, tất cả đều là vì mục đích hợp tác, nhưng vì cái thỏa thuận này mà cả tập đoàn An Thị phải mở một hội nghị cao cấp, tranh cãi lớn vô cùng, cuối cùng chủ tịch vẫn phải đưa ra quyết định.

Xem xong thỏa thuận, Lý Dương liền đặt bút ký, thái độ của An Thị rất tốt, hơn nữa thỏa thuận này cũng rất có lợi đối với mình, không ký chỉ có kẻ ngu.

- Lý tiên sinh, mong chúng ta sau này hợp tác vui vẻ.

An Văn Quân cũng ký, hơn nữa còn giơ bàn tay nhỏ bé ra bắt tay Lý Dương. Chuyện công ty có tranh cãi cô cũng biết, nhưng cô cũng rất tin tưởng, từ khi cô báo về công ty những điều mắt thấy tai nghe trong chuyến đi tới Minh Dương lần này, những tranh cãi đó đã giảm bớt rất nhiều, năng lực của Lý Dương xứng đáng để bọn họ hạ thấp thái độ tìm sự hợp tác.

- Mong chúng ta sau này hợp tác vui vẻ.

Lý Dương cũng đưa tay ra, lúc này mong muốn lớn nhất trong lòng hắn là góp công, muốn cho Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt sớm biết tin tức này, cho tới giờ đều là hai người lo chuyện thành lập công ty, Lý Dương chưa giúp được gì nên cũng có chút áy náy.

- Đúng rồi, Lý tiên sinh, đừng quên cuộc hẹn của chúng ta, tôi sẽ chờ anh ở Phật Sơn.

An Văn Quân mỉm cười nhìn Lý Dương, cuộc hẹn mà cô nói chính là Đại lễ Bình Châu năm nay, Bình Châu nằm ở thành phố Phật Sơn, Đại lễ sẽ bắt đầu vào giữa tháng sáu, Đại lễ lần này có sự giúp đỡ của Lý Dương, An Văn Quân rất tin tưởng.

- Cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ đi.

Lý Dương mỉm cười, cơ hội như vậy hắn sẽ không bỏ qua, lại là cơ hội kiếm được khoản tiền lớn.

Ký xong thỏa thuận, coi như việc An Văn Quân tới Minh Dương coi như xong, mặc dù mục đích chưa đạt được, nhưng đã tạo được mối quan hệ tốt với Lý Dương. Chỉ cần mối quan hệ này có thể tiếp tục bền chặt, Lý Dương tuyệt đối sẽ mang đến sự trợ giúp khổng lồ với An Thị, đến lúc đó so sánh với sự trợ giúp của Lý Dương, những gì bọn họ bỏ ra bây giờ chẳng đáng gì.

Xế chiều, An Văn Quân liền đáp máy bay trở về Hương Cảng, Lý Dương và Trương Ứng ra sân bay tiễn, nhìn máy bay cất cánh, trong lòng Lý Dương cũng trào dâng một cảm xúc khó tả.

Lý Dương không ngờ chuyện từ chức lại giải quyết suôn sẻ đến vậy, lại có thể tiếp tục duy trì quan hệ tốt với An Thị. Khác biệt lớn nhất chính là trước đây Lý Dương làm việc dưới sự chỉ đạo của Trương Ứng, bây giờ thì người hợp tác cùng hắn trở thành cả tập đoàn An Thị.

- Lý... cố vấn !

Trương Ứng nhìn Lý Dương phân vân, sau khi ký thỏa thuận hợp tác, Lý Dương không còn là trợ lý giám đốc một chi nhánh nhỏ của An Thị ở Minh Dương nữa, cũng không còn là cấp dưới của hắn, mà là một cố vấn cao cấp của công ty, địa vị của Lý Dương đã cao hơn hắn rất nhiều.

- Giám đốc Trương, anh thế này là sao, cứ gọi tên tôi như ngày trước là được rồi, cố vấn cái gì mà cố vấn.

Lý Dương lắc đầu cười khổ, địa vị con người thay đổi khiến cho thái độ của mọi người chung quanh đối với anh cũng thay đổi. Mặc dù Lý Dương cảm thấy mình không có gì đặc biệt hơn người khác, nhưng trong mắt những người khác đã khác rồi.

- Được, nói thật cố vấn gì đó tôi cũng không quen.

Trương Ứng cười lớn, sau khi Lý Dương trở thành cố vấn cũng khiến Trương Ứng có chút áp lực, nhưng một câu nói của Lý Dương đã làm giảm bớt hơn một nửa. Trương Ứng cũng khá hiểu Lý Dương, biết được tính cách Lý Dương.

Trở lại An Thị, Lý Dương thu xếp lại đồ đạc của mình, ở đây hắn đã không còn là trợ lý, không cần để những đồ này lại đây nữa.

Thật ra thì Lý Dương cũng không có mấy đồ đạc, phần lớn là sách, ngoài sách Lý Dương tự mua còn có sách của Hà Lão, sách của Hà Lão không thể vứt bừa bãi ở đây được.

Lúc Lý Dương ôm cái hộp đi xuống tầng dưới cùng Trương Ứng, sự huyền ảo ở tầng một bỗng trở nên yên tĩnh dị thường, tất cả người của công ty trong sảnh tầng một đều đứng sững.

Ôm cái hộp đi, ai cũng biết là chuyện gì xảy ra, chỉ có Ngô Hiểu Ly đứng sững, còn có sự thất thần trong mắt.

- Các vị, có một tin buồn phải thông báo với mọi người.

Trương Ứng không để ý trong công ty còn có một số khách hàng, lớn tiếng nói, tất cả nhân viên công ty cùng đưa mắt nhìn về phía Trương Ứng, ngay cả nhân viên bảo vệ ngoài cửa cũng không ngoại lệ.

- Lý Dương, Trợ lý của chúng ta, đã chính thức từ chức, bắt đầu từ bây giờ Lý Dương không còn là trợ lý giám đốc của chi nhánh công ty An Thị tại Minh Dương của chúng ta nữa.

Trương Ứng nói chậm chậm, âm thanh dường như còn có chút buồn, mặc dù đã đoán được, nhưng phần lớn công nhân viên vẫn tỏ ra có chút nuối tiếc. Nếu so sánh với những trợ lý trước, Lý Dương đối xử với bọn họ rất tốt. Lý Dương cũng chưa bao giờ ra về ta đây trước mặt bọn họ.

- Nhưng...

Trương Ứng nhướn mày lên, đột nhiên cao giọng:

- Tập đoàn An Thị chúng ta đã chính thức ký kết thỏa thuận hợp tác với Lý cố vấn, bây giờ Lý cố vấn đã là cố vấn về nguyên liệu cho tập đoàn An Thị chúng ta, sẽ được hưởng đãi ngộ như Tổng giám đốc ở tập đoàn An Thị và tất cả các công ty con của An Thị trên khắp đất nước.

Trương Ứng vừa nói vừa quay về phía Lý Dương cung kính khom người:

- Chào Lý cố vấn.

Tất cả công nhân viên đều ngây người, sự thay đổi này quá nhanh, bọn họ không rõ cái chức Cố vấn về nguyên liệu này có ý nghĩa gì, nhưng được đãi ngộ như Tổng giám đốc thì bọn họ đã nghe rất rõ. Tổng giám đốc! Đó là chức lớn đến thế nào, bình thường bọn họ muốn gặp cũng không thể nhìn thấy.

Lý Dương cũng ngây người, trong thỏa thuận vốn không có điều này, trước đó hắn cũng không biết, Trương Ứng đột nhiên nói như thế ngay cả hắn cũng sửng sốt.

- Giám đốc Trương, anh làm gì vậy? Cái gì mà đãi ngộ như Tổng giám đốc? Sao tôi không biết?

Lý Dương bối rối nói, nhìn Trương Ứng một cách kinh ngạc, Trương Ứng lại cười, nhẹ lắc đầu:

Đây là điều trước khi Phó Tổng đi dặn dò tôi, điều quy định này có lẽ công ty sẽ có thông báo chính thức đến các chi nhánh nhanh thôi, tôi chỉ là nói trước mà thôi.

Trên thực tế, Trương Ứng cũng hơi bất ngờ với quy định này, vì muốn lợi dụng Lý Dương, An Thị đã tốn rất nhiều, ngay cả Trương Ứng cũng không hiểu, Lý Dương chẳng qua chỉ là giới cước thạch, đến mức phải tốn kém đến vậy sao?

Có lẽ, chỉ có những người hiểu được giá trị của Lý Dương mới biết, làm như vậy không hề uổng kính chút nào, chỉ cần có Lý Dương trợ giúp, có phải tốn kém hơn cũng không đáng gì.

Cuối cùng thì Lý Dương cũng đi, đi trong ánh mắt rung động của mọi người trong công ty An Thị. Nhưng mọi người, trong đó có Trương Ứng đều hiểu, nơi này lúc nào Lý Dương cũng có thể quay lại. Mà lần sau, khi hắn quay lại, không chỉ đơn thuần là trợ lý giám đốc nữa, mà là Lý Cố vấn được đối xử ngang hàng Tổng giám đốc.

Ngồi trên xe, rất lâu sau tâm trạng Lý Dương vẫn chưa bình tĩnh lại được, nói không kích động thì là giả vờ, cho dù không ai muốn ra đi một cách tế nhị, cho dù là mình từ chức cũng muốn ra đi cho vui vẻ, An Thị làm như vậy coi như để Lý Dương ra đi trong vinh quang.

- Anh Lý, đi đâu đây?

Lưu Cương đang ngồi ở chỗ tài xế đột nhiên hỏi, chuyện xảy ra bên trong hắn đều nhìn thấy, nhưng điều đó chẳng ảnh hưởng gì tới hắn, công việc của hắn là bảo vệ cho Lý Dương tốt, đồng thời không để cho Lý Dương có cơ hội mắc sai lầm.

- Đến chỗ anh Trịnh đi.

Lý Dương khẽ thở dài, vừa quay đầu lại nhìn cổng chính công ty An Thị, từng là nơi muốn được làm việc nhất, bây giờ lại bỏ đi.

- Được.

Lưu Cương nổ máy, rẽ vào đường lớn, Lý Dương vừa gọi điện cho Tư Mã Lâm, hẹn hắn cùng đến nhà Trịnh Khải Đạt, Lý Dương có việc muốn nói cùng bọn họ.

Nhà Trịnh Khải Đạt ở khu biệt thự ngoại ô, nhà rất lớn, nhưng vẫn nhỏ hơn biệt thự của Lý Dương một chút. Còn về quy mô thì không thể so sánh với bố cục trong nhà Lý Dương, nhìn nhà của Trịnh Khải Đạt, Lý Dương mới biết vì sao nhiều người ghen tỵ vì nhà của mình.

Lần đầu tiên Lý Dương đến nhà của Trịnh Khải Đạt, Tư Mã Lâm đã tới mấy lần, hơn nữa từ nhà Tư Mã Lâm đến đây cũng gần hơn so với nhà Lý Dương, khi Lý Dương tới thì Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt đang chờ hẵn.

- Chuyện gì nhất định phải gặp mặt nói, nghe giọng nói của cậu hình như là chuyện tốt ?

Lý Dương vừa xuống xe, Tư Mã Lâm cười ha ha ra đón, Bất động sản Khải Đạt của Trịnh Khải Đạt đã chuyển giao lại, mấy ngày nay hẵn cũng bận đi đi về về Trịnh Châu, không liên lạc nhiều với Lý Dương.

- Tuyệt đối là chuyện tốt, anh Trịnh, không phải muốn em nói hết chuyện ở ngoài cửa chứ!

Lý Dương cười một cách thần bí, rồi nói với Trịnh Khải Đạt. Lần này Lý Dương đến là vì hai chuyện. Một là muốn đem tiền đầu tư lần này giao cho bọn Tư Mã Lâm. Hai là nói cho bọn họ biết tin tốt là hợp tác cùng An Thị, tiếp theo để cho bọn họ biết mình đã từ chức ở công ty An Thị, có thể cùng cùng bọn họ xây dựng công ty mới.

- Cậu vừa xuống xe còn chưa đi vào, sao đã trách cứ tôi, quả là oan cho tôi.

Trịnh Khải Đạt cười lớn, vội vàng dẫn Tư Mã Lâm, Lý Dương và Lưu Cương cùng vào. Trịnh Khải Đạt cũng đã biết Lưu Cương nhưng cũng chỉ biết hẵn là người nhà Hà Lão, những điều khác thì không biết.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

140. Chương 140: Về Nhà Gặp Tập Kích. (1)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Vợ và con Trịnh Khải Đạt đều không ở nhà, bốn người liền tới phòng đọc sách.

Phòng sách của Trịnh Khải Đạt bố trí rất tinh tế, hai bên bàn đọc sách là hai giá sách rất lớn, bên trong quả thật bày rất nhiều sách, nhưng Trịnh Khải Đạt trịnh trọng chưa thì không ai biết .

Ngoài bàn đọc sách ra còn có ghế sa lon, trước ghế sa lon là một cái bàn gỗ đồ cũ, Lý Dương nhận ra cái bàn này làm từ gỗ bạch đàn, hơn nữa là gỗ lâu năm, chỉ riêng cái bàn này cũng trị giá không ít tiền .

- Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì?

Ba người ngồi trên ghế sa lon, Tư Mã Lâm hỏi trước. Lưu Cương đi tìm sách đọc sách, chỉ có ba người bọn hẵn nói chuyện , Lưu Cương không tiện tham dự, nhưng trong nhà Trịnh Khải Đạt bây giờ không có ai, hẵn cũng không tiện đi linh tinh khắp nơi.

- Mọi người xem cái này.

Lý Dương cười cười thần bí, đem thỏa thuận ký kết cùng An Văn Quân đặt lên trên bàn, thỏa thuận này rất bình thường, nhưng trong đó có một cuộc đấu giá lớn.

Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt hoài nghi cầm thỏa thuận xem, càng xem hai người càng kinh ngạc, sắc mặt Trịnh Khải Đạt đầy vẻ vui mừng.

- Lý Dương, đây ... là thật ư?

Còn chưa xem xong Trịnh Khải Đạt vội hỏi, hẵn rất rõ vừa khai trương đã cùng An Thị hợp tác một cuộc bán đấu giá lớn có ý nghĩa đến thế nào, điều này sẽ khiến cho vị thế của một công ty mới như bọn họ trong ngành trở nên chắc chắn hơn.

- Đương nhiên là thật, em có nhất thiết phải đem cái này đi lừa các anh không?

Trên mặt Lý Dương đầy vẻ tự đắc, Trịnh Khải Đạt quả thật rất ngạc nhiên.

- Được, được lắm, Tư Mã, có sự hợp tác của An Thị, công ty bán đấu giá của chúng ta không sợ không được biết tới, Lý Dương, cậu thật lợi hại!

Trịnh Khải Đạt cười lớn, trên mặt Tư Mã Lâm cũng lộ ra nét tươi cười, đây cũng không phải làm ăn nhỏ, có một khởi đầu tốt thì cũng có lòng tin hơn. Mặc dù Tư Mã Lâm có tài sản, nhưng còn không sánh bằng Lý Dương, lần này coi như đã góp toàn bộ gia sản vào đây. Nhưng nói đi nói lại, Tư Mã Lâm rất coi trọng công ty bán đấu giá, nếu không cũng không đồng ý góp vào.

Trịnh Khải Đạt lại ca ngợi Lý Dương, kéo Lý Dương cùng hợp tác chẳng qua là coi trọng năng lực của Lý Dương về ngọc thạch và quan hệ với Hà Lão. Trịnh Khải Đạt không ngờ trong nháy mắt Lý Dương đã thành cổ vấn cho An Thị, hơn nữa còn lấy được hợp tác với bọn họ đấu giá lớn, đây cũng là thu hoạch ngoài mong đợi.

Ánh mắt Trịnh Khải Đạt đột nhiên sáng lên, vội nói :

- Lý Dương, năng lực cực thạch của cậu bây giờ đã nổi tiếng cả nước rồi, nếu cũng triển khai hợp tác cùng những công ty châu báu khác, có thể kéo về cho chúng ta nhiều cuộc đấu giá hơn không?

- Không được.

Lý Dương liền lắc đầu, nói:

- Tuyệt đối không được, mặc dù không có giới hạn rõ, nhưng chúng ta cũng phải giữ uy tín, nếu dùng Phỉ Thúy để lôi kéo đấu giá, đến lúc đó chúng ta không còn uy tín, sau này cũng sẽ không có công ty châu báu nào hợp tác cùng chúng ta, còn không bằng chỉ hợp tác cùng An Thị.

trịnh khải đạt hơi sững sờ, ngay sau đó liền cười tươi, nói:

- Đúng, là tôi cao hứng hồ đồ, quá tham, có một An Thị là đủ rồi, tôi nhớ lần trước An Thị tổ chức bán đấu giá là ở Hương Cảng vào năm ngoái, cuộc bán đấu giá đã vượt qua một tỉ.

Nói vậy Trịnh Khải Đạt cũng thấy hưng phấn, Tư Mã Lâm cười khẽ lắc đầu, trong ba người, phải nói người bỏ ra vì công ty nhiều nhất là Trịnh Khải Đạt, nhưng bây giờ thành tích lớn nhất là Lý Dương, hẳn lại xếp cuối cùng .

- Còn nữa, tiền vốn của chúng ta tôi đã gom đủ rồi, lúc nào mọi người cần, tôi sẽ chuyển cho.

Lý Dương nói thêm câu này, Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt im lặng một hồi, một lát sau, Tư Mã Lâm mới chậm rãi nói:

- Điều này không vội, chờ chúng ta ký hợp đồng về quyền cổ phần rồi đưa tiền cũng không muộn, nhưng nếu cậu không cần dùng tiền thì đưa trước năm triệu, chúng ta đi đấu tư trước.

- Năm triệu, được thôi, không vấn đề.

Lý Dương hơi ngạc nhiên, sau đó vui vẻ nói , năm triệu đối với Lý Dương mà nói thật sự không nhiều, tiền trong thẻ của Lý Dương đã có hơn tám mươi triệu, lấy ra năm triệu chỉ là chuyện nhỏ.

Lý Dương lấy ra luôn bốn tờ chi phiếu, ký một tờ chi phiếu năm triệu tiền mặt, Trịnh Khải Đạt thấy Lý Dương hào phóng lấy ra năm triệu như vậy cũng rất là thích thú. Trước đây không lâu Lý Dương vẫn chỉ là kẻ đi làm thuê, tuy nói có chút tiền, nhưng không thể so sánh với bọn họ, mà bây giờ, Lý Dương đã hoàn toàn đứng ngang hàng với bọn họ.

Điều này làm cho Trịnh Khải Đạt nghĩ tới lời của Tư Mã Lâm, Lý Dương chính là một con rồng đang ẩn mình, ban đầu hẳn chưa bay lên, nhưng hôm nay, con rồng này đã bắt đầu muốn bay rồi. Trịnh Khải Đạt thấy thật may mắn vì tạo được mối quan hệ với Lý Dương trước khi hẳn bay lên, còn trở thành đối tác làm ăn nữa.

- Lý lão đệ, bây giờ cậu đã rừ chức thật rồi chứ?

Tư Mã Lâm trầm mặc một lát, lại đột nhiên hỏi, trong thỏa thuận không nói tới chuyện Lý Dương từ chức, nhưng nếu Lý Dương đồng ý làm cố vấn cho An Thị, thì không thể tiếp tục làm cái chức trợ lý giám đốc quên.

- Không sai, anh Tư Mã, bây giờ tôi rất rảnh, sau này cũng có thể giúp mọi người chút ít, chuyện lớn không làm được, chuyện nhỏ thì có thể.

Lý Dương cười tươi, Lý Dương cũng đặt nhiều hy vọng vào công ty mới, dù sao cũng là sự nghiệp của hắn, cảm giác hoàn toàn khác khi đi làm công ăn lương.

- Vậy thì tốt quá, Lý lão đệ, cậu có thời gian thì tốt, gần đây chúng tôi nhờ quan hệ để chạy thủ tục cũng tương đối rồi. Bây giờ còn hai chuyện, một là tên công ty, hai chính là bố trí và tuyển nhân viên. Tên công ty thì đơn giản, ba người chúng ta hôm nay đều ở đây sẽ quyết luôn, về phần bố trí và tuyển dụng, Lý lão đệ rảnh rồi thì hãy phụ trách nhé!

Trịnh Khải Đạt vỗ tay vừa cười vừa nói, Tư Mã Lâm cũng gật đầu, nếu như Lý Dương không có thời gian chuyện này chỉ có thể giao cho Trịnh Khải Đạt tìm người đi làm, bây giờ Lý Dương có thời gian, chuyện này để cho Lý Dương làm là thích hợp nhất.

Cũng không phải sợ những người khác tham ô làm việc không tốt, việc tuyển dụng rất phiền toái, cần tuyển dụng người chuyên nghiệp, đặc biệt là cần rất nhiều người am hiểu về cổ vật. Một người không hiểu cổ vật đi tuyển dụng, có lẽ sẽ không tuyển được nhân viên giỏi. Mặc dù chuyến đi này Lý Dương tiếp xúc cổ vật không nhiều, nhưng thực lực của hắn khiến cho bất cứ ai cũng không dám coi thường.

- Được, không thành vấn đề, dù sao gần đây tôi cũng là nhàn rỗi quá!

Trịnh Khải Đạt nói lên yêu cầu Lý Dương liền đồng ý, tuyển dụng, trước kia đều là hắn bị người khác tuyển dụng, lần này cũng có thể thử một chút cảm giác làm quan chủ khảo.

- Còn về tên, tôi và anh Trịnh cũng nghĩ ra vài cái, cũng nhờ người xem. Lý Dương, cậu hãy chọn một cái, hôm nay chúng ta quyết luôn, sau đó đi làm thủ tục.

Tư Mã Lâm lấy ra mấy tờ giấy, đều là những tên công ty mà hắn và Trịnh Khải Đạt muốn. Điều mà Lý Dương không ngờ chính là những háng chú thích chằng chịt dưới những cái tên này, mỗi lời giải thích đều rất cặn kẽ, thậm chí còn cả nhân tố phong thủy và ngũ hành gì đó.

Tên thứ nhất là: “Công ty TNHH đấu giá Lâm Dương Khải”, vừa nhìn cũng biết là lấy một từ trong tên của ba người, nhưng lại bị bút xóa đi, hiển nhiên là đã bị Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt loại bỏ.

Lý Dương lắc đầu, liền xóa đi không chút do dự, cái tên này hắn cũng không thích.

Thứ hai tên là: “ Công ty TNHH đấu giá Andy” tên khá dễ nghe, nhưng cảm giác không hay, phía sau cũng có nét gạch, Lý Dương suy nghĩ một hồi, lắc đầu một cái rồi xóa.

Ba người, hai không đồng ý, cái tên này đoán chừng cũng bị loại.

Mấy cái tên bên dưới cũng tương tự, nhưng cũng có mấy cái không bị xóa, chứng minh là Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt đều ưng ý, Lý Dương liền chú ý đến mấy cái tên này.

Trong mấy cái tên này, Lý Dương có vẻ thích cái tên “ Công ty TNHH cổ phần bán đấu giá Lợi Đạt, tên ngắn gọn mà hay, trung hòa mà ổn định, là một tên đẹp.

Xem lại một chút những cái tên khác, cuối cùng Lý Dương đánh chọn vào tên này, Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt nhìn nhau gật đầu cười.

Thật ra thì hai người bọn họ cũng thích cái tên này nhất, bây giờ ba người ý kiến giống nhau, về căn bản có thể dùng cái tên này đi mở công ty, Trịnh Khải Đạt tin tưởng, với sự cố gắng của cả ba người, công ty bán đấu giá Lợi Đạt sẽ nhanh chóng nổi tiếng cả nước.

Những chuyện khác Lý Dương cũng không hỏi, Trịnh Khải Đạt đã tìm được một địa điểm đẹp ở Trịnh Châu, chuẩn bị mua lại, công ty bán đấu giá cần có một số phòng quan trọng như phòng trưng bày lớn, kho bảo hiểm... không mua hẳn lại thì hơi khó bố trí phòng ốc.

Sau khi xong hết những việc này, Lý Dương tạm thời được rảnh, chuyện sửa chữa và tuyển dụng đều cần thủ tục công ty làm xong mới có thể đi làm, bây giờ Lý Dương không đi làm, cũng chẳng có nơi nào mà đi.

Hai ngày ở nhà nhàm chán, Lý Dương định cùng Lưu Cương về Lật Thành, mấy ngày hôm trước Lý Thành còn gọi điện thoại tới, trường học của nhà đã chính thức bắt đầu động thổ.

Khi Lý Dương lái chiếc Volvo của mình về đến nhà, thỉnh thoảng lại có một vài người nhìn chăm chú vào xe của hắn, có vài người hiểu xe, biết chiếc xe này của Lý Dương giá trị không rẻ.

Lật Thành là một huyện thành nhỏ, chiếc xe đáng giá tiền triệu kia tuyệt đối thuộc hạng cao cấp, khó tránh khỏi việc gây chú ý đối với người khác, chuyện này Lý Dương cũng không quan tâm, dù sao hắn cũng không hay ở nhà.

- Bố, mẹ, con mới về.

Chưa vào đến nhà, Lý Dương liền hô to lên, cửa chính không khóa, chứng tỏ trong nhà có người, Lý Dương đẩy nhẹ cửa liền mở ra.

- Dương Dương, là Dương Dương về à ?

Một người từ trong bếp chạy ra, Lý Dương bước nhanh tới, trong bếp chạy ra chính là mẹ hắn.

Lý Dương chạy đến kéo cánh tay mẹ, thấy những nếp nhăn trên mặt mẹ lại nhiều thêm khiến lòng hắn chợt xót xa, vội hỏi:

- Mẹ, bố con đi đâu ạ?

- Đi ra công trường rồi, bố con hôm nào cũng phải đi, ông ý nói đây là xây trường học, vì bảo đảm sự an toàn cho các cháu sau này nên phải giám sát chất lượng, ông ấy không yên tâm mấy nhà thầu kia, sợ bọn họ giảm nguyên vật liệu thi công.

Mẹ hắn cười cười, thấy con trai về bà rất vui vẻ.

- Đúng vậy ạ, chúng ta nếu đã xây trường phải có trách nhiệm đối với học sinh, an toàn tuyệt đối không thể lơ là.

Lý Dương ra sức gật đầu, chất lượng các lớp học trong trường nhất định phải bảo đảm. Lý Dương nhớ mấy năm trước huyện bên cạnh có một trường học vừa xây dựng chưa được bao lâu bị chấn động, cuối cùng khiến hiệu trưởng phải cho thôi học để Trường Ứng sửa, nói không chừng còn ầm ĩ nữa.

- Đúng thế, bố con cũng nói như vậy, dù sao ông ấy đến công trường cũng không phải làm gì, chỉ là quan sát bọn họ.

Bà mẹ cười thật vui vẻ nhìn thấy đứa con đáng tự hào nhất. Bà chỉ biết hiện giờ tiện nghi trong nhà đều do đứa con này tạo nên, nhưng không con trai bà đã cùng người khác lập công ty tiền tỉ.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

141. Chương 141: Về Nhà Gặp Tập Kích. (2)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

-Mẹ, đây là những thứ con mua mang về, đặc biệt là mấy đồ bổ này, mọi người phải ăn hết đó, những thứ này tốt cho sức khỏe lắm.

Lý Dương và Lưu Cương cùng bước ra xe bê đồ đạc xuống, lần này hẳn mua cho không sót một ai, ngoài bố mẹ ra, anh cả chị dâu và đứa cháu đều có quà, cả xe đồ này tiêu mất của hắn hơn một vạn, tuy nhiên mua quà cho người thân thì dù có tốn nữa hắn cũng không tiếc.

-Con xem con đó, nhà có thiếu gì đâu mà con lại mua về nhiều thế này, Tiểu Lưu, sao cậu cũng không nhắc nhở nó vậy.

Nhìn mấy túi to túi nhỏ này mẹ hắn vui lắm, nhưng miệng thì vẫn quở trách Lý Dương, cũng có thể đây là khuyết điểm chung của tất cả những người làm mẹ.

-Dì, đây là tấm lòng của anh Lý, dì cứ vui vẻ nhận đi, anh Lý bây giờ cuộc sống cũng tốt rồi, dì phải để cho anh có cơ hội hiếu thảo với bố mẹ chứ.

Lưu Cương bị trách thì cười ha ha nói, Lý Dương biết là mẹ ngoài mặt như thế thôi nhưng trong lòng thì vui lắm, Lưu Cương cũng biết nịnh đó chứ, chẳng trách mà mọi người đều thích anh ta.

-Mẹ, đồ con đã cất xong rồi, giờ con ra công trường đón bố, mẹ ở nhà chuẩn bị món gì ngon ngon nhé, hôm nay con phải uống với bố vài ly mới được.

Lý Dương nói với mẹ xong liền đi ra, trước khi đi hắn quay đầu lại nhìn ngôi nhà của mình rồi nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Lần này nhất định phải xây nhà mới cho gia đình, bây giờ hắn không thiếu tiền, đầu tư mở công ty xong hắn vẫn còn khoảng hơn nghìn vạn, bỏ ra một trăm vạn làm nhà không thành vấn đề.

Lý Dương lái xe chạy thẳng ra công trường, ngôi trường so với vị trí cũ có lệch đi một chút, nhưng diện tích thì lớn hơn trước rất nhiều, đi lại thuận tiện, điều này làm cho mấy người Lý Thành vô cùng thích thú.

Người ta đã xây xong tường rào bao quanh ngôi trường, phía trong cũng có xây được một vài căn phòng đơn giản cho mấy người quản đốc ở tạm, ngoài ra phần móng cũng đã được làm xong, tiến độ cũng không đến nỗi chậm lắm.

Cổng chính ngôi trường nằm trên con đường giao thông chính, bình thường có rất nhiều xe cộ qua lại, tuy nhiên huyện đã ra chỉ thị, sau khi ngôi trường xây xong họ sẽ bố trí công an giao thông ở khu vực này để đảm bảo an toàn cho học sinh.

Lý Dương dừng xe bên đường rồi đi bộ vào công trường, phía trong toàn là đất tươi xốp, xe khó mà đi được, cứ dừng bên đường cho tiện.

-A?

Lý Dương bỗng quay đầu nhìn lại, người con gái mặc quần bò vừa bước ngang qua hắn trông thật quen, hình như là đã gặp ở đâu rồi.

-Sao vậy, anh Lý?

Lưu Cương quay đầu lại nhìn nhưng hắn chẳng nhận ra điều gì bất thường cả

-Không có gì, người vừa đi qua nhìn quen quá, không biết là đã gặp ở đâu rồi.

Lý Dương lắc lắc đầu rồi bước thẳng vào trong trường.

-Người quen? Cũng bình thường thôi, đây là quê của anh mà, có khi người đó là bạn học của anh cũng nên.

Lưu Cương cười nói, hắn cũng không để ý đến chuyện đó.

-Không phải bạn học đâu, chắc chắn là đã gặp ở đâu đó, mà thôi, ở Minh Dương tôi gặp không biết bao nhiêu người con gái, cô ta cũng có thể là một trong những khách hàng của tôi cũng nên.

Lý Dương lắc đầu, không nghĩ đến người con gái vừa rồi nữa.

Sau khi hai người bọn họ bước vào trong trường, người con gái lúc nãy đột nhiên quay đầu nhìn lại, khuôn mặt vẻ nghiêm nghị lắm. Cô ta mặc quần bò nhìn rất trẻ trung, nếu cô ta thay bộ đồng phục cảnh sát thì chắc có lẽ Lý Dương đã nhận ra, đây là cô gái mà hắn đã gặp ở Thanh Đảo có tên là Châu Hạ.

-Bố, anh!

Lý Dương gọi to khi nhìn thấy anh trai và bố mình, trường đang trong giai đoạn xây dựng, ngày nào Lý Thành cũng phải ở đây

-Dương Dương, em về lúc nào đó?

Hai người quay đầu lại vui mừng khi nhìn thấy Lý Dương. Lý Quân Sơn luôn tự hào về hai đứa con trai của mình.

-Em vừa về, mẹ đã chuẩn bị thức ăn ngon ở nhà, chúng ta về nhà làm vài ly đi.

Lý Dương cười nói.

-Ha ha, được, về nhà uống vài ly, Dương Dương, lần này em về được bao lâu?

Lý Thành cười lớn một tiếng, sau khi ngôi trường được khởi công xây dựng, Lý Thành có vẻ phấn chấn lắm, hẳn chưa bao giờ nghĩ là có ngày mình lên làm hiệu trưởng, hơn nữa ngôi trường này lại của chính gia đình mình, nên hẳn càng thêm năng nổ.

-Cũng ở lại được vài ngày, em nghỉ việc rồi, bây giờ đang làm kinh doanh với thêm hai người bạn nữa, công việc đang trong giai đoạn chuẩn bị, lúc nào bận thì em về.

Lý Dương nhún vai, hẳn cũng không định giấu gia đình về chuyện nghỉ việc, tuy nhiên hẳn cũng không nói cụ thể công việc hiện tại của mình, nếu nhà hẳn biết hẳn bỏ ra hơn sáu nghìn vạn đầu tư vào công ty bán đấu giá chắc họ chết khiếp mất.

-Tự mình kinh doanh? Hay đó, cũng không thể làm thuê cho người ta cả đời được.

Lý Quân Sơn gật gật đầu, con cái thành đạt là ông vui rồi.

-Tuy nhiên con phải nhớ là mình có bốn phần cổ phần trong ngôi trường này, thỉnh thoảng cũng về xem nó một tí.

Lý Quân Sơn nhìn Lý Dương nói.

-Con biết mà, sắp trưa rồi, chúng ta về nhà thôi

Lý Dương cười hi hi, từ khi có công ty bán đấu giá, cổ phần trong ngôi trường này hẳn sớm không để tâm đến rồi, sau này tìm cơ hội giao lại cho ba hoặc anh cả.

-Uhm, về nhà thôi.

Lý Quân Sơn gật đầu cười nói, đứa con út về thăm nhà làm ông ta rất vui, về sớm một chút cũng không sao.

Lý Thành lái chiếc Audi mà Lý Dương đã mua cho hẳn, Lý Dương và Lưu Cương thì đi chiếc Volvo, hai xe chạy nhanh ra khỏi trường.

Sau khi bọn họ rời đi, chiếc rèm cửa trong căn nhà đối diện ngôi trường được kéo ra, một người thanh niên trẻ có nốt ruồi đen trên cổ đặt chiếc ống nhòm xuống bàn, nhếch miệng cười nham hiểm.

-Cuối cùng thì cũng về rồi, ông trời đúng là đang giúp mình, hà hà.

Hắn nói xong há miệng nốc cạn chai rượu đặt trên bàn.

Buổi trưa ba bố con Lý Dương uống hết hai chai rượu trắng, Lưu Cương thì không uống giọt nào, nên chiều nay ra công trường sẽ giao cho hẳn nhiệm vụ lái xe.

Bữa cơm diễn ra rất vui vẻ, Lý Dương nói với mọi người là hẳn sắp đi Trịnh Châu, mọi người nghe xong cũng không có phản ứng gì đặc biệt. Trịnh Châu xa hơn Minh Dương một tí, tuy nhiên có thể đi về trong ngày được, hơn nữa đã có đường cao tốc để đi đến đó, chạy xe khoảng ba tiếng là tới thôi.

Lý Dương không sử dụng khả năng đặc biệt của mình khi uống rượu, hẳn bắt đầu thấy hơi chóng mặt, tinh thần phấn khích.

Uống rượu xong Lý Quân Sơn đi nghỉ, chiều nay ông không đến công trường nữa, chỉ có Lý Dương đi cùng anh trai thôi.

Lưu Cương lái xe, hai anh em nhà họ Lý ngồi phía sau trò chuyện rôm rã, họ cảm động khi nhắc đến những kỉ niệm thời thơ ấu, đã lâu rồi hai người không được nói chuyện vui vẻ như thế.

Xe dừng lại trước cổng công trường, mấy người phụ trách ở đây đều biết Lý Thành là ông chủ, Lý Thành và Lý Dương vừa bước xuống xe đã có mấy người chạy đến chào.

Ba người bọn họ vừa bước vào cổng chính chợt có ba người đàn ông chạy đến trên tay cầm thanh sắt lớn đánh tới tấp vào anh em Lý Dương.

Sự việc xảy ra bất ngờ làm cho một vài người đứng sững lại, ba người xuất hiện phía trước thì đằng sau một chiếc xe bánh mì trắng dừng gấp bên đường, thêm hai người nữa xuống xe chạy về phía Lý Dương.

-Bịch bịch bịch!

Người xem vẫn chưa kịp phản ứng thì Lưu Cương đã đánh bật ba người cầm thanh sắt, làm cho hai người chạy lại từ phía sau đứng khựng người lại một lúc.

Lý Dương và Lý Thành cũng đứng sững người lại, cả hai người đều thấy sững sốt, tuy nhiên Lý Dương vẫn giữ được bình tĩnh hơn, hắn chợt nhìn thấy một cái thuổng sắt đặt bên tường chỗ cổng chính, hắn phóng nhanh đến chỗ cái thuốc, dù sao có vũ khí trên tay vẫn an toàn hơn.

Trong ba người bị Lưu Cương đánh ngã đã có một người đứng dậy được, hai người từ trên chiếc xe xuống nhìn nhau một cái rồi cùng xông lại chỗ Lý Dương.

-Không được!

Lưu Cương vội lao đến chỗ Lý Dương, mấy người này chẳng là gì đối với hắn, nhưng nếu Lý Dương đứng xa hắn một tí thì phiền phức to.

-Bịch

Lưu Cương vội lặn xuống đất, kinh hãi nhìn về phía chiếc xe, tám cửa kính chỗ ghế ngồi được kéo xuống, một khẩu súng đen ngòm đang chia về phía hắn.

-Bịch

Lưu Cương lại lặn thêm một vòng nữa, bụi bay mù mịt, vì Lưu Cương phải tránh viên đạn nên càng cách xa chỗ Lý Dương đứng hơn. Hai người lúc này đã tiến đến chỗ Lý Dương, một người bị Lý Dương cầm thuổng đánh bật ra, nhưng hắn lại bị người kia cầm thanh sắt đánh trúng cổ, chiếc thuổng rơi xuống đất, người Lý Dương nghiêng ngã.

-Bịch

Lại một phát súng nữa, bắn xong người thanh niên ngồi trên xe gọi lớn, bảo mấy người phía dưới mau bắt người lên xe.

Lưu Cương nấp ở một góc vô cùng lo lắng, lần này về nhà cùng Lý Dương hắn không mang theo súng, nếu biết trước chuyện này hắn nhất định không để súng ở nhà Hà Lão rồi.

Ba người bị Lưu Cương đánh ngã lúc này đều đã đứng dậy, cùng với hai người nữa cùng xông lại bắt Lý Dương, Lý Dương cố vùng vẫy như nửa thân hắn như tê liệt, sức hắn cũng không đọ lại sức năm người này.

Lưu Cương vội lặn hai cái đã đến trước mắt năm người đó, hắn vung dao chém trúng cổ một người, người hắn cần bảo vệ đang gặp nguy hiểm, hơn nữa đối phương lại có súng, nên hắn đánh không nương tay.

-Bịch

Lại một phát súng nữa, Lưu Cương lấy người vừa bị hắn chém làm bia đỡ đạn, máu phun ra tung tóe nhưng hình như người đó chẳng có phản ứng gì. Thì ra hắn đã chết dưới lưỡi dao của Lưu Cương lúc này rồi.

-Nhanh lên xe!

Người lái xe gọi lớn, hần có linh cảm không lành trước phản ứng của Lưu Cương, hần chưa gặp ai như thế, nếu có súng thì những người kia sớm đã chết dưới tay Lưu Cương rồi.

Vì tránh đạn nên Lưu Cương không thể đuổi theo bốn người đó được, Lý Dương bị bọn chúng bắt lên xe, xe nổ máy ầm ầm, phóng như bay về phía trước.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

142. Chương 142: Về Nhà Gặp Tập Kích. (3)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Tiếng súng vừa vang lên, bất kể người ta có hiểu chuyện gì xảy ra hay không cũng sợ hãi vội vàng núp vào đâu đó, nhưng có một cô gái ở không xa chỗ đó lại chạy như bay đến, khi tiếng súng vang đến tiếng thứ ba, cô đã nhìn thấy Lý Dương bị ép lên xe.

Không chút do dự, cô gái móc từ trong túi xách ra một khẩu súng lục, vừa chạy vừa gạt nĩa bảo hiểm ra.

Khi cô gái chạy đến khoảng cách gần nhất, chính là trong mấy giây mà mấy người đưa Lý Dương vào xe chuẩn bị rời đi. Lưu Cương vừa lái chiếc Volvo của Lý Dương đuổi theo, bất luận như thế nào hần cũng không thể để cho những người này đưa Lý Dương đi .

- Pang, pang, pang.

Liên tục ba phát súng, màu khói trắng lập tức bao phủ chiếc xe trước mặt cùng những âm thanh chói tai. Thì ra ba phát súng của cô gái này đã làm nổ một trong những bánh xe, chiếc xe này muốn chạy nữa là điều không thể.

Lưu Cương đã lái chiếc Volvo đến, ngay lập tức bị bất ngờ, sau một giây lập tức xoay người chạy thẳng về phía đám khói trắng kia, hần quan sát thấy, nếu đám người trong xe muốn chạy thì hần cũng không cần phải lên xe đuổi theo.

Khi chạy tới Lưu Cương còn kinh ngạc nhìn cô gái kia, đã có súng mà hơn nữa còn bắn chuẩn như vậy, cô gái này rốt cuộc là người thế nào ?

Cô gái vừa bắn ba phát đạn còn đang thở không ra hơi, đang nhìn chiếc xe cách đó không xa bèn quay người chạy qua đường, cô gái lập tức cũng chạy đuổi theo.

Cô gái này chính là Chu Hà – người mà ngày hôm qua Lý Dương đã không nhận ra.

Lưu Cương đang chạy đến, Chu Hà cũng chạy tới, hai người mặc dù không biết nhau, nhưng lúc này đều có mục đích giống nhau, cũng là vì chiếc xe kia.

Sau khi chiếc xe bị nổ lốp, nó đã chạy không nổi nữa rồi. Kẻ lái chiếc xe kia cũng hung hãn cùng mấy người trong xe lôi Lý Dương trốn vào trong một tiểu siêu thị ven đường, cũng may người trong siêu thị vừa rồi đã chạy hết, không còn ai để chúng bắt.

- Anh, làm sao bây giờ ?

Một người trong đám người đó hốt hoảng nói với người vừa lái xe kia nói, người lái xe lập tức hung hăng trốn mất lườm hần:

- Lo cái gì, không chết được đâu, chúng ta vẫn có người trong tay.

- Là anh à, Hầu Tử.

Lý Dương đột nhiên kêu lên, hần đã nhận ra được người lái xe này, nốt ruồi đen trên cổ hần rất rõ.

- Mày còn nhớ rõ tao à? Thằng nhóc, thật tốt, thật không ngờ mấy anh em chúng tao lại tóm được mày.

Hầu Tử quay đầu lại cười lạnh lùng, đột nhiên đặt khẩu súng lục lên đầu Lý Dương, miệng dần ghé sát bên tai Lý Dương:

- Thằng nhóc, cùng một duộc với nhau, hãy lấy mạng để đổi lấy kim cương với anh em ta, mày có cả mà.

- Không, không phải tôi.

Lý Dương nhất thời kêu to, chuyện lo lắng nhất đã xảy ra thật, đáng chết tên Hầu Tử này đã tìm ra hắc thật, hơn nữa còn tưởng rằng hắc một mình nuốt mấy viên kim cương kia.

- Không đúng, làm sao anh biết ?

Sắc mặt Lý Dương đột nhiên thay đổi, chuyện kim cương biến mất chỉ có cảnh sát biết, lúc ấy Hầu Tử cũng đã chạy, không thể nào biết chuyện này.

- Làm sao tao biết, chắc chắn là có cách, cái trường học này chính là mày dùng tiền bán kim cương kia để xây đúng không?

Hầu Tử tiếp tục lạnh lùng nói bên tai Lý Dương. Lý Dương đột nhiên run lên, thậm chí ngay cả chuyện trong nhà xây trường học hắc cũng biết.

Tự nhiên Lý Dương thấy sợ, cũng may lần này chúng không nhằm vào người nhà của mình mà gây ra chuyện gì. Tên Hầu Tử này cái gì cũng dám làm, nếu thật hạ thủ với người nhà mình, hậu quả thật không tưởng tượng nổi .

- Anh cả, bọn họ đuổi theo.

Lại một người gấp gáp nói với Hầu Tử. Trong mắt Hầu Tử lóe lên tia bạo ngược, sai một tên đàn em cầm dao chìa vào Lý Dương, còn mình mang theo súng lục đứng ở trước cửa quây.

Đây là một mô hình siêu thị nhỏ, quây thu tiền ở cửa, như vậy vị trí có thể che chở cho Hầu Tử vô cùng thuận lợi.

Bên ngoài, Lý Dương và Chu Hà đã tìm được chỗ nấp, quan sát siêu thị này. Lưu Cương không có súng, người ở bên trong lại có súng, lúc này hắc cũng không dám tấn công, huống chi Lý Dương vẫn còn ở trong tay bọn họ.

Chu Hà thì ngược lại có súng, nhưng bắn khoả bên trong có con tin, cũng không dám quyết định bừa bãi.

Lưu Cương ngẩng đầu nhìn khẩu súng lục trên tay Chu Hà, nhíu mày, Lưu Cương nhận ra đây là một tay súng cừ, nhìn tư thế cầm súng của Chu Hà chắc phải là một cảnh sát, nhưng Lưu Cương không biết tại sao ở đây lại xuất hiện một cảnh sát trùng hợp như thế, còn là một cảnh sát có súng.

- Người bên ngoài nghe đây, không muốn làm cho người này chết trong tay ta, mau tìm cho ta một chiếc xe, nếu không ta lập tức giết hắc.

Hầu Tử núp ở phía sau quây thu tiền, lớn tiếng hô, trong lòng Lý Dương có cảm giác sợ, đồng thời hắc lại cười khổ, mấy viên kim cương bị mất thật làm khổ hắc. Tên Hầu Tử này không biết lấy tin tức ở đâu ra, cũng cho rằng một mình hắc nuốt hết mấy viên kim cương kia, hơn nữa còn hiểu lầm trường học này chính là tiền bán kim cương mà ra.

đừng nói hắc không có, cho dù có cũng không có cái gan đó, nhưng kim cương biến mất quả thật có liên quan đến hắc, ai có thể tin nó bị lòng bàn tay của hắc nuốt đây.

Nghĩ đến lòng bàn tay, Lý Dương đột nhiên cảm giác lòng bàn tay có chút ngứa ngáy, kinh ngạc nhìn hai tay, mặt ngoài cũng không có bất kỳ biến hóa gì.

Cử động bàn tay, Lý Dương phát hiện các ngón tay dường như dài ra rất nhiều, bây giờ ở năm đầu ngón tay, các sợi màu đen cũng thay đổi trở nên nhỏ hơn, chỉ bằng hạt gạo nhỏ.

Lý Dương nhẹ nhàng lắc đầu, những sợi màu đen này không ngừng biến hóa, trước kia sự biến hóa còn có chỗ tốt, nhưng bây giờ sự biến hóa lại hoàn toàn vô dụng.

- Ta cho các người ba phút, lập tức lái một chiếc xe tới đây cho ta, nếu không ta đây không chạy thoát sẽ giết con tin trước, không tin các người cứ thử.

Hầu Tử lại lớn giọng kêu một câu, còn nhìn đồng hồ treo trên tường siêu thị. Lưu Cương và Chu Hà nhìn nhau, trong lòng lạnh băng, nghe giọng nói người này cũng biết là người hung ác, hắn nói như vậy thật là dám làm vậy.

- Cô hãy trông chừng hắn, tôi đi lái xe.

Lưu Cương đột nhiên nhẹ giọng nói một câu với Chu Hà, hắn cũng không nhận ra Chu Hà, nhưng lúc này cũng chỉ có lựa chọn là tin tưởng cô ta, nếu không tên liều mạng này dám giết Lý Dương thật, hắn cũng tiêu rồi.

Lưu Cương đi lái luôn chiếc Volvo của Lý Dương, trước khi lái xe đi Lưu Cương đột nhiên dùng dao cạy đám dây nguồn bên trong ra, giật đứt một sợi rồi mới lái đi.

Không tới ba phút sau, Lưu Cương đã lái xe của Lý Dương đến trước cửa siêu thị, nhưng hắn dừng cách cửa siêu thị một khoảng khá xa.

Hầu Tử cười lạnh một tiếng, hắn biết mình uy hiếp thành công. Bọn họ thật đúng là đã đưa xe tới trong chưa đầy ba phút. Hầu Tử thật sự dám giết Lý Dương, chờ cảnh sát đến, hắn không dám chắc lần này sẽ may mắn trốn thoát được như lần trước.

Đặc biệt là bên ngoài còn có cao thủ, Hầu Tử cũng không biết, cái tên Lý Dương này sao có thể có cao thủ bên cạnh như vậy, nhìn thân hình người vệ sỹ kia, chắc chắn có thể so với bộ đội đặc chủng.

- Mà qua đây.

Trước tiên Hầu Tử lui một bước, dùng súng chĩa vào đầu Lý Dương, rồi từ từ dẫn mấy tên đàn em và Lý Dương đi ra ngoài, cảm giác bị súng chĩa vào đầu thật không thoải mái chút nào. Toàn thân Lý Dương đều cảm giác lạnh lạnh, da đầu không ngừng truyền đến từng luồng cảm giác tê dại.

Từ từ đi về phía trước, Hầu Tử đưa Lý Dương ra khỏi siêu thị, Lưu Cương đang đứng ở một bên, lạnh lùng nhìn bọn họ.

Chu Hà nấp sau một chiếc xe khác, dùng xe làm chỗ ẩn nấp của mình, trên tay nắm thật chặt khẩu súng .

- Hầu Tử, người chạy không thoát đâu, nếu thông minh hãy nhanh chóng thả con tin, giơ tay đầu hàng, nhận được khoan hồng.

Chu Hà đột nhiên hét to, Hầu Tử liền nổ súng về phía Chu Hà lên tiếng, một âm thanh khổng lồ khiến thân thể Lý Dương chột run lên.

Toàn thân Lưu Cương cũng rung lên, nhưng không manh động. Tên Hầu Tử này cũng rất nhanh tay, vừa bắn xong một phát liền đặt trở lại trên đầu Lý Dương, khiến cho Lưu Cương căn bản không có cơ hội thích hợp để phản ứng lại, hơn nữa Lưu Cương cũng không dám mạo hiểm như vậy.

Một phát súng này, cũng hoàn toàn biểu lộ thái độ của Hầu Tử, đầu hàng căn bản là không thể.

Hầu Tử đẩy Lý Dương, sau khi mở cửa xe, hắn lên xe trước, sau đó kéo Lý Dương lên trên xe, các động tác hết sức lão luyện, không có chút cơ hội nào cho Lưu Cương và Chu Hà.

Mấy thủ hạ của hắn cũng bắt đầu lên xe, một người ngồi vào chỗ tài xế, đặt bàn tay run rẩy lên chuẩn bị lái xe.

Lòng bàn tay Lý Dương lại lần nữa cảm giác ngứa ngáy, hoảng sợ và kinh hãi khiến trong lòng Lý Dương trào dâng một loại tuyệt vọng, Lý Dương hiểu rất rõ, nếu để cho Hầu Tử đưa mình đi, kết quả với mình nhất định sẽ rất thảm.

- Đồ bỏ đi, xuống ghế phía sau, tao lái xe.

Hầu Tử đột nhiên nặng nề đập cho tên đang ngồi chỗ tài xế một cái, trạng thái tâm lý của tên này không tốt căn bản lái xe sẽ rất nguy hiểm, để cho hắn lái xe sợ rằng chạy cũng không thoát.

- Vàng, vàng, thưa anh.

Tên đàn em vội vàng gạt đầu, sau đó từ ghế lái trèo luôn về phía sau, lúc này hắn cũng không dám lên xe từ bên ngoài, ai dám chắc xuống xe còn có thể đi lên được, bên ngoài lại có một người rất lợi hại, mới vừa rồi một đồng bọn của bọn họ đã bị người đó giết chết.

Trong lòng Lý Dương đột nhiên thấy căng thẳng, tài nghệ lái xe của Hầu Tử hắn biết, có thể chạy mất trong khi có nhiều cảnh sát đuổi theo như vậy, nhất định là không tồi, thật sự phải cho hắn lái xe, khả năng bọn chúng chạy thoát có thể tính là rất lớn.

Lòng bàn tay Lý Dương vẫn còn ở ngựa ngáy, lập thể đồ đột ngột xuất hiện, đây là sự bộc lộ ngoài ý muốn, bên trong tay hắn các sợi màu đen đang phát ra một chút ánh sáng. Đây là tình huống cho tới tận bây giờ Lý Dương chưa từng thấy.

Trong khi những sợi màu đen này lóe lên ánh sáng màu đen, Lý Dương đột nhiên cảm giác giữa hai tay có sức mạnh rất lớn, có cảm giác đập nát đá núi cũng không có bất kỳ khó khăn gì.

Hầu Tử đã chen từ ghế ngồi bên kia sang phía ghế của lái xe, trong lòng Lý Dương đột nhiên trầm xuống, hắn biết, cơ hội này nếu không nắm được, sau đây lại muốn chạy cũng chạy không thoát nữa.

Cẩn rằng thật mạnh, Lý Dương nhắm hai mắt lại, hai tay nắm quyền, dùng hết sức đánh bên hông Hầu Tử, eo ếch là một trong những chỗ mềm nhất trên cơ thể người. Hình ảnh lập thể Lý Dương nhìn thấy chính xác là nên đánh vào chỗ kia. Hầu Tử đột nhiên phát ra một tiếng hét thê thảm, sau đó bắn cả người ra ngoài.

Không sai, chính là bay ra ngoài, từ chỗ ngồi bên cạnh Lý Dương bay người ra ngoài, cửa xe cũng bị Hầu Tử đụng vỡ, Lý Dương ngơ ngác nhìn hai nắm đấm của mình, vội vàng quay sang đánh vào mặt một người bên cạnh.

- Rắc rắc.

Mấy người còn lại bên trong xe còn chưa phản ứng kịp trước chuyện vừa xảy ra, lại nghe một tiếng chát chúa, người bên cạnh Lý Dương đã ngã nhào về phía một tên đồng bọn khác của hắn, một dòng máu phụt ra rơi trên xe của Lý Dương.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

143. Chương 143: Về Nhà Bị Tập Kích. (4)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Bên ngoài, Chu Hà và Lưu Cương đều không biết trong xe xảy ra chuyện gì nhưng nhìn thấy Hầu Tử phi từ trong xe ra Lưu Cương lập tức vung tay, một đao phi như bay tới Hầu Tử.

Mã tấu của Lưu Cương phi ra mục tiêu là nhằm cổ Hầu Tử, Hầu Tử là một người vô cùng nguy hiểm, người như vậy tuyệt đối không thể giữ lại.

“Ấ”

Hầu Tử kêu thảm thiết trên mặt đất hai tay ôm chặt cổ, mắt trợn to, muốn nói nhưng không thể nói ra một câu nào.

“Đừng”

Chu Hà bên cạnh đột nhiên kêu lên một tiếng, nhanh chóng chạy tới chỗ Hầu Tử.

Lưu Cương nhanh chân hơn Chu Hà một bước, tiện tay túm lấy Hầu Tử vút xuống đất trước cửa xe, nhanh chóng mở xe sau đó thò tay dùng sức kéo, một người bị anh ta lôi tạt nhẵn dưới đất.

Trong xe, vẫn còn hai người đang sợ hãi nhìn Lý Dương, còn có một người ngã ra ghế phía sau xe, trên mặt máu me nhầy nhụa, không biết sống hay chết.

- Tất cả không được động đây

Lưu Cương giơ súng, hai người còn tỉnh kia vội giơ tay, Lưu Cương nhân cơ hội vội vã cho Lý Dương xuống xe, đợi Lý Dương đi xa rồi Lưu Cương mới hít một hơi.

Ở phía xa còi cảnh sát đã vang lên, Lý Dương lúc này đột nhiên nhớ ra câu nói mà mọi người đều nói: cảnh sát toàn là những người đến sau.

-Hầu Tử, nói cho ta biết, kim cương mà bị các người tháo xuống có phải đang ở chỗ người?

Bên cạnh xe, Chu Hà đang vội vã hỏi Hầu Tử, Hầu Tử nhìn Chu Hà, muốn lắc đầu mắt lại đảo xuống đất, người chết rồi không thể chết thêm lần nữa.

-Hầu Tử, Hầu Tử mau nói đi

Chu Hà dùng sức nâng người Hầu Tử nhưng không nhận được bất kỳ hồi âm nào, Lý Dương ở đằng xa ngây ngô nhìn tất cả, cuối cùng anh cũng nhớ ra cô gái này là ai rồi.

Lại là vị cảnh sát kia, người hôm qua có cảm giác quen quen không biết cô có phải là vì truy tìm Hầu Tử mà tới đây không, nếu đúng là như vậy thì còn được, nếu không phải là lý do này thì Lý Dương gặp phiền phức rồi.

Mấy xe cảnh sát rất nhanh tới hiện trường, bốn người trên xe xuống đều bị cảnh sát mang đi, trong đó một người đã hôn mê, mặt mũi tươi cười, máu tươi đầy mặt, nhìn là biết đã bị đánh rất đau.

Lưu Cương không ngăn cảnh sát mang người đi, đối với anh ta mà nói muốn biết kết quả thẩm vấn của những người này vô cùng đơn giản, nhiệm vụ lớn nhất của anh lúc này là bảo vệ Lý Dương.

-Lý ca, anh không sao chứ?

Khi Lưu Cương tới bên Lý Dương, Lý Dương đang ngây ngô nhìn hai tay mình, ban nãy đánh nhau với Hầu Tử lúc đánh trúng vào mặt tên này Lý Dương cảm thấy lực trên tay vô cùng khỏe mạnh như có thể đánh chết một con bò.

Kết quả cũng ngoài dự liệu của Lý Dương, Hầu Tử bị tấn công trực tiếp ngay cả cửa xe cũng bị hỏng rồi, trên mặt những người khác cũng bị anh đánh cho gục xuống, Lý Dương không dám tin đây là kết quả do mình tạo nên.

-Không, tôi không sao

Lý Dương hít một hơi sâu, cảm giác lúc này hai tay đã khôi phục như bình thường, khi dùng năng lực đặc thù quan sát, lòng bàn tay đến đầu ngón tay của mười ngón tay đã khôi phục như bình thường, không còn lóe ra ánh sáng kia, mà Lý Dương cũng không có cái loại này có thể khai sơn cảm giác bí bách.

-Lý ca, không phải sợ

Lưu Cương tiến lên vỗ nhẹ vai Lý Dương, gặp những chuyện như thế này Lưu Cương cũng không biết nên nói như thế nào cho phải.

-Đúng rồi, Lưu Cương, anh vừa rồi?

Lý Dương ngẩng đầu, kinh hãi nhìn Lưu Cương, biểu hiện của Lưu Cương ban nãy làm anh kinh hãi, thân thủ kia khó mà dùng ngôn ngữ để hình dung được.

-Tôi nói rồi, tôi có luyện qua võ thuật

Lưu Cương nhẹ nhàng cười, hẳn cũng cảm thấy nhẹ cả người, Lý Dương không sao là tốt rồi.

Bên kia, Chu Hà lặng lẽ đi tới chỗ Lý Dương, phía sau cô còn có hai gã cảnh sát đi theo.

Đối Chu Hà mà nói, Hầu Tử chết đồng nghĩa với việc tên cướp cuối cùng trong vụ án châu báu ở thanh đảo kia bị tiêu diệt, nhưng những manh mối về mấy viên kim cương lại một lần nữa mất tích, còn có khả năng sẽ không có manh mối nào nữa.

-Chu cảnh quan, làm sao mà ngươi lại ở chỗ này?

Lý Dương cố ý nhìn Chu Hà với vẻ kinh ngạc.

Chu Hà nhìn thoáng qua Lý Dương, không trả lời, mà quay người thẳng về phía Lưu Cương, nói:

-Xin hỏi anh là ai, anh có biết là anh vừa giết người hay không?

Chu Hà nói như vậy, hai gã cảnh sát phía sau cô đột nhiên sững sốt, lập tức đi tới vây quanh Lưu Cương, quả trình Lưu Cương giết chết Hầu Tử hai gã cảnh sát này không được chứng kiến.

-Tôi là ai cô không cần phải quan tâm, mà cũng chẳng quan tâm được, tôi giết người có lý do của tôi, cô không có tư cách hỏi tôi”.

Lưu Cương thản nhiên lắc đầu, lại nói tiếp:

“Nhưng vẫn cảm ơn cô ban nãy ra tay kịp thời, nếu để bọn họ chạy thoát chỉ sợ sẽ phiền toái nhiều”

Lưu Cương nói vẫn còn khách khí, dù sao ban nãy thực sự là Chu Hà nổ súng bắn trúng lốp xe sau mới không để cho những người này chạy trốn, tính ra Chu Hà đối với việc giải cứu Lý Dương cũng có công lao rất lớn.

-Tôi không có tư cách?

Chu Hà tức giận, cắn răng nói:

-Tôi là cảnh sát hình sự tổ trọng án, điều tra Hầu Tử đã gần nửa năm rồi, gần đây muốn tóm gọn thì lại bị anh phá hỏng, mà anh dám giết người ở chỗ đông, còn dám nói tôi không có tư cách hỏi anh?

-Xin mời đi theo chúng tôi

Kia hai gã cảnh sát đã tiếp cận Lưu Cương, một người một bên, muốn giữ chặt hai cái cánh tay. Lưu Cương vùng hai tay, hai cảnh sát lập tức bị hất quăng sang một bên ngã nhào xuống đất.

Lưu Cương lạnh lùng nhìn Chu Hà, nói:

-Đợi tôi xử lý xong chuyện của tôi rồi sẽ giải thích với cô

Lưu Cương biết hôm nay hẳn đã giết hai mạng người, không làm rõ thân phận là không được, nhưng hẳn không muốn làm rõ thân phận mình trước mặt Lý Dương, phải đưa Lý Dương tới nơi an toàn trước.

-Dương Dương, Dương Dương, em không sao chứ

Lý Thành từ cửa trường học chạy tới, hẳn thật sự bị sợ hãi, tình cảnh này chỉ trên phim ảnh mới có vậy mà nó lại xuất hiện ở trước mặt hắn, lúc ấy Lý Thành có thể nằm úp xuống mặt đất đã là tốt rồi.

-Em không sao đâu anh”

Lý Dương lắc đầu, nắm lấy cánh tay Lý Thành cảm giác được Lý Thành đang run rẩy không ngừng, tình cảnh này đối với một người bình thường mà nói tuyệt đối là một tai nạn không thể tưởng tượng được.

Phản ứng của Lý Dương cũng không tệ lắm, mặc dù còn có chút sợ hãi, nhưng không đến mức toàn thân run rẩy, đối với người chết cũng không có gì ghê tởm, trải qua tình cảnh bi thảm này chỉ là trò trẻ con không nhằm nhò gì.

-Cô đi theo tôi

Lưu Cương trầm ngâm một chút, nhìn cảnh sát chung quanh, lại nhìn Lý Dương và Lý Thành đang nói chuyện với Chu Hà phía sau, chung quanh đều có cảnh sát, Lý Dương chắc không có chuyện gì, huống hồ hắn cũng không thể đi xa.

Dẫn Chu Hà đi đến siêu thị bên kia, Lưu Cương quay lưng về phía Lý Dương từ trên người lấy ra một tập giấy tờ trực tiếp đưa cho Chu Hà.

Chu Hà nghi hoặc nhìn Lưu Cương, sau khi mở tập giấy tờ ra ánh mắt lập tức trợn lên, ngơ ngác nhìn lên trên.

Tập giấy tờ là giấy chứng nhận của Lưu Cương, so với giấy chứng nhận bình thường thì không có gì khác, nhưng đơn vị bên trên lại làm cho Chu Hà nhảy dựng.

-Tôi bây giờ lấy thân phận của một nhân viên đặc biệt để cảnh cáo cô, chuyện xảy ra ngày hôm nay là một bí mật, không được truyền ra ngoài, nếu không tự gánh lấy hậu quả, mặt khác nếu hoài nghi thân phận của tôi có thể hỏi lãnh đạo của cô để điều tra, nhớ kỹ những lời tôi nói

Sau khi Lưu Cương nói xong liền lấy lại tập giấy tờ và quay trở về, thân phận của hắn một cảnh sát nhỏ như Chu Hà không có tư cách biết đến, nhưng hiện tại trong tình huống này hắn buộc phải để lộ thân phận của mình, bằng không chắc chắn sẽ bị bọn họ đưa đến đồn công an.

Hai tên cảnh sát bị Lưu Cương cho ngã trên mặt đất hỗn hển chạy tới, ban nãy Lưu Cương cũng làm cho họ ngã không nhẹ, phải nằm trên mặt đất hơn một phút, Lưu Cương đang tức giận vì chuyện của Lý Dương, hai tên này đến đúng lúc Lưu Cương muốn xả hơi nên gặp xui xẻo.

-Dừng tay

Chu Hà vội vàng kêu lên, hai cảnh sát này ngạc nhiên nhìn Chu Hà, mặc cho Lưu Cương đi qua người bọn họ.

-Chu cảnh quan, thế này là ý gì?

Một gã cảnh sát lẳng lặng đi đến trước mặt Chu Hà, hai người bọn họ là cảnh sát nơi đây, Chu Hà là cảnh sát hình sự Thanh Đảo, tuy rằng chức quan có cao hơn bọn họ nhưng không quản được bọn họ.

-Các người không được đụng vào hắn

Chu Hà lắc đầu, lông mày nhăn lại.

Lý Dương này rất cuộc có thân phận gì, bên cạnh hắn có cả cảnh sát trung ương bảo vệ, mặc dù chỉ là một thiếu úy bình thường, nhưng đây cũng tuyệt đối không phải người bình thường có được chế độ đãi ngộ như vậy.

Xử lý xong Chu Hà, Lưu Cương dẫn Lý Dương cùng Lý Thành tạm thời rời xa hiện trường, những cảnh sát khác muốn ngăn bọn họ lại đều bị Chu Hà ngăn lại, việc quan trọng nhất của Chu Hà bây giờ là xác định thân phận của Lưu Cương, dù sao những người này cũng không chạy xa được.

Về đến nhà, Lý Thành vẫn còn có chút run rẩy, việc lần này thực sự làm hắn sợ hãi, Lý Dương thở dài, Lý Thành sở dĩ sợ như vậy cũng là do anh gây ra.

Hầu Tử rõ ràng là tìm đến anh, may mắn anh về rồi, bằng không Hầu Tử không tìm thấy anh đâu mà có thể nhằm vào những người khác, nói vậy có thể làm cho Lý Dương vô cùng hối hận.

Còn nữa, may mà thân thủ của Lưu Cương tốt, cho dù lúc ấy không thể cứu được chính mình, nhưng cũng làm cho những người kia không thể có hành động gì, Lý Dương nhớ như in bọn họ ngay từ đầu chính là hướng về phía hai người anh và Lý Thành.

Đối với thân phận của Lưu Cương Lý Dương cũng có chút hoài nghi, Lý Dương cũng không tiện hỏi ra. Cho dù Lưu Cương có thân phận gì thì hắn cũng rất tốt với anh, hôm nay nếu không có Lưu Cương đi cùng, hậu quả thật sự khó mà lường được, nghĩ đến đối phương còn cầm súng Lý Dương cảm thấy sợ.

Chờ bọn Lý Dương về đến nhà vợ chồng Lý Quân Sơn mới biết được chuyện gì đã xảy ra và cũng sợ hãi vô cùng, mẹ lúc đó liền khóc nhìn Lý Dương lại nhìn Lý Thành nỗi sợ hãi hiện đầy trên khuôn mặt.

Cũng may mà hai người cũng chưa xảy ra chuyện gì, bằng không bà cũng không biết sau này sẽ như thế nào.

Bên kia, cục công an huyện Lật Thành đã muốn xử lý xong hiện trường, hai người chết đều được đưa đến nhà hỏa táng, người bị đánh hôn mê được đưa đến bệnh viện, ba người còn lại cũng được mang đi thẩm vấn, Chu Hà tự mình thẩm vấn một trong số họ, nhưng cuối cùng cũng không có được thông tin gì.

Mấy người này là tiểu đệ mà Hầu Tử sau này tìm được, đều là những tên côn đồ, thấy Hầu Tử ra tay hào phóng lại có phong phạm đại ca nên đi theo hắn. Lần này đến Lật Thành chỉ biết là Hầu Tử trả thù người nào đó, cụ thể thế nào thì không rõ, về phần Chu Hà điều cô muốn biết nhất lúc này là tung tích về sự mất tích của viên kim cương, một chút tin tức cũng không biết.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

144. Chương 144: Tin Tức Của Vương Giai Giai.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Tại cục công an huyện Lật Thành, sau khi tra hỏi qua mấy tên côn đồ, Chu Hà nhốt mình trong phòng làm việc, cúi đầu không ngừng tự vấn.

Lần này cô đến Lật Thành trên thực tế là tự mình tới, lấy được tin tức Hầu Tử ở Lật Thành, nàng tới sớm một ngày so với ban hình sự Thanh Đảo. Mặc dù đã đi lại với công an địa phương, nhưng nghiêm chỉnh mà nói cũng là tự mình phá án, không tuân thủ kỷ luật.

Chu Hà đến sớm như vậy, chủ yếu là vì vẫn đang hoài nghi Lý Dương có liên quan đến việc mất châu báu lần trước, cho dù lần này không bắt được Hầu Tử, Chu Hà cũng đang muốn hỏi nguồn gốc tiền bạc làm trường học của nhà họ Lý. Cô cũng rất hoài nghi lai lịch số tiền kia, người của nhà họ Lý cũng không tiết lộ ra ngoài chuyện bọn họ bán Phi Thúy.

Nhưng sự xuất hiện của Lưu Cương làm rối loạn tất cả kế hoạch của cô, bất kể trước đây Lý Dương đã làm gì chuyện, bên cạnh hắn có một cảnh vệ trung ương cũng đủ để Chu Hà không dám có bất kỳ manh động nào.

Đồng thời cô cũng rất nghi ngờ, cha mẹ Lý Dương cũng là dân thường, quan hệ trong nhà đã bị Chu Hà tra rõ ràng. Bản thân Lý Dương chẳng qua là trợ lý quen, làm sao có thể thuê cảnh vệ tầm cỡ trung ương đích thân bảo vệ?

Chu Hà rất hoài nghi thân phận Lý Dương, nhưng nghĩ tới thân thủ lợi hại của Lưu Cương lại thấy hơi áy náy, thân thủ như vậy tuyệt đối không phải là người bình thường có thể thuê.

Do dự thật lâu, Chu Hà mới móc ra điện thoại di động của mình ra, ấn số.

- Ba, là con, con có chuyện nhất định phải nói với cha ...

Chầm chậm, Chu Hà đem tất cả mọi chuyện xảy ra hôm nay nói cho cha của mình, cha của Chu Hà là một cán bộ cấp phó sở công an, cũng là người trong ngành công an, chuyện như vậy nói với ông là tốt nhất.

Nói chuyện điện thoại xong, Chu Hà nhẹ nhàng thở dài, thân phận Lưu Cương cô không dám để cho người bên này đi kiểm tra, cũng không dám để lãnh đạo bên Thanh Đảo đi xác thực, chỉ có thể tìm cha của mình, Chu Hà mơ hồ cảm giác, lần này phiền toái của cô không nhỏ.

Nhà họ Lý bây giờ luôn khóa chặt cửa, nói gì thì mẹ Lý Dương cũng không dám để cho Lý Dương và Lật Thành ra khỏi cửa.

Thời gian chầm chậm trôi qua, thấm thoát đã ba ngày từ khi xảy ra chuyện án, vì chuyện này trường học của nhà họ Lý phải tạm thời đình công. Huyện Lật Thành cũng từ vụ án này gây ra rất nhiều lời đồn đại.

Lời đồn đại rất nhiều, không ngoài việc người ta ghen tỵ với việc nhà họ Lý phát tài, rồi lại bị bọn côn đồ muốn bắt cóc người tổng tiền. Mặc dù không có chứng cứ xác thật, nhưng rất nhiều người cho rằng chuyện của người nhà họ Lý là thật.

Bọn cướp hai chết một bị thương, tất cả số còn lại đều bị bắt là kết quả khiến rất nhiều người khiếp sợ. Một vài người ở hiện trường nhìn thấy càng làm cho câu truyện thêm ly kỳ. Không biết hộ vệ nhà họ Lý lợi hại đến mức nào, một lúc giết chết hai người.

Những lời đồn đại này nhà Lý Dương cũng không biết. Những ngày qua người của Lý gia cơ hồ cũng không ra khỏi cửa. Xảy ra chuyện như vậy, đối với bọn họ mà nói cần một khoảng thời gian để hồi phục.

Thật ra thì người hồi phục đầu tiên là Lý Dương, sau khi trải qua chuyện tàn khốc này, bây giờ sức chịu đựng trong lòng Lý Dương được tăng cường, qua ngày hôm đó Lý Dương đã tương đối bình tĩnh lại.

Mặt khác, cục công an cũng phái người đặc biệt đến nhà Lý Dương bàn về vụ án, tội phạm đã khai nhận toàn bộ vụ việc là muốn bắt cóc Lý Dương tổng tiền, nếu như nhà Lý Dương không có ý kiến thì có thể kết án.

Có thể kết án nhanh như vậy, Lý Dương cũng rất kinh ngạc, nhưng có thể nhanh chóng kết án cũng là nguyện vọng của Lý Dương, bốn khối châu báu bị mất cũng không có người nào đến truy xét nữa, coi như là mất mát một chút với Lý Dương.

Ở Minh Dương, mấy người Tư Mã Lâm, Trương Ứng cũng biết chuyện xảy ra với Lý Dương ở Lật Thành. Trịnh Khải Đạt gọi mấy cuộc điện thoại đến Trịnh Châu. Tư Mã Lâm còn tự mình đến Lật Thành thăm Lý Dương, hơn nữa thông qua quan hệ của mình, tạo áp lực cho cục công an huyện Lật Thành.

Ngoài áp lực bên ngoài của Tư Mã Lâm, quan hệ của Ngô Hiểu Ly cũng làm cho cục công an huyện Lật Thành khổ không thể tả. Cha của Ngô Hiểu Ly là lãnh đạo cục công an thành phố. Dưới ám thị của Lưu Tuyết Tùng, cha của Ngô Hiểu Ly đặc biệt quan tâm vụ án này. Áp lực đến từ khắp mọi mặt khiến cho cục công an huyện Lật Thành nhanh chóng kết án, nếu không bọn họ cũng không sống nổi.

Cũng may Lý Dương đồng ý kết án, cục công an huyện Lật Thành trên dưới cũng thở phào nhẹ nhõm. Đồng thời cũng cho rằng thật may mắn những tên cướp này chưa bắt được Lý Dương đi, nếu không lần này bọn họ cũng muốn ăn cũng không được.

Nhưng cũng vì chuyện lần này, một số người trong huyện hiểu được thế lực của nhà họ Lý, việc xây dựng trường học sau này của nhà họ Lý sẽ càng ngày càng thuận lợi, vậy cũng coi như là trong họa có phúc.

Qua mấy ngày, người trong nhà hoàn toàn hồi phục, công trường lại bắt đầu làm việc lại, Lý Dương mới trở về Minh Dương. Nhưng trong lòng Lý Dương cũng định về sau thuê lâu dài mấy hộ vệ ở nhà, hẳn cũng không muốn lại xảy ra chuyện như vậy nữa.

Nằm trên giường trong biệt thự ở Minh Dương, Lý Dương không nhịn được liền xòe hai tay ra nhìn một chút, bây giờ bên trong mỗi đầu ngón tay vẫn còn những sợi màu đen kia, có điều năng lực có thể đánh bay Hắc Tử, có thể đâm vỡ lỗ mũi người khác thì không còn nữa.

Ngày hôm đó Lý Dương đột nhiên bộc phát sức mạnh cường đại Lưu Cương cũng biết, có điều Lưu Cương cũng không rõ ràng đã xảy ra chuyện gì, cuối cùng chỉ có thể dùng tiềm năng của con người bộc phát trong thời khắc nguy hiểm để giải thích. Ví dụ như vậy rất nhiều, ví như mấy năm trước một người mẹ bộc phát tốc độ rất nhanh để chạy xuống đón đứa con từ trên ban công rơi xuống, hay một người mẹ đột nhiên có thể nâng một khối đá đến mấy trăm cân.

Nhưng bản thân Lý Dương hiểu, ngày hôm đó đột nhiên có sức mạnh cường đại tuyệt đối không phải là năng lực tiềm ẩn gì đó, mà là có quan hệ nanh với năng lực đặc biệt của hắn. Ngay cả những sợi đen bên trong mỗi đầu ngón tay cũng có liên quan, rốt cuộc bởi vì sao, bây giờ Lý Dương cũng không rõ lắm.

Chuyện nghĩ mãi mà không rõ lắm Lý Dương sẽ không suy nghĩ nữa, trải qua chuyện như vậy, thời gian đã đến đầu tháng tư, khoảng thời gian An Văn Quân hẹn còn có hơn hai tháng. Trong hơn hai tháng này còn phải chuẩn bị mở công ty bán đấu giá, có thể nói thời gian của Lý Dương đã chật kín.

Ở Minh Dương nghỉ ngơi hai ngày, Lý Dương liền đi Trịnh Châu cùng Lưu Cương, kể từ lúc thấy võ nghệ của Lưu Cương, Lý Dương liền hiểu, thân phận Lưu Cương không chỉ đơn giản là người thân của Hà lão. Nhưng Lý Dương có thể cảm nhận được Lưu Cương thật lòng tốt với hắn, nên cũng không suy nghĩ nhiều về điều đó.

Lưu Cương lái xe, Lý Dương ngồi ở ghế bên cạnh, Lý Dương đang cầm trên tay tập tài liệu rất dày, cũng là tài liệu của công ty mới.

Công ty mới nằm ở khu Kim Thủy, Thành phố Trịnh Châu, mua cả tầng thứ ba và tầng thứ tư của một tòa nhà mười sáu tầng, tầng thứ ba là địa điểm làm việc, tầng thứ tư là gian triển lãm, trước mắt ở đây đang được trùng tu .

Trên thực tế bây giờ cũng không có công việc gì cho Lý Dương. Ý của Trịnh Khải Đạt là trong khoảng thời gian này Lý Dương cố gắng tuyển một số nhân tài chuyên nghiệp vào công ty. Ngoài vụ hợp tác bán đấu giá với An Thị, năm nay công ty bán đấu giá Lợi Đạt còn chuẩn bị làm một lần đấu giá khác, thời gian rất gấp, nhân tài chuyên nghiệp nhất định phải mau chóng tìm được, không thể đợi đến khi công ty khai trương mới tiến hành tuyển mộ .

- Lưu Cương, chúng ta đến Cổ Thành trước đi.

Xe đang rẽ từ cao tốc xuống, Lý Dương nhiên nói với Lưu Cương, hắn đột nhiên nhớ một người được coi là nhân tài, nếu không đi liên hệ thì thật đáng tiếc .

Người Lý Dương đang nghĩ tới là Lý Xán, sau khi tiểu tử này trở lại Trịnh Châu đã nói chuyện điện thoại với hắn mấy lần. Chú hắn cũng từng cực thắng một lần, muốn cảm tạ Lý Dương nhưng bị Lý Dương từ chối, bây giờ đi tìm hắn rất đúng lúc.

Nghĩ tới đây, Lý Dương lấy điện thoại di động ra gửi một tin nhắn cho Lý Xán, hắn chưa nói với Lý Xán chuyện mình mở công ty bán đấu giá. Lần này đoán chừng có thể khiến cho hắn thất kinh.

Không đầy mấy giây sau, liền có tin nhắn trả lời, Lý Dương cũng hơi bất ngờ, tên tiểu tử này gửi tin nhắn lại thật là rất nhanh .

- Cậu ở đâu ?

Tin nhắn chỉ có đơn giản có ba chữ, chân mày Lý Dương hơi nhíu lại, lùi lên trên xem tên người gửi. Hắn lập tức thất thần. Vừa rồi chỉ mãi xem tin nhắn hắn căn bản không để ý tên người gửi là ai. Phía trên tin nhắn hiện lên tên của một người có ba chữ: Vương Giai Giai.

Người đã biến mất hơn hai tháng, người đã khiến cho hắn rất nhớ nhưng rốt cục đã có tin tức, trên mặt Lý Dương lộ ra sự sung sướng điên cuồng, vội vàng gửi tin nhắn lại cho Vương Giai Giai, thiếu chút nữa hắn không cầm nổi điện thoại di động.

- Anh ở Trịnh châu, còn em?

Lý Dương liền gửi tin nhắn đi, đã hai tháng không liên lạc được với Vương Giai Giai. Lý Dương còn tưởng rằng mình sẽ từ từ quên lãng , nhưng vừa nhìn thấy cái tên này những kỷ niệm liền tràn về.

- Ôi, em ở Minh Dương, muốn tạo bất ngờ cho anh đây.

Không tới một phút , tin nhắn trở lại, khóe miệng Lý Dương nở ra một nụ cười, mơ hồ thấy được khuôn mặt nhỏ nhắn của Vương Giai Giai.

- Không sao, tối hôm nay anh về Minh Dương.

Suy nghĩ một chút, Lý Dương lại gửi tin nhắn đi.

- Đùng, ngày mai em đi Trịnh Châu , anh ở Trịnh Châu đợi em là được, em muốn gặp anh.

Wang Giai Giai gửi lại tin nhắn rất nhanh, thấy tin nhắn này Lý Dương không nhận được, cười ngây ngô.

- Cười gì vậy, anh Lý?

Lưu Cương quay sang hỏi một câu .

- Cô gái mà lần trước tôi nói với cậu, chúng ta sắp được nhìn thấy cô ấy.

Lý Dương cười, người mà hẳn nhưng nhớ bao lâu nay sắp xuất hiện trước mặt hắn, mới nghĩ một chút đã thấy kích động .

- Thật không, tôi cũng muốn xem xem, rốt cuộc là người nào có sức hút lớn như vậy .

Về mặt Lưu Cương cũng không có bất kỳ thay đổi nào, nói một câu nhạt nhẽo. Nhưng lúc này LD cũng không chú ý mặt Lưu Cương có thay đổi hay không, trong lòng hắn tất cả đều là Vương Giai Giai .

Đối với Vương Giai Giai, trước kia mặc dù Lý Dương vẫn có liên lạc, nhưng trong lòng lại có một loại cảm giác tự ti, hôm nay thì khác. Nói thế nào thì Lý Dương cũng là một thanh niên có tài, đẹp trai, tiền có trăm triệu, cũng không thua ai.

Liếc nhìn điện thoại di động, Lý Dương phát hiện còn có một tin nhắn chưa đọc, là Lý Xán gửi tới .

Lý Dương lại lần nữa cười ngây ngô, mới vừa rồi chỉ lo liên lạc với Vương Giai Giai, quên mất mình vẫn đang liên lạc với Lý Xán, thấy tình quên bạn thì quả không nên. Trong lòng Lý Dương thấy hơi khinh bản thân, sau đó lại bị mong muốn gặp được Vương Giai Giai làm cho hưng phấn mà quên hết.

- Tôi ở thị trường nhân tài đây, ông anh đang ở đâu ?

Tin nhắn của Lý Xán cũng rất đơn giản, Lý Dương kinh ngạc ngẩng đầu lên suy nghĩ, tiểu tử này không trông quán chạy tới thị trường nhân tài làm gì.

Vừa nhắn đi không ít tin nhắn cùng Vương Giai Giai, bây giờ Lý Dương không có tâm trạng tiếp tục chơi trò nhắn tin, định điện thoại trực tiếp cho Lý Xán, chỗ này cách Cổ Thành không xa.

Đầu bên kia nhận điện thoại rất nhanh, nhưng nghe vô cùng ầm ĩ, Lý Dương phải căng tai mới nghe ra: Lý Xán đến thị trường nhân tài nộp đơn tuyển dụng.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

145. Chương 145: Chủ Tịch Trẻ Tuổi.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Nộp đơn ? Lý Dương hơi sửng sốt một chút, vội vàng hỏi rõ xem Lý Xán muốn vị trí nào.

Tiểu tử này là ông chủ không tồi sao lại chạy đi nộp đơn, coi như nộp đơn cũng nên đến chỗ ta nộp chứ, còn phải chạy thị trường nhân tài nữa, phải nhanh chóng bắt tiểu tử này trở lại .

Sau khi liên lạc được với Vương Giai Giai, tâm trạng Lý Dương thoải mái lạ thường, Lưu Cương cười khở, nhẹ lắc đầu, lái xe tới chỗ Lý Xán.

Chỗ Lý Xán đang ở là thị trường nhân tài của Trịnh Châu, bây giờ không ít sinh viên mới tốt nghiệp đều tới đây tìm việc làm. Trong thị trường là cả một biển người, còn náo nhiệt hơn so với hiện trường hoạt động cực thach.

Gọi một cuộc điện thoại để xác định vị trí, cuối cùng Lý Dương đã tìm được Lý Xán, vội vàng kéo hắn đến xe của mình.

Lý Xán mặc áo khoác ngoài màu đen, tóc hơi rối, một cầm trên tay một chục CV (sơ yếu lý lịch), một vài người khác còn cầm cả chai nước.

Thấy Lý Xán ăn mặc thế này, Lý Dương đột nhiên nhớ tới mình trước kia, hơn nửa năm trước, mình cũng giống Lý Xán chạy quanh tìm việc làm, gửi CV, cuối cùng, mãi cho đến khi được thực tập ở An Thị mới ổn định, từ từ thay đổi cuộc sống .

- Không phải là cậu kinh doanh tiệm bán đồ cổ sao? Sao lại chạy đến tìm việc làm?

Lý Dương vừa hỏi vừa đưa một chai nước khoáng cho Lý Xán, Lý Xán đỡ chai nước trên tay, bờ môi của hắn còn có vẻ đang khô.

Lý Xán nhận lấy chai nước, lắc đầu một cái nói:

- Không còn cửa hàng nữa, lần trước vì chuộc tội ra, chú tôi liền đem bán cửa hàng đi rồi. Giờ mua lại người ta không bán, cũng không tìm được địa điểm thích hợp, tôi vẫn ở nhà nhàn rỗi nên muốn tìm công việc gì đó làm trước, về sau thì từ từ rồi tính.

Lý Dương gật đầu, cạnh tranh buôn bán cũng rất lớn, nếu người ta muốn mua cửa hàng của hắn, chắc chắn sẽ không bán lại ngay, trừ phi bọn Lý Xán đưa nhiều tiền hơn. Nhưng tình hình tài chính của Lý Xán bây giờ không dư dật lắm, quá nhiều thì bọn họ cũng không chịu nổi.

Trầm ngâm một hồi, lý dương nhẹ giọng nói:

- Tôi có một công việc, không biết cậu có muốn làm hay không ?

Lý Xán hơi sững sờ, vội vàng ngẩng đầu nhìn lý dương:

- Ông anh, là công việc gì ? Dĩ nhiên tôi muốn, mấy ngày nay tôi biết tìm việc làm thật khổ, trình độ học vấn không cao, công ty lớn không muốn nhận, ngay cả công ty nhỏ cũng còn muốn người làm có kinh nghiệm.

- Cậu còn nhớ lần trước tôi nói với cậu có người bạn muốn mở công ty bán đấu giá không, thật ra thì đó là tôi cùng hai người bạn cùng nhau hợp tác để mở, bây giờ đang cần người, cậu muốn thì tới, tiền lương tuyệt đối không kém hơn cậu đi làm kinh doanh.

Lý Dương suy nghĩ một hồi, từ từ nói, ánh mắt còn không ngừng nhìn Lý Xán, hắn sợ Lý Xán biết là công ty của mình có nhiều áp lực, vậy thì sẽ bỏ đi mất.

Lý Xán dừng lại một chút, lập tức cười nói:

- Công ty bán đấu giá, được đấy, chắc chắn tôi sẽ tới công ty của cậu, tiền lương bao nhiêu cũng được.

- Tốt lắm, cậu hãy bỏ những Cv này đi, tôi lập tức dẫn cậu đến công ty quan sát một chút.

Lý Dương cao hứng cười cười, thời điểm hắn tới Trịnh Châu thì đang có ý tưởng muốn kéo Lý Xán vào công ty mình, chẳng qua là không ngờ sẽ thuận lợi như vậy.

Lưu Cương lái xe, sau gần hai mươi phút, xe liền ngừng lại trước một tòa nhà.

Tòa nhà này không nhỏ, nhìn dáng dấp giống như là mới xây xong chưa lâu, tầng dưới còn có bãi đậu xe rất lớn phía dưới, quang cảnh xung quanh chưa tính là khu phần hoa, nhưng công ty bán đấu giá cũng không cần ở nơi quá phần hoa.

Tầng một có một đại sảnh rất lớn, có thể tạm thời dùng làm nơi nghỉ ngơi. Bọn Lý Dương vừa tới nơi thì có người đến chào hỏi, biết bọn họ là người của công ty bán đấu giá Lợi Đạt, lập tức chỉ đường cho họ đi lên thang máy.

Lý Dương lên tầng ba trước, tầng ba là khu văn phòng làm việc, thang máy vừa mở ra liền thấy được quang cảnh thi công náo nhiệt, thỉnh thoảng còn có người đi lại chung quanh.

- Ông anh, đây là công ty của cậu?

Vừa ra khỏi thang máy, Lý Xán thấy kinh ngạc, hắn nghe Lý Dương nói còn đang trùng tu còn tưởng rằng là mấy gian phòng nhỏ nhỏ, không ngờ lại là cả tầng lớn như vậy.

- Đúng vậy, thật ra thì cũng là lần đầu tiên tôi tới đây

Lý Dương cười ha hả nói.

Tầng làm việc này Lý Dương tính khoảng chừng một ngàn năm trăm mét vuông, nếu như tầng bốn cũng rộng bằng tầng này, tổng vào thì khoảng hơn ba ngàn mét vuông, theo giá thị trường nhà đất Trịnh Châu hiện nay thì thấp nhất cũng phải hơn ba mươi triệu mới có thể mua được.

- Lợi hại, tiền thuê sợ rằng không phải là con số nhỏ.

Lý Xán không nhận được thở dài, ban đầu hẳn không muốn vào công ty bán đấu giá của Lý Dương lắm, bây giờ công ty bán đấu giá cũng có rất nhiều. Nhưng bây giờ đến xem thì công ty bán đấu giá này lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của hẳn.

- Đúng là không phải là con số nhỏ, chúng tôi mua lại theo giá niêm yết là gần hai mươi triệu.

Sau lưng Lý Dương đột nhiên truyền đến giọng nói, Lý Dương và Lý Xán cũng vội vàng xoay người, không biết từ khi nào Trịnh Khải Đạt đội mũ bảo hiểm tới sau lưng bọn họ .

- Ông chủ Trịnh.

Lý Xán kinh ngạc kêu một tiếng, hẳn nhận ra Trịnh Khải Đạt, lần trước muốn mua cực thạch chính là cái người này, còn cùng bọn họ ăn một bữa cơm .

- Tiểu Xán, công ty này chính là do tôi cùng anh Trịnh và anh Tư Mã hợp tác mở, anh Trịnh là chủ tịch kiêm Tổng giám đốc, mảng kinh doanh chủ yếu do anh ấy phụ trách.

Lý Dương vội vàng giải thích, trên mặt Lý Xán có vẻ kinh ngạc hơn. Hẳn có ấn tượng khá sâu đối với Trịnh Khải Đạt và Tư Mã Lâm, biết hai người kia cũng là ông chủ lớn. Lần trước hẳn vẫn còn ca ngợi Lý Dương có thể quen biết người như vậy, mà lần này nhìn thấy bọn họ, Lý Dương đã trở thành đối tác làm ăn của bọn họ.

Trên mặt Lý Xán đột nhiên không chút cảm xúc, chỉ nguyên tiền mua nơi này lần văn phòng làm việc liền tốn hơn hai mươi triệu. Rốt cuộc công ty bán đấu giá này bọn Lý Dương phải đầu tư bao nhiêu? Nhìn lại kích thước gian đang trùng tu này, trái tim Lý Xán không nhận được đập thật nhanh.

Công ty lớn, tuyệt đối là công ty bán đấu giá lớn chứ không phải công ty nhỏ nhẹ suy nghĩ ban đầu của Lý Xán. Có thể vào làm việc ở công ty lớn như vậy, tương lai nhất định là có tiền đồ tốt vô cùng, huống chi Lý Dương còn là một trong những cổ đông của công ty này, Lý Xán đã cảm giác được tương lai tốt đẹp ở đây.

Còn Lý Dương, thấy Lý Xán không có áp lực trong lòng, bây giờ Lý Xán tựa như Lý Dương khi mới vào An Thị, vì mình có thể có một công việc tốt mà vui vẻ, sẽ không cần để ý ai là ông chủ của hẳn. Bây giờ hẳn cũng cần một công việc tốt .

Lý Dương cũng không biết suy nghĩ của Lý Xán lúc này, lại vội vàng nói với Trịnh Khải Đạt:

- Anh Trịnh, anh đã biết Lý Xán, cậu ấy rất có tài chơi đồ cổ, tôi muốn để cho cậu ấy đến đây làm việc với chúng ta.

- Được chứ, hoan nghênh hoan nghênh, bây giờ chúng ta đang cần nhân tài như cậu vậy.

Trịnh Khải Đạt nghe Lý Dương nói xong, vội vàng tiến lên cầm tay Lý Xán, điều này cũng làm cho Lý Xán có chút thất kinh. Nhưng hẳn cũng hiểu, nếu không phải Lý Dương dẫn hẳn tới, Trịnh Khải Đạt tuyệt đối sẽ không nhiệt tình như vậy .

Lý Dương khẽ cười gật đầu một cái, Trịnh Khải Đạt có thể tiếp nhận Lý Xán là tốt rồi. Lý Dương rất có lòng tin đối với Lý Xán, tài nghệ chơi đồ cổ của Lý Xán mặc dù không hơn chuyên gia, nhưng vẫn là có năng lực nhất định, từ nhỏ Lý Xán đã tiếp xúc đồ cổ, nhãn lực thượng dù không có năng lực đặc biệt của Lý Dương nhưng cũng mạnh hơn nhiều .

- Chu Lỗi, tới đây một chút.

Trịnh Khải Đạt đột nhiên đưa tay với người ở phía xa, hô to một tiếng. Phía xa có một người chừng ba mươi tuổi mặc trang phục màu trắng lập tức chạy tới phía bọn họ.

- Đây là thư ký của tôi, thật ra thì công việc những ngày qua đều là hẳn phụ trách, ngay từ lúc ta làm bắt động sản hẳn đã giúp ta, người này có thể tin được.

Khi Chu Lỗi ở xa chạy tới, Trịnh Khải Đạt giới thiệu ngắn gọn thân phận của hắn, hắn chính là người phụ trách chỗ này khi Lý Dương không có ở đây, người phụ trách không thể nào tự mình làm mọi chuyện, nên cần phải có người giúp đỡ công việc của hắn. Cái này Chu Lỗi chính là người thầy tốt nhất, Lý Xán mới gia nhập công ty, tài nghệ chơi đồ cổ của hắn không tệ, nhưng năng lực quản lý cũng không có.

- Giám đốc Trịnh, tôi tới rồi.

Chu Lỗi đi tới trước mặt Trịnh Khải Đạt, nghi ngờ nhìn bọn Lý Dương, ba người còn quá trẻ tuổi. Chu Lỗi còn tưởng đều là người tuyển tới tạm thời, mấy ngày nay Trịnh Khải Đạt đã tuyển mộ được một số công nhân.

Đầu tiên Trịnh Khải Đạt chỉ vào Lý Dương, nói:

- Cậu nên biết một chút, đây là Lý Dương, Chủ tịch công ty chúng ta, tôi cho cậu biết, Chủ tịch Lý là chuyên gia cực thạch hàng đầu quốc gia, về sau cậu phải học tập nhiều.

Trên mặt Chu Lỗi tràn đầy kinh ngạc, cái tên Lý Dương này hắn rất quen thuộc, biết được hắn là một cổ đông cùng Trịnh Khải Đạt trong công ty đấu giá này, nhưng hắn chưa từng gặp Lý Dương, Trịnh Khải Đạt cũng chưa bao giờ nói Lý Dương trẻ tuổi như vậy.

- Chủ tịch Lý, chào ngài, tôi là Chu Lỗi, ngài có việc gì có thể trực tiếp dặn dò tôi, tôi nhất định hoàn thành theo như ý nguyện của ngài.

Kinh ngạc thì có kinh ngạc, Chu Lỗi vẫn biểu hiện ra tư cách một thư ký giỏi, Trịnh Khải Đạt tuyệt đối sẽ không nói đùa với mình chuyện như vậy, nếu thế người trẻ tuổi này thật sự là Chủ tịch công ty mới rồi.

Mặt khác, vẫn có một vài chuyện Chu Lỗi không hiểu lắm. Biết rằng lần này hợp tác cùng mở công ty bán đấu giá với Trịnh Khải Đạt còn có hai người khác cũng rất có thể lực. Mặc dù trẻ tuổi nhưng hắn tuyệt đối không dám khinh thị Lý Dương.

- Đừng, đừng khách khí như thế, gọi tôi Lý Dương là được.

Lý Dương hơi có chút lúng túng, cái danh Chủ tịch Lý này hắn lần đầu tiên nghe người khác gọi, mặc dù thỏa mãn hư vinh, nhưng rất không quen.

- Ha ha, Lý lão đệ, cậu không cần khách khí với cậu ta, mấy ngày nữa tôi muốn đi Bắc Kinh làm nốt những thủ tục cuối cùng, đến lúc đó nơi này giao cho cậu, có chuyện gì sẽ để cho Chu Lỗi làm, năng lực làm việc của cậu ta rất tốt.

Trịnh Khải Đạt đột nhiên cười ha ha một tràng. Lời của Lý Dương hắn dĩ nhiên không đồng ý, bọn họ là ông chủ, nên có dáng vẻ của ông chủ, đối với công nhân viên có thể tốt, nhưng cũng phải phù hợp, uy nghiêm của người làm chủ nhất định phải duy trì.

Thương lượng cùng Trịnh Khải Đạt một hồi, Lý Dương liền dẫn Lý Xán rời khỏi công ty. Ngày mai Lý Xán sẽ chính thức đi làm, nhiệm vụ của hắn bây giờ là trợ giúp Chu Lỗi cùng nhau tuyển nhân tài có chuyên môn. Bọn họ cần tuyển thêm người để cho Lý Dương tới tiến hành phỏng vấn lần cuối cùng. Sau khi Lý Dương thông qua, mới có thể trở thành công nhân viên của công ty.

Nhưng ngày hôm sau Lý Dương sẽ không tới, ra khỏi công ty hắn liền liên lạc với Vương Giai Giai, hẹn ngày mai gặp mặt ở nơi nào, nếu không phải Vương Giai Giai nói sẽ tới Trịnh Châu, hôm nay Lý Dương cũng muốn trở về Minh Dương gặp cô.

Buổi tối, Lý Dương ở lại biệt thự của Trịnh Khải Đạt ở Trịnh Châu, Trịnh Khải Đạt và Tư Mã Lâm đều có biệt thự ở Trịnh Châu, nhìn thấy biệt thự của Trịnh Khải Đạt, Lý Dương bắt đầu suy tính mình có nên mua một căn hay không, công ty ở chỗ này, về sau thời gian ở lại chỗ này chắc chắn sẽ không ít.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

146. Chương 146: Tiểu Ma Đầu Bên Người Vương Giai Giai.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Sáng sớm ngày hôm sau Lý Dương đã dậy từ sớm để chuẩn bị, hần và Vương Giai Giai đã ẹn nhau lúc chín giờ.

Lý Dương cũng không chọn quần áo cầu kỳ gì mà chỉ mặc một bộ quần áo sạch sẽ, trong nhà hần bây giờ ngoại trừ bộ quần áo cổ ý mua kia thì toàn bộ đều là hàng vỉa hè, quần áo loại tốt của hần có thể nói là vô cùng hiếm hoi.

Không phải là Lý Dương không mua nổi mà là do thói quen hơn hai mươi năm ảnh hưởng nên lý Dương rất khó thay đổi, cho dù Lý Dương bây giờ đã có gia sản trăm triệu thì cuộc sống bình thường và chi phí hàng ngày so với trước cũng chẳng khác nhau bao nhiêu, thứ khác lúc trước chỉ là một chiếc xe mà thôi, khi ăn cơm thì hần vẫn lựa chọn những quán thức ăn nhanh như lúc trước.

Chưa tới tám giờ, Lý Dương đã thúc giục Lưu Cương đi ra ngoài, vốn hần cũng không muốn Lưu Cương đi theo, nhưng mà Lưu Cương cứ bám dính hần làm hần không còn cách nào khác đành phải cho Lưu Cương đi theo. Nhưng mà hần đã quy định trước là khi hai người gặp mặt thì Lưu Cương không thể đi theo mà phải tự tìm chỗ khác mà chơi.

Tám giờ mười phút, Lý Dương cuối cùng cũng rời khỏi nhà, khi thấy bộ dáng có chút kích động của Lý Dương Lưu Cương có chút thở dài, hần hiện tại cũng không có tin tưởng cho Ngô Hiểu Ly lắm.

Nơi mà Lý Dương và Vương Giai Giai hẹn nhau là một quán cà phê ở cạnh nhà ga, trên đường tuy có chút kẹt xe, nhưng mà cho dù vậy thì Lý Dương cũng đã tới chỗ ước hẹn sớm mười lăm phút.

Đứng trước cửa quán cà phê Lý Dương ngẩn đầu lên nhìn, khi xác định không nhầm chỗ thì hần mới bắt đầu đi vào.

Tám giờ năm mươi lăm, Lý Dương có chút lo lắng, mười phút vừa qua với hần cứ như đã mười giờ vậy, Lưu Cương ở trên xe khi thấy vậy thì không ngừng lắc đầu. Căn cứ theo tin tức mà hần có thì Ngô Hiểu Ly hần đã từ chức, người mà Lý Dương thích vừa vặn lại ở Trịnh Châu, không biết khi Ngô Hiểu Ly tới nơi này rồi nghe được tin tức thì sẽ như thế nào nữa.

Một phút nữa là tới chín giờ, Lý Dương đã có chút đứng ngồi không yên.

Từ xa có hai cô gái vừa xuống xe taxi, Lý Dương đột nhiên sững sốt rồi chuyển sang vui sướng, người hần chờ rất cuộc cũng đã xuất hiện.

-Giai Giai, anh ở đây

Lý Dương vội vàng phát tay, Cổ Nhã Tĩnh bên cạnh Vương Giai Giai nhin không được liếc mắt nhìn, cô biết Vương Giai Giai vẫn đang nhớ thương một người, nhưng mà cô lại không ngờ người đó lại là một người bình thường như vậy.

Vương Giai Giai mặc một bộ quần áo màu vàng, Cổ Nhã Tĩnh bên cạnh thì mặc một bộ quần áo màu tím, trên đầu cô còn buộc thành hai cái đuôi ngựa, bộ dáng giống như một cô em gái nhỏ vậy.

Nhìn thấy Lý Dương, Vương Giai Giai lập tức bước nhanh qua, trong lòng Vương Giai Giai kỳ thực cũng có chút kích động, bộ dáng cao to của Lý Dương trong đêm giáng sinh kia cô không thể nào quên được, hiện tại rất cục cô cũng đã gặp lại.

Vương Giai Giai kéo Cổ Nhã Tĩnh đến chỗ Lý Dương, Cổ Nhã Tĩnh là một cô gái có vóc người nhỏ nhắn, bộ dáng của cô kết hợp với trang phục nhìn rất đáng yêu.

-Lý Dương, đã lâu không gặp

Đứng ở trước mặt Lý Dương, những lời cô vốn định nói nhưng không sao nói ra được, cô chỉ cười cười gật đầu với hần mà thôi.

-Đúng vậy, cũng đã bốn tháng rồi, chúng ta vào trong ngồi đi”

Lý Dương lập tức cười nói, khuôn mặt còn có chút không được tự nhiên.

Ba người vào quán cà phê, Lý Dương lúc này có chút hối hận là không cho Lưu Cương xuống xe, hẳn không nghĩ tới Vương Giai Giai lại mang theo một người tới.

-Lý Dương, em giới thiệu một chút, đây là Cố Nhã Tĩnh, là bạn lớn lên từ nhỏ với em, là chị em tốt hiện đang cùng làm việc với em

Sau khi ngồi xuống Vương Giai Giai giới thiệu Cố Nhã Tĩnh cho Lý Dương, Lý Dương thấy sắc quen bạn nhưng cô thì không như vậy.

-Xin chào

Lý Dương vội vàng đứng dậy chào Cố Nhã Tĩnh, cô thì kinh ngạc nhìn Lý Dương chứ không đáp lời.

Lý Dương có chút xấu hổ nên tự mình ngồi xuống, Cố Nhã Tĩnh đột nhiên hỏi:

-Anh chính là Lý Dương? Cũng không thấy anh có gì đặc biệt a, thật là kỳ quái, một người như anh sao có thể làm cho Vương Giai Giai kính trọng thế chứ?

Lý Dương sửng sốt, Vương Giai Giai vội vàng kéo kéo cô rồi nhìn Lý Dương nói:

-Thực xin lỗi, Nhã Tĩnh chính là như vậy, cô ấy luôn nghĩ gì nói đó, có gì thì anh đừng trách

-Không, có gì đâu chứ, cô gái như vậy hiện tại rất hiếm gặp

Lý Dương vội vàng lắc đầu, sau khi xấu hổ thì hắn lập tức mừng như điên, tuy cô gái này nói chuyện thẳng thắn nhưng cũng chính vì vậy hắn mới biết vị trí của mình trong lòng Vương Giai Giai.

-Anh đang công tác ở đâu?

Cố Nhã Tĩnh không để ý đến Vương Giai Giai mà tiếp tục hỏi Lý Dương, Vương Giai Giai ở bên cạnh trong lúc nhất thời biến thành mướp đắng, cô cực kỳ hối hận là đã mang tiểu tổ tông này đến đây.

Nhưng mà hối hận cũng đã vô dụng, Cố Nhã Tĩnh là do mình cứng rắn mang đến, nếu không mang theo thì hậu quả lại càng nghiêm trọng hơn.

-Tôi vừa mới từ chức, hiện tại đang định cùng bạn bè buôn bán

Lý Dương cười khổ một tiếng, gặp người như thế này hắn quả thật là chẳng có biện pháp gì.

-Từ chức, sao lại từ chức? Anh còn trẻ như vậy mà đã nghĩ tới việc làm ăn buôn bán? Cũng quá đã tâm đi chứ, tôi khẳng định là anh sẽ lỗ vốn

Cố Nhã Tĩnh ngay lập tức không chút khách khí phê bình Lý Dương, giọng của cô không nhỏ nên mọi người đều chú ý nhìn sang bên này, Lý Dương bị cô gái này nói tới mức thiếu chút nữa là phải tìm một cái bàn để chui xuống.

-Nhã Tĩnh, không được nói vậy

Vương Giai Giai vội vàng nói nhỏ với Cố Nhã Tĩnh, tình huống của Lý Dương Vương Giai Giai cũng có biết một chút, nhưng cũng không quá rõ ràng, cô cũng chỉ thông qua người em họ mới biết được cuộc sống của Lý Dương bây giờ rất không tệ mà thôi.

-Sao mà không thể nói chứ, mình chỉ muốn nhìn xem người này rốt cuộc là như thế nào, nếu như không cần thận thì bạn bị hắn lừa mất thì sao, mình chỉ muốn tốt cho bạn thôi

Cố Nhã Tĩnh quay đầu lại nghiêm trang nhìn Vương Giai Giai nói, Vương Giai Giai bị cô nói như vậy không cách nào phản đối được nên chỉ còn cách cúi đầu xuống.

-Nên nói

Lý Dương cảm thấy trán mình đầy mồ hôi lạnh nhưng hắn cũng không dám phản đối lời của tiểu tổ tông này, hắn thậm chí mong tiểu tổ tông này nói nhanh lên rồi chữa cho hai người một chút không gian riêng.

-Bạn xem, chính hấn cũng đã nói vậy rồi đó

Lời của Lý Dương đã giúp cho Cố Nhã Tĩnh tìm được lý do nên cô không khách khí nói, lời của cô giống như là Lý Dương đang cầu cô nói vậy.

Vương Giai Giai nhìn Lý Dương với ánh mắt xin lỗi, cô hiện tại không dám nói nữa, tính cách của cô bạn này cô biết rất rõ, nếu như cô còn nói thêm thì không chừng những câu nói khó nghe hơn Cố Nhã Tĩnh cũng nói ra được.

Cố Nhã Tĩnh nhìn Lý Dương rồi nghiêm túc nói:

-Tôi hỏi anh, cha mẹ anh làm cái gì? Trong nhà có bao nhiêu người? Đúng rồi, việc quan trọng nhất là trước đó anh đã từng yêu chưa?

Lý Dương nhất thời ngây người ở đó, lần này không phải là có cảm giác nữa mà mồ hôi lạnh thật sự đã chảy xuống, đây không phải là tiểu tử tông mà là một tiểu ma đầu.

-Nói mau, những câu trước không cần trả lời nhưng câu cuối thì nhất định phải nói

Cố Nhã Tĩnh gắt gao nhìn chằm chằm Lý Dương, thấy Lý Dương không trả lời thì cô tiếp tục nói, lần này ngay cả Vương Giai Giai cũng nhìn trộm về phía Lý Dương, vấn đề này kỳ thật cô cũng muốn biết đáp án.

-Không, chưa từng có bao giờ

Lý Dương dùng sức lắc đầu, hấn thật sự là chưa từng yêu, trường hấn học cũng chỉ là trường bình thường, hấn thì cũng chỉ cùng bạn học ở trong phòng cả ngày để chơi game, chưa từng nghĩ tới việc tìm bạn gái, sau khi tốt nghiệp thì hấn lại vì cuộc sống mà bôn ba nên lại càng không dám nghĩ tới chuyện này.

-Lừa ai a, tôi không tin, nói mau, rốt cuộc là mấy lần? Năm lần, sáu lần, hay là bảy lần?

Cố Nhã Tĩnh nói, khuôn mặt cô đang rất không vui, dường như là cô đã nhận định Lý Dương đang lừa cô vậy.

Lý Dương hoàn toàn ngây dại, hấn hiện tại đã có cảm giác muốn khóc, tiểu ma đầu này từ đâu chui ra vậy, hấn rất muốn nổi giận nhưng mà cô đi chung với Vương Giai Giai nên hấn cũng không thể nào nổi nóng được.

-Lý ca

Lưu Cương vội vàng từ bên ngoài đi đến, khi đến gần Lý Dương thì hấn nhỏ giọng kêu lên, khi nói xong hấn còn quay đầu sang liếc nhìn Vương Giai Giai và Cố Nhã Tĩnh một cái.

-A, Lưu Cương, có chuyện gì?

Lý Dương đột nhiên đứng lên, ân nhân cứu mạng tới rất đúng lúc.

Lý Dương vội vàng đứng lên rồi nhìn hai cô gái nói:

-Đây là Lưu Cương bạn anh, vừa rồi hấn đang đi mua đồ

Bất đắc dĩ, Lý Dương đành phải nói dối, hấn thật sự rất ngượng vì đã để cho Lưu Cương ở bên ngoài đợi hấn.

-Lý ca, Hà lão vừa rồi điện hỏi tại sao anh lại không nghe điện thoại?

Lưu Cương không nhìn hai cô gái mà nhỏ giọng nói một câu.

-Hà lão

Lý Dương đột nhiên ngẩn ngơ rồi lập tức lấy điện thoại ra.

Quả thật là có một cuộc điện thoại của Hà lão, Lý Dương vừa rồi bị tiểu ma đầu dây dưa thiếu chút nữa là nổi điên nên di động rung hấn cũng không cảm giác được.

-Tôi lập tức gọi lại cho Hà lão

Lý Dương vừa bấm số vừa nhìn Vương Giai Giai nói:

-Người lớn gọi tới nên anh phải gọi điện lại

Cố Nhã Tĩnh lạnh như băng nhìn Lý Dương, Vương Giai Giai thì mỉm cười gật gật đầu nhìn Lý Dương.

-Chào Hà lão, có thời gian ạ, tốt, cháu hiểu được, ngày mai đi, ngày mai cháu qua được không, tốt, cảm ơn ngài

Lý Dương nói điện thoại xong thì thở ra một hơi, cú điện thoại này của Hà lão thật là đúng lúc.

Wang Giai Giai âm thầm cười hỏi Lý Dương:

-Anh có chuyện?

-Không, trong nhà có một người lớn tìm anh có việc, ông bảo anh ngày mai đi Bắc Kinh, anh nghĩ từ đây tới Bắc Kinh cũng không xa nên ngày mai đi cũng được

Lý Dương nói tới đây liền có chút sững sốt, nếu như lúc bình thường Hà lão gọi tới thì hẳn sẽ nhanh chóng chạy qua, không ngờ là bây giờ vừa mới nhìn thấy Vương Giai Giai thì hẳn lại có thể dời ngày lại.

Wang Giai Giai tò mò nhìn Lý Dương hỏi:

-Người lớn có việc tìm thì phải nhanh chóng đi, nhưng mà nhà anh không phải ở Minh Dương sao? Bắc Kinh còn có người thân à?

-Là một trưởng bối có quen biết chứ không phải người thân

Lý Dương lại cúi đầu, vừa rồi hẳn nói là người lớn trong nhà vì hẳn không tiện giới thiệu về Hà lão, không ngờ Vương Giai Giai lại hỏi về việc này.

-Giai Giai, cậu thấy chưa, hẳn hiện tại đã bắt đầu nói dối, sau này sẽ còn hơn thế nữa, mình thấy là nên chấm dứt đi, nên cách tên lừa đảo này xa một chút

Wang Giai Giai còn chưa nói gì thì Cố Nhã Tĩnh đã muốn nhảy dựng lên. Lý Dương thì ngơ ngác nhìn cô, từ từ, khuôn mặt Lý Dương hiện ra một tia tức giận, nha đầu kia rõ ràng là nhắm vào mình mà.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

147. Chương 147: Gặp Lại Hà Lão.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

-Xin lỗi, Cố tiểu thư, tôi nghĩ là cô đã đoán sai, trưởng bối mà tôi nói tuy rằng không phải là người nhà của tôi nhưng lại là thầy tôi, ông và người nhà tôi không có gì khác nhau cả, cô không cần hiểu lầm

Lý Dương nói làm cho Cố Nhã Tĩnh ngơ ngác nhìn Lý Dương, cô giống như không chịu được những lời hẳn nói vậy.

-Giai Giai, bạn, bạn xem, hẳn khi dễ mình

Cố Nhã Tĩnh đột nhiên quay đầu lại rồi ghé người dựa vào Vương Giai Giai ủy khuất khóc lớn, Vương Giai Giai cười khổ nhìn Lý Dương, cô nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Lý Dương nhất thời cảm giác đầu mình to ra, cô nhóc này vừa rồi dường như còn đang tranh cãi với mình, hơn nữa ngay từ đầu còn nhắm vào mình, không ngờ bây giờ cô lại dựa vào người Vương Giai Giai khóc rống lên, điều này làm cho Lý Dương có chút luống cuống tay chân.

Động tĩnh bên phía Lý Dương có chút lớn nên mọi người đều nhìn qua, khi thấy thấy hai nam hai nữ thì mọi người đều cười cười rồi không để ý nữa.

-Đừng nóng giận, mình sẽ lắng hẩn

Vương Giai Giai nhẹ nhàng nói, khuôn mặt cô đầy nét cười khổ, Cố Nhã Tĩnh thì len lén nhìn Lý Dương, tuy rằng cô còn đang khóc nhưng khóe miệng thì đã lộ ra một nụ cười đắc ý.

-Nhã Tĩnh, mình muốn nói với Lý Dương vài câu, nói xong thì chúng ta đi, được không?

Vương Giai Giai thật vất vả mới làm cho Cố Nhã Tĩnh yên lặng lại, cô vội vàng nói một câu, ý định muốn cùng Lý Dương nói chuyện hôm nay đã bị Cố Nhã Tĩnh hoàn toàn phá hoại, cũng may là hai người đều đang ở Trịnh Châu nên muốn gặp cũng không khó.

-Bao nhiêu câu?

Cố Nhã Tĩnh đột nhiên ngắt đầu lên hỏi. Vương Giai Giai cười khổ một tiếng, cô nói:

-Ba phút, tuyệt đối không vượt quá một giây.

-Tốt, mình ở bên ngoài chờ bạn ba phút, nếu như còn không đi ra thì mình sẽ báo cáo lên nói bạn đến Trịnh Châu có mục đích không trong sạch, hừ

Cố Nhã Tĩnh đáp ứng rồi đi ra bên ngoài, trước khi đi cô còn hừ lạnh với Lý Dương một tiếng.

Sau khi Cố Nhã Tĩnh đi ra ngoài thì Lưu Cương cũng đi theo, Lý Dương cuối cùng cũng cảm thấy xung quanh đã yên tĩnh trở lại, hẩn chưa bao giờ cảm thấy yên lặng lại dễ chịu như bây giờ.

-Thực xin lỗi, cô ấy là như vậy, hôm nay em không nên mang cô ấy tới

Vương Giai Giai cười khổ rồi giải thích với Lý Dương.

-Không có việc gì, cô ấy, anh cũng không biết nói sao nữa

Lý Dương cũng không biết nói gì cho đúng nên không ngừng lắc đầu.

-Gần đây anh có khỏe không?

-Gần đây em thường đi đâu?

Lý Dương và Vương Giai Giai đồng thời hỏi một câu, hỏi xong hai người đều sưng mắt rồi lập tức nở nụ cười.

-Lúc đó em đi Thanh Hải cho tới gần đây mới trở về, chỗ đó không có điện thoại cũng không có internet nên em không thể liên lạc với anh được

Vương Giai Giai nói, Lý Dương cuối cùng cũng hiểu được tại sao một thời gian dài như vậy không thể liên lạc với cô, cũng không phải cô muốn tránh né mình mà là không thể liên lạc được.

Biết điểm ấy, Lý Dương nhất thời trở nên thoải mái hơn nhiều, hẩn nói:

-Anh gần đây đang làm ăn ở Trịnh Châu, đúng rồi, vừa rồi em nói công tác, là công tác ở đây à?

Vương Giai Giai liếc mắt nhìn Lý Dương một cái rồi nói:

-Em đang làm ở Trịnh Châu

Lý Dương sưng mắt rồi ngay lập tức mừng như điên, Vương Giai Giai hiện tại đang làm việc ở Trịnh Châu, việc này đối với hẩn mà nói là một tin tức vô cùng tốt, nó có ý nghĩa là sau này hai người có thể thường xuyên gặp nhau rồi.

-Ngày mai anh thật sự phải đi Bắc Kinh sao? Thầy mà anh vừa nói là ai thế

Trầm mặc hơn mười giây rồi Vương Giai Giai chủ động hỏi Lý Dương, Lý Dương vừa rồi chỉ lo cười nên không phát hiện không khí có chút kỳ lạ.

-Ngày mai đi, nhưng mà rất nhanh sẽ trở về, ông ấy là người giúp anh rất nhiều, hiện là thầy trên mặt đồ cổ của anh

Lý Dương lập tức trả lời.

-Đồ cổ?" Vương Giai Giai đột nhiên nhìn Lý Dương hỏi:

-Thầy của anh tên là gì?

Lý Dương suy nghĩ rồi lắc đầu nói:

-Anh cũng không biết ông gọi là gì, mọi người đều gọi ông là Hà lão, Hà lão có trình độ rất cao, kỳ thật anh lần này cùng một người bạn mở công ty bán đấu giá, nếu không có ông chỉ dẫn thì chỉ sợ anh cũng không dám làm việc này

-Họ Hà

Vương Giai Giai yên lặng gật gật đầu, đôi mắt đột nhiên sáng lên, cô vội vàng hỏi:

-Thầy của anh là Hà lão ở Minh Dương?

- Hà lão ở tại Minh Dương nhưng mà ông không phải là người Minh Dương, nhà của ông ở Bắc Kinh, bạn đời của Hà lão là người Minh Dương, vì tưởng nhớ bạn đời nên Hà lão thường đến Minh Dương ở rất lâu

Lý Dương gật gật đầu, việc này có rất nhiều người biết nên nói ra cũng không sao.

Vương Giai Giai đột nhiên cười nói:

-Em biết rồi, không còn thời gian nữa, em phải đi rồi, ngày mai anh đi sớm một chút, đừng để cho Hà lão phải đợi lâu!

Vương Giai Giai nói xong liền đứng lên đi ra ngoài, Cố Nhã Tĩnh ở bên ngoài thỉnh thoảng cũng liếc nhìn vào trong, hơn nữa cô còn liên tục nhìn đồng hồ. Lý Dương vội vàng đứng lên nói:

-Tốt, khi về anh sẽ gọi cho em

-Khi về nhất định phải mời em ăn cơm

Vương Giai Giai không quay đầu lại mà nói một câu rồi đi ra ngoài, Cố Nhã Tĩnh ngay lập tức nắm lấy tay Vương Giai Giai rồi kéo cô lên một chiếc xe taxi chạy mất.

Lý Dương vẫn còn ngồi trong quán cà phê cười như thằng điên, nếu không có Cố Nhã Tĩnh quấy rầy thì ngày hôm nay quả thật là một ngày tuyệt vời, nhưng mà Lý Dương vẫn rất vui, Vương Giai Giai kêu hắn mời cơm dường như là đang ám chỉ cái gì đó.

Lên xe taxi Cố Nhã Tĩnh không vui quệt quệt cái miệng nhỏ của mình, ấn tượng của cô đối với Lý Dương hiện nay đang rất kém.

-Giai Giai, thật không biết bạn nghĩ sao nữa, tên đó có gì tốt chứ, bề ngoài rất bình thường mà, không biết tại sao bạn lại thích hắn nữa?

-Mình cũng không biết, cứ xem đây là duyên phận đi

Vương Giai Giai cười nói, nói xong thì cô lại nhớ tới cái đêm giáng sinh nọ

-Mình không xem trọng cái duyên phận này của bạn, cho dù là có duyên thì cũng sẽ vô phận, bạn đừng quên hắn chỉ là người thường, gia đình cậu có đồng ý mới là lạ

Cố Nhã Tĩnh dựa đầu vào người Vương Giai Giai rồi nói, Lý Dương còn không biết hắn đã hoàn toàn đắc tội cô nhóc này rồi.

Vương Giai Giai nhìn ra bên ngoài, nụ cười trên mặt cô càng tăng thêm, cô cúi đầu nhìn Cố Nhã Tĩnh rồi nói:

-Trước đó mình còn lo lắng việc này nhưng bây giờ thì không lo nữa, bạn biết người trưởng bối mà hắn nói vừa nãy là ai không?

Cố Nhã Tĩnh lắc đầu, nói:

-Là ai cũng không được a, gia đình cậu chắc chắn sẽ không đồng ý

-Người đó chính là gia gia của Hà San San đó

Vương Giai Giai nhẹ nhàng vỗ cái ót của Cố Nhã Tĩnh rồi chậm rãi nói, Cố Nhã Tĩnh vốn đang định đánh lại thì bỗng nhiên ngăn người:

-Hà San San, Hà San San nào?

-Còn có Hà San San khác nữa à? Chính là đứa bé mà chúng ta quen lúc nhỏ đó, lúc đó hai người còn thể không đội trời chung nữa mà.

Vương Giai Giai khẽ cười một tiếng, Cố Nhã Tĩnh thì há hốc mồm nhìn Vương Giai Giai.

Chỗ quán cà phê, Lý Dương đang tính tiền, kỳ thật bọn họ cũng chưa uống gì nhưng Lý Dương bây giờ cũng không muốn lãng phí tinh thần vì việc này nữa.

Hôm nay tuy rằng bị tiểu ma đầu kia phá nhưng vẫn có thu hoạch rất lớn, đặc biệt là thái độ của Vương Giai Giai làm cho hắn rất vui vẻ.

Trở lại chỗ của Trịnh Khải Đạt, Lý Dương lập tức chuẩn bị đi Bắc Kinh, hắn vốn định sáng ngày mai mới đi nhưng vì cuả nói kia của Vương Giai Giai nên hắn quyết định đi ngay trng hôm nay, việc của Hà lão không thể chậm trễ được, hắn cũng phải tranh thủ thời gian.

Từ Trịnh Châu tới Bắc Kinh thì chỉ cần đi xe mấy tiếng là tới, hiện tại cũng không phải là tết hay lễ gì nên Lưu Cương dễ dàng mua được hai vé xe lửa, đi lúc ba giờ chiều thì khoảng bảy giờ tới là có thể tới Bắc Kinh rồi.

Giữa trưa Lý Dương gọi Lý Xán tới ăn một bữa cơm coi như là mừng gặp mặt, cơm nước xong hắn liền cùng Lưu Cương ra nhà ga, đi máy bay thì nhanh hơn nhiều đáng tiếc là sân bay quá xa, nếu tính toán kỹ lưỡng thì đi máy bay cũng chẳng nhanh hơn đi xe lửa bao nhiêu cả.

Bảy giờ rưỡi tối, xe lửa đã tới Bắc Kinh, Lý Dương và Lưu Cương vừa mới ra nhà ga thì đã có một chiếc xe có rèm đen tới đón.

-Lý ca, chúng tôi đến đón anh

Lưu Cương cười cười nhìn Lý Dương, Lý Dương thì liếc mắt nhìn Lưu Cương một cái, hắn nhớ rõ là trước khi đến cũng chưa có gọi cho Hà lão.

Lên xe, Lý Dương lập tức hiểu được Lưu Cương khẳng định là đã nói cho Hà lão biết nên Hà lão mới cho xe tới đón hai người.

Hiện tại xem ra lúc trước Hà lão cho Lưu Cương đi theo mình là do Hà lão cố ý.

Suy nghĩ cẩn thận rồi Lý Dương chỉ có thể cười khổ lắc đầu, đồng thời trong lòng hắn cũng rất cảm động, mặc kệ Hà lão có mục đích gì thì việc Lưu Cương ở bên cạnh hắn cũng chỉ có thể là việc tốt, hơn nữa Lưu Cương quả thật là đã cứu mình một mạng, không có Lưu Cương đi theo thì không biết bây giờ hắn đã thành cái dạng gì nữa.

Xe chạy rất nhanh, nhìn những bóng đèn nê ôn đang vụt qua, Lý Dương đột nhiên xuất hiện rất nhiều cảm khái trong lòng.

Đây là thủ đô Bắc Kinh, Lý Dương chưa từng đi tới nơi này, Lý Dương đã từng rất nhiều lần suy nghĩ rằng mình sau khi làm việc lời nhiều tiền sẽ tới đây du lịch, nhìn ngắm Thiên An Môn, ngắm Trường Thành, ngắm Cố Cung.

Bây giờ hắn quả thật là đã có nhiều tiền nhưng mơ ước đó cũng đã từ từ phai nhạt đi, khi thật sự tới Bắc Kinh thì trong lòng Lý Dương thậm chí là không có một chút mong muốn đi thăm Trường Thành.

Nửa giờ sau, xe chạy vào một tiểu khu rất lớn, cuối cùng xe dừng lại trước một căn biệt thự, căn biệt thự này không kém chút nào với căn của Hà lão ở Minh Dương, thậm chí là nó còn tốt hơn một chút nữa.

-Lý ca, xuống xe đi, Hà lão đang chờ chúng ta

Lưu Cương xuống xe rồi nói với Lý Dương.

Lý Dương lập tức gật gật đầu rồi xuống xe, nơi này cũng là một tiểu khu nhưng Lý Dương lại có cảm giác hơi kỳ lạ rất khó có thể diễn tả.

Đi theo Lưu Cương, Lý Dương trực tiếp đi vào một phòng khách bên trong, một ông lão đang ngồi trên ghế nằm nhìn bọn họ, Lý Dương khi nhìn thấy ông thì cũng có chút xúc động, hẳn vội vàng đi tới chỗ ông lão.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

148. Chương 148: Yêu Cầu Của Hà Lão.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

-Hà lão, chào ông

Lý Dương đi qua rồi hơi khom người chào, ánh mắt hẳn nhìn ông lão tràn đầy sự kính nể.

-Đến đây, ngồi đi

Hà lão gật đầu cười cười rồi chỉ chỉ về phía cái ghế.

-Cháu vốn định sáng mai mới tới nhưng ông đã cho người tới đón nên cháu tới đây luôn

Lý Dương nhìn thời gian một chút rồi cười khổ lắc đầu, hiện tại đã là tám giờ tối, ở Bắc Kinh thì giờ này đã tới từ lâu rồi, Hà lão từ trước tới giờ vẫn luôn là người thích ngủ sớm, Lý Dương biết nếu không phải là do đợi mình thì chỉ sợ là bây giờ ông đã ngủ rồi.

-Nếu đến Bắc Kinh thì nên đến nhà ông, trong nhà dù sao thì cũng tốt hơn khách sạn nhiều, đây là lần đầu tiên nên ông không trách cháu, nếu lần sau mà còn như vậy thì xem ông phạt cháu thế nào

Hà lão lắc đầu cười nói, Lý Dương có chút sững sốt rồi yên lặng gật đầu, Lý Dương biết rõ tuy Hà lão nói rất nghiêm khắc nhưng dù sao thì cũng chỉ muốn tốt cho mình, nếu không phải thật sự xem mình là con cháu thì ông cũng sẽ không nói như vậy.

-Cháu nhớ rồi ạ

Lý Dương vội vàng gật đầu, trong lòng rất là cảm động.

-Kỳ thật lần này ông gọi cháu đến là có một việc

Yên lặng một chút rồi Hà lão nói, hơn nữa ông còn phất phất tay về phía sau, một lát sau có người mang ra hai cái hộp nhỏ rồi đặt trước mặt Lý Dương, người này xuất hiện như thế nào Lý Dương cũng không thấy được.

-Cháu xem hai thứ này đi

Lý Dương sau khi mở hộp ra liền sững sờ, bên trong hai cái hộp đều là ngọc thạch, từ hình thức cho thấy hai thứ này đều là Cổ Ngọc rất tinh xảo.

Nhưng mà đây không phải là thứ làm cho Lý Dương ngạc nhiên, thứ làm Lý Dương ngạc nhiên là hai khối ngọc này không ngờ lại là thứ Lý Dương đã gặp qua-hai khối giả Cương Ngọc ở Nam Dương.

-Hà lão, thứ này sao lại ở trong tay ngài?

Khối ngọc này Lý Dương biết rất rõ, Thẩm Hạo chính là dùng thân phận thành viên hiệp hội ngọc thạch Trịnh Châu lấy ra, nghe nói Thẩm Hạo ở nước ngoài dùng giá cao mua được, hiện tại thứ này lại ở trong tay Hà lão làm cho Lý Dương không biết tại sao nữa.

-Là ông mua từ chủ nhân của nó

Hà lão lắc đầu, lại nói:

-Việc này không phải là việc quan trọng, cháu xem khối còn lại đi

-Mua tới?

Lý Dương có chút nghi hoặc rồi ngay lập tức thoải mái lại, trong nhà Hà lão có không ít đồ giả cổ, có lẽ là Hà lão thu mua khối giả Cương Ngọc này vì có mục đích riêng của mình.

Lý Dương cẩn thận nhìn khối ngọc cổ còn lại, khối này cũng là khối ngọc được trạm chỗ tinh xảo, điêu khắc hình một con Kỳ lân, bình thường thì hình ảnh này đều biểu hiện sự cát tường.

Bức tượng điêu khắc Kỳ lân vô cùng tinh xảo, đặc biệt là ánh mắt của Kỳ lân nhìn rất là sống động.

Mặt khác, khối ngọc này là loại ngọc thường đẳng, mọi mặt đều phù hợp với tiêu chuẩn Cương Ngọc, Lý Dương trong lòng vừa động, năng lực đặc thù ngay lập tức xuất hiện.

Quả nhiên, khối ngọc này cũng là một khối phản Tử Cương Ngọc, chẳng qua là ký hiệu lần này không nằm ở đầu Kỳ lân mà nằm ở dưới phần eo, ký hiệu vô cùng nhỏ chỉ sợ phải dùng kính lúp mới có thể nhìn thấy.

-Hà lão, thứ này cũng là một khối phản Tử Cương Ngọc?

Một lát sau, Lý Dương nhỏ giọng hỏi một câu, tuy hỏi nhưng mà hần chỉ là muốn xác định lại một lần thôi, hơn nữa hần cũng khẳng định là Hà lão biết về nó nên mới lấy ra hỏi

Hà lão vui mừng gật gật đầu, nói:

-Không tệ, thứ này ông mua từ một nhà bán đấu giá ở Bắc Kinh cách đây không lâu, ngoại trừ khối này thì còn có một khối giả Cương Ngọc khác, trước mắt đã có ba khối phản Tử Cương Ngọc, sau này không biết sẽ có bao nhiêu khối nữa đây

Nói xong câu này Hà lão lại thở dài, hần không hỏi Lý Dương tại sao lại biết, Lý Dương nếu có thể nhìn ra khối thứ nhất thì cũng có thể nhìn ra khối thứ hai, trên thực tế Lý Dương có thể nhanh như vậy phát hiện nó là giả làm cho Hà lão rất vừa lòng rồi.

-Ông gọi cháu đến là cho cháu xem những khối giả Cương Ngọc này?

Trầm mặc một hồi, Lý Dương mới chậm rãi hỏi, Hà lão sau khi lấy ra hai khối ngọc này thì Lý Dương đã hiểu ra một chút ý định của ông.

-Cháu đoán đúng rồi, ông muốn cháu xem xét coi trong nước có bao nhiêu ngọc giả như thế này, ông nghe nói là cháu chuẩn bị mở công ty bán đấu giá, nếu như cháu làm tốt việc này thì sau này công ty của cháu sẽ rất có lợi đó

Hà lão gật gật đầu rồi nói:

-Hiện tại các nhà bán đấu giá lớn vì việc những khối phản Tử Cương Ngọc này nên tốc độ tiêu thụ rất chậm, tổn thất rất lớn. Nhưng mà việc này cũng không quan trọng lắm, văn hóa cổ phải trao đổi thì mới có thể phát triển được, hiện tại mọi người bị việc này làm cho có muốn cũng không dám mua, muốn bán lại không ai mua, đây mới là chuyện đau lòng nhất

Hà lão lại lắc đầu, nói :

-Rất nhiều người đều truyền miệng nhau là không chỉ có ngọc cổ bị làm giả mà ngay cả những thứ khác cũng vậy, thậm chí ngay cả cổ ngọc Hồng Sơn cũng có thể phỏng chế, việc này làm cho mọi người rất hoảng sợ, dưới loại tin đồn này thì đừng nói là ngọc cổ mà ngay cả những loại đồ cổ khác cũng có nguy cơ

Lý Dương yên lặng gật gật đầu, Tử Cương Ngọc bị làm giả thì cũng không sợ vì dù sao thì số lượng của chúng là rất ít, nhưng mà nếu đã có thể làm giả Tử Cương Ngọc thì những thứ khác cũng có thể làm giả, chính vì việc này nên cho dù có người muốn mua nhưng cũng không dám mua.

Hiện tại chỉ mới là vòng ngọc cổ bị làm giả, nếu sau này có thứ khác bị làm giả thì chắc giới đồ cổ sẽ bị đảo lộn mất.

Tuy rằng việc này sẽ không nghiêm trọng như trong tưởng tượng nhưng việc này ảnh hưởng tới lòng người là thật sự, hiện tại chúng vừa mới xuất hiện thôi, phải nhanh chóng tìm cách ngăn chặn chúng mới là biện pháp hiện giờ.

Mà lúc này, Lý Dương rốt cục cũng hiểu được tại sao Hà lão lại lo lắng, một cái vòng giả mà đã làm cho dư luận xôn xao như thế, nếu thêm vài loại bị làm giả nữa thì không biết mọi thứ sẽ ra sao đây.

-Hà lão, cháu hiểu ý của ông, những công ty đầu giá này cháu sẽ đi xem một lần, nếu có thứ nào là giả cổ thì cháu sẽ phụ trách việc thu mua chúng

Lý Dương ngẩng đầu lên nhìn Hà lão một cái, Hà lão là một người ham mê đồ cổ chân chính, hơn nữa ông luôn luôn cống hiến cho văn hóa cổ Trung Quốc, điểm này làm cho Lý Dương hết sức bội phục.

-Vạch trần thì không cần, nói cho người họ trách của chúng là được, nếu xuất hiện quá nhiều hàng giả thì sẽ xuất hiện hỗn loạn không cần thiết

Hà lão khoát tay áo, Lý Dương vẫn còn rất trẻ, nếu như hấn vạch trần chuyện này quá nhiều thì sẽ ảnh hưởng không tốt tới phát triển của hấn sau này.

-Cháu biết rồi, cháu sẽ làm theo ý ông

Lý Dương cười khổ gật gật đầu, đây quả thật là một việc cực khổ.

-Ông biết việc này rất vất vả, chỉ tiếc là hiện nay người có thể nhận ra những thứ này có không tới mười người, tuy cháu còn trẻ nhưng dù sao cũng là một người đã nhận ra loại giả Cương Ngọc này, hiện nay do không tìm thấy người thích hợp nên đành giao cho cháu làm, nhưng mà cháu yên tâm, ông sẽ không bắt cháu làm không công đâu

Hà lão cười ha hả nhìn Lý Dương, ông từ trong người lấy ra một tờ giấy rồi đặt lên bàn.

-Đây là?

Lý Dương kinh ngạc nhìn tờ giấy, loại giấy này Lý Dương rất quen thuộc, rất nhiều văn kiện ở công ty đều sử dụng loại giấy này.

-Cháu mở ra xem đi

Hà lão cười nói.

Lý Dương từ từ mở tờ giấy ra, một tấm ảnh hiện ra, người này Lý Dương rất quen thuộc, đó chính là bản thân hấn.

Đây là một loại giấy chứng nhận, nơi phát ra chính là viện bảo tàng Cổ Cung, chức vụ chính là chuyên gia cổ ngọc, Lý Dương nhìn tới đây thì đã có chút mơ hồ, từ khi nào mà hấn trở thành chuyên gia thể này, hơn nữa còn là chuyên gia cổ ngọc của viện bảo tàng Cổ Cung nữa.

-Cháu đi ra ngoài kiểm tra thì vẫn phải cần một thân phận để gặp người chứ, đây là do một bạn cũ của ông làm cho cháu

Hà lão thấy Lý Dương đang nghi ngờ nên cười cười giải thích

-Nhưng mà cháu trình độ có hạn, chức chuyên gia này có phải là quá lớn hay không.

Lý Dương cẩn thận hỏi Hà lão một câu. Có chút người đã ngầm kêu Lý Dương là chuyên gia Cổ Ngọc nhưng dù sao thì đây cũng chỉ là số ít, nếu như có được tấm giấy xác nhận này thì hấn có thể danh chính ngôn thuận trở thành chuyên gia, ai dám nghi ngờ trình độ của chuyên gia viện bảo tàng Cổ Cung chứ.

-Ha ha, việc này cháu không cần lo lắng, chẳng lẽ cháu không biết mình bây giờ lợi hại như thế nào sao? Ông nói cho cháu biết, những người kia lúc đầu cũng không đồng ý, nhưng mà khi nghe tới chuyện của cháu thì họ lập tức đồng ý ngay

Hà lão cười to một tiếng, Lý Dương có chút ngượng ngùng cúi đầu, trên thực tế Lý Dương quả thật là đã xem thường danh tiếng của mình, người thường không có bao nhiêu người biết Lý Dương, nhưng mà người chơi đồ cổ đặc biệt là cao thủ trong ngành này thì không ai là không biết Lý Dương.

-Vậy cháu nhận nó vậy

-Cháu đừng xem thường tờ giấy này, có nó, chỉ cần không phải là khu vực đặc biệt thì chuyên gia viện bảo tàng Cổ Cung có thể tùy tiện ra vào

Hà lão cười nói, Lý Dương đột nhiên sững sốt sau đó là mừng như điên, việc này đối với hắn mà nói quả thật là rất tốt.

-Cháu hiểu rồi, cảm ơn Hà lão

Lý Dương vội vàng cảm ơn, có thể tự do ra viện bảo tàng Cổ Cung để quan sát quốc bảo, việc này quả thật là sẽ giúp ích rất lớn cho trình độ của Lý Dương.

-Cháu hãy ở lại Bắc Kinh vài ngày đi, ngày mai nghỉ ngơi một ngày, cho Lưu Cương mang cháu đi xung quanh cũng được, ngày một những công ty bán đấu giá sẽ chủ động tìm cháu, đến lúc đó cháu hãy xem xét ngọc thạch cho họ

Hà lão mỉm cười lắc lắc đầu, Lý Dương lúc này giống như một đứa trẻ vậy, nhưng mà như vậy thì mới có cảm giác chân thật, đây cũng là chỗ mà Hà lão thích nhất.

Hà lão an bài cho Lý Dương một phòng riêng, đây là đêm đầu tiên của Lý Dương ở Bắc Kinh nên đến tận khuya hắn mới ngủ được, chỉ trong một thời gian ngắn hắn lại biến thành chuyên gia, hơn nữa còn là chuyên gia viện bảo tàng Cổ Cung, việc này nếu đổi lại là người khác thì cũng không thể nhanh chóng thích ứng được.

Tuy ngủ trễ nhưng Lý Dương lại thức rất sớm, sáng ngày hôm sau Lý Dương đã mang theo Lưu Cương ra ngoài, Hà lão còn cố ý chuẩn bị một chiếc xe cho hắn nữa.

Chiếc xe này chính là chiếc xe đã đi đón Lý Dương ngày hôm qua, đêm qua trời tối nên nhìn không rõ bay giờ nhìn lại thì mới phát hiện ra đây là một chiếc Hồng Kỳ kiểu cũ.

Hà lão không chỉ chuẩn bị xe mà chuẩn bị luôn cả lái xe, chỉ tiếc là lái xe này không thể nói chuyện, hắn chỉ biết nghe theo lệnh của Lý Dương, Lý Dương bảo chạy tới đâu thì hắn sẽ chạy tới đó.

-Tối xưởng Lưu Ly trước đi, từ lâu đã nghe tới nó nhưng vẫn chưa có dịp đi xem

Nói chuyện với người lái xe một hồi nhưng không thấy trả lời nên Lý Dương trực tiếp nói nơi muốn đi, khi xe chạy ra cửa tiểu khu thì Lý Dương kinh ngạc phát hiện người bảo vệ đang mặc quân trang.

Nhưng mà khi nghĩ tới thân phận của Hà lão thì Lý Dương liền bình thường trở lại, hắn đối với việc mình có thể nghỉ lại nơi này một đêm còn có chút hưng phấn nữa.

Lái xe sau khi nghe xong lời Lý Dương thì cái gì cũng không nói mà trực tiếp lái xe ra ngoài, xe bọn họ chạy ra không gặp bất cứ sự cản trở nào.

Xưởng Lưu Ly ở bên ngoài Hòa Bình Môn. Thành cổ Bắc Kinh còn sót lại bốn tòa cổng thành, bên ngoài thì có hai mươi mấy cổng thành, Hòa Bình môn là một trong số đó, ở thời kỳ trước thì nơi này chính là ngoại ô của Bắc Kinh, cho tới khi Gia Tĩnh xây thêm thành Bắc Kinh thì nơi này mới chính thức trở thành nội thành.

Trước khi Gia Tĩnh xây dựng thêm thành Bắc Kinh thì xưởng Lưu Ly chính là một nơi chế tạo ngọc, sau khi xây dựng thêm thì nơi này không còn ở chỗ cũ nữa mà dời sang đầu khu, nhưng mà cái tên xưởng Lưu Ly thì vẫn được giữ nguyên.

Tới thời Càn Long, nơi này bởi vì trở thành nơi thanh tịnh để biên soạn Toàn Thư Khố nên có rất nhiều văn nhân và thí sinh chạy tới nơi này, dần dần hình thành một khu phố văn hóa.

Sau đó, nơi này biến thành nơi buôn bán tranh chữ rồi dần dần trở thành nơi buôn bán đồ cổ lớn nhất Bắc Kinh, đặc biệt là lúc triều Thanh diệt vong, rất nhiều tinh phẩm trong cung đều lưu lạc tới nơi này, việc này làm cho nơi này càng thêm nổi tiếng.

Tới thời hiện đại, nơi này trở thành thánh địa đồ cổ, chỉ cần là người thích sưu tầm, thích đồ cổ thì không ai là không biết nơi này.

Mà xưởng Lưu Ly chính là một cửa tiệm được truyền thừa trăm năm.

Lý Dương mang theo Lưu Cương đi và xưởng Lưu Ly, người tái xế kia thì vẫn ở nguyên trên xe, Lý Dương bảo hắn xuống xe nhưng hắn không đáp ứng, khuyên một hồi biết không có kết quả nên Lý Dương không còn cách nào khác đành quyết định khi về nhà thì phải nói cho Hà lão, chỉ cần xe là được rồi, tái xế thì không cần.

Lý Dương tuy rằng chưa có tới xưởng Lưu Ly lần nào, nhưng mà hắn đã nghe không ít người nói về nơi này, vừa rồi những lai lịch của nơi này chính là do Lý Dương nghe được rồi kể lại cho Lưu Cương, đáng tiếc là hắn giới thiệu cũng vô dụng, mặc kệ là xưởng Lưu Ly hay là xưởng Thủy Tinh thì đối với Lưu Cương cũng chẳng có gì khác nhau.

-Đi, vào bên trong xem

Lý Dương thật ra đang rất hưng phấn, hắn xoa xoa tay nhìn những cửa hàng xung quanh, bên trong này khẳng định là có hàng giả, nhưng chắc chắn là hàng tốt có không ít, những thứ mà Lý Dương sưu tầm hiện nay có thể nói là rất ít, thừa dịp này hắn muốn mua một ít về nhà.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

149. Chương 149: Thanh Danh Lan Xa.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Trước mắt là một cửa hàng bán ngọc cổ, tên cũng rất trực tiếp-Cổ Ngọc Trai.

Trong đồ cổ thì Lý Dương hứng thú nhất với ngọc cổ, sau đó là đồ sứ, tiếp theo mới tới những thứ khác, thứ hắn không hiểu nhất chính là tranh chữ, tranh chữ quá dễ làm giả, ý cảnh trên tranh lại không dễ dàng nhận biết được, ít nhất thì bây giờ Lý Dương không làm được. Chính vì vậy nên cửa hàng đầu tiên mà Lý Dương muốn đi vào chính là cửa hàng bán cổ ngọc.

Không hổ là Cổ Ngọc Trai, bên trong đây toàn là cổ ngọc, phía sau quầy hàng còn có trưng bày những khối ngọc trạm khắc cổ và vật trang trí nữa.

-Hai vị muốn mua gì?

Trong tiệm có một già một trẻ hai người ra đón, người lớn tuổi thì khoảng sáu mươi, người trẻ thì khoảng mười lăm mười sáu tuổi, đây quả là một đôi kỳ lạ.

Chạy tới nói chuyện với Lý Dương là ông lão kia, xem ra người thiếu niên kia hẳn là một học trò của người này, hoặc là cháu cũng không chừng, những tiệm kinh doanh như thế này thì thường là cha truyền con nối tới bây giờ.

-Tùy tiện nhìn một chút

Lý Dương cười đáp, tuy đây là lần đầu tiên tới nơi này nhưng trước đó hắn đã nghe Ngô Hiểu Ly và Trịnh Khải Đạt nói về nơi này rồi, ít nhất thì quy củ của nơi này không phải là Lý Dương không biết, nếu không phải là xác định muốn mua thứ gì thì tốt nhất là nên mơ mơ hồ hồ một tí.

-Tốt, hai vị cứ tùy tiện nhìn

Ông lão nói giọng Bắc Kinh thuần khiết rồi quay trở lại bên trong quầy, ông lấy ra một khối ngọc cổ màu vàng rồi liên tục lau chùi.

Lý Dương cũng không để ý tới thái độ của ông lão mà tiếp tục đi xung quanh xem, mới vừa xem tới quầy thứ nhất thì hắn đã sửng sốt, trong này không ngờ có một khối ngọc hình tròn khắc Trư Long, việc này làm cho Lý Dương có chút nhịn không được dụi dụi mắt.

Ngọc cổ Trư Long có thể nói là thứ đại biểu cho văn hóa Hồng Sơn, cũng là một trong những tiêu biểu của cổ ngọc Trung Quốc, Hồng Sơn Ngọc tính tới nay thì đã có lịch sử bốn nghìn năm, khi đó Trung Quốc còn đang trong xã hội nguyên thủy. Trong những thứ mà Hà lão sưu tầm cũng có một khối ngọc Hồng Sơn, nhưng nó không phải là Trư Long, từ trước tới nay Hà lão luôn có khát vọng sưu tập một khối Trư Long nhưng tới giờ vẫn chưa có cơ hội. Vật quý hiếm như vậy không ngờ Lý Dương lại ngay lập tức thấy được, sắc mặt Lý Dương có chút cổ quái, nếu như nói thứ này là thật thì hẳn lại có chút không tin.

Yên lặng sử dụng năng lực đặc thù xem xét, quả nhiên không ngoài dự đoán, bên ngoài khối ngọc này chỉ có một tầng màu vàng mà thôi, đây chính là đồ mới được lại gần đây.

Lý Dương cười khổ lắc đầu, khi nhìn thấy khối ngọc Trư Long này Lý Dương vẫn còn ôm một chút hi vọng, nơi này dù sao cũng là xưởng Lưu Ly, đáng tiếc là hi vọng cuối cùng của hắn cũng đã vỡ tan.

Khối ngọc Trư Long này làm cho Lý Dương thất vọng nên hứng thú tham quan nơi này của hắn cũng giảm đi rất nhiều, năng lực đặc thù trong nháy mắt bao phủ mọi nơi trong này.

Ngoại trừ ông lão và người thiếu niên kia thì tất cả những cổ ngọc trong phòng Lý Dương đều đã xem một cách rõ ràng.

Trong những cổ ngọc mà Lý Dương quan sát thì hàng thật có không đến ba phần, thứ còn lại đều là hàng nhái thời Thanh hoặc thời Minh, tuy có chút hàng thật nhưng triều đại của chúng lại khá gần hoặc là chúng quá bình thường nên giá trị không cao.

Những cổ ngọc như vậy Lý Dương hiện nay không thèm để ý tới, tuy cổ ngọc trên tay Lý Dương rất ít nhưng yêu cầu của hắn lại rất cao.

Lý Dương đi về phía trước vài bước, những thứ còn lại trong phòng cũng đã hiện ra trong đầu hắn, hắn có chút thất vọng, những thứ được gọi là Cổ Ngọc này thật là kém cỏi. Tuy nhiên có một khối quả thật là không tệ, đó chính là khối mà ông lão kia đang không ngừng lau chùi, đây là một khối ngọc màu vàng có khắc một hình tròn, ở giữa hình tròn có khắc hình đầu một con rồng, bên ngoài có khắc tám cái lỗ, trong những cái lỗ này còn có hình tuần mã đang chạy.

-Lão tiên sinh, khối ngọc trên tay ngài có thể cho tôi mượn xem một chút không?

Lý Dương trầm ngâm một chút rồi chỉ tay vào khối ngọc trên tay ông lão.

Khối ngọc này chế tác tinh xảo, cổ ngọc bảo tồn đầy đủ, tạo hình xinh đẹp, cái tốt chính là tạo hình của nó khá lớn, hiện tại rất khó có thể thấy được một khối như thế này nên giá cả của chúng sẽ cao hơn một ít.

-Nó? Thực xin lỗi, nó đã có người đặt mua, hôm nay sẽ tới lấy hàng

Ông lão ngẩng đầu lên liếc nhìn Lý Dương một cái rồi cười khẽ lắc đầu, ông ta cũng không có lừa gạt Lý Dương, khối ngọc này quả thật là đã có người định mua, tiền cũng đã giao luôn rồi, ông lão này chỉ muốn chà cho sạch một chút để giao cho đối phương mà thôi.

-Không có gì, cảm ơn

Lý Dương nhìn không được lắc đầu, chỉ có một khối ngọc nhìn vừa mắt không ngờ lại bị người khác chiếm trước, xem ra hắn đã vô duyên với cái cửa hàng này rồi

-Ông chủ Mã, tôi đã đến, kinh doanh tốt chứ

Lý Dương định rời đi thì đột nhiên nghe được một giọng nói quen thuộc, Lý Dương và Lưu Cương quay đầu lại, hai người kinh ngạc nhìn một người quen từ bên ngoài đi vào.

-Ông chủ Trịnh, thứ của ngài đã chuẩn bị xong, đang đợi ngài tới lấy đây

Ông lão lập tức cười nói rồi tự mình đi ra đón tiếp.

-Lý Dương?

-Anh Trịnh?

Lý Dương và Trịnh Khải Đạt đồng thời kêu một tiếng, hai người tràn đầy kinh ngạc, trong đôi mắt hai người còn mang theo một chút vui mừng.

-Sao cậu lại ở đây?

Trịnh Khải Đạt không để ý tới ông chủ cửa hàng mà vội đi tới trước mặt Lý Dương, chuyện Hà lão tìm Ký Dương hẳn biết, hẳn cũng biết là Lý Dương đã đến Bắc Kinh nhưng hẳn không ngờ là có thể gặp được Lý Dương ở đây.

-Hôm nay không có việc gì nên tới đây mua sắm một tí

Lý Dương cười nói, nghĩ tới việc Trịnh Khải Đạt đến đây hẳn liền hiểu ra một chút, hẳn nói:

-Anh Trịnh, khối ngọc kia là anh mua phải không?

-Đúng vậy, lần trước tới Bắc Kinh thì đã nhìn trúng nó, lần này quyết định mua nó nên đã làm xong mọi thủ tục, hôm nay chính là đến lấy hàng

Trịnh Khải Đạt lập tức gật gật đầu, khuôn mặt lộ ra một chút kỳ lạ:

-Không phải cậu cũng thích khối ngọc này đó chứ? Hay là khối ngọc này có vấn đề gì?

-Không phải, vừa rồi em hỏi khối ngọc này thì ông chủ nói nó có người đã mua, không ngờ người đó lại là anh

Lý Dương dùng sức lắc đầu, khối ngọc này quả thật là hấp dẫn nhưng hẳn sẽ không đi tranh cùng với Trịnh Khải Đạt

-Vậy là tốt rồi, tôi còn tưởng cậu thấy không tốt nữa chứ

Trịnh Khải Đạt thở dài một hơi, câu hỏi vừa rồi của Trịnh Khải Đạt thật ra có hai ý.

Thứ nhất là khối ngọc này Lý Dương coi trọng chứng minh nó không tệ, chỉ cần là thứ tốt thì Trịnh Khải Đạt có tặng cho Lý Dương cũng không sao.

Thứ hai chính là thứ này có gì không tốt, Lý Dương nhìn ra vấn đề, cho nên mới hỏi hẳn, nếu là điểm này thì có chút phiền phức vì Trịnh Khải Đạt đã trả tiền rồi.

Hiện tại xem ra tình huống tệ nhất cũng không có xuất hiện, nhưng mà từ việc này xem ra trên phương diện Cổ Ngọc Trịnh Khải Đạt tuyệt đối tinh tường Lý Dương.

-Thì ra là hai người biết nhau, ông chủ Trịnh, đây là vật ngài đã mua, mời ngài nhận lấy.

Ông chủ tiệm cuối cùng cũng có cơ hội xen vào, ông ta rất kinh ngạc nhìn hai người, Trịnh Khải Đạt và Lý Dương nói gì ông đều nghe rất rõ, Trịnh Khải Đạt tựa hồ đang hỏi ý kiến Lý Dương, việc này thật sự là không thể tin được.

-Tốt, cảm ơn ông, lão Mã

Trịnh Khải Đạt vui vẻ tiếp nhận khối ngọc kia, khối ngọc này có giá ba mươi vạn, đây là thứ mà hẳn thích nhất, nhưng mà lần này mua nó là có tác dụng khác.

Thu hồi khối ngọc rồi Trịnh Khải Đạt kéo tay Lý Dương, nói:

-Lão Mã, đây là người hợp tác với tôi, cũng là anh em của tôi-Lý Dương, ông đừng thấy hẳn còn trẻ mà khinh thường, trên phương diện cổ ngọc hẳn không thể nào kém ông đâu, việc chiếc vòng giả Cương Ngọc ở Nam Dương chính là do anh bạn này của tôi nhận ra đó

Ông chủ tiệm vừa nghe Trịnh Khải Đạt giới thiệu xong thì đứng ngậy ra, tên của Lý Dương hẳn cũng đã nghe qua, có thể nhận ra chiếc vòng giả Cương Ngọc mà ngay cả nhiều chuyên gia cũng không nhận ra, hơn nữa còn liên tục đổ ra Thủy Tinh Chủng và Lam Tinh Linh, việc này đã sớm từ miệng những người đam mê ngọc truyền ra, nhưng mà hẳn không ngờ là người tuổi trẻ không chút thu hút trước mặt này lại là Lý Dương.

-Thì ra là Lý tiên sinh, thất kính, thất kính

Ông chủ tiệm lập tức ôm quyền nói. Ông ta còn tò mò đánh giá Lý Dương, ngay cả người thiếu niên kia sau khi nghe Trịnh Khải Đạt giới thiệu xong liền tò mò chạy ra ngoài rồi không ngừng đánh giá Lý Dương.

-Lão tiên sinh quá khách khí

Lý Dương vội vàng ôm quyền đáp lễ, loại tư thế này quả thật là hắn không quen, không thể nào tự nhiên bằng việc bắt tay cả.

-Lý tiên sinh hiện đang là kỳ tài của giới đồ cổ, vừa rồi không biết là ngài nên đã đắc tội, có gì thì xin bỏ qua cho

Cách nói của ông chủ tiệm làm cho Lý Dương nhất thời có chút không thích ứng kịp, nhưng mà rất nhanh hắn liền phát hiện ra thanh danh của mình đã vang dội, mặc kệ thế nào thì hắn cũng đã trở thành người nổi tiếng rồi.

Nói chuyện với ông chủ tiệm vài câu rồi Lý Dương và Trịnh Khải Đạt rời khỏi.

Ra bên ngoài Lý Dương mới biết Trịnh Khải Đạt tới đây lần này có mua không ít thứ, giá trị ít nhất cũng ba trăm vạn, mấy thứ này đều là thứ mà Trịnh Khải Đạt chuẩn bị cho lần bán đấu giá đầu tiên. Thời gian không còn nhiều lắm, Trịnh Khải Đạt sợ đến lúc đó vật phẩm bán đấu giá không đủ nên chuẩn bị trước, nếu như thứ này bán không hết thì hắn tự mình cất giữ cũng được.

Điểm này làm cho Lý Dương rất cảm động, Trịnh Khải Đạt hoàn toàn có thể dùng danh nghĩa công ty để tới mua đồ, nhưng hắn không có dùng mà lại dùng giá cao để mua những thứ này, những thứ này nếu như bán đấu giá không cẩn thận còn có thể bị thua lỗ, việc làm ăn như vậy không ngờ Trịnh Khải Đạt lại tự mình gánh vác.

Cũng có thể nói, Trịnh Khải Đạt thật tình muốn kinh doanh công ty bán đấu giá, vì công ty nên hắn đã trả giá rất nhiều.

Quang Vinh Bảo Trai chính là nơi mà Trịnh Khải Đạt mua nhiều đồ nhất, ở trong này hắn mua ba món bảo bối, mỗi món đều có giá trị cao hơn khối ngọc này nhiều.

Từ Cổ Ngọc Trai đi hơn mười phút, Lý Dương liền thấy được một tòa kiến trúc bằng gỗ, nơi này không phải nơi nào khác mà chính là Quang Vinh Bảo Trai nổi tiếng nhất trong khu vực, đồng thời nơi này cũng là cửa hàng có trăm năm lịch sử.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

150. Chương 150: Phương Tịch Kiếm.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Quang Vinh Bảo Trai rất lớn, Cổ Ngọc Trai vừa rồi nếu đem so sánh với Quang Vinh Bảo Trai thì giống như một cái hồ nhỏ đem so với cả đại dương vậy, hai bên căn bản là không cùng cấp bậc.

Quang Vinh Bảo Trai tổng cộng có ba tầng, chỉ riêng tầng một thôi thì cũng đã rộng hơn Cổ Ngọc Trai nhiều lần rồi, bên trong đại sảnh phi thường sạch sẽ, còn có rất nhiều vật phẩm được trưng bày trong tủ thủy tinh, mọi thứ trong này làm cho Lý Dương có cảm giác đây không phải là một cửa hàng mà là một viện bảo tàng.

Kỳ thật Lý Dương cũng không biết là Quang Vinh Bảo Trai còn có một danh hiệu đó là “Cổ Cung dân gian”, những thứ được trưng bày trong này đều không có bán, giá trị của chúng còn cao hơn so với những thứ được triển lãm trong viện bảo tàng tỉnh nữa.

Trong đại sảnh còn có mười mấy gian phòng, trong mỗi gian phòng đều có không ít người, nếu như những cửa tiệm khác là một bầu không khí vắng vẻ buồn tẻ thì đây chính là một khu chợ náo nhiệt đầy sôi động.

Lý Dương lần đầu tiên thấy tiệm đồ cổ có quy mô như thế này, sau khi tiến vào đây thì hắn có chút ngây ngốc, khi vào hắn liền nhìn ngắm mọi nơi xung quanh, nếu như hắn có thể nhìn thấy gương mặt mình lúc này thì sẽ tự mắng mình, biểu hiện của hắn lúc này quả thật là giống một tên quê mùa.

Biểu hiện của Trịnh Khải Đạt tốt hơn Lý Dương rất nhiều, đây cũng không phải là lần đầu tiên hắn tới đây, vài món đồ sưu tầm trên tay hắn đều có từ nơi này, cái bàn gỗ lần trước mà Lý Dương thấy cũng chính là từ nơi này mua được.

Không ngừng nhìn những vật phẩm xung quanh khu triển lãm của Quang Vinh Bảo Trai, Lý Dương thầm cảm thán chuyến đi lần này không có uống công, trong này thậm chí có một vài món tinh phẩm mà bình thường không thể nào thấy được nữa, không ngờ chúng nó lại tập trung ở nơi này.

-Lý lão đệ, chúng ta lên lầu hai

Trịnh Khải Đạt nhẹ nhàng kéo Lý Dương, nếu không nhắc nhở một chút thì sợ rằng tên này sẽ ở lì nơi này không chịu đi mất.

Lầu hai cũng có một cái đại sảnh, bên trong cũng trưng bày không ít hàng hóa, nhưng mà những thứ đồ được trưng bày này có giá trị cao hơn tầng một nhiều, nơi này quả nhiên không hổ là Cổ Cung nhân gian, nếu như bán toàn bộ những thứ này thì giá trị còn lớn hơn tổng tài sản của Lý Dương nhiều.

Trong lầu hai cũng có những gian phòng, nhưng mà những gian phòng này lớn hơn ở lầu một rất nhiều, số lượng gian phòng vì vậy nên ít hơn, toàn bộ lầu hai chỉ có sáu gian phòng, từ bên ngoài có thể nhìn thấy những món đồ cổ bên trong.

-Ông chủ Trịnh, ngài đã tới

Bọn người Lý Dương vừa mới lên lầu hai thì một người nam mặc đồ tây đen thắt cà vạt đi tới chào.

-Quản lý Tô khỏe chứ, tôi tới để lấy đồ thuận tiện thì nhìn xem có gì thuận mắt không

Trịnh Khải Đạt cười nói, người kia gọi là Tô Triển, là quản lý ở lầu hai của Quang Vinh Bảo Trai, Trịnh Khải Đạt có không ít lần tới đây nên khá quen thuộc với hắn.

-Thứ ông chủ Trịnh mua chúng tôi nào dám qua loa, đã sớm chuẩn bị tốt rồi, chỉ chờ ngài tới lấy thôi

Tô Triển vô cùng khách khí nói với Trịnh Khải Đạt, Lý Dương và Lưu Cương bên cạnh thì hắn trực tiếp bỏ qua, hắn dường như cho rằng hai người là lấy xe hoặc là bảo tiêu gì gì đó.

Lý Dương cười khổ một tiếng, chuyện này cũng đã xảy ra không ít lần, cũng may là hắn đã quen nên cũng không để ý nhiều.

Lý Dương không thèm để ý nhưng không phải là Trịnh Khải Đạt không để ý, Trịnh Khải Đạt giới thiệu:

-Tô quản lý, tôi giới thiệu cho ngài một chút, vị này chính là anh em của tôi, cũng là người hợp tác lần này của tôi-Lý Dương

Trịnh Khải Đạt cũng không có nói ra chuyện Lý Dương nhận ra chuyện vòng giả Cương Ngọc, Quang Vinh Bảo Trai có không ít chuyên gia, hơn nữa còn có một số người là chuyên gia cấp quốc gia, thành tích lúc này của Lý Dương vẫn chưa đủ để tự mãn trước mặt họ.

Tô Triển kinh ngạc, Trịnh Khải Đạt là khách hàng cũ của Quang Vinh Bảo Trai, cũng là khách hàng lớn, Trịnh Khải Đạt hàng năm đều mua hơn trăm vạn đồ cổ cho nên Tô Triển cũng có hiểu biết nhất định với Lý Dương.

Lần này Trịnh Khải Đạt ở Trịnh Châu mở công ty bán đấu giá hắn cũng biết, việc Trịnh Khải Đạt đầu tư không ít vào công ty này hắn cũng biết, Trịnh Khải Đạt đã đầu tư ít nhất hai trăm triệu vào công ty này. Người thanh niên thoạt nhìn rất bình thường trước mắt không ngờ lại là người hợp tác với Trịnh Khải Đạt, hơn nữa tư thái độ của Trịnh Khải Đạt cho thấy hắn rất coi trọng người hợp tác này.

Tên Lý Dương Tô Triển cảm thấy hơi quen quen, nhưng mà hắn cũng không nhớ là đã nghe ở đâu, cái tên Lý Dương rất bình thường, trong cả nước không có tám nghìn thì cũng có một vạn người như vậy.

-Thật sự xin lỗi, không ngờ ngài còn trẻ mà đã làm ăn lớn như vậy

Sau khi Trịnh Khải Đạt giới thiệu xong thì Tô Triển chủ động bước lên bắt tay Lý Dương, hơn nữa hắn còn liên tục khen ngợi làm cho Lý Dương có chút ngượng ngùng.

-Tô quản lí, Lý huynh đệ không phải là người dễ giận đâu, nhanh chóng mang chúng tôi tới xem hàng đi, lần này chúng tôi chỉ đến Bắc Kinh trong thời gian ngắn thôi, có thể nhìn được bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu

Thấy Tô Triển còn đang khách khí nên Trịnh Khải Đạt vội vàng nhắc nhở một câu, kỳ thật là Trịnh Khải Đạt cũng đang rất vội.

-Ha ha, tốt, nếu ông chủ Trịnh đã vội như vậy thì tôi lập tức dẫn ngài đi

Tô Triển cười to một tiếng rồi mang theo bọn người Trịnh Khải Đạt đi vào một gian phòng, gian phòng này trang trí rất xa hoa, diện tích to bằng cả một tiệm đồ cổ bình thường, nhưng mà những thứ trong này thì tốt hơn nhiều, hơn nữa còn có rất nhiều tinh phẩm.

Lý Dương cẩn thận đánh giá một chút, những đồ cổ trong gian phòng này chủ yếu là những bức tượng phật và binh khí cổ, thậm chí còn có mấy khối nguyên bảo cổ nữa.

-Lầu một của Quang Vinh Bảo Trai bán những thứ có giá dưới tám vạn, những thứ có giá từ tám vạn tới một trăm vạn thì phải lên lầu hai mới có thể thấy

Đi vào trong gian phòng, Trịnh Khải Đạt giải thích cho Lý Dương một chút, Lý Dương lập tức gật đầu, khó trách những thứ này lại tốt như vậy.

-Ông chủ Trịnh, đây là thanh cổ kiếm của ngài

Lúc hai người đang nói chuyện thì Tô Triển cầm một cái hộp hình chữ nhật đi tới rồi đặt ở trên bàn thủy tinh trước mặt Trịnh Khải Đạt.

Trịnh Khải Đạt có chút giật mình rồi lập tức tiến lên mở cái hộp ra, bên trong là một thanh cổ kiếm nhìn rất tinh xảo.

Lý Dương cũng nhìn thoáng qua, Trịnh Khải Đạt tuy rằng cố gắng che dấu nhưng hắn vẫn có thể thấy được một tia kích động từ trong mắt Trịnh Khải Đạt khi cái hộp này được mở ra, xem ra Trịnh Khải Đạt rất coi trọng thanh cổ kiếm này.

-Ông chủ Trịnh, lần này ngài đã chiếm được tiện nghi lớn rồi, trước đó chúng tôi không ngờ là thanh kiếm này lại có lai lịch lớn như vậy nên mới dùng giá năm mươi vạn bán cho ngài, sau đó chúng tôi mới biết được đây là thanh Phương Tịch Kiếm thời Tống, nếu chúng tôi biết trước thì thanh kiếm này ngài không phải chỉ dùng năm mươi vạn là có thể mua được đâu

Tô Triển mỉm cười nhìn Trịnh Khải Đạt, vẻ mặt này của Trịnh Khải Đạt hắn rất vừa lòng, rất nhiều người có tiền khi nhìn thấy đồ cổ của họ thường kích động như vậy.

-Phương Tịch kiếm, thật sự như vậy ư?

Trịnh Khải Đạt sửng sốt, sau đó biến thành kích động, hắn từ từ lấy thanh kiếm ra rồi quan sát thanh kiếm từng chút từng chút một.

-Đương nhiên là thật, đây chính là do chuyên gia Hầu lão của chúng tôi nói, còn có thể giả sao?

Tô Triển lộ ra một tia kiêu ngạo, Trịnh Khải Đạt thì gật gật đầu, Hầu lão là một trong hai vị chuyên gia của Quang Vinh Bảo Trai, tuy rằng không thể so với đỉnh cấp chuyên gia nhưng nếu so với Trịnh Khải Đạt hắn thì lại mạnh hơn nhiều lắm, cho dù là trên cả nước thì Hầu lão cũng rất có danh tiếng.

-Hắn là không phải, thanh kiếm này quả thật là có từ thời Bắc Tống nhưng nói nó có liên quan tới Phương Tịch thì chưa chắc

Lý Dương đột nhiên lắc lắc đầu rồi nhỏ giọng nói. Thanh kiếm này dài bảy mươi li, thân kiếm có chứa mười lăm tầng ánh sáng màu vàng, chỉ tiếc vỏ kiếm được làm mới nên không phải là nguyên bộ, nhưng mà nếu có luôn vỏ kiếm cổ thì chỉ sợ Trịnh Khải Đạt không thể nào dùng năm mươi vạn để mua cả.

-Lý tiên sinh, vì cái gì Ngài cho rằng thanh kiếm này không có quan hệ với Phương Tịch?

Tô Triển kinh ngạc nhìn Lý Dương rồi lại nhìn Trịnh Khải Đạt, sau khi biết Lý Dương là người hợp tác với Trịnh Khải Đạt nên hắn không dám khinh thường Lý Dương, nhưng mà trên phương diện đồ cổ thì lại không như vậy, Lý Dương dù sao vẫn còn rất trẻ, hắn cũng không thể nào tin được.

-Tô quản lí, ta nói nó không phải là kiếm của Phương Tịch là có nguyên nhân, cổ nhân chọn dùng kiếm thường là làm theo yêu cầu, vóc dáng cao dùng trường kiếm, vóc dáng thấp thì dùng đoản kiếm, như vậy sử dụng mới thuận tiện được. Chúng ta đều biết chuyện Kinh Kha và Tần Vương, Tần Vương vóc dáng nhỏ lại dùng trường kiếm nên lúc khẩn trương không thể rút kiếm ra được, thiếu chút nữa là vì vậy mà hỏng đại sự

Lý Dương chỉ vào thanh cổ kiếm trên tay Trịnh Khải Đạt rồi nói:

-Người thấp thì không dùng trường kiếm, người cao thì cũng không dùng đoản kiếm, theo tư liệu lịch sử ghi lại thì Phương Tịch cao một thước sáu, nếu tính theo cách đo bây giờ thì cũng gần hai thước, cho dù không tới hai thước thì cũng đã hơn một thước chín, một người cao như vậy thì sao lại dùng đoản kiếm chứ

Tô Triển ngơ ngác nhìn Lý Dương, Phương Tịch cao bao nhiêu hắn thật sự không biết, nhưng mà cổ nhân lựa chọn cổ kiếm quả thật là cân nhắc theo chiều cao việc này hắn cũng biết.

Trên thực tế ở thời cổ đại thì bội kiếm cũng là một loại đồ trang sức, nó cũng không phải là thứ mà những hiệp khách trong TV thường dùng, trong chiến tranh thì binh sĩ dùng nhiều nhất là cung tiễn và trường thương, kiếm trên chiến trường căn bản là không hề có tác dụng.

Người thời cổ thích bội kiếm nhất chính là văn nhân, Khuất Nguyên và Lý Bạch đều có bội kiếm của mình, nhất là Lý Bạch, đi đâu hắn cũng cầm theo bội kiếm, những miêu tả về Lý Bạch luôn có dính dáng tới kiếm.

-Đây chỉ là thứ mà cậu đoán thôi, không thể nào dùng nó để làm lý do nó không phải là của Phương Tịch được

Từ phía sau đột nhiên truyền tới một giọng nói, không biết từ khi nào mà một ông lão khoảng sáu mươi tuổi đã đứng đó, khuôn mặt ông dường như rất không vui.

-Hầu lão, ngài đã tới

Tô Triển lập tức bỏ lại Trịnh Khải Đạt và Lý Dương, hắn tiến lên cung kính chào, Trịnh Khải Đạt cũng rất kính trọng ông lão này, nhưng thật ra Lý Dương thì lại giật mình. Hầu lão chính là người đã nhận xét thanh kiếm này là của Phương Tịch, hiện tại chính mình phủ định phán đoán của người ta nên khẳng định là người ta đang rất mất hứng.

Nhưng mà khi nhìn thấy tuổi tác ông ta không quá lớn, Lý Dương không biết vì cái gì Tô Triển phải gọi hắn là Hầu lão, thêm một từ lão giống như là ông ta đang bảy tám chục tuổi vậy.

-Hầu lão, tôi cảm thấy Lý Dương nói rất có lý, tôi càng hi vọng thanh kiếm này là của Phương Tịch nhưng ngài nhìn xem, thanh kiếm này quá ngắn, cho dù là tôi cầm cũng không thấy dài, huống chi vóc dáng của Phương Tịch lại rất cao

Trịnh Khải Đạt uyển chuyển nói, tuy rằng hắn tôn kính Hầu lão nhưng dù sao thì Lý Dương và hắn là người một nhà, tất nhiên là hắn phải ủng hộ người nhà của mình rồi.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

151. Chương 151: Cổ Kiếm Chi Tranh. (thượng)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

-Đó là cảm giác, đạo lý của cậu? Đạo lý thì ai cũng có thể tuôn ra một đống, nhưng thứ quan trọng là chứng cứ, mấy anh bạn trẻ, các cậu biết được gì?

Hầu lão rất không khách khí chỉ trích Trịnh Khải Đạt, Tô Triễn cười khở một tiếng, Trịnh Khải Đạt là khách lớn nên hẳn phải chiều đãi cho thật tốt, nhưng mà Hầu lão lại là chuyên gia ở đây nên hẳn không cần coi trọng Trịnh Khải Đạt làm gì.

-Hầu lão, nói như vậy là ngài có chứng cứ chứng minh ư?

Lý Dương đột nhiên bước tới vài bước rồi nhỏ giọng nói, Lý Dương bình thường rất tôn trọng người khác, nhưng điều kiện để hẳn tôn trọng là phải đáng mới được. Hầu lão này có lẽ trình độ rất cao, nhưng mà thái độ thì Lý Dương không thích chút nào, cho dù là không đồng ý với ý kiến của người khác thì cũng không nên chỉ trích như vậy, hơn nữa ông còn khinh thường nói hai người Lý Dương không hề biết gì nữa.

-Tôi đương nhiên là có chứng cứ, đưa kiếm

Hầu lão thản nhiên nhìn thoáng qua Lý Dương, bàn tay ông đưa về phía Trịnh Khải Đạt vì lúc này thanh cổ kiếm đang ở trên tay hắn.

Trịnh Khải Đạt cười khở một tiếng, Hầu lão này quả thật là quá hẹp hòi, Lý Dương vừa nói như vậy thì ấn tượng của ông ta với hai người lại càng không tốt.

Nếu không phải muốn mở công ty bán đấu giá thì Trịnh Khải Đạt cũng không cần để ý tới Hầu lão, phòng kinh doanh nhà đất và Hầu lão không hề có liên quan gì với nhau, nhưng mà công ty bán đấu giá thì không phải vậy, Hầu lão là chuyên gia trong ngành này, nếu có thể không đắc tội thì cố gắng tận lực tránh đắc tội.

Trịnh Khải Đạt giao thanh kiếm cho Hầu lão, Hầu lão cũng không khách khí, khi nhận kiếm xong hắn liền rút kiếm ra, một thanh kiếm có phong cách cổ xưa xuất hiện trước mặt mọi người.

Căn phòng bên cạnh còn có hai người khác, họ bị sự tranh cãi ở bên này hấp dẫn tới, lúc này họ cũng đang tò mò nhìn chuỗi kiếm, nhìn một lát hai người cùng lúc gật đầu, thanh kiếm này quả thật là đồ tốt, hai người đều muốn có được nó.

Lý Dương vừa rồi đã thấy thân kiếm một lần nhưng dùng mắt thường và dùng năng lực đặc thủ để thấy thì có sự khác nhau rất lớn, lúc này khi nhìn thấy thân kiếm Lý Dương không chủ động được có chút lạnh cả người

Trên thân thanh kiếm có hoa văn, được đúc bằng thép loại tốt, thân kiếm bóng loáng có thể phản chiếu ánh sáng từ ngọn đèn rọi xuống.

Thân kiếm và lưỡi liềm có mặt tiếp xúc rất nhỏ, công nghệ tuyệt đối là loại tốt nhất; từ độ lớn nhỏ của vỏ kiếm và độ mòn của thân kiếm ta có thể thấy được thanh kiếm này đã sử dụng qua nhiều lần, thứ này tuyệt đối là hàng thật không thể nào giả được.

Đương nhiên, nếu có người làm giả thì cũng không thể qua mắt được Lý Dương.

-Nếu cậu đã có hiểu biết về Phương Tịch, thì hẳn cậu cũng biết Phương Tịch tự gọi mình là gì rồi chứ?

Hầu lão vừa nói vừa giơ kiếm lên cẩn thận quan sát, ánh mắt tràn đầy thưởng thức nhưng thứ hẳn thưởng thức là thanh kiếm chứ không phải là Lý Dương.

-Phương Tịch có biệt danh là Thập Tam, sau khi khởi nghĩa được gọi là Thánh Công

Lý Dương mỉm cười gật đầu rồi chậm rãi nói, tri thức về đồ cổ và sự hiểu biết về các danh nhân Hà Lão đã nói cho hắn nghe rất nhiều lần, những kiến thức này Lý Dương vẫn chưa quên.

-Đúng vậy, Phương Tịch còn gọi là Thánh Công, chuỗi kiếm này mặc dù ngắn nhưng chế tạo rất tinh tế, mũi kiếm sắc bén, trên lưỡi kiếm có dấu vết từng đấu qua, những thanh kiếm thời cổ đại phần lớn chỉ dùng

để trang trí, người dùng chúng để đánh nhau không nhiều, khởi nghĩa Phương Lạp thất bại, Phương Tịch đã từng cùng người đánh qua, đây chính là lý do thứ nhất

Hầu lão rất không khách khí chỉ trích Lý Dương, thứ mà Hầu lão nói chỉ có thể xem là lý do chứ không thể dùng làm chứng cứ được, Lý Dương lẳng lặng nghe, hẳn không đồng ý mà cũng không phản đối gì.

Hầu lão đưa thanh kiếm tới rồi chỉ vào tay cầm thanh kiếm, ông nói:

-Cậu nhìn xem đây là cái gì?

-Đây là một khối ngọc cổ

Lý Dương thần nhiên hồi đáp.

Cổ kiếm cũng có phân chia cấp bậc, bảo kiếm tốt hoặc là người có danh tiếng sử dụng thường được khảm bảo thạch hoặc là ngọc thạch, có loại thậm chí còn dùng vàng để làm thân kiếm. Chuôi kiếm này tuy không làm bằng vàng nhưng trên tay kiếm có khảm một viên ngọc cổ, ở thời cổ đại thì loại ngọc này cũng thuộc hàng quý hiếm, chính vì vậy thanh kiếm này rất có thể là của Phương Tịch.

Khối ngọc được khảm trên thanh cổ kiếm rất không tẻ, chất liệu màu xanh trắng, phía ngoài có những đốm nhỏ li ti màu vàng hơi ngăm đen, khối ngọc được điêu khắc thành hình Li Long vô cùng sinh động, chỉ riêng khối ngọc thôi thì đã có giá mấy vạn rồi.

-Chứng cứ của tôi nằm ngay trên khối ngọc này, cậu nhìn kỹ xem, trên nó có khắc chữ gì?

Hầu lão thần nhiên nhìn thoáng qua Lý Dương, trong mắt còn hiện ra một tia khinh miệt.

Vừa rồi Hầu lão chỉ đi dạo ngang qua, không ngờ lại nghe một người thanh niên ở đây bác bỏ một nhận định của hắn, lúc ấy Hầu lão liền nhin không được đi ra dạy cho người thanh niên này một bài học.

-Chữ?

Lý Dương nghi hoặc nhìn liếc nhìn Hầu lão một cái, khối ngọc Li Long quả thật là có khắc cái gì đó, chỉ tiếc là Lý Dương cũng không biết nó là gì.

-Chữ cổ?

Trịnh Khải Đạt đột nhiên nói một câu, lúc Lý Dương nhìn thì Trịnh Khải Đạt cũng nhân cơ hội nhìn qua, Trịnh Khải Đạt gặp qua nhiều đồ cổ hơn Lý Dương rất nhiều nên hắn nhận ra những hoa văn chạm khắc trên khối ngọc là chữ cổ, nhưng cụ thể là chữ gì thì hắn lại không biết.

-Tuổi lớn thì kinh nghiệm cũng nhiều hơn, đúng vậy, thứ khắc trên này chính là chữ cổ, đây là một loại chữ viết ở thời Hậu Hán, loại chữ này và chữ dùng để viết văn bản có chút khác nhau, người sử dụng không nhiều lắm, đa số là các quan to thời đó mới dùng mà thôi

Hầu lão khề hừ một tiếng, rồi nói:

-Hai chữ có nghĩa là “Thánh Công”, đây chính là chứng cứ mà tôi phán đoán nó thuộc về Phương Tịch

Hầu lão nói vừa xong, Trịnh Khải Đạt và Tô Triển đều có chút sững sờ, trên thân kiếm có khắc tên khó trách Hầu lão lại khẳng định như vậy, hiện tại Trịnh Khải Đạt đã có chút tin Hầu Lão.

Nghĩ đến việc thanh kiếm này từng do Phương Tịch sử dụng, Trịnh Khải Đạt liền vô cùng sung sướng, nói như vậy thì giá trị của cái chuôi kiếm này sẽ tăng lên, hơn nữa nó lại có liên quan tới người nổi tiếng trong lịch sử, cho dù đưa tới hội đấu giá thì cũng có vô số người tranh giành mua nó.

Mặt khác hai người ở phòng bên cũng gật đầu, hiện tại tất cả mọi người đều tin Hầu lão, nhưng mà họ cũng không có khinh thường Lý Dương, dù sao thì Lý Dương vẫn còn rất trẻ, nói sai cũng là việc bình thường thôi.

Lý Dương mỉm cười nhìn thanh kiếm, người bên cạnh không thể nhìn ra hắn chịu một chút đã kích nào, thái độ của Lý Dương là Hầu lão không vừa lòng.

-Người trẻ tuổi, nếu không hiểu thì đừng có nói lung tung, trở về học nhiều thêm một chút, thật không biết là ai lại dạy ra một đồ đệ cuồng vọng như thế?

Hầu lão nói xong liền trả thanh kiếm lại cho Trịnh Khải Đạt rồi xoay người lại muốn đi.

Nụ cười của Lý Dương nhanh chóng biến mất, khuôn mặt hần lạnh lại, Hầu lão này nhắm vào hần còn không nói, không ngờ còn nhắm vào Hà lão, điều này làm cho Lý Dương rất tức giận.

Lưu Cương ở bên cạnh cũng lạnh như băng nhìn Hầu lão, trên mặt còn có chút sát khí, Lưu Cương đã từng giết người, không nói đầu xa, ở Lật Thành đã có hai người bị hần giết.

-Chờ một chút

Lý Dương đột nhiên gọi Hầu lão lại, Lý Dương kỳ thật vẫn còn do dự, những chứng cứ mà Hầu lão đưa ra Lý Dương không phải không phản bác được. Nhưng mà không phản bác sẽ tăng giá trị cho thanh kiếm này lên, với Trịnh Khải Đạt là có lợi, cho nên Lý Dương vừa rồi vẫn còn do dự.

Nhưng hiện tại, mặc kệ thanh kiếm này có giá bao nhiêu, Lý Dương cũng sẽ không giúp Trịnh Khải Đạt che giấu, hần phải vạch trần những lý do kia, để cho tên chuyên gia ngạo mạn này phải trả giá đắt.

-Hầu lão, tôi không đồng ý những gì ông nói

Lý Dương lại cười, nhưng lần này nụ cười đã lạnh như băng, hần đi tới cầm lấy thanh kiếm của Trịnh Khải Đạt.

-Không thể dạy được

Hầu lão tức giận nói:

-Chứng cứ đã chính xác như vậy mà còn nghi ngờ, tôi nghi ngờ người này có ý đồ xấu, Tô Triển, đuổi người này ra ngoài

-Hầu lão, ngài đừng nóng giận, tôi sẽ khuyên nhủ Lý tiên sinh

Tô Triển đột nhiên sửng sốt, hần vội vàng tiến lên an ủi Hầu lão, lúc này Tô Triển đang rất đau đầu, Hầu Lão hần không thể đắc tội, mà Lý Dương là khách hàng, hơn nữa còn là khách hàng lớn, hần cũng không thể đắc tội.

Trịnh Khải Đạt có chút sửng sốt, sau đó lại cười lạnh nhìn Hầu lão, hần không uốn đắc tội vị chuyên gia này nhưng mà người ta lại không cho hần chút mặt mũi nào, không ngờ dám đuổi Lý Dương đi. Lý Dương là người hần mang đến, việc này không khác nào tát hần một cái, Trịnh Khải Đạt đã định phản kích lại. Tuy rằng Trịnh Khải Đạt không tính là gì, nhưng dù sao hần cũng là khách VIP, lúc cần thiết thì có thể tìm giám đốc của họ để nói chuyện.

-Lý tiên sinh, ngài xem ngài có nên xin lỗi Hầu lão không?

Tô Triển rất nhanh đi đến trước mặt Lý Dương rồi khẩn trương nhìn hần, nếu việc cứ thế thì hần thật sự phải đuổi Lý Dương đi, chuyên gia của công ty và khách thì hần chỉ có thể chọn chuyên gia mà thôi. Đắc tội một khách quen cùng lắm là bị mắng nhưng đắc tội chuyên gia thì sau này hần rất khó sống.

-Tô quản lý, tôi chẳng có gì sai cả, ta nói không đồng ý với lời của Hầu lão là có lý do, hơn nữa, tôi cũng có chứng cứ chứng minh thanh kiếm này không phải của Phương Tịch

Lý Dương cười khê lắc đầu, tính cách của Lý Dương từ trước tới nay đều là người không phạm ta ta không phạm người, nếu không phải hôm nay Hầu lão gây sự hơn nữa còn nói tới Hà lão thì Lý Dương cũng không đối chọi gay gắt tới vậy.

-Tốt, tôi xem cậu có chứng cứ gì

Hầu lão giận dữ cười, lúc này Lý Dương trong mắt hần đã biến thành một người không biết sống chết, nếu Lý Dương nói không được gì thì hần sẽ cho Tô Triển lập tức đuổi ra ngoài.

-Chứng cứ của tôi cũng chính là khối ngọc Li Long này

Lý Dương lấy thanh kiếm ra rồi chỉ vào khối ngọc, Hầu lão hơi sửng sốt, sự tức giận trên mặt lại tăng lên.

Hai người khách phòng bên cũng lắc đầu họ cho rằng Lý Dương cố tình gây sự, cố ý đối nghịch với Hầu lão, khối ngọc này rõ ràng là khắc hai chữ Phương Tịch, làm sao có thể dùng nó để nói nó không phải là của Phương Tịch được chứ.

Lý Dương không để ý tới Hầu lão đang tức giận mà chậm rãi nói:

-Thanh kiếm này quả thật là cổ kiếm từ thời Bắc Tống, nhưng mà khối ngọc này lại có sau thời đó, lúc đó Phương Tịch đã chết từ lâu, sao có thể nói chuôi kiếm này là hắc tòng sùng được, hơn có ai lại tự khắc tên của mình lên kiếm đâu?

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

152. Chương 152: Cổ Kiếm Chi Tranh. (trung)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

-Cái gì, có từ thời kỳ sau?

Trịnh Khải Đạt vội tiến lên cẩn thận quan sát, thanh kiếm này sở dĩ có giá cao khi nó đầy đủ, nếu như thanh kiếm và viên ngọc không cùng một bộ thì giá sẽ giảm mạnh, tới lúc đó hắc tòng sẽ lỗ lớn.

Hai người khách kia cũng tới xem nhưng đều không nhìn ra cái gì, mặt ngoài khối ngọc rất thuần khiết, không hề có dấu hiệu mới được thêm vào.

Mọi người ngẩn đầu lên tiếc nuối nhìn Lý Dương.

Tô Triển tuy không phải chuyên gia nhưng đã ở Quang Vinh bảo trai hơn mười năm nên cũng có nhãn lực nhất định, hắc tòng thấy khối ngọc và thanh kiếm là một thể, hắc tòng tự cho rằng dù sao thì nhãn lực của mình cũng hơn Lý Dương, Lý Dương bây giờ được bao nhiêu tuổi chứ.

-Nực cười, còn gì thì nói luôn đi? Cậu mới bao nhiêu tuổi, có tư cách gì mà mạnh miệng

Hầu lão căn bản không thèm nhìn, hắc tòng đối với nhãn lực của mình rất tin tưởng, hơn nữa từ đầu hắc tòng cũng không tin Lý Dương có thể lấy được chứng cứ gì ra. Cho nên khi Lý Dương vừa nói hắc tòng lập tức nhạo báng Lý Dương ngay, theo hắc tòng thì cái gọi là chứng cứ của Lý Dương là một thứ vô cùng buồn cười, căn bản không thể nào tin được.

Thái độ khinh thường của Hầu lão làm Lý Dương vô cùng tức giận, Lý Dương lạnh lùng nhìn hầu lão rồi từ trong túi tiền móc ra một vật, thứ này hắc tòng mới có được từ hôm qua, không ngờ là hôm nay đã có thể dùng tới.

-Tôi có tư cách gì? Đây là tư cách của tôi, tôi thừa nhận ở phương diện chữ cổ tôi không bằng ông nhưng ở phương diện cổ ngọc thì ông không thể nào so với tôi được

Lý Dương nói làm Hầu lão càng khó nhìn, hắc tòng đã muốn bần nỏ rồi, giấy chứng nhận của Lý Dương hắc tòng không thèm liếc nhìn một cái nào.

Tô Triển vội vàng cầm lấy tấm giấy xác nhận của Lý Dương, trong lòng thì đang tính toán làm thế nào để đuổi Lý Dương ra, hiện tại Lý Dương đã triệt để đắc tội Hầu lão, đặc biệt câu cuối cùng có tính khiêu khích rất mạnh, Hầu lão có thể chịu được mới lạ.

-Lý tiên sinh, ách...

Tô Triển đang muốn nói gì với Lý Dương thì cả người giống như trúng tà đứng yên ở đó, ánh mắt không thể tin được nhìn chằm chằm vào tờ giấy.

Thái độ của Tô Triễn làm cho Trịnh Khải Đạt và hai người khách phòng bên hiếu kỳ tới gần xem thứ được ghi trong tờ giấy.

Ngay sau đó, Trịnh Khải Đạt cũng sững sờ, sắc mặt cũng y như Tô Triễn.

Hắn và Tô Triễn khác nhau, hắn hiểu rất rõ Lý Dương, lần này là lần đầu Lý Dương đến Bắc Kinh, hơn nữa chỉ mới đến từ tối qua, từ khi nào hắn trở thành chuyên gia cổ ngọc của viện bảo tàng Cố Cung thế này?

Sắc mặt của hai người khách phòng bên cũng không khác là bao, hơn nữa họ còn sợ hãi liếc mắt nhìn Lý Dương một cái.

Thái độ của bốn người làm Hầu lão quan tâm, mấy tên nhân viên xung quanh đều tò mò nhưng họ không dám tiến lên xem nên chỉ có thể thăm đoán trong lòng mà thôi.

-Không có khả năng, điều này không thể xảy ra, nó nhất định là giả

Hầu lão rút cục cũng thấy nội dung bên trong, hắn so với người khác còn khiếp sợ hơn.

Vui đùa gì thế, viện bảo tàng Cố Cung làm gì có một chuyên gia trẻ tuổi như thế? Huống chi chuyên gia viện bảo tàng Cố Cung hắn biết gần như mọi người, cả bản là không có ai như Lý Dương.

-Không ngờ cậu dám giả mạo giấy chứng nhận của viện bảo tàng Cố Cung? Tô Triễn, không thể để hắn đi, nhanh báo cảnh sát, tôi nghi ngờ người này có mục đích khác

Nét mặt của Hầu lão hung tợn hẳn lên, Tô Triễn có chút sững sốt rồi mất tự nhiên lui ra phía sau. Hắn lựa chọn tin tưởng Hầu lão, viện bảo tàng Cố Cung đều là những ông lão hơn bảy mươi, tuyệt đối không có người trẻ tuổi như Lý Dương vậy, hơn nữa bọn ở lầu ba của họ còn có một người là chuyên gia của viện bảo tàng Cố Cung.

Ngay cả Trịnh Khải Đạt cũng nghi ngờ nhìn Lý Dương, hắn cũng nghi ngờ tấm giấy này là giả, cho dù Lý Dương thực sự có trình độ này nhưng hắn chưa bao giờ làm qua công việc của một chuyên gia, đây lại là giấy chứng nhận của viện bảo tàng Cố Cung, nó cũng không rõ tiền như giấy chứng nhận của hiệp hội châu báu.

-Giấy chứng nhận của viện bảo tàng Cố Cung dễ tạo như vậy sao? Các người có thể nhìn kỹ xem nó có giả hay không, hoặc là trực tiếp tìm người kiểm tra cũng được, cho dù giấy chứng nhận có thể giả nhưng mã số trên đó hẳn là không thể giả tạo được phải không?

Lý Dương cười lạnh lắc đầu, giấy chứng nhận này là Hà lão đưa cho hắn, tuyệt đối không có khả năng giả tạo, hơn nữa công việc của chuyên gia Lý Dương quả thật là đã làm qua một lần.

-Lý tiên sinh đã nói vậy thì Hầu lão đừng vội tức giận, chờ tôi đi nghiệm chứng, một lát sẽ có kết quả ngay thôi mà

Tô Triễn liên tục gật đầu, thái độ của Lý Dương làm cho hắn có chút hoài nghi, Lý Dương vô cùng tin tưởng vào mình, chẳng lẽ hắn thật sự là người của viện bảo tàng Cố Cung? Nhưng mà giấy chứng nhận này là thật hay giả thì hắn cũng không dám tự mình làm chủ, nếu là giả thì cùng lắm Lý Dương chỉ lên đồn công an một chuyến, nếu như nó mà là thật thì đắc tội với một chuyên gia của viện bảo tàng Cố Cung còn khó sống hơn đắc tội Hầu lão nhiều.

Tô Triễn nói xong liền vội vã đi khỏi, nghiệm chứng kỳ thật rất dễ dàng, trên lầu ba có một chuyên gia của viện bảo tàng Cố Cung, tìm ông ta là biết ngay thôi.

-Lý Dương, nói thực đi, cậu thật sự có là chuyên gia hay không?

Tô Triễn rời đi, Trịnh Khải Đạt liền lặng lẽ tới bên cạnh Lý Dương rồi nhỏ giọng hỏi, giấy chứng nhận kia cũng quá dọa người rồi, chuyên gia của viện bảo tàng Cố Cung, là chuyên gia cấp quốc gia đó.

-Tôi cần giả mạo sao? Kỳ thật trước đó tôi cũng không biết, thứ này là Hà lão chuẩn bị cho tôi, tôi hôm qua vừa mới tới tay

Lý Dương nhẹ nhàng lắc đầu rồi trả lời, vừa nghe thứ này là do Hà lão chuẩn bị thì sắc mặt Trịnh Khải Đạt lập tức thay đổi, từ nghi ngờ liền chuyển sang tin tưởng. Đồng thời Trịnh Khải Đạt còn liếc nhìn Hầu lão

một cái, nếu như biết trước Lý Dương còn có một thân phận như vậy thì hẳn cần gì phải sợ Hầu lão, cái danh chuyên gia này của Lý Dương còn lợi hại hơn người tự phong là chuyên gia như Hầu lão nhiều.

Một hồi nữa phải đề nghị trách phạt Hầu lão khinh người quá đáng này mới được, hẳn biết Quang Vinh Bảo Trai sẽ không dám đắc tội người của Cô Cung. Lý Dương có thân phận chuyên gia thì không khác gì người của viện bảo tàng, đến lúc đó cho dù Lý Dương không truy cứu thì chỉ sợ người của viện bảo tàng Cổ Cung cũng sẽ truy cứu.

Không đến năm phút đồng hồ, Tô Triển đã vội chạy trở về, trên trán của Tô Triển còn đang lấm tẩm mồ hôi, hẳn quá khiếp sợ rồi, thân phận chuyên gia của Lý Dương không ngờ lại là thật. Lúc này hẳn rất cuộc cũng hiểu ra tên của Lý Dương tại sao lại quen thuộc như vậy, trước đó không lâu chuyện Lý Dương tỏ sáng ở Nam Dương đã truyền tới Bắc Kinh, tin tức này Tô Triển cũng có nghe thấy.

-Thế nào?

Vẽ mặt của Tô Triển làm cho Hầu lão có một dự cảm xấu nên ông vội vàng hỏi, Tô Triển cũng không quay đầu lại trả lời mà tiếp tục đón tiếp một ông lão đi xuống.

-Liều lão, sao ngài cũng xuống đây?

Nhìn thấy ông lão này, Hầu lão ngay lập tức cười nịnh nọt rồi cúi đầu chào hỏi.

-Lão Hầu, sao ông lại ở đây?

Liều lão kinh ngạc liếc mắt nhìn Hầu lão một cái, ông lão này cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, hẳn đến đây chỉ là để gặp Lý Dương thôi.

-Một hồi nói tiếp

Liều lão đột nhiên khoát tay rồi nhìn mấy người trước mặt, ánh mắt cuối cùng cũng dừng trên người Lý Dương.

-Cậu chính là Lý Dương? Người đầu tiên nhận ra Tử Cương Ngọc bị làm giả? Đồ đệ của Hà lão?

Liều lão cẩn thận đánh giá Lý Dương, chuyện viện bảo tàng Cổ Cung xuất hiện một chuyên gia trẻ tuổi hẳn cũng biết, hẳn còn cùng vài người bạn thảo luận vài lần về Lý Dương. Nhưng mà Lý Dương có thể nhận ra được chiếc vòng Cương Ngọc là giả trong khi bọn họ không phát hiện ra, lại là đồ đệ của Hà lão nên tuy bọn họ có nghi ngờ nhưng không có hành động gì, bọn họ chỉ muốn âm thầm tìm hiểu xem người thanh niên này rất cuộc là người như thế nào.

Cho nên, khi Tô Triển tìm hẳn để xác nhận thì hẳn không cần thăm dò mã số mà trực tiếp chạy xuống tìm Lý Dương.

Sắc mặt của Hầu lão trong nháy mắt trắng bệch, việc Lý Dương nhận ra vòng giả Cương Ngọc không quan trọng, quan trọng là câu cuối cùng của Liều lão.

Có thể được Liều lão gọi là Hà lão thì chỉ có một, người này trong giới đồ cổ có danh tiếng rất lớn, hơn nữa còn có quyền thế tuyệt đối, nếu người thanh niên này thật sự là đồ đệ của Hà lão thì sẽ rất phiền phức.

Hai người khách hàng ở phòng bên cũng khiếp sợ nhìn Lý Dương, Hà lão là ai bọn họ không biết, nhưng mà chuyện vòng cổ giả Cương Ngọc bọn họ lại biết. Chuyện này có thể là chuyện lớn nhất trong giới đồ cổ những năm gần đây, là người ham mê đồ cổ nên việc này bọn họ cũng đã nghe nói.

Chỉ là bọn họ lại không ngờ người trẻ tuổi trước mặt này lại là diễn viên chính của việc đó, người gọi là Lý Dương này thật đáng sợ

-Chào ngài, tôi chính là Lý Dương

Lý Dương nhẹ nhàng gật đầu, đồng thời cũng hơi khom người chào, cảm giác mà Liều lão mang cho Lý Dương rất khác so với Hầu lão, khuôn mặt đầy tang thương mang theo sự hiền lành của Liều lão làm cho Lý Dương vừa nhìn thấy là biết ngay ông là một người đức cao vọng trọng.

-Tốt, thật sự là rất trẻ, Trường Giang sống sau xô sống trước, Lý Dương, cậu rất không tệ

Liễu lão mỉm cười gật gật đầu, tuổi tác của Lý Dương làm hắn rất giật mình, vốn nghe nói Lý Dương còn rất trẻ nhưng hắn vẫn cho là dù trẻ thế nào đi nữa thì cũng hơn ba mươi, không ngờ bộ dáng của Lý Dương chỉ là mới hơn ba mươi, người như vậy phần lớn vẫn còn đang học tập, ai mà ngờ lại có người làm tới chức chuyên gia như Lý Dương.

-Ngài quá khen, tôi chỉ mới vào nghề mà thôi, vẫn còn phải nhờ vào các bậc tiền bối chỉ dạy nhiều

Lý Dương vội vàng lắc đầu, lời hắn nói đều là bọn người Trịnh Khải Đạt trợn mắt nhìn hắn, đã là chuyên gia thì cũng bớt khiêm tốn lại một chút chứ, nêu cậu mà mới vào nghề thì bọn tôi là cái gì?

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

153. Chương 153: Cổ Kiếm Chi Tranh. (hạ)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

-Cậu nhóc biết khiêm tốn là rất tốt

Liễu lão gật gật đầu, ấn tượng về Lý Dương của hắn rất tốt, nhưng mà năng lực của Lý Dương thế nào thì hắn có chút nghi ngờ, thật sự là Lý Dương còn rất trẻ, với tuổi tác này mà muốn người khác không nghi ngờ là điều rất khó.

Lý Dương cười khổ một tiếng, hắn đã hai mươi lăm tuổi lại bị Liễu lão gọi là cậu nhóc, nhưng mà với tuổi tác của Liễu lão thì gọi vậy lại rất chính xác.

-Liễu lão, chào ngài, có thể thấy ngài là vinh hạnh của tôi, đây là thanh cổ kiếm mà tôi mới mua, nhưng mà Lý lão đệ và Hầu lão đang tranh luận về nó, ngài có thể giúp chúng tôi được không?

Trịnh Khải Đạt đột nhiên khom người chào hỏi rồi nói, sắc mặt Hầu lão càng thêm trắng, Lý Dương thật sự là chuyên gia của viện bảo tàng Cổ Cung, vì việc này hắn đã có chút nghi ngờ vì nhận định của mình rồi.

-Là như thế nào?

Liễu lão nghi hoặc nhìn thoáng qua Tô Triển, Tô Triển cười khổ một tiếng rồi tiến lên giải thích một lần. Tô Triển nói mọi thứ, trước mặt Liễu lão hắn không dám nói bừa, đặc biệt Hầu lão tuy rằng không tốt nhưng cũng không có ảnh hưởng quá lớn nhưng đặc biệt Liễu lão thì lại khác, chỉ cần một câu nói thôi là hắn ngay lập tức phải cuốn gói rồi đi.

-Thì ra là vậy, để tôi xem một chút

Nghe xong Tô Triển kể lại xong, Liễu lão thần nhiên liếc nhìn Hầu lão một cái, ông chỉ có ấn tượng bình thường với Hầu lão, Lý Dương tuy rằng tuổi trẻ nhưng lại là chuyên gia của viện bảo tàng Cổ Cung, dựa trên cảm tình thì tất nhiên hắn sẽ nghiêng về Lý Dương.

Trịnh Khải Đạt vội vàng tiến lên đưa cổ kiếm qua, nhưng mà kiếm thì đã được đút vào vỏ, cổ kiếm dù dao cũng là vũ khí, nếu làm bị thương Liễu lão thì hắn không gánh nổi trách nhiệm.

Dù sao thứ mà mọi người quan tâm hiện nay chính là khối Li Long Ngọc thôi, không cần nhìn thân kiếm cũng không sao.

Liễu lão cẩn thận nhìn kiếm, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu rồi lại lắc đầu. Ánh mắt của mọi người đều rơi trên người Liễu lão, bọn họ muốn biết Liễu lão đánh giá như thế nào, cuối cùng là Lý Dương đúng hay là bọn họ đúng.

-Thanh kiếm này quả thật là kiếm từ thời Bắc Tống, nhưng nếu chỉ dựa vào hai chữ “Thánh Công” khắc trên khối Li Long Ngọc mà khẳng định đây là của Phương Tịch thì lại không đúng.

Liễu lão chậm rãi nói, mọi người đều tập tưng nghe, nhưng mà Liễu lão nói làm bọn họ rất không hài lòng, thứ mà bọn họ quan tâm hiện nay chính là khối ngọc này và thanh kiếm có phải là một bộ hay không, vấn đề nó có là của Phương Tịch hay không họ cũng chẳng thèm để ý.

Hầu lão là người cân bằng nhất, nếu hần đúng thì hần và Lý Dương tranh luận không có xảy ra chuyện gì, nhưng nếu hần thua, thì không những mặt mũi mà ngay cả danh vọng mấy chục năm qua của hần cũng mất hết.

-Ngài nói rất đúng, nhưng mà ngày thấy khối ngọc và thanh kiếm là có ngay từ đầu phải không?

Tô Triển vội vàng gạt đầu rồi nhìn Liễu lão hỏi.

-Khẳng định là không phải, khối ngọc này tuy là từ thời Tống nhưng không phải Bắc Tống mà là Nam Tống, thời gian cách nhau tới vài chục năm, hai thứ này tuyệt đối không phải là cùng một bộ.

Liễu lão lắc đầu, mọi người đều kinh ngạc nhìn Lý Dương, sắc mặt Hầu lão trong nháy mắt biến thành xám xịt.

Lý Dương vội phục nhìn thoáng qua Liễu lão, hần biết khối ngọc và thanh kiếm không phải là một cặp vì trong hình ảnh lập thể, số lỗ trên khối ngọc ít hơn một cái so với thanh kiếm, chính vì vậy hần mới biết được, mà Liễu lão thì lại dựa vào ánh mắt của mình là có thể thấy được sự khác nhau. Trong lịch sử thì cách nhau vài chục năm không tính là gì, đây chính là một trong những nguyên nhân mà bọn người Tô Triển nhìn sai.

-Vì cái gì? Ngài vì cái gì nói khối ngọc này có từ thời Nam Tống?

Hầu lão nhin không được hỏi một câu, Liễu lão nói như vậy không khác nào phán hần thua trong cuộc tranh luận với Lý Dương.

-Ông nghi ngờ tôi nói thế là cố ý giúp Lý Dương phải không?

Sắc mặt Liễu lão trầm xuống.

-Không, ngài đức cao vọng to, chúng tôi sao dám nghi ngờ ngài, chúng tôi chỉ muốn học tập một chút kiếm thức mà thôi

Hầu lão lập tức lắc đầu, trong lòng hần quả thật có nghi ngờ, nhưng mà dù có nghi ngờ thì hần cũng không thể thừa nhận được, nếu thừa nhận thì từ đây về sau hần không thể làm việc ở Vinh Quang Bảo Trai được nữa.

-Kỳ thật cũng rất đơn giản, tạo hình của khối Li Long này không đúng, Li Long này không có sừng, mọi người có chú ý hay không, trên đầu của con Li Long này có hai điểm nhô ra, tuy không phải sừng, nhưng rất giống

Liễu lão vừa nói vậy thì mọi người liền bu lại xem, ngay cả Lý Dương cũng nhin không được nhìn thoáng qua. Quả nhiên là ở trên đầu nó có hai điểm nhô, nếu như dài một chút thì quả thật là nó rất giống sừng.

-Đây là do Nam Tống bị người Mông Cổ đuổi tới phương nam, lúc đó mọi người tìm cách tăng sự phấn chấn, sĩ khí, khôi phục sự huy hoàng của nhà Hán nên một số biểu tượng đã có chút thay đổi. Li long chính là một trong số đó, Li Long có sừng có ý nghĩa là người thời đó hi vọng Li Long biến thành Chân Long, giúp bọn họ đánh đuổi người Mông Cổ, thu hồi những thứ đã mất

Liễu lão nói xong, mọi người đều lộ ra vẻ giật mình, khôn ngờ lời giải thích lại đơn giản như vậy, quả thật là những món đồ cổ ở từng thời có những đặc điểm riêng, chỉ cần biết những đặc điểm này thì việc phân biệt chúng dễ hơn nhiều.

-Liễu lão, có lẽ Phương Tịch cũng muốn biến thành Chân Long, cho nên mới thêm vào hai cái sừng?

Hầu lão vẫn chưa từ bỏ mà hỏi thêm một câu.

Phương Tịch sau khi khởi nghĩa xong liền xưng đế, hần có cần phải làm như vậy không?

Liễu lão rất không khách khí trừng mắt liếc nhìn Hầu lão một cái, Hầu lão nói vậy thuần túy chỉ là nói bừa, ẩn tượng của Liễu lão đối với Hầu lão càng giảm xuống.

Sau khi Liễu lão giải thích mọi người đều đã tin tưởng, hai người khách phòng bên kinh ngạc nhìn Lý Dương, thật không ngờ là Lý Dương tuổi còn trẻ mà lại có trình độ cao như thế.

Nhưng mà khi nghĩ tới việc Lý Dương đã là chuyên gia của viện bảo tàng Cổ Cung nên bọn họ đã bình tĩnh lại, người ta đã là chuyên gia rồi, có gì mà không thể chứ.

-Tiểu Lý, rất không tệ, không hổ là đồ đệ của Hà lão, nếu không phải là cậu nói ra thì tôi cũng đã xem nhẹ điểm này

Liễu lão tràn đầy khen ngợi nhìn thoáng qua Lý Dương, một chút không giống trên khối ngọc Li Long rất khó có thể thấy được, nếu không phải là có Lý Dương nhắc nhở thì hẳn còn tưởng khối ngọc và thanh kiếm làm một cặp nữa đó chứ.

-Ngài quá khen, tôi chỉ may mắn mà thôi

Lý Dương vội vàng lắc đầu rồi cung kính nói, Liễu lão mới thật sự là người đáng bội phục, nếu như hẳn không có năng lực đặc thù thì căn bản là hẳn không thể nhìn ra cái gì.

-Không kiêu không nóng nảy, rất đáng quý, hai người có rảnh thì tới chỗ tôi ngồi chơi

Liễu lão rất là vừa lòng gật gật đầu, hẳn chạy xuống đây một là để xem Lý Dương, hai là để khảo nghiệm Lý Dương một chút, nhưng mà hiện tại thì không cần khảo nghiệm nữa, biểu hiện của Lý Dương hôm nay rất tốt, rất có tố chất của một chuyên gia.

Liễu lão rời khỏi, Tô Triển vội vàng đưa tiễn, Hầu lão thì đứng một bên mặt lúc xanh lúc trắng, hẳn không nói câu nào liền phát áo bỏ đi, Lý Dương không khỏi lắc lắc đầu, Hầu lão này quả thật là bụng dạ hẹp hòi.

Trịnh Khải Đạt thì kinh ngạc nhìn Lý Dương, hẳn không ngừng lắc đầu, trong lòng hẳn không ngừng cảm thán, Lý Dương quả thật là yêu nghiệt.

Trong giới đồ cổ và đồ thạch, Trịnh Khải Đạt chưa gặp qua người nào có thiên phú tốt hơn Lý Dương, người bình thường cho dù từ nhỏ bắt đầu học tri thức về đồ cổ thì cũng không thể đạt được trình độ như Lý Dương bây giờ, chưa nói tới việc Lý Dương chỉ là mới học được có vài tháng mà thôi.

Một lát sau, Tô Triển quay trở lại cung kính trả tám giấy cho Lý Dương.

-Đáng tiếc, vốn định kiếm một chút nhưng việc hôm nay đã như vậy thì quả thật là bị lỗ rồi

Trịnh Khải Đạt nhún vai, giá trị của thanh cổ kiếm trong tay hẳn nhất định sẽ giảm xuống. Tuy rằng hẳn nói như vậy nhưng mọi người đều biết hẳn không hề tức giận chút nào.

-Không nhất định, cái chuôi kiếm này dù sao vẫn còn nguyên vẹn, hơn nữa khối Li Long Ngọc kia cũng có từ thời Nam Tống, đem thanh kiếm này làm thành đồ thời Nam Tống thì giá trị cũng không nhỏ đâu

Lý Dương nhẹ nhàng lắc lắc đầu rồi nói, Trịnh Khải Đạt hơi hơi sửng sốt, sau đó phá lên cười:

-Cho dù là triều Nam Tống thì thanh kiếm này cũng có giá ít nhất năm mươi vạn, tôi vẫn còn buôn bán lời mà

Bọn người Tô Triển rất bội phục nhìn Lý Dương, Lý Dương nói rất đúng, cái chuôi kiếm này cho dù chỉ là thời Nam Tống thì cái chuôi kiếm này cũng có giá ít nhất năm mươi vạn, dù sao thì Nam Tống hay là Bắc Tống đều là thời Tống mà thôi.

-Tô quản lý, chúng ta đi lấy hai món đồ kia đi

Lý Dương nói như vậy Trịnh Khải Đạt cũng không để ý, ba thứ hẳn đặt ở Vinh Quang Bảo Trai gồm có thanh kiếm này và 2 món đồ sứ cộng lại khoảng chừng một trăm năm mươi vạn.

-Ông chủ Trịnh, Lý tiên sinh, mời theo tôi

Tô Triển lập tức gật đầu trả lời, biểu hiện vừa rồi của Lý Dương đã chinh phục tất cả mọi người.

Hai món đồ sứ kia nằm trong một căn phòng ở lầu hai, trang trí của căn phòng này với căn phòng lúc này không khác nhau nhiều lắm, nhưng mà những thứ trong căn phòng này đều là đồ sứ, hơn nữa chỉ có đồ sứ thời Minh Thanh chứ không có những thời khác.

Xem ra mỗi căn phòng đều đặt một loại riêng, không hồ là cửa hàng đồ cổ lớn nhất cả nước, chỉ nói về qui mô thôi thì đã đủ để người khác ngưỡng mộ rồi.

Hai người khách hàng kia cũng đi theo Lý Dương, bọn họ rất muốn làm quen với Lý Dương, nhưng lại không biết phải dùng cách nào nên chỉ còn cách đi theo.

Trong phòng có ba nhân viên công tác, khi thấy Tô Triển vào thì họ liền cúi đầu chào, thái độ phục vụ rất tốt.

-Ông chủ Trịnh, những thứ của ngài đều ở trong này, ngài xem một chút coi có phải không

Tô Triển từ trong quầy lấy ra một cái bình và một cái bát, chiếc bát là của quan viên thời Càn Long sử dụng nên làm rất tinh tế, xinh đẹp, cái bình cũng là hàng tinh phẩm khó có.

Thấy hai món đồ này, Trịnh Khải Đạt lập tức chăm chú nhìn, Lý Dương thì âm thầm gật đầu, hai món đồ này quả thật là hàng tinh phẩm, chúng quả thật là xinh đẹp.

Cái bát này giá trị không hề nhỏ, trong ba món đồ thì nó là cái có giá cao nhất-hơn bảy mươi vạn, cái bình chỉ có ba mươi vạn mà thôi, tuy rằng nó lớn hơn so với cái bát nhưng giá trị thì nhỏ hơn rất nhiều.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

154. Chương 154: Chiếm Lừa Lớn.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

-Lý Dương, cậu thấy hai món đồ này thế nào.

Trịnh Khải Đạt cẩn thận xem xét một lát rồi ngẩng đầu lên hỏi, lúc này Trịnh Khải Đạt đã xem Lý Dương là một chuyên gia, hỏi ý kiến chuyên gia một chút cũng là chuyện tốt.

Không chỉ Trịnh Khải Đạt mà ngay cả Tô Triển và hai người khách đi theo cũng nhìn về phía Lý Dương, những người khách trong này đều kinh ngạc nhìn bọn họ, họ không hiểu tại sao lại đi hỏi một người trẻ tuổi như thế.

-Rất không tệ, đây đều là những tác phẩm thời thịnh thế cả đấy

Lý Dương gật gật đầu, hai món này đều là tinh phẩm, nếu như không phải là số lượng còn lại khá nhiều thì giá trị của nó sẽ cao hơn nhiều.

-Vậy là tốt rồi, Tô quản lý, phiền ngài đóng gói chúng lại, cả thanh cổ kiếm kia luôn, một hồi tôi sẽ mang đi

Hai món đồ sứ này đều là thứ mà Trịnh Khải Đạt định bán trong lần đầu đấu giá, trong những loại đồ cổ thì đồ gốm sứ cổ là loại bán được giá cao nhất, nếu như trong buổi đấu giá mà không có đồ gốm sứ cổ được bán thì chỉ sợ không có ai đến tham gia.

-Ông chủ Trịnh yên tâm, một lát nữa tôi sẽ mang đến, không bằng ngài cứ đi xung quanh xem xét một chút đi

Tô Triển thở dài một hơi, hắn rất sợ Lý Dương nói hai món đồ này có vấn đề, bây giờ Tô Triển có chút không dám nhìn Lý Dương rồi. Không có trình độ nhất định thì không thể làm chuyên gia ở viện bảo tàng Cố Cung được, huống chi tất cả mọi người đều thấy biểu hiện vừa rồi của Lý Dương nên cũng đã biết thực lực của hắn.

Trịnh Khải Đạt gật gật đầu, Lý Dương thì bắt đầu đánh giá gian phòng này, gian phòng này rất lớn, nhưng đồ gốm sứ cũng không nhiều, tổng cộng chỉ hơn năm mươi món mà thôi.

Gw .QÆM; M;?o K°i +?9i HB M #bM? i?QÌM; HΦB- H-m ? B +O Zm M; JBM? "aQ h
;B^a- +?d + -M M, K KQÆB K|M M"v i? -B i?b ;B€ i" +kM; ç½ ?ÆM M;?bM pΦM`²B- i
i?S M"v ç m H" iBM? T?~K- i`QM; +<sup>a</sup> MQÊ+ +?d bÊ H" +?d +| Zm M; oBM? "aQ h` B

L?bM K°i ?²B- Gw .QÆM; +kM; F? -M; Km®M M?bM M[- M?[M; i?S FB F? -M; T?
h`M? E?ªB æφi ç½ Km ? B K|M "i i®i`²B- M?[M; K|M F?€+ F? -M; i? bQ çQÊ+ p
bS M"v imv`M; "i i®i M?QM; Gw .QÆM; iBM iQÎM; H" Î# M M; Q" B +| i ibK çQÊ+
?ÆM M[;B€ +^a +ÁM i?'T M[X

@ M? h`M?- +?9M; i ç M # M +ΦM? M?bM K°i +?9i çB\

h?'v h - h`B M +ÁM +?Q H"K tQM; - Gw .QÆM; HB M M?Ä ;B¼M; M|B pÈB h`M? E
b€m T?ÁM; - #¼M ? „M i?b +?d KÈB çB çQÊ+ +| ? B T?ÁM; M M Gw .QÆM; "i iÁ KÁ

@ h®i

h`M? E?ªB æφi H"TiS+ ç²M; w- ? „M ç M Zm M; oBM? "aQ h` B M; Q" B pB + H'v #
i?Y +QB +| ;b i®i F? -M; - +?m~M #` M?B m K°i +?9i +kM; i®i- +?Q /M + -M; iv ç'm
KbM? ;B[HΦB /MM; +kM; i®iX

@ Gw iB M bBM?- -M; +?O h`M?- ? B M; QìB Km®M t2K i?S ;b- i -B b) /šM ? B M; Q
Gw .QÆM; p" h`M? E?ªB æφi pW M|B M?Q p"v i?b h - h`B M H"TiS+ +?φv HΦB- ç|
HΦB +?Q M?•M pB M H"K

oÈB h - h`B M K" M|B- +| i? KQÊM +Æ ?°B M"v ç H"K [m2M pÈB Gw .QÆM; KÈB
.QÆM; i` M?Q p"v K" ç½ H"K +?mv M ;B +O pB M #ªQ i`M; *® *mM; - iQÆM; H B
M"Q i?b F? -M; B #B i i`QÊ+ çQÊ+X

" M +ΦM? ;B M T?ÁM; #€M ç² bS +´ H" ;B M T?ÁM; #€M M?[M; p"i /KM; i`QM; M?"
h`M? E?ªB æφi +?QM? H" Km Î ç•vX

L; QΦB i`W M?[M; i?S M"v i?b i`QM; T?ÁM; +ÁM i`QM; #`B K°i Qi p, M T?ÁM; iS #ª
#ªQ M"v +| F? -M; ;B M T?€i i`B M "i HÈM- M?QM; K" ç² iBM? T?~K i?b HΦB F? -M
+| ;B€ i` M # pΦM- Zm M; oBM? "aQ h` B +kM; +?d +| p`B K|M i? -B- +?Q M M +?9
M?[M; K|M ç² /MM; i`QM; M?" i?ÌB t tQ M"v- M|B +€+? F?€+? - M?[M; p, M T?ÁM;
çti iQ`M; K°i ;B M T?ÁM; T?K i`QM; M"v i? -BX

J°i +?B +; ? #`M? ?'T /šM bU +?9 w +O Gw .QÆM; - +?B +; ? #`M? M"v +?d + -M
H" ç² +´ - ?ÆM M[+ÁM çQÊ+ H"K iW hY æ" M J°+ - h`M? E?ªB æφi pW M?bM i?'v

@ Gw .QÆM; - + "m t2K +€B ;? M"v i? M"Q\

h`M? E?ªB æφi M?bM p`B T?9i M?QM; pšM +ÁM /Q /U- K°i H€i b m ? „M HB M [m v
i`9M; +€B ;? #`M? M"v`²B- ?ÆM M[ i`QM; M?" +kM; +| K°i +€B #`M`i T?M ?ÊT
M| p i?b T?ÁM; F?€+? +O ? „M b) +| T?QM; +€+? +´ tQ M; vX

@: ? /U M"v F? -M; i²B

Gw .QÆM; ;"i ç -m`²B M|B iB T,

@ h?S M"v ?ÆM H" +m®B i?ÌB h? M?- M; QìB i?Ê H"K` +?B +; ? M"v`i F?ûQ i v
M?Q i? M"v- [mª i?"i H" K°i pB + ?B K +|

L?bM` +?B +; ? M"v +| iW i?ÌB h? M? Gw .QÆM; F? -M; +| M?ì p"Q M, M; HU+ ç
i`B i?S+ ?¼+ çQÊ+ i?ÌB ;B M ; -M ç•v- çQΦM i?ÌB ;B M M"v- M?½M HU+ +O Gw .Q
+€B ;? M?Q i? M"v Gw .QÆM; +| i? / /`M; M?"M`X

@ h - [mªM HQ- +€B ;? /U M"v # Q M?B m iB M\

a m F?B M; ?2 Gw .QÆM; M|B- h`M? E?ªB æφi F? -M; +ÁM +?9i /Q /U M"Q M[- ?,
;? /U M"v ç2K p M?" /MM; X

@«M; +?O h`M?- p"MK v +O M;"B`'i i®i- +?B + ;? /U M"v +?d KÈB ç2K` #€M
` M;"B p" +?B + ;? M"v`'i H" +! /mv M

h¬ h`B M +QÌB b€M; H¢M; - h`M? E?ªB æ¢i +kM; +QÌB iQÆB M?Q ?Q - i?'v p"i pW
?|i- h`M? E?ªB æ¢i F?¬M; + Q ?SM; KÈB H" H¢ ç|X

@«M; +?O h`M? +?d + -M i`ª # KQÆB i€K p¢M H" çQÊ+ `²B

h¬ h`B M b m F?B M|B tQM; HB M +?,K +?9 M?bM h`M? E?ªB æ¢i- +! i? #€M çQÊ
+O ?„M b) i,M; H M F?¬M; QiX

@" KQÆB i€K p¢M- ?ÊT Hw

h`M? E?ªB æ¢i ;"i ;"i ç-m- F€i?"i +?B + ;? M"v ?„M +kM; #B i ;B€ b) F?QªM; #
oBM? "ªQ h`B #€M iQ`M ç² [mw M M ;B€ T?' #B M b) + Q ?ÆM ? B KQÆB T?-M i`,
H" T?Q ç #¼M ?¼ + K çQ M M ?[M; i?S KbM? #€M i`QM; H-m ? B H" ?"M; i?"iX

>ÆM M[h`M? E?ªB æ¢i +kM; #B i- ;B€ +ª +O M?[M; i?S M"v K°i F?B MB K v i i?
çQÊ+ - Km®M +Á F K† + +ª +?d +! i? ;†T M; QÌB [mªM Hw + Q +'T #`M #¢ + K` i?-E
+kM; HQÌB bQ çQ K°i ?9i T?Q M"vX

Gw .QÆM; M? M?"M; H„ + H„ + ç-m- M m H" ?„M i?b ?„M b) F?¬M; # Q ;BÌ Km ç² Î i
+! i? Km çQÊ+ +?B + ;? /U v M?Q i? M"v- +?d +! çB m H" ibK ?ÆB F?| K°i +?9
M; Q`B b) iB i FB K çQÊ+ F?QªM; KQÌB p¢MX

Gw .QÆM; /M b Q +kM; +?d H" M; QÌB i`QM; ;B çbM? #bM? i?QÌM; M M F?B Km
F?¬M; ;B®M; M?Q h`M? E?ªB æ¢i F?B Km ç² i?b F?¬M; i? K M?bM K°i +?9i +? M

h`M? E?ªB æ¢i H'v +?B T?B m` - h¬ h`B M MÎ MK +QÌB- Gw .QÆM; [m v ç-m H¢B
M; Q¢B i`W #`M ;? i?b iQ`M; M"v pšM +ÁM K°i b® ç² /MM; ;B çbM? F?€+X

Gw .QÆM; iW iW çB iÈB i`QÊ+ K†i +€B ç M +´ - +€B ç M +´ M"v + Q ? B i?QÊ+ - i?
>Q G J°+ - +?KT ç M +! F?„ + K°i #S + ?bM? bÆM i?Ov- ? B +€B ç M çQÊ+ #ªQ i²M
ç M +! F?„ + ?Q p,M i?QÊ+ ?"M; iBM? T?~KX

>ÆM M[- MB M ç¢B +O +€B ç M M"v +ÁM HÈM ?ÆM +?B + ;? FB K°i +?9i- Gw .
ç† + i?M M M i?'v çQÊ+ +€B ç M M"v +! iW ;B[i?ÌB JBM?- K|M ç² M?Q i? M"v i?ÌB
KÈB +! i? bY /KM; - M; QÌB i?QÌM; +,M #ªM F?¬M; /MM; çQÊ+X

Gw .QÆM; K"v ç°i M?B M M?Qm K"v- +Q ç M M"v F?¬M; +! i`M ? Q ;b- +?KT ç M
i? M"v çB M[i?b +€B ç M M"v +kM; F?¬M; +! p'M ç ;b- M?QM; K" Gw .QÆM; H¢
bÆM i?Ov M"v +! ;b ç| H" H¢- M| ;B®M; M?Q F?¬M; T?ªB H" K°i +?dM? i? K" ;B®M
H¢B i¢Q i?"M? p"vX

Í ç•v +´ ç¢B- i?S ?Q`M +?dM? F?¬M; +! i€+? `ÌB KÈB H" i?S i®i- +?KT ç M M"v im
i?b + -M ;b T?ªB ç2K +?KT ç M i€+? ` i?"M? M?B m KB M; `²B ;?ûT H¢B- H`K M?Q

Gw .QÆM; H° ` K°i iB +´ [m€B pW H9+ ç +?Q h¬ h`B M M?bM i?'v- h¬ h`B M +?
E?ªB æ¢i i?m t T +?B + ;? - +?QM? KbM? i?b p°B p" M; çB iÈB +?¶ Gw .QÆM; X

@Gw iB M bBM?- +€B ç M M"v +kM; KÈB çQÊ+ i`QM; #`B Î ç•v- M;"B i?'v M| +! ;b
h¬ h`B M +! +?9i F?~M i`QÆM; M?bM Gw .QÆM; - ?„M [mª i?"i H" bÊ Gw .QÆM; M|
+! p'M ç i?b i?"i bU`'i F?¬M; i®i- H9+ M"v Gw .QÆM; i`QM; HÁM; h¬ h`B M K¢M
? B M?B m

@E?¬M; +! ;b F?¬M; ç9M; - M| [mª i?"i +! iW ;B[i?ÌB JBM?- +€+ M; QÌB #€M +•v ç

Gw .QÆM; ç°i M?B M ?ÄB K°i +•m- ?„M +kM; F?¬M; #B i M; ?o b Q K` H¢B ?ÄB ;B€
i®i M?QM; +kM; F?¬M; T?ªB H" i?S K" ?„M i?Q +? bQm i-KX

Gw .QÆM; M|B p"v H`K +?Q h¬ h`B M v M i•K F?¬M; Qi- ?„M p°B i`ª HÌB,

@Gw iB M bBM?- +€B ç M M"v +! ;B€ i€K KQÆB p¢M- M| imv i ç®B tSM; ç€M; pÈB

h€K KQÆB p¢M- F?¬M; +| +?9i iB M M; ?B M"Q- M?QM; K" +€B ¢ M M"v +| iW ;B[i? +QB H" [m€ ¢„i- M?QM; K" M m Km î M; Q" B- Gw .QÆM; iBM iQÎM; +?d +¬M b€m Kr`²BX

Gw .QÆM; M? M?"M; H„+ H„+ ¢¬m- ?bM? ºM? H"Ti? +kM; F?¬M; +| #B M K'i- ?, i`QM; ?bM? ºM? H"Ti? ?„M +~M; / /~M; [m M b€i ?ÆMX

æ°i M?B M- i?•M i? Gw .QÆM; +| +?9i`mM; H M- F?m¬M K†i ¢¬v p ?QªM; bÊX >„M`®i +K+ +kM; M?bM` p'M ¢ +O +€B ¢ M M"v- ?B m ¢QÊ+ i¢B b Q +?mT ¢ M H F?¬M; TªB H" K°i i'K ?Q" M +?dM?X

@Gw iB M bBM?- M;`B b Q i? \

h?'v Gw .QÆM; +| +?9i F?¬M; ¢9M; - h¬ h`B M HQ H„M; ?ÄB K°i +•mX

@E?¬M; +| ;b- h¬ [mªM HQ- +€ ¢ M M"v`i i®i- i¬B Km

Gw .QÆM; +QìB F?) H„+ H„+ ¢¬m`²B H'v` +?B T?B m- h¬ h`B M imv +| +?9i M; ?B pK Km #€M ?„M`i pmB p - ?„M H"TiS+ ¢Q Gw .QÆM; ¢B H"K i?O iK+X

a m F?B H"K tQM; ?| ¢ÆM p" ?ÊT ¢²M; - +€B ¢ M M"v +?QM? i?S+ i?m°+ p Gw .QÆM pmB p +QìB- F?¬M; M; î ¢ M Zm M; oBM? "ªQ h` B H¢B ibK ¢QÊ+ i?S i®i M?Q p"v\

bi2p2M[#R3Ny

aB m *'T >Q" M; EBK h?O

h€+ ;Bª, hB m hB m ok

R88X *?QÆM; R88, L;mv i ©M? æ,M; h?'i h`mv MX

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

h`QM; ?bM? ºM? H"Ti? - M?[M; #° T?"M +O +?KT ¢ M ¢½ ¢QÊ+ T?•M ;BªB` - M? ¢ m +| K°i +?9i +?²M; H M M? m- b m F?B +?9M; F i ?ÊT H¢B b) +| ?B m [mªM?Q

Gw .QÆM; iW ¢¬m +kM; F?¬M; +| +?9 w iÈB ¢B K M"v- i`QM; ?bM? ºM? H"Ti? tm' F?€+ #` Gw .QÆM; i`MM; ?ÊT #Ä [m - +?Q iÈB F?B ?„M +~M i?"M [m M b€i i?b KÈi ¢|X

@Gw iB M bBM?- M;`B ¢`M? ¢ i¢K î +?¶ M"v ? v H"K M; ¢B i`QM; M;`v ?¬K M v\

G"K tQM; pK Km #€M pÈB Gw .QÆM; p" h`M? EªªB æ¢i- +?d iB m Km #€M +O ¢½ i,M; i? K ?ÆM i`,K p¢M- ¢®B pÈB h¬ h`B M K" M|B i?b ¢•v [mª H"i?"M? iQ+? F ¢ m H" ¢² i®i- M?QM; M| iB m i?K H¢B F?¬M; ¢QÊ+ i®i +?Q H„K- K¶B M;`v +?d #K" i?¬B- ?¬K M v +?d i?Q€M; K°i +€B i?b +?d iB m iB m i?K +O ?„M ¢½ #^M; +ª H F?¬M; pmB b Q ¢QÊ+X

L;šK H¢B +kM; i?'v ¢9M; - M m K¶B M;`v K" #€M` M?[M; K|M ¢² +´ +| i'M; i`` ;B€ iÈ p¢M i?b +?Q /M H" Zm M; oBM? "ªQ h` B +| HÊB ?¢B ?ÆM M[i?b +kM; F?¬M; i?

@>¬K M v b) K M; ¢B

Gw .QÆM; pW HÁM; +QìB +QìB- M m M?Q +€B ¢ M +´ M"v i?"i bU H" i?S K" Gw . p¢M ?„M imv i ¢®B +| HìBX

@h®i- i¬B H"TiS+ ¢|M; ;|B +?Q M;`B

h¬ h`B M H"TiS+ ;"i ¢¬m- F?B [m v ¢¬m H¢B M?bM` +Y i?b ?„M bYM; b®i ¢SM;`

@æQìM; i'M; - b Q M;`B H¢B ¢ M ¢•v\

" M M;Q`B +| K°i M;Q`B i`mM; MB M ç2Q FQM? ?ÆM M,K KQÆB im´B ç M; çSM;- M M;?B K- F?Q i? i` M M;Q`B ?„M i?m°+ HQϕB M;Q`B ç½ H`K H½M? çϕQ H•m M,KX h`M? E?ªB æϕi p` Gw .QÆM; ç m M?bM p T?Q M;Q`B M`v- h`M? E?ªB æϕi bYM #QÊ+ H M +?`Q,

@æQ`M; i´M;- M;`B F?Ä2

L;Q`B i`mM; MB M M`v ;¼B H` æQ`M; sm•M oBM?- M;Q`B çSM; ç-m Zm M; oBM? " Km®M KÎ+¬M; iv ç´m;B€i?b T?ªB iϕQ /UM; [m M ? pÊB Zm M; oBM? "ªQ h` B- pb ?ÄB M;Q`B M`vX

@«M; +?O h`M? F?Ä2 +?S

æQ`M; sm•M JBM? H`T iS+ +?`Q ?ÄB- F?m¬M K†i ?ÆB +Q`B +Q`B M?QM; €M? K„i +MM; €M? K„i ?„M M;WM; HϕB i` M M;Q`B Gw .QÆM;X oW i?´v æQ`M; sm•M JBM H`T iS+ ?B m ` K¼B i?S- ?„M H`T iS+ K M; .Q`M; sm•M JBM? iÊB +?¶ Gw .QÆM;

@æQ`M; i´M;- i¬B ;BÊB i?B m pÊB M;`B K°i +?9i- p` M`v +?QM? H` M;Q`B ?ÊT i€+ pB M #ªQ i`M; *® *mM;@Gw .QÆM;

h`M? E?ªB æϕi i`U+ iB T ç2K +€B +?S+ +?mv M ;B +O Gw .QÆM; ` M¡B- ?ÆM M;ϕQX

@Gw .QÆM;- p` M`v +?QM? H` i´M; ;B€K ç®+ +O Zm M; oBM? "ªQ h` B@æQ`M; i h`M? E?ªB æϕi pW /Si H`B- æQ`M; sm•M JBM? HB M +?O ç°M; #QÊ+ H M #„i i v M?B i ibM?,

@Gw iB M bBM?- M;?2 / M? ç½ H•m- F?¬M; M;ì ?¬K M v HϕB ;†T çQÊ+ M;`B- M m ç¡M `²B

h`M? E?ªB æϕi p` h¬ h`B M ç m bYM; b®i- Gw .QÆM; imv H` +?mv2M ;B +O pB K` æQ`M; sm•M JBM? /M b Q +kM; H` / M? M?•M +| iB M;- ?„M +kM; F?¬M; FûK # ;B +O pB M #ªQ i`M; *® *mM;- ?m®M; +?B ?„M +ÁM H` ¬M; +?O +O Zm M; oBM? M?B i ibM? pÊB Gw .QÆM; M?Q p`vX

@æQ`M; i´M;- M;`B [m€ F?€+? F?Q- i¬B +?d +MM; M? h`M? iÊB H´v ç²- i?m" M i K M; p K` i?¬B

Gw .QÆM; +kM; +| +?9i b[M; b®i- ?„M p°B p`M; i`ª H`B- ?„M +| +?9i M;?B M;ì p JBM?- .Q`M; sm•M JBM? H`K ?„M +| +?9i +ªK ;B€+ +´ [m€BX

@L;?2 M¡B M;`B p` +?mv M ;B +O +?9M; i¬B +| +?9i ?B m H-K- i¬B tBM çϕB /B M æQ`M; sm•M JBM? +Q`B F?) H„+ ç-m- M?QM; K` H`B M¡B +O ?„M H`K K¼B M;Q`B JBM? M¡B H` i? v >-m H½Q tBM H¶B M?QM; i` M i?U+ i H` i? v Zm M; oBM? "ªQ h Gw .QÆM; HϕB +| K†i KkB HÈM M?Q p`vX

@E?¬M;- F€i?" i F?¬M; +| ;b- pW Mªv +?9M; i¬B +?d i` M? Hm" M #bM? i?Q`M; K ?ÆM M[+kM; F?¬M; +-M M;`B T?ªB çQ+? i?•M iÊB ;BªB i?Q+?

Gw .QÆM; +m®M; [mQi tm i v- M m M?Q F?¬M; T?ªB >-m H½Q M¡B +?mv M F?ì +?d H` i` M? Hm" M #bM? i?Q`M; i`QM; ;BÊB ç² +´ K` i?¬BX

h¬ h`B M +| +?9i i`ÊM K„i ?€ K²M- æQ`M; sm•M JBM? H` +´T i` M +O +´T i` M ? æQ`M; sm•M JBM? +?QM? H` K°i M;Q`B + Q i Q iϕB i?QÊM;- ?„M F?¬M; M;ì H` æQ tBM H¶B Gw .QÆM;- çB m M`v i?" i bU H`K +?Q ?„M F?¬M; ?B m M´BX

E€i?" i #¼M ?¼ F?¬M; #B i H` æQ`M; sm•M JBM? H`K p`v H` +| M;mv M M?•M- M i?b b Q M`v Gw .QÆM; KÊB #B i çQÊ+X

Zm M; oBM? "ªQ h` B `´i HÈM- M¡F?¬M; +?d +| iB K ç² +´ K` +ÁM +| pB M #ªQ i`M Î „+ EBM?- Zm M; oBM? "ªQ h` B +?QM? H` K°i iQ`M; M?[M; M?` #€M ç´m;B€HÈ

*?mv M *´ L;¼+ #` H`K ;Bª H-M i`QÊ+ +|ª M? ?QÎM; F?¬M; Qi iÈB Zm M oBM? "ªQ
K'v pB M M;¼+ +´ `i +| ;B€ i` M?QM; F?¬M; B /€K Km - æQÎM; sm•M JBM? #B i
.QÆM; iÈB +?QM? H` ç ;B€K ç`M? M?[M; KB M; M;¼+ +´ ç|X Gw .QÆM; H` M;QÎ
F?®B M;¼+ FB H` ;Bª- ?ÆM M[ H¢B +| >` H½Q çªK #ªQ- K¼B M;QÎB +?„+ +?„M b
;B'v +?SM; KBM? iW Gw .QÆM; i?b pB + #€M M?[M; F?®B M;¼+ +´ M`v F?¬M; +Á
*kM; #ÎB pb i? ?„M KÈB F?€+? F?Q pÈB Gw .QÆM; M?Q p"vX
L?QM; K` ?„M F?€+? F?Q +ÁM p`B M;mv M M?•M F?€+- Gw .QÆM; +ÁM `i i)` K`
;B Q ?ªQ i®i pÈB M;QÎB M`v i?b b m M`v `i +| HÈB- .QÎM; sm•M JBM? ç½ iWM; ?Á
H9+ ç| GB m H½Q ç½ F?2M Gw .QÆM; F?¬M; /Si KB M;X
h?€B ç° i®i ç½ H`K tQM;- F?¬M; +-M iB TiK+ M[- M m +S iB TiK+ M?Q p"v i?b b
@Gw iB M bBM?- ?¬K M v iB K çQÊ+ #ªQ #®B ;b i? \
•M? K„i +O æQÎM; sm•M JBM? /WM; i` M i v Gw .QÆM;- i` M i v Gw .QÆM; +ÁM
M?"M p` ?| çÆM +O Zm M; oBM? "½Q h` B- M?[M; i?S M`v æQÎM; sm•M JBM? #B
#B i Gw .QÆM; ç½ Km +€B ;b i?¬BX
@*kM; F?¬M; +| ;b- K°i +•v ç M K` i?¬B
Gw .QÆM; KdK +QÎB H„+ ç-m- M?QM; K` i`QM; HÁM; ?„M i?b `i ç²M; w pÈB +€+?
+•v ç M M`v [mª i?"i H` K°i K|M #ªQ #®BX
@æ M - +?Q i¬B t2K i?Y
æQÎM; sm•M JBM? M|B- h¬ h`B M Î K°i # M HB M +-K +•v ç M H¢BX
@Zmª i?"i H` K°i +•v ç M i®i- +| iW i?ÎB JBM?- #ªQ i²M i®i M?Q i? M`v [mª i?"i H`
H` i?•M ç M p` +?KT ç M H` +MM; K°i #°- HQ¢B ç² p"i M`v `i F?| #ªQ i²M M;mv M p
æQÎM; sm•M JBM? pW M|B pW ;"i ç-m- ?„M ç®B pÈB M?[M; i?S KbM? #€M pšM +
+| H`+? bY H•m i? K K°i +?9i- +? i€+ iBM? tªQ i? K K°i +?9i H` +| i? çQ H M H-
H-m # ?„M ç m iU KbM? t2K [m - +?9M; ç m H` M?[M; i`•M T?~K +| ;B€ i` M KQÎB
ó.B ô
æQÎM; sm•M JBM? pW ç`M? ç†i +•v ç M tm®M; M?QM; M; v H"TiS+ b[M; bì- ?„M
+m®B +MM; F?¬M; M;ì H¢B F?¬M; M?`M çQÊ+ çQ i v bìi?YX
@L?[M; i`K ç²M; M`v +| ;b ç| F€ H¢
æQÎM; sm•M JBM? +| +?9i FBM? M;ç+- iW ç-m ?„M +?d M?bM M?[M; #° T?"M F?€
+?Q iÈB H9+ M`v ?„M KÈB T?€i ?B M ` +| +€B ;b ç| F?¬M; ç9M;- +`M; t2K ?„M +`
@ B t2K tûi i?S M`v\
æQÎM; sm•M JBM? ç°i M?B M [m v ç-m H¢B ?ÄB h¬ h`B MX
@G` >-m H½Q- ¬M; i t2K tûi tQM; `²B ç`M? ;B€ i€K KQÆB p¢M
h¬ h`B M H"TiS+ iª HÌB- H½M? ç¢Q ?ÄB ?„M F?¬M; /€K [m HQ X
@Gw iB M bBM?- p"MK v +O M;`Bi?"i i®i
æQÎM; sm•M JBM? iB + ?"M M|B K°i +•m- ?„M ç½ M?bM ` +?¶ F€ H¢- +?d KÈB M?
Gw .QÆM; `i F?•K T?K+ .QÎM; sm•M JBM?- ?„M T?ªB /MM; M,M; HU+ ç†+ i?M M?
çQÊ+- .QÎM; sm•M JBM? i?b +?d KÈB M?bM [m K°i +?9i H` T?€i ?B M M; v- F?¬
oBM? "ªQ h` BX
Gw .QÆM; +QÎB F?) `²B M|B,
@æQÎM; i`M; [m€ F?2M- M?QM; K` [mª i?"i i¬B `i K v K„M- M m ç æQÎM; i`M; t2K
+?d bÊ H` F?¬M; / Km M?Q p"v

æQÌM; sm•M JBM? +| +?9i FBM? M;ϕ+ `²B H"TiS+ ;"i;"i ç-m- M|B,
 @h?b ` H" Gw iB M bBM? ç½ M?bM ` - F?| i`€+? GB m H½Q HϕB F?2M M;ÊB M;"B
 Gw .QÆM; KdK +QÌB ;"i;"i ç-m K" F?¬M; M|B ;bX
 Gw .QÆM; +| i? M?"M ` +•v ç M M"v +| F€ Hϕ- æQÌM; sm•M JBM? [mª i?"i H" +| +?
 ?„M +kM; F?¬M; i?'v +| ;b F?¬M; ç9M;- Gw .QÆM; M m F?¬M; +| +?9i i" B M,M; i?b
 +?S+ +?mv M ;B +O pB M #ªQ i" M; *® *mM;X hmv ç² ;¶ F?¬M; TªB M;¼+ - M?QM
 M? m- Gw .QÆM; ;BÄB i`QM; HoM? pU+ +´ M;¼+ i?b M?[M; HoM? pU+ F?€+ +kM;
 h¬ h`B M p" h`M? EªB æϕi ç m M;~M M;QÌB- ? B M;QÌB F?€+? FB +kM; p"v- #¼
 F?B i?b M?bM æQÌM; sm•M JBM?- +m®B +MM; HϕB +~M i?"M M?bM +•v ç M- M?Q
 F?¬M; i?'v +•v ç M M"v +| +?¶ ;b F?¬M; ç9M;X
 @hB m h¬- çB ibK ? B +•v M M iÈB ç•v- M?È H•v +•v iQ K°i +?9i M?û
 æQÌM; sm•M JBM? ç°i M?B M M|B- h¬ h`B M bYM; b®i K°i +?9i `²B p°B +?ϕv ` M
 K" ¬M; +?O M #`B- /M i? M"Q i?b +kM; F?¬M; i? [m HQ çQÊ+X
 J°i H€i b m h¬ h`B M +¬K i?2Q ? B +•v M M çÄ i`Î HϕB- #¼M ?¼ FBM? /Q M? +?QM
 +kM; F?¬M; i?B mX
 @hB m h¬- i„i ? i ç M i`QM; TªÁM; çB
 æQÌM; sm•M JBM? M|B iB T- h¬ h`B M H° ` +?9i F?| tY- M?QM; K" pšM FB M [mv
 æQÌM; sm•M JBM?X oB + M"v +kM; F?¬M; TªB H" +?mv M i®i- # M i`QM; TªÁM;
 t td- M m #` ?ÁM; K|M M"Q i?b ?„M b) F?¬M; ;€M? p€+ M´B- M?QM; ç•v HϕB H" M
 oBM?- ?„M F?¬M; i? F?¬M; H"K i?2QX
 E?¬M; # Q H•m b m- ç M i`QM; +,M TªÁM; ç½ çQÊ+ i„i- æQÌM; sm•M JBM? iU KbM
 H"TiS+ i®B HϕB- M?QM; K" +kM; K v H" +| i? i?'v çQÊ+ M?[M; M;QÌB tmM; [m M
 æQÌM; sm•M JBM? çQ M;¼M ç M +?Q Gw .QÆM; `²B M|B,
 @Gw iB M bBM?- M;"B ç®i ç M çB- ç +?Q +?9M; i FB K i` t2K M| +| TªB H" i?S
 @h®i
 Gw .QÆM; H"TiS+ M?"M H'v M;¼M M M- F€ i?"i ?„M +kM; `i Km®M FB K i` K°i +
 ªM? H"Ti? +| i? i?'v çQÊ+ +?´ F€ Hϕ+O M;¼M ç M- M| `i +| i? H" L;mv i æ,M;
 M m i?"i bU H" M| i?b i€K KQÆB pϕM M"v `i +| ;B€ i`X
 Gw .QÆM; ç†i M;¼M ç M p"Q- +,M TªÁM; ç½ b€M; H M `i M?B m- M; v b m ç| - K½
 K²K M?bM- M; v +ª Gw .QÆM; p" æQÌM; sm•M JBM? +kM; p¬ +MM; `mM; ç°M;X
 bi2p2M[#R3Ny
 aB m *'T >Q" M; EBK h?O
 h€+ ;Bª, hB m hB m ok

R8eX *?QÆM; R8e, L?†i hB M L;?B Í Zm M; oBM? "ªQ h` BX

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

L;¼M M M b m F?B çQÊ+ i?„Ti?b +,M TªÁM; ç½ b€M; H M- b m F?B +?KT ç M #`
 +?mv M ç°M;X

J°i H€i b m- ?bM? ªM? #S+ i` M? bÆM i?Ov çQÊ+ +?B m ` - i`QM; €M? K„i ç M; M
 +?KT ç M iW iW +?mv M ç°M;- tmM; [m M? #¼M ?¼ i`QM; M?'i i?ÌB ç m H° ` M?[M

i?b M?[M; +QM b|M; ;ÊM K M? K¬M; - H9+ i?b #|M; +•v H„+ HQ- F?B i?b K•v KM ç-
+?mM; M?[M; ?bM? °M? M¬v p¬+MM; bBM? ç°M; p¬ Hm¬M i? v ç´B +€B KÊBX

h•K ?²M +O K¼B M;QÌB ç m +?bK ç„K i`QM; °Q +°M?- H9+ i?b #¼M ?¼ +| +°K ;E
M;¼M M9B- H9+ i?b #¼M ?¼ H¢B i?'v KbM? ç M; i` M K°i+QM i?mv M ç M; `) MQÊ
K°i +°K ;B€+ i?Q+? i?9 F?| /B M i° çQÊ+ #^M; HÌBX

GQ¢B ?B M iQÊM; M¬v +?d +| i? /MM; F€ iQ+? ç ?bM? /mM; i?¬B- +?Q /M H¬ h`
?Q†+ H¬ ? B F?€+? ?¬M; FB i?b pB + M¬v ?¼ ç m +?QM; iWM; M;?2 M|B [m X

@h?“i bU H¬ L;mv i æ,M;- F?¬M; M;ì L;mv i æ M; bQ pÈB i`mv M i?mv i +ÁM tBM?
æQÌM; sm•M JBM? H° ` p K†i bB M;®+- ?„M ;B®M; M?Q ç½ H•m +?Q i?'v M;QÌB

@h?“i bU `i ç T

Gw .QÆM; M?`M F?¬M; çQÊ+ ;”i ç-m- +¬M; /KM; +O L;mv i æ,M; ?„M +kM; +?d
+| [mv M b€+? M|B p L;mv i æ,M;- M?QM; +?d M|B H¬ M| ç½ i?'i i`mv M- ?B M M
;b HQm H¢BXh`QM; pB M #°Q i`M; *® +mM; i?“i ` +| K°i T? T?~K L;mv i æ,M;- +
F?¬M; #B i- M?QM; K¬ +?„+ H¬ F?¬M; i? M¬Q bQ pÈB +€B i`QÊ+ K„i M¬v çQÊ+ `²E

@Gw iB M bBM?- M m M;¬B M;mv M w i?b Zm M; oBM? °Q h` B ç²M; w #Ä ` #®M
æ,M;- #¬Q #®B M?Q i? M¬v [m° i?“i H¬ [m€ ?B K +|

æQÌM; s•M JBM? ç°i M?B M [m v ç-m H¢B F?€i p¼M; M?bM Gw .QÆM; `²B M|B- L
K°i K|M #¬Q #®B ?B K +|- #°Q #®B M?Q p¬v F?¬M; B H¬ F?¬M; Km®M +| +°- ?ÆM
?¬M; ç°+ M?`i p¬ M?` +kM; F?¬M; +?WM;X

@æQÌM; i´M;- i?U+ tBM H¶B- +•v ç M M¬v i¬B F?¬M; iQM? b M; i v

Gw .QÆM; +QÌB F?´ H„+ ç-m- ?„M +kM; F?¬M; M;¢+ M?B M p pB + .QÌM; sm•M
æ,M;- # Q #®B M?Q p¬v K¬ +| M;QÌB F?¬M; Km®M KÊB H¬ F€ H¢X

Gw .QÆM; M|B p¬v H¬K +?Q æQÌM; sm•M JBM? +| +?9i ç m HÁM;- H¢B i`¬M ç-v iB
L;mv i æ,M; i? K K°i H-MX

¼M M;QÌB h`¬M? E?°B æ¢i +kM; F?¬M; F€ [m€B p i?€B ç° +O Gw .QÆM;- ç² p`
? K Km®M- Gw .QÆM; F?¬M; Km®M; #€M H¬ +?mv M #bM? i?QÌM;- Gw .QÆM; K¬

G9+ Km i€K KQÆB p¢M- ç°Q K„i K°i +€B i?b M| ç½ i,M; ;B€ H M #®M i`,K p¢M- ;B
H-M- çB m M¬v H¬K +?Q K¼B M;QÌB `i FBM? M;¢+- M?QM; F?B M;?o iÈB +¬M; /K
HB M #bM? i?QÌM; i`H¢B- #°Q #®B M?Q p¬v çWM; M|B H¬ M,K H-M- +?Q /M H¬ K
i? X

L;mv i æ,M; +| i? /ŠM /„i K°i M;QÌB çB p¬Q °Q +°M? p¬+MM; tBM? ç T- ç•v +?QM
M[M?[M; °Q +°M? M¬v +ÁM H¬ +°M? ç°M; H¬K +?Q K¼B M;QÌB +¬M; +| +°K ;B€+;

@E€ iQ+?- i?“i bU H¬ F€ iQ+?- ?¬K M v [m° i?“i H¬ çQÊ+ KÎ `°M; i-K K„i `²B

> B M;QÌB F?€+? çB i?2Q Gw .QÆM; HB M iK+ F?2M M;ÊB- #¼M ?¼ çB i?2Q Gw .
+?Q /M H¬ F?¬M; F i #¢M çQÊ+ i?b +?d pB + i?'v çQÊ+ +°M? iQÊM; i?¬M F€ M¬v
i?'v F?¬M; T?°B #bM? i?QÌM; K¬ H¬ °Q +°M? +O L;mv i æ,M; ç½ i?'i i`mv M p¬b®

J°i H€i b m- Gw .QÆM; i?´B i„i M M- h¬ h`B M p°B p¬M; çB #”i ç M- H9+ M¬v #¼M
sm•M JBM? H¢B ` H M? i„i ç M- ?B m [m° +O L;mv i æ,M; +?d #B m ?B M i®i M?

æ²M; i?ÌB- #¼M ?¼ ç m `i F?•K T?K+ Gw .QÆM; p¬ æQÌM; sm•M JBM?- +?Q /M H
#¼M ?¼ +kM; +?ŠM; i? M¬Q i?'v çQÊ+ +•v ç M M¬v +| ;b i?¬M F€ +°- p¬v K¬ Gw .QÆ
+?d HB + K„i K°i +€B H¬ +| i? i?'v çQÊ+- +?d +| çB m H¬ Gw .QÆM; i?'v i`QÊ+ M
+?S F?QM; T?°B H¬ æQÌM; sm•M JBM? K¬ i?¬BX

@Gw iB M bBM?- M;¬B F?¬M; T?°B H¬ M;QÌB ç-m iB M î Zm M; oBM? °Q h` B +?E
M;QÌB i` im´B M?`i i`QM; KQÌB M,K ;¬M ç•v

L?bM Gw .QÆM;- æQÌM; sm•M JBM? +^aK i?€M- Zm M; oBM? "aQ h` B +O #¼M ?
 HÈM M?Q p"v- b B b|i M"v HΦB çQÊ+ M; QÌB F?€+ M; v H"TiS+ i" M /KM;- +| i? iQÎ
 çQÊ+ i`mv M` M; Q" B i?b b) FBM? ç°M; K¼B M; QÌB M?Q i? M"QX
 >ÆM M[H-M M; QÌB b B b|i HΦB H" >-m H½Q- >-m H^aQ ç½ H"K +?Q Zm M; oBM?
 æQÌM; sm•M JBM? ç½ #„i ç-m i?`v F?¬M; ?" B HÁM; pÈB >-m H½Q`²BX
 @æQÌM; i'M;- pB + M"v +?d +| i? M|B H" i¬B K v K„M i?¬B- i?ÌB ; B M;- M ç•v i¬B
 Gw .QÆM; KdK +QÌB H„+ ç-m- imv p"v M?QM; ?„M +kM; +| +?9i iU ?"Q- +| i? Î i`C
 + Q +`T M"v +?B K iB M M; ?B +?QM? H" K°i HQΦB pBM? [m M;- ?ÆM M[?„M HΦB
 M,K [m MY X
 @o" M K v +O Gw iB M bBM? [m^a i?"i H" H"K +?Q M; QÌB F?€+ ; ?2M i`- M?QM; K" p
 çQÊ+ i?"M? i?"T /U i` M i?U+ HU+ - M m H" M; QÌB F?€+ i?b +?Q /M H" #B i L; mv
 M"Q M?bM` - +•v ç M M"v +?d +| i? iB TiK+ HQM; çQM; K" i?¬BX
 æQÌM; sm•M JBM? F?) i?Î /" B K°i iB M;- ?„M `i #°B T?K+ Gw .QÆM;- im`B +ÁM
 HU+ M?Q p"v- >` H½Q [m<sup>a</sup> i?"i H" +| M?½M HU+ M?bM M; QÌB `i + Q- F?¬M; M; Î H
 M; ?B i ç M?"M H"K ç² ç X
 G-M M"v Gw .QÆM; F?¬M; +| T?^aM #€+- +kM; F?¬M; i? T?^aM #€+- ?„M M?bM` +
 M?QM; +| i? M?bM` H" /U p"Q M,M; HU+ ç†+ i?M- i?S M"v F?¬M; +| HB M [m M
 a m F?B T?€i ?B M çQÊ+ L; mv i æ,M;- æQÌM; sm•M JBM? +kM; F?¬M; +| çB F?ÄB
 çB tmM; [m M? M?bM K°i +?9i M?[M; K|M ç² +´- h¬ h`B M ç½ HmB b M; K°i # M- +
 H"K ; b iÈB HQÊi ?„MX L?QM; K" ?„M +kM; F?¬M; +| çB` M; Q" B- Î i`QÊ+ K†i i`M
 i?B M +^aK KÈB [m M i`¼M;- ?ÆM M[ i'M; ; B€K ç®+ +kM; +-M K°i i`Ê i?O ; B9T ?„
 Jm çQÊ+ L; mv i æ,M;- Gw .QÆM; HB M +| ?SM; i?9 çB tmM; [m M?- æQÌM; sm•M
 T?ÁM; F?€+ pÈB Gw .QÆM;- i`QM; M?[M; ; B M T?ÁM; M"v +| K°i ; B M H" ç² bS- K
 HΦB H" M?[M; HQΦB F?€+X
 J'v i?S M"v +kM; F?¬M; +| i?S ; b +U+ T?~K- M?QM; K" i`QM; M"v Gw .QÆM; Km ç
 >€M- /MM; M,M; HU+ ç†+ i?M ?„M +| i? i?`v çQÊ+ # M M; Q" B F?®B M; ¼+ M"v +|
 HQÊM; +O pB M M; ¼+ M"v +kM; F?¬M; i X
 .U i?2Q FBM? M; ?B K Gw .QÆM; ç½`9i` i?b K"m p" M; b) +| MB M F„ F?¬M; [m
 iW K°i M; ?bM iÈB ? B M; ?bM M,K- K" K"m çÄ + K H" ?ÆM ? B M; ?bM M,K- K†i F?€
 F?¬M; +| T?•M i-M;- Gw .QÆM; ç½ iWM; M; ?B K +?SM; [m - p"i K" +| K°i i-M; K"m
 H`+? b[?ÆM # M; ?bM M,KX
 .U i?2Q M?[M; i?S M"v i?b +| i? bmv çQ€M` F?®B M; ¼+ M"v +| iW i?ÌB >€MX
 L?QM; K" ; B€ +^a +| +?9i F?¬M; iB M M; ?B +?Q H„K- # M M; Q" B Mm F?®B M; ¼+ M"
 pΦM M?QM; i`QM; M"v H B H M iÈB #®M KQÆB- pB + M"v H"K +?Q Gw .QÆM; +^aK
 æQÌM; sm•M JBM? M?•M +Æ ?°B M"v KÌB Gw .QÆM; H"K +® p'M +?Q oBM? Zm M
 .QÆM; b) çQÊ+ ; B^aK ; B€ +ÁM #^av T?-M F?B Km ç² Î ç•v- Gw .QÆM; bmv M; ?o i?"
 .QÆM; i?"i` +kM; F?¬M; ? K Km®M; b pB + ; B<sup>a</sup>K ; B€- b m M"v #¼M ?„M ç`M? KÎ +
 oBM? "aQ h` B F?ŠM; ç`M? H" b) ; B^aK ; B€ +?Q #¼M ?„MX
 æQÆM; M?B M- +| ; B^aK ; B€ # T?-M +`M; i®i- F?B Km ç² Î i`QM; ç•v ?„M b) iB i F
 *| çQÊ+ F i [m^a M"v M; QÌB pmB KWM; M?'i +?QM? H" h`M? E?<sup>a</sup>B æΦi- ?„M +`M;
 KbM?- H9+ i`QÊ+ KÌB Gw .QÆM; ; B M?"T [m^a i?"i H" K°i ?"M? ç°M; ç9M; ç„M; X
 K°i +?mv M; B p H"K M?QM; #•v ; BÌ i?b F?¬M; +-M M[- ?B M iΦB Gw .QÆM; +kM
 +ÁM H" +?mv M; B HQΦB + Q +`T M?'i- Gw .QÆM; +| i? M|B H" ç²M; #¼M ?ÉT i€
 >B M iΦB Gw .QÆM; HΦB pW iΦQ [m M ? pÈB ZmM; oBM? "aQ h` B- h`M? E?^aB æ
 #€M ç'm ; B€ +O #¼M ?¼ b) H"K ,M p¬ +MM; i®iX

@æQÌM; i' M; - +€K ÆM M; "B ç½ KÌB- +?9M; i-B +ÁM pB + M M tBM çB i`QÈ+
*?m~M #` K¼B i?S i?b i?ÌB ;B M ç½ iÈ ;B[ i`Q - æQÌM; sm•M JBM? ``i F?€+? F?Q
F?¬M; +?d +| KÌB Gw .QÆM; - M; v +ª ? B M; QÌB F?€+? FB +kM; çQÈ+ KÌB ÎHçB-
`^M; #¼M ?¼ çB +?mM; M[+?SX

@o"v çQÈ+ `²B- M?QM; K" H-M b m +| +Æ ?°B iÈB i?b T?ªB ÎH•m K°i +?9i- ç M H
M?[M; +® p' M / M? /U F?€+

h?'v Gw .QÆM; F?¬M; +| w ç`M? ÎHçB M M æQÌM; sm•M JBM? +?d +ÁM +€+? #m
+ÁM iQÎM; `^M; pb pB + M; "v K B T?ªB M; ?B K +?SM; +?Q Zm M; JBM? "ªQ h` M M
K" F€i?"i Gw .QÆM; +, M #ªM F?¬M; H" F?¬M; # i- Gw .QÆM; ç M "„+EBM? i?ÌB ;E
i?"i +ÁM ``i i?B mX

æQÌM; sm•M JBM? iU KbM? çQ Gw .QÆM; ` Zm M; oBM? "ªQ h` B- ? B ;½ F?€+?
.QÆM; - i?'v Gw .QÆM; ç½ çB t - æQÌM; sm•M JBM? M†M; M i?Î /"BX

@æQÌM; i' M; - M; "B iB + F?¬M; i? HQm L; mv i æ, M; HçB Q\

h¬ h`B M /Q /U ?ÄBX

@E?¬M; - + "m b B `²B- L; mv i æ, M; imv `^M; [mw- M?QM; K" Zm M; oBM? "ªQ h` B
i?S ç€M; ;B€ M?Q p"v- i-B +?d ç M; +ªK i?'v K v K„M pb iU KbM? ç M ;†T Gw .QA
K†i +?Q i?'v Gw .QÆM; H" K°i M; QÌB imv i ç®B ç€M; ;B€ F i ;B Q- iQÆM; H B +O
T?€i i`B M iÈB ç•m M[

æQÌM; sm•M JBM? H„+ ç-m `²B çB F?ÄBX

h¬ h`B M i?"i F?¬M; M; ì M; QÌB im' B i` FB HçB HÊB ?çB M?Q p"v- H9+ M"v h¬ h`B
Gw .QÆM; çB +MM; h`M? E?ªB æç i iÈB +?S F?¬M; T?ªB çB K°i KbM?X L m Gw .Q
h`B M F?¬M; i? M"Q iU KbM? iB T ç½B M?Q p"v- F?¬M; iU KbM? iB T ç½B i?b ?„M
pÈB Gw .QÆM; - +kM; K'i çB +Æ ?°B #B m ?B M i`QÈ+ K†i i' M; ;B€K ç®+X

@Gw iB M bBM?- +?"Q M; "B

_ M; Q" B Zm M; oBM? "ªQ h` B- ? B M; QÌB F?€+? FB `®i +K+ +kM; #QÈ+ H M H"K
Gw .QÆM; ? v M; QÌB ç½ M?bM i?'v ``i `ä ``M; - ?B M içB ? B M; QÌB p¬ +MM; F?•
QÈ+ F i ;B Q i`QM; HÁM; ? B M; QÌB +`M; i? K K½M? HB iX

@*?"Q ? B M; QÌB

Gw .QÆM; KdK +QÌB ç€T HçB- ? B M; QÌB FB iW M½v iÈB ;Bì ç m çB i?2Q ?„M-
M; QÌB +| €+ w ;b- ? B M; QÌB +MM; ?„M t2K L; mv i æ, M; M M +kM; +QB H" +| /mv
F?¬M; b QX

bi2p2M[#R3Ny

aB m *'T >Q" M; EBK h?O

h€+ ;Bª, hB m hB m ok

R8dX *?QÆM; R8d, *€B *?ûM L?Ä E€ GçX

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L; m²M, K2i`mv2MX+QK

L; QÌB FB p°B p" M; #QÈ+ H M- M; v H" T iS+ GQm *QÆM; tm'i ?B M `²B çSM; +?„M

L; QÌB M"v +kM; F?¬M; ç w GQm *QÆM; K" FQ+? ç°M; M|B,

@Gw iB M bBM?- i-B ;¼B H" h-M .kM; - ?„M ;¼B h`B m .•M- +?9M; i-B ç M iW h•M
+| i? ;†T M; "B p" i?'v çQÈ+ L; mv i æ, M; i?-M F€H" pBM? ?çM? +M +?9M; i-B

h-M .kM;- h`B m .•M- ? B +€B i M i?"i #bM? i?Q`iM;- F?-M; M;ì ? B M;Q`iB M`v Hç
 L?•M- F?B M?„+ iÈB ? B MÆB M`v i?b i?S ç-m iB M K` M;Q`iB F?€+ M;?o iÈB +?Q
 Gw .QÆM; ç`M? F?€+? F?Q i`a H`iB i?b # M +çM? +| K°i M;Q`iB +?çv iÈB- i?B m +
 .QÆM;- ?„M +ÁM pW +?çv pW K„M; M[X
 @*€+ M;Q`iB ç m H` ;B M i?QÆM;- H` #¼M ;B M i?QÆM; +?d #B i Mm®i b®M; M;Q
 ç`iB h®M;- +€+ M;Q`iB F?-M; M;ì HçB i`a +?d +| M,K i`,`K- HQÆM; i•K +O +€+ M;Q`i
 L;Q`iB M`v H` K°i M;Q`iB i`mM; MB M ?ÆM # KQÆB im´B- [m-M €Q +| +?9i H-B i?
 M[+ÁM F?-M; i? K [m v ç-m HçB M[X
 hW i`QM; iB K +| K°i M;Q`iB i` im´B çB ` - F?m-M Kti i`M ç-v T?šM M°- ?„M HÈM
 @ M? KÈB H` i M F?®M- F?-M; i?'v HÁM; i®i +O M;Q`iB i i?b i?-B- b Q +ÁM K„M
 +| HÁM; i®i i`a +?Q M? M,K i`,`K- M m H` M;Q`iB F?€+ i?b ç½ F?-M; i? K +?9 w iÈB
 @a Q K`v #B i M;Q`iB i F?-M; i? K ç w i Q- M|B +?Q K`v #B i- M,K M;?bM K°i +
 +kM; F?-M; #€M
 L;Q`iB M¼ +?çv iÈB i`QÈ+ Kti Gw .QÆM; `²B [m v ç-m HçB +?YB- H9+ +?YB ?„M +
 ?„M H9+ M`v +ÁM ç M; +-K ? B +€B +?ûM iBM? tªQX
 > B +€B +?ûM M`v +| ?Q p,M `i F€ Hç- Gw .QÆM; H`T iS+ #` M| ?'T /šMX
 G†M; H) bY /KM; M,M; HU+ ç†+ i?M- Gw .QÆM; FBM? M;ç+ T?€i ?B M +€B #€i M
 K`m p`M;- M m bmv ` i?b [mªi?"i H` M| +| iW i?iB L K h®M;- M,K M;?bM K°i +€B [n
 +?ûM M`v pšM +ÁM M;mv M p M- ?ÆM M[ ?Q p,M HçB `i iBM? i - +?Q /M H` M,K
 @ M? #çM M`v- +?Q i-B t2K +€B #€i M`v K°i +?9i çQÈ+ F?-M;\
 Gw .QÆM; p¶ p¶ p B M;Q`iB FB - ç•v +?QM? H` K°i K|M ç² +´ ?`M; i?"i ;B€ i?"i- F?
 F?-M; çQÈ+ M,K M;?bM- pB + M`v i?"i bU H` F€ HçX
 @L?bM `²B HçB F?-M; Km K` i?-B
 L;Q`iB M¼ `i F?-M; F?€+? F?Q M|B K°i +•m- ?„M +ÁM HB + K„i F?BM? KB i M?bM
 Gw .QÆM; Mî MK +Q`iB- M|B,
 @a m M? #B i i-B F?-M; Km - M m M? #€M +€B +?ûM M`v pÈB ;B€ M,K M;?bM i?
 @ M? Km®M Km \
 > B K„i M;Q`iB M¼ b€M; H M- ç°i M?B M M|B,
 @L m Km®M Km i?b K°i pçM- i-B b) #€M ? B +€B +?ûM M`v +?Q M?- F?-M; +-M
 ;B M i?-B
 @GQm *QÆM;- çQ +?Q ?„M K°i pçM
 Gw .QÆM; +Q`iB F?) H„+ ç-m- +€B +?ûM M`v ?„M M?'i ç`M? T?ªB +|- F?-M; M|B i
 M|B iÈB pB + M| +| ?Q p,M `i iBM? tªQ i?-B i?b M| +kM; ç½ +| ;B€ M,K M;?bM `²B
 GQm *QÆM; H`T iS+ H'v iB M ;B Q +?Q M;Q`iB FB - M;Q`iB M¼ bYM; b®i K°i +?9i-
 +?Q Gw .QÆM; `²B M?"M H'v iB MX
 Gw .QÆM; +`M i?"M [m M b€i +€B +?ûM- K`m +O M| p¬ +MM; ç T K„i- i?m°+ HQç
 K` ?Q p,M +| +?9i [m€ KS+ F€ [m€B- +QM /ÆB F?-M; ;B®M;- S?QÈM; >Q`M; Hç
 +?9i;B®M; .U+ GQM; +O T?QÆM; h•v- M?QM; K` M| pšM +| +? M? H +? `i HÈMX
 hB T i?2Q- içQ ?bM? +O +€B +?ûM M`v +kM; F?-M; ç9M;- ç HçB `i /-v p`iQ- F?
 HçB +?Q /M H` içQ ?bM? ? v H` ?Q p,M i?b +kM; H`K +?Q M;Q`iB i +| +ªK ;B€+ F€
 @ªK ÆM- +€B +?ûM FB ç½ H` +O M?- M? KÈB H` M;Q`iB #B i ?`M;- +?9+ KWM
 i`QÈ+ ç•v

L;QìB M¼ M?"M iB M`²B +QìB i¢K #B i Gw .QÆM;- M;QìB i`QM; iB K ç² +´ +kM; H
 +€B- i`QM; K„i ?„M Gw .QÆM; H` F M;®+- F?¬M; M;ì H¢B /MM; K°i p¢M ç Km ?
 @h?"i H` F€ [m€B - i?S M`v `®i +m°+ H` i?S ;b\
 h`M? E?ªB æ¢i p` ? B M;QìB h-M .kM;- h`B m .•M ç m +?,K +?9 M?bM- M?QM; K
 +`M; ?² ç²- ?bM? p) F€ H¢M?Q i? M`v ?¼ +?Q iWM; M;?2 [m +?S M|B +?B H` i?
 L?QM; K` +?'i HB m p` K`m b„+ +O +€B +?ûM M`v `i çQÊ+ - ç€M; iB + H` F?¬M; M
 M;QìB +kM; F?¬M; t€+ ç`M? çQÊ+ i?S M`v `®i +m°+ +| TªB H` ç² +´ ? v F?¬M; M
 @h¬B +kM; F?¬M; #B i
 Gw .QÆM; H„+ H„+ ç-m- H¢B M|B,
 @L?QM; K` i¬B +?Q `^M; H` ç² +´ - ?ÆM M[ H` iW çìB h®M;
 @L m i?"i bU M?Q p`v i?b Gw H½Q ç [mª i?"i H` M?†i çQÊ+ iB M M;?B- M?QM; K`
 iWM; i?'v [m - +?d bÊ H` +€ +?ûM M`v F?¬M; B Km +ª
 h`M? E?ªB æ¢i pW M|B pW H„+ ç-m- Gw .QÆM; ?ÆB bYM; b®i- ?„M `®i +K+ +
 F?¬M; B Km X
 h?S M`v çWM; M|B h`M? E?ªB æ¢i- +?Q /M H` ?„M i?b +kM; +?Q iWM; M;?2 M|B [b€+?
 +O >` H½Q +?Q iWM; +| M?„+ iÈB- ?ÆM M[ HQ¢B i¢Q ?bM? M`v iW i`QÊ+ i
 iB K ç² +´ H¢B F?¬M; +| M;QìB Km X L?bM F?¬M; ` H B H`+? +O M| i?b F?¬M;
 +?„+ +?„M H` KbM? F?¬M; çQ€M #W X
 >ÆM M[- HQ¢B K` H`+? bY +?Q iWM; tm'i ?B M i?b F?¬M; B /€K M?"M #W - H¢B
 p`v iB K ç² +´ imv `^M; i?'v i?S M€ F?¬M; i M?QM; +kM; b) F?¬M; +?Q ;B€ + Q- #
 #€M- +?mv M H`K ,M H¶ p®M i?b ?¼ F?¬M; # Q ;Bì H`KX
 *kM; +?d +| Gw .QÆM; pÈB M,M; HU+ ç†+ i?M +O KbM? KÈB +| i? M?"M ` MB I
 +?mv M ;B F?€+ i?b ?¼ +kM; b) F?¬M; #Ä iB M` Km K°i i?S K` KbM? F?¬M; #
 iB K ç² +´ FB M|B +kM; F?¬M; b B- i?S M`v +| M;QìB ç²M; w /MM; M,K i`,K ç Km
 @hQ HB m +?Q +?„+ H` F?¬M; +| ;?B H¢B- +| i? H` +?9M; i +?Q i?'v K` i?¬B- i
 i¬B +kM; i?Q+? ? B +€B +?ûM M`v K`- iW iW i` - i`QÊ+ b m ;b +kM; +| K M? K®B
 h®M; i?b i`QÊ+ b m ;b +kM; i?'v i?¬B
 a m F?B bmv M;?o +`M i?"M- Gw .QÆM; +kM; F?¬M; ç w M[- imv i¢Q ?bM? +O +
 /M b Q i?b M| +kM; H` ç² i?ìB h®M;- Gw .QÆM; i¢K i?ìB ç H¢B +?Q KbM? iW iW i?
 b Q i?b +kM; F?¬M; TªB H` p`i #bM? i?QìM;X
 h?m ?²B +€B +?ûM H¢B- Gw .QÆM; H9+ M`v KÈB M?È iÈB h-M .kM; p` h`B m .•M ç
 M`v i?m ?9i M M ?„M [m M Hm¬M ? B M;QìB M`vX
 @h?U+ tBM H¶B- pW `²B #` M| ?'T /šM M M [m M K'i ? B p`
 @*?9M; i¬B ?B m K`- ç¬B F?B +?9M; i¬B +kM; ;†T i`QìM; ?ÊT M?Q p`v i?¬B
 h-M .kM; p°B p`M; H„+ ç-m- `²B ?QM; T?'M i`ª HìB- Gw .QÆM; i?Q¢i M?bM +kM;
 iQìM; iQÊM;- Qi M?'i i?b ?„M +kM; ç²M; w M|B +?mv M pÈB #¼M ?¼- ç•v +?QM?
 EBM? +| i? [m2M #B i pÈB K°i M;QìB M?Q Gw .QÆM; i?b F?B p +kM; +| p®M ç F
 @h?QìM; G¶B- M;QìB pW KÈB #€M +€B +?ûM ç•m `²B\
 hW t +| K°i M;QìB ?ÆM M,K KQÆB im´B +?çv iÈB- ?„M pW iÈB +Y iB K ç² +´ HB
 ?ÄB p +?mv M M`v- #®M M;QìB Gw .QÆM; HB M [m v ç-m H¢B M?bMX
 @æB `²B- KÈB pW çB
 L;QìB i` im´B H„+ ç-m- M|B,
 @«M; +?O æ¬M;- M;`B +QB i`¼M; ? B +€B +?ûM ç| b Q\

@æB`²B- çB ç•m\ J m M|B +?Q i¬B #B i- i¬B F?¬M; +| i?lB ;B M ç M|B pÈB +”m
 «M; +?O æ¬M; b[M; b®i`²B p°B p”M; ?ÄBX
 @>QÈM; # M FB
 L;QlB i` im´B pW /Si HlB i?b ¬M; +?O æ¬M; HB M +?çv çB- M; v H9+ M”v M;QlB
 @«M; +?O æ¬M;- M m ¬M; Km®M çm´B i?2Q M;QlB i?b çB ?QÈM; çQ M?QM; M m
 F?ÄB- ? B +€B +?ûM FB ç½ #` p` iB M bBM? M”v Km `²B
 L;QlB i` im´B pW M|B pW +?d +?d Gw .QÆM;- Gw .QÆM; Km ? B +€B +?ûM ?„M
 Gw .QÆM; ?ÆB bYM; b®i- pB + M”v F?¬M; #B i içB b HçB HB M [m M iÈB ?„M- ¬M
 ?SM; i?9 pÈB ? B +€B +?ûM M”v i?b T?ªBX
 «M; +?O æ¬M; M?bM [m H”T iS+ i?´v çQÊ+ ? B +€B +?ûM i` M i v Gw .QÆM;- ? B
 ?„M M? M? +?|M; +?çv iÈB +?¶ Gw .QÆM;X
 @L;QlB M? 2K M”v- i¬B H” ¬M; +?O +O +Y iB K ç² ;®K æ¬M; h´i aBM?- pW `²B
 i¬B F?¬M; +| Î ç|- M; ?2 M?•M pB M M|B ? B +€B +?ûM M”v +| ?Q p, M `´i F€ Hç- i¬B
 i?S F€ Hç +?Q M M H”T iS+ çm´B i?2Q- M? #çM #€M M| HçB +?Q i¬B M?û- i¬B ç²
 «M; +?O æ¬M; pW M|B +?mv M pW M;„K ? B +€B +?ûM i` M i v Gw .QÆM;- M?[M
 +?O æ¬M; M”v H” K°i M;QlB H”K ,M `´i F?¬M; F?ûQ- F?¬M; #B i ?„M +| #` çB M ?
 ? B +€B +?ûM F?¬M; `ä M;m²M ;®+ M?Q p”vX
 @«M; +?O æ¬M;- i?U+ tBM H¶B- i¬B +kM; i?Q+? bQm i”T M?[M; i?S F€ Hç- i¬B `´i
 i? M”Q #€M +?Q ¬M; çQÊ+
 Gw .QÆM; +QlB F?) H„+ ç-m- HlB +O M;QlB M”v ?„M F?¬M; i? iBM çQÊ+- M?•M
 bÎ i?Q+? +O ¬M; +?O KbM? çQÊ+ +?S- M?QM; K” [mª i?”i H” Gw .QÆM; F?¬M; ç`M
 K|M ç² iBM? tªQ M?Q p”v M?QM; HçB +| H B H`+? F?¬M; `ä- Gw .QÆM; b Q +| i?
 a„+ K†i +O ¬M; +?O æ¬M; ?ÆB ç´B- ?„M p°B p”M; M|B,
 @hB M bBM?- i¬B `´i +| i?“M? w K”- M?Q p”v çB- i¬B Km HçB ? B +€B +?ûM +O i
 i? M”Q\
 > B pçM K°i +€B- ? B +€B +?QM? H” 9 pçM- h-M .kM; p” hB m .•M ç m bYM; bÌ M
 F?¬M; iQM? M?B m- M?QM; K” Gw .QÆM; +?d pW KÈB Km M| i?¬B- F?¬M; M;Ì M
 Km HçB M|- pB + M”v [mª i?”i F?¬M; i? iQÎM; iQÈM; M´BX
 E?¬M; +?d h-M .kM; p” h`B m .•M +| +ªK ;B€+ F?¬M; i? iBM çQÊ+- M; v +ª h`M?
 +kM; +| +ªK ;B€+ M?Q i? - K¼B M;QlB M?bM p T?Q Gw .QÆM; M?Q ç M; M?bM K
 L; v +ª #ªM i?•M Gw .QÆM; +kM; +ªK i?´v F€ [m€B- i?2Q Hw i?mv i i?b K|M ç² F€
 +| B Km - HçB +”M; F?¬M; +| M;QlB /MM; b®iB M HÈM ç Km X «M; +?O æ¬M; i`
 +| i? M|B K°i +€+? F?€+ H” ?„M #B i H B H`+? +O ? B +€B +?ûM M”v M M KÈB p
 iB + iB MX
 L;?o ç M ç•v- Gw .QÆM; HçB H„+ H„+ ç-m- ?„M M|B,
 @«M; +?O æ¬M;- i¬B F?¬M; i?B m iB M- i?S M”v i¬B i?”i bU `´i i?Q+?- M;”B ` ;B€
 +ª- M m M?Q M;”B F` M;m²M ;®+ +O ? B +€B +?ûM M”v i?b i¬B +| i? bmv M;?o
 @L;m²M ;®+- +€B +?ûM M”v H”K ;b +| M;m²M ;®+ +?S- +?Q /M +| i?b i¬B +kM; F?-
 +O M| K” i?¬B
 «M; +?O æ¬M; +QlB K°i +€+? `´i F?¬M; iU M?B M- ?„M F?¬M; + K HÁM; M?bM i?o
 M?bM p T?Q ? B +€B +?ûM `²B +„M ` ,M; M|B,
 @L?Q p”v çB- i¬B /MM; M,K pçM Km K°i +€B +?ûM- ? B +€B H” KQlB pçM- M;”B K
 M,K M;?bM- #•v ;BÌ i¬B ` ;B€ ;’T KQlB- M;”B i?´v i? M”Q\

bi2p2M[#R3Ny

aB m *'T >Q" M; EBK h?O

h€+ ;Bª, hB m hB m ok

R83X *?QÆM; R83, >" G½Q _mM; æ°M;X

L?¡K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

JQÌB p¢M- K¼B M;QÌB ¸ m M;~M ` X

S?ªB #B i`^M; Gw .QÆM; +?d /MM; K°i p¢M ¸ Km ? B +€B +?ûM M"v- ?ÆM M[-
H"TiS+ +¡ M;QÌB /MM; KQÌB p¢M ¸ Km ? B i?S M"v- M m Gw .QÆM; #€M H¢Bi?b

h`M? E?ªB æ¢i M? M?"M; H„+ H„+ ¸-m- GQm *QÆM; +kM; F?¬M; +¡ #B m ?B M; b
H-M M M i?'v i? K K°i H-M +kM; +?ŠM; b QX

>B M;QÌB FB i?b H¢B F?¬M; M?Q p"v- ?¼ ?€iQ K²K- ? B i v F?¬M; M;WM; tQ tQ
H" ;†T [m, p"vX

@sBM H¶B- i¬B F?¬M; #€M M¡5

Gw .QÆM; H¢B H„+ ¸-m- ¬M; +?O æ¬M; M"v +¬M; ;'Ti?b Gw .QÆM; H¢B +¬M; F?
p"v +?SM; KBM? ? B +€B +?ûM M"v +¡ H B H`+? F?¬M; M?Ä- M m «M; +?O .¬M; M
i? iU KbM? i` ¸QÊ+X \*?mv M ;B pB M #ªQ i¬M; \*® \*mM; F?¬M; T?ªB +?d ¸ i`QM
b m HQM;- Gw .QÆM; iBM iQÎM; +?mv M M"v F?¬M; i? H"K F?¡ >" H½Q ¸QÊ+X

@E?¬M;- F?¬M; #€M5

æ°i M?B M +¡ M;QÌB bÊ ?½B F m H M- €M? K„i K¼B M;QÌB ¸ m i"Ti`mM; H M M;Q
F?¬M; M;ì H¢B H" M?•M pB M i` im´B FB - ?„M H9+ M"v ¸ M; ?€K²K i?"i iQ- #B
M;QÌB M;Q¬B ?M ? iBM? p"vX

@E M;®+- i?"i bU H" F M;®+- ¬M; +?O æ¬M; +kM; p"v- i¢B b Q H¢B /MM; b® iB M
H B H`+? M?Q i? +?S\

L;QÌB i` im´B F?¬M; M;WM; F m iQ i`QM; HÁM;- b® iB M KQÌB p¢M ?„M T?ªB iQ-
H9+ M"v ?„M ¸ M; `i ?®B ?"M i¢B b Q KbM? H¢B F?¬M; ;B[i M #€M ? B +€B +?ûM
`i ;?2M i` p"iS+ ;B" M- KQÌB p¢M K" +ÁM F?¬M; #€M- ¸9M; H" i M M;®+X

L?bM i?'v b„+ K†i +O M;QÌB i` im´B- K¼B M;QÌB ¸ m +QÌB F?) H„+ ¸-m- b„+ K
F?¬M; M;WM; #B M ¸´B- +m®B +MM; ?„M i?Î /¬B K°i ?ÆB `²B M¡B,

@ M? #¢M M"v- ¸•v H" /M ? i?B T +O i¬B- M m +¬m ¸´B w i?b +SiÈB ibK i¬B- i¬B
«M; +?O æ¬M; ¸Q / M? i?B T +?Q Gw .QÆM; `²B M¡B iB T,

@ M? #¢M M"v- +¡ i? +?Q i¬B tBM / M? i?B T ¸QÊ+ F?¬M;- /M b Q i?b +?9M; i +K

@h?"i bU tBM H¶B- i¬B F?¬M; +¡ / M? i?B T5

Gw .QÆM; +QÌB F?) H„+ ¸-m- M;QÌB M"v p~M +?Q #Ä w ¸² pÈB ? B +€B +?ûM M
F?¬M; ¸`M? +?Q ?„M +Æ ?°B M"Q M[- +€B +?ûM M"v +¡ iW i?ÌB h®M;- ?ÆM M[+
Gw .QÆM; +¡ F?B M"Q ¸ M¡ pm°i F?ÄB i v KbM?X

*¡ H) +?d +¡ M;QÌB F?¬M; ?B m +?mv M M?Q i M M?•M pB M i` im´B FB KÈB M;?c
M?•M pB M FB F?¬M; M;šK H¢B t2K- M m M?Q ? B i?S M"v F?¬M; +¡ ;B€i` i?b ¬
+€B ;B€ + Q ¸ Km H¢B\

@L m F?¬M;- M;¬B pB i b® ¸B M i?Q¢B +kM; ¸QÊ+\\

«M; +?O æ¬M; FB pšM +ÁM +?Q #Ä +m°+ K" pšM iB T iK+ [m'M [mQi Gw .QÆM;
M?B M çB iÈB `²B ;?B K°i b® çB M i?QçB +?Q ¬M; +?O æ¬M;X

@*€K ÆM- b m M"v M m +| +Æ ?°B i?b +?9M; i M?'i ç`M? T?ªB HB M ? 5

«M; +?O æ¬M; i?m ?²B iÌ ;B'v HçB `²B +ªK FQ+? M?bM GQm *QÆM;- b„+ K†i +O
çB M i?QçB K" GQm *QÆM; pB i`'i F€ Hç- Gw .QÆM; +,M #ªM F?¬M; #B i b® çB

*?ì F?B ¬M; +?O æ¬M; çB t - Gw .QÆM; çB HçB ;¬M GQm *QM; `²B M?Ä ;B¼M; ?Ä

@a® çB M i?QçB KÈB pB i H" +O B i? \

@J°i +?B M ?[m +O i¬B5

GQm *QÆM; M?9M p B- HçB M|B iB T,

@*?B M ?[m +O i¬B ç M; H" F?Q i`QÎM; +K+ i` tûi T?•M +K+ hmv M oä +O "„+ E
i` K°i p" B pK Mm¬M H"m p,M p"i5

GQm *QÆM; pW /Si HÌB i?b b„+ K†i #¼M M;QÌB Gw .QÆM; `i F€ [m€B- K†+ F
?Q" M ? v F?¬M; i?b +kM; F?¬M; Km®M iB T t9+ pÈB M;QÌB M?Q i? X

@æB i?¬B- +kM; ç|B #KM; `²B- +?9M; i i bK K°i +?¶ ,M +ÆK5

Gw .QÆM; p°B p" M; M|B- +?B m M"v +O GQm *QÆM; i?"i H" ç°+- ¬M; +?O æ¬M;
?„M i?"i bU ;¼B i?b F?B #B i i?•M T?"M +O M;QÌB # M FB i?b ?„M b) iS+ iÈB ?°+

" M +çM? tQÎM; GQm GB +| F?¬M; Qi F?€+? bçM- F?¬M; çB# Q H•m i?b ?¼ ç½ ;t
ç®B pÈB Gw .QÆM; i?b ç½ T?M ?ÊT M?QM; K" ç®B pÈB #¼M M;QÌB h`M? E?ªB æ

L?QM; K" Gw .QÆM; ç½ FB M i`b Km®M ,M +ÆK Î ç•v- h`M? E?ªB æç i +kM; F?¬M
KÌB h¬M .kM; p" h`B m .•M +MM; M? m ,M H"K +?Q #¼M ?¼ +| +ªK ;B€+ çQÊ+ v m K

hmv #Y +ÆK i`Q `i T?QM; T?9 M?QM; #¼M ?¼ +kM; F?¬M; m®M; `QÊm- Gw .QÆM;
i?•M T?"M ? B M;QÌB F?€+? çB i?2Q- ? B M;QÌB FB F?¬M; M;ì ç½ H" ¬M; +?O- ?
F?¬M; i?'TX

> B M;QÌB #¼M ?¼ ;B®M; M?Q h`M? E?ªB æç i p" Gw .QÆM; ç m H" #çM ?ÊT i€+-
K°i KÄ ç€- [mv K¬ K†+ /M F?¬M; HÈM M?QM; i€B bªM +kM; ç½ ?ÆM i` ,K i`B mX
+¬M; iv çB m F?„+ p" +¬M; iv M;¼+ i?ç+? +O `B M; KbM?- i'M; i`B bªM +O +¬M;
+°M; HçB K¼B i?S i?b #¼M ?¼ +kM; ç½ H" id T?9 `²B +?S w ;b- M?QM; K" i`B bªM
KÄ- iB M K†i i?b F?¬M; M?B m M?Q p"v- M m bQ iB M K†i i?b ?¼ F?¬M; i? b€M?

> B M;QÌB ç m H" M;QÌB ? K K ç² +´- ?¼ +kM; i?Q+? ç´ i?ç+? M[- çB m M"v H"K +
+?mM;- i` M #`M +ÆK #¼M ?¼ M|B +?mv M`i p mB p X h`M? E?ªB æç i ç½ i` Q ç´
.QÆM; +kM; çQ +?Q ? B M;QÌB b® çB M i?QçB +O KbM?- ?„M [mª i?"i H" F?¬M;
H" F?¬M; Km®M çQ X

h`M? E?ªB æç i KÌB #¼M ?¼ iÈB i? K /U F? B i`QÆM; +¬M; iv #€M ç'm ;B€- ? B
M"v +kM; +| +´ T?¬M +O Gw .QÆM; M M p mB p M?"M HÌB- Gw .QÆM; t2K M?Q p¬
?"M; F?¬M; i X

•M tQM; +ÆK i`Q K¼B M;QÌB HB M çB ` - Gw .QÆM; p" GQm *QÆM; T?ªB p +?¶ >
`i Km®M #B i +€B +?ûM FB +| H B H`+? M?Q i? M"Q M M p°B p" M; p +?¶ >" H½

h¬M .kM; p" h`B m .•M iB T iK+ Î HçB tQÎM; GQm GB- #¼M ?¼ iÈB "„+ FBM? H" ç
b€M; M M #¼M ?¼ F?¬M; Km®M i` i? K M[X

L?QM; K" #m´B b€M; ?¬K M v #¼M ?¼ +| çQÊ+ `i M?B m HÈB Q+?- ç†+ #B i H" [m
çQÊ+ bU i?¬M F€ +O L;mv i æ,M;- +?Q /M ?¬K M v F?¬M; H"K ,M i?b #¼M ?¼ +kM

h`HçB +?¶ ç t2- Gw .QÆM; p" h`M? E?ªB æç i +?B ` - ? B M;QÌB ? M M;v K B
#B i M;v K B Gw .QÆM; b) M;?B K +?SM; +´ M;¼+ +?Q M?[M; +¬M; iv +?•m #€m

HB i çÁB i?2QX æ®B pÈB h`M? E?ªB æfi i?b ç•v H" K°i +Æ ?°B `i i®i- +| bUªM?
 M? M? b) ?Á M?"T p"Q /ÁM; M;QìB Î ç|- çB m M"v +| HÈB `i M?B m +?Q pB + T?€
 *?KT ç M- +´ M;¼+ p" ? B +€B +?ûM çQÊ+ Gw .QÆM; +~M i?"M çti p"Q t2- i?•M ç
 pÈB L;mv i .,M; i?b i?S [m M i`¼M; M?'i +?QM? H" M?[M; i`K ç²M;- F?¬M; +| FB
 [mªªQ +ªM? F?¬M; i? +| çQÊ+X
 L;QìB HÈB t2 +?çv i?2Q çQìM; +O i`Î p - Gw .QÆM; p®M ç`M? KìB M;QìB M"v çB
 +?®B- M;QìB M"v ;B®M; M?Q H" K°i F?®B ;¶ p"v- Gw .QÆM; +?ÆM; +ÁM +€+? M"
 s2 i?m" M HÈB i`Î p iB m F?m- M;QìB + M? +Y M|B +?Q Gw .QÆM; #B i >" H½Q p
 M[;Bì b m +?QM? H" ;Bì K" ¬M; M;?o M;ÆB K¶B M;"v- M m Gw .QÆM; Km®M ;†T
 +?9iX
 L;QìB i`QM; M?" +O >" H½Q ç½ `i [m2M i?m°+ pÈB Gw .QÆM;- ?¼+ kM; #B i Gv
 `i +QB i`¼M;- ¬M; t2K ?„M M?Q H" +QM +?€m K" ç®B tY M M F?B i?'v Gw .QÆM;
 KìB p"Q- M m ç´B HçB M;QìB F?€+ i?b ç½ #` #¼M ?¼ F?ûQ HûQ çm´B çB `²BX
 >" H½Q F?¬M; +| i`QM; H-m K°i- Gw .QÆM; M?ì GQm *QÆM; +-K i?•M ç M- KbM?
 +?ûM M?Ä H M H-m ? BX
 @Gw .QÆM;- ç½ i`Î HçB `²B "5
 >" H½Q ç M; Î ç¼+ b€+? i` M H-m ? B- F?B i?'v Gw .QÆM; p"Q i?b ¬M; i?€Q FQM
 Km®M #B i Gw .QÆM; ?¬K M v ç M Zm M; oBM? "ªQ h` B H"K M?[M; ;bX
 @>" H½Q- +QM ç½ i`Î p - +| i?S M"v +QM Km®M ¬M; t2K ;B9T5
 Gw .QÆM; H"TiS+ ;"i ç-m `²B M|BX
 >" H½Q M?bM GQm *QÆM; `²B +QìB M|B,
 @æ•v H" L;mv i .,M; i`QM; i`mv M i?mv i Q- i?"i F?¬M; M;ì HQçB ç M M"v pšM +Á
 #çM ;b ç½ ;¼B çB M iÈB i?¬M; #€Q +?Q ¬M; #B i +?mv M M"v- ¬M; +kM; Km®M t2K
 i`QM; b€+? ç½ KB m iª ? v F?¬M;5
 Gw .QÆM; ?ÆB ?ÆB bYM; b®i `²B p°B p" M; M|B,
 @L;mv i æ,M; M"v [mª i?"i i?¬M F€- F?B ç M çQÊ+ ç®i i?b +?9M; i ;B®M; M?Q ç M
 F?¬M; iU KbM? i?Y [m K°i H-M i?b F?| +| i? #B i ? i çQÊ+ bU i?¬M F€+O M|5
 Gw .QÆM; #B i >" H½Q ç½ ?B m H-K ?„M- M?QM; K" ?„M p®M +kM; Km®M +?Q >
 +•v ç M i`QÊ+ ? v +€B +?ûM i`QÊ+ +kM; +?šM; +| ;b F?€+ M? mX
 Gw .QÆM; çti ? B +€B +?ûM H M #`M- >" H½Q çSM; /"v çB iÈB- ¬M; +kM; F?¬M; +
 .QÆM; pW KÈB çti tm®M;X
 GQm *QÆM; p°B p" M; +?çv çB ibK M M- ?„M +kM; `€i i?Q+? ?B m [mª +O L;mv i a
 H-M M[?„M F?¬M; +| +?9i M"Q T?ªM ç®BX
 E?¬M; # Q H•m b m- i`QM; +,M T?ÁM; i®B K°i H-M M[tm'i ?B M M?[M; +ªM? iQ
 +QM M;QìB K" M; v +ª T?ÁM; b€+?- #€M ;? - ç m i`Î i?"M? K°i T?¬M # M i`QM; +ª
 >" H½Q M;•v /çB- ¬M; ç½ +?m~M #` i•K Hw iW i`QÊ+ M?QM; F?B M?bM i?'v M?[M;
 F?¬M; FbK +? çQÊ+ K" ç" T KçM?- HQçB +ªM? iQÊM; i?¬M F€ M?Q i? M"v ?„M +?
 @_i i?¬M F€- i`Q im +O +´ M?•M i?"i H" po ççB- F?¬M; M;ì K'v i`,K M,K i`QÊ+ ?
 pÈB T?BK +O i?ìB ?B M ççB `²B- ç€M; iB +- M?[M; i?"M? [mª +O +´ M?"M HçB
 K'i `i M?B m `²B5
 >" H½Q F?¬M; M;WM; M?bM +?,K +?9 p"Q M?[M; ?bM?ªM? tmM; [m M?- ¬M; M?`
 +•m- i` M F?m¬M Kti ¬M; +| bU F?B T bÊ- +| F?2M M;ÈB M?QM; T?¬M M?B m HçB

*^aK M?"M +O >" H½Q Gw .QÆM; +| i? ?B m K°iT?–M- i v M;? +O M;Q`B +´ ç B i
M[- ?¼ bÊ #` M;Q`B F?€+ ?¼+ çQÊ+ #^aQ #®B ;B i`mv M +O ?¼- M?QM; +kM; +?
p'M ç i?b i v M;? +O #¼M ?¼ b) i?'i i`mv M- M?[M; i?S M`v #B M K'i i`QM; /ÁM
+| K°i KbM? L;mv i æ,M;

L;?o ç M ç•v- Gw .QÆM; HçB M?bM p T?Q ? B +€B +?ûM M?Ä- +€B +?ûM M`v +?
ç m i?m°+ HQçB i®i M?'i- Qi M?'i i?b #•v ;Bì `i F?| +| i? i bK i?'v çQÊ+ i?S +| i?
M`v +kM; +?QM? H` K°i i`QM; M?[M; i?S ç½ #B M K'i i`QM; /ÁM; +?av H`+? bYX

bi2p2M[#R3Ny

aB m *'T >Q`M; EBK h?O

h€+ ;B^a, hB m hB m ok

R8NX *?QÆM; R8N, sm'i sS *O *€B *?ûM L?ÄX

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

>" H½Q M;²B i` M ;? bmv M;?o- Gw .QÆM; +| i? +?B K çQÊ+ L;mv i æ,M; +?QM?
ç²M; i?`B +kM; H` p"M K v +O M M p,M ?| +´ h`mM; Zm®+- i v M;? imv `^M; i?'i i
+ÁM K°i +€B L;mv i .,M; ç-v çO +ÁM i²M içB- ç•v +?QM? H` #^M; +?SM; +?SM; iÄ
M?•MX

@Gw .QÆM;- ¬M; +| K°i i?dM? +–m

>" H½Q ç°i M?B M M;²B i?ŠM; M;Q`B `²B M;?B K i9+ M?bM Gw .QÆM;X

Gw .QÆM; p°B p`M; H„+ ç–m- M|B,

@>" H½Q- ¬M; çWM; M|B p"v- +| ;b i?b +S /†M /Á H` çQÊ+

@«M; Km®M KQÊM L;mv i æ,M; +O +?€m # i?€M; ç +?Q M?[M; M?•M i`B i` Kti
t2K i?Y +QB +| +€+? M`Q T?K+ ?²B HçB M;? i`mv M i?®M; M`v ? v F?¬M;- #'i [m€
#¼M ?¼ [m M b€i- imv i ç®B F?¬M; H`K i'M ?çB +•v ç M M`v ç•m@

>" H½Q p mB KWM; +Q`B +Q`B- ¬M; M?bM p T?Q L;mv i æ,M; `²B +^aK i?€M M|B,

@æ•v +?QM? H` [m®+ #<sup>a</sup>Q - +?d bÊ H` M| K` +| +?9i i'M ?çB M`Q i?b +?9M; i b) H
ç½ Km M| p

@æ•v H` pB + M?Ä- >" H½Q- M m ¬M; i?Q+? i?b ¬M; +S H'v +•v L;mv i æ,M; M`v
+?d H` KQÊM # i?€M;

Gw .QÆM; M|B- ?„M F?¬M; M;ì >" H½Q HçB i?"M i`¼M; M?Q p"v- +?d H` KQÊM ç
ç•v +?d H` pB + M?ÄX

:B®M; M?Q +•m M|B pW `²B +O Gw .QÆM;- +?Q /M >" H½Q +| H'v Hm¬M +•v ç M
;B9T ?„M M?B m M?Q p"v- Gw .QÆM; iW H•m ç½ Km®M i bK +Æ ?°B #€Q ç€TX >m
ç M M`v i?b M| i` M i v Gw .QÆM; ? v H` i` M i v >" H½Q i?b +| ;b F?€+ M? m- i?
i`QÊ+ iÈB ;Bì- Gw .QÆM; pšM +| i? /MM; K"

@æ² +O +?€m ¬M; b) F?¬M; H'v- # i?€M; b m ¬M; b) i`<sup>a</sup>HçB- M?QM; K` b m M`v
¬M; t2K L;mv i æ,M; i? K p`B H–M M[

>" H½Q KdK +Q`B H„+ H„+ ç–m- i?€B ç° +O Gw .QÆM; H`K ¬M; `i +^aK ç°M;X

@æ9M; `²B- +?€m +| K°i K|M ç² i®i +–M ¬M; ;B€K ç`M?

Gw .QÆM; M;?o iÈB +€B +?ûM M?Ä M M p°B p`M; +–K çQ iÈB çti i`QÊ+ Kti >" H½

G9+ M|B M?[M; H|B M"v Gw .QÆM; ç°i M?B M +| +?9i t9+ ç°M;- H-M ç-m iB M ;†T çB- H9+ 'v h`QÆM; PM; +kM; ç½ ?ÄB K°i +•m M?Q p"vX \*?ŠM; [m H9+ ç| ?„M F?¬ ?B M içB- /QÌM; M?Q ?„M ç½ +| +?9i ?B m`X

>" H½Q K M; FQM? p"Q`²B M?bM +€B +?ûM M?Ä- +| +?9i bYM; b®i- ¬M; i?2Q #ªM KbM?X

>" H½Q +¬K FQM? H9T H M M?bM K°i ?²B`²B M|B,

@*€B +?ûM M"v +| +?9i i?9 p`- /QÌM; M?Q ¬M; ç½ ;†T Î ç•m`²B i?b T?ªB

@«M; ç½ i?'v [m i?b [m€ i®i- +€B +?ûM M"v +| içQ ?bM? F€ Hç +?€m +?Q i?'v # H`+? +O M|i i?b [m€ i®i

Gw .QÆM; FBM? ?d F m H M- >" H½Q [mª M?B M F?¬M; H`K ?„M i?'i p¼M;- >" H½ ç`M? +| i? #B i çQÊ+ H B H`+? +O +€B +?ûM- ibK çQÊ+ H B H`+? - ;B€ i`` +O +€

@G B H`+?\

>" H½Q F?) + m K"v K°i +?9i- ç°i M?B M ¬M; çB iÈB ;B€ b€+? # M +çM?`²B H'v`

>" H½Q F?¬M; +| i`Î HçB +?¶ +O K" H¬B FûQ Gw .QÆM; HçB +MM; M? m ibK FB i?Q€M; [m M?[M; iQ HB m M"v- i`QM; M"v +| M?[M; i'KªM?`i HÈM- i`QM; ç| +| +ª

a m F?B M;²B tm®M; >" H½Q +?,K +?9 ibK iÁB- F?¬M; ç M ? B T?9i- >" H½Q ç°i M K"m b„+`U+`ÐX

@hbK çQÊ+`²B- +?QM? H" M| - M?[M; i'KªM? M"v M; "v ?¬K [m pW K|B çQ iÈB +?9i M M M?È K M; K M; H" +| +€B +?ûM M"v i`QM; ç®M; ?bM?- F?¬M; M; Î H" ç9M

>" H½Q +?d p"Q i'K ;B'v- Gw æQÆM; M;?B M; M;Q|B M?bM [m X

h` M i'K ;B'v M"v +| p" B ?bM?ªM?- i`QM; ç| +| K°i +€B i?MM; K"m ç2M- M?QM; K" ?ÄM;`i M†M;- [m M i`¼M; H" M?[M; i?S # M i`QM;X

" M i`QM; +€B i?MM; +| p¬ b® M?[M; +€B +?ûM M?ä M"v H°M t°M- iW i`QM; ?bM? +€B +?ûM +O Gw .QÆM; ;B®M; M? m M?Q ç9+X

@*?€m +?Î K°i +?9i ç ¬M; ;¼B çB M i?QçB

L?bM M?[M; i'KªM? M"v K°i +?9i`²B >" H½Q çSM; H M çB ;¼B çB M i?QçB- Gw . M?[M; i'KªM?X Gw .QÆM; T?€i ?B M i` M K¶B i| ;B'v ç m +| M?[M; #S+ªM?- K¶B i?S F?€+ M? m- +| K°i +?9i ç² bS #` pÐ- +kM; +| K°i b® ç² i` M; bS+- K†i F?€+ +ÁM i?mv M- +| çB m +?9M; ç½ [m€ +k M€iX

J°i H€i b m >" H½Q [m v i`Î HçB- ?ÆM M[+kM; +¬K i?2Q ? B +€B +?ûM iÈBX

@Gw .QÆM;- ? B +€B +?ûM M"v iW ç•m +?€m +|\

>" H½Q ç†i +€B +?ûM M?Ä tm®M;`²B ?ÄB K°i +•mX

@>¬K M v çB iÈB tQÎM; GQm GB- i` M çQÌM; p +| M;Q|B #€M M| - iB K ç² +´ F?¬M iW i?|B h®M; M M /MM; K°i pçM ç Km M|

Gw .QÆM; M;~M; ç-m`²B i`ª H|BX

>" H½Q M?bM Gw .QÆM;`²B H„+ H„+ ç-m- i` M K†i +ÁM tm'i ?B M K°i iB ?•K K°-

@o" M K v +O +?€m ¬M; F?¬M; #B i T?ªB /MM; iW ;b ç KB m iª M[- +€B +?ûM M" ;B| +ÁM +?Q t€+ ç`M? çQÊ+ i?S M"v H9+ ç| /Q B bY /KM;- M?QM; K" i?2Q bmv ç i?m°+ p [m•M ç°B

Gw .QÆM; +| +?9i bYM; b®i- >" H½Q F?2M M;ÊB p" M K v +O ?„M- ?B M içB tK2` i?"i F?¬M; i - +?Q /M H" L;mv i æ,M; ? v H" +€B +?ûM M?Ä M"v- Gw .QÆM; ç m K K°i #QÈ+X

@Zm•M ç°B- K°i i`QM; M,K çΦB #BM? çQ`M i?`lB h@M;\

Gw .QÆM; M?`M F?¬M; çQÊ+ +¬K +€B +?ûM M?Ä H M`²B [m M b€i K°i H9+- +€B [m•M ç°B bY /KM;- p"v i?b ç² i`QM; [m•M ç°B Î ? B çΦB #BM? çQ`M ?„M ç½ +|X

@æ9M; p"v- M?QM; i`QÊ+ K„i F?¬M; i? ?Q`M iQ`M t€+ ç`M? çQÊ+- +?`H`K FB K

>` H½Q pW M|B pW M?bM Gw .QÆM; K°i +€+? F€ [m€BX

oW`²B >` H½Q çB M i?QΦB ?ÄB M M ç½ #B i çQÊ+ HQΦB +?ûM M?Ä M"v +?Q iWM KÊB ?B M i? i?¬BX

>ÆM M[HQΦB +?ûM M?Ä M"v HΦB KÊB çQÊ+ pÈi Î o•M L K- i`QM; +?B + i?mv M i? M"v- +?d iB + H" +| KQlB #ªv +€B ç½ #` ?Q ? Q- +€B +ÁM M;mv M p M +?d +| K

G B H`+? +O +?B + i?mv M FB ç½ çQÊ+ t2K tûi F?€ +K i? - M| H`K°i +?B + i?mv +?B + i?mv M M"v ?QΦi ç°M; +?O v m Î æ¬M; L K •- +| ç¬B F?B +kM; b) ç M 'M æ°

L?[M; +€B +?ûM FB ç m +| BM /'m 'M +O +QM i?mv M- ç•v +?QM? H`H p"i K" +? ç°B- F?¬M; M;Î +?B + i?mv M M"v HΦB tªv` +?mv M M;Q`B w Km®M- +m®B +MM; iÊB ? B M;"v i`QÊ+ +?B + i?mv M M"v KÊB çQÊ+ pÈi H MX L;QΦB i`W M?QM; +€B i?"K +?Q +| p`B HQΦB ?B M M v +?Q iWM; i?'v [m X

.U i?2Q iQ HB m i`QÊ+ K„i i?b HQΦB +?ûM M?Ä M"v +?d bÊ +?d +| ? B KQÆB +€ +ÁM # +€B M;mv M p M- F?¬M; M;Î H`ç½ +| ? B +€B i?m°+ p Gw .QÆM;- p•M K v +ÁM iW M"Q ç ?bM? /mM; çQÊ+ M[+ª- +?Q M M ¬M; KÊB M?bM ?„M K°i +€+? F€

J°i H€i b m- >` H½Q M|B,

@L m F?¬M; +| +?B + i?mv M FB i?b ¬M; +kM; F?¬M; iBM +€B +?ûM M"v HΦB +| +?ûM M"v iΦB b Q +| i? i`mv M HΦB iÊB H9+ M"v i?b +¬M TªB FB K i` F„ HQÐM;

Gw .QÆM; v M H†M; ;"i ;"i ç¬m- w +O >` H½Q Gw .QÆM; ?B mX \*€B +?ûM M"v im HQm HΦB F?¬M; +| # Q M? m- HΦB i? K F?¬M; +| b€+? M"Q ;?B +?ûT HΦB- F„ i?m i?'i i`mv M- M m ç2K` i?b K¼B M;QlB +kM; F?¬M; i? iBM çQÊ+- i`QÊ+ F?B +| + F?¬M; /€K t€+ M?"M M| +| iW i?`lB h@M;X

Gw .QÆM; #B i- F„ i?m"i H`K HQΦB K2M M"v +| iW i?`lB h@M;- /U i?2Q T?•M iQ+ K2M i?`lB ç| +kM; F?¬M; [m€ i?m¬M i?K+- imv i ç®B F?¬M; i? +| K°i +€B +?ûM K +€B +?ûM +O Gw .QÆM; i?b ;¬M M?Q H` ?"M; iBM? T?~K i`QM; M?[M; HQΦB +?û

GQΦB +?ûM K2M iBM? tªQ M?Q i? i?b TªB iÊB i?`lB E? M; >B KÊB tm'i ?B M- ?Æ M v +kM; F?¬M; +ÁM # Q M?B m +ªX

*| i? i?'v i`bM? ç° H`K M| F?¬M; T?M ?ÊT- ?bM? i?S+ +kM; F?¬M; T?M ?ÊT- HΦB p"v +?Q /M H" +| i? M?bM` MB M çΦB i?"i bU +O M| i?b +| B iBM iQÎM;\ \*kM; +? T?•M #B i M M Gw .QÆM; KÊB /€K t€+ ç`M? K" i?¬BX

@>` H½Q- +?€m ç L;mv i æ,M; p" ? B +€B +?ûM M"v Î +?¶ ¬M;- F?B M"Q #B i çQÊ ç M H'v

Gw .QÆM; bmv M;?o K°i ?²B`²B M;~M ç¬m H M M?bM >` H½Q M|B- H9+ M"v ?„M +k FB HΦB Km®M Km ? B +€B +?ûM M"v M?Q i? - /M b Q i?b +?B + i?mv M M"v ç½ M;QlB +| iBM iS+ HBM? i?¬M; K°i +?9i H" +| i? #B i çQÊ+ iBM iS+X

@*kM; i®i- M m #¼M M;QlB H½Q >Q`M; K" #B i Î +?¶ ¬M; +| M?[M; i?S M"v +?„+ b ? ?

>` H½Q bmv M;?o K°i +?9i`²B +QlB M|B- H½Q >Q`M; H`K°i M;QlB #ΦM +O >` H½ KÊB #B i çQÊ+ i?•M T?"M +O M;QlB ;¼B H` H½Q >Q`M;X

h? K FªQ K°i ?²B M?Q p"v M M ç½ [m i?`lB ;B M M;?d i`Q +O >` H½Q- M?QM; K b m F?B ;BªB [mv i tQM; K¼B i?S i?b ¬M; KÊB i`Î p T?ÁM; M;OX > B +€B +?ûM p

*QÆM; K M; ç M T?ÁM; +'i ç² bQm i-K- Gw .QÆM; /Q M?"K +?€M F?¬M; +| pB + t2K tûi M?[M; i?S >" H½Q ç½ bQm i-KX

L?QM; K" Gw .QÆM; F?¬M; M; ì H" pB + ?„M H"K F?B M?"K +?€M H¢B çQÊ+ >" H½ +¬M; pW HÁM; pÈB Gw .QÆM; X

a€M; ?¬K b m Gw .QÆM; HB M`ÌB F?ÄB- ?¬K M v ?„M T?ªB çB FB K i` M?[M; F +¬M i?"M FB K i` M?[M; F?®B M; ¼+ M¬v- F?B t€+ M?"M M| H" i?"i i?b KÈB +| i? p t€+ M?"M M¬v +| i? K bU çªK #ªQ +O >" H½Q- M m M?Q FB K i` b B H-K i?b F?¬M +O K°i KbM? ?„M K" +ÁMªM? ?QÎM; iÈB >" H½Q MY X

h¬B t H€B t2` M; Q¬B- b m F?B #B i çQÊ+ ç` çB K H"K FB K i` i?b Gw .QÆM; H bi2p2M[#R3Ny

aB m *'T >Q¬M; EBK h?O

h€+ ;Bª, hB m hB m ok

ReyX *?QÆM; Rey, EB K h` L; ¼+X

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M; K2i`mv2MX+QK

æ` çB K FB K i` M; ¼+ +?QM? H" Î Zm M; oBM? "ªQ h` B- F?| i`€+? M;¬v ?¬K [m +| i?€B ç° i®i M?Q i? - T?ªB iÈB b€M; ?¬K M v Gw .QÆM; KÈB #B i çQÊ+ çB m M >¬K M v +| F?¬M; Qi +¬M; iv çB iÈB M?" ç'm ;B€- +?mv M ;B FB K M; ?B K M; ¼+ K°i KbM? Gw .QÆM; - M?QM; K" Gw .QÆM; H¢B H" p B +?QM?- b m F?B Gw .QÆM M?[M; +?mv M ;B FB FB K i` H¢B K°i H-M M[ - Gw .QÆM; /M b Q pšM +ÁM`i i M; QÌB +kM; F?¬M; v M i•KX

G9+ Gw .QÆM; ç M H" ;¬M +?QM ;BÌ- M; QÌB H€v t2 pšM M?Q +k Î H¢B i` M t2- M; C *QÆM; - imv GQm *QÆM; +?Q iWM; +?Q Gw .QÆM; #B i i?•M T?"M +O KbM? M? çQÊ+ ç¢B F?€BX

@Gw H½Q ç - #¼M i¬B Î ç•v

Gw .QÆM; pW KÈB tm®M; t2 i?b h`¬M? E?ªB æ¢i HB M` ç|M- +MM; çB pÈB h`¬M h-M .kM; p¬ h`B m .•M- ? B M; QÌB M¬v F?¬M; #B i +| çQÊ+ iBM iS+ M¬v iW ç•m K" pmBX

@"m´B b€M; i®i H" M? M?û M? h`¬M?- ¬M; +?O h-M- ¬M; +?O h`B m- ? B M; QÌB + Gw .QÆM; KdK +QÌB #QÊ+ H M +?"Q ç|M- GQm *QÆM; i?b ;„i ; Q #€K b€i T?Q b J'v M; QÌB i`Á i`mv M K°i ?²B Gw .QÆM; KÈB #„i ç-m çB iÈB Zm M; oBM? "ªQ h` B \*ÁM +?Q iÈB Zm M; oBM? "ªQ h` B i?b Gw .QÆM; ç½ i?'v +| F?¬M; Qi M; QÌB `²B- M?bM i?'v .QÌM; sm•M JBM?- ?„M ç M; çSM; M; v ;B[i®T M; QÌBX

@Gw iB M bBM?- ?Q M M; ? M?- ?Q M M; ? M?- M;¬B ç M H"K +?Q F ? M M¬v`i p Gw .QÆM; KÈB pW KÈB iÈB ;¬M iÈB ;¬M i?b .QÌM; sm•M JBM? ç½ #QÊ+ H M +? æQÌM; sm•M JBM? i?-K K„M; K°i iB M; `®B +kM; +?çv i?2QX

L?[M; M; QÌB M¬v ç m H" M; QÌB T?K i`€+? +O M?[M; +¬M; iv #€M ç'm ;B€ Î "„+ EBM #„i K°i i v i?b +kM; #„i ? B i v- iW çB m M¬v +| i? i?'v KS+ ç° +QB i`¼M; Gw .QÆM

æ†+ #B i H" K'v +¬M; iv çQÊ+ KÌB- M m M?Q F?¬M; M? M? +?|M; ;BªB [mv i p'M ç`i HÈM ç M pB + H"K ,M +O #¼M ?¼- imv`¬M; ç`M? KS+ +O +´ M; ¼+ F?¬M; HÈ M?[M; i?S F?¬M; i? i?B m- i`W T?B ç•v H" #m´B ç'm ;B€ M?[M; K†i ?¬M; F?€+X

LÆB FB K i` M;¼+ H` Î H'm # - F?B iÈB H-m # Gw .QÆM; +| +?9i b[M; b®i- ?„M
#®M T?Q X G-m # F?¬M; +| M?[M; ;B M T?ÁM; `B M; #B i M?QM; Î çB bªM? HçB
T?ÁM; Î H-m ? B- i`QM; çB bªM? +| i`QM; #`B `i M?B m i?S- M?[M; i?S çQÊ+ i`Q
ç m H` ?`M; iBM? T?~K- i?“K +?Q +ÁM i`QM; #`B F?¬M; Qi ?`M; +U+ T?~K M[- M
ç•v ç m +| ;B€ i` M i`,K pçMX

Gw .QÆM; v M H†M; ;"i ;"i ç-m `²B çB i?2Q æQÌM; sm•M JBM? p`Q T?ÁM; ?¼TX

L;`v ?¬K [m Gw .QÆM; +kM; +?Q +| H M H-m # - ?B M içB F?B M?bM i?'v M?[M
i`QM; i?b ?„M KÈB #B i çQÊ+ bU +? M? H M? ;B[ M?[M; iB K ç²+´ p` Zm M; oBM
M,K M`v- Zm M; oBM? "ªQ h` B #•v ;BÌ +?QM? H` i²M içB +| K°i F?¬M; ? BX

h`QM; T?ÁM; ?°B M;?` ç½ +| # p` +?mv M ;B ç M; M;²B- i`QM; ç| +| GB m H½Q K
?¬K [m - M;Q`B i`W # ¬M; H½Q +ÁM +| M,K M;QÌB i` im´B- iW [m-M €Q +| i? i?'
Zm M; oBM? "ªQ h` BX

L?[M; ¬M; +?O çB i?2Q Gw .QÆM; ç½ M;²B tm®M; - T?¬M HÈM K¶B M;QÌB ç m /š
? B M;QÌB çB i?2Q i?b +| K°i M;QÌB +¬K i?2Q K°i +€B `QÆM; iBM? tªQ- M m F?¬
M;?B K +?SM; ç m ç†i i`QM; M?[M; +?B + ?°T ç|X

L?[M; +´ M;¼+ çQÊ+ K M; ç M ç•v ç FB K i` i` M +Æ #ªM ç m H` M?[M; F?®B M;
M;¼+ M`v K` ç +MM; K°i +?¶ ç'm ;B€ i?b Qi M?'i +kM; çQÊ+ M,K b€m M;?bM pçM

@hB m Gw- i¬B ;BÈB i?B m pÈB +”m K°i +?9i- p` M`v +?QM? H` T?| ?°B i`QÌM; ?B

GB m H½Q pšv i v p T?Q Gw .QÆM; - p` i`Q +O Gw .QÆM; M; v # M +çM? ¬M; - +
¬M; #„i ç-m ;BÈB i?B mX

@*?“Q *?m H½Q

Gw .QÆM; p°B p`M; +9B M;QÌB +?“Q- ç®B T?QÆM; H` K°i ¬M; H½Q- HçB H` T?| ?
M;QÌB M?Q p`v +¬M T?ªB FQM? i`¼M;X

*?m H½Q /QÌM; M?Q F?¬M; +| #`i F€ [m M i•K ;b iÈB Gw .QÆM; - M?QM; F?B i?'v
¬M; pšM ;"i ç-m +?“Q- Gw .QÆM; +kM; F?¬M; ç w iÈB pB + M`vX

E€ i?“i Gw .QÆM; +| i? ?B m çQÊ+ i•K i`çM; +O ¬M; - K°i +?mv M ;B im´B i€ HÈM
?ÊT pÈB K°i M;QÌB i` im´B ç FB K i` +´ M;¼+ - ç´B HçB H` M;QÌB F?€+ i?b i?€B
h`i M?B M H` M;Q`B i`W GB m H½Q- GB m H½Q ç½ #B i çQÊ+ i?U+ HU+ +O Gw .
+O pB M #ªQ i`M; *® *mM; - +?Q M M ¬M; pšM OM; ?° Gw .QÆM;X

@o` M`v +?QM? H` +?mv M ;B +O +K+ p,M p`i „+ EBM?- >QÈM; H½Q

GB m H½Q iB T iK+ ;BÈB i?B m M;QÌB +ÁM HçB +?Q Gw .QÆM; - Gw .QÆM; +| +?S
+?“QX

>¬K M v # p` +?mv M ;B ç m H` M;QÌB +| i?S #”+ +ª- Gw .QÆM; H9+ M`v +kM; ç
M|B H` ç +?Q # p` +?mv M ;B M`v H`K i`Ê i?O +?Q KbM?- +?d +¬M çB +MM; pÈ
pmB KWM; `ìBX

h`M? E?ªB æç i Î T?Q b m H9+ M`v +kM; ç M; p¬ +MM; FQ+? ç°M; - Gw .QÆM; +
?mv M ;B +?d +¬M +| K°i M;QÌB i?¬B +kM; çO ç K¼B M;QÌB FQM? M;QĐM; - F?
H`K i`Ê i?O +?Q Gw .QÆM; - pB + M`v M m i`mv M ` i?b i? M? / M? +O Gw .QÆM;
/ M? +O Gw .QÆM; +`M; p M; /°B i?b +¬M; iv #€M ç'm ;B€ +O ?¼+`M; +| HÈBX

a m F?B Gw .QÆM; p` # p` +?mv M ;B H`K [m2M tQM; i?b pB + FB K i` M;¼+ +?
pB M i` im´B ç†i K°i i€ ;B`v +?SM; M?“M i`QÊ+ K†i K`v p` +?mv M ;B p` Gw .QÆM
tQM; i?b #¼M ?¼ T?ªB Fw i M t€+ M?“M M M #¼M ?¼ b) `i +~M i?“MX

Gw .QÆM; T?€i ?B M M?[M; M?•M pB M FB +| M;QÌB Hm¬M M?bM +?^K +?^K p`Q
F?€+ Hm¬M iÁ KÁ ? v ;?2M i}- Gw .QÆM; +ªK ;B€+ ?„M ç M; F?B m +?B M KbM? p

Gw .QÆM; +kM; M?bM p`B H-M M; Q`B ç! M?QM; M; Q`B ç! +kM; F?¬M; +! i?m HB K
K¶B H-M Gw .QÆM; M?bM ?„M i?b ?„M HB M i`WM; K„i M?bM H¢B- i` M M; Q`B ç
M`v H`K +?Q Gw .QÆM; F?¬M; #B i i¢B b QX

@>QÈM; H½Q- *?m H½Q- GB m H½Q- Gw iB M bBM?- Zm M; oBM? "ªQ h` B +?9M
i`M; +°M; #ªv K!M M; ¼+ +´ - +! # K!M +?ì çQÊ+ ;B€K ç`M?- M?QM; K` +?9M; i¬B ç!
ç +?Q K¼B M; Q`B FB K i`

G` +?O M?` M M .QÆM; sm•M JBM? H M iB M; i`QÊ+ - i`M; +°M; +! #ªv K!M çQÊ+
+?mv M ;B FB K i` X

L; Q`B i?S M?`i + - K H`v M; ¼+ +´ H` Gw .QÆM; - H9+ +?`Q ?ÄB i?b ?ÄB Gw .QÆM; +
M?[M; +?mv M ;B HÈM im`B- M?QM; K` FB K i` M; ¼+ i?b T?ªB çtiÎ +?¶ Gw .QÆM
KÈB H` M?•M p`i +?QM?X

Gw .QÆM; +~M i?"M ç€M? ;B€F?®B M; ¼+ +´ i` M i v- ç•v H` "¢+? L; ¼+ i?`B >€M-
?bM? ç-m `²M; p¬ +MM; iBM? tªQ- K`m b„+ # M M; Q`B `i iU M?B M ?`B ?Á - F?B
i?Q+? F?¬M; Km®M #m¬MX

Gw .QÆM; M?bM M[T?9i `²B KÈB /MM; M,M; HU+ ç†+ i?M t2K tûi- i`QM; M?€v K
+Q`B +O Gw .QÆM; i`QM; M?€v K„i +SM; H¢B- F?®B M; ¼+ M`v F?¬M; M; ì +?d +!

Gw .QÆM; i? M`Q +kM; F?¬M; M; ì H` i?S ç-m iB M çQÊ+ FB K M; ?B K F?¬M; M; ì

@Gw iB M bBM?- +! p`M ç ;b b Q\

æQ`M; sm•M JBM? +! +?9i M?Qm K`v- #B m ?B M +O Gw .QÆM; `i F?¬M; i?Q+? `i
+! +?9i F?¬M; v M- # M +¢M? ?„M +! F?¬M; Qi Q M ;B - M m M?Q F?®B M; ¼+ ç-m
;Bª i?b i? /B M +O Zm M; oBM? "ªQ h` B b) K`i ? iX

L?QM; K` æQ`M; sm•M JBM? `i +! iBM iQÎM; pÈB F?®B M; ¼+ M`v- ?„M ç½ iWM; t2
iv ?„M +kM; ç½ t2K [m - i`i +ª ç m +?Q `M; M! F?¬M; +! p`M ç ;b- M; v +ª GB m
p`vX

@h`QÊ+ iB M çWM; ?ÄB p°B- GB m H½Q- \*?m H½Q- >QÈM; H½Q- K¼B M; Q`B i?`v

L?È iÈB >` H½Q +,M /†M- Gw .QÆM; i`QÊ+ ? i ç2K F?®B M; ¼+ M`v ç K°i # M- M
ç² T?ªM +´ i?b Gw .QÆM; +?„+ +?„M b) F?¬M; i? M`Q +¬M; M?“M M! H` ?`M; i?“i

GB m H½Q +kM; +! +?9i M?Qm K`v- ?„M +! +?9i ?B m w +O Gw .QÆM; - ¬M; M?“M
+?9i b m ç! H„+ H„+ ç-mX

*?m H½Q p` >QÈM; H½Q t2K tûi K°i +?9i `²B ? B M; Q`B M?bM i?Q€M; [m b m ç!
M; Q`B +kM; F?¬M; M?bM ` F?®B M; ¼+ M`v +! ;b F?€+ H¢X

L?bM i?`v b„+ K†i +O # M; Q`B Gw .QÆM; +kM; ?B m çQÊ+ i¢B b Q- ç²M; i?`B ?„M
M; ¼+ M`v çQÊ+ H`K ;Bª [m€ HÈB ?¢B- F?! i`€+? >` H½Q M!B i` M i? ;BÈB M`v M
T?ªM +´ M?Q i? M`v F?¬M; [m€ KQ`B M; Q`B- # M; Q`B i`QÊ+ K†i M`v ç m H` +?mv
F?¬M; B +! i? T?€i ?B M çQÊ+ ;bX

Gw .QÆM; +kM; F?¬M; ;BªB i?Q+? K` i`QÊ+ iB M çti F?®B M; ¼+ M`v b M; K°i #
M; ¼+ i?S ? BX

æ•v H` F?®B M; ¼+ #°B i?`B h®M; - H` iBM? T?~K >Á æB M .QÆM; *?B L; ¼+ - M; ¼+
H` ç² >Q`M; *mM; M, K ç! bY /KM; - iBM? T?~K M?Q i? M`v i?`B ç! +kM; H` ç² p¬ ;B€
M`v- Gw .QÆM; /MM; M,M; HU+ ç†+ i?M t2K tûi i?`v M! H` ?`M; i?“iX

L, K F?®B M; ¼+ b m ç! Gw .QÆM; ç m t2K tûi [m K°i H-M- +m®B +MM; ?„M +kM; +
F?®B ç m F?¬M; +! p`M ç - +?Q /M H` MB M ç¢B ? v +?`i HQÊM; ç H` HQ¢B K°i- G
i MX

a€m i'K ;B'v +?SM; M?"M +O b€m F?®B M;¼+ b m Gw .QÆM; ç m Fw i M- +?d +
çQÊ+ ç†i î +?¶ +O- K¼B M;QÌB ç m M;?B ?Q†+ M?bM Gw .QÆM;- b„+ K†i +O æQÌ
M;?B K M;?`X

L;QÌB i?S ? B +?ì ç çQÊ+ FB K i` M;¼+ +?QM? H` T?| i' M; +O +¬M; iv #€M ç'm
b[M; bÌ- ?„M F?¬M; #B i H` M M H'v M;¼+ ` ç +?Q Gw .QÆM; FB K i` ? v H` pšM
tQM; p F?®B M;¼+ FB X

@E?K

Gw .QÆM; ç°i M?B M ?Q M? K°i iB M;- F?¬M; F?Q +| +?9i F?¬M; ç9M;- pB + M?
F?®M; +? +O Gw .QÆM;- ?B M i`QÌM; H`K +?Q Gw .QÆM; +| +?9i #` ç°M;- >` H½
H¢B Fw ;B'v t€+ M?"M M; v H`T iS+- H9+ i`QÊ+ ç m H` t2K tûi ? i`²B KÊB Fw i M>

@GB m H½Q- *?m H½Q- >QÈM; H½Q- +?9M; i +| i? #`M #¢+ `B M; K°i +?9i F?¬M

Gw .QÆM; M?bM # p` +?mv M ;B `²B M|B ` w +O KbM?- F?®B M;¼+ FB H` ;Bª
F?¬M; F?¬M; +?d M?bM` MB M ç¢B i?"i bU +O M| K` +ÁM M?bM` +ª €K Fw- M?C
?„M +kM; F?¬M; iB M M|BX

óh®i ô

" M;QÌB GB m H½Q i?QÆM; HQÊM; K°i ?²B `²B M?'i i`Q ;"i ç-m- #¼M ?¼ +kM;
F?¬M; iBM H` +ª # M;QÌB ç m M?"M b BX

"®M M;QÌB Gw .QÆM; çB p`Q K°i +,M T?ÁM;- ?ÆM M[+kM; ç2K F?®B M;¼+ ?bM
pW KÊB çB F?ÁB i?b i`QM; T?ÁM; H`T iS+ M€Q M?B i H MX J¼B M;QÌB ç m HB
M;QÌB i`QM; M;? M M +kM; +| M?½M HU+ M?'i ç`M?- K¼B M;QÌB ç m M?'i i`Q M
i?"i F?¬M; +| p'M ç ;b- M?QM; K` F?B i?'v i?€B ç° +O Gw .QÆM; i?b K¼B M;QÌB
M?"M ç`M? +O KbM?X

bi2p2M[#R3Ny

aB m *'T >Q`M; EBK h?O

h€+ ;Bª, hB m hB m ok

ReRX *?QÆM; ReR, :B[h? .B MX

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

æQÌM; sm•M JBM? F?¬M; ? i? K ;B p`Q M?[M; #`M Hm`M M`vX >„M KÆ ?? +| K°i
u ç½ iWM; #B i[m M,M; HU+ +O Gw .QÆM;- ?ÆM M[Gw .QÆM; +ÁM H` +® p'M
?ÊT M`v imv i ç®B F?¬M; i? iU çM pÈB KbM? M?Q p`vX Gw .QÆM; +?"K i` F?¬M
;B€K ç`M? +?Q F?®B M;¼+ M`v +?d +| i? M|B H M K°i çB m- +?QM? H` Gw .QÆM
;b ç|5

E i[mª M`v F?B M æQÌM; sm•M JBM? ``i F?| +?'T M?"MX L m i?"i bU +| p'M ç - p`v
KbM? v K` H` iQ`M i? Zm M; oBM? "ªQ h` BX >"m [mª b) p¬ +MM; M;?B K i`¼M;- F

E?¬M; H•m b m- Gw .QÆM; ç°i M?B M [m v H¢B- b m ç| /šM æQÌM; sm•M JBM? çB

G9+ æQÌM; sm•M JBM? çB i?2Q Gw .QÆM;- ?„M +ªK i?'v iBK KbM? ç"THQ¢M M?`
[m +ªK ;B€+ +,M; i?ŠM; M?Q p`vX

o`Q K°i +,M T?ÁM; F?€+- æQÌM; sm•M JBM? ç°i M?B M +| +ªK ;B€+ +,M; i?ŠM; ç M
GB m H½Q- *?m H½Q- >QÈM; H½Q ç m ç M; M;²B i`QM; T?ÁM;- M?QM; K†i B M'v
ç†+ #B i H` GB m H½Q- +†T K`v M?Qm ç M M¶B +| i? p„i` MQÈ+X

@GB m H½Q- F i[mª +m®B +MM; i? M`Q\

æQÌM; sm•M JBM? F?¬M; +ÁM ç w ç M p'M ç H M; ?B M[K° p°B p°M; H M i`QÈ+
M?'i pÈB ?„M- GB m H½QX G9+ M°v F?®B M; ¼+ +´ pšM ç M; î i`QM; i v GB m H½Q
@ hB m æQÌM;- GB m H½Q M; ~M; ç-m- b„+ K†i ç°i M?B M +?mv M b M; p F?| +Q
+MM; +?m t|i M|B,
@ hU M? t2K çB5
GB m H½Q çQ F?®B M; ¼+ +?Q æQÌM; sm•M JBM?- +ÁM çQ +?Q v K°i +?B + FQM
T?Q b m +m®B +O F?®B M; ¼+X
Gw .QÆM; HB M H M T?Q i`QÈ+ ;B9T æQÌM; sm•M JBM? ç†i FQM? H9T +?QM?
K„i- b„+ K†i HB M i? v ç´B- i`„M; # +? iÈB Kûi- i v `mM `mM- +?B + FQM? H9T H°
*?m T?ªM; €K Fw- #®M +?[#û tQm iBM? i X "®M +?[i? ?B M i?•M T?“M ;B®M; M
M?€v K„i tmv M i? 'm i`€B iBK æQÌM; sm•M JBM?- ç m çÈM p¬ +MM; X
@ hB m æQÌM;- +?9M; i #` HW `²B5
GB m H½Q HçB M|B K°i +•m K M; i?2Q bU +?€M MªM p¬ ?çMX L; ?B M +Sm ç² +´
F?¬M; #^M; K°i +?°M; i? M? MB M i` X E?¬M; /WM; HçB î¬M; - *?m H½Q- >S H½Q
@ GB m H½Q- +?O i` +? æQÌM;- ? B M; QÌB çWM; M?Ki +?QX >` H½Q ç½ iWM; M|
+O *?m .B T ç½ çç iÈB +ªM? ;BÈB +U+ + Q- iQ°M i? ;BÈB +| i? M?bM ` i?S M°
M; QÌBX h¬B +| i? M?bM ` - M; Q°B bU +?d /šM +O >` H½Q +ÁM HB M [m M iÈB b
ç-m- i?S K° >` H½Q /çv i¬B +?QM? H° M?[M; i?S M°v- \*?m .B T i`MM; ?ÊT H° M; Q
Gw .QÆM; F?) i?î /°B- #QÈ+ H M +?“K `½B F?mv M M?O ? B M; QÌBX Gw .QÆM; +
?“M; ;Bª i`bM? ç° + Q K° +| i? ç€M? #çB w +?Q +?B M ç'm +O ?¼
@ *°m F?¬M; +¬M T?ªB F?mv M i¬BX h¬B ?B m- +°m +| i? M?bM ` *?m S?ÄM; - M
F?ª M, M; i`ìB T?9X o T?QÆM; /B M M; ¼+ +´ - +?9M; i¬B i?U+ bU F?¬M; #^M; +°m
GB m H½Q +QÌB ç m F?´ H„+ H„+ ç-mX Gw .QÆM; i`QM; HÁM; ;BªK #Èi M||B T?E
i?W M?“M p K†i M; ¼+ +´ F?¬M; #^M; KbM?- p°v ç²M; M; ?o pÈB pB + ?„M ç½ ;Bª
@ GB m H½Q- M; °B çWM; M|B M?Q p°vX h¬B +kM; +?d #B i ç¬B +?9i p i?S M°v i?¬
#B i ;bX
Gw .QÆM; p°B p°M; H„+ ç-mX h`QÈ+ K„i [m M i`¼M; H° T?ªB H°K +?Q K°v p` +?m
M m F?¬M; pB + FB K i` M; ¼+ ?¬K M v çWM; KQM; +| i? iB T iK+ iB M ?°M?X
@ hB m Gw- +°m +kM; çWM; F?B K i®MX h`QÌM; :B M; b|M; b m ç b|M; i`QÈ+ - +|
i? - +?9M; i¬B +kM; `i p mB KWM; X o, M ?| +´ h°mM; Zm®+ +?9M; i t2K M?Q +| M
>QÈM; H½Q ç°i M?B M M|BX o` +?mv M ;B HÈM i m´B M? 'i b m GB m H½Q M°v +k
K°i ?ÆB /°B- `i #bM? iB M? M?bM Gw .QÆM; X
h•K iQM? +O # p` +?mv M ;B [mª i?U+ F?¬M; i²BX J†+ /M #` çª FQ+? F?¬M; M?
`i M? M?X h`QÈ+ ç•v # M; QÌB +kM; ç½ iWM; #` HW [m - +?d +| çB m F?¬M; F?|
i v K°i +?°M; i? M? MB M- p b p°v M? 'i i?ìB M; ?o F?¬M; i?¬M; - çÈB M; ?o i?¬M; `²
>` H½Q +kM; M|B- iQ°M i? ;BÈB +?Q ç M KQÌB M; QÌB +| i? M?bM ` HQçB ? M; M
?¼ +kM; H° +?mv M #bM? i?QÌM; X "¼M ?¼ bQ pÈB +?mv M ;B çdM? +°T +O i? ;B
ç°M?- ?m®M; ?² H9+ ç-m K°v M; QÌB ?¼ +kM; #` HW - #•v ;Bì HçB #` HW î i?b +kM
Gw .QÆM; +kM; i?î /°B- M O B # p` KÈB H° çB m [m M i`¼M; X Gw .QÆM; i?“i bU
M´BX
Gw .QÆM; pšM +ÁM M?È- pW `²B H9+ K°i KbM? p°Q T?ÁM; H°K pB +- *?m H½Q iQ
iB M +?“i p°M Gw .QÆM; - ?ÄB Gw .QÆM; `®i +m° + +| w ;b\ ob b Q F?¬M; FQ i M p°
pB M M; ¼+ +´ M°vX G9+ ç| - # M; QÌB ?¼ pšM +ÁM FB M [mv i iBM `°M; pB M M; ¼

Gw .QÆM; +kM; F?¬M; ;B^aB i?Q+? ;b- i`U+ iB T +?d` €K FQ +?Q ?¼X o`Q F?Q
M;QìB ?¼ ç m M;~M` p`B T?9i- b m ç| B M'v M;²B v M F?¬M; M|B ;b- H`K Gw .QA
@ >` H½Q- \*?m H½Q- >QÈM; H½Q- ?¬K M v i`QÈ+ F?B i¬B ç M- >` H½Q +kM; ç½
çQÈ+ +kM; F?¬M; çQÈ+ iB iH°` M;Q`BX h¬B M; v iW ç-m F?¬M; #B i T?ªB +| ;B
b) F?¬M; ;¼B K¼B M;QìB iÈB ç•vX ob p`v i¬B FB M M;?`- +?9M; i içK i?ìB F?¬M
;B'v ;B€K ç`M? +?ì +¬M; #® i?®M; M?'i +m®B +MM;X J¼B M;QìB i?'v i? M`Q\`
*?ì b m F?B K¼B M;QìB `M ç`M? HçB iBM? i?¬M- Gw .QÆM; KÈB M|B ` bmv M;?o
GB m H½Q ;"i ç-m ç²M; w- M|B ,
@ EQ i M i?U+ M;?B K H` w FB M +O iB m æQìM;- v M|B +| i? H`K M|M; i? K F?
b) F?¬M; FQ M[- i?2Q w FB M +O Gw .QÆM;- ç HçB i'i +ª M?[M; ;B'v ;B€K ç`M?
a„+ K†i i`„M; # +? +O æQìM; sm•M JBM? pšM +?Q ?²B T?K+ HçB- M?QM; KçM?
K°i +?9iX *¬M; pB + +?O v m +O æQìM; sm•M JBM? H` +¬M; iv FBM? /Q M?- F?¬
+?Q /M #` HW K°i H-M- ? B H-M +kM; +?ŠM; b Q- pB + FBM? /Q M? +O +¬M; iv
`²BX
L;?2 GB m H½Q M|B M?Q p`v- æQìM; sm•M JBM? H`T iS+ p K†i ç m F?` M|B ,
@ L?QM; pB M M;¼+ +` M`v H`K i? M`Q\`"•v ;Bì +?9M; i M?Q i? M`v- #¼M ?¼M
G9+ M`v æQìM; sm•M JBM? i?"i bU ?®B ?"M pb ç½ H`K ?Qç i ç°M; i`U+ iB T FQ i M
æQìM; sm•M JBM? H` pb +| HÁM; iBM pÈB M;¼+ +` +O #¼M ?¼- ç²M; i?ìB Km®M
FQ+? ç®B i?O +çM? i` M? M M KÈB +| bU b„T t T M?Q p`vX "•v ;Bì i?b ? v`²B- iU
i`QÈ+ ? i H` ç€M? #ªM i?•M KbM?- +?mv M M`v K` i`mv M` - 2`^M; +|ªM? ?QîM; p
+¬M; iv #¼M ?¼X
@ æQ€M çQÈ+ +kM; F?¬M; b Q- K'v M;QìB +?9M; i¬B F?¬M; i?W M?"M H` çQÈ+
HçB ¬M; pB M M;¼+ +` b) +¬K i?2Q K°i iì +?SM; M?"M ;B€K ç`M?- M?QM; H` ;B'
F?¬M; #B i HQç i M;¼+ +` M`v +O +¬M; `®i +m°+ +| T?ªB H` ç² ;Bª ? v F?¬M; \`
Gw .QÆM; F?) +QìB H„+ H„+ ç-mX oW `²B H9+ `ìB F?ÄB ?°B M;?`- Gw .QÆM; HB
/M M|B i? M`Q i?b ?„M #•v ;Bì +kM; H` +® p'M +O Zm M; oBM? "ªQ h` B- Zm M; o
K†i +O ?„M +kM; +?ŠM; ç T ç) ;bX
@ æQìM; sm•M JBM? ?ÆB b[M; M;QìB- i` M K†i H`T iS+ tm'i ?B M p pmB KWM; #
.QÆM;- M|B ,
@ Gw iB M bBM?- p¬ +MM; +ªK ÆM M;`BX o"v +?9M; i¬B b) H`K i?2Q w +O M;`BX
æQìM; sm•M JBM? F?¬M; ?ÄB # p` +?mv M ;B ç| - iBM `^M; ?¼ +kM; ç²M; wX o
/W M; HçB î #° K†i +O oBM? "ªQ h` B K` # M;QìB #¼M ?¼ +kM; F?¬M; i? M`Q K
M;QìB M?Q p`vX \*?d +¬M #¼M ?¼ F?¬M; M|B ` F i [mª i?b M;QìB M;Q`B +m°+ /M
?QîM; ;bX *?Q /M +|ªM? ?QîM; +kM; F?¬M; i? #^M; pB + i`U+ iB T +¬M; #® +?•M
" p` +?mv M ;B [mª M?B M ç²M; wX oB + tY Hw #Q K"i M;¼+ +` ;Bª- # M;QìB ?¼
i? /B M H•m M,K +O ?¼ ?¬K M v +kM; ;B[çQÈ+- i`U+ iB T +¬M; #® F i [mª i?"i b
F?¬M; +ÁM K†i KkB K` iB T iK+ î ç•v M[X
G9+ M,K M;QìB ?¼ `ìB F?ÄB T?ÁM; H`K pB + `B M; ç½ çQÈ+ MY iB M; F iW F?
?mv M M€Q p¬ +MM; - +€+ HQçB iBM ç²M ççB ç m tm'i ?B M i`QM; ç|X
G9+ M,K M;QìB ?¼ #QÈ+ p`Q- T?ÁM; ?°B M;?` v M ioM? i`î HçBX h'i +ª K¼B M;Q
Gw .QÆM; p` K'v p` +?mv M ;B - æQìM; sm•M JBM? /QìM; M?Q F?¬M; B +?9 wX
@ E?K F?K5
a m F?B M;²B tm®M;- Gw .QÆM; F?) ?Q p`B iB M;- M;~M; ç-m M?bM K¼B M;QìB-

@ oW `²B +?9M; i¬B pb +| +?9i i` M? +½B p p'M ç MB M ççB M M i?ªQ Hm" M ?Æ i?"i F?¬M; iB MX "•v ; Bì +?9M; i¬B b) i` Q ; B'v ; B€K ç`M? +?Q +?O i` +? æQìM; X Gw .QÆM; ; BªB i?Q +? M?Q p"v- K¼B M; QìB ç m ?€ ?®+ K²K FBM? M; ç+X E i [mª iQÊM; - +?d H" i` M? Hm" M p MB M ççB +?S F?¬M; TªB i` M? Hm" M i?"i ; BªX J†+ +?Q M?[M; M; QìB M"v M; ?o i? M"Q- Gw .QÆM; ç½ i` Q M; ¼+ +´ p" ; B'v ; B€K ç G9+ æQìM; sm•M JBM? M?"M H'v +?9M; - p¬ +MM; +ªK ç°M; M?bM Gw .QÆM; X "¼M M; QìB GB m H½Q +kM; M;²B i?ŠM; M; QìB- i` M K†i F?¬M; +| #´i Fb Mûi i? v ç m ç M; i?¬K M; ?o- Gw .QÆM; i?"i bU F?¬M; ? +| p i`mM; ?"m M?QM; p # M; Q h` M? Hm" M MB M ççB- B #B i çQÊ+ #¼M ?¼ i` M? Hm" M p MB M ççB M"Q- H" a æQÆM; M?B M- pšM +| K°i F?ª M, M; - +?QM? H" i` M? Hm" M p +´ ççB p" ?B M çç ` - ç K†+ K'v M; QìB ç| bmv çQ€MX J†i F?€+- Gw .QÆM; +´T ; B'v ; B€K ç`M? F?¬M; TªB H" ; Bª M?QM; F?¬M; ? M|B ç½ FQ i M- ; B'v i` „M; F?¬M; +| ; b- M| t2K` +kM; +?d H" ; B'v ; B€K ç`M? K" i?¬ E?¬M; ?B m +?mv M ; b ç M; tªv` - K'v M; QìB M"v [mª M?B M ç m #` Gw .QÆM; /¼ pW `²B ?¼ ç½ çQ€M b B- F?®B M; ¼+ +´ +O Zm M; oBM? "ªQ h` B F?¬M; TªB H" GB m H½Q M?bM Gw .QÆM; - `²B HçB M?bM ? B M; QìB # M +çM?- ç°i M?B M ?Q #¼M ?¼ ; B[ i? /B M i?b M?[M; p'M ç +ÁM HçB- v +kM; M M +?O ç°M; ; BªB [mv iX @ ob pW `²B +?"K i` K'i M?B m i?ìB ; B M M M +?9M; i¬B [mv i ç`M? i`QÊ+ ? i M; /QÊB- b m +MM; KÊB i?®M; M?´i +´T ; B'v ; B€K ç`M?X L?Q p"v +| i? iB i FB K çQÊ i?ìB ; B M +O +€+ p` ç m ``i [mw #€m5 G½Q GB m M|B tQM; - ``i M?B m M; QìB HçB M; •v M; QìB` X E?¬M; i`U + iB T +´T ; i ç-v çO M?QM; b Q HçB +| +ªK ; B€+ H" HçX æ€M; iB + H" i`QM; K" M T?®B ?ÊT /B M? [M; M; QìB M"v M?B m M?´i +?d +| i? çQ€M K" i?¬B- F?¬M; i? H'v` çQÊ+ +?S +´ ç| +| p'M ç X aU pB + +QB M?Q tQM; - T?| i´M; ; B€K ç®+ +¬M; iv :B æS+ H'v KQìB F?®B M; ¼ .QÆM; ; B€K ç`M? iWM; +€B K°iX h®+ ç° ; B€K ç`M? H-M M"v iQÆM; ç®B M? M?- i´M; ; B€K ç®+ +¬M; iv :B æS+ i`U + iB T +¬K b® M; ¼+ +´ `ìB F?ÄBX *ÁM p F i [m M?´i +kM; TªB ç M +?B m KÊB H'v çQÊ+X h®+ ç° ``i M? M? M?QM; F?¬M; F?Q F?¬M; +ÁM M€Q M?B i M?Q H9+ ç-mX .-M /-M K€v K| + +?ì çÊB K'v p` +?mv M ; B FB K M; ?B K +?•M iQÈM; +O F?®B M; ¼+ +´ ç bi2p2M[#R3Ny aB m *´T >Q" M; EBK h?O h€+ ; Bª, hB m hB m ok

RekX *?QÆM; Rek, æ®B *?B m h?"i :BªX

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L; m²M, K2i`mv2MX+QK

JQìB K°i F?®B M; ¼+ +´ +O +¬M; iv :B æS+ ç m F?¬M; +| p'M ç ; bX a m F?B t2K Gw .QÆM; F?) +QìB i?îT?"Q M? M?äKX Gw .QÆM; i?"i bU pšM ``i bÊ HçB tm'i ?

@ Gw iB M bBM?- >QÈM; H½Q- *?m H½Q- GB m H½Q- ç•v H" b€m F?®B M; ¼+ +´ +?9M; i¬B +| #m´B ç'm ; B€ M; ¼+ +´ p"Q M; "v K B- M M tBM K'v p` ç•v t2K Fo ; B9T

a m F?B M; QìB +O +¬M; iv :B æS+ +¬K M; ¼+ +´ +O ?¼ `ìB F?ÄB- K°i M; QìB T? #QÊ+ ç MX h`QM; b® ççB #B m +O M?[M; +¬M; iv ç'm ; B€ M"v- #` +kM; H" M; QìB

a m F?B Gw .QÆM; p" GB m H½Q #"M #¢+ iQ M?Ä tQM;- ?„M M|B,
@ "" v M i•K- ;B'v ;B€K ç`M? +O +€+ p` b) M? M? +?|M; çQÊ+ ;YB iÈB- F?¬M; H"K
p` M[5
@ *ªK ÆM- i?"i bU p¬ +MM; +ªK ÆM5
L;QìB T?K i`€+? +¬M; iv ç'm ;B€ h?B M S?QÆM; i` M K†i H"TiS+ H°` p pmB K
M;QìB b@i`m°i M?'iX J°i b® F?€+? ?"M; çª ç²M; w Km M?QM; #•v ;Bì H¢B +| +?9
E?¬M; +| ;B'v ;B€K ç`M? i?b #¼M ?¼ +kM; F?¬M; /€K #ªQ çªKX L m M?Q tm'i ?B
F?€+? ?"M; ?Q†+ F?¬M; B Km i?b +¬M; iv ç'm ;B€ +O #¼M ?¼ b) çQÊ+ HQm / M
;QÆM; iB m +U+ iB m #B m M?'iX
a€m F?®B M;¼+ +´ H M #"MX Gw .QÆM; ç-m iB M +¬K K°i F?®B- ç†i i` M i v M?b
HU+ ç†+ i?M # Q T?O F?®B M;¼+ +´ M?Ä tQm M"v- M; v b m ç| Gw .QÆM; KdK +Q
æ| H" M;¼+ +´ i?ìB æQìM; `i çQÊ+X L;¼+ ?bM? Hv `QÊm M?Ä- M| H" Hv #^M; "¢+
M?B m +€B K" h?~K >¢Q K M; iÈB +?9+ i?¼ H-M i`QÊ+X
a m F?B GB m H½Q ç|M H'v iW i v +O Gw .QÆM; +kM; F?) ;"i;"i ç-mX "•v ;Bì #
ç m F?¬M; M|B ;bX oW +| FBM? M;?B K #` HW - #¼M ?¼ ç m ?B m çQÊ+ +?"M; i
+´ K¢M? ?ÆM ?¼ M?B mX *ªK ;B€+ F?¬M; T?K+ ?Q†+ F?¬M; pW HÁM; ç½ iB m i
im´B i€+X
E?®B M;¼+ +´ i?S ? B +O h?B M S?QÆM; +kM; F?¬M; i²BX "•v ;Bì M;?B K +?SM
M;¼+ +´ `²B M?QM; +?d +| K°i F?®B #` H" ? M; #` H"K ;Bª- çO ç i?'v i, H M;¼+ +
+ QX
`i M? M? t2K tQM; b€m F?®B M;¼+ +´ - Gw .QÆM; i?m H¢B M,M; HU+ ç†+ i?M `²B
i`QM; i v # p` +?mv M ;B +?Q M;QìB T?K i`€+? +O h?B M S?QÆM;X a€m F?®B
ç ;bX h?ìB ;B M M;?d i`Q +| H) +| i? ;B9T #¼M ?¼ FQ ;B'v ;B€K ç`M? i`QÊ+ - F
/Q M? +O ?¼X
h?ìB ;B M H†M; H) i`¬B [m X `i M? M? ç½ ? i K°i #m´B b€M;- çB m M"v H"K Gw
iW i`QÊ+ iÈB ;Bì +?Q ? +ªK i?'v i?ìB ;B M i`¬B [m M? M? M?Q p"vX
@ hB m Gw- +?9M; i M;?d M;ÆB K°i H9+ çB5 *?¶ M;¼+ +´ +ÁM H¢B ç +?B m FB
GB m H½Q î# M +¢M? pQÆM p B HQìB M?€+ - Gw .QÆM; M?bM GB m H½Q +| +?
+ÁM i` - bS+ HU+ K¢M? ?ÆM bQ pÈB K'v M;QìB M"vX >„M +| i? iB TiK+ çQÊ+ M
F?¬M; i? +MM; ?„M +?®M; +?¼B iB T çQÊ+ - T?ªB M;?d K°i H€i ç½X
*ÆK i`Q H" i?2Q bU b„T t T +O Zm M; oBM? "ªQ h` B- çÆM ;BªM M?QM; `i T?Q
K®B [m M ? pÈB Gw .QÆM; +kM; M;²B +MM; #"M pÈB # p` +?mv M ;B - çB m M"v
bmM; bQÊM;X
a m F?B ,M tQM; +ÆK i`Q - M;?d M;ÆB K°i H9+ - K'v M;QìB Gw .QÆM; iB TiK+ +¬
;B M M"v T?€i ;B'v FB K ç`M? +?Q +¬M; iv h?B M S?QÆM; ç M;QìB # M h?B M S
H"K +¬M; i€+ +?m~M #`X
h`QM; i?ìB ;B M M;?d M;ÆB- F?¬M; Qi M;QìB i?,K /Á æQìM; sm•M JBM? pW `²B`
M?QM; ç m #` æQìM; sm•M JBM? +QìB HÆ çBX \*?mv M pW `²B F?¬M; i? +?Q ?¼
"ªQ h` B +| i? #` i?B i?¢B HÈMX
*¬M; iv ç-m iB M ç M ;B€K ç`M? p"Q #m´B +?B m H" +¬M; iv G K h?B MX *¬M; iv ç
M;¼+ +´ + Q +´T +¬M FB K +?SM;- M?QM; M;¼+ +´ pW #`v H M i?b H"TiS+ i?m ?9
M;QìB tmM; [m M?X
L,K F?®B M;¼+ +´ + Q +´T F?¬M; M;ì H¢B +| ? B F?®B H" hY *QÆM; L;¼+X *QM
"¼M M;QìB Gw .QÆM; ;B€K ç`M? K'v +?K+ F?®B M;¼+ +ª #m´B b€M; +kM; F?¬M; i

"m´B +?B m pW KÈB #„i ç-m i?b ç½ tm'i?B M ? B F?®B `²B- H`K Gw .QÆM; p` # i`²X

E?®B M;¼+ i?S M?'i ç M i v +O Gw .QÆM;- ç•v H` M;¼+ +´ çB m F?„+ ?bM?`²M; hY *QÆM;X sûi p K¼B K†i i?b K|M M M;¼+ +´ M`v +kM; +| M?[M; ç†+ i`QM; +O M;¼+ +| +?mv M M;¼+ +´ #` H`K ;Bªtm'i?B M i?b F?®B M;¼+ +´ M?Q i? M`v M^K i`QM; ;B€ M`Q +kM; b) H` p"i çQÊ+ +QB i`¼M;- imv i ç®B F?¬M; i? F?¬M; +| M;QìB Km

E?¬M; #B i i¢B b Q- H9+ F?®B M;¼+ +´ M`v î i` M i v- Gw .QÆM; HB M +| K°i /U ç`M? M;¼+ ?¬K M v H` K°i +Æ ?°B i?U+ iB M ?B K +| - Gw .QÆM; i`QÊ+ iB M ç m ç†+ #B i FB K M;?B KX *Æ ?°B M?Q p"v M m F?¬M; Hmv M i" T M?½M HU+ i?b i? i? +?'T M?"M çQÊ+X

a m F?B /MM; F?ª M,M; ç†+ #B i- Gw .QÆM; i`QM; HÁM; F?) i?Î /`B- ç•v [mª M?E L;¼+ #` \*?m .B T H`K ;Bª- i`bM? ç° H`K ;Bª p¬ +MM; + Q bB mX >ÆM M[- p` i`Q +`M; H`K M;QìB i F?¬M; i? M;î çQÊ+ H¢B M^K i`QM; p€+? +O ? B +?[hY *QÆM +| i? M?bM i?'v çQÊ+X L?QM; *?m .B T /€K F?„+ €K FQ +O KbM? H M ç•v i?U+ b

Gw .QÆM; ç F?®B M;¼+ hY *QÆM; M`v b M; K°i # M- H¢B +¬K F?®B M;¼+ hY \*QÆM +O +¬M; iv ç'm ;B€ G K h?B M F?¬M; ? v M i•K p ? B pB M M;¼+ M`v M M KÈB FB K M;?B K i`QÊ+X

"¼M M;QìB GB m H½Q H¢B iB T iK+ ç|M K|M M;¼+ hY *QÆM; ç-m iB M iW i v Gw id Kd- FQM? H9T +kM; ç½ /MM;- +m®B +MM; H½Q GB m F?) ;"i;"i ç-mX J|M M;¼+ ç m +| ç†+ i`QM; +O M;¼+ i?"i- M m M| H` ? M; ;Bª i?b +?d +| i? M|B H M`^M; M, +?Q çO- F?¬M; i? M?bM ` çQÊ+ ?`M; ;Bª i`QÊ+ K„iX

E?®B hY *QÆM; M;¼+ i?S ? B H` +?B + #bM? M;¼+ `i?B K i?'vX "bM? M;¼+ +´ i` +| +?[ hY \*QÆM;- KB M; #bM? M?ÆM M?KB iBM? i - +¬K i`QM; i v H`K +?Q M;QìB L?QM; K¼B M;QìB ç b® F?¬M; t2K i`¼M; #bM? M;¼+ hY *QÆM; M`vX \*?m .B T + hY \*QÆM; i?¬M; i?QìM;X L;¼+ hY \*QÆM; ?bM? #bM? FB m M`v +`M; / #„i +?QÊ i`QM; #bM? i?b F?| K` ibK ` çQÊ+X

æWM; M|B M?[M; M;QìB tmM; [m M?- ç M # p` +?mv M ;B H9+ M`v i`QM; HÁM; +?B + #bM? M;¼+ hY \*QÆM; M`vX

Gw .QÆM; M?bM QÊ+ +?WM; K°i T?9i KÈB /MM; M,M; HU+ ç†+ i?M # Q T?O #bM? H` i?S i®i M?'i i`QM; b® M;¼+ +´ K` Gw .QÆM; t2K [m X h`QM; HÁM; Gw .QÆM; ;Bª- M m p"v i?b i?"i H` [m€ ç€M; iB +5

a m F?B M,M; HU+ ç†+ i?M # Q T?O #bM? M;¼+ - K„i +O Gw .QÆM; F?¬M; FbK M pÁM; b€M; +?| 2 M?B m i¬M; i` M # K†i #bM? M;¼+ +´ H9+ ç| ?B M ` p¬ +MM; ç i`QM; bU # Q T?O +O F?ª M,M; ç†+ #B i +`M; H`K +?Q Gw .QÆM; +| +ªK ;B€ +? ç†+ i`QM; K` #'i +S K|M ç² \*?m S?ÄM; M`Q +kM; F?¬M; i? +| çQÊ+X

æ² i?"i- ?B K i?'v ç² i?"i M?Q p"vX *?B + #bM? M;¼+ M`v F?¬M; M;î H¢B H` FB i i æ½ M?bM i?'v K'v F?®B M;¼+ hY *QÆM; +O *?m .B T- H9+ M`v ;†T çQÊ+ F?®B hY HÁM; Gw .QÆM; +| K°i +ªK ;B€+ bmM; bQÊM; p mB KWM;X L?QM; i?"i ;Bª +O ? F?¬M; i? M|B ` X h?S M?'i H` #ªQ p +¬M; iv ç'm ;B€ +O #¼M ?¼- i?S ? B H` F? ;•v F?OM; ?QªM;X

æQÆM; M?B M- M?[M; F?®B M;¼+ +´ H`K ;Bª +O \*?m .B T #` Gw .QÆM; T?€i ?B ` #€M ç'm ;B€X 1 `^M; +m®B +MM; ç m #` >` H½Q i?m M¢T- ;B€ i?m Km çQÆM; ;B€ M;¼+ +´ i?"iX

E?®B M;¼+ i?S ? B +kM; ç M i v +O K'v M;QìB H½Q GB mX oW +¬K F?®B M;¼- HB M +ªK i?'v +| ;b ç| F?¬M; `MX æ² ;Bª bÊ M?'i b€M? pÈB ç² i?"iX G9+ M`v î ç| + K°i i?"i K°i ;BªX L;QìB #bM? i?QìM; b) F?¬M; i? T?€i ?B M ` p'M ç i`QM; ç| - M? p®M +| i`bM? ç° `i + Q ç½ +ªK i?'v i`QM; ç| +| ;b F?¬M; `MX

" M;QìB ç m i`-K M;•K F?¬M; H M iB M;X "¼M ?¼ M?B m M?'i +kM; +?d H` +ªK ;
+?QM? t€+ ? B F?®B M;¼+ hY *QÆM; ç|- K°i i?"i K°i ;BªX *| F?ª M,M; +ª ? B +M
M,M; +ª ? B +MM; H` ;BªX h`QÊ+ F?B Gw .QÆM; +?Q çQ ` T?€M [mv i +m®B +M
çQ€M +O KbM? ` X

Gw .QÆM; M;?B K +?SM; # F?®B M;¼+ +ÁM H¢B- ç m F?¬M; i?'v +| #'i Fb p'M ç
#° b® M;¼+ +?Q M;QìB T?K i`€+? +¬M; iv G K h?B MX L;QìB T?K i`€+? Km®M ?ÄB
HìB çQÊ+- +m®B +MM; H„+ H„+ ç-m çB [m K°i # M +?ì çÊBX

a m F?B M;?B K +?SM; b® M;¼+ +´ +O G K h?B M- +?¶ M;¼+ +´ +ÁM H¢B F?¬M; i
iv ç'm ;B€ K M; ç M K°i i`,K F?®B M;¼+ +´ ç M;?B K +?SM;X L?Q p"v KÊB H` "-
?| +O h`mM; Zm®+X L m H` îi?"M? T?® F?€+ i?b +?„+ +?„M b) F?¬M; +| M?B m
p"v tm'i ?B MX

h`QÊ+ #®M ;Bì+?B m- i'i +ª b® M;¼+ +´ ç½ ?Q`M iQ`M M;?B K +?SM; tQM;X G-M
M?`M M´B pQÆM p B K i KÄBX

h`M; +°M; Ryd K|M M;¼+ +´ - +?d +| ? B K|M H` ?`M; T?ªM; +´ - M?QM; M;Q`B ` +Á
ç¢B- i?m° + HQ¢B ?`M; ;Bª i?ìB +´X L?QM; +kM; H` M;¼+ +´ - M;¼+ +´ M?Q p"v Gw
+?d +| çB m T?ªB ;?B `ä i?•M T?"M +O M;QìB b Q +?ûTX

*QM b® M`v H`K Gw .QÆM; +| +?9i #m²M #U+- i? K K°i K|M ç² M[+?ŠM; T?ªB i?
b Q- Ry3 b Q- +kM; +| i? H`K M;QìB F?€+ + iKM; p bU pB +?¬K M vX

a m F?B ;B€K ç`M? M;¼+ +´ tQM;- Gw .QÆM; p` # p` +?mv M ;B ç m ç M T?ÁM
Zm M; oBM? "ªQ h` B FQ ;B'v ;B€K ç`M?X L?[M; ¬M; +?O +O +€+ +¬M; iv #€M ç'm
Hm"M- #`M Hm"M M?B m M?'i pŠM H` M;QìB T?K i`€+? +O +¬M; iv G K h?B M p`ª
F?¬M; #bM? i?QìM; +O +¬M; iv #€M ç'm ;B€ Zm M; oBM? "ªQ h` B H9+ b€M; ç H
#,M F?Q,M- +ÁM ? B F?®B M;¼+ hY *QÆM; +O +¬M; iv G K h?B M +`M; H`K K¼B
ç m H` ? B K|M M;¼+ ç m H` ?`M; T?ªM; +´ F?¬M;5

@ hB m Gw- pW `²B +?¶ M;¼+ +´ ç| +`m i?'v i? M`Q\

oW p`Q ç M T?ÁM; H`K pB +- GB m H½Q HB M M?`M F?¬M; M´B ?ÄBX *?m H½Q
M?bM Gw .QÆM;X "¼M ?¼ pŠM F?¬M; /€K ?Q`M iQ`M t€+ ç`M? i?"i ;Bª- M?QM; ç½
´MX æB m M`v +ÁM K¢M? K) ?ÆM +ª pB + M?"M ` ç² ;Bª H9+ b€M;X

Gw .QÆM; i`-K M;•K K°i +?9i- +?"K `½B M;~M; ç-m- M|B,

@ L?[M; i?S F?€+ ç m H` i?"i- ? B F?®B M;¼+ hY *QÆM; +| +?9i p'M ç X hQÊM; ç
;Bª- M?QM; +€B #bM? M;¼+ H` i?"iX

@ h?"i bU H` ?`M; T?ªM; +´5

GB m H½Q i`ÊM i`ÁM K„iX G-M M`v #¼M ?¼ F?¬M; ? ?Q`B M;?B p HìB M|B +O
çQ+? i?U+ ç½ H`K ?¼ ?Q`B M;?BX

@ "„+ EBM? +O +?9M; i ç½ tm'i ?B M ? B K|M M;¼+ T?ªM; +´ - M?[M; MÆB F?€-
/¢M; ;bX s2K ` HQ¢B ?`M; T?ªM; +´ ç½ i?•K M?"T p`Q MQÊ+ i `i H•m `²BX L?[M
H`K -K o K°i i`"M- bÊ `^M; b) F?¬M; i?m FûK ;b bQ pÊB pK *?m S?|M; M,K ç|X

>QÈM; H½Q #MB M;MB i?î /`B- GB m H½Q p` *?m H½Q ç m ;"i ç-m ç²M; ibM?X
ç°M; i?` i`QìM; bQm i-K i`QM; p`B M,K- ç² bS + Q +`T F?¬M; B /€K Km - T?ªB ç
KìM?¢iX "•v ;Bì H¢B tm'i ?B M *?m .B T +kM; F?| i`€+? M?[M; M;QìB i? ? i`QÊ-
M;QìB F?¬M; +| FBM? M;?B K b) ;†T T?ªB `OB `Q F?¬M; i? M?"M #B i çQÊ+ M?[I

bi2p2M[#R3Ny

aB m *'T >Q`M; EBK h?O

h€+ ;Bª, hB m hB m ok

RejX *?QÆM; Rej, hB M *¬M;- S? M :B oB MX

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

S?| i'M; ;B€K ç®+ +¬M; iv :B æS+ H" M;QìB ç-m iB M çQÊ+ KìB p"Q T?ÁM; H"K
K°i K|M ç² +´ +O ?¼ ç m H" i?"i- b m F?B HoM? ;B'v ;B€K ç`M?- p` T?| i'M; ;B€K
#²B ?²BX J®B HQ H„M; ç½ H•m M v ç½ çQÊ+ ;BªB iÄ X Gw .QÆM; K†+ /M i` im´B
*| bU ;B€K ç`M? +O >` i?b F?¬M; B /€K M;?B M;ì +?`i HQÊM; i?"i ;Bª +O M?[M;

L?[M; M;QìB T?K i`€+? +O +€+ +¬M; iv ç'm ;B€ F?€+ H9+ HoM? ;B'v ;B€K ç`M? ç
æB m M"v H"K Gw .QÆM; +`M; ?B m `ä pb b Q >` H½Q H9+ ç-m HçB HQ H„M; KbM?
H" K°i i M *?m .B T ç½ H"K KQ H"K; B| F?m'v ç°M; iQ`M [m®+X L m i? K p`B M;Qì
ç®B b) H" K®B ?¼ +O p,M ?| +´ h`mM; Zm®+X

aQ pÈB M?[M; +¬M; iv ç'm ;B€ F?€+ i?b M;QìB T?K i`€+? +¬M; iv G K h?B M H" +
> B K|M M;¼+ +´ hY *QÆM; +O #¼M ?¼ ç½ çQÊ+ i?¬M; #€Q +| K°i i?S H" ?`M; T
ç'm ;B€X ošM K v +ÁM K°i i?S H" i?"i- +kM; +QB M?Q H" K°i MB K M OBX

æ®B pÈB M?[M; +¬M; iv #€M ç'm ;B€ K" M|B- i?m MçT T?ªB ?`M; ;Bª +?d +¬M F?¬
M?Q F?¬M; +| ªM? ?QîM; ;b HÈM H„K pÈB +¬M; ivX L?[M; K|M ?`M; +€+ +¬M; iv #
b m F?B #€M ç'm ;B€ tQM; KÈB çQ iB M #€M ç'm ;B€ +?Q +?O M?•M +O M?[M; H
i`ª i`QÊ+ jyW i`QÊ+ F?B #€M ç'm ;B€ K" i?¬BX

ob p"v +¬M; iv G K h?B M i`QM; +€B ?¼ HçB +| +€B K vX L m H" b m F?B #€M ç'
` H" ?`M; ;Bª i?b +?Q /M F?¬M; i`ª iB M i?b / M? iB M; +O +¬M; iv +kM; b) #`ªM
/Q M? b m M"v M?`i ç`M? b) çB tm®M; `i KçM?X

a m ?ÆM K°i iB M; ç²M; ?²- b® ;B'v ;B€K ç`M? +QB M?Q çQÊ+ T?€i ? iX L?[M; M
+¬M; iv #€M ç'm ;B€ b m F?B M?"M çQÊ+ ;B'v ;B€K ç`M? ç m K†i K"v ?ÈM ?î- +?"
H-M HQÊi `ìB F?ÄBX \*| ;B'v ;B€K ç`M? M"v i?b pB + #€M ç'm ;B€ M;¼+ +´ +O #¼
;b M[X

æQìM; sm•M JBM? H" M;QìB +m®B +MM; #QÊ+ p"Q- i` M i v +¬K i?2Q K°i ;|B iQ
çSM; /"v- pQÆM +?•M pQÆM p B +?Q i?ª HÄM; ;•M +®i- M;²B K°i M;`v i`ìB i?"i b
+kM; +| +ªK ;B€+ ,M F?¬M; +?`m M´BX

@ GB m H½Q- *?m H½Q- >QÈM; H½Q- Gw iB M bBM?- ç•v H" iB M #²B /QĐM; +?
M?QM; +kM; H" K°i +?9i i'K HÁM; +O +€+ +¬M; iv- KQM; +€+ M? M?"M H'v5

Gw .QÆM; FBM? M;ç+ M?bM æQìM; sm•M JBM?X æQìM; sm•M JBM? F?¬M; M;ì H
iW i`QM; #¼+- b m ç| H-M HQÊi çQ +?Q #¼M ?¼X *€B M"v ç†i H M i v +ÁM ?ÆB

*`M; H"K +?Q Gw .QÆM; F?¬M; M;ì iÈB H" #¼M M;QìB GB m H½Q +?d ;"i ;"i ç-m
+?9i F?€+? b€Q M"QX

@ Gw iB M bBM?- +€+ M? p'i pª +ª M;`v i`ìB- ç•v H" i?S +€+ M? ç€M; M?"M çQÊ+
æQìM; sm•M JBM? M?"M i?'v p ?Q`B M;?B +O Gw .QÆM;- M;?o ç M im´B i€+ +O
i`QÊ+ F?) ;BªB i?Q+?X

h` M i?U+ i - +€+ +?mv M ;B H"K +¬M; pB + ;B€K ç`M? tQM; b) M?"M çQÊ+ K°i F
T?Q ;B€K ç`M? M"v çQÊ+ ;¼B H" iB M #²B /QĐM;- ;B®M; M?Q K°i HQçB T?Q +O

hB M #²B /QĐM; M?B m ? v Qi +ÁM T?K i?m°+ p"Q ç®B i€+ K" ?¼ ;B€K ç`M?X G-M
ç`M? ç m H" M?[M; +¬M; iv HÈM- iB M #²B /QĐM; çQÆM; M?B M `i ?"m ?oM?X J¶
+¬M; iv +°M; HçB H" key M;?bM- #®M M;QìB #¼M Gw .QÆM;- K¶B M;QìB çQÊ+ e8
K†i- +?ŠM; i`€+? HçB ?ÆB M†M;X

>B M iQÊM; M"v [m^a i?U+ çQÊ+ M;-K t2K M?Q K°i [mv Hm"i- pb p"v #¼M M;QÌB G
ob M?[M; ç² p"i ç½ çQÊ+ ;B€K ç`M?- ?¼ ç m T?ªB +?`m i`€+? M?B K- tªv` p'M
K„M; F?¬M; T?ªB +€+ +¬M; iv #€M ç'm ;B€K" H" M?[M; +?mv M ;B ç½ FQ ;B'v ;B
L?QM; i` M i?U+ i [m^a i?U+ pšM +| K°i b® M;QÌB HÊB /KM; çB K M"v ç FB K HÊ
/ç i?•K ç°+ HB M F i pÈB M?[M; i?QÆM; M?•M i`€B T?ûT- FB K HÊB M?m" M F?´M
;Bª +?Q M?[M; H¬ ?"M; /ÎKX L?[M; M;QÌB M?Q p"v F?¬M; Qi- +?Q M M i?` i`QÌM;
T?ªB ç®B Kti pÈB`OB`Q mv iQM`i HÈMX

a m F?B M?"M Hb tb tQM;- # p` +?mv M ;B ç m i`îp M?"X æ®B pÈB # M;QÌB ?¼
M v H" p¬ +MM; Ko K½MX J¶B M;"v #¼M ?¼ ç m +| K°i F?QªM #²B /QÐM; M?'i ç`M
M?Q ?¬K M v i?b F?¬M; M?B mX æQÆM; M?B M M m #¼M ?¼ ibM? M;mv M H"K
ç`M? +?Q M?[M; Kti ?"M; /ÎK i?b K¶B M;"v ç m +| i? +| çQÊ+ b® iB M M"vX *?d +|
?¼ i`QÊ+ ;Bì +?Q iWM; H"K K" i?¬BX

a m F?B ? M h`M? E?ªB æç i ;†T M? m îS? M :B oB M- Gw .QÆM; +kM; `ìB F?Ä
"„+ EBM? ?„M ç½ ;B€K ç`M? tQM; `²B- ? B M;"v M[b) # v ç M h?QÊM; >ªB iB Ti
t2K M;¼+ +´ *?m S?ÄM; +| +ÁM tm'i ?B M i` M i?` i`QÌM; ? v F?¬M;X

"m´B i®B- Gw .QÆM; +?O ç°M; i?m"i HçB K¼B +?mv M M;"v ?¬K M v +?Q >" H½Q
M?m" M e8yyyX o +?mv M M"v >" H½Q F?¬M; M|B ;b- H"K ;b +kM; +| Hm"i H - MQ
+€+ +?mv M ;B +kM; H" M;QÌB- F?¬M; i? #„i ?¼ p'i pª H"K pB +F?¬M; +¬M;X o"
H" >" H½Q +kM; ç½ M?"M [m F?¬M; Qi F?QªM iB M #²B /QÐM;X

æ®B pÈB M?[M; K|M M;¼+ +´ *?m S?ÄM; F?€+ KÈB tm'i ?B M- ¬M; iÄ` HQ H„M;X
>" H½Q T?ªB #¬M # F?„T #®M T?QÆM; KÈB H"K KS+ ç°ªM? ?QÎM; +O M|i i?'T M
M;QÌB ?B m M?'iX "•v ;Bì HçB tm'i ?B M *?m .B T- +?d ç€M; iB +H" im´B i€+ HÈM
çQÊ+- +°M; i? K +€+ Hw /Q F?€+ F?B M v #•v ;Bì F?¬M; i? `ìB F?ÄB "„+ EBM?X

hmv M?B M pšM K v H" +| Gw .QÆM;- çB m M"v H"K >" H½Q +ªK i?v pmB KWM; M
iBM`^M;- iW tQ ç M M v i` F?¬M; i? i?„M; +?QM?- *?m .B T M?'i ç`M? b) ;B®M;
çªQ i`B i ç X

a€M; bÈK ?¬K b m- Gw .QÆM; /šM i?2Q GQm *QÆM; `ìB F?ÄB F?m +?mM; +QX
.QÆM; #•v ;Bì +Æ #ªM F?¬M; +¬M M|B- ç½ #B i iQM? ibM? +O ?„MX

oW ` F?ÄB +´M;- h`M? E?ªB æç i HB M ;¼B çB M iÈBX h-M .kM; p" h`B m .•M F
;Bì # M;QÌB ç m îM;Q`B +?Ê S? M :B oB M +?ì Gw .QÆM;X

*?Ê S? M :B oB M i?"i bU H" K°i i?` i`QÌM; ç² +kX G9+ î"„+ EBM? M´B iB M; iQ
;B®M; pÈB M?[M; +?Ê M´B iB M; F?€+- S? M :B oB M #•v ;Bì ç½ +?mv M iW i®B
i?b i`QÌM; HÈM p ç² +´X

>ÆM M[- M?[M; +Y ?"M; ç² +´ i`QM; +?Ê +ÁM M?B m ?ÆM tQÎM; GQm GvX >ÆM
M"v M;"v M"Q +kM; Kî +Y FBM? /Q M?- K¶B M,K je8 M;"v F?¬M; i?B mX

L;Q`B M?[M; +Y ?"M; ç² +´ - S? M :B oB M +ÁM +| F?m +?Ê ç°+ ç€Q p" M?[M; [m-
æ M +m®B im-M- F?¬M; +?d i`QM; S? M :B oB M iQ`M #° ç m H" [m-v ?"M;- ç M
+kM; ç m #`v #€M ç² +´X

L;Q`B ` - S? M :B oB M +kM; H" MÆB çQÊ+ F?€+? /m H`+? v m i?Q+? M?'iX J¶B
M;?bM M;QÌB MQÊ+ M;Q`B iK i"TX >ÆM M[ - `i M?B m M;QÌB MQÊ+ M;Q`B ç m +|
?| K" KbM? v m i?Q+?- +kM; +QB M?Q H" K°i bU +®M; ?B M iQ HÈM +?Q pB +;B
>¬K M v pW ? v H" +m®B im-M- Gw .QÆM; +ÁM +?Q iÈB +?Ê ç½ i?v î # M M;Q
h`QM; ç| +ÁM +| `i M?B m #`M # M;QçB [m®+ / ç2M- / i`„M;X

L;QÌB M?B m- t2 +kM; M?B m- pšM K v H" #¼M M;QÌB Gw .QÆM; ç M bÈK K°i +?9
HU+ ibK +?¶ ç¶ t2X

hmv M?B M pB + ibK M;QÌB +ÁM T?B M T?S+ ?ÆMX GB M iK+ bm@i ky T?9i- Gw
h`M? E?ªB æfiX G9+ M"v KÈB H" 3?jy b€M;- p"v K" i`QM; +?Ê /QÌM; M?Q iQ"Mi?"
ç9+ p" M€Q M?B i +ÁM ;? ?ÆM +ª +?Ê L K .QÆM;X

Gw .QÆM; €B M;¢B pÈB +ªM? iQÊM; M€Q M?B i M?Q p"vX æ•v +?d H" K°i+m®B in
?Q" M; FBK ? v KM /m H`+? i?b M;QÌB Î ç•v bÊ `^M; b) +ÁM FBM? F?OM; ?ÆM M[

@ Gw H½Q ç - +m®B +MM; +kM; ibK çQÊ+ + "m5

h`M? E?ªB æfi +?2M ` F?ÄB ç€K ç¬M;- ç¬m QÈi K² ?¬BX h¬M .kM; p" h`B m .•M
F?¬M; #` H¢+- i`€M # M;QÌB QÈi çšKX

@ L;QÌB ÎS? M :B oB M M"v +kM; M?B mi?"i5 *| M?B m ç² +´ ç #€M M?Q p"v b C

Gw .QÆM; +QÌB ç m F?´X > B ?¬K i`QÈ+ çB tQÎM; GQm Gv M?QM; +?Q ? i?'v +ª
M?bM HQÈi [m i?b b® [m¬v ç² +´ +kM; ç M i`,K [m¬v `²B- +ª +?Ê M"v T?ªB ç M K'v
L;?o ç M +QM b® M"v i?"i H" ç€M; bÊ5

@ E€i?"i ç m H" ;Bª- +| K°i b® H" HW ;¢i M;QÌB- ç M bªM T?~M M;? i?m"i +kM; F
;B®M; M?Q i`QÈ+ ç•v- +| i? +?¼M HU i` M M?[M; [m¬v ?"M;- +?¼M HU #•v ;BÌ +

h`M? E?ªB æfi H„+ H„+ ç¬m- #bM? i?QÌM; ?„M F?¬M; ç M ç•v p"Q +m®B im¬M- ´
[m¬v ?"M; `QM; ç½ bÈK iB m i MX u ç M S? M :B oB M +?O v m H" pb M?[M; ç² b
?"M; ç² +´X

h¬M .kM; p" h`B m .•M +MM; ;"i ç¬m i€M i?"M? +•m M|B +O h`M? E?ªB æfiX Jm®
ç² +?B #^M; Î [m i?Y p" M K vX

@ > Bxx- bQm i¬K H" pB + HÈMX "•v ;BÌ pB + HÈM i?'v `²B M?QM; ?"M; ç½ ç M #C
+?Q `^M; M?[M; #ªQ #®B bQm i¬K 2 `^M; ç m H" ?"M; /ÎKX

Gw .QÆM; H¢B +QÌB ç m F?´X "•v ;BÌ M;QÌB bQm i¬K p¬ +MM; M?B m- +kM; iS+
ç² ;Bª- +?Q #¼M HÁM; /¢ ç2M i®B ç| +Æ ?°BX

@ *"m M|B ç9M;- H9+ i¬B T?€i ?B M ` ç² /ÎK ç¬m iB M i`QM; b® ç² bQm i¬K- i¬B ç
i?b ?°+ K€mX

h`M? E?ªB æfi i€M i?"M? pÈB +•m M|B +O Gw .QÆM;X u +?ÆB ç² +´ +kM; H•m
F?¬M; Qi H¬M #` Km T?ªB ?"M; /ÎKX ošM K v ç¢B M;?B T ?„M HÈM- M?[M; ç² /ÎK
M,M; HU+ vX J†+ /M #` i?B i M?B m H¬M- K'i M?B m T?Q- M?QM; Qi M?'i +kM; +Q
iQ+?X

@ æB i?¬B- +?9M; i +kM; p"Q i`QM; i?Y +€B ?SM; bQm i¬K ç² +´ +O M?•M HQ¢BX
+MM; #¼M M;QÌB h`M? E?ªB æfi H2M p"Q +?Ê S? M :B oB M ç M; M?®M M?€QX

L;QÌB [mª i?U+ `i M?B m- çB i` M çQÌM; # M i B +?¶ M"Q +kM; H" iB M; K†+ +ª-
i - +| +€B i`ª j ç M 8 KQÆB i - i?"K +?d j ç M 8 i +kM; +|X Gw .QÆM; i` M çQÌM; M
K°i #bM? K"m iQK ç M; +MM; M;QÌB #€M ?"M; K†+ +ª 8 i - Ry i X Gw .QÆM; iÁ KÁ
t2K +€B #bM? K"m iQK ç|- b m ç| [m v ç¬m #QÈ+ çBX

*?Q /M H" ?"M; M?€B ?B M ç¢B- M? /MM; ç'i bûi K"m iQK ç H"K #bM? K"m iQK i
i? M|B H" M;? i?m"iX

L?QM; /MM; #MM HQ½M; MmM; H M- b m ç| bÆM bÆM ?| ?¼+ i?"M? #bM? K"m i
b Q\ æ² ;Bª M?Q p"v 2 `^M; +?d ç€M; ;B€ R- k i X L;QÌB Km F?¬M; ?B m +ÁM iU
p i`ª iB M `²B çBX

Zmª M?B M- M;QÌB Km pW çB- i` M K†i M;QÌB #€M HB M ?B M ` MK +QÌB ç„+ w-

Gw .QÆM; H„+ H„+ ç¬m- iB TiK+ çB p T?Q i`QÈ+- F?¬M; t i?b ç M F?m æ¢B "^\
+?Ê i?"i bUX h`QM; ç| +| `i M?B m +Y ?"M; ç² +´X æ² i`QM; +Y ?"M; K†+ /M ;Bª
?ÆM M?[M; [m¬v ?"M; M;Q" B FB X

JÈB çB +?Q çQÊ+ ? B #QÊ+- Gw .QÆM; ç°i M?B M /WM; HçB- i|K H'v M;QÌB pW
p" #¼M M;QÌB h'M .kM; ç m p¬ +MM; FBM? M;ç+ M?bM Gw .QÆM;- M;QÌB #` Gw .C
bi2p2M[#R3Ny
aB m *'T >Q" M; EBK h?O
h€+ ;Bª, hB m hB m ok

Re9X *?QÆM; Re9, J½ J" T Jm®M *?B K hB M L;?BX

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

@ Gw iB M bBM?\

L;QÌB #` Gw .QÆM; M„K H'v +€M? i v ç M; ¬K K°i +€B #bM? bS- ?„M i`WM; K„i M?

@ J½ J" T- b Q M? HçB Î ç•v\

Gw .QÆM; +ÁM FBM? M;ç+ ?ÆM +ª vX L;QÌB i`QÊ+ K„i H" +QM +O GQm hmv i hM
J½ K" T M"v bQm i-K [m `i M?B m ç² +´X Gw .QÆM; +ÁM M?È `ä- H9+ ç-m ç½ F?
ç² +´ M[- i•K iQM? +O v +,M #ªM F?¬M; i?Q+? ?ÊT +?ÆB ç² +´X

@ h¬B- i¬B F?¬M; +| pB + ;b- ç M çB HQ M? [m M? i?,K i?95

Lûi K†i +O J½ J" T +| +?9i F?¬M; iU M?B M- ¬K H'v #bM? ;®K ç`M? HMB p T?Q b
iU M?B M /äB i?2Q ç°M; i€+ +O ?„MX u Km®M +?2 /'m M?QM; F?¬M; i? /'m M´B +
¬KX

æ®B pÈB Gw .QÆM;- J½ K" T +| +?9i bÊ ?½BX æB m M"v ç M Gw .QÆM; +kM; F?¬
pb F?ª M,M; p ç² +´ +O Gw .QÆM; ?ÆM +O ?„M- ?Q†+ H" pb Gw .QÆM; H" M;QÌ

@ Jm +€B M"v Î ç•m\

Gw .QÆM; M;~M; ç-m M?bM J½ J" T- i?ªM M?B M ?ÄB K°i +•mX Gw .QÆM; H9+ M
>B m G}- M;QÌB M"v imv i ç®B b) F?¬M; #m¬M; i? ç² +´- +?Q ?„M +`M; M?B m iB
Zmª M?B M F?¬M; b B- ç°i M?B M HçB +?çv ç M "„+ EBM? Km ç² +´X

@ Í- Î T?Q /QÈB +MM; +O # M ç|5

"` Gw .QÆM; T?€i ?B M- J½ K" T +?2 /'m M[+kM; p¬ /KM;- F?) ç€T HçB Gw .QÆM
+?†i #bM? ?Q ç| - i?'T ç-m F?¬M; /€K M?bM Gw .QÆM;X

@ Gw ?mvM? ç - p` M"v H"\

h``M? E?ªB æçi #QÊ+ ç M- M;?B ?Q†+ ?ÄBX u i?"i bU F?¬M; #B i J½ J" T- +ÁM +?
i?•M i?B i pÈB Gw .QÆM;X hm´B i€+ Gw .QÆM; p" J½ J" T +€+? M? m F?€ t - F?¬M

h``M? E?ªB æçi M;?o p"v M?QM; HçB [m M K'i +?QM? KBM?X u p" Gw .QÆM; H" #
K" T M"v +kM F?¬M; M? m M?B m H„KX

@ >„M H" +QM +O GQm hmv i hMM;- F?¬M; ?B m H„K p ç² +´- M?QM; `i ? K K X

Gw .QÆM; +QÌB ç m F?´ H„+ ç-mX h``M? E?ªB æçi HçB ;"i ;"i ç-mX h?ÌB ;B M h``M
M;„M- ?„M #B i +| F?€ M?B m M;QÌB ;B®M; pÈB i M K" T M"vX

h``M? E?ªB æçi M?bM Fo #bM? ;®K `²B M|B,

@ "bM? ;®K M"v çQÊ+ ç| - Km Î ç•m- # Q M?B m iB M p"v\

@ jyy5

L;?2 h`M? E?^B æfi F?2M- J½ J" T H" T iS+ çSM; i?ŠM; M;Q`B- b m F?B M`B tQM æfi,

@ M? t2K +€B #bM? M"v M m #€M b) çQÊ+ # Q M?B m\ *| T?^B FB K çQÊ+ ?"M; M

@ æ i-B t2K Fo t2K5

h`M? E?^B æfi F?¬M; i`^ H`B- K" FûQ J½ J" T ç M +?¶ p„M; M;Q`B- #Ä #bM? ?Q E?^B æfi +¬K H M t2K Fo +"M;X

Gw .QÆM; p" #¼M M;Q`B h-M .kM; +kM; çB i?2Q- M;?2 i?'v J½ J" T M`B Km #bM? ? +kM; +| +?9i FBM? M;ç+X

h`M? E?^B æfi pW M?bM pW ;"i ç-m- M`B,

@ æ•v H" #bM? ;®K i?`B /•M [m®+ T?ÄM; +? i?`B E? M; >B- jyy i +kM; ç€M;- +| ;

@ æ² ;B^ - F?¬M; T?^B H" ç² +´ i?`B E? M; >B\ E?¬M; i? M"Q- +€+ M? t2K çB- /Q E? M; >B- M? çWM; +| K" HW i-B5

J½ K" T ?ÆB b[M; M;Q`B- ç°i M?B M F m H M- +ÁM +| +?9i +^M? ;B€+5

@ *?„+ +?„M F?¬M; T?^BX h-B K†+ /M F?¬M; #^M; Gw ?mvM? ç - M?QM; M?bM +€

h`M? E?^B æfi i`WM; K„i M?bM v- M m F?¬M; T?^B +^K i?'v J½ K" T H" M;Q`B [m ç`M? b) F?¬M; M`B pÊB v M?[M; çB m M"vX

@ h`M? + M`B F?¬M; b BX æ•v çQ+? i?U+ F?¬M; T?^B H" ç² ;®K i?`B E? M; >B- H" F?¬M; b B- M?QM; K"m b„+ F?¬M; ç9M;- F?¬M; T?^B H" p"i HB m i?`B E? M; > K"m K2M M"v +kM; F?¬M; ç9M;- K"m K2M ç² ;®K i?`B E? M; >B ç-v ç†M- KQÊi K"- `ä`"M;X s2K Fo p"i M"v +O + "m- K†+ /M +QB M?Q K"m K2M +ÁM içK çQÊ+ M?QM +ÁM i?m t X

Gw .QÆM; +kM; M;²B t´K tm®M; ç'i- +¬K +?B + #bM? h? M? >Q >Q *¬ H M M?bM

L?bM J½ J" T pšM i`WM; K„i- Gw .QÆM; HçB +?d p"Q çQ`M; p•M # M M;Q`B #bM? M

@ h` M ç•v p) i? M? ?Q bÆM i?ç+? î i?`B E? M; >B #S+ i` M? M?Q i? M"v +?O v m h?m•M p" J S? h?m•MX "S+ i? M? ?Q bÆM i?ç+? H" S?O S?€+? h?m•M M?QM; i +O i?O T?€T S?O S?€+? h?m•M- i`QÊ+ iB M /MM; KU+ HQ½M; T?O H M- b m ç| F?¬M; çQÊ+ i? ?B MX L?Q i? M"v H"K +?Q i-M; HÊT #S+ i` M? ?Q H€ [m€ çÆM H€ # i-M; M?Q î i?`B E? M; >BX "®M i-M; ?Q†+ H" M?B m i-M; ?ÆM- ?ÆM M[H? +?9i FûK +ÄB- +^K ;B€+ i`bM? iU poM? pB M F?¬M; iQ€i H M çQÊ+X

Gw .QÆM; M`B- #¼M M;Q`B h`M? E?^B æfi p" h'M .kM; ç m M;?2 +~M i?"M- ?ÆM i?S M"v #¼M ?¼ ç m #B i- M?QM; F?¬M; i? #B i`ä #^M; Gw .QÆM;X h`QM; HÁM;

L`B tQM; Gw .QÆM; +kM; M;~M M;Q`B- Fo i?m"i ?Q H€ E? M; >B Gw .QÆM; M?b çB m ?„M +?„+ +?„M +?d t2K [m K°i H-M- F?¬M; ? M;?B M +Sm Fo +"M;X L?QM; >Q >Q *¬ ;B^ i?`B E? M; >B h`mM; Zm®+- M?[M; i?S ç½ t2K [m F?¬M; M;WM; ?E Gw .QÆM;- #'i ;B€+ HB M M`B `X

Gw .QÆM; F?) H„+ H„+ ç-m- F?¬M; M;?o p çB m M"v M[X L?[M; i?S ?¼+ çQÊ+ ç i®i ?Q†+ +| H) i`Q M?Ê #^M i?•M #•v ;B| ç½ i®i ?ÆM i`QÊ+ M?B mX

Gw .QÆM; H"i çB H"i HçB +€B #bM? >Q *¬- +?d p"Q +Ä +•v ?Q H€ i`QM; ?Q p,M

@ >ÆM M[- M`B p ?¼ T?€T +O M?[M; +•v +®B M"v- ?¼ T?€T +•v +®B i` M #bM i`QM; M?'i ç| H" +| H€- +?9i H€ p" +~M?- `i M?B m F?B H" ç M t2K- + Q i?'T ?`B ? ;†T +?¶ +SM; M?„+X h`QM; ç| +•v i?¬M; H" i?Q`M; ;†T M?'i- +~M? +•v ;B" +¶B +| T?€T p) H€ i?¬M; +| ?B m [m^ M?Q i?Ov K†+- iB M M?m" M #9i H" çdM? + Q +O h? ç•v +?Q iWM; +| B- b m M"v +kM; p"v5

Gw .QÆM; HB + M?bM J½ K" T- HçB M`B,

@ L?bM #bM? ;@K M"v +O M?- +?Q /M H" +?'i HB m ? v Fo M,M; ç m +| +?¶ `ä `ç®B F?¬M; i? H" +´ p"i i?ìB E? M; >B- çQ+? i?U+ H" ç² ;Bª- +?d +| çB m K¬ T?ÄM i?b F?¬M; #` i?B i- +ÁM +| i? FB K +?9i çdM?X

h`M? E?ªB æfi p" h-M .kM; HçB ;"i ç-m- +ÁM b„+ K†i +O J½ J" T HçB +M; H9+ + F?| + iÈB MÆBX

@ Gw iB M bBM?- M? M|B #bM? M"v +| i? FB K çQÊ+ K°i +?9i- p"v `®i +m°+ +| i? Gw .QÆM; F?| ?B m M?bM J½ J" T- Km çQÊ+ ç² +| i? FB K iB M pšM F?¬M; pmB> Km®M ibK ç² +´ +?QM? ?B m ç M T?€i çB M `²BX

@ L m +¬K ç M JBM? .QÆM;- #€M 3yy ç M M;?bM i F?¬M; i?"M? p'M ç M?QM; M #¼M ?¼M ?'i ç`M? b) F?¬M; Km pÈB ;B€ 'vX

Gw .QÆM; bmv M;?o K°i +?9i- KÈB QÈ+ iQM? çQÊ+ ;B€ M"vX :-M ç•v Gw .QÆM; M +| ;B€ iQÆM; ç®B + Q- ç®B pÈB M?[M; ç² M?€B T?´ #B M M"v +kM; F?¬M; ?B m M

@ *| K°i M;?bM- i?¬B `²B- tQM; `²B5

o®M +?Q `^M; J½ J" T T?ªB pmB KWM;- B M;ì v M;²B T?`+? tm®M; ç'i- p K†iªQ M p" h`M? E?ªB æfi M?bM M? m- ? B M;QìB ç m +ªK i?'v +| ;b F?¬M; ç9M;X

@ J½ J" T- + "m M|B i?"i çB- +€B M"v `®i +m°+ Km # Q M?B m iB M\

Gw .QÆM; M?bM J½ J" T- ç°i M?B M ?ÄBX

@ h¬B- i¬B i`ª jy M;?bM Km M| - +ÁM +?Q `^M; H" ç² i?ìB E? M; >B i?"i bU- F?¬M; J¬B J½ J" T `mM +¬K + "T- ç" T p"Q M? m- +m®B +MM; ;"Q F?| + H MX u F?¬M; /€K æfi M|B M?QM; v `i iBM Gw .QÆM;X "B i Gw .QÆM; H" M;QìB M?B m iB M- F?¬M HçB çQ ` M?B m ççQ Hw M?Q p"v- H9+ M"v J½ J" T ç M; F?¬M; #B i KbM? #` HW

@ jy M;?bM\

Gw .QÆM; p" h`M? E?ªB æfi b[M; M;QìB K°i H9+- ç†+ #B i H" Gw .QÆM;- ?ÆB +| ç½ Km H¬ ?"M; +O J½ J" T +?Q çQÊ+ K'v M;"v- K°i i?€M; +?Q çQÊ+X h M M"v Hç ç M "„+ EBM? Km +?B + #bM? ;Bª- jy M;?bM i #` ?„M iB m ? i bç+? `²B5

Gw .QÆM; HçB M?È iÈB ;½ M"v /QìM; M?Q pšM +ÁM K®B MÊ + M? +€M? i`QM; HÁ G} M|B [mª F?¬M; b B- M;QìB M?Q i? M"v ç9M; H" p¬ T?QÆM; +Sm +?[X

@ h¬B çB ibK i M FB 5

J½ J" T ç°i M?B M çSM; /"v- ¬K #bM? +?çv p T?Q i`QÈ+ - Gw .QÆM; F?¬M; M; ,M + çQÊ+ M;QìB i i?b 2 `^M; +kM; F?¬M; çQÊ+ i?W M?"MX *?d t2K v +| i? +ªB i" [mv b m pK M"v ? v F?¬M;X

@ L;QìB M"v `®i +m°+ H" B\ a Q HçB Km jy M;?bM i K" M|B H" jyy i \

h`M? E?ªB æfi i?'v i M #ûQ M"v `i Fb HçX u î i`QÈ+ K†i Gw .QÆM; /QìM; M?Q KbM?X

Gw .QÆM; +QìB ç m F?´- F HçB +?mv M ?„M p" L;¬ >B m G} ç M M?" ?„M t2K óh h`M? E?ªB æfi M;?2X a m F?B M;?2 tQM;- h`M? E?ªB æfi- h-M .kM; p" h`B m .• +ÁM +| pB + M?Q p"v i` M çìBX

*€B +?ûM ç|- Gw .QÆM; F?¬M; H"K b Q ç + "T çQÊ+X GÈT /¬m i` M +€B +?ûM pšM ç†i i`QÈ+ K†i M;QìB F?€+ +kM; +| i? M?bM ` ;B€ i` i`QM; ç|X

:çi +?mv M +O J½ J" T b M; K°i # M- K'v M;QìB iB T iK+ çB p T?Q i`QÈ+X E?¬M Km®M ;B9T v K" H" M;QìB M?Q p"v +,M #ªM F?¬M; +| +€+? M"Q ;B9T çQÊ+X L m J H"K pB + +?S F?¬M; T?ªB Km®M ibK ç² ç°+ ç„+ T?€i i`B i?b Gw .QÆM; ;B9T ?„M i

ç ;bX L?QM; M m +S iB T iK+ M?Q p"v i?b ;B9T i? M"Q +kM; p¬ Q+?- i`W T?B Gw
T?•M #B i ç² i?"i ? v ;Bª- M?QM; çB m M"v i` M i?U+ i H" F?¬M; i? X

*?Q çB çQÊ+ p" B T?9i i?b ç M F?m K" J½ J" T M|BX æ¢B " ^M; i?U+ ` ;¬M ;B®M; H
i? K K°i +€B #B M M?U +?„M KQ - +?„M ;B|X *m®B æ¢B " ^M; +kM; H" M?[M; [m-v
ç /¢M; +€+ HQ¢B ç² +´X

Gw .QÆM; pšM +® w çB p"Q t2K K°i pÁM; - +m®B +MM; T?€i ?B M ç² p"i # M i`QM
pÈB M?[M; i?S #`v #€M # M M; Q"BX E?¬M; #B i +| T?ªB pbi? K +€B #B M ?B m F
Î ç•v i®i ?ÆM # M M; Q" B\ æ² # M i`QM; ?ÆB ç„i K°i +?9i- M?[M; i?S iQÆM; ç²M;
i?b Î +m®B æ¢B " ^M; Qi M?'i +kM; T?ªB jy- 8y i X

"|M; /€M; J½ J" T ç½ F?m'i- v +| i? ibK çQÊ+ F ç½ HW v ? v F?¬M; - F?¬M; B #
Gw .QÆM; ç m ?B m- i M HW çªQ ç| pšM +QB M?Q +?Q €+ H„K- /MM; ç² i?QÌM;
v i?m H¢B +?9i çdM?X _'i M?B m M; QÌB /MM; ?"M; ;Bª ?B M ç¢B HW ;¢i M; QÌB F
i`` +kM; F?¬M; +|X

bi2p2M[#R3Ny

aB m *'T >Q" M; EBK h?O

h€+ ;Bª, hB m hB m ok

Re8X *?QÆM; Re8, æ´ h?¢+? Í S? M :B oB MX

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

æB [m F?m æ¢B " ^M; - +QB M?Q ç M F?m S? M :B oB MX æQÌM; T?® F?¬M; `°M
?"M; HÈM M?ÄX æB m H" Gw .QÆM; FBM? M; ¢+ H" pW #QÊ+ p"Q +?Ê #¶M; M?b
i`QÊ+ +Y ?"M; +ÁM M?[M; F?®B M;mv M i?¢+?X

L?bM i?'v +Y ?"M; ç´ i?¢+? M"v- Gw .QÆM; ?SM; i?9 ?ÆM M?B mX h-M .kM; p" h
#®M T?QÆM; - ? B M; QÌB ç m H" M?[M; ¬M; +?O FBM? /Q M? M; ¼+ i?¢+?- +ªK M?
K¢M? ?ÆM M; QÌB #bM? i?QÌM;X

@ h,M; ;B€- ¬M; +?O L;Qm H¢B i,M; ;B€5

h`QM; +Y ?"M; ç² M; ¼+ ç°i M?B M tm'i ?B M K°i +?"M; i? M? MB M ?ÆM ? B KQ
M?[M; +Y ?"M; ç®B /B M ?¬ HÈM- ?¬ tQM; HB M +?¢v p"QX a m ç| M?[M; +Y ?"M
M +¢M? ç m +| M; QÌB çB ` - H-M HQÊi t¬M; p"Q +Y ?"M; ç² M; ¼+ M"vX

@ :BªB i?¢+? \

Gw .QÆM; p" h`M? E?ªB æ¢i M?bM M? mX \*€+? M|B M"v #¼M ?¼ `i [m2M i?m°+X
F?¬M; QiX æ½ H•m F?¬M; ;†T TªB +QÊ+ i?¢+?- ? B M; QÌB M; ?2 i?'v •K i? M? M"

@ æB- +?9M; i +kM; p"Q t2KX

Gw .QÆM; pW çQ ` w FB M H" T iS+ çQÊ+ K¼B M; QÌB OM; ?°X "®M M; QÌB çB p
*Y ?"M; ç² M; ¼+ F?¬M; M?Ä- F?¬M; ;B®M; pÈB M?[M; +Y ?"M; ç² M; ¼+ F?€+X
+| K°i +Y b m- iW # M M; Q" B +| i? M?bM `ä b•M # M i`QM; X G9+ M"v b•M # M i`C
h`QM; +Y iB K +| K°i +¬ ;€B KQÌB i€K ç¬B KQÆB i`¬M; iB K- [m M b€i iWM; M; QÌ
b mX

"®M M; QÌB Gw .QÆM; +kM; F?¬M; +?"Q ?ÄB- çB i?ŠM; p"Q b•MX *¬ ;€B ç| ?€i Q K
F?¬M; ?ÄB K" ç #¼M M; QÌB Gw .QÆM; çB p"QX

a•M b m +O +Y iB K F?¬M; M?Ä- ;¬M b€M? pÈB b•M b m +O h?9v L; ¼+ >B M Î "
+| b•M M?Q i? M"v H" F?¬M; / /"M; ;bX

*kM; M?Q h?9v L; ¼+ >B M- # M i`QM; b•M #`v K°i b® +QÊ+ i?¢+?- +?d +| çB m +
i®i ?ÆM M?B m h?9v L; ¼+ >B MX æ m H`M; mv M i?¢+? +| +?`i Hm¬M; - F?¬M; ;B
i` M; HW ;ç i HQM? KÈBX

Í ;B[b•M #`v K°i ;BªB i?¢+? #€M iU ç°M; - +| j M; QÌB ç M; #`M `°M +¢M? +?B +
M; QÌB ç M p•v [m M?X "¼MM; QÌB Gw .QÆM; ç M b m- çSM; b m +MM; t2K- M; QÌB
i`QM; +?B + K€v M?bM `i`äX

æSM; i`QM; j M; QÌB i`QÊ+ +?B + K€v +| K°i M; QÌB i`mM; MB M i-K 8y im´B- H9+ M
ç M; i? Q i€+ / Q- +„i pB M +QÊ+ i?¢+?X *ÁM # M FB +?B + K€v #`v K°i F?®B M;
K†i +„i +| i? #B i çQÊ+ ? B F?®B M`v H`+MM; K°i F?®B M; mv M i?¢+?- +kM; +?Q
M?`i +kM; H` M?€i / Q i?S ? BX

E?®B M; mv M i?¢+? ç†i # M +¢M? H° ` S?d h?9v- H` HQçB F?¬M; i²B- K`m b„+ i?

L?bM i?`v K`v i?S ç|- Gw .QÆM; F?¬M; F?ÄB ;"i ;"i ç-m- +?ŠM; i`€+? pW `²B M; Q
K`m b„+ M`v M m +„i iQ`M #° F?®B M; mv M i?¢+? ` i?b +?„+ +?„M H`i, M; ;B€X

a m F?B M?bM tQM; +€+ Mûi i` M K†i +„i +QÊ+ i?¢+?- Gw .QÆM; /MM; M, M; HU+
çSM; +€+? +?B + K€v ç| M?B m M?`i H` kK- H9+ +€+ K†i ?B M H M `ä ``M; - ? B F
#` Gw .QÆM; # Q T?OX

Gw .QÆM; ?ÆB b[M; M; QÌB HçB- i` M K†i +| +?9i Fb [m€BX

E?¬M; #B i +| T?ªB H` /Q i`bM? ç° +QÊ+ i?¢+? +O M; QÌB ç`M ¬M; i`mM; MB M M
M; mv M i?¢+? #` +„i ç¬B HçB +U+ Fb i®iX J†i # M i`QM; F?®B M; mv M i?¢+? ç M
h?9v- +€B ç†i T?Q /QÊB +kM; +| - +kM; +?QM? H` M|B- pW `²B M?€i / Q i?S M?`i
hQM? i`M; i? i?b p i +„i M`v F?¬M; ? +| ªM? ?QÌM; ;b iÈB ;B€i` +O pB M S?d h

L?bM ç°M; i€+ +„i +O M; QÌB i`mM; MB M- Gw .QÆM; F?¬M; F?ÄB H„+ H„+ ç-mX
+ Q K` H` /Q K v K„M- i?Q€M; +€B ç½ +„i tQM; S?d h?9v- ?ÆM M[+ÁM F?¬M; ª
+?dM? +O S?d h?9vX

@ _-K

Gw .QÆM; ç M; M; ?o i?b MY F?®B M; mv M i?¢+? i` M +?B + K€v ç| ç½ #` +„i ç¬B
i?Ê # M +?B + K€v ç m M; •v ` - M?[M; M; QÌB tmM; [m M? H`T iS+ ç m iQ M?Ä #`M
H` /Q M; ?2 iBM +| ;BªB i?¢+? K` +?çv ç M- M?QM; F?¬M; M; Ì F?B +?çv ç M i?b M
;bX

a m F?B F?®B M; mv M HB m #` +„i ç¬B- iQ`M #° H° ` H` HÈT #KB i?¢+?X "i Fb E
M?`i i?b ;B€ +O F?®B M; mv M i?¢+? M`v ç½ ;BªK KçM?X

L; QÌB i`mM; MB M ;BªB i?¢+? b„+ K†i i€B M?Êi- iS+ ;B`M M?bM +?`M; i? M? MB M
MB M ç| +9B i?`T ç-m- /QÌM; M?Q F?¬M; /€K M?bM vX

@ «M; +?O L; Qm iB T iK+ +„i- #•v ;BÌ #B m ?B M +O M?[M; M; QÌB ç M t2K M; mv
+?Q T?ªB H` H9+ çQ ` F i Hm`MX

h`QM; ç€K ç¬M; +| K°i M; QÌB ç`M ¬M; K`T F?QªM; ?ÆM 9y im´B M|BX L; QÌB i`m
ç-m- #`v F?®B M; ¼+ K`m t M? pW +„i H M- t2K ` H` ç`M? iB T iK+ ;BªB i?¢+?X

Gw .QÆM; F?) H„+ H„+ ç-mX hB T iK+ +„i MY F?®B M; mv M i?¢+? M`v b) +?ŠM; -
;B MX

hmv M?B M K`v M; QÌB i`QÊ+ K†i ?„M ç m F?¬M; [m2M- M M +kM; F?¬M; M|B ;bX
i?b ?„M b) #Ä [m +?Q MY F?®B M; mv M i?¢+? M`v ç çB +„i M[F?®B +ÁM HçB F

@ Eûi Fûi

E?®B M; mv M i?¢+? #` +„i tQM; i`QM; F?¬M; K`v i?ÌB ;B M- b m p`B T?9i F?®B M
b m F?B M?bM tQM; K†i +„i- ¬M; +?O L; Qm Mûi K†i +`M; F?| +QBX

GϕB i? 5

"•v ;Bì t2K` - MY F?®B M;mv M i?ϕ+? ç½ ?ÄM; i`B i ç - #^M; pÈB pB + MY F?®B +ÁM ?B p¼M; ;bX

@ «M; +?O L;Qm- # M FB pšM +ÁM MY F?®B t2K +| p çQÊ+- çWM; p°B iS+ ;B"ML;QìB K` H9+ i`QÊ+ F?mv M HϕB H M iB M;X LY F?®B M;mv M i?ϕ+? K` v €K +? ç M; çti i` M +?B + K€v ;B +¬M;X LY F?®B M`v i?"i bU H` `i çQÊ+- # M i`QM; · QFX

æB m F?B M Gw .QÆM; F?¬M; M;ì iÈB +?QM? H` ¬M; +?O L;Qm M`v HϕB H„+ H„+ F?¬M; ç`M? iB TiK+ +„i M[X

@ *€+ p`- MY F?®B M;¼+ i?ϕ+? +| p i®i M?'i M`v i¬B b) #€M- ;B€ # M ç-m H` Ryy ç| +| i? ç2K çB5

Gw .QÆM; M;Æ M;€+ M?bM ¬M; +?O L;Qm- +ÁM M?[M; M;QìB F?€+ +| p M?Q H` ç`M? +O ¬M; +?O L;Qm- ç m +9B ç-m ç„M çQ- +| M;QìB +ÁM F?¬M; M;WM; MûM M

@ «M; +?O L;Qm- RyR M;?bM i X

*?Q ç M K°i T?9i- ç€K ç¬M; ç½ +| M;QìB ` ;B€- M;QìB ` ;B€ i-K ?ÆM 9y im´B- G M`v +?d p`Q +Y ?`M; bÈK ?ÆM ?„M p`B #QÊ+- +ÁM H` iW K°i +Y ?`M; F?€+ +?çv

@ «M; +?O L;Qm- i¬B i`ª Ryk M;?bM i X

oW /Si HìB- # M +ϕM? HB M +| M;QìB ` ;B€- ;B€ ? B M;QìB çQ ` /QìM; M?Q F [m M?- `i M?B m M;QìB ç m iB TiK+ ` ;B€- +?ŠM; # Q H•m ;B€ +O F?®B T?d i?

a m F?B +| ;B€ Rjy M;?bM i - ;B€ çQ ` /¬M /¬M Qi K°i +?9i- Gw .QÆM; M;?B ?Q†+ p K†i F?| ?B mX

L?[M; M;QìB M`v i,M; ;B€- +Æ #ªM ç m H` i? K R M;?bM- `i Qi M;QìB K°i H¬M +? p M;Q`B +O F?®B M;mv M i?ϕ+? M`v K` M|B i?b Rjy M;?bM i +kM; +?Q çϕi çQÊ M;QìB ` ;B€ i`€B HϕB +ÁM #„i ç-m Qi çBX

@ Rje M;?bM i 5

a m F?B ;B€ M`v çQÊ+ çQ ` - tmM; [m M? H`TiS+ i`¬K H†M;- ?ÆM M[M;QìB ` M;QìB # M ¬M; +?O L;Qm- H9+ M`v i` M K†i v +| K°i p p¬ +MM; M;?B M;ìX

@ >a\

«M; +?O L;Qm ç°i M?B M i?Î /`B- çQ i v +¬K F?®B M;mv M i?ϕ+? #'i ç°M;- F?|2 K iU ç€M? i?S+ KbM? F?ÄB bU KÆ ?²- p°B +?2M H M K°i #QÊ+X

@ R9y M;?bM i X

" M i v +¬K MY F?®B M;mv M i?ϕ+? +O ¬M; +?O L;Qm /WM; HϕB K°i H9+- K¼B [m v ç-m M?bM Gw .QÆM;- b m F?B i?'v Gw .QÆM; H` K°i M;QìB i` p` Hϕ HšK M ` p FBM? M;ϕ+X

@ o`iB m ?mvM? ç M`v- tBM ?ÄB +`m H`\

«M; +?O L;Qm ç| F?¬M; M|B p +?mv M F?®B M;mv M i?ϕ+? K` i`QÊ+ iB M ?ÄB i? M`v ¬M; +?O L;Qm +kM; ç w i?'v- M;Q`B Gw .QÆM; ` pšM +ÁM K`v M;QìB Hϕ M[X

@ *?9M; i¬B H` M;QìB çB çQìM;- M;?2 iBM +| M;QìB +„i M;¼+ i?ϕ+? M M p`Q t2K #€M MY F?®B M;mv M i?ϕ+? M`v- HB M Km®M i?Y p`M K vX

Gw .QÆM; F?) +QìB M|B- pW `²B Gw .QÆM; ç½ ?B m pb b Q K`v M;QìB M`v F?- i`QìM; +O MY F?®B M;mv M i?ϕ+? M`vX

Gw.QÆM; ç½ M?bM i?'v ibM? ?bM? # M i`QM; F?®B M;mv M i?¢+? p` ?ÆB ?B m M
F?®B ç! ç½ #` +„i ?ÄM;- K¼B M;QÌB iU M?B M b) F?¬M; t2K i`¼M; MY F?®B M;mv
M`v- Gw.QÆM; H"TiS+ ` ;B€X LY F?®B M`v ç m H" T?di?9v- +! +Æ ?°B Km M i
«M; +?O L;Qm ;"i ;"i ç-m- F?¬M; +ÁM i?'v H¢ M[X h?U+ ` M?[M; M;QÌB tmM; [n
¬M; +?O- #¼M ?¼ ç m #B i- M?QM; M;šm M?B M M;?2 iBM +„i M;¼+ i?¢+? M M F?
çB m M?[M; p` F?€+? M`v ç¢B ç b® ç m H" +?d t2K i?¬B- ``i Qi i? K /U- i`W T?B F
KÈB i? K /U p`QX

@ R9k M;?bM i

«M; +?O L;Qm +?Q ç²M; w i?b M;QÌB pW çQ ` ;B€ Rje M;?bM i pW `²B H¢B ç
i`U+ iB Ti? K k M;?bM i M[ - +?d +! çB m p Kti H¢B +`M; ç€M; M;?B ?ÆMX
«M; +?O L;Qm H¢B ;"i ;"i ç-m- M?bM b M; Gw.QÆM;- #'i Hm" M H" F?€+? ?`M; ?
;B€ + Q v ``i M?B M b) #€M +?Q M;QÌB ç!- FB Ki? K çQÊ+ +?9i M`Q ? v +?9i ç!X

@ R98 M;?bM i

Gw.QÆM; M;?o K°i +?9i H¢B i? K j M;?bM M[X >„M ç`M? i`U+ iB Ti? K ç M R8y
ç M M?[M; M;QÌB pW `²B ç m /Q /U i, M; iWM; M;?bM K°i- ?„M H¢B F?¬M; ?B m `ä
+?9i b) i®i ?ÆMX

L;QÌB ; M? çm ;B€ pÈB Gw.QÆM; M;šK M;?o K°i H9+- +m®B +MM; i?Î /`B- #¼M
Km +QÊ+ i?¢+? H" pb F K HìB- M m F?¬M; +?„+ +?„M ?¼ b) F?¬M; i` M? M[X

«M; +?O L;Qm M?bM i?¬M b„+ +O M;QÌB ç! HB M çQ€M çQÊ+ F i [mª i? M`Q- ;!B
Gw.QÆM; M!B,

@ *?`M; i` B i` M`v- R98 M;?bM i - F?®B M;mv M i?¢+? M`v H" +O +`m- M?QM; -
T?B m\

Gw.QÆM; i`¬M; ``i i` - H¢B ,M K†+ #bM? i?QìM;- F?B M ¬M; +?O L;Qm +kM; +! +
+! T?ªB Km®M Km i?U+ bU F?¬M;X

@ *?B T?B m çQÊ+ +?S\

Gw.QÆM; `9i pQ ` - M m +?B T?B m F?¬M; çQÊ+ i?b /MM; i? - b m F?B +! i?!B [m
Hm¬M i`ª iB M #^M; M!- H9+ M`Q +¬M Qi i?b KÈB i`ª i`U+ iB T #^M; iB M KtiX

@ *?B T?B m çQÆM; M?B M çQÊ+ `²BX

«M; +?O L;Qm M;~M M;QÌB K°i H9+- H"TiS+ i` M Kti H°` MB K p m B KWM; FBM?
T?B m Km F?®B M;mv M i?¢+? +O v i?b F?¬M; +ÁM p'M ç ;b M[X E?®B M;mv M
K°i +?9i- Qi M?'i bQ pÈB iQ`M F?®B +QÊ+ i?¢+? v +kM; F?¬M; #` H¶X

bi2p2M[#R3Ny

aB m *'T >Q`M; EBK h?O

h€+ ;Bª, hB m hB m ok

ReeX *?QÆM; Ree, * Q h?O :BªB h?¢+? *?mv M L;?B TX

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

Gw.QÆM; ``i M? M? çQ ` b® +?B T?B m K°i i`,K #®M KQÆB H,K M;?bM- ¬M; +?
K°i +€+? +~M i?"M- b m ç! ;"i ç-mX

*?B T?B m F?¬M; p'M ç ;b- M;QÌB H`K ,M iB T t9+ M?B m pÈB M?[M; i?S M`v- +
i?"i ? v ;BªX

L?[M; M;QÌB tmM; [m M? iU ç°M; M?QÌM; çQÌM; +?Q #¼M Gw .QÆM; - Gw .QÆM; /
:BªB h?¢+? *Æ çB- h-M .kM; p¨ h`B m .•M /Q /U K°i H9+ `²B çB +MM; X

@hB m ?mvM? ç - MY F?®B M; mv M i?¢+? M¨v H¨ +O +¨m- +¨m ç`M? tY Hw i? M
«M; +?O L; Qm çQ +?Q Gw .QÆM; MY F?®B M; mv M i?¢+?- iB M ?ÄB K°i +•m- M
i?`v Gw .QÆM; - ç T?-M #¼M ?¼ ç m H¨ ¬M; +?O +O M?[M; iB K ç² M; ¼+ ; -M ç•v
i?QÌM; ç MX

L?[M; M;QÌB M¨v ç M; M?bM Gw .QÆM; pÈB €M? K„i KQM; +?Ì- i`QM; HÁM; ?¼ çQ
Î H¢B ç•v ; BªB i?¢+?- pB + ç´ i?¢+? ; BªB çQÊ+ K°i MY `²B F?¬M; ; BªB M[; B®M
K°i MY i?b ? i- +ªK ; B€+ `¨i F?| +?`mX

Gw .QÆM; +9B ç-m M; ?o K°i H€i- H¢B M?bM #¼M h`M? E?ªB æ¢i- KÈB ;¨i ç-m M
@o¨v ; BªB Î ç•v çB- K M; çB i¬B +kM; F?¬M; #B i ç†i Î ç•m

v +O ¬M; +?O L; Qm Gw .QÆM; ?B m- +?d bÊ H¨ #ªM i?•M ¬M; +?O L; Qm +kM; Km
MY F?®B M; mv M i?¢+? +ÁM i?W M¨v- F +ª i, M; ? v ; BªK ¬M; pšM #B i çQÊ+ F i
?¼ b) `¨i F?| ç #B i çQÊ+ F i [mª +O pB + ; BªB MY F?®B M; mv M i?¢+? M¨vX

Gw .QÆM; F?¬M; T?ªB H¨ F?¬M; M; ?o iÈB pB + K M; çB +?d H¨ ?B M i¢B M? ç M;
; B M M; „M M?Q p¨v ?„M F?¬M; i? [m v p JBM? .QÆM; çQÊ+- K M; i?2Q K°i F?®B
M?Q p¨v i?U+ bU H¨ T?B M iQ€B- +?B #^M; ; BªB Hm¬M Î ç•v- pB + ; BªB K°i F?®B
i? +?Q Gw .QÆM; K°i F?QªM iB M K'v i` , K M; ?bMX

Gw .QÆM; pW M|B ç M ; BªB i?¢+? M; QÌB ?QM; T?`M M?`i +?QM? H¨ h`M? E?ªB
p T?QÆM; /B M ç´ i?¢+? ç®B pÈB Gw .QÆM; +| K°i bU iQM M?B K KÆ ?²- /M b Q
pB + ç´ i?¢+? h`M? E?ªB æ¢i iBM iQÎM; M| b) i, M; - çB i?2Q Gw .QÆM; +ÁM +| i?
p¨M K vX

h-M .kM; p¨ h`B m .•M M?bM M? m K°i +€B- ? B M; QÌB i`QM; K„i ç m H°` iB pmB
i?¢+? +O Gw .QÆM; #¼M ?¼ ç m ç½ M; ?2 [m - +| i? i?`v pB + K°i M?•M p¨i M´B i
M|B F?¬M; pmB i?b ç| H¨ M|B /®BX

h-M .kM; iB M H M ; B9T Gw .QÆM; +® ç`M? i?¢+?- ç²M; i?ÌB ç2K i?¢+? ç H M i`
çSM; Î K°i # M- i?dM? i?QªM; H¢B ; B9T h-M .kM; bY H¢B p` i`Q +?Q i?šM; - ? B
`m°M; - Qi iB T t9+ pÈB M; ¼+ i?¢+?- ; BªB i?¢+? H¢B +¨M; H¨ K°i +?mv M ?B K ; tT

Gw .QÆM; M; ¢+ M?B M M?bM h-M .kM; - h-M .kM; b„T t T M?[M; F?®B i?¢+? `¨i
K°i çQ¢M i?¢+? t€+ iW MY F?®B M; mv M i?¢+? FB - [m M i`¼M; M?`i H¨- M m +„
i?QÆM; K°i +?9i M¨Q iÈB M; ¼+ # M i`QM; - +ÁM +| i? T?ÆB #¨v M; ¼+ Î # M i`QM

E?¬M; ?´ H¨ M; QÌB i?QÌM; tmv M +?ÆB pÈB M; ¼+- +?d iW T?QÆM; /B M ; BªB i?¢
+ÁM ?ÆM Gw .QÆM; - h`M? E?ªB æ¢i- M?[M; M; QÌB Î JBM? .QÆM; +kM; F?¬M; #

Gw .QÆM; ç2Q FQM? p¨Q- M•M; K€v +„i H M K°i +€+? i?¨M? i?K+- M?bM ç°M; i€+
+?O L; Qm ;¨i ;¨i ç-m- ç°M; i€+ +O M?[M; M; QÌB M¨v ç m `¨i çB m Hmv M- M?bM H¨
; B +?ÆB M; ¼+ +?•M +?QM? X

ó_ `ô

hB M; K€v +„i +`i H M- M?[M; KªM? ç€ pKM F?¬M; M; WM; `ÆB tm®M; - M?[M; t€+ ç
/-M /-M çQÊ+ i€+? ` - çÈB F?B iB M; K€v +„i #B M i?¨M? •K i? M? F?¬M; i?b M?[
+„i ` ?Q¨M iQ¨MX

h`M? E?ªB æ¢i H'v MQÈ+ `Y b¢+?- K¨m t M? #B + H¨T iS+ ?B M ` i`QÈ+ K†i K¼

óh, M; - H¢B i, M; `²B ô

L; QÌB +?mM; [m M? ç m #¨M i€M b¬B M´B- ¬M; +?O L; Qm H° H M €M? K„i ? i bS+
i¢T- +m®B +MM; M?[M; M; QÌB i` M? ; B€+MM; Gw .QÆM; ç¨M? H„+ ç-m- +QM / Q
K¨m t M? H°` `¨i HÈMX

E?®B ç´ i?¢+? M;mv M i?¢+? M¨v ç½ H°` ? B K†i M;¼+ - F?ª M,M; pB + ç´ H¢B i,
M;¼+ p¨ H°` ? B K†i M;¼+ i`QM; pB + ç´ i?¢+? imv i ç®B F?¬M; T?ªB H¨ +?mM;
çÆM;BªM H¨ K°i i? K K°iX

L m +?d H°` K°i K†i- M?B m M?´i +?d +| i? M|B H¨ MY F?®B M;mv M i?¢+? ç´
+kM; H¨ H°` K°i K†i- F?ª M,M; +| i? pQÊi [m H¨`´i + QX

G°` ? B K†i ç½ +| i? F?¬M; ;B®M; M? m- #´i Hm¨M H°` ? B K†i M¨Q- F?ª M,M;
i? i,M; H M ç½ pQÊi [m M,K T?¬M`²B- M m K†i +„i ç T- F?ª M,M; ç´ H M b)´´i + C
F?¬M; iB T iK+ ;BªB MY F?®B ç´ i?¢+? M;mv M i?¢+? M¨v +?mv M b M; #€M- p +
;-M i`,K M;?bMX

@Gw H½Q ç - i¬B #B i b) i,M;X

h`M? E?ªB æ¢i M? +? KB M; +Q|B K°i +€+? bmM; bQÈM;- ?„M M|B K°i +€+? i?“i
.QÆM; +?Q iWM; H¨K +?Q #¼M ?¼ i?“i p¼M;X

L?QM; M;?2 # M i B +| +?9i +¨M`Ð - M?[M; M;Q|B M¨v +kM; F?¬M; #B i i?•M T?“
+?O L;Qm p¨ M?[M; M;Q|B i` M? ;B€ b m M¨v- ç m +| +ªK ;B€+ h`M? E?ªB æ¢i ç M

@ E?®B ç´ i?¢+? M¨v F?¬M; i²B- +| i? i,M;

Gw .QÆM; +Q|B +Q|B- F i [mª pB + ç´ i?¢+? H¬M M¨v ?„M ç½ #B i- çQÆM; M?B M
tm®M; Gw .QÆM; ç½ F?¬M; i` M? Km X

@L|B T?ûi- M;QÆB M|B i,M; i?b M?“i ç`M? b) i,M;\\

h`QM; ç€K ç¬M; ç°i M?B M +| K°i M;Q|B im´B +ÁM i` H M iB M;- Gw .QÆM; p¨ h`
çQ+? [m v ç¬m H¢B- M;Q|B ç| M?bM #¼M ?¼ pÈB p K†i F?¬M; T?K+ - M;Q|B i? M
`²B Î +Y ?¬iQ i,M;`²BX

«M; +?O L;Qm #B M b„+ - H¨T iS+ F?B M i`€+?,

@L?“*,M- M|B #¨v #¢ ;b p¨v- ` M;Q¨B +?Q i X

«M; +?O L;Qm [m v H¢B tBM H¶B Gw .QÆM; ,

@hB m ?mvM? ç - M;¢B [m€- i M iB m iY M¨v KÈB HÈM- M|B +?mv M F?¬M; +| bmv
çWM; ç #KM;X

@E?¬M; b Q- i¬B F?¬M; ? ç #KM;X

Gw .QÆM; +Q|B H„+ ç¬m- ¬M; +?O L;Qm M|B M;Q|B M¨v KÈB HÈM- Gw .QÆM; +ÁM
ç®B pÈB M;Q|B i? M? MB M ç| +| +?9i M;¢B- M m ç´B i?“M? M;Q|B F?€+ ç½ +| i?
i`QM; æ´ i?¢+? +kM;`´i M?B m- i`QM; [m€ i`bM? ;BªB i?¢+? M|B M?[M; H|B M?Q
KB M;- M m +m®B +MM; Gw .QÆM; ;BªB tm®M;- ?Q¨M iQ¨M +| i? [m v H¢B i`€+?
+| i? #„i ç MX

ošM H¨ h¬M .kM; ?¶ i`Ê b„T t T ç´ i?¢+?- p` i`Q H¬M M¨v ç9M; pW ç T- Gw .QÆM;
p T?QÆM; /B M ;BªB i?¢+? imv i ç®B i?m°+ HQ¢B +?mv M M;?B T- F?¬M; ;B®M;
M?Q #¼M ?¼X

*| h¬M .kM; ?¶ i`Ê b„T t T ç´ i?¢+?- Gw .QÆM; +,M #ªM F?¬M; +¬M T?ªB +?dM? i
çQÊ+`²B- F?B ?¢ / Q H¬M M[+„i ?¨M; H2M /¢- Gw .QÆM; i?“K +?Q +| K°i +ªK ;E
M;Q|B ;BªB i?¢+? +?mv M M;?B T p¨ M;Q|B M;?B T /Q i?b F?¬M; ? ;B®M; M? mX

*| FBM? M;?B K +„i H¬M i?S M?“i- +„i H¬M i?S ? B Gw .QÆM; +„i`´i M? M?- b m
+?mM; [m M? M?“i i?|B ç m #¨M i€M- K†i i?S # H¢B i,M;`²B- MY F?®B M;mv M i?
M;¼+ #Q+?`´i HÈM- #•v ;B|i? M? MB M M¨v +?“+ +?“M FB K çQÊ+`²B- ?ÆM M[

«M; +?O L;Qm i` M K†i H¢B H°` K°i p T?S+ i¢T- /Q|M; M?Q ç®B pÈB pB + pW`
+?9i ?®B ?¨M- K¨ M;Q|B +m®B +MM; i` M? ;B€ i?b H„+ ç¬m +Q|B K°i +€+? F?“ b|
iK+ FB M i`b X

a m ? B H-M + „i- MY F?®B M;mv M i?¢+? / ;BªB ?ÆM `²B- /QÈB bU ;B9T çÐ +O
+?mM; [m M? `i M? M? çQÊ+ ;BªB ` iQ`M #°- H° ` K°i i-M; M;¼+ KÌ KÌ # M i`QM
@h-M iB M bBM?- ¬M; +| i? H m ;B9T T?-M # M M;Q`B +ÁM i?W F?-M;\
Gw .QÆM; i?Î M? K°i +€B- KdK +QÌB M|B pÈB h-M .kM;- h-M .kM; ?ÆB M;¢+ M?E
@Gw iB M bBM?- M m Km®M H m i?¢+? +| i? ç h`B m .•M H`K- ?„M +?mv M H m
@h`B m iB M bBM? \ o"v h`B m iB M bBM? +| i? ;B9T K°i i v F?-M;\
Gw .QÆM; ?ÆB M;¢+ M?B M M?bM h`B m .•M- M;?2 Gw .QÆM; M|B M?Q p"v h`B m
M½v iÈB ;BÌ i v ?„M +kM; i?'v M;S M;€v `²B- +Æ ?°B ç•v `²B çQÆM; M?B M b) F?-
Kti Gw .QÆM;X
Gw .QÆM; M?QÌM; +?¶ +?Q h`B m .•M- h`B m .•M `i M? M? HB M H m i?¢+?- H m
ç€ +ÁM #€K i` M M;¼+ - b m F?B HÈT ç€ M"v çQÊ+ H m tQM;- KB M; M;¼+ b) ?B
Kti K¼B M;QÌBX
«M; +?O L;Qm ? i bS+ FBM? M;¢+ - h`B m .•M H m i?¢+? K°i +€+? `i i?m-M i?K+ -
M?Q p"v- ¬M; +?O L;Qm F?-M; M;Ì K"v M;QÌB i`QÊ+ K„i KbM? H¢B H`M?[M; + Q i?
ç M M?Q p"vX
h`B m .•M H m i?¢+?- Qi M?'i M? M? ?ÆM Gw .QÆM; K°i MY - +?Ì h`B m .•M +| çQ
Gw .QÆM;- Gw .QÆM; +kM; M?'M F?-M; çQÊ+ i€M i?QÎM; K°i +•m- ?„M F?2M i®
+O h`B m .•MX
@hB m ?mvM? ç - i?"i K v K„M- F?-M; M;Ì i`QM; MY F?®B M;mv M i?¢+? +ÁM H¢
i?"M +O +?9M; i i?"i F?-M; m´M;X
«M; +?O L;Qm i?Î /`B K°i +€B- M?bM M;¼+ i` M i v Gw .QÆM; +| +?9i M;QÐM; K°-
`ä- F i [mª +O pB + ç´ i?¢+? H-M M"v M?Q i? M"Q i`i +ª K¼B M;QÌB ç½ `ä `M;- +
`²BX
@hB m ?mvM? ç - bªM T?~K M"v M;QÆB ;B[H¢B +?Q KbM? ? v H" +?m~M #` #€M\
h`QM; ç€K ç¬M; ç°i M?B M +| M;QÌB ?ÄB- ?„M M"v pW ?ÄB i?b ?°B ¬M; +?O L;Qm
.QÆM;- pW `²B M?bM i?'v F„ i?m"i H m i?¢+? +?mv M M;?B T+O h`B m .•M- K"v
p¬ i?S+ ç m +QB #¼M ?¼ i`Î i?"M? M;QÌB ç²M; ?"M?X
L?QM; #•v ;BÌ iB M +| M;QÌB ?ÄB p'M ç M"v- #¼M ?¼ +kM; Km®M #B i Gw .QÆM;
M;¼+ M"v M?Q i? M"QX
@L m ;B€ i?Q+? ?ÊT i b) #€M- ;B€ F?-M; i?Q+? ?ÊT i b) K M; çB
amv M;?o K°i +?9i- Gw .QÆM; KÈB +?"K `½B M|B- ?„M pÈB M h?` ç½ Fw ?ÊT ç²M
TªB M|B +?Q M h?` i`QÊ+ - ç #¼M ?¼ +| [mv M Qm iB M ` ;B€- M?QM; +?d ;BÈB
i?Ov iBM?- +ÁM HQ¢B + M i? M? M"v i?b F?-M; ?¢M +? - +| i?-M; [m M h?` ? v
@hB m ?mvM? ç - i çQ M;QÆB M,K i`,K M;?bM- F?®B M;mv M i?¢+? çQ +?Q i ç
Gw .QÆM; +ÁM +?Q /Si HÌB- ¬M; +?O L;Qm ç½ ` ;B€ `²B- €M? K„i +O M?[M; M;
ç°M;- F?-M; ç M K°i T?9i ç²M; ?²- i`QM; ç€K ç¬M; H¢B p M; H M,
@L,K i`,K K®i
«M; +?O L;Qm i`WM; K„i M?bM p T?Q M;QÌB i? M? MB M i M L?`*,M FB - ¬M; +?
i M L?`\*,M FB i`ª ;B€ H¢B- ?„M H¢B +ÁM #om K¬B- M;²B H M F?®B i?¢+? i` M iQ
@L,K i`,K ? B
L;QÌB K" H-M i`QÈ+ i` M? ;B€ ç´ i?¢+? M;mv M i?¢+? +MM; Gw .QÆM; +kM; ` ;B
?„M F?-M; /€K +MM; Gw .QÆM; i` M? ;B€- M?QM; KB M; M;¼+ M"v F?-M; +| ;b ç
+| K"m t M? i€Q `i ç T- ç®B pÈB iB K M;¼+ [mv +€+? +O ?¼ K" M|B ç; H" i?S ?"M

bi2p2M[#R3Ny
aB m *'T >Q" M; EBK h?O
h€+ ;B^a, hB m hB m ok

RedX *?QÆM; Red, E?®B L;mv M h?¢+? h`` :B€ J°i h`B mX

L?;K /`+?, ZmvoQh?mQM;
L;m²M, K2i`mv2MX+QK

@L,K i`,K # X

> B M;QìB ç²M; i? M? p M; H M- ? B M;QìB +MM; ` K°i ;B€- b m K°i ?²B #'i M;ì-
M;QìB H"TiS+ ;BÆ i v F m iQ,

@L,K i`,K iQX

@L,K i`,K `QÐBX

" M +¢M? H¢B +| M;QìB ` ;B€ KÈB- F?¬M; ;B®M; pÈB F?B i` M? ;B€ # M M½v +?d
F?B çSM; i`QÈ+ KB M; M;¼+ i?U+ bU pB +i` M? ;B€ ç m i,M; H M KQìB M;?bM K°

@L,K i`,K b€mX

«M; +?O L;Qm H¢B ` ;B€ i? K H-M M[- M;QìB i? K ;B F?€ M?B m- ¬M; +?O L;Qm
pÈB ;B€ ` M?'i M?QM; F?¬M; i? - ?B M i¢B M;m²M +mM; +'T M;mv M HB m H`K M;
+?O L;Qm `i +¬M KB M; M;¼+ M`vX

G9+ M`v ¬M; +?O L;Qm pšM +ÁM ?®B ?"M- #B i i? H9+ i`QÈ+ M?"M HìB ;B^aB F?®
F?®B M;¼+ M`v +?šM; T?<sup>a</sup>B H` +O ¬M; Q - +kM; F?¬M; T?^aB i`<sup>a</sup> ;B€ M?Q i? M`v

@L,K i`,K i€KX

G¢B K°i ¬M; +?9 F m ;B€ + Q KÈB M?'i- Gw .QÆM; p` h``M? E?^aB æ¢i M?bM M?
F?®B M;mv M i?¢+? M`v î ç•v H B i?m ?9i M?[M; M;QìB i`^a ;B€ ç M i? X

L?[M; M;QìB M`v ç m H` M?[M; ¬M; +?O +O M?QM; iB K M;¼+ î +QM çQìM; M`v-
/M b Q +kM; H` M;~M; ç-m F?¬M; i?'v +9B ç-m ;†T - M?bM #¼M ?¼+ ¢M? i` M? M
/QìM; M?Q B +kM; F?¬M; #B i BX

@a€m i`,K M;?bMX

«M; +?O L;Qm +„M +?†i`,M; - H¢B ` ;B€ KÈB M?'i- ?B M M v M;mv M p"i HB m i`
p"v- F?¬M; +| çQÊ+ i?Si®i M?Q i? M`v iB K +O ¬M; +| i? b) ç|M; +Y X \*?d i`¬M;
M;QìB M;Q¢B [m®+ F?¬M; T?^aB H` F b€+? H•m /`B- i?ìB #m´B #•v ;Bì B +kM; ç
M; v +^a M;QìB M;Q`B M;? +kM; F?¬M; / /`M; #` HW - FBM? /Q M? M;¼+ +?•M +?

:Q b€m i`,K M;?bM pW çQ ` - K¼B M;QìB tmM; [m M? BK H†M; K°i ?²B- Gw .QÆ
;B€ i?"i +O F?®B M;¼+ M`v i` M i?' i`QìM; +kM; F?Q<sup>a</sup>M; iW M,K i`,K `QÐB ç M b€
;B€ + Q M?'i`²BX

@a€m i`,K KQìB M;?bMX

Zm ç9M; K°i T?9i ç²M; ?²- i`QM; ç€K ç¬M; KÈB +| M;QìB ` ;B€ KÈBX

«M; +?O L;Qm /Q /U K°i ?²B- H"TiS+ M;~M; ç-m H M HÈM iB M; , @a€m i`,K ? B K

«M; +?O L;Qm Km F?®B M;mv M i?¢+? M`v pÈB ;B€ H` i€K KQÆB M;?bM- pW `²
H,K M;?bM- H½B ?ÆM b€m KQÆB M;?bM- ¬M; +?O L;Qm ç M; iQM? H'v b® iB M H
M`v- F?®B M;mv M HB m M`v +kM; çO +?Q ¬M; +?®M; çÐ çQÊ+ MY M,K ?ÆM M[
?"M; +?Q iB K +O ¬M;X

L;Q`B +?mM; [m M? #„i ç-m F?¬M; M;WM; H„+ ç-m- #¼M ?¼ ç m H¬¬M; +?O M?[M
+| tQÎM; ;B +¬M; `B M; - M m i,M; i? K ;B€ M[i?b p'M ç F?¬M; T?ªB H¬ FB K iB
M;Q`B ç m #„i ç-m `9i HmBX

E?¬M; i?'v B ` ;B€ M[ - Gw .QÆM; ?B m çQÊ+ ;B€ M`v ç½ F?¬M; +ÁM M;Q`B Km
¬K M;¼+ çB ç M i`QÊ+ K†i¬M; +?O L;QmX

¬'i ;B®M; # M M½v- M?QM; # M M½v H¬ Gw .QÆM; Km F?®B ?¬M; M;mv M i?ç+?
i`QM; F?QªM; i?`B ;B M M; „M F?¬M; ç M K°i ;B i ç²M; ?²- Gw .QÆM; /QÆM; M?Q
pçM M,K HB M #B M i?¬M? b€m KQÆB ? B pçM- i,M; ;B€ ?ÆM #®M H-M- M;Q`B +?
M?bM Gw .QÆM;X

@hB m ?mvM? ç - çÊB K°i H€i i¬B çQ M? +?B T?B m

«M; +?O L;Qm +ÁM +?9i ?®B ?"M pb iU KbM? F?¬M; + M çªK ?ÆM M?QM; F?¬M; b
pÈB ;B€ b€m i`,K ? B KQÆB M;?bM `²BX

@ M? HÊB ?çB i?"i5 h?U+ bU ç½ çQÊ+ M? ;BªB i,M; `²BX

E?B ¬M; +?O L;Qm çB H'v +?B T?B m- M;Q`B i? M? MB M T?Q i`QÊ+ ç°i M?B M i
M?QM; #` GQm \*QÆM; M;„M HçB- +?d F`T M|B pÈB Gw .QÆM; K°i iB M;X

L|B tQM; - M;Q`B i? M? MB M M`v M?bM GQm *QÆM; pÈB €M? K„i F?| +?`m- /Q`M;
ç°M; +ªM çQÎM; +O GQm *QÆM;X

@J v K„M i?¬BX

Gw .QÆM; H„+ ç-m- M;Q`B i? M? MB M M`v H¬K +?Q Gw .QÆM; +| +ªK ;B€+ F€ F€
h¬B ç•v +ÁM +| K°i KB M; i?ç+? +¬M ç´ M[- M;QÆB +| /€K Km F?¬M; \

L;Q`B i? M? MB M +?d i v H M F?®B M;mv M i?ç+? i` M iQ`M; - F?®B M`v +?QM? H
MB M M`v M;²B H M- K°i F?®B M;mv M i?ç+? pÄ M;Q`B ç2M-F?QªM; +€+? iQÆM; ;
`ä +?B iB i F?®B M;mv M i?ç+? M`vX

@h¬B +¬K +?Q M? t2K

h?'v Gw .QÆM; +| ?SM; i?9- M;Q`B i? M? MB M M`v H"TiS+ +?çv iÈB ;|+ iQ`M; - /B
KB M; i?ç+? + Q ;¬M # KQÆB +2MiBKûi- b m F?B +?mv M çQÊ+ iÈB i`QÊ+ K†i Gv
ç'iX

E?®B M;mv M i?ç+? M`v [mª i?U+ F?¬M; M?Ä- QÊ+ iQM? T?ªB # #®M KQÆB +•M
i?•M ?bM? M?Ä #û+O M? i i?b i?U+ H¬ H¬K F?| M? i M?QM; +?¬M; i? M? MB
çQÊ+ +?¶ Gw .QÆM; i?"i F?¬M; / /¬M;X

E?®B i?ç+? HÈM M`v i¬M; +kM; F?¬M; ç T H„K- H¬ F?®B M;mv M i?ç+? ç´ ?Q¬M
pÄ M;Q`B - K v K¬ F?¬M; i?¬M? [mv i„+ ;b- M m i?¬M? çm¬B M;U ? v K|M; HÈM K
+kM; b) ;BªK çBX

L;Q`B ` # M i` M F?®B i?ç+? +ÁM +| p i i`,M ?ÆM M[HçB H¬ HQçB ;? i¬M; F?¬
;B€ i`` +O F?®B i?ç+? ;BªK çB F?¬M; Qi- M;Q`B i`QM; M;? M?'i ç`M? b) F?¬M; -

:? H¬ K°i HQçB K¬m Î# M M;Q`B F?®B i?ç+? - M;?2 i M F?¬M; ? v H„K- i`QÊ+ F?E
M`v M? ç m F?¬M; +?¼M F?®B i?ç+? +| ;? M?Q p"v- F?®B i?ç+? M`v i¬M; t'm- i

L?QM; F?¬M; T?ªB H¬ imv i ç®B- Gw .QÆM; K M; iW L K .QÆM; p F?®B HQçB /
F?¬M; M?B m- K¬ +ÁM +| ?Q iMM; - ;? p¬ p i i`,M i?b M?Q M? m M m F i?ÊT pÈB
t M?X

L?QM; i`Q`M; ?ÊT M?Q p"v i?b ?B K ;†T- /M b Q ;? i` M ç€ +kM; ;B®M; ;? i` M
M;Q`B ç|M M?"M- M?B m M;Q`B KÈB ç´ i?ç+? F?B M?bM i?'v ;? i?b HB M çB M; v

"i F€ + €B ; b + kM ; + | + €B i @ i + €B t' m - M @ i ; ? + kM ; F ? ¬ M ; M ; Q ¢ B H - F ? ¬ M ; T ? ^ B i @ i - + ? d + | ¢ B m M ? [M ; M ; Q Ì B K È B ¸ i ? ¢ + ? F ? ¬ M ; T ? • M # B i ¸ Q Ê + ; ? i @ i ; ? t' m ¸ € K ; ? M " v M ? b M + kM ; M M € M ? Q M ? m X

: ? + kM ; T ? • M ` H " K K ' v H Q ¢ B - ; ? i ? Š M ; Î H È T p Ä H " H Q ¢ B t' m M ? ' i - ; ? i ? Š M ; + i ` Q M ; i ? ¢ + ? - i ? v i ? K " m t M ? p @ M + | X * | i ? i Q Î M ; i Q Ê M ; - p @ M H " K ° i K B M ; M ; ¸ ° i M ? B M Î ; B [H ¢ B t m ' i ? B M M ? [M ; p i ¸ @ K ¸ 2 M M ? Q + | + ; ? - H " K ° i ¸ B m H " K + i ? M " Q

L ? b M F ? @ B M ; m v M i ? ¢ + ? M ; Q Ì B i ? M ? M B M F B ¬ K # M i ` M + | K ' v H Q ¢ B ; ? t' m M ? [ M ; M ; Q Ì B i ? 2 Q M ; " M ? ¸ M ; ¼ + # b M ? i ? Q Ì M ; b ) F ? ¬ M ; + | ? S M ; i ? 9 p È B H Q ¢ B K m @ M i ? Y p " M K v K m i ? b M ? B m M ? ' i + kM ; + ? d K ° i ? B M ; ? b M - æ • v H " / Q M @ i + i ? b K ' v i ` , K + kM ; F ? ¬ M ; ¸ Q Ê + X

@ h ? M " Q - + | K m F ? ¬ M ; \

L ; Q Ì B i ? M ? M B M K „ i b € M ; H M M ? b M i ? Š M ; p " Q G w . Q Æ M ; - G w . Q Æ M ; ¸ ° i M ? B M " i i ` Q M ; i ` Q - / Q Ì M ; M ? Q F ? ¬ M ; + | + ? 9 i p ~ M ¸ K + M " Q X

a m v M ; ? o K ° i H 9 + G w . Q Æ M ; ¸ ° i M ? B M i ` a H Ì B ,

@ J m - # Q M ? B m i B M \

L ; Q Ì B i ? M ? M B M + Q Ì B + Q Ì B ,

Z m ^ M ? B M H " M ; Q Ì B H Ê B ? ¢ B - F ? @ B M ; m v M i ? ¢ + ? M " v + ? d + - M K ° i i ` B m H " ¸ Q i - B t 2 K X

L K + Q Ì B + O G w . Q Æ M ; + | + ? 9 i ; Q Ê M ; ; ¢ Q - # ¼ M h ` ` M ? E ? ^ B æ ¢ i M ? b M M ; Q Ì B i ? [m , - h - M . k M ; p " h ` B m . • M i ? b ? € ? @ + K B M ; - G Q m * Q Æ M ; + kM ; ¸ Æ ¸ Æ - M ? Q M ; Q

@ M ? M ! B # Q M ? B m i B M \

G w . Q Æ M ; ? Ä B H ¢ B K ° i + • m - ? „ M + | H B M ? + ^ K ¸ • v F ? ¬ M ; T ? ^ B H " K ° i M K + Q Ì B + | v T ? ^ B F B K ¸ Q Ê + i ` M K ° i i ` B m i ? b K È B ¸ Q Ê + - Î + m ° + i K ? ¼ T H È M Î L K . Q Æ M ; ¸ i ` B m H " " i Q i ` i Q i X

@ J ° i i ` B m - T ? ^ B ; B ^ B Î ¸ • v X

L ; Q Ì B i ? M ? M B M ; " i ¸ - m K ¢ M ? - G w . Q Æ M ; + , M ; + Æ K † i K ° i H 9 + - i ? ¢ + ? M ? Q p " v M ; Q Ì B i ? M ? M B M ¸ ! H) M " Q " i K m @ M i B M X

@ L ? ` * , M - H ¢ B H " K ^ M ; b i ? - ; ¼ M b M ; K ° i # M M " Q X

« M ; + ? O L ; Q m H 9 + M " v [m v H ¢ B - i ? ' v i b M ? ? b M ? p " v p ° B p " M ; + ? ¢ v H ¢ B i ` W M ; K „ \* ! ; b ¸ • m ¬ M ; + ? O L ; Q m - i - B ¸ M ; # € M F ? @ B i ? ¢ + ? # @ i - B ¸ H ¢ B - b m F ? B # € M ¸ L ; Q Ì B i ? M ? M B M M " v [ m v M ; Q Ì B H „ + ¸ - m - € M ? K „ i p Š M i ` Q M ; b € M ; - M ? b M i ? ' v € K Æ ? ^ ` ^ B X

@ h ? " i M ; ¢ B [m € - i M L ? ` \* , M M " v i W M ? Ä ¸ ½ # ` K ° i i ` " M # M ? M † M ; - b m ¸ ! i ` Q H U i € K i m ' B X M , K F B F ? B # @ M ? i ¸ B h ? K v G i ? K ; B # " M i ? ¢ + ? F ? ¬ M ; i ? ' v [m v M K M ; ¸ B - ¸ H ¢ B K ° i ¸ S i ` M ; @ + M ; ? + ? Î ¸ • v - i - B i ? ' v ¸ € M ; i ? Q Æ M ; M M ¸ ? „ M Î « M ; + ? O L ; Q m H " T i S + ; B ^ B i ? Q + ? p È B G w . Q Æ M ; - i ` M K † i + Á M K M ; + ? 9 i € B M ; F ? ¬ M ; Q i T ? B M i Q € B + ? Q ¬ M ; + ? O L ; Q m X

@ > ! ` H " M ? Q p " v - i - B ? B m ` ^ B X

G w . Q Æ M ; ; " i K M ? ¸ - m - i ` M K † i + | + ? 9 i M ; ? B K i 9 + - ? ! ` M ; Q Ì B i ? M ? M B M # M F ? ! i ` € + ? ¸ 2 K # € M F ? @ B i ? ¢ + ? M ? Q p " v p È B ; B € K ° i i ` B m X

G ¢ B K ° i M ; Q Ì B # ` ¸ i ? ¢ + ? ? ¢ B i È B i M M € i M ? " + Y

h`M? E?^B æfi i?Î /`B K°i iB M;- Gw .QÆM; bmv M;?o K°i H9+- i`U+ iB T ç´ i?ç-
ç®B pÈB M?[M; pB + F?¬M; i®i iU M?B M +| +?9i M;"K M;MBX h`QM; ç´ i?ç+? pB
T?^B H` Qi- #® M;QÌB i? M? MB M M`v çB h?Kv G i? K ;B i?ç+? #`M F?¬M; [m v
+?mv M ;bX

@«M; +?O L;Qm- M? i ç²M; w Km i?ç+? +O i¬B `²B- ¬M; çWM; M; ,M i¬B- #® i¬
M?'i +kM; T?^B #€M pÈB ;B€ K°i i`B m- #€M çQÊ+ `²B i¬B +| i? i`^ ? i MÊ +?Q ¬M

L?`*,M ç°i M?B M M;~M; ç-m H M- M|B K°i +€+? M;?B K i9+ pÈB ¬M; +?O L;Qm-
M? i - i`Q HU+ +O L?`*,M K†+ /M `i i?'T M?QM; i`€+? M?B K ;B çbM? HçB M?Ê

Gw .QÆM; +kM; i?Î /`B- Gw .QÆM; H9+ M`v ç½ ?B m- K°i i`,K M;?bM K` #® L?`*,M
çS i` HçB iQÎM; i?"i- +S M;?o #€M çQÊ+ F?®B i?ç+? M`v pÈB ;B€ K°i i`B m +| i?
MB M M`v i?"i ç€M; i?QÆM;X

L;"K M;MB- Gw .QÆM; /MM; M,M; HU+ ç†+ #B i M?bM F?®B i?ç+? iQ HÈM FB X

G"Ti? F?®B i?ç+? tm'i ?B M i`QM; i•K i`Q +O Gw .QÆM;- iQ`M i?•M Gw .QÆM;
KbM? M[X

E?®B i?ç+? M`v # M M;Q`B i`¬M; `i t'm M?QM; # M i`QM; i?U+ bU +| M;¼+- ?Æ
*?OM; #B M /` S?d h?9v ?B K ;†T;B€ i` +O M| b) pQÊi ;B€ K°i i`B m t X

Zm çB K'v T?9i- Gw .QÆM; KÈB i?Î K°i ?ÆB /`B- +| +?9i KÆ ?² M?bM çQ i` €M?
Km®M i`^ MÊ +?Q #® FB X

bi2p2M[#R3Ny

aB m *'T >Q`M; EBK h?O

h€+ ;B^, hB m hB m ok

Re3X *?QÆM; Re3, * Q ",M; *?OM; J`m o`M; *? M?X

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

" M i`QM; F?®B i?ç+? M`v i?U+ bU ç½ #` ;? ?Ov ?QçB `i M†M;- M?QM; F?®B i?ç
+O ;? F?¬M; ^M? ?QÎM; ç M iQ`M #° S?d h?9v # M i`QM;X

S?d h?9v # M i`QM; F?Q^M; K°i T?¬M M,K Î ;B[ F?®B M;¼+ H` ;B[HçB çQÊ+ iQ
ç| H` S?d h?9v * Q ",M; *?OM;X

E?®B i?ç+? M†M; # #®M KQÆB +•M- +?B K K°i T?¬M M,K Î ;B[F?®B S?d h?9v +k
/U iQM? K°i +?9i- S?d h?9v # M i`QM; M†M; F?Q^M; ? B # +•M- H`K çQÊ+ K'v +€
F?¬M; p'M ç ;bX

æ•v F?¬M; T?^B p'M ç K'm +?®i- [m M i`¼M; H` # M i`QM; H` K°i F?®B S?d h?9v-
H` K`m p`M; +? M? ?B K ;†T- S?d h?9v +| K`m p`M; ;B®M; M?Q [m^ +? M? i`¬M; `

S?d h?9v K`m p`M; +? M? çQÊ+ t T p`Q ?`M; ç°+- ;B®M; M?Q K`m t M? HK+ `i F?
M;¼+ HK+ #^Q ç½ H` K°i HQçB ?`M; iBM? t^Q ?B K i?'v `²B- \* Q ",M; \*?OM; K`m
?ÆM- iQM? + Q [mw +O M| +| i? bQ pÈB HQçB i?Ov iBM? i?¬M; i?QÎM; `²BX

GQçB S?d h?9v M`v M m tm'i ?B M Î M?[M; MÆB F?€+- Gw .QÆM; b) F?¬M; /Q /U
H-M ç½ H`K +?Q M;QÌB i FBM? M;ç+- +?O M?•M +O F?®B i?ç+? M`v HçB H` K°i
M`v Gw .QÆM; +| +?9i /Q /UX

@ M? HW i¬B `\" M M½v #^Q Km #•v ;BÌ HçB F?¬M; Km \

L?`\*,M i`QM; K„i +| +?9i i?`i p¼M;- H¢B M;²B tm®M; ¬K F?®B i?¢+?- t2K` ¸•v F
?„M #€M F?®B i?¢+? M`v- M?QM; M?[M; M;Q`B F?€+ +?„M ¸½ #` ;B€ +O F?
`²BX

@æÊB iw- i¬B F?¬M; M|B H` F?¬M; Km X

Gw .QÆM; ¸°i M?B M +Q`B- ;¼B L?`*,M- [m v M;Q`B M|B pÈB ¬M; +?O L;Qm,

@J +O L?`\*,M +ÁM HB M H¢+ ;b F?¬M; \ L m +ÁM i?b i`QM; ;B ¸bM? M? i `®i-

L?bM Gw .QÆM; - ¬M; +?O L;Qm +| +?9i /Q /U- b m KÈB iW iW ;"i ¸-m- M|B,

@hB m ?mvM? ¸ - F?¬M; ;B'm ;b + "m- i?2Q i¬B ¸QÊ+ #B i i?¬M; [m ?„M i?b K ?
+| HB M H¢+ pÈB i¬B K'v H-M M?QM; i¬B F?¬M; HB M H¢+ ¸QÊ+ pÈB #` 'vX #® ?„
i'M; +°M; MÊ F?QªM; ?ÆM ? B i`,K p¢M- M;?2 M|B Î h?Ov G +ÁM MÊ K°i Qi M[- i
p¢M- #® ?„M #•v ;B| +kM; F?¬M; /€K p X

>ÆM # i`,K p¢M- F?¬M; TªB H` K°i +QM b® M?Ä- +S +?Q H` #€M F?®B i?¢+? F
F?¬M; i? i`ª ? i MÊ- M?QM; L?`*,M +ª M;?o M?B m M?Q i? - i`Q HU+ +O M? ¸•

Gw .QÆM; ;"i ¸-m- M|B pÈB L?`*,M,

@h¬B Km F?®B i?¢+? +O + "m- K°i i`,K p¢M- M m ¸' i,M; i¬B b) ;B9T + "m i`ª ? i
p ¸Q`M iK pÈB + "m- + "m t2K +| ¸QÊ+ F?¬M; \

L?`\*,M p` ¬M; +?O L;Qm ;B"i KbM?- ¬M; +?O L;Qm F?¬M; /€K iBM M?bM Gw .QÆM
+€+? F?` bÎ- ¬M; #B i L?`*,M ¸½ ;†T ¸QÊ+ M;Q`B i®i- ¸²M; w Km F?®B i?¢+? ;?
Gw .QÆM; ¸9M; H` K°i M;Q`B i®iX

«M; +?O L;Qm F?¬M; M;?o F?®B i?¢+? M`v b) ¸' i,M; +?Q M M F?¬M; /€K M|B ? i

@L?[M; ¸B m M? M|B H` i?"i +?S\ L m ¸' i,M; M? ¸²M; w ;B9T i¬B i`ª MÊ ¸ K i-

L?`\*,M H°` p M;¢+ M?B M- b m ¸! ?ÄB K°i +€+? pmB KWM;- M?bM L?`*,M F?¬
+O K°i i? M? MB M- Gw .QÆM; ;"i ¸-mX

@hB m ?mvM? ¸ - i¬B #B i M? H` M;Q`B i®i M?QM; K°i i`,K p¢M F?¬M; TªB H` K
K°i i`,K p¢M +?Q L?`*,M +kM; +?Q +?„+ H` K°i +?mv M i®iX

«M; +?O L;Qm /Q /U K°i ?²B H•m- +m®B +MM; KÈB +„M ` ,M; M|B pÈB Gw .QÆM; -
L;Qm M,K i`,K M;?bMX L m L?`*,M +| K°i i`,K p¢M ¬M; +?O L;Qm H"TiS+ +| b® iB
+ÁM M,K KQÆB p¢M F?¬M; ¸O ¸ i`ª +€+ +?O MÊ- ¸ M H9+ ¸! L?`*,M +?„+ +?„M b

«M; +?O L;Qm p` #® +O L?`*,M iW M?Ä HÈM H M +MM; M? m- ¬M; H` M;Q`B i" M
i?"M? +O L?`\*,M- iU i`QM; i•K L?`*,M +kM; +QB ¬M; M?Q #® ¸ +O KbM?- ¬M;
b® iB M M`v +?S F?¬M; Km®M L?`*,M ;†T T?B M T?S+- K°i KbM? L?`*,M F?¬M;
+?O MÊX

Gw .QÆM; H„+ ¸-m,

@«M; v M i•K- i¬B t2K F„ F?®B i?¢+? M`v `²B- i¬B iBM H` +| i? ¸' i,M; ¸ ;B9T L?

Gw .QÆM; H¢B F?¬M; #B i ¸B m M`v- ¬M; +?O L;Qm `i [m M i•K iÈB L?`*,M M;Q
+kM; F?¬M; QiX

@s2K F„ `²B- +?QM? H` S?d h?9v M?QM; +kM; F?¬M; /€K F?ŠM; ¸`M?X

h?'v Gw .QÆM; +| +?9i FB M i`b ¬M; +?O L;Qm +kM; F?¬M; +| w FB M ;b- +?d H„
K°i +•mX

@«M; v M i•K- i¬B +?„+ +?„M b) H`K- Gw + i¬B +?d +-M M|B +| i? i,M; H` +?„+ +?

GQm *QÆM; ¸°i M?B M H,+ ¸-m +Q`B- iB M; ¬M; +?O L;Qm i?b i?-K `i M?Ä- M;Q
F?¬M; ;B'm ¸QÊ+ GQm *QÆM; ¸QÊ+ ?m'M Hmv M K°i +€+? ¸†+ #B iX

«M; +?O L; Qm ?€ KB M; ;B"i KbM?- +m®B +MM; F?¬M; M|B çQÊ+ ;b +?d +^aK i?'v
-K o- pm S?d h?9v +kM; F?¬M; M?bM i?'vX

@u M i•K- M m M; QÆB i?'v çQÊ+ i?U+ HU+ +O Gw ?mvM? ç i?b b) +| MB KiBM K
h`M? E?^aB æfi +Q|B # M +¢M?- M? ;B®M; GQm *QÆM; Hm¬M +| K°i MB KiBM K
p`h`B m .•M H¢B +| +?9i ?QM; T?'MX ç²M `^M; Gw .QÆM; ç' i?¢+? p¬ +MM; HÊB ?
#` Gw .QÆM; ç€M? #¢B F?¬M; M;~M; ç-m H M çQÊ+- M?QM; ? B M; Q|B pšM +?Q
.QÆM; - ç®B pÊB F?®B i?¢+? t'm tQ M`v +kM; `i F€ p¼M; X

h`QM; F?B GQm \*QÆM; p`h`M? E?^aB æfi M|B +?mv M Gw .QÆM; ç½ F,, tQM; M;•
K'v ¬M; +?O +O M?[M; iB K # M +¢M? pšM +?Q çB- çÆM ;B^aM +?d Km®M çSM; ç
i? M? MB M iU T?K FB ç' i?¢+? M?Q i? M`QX

«M; +?O L; Qm Fw i? v L?`\*, M- +-K i`M; •M T?B m K°i i`, K p¢M H, + ç-m +Q|B K°i +
+kM; i?-K +^aK ÆM ¬M; i`|B +| K,,i- pB +K` L?`\*, M F?¬M; i? H`K çQÊ+ M v ç½ H`K
bU ç M; ;B9T L?`*, MX

GQm *QÆM; p`h`M? E?^aB æfi +MM; M? m ;B9T Gw .QÆM; ç2K F?®B i?¢+? H M
w Km F?®B i?¢+? M`v pÊB ;B€ K°i i`, K p¢M p`T?^aB ;B^aB Î ç•v i?2Q M?Q v m +¬m

@:B^aB i?¢+? M`Q

L?`\*, M ç°i M?B M + Q ?SM; +?¢v` i?®i H M K°i iB M; - ¬M; +?O L; Qm H,, + ç-m +C
Gw .QÆM; , ói M M?Ä M`v iW M?Ä HÊM H M +MM; pÊB ç' i?¢+?- i?'v B ç' i?¢+? `T?
T?'MX

Gw .QÆM; ;"i ç-m- F?| i`€+? L?`*, M # M M½v +?¢v` i?®i H M- ç•v +| i? H`i?|B
h-M .kM; p`h`B m .•M +kM; ç M ;B9T K°i i v- ?¼ M?bM F?®B i?¢+? M`v F?¬M; ç T
iBM iQÎM; M M ?¼ +kM; M?B i iB M? ;B9TX

Gw .QÆM; çSM; i`QÊ+ K€v +,,i- ç2Q FQM?- ;B€ i`` +O F?®B i?¢+? M`v F?¬M; B M
",M; *?OM; K`m p`M; +? M? # M i`QM; i`QM; HÁM; Gw .QÆM; H¢B `¢Q `U+ ?ÆMX

h-M .kM; b,,T t T i?¢+? `i ç T- çÊB Gw .QÆM; ç M F çQÎM; - ç' F?®B ?"M; H2M /¢
F?B +,,i- F çQÎM; +kM; H`K°i M; ? i?m"i- i?¬M; [m T?•M iQ+? # M M; Q`B F?®B i
#` S?d h?9v # M i`QM; - M; Q|B +| i v M; ? ç m +| i? F i`K i¢K- M?Q K°i pm S?d h
M|B F K°i çQÎM; H`+?m~M Hm¬MX

@Í ç•v çBX

Gw .QÆM; pšM +?Q M?bM F,, iMv w ;¢+? K°i çQÎM; # M +¢M?- +€+ +?B iB i# M i`
`ä- ;¢+? Î +?¶ M`Q +kM; ;B®M; M? mX M?QM; Gw .QÆM; imv i ç®B F?¬M; +?¼M
?QÎM; iÊB S?d h?9v # M i`QM; - M?[M; +?¶ F?€+ i?b F?¬M; b Q- S?d h?9v * Q",M
[mw ?B K M?Q p"v ¬

Gw .QÆM; M?"M #9i- /Q /U K°i +?9i- b m ç! Fw i M KbM?- i?•M T?"M +O M? F?-
+?Q /M +! ;B'm i?b M;QÌB i i?Q+? ç m i` çQÊ+ ` X

@Gw .QÆM;- +€B i M `i M K iQM?X

«M; +?O L;Qm M?bM +?[Fw +O Gw .QÆM; ;"i ç-m- ç²M; i?`B i` M K†i H° p M;?B

@Gw .QÆM;- +€B i M `i [m2M- ?bM? M?Q ç½ M;?2 [m î ç•m M?d\

@Gw .QÆM;- + "m +! T?ªB H" Gw .QÆM; î L K .QÆM;- M;QÌB ç½ #!+ i`-M F?®B hY
;BªB ` G K hBM? GBM? ? v F?-M; \

h`QM; ç€K ç-M; +! M;QÌB ?ÄB HÈM- iQ`M i?•M -M; +?O L;Qm `mM H M- M;ç+ M?
-M; +kM; M?È ` +€B i M M`v- +€+? ç•v Kšv M;`v pšM +MM; pÈB M?[M; M;QÌB i`C
M;QÌB i? M? MB M i`B ;BÄB M`vX

@æ9M;- +?QM? H` ?„M- i-B ç½ ;†T î L K .QÆM;- ?„M +MM; h`B m L;¼+ *QÌM; H M
i?„M; h`B m L;¼+ *QÌM;

h`QM; ç€K ç-M; HçB +! M;QÌB M|B i? K K°i +•m- ç€K ç-M; b-B M´B ?ŠM H M- Gw
M;QÌB- F?-M; M;î M? HçB M´B iB M; M?Q p`v- +`M; F?-M; M;î î ç•v K` +kM; ç½ +
.QÆM; `ä `M; H` M;QÌB JBM? .QÆM; F?-M; #B i F?B M`Q ç½ #B M i?`M? M;QÌB

bi2p2M[#R3Ny

aB m *'T >Q`M; EBK h?O

h€+ ;Bª, hB m hB m ok

RdyX *?QÆM; Rdy, Jm®M *! S?d h?9vX

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

«M; +?O L;Qm M;Æ M;€+ M?bM Gw .QÆM;- +m®B +MM; -M; +kM; M?È ` Gw .QÆM

*m°+ iK ?¼T î L K .QÆM; H` K°i i`QM; #®M bU FB M i`¼M; ççB +O ;BÈB L;¼+ h?
i? K ;B - p- +MM; HQM; i`¼M;- M,K M v iB M? ?bM? #m-M #€M F?-M; çQÊ+ bm-M
M?QM; S? M ;B pB M +! F?-M; Qi M;QÌB F?€+ ç m çB +MM; M? m `i M€Q M?B i p

æB m F?€+ #B i HÈM M?'i +O +m°+ iK ?°B L K .QÆM; H-M M`v bQ pÈB M?[M; H-
MB M imv i çdM? M; M; bS+ M; M; i`B- K°i H` h?B m L;¼+ *QÌM; î ZmªM; æ-M; +C
ççB M;?B T ççB- ?„M +ÁM tQM; pm S?d h?9v- bU tm'i ?B M +O ?„M F?-M; H`K
M;ç+ M?B M /mv M?'i H` im´B +O ?„M- i` M?Q p`v K` ç½ ç´ i?ç+? p- +MM; HÈB ?ç
i?`M? iUm +O ?„M b m M`v b) M?Q i? M`QX

*ÁM M;QÌB i? M? MB M FB HçB H`K +?Q K¼B M;QÌB FBM? M;ç+ p- +MM;- ç! +?Q
h?ç+?- iW [m€M [m•M çB m F?„+ M;¼+ iÈB pB + pç+? i`-M hY *QÆM; L;¼+ T?ÄM
H`K JBM? .QÆM; tQ v +?mv M iB M? ?bM? ç´ ` h?Ov hBM? *?OM;- +?d i`QM; p`B
F?„T L K .QÆM;X

hB T b m ç! Gw .QÆM; HçB ç´ ` G K hBM? GBM? F?B M +?Q K¼B M;QÌB FBM? M
+O h?B m L;¼+ *QÌM;- i`QM; M?€v K„i i M +O Gw .QÆM; ç½ M´B iB M; F?„T ;BÈ

a m ç! F?-M; #B i içB b Q Gw .QÆM; K'i iQ+? K'i K'v M;`v- `²B tm'i ?B M +€B H` +M
pä ç`B i?B ç´m- ?`M; M;?bM M;QÌB +?SM; FB M F i [mª+O +m°+ i?B- K°i tm®M; k
+?B M i?„M; ?Q`M iQ`M #"+ i?-v / M? iB M; h?B m L;¼+ *QÌM;X

L;`v +m®B +MM; î +m°+ iK ?¼T L K .QÆM; M;?2 M|B Gw .QÆM; HçB F?-M; tm'i
F?-M; ªM? ?QÎM; iÈB i?`M? iQ+? +O M?- iW F?B #„i ç-m i´ +?S+ +m°+ iK ?¼T
.QÆM; H` M;QÌB ççi çQÊ+ i?`M? iUm + Q M?'i i`QM; ?Qçi ç°M; M`v- p` +kM; H` M

L? [M; M; QÌB tmM; [m M? ç m M; Æ M; €+ M? bM Gw .QÆM; - ?¼ F?¬M; M; Ì`^M; M; Q
ç M; ç SM; i`QÊ+ K†i ?¼- ?ÆM M[ M; QÌB M`v i?U+ bU i` ç9M; M?Q HÌB ç²MX

@ "®- #®- # M M; Q`B +|`'i M?B m M; QÌB ç M`²BôX

*¬; €B KQÌB im´B i`QM; iB K ç°i M?B M +?çv p`Q b•M F m H M K°i +•m- ¬M; +?O L
p°B p`M; F m iQ,

@J m ç|M; +Y HçB

*¬; €B ç°i M?B M [m v M; QÌB çB- ¬M; +?O L; Qm +kM; F?¬M; F`T i`Î i v M?QM; Gv
L?`\*, M +?çv p`Q i`QM; - b•M M`v +O #¼M ?¼ F?¬M; +?S çQÊ+ M?B m M; QÌB #•v
M; QÌB `²B- i`QM; b•M ç m ç SM; +?"i +ª`²B- M m ç M i? K M?[M; M; QÌB M`v bÊ i`
ç SM; X

æ M H9+ ç| b) +| M; QÌB pb +?2M p`Q i`QM; iB K H`K ,M K` ;•v #'i F€ i´M i?`i; b i?
+?`m H¶ HÊMX

Zm çB K°i H9+ ¬M; +?O L; Qm KÈB i?Î ?´M ? M +?çv p - H9+ M`v HçB +| KQÌB M; Q
ç²M +| M; QÌB ;BªB ` S?d h?9v \* Q ",M; \*?OM; K`m p`M; +? M? M M ç M- M; ?2 M
F?„T L K .QÆM; +kM; +| K†i Î ç•v- #¶M; M?B M FQ+? ç°M; ?ŠM H MX

a m F?B #B i çQÊ+ F?®B + Q +´T ",M; *?OM; K`m p`M; +? M? H`/Q Gw .QÆM; ;Bª
i?€M p¬+MM; X Gw .QÆM; K†+ /M im´B +ÁM i` M?QM; p i`bM? ç°; BªB i?ç+? i?b
H` M? ;BªB ` F?®B * Q ",M; *?OM; K`m p`M; +? M? iW K°i F?®B T? HB mX

E?®B i?ç+? M`v +| Qi M?`i K°i MY b® M; QÌB Î ç•v çQÊ+ M?bM [m - L?`*, M ç½ #€
K°i B +| ?SM; pÈB F?®B i?ç+? M`vX çWM; M|B K°i i`,K pçM- K°i pçM i?¬B ?¼ +k
i?ç+? M?Q p`v +?d #B M L?`*, M i`Î i?`M? i`Á +QÌB +?Q K¼B M; QÌBX

J°i b® M; QÌB iÄ ` ?®B ?"M- bÈK #B i +| i? ;BªB ` * Q ",M; *?OM; K`m p`M; +? M
ç½ Km `²B- K°i b® M; QÌB HçB iÄ ` i`€+? K|+- i`€+? L?`*, M içB b Q HçB #€M ç„
i`QÌM; i?b ?¼ +kM; +| i? Km ;BªB i?Y t2K- F?®B \* Q ",M; \*?OM; K`m p`M; +? M?
#¼M ?¼`²BX

*ÁM +| K°i b® M; QÌB HçB iÄ ` ç® F}- ç® F} K°i +€+? ` K†i- K v K„M ç M pÈB Gw .
b Q ¬M; i`ÌB HçB #'i +¬M; i? F?¬M; ç +?Q ?¼ +| çQÊ+ K°i H-M K v K„M M?Q i? X

*?d +| b® Qi M?[M; M; QÌB `°M; `½B iÄ ` M; QĐM; K° Gw .QÆM; - ç²M; i?ÌB +ÁM +
.QÆM; ç´i,M; F?¬M; çÆM ;BªM +?d H`K v K„MX L; QÌB #bM? i?QÌM; F?¬M; i? çO
pÈB ;B€ K°i i`,K pçM- Gw .QÆM; /€K Km +?SM; iÄ M? +?„+ +?„M ç½ M„K çQÊ+ T
+?QM? H` i?U+ HU+X

*kM; ;B®M; M?Q +?ÆB ç² +´- M; QÌB ?B m #B i +| i? M?†i çQÊ+ #ªQ M; ¼+ iW i`Q
#B i i?b ;†T +€B ;b +kM; H` `€+ ? i- +?Q /M #ªQ M; ¼+ ç†i M; v i`QÊ+ K†i M?QM;
[m X

@ "•v ;BÌ M? ç´i,M; `²B +| ;B9T i¬B i`ª MÊ F?¬M; \

L?`\*, M ç°i M?B M FûQ pç i €Q +O Gw .QÆM; - M m H`M; QÌB F?€+ i?b +| i? F?¬M;
L?`\*, M F?¬M; ?B m i`Q HU+ +O +`m +?d M?Q çS KQÌB im´B- F?¬M; ?B m çQÊ-
çQÊ+ M?[M; çB m M; QÌB F?€+ ?S pÈB +`m i X

@æ9M; - #•v ;BÌ ç´i,M; `²B- b® MÊ +O +`m i¬B b) ;B9T i`ª ? i

Gw .QÆM; H,+ ç-m M? - i?U+ ` F?B Km F?®B i?ç+? M`v Gw .QÆM; ç½ ?ç [mv i i•
M`v i`ª MÊX E?¬M; M|B +€B ;b F?€+ +?d `B M; F?®B \* Q ",M; \*?OM; K`m p`M; +?
ç Gw .QÆM; M M H`K M?Q p`v- M m F?¬M; TªB /Q +`m i +?mv M F?®B i?ç+? ç|
F?¬M; i? M?bM ` ;B€ i` +O F?®B i?ç+? M`vX

@ªK ÆM M?- M? ç9M; H` M; QÌB i®iX

L?`\*,M M?Q M KB M; +Q`B- MK +Q`B ``i iQÆB H¢B +?¢v [m K°i # M M?av M?av- K°i i`Q HU+ M?Q p"v K" M?Ê M?Q BM b® MÊ +O ;B ¢bM? i`QM; ¢-m- H9+ M"Q + F ibK +€+? ¢ [m}i MÊ i?b +ÁM i®i ?ÆM M?B mX

@«M; +?O L;Qm H"K T?B M ¬M; M|B +?Q i¬B #B i i'i +ª M?[M; +?O MÊ- M; "v K B i ;B9T L?`\*,M iª ? i MÊ- M; "v K B +| T?B m MÊ M?'i ¢`M? T?ªB ¢ MX

Gw .QÆM; H¢B +Q`B M|B pÊB ¬M; +?O K°i +•m ¢²M; i?`B HQm H¢B b® ¢B M i?Q¢B # M M;Q" B K†+ /M ¢½ ¢|M; +Y M?QM; M;Q`B ¢ M pšM M; "v +M; M?B m- Gw .QÆM H¢B ¢•vX

@æQÊ+- ¢QÊ+- i M?'i ¢`M? b) i?¬M; #€Q pÊB M;QÆBX

«M; +?O L;Qm p°B p" M; ;"i ¢-m- ¬M; F?¬M; ?ÄB Gw .QÆM; M; "v K B +| +?„+ b) ¢ i? M? MB M i`QÊ+ K†i ¬M; +| K°i bU iQM M?B K #ªM M,M; - ¬M; +?Q L;Qm iBM ``M i? M? MB M M"v b) iÊBX

E?B ¢B ` M?[M; M;Q`B tmM; [m M? pšM F?¬M; M;WM; #M i€M- F?®B S?d h?9v +? M? ¢½ ¢QÊ+ h``M? E?ªB æ¢i i?m H¢B- M m +¬K F?®B S?d h?9v M"v ¢B i` M ¢ T?S+X

«M; +?O L;Qm ¢B ` KÎ+Y - +Y KÎ` # M M;Q" B iQ" M ¢-m M;Q`B ¢2M tb H"K Gw .

G9+ M"v Gw .QÆM; KÊB M?"M ` ?"M? ¢°M; # M M½v +O ¬M; +?O L;Qm i?"i b€M M"v ¢ m p"Q +ª i?b bÊ M; v +ª +?¶ +?Q M? ¢B H9+ M"v +kM; F?¬M; +ÁMX

*?Q /M M?Q p"v i?b +kM; T?ªB K'i K'v T?9i KÊB i?Q€i ` ¢QÊ+ ¢€K M;Q`B M"v- b `²B ¬M; +?O L;Qm T?Q b m H¢B i? M i?Î K°i i`"MX

_ F?ÄB +QM ¢Q`M; M"v iÊB iB K ¢² +´ # M +¢M? M;Q`B KÊB pÆB ¢B K°i +?9i- Gw +ªK t9+ ¢®B pÊB bU +m®M ?9i +O S?d h?9v ¢†+ #B i H" S?d h?9v + Q +T- M?QM; *?OM; ;BªB ` F?¬M; T?ªB K"m p M; +? M? i?b +kM; F?¬M; i?m ?9i M?B m M;Q`B

@Gw iB M bBM?- F?®B S?d h?9v M"v M? ¢`M? tY Hw i? M"Q\

æB ¢QÊ+ K°i H9+ h-M .kM; ¢°i M?B M ?ÄB- h-M .kM; p" h`B m .•M M?bM Gw .QÆ # M M½v Gw .QÆM; ¢½ #€M ¢B F?®B * M h? M? *?OM; - F?®B M"v ``i +| i? Gw .Q i¢B #¼M ?¼ ``i Km®M +| ¢QÊ+ F?®B S?d h?9v ",M; +?OM; K"m p" M; +? M? M"v +C

> B M;Q`B ¢ m H" FBM? /Q M? L;¼+ h?¢+?- K†+ /M +?O v m H" M;¼+ >Á æB M M K†i S?d h?9v- M m +| i? +| ¢QÊ+ F?®B * Q ",M; *?OM; K"m p" M; +? M? i?b ¢®B p +O ?¼ b) i,M; H M ¢€M; F - ?ÆM M[?¼ ``i i?Q+? S?d h?9v M?Q p"v- H"K i?"M? K°i Qi +?Q KbM?X

Gw .QÆM; +9B ¢-m i`¬K H†M; K°i H9+- b m ¢| iW iW M;~M; ¢-m H M M|B pÊB h-M

@h-M iB M bBM?- M;¢B [m€- F?®B S?d h?9v M"v +?Q /M Km®M #€M i¬B +kM; T?ª p" ?¼ ¢½ Fw ?B T QÊ+- S?d h?9v + Q +T ?¼ +| [mv M Qm iB M ` ;B€X

L;?o K°i H9+ Gw .QÆM; [mv i ¢`M? #€M F?®B K"m p" M; +? M?- M? ¢½ +| æ oQÆ GBM? `²B- F?®B K"m p" M; +? M? /M b Q +kM; F?¬M; T?ªB H" bªM T?~K + Q +T- Gw .QÆM; b) F?¬M; /Q /U K" ;B[H¢BX J"m p" M; +? M? K†+ /M F?| FB K M?QM; b + Q +T i?b F?~m p` +O Gw .QÆM; +kM; FûM +?¼M ?ÆM `²B- iU KbM? Km®M ;B[H h?9v i®i M?'iX

@L?Q p"v ¢B- F?¬M; +| ;b- Gw iB M bBM?- ¬M; M|B M h?` \*?•m L;¼+ +| [mv M ` ;` F?¬M; ?ÊT Hw +?9M; i¬B b) +| +Æ ?°B +?S\

h-M .kM; H„+ ¢-m +| +?9i i?'i p¼M; - K†+ /M KB M; M|B i? M?QM; h-M .kM; F?¬M; i` M? pÊB M h?`- M h?` /M b Q +kM; H" ¢-m tÄ i`QM; HoM? pU+ +?•m M;¼+- ?¼ F ¢QÊ+X

@h? M"v M? - b m F?B ,M i`Q tQM; +?9M; i b) çB M h?` ",+ EBM? t2K ?¼ çQ`
M m F?¬M; ?ÊT Hw i¬B b) +?mv M +?Q ? B M; QìB

L; ?o K°i H9+ Gw .QÆM; ç°i M?B M M!B- h¬M .kM; +QìB M; ç+ M?B M- i` M K†i H°

æB M h?` ",+ EBM? p" ;B Q +?Q M h?` i´M; #° F?¬M; ;B®M; M? m- M m +¬M; i v
EBM? çQ` ;B€ i?'T i?b #¼M ?¼ +! F?ª M,M; b) +! çQÊ+ F?®B S?d h?9v M"vX

E€ i?U+ Gw .QÆM; ç M; ?B i`U+ iB T çB M h?` ",+ EBM? +kM; H" ç ;B9T #¼M h¬M
/M b Q +kM; +! +¬M; +O #¼M ?¼- M m +! i? Gw .QÆM; ç²M; w +?mv M +?Q #¼M
QÊ+ pÈB M h?`- S?d h?9v + Q +`T M"v +?Q /M F?¬M; #€M +?Q M h?` i?b +kM; M?
[mv M` ;B€X

L m F?¬M; T?ªB h¬M .kM; +! w Km F?®B S?d h?9v M"v Gw .QÆM; i m v i ç®B F?¬M
M? b) ç iBM ç²M M? Km®M #€M F?®B S?d h?9v M"v i`mv M çB ç +`M; +! M?B m
L?Q p"v +?Q /M +m®B +MM; çQ +?Q M h?` i?b pšM +! i? ç2K HçB +?Q M? HÊB
pb #¼M h¬M .kM; K" Gw .QÆM; #Ä [m +Æ ?°B M"vX

L m #•v ;Bì çB M h?` M; QìB i` M? ;B€ +?d +! M h?` ",+ EBM? p" h¬M .kM; - HÊB Q-
ççi iÊB KS+ + Q M?'i- M?QM; M?Q p"v HçB +! i? ;B9T çÐ çQÊ+ #çM # - +MM; M'
K'v M; "v- Gw .QÆM; ç½ t2K h¬M .kM; p" h`B m .•M M?Q M?[M; M; QìB #çMX

bi2p2M[#R3Ny

aB m *'T >Q" M; EBK h?O

h€+ ;Bª, hB m hB m ok

RdRX *?QÆM; RdR, *?"Q JWM; Gw *® o'MX

L?;!K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

_ìB S? M :B oB M Gw .QÆM; iÄ` €v M€v pÈB h`M? E?ªB æçi- ?¬K M v ç€M; H)
æçi ç M iB K ç² +´ F?¬M; M; ! +ª #m´B +?B m ç m #` M? +?B K ? iX

h`M? E?ªB æçi +kM; F?¬M; ? +! #´i +S w FB M ;b- M; QÊ+ HçB +ÁM +! +?9i p m B
S?d h?9v i®i M?Q p"v M? +kM; `´i pW HÁM; - bQ pÈB pB + Km çQÊ+ ? B K!M ç² +

M h?` *?•m "ªQ î "„+ EBM? i´M; +°M; +! #ªv iB K iQ M?Ä- iB K ?"M; ç-m iQ M?'i
EBM?- ç! +! i? +?Q H" MÆB b-K m´i M?'i "„+ EBM?- iB K M"v +! i? Kî î ç! +kM; i
i?U+ HU+X

"¼M Gw .QÆM; i´M; +°M; +! M, K M; QìB- H€B #®M +?B + t2- h`M? E?ªB æçi K°i K
"„+ EBM? h`M? E?ªB æçi T?ªB K M; p K°i #° ç² +´ +! ;B€ i` + Q +?Q M M çQ +ª

h¬M .kM; p" h`B m .•M +?d +! K°i t2 M?QM; HçB H" K°i t2 p¬ +MM; ?Q" M; i`€M; - F?
E?ªB æçi +¬K H€BX

hB K ?"M; ç-m M h?` "„+ EBM? p¬ +MM; HÈM- F?QªM; # #®M M; ?bM Kûi p m ¬M; -
+ª MQÊ+ iB K +?•m #ªQ [mv K¬ M?Q i? `´i Qi +! i? çQÊ+ t T p"Q # iB K ?"M; ç-m

M h?` \*?•m "ªQ +! i¬M; ?¬K ç t2`B M; - #®M t2 +O #¼M Gw .QÆM; ç M HB M +! #
#¼M ?¼ +?¶ ç t2- +! çÄ i`QM; t2 Gw .QÆM; F?¬M; M´B #´i H„K M?QM; HçB çQÊ-
M?'iX

h`QM; t2 Gw .QÆM; F?¬M; +! ;b M?QM; #B M b® t2 H" "„+ EBM? p î ç-m- ç•v H" #B
>mKK2`K" M; v +ª biQM J`iBM ç†i i`QÊ+ K†i +kM; F?¬M; +! çQÊ+ bU M?B i i bM
b® t2 ç†+ #B i M"vX

a m F?B K'v M;QlB tm®M; t2- i" B t i`QM; t2 pšM HQm H¢B i` M t2- Gw .QÆM; +
*QÆM; ¢B- p` i" B t M"v +?d H" ¢Q Gw .QÆM; iÈB ¢•v p" imv i ¢®B F?¬M; ¢QÊ+ `l
H-M M?QM; F?¬M; +l i€+ /KM; i?¬B ¢"M? p"vX

hB K ?"M; ¢-m M h?` ",+ EBM? `i HÈM- i` M iQlM; # M M;Q" B +ÁM +l K°i ?"M; i
i`mv M +O M h?`- /QlM; M?Q ¢ m H" M;QlB ¢ T KBM? iBM?- pb M[KBM? iBM? +O
`i M?B m ¢ m H" ?²M; M? M i B iQ K†i HÈM- iW ¢B K M"v +kM; +l i? i?`v ¢QÊ+ i?

"aQ p ¢Q #¼M Gw .QÆM; p"Q i" M +Y - +ÁM pB + iB T b m ¢l b) /Q M?•M pB M i`
¢½ i?¬M; #€Q ?Q" M i?"M? M?B K pK pÈB ;B€K ¢®+ +Y ?"M;- ;BÈB i?B m ibM? ?b
b m ¢l H"K i? M"Q i?b /Q ;B€K ¢®+ i`QM; iB K b„T t TX

o"Q ¢ M iB K ?"M; ¢-m M h?` ",+ EBM? M; v +ª Gw .QÆM; +kM; +l +ªK ;B€+ ?Q
h?` M?QM; M h?` JBM? .QÆM; bQ pÈB M h?` î ¢•v i?b +?d M?Q ;€M? ?"M; `QM; i
bQ b€M? ¢QÊ+X

@h?"i F?¬M; M;î M h?` H¢B +l +Y iB K HÈM M?Q i? M"v- +Y iB K M"v T?ªB +l ;
+?9M; i¬BX

h`M? E?ªB æ¢i +kM; H-M ¢-m iB M iÈB iB K ?"M; ¢-m M"v `i t9+ ¢°M; MlB K°i +•
¢-m- iÄ p i€M ¢²M; pÈB w FB M +O h`M? E?ªB æ¢i- +?Q MlB ¢ M bªM T?~K i`QM
¢i M"v bQ pÈB +¬M; iv +O #¼M Gw .QÆM; #€M ¢'m ;B€ ? B i`,K i`B m +kM; ¢½ +

h-M .kM; p" h`B m .•M i?b F?¬M; [m€ FBM? M;¢+- #¼M ?¼ ¢½ ¢ M +?¶ M"v K'v H-
?ÊT i€+ +MM; M h?` +?d iB + H" p®M M;¼+ Qi- ¢Q +?Q M h?` M;¼+ æB M ¢½
*QÆM; M?QM; ?¼ F?¬M; +-MX

@*?"Q KWM; ¢ M M h?`- +l p'M ¢ ;b +?9M; i¬B b) ? i KbM? pb +€+ #¢M

"¼M Gw .QÆM; KÈB #QÊ+ ¢QÊ+ p" B #QÊ+- K°i i? M? MB M # KQÆB im´B ?"Q ?
iÈB # M +¢M? ?¼ KdK +QlB MlB- M;QlB i? M? MB M M"v K†+ p2b i•v i?„i +" p¢i-
+O M h?` *?•m "aQX

@L?•M pB M T?K+ pK F?€+? oBTX

Gw .QÆM; M?bM ?mv ?B m HB M M?"M` - H9+ ¢-m M? +kM; +l K°i +€B- JBM? .O
pK F?€+? pBT- H9+ ¢l i´M; +°M; +l # M;QlB K M; ?mv ?B m M"v- h`QÆM; PM;- Gw

>mv ?B m M"v H"K +?Q Gw .QÆM; +l +ªK ;B€+ i?•M i?B M- Ml H"K M? M?È H¢B
H"K pB +î M h?` M;v tQ X

@h¬B Km®M ;†T ;B€K ¢®+ +¬M; iv +¬- +l +?9i +?mv M Km®M #`M pÈB M? i X

Gw .QÆM; +QlB MlB- ;B¼M; `i F?€+? F?QX

@L;`B Km®M ibK ;B€K ¢®+- tBM ?ÄB M;`B +l ? M i`QÊ+ F?¬M; ¢\

L;QlB T?K+ pK M"v M?bM Gw .QÆM; pÈB p M;?B M;î M?QM; pšM F?€+? F?Q- # M
`"M; M?[M; M;QlB F?€+? M"v T?ªB iB T ¢l M +~M i?"MX

@E?¬M;- ? v H" #•v ;Bl M? ¢B MlB pÈB ;B€K ¢®+ K°i +•m ¢B

Gw .QÆM; H„+ ¢-m- ;B€K ¢®+ M h?` ",+ EBM? H" B M? +kM; F?¬M; #B i H"K b

@æQÊ+- KlB K'v p` ¢B i?2Q i¬B H M i-M; ? B M;?d M;ÆB K°i +?9i- i¬B b) ¢B i?¬M

L;QlB T?K+ pK M? M?"M; ;"i ¢-m- /QÈB bU +?d /šM +O M? i #¼M Gw .QÆM; ¢

:B®M; M h?` JBM? .QÆM; i-M; ? B +O iB K ?"M; ¢-m î ",+ FBM? M"v +kM; H" +?
¢B m F?¬M; ;B®M; H" ;B€ i` bªM T?~K î ¢•v ¢ m i` M i`,K p¢M- î JBM? .QÆM; +?
¢QÊ+ ¢Q H M i-M; ? B`²B- ¢` T?QÆM; M M +`T #"+ F?¬M; ;B®M; M? mX

h-M; ? B M?Ä ?ÆM i-M; K°i M?B m M?QM; `i v M i oM?- ¢ M î ¢•v F?¬M; ¢QÊ+ #`v
F?Q `i 'K €T- [m-v ?"M; ¢QÊ+ #`v ` `i i` M; M?½ ?"Q ?Q p" M?[M; +¬ T?K+ pK i

æ¢B bªM? i-M; ? B +| F?¬M; Qi F?€+?- +€+? ,M K†+ +O M?[M; F?€+? M"v bQ pÈB .QÆM; ,M K†+ K°i +€+? #bM? i?QÌM; H¢B H" K°i FB m F?€+X

@J'v p`- KÌB iÈB T?ÁM; F?€+? M;?d M;ÆB K°i +?9i- i¬B b) ¢B #€Q +€Q pÈB ;B€K

L;QÌB T?K+ pK /šM #¼M Gw .QÆM; iÈB K°i MÆB 'K €T M?Q [m€M +" T? - ¢²M; i? M;²B `²B KÈB /€K +9B M;QÌB ¢BX Gw .QÆM; ;"i ¢-m- M h?` [mª H" K°i i`QM; M?[ [m®+- i?€B ¢° M?•M pB M +O ?¼ i?"i i®i- p ¢B K M"v Gw .QÆM; i?'v `i ?"B HÁM

J°i H9+ +| ? B +¬ T?K+ pK ¢Q +" T? iÈB- +" T? î ¢•v ¢QÊ+ KB M T?Q- F?€+? [mw [mwX

@>¢Q + - i? M"Q\ +€B M"v ¢ T F?¬M; \

S?Q b m Gw .QÆM; +| ;B¼M; K°i T?K M[`i m®M ûQ- H"K +?Q Gw .QÆM; M´B / M?bM- #¶M; M;•v M;QÌB ` ¢|X

æ^M; b m Gw .QÆM; K°i M K K°i M[- M;QÌB T?K M[¢ M; +-K K'v +?•m #ªQ- # M + pK ¢SM; # MX

@æ T- `i ¢ T5

*ªK ;B€+ +| M;QÌB ¢ M; M?bM KbM?- M;QÌB i? M? MB M [m v ¢-m H¢B- b[M; M;QÌ

æ m H" M;QÌB [m2M- Gw .QÆM; F?¬M; M;ì H¢B ;†T ¢QÊ+ h?~K >¢Q î ¢•v- h?~K >¢Q *?•m H"K T?|M; pB M Q- b Q H¢B tm'i ?B M î "„+ EBM?X

*ÁM M;QÌB T?K M[# M +¢M? h?~K >¢Q- i` M; ¢B K `i ¢"K- Gw .QÆM; +kM; +| +ªK

@>¢Q + - M?bM ;b i? \

L;QÌB T?K M[FB iÁ KÁ M?bM Gw .QÆM; - ;B¼M; ¢B m M"v H"K Gw .QÆM; H¢M? M[- ¢SM; H M ¢B +?¶ F?€+X

Gw .QÆM; ¢B- #¼M h`M? E?ªB æ¢i +kM; ¢B i?2Q H"K +?Q h?~K >¢Q p" M;QÌB T?K

@>¢Q + - M? i H" B\ a Q K'i H`+? bU p"v\

:B¼M; ¢B m +O M;QÌB T?K M[M"v F?¬M; ¢B m M[K" `i iS+ ;B" M- F?¬M; ¢ w +?• i`WM; M?bM Gw .QÆM; - M?Q i? Gw .QÆM; +| K®B i?M HÈM pÈB +¬X

h` M i?U+ i M;QÌB T?K M[ M"v ¢½ +QB Gw .QÆM; M?Q F i?M `²B- ª H" M;QÌB ¢²M; H¢B F?¬M; #B i M?Q p"v- +S +?Q KbM? H" K°i K„ M[- H" M;QÌB M´B iB M; i`QM; ;E i? K ;B +?QÆM; i`bM? ibK #¢M i` ,K M,K i` M ¢"B i`mv M ?bM? i?b ª H¢B +"M; iÁ

*?d ¢€M; iB + M?[M; M;QÌB M´B iB M; F?¬M; i? K M; H¢B +?Q ª bU i®i ¢ T- pb +m F M;®+- h?~K >¢Q +kM; KÈB H" F M;®+ # M ª F?¬M; H•m- K†+ /M h?~K >¢Q +?c M?QM; M?" ?„M +| iB M- +| i? K M; H¢B +?Q ª M?[M; ¢B m ª Km®MX

© ¢ M; M„K +?†i h?~K >¢Q- # M M½v K°i M? +?"M; [m KM ,M K†+ #bM? i?QÌM; / +ÁM M?bM ª b m ¢| #Ä ¢B H"K ª iS+ ¢B MX

@J†+ F ?„M i - +?d H" K°i i M i-K i?QÌM; K" i?¬B

h`QM; K„i h?~K >¢Q H° `ä p +QB i?QÌM;- ?ÆM M[H" HÁM; ¢® F}- pB + Gw .QÆM M? H" M;QÌB `i `ä- M?QM; `ä`M; M? ¢® F} pÈB Gw .QÆM;- p" Hm¬M M;?o `^M; i KÈB +| ¢QÊ+ i?"M? iUm M"vX

@h M i-K i?QÌM; \

L;QÌB T?K M[i`QM; K„i H° p FBM? M;¢+- H¢B +"M; iS+ ;B" M ?ÆMX

© ¢°i M?B M ¢SM; H M- ¢B i?2Q Gw .QÆM;X J†i ª p M? H M- K†+ /M +†T pÈB ¢¢B ;B i` M M M;QÌB T?K M[ M"v iU iBM `^M; K°i M;"v KbM? +| i? M´B iB M;- ¢ M H9 K" +| i? iU ?"QX

L?QM; #•v ;Bì^a +^aK i?'v HÁM; iU i`¼M; +O KbM? #`t9+ T?¢K- H¢B +ÁM #`K°i i
?ÄB B K` +?`m çQÊ+- T?^aB ;†T i M M`v +?Q #B i i v KÊB ?<sup>a</sup>- #„i ?„M T?<sup>a</sup>B i`^a ;B€
M;QìB F?€+X

@S?K+ pK- T?K+ pK ç•m\

hÈB i`QÊ+ #`M +O #¼M Gw .QÆM;- M;QìB T?K M[ç| HÈM iB M; ;¼B- €M? K„i ç-v

@hB m i?Q L;?B K- tBM ?ÄB +| pB + ;b\

S?K+ pK H”T iS+ +?¢v H¢B- ç m H` F?€+? pBT +^a M?QM; K°i M?•M pB M T?K+ pK M

@*€+ M;QìB H`K ,M FB m ;b p”v- K°i i M [m KM i? M`v K` +kM; +?Q p”Q ` \ >„M H
+€+ M;QìB ` \ h¢B b Q +| i? M;²B Î ç•v\

L?•M pB M T?K+ pK iÈB ^aiÄ ` p M? p M? p€Q p€Q- +?d Gw .QÆM; M|B iQ- Gw .Q

GQm *QÆM; p` h` `M? E?^aB æ¢i +kM; M;¢+ M?B M- ç m iS+ ;B”M M?bM M;QìB T?K
H¢B M?QM; F?¬M; M|B ;bX

@sBM H¶B- K`v p` M`v H` F?€+? [mw +O +?9M; i¬BX

L?•M pB M T?K+ pK p°B p`M; M? M?`M; tBM H¶B- ;B^aB i?Q+? i?•M T?”M +O #¼M

@E?€+? [mw\ i? oBT +O ?¼ ç•m\ i¬B +¬M- [m KM M?Q p”v K` +kM; H` F?€+? [
h?` +€+ M;QìB FBM? /Q M? FB m ;b

L;?B K iB m i?Q H¢B [m€i iQ- p K†i Gw .QÆM; +| +?9i H¢M? HMM;- M? ç½ ?B m
K†i çÆM ;B^aM H` ç M +½B M? mX

@h? oBT\

L[T?K+ pK ?ÆB M;¢+ M?B M- p°B p`M; [m v M;QìB M|B pÈB Gw .QÆM; ,

@hB M bBM?- M;¢B [m€- L;?B K iB m i?Q ?B m H-K M;`B i?¬B- +¬ `v Km®M t2K i
t2K K°i +?9i çB- t| #Ä ?B m H-K M`v

@h¬B F?¬M; +| i? oBTX

Gw .QÆM; H„+ ç-m- H¢B M?bM h` `M? E?^aB æ¢i- h` `M? E?^aB æ¢i H„+ ç-m- Gw .Q
•M- h-M .kM; p` h`B m .•M +kM; M?9M p B +QìB- ?¼ +kM; F?¬M; +| i? oBTX

Gw .QÆM; p` h` `M? E?^aB æ¢i +ÁM +| GQm *QÆM; H-M ç-m iB M ç M ç•v- çQÆM;
çQÊ+- h-M .kM; p` h`B m .•M ç M`²B M?QM; H` ç M #`M +?mv M H`K ,M F?¬M; +
M;QìB #¼M ?¼ ç m F?¬M; +| i? oBTX

h?'v i?-M b„+ +O #¼M Gw .QÆM; L;?B K iB m i?Q H”T iS+ `mM H M- M|B iQ,

@h¬B #B i M; v [m KM i? M`v +?d H` H^aM; p^aM; iÈB ç•v- +€+ M;QÆB H`K ,M FB
p”Q ç•v ` \ L m M?[M; F?€+? [mw +?•M +?QM? +?9M; i¬B ç•v t<sup>a</sup>v ` ç M #`M

RdjX *?QÆM; Rdj, Gw :B€Q aQ @ Gw G½QX

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

Gw .QÆM; +kM; F?¬M; +| w FB M ç®B pÈB +€B ;B€iB M # KQÆB i`B m M`v- Fw
h?`M? M; v H`T iS+- b m ç| +?B M?€M? "„+ EBM? +O M h?`T?•M +¬M; iv +?mv
.QÆM;- +kM; #Èi çB T?B M iQ€B pÈB T?Q M;•M ?`M;X

| # KQÆB i`B m M`v- +?mv M ;B çbM? L?`,M F?¬M; T?ªB HQ H„M; ;b M[X Gw
L?`\*,M ç +?Q ?„M p`K ?„M çQ`M iK- b®M; +MM; M? mX

a m F?B ;B Q /`+? i?`M? +¬M;- Gw .QÆM; HB M +€Q iW çBX M *´ h?`M? ;B[HçB
Km®M çB +kM; F?¬M; FB M i`b M[ X M \*´ h?`M? çQ+? i?•M çQ Gw .QÆM; ` t2X
#¼M ?¼`ìB çBX L?bM i?`v #B M b® t2 +O Gw .QÆM; ç½F?m`i- M \*´ h?`M? H`T i
+O KbM? X

L,K T?9i b m- i´M; #° M h?`HçB i`B m F? B ?°B M;?`F?~M +`T H-M M[- M°B /m
+kM; F?¬M; #B iX L?QM; b m ç| F?¬M; H•m ?„M çQÊ+ F?2M i?QÎM; iW h´M; +¬M;
*´ h?`M? ;B[ #Q K`i ç®B pÈB +?mv M ?¬K M v +?SM; FB M- +?mv M ;B Q /`+? H-M
` M;Q`B [m€ M?B mX

_ìB F?ÄB M h?`i?b ç½H` t +?B m- H9+ M`vp M?` +ÁM ?ÆB bÈKX h``M? E?ªB a
Gv >€M K°i +?mv MX E?B çB M;„K ç² Î ç•v- h``M? E?ªB æç i ç½ +?¼M K°i K|M ç² ;®
b€m KQÆB pçM- +kM; H` +?m`M #` +?Q +m° + ç´m ;B€KM i?m b) bY /KM; X

J½B +?Q ç M b€m ;Bì- Gw .QÆM; +MM; GQm *QÆM; KÈB p ç M M?`- K†+ /M ?¬K M
M?QM; i?m ?Qç+? +kM; `i imv iX

@ >` H½QX

oW p`Q ççB bªM?- Gw .QÆM; ç½M?bM i?`v >` G½Q M;²B Î ;? M^K ç M; KdK +QìB
M? M? iÈB # M +çM? >` H½QX

@ æ½p `²B ``- ?¬K M v +?ÆB i? M`Q\

>` H½Q çM çM FûQ Gw .QÆM; ç M # M +çM?- ç +?Q ?„M M;²B Î K°i +€B ;? #,M
ç| Gw .QÆM; pW ç9M; + Q M; M; >` H½Q- ? B i v i?m`M i? ;B9T ?„M >` H½Q tQ

J´v +ªM? p çSM; Î +Y i?`v +ªM? M`v ç m `i bYM; b®i- M; v b m ç| HB M çSM; i?Š
?QÈM; M`v M[ - Gw .QÆM; +kM; F?¬M; #B i- +| # Q M?B m M;QìB +| i? M;²B i` M
M?Q ?„MX

@ *kM; F?¬M; i H„K- +?d ;†T K°i +`m #û ç€M; i?QÆM;

Gw .QÆM; +?¬K +?`K ç2K iQ`M #° +?mv M ;†T L?`\*,M M|B +?Q >` H½Q- ?ÆM M[-
:B9T L?`\*,M i`ª MÊ `²B b) ibK K L?`*,M [m v HçB- Gw .QÆM; ç M; iQM? ;B9T #½
„M- M?Q p`v K +QM ? B M;QìB +| i? +| K°i +m° + b®M; ´M ç`M?X

>` H½Q pW M;?2 pW ;`i ç-m +QìB- +?mv M Gw .QÆM; ;†T ?¬K M v i?`i ` i?b ?„M
tY Hw pÈB +?mv M M?Q p`v F?B M >` H½Q `i H` ?`B HÁM;X Gw .QÆM; +| i? +Q
>Q`M; +kM; F?B M ?„M p¬ +MM; M;ç+ M?B M- M?QM; +kM; HçB M i•K ?ÆMX

Gw .QÆM; +| pB + H`K ,M +O KbM?- T?QÆM; /B M +QÊ+ i?ç+? +| i?`M? iUm `i
T?9 +?Q ?„MX >„M +ÁM H` K°i M;QìB i?B M HQÆM;- M?Q p`v b m M`v ;†T F?| F?;

hW i`QM; HÁM; K` M|B- >` H½Q ?v p¼M; Gw .QÆM; +| i? FB K iB M- ?ÆM M[+ÁM
aQ ?`T /šM +O iB M [m€ HÈM- Gw .QÆM; ç M; i` M çQìM; FB K iB M- +kM; F?¬M;
Gw .QÆM; +kM; b) F?¬M; T?K i`K +?•M ibM? +O KbM?X

@ *`m H`K `i i®i- M?QM; +?mv M M;`v K B ;B9T L?`\*,M i`ª MÊ +`m +kM; F?¬M; +
;B€ # M h?QÊM; >ªB ç½ +?m`M #` tQM;- ç M; +?ì +`m [m - #m´B b€M; M;`v K B +`

a m F?B M;?2 tQM; HÌB M"v- >" H½Q çM çM H,,+ ç-m- Gw .QÆM; ç°i M?B M bYM
@ >" H½Q- +?mv M çB h?QÊM; >ªB +| i? +?"K K°i M;"v çQÊ+ F?¬M;- i¬B ç½ ç²M
M?'i ç`M? b) ;B9T ?„M i`ª MÊ- çS M?Ä M"v ``i M;•v i?Æ- M m F?¬M; i?'v i¬B ;B[H
>" H½Q M?bM M? M? Gw .QÆM;- ç°i M?B M +QÌB HÈM iB M; ?ÆM- K°i H€i b m KÊ
@ *"m v M i•K- i¬B b) b„T t T M;QÌB ;B9T + "m H`K M?[M; +?mv M M"v- M?Q p"v çB
+?mv M L?` *,M- i¬B #ªQ çªK tY Hw ´M i?Ä +?Q + "mX
Gw .QÆM; ?ÆB #`i M;Ì- i` M K†i H-M M[H°` MK +QÌB,
@ L,K i`B m F?¬M; i?`M? p`M ç - +| M;"B çQ+? i?•M ;B9T i¬B ``i v M i•K- M;"v K
Km°M +?9i i?b i¬B Km®M çB ;†T L?` *,M K°i +?9iX
oW `²B [mwM? H M Gw .QÆM; +ÁM iQÎM; `^M; >" H½Q F?¬M; ç +?Q ?„M HQ +?m
>" H½Q +kM; ç`M? ;B9T ?„M tY Hw +?mv M M"vX *| >" H½Q ;B9T- +?„+ +?„M b) i®
*?d +-M K L?` \*,M +ÁM Î i`QM; MQÊ+- >" H½Q M?'i ç`M? +| i? ;B9T L?` *,M i bK
?¼ M? M? +?| M; çQ`M iK X
@ L;"v K B H` +?mv M # v H9+ +?QM ;BÌ- +?d +-M F?¬M; +?"K i` - M;QÆB Km®M
>" H½Q KdK +QÌB ;"i ç-m- ?„M +`M; M;"v +`M; ?`B HÁM; ç®B pÈB Gw .QÆM;X
:BªB [mv i +?mv M L?` \*,M- Gw .QÆM; +MM; >" H½Q pW ?`M ?mv M K°i ?²B ç½
i`QM; M?` >" H½Q F?¬M; M?B m H„K- +MM; ,M +ÆK pÈB >" H½Q +?d +| KbM? Gw
.QÆM; ``i #m²M- Î „+ EBM? >" H½Q +kM; +| +QM ;€B- H`K b Q K`v M;"v M v ?„M
M`QX
•M tQM; +ÆK i®B- Gw .QÆM; HB M H M H-m ç¼+ b€+? - >" H½Q +kM; çB i?Q T?ÁM
"i M; h` ,M; ` [m M b€i K°i H9+- b m ç| H¢B i?Î /`BX L;"v K B p`i M"v b) çQ ç M pE
ç +?Q +?mv M ;B iÈB t2K- t2K #¼M ?¼ +| i? T?K+ +? M;? i?m`i i?¬M F€+O i`
a€M; bÈK M;"v ?¬K b m- Gw .QÆM; HB M +MM; GQm *QÆM; çB S? M :B oB MX
çB M i?Q¢B +?Q h`M? E?ªB æ¢i- M|B +?Q ?„M #B i +?mv M KbM? Km®M çB h?Q
æ¢i +ÁM T?ªB tY Hw +?mv M +¬M; iv #€M ç`m ;B€ Î „+ EBM? - F?¬M; i? +MM; Gw
M;QÌB +?d +| i? i¢K i?ÌB i€+? ` - b m M"v i`Î p h`M? *?•m ;†T H¢BX
«M; +?O L;Qm KÎ +Y ``i bÈK- F?B Gw .QÆM; ç M pšM +?Q iÈB #ªv ;BÌ`QÐB- L?
+MM; +¬ #û KQÌB #ªv KQÌB i€K im´B FB X L?bM i?`v Gw .QÆM;- L?` *,M H`T iS+ +
h?'v €M? K„i i?m¬M F?B i +O L?` \*,M- Gw .QÆM; F?¬M; M?`M çQÊ+ H¢B H,,+ ç-m-
w ;B9T ?„M tY Hw +?mv M L?` *,M- M?Q p"v ?B m [mª b) i®i ?ÆM bQ pÈB iU KbM?
Gw .QÆM; ç2K +?mv M KbM? T?ªB çB h?QÊM; >ªB M|B +?Q ¬M; +?O L;Qm- b m F
HB M çBX «M; +?O L;Qm F?¬M; ?Q`B M;?B Gw .QÆM;- M m H` Gw .QÆM; Km®M
+® w K°i KbM? +?¢v ç M ç•vX Gw .QÆM; +| pB + +ÁM +| i? b„T t T M;QÌB F?€+i
¬M; +?O L;Qm ``i +ªK ç°M; X
E?B Gw .QÆM; b•M # v ç½ b„T ç M +?QM ;BÌ- çB m F?B M Gw .QÆM; F?¬M; M;Ì i
*QÆM; ` - GB m H½Q p` *?m H½Q +kM; Î ç•vX G-M M"v i`M; +°M; +| # p` +?mv M
+?mv M ;B h?QÊM; >ªB T?®B ?ÊT- +MM; FB K M;?B K i`i +ª +€+ ç² M;¼+- ç² +` i
iÈB Î h?QÊM; >ªBX .o M?B M- p` +?mv M ;B [m M i`¼M; M?'i +?QM? H` Gw .QÆM
GB m H½Q p` \*?m H½Q +kM; ç½ #B i i?U+ HU+ +O Gw .QÆM;- i`QÈ+ K†i Gw .QÆM
T?"M KbM? H` H½Q iB M #®BX Gw .QÆM; +9M; ``i FQM? i`¼M; ? B p` G½Q ;B M
?`B HÁM;X
JQÌB K°i ;BÌ ? B KQÆB T?9i- K€v # v ç M h?QÊM; >ªB- pšM +?d +| KbM? GQm *QÆM
M?QM; # M +¢M? GB m H½Q p` \*?m H½Q ç m +| K`v M?•M pB M #ªQ p - i`M; +°M;
+?QM M;QÌB M"v Gw .QÆM; p` GQm \*QÆM; H` i` im´B M?`iX

Í +Y ` ç½ +! M; QÌB +O h?QÊM; >ªB T?€B iÈB M; ? M? ç!M- ç€K M; QÌB Gw .QÆM;
iB M H M ç!M- M?[M; M; QÌB M"v ç m F?QK HQM; i?,K ?ÄB GB m H½Q +MM; *?m H
#` #¼M ?¼ #Ä`ÆB ÎT?Q b m X

@ GB m H½Q- *?m H½Q- M; ?2 M!B H-M M"v +ÁM +! p` Gw ;B€Q bQ çB +MM; - i¢B b
L; QÌB T?K i`€+? iÈB ç!M F?QªM; ?ÆM M,K KQÆB im´B `i M; ?B M; Ì HB M ?ÄB ? B
;B çSM; im´B M"v- M?[M; M; QÌB F?€+ M?B m M?'i +kM; +?d ?ÆM #®M KQÆB im´
M?bM T?Q b m #¼M ?¼- +! H) H" M; QÌB M"v +?Q # Q ;BÌ M?bM i?'v Gw ;B€Q bQ
GB m H½Q p" *?m H½Q M?bM M? m- ? B M; QÌB ç°i M?B M +MM; M? m T?€ H M +Q
M; QÌB M"v +kM; i`ÊM K„i ?®+ K²KX >„M F?¬M; #B i iW H9+ M"Q KbM? ç½ i?"M?
i?"M? óG½Q ;B ôX

GQm *QÆM; ç°i M?B M M; ?B M; ç-m- K†i +?Êi çÄ #WM; - i?•M i? +ÁM F?) `mM;
;„M; +?†M +ÆM +QÌBX Gw .QÆM; M; Æ M; €+ M?bM GQm *QÆM; - ç°i M?B M H„+ ç

@ sBM +?"Q- i¬B +?QM? H" Gw .QÆM; - M?QM; +kM; F?¬M; TªB H" +€B G½Q ;B
Gw .QÆM; +QÌB F?´ M!B- iB M; +QÌB +O GB m H½Q p" *?m H½Q +`M; HÈM- GB
K v H" # M +¢M? +! M; QÌB çÐ ?„M- M m F?¬M; M?bM #° /€M; GB m H½Q /€K +?„+
p"v- ?bM? iQÊM; +ª çÌB +O GB m G½Q b) #` T?€ ?Ov X

@ *"m- + "m +?QM? H" Gw .QÆM; - Gw +?mv M ;B \ *?mv M +?mv M ;b tªv ` ç•v
L; QÌB T?K i`€+? i`ÊM iQ ? B K„i- i` M K†i +! p +`M; FBM? M; ¢+ ?ÆM- #¼M ?¼ M?
ç M H" +! # p` +?mv M ;B ç M- i`QM; ç! Gw .QÆM; @ Gw +?mv M ;B H" M; QÌB [r
iS+ +kM; F?¬M; +! pB i`ä im´B +O Gw .QÆM; - M; QÌB T?K i`€+? +?ŠM; [m H" M
F?¬M; TªB H" M; QÌB +?ÆB ç² +´- F?¬M; #B i i?•M T?"M i?"i +ªm Gw .QÆM; - +?
M?Q p"vX

æÊB *?m H½Q +® MûM +QÌB ;BªB i?Q+? `ä- M; QÌB T?K i`€+? M"v F?¬M; F?ÄB çÄ
Gw .QÆM; X Gw .QÆM; +ÁM [m€i` - i?"i F?¬M; M; Ì iÈB K°i M; QÌB i` im´B M?Q p"
p` H½Q +?mv M ;B - ?ÆM M[ M?bM b„+ K†i ? B p` H½Q +?mv M ;B - +! p F?¬M; -
/šM ç-m H" Gw .QÆM; X

*ÁM +?Q ` F?ÄB b•M # v- Gw .QÆM; HB M M; •v M; ~M +ª M; QÌB- K°i #!M; /€M; iW

@ >B m G}- b Q +¬ +kM; Î ç•v\

L?bM i?'v L; ¬ >B m G} +?¢v iÈB- Gw .QÆM; `i FBM? M; ¢+ ?ÄB X

@ G` h`M? h´M; #ªQ i¬B ç M ç!M + "m- +?ŠM; H) h`M? h´M; +?Q M!B +?Q + "m #
ç®+ i`B +?QM? +¬M; iv #€M ç'm ;B€ GÊB æ¢i ? v b Q\

L; ¬ >B m G} M; ?B M; ç-m- +QÌB ?b ?b M?bM Gw .QÆM; X h?'v Gw .QÆM; FBM? M

@ *¬ +¬ +kM; ç½ iW +?S+ \

Gw .QÆM; [mª H" `i FBM? M; ¢+- ?„M M?È iÈB HÌB # M ç-m +ªm GQm hmv i hMM
h9M; i?"i ç9M; H" çQ L; ¬ >B m G} ç M +?Q +¬M; iv #¼M ?¼ X

@ *"m iW +?S+ K'v M; v i¬B HB M iW +?S+- M?QM; + "m v M i•K- ¬M; M; ¼ B i¬B +k
¬M; 'v imv i ç®B b) F?¬M; i`€+? + "m- H¢B +`M; F?¬M; M!B M; QÌB i çm´B i¬B çBX

LK +QÌB i` M K†i L; ¬ >B m G} +`M; i, M; H M- Gw .QÆM; +! +?9i H9M; i9M; - b Q H
L; ¬ >B m G} i?b Gw .QÆM; b„T #B M i?"M? F HW çªQX

@ L m ç½ iÈB i?b +MM; M? m çB- i¬B ;BÈB i?B m +¬ pÈB K'v p` H½Q iB M #®BX

Gw .QÆM; +QÌB F?´ K°i iB M; - GB m H½Q çSM; # M +¢M? ç m ç M; i`ÊM K„i M?b
>B m G} iÈB # M #¼M GB m H½Q- i?"i M; ¢B M; MM; M!B,

@ GB m H½Q- *?m H½Q- ç•v H" ç²M; M; ?B T i`QÈ+ FB +O i¬B- L; ¬ >B m G}- #•v

bi2p2M[#R3Ny
aB m *'T >Q" M; EBK h?O
h€+ ;B^a, hB m hB m ok

Rd9X *?QÆM; Rd9, æ² *' o•M *?•mX

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;
L;m²M, K2i`mv2MX+QK

" M T?Q h?QÊM; >^aB T?€B iÈB K°i +?B + t2 #mwi ?"Q ?Q - +°M; i? K K'v M; QÌB
#¼M ?¼i' M; +°M; +kM; KQÌB K'v M; QÌB- K°i +?B + t2 #mwi i?bi?W +?¶ M; ²BX

G M t2 F?¬M; # Q H•m- L;¬ >B m G} HB M M!B +?mv M +MM; GB m H½Q p" *?m H
i?Q+? ç² +´ M?Q L;¬ >B m G} #¼M ?¼`'i H" i?Q+?X \*kM; `i FBM? M; ¢+ pb L;¬ >B
+| FB M i?S+ M?B m M?Q p"vX .o M?B M- #¼M ?¼ F?¬M; bQ b€M? L;¬ >B m G} p
[m€B M?•M- ? B M; QÌB ç½ +QB Gw .QÆM; +MM; +'T #" + pÈB KbM? `²BX

Gw .QÆM; F?¬M; M;?o iÈB +?QM? H"- *?m H½Q p" GB m H½Q ç m #B i¬M; M;Q
hMM;- H9+ +ÁM i` #¼M ?¼ +ÁM +MM; M? m #"M ç<sup>2</sup> +´X æB m M"v H"K +?Q ? B p`
+?mv M pÈB L;¬ >B m G}- i` M çQÌM; çB Gw .QÆM; +kM; #` #¼M ?¼ #Ä`ÆB- +?c
+?, K b!+ Gw .QÆM; - i?dM? i?Q^aM; ?ÄB +?9i p'M ç X

h?QÊM; >^aB ?"Q ?Q ?ÆM bQ "„+ EBM? M?B m- MÆB #¼M Gw .QÆM; p"Q Î +?QM?
çQ+? F?m hW >®BX >ÆM M[T?ÁM; +?m~M #` +?Q # p` +?mv M; B ç m H" + Q +'
+kM; F?¬M; /€K iÈB [m'v `¬v- ç +?Q K'v p` +?mv M; B +| i? M;?d M;ÆB i?"i i®i-
ç`M? M;¼+ +´X

L; ²B K€v # v +?Q iÈB i`Q - GB m H½Q p" *?m H½Q ç m +| +?9i K i KÄB - ç M F?€+
`²B çB M;?d M;ÆB- iBM? i?¬M Gw .QÆM; F?€ ?ÆM K°i +?9i bQ pÈB ? B p` H½Q; B
çB M; O K°i H€i- #m' B b€M; [m çB M? M?- K¼B M; QÌB ç m ?ÆB #m²M M; OX

J½B +?Q ç M ?ÆM #®M ;B! +?B m- GB m H½Q KÈB T?€B M; QÌB iÈB ?ÄB Gw .QÆ
` M; Q" B çB /¢Q K°i +?9i ? v F?¬M; X

> B p` H½Q +?mv M ;B iBM Gw .QÆM; i'i M?B M b) F?¬M; iW +?®B- ?m®M; +?B M
F?m ç² +´ o•M *?•m M' B iB M; h?QÊM; >^aB- +?„ +?„M Gw .QÆM; +kM; `i H" iÁ K
i?` #" + M? 'i i`QM; MQÈ+- M?QM; p,M ?| +ÁM FûK "„+ EBM? K°i +?9i- F?¬M; #B i c
çÌB b®M; p,M ?| ç² +´ M?Q i? M"QX

E?m ç² +´ o•M *?•m +kM; Î F?m hW >®B M"v- F?Q^aM; +€+? iW F?€+? b¢M çB +kM
+kM; F?¬M; M; ²B t2- iW iW çB iÈB o•M *?•m- çB +?WM; ? B KQÆB T?9i ç½ ç M-H
+´ HÈM M? 'i h?QÊM; >^aB- Gw .QÆM; F?¬M; F?ÄB #'i M; ÌX

E?¬M; ;B®M; pÈB S? M :B oB M Î "„+ EBM?- o•M *?•m H" K°i iÁ M?" +?QM i¬M; -
MÆB M"v ;B®M; M?Q K°i F?m i?QÆM; K¢B ?ÆM- M m F?¬M; +| i'K €T T?Q+? #„i
+kM; F?¬M; M;?o MÆB ç•v +| HB M [m M ç M ç² +´X

L; Q" B o•M *?•m- +ÁM +| K'v T?® çB #° M?Ä- # M M; "v M?[M; çQÌM; T?® M"v `i
p¢M; i?b +| F?¬M; Qi M; QÌB #v #€M Î +?¶ M"v- +?Q ç M `i F?mv KÈB i`Î p X L?[M
;B®M; +?Ê i`ÌB- ;B®M; S? M :B oB M- H" MÆB FB K iB M +O K°i b® M; QÌB #m¬M

L; v +^a ? B M; "v M;?d # M M; "v Î MÆB M"v +kM; b) #v ç¬v b¢T #€M- i¢Q i?"M? K°
@ hB m Gw- +€+ + "m H" Km®M çB +MM; +?9M; i ? v H" çB t2K K°i KbM? \

oW iÈB +´M; p"Q o•M *?•m- GB m H½Q +QÌB ?QT K„i ?ÄB Gw .QÆM; K°i +•mX

@ h¬B Km®M çB t2K i`QÈ+ K°i +?9i- H€i M[[m v H¢B ibK M B G 3 0 0 3 0 D +^a ? \$ 5 Å K G 0 0
M; +?•G2M ? Ð` ? Ð` ? 1"ap QG [% ð Ð8fioM8oM88fiÀ [·B@!€ Àð`À ç2M €ð

GQm *QÆM; F?¬M; M|B ;b- +-K +?B T?B m çB ` M;Q`B- M;Q`B i? M? MB M HB M
M|B iB M K†i M iQ`M M?'iX

«M; +?O +Y ?`M; F?¬M; Km #S+ i` M? M? M?`M; H„+ ç-mX h?2Q ¬M;- #S+ i` M
i? KçQ ?B K K` Km - ? B KQÆB pçM imv i ç®B F?¬M; ç€M;X

>ÆM KQ`B T?9i b m- GQm \*QÆM; +?çv i`Î HçB- ?ÆM M[K M; i?2Q K°i +€B # Q M
? B KQÆB pçM iB M K†i iÊBX

JÎi9B ;B'v ` - ç +?Q M;Q`B i? M? MB M FB ç K HçB +~M i?"M- Gw .QÆM; KÈB M?
M;Q`B i? M? MB M HB M iK+ M|B +€K ÆM- +m®B +MM; K†i ç-v pmB bQÈM; ¬K ?

L?bM /€M; M;Q`B i? M? MB M çB F?m'i- i`QM; HÁM; L;¬ >B m G} ç°i M?B M /•M;
;€B +O ?„M b„T +| i? F i ?¬M +MM; ?„M- M?QM; KbM? ç•v L;?o iÊB ç•v L;¬ >B
iW T?Q b m- M? M?`M; H„+ ç-m X

Jm çQÊ+ #S+ i` M? M`v- Gw .QÆM; F?¬M; +ÁM ?SM; i?9 pÈB M?[M; i?S F?€+ i`QM
+-K i` M?- # M;Q`B iB T iK+ çB b M; M?[M; +Y ?`M; F?€+X

æ² i-M; ? B i®i ?ÆM i-M; K°i K°i +?9i- M?QM; ;B®M; M?m i-M; K°i +kM; F?¬M; Q
?Q`M iQ`M H` ?`M; ;Bª- +?Q /M H` i?"i +kM; +?d #„i +?QÊ+ +? T?~K i?`B Zm®+ .•
i` ç m F?¬M; + QX

s2K ? i MY i-M; ? B- Gw .QÆM; HB M +MM; #¼M ?¼H M i-M; # X h-M; ? B M?
T?ÁM; iS #ªQX æ M i-M; # +?QM? H` i? ;BÈB ç² bS- M?bM [m +Y FQM? +O +€
+ªK ;B€+ ;B®M; M?Q H` K°i ;B M i`B M H½K ?ÆMX

L;Q`B i-M; # F?¬M; M?B m ?ÆM i-M; ? B M?B m- +| i? i?'v çQÊ+ M;Q`B v m i?
ç² bS H`K ;Bª +kM; M?B m M?'i- ç² bS # M i`QM; +Y ?`M; #€M ç² +´ +| i? M|B KQ
h?S /mv M?'i #çM +?Q `^M; H` i?"i ç²- +kM; F?¬M; M?'i ç`M? H` ç² i®i X

h?'v +€+ +Y ?`M; ç² bS Î ç•v- Gw .QÆM; H9+ M`v +ªK M?"M çQÊ+ oBM? "ªQ h` B
?`M; i`QM; +ªMQÊ+ +?d #€M ?`M; i?"i [mª H` F?¬M; M?B mX

æB /çQ K'v M?"- Gw .QÆM; p` L;¬ >B m G} +MM; H„+ ç-m- ç² bS Î MÆB M`v F?¬M;
i'i +ª ç m H` ;Bª +? T?~K- K†+ /M +kM; +| i`B M;? H`K ;Bª M?'i ç`M?X

@ *Y ?`M; M`v F?¬M; i X

•M? K„i L;¬ >B m G} ç°i M?B M b€M; H M- çB p`Q # M i`QM; K°i +Y ?`M; T?Q i`Q
M?bM HçB- T?9i +?®+ +kM; #` ç² bS +Y ?`M; M`v ?'T /šMX

*Y ?`M; M`v HÈM ?ÆM +€+ +Y ?`M; F?€+ F?€ M?B mX o®M H` ? B +Y ?`M; i?¬M
FQ+? i?QÊ+ HÈM ?ÆM- ç² i`QM; +Y ?`M; +kM; M?B m ?ÆM +Y ?`M; F?€+ K°i +?

æ²M; i?`B- F?€+? +k p` F?€+? i? K [m M +Y ?`M; M`v +kM; M?B m ?ÆM `i M?B
+| +?WM; KQ`B K'v F?€+? +k ç M; +?¼M HU K|M ç² bS K` KbM? i?Q+?X

@ «M; +?O- T?B M ¬M; +?Q t2K +€B FB +?9iX

L;¬ >B m G} ç°i M?B M +?d p`Q K°i +€B ço h? M? >Q # M i`QM; [m-v- M;Q`B T?K
çQ +€B ço ` - ?ÆM M[ +ÁM ` çSM; i`QÊ+ K†i L;¬ >B m G}X

L;¬ >B m G} +-K ço h? M? >Q H M- +~M i?"M bQB p T?Q €M? ç M- b m F?B t2
ççB M;?B M +Sm K°i ?²B- +m®B +MM; F?) ;"i ç-mX

*?B + ço h? M? >Q M`v K`m b„+ p¬ +MM; i?m-M- ?Q p, M +kM; p¬ +MM; #„i K„i
bûi i?Qç i M?bM /-v iU M?B MX h` M +?B + ço +| b€m +?[ ó æçB h? M? \*`M GQM;
GQM;- æ`B h? M?V- L;¬ >B m G} +kM; ç½ T?€M çQ€M ç•v H` K°i K|M ?`M; h? M?
GQM;- M?Q p`v M?[M; +?B + ço i? M`v F?¬M; i?'v M?B mX

Gw .QÆM; +kM; #` +€B ço M`v ?'T /šM- M?bM iW K¼B T?QÆM; /B M ç•v +?„+ +?„
*`M GQM;X æ†+ #B i H` ?Q p, M T?Q i` M- `i T?M ?ÊT pÈB ç†+ çB K +O ç² bS ç

@ *€B ç o M"v #€M # Q M?B m i B M \

amv iQM? K°i ??B- L;¬ >B m G} ?ÄB ;B€- M m ;B€ iB M +€B ç o M"v F?¬M; ç„i- + >Q - L;¬ >B m G} +?Q bQm i-K çQÊ+ +€B M"QX

@ *¬ ;€B- M?½M HU+ +O +¬ i?"i F?¬M; i - +€B M"v H" ç o *"M GQM; h? M? >Q - L;¬ +ÁM M?B m- ;B€ #€M H" i€K p¢MX

E?m•M K†i M?•M pB M T?K+ pK pB M H"TiS+ H°` MK +Q`B- L;¬ >B m G} + m K H„K- M?QM; H¢B M;?o +€B ç o M"v +?`i HQÊM; ``i i®i- L;¬ >B m G} +kM; +| +?9i /

@ _ +?9i çB- /M b Q +kM; H" ?"M; MmM; HÁ- i€K p¢M +| ?ÆB ç„iX

Gw .QÆM; çB iÈB- +kM; +-K +€B ç o H M t2K +~M i?"M- +m®B +MM; +Q`B pÈB M pB M T?K+ pK HB + K„i M?bM L;¬ >B m G}- H„+ ç-m- M|B,

@ h?"i tBM H¶B- i€K p¢M H" ;B€ i?'T M?'i +O +?9M; i¬B- F?¬M; i? ` ?ÆMX

a„+ K†i L;¬ >B m G} i? v ç´B K'v H-M- i€K p¢M +¬ +| - M?QM; i`QÊ+ K„i +¬ ç /"M KQ`B K'v p¢M - i`QM; ç| +| K°i T?-M ? v H" FB K çQÊ+ M?Ì +QÊ+ i?¢+? Î L K .QÆ +kM; +?d +ÁM H¢B +| K'v p¢M- i?'v ç² [mw F?€+ K" Km®M Km i?b ?ÆB F?|X

*m®B +MM; M?bM H¢B +€B ç o h? M? >Q - L;¬ >B m G} `®i +K+ ç"M? +„M `„M; ;"i

*¬ ``i i?Q+? +?B + ç o M"v- H-M M"v #Ä [m bÊ ``M; b) ?®B ?"M- [mw M?Q p"v F?¬M M?[M; ç² F?€+ i?b iQM? iB TX

Gw .QÆM; M? M?"M; H„+ ç-m - ?„M p®M ç`M? Km H¢B çQ +?Q L;¬ >B m G}- M? G} i?b F?¬M; M M H"K M?Q p"v- H"K M?Q p"v L;¬ >B m G} F?¬M; M?[M; F?¬M; +?' i? iS+ ;B" M ç®B pÈB ?„MX

L;¬ >B m G} ç½ H'v ` i? M;•M ?"M;- ç M; çB +MM; M?•M pB M T?K+ pK ç i? M? M?`M çQÊ+ /MM; M„M; HU+ ç†+ #B i [m M b€i +€B ç o M"v- b m ç| K„i Gw .QÆM; ç

bi2p2M[#R3Ny

aB m *'T >Q" M; EBK h?O

h€+ ;Bª, hB m hB m ok

RdeX *?QÆM; Rde, h?B m *?9i L[G" `` L;Q`B E?€+ GW X

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

@*?`i K°i +?9i

h? +O L;¬ >B m G} ç½ #Ä p"Q K€v- +¬ +kM; ç M; +?m~M #` M?"T K"i K½- Gw .Q iB M;- ?ÆM M[+ÁM M?bM L;¬ >B m G} H„+ H„+ ç-mX

L;m v ?B Ki?"i- K v K„M H" Gw .QÆM; +| i?|B [m2M bY /KM; M„M; HU+ ç†+ i?M p" F M?[M; ;b KbM? ç½ ?¼+- M m F?¬M; i?b H-M M"v L;¬ >B m G` ç½ Km M?-K ç² /äK

h?S M"v i?Q¢i M?bM i?b ``i;B®M; pÈB ç² i?`B \*"M GQM; M?QM; K" # K†i +O M| + M?¢i- i?S M"v F?ŠM; ç`M? H" ç² +"M ç¢B- M| H" ?"M; ;Bª K°i i`,K T?-M i`,KX

@G"K b Q p"v- Gw .QÆM;\

L;¬ >B m G} M;?B ?Q†+ M?bM i?Q€M; [m Gw .QÆM;- +¬ F?¬M; ?B m i¢B b Q ?„M Gw .QÆM; +-K H'v +?B + ç o `²B H~K #~K,

@h¬B i?'v i?S M"v +| ;b ç| F€ H¢

L;?2 Gw .QÆM; M|B p"v- L;¬ >B m G} p®M ç`M? i`a iB M HB M`9i i? HçB- M;Q|B
K°i # M M?QM; F?¬M; +| #B M T?€T; b- ?„M +kM; F?¬M; i? KçM? K) #„i L;¬ >B m
?`M; ç M; t2K ?`M; K°i +€+? `i #bM? i?Q|M; K`X
L;Q|B #€M ?`M; M`v i?-K K„M; Gw .QÆM; i`QM; HÁM;- ç•v H` i M T?€`®B- M m +€
ç½ H|B çQÊ+ p`B M;?bM`²B- iB M b„TiÈB i v M v HçB # v K'i- ?ÄB t2K ?„M b Q F
oÈB ;BÈB FBM? /Q M? ç² +´ K` M|B i?b iB M F?¬M; ç M i v i?b +?mv M ;b +kM; +|
@>B m G}- ?Q p,M +O +€B +?ûM M`v F?¬M; i - M?QM; K` +¬ F?¬M; i?'v M| +| +?
Gw .QÆM; i`Î KbM? +€B ço `²B +?d p`Q K†i # M M|B- L;¬ >B m G} iB T M?“M +€B
M; v H`T iS+ i? v ç`BX
>Q p,M # M +çM? ço +| p'M ç X
L m H` #bM? i?Q|M; i?b ?Q p,M Î T?-M M`v `i ç`K- K-m #KB- +| +?9i +ªK ;B€+H`
?Q p,M +O +€B ço M`v HçB `i i`„M; - +€B ço M m i`aB [m ?ÆM i`,K M,K i?b F?-
>Q p,M +| p'M ç +?SM; iÄ +€B ço +| p'M ç - iBK L;¬ >B m G} ç°i M?B M M?ªv H M
p,M p`M?[M; i?S F?€+ K` t2K M? +?B iB i M?Ä M`v M M KÈB #` M?Q p"v- L;¬ >B
i?S- bmwi +?9i M[H` +¬ ç½ Km M?-K ?`M; ;Bª`²BX
h`QM; ;BÈB ç² +´ +| K°i +•m iK+ M;[ H` ?`M; ;Bª i?b Hm¬M +| K°i H¶ ?¶M; - M?QM;
H¶ ?¶M; M`v ? v F?¬M; X \*€B ço M`v H`K `i ;B®M; i?"i- ?Q p,M +Æ ?² H` ;B®M; i
+?9i i€ p i M`Q- M?QM; K` +?QM? pb p"v M M M| HçB iU içQ i?“M? H¶ ?¶M; +?Q K
@h?U+ tBM H¶B- i¬B F?¬M; i?Q+? +€B +?ûM M`v- i¬B iW #Ä
>B m çQÊ+ K¼B i?S- b„+ K†i +O L;¬ >B m G} p¬ +MM; F?| +QB- ?¬K M v M m F?
i?b +¬ ç½ Km M?-K ?`M; ;Bª`²B- i€K pçM ç®B pÈB Gw .QÆM; i?b F?¬M; +| ;b M?Q
b® iB M F?¬M; M?ÄX
@hW #Ä\ L;`B +| M?bM M?-K ;b F?¬M; - i?S M`v +O +?9M; i¬B imv i ç®B F?¬M; +
a„+ K†i +O M;Q|B #€M ?`M; +| +?9i HQ H„M; - pK H`K ,M i? M`v F?¬M; M; i HçB tª
H9+ M`v ?„M ?`M F?¬M; i? #„i Gw .QÆM; ç€M? +?Q K°i i`MX
@h¬B M|B F?¬M; Km H` F?¬M; Km - +ÁM M?bM +€B ;b M[\
h•K iB M? +O L;¬ >B m G} ç M; `i F?¬M; i®i- M;Q|B #€M ?`M; M`v F?¬M; M; i HçB
L;¬ >B m G} ?ûi iQ K°i iB M;`²B çB` M;Q`B- Gw .QÆM; p`GQm *QÆM; p°B p`M;
i`QM; iB K p®M ç M; ç`M? Km ?`M; i?b +| +?9i /Q /U- +m®B +MM; i'i +ª ç m Hv F
L;Q|B #€M FB b[M; b| çSM; ç|- L;¬ >B m G} i?b ç½ /B` iÈB # M M;Q`B- pK HW
i?2Q pB + K'i p`B K®B H`K ,M- pB + M`v H`K +?Q M;Q|B #€M iS+ ;B`M i?B m +?9i
@>B m G}- çWM; M|M; ;B`M- ;BÈB ç² +´ F?¬M; TªªB H` M?Q i? b Q- GQm H½Q p
H-M M`v +QB M?Q H` K°i #`B ?¼+ çB- ?m®M; ?² +¬ +kM; F?¬M; #` i?B i?çB ;b
Gw .QÆM; p°B p`M; çB iÈB # M M;Q|B L;¬ >B m G} `²B M?Ä ;B¼M; F?mv M #ªQ-
?B K- M m H`L;¬ >B m G} [mûi i? tQM; i?b +?Q /M ?„M i?'v çQÊ+ +| p'M ç +kM; +
i iW ç-m ç M +m®B ç m F?¬M; +| MQB i?S M`v +| iW i?iB h? M?- +?QM? H` KbM?
i? i`€+? BX
@E?¬M; - i¬B F?¬M; iS+ ;B`M- ç9M; `²B- b Q M? i?'v çQÊ+ p"v\
L;¬ >B m G} H„+ H„+ ç-m- +ªK t9+ +| +?9i ;BªK #Èi- M;?o HçB i?b H-M M`v [mª i?“
+MM; i?b Gw .QÆM; M?“M` i?S M`v +| p'M ç M M ç9M; H9+ i?m i v HçB KÈB +| i
@L?bM F„ i?b +| i? M?bM` i?¬B- +€B +?ûM M`v M; v iW ç-m ç½ H`K i¬B +| +?9i
p) i?O +¬M; - ?ÆM M[+kM; p¬ +MM; tBM? ç T- M m F?¬M; TªªB T?€i ?B M H¶ ?¶M

Gw .QÆM; i? M M? K°i iB M; `²B +? "K `½B M|B- F€ i?"i Gw .QÆM; iU KbM? #B i
ç†+ i?M i?b- Gw .QÆM; +, M #ªM M?bM F?¬M; ` M| H" ç² /äKX

@ M? M|B `i ç9M; - +€B ço M"v H"K ;Bª [mª i?"i [m€ ;B®M; - i M H"K ;Bª [mª i?"i H
L; ¬ >B m G} i?Î /"B- iW F,, i?m"i H"K ;Bª +?Q i?'v i?S M"v +kM; i?m°+ ?"M; + Q +
i' M ç H"K i?S M"v imv i ç®B ?ÆM # M; ?bM- M m M?Q M| H" K°i K|M ?"M; M; ? i?n
M; Q|B ibK Km - M?QM; ç€M; iB + H" M| H¢B /MM; ç HW M; Q|B F?€+X

@æ9M; p"v- +?Q M M H-M M"v i¬B iÈB h?QÊM; >ªB H" ç ibK M?[M; i?S ?"M; ;Bª M
ç° H"K ;B" + Q ?ÆM

Gw .QÆM; ç²M; w ;"i ç-m- Gw .QÆM; ç½ ?B m b•m ?ÆM /KM; w +O >" H½Q- ?B M
?"M M?[M; i M H"K ;Bª M"v `²BX

h¬B M; ?2 M? h`M? M|B M? H-M M"v iÈB h?QÊM; >ªB H" ç ibK pÁM; T?ªM; +´-
i?b M? M?"i ç`M? T?ªB p¢+? i¬M ç'v

L; ¬ >B m G} M?bM i?Q€M; [m Gw .QÆM; `²B M?Ä ;B¼M; M|BX

@oB + M"v +¬ +S v M i•K- ç•v H" pB + +kM; H" i`€+? M?B K +O i¬B

Gw .QÆM; +Q|B ;"i ;"i ç-m- ç•v H" H-M ç-m iB M ?„M w i?S + çQÊ+ i`€+? M?B K +
p"i T?~K ;Bª F?€+ çQÊ+ H"K `i iBM? pB- +?9M; M| çO bS + HW ;¢i ç¢B ç b®M; Q
M; Q|B H" +| i? M?"M ` +?9M; H" ;Bª- M m F?¬M; +| M?[M; M; Q|B M"v i?b #¼M M;
i?"i p"v i?b ;BÈB ç² +´ b) `i #B BX

:†T pB + M?Q p"v M M Gw .QÆM; p" L; ¬ >B m G} ç m F?¬M; +| HÁM; /¢ M"Q çB i?
çB H M H-m #®MX

G-m #®M +| `i M?B m i?S- # M i`QM; +| K°i Qi ç² +´- i`QM; M"v +kM; +| `i M?B
;Bª + Q +´T M?Q pW `²B i?b +| F?¬M; M?B m- Gw .QÆM; p" L; ¬ >B m G} ?B M i¢B
i? F?¬M; ` i v i?b ?¼b) F?¬M; H"K ;bX

L; Q|B H-m #®M Qi ?ÆM M; Q|B Î H-m # - # M; Q|B Gw .QÆM; çB p"Q K°i +Y iB K F
pW iB M p"Q i?b +| K°i M; Q|B i`mM; MB M ?ÆM #®M KQÆB im´B #QÊ+ ` ç|M

@J'v p` Km®M Km ;b- ?"M; ?| iW i?|B *?m iÈB i?|B L; k æ¢B +?¶ M"v ç m +| - S?"
S?"i i?€T- HQ ?QÆM; i?|B h®M; - HÁ i?|B JBM?- M; "B Km®M +€B ;b ç m +| +ª

h`B ,M M|B +O +?O iB K F?¬M; i²B- +?d M|B K'v +m• i?¬B i?b #¼M ?¼ ç½ +| +ªK ;
p"v- Km®M +€B ;b +| +€B ç|X

@*?9M; i¬B Km®M M?bM K°i +?9i

Gw .QÆM; i'i M?B M H" F?¬M; iBM iQÎM; M?[M; ;b ?„M M|B K" çB p"Q # M i`QM; +
*Y ?"M; M"v [mª i?"i +| `i M?B m ç²- Gw .QÆM; /MM; ç†+ i?M M, M; HU+ M?bM K
T?¬M HÈM M?[M; i?S M"v ç m +?d +| K°i i¬M; K"m p"m; M?¢i- ç m H" i€+ T?~K T?~

L?QM; K" i`QM; ç| [mª i?"i +| p" B K|M K"m çÄ ?Q†+ H" K"m + K- M?[M; i?S M"v ç m
Gw .QÆM; M?bM F,, M?[M; K|M M"v K°i +?9i `²B H,, + H,, + ç-mX L?[M; i?S M"v imv i
HQÊM; i?b F?ÄB T?ªB M|B- iQ" M H" ?"M; i?¬ i?B M- ;B€ i` F?¬M; ? + QX

L?QM; K" +| K°i K|M H"K +?Q Gw .QÆM; +?9 w- iB + H" M| ç½ #` ?ÄM; M M +| +?9i

L; ¬ >B m G} b m F?B M?bM p" B K|M +kM; M?`M F?¬M; çQÊ+ H,, + H,, + ç-m- +¬ +ªK
+ "M; M; "v + "M; F?| - +ÁM F?¬M; #^M; çB +?Ê [m, i?Y i?|B p" M M[X

Gw .QÆM; i?m ?²B M, M; HU+ ç†+ i?M H¢B `²B çB M; M; p" B #QÊ+ - i`QM; M?[M; +
M i`QM; KÈB H" ?"M; i®iX

oW KÈB çB p" B #QÊ+ i?b Gw .QÆM; M?"i i?|B +| +?9i M; šM M; Q|B- Î i`QÊ+ K†i +
HÁ M"v i?Q¢i M?bM +kM; F?¬M; i - Gw .QÆM; +kM; F?¬M; +| /MM; M, M; HU+ ç†+

Km®M M|B M?[M; i?S M"v ç m H" i?"i i?b ?„M F?¬M; i? M"Q iBM iQÎM; çQÊ+- pB
F?¬M; +| M?B m M?Q p"v M[H"X

@*QB i`¼M; +€B HÁ M"v "\ L|B +?Q K¼B M;Q|B #B i- +?¶ i¬B H" MÆB #€M HQ¢B
i?|B JBM? iÈB i?|B h? M? i¬B ç m +| - i'i M?B M +?9M; ç m H" ?"M; K" M;Q|B /•M i

«M; +?O iB K +Q|B ? ?ª M?bM Gw .QÆM;- Gw .QÆM; +| +?9i b[M; b®i- ¬M; +?O
;B®M; pÈB M?[M; M;Q|B F?€+- M;Q|B F?€+ ç m M|B ?"M; KbM? #€M H" ?"M; i?"i-
KbM? ç M; #€M ?"M; ;BªX

L?QM; K" Gw .QÆM; M;?o K°i +?9i HB M ?B m çQÊ+- M m ?„M M|B i'i +ª ç m H" ?
F?¬M; iBM- ?"M; ;Bª i?|B h? M? p" ?"M; ;Bª i?|B ?B M ç B imv `^M; ç m H" ?"M; ;B
+| ;B€ i` H`+? bY- +| i? #€M pÈB ;B€ + Q ?ÆM K°i +?9iX

JQ|B K'v +€B HÁ M"v ?bM? i?S+ +kM; F?¬M; ;B®M; M? m- Gw .QÆM; M?bM F„ K
ç| +| ? B FB M H" KÈB çQÊ+ H"K ;Bª p" # FB M H" çQÊ+ H"K ;Bª iW i?|B i? M?- M
T?ÄM; +? ? v H" ?"M; ;Bª i?b ?„M F?¬M; #B iX

@h?Q+? i?S M"Q i?b i¬B H'v +?Q M;¬B t2K

h?'v Gw .QÆM; i?"i bU Km®M Km M M +?O [m€ M|B i? K K°i +•m- ?¬K M v pB + H
?"M; [m€ Qi- M m F?¬M; i?b ?„M +kM; b) F?¬M; M?B i iB M? M?Q p"vX

@h`QÊ+ +?| K°i +?9i çB

Gw .QÆM; M? M?"M; M|B- i`QM; ç-m M?€v K„i tm'i ?B M ?bM?ªM? H"Ti? - KQ|B
tm'i ?B M i`QM; ç-m Gw .QÆM;- M; v b m ç| K¼B #Q K"i +O +?9M; ç m H° `X

h'M; +°M; +| KQ|B # +€B HÁ- ç² +´ F?¬M; M;| +| b€m +€B- id H M"v +kM; iQÆM;
Gw .QÆM; +kM; +ªK i?'v +| +?9i FBM? M;¢+X

h`QM; b€m K|M ç² +´ F?¬M; M;| +| K°i +€B +| +?QM? i-M; K"m p" M;- iQM? iQ€M
JBM?X

Gw .QÆM; M?`M F?¬M; çQÊ+ ?ÆB M?2Q K„i H¢B `²B /MM; K„i i?Q| M; ç M?bM +€B
i?b F?¬M; M;| +€B M"v H¢B H" i?S K" ?„M M?"M ç`M? H" H"K ;Bª i?|B h? M?- Gw .
+?mv M F€ H¢ M?Q p"vX

bi2p2M[#R3Ny

aB m *'T >Q" M; EBK h?O

h€+ ;Bª, hB m hB m ok

RddX *?QÆM; Rdd, *"m o" *?mv M :B *´ L;¼+ Gw .QÆM; *MM; h M

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

Gw .QÆM; M?`M F?¬M; çQÊ+ H¢B ç®B +?B m K°i +?9i- ?„M F?¬M; +| M?bM H-K-
M"v [mª i?"i H" +| +?QM i-M; K"m p" M;- M?QM; F?B /MM; K„i i?Q| M; M?bM i?b M|
+´ i?|B JBM?X

@«M; +?O- H'v +€B HÁ FB +?Q i¬B t2K K°i +?9i

Gw .QÆM; pQÆM i v +?d +?d p T?Q +€B HÁ- F?B +?O iB K H'v iÈB çti i`QÊ+ Kt
ç"TM? M? ?ÆMX

hW i`QÊ+ iÈB ;B| ?„M Hm¬M i?'v M?[M; ç² H"K ;Bª i?"M? ç² +´ M?QM; ?„M H¢B +?
;Bª i?"M? KÈB- +| HÁ i`QÊ+ K„i M"v ç½ /€M? pÐ M?"M i?S+ iW i`QÊ+ iÈB M v +O

a m F?B M?bM F„ Gw .QÆM; `®i +K+ +kM; t€+ ç`M? çQÊ+ H` +€B HÁ M`v ç½ #` M;
ç! ç2K K°i +€B HÁ i?lB JBM? H`K i?`M? ç² ;Bª i?lB h? M?- i?“i F?¬M; H` B H¢B #
@>mvM? ç - M?½M HU+ F?¬M; i - +€B M`v imv `^M; H` ?`M; T?ªM h? M? M?QM; K
i?“i- +?Q /M H` i`QM; M?[M; HQ¢B ç² T?ªM h? M? i?b +kM; H` iBM? T?~K
*?O iB K +QlB ;BÈB i?B m +?Q Gw .QÆM;- F?m¬M Kti Gw .QÆM; H° ` K°i iB +´ [ ,M i?m H¶- ç•v +?QM? H` K°i +€B HÁ i?lB JBM? i?“i bU- M! +ÁM +! i? H` ç² /MM;
i?S M?Q p`v H` #` t2K H` ç² ;Bª i?lB h? M?X
L?QM; K` M?Q p`v +kM; i®i- ;B€ +ª +O ç² +´ i?lB JBM? p` ?`M; ;Bª i?“M? i?lB h? /MM; ;B€ +O ?`M; T?ªM h? M? ç Km ç² i?“i i?lB JBM? i?b +?„ +?„ M H` +! HlB-
@Zmª i?“i H` F?¬M; i - ?`M; T?ªM h? M? iBM? T?~K- ¬M; +?O- ` ;B€ çB
Gw .QÆM; ;“i ;“i ç-m `²B çti +€B HÁ tm®M;- i?“v ç² i®i ;B€ `) Kª F?¬M; Km H` i M
@>mvM? ç ç½ i?“M? i?“i M?Q p`v i?b i¬B +kM; M!B ;B€ ;®+ Hm¬M- K°i ;B€ KQlB
*?O iB M ;BÆ KQlB M; !M i v H M- M m ç•v i?•i bU H` ç² T?ªM h? M? i?b +€B ;B€ K M`QX
Gw .QÆM; M!B ,
@JQlB p¢M `i ç„ i- +€B HÁ M`v imv `^M; i®i- M?QM; +kM; F?¬M; i? M`Q ;B€ KQlB p¢M K` i?¬B
JQlB p¢M F€ i?“i Gw .QÆM; +kM; Km®M i`ª `²B- M?QM; K` M m ç€T SM; / /`M; M? M; ?B M; l- M?Q p`v i?b +?mv M M`v b) +! i? v ç´B- M m M?Q F?€+? ?`M; ç€T SM; [ H¢B i,M; ;B€- pB + M`v F?¬M; T?ªB H` +?Q iWM; tªv ` X
h,M; ;B€ i?b Gw .QÆM; F?¬M; bÊ- i?S ?„ M bÊ H` +?O iB K b) F?¬M; #€M- M?Q p` .QÆM; i?“`^M; i`ª ;B€ H½M; T?Q i?lB ;B M K°i +?9i +kM; F?¬M; Km®M +! i? K T?
@a€m p¢M F?¬M; çQÊ+ - [m€ i?“T- Qi M?“i +kM; T?ªB +?QM p¢M\
*?O iB K H„ + K¢M? ç-m
@h€K p¢M- M m i,M; ;B€ M[i?b i¬B F?¬M; Km
Gw .QÆM; H¢B H„ + ç-m `²B iB +?“M HB + M?bM +€B HÁ FB K°i +€B- ;B€ i€K p¢M
Gw .QÆM; H`K M?Q p`v +?QM? H` +® w +?Q +?O iB K #B i?¢M KS+ +O ?„MX
@h®i- M m ?mvM? ç +! i?“M? w M?Q p`v i?b i¬B F?¬M; H`K F?! M[- i€K p¢M i?b i
Zmª M?B M- +?O iB K F?B i?“v #B m ?B M +O Gw .QÆM; HB M `i /Si F?Q€i- ?ÆM p`B i`K pªB ç iB M +?Q pB + +¬K +€B HÁ `²B KÈB #Ä +€B HÁ p`Q i`QM; ?°TX
Gw .QÆM; H`v ` i! +?B T?B m `²B i`U+ iB T çB M i€K p¢M p`Q- i?“v i! +?B T?B m ?®B ?`MX oW `²B ?„ M #` [m-M €Q +O Gw .QÆM; HW ;¢i- F?¬M; M; lM; QlB i` i
iB M- HQ¢B +?B T?B m M`v +?O iB K `i [m2M i?m°+ - F?¬M; +! K°i M; `M p¢M ;YB i? +! çQÊ+ HQ¢B +?B T?B m M`vX
*?d iB + H` #•v ;Bl ?®B ?`M +kM; ç½ Km°M- Gw .QÆM; ;B QiB M tQM; HB M M?“M ç½ +?“K /SiX
.MM; i€K p¢M Km K°i +€B HÁ i?lB JBM?- Gw .QÆM; M; šK H¢B i?b i?“v `i ?QM; T? i`¢M; ?„ M +S H•M H•M- pB + M`v H`K +?Q L; ¬>B m G` p` GQm *QÆM; i?“v `i F€ [ L; ¬>B m G} +m®B +kM; +kM; M?`M F?¬M; çQÊ+ K` #QÊ+ H M ?ÄB,
@Gw .QÆM;- M? +QlB +€B ;b i? \
@E?¬M;- F?¬M; +! ;b- +?d M?ti çQÊ+ K°i #ªQ #®B i?¬B- +?9M; i çB ibK #¼M M; C

Gw.QÆM; +QìB ? ?^a H„+ H„+ ç-m- /'m p'i +?2 /'m +O +€B HÁ M"v +| i? t| çB- M
T?^aB +?Q #¼M M; QìB GB m H½Q t2K K°i +?9i ç t2K #¼M ?¼ +| M?bM` +€B ;b F?

@^aQ #®B- M? M|B H" +€B HÁ ? v H" #S+ ?¼ \

L;¬>B m G} M;?B ?Q†+ ?ÄB- +€B HÁ M"v +¬ +kM; ç½ M?bM [m - M?QM; K" M?bM
T?^aM h? M?- i?"i bU M;?o F?¬M; ` M| H" #^aQ #®B ;b- /M b Q i?b +¬ +kM; F?¬M; +

L?QM; K" +| K°i pB + H"K +¬ T?B M HÁM; +?QM? H" +kM; /MM; i€K p¢M ç Km ç²
`'i H•m KÈB çQ ` [mv i ç`M?- Gw.QÆM; i?b +?d i`U+ iB T i`^aiB M K" +?SM; +¬M
ç®B pÈB ?„M +?d H" ;B'v H°M p"v- ?B M i¢B i" B HU+ +O +¬ ç½ F?¬M; i? M"Q bQ

@æQÆM; M?B M H" +€B HÁ M"v `²B- çB i?¬B- i¬B T?^aB ;¼B çB M i?Q¢B +?Q GB

Gw.QÆM; ?QM; T?'M M|B- L;¬>B m G} +°M; i? K F€ [m €B- M?QM; K" +?Q F`T ?Ä
p"Q i? M; K€vX

"¼M M; QìB GB m H½Q ?B M ç M; îi-M; i€K- iW i-M; #®M iÈB i'M; i€K F?¬M; +| i?
i? iÈB H-m #^av `²B H2Q i? M; #° H MX

"QÈ+ ` i? M; K€v- Gw.QÆM; +| +?9i bYM; b®i- H-m #^av ?Q" M iQ" M F?€+ pÈB M
K°i +€B ç¢B b^aM? `i`°M; HÈM- +?mM; [m M? +kM; +| +Y ?"M; M?QM; i` M; i`Q
i?S # M iQ`M; H"K +?Q M; QìB F?€+ +| +<sup>a</sup>K ;B€+ `i F€ H¢X

h`W #Ä M?YM; i?S M"v i?b iWM; +Y ?"M; ç m +| +?B m #`B `B M; +O KbM? +?S
?"M; # M /QÈB +?d +| çQÈ+ K¶B +€B i MX

L?bM F„ K°i +?9i- Gw.QÆM; HB M K M; i?2Q L;¬>B m G} p" GQm *QÆM; çB iÈB i
KÈB #B i H-m #^av ç m #€M M?[M; i?S iBM? T?~K- MÆB M"v ;B®M; pÈB H-m # +
bÈK #B i p"v i?b i`U+ iB T iÈB MÆB M"v H" çQÈ+ `²BX

L?QM; K" M;?o H¢B i?b +kM; F?¬M; i®i- M m M?Q #B i i`QÈ+ i?b ?„M ç½ F?¬M; K
`²B- î /QÈB ç"Q #<sup>a</sup>Q imv `^M; +| +?9i K i M?QM; K" M m ç"Q ` #^aQ i?b b) +| i?m ?Q

L m i`U+ iB T H M H-m #^av i?b Km®M +?B K iB M M;?B H" pB + ?•m M?Q F?¬M;
Zm M; oBM? "^aQ h` B +kM; b) F?¬M; +| M?B m M,K M?Q p"v K" +?ÆM; B +?B K çQ

h? M; #° iW H-m #^av H M H-m i€K `i HÈM- +kM; `i b€M;- H-m i€K i?U+ ` H" /MM;
iv #€M ç'm ;B€- # M iQ`M; +| K°i ç¢B b<sup>a</sup>M? `i HÈMX *| K°i pB + Gw.QÆM; F?¬M
M;¼+ M;`v K B +?QM? H" i´ +?S+ î ç•v- GB m H½Q p" *?m H½Q ç m #B i pB + M"v
.QÆM;- ? B ¬M; H½Q ç m #Ä [m pB + Gw.QÆM; H-M ç-m iB M ç M h?QÈM; >^aBX

h` M +¬m i? M; +| # M; QìB im´B i` ç M; çB tm®M;- # M; QìB Gw.QÆM; i?b ç M; ç
#°`°M; i?MM; i?bM? pšM çO bS+ +?S b€m M; QìB #¼M ?¼X

@L;¬>B m G}\

a€m M; QìB pW +?¢K K†i M? m i?b M; v H"TiS+ +| K°i M; QìB F m H M- Gw.QÆM
pW KÈB ;¼B FB +?QM? H" M; QìB i` im´B çB î ;B[X

@•m .QÆM; GQÈM;\

L;¬>B m G} [m v ç-m H¢B `²B KWM; `Ð F m H M- b m ç| +¬ M? M? +?|M; #QÈ+ H¢

@•m .QÆM; ?¼+ i`QîM;- b Q M? H¢B î ç•v\

L;¬>B m G} •đ 30b 3M iQ™M m H¢BM î

bi2p2M[#R3Ny

aB m *'T >Q" M; EBK h?O

h€+ ;B^a, hB m hB m ok

RdNX *?QÆM; RdN, *?QM? h¬M; hmv M æS+ G¬X

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

>B M —M S?€T H" K°i i`QM; M?[M; i?O çQçM ç +?2 /'m #^aQ #®B- ç M M v pšM +
i?U+ ?B M `i T?B M T?S+ M M `i Qi M;Q|B /MM;X

*€B ;¼B H" >B M —M S?€T +?QM? H" ç2K ç² + ' M;Kv i` M; i?"M? ?"M; ;B^a ?B M çç
Í i?|B + ' ççB +| K°i b® M;Q|B +| çQÊ+ #^aQ #®B p®M F?¬M; M M +| - ?Q†+ H" F?¬M
#®B +?Q M M pb #^aQ i²M M| ?¼ ç½ /MM; iÈB i?O çQçM M;Kv i` M;X >¼ ç2K ç² i®i
+ ' #B M i?"M? ç² ?B M ççB- M?Q p"v i?b b) F?¬M; +| B /ÁK M;| +?9M;- ?¼ +| i?

>B M —M S?€T +| iW M;mv M M?•M M"v- M| /Q B T?€i KBM? i?b F?¬M; #B i- M?Q
—M S?€T- +?9M; i?"M? ?"M? M?'i H" p"Q i?|B h? M?X hÈB i?|B ?B M ççB /Q T?€T
T?QÆM; T?€T #^aQ i²M +kM; M?B m ?ÆM tQ +?Q M M T?QÆM; T?€T M"v `i Qi M;

GB m H½Q #B i>B M —M S?€T M?QM; +?Q # Q ;B|i"MK„i i?'v K°i K|M ç² M?Q i?
¬M; KÈB M?bM F„+€B HÁ K°i H¬M M[- `®i +K+ ¬M; +kM; i?'v çQÊ+ +?¶ F?¬M; ç9

@hB m Gw- + "m i?"i HÈB ?çB- p"i i? M"v K" + "m +kM; ibK çQÊ+- t2K ` +?9M; i¬B
`²B

a m F?B t2K ?B m- GB m H½Q +^aK i?€M K°i +•m- *?m H½Q +kM; +| +^aK ;B€+ M?Q
Hm¬M M?„+ M?Î i?b ¬M; +kM; F?¬M; i? M?bM ` i?S M"v +| ;b F?¬M; ç9M;X

@L; "B çWM; M|B M?Q p"v- i¬B +?d H" K v K„M K" i?¬B

Gw .QÆM; +| +?9i çÄ K†i- ç•v H" H¬M ç¬m iB M ?„M M;?2 M|B iÈB >B M —M S?€T
ç°M; M|B ` çB m M"v- M m F?¬M; i?b ?„M b) ;†T T?B M iQ€B F?B T?^aB ;B^aB i?Q+

@o"MK v M[- #¼M i¬B +kM; Km®M +| çQÊ+ p"MK v M?Q + "m ç'v

*?m H½Q HB + K„i t2K i?Q|M; - L;mv i æ,M; - hmv M æS+ G¬ /MM; >B M —M S?€T-
h?9v ç½ ;B^aB ` - p"MK v +O Gw .QÆM; H"K +?Q ? B ¬M; H½Q +| +?9i ;?2M i` `²B

@*?m H½Q- ¬M; t2K i?S M"v +| T?^aB H" i?|B hmv M æS+ ? v F?¬M; \

GB m H½Q M;²B i?ŠM; /"v- F?m¬M K†i +| +?9i M;?B Ki9+- +| i? bY /KM; >B M —
T?^aB H" p"i i¬K i?Q|M; - /MM; i?|B h? M? ç +?2 ;B'm i?b i?S M"v Qi ?'i +kM; +| iV
#bM? i?Q|M; i?b F?¬M; +¬M T?^aB +?2 ;B'm- +kM; +?d K°i Qi p"i T?~K i?|B hmv M
KÈB +¬M +?2 ;B'mX

*?m H½Q M|B,

@ "•v ;B| +ÁM F?| K" M|B- +¬M T?^aB t| M?[M; +?2 ;B'm i` M +€B HÁ i?b KÈB #B i
i?S M"v +| iW i?|B hmv M æS+

>B M içB M; v +^a *?m H½Q +kM; t2K i`¼M; +€B HÁ M"v- i?"i ?B p¼M; M| H" K°i #^a

L;¬ >B m G} KÎ iQ K„i M?bM- +¬ F?¬M; M;| +€B HÁ M"v i?"i bU +| p'M ç - hmv M
ç•v imv i ç®B H" K°i #^aQ #®B- F?¬M; M;| i?S M"v +kM; #` Gw .QÆM; T?€i ?B MX

•m .QÆM; GQÊM; +kM; M;•v /çB- ç®B pÈB K°i M; QÌB H"K i`QM; +¬M; iv #€M ç'm
+O +€B HÁ i?ÌB hmv M æS+ M"v- p"i M?Q p"v K" #€M ç'm; B€ i?b; B€ +ª imv i ç®B
@hB m Gw- +m +| i? i~v HÈT M; Kv i` M; +O M| ç +?9M; i¬B t2K /B M KçQ çQ+?
GB m H½Q HçB [m v ç-m HçB M?bM Gw .QÆM; - *?m H½Q bQ pÈB GB m H½Q +ÁM
#B i +€B HÁ M"v +| T?ªB H" HÁ i?ÌB hmv M æS+ ? v F?¬M; X
Gw .QÆM; çÄ K†i`²B +QÌB F?´ M|B,
@GB m H½Q- i¬B +kM; `i ?B p¼M; Km®M M?bM i?´v /B M KçQ i?"i +O M| - M?QM;
ç i~v HÈT M; Kv i` M; +O M|
Gw .QÆM; M|B ç m H" bU i?"i- ?„M +| #B M T?€T t| L; Kv h` M; - M?QM; F?¬M; i?
i´M ?çB iÈB +€B HÁ çQÊ+- +€B HÁ M"v ç½ çQÊ+ K¼B M; QÌB M?"M ç`M? +| iW i?ÌB
i´M i?QÆM; i?b b) H"K +?Q K¼B M; QÌB ç m HÁM; X
GB m H½Q p" *?m H½Q M?bM M? m`²B ç°i M?B m MÄ MK +QÌB- b m ç| H" +QÌB H
@> ? - iB m Gw- `®i +K+ +kM; +| i?S +m F?¬M; #B i\ > ?
GB m H½Q pmB p +QÌB iQ- #B m ?B M +O Gw .QÆM; iW i`QÈ+ iÈB M v H"K +?Q
im´B +ÁM i` - ç€M; im´B +?€m +O ?¼ F?¬M; M; ÌM; v i` M T?QÆM; /B M ?¼ ç„ +v
H"K +?Q ? B ¬M; H½Q `i F?¬M; pmB- ?B M içB `®i +K+ +kM; M?bM i?´v i?S K" Gv
L?QM; K" M?Q p"v i?b KÈB #bM? i?QÌM; - M m Gw .QÆM; i?"i bU +€B ;b +kM; #B i
+?Q tQM; - M?QÌM; i?B M ?ç HçB +?Q M; QÌB i` im´B H" pW X
@S?QÆM; T?€T ;BªB i`W M; Kv i` M; i¬B #B i K°i +?9i- M; Kv i` M; F?| M?QM; i`W
+| +¬M; +K H" çQÊ+- M m +m ç²M; w i?b +?9M; i M; v H"TiS+ ;Bª i`W M; Kv i` M;
*?m H½Q pšM MÎ MK +QÌB- M?QM; K" ;B¼M; çB m ç½ i?QªB K€B ?ÆM M?B m- *?m
GB m H½Q p"v- M?bM i?´v Gw .QÆM; +| +?¶ F?¬M; ?B m #¼M ?¼ `i pmBX
@*| i? - M m M?Q ¬M; ç½ #B i +€+? p"v i?b H"K T?B M ¬M; p"v
Gw .QÆM; H"TiS+ ;"i ç-m- #` ? B ¬M; H½Q +QÌB K°i +€B +kM; +?ŠM; +| ;b- ?m®
bU H" +? +QÌB KbM?X
*?m H½Q ;"i ;"i ç-m`²B ;¼B ? B ;½ M?•M pB M p"Q #Q #¼M ?¼ çB Km p"Bi?SX
h?W /`T ? B M; QÌB çB ` M; Q¬B- *?m H½Q p" GB m H½Q K°i H-M M[+~M i?"M M
+~M; +ªK i?€MX
E?¬M; ç M ? B KQÆB T?9i- ? B M; QÌB FB ç½ K M; p K°i +€B +?"m p" K°i +€B +?
K'v i?S M"v *?m H½Q H"TiS+ çSM; H M`²B iU KbM? M?"M H'vX
Í# M FB - GB m H½Q F?¬M; M; ÌHçB M;²B T? i`"- +?d H" H€ i`" +| +?9i M?B m- K
H" H" i`"²BX
GB m H½Q i`QÈ+ iB M ç´ H M +| HÁ K°i Qi MQÈ+ F?Q€M; - b m ç| /MM; MQÈ+ iQ`M
id H M"Q ç| - # M i`QM; +€B +? B H" i?S ;b Gw .QÆM; F?¬M; #B i- M?QM; K" ?„M
*?m H½Q +~M i?"M K M; +€B HÁ HçB- b m ç| HçB H'v` K°i +€B F?, M K†i M? M?
+€B +? B`²B H m # K†i +€B HÁ- K¶B F?B H m K°i +?9i *?m H½Q ç m +~M i?"M M
#Èi çB i?S MQÈ+ i`QM; +€B +? B FB X
J°i H€i b m- *?m H½Q i?m ?²B +€B +? B HçB`²B ç2K +€B HÁ +m M i?"M #Ä p"Q i?M
a m K¶B H-M H m +?MB i?b i` M +€B HÁ +| +€B ;b ç| #mM; ` - /B M KçQ i?"i +O M
a m F?B *?m H½Q H m tQM; i?b GB m H½Q K M; t€+ i` ç M`²B ç†i i` M i?•M HÁ iv
b„ + +O +€B HÁ +m M; i? K ç"K K"m ç²M; H"K +?Q M; QÌB F?€+ +| +ªK ;B€+ ?Q K„ix

G9+ M"v Gw .QÆM; KÈB #B i çQÊ+ GB m HªQ T? i" H" pbi~v HÈT M; Kv i` M; +O iQÎM; `^M; GB m H½Q i?Q+? m®M; i" ç"K- H9+ ç| ?„M +ÁM F?¬M; M; WM; +ªK i?€ E?QªM; M[; B`b m- \*?m H½Q +~M i?"M H'v +€B HÁ ` `²B /MM; F?, M K†i H m b¢+? ç†i +€B HÁ H M #`MX

GB m H½Q p" *?m H½Q M?bM i?Q€M; [m M? m- ? B M; Q`B ç m i?'v çQÊ+ i`QM; FQ+? ç°M; - +€B HÁ i`QÊ+ K„i M"v [mª i?"i H" hmv M æS+ G¬ i?`B hmv M æS+ - b i?b M?[M; çB K ç†+ i?M +O M| +m®B +MM; +kM; H° ` X

@æ•v H" K°i +€B hmv M æS+ G¬ i?"i bU

L; ¬ >B m G} +| +?9i M; •v M; ®+ i?b i?"Q M|B- hmv M æS+ G¬ +¬ ç½ ; †T [m p" B +€ H"K +¬ `mM; ç°M; M?Q +€B M"vX

Zmª i?"i H" hmv M æS+ G¬ +?QM? i¬M; - ? B M; Q`B M?bM +?¶ M"v M"v- i?"i F?¬M; +?d ç +?2 ; B'm çB K M"v

GB m H½Q +¬K H'v +€B HÁ `²B i?Î /`B `²B +?d p"Q M?[M; +? [Î T?Q /QÈB i?•M HÁ

@hmv M æS+ G¬ +?QM? i¬M; i?Q`M; +| F?„+ Fw ?B m ç M?"M #B i- Fw ?B m M"v i ? B ¬M; H½Q +?9M; i¬B iW ç¬m F?¬M; i? M?bM ` +€B ; b

GB m H½Q ?Qi p"Q K°i ?ÆB `²B M|B iB T,

@hQM? iÈB i?`B çB K ?B M i¢B i?b +| # Fw ?B m M?"M #B i hmv M æS+ G¬ +?QM JBM?- K¼B M; Q`B M?bM t2K- T?Q i` M iW JBM? M"v +| K°i #° F?~m T?ªB F?¬M; \

L; ¬ >B m G} p°B p"Q M; ?B M; ç¬m p"Q M?bM- iW JBM? M"v [mª i?"i H" F?¬M; ; B¬M M|B i?b bÊ `^M; K¼B M; Q`B ç½ F?¬M; +?9 w iÈB- M?QM; K" Gw .QÆM; ç½ bÊK #B ; bX

@Ew ?B m i?S ? B H" T?Q i` M iW æS+ - K¼B M; Q`B M?bM i?Y t2K

GB m H½Q H¢B +?d iW æS+ - L; ¬ >B m G} M?bM K°i +?9i- [mª M?B M H" +| çB K F +€B #B MX

@ Ew ?B m i?S # +?QM? H" iW LB M- hmv M æS+ G¬ +?QM? i¬M; b) +| i? K K°i M

GB m H½Q M|B tQM; H¢B iB T iK+ +?d p T?Q +€B HÁ- ?ÆM ¬M; +ÁM ç2K +€B HÁ a m F?B *?m H½Q iB T M?"M i?b F?) i?Î /`B K°i iB M; `²B M|B,

@h¬B bQm i¬K çQÊ+ p" B +€B hmv M æS+ G¬ M?QM; F?¬M; +| +€B M"Q H" +?QM? Î ?°B #€M ç'm ; B€ S?€T i?'v çQÊ+ K°i +€B +?QM? i¬M; - +?d iB +H" H¢B #` K°i M; +?Q i¬B iB + Mm®B K°i i?`B ; B M /`BX J" +€B hmv M æS+ G¬ i`QÊ+ K„i M"v bQ pÈ +~M; ç¬v çO- +| i? M|B H" [m®+ #ªQ

*?m H½Q M|B tQM; i?b €M? K„i ç½ +| +?9i QÈi €i- K°i M?•M pB M # M +¢M? p°B K°i +€B F?, M K†i- *?m H½Q tQ tQ K†i `²B m®M; K°i M; KK i`"- i•K iB M? FQ+? ç°M

@æ9M; p"v- +| i? M?Q p"v i?b T?ªB F +¬M; +O >B M —M S?€T- M?QM; K" [m M iB m Gw +?Q ç +?Q ? B M; Q`B +?9M; i¬B ; †T i?b +kM; +?Q +?„+ ç½ M?"M `

GB m H½Q `i H" +ªK i?€M M|B- M|B tQM; ¬M; +ÁM HB + K„i M?bM Gw .QÆM; - \*?m K„i K M; i?2Q i?¬M b„+ +ªK FQ+? - ? B ¬M; H½Q ç m `i +| +ªK iB M? pÈB p, M ?| + .QÆM; ; B9T çQÊ+ K°i pB + HÈM M?Q p"v i?b ? B M; Q`B `i H" +ªK i?€MXX

bi2p2M[#R3Ny

aB m *'T >Q" M; EBK h?O

h€+ ; Bª, hB m hB m ok

R3yX *?QÆM; R3y, >„M *?QM? G" *?mv M :B *' L;¼+ Gw .QÆM;X
L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;
L;m²M, K2i`mv2MX+QK
*?m H½Q ç†i hmv M æS+ G¬i`QÈ+ K†i Gw .QÆM;- ? B K„i+ÁM K M; i?2Q bU F?¬
*€M? +Y ç°i M?B M #` KÎ` - K°i M;QÌB T?K i`€+? ?ÆM M,K KQÆB im´B çB iÈB- +
M;Q`B i`ÌB ç½ i®B `²BX E?B iÈB i?ÌB ;B M ,M +ÆK +?B m M?QM; M;QÌB T?K i`€+
;B tm®M; M M H"TiS+ çB ?ÄB- b m F?B #B i çQÊ+ ? B M;QÌB ç M; Îh?`M? ç² +'
iS+ +?çv iÈBX
E?B i?'v # p` +?mv M ;B ç m Îç•v M M ?„M i?Î` K°i ?ÆB- X
L;QÌB T?K i`€+? çB ç M `²B M? M?`M; F?QK M;QÌB +?`Q `²B M|B,
@GB m H½Q- *?m H½Q- Gw +?mv M ;B - iB + i®B ç½ +?m~M #` tQM;- h`B m H½Q
H•m
h`B m H½Q p` h`-M H½Q H" ? B p` ççB bQ +O h?QÊM; >ªB- H-M t2K tûi M`v ? B
içB +?O M?` ç½ tm'i ?B M i?b /M +| #`M ;b çB M[i?b # M;QÌB +kM; F?¬M; ç M;Q
@h®i- +?9M; i¬B H"TiS+ çB [m
GB m H½Q ;"i ;"i ç-m- F?B t2K tûi *' L;¼+ i?b Gw .QÆM; H` p B +?QM? M?QM; M
*?m H½Q p` GB m H½Q ` K†i- /M b Q i?b Gw .QÆM; pšM +ÁM `i i` X
@s2 ç½ +?m~M #` i®i- GB m H½Q- *?m H½Q- Gw +?mv M ;B - KÌB # M;QÌB çB i?2
L;QÌB T?K i`€+? K°i H-M M[ F?QK M;QÌB `²B [m v` /šM çQÌM;- GB m H½Q p` *?
.QÆM; i?b çB b€i i?2Q b m- F?B çB +ÁM ¬K i?2Q +€B hmv M æS+ G¬- L;¬ >B m G
HçB M M i`Îi?`M? M;QÌB çB +m®B +MM;X
•m .QÆM; GQÊM; HçB M;•v M;QÌB M;Æ M;€+ M?bM K¼B i?S- +?Ì F?B L;¬ >B m G
i v +¬ HçB ?ÄBX
@>B m G}- p` ç²M; M;?B T M`v +O +¬`®i +m°+ H` B\
•m .QÆM; GQÊM; M|B +| +?9i F?~M i`QÆM;X
@ M? F?¬M; #B i b Q\ >„M +?QM? H" +?mv M ;B *' L;¼+ Gw .QÆM;- K°i i`QM; M
t2K tûi Îh?QÊM; >ªB H-M M`v
L;¬ >B m G} +QÌB M|B `²B iB TiK+ çB iÈB K†i +?Q •m .QÆM; GQÊM; M;Æ M;€+ Î`
S?Q h?QÊM; >ªB +?m~M #` [mª i?"i H` ç-v çO- ?¼ /MM; t2 +?mv M /KM; ç iB T ç
`^M; iW ç•v iÈB MÆB i´ +?S+ iB + +?d +€+? KQÌB iÁ M?` M?QM; K` /M b Q i?b çB
K€B ?ÆM çB t2 #mb M?B m- M;`v K B #¼M ?¼ +kM; b) /MM; +?B +t2 M`v ç çQ ç
G9+ çB i®M F?QªM; ? B KQÆB T?9i M?QM; F?B p i?b +?d i®M b€m #ªv T?9i- M;Q
tm®M; KÎ+Y t2 +?Q # M;QÌB- Gw .QÆM; M?QÌM; çQÌM; +?Q GB m H½Q p` *?m H
h?€B ç° +O Gw .QÆM; ? B M;QÌB `i pW HÁM;- F?¬M; FB m F?¬M; M|M; Mªv- ? B
+O Gw .QÆM; b) F?¬M; #bM? i?QÌM;- ç†+ #B i H` GB m H½Q- F?B ¬M; M;?o iÈB
.QÆM; #^M; €M? K„i ç-v i?•K wX
S?Q h?QÊM; >ªB i´ +?S+ K°i #m´BiB +i~v i`-M +?Q # p` +?mv M ;B - M;QçBi`W
>ªB +ÁM +| p`B i´M; i`B +¬M; iv iÈB iB T F?€+?- M?[M; M;QÌB M`v T?-M HÈM ç n
#¼M ?¼ iÈB ç•v +?QM? H` pb iÁ KÁ pÈB Gw .QÆM;X
a m F?B #¼M ?¼ M?bM i?'v Gw .QÆM; i?b K¼B M;QÌB ç m +| +?9i b[M; b®i- +?Q
Hw `i i®i M?QM; F?B M?bM i?'v Gw .QÆM; +?d F?Q`M; ? B KQÆB #®M ? B KQÆB

M?`M çQÊ+ i?Î /`BX L;Q`B i` im´B M?Q i? M`v F?¬M; M;Î H` ç½ i`Î i?`M? +?mv M
ç²M ç½BX

hmv +| +?9i M;?B M;î M?QM; M?[M; M;Q`B M`v ç m b) F?¬M; H`K i`Á i`QÊ+ K†i Gv
i´ +?S+ K°i +€+? #bM? i?Q`M;- GB m H½Q p` *?m H½Q ç m F?¬M; +| M?„+ iÊB +?M
F?¬M; M|B Gw .QÆM; H¢B +`M; F?¬M; +?O ç°M; M|B- b m F?B iB +i®B i M i?b G
F?€+? M;?d M;ÆBX

Gw .QÆM; pW i`Î p T?ÁM; HB M +~M i?“M M?bM #S+ ?¼ p` +€B HÁ K°i H-M M[
a€M; M;`v ?¬K b m- K°i +?B +t2 iÊB ç|M # p` +?mv M ;B - t2 i`U+ iB T çQ # M;
*?•m- F?B tm®M; t2 # M;Q`B HB M i`U+ iB T p`Q i? M; K€v çB H M H-m #ªvX

Í +Y i? M; #° H-m #ªv H M H-m i€K +| F?¬M; Qi M;Q`B ç½ çSM; +?ì ç ?Q M M;?
M v H-m i€K ç½ çQÊ+ M?[M; +¬M; iv #€M ç'm ;B€ # Q i`¼M ;|B +?d ç FB K M;?E
pB + ;b F?€+X

.QÊB bU /šM çQ`M; +O M;Q`B T?K i`€+?- # M;Q`B Gw .QÆM; iW iW çB H M H-m i
Qi M;Q`B iÁ KÁ M?bM b M; # M M`v- +| M;Q`B çB ` ?ĂB i?,K- +kM; +| K°i Qi M;Q`B

@h`B m i´M;- F€i?"i i?S M`v +?dM? i? +kM; F?¬M; i - M m M;¬B F?¬M; Km®M i¬B
?½v M|B K°i iB M;

@E?¬M; +-M- Gw iB M bBM? M m +| i? ibK çQÊ+ i?b +S +?Q K¼B M;Q`B i?´v

h`B m \*Q`M; +Q`B H¢M? K°i iB M;- tQM; ?¬+kM; ç½ bY H¢B- ?B M M?B M ?„M ç½
;B M[X L?bM i?´v K°i K`M M`v •m .QÆM; GQÊM; Î K°i # M •K i?-K pmB bQÊM;X

@o"v çQÊ+ `²B

Gw .QÆM; #'i ç„+ /o H„+ ç-m- i`QÊ+ FB H` FB M hY *QÆM; M;¼+ ;Bª- #•v ;B`i?
H9+ ç| p` H9+ M`v ibM? +ªM? F?¬M; +| ;b F?€+ M? mXJ†+ F - #•v ;B`K` F?¬M; +?
+O Gw .QÆM; p` bU #ªQ çªK +O >` H½Q b) #`ªM? ?QÎM;X

L m M?Q Gw .QÆM; F?¬M; Fw i M çªK #ªQ i?b +?mv M M`v b) ;†T # i„+- Gw .QÆ
i`-M bU i?"i K` i?¬BX

Í i?`B +´ ç¢B Km®M ;?ûT ? B p`i H¢B pÈB M? m i?b M;Q`B i i?Q`M; /MM; p¬B p` ;
+-M MQÊ+ Km®B iQÈB p`Q i?b b) #` ?Á i M M; v- ç M H9+ ç| i?b +?¶ iB T M®B b)

Gw .QÆM; +kM; F?¬M; +| #Ä +ª #S+ iQÊM; T?"i .B G†+ p` K` ;B®M; M?Q *?m H½Q
iQÊM; T?"i .B G†+ /M b Q +kM; H` .QÆM; \*?B L;¼+ i?"i bU- M m M?Q #` ? Q i²M i

h`B m \*Q`M; H9+ ç-m pšM +Q`B H¢M? M?QM; +?d p`B T?9i b m i?b ?„M HB M ?€
#S+ iQÊM; T?"i .B G†+- h`B m H½Q p` h`-M H½Q i?b ;B®M; M?Q H` ;†T [m, p`v- G
M?bM i?Q€M; [m M? B- +m®B +MM; ? B M;Q`B +MM; M? m +Q`B F?´ K°i iB M;X

"¼M ?¼ H¢B #` Gw .QÆM; çª FQ+?- iB m iY M`v imv i ç®B H` [m€B i? B- i?"i F?¬M
M?bM ` /'m p i M`v M[X

.QÈB bU iB T t9+ +O MQÊ+ Km®B- MÆB iB T ?ÊT +| +?9i MÈB HÄM;- +?d +-M +| H
çO ç H°` /'m p i- imv `^M; /'m p i M`B ç®B pÈB M?[M; M;Q`B #bM? i?Q`M; i?b F?
p`B p` +?mv M ;B M`v i?b +kM; çO ç M?bM ` bU F?€+ i?Q`M; `²BX

Zmª ç9M; H` #` /€M H¢B- M|B M?Q p`v i?b ;B€i`` +O F?®B M;¼+ M`v b) ;BªK K¢M

@E?¬M; +| F?ª M,M;- F?¬M; i? M`Q

h`B m \*Q`M; +| +?9i M;Æ M;€+ M?bM /'m p i FB - H9+ M`v ?„M pšM F?¬M; iBM ç•v
Gw .QÆM; Î i`QÊ+ K†i ?„M H`K H°` /'m p i i?b ?„M i?"K +?Q H` M;?B M;Î +| T?ª
i`€Q M| ? v F?¬M; M[X

@h`B m H½Q- t2K ` +?9M; i¬B ç m [m€ pKM; p `²B- i?S M`v +?9M; i¬B F?¬M; M

GB m H½Q i?Î /¬B- h`B m H½Q v M H†M; ;"i ;"i ç-m- b„+ K†i +O ¬M; +kM; F?¬M;

L m M?Q i?S M`v F?¬M; T?ªB H` K°i +?dM? i? i?b #¼M ?¼ F?¬M; M M Fw i MXL
M|B H` # M i`QM; +| +€B ;b ç| i?b #¼M ?¼ +`M; F?¬M; i? M`Q Fw i M çQÊ+X

@h`B m i´M;- M m M?Q M;¬B +ÁM Km®M iB T iK+ t2K # M i`QM; +| ;b i?b +?9M; i
M i`QM; F?¬M; +| ;b K` +?d ?Q ? Q #bM? i?Q`M; i?b +?9M; i b) /MM; F?Q ?¼+
+k- ç M H9+ ç| +?9M; i¬B b) pB i +?Q M;¬B K°i i'K ;B'v t€+ M?"M

*?m H½Q i?Î /¬B `²B #QÊ+ H M M? ;B¼M; M|B pÈB h`B m *Q`M;- H`B M`v ?B M i
M|B- Gw .QÆM; ?B M i¢B F?¬M; i? M`Q M|B +•m M`vX

@E?¬M; +-M- +?mv M iB T i?2Q i¬B +-M T?ªB ?ÄB +?O M?•M +O M| KÈB +| i? i

h`B m \*Q`M; +Q`B F?´ K°i iB M;- +€B M`v t2K M?Q H` tQM; `²B- i`QM; i?`B ;B M M
M?Q i? M`v H` +?mv M F?¬M; i? M`Q- M; v +ª h`B m *Q`M; +kM; F?¬M; M;Î H` #
?`M; ;Bª K` H¢B ibK çQÊ+ K°i F?®B M;¼+ +´ +| p'M ç - F?¬M; #B i ç•v H` K v K„M

bi2p2M[#R3Ny

aB m *'T >Q`M; EBK h?O

h€+ ;B^a, hB m hB m ok

R3kX *?QÆM; R3k, :†T GϕB M o,M Zm•MX

L?;K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

h`B m \*QÌM; F?¬M; +! [mv MtY HwiQÊM; T?"i .B G†+ M`v M M #¼M M; QÌB Gw .QÆM;
M i`QM; F?¬M; T?<sup>a</sup>B H` .QÆM; *?B L; ¼+ Gw .QÆM; +kM; F?¬M; i? M!B `X

@hB m Gw- b Q + "m +! i? M?bM i?'v p i iB T M®B ; -M M?Q H` ?Q`M K,, ç! p"v- M;
M; ϕ+ M?B M

GB m H½Q M?bM +?^K +?^K p`Q Gw .QÆM; - i`QM; HÁM; ¬M; H9+ M`v F?¬M; #B i
pÁM; T?^aM *QÆM; L; ¼+ +ÁM +?Q iQM?- B +kM; #B i >` H½Q H` M; QÌB ; ?ûi ?`M;
+! M; ?B M +Sm b•m M?'i p K†i M`vX Gw .QÆM; H` ç iY +O >` H½Q- HϕB +! i?B
M?"M #B i çQÊ+ i?b +kM; H` +?mv M i?QÌM; X

L?QM; K` #S+ iQÊM; T?"i .B G†+ M`v HϕB F?€+ - i?S M`v T?^aB /MM; M?½M HU+
+°M; i? K +€B hmv M æS+ G¬ i`QÊ+ ç! +?SM; KBM? çQÊ+ K°i pB + H` M?½M HU+
? B M; QÌB #¼M ?¼X

*?m H½Q p` h`-M H½Q h`B m H½Q ç m M?bM p T?Q Gw .QÆM; - •m .QÆM; GQÊ
iϕB ?„M p`M +?Q iBM çQÊ+ #S+ iQÊM; T?"i M`v +! p'M ç X

"S+ iQÊM; T?"i M`v +?QM? H` ?„M Km iW "„+ EBM? p - M! H` K°i i`QM; M?[M; i?
+¬M; iv +O ?„M #€M ç'm ; B€ ; -M ç•v- +kM; #ÎB pb i?"M? iQ+? M`v ?„M KÈB +! i?
pB M H•m M,K i`QM; +¬M; iv ç H`K [m^aM bU- ?B M iϕB F?®B M; ¼+ M`v F?¬M; M
ç®B pÈB ?„M [m^ai?"i H` K°i ç½ FQ+? [m€ KS+X

L; ?o iÈB M?[M; M?•M pB M H•m M,K iW bÈK ç½ F?¬M; T?K+ KbM?- •m .QÆM; GQ
p°B p`M; M; ~M ç-m H M M?bM h`B m *QÌM; - +?d iB + H` h`B m *QÌM; H9+ M`v ç
F?¬M; +?9 w iÈB €M? K,,i +O ?„MX

Gw .QÆM; i`-K K†i K°i ?<sup>2</sup>B `²B M; ~M ç-m H M M?bM K'v ¬M; H½Q `²B M!B,

@GB m H½Q- i`QÊ+ ç! i-B +kM; ç½ ; †T K°i +€B M?Q p"v- #ÎB pb H-M ; B€Q ?m'M ç!
/B M M`v- +?Q M M H-M M`v KÈB +! i? M?bM `

Gw .QÆM; ;B^aB i?Q+? M?Q p"v H`K +?Q K'v ¬M; H½Q F?¬M; i? iB T iK+ ?ÄB M[X

Gw .QÆM; M m M!B H` #` ; B€Q ?m'M +! M; ?o H` Gw .QÆM; ç½ iWM; Km M?-K ?`M
#` HW ; çi H` K°i +?mv M F?¬M; M M pb p"v #¼M ?¼ +kM; F?¬M; ?ÄB MY - M?QM
+?9i i?Q ; B½M- i?b ` H` Gw .QÆM; /Q #` ; B€Q ?m'M M M KÈB +! i? M?bM `X

*?d iB + H` #¼M M; QÌB GB m H½Q ç½ ?B m M?-K- Gw .QÆM; [m<sup>a</sup>i?"i #` ; B€Q ?
+ ' M; ¼+ K` H` +€B hmv M æS+ G¬ FB - pB + M`v +kM; F?¬M; iQM? H` ; B€Q ?m'M
M?-K #^M; K,,i i?QÌM; K` i?-BX

J'v p` +?mv M ; B M?bM #S+ iQÊM; T?"i i? K K°i H€i `²B i`<sup>a</sup> HϕB +?Q h`B m *QÌM
i?'i ?²M Hϕ+ T?€+? ¬K #S+ iQÊM; çB ` M; Q`BX

*€B ; b K` F?¬M; M?bM i?'m i?b i?QÌM; +! +<sup>a</sup>K ; B€+ i?-M #Q- F?B K` #B i `²B i?b M

*?¶ iB T M®B çQÊ+ ++2 ; B'm `i i®i M M K'v p` +?mv M ; B F?¬M; M?bM ` çQÊ+ - M
p` +?mv M ; B HB M #B i çQÊ+ M! çQÊ+ ; ?ûT HϕB M?Q i? M`Q M; vX

L; ¼+ +! HBM? iQM? çQÊ+ ; ¼B H` >[m >Qçi L; ¼+ - /•M ; B M +! +•m ô M; QÌB +! i? /
/QØM; M; QÌBô ç KB m i^aX

æ®B pÈB M;QÌB +?ÆB M;¼+ K" M|B- #¼M ?¼`i ?B m ç¢Q Hw M"v- +?Q M M i` M
i?"i+€B ;¼B H" ""M L;¼+ +?QM? H" /QÐM; M;¼+- ç2K +€B ?Q¢i iQM? +O M;¼+ H

*€+? +?2 /'m p i +O F?®B M;¼+ M"v +?QM? H" HÈB /KM; ç†+ çB K +O F?®B M;¼
S?€T H"K +?Q ? B F?®B M;¼+ iW iW iB T t9+ p" ?ÊT H¢B pÈB M? m- +?QM? pb p"
i? M?bM`X

L m Km®M H"K çQÊ+ ?Q" M K,, M?Q i? i?b Qi M?'i+kM; T?ªB i`ªB [m KQÌB M,K KÈ
M;mv M M?•M K" Gw .QÆM; i?'v F€ H¢- /MM; ""M Zm M; S?€T pÈB K°i F?®B M;¼+
T?ªB H" +?mv M K" M;QÌB #bM? i?QÌM; +| i? H"K çQÊ+- ?,,M `i F?| ?B m- M;QÌB
/MM; K°i F?®B .QÆM; *?B L;¼+ i`U+ iB T çB m F?,,+ +?Q iB M K" H¢B +® bS+ /M
;BªX

o'M ç M"v #¼M M;QÌB GB m H½Q +kM; `i #m²M #U+- +?d iB + H" F?®B M;¼+ M"v
?ÄB M"v +?d bÊ H" +?d +| M;QÌB H"K` M| K'v i`,K M,K i`QÊ+ KÈB #B i çQÊ+ K"i?

æ²M; i?ÌB pB + M"v +kM; ;BªB i?Q+? +?Q #¼M ?¼ K°i M;?B p'M H" i¢B b Q i` M
S?ªB #B i`^M; `i M?B m i€+ T?~K M'BiB M; ç m +| F?,,+ i M i€+ ;Bª- iW i`QÊ+ ç
i M H M i€+ T?~K +O KbM? +?QM? H" iQÊM; i`QM; +?Q bu pBM? /UX

>B M i¢B K¼B M;QÌB ç½ ?B m` imv i€+ T?~K M"v F?¬M; i - ç€M; iB + M| F?¬M; T
M; v +ª i€+ ;Bª +O M| +kM; F?¬M; Km®M F?,,+ i M +O KbM? H M M[H"X

"B i #S+ iQÊM; T?"i .B G†+ +| p'M ç +?d +| K°i b® Qi M;QÌB- K'v p` +?mv M ;B b
F?¬M; M?,,+ iÈB +?mv M M"v- +¬M; iv >° >Q ç½ FB K i` M;¼+ tQM; M M h`B m *Q
B M;?B M;ÌX

oB + t2K tûi M;¼+ p"Q #m'B +?B m /B M` p¬ +MM; i?m" M HÈB- H"K +?Q Gw .QÆ
FB M T?ªM +´ M"Q tm'i ?B M- M|B +€+? F?€+ H" i`QM; H-M FB K i` M"v F?¬M; ?
M"Q- pB + M"v i?"i ç€M; KWM;X

a m F?B FB K i` +´ M;¼+ tQM;- K'v i' M; i`B +O +¬M; iv #€M ç'm; B€ Î h?QÊM; >ª
ç½B M,K p` +?mv M ;B - i`QM; #m'B iB + h`B m *QÌM; +kM; tm'i ?B M- #B m ?B
i?QÌM; ;B®M; M?Q H" pB + #S+ iQÊM; T?"i F?¬M; ? tªv` p"vX

h?QÊM; >ªB ?"Q T?|M; ?ÆM ",+ EBM? `i M?B m- #¼M ?¼ i`ª iB M +¬M; +?Q K†B
FBM? M;?B K H-M i`QÊ+ M M H-M M"v Gw .QÆM; F?¬M; +?9i; €M? M†M; M"Q F?
p"v M M ?,,M H¢B K°i H-M M[+ªM i?€M H" +€B +?S+ +?mv M ;B M"v i?"i H" i®i- +
KQÌB p¢MX

h`Q M;`v ?¬K b m- Gw .QÆM; p" K'v p` +?mv M ;B H M çQÌM; çB iÈB b•M # v ç
M;QÌB Gw .QÆM; F?B ç M i?b +| +?QM M;QÌB M?QM; F?B H M K€v # v iÈB L;?B K
M +¢M? L;¬ >B m G} M?B m` K°i +¬ #û tBM? ç TX

hmv M æS+ G¬ p" #S+ ?¼ Gw .QÆM; ç½ Ov i?€+ M;•M ?"M; K M; p " ,+ EBM?- ç²
H" T?"B çQ +?Q >" H½Q t2K- iB M i? +kM; ç†i Î ç| +?Ì F?B M"Q iB M i?b K M; çB
HªQ bQ pÈB pB + ç†i Î M;•M ?"M; +ÁM M iQ" M ?ÆMX

S?Q L;?B K *?•m ç½ +?Ì çQÊ+ p" B M;`v M M `i b®i`m°i- #¼M M;QÌB Gw .QÆM; -
i´ +?S+ M;? M? ç|M Î b•M # v`²B- bQ pÈB ",+ FBM? p" h?QÊM; >ªB i?b L;?B K *?•
M"v ?ÆM M?B mX

J'v M,K M v M;QÌB i?Q+? bQm i-K ç² +´ +"M; M;`v +"M; M?B m- pB + H"K ,M +O
+kM; ç M; `i M|M;- +?QM? pb p"v M M +?mv M ç² T?ªM +´ tm'i ?B M ç½ª M? ?QÌM;
K°i b® +¬M; iv Î ç•v- M m F?¬M; T?ªB /Q +?QM? T?O M #`B i?b i?"K +?Q #¼M ?
KÌB K'v p` +?mv M ;B b M; FB K i` X

L;QÌB T?K i`€+? # M M"v i®i ?ÆM M;QÌB T?K i`€+? # M h?QÊM; >ªB- Qi M?'i i?b
+€B H" M?"M` Gw .QÆM; +?S F?¬M; T?ªB H" Gw H½Q- Gw ;B€Q bQ M?Q H-M i`C
i`€+? Î L;?B K *?•m F?B M?bM i?'v Gw .QÆM; +kM; ;B®M; M?Q M?[M; M;QÌB F?€

a m F?B ç M F?€+? bçM- ? B ¬M; H½Q H"TiS+ iÈB T?ÁM; M;?d- ? B ¬M; H½Q M"
 M[/Q çB K€v # v [m€ H•m M M ? B M;QÌB ç m +| +?9i +?`m F?¬M; çQÊ+X
 Gw .QÆM; +kM; i`Î p T?ÁM; M?QM; K" ?„M F?¬M; +| çB M;O- #•v ;BÌ ç½ H" #m´B
 i?|B [m2M M;O p"Q ;BÌ M"v
 a m F?B p"Q T?ÁM; M;O- Gw .QÆM; H"TiS+ +ÎB €Q F?Q€i` - MÆB M"v M|M; ?Æ
 >ªBX E?B iÈB "„+ EBM? Gw .QÆM; T?ªB K†+ €Q H¬M; - imv `^M; iÈB h?QÊM; >ªB F
 Qi` i?b ?„M pšM K†+ €Q F?Q€i- M?QM; F?B iÈB L;?B K *?•m i?b M; v +ª €Q F?Q
 M"v [mª i?"i H" M|M; ?ÆM ? B MÆB FB M?B mX
 a m F?B ç´B i?"M? i` M; T?K+ KM ? - Gw .QÆM; i?'v i?QªB K€v ?ÆM M?B m- +?
 L K` "„+ - i?ÌB iB i +kM; +?mv M iW KM æ¬M; b M; KM > - çB m M"v ç®B pÈB M
 M?Q Gw .QÆM; [mª i?"i H" F?¬M; [m2MX
 h? v ç´B [m¬M €Q tQM; - Gw .QÆM; M?"K +?€M ;¼B L;¬ >B m G} p" GQm *QÆM; ç
 hW H9+ H M ççB ?¼+ i?b Gw .QÆM; ç½ `i Km®M iÈB ZmªM; æ¬M; K°i H¬M pb MÆ
 M;QÌB H"K +¬M;X
 .U i?2Q iQM? iQ€M i`QÊ+ FB +O Gw .QÆM; i?b M m M h?` F?¬M; M?"M ?„M- ?
 p"M K v- imv H" M;mv M p¼M; F?¬M; i?U+ ?B M çQÊ+ M?QM; #•v ;BÌ +m°+ b®M; ;
 p¼M; +O ?„M M[X
 L;¬ >B m G} +kM; i? v ç´B i` M; T?K+ K"m ? - +¬ K†+ K°i #° p€v HB M €Q K"m i`„
 >B m G}- Gw .QÆM; +| +?9i M;•v M;QÌB- L;¬ >B m G} +€B ;b +kM; F?¬M; M|B M?
 KB M; i?b F?¬M; ? #B M K'i- ?B M M?B M H" +¬ `i iBM iQÎM; pÈB +€+? ,M K†+ +
 L;?B K *?•m M #`B +?Q K'v p` +?mv M ;B Î F?€+? bçM M,K b Q- Gw .QÆM; +kM; ;
 #¼M GB m H½Q K" ` M;Q`B iB K Km K°i +?9i ç²- i?m"MiB M Km p`B K|M [m" +?Q
 H" H p"i +?Q çS +?€m M?Ä- i?S M"v imv i ç®B F?¬M; i? Qi çQÊ+- i?"i F?| F?,M
 M m F?¬M; Km M?B m [m" p +?Q çS +?€m i?b b m M"v b) `i F?| b®M; ç|X
 oW iÈ ççB bªM? F?€+? bçM- Gw .QÆM; HB M b[M; bÌ çSM; Î ç|- GQm *QÆM; p" L
 M?bM p T?Q i`QÊ+X
 h`QÊ+ K†i # M;QÌB +| ? B p` K„ M[- K°i M;QÌB i?b `i + Q- p|+ M;QÌB +kM; ?Q`M K
 ?ÆM M?QM; çQÊ+ +€B H" tBM? t„M H M? HÊB- ç†+ #B i H" H" M / p¬ +MM; i`„M; -
 @Gw +® p'M- +?"Q M;`B
 J„ M[+| p|+ M;QÌB + Q pQÆM i v +?"Q- Gw .QÆM; p°B p" M; pQÆM i v ` #„iX
 @ M i`QÎM; T?ÁM; - i?"i bU i`MM; ?ÊT M?
 Gw .QÆM; F?¬M; M;Ì H" Î +?¶ M"v +kM; +| i? ;†T M o,M Zm•MX
 @J°i +?9i +kM; F?¬M; i`MM; ?ÊT- +?9M; i¬B ç•v H" iÈB ç|M M;`B- Gw +® p'M- L;`
 F?Q - iÈB L;?B K *?•m K" +kM; F?¬M; ;¼B +?9M; i¬B- H"K +?Q +?9M; i¬B F?¬M;
 M o,M Zm•M +QÌB M|B- Gw .QÆM; HçB M;•v /çB- ?„M F?¬M; M;Ì M o,M Zm•M Hç
 F?¬M; T?ªB H" i`MM; ?ÊT ;†T M? mX
 @ M i`QÎM; T?ÁM; - i¬B M?È H" i´M; #° +O M i?` H" Î >QM;EQM; K"- b m Î ç•v K¼
 L;¬ >B m G} ç°i M?B M #QÊ+ H M `²B +QÌB M|B- Gw .QÆM; ç°i M?B M i? M? idM?
 Zm•MX *¬M; i€+ Î M h?` K°i i?ÌB ;B M F?€ /`B M M Gw .QÆM; +kM; #B i i´M; #° +C
 M?QM; K" F?B M½v /Q #i M;Ì M M ?„M F?¬M; F`T T?ªM SM; K" i?¬BX
 @L;¬ iB m i?Q- F?¬M; M;Ì H" +| i? ;†T +¬ Î ç•v- +¬ M|B ç9M; - i´M; #° M h?` [m
 +?ŠM; [m # M ;B€K ç®+ i?b HçB Î +?¶ M"vX h` M i?U+ i K'v M,K M v M h?B +| t
 T?¬M HÈM M?•M pB M ç m i"Ti`MM; Î L;?B K \*?•m- Î +?¶ M"v M h?` +| iÈB ? B M?

M o,M Zm•M M?Ä ;B¼M; +Q`B M|B- +¬ ``i +| i?•K w M?bM i?Q€M; [m L;¬ >B m C
M;¢+ M?bM i?Q€M; [m M o,M Zm•M- i`QM; ¢¬B K„it i [m K°i iB +ªM? ;B€+X
bi2p2M[#R3Ny
aB m *'T >Q`M; EBK h?O
h€+ ;Bª, hB m hB m ok

R3jX *?QÆM; R3j, *?Ê æ2M L;?B K *?•mX

L?;|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

Gw .QÆM; ;"i ;"i ¢-m- i'M; #° +O M h?`Î >QM;EQM;- #'i [m€ K'v M,K M v M?•M
+?mv M- M h?`Î L;?B K \*?•m +`M; M;`v +`M; T?€i i`B M K¢M?- ¢®B pÈB K°i i`Ê H
M`v +kM; F?¬M; T?ªB H` #Q K"i ;bX

@Gw +® p'M- ?¬K M v iÈB ibK M;`B F€ i?"i H` +| +?mv M [m M i`¼M;- F?¬M; #B i
F?¬M;\

M o,M Zm•M M? M?`M; +Q`B M|B- ?ÆM M[F?B M|B +ÁM p¬ ibM? M?bM i?Q€M; [
>B m G} ?B M H M K°i iB iS+ ;B" M M?QM; +¬ +kM; F?¬M; +| #B M T?€T; bX

@G` +?mv M ;b\ E?¬M; M;| +ÁM +| i? H`K +?Q M i`QÎM; T?ÁM; iU KbM? ibK iÈB

Gw .QÆM; p°B p`M; ?ÄBX

Gw .QÆM; ``i Km®M #B i +?mv M ;b +| i? H`K +?Q M o,M Zm•M t2K H` +?mv M [m
+?QM? H` H½M? ¢¢Q i?QÊM; i¬M; +O +¬M; iv M h?`- #bM? i?QÎM; i?b ``i Qi +?i
K„ M[M`vX

@*kM; F?¬M; +| ;b- ?¬K M v +?Ê ¢2M L;?B K *?•m pW p†M ¢QÊ+ i' +?S+- 2K ?¼ +
FûQ i¬B +MM; ¢B- i¬B +ªK i?'v ? B +¬ ;€B ¢B K°i KbM? M?Q p"v i?b ``i M;mv ?B H
p'M ¢½ ¢ M L;?B K *?•m +?Q M M +?9M; i¬B ¢ M ?ÄB t2K Gw +® p'M +| ?SM; i?9 ¢

M o,M Zm•M +Q`B F?) H„+ ¢-m- M|B tQM; i?b +¬ M?bM Gw .QÆM;- Gw .QÆM; KÈ
¢| HB M #B M i?"M? pmB KWM;X

@*?Ê ¢2M\ M i`QÎM; T?ÁM; M|B H` +?Ê ¢2M #€M ¢² +'\

Gw .QÆM; p°B p`M; ?ÄB K°i +•mX

æ² +´ +?Ê ¢2M Gw .QÆM; iWM; M;?2 h`M? E?ªB æ¢i M|B [m - ¢² +´ +?Ê ¢2M p` +
+?Ê [m, H` /Q M?[M; M;Q`B #€M ?`M; `QM; iK i"TH¢B i?"M? +?Ê- K` +?Ê ¢2M H¢B
+® ¢`M?X Zmv K¬ +O +?Ê ¢2M M?Ä ?ÆM +?Ê [mv ``i M?B m- M?QM; K` i`€B H¢B
``i + Q- i?"K +?Q +ÁM +| ``i M?B m ¢² +´ [mw ?B K F?¬M; i? /MM; +QM ¢Q`M; #bM
tm'i ?B M Î ¢•v- +?QM? pb p"v +?Q M M +?Ê ¢2M +| ``i M?B m M;Q`B Km®M i? K;E

h`QÈ+ FB h`M? E?ªB æ¢i +ÁM M|B H` M m +| +Æ ?°B b) /šM Gw .QÆM; i? K ;B
pšM ``i +?| KQM; pB + M`v- F?¬M; M;| H` F?¬M; +¬M +?| h`M? E?ªB æ¢i /šM ¢B i?
+`M +Y K`B ¢BX

@æQÆM; M?B M +| i? t€+ ¢`M?- M m F?¬M; T?ªB +?"i¬B M|B M? H` +® p'M +O
/šM M? ¢B

*¬ ;€B # M +¢M? M o,M Zm•M ¢°i M?B M M|B K°i +•m- Gw .QÆM; ?ÆB bYM; b®i- b
H` M;Q`B 2K ?¼ K` M o,M Zm•M M?„+ iÈB- +?d H` F?¬M; M;| K°i +¬ ;€B tBM? t„M
?SM; i?9 pÈB +?Ê ¢2M- ?ÆM M[/Q`M; M?Q H` ¢½ iWM; i? K ;B F?¬M; Qi H¬M M

M o,M Zm•M +Q`B +Q`B- iW #B m ?B M +O Gw .QÆM; +¬ i?'v ¢QÊ+ ?„M b) i? K /

*kM; F?¬M; T?ªB M; šm M?B M K" M o,M Zm•M i bK Gw .QÆM;- #B m ?B M +O Gw .
+?Q iÈB iBM iS+ î "„+ EBM? ç m ç½ i`mv M iÈB i`M; +¬M; iv M M F?B #B i Gw .QÆM
M o,M Zm•M HB M p°B p`M; +?çv [m X

h?•M T?"M +O Gw .QÆM; i`M; #° M h?`ç½ çB m i` `ä`"M;- M o,M Zm•M H" K°i i?
i¬M; H½M? ççQ M M +¬ +kM; #B i çQÊ+ - +?QM? p b p"v M M F?B 2K ?¼ iÈB KÌB çB
Gw .QÆM; X h?S M?'i H" +¬ Km®M içQ [m M ? pÈB Gw .QÆM;- i?S ? B H" +¬ Km®
+?Q ?„M- i`QM; ;B i°+ i?b M o,M "bM? H" M; QÌB i?Q+? ç² +´ M?'i- F?ŠM; ç`M? H
+?mM; X

Zmª M?B M- Gw .QÆM; HQ H„M; K°i ?²B HB M ;"i ç-m ç€T SM; ,

@ M i`QÎM; T?ÁM;- +?Ê ç2M i´ +?S+ î ç•m- +?WM; M`Q #„i ç-m- +¬M +?m`M #` ;b
E?¬M; #B i +| +?Ê ç2M i?b i?¬B- M?QM; K" F?B ç½ #B i i?b Gw .QÆM; F?¬M; Km
+O h``M? E?ªB æç i +?QM? H" Km çQÊ+ iW i`QM; +?Ê ç2M M?Q i? M`vX

@h€K ;Bì i®B- ç` çB K +K i? i?b i¬B F?¬M; #B i- b) +| M; QÌB iÈB ç|M +?9M; i - M
+?9M; i¬B

M o,M Zm•M +QÌB M|B ,

@L m +® p`M Gw Km®M Km ;b ç|i?b T?ªB K M; i?2Q M?B m iB M K†i p`Q- i¬B M
K†i i?¬B

Gw .QÆM; H"TiS+ ;"i ç-m- h``M? E?ªB æç i +kM; ç½ M|B pÈB ?„M çB K M`v- i`QM;
i? Km #€M +¬M; F? B çQÊ+ M M ?¼ +?d M?"M iB M K†i K" i?¬B- p b p"v T?ªB K M
çQÊ+X

h?'v Gw .QÆM; ç²M; w çB i?b M o,M Zm•M F?¬M; iB TiK+ M|B M[- M?QM; K" +¬
i?b HçB +| +?9i F?¬M; p mB M M HB M iK+ ?ÄB p`B p`M ç - iU ?² H" `i F?¬M; iBM
;B ç² +´X

æ®B pÈB pB + 2K ?¼ M o,M Zm•M M;?B M; Ì Gw .QÆM; +kM; F?¬M; ç w- #m´B +?
`9i ?ÆM €m KQÆB pçM- ?ÆM M[ +°M; i? K b® iB M i`QM; # Q Hb tb i?b Gw .QÆM
iB M M`v +?„+ +kM; çO /MM; `²BX

>ÆM b€m ;BÌ +?B m- +| M; QÌB ;¼B çB M i?QçB +?Q M o,M "bM? #ªQ #¼M ?¼`
+°M; i? K ? B +?` 2K M o,M Zm•M p` ? B ;½ #ªQ iB m i`M; +°M; #ªv M; QÌB i`U+ iB

M o,M "bM?- +kM; +?QM? H" +¬ #û # M +çM? M o,M Zm•M- çWM; i?'v +¬ i M?Ä
/U F?¬M; Qi H-M- H-M M`v M m F?¬M; T?ªB M o,M Zm•M ç M; ?` i?b +¬ +kM; F?-
i?2QX

oW KÈB ç M MÆB i?b M; v H"TiS+ +| K°i M; QÌB T?K M[?ÆM # KQÆB i m´B ` ç|M
i?b +¬ `i p mB KWM; M?QM; F?B i?'v #¼M M; QÌB Gw .QÆM; i?b b„+ K†i +¬ ?ÆB
o,M "bM? [m K°i # M- €M? K„i +O +¬ i F?B M?bM Gw .QÆM; i`"M ç-v ç T?ÁM; X

a m F?B M o,M Zm•M çB iÈB ;BªB i?Q+? i?b K°i H€i b m # M; QÌB KÈB çB ` - M; QÌ
.QÆM; iW i` M tm®M; /QÈBX

@ M? ;¼B H" Gw .QÆM; \

L; QÌB T?K M[FB iMv w ?ÄB K°i +•m- Gw .QÆM; ?ÆB +?9i bYM; b®i- ?„M p°B p`M
h``M? E?ªB æç i ç½ M|B [m pÈB Gw .QÆM;- +?Ê ç2M +?d +?Q F?€+? [m2M p`Q K
iB M i? K ;B ?¼ `i H" +ªM? ;B€+ - +kM; ?ÄB `i M?B m p`M ç ç T?ÁM; M; W +ªM
+| #€M F?¬M; Qi ç² i°K +„T- M m #` +ªM? b€i i` i°M p`Q i?b `i T?B M T?S+X

@ M? H" +® p`M ç´ i?ç+? +O +¬M; iv M h?` \

L; QÌB T?K M[FB HçB ?ÄB K°i- Gw .QÆM; HçB ;"i ç-m- M; QÌB T?K M[M`v ç€M?
M[`²B KÈB i?¬BX

>ÆM KQìB T?9i b m- K°i +?B + t2 +?çv iÈB- Hèvt2 F?B i?'v +! M?B m M; QìB M?Q
T?K M[FB p°B p" M; ;B^B i?Q +? p" B +•m- +K i? M|B +€B ;b Gw .QÆM; F?¬M; +!
M; QìB HèB t2 FB +kM; +?Q #¼M M; QìB Gw .QÆM; p" QX

*Y b' t2 ç m +! ` K +?2- +Y FQM? T?Q b m +kM; +! ` K +?2- b m F?B #QÈ+ p" Q i
i?'v #'i F€ +^M? iQÈM; M"Q # M M; Q" B- F?B H M t2 M; QìB Hèvt2 +ÁM HK+ bQ€i i
i?'v Gw .QÆM; K M; i?2Q K°i i9B ç-v iB M i?b b„ + K†i +O ?„ M KÈB #bM? i?QìM;

L; ¬>B m G} imv K†+ `i Qi M?QM; pšM #` tûi M; QìB- M; QìB T?K M[FB iU KbM? ç
M i?b F?¬M; #` M?Q p"v- çB m M"v H"K +?Q L; ¬>B m G} `i H" F?| +?`mX

o®M +?d ç`M? ç|M M, K M; QìB M?QM; #•v ;Bì HçB M?B m ` M, K M; QìB M M t2 H9+
K°i çQìM; t2 +?çv `i t®+ M^v M M #¼M M; QìB Gw .QÆM; +?`m F?¬M; Qi F?`X

s2 +?çv F?Q^M; K°i ;Bì b m KÈB M; WM; HçB- H9+ tm®M; t2 i?b Gw .QÆM; FBM? M
ç M; î K°i pMM; M9B ?Q M; p„M; - +€+? #¼M ?¼ F?¬M; t +! p" B +, M T?ÁM; - M?bM
M?Q M?" /•M p"vX

h?"i F?¬M; M; Ì T?K + "M L; ?B K *?•m HçB +! K°i MÆB M?Q i? M"v- F?B M?bM ?
.QÆM; M?"M F?¬M; çQÈ+ H„ + ç-mX

GQm *QÆM; i?b +^M? ;B€+ M?bM #®M T?Q - tmM; [m M? [m^i?"i [m€ p„M; p - b m
i?ŠM; +O GQm *QÆM; +! +?9i /`m HçBX

hmvtmM; [m M? i?Qçi M?bM `i ?Q M; pm M?QM; GQm *QÆM; #B i MÆB M"v F?¬
?ŠM H" pšM M^K i`QM; T?K + "M L; ?B K *?•m- tmM; [m M? M; šm M?B M pšM +! i?
M[t t +ÁM +! ç M- çB m M"v ;B9T GQm *QÆM; #B i MÆB M"v +€+? M°B i?"M? F

*€+? M°B i?"M? F?¬M; t H„K- +?Q /M MÆB M"v +! M; mv ?B K i?b #¼M M; QìB FB
ioM? [m€ HÈM- M?Q p"v i?b GQm *QÆM; pšM +! i? SM; T?|X

@P i~m- b m HçB M?B m ` # M; QìB i? M"v\

J°i ;B¼M; M|B ç°i M?B M i`mv M iÈB- iW # M i`QM; +, M M?" +! # M; QìB i` im' B
+?QM? H" M; QìB ç M; çB ;B[- /QìM; M?Q ?„M +! +?9i F?¬M; ?"B HÁM; X

@h i?B m ;B - #¼M ?¼ ç m H" M; QìB K" o, M "bM? ;BÈB i?B m iÈB- H" M; QìB +O
ç^K #^Q +?Q #¼M ?¼- L?` >´ +kM; ç½ FB K i` `²B

L; QìB T?K M[iB T ç½B #¼M ?¼ H" T iS+ çB [m M?Ä ;B¼M; M|B- M; QìB FB i?b ;"i
Gw .QÆM; - €M? K„i i?b M?bM p"Q i9B /m H`+? K" GQm *QÆM; ç M; +-K- M| +?QM
K" Gw .QÆM; ç½ +?m~M #`X

L; QìB i` im' B M?bM i?Q€M; [m M; QìB Hèvt2- M; QìB HèB t2 H" T iS+ ;"i ;"i ç-m
KdK +QìB `²B +?O ç°M; pQÆM; i v ` - ?„M M|B,

@>Q M M; ? M?- ?Q M M; ? M?- F?¬M; #B i M; QìB M? 2K M"v ?¼ ;b\

@h¬B ?¼ Gw

Gw .QÆM; F?¬M; +! ?SM; i?9 pÈB M; QìB i` im' B M"v- ?„M +?d +! ?SM; i?9 pÈB +
/Q pÈB M?[M; M; QìB i`QM; M"vX

*?mv M ibM? p +?Ê ç2M >" H½Q ç½ iWM; 2À€ ?- ; M°; +-K-t20M" B Ð 0€B Ð# K n

Z+ M; 0€B P v iq#B À ?¬M; 3 — 0'b; H"@2?ð9 +|p#• €pð- #2g„ €Ð°€ Gzp
3 ° H° v{? Õc° @‰ tÐ 0M QS °

h?B m L;¼+ GQM; H¢B #Ä i? K K°i p¢M- M?[M; M;QìB F?€+ ç m F?¬M; Km®M` ;B
+¢M? i` M?X

@JQìB H,K p¢M

M o,M "bM? H¢B #Ä i? K #®M p¢M H`K +?Q ;B€ +O +€B HÁ + Q ;'T M,K H-M ;B€

h?B m L;¼+ GQM; +QìB +QìB K` F?¬M; M!B ;bX

:B€ KQìB H,K p¢M H`K +?Q K¼B M;QìB ç m H„+ ç-m HmB #QÊ+- F?¬M; T?ªB i?S
p¢M K` H` /Q +?Ê ç2M +?d /MM; iB M K†i K` iB M K†i i?b F?¬M; i? K M; i?2Q M?B
iB m ? ii?b H9+ bm F?¬M; +! iB M ç Km `²BX

*€B HÁ M`v imv `^M; F?¬M; i - M?QM; /M b Q i?b M! +?d pW KÈB F? B [m"i- i~v i
#^M; +?W +?9i iB M ç t2K i?Y +ÁM ;b i®i F?¬M;X

@JQìB H,K p¢M H-M K°i- KQìB H,K p¢M H-M ? B- KQìB H,K p¢M H-M # - i?`M? ;
/MM; KQìB H,K p¢M Km çQÊ+ +€B HÁ i?ìB +?B M [m®+ M`v

E?¬M; #B i iW F?B M`Q K` i` M i v ç°+ M?½M HQM; tm'i ?B M K°i +€B #9 ;¶- b m
?mM; ?„M ;ä K¢M? K°i +€B tm®M; #`MX M o,M "bM? M;~M M;QìB- +€B HÁ M`v in
+kM; +?d #€Q ;B€ ;!T pmB i?¬B +?S F?¬M; i?"i iB M? Km®M Km M!X E?¬M; M;ì H
iS+ M M +m®B +MM; H¢B /MM; ;B€ KQìB H,K p¢M Km M!X

Gw .QÆM; +9B ç-m bmv M;?o K°i +?9i `²B `i +! i?•K w M?bM i?Q€M; [m h?B m L
M`v imv i ç®B F?¬M; çÆM ;BªM ;B®M; M?Q # M;Q`B- M m +?d M?bM h?B m L;¼+
i?QìM; ?„M i?b imv i ç®B b) i`ª ;B€ ç„+X S?~K +?i +O i M h?B m L;¼+ GQM; M`v i
imv i ç®B H` K°i i M F?¬M F?ûQ +?S F?¬M; T?ªB i?m-M i9v +?d H` +¬M; iY [m-M

M o,M "bM? #B i `ä [mv +O +O +?Ê ç2M M M +?Q /M F?¬M; + K HÁM; i?b +¬ pšM
M o,M Zm•M +! +?9i M?Qm K`v- F?B +¬ M?bM h?B m L;¼+ GQM; i?b €M? K„i +k
#bM? i?QìM;X

*€B HÁ ç½ ç M i v +O M o,M "bM?- +¬ Km®M tY Hw M! M?Q i? M`Q i?b M;QìB [m
[mªMX

J!M ?`M; i?S ? B M? M? +?!M; çQÊ+ K M; ` - H-M M`v H` K°i +€B +?ûM M?B m K`n
+?ûM M`v pW tm'i ?B M ç½ i?m ?9i bU +?9 w +O M?B m M;QìBX

@æ•v H` K°i +€B +?ûM M?Ä i?ìB o¢M G`+? +?9M; i¬B T?ªB `i p'i pª KÈB +! çQÊ+-
G-M M`v ç°+ M?½M HQM; F?¬M; +! +?¬M +?ì K` M!B M; v ` tm'itS p` ;B€ F?ÎB çB
?Q†+ M?bM i?Q€M; [m M o,M Zm•MX

M o,M Zm•M H`T iS+ M?Ä ;B¼M; ;BªB i?Q+?,

@L?[M; i?S ;BÈB i?B m p„M i„+ M?Q p`v ç m H` ?`M; F?¬M; `ä H B H`+?- T?¬M HÈ

M o,M Zm•M ;BªB i?Q+? Gw .QÆM; HB M ?B m ` - +?Ê ç2M ç½ bY /KM; iW óç2M
F?¬M; T?ªB ç² i`°K i?b H` i M; p`i- [mª ç9M; H` F?¬M; +! +€B ;b +! i? çQ ` €M?

M o,M "bM? ç½ çB H M M?bM +€B +?ûM- Gw .QÆM; bmv M;?o K°i +?9i `²B +kM; ç
i?9 pÈB ç² bS- +?d iB + i?S M`v H` i M; p`i- M m F?¬M; i?b Km p bQm i-K +kM; F

L?bM p`B T?9i- Gw .QÆM; HB M bY /KM; M,M; HU+ ç†+ i?M- K¼B i?S +O +€B +?
.QÆM;X

Gw .QÆM; +! +?9i b[M; b®i `²B [m v i`î H¢B +?¶ M;²B- +€B +?ûM M`v F?¬M; i - ç9
iB + H` M! F?¬M; çQÊ+ M;mv M p MX

Gw .QÆM; M;?B M;ì +€B +?ûM M`v +?QM? H` ç ?'T /šM HW ;¢i M?[M; M;QìB Km
M? M? çQ ` ;B€ M?Q p`vX

@L,K p¢M #

" M +¢M? Gw .QÆM; +| K°i M;QÌB i` im´B` ;B€- +€B +?ûM M`v +| iW i?ÌB o¢M G
H¢B M?QM; K` +?dM? bY F?¬M; i - M;QÌB #bM? i?QÌM; F?¬M; i? M`Q M?bM` b
+kM; +| K M; i?2Q +?mv M ;B M?QM; M?[M; +?mv M ;B ç| +kM; b) F?¬M; M|B` ç
M|B- ç•v +?QM? H` [mv +O +O +?Ê ç2MX

@L,K p¢M M,K

M o,M "bM? H¢B` ;B€- +¬ K M; i?2Q K°i i`,K p¢M- imv`^M; pW M½v ç½ /MM; ?
+ÁM H¢B pšM ?ÆM i€K KQÆB p¢M- b® iB M M`v /Q bS+ Km +€B +?ûM- i`bM? ç°
+kM; F?¬M; +| M?bM` +€B +?ûM M`v F?¬M; ?Q`M +?dM?X

>ÆM M[- M o,M "bM? `i Km®M Km +€B +?ûM M`v M M +¬ M?'i ç`M? T?ªB Km M

Gw .QÆM; +| +?9i M?Qm K`v- M m +€B +?ûM M`v M;mv M p M i?b Qi M?'i +kM; +|
H¢B F?¬M; M;mv M p M M M ;B€ +O M| +MM; H„K +kM; +?d M,K i`,K K` i?¬B- i®M
ç`M? H` #` H¶X

@a€m p¢M

h?B m L;¼+ GQM; H¢B` ;B€- M o,M "bM? ?ÆB M;WM; H¢B b m ç| F?m¬M K†i i`
M?bM? „MX

@JQÌB p¢M

M o,M "bM? +ÁM +?Q` ;B€i?b Gw .QÆM; ç½` ;B€i`QÊ+- ?ÆM M[ H-M M`v i`U
H"TiS+ ç2K ;B€i,M; H M i?"M? b€m +?[b®X

>SM; i?9 pÈB +€B +?ûM M?Ä +O K¼B M;QÌB ç m K'i? i- #¼M ?¼ +?,K +?9 M?bM
#B i? B M;QÌB M`v F?¬M; T?ªB i?"i bM? Km®M Km K` +?d ç'm M? m K` i?¬BX

h?B m L;¼+ GQM; bYM; b®i K°i +?9i- b m F?B T?€i ?B M M;QÌB i,M; ;B€H` Gw .
M?bM Hw .QÆM; K°i +€B- ? B K„i tQ v +?mv M- ?„M H"TiS+ + Q ;B¼M; ?¬,

@JQÌB ? B p¢M

@JQÌB H,K p¢M

Gw .QÆM; H¢B i,M; ;B€- H-M M`v i,M; i? K # p¢M- ?ÆM M[F?B F m ;B€tQM; ?„M
[m h?B m L;¼+ GQM;X M o,M "bM? i?b FBM? M;¢+ M?bM Gw .QÆM; - Gw .QÆM
çWM; M|B ;b +ªX

J¼B M;QÌB tmM; [m M? F?¬M; B H M iB M; #€Q ;B€- KQÌB H,K p¢M imv F?¬M; ç„i
K°i K|M i M; p"i- M m Km®M i`v i`„M; M| i?b T?ªB i®M F?¬M; Qi iB M- M?Q p`v i?b
`²BX

@JQÌB H,K p¢M K°i M;`M

h?B m L;¼+ GQM; /Q /U- F?B i M ç°+ M?½M HQM; ç`M? ;ä #9 i?b ?„M HB M ?¬ ;E
`"M; H` +® w +?¼+ ;B" M Gw .QÆM; ç +?Q Gw .QÆM; iB TiK+ i,M; ;B€X

@ B- ?¬K M v` M;Q`B ;†TiB m M?•M- i?¬B- [m M çB- F?¬M; i` M? M[

Gw .QÆM; ç°i M?B M i?Î /`B K` F?¬M; ` ;B€M[- K¼B M;QÌB M;?2 Gw .QÆM; M|B p
L;¼+ GQM; +?d i,M; ;B€K°i M;?bM`ä`"M; H` M?„K p`Q Gw .QÆM; - p`v K` Gw .QÆ
+?Q i?'v Gw .QÆM; H` K°i M;QÌB +¬K çQÊ+ i?b #Ä çQÊ+- F?¬M; B +? +QÌB Gw .

h?B m L;¼+ GQM; ç°i M?B M i`WM; K„i`²B +QÌB M|B,

@h` M? F?¬M; M´B i?b çWM; +| i? /B M- M?QM; K` +| i? +| çQÊ+ +€B +?ûM M`v i

Gw .QÆM; H„+ ç-m F?¬M; M|B +?mv M- +€B +?ûM M`v imv F?¬M; i²B M?QM; ç€M
+?Ì F?B h?B m L;¼+ GQM; #B i +?•M iQÈM; +?d bÊ ?„M b) F?¬M; /€K M|B +€B +?
>B M i`QÌM; +| K`v M;QÌB +QÌB K°i +€+? +´ [m€B- #¼M ?¼ +?d bÊ H` ç½ M?bM`
M;m K` çB M|B +?Q h?B m L;¼+ GQM; ç•mX

Gw .QÆM; pW `²B bÊ M o,M "bM? iB T iK+ i` M? pÈB h?B m L;¼+ GQM; M M KÈ
iBM iQÎM; +?d +—M KbM? #€Q ;B€ i?b i M ç| F?ŠM; ç`M? b) i?2Q- +?Q M M Gw .Q
M?Q p"v M?^K +?ÆB i M +¬M; iY M"v K°i p®- ?B M iϕB t2K` Gw .QÆM; ç½ i?"M?
@ob +€B ;b i†M; +?Q ?„M\
M o,M "bM? ç°i M?B M M?Ä ;B¼M; ?ÄB Gw .QÆM; K°i +•m- i` M F?m¬M K†i +ÁM
M°- Gw .QÆM; #m¬M i? H"K +?Q +¬`i F?¬M; pW HÁM;X
@*€B +?ûM FB +| p'M ç - B Km +kM; K i i?•M- F?¬M; i†M; +?Q ?„M i?b i†M; +?Q
Gw .QÆM; M|B M?Ä- M o,M "bM? bYM; b®i- +¬ M?bM Gw .QÆM; `²B M?Ä ;B¼M; ?
@*€B +?ûM FB +| p'M ç ;b\
@*€B +?ûM M"v pW KÈB ;?ûT HϕB- M?bM F„ ç +?ûM çB- imv `^M; +?2 ;B'm `i i®
#B i
Gw .QÆM; M?Ä ;B¼M; ;BªB i?Q+?- ?„M M|B `i M?Ä M M +?d +| M o,M "bM? M;?2
L;¬>B m G} M;?2 çQÊ+ HÌB ;BªB i?Q+? HB M [m v ç—m HϕB M?bM +€B +?ûM M?Ä
.QÆM; M?„+ +¬ HB M +| i? M?bM` - iW ç•v +| i? i?'v çQÊ+ L;¬>B m G} +| FB M
+¬ K°i i?ÌB ;B M M;„M i?b +¬ +kM; +| i? M?bM` X X
hB T i?2Q iÈB HQÊi M o,M "bM?- +¬ M?bM K°i +?9i`²B +kM; T?€i ?B M- +¬ F?•
.QÆM;X
Gw .QÆM; i?b H„+ H„+ ç—m- +€B +?ûM M"v +?2 ;B'm +kM; F?¬M; F„ H„K- ?„M iBM
M"v M?bM` +€B +?ûM +| p'M ç - M?QM; K" F?ŠM; ç`M? i`QM; b® M?[M; M;QÌB ç|
i M +¬M; iY ?¼ h?B mX
J|M ?"M; i?S ? B #€M çQÊ+ pÈB ;B€ KQÌB H,K pϕM- pB + M"v H"K +?Q ç°+ M?½M
HQM; iB T iK+ +?Q M;QÌB H'v K|M ?"M; i?S # ` - F?B M?bM i?'v M| - Gw .QÆM; +
bi2p2M[#R3Ny
aB m *'T >Q" M; EBK h?O
h€+ ;Bª, hB m hB m ok

R3eX *?QÆM; R3e, *€B *?ûM E?¬M; B Jm®MX

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

o"i T?~K H—M M"v `i M?Ä M M ç°+ M?½M HQM; T?ªB ç†i i? K K°i +€B ;? M[H M
K°i +?9iX

Gw .QÆM; F?¬M; M;ì H" p"i T?~K M"v HϕB H" K°i H¼ i?m®+ ?Qi #^M; S?d h?9v- FC
bQ pÈB +€B K" Gw .QÆM; ç"Q çQÊ+ - +| çB m çB m F?„+ p" +?'i HQÊM; M;¼+ +O ¼
+O Gw .QÆM;X

L?bM i?'v H¼ i?m®+ ?Qi M"v Gw .QÆM; HϕB M?È iÈB H—M ç—m iB M M?bM i?'v >
H M K°i i`"M +ªK i?€MX L m F?¬M; +| >" H½Q i?b ?„M +kM; b) F?¬M; i? M"Q +| i?
p"Q L K` "„+ ç t2K tûi *´ L;¼+ - i? K [m M T?QM; +ªM? p" p,M ?| +€+ pMM; KB M

@æ•v H" K°i H¼ i?m®+ ?Qi i?ÌB h? M?- M| çQÊ+ i?Ê çB m F?„+ `i iBM? tªQ- ;B€
+| ?SM; i?9 +| i? iÈB ;—M ç t2K

æ°+ M?½M HQM; M|B tQM; HB M HmB HϕB ? B #QÈ+ M?QÌM; +?¶ +?Q M?[M; M;QÌ
?QiX

L;Q`B ç M [m M b€i H¼ i?m®+ ?Qi M`v F?¬M; Qi- +| iÈB ;¬M ? B KQÆB M;Q`B- iC
t2K +O ? B K|M ?`M; ç¬m iB M +°M; H¢B M[X

M o,M Zm•M H¬M M`v +kM; H M t2K- +| T?ªB H` +| iW i?`B h? M? F?¬M; i?b +¬ F
i?b +¬ +kM; +| i? M?bM t2K +?•i HB m S?d h?9v +O H¼ i?m®+ ?Qi M`v +| i®i ?
ç½ çB i?2Q Gw .QÆM; iÈB t2KX *¬ F?¬M; +| K M; i?2Q iB M M M b) F?¬M; Km - M
+kM; i®i- H¼ i?m®+ ?Qi #^M; S?d h?9v M?Q i? #bM? i?Q`M; +kM; F?¬M; / ;b ;†

GQm *QÆM; p` ? B M?•M pB M #ªQ p pšM M;²B i¢B +?¶- # M +¢M? #¼M ?¼ +| F?¬
F?€+- i`QM; M?[M; M;Q`B M`v +| F?€ M?B m M;Q`B +| ?SM; i?9 pÈB H¼ i?m®+ ?Q
H M t2K tûiX

@o,M Zm•M- M m +¬ i?Q+? i?b i¬B b) Km i†M; +¬

h?B m L;¼+ GQM; F?¬M; M;ì +kM; +?¢v iÈB- ?ÆM M[+ÁM çSM; i`QÈ+ K†i M o,
Zm•M +?€M ;?ûi M?bM i?Q€M; [m i M +¬M; iY [m¬M €Q HK H` M`v M M M?Q+?
i? K M|B +•m M`Q pÈB ?„MX

sb KkB K°i +€B `²B h?B m L;¼+ GQM; F?¬M; ç w M[ - ?„M +Q`B +Q`B çB iÈB +MM
H¼ i?m®+ ?QiX

` h?B m L;¼+ GQM; H`K T?B M M M ç€K M;Q`B M o,M Zm•M F?¬M; F`T +?2M p`Q
F?€+ t2K tQM; i?b KÈB iÈB HQÊi KbM?X

L?bM M?[M; M;Q`B i`QÈ+ K†i- Gv .QÆM; +Q`BF?´ H„+ ç¬m- ?„M v M H†M; bY /KM
K°i F?®B S?d h?9v K`m t M? #B i?B M ` i`QM; ç¬m Gw .QÆM; X

Gw .QÆM; +kM; +| ?SM; i?9 pÈB +€B H¼ i?m®+ ?Qi M`v- M m F?¬M; i? /MM; K„
+€+? /MM; M,M; HU+ ç†+ i?M K` i?¬B X

S?d h?9v F?¬M; i²B- H` HQ¢B „,M; L?O \*?OM;- i` M H¼ i?m®+ ?Qi +Q # i¬M; K`m
i?`B h? M?X

*?d iB + H` +€B H¼ i?m®+ ?Qi M`v i`¢K i` [m€ #bM? i?Q`M;- K`m b„+ +kM; F?¬M
t bQ pÈB H¼ +O Gw .QÆM;- M?QM; K` /M b Q i?b M| +kM; F?¬M; i - ;B€ Qi M?`i

h?S [m M i`¼M; M?`i +?QM? H` +€B H¼ M`v F?¬M; T?ªB H` KÈB F? B [m`i- H¼ i?m
i?S M`v F?B Km p i?b F?¬M; +¬M T?ªB i`v i`„M;- i?“K +?Q +¬K M| i`U+ iB T çB #
;bX

E?QªM; ? B KQÆB T?9i b m- K¼B M;Q`B KÈB [m M b€i tQM; `²B i`î p +?¶ M;²BX

@JQ`B p¢M

a m F?B i`î H¢B +?¶ M;²B i?b H`T iS+ +| M;Q`B ` ;B€- M;Q`B ` ;B€ ç¬m iB M +?QM
im´B- # M M;Q`B ¬M; i +ÁM +| K°i +?mv M;B ?ÆM #®M KQÆB im´B p` ? B i M #
T?ÁM; +kM; +| F?¬M; QiX

@JQ`B ? B p¢M

" M +¢M? ?„M H¢B +| K°i M;Q`B ` ;B€- +?d K°i H€i b m H¼ i?m®+ ?Qi ç½ i,M; H M
M;Q`B +¢M? i` M? +kM; ç½ #B M i?`M? b€m M;Q`BX

*`M; M;`v +`M; M?B m M;Q`B i? K ;B +¢M? i` M? H`K +?Q M;Q`B +| ?SM; i?9 pÈB
€T HU+- M o,M "bM? +| +?9i M?Qm M?Qm K`v `²B M?bM b M; M o,M Zm•M- +¬ +k
?Qi M`vX

*ÁM +?Q [mv i ç`M? t2K +| M M Km ? v F?¬M; i?b H¼ i?m®+ ?Qi ç½ i,M; H M ?A
;B€ +m®B +MM; F?¬M; M;ì H¢B H` h?B m L;¼+ GQM;- €M? K„i K¼B M;Q`B ç m +?

@" KQÆB K®i p¢M

h?B m L;¼+ GQM; +kM; ç½ ` ;B€ i?b M o,M "bM? +kM; b) F?¬M; +?`m i?m - ?ÆM
iB T iK+ çQÊ+ K°i M;Q`B F?€+ i,M; H MX

G9+ M"v i®+ ç° i,M; ;B€ ç½ +?"K çB F?¬M; Qi- M,K b€m T?9i b m- ;B€ +O H¼ i?m
p¢M- ?B M i¢B M;QìB ` ;B€ F?¬M; T?ªB K¶B H-M i,M; ;B€ ç m H" K°i p¢M M[K"
M;?bM- i?"K +?Q +ÁM +| M;QìB +?d i,M; i? K K°i M;?bMX

@"®M KQÆB p¢M

*| M;QìB ç°i M?B M #Ä i? K ? B p¢M- H-M M"v H¢B H" h?B m L;¼+ GQM;- H9+ M"
/MM; €M? K„i F?B m F?Q+? M?bM M o,M "bM?X

:B€ #®M KQÆB p¢M pW ` i?b K¼B M;QìB #„i ç-m / Q ç°M;- #¼M ?¼ i? K ;B +?
FB K HÌB- M;QìB i?"i bU Km®M ibK p"i bQm i-K i?b `i QiX

*ÁM +| K°i M;mv M M?•M F?€+ H" K¶B M;QìB ç m +?d K M; i?2Q K°i b® iB M M?'i
+?d K M; i?2Q F?QªM; K'v +?K+ p¢M- M?B m M?'i i?b +kM; +?d i`,K p¢M i?¬B- M
M"v i?b T?Q b m M m +| ?"M; i®i #¼M ?¼ +?d +ÁM +€+? çSM; M?bM K" i?¬BX

L?bM i?'v €M? K„i F?B m F?Q+? p" çM +Êi +O h?B m L;¼+ GQM;- +ÆM iS+ +O
H M- Gw .QÆM; +ªK i?'v +| +?9i F?¬M; ´MX

@"®M KQÆB H,K p¢M

Gw .QÆM; +ÁM +?Q F`TF?mv M #ªQ i?b M o,M "bM? ç½ ` ;B€- #®M KQÆB H,K p
i`QM; +?Ê ç K K" Km M?Q p"v i?b F?€+ M"Q H" #` H¶- ?ÆM M[iB Ti?2Q +¬ M" M
i? iB TiK+ ç'm ;B€ çQÊ+ #îB pb iB M K†i +O +¬ b„T ? i`²BX

Gw .QÆM; +QìB F?´ K°i iB M;- [mª M?B M H" i M h?B m o,M GQM; FB +QìB ?„+ ?
a m F?B ç°+ M?½M HQM; ;ä #9 - M o,M "bM? KÈB T?ªM SM; H¢B- H¢B #` i M h?
K|M p"i T?~K i?b ç½ +| ? B K|M #` ?„M /K Km - b€m KQÆB p¢M +S M?Q p"v H" #B
"bM? ç½ +| +?9i ?ûQ `kX

M o,M "bM? M;?o H¢B HB M +| +?9i ?®B ?"M- M m F?¬M; T?ªB +| Gw .QÆM; i?b +
#` +¬ Km Hm¬M- M;?o iÈB ç•v +¬ HB M +ªK FQ+? M?bM i?Q€M; [m Gw .QÆM;X

@o,M "bM?- #bM? ioM?

M o,M Zm•M imv F?¬M; ?B m ç² +´ M?QM; +¬ pšM +| i? M?"M ` bU +¢M? i` M? +
F?¬M; çQÊ+ /†M /Á M o,M Qy3Ð4 °@ K|M~K«m H M; +¬ çQÊ çQÊ QM?"M#bM?°

*?Q /M H" FB M M"Q i?b i`QM; K„i Gw .QÆM; M| ç m p¬ +MM; tBM? ç T- ?B M; B|
H" i M M?•M pB M KÈB p"Q H"K F?¬M; #B i + "B ;b- iB T t9+ M?B m + ' M; ¼+ p" M
+O Gw .QÆM; ç ½ `i i®i `²B- M?[M; i`çK i`¶ #bM? i?QÌM; +,M #ªM F?¬M; i? H ¼i
@Gw +® p'M- +| Km®M ç M F?Q ?"M; M;mv M i?ç+? M?bM K°i +?9i F?¬M;\
æB tmM; [m M? T?•M tQÎM; K°i ?²B- M o,M Zm•M HçB çQ ` K°i ç M;?` F?B M Gv
E?Q ?"M; M;mv M i?ç+? Î +m®B i?ÌB h? M? +ÁM +| i M; ¼B H" ç' ?"M?- #•v ;B| M
+O +¬M; iv p" H" b•M ;B Q /`+? M;mv M HB mX J†+ F H" +¬M; iv +?•m #€Q HÈM M
i`[ K°i b® HQÊM; M?'i ç`M? M;mv M i?ç+?X h`QÆM; oo H" K°i pQ /K- imv `^M; F?Q
i`QM; pšM +| +?S ?ÆM KQÌB F?®B M;mv M i?ç+? F?¬M; i X
J°i +¬M; iv HÈM M?Q M h?` F?ŠM; ç`M? H" b) + 'i ;B[F?¬M; Qi M;mv M i?ç+?- ?
?ÆM +O h`QÆM; oo M?B m- M m M|B Gw .QÆM; F?¬M; iÁ KÁ pÈB F?Q M;mv M H
@h®i- +?9M; i çB M?bM F?Q ;B'm #ªQ +O +¬M; iv M"Q
amv M;?o K°i +?9i- Gw .QÆM; HB M; "i ç-m ç²M; w- Gw .QÆM; +| i? M?bM i?'m M
p"Q K„i i?QÌM; i?b F?¬M; çQÊ+ K" TªAB /U p"Q M,M; HU+ ç†+ i?M +O KbM?- Gw
/U p"Q +?QM? M?½M HU+ +O KbM? ç M?bM- M?Q p"v KÈB i?"i bU +| +ªK ;B€+ i
` M Hmv M ` M?½M HU+ i?b F?¬M; i? [m M b€i Qi M;mv M i?ç+? çQÊ+X
@ M h?` H"K ;b +| #ªQ K" ;B'm- +?ŠM; [m +?d + 'i ;B[ K°i Qi i?S `€+? M€i K" i?¬B
M o,M Zm•M +QÌB F?) `²B K M; ç€K M;QÌB Gw .QÆM; çB p"Q i`QM;- M o,M Zm•M M
M?QM; K" ;B¼M; M|B HçB iQ€i ` bU iU ?"QX M h?` H" ¬M; HÈM i`QM; M;"M? M; ¼
S?d h?9v i?b M h?` KçM? ?ÆM M?[M; +¬M; iv F?€+ M?B m- +?Q /M H" h?B m h?`
i?b +kM; i?m FûK M h?` K°i +?9i- M h?` +| çQÊ+ M?[M; i?S M"v ç m H" /Q K°i i v
E?Q ?"M; ç' i?ç+? M^K ÎT?Q b m T?•M tQÎM;- # M M;Q" B +| i€K #ªQ M i? v T?B
ç m çQÊ+ i?2Q /äB k9fk9X L?•M pB M + M? ;B[# M i`QM; M?B m ?ÆM # M M;Q" B
H M iÈB # KQÆB M;QÌB- i' i +ª ç m H" [m•M M?•M tm' i M;k- i`QM; ç| +| iÈB b€m M
MÆB M"v +?QM? H" ?"M? ç°M; iU b€iX
aU +QB i`¼M; +O M h?` ç®B pÈB F?Q ?"M; M"v H"K +?Q Gw .QÆM; FBM? M;ç+-
+O M?[M; F?®B M;mv M i?ç+? i?b ?„M #bM? i?QÌM; HçBX J°i F?Q ?"M; M;mv M i
+kM; K'v i` ,K i`B m- ?m®M; +?B- M?[M; i?S M"v ç m H" +Æ #ªM +?Q pB +T?€i i`B
H B- F?¬M; i? M"Q [m HQ çQÊ+X
Jm®M çB p"Q # M iQ`M; i?b TªAB i`ªB [m FB K i` - M; v +ª M o,M Zm•M +kM; F?¬M
[m FB K i` K¼B M;QÌB KÈB çQÊ+ T?ûT p"Q i`QM;- F?B çB p"Q i`QM;- Gw .QÆM;
M;•v M;QÌB- M; v +ª GQm *QÆM; +kM; TªAB ?€ ?®+ K²KX
*,M TªÁM; M"v `i HÈM- F?B çB p"Q K¼B M;QÌB +ªK i?'v MÆB M"v `°M; F?QªM; #
M i`QM; i`QM; #`B +?dM? i K°i HQçB M?[M; F?®B M;mv M i?ç+? çQÊ+ b„T t T
J¶B K°i F?®B ç' i?ç+? ç m +| K°i K½ b® `B M;- # M iQ`M; F?Q ?"M; +ÁM +| KQÌB
pB + K¶B M;"v FB K i` b® M;mv M i?ç+? M"vX æ' i?ç+? imv M?B m- M?QM; +k
+O iWM; F?®M;mv M i?ç+? ç m ç½ çQÊ+ HQm p"Q F?Q b® HB m i` M K€v iQM?-
M;mv M i?ç+? ç m çQÊ+ ;?B +?ûT `i`ä`M;X
*| i? ç2KF?Q ?"M; M;mv M i?ç+? H"K i?"M? [mv K¬ M?Q i? M"v +?d bÊ +?d +| K°
çQÊ+X
@ M i`QÎM; TªÁM;- M;mv M i?ç+? Î ç•v Qi M?'i +kM; K°i pçM F?®B TªAB F?¬M;\
L?bM K°i ?²B- Gw .QÆM; KÈB +ªK i?€M ?ÄB K°i +•m- F?¬M; ?' H" +¬M; iv +?•m #€
+O h`QÆM; oo K" bQ pÈB MÆB M"v +?QM? H" ç iY ;†T bQ T?KX
@E?¬M; iÈB
M o,M Zm•M H„+ H„+ ç-m- iB T iK+ M|B,

@G9+M?B m M?'i i?b ÆB M"v +| ?ÆM ? B pçM F?®B- M?QM; K" ?B M M v i?b +?d +kM; +?d ?ÆM # i`,K i'M K" i?¬B- M m bQ pÈB i`QÈ+ FB i?b +ÁM FûK t 5

>ÆM i€K M;?bM F?®B- ?ÆM # i`,K i'M- Gw .QÆM; F?¬M; F?ÄB +| +?9i +?†+ HQÐ +| M;?o Gw .QÆM; +kM; F?¬M; /€K- p"v K" M;?2 ;B¼M; M|B +O M o,M Zm•M p"v h?'v p K†i +m Gw .QÆM;- M o,M Zm•M H"TiS+ ?B m bmv M;?o i`QM; HÁM; ?„M-

@Gw +® p'M- ?ÆM # i`,K i'M M;?2 i?b `i M?B m- M?QM; T?¬M HÈM ç m H" ç€- S i` M iQ"Mi? ;BÈB +| ?ÆM ? B i`,K +?B M?€M?- HQÈM; iB m ? Q `i HÈM- S?d h?9 ç /mv i`b ?Qç i ç°M; K" i?¬B

M o,M Zm•M ;BªB i?Q+? M?Q p"v Gw .QÆM; p" L;¬>B m G} ç m ;"i ;"i ç-m- M h? M;Q€B +?QM? H" /Q Gw .QÆM; Km +O h`QÆM; oo K°i HQÈM; S?d h?9v M?'i ç` ç°M; i`QM; i?lB F€ i?`M? pQÈM;- H9+ pB + H"K ,M i®i i?b i'M; #° F?¬M; çO bS+ +?B M?€M? T?Q /QÈB- ?B M iQÈM; M"v +?QM? H" K°i M;mv +Æ HÈMX

@Gw +® p'M- M? +kM; #B i F?| F?,M +O +?9M; i¬B `²B ç|- M;mv M HB m +O +?9 #m¬M #€M HÈM- Km #€M M;mv M i?ç+? î "bM? *?•m H-M M"v TªB M?l Gw +® p'I

M o,M Zm•M +QlB +QlB- iB M? ?bM? i?U+ i +O +¬M; iv +¬ +kM; F?¬M; ;B'm /B ;B'm /B K- iMv iB M M;?2 M;|M; K°i +?9i H #B iX

@L;"B v M i•K- M m i¬B ç½ H" +® p'M +O M h?` i?b F?B +¬M; iv ;†T F?| F?,M i¬B Gw .QÆM; p°B p" M; ;"i ç-m- ?B M içB M?bM p T?Q ç®M; M;mv M i?ç+? i`QÈ+ K ç°M; M?Q i`QÈ+ M[ X :B®M; M?Q HlB M o,M Zm•M M|B- M?bM i?b b® HQÈM; M;m ` S?d h?9v i?b +?ŠM; çQÈ+ # Q M?B mX h`W` T? HB m i?b HQÈM; S?d h?9v ;B ç½ M?B m `²B- +?d +| K°i i'M K" Km®M T?•M tm®M; +?B M?€M? i?b K¶B +?B M?€M

@h`QÈ+ ? i i¬B tBM +ªK ÆM Gw +® p'M- M;"B v M i•K- M;"B i`ª ;B€B i?b b) M?"M H b) F?¬M; ç +?Q M;"B +?`m i?B i

M o,M Zm•M +QlB F?) K°i iB M; `²B K M; i?2Q #¼M M;QlB Gw .QÆM; iB TiK+ çB K°i HQç i M?[M; F?®B M;mv M i?ç+? H"K +?Q Gw .QÆM; ?Q +ª K„i- K°i HQç i M?[ ;B€ Qi M?'i +kM; p" B i`,K i`B mX

" M +çM? F?Q ?"M; +| K°i +,M T?ÁM; HÈM- +,M T?ÁM; M"v çQÈ+ T?•M H"K ? B T K°i +?9i- MÆB M"v +| ç†i i€K +€B K€v ;BªB i?ç+?- i`QM; ç| +| b€m +€B H" iU ç°M ç°M;

S?ÁM; # M i`QM; HÈM ?ÆM- # M i`QM; ç†i F?€M?B m K€v ;BªB i?ç+?- M?QM; K" # M i`QM; T?ÁM; ç M; +| M;QlB- iB M; ç°M; iW # M i`QM; i`mv M ` iÈB i" M # M M M?" tQlM; +?mv M /MM; ç ;BªB i?ç+?X

"¼M M;QlB Gw .QÆM; çB iÈB +?¶ i€K K€v ;BªB i?ç+? î T?ÁM; # M M;Q" B- +| ? B¬ K€v ;BªB i?ç+? M"v- ? B M;QlB M?bM M?[M; M?•M pB M +¬M; i€+ ;BªB i?ç+?- i?d

@* Q H½Q- oQÆM; H½Q

h?'v ? B ¬M; H½Q M"v- M o,M Zm•M p°B p" M; #QÈ+ H M +?"Q ?ÄB- M"v ? B M;Q i?ç+? +m +¬M; iv M h?`- M;QlB ;B®M; M?Q p"v î M h?` +?d +| b€m M;QlB M M F? o,M Zm•M F?¬M; /€K +?"K i` X

@o,M [m•M iÈB pW H9+- K m t2K t2K +€B M"v H" +€B ;b

«M; H½Q +| p|+ /€M; + Q HB + K„i M?bM ç€K M;QlB Gw .QÆM; K°i +€B `²B +?d p` î i` M #`M ç†i # F?®B S?d h?9v- i'M; F?®B HQÈM; F?QªM; p" B F;- M?[M; F?®B S €M?- +?'i HQÆM; +kM; F?¬M; i²BX

@* Q H½Q- ç•v H" + Q +'T ",M; *?OM;- KÈB pW ;BªB ` Q\

> B K„i M o,M Zm•M ç°i M?B M b€M; H M- M?[M; F?®B S?d h?9v M"v ç m H" + Q
M"v i?Qç i M?bM H" KÈB pW +„i` iW K°i F?®B- imv`^M; +| +?9i T?•M i€M M?QM;
«M; H½Q +| p|+ /€M; + Q ;"i ç-m +QÌB M|B,

@æ9M; p"v- pW KÈB ;BªB` F?QªM; KQÌB T?9i i`QÈ+ - i?S M"v ;BªB # M H½Q *?
pB + i? M"Q`²B- ?„M +| +?`m [m ç•v F?¬M;\

@* Q H½Q- *?m H½Q p~M +?Q ç€T HÌB- M?QM; K" i¬B i?'v`i F?|- .Q M? :B M; b
t•v /UM; HçB- #¼M ?¼ +ÁM ç`M? i?€M; +?QM? M,K M v i' +?S + K°i pK Km #€M
+?9M; i +?Q +?„+ ç½ KÌB çQÊ+ ¬M; i p

h?¬M b„+ M o,M Zm•M +| +?9iªK ççK- +¬ M? M?"M; H„+ H„+ ç-m- M?QM; K" F?B
+¬ HçB H°` MK +QÌBX

E?¬M; KÌB çQÊ+ *?m H½Q M?QM; #¼M ?¼ HçB KÌB çQÊ+ Gw .QÆM; - i?U+ HU+ +C
KbM? i?'v [m - i?U+ HU+ +O ?„M bQ pÈB * Q H½Q i`QÊ+ K†i M"v +ÁM KçM? ?ÆM
ç®B iU iBMX

@* Q H½Q- oQÆM; H½Q- i¬B ;BÈB i?B m +?Q ? B M; QÌB K°i +?9i- ç•v H" +® p'M
.QÆM; - Gw +® p'M i` M T?QÆM; /B M ç' i?ç+?`i HÈB ?çBX h?B m ;B h?B m L;
i v M? i - H-M çB "bM? *?•m M"v +| Gw +® p'M çB i?2Q +?9M; i F?ŠM; ç`M? +| i?

M o,M Zm•M p°B p" M; FûQ Gw .QÆM; [m - * Q H½Q p" oQÆM; H½Q FBM? M;ç+ M
M;QÌB ç m i" T i`mM; i` M M;QÌB Gw .QÆM;X

@* Q H½Q- oQÆM; H½Q- tBM +?"Q

Gw .QÆM; +?O ç°M; çB H M i`QÈ+ +MB M;QÌB +?"Q- ç®B K†i pÈB ? B p` +?mv M ;
M m bQ M,M; HU+ i?"i bU i?b ? B M;QÌB i`QÈ+ K†i M"v KçM? ?ÆM ?„M M?B mX

@o,M Zm•M- +¬ F?¬M; M|B ;BĐM ç| +?S\ æ•v H" +?mv M ;B ç' i?ç+? K" +¬M; iv K

* Q H½Q ç°i M?B M M|B K°i +•m- Gw .QÆM; M?'i i?ÌB K°i i`"M t'm ?¶- i`QM; HÁM
.QÆM; ç½ +?O ç°M; +?"Q p"v K" ? B ¬M; H½Q M"v M; v +ª H T?ûT +Æ #ªM M?'i +k
+ÁM /MM; ;B¼M; çB m M;?B M;ì ?ÄB M o,M Zm•MX

@*"m M?| + çWM; iS+ ;B" M- iQM? ibM? +O H½Q oQÆM; H" M?Q p"v- #bM? i?QÌM;

* Q H½Q ç€M? ;B€ +~M i?"M Gw .QÆM; `²B M|B K°i +•m- HÌB +O * Q H½Q H"K +?
M o,M Zm•M i?b +ªK FQ+? M?bM i?Q€M; [m * Q H½QX

*?mv M ;B ç' i?ç+? M?'i ç`M? b) F?BM? ç`+? pÈB Gw .QÆM; - çB m M"v M o,M Z
>¬K M v +¬ K M; Gw .QÆM; iÈB +?QM? H" ç M?[M; +?mv M ;B H"K [m2M pÈB Gw
iBM iQÎM; +?d +¬M M?[M; +?mv M ;B M"v i?'v çQÊ+ M,M; HU+ +O Gw .QÆM; i?b
M[X

@oQÆM; H½Q- M;`B çWM; i?'v Gw +® p'M im' B +ÁM i` K" F?BM? i?QÌM; - M?i ç½
+U+ T?~K G K hBM? GBM? - i`QÈ+ ç•v F?¬M; H•m +ÁM Î"„+ EBM? ç'` K°i F?®B -
J¬M; >Q" M; M[X

M o,M Zm•M iB T iU+ M|B- F?B M;?2 K'v +•m M"v €M? K„i oQÆM; H½Q +m®B +M
M?QM; K" ¬M; pšM M;?B M;ì M?Q i`QÈ+X

bi2p2M[#R3Ny

aB m *'T >Q" M; EBK h?O

h€+ ;Bª, hB m hB m ok

R3NX *?QÆM; R3N, æ' h?ç+? oÈB *?mv M :B X

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

@h B M;?2 K„i i?`v +?Q +?„+ ç½ H` bU i?“v- iB m iY- i¬B K†+ F +”m +| # Q M?B +| T?ªB H` M;QÌB i?“M; i M iB m iY ?¼ h?B m ? v F?¬M;- i¬B +?d Km®M ?ÄB +”m ¬M; ;B` M`v F?¬M; \

oQÆM; H½Q M?bM Gw .QÆM; `²B +?“K `½B M|B- Gw .QÆM; +| +?9i FBM? M;ç+ M

@h¬B M;?2 M|B H9+ +”m Î L K .QÆM; +| M;QÌB iWM; pb +m°+ i?B +O ? B M;QÌB F?¬M; +¬M H¬B ç`BX J°i H€i M[ ? B M;QÌB +?9M; i K¶B M;QÌB +?¼M # F?®B M M?B m S?d h?9v- +| +?`i HQÊM; - ;B€ i` HÈM ?ÆM i?b M;QÌB ç| i?“M;X L m +”m i M?“M i?S+ +?mv M ;B +® p`M H` +”m- M m F?¬M;- +?Q /M +¬M; iv i?W M?“M +kM

oQÆM; H½Q M|B iÈB ç•v i?b K†i +| +?9i çÄ H M- M o,M Zm•M i?b FBM? M;ç+ HB

@*”m v M i•K- K°i H€i M[+?9M; i¬B b) +?¼M HU Î +MM; K°i +?¶- i¬B b) +?Q +”m

oQÆM; H½Q HçB #´ bmM; K°i +•m- Gw .QÆM; ç°i M?B M ;B`i KbM? `²B +| +?9i ?S

hQM? ibM? +O oQÆM; H½Q [mª i?“i H` M; v i?ŠM;- F?¬M; M;ì ¬M; HçB F?B m +?¬M; H½Q +kM; F?¬M; T?ªB H` M;QÌB F?¬M; #B it`m ?´ çB +?B KiB M M;?B +O G +?Q Gw .QÆM; i? K HÊB i? ç +m°+ bQ ç`m M`v /B M` +¬M; #^M;- M m F?¬M; + F?ŠM; ç`M? b) +?`m i?B iX oQÆM; H½Q H` M;QÌB Î ç•v M M [m2M i?m°+ MÆB M ç`M? H` oQÆM; H½Q #B i`ä MÆB M`Q +| M;mv M i?ç+? i®i ?ÆMX

hmv ¬M; H½Q M`v M|B +?mv M F?¬M; / M;?2 M?QM; iQM? ibM? HçB F?¬M; i X

@h®i- i¬B ç€T SM; M;`B

Gw .QÆM; ;”i;”i ç-m- ?„M ?B m çQÊ+ Km®M +?Q ? B p` +?mv M ;B M`v i€M i?“M M; M; i`B pÈB #¼M ?¼ KÈB çQÊ+X >„M +kM; `i FQM? i`¼M; ? B p` +?mv M ;B M` çQÊ+ +€B ;b ç| iW #¼M ?¼- +?QM? pb p`v ?„M F?¬M; Km®M H`K +,M i?ŠM; [m M`

oQÆM; H½Q M|B +kM; F?¬M; b B- M m Gw .QÆM; F?¬M; çQÊ+ #¼M ?¼ i€M i?“M +kM; F?¬M; H`K çQÊ+ pB + ;b- b€m M;QÌB #¼M ?¼ +MM; M? m M|B i?b +?Q /M +¬ :B[ b€m p` +?mv M ;B p` K°i KbM? Gw .QÆM; i?b +?Q /M H` M o,M Zm•M i?b +¬ p` +?mv M ;B - Gw .QÆM; /M b Q i?b +kM; +?d H` +® p`M- ?„M pšM +?Q +?QM? i` ivX

L?QM; K` +kM; K v H` ibM? ?m®M; M`v F?¬M; tm`i ?B M- ibM? i`çM; i`QÊ+ K„i H pW HÁM;- +¬ ç2K Gw .QÆM; iÈB ç•v +?QM? H` ç +?Q M?[M; p` +?mv M ;B #B i ?B M içB Gw .QÆM; ç M; +MM; oQÆM; H½Q i` M? i`B- pB + M`v iB M ?”M? bQ pÆ

@æB i?2Q i¬B

oQÆM; H½Q +`M i?“M ç€M? ;B€ Gw .QÆM; K`v H-M `²B K M; ?„M çBX

* Q H½Q- M o,M Zm•M +kM; çB i?2Q ? B M;QÌBX * Q H½Q ?ÆB H„+ H„+ ç-m- iQ F?¬M; +?`m i?m - i?Q+? M?`i H` i` M? ç`m pÈB M;QÌB F?€+- ç°i M?B M +| K°i M;Q ;BÄB ?ÆM KbM?- H½Q oQÆM; +?`m çQÊ+ KÈB H` HçX

*kM; K v H` oQÆM; H½Q +?d Km®M bQ ç´ i?ç+?- i` M? ç`m M?Q p`v i?b `i +| HÊB i?“M;- M?QM; #B m ?B M +?d +¬M i®i K°i +?9i i?b #¼M ?¼ pšM i€M i?“M?X E€ i?` iÁ KÁ pÈB Gw .QÆM;- +€B i M Gw .QÆM; #¼M ?¼ ç½ M;?2 [m F?¬M; Qi H-M- i h?B m L;¼+ *QÆM; M[X

@*?9M; i +?¼M i`QM; M`v çB

æB ç M K°i /½v M;mv M i?ç+?- oQÆM; H½Q HB M M;WM; HçBX Gw .QÆM; M?bM K†i- ç T?¬M ç m H` M?[M; F?®B ?ÆM KQÌB F;- iQ`M #° ç m #B m ?B M F?¬M; i H

* Q H½Q v M H†M; ;"i ;"i ç-m- oQÆM; H½Q çQ ` v m + - m bQ ç' i?ç+? M M /šM
K°i M[b® M; mv M i?ç+? # M i`QM; M"v ç m F?¬M; +| ;b- /MM; M?[M; i?S M"v ç b
M?bM` i?U+ HU+ +O Gw .QÆM; X

L?[M; M?•M pB M +¬M; i€+ tmM; [m M? F?B i?'v M o, M Zm•M p" ? B p` +?mv M; E
M; WM; +¬M; pB + HçB `²B FBM? M; ç+ M?bM #¼M ?¼X

@* "m +?¼M i`QÊ+ çB- M[;BÌ çO +?S\

oQÆM; H½Q /SM; T?Q i`QÊ+ M?[M; F?®B M; mv M i?ç+?- i` M F?m¬M K†i K M; i
H½Q M?`M F?¬M; çQÊ+ HçB H„+ H„+ ç-m- i M M"v iQM? ibM? pšM p"v- +?Q /M H
i?ç+? ? „M Hm¬M /MM; +€B #ªM K†i ói ç•v H" i?B M ?ç ç M?'iô ç ?bM M; QÌB F?€

@E?¬M; +¬M- KQÌB T?9i H" çO `²B

Gw .QÆM; M? +? KB M; M|B- F?B M|B tQM; ? „M HB M çB iÈB +?¶ M?[M; F?®B M;
J°i H€i b m- Gw .QÆM; ç½ iÈB +?¶ M?[M; F?®B M; mv M i?ç+?- M, K b€m i`, K F?®B
t2K [m K°i H-M- ibM? ?m®M; # M i`QM; ? „M ç½ M „K `ä ? iX

E?B M; ?o HçB pB + oQÆM; H½Q HçB ç +?Q ? „M +?¼M i`QÊ+ i?b w +QÌB i` M K
oQÆM; H½Q +?¼M i`QÊ+ - +| i? ¬M; b) H'v ? i M?[M; F?®B i®i çB- iÈB H9+ ç| Gw
M[- M?QM; K" M m M?Q ç +?Q ? „M +?¼M i`QÊ+ i?b oQÆM; H½Q M?'i ç`M? b) i?

æB t2K M?[M; F?®B M; mv M i?ç+? M"v K°i pÁM; +?d K'i F?QªM; k T?9i- Gw .QÆM
iW iW çB iÈB +?¶ F?®B M; mv M i?ç+? K" ? „M +QB i`¼M; - çB çQÊ+ p" B #QÊ+ ? „M
tm'i ?B M ç®K i` „M; ç†i i` M K†i ç'iX

L?bM F?®B M; mv M i?ç+? K" Gw .QÆM; +?¼M- * Q H½Q M?`M F?¬M; çQÊ+ M?Q
+?d H" K°i F?®B M; mv M i?ç+? `i #bM? i?QÌM; - +| i? ;†T Î #'i +S MÆB # M M; m
+†T M; mv M i?ç+? `i Qi- ç•v F?¬M; TªB H" K°i HU +?¼M i®i +?Q H „KX

oQÆM; H½Q M?Qm K"v- i`QM; HÁM; +| +?9i +, K iS+ - i?'v F?®B M; m M i?ç+? K" G
Gw .QÆM; ç M; F?BM? i?QÌM; Kb?X

M o, M Zm•M- GQm *QÆM; p" L; ¬>B m G} F?¬M; +| #'i +S #B M ?| M"Q- ç†+ #B
H2M HûM HB + M?bM oQÆM; H½Q K°i +€B- ? „M +| HÁM; iBM imv i ç®B pÈB Gw .Q
ç`M? b) #` i?m K" i?¬BX

M o, M "bM? H° ` K°i iB F€ [m€B- M i?` /ÁM; +?QM? K†+ F M K ? v M[ç m TªB
ç' i?ç+? M M +¬+kM; +| ?B m #B i p pB + M"v- +?QM? pb p"v M M F?B +¬i?'v F?
+?¼M i?b +¬+ªK i?'v +| +?9i F€ [m€BX

L, K T?9i b m Gw .QÆM; KÈB iB TiK+ H'v ` K°i F?®B M[- ç•v H" K°i F?®B M; mv M
ç2M- F?®B M; mv M i?ç+? M?Q i? M"v iQM? K v `OB `i M?B m- `i / i` „M; i v- M
i?QÌM; ç m H" + Q +†T- ç®B pÈB +?mv M ;B i?b F?®B M; mv M i?ç+? M?Q i? M"v

oÈB F?®B M; mv M i?ç+? M?Q i? M"v K¼B M; QÌB F?¬M; +| #'i +S #B m ?B M ;b K

> B T?9i b m- Gw .QÆM; +?¼M tQM; F?®B M; mv M i?ç+? +m®B +MM; - oQÆM; H½
i?¬B- M?QM; K" bU iS+ ;B" M i` M F?m¬M K†i +O ? „M HçB i, M; H MX

> „M +?Q Gw .QÆM; M[;BÌ F i [mª H" Gw .QÆM; [mª i?"i +?d /MM; KQÌB T?9i- #B
? „M i?'v +?QM? H" ç M; F?BM? i?QÌM; ? „MX

M o, M Zm•M b m F?B +?Q M; QÌB K M; # F?®B M; mv M i?ç+? K" Gw .QÆM; +?¼M
H½Q #B M i?`M? F€ HçX

" F?®B M; mv M i?ç+?- M; QçB i`W F?®B +| K"m ç2M +ÁM çQÊ+ +?S ? B F?®B FB
i? +QB H" FûK +ÄBX

æ†+ #B i H" F?®B ç-m iB M- # K†i #bM? i?QÌM; +ÁM +?Q iQM?- F?¬M; M; Ì +Á
K†iX "bM? i?QÌM; i?b F?B ;†T K°i F?®B M;mv M i?ç+? M?Q i? M"v i?b F?¬M; +-
#ªM +?ŠM; +| ;b i®i # M i`QM; +`X

*kM; K v H" M?[M; ç®K t€K M"v F?¬M; T?•M i€M- M m F?¬M; i?b F?¬M; i? M"Q +
imv `^M; Km `^i M?B m M;mv M i?ç+? M?QM; F?¬M; T?ªB F?®B M"Q ?¼ +kM; Km

*?d +| M?[M; F?®B #bM? i?QÌM; F?¬M; +| #B m ?B M t'm i?b #¼M ?¼ KÈB Km - F
+| i? tm'i ?B M i`QM; M"v H" pb # M +çM? M| +| hMM; >Q X

*?QM? pb +| hWM; >Q # M +çM? M M t€+ tm'i ` + Q + 'T S?d h?9v +O F?®B ç€
p"v M| KÈB +| i? +Q K†i i`QM; F?Q ?"M; +O M h?`X

L?bM F?®B M;mv M i?ç+? M"v * Q H½Q HB M #B i ç•v H" /Q h?€B H½Q Km p - +k
i?9 pÈB M?[M; F?®B M;mv M i?ç+? M?Q i? M"v K" i?¬BX

* Q H½Q F?¬M; M; Ì Gw .QÆM; HçB +?¼M K°i F?®B M?Q i? M"v ç ç'm pÈB oQÆM
/ M? +O Gw .QÆM; ç½ i`mv M t p" #¼M ?¼ +kM; ç½ M; ?2 M?B m H-M i?b i?"K
.QÆM; H" K°i i M F?¬M; #B i ;b `²BX

@* "m t€+ ç`M? H" # F?®B M"v\

E?m¬M K†i oQÆM; H½Q ?B M ` bU iS+ ;B"M- Gw .QÆM; +?¼M # F?®B +?ŠM; `
ç½ +?Q Gw .QÆM; K†i KkB `²B- F?¬M; M; Ì Gw .QÆM; HçB iMv iB M +?¼M # F?®B
M"v H" i`Á çM K`X

*ªK ;B€+ #` Gw .QÆM; i` m +?¼+ M M oQÆM; H½Q `^i iS+ ;B"M- M m F?¬M; T?ªB
ç½ M´B ;B"M `²BX

@æ•v H" # F?®B K" i¬B +?¼M

Gw .QÆM; ;"i ;"i ç-m- # F?®B M"v ç m +| S?d h?9v- ç†+ #B i H" F?®B +| M?[M; c
M"v +| K°i pB M ",M; *?OM; S?d h?9v- +?d K°i F?®B ç€ M?Ä K" ` ",M; *?OM; S?d h
+?¼M KÈB H" HçX

@hB m iY- +"m +| +-M +?¼M HçB F?®B F?€+ F?¬M; \

* Q H½Q +| w i®i M?„+ M?Î K°i +•m- # F?®B M;mv M i?ç+? M"v +O Gw .QÆM; ¬
+?Q `^M; M m Km®M /MM; # F?®B M;mv M i?ç+? M"v ç ç'm pÈB oQÆM; H½Q i?b

M o,M Zm•M + m K"v- +- ç`M? M|B ;b M?QM; HçB i?¬B K" +-K # F?®B M;mv M i?
æ²M; i?ÌB- i`QM; HÁM; +O M o,M Zm•M +| +?9i #'i ç„+ /o- KQÌB H,K M,K i`QÈ+- F
#ªM F?¬M; ? +| F?®B M;mv M i?ç+? +? 'i HQÊM; i M?Q i? M"vX L?QM; K" M;mv M
M h?` +?d +| i? #'i ç„+ /o Km M?[M; F?®B M;mv M i?ç+? FûK +? 'i HQÊM; - /M b C
i?ç+?- pšM +| ?B p¼M; ;BªB ` ?"M; i®iX

@E?¬M; +-M- +?o # F?®B M"v H" çQÊ+ `²B

Gw .QÆM; M? M?"M; H„+ ç-m- # F?®B M"v K°i F?®B H" ",M; *?OM; K°i H" S?M .m
hB *?OM; - Gw .QÆM; pb Km®M i?„M; iB M #®B M M KÈB +® w +?¼M +?9M; - çQÆ

@h®i- i®i- +?d # F?®B M"v Q- i¬B F?¬M; +-M +?¼M M[- +?d +-M # F?®B M"v +|
i?m

oQÆM; H½Q ;B"M [m€ ?| +QÌB- ¬M; H'v i v +?d Gw .QÆM; - M; |M i v ¬M; +ÁM +
MQ[M; M?•M pB M +¬M; i€+ tmM; [m M? +kM; ç½ #B i +?mv M M M FûQ iÈB `^i ç¬

bi2p2M[#R3Ny

aB m *'T >Q" M; EBK h?O

h€+ ;Bª, hB m hB m ok

$$R N y X \quad *? Q \in M; R N y, h, M; : B \in X$$

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

@ Gw + 5

GQm *QÆM; iW M; QÌB M?•M pB M iB T M?"M F?®B M; mv M i?¢+? i?S ? BX >B M
ç½ F?¬M; +ÁM H" pB + +O #¼M ?¼M[X

L?[M; M; QÌB F?€+ pšM +ÁM +?bK ç„K i`QM; FBM? M; ¢+X L|B H" Gw .QÆM; iMv w
bÊ +kM; F?¬M; ;B®M; M?Q bmv M; ?o +O * Q H½Q M?B m M?Q p"vX

E?®B M; mv M i?¢+? i?S ? B K†i i` M F?¬M; +| iB M- +kM; F?¬M; +| çQÌM; ;•M- M
+O i`SM; Km®BX

h?2Q #B m ?B M +O F?®B M; mv M i?¢+? K" M|B i?b F?®B M; mv M i?¢+? i`SM;
i?¢+? /QÆM; K B +| i®i ?ÆM K°i +?9iX L?QM; bQ pÊB F?®B M; mv M i?¢+? K"m ç2
F?®B M; mv M i?¢+? M"v F?¬M; +| ;b i?b ç½ F?¬M; +ÁM ç9M; ?ÆM K°i MY `²BX

L?bM F?®B M; mv M i?¢+? - Gw .QÆM; H¢B K M; K„i FQM? p"Q- i`U+ iB T tm®M;
+„i +O Gw .QÆM; H" # M +¢M? p" H" K°i çQÌM; i?ŠM; X

J°i M?€i +„i M"v pšM +?Q ` K"m t M?X hmv M?B M- S?d h?9v hÆ o" M; *?OM; bQ
*?OM; i?b ;B€ i` HÈM ;'T ç¬BX

L?bM ç M Gw .QÆM; +"M; M; "v +"M; +| M?[M; M?€i +„i i?m-M i?K+- oQÆM; H½Q
+ªK F?¬M; i®i- F?¬M; +ÁM iU iBM M?Q # M ç-m M[X

æB m F?€+ i?b F?¬M; M|B- M?QM; pÊB F?®B M; mv M i?¢+? S?M .mM; *?OM; i`QÈ
M„K +?„+ T?¬M i?„M; Gw .QÆM; X L?Q p"v- K°i F?®B M; mv M i?¢+? +| ;B€ i` M?
M?B m bQ pÊB # F?®B M; mv M i?¢+? #bM? i?QÌM; X «M; i imv i ç®B +kM; F?¬M
i? iMv w +?¼M ` # F?®B M; mv M i?¢+? #bM? i?QÌM; H¢B +| ;B€ i` +"M; H9+ +"

L; ?o ç M çB m ç| - oQÆM; H½Q FB K F?¬M; çQÊ+ M?bM i?Q€M; [m * Q H½QX * Q
[m ¬M; i X h`QM; €M? K„i +O * Q H½Q- ¬M; i T?€i ?B M K°i iB HQ H„M; X

_ -K5

oQÆM; H½Q +® F?¬M; bmv M; ?o M?B m- p°B p" M; M?bM Gw .QÆM; i?, K /Á F i [mª
?¬M; F?®B M; mv M i?¢+? X L?Q p"v- i®i M? 'i H" T?ªB +„i +?Q i? "i M? M?- ç²M; i
T?Q /QÈBX

GQm *QÆM; KÈB pW H m b¢+? K†i +„i i?b i' i +ª M?[M; i?Ê tmM; [m M? ç m M? 'i
•K i? M? bÊ ?½BX G-M M"v H¢B i, M; - K" +ÁM H" i, M; K¢M?X

EBK hB *?OM; - >Q" M; .QÆM; GK+X J"m MQÈ+ pšM H" K"m t M? #B +i? ?B M +?
i? M; ?B M; Ì ;b M[- F?®B M; mv M i?¢+? i?S ? B M"v +| S?d h?9v # M i`QM; +?S
H-M M[X

oQÆM; H½Q b„+ K†i +| +?9i i`„M; # +? - M; ?o ç M pW `²B KbM? ç½ M|B [m€ K¢M?
ç-mX

«M; i F?¬M; M; ?o Gw .QÆM; H¢B [m€ HÈB ?¢B M?Q p"vX *„i ` ? B F?®B ç m H"
;B€ i` + QX oÈB F i [mª i`QÈ+ K„i- oQÆM; H½Q #B i`^M; +?Q /M ¬M; i F?¬M; M
i?"M +?¼M HU # F?®B M; mv M i?¢+? çB +?, M; M[i?b +kM; F?¬M; i?„M; çQÊ+ G
F?®B M; mv M i?¢+? pW `²B +kM; ç½ H"K +?Q oQÆM; H½Q +ªK i?'v K†+ +ªKX

•K i? M? ?mv M M€Q H"K +?Q K°i b® +¬M; M?•M ç M; ;BªB i?¢+? # M i`QM; +?¢v
M o, M Zm•M i?b +| +?9i M Q M9M; - F?¬M; /€K iB M i? K p T?Q i`QÈ+X "•v; BÌ H"
pB + +O #¼M ?¼M H" ;BªB i?¢+? +?S F?¬M; T?ªB H" ç M t2K M€Q M?B iX

@ h' i +ª H¢B ç•v çB5

M o, M Zm•M +QÌB F?) K°i iB M; - H" T iS+ # KQÆB M; QÌB i`QM; +, M T?ÁM; ;BªB i?
T?'M i¢Q i?"M? K°i pÁM; i`ÁM tmM; [m M? Gw .QÆM; ç M; ;BªB i?¢+?X

*| i? M?bM M;Q`B F?€+ +„i` M?[M; F?®B M;mv M i?¢+? +| ;B€i`` + Q ç®B pÈB #
æ†+ #B i- ç®B pÈB M?[M; M;Q`B i?Ê H`K +¬M; pB + ;BªB i?¢+? i?b pB + i?Q+? M
F?®B M;mv M i?¢+? +| ;B€i`` + QX

M o,M Zm•M ?B m çQÊ+ çB m 'v +?Q M M KÈB +?Q T?ûT ?¼ F?¬M; H`K pB + K` ç
M o,M Zm•M +kM; ``i iBM iQÎM;- M?[M; M;Q`B M`v F?B t2K çQÊ+ M?[M; F?®B M
F?B #¼M ?¼ ;BªB i?¢+? +kM; +| i? +„i` M?[M; F?®B M;¼+ ç€M; ;B€X *?mv M M
+?mv M i®iX *ÁM ç®B pÈB M?[M; M;Q`B i?Ê ;BªB i?¢+? i?b ç m iBM iQÎM; p`M K
:†T ç9M; +?¶- Gw .QÆM; HçB tm®M; / Q M? M? ?ÆMX G9+ M`v •K i? M? #`M i€
+`M; HÈMX L?[M; M?•M pB M +| K†i M; v H9+ ç-m ç m iQÎM; i?m`i HçB [m€i`bM?
`²B +?Q M?[M; ç²M; M;?B T ç M b mX \*?d i`QM; +?®+ H€i- ?B M i`QÎM; ;B®M; M?
#„i ç-m H M `°M; ?ÆMX

L;?2 M?[M; H`B #`M i€M +O M?[M; M;Q`B i?Ê- M o,M Zm•M H„+ ç-m +Q`B F?´ M?
+ Q ?SM;X "B m ?B M +O Gw .QÆM; +`M; H9+ +`M; i®i- ç½ +?SM; KBM? +QM K,
H` +?QM? t€+X

>ÆM ? B KQÆB T?9i b m- Gw .QÆM; ç2K F?®B S?d h?9v hÆ o`M; *?OM; çQ +?
Zm•M ç2K F?®B S?d h?9v M`v ç†i # M +¢M? F?®B S?d h?9v S?M .mM; *?OM;X o
i?b ;B€i`` +O +?9M; +kM; ç½ ççi ç M M;`M p¢M H-MX

GQm *QÆM; K M; ç M F?®B M;mv M i?¢+? i?S # X Gw .QÆM; iB T M?“M H'v- pm®
F?¬M; H`T iS+ ;BªB i?¢+? M; vX

@ oQÆM; H½Q- QÈ+ ç`M? +O +?9M; i pW `²B +| i? çQÊ+ ?Ov #ÄX L;`B ?B M i¢E
i?¢+? M`v ?Q†+ H` +?9M; i ?Ov #Ä bU ç€M? +m°+X L;`B t2K i? M`Q\

Gw .QÆM; #bM? ioM? M|BX

@ E?¬M; +¬M- +`m +S iB T iK+ ;BªB i?¢+? çBX *?d +¬M +| S?d h?9v i?b H-M ç€
i?m X

oQÆM; H½Q b„+ K†i `i F?| +QB- +„M +?†i `M; +U imv i H`B ç M;?` +O Gw .QÆ
ç-mX >„M Km®M +?Q oQÆM; H½Q K°i +Æ ?°B M?QM; ¬M; 'v HçB iW +?®B- t2K M
F?€+X

J M; K„i FQM? p`Q- Gw .QÆM; #„i ç-m +¬K K€v +„i i`U+ iB T p`Q +?QM? ;B[F?®

oQÆM; H½Q +?,K +?9 M?bM p`Q K€v +„i +MM; pÈB T?¬M T?Q /QÈB +O F?®B M
«M; i +| i? ?v p¼M; H-M M`v F?®B M;mv M i?¢+? b) F?¬M; +| S?d h?9vX *?d +
t2K M?Q ¬M; i ç½ i?„M;X

* Q H½Q M? M?`M; H„+ ç-mX «M; i?U+ bU ç½ M?bM ` - +?`M; i? M? MB M i` i
i?¢+? imv i ç®B K¢M? ?ÆM bQ pÈB #¼M ?¼X >¬K M v- oQÆM; H½Q F?ŚM; ç`M? H
?¢M i?b +kM; F?¬M; Q M m´M; K`X

*?Q /M- +?QM? i v oQÆM; H½Q HU +?¼M # F?®B M;mv M i?¢+?- i` M +Æ #ªM p
oQÆM; H½Q +| i? +?¼M ` # F?®B M;mv M i?¢+? ç m +| S?d h?9v M?QM; i'i +ª #
imv i ç®B H` F?¬M; i? X h`QÊ+ K„i- # F?®B S?d h?9v ç m +| ;B€i`` `i HÈM- K°i
K°i F?®B H` hÆ o`M; *?OM;X *?QM? * Q H½Q +kM; F?¬M; /€K + K çQ M KbM? b) +
E?®B M;mv M i?¢+? +m®B +MM; M`v b) [mv i ç`M? F i [mª +O +m°+ ç€M? +QÊ+X
ç´ /²M K„i +O KbM? p`Q i`M ç´mX

•K i? M? +„i M;¼+ ;B®M; M?Q H` +| K HU+- F?B M +?Q iBK K¼B M;Q`B ç`T K¢M
M?bM p`Q M?€i +„i F?¬M; +?ÊT K„iX

J¼B M;Q`B i`QM; HÁM; ç m çQ€M `^M; +?Q /M F?®B M;mv M i?¢+? M`v F?¬M; +
i?„M;X

>Q†+ H` ;B®M; M?Q ? B F?®B M;mv M i?¢+? pW `²B- HçB tm`i ?B M i? K K°i H-M

L?QM; +kM; +| M?[M; M; QÌB H¢B M; ?o`^M; - +?mv M +| çQÊ+ # F?®B M; mv M i?Q
+?mv M `i ?B KX >ÆM M[ - F?®B M; mv M i?¢+? M`v +| # M; Q`B F?¬M; i®iX \_`i
M; ?o`^M; M| b) +| S?d h?9v H-M M[X

h?ìB ;B M +?"K`½B i`¬B [m - K€v +„i`i M? M? +?|M; +„i ç M T?¬M # M +¢M?X E?
çQÊ+ KÎ` X h`i +ªK¼B M; QÌB ç m F?¬M; M?`M çQÊ+ M; ? M? +´M?bM p T?Q i`Q

* Q H½Q p` oQÆM; H½Q i`U + iB T ç M # M +¢M? Gw .QÆM; X GQm *QÆM; p` L; ¬
MX s2K` ? B p` +?mv M ;B M`v Km®M iU KbM? FB K M; ?B K F i [mª +O F?®
M`vX

J` ;BìT?9i M`v- i`QM; HÁM; M o, M Zm•M H¢B +ªK i?`v`i #bM? ioM?X *¬ +| K°i H Q
i?¢+? i?S # M`v b) H` F?®B M; mv M i?¢+? +| ;B€ i```i + QX :BìF?„+ M`v- HÁM;
ç½ ç¢i ç M çdM? çB KX GQ¢B iBM iQÎM; M`v M; v +ª+?QM? +¬ i +kM; F?¬M; #B

_ -K5

E?®B M; mv M i?¢+? +m®B +MM; +kM; çQÊ+ KÎ` X oQÆM; H½Q H"TiS+ +?¢v ç M
KÈB`Y b¢+? çQÊ+ K°i MY - i?•M ?bM? +O oQÆM; H½Q HB Mi`ÎM M +SM; M; „+

hQ`M #° pšM +?Q M?bM i?`v`ä M?QM; K`m t M? i?b ç½ i?`v çQÊ+X L?bM i?`v K
#B i F?®B M; mv M i?¢+? M`v +?„+ +?„M H` +| S?d h?9vX

G¢B +| S?d h?9v i? K K°i H-M M[`²BX " F?®B M; mv M i?¢+? ç m +| S?d h?9vX s
Gw .QÆM; ç½ i?„M; +?„+X

L, K KQÆB M; QÌB i?Ê ç m M?Ä ;B¼M; #`M i€MX L; QÌB i?m H` oQÆM; H½Q M M #½
²M`QX L m M?Q ç oQÆM; H½Q #B i #¼M ?¼ ç M; p mB KWM; i?b +| F?B M; QÌB ; t
p b m b) F?¬M; +| M; `v v M´MX

æSM; i`QÊ+ K€v ;BªB i?¢+?- oQÆM; H½Q KB M; K'T K€vX * Q H½Q H"TiS+ iB M
i v- +?QM? KbM? i?U+ ?B M +¬M; pB + H`K b¢+? K†i +„iX

J„i +„i M? M? +?|M; çQÊ+`Y b¢+?X h`i +ªK¼B M; QÌB ç m M; +? K†i`X * Q H½Q
i? iBM çQÊ+- ? B i v #„i ç-m`mM H MX

PÈ+ +?WM; ; -M K°i T?9i ç²M; ?²- * Q H½Q KÈB M; ~M; ç-m M?bM Gw .QÆM; - +`i ;

@ ", M; *?OM; 5

bi2p2M[#R3Ny

aB m *'T >Q`M; EBK h?O

h€+ ;Bª, hB m hB m ok

RNkX *?QÆM; RNk, Zm€B Zm€B h? BX

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L; m²M, K2i`mv2MX+QK

B +kM; F?¬M; ? M; ?o`^M; F?®B M; mv M i?¢+? i?S # M`v F?¬M; +?d +| ;B€ i```
h?9v + Q +`T M?Q p`vX

Í ç•v- M h?` +| i? +„i` çQÊ+ HQ¢B S?d h?9v + Q +`T M?Q p`v +kM; F?¬M; T?ªB
`^M; F?¬M; i?b ?¬K M v ç€K M; QÌB \* Q H½Q b) F?¬M; T?K+X G9+ M`v M o, M Zm•M
Gw .QÆM; ç½ +„i` çQÊ+ S?d h?9v ", M; \*?OM; + Q +`T ç M M?QÌM; `vX

M h?` ?`M; M, K +kM; +„i` çQÊ+ ?`M; i`, K F?®B S?d h?9vX L?QM; HQ¢B ", M; *?
i?b +?d +| K°i T?¬M KQÌB K` i?¬BX \*?B ç m iW i` M tm®M; /QÈB i?b QÊ+ +?WM;
+€BX

o T?-M HQΦB i?Ov iBM?- +?Q /M +¬M; iv M h?` H°K°i +¬M; iv HÈM- M m K v K„M
? B H-MX L m p" M K v F?¬M; i®i i?b ç M K°i H-M +kM; F?¬M; i? +| çQÊ+ HQΦB S
M?Q p"vX æ®B pÈB +€+ +¬M; iv FBM? /Q M? +?•m #€m K" M|B i?b ç| H" Qm ç½B K
*kM; +| i? M|B- S?d h?9v ",M; *?OM; +?QM? H" +€B K" ?¼KQM; Km®M M?'iX Gw
ç½iMv iB M +?¼M` # F?®B M;mv M i?ç+?- i`QM; ç| +| HQΦB M;¼+ #,M; i?b bQ p
HQΦB S?M .mM; p" hÆ o" M; +" M; H"K +?Q #¼M ?¼+?'M ç°M; ?ÆM M?B mX

" H-M +?'M ç°M; çQÊ+ [mv p K°i +?B M iQ+?X " F?®B M;mv M i?ç+? ç m H-M H
i`QM; F?B i'i +ª M?[M; F?®B M;mv M i?ç+? ç| ç m H" +| p # M;Q" B `i #bM? i?Qì
i?b b€m +?mv M ;B +¬M; iv +O #¼M ?¼+kM; F?¬M; B +| çQÊ+X h?"K +?Q #¼M
+| M,M; HU+ M?Q p"vX L m imv M #® KΦM? KB M; i?b +?d +| S?d h?9v oQÆM; î o•
L?[M; M;QìB tmM; [m M? ç m BK H†M;X h'i +ª #¼M ?¼ç m ;B®M; M?Q * Q H½Q-
L?QM; M;QìB F?B T bÊ M?'i H" oQÆM; H½QX G9+ M"v ç•v F?¬M; B #B i i•K i`çM
*?Q /M F?¬M; iBM p"Q i?U+ HU+ +O Gw .QÆM; i?b F i [mª pW M½v +kM; H" çB m
+| KΦM? KB M; # Q M?B m i?b # F?®B M;mv M i?ç+? FB ç m H" S?d h?9vX " F?
+9 ç'K p"Q K†i ¬M; i X >ÆM M[- ¬M; i HΦB F?¬M; i? Mû i`€M? #îB pb ç•v H" /
h`QM; HÁM; oQÆM; H½Q #•v ;Bì +kM; +| +?9i ?®B ?"MX L;QìB iQM? F?¬M; #^M; i
KÈB ?B m çQÊ+ i? M"Q H" K°i + Q i?O +?•M +?QM? `²BX

@ h`QîM; T?ÁM; M- #ªQ M;QìB +O +¬ ç M K M; F?®B S?d h?9v M"v +„i çBX h-B
T?ªB M;?d M;ÆB `²BX

*„i` çQÊ+ HQΦB M;mv M i?ç+? #,M; ç®B pÈB Gw .QÆM; +kM; F?¬M; [m M i`¼M
pB + ç€M? +m°+ pÈB +?B M i?„M; i?mv i T?K+- ç²M; i?ìB +kM; iÄ çQÊ+ mv / M? i
JK+ çQ+? ç½çç i çQÊ+- ?„M +kM; Km®M M;?d M;ÆB K°i +?9iX oW `²B +„i` çQÊ
T?Q i? HU+ +O Gw .QÆM; F?¬M; QiX

>m®M; +?B- F?®B M;mv M i?ç+? M"v p®M H" +O M h?`X :B Q +?Q M?•M pB M +
i?Q+? ?ÊTX

@ h®i- +ªK ÆM +"m- +® p'M GwX

M o,M Zm•M +| +?9i bYM; b®i M?QM; H"TiS+ ;"i ç-mX L?[M; M;? M?•M çK+ ç€çS
#^M; +QM K„i i`QM; KQM;- ?v p¼M; M o,M Zm•M +| i? +?Q T?ûT #¼M ?¼iB M i
i?ç+? M"vX

æ•v +?QM? H" F?®B S?d h?9v #,M;X *?d +¬M +| i? iU KbM? +„i` çQÊ+ i?b +kM; ç
`²B- +"M; F?¬M; +¬M T?ªB M|B H" /Q +?QM? i v Gw .QÆM; +„i` X >B M iΦB- F?¬M
p" M K v HÈM M?Q p"vX " F?®B M;mv M i?ç+? +| ;B€ i` i,M; /-MX L;šK HΦB +kM;
@ h`QÆM; \*¬M;- F?®B M;mv M i?ç+? +| ",M; \*?OM; M"v ;B Q +?Q M?X L?'i ç`M?

M o,M Zm•M +•M M?„+ K°i ?²B H•m- +m®B +MM; KÈB çB K i M K°i M;QìBX h`QM;
M;QìB ç" M ¬M; F?QªM; # KQÆB im´B- KB M; Mî MK +QìB i?"i iQÆB ;B®M; M?Q p
HÈMX

@ *€K ÆM- h`QîM; T?ÁM; MX *¬ +S v M i•K- i¬B + K çQ M b) F?¬M; +| #'i +S i´M
b) iU +?†i ç-m +O KbM?X h?m" M hY- L?` J - K¼B M;QìB çB i?2Q i¬BX

L;QìB ç" M ¬M; +9B ç-m +€K ÆM M o,M Zm•M- Mî MK +QìB `²B ;¼B i? K ? B M;Qì
çB i?2QX > B M;QìB çQÊ+ ;¼B bmM; bQÈM; F m H M K°i iB M;- p°B p" M; +?çv ç
p H"K M;QìB i`È i?OX

L;QìB ç" M ¬M; ç M # M +çM? Gw .QÆM; +?`Q K°i iB M; `²B #QÈ+ ç M +?B +K€v
b€i F?®B M;mv M i?ç+? FB X

"B m ?B M +O Gw .QÆM; ç½?Q" M iQ" M +?B K i`¼M bU i€M i?"M? p" i¬M i`¼M; +

L?[M; M;Q`B tmM; [m M? ç m M?bM # M;Q`B M`v K°i +€+? ?•K K°- ?"M M;Q`B ç
F?¬M; T?ªB H" KbM?X *?d iB + H" M o,M Zm•M ç½ b„T t T M;Q`B ;BÄBX "¼M ?¼
F?¬M; +| F?ª M,M;X

Gw .QÆM; b m F?B `Y K†i tQM; i?b [m v i`Î H¢B- #QÊ+ ç M # M +¢M? M o,M Zm
M?Êi çSM; # M +¢M? * Q H½Q- €M? K„i +| +?9i ç`ç~MX *ÁM p K†i +O * Q H½Q i?

@ * Q H½Q- oQÆM; H½Q- Gw +® p'M- +?B #^M; +?9M; i ç M T?ÁM; M;?d M;?d M
H" çQÊ+ `²BX

M o,M Zm•M ç°i M?B M M|B K°i +•mX h`¢M; i?€B +O oQÆM; H½Q H9+ M`v F?¬M;
Gw .QÆM; ?¬K M v ç½ pQÊi [m bS+ iQÎM; iQÊM; +O M o,M Zm•MX M o,M Zm•

"QÊ+ p"Q T?ÁM; F?€+?- Gw .QÆM; ç½ M?bM i?'v >" H½Q ç M; M;²B ç¼+ #€Q- H" +¢M? >" H½Q +ÁM +| K°i +€B ;? - Gw .QÆM; i?m"M i? M;²B tm®M; Hm¬MX

@ Zm v i`Î H¢B `²B " \ J'v M; "v ?¬K M v M?Q i? M"Q `²B\

>" H½Q +QÌB ? ?ª- p¶ p¶ p"Q i v Gw .QÆM; ç M; F?Q€i [m p B KbM?- ?B M H"M? L?bM i?'v +ªM? iQÊM; M"v- L;¬ >B m G} +M; FBM? M;¢+ ?ÆMX G9+ M"v- +¬ HB ¬M; M;Q¢B ç½ M|B pÈB KbM?, óL;"M p¢M H-M F?¬M; çQÊ+ t2K i?QÌM; Gw .QÆM; ç` p` M;QÌB i?QÌM; F?¬M; i? b€M? #^M;X L m +QM i?"i bU i?Q+? Gw .QÆM; i?b +?O ç°M; i?2Q çm´B ?¢M? T?9+ +O +?QM? KbM?X

>B M i¢B- t2K ` ¬M; M;Q¢B M|B F?¬M; b BX >" H½Q ç®B pÈB Gw .QÆM; i?"i bU i?•M p"vX

@ >B m G} +kM; ç M ç•v M;²B çBX

>" H½Q +kM; M?bM i?'v L;¬ >B m G} ç M; çSM; # M +¢M? i?b HB M iOK idK +QÌB p"M; ;"i ç-m +€K ÆM- `²B M;²B +¢M? K°i # MX

G-M i`QÊ+- +¬ p" Gw .QÆM; +MM; ç M M?" >" H½Q- >" H½Q H9+ 'v ç®B pÈB Gw . +ªK ;B€+ ibM? i?•K M?Q #•v ;BìX L;¬ >B m G} +m®B +MM; +kM; ?B m- i`QM; HÁM .QÆM; i?"i bU F?€+ t M? mX Gw .QÆM; H" M;QÌB M?"- +ÁM +¬ +?d H" F?€+?X

@ >" H½Q- +?€m ç½ +?B M i?„M; i`Î p - ¬M; i?'v b Q\

Gw .QÆM; +kM; F?¬M; +?9 w ç M bU i? v ç´B +O L;¬ >B m G}- `i ç„+ w F?B F?Q KbM? +?Q >" H½Q M;?2- ;B®M; M?Q K°i çS M?Ä F?B ;B"M? çQÊ+ T?¬M i?QÌM; iO

@ hB m iY +?€m +?d H" +?| M;€T T?ªB `m²B K" i?¬BX L;mv M i?¢+? F?| M?Q p"v H i?b t2K ` ¬M; +kM; T?ªB çB K°i +?mv MX "B i ç•m +kM; +| çQÊ+ K v K„M M?Q +?€

>" H½Q +QÌB HÈM- p K†i ?B M H"M?X L;¬ >B m G} F?¬M; #B i p b b Q i`QM; HÁM

@ æQÊ+- +?€m iBM `^M; +| ¬M; çB i?2Q +?€m i?b M?'i ç`M? ¬M; b) i?m ?Q¢+? çQ Gw .QÆM; bYM; b®i K°i +?9i- H" T iS+ +kM; +QÌB iQX > B M;QÌB ;B®M; M?Q ¬M; M?"X

a m F?B +QÌB- ç°i M?B M b„+ K†i >" H½Q +| +?9i M;?B K H¢B- M|B,

@ æ9M; `²B- +| M;QÌB #ªQ ¬M; ibK M;QÌB ç M M?" #ªQ i`M; +® +mM; ç H`K FB K ?Q`B M;?B M| +?QM? H" #S+ ?¼ óGB m h` B >"M? G¢+ô ç½ i?'i i`mv M iW H•mX

@ "S+ i` M? +´\ G" #S+ i` M? +´ i?¬M iB M FB " \

Gw .QÆM; ?ÆB bYM; b®i- H9+ M"v KÈB M?È ç M +?QM? KbM? ç½ iU #Ä ç M ?ÆM ?¼ F€ H¢X

>" H½Q ;"i ç-m- M|B,

@ L°B /mM; +O #S+ ?¼ +´ FB p" #S+ ?¼ óGB m h` B >"M? G¢+ô i`QM; i`mv M ç½ ç®B +?B m #9i iQ+? +O "² hMM; GBM? i` M #ªM T?|M; ç¢BX Lûi +?[`i ;B®M; óHQm iB Mô p" +?[ óFB K i?¬Mô +O "² hMM; GBM?X «M; M;?B `^M; ç| +?QM? H" hMM; GBM? ç½ +® w HQm H¢BX

h¢K /WM; K°i +?9i- >" H½Q H¢B +ªK i?€M M|B,

@ *?d iB +H" #S+ ?¼ óGB m i` B >"M? G¢+ô i?'i i`mv M [m€ bÈKX hQ HB m HQm i?b +?9M; i +| i? t€+ ç`M? çQÊ+ bÈK `²BX

Gw .QÆM; M;²B K°i # M +| +?9i M;~M M;QÌBX >„M ç½ Km #S+ ?¼ +´ FB - i?S M? +| +?mM; [m M çB K +O M;QÌB i` im´B- +?S imv i ç®B F?¬M; M;ì H" #S+ ?¼ +´ M?Q p"vX

Gw.QÆM; iU ?² M; ?o ç M +€B ;b- p°B p" M; ?ÄB,
 @ >" H½Q- M m i?" i bU ç! H" #S+ ?¼ óGB m h` B >" M? G¢+ô i?b M! b) ç€M; ;B€ #
 >" H½Q ç° i M?B M ;ä ç-m Gw.QÆM;- +QÌB K„M;,
 @ hB m iY +?€m- +?d #B i ç M iB M K" i?¬BX >B M i¢B- #° iB M +O +?€m Qi H„K
 ç! +?QM? H" #S+ ?¼ óGB m h` B >" M? G¢+ô i?b ç! +?QM? H" [m®+ #ªQX «M; K†
 iB M- +?€m i m v i ç®B F?¬M; çQÊ+ #€M çB- +! M; ?2 ? v F?¬M; \

@ *?€m F?¬M; M; ?o ç M pB + #€MX *?€m +?d Km®M #B i +?QM? t€+ M! +! ;B€ i`
 ¬M; i?Q+? i?b +?€m çQ M! +?Q ¬M; +kM; çQÊ+X

Gw.QÆM; ¬K ç-m- +QÌB ?„+ ?„+X

>" H½Q +9B ç-m- i`-K K†+ K° i H9+ KÈB +?"K `½B M!B,
 @ L m i?" i bU H" #S+ ?¼ +´ óGB m h` B >" M? G¢+ô i?b +?Q /M +! +?9i ?Q ? Q +kM
 i` +O M!BX L m K¢M? KB M; M!B i?b T?ÄM; +?WM; i?'T M?'i +kM; T?ªB H" ? B K
 @ > B KQÆB i`B m\

Gw.QÆM; ?€ iQ KB M;X >„M ?B M i¢B +kM; +! iB M M?QM; +kM; +?d +! # i`B m H
 H-M i`QÊ+ ?„M +„i çQÊ+ M; m v M i?¢+? #,M; +?OM; K" +! çQÊ+X

@ æ9M; p"v- +?Q M M M!B H" p" M K v +O iB m iY +?€m i?" i H" i®iX æ M +?¶ M"Q
 #B i H" i?¬M S?9+ +! çm´B i?2Q +?€m F?¬M; M[\

GB m H½Q +QÌB F?)- H„+ ç-mX oÈB p" M K v +O Gw.QÆM;- ¬M; F?¬M; +! w FB M
 iW i`QÊ+ ç M M v i?b +,M #ªM ?„M +kM; F?¬M; #B i KbM? +! ?¼ ? v H" T?9+- +?d
 M; Q" B w Km®M K" i?¬BX

@ *S +?Q H" M?Q p"v- M!B ç M p" M K v i?b [mª i?U+ H" F?¬M; b BX

Gw.QÆM; i?2Q #ªM M,M; K" ;"i ç-mX L?[M; i?S M"v ç m M?l K v K„M K" +! çQÊ+
 M?Q F?¬M; T?ªB ?„M +! M,M; HU+ ç†+ #B i i?b +kM; F?¬M; +! +€+? M"Q T?€i ?B
 p"vX o" p" M K v +kM; F?¬M; # Q ;B! ç M pÈB ?„MX

bi2p2M[#R3Ny

aB m *'T >Q" M; EBK h?O

h€+ ;Bª, hB m hB m ok

RN9X *?QÆM; RN9, L;QÌB h®i *! "€QX

L?lK /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

Gw.QÆM; ç M; ç`M? çQ +€B #€i #` # Q #¼+ #ÎB K° i i-M; /-m çQ +?Q >" G½Q M
 M; ?o iÈB hmv M æS+ G¬+MM; +´ ?¼ - +€B #€i M"v i¢K i?lB ç ç! ç½X o" M F?Q i®i
 p'M ç X

S?QÆM; i?S+ tY Hw +´ M;¼+ +O Gw.QÆM; Î h?QÊM; >ªB >" H½Q `i pW wX Zm
 F?¬M; +! tm'i ?B M *?m T?ªM; Uç² ;Bª +O *?m .B TV +kM; H"K +?Q >" H½Q •K i?
 *?m T?ªM; +´ M;¼+ ?B M +?d tm'i ?B M M,K b€m F?®B- ç•v F?¬M; T?ªB pW KÈB #
 ;B€ +ª + Q K" +?ªv p"Q i?` i`QlM;X >B M i¢B >" H½Q ç½ F?®M; +? çQÊ+ +K+ /B M
 ç½ F?¬M; +ÁM +Æ ?°B `²BX

h` M T?QÆM; /B M HQm i?¬M; +O i?"M? T?® ç½ T?€i ` ;B'v +?SM; i?S ;B€K ç`
 +´ M;¼+ F?¬M; +! ;B'v +?SM; M?"M ç m +i /'m i`QM; i v M; QÌB +?ÆB iW H•mX *?
 F?¬M; HQm i?¬M; +kM; b) F?¬M; i¢Q i?"M? M; m v ?¢B HÈMX

"[+ÆK i®B ``i pmB p - >" H½Q ,M M?B m ?ÆM K°i +?ûM +ÆK- ç²M; i?ìB M!B +?C
JBM? .QÆM; M,K M v b) +?"K H¢BX *! H) H" F?¬M; çB- M;mv M M?•M +K i? >" H½
+kM; F?¬M; ?ÄBX

>" H½Q F?¬M; i`Î p JBM? .QÆM; H"K Gw .QÆM; +kM; +! +?9i +ªK ;B€+ iB + Mm®
;B M KbM? Î JBM? .QÆM; +kM; F?¬M; M?B m H„KX ªK ;B€+ F?¬M; i? M!B çQÊ
T?ªB iÈB "„+ EBM?X h``M? *?•m +€+? "„+ EBM? +kM; F?¬M; t - #^M; çQìM; p M?

•M +ÆK tQM;- >" H½Q HB M ç Gw .QÆM; çB M;?d M;ÆB +?Q bÈKX L;²B K'v ;Bì K
+?9i m QªB- M^K i` M ;BQìM; K°i ?²B HB M T?€i` iB M; M;€v M? M? X

L;`v i?S ? B K½B +?Q iÈB ?ÆM i€K ;Bì Gw .QÆM; KÈB `ìB F?ÄB ;BQìM;X G9+ çS
¬i¬ ç½ #` >" H½Q /MM; K'i `²B- M?QM; K" >" H½Q ç H¢B +?Q Gw .QÆM; K°i +€
.QÆM; M;?o H9+ M"Q +kM; +! i? bY /KM; çQÊ+X

•M b€M; tQM;- Gw .QÆM; F m GQm *QÆM; +MM; L;¬ >B m Gv i`U+ iB T` +Y - +?E
F?¬M; +! i`B t - GQm *QÆM; iU KbM? H€B t2X

L?QM; K" +Y ` F?ÄB óiB m F?mô H¢B F?¬M; +! i?m" M HÊB M?Q p"vX E?¬M; +?
+O GQm *QÆM;- +ÁM +! M;QìB +?mv M K¬M çB M?bM [m Gw .QÆM; +MM; L;¬ >B
+?Q #¼M ?¼ `ìB çBX

L?bM i?'v K°i K" M M"v Gw .QÆM; +! +?9i FBM? M;¢+- #ªQ M +O iB m F?m F?B M
L?QM; K" M;?o iÈB i?•M T?"M +O >" H½Q- Gw .QÆM; +kM; F?¬M; bmv M;?o M?B
+! HQ¢B +ªK ;B€+- Î ç•v +kM; F?¬M; T?ªB M;?B K M;†i M?Q i? M"vX *?„+ H" +! H

æ®B pÈB pB + M"v Gw .QÆM; +kM; F?¬M; +! ?ÄB M?B m- Gw .QÆM; +kM; #B i- +
H" ?„M +! i? ?ÄB ` çQÊ+X

L;`v ?¬K M v +kM; F?¬M; T?ªB H" +m®B im-M- S? M :B oB M +kM; F?¬M; +! i`
M;QìB i'T M"TX L?QM; K" M;QìB çB /¢Q i`QM; S? M :B oB M M"v +kM; F?¬M; QìX
#bM? i?QìM;- i? M? •K M€Q M?B i i?dM? i?QªM; +kM; i`mv M iÈBX

Gw .QÆM; Î # M M"v /WM; H¢B K°i +?9i- b m ç! i`U+ iB T çB b M; # M FB çQìM;X
#B i çQÊ+ +?mv M +O L?` *,M ç½ tY Hw tQM;X L?QM; H" ibM? ?m®M; ?B M ;Bì -
?Q" M iQ" M F?¬M; #B i H„KX æ®B pÈB ?"B iY ç€M; i?QÆM; +ªK M"v- Gw .QÆM; `ì
t2K K°i +?9i i? M"QX

*Y ?"M; +O ¬M; +?O L;Qm ç½ KÎ +Y - i`¬M; +Y ?"M; +?QM? H" +¬ #û H-M i`QÊ
#û bYM; b®i K°i +?9i b m ç! p°B p" M; çSM; /"v çB ` KìB Gw .QÆM; p"Q M?"X

@ " # - Gw iB M bBM? iÈBX

*?ì Gw .QÆM; iB M p"Q i`QM; +Y ?"M;- +¬ #û KÈB +?¢v ` b m M?" ?ûi iQ K°i iB
iS+ i`mv M iÈB- ¬M; +?O L;Qm +m®M; [mwi +?¢v ` X

@Gw iB M bBM?- M;`B ç½ i`Î H¢BX

«M; +?O L;Qm KÎ iQ +€B KB M; `°M; +O KbM? +QìB M!B pÈB Gw .QÆM;X " M +¢
M;QìB ?B m F€ ç€M? ;B€ Gw .QÆM;X o`B M;QìB M"v Gw .QÆM; M?bM i?'v F?€ H

@L;`v ?¬K [m KÈB i`Î p - L?o *,M F?¬M; Î ç•v b Q\

Gw .QÆM; +QìB +QìB- i?'v ?bM? /¢M; +O ¬M; +?O L;Qm ?bM? M?Q ç M; ;BªB i?¢
*,MX

@L?` \*,M M! Î pÈB K +O M!- i?U+ bU +ªK i¢ M;`B- H"K +?Q +m°+ b®M; +O L?` *,
«M; +?O L;Qm +m®M; [mQi i`ª HìB- i`QM; K„i +ÁM K M; i?2Q +?9i FQM? M +MM; +
i?'v HÈM H M iW M?Ä- ç®B pÈB L?` *,M ¬M; +?O L;Qm +kM; +! +ªK ibM? ç†+ #B i-
M;?o i? v +?Q L?` *,MX

>B M ;BÌ F?| F?,M +O L?`\*,M ç½ çQÊ+ ;BªB i`W`²B- ?ÆM M[+m°+ b®M; +ÁM çQ
M;QÌB ç½ # M; i`Ê L?`*,M ¬M; +?O L;Qm +ªK FQ+? i?"i HÁM;X

@L| ç½ i`Î p`²B b Q\

Gw .QÆM; +QÌB +QÌB ?"B HÁM;- +| >" H½Q ?¶ i`Ê i?"i i®i- L?`*,M M? M? M?Q p"v
KbM?X L m M?Q KbM? iU tY Hw pB + M"v- bÊ`^M; +?d +| i? #`ç°M; +?Ì K +O L?
HB M ? X

@æ9M; p"v- M;QÌB +O M;"B ç½ i?m +?Q #¼M ?¼K°i +,M M?" M?Ä ÎT?Q M K +Á
K°i H-M- M;"B F?¬M; #B i b Q\

«M; +?O L;Qm i` M K†i +| K°i +?9i M;?B ?Q†+- M;QÌB i`ª MÊ +?Q L?`*,M M|B ç
M?QM; M?bM ?bM? /çM; +O Gw .QÆM; i?b /QÌM; M?Q F?¬M; #B i +?mv M M"vX

@h¬B H" Ov i?€+ +?Q K°i M;QÌB #çM iÈB ?¶ i`Ê +?mv M M"v- i¬B pW KÈB i`Î p- i
i?"i F?¬M; `äX

Gw .QÆM; p°B p" M; ;BªB i?Q+? K°i +•m- ¬M; +?O L;Qm H"TiS+ ?B M` p K†i ?E
.QÆM; ?ÆMX

@L;QÌB #çM +O M;"B i?"i H" HÊB ?çB- +| K'v +?O MÊ +?Q p v M†M; H½B- F i[mª
ç +?Q #¼M ?¼i?"M? i?"iX *m®B +MM; TªB /U i?2Q HÊB iS+ M;•M?"M; K" iQM

«M; +?O L;Qm `i +ªK i?€M- ?„M M;?o iÈB i`"M; +ªM? i`ª MÊ +?Q L?`*,MX *€B i
F?¬M; +?d Km®M çÁB ?ÆM KQÌB pçM iB M H½B- +ÁM HB M ?ÊT K'v +?O MÊ +?Q p
+O Gw .QÆM; TªB i`ª iB M ? i +?Q #¼M +?9M;X

h` M K†i Gw .QÆM; H°` K°i iB +´ [m€B- óM;QÌB #çMô FB H" B- Gw .QÆM; +kM
/Q >" H½Q T?€B çB F?ŠM; ç`M? b) F?¬M; FûKX L?[M; M;QÌB M"v Km®M iÈB i?m
+?ŠM; TªB iU +?m®+ H'v F?´ p"Q i?•M b QX

Zm€ i`bM? +K i? i? M"Q Gw .QÆM; +kM; F?¬M; +| ?ÄB i? K- bU iB M? çQÊ+ ;BªB
M;QÌB KçM? K) iÈB tY Hw pB + M"v- bQ pÈB iU ?„M tY Hw +ÁM i®i ?ÆM M?B mX
M;QÌB +| /KM; i•K FQM ç€Q Î ç•v- ç²M; i?ÌB ç +?Q #¼M ?¼F?¬M; /€K F?B / +¬M
F i[mª M"v ç®B pÈB Gw .QÆM; `i H" i?Ä K½MX

«M; +?O L;Qm çQ+? t€+ ç M; ;BªB i?ç+?- iW F?B Gw .QÆM; Î ç•v; BªB` MBM? K°
Qi M;QÌB Km ç´ i?ç+? Km®M iÈB MÆB M"v ;BªB i?ç+? KQM; +kM; çQÊ+ H•v M?
F?QªM; i?ÌB ;B M M"v K€v ;BªB i?ç+? +O ¬M; +?O L;Qm F?¬M; H9+ M"Q H" F?¬
#€M +O ?„M +kM; pb i? K" i®i ?ÆM M?B mX

«M; +?O L;Qm ?B m- i`i +ª ç m H" Gw .QÆM; K M; iÈB +?Q KbM?- M?bM i?'v Gw .
i?ç+? +?Q K'v M;QÌB FB X *?QM? H½Q iU K M; i?2Q Gw .QÆM; çB iÈB +Y ?"M; M

Gw .QÆM; `i M? M? i?'v çQÊ+ +Y ?"M; #€M i?S+ ,M p†i +O K +QM L?`*,MX S
ç•v #€M M;¼+ F?Q- +m°+ b®M; +kM; F?¬M; i²BX h? M?QM; ?B M;BÌ +? +O L?`
+QM ?¼F?¬M; i? #m¬M #€M M´B pB + M"v- +?d +| i? H"K ,M #m¬M #€M M?Ä K"
?ÊT pÈB #¼M ?¼- #m¬M #€M ´M ç`M?- i?m M?"T +kM; F?¬M; i²BX

L?`*,M ç M; +?ÆB çM Î +Y - K ?„M M?bM M?Q #®M KQÆB M,K KQÆB im´B- p
?"M; ?| X >B M ;BÌ H" #m´B b€M;- +ÁM +?Q +| F?€+? M?•M iÈB [m€MX

@Gw iB M bBM?- b Q M;"B HçB M;WM; HçB\

«M; +?O L;Qm M;?B ?Q†+ M?bM i?Q€M; [m Gw .QÆM;- #¼M ?¼+€+? [m€M +O
M?bM i?'v ? B K +QM ?¼`²BX

Gw .QÆM; +QÌB F?) H„+ ç-m M|B,

@h¬B b) F?¬M; [m ç|- b m M"v M m L?`*,M ;†T TªB F?| F?,M ;b- H9+ M"Q ¬M; +

Gw .QÆM; bmv M; ?o K°i +?9i- ç H¢B b® çB M i?Q¢B +O h`M? E?ªB æ¢i +?Q ¬M;
;b- +| i? çB ibK +?O i`+? i`T çQ`M ç'm ;B€ h`M? *?•m h`M? E?ªB æ¢i X \*| +€B M`
v M i•K `ìB F?ÄB ç•vX

L?bM #|M; HQM; Gw .QÆM; çB t - ¬M; +?O L; Qm +ªK i?€M H„+ ç-m- HB + K„i M?
`²B ¬M; +?O L; Qm +kM; i`î p +Y ?`M; +O KbM?X

L; QìB i®i b) +| #€Q ç€T- ?`B iY ç€M; i?QÆM; L?`*, M M`v `®i +m°+ +kM; ;†T çQÊ
T?M i`Ê- iBM iQîM; +m°+ b®M; b m M`v +O L?`\*, M b) çQÊ+ +ªB #B M ?Q`M iQ`M

@Gw + - +?9M; i #•v ;Bì çB ç•m\

_ìB F?ÄB +Y ?`M; FB - GQm *QÆM; ?ÄBX

@L m ç½ iÈB- çB iÈB MÆB M`Q ç| /¢Q +?ÆB çBX

Gw .QÆM; bmv M; ?o K°i +?9i çQ ` [mv i ç`M?X

S? M; B pB M `i HÈM- H-M i`QÈ+ Gw .QÆM; KÈB +?d çB iÈB b€i #B M ;BÈB K` i
F?¬M; +| çB b•m p`Q i`QM; X G-M M`v Gw .QÆM; +?m`M #` çB iÈB K°i F?m +?Ê ç
H-M iÈB S? M; B pB M +ÁM +?Q +| çB /¢Q [m ç| K°i H-M M`Q- i?U+ bU +kM; F?
h`M? E?ªB æ¢i ç½ p h`M? *?•m- M?QM; K` #¼M ?¼ +ÁM +| L; ¬>B m Gv H`K ?QÈ
;B M +ÁM ?¼+ î „+ EBM? M`M; iÈB MÆB M`v +kM; F?¬M; Qi ç ibK #ªQ F?®- ç9M
i?S i®i î ç•vX

S? M; B pB M çQÊ+ T?•M ` K'v F?m pU+- Gw .QÆM; i`QÈ+ ç•v çB iÈB +?d H` M
b€i #B M ;BÈB K` i¬BX .QÈB bU /šM /„i +O L; ¬>B m Gv- K'v M; QìB ç½ `i M? M
+´ #m¬M #€M M?B m ç² +´ M?`iX

L m M?Q M|B ?`M; pd ? H` MÆB iB m i?K ?`M; ?| #bM? /•M- i?b MÆB ç•v i?m°
M?[M; +Y ?`M; ç m +| K†i iB M `i HÈM- # M i`QM; i?Q¢i M?bM i'i +ª ç m F?¬M; i
ç9M; H` ? B çŠM; +´T F?€+ M? mX

@L, K ç| H-M ç-m iB M iÈB MÆB M`v 2K +kM; H'v çQÊ+ K°i FB M "9i h~v +m®B i?i
i v #€M çQÊ+ K°i M; ?bM M, K- FB K çQÊ+ ;'T 8 H-MX

L?bM i?'v +ªM? iQÊM; [m2M i?m°+- L; ¬>B m Gv +QìB F?Q€B i`€ K°i iB M; - /QìM;

@G9+ ?¼+ ç¢B ?¼+ K` +ÁM +| i? FB K çQÊ+ iB M M?ì Km ç² +´- 2K [m€ HÈB ?¢B

Gw .QÆM; çQ M; |M i v +€B H M- i` M K†i L; ¬>B m Gv +QìB ç„+ wX >B M ;Bì Gv
M?QM; K` H9+ +ÁM çB ?¼+ i?b M`M; +ÁM HÈB ?¢B ?ÆM Gw .QÆM; M?B mX "®M
M`M; F?¬M; çÁB ?ÄB K°i T?•M iB M bBM? ?Q¢i T?Q M`Q +ªX h'i +ª ç m H` +O M`
+ÁM Km çQÊ+ +ª K°i +?B + t2 M[X

æB /¢Q K'v +Y ?`M; ç² +´- Gw .QÆM; i?Q€M; +| +?9i i?'i p¼M; - M?[M; i?S î ç•v b
+ÁM Qi ?ÆMX *| K'v M?` +| ç² [mª i?U+ +kM; F?¬M; i²B- ç€M; iB + H` ;B€ +ª + Q [
+kM; F?¬M; +| iÈB +€B ;B€ M?Q p"v- ?B M M?B M #¼M ?¼ F?¬M; /U ç`M? #€M K'v

L?QM; K` Gw .QÆM; ç½ Km çQÊ+ p`B K|M M?Ä- iB m +kM; ?ÆM KQìB p¢M ç°M; X
i?m°+ i?ìB Fb JBM? h? M?- Km H'v ç H`K T?QM; T?9i? K F?Q HQm i`[+O Gw .Q
ç½ +'i i`[ çQÊ+ K°i p`B i?S i®i `²B- +| i? çB K çQÊ+ b® HQÊM; [m€ Qi- ç†i H M i
çQÊ+ K°i MY /B M iQ+?X

bi2p2M[#R3Ny

aB m *'T >Q`M; EBK h?O

h€+ ;Bª, hB m hB m ok

RN8X *?QÆM; RN8, h`Î GϕB JBM? .QÆM;X

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

ZmªM; *?•m- T?ÁM; ?¼T +O i`M; #° i`T çQ`M h?B m h?`X

>-m M?Q i`i +ª M?[M; i?`M? pB M /ÁM; +?QM? +O h?B m h?` ;B i°+ ç m i`T i`mM
L;¼+ GQM; +MM; h?B m L;¼+ *QÌM; K` Gw .QÆM; ç½ çQÊ+ ;†T [m X \*?O i`b ?°B
+?WM; i` M /QÊB # KQÆBX

@hW iBM iS+ ; -M ç•v KÈB M?"M çQÊ+- M i?` ç®B pÈB çϕB ?°B ;B Q /`+? M;mv M
+MM;X hÈB H9+ ç| b€m p` +?mv M;B ç´ i?ϕ+? # M i`QM; i`T çQ`M M h?` i?b +| M,
` +ÁM +| K°i p` +® p`M ç´ i?ϕ+? ?¼ KÈB KÌB çQÊ+- Gw .QÆM;X

L K iY +?O i`b ?°B M;?` M|B iÈB ç•v- ç¬B K„i M?bM p T?Q h?B m L;¼+ *QÌM; K°i
bU +kM; F?¬M; +| M?B m M;QÌB ?B m `ä Gw .QÆM; i? M`QX L m F?¬M; T?ªB H9
*QÌM; ç½ i?m i` M i v M;QÌB M`v- #¼M ?¼ bÊ `^M; Gw .QÆM; H` B +kM; F?¬M; #

>B M ;BÌ- h?B m h?` i`T çQ`M ç½ çB m i` K°i +?9i p Gw .QÆM;X E i [mª +kM; `i
#B m ?B M +O Gw .QÆM; H9+ H`K +¬M; M?•M +O M h?` #¼M ?¼ +kM; ç m #B iX
ç•v H` M h?` +® iBM? imM; ?Ä KM- +kM; F?¬M; +| ?Q`M iQ`M iBM iQÌM; +?Q H„K
a„+ K†i h?B m L;¼+ *QÌM; +| +?9i M;QM; i`¼M; M? ;B¼M; M|B `^M; ,

@*€B i M Gw .QÆM; M`v [mª i?U+ `i KϕM?- i¬B +| +ªK ;B€+ çQÊ+ MÆB KϕM? K)
HU+ M„K #„i +Æ ?°B ç9M; H9+X >„M +| i`U+ ;B€+ pQÊi t i?QÌM; M?•MX L m M?Q
*?•m- ç²M; i?ÌB ;B9T çÐ M h?` K` M|B- pB + M`v ç®B pÈB +?9M; i ç9M; H` K°i T?

@L|B M?Q p`v- F?¬M; +?Q ?„M +| +Æ ?°B tm`i ?B M Î "bM? *?•m *¬M; ""M H` çQÊ-
b QX

h?B m L;¼+ GQM; ç°i M?B M HQÌB #B M; M|B K°i +•m- M K iY +?O i`b ?°B M;?` ç°
M|B,

@>² ç²- ?„M ?B M ;BÌ H` +?mv M ;B +´ M;¼+- ?ϕ i?O pÈB ?„M- K°i F?B iB i H° ` M
?Ov /B i pÈB h?B m h?` +?9M; i X hmv i F?¬M; i? H`K M?Q p`vX

` M K iY i`WM; K„i [m€i K„M; - h?B m L;¼+ GQM; H`T iS+ BK H†M; - +| i? M; ,M +
i`T çQ`M h?B m h?` M`v +?d +| p`B M;QÌBX h`QÊ+ K„i M;QÌB M`v +?QM? H` K°i i`
h?B m L;¼+ *QÌM; - h?B m L;¼+ >Q X

@L;¼+ *QÌM; - +?€m +| M„K +?„+ ç®B T?| çQÊ+ Gw .QÆM; M`v F?¬M; \

J°i H½Q M?•M i?`i i?"T +´ H B ?B M;²B Î p` i`Q i?O p` ç°i M?B M M|B K°i +•mX o`
M;QÌB F?€+ ç m M;²B i?ŠM; i?•M i? - çQ K„i M?bM h?B m L;¼+ *QÌM;X

h?B m L;¼+ *QÌM; i`QM; K„i ?B M H M iBM? [m M; M;~M; ç-m M|B,

@«M; - M m H` ?ÆM K°i i?€M; i`Î p i`QÊ+ i?b +?€m F?¬M; +| K°i +?9i M„K +?„+
;BÌ +?€m ç½ +| b€m T?¬M M„K +?„+ `²BX aQ T?K M|B pÈB +?€m- poM? pB M i?„
i?O çSM; ç-m çQÊ+X E?¬M; B +| i? #ªQ i`b i?„M; HÈB poM? pB M- i`QÊ+ ç•v +?
M?QM; ?B M ;BÌ- +?€m `®i +m°+ +kM; ?B m çQÊ+X

G9+ h?B m L;¼+ *QÌM; M|B M?[M; HÌB M`v- i` M K†i +O ?„M p¬ +MM; iU iBMX G
+QÌB F?) ;"i ç-m- h?B m L;¼+ >Q +MM; M?[M; M;QÌB F?€+ ç m H° ` p p mB KWM

@h?B m L;¼+ *QÌM; ç½ +| b€m T?¬M M„K +?„+ - +?9M; i iϕK i?ÌB +kM; F?¬M; i?
F H` M h?` +| # Q M?B m M;QÌB ?¶ iÊ- +?9M; i +?d +| i? iB M +¬M; #¼M ?¼X
+`T- i` M? çQϕi F?€+? ?`M; + Q +`T- i` M? çQϕi i?` i`QÌM; + Q +`T- i?„M; HÈB b)

G½Q M?•M p¶ p¶ #¨M +QìB F?)- M;QìB M¨v +?QM? H¨M;QìB +–K ç–m i¨T çQ¨M h?
aBM?X

G9+ h?B m L;¼+ *QìM; iW L K .QÆM; iî p - h?B m S?9+ aBM? ç½ +ªK ;B€+ çQÊ
+ÁM HQ H„M; `i H•mX L?QM; K¨?B M ;Bì t2K ` K¼B HQ H„M; ç m /Q i?W `²BX h
çª FQ+? H–M M¨v ç€M? #¢B- M;QÊ+ H¢B +ÁM +| M?B m iB M #º- ç•v +kM; +QB M?

h?B m L;¼+ *QìM; +¨M; K¢M? +¨M; i®i- ç®B pÈB h?B m h?`i¨T çQ¨M H¢B +¨M; H
H9+ +ÁM i` ç½ +| Kºi M;mv M p¼M; HÈM M?'i- ç| H¨i? v i? çQÊ+ M h?`- iî i?¨
ç–m +ª MQÊ+X >B M ;Bì M;mv M p¼M; M¨v ç½ `i ;–M pÈB H½Q `²BX

h?¨M? T?® JBM? .QÆM;- Gw .QÆM; pW M;½ [m} tm®M; ;BQìM;- `®i +mº+ +kM; i

hW ZmªM; *?•m iÈB „+ EBM?- Gw .QÆM; î H¢B M?¨ >¨ H½Q p¨B M;¨vX L;¨v Rf8 HÈ
.QÆM;- +ÁM K M; i?2Q L;mv i ©M? æ,M;- hmv M æS+ G¬- #€i M?Ä >²M; .Sm- +MM
M[X

o T?–M #S+ +´ ?¼ +ÁM ç M; i¨QM; i?ìB ;B M ;B€K ç¨M?- i¨QM; ç| +| i¨ M? Hm¨M
¨„+ EBM?X

>¨ H½Q ç½ iî p #B i i?U +O KbM?- Gw .QÆM; +kM; F?¬M; M;?o iÈB KbM? çB `¨
h¨QM; H9+ `ìB çB +kM; F?¬M; +| +?m¨M #¨ F¨T +€B ;b +ª- +kM; F?¬M; +| #€Q +?Q
MÆB i¨QM; T?ÁM; M;mv M Kºi HÈT #KB #¨MX h?m /¼M +kM; +?d bÊ K'i iÈB MY M

@ M? Gw- ¬M; +K # M M?¨ ;¼B çB ,M M 5

GQm *QÆM; çºi M?B M tm'i ?B M M;Q¨B T?ÁM; M;O- /U M;QìB p¨Q +Y +QìB ? ?

@L? M? p¨v b Q- F?¬M; T?ªB pW KÈB iî p b Q\ «M; +K # M ç| ç½ i?m /¼M `²B b

Gw .QÆM; FBM? M;¢+ M?bM GQm *QÆM;- >¨ H½Q `ìB çB H9+ i?ìB ;B M bQ pÈB K
KÈB p M?¨ çQÊ+ +| MY ;Bì- F?¬M; M;ì # M M?¨ >¨ H½Q ç½ i?m /¼M tQM; `²B- +Á
F?¬M; i? iBM M´BX

@æQÆM; M?B M- M? M? çB ,M +ÆK çB- M m F?¬M; ¬M; +K K„M; +? iX

GQm *QÆM; F?) ;¨i ç–m- tQ v M;QìB `ìB çB i¨QÊ+X J'v M;¨v M v [m M ? +O Gw
+¨M; ?Á ?ÊTX Gw .QÆM; ç½ +ªB #B M +€+? tQM; ?¬ #bM? i?QìM; pÈB >¨ H½Q-
K¨+QìB ;¼B ¬M; +K- p¬ Hm¨M ;¼B i? M¨Q i?b >¨ H½Q +kM; `i + Q ?SM;X

@æQÊ+- i?b çBX

Zm M ? ?Á ?ÊT `²B- +kM; H¨K +?Q Gw .QÆM; +| +?9i T?B M KmºM- ç| H¨ >¨ H½Q
F?„+ ?ÆM M?B mX æQ¢M i?ìB ;B M i¨QÊ+ >¨ H½Q F?¬M; +| î M?¨ ?„M +ÁM +| i?
M;¨v ç m i?2Q +MM;- K¶B M;¨v ç m FªQ b€i ?„M- Kºi +?9i i?Q ;B½M +kM; F?¬M;
[m•M çºB çB ` - i?O çQ¢M M;?B K T?¢i H¨ b® Kºi çB- Gw .QÆM; K v K„M çQÊ+ ?Q
çB ?„M M;mv M F?¬M; # Q ;Bì +| H–M i?S ? B M[X

hmv `^M; >¨ H½Q T?¢i Gw .QÆM;- M?QM; K¨ i¨QM; HÁM; Gw .QÆM; +kM; F?¬M; +
M;QÊ+ H¢B ?„M +ÁM +| Kºi HQ¢B +ªK ;B€+ 'K €TX >¨ H½Q ç½ +QB ?„MH +YÀĐđ cr
¶ç «RM+ ÁM gKÀĐº H2 ä M;

F?¬M; i? b®M; çQÊ+- +?d +¬M ?„M çB` F?ÄB pkM; #MM +O i? K p¼M;- i?b b) Km®MX

o`B M;`v b m- Gw .QÆM; i`Î p [m K°i +?9i- H•m`²B F?¬M; iÈB i`Q`M; ?¼+ - i`QÈ+ T?ÁM; ?¼+ ç½ çQÊ+ H`K tQM; `²B- F?¬M; ºM? ?QÎM; iÈB +?B m bBM? M, K M vX

L?`Î +O KbM? +ÁM +?Q +| bY b M; H¢B- ç•v F?¬M; T?ªB H`i?B m iB M- K`H9+ >B M ;Bì ç®B pÈB M; Q`B M?` Gw ;B K`M|B- i`Q`M; ?¼+ KÈB H`i`¼M; v m M?`iX

Í M?` p`B M;`v- Gw .QÆM; i`Î p JBM? .QÆM;- ?„M ?B M ;Bì ç½ +?O ç°M; ?¼+ i`T /M K¶B M;`v >` H½Q F?¬M; FB K i` ?„M i?b Gw .QÆM; +kM; M¶HU+ #´bmM; i`B +?QM? /mM; M?`T M?[M; i`B i?S+ M`v p`Q i`QM; ç¬m KbM?- ?„M KÈB i?`i bU i`Î i +?QM?X

h?`B ;B M +?`K`½B çB [m - çªQ K„i ç½ iÈB ?¢im¬M i?€M; b€mX G9+ M`v Gw .QÆM; +Y - M; v +ª h`M? \*?•m +kM; F?¬M; çB [m X L; Q¢B i`W i?B i?QªM; L;¬>B m Gv + i?Q¢B iÈB- Gw .QÆM; ç m Í M?` t2K i?Q +ªX h?€B ç° +?, K +?9 +O Gw .QÆM; H`K i?`B +| +?9i i?QÆM; v m- /K+ i®+ #´i ç¢i- Gw .QÆM; ?B M i¢B [m€ /KM; +¬M; `²B

L;`v ky i?€M; b€m- Gw .QÆM; b m ?ÆM K°i i?€M; F?¬M; `B F?ÄB M?` H9+ M`v + `B F?ÄB iB m F?m`²BX G¬M # [m M ?ÆM K°i i?€M; M`v Gw .QÆM; i`M M; Q`B ç i?B m K°i +?9i i€Q #¢QX Gw .QÆM; +| HQ¢B +ªB #B M M`v- +?d +| M; Q`B [m2M i` çQÊ+X

bi2p2M[#R3Ny

aB m *`T >Q`M; EBK h?O

h€+ ;Bª, hB m hB m ok

RNdX *?QÆM; RNd, *?Ê æ² L;¼+ "bM? *?•mX

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

_ F?ÄB iB m F?m- Gw .QÆM; i`U+ iB T H€B t2 çB h?9v L;¼+ >B MX \*?B + oQH pQ G•K +?Q M; Q`B K M; iW h`M? \*?•m p `²BX hQ J½ G•K +MM; h`M? E?ªB æ¢i ?B M M; v h?9v L;¼+ >B MX

@Gw H½Q ç - i¬B +ªK ;B€+ +`m +| +?9i F?€+ ç| M? \

a m F?B M?bM i?'v Gw .QÆM;- i`M Kti hQ J½ G•K ?B M H M K°i +?9i M; ?B ?Q† .QÆM; HB M iK+X

@h¬B i?b +| F?¬M; ;B®M; Î ç•m +?S- F?¬M; T?ªB ?ÆB #ûQ` K°i +?9i +?SX

Gw .QÆM; +Q`B ? ?ª H„+ ç¬m- `²B H¢B +?d h`M? E?ªB æ¢i M|B`M; ,

@h`M? i`M; KÈB F?¬M; ;B®M; M?Q i`QÈ+- Kti K`v ?ÆM ?ÎX

h`M? E?ªB æ¢i #¶M; M?B M bYM; b®i- H`T iS+ +Q`B F?´H„+ ç¬m,

@Gw ç¢B +?mv M ;B - +`m +kM; çWM; M|B K|+ i¬B +| çQÊ+ F?¬M; X >B M ;Bì i¬B M?`M M?½ M?Q Gw ç¢B +?mv M ;B ç•vX

h`M? E?ªB æ¢i pW M|B H`K +?Q K¼B M; Q`B +Q`B T?€H M- H9+ M`v M; Q`B Î h?9 h`QÆM; oo- oQÆM; >¢Q .•M +ÁM +| \*®H½Q M[ X >ÆM M[ H¢B +ÁM +| Gw .QÆM; J½ G•K +MM; h`M? E?ªB æ¢i- i`ÁM i€K M; Q`B M;²B Î ç•vX

@æQÊ+ `²B- F?¬M; çM M[ - K¼B i?S ç m +?m`M #`i®i`²B- M M tm`i T?€i i?¬BX

h`QÆM; oo M; WM; +Q`B- HB + K„i M?bM K¶B M;`v- b m ç| /WM; Î i`M M; Q`B Gw .

@o"v KÌB h`QÆM; i`M; +| w FB M- #„i ç-m çBX

Gw .QÆM; +QÌB M?"M M?ç i- H-M M"v çWM; M|B H" hQ J½ G•K- +ª h`QÆM; oo +kM
F?¬M; ;B®M; #bM? i?QÌM;X h` M M;QÌB Gw .QÆM; h`QÆM; oo +ªK M?"M çQÊ+ K
+?'i M?Q p"v +?d +| i` M M;QÌB + Q M?•M +?•M +?QM? KÈB +| - M| H"K +?Q h`QÆ
? B K„i M?bM Gw .QÆM;X

@",i ç-m çB5

hQ J½ G•K +QÌB HÈM çSM; H M- çB ` M;Q" B i`QÈ+ iB MX

" M M;Q" B ç½ +| # +?B + t2 ç†i bQM; bQM; î ç| `²B- oQH pQ +O Gw .QÆM;- +MM;
+O oQÆM; >çQ .•M p" >B;?@> M/2/ +O hQ J½ G•KX

h€K M;QÌB- # +?B + t2- H9+ T?•M +?B - hQ J½ G•K KÎ +?B + >B;?@> M/2/ +O K
oQH pQ +O Gw .QÆM; çB +?Q+? ;B[+ÁM +?B +: ` M/ \*?2`QF22 +O oQÆM; >çQ
içQ i?"M? K°i ç°B t2 i?Qç i M?bM +kM; +| +?9i F?Q T?€+?X

" +?B + t2 çB p T?Q S?"i aÆM "bM? *?•mX hW JBM? .QÆM; çB iÈB S?"i aÆM +
hQ" M #° ?"M? i`bM? ç m H" i` M çQÌM; + Q i®+X "¼M ?¼ +?d + -M çB M? M? K°i +?
S?"i aÆMX

>"M; M,K +?d +| K°i H-M "bM? *?•m æçB *¬M; ""M çQÊ+ i' +?S+ - bÊ `^M; iQ" M #°
iQ" M [m®+ ç m iB M iÈB "bM? *?•m p"Q K'v M;"v M"vX hQ J½ G•K +ÁM +| h`QÆM;
ç½ bÈK +?m`M #` iW i`QÈ+ `²BX G-M M"v +| Gw .QÆM; i?2Q- +`M; F?¬M; i? #m-

h` M i?U+ i - hQ J½ G•K ?"M; M,K ç m iÈB "bM? *?•m p" B H-M- M?B m H-M æçB
+?Q iWM; #Ä [m X *® H½Q +MM; oQÆM; >çQ .•M M;QÊ+ HçB +ÁM +| p" B H-M F?
H" F?€+? [m2M +O "bM? *?•m *¬M; ""MX G-M M"v # M M;QÌB HçB +| i? K K°i + Q
p" B M;QÌB F?¬M; + -M #„i +?mv M HB M iU ç°M; i" T +?mM; K°i +?¶ `²BX

GQm *QÆM; H€B t2- Gw .QÆM; M?bM ` M;Q" B +Y b´ - ?ÆM K°i i?€M; M"v Gw .Q
M?QM; K" +`M; ?¼+ M?B m ?„M HçB +`M; +ªK i?'v KbM? #B i M;"v +`M; QiX h`QM
+O Gw .QÆM; +kM; +| #B M ?| `i HÈMX

h`QÈ+ FB - / M? F?Q Î L K .QÆM; +MM; pÈB / M? iB M; iW pB + ;B€K ç`M? +´ M;¼
+?Q Gw .QÆM; +| +ªK ;B€+ T?B m T?B m /K+ M?B MX .QÈB iB M? ?m®M; M"v F?
M;çQ- i`QM; HÁM; +kM; +| M?B m wX

*?mv M +O J½ K" T ç½ H"K +?Q Gw .QÆM; +| +ªK t9+ `i HÈM- ç²M; i?ÌB +kM; +ªB
Gw .QÆM;X h`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M M"v- ?¼+ i" T +MM; pÈB F?¬M; M;WM; çQÊ+
çç i iÈB +ªM? ;BÈB i?Q€i i? B ?Q€M +®iX L?QM; F?®B M;¼+ i?¬ Gw .QÆM; ç½ #„
`½B #B M i?"M? M;¼+ i®i +?•M +?QM? `²BX

>ÆM KQÌB K°i ;BÌ i®B- i€K M;QÌB m QªB tm®M; t2X >"M? i`bM? KQÌB K'v iB M;
i?b F?ŠM; ç`M? H" M|B /®BX

@h?"i F?¬M; #B i K¼B M;QÌB T?€i çB M i? M"Q- iU M?B M HçB H€B t2 çB- M;²B

oQÆM; >çQ .•M H" M;QÌB i?S M?'i +?çv p"Q F?€+? bçM ç½ ç†i i`QÈ+X L;²B i` M;
iB M; Q€M ?"MX *® H½Q +MM; h`M? EªB æç i +kM; M;²B Î # M +çM? - h`QÆM; o
iK+ +?2+F BMX

@*"m +| i? çB K€v # v K"- +| B #„i #m°+ KB çB t2 +MM; +?9M; i¬B ç•mX

h`M? EªB æç i H„+ ç-m bmv M;?o- +kM; m QªB K" i`ª HÌB- H€B t2 i?"i ` +kM; +|

@L m i¬B çB K€v # v K°i KbM?- F?¬M; TªB +€+ M;QÌB K„M; i¬B iÈB +? i b QX

oQÆM; >çQ .•M M;²B /"v- + -K H'v #bM? MQÈ+ F?Q€M; m®M; p" B M;KK HÈMX h`
b„+ GQm *QÆM; pšM b€M; H€M; ` - Gw .QÆM; +MM; L;¬ >B m Gv /M +ÁM i` im´B

@Zm M çB- çWM; HªK MªK M[- +m®B +MM; +kM; iÈB `²B- M;O K°i ;B' + H" i®i i?

h`QÆM; oo H`K i?O iK+ tQM; tm¬B i`î p X h€K M;QìB- i?m M,K T?ÁM;X L;Q¢B i
M?[M; T?ÁM; F?€+ ç m ? B M;QìB M;?d- T?•M +?B +kM; F?€ ç mX

"bM? *?•m +?d H` K°i i`'M M?Ä +O i?`M? T?® S?"i aÆMX hW # M,K i`QÊ+ - +€B
i,K ;b M`v ç½ H`K +?Q iQ`M [m®+ M;?2 i?'v iB M;X \*?QM? H` "bM? *?•m ¬M; ""M
i?Q+?X

æ¢B ?°B ;B Q /`+? M;mv M i?¢+? "bM? \*?•m +ÁM çQÊ+ ;¼B H` ?°B ;B Q /`+? ç'r
S?QÆM; T?€T ;B Q /`+? î ç•v ;B®M; M?Q î # M Jv MK p"v- +?O v m /MM; T?QÆM
ó•K hB mô ? B HQ¢B M`v K` i?¬B- ;B®M; M?Q K°i HQ¢B #€M ç'm ;B€X GQ¢B T?Q
pW KÊB tm'i ?B M ç½ çQ iÊB +?9 w +O K°i HQÊM; HÈM M;QìB v m i?Q+? M;¼+
i`B M- ç¢B ?°B ;B Q /`+? M;mv M i?¢+? "bM? *?•m ç½ +| / M? ?B m ç M?'i #m¬M

æ¢B ?°B ;B Q /`+? M;mv M i?¢+? "bM? \*?•m H` K°i i`QM; #®M bU FB M i`¼M; ç¢
"®M bU FB M i`¼M; ç¢B M`v ç m +| ç†+ çB K F?€+ M? m- bQ pÈB L K .QÆM; iK ?°
+€B +?Ê ;B Q /`+? i?m¬M i9v F?¬M; ;B®M; M?Q L K .QÆM; hK >°B +ÁM i²M i¢B ;E
ç|X

.MM; +•m M|B +O hQ J½ G•K- i? K ;B L K .QÆM; hK >°B ç m H` ?¼+ bBM? iB m
H M iÊB i`mM; ?¼+ - +| i? çB Jv MK i?b ç½ H` bBM? pB M`²BX

L?[M; HìB M`v +O hQ J½ G•K +kM; H`K +?Q Gw .QÆM; +| +?9i ?B m ?ÆM p ç¢B
"bM? *?•m M`vX L K .QÆM; hK >°B F?¬M; +| #'i Hm"M +'T #"+ M`Q +ª- B Km®M ç
K¼B +?OM; HQ¢BX L?QM; K` +kM; ;B®M; M?Q ç¬i?` HÈM iB M M;?B- K¶B M`v ç
+kM; ç½ `i F?| HQìM; `²BX

"bM? *?•m F?¬M; +| M?B m M;QìB i? K ;B M?Q L K .QÆM; hK >°BX L?QM; K` M?
ç m H` M;QìB +?ÆB +?mv M M;?B T+ªX L;Q¢B i`WM?[M; M;QìB M`v ` - HÈM M?'
+¬M; iv +?•m #€m `²BX L?[M; +¬M; iv +?•m #€m HÈM b) F?¬M; #Ä [m +Æ ?°B "b
L K .QÆM; hK >°B #¼M ?¼+ +| `i M?B m # M F?¬M; i? K ;B - +?Q /M i? K ;B +kM;
iÊB H`K ,M M?Ä K` i?¬BX

:B®M; M?Q M h?` +MM; h?B m h?`- i`QÊ+ ç| +,M #ªM F?¬M; B çB L K .QÆM; - b
h?B m L;¼+ *QìM; çBX h?B m L;¼+ *QìM; iÊB L K .QÆM; bÊ `^M; +| KK+ çQ+? `
+kM; F?¬M; ç´ î MÆB ç| iWM; F?®B iWM; F?®B K°iX

G9+ `Y K†i- Gw .QÆM; v M H†M; M?bM M;„K i?`M? T?® t H¢ M`v [m +€M? +Y
?„M #bM? i?ªM p¬+MM;X L m H` i`QÊ+ FB - +?d bÊ ?„M ç½ ?QM; T?'M iÊB KS+ F

a€M; bÈK M;`v ?¬K b m- oQÆM; >¢Q .•M H` M;QìB ç¬m iB M `ìB F?ÄB ;BQìM;X >
M`M M?B m M?'i- ?¬K M v iQ+? +U+ M?'i +kM; +?QM? H` ?„MX

@h¬B M|B pÈB K'v M;QìB +?S- t®+ H¢B iBM? i?¬M ? i çB- #B i ç•v H` MÆB M`Q F
#ªQ i`M; i?"i HÈM ç M; +?ì +?9M; i ç`Q K|+X >¬K [m i¬B ç½ KÆ i?'v h?Ov hBM? i
i¬B H'v- i?"i H` ç T K`X

o`B M;QìB #` HìB M|B +O oQÆM; .¢Q .•M FQ+? i?Q+? K` +?mv M M;QìB i?S+ /"v
çB iÊB H¬B FûQ oQÆM; >¢Q .•M M|B `^M; ,

@*"m çWM; +| K` i?"i ç T ;b M[- ,M M? M? çBX L m M?Q +| h?Ov hBM? *?OM; # v
i?ªK `²BX L? M? +?|M; ibK MÆB M`Q ç| K` i`®M çB- M m F?¬M; T?ªB `ÆB ç +? i

@h¬B + K i•K ibM? M;mv M- #` h?Ov hBM? *?OM; S?d h?9v ç +? i +kM; pmB HÁM

oQÆM; >¢Q .•M #¶M; M?B M ç°M; i?•MX h`QÆM; oo- hQ J½ G•K +MM; h``M? E?ªB
K°i +?9iX > B M;QìB ç°i M?B M t¬M; H M ç oQÆM; >¢Q .•M tm®M;X h``M? E?ªB
H` p¶ p¶ p`B +€B p`Q K¬M; +O oQÆM; >¢Q .•MX

Gw .QÆM; +MM; L;¬ >B m Gv M?bM K`M M`v +| +?9i çì M;QìB ` - ç²M; i?ìB +kM;
"¼M ?¼ M?[M; M;QìB î ç•v F?¬M; M;QìB M`Q F?¬M; T?ªB H` i?QÆM; M?•M i?`M?

/ϕM; M;?B K i` M;-`®i+m°+ +?d +| ϕB` M;Q`B KÈB i?ª HÄM; ϕQÊ+ +?QM? KbM?
+kM; F?¬M; F?€+ i` +QM H` K'vX

@æWM;- ϕWM; ϕ€M? M[- M? M? i?ª i¬B` - M;QÌB ϕ•m +Sm KϕM;- i? KϕM;`X

oQÆM; >ϕQ .•M F m H M i? i?ªK- M?[M; M;QÌB ,M b€M; +?mM; [m M? +kM; M?b
+?9i- M?bM i?'v K'v M;QÌB +`M [m'v M?Q i` +QM p"v- i'i +ª ϕ m H„+ ϕ-m +QÌBX

"[ϕB K i•K i`QM; iB M; F?€M; M;?` +O oQÆM; >ϕQ .•M F i i?9+X J°i i`"M -K o H
+O K¼B M;QÌB M?Q F?¬M; +|- i'i +ª ϕ m ?SM; i?9 H MX

•M b€M; tQM;- K¼B M;QÌB H M t2- i`U+ iB T ϕB iÈB +?Ê ϕ² M;¼+ "bM? *?•mX

*?Ê ϕ² M;¼+ "bM? *?•m H` +?Ê ϕ² M;¼+ i®i M?'i iQ`M [m®+- ϕSM; ϕ-m i`QM; #®M
+| ?ÆM K°i M;?bM tQÎM;- ?`M; M,K b® HQÊM; T?d i?9v H`K M;mv M HB m ;B +¬M
h` M t2- Gw .QÆM; M;?2 i?'v +QM b® M`v F?¬M; F?ÄB ?€ ?®+ K²K KB M;- M,K M;?
+Æ +?SX

h`QÊ+ ϕ•v- Gw .QÆM; +ÁM F?¬M; +| ?B m`äX E?B i?'v ϕQÊ+ M?` F?Q ϕ´ i?ϕ+? +O
ϕQÊ+ Qi M?B m M,K M;?bM i'M H` i? M`QX *¬M; iv HÈM M?Q M h?`- b® HQÊM; M
+?d +| ?ÆM jyy i'MX L|B +€+? F?€+ M,M; HU+ ;B +¬M; +O +?Ê ϕ² M;¼+ "bM? *?
æ•v F?¬M; ?´ H` +?Ê ϕ² M;¼+ HÈM M?'i iQ`M [m®+X

*?Ê ϕ² M;¼+ "bM? *?•m- +?O v m #€M p"i T?~K i` M; bS+ #^M; T?d i?9vX E?| +| ϕQ
?| T?d i?9v Î ϕ•v ϕ m H` ?`M; HQϕB +ª- ?`M; ;Bª`'i Qi- +€+ i?QÆM; ;B i`QM; +?
?¼X æB K M`v i` M iQ`M [m®+ F?| K` +| ϕQÊ+- i`QM; ?Q`M +ªM? ?`M; ;Bª imM; ?C
LB i`"M i? M`v i?U+ bU F?¬M; / /`M;X

@*"m iÈB iW # M M;Q" B b Q\ h ç½ M;?o b Q H¢B H¢ K†i M?Q p"v- + "m ?¼+ +?¢K
 @>¼+ +?¢K i`´\

a„+ K†i Gw .QÆM; i`QM; M?€v K„i #B M i?`M? +U+ F€+´ [m€BX L; v +ª L;¬>B m G
 +¢M? +kM; ç²M; i?ìB +´ [m€B- Gw .QÆM; +?Q iWM; iB T t9+ pÈB +?¢K i`´- çB K M
 L?bM €M? K„i M;?B ?Q†+ +O H½Q M?•M- Gw .QÆM; ?Qi K°i ?ÆB +QìB F?´ K" M!
 @h?Q ¬M;- ¬M; ?B m M?–K `²B- +?€m +ÁM +?Q iWM; ?¼+ [m +?¢K i`´X L?QM;
 çB m F?„+ M"v i` M p" B [mv M b€+? K" i?¬BX

@*?d t2K [m b€+?- çB m M"v F?¬M; +! F?ª M,M;X

«M; +K ç°i M?B M HÈM iB M; +ª FBM?- #"i i?@i K°i iB M;- p K†i FBM? ?½BX

h?•M i? H½Q M?•M ç°i M?B M +Y ç°M;- +?d K°i #QÈ+ i?bM? HbM? tm'i ?B M i`QÈ
 pW ç°M;- GQm *QÆM; +kM; ç°M; ç"v- #"M i v b„+ #ûM M?Q +?Ov i?O +?†M i`QÈ+
 G½Q M?•M pQÆM i v i`€B ` - ?Q K°i pÁM; i`ÁM `i T?´ i?¬M;- b m ç! GQm *QÆM
 ?½B M?bM H½Q M?•MX

G9+ M"v- i v T?ªB +O H½Q M?•M ç½ i!K çQÈ+ i v +O Gw .QÆM;- ;BÆ +€M? i v
 K°i +?9i- id Kd M?bM HÁM; #"M i v +MM; ç–m M;!M i v +O Gw .QÆM;X

GQm *QÆM; F?¬M; +! iB TiK+ ç°M; i?O- i v ç½ çQ p"Qi`QM; i9B +O KbM?- M;!M
 K°i KªM? HQÐB / Q KÄM;X GQm *QÆM; i` M M;QìB p®M K M; i?2Q b9M;- M?QM;
 ?B M M?B M H" F?¬M; i?Q+? ?ÊTH„KX

@*"m [mª M?B M F?¬M; +! ?¼+ [m +?¢K i`´X

Zm p" B T?9i b m- H½Q M?•M KÈB i?î /"B M†M; M #m¬M; Gw .QÆM; tm®M;X Gw .
 i`–K´M i` M K†i ?Q" M iQ" M #B M K'iX G9+ H½Q M?•M +–K H'v +€M? i v +O ?„M-
 T?ªM F?€M;- M?QM; ç€M; iB + +€M? i v +O H½Q M?•M M"v M?bM [m ;–v F?¬ p-
 FbK b„i p"vX L! H"K +?Q #'i Hm" M T?ªM F?€M;; b +O Gw .QÆM; +kM; i?"M? T?Q

@*?"M; i` B- + "m F?¬M; +–M T?ªB HQ H„M;- i¬B +kM; F?¬M; +! €+ wX

G½Q M?•M T?´i T?´i i v pÈB GQm *QÆM;X GQm *QÆM; +ªM? ;B€+ M?bM H½Q M?
 .QÆM;- i` M i v pšM +–K i?2Q HQÐB / QX

@G½Q M?•M ;B M;`B /MM; i?€B +U+ [mv M b Q\

h`–K K†+ K°i ?²B GQm *QÆM; ç°i M?B M ?ÄB K°i +•mX G'v i?•M i?O +O GQm *QÆ
 KQìB F?¬M; M!B +?ÆB- +?Q /M; †T T?ªB + Q i?OB i€M çª- GQm *QÆM; +kM; +! i
 L?QM; K" i`QÈ+ K†i H½Q M?•M i!+ #¢+ T?Æ M"v ?„M H¢B +! +ª K ;B€+ p¬ HU+X

@E?¬M; b B- H½Q T?m H"i`mv M M?•M +O h?€B \*U+ h`–M i?` h`–M o¬ *U+X h?B
 +kM; +! p" B T?–M ?Ä ?–m- H" tm'i i?•M iW #° ç°B h?B m G•K b Q\

G½Q M?•M ;"i ç–m- H9+ M?bM GQm *QÆM; i` M K†i +ÁM ?B M H M K°i p i€M i?Q
 H" K°i HQ¢B ?bM? i? [mv M T?´ i?¬M; ?B M M v- M?QM; K" M;QìB +! i? Hmv M +
 [m•M ç°BX Zm•M ç°B i`mv M i?W ;B®M; M?Q h?B m G•K iU p"v- ç m H" i?B m H
 ç•v F?¬M; T?ªB H" iMv w F?Q +?•M K9 i vX

@h`–M o¬ *U+X

Gw .QÆM; i`QM; ç–m #¶M; M?B M ?B M H M K°i iB b€M;- M;Æ M;€+ M?bM H½Q
 K°i +•m,

@L;`B H" h`–M o¬ *U+ b Q\ L K h`–M +O iS ç¢B +?¢K M;¼+ ç¢B bQ i`QM; MQÈ+–

@*€B ;b K" ç¢B bQ pÈB F?¬M; ç¢B bQ- ç m H" M?[M; HìB M;QìB F?€+ M!B HmM;
 T?´ i?¬M;X

G½Q M?•M H„+ ç-m- +| p M?Q F?¬M; +| HQm w +?9i ?Q / M? M¬vX Gw .QÆM; H¬T
i?B m +O >¬ H½Q pÈB h¬-M o¬ *U+X

:BÈB +?çK M;¼+ i`QM; MQÈ+ M´B / M? M?´i +| #®M M; QìBX h¬ *?•m +| >²M; H½Q
æB M +| h H½Q- +MM; pÈB u i .QÆM; +| h¬-M H½QX "ÎB pb h¬-M H½Q H¬ M?•M p
T?Q M K- +?Q M M +kM; +| / M? tQM; H¬ L K h¬-MX

h¬-M o¬ *U+ ç²M; i?ìB +kM; H¬ i`mv M M?•M +O h?€B \*U+ h¬-M i?`- Hmv M i?€B
o` H½Q M?•M ;B M¬v iW #û ç½ F?´ +U+X L m +?d /U p¬Q Hmv M [mv M i?b F?¬M;
bBM?- h¬-M o¬ *U+ ç½ çB ?¼+ +?çK M;¼+- ?¼+ HB M KQìB M,KX

h`QM; [m€ i`bM? ?¼+ i" T +?çK M;¼+- h¬-M o¬ *U+ tªQ /B m /MM; M?Q FbM? +O
F?„+ +O KbM?X h`ªB [m p¬B +?K+ M,K T?€i i`B M- +?"K `½B ?bM? i?¬M? ç†+ b„
+?çK M;¼+ + "M ççB +O h`mM; >Q - iW M K T?€B i`QM; iS ççB HQm T?€B +| `i M
+€B #|M; +O i?O T?€T çB m F?„+ h¬-M H½QX h`QM; ;BÈB +?çK M;¼+ T?Q M K M
HÈMX

@h?"i H¬ M;¬B- Gw .QÆM; ;†T [m h¬-M ççB bQX

s€+ ç`M? i?•M T?"M h¬-M o¬ *U+ tQM;- Gw .QÆM; H¬T iS+ F?QK M; QìB i?"i b•m K
+?•M +?QM? M¬v Gw .QÆM; i`QM; HÀM; p¬ +MM; i¬M i`¼M; - ççB bQ M?Q p¬v KÈB

@*"m i M H¬ Gw .QÆM; \ h M F?¬M; i²B- + "M; F?| +| çQÊ+ + "m +?d #^M; ç¼+ [m
çQÊ+ •K imv M p,M +MM; pÈB •K /QÆM; F?„+ M¬vX L m F?¬M; TªB i¬B ç½ M?bM
+?çK M;¼+ ;b +ª- i?"i F?¬M; i? iBM çQÊ+ "X

L?bM Gw .QÆM;- /€M; +QìB h¬-M o¬ *U+ #B M i?"M? t€M HçM ?ÆM M?B m- /QìM;

h` M K†i Gw .QÆM; i?Q€M; H° ` K°i +?9i t`m ?´- ?„M F?¬M; TªB /MM; K„i i?QìM
•K .QÆM; F?„+ M¬vX >„M /QÈB M,M; HU+ ç†+ i?M KÈB T?€i ?B M ` çQÊ+- •K .QA
+?çK M;¼+ `i + Q i?ìB +´ ççBX Gw .QÆM; ç½ t2K [m K°i +?9i iQ HB m p T?QÆM
[m M`²B +?Q M M H¬T iS+ M?"M` X

@h¬-M H½Q- M m F?¬M; TªB M;¬B M?„+ M?Î- +?€m H¬K b Q +| i? M?bM ` çQÊ+
ç| M?bM F„ HçB KÈB K v K„M T?€i ?B M` X

Gw .QÆM; +QìB F?´ M|B- M?QM; K¬ i`QM; HÀM; HçB `i + Q ?SM;- ç•v H¬ HìB F?
o¬ *U+X GìB F?2M M¬v ?Q¬M iQ¬M F?€+ pÈB M; QìB #bM? i?QìM;X

h¬-M o¬ *U+ i` M K†i H° ` p i€M i?QîM;- ;"i ç-m M|B,

@_`i F?¬M; i²B- F?¬M; FB m F?¬M; M;çQ- M m + "m ?¼+ +?çK i´ K¬ M|B i¬B iBM
iUm- M?QM; i?"i +| +?9i ç€M; iB +X

L; QìB #€M ?¬M; î# M +çM? +kM; H° ` p QÈ+ Q- +| i? çQÊ+ h¬-M H½Q i€M i?
M; QìBX L?QM; K¬ Gw .QÆM; [mª i?U+ `i ç€M; iB +`²B- im´B i€+ +O ?„M ç½ [m
M;¼+ M?´i ç`M? TªB #„i ç-m i`QÈ+ KQìB i€K im´BX L m M?Q Km®M b m M¬v T?
? B im´B TªB #„i ç-m Hmv M`²B- im´B i€+ M;¬v + "M; HÈM i?"M? iUm M;¬v + "M; +

o K†i GQm *QÆM; ç½ F?¬B T?K+ #bM? ioM?- +€B i M h¬-M o¬ *U+ ?„M +kM; M;?2
pÈB ?B m #B i +O Gw .QÆM;X h?€B *U+ Zmv M +O h¬-M o¬ *U+ `i M´B / M? î i`
K†i K°i ççB bQ M´B / M? M?Q p¬v +kM; F?¬M; +| ;b ç†+ #B i +ªX *?d +¬M p` ççB b
Gw .QÆM; H¬ çQÊ+ `²BX

æ®B pÈB iB + ?"M +O h¬-M H½Q Gw .QÆM; i?"i +kM; F?¬M; HQm w- M,M; HU+ +
?„M +kM; F?¬M; +?m¬M #` ?¼+ +?çK M;¼+X \*?d +¬M i`B M M; î T?QÆM; /B M +
+kM; ç½ F?¬M; i²B`²BX

L?QM; K¬ i`ªB [m K°i +?9i M?ç+ ç K M?Q M?Ä i? M¬v- H¬K Gw .QÆM; ç®B pÈB
+ "M; i? K v m i?Q+?X >„M F?¬M; M?`M çQÊ+ ?ÄB M; QìB #€M ?¬M; ,

@*€B M¬v #€M i? M¬Q\

L;Q`B #€M ?"M; M?bM i?Q€M; [m h`-M H½Q- i?'v h`-M H½Q +kM; F?¬M; +| #B M
i`ª H`B,

@*€B M"v H" +?¢K M;¼+ i®i M?'i +O +Y ?"M; +?9M; i¬B- M;"B Km®M i?b T?ªB- T

@jyy p¢M- ;B€ +ª +kM; ?ÊT Hw- F?®B T?d i?9v M"v iQM? +?'i F?¬M; i²B- H¢B +?¢K
iQM? ¸„iX

Gw .QÆM; bmv M;?o K°i +?9i- H"TiS+ ;"i ¸-m- K°i i€+ T?~K +'T ¸¢B bQ M?Q p"v-
Gw .QÆM; +kM; M;mv M w Km X

@L;"B- M;"B i?U+ bU Km®M\

L;Q`B #€M ?"M; #¶M; M?B M bYM; b®i- p°B p"m; ?ÄB H¢BX "m¬M #€M jyy p¢M M
i? H"K +?O ¸QÊ+X Gw .QÆM; i?"i Km®M Km T?ªB i?¬M; [m ¬M; +?OX

@E?¬M; b B- i¬B Km®M M|- +€+ p`i?m iB M K†i? v +?B T?B mX

@h?m- M;"B +?`K°i +?9i- i¬B ¸B ;¼B ¬M; +?OX

L;Q`B #€M ?"M; ;"i ¸-m- HMB #QÊ+ M? M? p"Q ?"m pB MX oB + #m¬M #€M M"v
M?B m HÊB Q+?X

*?`F?B M;Q`B #€M ?"M; ¸B p"Q- Gw .QÆM; KÈB +-K H'v F?Q B H M; M"v id Kd M
¸°M; i€+ +O Gw .QÆM; +ÁM HÈM ?ÆM- /M b Q ¸•v +kM; H" K°i F?®B +?¢K M;¼+
F?¬M; +| ;b +® F}X

E?®B T?d i?9v F?Q B H M; M"v `i M†M;- Gw .QÆM; +-K H'v- M?bM #°T?"M # M /
H M; `i #^M; T?ŠM;- H" K°i K†i T?ŠM; iB T t9+- +?d iB +i` M K†i T?ŠM; M"v #`
/€M- F?¬M; M?bM i?'v ;b # M i`QM;X

@h`-M i?9+ M;"B iÈB iW H9+ M"Q p"v\ L;"B iÈB b Q F?¬M; bÈK H M iB M; ;¼B- ¸

Gw .QÆM; ¸ M; Km®M t2 i-M; ;B'v /€M M"v- # M i`QM; ¸°i M?B M i`mv M iÈB iB M
?"M; +MM; i`mM; MB M K" T K¢T ¸B `X æB +MM; #¼M ?¼ +ÁM +| ¸€K M;Q`B h`Q
+MM; h`-M H½Q ¸SM; +?mM; K°i +?¶- i`QM; HÁM; M?[M; M;Q`B M"v ¸ m +| +?9i F

@h¬B +| i? ¸B H¢B- ¸ + "m iÈB iB T H"K +?B- i¬B Km®M iÈB M?bM t2K î ¸•v +| M

h`-M H½Q +MM; i`mM; MB M K" T K¢T M"v /Q`M; M?Q +| [m2M i?m°+- M†B M,M; `i
+kM; F?¬M; +?9i HQm w- +Q`B ? ? ¸B iÈB i`QÊ+ K†i h`-M H½Q- ?ÆB +9B i?'T M
+¢M? ;BÈB i?B m ¸€K M;Q`B h`QÆM; ooX

@«M; +?O h`QÆM;- hQ J½ iB M bBM?- ¬M; +?O h`M?- ¬M; +?O oQÆM;- *® iB M b
;BÈB +?¢K M;¼+ M K T?€B +?9M; i - h`-M o¬ \*U+ h`-M H½QX

G9+ ;BÈB i?B m h`-M o¬ \*U+- i`mM; MB M K" T K¢T M"v i` M K†i i`M ¸-v ¸„+ wX

bi2p2M[#R3Ny

aB m *'T >Q"m; EBK h?O

h€+ ;Bª, hB m hB m ok

kyyX *?QÆM; kyy, h€+ S?~K S?QM; æ QX

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

Uh€+ T?~K T?QM; ¸ Q, i€+ T?~K +m®B +MM;V

h`QÆM; oo- hQ J½ G•K K'v M; QÌB i` M K†i H"TiS+ i`Î M M M; ?B K M; ?`- M; QÌB i`
 ç½ bÈK M; ?2 iÈB +€B i M +O #®M p` ç¢B bQ M"v `²BX L?QM; H" F?¬M; B M; ?o iÈ
 ç¢B bQX
 @h`-K H½Q- +?`Q M;`BX
 L, K M; QÌB +MM; M? m +9B ç-m- ç°M; i€+ `i +?dM? i - H"K +?Q Gw .QÆM; +| K°i
 Gw .QÆM; iBM iQÎM; #¼M ?¼ imv i ç®B F?¬M; +| #`M #¢+ i`QÈ+ [m - +| i? H"K `
 p®M H" i`QM; HÁM; p¬ +MM; i¬M i`¼M; p` ç¢B bQ i`QÈ+ K†i M"vX
 h`-M H½Q ;"i ç-m- +?d p`Q Gw .QÆM; M|B `^M; ,
 @h`QÆM; - +| M; QÌB Km®M Km ç² +O +"m- +"m i`QÈ+ iB M HQ #m¬M #€M çB ç½X
 h`mM; MB M K" T K¢T i` M K†i H°` +?9i +´ [m€B- M?QM; K" ç½ `i M? M? #QÈ+ iÈ
 @L; QÌB M? 2K- +"m Km®M T?d i?9v F?Q B H M; M"v b Q\
 æ€K M; QÌB h`QÆM; oo H9+ M"v +kM; +?9 w iÈB T?d i?9v F?Q B H M; - i` M K†i p`
 i€M i?QÎM; X S?d i?9v F?Q B H M; M"v ?¬m M?Q ;B®M; F?Q B H M; M?Q ç9+X .M H
 i`mM; MB M K" T K¢T M|B ` i`QÈ+ i?b +kM; +QB ç| H" +O F?Q B H M; +?•M +?QM
 @E?¬M; b B- i¬B Km®M T?d i?9v F?Q B H M; M"vX
 Gw .QÆM; ;"i ç-m- çQ i v Km®M p¢+? HÈT ;B'v /€M # M /QÈB ç€v ibK FB KX
 @*?ì K°i +?9i- i` M; ;B'v M"v T?aB ;B Q iB M KÈB +| i? KÎ` çQÈ+X
 h`mM; MB M K" T K¢T p°B p`M; F m H M K°i iB M; - ç²M; i?ìB +ÁM H2M HûM M?bM
 @E?¬M; p'M ç ;b- ç +?Q +"m i tû` çB- +"m i +kM; H" M; QÌB K M; ¼+X
 h`-M H½Q +QÌB F?) K°i iB M; - Gw .QÆM; FBM? M; ¢+ [m v ç-m M?bM H¢BX E?®B
 ?„M ç½ i`¬M; i?'v i'i +ª`²B- # M i`QM; H" K°i HQ¢B EBK hB *?OM; S?d h?9v +kM;
 ;B€ i` +O T?d i?9v +kM; ?ÆM kyy p¢M `²B- M m F?¬M; Gw .QÆM; +kM; F?¬M; /
 i?S M"vX
 @o•M; 5
 h`mM; MB M K" T K¢T +9B ç-m ç€T- F?¬M; M; ,M +ªM Gw .QÆM; M[X
 h` M; ;B'v /€M M"v `i /`v- Gw .QÆM; FûQ tm®M; ? i KÈB M?bM i?'v çQÈ+ K†i T?Š
 J†i T?ŠM; M"v `i i`ÆM im°i- K"m HK+ #B m ?B M ` M; Q`B- M? M?`M; F?Q M F?
 T?d i?9v HQ¢B FBK iBX hW #ªM i?•M T?d i?9v K" M|B ;B€ i` +kM; `i + Q `²BX
 J†i M; Q`B +O F?Q B H M; M"v +kM; +| K'v p i iQ+?- i? M?QM; # M i`QM; H°` +
 F?¬M; M?bM i?'v T?d i?9v # M i`QM; X \*?QM? bQÆM; HK+ M"v KÈB #` GQm *QÆM
 ?ÄM; X
 hQ J½ G•K ç½ çB iÈB i`QÈ+- +| +?9i QÈ+ Q M?bM Gw .QÆM; - F?®B T?d i?9v F?
 iBM? T?`K F?| K" +| çQÈ+X
 @æ•v H" +?B T?B m jyy p¢M iB M K†iX
 Gw .QÆM; M? M? +?|M; FQ iì +?B T?B m- çQ +?Q i`mM; MB M K" T K¢TX h`mM;
 T?B m i` M K†i +ÁM +| +?9i K' i iU M?B MX
 @jyy p¢M\
 æ€K M; QÌB h`QÆM; oo #¶M; M?B M bYM; b®i- H"TiS+ +MM; M? m H„+ ç-mX jyy
 EBK hB *?OM; M?Q p"v imv i ç®B H" +| ;B€ i` çBX G½Q #ªM ?¼ h`QÆM; +O h?9v
 ?B m +?mv M- H" K°i M; QÌB H"K ,M `i F?¬M F?ûQ- i?"i F?¬M; `ä pb b Q /MM; +€
 ` X

S?d i?9v F?Q B H M; M"v ?B M M v +ÁM F?¬M; #B i H" /Q B H"K- M?QM; iW #B r
 +?d jyy p¢MX *?Q /M H" 9yy p¢M +kM; ¢€M; ;B€ ¢B- ¢•v +?QM? H" +?¶ K" ¢€K M; Q
 @æ² i`QÊ+ ? i +m F?¬M; K M; ¢B p°B- i`QÊ+ iB M ¢Q +?Q i¬B- M; "v K B i`Î H¢B
 h`-K H½Q ¢°i M?B M pQÆM i v` - i'i +ª K¼B M; QÌB FBM? M; ¢+ M?bM H½QX h`
 /€M; +QÌB iQÆB M?Q +k- F?¬M; ¢ w iÊB M; ?B ?Q†+ +O K¼B M; QÌBX
 @o•M; - M; "B +¬KX
 Gw .QÆM; +?d FBM? M; ¢+ K°i +?9i- H"TiS+ ¢Q ¢² +?Q h`-M H½Q- F?¬M; +| #i H
 @æQÊ+X
 h`-M H½Q i`QM; K„i ?B M H M i€M i?QÎM; - M|B iB T,
 @*€B T?d i?9v F?Q B H M; M"v H" i€+ T?~K +O i b€m M,K i`QÊ+ - ¢QÊ+ H"K i`QÊ
 i`QÊ+ F?B ¢¢B ?°B ;B Q /`+? M;mv M i?¢+? "bM? *?•m KÎ` - i Km®M t2K +| FB I
 +| i? ibK ¢QÊ+ M; QÌB +| /mv M F?¬M; X >B M ;BÌ t2K` - M| ¢½ ibK ¢QÊ+ M; QÌB ?
 h`-M H½Q M|B H"K K¼B M; QÌB FBM? M; ¢+ H-M i?S ? B- ¢†+ #B i H" Gw .QÆM; -
 M[`²B K" H" M²M; ¢"K FBM? ?dX >„M F?¬M; M; ?o iÊB- T?d i?9v F?Q B H M; M"v
 h`-M H½QX
 h`QÊ+ Gw .QÆM; +kM; F?¬M; T?ªB F?¬M; +| ?Q" B M; ?B i€+ T?~K M"v +| H B H`+
 bÊK iU KbM? T?O ¢`M? ¢B `²BX Gw .QÆM; bÊK #B i- i`QM; MQÊ+ ?B M M v #®M
 ¢½ T?QM; ¢ Q p" B M,K i`QÊ+ `²BX Gw .QÆM; +kM; F?¬M; +| HB M ? pÊB h`-M H½
 T?~K T?QM; ¢ Q +O h`-M H½QX
 h€+ T?~K T?QM; ¢ Q +O h`-M H½Q- +MM; pÊB +?¢K M; ¼+ T?´ i?¬M; F?€+ M? m
 oo H9+ M"v F?¬M; +?d QÊ+ Q M?bM Gw .QÆM; M[`²B- K" H" ¢® F`X jyy p¢M K
 +MM; pÊB FB K #°B iB M +kM; F?¬M; F?€+ M? m H„KX
 h`-M H½Q /QÌM; M?Q +kM; +| +?9i +ªK i?€M- M„K T?d i?9v F?Q B H M; +ÁM M|B i
 @G9+ i T?QM; ¢ Q +kM; F?¬M; +| ?¢ F?QªM tm®M; i€+ T?~K M"vX >B M ;BÌ- +kM;
 M| `²BX E?„+ ¢ Q +O i +kM; M M +?•M +?QM? T?QM; # `²BX
 >B M i¢B K¼B M; QÌB ¢ m ?B m `ä w iS +O h`-M H½QX h`-M H½Q F?¬M; M; Î +?m
 H M; M"v H¢+ F?QªMX L|B M?Q p"v b) H"K +?Q M| i`Î i?~M? i€+ T?~K T?QM; ¢ Q +
 h€+ T?~K T?QM; ¢ Q +O h`-M H½Q- H¢B +ÁM H" i€+ T?~K ¢B m F?„+ i®i M?Q p"v
 ;B€ i` +O #ªM i?•MX h'i +ª K¼B M; QÌB ¢Ä K„i M?bM Gw .QÆM; - bÊ `^M; M; v +ª
 #B i +?mv M +kM; F?¬M; +| M; Q¢B H X
 @:BÌ M"v M; "v K B- +€+ p` iÊB ¢•v ibK i¬BX
 h`-M H½Q ¢°i M?B M M; ~M; ¢-m M|B pÊB Gw .QÆM; K°i +•m- b m ¢| tQ v M; QÌB `Î
 +ª K¼B M; QÌB FQM? i`¼M; M?bM i?2Q #|M; HQM; +O p` H½Q M?•M M"vX h'i +ª K
 ¢B p ¢ F?„+ H¢+ F?QªM p"Q i`QM; F?®B +?¢K M; ¼+ M"vX æ®B pÊB K°i ¢¢B bQ
 M,K K" M|B- K°i FB M i€+ T?~K +m®B +MM; +?Q /M H" H¢+ F?QªM +kM; H" K°i +?r
 @hQ J½ G•K iB M bBM?- M; QÌB 2K M"v +O M; "B i?U+ bU H" +| p" M F?Q i®i`X
 h`mM; MB M K" T K¢T #¶M; M?B M +ªK i?€M K°i iB M; - ¢€K M; QÌB hQ J½ G•K ¢ m
 F?Q +O Gw .QÆM; i®i M?Q i? M"Q #¼M ?¼ +kM; M?bM i?'v [m `²BX
 @S?d i?9v F?Q B H M; M"v- i?U+ ` H" h`-M i?9+ ¢†i Î ¢•v
 h`mM; MB M K" T K¢T +?"K `½B M|B [m M ? +O T?d i?9v F?Q B H M; pÊB h`-M H
 F?Q B H M; ¢½ #` Gw .QÆM; Km ¢B K'i- H¢B ¢QÊ+ i€M i?~M? +O h`-M H½Q- ?„M
 hW i`QM; KB M; +O i`mM; MB M K" T K¢T- Gw .QÆM; +m®B +MM; +kM; ?B m +?m
 `²B- Gw .QÆM; KÊB i?-K +ªK i?'v K v K„MX

S?d i?9v F?Q B H M; M"v +kM; F?¬M; +| H¢+ F?QªM- +kM; F?¬M; +| ?B M i?` ` T?
+?¢K i`´ +?Q /M i®i ?ÆM M[ - Km®M #€M çQÊ+ jyy p¢M i?U+ +kM; `i i`„+ i`ÎX *?d
+?¢K M; ¼+ KÈB +| ?SM; i?9 pÈB ç² p"i M"v- ç•v +kM; H" M;mv M M?•M h`-M H½Q
i`QM;X

æ•v H" KK+ çQ+? +O h`-M H½Q- h`-M H½Q +® w +?2 H'T K†i T?ŠM; /QÈB- ç +?Q
L?QM; K" h`-M H½Q +kM; F?¬M; M; ì iÈB çQÊ+ - Gw .QÆM; H¢B +| F?ª M,M; M?b
E?B #B i çQÊ+ ;B€ i`´ +O #ªM i?•M F?®B T?d i?9v # M i`QM; - jyy p¢M +| ;b K" /Q

h`-M H½Q ç½ çB- ç€K M;QìB h`QÆM; oo +kM; F?¬M; +| w HQm H¢B- H¬B FûQ Gw
E€ i?U+ h`QÆM; oo +MM; h`QÆM; >B m hMM; ç½ ç¢i i?¨M? ?B T M;?` ?ÊT i€+-H
[m M i`¼M; M[ `²BX

bi2p2M[#R3Ny

aB m *'T >Q¨M; EBK h?O

h€+ ;Bª, hB m hB m ok

kyRX *?QÆM; kyR, E?Q L;mv M h?¢+?X

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

_ F?ÄB h?9v L;¼+ >B M- hQ J½ G•K H¬B FûQ Gw .QÆM; çB im®i ç^M; i`QÈ+- i` M
?QM; T?'M i¨M ç-vX

G9+ M½v iªB [m iU i?m"i +O ¬M; +?O h?9v L;¼+ >B M- H9+ M"v K¼B M;QìB ç m
H M; M"v H" h`-M H½Q +® w ç†i î+?¶ M"v ç ibK FB K M;QìB +| /mv MX S?d i?9v F
i®i- M?QM; i`QM; ibM? ?m®M; F?¬M; #B i T?d i?9v # M i`QM; i? M¨Q- `i Qi M;Q
i`,K p¢M Km tm®M;X *?d +| M;QìB +?•M +?QM? i?Q+? +?¢K M;¼+- i?'v +?¢K M;¼

*?Q /M #` M;QìB Km çB- M m F?¬M; çQÊ+ i€M i?¨M? +O h`-M H½Q K¨ M|B- +kM;
i€+ T?~K T?QM; ç Q- b m M"v b) p¬ +MM; iB + Mm®BX

G9+ M"v- h`-M H½Q `ä `¨M; ç½ i€M i?¨M? Gw .QÆM; p¬ +MM; - +?Q M M KÈB +¬K
H¢+ F?QªM +O h`-M H½Q- ?ÆM M[ +ÁM H" i€+ T?~K T?QM; ç Q +O h`-M H½QX
ç½ +U+ F€+ Q `²BX

@Gw H½Q ç - çQÊ+ H„K- çB K°i +?9i H" FB K çQÊ+ i`¼M; #ªQ- çWM; M|B H" i€+
+?Q /M H" i€+ T?~K çB m F?„+ #bM? i?QìM; +O h`-M H½Q +kM; F?| +| çQÊ+ M? >

hQ J½ G•K i` M K†i +QìB +QìB `²B M|B iB T,

@o" M F?Q +O +?9 2K i®i M?Q p"v- H¬M ;B Q /`+? M;mv M i?¢+? H¬M M"v- F?ŠM;
+?9M; i M? X

@> v- +| p" M F?Q p¬ ç`+? +O +?9 2K ç•v- +?9M; i F?¬M; Km®M FB K HìB +kM; F
h?9v ç-v i`ìB ¨- +€+ M;QÆB iÈB ç•v M? M? K°i +?9iX

oQÆM; >¢Q .•M M|B i?2Q K°i +•m- K¼B M;QìB H"TiS+ Mî MK +QìBX L;?o iÈB i?m
M;QìB ç m ?QM; T?'M +ª H MX h•K ç® F` ç®B pÈB i€+ T?~K T?QM; ç Q +O h`-M H

*| T?d i?9v F?Q B H M; iB M p¨Q i9B- p¨B M;QìB ç½ F?¬M; +| ?SM; i?9 pÈB M?[M
`²B- i?ŠM; çB iÈB T?Q i`QÈ+X h` M çQìM; ç² M;¼+ çQÊ+ ;B +¬M; `i M?B m- i
i?9v- M?[M; M?•M +¬M; +?¢K M;¼+ b ?Q - M?[M; +?¢K M;¼+ b ?Q M"v çQÊ+ +
M m bQ pÈB h`-M H½Q K¨ M|B i?b FûK t t X æ½ +| i€+ T?~K +O h`-M H½Q- M?Q
i?"i +| +?9i +?QÈM; K„iX

æB iÈB K°i +QM çQìM; M?Ä- hQ J½ G•K ç°i M?B M [m v M;QìB H¢B- M; v +ª Gw .Q
K¨ çB pÁM; [m X

æ•v`'i;B®M;K°iM;äM?Ä-M?QM;+ªM?iQÊM;i`QÊ+K„iH`K+?Q Gw.QÆM;H'v
M?ÄM`vF?¬M;M;î+|K°iF?mM?`F?Q`'iHÊM-M;Q¢B i`W M?`F?Q+O +€+ +Y
tQÎM;;B +¬M;ç²M;¼+M[X

_ 'iM?B m¬M;+?O i`M çQÎM;ç²M;¼+M`v+kM;FBM?/Q M?ç' i?¢+?K Q HB m
F?¬M;Qi-F?¬M;T?ªB i?b îb•M b m+O +Y ?`M;+kM;F?¬M;ç†iK€v;BªB i?¢+?)
M`v#€M+?Q K¼B M;Q`B +?ÆB +kM;M?Q M? m-¬M;+?O FBM?/Q M?+?•m#€m
M M+Æ#ªM ç m ç i`QM;T?ÁM;F?QX LÆB ç|KÈB +?•M+?QM?+|K Q HB m HQ¢

h?'vT?Q i`QÊ+ +|M?B mM?`F?Q M?Q p"v- p`B M;Q`B +ÁM +|+?9i?QM;T?'MX
ç' i?¢+?- i`QÊ+K„i+?QM?H`ç`T?QÆM;#¼M ?¼i?Q+?M?'iX

@æB-iÈB*€i;B M?bM t2K i? M`QX

G-M M`v M;Q`B çSM;ç-m#B M i?`M?h`QÆM;oo-M?[M;M;Q`B F?€+M;?2h`QÆ
ç®B-+MM;M? m i?2Q h`QÆM;oo çB iÈB K°iM?`F?QX

@G½Q h`QÆM;- b)F?¬M;T?ªB çB ibK H½Q*€i;•vT?B M T?S+ +?SX

oQÆM;>¢Q .•M ç°iM?B M M|B K°i+•m- h`QÆM;oo?ÆB bYM;b®i-H"TiS+K„M;

@L|B+€B;b p"v-F?¬M;+|;bH`/Q i¬B F?¬M;K v- b m H¢B çB H`K T?B M H½Q*€i
+kM;F?¬M;i²B çB- çQÆM;M?B M T?ªB iÈB M?`?„M i`QÊ+`²BX

*| i? tm'i ?B M ibM? ?m®M; M?Q p"v- +?d +| i? +?SM; KBM? M,M; HU+ ç' i?ç+?
KçM? ?ÆM #¼M ?¼X h`QÆM; oo +MM; hQ J½ G•K +ÁM +?Q tSM; H" + Q i?O- M?C
M,K `²BX æ†+ #B i H" h`QÆM; oo- FBM? /Q M? +Y ?"M; ç² M; ¼+- +?ÆB ç' i?ç+?
M?Q p"v F?¬M; M; ì +ÁM M; ?2 HìB iBM iQîM; K°i M; QìB i` im' B M?Q p"v b Q\

@«M; +?O oQÆM; - ¬M; t€+ ç`M? F?¬M; Km ? B F?®B M; mv M i?ç+? M"v T?ªB F?
#b t€+ H" iW ççB ?°B ;B Q /`+? M; mv M i?ç+? H'v ` ç|X L| H" K°i i`QM; M?[M; F?
M?B m H„K- F?ŠM; ç`M? H" +| i? iB M p"Q F?m €K iB m çQÊ+ `²BX

G½Q *€i imv `^M; FBM? M; ç+- F?¬M; M?`M çQÊ+ K" ?ÄB K°i +•mX oQÆM; >çQ .•M
i`U+ iB T H„+ ç-m,

@> B F?®B M"v i¬B iW #Ä- H½Q *€i- i¬B çBX

æ€K M; QìB h`QÆM; oo +kM; ç m i`î HçB ç®M; ç' i?ç+? +O KbM? `²BX æB m M"v
M; ç+ ?ÆMX L?[M; M; QìB i`QÊ+ K„i M"v- `ä`"M; H'v i? M? MB M FB H"K i`mM; i
iWM; ;†T [m i? M? MB M M"vX

@«M; +?O *€i- i¬B Km®M Km F?®B M; mv M i?ç+? M"v- ¬M; t2K +-M # Q M?B m i
Gw .QÆM; pW M?bM i?'v p FBM? M; ç+ i`QM; K„i H½Q *€i- M?QM; K" +kM; F?¬
[m v ç-m M|B pËB H½Q *€iX L?[M; M; QìB pW `ìB çB H"TiS+ [m v i`î p - #¼M ?¼
+?¼M çQÊ+ K Q HB m M? M? M?Q p"v `²BX

@æQÊ+- K'v F?®B M"v- i M?bM +?Q +°mX

G½Q *€i; "i ç-m- MûM ?B m F€i`QM; HÁM; tm®M; X

Gw .QÆM; HçB i`î HçB ç®M; ç' i?ç+? +O KbM?- H'v F?®B ç' i?ç+? ?Q" M; H #b
L; Q" B ` ?„M +ÁM +-K i?2Q K°i F?®B ç' i?ç+? ?Q" M; b #b t€+ +| T?d i?9v ?Q i?
F?®B ç' i?ç+? imv i ç®B F?¬M; +| ;b # M i`QM; ` X Gw .QÆM; imv M +?¼M M?B
Km®M çB m i?'T +?QM? KbM?X

@>Q" M; H #b t€+X

Gw .QÆM; H'v ` - i'i +ª K¼B M; QìB FBM? M; ç+ M?bM Gw .QÆM; - ?Q" M; H #b t€+
æ„+ L½B hçT #b t€+ M?B mX >ÆM M[id H ç' i`QÊM; +kM; + Q ?ÆM F?¬M; QiX a
M M; Q" B- +?d +-M #B m ?B M +O #b t€+ +kM; b) H"K K¼B M; QìB i` M? çQçiX

J¼B M; QìB imv `^M; FBM? M; ç+- M?QM; H"TiS+ F?¬B T?K+ HçB p K†i- çB m M"v

@:B€ +O F?®B >Q" M; H #b t€+ j3y pçM- ?„+ ¬b #b t€+ Rky pçM- i?B i #b b ey p
h`QM; HÁM; H½Q \*€i FBM? M; ç+- M?QM; p K†i HçB F?¬M; i? v ç' B- iU ç`M? ;B€
#®M F?®B ç' i?ç+? +?Q Gw .QÆM; X :B€ i` +O #®M F?®B ç' i?ç+? M"v iQ" M #° p
ç| pQÊi H M i`QÊ+ i`,K pçM +| ? B F?®B- +?Q /M H" i`QM; HÁM; +| +?m`M #` M?C
`²BX

@Zm€ ç„i `²BX

Gw .QÆM; F?¬M; M?`M çQÊ+ H„+ ç-m- ?Q" M; H #b # M i`QM; +| ",M; *?OM; S?d
ç„i `²B- +ÁM F?¬M; #^M; Km F?®B M; mv M i?ç+? +| * M h? M? *?OM; S?d h?9v F
+kM; +?d +| F?®B i?B i b #b FB K" i?¬BX

bi2p2M[#R3Ny

aB m *'T >Q" M; EBK h?O

h€+ ;Bª, hB m hB m ok

kyjX *?QÆM; kyj, EBM? >d E?m S? h?ªBX

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

@G½Q ç - +€B ;B€ M`v +O i¬B H` iB M M ;?B M?B m H„K `²B- î MÆB F?€+ M;mv M

G½Q *€i F?¬M; M;WM; T?2 T?~v ç-m- H9+ M|B +ÁM M?Ä ` K°i +?9i MQÊ+ #¼iX
F?¬M; i? M?bM ` ?„M H` i?QÆM; M?•M M;mv M i?ç+? i`B bªM +| iÈB K'v M;?bM

@G½Q *€i- +?9M; i¬B #B i MÆB F?€+ +kM; F?¬M; çQÊ+ iB M M ;?B M?Q î ç•v- M?
+ªX L;QìB M? 2K +O i¬B +kM; H` H-M ç-m iB M iÈB ç•v- H½Q +kM; T?ªB +?Q +€

h`QÆM; oo î # M +çM? iB T HìB- F€i?U+ ;B€ +O H½Q *€i /M + Q ?ÆM K°i +?9i- M
[m€X L m M?Q Gw .QÆM; çÆM ç°+ iÈB- +€B F?®B ç´ i?ç+? ?Q`M; H #b t€+ M`v-
pçMX

@æ´ i?ç+? ?Q`M; H #b t€+ M`v imv i ç®B F?¬M; ç„i- M?[M; +€B F?€+ M m Km®M

G½Q *€i H-M i?S ? B H„+ ç-m- ç¬B K„i M?bM +?^K +?^K p`Q Gw .QÆM;X u T?K+ i`
T?´ i?¬M;- H½Q *€i HB + K„i M?bM ç½ M?“M ` #° v T?K+ M`v +kM; +?d +| K'v i`,K
iW +€+ T?QÆM; /B M F?€+ K` M?bM i?b M;QìB i? M? MB M M`v F?¬M; ;B®M; K°i

L m F?¬M; T?ªB Gw .QÆM; H` çB i?2Q ç€K M;QìB h`QÆM; oo p`Q ç•vX GçB i?´v #
>çQ .•M- M m F?¬M; H½Q *€i ç½ ?Q`B M;?B bS+ Km +O Gw .QÆM; `²BX æWM; M
pçM ç®B pÈB K°i i? M? MB M #bM? i?QìM; +kM; H` K°i +QM b® F?¬M; M?Ä `²BX

@L?Q p`v- F?®B i?B i b #b +MM; ?Q`M; b #b M`v i¬B Km®M `²B- ? B +€B # Q M?

Gw .QÆM; +9B ç-m i`-K iQ K°i ?²B- +?d p`Q ? B F?®B ç´ i?ç+? ?ÄBX o T?¬M ç´ i
#b t€+- çWM; M|B H` j3y pçM- R3y pçM Gw .QÆM; +kM; b) F?¬M; Km®MX o T?¬M
#b- ç½ ç`M? i`QÊ+ H` F?¬M; +| ;b- Gw .QÆM; Km KÈB HçX

@dy pçMX

æ®B pÈB pB + Gw .QÆM; F?¬M; Km®M H'v F?®B ç´ i?ç+? M;mv M i?ç+? ?Q`M; H
KS+ FBM? M;ç+X j3y pçM- F?¬M; T?ªB K°i M;QìB i` im´B +| i? iMv iB M H'v ` ç

@8y pçMX

Gw .QÆM; M;~M; ç-m M?bM H½Q *€i- i?B i b #b t€+ # M i`QM; +| S?M .mM; *?O
i,M; HÈM `²BX .MM; dy pçM Km ? B F?®B M`v imv i ç®B H` F?¬M; H¶- +?d H` €M?
H`K Gw .QÆM; +| +?9i F?| +?`m- +?Q M M KÈB ûT ;B€ tm®M;X

@G½Q ç - i¬B K†+ F +”m +MM; ¬M; +?O h`QÆM; +| [m M ? ;b- M m H` H-M ç-m iB
pK Km #€M ç-m iB MX > B F?®B M;mv M i?ç+? M`v- i¬B +kM; +?d i?m iB M K°i F
FB çQ +?Q +”m- i? M`Q\

G½Q *€i ?ÆB +?9i /Q /U K°i H9+- +?“K `½B M|B `^M;X hW F?B Gw .QÆM; #„i ç-m
i? M? MB M M`v imv i ç®B +| i? Km çQÊ+X J'v i`,K pçM i?b F?¬M; #B i M?QM;
M,M; Km çQÊ+X

@æQÊ+- p`v i?2Q HìB +O ¬M; +?O *€i çBX

h`QÆM; oo M?€v K„i pÈB Gw .QÆM;- Gw .QÆM; /Q /U K°i +?9i `²B ç€T SM;X ey p
i®i- i? M?QM; Gw .QÆM; imv i ç®B F?¬M; H¶X hW K°i F?®B S?M .mM; *?OM; S?
M?“T ;'T KQìB H-M `²BX

G9+ çQ +?B T?B m b€m KQÆB pçM çB ` - KÈB +| MY M;`v [m çB- i`B F?QªM +O
pçM `²BX >B M ;Bì +ÁM +€+? p`B M;`v M[ KÈB iÈB ççB ?°B ;B Q /`+? M;mv M i?ç
pb b® iB M KbM? ;YB M;•M ?`M; F?¬M; #B i +| çO +?Q pB + +?B iB m H-M M`v F?
F?®B ç´ i?ç+? `²B- i`QÊ+ iB M FB K Qi iB M `²B M|BX

Gw .QÆM; HU çQÊ+ M;mv M i?ç+?- M?[M; M;QìB F?€+ +`M; iQ+? +U+ ?ÆM `²BX
+QìB i` M K†i H½Q *€i +kM; iQÆB ?ÆM M?B mX G½Q iU KbM? K M; iÈB +?Q Gw
i?ç+? p`Q # M i`QM;X

a m F?B i m v M +?¼M ç QÊ+ ? B F?®B M; m v M i?ç+?- G w .QÆM; HçB M?b M F?®B M
M? F?Q M v +| i' M; +°M; K Q Ì B ç®M; M; m v M i?ç+?- +kM; T?ªB +| i È B ?ÆM ? B
i?ç+? i®i M?Q æ„+ L½B hçT #b t€+ ? v ?Q M; H #b t€+ +kM; F?¬M; M?B m X

@G w H½Q ç - +| i?Ì B ; B M F?¬M; \ *| i? i È B M?b M /M K i¬B F?®B M; m v M i?ç+? M

h Q J½ G•K ç°i M?B M ?QÈM; i È B G w .QÆM; pšv pšv i v M|B X G9+ M v h Q J½ G•K
[m M b€i K°i ç®M; ç' i?ç+? M; m v M i?ç+? X E?®B M; m v M i?ç+? M v + Q +?W M; K°
+•M X E?®B ç' i?ç+? M; m v M i?ç+? M†M; M?Q p v Î L K .QÆM; +, M #ªM F?¬M; i?'
F?Q M v i?' i` +kM; +| p B F?®B X

L; m v M i?ç+? HÈM M?Q p v - /M M; ç M T B M +?B m p Q K†i i` M +, M #ªM +kM; F?
K MÆB M v +?d +| i? /M M; ç M T B M ç [m M b€i X >B M ; B Ì h Q J½ G•K ç M; /Q b
M; m v M i?ç+? ç [m M b€i `²B X

L; m v M i?ç+? HÈM M?Q p v +?Q M? H H-M ç-m i B M G w .QÆM; M?b M i?' v X E?®
ç½ ; BªB Î h` M? \*?•m +?Ê HÈM +ÁM HÈM ?ÆM M?B m X E?®B M; m v M i?ç+? i` Q
T?' i?¬M; X .QÈB €M? ç M T B M +?B m `¼B - +| i? i?' v i` M pÄ +| K°i +?9i p K b„+ -
+M M; K½M; p, M M? M M?ç i X

E?®B ç' i?ç+? HÈM M v i` M K†i +ÁM +| K°i +?9i p i M Si- ?ÆM M[+?m M; [m M?
` K°i +?9i p K M X L?[M; F?®B ç' i?ç+? HÈM i?¬M; i?Q Ì M; ç m +| M?[M; ç†+ i?M +A
M?B m F?¬M; +| M; ?o H +?m v M i®i- ç†+ i?M + M; M?B m- T?d i?9v # M i`Q M; +
HçB + M; HÈM X

G w .QÆM; +-K ç M T B M +?B m i` M /QÈB K°i pÁM; - H'v i v t Q K°i +?9i- H T i S+ T

E?®B ç' i?ç+? HÈM M?Q p v - /QÈB M; ¼M ç M ?¬M €K M?Q p v +?Q M? H H K F?'
`^M; K„i b) M?S + KÄB X

E?®B ç' i?ç+? HÈM H T i S+ ?B M H M i Q M #° i`Q M; ç-m G w .QÆM; - G w .QÆM; 1
H„+ ç-m +Q Ì B F?' X

æ†+ i?M +O F?®B ç' i?ç+? M v #B m ?B M ` # M M; Q B i QÆM; ç®B M?B m- M?Q
F?¬M; +| - +?d i?m-M i9v H K°i F?®B ç€ K i?¬B X L?Q M; t m'i ?B M F B m M v - i d
`^M; +ÁM Q i ?ÆM M?B m X

@h? M Q- G w H½Q ç \

h?'v G w .QÆM; H° ` b„+ K†i +Q Ì B F?' - h Q J½ G•K +| K°i H QçB +ªK ; B€+ F?¬M; i®

@æ†+ i?M M?B m H„K- [m €i çT `²B - +?Q /M H` ` S?d h?9v +kM; +| i Q M? KçQ ?B
M? ç€M? +m°+X

G w .QÆM; H„+ ç-m- ?„M i U M?B M b) F?¬M; M|B # M i`Q M; F?¬M; +| T?d i?9v X
M?, M p M M; H¬M; K v HçB K°i +?9i- H9+ M v H½Q ç½ ?Q M i Q M M?b M ` - p B M;
*?d +| G w .QÆM; ç²M; w ç' i?ç+?- #¼M ?¼K È B i?U+ b U K m X

@Z m M ç B- H½Q ç ç½ t2K F?¬M; i®i i¬B +kM; b) F?¬M; K m M[- ç B M?b M t2K X

h Q J½ G•K ?ÆB +| +?9i i?' i p¼M; - #„i +?m v M K°i i B M; pÈB G w .QÆM; `²B HçB p
+çM? i Q Ì M; +ÁM +| K°i ç®M; ç' i?ç+?- +?d +| b€m #ªv K QÆB F?®B- M?[M; F?®B
M?Q M; K ç m +| K°i ç†+ i?M Î # M i` M- +Æ #ªM H M; m v M i?ç+? +| i Q M? KçQ ?B

L; ²B t K t m®M; M?b M i?' v p B F?®B t Q M; h Q J½ G•K +| +?9i K'i ?S M; - M?[M; M;
; Bª- M?Q M; K` #B m ?B M Î K†i T?Š M; # M M; Q B +kM; F?¬M; i®i X a m F?B M?b
`^M; ç•v H F?m T? i?ªB +kM; K'i ?S M; K` Ì B çB X

G w .QÆM; M? M? M; H„+ ç-m- ç' i?ç+? Î ç•v +| #B m ?B M i®i ?ÆM Î L K .QÆM;
KçQ ?B K +kM; HÈM ?ÆM X >B M ; B Ì t2K ` ç' i?ç+? +| i? ç' i`QÈM; +kM; F?¬M; M
w içQ ?Q M +ªM? ?¬M €K Î ç•v M?Q p v X L?[M; ç' i?ç+? M v M m Î MÆB b€M; - +ÁM
p'M ç ?ÆM M[X

Gw .QÆM; çB i?2Q b m hQ J½ G•K- +kM; çB iÈB ç®M; M;mv M i?ç+? i`QÈ+ K†i-
F?®B- Gw .QÆM; +kM; H°` p K†i i?'i p¼M;X

oW ç`M? `ÌB çB- ç M TBM +?B m p"Q K°i K†i T?ŠM; F?B M +?Q Gw .QÆM; +?9 wX

æ•v H" K°i F?®B ç´ i?ç+? +| ? B K†i T?ŠM; iB T t9+ pÈB M? m- i` M K†i +| ?„+ pK-
çQçM çm¬B M;U X æ´ i?ç+? M"v M m T?|M; ` # M M;Q" B +,M #ªM H" T? HB m- F?
F€ B +ªX

L?QM; K" F?®B T? HB m M"v H"K +?Q Gw .QÆM; M?È iÈB h?Ov hBM? *?OM; S?
M;QÌB ?„MX G9+ ibK i?'v F?®B h?Ov hBM? *?OM; æ oQÆM; GK+ M"v- +kM; Î i`QM
M?Q T? i?ªBX

Gw .QÆM; F?¬M; M?`M çQÊ+ K" T?€i ç°M; M,M; HU+ ç†+ i?M- K°i KªM? ç´ i?ç+?
HU+ ç†+ i?MX Gw .QÆM; ç M; M;²B +?²K ?´K #¶M; M?B M M;~M M;Æ- i`QM; K„i H
iQÎM;X J v K„M H" Î +?¶ M"v F?€ i®B- Gw .QÆM; HçB +9B ç-m +?Q M M +kM; F?¬
Gw .QÆM;X

E?®B ç´ i?ç+? ?„+ pK +| çm¬B M;U M"v H" T? HB m- ç´ i?ç+? M?Q p"v K" +| i?
*?OM; æ oQÆM; GK+ ç½ H" p" M F?Q p¬ +MM; HÈM `²B- Km®M +| H-M i?S ? B +,M

L?QM; K" i`QM; F?®B T? HB m M"v- +| F?®B ç´ i?ç+? +?d +| ?ÆM KQÌB +K HçB H
w Km®MX E?®B ç´ i?ç+? M"v +kM; F?¬M; T?ªB M;mv M i?ç+?X S?d h?9v # M i`Q
i?¬M;- HQçB J½ L? X S?d i?9v +| K"m HK+- M?QM; F?¬M; ç m- K"m HK+ +kM; F?

i?¬BX L?QM; H¢B F?¬M; Km i`QM; K°i M;¬v ç KX L;¬v ?¬K M v bÎ /o Km M?B m M
 çB i?2Q Gw .QÆM; X *| Gw .QÆM; i?2Q- #¼M ?¼ +kM; +| HÁM; iBM ?ÆM ?ŠMX
 L; QìB i`B t t2 ?¬M; H` K°i i? M? MB M M?•M- b m F?B #„i +?mv M ç½ ; B9T çÐ #¼M
 .QÈB K€B HÈM- i`M; +°M; +| ?ÆM ky K€v ; BªB i?¢+? - H9+ M`v +| #ªv i€K K€v ; BªB
 H€B t2 H`M; QìB ? v M|B- H9+ ; B9T çÐ K¼B M; QìB i?€Q /Ð ?¬M; ?| +ÁM ; BÈB i?B
 *?mM; [m M? MÆB M`v H`M?¬ F?Q +MM; F?m ; BªB i?¢+?X h`QM; M?¬ F?Q +kM; F
 Km ç´ i?¢+? Î i`QM; M?¬ F?Q +| i? iÈB ç•v ; BªB i?¢+?X L; Q`B i`W ?¬m pB M +O
 i?b +kM; +?d +| i? iÈB MÆB M`v ; BªB K`i?¬BX L?[M; +Y ?¬M; i` M +?Ê M; ¼+ i?¢
 +kM; +| K€v ; BªB i?¢+?X L m F?¬M; T?ªB F?€+? ?¬M; [m2M i?m° + +kM; F?¬M; +?
 T?•M MY K¼B M; QìB ç m iÈB ç•v ; BªB i?¢+?X
 Í ç•v ?bM? i?¬M? K°i +€B +?Ê ; BªB i?¢+? +?Q K¼B M; QìB i`T i`mM; X J¶B M`v ç m
 i?9v i®iX E?¬M; ? Qi M; QìB +O +¬M; iv +?•m #€m iÈB MÆB M`v M?bM +?^K +?
 M?[M; M?¬ F?Q i®B QK K`Km M; mv M i?¢+?- i? M?QM; ç®B pÈB M?[M; M; mv M
 F?¬M; i? #Ä [m X
 æ€K M; QìB Gw .QÆM; tm®M; t2- +kM; çQ iÈB +?9 w +O p`B M; QìBX æ€K M; QìB C
 iÈB- +ÁM +?Q #„i ç-m ; BªB i?¢+? +?mM; [m M? ç½ +| #ªv i€K M; QìB iÈBX
 L; QìB p•v t2K Î ç•v +kM; F?¬M; T?ªB M; QìB i?QìM; p¬ ; B9T pmBX æ¢B ç b® ç m H
 L?[M; +¬M; iv +?•m #€m i`QÈ+ KQìB i`QM; MQÈ+ i` M +Æ #ªM ç m +| M; QìB Î ç•v
 i®i- +?d +¬M M; mv M w #€M ` - ç m b) H`i` M? çQ¢i F`+? HB iX
 @h¬B iÈB i`QÈ+X
 *?ì F?B K€v ; BªB i?¢+? ç½ #`i çB M i?¬M; bm®i- oQÆM; >¢Q .•M ¬K K°i F?®B ç´ i?
 ç´ i?¢+? Gw .QÆM; H„+ ç-m +QìB F?´X æ´ i?¢+? +O oQÆM; >¢Q .•M +| # F?®B
 K°i F?®B H` ?¬M ¬K çBX
 h?´v ç´ i?¢+? i` M i v oQÆM; >¢Q .•M- M; QìB +?mM; [m M? ç m ;`i ç-mX *?mM; [
 M?QM; M; QìB t2K bQ pÈB M?[M; ç` T?QÆM; F?€+ ç m +| [mv +O ?ÆM M?B mX L
 #`i Hm`MªM? ?QîM; ; b pÈB M; QìB ; BªB i?¢+?X
 @Gw H½Q ç - +?9M; i¬B #„i ç-m çBX
 h`QÆM; oo +QìB pšv pšv i v ; ¼B Gw .QÆM; X hQ J½ G•K çSM; Î # M +¢M? t2 M?b
 i? K K°i +€B K€v ; BªB i?¢+? ç #¼M ?¼ ç²M; i?ìB ; BªB i?¢+?X L?QM; K` t2K ?bM
 M?Q Km®M +?ì oQÆM; >¢Q .•M ; BªB tm®M; KÈB ; BªBX
 Gw .QÆM; #`i ç„+ /o ;`i ç-m- F?¬M; #B i H9+ ç´ i?¢+? F?¬M; +| ; b #¼M ?¼ +| #B
 oQÆM; >¢Q .•M `i M? M? K M; FQM? K„i- h`QÆM; oo +MM; Gw .QÆM; çSM; K°i #
 F?®B `) M?´i iQ`M; M, K F?®BX
 L|B ` +?d H`iQÆM; ç®B K`i?¬B- M m Î L K .QÆM; K` M|B- F?®B ç´ i?¢+? pÈB ;
 ?¬M; M; mv M i?¢+? b` ?Q `²BX
 GQÐB +„i FBK HQ¢B ç½ iB M p`Q i`QM; F?®B M; mv M i?¢+?- ç€K M; QìB hQ J½ C
 ç´ i?¢+? /QÈB HQÐB +„i FBK HQ¢BX E?®B ç´ i?¢+? M`v H` F?®B ç-m iB M #¼M ?
 Km®M M| +| i? KÎ ?¬M; i?`i i®iX
 _-KX
 æ´ i?¢+? `i M? M? #` KÎ ` - hQ J½ G•K #QÈ+ iÈB ?´i H M #€i MQÈ+ - H9+ `Y b¢+? #
 oo M?´i i?ìB M; •v M; ~M +ª M; QìBX
 æ€ pÐ- ? B K†i KÎ ` ç m H`M; ¼+ - M?QM; K` ç m H`M; ¼+ pÐ- +kM; F?¬M; +| /`m
 #B m ?B M #•v ; B| K` M|B H` F?¬M; +| ; b`²BX

L;QìB +?mM; [m M? ç m H„+ ç-m iB + ?"M- M;¼+ pĐ M?Q p"v ?¼ b) F?¬M; çB i?n
Km `²BX

@Gw H½Q ç X

oQÆM; >¢Q .•M p Kti + -m tBM M?bM Gw .QÆM; - p Kti /` i?QìM; T?S+ i¢T- +| ?®
+kM; +| M; ?B ?Q†+X

@oQÆM; i´M; - MÆB ç| [m€ i®B- i¬B +kM; M|B H" F?¬M; +| ;b M„K +?„+ `²B K"X

Gw .QÆM; +QìB F?´ K°i iB M; - F?®B ç´ i?¢+? M"v ?„M ç½ ç€M? ;B€ i`QÈ+ F?B K
Q M?B mX æ€M; iB + M?[M; HìB M"v oQÆM; >¢Q .•M +kM; F?¬M; +| HQm w- +?o
t2K i`¼M; H" çQÈ+ - F?¬M; M„K +?„+ # Q M?B m #` oQÆM; >¢Q .•M ?B m i?¬M? +
M M KÈB Km X

@G½Q oQÆM; - Gw H½Q ç M|B F?¬M; b B- +?Q /M H" b€M; bO - Gw H½Q ç +kM
K°i F?®B çQÈ+X h?S ç´ i?¢+? M"v p®M +| `´i M?B m çB m M; Q" B w Km®MX

hQ J½ G•K iB M H M F?mv M #ªQ oQÆM; >¢Q .•M K°i +•mX hQ J½ G•K +kM; Km ?
i?¢+?- ;B€ +ª+kM; F?¬M; i?'TX >B M; Bìi•K iB M? +O hQ J½ G•K #` F?®B ç´ i?¢+
`²BX

@æ9M; - H½Q oQÆM; - ç½ i?'v K°i +?9i `²B- M m F?¬M; tm®M; çB iÈB i¬B ;BªBX

h`QÆM; oo ç²M; i?ìB +kM; F?mv M K°i +•m- oQÆM; >¢Q .•M H"TiS+ H„+ ç-m M|B

@E?¬M; - i¬B iBM iQîM; Gw H½Q ç - F?®B M"v +?d H" M; Q" B w Km®M- i¬B iB TiK
?QÈM; iÈB +€+ p` H" çQÈ+ `²BX

oQÆM; >¢Q .•M ç F?®B ç´ i?¢+? pW KÎ` tm®M; ?°T- `²B H¢B + -K H'v K°i F?®B

h?'v oQÆM; >¢Q .•M + -K H'v F?®B ç´ i?¢+?- Gw .QÆM; F?¬M; M?`M çQÈ+ K" +C
>¢Q .•M M"v ?¬K M v +?QM? t€+ p"MF?Q F?¬M; i®i- H¢B K°i F?®B ç´ i?¢+? F?¬M

L?QM; K" F?®B ç´ i?¢+? M"v +kM; F?¬M; +| M?Q F?®B pW M½v- # M i`QM; +| S?o
+| + QX

oQÆM; >¢Q .•M H9+ ;BªB i?¢+?- hQ J½ G•K +MM; h`M? E?ªB æ¢i ç½ iÈB K°i K€
ç-m ;BªB i?¢+? `²B- i`QÈ+ iB M ;BªB +?QM? H" ç´ i?¢+? +O *® H½QX *® H½Q ?¬M
i`QM; ç| +| K°i F?®B H" /Q H½Q iU KbM? [mv i ç`M?X G½Q im´B i€+ HÈM M?Q p"
Gw .QÆM; +| +?9i M; ¢BX

*® H½Q i´M; +°M; ? B F?®B ç´ i?¢+? K'i #®M KQÆB p¢M- bQ b€M? pÈB ç€K M; Qì
+?9i ?ÆB i?'T K°i +?9iX J¶B H-M +?ÆB H½Q +?B iB m +kM; F?¬M; [m€ K°i i`,K p

æ´ i?¢+? +O *® H½Q +MM; ç´ i?¢+? +O oQÆM; >¢Q .•M ?-m M?Q +MM; H9+ ?¢ç
?¢ç Q +?mM; [m M? ç½ +| M; QìB p•v [m M?- v M H†M; M?bM K'v M; QìB ;BªB i?¢+

GQm *QÆM; +MM; L;¬ >B m G} ç m çSM; # M +¢M? Gw .QÆM; X L;¬ >B m G} +kM;
i?¢+?- +MM; bQ b€M? pÈB ç€K M; QìB h`QÆM; oo i?b` ?ÆM M?B m- +?d /MM; F
M; mv M i?¢+? M"v `´i M?Ä- M^K pW i`QM; HÁM; #`M i v +O L;¬ >B m G}X

@*?B +?BXX

h? M? •K +O ? B K€v ;BªB i?¢+? ç²M; i?ìB p M; H M-X h? M? •K ?¶M ?ÊT +O K€v
+?¶- ?ÊT i?¬M? ?Á •K ;BªB i?¢+?X L m F?¬M; TªB M; QìB +?ÆB ç´ i?¢+?- bÊ`
M?Q p"vX

@h,M; - i,M; `²BX

G9+ oQÆM; >¢Q .•M +?,K +?9 ;BªB i?¢+?- T?Q b m ?„M ç°i M?B M +| M; QìB ?¬
.•M- h`QÆM; oo- Gw .QÆM; # M; QìB F?¬M; M?`M çQÈ+ K" [m v ç-m H¢B M?bM b
F?¬M; t +| K°i M; QìB ç M; çB M +m²M; F m iQ +¢M? K°i K€v ;BªB i?¢+?X J" +?m
M"v +| +?WM; ? B # KQÆB M; QìB ç M; +'Ti®+ +?çv iÈBX

@",M; L?k *?OM;- H" ",M; L?k *?OM;X

S?Q i`QÊ+ K€v ;B<sup>a</sup>B i?¢+? +ÁM +| M;QÌB F m iQ- H`K +?Q i•K i bM? M?[M; M;QÌB F
>¢Q .•M i?-K K„M; K°i iB M;- ¢¬B K„i +`M; +?mv M i•K p`Q ¢´ i?¢+? +O KbM?X

o`B M;QÌB # M \*® H½Q +kM; [m v ¢-m i`Î H¢B- M?QM; K` p Kti *® H½Q F?-M; +|
[m v ¢-m H¢B pšM +?mv M +?9 ;B^aB ¢´ i?¢+? i`QÊ+ Kti KbM?X

S?Q i`QÊ+ ¢½ +| M;QÌB +„i M;mv M i?¢+? ` ¢QÊ+ ",M; L?k *?OM; S?d h?9v `²B
i bM? +O oQÆM; >¢Q .•M +`M; F?-M; i? #bM? ioM?X >„M M„K +?ti i?B i ¢ Q +`
bÊK M?bM i?`v F i [m<sup>a</sup> # M i`QM; ¢´ i?¢+? +O KbM?X

_ -KX

æ´ i?¢+? +O oQÆM; >¢Q .•M +MM; *® H½Q ¢²M; i?ÌB KÎ` - h`QÆM; oo +MM; h`M
¢B iÊBX _`i M? M? Kti T?šM; # M i`QM; ¢´ i?¢+? ?B M ` i`QÊ+ Kti K¼B M;QÌBX

@E?-M; +| ;bX

@h,M; `²BX

> B i? M?•K F?€+ M? m p M; H M- i` M Mûi Kti ;B` Mm +O *® H½Q ?B M ` MK +
¢½ ¢´ i,M;- K°i ¢ Q +„i ` S?d h?9v `²B- +kM; H` K`m t M? #B +X

J` # M oQÆM; >¢Q .•M +kM; +| S?d h?9v- M?QM; H` HQ¢B ¢`m- H¢B F?-M; +| M?
i?¢+? K` M|B- imv i ¢®B H` F?| `²BX

a„+ Kti +O oQÆM; >¢Q .•M +`M; F?| M?bM- +ÁM ?ÆB +?9i i`„M; # +?X > B F?®B
+?Q ?„M +| +?9i F?-M; +?`m M´B- ¢®B pÊB K´v F?®B ¢´ i?¢+? +ÁM H¢B +kM; F?-

@>¢Q .•M ¢ i¬B ;B^aB i`QÊ+ ¢B\

h`QÆM; oo HQ H„M; M?bM [m oQÆM; >¢Q .•M- ? B F?®B ¢´ i?¢+? ¢ m F?| - i•K i

@E?-M;- i¬B iB TiK+ ;B^aBX

oQÆM; >¢Q .•M ¢°i M?B M H„+ ¢-m- MûK F?®B ¢´ i?¢+? KÎ` p`Q i`QM; ?°T- H¢B
F?€+- ?„M /U ¢`M? H`K iÊB +MM; `²BX

@oQÆM; h´M;- M m F?-M; M? M;?d M;ÆB K°i +?9i ¢B- ¢ h`QÆM; i´M; ;B<sup>a</sup>B i`QÊ

Gw .QÆM; i?Î /¬B- i•K i bM? +O oQÆM; >¢Q .•M H9+ M`v ¢½ `®B HQ¢M `²B- M m i
+kM; F?-M; +| ;b i®iX >ÆM M[oQÆM; >¢Q .•M `i F?-M; K v H¢B #®+ T?ªB F?
L,K F?®B ¢´ i?¢+? +O ?„M +| # F?| ? B i`QÊM;X oQÆM; >¢Q .•M #®+ ` # F?®B
+| i? M|B H` p`M F?Q +O ?„M F?-M; ¢QÊ+ i®i +?Q H„KX

@Gw H½Q ¢ - i¬B iBM iQÎM; +`m- +kM; iBM iQÎM; p`Q +?QM? KbM?X

oQÆM; >¢Q .•M M? M?`M; H„+ ¢-m- F€i?U+ ?„M +| K°i +?9i /®B HÁM;X >„M ?-
T?d i?9v HQ¢B T? H - +?Q M M ?¬K M v KÊB iQ+? +U+ M?Q p`vX \*?d H` ?B M i?
FQ+? HB M iK+ H`K +?Q ?„M +| +?9i T?€i K°M;X

@G½Q iB M bBM?- F?®B +| * M h? M? *?OM; M`v +O M;`B +?9M; i¬B M;mv M w K
i? M`Q\

" M +¢M?- #„i ¢-m +| M;QÌB ` ;B€ ¢´ i?¢+? pÊB \*® H½Q `²B- F?®B M;mv M i?¢+?
Km ¢QÊ+X h? K F?ªQ w FB M +O Gw .QÆM; K°i +?9i- +ÁM F?®B ¢´ i?¢+? M;mv
KbM? +?¼M Km X

bi2p2M[#R3Ny

aB m *'T >Q`M; EBK h?O

h€+ ;B^a, hB m hB m ok

kyeX *?QÆM; kye, * M h? M?- .QÆM; GK+X

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

hQ J½ G•K +MM; h`M? E?ªB æfi ç m HB + K„i M?bM \*® H½Q- pW `²B KQÌB pçM
i€K pçM- i®+ ç° i,M; F?¬M; M?ÄX

@*€K ÆM- i¬B içK i?ÌB +ÁM +?Q Km®M #€M- +?Ì F?B ;BªB ` iQ`M #° ç½ `²B iQM
*® H½Q /Q /U K°i +?9i- +m®B +MM; H„+ ç-mX L;`v ?¬K M v pW F? B ç Q ç½ ç´ i,
p"v H½Q H`K b Q +| i? #m¬M; i? X >ÆM M[ ç•v H` F?®B ç´ i?ç+? Gw .QÆM; t2K
+ªK i?'v iBM iQÎM; X

L?[M; M;QÌB +?mM; [m M? +kM; F?¬M; M|B ;b M[- ;BªB ` iQ`M #° #¼M ?¼ i?m Kr
+O #¼M ?¼ H` i"M /KM; K¼B F?ª M,M; i?m Km ? i T?d i?9v Î ç•v- i?m Km i?"M? T
i²M içB T?B m HQmX

*® H½Q- hQ J½ G•K iB TiK+ ;BªB i?ç+?- K°i ç Q ç-m iB M ç½ i?'v ç´ i`QÈM; H`K +
?ÆMX oQÆM; >çQ .•M H9+ M`v ç½ +?m`M #` tQM; - ç M; ç`M? +„i F?®B ç´ i?ç+? i

Gw .QÆM; #'i ç„+ /o H„+ ç-m- oQÆM; >çQ .•M bÊ `^M; ;†T T?ªB çª FQ+? F?¬M; M
çQÊ+ çª FQ+? H-M M`v- ? B F?®B ç´ i?ç+? b m ç| b) H` KM tm•M iÈB pÈB ?„MX

*?B +?BX

hB M; HQÐB +„i FBK HQçB p M; H M- +?mM; [m M? i`mv M iÈB iWM; çÊi M; ?` Hm"
F?¬M; t M? m H„K- +?d +¬M M; ?` Hm"M ?ÆB iQ iB M; K°i +?9i H` T?•M MY K¼B
çQÊ+X

h`QÆM; oo +| +?9i HQ H„M; M?bM oQÆM; >çQ .•M- +ÁM K M; i?2Q K°i +?9i €M?
h`QM; M?" F?Q `i i®B- Î ç•v i?b b€M; bO ?ÆM M?B mX Í i`QM; M?" F?Q F?¬M; M
?ŠM H` +| i? M?bM i?'v K°i +?9iX

Gw .QÆM; ?ÆB ?ÆB H„+ ç-m- h`QÆM; oo #¶M; M?B M bYM; b®i- HQ H„M; i` M K
_—K5

E?®B ç´ i?ç+? i?S # +O oQÆM; >çQ .•M +m®B +MM; +kM; KÎ ` `²B- H-M M`v Gv
ç M|BX

E?®B ç´ i?ç+? i?S # # M i`QM; H` T?d i?9v HQçB HÁM; i`„M; i`SM; M?QM; i€M
?B M K`m HK+ +ÁM çÐ ?ÆM EBK hB *?OM; pW M½vX oQÆM; >çQ .•M M m +„i +?m
H° ` K°i +?9i T?d i?9v- +QB M?Q #€M K Q HB m M`v çB +kM; +| i? FB K çQÊ+ K°
M`v- +„i i M M€i T?d i?9v Î # M i`QM; ` - B +kM; #B i; B€i` +O F?®B ç´ i?ç+? M

oQÆM; >çQ .•M K¬B ?ÆB `mM `mM- F?¬M; i? iBM çQÊ+ M?[M; ;b M?bM i?'v i`Q
çª FQ+? ç½ F?B M +?Q HÁM; ?„M ç½ b„T ç|M; #,M; `²BX

@>çQ .•M- i¬B iÈB ;B9T- çQ i¬B ;BªB +?QX

h`QÆM; oo F?¬M; F?ÄB ç~v oQÆM; >çQ .•M ` K°i # M- oQÆM; >çQ .•M HMB p T?
tm®M; K†i ç´iX GB MiK+ # H-M ç´ F?| - çª FQ+? M?Q p"v T?ÄM; +?WM; M;QÌB F

L;QÌB +?mM; [m M? HB M M?Ä ;B¼M; M; ?` Hm"M- HB M iK+ # H-M ççB F?| - p"M
[m€ ç2MX

h`M; i? K` M|B- +?'i HQÊM; +O K Q HB m Î F?Q ?"M; "bM? *?•m M`v +?'i HQÊM;
.QÆM; i?b ?ÆM M?B mX hçB L K .QÆM; çWM; M|B # H-M ççB F?| HB M iK+ - H
H` #bM? i?QÎM; +ªX L?QM; Î "bM? *?•m +?mv M M?Q p"v F?¬M; M?B mX

GB M iK+ # F?| - +?d +| i? M|B H` p"M F?Q +U+ F€ ç2M çOBX " F?®B ç´ i?ç+?
H„K +kM; ?ÆM i`,K pçM `²BX hW #B m ?B M M`v K` t2K Km®M i?m ?²B HçB KQÌB

h`QÆM; oo ç½ /¼M tQM; ç´ i?ç+?- oQÆM; >çQ .•M F?¬M; ;B9T çÐ- +?d M;²B +9M
F?¬B T?K+ HçB b m çª FQ+? pW `²BX

Gw .QÆM; çºi M?B M H„+ ç-m- çB iÈB # M +çM? oQÆM; >çQ .•M- M? M?“M; M;²B

@oQÆM; i´M;- M? F?¬M; pb p”v K” MªM HÁM; i?Q€B +?Q +?S\

Gw .QÆM; M? ;B¼M; +QÌB +QÌB- +ÁM p¶ p¶ p B oQÆM; >çQ .•MX

@E?¬M;- Gw H½Q ç - i +?d Km®M M;²B M;?d M;ÆB Kºi +?9i i?¬BX

h? M? •K +O oQÆM; >çQ .•M +U+ F€ b b9i- F?| i?S M?“i?„M +?d #` çª FQ+? HÁ
+?Q >çQ .•M F?¬M; +| M?B m ?B p¼M;X L?QM; F?| i?S # M”v H”K +?Q M;QÌB Hç
+kM; F?¬M; +?“m M´B `²BX “¼M ?¼H” M;QÌB K ?B m +¬M; pB + ç´ i?ç+?- M?QM
M?Q Gw .QÆM; Î # M +çM?- i`QM; ibM? ?m®M; M?Q p”v K” HB M iK+ # H-M çç
F?¬M; +?“m M´BX

@ M? M;?d M;ÆB M?Q p”v b) F?¬M; M?bM i?“v +?9M; i ç´ i,M; `²B- ? v H”- F?®B
M? ;BªB ` - M? Î # M +çM? ?¶ i`Ê- i? M”Q\

Gw .QÆM; +QÌB ?„+ ?„+ Kºi iB M;- Km®M FûQ HçB HÁM; iBM +?Q oQÆM; >çQ .•M
K” i?¬BX L?QM; M?bM ?bM? /çM; +O ?„M M?Q i? M”v bÊ `^M; F?¬M; tm®M; ç Q
iB M M”v +?d +| i? Gw .QÆM; iÈB ;B9T ?„M K” i?¬BX

oQÆM; >çQ .•M M;~M; ç-m FBM? M;ç+ M?bM Gw .QÆM;- H9+ M”v oQÆM; >çQ .•M
H”K i`Ê i?O i?U+ ` +kM; +| p”B H-M- M?QM; H” Gw .QÆM; +?O çºM; ;BªB ç´ i?ç+
H-M M”QX

oW M;?o- oQÆM; >çQ .•M F?¬B T?K+ Kºi +?9i HÁM; iBM- ?„M F?¬M; M?“M çQÊ+

@h`QÆM; i´M;- H-M M”v +?Q i¬B iÈB ;BªB çBX

Gw .QÆM; +QÌB M!B pÈB h`QÆM; oo- h`QÆM; oo bYM; b®i Kºi +?9i- pºB p”M; /¼M
*| i? H’v HçB HÁM; iBM +?Q oQÆM; >çQ .•M +ÁM [m M i`¼M; ?ÆM +?QM? KbM?
Hº` p Kti +ªK FQ+? M?bM Gw .QÆM;X

" M;QÌB i? v ç´B p` i`Q- Gw .QÆM; iW i`QM; ?ºT ;¶ +O oQÆM; >çQ .•M H’v ` Kºi
tQM;- +?d i?ŠM; i„T M?bM p”Q F?®B ç´ i?ç+? M”vX

G9+ i`QÊ+ i`QM; #½B ç´ i?ç+?- Gw .QÆM; ç½ /MM; i?O T?€T M”v `’i M?B m H-M
M i` M ç´ i?ç+?- i?ŠM; i„T- F?¬M; +?9i /Q /U +„i Kºi ç Q çB tm®M;X

J¼B M;QÌB +?mM; [m M? FBM? M;ç+ M?bM Gw .QÆM;- Gw .QÆM; pW ` i v #¼M
;B®M;X hW i?O T?€T K” M!B- Gw .QÆM; imv i ç®B KçM? ?ÆM oQÆM; >çQ .•M `’i

>ÆM M[- Gw .QÆM; ?B M;B! ç M; ;BªB F?®B ç´ i?ç+? +O M;QÌB pW KÈB HB M
M¼ pW `²B O`k Kºi +?9i w +?Q +kM; F?¬M; +| - ?B M;B! ç½ F?¬B T?K+ HçB HÁM;
H” /Q M;QÌB i? M? MB M ç M; ;BªB i?ç+? M”v K M; iÈBX

L;QÌB +?mM; [m M? ç m H” M?[M; M;QÌB t2K ;BªB i?ç+? M?B m M,K- +?mv M M?Q
+| i? tm’i ?B M +?mv M M?Q p”v- +?d +| i? M!B H” M;QÌB i? M? MB M ç M; ;BªB i
i`QM; #¼M ?¼X L?bM im´B i€+ +O Gw .QÆM;- M;QÌB +?mM; [m M? +kM; F?¬M; M

Gw .QÆM; +kM; F?¬M; [mªM H!B M;?“ Hm”M +O K¼B M;QÌB +?mM; [m M?X Jºi ç
oQÆM; >çQ .•M F?¬B T?K+ HçB HÁM; iBMX Gw .QÆM; F?¬M; +| imv M +?¼M T?Q
tm®M; /QÈB +| i? +?Q K¼B M;QÌB M?bM i?“v `ä T?d i?9v Î # M i`QM;X

_ -K5

E?®B T?d i?9v +O *® H½Q ç½ çQÊ+ ;BªB ` ?Q”M iQ”M `²B- H” Kºi F?®B * M h? M
+?9i M”QX EQ+? +Ð +O M! +kM; F?¬M; M?Ä- i` M Kti +O *® H½Q ç½ ?B M H M v

*?d+-M K°i F?®B M"v +kM; çO +?Q *® H½Q FB K çQÊ+ ?ÆM ? B KQÆB p¢M `²BX
M?Q p"v i?b F?®B T?d i?9v M"v +kM; çO +?Q H½Q i?m ?²B H¢B iB M p®MX E?¬M;
K°i Qi- F?®B ç´ i?¢+? +ÁM H¢B +kM; F?¬M; [m M i`¼M; M[ `²BX

" M T?Q Gw .QÆM;- i? M? •K +O K€v +„i FBK HQ¢B +?“K `½B ;BªK çB- K°i iB M
F?®B ç´ i?¢+? i?S iQ +O oQÆM; >¢Q .•M `®i +m°+ +kM; çQÊ+ Gw .QÆM; KÎ` X

oQÆM; >¢Q .•M H-M M"v T?K i`€+? ?'i MQÊ+- ?„M ?'i MQÊ+ K" i v F?¬M; F?ÄB +
i`QÊ+ K„i M?QM; +kM; F?¬M; +| /kM; +ªK ?'i #€i MQÊ+ tm®M;X

@oQÆM; i´M;- M? F?¬M; T?ªB M¡B iBM iQÎM; i b Q\ *kM; T?ªB iBM iQÎM; p"Q K
Gw .QÆM; M? ;B¼M; K°i +•m- i`QM; K„i oQÆM; >¢Q .•M #¶M; H°` K°i +¶ FB M ç
/Q /U- i v +kM; F?¬M; `mM- ?'i i?ŠM; #€i MQÊ+ tm®M; K†i T?ŠM; pW +„iX

LQÊ+ +ÁM +?Q `Y ?Q" M iQ" M K†i T?ŠM;- M?QM; ç½ H°` HK+ w î# M /QÈBX oQ
H9+- p°B p" M; +?¢v çB H'v MQÊ+- id Kd `Y K†i T?ŠM; +„iX

@* M h? M? .QÆM; GK+X

oQÆM; >¢Q .•M K¬B +| +?9i `mM `mM- H-M M"v F?¬M; T?ªB F?~M i`QÆM; K" H" F
H°` T?d i?9v- H" HQ¢B FB M i? M? M?Q +O *® H½Q- M?QM; F?®B T?d i?9v FB
+O *® H½Q +ÁM Km®M i®i ?ÆM- HÈM ?ÆM- ;B€i `çQÆM; M?B M H" + Q ?ÆM K

@æ9M; p"v- >¢Q .•M- * M h? M? .QÆM; GK+- i,M;- H" ç´ i,M; `²BX

h`QÆM; oo ?QM; T?'M ¬K H'v oQÆM; >¢Q .•M- T?d i?9v M?Q p"v F?¬M; T?ªB i`Q
+„i çQÊ+X L?QM; K" #•v ;BÌ H¢B H"K +?Q #¼M ?¼ p¬ +MM; FQ+? ç°M;- pmB p p¬

@h,M;- ç´ i,M;- Gw H½Q ç - +ªK ÆM- +ªK ÆM + "mX

oQÆM; >¢Q .•M FQ+? ç°M;- # F?| K°i i`QÈM;- ç®B pÈB ?„M +| w M;?o `´i F?€+

@E€i?U+- oQÆM; i´M; M m M?Q M? iB T iK+ ;BªB tm®M;- iBM iQÎM; +kM; +| i?

Gw .QÆM; KdK +QÌB H„+ ç-m- M?[M; HÌB M"v Gw .QÆM; M¡B H" i?"iX > B F?®B ç´
+ª- oQÆM; >¢Q .•M +?d+-M FB M i`b tm®M; /QÈB- t€+ ç`M? +?„+ +?„+ H" i`QÈM

@Gw H½Q ç - + "m +kM; F?¬M; M OBi¬B- M¡B i?"i- ?B M ;BÌ i¬B +kM; F?¬M; +| /k
"B

oQÆM; >¢Q .•M +QÌB F?´ H„+ ç-m- i`¢M; i?€B +O ?„M ç½ F?¬B T?K+ H¢B- M?QM
+| ?Q" M iQ" M F?¬B T?K+X G9+ ;BªB i?¢+? K¼B M;QÌB `´i iBM iQÎM; p"Q p" M F?Q
+?Q +¬M; H Q ;BªB çQÊ+ F?®B ç´ i?¢+? M"v ?Q" M iQ" M +`T +?Q Gw .QÆM; ? i`²

@æ9M; p"v- M¡B i?"i- pW `²B i `´i HQ H„M;X

h`QÆM; oo ç²M; i?ÌB +kM; +QÌB F?´ K°i iB M;X >„M pW `²B +kM; K M; H M ç´ i?

oQÆM; >¢Q .•MX L m F?¬M; T?ªB ç +?Q oQÆM; >¢Q .•M i?Q€i F?ÄB #¡M; K H
F?¬M; +| /kM; +ªK çB ;BªB F?®B ç´ i?¢+? +O KbM?X

@* M h? M? .QÆM; Gm+ `´i F?¬M; i²B- ¬M; +?O M"v- +| ?SM; i?9 +?mv M M?QÈ
F?¬M;\

*?mM; [m M? #„i ç-m +| M;QÌB ` ;B€ F?®B ç´ i?¢+? pW çQÊ+ ;BªB `X oQÆM;
M;mv M HB m M?Q p"v #¼M ?„M H" i?B m M?B m- Km®M Km +kM; F?¬M; Km çQÊ

@oQÆM; i´M;- +ÁM F?®B +ÁM H¢B M? iÈB ;BªB çB- iBM iQÎM; +?QM? KbM?X

Gw .QÆM; ç°i M?B M M?QÌM; p` i`Q- KdK +QÌB M?bM oQÆM; >¢Q .•MX oQÆM; >
p¬ w i?U+ ;"i ç-mX

E?®B ç´ i?¢+? pW `²B ç½ i,M; `²B- M?QM; Km®M oQÆM; > Q .•M F?¬B T?K+ H¢B
ç +?Q ?„M +?QM? KbM? ;BªB ç´ i?¢+? i`QÈM; K" i?¬B- +?Q M M Gw .QÆM; KÈB

FB M i? M? M"v +ÁM HÈM ?ÆM F?®B +O *® H½Q- ;BªB` iQ" M #° +kM; +| Qi M?`
H9+ ;BªB` iQ" M #°- HÁM; iBM +O oQÆM; >¢Q .•M +kM; F?¬B T?K+ F?€ M?B mX
@æQÊ+- i¬B iU KbM? ;BªB- +ªK ÆM +"m Gw H½Q ¸ X
oQÆM; >¢Q .•M H-M M[i`î p p` i`Q ;BªB i?¢+?- ?„M K M; FQM? K„i +ÁM M?bM
+ªK FQ+?X G9+ M"v i`QM; HÁM; oQÆM; >¢Q .•M #¶M; M?B M K°i H M K°i +ªK ;B
iBM `^M; M m iB T iK+ ;BªB F?®B ¸' i?¢+? M"v b) +ÁM i`QÈM; ?ÆM M[- imv i ¸®B
S?d i?9v HQ¢B FB M i? M? +O *® H½Q # M FB ¸½ ¸QÊ+ H¬B` iQ" M #°`²BX :B€
+?mM; [m M? M; "v +`M; M?B m ?ÆMX \*?d i`QM; +?®+ H€i ¸½ iÈB 8y p¢M`²BX L
+?mM; [m M? M?Qm K"v- F?¬M; B iB T iK+ ` ;B€ F?®B T?d i?9v M"v M[X
*® H½Q /Q /U K°i +?9i- ¸°i M?B M +?¢v iÈB # M +¢M? h`QÆM; oo M?Ä ;B¼M; p`B
h? M? *?OM; +O *® H½Q- +m®B +MM; H„+ ¸-mX
*® H½Q F€ i?U+ Km®M #€M F?®B T?d i?9v M"v +?Q h`QÆM; ooX *® H½Q ¸®B pÈB
+| +ªK ibM? ``i b•mX h`QÆM; oo +| ¸QÊ+ M;mv M HB m i®i`'i +| i? b) T?€i i`B M ¸
L;¼+ >B M T?€i i`B M- ?B T ?°B M;¼+ i?¢+? JBM? .QÆM; +kM; T?€i i`B M F?€ i®
*?d iB + H"- h`QÆM; oo +kM; F?¬M; +| tQÎM; ;B +¬M; +O KbM?- +kM; F?¬M; Km

h? 'v F?®B ç' i?ç+? Gw .QÆM; F?¬M; M?`M çQÊ+ K` H„+ ç-m- i`QÈM; FB m ;b K` t
H) p`M F?Q +kM; #B i H•v i`mv M b Q\

sQ i tQ iX

æ' i?ç+? +O oQÆM; >çQ .•M +„i +ÁM M? M? ?ÆM +O h`M? E?ªB æç i M?B m- H9
i` M K†i h`M? E?ªB æç i +ÁM ç"K ?ÆM M?B mX >B M ;Bì F?®B ç' i?ç+? pšM +ÁM

> B # T?9i b m- ç' i?ç+? +O h`M? E?ªB æç i `®i +m°+ +kM; çQÊ+ Kî` `²BX G9+
p`Q K°i ?ÆB- M?bM +?^K +?^K p`Q # K†i T?šM; +„i K` hQ J½ G•K ç M; `Y ;B9T ?

@EBK hB *?OM; - EBK hB *?OM; - +ÁM H` .B K .QÆM; GK+ - H½Q h`M? - i, M; - ççB

hQ J½ G•K pW KÈB `Y bç+? K†i T?šM; +„i tQM; HÈM iB M; ; -K`9iX h`M? E?ªB a
Kd # K†i +„i- i? 'v S?d h?9v i`QM; bm®i M?Q iÆ +MM; pÈB K`m t M? ç"K i? M? i?S
æç i H"TiS+ i`Î M M FQ+? ç°M; X

@h?U+ bU H` EBK hB \*?OM; - ? ? - hQ J½ G•K- i¬B +kM; ç' i, M; `²BX

h`M? E?ªB æç i M; Y K†i H M i`lB +QìB ? ?ª- pW `²B K¼B M; QìB HB M iK+ ç' i`Q
Qi €T HU+X >B M ;Bì +m®B +MM; K°i +?9i €T HU+ +kM; F?¬M; +| - EBK hB *?OM; F
` çQÊ+ - ?„M h`M? E?ªB æç i +kM; ç' ` çQÊ+ EBK hB *?OM; X

L; QìB +?mM; [m M? H9+ M`v çì +ª M; QìB ` - HçB H` EBK hB *?OM; - #¼M ?¼ F?¬M
S?d h?9v EBK hB *?OM; X >bM? M?Q ?¬K M v EBK hB *?OM; F?¬M; ç€M; ;B€ i?b T

h`¼M; v m M? 'i H` - #®M M; QìB ç m H` #çM # +O M? m- ?ÆM M[#®M F?®B S?
?B M F?¬M; +| F?QªM; +€+?X hWM; F?®B iWM; F?®B çB ` - S?d h?9v EBK hB *?
i?`M? ç¬B b Q\

G-M M[tm' i?B M EBK hB *?OM; - M; QìB +?mM; [m M? ? B K€v ;BªB i?ç+? +`M; M
+€B F?€+ F?¬M; M|B- #®M F?®B EBK hB *?OM; M`v +kM; H` K°i çQçM ;B B i?QçB

h`QM; +€B +?Ê M`v K°i M; `v ç K ;BªB ` #®M F?®B EBK hB *?OM; +kM; F?¬M; Tª
bBM? [m X h?"K +?Q M, K b€m F?®B ç m +| i? - i? M?QM; ç m H` #çM # - HçB ç²
+?Q iWM; tm' i?B MX æ•v +?QM? H` H-M ç-m iB MX

L; QìB i" T +?mM; [m M? ? B K€v ;BªB i?ç+? M`v ç½ H M iÈB ?ÆM b€m KQÆB M; Qì
ªQ M½Q - ? B F?®B FBK iB M`v #B m #B M +kM; F?¬M; i²BX "¼M ?¼ M m +| i? #€M
iU M?B M F?¬M; HQm HçBX

J°i H€i b m- S?d h?9v EBK hB *?OM; +O oQÆM; >çQ .•M ç½ çQÊ+ ;BªB ` - bQ b€
iB +O h`M? E?ªB æç i i?b F?®B +O ?„M i?m FûK ?ÆM `i M?B mX *m®B +MM; #

L m F?¬M; +| S?d h?9v EBK hB *?OM; +U+ i®i +O h`M? E?ªB æç i i?b F?®B +O o
#€M çQÊ+ ;B€ + Q ?ÆM K°i +?9iX

L?QM; K` +€B ;B€ M`v ç½ H`K oQÆM; >çQ .•M i?Ä K½M `²B- ? B F?®B S?d h?9v #
F?¬M; +?d F?¬M; #` H¶ K` +QM #m¬M #€M HìB ` K'v +?K+ pçMX aQ pÈB HB M i
M?B m `²BX

h`QÆM; oo pW +?SM; FB M h`M? E?ªB æç i +„i ` EBK hB *?OM; tQM; - /Q /U K°i
[mv i i•K ¬K F?®B ç' i?ç+? K Q HB m K°i MY +| bQÆM; i`„M; ` X E?®B K Q HB
K M; iÈB L K .QÆM; b M; M, K ç ;BªB i?ç+?X L?QM; K` M; ?o iÈB #B m ?B M +O
H`K +?Q ?„M +| +?9i /Q /UX E?¬M; #^M; M?•M H9+ +ÁM ç M; M|M; - ç +?Q Gw .QA

@Gw H½Q ç - +`m t2KX

h`QÆM; oo +QìB `i M; çB M; MM; - M?QM; ç¬B K„i pšM M?bM p`Q Gw .QÆM; X h? 'v
HB m iÈB- Gw .QÆM; ç½ #B i h`QÆM; oo M; ?o M?Q i? M`Q `²B- M?bM ?„M M; ÆM

Gw .QÆM; F?¬M; TªB pb ?`M? ç°M; +O h`QÆM; oo K` çì M; QìB ` - K` F?®B ç' i?
çì M; QìBX

E?®B ç´ i?¢+? M¨v Gw .QÆM; +kM; ç½ t2K [m - # M i`QM; +kM; H¨ S?d h?9v EBK hB *?OM; b Q\

L; ?o iÈB ç·v M; v +ª Gw .QÆM; +kM; +ªK i?´v `´i H¨ FBM? M; ¢+ - imv `^M; #¼M ?¼M ?ÄB [m w FB M +O Gw .QÆM; X h? M?QM; K Q HB m M¨v +?O v m H¨ #¼M ?¼M +? H9+ M?bM i?´v - imv i ç®B F?¬M; ; B9T #¼M ?¼M +?¼M ç´ i?¢+?X

L; v iW ç-m Gw .QÆM; +ÁM F?¬M; +| HQm w- ?B M ; BÌ H9+ ; BªB i?¢+? ` - Gw .QÆM; #´i ; B€+ #¼M ?¼M F?¬M; M; Ì ; BªB ` çQÊ+ M, K F?®B S?d h?9v EBK hB *?OM; X hd H çBX æ´ i?¢+? Î "bM? *?·m æ¢B *¬M; "M [mª i?U+ H¨ K¢M? ?ÆM Î L K .QÆM; F?¬M

Gw .QÆM; +kM; ?B m çQÊ+ Kºi +?9i- H-M M¨v ; BªB ` M?B m S?d h?9v M?Q p"v L m F?¬M; TªB Gw .QÆM; b¨M; +?¼M Kºi b® HQ¢B ç´ i?¢+? F?¬M; i®i ` # M M; i? +| M?B m S?d h?9v i®i M?Q p"vX >B M ; BÌ M; ?o H¢B Kºi +?9i- K Q HB m HQ¢B +kM; F?¬M; M?B m H„K `²B- M m M?Q ç H½Q *€i #B i F i [mª M¨v- F?¬M; #B i b)

@Gw H½Q ç - +¨m ; B9T i¬B Kºi H-M M [çB- K†+ F F i [mª i? M¨QX a m M¨v i`Q *?·m K¶B M; ¨v i¬B ç m KÌB +¨m , M m®M; X

h`QÆM; oo i?´v Gw .QÆM; çÌ M; QÌB ` - +ÁM iQÎM; `^M; Gw .QÆM; ç M; bmv M; ?o .QÆM; T?K+ ?²B H¢B iBM? i?¬M- +QÌB F?´´ ; "i ç-mX

h?´v Gw .QÆM; çSM; Î i`QÈ+ K€v ; BªB i?¢+? - M; QÌB +?mM; [m M? +¨M; M; ?` Hm i? M? MB M M¨v ` K†i- #¼M ?¼M HB M iB T Kºi M; QÌB H¢B Kºi M; QÌB ; BªB ` S?d h?9v EBK hB *?OM; +kM; +MM; M? m çB ` - i?"i H¨ F?¬M; i? iBM çQÊ+X

L?[M; M; QÌB KÈB iÈB #B i çQÊ+ +?mv M- `´i FBM? M; ¢+ M?bM Gw .QÆM; X Jºi bç #„i ç-m bmv M; ?o- F?¬M; #B i H¨ ç M; M; ?o +€B ; bX

*?¼M çQÌM; +„i tQM; - Gw .QÆM; H-M M [?¢ ç Q- H9+ M¨v- M; v +ª h`QÆM; oo + `´i F?¬M i`QÆM; X L?[M; M; QÌB +?mM; [m M? t2K +kM; F?¬M i`QÆM; p¬ +MM; X h` F?¬M; #B i F?®B ç´ i?¢+? iB T i?2Q +| iB T iK+ i`QÈM; M [F?¬M; - ? v H¨ +„i F?´´

*?B +?BX

h?B i ç Q +O Gw .QÆM; +kM; çºM; `²B- M; QÌB +?mM; [m M? H9+ M¨v #` ?´T /šM [m M i·K iÈB F?®B S?d h?9v K¨ h¨M? EªB æ¢i ç M; ; BªB ` +kM; pb i? K¨ i`Î M M M¨v H¨K +?Q h¨M? EªB æ¢i +| +?9i T?B M KmºMX

L; QÌB +?mM; [m M? H M iB M; M; ?` Hm" M- pB + M¨v F?¬M; ; B®M; pÈB H9+ i`QÈ+ Hm" M # M ç€K M; QÌB Gw .QÆM; H¨ HÈM M?´i- ?ÆM M [T?Q b m çQ¨M M; QÌB +ÁM # M M¨vX

h¨M? EªB æ¢i ç½ ; BªB çQÊ+ MY F?®B S?d h?9v ` i v- ç M; +¬K +?ÆB çM X >„ [m Gw .QÆM; ç M; +„i i?¢+? - H¨T iS+ +9B ç-m ; BªB M®i MY F?®B +ÁM H¢BX

a m p¨B T?9i- i?B i ç Q +O Gw .QÆM; `®i +mº+ +kM; ?¢ tm®M; b€i #B M ; BÈB + p M; H M F?®B ç´ i?¢+? +m®B +MM; +kM; #` +?B H¨K ? B MY X

G9+ KÎ ` - K¼B M; QÌB +?mM; [m M? ?¬m M?Q ç²M; i?ÌB iB M iÈB i`QÈ+ Kºi #QÈ+ ç m b®i `mºi M?bM F i [mª # M i`QM; ç´ i?¢+?X

h`QÆM; oo K M; i?2Q i·K iB M? F?¬M i`QÆM; +?"K `½B /MM; MQÈ+ `Y # K†i T?šM oo H¨T iS+ M; ·v M; ®+ ç9M; i¢B ç| - K¨ M; QÌB +?mM; [m M? ?„M +kM; H¨T iS+ BK H† iB M; Q M? KBM?X

h, M; - H¢B i, M; `²BX

EBK hB *?OM; - F?¬M; M; Ì H¢B H¨ EBK hB *?OM; X

æ·v H¨ F?®B EBK hB *?OM; i?S M, K `²BX GB M iK+ ; BªB ` M, K F?®B EBK hB *?OM Ì h?Kv G - .Q M? :B M; - ? v i?"K +?Q Jv MK ` +kM; F?¬M; +| tm´i ?B M +?mv M M

EBK hB *?OM; F?-M; +|; B®M; M?Q HQϕB ϕ"m ? v HQϕB t M? H€ +•v i?-M; i?QÌM
H" S?d h?9v +?T #"+ i`mM; + QX \*?d + -M; BªB ` ϕQÊ+ ; B€ i` ϕ m i` M i`, K pϕMX
`i F?-M; i?-M; i?QÌM; HϕB T?ªM; T?i M?Q i bK ϕQÊ+ p`B M; QÌB +| /mv M pÈB M;
M; QÌB HB M iB T ϕ`Q ` ϕQÊ+ - i`QM; M; „M M; OB K'v ; BÌ ϕ²M; ?² F?-M; M; Ì HϕB ` i?
i?i ϕ9M; H" F?-M; i? iBM M'BX

L; QÌB p•v t2K +?mM; [m M? ϕ²M; i?ÌB p¶ i v- M?[M; M; QÌB ϕSM; Î +?¶ M"v ϕ½ M?bM
+ª ϕ m +?Q `^M; i?-M F€ #„i ϕ-m iW i?B m MB M ; BªB i?ϕ+? M"vX

hB M; p¶ i v F`+? HB i H`K +?Q K¼B M; QÌB +?ÆB +?mM; [m M? ϕ m M; WM; HϕBX
M M"v T?€i bBM? ` +?mv M ; b- i?"K +?Q +ÁM +| K°i b® M?•M pB M +O F?m ; B
[m Qi ; ¼B KQÌB K'v #ªQ MX

bi2p2M[#R3Ny

aB m *'T >Q" M; EBK h?O

h€+ ; Bª, hB m hB m ok

kyNX *?QÆM; kyN, "m' B æ'm : B€X

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

G9+ #ªQ M iÈB HB M ?ÄB K°i b® M; QÌB t2K +| +?mv M ; b tªv ` X G9+ #B i ϕQÊ+
H†M; ? B K†i M?bM M? mX

L; v +ª K'v M; QÌB [mªM Hw ϕB i?2Q #ªQ M iÈB +kM; ϕSM; ϕ| +ªK i?€MX >„M +¬M
M?Q p"v `²B +ÁM +?Q iWM; i?'v +?mv M HB M iK+ tm'i ?B M T?d i?9v HQϕB FBK

@h`QÆM; i'M; - i +kM; F?-M; i? ; B9T M? ; BªB iB T ϕQÊ+ M[ `²BX æ'i?ϕ+? +O
Gw .QÆM; M?QÊM; HϕB p` i`Q ϕB ` - p°B p" M; #'bmM; K°i +•mX

@Gw H½Q ϕ v M i•K ϕB- ϕ' i?ϕ+? +O + "m +?9M; i b) ; B9T + "m ; BªBX

h`QÆM; oo +QÌB ? ? ϕSM; H M i` M p` i`Q ; BªB i?ϕ+? - ?„M +kM; F?-M; M; Ì iÈB
FBK iBX >ÆM M[+ÁM i®i ?ÆM T?d i?9v HQϕB FBK iB pW KÈB #€M M[X >B M ;
T?'MX

h`QÆM; oo ?QM; T?'M ?-m M?Q F?-M; /MM; M' B FQM? - +kM; F?-M; ϕ Gw .QÆM;
p°B p°B p" M; p" M; X E?®B T?d i?9v M"v M m +| FQ+? +Ð HÈM ?ÆM K°i +?9i- M; "v '
Qi M?'i K'v i`, K pϕM `²BX

Gw .QÆM; M? M?"M; H„+ ϕ-m +?"K `½B ϕB iÈB # M h`M? E?ªB æϕiX

@Gw H½Q ϕ - M; "v ?¬K M v K¼B M; QÌB ϕ m H•v T?9+ +O + "m ϕ|X

Gw .QÆM; pW iÈB- h`M? E?ªB æϕi ϕ½ M? +?KB M; +QÌB iQ- ?„M +ÁM MY F?®B
iQ" M `²BX hW #B m ?B M +O F?®B T?d i?9v M"v i?b ; B€ +O M| +kM; T?ªB Qi M
iQ€M HϕB i?b h`M? E?ªB æϕi H" M; QÌB FB K ϕQÊ+ b® iB M M?B m M?'iX

@æ m H" K¼B M; QÌB p" M F?Q i®iX

Gw .QÆM; #'i ϕ„+ /o H„+ ϕ-m- GQM *QÆM; +MM; L; ¬ >B m Gv ϕ m i?2Q Gw .QÆM

@o" M F?Q +O +?9M; i i®i ϕ m H" /Q + "m K M; iÈBX

h`M? E?ªB æϕi M|B tQM; `²B +„i K°i KB M; +m®B +MM; tm®M; X "„i ϕ-m #Ä K€v K
b) pKM ϕ€ +?mM; [m M?X >„M pW K" B pW +QÌB ?„+ ?„+ pÈB Gw .QÆM; X

@Gw H½Q ϕ - ϕB K M"v H½Q h`M? M|B +kM; F?-M; b BX L; "v ?¬K M v +?9M; i
ϕ m H" + "m K M; iÈB p" M K v +?Q +?9M; i X

hQ J½ G•K +QÌB +QÌB- ``i iU ?"Q HB + K„i M?bM çQ"MM;QÌB +?mM; [m M?- iB T
@L;`v ?¬K M v +?9M; i ç m ;BªB ` HQ¢B FBK iB- bÊ `^M; F?¬M; i? F?®M; +? ç Q
h``M? E?ªB æfi ? B K„i b€M; H M p°B p" M; ;"i ç-m M|B,

@hQ J½ G•K M|B F?¬M; b B- HQ¢B FBK iB "- H¢B +ÁM ` M,K F?®B- M;šK H¢B i?"
b€M; i¢Q ` Fb iQ+?X

L;QÌB +?mM; [m M? M;?2 #¼M ?¼ M|B +?mv M ç m +ªK i?'v QÊ+ Q +MM; ç® F`X
i?"i- HQ¢B +?mv M HB M iK+ tm'i ?B M M,K F?®B T?d i?9v HQ¢B FBK iB M"v i?"i
çQÊ+X

æ†+ #B i M;QÌB +?ÆB ç´ i?¢+? pW #` ?'T /šM iÈB- M;?2 #¼M ?¼ M|B +?mv M ?
GB M iK+ ;BªB ` M,K F?®B T?d i?9v H¢B FBK iB- +?mv M M?Q p"v #¼M ?¼ +kM; ;

@G½Q h``M?- +€B M"v i +kM; F?¬M; M;?o ` - +| Gw H½Q ç çB i?2Q- F€ iQ+? M" C

hQ J½ G•K ;"i ç-m M|B K°i +•m- i` M K†i i`"M ç-v FB m M;¢QX E?¬M; +?d +| #ÎB p
p¢M- hQ J½ G•K M|B H" iW p` i`Q +O K°i M;QÌB ? K +?ÆB ç´ i?¢+?X J°i Fb iQ+? ç
hQ J½ G•K çQÆM; M?B M H" T?ªB FB m M;¢Q `²BX

@æQÊ+ `²B5

h``M? E?ªB æfi ç°i M?B M ?Qi K°i M;KK F?~m F?Q- T?d i?9v ç½ çQÊ+ ;BªB ` iQ
F?®B T?d i?9v F?¬M; M;Ä ç†i î i`QÊ+ K†i h``M? E?ªB æfi X h``M? E?ªB æfi M?bM
+QÌB F?9+ F?Q+?X

@«M; +?O tBM +?"Q M;"B- i H" Gw h? M? M?•M pB M i?m Km M;mv M HB m +O
T?d i?9v HQ¢B FBK iB M"v h?B m i?` +?9M; i M;mv M ` ;B€ 98y p¢M ç Km X

J°i M;QÌB i`mM; MB M K M; K„i FQM? K"m p" M; ç°i M?B M çB iÈB +QÌB iOK idK M
æfi X >„M pW M;?2 i?'v +?¶ M"v HB M iK+ ;BªB ` T?d i?9v HQ¢B FBK iB H" T iS+
imv ``M; #Ä HÐ- M?QM; ? B F?®B M"v ?„M M?'i ç`M? T?ªB çfi çQÊ+X

@«M; +?O tBM +?"Q- i H" M?•M pB M i?m Km +O M i?` +?•m #€mX *?9M; i Km
HQ¢B FBK iB +O M;"BX *?9M; i +| i? M;mv M w +?Q M;"B 988 p¢MX

J°i M;QÌB i`mM; MB M F?€+ KÈB iÈB- Gw h? M? K M; i?2Q K„i FQM? p" M; ?mM; ?
KÈB iÈB- H" T iS+ M|B i? K,

@*?9M; i h?B m i?` M;mv M w ` 9ey p¢MX

@ 9e8 p¢M5

L;QÌB M?•M pB M +O M i?` +?Q iWM; HB + K„i M?bM Gw h? M?X h`U+ iB T #Ä i
M?"M; H„+ ç-mX hW i?€B ç° +O ? B M;QÌB M"v Gw .QÆM; +| i? M?"M ` H9+ M"
M?Q MQÊ+ pÈB HY `²BX

> B M;QÌB +¢M? i` M? ;B€ H"K M?[M; M;QÌB F?€+ F?¬M; /€K ?û `^M;X > B M;QÌB
çSM; H M +¢M? i` M?- i?"K +?Q ;B€ +O M| pQÊi H M i`QÊ+ + ð + KÈÐ iOKm °

0ÆM0€ J°i P09%¼ HFB° + KQiÆM; % 3#ð 0` 3° i G+ÐðB
M=?"

BtÐ •Y` @pK: X Ð,B "5

oQÆM; >¢Q .•M +kM; +?¢v iÈB- ?„M ?•K K° M?bM F?®B M;mv M i?¢+? +O L;¬>E
b Q Gw .QÆM; pW `²B F?¬M; +„i` +?Q ?„M K°i F?®B „M; *?OM; +?S- M m pW `²
?„M +kM; b) F?¬M; +?d FB K ¢QÊ+ K'v +?K+ p¢M M?Q i? X

a m F?B `[ tQM;- Gw .QÆM; ¢ÆM ;BªM ¢B m +?dM? p`i`Q +O M! H¢B- F?®B S?d
i?¢+? +kM; F?¬M; HÈM M M +kM; F?¬M; i®M # Q M?B m +¬M; bS+ ¢ +„i +ªX

E?¬M; ¢ M KQÌB T?9i b m- F?®B EBK hB *?OM; +O h`QÆM; oo +ÁM +?Q ¢QÊ+H
¢½ b„T ;BªB tQM;X

G9+ M`v K¼B M;QÌB M?bM p T?Q Gw .QÆM; +ÁM K M; i?2Q K°i iB T?S+ i¢T- ¢†
•M Q€M ;B[h?B m i?` p` M i?` ?„M #B i`i`äX \*?mv M +O Gw .QÆM; p`i K +¬
#B i K°i Qi- #B m ?B M +O Gw .QÆM; ?„M +kM; ¢½ M?bM i?'v- #B m ?B M M`v +
+O ?¼ H`i`i M;mv ?B K- ?„M T?ªB K m +?|M; ¢2K K¼B +?mv M i?¬M; #€Q +?Q i`

GQm E?B K +kM; +| w iQÎM; M?Q Gw h? M?- M?QM; K`i•K i`¢M; +O ?„M i?b i®i?A
H`i?O i`+? +® p'M ¢´i?¢+? +O M i?` M M +¬M; HÈB ?¢B +¬M; i®iX

L?[M; +¬M; iv +?•m #€m F?€+ +kM; ¢ M; bmv iQM? +?Q KbM?- K†+ F M!B M?Q i?
.QÆM; ¢½ ?Q`M iQ`M M´B / M?- +?d +¬M p`M K v +O ?„M i?¬B +kM; ¢O ¢ M;QÌB i

@E?K F?K- Gw H½Q ¢ - i¬B M?È H` F?®B M;mv M i?¢+? +O +¬m pšM +?Q ¢QÊ+
`²B +?9M; i ¢B ,M +ÆK\

h`M? E?ªB æ¢i ?Q M? ? B iB M; `²B M!B pÈB Gw .QÆM;- h`M? E?ªB æ¢i M?„+
F?®B ¢´i?¢+? K` K¼B M;QÌB Km ¢½ ¢QÊ+ ;BªB +?d +ÁM b!i H¢B F?®B +O Gw .Q

Gw .QÆM; i`M; +°M; Km M,K F?®B- i`QM; ¢| +| # F?®B i?Q¢i M?bM H`T? T?~K
iQ`M; i v Gw .QÆM; i?b #¼M ?¼ +kM; F?¼M; /€K F?BM? i?QÌM;- M!B F?¬M; +?W
S?d h?9v +kM; F?¬M; +?WM;- H-M i`QÊ+ F?®B +U+ T?~K S?d h?9v G K hBM? GB
K°i F?®B T? T?~K F?¬M; T?ªB b QX

@h®i- i¬B +kM; ;BªB K°i F?®B

.Q /U K°i +?9i- Gw .QÆM; KÈB ;"i ¢-m ¢€T SM;- F?B h`M? E?ªB æ¢i ?ÄB i?b Gw
h`M? E?ªB æ¢i Km®M Gw .QÆM; iB T iK+ ¢´i,M; K°i F?®B M[¢ i,M; i? K bS+ªM
#¼M ?¼ +¬M; i®i i?b M?[M; +¬M; iv +?•m #€m M`v b) F?¬M; /€K F?BM? i?QÌM;-
[m M ? i?b pB + M`v [mª i?"i H` +| i`Ê ;B9T `i HÈMX

Gw .QÆM; bmv M;?o K°i H€i `²B ¢B H'v F?®B M;mv M i?¢+? +| +?S S?M .mM; *?
H` #ªQ #®B F?¬M; M M ;BªB Î ¢•v- +| F?®B M`v +kM; ¢O `²BX

L?bM i?'v Gw .QÆM; H¢B +?m`M #` ;BªB i?¢+?- K¼B M;QÌB HB M v M H†M; i`Î H¢
M?bM i?b FBM? M;¢+ T?€i ?B M M?[M; K€v ;BªB i?¢+? FB F?¬M; +ÁM B Î ¢!X h
Gw .QÆM; pšM +ÁM ?Q¢i ¢°M; i?b M?[M; +¶ K€v FB ¢ m ¢½ i¢K M;WM;- K¼B M;
#€m ? v H` M;QÌB iÈB ;|T p mB ¢ m ¢½ i" T i`mM; iÈB +?¶ Gw .QÆM;X

J°i Qi M;QÌB /Q ¢SM; t F?¬M; i?'v `ä M M i?"K +?B +ÁM ¢SM; i` M K€v ;BªB i?¢+
i`bM? Gw .QÆM; +„iX

bi2p2M[#R3Ny

aB m *'T >Q`M; EBK h?O

h€+ ;Bª, hB m hB m ok

kRRX *?QÆM; kRR, L;QÌB h?„M; GÈM L?'iX

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

E?®B M;mv M i?¢++? M"v +O Gw .QÆM; +| F?¬M; Qi T?d h?9v # M i`QM;- ?ÆM M
.QÆM; GK+ i?m-M F?B i M[- M m H'v` ? i i?b ;B€i` Qi M?'i +kM; K°i M;?bM p¢
a m F?B Gw .QÆM; #„i ç-m +„i F?¬M; H•m i?b F?®B EBK hB *?OM; +O h`QÆM; oo
oo M?bM K°i ?²B`²B ;B Q +?Q h`M? E?ªB æ¢iX

h`M? E?ªB æ¢i M?"M H'v F?®B S?d h?9v +O h`QÆM; oo- h`QÆM; oo +kM; +?d ;
iB M i?b +| i? i`U+ iB T KQÊM H` çQÊ+ - ?ÆM M[b m F?B #€M ç'm ;B€tQM; i?b b
oo- pÈB h`QÆM; oo K` M|B i?b pB + M"v F?¬M; +| +?9i i'M i?'i M`QX >ÆM M[i?
+ÁM +| i? i` M? i?O +?Q h`QÆM; oo K°i Qi HÊB Q+? M[- ç'm ;B€ ?°B [mv K¬ +`M;
M?B mX

>B M i¢B K¼B M;QÌB ç m ç½ i"Ti`mM; H¢B +?¶ Gw .QÆM;- iQ`M #° K€v ;BªB i?¢+
ç½ i¢K M;WM; ?Q¢i ç°M;- +?mv M M"v [mª i?"i H` +?mv M H¢- M?[M; K€v ;BªB i?¢
ç K- +?d F?B ,M i`Q i?b KÈB +| +?9i M;?d M;ÆB K` i?¬BX

•M? K„i K¼B M;QÌB ç m i"Ti`mM; i` M K€v ;BªB i?¢++? - çQ`M M;QÌB +O Gw .QÆM
F?®BX L;Q¢B i`W # F?®B H9+ ç-m i?b H9+ b m Hm¬M i,M; ;B€- M m M?Q F?®B
M;QÌB Gv .QÆM; ç½ HB M iK+ ç' i,M; +?QM H-M- +QM b® M"v [mª i?"i H` F?OM; #
:-M- `®i +K+ +kM; b„TiÈBX

.QÈB K€v +„i- F?®B ç€ M"v b„T #` +„i`ÌB` `²BX

ó_-K ô

E?®B M;mv M i?¢++? K°i T?•M i?"M? ? B- K¼B M;QÌB tmM; [m M? +?Q iWM; ?²B
ç m /m¶B i?ŠM; +´ M?bM p`Q # M i`QM;- +?d iB + H` F?®B M;mv M i?¢++? /QM? [m
çQÊ+ ;bX

L;QÌB H`K i`Ê i?O +?Q Gw .QÆM; +?QM? H` hQ J½ G•K- hQ J½ G•K M? M? +?|M;
F?B çQÊ+ `Y b¢++? i?b K¼B M;QÌB ç m +| +?9i bYM; b®iX

h` M # K†i H` K°i HÈT K`m i`„M;- i`QM; HÈT K`m i`„M; M"v H°` K°i +?9i K`m t M?
M M K¼B M;QÌB ç m F?¬M; #B i ç•v`®i +m°+ H` HQ¢B T?d h?9v ;bX

J°i ç Q M"v pšM +?Q +„i` S?d h?9vX

h`QM; HÁM; K¼B M;QÌB #•v ;Bì ç M; +| `i M?B m +ªK t9+- ?¼ F?¬M; #B i H` ç M
KWM; M[- F?®B ç€ M"v +| id H +„i` S?d h?9v `i HÈM- M?QM; K` K°i ç Q M"v pšM
h?9v M?Q K¼B M;QÌB ?B p¼M;X

Gw .QÆM; +~M i?"M [m M b€i K°i ?²B`²B iB TiK+ +„iX oB M S?d h?9v # M i`QM
M m M?Q +„i~m i?b b) H`K ?ÁM; iQM? M;mv M p M +O pB M S?d h?9v- i¢Q i?"M?

L?QM; M m M?Q +„i ç9M; +?´ i?b M| b) / ?ÆM `i M?B m- ?ÆM KQÌB T?9i b m- F
tm'i ?B M

@S?M .mM; *?OM;- >Q`M; .QÆM; GK+- H¢B ç' i,M; `²B

*?d KÈB M?bM i?Q€M; [m i?¬B i?b K¼B M;QÌB ç½ ² H M- K¼B M;QÌB +Æ ?² ç m
iK+ +?QM H-M- ç•v +?QM? H` K°i F, HK+X

L m M?Q +?d ç' i,M; +?QM H-M i?b F?¬M; TªB H` F?¬M; i? tªv` - M?QM; K` +?C
M`Q +kM; ç' i,M; HÈM- M,K F?®B EBK hB *?OM;- ? B F?®B * M h? M? *?OM;- K°i
F?®B S?M .mM; *?OM;- F i [mª M?Q p"v ?¬m M?Q H` F?¬M; i? M`Q pQÊi [m çQÊ

@Gw H½Q ç - H¢B i,M;

hQ J½ G•K ?QM; T?'M p¶ p B Gw .QÆM;- Gw .QÆM; +QÌB F?´ tQ tQ +?¶ #` hQ Jª
?QM; T?'M i?b bS+ HU+ F?¬M; i? M`Q FB K bQ€i çQÊ+- H-M M"v [mª i?"i H` `i ç

@æ9M; p"v- H¢B i,M;- ?ÆM M[+ÁM H` S?M .mM; *?OM;

h`M? E?^B æfi +kM; çB iÈB- bU ?QM; T?'M +M; i,M; i? K- ?„M i`M ç-v iBM iQÎM
b„T iÈBX

G9+ M`v h`M? E?^B æfi HçB +| +?9i ?®B ?"M- bÈK #B i p"v i?b ç½ ç2K M?[M; F?®
ç'm ;B€- #¼M ?„M b) +| +?QM F?®B S?d h?9v ç ç'm ;B€ `²BX

@«M; +?O h`M?- +® p'M Gw- ? B M; QÌB v M i•K- H-M ç'm ;B€ M`v M h?`M?'i ç`
+?mv M M`v #€Q H M i'M; +M; iv

GQm E?B K ç°i M?B M M|B `²B i`€M? b M; K°i # M; ¼B çB M i?QçBX

L?[M; +M; iv +?•m #€m F?€+ +kM; +| +?9i b[M; b®i `²B H"TiS+ #B m çfi KbM? b
iÈB- b m ç| K¼B M; QÌB HB M +?B M? m `ibK K°i ;|+ ç ;¼B çB M i?QçB- ?¼ F?-
;B€ K" +ÁM M|B p #B m ?B M +O Gw .QÆM; M; `v ?-K M v H M +T i`MX

@ M? h`M?- ç M ç•v ;B9T 2K H'v F?®B S?d h?9v M`v ` `²B +?9M; i çB ,M +ÆK

Gw .QÆM; F?-M; ç w iÈB T?^M SM; +O M?[M; M; QÌB tmM; [m M? K" ç M; bmv M;
i?m çQÊ+ ;B€ i` HÈM M?'i- +?Ì b m F?B t€+ ç`M? tQM; i?b ?„M ;¼B h`M? E?^B æ

" M; QÌB +MM; M? m +® ;„M; M M F?-M; H•m b m i'i +^ S?d h?9v ç½ çQÊ+ H'v ` -
*?OM; S?d h?9v- Gw .QÆM; F?-M; M?`M çQÊ+ MÎ MK +QÌBX

@Gw H½Q ç - ?-K M v +m +?QM? H" M; QÌB i?„M; HÈM M?'i

hQ J½ G•K ç°i M?B M i?Î /"B K°i iB M; - F?®B EBK hB *?OM; pW `ÌB +O h`M? E?
?ÆM #®M i`,K pçM- M?QM; M m bQ b€M? pÈB F?®B +O Gw .QÆM; i?b pšM +ÁM F
K" K¼B M; QÌB ;B^B ` çQÊ+ ?-K M v +°M; HçB KÈB +| i? bQ çQÊ+ pÈB F?®B +O
M; QÌB i?„M; HÈM M?'i i?b +kM; F?-M; [m€X

@J v K„M i?-B K"

Gw .QÆM; ?„+ ?„+ +QÌB K°i iB M; - +?d KÈB K°i F?®B S?M .mM; *?OM; K" #¼M ?
F?B M?bM i?'v M?[M; pB M S?d h?9v FB i?b #B m ?B M +O #¼M ?¼ b) M?Q i? M

@L?QM; K" p"M F?Q +O +m i?"i bU H" F?-M; +ÁM iWM"Q çO ç /B M i^ M[

hQ J½ G•K ;"i ;"i ç-m- b m ç| HçB +QÌB F?'- p"M F?Q +O Gw .QÆM; ?„M [m^ i?"i
ç ?bM? /mM; M[X

@a„T +?B m `²B- +?9M; i çB ,M +ÆK çB

Gw .QÆM; bÌ bÌ #KM; `²B +QÌB F?' M|B- b„+ Kti K¼B M; QÌB +| +?9i F?€+ i?QÌM;-
i?"i H" #¼M ?¼ F?-M; M?È iÈB +?mv M KbM? +?Q ,M +ÆK +?B m M[X

@h®i- çB i?-B

hQ J½ G•K H" M; QÌB ç-m iB M T?^M SM; - K¼B M; QÌB i?m ?²B ç² +O KbM? `²B H

a„+ Kti +O M; QÌB H€B t2 ç½ F?€+ ?Q`M iQ`M H9+ i`QÈ+- i` M F?m-M Kti ?„M i`
F?-M; +M Gw .QÆM; iÈB i?b ?„M ç½ +?O ç°M; +?çv ` t€+? ç² +?Q K¼B M; QÌB- `²

L?[M; M; QÌB Î HçB i?b +?,K +?9 M?bM +?B +t2 `ÌB çB- F?B +?B +t2 #B M K'i ?¼
J¼B pB + ?-K M v ç½ H"K +?Q #¼M ?¼ [m€`mM; ç°M; - i`QM; HÁM; K¼B M; QÌB ç
ç| H" H-M ;B Q /`+? M;m2vMe i?ç+? M`v b) +| #B M ç'B `i HÈMX

@J€v ;B^B i?ç+? M`v +?9M; i-B Km®M /MM; - K m K M; M; mv M i?ç+? HçB ç•v

J°i M; QÌB ?Q`M ?²M HçB i`QÈ+ iB M M? M? +?|M; +?çv iÈB +?B K K€v ;B^B i?ç+?
tmM; [m M? HB M +| T?^M SM; - ?¼M? M? +?|M; +?B K M?[M; K€v ;B^B i?ç+? +Á
K" Gw .QÆM; ç½ iWM; bY /KM; ç m +| `i M; QÌB M; QÌB iK i" T- K¼B M; QÌB ç m Km
K v +O Gw .QÆM; X

L; QÌB +O M?[M; +M; iv +?•m #€Q FBM? ?½B M?bM i?Q€M; [m M? m- #¼M ?¼ i?
bS+ ^M? ?QÎM; M?Q p"vX

"B i i?U h?B m h?`- b•M i?QÊM; H-m # - h?B m L;¼+ *QÌM; ç M; HQÌB #B M M^K t
+?QM? H" p, M FB M çQÊ+ F?~M +'T çQ iÈB- # M i` M KB m i^a ç-v çO #B m ?B M -
@h, M; +?QM H-M- M, K F?®B EBK hB *?OM;
h?B m L;¼+ *QÌM; ç°i M?B M KoK +QÌB- M; | M i v M? M?"M; bÌ T?-M #B M +O p,
@Gw .QÆM; - F?¬M; M; i H" M? +~M; M; "v +~M; KçM?- M?QM; K" M?Q p"v +kM; i®i
+| K°i ç®B i?O +?•M +?QM? [m^a i?"i H" K°i +?mv M p m B
"¼M M; QÌB Gw .QÆM; b m F?B H M t2 H" T i S+ çB iÈB F?€+? bçM i®i M?'i; -M çÁ-
i`QÊ+ ç| ç½ T?€i ?mv +¬M; /KM; - ç†i S?d h?9v p"Q # M i`QM; ç| [m^a i?"i H" M i C
KbM? M?B m X
"®M F?®B S?d h?9v ç m ç†i i`QM; +€B iO +O Gw .QÆM; - b m F?B ,M +ÆK tQM; h
/ M M; •M ?~M; ; YB çB- +?Ì F?B iÈB ç'm; B€ ?„M b) H'v +?9M; ` X
"[+ÆK i`Q H" oQÆM; >çQ .•M FB M i`b KÌB M M K¼B M; QÌB F?¬M; +| w FB M;
#¼M ?¼M; ²B iQM? iQ€M t2K KbM? ç½ HÌB # Q M?B m iB M- M; ?o +kM; Hç- +?mv
#bM? i?QÌM; i?b F?¬M; # Q ; b +| +?mv M M"v +^aX
*| pB + ?¬K M"v F?Q+? H M M K¼B M; QÌB `i +| HÁM; iBM pÈB H-M ; B Q /`+? M;
?¼ ç m +^aK i?'v K v K„M pb ç½ çB i?2Q Gw .QÆM; ç M ç•vX >¬K M v #¼M ?¼ ç´`
+¬M; H Q +O Gw .QÆM; - M m F?¬M; i?b +?Q /M H" #¼M ?¼ ç´` i, M; i?b +kM; F?-
M[bÊ H" +| M; QÈB T?ªB #²B iB M +kM; F?¬M; +?WM; X
a m F?B ,M +ÆK tQM; K¼B M; QÌB +kM; F?¬M; i`Î HçB T?® M; ¼+ - hQ J½ G•K p" h
?"M; - Gw .QÆM; - GQm *QÆM; - L; ¬ >B m G} i?b +MM; *® H½Q i`Î p F?€+? bçM M;
?SM; i?9 çB /çQ M[X
h`QÆM; oo p" oQÆM; >çQ .•M i?b çB H"K pB +`B M; +O ?¼- #¼M ?¼ ç m H" i?
#€m- ?¼ F?¬M; ; B®M; pÈB Gw .QÆM; +?d ç´` i?ç+? pb i?9 p m B- #¼M ?¼ +ÁM T?ªB
L; O K°i +?9i- Gw .QÆM; +^aK i?'v iBM? i?-M +O KbM? i®i ?ÆM F?¬M; Qi- #m´B b
H-M /MM; M, M; HU+ ç†+ i?M- ?ÆM M[ç K [m KÈB ç M "bM? *?•m- M m #m´B +?
?„M b) +?`m F?¬M; M´BX
>ÆM M, K ; BÌ +?B m Gw .QÆM; KÈB idM? /"v- h`QÆM; oo p" h`M? E?ªB æç i pšM +
ç M; Î # M /QÈB m®M; i`" +?B m X
G9+ Gw .QÆM; iÈB i?b L; ¬ >B m G} p" *® H½Q ç M; M|B +?mv M pÈB M? - K¶B M;
çB K i•K- M; ²B i`QM; T?ÁM; 'K m®M; i`" ,M çB K i•K [m^a i?"i H" K°i i?9 p m B F?¬M
@hB m Gw- ç M ç•v
Gw .QÆM; pW KÈB tm'i ?B M i?b *® H½Q ç½ T?'i i v ; ¼B Gw .QÆM; HçB- Gw .Q
M; QÌB `²B FûQ K°i +€B ; ? M; ²B tm®M; - GQm *QÆM; i?b M; ²B Î T?Q ç®B /B M X
@hB m Gw- m®M; ; b\
*® H½Q ; ¼B K°i i M #²B #`M iÈBX
@hMv iB M H" çQÊ+
Gw .QÆM; ; ½B ; ½B ç-m M?bM tmM; [m M?- Gw .QÆM; #B i M; QÌB Zm^aM; æ¬M; i?
+?B m ç-m iB M +O Gw .QÆM; - H-M i`QÊ+ Î L; ?B K *?•m M o, M Zm•M +?d /šM ?
, M M M F?¬M; i? i?QÎM; i?S+ çQÊ+ #m´B i`" +?B m- H-M M"v ?„M ç`M? i?Y K°i H
bi2p2M[#R3Ny
aB m *'T >Q" M; EBK h?O
h€+ ; B^a, hB m hB m ok

kRkX *?QÆM; kRk, *?Ê æ² *´ o æ KX

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

@*?Q + "m i K°i #bM? >² i`" p" çB K i•K ;B®M; M?Q +?9M; i¬B

*® H½Q iMv w M|B pÈB M;QìB #²B #`M K°i +•m- M;QìB #€M ?`M; F?QK M;QìB K°i + M;QìB i` im´B +,M #ªM F?¬M; #B i +€B ;b ;¼B H` i?QîM; i?S+ i`"- i`";b pÈB ?¼+

@Gw .QÆM;- ?¬K M v i¬B KÈB T?€i ?B M` H` i¬B +`M; M;`v +`M; i?2Q F?¬M; F`

J°i H€i b m- *® H½Q ç°i M?B M i?î /`B- Gw .QÆM; i?b FBM? M;¢+ M?bM *® H½QX

Gw .QÆM; #B i *® H½Q ç½ H•m- M;`v [m2M #B i h`M? E?ªB æ¢i p` hQ J½ G•K i?b H½Q- M m F?¬M; T?ªB +| h`QÆM; oo iÈB H`K [m2M i?b ?„M +kM; F?¬M; [m2M çQ

*® H½Q p` ç€K M;QìB hQ J½ G•K F?¬M; ;B®M; M? m- im´B i€+ +O \*® H½Q ç½ H F?¬M; +| i? K /U- ?ÆM M[ Gw .QÆM; p` ¬M; +? M? H +? im´B i€+ [m€ HÈM M M F +?d ;"i ç-m +?`Q ?ÄB K` F?¬M; +| ;B Q ibM? ;bX

@*® H½Q- M;`B çWM; F?€+? F?Q- i¬B +ÁM i` M M pšM +¬M T?ªB çB i?2Q K¼B M

*® H½Q H„+ ç-m +QìB M|B,

@*`m F?¬M; +¬M F?B K i®M pÈB i¬B- ?B M i¢B +`m ç½ K¢M? ?ÆM +?SM; i¬B ` F?šM; ç`M? +`m b) M´B iB M; F?„T +ª MQÈ+- iQÆM; H B +`m i`î i?`M? i¬M; bQ + tªv`

@h¬M; bQ Q- *® H½Q H¢B M|B çM `²B

Gw .QÆM; +QìB F?´ H„+ ç-m- ?bM? M?Q M?[M; ¬M; H½Q K` ?„M [m2M #B i ç m K bQ- >` H½Q H` M?Q i? - GB m H½Q +kM; M?Q p"v- \*® H½Q i`QÈ+ K„i +kM; F?¬M;

L?QM; K` Km®M i`î i?`M? i¬M; bQ M`Q +| / M?Q p"v- ibM? ?m®M; +O ?„M ?„M #B T?9 +?S- ?„M +?d H` ;B M H`M K` i?¬B- /QÈB ibM? i`¢M; M?Q p"v K` i`î i?`M? i¬ F?¬M; ? +| ?B p¼M; pÈB KbM?X

h¬M; bQ- +?QM? H` i²M i¢B + Q M?´i i`QM; K°i HoM? pU+- F?¬M; +?d ?B M i¢B- H H` iQÆM; H B ç m M?Q p"v- h`¬M o¬ *U+ M´B / M? H` i`¢K i`¶ ç¢B bQ- M?QM; K` - +?S F?¬M; B /€K F m ¬M; H` i¬M; bQX h`QM; ;BÈB i`¢K i`¶ M;¼+ M;QìB +| / M? t(KbM? GK+ hY *QÆM; K` i?¬BX

@Gw .QÆM;- i¬B iBM iQîM; +?d +¬M +`m +® ;„M i?b +`m +| i? i`î i?`M? i¬M; bô

L;¬ >B m G} +kM; M?bM Gw .QÆM; `²B ;"i ç-m ç²M; wX

@ M? Gw- i¬B +kM; iBM iQîM; M?

GQm *QÆM; +kM; F?¬M; F?€+ ? B M;QìB FB X

Gw .QÆM; M;Æ M;€+ M?bM # M;QìB #¼M ?¼- i`QM; HÁM; ç°i M?B M i?´v +ªK ç° b Q- +?d +¬M +| M?[M; M;QìB #¢M +?•M +?QM? i`QÈ+ K†i i?b ?„M +kM; i?´v çO `²

@J¼B M;QìB ç m î ç•v "- ¬M; +?O- +?Q #bM? i`

h`M? E?ªB æ¢i ç°i M?B M iW # M M;Q`B çB iÈB- M;QìB #€M ?`M; K M; #bM? i`" + æ¢i i?´v p"v HB M H´v K°i +?ûM `|i ç-v- `²B m®M; b¢+?X

@a m #•v ;Bì KÈB p i? \

Gw .QÆM; +QìB M;~M; ç-m H M- ?„M +kM; F?¬M; bmv M;?o p´M ç F?B M½v MY - i Km®M- M?QM; Km®M i`î i?`M? i¬M; bQ i?b T?ªB +| i?U+ HU+- Gw .QÆM; F?¬M; i HU+ i`î i?`M? i¬M; bQ +ªX

@*?9M; i ç´B #¨M `²B M|B b m

hQ J½ G•K M?bM tmM; [m M? K°i H€i `²B F m #²B #¨M /šM K¼B M; QìB çB p¨Q K°i
#¼M M; QìB *® H½Q pW `²B M;²B M; Q¨B ç¢B bªM? m®M; i¨- MÆB M¨v +, M #ªM F?
hQ J½ G•K KÈB Km®M ç´B K°i +?¶ F?€+X

@*?9M; i HB M H¢+ pÈB F?€+? b¢M p¨ M?[M; +-M; iv FB K°i +?9i ç #¼M ?¼ +?
+?9M; i ?¼ F?¬M; +QB i`¼M; F?¬M; çQÊ+

l®M; i¨ tQM; - h¨M? EªB æ¢i ç½ M|B +?mv M HQm HQ€i ?ÆM- ?„M iW iW ;BªB i
;¨i ;¨i ç-m- ?„M +ªK i?´v €T HU+ i¨ M M; QìB ç½ i, M; H M F?¬M; QiX

Gw .QÆM; ?B m h¨M? EªB æ¢i bî /o ;B®M; i®M; F?m +?B M; i´ +?S+ ?°B ç´m ;
ç®B p¨Q Gw .QÆM; - iBM iQîM; Gw .QÆM; b) +| i?m ?Q¢+? HÈM îH-M ;B Q /`+? M
?Q¢+? FûK i?b b) F?¬M; +| S?d h?9v i®i ç i?m ?9i M?[M; +-M; iv ç´m ;B€- M?Q p
b) i`î i?¨M? +?mv M +QìBX

"m´B i¨ +?B m +ÁM +?Q m®M; tQM; i?b h`QÆM; oo p¨ oQÆM; >¢Q .•M +kM; ç½ i
i®i ?ÆM h¨#? EªB æ¢i p¨ hQ J½ G•K F?B M½v # Q M?B mX h?W /`T M?[M; M; C
M; QìB i`î H¢B T?® M; ¼+ - #¼M ?¼ + -M TªB Km K°i HQÊM; M?´i ç`M? M; mv M i?
.QÆM; ç´i?¢+?X

h€K M; QìB iK i" T M|B +?mv M pÈB M? m- b m F?B i€M ;šm tQM; i?b K¼B M; QìB +M
S?"i aÆM ç , M i®B- #m´B i®B M¨v h¨M? EªB æ¢i KìB- h`QÆM; oo F?¬M; i¨ M? H
/o iW #ÄX

hQM? ` i?b M; Q¢B i`W Gw .QÆM; - h¨M? EªB æ¢i H¨ M; QìB i?m çQÊ+ HÈB Q+?
Km ? B F?®B M; mv M i?¢+? ;BªB K°i F?®B ` + Q +´T S?d h?9v- F?®B +ÁM H¢B F
M; mv M i?¢+? M¨v F?¬M; +| ;b # M i`QM; - i´i M?B M M; Q¢B i`W Gw .QÆM; ` i?b F

a m F?B , M +ÆK tQM; - h`QÆM; oo p¨ oQÆM; >¢Q .•M i`î p F?€+? b¢M M; ?d M; Æ
M; QìB- Gw .QÆM; p®M ç`M? i`î p M?QM; H¢B #` h¨M? EªB æ¢i FûQ H¢BX

@Gw H½Q ç - çWM; +| p bÈK p¨v- i¬B K M; +¨m çB iÈB K°i MÆB

h¨M? EªB æ¢i +QìB K°i +€+? i?¬M #Q- hQ J½ G•K i?b +QìB F?´ H„+ ç-m- M m +|
+?mM; pÈB #¼M *® H½Q i`î p F?€+? b¢M M; ?d ?ÆM- h¨M? EªB æ¢i Km®M çB ç•
?„M +?ŠM; +| +?9i ?QM; i?9 M¨QX

@LÆB M¨Q\

Gw .QÆM; M; ?B ?Q†+ M?bM h¨M? EªB æ¢i- ?„M ç°i M?B M M?È iÈB HìB oQÆM
L; ¬>B m G}X

@hÈB `²B b) #B i

h¨M? EªB æ¢i ?„+ ?„+ +QìB `²B H€v t2 çBX

h` M çQìM; Gw .QÆM; +kM; ç½ ?B m çQÊ+ h¨M? EªB æ¢i F?¬M; TªB /šM Gw .Q
/šM ?„M çB i?b +kM; F?¬M; i? K M; L; ¬>B m G} i?2Q çQÊ+ - M?È iÈB w M; ?o pW
•K i?-K çÄ K†iX

>ÆM ? B KQÆB T?9i b m- h¨M? EªB æ¢i M; WM; H¢B îM; ½ iQ çQìM; `²B ?„M tmc

Gw .QÆM; p¨ L; ¬>B m G} FBM? M; ¢+ M?bM +QM çQìM; ç² +´ i`QÊ+ K†i- +QM /QìM
çQìM; H¨ +€+ +Y ?¨M; ç² +´- i` M çQìM; +ÁM +| F?¬M; Qi M; QìB çB H¢B- i?dM? i
+Y ?¨M; i? v T?B M M? m¨ p¨QX

@æ•v H¨ T?® ç² +´\

Gw .QÆM; +?d p¨Q M; ½ iQ çQìM; i`QÊ+ K, i`²B FBM? M; ¢+ ?ÄB- i`QM; ´M iQÊM; -
ç² +´ M?Q i? M¨v #m´B i®B Hm¬M F?¬M; +| ?Q¢i ç°M; X "bM? i?QìM; i?b ;Bì M¨v M
+Y +ªX

@E?¬M; T?ªB

h``M? E?ªB æfi +Q`B K°i +€+? i?¬M #Q`²B M|B iB T,

@æ•v H¨ +?Ê ç K Î S?"i aÆM- iW i?€M; b€m iÈB i?€M; #ªv ?¨M; M,K MÆB M¨v ç +?mv M K®M Km #€M ç² +´- +?Ê ç K Î S?"i aÆM M´B iB M; +ª MQÈ+ ç|

@*?Ê ç K- +| HQçB +?Æ ç K M?Q i? M¨v M[¨\

Gw .QÆM; ?€ ?®+ K²K- i`QM; 'M iQÊM; +O Gw .QÆM; i?b +?Ê ç K H¨ MÆB #€M i? +kM; +| +?Ê ç KX

@Gw H½Q ç - im´B +¨m pšM +ÁM i` - i?`B ;B M iB T t9+ pšM [m€ M; „M

h``M? E?ªB æfi +Q`B M|B,

@ªª MQÈ+ +| ¨`i M?B m MÆB ç m +| +?Ê ç K +?mv M #€M ç² +´- M?QM; K¨ M´B / M H¨ +?Ê ç K L K EBM?- S?"i aÆM p¨ h•v M

h``M? E?ªB æfi HçB M|B,

@L K .QÆM; p¨ h•v M ç m H¨ +® ç¬- +| p,M ?| ¨`i b•m `°M; H•m ç`B- #¼M ?¼ i?¨ ç K Km #€M ç² +´ F?¬M; T?ªB H¨ +?mv M ç€M; M;ç+ M?B M ;b- p T?¬M +?Ê ç² + içQ i?¨M?

L|B iÈB ç•v- Gw .QÆM; ç½ ?B m ` ¨`i M?B m- S?"i aÆM K¶B M,K ç m +| p¨B H¬M K HQÊM; HÈM- MÆB M¨v H¨ K°i çB K ;B Q /`+? M;mv M i?ç+? M´B iB M;- i?QÆM; ;L M?[M; M;Q`B M¨v F?B ç M +kM; K M; i?2Q K°i +?9i ç² ç M ç•v- /¬M /¬M KÈB içQ i M¨vX

h` M i?U+ i - M?B m M;Q`B ? K K S?d h?9v ç m +| bÎ i?Q+? bQm i¬K ç² +´- MÆB KQ`B pçM M;Q`B iÈB ç´ i?ç+?- i`i M?B M H¨ pB + #m¬M #€M ç² +´ F?¬M; i? FûK F?¬M; i? içQ i?¨M? T?® ç² +´ M?Q i? M¨v

o T?¬M pb +€B ;b #m´B i®B +| M?B m M;Q`B i?b F?¬M; +¬M h``M? E?ªB æfi ;Bª i ?B m çQÈ+- # M M;¨v i`i +ª K¼B M;Q`B ç m çB ç´ i?ç+? M M #¼M ?¼ +?d `½M? p¨C i?¬B- +?Q M M MÆB M¨v KÈB +| i? ?bM? i?¨M? +?Ê ç K ;B Q /`+? ç² +´X

Gw .QÆM; p¨ L;¬ >B m G} M?bM i?Q€M; [m M? m- ? B M;Q`B ç m i?´v bU pmB KV ç†+ #B i H¨ L;¬ >B m G}- i`QM; b® M,K M;Q`B i?b +¬ H¨ M;Q`B i?Q+? ç´ +´ M?´iX

@æB- p¨Q t2K çB

h``M? E?ªB æfi +Q`B iQ K°i iB M; `²B /šM ç¬m K¼B M;Q`B çB p¨Q- h``M? E?ªB æ i?9 ;B®M; M? m- +ª ? B ç m `i ? K K ç² +´- M m F?¬M; i?b ?„M +kM; b) F?¬M; KÎ

Gw .QÆM; p¨ L;¬ >B m G} H¨T iS+ çB i?2Q- hQ J½ G•K +Q`B F?´ K°i iB M; `²B +MM b m ? B M;Q`BX

L; v H" T i S + + | M; Q Ì B F + ? m v M K È B t a v ` + ? Q M; Q Ì B ç " M ¬ M; ç | X L; Q Ì B K È B i È
 p B M [m a M H w + ? Ê ç K ç ² + ' - i ? m ° + + ¬ M; M ? • M p B M + K + p, M p " i S ? " i a Æ M - + ? Ê
 M Q È + - ç Q Æ M; M ? B M T ? a B + | b U [m a M H w - F ? ¬ M; i ? ç + ? Q M Æ B M " v ` ® B H Q ¢ M
 Z m a M H w o Q Æ M; M; ? 2 t Q M; + ? m v M - F Q M ? + ~ M ç B i È B i ` Q È + K † i ¬ M; H ½ Q F B - +
 i ` Q M; i v ¬ M; H ½ Q - p W M ? b M p W ; " i ç - m X
 * m ® B + M M; - ¬ M; [m a M H w o Q Æ M; M " v H ¢ B ç B i È B i ` Q È + K † i M; Q Ì B i ? M ? M B M
 [m M b € i M; Q Ì B i ? M ? M B M M " v K ° i H Q Ê i - K È B i W i W ? Ä B,
 @ L " v + " m - + | T ? a B + " m H " K ` Æ B ç ² F ? ¬ M; \ h ¢ B b Q H " K ` Æ B + Á M F ? ¬ M; i ? W M ?
 ; ¢ i H " b Q \
 G Ì B + O [m a M H w o Q Æ M; p W / S i - + ? m M; [m M ? H B M p M; H M i B M; t ¬ M t Q - ç †
 i È B M Æ B M " v - # B i [m a M H w o Q Æ M; p " M ? [M; M; Q Ì B F B - + k M; ` i H " F B M ? M; ¢ + M
 @ E ? ¬ M; - F ? ¬ M; T ? a B H " i ¬ B H " K ` Æ B - + ? Q M ? H " # ¼ M ? ¼ H " K ` Æ B X
 L; Q Ì B i ? M ? M B M ? Q a M; b Ê M ? b M [m a M H w o Q Æ M; p " ? B M; Q Ì B K † + ç ² M; T ? K + ç
 ? ® M; ? € + ? p È B # M; Q Ì B M " v M ? Q p È B # ¼ M G w . Q Æ M; - / € K M | B ¬ M; H ½ Q + ® w H
 @ * ? Q M ? ¬ M; ' v H " K ` Æ B " - i ® i M ? ' i + " m b m v M; ? o F „ + " M; i ` Q È + F ? B M | B - Î ç • v -
 ç ' v X L m i ¬ B + | # ^ M; + ? S M; - + ? S M; K B M ? H " + " m H " K ` Æ B - i ? b + " m F ? ¬ M; T ? a B +
 ç • m - ç M H 9 + ç | + " m + ? „ + + ? „ M T ? a B ç M ç ² M + ¬ M; M K ° i + ? m v M X o " i ¬ B + | i ?
 M; „ M + " m ç W M; M; ? o ` ç Q È + X
 Z m a M H w o Q Æ M; M ? b M + ? ^ K + ? ^ K p " Q M; Q Ì B i ? M ? M B M F B - ; B ¼ M; M | B i ? v ç ' B
 H 9 + M " v F ? ¬ M; M | B + ? m v M - H Š M; H † M; M ? b M M; Q Ì B i ? M ? M B M F B X
 @ G " i ¬ B - i ¬ B M ? È ` ` ² B - H " / Q i ¬ B F ? ¬ M; + ? 9 w H " K ` Æ B X h ¬ B F ? ¬ M; + ® w ç • m - K
 L; Q Ì B i ? M ? M B M b „ + K † i i € B M ? Ê i - M; ? 2 # ` i ¢ K; B K ? „ M ` i b Ê - ` m M ` v i ? W M ?
 t m M; [m M ? H - M M [t ¬ M t Q - # ¼ M ? ¼ F ? ¬ M; M; Ì M; Q Ì B i ? M ? M B M i ? " i ç 9 M; H
 J ° i b ® M; Q Ì B p W ` ² B + Á M ? Q " B M; ? B ç ® B p È B ¬ M; H ½ Q i U M ? B M + | + ? 9 i € v M € v -
 + O ¬ M; H ½ Q K È B T ? € i ? B M ¬ M; H ½ Q M " v K È B i ? " i b U H " M; Q Ì B i ® i - ç ² # ` H " K ? Ä
 v m + - m M; Q Ì B i ? M ? M B M # ² B i ? Q Ì M; X
 @ > W - # • v; B Ì + " m + | i ? F ? ¬ M; i È B ç ² M + ¬ M; M - M ? Q M; T ? a B ç B + M M; i ¬ B i È B T ?
 + ? Q M; Q Ì B i ` ² B ? ½ v i Q M ? X
 Z m a M H w o Q Æ M; ? W H ¢ M ? K ° i i B M; - ? B M; Q Ì B K † + ç ² M; T ? K + T ? Q b m ? „ M H
 i v G Q m * Q Æ M; X Z m a M H w o Q Æ M; K d K + Q Ì B ç B i È B i ` Q È + K † i ¬ M; H ½ Q X
 @ « M; + k M; ç M T ? Á M; [m a M H w ç B - ; B a B [m v i + ? Q ´ M i ? Ä + ? m v M + O ¬ M; X
 « M; H ½ Q + a K F Q + ? ; " i ç - m - M; Q Ì B i ? B m M B M # M + ¢ M ? H ¬ B + € M ? i v ¬ M; H ½ Q -
 p " M; Q Ì B p W ` K † i; B 9 T K b M ? G w . Q Æ M; X
 « M; H ½ Q ç B i ? 2 Q [m a M H w o Q Æ M; - G w . Q Æ M; M ? b M i ? 2 Q ? ¼ - ç ° i M ? B M + k M; p °
 E ? a B æ ¢ i H B + M ? b M M ? m - # ' i ç „ + / o + M M; M ? m ç B i ? 2 Q b m X
 S ? Á M; [m a M H w Î ç - m ç Q Ì M; F ? m + ? Ê ç K - ç B p " B # Q È + ç ½ ç M X S ? Á M; [m a M H w
 ; B a M - K ° i + € B M ? " ? B i - M; - + | K Q Ì B K ' v M ? • M p B M H " K p B + - M; Q " B [m a M H w o
 ç M; M; ² B # M i ` Q M; m ® M; i " M | B + ? m v M T ? B K - i ? ' v [m a M H w o Q Æ M; ç B p " Q i ' i
 @ * a + " m + k M; i È B \ o W ` ² B i ? " i + € K Æ M + " m X
 E ? B ç B p " Q T ? Á M; H " K p B + - ¬ M; H ½ Q F B K È B T ? € i ? B M G w . Q Æ M; + k M; i È B -
 . Q Æ M; H M i B M; + a K Æ M X
 @ « M; F ? € + ? F ? Q [m € - + ? 9 M; i ¬ B + k M; H " p W H 9 + ; † T - ; B K „ i M M K È B ; B 9 T X
 G w . Q Æ M; H „ + ç - m M | B X

@ *€K ÆM +?9X

L;QìB i?B m MB M FB K„i Kî iQ M?bM Gw .QÆM;- +kM; H M iB M; +^aK ÆM- M?Q
?„M- b„+ K†i Gw .QÆM; H”T iS+ i? v ç´B `´i H” F€ [m€B- ?„M M,K M v KÈB ? B KQ A
im´B imv M?Ä- M?QM; +kM; T?ªB KQìB #®M KQìB H,K im´B- #`K°i i?B m MB M K
+?9- Gw .QÆM; i?“i H” F?¬M; + K HÁM;X

Gw .QÆM; +QìB F?´ H„+ ç-m- L;¬ >B m G} H2M HûM +?2 KB M; +QìB- GQm *QÆM
æ M T?ÁM; [m^aM Hw- M;QìB i? M? MB M FB F?¬M; /€K T?€+? H®B M?Q H9+ pW
` ? iX >¬K M v- ?„M +MM; M;QìB #¢M iÈB +?Ê ç K ç² +´ +?ÆB- çB /¢Q K°i ?²B ç½
p i`QÊ+ K°i KbM?- F i [m<sup>a</sup>H9+ p çB M? M? [m€- F?¬M; +?9 w M M H`K `ÆB pÐ ç²
K¼B M;QìB ç m i?´v çQÊ+ X

L;QìB i? M? MB M F?¬M; M;WM; M?“M H¶B- +ÁM Hm¬M KB M; M!B tBM H¶B ¬M;
F?|+ çSM; F?|+ M;²B- ?„M +?ŠM; [m H” M?•M pB M çB H`K #bM? i?QìM;- # p¢M
*m®B +MM; [m^aM Hw oQÆM; +kM; tY Hw +?m iQ`M- ?„M ;¼B çB M i?Q¢B +?Q #¢M
K°i p¢M M,K M;`M ;B Q +?Q ¬M; H½Q FB H`tQM; +?mv M- M;QìB i? M? MB M M
#Ä çB +MM; #¢M ?„MX

@ J°i p¢M `QÐB- i?“i [m€ ` pÈB ?„MX

Gw .QÆM; F?¬M; M?`M çQÊ+ H„+ ç-m- +| çB m ?„M M!B F?¬M; b B- #bM? ?Q K
p M - i?“i +| i? i` ;B€ # p¢M- ¬M; H½Q +?d H´v ?„M K°i p¢M M,K M;`M ç½ +QB M

L?QM; M;QìB i? M? MB M FB M m H9+ ç-m HB M +| i?€B ç° M?“M H¶B- F?¬M; p
+| i? ;B9T ?„M +¬m +¢M? - M;QìB i? M? MB M M`v H`K b B +?mv M F?¬M; +?`m i?
M;QìB F?€+ H`K +?Q Gw .QÆM; `´i iS+ ;B”M- ç®B pÈB M;QìB M?Q p`v M M i`WM;

a m F?B +?mv M tY Hw tQM;- +kM; b„T ç M KQìB ;Bì i®B- #´i Hm”M H” Gw .QÆM; ?
+| w ç`M? i`î H¢B iB T iK+ çB /¢Q +?Ê ç K- hQ J½ G•K +”M; i? K i?9+ ;BK+ #¼M ?

*kM; K v H” i`QM; F?Q<sup>a</sup>M; i?ìB ;B M M`v +?Ê ç K M;`v M`Q +kM; ç m Kî- H-M M`v F
i`î H¢B +kM; F?¬M; Km°M - b m F?B M;QìB i? M? MB M `ìB çB F?¬M; H•m #¼M Gv

E?B Gw .QÆM; çB- ¬M; H½Q FB H¢B HB M iB T M!B +€K ÆM- ?ÆM M[ç H¢B ç`
Gw .QÆM; M m +| i?ìB ;B M `ªM? M?“i ç`M? ç M M?“ ¬M; H½Q +?ÆB- ç +?Q ¬M; F

æ` +?d i?b Gw .QÆM; iB M i v #Ä p`Q i`QM; i9B - ?„M ;B9T ¬M; H½Q M`v H” #îB
M m i?“i H” iU H`K `ÆB Gw .QÆM; M?“i ç`M? b) çSM; p T?Q M;QìB i? M? MB M F

h`î H¢B [m€M `QÊm- hQ J½ G•K +MM; h`M? E?ªB æ¢i HB M i`î p T?ÁM; M;?d M
.QÆM; #m´B +?B m +ÁM çQÊ+ M;O K°i H€i- #”M `°M +ª K°i M;`v- ? B M;QìB +kM;

E?B M^K î i` M ;BQìM;- Gw .QÆM; HB M M;?o iÈB ¬M; H½Q ?¬K M v ç½ ;†T- i?€B
KªM? pÐ FB F?B M +?Q Gw .QÆM; +kM; +ªK ;B€+ `´i +?m t|iX «M; H½Q M`v H” i`
M;Q`B w Km®M K` ç m HÁM;- HQ¢B +ªK ;B€+ M`v M; v +ª M;QìB t H¢M?Q Gw .QÆ

h€K ;Bì M;`v ?¬K b m K¼B M;QìB KÈB iK i”T î +MM; K°i +?¶- M?QM; \*® H½Q p`L
K´v M;QìB F?€+ +?Q ` F?ÁB T?ÁM; ? B M;QìB ç½ M;²B i`QM; T?ÁM; ,M m®M; i`
t2K ` H¢B +| p ?ÊT M? mX

•M b€M; tQM; H” p`Q F?Q^aM; +?QM ;Bì- i€K M;QìB H M t2 çB h?9v L;¼+ >B M- M;
S?d h?9v >²M; h?U ?¬K M v Km®M çB H´v ?”M;- h`M? E?ªB æ¢i +ÁM +| M;mv M i
Km®M ;BªB ? i i`i +ªX

h?ìB iB i ?¬K M v M!M; ?ÆM bQ pÈB M;`v ?¬K [m K°i +?9i- K¼B M;QìB /WM; t2 î
çB i?ŠM; iÈB h?9v L;¼+ >B MX L?[M; M;mv M i?¢+? ç i`QM; t2- #ªM i?•M K´v M;C
`´i H Q HU+- ç”M? iB K M;QìB iÈB ;B9T F?m•M +?Q M? M? ?ÆM K°i +?9i X

" M i`QM; h?9v L; ¼+ >B M- h`-M H½Q ç M; M?„K K„i H¢B M^K Î i` M;? K K # M i`
i`QÊ+ K†i ?„M ç M; ç K|M S?d h?9v >²M; h?U M;`v ?¬K [m Gw .QÆM; Km - F?®B
M`v +| +?9i F?¬M; ;B®M; F?®B M;`v ?¬K [m - +| p +`M; b€M; ?ÆM K°i +?9i X
"¼M Gw .QÆM; pšM +ÁM Î M;Q`B +Y - h`-M H½Q HB M KÎ K„i- i` M K†i H° ` K°i M
Gw .QÆM; pW p`Q +Y iB K- h`-M H½Q +kM; ç SM; H M- KdK +Q`B M?bM #¼M ?¼
@ h`-M H½Q- M;`B ç½ iÈBX
Gw .QÆM; M?bM i?'v h`-M G½Q ç°i M?B M bYM; b®i- p°B p`M; #QÊ+ M? M? p T?
@ h¬B +kM; ç M F?¬M; H•m- ç•v H` ç² +O +`m- +`m t2K i? M`QX
h`-M H½Q ;`i ç-m +Q`B- ?„M `i [mw K M M;Q`B i? M? MB M i M Gw .QÆM; M`v- F
M^v- H¢B `i H` ç°- H`+? bU- ?ÆM M[ +ÁM ?B m p L;¼+ - `i H` ?B K +| M;Q`B M?
@ h?"i +€K ÆM M;`B- h`-M G½QX
Gw .QÆM; iW iW +¬K F?®B S?d h?9v >²M; h?U FB H M- M?bM F„ K°i ?²B b m KÊ
iÈB ç•v- Gw .QÆM; H`T iS+ HB M b[M; b`X
hQ J½ G•K p` h`QÆM; oo #¼M ?¼ +kM; ç m ç½ iÈB- M?bM S?d h?9v >²M; h?U K`
H¢B M?bM i?'v i` M K†i +„i K°i ?`M; +?[- i` M K†i K'v M;Q`B +kM; H° ` bU FBM? M
@ a€m M,K F?¬M; ?¢ ç Q- ;†T #¢M i`B F, @ Gw .QÆM; - M;mv M ?¢ ç Q H-M +m®B
o¬ *U+X
@ G•m H„K F?¬M; F?„+ +€B ;b- +| +?9i M;QÊM; i v- M?QM; M?[M; +?[M`v F?„+ +k
h`-M H½Q KdK +Q`B M?bM Gw .QÆM;X Gw .QÆM; pmB KWM; M;~M; ç-m H M- ?„M
KbM? i` M Mûi F?„+X >ÆM M[ +ÁM +?9 i?Q+? H` pb KbM? K` F?„+ - F?®B S?d h?
M;?o F?€+ ç®B pÈB ?„MX
bi2p2M[#R3Ny
aB m *'T >Q`M; EBK h?O
h€+ ;B^, hB m hB m ok

kR8X *?QÆM; kR8, L?` aQm h-K E?m "bM? .•MX

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;
L;m²M, K2i`mv2MX+QK

L;Q`B tmM; [m M? ç m M?bM Gw .QÆM; K°i +€+? M;QÐM; K°- M; v +^ ¬M; +?O +Y
im`B i`mM; MB M +kM; F?¬M; M;Q¢B H X

h`QM; +€+ i€+ T?~K +O h`-M G½Q- F?„+ ç / M? +?Q M;Q`B F?€+ H` `i Qi- +| i?
i vX E?®B S?d h?9v >²M; h?U M`v +ÁM +?9 i?Q+? H` / +?Q Gw .QÆM; - w M;?o
M|B- i`QM; b® i'i +^ i€+ T?~K +O h`-M G½Q- F?®B S?d h?9v >²M; h?U M`v ç½ +|
çB m M`v ç½ F?¬M; +ÁM çÆM i?m-M H` p p'M ç ;B€ +^X

@ h®i H„K- i¬B +ÁM +| +?9i pB +- +€+ +`m Î H¢B ç•v +?ÆB M?ûX

h`-M G½Q M|B tQM; +kM; çB ` M;Q`B- Gw .QÆM; K'i iU +?O p`B ;B•v- +ÁM +?Q
H¢B i?b M;Q`B ç` ¬M; i`mM; MB M ?ÆB K`T FB ç½ +?çv i?2QX

@ *?9 h`-M- +?9M; +?€m ç•v iQ`M H` ?`m #®B- +kM; ç m Km®M M;?2 +?9 +?d #^Q
H€i \

@ h?¬B- QÊ+ M;mv M +O +?9 ç½ tQM; - +?€m ;B9T +?9 +?d #^Q +?Q ç€K #¢M +C
Km®M ;†T K†i K'v #¢M +kX

h`-M G½Q T?'i i v- F?B ç M; M|B M?[M; +•m +m@B i?b M;Q|B ç½`|B F?ÄB h?9v L;
i-K K„i K¼B M;Q|BX

@ hQM? F?Q +?9 h`-M M?Q p"v- tBM K¼B M;Q|B çWM; ç #KM;X

L;Q|B i`mM; MB M ?ÆB K"TFB K"T [m v ç-m HçB +Q|B F?' pÈB ç€K Gw .QÆM; p
+| çB m bmv M;?o- ç°i M?B M ?ÄB,

@ «M; +?O h`QÆM;- M? p" h`-M G½Q H" [m M ? M?Q i? M"Q \

G|B +O hQ J½ G•K +kM; F?B M #¼M Gw .QÆM; çQ K„i M?bM i?ŠM; p T?Q M;Q|
+| i? iMv iB M ç†i i?S KbM? iU i v F?„+ î ç•v- HçB iÄ` ``i i?QªB K€B pÈB M;Q|B
`^M; [m M ? ;B[?¼ F?¬M; #bM? i?Q|M;X

@ h?"i F?¬M; /€K ;B'm ;b- pÊ +O i¬B +kM; H" M;Q|B M?" ?¼ h`-M- H" +?€m ;€B`

L;Q|B i`mM; MB M M? ;B¼M; M|B- M?QM; i` M K†i ?ÆB +| K°i +?9i iU ?"Q- +?Q /
p"v 2`^M; +kM; b) +| i?€B ç° M?Q ?„M i?¬BX

@ h?b` H" M?Q p"v- +?ŠM; i`€+?X

hQ J½ G•K HB M ;"i ç-m- h`QÆM; oo p" oQÆM; >çQ .•M +kM; ç m M?bM M? m- i`Q
M;Q|B i`mM; MB M M"v HçB +| [m M ? pÈB h`-M G½Q ;¬M M?Q p"v- +?ŠM; i`€+?
i?QªB K€B ç†i î# M i`QM; iB K +O ?„MX

@ æ9M; `²B- hQ J½ iB M bBM?- M? +| M;?2 M|B +?mv M M;"v ?¬K [m î ç•v +| +?Q
? v F?¬M;\

L;Q|B i`mM; MB M HçB ?ÄB hQ J½ G•K K°i +•m- €M? K„i +ÁM F?¬M; M;WM; [m M
/WM; HçB i` M M;Q|B Gw .QÆM;X

*?mv M #¼M Gw .QÆM; HB M iK+ +QÊ+ i?„M; çQÊ+ +?QM M;mv M i?ç+? ç½ i`mv
.QÆM; p" h`M? E?ªB æçi +ÁM ç HçB i M- M;"v ?¬K [m M;Q|B i`mM; MB M M"v +
M"v M;Q|B M"Q M;Q|B M'v K M; T?QM; +€+? `i`B M;- M;Q|B i`mM; MB M ç½ bÈK
#¼M ?¼X

L?QM; #m' B b€M; ?¬K M v- M;Q|B i`mM; MB M M|B +?mv M M"v pÈB h`-M G½Q-
+?9i FBM? M;ç+ M"Q- +?d H" H„+ ç-m +Q|B +Q|BX

@ h¬B #B i- ç +?Q h`QÆM; i'M; +? +Q|B `²BX

hQ J½ G•K ç°i M?B M HçB M;~M; ç-m H M- +Q|B ? ? K°i ?²B p" ç€T- i` M K†i ?„M
?ÆM bQ pÈB M;Q|B i`mM; MB M M"v H9+ i`QÊ+X

@ h?"i ç9M; H" +€+ M? Q\

L;Q|B i`mM; MB M M;~M M;Æ- K†+ /M ç½ +| +?m~M #` i•K Hw- M?QM; F?B hQ J½
HQçB +ªK ;B€+ `mM; ç°M; K½M? HB iX h`B M;? +QÊ+ i?ç+? +O #¼M hQ J½ G•K
TªB M|B #¼M ?¼ /U p"Q i?U+ HU+ K" +| i? H`K çQÊ+ F€iQ+? M"v- ç€M? +? i?„

@ M? hQ J½- +€+ M? ç½ HW ;çi 2K M?û- bÈK #B i p"v M;"v ?¬K [m 2K çB +MM;
+?9i ?"Q [m M; +?QM H¬M +QÊ+ i?„M; M;"v ?¬K [m X

L;Q|B i`mM; MB M HçB çB iÈB i`QÊ+ K†i Gw .QÆM;- i` M K†i Mî MK +Q|B b€M; H

@ h?"i F?¬M; M;ì M? Gw KÈB i?"i H" + Q M?•M ~M / M? iQ+?- M;"v ?¬K [m i¬B ç
ç`M? TªB +?Q i¬B +Æ ?°B #M ç„T HçB- #m' B i`Q ?¬K M v i'i +ª K¼B M;Q|B F?¬
T?ÁM; î L?çM JBM? G•m- ?½v +QB M?Q ç +?Q i¬B H`K i`ÁM iQ +€+? M;Q|B +?OX

@ «M; +?O h`QÆM; M? [m€ F?€+? F?Q `²BX

Gw .QÆM; +Q|B F?' H„+ ç-m- M?QM; M;Q|B i`mM; MB M M"v pW M|B M?Q i? - K
i?•M pÈB ?„M- M;Q|B M-v +| i? +| çQÊ+ i?M? iQ+? M?Q ?¬K M v- +kM; F?¬M; +?

?° +O h`-M G½Q- #ªM i?•M KbM? F?¬M; +| i¨B M;? ;b i?b +kM; F?¬M; i? +S H¨
i` M? F`+? HB i M?Q Î F?m T?® M;¼+X

@ æ9M; `²B- M? Km®M i?ÆK H•v +kM; F?¬M; b Q- K°i H€i M[+?9M; i +ÁM çB;E
oQÆM; >¢Q .•M M? +? KB M; +Q`B +Q`B- Mûi K†i M;Q`B i`mM; MB M H°` bU pmB
>¢Q .•MX

Gw .QÆM; /Q /U K°i +?9i- +m®B +MM; pšM H„+ ç-m- M? ;B¼M; M|B,

@ oQÆM; i´M;- M? hQ J½- H€i M[;BªB i?¢+? 2K F?¬M; çB çQÊ+- 2K Km®M çB #

@ *?mv M `B M;- Gw H½Q ç +”m Km®M H¨K +?mv M `B M; ;b i? \

•M? K„i oQÆM; >¢Q .•M i`WM; i`WM; M?bM Gw .QÆM;- F?¬M; +| Gw .QÆM; çB +I
;b HÁM; iBM- ç†+ #B i H¨ ?„M- M;¨v ?¬K [m HB M iB T +QÊ+ i?m # F?®B- F?¬M
ç +—K ç Q M[? v F?¬M;X

@ h¬B ?B m- Gw H½Q ç - +”m çB +?mv M `B M; çB- +?9M; i¬B b) F?¬M; [m´v `—vX

h``M? E?ªB æ¢i ç°i M?B M H M iB M;- M? ;B¼M; M|BX h``M? E?ªB æ¢i p¨ hQ J½ C
+| ;B Q QÊ+ pÊB M h?`- ç m iQÎM; `^M; Gw .QÆM; Km®M çB ibK M;Q`B +O M h?
?°B ;B Q /`+? M;mv M i?¢+?X

L;Q¨B h`QÆM; oo p¨ oQÆM; >¢Q .•M +ÁM +| L;¬ >B m G}- i` M K†i K´v M;Q`B ç m
M;Q`B ?B m i?2Q K°i +€+? F?€+ M? mX

Nhìn cái bàn phía ngoài, Lý Dương cười khê lắc đầu, Tư Mã lâm lập tức dặn dò nhân viên phục vụ chuẩn bị phòng cho họ, sau đó lại rót mấy bình trà và đem điểm tâm lên.

- Lý lão đệ, buổi sáng cậu không đi theo chúng ta khiến chúng ta mất may mắn.

Vừa vào phòng, Vương Hạo Dân mặt buồn rười rượi kêu lên. Trương Vĩ và Tư Mã Lâm gật đầu đồng cảm, suy nghĩ một chút chuyện sáng hôm nay, trên mặt còn cảm giác có chút nóng.

Buổi sáng Lý Dương vừa đi, Vương Hạo Dân liền bảo thừa dịp may hôm trước tiếp tục giải thạch, có ảnh hưởng của cuộc thắng ngày hôm qua, mấy người không có để ý với chuyện Lý Dương đi, liền tìm người mang cuộc thạch dư của ngày hôm qua đi đến khu giải thạch.

Trước khi đi, mấy người lại tới chỗ Lão Cát mua không ít cuộc thạch, muốn thừa dịp may ngày hôm qua lại thắng thêm một lần.

Lần này ngay cả ông chủ Trương ở Bình Châu Thúy Ngọc Hiền cũng đi cùng bọn họ, bất quá ông chủ Trương lão chỉ giải cuộc thạch mình tới, không có mua ở chỗ Lão Cát.

Vừa đến khu giải thạch, bọn họ liền phát hiện hai máy giải thạch ngày hôm qua giải thắng đã bị người ta chiếm dụng, hơn nữa người bên cạnh vây quanh cũng nhiều nhất, mấy người cũng không có để ý, lại tìm hai máy giải thạch mới bắt đầu chuẩn bị giải thạch.

Ngày hôm qua bọn họ đều giải thạch ở đây rất nổi tiếng, hôm nay vừa xuất hiện lập tức hấp dẫn chú ý của mọi người, một hồi, chung quanh liền vây đầy người, khiến cho mấy người cũng rất thích thú.

Hôm nay Vương Hạo Dân lại mua ba khối cuộc thạch, hơn nữa lại là người thứ nhất đi giải thạch, muốn lột hết nhục ngày hôm qua, chính là Vương Hạo Dân không nghĩ tới khối cuộc thạch thứ nhất này lại hoàn toàn thua, lúc ấy bị đả kích thiếu chút nữa không kìm được nước mắt.

Sau đó, Trương Vĩ, Tư Mã Lâm, Trịnh Khải Đạt thay nhau giải, Trương Vĩ thua, Tư Mã Lâm cũng thua, Trịnh Khải Đạt lại càng thua lớn, ngay đến cả cuộc thạch của Cố lão mang lên cũng chỉ có một khối thắng, liền tiếp cuộc thua khiến cho mấy người lúc ấy cũng thiếu chút nữa mặt không có khí sắc nữa.

Lại lui về phía sau, mọi người đem cuộc thạch mua hôm nay ra giải, trừ Tư Mã Lâm may mắn hơn một chút có lần thắng ra, còn dư lại tất cả đều là thua, năm người cộng thêm mười bốn khối cuộc thạch của ông chủ Trương đem đến từ Bình Châu Thúy Ngọc Hiền, cả thảy mười hai khối thua, mọi người xấu hổ cũng không kêu liên tục chạy trở về, đến bây giờ cũng còn chưa ăn cơm trưa.

Nghe Vương Hạo Dân vừa sụt sịt nước mũi vừa rơi nước mắt tự thuật, Lý Dương dở khóc dở cười lắc đầu, ngày hôm qua tăng mạnh, hôm nay thua lớn, những người này hai ngày nay cũng coi như là quay một vòng từ thiên đường xuống địa ngục.

- Các anh lại đi mua cuộc thạch chỗ Lão Cát à?

Lý Dương đột nhiên hỏi một câu, trên mặt còn có chút kỳ quái, những cuộc thạch tốt nhất chỗ Lão Cát trên căn bản bị bọn họ chọn không còn nữa rồi, bọn họ còn đi, không phải là tìm cuộc thạch xấu hay sao.

- Đúng vậy, chúng ta cảm thấy chỗ Lão Cát có nhiều cuộc thạch thắng lớn hơn, liền lại đó đi mua mấy khối, người không có ở đây chúng ta mua ít đi chút, nhưng hôm nay cả đoàn ít nhất phải lỗ hơn bốn trăm vạn.

Trương Vĩ gật đầu, lại lộ ra nét phàn nàn trên mặt, hôm nay bọn họ tổng cộng mua gần năm trăm vạn tiền cuộc thạch, có một nửa là hán mua, còn lại Vương Hạo Dân chiếm phần lớn, Tư Mã Lâm chỉ mua hai khối. Cố lão cùng Trịnh Khải Đạt không có mua khối cuộc thạch nào, Cố lão không có tham vọng đánh cuộc thạch lớn như vậy, Trịnh Khải Đạt thì không có Lý Dương đi theo kiên quyết không mua.

- Được rồi, thua chút không coi là nhiều, so với hôm qua tới chúng ta vẫn là kiếm, đáng tiếc chính là thể diện của ông chủ Trương ta đây, hôm nay coi như là mất hết.

Trịnh Khải Đạt cười khổ phất tay, hôm nay hán cũng không mua một khối cuộc thạch nào, nhưng cũng là có giải thạch. Cộng thêm hào ngôn trắng ngữ ngày hôm qua đã nói, làm hôm nay còn có người cố ý hỏi hán, buổi đầu giá còn cử hành nữa hay không. Nếu như việc liên tiếp thua ảnh hưởng đến buổi đầu giá, Trịnh Khải Đạt thật muốn khóc chết mất.

- Các anh đều kiếm được chút, nhưng tôi toàn thua, thua nặng.

Vương Hạo Dân sệt mũi hai cái, cuối cùng kêu lên thất thanh, so sánh với bọn Trương Vĩ ngày hôm qua kiếm chút ít mà nói, hôm nay chính xác không coi là mất tiền. Còn Vương Hạo Dân thì khác, hẳn ngày hôm qua kiếm ít nhất, chỉ kiếm mười mấy vạn, hôm nay lại mua hơn một trăm vạn tiền cược thạch, hai ngày cộng vào một thể, thì ngược lại lại thua mười mấy vạn.

- Ai bảo cậu tham như vậy, mua ít chút không phải không thua sao?

Tư Mã Lâm lắc đầu, cũng may hôm nay vì không có Lý Dương, lòng tin không đủ nên hắn mua ít, nếu không hôm nay cũng sẽ thua không ít, thậm chí có thể mất hết số tiền ngày hôm qua kiếm được.

- Hải, nếu là Lý lão đệ đi theo thì tốt, Lý lão đệ không có ở đây, thật là khổ.

Trương Vĩ nặng nề thở dài, mọi người gật đầu, nhìn chằm chằm vào Lý Dương, sự tự tin của bọn họ bây giờ không giống như sáng sớm hôm nay, lúc này bọn họ hoàn toàn hiểu, ngày hôm qua có thể liên tiếp thắng lớn tất cả đều là công lao của Lý Dương. Lý Dương không có ở đây, bọn họ lập tức đã bị đánh trở về nguyên hình, ngay cả so với lúc bình thường cũng bị thâm hơn.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

217. Chương 217: Lễ Hội Bình Châu

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Lý lão đệ, buổi chiều cậu theo chúng ta đi chứ, đến đó ta thật muốn báo thù.

Vương Hạo Dân đột nhiên nói, ánh mắt của mọi người cũng sáng lên, buổi sáng liên tục bị thua mà nói rằng có vận may khăng định là gạt người, ngay cả ông chủ Trương ở Bình Châu Thúy Ngọc Hiên kia trong buổi sáng cũng hoài nghi bọn họ.

Nếu buổi chiều Lý Dương đi cùng, bọn họ cũng rất có lòng tin lại tiếp tục cược thắng, sẽ khiến cho những người buổi sáng nhạo báng bọn họ kia thay đổi cái nhìn một chút.

- Thôi nào, dù sao lễ hội cũng sắp bắt đầu, vội gì chứ.

Lý Dương cười khổ lắc đầu, hẳn bây giờ còn thật không có ý định đi đánh cược thạch. Hơn nữa cược thạch giá trị trong kho hàng bên chỗ Lão Cát đã bị bọn họ mua không ít, lại muốn tìm kho hàng khác, còn không bằng chờ lễ hội bắt đầu những người bán đem cược thạch tốt bày bán nhiều rồi chọn mua.

- Lý lão đệ nói cũng đúng, không nên nhất thời vội vàng, chúng ta còn có cơ hội.

Tư Mã Lâm gật đầu, bọn Trương Vĩ cũng không có phản đối, thấy không ai ủng hộ mình Vương Hạo Dân chỉ có thể im lặng, tự đi tìm những cược thạch tốt nhất đợi đến thời điểm ở thật tốt trong lễ hội để thắng lớn mấy lần.

- Mọi người về lúc nào thế?

Lý Dương cầm một bình trà lên, rót cho mình một chén, hỏi vu vơ.

Tư Mã Lâm thở dài, nói:

- Trở lại không lâu sau đó thôi, vốn là ông chủ Trương muốn mời chúng ta ăn cơm, nhưng nào ai còn tâm trí ở lại đâu, tất cả đều chạy về.

- Nói như vậy, mọi người còn chưa ăn cơm nữa ?

Lý Dương ngẩn ra, mấy người nhìn nhau, không biết sao bụng người nào người nấy cùng kêu một tiếng, mấy người cùng nhau nở nụ cười.

Mấy người đánh cược thạch bị thua vội vã trở về, sau khi trở về cũng cứ nghĩ hôm nay tại sao lại thê thảm vậy, đều quên chuyện ăn cơm, ngược lại Cố lão vẫn nhớ, chẳng qua là ngại không có muốn nói, nhưng Cố lão đã ăn không ít điểm tâm, bụng cũng không đói lắm.

- Người là sắt, cơm là thép, bụng này vẫn phải bổ sung, đến Nhạn Minh Lâu nào.

Tư Mã Lâm đứng dậy, Nhạn Minh Lâu là nhà hàng tốt nhất nơi này, đi vào một lần thấp nhất cũng mất mấy ngàn, tối ngày hôm qua bọn họ chính là ăn ở đó, toàn bộ ăn hết hơn hai vạn.

- Mọi người đi đi, chúng tôi ăn cơm xong rồi, không đi nữa.

Lý Dương cười ha hả nói, bọn Tư Mã Lâm cũng không khách khí, cũng đi ra ngoài, chỉ còn Lý Dương và Ngô Hiểu Ly là trở về gian phòng của mình nghỉ ngơi .

Buổi chiều, bọn Tư Mã Lâm làm xong thẻ hội viên của lễ hội cho Lý Dương, biết được tham gia lễ hội còn cần phải có thẻ hội viên Lý Dương hơi sửng sốt một chút, không hổ là trung tâm giải thạch chính quy, phía Nam Dương muốn giành giải ở đây, chắc phải chọn nhiều người đi đây.

Làm thẻ hội viên rất đơn giản, chỉ cần hai hội viên làm người bảo đảm, rồi thêm khoảng một ngàn sẽ làm được, trong đó phí là chín trăm, muốn lấy thẻ sớm một chút, là chuyện rất đơn giản.

Lý Dương, Lưu Cương và Ngô Hiểu Ly mỗi người cũng làm một thẻ, thấy cái thẻ hội viên này thật mỏng Lý Dương rất là phục. Đơn vị tổ chức là hiệp hội Ngọc thạch Bình Châu, có thể nói hiệp hội Ngọc thạch Bình Châu mạnh hơn nhiều so với Minh Dương, người ta lợi dụng cái thủ đoạn này phụ thu, không phục cũng không được .

Nhưng điều này cũng không khiến những địa phương khác phải phục, danh tiếng của lễ hội Bình Châu đã vượt ra ngoài, người tham gia không ai quan tâm một ngàn này, mà hiệp hội ngọc thạch hàng năm dựa vào số tiền này liền kiếm được không ít kinh phí, kiếm nhiều hơn so với hiệp hội ngọc thạch một tỉnh.

Ngày thứ hai, tất cả mọi người không đến phố Ngọc, tất cả đều đi Thế Giới Hoa Cỏ Thuận Đức, quan sát rất nhiều làm cho tinh thần người ta phấn chấn trước kỳ hoa dị thảo. Buổi chiều, lại đã phiêu lưu một khoảng thời gian, liên tục mấy ngày đã mệt mỏi, tất cả đều nghỉ ngơi, chuẩn bị cho buổi lễ khai mạc ngày mai.

Trong một ngày, ngời ngoại tỉnh tới Bình Châu nhiều hơn nhiều, rất nhiều nhà trọ mới đều đã chật cứng người, nếu không phải bọn Lý Dương đến trước mấy ngày, ngay cả phòng cũng không còn.

Còn có một số người trực tiếp đến từ Quảng Châu và Phất Sơn, sau khi buổi khai mạc bắt đầu lại lái xe về, dù sao hai địa điểm này đến Bình Châu đều không phải là quá xa .

Ngày thứ hai, vừa rạng sáng, mọi người liền dậy, thái độ nghiêm túc nhiều so với mấy ngày trước.

Ăn xong bữa ăn sáng, mấy người liền lái xe đi đến địa điểm tổ chức lễ hội, có mấy tiêu điểm cố định Bình Châu, chỉ khi đại lễ hội diễn ra những nơi này mới có thể toàn bộ sử dụng lần đầu tiên, mà khu trung tâm đầu quảng trường càng thêm náo nhiệt.

Khu quảng trường là khu mới xây hai năm qua, cùng với ảnh hưởng càng lúc càng lớn của lễ hội Bình Châu, đầu tư của Bình Châu đối với lễ hội này cũng càng lúc càng lớn, không chỉ có diện tích kiến tạo quảng trường lớn, ngay cả vốn đầu tư toàn bộ liên tiếp tăng lên, tạo thành quy mô đặc biệt lớn.

Không bao lâu, bọn Lý Dương đã đến bên ngoài quảng trường, bọn họ tới sớm, bây giờ còn chưa tới tám giờ, nhưng bên ngoài quảng trường bãi đậu xe thật dài đã đỗ không ít xe, bọn Lý Dương phải lái đi thật là xa mới tìm được chỗ đậu xe.

Bên ngoài bãi đậu xe dừng rất nhiều xe, không thiếu một loại xe hạng sang nào, bên cạnh chiếc Volvo của Lý Dương liền thấy đỗ một chiếc Ferrari xe thể thao, làm Lý Dương suy nghĩ, cho dù xe của mình rất oách, đứng bên chiếc Ferrari cũng sẽ bị lép vế, xe yêu của mình nói không chừng chỉ có thể tránh sang một bên.

- Đi thôi, chúng ta đi vào trước, năm nay không biết lại sẽ sáng lập kỷ lục gì.

Trên mặt Trương Vĩ còn mang một tia hưng phấn, đi tới bên trong quảng trường. Quảng trường rất lớn, vào quảng trường có thể thấy khu vực trung tâm có một khối đá dựng đứng rất lớn, ông chủ Trương nói,

tảng đá kia cũng còn là một khối cự thạch, cao chừng bảy tám thước, thật không biết hiệp hội ngọc thạch Bình Châu làm thế nào lấy được.

- Lý cổ vấn, ngài đã tới.

Vừa vào quảng trường không đầy hai bước, một người mặc đồ nghiệp vụ cùng An Văn Quân và An Văn Bình đi tới, mỉm cười nhìn Lý Dương.

Chuyện mấy ngày trước nổi danh ở Bình Châu cô đã sớm biết, thấy Lý Dương đã đến Bình Châu cô thử phào nhẹ nhõm, chỉ cần Lý Dương tới Bình Châu là được, bất kể hẳn đi cùng người nào.

Lý Dương đã cùng An Thị bọn họ ký thỏa thuận làm cố vấn, An Thị cũng không cần Lý Dương phải vì bọn họ mà làm cái gì. Chỉ cần Lý Dương giúp An Thị chọn lựa trong các cự thạch, chọn lựa được một số biểu hiện tốt là được, dựa vào thực lực của Lý Dương, An Văn Quân tin biểu hiện những cự thạch mà Lý Dương chọn trúng chắc chắn sẽ không kém.

- Phó tổng An, xin chào.

Lý Dương nhìn sau lưng An Văn Quân, cũng không thấy những người khác, đoán chừng An Văn Quân cố ý đứng ở cửa đợi mình.

- Lý lão đệ, hai người mỹ nữ này là ai? Lại còn cố ý ở đây đợi cậu, còn không giới thiệu với chúng ta một chút.

Vương Hạo Dân cẩn thận quan sát hai chị em nhà họ An, cười ha ha hỏi, hẳn cũng không có ý gì khác, thuần túy là cười đùa với Lý Dương.

- Vương tổng, hai vị này là hai chị em An Văn Quân và An Văn Bình của tập đoàn An Thị, An Văn Quân là Phó tổng giám đốc phụ trách nguyên liệu của châu báu ngọc thạch An Thị.

Lý Dương cười khê lắc đầu, Vương Hạo Dân vốn đang không chút kiêng kỵ nhìn vóc người hoàn mỹ của An Văn Quân, nghe Lý Dương vừa nói như thế lập tức chuyển ánh mắt đến chỗ khác.

- Thì ra là người của tập đoàn An Thị, thất kính thất kính.

Vương Hạo Dân hơi lúng túng cười, hẳn cũng đã làm công ty kinh doanh châu báu, chỉ tiếc công ty châu báu của hắn so sánh cùng An Thị chênh lệch quá lớn, trong mắt hắn An Thị tuyệt đối là con vật khổng lồ, tuyệt đối không thể trêu chọc.

- Lý cổ vấn, mấy vị này chính là mấy người bạn mà mấy ngày trước cùng anh giải thạch thắng lớn đúng không ?

An Văn Quân cũng không để ý, mỉm cười quay sang phía Lý Dương.

- Vâng, là họ. Mấy người chúng tôi thương lượng ăn ý lắm, mấy ngày nay chúng tôi đã cùng nhau giải ra rất nhiều Phi Thúy tốt để bán đấu giá, đến lúc đó mọi người cũng đừng bỏ lỡ buổi đấu giá của chúng tôi nhé!

Lý Dương gật đầu, buổi đấu giá sắp tới là buổi bán đấu giá đầu tiên của công ty bọn họ, Lý Dương cũng muốn kéo đến vài nhân vật quan trọng tham dự, An Thị đến những buổi đấu giá bình thường như vậy, hiệu quả tuyệt đối không giống nhau.

- Lý cổ vấn cứ yên tâm đi, An Thị chúng tôi tuyệt đối sẽ không vắng mặt.

An Văn Quân cười gật đầu một cái, cửa quảng trường đột nhiên tiến vào ba chiếc xe hơi, thật nhanh chạy vào bên trong quảng trường.

- Nơi này không phải là không để cho vào xe sao?

Lý Dương ngơ ngác nhìn theo ba chiếc xe hơi, kinh ngạc hỏi, nụ cười trên mặt An Văn Quân biến mất, lạnh lùng nhìn ba chiếc xe hơi cách đó không xa.

- Người bình thường dĩ nhiên không cho vào, nhưng có vài người ngoại lệ, Thiệu Ngọc Cường của nhà họ Thiệu là Phó hội trưởng hiệp hội ngọc thạch tỉnh Quảng Đông, hôm nay khai mạc chính thức thì tương đương cương vị chủ tịch, xe của hắn tự nhiên không ai dám cản.

Lúc nói chuyện giọng nói của An Văn Quân có chút lạnh như băng, Lý Dương sững sốt một chút, không nghĩ tới người vừa rồi đi qua lại là Thiệu Ngọc Cường.

Mọi người cũng đều gật đầu, khó trách giọng nói An Văn Quân không tốt, mấy ngày nay bọn họ cũng biết Thiệu Thị và An Thị không cùng hội. Tam công tử của Thiệu Thị - Thiệu Ngọc Cường ngang nhiên lái xe vào hội trường, là thành viên An Thị, An Văn Quân chắc chắn sẽ không thoải mái.

- Thân phận Thiệu Ngọc Cường này có đặc thù, có điểm này thì quyền đó cũng không có gì đáng kể.

Lý Dương lắc nhẹ đầu, suy nghĩ một chút khi Thiệu Ngọc Cường ở Nam Dương biểu hiện cũng bình thường, Thiệu Ngọc Cường này rõ ràng cho thấy sự kiêu ngạo hơn người, có biểu hiện như vậy cũng là bình thường.

- Lý cố vấn, thật ngại quá, thế lực của An Thị chúng ta ở Quảng Châu không bằng Thiệu Thị, nếu không cũng sẽ cho ngài một thân phận đặc quyền.

An Văn Quân cười khổ lắc đầu, lần này cô nói thật, An Thị mạnh hơn Thiệu Thị, nhưng ở Quảng Châu này mà nói, ảnh hưởng không bằng Thiệu Thị. Trụ sở chính của Thiệu Thị ở Quảng Châu, ở đây mấy thập niên, mặc dù An Thị vẫn đặt trọng tâm ở nội địa, nhưng dù sao trụ sở chính là ở Hương Cảng, muốn so sánh với Thiệu Thị ở Quảng Châu, còn cần chút thời gian.

- Không sao mà, tôi cũng không phải là một người thích đặc quyền, chúng ta đừng đứng ở đây mà nói chuyện, đi vào trước đã.

Lý Dương khẽ cười, bọn Lý Dương có tám người, cộng thêm hai chị em An Văn Quân là mười người cùng nhau đi vào bên trong.

Trong quảng trường đã xây dựng một đài chủ tịch, là một bức dùng trong buổi khai mạc, mà chung quanh đã có không ít gian hàng cực thạch bày biện xong xuôi gian hàng của mình, nhưng tất cả các cực thạch đều đang bọc ny lon, chờ sau khi kết thúc lễ khai mạc chính thức mới có thể bắt đầu.

Những cực thạch nằm ngổn ngang đang được bọc ny lon, nhìn từ đằng xa có chút thú vị, Mặc dù số lượng các gian hàng không sánh bằng Nam Dương, nhưng chất lượng hai địa điểm lại chênh lệch quá xa, ở Bình Châu cực thạch giá trăm vạn cũng không hiếm thấy, ngay cả ngàn vạn cũng có, mà ở Nam Dương ngay cả cực thạch trị giá một trăm vạn cũng không thấy có.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

218. Chương 218: Minh Tiêu, Âm Tiêu, Trực Tiếp Giao Dịch.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Trước hàng ghế chủ tịch đã tập trung không ít người, toàn nhóm một nhóm một, bọn An Văn Quân có mười mấy người tụ lại, bên trong còn có hai người mà Lý Dương quen, chuyên gia đồ thạch Cao lão và Vương lão.

-Lý cố vấn, cuối cùng anh cũng tới

Cao lão chủ động chào Lý Dương, vẻ mặt của Vương lão đột nhiên có chút ngại ngùng, việc ông thua Lý Dương lần trước đã truyền khắp An Thị rồi, lời hứa mà ông hẹn với Lý Dương một tháng lần này vẫn chưa thực hiện được.

-Cao lão, Vương lão, xin chào

Lý Dương cũng không để ý nhiều, cười nhẹ chào lại, bên cạnh Cao lão và Vương lão còn có mấy người nữa, có ba người đứng gần họ nhất đang hiếu kỳ nhìn Lý Dương.

-Lý cố vấn, tôi xin giới thiệu một chút

An Văn Quân bước tới trước mặt bọn Cao lão cười nói với Lý Dương:

-Vị này là giáo sư Thường, ông là giáo sư về hưu của trường đại học Quảng Châu, chuyên gia toàn quyền khoa khoáng vật học, hiện cũng là cố vấn đồ thạch của An Thị chúng tôi

Giáo sư Thường mà An Văn Quân nói đeo một mắt kính màu vàng, sau khi An Văn Quân giới thiệu xong giáo sư Thường chủ động gật đầu với Lý Dương, nhưng không nói gì.

-Xin chào giáo sư Thường

Lý Dương vội vàng gật đầu đáp, tóc giáo sư Thường trắng gần hết rồi lại là giáo sư, đứng trước một chuyên gia già như vậy Lý Dương không dám đưa cái mác cố vấn của mình ra.

-Vị này là Hoàng lão, khi ông còn trẻ đã từng sống ở Myanmar mười mấy năm, đều là khai thác Phỉ Thúy, luyện được một đôi mắt nhìn tốt.

An Văn Quân lại chỉ người đứng bên cạnh giáo sư Thường nhẹ nhàng nói, Hoàng lão xem ra tuổi cũng không ít, là một người rất bình thường, xem ra có chút trầm tĩnh, chỉ từ biểu hiện bên ngoài căn bản không thể nhìn ra được ông lúc trẻ đã đi bốn ba làm công việc khai khoáng.

-Hoàng lão, xin chào!

Lý Dương lại gật đầu lần nữa, Hoàng lão và giáo sư Thường đều hiếu kỳ nhìn Lý Dương không nói gì.

-Vị này là thầy giáo Chu, thầy giáo Chu năm nay bốn mươi mốt tuổi, là chuyên gia đồ thạch trong nước có tiếng tăm rất lớn, là một chuyên gia rất trẻ

An Văn Quân nói tới đây đột nhiên dừng lại, thầy giáo Chu so với những chuyên gia đồ thạch khác thì quả thực còn rất trẻ, nhưng so với Lý Dương thì già hơn nhiều, trước mặt Lý Dương cũng không dám khước từ lý lịch hồi còn trẻ của thầy giáo Chu.

-Xin chào thầy giáo Chu

-Chào cố vấn Lý

Thầy giáo Chu khác với các chuyên gia khác, ông chủ động bước lên bắt tay với Lý Dương. Có thể do tuổi hai người chênh nhau không nhiều, thầy giáo Chu chỉ hơn Lý Dương mười mấy tuổi nhưng so với các chuyên gia khác thì Lý Dương kém họ rất nhiều, nghe chừng mấy chuyên gia già này chắc cũng có ý kiến với tuổi của anh.

-An Thị chúng tôi tổng cộng có sáu vị chuyên gia đồ thạch, trừ Từ lão ở Vân Nam không đến được còn lại đều đến hết, lại có thêm cố vấn Lý, tôi tin rằng An Thị lần này sẽ có thu hoạch lớn.

An Văn Quân cười cười, trên mặt lộ rõ vẻ tự tin, năm chuyên gia của công ty thêm Lý Dương nữa còn có một cao thủ công ty đang bồi dưỡng, lực lượng này chắc chắn mạnh hơn hẳn Thiệu gia, nguồn Phỉ Thúy có được lần này nhất định sẽ hơn Thiệu Thị.

Mấy người bọn Cao lão đều cười, bọn Tư Mã Lâm do không quen người của An Thị nên đứng ở ngoài đợi khai mạc chính thức.

Tám rưỡi, phía ghế chủ tịch lập tức bận rộn lên, khai mạc đại công bàn Bình Châu đơn giản hơn nhiều so với Nam Dương chỉ là cho có lệ, các vị lãnh đạo trên lễ đài cũng không phát biểu nhiều, không đến một tiếng đã kết thúc rồi, như vậy không ảnh hưởng đến hứng thú mua đồ thạch của mọi người.

Sau mười mấy phút, khai mạc chính thức bắt đầu mười mấy người cùng nhau lên chỗ ghế chủ tịch cắt băng khai mạc đại công bàn lần này, đứng trên ghế chủ tịch người trẻ nhất là Thiệu Ngọc Cường.

Lý Dương lẳng lặng nhìn người thanh niên này, Thiệu Ngọc Cường cho Lý Dương cảm giác lần đầu tiên gặp có chút không giống, trên mặt Thiệu Ngọc Cường mặc dù có chút lạnh lùng nhưng cũng đầy sự vênh váo, làm cho Lý Dương có chút nghi hoặc.

Khai mạc chính thức bắt đầu, người không ngừng ulla vào đứng chật hội trường, bốn xung quanh đều là người chỉ chỉt.

Khoảng chín giờ rưỡi, cùng với tiếng pháo đại công bàn Bình Châu chính thức được bắt đầu, người trên ghế chủ tịch bước lại, tất cả tấm vải nhựa phủ quầy hàng đồ thạch được mở ra, trong phút chốc cả hội trường biến thành thế giới thạch.

-Cố vấn Lý, Ám Tiêu phải ngày kia mới chính thức khởi động, các chuyên gia của chúng tôi hai ngày này sẽ nghiên cứu trước, đợi ngày kia sẽ tìm ngài giúp đỡ

Công bàn đã chính thức rồi, mọi người đều đã vào đứng trước các quầy đồ thạch, người trên ghế chủ tịch đã dần dần rời đi, An Văn Quân cười quay đầu nói với Lý Dương.

-Tôi hiểu khi nào cần thì cứ tìm tôi

Lý Dương gật đầu, anh chỉ làm cố vấn cho An Thị, khi ở Minh Dương anh đã nói rõ rồi,, anh không thể giúp An Thị chọn thạch nhưng anh có thể giúp họ chọn ra thạch tốt. Giống như bọn Trương Vỹ, anh muốn chọn thạch tốt tôi giúp anh chọn, nói ra cách nhìn của tôi, còn mua hay không tùy ý anh.

-Ngài yên tâm, đến lúc đó chắc chắn sẽ tìm đến ngài, ngài vừa tới Bình Châu nên không quen lắm, hai ngày này để Văn Bình dẫn ngài đi đâu đó chơi, có việc gì cứ dặn dò là được

An Văn Quân cười gật đầu, nghe nói như vậy Ngô Hiểu Ly lập tức đứng lên một cách kinh hãi.

-Việc này không cần đâu, bạn bè chúng tôi đến đây nhiều, không cần phiền phức nhờ tiểu thư đâu

Lý Dương lắc đầu, An Văn Bình là con gái của An gia, mặc dù không có chức vụ cụ thể gì ở An Thị nhưng

-Ông chủ, khối nguyên thạch này bán thế nào đây?

Lý Dương chỉ vào khối bán đồ có mặt cửa sổ, khối này nặng khoảng mười mấy cân, không phải là một khối thạch lớn, cửa sổ chỉ lộ ra màu xanh, biểu hiện cũng không có gì đặc biệt, giá tiền cũng không thể cao.

-Khối này ba mươi vạn

-Người bán đang giới thiệu hàng cho khách khác Lý Dương hỏi như vậy liền quay lại nói, thấy Lý Dương trẻ như vậy thì có chút ngạc nhiên, sau đó lại tiếp tục giới thiệu cho khách hàng trước.

Ba mươi vạn không phải là quá đắt, Phỉ Thúy Phù Dung Chủng bên trong không lớn nhưng cũng phải được hơn một trăm vạn, mua khối này chắc chắn sẽ đồ tăng, hơn nữa Phỉ Thúy Phù Dung Chủng cũng là nguyên liệu mà các công ty Châu Bảo lớn thích thú.

-Ông chủ khối này thì sao?

Lý Dương lại chỉ vào khối thạch toàn đồ màu đen khác, trên mặt khối thạch này nhẵn bóng, không có gờ lở, không có vết lằn, không sương mù, chỉ dựa vào bề ngoài rất khó có thể phán đoán kết cấu bên trong.

-Khối này mười lăm vạn

Người bán tranh thủ trả lời, rõ ràng không thiết tha gì với Lý Dương, dù sao Lý Dương còn quá trẻ.

Mười lăm vạn, cũng được, màu xanh Phù Dung Chủng bên trong khối này còn tốt hơn khối kia, giá trị chắc chắn sẽ cao hơn, bán ra ba trăm vạn không vấn đề gì, chắc chắn là khối nguyên thạch đồ tăng.

-Ông chủ, tôi mua hai khối này, bốn mươi vạn thế nào?

Lý Dương tính toán một chút quyết định lấy hai khối này trước, giải ra đưa cho Trịnh Khải Đạt, Phỉ Thúy trên tay Trịnh Khải Đạt càng nhiều, cuộc bán đấu giá lần này của bọn họ càng thu hút mọi người.

-Bốn mươi vạn?

Người bán giật mình quay đầu lại, ngạc nhiên nhìn Lý Dương, ông giới thiệu cho khách hàng bên kia hàng nửa tiếng đồng hồ vẫn chưa có ý mua mà Lý Dương không được ông tư vấn lại mua những hai khối.

Chuyển ánh mắt, người bán lập tức cười ha ha nói:

-Bốn mươi vạn, được bốn mươi vạn, tiểu huynh đệ, cậu là người mở hàng cho công bàn lần này của tôi, thôi để cho cậu vậy

-Được, cảm ơn ông chủ

Lý Dương khẽ gật đầu, hai khối này có thể giảm được năm vạn cũng là không dễ, giá bốn mươi vạn cũng là không cao.

Lý Dương rất nhanh lấy ra ngân phiếu điền bốn mươi vạn, người bán sau khi xác nhận thật giả liền cười lớn, giúp Lưu Cương thu lại hai khối nguyên thạch này.

Việc làm ăn này tiến hành khá thuận lợi, mấy phút là xong, nếu ai cũng gặp được người như Lý Dương thì tốt, không cần mất nhiều công sức các khối thạch đều có thể bán hết.

-Tiểu huynh đệ, khối nguyên thạch này bạn có muốn giải ngay bây giờ không? nếu giải ngay bây giờ tôi giúp cậu mang nó đi.

Sau khi đợi Lưu Cương ôm hai khối thạch này đi người bán mới cười ha ha hỏi.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

220. Chương 220: Ngọc Lục Bảo Thủy Tinh Chủng.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

-Được, giải ở đây đi

Lý Dương suy nghĩ một lúc rồi trả lời luôn, Phỉ Thúy giải ra từ khối nguyên nguyên thạch này sẽ đưa hết cho Trịnh Khải Đạt để đấu giá, mang đi không thích hợp nên giải ở đâu cũng như nhau.

-Được cậu đợi chút

Có được vụ làm ăn này người bán cũng không thiết tha với vị khách đang ngơ ngác trước mặt nữa, sau khi chào người đứng bên cạnh một câu liền dẫn Lý Dương đi tìm máy giải nguyên thạch. Người bán này có chút tương đồng với Lý Dương, mấy quầy hàng này cùng nhau chung một máy giải nguyên thạch, mỗi quầy một cái thì có vẻ lãng phí.

Mấy quầy hàng này đã thương lượng với nhau từ trước nên không ngại nhường gì, trái lại còn đi cùng bọn Lý Dương, người chơi đồ nguyên thạch thực sự cũng kích động không nhiều, hai người cũng muốn xem khối nguyên nguyên thạch ở quầy này rốt cuộc như thế nào.

Nhưng máy giải nguyên thạch người bán này thuê lúc này đang có người dùng, khối nguyên thạch đang giải lại chính là khối có giá một trăm mười vạn vạn ban này, xem ra hai người bán này là quen nhau, quan hệ cũng tốt, cùng nhau thuê một máy giải nguyên thạch.

Ban này người bán ở quầy này cũng ở đây, nhìn thấy Lý Dương lại có khối nguyên thạch trên tay Lưu Cương thì có chút ngạc nhiên, rồi cười với Lý Dương, kỳ thực ban này ông cũng không chú ý đến Lý Dương, nghĩ người trẻ như Lý Dương đến chỉ để xem cho vui chứ không phải có ý mua.

-Tiểu huynh đệ ngại quá, hay là chúng ta đợi một lát được không?

Máy giải nguyên thạch có người dùng, người bán kia cũng không có cách nào đành cười xin lỗi Lý Dương, Lý Dương cũng không ngại, máy giải nguyên thạch bị sử dụng là điều rất bình thường.

Khối nguyên thạch đang bị cắt không nhỏ, người bán nhìn rồi đi luôn, ông còn việc buôn bán của mình.

-Chúng ta lát nữa hãy quay lại đi

Nhìn một lúc Lý Dương dẫn Lưu Cương tạm thời rời khỏi, hai khối nguyên nguyên thạch cộng lại khoảng hơn mười lăm cân, Lưu Cương một mình ôm cũng không mệt lắm.

Bên máy giải nguyên thạch còn có mấy quầy hàng nữa, Lý Dương tới một quầy hàng gần nhất quan sát một lần nữa, số nguyên thạch ở quầy này vẫn còn hơn một nửa, tình hình này ở các quầy hàng ở công bàn Bình Châu gặp không nhiều.

Lý Dương nhìn kỹ một chút, biểu hiện của những khối nguyên thạch này cũng không tồi, có mấy khối đáng nhẽ phải được đặt vào khu Âm Tiêu, có thể xuất hiện ở đây cũng là điều bất ngờ.

Dùng năng lực đặc thù để nhìn, hơn một trăm khối nguyên thạch trong nháy mắt đã được Lý Dương bao phủ hoàn toàn, Lý Dương cúi xuống ánh mắt bỗng nhiên dờ ra ngơ ngác nhìn khối nguyên thạch trước mặt.

Giữa khối lập thể có một màu xanh tươi tắn rõ hơn những màu xanh khác xung quanh, khối màu xanh này dường như sắp đạt đến chuẩn.

Ngọc Lục Bảo, màu xanh này chính là Ngọc Lục Bảo hiếm thấy.

Tim Lý Dương bỗng đập nhanh hơn, Ngọc Lục Bảo là màu xanh đẹp nhất trong những màu xanh, trên thực tế màu xanh đẹp nhất là màu Ngọc Lục Bảo, đại diện của sản phẩm cao cấp.

Trong màu xanh, cho dù Hoàng Dương Lục thuần khiết hay là Diễm Dương Lục đều không thể so sánh với Ngọc Lục Bảo, Ngọc Lục Bảo là “quý tộc” trong những màu xanh, là đại diện cho Lục Phỉ Thúy.

Nhưng đây vẫn chưa phải là điều làm anh kích động nhất, điều làm Lý Dương không dám tin đây là khối Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng. Ngọc Lục Bảo Thủy Tinh Chủng. Chỉ kém một chút so với Thủy Tinh Chủng Đế Vương Lục nhưng Ngọc Lục Bảo Thủy Tinh Chủng trước mặt so với Thủy Tinh Chủng Đế Vương Lục lần trước Lý Dương giải ra thì lớn hơn nhiều, có thể làm được hai chiếc vòng tay không vấn đề gì.

“Hô ”

Lý Dương thở phào một hơi, mặc dù gặp nhiều loại Phỉ Thúy cao cấp nhưng lúc này Lý Dương vẫn không kìm chế được sự kích động. Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng lần trước Lý Dương bán đầu giá chỉ to hơn khối trước mặt này một chút nhưng đó chỉ là mau xanh dương bình thường, đây lại là Ngọc Lục Bảo, giá cả của nó chênh lệch bao nhiêu hiện Lý Dương vẫn chưa biết được.

Qua hơn một phút Lý Dương mới bình tĩnh trở lại nhịp tim vẫn đập nhanh nhưng không có cảm giác ngạt thở như trước.

-Ông chủ, khối này bán thế nào?

Bình tĩnh một chút Lý Dương liền chỉ tay vào khối nguyên thạch, trên mặt luôn giữ vẻ bình tĩnh không để người bán nhìn ra chút sơ hở nào.

-Khối này mười lăm vạn

Người bán nhoẻn miệng cười, âm thanh rất trong trẻo, giống như một bé gái, nước da của người bán này rất đen, tại ban này Lý Dương chỉ chú ý đến khối nguyên thạch mà không chú ý đến người bán nên không để ý giới tính của người bán.

-Mười lăm vạn

Lý Dương hơi ngạc nhiên, khối nguyên nguyên thạch toàn đồ này biểu hiện cũng không tồi, đầu không to lại có vỏ ngoài màu trắng rất đẹp. trên thân khối nguyên thạch còn có hoa tùng rất đẹp, khối nguyên thạch như vậy có thể đặt ở khu Âm tiêu, giá thấp nhất cũng phải hai mươi vạn, người bán này lại chỉ đòi giá mười lăm vạn.

-Được, tôi mua

Nghi hoặc thì nghi hoặc nhưng Lý Dương vẫn lập tức gạt đầu, đừng nói mười lăm vạn, một trăm năm mươi vạn anh cũng mua. Ngọc Lục Bảo Thủy Tinh Chủng sáu chữ này truyền ra cho dù công ty Châu Bảo lớn như An Thị đối diện với nguyên liệu Phỉ Thúy như thế này thì cũng không bình tĩnh được.

Lý Dương lập tức đưa ra tờ ngân phiếu, chưa kịp ký tên cô bán hàng đã lắc lắc đầu nói:

-Xin lỗi ngài, tôi chỉ nhận tiền mặt không nhận ngân phiếu

Lý Dương ngạc nhiên ngẩng đầu lên, nhìn cô nương da ngăm đen trước mặt lần này Lý Dương phát hiện có chút vấn đề.

Cô nương này chỉ khoảng hai mươi tuổi đó lại, nhưng diện mạo không giống người bình thường, tiếng phổ thông nói cũng rõ nhưng có cảm giác kỳ kỳ.

-Đây là ngân phiếu hoàn toàn có thể đổi ra tiền mặt

Lý Dương chỉ vào tờ ngân phiếu giải thích, người bán ở công bàn Bình Châu đa phần là nhận ngân phiếu, người không nhận ngân phiếu rất ít cho nên Lý Dương cũng không chuẩn bị nhiều tiền mặt, trên người chỉ mang mấy vạn tiền lẻ, chắc chắn không đủ mua khối nguyên thạch này.

-Ngại quá, tôi chỉ nhận tiền mặt

Cô bán hàng lại lắc đầu lần nữa, lần này Lý Dương nghe ra rồi, cô này nói giọng rất cứng nhắc, rất giống người nước ngoài.

-Cô không phải người Trung Quốc?

Lý Dương lập tức hỏi một câu, khi hỏi câu này cuối cùng Lý Dương cũng hiểu tại sao đối phương dứt khoát đòi tiền mặt, người trong nước sẽ không lạ lẫm gì với ngân phiếu nhưng người nước ngoài thì không chắc.

-Tôi là người Myanmar

Cô bán hàng gạt đầu, trên mặt Lý Dương lộ vẻ ngại ngùng, không ngờ đối phương lại là người Myanmar mà không chịu nhận ngân phiếu, nhưng trên người anh không mang theo nhiều tiền mặt như vậy, nếu đi rút tiền nhờ Phỉ Thúy Ngọc Lục Bảo Thủy Tinh Chủng bị người khác mua mất thì toi.

-Lý ca hay tôi đi rút tiền anh cứ ở lại đây

Lưu Cương đột nhiên cúi đầu nói một câu, Lý Dương hơi ngạc nhiên, trên mặt lập tức lộ ra vẻ vui sướng. Ban nãy anh cứ nghĩ tự mình đi rút tiền không nghĩ đến việc để Lưu Cương đi giúp, việc đơn giản như thế mà anh cũng không nghĩ ra.

-Được, cô đi luôn đi, rút nhiều một chút, có thể rút được bao nhiêu thì cứ rút, rút xong lập tức quay lại

Lý Dương đưa thẻ và chìa khóa xe cho Lưu Cương, trong thẻ của Lý Dương có hơn ba nghìn vạn, nhưng rất tin tưởng Lưu Cương, dừng nói ba nghìn vạn, cho dù ba trăm triệu Lưu Cương cũng sẽ quay lại.

-Cô gái, cô là người Myanmar tại sao lại tới Bình Châu?

Lưu Cương đi rồi để không gây chú ý của người khác Lý Dương kìm chế nhịp tim nói chuyện cùng cô gái.

-Bình Châu rất nổi tiếng, ở đây hàng của chúng tôi bán tốt hơn

Cô bán hàng nở nụ cười ngọt ngào, cô gái này mặc dù da hơi đen nhưng khuôn mặt cũng không tồi, nếu có được nước da trắng như mây trắng tinh trong nước thì chắc chắn sẽ thành mỹ nhân.

-Hóa ra là vậy, lần này người các bạn đến đông không?

Lý Dương gật đầu, cuộc sống ở Myanmar rất khổ, sức mua so với Trung Quốc thấp hơn nhiều, ngoài nguyên thạch của đại hội giao dịch Myanmar ra thì các hàng ở các thị trường rải rác khác cũng rẻ hơn một chút, cho nên rất nhiều thương nhân sang Myanmar lấy hàng sau đó về thị trường Trung Quốc tiêu thụ.

Nhưng Myanmar cũng có những người khôn khéo, họ tự mình làm thủ tục qua cửa khẩu sau đó mang nguyên thạch sang Trung Quốc bán, đối với bọn họ mà nói thì cơ hội bán nguyên thạch tốt nhất chính là công bàn Bình Châu.

Kỳ thực, hằng năm đều có người Myanmar đến tham gia đại hội giao dịch nguyên thạch Bình Châu nhưng đều là những thương nhân lớn, họ không bày quầy hàng mà chỉ đầu tư vào Minh Tiêu và Âm Tiêu, một số thương nhân lớn còn chỉ đầu tư vào Âm tiêu không đầu tư vào Minh tiêu, vừa bớt việc lại có thể kiếm nhiều tiền.

Bắt đầu từ năm ngoái có một bộ phận thương nhân nhỏ người Myanmar cũng đến tham gia đại công bàn Bình Châu, tiền kiếm được so với buôn bán trong nước nhiều hơn gấp hơn ba lần, cho nên người năm nay đến nhiều hơn. Quảng trường có đến mười mấy quầy hàng đều là của thương nhân nhỏ người Myanmar, đương nhiên mười mấy quầy hàng này so với hàng trăm quầy trong quảng trường thì không nhằm nhò gì.

-Rất nhiều, chúng tôi đến bằng sáu xe tải to, về còn có thể mang rất nhiều đồ dùng hàng ngày về

Cô bán hàng trên mặt lộ rõ nụ cười sán lạn, trông cô rất ngây thơ, bây giờ Lý Dương mới hiểu tại sao cô đưa ra giá thấp như vậy. Người bán đầu tiên đến từ Myanmar không đen giống như những thương nhân này, người thứ hai chỉ muốn tiền mặt, ở đây làm gì có ai mang theo nhiều tiền mặt như vậy, không phải là người có năng lực đặc biệt nhìn được thì cũng không thể đi rút tiền để giao dịch.

-Sáu xe to là không ít

Lý Dương lẳng lặng gật đầu, vội vàng quay đầu nhìn một cái, Lưu Cương tại sao vẫn chưa về, có người dừng ở trước quầy hàng này rồi, mỗi lần có người nhìn vào khối nguyên thạch đó là tìm Lý Dương lại đập nhanh hơn.

-Vâng, lần này kinh doanh tốt quay lại sẽ có thể mở rộng quy mô

Cô bán hàng dường như muốn nói chuyện với Lý Dương, trừ lúc phải trả lời người mua còn đầu toàn nhìn Lý Dương.

-Đúng rồi, tôi tên Lý Dương, cô tên là gì?

Lý Dương lại nói thêm một câu, trong lòng anh nghĩ Lưu Cương rất nhanh quay lại, chứ kỳ thực anh cũng không có tư tưởng buôn chuyện nhưng lúc này lại sợ nguyên thạch bị người khác mua mất nên chỉ có cách kiếm cớ buôn chuyện với cô gái người Myanmar này.

-Tôi tên Trát Oa”

Cô bán hàng cười lộ ra hàm răng trắng, so với màu da đồng thì không hợp chút nào.

-Trát Oa, cái tên hay

Lý Dương giơ ngón tay cái lên, nói một câu xáo rỗng. An chưa từng tới Myanmar, chưa nghe qua tên của người Myanmar sao biết được hay, không hay.

-Khối này cô bán bao nhiêu tiền?

Bên cạnh có người trung niên hơn bốn mươi tuổi đột nhiên chỉ và khối nguyên thạch có Ngọc Lục Bảo Thủy Tinh Chủng hổ, Lý Dương đột nhiên chết đứng.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

221. Chương 221: Cuối Cùng Cũng Nằm Trong Tay

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Mười lăm vạn.

Cô bán hàng quay đầu lại, thản nhiên nói một câu, Lý Dương tim đập nhanh, có cảm giác bị choáng, lúc này anh chỉ muốn ôm khối nguyên thạch chạy đi.

- Mười lăm vạn?

Người kia ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn cô bán hàng một cái, sau đó lẳng lặng gật đầu.

- Mười lăm vạn không đắt, tôi mua

Người trung niên liền nói ra một câu làm Lý Dương tuyệt vọng, Lý Dương mờ mắt, suýt nữa ngất, Ngọc Lục Bảo Thủy Tinh Chủng, đây là Thủy Tinh Chủng, lại là Ngọc Lục Bảo, để mất một khối như vậy trước mắt thì thật khiến cho người ta không cam tâm.

- Xin lỗi, tôi không nhận ngân phiếu chỉ nhận tiền mặt.

Câu nói của cô bán hàng làm cho Lý Dương suýt ngất như tỉnh lại, trên tay người trung niên kia đang cầm tờ ngân phiếu tiền mặt, ngơ ngác nhìn cô gái Myanmar trước mặt.

- Đây là ngân phiếu tiền mặt, tới ngân hàng là có thể lấy được tiền mặt.

Người trung niên chỉ tờ ngân phiếu trên tay giải thích với cô bán hàng.

- Xin lỗi, tôi chỉ nhận tiền mặt.

Cô bán hàng lắc đầu một lần nữa, trong lòng Lý Dương lại dâng lên tia hi vọng.

Người trung niên lắc đầu nói lại lần nữa:

- Tôi không có nhiều tiền mặt như vậy, quẹt thẻ có được không?

Lý Dương giật mình, tự đập tay vào đầu, tại sao ban nãy anh không nghĩ tới quẹt thẻ nhỉ.

- Xin lỗi, tôi là người Myanmar, tôi không có chứng minh thư ở Trung Quốc không quẹt thẻ được.

Cô bán hàng lắc đầu, người trung niên kia trên mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên, trước kia người bán là người Myanmar xuất hiện rồi, lại không phải là việc gì đáng ngạc nhiên.

Những thương nhân ở Myanmar căn bản là người quốc tịch Myanmar, không có chứng minh thư ở Trung Quốc đương nhiên không thể cầm ngân phiếu đến ngân hàng đổi tiền, họ chỉ muốn tiền mặt cũng là điều bình thường.

- Vậy khối nguyên thạch này có thể giữ lại cho tôi không, tôi đi rút tiền mặt?

Người trung niên nói tiếp, Lý Dương nhẹ cả người, mong Lưu Cương sớm quay lại.

Cô bán hàng lại lắc đầu, chỉ Lý Dương nói:

- Anh này cũng đang đi rút tiền rồi, phải giữ lại cho anh ta.

Lý Dương giật mình, trên mặt lộ vẻ vui sướng, nói chuyện với cô gái này từ nãy giờ cũng không uổng phí, có câu nói này thì Lý Dương cũng yên tâm mình có quyền ưu tiên để có khối nguyên thạch này.

Trịnh Khải Đạt lập tức gật đầu trả lời theo, hẳn vui mừng nhìn hai miếng Phỉ Thúy đang đặt trên máy giải thạch, giao dịch nguyên thạch chỉ vừa mới bắt đầu mà Lý Dương đã cắt trúng được một miếng Can Thanh chủng, vậy là buổi bán đấu giá lại có thêm một vật phẩm nữa rồi.

Sau khi cắt xong số Phỉ Thúy còn lại trở nên dễ giải hơn, chỉ cần men theo lớp vỏ cắt xuống, chỉ vài phút là xong một miếng, chưa đầy nửa tiếng, tất cả lớp vỏ đã được cắt ra, để lộ số Phỉ Thúy bên trong.

-Mỗi miếng ít nhất cũng được trên 45 vạn, hai miếng là trên 100 vạn rồi.

Tư Mã Lâm lập tức định giá cho hai miếng Phỉ Thúy, người đã bán nguyên thạch cho Lý Dương đến lúc này thì không kìm được nữa, cơ mặt run run, hẳn vội đặt số nguyên thạch chưa bán lên máy giải đá. Việc Lý Dương trúng lớn lại một lần nữa mang lại hi vọng cho hắn, hắn còn hai khối còn to hơn khối nguyên thạch của Lý Dương lúc này nữa, nếu mà gặp được may mắn như Lý Dương thì không những hắn không bị lỗ vốn mà còn kiếm thêm được ít nữa.

Lý Dương nhẹ nhàng lắc đầu, người này có giải nữa cũng thế thôi, Phỉ Thúy đã được giải ra hết rồi, nhưng thật tiếc là không thuộc về hắn.

-Anh Tư Mã, chúng ta kiếm chỗ khác giải nguyên thạch của anh nhé?

Lý Dương quay đầu nói với Tư Mã Lâm, hắn không muốn nói thêm với người đang có chút điên cuồng bên cạnh nữa. Trường hợp này ở Nam Dương thỉnh thoảng cũng có gặp, còn ở Bình Châu thì là chuyện bình thường rồi.

Ngoài ra, giao dịch nguyên thạch Bình Châu còn có một tên gọi khác nữa, đó là “ Trò chơi của những kẻ điên”, người điên bán, người điên mua, còn có người điên chờ đợi nữa, nếu ai mà tâm lý không có khả năng chịu đựng tốt thì tốt nhất không nên chơi trò chơi này.

-Được

Tư Mã Lâm lập tức gật đầu, lúc này hắn đã biết khối nguyên thạch mà Lý Dương vừa giải chỉ được mua với giá 8 nghìn tệ, biết được chuyện này xong hắn càng thêm phấn khích, đến phế liệu mà cũng có thể trúng lớn, đúng là sự may mắn trong người Lý Dương vẫn còn, dù Lý Dương không giúp hắn giải, chỉ đứng bên cạnh thôi cũng được rồi.

Tuy nhiên lúc đó Tư Mã Lâm đã quên mất một chuyện, đó là Lý Dương cũng đã gặp thất bại không chỉ một lần.

Cái máy giải vừa tìm được cũng ở ngay bên cạnh, đó là của một cô gái người Miến Điện thuê dùng, dù sao thì máy đó bây giờ cũng không ai dùng cả.

Sau khi Tư Mã Lâm đặt khối nguyên thạch lên thì Lý Dương mới vận dụng khả năng đặc biệt của mình để quan sát nó. Tất cả những thứ chứa trong khối lập thể này lập tức được hiện ra.

Lý Dương kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Tư Mã Lâm một cái, chẳng lẽ con người thực sự có giác quan thứ sáu? Trực giác của Tư Mã Lâm đúng là lợi hại thật, khối nguyên thạch này không những trúng mà còn trúng lớn nữa.

-Đùng đùng đùng đùng!

Tư Mã Lâm vừa cầm dao định cắt thì từ xa dội lại một tràng pháo lớn, tất cả mọi người đều dồn cặp mắt nhìn về phía phát ra tiếng pháo, có pháo chứng tỏ có người lại trúng lớn rồi.

ở Bình Châu này, nếu không phải trúng từ mấy trăm vạn trở lên thì người ta sẽ không đốt pháo đâu, cũng không phải là người ta quy định như thế, nếu không giải được Phỉ Thúy tốt thì người ta cũng ngại đốt pháo chúc mừng, miếng Phỉ Thúy mà Lý Dương giải được lúc này giá cũng chưa phải là cao nên hắn không đốt pháo.

Tiếng pháo thu hút không ít người chạy đến, Tư Mã Lâm thở dài một cái, hắn bắt tay vào việc vắt đá, tiếng máy cắt làm át luôn tiếng pháo.

-Chít chít

Nguyên thạch từ từ được cắt ra, cũng không biết là vì sao mà Tư Mã Lâm cảm thấy hơi lo lắng, nguyên thạch trị giá mười vạn như thế này không biết là hắn đã cắt bao nhiêu lần, lúc cắt khối nguyên thạch đầu tiên hắn cũng không đến nỗi lo lắng như vậy.

Chưa đầy mười phút, lưỡi dao cắt dường như đã đi hết phần thân nguyên thạch, Trịnh Khải Đạt đã xách nước đứng chờ sẵn rồi, lưỡi dao chưa dừng lại hắn đã dội nước vào. Nước làm lộ một màu xanh mờ mờ trên bề mặt cắt, cả hai người khựng người lại một lúc, khuôn mặt không giấu được vẻ vui mừng khôn xiết.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

223. Chương 223: Đốt Pháo Khi Trúng Lớn.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

-Băng Chung, là Băng Chung.

Trịnh Khải Đạt vui mừng ôm lấy Tư Mã Lâm lắc lắc, Tư Mã Lâm vui đến nổi mặt ửng đỏ, đừng nói là Phi Thụ băng chung, trước đây đến phù dung chung hắn cũng chưa giải được, thủy tinh chung thì có giải được một lần nhưng khổ nỗi lại không phải của bản thân hắn.

-Anh Tư Mã, chúc mừng anh, là cao cấp Băng Chung, xanh màu rau chân vịt, phát lớn rồi.

Lý Dương cũng bước đến, mỉm cười nhìn Tư Mã Lâm, khối đồ thạch này là do chính tay Tư Mã Lâm mua về, Lý Dương không hề giúp anh ta cái gì cả.

-Đúng, đúng, phát lớn rồi, phát lớn rồi.

Một người bình tĩnh như Tư Mã Lâm đến lúc này cũng không thể giữ nổi bình tĩnh nữa, mấy người trong tiếng hò hét điên cuồng lập tức thu hút sự chú ý của những người xung quanh, người ta nhìn thấy khối đồ thạch được cắt ra trên mấy cái đá mà lòng đầy ngưỡng mộ. Băng chung, mà lại còn cao băng chung nữa chứ, loại Phi Thụ cao cấp này ở giao dịch Bình Châu hiếm gặp lắm.

-Tư Mã, anh giải tiếp đi, tôi đi mua pháo.

Trịnh Khải Đạt nói xong liền quay người chạy đi, Tư Mã Lâm khựng người lại một lúc, hắn nhìn khối đồ thạch vừa giải mà thèm đến nóng mắt.

Bây giờ mua pháo thì cũng hơi sớm, vẫn chưa ai biết là bên trong đồ thạch có những gì, chỉ khi giải toàn bộ Phi Thụ ra thì mới xác định được giá trị của nó.

-Cứ để Trịnh Khải Đạt đi mua pháo đi, lần này nhất định không nhầm đâu.

Lý Dương bước hai bước đến cạnh Tư Mã Lâm nói nhỏ, Tư Mã Lâm lảng lảng trong niềm vui khôn tả.

-Đúng, Lý lão đệ nói không sai, nhất định là sẽ phát lớn, tôi tin là như vậy.

Tư Mã Lâm chợt quay lại gọi với một câu:

-Lão Trịnh, chọn loại pháo càng lớn càng tốt.

Tiếng gọi lớn của Tư Mã Lâm thu hút thêm vài người kéo đến xem nữa, chỉ một lúc mà đã có hơn mười mấy người đứng vây quanh mấy giải thạch, người ta nhìn miếng Phi Thụ cao băng chung vừa được giải chỉ chỉ trỏ trỏ, ai cũng đưa ánh mắt ngưỡng mộ nhìn Tư Mã Lâm, có người còn thấy ghen tị với hắn nữa.

Chỉ nhìn bề ngoài thôi cũng đủ thấy Miếng Phi Thụ này đã khoảng trên dưới ba trăm vạn rồi, nếu mà giải được nhiều Phi Thụ hơn nữa thì có khi lên đến nghìn vạn cũng chưa biết chừng.

Trịnh Khải Đạt đi mua pháo, Tư Mã Lâm cũng không ngồi chơi, hắn nhờ Lý Dương giúp một tay cùng cắt lớp vỏ đồ thạch, người ta nghe nói bên này giải ra Băng Chung Phi Thụ thì kéo đến mỗi lúc một đông.

Chỉ một lúc sau, Trịnh Khải Đạt người thẩm đầm mồ hôi ôm một túi pháo chạy về, hình như đồng pháo này cũng không nhẹ cho lắm.

-Mẹ nó, cái bọn gian thương này còn ghê hơn cả mình nữa, chừng này pháo mà dám lấy của mình 8 trăm tệ.

Trịnh Khải Đạt vừa chửi vừa lau mồ hôi, hần nốc gần nửa chai nước khoáng, Lý Dương kinh ngạc nhìn đồng pháo vừa mua về cười ha ha.

Giấy pháo này đúng là không đến cái giá đó, nhưng ai bảo mình mua tại hiện trường chứ, những người ở đây chỉ có lúc phát lớn người ta mới đốt pháo thôi, họ đều là những người kiếm được ít nhất mấy trăm vạn, 8 trăm tệ một dây pháo thì có đáng là bao, người ta có khi một ngày không bán được một dây pháo nữa là.

-Ha ha, lão Trịnh, về tôi báo giá cho anh tám nghìn, đừng đứng đó trách móc nữa, mau lại đây giúp một tay đi.

Tư Mã Lâm mắt đeo kính, đầu vẫn không ngoảnh lại cười hi hi nói một câu, Trịnh Khải Đạt uống hết chai nước khoáng, lắc lắc cổ chạy đến chỗ Mã Lâm, khối băng chùng lần này đã giúp cho công ty bán đấu giá của họ tăng thêm phần ảnh hưởng.

-Rầm rầm!

Một miếng vỏ được tách ra để lộ Phỉ Thúy ở bên trong, Tư Mã Lâm cứ thế há hốc miệng sung sướng.

-Chào ông, miếng Phỉ Thúy này...

Một người từ xa chạy đến, cẩn thận nhìn khối đồ thạch vừa được cắt định ra giá mua, nhưng vừa ngẩng đầu nhìn thấy Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt thì ngậy người ra một lúc.

-Lý tiên sinh, viên Phỉ Thúy này không bán đâu, ông chờ đến hôm bán đấu giá nhé.

Trịnh Khải Đạt vừa ngẩng đầu nhìn thấy người nói đã lập tức cười ha ha. Quả nhiên là Lý Thanh ở công ty Thiệu Thị. Tên này nắm bắt thông tin cũng nhanh đó chứ, người của các công ty châu báu khác vẫn chưa đến mà hắn đã đến rồi.

-Vâng, vâng, ngài yên tâm, đợt bán đấu giá lần này công ty chúng tôi nhất định không bỏ lỡ.

Lý Thanh cười khổ gật gật đầu, các công ty châu báu không chỉ mua đồ thạch tại các giao dịch nguyên thạch mà còn chăm chăm vào những người chơi đồ thạch giải được Phỉ Thúy, có hàng tốt để gài họ bỏ qua. Tại sân giao dịch Bình Châu rất hiếm gặp thủy tinh chùng, tuy nhiên những Phỉ Thúy bằng chùng phù dung chùng thì ngày nào cũng có, mua được cái nào hay cái đó.

Chỉ một lúc sau, người của An Thị và các công ty châu báu khác đã chạy đến, người xem thì mỗi lúc một đông, nhiều người nhìn thấy Trịnh Khải Đạt chạy đi mua pháo, có đốt pháo nhất định là trúng lớn rồi, không thu hút người ta mới lạ.

Người xem càng đông Tư Mã Lâm với Trịnh Khải Đạt càng khoái chí, đặc biệt là người của mấy công ty châu báu, hôm trước bị bọn họ làm cho xấu mặt một lần, có người còn tỏ ra nghi ngờ nữa chứ, hôm nay Tư Mã Lâm đã có cơ hội dội ngược chất vấn về phía bọn họ. Khoảng hơn mười phút sau, nửa miếng Phỉ Thúy còn lại đã được giải xong, chỉ riêng giá trị của nửa miếng ngọc này thôi cũng lên đến 6 trăm vạn rồi, lần này phát lớn là điều khỏi phải bàn cãi.

-Lý lão đệ, chúng ta đốt pháo thôi.

Trịnh Khải Đạt cười ha ha, hắn chưa đợi Tư Mã Lâm giải xong đã kéo Lý Dương đi đốt pháo rồi, mọi người vội tản ra dành cho bọn họ một khoảng đất trống lớn.

-Ầm ầm ầm ầm!

Tiếng pháo vui mừng nổ rầm rần, át cả tiếng giải đá, nhìn thấy từng làn khói pháo bốc lên những người chơi đồ thạch cũng không kìm nổi ánh mắt ngưỡng mộ, họ cũng mong muốn có cơ hội được đốt pháo.

Tiếng pháo nổ càng thu hút thêm nhiều người đến xem hơn nữa, phía đằng xa cũng có rất nhiều người đang ngóng nhìn về phía này, lần này là lần đốt pháo thứ hai của buổi sáng hôm nay rồi, điều này cũng đồng nghĩa với việc là đã có hai người trúng lớn.

Tư Mã Lâm giải xong toàn bộ Phỉ Thúy thì người xem đã lên đến trăm người, người ta chăm chăm nhìn vào khối Phỉ Thúy Mã Lâm đang cầm trên tay, chúng có giá khoảng một nghìn một trăm vạn, đúng là trúng đậm rồi.

Con số trên một nghìn vạn làm không ít người nhìn Tư Mã Lâm với cặp mắt đổ kỵ, tại sao người trúng lại không phải là bọn họ chứ?

Tư Mã Lâm trúng lớn càng làm cho những người chơi đổ thạch có thêm động lực, họ tranh nhau mua đổ thạch tại các khu vực lân cận, chỉ một lúc sau mà các máy giải đá ở đó đã bắt đầu hoạt động hết năng suất.

Sau khi Tư Mã Lâm giải xong, người ta thấy không có ai giải nữa liền ôm đổ thạch chạy tới định giải, thấy vậy Lý Dương vội vàng đặt khối đổ thạch của mình lên chiếm chỗ, hắn có những năm khối đổ thạch cần giải, không nên phí thời gian nữa.

Có người giải rồi thì người khác đành phải đứng chờ thôi, một số người đã bỏ đi, tuy nhiên vẫn còn khoảng hai mươi người đang đứng xem, phần lớn đều là người của công ty châu báu, bọn họ hiếu kì nhìn chăm chăm vào Lý Dương.

Những người phụ trách mua Phỉ Thúy ở đây đều là người ở khu giải thạch phố Ngọc Khí, kể từ khi có sàn giao dịch này thì người ta không đến giải ở khu giải thạch nữa, hơn nữa máy giải đá đều được chuyển đến đây rồi thì người ta việc gì phải giải ở đó nữa.

Những người này đều đã nhìn thấy Lý Dương lập kì tích trong ngày đầu tiên khi hắn liên tục trúng lớn, hôm sau không có mặt Lý Dương thì mấy người Trịnh Khải Đạt rớt thê thảm, Lý Dương xuất hiện và không xuất hiện mang đến hai kết quả hoàn toàn trái ngược nhau, điều này làm cho hắn càng trở nên thần bí hơn.

Hôm nay Lý Dương lại xuất hiện, Tư Mã Lâm lại trúng lớn, điều này càng làm cho người ta hiếu kì hơn. Họ muốn xem Lý Dương sẽ lập nên được kì tích gì tiếp theo, vì vậy mặc dù biết số Phỉ Thúy Lý Dương giải được sẽ không bán nhưng họ vẫn bằng lòng đứng xem.

Chỉ tiếc là họ không biết rằng lần này họ đã đoán sai hoàn toàn, Tư Mã Lâm trúng lớn chẳng có liên quan gì đến Lý Dương cả, tất cả là nhờ vào trực giác của hắn.

Lý Dương đặt khối đổ thạch có thể giải được Phỉ Thúy Kim Ti Chung lên trước, khối này có nhỏ hơn một chút, nhưng lại tốt hơn một chút.

Tư Mã Lâm đã đứng bên cạnh Lý Dương, còn Trịnh Khải Đạt đang gọi Lưu Cương cùng đi ra ngoài, ban quản Lý giao dịch nguyên thạch có một nơi cất giữ những sản phẩm quý giá, đem Phỉ Thúy đến đó cất trước rồi tính sau.

Máy cắt chậm chậm cắt vào bên trong đổ thạch, ai cũng hồi hộp đứng nhìn nó, đặc biệt là người của công ty châu báu, họ muốn biết người thanh niên đang đứng trước mặt có thể lập nên kỳ tích nữa không.

-Rầm rầm

Đổ thạch nhanh chóng bị Lý Dương cắt ra, Tư Mã Lâm phụ trách rửa sạch mặt cắt, những người đứng xung quanh bắt đầu bàn tán xôn xao, trúng rồi, đúng là trúng lớn rồi.

-Cậu Lý, Kim Ti Chung, lại trúng nữa rồi.

Tư Mã Lâm mừng rỡ kêu lên một tiếng, tuy nhiên không được hào hứng như lúc nãy, dù sao thì Kim Ti Chung cũng không thể sánh với Băng Chung được, hơn nữa miếng băng Chung lúc này là do chính tay Tư Mã Lâm giải được.

Lý Dương cười gật gật đầu, khuôn mặt có vẻ rất bình tĩnh, mấy khối đổ thạch của hắn đều trúng cả, miếng Kim Ti Chung này cũng chỉ thuộc loại bình thường thôi.

Phỉ Thúy Kim Ti Chung tuy là không bằng với Băng Chung nhưng nó cũng không phải là Phỉ Thúy tồi, nếu tính thêm số Phỉ Thúy giải được mấy ngày trước nữa thì đây đã là miếng Phỉ Thúy Kim Ti Chung thứ sáu rồi. Mấy người bên công ty châu báu thì sắc mặt mỗi người một vẻ, Kim Ti Chung như là có duyên với bọn họ vậy, lần nào cũng bị bọn họ giải trúng.

Lý Dương chẳng thèm để ý đến phản ứng của những người xung quanh, hắn tiếp tục công việc của mình, lưỡi dao của Lý Dương lần này không tách khối Phỉ Thúy ở bên trong ra, nó chỉ dừng lại bên mặt ngoài. Làm thế này không chỉ giữ được giá trị của Phỉ Thúy mà còn tiết kiệm được chút thời gian, đồng hồ đã chỉ sang con số 11, sắp đến giờ nghỉ trưa rồi, hắn không muốn ôm hết cả đồng hồ thạch này về.

Lưỡi dao lại được ấn xuống một lần nữa, Trịnh Khải Đạt và Lưu Cương lúc này đã trở về, Trịnh Khải Đạt vẫn đang còn thở hổn hển.

Biết được Lý Dương vừa giải được Kim Ti Chung thì mặt vui hẳn ra, giao dịch nguyên thạch ngày đầu tiên bắt đầu mà họ đã giải được hai khối Phỉ Thúy tốt rồi, điều này càng làm cho họ tự tin hơn trong buổi bán đấu giá sắp tới.

-Phản phật

Lớp vỏ bị cắt thêm một miếng nữa, cũng giống như những lần cắt trước, Lý Dương không bao giờ cắt ở phần giữa.

-Đoàng đoàng đoàng đoàng

Từ phía xa chợt vọng lại tiếng pháo nổ, còn to hơn lúc nãy nữa, hơn nữa lại kéo dài một lúc rất lâu, đến Lý Dương cũng muốn chạy đến xem rốt cuộc họ đã giải được loại Phỉ Thúy gì.

Ba lần pháo nổ, ba lần trúng lớn, giao dịch Bình Châu đúng là mạnh hơn Nam Dương rất nhiều, chỉ trong một buổi sáng mà có những ba lần trúng lớn.

Không ít người chạy về phía có tiếng pháo nổ, Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt cũng giương mắt nhìn về phía đó, Tư Mã Lâm vẫn chưa phục, hắn tin rằng người trúng lớn lần này không thể bằng với Phỉ Thúy Băng Chung của hắn lúc này, chỉ là pháo người ta tốt, đốt được lâu thôi.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

224. Chương 224: Điều Này Là Không Thể

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Người vừa trúng lớn cách chỗ mấy người Lý Dương không xa, từ chỗ Lý Dương có thể thấy người ta đang tụ tập đông nghịt ở phía đó, còn đông hơn số người đứng xem Lý Dương giải lúc nãy nữa.

-A lô, vâng, chúng tôi đang ở cùng nhau, ở máy giải thạch sau quầy số 39, được, được.

Tư Mã Lâm vừa nói chuyện điện thoại vừa liên tục gật đầu, nói xong hắn nhìn Lý Dương một cách cổ quái.

-Ai vậy? Là mấy người lão Trương hả?

Trịnh Khải Đạt đang bận đội nước vội hỏi một câu, người gọi điện đến trong lúc họ đang ở hiện trường giao dịch nguyên thạch e rằng chỉ có mấy người Trương Vĩ thôi.

-Là lão Vương, ông ta nói người vừa giải trúng lúc này là Thiệu Ngọc Cường, hơn nữa hắn cũng giải được cao cấp Băng Chung.

Tư Mã Lâm gật gật đầu, rồi hắn nhìn sang Lý Dương lúc này vẫn đang còn giải thạch.

-Thiệu Ngọc Cường, đúng là hắn sao?

Trịnh Khải Đạt ngẩng đầu nhìn một cách kinh ngạc, người của các công ty châu báu nghe mấy người Lý Dương nói như thế chợt rộn ràng lên, lại thêm hai người nữa rời đi, Thiệu Ngọc Cường cũng có một sức hút nhất định đối với họ.

Trên khuôn mặt Lý Thanh lúc này lại lộ vẻ tự hào, không hổ danh là Tam công tử lợi hại nhất của công ty ông ta, Lý Dương vừa giải được một miếng băng chứng thì anh cũng giải được thêm miếng nữa, làm cho sự kiêu ngạo của Lý Dương bị chìm xuống không ít.

-Thiệu Ngọc Cường không đi xem đồ thạch Ám Tiêu sao? Hắn chạy đến khu giao dịch tự do này làm gì?

Lý Dương bỗng ngừng đầu hỏi một câu, tuy nhiên tay vẫn không rời khỏi Kim Ti Chứng.

-Ai mà biết được chứ.

Tư Mã Lâm nói xong bước đến tiếp tục giúp Lý Dương một tay.

Nghe tin Băng chứng lại xuất hiện người ta rời đi càng nhiều hơn, trong nháy mắt mà chỉ còn khoảng mười mấy người là vẫn ở chỗ Lý Dương, người đi đa phần đều là người của công ty châu báu, người của An Thị vẫn ở lại, Lý Dương là cổ vấn đồ thạch của họ, là người họ bắt buộc phải cổ vũ.

-Rầm rầm

Lớp vỏ cuối cùng đã được cắt ra, Lý Dương dùng đá mài cẩn thận mài những tạp chất còn giữ lại trên bề mặt Phỉ Thúy, Tư Mã Lâm bỗng giơ tay vẫy vẫy, Trương Vĩ và Vương Hạo Dân đều đã chạy đến nơi.

-Lý lão đệ, nghe nói lúc này cậu cũng vừa giải được Băng Chứng?

Wương Hạo Dân vừa đến, chưa kịp thở đã vội hỏi, Trương Vĩ cũng đưa vẻ mặt mong đợi nhìn Lý Dương

-Không phải tôi

Lý Dương lắc đầu nói.

-Không phải cậu? Vậy là người ta đồn nhảm sao, Thiệu Ngọc Cường trước khi giải được Băng Chứng có giải được một loại Phỉ Thúy khác, vừa nghe nói cậu giải được Băng Chứng hắn liền lập tức đổi đồ thạch, quả nhiên là đã giải ra được Băng chứng.

Wương Hạo Dân tức tối nói, Trương Vĩ cũng ầm ỨC không kém, từ khi Nam Dương và Thiệu Ngọc Cường kết oán với nhau, hai người bọn họ là người hận Thiệu Ngọc Cường nhất.

-Anh để tôi nói hết đã, người giải được không phải là tôi mà là anh Tư Mã.

Lý Dương cười khổ lắc đầu, Tư Mã Lâm giải được Băng Chứng lần này đúng là không liên quan gì đến Lý Dương cả, nhưng mấy người này lại đổ công lên đầu hắn.

-Là Tư Mã.

Wương Hạo Dân khựng người lại một lúc rồi lập tức cười ha ha:

Lý lão đệ biết đùa từ lúc nào vậy, Tư Mã Lâm giải được hay cậu giải được thì có gì khác nhau đâu.

-Là người của các cậu giải được là được rồi, Lý lão đệ, cậu giải thêm một miếng Băng Chứng nữa đi, phải dần mặt bọn họ mới được, nếu mà được Thủy Tinh Chứng thì càng tốt.

Trương Vĩ đứng một bên cười nói, lúc này hai người cứ tưởng là nói đùa.

Tư Mã Lâm cũng cười khổ một tiếng, hắn biết đi với Lý Dương sẽ không bao giờ ngừng đầu lên được, lần này rõ ràng là nhờ vào trực giác của hắn nhưng công lao lại là Lý Dương hưởng. Tuy nhiên Tư Mã Lâm cũng không để ý chuyện đó làm gì, từ trong tiềm thức của mình hắn cũng nghĩ chuyện này có liên quan đến Lý Dương, nếu không nhờ vào sự may mắn của Lý Dương thì hắn làm gì giải được Băng chứng chứ, chơi đồ thạch cũng đã nhiều năm, số lần tham gia giao dịch nguyên thạch cũng không phải là ít, nhưng chỉ lần này có Lý Dương đi theo hắn mới mua được Băng chứng.

-Được rồi, Lưu Cương, đưa cho tôi một khối nữa đi.

Gom xong Phỉ Thúy, Lý Dương quơ quơ tay về phía Lưu Cương, Lưu Cương lập tức chuyển thêm một khối đồ thạch nữa đến, Phỉ Thúy Kim Ti Chứng đã giao cho Trịnh Khải Đạt rồi.

Mấy người ở công ty châu báu nhìn Trịnh Khải Đạt có vẻ thêm thường, nói đúng hơn là thêm miếng Phỉ Thúy mà hắn đang cầm, chỉ mới có mấy ngày mà Trịnh Khải Đạt đã thu về mấy miếng Phỉ Thúy rồi, thêm

thì cũng có thêm đó nhưng họ vẫn không mấy lo lắng, đường nào thì Trịnh Khải Đạt cũng mang chúng ra bán đấu giá, đến lúc đó cạnh tranh cũng chưa muộn.

Khối đồ thạch mà Lưu Cương đưa cho Lý Dương là Phỉ Thúy Phù Dung Chủng, bốn khối đồ thạch còn lại ngoài Thủy Tinh Chủng ra còn lại tất cả là Phù Dung Chủng. Mặc dù đây chỉ là một khối bình thường nhưng cũng đáng giá trên trăm vạn.

Đồ thạch này nhỏ hơn so với những khối khác, Lý Dương tỉ mỉ quan sát, hần đánh dấu một đường rồi đặt xuống dưới máy cắt. Một người đứng xung quanh bắt đầu bàn tán về khối đồ thạch này.

Đồ thạch nhỏ nên tốc độ giải nhanh hơn, chưa đầy mười phút lát cắt đầu tiên đã được hoàn thành, Lý Dương nhìn đồng hồ, tranh thủ thời gian buổi trưa để giải hết số Phỉ Thúy này cũng không phải là không thể, dù sao chúng cũng không phải loại lớn.

Pháo vừa nổ mọi người kéo đến càng đông hơn, có một vài người vội vã chạy đi mua pháo, một vài người đến trước đã nhìn thấy Phỉ Thúy của Lý Dương, họ không còn lý do gì để hoài nghi nữa.

Chỉ tiếc là mấy tiểu thương gần đó đã bán hết pháo rồi làm cho họ phải chạy xa hơn để mua, sớm biết thế này thì người ta đã lấy thêm nhiều pháo hơn về bán rồi, thật không ngờ là chỉ trong một ngày mà lại có hai Phỉ Thúy quý xuất hiện như thế.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

226. Chương 226: Lại Thua Rồi.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Ở nơi xa, Thiệu Ngọc Cường còn chưa giải quyết xong toàn bộ chỗ Phỉ Thúy tự nhiên ngẩng đầu lên.

Trước khi đốt pháo, y còn nghe thấy tin Phỉ Thúy trong suốt ở bên kia, Vương Hạo Dân thổi phồng tin tức, muốn không biết cũng khó.

Cúi đầu nhìn một nửa Phỉ Thúy trong suốt trên tay, khóe miệng Thiệu Ngọc Cường hơi nhếch cười đau khổ.

Chỗ y vừa xuất hiện Phỉ Thúy trong suốt thì bên Lý Dương cũng xuất hiện Phỉ Thúy, tốc độ quá nhanh, nếu nói là Lý Dương cố ý thì y căn bản không tin được, chỉ có thể nói, tất cả đây đều là sự trùng hợp.

Nhìn Phỉ Thúy trong suốt không màu không mấy to trước mặt, Thiệu Ngọc Cường lắc đầu cười đau khổ. Khối Phỉ Thúy trong suốt nhỏ xíu này của y, không cả to bằng hai cổ tay, lại thêm không màu sắc gì, Thiệu Ngọc Cường còn không biết khối Phỉ Thúy trong suốt bên Lý Dương như thế nào, nhưng lúc này y đã dự cảm được rằng lần này người thua là mình.

Tiếng pháo nổ bên Lý Dương càng to, Trịnh Khải Đạt mua hết sạch số pháo của hai quầy trên vỉa hè, tổng cộng 18 dây, cộng thêm An Văn Quân Và Trương Vĩ mua nữa, đủ để bọn họ đốt liên tiếp 3, 4 lượt. Còn có pháo của những nhà sưu tầm đồ cổ ở xung quanh mua đến chúc mừng nữa. Sau khi pháo ở bên Lý Dương vang lên, căn bản không có lúc nào ngừng lại.

Hàng trăm người tập trung quanh Thiệu Ngọc Cường lúc đầu giờ chỉ còn lại mười mấy người, còn lại đa số đều chạy đến chỗ Lý Dương, cho dù mười mấy người đó ở lại xem nhưng lúc đó đều nhìn ra nơi xa đang có khói bốc lên, tiếng pháo liên tục vang lên. Bên Lý Dương đã thay thế bên Thiệu Ngọc Cường, biến thành nơi thu hút người nhất.

Một người vội vàng chạy tới, ghé tai Thiệu Ngọc Cường khẽ nói:

- Tam công tử, bên kia đích thực là Lý Dương đã tìm ra được Phỉ Thúy trong suốt, còn có loại ngọc lục bảo trong suốt.
- Ngọc Lục Bảo!

Thiệu Ngọc Cường trong lòng tâm động, ngẩng người ra nhìn khối Phỉ Thúy không màu, nghe thấy ba từ này liền biết rằng, có lẽ Phỉ Thúy Lý Dương tìm được còn nhỏ hơn của mình, không bằng cổ tay, người thua vẫn là y.

Không màu và ngọc lục bảo, khoảng cách quá lớn.

- Vâng, tam công tử, người của An Thị cũng ở bên đó, bây giờ rất hưng hăng, một nửa số pháo của cửa hàng đã được mua đến đó!

Người đưa tin gật đầu, trên mặt có chút bất đắc dĩ, An Thị và Thiệu Thị bây giờ đối đầu, nhìn thấy người An Thị chơi trội, e rằng mỗi người bên Thiệu Thị trong lòng đều không dễ chịu gì.

Khó chịu nhất là Lý Thanh, y đứng một bên nhìn Phỉ Thúy của Lý Dương, đứng bên cạnh hẳn, Lưu Khiêm không ngừng nhếch miệng cười, còn đắc ý nhìn y.

Lúc này Lý Thanh rốt cuộc cũng hiểu thấu được tâm trạng Lưu Khiêm lúc này, nên nói rằng tâm trạng Lý Thanh bây giờ còn khổ hơn Lưu Khiêm vừa rồi, cảm giác từ thiên đường rơi xuống địa ngục thật sự không dễ chịu gì.

Tiếng pháo nổ còn vang lên, việc Lý Dương và Thiệu Ngọc Cường tìm ra Phỉ Thúy trong suốt đã kinh động ban quản lý Bình Châu, người hiệp hội ngọc thạch Quảng Châu và hiệp hội ngọc thạch Bình Châu đều lần lượt kéo nhau đến, khu giao dịch tự do trong một buổi chiều xuất hiện hai khối Thủy Tinh Chung, có thể nói là việc chưa từng có trong lịch sử.

Hơn nữa hai khối Phỉ Thúy này được tìm thấy cùng lúc, một trước một sau, cách nhau có mấy phút, việc này càng hiếm thấy.

Sau khi Thiệu Ngọc Cường tìm thấy Phỉ Thúy trong suốt nhỏ xíu trước tiên liền rời khỏi, những người sưu tầm đồ cổ lúc đầu ở chỗ y liền như ong vỡ tổ chạy đến chỗ Lý Dương.

Trước trước sau sau, trong trong ngoài ngoài, 6, 7 trăm người chen chúc nhau, nơi xa còn không ngừng có người chạy tới, ước tính tụ tập 1 nghìn người cũng không vấn đề.

Người đứng bên ngoài đã không thể nhìn thấy Phỉ Thúy bên trong, chỉ có thể nghe người bên trong giới thiệu, bên ngoài còn có người không cam tâm nhanh trí trèo lên vai bạn mình nhìn vào bên trong, sau khi nhìn được một lúc lại đổi cho bạn trèo lên vai mình.

Còn phải nói, đứng ở chỗ cao còn có thể nhìn thấy tình hình bên trong, do khoảng cách có chút xa, nhìn không rõ Phỉ Thúy nhưng có thể nhìn thấy khối Phỉ Thúy đang được lấy ra là họ đã mãn nguyện rồi.

Cách này nhanh chóng được rất nhiều người học tập, mọi người lần lượt mượn người làm tường, những người đến một mình lần lượt vội vàng bỏ tiền thuê người nâng mình lên, nhưng đáng tiếc xung quanh đều là những người sưu tầm ngọc thạch, người quan tâm đến số tiền nhỏ của họ không nhiều, rất ít người có thể giúp.

Xung quanh càng lúc càng chen chúc nhau, vẫn may Lý Dương không phải lần đầu gặp tình huống này, sớm đã có thích ứng, xung quanh có hỗn loạn thế nào cũng không ảnh hưởng đến tốc độ xử lý ngọc của hắn.

Cắt đôi lớp vỏ ngoài cùng sáng loáng, trên bề mặt cả khối Phỉ Thúy chỉ còn lại mép khối còn chút vết cắt. Mọi người xung quanh ai cũng sốt ruột xem khối Phỉ Thúy này. Nếu mất con người mà giống như miệng có thể nuốt đồ vật thì khối Phỉ Thúy này e rằng đã sớm bị họ dùng ánh mắt nuốt chửng rồi.

Lý Dương nhìn với vẻ hài lòng, Lý Dương sau khi dùng cách của Triệu Dân, mặc dù có làm mất chút Phỉ Thúy nhưng còn tốt hơn nhiều so với trước.

- Cổ vấn Lý, chúc mừng anh, loại Ngọc Lục Bảo này là vật quý báu vô cùng hiếm thấy trên thị trường Myanma.

Sau khi cắt xong toàn bộ khối Phỉ Thúy, An Văn Quân là người đầu tiên bước lên trước chúc mừng, trong mắt không ngừng sáng lên. Khối Phỉ Thúy này nếu có thể rơi vào tay An Thị thì cho dù không thể ngay lập tức thay đổi cục diện trước mắt thì cũng có thể đánh một đòn mạnh cho Thiệu Thị, tin rằng khách hàng cao cấp đến đâu biết tin An Thị có loại Phỉ Thúy này cũng phải đến thăm.

- Đúng vậy, loại Thủy Tinh Chung Ngọc Lục Bảo rất hiếm thấy!

Lý Dương cũng bùi ngùi gật đầu. Khối Phỉ Thúy này suýt chút nữa tuột khỏi tay hắn, bây giờ coi như đã thoát khỏi nguy hiểm nằm trong tay hắn rồi.

- Cậu định đem khối Phỉ Thúy này ra bán hay giữ lại cho riêng mình?

An Văn Quân cẩn thận hỏi, mắt không ngừng nhìn Lý Dương, lão Cao, An Văn Bình cũng nhìn chằm chằm Lý Dương, khối Phỉ Thúy này đối với An Thị vô cùng hữu ích, bọn họ sợ rằng Lý Dương không muốn bán nó mà để lại cho riêng mình.

Lý Dương trầm ngâm một hồi, cuối cùng ngẩng đầu chậm rãi nói:

- Vấn đề Trịnh đại ca bán đấu giá đi!

An Văn Quân lập tự yên lòng, chỉ cần Lý Dương đồng ý bán là tốt rồi, An Thị lần này không sợ thiệt thòi, có bằng được khối Phỉ Thúy.

Lý Thanh đứng một bên mắt xoay trong vài vòng, lặng lẽ rời khỏi.

Lý Dương đồng ý bán đấu giá, điều này có nghĩa bên Thiệu Thị cũng có cơ hội có được khối Phỉ Thúy này. Trong cuộc bán đấu giá thì người đưa ra giá cao hơn sẽ có được, Lý Dương mặc dù là cổ vấn ngọc thạch của An Thị nhưng không phải Phỉ Thúy của hắn chỉ có thể bán cho An Thị.

Tin tức này y nhất định phải nhanh chóng chuyển đến công ty, để công ty sớm làm chuẩn bị, nói không chừng bọn họ còn có cơ hội có được khối ngọc lục bảo trong suốt này, cho An Thị một đòn đau.

Vui nhất vẫn là Trịnh Khải Đạt, có vật bảo bối này, y không tin là có công tin vàng bạc châu báu nào có thể vắng mặt, cho dù y không thông báo, những công ty này đều sẽ chủ động đến tìm y với tư cách tham gia đấu giá.

- Lý lão đệ, khối Phỉ Thúy này chúng ta cất đi đã, đã trưa rồi, nên đi ăn cơm thôi!

Trịnh Khải Đạt cười hì hì, Kim Ti Chung, Phù Dung, Thủy Tinh Chung của Lý Dương, cao cấp Bằng Chung của Tư Mã Lâm, đại hội giao dịch bắt đầu mới nửa ngày bọn họ đã nhập được bốn loại Phỉ Thúy cao cấp, hơn nữa còn có cả ngọc lục bảo, bảo vật thượng hạng, đối với thành tích đạt được lần này, Trịnh Khải Đạt có một niềm vui không thể diễn tả nổi.

- Được thôi!

Lý Dương có chút tiếc nuối nhìn hai khối cực thạch chưa được làm xong, bên trong còn có hai khối phù dung, nếu thêm giờ có thể làm xong, đáng tiếc lúc này mọi người đều không có tâm trạng tiếp tục làm việc, Lý Dương cũng không tiện vì một mình mình mà bắt người mọi người phải đợi theo.

- Cổ vấn Lý, trưa nay để An Thị chúng tôi sắp xếp đi! Anh đến Bình Châu nhiều ngày như vậy mà chúng tôi vẫn chưa mở tiệc chiêu đãi anh chu đáo!

An Văn Quân đột nhiên nói, cười híp mắt nhìn Lý Dương, An Văn Bình vội vàng đứng một bên gạt đầu, nói theo:

- Đúng vậy, để chúng tôi mời các anh đi! Đảm bảo dẫn các anh đi thưởng thức những món ngon nhất!

- Trưởng phòng An, bữa tiệc lần này không được rồi, lần sau đi! Mấy người bạn chúng tôi muốn vui vẻ tán gẫu với nhau.

Lý Dương không nói gì. Tư Mã Lâm nhận được ám hiệu của Trịnh Khải Đạt lên trước nói. Trịnh Khải Đạt sợ lúc ăn cơm, An Thị sẽ đưa ra yêu cầu mua khối Phỉ Thúy này với Lý Dương, ngộ nhờ Lý Dương đồng ý cuộc giao dịch này thì sẽ mất đi vũ khí mạnh. Huống hồ chỉ trong tình huống tranh giành mới có thể nâng cao giá của khối Phỉ Thúy này, đem ra đấu giá là thích hợp nhất.

- Vậy lần sau vậy, lần này thật ngại quá!

Lý Dương bất đắc dĩ lắc đầu, Tư Mã Lâm đã nói vậy, bất luận hôm nay thế nào bọn họ đều không thể đi cùng người bên An Thị.

- Vậy được rồi, nhưng cổ vấn Lý đã đồng ý thì trong thời gian ở Bình Châu nhất định phải cho chúng tôi một cơ hội đó!

An Văn Quân khẽ cười lắc đầu, trên mặt không có vẻ gì biến đổi.

- Vậy được rồi, tạm biệt, chúng tôi đi trước!

Trịnh Khải Đạt vội vàng kéo theo Lý Dương, chen ra khỏi đám đông, Phỉ Thúy vẫn ở trên tay Tư Mã Lâm. Cầm theo ngọc lục bảo trong suốt, Tư Mã Lâm có cảm giác mê muội. Đây chẳng phải là Phỉ Thúy mấy triệu, mấy chục triệu, có khi còn lên tới trăm triệu?

Lưu Cương ôm hai khối cực thạch còn lại, vội vàng chạy theo sau. An Văn Quân nhìn bóng dáng họ rời khỏi, nụ cười trên mặt dần tắt ngấm.

An Văn Bình lên trước ôm lấy cánh tay An Văn Quân, An Văn Quân đích thực có ý định lên mua lại khối Phỉ Thúy này nhưng đáng tiếc đã bị Tư Mã Lâm phá hỏng.

An Văn Quân đột nhiên khẽ thở dài, nói xa xôi:

- Tôi vốn dĩ đã xem trọng Lý Dương, nhưng thật không ngờ vẫn chưa đủ độ, không nên xem nhẹ những người bên cạnh hắn, sau này những người bạn có quan hệ tốt với Lý Dương cũng phải liệt vào danh sách quan trọng.

An Văn Quân sau khi nói xong, chậm rãi rời khỏi, lão Cao ngăn ra, sau đó lắc đầu cười đau khổ.

Công ty đối với Lý Dương đã đủ tốt lắm rồi, bây giờ An Văn Quân đột nhiên lại nói vẫn chưa đủ, nhưng nghĩ ngẫm lại, năng lực của Lý Dương cùng với những khối Phỉ Thúy cao cấp liên tiếp không ngừng đích thực đáng để công ty đối đãi hắn như vậy.

Những người sưu tập cực thạch khu giao dịch tự do Công Bàn càng ngày càng ít. Những chủ quầy lần lượt bắt đầu gọi cơm hộp. Bọn họ buổi trưa không rời khỏi quầy hàng của mình, ăn xong bữa trưa liền có người sưu tầm cực thạch lập tức đến.

Việc Lý Dương và Triệu Cường Dương tìm ra Phỉ Thúy trong suốt đã trở thành chủ đề để toàn bộ người quận Công Bàn bàn luận. Phỉ Thúy trong suốt ở quận Âm Tiêu rất hiếm thấy, có thể trong một buổi sáng tìm ra hai khối Phỉ Thúy ở khu giao dịch tự do, tin rằng buổi chiều người đến mua cực thạch ở khu giao dịch tự do sẽ càng nhiều.

Còn cửa tiệm bán hết sạch số pháo đều cũng vội vàng đi nhập thêm hàng. Những số pháo đó giúp họ kiếm được không ít.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

227. Chương 227: Đánh Cực.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Bữa trưa cuối cùng cũng không thể thành bữa tiệc lớn, tám người tìm đại gần đó một quán ăn. Việc Lý Dương buổi sáng liên tiếp tìm ra phỉ thúy đã làm kích động bọn họ. Ngoài Tư Mã Lâm ra, những người khác buổi sáng chưa mua khối cực thạch nào, buổi chiều ai cũng không muốn lãng phí thời gian.

Đặc biệt là Vương Hạo Dân muốn gỡ lại vốn, kết quả nhìn thấy Thiệu Ngọc Cường xuất hiện liền chạy đến xem ý chế tác ngọc thạch, lãng phí cả buổi sáng.

Vừa qua giữa trưa, mấy người liền trở về quảng trường. Lúc này quảng trường đã có không ít những nhà

Tư Mã Lâm đột nhiên chỉ hai khối nguyên thạch trên quầy hàng trước mặt hỏi Lý Dương. Hai khối nguyên thạch, một khối là nguyên thạch hoàn toàn, một khối là nửa nguyên thạch. Khối nửa nguyên thạch quét ra một mặt rất lớn, nhìn từ mặt đó thì không tồi, rất có khả năng có Phỉ Thúy cao cấp bên trong.

Lý Dương ngẩng đầu nhìn Tư Mã Lâm, trong lòng thầm thở dài. Hai khối đồ thạch mà Tư Mã Lâm nhìn trúng, có một khối là Lý Dương đã sớm phát hiện, chính là khối nửa nguyên thạch nhìn thấy mặt ngoài.

Còn về khối kia, Lý Dương không có ấn tượng gì, tuyệt đối không có triển vọng gì.

- Cũng được, nếu giá không cao có thể liều một phen!

Lý Dương suy nghĩ xong, cuối cùng chậm rãi nói. Vận may của Tư Mã Lâm hôm nay xem ra thật sự không tồi, vừa rồi nếu không có sự xuất hiện của Thiệu Ngọc Cường thì Lý Dương cũng sẽ mua lại hai khối nguyên thạch này.

- Được, ông chủ, hai khối nguyên thạch này bán thế nào?

Tư Mã Lâm lập tức gật đầu vui mừng. Về cơ bản, khối đồ thạch mà Lý Dương đã nói cũng được đó sẽ không làm bọn họ thất vọng.

- Bán nguyên thạch 60 nghìn tệ, nguyên thạch 50 nghìn tệ!

Người bán đồ thạch vội vàng trả lời. Nguyên thạch ở đó của y không được Lý Dương mua nhưng có thể được người bên cạnh Lý Dương mua cũng tốt rồi, chỉ cần một khối có triển vọng thì có thể đem lại danh tiếng lấy lòng cho y.

- Hai khối tổng cộng 100 nghìn tệ, xem như là để lại hết số nguyên thạch cho tôi, thế nào?

Tư Mã Lâm lập tức trả giá, người bán hàng do dự một lúc, nhìn xem Lý Dương có biểu hiện gì không, cuối cùng mới gật đầu.

Tư Mã Lâm lấy 100 nghìn tệ mua hai khối đồ thạch, về giá cả thì cũng được. Trong khối nguyên thạch có mặt ngoài kia có một loại Kiền Thanh, bán ra hơn 200 nghìn tệ cũng không thành vấn đề.

Trên quầy hàng còn có một khối Phỉ Thúy phù dung, giá cả cao hơn, có thể lên tới 3 triệu tệ. Đợi sau khi Tư Mã Lâm mua xong, Lý Dương lập tức cũng mua khối Phỉ Thúy phù dung đó. Khối Phỉ Thúy này cũng là bán nguyên thạch sáng sủa, giá tiền rẻ hơn khối nguyên thạch của Tư Mã Lâm một chút, 450 nghìn tệ.

- Lý lão đệ, giải thạch đi!

Tư Mã Lâm trả tiền, vô cùng phấn khởi ôm lấy đồ thạch. Chuyển đến Bình Châu lần này y thật sự là rất đáng. Chỉ cần sau đó tiến thêm một bước thì Tư Mã Lâm chuyển này nhất định sẽ kiếm được tiền.

- Không được, anh cứ làm trước đi, tôi xem loanh quanh đã!

Lý Dương lắc lắc đầu. Sau khi đồng ý đánh cược cùng Thiệu Ngọc Cường, Lý Dương cũng có áp lực nhất định. Thanh niên ai cũng có sự háo thắng, Lý Dương cũng không muốn thua Thiệu Ngọc Cường.

4h, giờ bán đấu giá còn lâu lâu nữa. Lý Dương có lòng tin trong một giờ đồng hồ có thể xem hết số nguyên thạch trong một khu vực sau đó đi đến khu Minh Tiêu cũng chưa muộn. Nhân lúc người trong khu giao dịch tự do vẫn chưa nhiều, Lý Dương muốn xem nhiều một chút, đi loanh quanh một chút, mua thêm ít nguyên thạch nữa về.

- Vậy cũng được, đừng đi quá xa, hễ cần thì gọi điện liên lạc nhé!

Tư Mã Lâm ngẫm nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý. Hai khối nguyên thạch này chỉ cần có tiền đồ, ít nhất cũng cần 45 phút gia công, đến lúc đó đi tìm Lý Dương cũng không muộn.

Lý Dương dẫn theo Ngô Hiểu Ly, chậm rãi đi về phía khu giao dịch tự do. Quảng trường này còn rộng hơn cả bên Nam Dương, nhưng quầy hàng không nhiều bằng Nam Dương, mỗi quầy hàng đa số bày hàng trăm khối nguyên thạch, vì vậy không có vẻ chật chội như ở bên kia.

Lúc gần 2h, Trịnh Khải Đạt và Lưu Cường đã quay về, Lưu Cường còn mang về cho Lý Dương 1 triệu tiền mặt. Lý Dương lập tức lấy 20 nghìn tệ ra mua một khối đồ thạch mà hắn nhìn trúng ở một quầy hàng Myanmar. Trong này là khối Phỉ Thúy màu xanh tảo không đến nổi nào, ít nhất cũng đáng giá 4 triệu tệ.

Gần đến giờ bán đấu giá thì Lý Dương đã mua được mười khối đồ thạch, trong đó sáu khối là có thể gia công có tiền đồ, bốn khối thuần túy còn lại đều là để che dấu, tùy ý mua mấy khối đồ thạch rẻ về.

Nhiều đồ thạch thế này, một mình Lý Dương chắc chắn không gia công hết, chỉ có thể tìm người giúp một tay. Ở Bình Châu Công Bàn là nơi có người chuyên gia công thạch, có gia công thạch chuyên nghiệp và máy gia công thạch phục vụ cho những người không biết làm. Chỉ có điều tiền phí không rẻ, đều thu phí theo giờ.

Thật sự không được, Lý Dương chỉ có thể tìm người đến làm giúp, thêm hai khối nguyên thạch nữa, Lý Dương đã đủ bận lắm rồi, có thêm tám khối Phỉ Thúy cần giải, trừ khi Lý Dương không đi khu Minh Tiêu nữa. Bây giờ bắt đầu giải thạch, lại gọi thêm bốn người Trịnh Khải Đạt đến giúp đỡ, thì mới có thể giải hết số Phỉ Thúy này trước khi đại hội giao dịch hôm nay kết thúc.

Trong tòa nhà làm việc của trung tâm quảng trường, trong một căn phòng thoải mái, đang mở điều hòa, Thiệu Ngọc Cường trợn tròn mắt.

Sau khi tách khỏi Lý Dương, y liền đến đến, từ đó nghỉ ngơi luôn.

Buổi sáng Thiệu Ngọc Cường thật sự luôn ở khu giao dịch tự do chọn nguyên thạch, khu Âm Tiêu cuối ngày mới ra giá, đi sớm đi muộn thì cũng như nhau. Khu Minh Tiêu mỗi ngày chỉ bán 1 nghìn khối đồ thạch, trong 1 nghìn khối này đáng lưu tâm cũng không nhiều, Thiệu Ngọc Cường tin rằng mình trong một giờ có thể xem hết số nguyên thạch này.

Thời gian còn lại, Thiệu Ngọc Cường đều ở khu giao dịch tự do. Chất lượng đồ thạch ở khu giao dịch tự do bình thường, nhưng số lượng lớn. Mỗi khu giao dịch tự do đều có thể có Phỉ Thúy tốt. Chọn đồ thạch ở đây khiến Thiệu Ngọc Cường có cảm giác tìm kiếm bảo bối.

Trên thực tế cũng như vậy. Buổi sáng Thiệu Ngọc Cường thật sự rất may mắn, chọn được một khối nguyên thạch chắc chắn chín phần có thể xuất hiện Băng Chủng Phỉ Thúy, nhìn thấy khối nguyên thạch đó, Thiệu Ngọc Cường không hề do dự chụp lấy.

Ngoài ra, Thiệu Ngọc Cường còn mua ba khối nguyên thạch nữa, biểu hiện không tệ lắm. Có một khối bán nguyên thạch rất có khả năng sẽ xuất hiện Phỉ Thúy cao cấp băng hoặc trong suốt.

Thiệu Ngọc Cường vốn định gia công khối nguyên thạch có khả năng xuất hiện Phỉ Thúy nhưng sau khi nghe tin Lý Dương đã tìm ra Phỉ Thúy cao băng thì lập tức thay đổi chủ ý, đổi lấy khối nguyên thạch có đến 9 phần xuất hiện Phỉ Thúy. Khối nguyên thạch này không làm cho Thiệu Ngọc Cường thất vọng, thật sự đã xuất hiện Phỉ Thúy cao băng.

Tìm ra khối Phỉ Thúy cao băng này, Thiệu Ngọc Cường lập tức bắt đầu gia công khối nguyên thạch lúc trước. Thật ra Thiệu Ngọc Cường không nắm chắc khối nguyên thạch này sẽ xuất hiện Phỉ Thúy trong suốt lắm, chỉ nắm chắc 1, 2 phần mà thôi. Một, hai phần hi vọng này đã đủ để Thiệu Ngọc Cường đánh cược một lần.

Lần này, y đã thắng cược, loại Thủy Tinh Chủng, có đều là Phỉ Thúy trong suốt. Lúc đó Thiệu Ngọc Cường thật sự rất hưng phấn, cho rằng giữa mình và Lý Dương ở Bình Châu thì người thắng nhất định là mình, đến ông trời cũng giúp y.

Chỉ đáng tiếc, cảm giác hưng phấn chưa kéo dài đến 10 phút đã bị Lý Dương hung hăng dập tắt.

Gần như là cùng lúc, Lý Dương cũng tìm ra Phỉ Thúy trong suốt, hơn nữa còn là Ngọc Lục Bảo trong suốt. Trong nháy mắt lúc đó, Thiệu Ngọc Cường thật sự có cảm giác nản lòng, nhưng rất nhanh chóng liền khôi phục lại. Thiệu Ngọc Cường là người không chịu khuất phục, đã từng có trải qua thất bại, nên không sợ thất bại. Không thể không nói đây thật sự là tiền bối của Thiệu Ngọc Cường.

Sau đó, lúc gặp phải Lý Dương, ý nghĩ đánh cược liền bắt giắc được nói ra khỏi miệng y. Nói là đánh cược chỉ bằng nói là lại thêm một lần đo tài đo sức giữa y và Lý Dương. Lần đo sức này, Thiệu Ngọc Cường mang

hết sức lực ra ứng chiến, nhất định phải thắng Lý Dương, dù cho Lý Dương đã chiếm ưu thế tuyệt đối.

- Tam công tử, còn 5 phút nữa là đến giờ rồi!

Sau khi một người gõ cửa bước vào, nói nhỏ, Thiệu Ngọc Cường không nói gì, chỉ chỉnh lại trang phục, trong mắt lóe lên cảm giác vô cùng tự tin, bước nhanh ra khỏi căn phòng thoải mái đó.

Cuộc bán đấu giá Minh Tiêu buổi chiều cũng là một lần độ sức, là cuộc độ sức quy mô nhỏ giữa y và Lý Dương.

Ngoài khu Minh Tiêu, Lý Dương đang kinh ngạc đánh giá cửa lớn, nói rằng cửa lớn thật sự không rộng, cũng chỉ nhét vừa một chiếc xe con.

- Đây là khu triển lãm Minh Tiêu?

Lý Dương vô cùng kinh ngạc hỏi, cửa lớn trước mắt thật sự rất giống cổng trong một gia đình bình thường. Nếu không phải bên ngoài cổng còn có một số người bày quầy hàng bán lẻ thì Lý Dương vốn không tin đây là một khu triển lãm của đại hội giao dịch.

- Đây chính là khu triển lãm Minh Tiêu, khu triển lãm Minh Tiêu thực ra trước đây là kho hàng, sau này được sửa thành khu triển lãm. Ngoài quảng trường mà đại hội giao dịch chiếm dụng ra thì những nơi giao dịch trước đây không có quảng trường rộng.

Tư Mã Lâm gật gật đầu. Lý Dương muốn đi khu Minh Tiêu, không chỉ có Tư Mã Lâm đi cùng mà Vương Hạo Dân và Trịnh Khải Đạt cũng đi cùng.

- Thì ra là như vậy, vậy vào xem đi!

Lý Dương bất đắc dĩ gật gật đầu. Hắn biết rất ít về Bình Châu. Đây là lần đầu tiên hắn tham gia đại hội giao dịch nguyên thạch Bình Châu, có chút tò mò cũng khó trách.

- Bây giờ không thể vào được, muốn vào khu Minh Tiêu chọn đồ thạch phải trả tiền mua thước đấu giá, đồ thạch Minh Tiêu sẽ tiến hành bán đấu giá trong một phòng lớn, không có thước đấu giá thì sẽ không được vào khu Minh Tiêu, cũng không thể vào phòng đấu giá được, khu Âm Tiêu thì lại không có hạn chế này!

Tư Mã Lâm lắc đầu. Lý Dương lại ngậy người ra nhìn y, cảm điện thoại nhìn đồng hồ, đã sắp tới giờ rồi! Lúc này Tư Mã Lâm mới cho hắn biết xem đồ thạch Minh Tiêu cần phải làm một số thủ tục, ai biết biệt làm thủ tục này mất bao lâu.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

229. Chương 229: Cuộc Đấu Giá Minh Tiêu (2).

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Vậy bây giờ đi làm thủ tục đi!

Lý Dương lập tức quay người, vị trí phòng đấu giá hắn cũng biết. Trung tâm quảng trường có một tòa nhà to, là tòa nhà làm việc của hiệp hội vàng bạc, tầng một có phòng khách lớn chính là trung tâm bán đấu giá.

- Nếu nhanh chóng thì vẫn đến kịp

Tư Mã Lâm cũng gật gật đầu. Y chỉ làm qua thủ tục khu Minh Tiêu mỗi một lần, có điều không quá phức tạp, tiền giao dịch và thẻ hội viên sẽ nhanh chóng làm xong.

Mấy người Lý Dương vừa đi thì Thiệu Ngọc Cường dẫn theo người của mình đến khu Minh Tiêu, nhìn thấy Lý Dương vội vã rời khỏi, Thiệu Ngọc Cường lộ ra vẻ nghi hoặc trên khuôn mặt.

Chỗ trả tiền của phòng bán đấu giá có hai cửa, trước mỗi cửa có 3, 4 người đứng, có rất nhiều giống Lý Dương, không biết đến gì đến quy tắc nhưng cũng lao vào làm thủ tục. Tư Mã Lâm biết một chút nhưng đã lâu y không tham gia hội bán đấu giá Minh Tiêu nên quên hết rồi.

Mỗi người thế chấp 100 nghìn tệ, nếu sau khi trả giá không đi nộp tiền thì số tiền cược 100 nghìn tệ này sẽ bị triệt khấu. Ngoài ra số chứng minh thư của người đó sẽ bị liệt vào danh sách đen, còn về thẻ hội viên, tất nhiên sẽ bị gạch bỏ.

Giao tiền thế chấp chỉ có hai phương thức, một là thẻ tín dụng, hai là tiền mặt. Nhân viên làm việc ở đây cũng không thu chi phiếu, cũng may là đa số người làm thủ tục đều chọn phương thức thẻ tín dụng. Nếu giao tiền mặt thì e rằng sẽ lãng phí rất nhiều thời gian, vậy thì Lý Dương thật sự sẽ không kịp tham gia cuộc bán đấu giá Minh Tiêu hôm nay.

Lúc Tư Mã Lâm đi làm thủ tục, để tiết kiệm thời gian, y cầm một lúc tám thẻ hội viên đi làm thủ tục, tiền đặt cọc cũng chiết khấu hoàn toàn bằng thẻ của y, chỉ cần không có ác ý đấu giá, số tiền đặt cọc này cuối cùng sẽ được hoàn trả lại.

Sau khi làm xong thủ tục, mọi người vội vàng trở về khu Minh Tiêu.

Lúc trở về khu Minh Tiêu thì đã diễn ra được nửa tiếng, cũng tức là thời gian còn lại mà mấy người Lý Dương có thể quan sát đồ thạch chỉ còn nửa tiếng nữa.

- Đây, đây đều là đồ thạch Minh Tiêu?

Làm xong thủ tục, ngoài cửa không còn ai cản trở họ nữa, nhưng sau khi vào Lý Dương lập tức ngăn người ra. Trong khu Minh Tiêu đầu tiên là một sân lớn, sâu trong sân còn có phòng chứa rất lớn. Bây giờ bất luận là trong sân hay trong các phòng chứa đều bày vô số nguyên thạch phong phú, đa dạng.

Khác với khu giao dịch tự do, đồ thạch ở đây không có ai có chuyên môn quản lý, chỉ có nhân viên tuần tra. Chỉ cần bạn không làm loạn trật tự thì có thể tự do xem đồ thạch ở đây.

Lý Dương tùy ý nhìn mấy khối nguyên thạch ở bên cạnh, phát hiện số hiệu trên chúng đều là trên 5000, ở tổng thể khu triển lãm này, chắc chắn không chỉ dừng lại ở số 1000 nguyên thạch đem ra bán đấu giá ngày hôm nay.

- Số nguyên thạch đánh số từ 1 đến 1000 đều ở trong đây. Nếu các vị muốn tham gia bán đấu giá ngày hôm nay mời vào bên trong.

Một nhân viên đi đến trước mấy người Lý Dương, nhẹ nhàng giải thích.

Lý Dương khẽ gật đầu, không khác với hần đoán là vậy. Số đồ thạch khu triển lãm này chính là số đồ thạch Minh Tiêu có trong bảy ngày, mỗi ngày bán đấu giá 1000 khối. Ở đây gần như là có 7 nghìn khối đồ thạch.

Lúc này người trong kho hàng nhiều vô kể, khoảng 1, 2 trăm người đang xem đồ thạch, còn có người cầm vở không ngừng ghi chép.

Trong đám người ở đây, Lý Dương vừa nhìn liền nhận ra Thiệu Ngọc Cường. Lúc này Thiệu Ngọc Cường đang ngồi xổm trên mặt đất xem một khối nguyên thạch.

- Số nguyên thạch đánh số từ 1 đến 1000 đều ở đây, mời các vị xem thông thả.

Sau khi người nhân viên tiếp đón họ xong, mỉm cười khom lưng rồi rời khỏi, sự phục vụ tiếp đón ở đây thật không tệ.

- Lần này làm thế nào để vào kho hàng đây, lần trước tôi chỉ nhớ ở trong sân!

Tư Mã Lâm chau mày. Lần trước y cũng chỉ tham gia buổi đấu giá minh Tiêu hôm đầu tiên, còn mấy ngày sau thì không có hứng thú gì. Đồ thạch đấu giá Minh Tiêu ít, sự cạnh tranh lớn, chỉ bằng chọn một khối nguyên thạch bình thường ở bên ngoài.

- Ai mà biết được, mỗi lần đều không giống nhau.

Trương Vĩ nhẹ lắc đầu. Y cũng giống như Tư Mã Lâm, không mấy hứng thú với Minh Tiêu, đều ám chỉ đã tham gia vài lần nhưng số lần tham gia không nhiều. Đối với bọn họ mà nói, có hứng thú nhất vẫn là đồ

thạch trong khu tự do, mua luôn, gia công luôn. Đây cũng là phương thức mà đa số các nhà sưu tầm đồ cổ thích.

Mấy người còn xem xét xung quanh, Lý Dương đã ngồi xổm xuống, phát huy năng lực đặc biệt bao xung quanh những khối nguyên thạch trước mặt. Vẫn may một nghìn khối nguyên thạch này đều tập trung lại, muốn quan sát toàn bộ không cần phí công, thời gian còn lại cũng đủ dùng.

Lý Dương lần này tổng cộng xem được hơn 3 trăm khối nguyên thạch, trong đó phân nửa đều màu xanh, tỉ lệ này có thể nói là vô cùng hiếm thấy.

Nhưng sau đó không lâu, cặp mày của Lý Dương lại khẽ nhíu lại, trong hơn 3 trăm khối nguyên thạch có hơn 2 trăm khối là bán nguyên thạch. Tỉ lệ bán nguyên thạch ở đây khá cao, xấp xỉ 80% đồ thạch đều là bán nguyên thạch.

Xem đến đó, Lý Dương tự nhiên lắc lắc đầu, chẳng trách mấy người Tư Mã Lâm không hứng thú với khu đấu giá Minh Tiêu. Rất nhiều nguyên thạch đều xuất hiện phỉ thúy, nguyên thạch này có khả năng cạnh tranh cao, nhưng cuối cùng tiền có thể kiếm được rất ít, e rằng chỉ có những công ty đá quý chỉ chăm chú đến nguyên liệu mới hứng thú với loại này.

Hơn 300 khối nguyên thạch, một nửa màu xanh, nhưng có thể xuất hiện phỉ thúy e rằng chỉ có trên dưới 100 khối. Như vậy rồi còn phải xem phỉ đầu giá, trong trên dưới một trăm khối nguyên thạch có thể xuất hiện phỉ thúy, đáng giá chỉ có 8 khối. Tỉ lệ này đối với bên ngoài mà nói thì cũng khá cao.

Lý Dương lặng lẽ ghi nhớ số hiệu của 8 khối đồ thạch đó, rồi xoay người đi về phía trước, tiếp tục dùng năng lực đặc biệt bao phủ 300 khối nguyên thạch khác.

Lý Dương ngồi xổm trên mặt đất, hai mắt sáng ngời. Trong hơn 400 khối đồ thạch có hai khối phỉ thúy bằng không tẻ, nhưng vừa nhìn thấy chúng thì Lý Dương liền lắc đầu cười khổ. Một khối có thể xuất hiện phỉ thúy, khối còn lại mặc dù chỉ thấy bề mặt nhưng có vẻ không tẻ, bên trong còn hiện ra màu xanh nhạt. Hai khối nguyên thạch này chắc chắn đều trở thành đối tượng mà mọi người sẽ chú ý tranh giành, muốn hạ thấp giá hơn giá gốc cũng là điều không thể.

Ngoài hai khối đồ thạch này, còn còn 7 khối nguyên thạch nữa có vẻ không tồi. Lý Dương ghi nhớ lại toàn bộ số hiệu của những khối nguyên thạch này, sau đó đi đến trước một dãy nguyên thạch cuối cùng.

Còn hơn 300 khối nguyên thạch chưa xem, xem xong 300 khối này, Lý Dương nhìn chung có thể nắm bắt được diện mạo của cuộc bán đấu giá hôm nay.

Vừa rồi sử dụng năng lực đặc biệt, thân người Lý Dương hơi dừng lại một chút. Trong hơn 300 khối nguyên thạch bỗng nhiên lại có một khối phỉ thúy bằng rất lớn. Khối phỉ thúy bằng trong khối đồ thạch này ít nhất phải mấy chục kg, có thể nói là khối phỉ thúy bằng lớn nhất mà Lý Dương từng gặp.

Điều hiếm thấy nhất ở khối phỉ thúy bằng này là toàn bộ khối nguyên thạch đều giá trị, một khối nguyên thạch rất lớn, lớp bề ngoài có hình trứng muối, biểu hiện bên ngoài không tồi. Chỉ tiếc trên một lớp bề mặt có lông bờm lợn rất lớn, phá hủy mỹ quan của khối đồ thạch, bằng không đồ thạch như vậy đưa vào khu Minh Tiêu không thành vấn đề.

Lý Dương đứng dậy, thở dài nhẹ nhõm.

Tổng cộng có hơn 20 khối nguyên thạch không tồi, Lý Dương ghi nhớ lại đặc thù số hiệu của những khối đồ thạch này, sau đó lộ ra nét cười.

- Lý tiên sinh, nhanh như vậy cậu đã xem xong rồi sao?

Tiếng Thiệu Ngọc Cường đột nhiên vang lên từ phía sau Lý Dương, trong âm thanh đó có một chút nghi hoặc.

Lý Dương vội vàng quay người, mỉm cười lắc đầu:

- Không, chỉ xem đại khái thôi, đa phần đều là bán nguyên thạch, tùy tiện xem là được rồi!

- Nói cũng đúng, đa số đều là bán nguyên thạch, không đáng chú ý, có thể trực tiếp bỏ qua!

Thiệu Ngọc Cường mỉm cười gật đầu, nhưng sự nghi hoặc trong ánh mắt không hề mất đi.

Thiệu Ngọc Cường chỉ quan tâm trọng điểm, nhưng cho dù thế thì y cũng phải cần khoảng 1 tiếng đồng hồ mới có thể xem xong số đồ thạch trọng yếu ở đây. Lý Dương đến đây chưa được 15 phút, hơn nữa Lý Dương chỉ sờ qua mấy khối đồ thạch, phải nói rằng trong khoảng thời gian này, hắn đã xem thấu hết toàn bộ số đồ thạch này, Thiệu Ngọc Cường thế nào cũng không tin.

Phải biết rằng, thời gian quan sát cổ thạch và sự phán đoán cũng là biểu hiện chủ yếu về năng lực đồ thạch của cá nhân, người có tốc độ nhanh như vậy từ trước đến giờ chưa từng thấy, e rằng sự phụ của y cũng không thể làm được.

- Thực ra tôi chỉ xem qua loa thôi, không mất nhiều thời gian, muốn đánh cược phải xem rốt cuộc vận may thế nào

Lý Dương buong lỏng tay, trên mặt lộ ra vẻ cười khổ.

- Vận may của Lý tiên sinh luôn rất tốt, khiến người khác phải ngưỡng mộ.

Thiệu Ngọc Cường mỉm cười gật gật đầu, Lý Dương công nhận hắn chưa xem xong hoàn toàn, thế này chỉ tạm tạm. Xem ra với Thiệu Ngọc Cường thì chỉ có cách giải thích này là hợp lý nhất.

Nhưng nhớ lại nụ cười chắc chắn trên khuôn mặt Lý Dương vừa rồi, Thiệu Ngọc Cường trong đáy lòng ẩn chứa một khúc mắc.

- Các vị thân mến, cuộc đấu giá Minh Tiêu ngay sau đây sẽ được bắt đầu, xin các vị hay tranh thủ thời gian, 5 phút sau sẽ đóng cửa, mời các vị đến nơi bán đấu giá!

Một thanh niên mặc đồng phục chạy đến kho hàng hô lớn, một số người từ từ gật đầu, cuối cùng sau khi bỏ khối đồ thạch mình thích xuống thì đi ra ngoài. Không ít người lúc đi còn quay đầu lại nhìn khối đồ thạch sắp được đem ra bán đấu giá.

- Lý tiên sinh, mời!

Lúc này Thiệu Ngọc Cường ở đằng sau Lý Dương, Lý Dương muốn ra ngoài thì chỉ có thể đi cùng Thiệu Ngọc Cường, nhưng Thiệu Ngọc Cường lại nhường đường cho hắn, nhường Lý Dương đi trước.

Những người vừa rồi còn tất bật chọn đồ thạch lần lượt kinh ngạc nhìn hai người họ. Lý Dương và Thiệu Ngọc Cường là hai người có tiếng nhất sáng nay, ở đây cũng có mấy người nhận ra bọn họ.

- Cảm ơn, Thiệu công tử, mời!

Lý Dương không hề khách sáo quá, sau khi nói xong liền đi ra ngoài, bọn người Tư Mã Lâm đều ở bên ngoài chờ hắn, thời điểm này e rằng chưa ai chọn được nguyên thạch tốt.

- Lý Dương, cậu xem thế nào rồi? Haizz, đều tại chúng tôi không nhắc trước cậu việc làm thủ tục, làm lãng phí bao nhiêu thời gian!

Tư Mã Lâm thấy Lý Dương ra vội vàng nói. Lý Dương lại nhẹ lắc lắc đầu. Những khối đồ thạch này đều xếp cùng nhau, tức là đem lại cho hắn sự tiện lợi nhất, đối với hắn mà nói vốn không cần đến 1 tiếng đồng hồ, 10 phút là đủ rồi.

- Không sao, chúng ta đi thôi!

Những người bên trong đều đi ra ngoài, trong sân còn bày không ít đồ thạch, lúc ra ngoài, Lý Dương đột nhiên phát huy năng lực đặc biệt, vừa đi vừa quan sát nguyên thạch trong sân

Vừa hoạt động vừa sử dụng năng lực đặc biệt rất hao lực, hơn nữa năng lực đặc biệt chỉ sử dụng trong phạm vi 10m, nhưng chỉ quan sát đồ thạch trong sân thì không vấn đề. Từng khối nguyên thạch dần dần xuất hiện trong hình ảnh của Lý Dương, sau đó chậm chậm biến mất.

Đi đến giữa sân, Lý Dương đột nhiên ngừng người, quay đầu kinh ngạc nhìn một khối nguyên thạch, lặng lẽ ghi nhớ số hiệu của nó rồi nhanh chóng đuổi theo Trịnh Khải Đạt ở phía trước.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

230. Chương 230: Cuộc Đấu Giá Minh Tiêu (3)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Trong đại sảnh đấu giá có không ít người, lúc Lý Dương đến thì phía trước đã không còn chỗ nên chỉ có thể ngồi ở phía sau.

Thiệu Ngọc Cường đến còn trẻ hơn Lý Dương, nhưng mà hắn lại đi lên phía trước, khi thấy Thiệu Ngọc Cường đến thì ngay lập tức có người nhường chỗ cho hắn, Lý Dương lắc đầu cười khổ một tiếng, công tử của gia tộc lớn có khác, làm cái gì cũng có người vì bọn họ phục vụ.

“Lý cố vấn, các người cũng muốn tham gia đấu giá hay sao?”

Phía sau Lý Dương đột nhiên truyền tới một giọng nói, hai chị em An Văn Quân không biết khi nào mà đã tới nơi này, phía sau bọn họ còn có Cao lão - chuyên gia đồ thạch của An Thị.

Người nói chuyện với Lý Dương là An Văn Quân, An Văn Bình thì do buổi chiều tới chậm không thể tìm thấy Lý Dương nên chỉ có thể đi theo chị mình đến đây.

“Buổi chiều buồn quá nên tới đây một chút”

Lý Dương gật đầu chào, người của công ty châu báu chú ý nhất chính là đồ thạch, tiếp theo đó mới là đấu giá. Nhưng mà bây giờ đấu giá xuất hiện không ít Phỉ Thúy tốt nên công ty châu báu cũng không hề xem

Lý Dương nhìn chăm chăm vào màn hình, khối số 605 hiện ra trên bảng 2 lần, giá hiện tại là tám mươi vạn, điều này chứng minh khối số 605 không phải là có nhiều người chú ý lắm, hơn nữa cho dù có người ra giá thì giá cũng không cao.

Khối có số lần ra giá nhiều nhất là khối số 366, Vương Hạo Dân sau khi ra giá 800 vạn thì không để ý tới nó nữa, không bao lâu sau khối này đã có giá hơn 900 vạn, nhưng mà việc này không có quan hệ gì với hắn, hắn đã báo ra giá mà Lý Dương đưa ra nên sẽ không tiếp tục cạnh tranh nữa.

Trên tay mỗi người đều có bốn năm tấm giấy ghi giá, nếu lần này không chơi thì Vương Hạo Dân không xứng là một người ham mê đồ thạch nữa, chỉ chốc lát mọi người đều mở miệng mắng to rồi nhìn bảng báo giá.

“Ha ha, đều điên rồi, tôi không chơi với các người nữa”

Trịnh Khải Đạt hưng phấn nở nụ cười, khối của hắn đã vượt qua giá mà Lý Dương quy định nên hắn lập tức buông tha khối nguyên thạch này rồi tiếp tục nâng giá khối khác, chỉ cần thấy có người nâng giá là hắn lập tức tăng giá ngay.

“Sao, định không cho người ta sống nữa à”

Ở giữa có một người phần nộ kêu lên rồi quay đầu đi ra ngoài, đó là ông chủ của một công ty nhỏ, sáu khối nguyên thạch mà hắn coi trọng hiện nay đã bị báo giá vượt qua mức giá trong lòng hắn rất xa nên cho hắn tức giận mà đi khỏi.

Không chỉ mình hắn mà ngay cả một số công ty châu báu lớn cũng vậy, những khối nguyên thạch mà bọn họ thích đã vượt qua giá mà bọn họ có thể chấp nhận, bọn họ không thể làm gì khác ngoài việc chờ lãnh đạo công ty an bài.

“Số 366 tăng thêm 200 vạn, số 507 tăng thêm 100 vạn...”

Thiệu Ngọc Cường nhỏ giọng phân phó nhân viên, thời gian còn một phút cuối cùng, Thiệu Ngọc Cường bắt đầu tăng giá, cho dù là thế nào thì hôm nay hắn cũng phải mua được vài khối chứ không thể nào tay không ra về được.

“Số 408 tăng giá thêm 50 vạn, số 218 tăng thêm sáu mươi vạn...”

An Văn Quân cũng căn nhắc phân phó cấp dưới của mình, lần này làm quá lớn rồi, cho dù là bọn họ mua được thì cũng phải nhả ra một nghìn thậm chí là mười nghìn vạn, việc này làm cho cô và những công ty châu báu lớn hận tới mức nghiền răng.

Không chỉ hai công ty của bọn họ mà những công ty khác cũng vậy, sắp tới thời khắc cuối cùng, nếu không nắm chắc thì sẽ chẳng có được gì hơn nữa còn lãng phí thời gian.

“Lý lão đệ, những khối của tôi đều đã vượt qua mốc giá đã đưa, làm sao bây giờ?”

Vương Hạo Dân áp sát người Lý Dương rồi hỏi, Lý Dương hơi sững sốt rồi ngơ ngác nhìn Vương Hạo Dân, hắn có chút không thể tin được.

“Tất cả đều vượt qua?”

Lý Dương lại hỏi một câu, những dãy số mà hắn đưa cho Vương Hạo Dân có một nửa là tùy tiện viết, ai biết vậy mà cũng có người trả giá, vậy mà cũng có người nâng giá cao tới như vậy.

“Đúng vậy, tất cả đều đã vượt mức, có muốn tiếp tục nâng giá hay không?”

Vương Hạo Dân hưng phấn gật đầu, lần này hắn chơi chưa đã瘾, hắn vẫn muốn tiếp tục chơi nữa.

“Số 366 lên tới một nghìn hai trăm vạn, những khối khác không tăng nữa”

Lý Dương suy nghĩ một chút rồi chậm rãi nói, Vương Hạo Dân lập tức ngẩng đầu nhìn màn hình lớn, số 366 hiện tại mới một nghìn không trăm ba mươi vạn, vẫn còn đủ để hắn tiếp tục chơi.

“Tốt, tôi tiếp tục báo giá”

Vương Hạo Dân cười nói, hắn tiếp tục báo giá, Lý Dương thì chăm chú nhìn lên màn hình.

An Văn Bình nói đúng, cũng may là từ đầu hấn không có báo giá, trong này quả thật là có không ít người tới góp vui, ngay cả một khối tùy tiện chọn cũng vượt qua giá quy định của hấn.

Thời gian từ từ trôi qua, màn hình lớn cuối cùng cũng xuất hiện màu đỏ, cuối cùng cũng đã tới thời gian kịch liệt nhất.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

232. Chương 232: Cuộc Đấu Giá Minh Tiêu. (5)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Lý lão đệ, cậu xem những khối của tôi còn cần tăng giá hay không?

Trịnh Khải Đạt lén lút lại gần Lý Dương, sáu khối nguyên thạch hấn được phân đều đã vượt giá đưa ra, Lý Dương cười khổ lắc đầu rồi chỉ cho hấn một khối rồi cho hấn tăng giá thêm hai trăm vạn nữa, khối nguyên thạch này là một khối Băng Chung, cho dù tăng thêm 200 vạn nữa thì vẫn có lời.

Màn hình càng ngày càng đỏ, những khối nguyên thạch thay đổi giá càng ngày càng nhanh, An Văn Quân và Thiệu Ngọc Cường khẩn trương nhìn màn hình lớn, thỉnh thoảng lại phân phối cho cấp dưới vài câu.

Bốn mươi giây cuối cùng, khối số 605 một lần nữa tăng giá làm cho Lý Dương đột nhiên căng thẳng.

Lần này bị thêm giá không ít, khối số 605 bị tăng lên tới giá hai mươi lăm vạn, tăng nhiều hơn giá cũ tới 10 vạn.

Lý Dương do dự một chút cuối cùng vẫn quyết định không trả giá, còn tới bốn giây, chưa tới thời khắc cuối cùng thì không thể ra giá, nếu để người khác phát hiện thì sẽ phiền toái.

Lý Dương không sợ tăng giá nhưng hấn sợ lúc cuối cùng bị người khác điên cuồng tăng giá làm cho hấn không kịp ra giá, lúc đó thì mất nhiều hơn được.

Ba mươi giây cuối cùng, khối số 605 lại biến mất trên màn hình, khối số 366 vẫn đứng đầu bảng, giá của nó bây giờ cũng đã gần 1200 vạn rồi.

Số 408, số 507 cũng đang dẫn đầu, khối số 507 có thể giải ra một khối Băng Chung, hiện tại Trịnh Khải Đạt đang kịch liệt cạnh tranh khối này.

Khối 507 có giá khởi điểm một trăm sáu mươi vạn, lúc này giá của nó đã vượt qua bảy trăm vạn và còn đang liên tục tăng giá, Lý Dương lúc trước đưa ra mức giá là sáu trăm sáu mươi vạn, tăng thêm 200 nữa là 860 vạn, vẫn còn đủ để Trịnh Khải Đạt chơi một hồi.

Hai mươi giây cuối cùng, số 366 vượt qua mức 1200 vạn làm mọi người điên cuồng thảo luận, Vương Hạo Dân ngừng việc đấu giá lại, việc sau đó không còn liên quan tới hấn nữa.

Lý Dương chuẩn bị báo giá cho khối số 605, hấn định thêm 80 vạn nhưng lo lắng suy nghĩ một hồi, cuối cùng hấn quyết định tăng giá khối số 605 lên thêm vài lần.

Mười giây cuối cùng, khối số 605 lại hiện lên màn hình lớn, lúc này giá cả đã biến thành ba mươi lăm vạn, hiện tại xem ra quả thật là có người đang nhìn chằm chằm nó.

Thiệu Ngọc Cường đang chuẩn bị báo giá, khối số 605 cũng là khối mà hấn chú ý.

Khối số 605 tuy rằng xấu xí nhưng mà nó không hề có ảnh hưởng gì tới Phi Thúy bên trong, căn cứ biểu hiện của nó, Thiệu Ngọc Cường đoán rằng khối này có thể giải ra cao cấp Phi Thúy.

Hai mươi lăm vạn và ba mươi lăm vạn đều là giá mà Thiệu Ngọc Cường báo, hấn muốn nhìn xem có ai có hứng thú với khối này hay không, nếu là có thì sẽ không nhịn được sự khiêu khích của hấn mà báo giá,

nhưng mà tới mười giây cuối cùng đều không có biến hóa gì làm cho Thiệu Ngọc Cường buông lỏng không ít.

Nếu nói người có thể nhìn ra khối nguyên thạch này có thể giải ra cao cấp Phỉ Thúy thì Lý Dương đứng hàng thứ nhất trong danh sách, nhưng khi nghĩ tới việc Lý Dương chỉ mới tới Minh Tiêu thời gian quá ngắn nên Thiệu Ngọc Cường gật đầu rồi ra giá 100 vạn cho khối số 605, không có người cạnh tranh thì ra giá một trăm vạn là an toàn rồi.

Năm giây cuối cùng, Lý Dương gắt gao nhìn màn hình lớn, giá hẵn đã chuẩn bị xong, chỉ cần báo giá nữa là ok.

Ba giây cuối cùng, Lý Dương và Thiệu Ngọc Cường cùng lúc trả giá, ngay lúc này có không ít người giống bọn họ. Ba, hai, một, giá cả trên màn hình dừng lại.

Đại hội giao dịch nguyên thạch lần thứ chín ở Bình Châu đã kết thúc.

Khối số 605 một lần nữa hiện lên trên màn hình, nó có vị trí thứ bốn mươi ba với giá 166 vạn, việc này làm cho Lý Dương thở dài một hơi, cuối cùng thì nó cũng đã tới tay.

Cạnh tranh kịch liệt nhất là khối số 366, lúc này nó đang đứng hàng thứ 19, giá cuối cùng là 1490 vạn, chỉ thiếu mười vạn nữa là đã lên tới giá 1500 vạn rồi, không cần phải nói, khối nguyên thạch này nhất định sẽ trở thành tiêu điểm của ngày hôm nay.

Nhìn tới giá cả này, Lý Dương nhin không được lắc lắc đầu, giá trị của khối Phỉ Thúy bên trong số 366 có giá trị 1300 vạn, người mua khối nguyên thạch này cho dù tự mình gia công thì cũng phải bù lỗ một ít.

Tiếng hưng phấn và tiếng tức giận vang lên khắp nơi trong nhà đấu giá, một ít người bắt đầu đứng dậy rời đi.

Người hưng phấn thì ít mà người tức giận thì nhiều, đại bộ phận công ty châu báu đều lộ ra vẻ buồn rầu. Bọn họ đều mua được nguyên thạch, nhưng mà giá cả so với dự tính của bọn họ cao hơn nhiều. An Thị phải chi tiêu hơn số tiền dự tính tới hai nghìn vạn, Thiệu Thị cũng đổ thêm vào khoảng hai nghìn vạn, mọi việc đều là do một tay Lý Dương mang đến, tất nhiên là bây giờ bọn họ vẫn chưa biết việc này.

- Lý lão đệ, tôi mua được hai khối.

Tư Mã Lâm cười nói, mười phút cuối cùng quả thật là quá đã ghiền.

- Lý tiên sinh, tôi mua được hai khối.

Cổ lão nói. Cổ lão không có điên cuồng như Vương Hạo Dân và Trịnh Khải Đạt nhưng ông cũng đã ra giá hơn mười lần, có thể làm cho Thiệu Thị và An Thị xuất ra nhiều tài chính như vậy cũng có một phần công sức của ông.

- Lý ca, xin lỗi, tôi ba khối.

Lưu Cương cười nói, Ngô Hiểu Ly và Trương Vĩ đều tấm giấy của mình trả lại cho Lý Dương.

Ngô Hiểu Ly và Trương Vĩ mua được một khối, Trịnh Khải Đạt, Vương Hạo Dân và An Văn Bình vì chơi quá sớm nên không còn khối nào cả.

- Để tôi xem.

Lý Dương thở ra một hơi rồi nói.

Bọn họ tổng cộng mua được chín khối, trong đó có bốn khối là nguyên thạch rất tốt, năm khối kia thì Lý Dương không biết, nhưng trên cơ bản là không có bị thua lỗ, dùng bốn khối này bù cho năm khối kia Lý Dương vẫn còn lời khá nhiều.

- Chúng ta đi thôi, đúng rồi, Tư Mã ca, giao tiền chỗ nào vậy?

Lý Dương nói, lần này hẵn mua tổng cộng mười khối, bọn người Tư Mã lâm chỉ hỗ trợ mà thôi, người tra tiền vẫn là hẵn.

- Hình như là ở bên ngoài thì phải.

Tư Mã Lâm gãi gãi đầu rồi nhìn thoáng qua Trương Vĩ, Trương Vĩ cũng lắc lắc đầu, bọn họ đã lâu chưa tham gia qua hội đấu giá Minh Tiêu nên không biết bây giờ giao dịch ở đâu nữa.

- Em biết, anh Lý, em mang anh đi.

An Văn Bình nói, Lý Dương lập tức gật gật đầu, An Văn Bình là người của An Thị nên khẳng định là cô không phải chỉ mới tham gia buổi đấu giá thể này lần đầu, cô biết nơi giao dịch ở đâu cũng là việc bình thường thôi.

Một hàng người đi ra ngoài, An Văn Quân cười tủm tỉm dẫn Lý Dương đi, trên mặt không còn chút sầu lo nào.

Thiệu Ngọc Cường đi ở con đường bên kia, hần liếc mắt nhìn Lý Dương rồi đi ra ngoài.

Người trẻ tuổi kia thì mang theo bốn bảo vệ nghênh ngang rời khỏi đại sảnh.

- Lý cố vấn, lần này thu hoạch thế nào?

An Văn Quân mỉm cười hỏi Lý Dương, tuy An Thị tổn không ít tiền nhưng cuối cùng vẫn mua được những khối mà bọn họ chú ý, với bọn họ thì nguyên liệu mới là mấu chốt.

- Cũng tạm tạm!

Lý Dương nhếch miệng cười nói.

- Xem bộ dáng của Lý cố vấn thì lần này chắc là đã lời không ít tiền rồi.

An Văn Quân cười gật gật đầu rồi nhìn An Văn Bình ý bảo An Văn Bình đến bên cô, An Văn Quân muốn hỏi một chút xem chuyện hỗn loạn này có liên quan gì tới Lý Dương hay không nhưng An Văn Bình vẫn tiếp tục đi với Lý Dương.

- Chị ba, Lý cố vấn mua được mười khối, chúng ta cùng đi nhận đi.

An Văn Bình dường như không thấy ám chỉ của An Văn Quân nên không những không qua mà còn nói một câu, An Văn Quân có chút sững sốt rồi lập tức gật đầu.

Lúc đi ra bên ngoài, An Văn Quân nghi ngờ nhìn Lý Dương, Lý Dương chỉ một mình mà có thể mua được mười khối hay sao?

Nơi nhận nguyên thạch nằm ở khu A, nhưng mà trước hết thì phải giao tiền, An Thị lần này mua nguyên thạch hết 4000 nghìn vạn, so với dự tính tổn gấp đôi, khó trách An Văn Quân không thoải mái mấy trong lòng.

Khối số 366 là do An Thị mua được, An Thị mua khối này cũng không thua lỗ nhiều lắm, nhưng muốn lời thì không có khả năng.

Mười khối Phỉ Thúy của Lý Dương tổng cộng dùng hơn bảy trăm vạn, chia đều mỗi khối hơn bảy mươi vạn. Minh Tiêu quả thật không phải là nơi để người ham mê đồ thạch bình thường tới, khối nguyên thạch chỉ cần có biểu hiện hơi tốt một chút thì giá cuối cùng đều rất cao, nằm ngoài năng lực của những người này.

Nơi thanh toán có không ít người, Lý Dương và An Văn Quân đều đứng ở mặt sau, An Văn Quân có người ra mặt làm giúp nên cô không cần ra mặt, Lý Dương thì có Lưu Cương chủ động nhận việc nên Lý Dương chỉ cần đứng một bên chờ là được.

- Hôm nay cuối cùng mở rộng tầm mắt, không ngờ bán đấu giá nguyên thạch cũng kịch liệt như vậy.

Lý Dương nhìn những người xếp hàng rồi cười nói, tâm trạng của Lý Dương đang rất tốt, khối nguyên thạch số 605 cuối cùng cũng lọt vào tay hắn.

- Lý cố vấn, kỳ thật nơi này bán nguyên thạch không nhiều lắm, ở Myanmar mới thật sự là nơi giao dịch nguyên thạch lớn.

An Văn Quân cười nói, người tham gia hoạt động mua bán nguyên thạch ở Myanmar đều là tỷ phú, những khối nguyên thạch trị giá nghìn vạn hoặc là cả ức cũng không khó thấy. Không giống như Bình Châu, nơi này giá cả chỉ có nghìn vạn thì đã là cao nhất rồi.

- Giao dịch nguyên thạch ở Myanmar, quả thật là chờ mong.

Lý Dương gật đầu, trong đôi mắt hấn hiện ra một tia mong đợi, An Văn Bình nói vậy làm cho hấn rất hứng thú với nơi này.

- Lý cố vấn không cần lo lắng, An Thị khẳng định là sẽ tham gia lần giao dịch ở Myanmar. Ngài là cố vấn đồ thạch của An Thị nên khẳng định là sẽ được thiệp mời.

An Văn Quân cười khẽ lắc lắc đầu, cô nói tới lần giao dịch ở Myanmar kỳ thật là để thu hút sự chú ý của Lý Dương. Lý Dương dù sao cũng không phải là chuyên gia của công ty, công ty không có quyền lợi ra lệnh cho hấn. Nhưng mà chỉ cần Lý Dương có hứng thú thì muốn nhờ Lý Dương đi hỗ trợ cũng không phải là việc khó.

Trương Vĩ dùng sức nắm đao, vẻ mặt cũng thay đổi trở nên chăm chú lạ thường. Vương Hạo Dân không ngừng vẩy nước lên khối cước thạch đang cắt, đá vụn không ngừng theo nước chảy xuống phía dưới máy giải thạch.

- Rề...

Bên này Lý Dương đã cắt ra khối cước thạch thứ nhất, nhưng cũng không phải là khối mà bọn Trương Vĩ cắt, khối của Tư Mã Lâm cắt chính đã bị chia làm hai nửa.

Trịnh Khải Đạt vừa trở về vội vàng tiến đến chậu nước, rửa sạch mặt cắt lập tức lộ ra màu Phỉ Thúy đậm.

Đây là một khối nguyên liệu có một mặt khá bằng, vốn là theo ý Tư Mã Lâm thì nên mài từ mặt bằng kia, nhưng Lý Dương đã vạch một đường, hẳn cũng chỉ có thể theo ý Lý Dương, hạ đao từ đường vạch đó mà thôi.

Theo đánh giá trước mắt, nhất cắt kia thiết hiệu quả rất tốt, lộ ra màu Phỉ Thúy bên trong, mặc dù màu Phỉ Thúy đậm, không được trong, nhưng đã là màu Lục. Hơn nữa loại Phỉ Thúy lộ ra vô cùng đẹp mắt, có lẽ là Kim Tì Chung. Nếu Phỉ Thúy bên trong cũng là như vậy, khối này nhất định là khối tăng mạnh.

- Kim Tì Chung, tốt quá!

Trịnh Khải Đạt hét to, vừa quay lại liền thấy giải ra khối Kim Tì Chung, khối phải nói trong lòng hẳn bây giờ cao hứng đến thế nào, giống như khối Phỉ Thúy này do chính tay hắn cắt ra vậy.

- Rề ...

Khối thứ nhất của Thiệu Thị cũng cắt ra Phỉ Thúy, ba máy giải thạch của Thiệu Thị thì hai máy đang cắt thạch, một máy đang mài, so với bọn Lý Dương, Thiệu Thị có vẻ cẩn thận hơn một chút .

Khối nguyên liệu của Thiệu Thị cũng cắt ra màu lục, nhưng màu sắc không phải là quá tốt, loại Phỉ Thúy cũng không được như khối Kim Tì Chung của Lý Dương, chỉ là một khối Can Thanh Chung. Tổng thể mà nói, một đao kia bọn họ đã cắt thẳng, nếu như có thể cắt ra nhiều Phỉ Thúy, khối cước thạch này sẽ không lỗ, còn có thể kiếm được một chút .

Người tới muộn nhất là Lý Dương lại cắt ra Kim Tì Chung trước tiên, Thiệu Thị thì cắt ra Can Thanh Chung, mà An Thị bên này không có bất cứ động tĩnh gì, khiến cho An Văn Quân có chút không được bình tĩnh, đích thân đi tới trước khối cước thạch đang cắt.

Khối cước thạch An Thị đang giải là cước thạch loại nhỏ. Từ mặt cắt lộ ra thì là Đan Thanh Chung Phỉ Thúy. Đan Thanh Chung Phỉ Thúy cũng là loại hiếm thấy, so với Băng Chung thì kém một chút, so Phù Dung Chung thì hơi khá hơn một chút, thuộc về hạng một loại Phỉ Thúy Cao Cấp.

Khối nguyên liệu này đã cho ra Đan Thanh Chung, chỉ cần bên trong có một nửa là Phỉ Thúy, bọn họ mua khối nguyên liệu này sẽ không những không lỗ, mà căn cứ theo suy đoán của Cao Lão, Phỉ Thúy này có thể có giá trị rất lớn, cho nên bọn họ mới bỏ ra số tiền lớn để mua .

Nhưng khi Lý Dương thấy khối nguyên liệu này, hắn đã lắc đầu, trong số hơn hai mươi khối nguyên liệu mà Lý Dương để ý tới thì không có khối nguyên liệu này.

- Rề ...

Khối nguyên liệu của An Thị rốt cục đã cắt ra, người cắt chính chính là Cao Lão. Những người bên cạnh vội vàng đến rửa sạch mặt vừa cắt, sau khi quan sát mặt vừa cắt xong, tất cả mọi người ngây dại, bao gồm cả chính Cao Lão.

Mặt cắt rất bằng phẳng, thể hiện được thạch kỹ rất cao của Cao Lão, chỉ tiếc trên mặt cắt bằng phẳng lại không có gì cả, chỉ có chút ngọc bình thường. những thứ này cũng là Phỉ Thúy, đáng tiếc ngay cả thứ ngọc tầm thường nhất cũng không bằng. Vốn dĩ nó chỉ là loại ngọc bình thường, trên thị trường muốn mua để gia công thành mấy đồ trang sức nhỏ cũng không thành vấn đề, nhưng một công ty châu báu thì không ai muốn.

Một đao kia, tương đương với cắt thua, người chung quanh lập tức ồn ào bàn tán, rất nhiều người cũng chỉ vào khối nguyên liệu này mà nghị luận. Với tình cảnh so tài cùng Thiệu Thị thể này, một đao kia An Thị bị thua sẽ có ảnh hưởng khá lớn.

Sắc mặt An Văn Quân đã thay đổi vô cùng khó coi, yên lặng cầm nửakhối nguyên liệu bị cắt lên, lại nghe bên phía Lý Dương vang lên tiếng hoan hô.

Khối cực thạch Trương Vĩ cắt chính rốt cục đã bị cắt ra, bên trong không để cho Trương Vĩ thất vọng, lộ ra Phù Dung Chung Phỉ Thúy thật tốt. Liên tục hai khối cực thạch cực thắng. Khiến cho người đang vây xem ở bên An Thị và Thiệu Thị cũng chạy sang xem, bên Lý Dương cuối cùng đã có chút người xem .

Kim Ti Chung, Phù Dung Chung, Lý Dương có ba máy giải thạch, lúc này rõ ràng đã tỏ ra còn mạnh hơn so với Thiệu Thị, khiến cho người chung quanh rối rít bình luận .

Rất nhanh, người biết rõ thân phận Lý Dương rối rít giải thích với người bên cạnh, người đến vây quanh Lý Dương bên này ngày càng nhiều. Khối Lý Dương đang tự mình giải còn chưa cắt ra, mà ngay cả không tính khối này thì đã hơn hẳn cả An Thị và Thiệu Thị rồi.

Tang Đạt Lạp ngừng cắt, quay sang bên phía máy giải thạch của Lý Dương, khu giải thạch chỉ có rộng chừng đó, máy giải thạch kia giải ra được Phỉ Thúy tốt, căn bản không đấu được những người khác.

Tang Đạt Lạp nhìn một hồi, đột nhiên đi tới bên Lý Dương, hộ vệ bên cạnh hẩn lập tức có hai người đi theo, số còn lại tiếp tục canh giữ ở cạnh máy giải thạch này.

- Lý lão đệ, biết là cậu rất cừ mà, cậu mà mua nguyên liệu, không thắng mới là lạ.

Khi Tang Đạt Lạp đi gần tới nơi, Trương Vĩ đang cười lớn, Lý Dương cười khổ lắc đầu, mười khối cực thạch này có năm khối có thể cực thắng, vì muốn tăng tinh thần, vòng thứ nhất Lý Dương đã dùng toàn cực thạch có thể thắng, nếu tiếp tục bán đấu giá cực thạch, tiếp theo nhất định sẽ có người thua cực .

- Đúng rồi, Lý lão đệ, nếu mười khối nguyên liệu này đều có thể cực thắng, chúng ta lại phải tái lập một kỷ lục.

Tư Mã Lâm đứng cách một máy giải thạch cũng cười to rồi nói. Hắn đang cùng Trịnh Khải Đạt lấy ra số Phỉ Thúy bên trong. Lúc này Trịnh Khải Đạt cũng có vẻ cực kỳ hưng phấn. Nếu tất cả mấy cực thạch này của Lý Dương đều giải ra Phỉ Thúy thì ảnh hưởng buổi đấu giá lần này của bọn họ cũng càng lớn .

Ở bên kia, Thiệu Ngọc Cường cũng giải ra khối cực thạch thứ hai, khối này cũng có Phỉ Thúy. Mặc dù vậy, khối Phỉ Thúy này không được may mắn như khối lúc trước, mặc dù không thua, nhưng cũng không thắng, so sánh với Lý Dương thì không bằng.

Thiệu Ngọc Cường, An Văn Quân cũng ngược đầu, nhìn chăm chú vào Lý Dương đang giải thạch, vốn là hai nhà đấu cực thạch, lúc này rõ ràng đã chia làm ba đấu trường, Lý Dương chỉ dùng hai khối cực thạch, đã lôi kéo hết một phần ba người xem.

-o0o-

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

235. Chương 235: Giải Thạch (3)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Tam công tử, chúng ta lại thắng rồi.

Người bên cạnh Thiệu Ngọc Cường ghé vào tai hẩn nhỏ giọng nói, ba máy giải thạch của Thiệu Thị đã giải xong, sau khi lau xong khối thứ ba, mới tiếp tục hạ đao, sau khi cắt ra quả nhiên là lại thắng nữa.

Thiệu Ngọc Cường gạt đầu, lại hơi khựng lại, chỉ vào máy giải thạch nói:

- Dừng lại đã, đem cược thạch số 507 tới giải trước đi.

Khối cược thạch số 507 là một khối mà Thiệu Ngọc Cường rất coi trọng. Đã mua với giá chín triệu trong lần đầu giá. Biểu hiện của khối số 507 rất tốt mặc dù từ bề mặt không lộ ra Phỉ Thúy. Chín triệu đúng là có chút nguy hiểm, nếu không phải do đầu giá, loại nguyên liệu thể này không thể nào bán ra với giá cắt cổ như vậy.

Nhưng nếu không có Lý Dương, khối nguyên liệu này cũng sẽ không được cái giá cao như vậy. Khối số 507 có thể khiến cho Thiệu Ngọc Cường tốn thêm nhiều tiền như vậy, căn bản cũng là công lao của Trịnh Khải Đạt.

- Giải số 507 ạ?

Đang phụ trách giải thạch chính là một nhân viên kỳ cựu của Thiệu Thị, ngẩng đầu rất khó hiểu nhìn Thiệu Ngọc Cường.

- Đúng vậy, lập tức đổi.

Thiệu Ngọc Cường gạt đầu, tự mình đi đổi khối số 507 đem đến, cũng đứng ở trước máy giải thạch, tên nhân viên kỳ cựu kia vội vàng tránh chỗ, nhìn đáng về Thiệu Ngọc Cường ai cũng biết hẳn muốn đích thân giải thạch.

Ở Quảng Đông, danh tiếng Thiệu Ngọc Cường rất cao, từ trẻ tuổi đến người già hiểu về ngọc đều biết đến Thiệu Ngọc Cường. Thiệu Ngọc Cường vừa đứng trước máy giải thạch, lập tức hấp dẫn không ít người, có cả người của An Thị và bên Lý Dương cũng chạy tới bên Thiệu Ngọc Cường, trong chốc lát người vây xem xung quanh Thiệu Ngọc Cường bằng tổng cộng số người xem của cả An Thị và chỗ Lý Dương.

An Văn Quân ngẩng đầu nhìn Thiệu Ngọc Cường một cách giận dữ, lần này cô cũng không thể làm gì, ai bảo danh tiếng của bọn họ không bằng Thiệu Ngọc Cường, cho dù là Lý Dương, danh tiếng của hắn ở đây cũng thua xa so với Thiệu Ngọc Cường.

Lý Dương cũng ngẩng đầu nhìn, cũng không để ý đối với việc người chung quanh giảm bớt, trong lòng Lý Dương không phải người càng ít càng tốt, nhưng ở đây những cược thạch có thể thắng lớn quá nhiều.

Cẩn thận tính toán lại, trong tay Lý Dương có mười mấy khối nguyên liệu có thể thắng lớn. Con số này cũng đủ làm Lý Dương thấy giật mình. Không hổ là trung tâm giao dịch cược thạch lớn nhất đất nước, ở Nam Dương có cố gắng thể nào cũng không thể có thành tích được như vậy, bây giờ mới chỉ là ngày thứ nhất của sự kiện.

- Rê ...

Cuối cùng thì cược thạch của Lý Dương cũng đã được cắt ra. An Văn Bình vội vàng giành lấy việc rửa mặt cắt, nói về giải thạch thì tài nghệ của cô chắc chắn hơn Ngô Hiểu Ly nhiều.

- Thắng rồi, anh Lý .

Sau khi rửa sạch, An Văn Bình đã nhảy tưng tưng lên, giống như là cô đã giải thắng vậy.

- Đâu có gì lạ!

Ngô Hiểu Ly hừ lạnh một tiếng, tiến đến giúp Lý Dương cố định nửa khối cược thạch đã cắt ra, đáng về hai người có vẻ thân thiết hơn một chút .

Nụ cười của An Văn Bình vụt tắt, nhìn nhl một cách thù hận, Lý Dương cười khỏ lắc đầu, vội vàng đeo kính vào tiếp tục hạ dao, tiếp tục giải thạch là việc quan trọng nhất lúc này.

Cả ba khối cược thạch đều giải thắng, khiến cho mọi người xung quanh xôn xao bình luận. Người biết đến cái tên Lý Dương càng nhiều, rất nhiều người cũng biết ba máy giải thạch này thật ra thì cũng là cùng một hội, điều này khiến cho mọi người càng thêm tò mò .

Dần dần, rất nhiều người cũng bắt đầu phát hiện ra An Thị, Thiệu Thị và Lý Dương, mỗi nhà có ba máy giải thạch, đồng thời đều giải thạch ở đây. Đây cũng không phải chỉ là võ đài của An Thị và Thiệu Thị như khi bắt đầu, bây giờ giống như trận chiến của ba nhà hơn.

Ba nhà thi đấu đều có đặc sắc riêng, đông đảo người xung quang cũng rối rít chỉ chỗ một cách hứng thú, một số người còn xì xầm chung quanh, không chỉ dừng lại ở việc quan sát việc giải thạch .

Khối nguyên liệu thứ ba của An Thị cũng giải xong, An Văn Quân thở phào nhẹ nhõm. Khối nguyên liệu này không thua nữa, mà đã giải thắng. Nhưng vòng thứ nhất coi như họ đã thua Thiệu Thị, ngay cả Lý Dương cũng không thắng nổi.

Chín máy giải thạch, vòng thứ nhất kết thúc, tám khối cực thắng, chuyện như vậy vô cùng hiếm thấy. Những tiếng bàn tán của người xung quanh ngày càng lớn, được nói đến nhiều nhất chính là Lý Dương.

An Thị và Thiệu Thị đã là doanh nghiệp châu báu lớn, đều chuyên gia về cực thạch cho riêng mình, những khối cực thạch mà họ giati đều do đấu giá và chọn lựa kỹ càng. Còn Lý Dương chẳng qua là người bình thường, một người bình thường có thể chống lại hai doanh nghiệp lớn, hơn nữa còn không hề thua kém, tự nhiên trở thành trung tâm của những bàn luận của mọi người.

Chầm chậm, câu chuyện về Lý Dương cũng bắt đầu truyền bá trong đám đông, từng người một truyền tai nhau. Buổi sáng giải ra Thủy Tinh Chủng Tử Mẫu Lục, rồi việc từng áp đảo Thiệu Ngọc Cường ở Nam Dương, giải ra hàng cực phẩm Lam Linh Tinh, và cả việc là cổ vấn cực thạch của công ty An Thị ... Những tin tức này nhanh chóng bị truyền đi, rất nhiều người không biết đầu đuôi mới hiểu ra. Thì ra Lý Dương cũng không phải là một người đơn giản, lại còn lợi hại hơn Thiệu Ngọc Cường.

Những người biết điều này càng hưng phấn, trận đấu giữa ba nhà dường như càng ngày càng thú vị hơn, từ thân phận mà nói Lý Dương cũng là người nhà An Thị, vì dù sao Lý Dương cũng là Cổ vấn cao cấp của An Thị.

Nhưng từ đại cục mà nói An Thị và Thiệu Thị lại cũng là người một nhà, hai nhà đều là công ty châu báu lớn, chắc chắn không muốn bị bại bởi người trẻ tuổi Lý Dương như vậy. Lý Dương chỉ là đại biểu từ trình độ chơi cực thạch đi lên.

Hơn nữa xét từ số tuổi mà nói, mặc dù đội An Thị là An Văn Quân, nhưng mọi người đều biết người chính thức chọn lựa cực thạch chính là chuyên gia cực thạch của An Thị, không giống Lý Dương và Thiệu Ngọc Cường đều là tự mình chọn lựa nguyên liệu. Xét số tuổi thì Thiệu Ngọc Cường và Lý Dương lại biến thành người một nhà, thế hệ trẻ cùng đối kháng thế hệ lão làng, bây giờ hiệu quả cũng không tệ.

Quan hệ phức tạp như vậy cũng có người có thể nghĩ ra được, khi những ngôn luận này truyền đi, cả khu giải thạch thay đổi. Đám người vây xem có chừng hơn năm trăm người. Hơn năm trăm người này tất cả đều bắt đầu thay phiên quan sát máy giải thạch của ba nhà, bên ngoài còn không ngừng có người mới đi vào khu cực thạch. Ngay cả Hiệp hội ngọc thạch cũng bị kinh động.

Nhưng thực tế cho thấy, rõ ràng người ủng hộ Lý Dương nhiều hơn một chút, khu giải thạch phần lớn là người chơi cực thạch, đương nhiên muốn ủng hộ đại biểu của bọn họ.

Tiếng nghị luận của người chung quanh cũng truyền đến tai Thiệu Ngọc Cường và An Văn Quân, hai người nhú mày, chuyện có thể phát triển đến như vậy thật ngoài sức tưởng tượng của bọn họ.

Bây giờ hai người muốn từ bỏ cũng không được, một khi hai nhà đều từ bỏ, nhất định sẽ bị những người này nói hai công ty châu báu lớn đều sợ Lý Dương. Đối với hai công ty, danh dự có ảnh hưởng lớn, đặc biệt là ảnh hưởng đối với Thiệu Thị.

- Lý lão đệ, tôi giải xong rồi, cậu xem thế nào?

Tư Mã Lâm ôm khối Phỉ Thúy mới giải xong, đi tới bên máy giải thạch của Lý Dương. Lý Dương nhìn kỹ, Tư Mã Lâm giải đúng là không tồi, khối Phỉ Thúy đặt trên bàn Lý Dương rất tốt.

- Cám ơn anh, anh Tư Mã, giao Phỉ Thúy cho anh Trịnh trước vậy.

Lý Dương không nhận Phỉ Thúy, khối nguyên liệu trước mặt hắn còn chưa giải xong, hai tay vẫn đang bận.

- Được, tôi cũng giải tiếp, khối này thế nào?

Tư Mã Lâm cười lớn đem Phỉ Thúy giao cho Trịnh Khải Đạt đang nhếch miệng cười khúc khích, lại lấy bên trong từ xe đẩy một khối cực thạch, đây là một khối cực thạch nhỏ, trên mặt lộ ra Can Thanh Chứng Phỉ Thúy.

- Được, anh xem đi.

Lý Dương liếc mắt nhìn, gật đầu, Tư Mã Lâm liền ôm khối nguyên liệu hưng phấn trở lại mình trước máy giải thạch của mình, vừa rồi thắng lớn khiến cho tinh thần hắn lúc này cũng rất thoải mái.

Người chung quanh cũng bắt đầu chỉ vào khối nguyên liệu này nghị luận. Đây coi như là vòng thứ hai của Lý Dương bắt đầu, từ vòng thứ nhất mà nói, ba khối thắng lớn của Lý Dương rõ ràng hơn hai công ty châu báu lớn là An Thị và Thiệu Thị. Mặc dù ba khối của Thiệu Thị cũng thắng, nhưng có một khối chưa xong giải xong hẳn, khí thế cũng không bằng Lý Dương.

Mấy phút sau, Trương Vĩ cũng chạy tới, hắn cũng đã giải xong khối cực thạch kia và sau khi đưa Lý Dương xem qua thì đưa cho Trịnh Khải Đạt, lại lấy một khối nguyên liệu ở bên trong xe đẩy.

Khối nguyên liệu số 605 lúc này đang nằm ở phía dưới đáy cùng của xe đẩy, Tư Mã Lâm và Trương Vĩ đều thấy khối cực thạch này, chỉ tiếc không ai muốn giải khối nguyên liệu này, hai người không thấy thích biểu hiện của khối này.

Thời gian trôi đi, Thiệu Thị và An Thị cũng đều có cực thạch giải xong, thay cực thạch mới vào, người chung quanh đã tụ tập đến hơn sáu trăm người, những chuyên gia giải thạch cũng không khỏi cảm thấy áp lực.

Giải thạch trước mặt mọi người không phải là bọn họ chưa từng làm. Không nói sáu trăm người, dù là bị hơn ngàn người đồng thời nhìn họ giải thạch họ đều trải qua, huống chi sáu trăm người này cũng không phải nhìn chăm chăm bọn họ.

Nhưng như thế này, giống như so tài trên võ đài bọn họ lại chưa trải qua, người xung quanh bàn luận cũng khiến bọn họ thấy áp lực, lúc này ngay cả Tư Mã Lâm và Trương Vĩ cũng thấy thế.

Duy nhất hai người không có cảm giác, cũng chỉ có Lý Dương và Thiệu Ngọc Cường. Ở Nam Dương hai người đã từng đấu qua, tình huống như thế này không tạo áp lực gì cho hai người.

- Hải ...

Lý Dương thở phào một cái, cuối cùng hắn cũng đã giải xong khối cực thạch này. Sau khi đem Phỉ Thúy giao cho Trịnh Khải Đạt, Lý Dương cũng tới bên cạnh xe đẩy.

Trong xe đẩy còn dư lại năm khối cực thạch trong buổi bán đấu giá, trong đó chỉ còn lại hai khối có thể cực thắng, Lý Dương do dự một chút, cuối cùng vẫn đem khối cực thạch số 605 ra giải.

Từ đáy lòng, Lý Dương cũng không muốn cực thua. Chẳng có ai muốn cực thua hết.

Khối nguyên liệu số 605 là khối có giá trị cao nhất Lý Dương mua trong buổi đấu giá lần này. Cũng sẽ là khối thu hoạch lớn, bên trong phải có tới mười sáu mười bảy kg Băng Chứng Phỉ Thúy, làm sáu mươi bảy mươi bức tượng cũng không vấn đề gì.

Hơn nữa Phỉ Thúy bên trong màu sắc rất sáng, là loại hiếm có, Phỉ Thúy như vậy làm đồ trang sức chắc chắn khách hàng sẽ đuổi theo hàng đàn.

Xếp đúng vị trí xong, Lý Dương từ từ hạ đao, đáng tiếc bây giờ Thiệu Ngọc Cường đang tự mình giải thạch, nếu không khẳng định hắn có thể biết Lý Dương chính là chủ nhân khối cực thạch số 605.

Ở cách đó không xa, Tang Đạt Lạp vẫn đang chú ý Lý Dương, thấy hắn ôm khối số 605 ra, Tang Đạt Lạp liền nhẹ nhàng lắc đầu, tò mò trong mắt giảm bớt rất nhiều, thần sắc khinh thị lại tăng lên không ít.

- Rê ...

Thiệu Ngọc Cường đang cắt cực thạch trước mặt hắn. Rất dụng tâm với khối cực thạch có giá gần chín triệu. khi cắt xong lập tức nhìn mặt cắt.

Những người bên cạnh nhanh chóng rửa sạch mặt cắt, sau một giây, Thiệu Ngọc Cường lộ ra nụ cười, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm được rồi.

Khối cườc thạch này không dễ hấn thất vọng, giống như hấn suy đoán, bên trong có Phỉ Thúy cao cấp, trên mặt cắt lộ ra Phỉ Thúy Băng Chủng, số lượng cũng không nhỏ.

-o0o-

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

236. Chương 236: Giải Thạch (4)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Băng Chủng, là Băng Chủng.

Người xung quanh lại bắt đầu nghị luận, tin Thiệu Ngọc Cường giải ra khối Băng Chủng lập tức truyền khắp cả khu giải thạch. Lý Dương vừa chiếm được ưu thế lại bị Thiệu Ngọc Cường cướp đi. Rất nhiều người cho rằng Băng Chủng mới thật sự là Phỉ Thúy cao cấp .

Rất nhanh, Lý Dương và An Văn Quân cũng nghe được tin này, hai người phản ứng cũng không giống nhau.

Đầu tiên An Văn Quân liếc nhìn phía Thiệu Ngọc Cường một chút, lại ra sức cắn răng. Không phải An Thị không giải ra được Băng Chủng, hôm nay khối nguyên liệu Minh Ngọc lớn nhất kia bây giờ đang ở trong tay bọn họ, đây là một khối cườc thạch nhỏ đã lộ ra một phần Băng Chủng Phỉ Thúy, chỉ cần không xui xẻo đến nỗi thua, bên trong sẽ có Phỉ Thúy.

Lý Dương nhẹ nhàng lắc đầu, một ngàn khối nguyên liệu trong buổi bán đấu giá lần này Lý Dương hiểu rõ nhất. Tổng cộng chỉ có ba khối Băng Chủng Phỉ Thúy. Lý Dương đã biết kia nguyên liệu Băng Chủng bị An Thị mất nhiều tiền mua được. Đương nhiên cũng hiểu Thiệu Ngọc Cường đang giải chính là khối nguyên liệu Băng Chủng còn dư lại.

Ba khối Băng Chủng, chia cho ba nhà cũng công bằng, chỉ tiếc hai nhà đó đặt chung vào thì Phỉ Thúy cũng không nhiều bằng khối của Lý Dương này.

Người đã hiểu rõ toàn bộ nội tình như Lý Dương đâu thêm quan tâm việc Thiệu Ngọc Cường đang giải ra Băng Chủng Phỉ Thúy như thế nào.

- Cao Lão, ông hãy giải luôn khối nguyên liệu số 366 đi.

An Văn Quân đột nhiên quay về phía người đang giải thạch là Cao Lão nói một câu, Cao lão kinh ngạc ngẩng đầu lên, sau đó gật đầu.

Cao Lão tuy đang giải thạch, nhưng vẫn luôn chú ý người xung quanh nghị luận những gì. Nếu là ai đó nhà họ Thiệu giải thạch thì An Văn Quân sẽ không làm như vậy. Nhưng là Thiệu Ngọc Cường tự tay đi giải thì rất khó nói. Người trẻ tuổi đều có lòng tranh đua háo thắng, An Văn Quân là tiểu thư nhà giàu có, điều này ông có thể hiểu được.

Sau khi Phỉ Thúy được giải ra ngoài, Cao Lão lại xem xét lại mảy mảy giải thạch, bên cạnh đã có nhân viên ôm cườc thạch số 366 đang đợi, sửa sang lại mảy cẩn thận, Cao Lão đặt khối cườc thạch đó lên mảy giải thạch.

Vì muốn đả kích Thiệu Ngọc Cường, bắt đắ dĩ An Văn Quân đã đem khối cườc thạch cao cấp nhất ra giải luôn. Hy vọng của An Văn Quân lúc này là khối Phỉ Thúy sau khi giải ra sẽ có giá trị trên chục triệu.

Nhìn thấy nguyên liệu lộ ra Băng Chủng Phỉ Thúy. Người chung quanh thấy bị thu hút cũng tăng lên không ít, bây giờ trận chiến của ba nhà này càng thêm thú vị.

Lúc này Lý Dương đang chăm chú nhìn đường kẻ trên khối cực thạch. Những người xung quanh chạy sang phía An Thị và Thiệu Thị càng lúc càng nhiều. Những người còn lại bên phía Lý Dương trở thành ít nhất.

- Rề...

Lưỡi dao đã xuyên qua toàn bộ khối cực thạch, hai nửa khối cực thạch bị tách ra, chất chứa rơi trên mặt bàn giải thạch.

An Văn Bình bê chậu nước đầy, đổ cả lên một trong hai nửa khối cực thạch trên bàn. Nửa khối này không nhỏ, một chậu nước đổ xuống cũng mới rửa sạch có một nửa những mảnh vụn trong đó.

-Tốt, tối nay Lý lão đệ mời khách nên tôi chỉ ăn thứ đắt nhất chứ không ăn thứ tốt nhất

Trương Vĩ cười một tiếng, mọi người xung quanh cũng cười to, hôm nay thu hoạch phi thường phong phú, chỉ tiếc là tất cả đều là của Lý Dương, ngoại trừ Tư Mã Lâm buổi sáng giải ra một khối Băng Chủng thì mọi người đều có chút tiếc nuối, buổi tối chặt chém Lý Dương một chút cũng là một quyết định không tệ.

-Không thành vấn đề, mặc kệ đắt như thế nào cũng được

Lý Dương cũng cười to một tiếng, Trịnh Khải Đạt nhận lấy số Phỉ Thúy của Lý Dương, chỉ cần có số Phỉ Thúy này thì hẳn không còn lo lắng về buổi đấu giá nữa.

Thu thập mọi thứ xong bọn họ dưới ánh mắt hâm mộ của mọi người từ từ rời khỏi, An Văn Bình vẫn tiếp tục đi theo Lý Dương.

Nhận Minh lâu là khách sạn tốt nhất ở Bình Châu, vốn trong này đã ngồi đầy người không ngờ An tiểu thư chỉ nói một câu đã làm cho ông chủ tìm ra một phòng trống.

Ngồi trên ghế, đám người Trương Vĩ đều thở phà.

Giải thạch từ hai giờ tới bây giờ quả thật là có chút mệt, Bình Châu hiện tại cũng không thoải mái như ở phương Bắc, nhiệt độ cao cộng thêm việc giải thạch nên ai này đều cả người là mồ hôi.

-Lý Dương, cậu có biết hôm nay chúng ta giải ra tổng cộng bao nhiêu khối Phỉ Thúy không?

Sau khi ngồi xuống Trịnh Khải Đạt lập tức hưng phấn hỏi một câu, số nguyên thạch giải ra buổi chiều hẳn đã đem gửi ở phòng quản lý, ngày mai sẽ đem chúng gửi vào ngân hàng.

-Chắc là hơn mười khối

Lý Dương suy nghĩ một chút, hẳn cũng không nhớ rõ hôm nay đã giải ra bao nhiêu khối Phỉ Thúy nữa, dưới nhiệt độ cao mà giải thạch liên tục hơn hai giờ nên đầu Lý Dương bây giờ đã có chút choáng váng.

Trịnh Khải Đạt gật đầu rồi hưng phấn nói:

-Tổng cộng mười tám khối, có hai khối của Tư Mã, còn lại là của cậu giải được, đây chỉ dựa vào chất lượng tính toán, nếu chỉ dựa vào số lượng Phỉ Thúy thì hôm nay đã giải ra hơn hai mươi khối

-Nhiều như vậy

Lý Dương có chút sững sốt, hôm nay hẳn giải ra được mười sáu khối Phỉ Thúy làm cho hẳn có chút không thể tin.

-Đúng vậy, quả thật là nhiều như vậy, tôi nghĩ những công ty châu báu hiện giờ đang rất nóng lòng

Trịnh Khải Đạt cười một tiếng, trong đầu không ngừng tưởng tượng cảnh đấu giá, tưởng tượng những công ty đấu giá không ngừng cạnh tranh.

-Đúng vậy, Lý lão đệ, hôm nay cậu đã hoàn toàn đè bẹp Thiệu Ngọc Cường, chắc chắn là cái tên Lý Dương ngày mai mọi người sẽ được biết tới

Vương Hạo Dân nói, hơn nữa hẳn còn hâm mộ nhìn Lý Dương, Vương Hạo Dân hận không thể ngay lập tức biến thành Lý Dương để hưởng thụ những việc này.

-Lão vương nói đúng, lần này Thiệu Ngọc Cường khiêu chiến cậu khẳng định là đã quên xem lịch

Trịnh Khải Đạt gật đầu, Thiệu Ngọc Cường tìm Lý Dương đánh cược bọn họ cũng biết, nhưng mà bọn họ không hề lo lắng chút nào, trong mắt bọn họ người thắng khẳng định là Lý Dương.

-Thiệu Ngọc Cường tuy rất lợi hại, nhưng mà hôm nay vẫn phải cảm ơn mọi người, không có mọi người thì hôm nay tôi cũng không giải được nhiều Phỉ Thúy tốt như vậy, nào, mọi người cạn ly

Rượu và thức ăn đã được đưa lên, Lý Dương bưng chén rượu, chủ động đứng lên, những người khác đều vội vàng đứng lên, Trương Vĩ cũng không ngoại lệ.

Lý Dương ngửa đầu uống cạn ly rượu, bọn họ uống là loại Hồng Tửu tốt nhất, một chai ít nhất cũng phải một vạn, hôm nay xem ra Lý Dương sẽ phải ra tiền nhiều rồi.

Uống rượu xong mọi người lập tức càn quét bàn thức ăn, bận cả buổi, hiện tại ai cũng đang rất mệt mỏi, nhìn thấy nhiều thức ăn ngon như vậy nên không có ai khách khí cả.

Vốn An Văn Bình biểu hiện còn rất giống thực nữ, nhưng mà khi nhìn thấy Ngô Hiểu Ly cũng há to mồm ngón thức ăn nên cũng thả lỏng người tùy tiện ăn, hôm nay cô cũng khá mệt nên ăn cũng khá nhiều.

Bữa cơm này ăn khoảng một giờ, lúc tính tiền Lý Dương nhin không được có chút nhíu mày, chín vạn tám, một bữa ăn gần mười vạn, đây có thể xem là bữa ăn xa xỉ nhất đời hắn.

Nhưng mà khi nhớ tới thu hoạch ngày hôm nay Lý Dương rất hòa phóng quét thẻ, hôm nay thu hoạch chắc cũng trăm triệu, chút tiền cơm so với thu hoạch thì chẳng đáng là gì.

Cơm nước no say rồi nên mọi người trở về khách sạn ngủ.

An Văn Bình thì được Lý Dương an bài Lưu Cương đưa về chỗ An Thị, An Thị ở Bình Châu cũng có chi nhánh và nhà xưởng gia công, hơn nữa còn có một biệt thự, hiện nay An Văn Quân đang ở trong này.

Căn biệt thự cách khách sạn không xa, vị trí cũng không hẻo lánh, chờ khi An Văn Bình đi vào Lưu Cương cũng rời khỏi.

Hát một khúc nhạc, An Văn Bình đi vào đại sảnh, căn biệt thự tuy không lớn nhưng chứa hai chị em bọn họ thì vẫn có thể.

Đi vào đại sảnh, An Văn Bình liền sững sờ, trong đại sảnh lúc này có không ít người, An Văn Quân, mấy vị chuyên gia đồ thạch, làm cho cô không ngờ là tổng giám đốc An Thị-cha cô cũng có mặt ở đây.

-Ba, sao ba lại ở đây?

An Văn Bình kinh ngạc hỏi, lúc này An Chí Thành phải ở HongKong mới đúng, gần đây An Thị có dự định tiến quân vào Myanmar, An Chí Thành đang cùng những công ty Myanmar đàm phán, sao đột nhiên lại xuất hiện ở Bình Châu thế này

-o0o-

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

238. Chương 238: Phản Ứng Của An Thị Và Thiệu Thị.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

-Văn Bình, lại đây ngồi đi

An Chí Thành chìa tay về phía An Văn Bình, An Văn Bình vội chạy đến ngồi bên cạnh ông.

An Văn Bình rất thông minh, sớm đã biết được bọn họ xuất hiện ở đây chắc chắn có liên quan đến Lý Dương. Lý Dương hôm nay đúng là rất xuất sắc, một người tự cho mình là hiểu Lý Dương như cô cũng cảm thấy ngạc nhiên vô cùng.

-Văn Bình, chị hỏi nè, hôm nay trong đại sảnh bán đấu giá có sự thay đổi đặc biệt, có phải là có liên quan đến Lý Dương không?

An Văn Bình vừa ngồi xuống thì An Văn Quân đã vội vàng hỏi rồi, sự thay đổi này đã làm cho họ phải tốn thêm một khoản tiền oan gia nữa, nếu không thì đợt bán đấu giá Minh Tiêu lần này cũng kiếm thêm được một ít. Lần này chỉ cần không lỗ vốn là may lắm rồi, cứ nghĩ đến điều này là An Văn Quân lại thấy tức trong bụng.

-Không phải đâu, chúng em vẫn yên lặng suốt mà

An Văn Bình lắc đầu, cô cũng không hiểu là vì sao mình lại giấu giếm Lý Dương nữa. Cũng có thể là vì cô cũng có tham gia vào đó, cô tự viện cớ cho mình như thế. Có cái cớ này rồi cô cũng thấy nhẹ nhõm hơn một chút.

-Không phải là Lý Dương thì là ai?

An Văn Quân cau mày khó hiểu, cô vẫn cứ nghĩ thủ phạm chính là Lý Dương.

An Văn Quân chợt lại hỏi:

-Lý Dương đã chụp lại mười khối nguyên thạch, làm sao mà anh ta làm được thế?

-Em cũng có giúp hắn, ngoài ra còn có thêm vài người bạn của hắn nữa, bọn họ đều đã từng tham gia bán đấu giá Minh Tiêu.

An Văn Bình lập tức giải thích, An Văn Quân nhẹ nhàng gật gù đầu. Thế này mới đúng, trong một môi trường thay đổi liên tục như thế một người muốn chụp lại mười khối nguyên thạch tốt là điều không thể, nếu không thì họ cũng không đem theo nhiều người giúp đỡ như vậy.

Trước đây An Văn Bình có đến tham gia bán đấu giá Minh Tiêu, nhờ cô giúp chụp lại mười khối nguyên thạch cũng không khó. An Văn Quân đã lựa chọn là tin tưởng những gì An Văn Bình nói, cô không bao giờ nghĩ được sự hỗn loạn ở hiện trường lúc này có công lao rất lớn của An Văn Bình.

-Được rồi, Văn Quân, đừng nói đến vấn đề đó nữa

An Chí Thành khoát khoát tay, An Văn Bình hiểu rất rõ những Phỉ Thúy này có sức hút với công ty họ như thế nào, những cái khác thì không nói, khối Thủy Tinh chủng, khối Băng chủng là những nguyên liệu mà công ty nhất định phải có được.

-Quả nhiên là như vậy, ba, chúng ta phải sớm hành động thôi

An Văn Quân quay lại nhìn An Chí Thành, sắc mặt An Chí Thành bỗng trở nên nghiêm túc hơn, ông chậm chậm gật đầu.

-Sớm hành động? Là ý gì vậy?

An Văn Bình thắc mắc hỏi.

An Văn Quân thở dài, nhẹ giọng nói:

-Số Phỉ Thúy này không được để họ đưa lên buổi bán đấu giá. Cần phải lấy chúng trước, chúng ta có thể thương lượng với họ giá cao để mua chúng về.

-Không đưa lên buổi bán đấu giá e rằng hơi khó. Hôm nay lúc ăn cơm, Trịnh Khải Đạt và cả anh Lý nữa có vẻ phấn khích lắm, một phần ba cổ phần trong công ty bán đấu giá là thuộc về anh Lý. Anh ta cũng muốn nhân cơ hội bán đấu giá lần này để làm lớn hơn thanh danh của công ty.

An Văn Bình lắc đầu, muốn làm cho Trịnh Khải Đạt rút lui khỏi buổi bán đấu giá thực sự là rất khó. Hôm nay lúc ăn cơm Trịnh Khải Đạt không chỉ một lần nhắc đến sự mong đợi của hắn ở buổi bán đấu giá lần này, đến cả Lý Dương cũng rất có hứng thú với việc này.

-Biết là như vậy, nhưng có khó mấy cũng phải làm, buổi bán đấu giá của bọn họ không cấm Thiệu Thị tham gia. Nếu Thiệu Thị cũng đến tham dự chúng ta sẽ không có khả năng mua hết toàn bộ số Phỉ Thúy đó.

An Văn Quân cười khổ nói, lúc đầu cô không chú ý đến buổi lễ bán đấu giá lắm, vì có quan hệ với Lý Dương nên cô mới đồng ý tham gia. Nhưng sau khi biết được Thủy Tinh chủng xuất hiện thì mọi chuyện đã hoàn toàn thay đổi. Hôm nay Lý Dương lại giải được nhiều Phỉ Thúy tốt như thế, nếu đưa chúng lên buổi bán đấu giá công ty An Thị bọn họ không có bất cứ một lợi thế nào cả.

-Ngoài Thiệu Thị ra, những công ty khác chúng ta cũng không được xem thường. Lão Phụng Tường, Châu Đại Phúc đều như hổ đói, nếu có cơ hội là chúng sẽ đè bẹp chúng ta một cách không thương tiếc.

An Chí Thành thở dài, Lý Dương ngày đầu tiên đã biểu hiện xuất sắc như vậy, làm cho ông phải bỏ chuyến đi Hong Kong để vội vã đến Bình Châu, nếu có được những miếng Phỉ Thúy trên tay Lý Dương thì chuyện

làm ăn của công ty về sau sẽ thuận lợi hơn rất nhiều. Đồng thời cũng có những đòn đánh trả lại công ty Thiệu Thị.

-Nhưng con có cảm giác anh Lý sẽ không đồng ý chuyện này đâu.

An Văn Bình vẫn đang lắc đầu, cô không biết vì sao lại như thế. Cô lúc này đã không còn đứng trên lập trường lợi ích của gia đình để suy nghĩ vấn đề nữa, điều mà cô nghĩ đến đầu tiên lại là phản ứng của Lý Dương.

-Vì vậy chúng ta mới cần phải nghĩ cách, Văn Bình, quan hệ của em với mấy người Lý Dương cũng không tồi, việc nội bộ em làm, những việc khác chị lo, nếu không được nữa thì đành phải nhờ ba ra mặt thôi, chỉ cần họ đồng ý giao cho mình tất cả số Phỉ Thúy đó, chúng ta sẽ đưa ra giá cao nhất để mua, tuyệt đối không thấp hơn giá trong buổi bán đấu giá.

An Văn Quân nhìn An Văn Bình nghiêm túc nói. Biểu hiện của Lý Dương hôm nay cùng với số Phỉ Thúy mà hắn có được đã làm cho họ càng coi trọng hắn hơn.

-Hôm nay chỉ mới là ngày đầu tiên trong đại giao dịch chứ mấy

An Chí Thành lại thở hắt ra một tiếng, mấy người Cao lão không chịu được ngồi thẳng người dậy.

Câu nói của tổng giám đốc An tuy đơn giản nhưng lại đánh đúng trọng điểm. Giao dịch ngày đầu tiên mà Lý Dương đã giải được Phỉ Thúy đáng giá trên trăm triệu, những ngày sau đó không biết còn có Phỉ Thúy cao cấp gì xuất hiện nữa đây.

Tại một nơi khác, trong căn biệt thự tại khu phồn hoa Quảng Châu đang diễn ra một buổi họp gia đình đơn giản nhưng có sự tham gia của rất nhiều người.

Thiệu Phúc Sinh, chủ tịch hội đồng quản trị Thiệu Thị, Thiệu Ngọc Hoa và Thiệu Ngọc Cường đều có mặt ở đó, ngoài ra còn có không ít thành viên quan trọng trong nhà họ Thiệu nữa.

-Dựa vào những thông tin tình báo trước mắt, công ty bán đấu giá Lợi Đạt có tổng cộng là một miếng Thủy Tinh chủng, ba miếng Băng chủng, bảy miếng Phù Dung chủng, sáu miếng Kim Tì chủng và năm miếng Can Thanh chủng. Những cái này là tính theo đơn vị nguyên thạch, nếu phân ra để bán đấu giá thì có tất cả trên 30 miếng Phỉ Thúy có thể bán.

Thiệu Ngọc Hóa nhìn mọi người rồi chậm rãi nói.

30 miếng Phỉ Thúy được bán đấu giá, trong đó lại còn có cả Thủy Tinh chủng, hơn nữa về cơ bản đây toàn là những Phỉ Thúy cao cấp, đợt bán đấu giá lần này đúng là nhiều năm rồi giờ mới thấy.

-Nhiều vậy hả

Thiệu Ngọc Cường kinh ngạc nói. Hắn cũng đã biết là hôm nay Lý Dương giải được rất nhiều Phỉ Thúy, nhưng sau khi nghe con số này xong vẫn thấy ngỡ ngàng. Đây phần lớn là nhờ công của Lý Dương.

-Đúng thế, những cái khác không nói, nhưng miếng Thủy Tinh chủng nhất định phải thuộc về chúng ta, còn ba miếng Băng chủng, một miếng nhỏ trước đây và miếng giải được hôm nay có thể không coi trọng, nhưng miếng mà Lý Dương giải được chiều nay chúng ta cũng phải mua nó.

Thiệu Ngọc Hóa gật gật đầu, nhắc đến miếng Băng chủng giải được hồi chiều Thiệu Ngọc Cường lại cảm thấy đau lòng, hắn đã nhầm khối nguyên thạch đó rồi nhưng cuối cùng lại bị Lý Dương cướp đi mất.

-Nếu mang đến buổi bán đấu giá, cho dù là chúng ta phải bồi tiền để cạnh tranh với An Thị, vấn đề mua được cũng không phải là không thể.

Thiệu Phúc Sinh đột nhiên nói một câu, những người khác đều đưa ánh mắt nhìn về phía ông. Nếu chỉ với mục đích cạnh tranh, không phải vì kiếm tiền mà chỉ nhằm mục đích đả kích An Thị thì khả năng thành công đúng là rất cao.

-Chỉ sợ An Thị sẽ hành động trước, làm cho số Phỉ Thúy này không lên được sàn đấu giá.

Thiệu Ngọc Hóa nói tiếp một câu. Sự xuất hiện của loại Phỉ Thúy cao cấp này nhất định làm cho An Thị không thể ngồi yên. Họ biết là không dễ gì có chúng nếu đưa lên buổi bán đấu giá thì đành phải đi cửa sau thôi.

-Đúng vậy

Thiệu Phúc Sinh gật đầu rồi nói tiếp:

-Ưu thế lớn nhất của An Thị là mối quan hệ giữa họ với Lý Dương, tuy nhiên đợt bán đấu giá lần này là do một chủ tịch hội đồng quản trị khác của Lợi Đạt khởi xướng, thực ra Lý Dương cũng đang cần trọng suy nghĩ, chúng ta cần phải làm cho buổi bán đấu giá được diễn ra một cách suôn sẻ.

Thiệu Ngọc Hóa cười nói:

-Ông nội, những điều ông nói quả không sai, bây giờ không phải chỉ mình chúng ta muốn buổi bán đấu giá được diễn ra thuận lợi đâu, còn có rất nhiều công ty khác cũng đang trong chờ vào điều này.

Thiệu Phúc Sinh có vẻ yên tâm hơn, ông nhẹ nhàng nói:

-Ngọc Hoa, việc này con phải tự mình đi làm, Ngọc Cường, con và Lý Dương đã có lời thách đấu với nhau thì phải tiếp tục cố gắng. Chúng ta đều tin tưởng rằng con không thua kém gì cậu ấy. Nhưng có một điều con phải nhớ là bất kể thắng hay thua đều phải quang minh chính đại, tuyệt đối không được dùng những thủ đoạn nham hiểm.

-Ông nội, ông còn không hiểu con sao?

Thiệu Ngọc Cường cười khở lắc đầu, ánh mắt hần hiện lên một ý chí quyết đấu mạnh mẽ. Hắn từ từ nói:

-Lý Dương là một đối thủ đáng được tôn trọng, cũng là một đối thủ rất đáng sợ. Trước mặt đối thủ như thế này con sẽ không bao giờ bỏ cuộc, cũng không dùng bất cứ một thủ đoạn nào khác. Nếu không chính diện đánh bại anh ta, con sẽ mãi mãi không thể vượt qua sự phụ!

-Tốt, con nghĩ được như vậy là ta yên tâm rồi

Thiệu Phúc Sinh cười gật đầu, ông hiểu tính cách của Thiệu Ngọc Cường. Ông nói điều này cũng chỉ là

-25 vạn, cũng được, tôi lấy cái đó

Lý Dương cười, lấy 25 vạn tiền mặt từ Lưu Cương giao cho Trác Oa, hôm nay Lưu Cương còn phải đi cùng Trịnh Khải Đạt đến ngân hàng, Lý Dương cũng định nhờ anh ta rút một ít tiền.

-Cảm ơn anh Lý

Trác Oa nhận tiền xong đặt vào két bảo hiểm, bên cạnh cô còn có một cô gái cũng người Myanmar nhỏ hơn cô một tí, cô ta đang cảnh giác nhìn mấy người xấu đang đứng trước mặt, tay cầm điện thoại, số cũng đã bấm sẵn, chỉ cần bọn họ giả trò là cô gọi ngay.

-Đừng khách sáo, 25 vạn quả thực cũng không đắt

Lý Dương lắc đầu, Lưu Cương đặt đồ thạch lên xe đẩy, hôm nay vừa bước vào quảng trường là hắn đã chạy đi tìm xe rồi, dựa vào kinh nghiệm hôm qua thì hắn biết hôm nay Lý Dương cũng sẽ mua về không ít đồ thạch, có xe đẩy sẽ thuận tiện hơn.

Khối toàn nguyên thạch này thực sự là đáng với giá đó, nếu là ở những quầy hàng khác có khi họ hô đến trên 30 vạn ấy chứ, nếu vào khu Minh Tiêu hoặc An Tiêu thì còn đắt hơn nữa.

-Đây là tờ chi phiếu 150 vạn, tôi sẽ mua khối nguyên thạch này

Lý Dương mua xong thì người trung niên đó cuối cùng cũng kí vào tờ chi phiếu rồi giao cho Trác Oa. Cái tên này nhìn có vẻ côn đồ nhưng cũng có chút hiểu biết về đồ thạch, hắn biết là khối nguyên thạch này nếu mang đến cửa hàng khác thì ít nhất cũng trên 200 vạn, chẳng qua vì đối phương là con giá nên hắn muốn dọa xem có giảm được chút nào không.

-Xin lỗi ông, ở đây chúng tôi chỉ nhận tiền mặt

Trác Oa lại lắc đầu, mặt người trung niên bỗng biến sắc, hắn nói lớn:

-Cô xem cho rõ đi, đây là chi phiếu, đến ngân hàng là có thể đổi tiền được, nó có khác gì tiền mặt đâu

-Xin lỗi ông, chúng tôi là người Myanmar, chỉ cần tiền mặt thôi

Trác Oa lại lắc đầu nói.

-Các cô, thế này gọi là không muốn bán, là làm trái với quy định, tôi nói cho các cô biết, bây giờ tôi có thể đi kiện để cho các người không làm ăn được ở cái đất này nữa.

Người trung niên nghiêng người về phía trước hung dữ nói, hai người đang đứng sau lưng ông ta lại tiến thêm bước nữa, cô gái đứng bên cạnh Trác Oa cũng tái mặt.

-Chúng tôi, chúng tôi không có làm trái với quy định, những người ở đây, cho phép, cho phép chúng tôi lấy tiền mặt, lúc này anh Lý đây cũng đã trả bằng tiền mặt đó thôi.

Trác Oa ưỡn ngực nói, trong lòng cũng có chút sợ hãi, tuy nhiên mắt vẫn nhìn chăm chăm vào người trung niên, tỏ vẻ cô không phải là người dễ bị bắt nạt.

-Anh ta là anh ta, tôi là tôi, đây là chi phiếu, cô phải nhận, không nhận là cự tuyệt bán, cô cầm lấy cho tôi

Người trung niên vút tờ chi phiếu cho Trác Oa, rồi gọi hai người kia đến lấy đồ thạch, khối đồ thạch có thể kiếm được những mười mấy vạn. Lúc này hắn vừa nhìn thấy là đã muốn mua rồi, lúc này thì thời gian đâu mà đi rút tiền mặt về mua nữa, đi rút lỡ có người hốt tay trên thì sao.

-Không được, không phải là tiền mặt thì chúng tôi không bán

Trác Oa lập tức giữ lấy khối nguyên thạch, họ không thể dùng chi phiếu để rút tiền được, ở đây họ cũng không có ai thân thích, tìm người giúp thì lại không yên tâm, vì vậy đành phải lấy tiền mặt thôi.

-Tôi nói cho cô biết, sức chịu đựng của tôi có hạn, tiền trao cháo múc, ông trời cũng không cãi được, tôi đưa tiền thì cô phải giao hàng

Người trung niên chỉ vào mặt Trác Oa nói lớn, nhiều người cũng vây lại xem, nhìn thấy hình xăm trên người ông ta thì không ai dám nói năng gì cả. Mấy chủ cửa hàng khác lại có vẻ đặc ý nhìn Trác Oa, cùng ngành là oan gia, mấy người Myanmar này bán đồ thạch với giá rẻ nên làm cho người ta thấy gai mắt.

-Ông, làm cái gì vậy?

Cô gái đứng bên cạnh vừa nói là đã biết người nước ngoài.

Lý Dương thở dài, Trác Oa là một cô gái tốt, hôm qua mua được Thủy Tinh chủng ở cửa hàng cô ta, giờ hẳn cũng không thể giương mắt đứng nhìn người ta bị ăn hiếp được.

-Ông, bọn họ ở đây đúng là chỉ nhận tiền mặt, nếu ông muốn mua có thể đi rút tiền rồi quay lại, họ sẽ giữ lại đồ thạch cho ông

Lý Dương nhẹ nhàng nói, nghiêm túc mà nói thì người trung niên này cũng không phải là sai hoàn toàn, rất nhiều quầy hàng ở đây chấp nhận nhận chi phiếu, rất ít quầy hàng chỉ nhận tiền mặt.

-Cậu là ai? Cậu nói họ để lại là họ để sao, nếu tôi lấy tiền về mà hàng không còn nữa thì ai bồi thường thiệt hại cho tôi đây? Còn nữa, 150 vạn không phải nói rút là rút được, cậu có biết là tôi phải chạy qua mấy cái ngân hàng không? Ai sẽ bồi thường số thời gian bị lãng phí cho tôi đây?

Người trung niên nhìn Lý Dương từ trên xuống dưới, nếu không phải bên cạnh Lý Dương còn có vài người nữa thì hẳn nói càng không khách khí rồi, nghe giọng là biết Lý Dương không phải là người bản địa, ăn mặc lại rất bình thường.

-Tôi có thể bảo đảm, họ sẽ giữ lại đồ thạch cho ông

Lý Dương chỉ vào khối nguyên thạch, mặt vẫn rất bình tĩnh, cô gái bên cạnh đã vội vã gọi điện thoại, cũng không hiểu là cô ta nói gì nữa.

Người trung niên mặt biến sắc, hằm hằm nhìn cô gái, hẳn lập tức lệnh cho hai người bên cạnh đi cướp đồ thạch về. Mấy người xung quanh nhìn thấy nguyên thạch ai cũng gật đầu, chẳng trách mà hẳn ta không chịu đi rút tiền về, nếu họ nhìn thấy nguyên thạch này chỉ sợ họ cũng mua cho được trước rồi mọi chuyện tính sau.

-Lưu Cương

Lý Dương quay đầu gọi một tiếng, Lưu Cương đã bước đến, một tay một người, hai tên kia chưa kịp ôm đồ thạch đã bị hắn đánh ngã dúi dụi.

-Cậu, thế này là ý gì vậy?

Người trung niên cũng phát hoảng nhìn Lý Dương và Lưu Cương, không biết Lưu Cương đã ra tay như thế nào mà hai người kia hết đường đứng dậy làm hắn cũng thấy ngạc nhiên. Lúc này thì người trung niên cũng đã biết, hai người này vốn đi theo em trai của hắn, bình thường chúng đánh lại hai ba người không thành vấn đề, không ngờ lần này chưa kịp trả đòn đã lăn quay xuống đất rồi.

-Tôi đã đảm bảo là đồ thạch này sẽ giữ lại cho ông, ông còn muốn cái gì nữa?

Lý Dương lạnh lùng nói, Lưu Cương ra tay cũng có chừng mực, hai người đó chỉ ngã đau một chút thôi, không bị thương tích gì, nếu họ bị thương thì mấy người Lý Dương cũng gặp phiền phức với bên phòng quản lý.

-Cậu, cậu là ai, cậu dựa vào cái gì mà đảm bảo?

Người trung niên đã có phần dịu giọng hơn, hẳn vẫn muốn cao giọng chất vấn Lý Dương, nhưng khi nói ra thì lại không được như ý muốn, ai cũng có thể nhận ra được điều này.

-Trác Oa, cô nói với ông ta là cô có giữ lại hay không?

Lý Dương không thèm để ý đến người trung niên đó, quay đầu nhìn Trác Oa, đồ thạch cũng không phải là của hắn, người quyết định vẫn là Trác Oa, lúc này hẳn nói như vậy cũng chỉ nhằm giảm bớt mâu thuẫn thôi, tuy nhiên hẳn nghĩ cô cũng sẽ làm như vậy.

-Được, tôi sẽ giữ cho ông đến 12h trưa

Trác Oa lập tức gật đầu, đến 12h thì hẳn ta cũng chạy được mấy ngân hàng rồi, có thể rút tiền mặt về được rồi, ngân hàng ở Bình Châu này mỗi lần cũng có thể rút được rất nhiều tiền.

-Ông xem có được không?

Lý Dương quay đầu lại nhìn người trung niên, mặt hắn co vẻ do dự, hắn nhìn khối đồ thạch, rồi lại nhìn sang Lý Dương.

-Tôi thì thấy rất không tốt

Giọng nói phát ra từ sau lưng Lý Dương, hắn và Lưu Cương vội quay đầu lại, cả Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt nữa.

Lý Dương nhìn thấy Sang Dala dẫn thêm bốn người bảo vệ đi tới, tiếng Trung của anh ta rất tốt, mới nghe không nghĩ anh ta là người nước ngoài.

Cô gái nhìn thấy Sang Dala liền chạy đến lúu rúu nói một hồi, Lý Dương cũng không hiểu là đang nói gì nữa, cô vừa nói vừa nhìn người trung niên kia.

Nghe xong, Sang Dala quay lại nói với mấy người bảo vệ vài câu, nói xong ba bảo vệ lập tức tiến lên phía trước bắt người trung niên và hai đàn em của hắn trói lại, rồi dẫn họ về hướng tòa nhà trung tâm.

-Làm gì vậy? Các người làm gì vậy? Có biết tôi là ai không?

Người trung niên hoảng hốt hét lớn, chỉ tiếc là ông ta có hét to hơn nữa cũng không ai dám đến hỏi han, chỉ một lúc bọn họ đã được dẫn đi xa.

Đợi bọn họ đi xong, Sang Dala bỗng quay lại nghiêng người chào Lý Dương rồi cười nói:

-Anh Lý, cảm ơn vì sự giúp đỡ lúc này, Du Ma đã kể cho tôi nghe hết rồi.

Lý Dương kinh ngạc hỏi:

-Anh biết tôi?

Sang Dala cười, giọng thờ báo đang cầm trên tay lên:

-Hôm qua tôi cũng ở khu giải thạch, cũng đã được chiêm ngưỡng tài năng của anh, giờ ở đây số người biết tên anh e rằng không phải là ít

Sang Dala vừa nói xong, mấy người xung quanh bắt đầu bàn tán, hôm nay họ cũng có đọc báo, cho dù hôm qua không có mặt ở hiện trường thì họ cũng được nghe người khác kể lại, cái tên Lý Dương giờ ai ai cũng biết, chỉ là người ta không ngờ người thanh niên trước mặt lại chính là hắn.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

241. Chương 241: Có Ý Tốt.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Giải được Thủy Tinh chủng, một nhà chơi đồ thạch đơn thương độc mã thách đấu với hai công ty châu báu lớn, cuối cùng lại giành được thắng lợi, cho dù hôm qua người ta không đến xem đại hội giao dịch nhưng cũng nghe rất nhiều tin đồn về Lý Dương, Sang Dala nói một câu rất đúng, đó là ở đây không ai là không biết Lý Dương cả.

-Anh quá khen rồi, bọn họ sẽ không sao chứ?

Lý Dương cười khở lắc đầu, cũng may là hắn đã quen bị người ta chú ý rồi, hắn cũng không lạ lung gì ánh mắt hừng hực của những người xung quanh nữa.

-Không đâu, nhưng sẽ bị phạt một ít tiền, người bên phòng quản lý đã đồng ý với tôi là những thương gia Myanmar chỉ thu tiền mặt, hẳn ta vi phạm quy định còn muốn cưỡng mua cưỡng bán, cảnh cáo là không thể tránh khỏi, nếu có thái độ tốt thì sẽ không vấn đề gì.

Sang Dala cười, anh ta rất tự tin khi nói, Trác Oa đưa ánh mắt cảm kích nhìn anh ta, trong mắt cô hiện lên những ngôi sao lấp lánh.

-Cũng có chút đáng tiếc, may mà không để lại hậu quả gì nghiêm trọng

-Tôi thấy khối nguyên thạch này cũng không tồi, anh Lý không muốn mua sao?

Sang Dala không nhắc đến chuyện lúc nãy nữa, anh ta chỉ tay về khối đồ thạch vỏ màu vàng lê hỏi Lý Dương.

-Tốt thì cũng có tốt, nhưng tôi không có nhiều tiền mặt như thế

Khối nguyên thạch này nhìn bề ngoài thì rất tốt, tuy nhiên chỉ là tốt mã rẻ cùi thôi, giải ra chắc chắn sẽ lỗ vốn.

-Anh Lý nói buồn cười quá, nếu anh muốn thì cần tiền mặt gì chứ

Sang Dala cười lắc đầu, rồi anh ta quay sang nói với Trác Oa:

-Về bảo với người của chúng ta là lần sau nếu anh Lý muốn mua thì có thể trả bằng chi phiếu, tôi sẽ chịu trách nhiệm đi đổi tiền những chi phiếu đó

Trác Oa lập tức gật đầu, mắt vẫn không rời Sang Dala, có thể thấy là cô rất có cảm tình với anh ta, ở Myanmar Sang Dala cũng thuộc vào dạng thanh niên tuấn kiệt.

-Sang, anh Sang Dala, làm như vậy có được không?

Lý Dương do dự một lúc, hẳn tất nhiên là muốn giao dịch bằng chi phiếu với thương nhân Myanmar rồi, như thế có thể giảm bớt rất nhiều phiền phức, nhưng vì một mình hẳn mà phá lệ, hẳn thấy không thoải mái cho lắm.

-Thì ra anh Lý cũng biết tên tôi, có gì mà không được chứ, anh Lý có tư cách để được như thế

Sang Dala cười một tiếng, hẳn cũng không mấy ngạc nhiên khi Lý Dương lại biết tên mình, gia tộc của hẳn ở Myanmar là một trong năm chủ mỏ lớn, hằng năm nhà hẳn cung cấp không ít nguyên thạch cho Trung Quốc.

-Vậy thì tôi không khách sáo nữa, cảm ơn anh Sang Dala, tôi lấy khối nguyên thạch này

Lý Dương cười gật đầu, khi biết là có thể dùng chi phiếu hẳn bỗng thay đổi chủ ý, Sang Dala nói như vậy rõ ràng là có ý tốt đối với hẳn. Trước mắt thì Thiệu Ngọc Cường là đối thủ của Lý Dương, cũng coi như là một kẻ địch, kẻ địch của kẻ địch chính là bạn, Sang Dala đã có ý như thế thì Lý Dương đương nhiên sẽ chấp thuận.

Huống chi Lý Dương lúc nãy cũng đã rõ, nếu hẳn giải lỗ khối nguyên thạch này thì quảng sáng xung quanh hẳn sẽ mở đi một chút, mất một ít tiền cũng không sao, giải được khối Kim Tì chủng kia là có thể bù lại được rồi.

Một lúc sau, Lý Dương đã kí xong chi phiếu đưa cho Trác Oa, Trác Oa lần này không từ chối mà vui vẻ nhận lấy.

Nhiều người xung quanh có vẻ thất vọng, bọn họ vốn muốn đi rút tiền mặt về mua khối nguyên thạch này, nhưng giờ thì nguyên thạch đã nằm trong tay Lý Dương rồi.

Người ta không để ý lắm đến sự quan tâm đặc biệt của người Myanmar dành cho Lý Dương, rất nhiều nhà chơi đồ thạch đều là những người giàu có, họ biết có một vài người sẽ được hưởng quyền lợi đặc biệt. Người ta không biết thân phận của Lý Dương thế nào, nhưng thành tựu của anh ta đủ để người Myanmar dành sự quan tâm đặc biệt đó, ai bảo bọn họ không thể tỏa sáng như Lý Dương chứ.

-Anh Lý, anh có muốn giải ngay bây giờ không?

Giao dịch xong, Sang Dala càng cười tươi hơn, thực ra ở Myanmar người ta cũng rất coi trọng những cao thủ đồ thạch, đồng thời các cao thủ lợi hại cũng tìm kiếm những chủ mỏ lợi hại. Ngành khoáng sản ở Myanmar càng ngày càng phát triển, Thiệu gia có hai khu ngọc khoáng ở Miến Điện, ngoài quan hệ thông gia ra còn có một điểm cực kỳ quan trọng. Hai khu đó chính là do sự phụ của Thiệu Ngọc Cường đích thân dẫn chuyên gia địa chất đi tìm mà có được, vì vậy gia đình họ Thiệu mới có cổ phần ở trong đó.

-Không được, tôi còn có thêm mấy người bạn nữa, chúng tôi cùng chọn nguyên thạch đã, chiều giải cùng một lúc luôn

Lý Dương nghĩ một lúc rồi trực tiếp lắc đầu, giải thạch tốn thời gian quá, Lý Dương không gấp gáp như mấy người Trương Vĩ, chọn nguyên thạch xong rồi giải một lần cũng chưa muộn, nếu đến trễ nguyên thạch tốt bị người khác mua mất thì đến thuốc hối hận cũng không có chỗ mà mua.

-Vậy cũng được, đợi tin tốt lành của anh Lý

Sang Dala cười nói, Lý Dương cũng không khách sáo, chào Sang Dala xong hẩn quay người bước đi, những người xung quanh đứng nhìn theo, có một vài người chạy đi theo sau.

-Nói với Sang Pu Dun điều tra lý lịch của anh ta

Đợi Lý Dương đi xong, Sang Dala bỗng quay người lại dùng tiếng Myanmar nói nhỏ với tên bảo vệ.

-Dạ

Tên bảo vệ lấy điện thoại ra gọi nói nhỏ vài câu, hẩn vẫn dùng tiếng Myanmar

Sau khi bước qua vài quầy hàng, Lý Dương lại chọn thêm ba khối nguyên thạch nữa, hai khối lời một khối lỗ, hai khối lời không có Băng chủng và Thủy Tinh chủng, Phỉ Thúy cao cấp như vậy muốn gặp cũng khó.

Tư Mã Lâm cũng chọn một khối lời nhỏ, rất nhiều khối đồ thạch lời lớn đều không dễ gì nhận ra, chỉ dựa vào cặp mắt của mấy người Tư Mã Lâm thì rất khó phát hiện, đành phải dựa vào sự may mắn thôi, nếu không thì cũng chẳng thu được gì như trước đây.

Lời nhỏ cũng không đến nỗi, Tư Mã Lâm bỏ 40 vạn mua khối bán nguyên thạch, giải xong chắc kiếm được gấp đôi, 40 vạn đối với Mã Lâm mà nói cũng là món tiền không nhỏ.

Trịnh Khải Đạt vẫn chưa chọn được nguyên thạch đã kéo Lưu Cương rời đi, Lưu Cương vốn không yên tâm nhưng sau khi Tư Mã Lâm bảo đảm xong hẩn mới chịu đi, số Phỉ Thúy này giá cũng không ít, Trịnh Khải Đạt cũng không dám đi một mình, có Lưu Cương đi cùng hẩn mới yên tâm, năng lực của Lưu Cương thì ai cũng biết rồi.

Trịnh Khải Đạt vừa đi, Trương Vĩ và Vương Hạo Dân đã chạy đến, Trương Vĩ vừa giải được Phỉ Thúy tốt, mặt mày hớn hờ làm cho Vương Hạo Dân càng thấy sốt ruột.

Thời gian chậm chậm trôi, chỉ một lúc mà đã 11h trưa, mặt trời càng trở nên gay gắt hơn, ai cũng đều che dù tránh nắng, từ trên cao nhìn xuống quảng trường trở thành thế giới của những chiếc dù.

Trịnh Khải Đạt và Lưu Cương đã quay trở về, Trịnh Khải Đạt cứ mỉm cười mãi, lúc đi hẩn có nhận một cuộc điện thoại, quả nhiên là phó tổng tập đoàn Thiệu Thị-Thiệu Ngọc Hóa muốn hẹn gặp hẩn. Chưa xong việc hẩn đã nhận được hai cuộc điện thoại, đều toàn là những người phụ trách quan trọng của các công ty châu báu cả, điều này chứng tỏ công ty hẩn đã bắt đầu được coi trọng.

Ngoài Trịnh Khải Đạt và Lưu Cương ra, bên cạnh Lý Dương còn xuất hiện thêm một người nữa, lúc 9h hơn An Văn Bình đã tìm thấy Lý Dương, nói thế nào cô ta cũng không chịu đi, cứ đòi đi theo bọn họ.

Trong một buổi sáng Lý Dương mua được 9 khối nguyên thạch, 5 khối có thể lời, còn có thêm một khối Băng chủng nhỏ, tổng giá trị cũng lên đến trăm vạn, tuy nhiên không được nhiều như hôm qua.

Tư Mã Lâm thì chọn 4 khối, ngoài khối lời nhỏ ra còn có khối lời lớn, hai lời hai lỗ, thành tích cũng tạm tạm,, nói chung là có thể kiếm được ít tiền.

Trương Vĩ và Vương Hạo Dân chọn được nhiều nguyên thạch nhất, đặc biệt là Vương Hạo Dân, chỉ cần Lý Dương rộng rãi một tí là hắn mua liền, cuối cùng hắn là người mua nhiều nhất, nhiều hơn cả Lý Dương nữa, tất cả là 11 khối.

Trong 11 khối đó có hai khối tốt và 3 khối lời bình thường, số còn lại đều lỗ cả. Lý Dương chỉ có thể lắc đầu, nếu Vương Hạo Dân không mua nhiều như thế này thì hôm nay hắn cũng kiếm được kha khá rồi, số tiền bị lỗ lúc trước giờ có thể thu về được, nhưng như thế thì tính lại hôm nay hắn cũng không kiếm được bao nhiêu.

Cổ Lão, Trịnh Khải Đạt và cả Ngô Hiểu Ly cũng đã mua đồ thạch, Ngô Hiểu Ly vẫn không hỏi ý kiến Lý Dương mua khối toàn nguyên thạch trị giá 5 vạn, lần này cô không gặp may mắn như những lần trước, Lý Dương xem một lúc, khối này hoàn toàn lỗ.

Trời cũng đã trưa, mọi người thu dọn đồ thạch lại rồi đi ăn cơm, ngồi tính lại, bọn họ mua những hơn 30 khối nguyên liệu, còn nhiều hơn cả ngày hôm qua nữa.

Lý Dương vì bạn giúp mấy người kia chọn nguyên thạch nên bản thân cũng có ít thời gian để mua nên thành tích của hắn sáng nay cũng bình thường, đương nhiên là bình thường với bản thân hắn, cái bình thường này người khác có mơ cũng khó.

-Ha ha, 5 công ty rồi, cậu Lý, cậu biết không? Đã có 5 công ty châu báu cử người đến liên hệ với tôi, muốn cùng tôi nói chuyện riêng, họ đều là những công ty tầm cỡ cả.

Trên đường trở về, Trịnh Khải Đạt phấn khích cười nói với Lý Dương, trong số 5 người đại diện của 5 công ty có một người là tổng giám đốc, trước đây Trịnh Khải Đạt chưa từng được hưởng sự đãi ngộ đặc biệt như thế.

-Nói chuyện thì nói chuyện, nói với bọn họ là sau này chúng ta sẽ còn nhiều Phỉ Thúy xuất hiện nữa.

Lý Dương cười, bây giờ hắn cảm thấy rất tự tin, 30 khối nguyên thạch hôm nay còn có thể giải thêm được mấy khối Phỉ Thúy nữa, ngoài ra còn bán đấu giá Minh Tiêu. Lý Dương định chiều này đến khu trưng bày Minh Tiêu, xem hết tất cả các nguyên thạch ở đó, như vậy sau này có thể lựa chọn tham gia bán đấu giá Minh Tiêu rồi.

-Cậu yên tâm, nhất định tôi sẽ nói như thế, trưa nay tôi có hẹn không đi ăn cùng mọi người được.

Trịnh Khải Đạt cười hi hi, hắn liếc nhìn An Văn Bình một cái, trưa nay hắn có hẹn với Thiệu Ngọc Hóa, tốt nhất là không nói điều đó ra ở đây.

-Được, anh đi đi, chiều nhớ về sớm, anh không về là chúng tôi không giúp anh giải thạch đâu đó.

Tư Mã Lâm cười nói một câu, hắn cũng thấy vui vì công ty gặp được cơ hội tốt, công ty này là của cả ba người mà.

An Văn Bình cúi đầu, cô hơi lo lắng, cô không biết là có nên nói chuyện này với ba và chị hay không, dù sao thì bây giờ hai người họ cũng đang vất vả vì công ty.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

242. Chương 242: Người Bán Nguyên Thạch Tích Cực.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

-Tôi sẽ sớm trở về một chút.

Trịnh Khải Đạt vẫy vẫy tay, tự mình lấy xe rời khỏi, trên mặt An Văn Bình lại hiện lên sự lo lắng.

Ăn xong cơm trưa, An Văn Bình vẫn là đem chuyện bên này nói cho An Văn Quân, thói quen và giáo dục lúc nhỏ khiến cho cô luôn lấy gia đình làm trung tâm, An Văn Quân đem An Văn Bình đặt ở bên người Lý Dương, chỉ sợ cũng có một chút nguyện vọng muốn thăm dò tin tức.

An Văn Quân sau khi nhận được tin tức rất là coi trọng, lập tức triệu tập công ty cao tầng thương thảo đối sách, lúc bọn họ bận rộn Lý Dương vài người đã lái xe quay trở về quảng trường Công Bàn.

Trận thương chiến này là do Lý Dương dựng lên, nhưng Lý Dương ngược lại không có quan hệ trực tiếp gì, việc cần làm thì Lý Dương tiếp tục làm, một chút ảnh hưởng cũng không có.

Quảng trường đã có không ít người ở đây, mấy người quen biết Lý Dương đều hữu hảo bắt chuyện Lý Dương, người mà có năng lực đâu đâu cũng được coi trọng.

Lần này tiến vào quảng trường, Lý Dương không đi lên cái đường kia mà qua một đường khác.

Buổi sáng nguyên thạch bên kia đã được Lý Dương xem gần hết, rất nhiều nguyên thạch tốt đã muốn rơi vào tay bọn họ hết, bỏ đi về chính là lãng phí thời gian, không hề ý nghĩa.

-Trương tổng, Lý Dương, buổi chiều tôi sẽ đi dạo một mình, sẽ không cùng bọn cậu.

Đi đến nửa đoạn đường, Cổ lão đột nhiên ngừng lại nói với Trương Vĩ và Lý Dương, nghiêm chỉnh mà nói Trương Vĩ mới là người chỉ huy dẫn đầu mọi người đi tham gia đại hội giao dịch, nhưng hiện tại Lý Dương biểu hiện hoàn toàn vượt qua hẳn, mọi người trong lòng đều muốn Lý Dương trở thành người dẫn đầu của đoàn người.

Tốt lắm, Cổ lão, ông một người cẩn thận một chút, có việc liên gọi điện thoại cho chúng tôi.

Trương Vĩ nhẹ nhàng gật đầu, Vương Hạo Dân và Tư Mã Lâm trên mặt đều không có gì ngoài ý muốn, Lý Dương vốn hỏi một chút, xem biểu hiện của mọi người chỉ có thể coi như không có gì.

Cổ lão phát phát tay, một mình một người đi về phương hướng khác, mấy người mới tiếp tục đi về phía trước.

-Lý lão đệ, Cổ lão có ít người quen bên ngoài, bạn bè cũng thường xuyên tới tham gia đại hội giao dịch, bình thường bọn họ khó gặp, có cơ hội như vậy thông thường sẽ tụ họp với nhau

Tư Mã Lâm chủ động giải thích cho Lý Dương một chút, Lý Dương gật gật đầu, lập tức hiểu được chuyện gì xảy ra.

Cổ lão và bạn bè của ông e rằng tuổi tác xấp xỉ bằng hẳn, bọn họ tụ họp với nhau quả thật không thích hợp mang theo bọn họ, huống chi bọn họ cũng không có tâm tư lãng phí thời gian lúc này, cho nên để Cổ lão một mình rời đi.

Sau khi hiểu được Lý Dương cũng không hỏi nhiều, mấy người rất nhanh đi vào khu bán hàng rong.

Trên quầy hàng bên này đều có không ít đồ thạch, hơn nữa quầy hàng bên này so với quầy hàng buổi sáng bên kia bày biện một số đồ khá dày đặc.

Lý Dương kinh ngạc phát hiện, toàn bộ nguyên thạch bên này tuyệt nhiên nhiều hơn một chút, trên cơ bản từng cái quầy hàng đều có bốn năm khối nguyên thạch, tỷ lệ này so với một số quầy mà họ xem buổi sáng còn nhiều hơn.

Phát hiện này khiến cho Lý Dương rất là hưng phấn, với đồ thạch mà nói, Lý Dương thích nhất vẫn là nguyên thạch, hẳn có thể nhìn thấu nguyên thạch.

Điểm quan trọng là những khối nguyên thạch có biểu hiện tốt thường có giá rất cao hơn nữa chỉ sợ là từ sớm đã có người mua, những thứ còn lại đều là bình thường, với Lý Dương mà nói thì những thứ này càng dễ tìm ra cao cấp Phỉ Thúy.

-Lý lão đệ, có thời gian không? Giúp tôi nhìn xem này hai khối này như thế nào?

Lý Dương cười khẽ lắc đầu, trên thực tế hẳn có trăm phần trăm nắm chắc có thể thắng, trừ phi người bán hàng này trong đồ thạch có thể biến ra Phỉ Thúy, nếu không người bán hàng nhất định là thua.

-Tám phần, vậy đi

Tư Mã Lâm nhẹ nhàng thở ra, Lý Dương trước kia khi cho bọn họ xem đồ thạch cũng chưa bao giờ nói chắc ăn như vậy, từ trước đến nay đều là mơ mơ hồ hồ, không phải tôi thấy được, chính là cảm thấy cảm giác không tốt lắm, hoặc là chỉ có thể, trực tiếp nói ra phần trăm thắng có lẽ là lần đầu tiên.

Người bán hàng đã lau bột bên ngoài, lộ ra bên trong một tầng sương trắng, đây là tầng sương trắng khá tốt, mấy người xung đều gật đầu, lòng tin đối với người bán hàng này lớn hơn một chút.

Sau khi chùi xong, người bán hàng ngừng một chút, thở hổn hển, cẩn thận xem xét bề.

Khối đồ thạch này nếu như bán, có thể thêm một ít tiền, cho nên rất nhiều thương nhân có kinh nghiệm hàng nguyên thạch đều chà sát bên ngoài một chút sau lại lấy đi bán, như vậy mới có thể đạt được càng nhiều ích lợi.

-Chăm chậm , khó chịu

An Văn Bình trở mình xem thường, người bán kia trừng mắt liếc cô một cái, không thèm nói chuyện, sau khi quan sát xong lại tiếp tục giải thạch, nhưng lần này lại đổi vị trí.

Lần này gã là dọc theo vết nứt hình hoa từng bắt đầu mài, chỉ chốc lát mặt phía sau lại hiện ra, lại lộ ra một mảnh sương trắng, sương trắng mặt trên còn có thể thẩm thấu ra một chút lục ý nhẹ nhẹ.

Người bán hàng thấy điểm ấy có lục ý nhếch miệng cười cười, hiện tại mà nói, hẳn hai khối đồ thạch này đã được làm sạch, hai lần đều mài ra được sương trắng, nhưng lại lộ ra lục, giá trị của đồ thạch này chỉ ít cũng tăng lên 500 vạn

-Lý lão đệ, không có việc gì phải không?

Vương Hạo Dân có chút lo lắng hỏi một câu, hiện tại mà nói hai khối hàng nguyên thạch này biểu hiện khá tốt, nếu để cho người bán hàng kia có thể giải ra, vậy bọn họ có thể lỗ lớn rồi.

-Không vội, tăng hay không tăng, chúng ta tiếp tục xem.

Lý Dương cuối đầu, trên mặt không lộ ra một tia khẩn trương, làm cho Vương Hạo Dân rất là bội phục nhìn hẳn một cái.

Kỳ thật Lý Dương cũng hồi hộp căng thẳng, hẳn là người đã biết kết quả, mặc dù trước mặt vẫn biểu hiện tốt, nhưng bên trong cũng khó tránh khỏi tâm trạng hồi hộp, không hồi hộp mới là lạ.

Sự bình tĩnh của Lý Dương cũng làm cho lòng tin của Tư Mã Lâm bọn họ lại tăng lên, đều đứng ở bên cạnh xem người bán hàng trước mặt giải thạch

Người bán hàng rất cẩn thận mở hai mặt lớp da ra, hiện tại một phần tư lớp da của khối đồ thạch đã được mở, phía dưới tất cả đều là sương trắng, thể nước vô cùng đẹp.

Những người đứng xung quanh cũng có lòng tin rất lớn với người bán hàng, một số người đi ngang qua nghe được ở đây có người đánh cược đều đứng lại xem, trong chốc lát đã có mười người đứng vây bên cạnh xem.

-Các anh nếu nhận thua, tôi không để cho các anh đền tiền, đồng hàng len dạ này các anh cũng có thể mua, nhưng ít nhất phải 200 vạn.

Người bán đột nhiên ngừng lại, quay đầu lại nói với An Văn Bình, An Văn Bình trong nháy mắt đem ánh mắt quay đầu hướng về phía Lý Dương, đánh cược tuy rằng do cô nói ra, nhưng trên thực tế người có quyết sách là Lý Dương.

Lý Dương cũng sững sốt một chút, hẳn không nghĩ tới người bán hàng này dưới tình huống còn tình nguyện hủy bỏ cuộc đánh cược, điều này làm cho Lý Dương có một chút ấn tượng không nhỏ đối với gã, tính tình người bán hàng rất thẳng, nói chuyện có chút không khách khí, nhưng bản tính không xấu.

-Không cần, anh cứ giải đi, nhưng nếu chúng tôi thắng cũng không cần anh bồi thường hai khối hàng nguyên thạch, chỉ cần anh nguyện ý nhận sai nhận lỗi là được.

Lý Dương nhẹ nhàng lắc đầu, Lý Dương không thể nhận thua, nhận thua cũng không phải là chuyện của mình hắn, còn có An Văn Bình bọn họ, nói cho rộng ra thì còn có cả tập đoàn An Thị, An Văn Bình vừa rồi đã biểu lộ thân phận.

Huống chi khối hàng nguyên thạch này Lý Dương đi mua mới là kẻ ngu si, hắn đã có thể che lấp thân phận hoàng lê da xác hàng nguyên thạch, khối này không cần .

-Được, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, tôi để cho các anh thua một cách tâm phục khẩu phục.

Người bán trả lời với Lý Dương với thái độ không hài lòng, một lần nữa bắt đầu mài, mài xuống tầng sương, người bán dự định trực tiếp mài ra Phỉ Thúy.

Máy mài chuyển động rất nhanh, cũng tác động thần kinh mấy người đứng chung quanh, Tư Mã Lâm còn có Trương Vĩ bọn họ đều có chút hồi hợp, dù sao hiện tại người bán cũng chiếm ưu thế tuyệt đối, nếu không phải Lý Dương đứng ở chỗ này, bọn họ có lẽ đã không kiên trì nổi.

-Xanh, có màu xanh rồi

Chung quanh đột nhiên có người hét to một tiếng, người bán vội vàng dừng đá máy mài, chính mình đổ nước rửa sạch, vốn có người muốn tiến lên phía trước hỗ trợ nhưng bị người bán cự tuyệt, toàn bộ quá trình giải thạch đều do một mình gã làm.

Sau khi mài xong tầng sương bên trong, đích xác lộ ra một tia lục ý, hơn nữa thoát nhìn rất giống dương lục nhân nhật, trước mắt khối đồ thạch này vẫn sáng như cũ, giá đã không còn 2.000.000 có thể mua được hàng nữa rồi.

-Người trẻ tuổi, tôi thấy các anh nên nhận thua đi, khối nguyên thạch này càng ngày càng sáng, bên trong có thể sẽ có Phỉ Thúy cao cấp.

Bên cạnh có một người chơi đồ thạch hảo tâm khuyên bảo Lý Dương, vừa rồi quá trình đánh cuộc tranh luận xảy ra giữa người bán và Lý Dương ông ta đều thấy, không thể nói hai bên ai tốt ai xấu, chỉ có thể nói đây là cuộc so tài dẫn đến đánh cuộc.

-Cám ơn, chúng tôi sẽ không nhận thua.

Lý Dương cười khê lắc lắc đầu, đột nhiên nói với người bán:

-Vận khí của anh không tồi, nếu bây giờ dừng lại ở đó, chúng ta coi như chơi, bất luận thắng thua, khối đồ thạch này của anh còn có thể bán, thế nào?

Vận khí người bán hàng quả thật không tồi, tất cả nơi tốt đều bị hắn giải đi ra trước, Lý Dương có chút không đành lòng, về phần ai mua khối đồ thạch này hắn không nghĩ tới, mua đồ thạch vốn là một việc rất mạo hiểm, ai mua đi giải khóa chỉ có thể nói là xui xẻo.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

244. Chương 244: Tôi Thua Rồi

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Người bán ngẩng đầu, ánh mắt khinh miệt nhìn Lý Dương, người chung quanh cũng lắc đầu nhìn Lý Dương, dưới tình huống này đối phương chiếm hết ưu thế, rất nhiều người đều nghĩ Lý Dương da mặt thật dày.

-Không đồng ý thì thôi vậy

Lý Dương nhún vai, đây là lòng tốt chân chính lại trở thành lòng lang dạ thú, vậy chờ kết quả cuối cùng đi, người mà cuối cùng có thể cười mới là nhà thắng cuộc.

Máy mài đá chuyển động rất nhanh, người đứng chung quanh cũng không nói chuyện, Lý Dương lại lấy di động ra xem thời gian, Ngô Hiểu Ly đứng một bên nhìn động tác của Lý Dương trong lòng khẽ động một chút.

Dựa theo phương pháp giải thạch của người bán, bọn họ chỉ sợ phải ở đây lãng phí không ít thời gian, Lý Dương bắt đầu dần dần mài.

Tầng sương mờ càng lau càng bạc, màu xanh biếc chảy ra càng ngày càng nhiều, lúc này người bán đang giải thạch cũng càng lúc càng phấn khích

-Xanh, màu xanh càng ngày càng đậm..

Trương Vĩ đột nhiên kinh ngạc chỉ vào mặt trên kê lên, toàn bộ màu sắc bên trong đã lộ ra ngoài, đích thật là một màu dương lục khá đẹp, chất lượng Phỉ Thúy bên trong nếu là tốt một chút, trận đánh cuộc này bọn họ nhất định thua.

-Hắc hắc

Người bán hàng ngừng lại, quay đầu lại đặc ý nhìn Lý Dương và An Văn Bình liếc mắt một cái, rửa bề mặt phía trên, tiếp tục mài.

-Nhụ loại, nhụ loại

Chung quanh có người đột nhiên kêu to, người bán đã mài ra Phỉ Thúy, nhụ loại, Phỉ Thúy dương lục lộ ra trước mặt mọi người.

Phía trên mặt là Phỉ Thúy, lại là một loại dương lục nhụ loại không tồi, giá trị khối hàng nguyên thạch này sẽ tăng lên không ít, ngay cả người có lòng tin như An Văn Bình cũng không an tâm liếc mắt nhìn Lý Dương một cái, chỉ có Ngô Hiểu Ly và Lưu Cương sắc mặt không có gì thay đổi, chỉ cần Lý Dương nói có thể thắng, bọn họ liền tin tưởng nhất định sẽ thắng.

-An thị tiểu nha đầu, tiểu tử, bọn anh hiện tại nhận thua còn kịp, tôi sẽ không đền tiền các anh

Người bán hàng quay đầu cười to một tiếng, trên mặt đã muốn mang theo thắng lợi tươi cười, nhụ loại Phỉ Thúy không bằng nhụ loại, nhưng quả nhiên là loại Phỉ Thúy cao cấp, cùng với một số loại phù dung bình thường cũng tương đương, có một số loại phù dung còn không tốt bằng nhụ loại Phỉ Thúy.

-Nếu anh đồng ý đánh cuộc chúng tôi đồng ý, cái khác không cần phải nói.

Lý Dương mỉm cười lắc đầu, trên mặt vẫn như cũ mang theo vẻ tự tin, người chung quanh đều nhỏ giọng bàn tán, trong mắt một số người đã cho rằng Lý Dương cố giữ bình tĩnh, này nếu giải ra khối phỉ thúy dương lục không tồi, dựa theo đánh cuộc của bọn họ lúc trước, Lý Dương bọn họ có thể bồi thường không ít tiền.

-Hừ, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ

Nụ cười của người bán hàng lập tức biến mất, hung hăng trừng mắt liếc Lý Dương một cái, mở bề mặt đồ thạch ra, người bán tiếp tục mài tầng sương mờ.

Chỉ chốc lát, một tảng lớn Phỉ Thúy đã được người bán mài ra, kết quả tầng sương mờ bên trong lớp da hàng nguyên thạch cũng hiện ra, người bán hả miệng cười sáng sủa.

Thời gian lúc này, có mấy người đứng chung quanh xem rất náo nhiệt, có người còn kinh ngạc nhìn Lý Dương.

Vài người nghe nói đánh cuộc tất cả đều hưng phấn lên, cảnh tượng náo nhiệt chưa từng thấy qua, tình cờ gặp phải đương nhiên không thể buông tha.

Cảm giác có người đang xem mình, Lý Dương quay đầu nhìn, cái người mà luôn luôn chú ý Lý Dương vội vàng cười gật đầu với Lý Dương, trên mặt tựa hồ còn có chút khấn trương.

Lý Dương nhẹ nhàng cúi đầu, người này hẳn hoàn toàn không quen, có thể khẳng định hẳn chưa có gặp qua.

Người nọ đột nhiên từ bên cạnh người bạn đi tới, đi đến trước mặt Lý Dương, trên mặt còn mang theo một chút thần sắc cung kính, rất là cẩn thận nói:

-Xin hỏi, Anh là Lý Dương, Lý tiên sinh phải không?

-Là tôi, ngài là?

Lý Dương nghi hoặc nhìn ông ấy, người này còn nhận ra mình, Lý Dương cẩn thận hồi ức lại người mà hẳn quen biết, thật sự đối với người này không hề có ấn tượng.

Người nọ lập tức hưng phấn kêu lên:

-Tôi là một gã chơi đồ thạch bình thường ở Trịnh Châu, ngày hôm qua tại khu giải thạch gặp qua anh, ở Nam Dương cũng gặp qua anh, anh là niềm tự hào của người Hà Nam chúng ta.

Lý Dương, tên này rất quen thuộc?

Có mấy người vây quanh xem đồ thạch nhú nhú lông mày, còn có mấy người cuống quýt từ trong người lấy ra một tờ báo, hôm nay đều là báo Bình Châu ngọc khí, trên tờ báo này tên của Lý Dương xuất hiện cũng không ít, hơn nữa xuất hiện ở những vị trí dễ làm cho người khác chú ý tới.

-Tôi nhớ ra rồi, ngày hôm qua lúc giải Thủy Tinh Chung, người mà trên vô đài của trận đấu giữa Thiệu thị và An thị đã kêu Lý Dương.

Có người giật mình kêu to, người chung quanh đều kinh ngạc nhìn Lý Dương, nếu nói người nổi danh nhất Bình Châu tại đại hội giao dịch nguyên thạch, không phải là minh tinh, cũng không phải Thiệu Ngọc Cường, mà chính là Lý Dương đang đứng trước mặt bọn họ. Cho dù là đấu với hai công ty hai là giải ra Thủy Tinh Chung Ngọc Lục Bảo đều làm cho thanh danh Lý Dương đứng đầu ở đại hội giao dịch nguyên thạch.

Người bán hàng đã cắt xong, nghe bọn họ bàn tán cũng ngạc nhiên nhìn Lý Dương, tên của Lý Dương một số người buôn bán đều biết rõ.

-Rè rè

Trong tiếng bàn tán của nhiều người, người bán vẫn để cho máy cắt tiếp tục cắt, Tư Mã Lâm còn có An Văn Bình bọn họ đều đứng thẳng, Lý Dương sau khi bị những người khác nhận ra, trên mặt bọn họ tất cả đều lộ ra niềm tự hào.

Hiện tại, hai mươi người đứng chung quanh xem lại nghĩ người bán hàng cực thạch tự tin lạc quan nhất định sẽ thắng, đặc biệt Trịnh Châu người mà thấy Lý Dương ở Nam Dương và Bình Châu, càng tin tưởng vững chắc Lý Dương nhất định sẽ thắng.

Người có tên, cây có bóng, việc Lý Dương cũng có ít nhiều người biết đến, việc khác không nói, chỉ nói đến năng lực của Lý Dương ngày hôm qua trước hai công ty châu báu lớn, làm cho hai công ty châu báu lớn chủ động rời đi. Cũng đủ chứng minh trình độ Lý Dương cực cao, hưởng hồ hành vi của Lý Dương ngày hôm qua cũng đem lại không ít vinh dự cho những người chơi đồ thạch thể đơn lực yếu.

Điều này làm cho hiện trường có phần cải biến suy nghĩ trước đó, mọi người ngược lại xem trọng Lý Dương, nhưng vẫn gần như một nửa số người vẫn giữ nguyên cách nhìn ban đầu, cho rằng Lý Dương thất bại, sự thật đặt ở trước mặt, khối hàng nguyên thạch của người bán hàng rất tốt.

Tâm tình của người bán ngược lại không có ảnh hưởng gì, thanh danh của Lý Dương lớn cũng là sự thật không có thể thay đổi, Vua Phỉ Thúy Vương Lão gia thanh danh cũng hiển hách, cũng không dám nói chính mình chưa bao giờ đánh cuộc thua.

Rầm

Người bán hàng một nhát đã cắt xong rồi, bên trên lát cắt lại lộ ra một điểm sương trắng, lần cắt này người bán hàng rất thỏa mãn.

Một lần nữa lại mài, người bán lại lần nữa mài lớp sương trắng mỏng manh, người mà đứng xung quanh vốn có lòng tin với người bán giờ lại càng thêm niềm tin, đều muốn một hồi như thế nào đem tin tức Lý Dương đánh cuộc thua truyền ra bên ngoài, có thể thấy Lý Dương thua bọn họ rất là vui.

Đây cũng là tâm lý ghen tỵ của quần chúng, Lý Dương chẳng qua là một người trẻ tuổi bình thường, đột nhiên trong một đêm lại nổi danh, đem lại sự phẫn nộ vì bất công của rất nhiều người.

Ào ào

Thời gian chậm rãi trôi qua, người chung quanh không nói chuyện, chỉ có đá mài và nguyên thạch tiếp xúc nhau tạo ra âm thanh chói tai truyền vào tai của mọi người.

Răng rắc

Máy mài đột nhiên đột dừng lại nơi đó, người bán mở to mắt nhìn ngay chỗ lát cắt, vẻ mặt không dám tin.

Oanh

Chung quanh hơn hai mươi người nhất thời đều kêu lớn lên, tầng sương trắng bên trên lớp cắt của khối nguyên thạch đó bị mài không ít, đã lộ ra những nét đứt gãy rõ ràng, chỉ có một vài mảnh nhỏ nhỏ chứa nhụy loại Phỉ Thúy màu dương lục, mà ở dưới, không có bất cứ màu sắc gì.

-Điều đó không thể

Người bán đột nhiên dụi mắt, trực tiếp để máy cắt, cho dù có làm hư Phỉ Thúy hay không, gã cũng để thẳng con dao nhắm vào chỗ tầng đứt gãy.

Người chung quanh, đặc biệt người mà vừa mới bắt đầu đứng ở chỗ này đều phức tạp nhìn Lý Dương, xuất hiện tầng đứt gãy có thể không phải là hiện tượng tốt gì, xuất hiện tình huống này cho dù bên dưới vẫn có nhụy loại Phỉ Thúy, giá trị của nó cũng không tăng nhiều, bởi vì đã không nhìn thấy màu sắc.

Người bán cắt lần này rất nhanh, chỉ chớp lát đem chỗ đồ thạch chia làm hai nửa, sau khi rửa sạch bề mặt dao, người bán lập tức đặt móng ngồi ở trên mặt đất.

Mài mà không tìm ra giá trị thì không gọi là mài, cắt thấy mới gọi là cắt, những lời này lại lộ ra.

Dưới một nhát dao, tình hình thực tế đồ thạch bên trong lập tức liền hiện ra trước mặt mọi người.

khối đẹp một chút để bán đấu giá, hôm qua mấy người nghiện đấu giá nên hôm nay không tránh khỏi có chút ngứa ngáy.

- Có gì không ổn?

An Văn Bình ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

- Khối này đánh số hơn sáu nghìn tại sao so với những khối trước lại kém hơn nhiều như vậy?

Nhìn vẻ mặt đầy nghi hoặc của Lý Dương An Văn Bình đột nhiên cười, vừa cười vừa lắc đầu, cười một lúc, mới chậm chậm nói:

- Anh Lý à, anh không biết đây là nguyên thạch đấu giá ngày cuối cùng à?

- Tôi biết.

An Văn Bình cười ha ha:

- Anh Lý à anh có biết không, buổi chiều ngày cuối cùng là thời gian của Âm tiêu, thời gian này mọi người đều đi xem khu Âm tiêu, ai có thời gian tham gia Minh tiêu bán đấu giá thạch? Nếu Minh tiêu không phải là bán đấu giá thạch có đầu có cuối ở đại hội giao dịch thì chưa biết chừng cuộc bán đấu giá của Minh tiêu ngày cuối cùng sẽ bị hủy rồi.

Lý Dương lập tức gật đầu, An Văn Bình giải thích như vậy anh lập tức hiểu ngay, thời gian Âm tiêu và Minh tiêu đấu giá có chút mâu thuẫn, so sánh ngày đấu giá cuối cùng của Minh tiêu và Âm tiêu thì biểu hiện càng quan trọng, đấu giá trong ngày này chỉ là những khối bình thường cũng không có gì là lạ, dù sao cũng không có ai tham gia Minh tiêu bán đấu giá.

Những người thường đến tham gia đại công bàn đều biết điều này, chỉ có Lý Dương lần đầu tới lại ngày thứ hai mới bắt đầu xem, ngày thứ bảy mới bán đấu giá nên mới có vấn đề như này.

- Các bạn, Minh tiêu bán đấu giá bắt đầu rồi, hi vọng các bạn nắm bắt thời gian để đến đại sảnh bán đấu giá, chỉ năm phút nữa là ở đây đóng cửa rồi.

Nhân viên tác nghiệp chạy lại hô to, vẫn nhìn bọn Lý Dương một cách kỳ quặc, những người khác đều ở khu thạch bán đấu giá hôm nay quan sát, bọn Lý Dương cũng chạy lại bên đồng phế liệu của ngày cuối cùng.

Nhìn thấy nhóm hai nam hai nữ bọn Lý Dương nhân viên tác nghiệp cười đầy ẩn ý, rồi mau chạy lại bên cạnh bọn họ.

- Lý Dương, anh xem thế nào rồi?

Tư Mã Lâm vội chạy lại phía đằng sau, anh nhìn thấy hai khối không tồi chỉ tiếc nguyên liệu bên trong Tư Mã Lâm không hề tin tưởng, khối bọn họ nhìn trúng thì chắc chắn người khác cũng có thể nhìn trúng, nếu có công ty Châu Bảo chen chân vào họ càng không có hi vọng gì rồi.

- Cũng tạm tạm rồi, chúng ta đi thôi.

Lý Dương bước tới phía trước, những khối hàng mấy ngày đấu giá còn thừa Lý Dương đều đã xem qua một lần, đều biết được khối thạch có mã số nào bên trong có Phỉ Thúy, mà những khối đó có thể sẽ bán đấu giá với giá thấp những mã số khác Lý Dương đều nhớ cả rồi.

Người ở trong đại sảnh không ít, so với ngày hôm qua nhiều hơn một chút, bọn Lý Dương muộn một chút sợ không có chỗ.

Sắp bắt đầu rồi An Văn Quân mới tới, Thiệu Ngọc Cường lần này không tới, Lý Dương lúc này mới nghĩ ra, ở khu Minh tiêu không hề gặp Thiệu Ngọc Cường, hôm nay anh ta hình như mất tích rồi.

Tấm màn lớn trước mặt đột nhiên sáng lên, hội trường bán đấu giá đang ồn ào bỗng nhiên yên lặng, rất nhiều người nắm chặt trong tay đơn trả giá, sự hỗn loạn của cuộc bán đấu giá ngày hôm qua vẫn làm cho mọi người khiếp sợ, lo lắng hôm nay vẫn có thể xuất hiện tình cảnh như ngày hôm qua.

An Văn Quân cũng quay đầu nhìn một cái, hơi cau mày, An Văn Bình đã nói với cô ấy sự việc ngày hôm qua không có liên quan gì tới Lý Dương, cô rất tin tưởng An Văn Bình, chỉ là trong lòng cô cảm giác có chút không ổn.

Tấm màn lớn chợt lóe lên, những mã số màu đỏ bắt mắt và giá cả bắt đầu xuất hiện, mọi người đều đổ dồn mắt về tấm màn lớn, nhìn giá thạch vừa ý mình.

- Thiếu gia, đây là thông tin Tang Phổ truyền lại.

Cùng với việc tiến hành khẩn trương việc bán đấu giá Minh tiêu, một đại hán vội vàng chạy tới trước mặt Sang Dala đưa một đồng giấy tờ.

Sang Dala gật đầu, nhẹ nhàng đón nhận số giấy tờ, nói là giấy tờ kỳ thực chỉ có một hai trang giấy, trên mặt in một vài chữ, chữ này toàn là chữ Myanmar.

Nếu Lý Dương nhìn thấy hai trang giấy này lại có thể hiểu được sẽ vô cùng ngạc nhiên, toàn bộ nội dung bên trong đều có liên quan tới anh, từ khi anh còn làm việc cho An Thị ở Minh Dương đến khi anh trở thành chuyên gia ngọc cổ và hiện tại cùng bạn bè đồng nghiệp mở công ty bán đấu giá, về mặt cơ bản những việc lớn xảy ra trong năm nay đều có ở trong đó.

Hai trang giấy rất nhanh có thể xem xong, sau khi xem xong Sang Dala nhíu mày lại.

Qua đi mấy phút Sang Dala mới giãn lông mày ra, trên mặt lộ ra nụ cười, nhanh chóng lấy điện thoại từ trong người ra.

- Chú Ba, chú đi Hồng Kông chơi thế nào? Cháu có chuyện muốn nói với chú, đúng, trong cuộc đàm thoại với An gia lần này có thêm một điều kiện, nếu họ muốn hợp tác cùng gia tộc chúng ta thì phải có thêm Lý Dương, Lý Dương là ai thì khi nào có thời gian cháu sẽ giải thích cụ thể cho chú.

Tắt điện thoại Tang Đạt La nhìn đồng hồ, cười đi ra ngoài.

Nửa tiếng đồng hồ đấu giá trôi đi rất nhanh, đợi tấm màn lớn đứng im An Văn Quân mới thở phào nhẹ nhõm, hôm nay không xuất hiện tình cảnh như hôm qua, cuộc đấu giá hôm nay rất thuận lợi.

Bây giờ An Văn Quân đã xóa bỏ được những nghi hoặc của mình về Lý Dương, tình cảnh hỗn loạn hôm qua có khả năng là do những chủ hàng cố ý làm loạn, Minh tiêu bán đấu giá đã quy định, thương nhân chọn được khối Minh tiêu bán đấu giá thì không được phép vào khu bày sản phẩm và bán đấu giá, càng không được phép nâng giá.

Nhưng toàn là những người muốn đầu cơ, một khi tra được ra những thương nhân này sẽ chịu sự trừng phạt thích đáng, không chỉ sau này không có cơ hội tham gia đại hội giao dịch Bình Châu mà còn có thể bị phạt tiền. Số tiền này không cần phải nộp mà chỉ cần khi có khối đấu giá thành công số tiền sẽ phải đợi khi đại hội giao dịch kết thúc mới được tính, đến lúc đó số tiền phạt sẽ trực tiếp khấu trừ vào khoản này.

Bởi vì quy định nghiêm khắc nên mấy năm gần đây rất ít xảy ra tình trạng hỗn loạn này nhưng tình hình không phải tuyệt đối, An Văn Quân cũng đã chĩa mũi nhọn vào những thương nhân bán đấu giá thạch ngày hôm qua rồi, một khi tra được ra vấn đề thì những thương nhân này cứ chờ mà gặp xui xẻo.

Rời đại sảnh bán đấu giá Lưu Cương và Vương Hạo Dân đi giao tiền, Tư Mã Lâm và Trương Vỹ đều lắc đầu, giá tiền đấu giá khối hàng mà họ nhìn trúng đều vượt xa giá mà họ dự định, cuối cùng hai người họ đều bỏ cuộc, khối mà Vương Hạo Dân đấu giá người tham gia cũng không ít, đương nhiên anh cảm đi rồi.

Hôm nay Lý Dương chỉ bán được ba khối, thêm khối của Vương Hạo Dân vậy là hôm nay khối hàng họ bán đấu giá được ít hơn hôm qua gần một nửa, Tư Mã Lâm và Trương Vỹ thì cũng không bằng hôm qua.

Khối hàng bán đấu giá mặc dù không nhiều nhưng tổng thể giải ra lại không ít, thêm khối buổi chiều mua và bốn khối Minh tiêu tổng lại là hơn bốn mươi khối, một con số đáng sợ.

Thu hàng xong, mấy người nhìn nguyên thạch trên hai chiếc xe đẩy to cười một cách khổ sở.

- Hôm nay vẫn phải tìm người, thuê thêm mấy máy giải thạch nữa đi.

Lý Dương thở nhẹ một cái, lần này không ai phản đối, chỉ dựa vào mấy cái của bọn họ thì đến đêm cũng không giải xong số thạch này, hiện tại Cổ lão và Trịnh Khải Đạt đều không có ở đây, lại thiếu hai trợ thủ, thuê công nhân giải thạch mới là lựa chọn tốt nhất.

- Được, bây giờ tôi đi chuẩn bị.

Vương Hạo Dân trả lời trước, rồi vội vàng đi, thạch hôm nay phải giải là của anh ta nhiều nhất, việc thuê máy giải thạch này cũng ngại để người khác làm. Tiền thuê máy giải thạch và công nhân cũng không thấp, nhưng số tiền này đối với mấy người bọn họ thì không đáng gì.

Vương Hạo Dân thuê sáu máy giải thạch và mười hai công nhân, cho dù là hơn bốn mươi khối thạch cũng chỉ sáu giờ chiều là giải xong, sau khi đợi Cổ lão quay lại mới tính là giải xong.

Vương Hạo Dân ôm một đống Phỉ Thúy bộ dạng dở khóc dở cười. Nguyên thạch của Vương Hạo Dân nhiều nhất, Phỉ Thúy giải ra cũng nhiều nhất, chỉ đáng tiếc chỗ Phỉ Thúy này không đem lại cho anh bao nhiêu tiền, thua lỗ cũng khá nhiều, mấy khối đồ tăng đều bù vào, khối cuối cùng đấu giá cũng là xuống ít, mất thêm phí giải thạch vừa hòa vốn.

So với Vương Hạo Dân thì Tư Mã Lâm và Trương Vĩ hôm nay đều thu được không ít, hai người đang cười, Trịnh Khải Đạt không đến, nhìn thấy thu hoạch của bọn họ ngay cả An Văn Bình cũng phải ghen tỵ, thu hoạch của bọn họ cũng là do sự giúp đỡ của Lý Dương mà có được, không có sự giúp đỡ của Lý Dương bọn họ không thể nào có được thành tích tốt như vậy.

- Đi thôi, đi cắt Phỉ Thúy trước, lão Trịnh vừa gọi điện rồi, hắn đã ở Nhận Minh Lâu đăng ký phòng rồi, đợi chúng ta qua.

Tư Mã Lâm cười uể oải đập Vương Hạo Dân, Trương Vĩ cũng bước lên trước lắc đầu cười, mấy người buổi sáng đều khuyên Vương Hạo Dân đừng mua nhiều như vậy nhưng anh ta không nghe, cứ muốn kiếm nhiều tiền kết quả cuối cùng cái gì cũng không có được.

Nhưng so với ngày mà không có Lý Dương đi cùng thì còn tốt hơn nhiều, hôm nay nếu không có Lý Dương giúp, Vương Hạo Dân mua nhiều như vậy chắc chắn sẽ phải cỏi quần để đền bù, trong số mấy người thì năng lực đồ thạch của Vương Hạo Dân là kém nhất.

Cắt Phỉ Thúy rồi, mấy người lập tức lái xe tới Nhận Minh Lâu, mấy ngày này bọn họ cũng quen với ông chủ lâu Nhận Minh rồi, vừa xuống xe đã có nhân viên phục vụ dẫn lên lầu, Trịnh Khải Đạt đã đang đợi ở bên trong.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

247. Chương 247: Thiệu Gia Hào Phóng.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Lão Trịnh, hôm nay anh không ở lại thật đáng tiếc.

Vẫn chưa bước vào cửa Vương Hạo Dân đã kêu to, Trịnh Khải Đạt buổi sáng chỉ mua bốn khối thạch, một khối tăng lớn, hai khối tăng nhỏ, nói chung kiếm được không ít, buổi chiều Tư Mã Lâm gọi điện thoại cho Trịnh Khải Đạt, khối thạch này là do Tư Mã Lâm làm chủ đều là do anh giải ra.

Đứng trước cửa Vương Hạo Dân đột nhiên giật mình, lập tức cười:

- Lão Trịnh anh cũng thật là, có bạn mà không nói trước một tiếng.

Mấy người đi sau Vương Hạo Dân cũng ngạc nhiên nhìn người thanh niên đang ngồi cùng Trịnh Khải Đạt trong phòng, sau khi Vương Hạo Dân nói xong cảm thấy có chút không đúng. Bạn bè tốt nhất ở Bình Châu của Trịnh Khải Đạt chính là mấy người bọn họ, ở Bình Châu cũng không quen ai khác, thực sự gặp bạn rồi

thì cũng nói trước với bọn họ một tiếng, tại sao mà không nói không rằng gì dẫn người lạ tới, việc này có chút kỳ lạ.

- Mọi người cứ vào đây ngồi rồi nói tiếp. Trịnh Khải Đạt đứng lên cười cười, người thanh niên bên cạnh anh cũng đứng lên.

Người thanh niên này khoảng ba mươi tuổi, có chút giống Thiệu Ngọc Cường, Lý Dương nghi ngờ nhìn Trịnh Khải Đạt lại quay đầu nhìn An Văn Bình bên cạnh mình.

An Văn Bình lúc này trông rất nghiêm túc, căn môi mắt trừng trừng nhìn người trong phòng kia, thái độ của An Văn Bình làm cho Lý Dương hiểu ra, người thanh niên này nhất định có quan hệ với công ty Thiệu thị.

Sau khi đợi mọi người ngồi vào rồi Trịnh Khải Đạt đột nhiên đứng lên nói:

- Mọi người, tôi xin giới thiệu với mọi người một chút, vị này là Thiệu Ngọc Hoa, Thiệu tiên sinh là phó tổng giám đốc công ty Thiệu thị, cũng là anh của Thiệu Ngọc Cường.
- Từ lâu đã muốn đến gặp mọi người nhưng chưa có dịp, hôm nay mới đến được mong mọi người thứ lỗi.

Thiệu Ngọc Hoa vội vàng giơ tay trước mặt mọi người, trừ Tư Mã Lâm và Cố lão trả lời còn những người khác không có bất kỳ phản ứng gì trong đó có cả Lý Dương.

Trương Vĩ còn dùng ánh mắt căm hận nhìn Thiệu Ngọc Hoa kia, ở Nam Dương Thiệu Ngọc Hoa đã cướp mất sản phẩm cao cấp Lam Tinh Linh suýt nữa thuộc vào tay anh, Trương Vĩ có ánh mắt tốt với người Thiệu gia mới là lạ.

Trịnh Khải Đạt cười một cách ngại ngùng, ánh mắt hướng về phía Lý Dương có ý cầu cứu.

- Ăn cơm thôi, ăn trưa sớm lại một cả buổi chiều bây giờ mọi người đều đói cả rồi.

Lý Dương thở nhẹ một cái, Trịnh Khải Đạt thở phào nhẹ nhõm vội vàng bảo phục vụ mang cơm lên, trước khi bọn Lý Dương đến anh đã gọi món rồi.

Bữa tối được ăn rất nhanh, mấy người đều không uống rượu. Mặc dù có chút ngại ngùng nhưng biểu hiện của Thiệu Ngọc Hoa lại đáng chú ý nhất, còn đặc ý xin lỗi Trương Vĩ về chuyện ở Nam Dương, còn hứa Thiệu thị sau này sẽ bồi thường cho Trương Vĩ, về phương diện sản phẩm ngọc khí cũng đồng ý chung với Trương Vĩ.

Ý của Thiệu Ngọc Hoa làm Trương Vĩ rất cảm động, nếu Thiệu thị đồng ý giúp anh cung cấp nguồn hàng thì mỗi năm anh có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian tìm nguyên liệu và nguồn hàng, có thể đặt tình lực này vào việc kinh doanh thì việc phát triển buôn bán sẽ được hỗ trợ rất nhiều.

Nhưng Trương Vĩ lại không chủ động trả lời, cái này vẫn phải xem quyết định của Lý Dương. Trương Vĩ không ngốc, anh rất hiểu Thiệu Ngọc Hoa một người phụ trách một công ty lớn như vậy có thể nhún nhường như vậy đều là vì Lý Dương nếu không có Lý Dương thì Thiệu Ngọc Hoa ngay cả nhìn mặt anh hẳn cũng không thèm nhìn đừng nói đến việc cùng góp vốn.

Ăn xong bữa tối Thiệu Ngọc Hoa lập tức rời khỏi, khi anh ta ở đây biểu hiện rất khéo léo nhưng mọi người đều không có quan tâm đặc biệt gì, nhất là Lý Dương vẫn rất bình thản làm cho hắn không còn lý do để tiếp tục ở đây.

- Lão Trịnh, anh dẫn hắn ta đến đây sao không nói với chúng tôi một tiếng?

Xe Thiệu Ngọc Hoa vừa đi, Vương Hạo Dân trách cứ một câu, những người khác cũng đều nhìn Trịnh Khải Đạt.

Trịnh Khải Đạt cười một cách khổ sở lắc đầu nói:

- Nếu tôi nói trước các bạn có tới đây không?
- Không.

Trương Vĩ không nghĩ ngợi gì trả lời trước một câu, nếu Trịnh Khải Đạt nói có người của Thiệu gia ở đây anh sẽ là người đầu tiên phản đối, tuyệt đối không đồng ý đến. Nhưng hôm nay phản ứng của Thiệu Ngọc Hoa cũng ngoài dự liệu của mọi người, so với Thiệu Ngọc Cường vênh váo hung hăng thì thái độ đối xử của cậu anh này còn tốt hơn nhiều.

- Vậy thì không được rồi, nếu tôi nói trước chắc chắn các bạn sẽ không tới, không bằng cứ tạm giữ bí mật.

Trịnh Khải Đạt phất phất tay, anh tương đối hài lòng đối với kết quả này, lần này Thiệu Ngọc Hoa đến anh cũng không ngờ có thể làm cho bọn Trương Vĩ tha thứ cho Thiệu gia, có thể giải hòa đôi chút mâu thuẫn cũng tốt, còn lời hứa hẹn Thiệu Ngọc Hoa với anh thì không đáng gì.

- Anh Lý, muộn lắm rồi tôi phải về thôi.

An Văn Bình đứng bên cạnh đột nhiên muốn về, Lý Dương lại thở dài, tối nay An Văn Bình không nói câu gì, sự xuất hiện của Thiệu Ngọc Hoa làm cô ấy kích động mạnh nhất.

- Tôi bảo Lưu Cương đưa cô về, Lưu Cương, lại phải phiền bạn rồi, có thể giúp tôi đưa An tiểu thư về không?

- Không vấn đề gì, anh Lý, An tiểu thư tôi đưa cô về.

Lưu Cương lắc lắc chìa khóa xe, sau khi An Văn Bình chia tay mọi người lập tức lên chiếc VOLVO của Lý Dương, hôm nay tâm trạng của An Văn Bình không tốt lắm.

Bất kỳ người nào gặp được đối thủ hay kình địch của mình mà vui vẻ mới là kỳ lạ, huống hồ Thiệu thị hiện tại không phải là kình địch bình thường của An thị. Thiệu thị đang muốn vui đập An thị, mà tình cảnh của An thị tuyệt đối có thể bị thảm vô cùng, sớm như vậy mà công ty Châu Ngọc khác không thể lưu lại thời gian huy hoàng của An thị, chắc chắn sẽ liên hợp lại từng bước từng bước đưa An thị xuống vực thẳm.

Tư Mã Lâm, Trịnh Khải Đạt, Lý Dương còn có Ngô Hiểu Ly đều lên xe của Trịnh Khải Đạt, lên xe cái Tư Mã Lâm không kìm chế được liền trách một câu:

- Lão Trịnh, việc làm của anh hôm nay rất không được, anh tự ý liên lạc với Thiệu gia không thêm quan tâm đến bọn chúng tôi, nhưng anh không chào hỏi gì dẫn hấn ta đến ăn cơm cùng bọn chúng tôi, đều là anh không đúng.

- Tư Mã, chúng ta quen biết nhau đã lâu, cô nghĩ tôi là người làm việc mà không suy nghĩ à?

Trịnh Khải Đạt lắc đầu cười, nói với Tư Mã Lâm, anh không hề có biểu hiện hối hận ngược lại còn có chút đắc ý.

- Lẽ nào còn có nguyên nhân khác? Tư Mã Lâm lộ ra vẻ nghi hoặc.

- Đúng thế, Thiệu Ngọc Hoa đồng ý với chúng ta, nếu hôm nay dẫn hấn ta tới sẽ giải hòa mâu thuẫn giữa Thiệu gia và chúng ta, sau này toàn bộ sản phẩm bán đấu giá sẽ giao cho chúng ta, mỗi năm bảo đảm ít nhất có một cuộc bán đấu giá như vậy.

Trịnh Khải Đạt cười hì hì, Tư Mã Lâm hít vào một hơi, Thiệu gia thật hào phóng, chỉ là mời Thiệu Ngọc Hoa ăn bữa cơm giúp anh giải trừ mâu thuẫn, mà có được sự hợp tác của Thiệu thị, mà về sau mỗi năm đều có một cuộc bán đấu giá, nếu là Tư Mã Lâm thì cũng đồng ý với Thiệu Ngọc Hoa rồi.

- Thế nào? Vụ làm ăn này không tồi đấy chứ? Thiệu gia thực sự rất có thành ý, anh ta còn nói Lý lão đệ và Thiệu Ngọc Cường đều là người cùng ngành, giữa họ có sự cạnh tranh là tốt, nhưng Thiệu thị bảo đảm sự cạnh tranh giữa họ là quang minh chính đại, là công bằng, tuyệt đối không có bất kỳ người nào trộn lẫn vào.

Trịnh Khải Đạt nắm lấy vô-lăng, quay đầu nhìn Lý Dương, nụ cười đầy ẩn ý, Trịnh Khải Đạt hiểu những điều này đều là do Lý Dương mang lại, lúc đầu mời Lý Dương hợp tác mở công ty bán đấu giá thạch bảy giờ mới thấy đây là quyết định sáng suốt nhất từ khi làm buôn bán tới giờ.

Lý Dương cũng ngây người ra một lúc, người Thiệu gia chấp nhận như vậy thật không dễ dàng gì, đầu năm nay có rất nhiều người thua lỗ, thực lực Thiệu thị rất mạnh, Lý Dương không phải là không lo lắng điều này.

- Vụ làm ăn này không tồi nhưng có cảm giác khó chịu.

Tư Mã Lâm cười một cách khổ sở, bây giờ anh cũng không trách cứ gì Trịnh Khải Đạt nữa, Trịnh Khải Đạt làm vậy cũng đều là vì công ty bọn họ, xuất phát điểm là tốt.

- Anh Trịnh, tôi không phản đối anh tiếp tục tiếp xúc với bọn họ chỉ có điều nếu có những chuyện như ngày hôm nay tôi hi vọng anh nói trước với chúng tôi một tiếng.

Lý Dương thở nhẹ rồi tiếp tục nói:

- Khi về tốt nhất anh nên giải thích với Trương tổng một tiếng, có thể hóa giải mâu thuẫn giữa chúng ta là một chuyện tốt, còn điểm này chỗ Phỉ Thúy này của chúng ta uyết đối không thể đồng ý cho bất kỳ ai, anh đừng để lão đệ em khó xử.

Tư Mã Lâm ở bên cũng gật đầu, Thiệu Ngọc Hoa lần này hạ thân tới thăm chúng ta không phải là vì chỗ Phỉ Thúy trên tay chúng ta? Lý Dương là cổ vấn thạch của An thị, lại có ký hiệp ước với An thị, bất luận thế nào cũng không thể lằng lằng mang chỗ Phỉ Thúy này cho Thiệu thị được.

- Ha ha, Lý lão đệ, anh cứ yên tâm, tôi không phải là không biết điều đó, việc được cái này mất cái kia thì tôi không làm, Thiệu Ngọc Hoa không nhắc đến việc mua chỗ Phỉ Thúy này, anh ta chỉ yêu cầu chúng ta bảo đảm việc tiến hành cho cuộc bán đấu giá là được, anh ta sẽ quang minh chính đại mang Phỉ Thúy đi trong cuộc bán đấu giá.

Trịnh Khải Đạt cười lớn, Tư Mã Lâm và Lý Dương nhìn nhau, hai người đều ngạc nhiên, đều không ngờ Thiệu Ngọc Hoa lại có thể hào phóng đến như vậy, nếu thực sự như vậy thì việc buôn bán này quả thật không tồi, còn kiếm được không ít.

- Thôi được rồi, những việc này Trịnh đại ca làm là được rồi, chúng ta ban đầu đã nói rõ rồi, tôi chỉ phụ trách giám định, còn việc kinh doanh và quản lý thì do các bạn làm, những việc vặt này tôi không quan tâm nữa.

Lý Dương cười một cách khổ sở, trực giác cho anh biết Thiệu Ngọc Hoa làm như vậy chắc chắn không đơn giản là như vậy, những việc phiền phức này Lý Dương thực sự không muốn quan tâm, tất cả đều đưa cho Trịnh Khải Đạt, anh chỉ cần yên tâm làm tốt công việc của mình là được.

- Điều này thì anh yên tâm đi, tôi tuyệt đối không làm anh khó xử đâu.

Trịnh Khải Đạt lại cười một tiếng, đánh vô-lãng, không lâu xe đã đến trước cửa khách sạn.

Bọn Lý Dương vừa mới tới khách sạn Lưu Cương liền quay lại, Trịnh Khải Đạt vẫn đặc ý một mình đi tìm Trương Vĩ, trên bàn ăn Thiệu Ngọc Hoa không nói rõ với Trương Vĩ, những điều này để Trịnh Khải Đạt nói là hợp nhất, tin chắc Trương Vĩ sẽ không thể từ chối vụ làm ăn rất có lời này.

Tối Lý Dương ngủ rất ngon, buổi sáng tỉnh dậy tinh thần rất sảng khoái, hôm nay Lưu Cương dậy sớm hơn Lý Dương một chút, khi Lý Dương mở mắt Lưu Cương đã mặc xong quần áo.

Sau khi xuống lầu, mọi người đều đang ở phòng ăn đợi, hôm qua Lý Dương là người sớm nhất hôm nay lại là người muộn nhất.

Điều làm Lý Dương không ngờ nhất là trong phòng ăn còn có thêm một người, hôm qua cùng An Văn Bình cũng ở đây đang nhìn anh.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

248. Chương 248: Dừng Âm Tiêu Để Học Hỏi.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Trên khuôn mặt đáng yêu của An Văn Bình vẫn lộ ra chút phức tạp nhìn Lý Dương, cô ấy lại nghĩ đến lời dặn của bố ngày hôm qua.

- Khối nguyên thạch lão tượng bì rất hiếm thấy.

Lý Dương tiến lên trước vuốt ve vỏ ngoài khối thạch, vỏ ngoài rất thô ráp sờ có cảm giác ráp tay, biểu hiện có chút không bằng phẳng, giống như nếp nhăn, nếu không phải người trong nghề có thể chỉ thấy khối thạch rất xấu, không biết đây là thứ quý giá hơn cả vàng.

Lòng bàn tay hướng xuống Lý Dương lẳng lặng dùng năng lực đặc thù, trong nháy mắt cả khối thạch đều nằm trong năng lực đặc thù của Lý Dương, khối thạch tốt như thế này Lý Dương cũng có chút hồi hộp muốn biết kết quả bên trong.

Hình ảnh xuất hiện Lý Dương lập tức ngậy người ra, chớp mắt mấy cái, kỳ thực cho dù Lý Dương có chớp mắt thế nào thì hình ảnh trong lập thể cũng không thể nào thay đổi được, đây chỉ là động tác nhất thời của anh mà thôi.

- Lý lão đệ, anh sao thế?

Tư Mã Lâm hiểu kỳ hỏi một câu, anh cứ nhìn Lý Dương chăm chăm, sự thay đổi của Lý Dương không giấu được anh.

- Không có gì, tôi đang xem mấy vết rỗ này, thấy không được đẹp.

Lý Dương lắc đầu, nhẹ nhàng vuốt những vết rỗ trên thạch, mấy người khác gật đầu theo, vết rỗ đối với khối thạch có một sự hủy hoại đáng kể nhưng không nghiêm trọng bằng nắm và ghe, chỉ là những vết rỗ trên khối nguyên thạch Lão Tượng Bì này hơi nhiều, vết rỗ nhiều như vậy thường không hay gặp.

Nghe chừng thương nhân khối nguyên thạch này không dám cắt cũng một phần là do những vết rỗ này, nhìn những vết rỗ này khiến cho người ta có chút không thoải mái.

Lẳng lặng thở dài, Lý Dương cúi đầu xuống, khối thủy Lão Tượng Bì này là thật, chỉ đáng tiếc là bên trong hơi xấu, nếu là Phỉ Thúy Băng Chủng xuất hiện thì rất ít, phía dưới vỏ ngoài chỉ có một chút, phía sau đều biến thành một vùng cát trắng. Đây là khối nguyên thạch đổ xuống, Phỉ Thúy Băng Chủng giải ra một trăm vạn cũng không đáng, không bằng khối màu vàng lê mà Lý Dương mua.

- Thứ mà Lý Dương cảm thấy không tốt thì chắc chắn không tốt, anh em mình đi thôi, không biết khối nguyên thạch này cuối cùng sẽ vào tay ai xui xẻo đây.

Vương Hạo Dân lắc đầu, bọn Trương Vĩ cũng gật đầu theo, khối thạch Lý Dương bảo tốt thì có thể sẽ đổ xuống nhưng nói không tốt thì không thể nào đổ tăng được, mấy người bọn họ đều vô cùng tin tưởng Lý Dương.

Những người khác nghe Vương Hạo Dân nói thì tỏ ra coi thường, người nhận ra Lý Dương kia có chút do dự nhưng trên mặt cũng lộ vẻ không tin tưởng.

- Các người cứ ở đây xem, tôi đi sang bên kia.

Lý Dương chào một câu rồi tiếp tục chạy đi xem nguyên thạch.

Khối nguyên thạch Lão Tượng Bì này cũng làm Lý Dương nghi ngại, khối thủy thạch Lão Tượng Bì mười đồ chín tăng lại có thể đổ xuống.

Trên thực tế khối thủy thạch Lão Tượng Bì không lợi hại như trong truyền thuyết, nhưng cũng là khối nguyên thạch dễ đổ tăng, dễ tăng lớn là sự thực không thể chối cãi. Nhưng khối như này cũng có thể đổ xuống, sự nguy hiểm của đồ thạch cũng rất vô tình, mười đồ chín tăng không có nghĩa là chắc chắn sẽ đổ tăng, chơi thạch không có tâm lý đón nhận thì cũng không được.

Người ở khu bày biện ngày càng nhiều, khi Lý Dương đang xem khối nguyên thạch thì đã không chỉ có một mình anh, có mấy người nhận ra anh thì liền chào hỏi, Lý Dương cũng lễ phép chào lại.

Sắp mười một giờ rồi, Lý Dương đứng lên vận người một cách dễ chịu, lúc này lại nhìn thấy hai khối nguyên thạch, nhìn thấy có gần bốn nghìn khối, năng lực đặc thù được sử dụng liên tục cũng làm cho Lý Dương có cảm giác mệt mỏi.

Quay đầu nhìn những khối nguyên thạch khác Lý Dương lộ ra chút hưng phấn, trong quá trình học tập anh không ngừng tổng hợp những sai sót làm cho tốc độ nhìn ra khối thạch của anh về sau nhanh hơn nhiều. Bây giờ dùng mắt thường để nhìn những khối nguyên thạch này, sai sót cũng không còn nhiều như trước nữa, chỉ trong hai tiếng đồng hồ đã có được tiến bộ lớn, đây là điều mà bản thân Lý Dương cũng không ngờ được.

Nghỉ ngơi mười phút Lý Dương bắt đầu quan sát các khối nguyên thạch lần nữa, bây giờ năng lực đặc thù chỉ làm công tác kiểm tra, Lý Dương rất hạn chế dùng tuyệt đối không để lãng phí.

Thời gian nghỉ ngơi An Văn Quân đưa Lý Dương tới mấy quán giải khát nhưng không làm phiền anh.

Chất lượng nguyên thạch ở khu Âm tiêu thật không tồi, khối hơn bốn nghìn khối này Lý Dương phát hiện ra mười khối Phỉ Thúy Băng Chủng, hơn ba mươi khối Phù Dung Chủng, tỷ lệ đổ tăng lớn so với khu Minh tiêu thì cao hơn nhiều, nhưng rất nhiều khối nguyên thạch giá gốc cũng không hề rẻ, như khối Băng Chủng mặt cắt lộ ra mà trước họ nhìn thấy giá gốc của nó cũng trên hai trăm vạn.

Khối toàn đỏ xuất hiện Băng Chủng chỉ có một khối, mã số của khối này đã được Lý Dương nhớ chắc chắn, mười mấy khối Phỉ Thúy Băng Chủng này Lý Dương đều muốn đấu giá, rất tiếc vốn của anh hiện tại không đủ.

- Haizz!

Lý Dương liếc một cái vội vàng đứng lên, lập tức đi tới phía trước khối toàn đỏ chỉ có mấy cân, những khối có thể vào được khu Âm tiêu này đều là không tồi, khối nhỏ như vậy rất hiếm gặp.

Khối toàn đỏ này có vỏ ngoài màu trắng cát rất đẹp, vỏ ngoài bao phủ thân có hoa từng rất đẹp, xung quanh hoa từng còn có vết trăn, khó trách Lý Dương biểu hiện kích động như vậy, sản phẩm cao cấp Tinh Linh màu xanh lần trước có thể chính là giải ra từ khối như thế này.

Đây là khối toàn đỏ có sắc. Khối nguyên thạch như vậy xuất hiện ở khu Âm tiêu là rất bình thường, nhưng có một điểm làm Lý Dương thấy lạ, khối này tại sao không lau ra mặt cửa sổ hoặc sau khi cắt hãy bày ra như vậy giá có thể sẽ cao hơn không ít.

Cúi đầu nhìn giá gốc Lý Dương lắc đầu cười một cách khổ sở, giá của khối nhỏ như vậy mà cao tới một trăm năm mươi vạn, người bán khối này thực sự không phải là bình thường, giá gốc như vậy thì mở cửa sổ hay không đều không quan trọng.

Giá như vậy, ngoại trừ việc có thể giải ra Phỉ Thúy Phù Dung Chủng trở lên hoặc màu xanh thuần khiết mới có thể có lời, trong tình huống này chỉ bằng giữ hình dáng của khối toàn đỏ, chỉ ít như vậy còn có thể thu hút một số ít người, cắt ra hoặc cắt không được giá gốc cao như vậy rồi.

Lắc đầu, Lý Dương dùng năng lực đặc thù, một lúc Lý Dương suýt nữa nhảy lên.

Quay đầu nhìn lại bốn xung quanh, Lý Dương cúi đầu nhìn xuống khối toàn đỏ trước mặt, tim Lý Dương đập nhanh làm cho anh có cảm giác ngạt thở, hít một hơi sâu Lý Dương mới thở lại bình thường nhưng tim vẫn đập rất nhanh.

Thủy Tinh chủng, đây là Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng miếng thứ ba mà Lý Dương thấy ở Bình Châu, Thủy Tinh Chủng bên trong có hình người con gái nắm tay, so với Ngọc Lục Bảo Thủy Tinh Chủng hôm kia giải ra thì cũng chỉ kém một chút.

Lý Dương đã giải ra Ngọc Lục Bảo Thủy Tinh Chủng chỉ là nếu nhìn thấy Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng bên trong thì không kích động như vậy, điều làm Lý Dương kích động nhất là màu của miếng Phỉ Thúy, không phải là màu xanh lam, không phải xanh da trời mà là màu đỏ.

Huyết Mỹ Nhân, Huyết Mỹ Nhân màu đỏ tươi, là đại diện cho đỉnh cao của màu đỏ, sản phẩm cao cấp Huyết Mỹ Nhân.

Màu đỏ tươi, bông bênh dưới hình ảnh lập thể làm cho người ta xúc động vô cùng, trong Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng hoàn toàn trong suốt thì sự thanh tao, mỹ miều của màu đỏ này lại càng được tô lên tới đỉnh điểm.

Hoàn mỹ, rung động.

Lý Dương lúc này chỉ có cảm giác như vậy, sản phẩm cao cấp huyết mỹ nhân phối hợp cùng với Thủy Tinh Chung đạt đến sự hoàn mỹ, so với sản phẩm cao cấp Lam Tinh Linh trên tay Lý Dương thì đẹp hơn nhiều.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

250. Chương 250: Cạnh Tranh Công Bằng.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Khối Lam Tinh Linh kia của Lý Dương cũng là một khối cực phẩm Phỉ Thúy, nhưng đáng tiếc là nó không hoàn chỉnh chứ không như khối Thủy Tinh Chung.

Bằng Chứng Lam Tinh Linh nếu xét theo phẩm chất thì nó thấp hơn Huyết Mỹ Nhân Thủy Tinh Chung, nhưng mà một chút này lại như vực sâu không đáy làm cho nó không thể nào hoàn mỹ được.

Huống hồ, khối Lam Tinh Linh kia của Lý Dương thật sự quá nhỏ, chỉ to khoảng nửa cái trứng chim nên cũng chỉ có thể làm một số vật trang sức nhỏ thôi.

Mà khối Huyết Mỹ Nhân này không chỉ có thể làm thành vòng tay mà còn có thể làm ra những cái khác, thậm chí còn có thể làm thành một bộ trang sức nhỏ, giá trị so với khối Lam Tinh Linh thì lớn hơn nhiều, ngay cả khối Ngọc Lục Bảo lần trước của Lý Dương cũng kém khối này xa.

Chí Tôn cấp Phỉ Thúy, loại Phỉ Thúy hoàn mỹ nhất, cũng chỉ có như vậy mới có thể hình dung khối Huyết Mỹ Nhân trước mắt này.

Lý Dương thở ra một hơi rồi chăm chú nhìn khối nguyên thạch trước mặt này rồi từ từ đi tới nơi khác.

Ở nơi này có vài người nhận ra hắn, không thể để cho bọn họ phát hiện ra hắn có gì bất thường, nếu như bị người chú ý khối nguyên thạch này thì nguy mất, đến lúc đấu giá mà bị bọn họ cố ý kêu giá thì không biết khối nguyên thạch này sẽ lên tới giá bao nhiêu nữa, có thể bớt một người chú ý tới hắn thì sẽ bảo đảm hơn cho việc hắn mua khối nguyên thạch này.

-Lý Dương, sao cậu trở lại rồi? Những khối nguyên thạch bên này không phải là cậu đã xem rồi hay sao?

Lý Dương đột nhiên nghe được giọng của Tư Mã Lâm mới phát hiện ra mình đã quay trở lại nơi đầu tiên, Tư Mã Lâm nhớ rất rõ là nơi này Lý Dương đã từng xem qua rồi, bây giờ lại thấy Lý Dương một lần nữa quay lại nên hắn khó hiểu hỏi.

-Tôi thấy có mấy khối nguyên thạch tốt nên mới quay lại xem

Lý Dương lập tức nói, khối cực phẩm Phỉ Thúy kia hắn không thể nói với bất cứ ai. Không nói tới việc chưa mua, cho dù là khi giải thạch mà nói trong đó có một khối cực phẩm Phỉ Thúy như vậy thì cũng không ai tin, cực phẩm như thế cho dù là Vương lão cũng chưa chắc đã nhìn thấy.

-Phải không, khối nào đáng chú ý vậy?

Lý Dương nói vậy Tư Mã Lâm không nghi ngờ nữa, hơn nữa hắn còn có hứng thú với khối mà Lý Dương nói, khối nguyên thạch mà Lý Dương đề ý khẳng định là không kém, nếu đi theo Lý Dương không chừng hắn còn được hưởng ké vài khối nguyên thạch tốt nữa.

-Khối này không tồi

Lý Dương tùy tay chỉ một khối, đây là một trong những khối mà hắn để ý trước đó, bên trong có một khối biến dị Phỉ Thúy khá tốt.

-Khối này à, theo bề ngoài thì khối này nếu có Phỉ Thúy thì cũng chỉ là Can Thanh Chung thôi

Tư Mã Lâm nghi hoặc nói một câu rồi lại cúi đầu nhìn, giá cả của nó cũng không cao, giá khởi đầu chỉ là mười lăm vạn.

Những khối nguyên thạch ở nơi này không phải khối nào cũng có cao cấp Phỉ Thúy, chỉ cần khối nguyên thạch có thể dễ dàng đổ ra Phỉ Thúy đều được tập trung tới đây, ngoại trừ khối này ra còn có mấy nghìn thậm chí mấy vạn khối giống như vậy chứ nếu tất cả đều có thể giải ra cao cấp Phỉ Thúy thì thị trường nguyên thạch Myanmar chắc đóng cửa mất.

Nhưng mà tuy giá cả của nguyên thạch trong khu Âm Tiêu không thấp nhưng tỉ lệ đổ ra Phỉ Thúy cao cấp khá lớn, một ít người chơi nguyên thạch thích tới đây tìm kiếm vận may cho mình.

-Tư Mã ca, anh đừng có nhìn mặt ngoài, anh không thấy chỗ này có những sợi thật dài không, anh nhìn kỹ xem bên trong là cái gì?

Lý Dương quay đầu lại nhìn thoáng qua, khi thấy không có ai để ý thì hần nhỏ giọng nói. Khối nguyên thạch này có một khe hở rất dài nhưng không sâu, nó không có ảnh hưởng gì tới khối nguyên thạch cả, hơn nữa biểu hiện bên ngoài của nó quả thật không tệ.

-Sợi lông dài à, tôi xem thử

Tư Mã Lâm lập tức ngồi xổm xuống cẩn thận quan sát khối nguyên thạch, thấy có người quan sát khối nguyên thạch nên ngay lập tức có nhân viên chạy tới, khối nguyên thạch tuy có thể cầm lên quan sát nhưng không thể đặt lên vị trí được.

-Hoa văn hình da rắn?

Tư Mã Lâm đột nhiên kinh ngạc kêu một tiếng, tiếng kêu của hần lập tức hấp dẫn người khác, những người khác khi thấy Tư Mã Lâm đang đứng cạnh Lý Dương nên bọn họ chạy tới, ngay cả khối nguyên thạch đang xem cũng đặt xuống.

-Nhỏ giọng một chút Tư Mã ca

Lý Dương cười khổ một tiếng, khối nguyên thạch này có một khối biến dị Phỉ Thúy bên trong, giá trị ít nhất cũng hai trăm vạn, giá khởi điểm chỉ có 15 vạn nên trả giá tới khoảng 40 vạn là có thể mua được, đây chính là mua bán lời bốn năm lần đó. Nếu như để người khác nghe thấy thì khối nguyên thạch này sợ là không đáng giá nữa, chỉ một khối nguyên thạch rác rưởi ở Minh Tiêu mà đã có thể bán với giá trên trời thì Âm Tiêu càng hơn thế nữa.

Nếu để cho người khác biết được khối này là hàng tốt thì không thể nào kiếm lời nữa rồi

-Tôi biết rồi

Tư Mã Lâm lập tức nhỏ giọng trả lời, Vương Hạo Dân chạy tới nhìn thấy bộ dáng của hai người liền kỳ quái hỏi:

-Lý lão đệ, Tư Mã, hai người làm sao vậy?

-Lý lão đệ vừa rồi thấy một khối nguyên thạch không tệ nên đang giải thích với tôi

Tư Mã Lâm không có giấu diếm Vương Hạo Dân, hần nhỏ giọng nói một câu, hơn nữa khối nguyên thạch trên tay cũng đã để xuống.

Hần mới vừa đặt khối nguyên thạch xuống không lâu thì liền có người cầm nó lên, một lát sau người kia thấy được hoa văn da rắn, hai mắt hần liền sáng lên.

Người đó còn lấy ra giấy bút ghi nhớ số của khối nguyên thạch này rồi rời đi, nhưng mà ở xa xa hần vẫn chú ý bọn người Lý Dương.

-Ài, đều do tôi

Tư Mã Lâm cười khổ một tiếng, từ động tác của người đó cho thấy hần đã để ý tới khối nguyên thạch này, cuối cùng khối nguyên thạch rơi vào tay ai thì khó mà đoán được.

-Không có việc gì, chỉ là một khối mà thôi, tôi còn để ý vài khối nữa, nhưng mà bây giờ không thể tiếp tục nhìn được

Lý Dương cười khẽ an ủi Tư Mã Lâm một tiếng, khối nguyên thạch này Lý Dương cũng không để ý cho lắm, tài chính của Lý Dương hiện tại có hạn, hắn chỉ có thể dồn tài chính để mua khối nguyên thạch kia mà thôi, chỉ có khối nguyên thạch giá thấp cho lợi nhuận lớn mới là thứ hắn chú ý.

Vương Hạo Dân cũng ôm lấy khối nguyên thạch kia nhìn một chút, một lát sau hắn đặt nó xuống, khe nứt có hoa văn hình rắn bên trong rất có thể sẽ xuất hiện biến dị Phỉ Thúy, nhưng mà tỉ lệ cũng không lớn, chính vì vậy nên khối nguyên thạch này mới có giá khởi điểm là mười lăm vạn.

Nhưng mà dù sao thì có còn hơn không, hơn nữa nó đã được Lý Dương khen ngợi thì chắc cũng không tới nỗi nào.

-Đúng vậy, không nhìn nữa, sắp tới mười hai giờ rồi, chúng ta có nên ra ngoài trước hay không?

Vương Hạo Dân cũng gật gật đầu, lúc đặt khối nguyên thạch xuống thì hắn đã âm thầm ghi nhớ số của khối nguyên thạch này, nếu Lý Dương không có hứng thú với khối nguyên thạch này thì hắn sẽ mua nó.

-Cũng tốt

Lý Dương và Tư Mã Lâm đều gật gật đầu, xem nguyên thạch tới gần mười hai giờ nên mọi người đã có chút mệt mỏi, ra ngoài nghỉ ngơi một chút cũng tốt.

-Anh Lý, có muốn tới chỗ chị của em không?

An Văn Bình đi theo Lý Dương, do dự một chút, cô nói. An Văn Bình đi theo Lý Dương không đơn giản chỉ là đi theo chơi nữa, cô còn phải vì An Văn Quân sáng tạo cơ hội, hơn nữa cô cũng phải tìm cách để cho

252. Chương 252: Đè Ép Đáng Bệ Vệ Của Hấn. (2)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Thời gian chậm rãi đi qua, trong hai ngày này Lý Dương đều ở trong các khu C,D,E,F để xem nguyên thạch. Lúc này Lý Dương đã xem hơn ba vạn sáu nghìn khối nguyên thạch, sau khi xem xong, Lý Dương cảm thấy đầu óc choáng váng, trong đầu toàn là những khối Phỉ Thúy đầy đủ màu sắc không ngừng bay lượn.

Nhìn nhiều nguyên thạch như vậy nên thành tích rất rõ rệt, hẳn tìm cho An Thị hơn bốn trăm khối nguyên thạch đáng để mua, trong bốn trăm khối này có bảy phần là có thể lời lớn, trong số đó có ba phần có thể xem là trúng lớn, chỉ cần An Thị toàn lực mua chúng thì lần giao dịch này An Thị có thể nói là có thu hoạch cực kỳ phong phú

Trừ những thứ đó ra Lý Dương còn chọn cho mình không ít nguyên thạch, trong ba vạn khối nguyên thạch không ngờ có tới bốn khối có Thủy Tinh Chung, trong đó có một khối đã lộ ra tới bề mặt nguyên thạch, giá niêm yết là 1800 vạn. Khối nguyên thạch này chắc chắn sẽ trở thành mục tiêu của phầ lớn công ty châu báu, không biết nó sẽ có giá như thế nào nữa.

Đi ra bên ngoài, Lý Dương thở ra một hơi dài, mấy ngày nay ngoại trừ lúc ăn cơm thì hẳn và bọn người Trịnh Khải Đạt đều tách ra nên không biết bọn họ như thế nào rồi.

-Lý Dương, cậu cuối cùng cũng đã xem xong rồi à, anh biết không, hai ngày này không có cậu Thiệu Ngọc Cường đã phấn chấn lên rồi

Lúc ăn cơm Vương Hạo Dân nhin không được nói một câu, từ ngày hôm trước tới giờ Thiệu Ngọc Cường liên tục xuất hiện ở khu giao dịch tự do, trong hai ngày này hẳn liên tục đổ ra vài khối Băng Chung không tệ, rất nhiều người đã bắt đầu tuyên dương Thiệu Ngọc Cường chính là Phỉ Thúy Vương thế hệ mới.

-Đúng vậy, hôm nay hẳn lại giải ra một khối cao cấp Băng Chung, mấy ngày này người xuất hiện nhiều nhất trên những tờ báo Bình Châu chính là hẳn

Trương Vĩ bữu môi, Thiệu Gia đã cho hẳn khá nhiều chỗ tốt nên hẳn cũng không tức giận như trước kia nữa. Thế nhưng trong tiềm thức thì hẳn vẫn căm thù Thiệu Ngọc Cường, hơn nữa hẳn cũng là một trong những người ủng hộ Lý Dương.

-Lý lão đệ, hay là buổi chiều cậu tới khu giao dịch tự do giải vài khối nguyên thạch đi, tốt nhất giải ra khối Thủy Tinh Chung tốt hơn của Thiệu Ngọc Cường.

Tư Mã Lâm cũng gật đầu đồng ý, bọn họ biết Lý Dương và Thiệu Ngọc Cường đánh cuộc với nhau, khi thấy Thiệu Ngọc Cường như vậy bọn họ cũng muốn Lý Dương ra mặt đè bẹp đáng về bệ vệ của hẳn.

-Đúng vậy đó anh Lý, hiện tại rất nhiều người đều nói anh không bằng Thiệu Ngọc Cường, anh cứ đi giải ra khối cao cấp Thủy Tinh Chung để cho mọi người biết sự lợi hại của anh

An Văn Bình cũng nói một câu, nhìn ánh mắt mong đợi của mọi người Lý Dương thản nhiên cười một tiếng rồi nhỏ giọng nói:

-Thủy Tinh Chung không phải là dễ tìm như vậy, nó chính là thứ có thể gặp chứ không thể cầu, đâu thể nào chỉ đi là có thể gặp được

-Với người khác là có thể gặp nhưng không thể cầu, nhưng với cậu thì không như thế, hơn nữa cậu cũng không phải là lần đầu giải ra Thủy Tinh Chung, đã có hai lần thì sao lại không có lần thứ ba chứ.

Tư Mã Lâm lập tức lắc đầu rồi nói, mọi người cũng có biểu tình như vậy nhìn Lý Dương, biểu tình của bọn họ giống như là chỉ cần Lý Dương ra tay thì chắc chắn sẽ giải ra Thủy Tinh Chung vậy.

Nhìn mọi người ánh mắt, Lý Dương nhin không được gật gật đầu, giọng nói cũng to hơn không ít:

-Tốt, mượn lời của Tư Mã ca, tôi sẽ cố hết sức, xem thử lần này có may mắn hay không

-Ha ha, tốt, vận may của Lý lão đệ chỉ sợ là không ai có thể so sánh được

Tư Mã Lâm lập tức cười to, không khí ngay lập tức sôi nổi hẳn lên.

Nhìn mọi người đang hưng phấn nụ cười trên mặt Lý Dương càng đậm. Thủy Tinh Chung với hấn mà nói không phải là rất khó, lần giao dịch này không làm cho hấn thất vọng, lần này xuất hiện vài khối Thủy Tinh Chung, có mấy khối Lý Dương có thể không cần nhưng có những khối Lý Dương nhất định phải có.

Chiều hôm nay khối nguyên thạch số 5927 sẽ được bán, đây chính là một trong những khối mà Lý Dương nhất định phải có.

Minh Tiêu có thể xuất hiện Thủy Tinh Chung, những lời này không có gạt người, trong lần đấu giá này quả thật xuất hiện một khối Thủy Tinh Chung. Nếu không có khối Phỉ Thúy này thì buổi chiều Lý Dương cũng không muốn tới hội đấu giá làm gì.

Đếm ngược tới ngày hôm nay thì lần giao dịch nguyên thạch này cũng sắp kết thúc. Nhưng mà người trong quảng trường không những không có giảm bớt mà ngược lại càng ngày càng nhiều, số người của ngày hôm nay luôn nhiều hơn số người của ngày hôm qua.

Bốn phía quảng trường có rất nhiều mảnh giấy vụn màu đỏ, đây đều là xác pháo mà những người giải ra Phỉ Thúy đốt ăn mừng, những mảnh vụn này không ít chứng tỏ có không ít người đã có thu hoạch

Đi dạo xung quanh quảng trường một vòng, Lý Dương nhận không được gật gật đầu, hai ngày cuối cùng này số nguyên thạch trong thị trường tự do tăng lên không ít, trên cơ bản từng quầy hàng đều có vài trăm khối nguyên thạch. Nguyên thạch nhiều hơn nên khả năng chọn được khối nguyên thạch tốt cũng tăng lên, mới đi vài quầy hàng Lý Dương đã thấy được hai khối nguyên thạch không tệ, chỉ tiếc là có một khối đã bị người mua trước một bước.

Hơn hai giờ sau, phía sau mọi người xuất hiện thêm một chiếc xe đẩy, có Lý Dương đi theo nên mọi người càng thêm tích cực, ngay cả An Văn Bình và Ngô Hiểu Ly cũng chọn một khối nguyên thạch.

Người chọn nhiều nhất chính là Lý Dương, hấn đã chọn cho mình bảy khối nguyên thạch, vài ngày không có tới khu giao dịch tự do nên những khối nguyên thạch tốt đã gia tăng không ít.

Chỉ tiếc những khối này không có Băng Chung nên nguyện vọng muốn giải ra Băng Chung của hấn không thể thực hiện được, nhưng mà ngày hôm nay Thiệu Ngọc Cường lại không có xuất hiện. Điều này làm cho bọn người Tư Mã Lâm cảm thấy kỳ quái, ngoại trừ ngày đầu tiên thì những ngày sau chỉ cần có mặt Lý Dương thì Thiệu Ngọc Cường sẽ không xuất hiện, hấn chỉ xuất hiện khi Lý Dương không có mặt ở chỗ này mà thôi, hai người giống như là thay phiên nhau xuất hiện vậy.

Đương nhiên, bọn người Tư Mã Lâm biết rất rõ Lý Dương và Thiệu Ngọc Cường không có thương lượng qua, việc này chỉ có thể nói là trùng hợp mà thôi.

-Tư Mã ca, mọi người xem một chút đi, tôi tới hội đấu giá

Gần bốn giờ, Lý Dương đột nhiên nói với Tư Mã lâm một câu, lần đấu giá này hấn tuyệt đối không thể không tham dự, có thể giải ra Thủy Tinh Chung hay không phải chờ nửa giờ sau mới biết được.

Tư Mã Lâm giật mình nhìn Lý Dương hỏi:

-Minh Tiêu bán đấu giá, hôm nay cậu đã đi xem những khối nguyên thạch đó ư?

-Không có, tôi có thể cam đoan, buổi sáng Lý lão đệ đều ở khu Ám Tiêu, buổi chiều thì luôn đi cùng với chúng ta

Lý Dương còn chưa nói gì thì Vương Hạo Dân đã nói một câu, mọi người đều kỳ quái nhìn Lý Dương.

-Hôm nay không có nhưng mấy ngày trước đã xem qua, hôm nay có mấy khối đáng chú ý, tôi phải đi xem một chút, mọi người ở đây chờ một lát là được

Lý Dương cười khê lắc đầu rồi gọi Lưu Cương đi tới phòng đấu giá, Ngô Hiểu Ly và An Văn Bình nhìn nhau rồi cũng chạy theo, hiện tại ba người này đã thật sự biến thành cái đuôi của Lý Dương rồi.

-Mấy ngày trước đã xem qua? Tôi nhớ rồi, chiều ngày hôm kia Lý Dương đã ở đó cả buổi

Trương Vĩ đột nhiên vỗ đầu, Tư Mã Lâm cũng ngay lập tức nhớ tới, ngày đó Lý Dương nhìn thì giống như không để ý đi xung quanh dạo, ai cũng không ngờ là hắn đã xem qua tất cả những khối nguyên thạch, hơn nữa còn có khối khiến hắn chú ý tới như vậy.

Minh Tiêu đầu giá hôm nay có không ít người, lúc Lý Dương và Lưu Cương đến nơi thì đã không còn chỗ, màn hình lớn cũng đã sáng lên nhưng mà vẫn chưa bắt đầu đấu giá.

-Lý ca, đi, chúng ta đến phía trước đi

An Văn Bình tùy ý nhìn lướt qua rồi kéo Lý Dương tới phía trước, phía trước có sắp xếp chỗ ngồi cố định cho An Thị nên không cần phải đứng phía sau.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

253. Chương 253: Thiệu Ngọc Cường Không Giống Trước. (1)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

-Lý tiên sinh cũng đến à

Lý Dương vừa ngồi xuống thì có một tiếng cười vang lên, Sang Dala đi tới chào đón Lý Dương, Lý Dương lễ phép chào lại Sang Dala, ấn tượng của hắn đối với Sang Dala cũng không tệ.

Cách Sang Dala không xa, Thiệu Ngọc Cường đang nhắm mắt ngồi trên ghế, bên cạnh hắn là một người mà Lý Dương từng gặp-Lý Thanh, Lý Thanh đang nói nhỏ vào tai Thiệu Ngọc Cường cái gì đó, thỉnh thoảng hắn còn ngán đầu liếc mắt nhìn về phía Lý Dương.

Biểu hiện mấy ngày nay của Thiệu Ngọc Cường đã có người nói cho Lý Dương nghe, hoạt động mấy ngày nay của Lý Dương chắc chắn là có người nói cho Thiệu Ngọc Cường biết, ở nơi này mà muốn giữ bí mật quả là một việc không thể nào xảy ra.

-Lý cố vấn, cảm ơn ý tốt của ngài, nhưng mà khối nguyên thạch kia chúng tôi vẫn quyết định mua nó

An Văn Quân người bên cạnh Lý Dương nhỏ giọng nói, trên mặt còn mang theo một tia xin lỗi.

Khối nguyên thạch kia Lý Dương đã kiên trì bảo bọn họ từ bỏ nhưng cuối cùng bọn họ vẫn quyết định mua nó làm cho cô có chút khó xử.

Tuy khó xử nhưng năm vị chuyên gia đã thống nhất ý kiến là phải mua nó, An Văn Quân cũng không có cách nào khác, năm vị chuyên gia rất ít khi thống nhất quan điểm như vậy, một khi ý kiến của năm vị chuyên gia đã thống nhất thì trưởng phòng như cô cũng phải nghe theo.

Nhưng mà tính ra thì trong nội tâm cô vẫn có chiều hướng nghiêng về năm vị chuyên gia, một vị chuyên gia có thể sai nhưng năm vị hợp lại thì xác suất sai nhỏ đi rất nhiều, huống hồ chính cô cũng rất xem trọng khối nguyên thạch này, dù sao thì nó cũng có danh tiếng mười đổ chín có lời.

-Quên đi, còn những cái khác?

Lý Dương thở dài, khối nguyên thạch kia không có gì bên trong, lần này chỉ sợ là An Thị sẽ xuất không ít huyết rồi, không biết khi bọn họ nhìn thấy tình huống bên trong thì sẽ như thế nào nữa.

-Những khối khác chúng tôi đều quyết định nghe theo, những khối nguyên thạch mà ngài xem trọng chúng tôi sẽ đưa nó thành mục tiêu phải mua

An Văn Quân lập tức nhỏ giọng trả lời, cô vừa nói xong thì màn hình lớn đã bắt đầu biến đổi, những khối nguyên thạch và giá của chúng đã bắt đầu xuất hiện trên màn hình.

Ánh mắt của Lý Dương và An Văn Quân đều bị màng hình hấp dẫn nên không nói tiếp vấn đề kia nữa. Lý Dương không thể ngăn cản được quyết định của An Thị, cũng may là những khối khác mà hắn đề nghị bọn họ đều đồng ý, nếu tính chung thì An Thị vẫn có lời.

Màn hình từ từ thay đổi, trong nháy mắt đã thay đổi sang trang thứ năm, số 5927 xuất hiện trên màng hình.

Giá quy định sáu mươi vạn.

Lý Dương có chút sững sốt, giá này không thấp, khối có giá từ năm mươi vạn trở lên thì sẽ không quá tệ, chắc chắn là khối nguyên thạch này sẽ có nhiều người cạnh tranh

Theo bản năng, Lý Dương quay đầu lại nhìn Thiệu Ngọc Cường, những đối thủ khác Lý Dương không sợ nhưng hắn lại e ngại Thiệu Ngọc Cường.

Lúc Lý Dương nhìn Thiệu Ngọc Cường thì Thiệu Ngọc Cường cũng quay đầu lại nhìn Lý Dương, khi ánh mắt hai người chạm vào nhau thì cả hai cùng lúc quay đầu lại.

Nhìn không thấy vấn đề gì nhưng Lý Dương có trực giác là khối nguyên thạch này đã bị Thiệu Ngọc Cường chú ý.

Bên kia, Thiệu Ngọc Cường nhẹ nhàng xoay người lại, khối số 5927 cũng là khối mà hắn xem trọng, nhưng mà trong này còn mấy khối khác hắn để ý, Thiệu Ngọc Cường đang suy nghĩ xem Lý Dương đang chú ý khối nguyên thạch nào.

Giật mình, Thiệu Ngọc Cường đột nhiên báo giá, số 5377 lập tức tăng thêm hai vạn đứng đầu màng hình lớn.

Số 5377 là một khối nguyên thạch không tệ, giá quy định là bốn mươi vạn, Lý Dương có chút ấn tượng với khối nguyên thạch này, khi thấy khối nguyên thạch này xuất hiện thì Lý Dương do dự một chút nhưng cũng không báo giá.

Một lát sau, số 5377 hạ xuống, Thiệu Ngọc Cường tiếp tục tăng giá khối nguyên thạch khác.

Lần này Thiệu Ngọc Cường tăng hai vạn cho khối số 5927, khi thấy khối số 5927 xuất hiện thì tim Lý Dương đập nhanh hơn không ít, bàn tay nắm dụng cụ báo giá cũng tăng lực không ít

Không bao lâu sau khối số 5927 tụt vị trí, Thiệu Ngọc Cường cau mày rồi tiếp tục báo giá khối nguyên thạch khác, hắn muốn biết Lý Dương xem trọng khối nguyên thạch nào.

Thiệu Ngọc Cường từ từ thử những khối nguyên thạch mà hắn coi trọng, một lát sau đã có mười khối nguyên thạch được báo giá, Lý Dương thì vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

Mười phút trôi qua, tâm trạng của Lý Dương không còn khẩn trương như lúc đầu nữa, hắn bình tĩnh nhìn về phía màng hình lớn, khối số 5927 được báo giá bốn lần, mỗi lần đều thêm không cao, bây giờ đang có giá sáu mươi bảy vạn.

Lý Dương không động, Thiệu Ngọc Cường cũng không còn tăng giá nữa mà ngồi nhìn màng hình không ngừng suy nghĩ.

Hai mươi phút trôi qua, Lý Dương vẫn như trước ngồi yên không động, Thiệu Ngọc Cường cũng ngồi yên không làm gì cả. Khối số 5927 lại tăng giá thêm hai lần, giá hiện tại là bảy mươi vạn, yên lặng nhìn màng hình, Lý Dương đang tính toán xem có bao nhiêu người chú ý tới khối nguyên thạch này.

Dựa theo tính toán của Lý Dương thì người nhìn trúng khối nguyên thạch này cũng không nhiều, trước mắt xem ra chỉ có hai ba người nhưng không biết là có ai còn chưa báo giá hay không.

Nghĩ đến đây, Lý Dương lại quay đầu nhìn về phía Thiệu Ngọc Cường, những người khác không quan trọng, Lý Dương lo lắng nhất vẫn là Thiệu Ngọc Cường, hắn mới là đối thủ lợi hại nhất.

Lần này Thiệu Ngọc Cường không có quay đầu lại mà chỉ cúi đầu nhìn dụng cụ báo giá, nhìn động tác của hắn Lý Dương rất muốn chạy sang xem hắn báo giá bao nhiêu.

-Anh Lý, anh xem trọng mấy khối? Có cần em báo giá giúp không?

An Văn Bình đột nhiên nhỏ giọng nói một câu, cô luôn chú ý tới Lý Dương nên dễ dàng phát hiện ra Lý Dương đang căng thẳng, có thể làm cho Lý Dương căng thẳng thì khối nguyên thạch này nhất định không tầm thường, cô chưa từng thấy Lý Dương như vậy bao giờ.

-Không có việc gì, tôi có thể một mình làm được, nếu cần thì tôi sẽ nhờ

Lý Dương quay đầu lại nói, sau đó hắn quay đầu lại nhìn màn hình, nhìn màn hình không ngừng thay đổi, Lý Dương bỗng nhiên cầm dụng cụ báo giá lên.

Số 5377 trực tiếp thêm mười vạn.

Màn hình lớn ngay lập tức thay đổi, khi nhìn thấy khối số 5377 bị người tăng thêm mười vạn, Thiệu Ngọc Cường quay đầu sang nhìn Lý Dương, đôi mắt hắn đột nhiên lóa sáng.

Số 5836 trực tiếp thêm mười vạn.

Lý Dương lại một lần nữa ra giá, trong ấn tượng của Lý Dương thì khối số 5836 là một khối không tệ, dù sao cũng không có việc gì, báo giá để thu hút sự chú ý của người khác cũng tốt, đồng thời hắn cũng có thể thử ý tứ của người khác.

Sau khi liên tục tăng giá bảy khối nguyên thạch, Lý Dương ngừng lại, bảy khối nguyên thạch mỗi khối Lý Dương đều bỏ thêm mười vạn, nhưng mà không đến vài phút thì đã có người báo giá.

Bên kia, Thiệu Ngọc Cường đang cúi đầu tự hỏi, một lát sau hai mắt hắn hiện ra sự quyết đoán, hắn dẫn dò Tiểu Thanh vài câu rồi tiếp tục cầm lấy dụng cụ báo giá.

Lý Dương chỉ tăng giá có một mình nên không thể tạo thành cơn sốt như lần trước, Lý Dương sau khi tăng giá thì đã ngừng lại làm cho tim của mọi người từ từ bình tĩnh lại.

Thời gian từ từ trôi qua, ba phút cuối cùng đã tới.

Những con số trên màn hình lớn liên tục nhấp nháy, khối nguyên thạch đứng đầu không tới hai giây thì đã bị khối khác thay thế, mà những con số nhảy trên màn hình càng ngày càng nhanh.

Tới thời khắc cuối cùng, Lý Dương không chút do dự tiếp tục tăng giá bảy khối lúc trước, lúc này đây, Lý Dương tăng thêm hai mươi vạn mỗi khối, sau khi thêm xong thì thời gian chỉ còn lại một phút đồng hồ.

Tăng một lần hai mươi vạn kích thích không ít người, Thiệu Ngọc Cường cười lạnh một tiếng rồi bắt đầu báo giá, khoe mắt hắn thì vụn trộm nhìn về phía Lý Dương, trên cơ bản hắn đã có thể khẳng định người tăng giá hai mươi vạn chính là Lý Dương.

Nhìn thời gian, Lý Dương lại tiếp tục báo giá, lần này tiếp tục tăng hai mươi vạn, bảy khối nguyên thạch chỉ trong chốc lát đã bị Lý Dương tăng thêm năm mươi vạn mỗi khối.

Lý Dương tăng giá bảy khối nguyên thạch kia nhưng với mục tiêu thật sự-khối số 5927 Lý Dương lại chưa từng báo giá.

Nhưng mà mỗi lần có người báo giá khối 5927 thì tim Lý Dương lại đập mạnh, không chỉ có hai người Lý Dương và Thiệu Ngọc Cường chú ý nó, Lý Dương đã phát hiện ra có bốn người đang cạnh tranh khối nguyên thạch số 5927 này, hiện tại giá của khối số 5927 đã tăng lên tới 90 vạn, hơn nữa nó còn không ngừng tăng lên.

Một phút đồng hồ cuối cùng đã tới, trong đại sảnh liên tục vang lên tiếng bấm nút, mỗi người đều nhanh chóng trả giá cho khối nguyên thạch mà mình chú ý, hi vọng mình có thể mua được.

Lý Dương tiếp tục tăng giá bảy khối nguyên thạch kia, mỗi khối tiếp tục tăng hai mươi vạn.

Thiệu Ngọc Cường nhanh chóng bấm nút báo giá, trên cơ bản hắn đã xác định được khối nguyên thạch mà Lý Dương chú ý, mỗi khối nguyên thạch mà Lý Dương chú ý hắn đều muốn tranh, huống chi bảy khối này cũng là những khối mà hắn xem trọng.

Hai mươi giây cuối cùng, Lý Dương đã báo giá cho bảy khối nguyên thạch kia xong, giá của bảy khối nguyên thạch trong nháy mắt thay đổi, giá mà Lý Dương ra chưa tới ba giây thì đã bị người khác báo giá vượt qua.

Khối số 5927 thì đã tăng lên tới giá 120 vạn, tăng giá rất cao, mỗi lần đều tăng hai ba vạn nhưng không có ai tăng giá quá cao chứng tỏ khối nguyên thạch này cũng không có nhiều người để ý.

Mười giây cuối cùng, Lý Dương lần đầu tiên bấm số 5927, giá thì hắn vẫn có chút do dự, khi thời gian chỉ còn ba giây, Lý Dương nhanh chóng bấm số 388 và bốn số 0 phía sau (388 vạn) rồi không chút do dự chọn báo giá.

Giá trước mắt là 126 vạn, tăng giá gấp ba thì hệ số an toàn sẽ tăng lên.

Nếu không phải sợ giải ra Phỉ Thúy sẽ bị người nghi ngờ sợ rằng Lý Dương đã trực tiếp báo giá một nghìn vạn rồi, hắn tin tưởng với giá này thì ngay cả Thiệu Ngọc Cường cũng do dự.

Màn hình lớn ngừng lại.

Khi nhìn thấy khối số 5927 có giá 3, 880, 000, Lý Dương liền nở nụ cười, Thiệu Ngọc Cường thì nghi hoặc nhìn lên màn hình.

Bảy khối nguyên thạch không ngờ có bảy khối bị hắn mua được, tuy rằng giá cả rất cao nhưng dù sao thì cũng đã mua được, dựa theo này giá hiện tại mà nói thì Thiệu Ngọc Cường vẫn có thể lời không ít.

Hai khối nguyên thạch còn lại rất có thể đã bị Lý Dương mua, nhưng mà hai khối nguyên thạch này đều có báo giá là số lẻ, việc này rất không giống với tác phong lúc trước của Lý Dương.

Nhìn lên màn hình, hai mắt Thiệu Ngọc Cường đột nhiên lớn hơn không ít, hắn thấy được giá của khối số 5927, con số này thật sự rất không bình thường

Hơn nữa con số này cũng không phải là giá mà Thiệu Ngọc Cường đã ra, sau khi xác định được mục tiêu của Lý Dương Thiệu Ngọc Cường đã không ngừng cạnh tranh với hắn nên không có tự mình ra giá cho số 5927. Một người chú ý bảy khối nguyên thạch đã mệt muốn chết, với Thiệu Ngọc Cường thì đây đã là cực hạn của hắn, Lý Dương chỉ có thể vui vẻ khi mà Lý Dương căn bản không quan tâm tới bảy khối nguyên thạch này.

-Khối số 5927 cậu trả giá bao nhiêu?

Thiệu Ngọc Cường quay đầu lại nhìn chằm chằm Lý Thanh, Lý Thanh theo bản năng trả lời:

-Ba trăm vạn, cuối cùng tôi trả giá ba trăm vạn, lúc trước tôi đã trả giá 126 vạn, vốn tưởng rằng ba trăm vạn đã có thể mua được, ai ngờ lại có người ra giá 380 vạn.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

254. Chương 254: Thiệu Ngọc Cường Không Giống Trước. (2)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Lý Thanh chú ý không chỉ khối số 5927 mà còn có 3 khối khác, trong bốn khối chỉ có hai khối Lý Thanh mua được, hai khối kia đều vượt mắt, hiện tại Lý Thanh còn đang ảo não, đây chính là công tác mà Thiệu Ngọc Cường giao cho, không ngờ hắn chỉ hoàn thành có một nửa.

-Hồng rồi

Thiệu Ngọc Cường đột nhiên cảm thấy có điềm xấu, trực giác nói cho hắn biết mục đích chân chính của Lý Dương chính là khối số 5927. Trước đó Lý Dương ra tay với bảy khối nguyên thạch kia chính là để đánh lạc hướng và dồn sức cho đòn đánh quyết định này.

Thiệu Ngọc Cường đoán không sai, Lý Dương quả thật là đã làm như vậy.

Lý Dương đứng lên, khuôn mặt tươi cười của hắn càng thêm sáng lạng, Thiệu Ngọc Cường ảo não đồng thời cũng có chút nghi hoặc, tuy khối số 5927 hắn cũng có chú ý, nhưng nhiều nhất cũng chỉ là Bằng Chứng, rất

có thể là Phù Dung Chung hoặc là Băng Nhũ Chung mà thôi nên hắn cũng không phải là rất coi trọng, vì vậy hắn cho Lý Thanh mua khối nguyên thạch này với giá ba trăm vạn.

Bây giờ xem ra Lý Dương rất là coi trọng khối nguyên thạch này, không ngờ hắn lại dùng bảy khối nguyên thạch không tệ để che giấu cho khối số 5927 này, việc này làm cho Thiệu Ngọc Cường có chút không rõ.

-Lý tiên sinh, mua được mấy khối nguyên thạch?

Sang Dala chủ động tới chào Lý Dương, An Văn Quân nghi hoặc nhìn bọn họ một cái, cô còn không biết là hai người lại có quan hệ với nhau.

Nhưng mà việc này cô cũng không để ý lắm, An Thị đang muốn cùng gia tộc của Sang Dala cùng nhau khai thai mỏ, Lý Dương là cố vấn của An Thị, hắn có quan hệ tốt với Sang Dala thì không còn gì tốt hơn.

-Rất không may mắn, chỉ có một khối mà thôi

Lý Dương ngẩng đầu nhìn màn hình lớn, lúc trước hắn quả thật chú ý tới bảy khối nguyên thạch nhưng tới

“Rằm ”

Khối nguyên thạch rốt cuộc cũng bị tách thành hai, mọi người xung quanh đều ngẩn đầu lên nhìn ngay cả Thiệu Ngọc Cường cũng không có ngoại lệ.

Tư Mã Lâm vội vàng rửa bề mặt vết cắt, khi nhìn thấy bề mặt vết cắt mọi người đều có chút sững sờ.

Bề mặt có một lớp màu trắng và lộ ra một tầng đá nhỏ chứng minh tầng đá của khối nguyên thạch này rất dày. Loại này hiện tượng này với nguyên thạch mà nói không phải là chuyện tốt, bên trong nguyên thạch có thêm tầng đá chứng minh tầng ngọc bên trong vẫn chưa hình thành, bên trong cho dù có Phỉ Thúy cũng sẽ không phải là Phỉ Thúy tốt.

An Văn Quân và An Văn Bình đều lộ ra sự lo lắng, bọn họ không hi vọng Lý Dương giải ra khối nguyên thạch không có gì, hướng chỉ hiện tại Thiệu Ngọc Cường còn đang ở bên cạnh, bọn họ lại càng không muốn Lý Dương trước mặt Thiệu Ngọc Cường giải thạch thất bại.

Biểu hiện của Thiệu Ngọc Cường không giống mọi người, lúc đầu thì hẩn gật gật đầu, sau đó lại lắc đầu, bộ dáng như có gì đó không hiểu vậy.

Lý Dương không có chút để ý nào tới mọi người xung quanh mà tiếp tục mang khối nguyên thạch tới chỗ máy mài, Lý Dương bắt đầu mài khối nguyên thạch, một tầng vụn rớt xuống, nước chảy vào chỗ vừa mài, một tầng màu xanh xuất hiện.

-Có màu xanh, có màu xanh rồi

An Văn Bình hét to một tiếng, mọi người xung quanh đều tập trung lại, hiện tại đã nhìn thấy được màu xanh nhưng viên Phỉ Thúy bên trong thuộc về loại nào vẫn chưa biết rõ, phải chờ Lý Dương dừng lại mới được, đáng tiếc là Lý Dương vẫn tiếp tục mài mà không có ý dừng lại.

Thiệu Ngọc Cường nhíu mày, sắc mặt của hắn vô cùng nghiêm túc, một lát sau, Lý Dương rốt cục cũng dừng mài lại, Thiệu Ngọc Cường là người thứ nhất xem xét chất lượng viên Phỉ Thúy bên trong, khi xem xong sắc mặt của hắn trở nên cứng đờ rồi hắn đứng ngậy ra đó.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

256. Chương 256: Thủy Tinh Chủng Tái Hiện. (2)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Lý Dương thở ra một hơi rồi vui mừng đi tới quan sát khối Phỉ Thúy mình vừa mới mài ra.

Thủy Tinh Chủng trong suốt mang theo màu đỏ rực rỡ làm cho mọi người vô cùng run động.

Mắt An Văn Quân co rút lại rồi biến thành tròng lớn, cô cũng ngắc quay đầu sang nhìn Lý Dương rồi quay đầu lại nhìn viên Phỉ Thúy không hề chớp mắt.

Phản ứng của An Văn Bình và chị cô hoàn toàn khác nhau, sau khi thấy viên Phỉ Thúy cô liền tròng to mắt ngây người nhìn Lý Dương. Cô đã từng nói qua hôm nay Lý Dương nhất định sẽ giải ra Thủy Tinh Chủng nhưng mà lời nói này của cô cũng giống như nói với bạn mình là hôm nay sẽ trúng vé số vậy, đây thuần túy chỉ là nói đùa hi vọng thành sự thật rất xa vời, không ngờ lời nói của cô lại trở thành sự thật.

Sang Dala há mồm thở dốc, một lát sau hắn mới ngậm miệng lại rồi cuối đầu không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Mọi người đứng xung quanh đều ngây người đứng im tại chỗ, buổi chiều mọi người đều kêu Lý Dương giải ra Thủy Tinh Chủng để áp dụng về bề mặt của Thiệu Ngọc Cường nhưng ai cũng không ngờ là nguyện vọng này lại thực hiện nhanh đến như vậy, hơn nữa còn thực hiện ngay trước mặt Thiệu Ngọc Cường nữa.

Lý Dương không chú ý tới phản ứng của mọi người mà tiếp tục cắt khối nguyên thạch.

Lúc này Lý Dương đã cắt vào lớp đá thật dày trên khối nguyên thạch.

Một khối nguyên thạch mang trên mình một lớp đá thật dày vốn không thể nào có Phỉ Thúy tốt nay lại giải ra một khối Thủy Tinh Chung làm cho tâm lý của mọi người từ thất vọng chuyển sang vui sướng, sự thay đổi này giống như là vừa từ địa ngục lên tới thiên đường vậy.

Giá trị của khối Thủy Tinh Chung này còn đắt hơn vàng, mọi người xung quanh lúc này đang vô cùng kích động nhìn về phía Lý Dương đang giải thạch.

Thiệu Ngọc Cường dùng sức nuốt nước miếng, trong mọi người Thiệu Ngọc Cường là người có tâm trạng phức tạp nhất.

Thủy Tinh Chung, khối Thủy Tinh Chung thứ ba trong lần đại hội giao dịch này đã xuất hiện, nó xuất hiện trong buổi đấu giá của đại hội hơn nữa còn nằm trong khối nguyên thạch mà hắn chọn trúng, chỉ tiếc là chủ nhân của khối nguyên thạch này không phải là hắn mà là Lý Dương.

Lúc đầu hắn không hề quá mức xem trọng khối nguyên thạch này, tuy biểu hiện của nó không tệ nhưng theo nhận thức của hắn thì khối nguyên thạch này cùng lắm chỉ giải ra Băng Chung. Nếu như hắn có thể nhìn ra bên trong có hi vọng có Thủy Tinh Chung thì hắn đã không tiếc gì để mua nó chứ không chần chừ rồi để nó lọt vào tay Lý Dương như thế này, đến lúc này hắn đang rất hối hận vì không chịu mua nó.

Hiện tại, hắn rất cực cũng hiểu được Lý Dương vì cái gì phải dùng bảy khối nguyên thạch kia để che giấu nó, khối nguyên thạch có thể giải ra Thủy Tinh Chung quả thật là đáng giá để làm vậy.

Từ việc này có thể nhìn ra là kỹ thuật đồ thạch của Lý Dương mạnh hơn hắn, hơn nữa không chỉ mạnh hơn hắn có một chút mà là mạnh hơn nhiều.

Hít sâu một hơi, Thiệu Ngọc Cường nhìn về phía viên Phỉ Thúy một cái rồi xoay người rời khỏi.

Lý Thanh bên cạnh khi thấy vậy vội vàng chạy theo, lúc đi theo hắn còn lưu luyến nhìn viên Phỉ Thúy kia thêm một lần.

Thiệu Ngọc Cường rời khỏi làm cho mọi người vốn đang hưng phấn có chút bình tĩnh lại, Trương Vĩ và Tư Mã Lâm hưng phấn nhìn nhau rồi cùng chạy ra ngoài.

Sang Dala cười to một tiếng rồi dặn dò mấy người phía sau một tiếng, ngay lập tức có hai bảo tiêu xoay người rời khỏi

Trong đám người vây xem xung quanh có thêm ba người khác xoay người rời khỏi.

Sắc mặt An Văn Quân tràn đầy hưng phấn, cô dùng sức nắm lấy tay An Văn Bình, khuôn mặt An Văn Bình đỏ lên, Lý Dương đã từng đáp ứng cô nếu giải ra Phỉ Thúy thì khi đấu giá sẽ ưu tiên cho An Thị.

“Rè rè”

Thiết đao rất nhanh cắt xuyên qua lớp đá, một đao này đã cắt rồi một phần ba khối nguyên thạch nhưng mà việc này cũng không quan trọng, gì, khối lượng nguyên thạch vẫn còn nhiều, số Phỉ Thúy bên trong vẫn đủ để Lý Dương lời lớn một lần nữa, lần này Lý Dương thật sự là đã lời lớn, viên Phỉ Thúy này có giá gấp trăm lần giá vàng đó.

Lưu Cương vội vàng vẩy nước vào, Tư Mã Lâm, Trương Vĩ, Vương Hạo Dân đều chạy tới hỗ trợ Lưu Cương.

Sau khi rửa xong bề mặt vết cắt hiện ra một tầng trắng cho thấy viên Phỉ Thúy bên trong rất lớn

Một lần nữa tìm đúng vị trí, Lý Dương lại mở máy cắt, khối Thủy Tinh Chung bên trong rất lớn, nó chiếm hết một phần khối nguyên thạch hơn nữa viên Phỉ Thúy rất tập trung không có dị dạng nên rất dễ cắt.

Lúc Lý Dương cắt thì Thiệu Ngọc Cường đã quay trở lại hơn nữa phía sau hắn còn có thêm hai người nữa, hai người đang đẩy ô tô chiếc xe tới, trên xe có mười dây pháo, không ngờ Thiệu Ngọc Cường rời khỏi chỉ để mua pháo chúc mừng.

Trong mắt An Văn Quân hiện ra sự ảo não, vừa rồi chỉ quá hưng phấn nên quên luôn việc chúc mừng, kết quả là bị Thiệu Ngọc Cường đoạt trước.

An Văn Quân vội vàng lấy điện thoại ra, bây giờ đi mua pháo đã chậm nên chỉ có thể gọi điện cho người mang tới mà thôi, Thiệu Ngọc Cường mua một xe pháo thì cô cho người kéo tới hai xe, dù sao thì cô cũng phải làm tốt hơn Thiệu Ngọc Cường mới được.

Không bao lâu sau hai tên bảo tiêu của Sang Dala cũng đã quay trở lại, hai người khi trở lại còn ôm thao khoảng chừng hai mươi bánh pháo.

Nhìn thấy số pháo này, An Văn Quân đột nhiên cảm thấy sốt ruột.

Thiệu Ngọc Cường đi ra ngoài mua pháo, Sang Dala cũng cho người đi mua, Tư Mã Lâm và Trương Vĩ cũng đi ra ngoài, hai người đi chỉ sợ cũng là vì việc này. Hiện tại đang là buổi chiều, thương nhân bán pháo còn rất ít, nếu như để họ mua hết thì đừng nói là hai xe pháo, cho dù là hai quả chỉ sợ cũng khó mua được, đến lúc đó mà bị Lý Dương hiểu lầm thì phiền phức lớn.

Cho dù Lý Dương không có hiểu lầm thì người khác sẽ nghĩ như thế nào? Xuất hiện Thủy Tinh Chung Phỉ Thụ người khác đều chúc mừng vậy mà người có được viên Phỉ Thụ như An Thị lại không hề có thái độ gì, đến lúc đó thanh danh của An Thị sẽ bị giảm mạnh.

An Văn Quân lo lắng nhìn ra ngoài.

Bên phía Lý Dương đã cắt được ba đao, đây là đao thứ tư, từ biểu hiện trước mắt cho thấy viên Phỉ Thụ bên trong không nhỏ, Lý Dương chắc chắn là đã lời lớn.

Trương Vĩ, Tư Mã Lâm và Vương Hạo Dân đã trở lại, ba người bọn họ còn khoa trương hơn, mỗi người đẩy theo một xe pháo về, trong xe chầy đầy pháo, không biết bọn họ có phải là đã vơ vét toàn bộ số pháo ở đây hay không nữa.

Nhìn thấy ba chiếc xe pháo này An Văn Quân càng thêm sốt ruột, cũng càng lo lắng, hiện nay cô cũng không cần xe pháo, chỉ cần có pháo là được rồi.

Vài phút sau người của An Thị rốt cuộc cũng đến, Cao lão đích thân mang người đến, mặt sau đi theo ba người mỗi người mang theo một quả pháo lớn và vài bánh pháo nhỏ.

Nhìn thấy người của mình mang pháo tới, An Văn Quân cuối cùng cũng thở ra một hơi, cô quay đầu lại nhìn thoáng qua Thiệu Ngọc Cường nhưng cô phát hiện ra Thiệu Ngọc Cường căn bản không hề chú ý tới cô mà chỉ chú ý tới Lý Dương.

“Rầm ”

Phần xác nguyên thạch cuối cùng đã được cắt xuống, khối Phỉ Thụ đã lộ ra hoàn toàn, có mấy khối nguyên thạch vụn bên dưới chứa Phỉ Thụ, hơn nữa chúng còn là loại Thủy Tinh Chung nữa. Từ đó có thể thấy Thủy Tinh Chung bên trong khối Phỉ Thụ này có rất nhiều.

Từ vận may và biểu hiện của khối nguyên thạch này cho thấy khối Phỉ Thụ này chắc chắn đã là Thủy Tinh Chung chứ không thể nào là loại biến dị này nọ được.

-Mọi người triển khai pháo ra đi

Thiệu Ngọc Cường nhỏ giọng nói một câu, Sang Dala cũng nói nhỏ với những người đi theo cái gì đó, Trương Vĩ và Tư Mã Lâm cũng đã bắt đầu tìm chỗ xếp pháo.

Cao lão vừa mới chạy tới chưa kịp lao mồ hôi đã phải vội vàng đi theo An Văn Quân xếp pháo, bọn họ chuẩn bị chậm nên không thể mua được pháo, cuối cùng phải chạy thật xa để mua nên bây giờ mới tới.

Về phần pháo của mấy thương nhân kia, không cần nói cũng biết là đã bị bọn người Trương Vĩ mua hết rồi, ba chiếc xe của bọn họ có khoảng ba bốn mươi bánh pháo hơn nữa còn là loại lớn nữa.

Mở máy mài, Lý Dương bắt đầu mài lớp đá dín trên Phỉ Thụ, lúc Lý Dương cắt rất cẩn thận sợ cắt trúng khối Phỉ Thụ bên trong nên phần đá còn lại khá dày.

“Bốp bốp ”

Đợt pháo của Trương Vĩ vang lên, pháo của đám người Thiệu Ngọc Cường và Sang Dala đồng thời vang lên, Cao lão mua ít pháo tới nhất, chỉ có sáu quả nên không dám một lần đốt hết mà chỉ châm hai quả, còn lại đều dùng pháo nhỏ.

Hơn nữa những người chơi xung quanh cũng mua vài quả pháo đốt lên, mọi người cùn nhau đốt hơn mười quả pháo, tiếng pháo nổ vang lên cùng một lúc làm cho toàn bộ mọi người trong quán trường đều có thể nghe thấy.

Nhiều pháo nổ cùng một lúc trong quán trường như vậy chỉ có một trường hợp, mọi người đều hiểu ý nghĩa của đợt pháo này nên cùng nhau chạy tới nơi nổ pháo.

Khi bọn họ đến gần thì phát hiện chỗ của đám người Lý Dương đang mịt mù khói, thấy vậy mọi người càng thêm nhanh chóng chạy tới, nhiều pháo như vậy chứng tỏ có người đã giải ra khối Phỉ Thúy rất tốt.

Rốt cục lại có người giải ra Thủy Tinh Chủng rồi.

Đại hội giao dịch lần này ngoại trừ Lý Dương và Thiệu Ngọc Cường ra không còn ai có thể giải ra Thủy Tinh Chủng cả, nhiều ngày như vậy mà cả đại hội chỉ giải ra có hai khối làm cho mọi người đều nghĩ đại hội lần này không còn Thủy Tinh Chủng.

Mà ngày hôm nay Thủy Tinh Chủng rốt cuộc lại một lần nữa xuất hiện, cảnh tượng nổ pháo ngập trời ăn mừng ngay lập tức hiện ra trong đầu mọi người.

Pháo vẫn tiếp tục vang lên, không tới mười phút sau, xung quanh chỗ Lý Dương đã có rất nhiều người hơn nữa còn không ngừng có người đang liên tục chạy tới.

Người tới đầu tiên thấy người đang giải thạch là Lý Dương nên hết sức kinh ngạc, trong đại hội giao dịch nguyên thạch một người có thể hai lần giải ra Thủy Tinh Chủng chưa từng xuất hiện, Lý Dương đã lần này đã tạo thành một kỷ lục mới.

Có một ít người bắt đầu chạy tới nơi khác mua pháo, chỉ tiếc là gần đó không còn pháo nữa nên bọn họ chỉ có thể tức giận quay lại.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

257. Chương 257: Bán Phỉ Thúy.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Tiếng pháo đã làm lấn áp âm thanh của máy giải thạch, ngoài những người đứng xung quanh máy ra thì những người khác chỉ nghe thấy tiếng pháo nổ vang trời, nếu nói chuyện thì phải nói thật to mới có thể nghe thấy.

Những người xung quanh đến ngày càng nhiều, từ lúc tiếng pháo nổ vang lên thì không lúc nào ngừng lại cả.

Tiếng pháo nổ liên miên dường như đang nói với mọi người rằng, đại công bàn lần này, sẽ xuất hiện khối Phỉ Thúy trong suốt thứ 3, mà lại xuất hiện trong những khu giao dịch tự do, một lần đại công bàn xuất hiện 3 khối Phỉ Thúy trong suốt, đối với những người ở hiệp hội đá quý Bình Châu mà nói thì đó là một niềm vui bất ngờ.

Tuy những lần đại hội giao dịch trước đều xuất hiện Thủy Tinh Chủng nhưng đa phần đều là nguyên thạch được đấu giá ở khu Âm Tiêu. Số Phỉ Thúy này đều được gia công sau khi mang khối cuộc đấu giá. Năm vừa rồi thời điểm mà công bàn tổ chức, những loại Phỉ Thúy xuất hiện trên hội trường rất ít, năm trước nhiều nhất nhưng cũng chỉ có 2 khối mà thôi.

Năm nay tưởng rằng cũng chỉ có hai khối, điều này đã nhanh chóng kết thúc rồi, không ngờ lại có người mang đến cho bọn họ một sự vui mừng kinh ngạc

Khối Phỉ Thúy đó, Lý Dương không định góp vui nhưng mấy khối Phỉ Thúy khác Lý Dương đều dự thầu, đặc biệt là Huyết Mỹ Nhân, mới là đặc biệt tốt. Lý Dương cố ý viết ba phiếu dự thầu với các giá khác nhau, phòng trừ những điều ngoài ý muốn.

Sau khi liên tục viết xong những phiếu dự thầu trong cuốn sổ, Lý Dương mới lắc lắc đầu dừng lại, còn có không ít nguyên thạch tốt chưa kịp điền vào phiếu nhưng phiếu dự thầu của Lý Dương đã không đủ mất rồi!

- Lý ca, dùng của tôi đi!

Lý Dương đột nhiên nói, y nhận ra Lý Dương vẫn muốn dự thầu chỉ có điều phiếu dự thầu đã hết mà thôi!

- Của cậu, cũng được, vậy dùng của cậu đi!

Lý Dương hơi ngần ra một chút, rồi lập tức trả lời, Lý Dương cũng đã làm thẻ hội viên, đương nhiên có phiếu dự thầu Âm Tiêu, còn Lưu Cương tuyệt đối là người mà đáng để cho Lý Dương tín nhiệm.

Toàn bộ số phiếu dự thầu trong cuốn sổ của Lý Dương đã điền xong, Lý Dương mới lặng lẽ gật gật đầu. Một cuốn phiếu dự thầu có 100 phiếu. Hai trăm phiếu này đều đầu tư cho nguyên thạch tốt, không nói toàn bộ, chỉ cần một nửa trong đó thôi thì Lý Dương cũng phát tài rồi, còn có thể kiếm được nhiều hơn nhiều so với khối nguyên thạch hôm nay đã bán đi.

- Ngủ thôi, ngày mai đi mua mấy cuốn nữa sau đó còn dự thầu!

Lý Dương lật lật chăn, nói rồi nằm trên giường ngủ luôn. Lý Dương vốn vẫn cho rằng hôm nay hưng phấn sẽ không ngủ được, không ngờ vừa mới đặt đầu lên gối chưa đầy một phút thì đã ngủ ngon rồi. Lưu Cương nằm bên khe cười lắc lắc đầu, tắt đèn rồi nghỉ ngơi!

Hôm sau chưa 8h thì họ đã vội vàng đến quảng trường Công Bàn. Xe cộ hôm nay còn nhiều hơn cả hôm qua, bãi đỗ xe sắp hết chỗ rồi.

Sau khi đến quảng trường, Lý Dương vội vàng chạy đi mua phiếu dự thầu, hắn hôm nay mới từ chỗ Tư Mã Lâm biết được, dự thầu ở Âm Tiêu cũng cần phải đặt cọc, hơn nữa mỗi người cần đặt cọc 1 triệu, nếu đấu giá được một khối đồ thạch mà không đi trả tiền thì sẽ mất không 1 triệu này.

Hơn nữa, Âm Tiêu 4h chiều này sẽ kết thúc dự thầu, 4h chiều niêm yết giá, thời gian trong giai đoạn này sẽ dùng để thống kê, lúc thống kê sẽ có mặt của người phòng công chứng và nhân viên giám sát, phòng trừ có người giả trò dối trá.

Nhân viên giám sát thực ra là người do các công ty vàng bạc đá quý tên tuổi phái đến, bọn họ đều là những khách hàng lớn của đồ thạch Âm Tiêu, hơn một nửa số nguyên thạch Âm Tiêu đều là do những công ty này đấu giá được.

Cũng may là mua phiếu dự thầu không phức tạp lắm. Để phục vụ cho những người tham gia Công Bàn, những người ở đây đều làm việc rất sớm, không làm mất nhiều thời gian của Lý Dương.

Mua khoảng 5 cuốn phiếu dự thầu, Lý Dương mới đi giao tiền đặt cọc. Hắn và Lý Dương mỗi người 1 triệu tệ, là do An Văn Bình nộp giúp, người của An Thị ra mặt thì sẽ giải quyết nhanh hơn.

Sau khi giải quyết xong hết, chưa đến 8h30, bây giờ đi đến Âm Tiêu vẫn còn kịp.

- Tư Mã đại ca, tôi đi đến Âm Tiêu trước, các anh không cần đi với tôi, mấy anh có thể đi đến khu giao dịch tự do chờ tôi, xem xem có thể tìm được mấy khối nguyên thạch tốt không nhé!

Cầm phiếu dự thầu và giấy chứng nhận đặt cọc, Lý Dương vội vàng nói với Tư Mã Lâm rồi không chờ y có phản ứng gì liền dẫn theo Lưu Cương rời khỏi.

Tư Mã Lâm nhìn bóng dáng của Lý Dương, khe lắc lắc đầu, dẫn theo những người khác đến quảng trường xem nguyên thạch. Hôm nay Trịnh Khải Đạt cũng đi cùng, ngày cuối cùng của Đại Công Bàn, dù đang bận cũng đến xem sao!

Cũng may Lý Dương biết chỗ dự thầu ở đâu, tìm đến một chỗ dự thầu, Lý Dương lập tức giao nộp toàn bộ số phiếu dự thầu mà hôm qua đã điền. Bốn nhân viên chỗ thu phiếu dự thầu ngăn người nhìn đồng phiếu dự thầu đó.

- Lý đại ca, anh đã viết nhiều như vậy hả?

Nhìn thấy đồng phiếu dự thầu này của Lý Dương, đến An Văn Bình cũng phải giật nảy mình, thực ra số phiếu dự thầu của An thị bọn họ nhiều hơn, chỉ có điều An Văn Bình từ trước đến giờ chưa thấy người chơi đồ cổ nào nộp nhiều phiếu dự thầu như vậy.

- Đúng, đều là viết hôm qua!

Lý Dương gật gật đầu, giao số phiếu dự thầu này nhưng mấy nhân viên làm việc không hề đón nhận mà ngược lại rất nghiêm túc nhìn hắn.

- Khụ Khụ, tiên sinh, có thể cho chúng tôi xem chứng minh khách hàng lớn của anh không?

Một nhân viên ho khan thành tiếng, rất cẩn thận hỏi Lý Dương, Lý Dương ngỡ ngàng quay đầu nhìn An Văn Bình, bọn người Trương Vĩ đều đi mất rồi, hắn chỉ có thể hỏi An Văn Bình.

Chứng minh khách hàng lớn? Lý Dương lần đầu tiên nghe thấy từ này.

- Anh Lý, tôi cho rằng anh chỉ tùy tiện đầu tư mấy đồng cho vui thôi, không ngờ anh lại đầu tư nhiều như vậy. Nếu đầu tư vượt quá 50 khối thì phải có thể chứng minh khách hàng lớn, những người sưu tầm đồ cổ thông thường nhiều nhất cũng chỉ dự thầu 50 khối cực thạch.

An Văn Bình khẽ giải thích cho Lý Dương, Lý Dương lập tức đứng ngẩn ra tại chỗ, đại hội giao dịch vẫn còn quy tắc nhau vậy, không phải là chỉ giao tiền đặt cọc là có thể dự thầu.

- Anh Lý, thời gian làm thẻ chứng minh khách hàng lớn không kịp rồi, nhưng anh đừng lo lắng, tôi sẽ nhờ An thị đảm bảo cho anh, như vậy có thể dự thầu nhiều hơn, rất nhanh chóng sẽ xong thôi!

An Văn Bình lập tức rút ra điện thoại gọi cho An Văn Quân. An thị là công ty lớn, có sự đảm bảo của họ thì coi như việc dự thầu hơn 30 nghìn khối nguyên thạch của Lý Dương sẽ không có vấn đề gì.

Lúc đang đợi An Văn Quân thì Lý Dương cũng làm rõ được phiếu chứng minh khách hàng lớn là thứ gì!

Ngoài những người sưu tầm đồ thạch như bọn người Tư Mã Lâm thì còn có một kiểu thương nhân đi chuyên đi thu mua tích trữ đồ thạch. Bọn họ không phải là những ông chủ của những công ty vàng bạc đá quý cũng không phải gia công thạch mà sau khi mua xong sẽ mang về tích trữ, chờ giá tăng lên sẽ bán ra, đứng ở giữa kiếm lời.

Những người thế này mấy năm gần đây có rất nhiều, bọn họ cũng có thể tham gia đại hội giao dịch, cạnh tranh đấu giá nguyên thạch, nguyên thạch càng tốt thì khoảng cách lên giá càng lớn, người của công ty vàng bạc đá quý đối với những người kiểu này vô cùng đau đầu.

Người quản lý của đại hội giao dịch làm thẻ chứng minh khách hàng lớn cho bọn họ xong, mấy nhân viên kia nhìn Lý Dương rất lạ, còn đem theo không ít người, khẳng định là không phải người của công ty vàng bạc đá quý, liền coi hắn là khách hàng đầu tư lớn.

Không có thể chứng minh khách hàng lớn thì nhiều nhất chỉ có thể dự thầu 50 khối nguyên thạch, đây cũng là cách mà ban quản lý đại hội giao dịch phòng trừ có người gây rối.

Mấy năm trước thực sự đã xuất hiện người gây rối, làm giả tiền đặt cọc và tư cách hội viên, đưa ra giá trên trời dưới đất với mỗi khối Âm Tiêu, vẫn may sau đó phát hiện sớm, thu lại phiếu dự thầu của người này nên không gây ảnh hưởng gì đến đại hội giao dịch, nhưng cũng giống cho họ một hồi chương cảnh báo, phải thêm một cánh cửa giám sát.

Hơn nữa, mấy năm trước dự thầu Âm Tiêu đều tiến hành trực tiếp với đồ thạch, cạnh mỗi khối đồ thạch đều có hòm phiếu dự thầu, như vậy thì càng dễ bị người khác gây rối, dần dần chuyển thành phương thức tập trung dự thầu này.

Lý Dương nếu tham gia qua mấy lần đại hội giao dịch chắc chắn là sẽ biết quy định này, chỉ đáng tiếc hẳn lần đầu đến, bọn người Trương Vĩ lại đều không biết Lý Dương dự thầu với số lượng lớn như vậy, không có ai nói qua chuyện này, nên mới bị ngăn lại ở đây.

Chưa đầy 10 phút, An Văn Quân đã đến nơi dự thầu, nhìn thấy đồng phiếu dự thầu của Lý Dương nhiều như vậy thì vô cùng kinh ngạc, nhưng cuối cùng vẫn đứng ra đảm bảo cho Lý Dương. Chỗ phiếu dự thầu Lý Dương điền tối qua đều dự thầu thuận lợi thành công, cuối cùng cũng được nhân viên làm việc ở đó thu nhận.

Lúc nhân viên ở đó kiểm tra, Lý Dương cũng không nhận rồi mà vội vàng điền thêm hơn 200 phiếu dự thầu nữa, trong đó chỉ có ít là nguyên liệu tốt, đa số là để góp đủ số lượng, tốt mua rồi nhưng kém cũng phải mua một ít, tránh sau này xuất hiện chuyện phiền phức.

Sau khi hạch toán một lúc, Lý Dương tổng cộng dự thầu hơn 400 khối nguyên thạch, hơn 3000 khối nguyên thạch đầu tư cùng An Thị đã không tính rồi, nhưng nếu so với những người chơi đồ đá thông thường thì đây quả thực là một con số khổng lồ.

Sau 10h, tất cả những chỗ thu phiếu dự thầu đã dọn hết, tất cả số phiếu dự thầu được bọn họ mang đi kiểm lại, Lý Dương hài lòng vỗ vỗ tay, sau khi nói lời cảm ơn An Văn Quân thì dẫn theo Lưu Cương đi tìm những người khác.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

259. Chương 259: Y Muốn Làm Gì?

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Trong khu giao dịch tự do mọi người thường chọn lựa nguyên thạch, Lý Dương thật không ngờ là không thấy bọn người Tư Mã Lâm đâu, một người cũng không thấy.

Trong quảng trường, rất nhiều người không ngừng qua lại. Những người mua đồ thạch ngày hôm nay cũng ra sức bán hàng, lần lượt giới thiệu đặc điểm nguyên thạch của mình với khách hàng xung quanh. Số lượng đồ thạch trên rất nhiều quầy hàng đều tăng lên, thậm chí có quầy hàng còn bày 4, 5 trăm khối nguyên thạch các loại, ri rít nhau!

Hôm nay là ngày cuối cùng của Công Bàn, nếu không bán nhiều nguyên thạch hơn một chút thì sẽ không còn cơ hội nữa rồi, rất nhiều người đều đem toàn bộ số nguyên thạch cất giữ ra bày bán.

Còn những người sưu tầm đồ đá ngày hôm nay cũng rõ ràng nhiều hơn mấy ngày trước.

Mấy người này, có nhà sưu tầm chờ đến ngày cuối cùng ra tay, cũng có người góp vui, còn có một số là những chuyên gia đồ thạch cả công ty đá quý dự thầu xong ở Âm Tiêu thì quay lại, cộng thêm số nguyên thạch bày ra tăng lên nhiều, lúc này một quảng trường lớn đã có vẻ chật chội.

- Lý lão đệ, cậu quay lại lúc nào vậy?

Lý Dương đang đi thì phía sau vang lên tiếng nói, vừa quay đầu thì nhìn thấy bọn người Vương Hạo Dân đi đến, gọi Lý Dương là Vương Hạo Dân đang đi ở đầu.

- Tôi vừa mới quay lại, hôm nay đông người thật!

Lý Dương nhìn đám đông xung quanh, vô cùng cảm thán nói. Xung quanh có không ít người cũng đang nhìn hắn, còn có người lên bình luận gì đó, hơn nữa Lý Dương rõ ràng cảm thấy, xung quanh hắn có không ít người một mực lặng lẽ đi theo.

- Đúng vậy, ngày cuối cùng bao giờ cũng đông người, cậu xem đây là cái gì?

Vương Hạo Dân lặng lẽ cười, từ trong tay Trương Vĩ giật lấy tờ báo đưa cho Lý Dương, chưa cả xem nội dung nhưng Lý Dương đã nhận ra phần nào báo đồ ngọc Bình Châu.

Mở ra xem, đúng là báo đồ ngọc Bình Châu hôm nay, trang đầu tiên là ảnh màu, bên cạnh còn có tiêu đề rất lớn.

Nhìn thấy tấm ảnh màu này, Lý Dương không khỏi cúi đầu xuống. Tấm ảnh này chính là chụp hình khối Phỉ Thúy trong suốt mà hôm qua hắn đã tìm ra, cũng không biết chụp lúc nào, hình ảnh Lý Dương trong bức ảnh có vẻ vô cùng chuyên tâm.

Còn bức ảnh này đã chụp lại rõ ràng diện mạo của Lý Dương, không giống như báo lần trước, chỉ có nửa người Lý Dương, mặt đang đeo kính.

Khó trách xung quanh có rất nhiều người chú ý đến hắn, nếu Lý Dương đeo kính giải thạch thì e rằng người chú ý đến hắn sẽ càng nhiều hơn.

- Lý lão đệ, phóng viên viết tin này thật không có trách nhiệm gì cả, Thiệu Ngọc Cường làm sao mà có thể sánh với hắn được, không ngờ lúc viết về cậu còn nhắc đến Thiệu Ngọc Cường.

Vương Hạo Dân đứng bên cạnh Lý Dương, bất bình nói. Tấm hình này không sao nhưng bài viết bên cạnh lại khiến họ vô cùng tức giận, vừa rồi lúc bọn họ xem tờ báo này đã thảo luận rồi.

Nhanh chóng nhìn sang nội dung bài báo, Lý Dương khẽ cười lắc lắc đầu.

Trước bài báo này là nói về việc Lý Dương giải khối Phỉ Thúy trong suốt, phía sau là bình phẩm xem Lý Dương và Thiệu Ngọc Cường ai thích hợp trở thành vua Phỉ Thúy Vân Nam hơn. Người đoạt ngôi vị này năm ngoái đã già rồi, xem ra đến lúc thoái vị rồi, mọi người vốn nghĩ đến Thiệu Ngọc Cường nhưng không ngờ đến nửa đường lại xuất hiện Lý Dương. Giai đoạn gần đây những người bàn luận về vấn đề này thật không ít.

Tờ báo này còn trực tiếp nói ra vấn đề, cuối cùng còn bình luận, so sánh một chút thì Thiệu Ngọc Cường mới thích hợp trở thành vua phỉ thúy, Lý Dương chỉ là người sưu tầm đồ đá bình thường, có mấy lần may mắn mà thôi, nói cho cùng thì hoàn toàn không thể so sánh được với Thiệu Ngọc Cường.

Cũng chính là những lời này đã chọc giận mấy người Vương Hạo Dân.

- Lý lão đệ, chúng ta không thêm để ý, nhân giả kiến nhân, trí giả kiến giả. Cậu và Thiệu Ngọc Cường đem ra so sánh xem ai lợi hại hơn thì ai cũng rõ rồi. Đúng rồi, cậu đầu tư xong ở Âm Tiêu chưa?

Tư Mã Lâm lên trước, khẽ hỏi. Lý Dương gật gật đầu:

- Dự thầu xong rồi, còn chờ yết tiêu thôi!

Vương Hạo Dân khẽ cười, lại nói:

- Lý lão đệ, cậu lần này nhất định là trúng thầu, hơn nữa chắc chắn là trúng quả lớn. Mấy anh em chúng tôi vừa rồi cũng dự thầu mấy khối, hi vọng có thể nhờ vào vận may của cậu mà trúng được mấy khối nguyên thạch.

- Các anh cũng đi Âm Tiêu, còn dự thầu nữa?

Lý Dương ngẩng đầu kinh ngạc hỏi.

- Đúng vậy, đều dự thầu rồi. Tôi dự thầu nhiều nhất, dự thầu 4 khối, bọn họ đều dự thầu 2 khối.

Vương Hạo Dân khẽ trả lời.

Tư Mã Lâm cũng gật gật đầu, nói:

- Chúng tôi hôm đó cũng xem nguyên thạch với cậu, có mấy khối có vẻ không tồi liền dự thầu rồi, có thể trúng được thì trúng không thì góp vui, mọi người đều không để ý lắm!

- Đúng vậy, chúng tôi cộng lại cũng được 10 khối, đều là dùng phiếu dự thầu của Tư Mã Lâm, cũng không biết là trúng được mấy khối.

Trịnh Khải Đạt cũng nói, y hôm đó không đi xem nguyên thạch cùng, nghe theo Tư Mã Lâm cũng dự thầu một khối nguyên thạch, thuận tý là góp vui với mọi người, có trúng hay không thì không quan trọng.

- Có thể sẽ trúng một số!

Lý Dương bây giờ hiểu rồi, chẳng trách vừa rồi không tìm thấy bọn họ. Mấy người họ đi dự thầu rồi, chẳng qua không cùng điểm dự thầu với hắn. Mỗi cửa khu triển lãm Minh Tiêu đều có điểm dự thầu, khu Lý Dương dự thầu là gần đây nhất, chắc là bọn họ đi khu B, chỉ có nguyên thạch ở đó là họ đã xem qua, trước khi đi dự thầu thì nhân tiện vào xem một chút.

- Lý lão đệ, cậu đầu thầu bao nhiêu khối, nhìn nhiều nguyên thạch như vậy, ít nhất cũng phải 2, 3 mươi khối hả?

Trương Vĩ cười ha ha hỏi, mấy người khác đều nhìn Lý Dương, đối với người sưu tầm bình thường mà nói, một lần đầu tư vào Âm Tiêu 2, 3 mươi khối đã là không ít rồi!

Lý Dương có chút do dự, còn chưa lên tiếng thì An Văn Bình ở bên cạnh đã nói toẹt ra:

- 2, 3 mươi khối là gì, Anh tổng cộng nộp hơn 400 phiếu dự thầu.

- Hơn 400, nhiều vậy hả?

Tư Mã Lâm bỗng nhiên sững người, phiếu dự thầu của Lý Dương là do Lưu Cương giúp hắn mua, mấy người vẫn cho rằng phiếu dự thầu của Lý Dương hết rồi, mua thêm một cuốn về dự thầu, không ngờ Lý Dương hôm nay lại mua tận 5 cuốn phiếu dự thầu.

Bọn người Trương Vĩ cũng có phần sững sờ, những người sưu tầm bình thường có thể dự thầu mấy chục khối nguyên thạch rất là nhiều, còn dự thầu 400 khối nguyên thạch giống Lý Dương thì e rằng chỉ có Lý Dương mới làm được như vậy.

- Đúng, thời gian tôi xem ở Âm Tiêu hơi lâu nên phát hiện một số nguyên thạch tốt nên đầu tư thêm, còn có thể trúng được bao nhiêu khối thì còn chưa biết!

An Văn Bình cũng nói rồi, Lý Dương cũng không giấu nữa, trực tiếp thừa nhận.

- Lý lão đệ, cậu thấy được thì khẳng định là nguyên thạch tốt!

Vương Hạo Dân lập tức tiếp lời, trong lòng y cũng rất ngứa ngáy, nhưng dự thầu đã kết thúc rồi, muốn cũng không thể rồi.

Cùng lúc đó, Vương Hạo Dân ra quyết tâm sau này nhất định sẽ dựng mối quan hệ tốt đẹp với Lý Dương. Hành động của y muộn rồi, mối quan hệ tốt không được như Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt với Lý Dương, chỉ có thể ở chỗ khác gỡ bản lĩnh ra để khiến Lý Dương trở thành bạn thật sự tốt của mình, đến lúc đó sẽ tốt hơn rất nhiều.

Những thứ khác không nói, xem ra kết quả lần đại hội giao dịch này đã rõ rồi. Bây giờ đến ngày cuối cùng, ngoài những khối nguyên thạch vẫn chưa giải ra thì trong số họ thu hoạch được nhiều nhất là Tư Mã Lâm, sau đó là Trịnh Khải Đạt, y là kém nhất. Xấu chuỗi tất cả lại, tại sao Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt lại thu hoạch được nhiều như vậy? Chẳng phải là vì quan hệ không giống nhau sao.

Thực ra, đây chỉ là ý nghĩ cam chịu của Vương Hạo Dân, trong lúc giúp đỡ thì Lý Dương không hề nặng bên này nhẹ bên kia, sở dĩ kết quả thế này là còn liên quan đến tính cách và vận mệnh của bọn họ. Tính cách của Vương Hạo Dân quá hấp tấp, nguyên thạch mua thì nhiều, cuối cùng thì thu hoạch của y lại thấp nhắp.

Tính cách của Tư Mã Lâm ổn định nhất, vận mệnh cũng không tồi, thu hoạch cuối cùng đương nhiên là cao hơn một chút, chỉ đáng tiếc là Vương Hạo Dân không nghĩ như vậy, chỉ chú tâm vào những chuyện vụn vặt.

- Chúng ta đi xem sao đi, ngày cuối cùng rồi, ước tính sẽ xuất hiện không ít nguyên thạch tốt, đừng bỏ lỡ!

Nhìn những quầy đồ thạch xung quanh, Lý Dương đột nhiên nói. Bây giờ cực thạch trên những quầy hàng đó đều nhiều hơn trước, tính ít nhất cũng phải có hơn 200 khối, hơn nữa toàn bộ số nguyên thạch rõ ràng là nhiều hơn trước.

- Được, chúng ta đi xem sao!

Đề nghị của Lý Dương lập tức nhận được sự ủng hộ của mọi người, ngày cuối cùng lại có nhiều nguyên thạch thể này, trong lòng họ không nghĩ gì thì tuyệt đối là điều không thể, ai cũng nghĩ ngày cuối cùng mua thêm vài khối nguyên thạch tốt, giải thêm mấy lần, cơ hội như thế này chắc phải năm sau mới có.

Người xung quanh không ít, vì liên quan đến ngày cuối cùng, Lý Dương dứt khoát dùng năng lực đặc biệt luôn, không quan tâm đến việc dùng mắt thường xem nữa, như vậy việc chọn nguyên thạch sẽ nhanh hơn một chút, Lý Dương lúc này có thể nói đơn thuần là vì kiếm lời.

Lưu Cương đi kiểm một chiếc xe đẩy, đến hơn 12h trưa thì trong chiếc xe đẩy đã thêm hơn 20 khối nguyên thạch, có 8 khối là Lý Dương mua, còn lại đều là nguyên thạch do bọn người Tư Mã Lâm mới chọn lựa.

Giữa trưa bọn họ không trở về, trực tiếp ăn cơm hộp cho đơn giản. Những người sưu tầm giống bọn người Lý Dương vẫn không ít, ngày cuối cùng rồi, ai cũng không muốn lãng phí thời gian, cả buổi trưa, người ở quảng trường không hề ít hơn những lúc bình thường nhiều người nhất.

Hơn nữa, lúc ăn cơm cũng có rất nhiều máy giải thạch đang làm việc, ý nghĩa của bọn người Lý Dương vốn nhân lúc nghỉ trưa giải một chút nguyên thạch chỉ có thể là ý nghĩ mà thôi.

Ăn xong, nghỉ ngơi hóng mát một lúc, mấy người lại lập tức đi loảng quảng, số nguyên thạch mua lúc trước đã được họ cất ở nơi quản lý rồi.

- Lý cố vấn!

Vừa mới đi được nửa tiếng thì có một âm thanh trong trẻo gọi Lý Dương, ở ngang Lý Dương, An Văn Quân và Cố Lão đang đi về phía bọn họ.

- Chị ba, sao chị vẫn còn ở đây?

An Văn Bình lập tức bước ra, nhảy nhót đến bên cạnh An Văn Quân, bây giờ mới 1h trưa, lúc này An Văn Quân bình thường là đang nghỉ trưa rồi.

- Bọn người Cố lão nhân thời gian cuối cùng đi xem cực thạch ở khu giao dịch tự do, xem có tìm được một số nguyên thạch tốt hay không, các cô sao lại ở đây? Buổi trưa vẫn chưa về sao?

An Văn Quân trả lời An Văn Bình, mắt thì lại nhìn thẳng vào Lý Dương.

- Không, bọn người Anh Lý muốn chọn nhiều nguyên thạch một chút nên chưa về!

An Văn Bình kéo cánh tay An Văn Quân, ra sức lắc lắc đầu, cơm hộp thật không ra sao, vị đại tiểu thư này rất nhiều năm rồi không ăn cơm hộp thể này, nếu không phải là thật sự đói thì e rằng không thể ăn nổi, không giống mấy người bọn Lý Dương ăn sạch sẽ không còn gì.

- Chị hiểu rồi.

An Văn Quân gạt đầu, trong mắt mang theo ánh kì quái, còn nhìn xa xăm, cuối cùng nói với Lý Dương:

- Tôi nghe người khác nói, sáng hôm nay Thiệu Ngọc Cường cũng ở trong khu giao dịch tự do, xem nguyên thạch ở khắp nơi, còn mua mấy khối nữa, không biết y định làm gì!

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

260. Chương 260: Yết Tiêu. (1)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Không phải là y cũng muốn mua được Thủy Tinh Chung Phỉ Thúy trong ở khu giao dịch tự do này chứ?

Trịnh Khải Đạt trừng mắt, hôm qua Lý Dương giải ra Thủy Tinh Chủng Phỉ Thúy, y không ở bên cạnh thật là đáng tiếc, nghe thấy chuyện Thiệu Ngọc Cường chọn nguyên thạch ở khu giao dịch tự do, đầu tiên liền nghĩ đến điều này.

- Cậu còn phải nói sao, thật sự là có khả năng này, hôm qua lúc y rời khỏi còn khiêu khích với Lý đại ca đó!

An Văn Bình ngẩng đầu nhìn Lý Dương, đôi mắt to chớp sáng, trong mắt cô Thiệu Ngọc Cường là người xấu, không chỉ đối đầu với An thị mà còn là kẻ địch của Lý Dương.

- Khiêu khích? Lý lão đệ, vậy là sao?

Trịnh Khải Đạt lại vội vàng hỏi, y chỉ nghe Tư Mã Lâm nói đến việc Thủy Tinh Chủng Phỉ Thúy, chứ không hề nghe chuyện Thiệu Ngọc Cường lúc cuối còn khiêu chiến với Lý Dương.

Trịnh Khải Đạt có chút tiếc nuối khối Thủy Tinh Chủng Phỉ Thúy chỉ bán cho An thị, nhưng không hề để tâm, Phỉ Thúy tốt mà hội đấu giá có cũng đủ nhiều rồi, chỉ cần có khối Phỉ Thúy nào ở những công ty đá quý lớn này thì đều có hi vọng.

- Không có gì, đúng rồi, trưởng phòng An, Thiệu Ngọc Cường vẫn chưa đi xem nguyên thạch Âm Tiêu sao?

Lý Dương khẽ lắc đầu, mắt nhìn nơi xa, đột nhiên hỏi An Văn Quân.

- Dương nhiên xem qua rồi, trong số những cao thủ cực thạch của Thiệu thị thì y là lợi hại nhất, lần đại hội giao dịch này y nhất định sẽ ra tay. Y với thân phận là phó hội trưởng Hiệp hội Ngọc Thạch có thể xem trước nguyên thạch Âm Tiêu, lúc đại hội giao dịch vẫn chưa bắt đầu thì y đã xem qua số nguyên thạch này một lượt rồi, ghi nhớ cũng cũng dễ!

An Văn Quân chậm rãi nói, trên mặt có chút bất đắc dĩ. Gia tộc An thị cũng có người giữ chức vụ quan trọng trong Hiệp hội Ngọc Thạch, nhưng chỉ đáng tiếc là năng lực cực thạch vĩnh viễn không thể sánh được với Thiệu Ngọc Cường, cho dù có đi xem trước nguyên thạch Âm Tiêu thì cũng chẳng có tác dụng gì.

Thiệu thị có Thiệu Ngọc Cường tuyệt đối là phúc phận của Thiệu thị, Âm Tiêu mời Lý Dương còn lợi hại hơn cả Thiệu Ngọc Cường nhưng Lý Dương xét cho cùng thì không phải người của An thị, muốn Lý Dương

Cổ Lão lặng lẽ nói với An Văn Quân, nguyên thạch lần này An thị tổng cộng trúng 11 khối, thành tích rất đáng nể. Hạng mục này chỉ có tất cả 200 khối nguyên thạch, nhiều công ty và các thương gia nguyên thạch đều để mắt tới, trúng được 11 khối là không dễ dàng gì.

- Đúng vậy, chỉ tiếc là Tiêu Vương không phải là chúng ta!

An Văn Quân khẽ gật đầu. Cô cũng thở phào nhẹ nhõm, 30 khối là mấy trăm triệu, nhưng lợi ích mà những khối nguyên thạch này đem lại là vô cùng lớn. Hội đấu giá Âm Tiêu lần trước, 200 nguyên thạch hàng đầu thì có 70 % trở lên là đạt được giá trị ban đầu, mặc dù hơi đắt nhưng cũng đáng.

- Haiz, giá dự thầu 76 triệu tệ của chúng ta có phần dè dặt rồi!

Cổ Lão khẽ thở dài, giá với vua đấu thầu do y đưa ra, không trúng cũng có chút tiếc nuối!

Màn hình lớn bắt đầu chuyển sang mục khác, sau cùng chuyển đến số hiệu khối nguyên thạch mà Lý Dương đã phát hiện. Khối nguyên thạch này có số là 176, giá trúng thầu là 33 triệu, cũng không biết có phải do An Thị dự thầu không, không phải thì tốt, bằng không An thị sẽ phải bỏ ra hơn 30 triệu rồi!

- Tam công tử, chúng ta trúng 9 khối, nhưng vua đấu thầu thuộc về chúng ta!

Lý Thanh vui mừng nói với Thiệu Ngọc Cường. Giá dự thầu 88 triệu là do Thiệu Ngọc Cường đích thân đưa ra, nhìn thấy trúng thầu, lại trở thành vua đấu thầu, Thiệu Ngọc Cường có chút nhẹ nhõm. Y suy đoán về khối nguyên thạch này không ít nên mới dám đưa ra giá cao như vậy!

Cho dù phải bỏ thêm chút tiền thì Thiệu Ngọc Cường cũng không sợ. Bây giờ thị trường Phỉ Thúy đã dần dần xuất hiện những nguyên thạch kì quái quý giá, nhưng ai cũng tin rằng sự kì quái này sẽ không duy trì được bao lâu, giá cả đồ trang sức Phỉ Thúy chắc chắn sẽ tiếp tục tăng, sau khi tăng lên thì sẽ không lo lỗ nữa!

Huống hồ, Tiêu Vương còn có lực ảnh hưởng rất lớn, đây lại là một khối Thủy Tinh Chủng Phỉ Thúy, đưa ra giá dự thầu này cũng đáng!

Thời gian hiển thị hạng mục thứ 2 không lâu, lướt qua nhất nhanh. Bọn người Lý Dương không nói gì, mấy hạng mục trước đều là những nguyên thạch mà các công ty ngọc thạch và những thương nhân tranh đấu, không liên quan mấy đến những người người sưu tầm cực thạch nhỏ bé như họ.

Lý Dương bắt đầu để ý thấy, sau một số Phỉ Thúy bắt đầu xuất hiện số, không phải là 3 thì là 4, cũng có mấy cái là 2, chứng tỏ rằng có người đưa ra giá dự thầu giống nhau. Những khối nguyên thạch như vậy sẽ phải trải qua một lần đấu giá nữa mới quyết định về tay ai.

Qua mấy hạng mục, tâm trạng Lý Dương bắt đầu căng thẳng.

Số nguyên thạch là Lý Dương dự thầu, quý nhất là khối nguyên thạch có Phỉ Thúy mĩ nhân thượng hạng, bởi vì để phòng bắt trắc, Lý Dương trực tiếp đưa ra giá ca 6 triệu, một khối nguyên thạch không bắt mắt lắm thì giá thấp nhất cũng chỉ mấy trăm nghìn, trực tiếp đưa ra giá 6 triệu đã là rất cao rồi. Trong tình hình thế này trừ phi sau khi giả xong đều là Phỉ Thúy phù dùng thì mới không phải bỏ thêm tiền.

Đối với khối nguyên thạch không có vẻ gì là đặc biệt thì e rằng không có ai dám đưa ra giá cao như vậy.

Số của khối cực thạch đó cuối cùng cũng xuất hiện rồi, nhìn thấy giá có một số 6, phía sau là dãy số 0, Lý Dương thở phào nhẹ nhõm, khối nguyên thạch này cuối cùng cũng vào tay hắn. Chỉ cần khối nguyên thạch này vào tay hắn thì những khối nguyên thạch đã dự thầu khác dù không có được Lý Dương cũng cam lòng.

-Cao lão, trúng bao nhiêu rồi?

Sau khi qua 10 hạng mục, An Văn Quân lập tức hỏi Cao lão ở bên cạnh. Mười mục đầu là quan trọng nhất, nguyên thạch giá cao nhất đều ở trong 2 nghìn khối trong mục này, càng về sau giá càng thấp, mặc dù có không ít trúng thầu nhưng giá trị tổng thể không thể sánh với những khối ở trước.

- Chúng ta hiện tại tổng cộng trúng 127 khối, trong đó những chỉ điểm của cổ vấn Lý trúng 31 khối.

Cao lão lập tức lôi ra quyển sổ, sau khi tổng kết xong khẽ nói với An Văn Quân. Lúc yết tiêu công ty bọn họ đều có người ghi lại để cho họ tiện tính toán.

- Được, không đến nỗi.

An Văn Quân gật đầu hài lòng. 2 nghìn khối nguyên thạch, bọn họ có thể trúng 127 khối là vô cùng tốt rồi. Cả nước có nhiều công ty ngọc thạch như vậy tranh đấu, còn có rất nhiều thương nhân cực thạch đến góp vui, có thể trúng nhiều cực thạch như vậy có thể nói là thành tích khá lắm rồi.

Lại xem tiếp, đều là nguyên thạch mấy trăm nghìn, còn có mấy chục nghìn một khối, những nguyên thạch này An thị cũng đầu tư không ít, nhưng trọng điểm vẫn ở 10 hạng mục trước.

- Trúng rồi, tôi trúng rồi, Lý lão đệ, tôi trúng một khối rồi!

Lúc đến hạng mục 17, Vương Hạo Dân đột nhiên hưng phấn kêu lên, hình như sợ người khác không biết y đã trúng một khối nguyên thạch vậy.

- Khối nào vậy?

Lý Dương lập tức hỏi, hơn 30 nghìn khối nguyên thạch Lý Dương không thể nhớ hết được, nhưng những khối nguyên thạch tốt Lý Dương vẫn có chút ấn tượng.

- 25327, chính là khối đó, 280 nghìn tệ!

Vương Hạo Dân lập tức chỉ chỉ, nguyên thạch số 25327. Lý Dương vẫn còn chút ấn tượng, đây là khối bán nguyên thạch rất tốt, rất to, bên trong đều là Phỉ Thúy thanh thủy vô cùng tốt, giá không cao quá, nhưng Phỉ Thúy bên trong lại rất to, màu xanh là chính hiệu, đúng là có giá trị nhất định!

Theo ước tính của Lý Dương thì khối Phỉ Thúy này phải trên dưới 400 nghìn, Vương Hạo Dân trúng thầu khối này thì sẽ không sợ lỗ.

- Lý ca, chúng ta trúng bao nhiêu?

Lưu Cương đột nhiên hỏi. Giọng y không nhỏ nhưng những người xung quanh đều nghe thấy, nghĩ đến số phiếu dự thầu của Lý Dương thì bây giờ tổng kết lại trúng không ít.

- Chỗ này có một khối 1, 2 chục vạn đó!

Lý Dương gãi gãi đầu nói. Hắn vẫn không biết mình trúng được bao nhiêu, vừa rồi chỉ chú ý đến khối mỹ nhân thượng hạng, còn lại thì không chú ý. Lúc đó cũng có nhìn thấy rất nhiều số mà mình đã dự thầu nhưng cụ thể bao nhiêu thì chưa tính, Lý Dương ước tính ít nhất cũng phải 20 khối.

Nguyên thạch mà Lý Dương đầu tư rất nhiều nhưng tính bí ẩn rất cao, cho dù có chuyên gia cực thạch cũng không thể thấy được giá trị của chúng, cũng không thể đưa ra giá dự thầu quá cao, trúng mấy chục khối, Lý Dương vẫn rất tự tin.

- Cậu không nhìn kĩ sao?

An Văn Bình kinh ngạc quay đầu lại. Lúc Ám Tiêu yết tiêu chỉ cần là người đầu tư thì ai cũng sẽ chú ý đến số khối nguyên thạch mà mình đã dự thầu, người như Lý Dương quả thực không nhiều.

- Có xem, nhưng mình tôi thì không nhớ hết được, về rồi kiểm tra sau, không sao!

Lý Dương khẽ lắc đầu, người không nhìn rõ màn hình rồi đi kiểm tra vô cùng nhiều, nếu chen nhau thì không biết phải chờ đến bao giờ.

- Cũng đúng, Lý đại ca dự thầu nhiều như vậy, lại không có ai nhớ hộ, lúc về tôi sẽ nhờ tam tỷ giúp anh kiểm tra. Chúng tôi có phòng kiểm tra riêng.

An Văn Bình đứng ở góc độ Lý Dương suy nghĩ, lập tức có cảm giác đồng cảm, dường như toàn bộ những gì Lý Dương làm đều là đúng.

Lý Dương ngẩng người ra, trên mặt Ngô Hiểu Ly lại hiện ra vẻ lo lắng. Những ngày này cô đã cảm nhận được những áp lực và An Văn Bình mang lại, nếu là có thể thì An Văn Bình này một ngày nào đó sẽ không đứng ngây nữa mà sẽ dẫn Lý Dương rời khỏi trước.

- Cửa tôi cũng trúng!

Tư Mã Lâm cũng hô lên, đang chỉ vào màn hình. Tư Mã Lâm đầu tư hai khối, khối có giá cao đã bị loại, tuyệt đối không hi vọng, không ngờ khối có giá thấp lại trúng.

- Khối nào?

- Là khối 50 nghìn đó! Chỉ tùy tiện vậy mà lại trúng!

Tư Mã Lâm lắc lắc đầu, khối có giá cao Lý Dương đã chỉ qua, Tư Mã Lâm dự thầu còn Vương Hạo Dân thì không, chỉ đáng tiếc không trúng, khối này chọn bữa lại trúng.

Lý Dương không có ấn tượng gì với khối nguyên thạch mà Tư Mã Lâm trúng. Phát tài là không có khả năng nhưng cũng có khả năng kiếm được chút ít. Những gì Lý Dương nhớ đa số đều là những nguyên thạch tốt.

Quá trình yết tiêu tổng cộng hơn hơn 1 tiếng đồng hồ, sắp đến 6h mới kết thúc. Lý Dương không biết mình trúng bao nhiêu nguyên thạch, những người khác chỉ Vương Hạo Dân và Tư Mã Lâm trúng một khối. Âm Tiêu có nhiều người lạ như vậy lại có sự cạnh tranh vô cùng lớn, có hai người trúng cũng lạ không tệ rồi!

- Lão Vương, Tư Mã, các anh ai cũng sắp phát tài rồi, sắp phải mời cơm rồi!

Trịnh Khải Đạt cười lớn, y không để ý lắm, cũng không mong gì mình có thể trúng.

- Không thành vấn đề, nếu phát tài tôi nhất định mời!

Vương Hạo Dân cười lớn, rất nhiều người bắt đầu xếp hàng nhận nguyên thạch, hôm nay là ngày cuối cùng của Công Bàn, cũng là ngày bận rộn nhất, một mạch đến tận 9h tối thì quảng trường mới không còn người!

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

262. Chương 262: Đánh Giá Cuối Cùng.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

-Lý lão đệ, chúng tôi đi lấy nguyên thạch, cậu đi với chúng tôi hay là đi thăm dò những người khác?

Tư Mã Lâm đứng lên, người của các công ty khác cũng bắt đầu rời đi.

-Có lẽ là tôi đi thăm dò một chút

Lý Dương chờ một chút, màn hình lớn vẫn đang tiếp tục thay đổi, đứng ở chỗ này cũng có thể thăm dò nhưng rất phiền toái, nếu không phải An Văn Bình giúp hắn thăm dò, Lý Dương cũng chỉ có thể đứng đây nhìn màn hình mà thôi.

-Tốt, em mang anh đến phòng thăm dò của An Thị

An Văn Bình lập tức hưng phấn kêu một tiếng, Tư Mã Lâm không chờ Lý Dương mà đi tới nơi giao dịch, sau khi giao dịch xong bọn họ trực tiếp thu lấy nguyên thạch. Khu Âm Tiêu lần này có hai vạn khối nguyên thạch trúng thầu, chiếm 60% tổng số, số lượng này so với lần trước quả thật là tốt hơn nhiều.

Cái gọi là phòng thăm dò kỳ thật chỉ là một phòng nghỉ đơn giản, lúc An Văn Quân man theo Lý Dương tới thì trong phòng có vài nhân viên đang khẩn trương quan sát.

An thị lần này chọn 3800 khối nguyên thạch, với thực lực của An Thị thì con số này không tính là cao nhưng An Thị thực hiện chính sách tinh trong tinh nên rất để ý với việc trả giá mỗi khối nguyên thạch, theo dự tính thì sẽ có ba phần số nguyên thạch được chọn An Thị sẽ mua được, với số lượng này thì lần đại hội giao dịch nguyên thạch này vẫn rất khả quan đối với An Thị.

-An trưởng phòng, ngài đã tới

An Văn Quân vừa mới vào thì mọi người lập tức đứng lên, màn hình trong phòng và màn hình lớn bên ngoài là giống nhau, bên ngoài thì có người chuyên việc thống kê, bên trong này thì những nhân viên đang liên tục thăm dò.

-Thế nào? Công tác thống kê ra sao rồi?

An Văn Quân đi tới phía trước màn hình rồi ngồi xuống, bên cạnh có một người thanh niên đang đứng, người thanh niên này có vẻ câu nệ khi đứng gần An Văn Quân, ánh mắt hắn thỉnh thoảng liếc nhìn cô nhưng chung quy thì không hề dám quan minh chính đại nhìn cô một lần nào.

-Công tác thống kê đã xong, chúng ta lần này có 1432 khối nguyên thạch trúng thầu nhưng mà có 67 khối bị nâng giá quá cao, tối nay phải đi đấu giá một lần

Một người trẻ tuổi khoảng 26,27 tuổi trả lời, Cao lão nhận lấy giấy thống kê trên tay người thanh niên rồi đối chiếu một chút phát hiện không có gì khác biệt.

-Tốt, chuyện cạnh tranh buổi tối tôi sẽ an bài, trước tiên cậu giúp tôi xem Lý cố vấn có mấy khối nguyên thạch trúng thầu

-Lý cố vấn, xin chào

Người trẻ tuổi có chút sững sốt rồi vội vàng ngồi trước máy tính, Lý Dương là cố vấn đồ thạch của An Thị có rất nhiều người biết, chuyện của Lý Dương có rất nhiều người biết nhưng người gặp qua Lý Dương lại không nhiều.

Có một máy tính để thăm dò quả thật là thuận tiện, hiện tại công nghệ cao phi thường phát đạt, chỉ cần đưa vào số hội viên của Lý Dương là có thể tra được thông tin ngay.

-Lý cố vấn, ngài có không ít khối tham dự ám tiêu, có tổng cộng 153 khối nguyên thạch trúng thầu

Không đến ba phút, toàn bộ tư liệu liên quan với Lý Dương hiện ra trên màn hình, Lý Dương vội vàng cẩn thận nhìn những con số xuất hiện trên màn hình.

-Đúng vậy, lúc đầu tôi chọn bốn trăm khối, bây giờ còn được 153 khối, cũng không tệ lắm

Lý Dương vừa nói vừa gật đầu, trước mắt xem ra hai trăm khối hắn xem trọng trúng thầu khá nhiều, những khối nguyên thạch này đều là lời lớn, càng có được nhiều Lý Dương càng thêm vui vẻ.

-Hơn bốn trăm khối, giữ lại 153 khối, trúng thầu hơn ba phần, tỉ lệ trúng thầu của ngày quả thật khá cao

Người trẻ tuổi ngẩng đầu lên nói, lời hắn nói quả thật là xuất phát từ nội tâm, công ty châu báu lớn trong cả nước có tới hơn mười công ty, hơn nữa còn có mười mấy thương nhân nguyên thạch lớn, nhiều người như vậy cạnh tranh vậy mà một người có thể trúng thầu hơn ba phần số nguyên thạch mình chọn, tỉ lệ này quả thật là khá lớn, ngay cả An Thị cũng chỉ trúng thầu có ba phần mà thôi.

-Ha hử, quá khen, có thể tra giúp tôi dãy số này hay không

Lý Dương đưa dãy số hội viên của Lưu Cương, lần này hắn dùng tất cả hai mã số hội viên, lần này hắn đến đây chính là để điều tra dãy số này.

-Còn có một cái? Cái này cũng là của ngài sao?

Người trẻ tuổi sững sốt một chút nhưng rất nhanh cầm lấy mã số trên tay Lý Dương rồi nhanh chóng nhập

v ọnsà

ha

nhân ọns

củ củn ọ

An Văn Quân sững sốt một chút rồi lập tức cười nói, cô rất ít khi thấy Thiệu Ngọc Cường giải thạch mà không có gì, hiện tại ngay khối thứ nhất mà hần đã giải không thành công, tin chắc đây sẽ là đã kích rất lớn với hần. Với An Văn Quân mà nói, tốt nhất là có thể đã kích tới mức hần không gượng dậy nổi là tốt nhất, như vậy sẽ tránh được một đối thủ mạnh.

-Ông trời cũng không giúp tôi mà

Tư Mã Lâm đột nhiên ngẩng đầu lên rồi lộ ra bộ mặt khốc tang, đao thứ hai của hần đã cắt xong, hai đao đã cắt khối nguyên thạch thành 3 phần, bề mặt vết cắt thì chỉ toàn là đá, từ cơ bản thì khối nguyên thạch này đã không có gì rồi.

-Không có việc gì, Tư Mã, khối nguyên thạch của cậu không đắt, tiền kiếm mấy ngày này cho dù là cậu mua mười khối như vậy cũng không bị lỗ mà

Trịnh Khải Đạt lập tức tiến lên ôm bả vai Tư Mã Lâm rồi cười nói, Tư Mã Lâm suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói:

-Cậu nói cũng đúng, nhưng mà ai chẳng muốn mình đồ tăng chứ, tôi cũng muốn giải ra Thủy Tinh Chung để phát tài mà

-Ha ha, Thủy Tinh Chung, tôi nói này Tư Mã, cậu cũng đừng có nghĩ, cho dù là giải ra thì cũng là Lý lão đệ chứ không phải là cậu đâu

Trịnh Khải Đạt cười to một tiếng, Vương Hạo Dân cũng từ xa chạy tới, hần vừa chạy vừa hét lớn:

-Tư Mã suy nghĩ cái gì vậy? Lý lão đệ đã giải thạch chưa?

-Gì cũng không có, không ngờ cậu trở lại sớm như vậy

Trương Vĩ nói.

Wương Hạo Dân lập tức thở dài rồi nói:

-Đừng nói nữa, tôi còn tưởng là đại tăng, không ngờ chỉ giải ra một khối Kim Ti Chung, nó còn không bằng khối tôi đã giải ra không ngờ bọn họ lại hưng phấn như vậy, làm tôi mừng hụt một hồi, tôi còn tưởng bọn họ giải ra Thủy Tinh Chung đó chứ

Tư Mã Lâm, Trịnh Khải Đạt đều nhìn thoáng qua nhau, Trịnh Khải Đạt lập tức nói:

-Lão Vương, Kim Ti Chung đã không tệ rồi, nếu như là chúng ta lúc trước chỉ sợ biểu hiện của chúng ta lúc đó còn hơn bọn họ nữa ấy chứ, lúc đó chúng ta một năm chỉ giải tăng có vài lần mà thôi, làm sao có thể như Lý lão đệ không ngừng đồ tăng được chứ

-Đúng vậy, Lý lão đệ là thiên tài ngàn năm khó gặp, chúng ta có thể gặp được Lý lão đệ đó là may mắn của chúng ta

Trương Vĩ cũng nói một câu, bị bọn họ nói vậy Vương Hạo Dân lập tức không hé răng, bọn họ nói cũng đúng, lúc trước không có Lý Dương thỉnh thoảng bọn họ mới có thể đồ tăng, hần và Trịnh Khải Đạt từ trước đến nay đều là không may, Vương Hạo Dân do đồ thạch nên đã thua lỗ một cái biệt thự, Trịnh Khải Đạt cũng kém không nhiều lắm.

Từ khi biết Lý Dương, trên cơ bản mỗi người đều có thay đổi, Tư Mã Lâm, Trịnh Khải Đạt không ngừng đồ tăng, tiền thua lỗ trước kia cũng đã thu hồi lại, với việc này Vương Hạo Dân từng rất hối hận, hần quyết định từ nay về sau phải tạo quan hệ thật tốt với Lý Dương.

-Các người nói đúng, Lý cố vấn quả thật là thiên tài ngàn năm khó gặp

An Văn Quân cười nói, hai mắt An Văn Bình có chút sáng lên, trong mắt cô Lý Dương là thiên tài, một thiên tài không ai có thể so sánh được.

-Tăng, Tam công tử, tăng a, đại tăng rồi

Bên cạnh có một người đột nhiên hét lên, này giọng nói này có chút quen thuộc, mọi người quay đầu lại thì phát hiện người kêu to chính là Lý Thanh, Lý Thanh đang chỉ vào máy giải thạch kêu to, sắc mặt đã có chút đỏ lên.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

264. Chương 264: Đỉnh Phong Quyết Đấu. (2)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Vương Hạo Dân nhanh chóng cầm lấy một lọ nước khoáng rồi lập tức chạy tới, bởi vì Lý Thanh hô to nên có không ít người đi tới chỗ máy giải thạch của Thiệu Ngọc Cường.

-Lý lão đệ, cậu xem khối nguyên thạch này cần tiếp tục giải không?

Tư Mã Lâm đã ngừng máy giải thạch lại, hắn kéo Lý Dương qua một bên hỏi, khối nguyên thạch đã bị cắt thành ba nhưng vẫn chưa thấy Phỉ Thúy, Tư Mã Lâm cảm thấy mình không còn hi vọng gì.

-Tư Mã ca, anh nghỉ ngơi đi

Lý Dương nhìn một chút lập tức lắc đầu, khối Phỉ Thúy này không cần dùng năng lực đặc thù cũng có thể thấy được tỉ lệ có Phỉ Thúy đã rất thấp, tiếp tục chỉ lãng phí thời gian mà thôi.

Vì để đảm bảo nên Lý Dương dùng năng lực đặc thù nhìn thêm một lần, kết quả không có gì khác với khi nhìn bằng mắt cả, nhìn về phía khối nguyên thạch, Lý Dương phát hiện ánh mắt của mình đã tốt hơn rất nhiều, tuy còn không thể so với Thiệu Ngọc Cường nhưng cũng đã mạnh hơn bọn người Tư Mã Lâm rồi.

-Tốt, tôi nghe lời cậu

Tư Mã Lâm lấy khối nguyên thạch trên máy ra, khối nguyên thạch này đã thành rác rưởi, có giải tiếp cũng không có gì, không bằng trực tiếp lấy xuống ném đi đỡ tốn công.

Lý Dương ngẩng đầu nhìn xung quanh, lúc này không có máy giải thạch nào là không hoạt động, hơn một trăm máy giải thạch cùng lúc hoạt động đúng là làm cho người ta chấn động, làm cho mọi người đều có cảm giác nhiệt huyết sôi trào.

-Tăng a...

Xa xa lại có người kêu lên, mỗi một giọng kêu lên đều tràn ngập sự kích động, bây giờ bọn người Lý Dương chỉ có thể nhận ra phương hướng mà tiếng kêu phát ra chứ không thể biết được ai là người đã đổ tăng cả vì người trong quảng trường bây giờ đã rất đông.

-Lý lão đệ, không bằng cậu lên giải đi, lão Vương thì tôi thấy không cần, tên này lại chạy đi nữa rồi

Tư Mã Lâm nói một câu, máy giải thạch hắn vốn nhường lại cho Vương Hạo Dân nhưng mà tên này đã chạy tới chỗ Thiệu Ngọc Cường rồi, máy giải thạch thì không thể để không được, nếu không chỉ một lát sau sẽ có người lên chiếm, hiện tại trong quảng trường người thì nhiều mà máy giải thạch thì ít, người muốn giải thạch thì còn rất nhiều, một máy giải thạch không thể nào ngừng quá lâu được.

-Tốt, tôi lên

Lý Dương đứng trước máy giải thạch, trong bầu không khí náo nhiệt này hắn cũng đá ngựa tay rồi nên khi Tư Mã Lâm nói vậy hắn cũng không khách khí.

Nguyên thạch gửi lại lúc chiều còn chưa lấy ra, hiện tại bên người Lý Dương chỉ có 4 khối nguyên thạch vừa mua trong Âm Tiêu, Lý Dương do dự một chút cuối cùng cũng ôm một khối ln6.

Đây là một khối nguyên thạch có biểu hiện không tệ, bên trong có một khối Băng Chung Phỉ Thúy màu sắc không tồi, tổng hợp ra thì nếu giải sẽ đại tăng.

Mang kính mắt, cầm thiết đao, Lý Dương tìm đúng vị trí rồi bắt đầu cắt, khối nguyên thạch này chỉ nặng năm sáu mươi kg nên cũng rất dễ cắt.

Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt đều đứng bên cạnh Lý Dương làm trợ thủ, hai chị em An Văn Quân cũng đi lại gần một chút, đặc biệt là An Văn Bình, cô thích nhất là xem Lý Dương giải thạch nên đi tới khá gần.

“Rè rè ”

Tiếng động chói tai cùng những tiếng ồn xung quanh hòa thành một khúc hòa âm, âm thanh vốn rất chói tai khi trộn lại với nhau thành một âm thanh không còn chói tai nữa.

Thời gian đã gần bảy giờ, quảng trường mà vài ngày trước còn có vô số người ra vào tấp nập nay tập trung vô số người, cho dù là đã tới giờ cơm chiều thì cũng không có ai rời đi vì với rất nhiều người mà nói đây là dịp một năm chỉ có một lần, ăn cơm tối muộn một chút cũng không sao.

Năm trước, hai khối Thủy Tinh Chủng được giải ra có một khối được giải trong dịp này, năm nay đã giải ra ba khối Thủy Tinh Chủng, rất nhiều người đang chờ xem liệu kỳ tích có xuất hiện hay không, Thủy Tinh Chủng liệu có tiếp tục xuất hiện nữa không.

-Thiệu Ngọc Cường vận may không tệ, giải ra một khối Băng Chủng Ngọc Lục Bảo

Vương Hạo Dân đã trở lại, trên mặt còn mang theo nét giận, lúc nói chuyện hắn còn không ngừng để lộ ra sự tức giận và ghen tị.

-Băng Chủng, Ngọc Lục Bảo, lớn cỡ nào?

Tư Mã Lâm hỏi một câu, Băng Chủng Ngọc Lục Bảo là Phũ Thụ rất tốt, nếu không phải Lý Dương trong giây đầu tiên đã giải ra Thủy Tinh Chủng Ngọc Lục Bảo thì lần này Lý Dương và Thiệu Ngọc Cường chẳng biết ai thua ai thắng đâu.

-Hai ba cân gì đó

Vương Hạo Dân chần chờ một chút, lúc hắn trở lại thì khối Phũ Thụ vẫn chưa được cắt hết nên căn bản không thể có con số cụ thể được.

- Không nhỏ, nhưng chỉ bằng khối Phũ Thụ này thì không thể thắng được

Tư Mã Lâm thần nhiên gật gù đầu, Lý Dương có hai khối Thủy Tinh Chủng làm thành tích, Thiệu Ngọc Cường thì chỉ có một khối, hơn nữa tỉ lệ rất kém, nếu muốn thắng Lý Dương thì phải giải ra Ngọc Vương, nhưng mà khả năng Thiệu Ngọc Cường giải ra Ngọc Vương không tới một phần vạn, Tư Mã Lâm cũng không có gì lo lắng.

Mỗi lần đại hội nguyên thạch như thế này chính phủ đều bầu ra một Ngọc Vương và một Tiêu Vương, Tiêu Vương thì đã xuất hiện, chính là khối nguyên thạch có chứa Thủy Tinh Chủng trị giá 8800 vạn. Rất nhiều công ty châu báu nghe nói rằng khối nguyên thạch này đã rơi vào tay Thiệu Thị, nghĩ tới việc năm năm Thiệu Thị không ngừng tấn công An Thị, kết quả này cũng không tính ngoài ý muốn.

Với rất nhiều người chơi đồ thạch bình thường mà nói, bọn họ càng coi trọng Ngọc Vương, dù sao Tiêu Vương chỉ cần có tiền là có thể trúng cử còn Ngọc Vương thì phải dựa vào khả năng và vận may.

Ngọc Vương chính là khối Phũ Thụ tốt nhất và có giá trị nhất, chính vì vậy nên ở hiện trường phần lớn là người chơi đồ thạch, người của công ty châu báu rất ít.

Nói cách khác, Ngọc Vương hàng năm có từ người chơi đồ thạch chứ không phải là người của công ty châu báu, người trở thành Ngọc Vương rất nhanh sẽ nổi tiếng, một bước lên trời

Giống như năm trước, người chơi đồ thạch kia khi giải ra Ngọc Vương thì giá trị con người nhanh chóng tăng lên hàng trăm triệu hơn nữa còn được phỏng vấn, có thể nói là danh lợi đều có.

Với phần lớn người chơi nguyên thạch mà nói thì Tiêu Vương dành cho công ty châu báu, Ngọc Vương mới là nơi dành cho bọn họ, tuy bình chọn Ngọc Vương hàng năm do chính phủ làm, nhưng mà họ vẫn phải nghe rất nhiều ý kiến từ phía người chơi nguyên thạch.

Việc bình chọn Ngọc Vương năm nay vẫn chưa có kết quả, nhưng mà đối tượng chủ yếu thì đang tập trung trên hai khối Phỉ Thúy, việc đáng nhắc tới là hai khối Phỉ Thúy này lại do cùng một người giải ra. Không cần phải nói cũng biết hai khối này chính là hai khối Thủy Tinh Chủng của Lý Dương, Thiệu Ngọc Cường cũng giải ra Thủy Tinh Chủng, nhưng mà khối của hắn so với hai khối của Lý Dương thì kém xa, căn bản là không thể nào đoạt chức Ngọc Vương được

Cũng có thể nói, Lý Dương trên cơ bản đã đoạt ngôi Ngọc Vương, cho nên mọi người mới nói Thiệu Ngọc Cường muốn thắng Lý Dương thì chỉ có cách là giải ra Ngọc Vương, không có Ngọc Vương áp trận, Thiệu Ngọc Cường cho dù giải ra vô số Băng Chủng cũng không thể nào thắng được Lý Dương.

“Rầm ”

Khối nguyên thạch của Lý Dương đã bị cắt thành 2 nửa, Trịnh Khải Đạt vội vàng tiến lên vẩy nước, mọi người xung quanh ngay lập tức tập trung về hai nửa khối nguyên thạch.

Ngoại trừ đám người An Văn Quân ra thì bên cạnh có 4,5 người đang xem, chỉ cần có người giải thạch thì không lo có người không xem.

-Băng, Băng Chủng, Lý lão đệ, là Băng Chủng

Trịnh Khải Đạt sửng sốt một chút rồi lập tức kêu lớn lên, màu sắc của khối Phỉ huy này không thể so được với Thiệu Ngọc Cường nên chỉ còn cách đợi xem khối lượng bên trong của nó như thế nào.

-Thật sự là Băng Chủng, anh Lý, anh quá lợi hại

Bàn tay nhỏ bé của An Văn Bình đặt trên bề mặt khối nguyên thạch sờ sờ một chút rồi kêu lên

Tiếng hô của bọn họ thu hút không ít người tới, có không ít người bên Thiệu Ngọc Cường cũng chạy qua, hai máy giải thạch đặt gần nhau hơn nữa đồng thời giải ra Băng Chủng là rất khó gặp. Ngoại trừ lần đặc biệt có ba người cùng giải ra Băng Chủng thì đây là lần đầu tiên xuất hiện tình huống như thế này.

-Băng Chủng Tiên Thủy Lục, khối nguyên thạch rất tuyệt, anh bạn, có thể...

Một người mới vừa từ chỗ Thiệu Ngọc Cường đi lại ngẩng đầu lên nhìn Lý Dương nói, hắn còn chưa dứt lời thì đã cười khổ nói:

-Thì ra là Lý tiên sinh ở đây giải thạch, khó trách lại giải ra Phỉ Thúy tốt như vậy

Người này hiển nhiên là biết Lý Dương, khối nguyên thạch này vẫn chưa giải ra, cho dù giải xong thì cũng chưa chắc tới lượt hắn, cho dù nó không bán đấu giá thì cũng sẽ bị An Thị thu mua, hắn là nhân viên của một công ty châu báu nên biết rất rõ quan hệ của Lý Dương với An Thị, hơn nữa An Văn Quân vẫn còn đang đứng một bên.

Kết quả này làm cho hắn rất bất đắc dĩ, bởi vì vừa rồi Thiệu Ngọc Cường giải ra Băng Chủng hắn cũng định chạy tới thu mua, kết quả là thấy được Lý Thanh nên hắn đành ngậm miệng lại, lần này cũng chạy tới, do không thấy An Văn Quân đứng ở gần đó nếu không hắn cũng sẽ không nói như thế.

Liên tục hai khối Băng Chủng vậy mà không có duyên với hắn.

-Tôi chỉ may mắn mà thôi

Lý Dương tháo kính mắt xuống, vẽ đường cắt tên khối nguyên thạch rồi thuận tiện đáp lại một câu, người ta biết mình hơn nữa biểu hiện rất tôn kính, không đáp lễ thì hắn không có lễ phép rồi.

“Rè rè ”

Lý Dương tiếp tục cắt, khối Phỉ Thúy bên trong nặng khoảng 2 kg, màu sắc và kích cỡ của nó đều thua khối của Thiệu Ngọc Cường một chút, trận đấu xem như là Thiệu Ngọc Cường thắng.

Bên kia, lúc Lý Dương cắt dao thứ ba thì Thiệu Ngọc Cường đã lấy viên Phỉ Thúy ra, đây là khối nguyên thạch mà hắn hi vọng có thể giải ra Thủy Tinh Chủng, cuối cùng lại không được tốt lắm, nó không làm cho hắn vừa lòng, nếu bình thường mà giải ra Băng Chủng, Thiệu Ngọc Cường khẳng định sẽ rất vui vẻ nhưng tiếc là lúc này lại không phải bình thường.

Nếu không thể giải ra Ngọc Vương thì không thể thắng Lý Dương, việc này Thiệu Ngọc Cường cũng hiểu.

Chỉ bằng khối Phỉ Thúy này thì không thể nào là Ngọc Vương được, ở Nam Dương thì khối ngọc này rất có thể sẽ là Ngọc Vương nhưng ở Bình Châu thì tuyệt đối không được, Ngọc Vương ở Bình Châu luôn là Thủy Tinh Chung, từ trước tới nay vẫn không hề thay đổi.

Thiệu Ngọc Cường cúi đầu nhìn xuống dưới, dưới chân hắn là hai khối nguyên thạch mà ngày hôm qua hắn đã cẩn thận chọn lựa.

Do dự một chút, Thiệu Ngọc Cường cầm lên một khối nguyên thạch đã bị cắt một nửa chứ không chọn khối mà hắn mang đến. Tỉ mỉ chọn lựa như vậy không ngờ lại có một khối hoàn toàn không có gì, nó đã tạo thành ảnh hưởng tâm lý rất lớn với Thiệu Ngọc Cường nên hắn không dám giải khối nguyên thạch kia.

-Tam công tử, nếu để cho chủ tịch biết được ngài ở đây giải ra Băng Chung Ngọc Lục Bảo thì khẳng định sẽ rất vui

Lý Thanh hí hóp cúi người nhỏ giọng nói, vừa nữa nhìn thấy khối Phỉ Thúy làm cho Lý Thanh rất cao hứng chứ không thì hắn cũng sẽ không kêu to như vậy, Lý Thanh là trưởng phòng vật tư của Thiệu Thị, Phỉ Thúy bình thường cũng sẽ không làm cho hắn hưng phấn như vậy.

Đương nhiên, hắn hưng phấn cũng có một phần nguyên nhân là từ Thiệu Ngọc Cường.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

265. Chương 265: Đỉnh Phong Quyết Đấu. (3)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Bày thạch xong Thiệu Ngọc Cường không hạ đao ngay mà quay đầu nhìn Lý Dương đang giải thạch ở bên cạnh máy giải thạch.

Việc Lý Dương vừa giải ra Phỉ Thúy Băng Chung anh đã biết, điều này làm ý chí chiến đấu của Thiệu Ngọc Cường càng cao hơn, hiện tại bất kể mặt nào Lý Dương cũng đều mạnh hơn anh nhưng anh vẫn kiên ngoạ không bao giờ nhận thua.

Dứt khoát không chịu thua, đây là tính cách của Thiệu Ngọc Cường.

Ngày trước một vị tiền bối nổi tiếng trong giới Phỉ Thúy ở Vân Nam đã nhận ra tính cách của anh cuối cùng mới nhận anh làm đệ tử.

Thiệu Ngọc Cường cũng không làm vị này thất vọng, tuổi còn trẻ nhưng đã có trình độ thâm sâu, hơn hẳn hai vị huynh đệ, tương lai rất có khả năng kế thừa sự nghiệp của vị này.

Hít một hơi sâu, Thiệu Ngọc Cường đem khối nguyên thạch trước mặt đi bày biện, ngay cả đường kẻ vẫn chưa gạch ra nhưng đã hạ đao.

Những người xung quanh bỗng lên tiếng bàn luận, việc kẻ đường là việc cơ bản để cắt thạch, tìm được địa điểm hạ đao thích hợp thì phải là một người có học vấn về cắt thạch, Thiệu Ngọc Cường không kẻ đường đã hạ đao làm cho một số người cảm thấy khó chịu.

Thiệu Ngọc Cường không hề để ý tới việc bàn luận của những người xung quanh cắt thạch như đánh chữ, người không quen thì phải nhìn bàn phím nhưng người quen thì không cần phải nhìn, có thể đánh từng chữ một cách chính xác trên máy. Khối nguyên thạch mà anh tự giải ra đặt tới trên vụn đồng, các dạng khối nguyên thạch đều đã nhìn qua, không kẻ đường cũng biết được hạ đao ở chỗ nào là thích hợp nhất.

Nhưng Lý Dương cũng có khả năng ấy, hơn nữa còn mạnh hơn cả Thiệu Ngọc Cường.

- Rẻ rẻ.

Tiếng máy giải thạch kêu lên, quá trình giải thạch khối Băng Chủng trên tay Lý Dương cũng đã kết thúc, miếng thạch sau khi được lau sạch có thể thu lại rồi.

- Lý cố vấn, khối Băng Chủng này anh chuyển nhượng cho chúng tôi như thế nào? Tôi nhất định sẽ đưa cho anh một cái giá vừa ý.

An Văn Quân đột nhiên nói, bất luận là Băng Chủng hay Thủy Tinh chủng đều là nguyên liệu khan hiếm của An thị hiện nay, có được rồi tuyệt đối không thể bỏ qua, để quan hệ của Lý Dương và An thị chỉ cần Lý Dương không cầm đi để Trịnh Khải Đạt bán đấu giá thì khối Phỉ Thúy này chắc chắn có thể rơi vào tay cô.

Nói xong An Văn Quân còn nhìn Trịnh Khải Đạt một cái, tranh khối Phỉ Thúy này với cô chỉ có Trịnh Khải Đạt thôi.

Lý Dương cúi đầu xuống, An Văn Quân lập tức nghiêm túc hẳn lên, hôm qua khi mua khối Thủy Tinh Chủng An Văn Quân may mà không ở đó, hơn nữa còn có An Văn Bình cũng muốn Phỉ Thúy bên trong, cuối cùng mới nhường cho bọn họ khối Thủy Tinh Chủng đó.

Hôm nay có thể không có điều kiện tốt như hôm qua, Lý Dương cũng không có hứa trước với bọn họ mà Trịnh Khải Đạt cũng đang ở bên Lý Dương.

- Trịnh tổng, theo tôi được biết, sản phẩm bán đấu giá của anh ở đây đã không ít rồi, khối này nhường cho An thị bọn tôi thôi. thấy Lý Dương không nói gì An Văn Quân vội vàng nói với Trịnh Khải Đạt một câu.

- Anh Lý, anh bán cho chị ba đi, anh cũng không muốn nhìn thấy An thị chúng tôi xui xẻo đấy chứ.

An Văn Bình cũng nói chen vào, Lý Dương ngẩng đầu lên, bình tĩnh nhìn An Văn Bình, cười lắc đầu nói:

- Tôi không nói là không đưa cho các bạn, tôi đang nghĩ xem có nên lấy số Phỉ Thúy giải ra rồi bán một thể cho các bạn hay không, mà tôi tin tưởng các bạn nhất định sẽ đưa cho tôi một giá vừa ý.

- Á!

An Văn Bình giật mình, miệng há to, trên mặt bỗng tỏ ra vui sướng vô cùng, còn có chút ửng đỏ, cô đang nghĩ Lý Dương nói những điều này là vì cô.

An Văn Quân cũng ngạc nhiên, cô không ngờ Lý Dương lại có thể đáp ứng một cách vui vẻ như vậy, nhìn Trịnh Khải Đạt cũng không có biểu hiện gì khác thường.

- An trưởng phòng, có điều cô còn chưa biết, lần này những Phỉ Thúy bán đấu giá tôi đã đều làm thành album rồi không có ý định thêm sản phẩm bán đấu giá nữa cho nên Phỉ Thúy giải ra hai ngày nay bất luận là của Lý lão đệ hay của ai khác thì đều bán đi.

Trịnh Khải Đạt thấy được sự nghi ngờ của An Văn Quân, nhẹ nhàng giải thích, Lý Dương sớm biết chuyện này, là giám đốc công ty anh cũng hiểu tương đối tiến trình bán đấu giá này. cho dù anh không chủ động hỏi thì Trịnh Khải Đạt cũng nói cho anh và Tư Mã Lâm biết, dù sao đây cũng là cuộc bán đấu giá đầu tiên của công ty bọn họ, rất quan trọng.

- Hóa ra là như vậy, anh cũng không nói sớm một tiếng.

An Văn Quân cười gượng nhưng trên mặt rất vui sướng, Trịnh Khải Đạt không cạnh tranh nữa là tốt chí ít khối Băng Chủng này đã thuộc về An thị bọn họ rồi, nghe khẩu khí của Lý Dương dường như sau này còn có Phỉ Thúy giải ra nữa.

Chưa qua mấy phút, những bụi bặm lưu lại trên Phỉ Thúy Băng Chủng được lau sạch, Lý Dương trực tiếp giao Phỉ Thúy vào tay An Văn Quân.

Cầm khối Phỉ Thúy thứ hai từ trong xe đẩy ra Lý Dương vạc một đường thẳng đứng rất nhanh hạ đao xuống.

Khối nguyên thạch này rất nhỏ, là khối nhỏ nhất Lý Dương cầm ra, chỉ bằng nửa quả bóng, bên trong có một khối Phỉ Thúy Kim Ti chủng to bằng nắm tay trẻ sơ sinh.

Nếu chỉ là Kim Ti chủng bình thường thì cũng không thể thu hút được Lý Dương như vậy, còn đặc ý cầm đến đây, màu sắc của Kim Ti chủng bên trong rất kỳ lạ, là Phỉ Thúy hai màu rất hiếm thấy, hai loại màu sắc kết hợp với nhau huyền lệ như thủy tinh.

Phỉ Thúy xuất hiện nhiều màu sắc không lạ nhưng xuất hiện việc các màu trộn lẫn với nhau thì không gặp nhiều, chỉ đáng tiếc hai loại màu sắc này lại không thuần túy, kết hợp cùng nhau lại có chút hỗn tạp, nếu không chắc chắn sẽ là một khối Phỉ Thúy đáng giá.

Cho dù như thế thì khối Phỉ Thúy hai màu này cũng có thể thu hút rất nhiều người.

- Rầm

Nhát dao của Thiệu Ngọc Cường cuối cùng cũng cắt ra, lúc này Thiệu Ngọc Cường có chút chần chừ, lần đầu tiên đối với khối nguyên thạch anh tự cắt có chút lo lắng, điều này trước kia chưa từng có, cho dù là tảng hay xuống khi anh cắt thạch luôn rất tự tin.

Thở nhẹ một cái, Thiệu Ngọc Cường nén sự chần chừ lại, nhưng trông lòng Thiệu Ngọc Cường hiểu anh thực sự muốn thắng Lý Dương, lúc đó anh mới nhẹ lòng được.

Lý Thanh vội vàng bước lên trên rửa sạch mặt cắt, trên mặt lập tức lộ ra vẻ vui sướng.

- Tam công tử, lại là Băng Chung, anh liên tục giải ra hai khối Băng Chung mua nguyên thạch ở khu giao dịch tự do, sợ rằng không có ai theo kịp anh rồi.

Lý Thanh hưng phấn nói to, trên mặt Thiệu Ngọc Cường lộ ra chút thất vọng, liên tục giải ra hai khối Băng Chung thật cao thủ nhưng Thiệu Ngọc Cường trước đây từng làm được, thành tích này không thắng nổi Lý Dương.

Nhổ bãi nước bọt Thiệu Ngọc Cường vẫn định giải khối này ra rồi nói tiếp.

- Bành bạch.

Xung quanh đột nhiên truyền lại âm thanh trong trẻo, quảng trường vốn u ám lập tức bừng sáng, đèn điện xung quanh quảng trường giải thạch đã được mở toàn bộ, cả quảng trường giải thạch đều sáng bừng thậm chí có cảm giác sáng hơn cả ban ngày.

Phía bên cạnh quảng trường còn lấp lánh vô số những ánh đèn màu làm cho không gian ở đây càng đẹp hơn, nếu không có tiếng của máy giải thạch thì mọi người lại lầm tưởng ở đây đang tổ chức cuộc liên hoan văn nghệ lớn.

Mà bây giờ cũng thành khêu đèn đánh đêm một cách thực sự.

Lý Dương ngẩng đầu lên nhìn, mép miệng hơi nhếch lên, không khí như vậy thực sự làm người ta hưng phấn, Lý Dương lúc này không thấy đói chút nào mà ngược lại có cảm giác trên người có một sức lực dùng không hết.

Người có cùng cảm giác như Lý Dương rất nhiều, đặc biệt là người lần đầu tiên tham gia đại hội giao dịch nguyên thạch, cảm giác này càng rõ nét hơn.

- Rầm

Khối nguyên thạch của Lý Dương được cắt ra, sau khi nhìn thấy Phỉ Thúy phía trên mặt cắt mọi người đều ngạc nhiên, Phỉ Thúy hai màu, Phỉ Thúy hai màu hòa trộn với nhau, chưa ai nhìn qua.

Ngay cả An Văn Quân bộ trưởng Ngọc khí cũng chưa từng nhìn thấy Phỉ Thúy hai màu như thế này.

- Đây, đây là cái gì?

Vương Hạo Dân nhảy lên đầu tiên, khối Phỉ Thúy hai màu này là màu vàng với màu xanh, chỉ tiếc là hai màu này không tự nhiên, kết hợp lại không có hiệu quả thực sự, nhưng dù sao cũng là khối Phỉ Thúy hiếm thấy, lại là hai màu, giá trị của nó cũng không thể quá thấp.

- Tôi nhìn thấy Phỉ Thúy hai màu xanh đỏ nhưng khối Phỉ Thúy hai màu đó rất tươi, một nửa là màu đỏ một nửa là màu xanh, ở giữa như có cái gì đó ngăn cách, Phỉ Thúy hai màu này tôi chưa từng gặp qua.

Lý Thanh ngạc nhiên nhìn Thiệu Ngọc Cường một cái, trên mặt lộ ra chút lo âu, hai nhát dao đều là sương đen rồi, tam công tử vẫn còn xem một cách cẩn thận, hay đầu óc thực sự có vấn đề?

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

267. Chương 267: Đỉnh Phong Quyết Đấu. (5)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Tam công tử, không còn sớm nữa, hay là chúng ta quay về trước đi?

Lý Thanh bước tới trước mặt Thiệu Ngọc Cường nói một cách cẩn thận, Thiệu Ngọc Cường quay đầu lại nhìn anh ta một cái, đột nhiên đầu lông mày nhú lại cuối cùng thở dài nói:

- Lý Thanh cậu yên tâm, giải xong khối nguyên thạch này chúng ta về.

Thiệu Ngọc Cường định giáo huấn Lý Thanh một bài, trong khi anh đang tập trung không được làm phiền anh, nhưng nhìn thấy sự lo lắng trên mặt Lý Thanh Thiệu Ngọc Cường lại không nỡ, dù sao thì cậu ta cũng là có ý tốt.

- Thôi được, giải xong khối nguyên thạch này chúng ta về.

Lý Thanh gật đầu một cách gượng gạo, biểu lộ trên mặt không hề thay đổi.

Khối thạch như vậy vẫn còn muốn giải, cảm giác giống như tín đồ của đồ thạch không chịu thua, may mà những người biết thân phận của Thiệu Ngọc Cường không nhiều nếu không thì mất mặt to rồi.

Suy nghĩ mất gần mười phút đồng hồ Thiệu Ngọc Cường mới hạ nhát dao thứ ba, thời gian mười phút này anh làm cho mọi người xung quanh vội vàng đi luôn, người xem bên Lý Dương so với bên này cũng không nhiều hơn là bao nhiêu, thấy Lý Dương cẩn thận giải Phỉ Thúy Đậu Thanh Chung người xem đều đi tới chỗ khác để xem tăng lớn.

Một lúc bên cạnh Lý Dương và Thiệu Ngọc Cường chỉ còn lại những người quen, cảm giác rất vắng vẻ, so với sự náo nhiệt khi giải khối Băng Chung ban nãy như một trời một vực.

Chỉ cần năm sáu phút nhát dao của Thiệu Ngọc Cường đã cắt xong, thời gian nhìn còn lâu hơn thời gian cắt, mà lại là nhát dao thứ ba, điều này chưa từng gặp ở Thiệu Ngọc Cường.

Nhát dao này lại toàn là sương đen, lớp sương đen dày như vậy cũng là rất hiếm thấy rồi.

Lý Thanh buồn rười rượi lắc đầu, Thiệu Ngọc Cường biểu hiện rất kỳ quặc, mà khối thạch này cũng không chịu thua kém, hoặc là tăng hoặc sẽ xuống, sớm có kết quả không tốt lại cứ lộ ra toàn là sương đen làm người ta lo lắng.

Khối Phỉ Thúy Đậu Thanh của Lý Dương cũng đã giải xong rồi, lần này anh không đưa cho An Văn Quân mà để Lưu Cường cầm.

Khối Phỉ Thúy Can Thanh Chung nhỏ này An Thị cũng không thèm để ý, bọn họ mỗi ngày đều giải ra rất nhiều rồi, khu giải thạch của An Thị ngày nào cũng có thể nhìn thấy Phỉ Thúy như vậy.

Mặc dù nói Phỉ Thúy giá trị thấp như vậy nhưng An Thị cũng vẫn thiếu, nhưng tuyệt đối không thiếu khối nhỏ như khối Lý Dương vừa giải ra, An Văn Quân định nói gì đó thấy Lý Dương trực tiếp đưa cho Lưu Cường lại thôi.

Trời đã tối lắm rồi, màn đêm cũng không tối, nhiệt độ cũng rất thoải mái, trong quảng trường giải thạch náo nhiệt này lại không có cảm giác nóng mà còn có chút mát mẻ.

Uống mấy ngụm nước Lý Dương bày khối nguyên thạch cuối cùng, nhìn khối nguyên thạch này Lý Dương đột nhiên dịu dàng khác thường.

Cực phẩm Huyết Mỹ Nhân, lại là Thủy Tinh Chủng Huyết Mỹ Nhân, Phỉ Thúy như vậy phải có cơ duyên bao nhiêu lâu mới có thể gặp được đây.

- An Trịnh, anh Tư Mã, tôi có cảm giác khối nguyên thạch này cho tôi một niềm vui bất ngờ, lại là vô cùng bất ngờ, chúng ta cùng nhau gắng sức.

Lý Dương đột nhiên nói to, Trịnh Khải Đạt và Tư Mã Lâm đều ngạc nhiên, sau đó vội vàng gật đầu.

Hai người vốn sức mạnh không cao liền bị nhắc lên, Lý Dương không ngờ khối nguyên thạch này lại có giá cao như vậy, cho dù là Ngọc Lục Bảo Thủy Tinh Chủng trước kia anh cũng không bị kích động như vậy, toàn bộ những người xung quanh đều chú ý vào khối nguyên thạch này rồi.

- Có con cá, có hoa tùng.

Trương Vĩ đột nhiên kêu lên một tiếng, ban nãy họ đều không xem cẩn thận khối nguyên thạch này, sau khi Lý Dương nói như vậy thì mới nhìn kỹ Trương Vĩ là người đầu tiên phát hiện ra trong số bọn họ.

- Có con cá, có hoa tùng, thật đúng như vậy.

Trịnh Khải Đạt và Tư Mã Lâm đều tròn tròn mắt, ngay cả Lưu Cương và Ngô Hiểu Ly cũng hưng phấn vô cùng, chị em An Văn Quân cũng rất nghi hoặc nhìn bọn họ, hai người chưa đi Nam Dương không biết được câu chuyện về cấp phẩm Lam Tinh Linh.

- Khối nguyên thạch này chắc chắn có Phỉ Thúy.

Trương Vĩ lại kêu lên một tiếng, từ sau khi giải ra khối Phỉ Thúy có vết trăn và cá lại có hoa tùng lần trước đó anh rất chú ý đối với đặc trưng này, đây là lần thứ hai nhìn thấy khối thạch có biểu hiện như vậy.

- Đúng vậy, chắc chắn sẽ có Phỉ Thúy, chỉ có điều không biết có thể giải ra cấp phẩm Lam Tinh Linh không.

Tư Mã Lâm gật đầu, nếu nói người khác giải ra khối Phỉ Thúy có biểu hiện như vậy thì bọn họ không tin nhưng đối lại Lý Dương thì khác, hướng hồ Lý Dương còn tự nói ra miệng, khối nguyên thạch này rất có khả năng cho bọn họ một niềm vui bất ngờ.

Sau khi bày ngay ngắn, biểu hiện của Lý Dương lần đầu tiên rất thận trọng, qua mấy phút mới vạch xong đường kẻ chính thức hạ đao.

Bên cạnh, Thiệu Ngọc Cường lại nhìn lớp sương đen mấy phút đồng hồ, lần này không lâu như lần trước nhưng cũng không ngắn, xem xong Thiệu Ngọc Cường không dùng máy cắt mà đổi thành máy mài.

Lý Thanh đột nhiên tỏ ra coi thường.

Mài thạch còn lâu hơn cắt thạch, Lý Thanh bây giờ chắc không được về sớm nữa rồi, anh không hiểu sao Thiệu Ngọc Cường hôm nay lại có những hành động khác thường với khối nguyên thạch này như vậy.

Máy mài khởi động cùng với máy cắt của Lý Dương, Lý Thanh không phát hiện ra ánh mắt của Thiệu Ngọc Cường đang sáng lên.

Máy mài chuyển động nhanh hơn, tay của Thiệu Ngọc Cường có chút hơi run.

- Tam công tử, anh bận lâu như vậy hay là tôi giúp anh phần sau?

Lý Thanh suy nghĩ rất lâu quyết định bước lên trước nhắc nhở Thiệu Ngọc Cường, nếu Thiệu Ngọc Cường để anh giải thạch thì tốt quá, Lý Thanh chắc chắn sẽ trực tiếp cắt một dao thành hai đoạn sau đó cắt xuống rồi đi.

- Hừ, đừng nói nữa, nhìn đây này.

Thiệu Ngọc Cường không quay đầu lại nhưng giọng nói của anh làm cho Lý Thanh có cảm giác thực sự khác lạ, Lý Thanh quay ra lập tức ngăn người ra ở đó.

- Xanh, xanh rồi, tam công tử, cuối cùng cũng lộ ra màu xanh rồi.

Lý Thanh nhảy lên kêu to, sương đen trước mặt đã lộ ra một chút màu xanh, phần màu xanh này rất trắng nhưng lớp sương đen vẫn chưa được lau hết, cụ thể là xanh gì hiện tại vẫn chưa nói được.

Lý Thanh kêu to như vậy lại thu hút mấy người đến, sau khi thấy có người đến Lý Thanh lập tức đứng thẳng người lên tỏ ra rất nghiêm túc.

Trước khi đặt chỉ nhìn thấy thôi không thể nào đoán được màu xanh nên anh mới có những động tác khoa trương như vậy, lần này cũng là biểu hiện đồ thạch trước và sau có sự khác biệt khá lớn, lại bị Thiệu Ngọc Cường giầy vò nên mới làm cho anh có những động tác khác thường như vậy nên khi có người đến anh lập tức đứng ngay người lên.

Trên mặt Lý Thanh còn có chút nóng rát, những người này chỉ nhìn thấy màu xanh lộ ra không biết bàn luận anh ta thế nào. Chỉ nhìn thấy màu xanh lộ ra đã kêu to Lý Thanh cảm giác biểu hiện ban nãy của mình giống như tên ngố chưa bao giờ nhìn thấy thế giới, thật mất mặt.

Những người đến quả nhiên lắc đầu nhẹ, dưới lớp sương đen có màu xanh là rất hiếm thấy nhưng lại không phải là tăng lớn thậm chí có tăng hay không cũng không rõ, làm gì mà kêu to khuếch trương như vậy.

Thiệu Ngọc Cường không để ý đến biểu hiện của Lý Thanh, tay lau thạch vũng vàng hơn, nụ cười trên mặt cũng tươi hơn.

- Rầm.

Nhát dao này Lý Dương cắt xong rồi, tốc độ của anh nhanh hơn Thiệu Ngọc Cường, nơi mà Lý Dương chọn không phải là ở giữa, mà là ở bên cạnh, cắt ra không mất sức.

Suy nghĩ của mấy người trong nháy mắt đều thay đổi, Lý Dương nói khối thạch này có “bất ngờ” làm bọn họ kỳ vọng rất nhiều.

Trịnh Khải Đạt rửa sạch mặt cắt, mọi người đều có chút thất vọng.

Lại không phải là không lộ ra Phỉ Thúy tốt mà là nhát dao này của Lý Dương không cắt ra Phỉ Thúy, đương nhiên là lộ ra lớp thạch, ngay cả sương trắng cũng không có.

- Không sao, Lý lão đệ, tiếp tục cắt.

Tư Mã Lâm lập tức nói một câu, những người xung quanh đều gật đầu theo, mọi người còn sợ nhát dao này sẽ ảnh hưởng đến Lý Dương, cho dù Lý Dương không nói kỳ vọng vào khối thạch này như vậy nhưng cũng sợ anh bị đả kích.

- Tạm thời không cắt nữa, mài xem thế nào.

Lý Dương lắc đầu, đưa lên máy mài, ấn tảng thạch xuống, thần sắc của mấy người này thay đổi rất kỳ lạ, nhưng cũng không bằng Lý Thanh ở bên Thiệu Ngọc Cường.

Mài thạch không phải là không có, có điều chỉ là mảy lớp thạch ở bên trong, đối với mặt cắt như thế này bọn họ chưa hề gặp qua.

Trong lòng mấy người đều dâng lên một cảm giác: Lý Dương có phải đã bị đả kích rồi không?

Lý Dương và Thiệu Ngọc Cường ít khi dùng máy mài nên cả hai bên đều chưa có kết quả, nhưng hai đương sự đều rất kích động.

Thiệu Ngọc Cường có một cảm giác thậm chí cảm giác rất mãnh liệt, khối nguyên thạch này tuyệt đối không để anh thất vọng, thông qua sự phân tích kỹ lưỡng vừa rồi khối này có năm tầng thạch đen dày, có khả năng rất lớn sẽ lộ ra cực phẩm Phỉ Thúy.

-Xanh . .

Lý Thanh đột nhiên lại kêu lên, lần này còn có vẻ kích động hơn so với vừa rồi, một tảng đá dày rớt cuộc đã bị Thiệu Ngọc Cường cắt xuống, một phần Phỉ Thúy màu xanh đã xuất hiện trước mặt mọi người.

Thiệu Ngọc Cường ngừng lại ngơ ngác nhìn, trong lòng dâng lên một cảm giác thỏa mãn.

-Xanh, ra màu xanh rồi, màu xanh không có một tia tạp chất nào cả, nó, chính là Đế Vương Lục.

-Tam, Tam công tử, là Đế Vương Lục

Lý Thanh trực tiếp đi tới trước mặt Thiệu Ngọc Cường rồi kích động kêu lên, giọng của hắn không nhỏ, hơn nữa ba chữ Đế Vương Lục cũng quá nặng nên bên Lý Dương cũng có thể nghe được.

Sắc mặt Vương Hạo Dân và Trương Vĩ đều có chút biến đổi, Vương Hạo Dân lại nhất chân đi ra ngoài, Trương Vĩ do dự một chút, hắn nổi nhỏ vào tay Tư Mã Lâm rồi chạy theo Vương Hạo Dân.

Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt nhìn nhau, hai người đều lắc lắc đầu, khi nghe được ba chữ Đế Vương Lục bọn họ cũng có chút tò mò nhưng mà bây giờ đang giúp Lý Dương giải thạch nên họ không thể đi được.

Sắc mặt An Văn Quân và An Văn Bình đều có chút biến đổi, hai người ngẩng đầu lên nhìn về phía Thiệu Ngọc Cường, với biểu hiện của Lý Thanh, Thiệu Ngọc Cường rất có khả năng là đã giải ra Đế Vương Lục.

Đế Vương Lục bình thường cũng không quý, cũng không phải quá khó khăn gặp, Phỉ Thúy quan trọng nhất là Chủng, chỉ cần không phải Băng Chủng hay Thủy Tinh Chủng thì An Văn Quân không cần lo lắng. Có điều trong lòng An Văn Quân có chút chua xót, vì cái gì Phỉ Thúy tốt đều bị Thiệu Ngọc Cường lấy được, hôm nay Thiệu Ngọc Cường đã giải ra được hai khối Băng Chủng rồi

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

268. Chương 268: Đỉnh Phong Quyết Đấu. (6)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Thiệu Ngọc Cường ngừng một phút đồng hồ rồi lại tiếp tục công việc.

Đế Vương Lục bình thường không thể nào thỏa mãn Thiệu Ngọc Cường được, chỉ có thứ này thì hắn không thể nào thắng được Lý Dương, chỉ có giải ra Thủy Tinh Chủng Đế Vương Lục thì hắn mới là người chiến thắng.

Thủy Tinh Chủng Đế Vương lục là loại Phỉ Thúy đỉnh cấp trong những loại Phỉ Thúy màu xanh, Thiệu Ngọc Cường tin tưởng chỉ có khối Phỉ Thúy như vậy mới xứng đáng trở thành Ngọc Vương.

Cũng chỉ có loại Phỉ Thúy đó mới có thể hoàn toàn đè ép khối Thủy Tinh Chủng Ngọc Lục Bảo của Lý Dương.

Lúc này tuy chưa có giải ra khối Đế Vương Lục nào nhưng hắn vẫn tràn đầy tin tưởng, hắn tin rằng khối Phỉ Thúy bên trong sẽ là khối mà hắn đang chờ đợi.

Đá mài rất nhanh ma sát với khối nguyên thạch, mọi người xung quanh tụ tập càng ngày càng nhiều, cũng may là khoảng cách giữa Lý Dương và Thiệu Ngọc Cường cũng gần nên Trương Vĩ và Vương Hạo Dân rất thuận lợi đi qua lại giữa hai nơi.

-Thật sự là Đế Vương Lục, tên này thật may mắn, ông trời à

Wang Hao Dan nhỏ giọng nói với Zhang Yi một câu, trên mặt còn lộ ra sự bất đắc dĩ.

-Chỉ là Đế Vương Lục thì cũng không sợ, vấn đề là nó nhìn rất giống như là Thủy Tinh Chủng

Trương Vĩ cau mày, màu sắc rất rõ ràng, có điều chất lượng thì chưa rõ lắm, nhưng theo biểu hiện thì nó cũng không kém Thủy Tinh Chủng rồi.

“Két ”

Máy mài đột nhiên ngừng lại, mọi người xung quanh có chút sửng sốt, Lý Thanh run rẩy tẩy sạch mặt vết cát và lấy những khối đá vụn ra ngoài.

Bề mặt vết mài này rất nhỏ, chỉ khoảng nửa bàn tay người lớn, nhưng mà bên trong đã lộ ra Phỉ Thúy trong suốt rất mê người.

-Thủy Tinh Chủng

Lý Thanh đột nhiên ngửa mặt lên trời rồi rống lên, sau khi hân hô xong mọi người cũng bắt đầu hô theo. Bọn họ bị Cực Phẩm Đế Vương Lục thu hút tới, ai cũng không ngờ là mình lại có thể chứng kiến Phỉ Thúy cấp chỉ tôn xuất hiện, Thủy Tinh Chủng Đế Vương Lục, đỉnh cấp trong đỉnh cấp, tuyệt đối là vua của Phỉ Thúy.

-Thật sự là Thủy Tinh Chủng Đế Vương Lục, trời ạ, di động, mau, lấy di động ra, tôi muốn chụp một tấm hình

-Tôi không có nhìn nhầm chứ, ở chỗ này có thể giải ra Thủy Tinh Chủng Đế Vương Lục?

-Mau, mau cấp gọi điện cho bọn lão Tam, nói bên này có người giải ra Thủy Tinh Chủng Đế Vương Lục, bảo bọn họ tới đây xem

Mọi người bắt đầu hưng phấn kêu lên, Trương Vĩ và Vương Hạo Dân thì ngơ ngác nhìn khối nguyên thạch.

-Thật đúng là Thủy Tinh Chủng, Thủy Tinh Chủng Đế Vương Lục, xem ra ông trời không phải không giúp hân mà là rất giúp hân

Trương Vĩ nói, Vương Hạo Dân gật gật đầu, ánh mắt của hân thì gắt gao nhìn khối nguyên thạch.

Trương Vĩ cũng giống như vậy, đỉnh cấp Phỉ Thúy như thế này không phải muốn là có thể thấy được, có thể nhìn thêm bao lâu thì đỡ bấy lâu.

Bên phía Lý Dương, lúc Lý Thanh hô lên thì An Văn Quân đã bắt đầu sốt ruột, trên mặt do dự một chút cuối cùng cô vẫn xinh lỗi Lý Dương rồi chạy qua bên đó. Cô phải tự mình xem coi việc này có thật hay không, nếu Thiệu Thị thật sự giải ra Thủy Tinh Chủng Đế Vương Lục thì sẽ cướp đi thật nhiều khách hàng của An Thị.

Không có khả năng từng khách hàng đều muốn mua Phỉ Thúy, nhưng Thủy Tinh Chủng Đế Vương Lục thì lại khác, nó quả thật rất có sức hấp dẫn, đây chính là ưu thế của đỉnh cấp Phỉ Thúy.

Đồng thời An Văn Quân cũng hiểu được bây giờ mà không đi thì một lát nữa sẽ không đi được, từ xa có thể thấy đang có rất nhiều người chạy về phía này, giải ra Thủy Tinh Chủng Đế Vương Lục quả là một chuyện làm kinh động tất cả mọi người.

Thiệu Ngọc Cường lúc này đang đứng thẳng, trên mặt nở một nụ cười thỏa mãn, khối nguyên thạch cuối cùng này không làm hân thất vọng.

Giờ khắc này, hân thậm chí còn cảm giác được vui sướng của sự chiến thắng.

Buông đá mài, Thiệu Ngọc Cường một lần nữa mở máy giải thạch lên, Phỉ Thúy đã lộ diện thì việc cắt sẽ không còn khó khăn nữa.

An Văn Quân rốt cục cũng tiến vào, thứ đầu tiên mà cô thấy chính là một ánh sáng à mặt úy thạch áỒ.

An Văn Quân rất là cứng ngắc hỏi một câu, An Văn Quân thậm chí còn nghĩ đây không phải là Huyết Mỹ Nhân, Huyết Mỹ Nhân rất khó gặp, mặc kệ Chung Phỉ Thúy gì chỉ cần là Huyết Mỹ Nhân thì đều có giá trên trời.

-Có lẽ vậy

Lý Dương ngẩng đầu cười cười, giọng nói của hắn có chút trầm, kỳ thật hắn đã sớm biết được kết quả nhưng khi thấy được Phỉ Thúy thì hắn vẫn không tránh được có một chút xúc động.

Lúc này, bên người Lý Dương chỉ có Lưu Cương, Ngô Hiểu Ly, An Văn Quân và An Văn Bình, bốn người ngoại trừ Lưu Cương ra thì ba người còn lại đều có chút rung rẩy, các cô biết ý nghĩa của khối Phỉ Thúy này.

Nhìn một chút, Lý Dương lại tiếp tục khởi động máy mài, chỉ mới thấy có một chút như thế thì chưa đủ để đạt được kỳ vọng của Lý Dương với nó.

An Văn Quân hít vào một hơi, cô chăm chú nhìn Lý Dương đang giải thạch, mọi ý nghĩ khác đều bị cô vứt ra sau đầu.

Bọn người Tư Mã Lâm còn đang quan sát sợi dây chuyền của Lý Dương nên khi Lý Dương giải thạch chỉ có một mình Lưu Cương giúp đỡ.

“Ào ào ”

Tiếng máy mài và tiếng nước chảy hòa lại với nhau, lúc này An Văn Quân không hề có chút khó chịu nào khi nghe tiếng động này, ánh mắt của cô gắt gao nhìn khối nguyên thạch dường như là cô sợ mình bỏ sót bất cứ chi tiết nào vậy.

Tầng đá ngoài cũng không dày, Lý Dương đã mài hết một nửa, từ từ, Phỉ Thúy lộ ra càng ngày càng nhiều.

Huyết Mỹ Nhân, chất liệu của khối Phỉ Thúy đã được xác định, hiện giờ An Văn Quân đang xem chủng loại của nó.

Thủy Tinh Chung.

Thủy Tinh Chung Huyết Mỹ Nhân, An Văn Quân dùng sức nuốt nước bọt một cái.

An Văn Quân hiện tại giống như là một con sói đói không ngừng nhìn xung quanh, khi phát hiện ra không có ai giành thức ăn với mình thì cô có chút yên tâm lại.

-Này, đây là cái gì?

Một giọng nói vang lên làm cho An Văn Quân dị thường cảnh giác, một người không nhìn thấy Thủy Tinh Chung Đế Vương Lục của Thiệu Ngọc Cường nên đành đi ra ngoài, khi đi qua máy giải thạch của Lý Dương, hắn tùy ý nhìn một chút rồi đột nhiên sợ hãi kêu lên.

Sau khi người này hét lên liền bịt miệng lại nhưng đã muộn.

Thủy Tinh Chung Đế Vương Lục đã hấp dẫn rất nhiều người, rất nhiều người đều không thể đi vào nên chỉ có thể đi xung quanh, chỗ của Lý Dương cũng có mấy chục người như vậy, người này vừa hô to thì đã hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

-Này, đây là Thủy Tinh Chung?

Một người nhẹ nhàng nói một câu, bước chân cũng đã ngừng lại, hắn nhìn chằm chằm vào khối nguyên thạch của Lý Dương.

-Cực, cực phẩm Huyết Mỹ Nhân

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

270. Chương 270: Đỉnh Phong Quyết Đấu. (8)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

-Là Thủy Tinh Chủng Huyết Mỹ Nhân

Hơn phân nửa số người chung quanh đều cố căng mắt ra nhìn, họ sợ rằng vừa rồi có thể là do mình hoa mắt cũng nên.

Bốn phía đều ánh đèn từ những máy chụp hình, ánh sáng của khu giải thạch tựa chừng còn chói lóa hơn cả ban ngày. Dưới những ánh sáng trắng, khối Phỉ Thúy vừa được giải ra toát ra một màu hồng uẩn rực rỡ, tựa như dòng máu đang lưu động, đem đến cho người ta một cảm giác mê hoặc.

Hết thấy mọi sự đều là sự thật, lại một Phỉ Thúy đỉnh cấp xuất hiện ở khu giải thạch.

Tiếng hét của mấy người vừa rồi khiến chung quanh Lý Dương chật cứng những người, Lưu Cương bất đắc dĩ phải theo sát gắt gao Lý Dương, tay cũng luôn đặt nơi vị trí thuận lợi nhất, phòng có sự vụ gì bất thường thì có thể rút súng ra một cách nhanh nhất.

An Văn Quân cắn chặt môi, An Văn Bình nhìn theo Lý Dương một cách ngây dại, Ngô Hiểu Ly đứng đó cũng dại người ra.

Chưa đầy một phút, xung quanh máy giải thạch của Lý Dương đã chật nít người hơn nữa vẫn còn không ít người vẫn mang ý định chen vào trong, còn những người đã ở trong nhất thì cố gắng bám trụ vị trí của mình.

Thủy Tinh Chủng Huyết Mỹ Nhân, khối Phỉ Thúy như vậy trước đây đâu có những khối xuất sắc hơn thì cũng là vô cùng hiếm, nhiều năm mới có một lần, đối với những con người ở đây có lẽ một khối Phỉ Thúy như vậy chưa từng có mặt trên đời, có thể tận mắt nhìn thấy sự ra đời của khối Phỉ Thúy này, đã khiến họ cảm thấy quá ư hạnh phúc.

Rất nhiều người đứng bên trong nhất thì cảm than vì có được vị trí thuận lợi đó, những người vừa rồi còn buồn rầu vì không chen chân vào xem được hiện trường giải Thủy Tinh Chủng Đế Vương Lục bây giờ cũng thấy hết tiêu buồn, nói một cách tương đối, so với Thủy Tinh Chủng Đế Vương Lục, Thủy Tinh Chủng Huyết Mỹ Nhân còn khó thấy hơn nhiều.

Tại khu giải thạch, những người bỏ lại việc giải thạch của bản thân ngày càng nhiều, nghe nói đến việc cả 2 khối đá quý là Thủy Tinh Chủng Huyết Mỹ Nhân và Thủy Tinh Chủng Đế Vương Lục cùng được giải ra, khiến họ chẳng còn tâm trí ở việc giải khối nguyên thạch của mình, đều chạy lại muốn chứng kiến phong thái của hai khối Phỉ Thúy đỉnh cấp.

Cầm lấy dây chuyền có mặt bằng Đế Vương Lục đi xem xét, Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt đều cảm thấy choáng váng, họ chạy đi để quan sát cái khối trang sức Phỉ Thúy đỉnh cấp, kết quả là đi quá xa, hiện tại muốn chen lại vào trong cũng không được, chỉ có thể đứng ở ngoài nhìn vào một cách nóng ruột.

-Đều là do anh, đi cái gì cơ chứ, đó chính là Thủy Tinh Chủng Huyết Mỹ Nhân đấy!

Tư Mã Lâm tức giận, giải ra khối Phỉ Thúy đỉnh cấp này vốn dĩ nên có một phần là công lao của hắn, vừa rồi chính hắn là người giúp một tay. Có thể tận tay giải ra khối Phỉ Thúy như vậy, về sau khi đối mặt với đồng nghiệp nào trong hiệp hội đá quý thì hắn cũng có thể tự hào cũng như tự kiêu, đáng tiếc là chính hắn đã đánh mất cơ hội của mình.

-Anh còn nói tôi, chính anh là người đòi đi trước.

Trịnh Khải Đạt vẻ mặt buồn rầu, hai người vừa chen vào được 2 3 lớp người thì lại bị đẩy ra, lúc này số người muốn chen vào thực sự là không ít, còn những người ở bên trong thì cũng ra sức bám trụ, lực đẩy từ ngoài rồi từ trong, khiến cho hai người họ suýt chút nữa nghẹt thở, không dám chen vào nữa.

-Lý lão đệ sớm đã nói với chúng ta còn gì, khối nguyên thạch đó sẽ có một điều bất ngờ, chỉ tiếc là tôi không nghĩ đó lại là bất ngờ đó, thật hối hận quá!

Sự biểu đạt của Tư Mã Lâm vẫn còn chưa đi đến đâu so với Trịnh Khải Đạt, cứ nghĩ đến việc làm mấy có hội giải ra khỏi Thủy Tinh Chủng Huyết Mỹ Nhân, khối đá đỉnh cấp Phỉ Thúy đó, Tư Mã Lâm lại có cảm giác như muốn thổ ra máu, đối với Lý Dương khối Thủy Tinh Chủng Đế Vương Lục cũng chẳng đáng trọng lắm.

-Tôi cũng hối hận lắm, nhặt hạt vừng, để rồi không thể ngờ là đánh mất dưa hấu.

Trịnh Khải Đạt lại lui lại, lúc đó những người chen rất đông, mặc dù biết rõ không thể chen vào trong cũng như nhìn được trong đó, thế nhưng mọi người vẫn không kiềm được quyết tâm chen vào đó, giống như thiêu thân lao vào lửa.

-Ai

Tư Mã Lâm quyết tâm chạy lại nơi dằng xa không có người để đặt móng xuống, trước mặt toàn là những đám người, bọn họ căn bản là cũng không thấy được Lý Dương.

-Xong rồi, khối Phỉ Thúy đó chúng ta đều có cơ hội để nhìn, chỉ sợ Lý Dương ở trong đó sẽ xảy ra việc gì.

Cổ lão khê thở dài, không thể tận mắt chứng kiến cảnh Thủy Tinh Chủng Huyết Mỹ Nhân ra đời ông mang nặng cảm giác tiếc nuối, chỉ tiếc là vừa rồi do chính họ rời đi, không thể trách được ai.

-Chỉ có thể như vậy.

Trịnh Khải Đạt không thể tưởng tượng được điều gì, vừa ngồi xuống, hần lại đứng lên, nhìn chăm chăm theo Tư Mã Lâm, nóng ruột nói:

-Cổ lão nói đúng, đây là nơi công cộng, Lý lão đệ giải ra một khối quý giá như vậy chẳng phải rất nguy hiểm hay sao?

-Sẽ không phải vậy chứ?

Tư Mã Lâm cũng đứng dậy, mặc dù miệng nói là sẽ không sao, nhưng nhìn theo vẻ nghiêm túc của hần cũng có thể biết trong lòng hần cũng đang lo như vậy.

-Để tôi gọi vệ sĩ và người của công ty bảo hiểm đến, nhất định phải bảo vệ sự an toàn của Lý lão đệ.

Trịnh Khải Đạt vừa nói vừa rút điện thoại ra, hần không hồi ý tứ của Tư Mã Lâm cứ thế mà làm theo quyết định của mình.

Tư Mã Lâm không hề phản đối, lúc này thực sự cần lực lượng đến bảo vệ Lý Dương, mỗi hiệp hội lớn vậy đều có những đền bù, nhưng đồng thời cũng có những ...,không ai dám bảo đảm rằng sẽ không xảy ra việc có những người thấy ghen tị với đồ vậy này kia, sinh ra những suy nghĩ xấu, một khi xảy ra sự gì, họ có hối hận cũng không kịp.

Điện thoại rất nhanh được kết nối, bốn tên vệ sĩ của Trịnh Khải Đạt chỉ cần vài phút đã có mặt, người của công ty bảo hiểm nhanh nhất cũng phải 30 phút mới đến, lần này Trịnh Khải Đạt vì muốn bảo đảm cho việc đấu giá Phỉ Thúy, đặc biệt mời 12 nhân viên của công ty bảo hiểm tại Quảng Châu, không ngờ chưa đến kì đấu giá cũng như triển lãm đã phải sử dụng rồi.

Lúc này An Văn Quân đứng ở vòng trong nhất cũng nghĩ tới điều đó, vội vàng gọi cho lực lượng bảo an của An Thị tới, một lúc gọi liền 20 người, trong số đó còn có hai người có thể mang súng lục dài của cảnh sát, đủ để thấy sự coi trọng của cô ta.

Ở bên kia, Thiệu Ngọc Cường đang giải nguyên thạch, nghe thấy tin Lý Dương giải ra Thủy Tinh Chủng Huyết Mỹ Nhân, việc làm đầu tiên của hần là dừng lại máy cắt, hướng đầu về phía Lý Dương, trên mặt là biểu cảm hoàn toàn không thể tin được.

Thủy Tinh Chủng Huyết Mỹ Nhân cùng với Thủy Tinh Chủng Đế Vương Lục nói về phẩm chất thì như nhau, tuy nhiên những người chơi Phỉ Thúy đều biết, sự xuất hiện của Thủy Tinh Chủng Huyết Mỹ Nhân so với Thủy Tinh Chủng Đế Vương Lục là thấp hơn rất nhiều.

Cực phẩm Huyết Mỹ Nhân trong lịch sử đã xuất hiện rất nhiều, nhưng Thủy Tinh Chủng Huyết Mỹ Nhân loại siêu đỉnh cấp Phỉ Thúy đó, từ cổ chí kim việc xuất hiện có thể đếm trên một bàn tay, không giống như Thủy Tinh Chủng Đế Vương Lục cứ cách vài năm lại xuất hiện một lần.

-Tam công tử, tôi cho rằng bọn họ do đổ kị với anh, nên cố ý đưa tin đồn làm mê hoặc mọi người, Thủy Tinh Chủng Huyết Mỹ Nhân họ nằm mơ à?

Lý Thanh liếc nhìn về phía Lý Dương, nói một cách rất khinh thường.

Không chỉ có hần, thực sự bên cạnh Thiệu Ngọc Cường còn có vài người của công ty Thiệu Thị cũng nghĩ như vậy, Thủy Tinh Chủng Huyết Mỹ Nhân vốn dĩ là rất dị thường hiếm thấy, nào có thể kì diệu vậy họ vừa giải ra được Thủy Tinh Chủng Đế Vương Lục một khối Phỉ Thúy đỉnh cấp vậy, Lý Dương lại có thể giải ra được khối Thủy Tinh Chủng Huyết Mỹ Nhân cường mạnh hơn.

-Không, tôi tin hần

Thiệu Ngọc Cường lắc đầu, biểu đạt của khuôn mặt bình tĩnh, không có chút gì là thất sắc, có chăng chỉ là một chút thất vọng.

Giải được khối Thủy Tinh Chủng Đế Vương Lục, tâm trạng của Thiệu Ngọc Cường đã vui vẻ lắm rồi, trước đó hần còn nghĩ có lẽ đã thắng Lý Dương rồi, rốt cuộc có lẽ hòa 1 ván.

Tuy nhiên cái niềm vui đó chẳng duy trì bao lâu, lại bị Lý Dương đè xuống, thời khắc này trong lòng Thiệu Cường dâng lên một cảm giác “Trời sinh Du sao còn sinh Lược” cảm khái.

Lý Thanh ngậy ra một lúc, rồi vội vàng nói:

-Cho dù hần ta có thực sự giải ra khối Phỉ Thúy đẳng cấp như vậy, nói vậy cũng không quá lớn, tam công tử, khối của ngài vẫn còn lớn hơn của hần chút, lần này giành phần thắng vẫn là ngài

Thiệu Ngọc Cường mỉm cười, khóe miệng chậm rãi nhếch lên.

-Câu nói đúng, nếu như khối Phỉ Thúy này chỉ cần to hơn của hần, tôi lại có cơ hội thắng hần.

Thiệu Ngọc Cường nói xong không còn quay đầu nữa, dùng tâm trí đi giải khối nguyên thạch trước mặt, họ đánh cược với nhau kết quả chung cuộc là giá trị tổng thể của Phỉ Thúy, Thiệu Ngọc Cường giải ra được khối Phỉ Thúy này không phải là nhỏ, rất có thể làm được vòng tay, nếu như có thể làm được vòng đeo tay thì giá trị có thể tăng thêm 1 lần, cuối cùng tuyệt đối là một cái giá trên trời.

Nếu như Lý Dương giải ra khối Thủy Tinh Chủng Huyết Mỹ Nhân rất nhỏ, giả dụ chỉ nhỏ bằng cực phẩm lam tinh linh lần trước, vậy thì thắng lợi chung cuộc sẽ thuộc về Thiệu Ngọc Cường.

Trước đó, Thiệu Ngọc Cường bị tin tức Lý Dương giải ra Thủy Tinh Chủng Huyết Mỹ Nhân làm cho ngây ra, không nghĩ được điểm này, dưới sự nhắc nhở của Lý Thanh hần ngay lập tức lấy lại phong thái, trận đấu này có thể coi là đỉnh quyết đấu giữa họ vẫn chưa có kết quả, hần vẫn chưa thua.

Ở bên cạnh máy giải thạch của Thiệu Ngọc Cường là Trương Vĩ và Vương Hạo Dân quay lại nhìn một cách lo lắng, lúc này họ rất muốn quay ra, đến chỗ Lý Dương, thật đáng tiếc bây giờ họ không còn cơ hội đó nữa.

Những người bên ngoài không thể vào trong, những người bên trong cũng không thể ra ngoài.

Ở chỗ bàn quản lí trên lầu mọi người không ngừng chạy ra ngoài, việc đồng thời giải được 2 khối thủy tinh chủng đỉnh phẩm Phỉ Thúy cũng làm chấn động bọn họ, hầu như là tất cả mọi người, những người có thể chạy ra đều chạy ra khỏi quảng trường.

Tới khu giải thạch, lập tức có người kinh ngạc phát hiện, căn nguyên của sự náo nhiệt, vài trăm máy giải thạch đồng thời ngưng lại, hầu như tất cả mọi máy giải thạch đều trống không. Hàng vạn người hướng về phía hai máy giải thạch, đám người đông như vậy chen vào một chỗ, khiến hiện trường giải thạch càng hung tắng.

Nhân viên quản lí chứng kiến toàn bộ sự kiện đều giật mình, hùng tráng thì hùng tráng thật nhưng nhiều người như vậy chen chúc tại một chỗ thì rất dễ nảy sinh hỗn loạn, đặc biệt là Bình Châu – hội trường hiệp

hội ngọc thạch, chứng kiến chuyện này thì lo lắng vô cùng, nếu có xảy ra sự gì, thì cái chức hội trưởng của hắn coi như xong.

-Mau, mau, báo cảnh sát, tốt nhất gọi cảnh vệ đến đây.

Hội trưởng run run ra lệnh cho người bên cạnh mình, hội trưởng coi bộ không keo kiệt như Trương Vĩ, hội trưởng đại nhân không chỉ có bí thư, còn có cả một ban phục vụ.

Gọi cảnh vệ đến, việc này cũng coi như không có cách gì, đông như vậy chen chúc tại một chỗ, e rằng cảnh vệ đến cũng không thể tách ra, chỉ có thể sử dụng vũ lực.

Đại sảnh bán đấu giá cũng không ngớt người chạy tới, khiến cho những người đang chuẩn bị chủ trì cuộc đấu giá cũng thấy khó xử, một chút nữa là phải bắt đầu với việc đấu giá nguyên thạch rồi, thế nhưng những người sẽ đấu giá lại chạy hết, họ sẽ chủ trì cuộc đấu giá như thế nào?

Cuối cùng, cuộc đấu giá này đành hoãn lại một ngày, được biết cả 2 khối Phỉ Thúy đỉnh cấp Thủy Tinh Chủng Huyết Mỹ Nhân và Thủy Tinh Chủng Đế Vương Lục cùng được giải ra tại khu giải thạch, ngay cả những người chủ trì công việc đấu giá cũng không thể nhẫn nại được đều chạy đi cả.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

271. Chương 271: Đỉnh Phong Quyết Đấu. (9)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Trong quảng trường người càng ngày càng nhiều, kỳ thật phần lớn người là không thể xem được kết quả bên trong, điều mà họ có thể làm là đứng bên ngoài chờ đợi mà thôi.

Có người nghĩ ra biện pháp đứng trên chỗ cao nhìn thẳng vào bên trong, có người thì đứng lên máy giải thạch luôn, không đủ cao thậm chí còn có người mang ghế lên đặt trên máy giải thạch rồi đứng lên đó.

Hơn nữa, hiện tại cũng không ai để ý tới những máy giải thạch này thì nhân viên công tác làm gì được chứ.

Có vài người thậm chí còn lấy kính viễn vọng ra rồi chạy tới chỗ cao đứng xem quá trình giải thạch, thật không biết bọn họ vì cái gì mà lại nghĩ tới việc mang kính viễn vọng tới tham gia đại hội giao dịch nguyên thạch nữa.

Phương pháp này làm rất nhiều người động tâm, dùng kính viễn vọng có thể đồng thời quan sát hai nơi, quá trình lấy ra Thủy Tinh Chủng Đế Vương Lục và Thủy Tinh Chủng Huyết Mỹ Nhân có thể nhìn một cách rõ ràng, lực hấp dẫn của việc này quá lớn, chỉ tiếc là người mang kính viễn vọng quá ít, những người khác cho dù muốn xem thì cũng không có điều kiện.

Đám người chen chúc với nhau là cho nhiệt độ xung quanh nóng lên, Thiệu Ngọc Cường lau mồ hôi trán rồi cẩn thận quan sát khối nguyên thạch

Khối Thủy Tinh Chủng Đế Vương Lục của hắn đã sắp lấy ra được, chính thể nhỏ hơn nắm tay của người trưởng thành một chút, có điều muốn làm ra vòng tay thì không thành vấn đề, chỉ cần làm ra vòng tay thì nó chắc chắn sẽ trở thành chí bảo của Thiệu Thị.

Thở ra một hơi, Thiệu Ngọc Cường lộ ra nụ cười vui vẻ.

Khối Thủy Tinh Chủng Đế Vương Lục lớn như vậy cho dù là thầy hắn cũng chưa chắc đã từng giải ra, lần sau đi Vân Nam thì cũng nên báo cái tin tức tốt này.

Mở máy mài, Thiệu Ngọc Cường bắt đầu mài phần đá còn thừa xung quanh viên Phỉ Thúy, sau khi mài xong thì viên Phỉ Thúy mới thật sự là giải xong.

Bên kia, Lý Dương cũng đang rất vui vẻ, có điều tốc độ của hắn không có nhanh như Thiệu Ngọc Cường, khối Huyết Mỹ Nhân này lại giải muộn hơn bên kia nên bây giờ mới giải được một nửa.

Theo những biểu hiện bây giờ cho thấy khối Huyết Mỹ Nhân của Lý Dương không nhỏ, số ít người dùng kính viễn vọng quan sát đều đang thảo luận xem hai khối Phỉ Thúy cao cấp nhất này rốt cuộc cái này tốt hơn, to hơn, có giá trị hơn.

Không đến mười phút sau, Thiệu Ngọc Cường đã lấy viên Thủy Tinh Chủng Đế Vương Lục ra, sau khi giải xong Thiệu Ngọc Cường tự mình ôm lấy viên Phỉ Thúy rồi cẩn thận nhìn, càng nhìn thì nụ cười trên mặt hắn càng đậm.

Giờ khắc này, hắn thậm chí còn không nghĩ tới việc so đấu với Lý Dương, hắn giải được khối đỉnh cấp Phỉ Thúy này thì cũng đã thỏa mãn lắm rồi.

Thiệu Ngọc Cường giải xong Phỉ Thúy, người xung quanh không những ít đi mà còn nhiều hơn, một ít người tham lam nhìn chằm chằm khối Phỉ Thúy trên tay Thiệu Ngọc Cường làm cho những bảo tiêu xung quanh không khỏi khấn thề.

Đây chính là một khối Phỉ Thúy trị giá trăm triệu, không đổ mắt mới là kỳ quái, có một viên Phỉ Thúy như thế thì cuộc sống sau này không còn sầu lo nữa.

Cũng may là định lực của những người xung quanh không tồi, bọn họ đều không có hành động gì mặc dù mình rất muốn có khối Phỉ Thúy này.

Người chơi đồ thạch có thể đến Bình Châu thì ai cũng đều có gia cảnh tốt, tuy bọn họ đổ mắt ghen tị, nhưng không ai dám thật sự đi lên cướp đoạt, những người này không phải ngốc, chưa nói tới việc có cướp được hay không, cho dù có cướp được thì cũng không mang đi được, dưới loại tình huống này căn bản chạy không ra.

Ngay khi Thiệu Ngọc Cường vừa giải xong thì người của Thiệu Thị rốt cuộc đã đến, ngay cả chủ tịch Thiệu Thị Thiệu Phúc Sinh cũng tự mình đến.

Bọn họ cũng không làm gì được với đám đông này, bọn họ căn bản là không có khả năng chen vào mà chỉ có thể ở ngoài chờ, cũng may bọn họ còn có thể yên lạc với Lý Thanh nên có thể biết được tình huống bên trong, ít nhất thì Thiệu Ngọc Cường hiện tại không có vấn đề gì.

Sau khi biết được Lý Dương cũng giải ra một khối cực phẩm Thủy Tinh Chủng là Huyết Mỹ Nhân, sắc mặt Thiệu Phúc Sinh có chút âm trầm nhưng không nói gì thêm.

Bên phía Lý Dương, An Văn Quân đã tự mình đi lên hỗ trợ, chỉ trong vào Lưu Cương thì tương đối chậm, hiện nay cô đang rất muốn khối Phỉ Thúy này được giải xong.

Đương nhiên, An Văn Quân đến hỗ trợ còn có một nguyên nhân khác, người xung quanh thật sự rất nhiều làm cho cô không thoải mái nên cô đi tới gần Lý Dương hơn.

Huyết Mỹ Nhân xinh đẹp mê người xuất hiện trước mặt mỗi người, mỗi lần nhìn về khối Phỉ Thúy đỏ rực kia An Văn Quân đều rất kích động. Trong lòng cô đã hạ quyết tâm cho dù thế nào đi nữa thì cũng phải mua cho bằng được khối Huyết Mỹ Nhân từ trong tay Lý Dương, hơn nữa khi tạo thành đồ trang sức thì cô phải lưu lại một món cho mình.

Cất một hồi, Lý Dương bắt đầu thở hỗn hển, hắn ngồi xuống nghỉ một lát, liên tục giải 4 khối nguyên thạch, lại bắt đầu giải khối Thủy Tinh Chủng Huyết Mỹ Nhân, Lý Dương có chút mệt mỏi.

Nghỉ ngơi ba phút, Lý Dương lại bắt đầu giải thạch, khối nguyên thạch này nhiều nhất hai đao nữa là có thể cắt xong, việc còn lại chỉ là mài để lấy khối Phỉ Thúy bên trong ra mà thôi.

Phần đá còn thừa lại không lớn, không đến mười phút sau toàn bộ đã bị cắt xuống, chính thể khối Phỉ Thúy đã lộ ra.

Những người dùng kính viễn vọng liên tục chỉ trích của bọn họ có thể thấy rõ khối Huyết Mỹ Nhân, nhìn từ góc độ của bọn họ thì khối Huyết Mỹ Nhân càng thêm xinh đẹp. Phỉ Thúy màu xanh biếc là loại Phỉ Thúy thông thường tốt nhất, Phỉ Thúy màu đỏ thì có vẻ đẹp hơn người, viên màu máu thì càng thêm xinh đẹp.

Trong quảng trường đột nhiên xuất hiện vài chiếc xe, từ phía từ trên xe một loại cảnh sát có vũ trang bước xuống, hội trưởng hiệp hội ngọc thạch nhẹ nhàng thở ra, hần mang theo cấp dưới nhanh chóng chạy tới.

Tư Mã Lâm và Thiệu Phúc Sinh cũng thấy những võ cảnh này, có nhiều cảnh sát thể này thì mặt an toàn không còn là vấn đề nữa.

Một loạt cảnh sát bắt đầu tách rời mọi người ra, nhìn thấy nhiều người như vậy tập trung lại một chỗ ngay cả bọn họ cũng giật mình, sau khi biết được mọi người đang chờ xem khối Phỉ Thúy tốt nhất thì bọn họ càng càng thấy không thể tin được. Bọn họ không thể nào biết được những tảng đá theo bọn họ rất là bình thường có chỗ này hấp dẫn những người này, hơn nữa theo bọn họ thứ bên trong những tảng đá đều là đá thôi, có gì mà phải chờ xem chứ.

Rất nhanh, những cảnh sát này liền biết được giá trị của những viên Phỉ Thúy này.

Hai khối Phỉ Thúy, mỗi khối đều có giá cao hơn trăm triệu, biết được thứ này có giá trị như vậy bọn họ cũng không dám chậm trễ nữa, hai khối Phỉ Thúy bên trong mà có vấn đề gì thì bọn họ không gánh nổi trách nhiệm đâu.

Sau khi được cảnh sát khai thông, phần lớn người rất nhanh tán ra, kỳ thật bên trong đã rất nhiều người rồi, bọn họ muốn đi vào cũng không thể đi được, mà muốn đi ra thì lại bị ngăn cản, những người ở giữa chính là th .

Lý Dương lại lắc đầu, đây là thứ tốt nhất mà hắn có thể giúp đỡ, trong lòng Lý Dương, An Thị không thể nào so được với người thân của hắn.

-Chị ba, ăn cơm trước đi

An Văn Bình đột nhiên nói một câu, mấy ngày nay An Văn Bình đều đi theo Lý Dương nên cô cũng biết được tính tình của hắn, đừng thấy bình thường Lý Dương dễ nói chuyện, một khi hắn đã quyết định thì không ai có thể thay đổi được.

An Văn Quân kinh ngạc nhìn em mình liếc mắt một cái rồi bất đắc dĩ lắc đầu, lần này thu mua thất bại nhưng cô sẽ khng6 từ bỏ, cô quyết tâm phải có được khối Phỉ Thúy này.

Bữa cơm này ăn rất nhanh, tất cả mọi người vừa mệt vừa đói nên không có lòng dạ nào uống rượu nói chuyện phiếm, hơn nữa trên người còn mang theo Phỉ Thúy giá hơn trăm triệu nên khi mọi người lấp đầy bụng liền rời khỏi.

Thời gian đã muộn nên Phỉ Thúy không thể nào gửi ngân hàng được, đặt trong khách sạn mọi người đều lo lắng, cuối cùng mọi người vẫn quyết định ở trong khách sạn, Trịnh Khải Đạt còn cố ý an bài bốn bảo tiêu thay phiên trực đêm để phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn xảy ra

Sau khi trở lại khách sạn, mọi người đều không có quay về phòng mình, tất cả đều ở trong phòng Lý Dương, ngay cả Ngô Hiểu Ly cũng chạy tới.

Mỗi người đều ngấm nhìn khối Huyết Mỹ Nhân một chút, bộ dáng của mọi người giống như là nhìn không đủ vậy, nhìn bộ dáng của mọi người, Lý Dương khẽ cười một tiếng, hắn cầm lấy một quyển sách rồi yên lặng ngồi trên ghế sofa bắt đầu đọc. Mấy ngày ở Bình Châu, ngày nào Lý Dương cũng trích một chút thời gian để đọc sách, bổ sung tri thức cho mình.

Ầm ỉ tới 12 giờ, mọi người mới quay về phòng mình nghỉ ngơi, khối Phỉ Thúy kia giao cho Lưu Cương bảo quản, nó ở trong tay Lưu Cương an toàn hơn ở trong tay hắn nhiều.

Hơn tám giờ ngày hôm sau mọi người mới xuống lầu, bên dưới không có cái gì ăn nên mọi người đều chạy tới quán trà ăn điểm tâm.

-Lý Dương, mau tới đây

Lý Dương còn chưa đi vào, Trịnh Khải Đạt liền mạnh mẽ kéo tay hắn, nghe Trịnh Khải Đạt kêu như vậy mọi người đều tập trung nhìn Lý Dương.

Từ từ đi vào nhà ăn, Lý Dương xoa xoa thắt lưng của mình, hai gã bảo tiêu của Trịnh Khải Đạt cũng đi theo vào bên trong.

Lưu Cương đã một mình ra ngoài, thứ này cầm trong tay mấy cũng không tốt lắm, phải gửi về sớm một chút nếu không An Thị sẽ không từ bỏ ý đồ của mình, hơn nữa không chỉ có họ mà các công ty khác cũng tìm tới, một viên đỉnh cấp Phỉ Thúy như vậy đối với bọn họ quả thật là có sức hấp dẫn rất lớn.

Nơi tốt nhất chính là chỗ của Hà lão, Lưu Cương nói hắn có cách rất nhanh có thể đưa về, Lý Dương cũng không hỏi thêm mà giao cho hắn đi làm.

Để cho Hà lão bảo quản Lý Dương cũng thấy yên tâm.

-Lý lão đệ, cậu xem như đã hoàn toàn nổi danh rồi, nam vương bắc thánh, Ngọc Thánh Lý Dương, danh hiệu thật vang dội a

Trương Vĩ cười tủm tỉm nhìn Lý Dương, trong giọng nói còn tràn ngập hâm mộ, vẻ mặt thương ghen tị cũng không có che dấu, hắn vừa nói như vậy thì người xung quanh nhìn Lý Dương lại tăng thêm một ít, một vài người còn cầm tờ báo vừa xem vừa liếc nhìn Lý Dương.

-Cái gì nam vương bắc thánh? Trương tổng ngài đang nói cái gì vậy?

Lý Dương không hiểu gì cả, Trương Vĩ nói cái gì mà Ngọc Thánh, Lý Dương cho dù có tự đại tới mức nào cũng không dám xưng mình như vậy.

-Cậu xem cái này là biết

Tư Mã Lâm cười cười đưa tờ báo cho Lý Dương, đây tờ báo mới ra sáng hôm nay, bốn chữ cực lớn trên trang đầu vô cùng bắt mắt.

‘Nam Vương Bắc Thánh’ chính là bốn chữ đó.

Lý Dương vội vàng nhìn nó, một lát sau, hắn mới hiểu được Trương Vĩ vì cái gì lại nói như vậy, mọi thứ đều do tờ báo này gây ra cả.

Báo đồ ngọc Bình Châu sáng nay cường điệu việc giải thạch của Lý Dương và Thiệu Ngọc Cường ngày hôm qua, một phần tư trang đầu hoàn toàn là nói về chuyện này.

Người của tòa soạn báo quả thật là lợi hại, bọn họ không ngờ lại đem mọi chuyện của Lý Dương kể ra, trong đó còn có cả việc Lý Dương là chuyên gia xem xét Cổ Ngọc, có điều thân phận chuyên gia viện bảo tàng Cổ Cung bọn họ không có viết ra.

Cuối cùng, tòa soạn báo này còn đánh giá rất cao Lý Dương và Thiệu Ngọc Cường, Thiệu Ngọc Cường được chính thức bầu là truyền nhân của Phỉ Thúy Vương, hắn sẽ là một Phỉ Thúy Vương trong tương lai.

Trước đó Thiệu Ngọc Cường tuy có lợi hại nhưng vẫn không đủ. Lần này giải ra Thủy Tinh Chủng Đế Vương Lục, mọi người chắc chắn sẽ không còn gì để nói, có nghi ngờ thì trước hết hãy giải ra một khối như thế rồi nói sau, huống chi khối Phỉ Thúy này lại là được chọn từ khu giao dịch tự do của Bình Châu nữa.

Danh hiệu Phỉ Thúy Vương dành cho Thiệu Ngọc Cường nên cũng phải cho Lý Dương một lời giải thích hợp lý, nếu không mọi người sẽ không phục, biểu hiện của Lý Dương lần này còn chói mắt hơn cả Thiệu Ngọc Cường nên tòa soạn tự cấp cho Lý Dương cái danh hiệu Ngọc Thánh này.

Vừa lúc Thiệu Ngọc Cường là người phía nam, Lý Dương là người phương bắc nên tòa soạn gom lại thành Nam Vương Bắc Thánh luôn. Tờ báo này không làm cho tòa soạn thất vọng, nó có thể nói là làm kinh động mọi người.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

273. Chương 273: Cao Lão Giải Thạch.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Bọn họ sao dám nói khoa trương như vậy, cái danh Ngọc Thánh này tôi không kham nổi.

Sau khi xem xong, Lý Dương đặt tờ báo ở trên bàn, không ngừng lắc đầu.

- Tôi cũng biết Lý lão đệ sẽ nói như vậy, Lý lão đệ của chúng ta khiêm tốn hơn cái tên Thiệu Ngọc Cường nhiều.

Vương Hạo Dân cầm tờ báo trước mặt, còn nhẹ nhàng vỗ vỗ tay, lại nói tiếp:

- Thoạt nhìn như danh tiếng Lý lão đệ rất lợi hại, mục đích là đang nâng cao Thiệu Ngọc Cường. Tờ báo này tám phần nội dung cũng là nói đến Thiệu Ngọc Cường, nếu không phải biểu hiện Lý lão đệ lần này tại lễ hội vượt qua tiểu tử kia, bọn họ sẽ không hảo tâm như vậy mà giúp chúng ta tuyên truyền.

- Đúng vậy, nếu là Thiệu Ngọc Cường biểu hiện tốt hơn so với chúng ta, sợ rằng bây giờ điều báo chí nói chính là đả kích chúng ta.

Mấy người cũng gật đầu, đối với điểm này bọn họ rất hiểu, những ngày qua phần lớn báo chí đều khen Thiệu Ngọc Cường, đánh giá đối với Thiệu Ngọc Cường còn có thể cao hơn so Lý Dương nhiều, đối xử với hai người không hề giống nhau.

Suy nghĩ một chút cũng không kỳ lạ, Thiệu Ngọc Cường dù sao cũng là Phó hội trưởng hiệp hội ngọc thạch Quảng Đông, báo ngọc khí Bình Châu thuộc quản lý của hiệp hội ngọc thạch Bình Châu, Thiệu Ngọc Cường là cấp trên của cấp trên của bọn họ, dĩ nhiên muốn tán dương hắn.

Nói thật ra, Thiệu Ngọc Cường còn không cam nổi danh hiệu Phỉ Thúy Vương, Phong Vương nào có dễ dàng như vậy, không chỉ có thể giải ra Phỉ Thúy Cao cấp, còn phải thường xuyên, còn phải biết đánh giá cực thạch, và những mặt khác cũng phải có bản lĩnh cực kỳ cao cường, bản lĩnh đủ để làm cho người ta thán phục, mới có thể được mọi người chân chính thừa nhận, tôn làm Phỉ Thúy Vương.

Cho đến nay, cũng chỉ có hai vị tiền bối ở Vân Nam xứng với danh hiệu đó.

Dĩ nhiên, điều này cũng có thể là hiệp hội ngọc thạch Bình Châu cố ý ca ngợi Thiệu Ngọc Cường. Những điều này Lý Dương không để ý tới, chỉ vì hiệp hội ngọc thạch này ca ngợi Thiệu Ngọc Cường, còn lời hấn đánh vào, gán cho hấn một phong hàm “Ngọc Thánh”, khiến cho Lý Dương cũng có chút không thoải mái.

- Bây giờ nói những điều này cũng vô ích, ảnh hưởng của báo Ngọc thạch Bình Châu mặc dù không lớn, nhưng ảnh hưởng chuyện phát sinh ngày hôm qua quá lớn, không đầy mấy ngày người giới ngọc thạch cả nước cũng sẽ biết được, đến lúc đó có người thù ghét một chút, cái tên kiêu ngạo “Nam Vương Bắc Thánh” nhất định sẽ bị mọi người biết đến.

Tư Mã Lâm cười cười, hấn nói lời này rất đúng.

Nhưng bọn họ không biết là trên web bây giờ đã bắt đầu đồn đại, rất nhiều người bình thường không thù ghét gì đối với hai người rất lợi hại này, ngược lại vui vẻ bàn tán, đặc biệt là ở diễn đàn Bình Châu, bàn về Lý Dương và Thiệu Ngọc Cường trong các comment kẻ tám trăm thì kẻ một ngàn.

- Đúng rồi, Lý lão đệ, bên hiệp hội ngọc thạch phái người tới thông báo, bốn giờ xế chiều hôm nay sẽ cử hành buổi đấu giá, bổ sung những nguyên liệu trùng ngày hôm qua, có phải cậu cũng có nguyên liệu bị trùng hay không?

Trịnh Khải Đạt quay đầu lại, hỏi Lý Dương một câu. Nếu là người khác chỉ cần điện thoại thông báo, nhưng danh tiếng Lý Dương bây giờ quá vang, người của hiệp hội ngọc thạch cũng không dám chậm trễ, tự mình phái người tới thông báo cho Lý Dương. Nhưng bọn họ không thấy Lý Dương, vừa đúng lúc gặp được Trịnh Khải Đạt nên nhờ Trịnh Khải Đạt chuyển lời giúp.

- Có mấy khối, nhưng còn chưa nghĩ xong có nên đi không.

Lý Dương cúi đầu suy nghĩ, hấn có bảy khối nguyên liệu bị trùng, trong bảy khối nguyên liệu đó chỉ có hai khối sẽ tăng, còn lại năm khối cũng là thua, đã giải nhiều nguyên liệu như vậy, Lý Dương cũng không coi trọng đối với hai khối nguyên liệu này lắm.

- Được, ý của tôi là không đi, cậu đến buổi đấu giá chẳng có ý nghĩa gì, những người đó vừa nhìn thấy là nguyên liệu mà Lý lão đệ cậu muốn, không liệu mạng tăng giá mới lạ, cuối cùng thuộc về cậu hay không còn chưa xác định.

Trịnh Khải Đạt nhẹ nhàng nhận xét, Lý Dương đột nhiên ngẩng đầu lên, điểm này hấn thật chưa suy nghĩ đến, đúng lúc Trịnh Khải Đạt nhắc nhở.

Loại nguyên liệu bị trùng này cũng không giống nguyên liệu trong buổi đấu hôm trước, người đấu giá một khi biết người vừa ra giá là người nào, nếu thật phát hiện có Lý Dương ở đó đấu giá, cạnh tranh giá với hấn sẽ rất lớn, cuối cùng những nguyên liệu đó chẳng mua nổi một khối, bây giờ danh tiếng của Lý Dương đã quá vang rồi.

Hơn nữa, Nam Dương là ví dụ sống sờ sờ, không chỉ là buổi đấu giá có người giành, buổi đấu giá hợp pháp cuối cùng ai biết sẽ biến thành cái dạng gì, bản khoản này của Trịnh Khải Đạt hoàn toàn có thể xảy ra.

Thật là như vậy, Lý Dương cũng không cần thiết phải tham gia buổi đấu giá này, hai khối nguyên liệu đối với hấn mà nói cũng không có gì to tát.

Liên tục mệt nhọc mấy ngày, có được cuộc sống nghỉ ngơi thê lương này mỗi người đều thả lỏng một chút. Từ khi trở về cùng Lý Dương, Lưu Cương cùng bọn họ đi tắm nước nóng, mệt nhọc nhiều ngày như vậy dường như lập tức được rửa sạch.

.....

Sáng sớm hôm nay An Văn Quân dậy tương đối sớm, nhưng tinh thần rất không tốt, ngày hôm qua không thể thu mua khối Thủy Tinh Chung của Lý Dương khiến cô rất buồn bực, trước khi đánh giá được tầm quan trọng, An Văn Quân sẽ không tiến hành ra giá lần thứ hai một cách mù quáng.

- Phó tổng An, mấy người phía Cao lão cũng đã chuẩn bị xong, hỏi ngài lúc nào thì qua đó.

- Biết rồi, ta lập tức đi ngay.

An Văn Quân phát phát tay, nhân viên tới thông báo kia lập tức đi ra ngoài. Cao lão hôm nay chuẩn bị giải một khối có vẻ cũ, đây chính là khối An thị dùng hơn ba mươi triệu mua về, còn có năm vị chuyên gia liên hiệp phản đối đề nghị của Lý Dương, muốn ép công ty bán lại, trên dưới cũng vô cùng coi trọng đối với khối nguyên thạch này.

Bình Châu cách Quảng Châu không xa, không tới một canh giờ mấy người An Văn Quân đã tới xưởng gia công Quảng Châu.

Cao lão, Vương lão còn cả ba vị chuyên gia khác lúc này cũng đã tụ tập ở kho hàng nguyên liệu trong khu giải thạch, chờ An Văn Quân đến.

Theo thói quen của An Thị trước kia, mỗi lần có khối nguyên thạch vượt qua giá chục triệu, cũng phải chọn ngày giờ hoàng đạo để giải, người giải còn phải lạy thần thánh trước khi giải, kiêng kị ba ngày, vô cùng long trọng.

Không chỉ An Thị có cái thói quen này, Thiệu Thị và một số công ty lớn ở Quảng Đông này cũng có thói quen giống nhau như vậy. Hai năm gần đây, một số công ty châu báu lớn ở phía bắc cũng bắt đầu học tập Quảng Đông mỗi khi giải nguyên thạch giá trị cao, trước khi giải thạch cần cầu xin thần linh, làm như việc giải thạch phức tạp giống như cầu xin thần vậy.

An Văn Quân vừa đến, năm người Cao lão bọn họ liền nghênh đón, nguyên thạch ngày hôm qua đem về mao hôm nay sẽ giải, kiêng kị ba ngày chắc không kịp rồi, nghi thức bái thần chắc là vẫn tiến hành, đàn tế thần đã chuẩn bị xong, chờ An Văn Quân tới chủ trì.

Lần này, An Thị gấp gáp như vậy để giải nguyên thạch ra cũng có nguyên nhân do Lý Dương và Thiệu Ngọc Cường đả kích. Ở lễ hội giao dịch Bình Châu hai người đã sáng lập một thần thoại, khiến cho những chuyên gia cuộc thạch của bọn họ không còn là thần thoại nữa.

Hai người tổng cộng giải ra năm khối Thủy Tinh Chung Phỉ Thúy ở khu giao dịch tự do. Trong đó còn có hai khối là Đế Vương Lục và Huyết Mỹ Nhân tuyệt phẩm, còn lại ba khối giá trị cũng không thấp.

Năm khối Thủy Tinh Chung, cũng gần tương đương với tổng giá trị ba phiên giao dịch. Đặc biệt là ở khu trong giao dịch tự do lại có ba khối nguyên thạch giải ra Thủy Tinh Chung Phỉ Thúy, khiến những chuyên gia cuộc thạch vốn dĩ không coi trọng các cuộc giao dịch như bọn họ phải thay đổi cái nhìn.

Vì vậy năm vị chuyên gia liền thương nghị lại, quyết định ngày hôm sau liền giải thạch, giải ngay khối biểu hiện tốt nhất kia. Bọn họ hy vọng khối nguyên thạch này cũng có thể giải ra Thủy Tinh Chung Phỉ Thúy, có thể giành lại chút sĩ diện cho bọn họ - những tiền bối trong lĩnh vực giải thạch.

An Văn Quân cũng không có phản đối đối với việc lần này, hôm nay theo âm lịch mà nói cũng là một ngày hoàng đạo, rất thích hợp khai đao giải thạch.

Nghi thức tế thần rất phức tạp, nhưng thời gian cũng không lâu, sau khi mọi người nghiêm túc lạy thần xong, Cao lão dùng nước suối vừa lấy rửa sạch tay, sắc mặt nghiêm túc đi về phía máy giải thạch.

Ba khối nguyên thạch đã bị người ta đặt lên trên máy giải thạch, máy giải thạch lần này mà Cao lão bọn họ sử dụng là máy bán tự động. Máy giải thạch thời trước thường dùng đều là dùng bán tự động, máy giải thạch tự động hoàn toàn dễ dàng sử dụng, nhưng không thể kịp thời phát hiện tình hình bên trong nguyên thạch.

Vương lão cùng giáo sư Thường cũng rửa tay, đi giúp Cao lão một tay, ba người đứng ở bên cạnh máy giải thạch, còn ngẩng đầu nhìn đồng hồ báo thức.

Giải loại nguyên thạch quý như thế nào cũng cần nghiên cứu thời gian, thời giờ nào động công, thời điểm động công gương quay nơi nào, nghĩ cho thấu đáo, tất cả các nhân tố có thể chú ý đều sẽ suy tính đến.

Nếu là Lý Dương ở đây nhất định sẽ bật cười, đáng vẻ Cao lão thoát nhìn rất đứ c cao vọng trọng, sao mà cũng mê tín sâu như vậy?

- Đến lúc rồi.

Thầy Chu nhẹ nhàng nói một câu, bình thường tình cảm của ông và những chuyên gia cuộc thạch khác rất nhạt, nhưng lần này lại hoàn toàn đứng cùng phe, vô luận là khi phản đối đề nghị của Lý Dương hay là khi muốn cầu xin giải thạch, thầy Chu cũng hoàn toàn đồng ý. Lý Dương và Thiệu Ngọc Cường trẻ tuổi như vậy, đã tạo ra được thành tích mà ông muốn làm bấy lâu chưa đạt, trong lòng ông cũng có loại cảm giác chưa xốt.

Cao lão nhẹ nhàng nắm lấy thân máy, máy giải thạch nhanh chóng chuyển động, khi thầy Chu nói đã đến lúc, Cao lão cũng đã bắt đầu hạ máy giải thạch xuống.

Giải khối nguyên thạch lớn, lại đắt như vậy, bất luận là người nào chủ giải cũng sẽ cẩn thận dị thường, trong tình huống này bọn họ cũng sẽ không đi một đao để cắt, mà áp dụng phương pháp mài thạch.

Mài thạch từ một cạnh bên, xem trước tình hình thế nào, tiếp tục quyết định .

Máy giải thạch vừa chuyển động một cái, tâm trạng mọi người cũng khẩn trương lên, khu giải thạch này cũng đã tạm thời bị ngăn lại, những công nhân viên khác đều không được vào.

Cao lão men theo vị trí cạnh khối nguyên thạch tiếp tục mài vào bên trong, khối nguyên thạch này vốn là bị mài từ trước, lộ ra tầng sương trắng, trước mắt có thể thấy vị trí này là chỗ tốt nhất, dễ dàng nhất, cũng là nhanh nhất có thể mài ra Phỉ Thúy.

Thật ra thì bắt đầu giải từ chỗ nào, năm vị chuyên gia này đã sớm thương lượng xong, hơn nữa tư cách làm chủ mổ còn cần một khoảng thời gian bàn bạc, cuối cùng thuộc về uy vọng cao nhất là Cao lão, bất quá ông cũng cam kết, còn dư lại mấy khối nguyên thạch giá cao ông sẽ không giải nữa, toàn bộ cho bọn họ giải.

Tầng màu sương trắng từ từ bị lau, dần dần lộ ra một chút xanh biếc, An Văn Quân đứng ở bên cạnh nhìn cũng lặng lẽ gật đầu cùng Hoàng lão bọn họ. Giải ra màu lục, khối nguyên thạch này không khiến cho bọn họ thất vọng, không hổ là nguyên thạch “cực mười trúng chín”.

Máy giải thạch chuyển động liền ba phút, Cao lão từ từ ngừng lại, thầy Chu tiến lên vẩy nước rửa sạch mặt bên, bên trong lộ ra Diễm Dương Lục Phỉ Thúy biểu hiện rất tốt, bây giờ chất Phỉ Thúy còn nhìn chưa rõ lắm.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

274. Chương 274: Lý Dương Nói Đúng!

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Diễm Dương xanh Lục là một khối đầu tốt khiến cho mọi người an tâm hoàn toàn, khối nguyên thạch này nào sợ không giải ra Thủy Tinh Chung, chỉ cần là Băng Chung, nhỏ một chút cũng có thể kiếm không ít.

Cao lão cẩn thận nhìn lại một chút mặt bên cạnh, rất hài lòng gật đầu một cái.

Từ mặt cắt trước mắt mà xem, Phỉ Thúy bên trong không hề kém, bây giờ lộ ra màu Lục trong suốt, chất rất tốt, độ trong của Phỉ Thúy bên trong tương đối cao, Phỉ Thúy có thể đạt tới độ trong suốt này chỉ có thể là Băng Chung hoặc Thủy Tinh Chung.

Người phát hiện điểm này không chỉ có Cao lão, tất cả mọi người đã nhìn ra, đây cũng là nguyên nhân mọi người an tâm.

- Thật may là ban đầu không nghe Lý Dương, hẳn có bao nhiêu kinh nghiệm, thật đúng là tự cho mình là rất lợi hại, thế mà nguyên thạch tốt như vậy cũng không coi trọng.

Hoàng lão không giải thạch, quay sang nói với An Văn Quân đứng bên cạnh, An Văn Quân yên lặng gật đầu một cái, trong lòng cô cũng có ý nghĩ như vậy, thậm chí hoài nghi vị trí Cố vấn này Lý Dương đã không cố gắng làm cho tốt.

- Nói thì cũng không thể nói như vậy, người cũng có khi thất thế, hẳn còn trẻ như vậy, nhìn lầm một hai lần vẫn có thể tha thứ, dù sao thành tích của hẳn cũng không tệ lắm.

Thầy Chu nhẹ nhàng nói một câu, vừa nhắc tới tuổi hẳn cũng có chút đố kỵ, trước kia những người này cũng không ít lần lấy cái đề tài này mà công kích hẳn, những người này nghĩ giống như người trẻ tuổi không có năng lực vậy.

- Thành tích? Là chỉ cái “Ngọc thánh” sao?

Hoàng lão khịt mũi cười một tiếng, tiếp tục nói:

- Những người đứng tuổi Chúng ta có những thứ mạnh hơn nhiều so với hẳn, cũng không dám nói mình là thánh gì, hẳn cũng lợi hại thật, mới có như vậy liền đem danh “Ngọc thánh” phong cho mình rồi, thật là không biết trời cao đất rộng.

- Hoàng lão, cũng không thể nói như vậy, cái danh “Ngọc thánh” này cũng không phải là chính hẳn phong, còn không phải là những người ở Bình Châu đó đặt ra, mục đích là vì tạo thế cho Thiệu Ngọc Cường sao?

Chân mày An Văn Quân nhẹ động một cái, nhẹ giọng nói một câu, rất nhiều người cũng nhìn thấu mục đích của báo Ngọc thạch Bình Châu khi tặng bốc Lý Dương.

Trong ánh mắt Hoàng lão lộ ra chút khinh thường, nhưng cũng không tiếp tục tranh chấp.

Ngay cả thầy Chu cũng hả hê thầm cười, đối với việc Lý Dương được danh hiệu “Ngọc thánh”, hẳn cũng rất là ghen tỵ, càng không cần phải nói những chuyên gia cuộc thạch lớn tuổi kia.

Chỉ tiếc những người này cũng chỉ dám nói sau lưng, thật đúng là không dám quang minh chính đại đi phản bác. Bây giờ Lý Dương đang rất nổi, không cần thận một câu là có thể tự chuốc họa cho mình, phiền toái kiểu này bọn họ cũng không thích.

Điều khác không nói, nhưng một câu nói có thể khiến bọn họ tỉnh mộng: không phục Lý Dương, vậy người cũng đi giải cho ra Thủy Tinh Chủng và Huyết Mỹ Nhân Phỉ Thúy đi.

Thủy Tinh Chủng và Huyết Mỹ Nhân Phỉ Thúy không phải dễ dàng giải ra được, từ xưa đến nay có bao nhiêu người đã từng giải được? Lần này ở Bình Châu, Lý Dương không chỉ có giải ra Thủy Tinh Chủng và Huyết Mỹ Nhân Phỉ Thúy, còn giải ra hai khối Thủy Tinh Chủng Phỉ Thúy loại lớn, trong đó một khối còn là Tổ Mẫu Lục, thành tích như vậy đã đáng để cho rất nhiều chuyên gia cuộc thạch cũng phải tặc lưỡi.

Cũng vì như vậy, mới khiến cho những chuyên gia này ghen tỵ hơn, xôn xao một chút cũng là bình thường.

Tầng sương màu trắng từ từ lau sạch, tay Cao lão đột nhiên ngừng lại, mấy người đều không suy nghĩ chuyện khác, chăm chú nhìn chằm chằm Phỉ Thúy mới mài ra.

- Băng Chủng, là Băng Chủng cao cấp.

Vương lão lập tức kêu một tiếng, giáo sư Thường cũng gật đầu, trên mặt còn lộ ra một tia tiếc rẻ. Băng Chủng cao cấp là không tệ, nhưng còn không sánh bằng Thủy Tinh Chủng, bọn họ rất muốn là Thủy Tinh Chủng, chỉ giải ra khối Băng Chủng Phỉ Thúy cao cấp, khiến cho hy vọng làm tăng ảnh hưởng của bọn họ tan vỡ.

- Băng Chủng cao cấp không tệ, khối nguyên thạch lớn như vậy, có thể lấy ra một nửa Phỉ Thúy cũng đủ cho chúng ta ứng phó với thị trường liên mấy tháng.

An Văn Quân lập tức vỗ tay nói lớn, cô biết ý định của những chuyên gia này, đối với cô mà nói có thể giải ra Phỉ Thúy là được. Băng Chủng cao cấp không bằng Thủy Tinh Chủng, nhưng nếu có thể giải ra nhiều Băng Chủng Phỉ Thúy thì áp lực thị trường đối với bọn họ cũng có thể hóa giải ở mức nhất định.

Cao lão gật đầu, không nói chuyện thêm, tiếp tục mài thêm, thầy Chu và Hoàng lão cũng thấp hươu thêm, trong quá trình giải thạch gặp được dấu hiệu tốt là cần tạ thần, cuối cùng tăng mạnh thì còn phải đốt pháo ăn mừng, có nơi thậm chí còn tới quỳ tiền trong miếu, quỳ tiền cũng là một con số lớn .

Thời gian đi từ từ qua đi, mặt mài ra càng lúc càng lớn, nụ cười trên mặt mấy vị lão nhân cũng càng ngày càng lớn, bất kể nói thế nào, khối nguyên thạch này biểu hiện rất tốt, là khối có thể kiếm tiền, không giống Lý Dương nói rằng rất dễ bị thua.

Đầu An Văn Quân đang không ngừng chuyển động, nhìn khối nguyên thạch càng giải càng tốt , tâm trạng cô lại càng trầm xuống.

Lúc đầu Lý Dương kiên quyết phản đối mua khối nguyên thạch này, trước kia An Văn Quân rất tín nhiệm đối với Lý Dương, lúc bắt đầu là đồng ý hoàn toàn, chẳng qua là sau lại nghe năm vị chuyên gia coi trọng khối nguyên thạch này, liên hiệp lại yêu cầu An Văn Quân mua lại, cô không thể không nể mặt những vị chuyên gia này, chỉ có thể đáp ứng.

Cho dù đồng ý, lúc ấy tín nhiệm của cô đối với Lý Dương vẫn tương đối nhiều. Nhưng sau khi nhìn thấy biểu hiện của khối nguyên thạch này, sự tín nhiệm càng ngày càng thấp đi. Nếu không phải Lý Dương đã bán cho cô một khối Thủy Tinh Chủng Phỉ Thúy, thậm chí cô sẽ hoài nghi Lý Dương có khả năng móc nối với Thiệu Thị, cố ý để cô bỏ qua nguyên thạch tốt.

Nếu không tại sao phản đối khối nguyên thạch này như vậy? Mà cái ý nghĩ này cũng rất đáng cho cô có chút bất an.

Hơn nửa giờ sau, Cao lão dừng lại lau thạch, rất hài lòng nhìn mặt vừa mới mài xong.

Cao lão lau mặt này không nhỏ, chừng mấy cm, sau khi nhẹ nhàng vuốt ve mặt lộ ra Phỉ Thúy, Cao lão mới nhắc lên máy cắt.

Từ trên mặt cắt đã có thể nhìn ra Phỉ Thúy bên trong, cũng không cần phải tiếp tục lãng phí thời gian mài thạch.

- Rê rê.

Lưỡi dao của máy cắt từ từ hạ xuống, Hoàng lão, giáo sư Thường khoái trá trò chuyện ở bên cạnh, suy đoán Phỉ Thúy bên trong rốt cuộc có bao nhiêu, và sẽ có giá trị bao nhiêu, có thể làm ra bao nhiêu dây chuyền, bao nhiêu đồ trang sức đeo tay, có thể mang đến cho An Thị hiệu ích thế nào.

Cao lão cùng Chu lão không đàm luận những điều này, nhưng trên mặt hai người cũng đều có nụ cười vui vẻ, có cái mở đầu tốt đẹp này, lát nữa còn có thể giải thêm mấy khối nguyên thạch nữa, cuộc thắng mấy khối, đủ để chứng minh bọn họ không hề thua kém hai người trẻ tuổi kia.

- Rê rê.

Một dao cắt mà mất chừng hai mươi phút, một mảnh rất lớn cũng bị cắt ra, cắt xong tất cả mọi người châu đầu vào, muốn nhìn xem lát cắt kia có thể cho ra bao nhiêu Phỉ Thúy.

Giờ khắc này, bọn họ chỉ muốn Phỉ Thúy càng lớn càng tốt, nhưng không nghĩ đến việc cuộc thua. Khối nguyên thạch này là loại tốt, mười khối thì có tới chín khối cuộc thắng, vừa rồi lại lau được Phỉ Thúy rất tốt, lúc này mọi người theo bản năng đều cho rằng khối nguyên thạch này nhất định sẽ đổ thắng, căn bản sẽ không nghĩ chuyện khác .

Cũng vì như thế, mới khiến cho tín nhiệm của An Văn Quân trở thành hoài nghi .

- Xì xào.

Liên tục hai chậu nước đem đến đã rửa sạch toàn bộ mặt cắt, nụ cười trên mặt Cao lão trong nháy mắt biến mất, cả sắc cũng mặt thay đổi dị thường, ánh mắt mở thật to, ra sức nhìn mặt cắt.

Những người khác cũng không khác so với hắn, Vương lão vốn định hét to một tiếng ăn mừng thì trên mặt đang căng thẳng chuyển thành vẻ kinh sợ, còn dùng hai tay ra sức xoa nắn mặt cắt còn đang ướt, xem có phải có thứ gì chặn lại phía trên hay không, cố ý giấu cột bọn họ.

Trên mặt cắt, trừ tầng Phỉ Thúy phía ngoài cùng thật mỏng, bên trong toàn bộ màu trắng, màu trắng thể này bọn họ không xa lạ gì, là một loại hóa thạch của nguyên liệu chưa hình thành ngọc, thậm chí cũng không tính là ngọc.

Nguyên thạch như vậy, thậm chí còn không bằng ngọc vỡ, ngọc vỡ dù kém cũng là ngọc.

- Điều này không thể nào.

Cao lão đột nhiên cầm nguyên thạch đến trước mặt, cẩn thận quan sát trên dưới, Vương lão cùng Thường giáo sư nhanh chóng cùng nhau rửa sạch một mảnh cắt khác, biểu hiện trên mặt cắt khối này còn kém hơn.

- Điều này, tuyệt đối không thể nào.

Mặt Cao lão ngu ngơ, nói liên tục hai lần không thể nào, hai tay còn hơi run rẩy, khối nguyên thạch vẫn biểu hiện rất tốt, mà chỉ một dao của hắn liền đổ thua, hơn nữa còn là thua trắng.

An Văn Quân cũng dụi dụi mắt, không dám tin khối cực thua trước mắt.

Đây chính là nguyên thạch cao cấp, là khối nguyên thạch được mệnh danh “ cực mười thắng chín”, hơn nữa vừa rồi đã lau trắng.

Khối nguyên thạch như vậy lại thua, hơn nữa còn là thua trắng, ngay đến cô cũng không chịu nổi biến hóa lớn như vậy.

Một nhát thiên đường, một nhát địa ngục.

Cách nói này không chỉ dùng cho nhà chơi cực thạch bình thường mà với các công ty châu báu lớn mà nói cũng không khác biệt, chỉ có điều sức chịu đựng của bọn họ mạnh hơn nhiều .

- Tại sao có thể như vậy?

Cao lão khổ sở ngẩng đầu lên, nhìn sang từng đồng nghiệp, bất kể là Vương lão hay là Hoàng lão, cũng mang vẻ mặt giống như nhau, sự đả kích này đối với bọn họ không hề nhỏ.

Khối nguyên thạch này, là năm người bọn họ kiên trì muốn mua, hơn nữa còn là bọn họ kiên quyết phản đối đề nghị của Lý Dương. Khối nguyên thạch này cũng ngầm mang ý cạnh tranh của lão chuyên gia bọn họ cùng người trẻ tuổi Lý Dương, nhưng kết quả bây giờ, cũng khiến bất cứ người nào bọn họ cũng không có dự liệu trước được.

- Tôi không tin năm người đều không có mắt, để tôi giải tiếp.

Wang lão đột nhiên kêu, đứng ở trước máy giải thạch, Cao lão không nói gì, yên lặng đem vị trí nhường lại, hắn đã không có lòng tin tiếp tục giải.

Cắt thêm lần nữa, cắt, một dao kia Vương lão muốn lần nữa cắt ra Phỉ Thúy, không cần là sự trọn vẹn, cũng không cần cẩn thận thăm dò , trực tiếp cắt từ miếng vừa cắt.

- Rẻ rẻ.

Mười mấy phút chơi tai qua đi, nửa khối nguyên thạch liền bị chia ra làm hai, tất cả mọi người kỳ vọng nhìn vào mảnh vừa cắt ra.

Trong thâm tâm Chu lão đang cầu nguyện có thể xuất hiện kỳ tích, nhưng kết quả lần nữa khiến cho bọn họ thất vọng, một tảng đá khô khốc, trên mặt mỗi người cũng dâng lên một sự tuyệt vọng .

- Tôi không tin, tôi muốn cắt nữa.

Wang lão lại nhắc dao lên, từ trên lớp Phỉ Thúy kia trực tiếp cắt, một dao kia, kết quả sau cùng là thể nào có thể hoàn toàn đã đoán ra, cho nên Cao lão bọn họ cũng không ngăn cản Vương lão, nhưng trên mặt mỗi người cũng là một bộ mặt không tin tưởng.

Giờ khắc này, An Văn Quân liền nghĩ tới Lý Dương, với khối nguyên thạch này, ban đầu Lý Dương nói rất ít khả năng, ngay cả sau khi năm vị chuyên gia đồng ý, Lý Dương còn khuyên cô, chẳng qua là cuối cùng cô lựa chọn năm vị chuyên gia của công ty, không nghe lời của Lý Dương.

Bây giờ mà nói, đề nghị ban đầu của Lý Dương là đúng, năm vị chuyên gia của bọn họ là sai.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

275. Chương 275: Bị Lý Dương Thu Phục.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Kỳ tích không thể xuất hiện, một đao kia Vương lão cắt xong, bắt lực ngã xuống ngồi trên mặt đất.

Wang Lao bây giờ không còn cố giữ hình tượng chuyên gia, nhưng mọi người đã không còn muốn chỉ trích ông nữa, trong lòng mỗi người đều là nổi khổ tâm, đặc biệt là Cao Lão, một khối nguyên thạch biểu hiện tốt như vậy, vừa bắt đầu thì mài trắng, cuối cùng lại thua trắng.

Mài trắng không gọi trắng, những điều này bọn họ mỗi người cũng biết rõ, lần này lại càng linh hội thật sâu sắc.

Thường ngày bọn họ không phải là không bao giờ thua, mỗi người cũng đã từng thua, nhưng lúc này đây thì không giống nhau, việc thua lần này mang đến ý nghĩa hoàn toàn khác.

Đầu tiên, đây là một khối nguyên thạch phải dùng hơn mười triệu mua lại, hơn ba mươi triệu nhân dân tệ đó, cứ mất đi như vậy, Cao Lão bọn họ không cần bồi thường số tiền kia, số tiền này có thể do công ty chi trả, nhưng trong lòng của mỗi người bọn họ sẽ không dễ chịu hơn, tổn thất này là do bọn họ mang đến.

Hơn nữa, khối nguyên thạch này Lý Dương đã khuyên mấy lần không muốn mọi người mua, nhưng năm vị chuyên gia cũng kiên trì ý kiến của mình, cùng nhau phản đối Lý Dương, cuối cùng mua lại với giá cao. Lần này, tương đương với việc chính bọn họ hung hăng bạt tai mình một cái.

- Không có mất, năm người chúng ta đều không có mất, không bằng một mình hấn.

Chu Lão từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt có chút đỏ lên, bốn lão chuyên gia khác cũng không nói chuyện gì. Chu Lão đang tự thuật một chuyện thực, bọn họ cũng không muốn thừa nhận sự thật này.

Năm người, cộng lại cũng không bằng một người trẻ tuổi mới hơn hai mươi tuổi.

Cái kết quả này bọn họ thật sự có chút không chịu nổi, đồng thời trong lòng bọn họ còn có chút sợ hãi. Lý Dương còn trẻ như vậy mà lợi hại thế, đến cái tuổi bọn họ, lại chẳng biến thành thế nào?

- Ngọc thánh.

Hoàng Lão ngơ ngác nói hai chữ, trong lòng mỗi người cũng đột nhiên lạnh run, Báo Ngọc thạch Bình Châu phong hàm cho Lý Dương, trước đó mấy phút, còn bị bọn họ nhạo báng, bây giờ lại cảm giác đúng như vậy.

Cho dù bây giờ Lý Dương còn chưa có tư cách hưởng danh hiệu như vậy, nhưng tương lai, cái danh hiệu này tuyệt đối là thuộc về hấn, ngay cả khai sáng lưu phái, trở thành một Đại tông sư cũng không phải là điều không thể.

Nhìn ngơ ngác mấy chuyên gia, trong lòng An Văn Quân cũng không chịu nổi, lúc này cô cũng không biết nên làm thế nào khuyên giải.

Tổn thất lớn như vậy, An Văn Quân rất là đau lòng, nhưng trong lòng lại không khỏi có chút nhẹ nhõm, Lý Dương thắng, khối nguyên thạch này đã cược thua, chứng minh ban đầu Lý Dương thật lòng nghĩ vì An Thị bọn họ, mà không phải như suy đoán lung tung của cô trước đây.

Xác nhận chuyện này, trong lòng An Văn Quân ngược lại rất an tâm, không coi trọng tổn thất đến vậy.

Hơn ba mươi triệu, phải không ít, nhưng An Thị còn có thể gánh vác được, tổn thất này lại có thể khiến cho cô hiểu Lý Dương thật lòng vì giúp An Thị, thật sự là một cố vấn cuộc thách, vậy thì rất đáng giá.

Giật mình, An Văn Quân đột nhiên hỏi:

- Cao lão, tất cả những nguyên thạch chủ yếu mà Lý cổ vấn nói cho chúng ta ở đâu vậy?

- Đều ở ngoài kho, còn không có sắp xếp lại, sao vậy?

Cao lão ngẩng đầu, trên mặt có chút nghi ngờ, không hiểu tại sao An Văn Quân hỏi cái vấn đề này.

- Cho các công nhân ngừng lại, đem những nguyên thạch mà Lý cổ vấn chú trọng đến đây giải, giải tất cả đi.

An Văn Quân phất phất tay, không hổ là nữ nhân đại gia tộc, đối mặt với chuyện tổn thất lớn như vậy mà cô chưa nói bất kỳ một câu oán trách nào, mà lại trực tiếp chỉ huy công việc tiếp theo.

- An Văn Quân , ý cô là ... ?

Cao lão dường như hiểu, kinh ngạc nhìn An Văn Quân, An Văn Quân gật đầu một cái, cười cười nói:

- Nếu Lý cổ vấn đánh giá đúng đối với khối nguyên thạch này, như vậy những nguyên thạch mà anh ấy chọn trước kia cũng sẽ không kém. Chúng ta thử giải ra một số, nếu có thể đạt tới hiệu quả như Lý Dương, tin rằng công ty sẽ càng thêm coi trọng Lý cổ vấn, đến lúc đó tôi lại phải mất công thêm một lần, mời cho được Lý cổ vấn tới công ty.

Năm vị chuyên gia cũng yên lặng gật đầu, khối nguyên thạch vừa cực thua khiến cho bọn họ nhận rõ chênh lệch giữa mình và Lý Dương. Nếu như Lý Dương thật lòng đến An Thị làm việc, đối với bọn họ cũng có trợ giúp nhất định, cơ bản nhất là về sau vấn đề không hiểu có thể thỉnh giáo Lý Dương.

- Được, chúng ta tự mình kiểm chứng.

Cao lão đi tới, Vương lão cũng đứng lên, khối nguyên thạch vừa cực thua không ai để ý nữa, sau này sẽ có người tới giải nốt số Phỉ Thúy trong đó ra, mấy vị chuyên gia này tuyệt đối không muốn lại động vào, đó là một khối nguyên thạch mà bọn họ thấy sẽ đau lòng.

Mấy chuyên gia cũng bận rộn, Lý Dương đã giúp bọn họ đánh giá hơn bốn trăm khối nguyên thạch, trong đó có chừng ba trăm khối đang ở đây. Ban đầu An Văn Quân rất coi trọng những nguyên thạch do Lý Dương chọn, cho nên mới chọn mua về nhiều nguyên thạch như vậy.

Chừng ba trăm khối nguyên thạch, giao cho bọn họ e rằng muốn giải xong mất chừng mười ngày, mà không thể chỉ một người giải, một người giải, một tháng không chắc có thể giải xong.

Nhưng đặt vấn đề là An Thị thì tuyệt đối không phải là vấn đề, khu giải thạch trừ các máy giải thạch của các chuyên gia, còn có mười mấy máy giải thạch bán tự động, cùng với công nhân giải thạch chuyên nghiệp.

Tất cả công nhân cũng dừng việc đang làm dở, thay nguyên thạch mới vào, các chuyên gia giúp bọn họ phân tích những nguyên thạch đó, hoặc vẽ tuyến cắt, hoặc tìm mặt cắt để mài trước, đối với mỗi khối nguyên thạch cũng rất nghiêm túc.

Các công nhân giải thạch cũng rất kinh ngạc, không hiểu phó tổng Giám đốc và những chuyên gia này tại sao đột nhiên phải thay đổi nguyên thạch để giải, nhưng những người lãnh đạo lên tiếng, bọn họ chỉ cần làm việc là được, dù sao giải cái gì đối với bọn họ mà nói cũng giống nhau cả, đây là công việc của họ.

Vẽ xong đường cắt thì bắt đầu giải, mấy vị chuyên gia càng xem những nguyên thạch này càng kinh hãi, những nguyên thạch này bọn họ đã từng xem qua, phần lớn là không tệ, nhưng chưa coi là đáng chú ý.

Bây giờ nhìn trở lại, phát hiện những nguyên thạch này quả thật rất tốt, có vẻ mỗi một khối đều có đặc sắc riêng.

Khiến cho bọn họ kinh ngạc hơn là trong những nguyên thạch này thì nguyên thạch loại lớn chiếm còn hơn một nửa, toàn là nguyên thạch có sự may rủi cao, nhưng nếu có thể cực thắng thì tuyệt đối kiếm nhiều hơn so với nguyên thạch loại nhỏ.

- Thắng, tôi đồ thắng rồi.

Năm vị chuyên gia đang vội vàng phân tích nguyên thạch cùng lúc ngừng đầu, công nhân cắt khối nguyên thạch trước tiên đang hưng phấn kêu to, năm người cũng buông tay khối nguyên thạch, vội vàng chạy tới.

An Văn Quân cũng chạy tới, cô đã chuẩn bị tâm lý đối với những thứ nguyên thạch này, biết sẽ có không ít khối đồ thắng, nhưng lúc này mới vừa bắt đầu, người cắt khối nguyên thạch đầu tiên đã đồ thắng, ngay cả cô cũng không nghĩ tới sẽ nhanh như vậy.

- Đan Thanh Chung, nếu mặt dưới cũng là Phỉ Thúy, tuyệt đối là tăng mạnh.

Chu lão gật đầu nói, khối nguyên thạch này biểu hiện quả thật không tệ. Ông không có gì ấn tượng đối với khối nguyên thạch này, ban đầu kiểm tra nguyên thạch bọn họ mỗi người phụ trách một khu, dù sao khối nguyên thạch này cũng không phải là thuộc khu hắn phụ trách.

- Thắng, tôi cũng đồ thắng rồi.

An Văn Quân còn chưa kịp dặn dò điều gì, lại có người hô lớn một tiếng, năm người cộng thêm An Văn Quân cũng cuống quýt đi tới, lần này cắt ra là một khối Băng Nhu Chung, là loại Hoàng Dương Lục, không có gì bất ngờ xảy ra thì lại là một lần tăng mạnh.

Hai công nhân này cũng vô cùng hưng phấn, bọn họ bình thường mà giải thắng đều có tiền thưởng nhất định, đặc biệt là với cuộc thạch tăng mạnh, tiền thưởng cao, có thể giải ra một khối Băng Chung, chỉ tiền thưởng còn hơn so với mấy tháng tiền lương.

Hai khối Phỉ Thúy này mặc dù cũng không bằng Băng Chung thuần khiết, nhưng cũng không kém bao nhiêu, tiền thưởng thật đầy thực là chạy không thoát rồi.

Những người khác như được hai người khích lệ, càng thêm ra sức giải thạch, Cao lão bọn họ gật đầu, liếc nhìn nhau, cũng nhìn thấu tâm ý trong mắt đối phương.

- Tăng rồi, tôi cũng đồ tăng, phó tổng An, tôi cũng tăng, là Băng Chung đó.

Lại một người nữa kêu to, Chu lão vội vàng giơ tay lên nhìn đồng hồ đeo tay một chút, từ lúc người đầu tiên hô đồ tăng, đến người thứ ba này, chỉ không quá năm phút.

Mấy người cũng đều chạy tới bên cạnh người này, quả nhiên, trên máy giải thạch trên lộ ra Băng Chung Phỉ Thúy, mấy vị chuyên gia nhìn nhau, lần này trong ánh mắt cũng biến thành sự sợ hãi.

Từ sau khi ba người kia gọi lớn, không ngừng có người kêu hân đồ thắng, khiến cho mấy vị chuyên gia cũng không đủ thời gian tiếp tục phân tích nguyên thạch.

Còn những công nhân chờ được giải thạch cũng ghen tị nhìn đồng nghiệp, cuối cùng rốt cục có người không nhịn được, đã chạy tới xin mấy vị chuyên gia giúp một tay đi vẽ đường cắt. Cao lão bọn họ đè nén nhịp tim thành thịch, không đi xem những cuộc thạch đồ thắng nữa, chuyên tâm vẽ lên các khối nguyên thạch còn dư lại.

An Văn Quân cũng không đi xem nữa, liền đứng ở bên trong nhìn chung quanh, tâm trạng của cô thật lâu không thể bình phục.

Lúc này An Văn Quân đang thấy may mắn, may mắn vì ban đầu cô đã tuyệt đối tín nhiệm đối với Lý Dương, và cũng coi trọng những nguyên thạch mà Lý Dương chọn, cuối cùng đạt được thu hoạch phong phú, ban đầu nếu hoài nghi giống như hôm nay, chỉ sợ cũng sẽ không xuất hiện cảnh tượng liên tiếp đồ thắng như bây giờ.

Bên trong khu giải thạch, dường như mọi người ai cũng đồ thắng, nói đồ thua rất ít, cho dù có cuộc thua cũng yên lặng lần nữa đem nguyên thạch tiếp tục giải, trên căn bản khối nguyên thạch thứ hai là có thể đồ thắng, liên tục hai khối nguyên thạch đều thua dường như không có ai.

Bận rộn đến mười hai giờ, những khối nguyên thạch mà Lý Dương chú ý có tổng cộng chừng một trăm bốn mươi khối, thống kê cuối cùng lần nữa khiến cho mấy người bọn họ cảm thấy kinh hãi.

Hơn một trăm bốn mươi khối nguyên thạch, lại có một trăm lẻ mấy khối đồ thắng. Tăng mạnh thì có chừng hơn sáu mươi khối, chỉ tính nguyên lợi nhuận từ hơn một trăm bốn mươi khối nguyên thạch này, đã hoàn toàn lấy lại tổn thất khối nguyên thạch đáng giá kia, ban đầu nếu nghe ý kiến Lý Dương, không đầu tư khối nguyên thạch đó, lẽ giao dịch lần này chắc rằng có thể kiếm nhiều hơn một chút.

Cao lão bọn họ hoàn toàn im lặng, nếu một khối nguyên thạch kia còn có thể giải thích, đằng này tỷ lệ cược thắng gần bảy mươi phần trăm sẽ khiến cho bất luận kẻ nào cũng không tìm được lý do.

Lý Dương thật sự rất mạnh, vượt quá tưởng tượng của bọn họ. Nếu không phải bọn họ chính mắt thấy được những nguyên thạch này là do Lý Dương đánh dấu, lại vừa thấy tận mắt những thứ mà nguyên thạch này giải ra, chỉ e bọn họ cũng không dám tin trên thế giới này còn có người có thể nhìn cuộc thạch chuẩn như vậy. Hơn bảy phần mười cuộc thắng, những khác cho dù cược thua, cũng là thua rất nhỏ, thua lớn thì dường như không có.

- An Văn Quân, tôi đồng ý với cô, Lý cố vấn là một thiên tài, thiên tài như vậy chỉ cần có thể đưa về An Thị, vô luận là bỏ ra giá cao thế nào cũng là đáng giá cả.

Qua hồi lâu, Cao lão mới từ từ nói một câu, bốn vị chuyên gia kia cũng gật đầu theo, khi Lý Dương không có mặt ở đây, năm vị chuyên gia này đã bị hoàn toàn thu phục.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

276. Chương 276: Nguyên Thạch Của Lý Dương Tốt Nhất.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Khi ăn cơm trưa, tất cả công nhân giải thạch đều hưng phấn trò chuyện với nhau. Làm lâu như vậy, hôm nay giải thạch mới thấy phần chần hơn cả, chẳng ai ngờ những nguyên thạch này lại dễ dàng cược tăng như vậy, giải một khối thắng mạnh cảm giác thật sự là rất thư thái.

Một số người còn bày tỏ muốn cảm tạ chuyên gia cược thạch, nếu không có các chuyên gia chọn lựa ra nguyên thạch tốt như, bọn họ cũng không cách nào giải tăng được nhiều như vậy. Những lời này truyền tới tai mấy vị chuyên gia, mấy vị chuyên gia này cũng cười khổ không ngừng, đây không phải nguyên thạch do bọn họ chọn, công lao của Lý Dương đã bị những người công nhân giải thạch đẩy sang bọn họ.

Cuối cùng vẫn là Vương lão nhin không được, đành chạy đi nói với công nhân giải thạch chân tướng sự việc.

Biết được chân tướng các công nhân nghị luận càng nhiều thêm, Lý Dương – Ngọc thánh, trong bọn họ có một vài người đã nghe nói, vốn là còn chút không phục, có thể thấy nhiều nguyên thạch tăng mạnh như vậy thì không có bất kỳ người nào phản đối nữa, đều tán dương Lý Dương, bất kể người khác thế nào, vị “ngọc thánh” này đã mang đến ích lợi cho bọn họ.

Hai giờ chiều, lại bắt đầu làm việc.

Không đợi An Văn Quân đi thúc giục, những công nhân giải thạch liền đứng ở vị trí của mình trong tinh thần phấn chấn, bọn họ nghe nói tổng cộng có chừng ba trăm khối nguyên thạch trong lô này, bọn họ mới giải gần một nửa, còn dư lại chưa giải còn rất nhiều.

Những nguyên thạch còn dư lại này giống như những nguyên thạch buổi sáng đã giải, đối với những công nhân giải thạch này mà nói tuyệt đối là một thu hoạch lớn, có vài người tiền thưởng có thể so sánh được với một năm tiền lương, đây chính là chuyện tốt bình thường không hay gặp được.

Các công nhân tích cực như vậy, các chuyên gia cũng không tiện nói gì, vội vàng cũng tìm việc làm.

Các công nhân giải thạch chọn chỗ hạ đao chính là chỗ các chuyên gia kẻ đường, cũng may nhờ có năm vị chuyên gia, nếu không việc kẻ đường cắt cũng có thể chiếm khá nhiều thời gian.

Nhìn tinh thần công nhân giải thạch đang sung mãn, lòng An Văn Quân dâng lên một sự cảm kích, lâu rồi không nhìn thấy các công nhân hưng phấn như thế, nếu Lý Dương có thể ở lại An Thị vì An Thị phục vụ thật, tin rằng về sau cuộc sống những công nhân này sẽ hưng phấn rất nhiều lần.

- Rề rề ...

Điện thoại của An Văn Quân đột nhiên vang lên, thấy số hiện lên cô đột nhiên sửng sốt, ngay sau đó lộ ra sự vui mừng

Tắm nước nóng, tắm đi hết mệt nhọc, buổi chiều Lý Dương trực tiếp tới Quảng Châu, kế hoạch của Trịnh Khải Đạt là ở lại Bình Châu cử hành buổi đấu giá Phỉ Thúy, nhưng theo sức ảnh hưởng rộng lớn hẳn chuyển địa điểm thành Quảng Châu, định tổ chức trong một khách sạn năm sao.

Thời gian buổi đấu giá là ba ngày sau, ngày mai sẽ cử hành triển lãm dự bị, Trịnh Khải Đạt đã đem thiệp mời dự triển lãm phát đi, ngày mai đoán chừng hơn phân nửa người sẽ đến.

Sau khi đến Quảng Châu mấy người liền tách ra, Tư Mã Lâm cùng đi với Trịnh Khải Đạt kiểm tra lần cuối cùng, Cố lão cũng sẽ đi theo bọn họ, Trương Vĩ và Vương Hạo Dân không biết chạy đi đâu, Ngô Hiểu Lỵ và Lưu Cương đương nhiên đi theo Lý Dương.

Lưu Cương lái xe, thẳng hướng An Thị, Lý Dương muốn trước đem những nguyên thạch mình chọn được chở về, để mãi ở An thị cũng không phải là cách hay. Mấy ngày nay bận rộn vì buổi đấu giá, hẳn không có thời gian để ý tới những chuyện vụn vặt thế này.

Xưởng gia công của An Thị gia công bọn họ cũng vẫn nhớ, rất dễ dàng tìm được, khi đang ở cửa gọi điện cho An Văn Quân, Lý Dương không ngờ An Văn Quân đang ở bên trong .

Mấy phút sau, An Văn Quân vội vã chạy ra, biết Lý Dương sẽ đến xưởng gia công, nhưng cô tới rất nhanh, hơn nữa còn là hơi chạy, khi đến bên cạnh Lý Dương thì không thở đều đều được nữa.

- Lý, Lý cố vấn, sao anh lại tới ?

Trên mặt An Văn Quân còn có chút vui mừng, đồng thời càng thêm kính nể nhìn Lý Dương, Lý Dương bị An Văn Quân nhìn có chút không được tự nhiên, có cảm giác hôm nay cái Đại tiểu thư này có chút không bình thường.

- Phó tổng An, chào cô, tôi tới là muốn đem những nguyên thạch tồn trữ lý sớm.

- Những nguyên thạch nào vậy? Không phải là hôm qua mới đưa tới sao?

Ánh mắt An Văn Quân mở trừng thật to, Lý Dương cũng có vẻ có chút ngượng ngùng, nói:

- Đúng, ngày hôm qua phiền cho mọi người, mấy ngày nay tôi có thể phải trở về, e là không có thời gian, muốn sớm xử lý.

Nếu không phải Lưu Cương nói hẳn có đường giây dễ dàng chở về, Lý Dương cũng sẽ không tới sớm như vậy, suy cho cùng hôm qua mới cất vào, hôm nay liền mang đi, quả thật có chút khó nói, nói không chừng người ta sẽ hiểu lầm hẳn không yên lòng để ở nơi này .

- Thì ra là như vậy, anh vào trước rồi hãy nói .

An Văn Quân gật đầu, trong ánh mắt còn chút thất vọng, vừa ban đầu cô nghe Lý Dương tự mình đến nơi này, còn tưởng rằng Lý Dương muốn bán Thủy Tinh Chủng Huyết Mỹ Nhân bán cho bọn họ, sau khi thấy Lý Dương mới phát hiện là mình nhiều chuyện.

An Văn Quân dẫn Lý Dương vào kho hàng, nguyên thạch của Lý Dương đặt ở một chỗ, không thiếu một khối.

Lưu Cương đã gọi điện thoại đối ngoại, nói với Lý Dương một lát thì có xe tới kéo những nguyên thạch này, đến lúc đó người ta sẽ đưa những nguyên thạch này đến tận nhà Lý Dương ở Minh Dương, Hà lão cũng sẽ phái người giúp Lý Dương hạ những nguyên thạch này.

- Lý cố vấn, nếu xe của anh còn phải mất một thời gian mới tới đây, không bằng chúng ta đến khu giải thạch đi thăm một chút, những nguyên thạch mà anh chọn cho chúng tôi thật đem cho chúng ta một niềm vui.

An Văn Quân khẽ cười nói với Lý Dương, bây giờ khu giải thạch đang giải những nguyên thạch mà Lý Dương chọn, việc Lý Dương xuất hiện là một khách lệ đối với những người đó.

- Khu giải thạch? Mọi người đã bắt đầu giải những nguyên thạch kia?

Lý Dương kinh ngạc nhìn An Văn Quân.

- Không sai, những nguyên thạch bây giờ đang giải chính là nguyên thạch mà anh lựa chọn, những nguyên thạch này cực thắng rất nhiều, anh hãy chờ thu bao tiền lì xì lớn đi.

An Văn Quân gật đầu cười, như trước kia, những nguyên thạch này sẽ đặt ở đó trước, sau đó từ từ mà giải, nhưng sau khi có kết quả của khối nguyên thạch giá ca kia, An Văn Quân quả quyết quyết định đem toàn bộ những nguyên thạch này giải trước, như vậy có thể sớm để cho mọi người thấy được thực lực chân chính của Lý Dương, gia tăng lòng tin của công ty đối với việc kéo Lý Dương về công ty.

Ban đầu Lý Dương ký kết hợp đồng là Cố vấn cho Anh Thị là có tiền thưởng, mỗi lần cực thắng, Cố vấn cực thạch của Anh Thị đều có tiền thưởng, vốn là Anh Thị đã cho Lý Dương hưởng mức cao nhất ba mươi phần trăm, chỉ tiếc bị Lý Dương cự tuyệt.

Sau đó tiền thưởng cho hợp đồng cố vấn không cao như vậy, chỉ có mười phần trăm, chỉ cần Lý Dương giúp Anh Thị chọn lựa nguyên thạch, cũng sẽ cho Lý Dương hưởng mười phần trăm theo giá thị trường.

So sánh với những chuyên gia cực thạch khác mà nói, tiền thưởng của Lý Dương là thấp nhất, nhưng hẳn không cần đích thân giúp Anh Thị chọn lựa ra nguyên thạch, chỉ cần đánh giá đối với nguyên thạch của Anh Thị lựa chọn là được. Như vậy mà nói thì tiền thưởng cũng không thấp, dù sao những nguyên thạch kia cũng là những chuyên gia khác chọn lựa kỹ càng, từ trong đó rất dễ dàng cũng có thể chọn lựa ra một số cực thạch sẽ dễ thắng.

Trước mắt mà nói, giá trị những Phỉ Thúy giải ra ít nhất cũng mấy chục triệu, lần này Lý Dương chắc chắn có mấy triệu vào tài khoản. Đến khi tất cả những nguyên thạch ở đây giải xong, tiền thưởng rất nhanh chóng được chuyển cho Lý Dương.

Trong mắt người bình thường, Lý Dương thực sự được lời lớn. Chỉ là vẽ hươu vẽ vượn mà kiếm mấy chục triệu. Nhưng với những người hiểu biết mà nói, người được lợi lớn nhất chính là Anh Thị, không có những cái vẽ hươu vẽ vượn này, e là Anh Thị không thể dễ dàng thắng được nhiều nguyên thạch như vậy.

Lý Dương cũng không lạ gì đối với vị trí khu giải thạch, không ít lần đi theo An Văn Quân đến nơi này, bên trong không khí giải thạch náo nhiệt khiến Lý Dương cũng có chút thần phục.

Không hổ là Anh Thị, sự nhiệt tình trong công việc của công nhân giải thạch rõ ràng cũng rất cao, so với công nhân bọn họ thuê ở khu giải thạch trong buổi lễ giao dịch thì càng không cần nói đích giải thạch mạnh hơn nhiều.

Nhưng Lý Dương không biết, những công nhân giải thạch này nhiệt tình dâng cao như vậy, hoàn toàn đều là công lao của hắn, nếu không phải thứ đang giải chính là những nguyên thạch mà hắn chọn lựa, những công nhân giải thạch này không thể nhiệt tình hơn so với những người ở lễ hội bao nhiêu.

Cao lão đang vẽ đường cắt cho hai khối nguyên thạch, vừa vẽ xong ngẩng đầu lên liền thấy Lý Dương đứng ở cửa.

Dụi dụi con mắt, xác định thật sự là Lý Dương tới, Cao lão lập tức bước nhanh tới, bây giờ Cao lão đã tâm phục khẩu phục Lý Dương, đặc biệt là sau khi giải ra mấy khối nguyên thạch này, càng thêm kính nể.

- Lý cố vấn, anh đã tới.

Cao lão đứng trước mặt Lý Dương, trên mặt còn mang theo sự cung kính rõ ràng, khiến cho Lý Dương rất không lý giải được.

Chỉ chốc lát, mấy chuyên gia cũng đã thấy Lý Dương, cuống quýt chạy tới, thái độ của bọn họ không khác biệt lắm với thái độ của Cao lão, càng làm cho Lý Dương có cảm giác khó hiểu.

Mà ngay cả những công nhân giải thạch kia, nhìn thấy Lý Dương cũng có ánh mắt sùng bái, càng làm cho Lý Dương nghi ngờ, không hiểu những người này tại sao bất chợt có thái độ với hắn thay đổi lớn như vậy.

- Lý cố vấn, lần này thật cảm ơn anh, những nguyên thạch mà anh lựa chọn, thật rất tốt.

An Văn Quân cười khẽ, từ từ nói, lại thở dài, tiếp tục nói:

- Thật hối hận ban đầu không nghe anh tất cả, nếu là nghe anh khuyến cáo, không mua khối nguyên thạch kia, lần này có thể sẽ thu hoạch lớn hơn.

- Đúng thế, Lý cố vấn, là chúng tôi sai lầm.

Vương lão lập tức gật đầu, dừng một chút, nói tiếp:

- Năm người chúng tôi đều đã sai lầm rồi, lần này công ty tổn thất, có thể nói hoàn toàn là trách nhiệm của chúng tôi.

Hoàng lão, Thường giáo sư và Chu lão không nói ra mình sai lầm, nhưng cũng gật đầu, Lý Dương quay đầu lại nhìn bọn họ, từ từ gật đầu, hẳn rốt cục suy nghĩ ra chuyện gì đã xảy ra .

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

277. Chương 277: Xe Quân Sự Áp Tải.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Khối nguyên thạch kia cuối cùng vẫn rơi vào tay An Thị, chẳng trách những người này tỏ ra tôn kính đối với mình, không nghe mình mua khối nguyên thạch đắt tiền đó rồi cực thua, cộng thêm những nguyên thạch này giải ra đồ thắng nhiều như vậy, bọn họ không thay đổi thái độ đối với mình mới gọi kỳ quái. Nhưng đối với việc Vương lão có thể chủ động nhận sai lầm thì Lý Dương rất kinh ngạc, đối với chuyên gia như vậy mà nói, có thể chủ động nhận sai lầm cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

- Anh Lý, xe đến rồi, chúng ta đi ra ngoài đi?

Lưu Cương nhận điện thoại, trở lại nói một câu nhẹ giọng với Lý Dương, xe hắn tìm đã tới, đem những nguyên thạch này về Minh Dương, lần này Lý Dương coi như đã có kết quả thắng toàn diện tại Lễ hội Bình Châu.

- Xe gì vậy?

Vương lão hỏi.

Lý cố vấn đến thu hồi những nguyên thạch để chỗ chúng ta ngày hôm qua, bên ngoài là xe tới kéo những nguyên thạch này.

An Văn Quân giải thích, hơn nữa còn chuẩn bị đi ra ngoài, Lý Dương muốn mang những nguyên thạch đi cô nhất định đích thân ra mặt, nếu không những nguyên thạch này căn bản là không thể ra khỏi cửa kho hàng.

- Là những nguyên thạch Lý cố vấn chọn mua à? Lý cố vấn chọn cho mình, chắc chắn sẽ không kém so với những nguyên thạch ở đây của chúng ta.

Vương lão quay đầu lại liếc mắt nhìn, rất là hâm mộ nói, An Văn Quân vừa định đi ra một bước liền lập tức ngừng lại, ánh mắt đột nhiên sáng lên.

Người nói vô tình, người nghe chợt động lòng.

Những nguyên thạch này tuyệt đối có thể xếp vào hàng nguyên thạch thượng đẳng, e là tỷ lệ bảy mươi phần trăm cuộc thắng cùng với gần bốn mươi phần trăm là thắng lớn có khi còn hơn thế, khiến An Văn Quân không khỏi động lòng suy nghĩ, nếu những nguyên thạch kia có thể có thành tích khá như vậy, nguyên thạch mà Lý Dương chọn lựa cho bản thân khẳng định không kém.

Ít nhất sẽ không kém như nguyên thạch của bọn họ ở đây.

An Thị thiếu nhất là cái gì, còn không phải là những Phỉ Thúy nguyên liệu cao cấp hay sao? Dem tiền đầu tư vào Đại lễ giao dịch Bình Châu nhiều như vậy, không phải là vì muốn giải ra nhiều Phỉ Thúy hơn sao, cũng là để ứng phó với nhu cầu khổng lồ của thị trường.

Một câu nói của Vương lão nhắc nhở An Văn Quân, Lý Dương chọn cho bọn họ nguyên thạch tốt như vậy, hẳn đích thân mua chỉ có thể càng tốt hơn, tuyệt đối sẽ không kém. Lý Dương cũng không phải là người của công ty châu báu, hẳn mua những nguyên thạch này cũng là vì giải thạch kiếm tiền, mình ra giá cao, có thể mua lại những nguyên thạch này.

- Lưu Cương, người bạn đó là ai vậy? Sao nhanh thế?

Lý Dương vừa đi vừa hỏi Lưu Cương, bọn họ cũng đến Quảng Châu rồi mới ra quyết định, không ngờ mới vừa tới xưởng gia công chưa được mấy phút, bạn của Lưu Cương đã đến, tốc độ này cũng ngoài sức tưởng tượng.

- Là chiến hữu của tôi ngày trước, Lý ca, anh yên tâm, tuyệt đối có thể tin.

Lưu Cương nhếch miệng cười, Lý Dương gật đầu một cái không nói chuyện thêm, nếu là chiến hữu của Lưu Cương vậy thì không có gì cần nói, thân phận Lưu Cương, Lý Dương chỉ mơ hồ biết một chút, nhưng đối với Lưu Cương, Lý Dương lại rất yên tâm.

- Lý cố vấn, Lý cố vấn, anh đợi chút.

An Văn Quân chạy đi theo từ một đường phía sau tới đây, chạy đến trước mặt Lý Dương còn đang cúi nửa người thở hổn hển, hai khối ngực tròn lộ ra đến một nửa.

Ánh mắt Lý Dương lập tức nhìn lên bầu trời, thật ra thì hẳn vốn định thuận thể xem cảnh tuyệt đẹp đó, kết quả Ngô Hiểu Ly bên cạnh len lén bấm hán một cái, để cho hán lập tức trở lại bộ dạng quân tử.

- Phó tổng An, sao cô lại gấp gáp thế?

Ngô Hiểu Ly cười, tiến lên giúp An Văn Quân kéo y phục, mùa hè nóng nực, An Văn Quân mặc trên người một bộ quần áo liền thân rất đẹp, khi cúi người xuống dễ dàng dân ra, Ngô Hiểu Ly bèn giúp cô kéo lại y phục.

Sắc mặt An Văn Quân đỏ lên một chút, lập tức đứng thẳng người, đưa ánh mắt cảm kích Ngô Hiểu Ly, sau đó nhẹ giọng nói với Lý Dương:

- Lý cố vấn, tôi muốn hỏi anh một câu, những nguyên thạch này, anh định xử lý như thế nào?

- Đương nhiên là mang về để nhà trước đã, về sau có thời gian thì từ từ mà giải. Phó tổng An, cô cũng biết, tôi thích mang chút nguyên thạch đặt ở trong nhà, bình thời còn có thể luyện tay một chút.

Trong nhà Lý Dương có mấy giải thạch, điểm này An Văn Quân biết, hơn nữa An Văn Quân cũng tận mắt nhìn thấy nguyên thạch trong nhà Lý Dương, biết Lý Dương có cái thói quen này.

Hít thở đều một lát, sắc mặt An Văn Quân đã khôi phục lại, trên mặt còn có vẻ mỉm cười:

- Lý cố vấn, những nguyên thạch này anh có thể chuyển nhượng cho chúng tôi hay không, tôi sẽ cho anh một giá tiền hài lòng, dĩ nhiên, nếu anh cần, tôi có thể cho thêm anh một số nguyên thạch để cho anh mang về luyện tay, anh thấy thế nào?

Nói xong, An Văn Quân còn nhìn Lý Dương tỏ ra mong đợi.

Trên mặt Lý Dương thoáng sáng lên, liền hiểu chuyện gì xảy ra, khi thấy thành tích các nguyên thạch mình giúp bọn họ chọn mua, An Văn Quân đem chủ ý mua lại những nguyên thạch này nói với mình.

Lý Dương khẽ cau mày một cái, hẳn mua những nguyên thạch này đích xác là muốn trở về từ từ giải, chưa từng nghĩ tới đem bán nguyên thạch đi, những nguyên thạch này trong mắt Lý Dương cũng đều là nguyên thạch tốt, giá trị hẳn lại vô cùng rõ ràng, bán như giá cuộc thạch, bây giờ quá thua thiệt.

- Lý cố vấn, anh thấy như vậy có được hay không, tôi trả cho anh gấp đôi giá tiền, anh cũng không cần vận chuyển về phiền phức như vậy.

Thấy đáng về Lý Dương, trong lòng An Văn Quân hơi chột dạ, vội vàng lại nói thêm một câu. Gấp đôi giá tiền, Lý Dương bỏ ra hơn sáu mươi triệu mua nguyên thạch chỉ để một ngày liền biến thành một tám hai mươi triệu, kiếm hơn sáu mươi triệu, cái kiểu buôn bán này bất luận kẻ nào cũng vô cùng coi trọng, ngay ngân hàng cũng không kiếm tiền nhanh như vậy.

Ngô Hiểu Ly kinh ngạc nhìn An Văn Quân, An Văn Quân đúng là nữ cường nhân, giá tiền những nguyên thạch này vốn cũng không thấp, cô còn dám trả gấp đôi giá tiền, nếu là những công ty châu báu khác, đâu cần biết Lý Dương lợi hại thế nào, chỉ e sẽ không quyết tâm được như vậy.

Chân mày Lý Dương còn là đang nhíu lại, An Văn Quân rất có thành ý, nhưng Lý Dương biết, nếu giải hết những nguyên thạch này ra, giá trị tuyệt đối có thể đạt tới hai trăm triệu.

Lý Dương chọn lựa nguyên thạch cho mình, tỷ lệ cược thắng chừng sáu phần, nhưng tất cả nguyên thạch có thể cược thắng căn bản cũng là thắng lớn, tổng thể coi như giá trị cao hơn với những nguyên thạch mà Lý Dương chọn cho An Thị.

- Lý cố vấn, anh còn băn khoăn cái gì sao?

Chân mày An Văn Quân cũng nhíu lại một chút, gấp đôi giá tiền, là giới hạn lớn nhất cô có thể làm chủ, những nguyên thạch này chẳng qua cũng là nguyên thạch cược thạch thường, không phải là Phỉ Thúy, ra giá quá cao cô cũng phải gánh chịu sự nguy hiểm rất lớn, nếu không có việc Lý Dương giúp một tay chọn những nguyên thạch biểu hiện tốt kia, An Văn Quân căn bản không dám ra cái giá này .

- Phó tổng An, cảm ơn ý tốt của cô, cô cũng biết, bây giờ tôi cũng không thiếu tiền, tôi biết các cô muốn là Phỉ Thúy, mà tôi muốn là quá trình giải thạch. Nếu không thì như vậy đi, những nguyên thạch này tôi mang về, sau này nếu có giải ra Phỉ Thúy liền giao cho quản lý chi nhánh Minh Dương là Trương Ứng. Những nguyên thạch này mà giải ra Phỉ Thúy, chỉ cần tôi chưa dùng tới, cũng ưu tiên cung cấp cho các cô, cô xem như vậy thì thế nào?

Lý Dương do dự một hồi, trong lòng mới ra quyết định, tám mươi triệu cũng không phải là con số nhỏ, Lý Dương tự nhận không phải là một thánh nhân, không thể đã biết rõ có thể kiếm nhiều như vậy mà còn bỏ qua cơ hội.

Huống chi, Lý Dương bây giờ thật không thiếu tiền, đi mua những nguyên thạch này, Lý Dương trên còn gần bảy mươi triệu tiền mặt, còn có một số Phỉ Thúy chưa bán trong buổi bán đấu giá, đợi buổi đấu giá kết thúc, tiền mặt của Lý Dương tuyệt đối còn có thể quá tám triệu.

- Anh giải ra thì toàn bộ ưu tiên cung cấp cho chúng tôi?

Bây giờ đổi thành An Văn Quân do dự, nếu là Lý Dương làm theo lời hấn nói thật, đối với An thị mà nói, tuyệt đối là tốt.

Đầu tiên An Thị không cần bỏ ra nhiều vốn lưu động như vậy, lần này, sau phiên giao dịch, vốn lưu động của An Thị đã không nhiều lắm, nếu lấy thêm hơn một trăm triệu mua nguyên thạch này, e rằng vốn lưu động của An Thị sẽ có chút khó khăn. Huống hồ, Lý Dương không tham gia buổi đấu giá, An Thị cần phải mua lại mấy khối Phỉ Thúy đó.

Hơn nữa, Lý Dương đồng ý đem Phỉ Thúy giải ra được ưu tiên cung cấp cho bọn họ, mà có thể cùng Lý Dương thành lập một đường giây không liên lạc ngừng, cho dù về sau không cách nào buộc chặt Lý Dương trên chiến xa của An Thị, cũng vẫn có thể giữ vững quan hệ tốt.

- Đúng vậy, toàn bộ ưu tiên cho các cô.

Lý Dương gật đầu một cái, bán Phỉ Thúy cho ai cũng như nhau, An Thị chỉ cần cho giá tiền thích hợp, toàn bộ cho An Thị cũng không vấn đề, trước mắt mà nói Lý Dương và An Thị đang hợp tác tốt. Thông qua tay Trương Ứng giao Phỉ Thúy cho An Thị, còn có thể để cho Trương Ứng lưu lại ấn tượng rất sâu với An Thị, đối với Trương Ứng cũng có rất nhiều cái tốt .

- Được, vậy thì như anh nói đi, chúng tôi nhất định sẽ cho anh giá cao nhất thị trường, tôi giúp anh để cho người ta đem những nguyên thạch này đi nhé.

Trong nháy mắt, An Văn Quân liền ra quyết định, mỉm cười với Lý Dương nói, Ngô Hiểu Ly yên lặng gật đầu một cái, đây quả là một nữ nhân rất quả quyết.

Ngoài cửa, đang đỗ một chiếc xe chở hàng cỡ lớn cùng một chiếc xe chạy đường trường, nhìn thấy hai chiếc xe này, Lý Dương và Ngô Hiểu Ly cũng sửng sốt một chút, vẻ mặt An Văn Quân cũng không giấu bất ngờ.

Đứng trước xe là một người trung niên hơn ba mươi tuổi, mặc một bộ quân trang, da rất đen, có vẻ rất khỏe mạnh, Lưu Cương vừa thấy hắn liền chạy tới.

- Lý Dương, Lưu Cương sao có thể mượn xe quân sự ở Quảng Châu?

Ngô Hiểu Ly nhỏ giọng hỏi Lý Dương một câu, trên mặt Lý Dương cũng tràn đầy nghi ngờ, không biết trả lời thế nào:

- Lưu Cương nói là chiến hữu của hắn, là nhờ chiến hữu tìm giúp một tay.

- Chiến hữu?

Nghe được đối thoại giữa hai người, An Văn Quân nhẹ nhàng lắc đầu, tìm chiến hữu mượn chiếc xe quân sự hoàn toàn không thành vấn đề, nhưng là muốn mượn xe quân sự vận chuyển đồ liên tỉnh thì không dễ dàng như vậy. Tối hai chiếc xe quân sự, còn có một vài chiếc xe thường, rõ ràng muốn dùng mấy xe thường này vận chuyển nguyên thạch cho Lý Dương.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

278. Chương 278: Xe Quân Sự Áp Tải. (2)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Trong lòng An Văn Quân lại trào dâng cảm phục, đối với Lý Dương còn chưa phải đủ đặc biệt sao, chẳng ai nghĩ tới người vẫn đi theo Lý Dương, im lặng không lên tiếng, giống như hộ vệ, là Lưu Cương - cũng có năng lực lớn như vậy. Cự nhiên có thể điều động xe quân sự chuyển vận liên tỉnh, dùng xe quân sự, những nguyên thạch này tuyệt đối không cần lo lắng sự an toàn.

- Lão Đại đội trưởng.

Lưu Cương hưng phấn đứng trước mặt người trung niên nhân đích, đột nhiên thi hành quân lễ.

- Tiểu Cương, rất tốt.

Người quân nhân trung niên dùng sức nện cho Lưu Cương một cái, trên mặt cũng tràn ngập nụ cười.

- Lão Đại đội trưởng, lần này phiền ngài rồi.

- Có cái gì phiền toái không phiền toái, cậu có tiền đồ như vậy tôi mừng cho cậu còn không kịp đây, hơn nữa, có thể vì các cậu - “trung nam hải hộ vệ” phục vụ một lần, cũng là vinh dự.

Người quân nhân trung niên cười lớn, nhưng rốt cục cũng chỉ là một tiếng rất nhẹ, chỉ có hắn và Lưu Cương hai người có thể nghe được.

- Lão Đại đội trưởng, anh nói đùa rồi, chúng tôi cũng là phục vụ thủ trưởng thôi.

Lưu Cương không giấu được sự ngại ngùng, người quân nhân trung niên kia cười lớn tiếng hơn.

Người quân nhân trung niên này là chỉ huy của Lưu Cương khi hắn đang là bộ đội, bây giờ là trại trưởng một quân đoàn đóng quân ở Quảng Đông. Sau khi Lưu Cương xin chỉ thị Hà Lão, liền đi tìm vị lão Đại đội trưởng này, xin hắn giúp một tay phái chiếc xe quân sự áp tải những nguyên thạch này về Minh Dương, có gì Hà Lão ủng hộ sau lưng, đừng nói liên tỉnh, cho dù là cả nước cũng không có vấn đề gì.

- Được rồi, liên đội ta thì cậu là người có triển vọng nhất, cố gắng làm thật tốt nhé.

Người quân nhân trung niên vỗ vỗ bả vai Lưu Cương, trong những người này chỉ có hắn biết thân phận thật sự của Lưu Cương, những binh lính khác cũng chỉ là lính nhiệm vụ mà thôi.

Trên xe còn có sáu quân nhân, còn mang theo súng lục, đi cùng Lưu Cương đến bên trong kho hàng để chờ nguyên thạch. An Văn Quân vội vàng đi hỗ trợ, ánh mắt kinh ngạc càng tăng lên.

Mới vừa rồi cô đoán được dùng xe quân sự vận chuyển những nguyên thạch này, không nghĩ tới còn có quân nhân áp tải, xe quan sự đơn độc và xe vận chuyển có quân nhân áp tải ý nghĩa tuyệt đối bất đồng, đây cũng không phải là loại dùng quan hệ có thể làm được.

Hơn nữa, nhìn dáng vẻ những quân nhân này, thực sự dùng súng áp tải, An Văn Quân cũng có cảm giác kính nể đối với người bên cạnh Lý Dương. Có thể điều động bộ đội đối với súng áp tải hàng hóa tư nhân, điều này cần bao nhiêu khả năng mới có thể làm được, dù sao An Thị bọn họ hiện nay cũng chưa đủ năng lực làm được việc này.

Rất nhanh sau đó toàn bộ đồ đạc liền được xếp lên xe, quân nhân trung niên kia cùng Lưu Cương bọn họ khoát tay, lập tức lên xe rời đi, xe hàng này, chậm nhất là sáng sớm ngày mai là có thể đến Bình Dương, hơn nữa dọc đường đi tuyệt đối an toàn, sẽ không có bất kỳ việc gì ngoài ý muốn.

Rời khỏi xưởng gia công, tâm trạng Lý Dương rất tốt, chuyến đi Bình Châu lần này, người thu hoạch lớn nhất chính là hắn, tư sản nhanh chóng tăng gấp mấy lần. Đối với Lý Dương mà nói cuộc thạch đúng là phương thức hắn phát tài tốt nhất.

Lúc trở về, Lý Dương tự mình lái xe, mấy ngày nay ngày nào cũng vất vả cho Lưu Cương, trong lòng Lý Dương cũng có chút ngại.

Khi lái xe, Lý Dương đột nhiên hỏi một câu:

- Lưu Cương, khối Huyết Mỹ Nhân cũng là người chiến hữu này giúp chuyển đi đúng không?
- Là chiến hữu của tôi, để bọn họ đưa đi tuyệt đối sẽ không có vấn đề.

Lưu Cương cười một tiếng, Lý Dương không hỏi thêm gì nữa, từ từ lái xe đi tới quán rượu.

Trịnh Khải Đạt đã thuê gian triển lãm tầng bảy và gian hội nghị tầng tám trong Đại tửu điếm, gian triển lãm ngày mai sẽ bắt đầu sử dụng, tất cả Phỉ Thúy bán đấu giá lần này cũng sẽ triển lãm ở nơi đó, để cho mọi người chiêm ngưỡng khối Thủy Tinh Chung mà Lý Dương giải được.

Buổi đấu giá lần này cũng sáng lập một giai thoại với giới châu báu, đây là lần đầu tiên người cung cấp Phỉ Thúy cử hành buổi đấu giá. Người cung cấp Phỉ Thúy có sáu người, nghiêm chỉnh mà nói là một người, nguyên thạch của Lý Dương chiếm đến tám phần trở lên, những người khác cũng không nhiều.

Hơn nữa mấy khối Phỉ Thúy tốt nhất căn bản cũng là của Lý Dương.

Tính như vậy, nói là một mình Lý Dương dựng lên buổi đấu giá cũng không quá đáng, cộng thêm đánh giá của báo Ngọc thạch Bình Châu đối với Lý Dương, bây giờ Lý Dương chính là người mà các công ty châu báu lớn nghị luận nóng bỏng nhất.

Xe rất nhanh đã đến quán rượu, chuyện buổi đấu giá những ngày qua đều là Trịnh Khải Đạt bận rộn làm, Tư Mã Lâm có lúc còn giúp giúp một tay, Lý Dương thì không tới một lần, Lý Dương cũng cảm giác có chút ngượng ngùng.

- Tiểu Xán? Sao cậu ở nơi này ?

Mới vừa vào đại sảnh quán rượu, Lý Dương đã nhìn thấy một người quen thuộc, vội vàng gọi lại, Lý Dương không nghĩ Lý Xán cũng chạy đến Quảng Đông.

- Lão Đại, không, Lý chủ tịch.

Trong mắt Lý Xán lóe lên tia vui mừng , vừa định đi đến ôm Lý Dương lại đứng thẳng người, trên mặt còn mang chút cung kính.

Lý Dương ra sức đập bả vai Lý Xán, cười mắng:

- Đồ tiểu tử, trọc ghẹo tôi có phải không? Cái gì mà Lý chủ tịch, cẩn thận tôi dẹp cậu đi đấy.

- Ha ha, đây không phải cũng là thư ký Chu sắp xếp sao, nói anh là chủ tịch, phải tôn trọng, không thể hì hì ha ha tùy tiện giống như trước đây. Nói thật, em có chút không được tự nhiên vì không quen.

Lý Xán cười, oàn cả cổ. Cái đánh của Lý Dương cũng không nhẹ, cũng giống như hồi trước khi còn đang đi học, Lý Xán nhớ trước kia huynh đệ bọn họ có người nào phạm sai lầm, Lý Dương cũng dạy dỗ bọn họ như vậy.

- Thư ký Chu, người nào vậy?

Lý Dương nghi ngờ hỏi.

- Chính là Chu Lỗi, thư ký của Trịnh chủ tịch, anh quên rồi à, ngày đầu tiên tới công ty còn ra mắt anh ấy, những ngày qua các anh không có ở đây, cũng là thư ký Chu đưa chúng tôi và thợ tới làm. Nói thật, em rất phục anh ấy, năng lực rất tốt, các anh đều không ở nhà, một mình anh ấy liên chống đỡ cả công ty đấy.

Lý Xán có vẻ có chút hưng phấn, lại nói tiếp:

- Lão Đại, anh còn không trở về công ty xem, em nói cho người biết, công ty chúng ta mặc dù còn chưa chính thức thành lập, nhưng danh tiếng đã vang, đặc biệt là quy mô công ty, ở Trịnh Châu tuyệt đối là cao nhất, có không ít những công ty bán đấu giá khác cũng hỏi thăm chúng ta đây.

Lý Dương khẽ mỉm cười, nói:

- Mấy ngày nay hết bận anh về xem một chút, trùng tu thể nào rồi?

- Phần lớn cũng trùng tu xong, còn kho lưu ngọc chưa chuẩn bị xong, cái đó trọng yếu nhất, cũng thận trọng nhất, một chút cũng không thể lơ là.

Nói đến trùng tu, Lý Xán có vẻ hưng phấn hơn, ban đầu khi Lý Dương tìm hắn, Lý Xán tuyệt đối không nghĩ công ty Lý Dương lớn như vậy. Bây giờ Lý Xán là chủ quản đồ sứ, chính hắn cũng có một gian phòng làm việc không nhỏ, còn có khu làm việc riêng.

Mặc dù bây giờ còn chưa chính thức bắt đầu làm việc, nhưng mỗi lần đi qua những chỗ này Lý Xán cũng có chút phiêu phiêu, trước kia Lý Xán chưa từng nghĩ tới mình còn có thể trở thành chủ quản một công ty bán đấu giá.

- Kho lưu trữ ngọc thì nhất định phải thận trọng, chậm chút cũng không sao.

Kho lưu trữ ngọc là dùng để lưu các vật phẩm quý trong bán đấu giá, cũng là bảo vật cực kỳ quý, tuyệt đối không thể có một chút lơ là. Nếu là Kho lưu trữ ngọc gặp chuyện không may, đối với một công ty bán đấu giá mà nói, tuyệt đối là đá kích trầm trọng nhất, thậm chí có thể đưa đến phá sản.

- Đúng rồi, vừa rồi cậu chạy nhanh như vậy muốn đi làm sao?

Lý Dương lại hỏi một câu, Lý Xán sửng sốt một chút, vỗ đầu một cái, nhắc chân chạy ra ngoài, vừa chạy vừa kêu lên:

- Lão Đại, giờ không nói chuyện với anh nữa, Trịnh chủ tịch báo em đi đón một đại sư phong thủy, em đi trước đây.

- Đại sư phong thủy?

Nhìn Lý Xán như một làn khói chạy ra khỏi khách sạn, Lý Dương sửng sốt một chút, ngay sau đó liền cười lắc đầu một cái, ban đầu khi công ty trùng tu, Trịnh Khải Đạt đã tìm đại sư phong thủy, không ngờ trong buổi đấu giá hôm nay, hắn lại đi tìm đại sư phong thủy, hơn nữa Tư Mã Lâm không phản đối một chút nào, không tham dự kinh doanh công ty nên Lý Dương cũng không muốn nói cái gì.

Tầng bảy, gian triển lãm đã bố trí gần xong, gian triển lãm Phỉ Thúy cũng đã xong, có được bọc thép cũng là rất bền chắc.

Đang đứng trong gian triển lãm, Trịnh Khải Đạt và Tư Mã Lâm đang bề bộn phân công các công nhân bố trí vách tường, Lý Dương cũng thấy Chu Lỗi ở đây, ngoài ra còn có mười mấy công nhân, cũng có dáng vẻ bận rộn.

- Lý chủ tịch, ngài đã tới.

Chu Lỗi là người đầu tiên phát hiện Lý Dương, lập tức cung kính nghênh đón, thanh âm của hắn rất lớn, Trịnh Khải Đạt và Tư Mã Lâm cũng quay đầu lại.

- Lý lão đệ, chuyện xong xuôi rồi à?

Hai người cùng đi tới, một vài công nhân còn lặng lẽ nhìn lên Lý Dương, Chu Lỗi lập tức đến bên chỉ huy những người này làm việc, Chu Lỗi là một người rất tinh, thấy ba chủ tịch đều ở đây, lập tức rời đi.

- Xong xuôi, nơi này làm rất tốt đó.

Lý Dương đánh giá chung quanh, cười nói, từ kích thước đến tổng quan tuyệt đối là tốt, cũng không biết ngày mai triển lãm có hiệu quả như thế nào.

- Dĩ nhiên, cậu không thấy là ai làm à?

Trịnh Khải Đạt cười lớn một tiếng, không một chút khiêm tốn, Lý Dương và Tư Mã Lâm cũng đều cười, đối với bán đấu giá ngày mai hai người cũng có lòng tin rất lớn giống nhau.

Buổi chiều Lý Dương và Lưu Cương lại trở về Bình Châu, cùng Trương Vĩ bọn họ đem tất cả nguyên thạch đã gửi trở lại về nhà, những nguyên thạch này bọn họ đều không chuẩn bị giải nữa, tất cả đều mang về Minh Dương rồi hãy nói.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

279. Chương 279: Tỉ Số Đổ Thẳng Khủng Bố

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Nguyên thạch không nhiều lắm, hơn hai mươi khối, ba chiếc xe hoàn toàn có thể đảm bảo an toàn, nên cũng không cần dùng xe đặc biệt đưa về.

Vì chờ bọn Lý Dương tới, Trương Vĩ và Cổ lão cũng chưa đi, ở Quảng Châu đợi họ, ngày mai cũng có thể dự triển lãm của bọn họ, trong đó có thể có một số Phi Thúy là bọn họ giải ra, thấy Phi Thúy mình giải ra được bán trong buổi bán đấu giá, mấy người cũng rất tự hào.

Buổi tối, Lý Dương không ăn cơm cùng bọn Trịnh Khải Đạt. Lý Dương cùng Lưu Cương và Lý Xán mấy người đến một quán ăn bên ngoài, mấy người trẻ tuổi ngồi chung một chỗ càng lộ vẻ tự tại, mùa hè ngồi ở quán ngoài vỉa hè uống bia lạnh, ăn tôm cá, thật là không gì thoải mái bằng.

Khi ở cùng Lý Dương thời còn đi học, Lý Xán và Lý Dương hai người trò chuyện rất lý thú, bây giờ hai người lại không ngừng trò chuyện ôn lại chuyện cũ. Ngô Hiểu Ly và Lưu Cương thỉnh thoảng cười trộm. Người ta chỉ biết một Lý Dương rất được tôn trọng ở Bình Châu, cũng không ai biết lúc đi học Lý Dương còn có nhiều chuyện như vậy.

.....

Tại tổng công ty của tập đoàn An Thị, phòng họp đèn điện sáng ngời.

An Văn Quân đang đứng ở phía trên cùng, giới thiệu với mọi người thu hoạch của cô lần này tại Bình Châu. Tổng giám đốc An Thị - An Chí Thành, Chủ tịch An Thị - An Lao gia cũng ngồi ở phía dưới, ngoài hai nhân vật trọng yếu này ra, còn có những thành viên trọng yếu khác của An Thị, cũng nghiêm túc nghe An Văn Quân giới thiệu.

Ngoài ra, An Văn Bình cũng ngồi trong đó lắng nghe. Bình thường cô chưa bao giờ có cơ hội tham gia hội nghị công ty loại này, lần này bởi vì quan hệ với Lý Dương nên cũng để cô tham gia.

- Việc mua nguyên thạch cao cấp là sai lầm của tôi, để cho công ty tổn thất hơn ba mươi triệu, tôi sẽ tự viết báo cáo nói rõ chuyện này, nhưng với Lý Dương, tôi cho là chúng ta vẫn chưa coi trọng anh ta lắm. Mọi người hãy xem kết quả từ việc Lý Dương làm cổ vấn Thạch, chọn cho chúng ta những cực thạch trọng điểm xem.

An Văn Quân cầm lên một phần tài liệu, chờ An Chí Thành gật đầu với cô một cái, mới từ từ nói:

- Lý Dương giúp chúng ta lựa chọn được tổng cộng bốn trăm hai mươi bảy khối nguyên thạch trọng điểm, chúng ta tổng cộng chọn ra ba trăm lẻ chín khối, trong đó sáu khối trùng nhau, sáu khối này buổi chiều nay tôi đã đem về toàn bộ từ chỗ bán đấu giá.

An Văn Quân dừng một chút, nói tiếp:

- Ba trăm lẻ chín khối nguyên thạch, trừ đi sáu khối cuối cùng, còn thừa lại ba trăm lẻ ba khối tất cả đều đã giải ra ngoài, trong đó cuộc thắng là hai trăm hai mươi bảy khối, tỷ số cực thắng là 74.91.

An Văn Quân nói xong, tất cả mọi người đang ngồi nghe cũng hít một hơi thật sâu, há hốc mồm. Như vậy là tương đương với tỉ số ba phần tư cực thắng rồi. Đây là con số bất kỳ một chuyên gia cực thạch của công ty châu báu nào cũng không làm được.

Nếu nói có người có thể làm được, chỉ e cũng chỉ có vị lão nhân ở Vân Nam kia, tương truyền vị lão nhân kia có tỷ số cực thắng là 90 trở lên, nhưng lão nhân gia đó đã mười mấy năm không công khai ra tay, tất cả mọi người đều không rõ bây giờ như thế nào.

- An Văn Quân, cháu khẳng định cao như vậy?

Người ngồi ở bên cạnh An Chí Thành, nhỏ tuổi hơn An Chí Thành một chút nhẹ giọng hỏi một câu, mấy người cũng gật đầu, con số này bây giờ khiến cho người ta quá khó mà tin tưởng được.

- Chú hai, những thứ này đều là cháu nhìn tận mắt mà thống kê ra, tuyệt đối sẽ không có nhầm, con đi Minh Dương một chuyến, từng đến nhà Lý Dương giao Thạch rồi. Khi đó tỷ lệ cực thắng là bảy mươi trở lên, lúc ấy con đã báo về một lần.

An Văn Quân như thế, tất cả mọi người nhớ tới, đúng là ban đầu An Văn Quân chính xác là có báo như vậy, bởi vì cái báo cáo này bọn họ mới đồng ý để cho Lý Dương trở thành cổ vấn cuộc Thạch của công ty. Nhưng rất nhiều người cũng không tin Lý Dương một người trẻ tuổi như vậy lại có thể có lợi hại đến vậy, cũng chưa hoàn toàn tin tưởng, đều cho rằng có phần tăng bốc.

- Chú hai, ở đây cháu còn có một số tài liệu, trước hết chú hãy nghe một chút nhé!

An Văn Quân cầm lên một trang giấy, từ từ đọc thì thầm:

- Buổi giao dịch Bình Châu lần này, Lý Dương công khai giải tổng cộng có năm mươi một khối nguyên thạch, ba mươi bảy khối cực thắng, tỷ lệ cực thắng là 72.54.

Tất cả mọi người thở nhẹ, 72.54 so với con số 74.91 vừa rồi còn ít hơn một chút, mọi người lại có thể tiếp nhận.

- Nhưng ...

An Văn Quân đột nhiên cao giọng, tiếp tục nói:

- ba mươi bảy khối Phỉ Thúy đã giải ra, có ba mươi ba khối là thắng lớn, trong số ba mươi ba khối thắng lớn này, còn có ba khối Thủy Tinh Chủng Phỉ Thúy và còn có một khối cực phẩm Phỉ Thúy Huyết Mỹ Nhân.

Cùng thế lực của Tang Đồn tướng quân hợp tác khai mỏ, là công việc trọng điểm của An thị, có thể khai thác mỏ quặng ở Mianma có ý nghĩa vô cùng trọng yếu đối với An Thị, nhìn hành động uy hiếp liên tiếp của Thiệu Thị đã biết, nếu bọn họ không có mỏ quặng làm chỗ dựa, làm sao dám gây khó dễ đối với An Thị.

- Tang Đạt Lạp, có phải người Tang Đồn tướng quân công khai thừa nhận là người thừa kế đó không?

An lão gia hỏi một câu, An Chí Thành vội vàng gật đầu:

- Không sai, chính là hần, Tang Đồn tướng quân không có con cháu, đã từng công khai nói rằng Tang Đạt Lạp là người thừa kế của hần.

Tất cả mọi người gật đầu, người biết trước Tang Đạt Lạp chính là người thừa kế của Tang Đồn tướng quân cũng không nhiều, nhưng vừa nói như thế tất cả mọi người đã hiểu. Chẳng trách Tang Đồn tướng quân sẽ vì Tang Đạt Lạp mà tăng thêm một điều kiện như vậy, thân phận Tang Đạt Lạp đối với Tang Đồn tướng quân rất quan trọng, người thừa kế tương đương với Tang Đồn tướng quân tương lai.

- Vậy bọn họ có nói hay không, Lý Dương xuất hiện với thân phận của An Thị, hay là xuất hiện với thân phận cá nhân?

An lão gia lại hỏi một câu, tất cả mọi người sửng sốt một chút, vấn đề này, nhìn như đơn giản, nhưng lại rất quan trọng.

An Chí Thành lập tức hiểu ra ý của Lão gia, vội vàng trả lời:

- Điểm này bọn họ cũng không nói.

- Được, tôi hiểu, An Chí Thành, bây giờ là cậu là Tổng giám đốc, cũng có nghĩa là trong phạm vi chức quyền của cậu, cậu xử lý tốt nhất là được.

An lão gia không nói gì, nhưng tất cả mọi người hiểu ý tứ của ông, An Chí Thành gật đầu một cái, trên mặt lại không một chút nhẹ nhõm.

Lần này Lý Dương lấy thân phận gì mà gia nhập, đối với An Thị mà nói vô cùng quan trọng, nếu bỏ cái thân phận chuyên gia cực thạch, Lý Dương chỉ là một công nhân viên, chưa đủ tư cách. Nếu là lấy thân phận cá nhân, Lý Dương sẽ là đối tác, hợp tác khai mỏ cùng Tang Đồn tướng quân, bản thân An Thị chỉ có bốn phần cổ phần, nếu thêm cá nhân Lý Dương, thế tất phải phân chia một phần cổ phần nhất định của bọn họ, An Thị chắc chắn sẽ không vui lòng.

Để Lý Dương trở thành công nhân viên của An Thị liền biến thành công việc chính của An Chí Thành, nhưng An lão gia cố ý đề cập tới chuyện phạm vi chức quyền, là nói rõ hần cũng không muốn lấy quyền cổ đông kéo Lý Dương về.

An Chí Thành làm Tổng giám đốc, quyền lợi là rất lớn, đáng tiếc không có quyền phân phối lại quyền cổ đông, cái quyền lợi này chỉ hội đồng quản trị mới có, nói ra những lời này thì ý họ cũng đã rất rõ ràng.

.....

Rạng sáng ngày hôm sau, Lý Dương và Trịnh Khải Đạt cùng đến, hôm nay là buổi đấu giá dự bị, có thể có thành tích hay không, rất quan trọng.

Triển lãm dự bị chính là để cho mọi người xem trước một số vật phẩm bán đấu giá, ở buổi đấu giá chắc chắn sẽ không đem vật phẩm bày bừa ra. Buổi đấu giá chánh quy mọi người chỉ có thể nhìn từ hình vẽ.

Muốn biết hình dáng chân chính của món đồ, rốt cuộc có tốt hay không, cũng chỉ có thể tới tham gia triển lãm dự bị.

Buổi đấu giá đồ cổ, triển lãm dự bị càng quan trọng hơn, buổi đấu giá cũng không bảo đảm tất cả đồ bán đấu giá nhất định là thật. Lúc này bạn nhất định phải xem cẩn thận trong triển lãm dự bị, xác định không phải giả mới đi đấu giá, có một chút nghi ngờ tốt nhất hãy từ bỏ, trong buổi đấu giá cũng không phải là không có xuất hiện hàng giả.

Dĩ nhiên, các công ty bán đấu giá lớn vì uy tín công ty mình cũng sẽ cố gắng bảo đảm hàng thật, rất nhiều công ty bán đấu giá mời tới nhóm chuyên gia lớn cũng vì cái này. Một khi bán đấu giá ra hàng giả, tuy nói không cần bọn họ trả lại hàng, nhưng đối với công ty bán đấu giá, ảnh hưởng uy tín lại vô cùng nghiêm trọng.

Triển lãm dự bị bắt đầu từ chín giờ, tám giờ là thời điểm ngân hàng phái người đưa tới toàn bộ Phỉ Thúy, toàn bộ gian trưng bày bên trong, để bảo đảm an toàn công ty mời tới mười hai nhân viên an toàn cùng với

bốn hộ vệ của Trịnh Khải Đạt tất cả đều vào vị trí. Hôm nay, an toàn của những Phỉ Thúy này liền do bọn họ bảo đảm.

Toàn bộ chuẩn bị xong, Trịnh Khải Đạt cùng Tư Mã Lâm cũng đến lầu dưới chờ đợi khách, Lý Dương ở lại trong phòng triển lãm.

- Lão Đại, anh có căng thẳng không?

Lý Xán đột nhiên đến bên cạnh Lý Dương, rất nhỏ giọng hỏi một câu, hôm nay Lý Xán mặc áo sơ mi trắng còn đeo cà vạt, thoạt nhìn rất tinh thần, đáng tiếc ánh mắt đảo quanh suốt, ảnh hưởng hình tượng.

- Tôi không căng thẳng, thế này có gì mà căng thẳng?

Lý Dương cười một tiếng, dáng vẻ Lý Xán làm cho người ta một chút là có thể nhìn ra hắn rất căng thẳng, không chỉ có nhìn chung quanh, đôi lúc còn hắng chân một cái, còn thiếu mỗi không viết lên trên mặt bốn chữ “tôi rất căng thẳng”.

Lý Xán trợn to hai mắt, nói:

- Đây chính là buổi đấu giá đầu tiên của công ty chúng ta, có thể thành công hay không đối với công ty chúng ta mà nói ý nghĩa rất lớn, anh là ông chủ, thế nào mà một chút căng thẳng đều không có?

Lý Dương bị cái vấn đề này làm cho có chút dở khóc dở cười, không nhịn được lắc đầu một cái, vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói:

- Tiểu Xán, bây giờ chẳng qua là triển lãm dự bị, còn chưa tới thời gian buổi đấu giá chính thức. Hơn nữa, những thứ đồ này của chúng ta cũng là hàng tốt, xuất hiện ở trên thị trường cũng bị người ta tranh giành, tuyệt đối không cần lo lắng, cậu yên tâm đi.

- Sẽ không có vấn đề gì, em biết, em rất yên tâm.

Lý Xán gạt đầu một cái, đi đi lại lại chung quanh, từ bộ dáng của hắn vẫn có thể nhìn ra hắn rất căng thẳng.

Cách đó không xa Chu Lỗi thoáng nhú mày một cái, lặng lẽ đi tới bên cạnh Lý Xán, kéo Lý Xán vào trong góc tường. Không biết Chu Lỗi nói với Lý Xán những gì, nhưng khi Lý Xán đi ra, có vẻ tự nhiên rất nhiều, tuy nói chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng so với mới vừa rồi thì dáng vẻ đã khác.

Không lâu sau, mấy người đến dự, Trịnh Khải Đạt tự mình đưa vào.

Mấy người đi vào, đi ở giữa nhất chính là một người trung niên, Lý Dương chưa từng gặp nhưng hai cô gái bên cạnh hắn Lý Dương đều biết, hơn nữa còn ở chung một khoảng thời gian dài, chính là hai chị em An Văn Quân và An Văn Bình.

- Phó tổng An, mọi người đã tới.

Lý Dương ngênh đón, không ngờ An Thị tới dự triển lãm sớm như vậy. Nếu xét về quan hệ với Lý Dương thì bọn họ làm như vậy cũng là muốn lấy lòng Lý Dương.

An Văn Quân hé miệng cười một tiếng, chỉ chỉ người trung niên trước mặt, quay sang nói với Lý Dương:

- Lý cố vấn, đây là Tổng giám đốc công ty An Thị chúng ta, An Chí Thành.

- An tổng, chào ngài.

Lý Dương hơi sững sờ, vội vàng đưa ra đi tay, An Thị hôm nay nể mặt mũi hắn, Tổng giám đốc đích thân đến.

- Lý cố vấn, thật là trẻ tuổi quá, vốn là đã sớm muốn đến gặp cậu, nhưng vẫn luôn không có thời gian, xin hãy tha lỗi.

An Chí Thành biểu hiện rất là hào phóng, hoàn toàn không có dáng vẻ của Tổng giám đốc tập đoàn lớn. Khiến ngay cả Lý Dương cũng có cảm giác vừa mừng vừa lo.

Không tán gẫu cùng người của An Thị được bao lâu, lại có người tiến vào, lần này Lý Dương biết cả hai người tiến kia.

Là người của Thiệu Thị đến, Thiệu Ngọc Hoa và Thiệu Ngọc Long cùng đến, duy chỉ có thiếu Thiệu Ngọc Cường. Lý Dương nhớ tới chuyện Thiệu Ngọc Cường đã từng nói muốn đi Vân Nam, cũng không có để ý, vội vàng cùng Lý Xán ra nghênh đón .

Hai tỷ muội nhà An Thị lạnh lùng nhìn người nhà Thiệu Thị tới, sau khi nghe phải đi thăm dự triển lãm Phỉ Thúy, An Văn Bình vốn không muốn đi, lại bị An Văn Quân lôi đi, lúc này không thích hợp để cô quấy rầy Lý Dương.

Từ từ, người đến càng lúc càng nhiều, trên căn bản công ty nhận được thiệp mời đều phái người tới, ngoài những công ty này, còn có một vài người không mời mà xin tự tới.

Những người này phần lớn là phú thương Quảng Châu, nghe nói có một buổi đấu giá như vậy, muốn đến xem có Phỉ Thúy tốt hay không để mua về. Bọn họ cũng muốn mua về tìm người gia công làm thành đồ trang sức đeo tay để dùng, đấu giá được Phỉ Thúy thì muốn làm cái gì là có thể làm cái đó.

Không lâu sau, có đến hơn trăm người tụ tập, cũng may cái gian triển lãm này khá lớn, nhiều người như vậy cũng không chật chội.

- Lý ca, có điện thoại.

Lưu Cương đột nhiên vội vã đi tới, trên tay còn cầm điện thoại di động của Lý Dương, mới tới trước đại sảnh gian triển lãm, Lý Dương liền đem điện thoại di động giao cho Lưu Cương, để cho hắn cầm giúp một tay, thời điểm tham dự triển lãm Lý Dương cũng muốn tiếp đãi những khách hàng trọng yếu này.

- Ai gọi tới vậy?

Lý Dương hỏi vọng ra rồi đi ra phía ngoài, nhận lấy điện thoại di động lập tức đặt ở bên tai.

Vừa cầm lên, trong điện thoại liền truyền đến tiếng cười sảng khoái:

- Bên đó cậu nào nhiệt ghê?

Lý Dương đột nhiên sững sốt, ngay sau đó lộ ra dáng vẻ vui mừng, bước nhanh đi ra khỏi phòng, vừa đi vừa nói chuyện:

- Hà lão, chú đạo này thế nào? Sao chú gọi điện thoại tới lúc này?

- Lúc này không thể gọi sao? Có phải cậu quá bận rộn hay không, cũng không thời gian tiếp điện thoại?

- Không, không phải vậy, ý của cháu là, ý của cháu là nhận được điện thoại của chú cháu rất vui mừng.

Lý Dương vội vàng giải thích, bên kia đầu điện thoại Hà lão lại cười.

- Lý Dương, những thứ cậu chuyển đến cũng đã đưa đến, rất tốt, cực phẩm như Huyết Mỹ Nhân cậu cũng có thể gặp được, xem ra vận may của cậu thật không tầm thường, vừa đúng lúc ta có chuyện muốn nhờ cậu giúp ta làm một việc, cậu nói trước đi, có thời gian hay không?

- Có thời gian chứ ạ, Lão gia nói đi, rốt cuộc chuyện gì, cho dù là nước sôi lửa bỏng cháu cũng không chối từ.

Lý Dương lập tức đứng thẳng người, ưỡn lồng ngực, Hà lão có chuyện phải nhờ giúp, vậy khẳng định phải đi làm, ngoài người trong nhà, Hà lão là người thân nhất của Lý Dương.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

280. Chương 280: Gốm Thanh Hoa Của Hà Lão.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Không cần cậu nhảy vào nước sôi hay lửa bỏng đâu, bây giờ không phải cậu ở Quảng Châu sao? Đừng vội trở lại, hai ngày nữa đi chuyến Hương Cảng, ở đó có một buổi đấu giá, giúp ta mua lại một món đồ.

Lão gia tử cười nói, Lý Dương đi tới trong góc yên tĩnh, điện thoại di động giắt bên tai phải, nhỏ giọng hỏi:

- Lão gia tử, chú yên tâm, đừng nói một món đồ, cho là mười món cũng không có vấn đề gì, chú nói đi, muốn món gì vậy, cháu lập tức liền mua về đưa cho chú.

Nói lời này, có vẻ là lòng tin của Lý Dương dâng cao, gần đây hần phát kia, trong tay có thể có hơn sáu mươi triệu tiền mặt, còn có số Phỉ Thúy lớn chưa được phát hiện, có những thứ này, bây giờ Lý Dương rất đầy đủ.

- Ha ha, ta không cần cậu đưa, cậu chỉ cần mua về là được, sau này ta sẽ đem tiền chuyển tới tài khoản của cậu.

Lão gia tử lần nữa cười to, trên mặt Lý Dương đầy sự thoải mái, không suy nghĩ nói vào điện thoại:

- Được, chú nói cho cháu biết buổi đấu giá mở vào giờ nào, cháu lập tức chuẩn bị.

- Đấu giá lần này sẽ là công ty Tô Phúc ở Hương Cảng cử hành, cậu tới triển lãm dự bị của bọn họ xem trước, ba ngày sau sẽ mở triển lãm dự bị.

- Lão gia, chú yên tâm, triển lãm dự bị cháu tuyệt đối sẽ đến, chú nói cho cháu biết trước, chú để ý chính là món gì?

- Là món đồ sứ Thanh Hoa, cậu cần phải quan sát thật tốt, thật rõ ràng

- Đồ sứ Thanh Hoa, không thành vấn đề, chú nói là một món kia, khi về cháu đưa cho chú là được, cũng không cần chuyển tiền cho cháu đâu.

Hà lão còn chưa nói hết, Lý Dương liền chen vào một câu, mấy ngày nay kiếm nhiều tiền như vậy, Lý Dương ở trước mặt người ngoài không nói làm gì, nhưng ở trước mặt thân nhân thì rất muốn thể hiện. Hà lão đối với Lý Dương mà nói cũng là thân nhân, huống chi thể hiện trước mặt Hà lão cũng để cho hắn có cảm giác thành công.

- Cậu xác định không muốn ta chuyển tiền?

Hà lão đột nhiên hỏi một câu, trong thanh âm tựa hồ mang theo chút hài hước.

- Dĩ nhiên, chú chỉ cần nói cho cháu biết món đó là được.

Lòng tin của Lý Dương tăng gấp trăm lần liền kêu lên, một món Thanh Hoa tốt cũng phải mấy triệu, có thể hơn chục triệu cũng là xứng đáng, món đắt tiền hơn cũng không nhiều. Những món lên đến chục triệu thậm chí trăm triệu kia phần đa là cực phẩm đời Hân, lai lịch mỗi một món cũng rất cổ, bình thường muốn gặp phải một lần cũng không dễ dàng, cho nên Lý Dương không thể suy nghĩ nhiều, hơn nữa có vẻ rất hào phóng.

Hơn mấy chục triệu, hiện tại đối với Lý Dương mà nói thật đúng là không có vấn đề gì.

- Vậy cũng tốt, ta muốn là lần đấu giá này sẽ kiếm được, chiếc bình Nguyên Thanh Hoa Cẩm Hương đó, sáu năm trước được đấu giá một lần, lúc ấy là bốn mươi hai triệu tiền Hồng Kông liền bán ra. Lần này ta đoán giá sau cùng sẽ không thấp hơn tám mươi triệu, có thể sẽ đạt tới một trăm triệu trở lên, ta tính giá tiền là giữa tám mươi triệu đến một trăm năm mươi triệu, cậu theo cái giá tiền này mà nắm chắc là được.

Hà lão bên kia điện thoại từ từ nói, Lý Dương há miệng càng lúc càng lớn, nghe thời điểm buổi đấu giá mà Hà lão nói cũng cảm giác rất không ổn, đang nghe là bình Nguyên Thanh Hoa, trên mặt Lý Dương cơ hồ sắp biến thành tuyệt vọng, nghe được đánh giá cuối cùng của Hà lão, trước mắt Lý Dương tối sầm, thiếu chút nữa là ngã quỵ.

Một trăm triệu đến một trăm năm mươi triệu, còn là tiền Hồng Kông, miệng Lý Dương mấp máy mất tự nhiên, hần đáng lẽ nên sớm nghĩ ra Hà Lão, cố ý gọi điện thoại tới nhắc nhở mình đi mua đồ, làm sao có thể đơn giản như vậy, bây giờ mạnh miệng đã nói ra rồi, muốn thu lại cũng không được.

- Lý Dương, cậu làm sao vậy?

Hà lão ngồi trên ghế tựa ở trong sân, hần tựa hồ thấy được vẻ mặt Lý Dương lúc này, trên mặt liền nở nụ cười hiền lành sủng ái.

- Không có, không có gì, Lão gia, cái buổi đấu giá này lúc nào thì cử hành?

Lý Dương lập tức nhỏ giọng trả lời, trong lòng cũng đang tính toán, theo giá cao nhất tính toán được thì một trăm năm mươi triệu tiền Hồng Kông này đổi thành nhân dân tệ là bao nhiêu.

Theo tỉ giá bây giờ, một trăm năm mươi triệu tiền Hồng Kông này khoảng một trăm tám mươi triệu nhân dân tệ, nói cách khác muốn đi tham gia buổi đấu giá thế nào cũng phải chuẩn bị hai trăm triệu mới được, trên người Lý Dương bây giờ hơn sáu mươi triệu căn bản không đủ.

- Ba ngày sau triển lãm dự bị, năm ngày sau bán đấu giá, đến lúc đó ta chờ tin tức tốt của cậu.

Lão gia cười lớn một tiếng, sau đó liền cúp điện thoại, Lý Dương nghe trong điện thoại tiếng tút tút, khoe miệng lại khẽ động một cái.

Cẩn thận tính toán thì lần đấu giá này sẽ có thể được đến khoản tiền đó, Lý Dương nặng nề thở dài. Hai trăm triệu, Lý Dương vẫn có, buổi đấu giá lần này, những Phỉ Thúy kia bán hết thì hai trăm triệu tuyệt đối không có bất cứ vấn đề gì, chỉ là nghĩ đến hai trăm triệu này ở trong túi còn chưa ấm hơi liền bay mất, Lý Dương có cảm giác khó tả.

Ở Minh Dương xa xôi, Hà lão vừa cười vừa gọi điện thoại cho con gái của mình, báo cho con gái một số tài khoản, cô lập tức chuyển một trăm năm mươi triệu tiền Hồng Kông vào tài khoản này, nghĩ tới vẻ mặt nhăn nhu quả mướp đắng của Lý Dương sau khi nghe được đánh giá cuối cùng, Hà lão liền vui vẻ cười to không ngừng.

Thường ngày, nếu như Hà lão biết buổi đấu giá có vật mình muốn, cũng là để cho con gái đi mua về cho mình, thân phận của ông không thích hợp xuất hiện ở những phòng đấu giá này.

Lần này, vốn là cũng muốn cho con gái đi, nhưng Hà lão đột nhiên nhớ tới Lý Dương đang ở Quảng Châu, mà Lý Dương thành thạo về đồ cổ hơn con gái ông nhiều, vì vậy muốn để cho Lý Dương đi giúp mình tham gia cái buổi đấu giá này, thuận tiện còn có thể để cho Lý Dương tăng thêm kiến thức, buổi đấu giá xuất hiện đồ cổ cao cấp cũng không ít.

Chẳng qua là không ngờ Lý Dương sẽ lớn tiếng tỏ ra anh hùng, khăng khăng muốn tặng cho mình cái vật phẩm trong buổi bán đấu giá này, Hà lão cười to đồng thời cũng không ngừng gật đầu, có cảm giác rất vui mừng.

Nhưng suy nghĩ một chút, Lý Dương thật là có cái năng lực mua được đồ trong buổi bán đấu giá này, năm ngoái thời điểm mới gặp Lý Dương, Hà lão cũng không ngờ một năm ngắn ngủn mà Lý Dương có biến hóa lớn như vậy.

- Một trăm triệu, hai trăm triệu, ba trăm triệu.

Buổi đấu giá dự bị của công ty Lợi Đạt - Quảng Châu, Lý Dương đứng ở một góc nhỏ đang không ngừng tính toán, hần nghĩ làm thế nào mới có thể mau chóng đem số tiền kia nắm được trong tay, đi tham gia buổi đấu giá Hương Cảng.

Cũng may cho hần buổi đấu giá ở Hương Cảng kia sau buổi đấu giá của hần hai ngày, cho dù hai ngày tới tiền chưa về tài khoản, đợi đến buổi đấu giá Hương Cảng bên kia kết thúc cũng có thể về tài khoản rồi. Cho dù chậm một hai ngày chuyển khoản cũng không có vấn đề, công ty bán đấu giá ít nhất cũng sẽ cho kỳ hạn ba ngày, có công ty bán đấu giá còn cho kỳ hạn dài đến một tháng.

Điểm này, đã là ông chủ công ty bán đấu giá Lý Dương rất rõ.

- Lý ca, anh cứ bận việc ở đây đi, tôi đi làm thủ tục đi Hương Cảng trước.

Lưu Cương từ phía sau đi tới, Lý Dương quay đầu nhìn lại, lập tức phát hiện Lưu Cương cố nén nụ cười trên mặt, vốn là đang buồn phiền, trong nháy mắt lại thay đổi càng thêm khó coi.

- Tôi đi đây.

Thấy dáng vẻ Lý Dương, Lưu Cương lập tức chạy đi, chờ thang máy, Lưu Cương cũng nhin cười không được nữa liền cười to, còn đứng lúc bị Lý Dương thấy.

- Tên này, quay lại phải dạy dỗ hần.

Lý Dương giận dữ dí quả đấm, hần nhưng không nghĩ tới, dựa vào bản thân vậy hần sao có thể là đối thủ của Lưu Cương, hai người giao thủ thật, không biết là ai dạy dỗ ai.

- Reng reng.

Quả đấm của Lý Dương còn chưa được đặt xuống, điện thoại di động trên tay lại bắt đầu rung, điện tới là một số máy bàn của Minh Dương, nhưng số này Lý Dương rất lạ.

Cú điện thoại này nói trong thời gian rất ngắn, mấy câu nói ngắn ngủn Lý Dương liền cúp điện thoại, nhưng tâm trạng vẫn không bình tĩnh lại ngay.

Điện thoại là ngân hàng Minh Dương gọi tới, bây giờ Lý Dương là khách hàng lớn, vừa có một khoản một trăm năm mươi triệu tiền Hồng Kông vào tài khoản Lý Dương, người của ngân hàng lập tức gọi điện thoại cho Lý Dương xin phép Lý Dương số tiền Hồng Kông đổi tỉ giá nhân dân tiền hay tiếp tục giữ nguyên giá, tất cả để trong tài khoản.

Muốn đi Hương Cảng tham gia buổi đấu giá, số tiền trong tài khoản này, còn là tiền Hồng Kông khiến Lý Dương thấy khá hơn một chút, nhưng Lý Dương cũng không nghĩ tới, Hà lão chuyển tiền cho mình nhanh như vậy, điều này làm cho Lý Dương rất cảm động trong lòng.

Hà lão tựa như một trường bối chân chính của hần như vậy, không thể nào để Lý Dương cảm tiền của mình mua đồ cho hần, cái này giống như ông đối với cháu trai vậy, ngoài miệng có thể nói chơi, nhưng trong quá trình thực tế cũng sẽ không làm như vậy.

Hơn nữa, rõ ràng Hà lão vô cùng tín nhiệm đối với Lý Dương, một trăm năm mươi triệu tiền Hồng Kông cũng không phải là con số nhỏ, lại đi Hương Cảng tham gia buổi đấu giá, số tiền kia lại chuyển trước mấy ngày, không phải người nhà, rất khó có thể có tín nhiệm như vậy.

Khi Lý Dương cảm động hần không nghĩ được khối Thủy Tinh Chung và Huyết Mỹ Nhân Phỉ Thúy và còn ẩm chính phẩm Huyền Đức và đèn Bóng Trăng thần kỳ của hần trong tay Hà lão, giá trị những thứ đó cao hơn số tiền kia nhiều. Lúc này Lý Dương chỉ nghĩ Hà lão đối với mình tốt, lại vì mình làm những chuyện kia.

Nhưng đây cũng là một loại biểu hiện tình cảm thật, tình cảm như vậy mới có thể là thân tình chân chính, có thể duy trì.

Buổi triển lãm tiến hành rất thuận lợi, người của công ty bán đấu giá lớn trước đó cũng nghe nói qua số Phỉ Thúy này, cũng đã thấy catalogue tuyên truyền, nhưng cũng chưa từng tận mắt thấy, lần này sau khi tận mắt xem phần lớn đã yên tâm, nghiêm túc chuẩn bị cho buổi đấu giá này.

Công ty châu báu có thực lực cũng đến quan sát những Phỉ Thúy kia, đặc biệt là khối Thủy Tinh Chung Tổ Mẫu Lục Phỉ Thúy càng làm cho bọn họ đổ mắt. Có ít nhất bảy tám công ty cũng hạ quyết tâm tới mua khối nguyên liệu đấu giá này, còn có mấy thương nhân người Quảng Đông rất hứng thú với mấy khối Phỉ Thúy kia.

Một số công ty châu báu không dư giả tiền bạc lắm, phần lớn nhắm vào những khối Kim Ti Chung và Phù Dung Chung Phỉ Thúy, những Phỉ Thúy cao cấp đối với bọn họ mà nói cũng rất quan trọng, mua nhiều một chút, đối với sự phát triển của công ty là có lợi nhiều hơn chút. Bây giờ thị trường Phỉ Thúy đang khan hiếm, mật ít ruồi nhiều. Có cơ hội như vậy nếu bỏ lỡ mới là không thể tha thứ.

Buổi triển lãm kéo dài đến bốn giờ chiều, bốn giờ sau xe của ngân hàng sẽ tới đem những Phỉ Thúy này đi, người bảo vệ an toàn của công ty cũng đi theo, đưa Phỉ Thúy về ngân hàng, công việc của bọn họ cũng kết thúc.

Trịnh Khải Đạt đi theo, vốn là muốn cho Lý Dương đi, Trịnh Khải Đạt còn có rất nhiều chuyện bận rộn, nhưng Lý Dương chết sống không muốn đi, chuyện áp tải châu báu ở Thanh Đảo lần đó khiến hắn có ảnh hưởng quá lớn.

Buổi trưa Lưu Cương trở lại, Lý Dương cũng không biết hắn dùng phương pháp gì, làm thủ tục nhanh như vậy, hơn nữa còn là làm hộ chiếu, hiệu suất cao như vậy, ngay cả Lý Dương cũng âm thầm chắc lưỡi. Hắn đột nhiên nhớ ra ngay cả chứng minh thư của mình cũng chưa đưa cho Lưu Cương, hắn làm thế nào đem hộ chiếu về nhẹ nhõm như vậy, còn dùng thời gian ngắn ngủi như vậy?

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

281. Chương 281: Nguyên Thanh Hoa Và Bán Đấu Gia Phỉ Thúy. (1)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Lý Dương nói mục đích tới HongKong cho đám người Trịnh Khải Đạt.

Dù sao thì Lý Dương cũng là một đồng sự của một công ty đấu giá lớn, vậy mà hắn lại chưa từng thật sự tham gia qua một hội đấu giá chính quy nào cả.

Việc này nói ra quả thật có chút dọa người, nhưng mà nó lại là sự thật.

Lần này hắn vốn định hưởng thụ không khí một chút ở lần đấu giá của công ty mình, nhưng mà vì Hà lão yêu cầu nên chỉ có thể từ bỏ, cũng may là đi HongKong cũng là tham gia hội đấu giá hơn nữa còn là hội đấu giá lớn nên Lý Dương cũng không có gì tiếc nuối.

Lý Dương không thể ở lại tham gia hội đấu giá của công ty mình làm cho Trịnh Khải Đạt và Tư Mã Lâm có chút tiếc nuối, lần này thứ bọn họ bán phần lớn đều là của Lý Dương, cũng có thể tất cả những thứ này đều là công lao của Lý Dương.

Nhưng mà sau khi biết nguyên nhân thì mọi người không còn gì để nói, hai người đều tỏ vẻ cho dù Lý Dương không có ở đây thì bọn họ vẫn sẽ cố gắng làm thật tốt, nhất định sẽ bán số Phỉ Thúy này của Lý Dương với một cái giá cao nhất.

Sau khi xử lý tốt mọi chuyện Lý Dương không còn việc gì nữa nên cùng Lưu Cương lấy xe đi HongKong.

Ngô Hiểu Ly thấy Lý Dương đi thì rất không vui, Lưu Cương cũng không có giúp cô lo hộ chiếu, lần này đi Hongkong là vì mua đồ cho Hà lão, cũng không phải đi chơi, Lưu Cương cũng không dám tự mình chủ trương, nhiệm vụ của hắn là phải bảo vệ Lý Dương thật tốt.

Ngô Hiểu Ly chỉ có thể tự mình là thủ tục, cho dù ba cô có là phó cục trưởng cục cảnh sát thì muốn lo hộ chiếu cho cô cũng phải mất hai ngày, hơn nữa đây còn là tốc độ nhanh nhất nên cô muốn đi cùng Lý Dương là chuyện không có khả năng.

Nghiêm Châu cách HongKong rất gần, nó còn gần hơn là đi từ Minh Dương tới HongKong nữa, hơn hai giờ sau hai người đã đến cảng Thâm Quyến. Việc làm cho Lý Dương không ngờ là chiếc xe cụng đã được Lưu Cương lo xong thủ tục, người ở bến cảng kiểm tra một chút rồi hai người trực tiếp lấy xe đi HongKong.

Nhìn một màn này Lý Dương rất là cảm than, có Lưu Cương đi chung quả thật là tiện lợi.

Lúc Lý Dương đến HongKong thì công ty của hắn cũng sắp bắt đầu bàn đấu giá, chỉ tiếc là hội đấu giá cử hành buổi tối nếu không thì bọn họ đã có thể chờ đấu giá xong thì mới đến HongKong, như vậy là có thể nhìn thấy được những viên Phỉ Thúy của mình được người khác tranh nhau mua, đáng tiếc là hắn không thể thấy được việc này.

Từng có kinh nghiệm ở hội đấu giá Minh Dương nên Lý Dương tin tưởng thứ này sẽ có rất nhiều người tranh giành, cuối cùng nhất định sẽ có giá trên trời.

Lúc hai người đến HongKong là buổi chiều, dọc theo đường đi Lý Dương đều tò mò nhìn ra bên ngoài, đây là nơi mà Lý Dương đã thấy rất nhiều lần qua TV nhưng đây là lần đầu tiên Lý Dương đặt chân tới nơi này, những nhà cao tầng bên ngoài hoàn toàn khác với tưởng tượng của Lý Dương.

Lúc tới khu Loan Tử, Lý Dương cuối cùng gặp được những thứ mà mình nhìn thấy trên TV.

Khi Lưu Cương lấy xe đến nơi, Lý Dương rốt cục cũng nhìn thấy một kiến trúc quen thuộc, cơ hồ mỗi một bộ phim HongKong đều có nó xuất hiện, nó không phải là nơi nào khác mà là trung tâm triển lãm HongKong.

Trước khi đi Lưu Cương đã lo xong vấn đề chỗ ở, khách sạn nằm trong trung tâm triển lãm, ngày mai triển lãm thử, hoạt động sau đó đều được tiến hành bên trong này, ở nơi thì rất tiện lợi.

Lưu Cương sau khi vào phòng liền đi ra ngoài để lại một mình Lý Dương ở trong phòng nghỉ ngơi.

Khách sạn năm sao HongKong vẫn là rất thoải mái, cảm thụ được sự thoải mái này Lý Dương lại cảm thán, nửa năm trước hẳn còn không nghĩ tới là cuộc sống của mình lại thay đổi nhiều như thế, tất cả những thứ này đều là do sợi dây đen không rõ là cái gì trong cơ thể mang lại.

Nằm ở trên giường, Lý Dương đột nhiên phát động đặc thù năng lực, đến nay hẳn cũng không biết sợi dây đen này rốt cuộc là cái gì nữa.

Dưới hình ảnh lập thể, sợi dây đen trong cánh tay và lòng bàn tay xuất hiện rất rõ ràng, hai sợi dây trong hai tay vẫn dài như vậy, mười nhánh trong hay bàn tay thì vẫn nhỏ như xưa.

Lý Dương đem lực chú ý tập trung tại trên sợi dây đen, hẳn muốn thử xem mình có thể khống chế được sợi dây đen này không, cuối cùng lại bất đắc dĩ lắc lắc đầu, hẳn không hề có cảm giác gì với sợi dây đen, muốn khống chế nó cũng giống như là trăng dưới nước vậy, không hề có chút thực tế nào.

Không bao lâu sau Lưu Cương đã trở lại, trên tay hẳn là hai thiệp mời và hai quyển sách, trên quyển sách còn có giới thiệu về hội đấu giá lần này.

Lý Dương lập tức cầm quyển sách ngồi trên ghế lật xem.

Nhà bán đấu giá Tô Phú Lý Dương không phải chỉ mới nghe qua một lần, đây là công ty xuyên quốc gia, địa vị của nó ở Trung Quốc không thua gì An Thị, nó chỉ có một hoạt động duy nhất đó chính là bán đấu giá, nó tuyệt đối không phải là thứ mà công ty mới thành lập của Lý Dương có thể so sánh.

Đây là một lần bán đấu giá không thường lệ của Tô Phú, những công ty bán đấu giá lớn ngoại trừ định kỳ bán đấu giá vào mùa Xuân và mùa Thu ra còn có thể thỉnh thoảng tổ chức một cuộc đấu giá không định kỳ, nó cũng giống như là lần đấu giá những viên Phỉ Thúy của Lý Dương vậy.

Lần này Tô Phú có 4 lần đấu giá, không hổ công ty bán đấu giá lâu đời, quy mô này của bọn họ bây giờ Trịnh Khải Đạt vẫn chưa thể nào làm được, đây cũng là mục tiêu sau này của đám người Trịnh Khải Đạt.

Ngày mai sẽ cử hành triển lãm thử, ngày mốt mới bắt đầu bán đấu giá, Tô Phú là công ty bán đấu giá rất có kinh nghiệm, triển lãm và cuộc đấu giá họ sẽ tổ chức liên nhau, hơn nữa rất nhiều người tham gia đấu giá đều là khách quen cũ, những người này biết rõ quy định ở nơi này nên công việc tiến hành cũng rất thuận lợi.

Bốn cuộc đấu giá tổ chức trong hai ngày, ngày đầu tiên bán những tác phẩm nghệ thuật hiện đại, Lý Dương có đi hay không đều được. Ngày hôm sau mới là trọng điểm, buổi sang là bán đấu giá Phỉ Thúy, buổi chiều là bán đồ sứ Trung Quốc, cái Nguyên Thanh Hoa mà Hà lão nhìn trúng được bán vào buổi chiều ngày thứ 2.

-Nguyên Thanh Hoa a

Nhìn vào bức hình Nguyên Thanh Hoa “Cầm Hương Đình”, Lý Dương thở dài một hơi. Hiện giờ Lý Dương không phải là tên thanh niên trước kia cái gì cũng không hiểu, xem nhiều tư liệu quý báo như vậy đã bổ sung rất nhiều tri thức cho hẳn, hiện giờ hẳn rất hiểu ý nghĩa của ba từ Nguyên Thanh Hoa này.

Một thời gian dài trước đây, lai lịch của Nguyên Thanh Hoa còn là một bí ẩn.

Đồ gốm sứ Trung Quốc hề có loại mới ra đều có lai lịch rõ ràng, nhưng chỉ có Nguyên Thanh Hoa là không có, nó không hề có ghi chép gì về lịch sử hình thành cũng như phát triển, người thời đó cũng rất nghi ngờ về xuất thân của nó.

Nguyên nhân chủ yếu là trong năm trăm năm của hai triều đại Minh Thanh, lịch sử thời đó không hề có chút ghi chép nào về thứ này, mọi người lúc đó cho rằng thứ này có từ thời Vĩnh Lạc, căn cứ xác thực nhất chính là một cái Nguyên Thanh Hoa được mang về từ Tây Dương.

Thậm chí tới thời Dân Quốc mọi người còn cho rằng nó có từ thời Minh, cho đến thập niên 50 của thế kỷ trước, một người Mỹ đưa ra luận chứng về Nguyên Thanh Hoa, luận chứng này đã làm khiếp sợ toàn bộ giới sưu tầm thời đó.

Từ lúc đó, Nguyên Thanh Hoa mới từ từ lọt vào mắt những người sưu tầm đồ cổ.

Đến nay, Nguyên Thanh Hoa được giới học thuật tán thành chỉ có 300 món, Trung Quốc có 100 món, phần lớn đều nằm trong viện bảo tàng, trên thị trường có rất ít thứ này lưu lạc. Năm 2005, một món Nguyên Thanh Hoa tên là “Quỷ Cốc Tử Hạ Sơn” được bán ở Luân Đôn với giá 2.3 triệu NDT, trong nháy mắt Nguyên Thanh Hoa đã trở thành con cưng trong mắt mọi người, lúc đó nó cũng là tượng trưng cho sự giàu có.

Tối hôm nay, trong dân gian có rất nhiều đồ cổ tự xưng là Nguyên Thanh Hoa, có điều chúng đều là giả.

Nhìn vào bức hình trước mặt, Lý Dương có chút đỏ mắt, thứ tốt thế này chỉ cần là người thật sự yêu thích sưu tầm đều kiếm lòng không nổi, đương nhiên, có năng lực để sưu tầm hay không lại là chuyện khác.

Hà lão sờ nhìn trúng cái nguyên Thanh Hoa này là vì trên nó miêu tả lại bài tạp kịch nổi tiếng của Vương Trọng Văn là Mạnh Nguyệt Mai hận Cẩm Hương Đình, bức tranh phi thường xinh đẹp, sắc thái cũng rất tiên diễm, nó không kém chút nào những vật dụng của quan viên thời Thanh.

Trong Nguyên Thanh Hoa, thứ quý nhất chính là đồ sứ có hình người, mỗi món như vậy đều là quốc bảo, Nguyên Thanh Hoa chính là trân phẩm trong trân phẩm, nếu không phải Hà lão đã nhìn trúng nó thì Lý Dương sẽ mua nó về từ từ thưởng thức.

Khép quyển sách lại, Lý Dương từ từ thở ra một hơi, cái nguyên Thanh Hoa này Lý Dương nhất định phải có, muốn mua được nó thì phải tìm hiểu về nó nhiều hơn, phải đến xem tận mắt nó chứ không thể chỉ dựa vào một tấm hình như thế này được.

Từ khi nhận được yêu cầu của Hà lão, Lý Dương đã bắt đầu tìm tư liệu về Nguyên Thanh Hoa, chỉ tiếc là tư liệu có thể tìm được không nhiều, hiểu biết của hắn về thứ này rất có hạn, thứ mà Lý Dương biết thì những người khác cũng biết.

Hà lão cũng không có giúp gì nhiều cho Lý Dương, Hà lão biết nhiều hơn Lý Dương một chút, nhưng thứ này không có trợ giúp gì tới việc tham gia đấu giá của Lý Dương, Lý Dương cũng chỉ có thể tự dựa vào chính mình mà thôi.

Trong khách sạn nghỉ ngơi một hồi, sắc trời cũng từ từ tối lại, nhìn ra ngoài cửa sổ, những ánh đèn neon bên ngoài vô cùng chói mắt.

-Lý ca, gọi người mang đồ ăn vào hay là ra ngoài ăn

Lưu Cương đi tới, Lý Dương ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, lúc này hắn mới phát hiện ra là trời đã hoàn toàn tối, này giờ hắn vẫn luôn chú ý xem sách, không ngờ là thời gian lại trôi qua nhanh như vậy.

-Hiện tại mấy giờ?

-Gần bảy giờ rồi

-Bảy giờ rồi, hội đấu giá của Trịnh ca cũng sắp bắt đầu rồi, chúng ta ra ngoài ăn thôi

Lý Dương đứng dậy dùng sức lắc lắc người một cái rồi đem Nguyên Thanh Hoa tạm thời ném ra sau đầu. Trước khi đi Tư Mã Lâm đã từng nói qua với Lý Dương là đồ ăn ở HồngKong rất không tệ, lần này nếu không phải hội đấu giá tổ chức trùng giờ thì bọn hắn cũng muốn tới HồngKong với Lý Dương để nhắm nháp một chút mỹ thực ở nơi này.

Ở xung quanh trung tâm triển lãm Hồng Kông có một nhà hàng không tẻ, nó rất nổi danh ở nơi này, trước khi đi Tư Mã Lâm có nhắc với Lý Dương về nơi này, đi không được bao lâu, Lý Dương đã phát hiện ra nhà hàng kiểu Tây Âu tên là Victoria nên lập tức dẫn Lưu Cương vào.

-Tiên sinh, xin hỏi ngài có hẹn trước không?

Vừa mới tiến nhà ăn thì có một người bán hàng khom người chào Lý Dương, Lý Dương đánh giá xung quanh một chút rồi thành thật trả lời:

-Không có

-Tốt, tiên sinh, xin theo tôi

Người bán hàng đưa tay mời vào, Lý Dương và Lưu Cương đều đi theo phía sau, Lý Dương vừa đi vừa cảm thán, nhà hàng cao cấp quả là không tẻ, hoàn cảnh cũng tốt như vậy, nhiều người ăn cơm cùng lúc không ngờ là không có chút tạp âm nào.

Tư Mã Lâm đã từng nói qua với Lý Dương là thịt bò ở chỗ này rất không tẻ, Lý Dương và Lưu Cương gọi mỗi người một phần và gọi thêm một chai rượu đỏ. Nhập gia tùy tục, ăn cơm tây mà không uống rượu đỏ thì có chút kỳ lạ, nhưng mà khi thấy đơn giá thì hấn lại đau đầu, bữa cơm này đã tốn hết vài tháng lương trước kia của hấn.

Trong khoảng thời gian này Lý Dương đều cũng bọn người Tư Mã Lâm, Trịnh Khải Đạt ở cùng một chỗ, mỗi đều ăn thứ tốt nhất, cuộc sống xa xỉ này hấn cũng đã có chút quen, hơn nữa hấn cũng không đau lòng vì xót tiền như lúc trước nữa, hiện tại Lý Dương ra vào nơi cao cấp này đều không có chút gánh nặng nào.

Lúc Lý Dương đang cảm khái thì hội đấu giá ở Quảng Châu cũng đã bắt đầu.

Chu Lỗi và Lý Xán đều ở đây bận rộn, lần đấu giá này có hơn 100 người tham gia, trong hội trường còn lấp rất nhiều đài tín hiệu để những người ở dưới có thể dùng máy để báo giá.

Người thu hút nhất trong hội trường là An Văn Quân và Thiệu Ngọc Hoa, bọn họ tới đại diện cho hai đại công ty. Lần này có nhiều cao cấp Phỉ Thúy như vậy, hai đại công ty khẳng định sẽ có một hồi long tranh hổ đấu, những người tới đây chỉ để góp vui đều đang ngẩn cổ chờ xem kịch.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

282. Chương 282: Nguyên Thanh Hoa Và Bán Đấu Gia Phỉ Thúy. (2)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Thứ bán đấu giá đầu tiên là khối Băng Chủng Phỉ Thúy màu xanh tảo của Ngô Hiểu Ly, thứ đầu tiên không thể quá kém, nhưng giá cũng không thể quá cao, khối Băng Chủng này của Ngô Hiểu Ly là thích hợp nhất, vì dễ tăng khí thể nên khối Băng Chủng này sẽ có giá không thấp.

Cuối cùng, khối Băng Chủng của Ngô Hiểu Ly được bán với giá 120 vạn, cả giá này không thấp, cho dù làm thành trang sức thì cũng chỉ có cái giá này thôi, muốn kiếm lời gần như là không có khả năng, nói không chừng còn phải tốn phí gia công nữa.

Người mua được nó là nhân viên của công ty lão Phượng Tường, An Thị và Thiệu Thị đều không có ra giá.

Khối thứ hai được bán đấu giá là khối Kim Ti Chủng của Trương Vĩ, chất lượng của khối Phỉ Thúy này không tẻ, khổ cũng to hơn khối Băng Chủng, vừa ra giá quy định xong liền có rất nhiều công ty cạnh tranh làm cho lúc đi vào bên trong Trương Vĩ còn không ngừng cười.

Khối tiếp theo là một khối Băng Chủng Phỉ Thúy, nó là khối được giải ra từ khối nguyên thạch số 605 của Lý Dương, chính vì khối này mà Thiệu Ngọc Cường từng hối hận một thời gian.

Khối Băng Chủng Lớn chia làm 3 khối nhỏ, mỗi khối đều nặng vài kg, hiện tại đang bán 1 trong 3 khối đó.

-Hiện tại phải vật phẩm được bán là một khối Băng Chủng, nặng 5,6 kg, hình trứng, cho dù là làm vòng tay hay thứ khác đều được, giá quy định là năm trăm vạn, mỗi lần báo giá không được thấp hơn 10 vạn.

Người bán đấu giá vừa mới dứt lời, thì phía dưới đã có người liên tục báo giá, thỉnh thoảng còn có người lớn tiếng báo giá, rất nhanh khối nguyên thạch này đã tăng lên giá 900 vạn.

-Hai ngàn vạn.

Thiệu Ngọc Hoa đột nhiên báo giá, giá lập tức từ 900 vạn lên 2000 vạn, trong nháy mắt mọi người đều im lặng. Mọi người đều gặp người tăng giá, nhưng mà tăng một cách ác độc như vậy thì chưa từng thấy, trong chớp mắt giá tăng lên gấp đôi.

-Hai ngàn vạn, vị tiên sinh này vừa ra giá 2000 vạn, còn có ai ra giá nữa không, nếu không thì khối nguyên thạch này sẽ thuộc về vị tiên sinh này.

Người bán đấu giá giơ cây búa lên hưng phấn nói.

Trịnh Khải Đạt cũng rất hưng phấn, hai thứ đầu tiên đều có giá hơn trăm vạn, khối Băng Chủng này vừa lên, không được bao lâu thì nó đã có giá 2000 vạn, trong một cuộc đấu giá, có thể xuất hiện một thứ trên nghìn vạn cũng không nhiều.

Đây chỉ là mới bắt đầu, khối tương tự với khối này còn tới hai khối nữa, mặt khác còn có những khối khác có giá trị còn cao hơn khối này nữa, nếu cứ như thế thì ngày đấu giá hôm nay vượt qua trăm triệu là một chuyện đơn giản mà thôi, đây sẽ là một khởi đầu tốt đẹp với công ty đấu giá của họ.

An Văn Quân có chút do dự, khối Phỉ Thúy này trong lòng cô có giá 1800 vạn, 1800 vạn thì đã không có lời rồi, không ngờ cô còn chưa ra giá thì Thiệu Ngọc Hoa đã trực tiếp kêu giá 2000 vạn, việc này làm cho An Văn Quân có chút không biết phải làm sao.

-Hai ngàn vạn, khối Phỉ Thúy này đã thuộc về vị tiên sinh số 16.

Người bán đấu giá mạnh mẽ gõ búa xuống, hai mắt An Văn Quân lập tức sáng lên, ngồi thẳng dậy trừng mắt nhìn Thiệu Ngọc Hoa, số 16 là số của Thiệu Ngọc Hoa mà.

Thiệu Ngọc Hoa cười hắc hắc một tiếng, hất ôm hai tay ngồi dựa vào ghế, bộ dạng rất là đắc ý.

An Văn Quân hiện đã hiểu được Thiệu Ngọc Hoa nâng giá như vậy là vì cố ý đối phó cô, hôm nay Thiệu Thị cũng không định kiếm tiền được từ số Phỉ Thúy này.

Thiệu Ngọc Hoa thừa dịp An Văn Quân chưa suy nghĩ kỹ liền lấy đi một khối Băng Chủng, khối này Thiệu Thị khẳng định sẽ bị thua lỗ. Nhưng mà nếu có người tiếp tục tăng giá thì Thiệu Thị cũng không thua lỗ gì, cho dù Thiệu Thị có thua lỗ một chút thì cũng chẳng sao, dù sao cũng có được một khối Phỉ Thúy mà.

-Hừ

An Văn Quân tức giận hừ một tiếng rồi không nhìn Thiệu Ngọc Hoa nữa, lần này cô được giao quyền rất lớn để tới đây mua Phỉ Thúy, cho dù thua lỗ một chút thì cũng không sao, nhiệm vụ hàng đầu là không để Phỉ Thúy rơi vào tay Thiệu Thị, thực đáng tiếc, mới lần giao thủ đầu tiên thì cô đã thua, một khối Phỉ Thúy đã bị Thiệu Thị cướp đi.

Khối Phỉ Thúy kế tiếp là khối của Tư Mã Lâm, lần này tới lượt An Văn Quân bài ra tư thế hại người, Thiệu Ngọc Hoa thì vẫn ôm tay mỉm cười, ngay cả một câu hắt cùn cũng chưa nói.

Cuối cùng khối nguyên thạch này được An Thị mua, việc này làm cho những công ty châu báu khác rất bất mãn.

Bọn họ biết Băng Chủng và Thủy Tinh Chủng An Thị và Thiệu Thị sẽ cạnh tranh với nhau, ngoại trừ 10 đại công ty thì những công ty khác đã từ bỏ việc cạnh tranh, bọn họ đều đem mục tiêu chuyển sang những thứ khác, không ngờ chưa gì mà An Thị và Thiệu Thị lại cạnh tranh kịch liệt như vậy, ngay cả thua lỗ mà bọn họ vẫn cạnh tranh.

Vô hình trung, những công ty châu báu đều coi An Thị trở thành kẻ địch.

Mấy khối Phỉ Thúy tiếp theo, An Văn Quân đều tỏ ra rất khiêu khích, có điều Thiệu Ngọc Hoa vẫn chưa đáp lại, hắn vẫn lặng lặng ngồi đó, một chút ý đáp trả cũng không có.

Điều này làm cho An Văn Quân rất nghi hoặc, đáng tiếc là cô không biết việc liên tục ra giá cao để mua Phỉ Thúy đã làm các công ty khác bất mãn.

Trên màn hình lớn hiện ra một viên Băng Chủng, nhìn thấy viên Băng Chủng này mọi người đều hưng phấn lên.

-Khối này là khối cùng nguồn gốc với khối có giá 2000 vạn trước đó, nặng 6 kg, giá quy định là năm trăm năm mươi vạn, mỗi lần báo giá thấp nhất là 10 vạn...

-Một ngàn vạn

Người bán đấu giá còn chưa nói xong, An Văn Quân đã báo giá, những khối bình thường An Văn Quân còn có khả năng nhường lại nhưng Băng Chủng thì An Thị nhất quyết phải mua cho bằng được.

Đặc biệt là khối Băng Chủng lớn càng là mục tiêu của An Thị, có điều An Văn Quân đang gặp bất lợi, khối đầu tiên không ngờ đã bị Thiệu Thị mua mất, giờ phút này lòng cô đang rất tức giận cho nên người đấu giá còn chưa nói xong cô đã nâng giá gấp đôi.

Đồng thời An Văn Quân còn cười lạnh trong lòng, phương pháp vừa rồi của Thiệu Ngọc Hoa đừng nghĩ có thể tiếp tục sử dụng, cho dù là hắn nâng giá lên 2000 vạn An Văn Quân cũng sẽ tiếp tục cạnh tranh.

-Một ngàn một trăm vạn

Người ra giá không phải là Thiệu Ngọc Hoa mà là người của công ty châu báu khác, công ty của hắn cũng là công ty lớn, tuy không thể so với An Thị và Thiệu Thị nhưng cũng kém không nhiều lắm.

-Một ngàn hai trăm vạn

Lại có người trực tiếp bỏ thêm một trăm vạn, An Văn Quân nghi ngờ nhìn thoáng qua Thiệu Ngọc Hoa, Thiệu Ngọc Hoa không ngờ vẫn ôm tay ngồi đó, một chút lo lắng cũng không có.

-Một ngàn hai trăm mười vạn

Có người tiếp tục báo giá, giá của khối Phỉ Thúy này đã vượt mức 1400 vạn và đang tiến về mốc giá 1500 vạn.

Giá này không thấp, nhưng mà so với giá 2000 vạn vừa rồi thì khối này còn nặng hơn một chút, ai cũng hiểu được 1500 vạn không phải là giá cuối cùng của nó.

Quả nhiên, giá 1500 vạn vừa ra An Văn Quân lại ra giá, lần này trực tiếp tăng thêm 300 vạn thành 1800 vạn.

Giá này vừa ra thì việc cạnh tranh kịch liệt vừa rồi tạm thời ngừng lại.

Có điều những công ty này đều có một chút cảm tức cùng một chút bất mãn với An Thị, ma xui quỷ khiến, chỉ trong chốc lát đã có một nửa số người cảm thấy bất mãn với An Thị, đây là việc An Văn Quân tuyệt đối không ngờ.

-Hai ngàn vạn.

Thiệu Ngọc Hoa rốt cục cũng đã báo giá, những công ty đấu giá khác đều không hé răng, giá hai nghìn vạn khẳng định là phải chịu lỗ, bọn họ đều ngừng lại, họ không giống như Thiệu Thị và An Thị phải liều chết cạnh tranh, bọn họ không muốn chỉ vì một khối Phỉ Thúy mà bị thua lỗ như vậy.

-2050 vạn

An Văn Quân báo giá, hiện tại An Văn Quân cũng không dám một lần thêm quá nhiều, thêm nhiều thì thua lỗ nhiều.

-Ha ha, hai ngàn năm trăm vạn.

Thiệu Ngọc Hoa lặng lẽ cười một tiếng rồi giơ thẻ bài báo ra một cái giá rung động.

Hai ngàn năm trăm vạn, nếu hai nghìn vạn chỉ thua lỗ một chút thì 2500 vạn chính là thua lỗ 500 vạn, đây cũng không phải là một con số nhỏ, Thiệu Thị cho dù có lớn hơn nữa thì cũng không muốn phải thua lỗ một số tiền lớn như vậy.

An Văn Quân lại có chút do dự, thua lỗ cô có thể chịu được nhưng thua lỗ quá nhiều thì cô cũng không gánh nổi, một khối Bằng Chứng mà thua lỗ tới 500 vạn thì không đáng.

Quay đầu lại liếc mắt nhìn Thiệu Ngọc Hoa một cái, An Văn Quân lập tức phát hiện Thiệu Ngọc Hoa đang tươi cười, trong giây lát, cô liền nhớ lại lời của An Chí Thành nói trước đó:

-Văn Quân, lần bán đấu giá Phỉ Thúy này không phải là vì kiếm tiền, cũng không phải là vì thị trường, chỉ cần để cho Thiệu Thị không có Phỉ Thúy là tốt nhất.

Nghĩ đến đây, An Văn Quân lập tức lộ ra ánh mắt kiên định, trước khi người bán đấu giá gõ búa cô liền báo giá.

-2510 vạn, tiểu thư số 8 ra giá 2510 vạn, còn có ai ra giá cao hơn không? Nếu không thì khối Phỉ Thúy nặng 6 kg này sẽ thuộc về vị tiểu thư số 8.

Người bán đấu giá lập tức hét to một tiếng, việc của hắn chính là làm không khí thêm nao nhiệt để cho vật phẩm đấu giá đạt thành giá cao nhất.

An Văn Quân sau khi báo giá còn đặc ý nhìn Thiệu Ngọc Hoa, có điều cô thấy trên mặt Thiệu Ngọc Hoa không phải là sự mất mát mà là vẻ mặt giống như gian kế đã thành vậy.

-Không tốt.

An Văn Quân trong lòng trầm xuống, tiếp sau đó Thiệu Ngọc Hoa cũng không ra giá nữa, khối Phỉ Thúy này cuối cùng thuộc về An Thị.

An Văn Quân rất cục cựa cũng hiểu được là Thiệu Ngọc Hoa biết cô sẽ tiếp tục cạnh tranh khối Phỉ Thúy này nên đơn giản nâng giá thêm 500 vạn để An Thị thua lỗ nhiều hơn một chút.

Có thể nói một cách khác là từ khi bắt đầu Thiệu Ngọc Hoa đã không dự định cạnh tranh khối Phỉ Thúy này, cướp đồ từ trong tay An Thị không phải dễ như vậy, mục đích của hắn chính là làm cho An Thị tổn thất nhiều một chút, An Thị tổn thất càng lớn thì Thiệu Thị càng có lợi.

An Văn Quân rất thông minh, cô đoán cũng rất chính xác, quả thật là lần này Thiệu Ngọc Hoa định hãm hại An Thị, mục đích chính là tiêu tốn thật nhiều tài chính trên tay An Văn Quân, đồng thời để cho An Văn Quân sau đó khi báo giá sẽ băn khoăn không dám lựa chọn.

Lần cạnh tranh này nhìn thì An Văn Quân thắng nhưng thực tế thì cô đã thua.

An Văn Quân xuất thân trong gia đình giàu có, lại có năng lực, có bằng cấp, nhưng mà khi tranh đấu trong vùng nước đục thế này thì cô không thể nào so được với Thiệu Ngọc Hoa, Thiệu Ngọc Hoa lớn hơn An Văn Quân gần mười tuổi, lại là phó tổng có thực quyền, tâm cơ tất nhiên là nặng hơn cô nhiều.

Kết quả của hai lần đối kháng làm cho An Văn Quân không còn tự tin nữa, tiếp đó, cô càng thêm kiêng kỵ Thiệu Ngọc Hoa.

Phía sau, Tư Mã Lâm vừa lòng nhìn Trịnh Khải Đạt nói:

-Lão Trịnh, xem ra hiệu quả rất không tệ, nếu tất cả số Phỉ Thúy này bàn đấu giá thì số tiền thu được sẽ lớn hơn dự tính nhiều.

Trên mặt Trịnh Khải Đạt hiện ra sự đắc ý, hắn cười nói:

-Tất nhiên, ý kiến của tôi có thể kém sao? Hiện tại chỉ mới bắt đầu, cứ chờ xem đi, An Thị và Thiệu Thị sẽ cạnh tranh càng thêm quyết liệt cho xem. Thiệu Thị từ bỏ một khối Phỉ Thúy để cho An Thị sụp đổ, nhưng mà tiếp theo chỉ sợ Thiệu Thị cũng sẽ không từ bỏ, An Thị thì sẽ càng thêm cố sức.

Trịnh Khải Đạt phân tích không sai, trước khi bàn đấu giá bọn họ đã phân tích qua sự cạnh tranh của Thiệu Thị và An Thị, cho nên mới đem Phỉ Thúy tách ra từ từ đấu giá, bọn họ cạnh tranh càng lớn thì đám người Trịnh Khải Đạt càng có lợi.

Có biểu hiện của Lý Dương, Trịnh Khải Đạt không sợ bọn họ sẽ không hợp tác với mình, muốn tạo quan hệ tốt với Lý Dương thì bọn họ cần phải làm cho Lý Dương tăng thêm lợi nhuận, cho dù là có lỗ 100 triệu thì cũng chẳng sao, dù sao thì với công ty của bọn họ, số tiền này cũng không là gì.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

283. Chương 283: Nguyên Thanh Hoa Và Bán Đấu Gia Phỉ Thúy. (3)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Hội đấu giá tiếp tục hoạt động, cách nơi của Trịnh Khải Đạt hơn 200 km, Lý Dương đang cùng Lưu Cương vui vẻ tản bộ trên bờ biển, hô hấp mang theo nồng đậm mùi biển.

-Lưu Cương, anh nói thử xem lần đấu giá này của chúng ta có thành công hay không?

Lý Dương đột nhiên hỏi Lưu Cương một câu.

-Lý ca, việc gì không biết chứ lần đấu giá này thì nhất định sẽ thành

Lưu Cương cười cười, biểu hiện của Lý Dương thoát nhìn rất bình tĩnh nhưng trong lòng thì vẫn còn lo lắng cho hội đấu giá. Công ty bán đấu giá là công ty đầu tiên của hắn, lần bán đấu giá này chính là lần làm ăn đầu tiên, có thể thành công hay không ảnh hưởng rất lớn tới sự phát triển sau này.

-Anh nói đúng, khẳng định có thể thành công

Lý Dương nắm tay lại rồi đứng lên lang can, hành động này của hắn dọa sợ Lưu Cương không nhẹ, phía dưới lang can này chính là biển rộng, nếu Lý Dương mà rơi xuống đó thì phiền phức lớn.

-Lý ca, cẩn thận...

Lưu Cương còn chưa nói xong thì Lý Dương đã nhảy xuống, khi nhảy xuống hắn rất nhanh chạy về phía trước, Lưu Cương không rõ chuyện gì xảy ra nên chỉ có thể chạy theo.

Khi chạy tới cửa khách sạn Lý Dương nghi hoặc sờ sờ đầu rồi lắc lắc đầu.

-Lý ca, có chuyện gì vậy?

-Không có gì, tôi thấy có một người quen nên đuổi theo tới đây, có thể là tôi nhìn lầm rồi

Lý Dương nhíu mày, vừa rồi hắn thật sự nhìn thấy một bóng dáng rất quen thuộc, nhưng mà người này không nên ở HongKong mới đúng. Mấy ngày hôm trước Lý Dương còn gọi điện nói chuyện với cô một chút, cô nói cô đang vội làm một hoạt động gì đó mà.

-Có lẽ vậy

Lưu Cương bắt đầu đi gạt đầu, thấy bóng dáng một người quen thôi mà đã chạy theo như vậy, nếu như nhìn thấy người quen không biết là sẽ như thế nào nữa.

Chạy một hồi, Lý Dương cũng không còn tâm trạng nào để đi dạo bờ biển nữa nên trở về phòng tiếp tục đọc sách, hôm nay đi ngủ sớm, ngày mai còn phải đi xem khu triển lãm nữa, hắn rất muốn nhìn xem khu triển lãm của công ty đấu giá lâu năm là như thế nào.

Thời gian đã hơn 9 giờ tối, cuộc đấu giá ở Nghiễm Châu vẫn khí thế ngập trời như trước.

Cho dù là bên trong đã mở điều hòa rồi nhưng mọi người vẫn cảm thấy có chút nóng, chỉ hơn một giờ đã bán ra số vật phẩm trị giá hơn 6000 vạn, chỉ cần có một khối Phỉ Thúy vừa xuất hiện là mọi người ngay lập tức cạnh tranh kịch liệt.

Từ hiện trường buổi đấu giá có thể nhìn ra hiện nay thị trường Phỉ Thúy cạnh tranh kịch liệt như thế nào, một khối Phỉ Thúy tốt là khó có ra sao.

-Hiện tại bán đấu giá một khối Băng Chủng Phỉ Thúy, nặng 8,3 kg, nó và khối 5,6 kg và khối 6 kg là cùng một khối, nó là khối lớn nhất trong 3 khối, giá quy định 800 vạn, mỗi lần báo giá ít nhất là mười vạn

Cổ họng của người bán đấu giá có chút khô, nhưng tinh thần thì vẫn tốt như trước, hội đấu giá hôm nay có rất nhiều người báo giá, mỗi một khối Phỉ Thúy đều có mười mấy người tham gia cạnh tranh làm cho người bán đấu giá không hề có thời gian nghỉ ngơi.

Trịnh Khải Đạt đứng ở phía sau gật gật đầu, người bán đấu giá này là hãn dung lương cao từ công ty khác kéo tới, biểu hiện cũng không tệ lắm, rất xứng đáng với tiền công mà hãn trả.

An Văn Quân lại nhìn về phía Thiệu Ngọc Hoa, lần này Thiệu Ngọc Hoa ngồi thẳng người dậy, sắc mặt cũng rất nghiêm túc, ánh mắt hãn nhìn chăm chăm vào khối Phỉ Thúy trên màn hình, căn bản không để ý tới An Văn Quân.

Bộ dáng của Thiệu Ngọc Hoa làm cho An Văn Quân cảnh giác, biểu hiện của hãn bây giờ rõ ràng là rất coi trọng khối Phỉ Thúy này, xem ra muốn có được khối Phỉ Thúy này phải tốn không ít sức lực.

-Một ngàn vạn

Có người bắt đầu báo giá, vừa nói xong thì ngay lập tức có người bỏ thêm 50 vạn, người cạnh tranh bằng Chủng không ít, khối Băng Chủng này to hơn 2 khối kia không ít, mặc kệ ra sao hay khối này bọn họ quyết phải cạnh tranh.

Sắc mặt Thiệu Ngọc Hoa vẫn chăm chú như cũ nhưng hãn không hề có ý báo giá, An Văn Quân suy nghĩ thật lâu mới quyết định nhẫn nại quan sát.

-Một ngàn 800 vạn

Lần này người kêu giá là một thương gia Quảng Đông, trước đó tên này rất ít cạnh tranh, dù sao thì bọn họ chỉ là thương nhân bình thường, mua Phỉ Thúy là muốn kiếm tiền, việc thua lỗ bọn họ sẽ không làm. Bọn họ cũng không có công ty nào để cung cấp nguồn Phỉ Thúy cho mình, nếu mua ở đây mà thua lỗ còn không bán tới công ty châu báu mua trang sức thành phẩm còn hơn.

Có điều thời gian dài như vậy mà không cạnh tranh làm cho bọn họ có chút nóng nảy trong lòng, lần này có người nhảy ra báo giá nên bọn họ lập tức báo theo.

Chỉ tiếc, một ngàn 800 vạn không thể duy trì bao lâu thì đã bị người khác vượt qua, tên thương nhân này không phục lắm nên tiếp theo liên tục báo giá, một lát sau số người cạnh tranh chỉ có 5 người, 4 người kia đều là người của công ty châu báu, chỉ có hãn là người ngoài nghề.

Khối Phỉ Thúy này đã tăng lên tới giá 2300 vạn, những công ty châu báu khác đều co chút đỏ mắt, hai ngàn ba trăm vạn cũng sắp không còn lợi nhuận nữa rồi.

-Hai ngàn năm trăm vạn

Tên thương nhân Quảng Đông kia tiếp tục báo giá, khi báo giá xong hãn còn nhìn xung quanh, giá này vừa ra thì bốn công ty kia đều ngừng lại, hai ngàn năm trăm vạn thì với khối Phỉ Thúy này đã có chút thua lỗ rồi.

An Văn Quân bắt đầu do dự, hơn nữa cô còn len lén nhìn Thiệu Ngọc Hoa, lúc này Thiệu Ngọc Hoa cũng đang cau mày dường như là đang lo lắng cái gì đó. Tuy Thiệu Ngọc Hoa nhìn như lo lắng nhưng hãn vẫn không có ra giá, An Văn Quân tiếp tục quan sát mà không ra giá, cô đang chờ Thiệu Ngọc Hoa hành động.

-Hai ngàn năm trăm mười vạn

Người của công ty châu báu tiếp Chu Đại Phúc tục báo giá, Chu Đại Phúc gần đây rất cần cao cấp Phỉ Thúy, bọn họ ở Bình Châu không có nhiều thu hoạch cho lắm nên cần tìm cao cấp Phỉ Thúy để bổ sung. Lần đại hội giao dịch Bình Châu rất có thể bọn họ sẽ phải thua lỗ, nhưng vì hoạt động của công ty bọn họ chỉ có thể cắn răng bỏ tiền ra thu mua cao cấp Phỉ Thúy.

-Hai ngàn sáu trăm vạn

Tên thương nhân Quảng Đông kia lập tức báo giá, lần này hắn tăng thêm 90 vạn, nhìn dáng vẻ thà bù lỗ cũng phải có được nó Chu Đại Phúc do dự một hồi rồi lắc đầu từ bỏ.

An Văn Quân nhìn thoáng qua Thiệu Ngọc Hoa, bộ dáng của hắn bây giờ là rất bất đắc dĩ, dường như là hắn muốn từ bỏ, việc này làm cho An Văn Quân rất ngoài ý muốn.

Sau khi quay đầu lại nhìn thoáng qua tên thương nhân Quảng Châu, An Văn Quân cắn chặt răng rồi báo giá.

-Hai ngàn sáu trăm mười vạn, vị tiểu thư số 8 ra giá 2810 vạn, còn có ai ra giá cao hơn không?

Ở phía sau, Trịnh Khải Đạt và Tư Mã Lâm đều gật đầu cười cười, Phỉ Thúy bán đấu giá quả thật không giống lúc bình thường, khối Phỉ Thúy này cho dù làm thành trang sức cũng là thua lỗ vậy mà bọn họ vẫn liều mạng cạnh tranh, không giống như khi lên lên giao dịch, cho dù giá cáo cao thế nào thì cũng không thể bị thua lỗ được.

-Hai ngàn bảy trăm vạn

Tên thương nhân kia tiếp tục báo giá, lần này hắn vẫn tiếp tục thêm 90 vạn, hắn giống như là đang nói với mọi người khối Phỉ Thúy này hắn nhất định phải có vậy.

An Văn Quân nhú mày, nếu người ra giá lần này mà là người của Thiệu Thị thì cô nhất định sẽ cạnh tranh, nhưng mà là người khác thì cô lại có chút do dự, bộ dáng của tên thương nhân này dường như là nhất định phải có được khối Phỉ Thúy này, nếu tiếp tục cạnh tranh với hắn thì không có lợi gì cho An thị cả.

An Văn Quân tới tham gia hội đấu giá thứ nhất là để cạnh tranh mua Phỉ Thúy, thứ hai là xem chừng Thiệu Thị, điều thứ nhất có thể tiết kiệm thì cứ tiết kiệm, điểm thứ hai mới làm bằng mọi cách không cần chú ý tới phí tổn. Hiện tại đối thủ của cô không phải là Thiệu Thị mà là thương nhân Quảng Đông không cần thiết phải tranh giành sống chết với hắn làm gì.

Nghĩ đến đây, An Văn Quân liền có quyết định, cô sẽ không tiếp tục cạnh tranh nữa, cuối cùng khối Phỉ Thúy này được tên thương nhân kia mua với giá 2700 vạn

Khối Băng Chủng này chia làm 3 khối nhỏ, An thị một khối, Thiệu thị một khối, thương nhân Quảng Đông một khối, chia ra rất đều, với điều này An Thị vẫn còn có thể chấp nhận được

Đáng tiếc An Văn Quân lại không có nhìn thấy khi Thiệu Ngọc Hoa cúi đầu thì trong hai mắt hắn lóe lên sự giảo hoạt, nếu An Văn Quân biết quan hệ của Thiệu Ngọc Hoa và tên thương nhân này chỉ sợ cô sẽ không ngừng tay, hơn nữa còn chỉ thẳng vào mặt Thiệu Ngọc Hoa rồi mắng hắn dè tiện.

Trên tuổi tác Thiệu Ngọc Hoa lớn hơn An Văn Quân, luận tâm cơ, An Văn Quân không sánh bằng Thiệu Ngọc Hoa, trên mọi mặt, cô so ra đều kém hơn Thiệu Ngọc Hoa một bậc. Sai lầm lớn nhất của An Chí Thành là xem thường Thiệu Ngọc Hoa, hơn nữa còn cho một mình An Văn Quân tới nơi này, nếu An Chí Thành đi thì kết quả sẽ không như thế này.

Hội đấu giá vẫn tiếp tục, hơn mười giờ, kim ngạch bán đấu giá đã vượt mốc 100 triệu, mà lúc này, khối Thủy Tinh Chủng Phỉ Thúy vẫn còn chưa được đem lên.

Ở phía sau, Trịnh Khải Đạt và Tư Mã Lâm hưng phấn nhìn nhau, Trịnh Khải Đạt thiếu chút nữa đã không nhận được gọi điện thoại báo tin vui cho Lý Dương rồi, cũng may là được Tư Mã Lâm giữ lại, đến cuối cùng mới nên báo kết quả cho Lý Dương, hiện tại hội đấu giá vẫn còn đang tiếp tục.

Những viên Phỉ Thúy tiếp theo cạnh tranh càng thêm lợi hại, Trương Vi, Vương Hạo Dân đều cười rất tươi, ngay cả Ngô Hiểu Ly cũng là tràn đầy vui vẻ. Dường như là cô không ngờ khối Phỉ Thúy của mình bán được 120 vạn, hiện tại Ngô Hiểu Ly có thể tính là một tiểu phú bà rồi.

Mười giờ năm mươi, hội đấu giá rốt cuộc cũng tới hồi quyết định, lúc này mọi người đều đang nóng lòng chờ đợi.

Lần đại hội giao dịch nguyên thạch ở Bình Châu lần này Lý Dương giải ra một khối Thủy Tinh Chủng, hiện nay hình ảnh của khối Thủy Tinh Chủng Ngọc Lục Bảo đó đã hiện ra trước mặt mọi người.

Khối Thủy Tinh Chung Ngọc Lục Bảo này lúc triển lãm mọi người đã nhìn qua, lúc ấy rất nhiều người rất thích khối Thủy Tinh Chung xinh đẹp này, một ít công ty thực lực không đủ còn đang tiết ận vì sao mình không giải ra một khối như thế.

-Chư vị, đây là vật phẩm đầu giá cuối cùng của ngài hôm nay, Thủy Tinh Chung Ngọc Lục Bảo, khối Phỉ Thúy này chắc là mọi người đã xem qua, giá quy định là 3000 vạn, mỗi lần báo giá không được thấp hơn 100 vạn

Người ban đầu giá lớn tiếng nói, khi nói hần còn quơ quơ cây búa nhỏ trên tay, mọi người khi nhìn thấy cây búa này đều hận không thể vì mình mà đem cây búa gõ xuống, có điều họ cũng hiểu được muốn có viên Phỉ Thúy này là một việc rất gian nan.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

284. Chương 284: Thủy Tinh Chung Giá Trên Trời.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Với viên Phỉ Thúy này mà nói thì giá quy định 3000 vạn là không cao, khối Thủy Tinh Chung của Lý Dương ở Nam Dương còn được đặt giá quy định là 5000 vạn, khối Phỉ Thúy này từ mọi phương diện đều tốt hơn khối ở Nam Dương nhiều.

Giá quy định thấp cũng có chỗ tốt của nó, nó có thể làm cho càng nhiều người cạnh tranh mua nó, người cạnh tranh càng nhiều, càng kịch liệt thì cuối cùng giá của nó càng cao.

Quả nhiên, người bán đầu giá vừa dứt lời thì bên dưới có vô số người báo giá.

4000 vạn, 5000 vạn, 6000 vạn.

Không đến ba phút, khối Thủy Tinh Chung này đã có giá gấp đôi, lúc người cạnh tranh có tới mười mấy người, hơn nữa những công ty khác vẫn còn chưa rat ay.

-6100 vạn, vị tiên sinh số 19 ra giá 6100 vạn, 6200 vạn, vị tiên sinh số 71, a, 6300 vạn, vị tiểu thư số 37 ra giá 6300 vạn...

Người bán đầu giá cố gắng hô lên, hần biết đây là món vật phẩm đầu giá cuối cùng, cũng là thứ quý báu nhất lần bán đầu giá này, nếu thứ này bán xong thì lần làm việc đầu tiên của hần ở đây xem như là hoàn thành, vì có thể để cho ông chủ mới ấn tượng tốt thì không thể thả lỏng được.

-7500 vạn

Thiệu Ngọc Hoa báo giá, trước khi hần báo giá thì giá của viên Phỉ Thúy chỉ mới là 7100 vạn, lần này Thiệu Ngọc Hoa bỏ thêm 400 vạn, không tính là nhiều

Thiệu Ngọc Hoa vừa động làm cho những công ty khác nhẹ nhàng thở ra, bọn họ đều biết Thiệu Thị và An Thị rất coi trọng khối Phỉ Thúy này.

-7500 vạn, 7600 vạn, bảy nghìn sáu... 7700 vạn, vị tiên sinh số 28 ra giá 7700 vạn, 7800 vạn, 7900 vạn...

Người bán đầu giá liên tục họ to, giá Thiệu Ngọc Hoa đưa ra chưa tới vài giây thì đã bị vượt qua.

-9000 vạn

An Văn Quân báo giá, vừa báo giá liền trực tiếp thêm vào 1000 vạn, lúc báo cái giá này An Văn Quân còn không thêm chớp mắt dù chỉ một cái.

Người của các công ty đầu giá khác đều gật gật đầu, An Thị cũng đã ra tay, hiện tại người có năng lực cạnh tranh khối Phỉ Thúy này chỉ còn có vài người mà thôi.

-9100 vạn

Không đến năm giây lão Phụng Tường đã báo giá, trong các công ty châu báu lớn thì lão Phụng Tường chú trọng nhất là kinh doanh vàng, dựa theo trang sức bằng vàng mà nói thì lão Phụng Tường đứng thứ nhất. Nhưng mà hiện nay những người ở giới thượng lưu đều chỉ thích Phỉ Thúy, không có cao cấp Phỉ Thúy nên lão Phụng Tường vẫn không thể chen chân vào top 3 được, cho dù là trong cả nước có rất nhiều chi nhánh thì công ty của hắn vẫn xếp sau người khác, đây chính là hậu quả khi không có khách hàng cao cấp.

-9200 vạn

Người báo giá là đại biểu của công ty Kim Bá Lợi, trước mắt chỉ có những công ty trong top 10 là còn tham gia báo giá, những công ty khác đều đã từ bỏ việc cạnh tranh rồi.

Kim Cương của Kim Bá Lợi nổi danh toàn thế giới, nhưng Phỉ Thúy vẫn là thứ mà bọn hắn còn yếu kém, lần ở Bình Châu này có thu hoạch không tệ nên bọn họ mới tới đây tham gia cạnh tranh khối Thủy Tinh Chủng này. Nếu như có thể mua về làm thành vài món trang điểm chi bảo thì có thể tăng cao danh tiếng, Thiệu thị có dã tâm, những công ty khác không phải là không có.

-9500 vạn

Thiệu Ngọc Hoa lại báo giá, xung quanh có không ít người yên lặng lại, rất nhiều người đều đang chờ đợi xem khi nào khối Nguyên Thạch này vượt giá 100 triệu.

Vật phẩm đấu giá vượt qua một trăm triệu mà nói đối với một công ty đấu giá là một nút thắt, cũng là một cái kiêu ngạo, trước mắt trong nước có nhiều công ty đấu giá như vậy nhưng có không tới 10 công ty là có vật phẩm đấu giá có giá trăm triệu.

-9600 vạn

Người của công ty Chu Đại Phúc báo giá, lần này Chu Đại Phúc có dã tâm rất lớn với khối Phỉ Thúy này, công ty của hắn đã đưa cho hắn một mức giá rất cao, hiện nay giá vẫn chưa tới mức quy định đó.

-9600, 9700 vạn, vị tiểu thư số 8 ra giá 9700 vạn...

-Một trăm triệu

Người bán đấu giá còn chưa dứt lời thì đã có người khác báo giá, tất cả mọi người đều vỗ vỗ tay, rất nhiều người đều đem ánh mắt tập trung về phía người này.

Người của công ty Chu Đại Phúc hưng phấn gật gật đầu, ai cũng không ngờ cái giá 100 triệu này không phải An Thị hay Thiệu Thị đưa ra mà là do người của công ty Chu Đại Phúc đưa ra.

Trịnh Khải Đạt và Tư Mã Lâm đang rất hưng phấn, chỉ dù là bọn họ đã đoán được giá của khối Phỉ Thúy này sẽ vượt mức 100 triệu, nhưng khi thời khắc này tới bọn họ cũng không nhận được điều rất kích động.

Lần đấu giá này có một vật phẩm vượt giá 100 triệu, tin chắc rằng công ty của bọn họ ngày mai sẽ có rất nhiều người biết đến, cũng sẽ được rất nhiều khách hàng tìm tới, hai người đều tin tưởng trong tương lai công ty sẽ càng thêm huy hoàng.

-105 triệu

Giá 100 triệu duy trì không tới 1 phút đã bị vượt qua Thiệu Ngọc Hoa cười cười báo giá, giọng nói rất bình tĩnh giống như là 100 triệu với hắn không phải là cái giá trên trời vậy.

105 triệu, cho dù là khối Phỉ Thúy này có thể làm thành đồ trang sức thì cũng chỉ bán được với cái giá này mà thôi, hơn nữa Phỉ Thúy như thế này phải tìm đại sư trạm trở tốt nhất, phí gia công nó sẽ không kém, tiêu thụ hết cũng chưa chắc đã kiếm được tiền.

Có điều có nó làm trang điểm chi bảo thì tiền kiếm không được cũng không quan trọng, có vật như vậy tuyệt đối sẽ thu hút được không ít khách hàng, lực ảnh hưởng này cho dù có bao nhiêu tiền cũng không thể nào có được.

Do dự một hồi, Chu Đại Phúc báo giá 106 triệu.

-106 triệu, 107 triệu, vị tiên sinh số 28 ra giá 107 triệu

Người bán đấu giá tiếp tục hô, ở phía dưới mọi người đều nhỏ giọng thảo luận, hiện tại người cạnh tranh không có quá năm người, trong năm người này sẽ có một người chiến thắng.

Từ thời khắc này trở về sau, chỉ cần báo giá thì sẽ lỗ tiền, thêm càng nhiều thì lỗ càng nhiều.

-110 triệu

An Văn Quân báo giá, trước khi báo giá cô luôn quan sát xung quanh. An Văn Quân không ngờ là khối Phỉ Thúy này lại có lực hấp dẫn đến vậy, không chỉ có Thiệu Thị mà cả những công ty châu báu lâu đời khác cũng cạnh tranh, việc này làm cho An Văn Quân có dự cảm xấu.

-111 triệu

Lần này tới lượt lão Phượng Tường, xem ra lão Phượng Tường cũng rất muốn khối Phỉ Thúy này. Có điều ngẫm lại thì cũng thấy dễ hiểu, có khối Phỉ Thúy như thế này tọa trấn thì không cần dung tiền để quảng cáo nữa. Đặc biệt là những khách quý, bọn họ căn bản là không tin quảng cáo, bọn họ chỉ nhìn sản phẩm cao cấp mà thôi.

-Vị tiên sinh số 28... tiểu thư số 8 ra giá 112 triệu

Số 28 là số của lão Phượng Tường, hẳn vừa mới báo giá ra thì An Văn Quân đã báo giá.

Trên mặt Chu Đại Phúc lúc này có chút âm trầm, tuy giá hiện tại còn chưa tới mức giá công ty quy định nhưng mà cũng gần rồi, từ tình huống trước mắt cho thấy An Thị và lão Phượng Tường đều không có từ bỏ, bên cạnh còn có Thiệu Thị như hồ rình mồi làm cho Chu Đại Phúc không nhìn thấy chút lạc quan nào.

-120 triệu

“Xôn xao ”

Hiện trường đột nhiên bộc phát ra một mảnh ồn ào, Thiệu Ngọc Hoa rốt cuộc cũng báo giá, vừa bào giá là trực tiếp thêm vào 800 vạn, loại quyết đoán này không phải ai cũng có được.

Hiện tại thêm càng nhiều thì thua lỗ càng nhiều, 800 vạn, chắc chắn, Thiệu Ngọc Hoa tăng thêm 800 vạn mà ngay cả mí mắt cũng không thèm chớp một cái.

Chu Đại Phúc thở dài, trên mặt còn có chút thoải mái, giá quy định của hắn là 118 triệu. Giá mà Thiệu Ngọc Hoa đưa ra đã vượt quá mức quy định của hắn, hắn không cần tiếp tục cạnh tranh nữa, loại báo giá này quả thật là khảo nghiệm trái tim của mọi người mà.

-Vị tiên sinh số 16 ra giá 120 triệu, 120 triệu lần 1, số 28 báo giá, 121 triệu, 121 triệu, giá mới nhất hiện nay là 121 triệu

Thiệu Ngọc Hoa kinh ngạc quay đầu lại nhìn, An Văn Quân cũng làm như vậy, hai người đều rất kinh ngạc, lão Phượng Tường không ngờ vẫn còn tiếp tục cạnh tranh.

Chu Đại Phúc cười khổ, hiện tại mọi người đều điên rồi, đã thua lỗ hơn 10 triệu không ngờ vẫn còn tiếp tục báo giá, thật không biết bọn họ phải thua lỗ bao nhiêu mới chịu dừng tay nữa.

Trịnh Khải Đạt và Tư Mã Lâm nhìn thoáng qua nhau, hai người đều đang rất vui sướng, vốn nghĩ khối Thủy Tinh Chủng này sẽ nhiều ra hơn 6,7 trăm vạn đã là tốt lắm rồi, không ngờ nó lại tăng thêm hơn nghìn vạn, hơn nữa từ bộ dáng của bọn họ thì con số này vẫn còn chưa dừng lại.

-125 triệu

Thiệu Ngọc Hoa hừ lạnh một tiếng, hắn vốn chỉ nghĩ người cạnh tranh với mình chỉ có An Thị, lão Phượng Tường xuất hiện làm hắn cảm thấy rất ngoài ý muốn, nhưng hắn cũng không lo lắng, giá quy định của hắn so với Chu Đại Phúc thì nhiều hơn rất nhiều, hơn nữa Thiệu Ngọc Hoa còn có quyền làm chủ nếu có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Lão Phượng Tường hiện đang há mồm thở dốc, hắn bắt đấm dĩ lắc đầu, hắn liên tục gọi điện thoại nên công ty mới cho hắn cái giá mới là 125 triệu, Thiệu Thị thật đúng là độc, ngay lập tức liền báo ngay cái giá đó làm cho hắn cho dù có muốn báo giá thêm cũng không được.

125 triệu, giá hiện nay đã vượt giá thị trường 20%, khối Phỉ Thúy này sẽ làm tăng giá những vật trang sức Phỉ Thúy thành phẩm làm từ nó, hơn nữa rất có thể là nó sẽ kéo giá của cả thị trường Phỉ Thúy lên.

-125 triệu lần 1, 125 triệu lần, số 8, tiểu thư số 8 lại bao giá, 126 triệu

Giọng của người báo giá lớn hơn không ít, quả thật là bội phục hẳn, liên tục hô hơn ba giờ vậy mà giọng vẫn còn lớn như vậy, Trịnh Khải Đạt rất vừa lòng với hẳn.

-Số 16, vị tiên sinh số 16 lại báo giá, số 8, tiểu thư số 8, tiên sinh số 16, vị tiên sinh số 16 lại ra giá mới, 130 triệu

Người bán đấu giá kích động nói, vốn 120 vạn đã có thể chấm dứt cuộc đấu giá, cuối cùng hai người kia lại liên tục cạnh tranh nhau, bọn họ luân phiên báo giá, cuối cùng giá của khối Phỉ Thúy đã là một con số trên trời.

Điên rồi, đều điên rồi.

Đây là ý tưởng trong lòng rất nhiều người, những công ty châu báu khác đều thở dài, từ sớm đã nghe nói hôm nay Thiệu Thị và An Thị sẽ không bình thường, hiện tại xem ra quả nhiên là thế, hai công ty cho dù thua lỗ vì khối Phỉ Thúy này thì cũng phải cạnh tranh cho bằng được.

130 triệu, cái giá này đã nhiều hơn so với giá thị trường 20 triệu, kết quả này cho dù là Lý Dương thì hẳn cũng không ngờ tới.

Sắc mặt của An Văn Quân rất nghiêm túc, trước khi đến đây cô đã nghĩ tới việc khối Phỉ Thúy này không dễ có được, nhưng cô không ngờ là nó lại gian nan tới như vậy, cho dù thua lỗ thì cũng không phải chỉ có 2 công ty cạnh tranh, cũng may là bây giờ Chu Đại Phúc và lão Phượng Tường đều đã rút lui, hiện cô chỉ còn lại một kẻ địch mà thôi.

Kẻ địch cuối cùng này cũng là tên phiền toái nhất, cho dù là thế nào đi nữa thì khối Thủy Tinh Chủng này cô cũng không thể để cho Thiệu Thị lấy đi. Trên tay Thiệu Thị có 2 khối Thủy Tinh Chủng mà Thiệu Ngọc Cường giải ra, trong đó có một khối là Đế Vương Lục, nếu như khối Ngọc Lục Bảo này mà cũng rơi vào tay họ thì chỉ sợ rất nhiều khách hàng của An Thị sẽ bị Thiệu Thị cướp đi, An Thị không thể nào cho phép việc này xảy ra được.

Nghĩ đến đây ánh mắt An Văn Quân dần kiên định lại, cô không chút do dự báo giá.

-135 triệu

An Văn Quân một hơi tăng thêm 500 vạn là muốn một lần đánh đuổi Thiệu Ngọc Hoa, nếu cứ tăng thêm một chút thì không biết khi nào mới kết thúc nữa.

“Hít ”

Mọi người hít vào một hơi, 135 triệu, giá này so với trên thị trường thì đã cao hơn 3000 vạn, nói cách khác nguyên liệu này cho dù là gia công xong thì cũng sẽ thua lỗ ít nhất là 3000 vạn. Cái này còn chưa tính tới phí thủ tục, chiếm dụng tài chính còn có thời gian tiêu thụ sản phẩm nữa, nếu cộng tất cả lại thì công số thua lỗ đã tăng lên 4000 vạn, tổn thất như vậy cho dù là An Thị thì cũng không phải là chuyện vừa.

Sắc mặt của Thiệu Ngọc Hoa còn nghiêm túc hơn, áp lực trong lòng hẳn không hề ít hơn An Văn Quân, người khác không rõ nhưng hẳn thì rõ, hẳn biết vốn lưu động của Thiệu Thị bây giờ không còn nhiều.

Hai mỏ ngọc ở Myanmar đã gia tăng rất nhiều sức ảnh hưởng và sự phát triển trong tương lai của Thiệu Thị, nhưng nó cũng đã chiếm không ít tài sản của công ty. Nếu như thua lỗ quá nhiều thì bọn họ cũng không chịu được, giết địch 1000 tự tổn 800 thì cho dù là có vượt qua An Thị thì bọn họ cũng không giữ được vị trí đứng đầu này bao lâu.

Việc này từ thái độ của Chu Đại Phúc và lão Phượng Tường là có thể đoán được.

-135 triệu lần 1, 135 triệu lần 2, 135... tiên sinh số 16 lại báo giá, giá mới nhất bây giờ là 136 triệu

Đang có rất nhiều người nắm chặt tay lại, ai cũng bet chắc là lần cạnh tranh của hai công ty sẽ được lưu truyền khắp mọi nơi chỉ trong ngày mai, khối Phỉ Thúy có giá trên trời này cũng sẽ đi vào sử sách.

Báo giá, trong lòng của Thiệu Ngọc Hoa lại có chút không thoải mái, tổn thất hơn 4000 vạn này phải tìm con đường khác bù lỗ mới được.

Cũng may Thiệu Ngọc Cường giải ra hai khối Thủy Tinh Chung nên trên phương diện đỉnh cấp Phỉ Thúy Thiệu Thị hàn toàn chiếm ưu thế, ít ra thì trong vòng 1 năm Thiệu Thị không sợ không có đỉnh cấp Phỉ Thúy.

Hai khối Phỉ Thúy kia là do Thiệu Ngọc Cường giải ra, công ty muốn thì chỉ cần trả cho Thiệu Ngọc Cường phí giải là được. Cũng may chỉ một câu của tổng giám đốc Thiệu Thị thôi cũng đã lấy được hai khối Phỉ Thúy này mà chưa trả một xu nào, hơn nữa Thiệu Ngọc Cường cũng rất hài lòng.

Phương pháp của Thiệu Thị rất đơn giản, trực tiếp đưa cho Thiệu Ngọc Cường một chút cổ phần, việc này so với trả thù lao còn có lời hơn, mà Thiệu Ngọc Cường cũng là con cháu Thiệu gia, trên tay nhiều hơn một chút cổ phần cũng không ai có thể nói gì.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

285. Chương 285: Âm Thanh Chiếc Búa.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

-136 triệu lần một, 136 triệu lần 2...

An Văn Quân cắn chặt môi, với An Thị mà nói thì tăng thêm tổn thất 4000 vạn sẽ là một tổn thất không thể chịu nổi. Khối nguyên thạch có lớp ngoài như da voi kia đã làm cho bọn họ tổn thất không ít, nếu không phải là có những khối nguyên thạch mà Lý Dương xem trọng bù lại tổn thất thì chỉ sợ địa vị của An Văn Quân ở An Thị sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.

Nhưng mà nếu để cho Thiệu Thị mua được khối Thủy Tinh Chung này thì Thiệu Thị sẽ có được ba khối Thủy Tinh Chung, từ đó bọn họ sẽ có không gian phát triển rất lớn trong ngành châu báu, những khách quý khi chọn Phỉ Thúy cao cấp thì sẽ ưu tiên chọn Thiệu Thị chứ không phải là An Thị nữa.

Đến lúc đó, tổn thất của An Thị chỉ sợ còn lớn hơn nữa.

Nghĩ đến đây, An Văn Quân lại gơ bản báo giá của mình lên, người bán đấu giá vừa định gõ búa liền ngừng lại.

-Số 8, tiểu thư số 8 ra giá 137 triệu, giá mới nhất hiện nay là một 137 triệu

Người bán đấu giá cẩn thận nhìn An Văn Quân, chờ sau khi có xác nhận của An Văn Quân hắn mới đọc giá mới, giọng của hắn bây giờ đã có chút khàn rồi, buổi tối này đối với hắn quả thật là vất vả.

137 triệu, đây là một cái giá mà không ai ngờ tới, giá cả của khối Thủy Tinh Chung này đủ để là cho nhiều người sợ tới chết, nếu như đấu giá hai khối như thế này thì cũng không cạnh tranh kịch liệt như vậy rồi.

Hiện tại người khó xử lại đổi thành Thiệu Ngọc Hoa, Thiệu Thị chỉ đưa ra mức giá một ức ba nghìn vạn, lúc này giá cả từ sớm đã vượt qua mức giá này, hiện tại hắn đang tự làm chủ để đấu với An Thị.

Âm thanh nghị luận không ngừng vang lên, những phóng viên thì không ngừng chụp ảnh, vì đề cao sức ảnh hưởng của lần đấu giá này, Trịnh Khải Đạt mời rất nhiều phóng viên truyền hình tới. Chỉ tiếc là chỉ có phóng viên của Nghiễm Châu tới, rất nhiều phóng viên của công ty khác không hề tin tưởng vào công ty bán đấu giá của Trịnh Khải Đạt.

Hiện tại, những phóng viên tới dự đều mừng như điên, khác không nói, chỉ cần nói tới khối Phỉ Thúy này thì cũng đủ để làm bài báo trang bìa rồi, tin tưởng tờ báo ngày mai vừa ra thì tiền thưởng của bọn họ sẽ tăng thêm không ít.

Một ức ba nghìn bảy trăm vạn, sắc mặt của Thiệu Ngọc Hoa liên tục biến đổi, người khác đều đã ngừng việc cạnh tranh để theo dõi hai công ty đấu nhau.

-137 triệu lần một, 137 triệu lần 2, 137 triệu lần 3, thành...

Ngay khi người bán đấu giá định gõ búa xuống thì Thiệu Ngọc Hoa đột nhiên giơ thẻ đấu giá lên, người đấu giá vốn đang chú ý tới hắn nên khi thấy thẻ bài thì chữ cuối cùng định nói ngừng lại ngay cửa miệng, cây búa cũng tạm dừng ở giữa không trung.

-140 triệu

Thiệu Ngọc Hoa hô to, người bán đấu giá lập tức rút cây búa trở lại, một ức bốn nghìn vạn, khối nguyên thạch này đã tăng thêm năm nghìn vạn so với giá gốc của nó, Thiệu Thị lần này quả thật là đã xuất ra vốn gốc.

An Văn Quân ngơ ngác, vừa rồi khi cây búa sắp gõ xuống thì cô đã thở ra một hơi, không ngờ việc tới như vậy rồi mà vẫn có thay đổi, không tới một giây đồng hồ cuối cùng, Thiệu Ngọc Hoa lại lật ngược thế cờ rồi, chỉ một chút nữa thôi thì khối nguyên thạch đã thuộc về An Thị, không ngờ cuối cùng vẫn có biến hóa.

Trịnh Khải Đạt dùng sức vuốt ngực, một màn vừa rồi làm cho hắn rất giật mình, người bán đấu giá nếu phản ứng chậm lại một chút thì cây búa đã gõ xuống rồi, dựa theo quy định của việc bán đấu giá thì chỉ cần gõ búa xuống thì mọi chuyện sẽ kết thúc.

-Sau khi kết thúc sẽ ký kết với người bán đấu giá này hợp đồng dài hạn, tăng lương cho hắn

Tư Mã Lâm nhỏ giọng nói một câu, Trịnh Khải Đạt gật đầu, người bán đấu giá này tuyệt đối là chuyên nghiệp, là một nhân tài khôi tài, nhân tài như vậy phải nắm thật chắc.

Một ức bốn nghìn vạn, trong nước những lần đấu giá tính luôn cả phí đấu giá mà đạt được con số này thì cũng chẳng được mấy lần.

Tin rằng chỉ cần dựa vào khối Phỉ Thúy này cũng đủ làm cho công ty đấu giá của Trịnh Khải Đạt nổi danh, với một cái công ty còn chưa chính thức hoạt động mà đã có thể có được thành tích cao như vậy, đây quả thật là một truyền thuyết.

Hai mắt An Văn Quân có chút đỏ lên, một ức bốn nghìn vạn, nếu tăng giá nữa sẽ là một ức bốn nghìn một trăm vạn, hơn nữa cô cũng không dám chắc là với cái giá này có thể mua được khối Phỉ Thúy này hay không nữa. Cho dù mua được thì tổn thất năm nghìn vạn này, An Văn Quân cũng không chịu nổi.

-140 triệu lần một, 140 triệu lần hai...

Người bán đấu giá lại lớn tiếng hô, khi hô hắn còn nhìn chằm chằm về phía An Văn Quân, hôm nay đã xảy ra rất nhiều chuyện ngoài ý muốn rồi, hắn không biết là chuyện giống như khi này có lặp lại hay không nữa.

An Văn Quân quay đầu lại nhìn thoáng qua Thiệu Ngọc Hoa, ngay khi người bán đấu giá chuẩn bị gõ búa xuống thì cô giơ thẻ bài báo giá của mình lên.

141 triệu.

An Văn Quân đang cảm thấy đầu mình vô cùng rối loạn, nếu ngay cả giá này mà vẫn không thể mua được thì cô cũng phải tiếp tục tăng giá, vì An Thị vì An gia cô phải tiếp tục tăng giá. Nếu để cho An Thị mua được khối Thủy Tinh Chủng này thì trong một năm tới An Thị sẽ bị Thiệu Thị gât gao bám chặt, đến lúc đó sẽ có một số khách hàng rời bỏ An thị, lúc đó An Thị cách bờ vực phá sản không còn xa nữa.

Lòng Thiệu Ngọc Hoa đột nhiên căng thẳng, tim hắn giống như bị kim châm vậy.

Bằng Chủng Phỉ Thúy hắn đã cướp được hai khối nhưng khối Thủy Tinh Chủng này hắn phải tiếp tục cạnh tranh, lúc này Thiệu Thị và An Thị không còn cạnh tranh sách lược nữa mà đã chuyển sang cạnh tranh thực lực và sức chịu đựng.

Những công ty khác không hề dám chen chân vào cạnh tranh với An Thị và Thiệu Thị nên người cạnh tranh cuối cùng chỉ còn hai công ty là An Thị và Thiệu Thị, khả Thiệu Ngọc Hoa không ngờ cạnh tranh lại kịch liệt như vậy, giá cả cuối cùng không ngờ lại vượt qua giá cả thị trường nhiều như vậy.

Lúc này, người hưng phấn nhất vẫn là phòng viên, giá càng cao, sự việc càng không tưởng được thì tin tức của bọn họ càng có giá trị.

-Lão Trịnh, cậu nói khối Phỉ Thúy này sẽ rơi vào tay ai?

Tư Mã Lâm đột nhiên nhỏ giọng hỏi Trịnh Khải Đạt.

-Khó mà nói, ai cũng có thể, tôi có cảm giác là bọn họ sẽ tiếp tục cạnh tranh

Trịnh Khải Đạt lắc lắc đầu, kỳ thật từ khi này bọn họ đã nghĩ tới việc bán xong khối nguyên thạch này không ngờ bọn họ lại dây dưa tới giờ phút này, hiện tại xem ra cuộc giằng dụa này vẫn chưa thể chấm dứt, người thắng cuối cùng vẫn chưa thể biết được.

-Cũng đúng, bọn họ càng cạnh tranh mạnh mẽ chừng nào thì chúng ta lại càng được lợi, Lý lão đệ càng có thể lời nhiều hơn nữa

Tư Mã Lâm gật đầu cười nói, đây là lần đầu đấu giá nên bọn họ chỉ lấy phí tổn rất thấp để thu hút khách hàng, nhưng mà phí tổn lúc trước bọn họ tính ở mức một ức năm nghìn vạn, hiện tại giá trị bán ra đã hơn hai ức tám nghìn vạn nên lần đấu giá này bọn họ vẫn lời không ít.

-Đúng vậy, mặc kệ người mua cuối cùng là ai thì chúng ta vẫn là người thắng

Trịnh Khải Đạt đắc ý cười một tiếng, trận so đấu giữa An Thị và Thiệu Thị mặc kệ kết quả ra sao thì người thắng chỉ có một, đó chính là Lý Dương.

An Văn Quân và Thiệu Ngọc Hoa cũng biết điểm này, nhưng bọn họ đã không còn đường lui nữa mà chỉ có thể tiếp tục, nếu không phải đây là thời gian mà hai công ty này cạnh tranh kịch liệt thì giá cả cũng không thể nào bị đẩy lên như thế.

-141 triệu lần một, 14...

Người bán đấu giá tiếp tục hô lên, lần này người hấn chăm chú nhìn là Thiệu Ngọc Hoa, hiện tại chỉ có hai công ty cạnh tranh, An Thị đã ra giá nên bây giờ tới lượt Thiệu Thị, thời gian bây giờ đã là mười một giờ ba mươi, khối Phỉ Thúy cuối cùng này không ngờ đã đấu giá được bốn mươi phút rồi.

Thiệu Ngọc Hoa giơ cánh tay lên, thẻ bài đấu giá của hấn lọt vào tầm mắt mọi người, Thiệu Thị quả nhiên không có từ bỏ, Thiệu Ngọc Hoa lại thêm vào một trăm vạn nữa.

142 triệu.

Tất cả mọi người hít vào một hơi, mọi người của những công ty châu báu khác đều lắc đầu cười khổ.

So với cuộc cạnh tranh của An Thị và Thiệu Thị, sự cạnh tranh của họ giống như là học sinh với giáo viên vậy.

Hiện tại cho dù là ai lấy được khối nguyên thạch này thì ít nhất cũng lỗ năm nghìn vạn, một khối nguyên thạch một ức lại bị thua lỗ năm nghìn vạn, tương đương phải lỗ một nửa, bán đấu giá như vậy ngoại trừ lần này thì rất ít gặp được.

Nếu An Thị và Thiệu Thị không cạnh tranh kịch liệt như vậy thì tình huống đã không diễn ra như bây giờ, ai cũng không đồng ý chịu thua, ai cũng muốn mua cho được khối Phỉ Thúy này, cuối cùng, hai bên cạnh tranh càng ngày càng kịch liệt, giá của khối Phỉ Thúy cũng càng ngày càng cao.

Sắc mặt An Văn Quân lại khó coi, môi cô có chút run lên, hiện tại tăng thêm không phải một trăm vạn mà là máu tươi của bọn họ.

Cố gắng ổn định cánh tay đang run rẩy của mình, An Văn Quân một lần nữa giơ thẻ bài lên.

143 triệu.

Tranh đấu tới thời gian này cô cũng không muốn nói gì thêm nữa, dù sao thì báo cáo của cô trong việc này đã không tốt rồi, đã thua lỗ thì nhiều thêm một hai trăm vạn cũng không thành vấn đề gì, chỉ cần việc này có lợi cho phát triển sau này của An Thị là được rồi, cô không cần mọi người hiểu cho mình, chỉ cần có thể bảo vệ được cho An Thị, bảo vệ được cho chính cô là được.

-148 triệu

Thiệu Ngọc Hoa đột nhiên hét lớn, ánh mắt của hắn đã đỏ lên, hắn phát hiện nếu cứ thêm một trăm vạn thì không thể nào gạt bỏ được An Văn Quân nên hắn trực tiếp thêm vào năm trăm vạn. Hiện tại quả thật là giết địch một nghìn tự tổn tám trăm, mua được khối Phỉ Thúy này chỉ sợ Thiệu Ngọc Hoa phải ngay lập tức đi Dung Tư, hắn tuyệt đối không thể để cho tài chính của Thiệu Thị xuất hiện nguy hiểm gì.

Mọi người đều nhìn nhau.

Vừa rồi 140 triệu đã làm cho bọn họ không thể tin được rồi, không ngờ trong nháy mắt giá cả đã tăng lên 148 triệu, giá cả trên trời này quả thật là rất khó tiếp thu.

-150 triệu

An Văn Quân đứng lên chăm chú nhìn về phía Thiệu Ngọc Hoa, bây giờ cô đã tới cực hạn của mình, nếu Thiệu Ngọc Hoa ra giá thêm nữa sợ rằng cô không thể nào theo nổi.

Mới Thiệu Ngọc Hoa run lên, 150 triệu, tính tổng cộng thì giá cả đã vượt qua sáu nghìn vạn, sáu nghìn vạn này đủ để mua một khối Phỉ Thúy không tệ, phải biết rằng Lý Dương bán những khối Phỉ Thúy kia cũng chỉ được có năm nghìn vạn mà thôi.

Suy nghĩ một lát, Thiệu Ngọc Hoa cúi đầu, hắn không thể tiếp tục cạnh tranh được nữa, cho dù biết không có được khối Phỉ Thúy này thì Thiệu Thị rất khó chèn ép được An Thị, nhưng hắn đã không còn cách nào khác nữa rồi.

So với việc nhất thời thì hắn quyết định để dành vốn lưu động tốt hơn.

“Rầm ”

Cây búa rốt cục cũng gõ xuống, vật phẩm cuối cùng cũng đã được bán, lần bán đấu giá này cuối cùng cũng đã chấm dứt.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

286. Chương 286: Trong Tay Có Tiền, Trong Lòng Không Sợ.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Tiếng búa rất nhỏ nhưng hiện ra rất rõ trong lòng mọi người.

Đã xong, cuối cùng vật phẩm đấu giá cuối cùng cũng đã bán xong, đợt này ngoài hai công ty An Thị và Thiệu Thị ra thì không còn công ty nào khác đấu giá, việc này kỳ thật quả là một kỳ tích.

Thiệu Ngọc Hoa đứng lên rồi phức tạp nhìn An Văn Quân sau đó từ từ đi ra ngoài. Rất nhiều người cũng bắt đầu đứng dậy, bây giờ đã gần rạng sáng, đợt đấu giá này kéo dài hơn bọn họ tưởng tượng rất nhiều, cho dù Trịnh Khải Đạt cũng không ngờ lại lâu như vậy.

-Chúc mừng

Người phụ trách chủ động bước lên bắt tay với An Văn Quân, An Văn Quân có chút cứng ngắt hồi lễ, với khối Phỉ Thúy này cô làm gì mà còn vui sướng được chứ.

Có thể nói, An Văn Quân đang chưa sót trong lòng, nếu như lúc đầu đủ coi trọng Lý Dương cũng như coi trọng những người bên cạnh hắn thì bọn họ có thể sẽ có được viên Phỉ Thúy mà không cần đấu giá, cũng không cần phải dùng giá cao như vậy để mua nó.

Sáu nghìn vạn, lần này thua lỗ tới sáu nghìn vạn, An Văn Quân đang nhỏ máu trong lòng, hơn nữa khi về công ty cô còn phải giải thích cho công ty nữa.

Mặc kệ ra sao thì khối Ngọc Lục Bảo này cuối cùng cũng thuộc về An Thị, Thủy Tinh Chẳng Ngọc Lục Bảo tuy không bằng Đế Vương Lục, nhưng cũng không kém quá nhiều. Chỉ tiếc là danh tiếng của Đế Vương Lục quá vang dội làm cho Ngọc Lục Bảo bị giảm đi giá trị của nó, cũng như khối ngọc của mình, An Thị trong một khoảng thời gian sắp tới chắc chắn sẽ rơi vào thế hạ phong so với Thiệu Thị.

-An trưởng phòng, chúc mừng

Trịnh Khải Đạt cười đi tới, An Văn Quân nhìn khuôn mặt tươi cười của Trịnh Khải Đạt, cô hận không thể bước lên đánh vào mặt hắn một cái.

Chính là do người trước mặt này đột nhiên tổ chức đấu giá mới làm cho bọn họ bị động như thế, nếu như ngay từ đầu mua từ tay Lý Dương thì cũng không cần phải dùng một cái giá trên trời như thế này rồi.

-Cám ơn Trịnh tổng

Tuy hận trong lòng nhưng An Văn Quân vẫn phải mỉm cười chào Trịnh Khải Đạt, nhưng mà cho dù cô cố gắng thế nào thì cũng không che giấu được sự cứng ngắc của mình.

Trịnh Khải Đạt cũng không để ý, hắn biết An Văn Quân hiện tại đang rất khổ sở, An Văn Quân bồi nhiều tiền như vậy chính là giúp cho Lý Dương kiếm lời, đối với hắn như vậy là đủ rồi, những việc khác không cần bận tâm.

Nếu Trịnh Khải Đạt mà bị tổn thất nhiều như vậy chỉ sợ hắn đã sớm tìm một chỗ gào khóc rồi, tổn thất sáu nghìn vạn đối với hắn chính là tổn thương gân cốt, công ty đấu giá này của bọn họ mỗi người cũng chỉ đầu tư có sáu nghìn vạn mà thôi, từ đó có thể thấy tổn thất sáu nghìn vạn là nghiêm trọng như thế nào rồi.

-Không cần khách khí, hy vọng ngài có thể nhanh chóng chuyển tiền vào công ty chúng tôi, đến lúc đó tôi sẽ phái người mang Phỉ Thúy tới cho công ty

Trịnh Khải Đạt mỉm cười khom người nói, An Văn Quân hít vào một hơi thật sâu rồi nhanh chóng bước ra ngoài, cô không dám tiếp tục nói chuyện với Trịnh Khải Đạt nữa, cô sợ mình quá xúc động mà làm ra chuyện gì đó quá mức.

Chuyển khoản, cô sẽ làm, cho dù tổn thất sáu nghìn vạn cô cũng sẽ làm, chỉ cần có được viên Phỉ Thúy là tốt rồi, cô chưa từng nghĩ tới việc là mình không trả được tiền, dù sao thì chuyện này cũng không thể xảy ra.

Nếu thật sự không có tiền trả thì có thể tiết kiệm được sáu nghìn vạn, ba mươi vạn tiền thế chấp căn bản không coi là cái gì.

Nhưng mà như vậy thì An Thị sẽ hoàn toàn quyết liệt với Lý Dương, đến lúc đó thì khối Phỉ Thúy này sẽ thuộc về Thiệu Thị, đây là việc không thể được, nếu vậy thì An Thị sẽ bị đe dọa. Việc khác không nói, chỉ việc trở mặt với Lý Dương thôi thì tổn thất của An Thị cũng đã hơn sáu nghìn vạn rồi.

Mọi người đều rời khỏi, thời gian cũng sắp tới 12 giờ, Trịnh Khải Đạt và Tư Mã Lâm đem tất cả nhân viên tập trung mở một hội nghị, khích lệ mọi người vài câu rồi mang mọi người đi ăn khuya sau đó mới cho mọi người đi nghỉ ngơi.

Trịnh Khải Đạt và Tư Mã Lâm đang rất hưng phấn nên căn bản là không ngủ được, bọn họ đang thống kê thành quả trong lần đấu giá này.

Tất cả vật phẩm đấu giá bán được hai ức chín nghìn ba trăm sáu mươi vạn, chỉ thiếu 640 vạn nữa là thành ba ức, với một cái nhà đấu giá mới thành lập mà nói thì đây là thành tích vô cùng tốt.

Trong hai ức chín nghìn ba trăm sáu mươi vạn này có tới hai ức sáu nghìn vạn là do Lý Dương mang tới, bọn họ người nhiều như vậy cũng chỉ có ba nghìn vạn, trong đó Tư Mã Lâm một mình chiếm một nửa, khối Băng Chẳng Phỉ Thúy kia của Tư Mã Lâm bán được giá ba trăm tám mươi vạn.

Giá cả này tuy rất cao nhưng không thể này so sánh được với khối của Lý Dương, một ức năm nghìn vạn là giá của một viên Phỉ Thúy, chắc chắn rằng cái giá này sẽ làm kinh động mọi người cho mà xem, hơn nữa lúc đó thanh danh của công ty bán đấu giá sẽ càng thêm vang dội.

Trịnh Khải Đạt vốn định gọi điện thoại báo tin mừng cho Lý Dương nhưng đành ngừng lại, thời gian quá muộn, lúc này Lý Dương khẳng định đã đi ngủ, chờ sáng ngày mai gọi điện báo tin cho Lý Dương cũng không muộn.

Đêm này Lý Dương ngủ rất say, lúc đấu giá diễn ra kịch liệt nhất thì Lý Dương đã chìm vào giấc ngủ.

Sáng ngày hôm sau, Lý Dương bị chuông di động gọi dậy, lúc này là sáu giờ sáng, người gọi điện cho Lý Dương là Tư Mã Lâm, Tư Mã Lâm đang rất muốn báo tin tốt này cho Lý Dương.

Sau khi nghe Tư Mã Lâm nói con số xong, cảm giác đầu tiên của Lý Dương chính là không tin, con số cao nhất mà hắn nghĩ tới chỉ là hai ức, tăng cao thêm nữa hắn căn bản là không dám nghĩ, không ngờ cuối cùng hắn lại lời tới hai ức sáu nghìn vạn, so với dự tính của hắn còn lời ra tới sáu nghìn vạn.

Thứ này cộng thêm lần đấu giá ở Bình Châu, tổng tài sản của Lý Dương hiện tại lên tới ba ức năm nghìn vạn, hơn nữa còn chưa tính tới khối cực phẩm Phi Thúy Huyết Mỹ Nhân.

Nếu như tính luôn nó thì lần này Lý Dương lời được ít nhất là 5 ức, số tiền này so với giá trị con người của hắn trước đó còn nhiều hơn gấp mười lần.

Sau khi nghe được tin tức này Lý Dương không còn chút buồn ngủ nào, hắn ra ngoài chạy một vòng quanh bờ biển, nhiệt độ bên ngoài rất phù hợp nên chạy bộ cũng rất thoải mái.

Dẫn Lưu Cương ra ngoài ăn một bữa sáng long trọng, sau đó Lý Dương tiếp tục đi xung quanh du ngoạn, khi triển lãm bắt đầu, Lý Dương và Lưu Cương quay trở lại phòng triển lãm. Tâm trạng khác nên cảm giác cũng có chút thay đổi, sáng hôm nay Lý Dương nhìn cái gì cũng lạ mắt cũng ngạc nhiên.

Trong tay có tiền, trong lòng không hoảng hốt.

Thấy những món đồ gốm không tẻ trước mặt, Lý Dương định mua hai món trở về, đương nhiên, Lý Dương cũng sẽ không đi mua những thứ có giá mấy trăm triệu, mua một món mấy nghìn vạn đã là cực hạn cho phép của hắn.

Lúc đi vào đại sảnh thì đã có không ít người nơi này mỗi năm chỉ đấu giá vài lần nên mỗi lần đấu giá đều tụ tập rất nhiều người, không chỉ có những thương nhân trong nước tới mà còn có cả những nhà sưu tập nước ngoài tới nơi này, bây giờ trông nó giống như là một cái liên hiệp quốc thu nhỏ vậy.

Những người này có hứng thú khác nhau, cũng có người không tham gia đấu giá, nhưng có một thời gian bọn họ sẽ cùng nhau xuất hiện, đó chính là lúc bắt đầu triển lãm.

Nơi triển lãm có phân loại, nhưng mà tất cả đều ở cùng một chỗ, đây cũng là lúc tốt nhất để người tham gia thu thập tin tức.

Nhìn một đoàn người có màu da khác nhau đang dùng vô số ngôn ngữ khác nhau thảo luận Lý Dương liền hâm mộ không thôi, không biết khi bọn họ đấu giá có thể có quy mô như vậy không nữa, nếu có thể mang tất cả bọn họ tới nhà bán đấu giá Trịnh Châu của bọn họ thì tốt biết mấy.

-Lý ca, phòng triển lãm đồ sứ là phòng bốn, là phòng gần nhất trên lầu

Lưu Cương đi đến bên cạnh Lý Dương rồi nhỏ giọng nói

-Tốt, chúng ta đi lên

Lý Dương lập tức gật đầu, lần này có bán ba mươi tám món đồ sứ các thời kỳ, trong đó thời Thanh có mười hai món, giá trị cao nhất, tốt nhất, hấp dẫn nhất chính là "Cẩm Hương Đình" thời Thanh, đoán chừng là có không ít người chú ý tới món đồ cổ này.

Lý Dương bây giờ rất có tin tưởng với mình, khi biết mình đã có hơn hai trăm triệu, hắn một chút cũng không sốt ruột, cho dù là thứ này có giá một ức năm nghìn vạn hắn cũng phải mua cho được.

Phòng triển lãm số bốn rất lớn, nơi này không nhỏ hơn nhà bán đấu giá Phi Thúy ở Nghiễm Châu chút nào, hơn nữa bố trí ở nơi này càng thêm xa hoa càng thêm cao cấp.

Những món vật phẩm này đều được trưng bày theo một thứ tự vị trí nhất định, Lý Dương không biết nơi này có tìm qua Phong Thủy đại sư hay không, nhưng mà cách sắp xếp ở nơi này làm cho mọi người cảm thấy rất thoải mái, trên cơ bản là cho dù người nào thì cũng có cảm giác sốt ruột, hưng phấn khi vào đây.

-Cẩm Hương Đình

Hai mắt Lý Dương đột nhiên sáng lên, hần nhanh chóng đi tới phía trước vì cuối cùng hắn đã thấy được mục đích của chuyến đi lần này.

Xung quanh “Cẩm Hương Đình” tập trung không ít người, mị lực của nó quả thật là lớn, trong ba mươi tám món đồ sứ được triển lãm thì nó là thứ có nhiều người quan sát nhất.

-Thật xinh đẹp a

Lý Dương nhẹ nhàng tán thưởng một tiếng, thứ này cho dù là tạo hình hay trang trí đều vô cùng hoàn mỹ, so sánh những món đồ thời sau thì có chút thua kém nhưng nó được cái là có được phong cách cổ xưa hào phóng mà những món đồ thời sau không thể có được

Đây là Nguyên Thanh Hoa, là Nguyên Thanh Hoa tràn ngập lực hấp dẫn.

Một kiện đồ sứ như thế này được bảo tồn tới bây giờ trên thế giới chỉ còn có tám món, ngoại trừ món Quý Cốc Tử Hạ Sơn ra, những thứ khác rất ít được bán đi, món Cẩm Hương Đình trước mắt này cũng là một trong những món hiếm hoi được bán đi.

Cẩm Hương Đình năm 2005 bị Giai Sĩ Đắc bán một lần, lúc đó nó có giá bốn nghìn hai trăm vạn đô la HongKong, hơn nữa cộng thêm phí thủ tục là bốn nghìn bảy trăm vạn, ở thời điểm đó cái giá này có thể xem là giá trên trời.

Quý Cốc Tử Hạ Sơn cũng được bán trong năm 2005, nó được bán sớm hơn Cẩm Hương Đình nửa năm, hai món này có độ cao, đường kính gần như giống nhau nhưng giá cả lại chênh lệch tới 5 lần.

Nguyên nhân của việc này khá nhiều, một trong những nguyên nhân là Cẩm Hương Đình từng có người tu sửa qua, tì vết này người thường căn bản không thể nhìn thấy nhưng tì vết này lại ảnh hưởng nghiêm trọng tới giá cả của nó nên cuối cùng giá cả thấp hơn người huynh đệ Quý Cốc Tử của mình rất nhiều.

Thời điểm năm 2005, thứ này bị một người Đài Loan họ Cao mua đi, sau đó nó xuất hiện ở viện bảo tàng tư nhân của Mỹ. Thời gian hai năm kinh tế trì trệ, nó một lần nữa được bán đấu giá, tin tức vừa ra, không chỉ hấp dẫn người trong nước, ngay cả người sưu tầm thế giới đều chạy tới HongKong tham gia tranh giành.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

287. Chương 287: Hoa Dự Thu Tàng.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Căn cứ vào tin tức thăm dò ngày hôm qua của Lưu Cường, người có hứng thú với nguyên Thanh Hoa này tuyệt đối không ít hơn mười người, trong đó còn có một ông chủ tài đại khí thô nữa, khi món Nguyên Thanh Hoa này được bán đấu giá thì cạnh tranh nhất định sẽ vô cùng kịch liệt.

Sau khi đi tới bên cạnh món Nguyên Thanh Hoa này thì có một cô gái mặc sườn xám đi tới chào mọi người rồi vươn tay chỉ vào vật phẩm, cô nói:

-Tôi là người thuyết minh-Tiểu Lệ, hiện tại tôi sẽ giới thiệu một chút cho mọi người biết món Nguyên Thanh Hoa quý hiếm này

Âm thanh của Tiểu Lệ rất ngọt ngào, hơn nữa còn là giọng phổ thông tiêu chuẩn, có mỹ nữ đứng giải thích lại có thể ngắm món Nguyên Thanh Hoa xinh đẹp này quả thật là thoải mái.

Sau khi Tiểu Lệ dùng tiếng phổ thông giải thích một lần lại tiếp tục dùng tiếng Anh nói lại một lần nữa, những người không hiểu tiếng Hán ngay lập tức gật đầu, bọn họ đối với sự phục vụ của Tô Phú rất là vừa lòng.

Sau khi giới thiệu chính mình xong Tiểu Lệ tiếp tục giới thiệu về Nguyên Thanh Hoa:

-Đây là Cẩm Hương Đình tốt nhất hiện nay, chiếc bình cao 27,3 cm, chiều rộng 33 cm, miệng bình hẹp, thân bình rộng, vòng trên thân bình có chút chệch xuống tới gần phần bụng. Hoa văn trên bình miêu tả chuyện tình “Mạnh Nguyệt Mai hận Cẩm Hương Đình”, mọi thứ từ cây cối, bàn ghế đều được diễn tả rất sinh động, biểu hiện ra tài nghệ siêu cường của họa sĩ thời đó, đây là một thứ vô cùng quý báu.

-Chiếc bình này năm 1989 Tô Phú chúng tôi đã đấu giá một lần, lúc đó nó có giá 308 vạn đô la HongKong, năm 2005 lại bán đấu giá thêm một lần nữa, lần này nó có giá 4200 vạn, mười sáu năm thời gian, giá trị của nó đã tăng hơn mười lần...

Người thuyết minh Tiểu Lệ giới thiệu cho mọi người một lần, mọi người xung quanh không ngừng gật đầu, cô nàng này đang kể lại lai lịch của món Cẩm Hương Đình này giúp cho mọi người có một quan sát trực quan hơn.

Lúc nghe giới thiệu, Lý Dương liền sử dụng năng lực đặc thù đem cái bình bao phủ bên trong hình ảnh lập thể, lồng phòng hộ thủy tinh bên ngoài nay lập tức biến thành không khí không còn thấy nữa.

Chiếc bình có chín tầng màu vàng, miệng bình có một vết trầy dài hai, ba cm, đây chính là dấu vết đã sửa chữa qua, quả thật là nó đã ảnh hưởng không ít tới giá trị của cái bình.

Không có dấu vết này thì lần đấu giá trước nó đã có giá cao hơn nhiều rồi, hoa văn họa tiết của Cẩm Hương Đình so với Quỷ Cốc Tử Hạ Sơn còn tốt hơn một bậc.

-Nguyên Thanh Hoa ngay tại chỗ này, chính là chỗ có nhiều người vây xem nhất ấy, Cẩm Hương Đình chính là một trân phẩm hiếm thấy, ai có thể mua được chính là phúc của người đó, lần này chúng ta đến đây cũng chính là vì nó

Cách Lý Dương không xa có một giọng nói quen thuộc vang lên, giọng nói này vang lên còn kèm theo ý lấy lòng nồng nặc.

Lý Dương khẽ cau mày, giọng nói này Lý Dương đã nhận ra là của ai, tuy chỉ mới gặp nhau vài lần nhưng tên này luôn nhắm vào hắn, giọng nói này không phải ai khác mà chính là của Thẩm Hạo, người mà Lý Dương gặp ở sinh nhật của Lưu Tuyết Tùng

Nhẹ nhàng lắc đầu, Lý Dương xoay người lại định rời đi, gặp mặt người này, Lý Dương không còn tâm trạng nào nữa.

-Lý Dương?

Một giọng nói càng quen thuộc hơn vang lên, Lý Dương hơi ngừng lại rồi từ từ xoay người lại, ba người quen thuộc hiện ra trong mắt hắn, ngoại trừ Thẩm Hạo ra thì hai người còn lại chính là Vương Giai Giai và Cố Nhã Tĩnh.

-Giai Giai

Lý Dương đột nhiên hiện ra bóng người ngày hôm qua, người đó quả thật là Vương Giai Giai. Ngày hôm qua Lý Dương gặp cô, đáng tiếc là không đuổi theo, sau đó Lý Dương tưởng rằng là mình nhìn nhầm. Hiện tại xem ra ngày hôm qua hắn không có nhìn nhầm, người kia quả thật chính là Vương Giai Giai, cô thật sự đã tới Hongkong.

-Sao anh lại ở đây? Đến đây lúc nào?

Vương Giai Giai có vẻ rất hưng phấn, cô bước nhanh tới bên cạnh Lý Dương, Cố Nhã Tĩnh cũng đi theo phía sau, Thẩm Hạo trừng mắt thật to nhìn Lý Dương, lại nhìn Vương Giai Giai và Cố Nhã Tĩnh, hắn không ngờ Lý Dương và hai cô nàng lại quen nhau.

-Anh tới bàn việc tư, hôm qua mới đến, sao em lại ở đây? Anh nhớ mấy ngày trước còn nghe nói em định làm cái hoạt động gì nữa mà

Lý Dương có vẻ rất là cao hứng, hẳn vốn định chờ khi mua được món Nguyên Thanh Hà này xong sẽ quay trở về Trịnh Châu, thuận tiện nói cho Vương Giai Giai về chuyến hành trình đi Bình Châu lần này và cho cô xem khối Huyết Mỹ Nhân, không ngờ chưa gì thì đã gặp cô ở đây.

-Là như thế này a, bọn em và đài truyền hình Hoa Dữ Thu Tàng tổ chức hoạt động ‘Thăm dò Nguyên Thanh Hoa’, lần này Tô Phú lại có một món muốn đầu giá nên người của đài truyền hình mới đến đây

Vương Giai Giai cười khê, cô đánh giá Lý Dương từ trên xuống dưới một lần, cô không ngờ là có thể gặp được Lý Dương ở đây, Lý Dương bây giờ gầy hơn lúc trước không ít, trong khoảng thời gian này Lý Dương cũng đã đi không ít nơi.

-Nga, đúng rồi, Lý Dương, em giới thiệu với anh một chút, đây là của đồng sự Thẩm Hạo của em, Nhã Tĩnh thì anh đã gặp qua rồi

Vương Giai Giai đột nhiên quay đầu lại vẫy tay về phía Thẩm Hạo, vừa rồi khi nhìn thấy Lý Dương nên cô rất cao hứng mà quên luôn cả Thẩm Hạo, Vương Giai Giai đã gọi nên Thẩm Hạo chỉ có thể cười cười đi tới.

-Thẩm Hạo, đây là một người bạn của tôi, Lý Dương

Lúc giới thiệu Lý Dương cô có chút chần chờ, hiện tại quan hệ giữa hai người vẫn chỉ bình thường nên cô cũng không nói nhiều.

-Giai Giai, không cần giới thiệu, chúng tôi đã quen từ trước, chào Thẩm công tử, không ngờ lại có thể gặp anh ở đây

Lý Dương cười to một tiếng rồi chủ động vươn tay ra, Thẩm Hạo bắt tay một cách máy móc với Lý Dương, tuy vẫn nở nụ cười nhưng trong lòng thì không hề cười. Chuyện Thẩm Hạo là phóng viên Lý Dương đã biết từ sớm, Vương Giai Giai đến Trịnh Châu làm việc ở đài truyền hình hẳn cũng biết, nhưng không ngờ là hai người lại làm cùng một chỗ.

Nghĩ đến thái độ làm người của Thẩm Hạo, Lý Dương cảm thấy lo lắng trong lòng.

Lý Dương không biết là Thẩm Hạo bây giờ còn lo lắng hơn cả hẳn, Thẩm Hạo mỗi lần gặp Lý Dương đề gặp chuyện không tốt, việc này đã để lại bóng ma trong lòng hẳn, bây giờ thấy được thái độ của Lý Dương và Vương Giai Giai, hẳn càng cảm thấy lo sợ hơn.

-Hai người biết nhau?

Cố Nhã Tĩnh nghi ngờ liếc mắt nhìn Lý Dương một cái rồi quay sang nhìn Thẩm Hạo, cô cảm thấy hai người có cái gì đó là lạ.

-Chúng tôi quen nhau từ lúc ở Minh Dương cơ

Lý Dương cười khê gật đầu, hẳn vẫn còn sợ hãi tiểu ma nữ này, cũng may là hình như đối tượng mà cô nhắm vào không phải là hẳn.

-Lý tiên sinh nói rất đúng, chúng tôi từ sớm đã quen nhau

Thẩm Hạo cũng cười gật đầu, trong lòng thì liên tục chữi thăm, hẳn căn bản không muốn quen biết Lý Dương, hơn nữa càng không muốn gặp mặt Lý Dương luôn.

-Thì ra là thế, mọi người quen biết là tốt, đúng rồi, Thẩm Hạo, đám người Mao lão đã đến rồi ư?

Vương Giai Giai hưng phấn gật đầu, cô cũng không muốn nói nhiều, gặp mặt Lý Dương ở Hồng Kông là việc mà cô không nghĩ tới, bây giờ cô vẫn còn đang đắm chìm bên trong sự vui sướng.

-Hẳn là đã đi đâu, bọn họ chín giờ đã tới đây rồi

Thẩm Hạo nhìn đồng hồ, lại nhìn bốn phía rồi nói một cách chần chờ.

Trong khi mọi người nói chuyện thì người trong phòng càng ngày càng nhiều, đặc biệt những người bên cạnh cái bình Nguyên Thanh Hoa, nơi này gần như có một nửa số người trong phòng rồi, việc này làm cho đám người Lý Dương không thể không đi nơi khác nói chuyện.

-Mao lão là ai?

Lý Dương hỏi một câu.

-Mao lão là chuyên gia cổ vấn của đài truyền hình Hoa Dư Thu Tàng, nhân viên đài truyền hình lần này đi tới đây Mao lão là người làm chủ, về phần tòa soạn báo thì có ba người bọn em, Lý Dương, Mao lão là chuyên gia rất lợi hại, trong nước có danh tiếng rất lớn đó

Vương Giai Giai lập tức giải thích, Lý Dương lập tức giật mình, cái tên này hắn nghe rất quen cho nên mới hỏi, bây giờ thì hắn đã biết Mao lão là ai.

Hoa Dư Thu Tàng nổi tiếng cả nước bởi một tiết mục giám bảo, Mao lão là một trong những chuyên gia đầy quyền uy trong tiết mục này. Lý Dương trước đó đã xem qua mấy kỳ nên hắn rất có ấn tượng với người chuyên gia hài hước đầy bản lĩnh này, khi nghe Vương Giai Giai nhắc tới thì hắn liền nghĩ ra ngay.

-Mao lão đến đây

Thẩm Hạo đột nhiên kêu một tiếng, có sáu bảy người từ cửa phòng đi tới chỗ này, trong đó có ba người tuổi khá lớn và một phụ nữ tuổi còn khá trẻ.

Người phụ nữ kia đi phía trước, trên đường đi còn có vài người chào cô, người phụ nữ này Lý Dương cũng không xa lạ gì, cô chính là người chủ trì Hoa Dư Thu Tàng-Trần tiểu thư.

-Mao lão, Trần tiểu thư, chúng tôi ở đây

Thẩm Hạo lập tức phát tay, còn kêu lớn một tiếng, ánh mắt mọi người đều tập trung về phía hắn.

Trần tiểu thư và Mao lão có chút nhú mày nhưng nụ cười trên mặt cũng không có biến mất, bọn họ từ từ đi về phía đám người Lý Dương.

Mấy người trước mặt này rất giống với trên TV, lần đầu tiên thấy những người này ngoài đời thật nên Lý Dương cũng có chút hưng phấn nhưng không có gì kích động. Hắn hiện tại cũng là chuyên gia, hơn nữa còn là chuyên gia cao cấp nhất, những chuyên gia trình độ cao hơn Mao lão hắn cũng đã gặp qua nên cũng chẳng có gì đáng kích động cả

-Thẩm tiên sinh, Vương tiểu thư, Cố tiểu thư, mọi người tới sớm vậy

Trần tiểu thư lễ phép chào bọn người Thẩm Hạo rồi nghi hoặc nhìn Lý Dương, cô biết lần này bọn họ chỉ có ba người trẻ tuổi đến, không có ai đi theo cả.

Mao lão và mấy vị chuyên gia khác cũng đang nhìn về phía Lý Dương, Lý Dương tác cũng tò mò đánh giá bọn họ, cho dù là Mao lão hay là mấy vị chuyên gia khác, Lý Dương đều cảm nhận được một khí chất tao nhã xuất trần.

Khí chất này Lý Dương cũng không xa lạ, khí chất này trên người Hà lão, Liễu lão đều có, hơn nữa khí chất của hai người còn mạnh hơn mấy vị chuyên gia này nhiều

Đây chính là khí chất khi tiếp xúc với cổ vật lâu năm tạo thành, Lý Dương không biết là trên người hắn bây giờ cũng đã có loại khí chất này. Tuy rằng Lý Dương tiếp xúc với đồ cổ thời gian không dài, nhưng tri thức và lý luận của hắn đã đạt tới một trình độ khá cao, hơn nữa hắn lại nghiên cứu rất nhiều tinh phẩm nên khí chất của hắn cũng từ từ được bồi dưỡng ra.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

288. Chương 288: Lực Hấp Dẫn Của Kim Cương.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

-Chúng tôi cũng vừa mới tới thôi

Ở trước mặt Trần tiểu thư, Thẩm Hạo tỏ vẻ rất thân sĩ, đáng tiếc là Trần tiểu thư chỉ liếc nhìn hắn một cái rồi lại tiếp tục tò mò đánh giá Lý Dương.

Người người chủ trì nhiều năm như vậy nên Trần tiểu thư cũng có được nhãn lực nhất định, khí chất độc đáo của chuyên gia trên người Lý Dương cô tuyệt đối không thể nhận lầm được.

-Xin lỗi, tôi có chút mạo muội, có phải là ngài và Thẩm tiên sinh, Vương tiểu thư cùng nhau tới hay không?

Trần tiểu thư đột nhiên khom người chào rồi hỏi Lý Dương một câu, trên mặt cô còn nở một nụ cười, chính nụ cười này đã chinh phục không ít người xem truyền hình, vừa rồi khi đi qua mọi người nhìn thấy nụ cười này nên mới nhanh chóng nhận ra cô chứ bình thường bọn họ cũng chưa từng thấy cô lần nào cả

-Không phải, nhưng mà tôi quen với bọn họ, vừa vặn gặp lại ở trong này mà thôi

Lý Dương lập tức lắc đầu, ấn tượng của hắn với cô nàng này không tệ, lúc chủ trì cô luôn tươi cười tao nhã, rất phù hợp với thói quen đại chúng, Lý Dương sinh ra bình dân nên biết có rất nhiều người bình dân thích tiết mục của cô.

-Tiểu huynh đệ, cậu tên là gì?

Phía sau Trần tiểu thư đột nhiên có người hỏi, người này hơn bốn mươi tuổi, khuôn mặt hình chữ nhật, tóc ngắn, hắn mỉm cười kỳ quái đánh giá Lý Dương.

-Thầy Bạch, hắn gọi Lý Dương, là, là một người bạn của em

Vương Giai Giai vội vàng nói một câu, thầy Bạch này cũng là một chuyên gia của Hoa Dữ Thu Tàng, am hiểu việc xem xét các loại đồ sứ cổ, lần này chủ đề hoạt động "Thăm dò Nguyên Thanh Hoa" này tất nhiên là không thể thiếu hắn.

-Lý Dương, cái tên này rất quen thuộc a?

Thầy Bạch nhíu nhíu mày, Mao lão cũng như vậy, ông nghe cái tên Lý Dương này rất quen thuộc.

-Chào thầy Bạch, lần đầu gặp mặt, xin chiếu cố nhiều hơn

Lý Dương đi tới vài bước rồi mỉm cười chào hai người, hai người này làm cho Lý Dương có một cảm giác thân thiết, thứ khác không nói, chỉ nói tới việc hai người đều là người có thực học cũng đủ để kính trọng rồi.

-Lý tiên sinh, xin chào

Thầy Bạch và Mao lão đều gật đầu chào Lý Dương, bọn họ đều biết người thanh niên trước mặt này là người trong nghề, hơn nữa trình độ cũng không thấp. Người trẻ tuổi mà có được khí chất như thế cũng không nhiều, ít nhất Lý Dương là người đầu tiên mà họ thấy được.

Trần tiểu thư có vẻ hiếu kỳ nên vẫn chú ý Lý Dương, Vương Giai Giai lại càng không cần phải nói, theo từ khi Lý Dương xuất hiện thì cô không hề dời mắt đi nơi khác.

Mọi người xung quanh đều xem Lý Dương thành trung tâm, điều này làm cho Thẩm Hạo rất khó chịu.

"Khụ khụ "

Thẩm Hạo đột nhiên ho nhẹ hai tiếng sau đó cung kính nhìn Mao lão nói:

-Mao lão, người xem Nguyên Thanh Hoa hiện nay nhiều lắm, không bằng chúng ta đến nơi trưng bày châu báu Phủ Thủy xem viên Kim Cương 36 ca-ra của Anh quốc có từ thế kỷ 19 đi

Thẩm Hạo đề nghị rất không tệ, xung quanh Nguyên Thanh Hoa hiện đang có rất nhiều người, nếu cứng rắn chen vào thì không thích hợp cho lắm, hơn nữa người chụp ảnh còn chưa được phép tiến vào nên vẫn chưa thể chụp ảnh được.

Nhưng mà đề nghị này của hắn là cho thầy bạch và Mao lão đều lắc lắc đầu, hai vị chuyên gia không có hứng thú với thứ này, nơi này có rất nhiều đồ sứ, đây mới là nơi mà bọn họ muốn xem.

Nhóm chuyên gia không muốn không có nghĩa là người khác không muốn.

Nghe được đề nghị của Thẩm Hạo, hai mắt Trần tiểu thư, Vương Giai Giai và Cố Nhã Tĩnh đều sáng lên, phụ nữ quả thật là động vật đặc biệt, thứ hấp dẫn bọn họ chính là những món châu báu sáng ngời, bọn họ chẳng có hứng thú nào về những món đồ sứ ở đây cả.

-Mao lão, không bằng chúng ta làm theo đề nghị của Thẩm tiên sinh đi xem món châu báu này một chút?

Trần tiểu thư nhỏ giọng nói một câu, cô chính là người chủ trì nhưng rất nhiều chuyện phải nghe theo mấy vị chuyên gia này. Lần này đài truyền hình tới còn có một người làm phó, nhưng mà người này vừa tới HongKong thì đã biến mất nên mọi chuyện đều giao cho Mao lão, Mao lão mà không gật đầu thì không ai đi được cả.

Mao lão thở dài, rồi nói:

-Mọi người đi trước đi, chúng tôi ở đây một lát, trước tiên phải nhìn xem cái bình Nguyên Thanh Hoa cái đã, không biết lần này nó sẽ rơi vào tay ai, thật hy vọng có thể rơi vào tay người trong nước, tôi không muốn nó lưu lạc ở nước ngoài tí nào

Lý Dương động lòng, lúc Mao lão nói hắn cảm nhận được sự đau lòng của ông, liên quân tám nước, Nhật Bản xâm lấn Trung Hoa làm cho rất nhiều văn vật quý báu của nền lịch sử năm nghìn năm bị lưu lạc bên ngoài, chỉ cần là người yêu thích văn hóa cổ đều sẽ cảm thấy đau lòng.

-Cũng tốt, khi người chụp ảnh tới thì chúng tôi sẽ quay lại

Trần tiểu thư do dự một hồi, nhưng do không nhận được hấp dẫn nên lôi kéo Vương Giai Giai và Cố Nhã Tĩnh đi qua bên kia.

-Lý Dương, anh có đi cùng bọn em không?

Vương Giai Giai quay đầu hỏi Lý Dương một câu. Kỳ thật Lý Dương đang rất do dự, hắn muốn trao đổi với Mao lão và thầy Bạch một chút, nhưng cũng muốn ở cùng một chỗ với Vương Giai Giai, bây giờ thầy Bạch và Mao lão đang đi về phía cái bình Nguyên Thanh Hoa.

Nguyên Thanh Hoa Lý Dương đã xem qua, hắn cũng không định xem nữa, nếu không để người khác biết được hắn đang chú ý thứ này thì không tốt lắm.

Người thật sự muốn mua một món đồ thì không thể quá chú ý tới thứ mình muốn, phải làm ra bộ dáng là mình không chú ý tới nó, nếu không thì sẽ có rất nhiều người nâng giá bán chúng. Lần này An Thị dùng giá cao như vậy để mua khối Phỉ Thúy của Lý Dương cũng chính vì nguyên nhân này, nếu không phải tất cả mọi người đều biết An Thị nhất định phải có khối Phỉ Thúy này, chỉ sợ bọn họ sẽ không đưa ra giá cao như vậy.

-Lý Dương, không phải là anh không muốn đi đó chứ? Không đi cũng đúng, em cũng không có hứng thú gì, em sẽ ở lại với anh

Vương Giai Giai đột nhiên ngừng lại rồi nhìn chằm chằm Lý Dương, trong ánh mắt còn có chứa một tia đặc biệt ôn nhu, Cố Nhã Tĩnh ngăn người, cô định nói gì nhưng cũng chỉ ngậm miệng lại.

Nhìn bộ dáng của Vương Giai Giai, Lý Dương mềm lòng, hắn lập tức nói:

-Không phải, em đừng quên anh từng làm ở công ty châu báu, xem châu báu, Phỉ Thúy là mặt mạnh của anh, chúng ta đi qua bên kia xem

Thẩm Hạo thấy một màn như vậy thì trong lòng càng khó chịu, hắn hiện tại hận không thể đem Lý Dương trực tiếp đá bay ra ngoài, Vương Giai Giai nhìn Lý Dương không hề giống như nhìn hắn chút nào.

Trần tiểu thư kinh ngạc nhìn bọn họ, lần này đài truyền hình và tòa soạn hợp tác gửi ba người trẻ tuổi tới cô biết, ba người trẻ tuổi này đều rất có tài, đặc biệt là hai cô gái trong đó rất hợp ý với cô. Hiện tại xem ra hai cô gái này đều có cái gì đó không bình thường với Lý Dương, đối xử của hai cô thậm chí so với đồng sự của bọn họ còn tốt hơn.

Trong lòng Trần tiểu thư đã đánh giá Lý Dương bằng hai chữ thần bí.

Mao lão và mấy vị chuyên gia ở lại, Lý Dương, Trần tiểu thư và đám người Vương Giai Giai đi qua nơi triển lãm châu báu.

Tới nơi, đám người Trần tiểu thư bị ánh sáng rực rỡ muôn màu hấp dẫn. Những trang sức ở nơi này thấp nhất cũng mười vạn, phần lớn đều là vật phẩm mấy chục vạn tới mấy trăm vạn, ngoại trừ Kim Cương, trong này còn có cả Phỉ Thúy.

Lý Dương nhìn thoáng qua bốn phía, không cần dùng năng lực đặc thù hắn cũng đã quan sát gần hết những món trang sức ở đây.

Trong mắt Lý Dương những trang sức này đều rất bình thường, giá cả cao nhất là một cái vòng tay làm bằng Băng Chủng Phỉ Thúy, ngoài ra còn có hai chiếc vòng cổ làm bằng Băng Chủng, thứ khác đều là Kim Ti Chủng hoặc là Phù Dung Chủng mà thôi.

Những Phỉ Thúy như vậy Lý Dương cũng không chú ý nhiều lắm, hiện tại ngoại trừ Băng Chủng và Thủy Tinh Chủng còn có thể hấp dẫn sự chú ý của Lý Dương, những thứ khác trong mắt hắn đều rất bình thường rồi. Lần đi Bình Châu hắn đã giải ra mấy chục khối Kim Ti Chủng và Phù Dung Chủng, với hắn mà nói những thứ này không là gì cả.

Những Phỉ Thúy như vậy với Lý Dương rất là “bình thường”, nhưng với người khác thì không giống nhau, Trần tiểu thư đi xung quanh, mỗi khi nhìn một món đồ vật thì cô đều nhìn với ánh mắt hâm mộ, Vương Giai Giai không tới mức như vậy, nhưng khi nhìn những thứ lấp lánh này ánh mắt cô cũng có chút sáng lên.

Cố Nhã Tĩnh đi xung quanh nhìn, xem thứ nào cô cũng tò mò, nhưng thứ nào cô cũng không xem quá lâu.

Nhìn một hồi, Thẩm Hạo chậm rãi đã đi tới nhìn mọi người nói:

-Giai Giai, Trần tiểu thư, Cố tiểu thư, cái vòng cổ đính viên Kim Cương 36 cara ở bên kia, chúng ta đi nhìn xem đi

Hắn không dám gọi tên của Cố Nhã Tĩnh vì từng bị cô giáo huấn nhiều lần, cô nàng này thoát nhìn nhỏ nhắn đáng yêu, nhưng bên trong lớp vỏ đó chính là con cọp mẹ, Thẩm Hạo đã ăn không ít đau khổ của cô.

-Ở đâu?

Cố Nhã Tĩnh nhón chân lên, vóc dáng của cô nhỏ nên trong này cô không có chút ưu thế nào, việc này làm cho cô rất buồn rầu.

-Ngay tại bên kia

Thẩm Hạo lấy tay chỉ chỉ, Cố Nhã Tĩnh và Trần tiểu thư ngay lập tức đi tới, Kim Cương 36 cara đối với bọn họ quả thật là đầy hấp dẫn.

Lý Dương cũng đi theo qua, hắn cũng có hứng thú với chiếc vòng cổ có viên Kim Cương 36 cara này. Chiếc vòng cổ quý nhất Minh Dương chỉ đính viên Kim Cương có 4 cara, viên Kim Cương này không ngờ lớn gấp chín lần viên ở Minh Dương.

Rất xa, Lý Dương đã thấy chiếc vòng cổ trên bệ triển lãm, không biết vì cái gì, tim Lý Dương đột nhiên đập mạnh hơn không ít, cái bệ triển lãm kia dường như rất có sức hấp dẫn đối với hắn.

Lý Dương không nhịn được đi nhanh hơn một chút, Vương Giai Giai ngạc nhiên nhìn hắn một cái rồi nhanh chóng đuổi theo.

Khi tới gần bệ triển lãm, lòng Lý Dương càng thêm kích động, lúc này xung quanh bệ triển lãm đã có không ít người, thứ này cũng là vật phẩm đầu giá quan trọng nhất của công ty châu báu, địa vị của nó với Nguyên Thanh Hoa bên khu triển lãm đồ sứ là giống nhau.

Nguyên Thanh Hoa là vật phẩm quý nhất trong khu đồ sứ, chiếc vòng cổ này là vật phẩm quý nhất bên khu châu báu, những chuyên gia trong ngành định giá của nó từ 3200 tới 3800 vạn, đây chỉ là giá của viên Kim Cương, nguyên bộ vòng cổ còn kèm theo cả giá trị lịch sử chưa được cộng vào nữa.

-Bên này có khoảng trống, chúng ta cùng vào xem nào

Thẩm Hạo bước vào trước tiên, Trần tiểu thư và Cố Nhã Tĩnh bước theo sau, Vương Giai Giai thì ở lại bên cạnh Lý Dương, Lý Dương lúc này đang ngơ ngác nhìn đám người trước mặt cũng không có đi tới.

Nuốt một ngụm nước miếng, Lý Dương đột nhiên cảm giác cổ mình rất khô khốc, tim hần cũng đập nhanh hơn không ít.

Năng lực đặc thù không ngờ lại tự động hoạt động, thường chuyện như vậy không phải là chưa xảy ra, lúc trước khi gặp phải tình huống khẩn cấp năng lực đặc thù cũng từng tự động xuất hiện như là lần ở Thanh Đạo và lần gặp nguy hiểm ở Lạt Thành trước đây.

Ngoại trừ những tình huống đó ra thì năng lực đặc thù chưa từng tự động xuất hiện bao giờ, đây chính là lần đầu nó tự xuất hiện mà không có gặp nguy hiểm.

Năng lực đặc thù sau khi xuất hiện ngay lập tức bao phủ viên Kim Cương, nhìn viên Kim Cương xuất hiện trong hình ảnh lập thể, Lý Dương nhận không được muốn cắn nó một cái.

Cắn một cái?

Lý Dương đột nhiên tỉnh lại nên lùi về phía sau hai bước, sau khi đứng cách quầy triển lãm 10 thước Lý Dương mới phục hồi tinh thần lại.

-Lý Dương, anh làm sao vậy?

Vương Giai Giai lập tức đi tới, thái độ của Vương Giai Giai làm cho Thẩm Hạo càng khó chịu, hần liếc mắt nhìn Lý Dương một cái rồi lui ra ngoài.

-Anh không sao, anh chỉ đột nhiên thấy đầu choáng váng, nghỉ ngơi một hồi là tốt thôi

Lý Dương lắc đầu, sau khi lùi ra xa, cảm giác khát vọng kia đã giảm đi rất nhiều, với tình huống kỳ lạ này Lý Dương cũng không biết phải làm sao, nhưng mà hần cũng có chút hiểu được là không thể để cho người khác nhìn thấy sự kỳ lạ của mình, năng lực đặc thù ngay cả cha mẹ hần cũng không được biết.

Hần không dám tới gần bộ trưng bày viên kim cương kia nữa, nếu tiếp tục ở đó Lý Dương nghi ngờ là mình có thể không chế được mà xông loạn vào bên trong để lấy viên kim cương ra, vừa rồi Lý Dương quả thật có khát vọng làm như vậy.

-Anh có muốn đi ra ngoài nghỉ ngơi một lát không?

Vương Giai Giai cau mày, Thẩm Hạo ở một bên nhìn không được nói:

-Lý tiên sinh, thân thể không tốt thì đừng có nữa, cứ về nghỉ trước đi

-Anh không sao, Giai Giai, nếu không thì em đi dạo ở nơi này một lát đi, anh qua khu triển lãm đồ sứ nghỉ ngơi một lát, giữa trưa chúng ta đi ăn cơm, được không?

Lý Dương lại lắc đầu, khi hần ở trong này hần vẫn còn có khát vọng, khu triển lãm này không thể ở lâu nữa.

-Tốt, em đi cùng anh

Vương Giai Giai lập tức gật đầu, Cố Nhã Tĩnh cũng đi tới, khi nghe thấy Vương Giai Giai nói vậy thì cô tỏ vẻ trắng mắt nhưng cũng không nói gì, thái độ của cô làm cho Lý Dương rất ngoài ý muốn, thái độ của cô bây giờ và lúc mới gặp là hoàn toàn khác biệt.

-Giai Giai, không phải cô muốn xem viên Kim Cương kia sao, đây chính là cơ hội tốt, nếu cô thích thì tôi có thể chụp ảnh của nó tặng cô

Thẩm Hạo vội vàng nói một câu rồi oán hận nhìn Lý Dương, từ khi Lý Dương xuất hiện, thái độ của Vương Giai Giai đã hoàn toàn thay đổi, điều này làm cho hần rất căm tức, Lý Dương này giống như là khác tính của hần vậy.

-Tôi có nói sao? Tôi chỉ nói muốn nhìn nó một chút chứ không kêu anh làm cái gì cả

Vương Giai Giai cau mày, giọng điệu cũng cứng rắn hơn rất nhiều, Thẩm Hạo lúc trước luôn đi theo cô đã làm cho cô có chút không vui, nếu không phải là quan hệ đồng nghiệp thì cô đã không để ý tới hắn rồi, bây giờ không ngờ hắn còn nói vậy trước mặt Lý Dương, việc này càng làm cho cô tức giận.

-Không, không phải cô nói, chỉ là tôi muốn đưa cho cô...

-Tôi không cần anh đưa, từ sớm tôi đã nói là tôi không cần thứ gì của anh, anh đưa cái gì tôi cũng không nhận

Không đợi Thẩm Hạo nói xong, Vương Giai Giai liền lạnh lùng nói một câu sau đó đi tới chỗ Lý Dương rồi hai người cùng nhau đi tới khu triển lãm đồ sứ, Thẩm Hạo oán độc nhìn hai người rồi cũng đi theo phía sau.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

289. Chương 289: Ba Vật Phẩm.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Trong phòng nghỉ của khu triển lãm đồ sứ, Lý Dương lặng lẽ ngồi một hồi để khôi phục lại sự bình tĩnh.

Cảm giác xúc động vừa rồi của hắn rất là kỳ lạ. Hắn đã suy nghĩ thật lâu nhưng vẫn không hiểu. Sau khi xuất hiện năng lực đặc thù, cuộc sống của hắn đã không còn như trước. Trước mặt có thể thấy sự thay đổi này là một chuyện tốt.

Mỗi khi năng lực đặc thù xuất hiện sẽ mang đến cho hắn không ít những cơ hội tốt. Lý Dương có thể có được trình độ nhận biết về đồ cổ và ngọc như ngày hôm nay cũng đều là nhờ vào sự trợ giúp của năng lực đặc biệt.

Nhưng lúc này đây, năng lực đặc thù lại mang đến cho hắn một cảm giác làm hắn vô cùng hoảng loạn. Điều này khiến Lý Dương rất là lo lắng. Với vòng cổ kim cương 36 ca-ra kia, Lý Dương có cảm giác sợ hãi. Những sự thay đổi này đều là do khối kim cương kia mang đến.

Chưa đầy một giờ, Mao lão và thầy Bạch đều quay về khu nghỉ ngơi. Bọn họ đã cẩn thận xem qua Nguyên Thanh Hoa. Tất cả đều tấm tắc khen không dứt miệng.

- Thật là đẹp. Nếu như có thể sờ một cái, chết cũng không đáng tiếc.

Thầy Bạch vừa đi vừa lớn tiếng thở dài. Lý Dương nhìn bọn họ lắc đầu cười khẽ. Cũng may là mọi người đều biết thầy Bạch đang nói về Nguyên Thanh Hoa. Chứ nếu là ai khác thì chắc họ sẽ nghĩ là ông ấy đang nói về tình nhân và tránh xa thầy Bạch mất. Hiện tại, thầy Bạch đang có bộ dạng rất dâm ô. Cho nên cũng không thể trách được người khác không hiểu lắm.

- Lần này chúng ta đến đúng rồi. Trong buổi đấu giá nhất định chúng ta phải tham gia. Tiểu Trần, bắt luận là vào tay ai, cô nhất định cũng phải nghĩ ra biện pháp làm cho chúng ta được phỏng vấn một lần. Tốt nhất là có thể làm cho chúng ta được đối mặt phỏng vấn trong cuộc bán đấu giá.

Mao lão cũng có trạng thái tương tự. Cái đồ sứ kia thật sự rất xinh đẹp. Đáng tiếc là năng lực của bọn họ có hạn, căn bản không có khả năng lấy được vật phẩm đấu giá có giá trị như vậy, cũng chỉ có thể xem qua cho đã ghiền mà thôi.

Nét mặt của Lý Dương cũng có chút kỳ lạ nhưng hắn cũng vẫn không nói câu nào. Nguyên Thanh Hoa đẩy Lý Dương nhất định cũng phải có được nó. Không chỉ vì Hà lão mà cũng là vì khi Lý Dương lần đầu tiên nhìn thấy nó cũng đã thích rồi. Nếu như không có được nó trong buổi đấu giá thì Lý Dương chỉ sợ sẽ hối hận cả đời. Không biết khi nào sẽ có cơ hội lần nữa.

- Thầy Bạch, Mao lão, đã trưa rồi, chúng ta nên đi ra ngoài nghỉ ngơi một chút. Buổi chiều sẽ quay trở về thu thập tư liệu.

Tiểu thư Trần vừa nói một câu, đám người Vương Giai Giai đều gật đầu. Bọn họ đến HongKong trước tiên là muốn thăm dò hết thảy rồi mới có thể cạnh tranh chiếm được Nguyên Thanh Hoa. Mọi người đều sắp xếp lại mọi thứ rồi đi ra.

Nếu Nguyên Thanh Hoa bị người khác có được rồi lập tức rời đi thì chuyến đi HongKong này của bọn họ cũng trở nên vô dụng mà thôi.

- Được, tôi biết gần đây có một quán ăn cũng ngon lắm. Chúng ta đến đó nghỉ ngơi một chút. Tiểu Lý, cậu có muốn đi không?

Thầy Bạch đồng ý với lời đề nghị của tiểu thư Trần. Mọi người đưa ra đề xuất với Lý Dương. Hẳn đầu tiên là sự tỉnh, sau đó liền gật đầu đáp ứng. Hẳn cũng đang có chuyện cần nhờ đến Thầy Bạch và Mao lão một chút. Hơn nữa, hẳn cũng không muốn tách Vương Giai Giai nhanh đến vậy.

Bạch Minh vốn thuộc hạng người cái gì cũng biết. Trong lúc đi ra ngoài, Lý Dương đã có dịp tán gẫu với ông ta. Trong quá trình tán gẫu, Lý Dương mới biết thầy Bạch vốn tên gọi là Bạch Minh. Điều này làm cho Lý Dương cảm thấy rất ngạc nhiên.

Cái tên Bạch Minh Lý Dương không hề xa lạ. Khi mới bắt đầu tiếp xúc với đồ cổ, Lý Dương đã mua mấy quyển sách về nhà tự nghiên cứu. Trong đó có một quyển sách của Bạch Minh giới thiệu về cách làm đồ giả. Chính là nhờ xem qua quyển sách đó mà Lý Dương mới có thể thao thao bất tuyệt về việc làm ngọc giả trong bữa tiệc mừng thọ Lưu Tuyết Tùng.

Có thể nói, Bạch Minh chính là thầy giáo vỡ lòng của Lý Dương. Thời điểm mới bắt đầu nghiên cứu về đồ cổ, những lý luận chính xác của Bạch Minh đã trợ giúp không ít cho hắn.

Biết được điều này, Lý Dương đối với Thầy Bạch có vẻ càng thêm tôn trọng, ngay cả Bạch Minh cũng không biết là vì cái gì.

Bạch Minh dẫn mọi người đến một quán ăn gần đó. Ông ta nói là không xa nếu như lái xe hơi. Còn mọi người đi bộ cũng mất hơn hai mươi phút mới đến. Mấy cô gái trên mặt đầy mồ hôi, không kìm nổi oán trách vài câu.

Thầy Bạch cười to vài tiếng, nói với mọi người rằng phải đi nhiều một chút thì mới tốt cho sức khỏe. Tất cả mọi người nghe xong đều lắc đầu.

Lý Dương ngẩng đầu nhìn bầu trời, trong lòng cảm thấy rất buồn bực. Cho dù là có rèn luyện thân thể đi nữa cũng không cần phí sức đến như vậy. Đây mà là rèn luyện thân thể, ngược đãi thân thể thì có.

Có nói nhiều thì cũng vô dụng. Mọi người rất nhanh chóng bước vào quán ăn. Sau khi đi vào thì chọn ngay phòng có điều hòa, mở máy ở mức thấp nhất. Người phục vụ vừa mới bưng đến bình trà, mọi người đã thi nhau uống sạch.

Người phục vụ phải mang lên thêm mấy ca trà đá mới có thể khiến cho mọi người đã cơn khát. Hành động này khiến cho người phục vụ không kìm nổi phải nhìn họ nhiều lần.

Thẩm Hạo tiến vào sau khi gọi điện thoại xong, trên mặt vẫn còn nở nụ cười. Sau khi uống đủ nước, thân thể cũng cảm giác mát mẻ hẳn ra. Tất cả mọi người đều cùng ngồi ăn điểm tâm, trò chuyện phiếm.

Tiểu thư Trần tên là Trần Vi. Sau khi quen thuộc với nhau rồi thì cô lập tức yêu cầu Lý Dương và những người khác gọi cô bằng tên. Vương Giai Giai và Cố Nhã thì cứ một tiếng chị Vi, hai tiếng chị Vi, còn Lý Dương và cô cũng có vẻ tự nhiên hơn rất nhiều.

- Tiểu Lý, nếu tôi nói không sai thì cậu cũng phải mất rất nhiều thời gian để học nhỉ?

Mao lão cười ha hả, nhìn Lý Dương hỏi. Khi ông cười thì không thấy đôi mắt đâu. Tuy nhiên, nụ cười này khiến cho tất cả mọi người đang buồn bực cũng phải cười theo.

- Tôi quả thật là rất cố gắng học, nhưng chỉ mới học không đến một năm thời gian.

Lý Dương lập tức hồi đáp. Mao lão và Bạch Minh đều kinh ngạc nhìn Lý Dương. Không đến một năm mà hắn có thể có được khí chất như vậy. Nói ra thì có mấy ai tin.

Mao lão cũng không muốn dây dưa vấn đề này, tiếp tục hỏi:

- Tiểu Lý, cậu có thể nói cho chúng tôi biết cậu am hiểu phương diện nào nhất?

Lý Dương do dự một chút, nhẹ giọng nói:

- Cũng không có gì đặc biệt am hiểu cả. Chỉ đơn thuần là thích cổ ngọc và đồ sứ hơn một chút thôi.

Mao lão và Bạch Minh đều gật đầu. Lý Dương trả lời rất khiêm tốn. Nếu Lý Dương nói khoác mà không biết ngượng miệng là mình am hiểu hết mọi thứ thì bọn họ ngược lại sẽ khinh thường hẳn. Chính bọn họ đến bây giờ cũng không dám vỗ ngực tuyên bố như vậy.

- Đối với cổ ngọc và đồ sứ thì bọn tôi cũng có hứng thú. Nếu cậu có sưu tầm vật phẩm thì về sau mọi người cùng nhau tham khảo.

Bạch Minh hứng chí đề nghị, cười tùm tùm nói với Lý Dương. Thời điểm này thì ông ta thật không suy nghĩ gì khác.

Lý Dương tuổi còn rất trẻ, muốn nói là hẳn có cất giữ những vật phẩm tốt thì ông ta cũng không tin. Điều này chỉ là do thói quen trong cách nói mà thôi. Bạch Minh nhìn thấy những người tâm đầu ý hợp thì lại tỏ ý muốn xem những món đồ mà người ta cất giữ.

- Về cái đó thì tôi cũng không có nhiều lắm. Nếu sau này phải tham khảo một chút thì tôi còn phải học hỏi ở Thầy Bạch nhiều lắm đấy.

Lý Dương nhẹ giọng hồi đáp.

Lý Dương suy nghĩ, hẳn cất giữ vật phẩm thật sự không nhiều lắm. Vật tốt thì cũng chỉ có vài món, như một khay rửa bút, một cặp ly nhỏ không biết tên từ triều đại Nam Tống thì đều là thứ chính tông. Còn những cái khác đều là thứ thượng vàng hạ cám.

Cũng may suy nghĩ này của hẳn người khác không biết. Chỉ có Bạch Minh và Mao lão là biết hẳn có những thứ này nhưng phổng chừng cũng rất hợp ý. Những thứ này đều là những bảo bối mà bọn họ bình thường khó gặp. Lý Dương có nhiều như vậy mà lại nói mình không có nhiều lắm. Vậy thì phải có bao nhiêu thứ tốt mới được gọi là nhiều.

- Được rồi, không thành vấn đề. Đúng rồi, Tiểu Lý, cậu là người ở đâu?

Bạch Minh cười to một cách sảng khoái. Ông căn bản không nghĩ nhiều như vậy. Bạch Minh thích nhất là được cùng người khác tham khảo những vật phẩm. Vì thế ông ta cố ý biến mình trở thành một nhà bảo tàng tư nhân. Bình thường cũng tiếp xúc với không ít đủ loại hạng người.

- Tôi là người Minh Dương, chỉ tạm thời làm việc ở Trịnh Châu này mà thôi.

- Trịnh Châu? Tôi cũng thường xuyên đến Trịnh Châu. Mao lão cũng ở Trịnh Châu một thời gian dài đấy. Tôi sẽ lưu lại số điện thoại, khi nào quay về Trịnh Châu thì mọi người liên lạc với nhau.

Bạch Minh lập tức lấy tấm danh thiếp ra. Lý Dương buồn bán cái gì ông ta cũng không hỏi. Lý Dương còn trẻ, nếu Lý Dương không nói mình làm gì thì ông ta cũng cảm thấy ngượng ngùng khi hỏi điều đó. Với Lý Dương, ông ta cảm thấy rất hài lòng.

Với ông ta mà nói, đầu năm nay có thể gặp được người vừa ý thật không nhiều. Ít nhất với ông ta thì cái tên Thẩm Hạo kia không thuận mắt tí nào. Ánh mắt luôn dán vào các cô gái, thật không biết đến để làm chi.

- Được rồi, cảm ơn Thầy Bạch. Về sau nhất định sẽ thường xuyên liên lạc với ngài. Đừng có trách tôi quấy rầy ngài là được.

Lý Dương tiếp nhận tấm danh thiếp, rồi lại viết số điện thoại của mình. Danh thiếp mới của hẳn cũng đã được in nhưng lần này không có mang theo, vẫn còn để ở Trịnh Châu. Cho nên hẳn chỉ có thể viết số điện thoại của mình cho Bạch Minh mà thôi.

Bạch Minh cũng không để ý đến điều này, còn rất thận trọng cất tờ giấy có số điện thoại vào. Mao lão nở nụ cười nhưng không chủ động hỏi xin số điện thoại của Lý Dương.

Thẩm Hạo đột nhiên đứng lên, đi ra ngoài cửa, vừa đi vừa nghe điện thoại.

Trong chốc lát, Thẩm Hạo từ bên ngoài tiếp đón một người trẻ tuổi. Người thanh niên này trên tay còn mang theo cái rương, có vẻ rất thận trọng.

- Mao lão, Thầy Bạch, gần đây tôi có sưu tầm được vài món đồ tốt. Hôm nay, tất cả mọi người đều tụ tập ở đây, cũng thuận tiện mang đến cho các vị xem qua.

Thẩm Hạo sau khi tiếp nhận cái rương, nét mặt có vẻ thay đổi, thoạt nhìn có chút đắc ý, còn cố ý nhìn qua Lý Dương.

- Thuận tiện? Chẳng lẽ Trần công tử mua ở HongKong sao? Nếu như vậy thì mau mang đến đây.

Bạch Minh nhìn cái rương có chút kỳ lạ. Thẩm Hạo sắc mặt hơi cứng đờ, vội vàng trả lời:

- Nếu mua ở Hồng Công thì không đáng phải nhắc đến. Máy thứ này kỳ thật là được vận chuyển từ nơi khác đến. Tôi muốn giao cho công ty đấu giá bên HongKong bán giùm tôi.

- Thật sao? Vậy thì mau đem đến đây để xem đi.

Mao lão nhẹ nhàng gật đầu. Thẩm Hạo khi gặp không hề chào hỏi, lại vội mang đến đồ vật này nọ thật sự là làm cho người ta cảm thấy phản cảm. Y nói là muốn mời bọn họ hỗ trợ xem qua, nhưng nếu muốn mời người khác hỗ trợ thì trước đó không chào hỏi là có ý tứ gì? Chẳng lẽ y muốn khoe khoang? Cũng khó trách Thầy Bạch cố ý châm chọc y.

- Được, cảm ơn Mao lão.

Thẩm Hạo lập tức lấy một thứ gì đó trong rương ra, cẩn thận đặt lên trên bàn, tổng cộng là có ba món. Ba món đồ này không lớn, rất nhanh chóng được bày lên trên bàn.

Lý Dương sau khi nhìn thấy các món đồ được bày lên trên bàn, sắc mặt lập tức biến đổi. Mao lão và Thầy Bạch nhìn thoáng qua nhau. Biểu hiện của hai người cũng khác hơn một chút so với Lý Dương, nhưng trong ánh mắt lại mang theo sự khinh thường và cười cợt.

- Mao lão, Thầy Bạch sư, đây là ba món đồ mà tôi mua được gần đây, vừa mới mua thôi. Tuy nhiên, những món đồ này vẫn còn có thể phân biệt.

Thẩm Hạo nói một cách đắc ý. Y không phát hiện được sự thay đổi của các vị chuyên gia. Trần Vi ở bên cạnh cũng cảm thấy không ổn, cũng muốn lên tiếng nhắc nhở Thẩm Hạo một chút nhưng không biết mở miệng như thế nào.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

290. Chương 290: Tiểu Tử, Đừng Tức Giận Như Vậy.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Hai trong ba món đồ này của Thẩm Hạo là đồ sứ.

Trong lúc bày ra hai món đồ sứ này, Thẩm Hạo có vẻ cẩn trọng khác thường. Trong đó có một món chính là một cái chén cao có hoa văn màu xanh. Y còn cố ý lau qua một chút, chỉ tiếc là phương pháp lau cần bản không đúng.

Mao lão và Thầy Bạch đều nhẹ nhàng lắc đầu, Trần Vi thì nhíu mày.

Trần Vi là người dẫn chương trình nổi tiếng toàn quốc của tiết mục giám định đồ cổ. Đặc điểm lớn nhất của Trần Vi chính là chỉ cần dựa vào lời nói có thể đoán ra người. Bất luận một chuyên gia nào mà cô tiếp xúc, qua vài lần thì cô có thể đoán được bên trong đối phương đang nghĩ gì.

Nhìn biểu hiện của Mao lão và Thầy Bạch, Trần Vi liền biết cái chén này của Thẩm Hạo nhất định là có vấn đề.

- Mao lão, thầy Bạch, cái chén “Thủy ba song long thanh hoa cao túc oản *” thời Tuyên Đức này là do tôi tình cờ gặp được. Tôi chỉ dùng hai mươi vạn để mua nó. Xem như là vận may của tôi tốt. Có được cái này, rất nhiều bạn bè xung quanh đều hâm mộ tôi.

* thanh hoa cao túc oản: cái chén cao có hoa văn màu xanh

* Thủy ba song long thanh hoa cao túc oản: chén cao có hoa văn hình hai con rồng đang rẽ sóng.

Thẩm Hạo đứng dậy, hơi cúi đầu trước hai vị chuyên viên của đài truyền hình. Tuy nhiên, nụ cười trên mặt y có vẻ rất giả tạo. Mặc dù đang rất cố gắng để kìm nén nhưng thần sắc kiêu ngạo tự đắc của y vẫn lộ ra ngoài.

- Chén cao có hoa văn?

Thầy Bạch nói một câu, sau đó quay đầu nhìn sang Mao lão. Trong ánh mắt Mao lão, ông ta nhận thấy một sự thất vọng. Chàng thanh niên này đã bị người ta lừa mà không biết, còn tự cho mình là hiểu biết. Đặc biệt là bộ dạng tự đắc như vậy càng làm cho người khác khó chịu. Chẳng trách sao bị lừa.

- Đúng vậy. Vật phẩm nguyên vẹn như thế này bây giờ còn rất ít. Lý tiên sinh, tôi biết anh hiểu biết về các loại ngọc cổ rất lợi hại. Không biết là anh có ý kiến gì với thanh hoa cao túc bát này của tôi không, xin cho biết một chút nhận xét.

Thẩm Hạo nhìn Thầy Bạch cười khê. Y đột nhiên hỏi Lý Dương trong khi Mao lão và Thầy Bạch đều ở đó. Mọi người đều ngạc nhiên nhìn về mặt đắc ý của Thẩm Hạo.

Chàng thanh niên này thoát nhìn thì thấy có chút lễ phép, chẳng lẽ lại không biết quy cũ gì sao? Vừa rồi còn lên tiếng nhờ bọn họ xem xét giùm, bây giờ lại lên tiếng yêu cầu Lý Dương cho ý kiến. Điều này không phải là không biết nể mặt bọn họ sao? Sắc mặt của hai người lúc này rất khó coi. Nếu không phải chỗ này là do Thầy Bạch cố ý đến thì chỉ sợ là bọn họ đã phải rời khỏi rồi.

Trần Vi mặt nhăn lại, trong lòng âm thầm thở dài. Thẩm Hạo xem như đã đắc tội với hai vị chuyên gia. Thật không biết bình thường tòa soạn báo quản lý rất chặt chẽ, sao lại phái một người trẻ tuổi như thế này đến đây? Còn nữa, thái độ của người thanh niên này còn không bằng hai cô gái kia nữa.

- Anh muốn tôi cho anh lời nhận xét?

Lý Dương cũng sững sốt một chút, chỉ vào mũi mình kinh ngạc hỏi, còn quay đầu nhìn thoáng qua Mao lão và Thầy Bạch. Biểu hiện của hai người này đã bình thường trở lại.

- Như thế nào, Lý tiên sinh? Anh với đồ sứ cổ không có sự am hiểu à? Không sao, anh cứ tùy ý nói là được rồi.

Nhìn thấy bộ dạng của Lý Dương, Thẩm Hạo còn tưởng rằng hắn không am hiểu về đồ sứ, lập tức bổ sung một câu.

Sau khi Lý Dương xuất hiện, Vương Giai Giai không thềm liếc mắt nhìn y một cái. Điều này làm cho y cảm thấy không được thoải mái. Y gọi người mang đến ba món vật cổ này ngoài việc tỏ ý khoe khoang, còn có ý muốn làm khó Lý Dương. Trước kia, Lý Dương đã khiến y chịu nhục đều là do đồ cổ cả.

Lưu Cương nhẹ nhàng lắc đầu. Cái tên Thẩm Hạo này không biết viết chữ chết là gì mà.

Lý Dương không những rất am hiểu về cổ ngọc mà các phương diện khác cũng rất tinh thông. Điều này không phải là do Lưu Cương tự nhận xét mà là từ Hà lão. Với trình độ như Hà lão lại có thể đánh giá Lý Dương như vậy thì hẳn tuyệt đối xứng danh cao thủ.

Hướng hồ, Lưu Cương đã tận mắt chứng kiến Hà lão lấy ra hàng trăm món đồ cổ thật giả lẫn lộn để tiến hành kiểm tra Lý Dương. Lý Dương đến một lần cũng không hề nhầm lẫn.

- Mao lão, Thầy Bạch, xin cho tôi nói vài câu?

Lý Dương quay đầu nhìn sang hai vị chuyên gia. Có tiền bối ở đây thì lễ phép là điều nên có. Thẩm Hạo lại không biết phép tắc này. Lý Dương không giống như Thẩm Hạo, muốn làm cái gì thì làm cái đó.

- Tôi cũng muốn nghe xem cao kiến của cậu.

Thầy Bạch lập tức gật đầu. Mao lão cũng mỉm cười, nheo hai mắt lại. Hai người đối với Lý Dương cũng có chút tò mò. Khí chất trên người Lý Dương thật không lừa được người khác. Hai người thật lòng cũng muốn nghe xem những lời nhận xét của Lý Dương về cao túc bát.

- Được, thế thì tôi xin phép có ý kiến.

Lý Dương đứng lên, đi đến phía trước cái chén, cúi đầu xuống nhìn vài lần. Cuối cùng đứng thẳng người lên, mỉm cười.

Từ đầu đến cuối, hắn không hề sờ đến cái chén này một chút nào.

Kỳ thực, vừa rồi khi Lý Dương đến xem thì đã dùng năng lực đặc biệt của mình kiểm tra qua. Quả nhiên là những gì mà hắn thấy hoàn toàn giống như hắn phán đoán, nhưng cũng xuất hiện vài vấn đề nhỏ.

- “Thủy ba song long thanh hoa cao túc oản” là tác phẩm tâm huyết của hoàng đế Chương Hiến năm xưa, và cũng là tác phẩm đồ sứ tiêu biểu nhất trong thời kỳ đó. Rất đáng giá.

Lý Dương chậm rãi nói. Sự đặc ý trên mặt của Thẩm Hạo có vẻ càng tăng lên, nhưng trong lòng cũng có chút tiếc nuối. Nếu Lý Dương nói ngay đây là đồ giả thì tốt rồi. Trên tay y có một vật có thể khiến cho Lý Dương hôm nay mất hết mặt mũi.

Hiện tại, Lý Dương đang có lời khen ngợi, muốn trưng ra món đồ đó thật không dễ dàng. Bất quá chỉ có thể làm cho Lý Dương mất mặt một chút thôi, đồng thời cũng làm cho mọi người biết đến sự lợi hại của mình.

Mao lão và Thầy Bạch đều cười. Thẩm Hạo vẫn không hiểu ra ý tứ trong lời nói của Lý Dương. Bọn họ mới nghe qua đã hiểu liền.

Theo như lời nói của Lý Dương thì cái “Thủy ba song long thanh hoa cao túc oản ” chưa chắc đã là cái trước mặt. Cái này có một khoảng cách chênh lệch quá lớn.

Quả nhiên, lời nhận xét của Lý Dương về lai lịch của cao túc bát này hoàn toàn thay đổi một trăm tám mươi độ:

- Nhưng thật đáng tiếc, hình song long trên cái chén này có vẻ khô khan quá mức, đơn giản đến mức vô thần. Móng rồng giống như một nhánh cây khô bình thường. Bất luận là xem từ phương diện nào cũng không thấy được sự uy quyền của hoàng đế thông qua con rồng cả.

- Ngoài ra, trên đây còn có dấu vết của sự ăn mòn hóa học. Cho nên tôi có thể phán đoán đây là đồ vật được mô phỏng lại, chỉ là vật bình thường.

Lý Dương nói xong liền quay trở về chỗ ngồi của mình. Mao lão và Thầy Bạch đều gật đầu. Trần Vi thì mở to mắt. Những lời mà Lý Dương nói cũng giống như suy nghĩ của cô. Là người chủ trì cho việc giám định bảo vật nhiều năm như vậy, nhưng đôi khi khả năng lý luận tri thức vẫn còn u mê khá nhiều.

Huống hồ, cái chén này cô xem qua cũng cảm thấy không được hài lòng. Trong lòng cũng thầm đồng ý với đánh giá của Lý Dương.

Thẩm Hạo ngay từ đầu đã lộ ra vẻ giận dữ nhưng sau đó thì cười lạnh một tiếng. Lý Dương nói như vậy không phải là cũng giống như những gì y nghĩ sao. Tuy nhiên, lần này y cho rằng Lý Dương đánh giá càng kém thì trong lòng y càng cao hứng mới đúng.

Chờ một lát nữa, y sẽ xuất ra món đồ khiến cho Lý Dương phải chịu nhục nhã, làm cho mọi người phải nghĩ rằng là do Lý Dương đồ kị với y. Cho dù Lý Dương da mặt có dày đi chăng nữa cũng không thể tiếp tục đi theo bọn họ.

Mặt khác, Vương Giai Giai cũng phải thay đổi cái nhìn đối với Lý Dương, và gia tăng hình tượng của mình trong lòng cô ấy.

Thẩm Hạo vẫn cho là mình tính toán không sai, thậm chí y còn nghĩ nếu có thể chọc giận Lý Dương khiến cho hắn phải nói ra những lời kích động thì sẽ tốt hơn. Chứng cứ sẽ được lưu lại và làm bằng chứng trước tòa, làm cho Lý Dương phải thân bại danh liệt.

- Thẩm công tử, Tiểu Lý đã đánh giá xong rồi, cậu có còn muốn nói cái gì nữa không?

Thầy Bạch ngẩng đầu lên cười, nói. Thẩm Hạo trong lòng còn đang nghĩ đến lát nữa sẽ nhân cơ hội trả thù Lý Dương như thế nào, căn bản không hiểu ra trong lời nói xưng hô của mọi người đã có sự thay đổi.

- Có, đương nhiên là có. Thầy Bạch, những lời nói này của Lý Dương hoàn toàn là vô căn cứ. Hơn nữa, đây chỉ là sự bình luận chủ quan của anh ta, toàn là những lời nói xấu. Tôi hoài nghi anh ta có dụng tâm kín đáo.

Thẩm Hạo quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Lý Dương, trong ánh mắt chất chứa một tia cười nhạo. Trước đó hai lần y đều bị Lý Dương làm nhục. Lần này rốt cuộc có thể hòa nhau một ván.

- Dụng tâm kín đáo? Thế thì tôi sẽ có lợi ích gì? Thẩm công tử, nếu như anh không muốn nghe thì coi như tôi chưa nói qua, nhưng cũng đừng nói những lời như vậy.

Lý Dương khẽ cười một tiếng. Cái tên Thẩm Hạo đó mỗi khi có vấn đề gì cũng đều đổ thừa cho hắn. Y có tiền, lại thích khoe khoang. Chính điều này lại càng làm cho những cao thủ làm giả đồ cổ có cơ hội lừa được y.

- Anh đương nhiên là có dụng tâm kín đáo rồi. Món đồ của tôi đương nhiên là bảo bối chân chính. Anh xem qua rồi ghen tỵ, rồi dùng những lời nói ác độc để công kích bảo bối của tôi. Những lời của anh nói đều là những lời nói xấu cả. Tất cả đều không có chứng cứ. Tôi cảm thấy anh có ác tâm, muốn hãm hại tôi.

Thẩm Hạo nói một hơi, sau khi nói xong lại còn muốn nói tiếp:

- Lý Dương, anh vẫn cho rằng nơi đây là Minh Dương? Nếu không có hai vị chuyên gia chân chính quyền uy ngồi đây thì tôi cũng có một báo cáo nghiên cứu chứng minh cao tốc bát này của tôi là đồ thật trong thời đại Minh triều, chứ không phải là đồ giả như anh đã nói.

Nói xong những lời này, Thẩm Hạo mới có cảm giác trút hết giận, rồi từ trong rương lấy ra một xấp tài liệu nhưng không giao cho hai vị chuyên gia mà lại đưa cho đám con gái Vương Giai Giai xem trước.

Đây chỉ là một phần của báo cáo. Vương Giai Giai sau khi tiếp nhận tập tài liệu thì liền cẩn thận xem xét kết quả. Căn cứ vào những gì ghi trong tài liệu thì đây quả thực là bảo vật thời Minh triều.

Đây chính là báo cáo của trung tâm giám định cổ vật ở Trịnh Châu- Hà Nam, là trung tâm giám định tốt nhất. Nếu bọn họ đã nói như vậy thì không thể sai được.

Vương Giai Giai cũng có chút hoang mang. Trong tận đáy lòng, cô vẫn tin tưởng Lý Dương. Lý Dương tuyệt đối không vì chuyện cá nhân mà làm điều này đâu.

Sau một lúc xem xét, Vương Giai Giai lắc đầu, đưa xấp tài liệu cho Trần Vi. Trần Vi tiếp nhận rồi cẩn thận mở ra xem.

- Tôi tin rằng Lý Dương sẽ không nói lung tung đâu. Những lời anh ấy nói khẳng định là thật. Về phần so sánh với kết quả giám định không giống nhau, tôi nghĩ là có nguyên nhân khác.

Nghe Vương Giai Giai nói một câu, trong lòng đang rất cao hứng Thẩm Hạo liền ngưng sắc mặt. Y vốn tưởng rằng tung ra cái này thì mọi người sẽ lập tức thay đổi thái độ với Lý Dương, không ngờ kết quả lại như vậy.

Đây chính là bản báo cáo dựa trên việc dùng dụng cụ để giám định. Vương Giai Giai lại không tin mà đi tin vào Lý Dương. Thẩm Hạo trong lòng dâng lên một sự ghen tuông, đối với Lý Dương lại càng thêm ganh ghét.

Sau chuyện xảy ra ở Nam Dương, Thẩm Hạo cảm thấy vô cùng mất mặt với Ngô Hiểu Ly nhưng dù sao cũng còn đỡ hơn bây giờ. Khi Vương Giai Giai lần đầu tiên xuất hiện trước mặt y thì y đã có cảm giác vĩnh viễn không thể nào quên được.

Vốn Thẩm Hạo vẫn còn một chút do dự. Bởi vì gia đình của y sẽ không cho y quen biết với một cô gái bình thường. Nhưng sau một lần nghe lén điện thoại, Thẩm Hạo trong lòng lập tức nổi nóng lên, biến việc theo đuổi Vương Giai Giai thành mục tiêu hàng đầu, thậm chí còn chiếm được sự ủng hộ của gia đình.

Cuộc điện thoại kia thật ra rất đơn giản. Là Vương Giai Giai gọi điện thoại hỏi thăm chú của mình. Cũng thông qua cuộc điện thoại này mà Thẩm Hạo biết được Vương Giai Giai là con gái của Thị trưởng thành phố Minh Dương Vương Toàn Trung, so với con gái của Phó cục trưởng cục công an thì quan trọng hơn nhiều. Gia đình sau khi biết chuyện liền một lòng ủng hộ Thẩm Hạo kết thân với quan gia, làm sao còn có thể phản đối.

Liên tục hai tháng, Thẩm Hạo vẫn cố gắng lấy lòng Vương Giai Giai. Cô ấy vẫn đối xử với y bằng thái độ ôn hòa nhưng không hề có tình cảm gì. Điều này khiến cho y cảm thấy rất đau khổ.

Khi kết hợp với đài truyền hình, tòa soạn báo vốn định phái người khác đến. Nhưng Thẩm Hạo với gia thế cùng tiền tài nên đã tranh thủ được cơ hội đến đây. Vốn biết y và Vương Giai Giai có sự quen biết, lại có Cố Nhã Tĩnh đi theo nên người của tòa soạn cũng không phản đối gì.

Thẩm Hạo chỉ cần như thế này. Cố Nhã Tĩnh có đi theo hay không không quan trọng. Hành trình đến HonKong chỉ có vài ngày, y tin tưởng sẽ có thể làm cho Vương Giai Giai động lòng. Y không nghĩ đến sau khi đến Hồng Công không lâu lại xuất hiện một tên Trình Giảo Kim. Cho nên cũng không trách được y thù ghét Lý Dương.

Hiện tại, rốt cuộc y có cơ hội làm nhục Lý Dương nhưng lại không nghĩ rằng Vương Giai Giai lại có biểu hiện như thế này. Giữa y và Lý Dương, Vương Giai Giai rõ ràng là tín nhiệm Lý Dương hơn. Còn mức độ tín nhiệm ra sao, Thẩm Hạo cũng đau xót khi chính mình căn bản cũng không biết.

Trần Vi sau khi xem xong bản báo cáo, đôi chân mảy cau lại một chỗ.

Bản báo cáo này là thật. Trước đây, cô đã từng xem qua không ít bản báo cáo như thế này. Nếu như dựa theo bản báo cáo thì đồ vật kia khẳng định là thật.

Nhưng trong lòng Trần Vi lại có một cảm giác kỳ lạ. Giống như Vương Giai Giai, cô vẫn tin tưởng vào lời nói của Lý Dương. Chuyện này hẳn là có nguyên nhân khác.

Nghĩ đến đây, Trần Vi quay đầu nhìn lại đám người Mao lão, phát hiện hai người đó đều có nụ cười rất thản nhiên, không hề có chút lo lắng.

- Lý Dương, bây giờ anh còn gì để nói nữa không?

Thẩm Hạo phần nộ kêu lên một tiếng. Y hiện tại rất tức giận, không phải vì lời nhận xét của Lý Dương mà là vì thái độ của Vương Giai Giai. Sự ghen tuông càng làm cho giọng điệu của y cao lên không ít.

- Tiểu tử, đừng tức giận như vậy. Tiểu thư Trần, sau khi xem qua bản báo cáo có ý kiến gì không?

Bạch Minh nhẹ nhàng lắc đầu. Trần Vi vội vàng đưa bản báo cáo cho Bạch Minh. Ông ta sau khi tùy ý xem qua liền để lên trên bàn. Mao lão thuận tay lấy lên, cũng tùy ý xem rồi ném lên trên bàn, lại còn phe phẩy tờ dài.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

291. Chương 291: Một Chút Cũng Không Tiến Bộ.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Thầy Bạch, đã làm cho ngài phải chê cười.

Thẩm Hạo chung quy cũng không nổi điên lên. Sự đố kỵ trong lòng cũng bị những lời này làm xẹp xuống không ít. Trong lòng y đang tính toán cách tốt nhất để đả kích Lý Dương.

- Tôi thật sự không phải chê cười, nhưng cậu đã nghĩ oan cho Tiểu Lý. Tiểu Lý nói một câu cũng không sai. Đồ vật này của cậu thật sự là hàng nhái, hơn nữa còn nhái không được tốt lắm.

Tay của Bạch Minh quơ lên, trong mắt lại chất chứa thần sắc châm chọc. Bị người ta lừa còn không biết, lại ngang nhiên ở nơi này chỉ trích người khác. Hiện tại, có thể nói Mao lão và Bạch Minh đã vô cùng ác cảm với Thẩm Hạo.

Thẩm Hạo sững sốt, bật thốt lên:

- Hàng nhái? Thật không có khả năng. Thầy Bạch, tôi đã có giấy chứng nhận, là do dùng dụng cụ giám định mới cho ra kết quả như thế này, sao lại có thể là hàng nhái được?

- Thẩm công tử, giấy chứng nhận không nhất định là luôn luôn đúng. Cậu có biết cái “ Thủy ba song long thanh hoa cao túc oản” này nếu là đồ thật, lại được bảo tồn hoàn hảo theo như lời nói thì có giá trị bao nhiêu tiền không?

Bạch Minh nhẹ nhàng nói. Mao lão đột nhiên tiếp vào một câu:

- Vào năm 2007 cũng đã có một cao túc bát như vậy được đem ra bán đấu giá, giống như cái của cậu đây, nhưng so với cậu thì đắt hơn nhiều. Lúc đó nó đã có trị giá là hơn ba triệu, nếu tính đến bây giờ thì phải hơn năm triệu rồi.

- Năm triệu?

Thẩm Hạo đột nhiên ngơ ngác, nét mặt có chút kinh ngạc.

Thẩm Hạo vô cùng tin tưởng vào kết quả báo cáo kia. Các chuyên gia khi phán đoán thì còn có sai sót nhưng dùng dụng cụ để giám định thì không thể là giả được. Nếu món đồ này có trị giá là năm triệu tệ thì việc tổn thất lần trước hoàn toàn bù lại được, còn có thể kiếm được không ít. Viên ngọc lần trước của Chu Phảng đã làm y tổn không ít tiền, vì thế đã bị không ít người nhà la mắng.

Về mặt của Thẩm Hạo hoàn toàn phơi bày trước mặt mọi người. Bạch Minh trong mắt ẩn chứa sự khinh thường, tiếp tục nói:

- Mao lão nói giá trị của đồ vật kia năm triệu tệ là thật. Còn của cậu thì chỉ đáng giá năm trăm tệ mà thôi.

- Cái gì, năm trăm tệ, không có khả năng đó đâu. Tôi có xem qua bản báo cáo, nhất định là thật.

Thẩm Hạo hét lên một tiếng, lập tức tỉnh ngộ lại. Tuy nhiên, mặc dù Thầy Bạch không tín nhiệm nhưng y vẫn còn tin tưởng vào bản báo cáo.

- Tại sao lại không có khả năng? Nếu như cậu vẫn để như thế này thì trông giống thật đấy, nhưng nếu cào bỏ lớp bên ngoài đi thì nó rõ ràng là giả. Bản báo cáo không hề sai, tuy nhiên không có nghĩa là đối với món đồ của cậu. Bản báo cáo khi xem xét phải có vật phẩm đi cùng. Trong thời điểm kiểm chứng vật phẩm có cậu ở đó hay không, có biết phân biệt như thế nào hay không?

Bạch Minh chậm rãi nói. Sắc mặt của Thẩm Hạo đột nhiên trắng bệch.

Trần Vi, Vương Giai Giai giật mình. Thầy Bạch nói như vậy, các cô nghĩ không ra, quả thật là rất ngu ngốc.

Giống như Vương Giai Giai đã nói, những lời nhận xét của Lý Dương là đúng. Bản báo cáo cũng là sự thật. Hai bên không hề có mâu thuẫn gì.

- Nếu cậu còn chưa tin thì có thể cẩn thận xem xét lại. Có một đường hoa văn không được tự nhiên. Đó chính là mấu chốt đấy.

Thầy Bạch lại chậm rãi nói một câu. Thẩm Hạo lập tức cầm lấy cao túc bát cẩn thận kiểm tra, càng xem thì sắc mặt càng trắng bệch.

Đúng là có một đường hoa văn không được tự nhiên. Điều này trước kia Thẩm Hạo căn bản không chú ý. Sau khi xem xét bản báo cáo của trung tâm giám định cổ vật thì y hoàn toàn tin tưởng, làm sao còn có tâm trí chú ý đến chi tiết đó.

- Đây chỉ là cục phẩm định bình thường mà thôi. Nhưng cậu lại đặc biệt tin tưởng vào dụng cụ nghiên cứu. Dụng cụ nghiên cứu có đôi khi đúng nhưng đừng hoàn toàn tin tưởng vào nó.

Mao lão lại nói một câu, mọi người đều gật đầu đồng ý, đặc biệt là Vương Giai Giai. Một lần nữa, cô lại có thể học hỏi thêm một kiến thức.

Kỳ thực việc này rất dễ phát hiện. Người cẩn thận một chút sẽ không bị mắc sai lầm. Nhưng Thẩm Hạo lại không có một chút nhãn lực, lại còn cho rằng mình may mắn. Rốt cuộc bị người khác lừa mất hai trăm ngàn.

Hai vị chuyên gia đều đưa ra lời nhận xét của mình về cái chén. Hơn nữa Lý Dương cũng đã nói nó là giả. Hiện tại, mọi người không ai còn tin nó là thật nữa. Nghĩ đến thái độ vừa rồi của Thẩm Hạo với Lý Dương, mọi người trong lòng đều khinh thường y.

- Thẩm công tử, nếu sau này muốn xử lý thì có thể tìm đến tôi. Tôi sẽ trả cho cậu năm trăm tệ để mua món đồ này bỏ vào trong bảo tàng thu nhỏ của tôi.

Bạch lão đột nhiên lại nói một câu. Sắc mặt Thẩm Hạo lại biến đổi. Lần này y có thể hiểu được sự châm chọc trong lời nói của Bạch Minh.

Lý Dương trong lòng cười thầm. Tính cách của Thầy Bạch quả thực ngay thẳng. Vừa rồi Thẩm Hạo đã đắc tội với ông ta. Hiện tại ông ta đã bắt đầu trả thù. Người ta nói mua hai trăm ngàn, nhưng ông nói còn năm trăm tệ, đơn giản chỉ là muốn cười nhạo Thẩm Hạo mà thôi.

Hít một hơi thật sâu, Thẩm Hạo chậm rãi nói:

- Thành thật xin lỗi, thầy Bạch. Tôi tạm thời không có ý nguyện đó.

- Thẩm công tử, đồ cổ được mua bán qua lại, như vậy cục rất khó lòng phòng bị. Anh cũng không cần quá để ý, về sau cần chú ý cẩn thận hơn là tốt rồi.

Trần Vi dù sao cũng là người hiền lành. Thẩm Hạo dù gì cũng là người cộng tác với bọn họ, nên không đành lòng nhìn Thẩm Hạo bị khó xử, lập tức đưa ra một lời khuyên, coi như là giúp cho Thẩm Hạo một phen.

- Cảm ơn cô, Trần tiểu thư. Thầy Bạch, cái chén này tôi sẽ cho kiểm tra lại một lần nữa. Cô hãy giúp tôi xem qua con dấu Điền Hoàng Thạch này như thế nào?

Thẩm Hạo liền chỉ vào một vật khác. Ngoại trừ hai món đồ sứ ra thì vật thứ ba chính là một con dấu màu vàng. Vừa rồi, Trần Vi nhìn thấy rất giống Điền Hoàng Thạch. Thẩm Hạo vừa nói như vậy liền lập tức gạt đầu.

- Tiểu Lý, cậu thấy thế nào?

Bạch Minh không trả lời Thẩm Hạo, quay sang hỏi Lý Dương.

- Thấy không giống!

Lý Dương lắc đầu cười khê. Không cần năng lực đặc biệt, hần cũng có thể kết luận Thẩm Hạo lại bị lừa. Cái này không phải là Điền Hoàng Thạch.

Nghe Lý Dương nói xong, Thẩm Hạo trong lòng lại dâng lên một cơn tức. Cố gắng kềm nén tâm trạng, Thẩm Hạo chậm rãi nói:

- Lý tiên sinh, tại sao lại nói như vậy?

Thẩm Hạo tuy rằng không phải là người có chuyên môn nhưng cũng biết hần nói không giống là có ý gì. Chẳng khác nào lại cho rằng vật này là giả.

- Thẩm công tử, mạo muội hỏi một chút, có thể nói cho tôi biết anh mua con dấu này bao nhiêu tiền?

Lý Dương dựng thẳng thân người. Lúc này Lý Dương đã hiểu được, vừa rồi Thẩm Hạo xuất ra những món đồ này ngoài việc khoe khoang ra thì chính là muốn làm khó mình. Người này đúng là chưa từ bỏ ý định, vẫn luôn có ý nghĩ làm nhục Lý Dương. Nhưng rốt cuộc khả năng này không thể xảy ra.

Nếu biết Thẩm Hạo nội tâm đang bất an, Lý Dương tự nhiên sẽ không ở đây khách khí. Hiện tại Thẩm Hạo đã hỏi hần thì vừa lúc cho hần một cơ hội.

- Ba trăm ngàn.

Thẩm Hạo do dự một chút rồi nói ra số tiền mình mua.

Lý Dương cười cười, lại hỏi:

- Thẩm công tử, anh cho rằng tính chất của Điền Hoàng Thạch là như thế nào?

- Màu của Điền Hoàng Thạch phải là thuần màu vàng. Hoa văn có chữ, tuyệt đối là tinh phẩm giữa các tinh phẩm.

Thẩm Hạo ngẩng đầu có chút kiêu ngạo nói. Tất cả điều này là do người bán nói cho y biết. Vốn y lúc đầu còn rất tin tưởng, nhưng qua sự đánh giá vừa rồi của Lý Dương, hiện tại y lại có chút lo lắng.

Y là hận Lý Dương, cho nên nhiều lần vẫn không bỏ qua cho Lý Dương. Mỗi lần sai đều là y. Vì thế khó tránh khỏi có chút không tự tin.

- Anh nói là tinh phẩm giữa tinh phẩm, thế anh có biết Điền Hoàng Thạch tinh phẩm có giá bao nhiêu không?

- Tôi biết, Điền Hoàng Thạch tinh phẩm hảo hạng mỗi khắc đều có giá hàng ngàn tệ.

Trần Vi đột nhiên kêu lên một tiếng, trên mặt còn nở nụ cười.

Cô thường xuyên tham gia những cuộc giám định Điền Hoàng Thạch nên đối với giá cả của nó nhất định cũng có sự hiểu biết.

Khi Lý Dương hỏi như vậy thì cô nhện không được trả lời ngay.

Nói xong thì cô mới phát hiện mình có hơi thất thố nên thè lưỡi im lặng.

Lý Dương mỉm cười, lại nói:

- Trần tiểu thư nói đúng. Điền Hoàng Thạch tinh phẩm hảo hạng, mỗi khắc đã là chục ngàn rồi. Huống chi con dấu này trái phải có đến một trăm khắc. Vật này với Điền Hoàng Thạch tinh phẩm hảo hạng rất giống nhau. Nếu nó là thật thì giá thấp nhất cũng phải là một triệu. Thẩm công tử, anh không nghĩ rằng ba trăm ngàn là quá thấp không?

- Giá trên thị trường là một triệu, chẳng lẽ tôi lại không có khả năng mua sao?

Thẩm Hạo lập tức có thái độ không phục lắm. Lý Dương thầm than trong lòng. Anh muốn mua được nói chắc mặt trời mọc hướng tây quá.

Nhưng lần này Thẩm Hạo không dám nói ầu, không dám nói Lý Dương ganh tỵ với y nữa.

- Được rồi, để tôi nói cho anh biết một chút. Điền Hoàng Thạch tinh phẩm hảo hạng là một loại nhuyễn ngọc, tính chất ôn thuận, nhẵn nhụi. Dưới ánh sáng chiếu xuống hiện lên màu vàng rực rỡ, bắt mắt. Cầm Điền Hoàng Thạch trong tay sẽ cảm thấy có cảm giác đông ấm hạ lạnh.

Lý Dương thở dài, chỉ vào con dấu kia tiếp tục nói:

- Điền Hoàng Thạch loại tốt dùng móng tay ấn nhẹ một cái sẽ có dấu vết màu trắng xuất hiện. Thẩm công tử, anh có thể kiểm tra cẩn thận, nhìn xem con dấu của anh có bao nhiêu đặc thù của Điền Hoàng Thạch. Nếu như giống như những gì mà tôi nói thì chúc mừng anh, anh đã mua đúng hàng rồi đấy.

Mao lão và Thầy Bạch đều gật đầu. Những lời Lý Dương nói chuẩn xác vô cùng. Với việc miêu tả Điền Hoàng Thạch, Lý Dương tuy không nói ra hết tất cả những đặc điểm của nó nhưng cũng đủ để kiểm chứng xem con dấu trước mắt kia có phải là Điền Hoàng Thạch chân chính hay không.

Thẩm Hạo sắc mặt không ngừng thay đổi. Y cầm lấy con dấu cẩn thận vuốt ve. Cuối cùng y dùng móng tay ấn lên Điền Hoàng Thạch nhưng vẫn không có một chút dấu vết nào.

Lý Dương trong lòng cười thầm nhưng trên mặt lại tỏ ra bộ dạng không đành lòng.

- Thảm công tử, tôi đâu có nói sai. Đây là Điền Hoàng Thạch giả.

Thảm công tử, tôi vốn tưởng rằng sau cái đêm uống rượu đó anh đã có được một bài học rồi đấy chứ. Nhưng không nghĩ rằng đến bây giờ anh vẫn chưa tiến bộ.

Ánh mắt Thảm Hạo đột nhiên ngậy đại, phần nộ nhìn Lý Dương. Lý Dương nói vậy là muốn nói xỏ y. Bạch lão và Mao lão đều lắc đầu cười.

Đêm uống rượu thì bọn họ không biết nhưng có thể đoán ra được việc gì đã xảy ra. Chắc lại là chuyện mắc lừa của Thảm Hạo trước kia.

- Tiểu Lý, nếu như cậu cho rằng nó không phải là Điền Hoàng Thạch chân chính. Vậy thì nó là cái gì?

Thầy Bạch chống tay xuống bàn, hứng thú hỏi Lý Dương một câu. Những người khác đều chăm chú nhìn Lý Dương, chỉ có Thảm Hạo là vẫn giữ sắc mặt khó coi như cũ.

- Nếu tôi đoán không sai thì đây chính là đá sập ong ở Quảng Tây. Hình dạng của sập ong thạch và Điền Hoàng Thạch rất giống nhau nhưng lớp vỏ lại khác nhau. Những người có hiểu biết nhất định về Điền Hoàng Thạch thì hẳn có thể nhận ra sự khác biệt giữa hai loại.

Lý Dương đã sớm nhìn ra đây là đá sập ong. Trong nhà Hà lão còn có hai món Điền Hoàng Thạch chân chính và một vài món Điền Hoàng Thạch giả. Hà lão đã dạy cho Lý Dương cách phân biệt Điền Hoàng Thạch thật và giả. Nếu đã có thể nói ra được đặc thù của hàng thật thì cũng có thể nói ra được đặc điểm của hàng giả.

Như vậy, kết quả trực tiếp cho thấy năng lực giám định đồ cổ của Lý Dương đã tăng lên đáng kể. Lúc này đây, Lý Dương trong lòng tràn ngập sự cảm kích Hà lão. Nếu không có Hà lão thì hẳn không thể phân biệt được đâu là thật đâu là giả.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

292. Chương 292: Bị Câu.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Bốp, bốp!

Trong phòng đang im lặng đột nhiên vang lên tiếng vỗ tay. Thật ra đây chỉ là tiếng vỗ tay đơn điệu, không nhanh cũng không chậm nhưng lại khiến người ta cảm thấy rung động.

Người vỗ tay chính là Mao lão. Lúc này Mao lão ra sức vỗ tay, đôi mắt híp lại nhìn Lý Dương. Mao lão chính là vì Lý Dương mà vỗ tay.

- Không sai, đây chính là loại thạch bản chúc hạng mục phụ. Tuổi trẻ như vậy lại có thể phân biệt được rõ ràng. Lại còn biết phân biệt sập ong làm giả nữa chứ.

Thầy Bạch cũng vỗ tay. Sắc mặt của Thảm Hạo càng khó nhìn. Y mang đến đây ba món hàng, vốn định khoe khoang một chút nhưng lại không nghĩ rằng cuối cùng mình bị hố đến như vậy. Hai trong ba món hàng đều đã bị Lý Dương chê là đồ dỏm.

Lúc này Thảm Hạo không nghĩ đến việc tại sao y lại mua phải đồ dỏm, tại sao y lại bị mắc mưu. Tất cả trách nhiệm y đều đổ hết lên người Lý Dương.

Thảm Hạo suy nghĩ y sợ dĩ mất mặt như vậy hoàn toàn đều là Lý Dương mang đến cho y.

Cũng may Lý Dương không biết trong lòng y đang nghĩ gì. Nếu mà biết chắc cho y một cước văng ra ngoài mất. Người không thể vô liêm sỉ đến mức này được. Nếu không phải y có ý xấu với Lý Dương, lại còn muốn khoe khoang sự giàu có của mình thì làm sao mà y có kết cuộc như ngày hôm nay được.

- Tiểu Lý, cậu cảm thấy tách trà này như thế nào?

Mao lão đột nhiên hỏi Lý Dương một câu, cũng là lần đầu tiên ông chủ động nói chuyện với hắn trong ngày hôm nay. Xem ra biểu hiện của Lý Dương đã hoàn toàn chiếm được cảm tình của ông.

- Cũng không tồi!

Lý Dương gật đầu.

Mao lão muốn đề cập đến vật phẩm cuối cùng trong ba món hàng của Diệp Hạo, một trong hai đồ sứ cổ. Đó là một tách trà màu xanh. Màu men rất sáng và cũng rất đẹp. Đây hẳn là loại men xanh chính chống trong năm loại sứ men xanh Long Tuyền.

Long Tuyền tỉnh Chiết Giang là một tỉnh nổi tiếng về văn hóa, lịch sử, giáp giới với Giang Tây và Phúc Kiến. Từ thời Nam Bắc triều đã có người dân cư ngụ, lợi dụng điều kiện địa lý tốt đã chế tạo ra nghề gốm sứ.

Từng triều đại ở Long Tuyền đều phát triển ngành gốm sứ, trong đó đã chế tạo ra được một loại sứ men xanh nổi danh nhất. Triều đại Nam Tống là thời kỳ cổ vũ cho việc mậu dịch nước ngoài. Hơn nữa, các thương nhân nước ngoài rất chú ý đến sứ men xanh Long Tuyền.

Thời đại Minh – Thanh, nhà nước cấm buôn bán bằng đường biển khiến cho gốm sứ Long Tuyền cũng bị ảnh hưởng theo. Nhưng đến thời hiện đại, sứ men xanh Long Tuyền lại trở nên cực thịnh, trở thành một tác phẩm nghệ thuật được yêu thích nhất trong và ngoài nước.

- Mao lão, ngài nói đi, cái này có phải là thật không?

Ánh mắt Thẩm Hạo lộ ra tia hy vọng, vội vàng hỏi. Trong ba món hàng, cả hai thứ kia đều là đồ giả. Còn món hàng cuối cùng chẳng lẽ lại không có sự bất ngờ sao? Đây có thể là hàng thật, mang lại thể diện cho mình cũng tốt.

- Hãy để Tiểu Lý nói đi!

Mao lão thần nhiên nói một câu. Món hàng này đích thực là hàng thật nhưng ông lại không muốn để ý đến Thẩm Hạo. Con người và thái độ của Thẩm Hạo khiến cho mọi người đều khinh bỉ.

- Lý tiên sinh, món đồ sứ này rốt cuộc có phải là hàng thật hay không?

Thẩm Hạo hỏi Lý Dương không cần suy nghĩ. Cho dù Mao lão không nói thì y cũng không có biện pháp. Dù sao thì người cũng đã đến đây rồi, hỏi một chút cũng không sao.

- Không sai, là hàng thật. Đây chính là sứ men xanh Long Tuyền thời nhà Minh. Tuy được nung trong lò nhưng rất tinh xảo, và cũng được bảo quản rất tốt.

Lý Dương gật đầu. Mao lão đã nói nó là hàng thật thì Lý Dương không thể nói nó là hàng giả.

- Được nung trong lò, như vậy nó đáng giá bao nhiêu tiền?

Thẩm Hạo vội vàng hỏi một câu. Trong mắt Mao lão và Thầy Bạch đều hiện lên sự khinh thường. Lần này thì Trần Vi cũng lộ ra sự thất vọng thật sự. Nghe nói nhà Thẩm Hạo cũng đâu thiếu tiền, sao lại đi hỏi cái điều này.

- Nếu đầy đủ một đôi thì ít nhất có thể đạt đến năm trăm ngàn.

Còn cái này chỉ có một cái, chắc khoảng năm mươi ngàn.

Lý Dương do dự một hồi, chậm rãi định giá. Hắn xem cái đồ vật này thì cũng không dám chắc giá lắm. Cũng may trong khoảng thời gian làm việc cho công ty chụp ảnh khiến cho hắn hiểu biết không ít về giá cả thị trường. Có thể nói đúng khoảng tám chín phần.

- Một cặp thì năm trăm ngàn, nhưng một cái thì chỉ có năm mươi ngàn. Điều này sao có thể?

Thẩm Hạo lại kêu lên, có vẻ không tin. Y mua cái tách trà này giá cũng không phải thấp. Theo lời Lý Dương nói cái tách trà này đáng giá chỉ có năm mươi ngàn, chẳng lẽ y lại lỗ không ít sao?

- Thảm công tử, không hiểu thì đừng có nói bậy.

Thầy Bạch tiếp tục gõ xuống bàn:

- Cậu cũng biết rằng, đồ càng cổ thì càng có giá trị. Đối với tách trà này mà nói thì phải có một đôi mới được gọi là đầy đủ. Cậu chỉ có một cái, thì giá năm mươi ngàn cũng không sai biệt lắm. Nếu theo như tôi nói thì nó chỉ đáng giá hai chục ngàn thôi.

- Một đôi, lúc tôi mua thì người bán không nói cho tôi biết nó có một đôi.

Thảm Hạo ngẩn người ra, vốn đang nghĩ đến món hàng cuối cùng có thể đem thể diện về cho y. Không ngờ lại có kết quả như thế này.

- Đừng nóng vội, rất nhanh sẽ có người nói cho cậu biết thứ này có một đôi.

Thầy Bạch cười thâm ý. Lý Dương và Mao lão đều gật đầu. Món hàng cuối cùng của Thảm Hạo là thật nhưng y vẫn bị lừa. Đúng là đầu năm không có chuyện gì may mắn mà.

- Thầy Bạch, có chuyện gì vậy? Chẳng lẽ còn có người có chuyên môn đến nói với Thảm Hạo sao?

Cổ Nhã Tĩnh nghi hoặc hỏi một câu. Vương Giai Giai cũng nhìn Thầy Bạch. Còn Trần Vi thì ra chiều suy nghĩ. Cô muốn đoán tại sao lại như thế này. Cô là người chủ trì nhiều năm như vậy cũng không hiểu nổi.

Thầy Bạch thẳng người lên, cười với Cổ Nhã Tĩnh hỏi:

- Cô nếu có chút hiểu biết về loại tách trà cổ, nếu có được một đôi thì giá trị nó tăng lên thập bội, thậm chí gấp hai mươi lần. Nếu cô biết được thật trùng hợp cũng có người sở hữu vật giống mình thì cô sẽ làm như thế nào?

- đương nhiên là thu trở về.

Cổ Nhã Tĩnh không cần suy nghĩ liền lập tức trả lời. Nói xong ánh mắt lập tức mở to, cô đã hiểu ý của Thầy Bạch muốn nói là gì.

Vương Giai Giai cũng hiểu được, mặc kệ đổi thành là ai thì khi biết được trong tay đối phương có đồ vật giống như của mình và giá trị của nó sẽ tăng lên mười lần. Chỉ sợ là khi thu được vật rồi thì giá cả sẽ bị cân nhắc lại.

Về phần có thu hồi được hay không, hay là thu hồi về rồi có tạo được thành một đôi hay không thì không ai dám cam đoan.

Loại mảnh khoe lừa bịp người này có thể gọi là “Cầu cá”. Thảm Hạo phỏng chừng cũng là con cá đáng thương bị câu lên. Tuy rằng món hàng này là thật nhưng y cảm giác còn khó chịu hơn khi mua phải đồ giả.

- Thành thật xin lỗi, tôi còn có việc gấp, tôi xin đi trước.

Thảm Hạo đứng một lúc, cảm thấy rốt cuộc không còn mặt mũi ở lại chỗ này nữa liền vội vàng thu dọn đồ vật, đi ra ngoài. Khi ra đến ngoài cửa, y còn quay đầu lại nhìn thoáng qua bên trong bằng ánh mắt thù hận.

- Lý Dương, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cậu đâu.

Nghiến răng nói nhỏ một câu, Thảm Hạo mới đi nhanh ra cửa. Y hiện tại hận Lý Dương đến tận xương tủy. Bây giờ y không muốn nghĩ nữa. Nếu chẳng phải y muốn tìm Lý Dương để gây phiền toái thì y có thể có kết quả như thế này sao?

Khi Thảm Hạo đi rồi, những người còn lại thể hiện một sự khoái trá. Bây giờ đã đến giờ ăn trưa, mọi người dùng ngay bữa ăn trưa đơn giản tại chỗ. Buổi chiều sẽ đi xem qua buổi triển lãm các vật phẩm bán đấu giá. Buổi chiều thì được phép mang máy ảnh vào trong.

Vương Giai Giai trong bữa cơm đặc biệt vui vẻ. Cổ Nhã Tĩnh cũng đánh giá một chút về Lý Dương. Cô không nghĩ đến Lý Dương lợi hại như vậy. Ngay cả chuyên gia cũng phải khen ngợi hần không ít.

Năng lực của Hà lão thì Cổ Nhã Tĩnh không có gì phải nói. Danh sư xuất cao đồ. Hần lợi hại là nhờ có sư phụ chỉ dạy. Còn mình thì đến một chút lợi hại cũng không có.

Buổi chiều, đoàn người tới dự buổi triển lãm tại đại sảnh. Lần này Lý Dương chú ý đến cái vòng cổ kim cương.

Tất cả các đồ sứ triển lãm, Lý Dương đều xem xét qua một lần. Có những đồ sứ tinh xảo không phải dễ dàng nhìn thấy được. Hiện tại nếu lãng phí thời gian quan sát thì sẽ bỏ qua cơ hội được học tập.

Mao lão và Bạch Minh với kiến thức của Lý Dương cũng cảm thấy kinh ngạc. Mỗi món hàng đồ sứ Lý Dương đều miêu tả về nó, biểu hiện không hề thua kém bọn họ.

Buổi tối, mọi người lại cùng nhau dự một bữa tiệc lớn. Bữa tiệc này là do Lý Dương đãi khách. Món ăn đều rất thịnh soạn. Mọi người vui vẻ với nhau. Ai cũng thích Lý Dương mà không suy nghĩ một chút nào về Thẩm Hạo.

Còn Vương Giai Giai thì nở nụ cười suốt cả ngày.

Khi quay về khách sạn, đám người Lý Dương mới phát hiện bọn họ ở chung một khách sạn với nhau. Bởi vì Thẩm Hạo muốn lấy lòng Vương Giai Giai nên cố ý bỏ tiền ra thuê khách sạn năm sao cho các cô nghỉ ngơi. Hôm đó người mà Lý Dương thấy chính là cô.

Đáng tiếc là Mao lão và Thầy Bạch kinh phí hữu hạn, không thể ở nơi này. Cuối cùng Lý Dương phải nhờ Lưu Cương hỗ trợ lái xe đưa bọn họ về khách sạn.

Lý Dương có thể lái xe vào HongKong, những người khác đều cảm thấy kinh ngạc. Đặc biệt là Trần Vi. Cô nhìn Lý Dương không chớp, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Sau khi trở về khách sạn, bốn người trẻ tuổi lại hàn huyên tâm sự với nhau, rồi sau đó chia tay nhau về phòng của mình nghỉ ngơi. Cả Lý Dương lẫn Vương Giai Giai đều cảm thấy hôm nay đặc biệt vui.

- Giai Giai, gặp phải tiểu tình nhân nên cao hứng à?

Trở về phòng, Cổ Nhã Tĩnh nhảy phốc lên trên giường, lấy cái remote bấm TV, lớn tiếng hỏi.

Vừa mới chuẩn bị đồ đi tắm, Vương Giai Giai đột nhiên quay ngoắt người lại:

- Nhã Tĩnh, không nên ăn nói lung tung. Cái gì là tiểu tình nhân? Khó nghe quá.

- Mình nói sai sao? Thôi được, không nói chuyện này nữa. Cậu có chú ý đến Lưu Cương không? Anh ta giống người nào vậy?

Cổ Nhã Tĩnh chuyển đề tài, trên mặt thể hiện sự nghiêm túc.

- Lưu Cương không phải là bạn của Lý Dương sao? Giống người nào nhỉ?

Vương Giai Giai cau mày, cuối cùng lại lắc lắc đầu.

- Em cảm giác không đơn giản như vậy. Lưu Cương rất giống A Vồ. Em có cảm giác Lưu Cương và A Vồ là một, cũng không nghĩ đến còn có người như vậy đi theo Lý Dương.

Cổ Nhã Tĩnh ngồi dậy, Vương Giai Giai có chút ngần ngại. A Vồ là cảnh vệ bên cạnh cha của Vương Giai Giai, chính là cảnh vệ chính tòng Trung Nam Hải thuộc trung ương. Cổ Nhã Tĩnh lại nói đến Lưu Cương là loại người giống như vậy. Cũng thật là lạ lùng đó!

- Không có khả năng đó đâu. Làm sao mà bên người Lý Dương lại có người như vậy được. Nhất định là nhìn lầm rồi. Lưu Cương chính là bạn của Lý Dương.

Một lát sau, Vương Giai Giai mới lắc đầu. Cảnh vệ trung ương thì có nhiệm vụ bảo vệ cho thủ trưởng. Cô và Cổ Nhã Tĩnh cũng chưa được sự đãi ngộ này. Muốn nói đến Lý Dương có người đi theo bảo vệ, cô cảm thấy không tin.

- Trực giác nói cho mình biết mình không nhìn lầm đâu. Mình nhất định sẽ tìm ra chứng cứ.

Cổ Nhã Tĩnh lại nằm xuống, hứng thú xem TV. Vương Giai Giai lắc đầu cười khổ, đi vào nhà tắm chuẩn bị tắm rửa rồi nghỉ ngơi. Ngày mai bọn họ còn có hẹn với Mao lão và Thầy Bạch cùng nhau đi mua sắm.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

293. Chương 293: Chiếc Khạp “giả” Vạn Lịch.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Hôm sau, Lý Dương dậy từ rất sớm, tinh thần vô cùng thoải mái.

Hắn không ngờ mình lại gặp được Vương Giai Giai ở HongKong, càng không ngờ kết thân được hai chuyên gia hào phóng ở vùng đất này, cả hai điều này đối với hắn đều là những niềm vui ngoài cả sự mong đợi, cuộc hành trình đến Hong Kong lần này cũng nhờ đó mà trở nên thú vị hơn chứ không phải đơn thuần chỉ là đi vì việc bán đấu giá.

Hôm qua trước khi chia tay, Bạch Minh có nhã ý mời mấy người Lý Dương hôm nay cùng đi tham quan phố đồ cổ của Hong Kong.

Hong Kong là một cảng tự do, phố đồ cổ ở đây không có nhiều con đường chằng chịt như ở trong nội địa, những đồ mua được ở đây chỉ cần có lai lịch rõ ràng, không phải là đồ hối lộ thì có thể tự do mang vào lục địa.

Đã hẹn với Vương Giai Giai và Cố Nhã Tĩnh rồi, ăn sáng xong mọi người cùng lái xe đi, có xe của mình kể ra cũng tiện.

Bạch Minh và Mao lão đã đứng đợi sẵn ở cửa khách sạn, giờ đến phố đồ cổ chỉ có ba người là Bạch Minh, Mao lão và Trần Vi, hôm nay là ngày nghỉ, cũng phải để cho những người ở đài truyền hình được thoải mái vui chơi một ngày.

Đã đến Hong Kong rồi mà không để cho họ vui chơi một ngày thì thật không phải, làm việc cũng có lúc phải nghỉ ngơi, đây cũng là một nét đặc sắc của người Trung Quốc.

-Lý tiên sinh, bên này

Chưa bước xuống xe đã nhìn thấy thầy Bạch vẫy vẫy tay, Mao Lão đeo cặp kính đứng bên cạnh ông, phía bên kia là Trần Vi với bộ váy màu nâu.

-Thầy Bạch, Mao lão, để mọi người đợi lâu thật ngại quá

Lý Dương cười áy náy nói, thực ra họ cũng không đến trễ, bây giờ vẫn chưa đến giờ hẹn mà, là do mấy người đó đến sớm quá.

-Chúng tôi cũng vừa mới xuống thôi, xe cậu chắc ngồi không hết rồi?

Thầy Bạch cười lớn một tiếng nhìn vào phía trong xe, chiếc Volvo này cũng không nhỏ, nhưng 7 người ngồi thì có vẻ hơi chật. Hơn nữa đây là Hong Kong, nếu chở quá số người quy định thì sẽ bị cảnh sát giữ lại liền, cũng để cho họ biết được cảnh sát ở đây phục vụ lễ phép như thế nào.

-Thầy Bạch, dù có ngồi hết cũng không nên ngồi, không phải thầy đã gọi xe rồi sao?

Trần Vi bước đến, thầy Bạch lập tức cười hi hi, Lý Dương giờ mới hiểu, lúc nãy chẳng qua ông chọc bọn họ chơi thôi, tính cách của thầy Bạch đến Lý Dương cũng phải lắc đầu.

-Xe đến rồi, chúng ta đi thôi

Mao Lão bước đến, một chiếc taxi đã chạy đến đỗ trước mặt họ.

Thực ra đài truyền hình đã thuê một chiếc xe thương vụ của khách sạn nhưng đã để cho người khác đi rồi, bọn họ người đông, có xe đi chơi sẽ tiện hơn, chẳng giống như mấy người Mao Lão chỉ đến một nơi, gọi xe đi về cũng như nhau thôi.

Hai chiếc xe cùng chạy về hướng đường Hà Lý Hoạt.

Thị trường đồ cổ Hong Kong tương đối tập trung, chủ yếu là trên đường Hà Lý Hoạt và phố Ma La. Đối với những người yêu thích chơi và sưu tầm đồ cổ mà nói, phố Ma La là một phố thu hút họ nhiều nhất.

Đồ cổ ở đây ít và rẻ hơn so với nội địa, nhưng đồ tốt cũng không ít, đã có rất nhiều người đến Hong Kong mua được bảo bối tốt. Khách sạn cách phố Ma La không xa, nửa tiếng sau mọi người đã tới nơi, sau khi bước xuống xe, Lý Dương bỗng trợn tròn hai mắt.

-Thầy Bạch, đây là phố Ma La sao?

Lý Dương hơi thờ người ra khi nhìn thấy những con đường nhỏ hẹp trước mặt, đường nhỏ đến nỗi chỉ đủ cho ba, bốn người đi, nó còn nhỏ hơn rất nhiều so với những con đường ở quê hán, có lẽ nó giống với con đường trong chợ hơn.

-Đúng vậy, đây là phố Ma La, cậu không nhìn thấy những đồ vật được bày phía trong sao?

Thầy Bạch cười, đây không phải là lần đầu tiên ông ấy đến đây, tuy nhiên ai đến đây lần đầu đều có chung một cảm giác, đó là kinh ngạc, con phố khác hoàn toàn so với trí tưởng tượng của họ.

Con phố vốn đã nhỏ mà các nhà buôn còn cố lén chiếm lề đường để bày bán hàng hóa làm cho con phố càng trở nên nhỏ hơn.

-Có, tôi có nhìn thấy, nhưng mà...

Lý Dương lắc đầu lia lịa, cuối cùng không nói thêm được gì nữa. Hắn đã đến rất nhiều thị trường buôn bán đồ cổ, Lưu Ly Xưởng và Phan Gia Viên ở Bắc Kinh, thành đồ cổ Vân Châu ở Thượng Hải, chợ đêm đồ cổ ở Phật Sơn...Những nơi đó đều rất rộng rãi và trang nhã, đặc biệt là Lưu Ly Xưởng, mặc dù đường không rộng lắm nhưng cũng có thể đậu được mấy chiếc xe, đâu như ở đây, vừa nhỏ hẹp vừa hỗn loạn.

-Chúng ta vào bên trong thôi, Hong Kong tắc đất tắc vàng, cậu đừng nghĩ nơi này nhỏ, thuê cả đồng tiền đó.

Thầy Bạch kéo Lý Dương cùng mọi người đi vào bên trong.

Ở ngoài đã thấy hẹp rồi, đi vào bên trong càng hẹp hơn, bảy người phải chia thành ba tốp để đi.

Thầy Bạch kéo Lý Dương đi lên đầu tiên, Lưu Cương đi một bên, ba người làm kín hết cả lối đi, gặp người đối diện đi lại thì phải nhường đường, nếu không thì không thể nào đi được.

Vương Giai Giai và Cố Nhã Tĩnh đi hàng giữa, hai người hiếu kỳ nhìn xung quanh.

Mao Lão và Trần Vi đi sau cùng, Mao Lão vốn muốn đi cùng với Bạch Minh và Lý Dương nhưng người ông mập quá chen không được.

Sau khi vào bên trong, cảm giác lại thay đổi, điều làm cho Lý Dương ấn tượng nhất là cửa hàng nào cũng bày bán la liệt các sản phẩm.

Xem qua vài gian hàng, Lý Dương lắc đầu, có rất nhiều hàng mỹ nghệ giống nhau, còn thực sự là hàng tốt thì Lý Dương vẫn chưa thấy.

Sắc mặt của Lý Dương không giấu được Bạch Minh, anh ta cười nói:

-Lý tiên sinh, chắc cậu thất vọng lắm phải không?

-Có một chút

Lý Dương gật đầu, ở đây cũng không có gì khác so với Phan Gia Viên và phố đồ cổ Vân Châu.

-Ha ha, người trong nghề lần đầu tiên đến đây cũng có biểu hiện như cậu vậy, còn sau đó thì khác hẳn.

Bạch Minh cười lớn nói tiếp:

-Thị trường đồ cổ khắp cả nước cũng đều như nhau, ở đây nếu bán gốm sứ

thường có ba loại cửa hàng. Thứ nhất là đồ mỹ nghệ, không lẫn lộn các sản phẩm khác, những cửa hàng này thường là bán đúng giá, mặc dù hơi đắt nhưng tiền nào thì của ấy thôi.

Lý Dương cũng hơi lay động, Bạch Minh né người nhường đường cho một người đi qua rồi nói tiếp:

-Thứ hai là bán gốm sứ, cửa hàng của họ bày toàn gốm sứ, nếu cậu muốn bán gốm sứ của thời kỳ nào đó thì phải xem miệng lửa của chủ cửa hàng thế nào rồi!

Lý Dương gật đầu rồi chợt nói:

-Thứ ba là những cửa hàng bán đồ gốm thực sự, chỉ ở đó mới có được đồ tốt?

Đúng vậy, thứ ba là các cửa hàng bán đồ cổ thực sự. Tuy nhiên không phải tất cả hàng hóa ở đó đều là đồ thật, mấy năm gần đây hàng giả xuất hiện ngày càng nhiều, mức độ càng tinh vi hơn, người xấu cũng xuất hiện không ít, các cửa hàng đồ cổ ở đây cũng có một chất lượng nhất định, tuy nhiên cái kiểu treo đầu dê bán thịt chó thì còn phổ biến hơn so với nội địa nhiều.

Bạch Minh gật đầu cười nói, Lý Dương lập tức đã hiểu ra được vấn đề.

Nói Hong Kong đồ giả ít không phải là nói những nơi mà họ vừa đi qua mà chỉ những cửa hàng bán đồ cổ thực sự, nghĩ cũng đúng, thị trường đồ cổ Hong Kong có tất cả trên nghìn cửa hàng, nếu cửa hàng nào cũng bán đồ thật thì lấy đâu ra nhiều đồ thật như thế chứ.

Lúc này Lý Dương cũng đã hiểu vì sao Bạch Minh cứ dẫn họ đi về phía trước mà không dừng lại ở một cửa hàng nào, hiện tại nơi này vẫn chưa là đích đến của họ.

Đi được mười mấy phút, Bạch Minh chợt dẫn họ bước vào một cửa hàng.

Cửa hàng cũng không nhỏ, khoảng 200m², nó lớn hơn rất nhiều so với các cửa hàng khác.

Khi bước vào, Lý Dương đưa mắt nhìn xung quanh, trên cánh cửa lớn có treo tấm biển hiệu to màu đen với dòng chữ- Mộng Điệp Hiên.

Cửa hàng có cái tên rất nho nhã, bên trong cũng được bày biện đẹp mắt. Có hơn hai mấy người đang xem hàng, mấy người bước vào lập tức có một người trung niên mang áo sơ mi trắng ra đón, còn bắt tay chào Bạch Minh nữa.

-Thầy Bạch, ngọn gió nào đưa thầy đến đây vậy?

-Là bão, bão siêu cấp đưa tôi từ Bắc Kinh đến đây, tôi bây giờ chẳng có một xu dính túi, giám đốc Triệu ông xem phải làm thế nào đây?

Bạch Minh cười nói, Lý Dương cũng hơi ngạc nhiên, một người như ông đúng là hiếm gặp, lúc nào cũng đùa được.

-Không sao, nếu không có tiền thì ở lại đây luôn đi, kí giúp cho Mộng Điệp

Hiên chúng tôi vài bảo bối tốt.

Giám đốc Triệu cũng không để ý, tiếp tục cười nói, nói xong lại chào mấy người Lý Dương, thái độ vẫn hòa nhã như thế, chứ không phải vì mấy người Lý Dương trẻ mà khinh thường.

Điểm này ông ta làm rất tốt, tốt hơn nhiều so với Quang Vinh Bảo Trai ở Bắc Kinh, lúc đến chỗ Quang Vinh Bảo Trai, Lý Dương bị xem như tài xế của Trịnh Khải Đạt.

-Mao Lão, không ngờ ông cũng đến, đúng là rồng đến nhà tôm mà.

Giám đốc Triệu mắt bỗng sáng lên vội bước ra ngoài, chủ động bắt tay Mao Lão, nhìn dáng vẻ họ chắc chắn là đã quen biết nhau rồi, Mao Lão và Bạch Minh cũng không lạ lẫm gì nơi đây.

Lý Dương nhìn xung quanh, cửa hàng này tuy là có lớn hơn các cửa hàng khác nhưng không thể sánh với Vinh Bảo Trai được, quy mô bày biện ba tầng ở Vinh Bảo Trai hiếm có cửa hàng nào ở đây có được.

Mộng Điệp Hiên không phải chỉ chuyên kinh doanh một món đồ, có gốm sứ, đồ đồng, dụng cụ văn phòng, cũng có một vài ngọc khí thời cổ đại, còn có thêm một vài đồ kim loại nữa, phía trên tường còn có treo vài bức tranh.

Đây mới chính là tiệm bán đồ cổ thực sự như Bạch Minh đã nói, hàng được bày bán bên trong nhìn có vẻ tốt hơn so với các cửa hàng tạp chắt bên ngoài rất nhiều. Lý Dương chợt để ý đến mấy người đứng một góc trong đại sảnh, có bốn người đang vây xung quanh một cái vại lớn Thanh Hoa.

Thấy Bạch Minh và Mao lão đang đứng nói chuyện với giám đốc Triệu, Lý Dương một mình bước đến chỗ mấy người kia, đến càng gần càng nhìn thấy rõ chiếc vại Thanh Hoa hơn.

Chiếc khạp này cũng không tồi, Lý Dương lặng lẽ gật gật đầu.

Lý Dương bước đến đứng bên cạnh bốn người đó, bọn họ ngẩng đầu nhìn hẩn một cái rồi lại tiếp tục thảo luận, hình như bọn họ đều nói tiếng phổ thông nên Lý Dương nghe cũng hiểu được hết.

Lý Dương nghe một lúc đã hiểu ra được vấn đề, bốn người này đang tranh luận một cách gay gắt về niên đại của chiếc vại, Lý Dương cũng cẩn thận quan sát, nhìn thì đúng là đồ cổ nhưng có cái gì đó hơi kỳ quặc, không thể diễn tả được.

-Vạn Lịch

Một người khoảng 40 tuổi, dáng vẻ cao gầy chợt lên tiếng, Lý Dương lại nhìn kĩ hơn, hẩn gật đầu, chiếc khạp này đúng là có những đặc trưng phù hợp với triều Vạn Lịch, người này cũng có cặp mắt quan sát đó chứ.

Lý Dương đang thầm khen trong bụng, hẩn chưa biết nên dùng từ nào để diễn tả thì người đó nói tiếp:

-Vạn Lịch? Chỉ là nói bậy thôi, làm sao có thể thuộc Vạn Lịch được, mọi người nhìn cái vại này xem, kiểu dáng khô cứng, không có một chút gì gọi là cổ xưa cả, màu sắc tối, lại không đồng đều, kĩ xảo hội họa thì máy móc, tất cả đều vụng về hết.

Lý Dương liếc mắt nhìn ông ta, những ấn tượng ban đầu đối với ông ta bỗng dưng biến mất.

Các đường nét hoa văn của chiếc vại này rất tự nhiên, kĩ xảo hội họa vô cùng tinh vi, đồ tốt như thế này mà bị ông ta đánh giá thấp như vậy, còn nói là rất vụng về nữa, không biết ông ta có mắt quan sát không nữa.

Lý Dương hết nói với cách bình luận của ông ta, tuy nhiên nét cổ sơ của nó rất ít là có thật, nhìn có vẻ rất mới, đây là lý do mà lúc này Lý Dương cảm thấy hơi kì quặc, còn những điểm khác nữa, nhưng tạm thời Lý Dương chưa phát hiện ra.

-Mọi người nhìn cái phôi này xem, không ngay ngắn và rất thô ráp, đồ giả là cái chắc!

Lý Dương quan sát thêm một lần nữa, hẩn lại lắc đầu, phôi của chiếc vại này tốt như thế mà bị ông ta đánh giá là thô ráp, không biết hẩn đã thực sự nhìn thấy những thứ có phôi thô ráp chưa.

Người này nói có vẻ rất chuyên nghiệp, nhưng Lý Dương lại cảm thấy hẩn không phải là người trong ngành, ông ta nói rõ ràng mạch lạc đầy nhưng toàn sai hết, chiếc khạp này tuyệt đối không kém như ông ta nghĩ.

Đứng bên cạnh người đàn ông cao gầy đó có một người khoảng hơn 30 tuổi, đeo kính có vẻ rất nho nhã, ông ta tỏ ý không tán thành với những đánh giá vừa rồi.

-Chiếc khạp này có lớp men dày, độ bóng cao, tuy là có vài vết rạn nhỏ nhưng chỉ rạn nứt một bên, tôi đoán là người ta cố tình làm cho nó cũ đi như vậy.

Người đeo kính nói không nhiều, lúc đầu Lý Dương cũng nghe hơi lọt tai, nhưng càng về sau càng thấy khó chịu, nghe xong Lý Dương cũng đã hiểu ra được, ông ta cũng coi đây là đồ giả.

Cứ tưởng là ông ta hơn người cao gầy kia một bậc, ai ngờ cũng như nhau cả thôi, không hiểu mà còn làm ra vẻ là hiểu rõ lắm. Sắc men dày, màu sáng bóng là những đặc điểm điển hình của đồ cổ thời Vạn Lịch. Thật không biết là mắt ông ta có vấn đề hay là đầu óc có vấn đề nữa.

Đánh giá của hai người đàn ông đó làm cho Lý Dương vô cùng thất vọng, Lý Dương vẫn chưa dùng khả năng đặc biệt để quan sát chiếc vại này nên cũng chưa biết là có thật sự thuộc thời Vạn Lịch hay không, tuy nhiên những đánh giá theo kiểu râu ông nọ cắm cằm bà kia của hai người này thì cũng đủ biết họ không phải là người trong ngành.

-Tôi nghĩ đây không phải là đồ mới

Một người đàn ông khoảng hơn 50 tuổi, cao trên 1m7, mặc chiếc áo sơ mi màu đen đang đứng bên cạnh Lý Dương lắc đầu nói. Lý Dương quay lại nhìn ông ta, ánh mắt có phần ngưỡng mộ, cuối cùng thì cũng tìm được người trong ngành.

- Mọi người xem màu sắc bên ngoài của nó, không giống như là cố tình làm cho nó cũ đi, nhưng cũng không giống với đồ cổ cách đây mấy trăm năm, tôi nghĩ là của Dân Quốc làm phông theo Vạn Lịch, đúng vậy, là của Dân Quốc!

Người đàn ông mặc áo đen vừa nói vừa gật đầu khẳng định những lời mình nói là đúng, Lý Dương suýt nữa té ngã, mấy người này toàn nói bậy bạ, giờ còn nói là đồ phông của Dân Quốc nữa, phông ở đặc điểm nào vậy?

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

294. Chương 294: Vì Sao Không Có Dấu Ấn?

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Giờ thì Lý Dương đã hiểu, ba người này chỉ là thùng rỗng kêu to mà thôi, không biết là đọc được ở đâu đó một vài kiến thức đến đây nói bậy bạ, đồ tốt như thế mà lại bị họ đánh giá cho tan tác tơi bời.

Lý Dương cảm thấy rất bức, Mộng Diệp Hiên cũng là một cửa hàng đồ cổ có quy mô, sao lại để mấy người này ở đây bình luận bậy bạ như vậy chứ.

- Nói bậy, đều là nói bậy hết.

-

Người thứ tư im lặng lúc này giờ giờ mới chịu lên tiếng, giọng rất đồng dạng, làm cho mọi người có mặt trong cửa hàng đều quay lại nhìn ông ta.

- Đây đúng là đồ Vạn Lịch, mấy người thì hiểu gì chứ?

Người này dáng cao hơn cả Lý Dương, đầu 40 tuổi, cơ thể cường tráng, Lý Dương không ngờ người có dáng vẻ hơi vô văn hóa này lại là người trong ngành, ông ta biết đây đúng là đồ của triều Vạn Lịch.

- Chúng tôi không muốn tranh luận với ông, không phải ông muốn hỏi sao, cứ đi hỏi là biết thôi.

Người đeo kính khinh thường nói, người trung niên cường tráng kia chợt cầm chiếc khạp lên nói lớn:

- Tôi đang tìm người để đặt bán chiếc khạp này.

Lý Dương ngăn người ra một lúc, hẳn vốn nghĩ người này có mắt quan sát, không ngờ lại là chủ nhân của chiếc khạp, chẳng trách ông ta một mực khẳng định nó thuộc triều Vạn Lịch, đồ của mình tất nhiên là tốt nhất rồi.

Mấy người đó cãi nhau làm cho người của Mộng Diệp Hiên tìm đến, người đến không phải là ai khác mà chính là giám đốc Triệu, Bạch Minh và Mao Lão thấy Lý Dương đang ở bên này nên cũng bước theo.

- Xin hỏi, ông tên gì vậy?

Giám đốc Triệu cười chào người trung niên, rồi ông đưa mắt nhìn những người khác, cũng không để ý lắm đến sự có mặt của Lý Dương ở đây, thanh niên là vậy mà, chỗ nào đông vui thì đến xem thôi, điều này có thể hiểu được.

- Tôi họ Vương, tên Vương Đào, tôi muốn nhờ Mộng Diệp Hiên các ông bán giúp tôi chiếc khạp này, đây là đồ của ông nội tôi để lại, nếu các ông muốn tôi có thể bán cho các ông.

Người trung niên hơi cúi người, ngữ khí không còn nặng như lúc nãy nữa, rất khách sáo.

Ông ta muốn bán hàng cho người khác, không khách sáo cũng không được.

Bạch Minh và Mao Lão đều cúi đầu nhìn chiếc khạp, cũng nhân lúc này Lý Dương vận dụng khả năng đặc biệt của mình quan sát lại một lần nữa, chiếc khạp này có 6 lớp màu vàng nhạt bao xung quanh, Lý Dương quả thật đoán không sai, đây đích thị là đồ cổ.

Tính số năm chắc cũng đầu ăng hậu kỳ Vạn Lịch, chỉ có điều chiếc khạp này không có dấu ấn, làm cho Lý Dương rất phân vân.

Từ hình dáng, hoa văn, màu sắc, kiểu phôi có thể thấy nó phù hợp với những đặc trưng của đồ cổ Vạn Lịch, nhưng gốm sứ Thanh Hoa mà lại không có dấu ấn thì thật làm cho Lý Dương kinh ngạc.

Các đồ cổ triều Vạn Lịch về cơ bản đều có dấu ấn cả, trước đây Lý Dương cũng đã từng dùng đồ không có dấu ấn để lừa một tên lừa đảo, sau đó hắn đã đi kiểm tra, đồ gốm không dấu ấn ở hai thời Minh Thanh rất ít, thời Vạn Lịch thì càng không có.

Lý Dương lắc đầu, hắn thấy hơi bồn chồn, nếu không phải hắn đã dùng khả năng đặc biệt để quan sát thì sau khi thấy không dấu ấn xong e rằng cũng có chút do dự.

Nhưng về cơ bản thì Lý Dương có thể biết được đây đúng là đồ gốm sứ của triều đình, người dân bình thường không thể làm ra những đồ gốm tinh vi như vậy được, càng không dám dùng ngũ thảo kim long để làm hoa văn, tội này lớn lắm.

Người trung niên đã đặt chiếc khạp xuống, giám đốc Triệu cười nói:

- Mao Lão, thầy Bạch, hai người đều là chuyên gia, có thể nói cho chúng tôi biết một ít được không, giúp chúng tôi mở mang tầm mắt.

- Cậu lúc nào cũng vậy, về lĩnh vực Thanh Hoa triều Minh Thanh thì cậu cũng đâu thua kém gì chúng tôi, nếu muốn nói thì cậu đứng ra nói trước mới đúng.

Bạch Minh cười lớn, Lý Dương cũng gật đầu, giám đốc Triệu còn nói nhiều hơn cả Trầm Hạo Cường nữa, xem người ta biết nói chuyện chưa, ai nghe xong mà không cảm thấy vui chứ.

- Tôi không phải đều học tất cả từ ông sao, vậy thì Mao Lão, ông nói trước đi.

Giám đốc Triệu cười nói rồi ông nhìn Mao Lão, so với những người ở đây Mao Lão là người lớn tuổi nhất, lại là người có kinh nghiệm trong lĩnh vực gốm sứ, để ông nói trước là thể hiện sự kính trọng, đến Bạch Minh cũng không hề có ý kiến gì.

Người trung niên kia nhìn Mao Lão từ trên xuống dưới, càng nhìn mắt hắn càng sáng lên, rồi hắn bỗng bước tới hỏi:

- Ông, ông có phải chính là vị chuyên gia “Hoa Dự Thu Tàng” đó không?

- Lão Vương, hôm nay ông gặp may đó, vị này là chuyên gia về gốm sứ nổi tiếng khắp cả nước, Mao Lão.

Người trung niên lập tức mặt mày rạng rỡ, “Hoa Dự Thu Tàng” ông ta xem qua không biết bao nhiêu kỳ, còn muốn đăng ký tham gia tiết mục nữa, chỉ tiếc là Hong Kong cách Trịnh Châu quá xa, lại không có thời gian nên không thể đi được.

Tuy nhiên có vị chuyên gia này ông ta cảm thấy rất yên tâm, ông ta hi vọng Mao Lão sẽ đưa ra đánh giá công bằng nhất.

Trầm ngâm một chút, Mao Lão chậm chậm bước đến chỗ chiếc khạp, ông sờ lên chiếc khạp rồi nói:

- Những hoa văn này chỉ con rồng vàng đang bay lên trời cao, phía dưới con rồng còn có ba con cá đang bơi thể hiện mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an, đây tuyệt đối là bức họa mà những vua quan trong triều đình dùng.

Lời của Mao Lão làm cho người trung niên mặt tươi như hoa, hắn còn đặc ý nhìn ba người kia nữa.

Màu sắc ở đây sử dụng rất thuần chất, tạo hình cũng chính xác, màu men cũng rất đầy đặn, nói chung mọi phương diện đều tốt cả, tuy nhiên quả thực là nó mới quá, nếu thực sự là được nung từ thời Vạn Lịch thì không nên mới như thế.

Mao Lão nhú mày rồi ông lại lắc đầu, mặt người trung niên bỗng biến sắc, còn ba người kia lại lộ vẻ vui mừng.

Mao Lão lại nhìn quanh chiếc khạp một lần nữa, nhìn xong càng cau mày hơn.

- Có thể lật ngược chiếc khạp lại được không, tôi muốn xem phần dưới đáy?

Mao Lão nói với người trung niên, ông ta lập tức lật ngược chiếc khạp lại, phía dưới còn phủ một lớp bột biển, bất kể người ta nói thế nào ông ta vẫn khẳng định đây là đồ thật, dù sao nó cũng được cất giữ mấy chục năm rồi.

- Không có dấu ấn?

Bạch Minh và cả giám đốc Triệu đều chau mày, phía dưới đáy bằng phẳng, ai cũng lộ vẻ nghi hoặc.

Lý Dương ngồi xổm xuống sờ lên chân khạp, trên chân khạp có một chỗ lõm ra, để lộ lớp phôi bên trong.

Từ đây có thể nhìn thấy lớp phôi trơn bóng nhẵn nhụi giống như tơ lụa vậy, chỉ nhìn lớp phôi thôi cũng đủ biết đây là cái tinh xảo trong những cái tinh xảo.

- Thật khó để phán đoán.

Mao Lão đứng dậy, phỉ phỉ tay, người trung niên lập tức đứng ngậy người ra đó, hẳn cứ nghĩ Mao Lão sẽ nói đồ hẩn là đồ giả, chuyên gia mà đã nói những lời như vậy thì cũng biết sẽ không có kết quả tốt đẹp gì, còn kết quả này lại ngoài sự dự đoán của ông ta.

- Tôi đã nói rồi mà, đây là đồ giả, chẳng qua là khả năng làm giả cao siêu mà thôi.

-

Người đàn ông cao gầy nói tiếp một câu, còn người đeo kính chậm chậm nói:

- Anh Vương, không cần phải để ý, cuộc đời có mấy việc được như ý muốn đâu, anh cứ nghĩ thoáng ra một tí là được.

Lý Dương nhú mày, miệng mở rộng, hẳn muốn nói gì đó nhưng lại không nói được, nếu Lý Dương nói đây là đồ thật, nhưng hẳn không thể giải thích được vì sao đồ của thời Vạn Lịch lại không ghi dấu ấn, mấy người đang đứng trước mặt cũng không phải loại vừa, hơn nữa Lý Dương cũng không thể lừa mọi người được.

- Cái này chắc chắn không phải là đồ giả, nó đích thị là đồ cổ.

-

Bạch Minh chợt nói một câu, Mao Lão cũng gật đầu, giám đốc Triệu thì lặng lẽ nhìn chiếc khạp, không biết là ông đang nghĩ gì.

- Tôi đã nói rồi mà, đây là Dân Quốc phỏng Vạn Lịch, các ông còn không nghe, haiz.

Bạch Minh nói xong thì người mặc áo sơ mi đen lập tức nói, lúc này giám đốc Triệu cũng có thái độ giống Bạch Minh và Mao Lão, hơn nữa Bạch Minh nói xong Mao Lão cũng không phản đối, đủ để biết là Mao Lão cũng nghĩ như vậy.

- Đây cũng không phải là đồ phỏng lại của Dân Quốc, nhìn không ra, đúng là nhìn không ra.

Mao Lão lắc đầu cười khổ nói, đồ lạ lùng như thế này ông đúng là chưa nhìn thấy bao giờ, mọi phương diện đều phù hợp với những đặc trưng của gốm sứ thời Vạn Lịch, nhưng nó lại không ghi dấu ấn, lại còn mới nữa, điều này thật khó để mọi người có thể đưa ra đánh giá chính xác.

Những người ở đây có thể chỉ có Lý Dương mới chắc chắn đây đúng là đồ của thời Vạn Lịch.

Bạch Minh và giám đốc Triệu tiến lên phía trước, lúc này họ xem có cảm giác kỳ lạ, nhưng vẫn chưa trực tiếp chạm vào nó, đồ cổ sau khi tiếp xúc trực tiếp xong mới biết rõ được, đặc biệt là những đồ nhìn không chính xác thì càng cần dùng tay để cảm nhận.

Một lát sau, cả hai người đều cười khở, bọn họ giờ cũng có cùng suy nghĩ với Mao Lão, cái khạp này đúng là kỳ dị quá.

- Cậu Lý, cậu nghĩ sao?

Mao Lão chợt quay lại hỏi Lý Dương, giám đốc Triệu kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Lý Dương, thái độ của ông ta đối với Lý Dương rất tốt, nhưng trong lòng vẫn chưa coi trọng người thanh niên này, ông ta chỉ coi Lý Dương như là bậc hậu bối của Mao Lão thôi, thói quen nghề nghiệp làm cho ông ta không coi thường bất cứ một ai cả, đối với ông ta thì ai cũng đáng được coi trọng.

- Tôi nghĩ đây là đồ thời Vạn Lịch.

Lý Dương suy nghĩ một lúc rồi quyết định nói sự thật, tuy nhiên bây giờ hắn cũng không biết lấy gì để chứng minh, cũng không thể nói cho mọi người biết hắn đã dùng khả năng đặc biệt của mình để biết được đây là gốm sứ triều Vạn Lịch.

Mấy người đều kinh ngạc ngẩng đầu lên, người trung niên sững người ra một lúc, đồng thời cũng lộ vẻ vui mừng, dù sao thì cũng có người đứng về phe ông ta.

- Cậu Lý, cậu có thể nói cho chúng tôi biết lý do được không?

- Mao Lão thản nhiên hỏi, giám đốc Triệu càng kinh ngạc hơn nữa, Lý Dương đưa ra phán đoán không giống với Mao Lão vậy mà Mao Lão không những không giận, lại còn hỏi lại hắn nữa, điều này chứng tỏ Lý Dương là một người có năng lực, ít ra thì năng lực của hắn cũng được Mao Lão công nhận.

-

Lý Dương lắc đầu nói:

- Tôi nói không được tốt lắm, trước tiên màu hoa Thanh Hoa này rất giống với gốm sứ Vạn Lịch, màu xanh pha thêm chút màu xám, màu men thì rất ôn hòa, màu xanh phát ra từ trong màu trắng, nếu nói là đồ phỏng lại thì cũng không thể đạt đến trình độ cao siêu như vậy được.

Nói xong Lý Dương lại chỉ chiếc khạp:

- Còn chân khạp tuy là không ghi dấu ấn nhưng lại có những đặc trưng của gốm sứ thời nhà Minh, phần phối bị lộ ra mịn nhẵn như tơ, nếu nói nó không thuộc thời Vạn Lịch thì thật khó để giải thích.

- Cậu Lý nói rất hay

Mao Lão gật gù đầu, ngữ khí hơi chuyển một chút:

- Nhưng nếu là đồ của Vạn Lịch thì chắc chắn là đồ của vua quan triều đình, nếu vậy thì vì sao lại không đề dấu ấn? Còn nữa, đồ Vạn Lịch đến bây giờ phải ba bốn trăm năm rồi, chiếc khạp này lớn như vậy, cũng không có thể nói là nó được bảo quản tốt được, vậy thì vì sao nó còn mới như thế?

Mao Lão hỏi liền mấy câu, Lý Dương chỉ biết giã đầu, vấn đề này đúng là Lý Dương không giải thích được, nếu giải thích được thì có thể chắc chắn đồ vật này thuộc triều Vạn Lịch rồi.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

295. Chương 295: Tìm Được Xuất Xứ.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Mao Lão, điều này tôi cũng không biết giải thích thế nào.

Lý Dương không thể trả lời được câu hỏi Mao Lão đưa ra, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải trường hợp này, rõ ràng biết nó là đồ thật nhưng lại không biết làm thế nào để chứng minh.

Lần này khác với chiếc chén men lần trước, chiếc chén đó chưa từng xuất hiện trong lịch sử, không chứng minh được là điều bình thường, nhưng chiếc khạp này thì điểm gì cũng phù hợp hết nhưng lại có hai điểm quan trọng làm cho người ta phải nghi ngờ.

- Đúng là lạ thật, thầy Bạch, ý thầy thế nào?

Mao Lão không hỏi Lý Dương nữa, Lý Dương không trả lời được câu hỏi của ông ta, nhưng ông ta cũng không thể giải thích được những đặc trưng đó, trước mắt thì không thể nói ai đúng ai sai được.

- Tôi có cảm giác nó giống với đồ thời Vạn Lịch, nhưng không chắc chắn, cái này đúng là rất kỳ lạ, giám đốc Triệu, ông thì sao?

Lúc này giám đốc Triệu cũng đang cau mày suy nghĩ, ông rất mơ hồ, nó vừa giống đồ thật lại vừa giống đồ giả, nếu không ghi khoản thì cũng có thể bỏ qua được, đằng này nó lại trông rất mới, đúng là điều bất thường.

Giám đốc Triệu cười khổ lắc đầu nói:

- Tôi cũng giống như mọi người thôi, không biết nên nói thế nào nữa.

- Làm sao ông có cái đồ vật kỳ quái này vậy?

Bạch Minh đi vòng quanh chiếc khạp rồi hỏi một câu.

- Đây là của ông nội tôi để lại, khi còn trẻ ông nội tôi làm nghề môi giới, sau khi kiếm được nhiều tiền liền dời nhà đến Hong Kong, đây là bảo bối mang từ đại lục về, và nó được truyền lại cho đến bây giờ, gần đây vì nhà có việc cần nên tôi định đem nó đi bán.

Người trung niên chậm rãi nói, ông nội của ông ta khi vừa đến Hong Kong là một người rất giàu có, nhưng đến đời ông ta thì gia đình đi xuống, những đồ cần bán đã bán hết rồi, chỉ còn lại mỗi chiếc khạp này thôi.

Tuy nhiên ở đây cũng không có nhiều người tin tưởng ông ta, không thể nghe người ta kể chuyện mà tin đây là đồ thật được.

- Ông định bán bao nhiêu tiền?

Giám đốc Triệu do dự một lúc rồi mới hỏi, chiếc khạp này hơi kỳ lạ nhưng vẫn có giá trị nghiên cứu, nếu giá không quá cao thì mua nó cũng không thành vấn đề.

- Năm mươi vạn!

-

Người trung niên vội vã nói, nói xong còn bổ sung thêm câu nữa:

- Giá thấp nhất là năm mươi vạn, đây là bảo bối gia truyền của gia đình tôi.

- Đắt quá!

-

Giám đốc Triệu thất vọng lắc đầu, bỏ năm mươi vạn để mua thứ đồ chưa biết rõ nguồn gốc là điều không thể. Năm vạn bọn họ sẽ không mua, năm nghìn thì còn có thể chấp nhận được, giá của người trung niên đưa ra đúng là quá cao, giám đốc Triệu đã không còn hứng thú nữa.

- Lúc này không phải có chuyên gia nói đây là đồ cổ sao, nếu không thì bốn mươi vạn cũng được, tôi bây giờ đúng là rất cần tiền.

-

Sắc mặt người trung niên thay đổi liên tục, cuối cùng cũng cắn răng nói. Ông ta cũng từng đưa chiếc khạp này đến công ty bán đấu giá nhưng bọn họ không cần, vì vậy mới mang nó đến phố đồ cổ này, kết quả gặp

mấy người kia, tranh luận vài câu rồi cùng dẫn nhau đến Mộng Điệp Hiên, còn những chuyện xảy ra sau đó thì Lý Dương cũng đã nhìn thấy.

Giám đốc Triệu không nói lời nào, chỉ lắc đầu, Bạch Minh lúc này nói là đồ cổ cũng chỉ là đoán mà thôi, bằng tuổi này rồi cũng không ai dám chắc chắn là mình có thể biết được kĩ thuật làm đồ giả, nhưng khoa học kỹ thuật thì đang phát triển từng ngày.

Hơn nữa món đồ này còn có một chỗ giống đồ giả khó giải thích được, trước khi làm rõ được mọi thắc mắc thì cho dù đây là đồ thật cũng không được người ta công nhận, họ chỉ có thể xem nó là đồ mới, không ai dám mạo hiểm trong trường hợp này cả.

- Ba mươi vạn, ba mươi vạn, không thể giảm được nữa, đây thực sự là đồ thật, xin hãy tin tôi!

Người trung niên nói như đang cầu cứu, nếu ở đây mà không bán được nữa thì ông ta chỉ còn cách mang về nhà thôi, khập có tốt nhưng không thể đổi thành tiền thì cũng chỉ là chiếc khập mà thôi, chẳng giúp được gì cho gia đình ông ta cả.

Giám đốc Triệu vẫn chưa nói câu nào thì người trung niên đã buồn bã ôm chiếc khập định bỏ đi.

- Hai trăm vạn, tôi mua!

Người trung niên định quay người bước đi thì Lý Dương chợt nói, ai cũng kinh ngạc nhìn hắn, chiếc khập này đúng là rất khó nói, nếu có lai lịch rõ ràng thì hai trăm vạn không thành vấn đề, nhưng nếu giải thích không được thì đừng nói hai trăm vạn, đến hai vạn rưỡi cũng không bán được, ai cũng lo ngại đây là đồ giả.

- Anh bạn, ba mươi vạn đi, thật đó, nếu không phải vì nhà có việc gấp thì tôi sẽ không bán nó đâu.

Người trung niên quay đầu lại, ánh mắt như cầu xin.

Tuy nhiên hắn cũng có chút vui mừng, hắn không ngờ cuối cùng cũng có người muốn mua, chỉ cần có thể bán được thì hai mươi vạn hắn cũng bán, hắn chỉ đang chờ sự thương hại của người khác để kiếm thêm chút tiền thôi.

- Hai trăm vạn, tôi nghĩ nó giống đồ thật, cũng muốn cược một lần, nếu cao hơn thì tôi không mua nữa.

Lý Dương lắc đầu, cho dù ông ta có biểu hiện như thế nào Lý Dương cũng không thêm để ý.

- Thôi được, hai trăm vạn anh đưa tiền cho tôi đi, nó sẽ là của anh.

Người trung niên nghĩ một lúc rồi đồng ý, nếu mang về thì e rằng sau này cũng không có người muốn mua, bán được hai trăm vạn đã là tốt lắm rồi.

Giám đốc Triệu và Mao Lão đều lắc đầu thở dài, thanh niên bông bột, vẫn chưa xác định mà đã mua về rồi, sau này chắc chắn sẽ hối hận cho mà xem.

Tuy nhiên cả hai người đều không khuyên Lý Dương, Mao Lão cũng vừa mới quen Lý Dương không lâu, giám đốc Triệu thì hôm nay mới gặp, vì vậy cũng chưa có gì thân thiết, trong giới chơi đồ cổ tuyệt đối không được tùy tiện nhúng tay vào chuyện của người khác, đến lúc đó người trung niên kia kéo người đến tính sổ thì cũng không ai giúp họ được.

- Đây là chi phiếu 25 vạn tiền Hong Kong.

-

Người trung niên cầm tờ chi phiếu xem xét cẩn thận, cuối cùng gật đầu cười, chi phiếu ở Hong Kong được sử dụng phổ biến, đến người bình thường cũng có thể phân biệt được thật giả. Cũng may mà chi phiếu do Trương Ứng làm giúp có thể ghi tiền Hong Kong, vì vậy mới được thuận tiện như thế. Còn số tiền này Lý Dương chỉ tạm thời dùng thôi, sau khi trở về sẽ đổi sang lại nhân dân tệ.

Cầm tiền xong người trung niên lập tức rời khỏi Mộng Điệp Hiên, ba người kia khi bỏ đi còn quay đầu lại nhìn Lý Dương lần nữa, có người thì coi thường, người thì thương hại, có người lại châm chọc.

- Cậu Lý à!

Bạch Minh bước đến vỗ vai Lý Dương rồi thở dài, Bạch Minh cũng nghĩ là không nên mua chiếc khạp này, dù sao thì ông cùng Mao Lão đều không muốn mua.

- Không sao, tôi tin đây là đồ thật, đây chắc chắn là chiếc khạp thời Vạn Lịch, chưa biết chừng lần này tôi nhất được tiện nghi cũng nên.

Lý Dương cười vỗ vỗ chiếc khạp, Bạch Minh cũng lắc đầu cười lớn:

- Cậu Lý, trên đời này không có gì là tuyệt đối cả, mình đã nhìn chính xác một vật gì đó thì cũng có thể là giả. Sao cậu dám khẳng định đây là chiếc khạp Vạn Lịch vậy?

- Cảm ơn ông, thầy Bạch tuy nhiên tôi vẫn tin tưởng vào điều này.

Lý Dương biết là Bạch Minh đang quan tâm hẳn, ông nói hơi nặng lời nhưng cũng chỉ là đang nghĩ cho Lý Dương mà thôi, sợ hắn bị lừa.

- Cậu vẫn còn quá trẻ!

Bạch Minh nói thêm câu nữa.

Người trẻ cũng có cái lợi của nó, cho dù bị lừa cũng không ai nói gì, thanh niên mà, có thể mắc sai lầm, cùng lắm thì có một vài người cười sau lưng thôi.

- Mao Lão, thầy Bạch, số mảnh sứ vỡ kia đã được mang đến rồi, mời mọi người đi theo tôi!

Giám đốc Triệu nhìn Lý Dương rồi lại cười nói với Mao Lão và Bạch Minh, hai người đó liền lập tức đi theo ông ta, Bạch Minh đến Mộng Diệp Hiên cũng chính là vì những mảnh gốm vụn này.

Hôm qua Bạch Minh có nói một câu không sai, bảo tàng của ông ta đúng là đang cần những mảnh gốm vụn đó, nếu Thẩm Hạo muốn bán cái chén có chân cao thì Bạch Minh có thể bỏ ra năm trăm tệ để mua chúng.

- Tôi tất nhiên là dám khẳng định rồi!

Lý Dương bước đến rồi sờ nhẹ lên chiếc khạp, vẻ mặt tươi cười, dưới khả năng đặc biệt của hắn thì không gì có thể thay đổi được, thật là thật, giả là giả, không thể biến giả thành thật, thật thành giả được.

- Hình như có cái gì đó không đúng!

Lý Dương cau mày, hắn chợt nghĩ ra một vấn đề.

Sáu vòng tròn màu vàng nhạt, rõ ràng là phù hợp với triều Vạn Lịch, tuy nhiên thời gian đại diện cho thời kỳ này khoảng 60 năm, sau đó còn có Thiên Khải, Sùng Trinh, thậm chí còn có thời kỳ đầu nhà Thanh nữa.

Chiếc khạp này nếu không phải là của Vạn Lịch thì cũng có thể là của những thời kỳ sau mô phỏng lại, Sùng Trinh cũng có khả năng làm giả Vạn Lịch, lúc đó thời thế loạn lạc, không ghi giá cũng là điều bình thường.

Nghĩ một lúc Lý Dương lại lắc đầu, cho dù là của thời kỳ Sùng Trinh Phỏng lại cũng không thể làm giống thật như vậy được, gốm sứ của thời kỳ nào thì mang đặc điểm của thời kỳ đó, điều này cũng có liên quan đến Hoàng đế, dù sao cũng là để cho vua dùng, vì vậy cần phải làm theo sở thích của nhà vua.

- Anh Lý, theo anh thì vua quan triều đình dùng cái khạp này vào việc gì? Nuôi cá hay là đựng nước?

Lưu Cương tỉ mỉ quan sát chiếc khạp, vừa xem vừa hỏi, Lý Dương đã nói là đồ thật thì Lưu Cương cũng tin rằng đây là đồ thật.

Lý Dương cười ha ha rồi chậm rãi nói:

- Loại khạp này không dùng để đựng nước, cũng không phải để nuôi cá, là đồ trang trí dùng để ca ngợi nhà vua, nó mang ý nghĩa mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an, đó đều là công lao trị vì của nhà vua!

- Ô, là vật dùng để ca tụng hoàng đế, tôi hiểu rồi!

Lưu Cương gật gù đầu, Lý Dương đang cười thì mặt bỗng nhiên biến sắc.

Ca tụng hoàng đế?

Câu nói của Lưu Cương làm cho Lý Dương chợt nghĩ ra một điều gì đó, Lý Dương nhớ trong một cuốn sách giới thiệu về gốm sứ Thiên Khải của Hà Lão có đoạn miêu tả về vấn đề này.

Vua Thiên Khải sau khi lập vị liền ra lệnh cho nung một lò đồ gốm sứ.

Thời gian nung vào khoảng lúc vua Vạn Lịch vừa mất tháng tám năm canh thân, tức năm 1620 dương lịch, vua Thiên Khải lên ngôi vào tháng 9, tuy nhiên không thay đổi niên hiệu, cho đến năm 1621 mới đổi thành Thiên Khải Nguyên Niên.

Vào thời gian này, số đồ gốm xuất hiện trong vòng nửa năm đều không có ghi giá. Vua Vạn Lịch đã chết, sử dụng niên khoản năm Vạn Lịch thật sự không thích hợp, vua Thiên Khải chưa sử dụng niên hiệu mới, vì vậy cũng không thể sử dụng Thiên Khải được.

Hơn nữa, cách nung vào thời đó hoàn toàn giống với thời sau của Vạn Lịch, lúc đó họ vẫn chưa biết được là vua mới thích cái gì, tất nhiên là họ sẽ không thay đổi gì cả.

Chỉ là khoảng thời gian này rất ngắn, gốm sứ cũng ít, đồ lưu truyền lại thì lại càng hiếm, vì vậy mặc dù chúng có được ghi chép lại, nhưng không có đồ thật để đối chiếu, cũng vì thời gian ngắn ngủi mà số người biết về chúng càng lúc càng ít.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

296. Chương 296: Nhật Được Tiệp Nghi.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Tuy Lý Dương có đọc qua những ghi chép này nhưng hần lại không nghĩ đến điều đó.

Lúc này sau khi dùng khả năng đặc thù để quan sát, Lý Dương đã chắc chắn đây là đồ cổ Vạn Lịch, điều này làm cho hần không chú ý đến những cái khác nữa.

Chỉ khi hần liên tưởng đến sáu vòng tròn màu vàng nhật không nhất định là đại diện cho triều Vạn Lịch hần mới bắt đầu chú ý đến những điều khác, tuy nhiên lúc đó hần vẫn chưa nghĩ đến gốm sứ triều Thiên Khải.

Cũng nhờ câu nói của Lưu Cương mà Lý Dương mới liên hệ chiếc khạp với triều Thiên Khải. Thời gian chỉ có nửa năm, ghi chép lại không tỉ mỉ, từ trước tới giờ cũng chưa xuất hiện đồ vật như vậy, Lý Dương không nghĩ đến cũng là chuyện bình thường thôi.

Huống chi những ghi chép đó Lý Dương chỉ xem qua có một lần, nếu không vì hần có trí nhớ tốt thì sẽ không bao giờ nhớ đến điều đó.

Bây giờ nhìn lại, chiếc khạp này hoàn toàn phù hợp với những đặc điểm gốm sứ Thiên Khải, nó hoàn toàn dùng cách nung của Vạn Lịch tạo thành, không có niên khoản, hình vẽ tinh xảo, hoa văn ngũ thảo kim long.

Như vậy vấn đề về niên khoản có thể giải thích được rồi, giờ chỉ còn lại một vấn đề là vì sao nó lại mới như thế.

Lý Dương cau mày nghĩ ngợi rất lâu nhưng vẫn chưa tìm được câu trả lời, hần nhớ lại tất cả những gì có liên quan đến Thiên Khải, nhưng chẳng có gì liên quan đến vấn đề này cả.

Việc này chỉ có thể đợi sau khi trở về tìm Hà Lão nhờ ông giải quyết thôi, Lý Dương tin Hà Lão nhất định sẽ giải thích được.

- A?

Một người đứng bên cạnh Lý Dương bỗng cất tiếng, ông ta đang dò xét chiếc khạp.

Lý Dương ngẩng đầu nhìn lên, ông ta mặc bộ đồ mùa hè thời nhà Đường, đầu tóc bạc trắng, trán đầy nếp nhăn, tuy nhiên đôi mắt vẫn còn rất sáng.

Ông vừa đi vừa xem, một lúc sau lại lôi ra cặp kính và một chiếc kính hiển vi ra, ông cẩn thận quan sát chiếc khạp.

- Chào ông

Lý Dương cất tiếng chào, ông lão này mang lại cho người ta cảm giác rất không bình thường, cảm giác này chỉ khi Lý Dương đối diện với Hà Lão mới có, ngay đến mấy người Liễu Lão Lý Dương cũng không cảm thấy như vậy.

Ông lão này là người thứ hai mang lại cho hắn cảm giác đó, rất cao quý nho nhã, làm cho người ta phải kính trọng.

- Anh bạn trẻ, cái này là của cậu hả?

Ông lão quay đầu nhìn Lý Dương rồi chỉ chiếc khạp, Lý Dương gật đầu.

- Hoàng Lão Giám đốc Triệu bỗng kinh ngạc gọi, rồi ông vội vã bước đến chỗ Lý Dương, Bạch Minh và Mao Lão cũng vội vàng bước theo, Trần Vi thì đi như chạy, lúc này cô ta đi xem gồm vụn cùng thầy Bạch.

- Ông đến từ lúc nào vậy ạ?

Giám đốc Triệu cung kính hỏi, Bạch Minh cũng lễ phép chào ông, đến cả Mao Lão cũng trong có vẻ rất kính nể.

- Tôi vừa đến, cũng không

có việc gì làm, vừa lúc đi ngang qua đây nên tiện thể vào xem.

Ông lão khoát khoát tay rồi hỏi Lý Dương:

- Anh bạn trẻ, cái này là của cậu hả?

- Đúng vậy, tôi vừa mới mua nó.

Lý Dương lập tức gật đầu.

Thái độ của mấy người này làm cho Lý Dương đoán được người đang đứng trước mặt hắn cũng là một đại sư, hơn nữa lại là một đại sư rất có danh tiếng, chỉ tiếc là Lý Dương vào nghề chưa được lâu, Hà Lão ngoài việc dạy hắn những kiến thức về đồ cổ ra thì chẳng giới thiệu ai cho hắn, hắn không biết gì về người đang đứng trước mặt cả.

- Vừa mới mua? Bao nhiêu tiền vậy? Cho tôi xem một chút được không?

Ông lão khuôn mặt cổ quái hỏi liền mấy câu.

- Hai trăm vạn, xin mời ông cứ tự nhiên.

- Hai trăm vạn, không đắt.

Ông lão gật đầu, lần này đến lượt giám đốc Triệu, Bạch Minh và Mao Lão thấy lạ lùng, ba người đó không ngờ ông lão lại nói như thế.

- Tôi là Hoàng Đức, cậu tên gì vậy?

Ông Lão nâng chiếc khạp cẩn thận quan sát, miệng vẫn nói chuyện với Lý Dương, mấy người Bạch Minh cứ đứng người ra.

- Chào Hoàng Lão, tôi là Lý Dương.

- Lý Dương, tên hay đó, a, Lý Dương?

Hoàng Lão cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, nhìn Lý Dương từ đầu đến cuối, ông không thèm xem chiếc khạp nữa.

- Thì ra là cậu, cậu đến Hong Kong lúc nào vậy?

Hoàng Lão chợt hỏi một câu, Lý Dương thấy hơi bất ngờ, ông lão này Lý Dương chưa gặp bao giờ, nhưng nhìn ông ta hình như là đã quen biết Lý Dương rồi.

- Tôi vừa đến hôm trước.

Lý Dương thấy bối rối, đối phương biết hẳn không phải là người Hong Kong, ông ta mười phần thì cũng đến tám chín phần biết hẳn là ai rồi, vậy mà hẳn lại không biết gì về ông ta cả.

- Hoàng Lão, hai người quen nhau sao?

Bạch Minh cung kính hỏi một câu, trước ông lão này Bạch Minh rất câu nệ, không giống như dáng vẻ thường ngày của ông ta.

- Không quen

Hoàng Lão lại quay đầu quan sát chiếc khạp, lần này ông lật ngược chiếc khạp lên, cẩn thận xem xét phần dưới, vừa xem vừa gật đầu.

Bạch Minh lúc đó có cảm giác ăn cơm mà bị mắc nghẹn vậy, ông lão không quen Lý Dương, vậy mà cứ nói chuyện y như là quen rồi vậy, hẳn không biết là ông lão trước mặt đây có phải là người mà hẳn từng biết không.

- Thầy Bạch, Hoàng Lão là ai vậy?

Lý Dương bước đến chỗ Bạch Minh hỏi nhỏ, lần này Bạch Minh lại càng thấy kỳ lạ hơn nữa, một già một trẻ làm cho hẳn không biết nói thế nào nữa

- Hoàng Lão là nhà sư tầm đồ cổ nổi tiếng nhất Hong Kong, cũng là vị đại sư lợi hại nhất, ông nổi tiếng trên khắp thế giới, ở Hong Kong nếu Hoàng Lão nói thứ hai thì tuyệt đối không có người dám nói thứ nhất.

Bạch Minh nhỏ giọng giới thiệu về thân phận của Hoàng Lão, lúc giới thiệu về mặt rất cung kính.

Lý Dương chợt nhớ đến một người, lúc trước khi ký cổ ngọc Chu Phảng Hà Lão có nói với hẳn rằng ở Hong Kong có một vị đại sư rất lợi hại có thể nhìn ra được Chu Phảng, và người đó giờ đang đứng trước mặt hẳn.

Lý Dương trong lòng cũng bắt đầu thấy kính nể, hẳn có thể nhìn ra được cổ ngọc Chu Phảng hoàn toàn là nhờ vào khả năng đặc biệt, nhưng Hoàng Lão lại làm việc đó dựa vào thực lực của mình, ông ta cùng với Hà Lão đều là những vị đại sư vĩ đại nhất.

- Đồ tốt đấy, anh bạn trẻ, cậu nhặt được tiện nghi rồi đó.

Hoàng Lão cuối cùng cũng đứng dậy, vỗ vỗ tay nói:

- Cậu chỉ vừa mới mua, tại sao tôi không đến sớm hơn chỉ? Nếu không thì vật tốt như thế này sẽ không bay mất rồi.

Lý Dương há to miệng, lúc này hẳn định hỏi thì bị câu nói của Hoàng Lão chặn lại, hẳn không ngờ ông ta lại nói như thế.

Tuy nhiên nhìn ánh mắt ngưỡng mộ của ông lão, Lý Dương chợt bình tĩnh.

Ông lão cũng chỉ nói vậy thôi, hoàn toàn không phải đang thực sự buồn bã, ông cũng chỉ là chúc mừng vì Lý Dương gặp may thôi, ai cũng hi vọng mình gặp được đồ tốt, Hoàng Lão cũng chỉ là nói những điều trong lòng đang nghĩ.

- Hoàng Lão, ông nói đây là đồ tốt sao?

Giám đốc triệu cẩn thận hỏi một câu, chiếc khạp này lúc đầu là muốn bán cho ông ta, ông ta không mua mới bị Lý Dương mua mất, nếu là đồ tốt thì chắc ông ta hối hận mà đập đầu vào tường mất.

- Đương nhiên, đồ Vạn Lịch tốt như vậy, nếu nói nó vô giá thì cũng không phải là quá đáng.

Câu nói của Hoàng Lão làm giám đốc Triệu suýt té ngã, ông ta không có bất kỳ nghi ngờ gì về câu nói đó, ở Hong Kong, ông lão là ngôi sao sáng trong giới chơi đồ cổ, là quyền uy.

- Hoàng Lão, ông nói đây là đồ Vạn Lịch, nhưng nó lại không con dấu mà?

Mao Lão bước lên phía trước hỏi nhỏ một câu, ông cũng đã từng hỏi Lý Dương câu đó, chỉ là lúc này Lý Dương chưa nghĩ ra nên không trả lời được.

- Ai nói là đồ của Vạn Lịch thì nhất định phải có con dấu chứ?

Hoàng Lão hỏi vặn lại một câu, Mao Lão lúc này cũng cảm nhận được cảm giác của Bạch Minh và Lý Dương lúc này, câu hỏi này cũng làm cho ông ta cứng họng.

Đồ sứ Vạn Lịch đều có khoản, ai cũng biết điều đó, nếu người nói câu nói này không phải là Hoàng Lão mà là người khác thì nhất định sẽ bị bọn họ phê phán cho một trận rồi.

- Anh bạn trẻ, cậu đã dám mua chiếc khạp này thì chắc chắn là đã biết lai lịch của nó rồi, cậu nói cho mọi người nghe đi.

Hoàng Lão nhìn Lý Dương rồi cười nói, thái độ của ông đối với Lý Dương còn tốt hơn đối với Mao Lão nữa.

Lý Dương cười khổ một tiếng cúi đầu nói:

- Thực ra khi mua tôi chỉ có cảm giác, lúc này mới vừa nghĩ ra được một điều, tuy nhiên đây cũng chỉ là sự suy đoán của tôi mà thôi, không biết có đúng không.

- Chiếc khạp này có lẽ là thuộc gốm sứ Thiên Khải, được nung vào năm 1620 sau khi Vạn Lịch và Thái Xương chết, lúc đó Thiên Khải vẫn chưa đổi niên hiệu, vì vậy mà không có con dấu ghi niên hiệu.

Lý Dương chậm rãi nói, Bạch Minh đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, sau đó còn quay đầu lại nhìn chiếc khạp kĩ hơn nữa.

Mao Lão cũng sửng người, ông cũng lập tức đi quan sát lại chiếc khạp, ông và Bạch Minh nhìn nhau, ai cũng lộ vẻ kinh ngạc và hối hận.

- Không sai, chiếc khạp này đúng là được nung sau khi vua Vạn Lịch mất, tuy nhiên không phải là gốm sứ Thiên Khải, lúc đó niên hiệu Thiên Khải vẫn chưa ra đời, làm sao có thể gọi là của Thiên Khải được chứ.

Hoàng Lão gật gật đầu, tuy nhiên vẫn không đồng ý cho lắm, ông không cho rằng đây là đồ cổ thuộc thời Thiên Khải.

Lý Dương lại hỏi nhỏ:

- Hoàng Lão, là trong sách nói như vậy?

- Không phải sách nói gì cũng đúng, thực ra chiếc khạp này là của Vạn Lịch hay của Thiên Khải đều không quan trọng, quan trọng nhất là chúng được sản xuất đơn lập, là đại diện đặc thù của gốm sứ triều Minh, cho đến hôm nay trên toàn thế giới tôi chỉ biết hai nơi có, không ngờ nó lại cũng xuất hiện ở Hong Kong.

Hoàng Lão thở dài, ông như đang hoài niệm về quá khứ.

Lý Dương thì không biết nói gì, ông lão trực tiếp phủ định những điều sách nói, tuy nhiên nghĩ lại, lời ông lão nói cũng không sai, những điều sách viết không phải là đúng hoàn toàn, có nhiều người viết sách trình độ còn không bằng Hoàng Lão.

Hơn nữa, số gốm sứ này đúng là được nung vào thời Vạn Lịch, lúc đó quả thật không có niên hiệu Thiên Khải, vì vậy cũng có thể nói đây là gốm sứ Vạn Lịch.

- Hoàng Lão, nếu thực sự đây là gốm sứ được nung vào những năm cuối Vạn Lịch thì vì sao màu sắc lại mới như thế?

Mao Lão vẫn chưa chịu thua, ông hỏi thêm câu nữa, Lý Dương cũng nhìn chăm chăm vào Hoàng Lão, hẳn cũng đang muốn biết đáp án.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

297. Chương 297: Cậu Chính Là Lý Dương ?

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

-Nếu không phải là nhìn nó mới như vậy, tôi cũng không dám kết luận đây là nhóm đồ sứ cuối cùng của thời Vạn Lịch

Hoàng lão nhẹ nhàng vuốt ve cái khạp, Mao lão, Bạch Minh và Triệu quản lí nhìn nhau, mỗi người đều cảm thấy nghi hoặc trong lòng, chính Lý Dương cũng không biết Hoàng lão vì sao lại nói như vậy.

-Đây là một đặc điểm lớn nhất của đồ sứ, trước thời thanh cũng chỉ có nhóm đồ sứ này mới có đặc điểm như vậy, trước ngày hôm nay trên thế giới mọi người cho rằng chỉ còn lại có hai món, hiện tại đã xuất hiện món thứ ba

Cơ thể Triệu quản lí có chút run lên, Lý Dương thì hiện ra vẻ vô cùng vui mừng, Mao lão và Bạch Minh đều vô cùng khiếp sợ nhìn cái khạp trước mặt này.

Đồ gốm có đặc trưng kỳ lạ, hơn nữa toàn bộ thế giới chỉ có ba món, thứ này đại biểu cho cái gì? Mọi người đều biết rất rõ món đồ gốm như vậy sẽ có giá trị vô cùng cao.

Vật này lại là chính tông Vạn Lịch, hơn nữa còn là nhóm cuối cùng, giá trị của nó không thể nào đánh giá được.

-Hoàng lão, xin ngài chỉ dẫn

Lý Dương cung kính khom người hỏi, bây giờ mọi người đều rất tò mò về thứ này.

-Cậu có biết đồ sứ Vạn Lịch được nung như thế nào không?

Hoàng lão không trả lời mà hỏi ngược lại, Lý Dương cúi đầu suy nghĩ một chút rồi trả lời:

-Trong thời kỳ Vạn Lịch, việc nung đồ sứ chưa bao giờ bị gián đoạn, đây là thời kỳ mà đại sư nung đồ sứ xuất hiện nhiều nhất, tiếp theo tới thời Minh và thời Thanh. Lúc đầu người thời đó sử dụng kỹ thuật Hồi Thanh, cho nên đồ sứ thời đó thường có màu Tím rất xin đẹp, kế thừa phong cách Gia Tĩnh

Dừng một chút, Lý Dương lại nói:

-Cuối thời Vạn Lịch, không hiểu vì sao người ta lại dùng Vô Danh Dị, đồ sứ thành phẩm thường có màu xanh và màu tro, thời kỳ này hoa văn hết sức dày đặc, bình lớn, khạp lớn, khay lớn có không ít, những thứ này bình thường đều có vết tiếp nối hơn nữa phần đáy không hề có men

-Tốt, không tệ, kể rất chi tiết, người trẻ tuổi mà có tri thức như vậy không có nhiều đâu

Hoàng lão gật đầu tán thưởng một tiếng, lại nói tiếp:

-Cậu nói rất đúng, giai đoạn Vạn Lịch dùng cách Hồi Thanh, cuối thời kỳ dùng Vô Danh Dị cho nên phong cách rất khác lúc trước. Đám đồ sứ cuối cùng chính là dùng kỹ thuật Vô Danh Dị, nhưng mà lúc nung lại có chút sai sót cho nên đồ sứ nung ra rất sáng bóng cho nên tới thời hiện tại chúng nhìn vẫn còn rất mới

Hoàng lão vừa nói vậy mọi người đều đã hiểu được, xác thực mà nói, loại đồ sứ biến dị như thế này nói chính xác là hàng phế phẩm nhưng may là chất lượng của lô đồ sứ này lại không tệ.

Vô Danh Dị là một loại thuốc Trung Y, ngoại trừ tác dụng làm thuốc, nó và Hồi Thanh có 1 tác dụng giống nhau đó là tạo màu cho đồ sứ.

Khi làm đồ sứ người nung thường khống chế rất nghiêm khắc tỉ lệ, nếu như tỉ lệ sai lầm thì lô đồ sứ này sẽ bị hỏng, người nung lô đồ sứ này tuy bị sai tỉ lệ nhưng chất lượng may mắn lại không tệ.

-Tôi hiểu, nhóm đồ sứ này người nung khi nung cũng đã phát hiện ra sai lầm, nhưng nhờ khống chế lửa tốt nên vẫn có thể tạo thành đồ sứ thành phẩm. Nhóm đồ sứ này tuy có vẻ sáng hơn bình thường nhưng thân mình của nó vẫn mang đầy đủ đặc tính của đồ gốm, cho nên chúng không có ảnh hưởng gì hơn nữa còn được lưu truyền tới tận thời nay

Lý Dương mãnh mẽ vỗ đầu, Mao lão, bạch Minh đều gật đầu.

Vạn Lịch và Thái Xương khi đó đều đã chết, Thiên Khải dùng nhóm đồ sứ này để tưởng niệm cha và ông hẳn nên hẳn cũng không có truy cứu khi nó bị lỗi. Huống hồ nó cũng không được xem là có khuyết điểm, lúc đó chúng nhìn rất là đẹp mắt hơn nữa cho dù là biết rõ là có vấn đề hẳn cũng không có thời gian để sửa chữa.

Cứ như vậy, nan đề cuối cùng cũng được giải quyết, vấn đề là ở khâu nung gốm, nhưng dù sao đi nữa thì nó vẫn là đồ gốm Quan Diêu

Hoàng lão cũng vui vẻ nói:

-Cậu thực thông minh, đoán rất đúng, nhóm đồ sứ này Thiên Khải không thích nên từ đó về sau hẳn không sử dụng cách này nữa.

Thở dài, Hoàng lão tiếp tục nói:

-Từ khi đó những người thợ nung không còn làm theo cách đó nữa nhưng những món đồ gốm kia rất sáng bóng, rất dễ bảo quản, để một thời gian mà chúng nó vẫn như mới nên những người thợ nung gốm đó nảy ra ý định một lần nữa nung chúng. Nhưng đáng tiếc là cho dù bọn họ thử thế nào đi nữa thì bọn họ cũng chỉ kết thúc bằng thất bại, từ đó tới nay chưa từng có ai có thể làm ra những món đồ gốm sáng bóng như thế

-Thì ra là như vậy

Mao lão thì thảo nói một câu, khó trách Hoàng lão lại nói nó là một món đồ sứ đặc biệt, toàn bộ thời kỳ Minh Thanh cũng chỉ có một nhóm đồ sứ này, hơn nữa màu sắc còn không thể phục chế, nó không phải đặc biệt thì là cái gì.

Một trong những món đồ sứ cuối cùng thời Vạn Lịch, lại là một thứ đặc biệt, giá của nó khẳng định là rất cao, hai mươi lăm vạn mua được nó quả thật là đã kiếm được món hời.

-Hoàng lão, ngài xem thứ này có giá thế nào?

Triệu quản lý bước lên cẩn thận hỏi, thứ hẳn quan tâm nhất vẫn là giá trị, lúc này lòng hắn đang nhỏ máu, một kiện Quan Diêu thật sự đặt trước mặt vậy mà lại không biết, hơn nữa còn đưa nó cho người khác nữa.

-Nếu dựa theo giá cả bây giờ mà nói thì nó có giá hơn năm nghìn vạn, nhưng mà đây là quốc bảo, giá trị không thể dùng tiền để quyết định được

Chỉ mới nghe câu đầu tiên thì hai mắt Triệu quản lý tối sầm lại, năm nghìn vạn, còn là ít nhất, một món bảo vật có giá năm nghìn vạn vậy mà lại bị hắn làm mất.

Mà Lý Dương, thoạt nhìn là một người trẻ tuổi không ngờ lại có vận khí tốt như vậy, hai mươi lăm vạn mua một vật, trong chớp mắt nó đã tăng giá gấp trăm lần, Triệu quản lý đột nhiên nổi lên lòng ghen tị.

Bạch Minh và Mao lão cũng đang ngây dại, trước đó bọn họ cũng đã đoán được thứ này có giá trên trời nhưng khi biết giá của nó bọn họ vẫn không nhận được giật mình.

Năm nghìn vạn a, hai người đều có tiền nhưng không có ai nhiều tiền như vậy, Lý Dương là một người hơn hai mươi tuổi không ngờ ngay lập tức còn giàu hơn họ, việc này làm cho bọn họ có chút ê ẩm

Cũng may là hai người đã gặp qua nhiều chuyện nên cũng nhanh chóng ổn định trở lại, nhưng mà hối hận thì không thể nào tránh khỏi.

Vừa rồi, bọn họ cũng muốn mua cái khạp, nhưng mà bọn họ không có nắm chắc hơn nữa cũng có chút kiêng kỵ nên cuối cùng cũng không mua nó làm cho một món bảo bối chạy trốn khỏi tay bọn họ.

Hai mắt Trần Vi sáng lên, cô không phải có ý gì khác mà chỉ muốn có được tư liệu sống trước mặt này, nếu có thể mời Lý Dương tới tham dự tiết mục của cô thì người xem có thể tăng lên không ít.

Cạnh tranh trong giới truyền hình luôn rất gay gắt, Trần Vi có thể lúc nào cũng nghĩ tới công tác cho thấy cô là một người chủ trì rất xứng chức.

Hoàng lão lại lắc lắc đầu rồi nhìn Triệu quản lý nói:

-Tiểu Triệu, nghe nói các người mới mua một khối “Mã Thượng Phong Hầu”, có thể cho tôi nhìn một chút không?

-Hoàng lão, ngài muốn nhìn thì cứ cho người phân phó một tiếng tôi sẽ cho người mang tới tận nhà, ngài cần gì phải tự mình đi tới như thế này

Triệu quản lý lập tức gật đầu, hần đề nén sự đồ kỵ và tiếc nuối xuống rồi cung kính mời Hoàng lão sang khu nghỉ ngơi rồi xoay người đi lấy khối “Mã Thượng Phong Hầu”

Mã Thượng Phong Hầu là một khối ngọc thời Đường, hình điêu khắc là một con ngựa, trên người con ngựa còn có một con khỉ, khỉ trên lưng ngựa đại biểu cho Mã Thượng, ngụ ý là nếu có nó thì có thể thăng quan tiến chức.

Loại ngọc này thời cổ đại chỉ có quan to mới có, ở thời cổ đại nó chỉ là một thứ tốt nhưng tới thời hiện đại thì nó lại là một tinh phẩm khó có

Chỉ chớp lát, Triệu quản lý mang theo một cái hòm trở lại, Hoàng lão đeo kính mắt vào cẩn thận quan sát khối ngọc.

Bạch Minh, Mao lão vẫn còn bên cạnh Lý Dương, sau khi nhìn cái bình một lát ông thở ra một hơi dài.

-Tiểu Lý, thật không ngờ cậu còn trẻ mà đã lợi hại như thế, không biết thầy của cậu là ai?

Lúc này tâm trạng của Mao lão cũng đã ổn định lại, vòng luẩn quẩn trong giới đồ cổ như thế này không chỉ mới xảy ra một hai lần, việc này ông cũng đã từng gặp mấy lần, nếu nhìn người khác có đồ tốt đều đỏ mắt thì tốt nhất là không nên tham gia vào giới đồ cổ nữa, nếu không thì trước sau gì cũng có chuyện.

Bạch Minh cũng từ từ bình tĩnh lại, lúc này hần cũng đang nhìn chăm chăm Lý Dương.

Trước đó Mao lão và hần đều có đánh giá rất cao về Lý Dương, không ngờ đánh giá của họ vẫn còn thấp, thứ khác không nói, chỉ cần nói tới việc Lý Dương có thể nhận ra những thứ này có từ thời Vạn Lịch cũng đã biểu hiện ra hần mạnh hơn bọn họ rất nhiều rồi.

Lý Dương còn trẻ mà đã có trình độ như vậy bọn họ khẳng định là từ nhỏ đã đi theo danh sư học tập, hơn nữa còn là người rất có thiên phú mới có được thành tựu như bây giờ.

Cho nên, Mao lão và Bạch Minh mới có hứng thú với Lý Dương, bọn họ muốn biết ai có thể dạy ra một học trò giỏi như thế này.

Do dự một chút, Lý Dương quyết định nói thật, hần còn muốn giúp hà lão mua Nguyên Thanh Hoa, tới lúc đó cũng không lừa gạt được, nhưng mà chuyện trước khi mua được Nguyên Thanh Hoa hần tuyệt đối không thể nói ra, lúc đó nhiều người biết thì cũng không hay ho gì.

-Kỳ thật tôi mới theo học không lâu, Hà lão là thầy của tôi, ông đã dạy cho tôi không ít thứ

Mất hai người mạnh mẽ mở to, trong giới đồ cổ người được gọi là Hà lão không nhiều, người thật sự có danh tiếng thì chỉ có một, hai người trong nháy mắt nghĩ tới một chuyện ồn ào gần đây.

Hai người đều nhìn Lý Dương rồi cùng một lúc hét lên:

-Cậu chính là Lý Dương?

Trần Vi có chút không hiểu, không phải là bọn họ đã sớm biết tên của Lý Dương rồi sao, cần gì phải có phản ứng lớn như vậy, Vương Giai Giai và Cố Nhã Tĩnh càng mơ hồ, chuyện Lý Dương là học trò của Hà lão bọn họ đã sớm biết, nhưng bọn họ không hiểu sao hai người lại có phản ứng như vậy.

Thật ra Lưu Cương biết ý của hai người bọn họ, chuyện như thế này hần cũng không phải là gặp lần đầu.

-Tôi là Lý Dương

Lý Dương bất đắc dĩ lắc đầu, hần hiểu ý của hai người, rất nhiều người đều nghe qua tên Lý Dương, nhưng mà khi gặp được hần thì có rất người đem Lý Dương được mọi người đồn đãi và người trước mặt xem là một.

Nguyên nhân kỳ thật rất đơn giản, ai cũng không ngờ Lý Dương lại còn trẻ như vậy, trông giống như là một người vừa mới tốt nghiệp, sao có thể là một vị chuyên gia được.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

298. Chương 298: Hắc Rất Nổi Danh Sao.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

-Thầy Bạch, ngài sao vậy?

Trần Vi nhẹ nhàng kéo góc áo Bạch Minh, Bạch Minh lập tức quay lại nhìn thoáng qua Trần Vi, vẻ mặt của hắn làm cho tim Trần Vi đập nhanh hơn.

Người luôn lạc quan yêu đời như Bạch Minh không ngờ lại nở một nụ cười chua xót, cái dạng này của Bạch Minh Trần Vi mới thấy lần đầu.

-Tiểu Lý, Lý huynh đệ a, cậu giấu diếm chúng tôi thật khó!

Bạch Minh đột nhiên lắc lắc đầu, hai mắt Trần Vi trừng lớn, Bạch Minh không ngờ lại đối xứng hô với Lý Dương, từ tiểu Lý đã biến thành Lý huynh đệ, một chút thay đổi này với người khác thì không có gì nhưng với Trần Vi thì khác, cô đã phát hiện ra có gì đó không bình thường.

Tiểu Lý, đó là xưng hô giữa người lớn với người trẻ tuổi, trước đó Bạch Minh và Mao lão đều gọi như vậy, với người trẻ tuổi thì gọi như vậy không có gì sai cả, con của bọn họ cũng không nhỏ hơn Lý Dương nữa là.

Nhưng mà hiện tại Bạch Minh không ngờ lại gọi Lý Dương là huynh đệ, đây chính là xưng hô ngang hàng, nói cách khác, Bạch Minh đã đem hắn trở thành người cùng thế hệ, cái cùng thế hệ này không phải là tên tuổi mà là tư lịch (tư cách và sự từng trải).

Ở giới đồ cổ có được tư lịch, hơn nữa tư lịch cũng không kém hơn Bạch Minh, nếu không thì hắn cũng sẽ không chủ động đối xứng hô như thế này.

Cho nên Trần Vi càng thêm kinh ngạc, cho dù là Lý Dương có kiếm lời được trăm triệu cũng không thể nào có được tư lịch như đám người Mao lão, xem bộ dáng của Mao lão dường như cũng không có phản đối, điều này càng làm cô cảm thấy kỳ quái.

-Tiểu Lý a, cậu giấu chúng tôi thật khó, thật không ngờ, cậu, cậu lại còn trẻ như thế này!

Mao lão thở dài một hơi, vẻ mặt của ông không khác Bạch Minh bao nhiêu, việc này làm cho Trần Vi mở to hai mắt hơn nữa.

Ngay cả Mao lão cũng có nhận xét như vậy, Trần Vi lúc này đã có chút mơ hồ, cô không hiểu là có chuyện gì xảy ra mà trong nháy mắt thái độ của hai người với Lý Dương lại có sự chuyển biến lớn như vậy.

-Ngừng!

Trần Vi đột nhiên kêu một tiếng, sau khi kêu xong mặt cô lập tức đỏ lên, đây là thói quen nhỏ của cô khi kết thúc một tiết mục, cô quýnh lên không ngờ lại kêu như vậy.

-Xin lỗi, thầy Bạch, Mao lão, rốt cuộc là có chuyện gì thế?

Trần Vi có vẻ rất là sốt ruột, Vương Giai Giai và Cố Nhã Tĩnh cũng tò mò nhìn bọn họ, thái độ của bọn họ đối với Lý Dương thay đổi quá đột nhiên làm cho hai người không biết đã xảy ra chuyện gì nữa.

-Lý huynh đệ, Ngọc Thánh a, thật không ngờ Ngọc Thánh lại còn trẻ như vậy, không hổ là chuyên gia trẻ tuổi nhất của viện bảo tàng Cố Cung, bội phục!

Bạch Minh ôm quyền nhìn Lý Dương nói, lời nói của hắn không mang theo một chút châm chọc nào, tài năng của Lý Dương đã thuyết phục bọn họ, sao khi biết sự thật trong lòng bọn họ chỉ còn cách cảm thán.

-Ngọc Thánh, chuyên gia viện bảo tàng Cổ Cung, rốt cuộc là như thế nào vậy?

Trần Vi lại ngây dại một chút, chuyện ở Bình Châu rất nổi tiếng, Bạch Minh và Mao lão đều có nghe nói qua, việc này Trần Vi cũng biết, nhưng cảm thụ của cô và hai người Bạch Minh Mao lão là không giống nhau.

Về phần Lý Dương có thân phận chuyên gia của viện bảo tàng Cổ Cung, Mao lão và Bạch Minh từ sớm đã biết, lúc biết bọn họ còn thảo luận qua một phen.

-Tiểu Trần, cô quên rồi ư, bảo đồ ngọc Bình Châu!

Mao lão mỉm cười nói một câu, Trần Vi trong nháy mắt sững sờ đứng ở đó, sau khi được Mao lão nhắc nhở cô cuối cùng cũng nhớ tới tin tức âm ỉ này, có điều âm ỉ thì trong giới chơi ngọc, người bình thường rất ít biết được việc này.

-Nam Vương Bắc Thánh, Ngọc Thánh Lý Dương, anh chính là Ngọc Thánh?

Trần Vi run giọng kêu lên, cô rốt cuộc cũng hiểu được vì sao Mao lão và Bạch Minh lại thay đổi thái độ. Người thanh niên thoạt nhìn rất bình thường trước mặt này không ngờ lại là người có thanh danh vang dội, Ngọc Thánh-người có thể cùng Phỉ Thúy Vương ngang hàng đó.

Có thể được danh xưng Ngọc Thánh là do thực lực của Lý Dương mang lại, ngọc phủng chế của Chu Diệp là thứ phảng chế thành công nhất từ trước tới nay, toàn bộ thế giới chỉ có mười người có thể nhận ra thứ này, mà Lý Dương chính là một trong số đó.

Có thể nói, Lý Dương ở phương diện ngọc đã đạt tới đỉnh điểm.

-Chỉ là những người ở Bình Châu nói lung tung thôi, tôi thật sự không đảm nhận nổi cái danh xưng này!

Lý Dương bất đắc dĩ cười cười, không ngờ ngay cả cái danh hiệu này bọn họ cũng biết, bảo đồ ngọc Bình Châu quả thật là có sức ảnh hưởng.

-Thật là anh à, khó trách anh lại lợi hại như thế!

Sắc mặt Trần Vi đột nhiên chuyển thành vui vẻ, biến hóa cực nhanh làm cho Lý Dương sợ hãi than, Vương Giai Giai và Cổ Nhã Tĩnh bên cạnh càng thêm hồ đồ, các cô cũng có xem qua tin tức nhưng chưa bao giờ xem tin tức về ngọc thạch nên với việc Lý Dương có danh hiệu Ngọc Thánh các cô không biết gì cả.

-Chị Trần, rốt cuộc là sao, mọi người đang nói gì thế?

Cổ Nhã Tĩnh đi tới trước mặt Trần Vi nhỏ giọng nói, khi hỏi cô còn nghi ngờ nhìn Lý Dương.

-Các người không biết sao?

Trần Vi cười hỏi, trên mặt vẫn còn mang theo nụ cười, lúc này cô đã hiểu ra tại sao Bạch Minh và Mao lão lại thay đổi thái độ như thế.

-Biết còn hỏi a, hắn rất có danh tiếng sao?

Cổ Nhã Tĩnh quệt quệt cái miệng nhỏ của mình, ấn tượng đầu tiên của cô với Lý Dương không tốt, tuy bây giờ đã có chút thay đổi, nhưng thay đổi cũng không nhiều, cô vẫn như cũ căm thù Lý Dương.

-Đương nhiên, Ngọc Thánh Lý Dương, hắn là người chơi ngọc giỏi nhất trong cả nước, chuyện đồ thạch của hắn ở Bình Châu đã kinh động tới tất cả mọi người trong giới đồ thạch!

Trần Vi cười gật đầu, ánh mắt cô lại bắt đầu sáng lên, đây chính là một tin tức tuyệt vời, Lý Dương không chỉ tìm được một cái bình cổ quý hiếm mà còn có một thân phận cực kỳ nổi tiếng, hơn nữa hắn lại còn trẻ như vậy, nếu Lý Dương có thể tới tham gia vào tiết mục của cô thì Hoa Dư Thu Tàng sẽ càng thêm có danh tiếng.

-Nhìn không ra!

Cố Nhã Tĩnh lắc lắc đầu nhưng không tiếp tục hỏi nữa, trên thực tế biểu hiện hôm nay của Lý Dương đã làm cho cô hoảng sợ, đặc biệt là khi Lý Dương từ từ nói về xuất xứ của cái bình. Lúc đó trên người hắn bộc lộ ra một sự tự tin làm cho mọi người giật mình.

-Lý huynh đệ, cậu ở phương diện cổ ngọc rất lợi hại, không ngờ cậu ở phương diện đồ sứ cũng lợi hại như vậy, sau này nhất định phải học hỏi cậu rất nhiều!

Bạch Minh cảm thán nói một câu, câu nói này xuất phát từ tấm lòng của hắn. Mao lão cũng gật gật đầu, năng lực của Lý Dương trên phương diện cổ ngọc hắn cũng có nghe qua, nhưng chưa tận mắt thấy, thế nhưng năng lực trên phương diện đồ sứ thì hắn vừa mới nhìn thấy.

Thân phận của Lý Dương bọn họ không có nghi ngờ gì nữa, Hà lão chỉ có một đệ tử, người đó cũng tên là Lý Dương. Trong vòng luẩn quẩn của đồ cổ không có cái gì là bí mật cả, đệ tử của Hà lão là một người vô cùng giỏi, chỉ trong thời gian ngắn ngủi hắn đã trở thành chuyên gia đỉnh cấp, việc này từ lâu đã làm cho mấy vị chuyên gia lớn tuổi đỏ mắt không thôi.

Hoàng lão và Hà lão là người cùng bối phận, cũng là người lợi hại như nhau. Hoàng lão khẳng định biết chuyện này, có lẽ là Hoàng lão thấy qua ảnh chụp hay cái gì đó có liên quan tới Lý Dương cho nên ngay lập tức nhận ra hắn chứ không giống như bọn hắn tới bây giờ mới biết.

Việc này Bạch Minh đã đoán đúng, Hoàng lão quả thật đã thấy qua ảnh chụp của Lý Dương, chỗ của Hoàng lão còn có bài báo đồ ngọc Bình Châu, hơn nữa kỳ nào cũng có. Ảnh chụp của Lý Dương không chỉ xuất hiện một lần trên đó nên khi gặp mặt ông có thể nhanh chóng nhận ra.

-Nào có, tôi cũng chỉ mới học hỏi mà thôi, sau này còn cần mấy vị chỉ giáo nhiều hơn!

Lý Dương vội vàng lắc đầu, thái độ khiêm tốn của Lý Dương làm cho Mao lão và Bạch Minh rất có hảo cảm, hiện tại hai người đã hoàn toàn xem Lý Dương là người mình, hơn nữa còn là một đồng minh giỏi hơn chính mình nữa.

Lúc mọi người nói chuyện thì Hoàng lão cũng từ khu nghỉ ngơi đi ra, trên tay còn cầm theo một cái hòm.

Hoàng lão rất thích khối Mã Thượng Phong Hầu nên dùng giá một trăm tám mươi vạn mua lại, ông đến Mộng Diệp Hiên cũng là vì khối ngọc này, ông chỉ là tình cờ thấy Lý Dương đang chiếm tiện nghi mà thôi.

Sau khi đi ra, Hoàng lão nói chuyện với Lý Dương vài câu rồi mới rời đi

Triệu quản lý biết mình không thể nào mua lại cái bình từ tay Lý Dương, giao dịch năm nghìn vạn không phải là thứ mà hắn có thể làm chủ được.

Chiếm được cái bình này, tâm trạng của Lý Dương rất vui vẻ, lần đến phố đồ cổ này không công, lần này tương đương với việc hắn giải ra một viên Thủy Tinh Chung.

Bất quá nếu có người dùng một viên Thủy Tinh Chung đổi với hắn chắc chắn rằng hắn sẽ không đổi, đồ tốt như vậy toàn thế giới chỉ có ba món, nếu bán đi thì rất khó mua lại được, thứ này chỉ dùng để sưu tầm là tốt nhất.

Lý Dương tin tưởng rằng khi mình già thì những thứ mà hắn sưu tầm khẳng định là rất nhiều, đến lúc đó mỗi ngày im lặng ngắm nhìn những món đồ cổ này cũng là một việc vui sướng.

Chưa tới 11 giờ bọn người Lý Dương đã quay trở lại khách sạn, Triệu quản lý kia cuối cùng cũng biết được thân phận của Lý Dương.

Biểu hiện của hắn còn kém hơn Bạch Minh, miệng hắn liên tục mở lớn tới giờ vẫn chưa khép lại được. Hắn rất khó tin tưởng việc người thanh niên trẻ tuổi nhìn giống như một sinh viên lại là chuyên gia cao cấp nhất, lần này hắn không chỉ mất đi một món bảo bối mà còn mất đi ánh mắt nữa.

Sau khi biết thân phận của Lý Dương, hắn hoàn toàn buồn tha kế hoạch thu mua cái bình, Lý Dương không thiếu tiền, bản thân lại là chuyên gia, muốn mua lại cái bình là chuyện rất khó.

Ăn xong cơm trưa, mọi người hưng phấn tiếp tục đi tới khu đồ cổ nhưng lần này không có tiếp tục đi Mộng Diệp Hiên.

Vương Giai Giai và Cố Nhã Tĩnh cũng biết được chuyện của Lý Dương, khi biết được Lý Dương còn trẻ mà đã có tài sản mấy trăm triệu, trông mắt của Cố Nhã Tĩnh muốn rớt ra ngoài luôn.

Tiếp theo, Lưu Cường nói tới việc công ty bán đấu giá của Lý Dương đã là công ty bán đấu giá lớn nhất Trịnh Châu, Cố Nhã Tĩnh ngay lúc đó liền đại ra. Lần trước cô còn cười nhạo Lý Dương là công ty của hắn sẽ nhanh chóng phá sản, không ngờ công ty người ta lại làm ăn lời được mấy trăm triệu, hơn nữa tự thân cũng đã có tiền tỉ rồi.

Người có giá trị bản thân lớn hơn Lý Dương trong cả nước có rất nhiều, nhưng mà người vừa mới tốt nghiệp, dựa vào sức của bản thân mà có tài sản lớn như thế thì không có mấy, có thể nói hắn là rồng trong loài người cũng không sai.

Hơn nữa Lý Dương lại có Hà lão làm chỗ dựa, lúc này Lý Dương tuyệt đối chính là bạch mã hoàng tử rong lòng rất nhiều cô gái đẹp, ngay cả Vương Giai Giai bây giờ cũng đã cảm thấy mình có chút áp lực rồi.

Buổi chiều Lý Dương cũng không mai mắn như buổi sáng, hắn không có kiếm lời được nhưng mà cũng đã mua vài món hàng trị giá vài vạn, những thứ này đều là đồ cổ, sau khi nhìn thấy những thứ này, Mao lão và Bạch Minh đều gơ ngón tay cái lên.

Chỉ trong một thời gian ngắn mà có thể kiếm được nhiều món đồ cổ như thế, hai người rất là bội phục Lý Dương.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

299. Chương 299: Nguy Cơ Của Lý Dương.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

-Sơn ca, em đây kính anh một ly!

Dưới ngọn đèn mờ ảo, Thẩm Hạo cầm một ly bia, khuôn mặt đỏ bừng nhìn người trẻ tuổi trước mặt nói.

Trong căn phòng rất lớn có tám chín nam nữ đang ngồi, ngoài trừ Thẩm Hạo còn có hai người thanh niên trẻ tuổi khoảng 27,28 tuổi, bên cạnh là cách cô gái ăn mặc hở hai, tính ra thì bên cạnh mỗi người thanh niên đều có hai cô gái.

-Thẩm công tử, không cần uống rượu gấp như vậy, trước tiên vui vẻ mới là quan trọng!

Người thanh niên trẻ tuổi kia cười đậm đàng một tiếng rồi sờ mó hai cô gái bên cạnh làm cho hai người không ngừng la hét.

Người thanh niên kia còn lại cũng ngẩn đầu lên nhìn Thẩm Hạo nói:

-Thẩm công tử, không cần khách khí với tôi và Sơn ca như vậy, chỉ cần hai người chúng ta có thể thì tuyệt đối sẽ không chối từ!

Thẩm Hạo do dự một chút rồi đặt ly bia xuống, ánh mắt lộ ra sự hung tàn.

-Kỳ thật cũng không chuyện gì, em có một kẻ thù vừa tới HongKong, ở đại lục đã để cho hắn chạy vài lần, lần này để cho em gặp lại hắn ở HongKong, chỉ tiếc là người của em không có ở đây cho nên em muốn nhờ Sơn ca giúp đỡ!

-Ha ha, chỉ việc nhỏ này thôi à? Không có gì, người anh em nói đi, muốn tên đó mất tay hai mắt chân hay là tay chân đều mất!

Người trẻ tuổi lập tức cười nói, sát mặt Thẩm Hạo đột nhiên hiện ra vẻ vui mừng, hắn cắn răng rồi hung hãn nói:

-Tốt nhất là tay chân đều mất!

-Xem ra người này dắc tội với Thẩm công tử không nhẹ, một tay một chân không thành vấn đề, nhưng mà tôi nói trước, tay mười vạn, chân mười lăm vạn, đàn em của tôi không thể làm không công được, tiền Thẩm công tử phải lo đấy!

Người trẻ tuổi không nhịn được lắc đầu, thân thể hai cô gai có chút run lên nhưng nhanh chóng ổn định lại.

-Tiền không thành vấn đề, chỉ cần có thể làm ổn thỏa thì em đồng ý trả năm mươi vạn!

Thẩm Hạo nheo mắt lại nói, trong đầu rất nhanh hiện lên bộ dạng thô thảm của Lý Dương sau khi mất đi một tay một chân, khi nghĩ tới việc này thì hắn rất hưng phấn.

-Tốt, Thẩm công tử đã sáng khoái như vậy thì chúng tôi cũng không có gì để nói, cậu đem địa chỉ và ảnh chụp của hắn đưa cho tôi, ngày mai công tử sẽ được như ý!

Thẩm Hạo lập tức lắc đầu, nói:

-Không cần như phiền toái như vậy, ngài may mắn sẽ đến tham dự Tô Phú đấu giá, đến lúc đó tôi sẽ chỉ cho anh...

Thẩm Hạo biết Lý Dương khẳng định sẽ đi tới hội đấu giá” chỉ cần đi đấu giá là có thể gặp được Lý Dương.

-Hội đấu giá? Thẩm huynh đệ, người đó có thân phận gì? Cậu cũng không thể hại hai huynh đệ tôi đó...

-Người này chỉ là một tên nhà giàu mới nổi, trên tay có chút tiền thôi, mọi người yên tâm, hắn chỉ là một người bình thường, việc này tôi có thể cam đoan!

-Ok, chỉ cần là người bình thường thì không có vấn đề gì, nhưng mà khi có vấn đề, chúng tôi chạy không thoát thì Thẩm công tử cũng chạy không thoát đâu!

Mọi người lại uống thêm vài ly, thỉnh thoảng có tiếng phụ nữ rên rỉ vang lên, dưới ánh đèn mờ ảo, sắc mặt của Thẩm Hạo càng thêm dữ tợn.

Đi dạo một ngày, Lý Dương có thu hoạch rất lớn, khi nghỉ ngơi hắn vẫn cười không khép miệng được.

Trong phố đồ cổ HongKong chỉ cần có nhãn lực thì có thể đào được bảo, không có nhãn lực thì thường xuyên sẽ bị thua thiệt.

Có năng lực đặc thù tất nhiên là Lý Dương sẽ không bị thua thiệt, Lý Dương tổng cộng tìm được hơn mười món đồ cổ không tệ, mấy thứ này cộng lại cũng chỉ tốn bảy vạn. Nếu đem thứ này bán đi thì lời ít nhất cũng được bảy mươi vạn, với việc này Bạch Minh và Mao lão hâm mộ không thôi.

Trần Vi còn nói giỡn với Lý Dương là chỉ cần một món trong số này cũng đủ để làm vật phẩm trong tiết mục của cô rồi, Lý Dương nếu có hứng thú thì cô sẽ tổ chức cho hắn một tiết mục riêng.

Với đề nghị này Lý Dương theo bản năng từ chối, hắn không phải là người thích làm cao nên việc này tốt nhất là quên đi

Thái độ của Lý Dương làm Trần Vi có chút thất vọng nhưng cô cũng không có tức giận, khi về chỉ cần nói chuyện này cho Tổng biên tập để hắn tìm cách thuyết phục Lý Dương, còn việc có thuyết phục được hay không thì cô không cần quan tâm.

Sáng ngày hôm sau, Lý Dương tới tám giờ mới rời giường, ngày hôm qua quá mức hưng phấn nên hắn ngủ có chút muộn.

Giá trị của những thứ này đối với Lý Dương cũng không cao, hắn mua những thứ này vì hưởng thụ quá trình mà thôi. Những thứ này đều được hắn dùng mắt thường nhìn một lần rồi tiếp tục dùng năng lực đặc thù quan sát thêm lần nữa, quá trình này quả thật đã làm cho Lý Dương say mê.

Nói cách khác, Lý Dương nếu chỉ dùng năng lực đặc thù quan sát những thứ này thì hắn đã có không chỉ mười món đồ cổ, nhưng mà như vậy thì thú vui của việc đào bảo sẽ biến mất hơn nữa hiện tại Lý Dương cũng không thiếu tiền.

Sáng hôm nay tổ chức đấu giá Phi Thúy châu báu, lúc trước hắn cũng không có để ý tới việc này nhưng mà viên Kim Cương 36 cara đã làm cho hắn đập nhanh hơn nữa năng lực đặc thù cũng tự động xuất hiện, thậm chí có xúc động muốn vươn tay nắm lấy nó, vì những điều này Lý Dương đã thay đổi ý định.

Lý Dương rất tò mò với cái vòng cổ này nên quyết định mua nó để đem về nghiên cứu một chút.

Vì thế, Lý Dương cố ý đi lập một tài khoản năm nghìn vạn đô la HongKong, số tiền này chắc cũng đủ dùng rồi.

Thu thập mọi thứ rồi ra ngoài thì đã chín giờ, Vương Giai Giai và Cố Nhã Tĩnh đều đang ở đại sảnh khách sạn chờ hắn.

Mao lão và thấy Bạch sáng nay không tham gia hội đấu giá, bọn họ phải đi chuẩn bị một số thứ cho tiết mục, Vương Giai Giai và Cố Nhã Tĩnh không phải người của đài truyền hình nên không cần đi theo nên có dư thời gian đi cùng Lý Dương tới xem hội đấu giá châu báu sẽ như thế nào.

Hội đấu giá tổ chức ở trung tâm triển lãm HongKong lúc mười giờ, chín giờ ba mươi là có thể vào cổng, trước khi tham gia Lý Dương còn cố ý tìm thêm 2 thẻ báo giá để cho Vương Giai Giai và Cố Nhã Tĩnh để hai cô có thích cái gì thì cũng có thể mua.

Bốn người nghỉ ngơi một hồi đợi tới chín giờ ba mươi rồi cùng nhau đi tới hội triển lãm, khách sạn nằm gần với khu triển lãm nên việc đi lại cũng khá thuận tiện, không giống bọn người Mao lão, khi đi phải chuẩn bị xe từ trước.

Lúc tới trung tâm triển lãm, Lưu Cương đột nhiên quay đầu lại nhìn năm người đứng nơi xa, cuối cùng mới theo sau bọn người Lý Dương.

Năm người này đều đứng ở góc khuất, Thẩm Hạo là người đứng trong cùng, bốn người còn lại là những người cùng uống rượu với hắn hôm qua, sắc mặt của hai người gọi là Sơn ca và Phong ca đều hiện ra sự ngưng trọng.

-Chính là mấy người bọn họ, người mặt áo lam là kẻ thù của em, chỉ cần lấy đi một tay một chân của hắn là được, hai cô gái bên cạnh không nên động vào...

Sau khi chờ bọn người Ký Dương đi khỏi Thẩm Hạo mới nói.

-Thẩm công tử, không phải là cậu muốn chúng tôi động thủ ở đây đó chứ?

Sơn ca nói.

-Sao vậy, nơi này không được sao...

Thẩm Hạo nghi ngờ nói một câu.

-Đương nhiên không được. Cậu không xem nơi này là nơi nào à, đây chính là trung tâm triển lãm HongKong, bảo vệ nơi này còn chặt chẽ hơn cả ngân hàng nữa đó, tôi dám đảm bảo chỉ cần chúng ta vừa ra tay thì đã bị bắt rồi...

Sắc mặt Sơn ca rất khó coi, hắn là một tên côn đồ, cũng được xem như là đầu lĩnh, hắn có mấy chục tay chân, lúc bình thường đều chỉ thu phí bãi sống qua ngày mà thôi.

Thẩm Hạo là một tên công tử nhà giàu mà hắn tình cờ quen được, bọn họ đều thích lẫn lộn vào đám công tử ăn chơi như thế này để kiếm lợi, Thẩm Hạo cũng muốn quen với những tên như bọn Sơn ca này, nếu có chuyện gì không tiện làm cũng có thể dùng tiền thuê người khác làm, nói chung là hai bên lợi dụng lẫn nhau mà thôi.

Thẩm Hạo lần này tới HongKong vốn không định tìm Sơn ca nhưng mà Lý Dương ngoài ý muốn xuất hiện đã khuấy rây kế hoạch của hắn, vì trả thù Lý Dương, hắn chủ động tìm tên côn đồ này nên ngày hôm qua không có xuất hiện.

Sơn ca có chút do dự, Phong ca thì dùng sức lắc đầu, công tử nhà giàu đúng là công tử nhà giàu, cái gì cũng không biết, khó trách có thể làm cho kẻ thù chạy vài lần.

Một lát sau Thẩm Hạo cắn răng nói:

-Nếu không thì một hồi em nghĩ biện pháp dụ hấn ra bên ngoài, mọi người ở ngoài động thủ...

-Tốt, như vậy thì không có vấn đề gì, chỉ cần cậu có thể dẫn hấn ra bên này là được, việc còn lại để chúng tôi lo!

Sơn ca lập tức gật đầu, một tay một chân này trị giá năm mươi vạn, số tiền này cũng đủ để bọn họ sống sung sướng một năm.

-Cứ như vậy đi

Thẩm Hạo gật gật đầu, lúc này hấn vì trả thù mà không từ bất cứ thủ đoạn nào, ghen tị và oán hận đã làm hấn điên cuồng.

- Lưu Cương, sao anh đi chậm vậy?

Bên trong hội triển lãm, Lý Dương dùng sức quơ tay về phía Lưu Cương, người luôn theo sát hấn hôm nay không ngờ lại bị bỏ xa như vậy.

-Tôi muốn đi xung quanh nhìn một chút xem có người quen hay không ấy mà...

Lưu Cương lập tức cười nói, lúc nói trong mắt hấn hiện ra một chút nặng nề.

Trong hoàn cảnh miễn cảm vừa nãy mà bọn người kia vẫn nhìn chằm chằm vào Lý Dương nên hấn đã sớm phát hiện, hấn đi chậm chính vì muốn quan sát một chút, sao khi phát hiện người trốn tránh là Thẩm Hạo thì hấn biết ngay là bọn người này không có ý tốt.

Đi theo phía sau Lý Dương, Lưu Cương sờ sờ người, lần này đi theo Lý Dương đến Hongkong là để mua một thứ quý hiếm cho nên hấn trang bị rất đầy đủ, những người bình thường thì hấn không sợ, hấn chỉ sợ sẽ gặp tình huống ngoài ý muốn mà thôi.

Nhưng mà việc này hấn không định nói với Lý Dương, chỉ cần tự mình đi theo thì hấn tin tưởng không ai có thể làm gì Lý Dương được.

-Người quen, nơi này làm gì có người quen chứ?

Lý Dương cười khê lắc lắc đầu, hấn vừa mới nói xong thì từ xa có một giọng nói vang lên:

-Lý Dương...

Lý Dương cũng ngắc đứng yên tại chỗ, vừa mới nói không có người quen không ngờ ngay lập tức gặp được một người, Lưu Cương thấy cảnh này liền quay đầu sang một bên cười trộm.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

300. Chương 300: Cho Hấn Một Cái Giáo Huấn.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

-Thật là anh, anh tới HongKong khi nào?

Sang Dala nhanh chóng đi tới, phía sau hấn vẫn là bốn tên bảo tiêu, ngoài trừ bốn còn có năm người trẻ tuổi đi theo phía sau, bọn họ đang cẩn thận đánh giá Lý Dương.

-Tôi vừa tới, không ngờ có thể gặp anh ở đây...

Lý Dương lắc đầu, Lưu Cương đã nhìn cười tới mức đỏ mặt, Vương Giai Giai và Cố Nhã Tĩnh cũng đang cố nén cười, vận khí của Lý Dương thật là tốt, vừa mới nói liền có ngay.

-Đúng vậy, tôi vốn cho rằng phải một thời gian nữa mới gặp được anh, không ngờ là chúng ta lại gặp mặt sớm vậy!

Sang Dala nhìn Lý Dương cười nói.

Người tiến vào đại sảnh bán đấu giá càng ngày càng nhiều, hai người nói chuyện với nhau một hồi rồi cùng nhau đi vào đại sảnh, lần này Sang Dala cũng tới để đấu giá.

Đại sảnh hội triển lãm Hongkong còn tốt hơn cả khách sạn mà Lý Dương nghỉ lại ở Nghiễm Châu, nơi này có vẻ càng thêm xa hoa, càng thêm rộng lớn.

Hơn nữa chỗ ngồi trong này nhiều hơn ở Nghiễm Châu khá nhiều, có khoảng ba trăm ghế ngồi trong này, nếu hội lại thì đã có thể thành một cái phòng hội nghị rồi.

Lĩnh thể bài rồi ngồi xuống, điều làm bọn họ không ngờ là bọn họ và Sang Dala lại ngồi cùng một chỗ, trùng hợp như thế ngay cả Sang Dala cũng phải than thở.

Việc này chỉ có thể nói duyên phận của bọn họ không tệ, ngồi chung nên hai người cũng có dịp trao đổi tình cảm bạn bè.

Lần báo đấu giá châu báu này có tổng cộng hai mươi sáu món được bán, Sang Dala tới nơi này thuần túy là góp vui chứ cũng không định mua cái gì, có thể gặp được Lý Dương là một việc ngoài ý muốn, coi như là một chút thu hoạch.

Chín giờ năm mươi đại sảnh đấu giá đã ngồi đầy người.

Lý Dương âm thầm gật đầu, so với công ty Tô Phú, công ty của bọn họ còn phải cố gắng rất nhiều, quy mô như thế này trong ngắn hạn bọn họ không thể nào làm được.

Năm phút nữa là tới mười giờ, đèn trong đại sảnh đều đã sáng lên, người bán đấu giá cũng đã bước lên sàn.

Mọi người phía dưới nhất thời yên lặng lại, phía sau người bán đấu giá hiện ra hình ảnh của những vật phẩm đấu giá.

Rất nhanh, vật phẩm đầu tiên đã được mang lên đấu giá.

Lý Dương không có để ý tới những vật phẩm đấu giá này, cũng không có hứng thú gì với chúng, mấy thứ này bị người khác mua đi cũng không có ảnh hưởng gì tới hắn.

Lý Dương cảm thụ chính là không khí đấu giá, công ty bán đấu giá của bọn họ cần phải học hỏi nhiều hơn nữa.

-Lý Dương, sao anh không mua gì hết thế? Chẳng lẽ thứ nhìn trúng vẫn chưa xuất hiện hay sao...

Sang Dala tiến gần tới chỗ Lý Dương rồi nhỏ giọng nói.

-Xem như vậy đi, còn anh, sao chưa ra tay gì hết thế...

-Cáp, tôi chỉ tới góp vui mà thôi, nghe nói có một cái vòng cổ không tệ nên tới nhìn một chút, nhưng àm sẽ không cạnh tranh, tôi không có nhiều tiền như vậy!

Giọng của Sang Dala không lớn nên không ảnh hưởng đến người khác, tiền tất nhiên là hắn có, nhưng hắn sẽ không đi cạnh tranh những thứ xa xỉ như thế, Sang Dala có nhiệm vụ kế thừa gia tộc, muốn làm việc gì trước hết cũng phải nghĩ tới gia tộc.

Rất nhanh, một giờ đấu giá đã trôi qua, vật phẩm quan trọng nhất trong lần đấu giá này cuối cùng cũng đã xuất hiện.

Vừa thấy cái vòng cổ này, mọi người vốn đang ồn ào chợt im lặng trở lại, sự yên lặng này kéo dài không được bao lâu đã bắt đầu ồn ào trở lại.

Người đấu giá cái vòng cổ Kim Cương này rất nhiều, Lý Dương yên lặng đánh giá bốn phía, chiếc vòng Kim Cương có giá một nghìn năm trăm vạn rất nhanh đã tăng lên ba nghìn vạn, Lý Dương thì vẫn chưa ra giá lần nào cả.

Sau khi giá cả vượt qua ba nghìn vạn tốc độ đấu giá đã chậm đi rất nhiều, người cạnh tranh cũng đã không còn bao nhiêu.

-Ba nghìn hai trăm vạn!

Một người đầu giá, đây là giá trị thấp nhất mà chuyên gia đã tính ra, nhưng mà nếu cộng thêm giá thủ tục thì đã vượt qua giá của nó khá nhiều rồi.

Sau khi giá ba nghìn hai trăm vạn giá được báo, Lý Dương lần đầu tiên giơ thẻ bài của mình lên làm cho Sang Dala và đám người Vương Giai Giai có chút sững sốt.

-Ba nghìn hai trăm năm mươi vạn... . . .

Người bán đầu giá kêu lớn, ngay lập tức có người tiếp tục kêu giá

Người bán đầu giá còn chưa nói gì thì Lý Dương đã giơ thẻ bài lên rồi trực tiếp báo giá:

-Ba nghìn 800 vạn...

Hội trường trong nháy mắt vô cùng yên tĩnh, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn Lý Dương, một lần tăng thêm năm trăm vạn tương đương với 10 lần giơ thẻ bài, ai cũng không ngờ Lý Dương còn trẻ mà lại quyết đoán như vậy.

-Ba nghìn 800 vạn, vị tiên sinh này ra giá ba nghìn 800 vạn... . . .

Giọng của người bán đầu giá cao hơn không ít, vừa rồi tuy rằng có nhiều người cạnh tranh cũng rất kịch liệt nhưng cũng không có ai tăng một cách sáng khoái như Lý Dương cả.

-Lý Dương, đừng nói là anh thực sự muốn mua cái vòng cổ này nhé?

Vương Giai Giai kinh ngạc hỏi một câu, Lý Dương trực tiếp tăng giá năm trăm vạn thì đồ ngọc cũng biết hẳn muốn mua cái vòng cổ này. Trước đó bọn họ chỉ cho rằng Lý Dương tới để góp vui mà thôi.

-Viên Kim Cương lớn như thế anh chưa từng gặp qua, mua về làm kỷ niệm cũng không tệ...

Lý Dương vừa nói xong thì lại có người ra giá 3850 vạn.

Đầu cũng chưa nâng, Lý Dương lại giơ thẻ bài lên, chiếc vòng cổ này trong lòng hẳn có giá 4200 vạn, vượt qua giá này hẳn sẽ không tiếp tục cạnh tranh nữa, bây giờ còn chưa tới nên hẳn vẫn có thể tiếp tục báo giá.

-Ba nghìn chín trăm vạn... .., 3900 vạn lần 1, 3900 vạn lần 2, 3900 vạn lần 3, chúc mừng tiên sinh, chiếc vòng cổ này cuối cùng cũng đã thuộc về ngài...

Ba phút sau, người bán đầu giá gõ mạnh búa xuống, cái vòng cổ này cuối cùng cũng đã thuộc về Lý Dương.

Ba nghìn chín trăm vạn cộng thêm thủ tục nữa là bốn nghìn ba trăm vạn, so với giá mà Lý Dương định ra thấp hơn một chút, với việc này Lý Dương rất vừa lòng.

Sau khi vòng cổ Kim Cương bán xong hội đấu giá cũng đã chấm dứt, Lý Dương vừa mới đứng lên lập tức có người của công ty đấu giá chạy tới.

Bọn họ không phải lo lắng Lý Dương không mua nổi mà chỉ theo thường lệ hỏi Lý Dương khi nào thì thanh toán tiền lấy hàng hóa, người có thể tới tham gia hội đấu giá công ty đã điều tra qua giá trị con người của họ rồi, người không có thực lực nhất định thì không thể nào vào đây được.

Biết được có thể ngay lập tức lấy được sản phẩm, Lý Dương lập tức thanh toán tiền, cái vòng cổ kia càng lấy sớm thì càng có thể biết được vấn đề sớm.

-Sơn ca, Phong ca, Hạo ca, hội đấu giá đã xong!

Bên ngoài một quả cà phê có một người thanh niên trẻ tuổi xâm mình chạy tới, hẳn đứng trước mặt đám người Thẩm Hạo rồi nhỏ giọng nói, Sơn ca không nói gì mà chỉ ngẩn đầu nhìn Thẩm Hạo.

Ở nơi này hẳn khẳng định sẽ không động thủ, phải xem Thẩm Hạo làm việc ra sao mới được.

-Các người đợi lát nữa...

Thẩm Hạo hiện ra một chút do dự, nhưng mà nghĩ tới cảnh ngày đó Vương Giai Giai không cho hắn chút mặt mũi nào, khuôn mặt hắn lại hiện ra sự dữ tợn.

Chiếc vòng cổ Kim Cương đã tới tay, khi cầm cái vòng cổ, tâm trạng Lý Dương rất kích động nhưng không có mãnh liệt như ngày đó, năng lực đặc thù cũng không có tự mình xuất hiện.

Việc này làm cho Lý Dương rất nghi ngờ, nếu không phải tận mắt nhìn thấy chiếc vòng cổ thì Lý Dương còn cho rằng công ty bán đấu giá đã đánh tráo nữa đó chứ.

-Lý Dương, Thẩm Hạo vừa mới gọi điện thoại chem em nói hắn tìm được một món đồ sứ rất tốt, hắn hỏi chúng ta có muốn nhìn một chút không...

Lý Dương vừa mới vừa lấy chiếc vòng cổ xong thì Vương Giai Giai đã cau mày đi tới nhỏ giọng nói, Thẩm Hạo mất tích một ngày không ngờ bây giờ lại chủ động liên hệ với cô hơn nữa còn nói một tin tức làm cho người khác khiếp sợ.

-Thẩm Hạo, đồ sứ? Nếu hắn nhìn trúng thì bảo hắn tự mình mua đi, chúng ta không đi...

Lý Dương nhũn mày nói, hắn không hề có chút thiện cảm nào với Thẩm Hạo nên căn bản là không muốn đi gặp.

-Có khả năng là hắn nhìn thấy cái bình Nguyên Thanh Hoa nên nhờ anh tới xem xét...

Vương Giai Giai lại nói, Lý Dương hơi sững sốt, ba từ Nguyên Thanh Hoa này rất có ma lực, vừa rồi còn không muốn đi Lý Dương lập tức thay đổi ý định.

Sắc mặt của Lưu Cương rất trầm trọng, gót chân vừa định nâng lên, lại rụt trở về.

Thẩm Hạo nhìn thấy bình Nguyên Thanh Hoa là giả, muốn tìm Lý Dương gây phiền toái mới là thật, Lưu Cương vốn định khuyên bảo Lý Dương không cần đi nhưng cuối cùng đã thay đổi ý định.

Lần này tránh thoát không biết lần sau Thẩm Hạo sẽ dùng quỷ kế gì để đối phó Lý Dương, không bằng thừa dịp này dạy dỗ hắn một chút để cho hắn vĩnh viễn không dám trêu chọc bọn họ.

Lúc trước Lưu Cương chỉ có một mình nên hắn còn có chút lo lắng, hiện tại có thêm Sang Dala và bốn tên bảo tiêu nên hắn yên tâm không ít. Bốn tên bảo tiêu của Sang Dala đều xuất thân từ quân nhân, ty thuua kém hắn nhưng đối phó người thường thì không có vấn đề gì.

Những tên bên cạnh Thẩm Hạo kia Lưu Cương đã nhìn thấy rõ ràng, bọn chúng đều là những tên côn đồ bình thường mà thôi.

Chỉ cần Sang Dala đi theo thì khi có chuyện bốn tên bảo tiêu không thể không ra tay, đến lúc đó thì bảo vệ Lý Dương không phải là vấn đề nữa.

Hơn nữa, khi thật sự gặp nguy hiểm thì trang bị của hắn không phải chỉ để làm cảnh, bất cứ thứ nào trên người hắn đều có thể lấy mạng người cả.

-Được rồi, chúng ta qua xem một chút...

Do dự một hồi, Lý Dương rốt cục gạt đầu, lý do của Thẩm Hạo làm cho Lý Dương không thể từ chối được, không nói tới việc hắn có hứng thú với Thanh Nguyên Hoa, ngay cả Vương Giai Giai bên cạnh cũng muốn đi xem một chút. Mục tiêu thăm dò của tòa soạn bọn họ chính là Nguyên Thanh Hoa, Vương Giai Giai phải qua đó xem một chút, cô mà đi thì Lý Dương không thể không đi được.

Thẩm Hạo chính là biết việc này nên mới dùng nó để dụ bọn họ qua, không thể không nói, chiêu này rất hữu dụng.

-Cái gì Nguyên Thanh Hoa, Lý lão đệ, chúng tôi có thể đi theo không...

Sang Dala đi theo Lý Dương nên khi nghe xong hắn cũng có hứng thú nên hỏi, khước miệng Lưu Cương có chút mỉm cười, hắn đang nghĩ làm cách nào để mang Sang Dala theo, không ngờ Sang Dala đã tự mình dân tới cửa.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

301. Chương 301: Một Cảnh Tượng Vô Cùng Quen Thuộc.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Lý Dương do dự một chút rồi đáp ứng Sang Dala.

Nguyên Thanh Hoa rất quan trọng nhưng Lý Dương lại không tin Thẩm Hạo lại có vận may đến như vậy. Đầu năm nay, Nguyên Thanh Hoa không có mười ngàn thì cũng có tám ngàn. Những món Nguyên Thanh Hoa được bán với giá trên trời. Và hiện nay trên thị trường thì Nguyên Thanh Hoa phát triển rất mạnh.

Nhiều Nguyên Thanh Hoa đến như vậy thì không ai biết có bao nhiêu là hàng chính phẩm. Ở đây không có được những chuyên gia hoặc những tổ chức chân chính để thẩm định. Nếu không thì nó sẽ không được tính là Nguyên Thanh Hoa. Cho dù có thật thì cũng sẽ bị lẫn lộn bên trong với rất nhiều đồ giả. Nếu không có biện pháp khắc phục thì tình hình này sẽ tạo điều kiện cho đồ giả phát triển mạnh hơn.

Khoảng cách đến trung tâm hội nghị triển lãm HongKong không đến hai mươi phút đi xe. Tại một quán trà nhỏ cách cái ngã tư có hơn hai mươi người thanh niên đang ngồi. Trên tay của rất nhiều người có hình xăm, làm cho những người đi ngang cảm thấy mất tự nhiên, dường như bước nhanh hơn, sợ đứng lâu sẽ gặp nhiều phiền toái.

- Thẩm công tử, sợ cái gì. Trong việc này cứ yên tâm. Đây là địa bàn của huynh đệ chúng tôi. Tôi muốn làm gì thì làm, không cần phải xin ý kiến ai trước.

Sơn ca thảnh thơi uống ngụm bia. Sắc mặt của Thẩm Hạo không ngừng biến đổi. Y vốn định đem Lý Dương đưa tới đây rồi bỏ đi.

Nhưng đáng tiếc là cái vị Sơn ca này lại không có ý cho y đi.

- Có Sơn ca ở đây thì tôi cái gì cũng không cần lo lắng.

Thẩm Hạo cười có chút miễn cưỡng. Y tuy có ý xấu nhưng lúc này tay chân lại có chút run rẩy. Muốn không sợ mới là lạ.

- Thẩm công tử, chẳng lẽ anh không muốn nhìn thấy kẻ thù của mình rên xiết, kêu la trước mặt anh sao?

Phong ca đi từ phía sau đến, vỗ vào bả vai Thẩm Hạo. Thân hình Thẩm Hạo hơi run lên nhưng tưởng tượng đến lời nói của Phong ca thì trên mặt y càng biến đổi, tâm trạng không còn bàng hoàng nữa.

Với y mà nói thì có thể chính mắt nhìn thấy Lý Dương bị trừng phạt thì quả thật vui sướng vô cùng.

Một gã thanh niên vội vàng đi tới, nhìn thoáng qua Thẩm Hạo rồi chậm rãi nói:

- Sơn ca, Phong ca, Lục tử gọi điện thoại đến nói người kia đã lái xe đến đây nhưng vẫn còn ở ngoài. Bọn họ đến không giống như đã nói lúc trước, có ít nhất mười người.

Phong ca đang nở nụ cười nham hiểm sắc mặt đột nhiên biến đổi, nhìn chằm chằm vào Thẩm Hạo nói:

- Thẩm công tử, có chuyện gì vậy? Không phải bọn họ có bốn người sao?

- Phong ca, chuyện này tôi không biết. Tôi chỉ biết bọn họ có bốn người. Buổi sáng hôm nay các người và tôi cũng đã gặp qua. Quả thật chỉ có bốn người.

Thẩm Hạo cuống quýt kêu to. Những người này bản tính hung ác y đều biết. Chơi với họ giống như là chơi với dao hai lưỡi vậy. Y hiện tại đơn thân độc mã tại Hồng Công, căn bản không dám đắc tội với bọn chúng.

- Người anh em, không phải tôi không tin anh mà hiện tại sự việc đã thay đổi. Bọn họ có nhiều người, và chúng tôi cũng không dám cam đoan thành công. Huống hồ nếu các anh em bị thương thì tiền thuốc men cũng không phải nhỏ đâu.

Phong ca lại nở nụ cười. Thẩm Hạo nhìn khuôn mặt cười nham hiểm của gã thì tâm trạng đột nhiên cảm thấy lạnh.

Thẩm Hạo mắng thầm trong lòng, nhưng trên mặt lại nở nụ cười lấy lòng. Ý tứ của Phong ca, y hiểu rất rõ. Bọn người trước mặt gã chính là bọn sói chuyên ăn tươi nuốt sống thịt người.

- Phong ca, tôi hiểu được ý của anh. Tôi chỉ muốn trả mối thù mà thôi. Người khác không cần quan tâm đến. Hiện tại sự việc đã nằm ngoài ý muốn nên đứa em này nguyện ý thêm năm trăm ngàn để các vị anh em đây cảm thấy yên tâm.

- Haha, Thẩm công tử thật là hào phóng. Các anh em còn không mau cảm ơn anh Thẩm đây. Lát nữa phải cố gắng làm việc đấy nhé.

Phong ca lập tức cười to nói. Những người chung quanh đều cười vang. Sơn ca trao đổi ánh mắt với Phong ca, còn những người khác thì không thèm để ý. Bọn họ tổng cộng có hai mươi lăm, hai mươi sáu người, đều là những người có thân thủ bách chiến. Đừng nói là một đánh ba, có đến ba mươi cũng không thành vấn đề.

Hai người trong lòng cảm thán. Cái tên Thẩm công tử này là một con dê béo. Mới vừa nói ra như vậy đã bỏ ra hơn năm trăm ngàn. Nếu sự việc sau khi giải quyết xong thì có thể nghĩ ra biện pháp kiếm thêm nhiều hơn nữa.

Thẩm Hạo biết suy nghĩ của hai người này. Thẩm Hạo chỉ sợ là sẽ hối hận, gào khóc. Trong nhà y có tiền nhưng lại không thể sử dụng đồng tiền đó quá nhiều. Nếu như không phải vì y theo đuổi Vương Giai Giai thì căn bản sẽ không có được đồng nào. Từ chuyện của Chu Phảng lần trước, thì tài chính của y đã bị người nhà khống chế rồi.

Khi ở trên xe, Lý Dương nghi hoặc đánh giá cái vòng cổ kim cương. Hắn đem vòng cổ đặt trước mắt, tâm trạng trở nên vững vàng. Nếu như hôm đó không xuất hiện tình huống thì đã làm cho hắn thất vọng không ít.

Nếu không phải Lý Dương nhận ra đây là kim cương thật thì chiếc vòng cổ này đã trở thành một chiếc vòng cổ bình thường và không có một chút quan hệ nào với năng lực đặc thù của Lý Dương.

- Lý Dương, anh có thể cho tôi nhìn một chút được không? Không, cho Giai Giai nhìn một chút thôi.

Ánh mắt Cổ Nhã Tĩnh sáng lên, cố hỏi một câu rồi lại có cảm giác ngượng ngùng, vội vàng bổ sung thêm một câu.

- Mình đâu có muốn xem?

Vương Giai Giai vội vàng néo Cổ Nhã Tĩnh, sắc mặt hơi đỏ lên.

- Haha, tùy các cô thôi!

Lý Dương cười to một tiếng, trong lòng cảm thấy hối tiếc. Nếu không phải có biểu hiện của hôm đó thì Lý Dương căn bản sẽ không bỏ ra nhiều tiền để mua cái vật xa xỉ như vậy. Hiện tại cái loại này chẳng có cái gì đặc biệt, cho nên Lý Dương không có hứng thú với cái vòng cổ này.

Cổ Nhã Tĩnh tiếp nhận cái vòng cổ. Gia đình của hai người đều có thể lực rất lớn nhưng tiền tiêu vặt trong tay lại không nhiều. Những vật xa xỉ bình thường chỉ có thể nhìn chứ không được sở hữu.

Đương nhiên, chỉ cần hai người công khai thích một món gì đó thì lập tức sẽ có được mấy chục cái, sẽ không kém hơn so với cái vòng cổ này của Lý Dương. Chỉ sợ là người nhà của hai cô sẽ không đồng ý mà còn nhốt các cô ở trong nhà. Thân phận các cô không cho phép các cô làm như vậy.

- Thật xinh đẹp, Giai Giai. Chị nhìn xem cái này so với của chị Ngô thì cái nào tốt hơn?

Ánh mắt Cổ Nhã Tĩnh vẫn sáng lên, vuốt ve không ngừng cái vòng cổ. Kim cương 36 ca-ra mặt trên của vòng cổ không nhỏ. Cho dù có đặt ở trong xe cũng phát ra ánh sáng chói mắt.

- Cái này làm so sánh với cái của chị Ngô chứ? Vòng cổ của chị Ngô đến 61 ca-ra, còn cái này chỉ bằng một nửa.

- Cái này không nhất định. Cái của Ngô tử quá lớn cho nên không thể mang ra đường được. Còn cái này thì ít nhất có thể mỗi ngày đều được mang nó.

Cố Nhã Tĩnh đeo cái vòng vào cổ, đột nhiên hỏi:

- Lý Dương, thật nhìn không ra anh lại là người có tiền như vậy.

Nhưng anh mua cái vòng cổ này để làm chi, để cưới vợ à?

Lý Dương đang nghe lén hai người nói chuyện, đột nhiên bị Cố Nhã Tĩnh hỏi một câu, trong nhất thời ngẩn người ra. Còn Vương Giai Giai thì có chút sững sốt, vụng trộm nhìn thoáng qua Lý Dương.

- Nào có, bạn gái tôi còn không có, làm sao có thể cưới vợ được. Nhưng tôi mua cái vật này để dành tặng cho bà xã tương lai.

Lý Dương cũng vẫn không quay đầu lại, chỉ nhỏ giọng hồi đáp.

Cái cô tiểu ma nữ này rất là xảo trá. Lý Dương chỉ sợ cô nàng còn đề cập đến những vấn đề còn quá hơn nữa.

- Không có bạn gái sao? Anh vừa trẻ tuổi, lại lợi hại như vậy, làm sao mà không thể kiếm được bạn gái. Nói mau, đang giấu à, bảy hay tám cô đây?

Quả nhiên, tiểu ma nữ này lại làm tới nữa. Lý Dương che lỗ tai lại, làm bộ như không nghe thấy. Cố Nhã Tĩnh trừng to mắt, cảm tức nhìn Lý Dương nhưng cũng không xi nhê gì.

Phương pháp này là Vương Giai Giai lén dạy cho Lý Dương. Khi gặp phải Cố Nhã Tĩnh làm khó thì sẽ không để ý đến cô nàng. Qua một hồi thì cô nàng sẽ quên thôi.

Nhưng khi nghe Lý Dương trả lời, Vương Giai Giai cảm thấy có một cảm giác an tâm, chậm rãi cầm lại chiếc vòng cổ trong tay Cố Nhã Tĩnh xem xét, trong mắt chứa một ánh nhìn ôn hòa.

- Lý ca, đến rồi!

Lưu Cương ngừng xe lại. Cách cái ngã tư bảy, tám thước có rất nhiều quán xá Hồng Công, mang không khí của thập niên sáu, bảy mươi.

Nhìn đến địa phương này, Lý Dương gật đầu. Muốn nói có thể gặp được đồ sứ Nguyên Thanh Hoa thật thì ở đây là nơi bạn có thể tìm. HongKong không phải là đại lục, cơ hội gặp được cái này rất nhiều.

Từ thời kỳ kháng chiến, không ít người giàu có chạy nạn vào Hồng Công. Người đàn ông trung niên bán cái Vạn Lịch đại hang chính là một trong số đó. Những người này khi đi đều mang theo trên tay một vật đáng giá. Nếu không phải hoàng kim châu báu thì cũng là đồ cổ. Do đó những vật này đã chảy vào HongKong không ít.

Sau thời kỳ xây dựng lại đất nước, quốc dân đảng đại bại, thì người trốn vào HongKong và Đài Loan ngày càng nhiều. Cho dù có trốn sang địa phương khác thì cũng dùng HongKong làm nơi trung chuyển. Do vậy cũng đã để lại HongKong nhiều đồ cổ quý báu.

Sau này nội địa cải cách mở cửa, những người thương nhân khôn khéo đã bắt đầu tiến vào nội địa để thu mua đồ cổ. Lúc đó những người như vậy cũng không ít. Bọn họ hiểu biết thị trường nhiều hơn so với người bản địa. Tiền cũng kiếm được nhiều hơn. Có thời điểm có rất nhiều đồ cổ quý chảy vào HongKong với giá rất rẻ.

Từ sự ảnh hưởng của những người này, trong nội địa cũng bắt đầu xuất hiện những thương nhân đồ cổ của chính mình. Nhưng thật đáng tiếc, tất cả những thứ tốt đều đã được mang sang HongKong gần hết.

Cho nên, Lý Dương vẫn không tin là Thẩm Hạo có vận may, vẫn đồng ý đến nhìn một cái, chỉ sợ là mình bỏ qua một Nguyên Thanh Hoa thật thì quả là đáng tiếc.

- Lý Dương, trả lại anh nè!

Vương Giai Giai trả lại chiếc vòng cổ kim cương cho Lý Dương. Những thứ quý như vậy thì cô chỉ có thể nhìn qua mà thôi.

- Em cứ cầm lấy, khi nào trở về thì trả anh cũng được. Dù sao thì ở đây cũng chẳng dùng vào việc gì, cũng chẳng ai biết giá trị của nó.

Lý Dương vốn định lấy lại nhưng nhìn thấy ánh mắt trong suốt của Vương Giai Giai thì lập tức thay đổi chủ ý. Ánh mắt đó của Vương Giai Giai thể hiện sự thích thú đối với chiếc vòng cổ nhưng lại không có một chút ham muốn nào.

Cô không giống như những người con gái khác. Chỉ cần nhìn thấy những vật như vậy thì có những cô gái không hề nghĩ đến tư cách của mình. Những người như vậy Lý Dương đã gặp qua không ít ở công ty châu báu An Thị Minh Dương.

Làm cho Lý Dương kinh ngạc không chỉ có Vương Giai Giai mà ngay cả tiểu ma nữ xảo trá Cố Nhã Tĩnh cũng như vậy. Tuy rất thích chiếc vòng cổ kim cương nhưng lại không hề có ý chiếm giữ nó.

- Lão đại, bọn họ đến rồi!

Bên trong quán trà tất cả mọi người gồm hơn hai mươi tên thanh niên đều đứng lên. Dưới chân bọn họ nhất thời lộ ra một số vật bọc trong lớp vải thô. Thẩm Hạo cúi đầu nhìn thoáng qua, tất cả đều là những thanh mã tấu và côn bổng sáng ngời.

- Được, các anh em, nhận biết mục tiêu, bách chiến bách thắng, làm hết sức mình. Thẩm công tử đã nói, buổi tối hôm nay sẽ thiết đãi anh em một bữa vui chơi hết mình.

Sơn ca đứng dậy, hét to lên. Thẩm Hạo môi hơi run run. Y có từng nói qua sẽ dẫn bấy nhiêu người đi chơi đâu. Nhưng trong lúc này y làm sao dám phản đối.

- Được, cảm ơn Thẩm công tử.

Mọi người đều kêu lên. Lý Dương không có ở đây nên không thể nghe thấy được bọn chúng nói gì. Cho nên cũng không cần sợ.

Di động Thẩm Hạo đột nhiên vang lên. Vương Giai Giai gọi tới hỏi y đang ở đâu.

Cố nén tim đập mạnh, Thẩm Hạo nói ra địa chỉ, bảo bọn họ cứ đến tận cùng của ngã tư, y sẽ tự mình ra đón mọi người.

Chuyện đã đến trước mắt, tim Thẩm Hạo bắt đầu đập nhanh hơn. Nhưng khi tưởng tượng đến Lý Dương sẽ bị những người này đánh cho tàn phế, về sau sẽ không dám kiêu ngạo với y nữa thì trong lòng liền dâng lên một sự hưng phấn.

- Lý Dương, Thẩm Hạo ở bên trong, chúng ta vào trước đi.

Vương Giai Giai tắt điện thoại, nói với Lý Dương. Sang Dala cũng mang theo bảo vệ xuống xe, thưởng thức quang cảnh của con phố.

- Được!

Lý Dương không hề nghĩ ngợi, liền đồng ý rồi bước ra ngoài. Lưu Cương cẩn thận nhìn xung quanh, sờ khẩu súng lục và cây dao găm bên hông, rồi lại nhìn bốn tên bảo vệ Sang Dala, yên lặng đứng bên cạnh Lý Dương.

Chỉ cần đối phương không có đến mấy trăm người thì bọn họ chẳng việc gì phải sợ. Nhưng nếu có mấy trăm người thì chỉ cần một tiếng súng vang lên cũng có thể khiến cho cảnh sát HongKong chạy đến. Nếu nói về việc bắn nhau trên đường phố thì bất cứ là người địa phương nào cũng đã phạm phải một tội lớn, bất luận người nào cũng không thể bỏ qua.

- Đến rồi!

Hai mươi tên thanh niên trong quán trà cũng đã bỏ các loại vũ khí bọc trong lớp vải ra. Các thanh mã tấu và côn bổng đều có vẻ vô cùng chói mắt. Sơn ca và Phong ca đều đứng chung một chỗ mỉm cười. Còn Thẩm Hạo thì đứng ở giữa.

Đi vào trong, ánh mắt của Lưu Cương quét mạnh qua khắp quán trà, vừa lúc chạm phải sắc mặt dữ tợn của Thẩm Hạo.

- Các anh em, đánh nhanh thắng nhanh nào.

Ở phía sau, Sơn ca hét to lên một tiếng. Hơn hai mươi tên thanh niên từ trong quán trà vọt ra. Bốn bảo vệ nhanh chóng vây xung quanh Sang Dala, còn Lưu Cương thì đứng che chắn cho Lý Dương, Vương Giai Giai, cùng gom thành một chỗ với Sang Dala.

Lý Dương, Vương Giai Giai và Cổ Nhã Tĩnh trong nhất thời đều há hốc mồm.

Nhưng màn này đối với Lý Dương lại vô cùng quen thuộc. Trên phim xuất hiện không biết bao nhiêu lần. Nhưng Lý Dương tuyệt đối không ngờ, cảnh tượng như vậy lại phát sinh trước mắt hắn.

Hơn nữa, xem những người này tựa hồ như đang chạy về phía bọn họ.

Sang Dala nói với người bảo vệ bên cạnh. Có hai người bảo vệ lập tức chạy đi cùng đứng một chiến tuyến với Lưu Cương. Lưu Cương thoáng gật đầu với hai người kia. Ba người không trao đổi gì với nhau nhưng lúc này lại ăn ý hợp thành một hình tam giác.

Đối mặt với nhiều người thì phương pháp tam giác này vừa đơn giản nhưng lại phát huy ra uy lực lớn nhất.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

302. Chương 302: Chiếc Vòng Cổ Bị Cướp.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Không đợi cho bọn Lý Dương và Vương Giai Giai phản ứng lại. Hai người vệ sĩ của Sang Dala và Lưu Cương đã liền động thủ với đối phương.

Hai người vệ sĩ của Sang Dala tuy thân thủ không bằng Lưu Cương nhưng vẫn thừa sức đối phó với những người này. Sang Dala là người thừa kế gia tộc nên bên người luôn có vệ sĩ đi theo. Tất cả đều là những tinh anh. Nếu không thể đối phó lại được với người khác thì gia tộc Sang Dala đã sớm bị người khác thôn tước rồi.

Đối mặt với cảnh hỗn loạn, Lý Dương và Vương Giai Giai đều có chút thất thần. Bọn họ bình thường đều sống trong cảnh hòa bình, làm sao mà gặp qua cảnh tượng như vậy.

- Lý Dương, xem ra bọn họ đang chạy về phía chúng ta. Cũng không biết hướng về phía cậu hay là phía tôi?

Sang Dala đột nhiên thở dài, nói với Lý Dương. Nhưng ánh mắt của y vẫn sáng ngời, không chút hỗn loạn.

- Chắc có thể là tôi!

Lý Dương hít sâu một hơi. Lúc này hắn đã khôi phục lại sự bình tĩnh. Gặp chuyện mà vẫn giữ được bình tĩnh chính là ưu điểm của hắn. Ngoại trừ chút bối rối ban đầu thì hắn bây giờ không có chút gì khác thường.

Trong mắt Sang Dala hiện lên chút kinh ngạc, nhẹ nhàng gật đầu với Lý Dương. Lý Dương có thể khôi phục lại tâm trạng nhanh như vậy thực là ngoài ý muốn của y. Y sợ dĩ không hoảng hốt chính là vì tình huống mà y đang gặp căn bản chẳng là cái gì. Mang theo quân đánh giặc giết người y đều đã trải qua. Nếu như bị vài tên lưu manh dọa cho sợ chết thì y rõ ràng cũng nên trốn trong cái đũng quần là được rồi.

- Tôi cũng đoán như vậy!

Sang Dala nhẹ nhàng nói. Y đến đây hoàn toàn là ngoài ý muốn. Y là đi theo Lý Dương mà đến đây. Mà những tên này là dân địa phương. Nếu nói những người này không phải hướng đến Lý Dương thì cũng thật là khó tin.

- Thảm Hạo!

Vương Giai Giai thất kinh kêu lên, sắc mặt tái nhợt. Những người còn lại đều không ngốc, chỉ sau vài giây là đã hiểu được vấn đề.

Thẩm Hạo gọi điện thoại kêu bọn họ đến. Nhưng Thẩm Hạo lại không xuất hiện mà tiếp đón bọn họ lại là một đám người hung ác. Muốn nói bọn chúng không có quan hệ gì với Thẩm Hạo thì thật là khó tin.

Huống hồ, Thẩm Hạo tuyệt đối có động cơ gây án. Hôm trước, gã trước mặt Lý Dương cũng không nói gì nhiều. Một ngày cũng chưa lộ diện. Muốn nói gã phát rồ tìm người thanh toán Lý Dương cũng là điều có thể.

- Mặc kệ là ai thì bọn họ lần này cũng không phải là người tốt rồi.

Trong mắt Sang Dala hiện lên sự lạnh lùng. Sự việc lần này là nhằm vào Lý Dương nhưng lại liên lụy đến y. Người mà đối địch với Sang Dala thì tuyệt đối y sẽ không nương tay. Ăn miếng trả miếng, nợ máu thì phải trả bằng máu. Đây đều là những nguyên tắc làm người của Sang Dala từ trước đến nay.

- Chuyện này là sao?

Sơn ca và Phong ca đều sợ ngây cả người. Hơn hai mươi gã đàn em lao ra nhưng nằm ngoài tưởng tượng của bọn họ, tất cả đều bị ba người ngăn cản lại. Một tên cũng không thể tiến lên.

Hơn nữa, đã có sáu bảy gã đàn em trong số hai mươi người bị ngã xuống đất.

- Thẩm Hạo, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Sơn ca phần nộ quay đầu nhìn Thẩm Hạo. Còn Thẩm Hạo thì bị cảnh tượng trước mắt làm cho choáng váng. Y không hề nghĩ đến Lý Dương lại mang đến người lợi hại như vậy.

- Tôi... tôi không biết!

Thẩm Hạo run run, miễn cưỡng nói ra những lời này.

- Sơn ca, đừng dài dòng với nó nữa. Mau, chúng ta mau qua hỗ trợ đi.

Phong ca hét to lên, nắm một thanh mã tấu xông ra ngoài. Kỳ thật thì bây giờ bọn chúng còn có cơ hội chạy thoát nhưng bọn họ thân là đại ca, nếu chạy thoát thì vĩnh viễn về sau không thể trở về.

- Đi, đi ra ngoài!

Sơn ca hung tợn trừng mắt nhìn Thẩm Hạo rồi kéo gã ra ngoài. Giống như những gì y đã nói lúc trước. Nếu như gặp chuyện không may thì nếu bọn họ không thể sống yên ổn thì Thẩm Hạo cũng đừng mong nghĩ đến việc sống yên ổn nữa.

- Thẩm Hạo, đúng là anh ta!

Ba người vừa bước ra thì Cố Nhã Tĩnh liền nhận ra Thẩm Hạo. Trong ánh mắt cô liền toát ra sự căm ghét. Gặp được Thẩm Hạo thì chuyện trước mắt xem như đã rõ. Những người này quả thật là tìm Lý Dương tính sổ.

Sau khi Sơn ca và Phong ca xông vào thì nhóm côn đồ cũng tăng được khí thế không ít, khiến cho ba người Lưu Cương cũng bị áp lực. Lúc này trên tay ba người đều cầm những vũ khí đoạt được từ nhóm côn đồ. Nhưng đối với Lưu Cương thì cũng vô dụng, không cần phải dùng đến.

- Các anh em, phân tán mau, trước tiên phải đối phó với người quan trọng trước.

Phong ca hét to lên một tiếng. Trong số những người này thì lão đại Sơn ca và Phong ca chính là Gia Cát Lượng. Trong nháy mắt bọn chúng đã nghĩ ra được biện pháp đối phó với Lý Dương. Những người này bắt đầu tản ra làm phân tán sự tập trung của đám người Lưu Cương.

Sắc mặt Lưu Cương hơi biến đổi. Những người này nếu phân tán ra thì nhất định phải tập trung sức lực, tuyệt đối không thể làm cho Lý Dương gặp nguy hiểm gì.

- A Phụng, chỗ này giao lại cho cậu. Còn tôi mang theo anh em đi đối với tên chủ chốt.

Sơn ca kéo Thẩm Hạo vừa chạy vừa kêu to. Tình thế có chút bất lợi nhưng bọn lưu manh này vẫn không quên mục đích của chúng.

- Thẩm công tử, tôi nói cho anh biết. Bất luận lần này chuyện có thành hay không thì anh cũng phải trả cho tôi ba triệu đây.

Sơn ca đột nhiên hung tợn nói với Thẩm Hạo một câu. Thân hình Thẩm Hạo lại run lên, ánh mắt lộ ra sự tuyệt vọng. Lần này xem ra gã không thể về nhà.

A.....!

Một tên côn đồ ngã xuống đất kêu lên thảm thiết. Đám người sau khi phân tán khiến cho đám người Lưu Cương giảm bớt áp lực rất nhiều, nhưng áp lực trong lòng lại tăng lên. Hai người vệ sĩ thì lo lắng cho Sang Dala, còn Lưu Cương thì lại lo lắng cho Lý Dương.

Ba người ở đây cũng không nường tay. Chỉ vài cú đã có tên côn đồ bị đánh ngã. Hai tên bị thương nặng nằm trên mặt đất run rẩy. Cho dù có sống sót thì chỉ sợ cũng bị tàn tật.

- Anh Lý, thân thủ của Lưu Cương thật là bản lĩnh.

Sang Dala nhìn Lưu Cương, trong mắt hiện lên sự tán thưởng. Vừa rồi còn sợ Lưu Cương không đủ sức bảo vệ Lý Dương thì nay Lưu Cương đã thể hiện được thực lực chân chính của mình.

Ba người Lưu Cương hiện tại đã đánh ngã mấy tên côn đồ không thể đứng dậy nổi. Những tên nằm lăn lộn trên mặt đất này có hơn một nửa đều là công lao của Lưu Cương.

- Lưu Cương quả thật rất lợi hại. Anh ấy đã từng đi lính mà.

Lý Dương gật đầu. Hắn đã từng thấy qua Lưu Cương giết người.

Cho nên đối phó với đám côn đồ này, hắn không cần quá lo lắng.

- Đã từng đi lính? Ai đã từng đi lính?

Cố Nhã Tĩnh đột nhiên hỏi một câu. Vương Giai Giai lúc này nhớ đến Cố Nhã Tĩnh đã từng nói đến thân phận của Lưu Cương. Bây giờ nhìn thấy thân thủ của anh ta khiến cho cô cảm thấy kinh ngạc hơn.

- Chuyện này tôi cũng không biết? Có gì lát nữa cô hỏi Lưu Cương nhé?

Lý Dương lắc đầu.

Sơn ca và Phong ca ngây người ra một chút, đặc biệt là Phong ca. Bọn chúng nhìn Lưu Cương giống như nhìn phải tử thần. Lưu Cương vừa rồi khá lợi hại nhưng hiện giờ lại hung ác như vậy. Nhìn hình dáng thô thẩm của đám đàn em thì có thể biết những người này không phải là người bình thường.

- Sang Dala, thật ngại quá. Lần này làm liên lụy đến anh.

Lý Dương thở dài nhưng trong lòng không một chút lo lắng. Lưu Cương khi động thủ thì đều có một tên côn đồ ngã xuống đất. Hắn tin rằng không bao lâu là có thể kết thúc trận đánh.

- Haha, Lý huynh đệ, cậu đừng nói như vậy. Có thể cùng với Lý huynh đệ gặp chuyện như vậy thì coi như là chúng ta có duyên phận với nhau.

Sang Dala lập tức cười to. Y và Lý Dương giống như là bạn bè gặp mặt trò chuyện bình thường, căn bản không có gì là đang đối mặt với nguy hiểm.

Trên cơ bản thì tình huống đã hoàn toàn bị đám người Lưu Cương khống chế. Bọn côn đồ còn có thể đứng vững còn rất ít.

Sơn ca và Phong ca trong mắt đều lộ ra sự sợ hãi. Đối phương chỉ mới xuất ra ba người, thì hơn phân nửa đàn em đã bị đánh ngã dưới đất.

Sơn ca mang theo năm người chạy về phía Lý Dương. Tuy chỉ cách không đến mười thước nhưng lúc này bọn chúng đã không còn dũng khí để tiến tới.

Bên cạnh đột nhiên truyền đến một âm thanh giòng vang. Sơn ca vội vàng quay đầu lại. Hiện tại, tất cả hai mươi tên đàn em đều lăn lộn trên mặt đất. Ngay cả Phong ca cũng không ngoại lệ.

Lưu Cương vỗ vỗ tay, rồi đi đến bên cạnh Lý Dương. Bọn côn đồ cơ bản đều bị trọng thương, nhẹ nhất thì cũng gãy tay gãy chân. Đối với bọn họ cũng không còn uy hiếp gì.

Vệ sĩ của Sang Dala cũng về đến bên cạnh y. Trước mắt chỉ còn có vài tên. Một mình Lưu Cương cũng có thể thoải mái giải quyết. Vừa rồi, nhìn thấy thân thủ của Lưu Cương, bọn họ cũng rất là bội phục.

- Thẩm Hạo, anh vì cái gì mà phải làm như vậy? Anh có biết làm như vậy thì hậu quả sẽ như thế nào không?

Lý Dương khe khẽ thở dài, chậm rãi đến bên cạnh Thẩm Hạo. Về mặt Sơn ca và Thẩm Hạo đều vô cùng kích động, thậm chí còn có sự sợ hãi.

Cách Thẩm Hạo ba thước, Lý Dương đột nhiên ngừng lại, bình tĩnh nhìn gã. Hắn và Thẩm Hạo quen biết nhau không lâu. Hơn nữa chỉ gặp nhau có vài lần. Mà mỗi lần thì hình như đều do Thẩm Hạo tìm hắn gây phiền toái trước. Lý Dương thì đều bị động phản kích. Nhưng Thẩm Hạo lại không biết hối cải, còn làm tình hình thêm trầm trọng. Lần này lại còn nhờ đến xã hội đen hỗ trợ.

Lúc này đây, nếu không có Lưu Cương hoặc Sang Dala đi theo thì hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi. Nghĩ đến có người dùng thủ đoạn đê tiện như vậy đối phó với mình, cơn giận trong lòng Lý Dương trong thế kìm nén được. Lý Dương lần này sẽ không buông tha, nhất định phải bắt Thẩm Hạo phải trả giá.

- Thành thật xin lỗi. Tôi biết tội của mình rồi, van xin cậu hãy tha cho tôi.

Thẩm Hạo đột nhiên quỳ xuống, cả người run rẩy. Sự việc trước mắt hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của gã. Không chỉ không thể trả thù Lý Dương mà hiện tại gã còn nằm trong tay của hắn.

- Tha cho anh? Hôm nay nếu như chỉ có một mình tôi thì anh có tha cho tôi không?

Lý Dương nhẹ nhàng lắc đầu, quay đầu nói với Lưu Cương:

- Lưu Cương, anh báo cảnh sát đi.

Lưu Cương lập tức gật đầu, cầm điện thoại gọi cho cảnh sát. Thẩm Hạo run rẩy quỳ trên mặt đất, sắc mặt ngày càng tuyệt vọng.

Thẩm Hạo hiểu được một khi gã cấu kết với xã hội đen đã thương người bị phát hiện thì nhà giam là không thể tránh khỏi. Nơi này là Hồng Công, chỉ cần bị giam vào nhà tù thì y đừng nghĩ đến việc thoát ra, ít nhất cũng phải ở vài năm.

Đừng nói là vài năm, chỉ là vài ngày y cũng không muốn vào. Y còn cuộc sống tốt đẹp để hưởng thụ. Y còn có nhiều tiền để tiêu xài. Tuyệt đối y không muốn vào nhà giam chịu tội. So với cái chết càng làm y khó chịu hơn.

- Lý Dương, tôi biết sai rồi. Tôi van xin cậu đừng có báo cảnh sát. Không cần bắt tôi, tôi có thể bồi thường tiền cho cậu. Muốn bao nhiêu cũng được.

Nhìn Thẩm Hạo tuyệt vọng quỳ gối trước mặt Lý Dương, Lưu Cương sau khi gọi điện thoại xong liền lạnh lùng nhìn y. Chỉ cần cảnh sát đến đây, Lưu Cương cam đoan Thẩm Hạo phải ở tù ít nhất mười năm. Thậm chí làm cho y biến mất hẳn thì Lưu Cương cũng vẫn có thể làm được. Nhưng lúc này cũng cần dò xem ý tứ của Lý Dương.

- Đã gây ra việc này thì anh phải chuẩn bị trả giá đi.

Lý Dương thần nhiên nói. Hắn không phải là một người nhẫn tâm, nhưng với kẻ thù có thể gây nguy hại cho mình thì tuyệt đối không thể nương tay. Thẩm Hạo nhất định phải bị trừng phạt.

- Giai Giai, Giai Giai, anh cầu xin em. Em xin Lý Dương giùm anh, về sau anh không làm phiền em nữa. Van xin em hãy khuyên cậu ấy. Anh không thể ngồi tù, thật sự không thể ngồi tù.

Thẩm Hạo lại tiếp tục quỳ gối trước mặt Vương Giai Giai cầu xin. Vương Giai Giai quay đầu đi, không thèm liếc mắt nhìn Thẩm Hạo. Con người này thật sự làm cho cô cảm thấy ghê tởm.

Phản ứng của Vương Giai Giai làm cho Thẩm Hạo một lần nữa tuyệt vọng. Thẩm Hạo quỳ trên mặt đất, ánh mắt chậm rãi chuyển thành màu đỏ.

Không thể ngồi tù thì thà rằng tìm đến cái chết. Thẩm Hạo không muốn chịu khổ trong nhà giam. Cuộc sống trong đó khiến y có cảm giác rét run.

Sợ hãi, tuyệt vọng, hối hận, oán hận tràn ngập con người Thẩm Hạo. Thẩm Hạo cúi đầu, sắc mặt từ từ trở nên hung ác.

A....!

Thẩm Hạo đột nhiên nhảy dựng lên. Lưu Cương lập tức đứng bên cạnh Lý Dương, hơn nữa còn rút con dao ra. Lúc này Thẩm Hạo còn dám làm càn thì Lưu Cương cũng không ngại cho y một dao, tiễn y về miền cực lạc.

Lý Dương cũng sửng sốt một chút. Thẩm Hạo nhảy dựng lên nhưng không phải đối phó với hắn mà là tấn công về phía Vương Giai Giai.

Cổ Nhã Tĩnh đột nhiên hét lên một tiếng thét chói tai. Lý Dương không hề nghĩ ngợi liền móc sau gáy Vương Giai Giai. Hắn và Thẩm Hạo va vào nhau nhưng đồng thời cũng trúng phải Vương Giai Giai.

Lưu Cương phản ứng rất nhanh. Mục tiêu không phải Lý Dương thì liền lập tức từ phía sau tiến ra phía trước.

Thẩm Hạo và Lý Dương va vào nhau, thân mình ngã xuống một bên. Tay Thẩm Hạo chạm phải một vật cũng không biết là cái gì. Y không muốn ngồi tù. Thẩm Hạo tin rằng chỉ cần mình có thể chạy trốn thì có thể thông qua mối quan hệ gia đình thì giải quyết chuyện này. Cho dù ở đây là nước ngoài nhưng thông qua mối quan hệ thì cũng có thể trở về nước, và không gặp lại Lý Dương là được.

Lưu Cương kéo Lý Dương qua một bên, rồi đuổi theo Thẩm Hạo. Nhưng lại bị Lý Dương kéo mạnh lại. Sắc mặt Lý Dương lúc này vô cùng nhợt nhạt.

Cổ Nhã Tĩnh vội vàng nâng Vương Giai Giai dậy. Vương Giai Giai tuy rằng bị chạm trúng ngã xuống đất nhưng cũng không có bị thương gì, chỉ là có chút hoảng sợ mà thôi.

Lưu Cương bị Lý Dương giữ chặt, chỉ có thể trở mắt nhìn Thẩm Hạo chạy xa, cuối cùng biến mất ở đầu đường. Sang Dala và những người vệ sĩ cũng ngăn cả người. Ai cũng không nghĩ rằng Thẩm Hạo sẽ bỏ chạy dễ dàng như vậy.

Vệ sĩ của Sang Dala không hành động vì tin tưởng Lưu Cương có thể giải quyết vấn đề. Với thân thủ của Lưu Cương, người này có muốn chạy cũng chỉ là nằm mơ. Nhưng giấc mơ cũng có thể thành sự thật. Và sự thật này đang diễn ra trước mắt.

- Lý ca, anh làm sao vậy?

Lưu Cương cũng không đuổi theo Thẩm Hạo. Chỉ cần Lưu Cương muốn thì Thẩm Hạo căn bản không thể có khả năng chạy khỏi Hồng Công. Nhưng bây giờ Lý Dương mới là quan trọng.

- Tôi, tôi không sao!

Tay Lý Dương vẫn còn run. Một lát sau mới từ từ hồi phục lại. Sắc mặt Vương Giai Giai đột nhiên thay đổi, hét lớn:

- Vòng cổ, Lý Dương, vòng cổ của anh bị Thẩm Hạo cướp mất rồi.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

303. Chương 303: Chiếm Đoạt Kim Cương.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Sợi dây chuyền bị cướp?

Lưu Cương, Sang Dala cùng những người vệ sĩ sắc mặt biến đổi. Cố Nhã Tĩnh thì quay đầu lại nhìn, tay nắm chặt một cách tức giận, không biết là muốn làm gì thôi.

Kia không phải là sợi dây chuyền bình thường. Sợi dây chuyền này mới thắng được trong đại hội đấu giá trị giá đến hơn bốn mươi triệu. Thẩm Hạo đã chạy rồi thì không tính, lại còn mang theo cái sợi dây chuyền nữa chứ. Thật là khó tin mà.

- Lý ca, không có việc gì đâu. Sợi dây chuyền sẽ được tìm về. Hơn nữa, cướp mất sợi dây chuyền vô giá, người này chết chắc rồi. Giá trị của sợi dây chuyền sẽ khiến cho y ở tù chung thân.

Lưu Cương quay đầu nhìn thoáng qua Thẩm Hạo đã biến mất. Kỳ thật thì anh ta có thể đuổi theo kịp nhưng chỉ tiếc là Lý Dương vẫn nắm chặt cánh tay anh ta. Xem ra Lý Dương vẫn không muốn anh ta đi bắt Thẩm Hạo.

Về phía Lý Dương vì cái gì lại làm như vậy thì Lưu Cương không hiểu. Nhưng bây giờ cũng không thích hợp để truy vấn.

- Lý Dương, anh không sao chứ?

Vương Giai Giai cũng phát hiện Lý Dương không ổn nên vội vàng hỏi. Sang Dala bước đến trước mặt Lý Dương mới phát hiện sắc mặt của hắn trắng bệch, rõ ràng là đã xảy ra vấn đề.

Sang Dala cũng hiểu được, Lưu Cương không truy bắt Thẩm Hạo là vì lo lắng cho Lý Dương. Sự an toàn của Lý Dương quan trọng hơn sợi dây chuyền đó.

Chậm rãi thở ra một hơi, Lý Dương nói:

- Cảm ơn mọi người, tôi không sao.

Lý Dương tay hơi run một chút nhưng sau đó bình tĩnh trở lại.

Trong lòng Lý Dương nhớ đến cảnh tượng kinh tâm vừa rồi.

Hắn và Thẩm Hạo đồng thời đánh trúng vào người Vương Giai Giai. Ba người đều là người bình thường. Khi va chạm vào nhau liền xuất hiện những cơn đau nhưng cũng không có gì nguy hiểm.

Sau khi Thẩm Hạo ngã xuống liền đứng dậy chạy ngay, còn giật lấy sợi dây chuyền trên tay Vương Giai Giai. Cảnh tượng này chỉ có Lý Dương đang nằm trên mặt đất mới thấy.

Lý Dương nhìn thấy ánh sáng lóe ra liền theo bản năng giơ tay tóm lấy, lập tức bắt được sợi dây chuyền kim cương. Sau đó toàn bộ thân hình của Lý Dương đều không nhúc nhích.

Năng lực đặc biệt lại xuất hiện. Cái cảm giác này đã quay trở lại nhưng Lý Dương lúc này đây lại bóp nát cái sợi dây chuyền kim cương.

Khối kim cương nặng 36 cara dưới năng lực đặc biệt bị bàn tay hắn bóp nát. Cuối cùng chỉ còn lại một chút bụi phấn màu trắng tự nhiên mà thôi.

Viên kim cương lớn như vậy lại bị một bàn tay bóp nát cho vào miệng. Bột kim cương hòa lẫn vào thân thể của hắn rồi lập tức biến mất. Màu đen trong cơ thể hắn tăng lên không ít, kể cả mười ngón tay bên trong cũng đã xuất hiện vết màu đen bằng hạt gạo.

Màu đen trên cánh tay của Lý Dương cũng bắt đầu lớn lên. Hiện tại ước chừng lớn hơn hột đậu xanh. Ở đây, dưới hình ảnh lập thể có thể nhìn thấy rõ ràng.

Đây là sự biến hóa ngoài ý muốn. Dưới năng lực đặc biệt thì nhìn rất chậm nhưng trên thực tế lại diễn ra rất nhanh. Cho nên khi Lưu Cương muốn truy đuổi Thẩm Hạo, Lý Dương vội vàng kéo anh ta lại.

Không phải Lý Dương muốn buông tha cho Thẩm Hạo mà hắn lo lắng khi Thẩm Hạo bị bắt trở về thì việc viên kim cương bị mất thì không thể giải thích được.

Một viên kim cương lớn như vậy, vô duyên vô cớ lại bị mất. Bất luận Lưu Cương hay là Vương Giai Giai đều sẽ hoài nghi. Đến lúc đó lại càng phiền phức hơn.

Hiện tại Thẩm Hạo đã chạy mất. Cái việc viên kim cương bị mất đi thì có thể đổ tội lên đầu Thẩm Hạo. Còn hắn thì chẳng có vấn đề gì.

Về phần giải thích sợi dây chuyền tại sao không có viên kim cương thì đó là chuyện của Thẩm Hạo.

Xa xa đã vang đến tiếng còi cảnh sát. Sơn ca sau khi Thẩm Hạo chạy trốn cũng vội vàng muốn chạy trốn theo. Nhưng đáng tiếc đã bị bốn vệ sĩ của Sang Dala bao vây, có muốn chạy cũng không có cơ hội.

Theo sau xe cảnh sát là xe cứu thương. Chính các bác sĩ cũng không nghĩ có nhiều người bị thương như vậy, liền vội vàng điều thêm mấy chiếc xe cứu thương nữa. Xe cảnh sát thấy cảnh tượng như vậy cũng phải giật mình.

Bọn họ với đám côn đồ này cũng không xa lạ gì. Bình thường cũng đã bắt bọn chúng mấy lần nhưng chỉ là án nhỏ, không bao lâu sau thì phóng thích. Hiện tại, xem bọn chúng thế thảm như vậy, trong lòng những nhân viên cảnh sát cũng có chút nao núng, không biết ai lại ra tay nặng như vậy.

- Hồng rồi!

Lý Dương vỗ mạnh đầu. Sang Dala, Lưu Cương đều quay đầu nhìn hắn. Ngay cả những người cảnh sát đang chuẩn bị lấy khẩu cung cũng tò mò nhìn Lý Dương.

- Lưu Cương, Giai Giai, chiều nay chúng ta còn có buổi đấu giá. Vậy phải làm sao bây giờ?

Lý Dương lo lắng nhìn bọn họ. Nhiệm vụ của hắn lần này đến HongKong là lấy được nguyên thanh hoa. Bây giờ đã trễ như vậy, không biết có còn kịp để quay về phòng đấu giá hay không.

Ánh mắt Lưu Cương lộ ra tia cười. Vương Giai Giai cũng không thêm để ý, lắc đầu.

Ở Bắc Kinh xa xôi, có một người vội vàng gõ vào cửa của một căn phòng.

Trong căn phòng có một người trung niên khoảng năm mươi tuổi đang ngồi, vùi đầu vào đám văn kiện, đầu cũng không ngẩng lên khi nói mời vào. Người ở bên ngoài chậm rãi đẩy cánh cửa ra rồi nhẹ đóng lại. Toàn bộ quá trình diễn ra không chút thanh âm.

- Thưa thủ trưởng, ở bên HongKong gọi đến bảo là Giai Giai gặp phải bọn côn đồ, hình như là bọn chúng đến gây phiền toái.

Người đàn ông trung niên lúc này mới ngẩng đầu lên, trên mặt cũng không có sự thay đổi gì, thản nhiên nói:

- Kết quả như thế nào?

- Lúc này xuất hiện một người nằm ngoài ý muốn nên liền âm thầm quan sát, không có ra mặt. Cuối cùng đám côn đồ này đều bị giải quyết.

- Xuất hiện người ngoài ý muốn à? Là ai vậy?

Người đàn ông trung niên ngồi thẳng người dậy, nhìn chằm chằm vào người trước mặt.

- Một người có thân thủ thật cao. Căn cứ vào điều tra của chúng tôi thì người này là vệ sĩ cho Hà lão tên là Lưu Cương. Hiện nay đang đi theo một thanh niên tên là Lý Dương.

- Lý Dương?

Người đàn ông trung niên gõ gõ tay xuống bàn một cách ngập ngừng, hình như tên này ông đã nghe qua ở đâu.

- Chúng tôi đã điều tra thêm. Người tên Lý Dương này chỉ là một người bình thường, nhưng nửa năm trước đã được Hà lão nhận làm đệ tử. Hà lão đã đem những kiến thức về đồ cổ truyền thụ cho hắn. Nghe nói là hắn có khả năng thiên phú, đã học hỏi thành công những gì Hà lão truyền thụ. Và cũng đã bắt đầu thành danh trong giới đồ cổ.

Người đàn ông lập tức gật đầu. Chuyện xảy ra ở HongKong đến giờ chỉ mới diễn ra trong thời gian ngắn. Trong khoảng thời gian như vậy mà đã điều tra ra nhiều thông tin quả thật không phải dễ dàng gì.

- Được tôi biết rồi, cậu ra ngoài trước đi. Nói với mọi người đừng lo lắng gì cả. Cái gì nên làm thì làm, không nên thì đừng làm.

Người đàn ông trung niên khua khua tay. Người thanh niên kia lập tức cúi đầu xoay người lại, rồi chậm rãi rời khỏi phòng.

- Lý Dương, người cứu Thiên Nhiên và Giai Giai hẳn là cậu ta.

Không nghĩ đến cậu ta còn có quan hệ mật thiết với Hà lão.

Người đàn ông trung niên đột nhiên lầm bầm nói. Ông ta vừa rồi đã nhớ đến Lý Dương là ai, tại không muốn biểu lộ ra trước mặt người kia. Đến lúc này người đàn ông trung niên mới lộ ra một tia cười thần nhiên.

Sở cảnh sát Cửu Long, HongKong. Từ khi Lý Dương bước vào, tất cả mọi thủ tục đều được giải quyết một cách nhanh chóng. Thẩm Hạo hiện tại đã được liệt vào danh sách tội phạm bị truy nã. Các nhân viên của sở cảnh sát phải toàn lực bắt được người này.

Nghe nói, chính cấp trên đã ra lệnh, hơn nữa là hạ số chết, tuyệt đối không thể để cho tên tội phạm bị truy nã Thẩm Hạo trốn thoát được. Thẩm Hạo thuê bọn xã hội đen đả thương người, lại còn cướp đi một sợi dây chuyền trị giá hơn bốn mươi triệu đồng. Khi gặp thời điểm cũng có thể nổ súng giết chết.

Khi cấp trên đã ra lệnh thì tất cả các cảnh sát đều không dám chậm trễ. Cho dù là tên tội phạm nổi tiếng nhất cũng không thể trốn thoát. Về phần Thẩm Hạo thì không cần suy nghĩ.

Nhưng thật đáng thương là tên Thẩm Hạo vẫn chưa hay biết điều này. Y đã trở thành một trong số những tên tội phạm bị HongKong truy nã về tội cướp mất sợi dây chuyền trị giá bốn mươi triệu mà chính tay y đã tụt tiền vứt mất trên đường đi.

Nếu Thẩm Hạo biết thì cũng đã muộn rồi. Nếu bị bắt lại thì cũng phải cả đời bị giam cầm. Nếu biết được kết quả này thì không biết y có hối hận về hành vi chạy trốn của mình hay không.

Với Thẩm Hạo thì Lý Dương không còn quan tâm nữa. Từ trong sở cảnh sát đi ra, tất cả mọi người đều đói bụng, vội đi ăn chút gì đó. Buổi đầu giá chiều nay rất là quan trọng. Lý Dương đến HongKong lần này cũng vì mục đích đó.

Sang Dala chiều nay không đi cùng Lý Dương đến trung tâm triển lãm. Sau khi ăn cơm xong thì liền tạm biệt. Nhưng khi xe Lý Dương vừa rời khỏi thì sắc mặt Sang Dala lập tức trở nên âm trầm.

- Lập tức liên hệ với Tang Phổ Đốn, bảo anh ta điều tra một lần nữa về Lý Dương. Còn về Lưu Cương thì lần trước anh ta đã điều tra không đúng.

Một gã vệ sĩ lập tức gật đầu.

Hôm nay việc gặp Lý Dương là hoàn toàn ngoài ý muốn. Sang Dala muốn mượn sức chuyên gia về đồ thạch như Lý Dương. Có ở chung với nhau cũng không sợ gặp nguy hiểm. Sang Dala căn bản không để bọn con đồ ấy vào mắt.

Nhưng biểu hiện của Lưu Cương lại khiến cho y có cảm giác không đúng. Thân thủ Lưu Cương quá giỏi, so với vệ sĩ của y còn lợi hại hơn. Người như vậy không phải không có mà tuyệt đối không thể ở bên cạnh người như Lý Dương. Theo tư liệu mà y điều tra được về Lý Dương thì lúc trước hẳn chỉ là người bình thường.

Nhưng chuyện này không đáng để cho y phải giật mình bằng biểu hiện của sở cảnh sát. Chính điều này làm cho Sang Dala cảm thấy nó không được bình thường.

Hiệu suất làm việc của cảnh sát HongKong, y biết rất rõ. Nếu Lý Dương là người bình thường thì đâu thể chỉ lấy khẩu cung trong một thời gian ngắn đã phát lệnh truy nã Thẩm Hạo nhanh như vậy.

Ngoài ra, lãnh đạo của sở cảnh sát HongKong đã biết vụ này chỉ là án nhỏ nhưng lại tự mình ra lệnh thì càng quái lạ hơn. Nếu Lý Dương là người bình thường thì vụ án nhỏ này tuyệt đối không thể kinh động đến lãnh đạo cảnh sát mà là quan viên cao cấp nhất của sở cảnh sát HongKong.

Tất cả những biểu hiện khác thường này làm cho Sang Dala cảm thấy những hiểu biết của y về Lý Dương lúc trước là hoàn toàn sai. Ít nhất thì Lý Dương không phải là con người đơn giản. Khẳng định là Lý Dương vẫn còn bí mật mà y không biết.

Tại trung tâm hội nghị triển lãm HongKong. Cuộc bán đấu giá vào buổi chiều đã bắt đầu tiến hành. Mao lão và thầy Bạch đang lo lắng đợi Lý Dương và Vương Giai Giai ngoài cửa. Hai người không đến thì bọn họ sẽ quyết định tham gia đấu giá.

- Đến rồi, đến rồi!

Trần Vi đột nhiên chỉ tay ra đằng xa. Lý Dương đang đi đến từ phía bãi đỗ xe. Mao lão và Bạch Minh đều nhẹ nhàng thở ra.

Vương Giai Giai là người hợp tác với bọn họ. Bọn họ phải cùng nhau hoàn tất công việc này. Nhưng đây cũng không phải là chuyện quan trọng. Bọn họ trong lòng lo lắng Lý Dương không thể đến đúng giờ. Trong lòng bọn họ, Lý Dương so với Vương Giai Giai còn quan trọng hơn.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

304. Chương 304: Năng Lực Đặc Thù Tiến Hóa.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Mọi người đã làm gì mà đến bây giờ mới trở về?

Khi Lý Dương đến gần, Mao lão mới có chút oán giận nói. Vốn bọn họ hẹn nhau hai giờ, bắt luận kẻ nào đứng đợi lâu cũng cảm thấy không vui.

- Lúc đi ra ngoài đã gặp phải chuyện ngoài ý muốn. Thành thực xin lỗi Mao lão. Khi buổi bán đấu giá chiều nay chấm dứt thì tôi sẽ mời mọi người đi ăn, coi như là chuộc lỗi.

Lý Dương vội vàng trả lời. Hẳn sợ Vương Giai Giai sẽ đem chuyện hồi trưa nói ra. Chuyện liên lụy đến hẳn là một bí mật lớn. Lý Dương không muốn có quá nhiều người biết việc này.

- Tôi ở trên đường nhặt được....

Trên người Lý Dương bỗng vang lên tiếng chuông điện thoại di động. Sắc mặt Lý Dương có chút đỏ lên, cuống quýt lấy điện thoại ra. Tiếng chuông điện thoại này là do ngày hôm qua đắc tội với Cố Nhã Tĩnh nên bị cô ấy gài vào trong máy. Lý Dương đã quên sửa lại.

- Đã bắt được rồi à? Không tìm thấy sợi dây chuyền sao? Tốt, tôi biết rồi. Cảm ơn các anh. Tôi hiện tại không có thời gian. Khi nào xong sẽ đi ngay.

Lý Dương nói vài câu liền cúp điện thoại. Lưu Cương biết rằng Lý Dương đang nói chuyện với cảnh sát HongKong. Cảnh sát HongKong làm việc rất hiệu quả. Thẩm Hạo không phải là bọn tội phạm có kinh nghiệm. Lệnh truy nã phát ra không bao lâu thì đã bắt được Thẩm Hạo về quy án.

Điều đáng tiếc là sợi dây chuyền kim cương trị giá bốn mươi triệu đã không có trên người Thẩm Hạo. Các cảnh sát đang tiến hành thẩm vấn, tổ về nhất định sẽ tìm được mang về cho Lý Dương.

- Cái gì dây chuyền, đã xảy ra chuyện gì à?

Trần Vi chau mày. Sự mất cảm của chức nghiệp làm cho cô cảm giác có chút không ổn, nhưng cũng không biết chuyện gì xảy ra.

- Không có gì, thời gian không còn nhiều. Chúng ta vào trước đi.

Lý Dương vội lắc đầu. Sợi dây chuyền kia cho dù có tìm được thì viên kim cương cũng không còn. Hơn nữa họ sẽ vĩnh viễn không bao giờ tìm thấy.

Lý Dương trong lòng vội dâng lên một sự hiếu kỳ. Hắn rất muốn thí nghiệm một chút năng lực đặc thì sau khi nuốt viên kim cương có gì thay đổi không. Năng lực đặc thù của hắn mỗi lần thay đổi đều có sự liên quan đến việc nuốt kim cương.

Thực đáng tiếc là nơi này không thích hợp cho việc thử nghiệm. Hơn nữa, Lý Dương còn có chuyện quan trọng phải làm. Buổi bán đấu giá sắp bắt đầu rồi.

Đại sảnh bán đấu giá vẫn là gian nhà ngày hôm qua. Những người tham dự ngày hôm nay cũng không khác hôm qua. Nhưng người lớn tuổi hôm nay nhiều hơn một chút còn nữ thì giảm rất nhiều.

Những người có hứng thú với đồ cổ đa phần là thương nhân đồ cổ và những người sưu tầm chân chính. Đối với phụ nữ mà nói thì các shop đồ không hấp dẫn bằng viên kim cương Phỉ Thúy trong suốt.

- Giai Giai, Nhã Tĩnh, các cô biết không? Sợi dây chuyền kim cương 36 cara sáng nay đã có người mua với giá ba mươi chín triệu đồng rồi. Chẳng biết là ai đã mua và cũng không biết cô gái nào có được điểm phúc sở hữu cái sợi dây chuyền kim cương vô giá đó.

Ngồi được một lúc, Trần Vi lập tức cúi người nói với Vương Giai Giai và Cố Nhã Tĩnh, trong mắt vẫn còn ánh lên sự hâm mộ.

Vương Giai Giai và Cố Nhã Tĩnh nhìn thoáng qua nhau, đều lộ ra nụ cười quái lạ. Các cô đều đã từng cầm qua cái sợi dây chuyền kim cương kia. Nhưng thật là đáng tiếc cái sợi dây chuyền đó đã bị Thẩm Hạo cướp mất rồi.

Trong chuyện này, Vương Giai Giai cảm thấy có lỗi rất nhiều. Sợi dây chuyền đó dù sao cũng bị cướp trên tay của cô.

Người chủ trì buổi bán đấu giá tươi cười đi ra. Hội trường lập tức im lặng. Lần đầu giá này có hơn hai mươi món đồ sứ cần phải bán. Giá thấp nhất là một triệu tám, cao nhất là hai mươi tám triệu. Không cần biết thì giá cao nhất chính là Nguyên Thanh Hoa.

- Xin chào các quý ông, quý bà. Trong buổi bán đấu giá chiều nay chúng tôi rất vinh dự được mời đến một chuyên gia thẩm định nổi tiếng của HongKong, Hoàng Đức Hoàng lão tiên sinh. Hoàng lão tiên sinh cũng là một trong những chuyên gia thẩm định ngọc của toàn thế giới. Hôm nay Hoàng lão tiên sinh trước hết sẽ giới thiệu cho chúng ta biết về sản phẩm chính trong buổi bán đấu giá ngày hôm nay là Thanh Hoa Cẩm Hương Đình.

Người chủ trì buổi đấu giá đứng trên bục chủ tịch, giọng rõ ràng lớn tiếng nói. Khi vừa mới nói xong thì phía dưới đã vang lên những tiếng xầm xì bàn tán.

Hoàng lão trong giới sưu tầm đồ cổ rất có danh tiếng ở HongKong, tương đương với Trần Vô Cực trong giới điêu khắc ở Quảng Đông. Hai người đều là những bậc thầy lợi hại nhất, được tất cả những người cùng nghề kính trọng.

Cũng có thể nói, Hoàng lão chính là lá cờ đầu của giới đồ cổ HongKong. Trước khi đến tham dự buổi đấu giá, mọi người đều biết đến Hoàng lão. Nhưng không ai nghĩ đến hôm nay Hoàng lão lại đích thân ra mặt. Từ trước đến giờ Hoàng lão chưa từng làm như vậy.

- Xin tất cả mọi người cho tràng pháo tay để đón chào Hoàng lão.

Người chủ trì buổi bán đấu giá nhiệt liệt vỗ tay. Những người ngồi bên dưới cũng đồng thời vỗ tay theo.

Từ phía trong sân khấu, Hoàng lão trong trang phục đường hoàng bước ra. Theo sau ông ta còn có bốn nhân viên giúp việc. Bốn người này đều đẩy một chiếc xe đẩy lớn được phủ một tấm vải lụa.

Lý Dương và đám người Mao lão cùng vểnh cổ lên. Khoảng cách từ chỗ mọi người đến bục phát biểu khoảng hai mươi thước nhưng mọi người đều nhìn thấy rõ ràng hình dáng của Hoàng lão. Lúc này đây Hoàng lão tỏ vẻ rất nghiêm túc.

Âm thanh bàn tán ở phía dưới càng lớn hơn nữa. Sự xuất hiện ngoài dự đoán của Hoàng lão cùng với chiếc xe đẩy thần bí phía sau đã làm cho không khí của buổi bán đấu giá này gia tăng không ít.

Hơn nữa, hiện tại mọi người đều tập trung vào chiếc xe đẩy, không biết bên trong nó có cái gì.

- Trần tỷ tỷ, chị nói xem bên trong chiếc xe đẩy đó có phải là Nguyên Thanh Hoa không?

Cố Nhã Tĩnh mở to mắt. Cùng suy nghĩ với cô có không ít người. Người chủ trì vừa rồi đã nói qua, Hoàng lão sẽ giới thiệu cho mọi người biết về Nguyên Thanh Hoa. Như vậy thì vật trong đó có khả năng là Nguyên Thanh Hoa.

- Khó mà nói lắm. Những buổi bán đấu giá không hề muốn trưng bày những vật quý. Vì một lần triển lãm là một lần nguy hiểm. Xảy ra chuyện gì thì không ai đủ sức gánh vác đâu.

Trần Vi lắc đầu nghi hoặc. Kỳ thật thì cô cũng có hoài nghi giống như Cố Nhã Tĩnh nhưng khi chưa đến phút cuối cùng thì ai cũng không biết kết quả là gì.

- Khoảng cách quá xa!

Lý Dương trong lòng âm thầm thở dài. Nếu cách mười thước thì hẳn có thể sử dụng năng lực đặc thù của mình để quan sát. Như vậy hẳn sẽ biết rốt cuộc bên trong sẽ là cái gì. Nhưng đáng tiếc khoảng cách của hẳn hiện tại đến cái bục phát biểu có đến hai mươi thước và đến chiếc xe đẩy là hai trăm thước. Khoảng cách này vượt quá phạm vi năng lực đặc thù của hẳn.

Giật mình, Lý Dương đột nhiên sử dụng năng lực đặc thù của mình. Hai lần nuốt kim cương trước, hẳn đều cảm thấy có sự gia tăng phạm vi thực hiện năng lực đặc biệt. Không biết lần này có sự trùng hợp hay không.

Một hình ảnh lập thể xuất hiện nhưng có vẻ rõ ràng hơn so với trước kia. Những thứ bên trong hiện lên rất rõ, chẳng sợ dùng đến máy tính cũng không thể có được hiệu quả hình ảnh hoàn hảo như trước mắt được.

Nhưng Lý Dương vẫn lắc đầu thất vọng. Tuy hình ảnh lập thể có hiện ra nhưng vẫn phải trong phạm vi mười thước. Vậy là không có sự gia tăng phạm vi như những lần trước rồi.

Dùng ánh mắt nhìn chiếc xe đẩy phía xa, Lý Dương trong lòng có chút tiếc nuối. Những người khác cảm thấy hiếu kỳ, muốn biết bên trong chiếc xe đẩy này rốt cuộc là cái gì.

Kỳ thật thì không phải Lý Dương không có biện pháp. Hẳn chạy đến trước bục phát biểu thì có thể phát hiện được cái gì ở bên trong.

Nơi này có nhiều người như vậy, Hoàng lão thì lại đứng trên bục phát biểu. Lý Dương không muốn mình giống như những người khác, chạy đến xem qua một chút rồi chạy về. Chỉ bằng đợi cho Hoàng lão nói ra đáp án thì hay hơn.

Đang muốn thu hồi lại năng lực đặc thù thì đồng tử của Lý Dương đột nhiên tăng lên không ít. Hình ảnh lập thể mà hẳn nhìn thấy được có sự chuyển động. Giờ phút này Lý Dương có một loại cảm giác, hình ảnh lập thể trước mắt hẳn không phải là bị động xem xét mà có thể đã bị khống chế.

Lý Dương dùng ý thức chậm rãi kéo hình ảnh lập thể về phía trước. Bốn phía của hình ảnh lập thể bắt đầu kéo dài ra, thành một hình chữ nhật bất quy tắc. Chỉ trong chớp lát đã kéo đến bục phát biểu, bao trùm cả chiếc xe đẩy.

Tiếp theo, toàn bộ hình ảnh lập thể đã biến thành một hình chữ nhật nhỏ nhưng diện tích che phủ cũng không thay đổi.

Ngón tay Lý Dương hơi run lên. Năng lực đặc thù đã có sự gia tăng. Tuy rằng phạm vi quan sát không tăng nhưng có thể tự do khống chế năng lực biến hóa. Lý Dương cảm giác cái bục phát biểu đó không phải là cực hạn năng lực của hẳn mà hẳn còn có thể kéo dài xa hơn.

Sau khi xem xét bên trong chiếc xe đẩy, Lý Dương lập tức thu hồi năng lực đặc thù của mình, dùng sức bình ổn lại tâm trạng.

Bên trong chiếc xe đẩy bày một cái lồng bằng thủy tinh. Bên trong cái lồng là một pho tượng thanh hoa đại quán. Đúng là hôm nay bán đấu giá Nguyên Thanh Hoa.

Hơn bốn chục triệu để mua được sự tiến hoa trong năng lực đặc biệt. Lý Dương cảm thấy nó rất đáng giá. Chỉ cần năng lực đặc thù vẫn còn tồn tại thì hẳn vĩnh viễn sẽ không bị thiếu tiền. Vô luận là ăn may hay là

giải thạch để tìm Phỉ Thúy đều là những phương pháp để gia tăng tài chính. Và cũng có thể nói năng lực đặc thù chính là phương tiện căn bản kiếm tiền của Lý Dương.

Ba mươi thước. Đây là cảm giác năng lực đặc thù có thể kéo dài khoảng cách. Sau khi kéo dài thì có cảm giác không khác gì phạm vi mười thước. Nhưng dù sao thì khoảng cách cũng đã gia tăng rồi.

Hình ảnh lập thể trở nên to lớn trước mắt Lý Dương. Nhưng hắn rất ít khi sử dụng trong phạm vi lớn như vậy. Mỗi lần Lý Dương sử dụng năng lực đặc thù thì đều phải che chắn rất nhiều thứ, sau đó thu hẹp phạm vi sử dụng. Hiện tại có thể khống chế được tùy ý hình ảnh lập thể thì với Lý Dương mà nói đây là một thu hoạch rất lớn. Thay đổi tính chất tương đương với gia tăng khoảng cách nhưng lại không chỉ là gấp đôi.

Về phần có gia tăng mặt nào nữa không thì hiện tại Lý Dương không có thời gian để tiếp tục nghiệm chứng. Hoàng lão đã bắt đầu tháo miếng mảnh vải lụa trên chiếc xe đẩy, để lộ ra Nguyên Thanh Hoa bên dưới.

Nhìn thấy Nguyên Thanh Hoa xuất hiện, tất cả mọi người lại càng bàn tán hơn nữa. Xem ra công ty bán đấu giá đã tính toán đem cái Nguyên Thanh Hoa này ra công khai đấu giá.

Nhưng mọi người cũng không có phản đối gì. Có rất nhiều người đã bắt đầu có dã tâm với Nguyên Thanh Hoa.

Không khí ở chỗ bán đấu giá trở nên sôi nổi hơn. Tất cả mọi người đều thích không khí bán đấu giá như vậy. Những sản phẩm bắt đầu được mang ra bán đấu giá. Những người ban đầu còn bình thường với nhau nhưng bây giờ đã trở nên cạnh tranh kịch liệt.

Nhưng việc bán Nguyên Thanh Hoa trong buổi bán đấu giá này cũng không phải là một tin tức tốt. Bởi vì nó cho biết bọn họ phải trả giá rất nhiều mới có thể có được cái Nguyên Thanh Hoa.

Lý Dương lúc này liền cúi đầu, cau mày. Sự tình có biến nên hắn phải nghĩ ra kế hoạch để điều chỉnh. Nhưng vô luận là tình thế nào thì hắn cũng phải có được Nguyên Thanh Hoa.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

305. Chương 305: Nguyên Thanh Hoa Giá Trên Trời.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Nguyên Thanh Hoa được đặt trước mặt Hoàng lão, ông bắt đầu chậm rãi giới thiệu về cái bình này. Hoàng lão vẫn nói với giọng rất nhỏ nhẹ hòa nhã nhưng nội dung thì rất sinh động, nghe Hoàng lão giảng với việc xem tư liệu là hai thứ hoàn toàn khác nhau.

Sau khi Hoàng lão giảng giải xong, một ít người vốn không định nhún tay vào việc mua Nguyên Thanh Hoa cũng bắt đầu có hứng thú mà những người vốn chú ý đến nó càng thêm quyết tâm muốn mua.

Hoàng lão chỉ giảng giải mười phút rồi rời khỏi nhưng tràng vỗ tay dành cho ông thật lâu sau mới ngừng lại.

Với kết quả này công ty đấu giá rất vừa lòng, việc này ảnh hưởng rất nhiều tới danh tiếng của họ.

Một ít người khôn khéo đã nhận ra Hoàng lão đang giúp cho công ty đấu giá, về phần tại sao thì họ cũng không nghĩ ra. Nhưng mà sau khi được Hoàng lão giảng giải, cái bình Nguyên Thanh Hoa nhất định sẽ bán được với giá cao, tác dụng của Hoàng lão không ai có thể xem nhẹ được.

Người bán đấu giá sau khi hấp dẫn sự chú ý của mọi người rồi bắt đầu nói:

-Đây là chiếc bình nguyên Thanh Hoa xinh đẹp, cao quý và thần bí. Hôm nay, vật phẩm đấu giá đầu tiên của chúng ta chính là nó, giá khởi điểm là 2800 vạn, mỗi lần báo giá không được thấp hơn 100 vạn, đấu giá bắt đầu!

-Xôn xao!

Lời của người bán đấu giá làm cho phía dưới càng thêm xôn xao, bình thường thì thứ này đều bán cuối cùng vì sợ nó bán trước sẽ làm ảnh hưởng tới những thứ sau đó. Không ngờ là Tô Phú lại làm ngược lại, bọn họ không ngờ lại đem thứ quý nhất bán trước tiên, không biết bọn họ có ý gì nữa.

Hơn nữa, dựa theo kinh nghiệm bình thường thì thứ bán đầu tiên sẽ không phải quá kém, nhưng cũng sẽ không quá tốt, món đấu giá đầu tiên chỉ dùng để đưa mọi người vào không khí đấu giá mà thôi, không có công ty đấu giá nào lại đem vật quan trọng nhất bán trước cả.

Không ngờ lần này nó lại xảy ra, mọi người đều có chút mơ hồ với việc này.

Nhưng mà khi nghĩ tới những lời Hoàng lão vừa nói thì một số người cũng từ từ hiểu ra, không có Hoàng lão giới thiệu thì thứ này bán cuối cùng mới là chính xác, nhưng mà có khúc nhạc đệm của Hoàng lão nên nó thích hợp bán đầu tiên hơn.

Mọi việc diễn ra không khác dự đoán nhiều lắm, người bán đấu giá vừa dứt lời thì phía dưới đã có người không ngừng báo giá, không đến ba phút sau chiếc bình đã đột phá giá năm nghìn vạn hơn nữa còn không ngừng tăng lên.

-Lợi hại a, những công ty đấu giá trong nước còn phải học hỏi nhiều, cách làm của Tô Phú rất chính xác, cái bình này vốn có giá một ức, hiện tại xem ra một ức chưa chắc đã mua được nó!

Bạch Minh khẽ thở dài, lúc nói chuyện hắn còn vô tình liếc nhìn Lý Dương, trong bọn họ thì chỉ có Lý Dương là mở công ty đấu giá thôi.

-Thầy Bạch nói đúng, nhưng mà cũng không dễ học, thứ nhất phải có thứ thật sự quý, thứ hai còn phải tìm người có lực ảnh hưởng mạnh như Hoàng lão, hai điều này chính là khác biệt lớn nhất của công ty bán đấu giá trong nước và bên ngoài!

Mao lão lắc lắc đầu nói, ông có không ít giao thiệp với các công ty đấu giá nên biết công ty có thể làm như thế trong nước không có nhiều.

-Người khác không được, nhưng Lý lão đệ hẳn là không thành vấn đề, thứ khác không nói, chỉ cần cái khạp Vạn Lịch kia thì cũng làm một món bảo vật rồi!

Bạch Minh liếc mắt nhìn Lý Dương một cái, còn có câu hắn chưa nói, thầy của Lý Dương cũng là người có lực ảnh hưởng không thua gì Hoàng lão, hơn nữa ông cũng dễ mời hơn.

Lý Dương liên tục lắc đầu rồi nói:

-Thầy Bạch, hiện tại tôi không thiếu tiền, thứ kia tôi chưa định bán ra, công ty đấu giá thì phải từ từ phát triển, không thể vội được!

Đồ tốt như vậy Lý Dương không định bán, hơn nữa Hà lão cũng thích đồ sứ, thứ này mà mang về cho ông thì ông có thể vui mừng một thời gian đó.

Lúc Hà lão vui vẻ thì ông sẽ kể cho hắn nghe những câu chuyện thú vị về những món đồ cổ, những câu chuyện này không hề khô khan mà còn rất thú vị nữa.

Mao lão gật đầu, trên mặt còn hiện ra một chút bi thương, ông chậm rãi nói:

-Đồ tốt như vậy không thể bán, phải cất giữ, một kiệt tác như vậy không thể để nó bị vấy bẩn được!

-Tác phẩm nghệ thuật cũng cần lưu thông, chỉ có thu vào mà không có bán ra thì không được, cổ nhân sớm đã dạy qua việc này mà!

Bạch Minh có chút trầm mặt, hai người đều có chung cảm nhận về vận mệnh của đồ cổ nhưng lý giải thì lại khác nhau.

Nghe ý của Mao lão thì đồ cổ như vậy cần được bảo tồn, thưởng thức, không cần lấy ra dùng như thương phẩm rồi bán đấu giá, ý của thầy Bạch thì chúng cần dùng như vật trao đổi, tác phẩm nghệ thuật chỉ là vật chết, phải để nó phát ra tác dụng lớn nhất mới là tốt nhất.

Với những thứ này Lý Dương cũng có suy nghĩ của mình, ông lão ở Phật Sơn chính là một ví dụ, Hà lão tuy rằng bình thường cũng có bán ra nhưng ra thì ít mà vào thì nhiều, nếu không phải Hà lão có con cháu giúp đỡ thì muốn sưu tập nhiều đồ cổ như thế cũng là chuyện không dễ dàng gì.

So sánh với những tiền bối này hẳn cảm thấy mình may mắn hơn nhiều, năng lực đặc thù của hắn giúp hắn chiếm được rất nhiều tiện nghi, phần lớn đồ cổ ở nhà của hắn đều là kiếm bằng cách này, sưu tầm những thứ này đối với hắn cũng đủ cảm giác thành tựu rồi.

Huống hồ, Lý Dương còn có tài trên mặt đồ thạch nên sưu tầm những thứ này không hề có áp lực gì.

-7300 vạn, 7400 vạn, vị ở số 66...

Bọn họ chỉ nói chuyện có một chút thì Nguyên Thanh Hoa đã tăng giá lên tới 7400 vạn, hơn nữa tốc độ tăng vẫn còn rất mạnh mẽ, người cạnh tranh càng ngày càng nhiều, dựa theo tốc độ này thì vượt qua giá một ức chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

-Tiểu Trần, nhất định phải tạo quan hệ tốt với những người có thực lực kia, mặc kệ là ai mua được, chúng ta trước tiên phải liên hệ được với hắn...

Mao lão lại dẫn dò Trần Vi một câu, giai đoạn đầu của tiết mục thăm dò Nguyên Thanh Hoa đã thực hiện xong, tiết mục của bọn họ đã tới khâu cuối cùng, đó chính là phỏng vấn chủ nhân của Nguyên Thanh Hoa.

Lưu Cương mỉm cười, không biết bọn người Mao lão sau khi biết người mua Nguyên Thanh Hoa là Lý Dương thì sẽ có biểu hiện như thế nào nữa, Lưu Cương bây giờ tin tưởng tuyệt đối với Lý Dương, cái Nguyên Thanh Hoa này nhất định sẽ thuộc về Lý Dương.

-8000, 8000 vạn, tiên sinh số 66 lại giơ thẻ bài, giá hiện tại là 8000 vạn...

Người bán đấu giá hô lớn, số 66 là một ông chủ người HongKong, lần này hắn là một trong những đối thủ cạnh tranh mạnh, cũng là đối tượng cần chú ý của Lý Dương.

Bọn người Mao lão cũng biết người này nên yên lặng gật đầu, nếu như hắn là người mua được Thanh Nguyên Hoa thì việc tiếp xúc với người mua sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Lý Dương khẽ thở dài, giá cả trước mắt đã đạt tới mức thấp nhất có thể cho phép của Hà lão, hơn nữa nó còn chưa tính tới phí thủ tục, giá của Nguyên Thanh Hoa hiện đã rất cao rồi.

-8100 vạn...

Một người khác giơ thẻ báo giá, không đến nửa phút người này và người số 66 liên tục giơ thẻ bài báo giá vài lần.

8300 vạn.

500 vạn.

8800 vạn.

Giá mới luân phiên được tăng lên, lúc này người cạnh tranh chỉ còn 4 người, xem bộ dáng của 4 người dường như là không ai muốn buôn tha.

-9000 vạn, số 198 ra giá 9000 vạn, 9000 vạn lần đầu tiên... . . .

Phía dưới vang lên một tràng tiếng vỗ tay, giá cả này cộng thêm phí thù tục thì đã vượt qua một ức, lần này Tô Phú đã đấu giá vật phẩm có giá vượt qua một ức.

Quan sát mọi người một chút, Lý Dương thấy mình cũng nên báo giá rồi.

-9000 vạn lần thứ hai...

Người bán đấu giá vừa mới hô xong Lý Dương liền giơ thẻ bài lên, người bán đấu giá có chút sững sờ rồi lập tức hô lên:

-Tiên sinh số 123 ra giá 9100 vạn, hiện tại giá mới nhất là 9100 vạn...

Lý Dương giơ thẻ bài lên làm cho tất cả mọi người đều tập trung nhìn về phía hắn, sắc mặt của bốn người cạnh tranh kia không ngừng biến đổi, vốn tưởng rằng mọi đối thủ cạnh tranh đã xuất hiện, không ngờ cuối cùng lại xuất hiện một tên Trình Giảo Kim

Lý Dương chỉ mới ra tay một lần nên cũng có người nghi ngờ hắn đang quấy phá, cố ý nâng giá. Trong hội đấu giá có người quấy phá cũng không phải ít, rất nhiều công ty bán đấu giá đều như vậy, ngay cả công ty của bọn họ cũng không ngoại lệ.

Mọi người nghĩ vậy không phải là người của công ty đấu giá nghĩ vậy, bọn người Mao lão còn không biết cái vòng cổ Kim Cương đấu giá buổi sáng là do Lý Dương mua nhưng những nhân viên ở đây thì rất rõ ràng, người quản lý khi thấy Lý Dương báo giá thì rất vui mừng.

Lý Dương khi sáng sau khi mua vòng cổ xong lập tức thanh toán tiền, Tô Phú đã xem hắn trở thành khách quý rồi, khách quý mà ra tay thì chất lượng sẽ tốt hơn người bình thường nhiều. Hơn nữa lúc này tăng thêm một đối thủ cạnh tranh tuyệt đối là có trợ giúp rất lớn cho việc cạnh tranh chiếc bình Nguyên Thanh Hoa.

-9200 vạn...

Lại có người báo giá, bọn họ nhìn không thấu dụng ý của Lý Dương nhưng cũng không muốn buôn tha cho cái bình, chỉ cần không tới giá cao nhất trong nhận định của bọn họ thì bọn họ vẫn sẽ tiếp tục báo giá.

Lần này, Lý Dương không có tiếp tục báo giá mà chờ những người khác, những người kia sau khi báo giá một lần dường như ăn ý với nhau cùng lúc im lặng.

Mọi người xung quanh yên lặng gật đầu, người trẻ tuổi giàu có năm nay quả thật có nhiều mà.

Thời gian từ từ trôi qua, sau khi vượt giá 9000 vạn giá tăng lên rất chậm, thời gian báo giá cũng càng ngày càng dài, nhưng mà 4 người kia vẫn không chịu từ bỏ, chỉ cần không chịu từ bỏ thì buổi đấu giá vẫn tiếp tục, giá của cái bình Nguyên Thanh Hoa sẽ tiếp tục tăng mạnh.

9800 vạn, số 66 tiếp tục báo giá.

Lúc này đây, khoảng cách giữa hai lần báo giá không còn xa như trước nữa, Lý Dương giơ thẻ bài của mình lên rồi cười cười nói: -Một ước...

Ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người hắn, đặc biệt là Mao lão, Bạch Minh và Trần Vi thì đầy kinh ngạc nhìn hắn.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

306. Chương 306: Thành Công Về Nhà.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Một ước?

Người thanh niên bị nghi là phá rồi đã báo giá một ước, người thanh niên này nếu thật sự quá rồi thì công ty đấu giá có thể nói là quá điên cuồng.

Nhưng mà nếu như hắn không phải phá rồi thì thế giới này quả thật quá điên cuồng.

Người thanh niên thoát nhìn giống như sinh viên này cũng dám ở hội đấu giá báo giá một ước để mua cái bình Nguyên Thanh Hoa, đây chính là đồ cổ chứ không phải là những trang sức xinh đẹp của giới trẻ, mà bộ dáng của Lý Dương thì nhìn như thế nào cũng không giống là công tử con nhà giàu.

Sắc mặt của người quản lý càng thêm vui vẻ, hắn đương nhiên hiểu được Lý Dương tuyệt đối không phải phá rồi mà là một khách hàng cao cấp.

Trần Vi, Bạch Minh và Mao lão đều ngây người nhìn Lý Dương.

Thân phận của Lý Dương bọn họ biết rõ, Lý Dương liên tục hai lần ra giá, lần này lại trực tiếp báo giá một ức cho thấy Lý Dương thật sự muốn cạnh tranh cái bình này, đây là chuyện mà trước đó bọn họ không hề nghĩ tới.

Trong danh sách người cạnh tranh của Trần Vi tuyệt đối không có Lý Dương, trước đó bọn họ cũng không hề nghĩ là sẽ gặp Lý Dương, Lý Dương tuổi còn rất trẻ, nói hấn dùng một ức mua một ốn đồ sứ thì bọn họ không thể nào tin được.

-Một ức, tiên sinh số 123 ra giá một ức...

Người bán đấu giá có chút sững sốt rồi lập tức kêu lên, cái bình Nguyên Thanh Hoa này có giá một ức đã là rất giỏi rồi, giá cuối cùng càng cao thì hấn càng cảm thấy mình có thành tựu.

Mọi người xung quanh lập tức sôi nổi thảo luận, 4 người cạnh tranh kia thì cúi đầu, sắc mặt đều rất khó xem.

Nửa đường xuất hiện một người trẻ tuổi không rõ thân phận làm cho bọn họ rất lo lắng, chuyện này đối với bọn họ tuyệt đối không phải là tin tức tốt.

Do dự một hồi, số 66 lại giơ thẻ sáu giá.

Một ức một trăm vạn, sau khi số 66 giơ thẻ bài thì có hai người nữa cũng báo giá, người còn lại chậm tay hơn nên tiếp tục bảo trì im lặng ngồi đó.

Hai trăm vạn, ba trăm vạn, năm trăm vạn.

Giá của Nguyên Thanh Hoa không ngừng tăng lên, rất nhanh đã tới giá một ức 800 vạn.

Lúc này cạnh tranh chỉ còn 4 người, một người đã rời khỏi và có một người mới gia nhập là Lý Dương, bốn người này dường như không ai chịu từ bỏ cả.

Trần Vi hiện đang rất vui vẻ, nếu là Lý Dương có thể mua được cái bình Nguyên Thanh Hoa này thì đây tuyệt đối là tin tức tốt, với quan hệ của bọn họ và Lý Dương thì việc phỏng vấn không phải là việc khó.

Vương Giai Giai và Cố Nhã Tĩnh lúc này cũng đang rất giật mình, buổi sáng Lý Dương đã mua một chiếc vòng cổ với giá trên trời, hiện tại không ngờ lại muốn mua cái bình Nguyên Thanh Hoa, biểu hiện lần này của Lý Dương đã vượt qua sự hiểu biết của hai cô.

-Một ức 1000 vạn

Giá một ức 800 vạn ngừng không tới 1 phút, Lý Dương lại giơ thẻ bài, lần này lại bỏ thêm hai trăm vạn, hơn nữa cộng thêm phí thủ tục thì giá của Nguyên Thanh Hoa đã là một ức 2000 vạn, vượt xa giá trị của nó.

Ba người kia sắc mặt càng thêm khó coi, một người lắc lắc đầu, một ức 2000 vạn, giá này đã tới mấu chốt của hấn nên hấn quyết định từ bỏ.

Mọi người đều yên lặng liếc nhìn Lý Dương, hiện tại không ai còn nghi ngờ là Lý Dương phá rồi nữa.

Nói giỡn, nào có ai phá rồi tới bây giờ chứ, ở công ty đấu giá cũng không có ai dám làm quá như vậy, một khi bị phát hiện thì xong rồi.

Ba người còn lại không ai từ bỏ, trong đó có cả số 66.

Số 66 quay đầu lại nhìn thoáng qua Lý Dương rồi lại giơ thẻ báo giá, không tới 1 phút sau Lý Dương cũng báo giá, hơn nữa sắc mặt cũng rất dễ dàng không hề có chút khó khăn nào.

Biểu hiện của Lý Dương làm cho số 66 lo lắng, người còn lại cũng đang nói thầm không biết Lý Dương định làm gì.

-Một ức 1600 vạn

Số 66 đột nhiên hô lớn, hấn đột nhiên tăng thêm 400 vạn, số 66 đã quyết định báo giá cao nhất của mình, nếu giá này mà Lý Dương còn báo giá tiếp thì hấn sẽ từ bỏ.

Người cạnh tranh còn lại lập tức lắc đầu, hần vốn định báo giá thêm nhưng lại bị số 66 đoạt trước, giá này lại cao hơn giá quy định của hần nên hần chỉ có thể từ bỏ.

Trong phòng đấu giá, mọi người đều đang nhìn Lý Dương, bọn họ đều cảm giác được cuộc đấu giá này đã tới thời gian cuối, có lẽ lần ra giá tiếp theo sẽ là giá cuối cùng của nó.

Một phút đồng hồ sau, Lý Dương từ từ giơ thẻ bài lên, sắc mặt số 66 đột nhiên trắng bệch, sau đó hần trực tiếp đứng dậy rời đi, hần rời đi đại biểu cho việc đối thủ cạnh tranh cuối cùng của Lý Dương đã từ bỏ.

“Ba ba ba ba ”

Trong phòng đột nhiên vang lên một tràng pháo tay, ai cũng không ngờ người mua được cái bình nguyên Thanh Hoa lại là một người trẻ tuổi. Giá một ức một nghìn bảy trăm vạn, hơn nữa cộng thêm phí thủ tục thì nó đã có giá một ức ba nghìn vạn, đây tuyệt đối là một kỷ luật.

Người quản lý đấu giá kia hiện nay đang cười rất sáng lạn, với kết quả này hần rất hài lòng, giá cả này đã vượt qua dự tính của họ rồi.

—Một ức một nghìn 700 vạn lần một, một ức một nghìn bảy trăm vạn lần 2, nhất một ức một nghìn bảy trăm vạn lần ba, chúc mừng số 123, ngài đã là chủ nhân của chiếc bình Nguyên Thanh Hoa này

Người bán đấu giá lớn tiếng hô, tiếng vỗ tay càng thêm nhiệt liệt.

-Thật sự là Lý Dương

Trần Vi ngạc nhiên nói một câu. Vừa rồi bọn họ quả thật nghĩ tới việc Lý Dương mà mua được thì họ sẽ được ưu đãi, nhưng đây chỉ là hy vọng, chính bọn họ cũng không dám tin tưởng, chớ tới khi cây búa gõ xuống bọn họ vẫn nghĩ là mình đang mơ.

-Lý, Lý lão đệ, cậu thật sự mua cái bình Nguyên Thanh Hoa?

Bạch Minh đột nhiên nắm lấy tay Lý Dương rồi giật mình kêu lên, những đối tượng quan sát trọng điểm của bọn họ có khá nhiều người, có nhiều người nổi tiếng được bọn họ chú ý nhưng bọn họ lại bỏ qua Lý Dương.

Kết quả này làm cho bọn họ rất ngoài ý muốn, nhưng phần nhiều là cao hứng, Lý Dương đã tạo cho bọn họ một bất ngờ thật lớn.

Nghe được tiếng búa Lý Dương thở ra một hơi, chuyện của Hà lão nhờ đã làm xong, chuyến đi HongKong này xem như là đã hoàn thành.

Hơn nữa, Lý Dương không chỉ mua được Nguyên Thanh Hoa mà còn ngoài ý muốn được đếmua được một món đồ cổ, quan trọng nhất là năng lực đặc thù lại một lần nữa tăng lên, cho dù là xét trên mặt nào thì chuyến đi HongKong này Lý Dương cũng rất vừa lòng.

Đấu giá Nguyên Thanh Hoa chấm dứt với kết quả ngoài dự kiến của mọi người, không ngờ nó lại bị một người trẻ tuổi mua đi, một ít phóng viên ở hiện trường nhanh chóng ghi lại kết quả này, đây tuyệt đối là một tin tức sốt dẻo.

Một ít phóng viên có lòng đi hỏi lai lịch của Lý Dương, công ty bán đấu giá sẽ không tiết lộ tin tức của khách hàng nhưng chuyện Lý Dương buổi sáng vừa mua chiếc vòng cổ Kim Cương thì không thể nào giấu được phóng viên. Sau khi bọn họ biết được tin tức này thì càng thêm điên cuồng, sáng chiều hai món vật phẩm đấu giá quan trọng đều bị một người mua, một ngày tiêu hao hơn một ức bảy nghìn vạn, đây tuyệt đối là một tin tức kinh người

Một ít phóng viên biết tin đã đứng ngoài cửa chờ đợi, bọn họ muốn sau khi đấu giá chấm dứt sẽ phỏng vấn Lý Dương một chút.

Sau khi đấu giá Nguyên Thanh Hoa xong công ty tiếp tục đấu giá những vật phẩm còn lại, việc bán Nguyên Thanh Hoa đã kích thích khá nhiều người nên những vật phẩm tiếp theo đều bị cạnh tranh kịch liệt, xu thế càng ngày càng dữ dội.

Những người trước đó không mua được đều tập trung vào những vật phẩm tiếp theo làm cho mỗi món vật phẩm đều vượt qua giá trị của nó, người quản lý buổi đấu giá lúc này đang cười không ngậm miệng lại được

Buổi đầu giá tới sáu giờ mới chấm dứt, sau khi chấm dứt người của công ty đầu giá lập tức mời Lý Dương tới phòng khách quý làm cho những phòng viên đang chờ ở ngoài rất thất vọng.

Trái lại với những phóng viên, Lý Dương sau khi tới phòng khách quý liền thanh toán tiền ngay lập tức, tính tổng thời gian thì không tới hai mươi phút cuộc giao dịch này đã thành công, đây được xem làm lần nhanh nhất trong những lần thanh toán từ trước tới nay.

Sau khi xử lý tốt việc này Lý Dương lập tức trở về khách sạn, phòng viên lại một lần nữa đón hụt, Lý Dương cũng không thích những phòng viên này, có thể điều thấp thì không bao giờ hắn sẽ làm mình quá nổi.

-Lý Dương, Nguyên Thanh Hoa đâu?

Vừa mới trở lại phòng thì Cố Nhã Tĩnh ké Vương Giai Giai tới phòng Lý Dương, trên tay của cô còn cầm theo một camera, ánh mắt cô không ngừng chuyển động, dường như cô đang tìm kiếm cái gì đó.

Lý Dương ôm đầu tỏ vẻ đau khổ:

-Chị Cố của tôi, Nguyên Thanh Hoa còn ở chỗ công ty đầu giá, nơi này là khách sạn, đặt nó ở đây không an toàn chút nào

-Nhã Tĩnh, Lý Dương nói rất đúng, Nguyên Thanh Hoa không phải là vòng cổ Kim Cương, phải tìm nơi thích hợp mới có thể bảo quản

Vương Giai Giai vội vàng kéo Cố Nhã Tĩnh, sau khi xác định trong phòng không có Nguyên Thanh Hoa Cố Nhã Tĩnh lập tức thất vọng lắc đầu

Vương Giai Giai và Cố Nhã Tĩnh đến không bao lâu thì Trần Vi, Bạch Minh và Mao lão đều đến, mọi người sau khi thấy Lý Dương thì cảm thán một tiếng, sau khi biết Lý Dương đã ký xong hợp đồng thì mọi người càng thêm vui vẻ.

Đáng tiếc chính là Lý Dương không chịu cho bọn họ phỏng vấn ngay lập tức, Nguyên Thanh Hoa là của Hà lão chứ không phải của hắn, muốn gì thì phải hỏi ý kiến Hà lão mới được. Nhưng mà với tư tưởng của Hà lão mà nói thì ông tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội tuyên truyền văn hóa của Trung Quốc nên việc phỏng vấn không phải là vấn đề gì lớn.

Đây không thể xem là tin tức tốt bọn người Trần Vi nhưng cũng không làm cho bọn họ thất vọng, ít nhất thì bọn họ vẫn có cơ hội tiếp xúc với cái bình Nguyên Thanh Hoa. Lúc này bọn họ mới biết được mục đích tới HongKong của Lý Dương thì ra là vì Nguyên Thanh Hoa, hơn nữa còn là giúp Hà lão mua.

Ba ngày sau, Lý Dương và Lưu Cương lái xe rời khỏi Hongkong, Vương Giai Giai và những người khác đã hoàn thành công tác nên đã trở về Trịnh Châu, đám người Trần Vi hẹn ngày với Lý Dương xong xuôi, chờ thêm vài ngày bọn họ sẽ tới Minh Dương tìm hắn, hy vọng có thể làm xong chuyên mục về Nguyên Thanh Hoa.

Thẩm Hạo thì một mình ở lại Hongkong, hơn nữa lần này hắn phải ở lại vĩnh viễn. Lưu Cương đã âm thầm chuẩn bị qua, Thẩm Hạo đời này đừng nghĩ có thể ra ngoài, đây không chỉ là ý của Lưu Cương mà còn là ý của Hà lão.

Có ý của Hà lão thì không có ai dám thả hắn ra, vị Thẩm công tử chỉ có thể vĩnh viễn sám hối trong tù thôi, cũng không biết khi nào thì hắn mới có thể sám hối thành công nữa.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

307. Chương 307: Hội Giao Lưu.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

-Rút cục cũng về đến nhà

Đưa xe vào trong gara, Lý Dương lập tức nhảy xuống xe, mọi thứ trước mắt hắn lúc này tạo cho hắn một cảm giác thân thiện.

Đặc biệt là đồng nguyên thạch trước mặt càng làm cho Lý Dương hưng phấn. Những thứ này đều là nguyên thạch mua về từ đại hội giao dịch ở Bình Châu, trong đó có không ít Phỉ Thúy tốt, chỉ cần giải hết số nguyên thạch này cũng đủ để Lý Dương mua thêm hai món cùng giá với nguyên Thanh Hoa.

Lý Dương vừa lòng đánh giá đồng nguyên thạch trước mặt, Lưu Cương thì chạy sang một bên gọi điện thoại.

Một lát sau Lưu Cương lại chạy tới rồi nói với Lý Dương:

-Lý ca, Hà lão gọi chúng ta qua, những thứ này để một lát nữa tôi tìm người tới thu dọn, chúng ta qua chỗ Hà lão đi .

-Tốt, chúng ta qua nhà Hà lão sẵn tiện ăn cơm luôn

Lý Dương lập tức gật đầu, hắn cũng muốn sớm đi gặp Hà lão, lần này hắn đi HongKong là giúp việc cho Hà lão, việc đã làm xong nên hắn cũng muốn đi gặp Hà lão báo cáo và tranh công một týt.

Vào sân, Lý Dương trực tiếp đi tới phòng khách, hiện giờ Lý Dương vào nhà Hà lão giống như là vào nhà của mình vậy.

Hà lão lúc này đang ngồi trên ghế sofa, trước mặt ông đang để hai cái bình gốm, đây chính là cái bình Nguyên Thanh Hoa và cái khạp thời Vạn Lịch

-Hà lão, cháu đã trở về

Lý Dương nhanh chóng bước tới, Hà lão ngồi thẳng người mỉm cười nhìn Lý Dương, trong mắt tràn ngập yêu thương.

-Hắc hắc, Hà lão, ông cho cháu đi mua một món đồ cổ về, kết quả là cháu mang về hai món, thế nào, có lợi hại không?

Lý Dương ngồi xuống bên cạnh Hà lão một cách tự nhiên trên mặt còn đầy đắc ý. Cái khạp Vạn Lịch này không phải dễ dàng có thể lấy được, nếu không phải Lý Dương có được năng lực đặc biệt mà người khác không có chỉ sợ cũng hắn cũng sẽ như đám người Mao lão bỏ qua thứ này.

-Không tồi, rất không tệ

Hà lão cười gật gật đầu, nụ cười trên mặt càng ngày càng đậm cho thấy Hà lão đang rất hài lòng.

-Cái khạp Vạn Lịch này cháu biết lai lịch của nó không?

Hà lão lại hỏi một câu.

-Cháu biết, đây là một trong những món đồ gốm cuối cùng thời Vạn Lịch, nhưng lại là một trong những món đồ gốm xuất hiện vấn đề, trước mắt có rất ít mặt hàng này còn tồn tại, toàn bộ thế giới cộng thêm cái này thì chỉ có 3 món mà thôi

Hà lão yên lặng vuốt cằm, cười nói:

-Không tồi, cháu nói rất đúng, đúng là trước khi phát hiện cái khạp này thì trên thế giới chỉ có hai món, hai món này là một đôi bình hoa, một thì hiện đang nằm trong viện bảo tàng Anh, cái còn lại thì đang nằm ở viện bảo tàng Cố Cung

-Hai món còn lại là một đôi, hơn nữa còn đang nằm trong bảo tàng?

Lý Dương trừng to mắt, trước đó tuy hắn biết trên thế giới này còn hay món như thế nhưng hắn cũng không biết là chúng là một đôi.

Một đôi đồ sứ và một món đồ sứ có chênh lệch rất lớn, đặc biệt là những món đồ sứ lớn, có thể bảo tồn đầy đủ tới hiện nay quả thật không phải là chuyện dễ. Thứ này nếu không phải được cất giữ trong viện bảo tàng mà được lưu thông ở chợ thì giá của nó tuyệt đối là trên trời, giá của chúng còn đắt hơn cái bình Nguyên Thanh Hoa của Lý Dương nhiều.

-Cái ở viện bảo tàng Cổ Cung là do Hoàng Đức hiến cho, cháu lần này tới HongKong hẳn là đã gặp được ông ta

Hà lão cười khẽ, Lý Dương lại ngẩn ngơ, hẳn không ngờ Hoàng lão ở Hongkong lại từng có một món đồ cổ như thế, khó trách ông chỉ cần liếc mắt là nhận ra lai lịch của cái khạp.

-Hà lão, ông nói cho cháu biết không phải là có chuyện gì đó chứ?”

Lý Dương đột nhiên hỏi, hẳn biết rõ tính tình của Hà lão, hẳn cũng biết Hà lão sẽ không vô duyên vô cớ hỏi, nếu đã nói khẳng định là ông có dụng ý.

-Quả thật có chút việc, cháu chắc là biết viện trưởng viện bảo tàng Cổ Cung, ông ta gọi điện thoại tới nói muốn nhìn một chút số đồ sứ này

Hà lão cười gật đầu, sắc mặt của Lý Dương cứng đờ, hẳn cảnh giác nhìn Hà lão, nói :

-Hà lão, ngài biết là cháu rất nghèo hơn nữa cũng mới chơi đồ cổ được một thời gian ngắn, tổng cộng chỉ có vài món sưu tầm, cháu không có ý định quên ra ngoài đâu đó

-Tiểu tử cháu còn nói nghèo? Hơn nữa có ai bảo cháu quên ra đâu?

Hà lão lập tức cười to một tiếng rồi lắc đầu:

-Thứ này là do cháu quang minh chính đại mua được, xử lý như thế nào đều là chuyện của cháu, không ai có thể bắt buộc cháu cả

-Vậy là tốt rồi, ông không nói rõ ràng, cháu còn nghĩ ông muốn cháu quên cho viện bảo tàng nữa chứ

Lý Dương thở ra một hơi, Hà lão trước tiên nói về lai lịch của hai món đồ sứ rồi lại nói có người quên tặng cho viện bảo tàng, Lý Dương không nghĩ tới việc này mới là lạ.

Hà lão lắc đầu, còn nói thêm:

-Nếu là ông thì ông cũng không đồng ý đem tất cả đưa vào viện bảo tàng, tuy thật sự sẽ có nhiều người có cơ hội học tập, nhưng mà sẽ mất đi ý nghĩa lưu thông. Lâu dài mà nói thì đây là hành vi mất nhiều hơn được, viện bảo tàng chỉ là nơi cất giữ những đại biểu của nền văn hóa cổ chứ không phải cái gì cũng cất giữ

Lý Dương trừng to mắt, cẩn thận hỏi:

-Hà lão, ngài thật sự nghĩ như vậy sao?

Trong những tiền bối thế hệ trước người có ý nghĩ như Hà lão rất ít, phần lớn đều không muốn đem chúng thành hàng hóa để lưu thông, Hà lão có thể nói ra việc này làm cho Lý Dương rất ngoài ý muốn.

-Cháu nghĩ ông lừa cháu sao?

Hà lão trừng mắt rồi cười nói:

-Đây là ý nghĩ của ông nhưng không có nghĩa cũng là ý của người khác, còn nữa, lão Hoàng đến đây lần này là để phát hai tấm thiệp mời, ông không có thời gian đi nhưng cháu thì nên đi một chút

Hà lão lấy ra hai tấm thiệp mời rồi đưa cho Lý Dương một cái.

Hai tấm thiệp mời này được làm rất tinh xảo, Lý Dương nghi ngờ mở tấm thiệp ra, ngay lập tức thấy được tên mình bên trong, đây đúng là thiệp mời của hắn.

-Hội giao lưu văn hóa cổ Trung Quốc?

Lý Dương nghi hoặc ngẩng đầu lên, thiệp mời mời hắn đi tham gia hội giao lưu văn hóa cổ Trung Quốc ở Bắc Kinh vào tháng 8, cái tên này Lý Dương lần đầu tiên nghe được nhưng từ cái tên thì hắn cũng biết nó có liên quan rất lớn tới đồ cổ.

-Hội giao lưu này kỳ thật là một lần tụ hội của giới đồ cổ, trước kia cũng có, nhưng không có thời gian cố định, cũng không tên gì, vài năm trước chuyển vào chính quy hóa nên mới có cái tên này

Hà lão từ từ giải thích rồi nói thêm:

-Mỗi lần tổ chức người tham gia không quá một trăm người, những người này đều là người sư tầm nổi tiếng hoặc là người có danh tiếng trong giới đồ cổ, người không có trình độ nhất định thì không thể tham gia, cháu có thể nhận được một tấm thiệp chứng minh mọi người đã đồng ý trình độ của cháu

Hà lão giải thích như vậy Lý Dương cuối cùng cũng hiểu được, cái hội giao lưu này chính là một lần tụ hội lớn của giới đồ cổ.

Hà lão nhẹ nhàng lắc lắc đầu, cũng chỉ có người mới tiếp xúc với đồ cổ không lâu như Lý Dương mới không biết ý nghĩa của hội giao lưu này.

Từ ảnh hưởng mà nói đây là lần giao lưu lớn nhất của giới đồ cổ trong nước, mỗi lần như vậy cũng chỉ có một trăm thiệp mời, rất nhiều chuyên gia đồ cổ muốn tìm một tấm thiệp như vậy mà không được đó.

Người có được thiệp mời trên cơ bản đều là người có lực ảnh hưởng rất lớn, những người này không phải là chuyên gia nổi danh của viện bảo tàng thì là thành viên của hiệp hội sư tầm đồ cổ, hoặc là những chuyên gia đỉnh cấp của những nhà bán đấu giá.

Minh Dương chỉ có Lưu Tuyết Tùng may mắn tham gia một lần, sau đó cũng không được mời thêm lần nào nữa, Lý Dương có thể tấm thiệp mời này có thể nói là rất may mắn. Nếu không phải hẳn ở giới cổ ngọc có tiềm lực và thiên phú phi thường thì cho dù hẳn là học trò của Hà lão thì cũng không được mời.

Nếu là những người khác khi thu nhận được thiệp mời này chỉ sợ là đã hét to lên rồi, chỉ có Lý Dương người mà không hiểu gì mới có thể tùy ý như vậy. Bất quá nói đi thì phải nói lại, người có thể tham gia hội giao lưu này có ai không phải là người đã thành danh nhiều năm, cái loại mới vào nghề như Lý Dương mà được mời thì quả thật là trước giờ chưa từng có.

Nghe qua Hà lão giải thích, Lý Dương hoàn toàn hiểu rõ hội giao lưu này, sau khi biết được đại hội này sẽ tập trung phần lớn chuyên gia đỉnh cấp trong nước lại Lý Dương lập tức có hứng thú với hội giao lưu này.

-Hà lão, lần hội nghị này cháu sẽ tham gia, sao ông lại không đi vậy?

Hà lão vừa mới giải thích xong Lý Dương lập tức kích động nói, có thể cùng những chuyên gia nổi tiếng nhất trong nước ở cùng một chỗ không chỉ có thể giúp cho Lý Dương quen được thêm nhiều lão tiền bối mà còn có thể tăng thêm nhiều kiến thức.

-Ông còn việc khác nên lần này không đi, nhưng mà nếu cháu muốn đi thì phải mang theo một món đồ tốt, mỗi lần trao đổi mọi người đều mang theo một hai món đồ tốt tới để cho người khác tiến hành tham khảo, nếu có người cần thì cũng có thể trao đổi, hàng năm đều có rất nhiều người trao đổi bảo bối với nhau

Lý Dương lại sững sốt, vội vàng hỏi:

-Mang theo đồ, không phải là ông bảo cháu mang theo cái khạp này đó chứ?

Hà lão cười lắc đầu, nói:

-Mang cái gì là do cháu quyết định, nhưng mà ý của Hoàng viện trưởng là co cháu mang theo cái khạp này theo, dù sao thì thứ như vậy trong nước rất là hiếm, nó tuyệt đối mà món đồ tốt nhất trong đợt giao lưu này, nó cũng có thể dùng để tăng lực ảnh hưởng của cháu lên

-Hoàng viện trưởng yêu cầu? Hoàng viện trưởng nhìn chằm chằm cái khạp này, không phải là có ý đồ gì đó chứ?

Lý Dương nghi ngờ hỏi một câu, theo từ khi Hà lão và Hoàng viện trưởng nhắc tới cái khạp này thì hẳn đã cảm thấy có cái gì đó không đúng, hiện tại loại cảm giác này càng rõ ràng.

-Ha ha, cháu suy nghĩ quá nhiều rồi, không muốn mang cái khạp này theo cũng được, nhưng cháu nhất định phải mang một món xứng đáng là bảo bối theo, cháu là chuyên gia trẻ tuổi nhất trong hội nghị lần này, ông đoán là người chú ý tới cháu không ít đâu

Hà lão cười to một tiếng rồi dùng sức lắc đầu, Lý Dương nghi ngờ liếc mắt nhìn Hà lão một cái, gãi gãi đầu, lại nhìn cái khạp rồi cười khở.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

308. Chương 308: Phỏng Vấn.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Hội giao lưu tổ chức vào giữa tháng 8, thời gian còn khoảng 1 tháng nữa nên không cần sốt ruột.

Lý Dương không có thân thể khỏe mạnh như Lưu Cương, liên tục bốn ba hơn nữa tháng làm chi hần rất mệt mỏi, vừa lúc thừa dịp này nên nghỉ ngơi dưỡng sức cũng tốt.

Buổi tối Hà lão chuẩn bị cho Lý Dương một buổi tiệc lớn làm cho Lý Dương ăn tới nổi đầu lưỡi suýt chút nữa rơi xuống luôn, lúc đó hần liên tục la hét sau này phải thường xuyên tới nhà Hà lão ăn cơm làm cho Hà lão cười to một trận.

Khi Lý Dương trở về nhà mình thì ngôi nhà đã được thu dọn sạch sẽ, nằm trên giường, Lý Dương cảm thấy thoải mái hơn nằm trong khách sạn nhiều.

Sau khi rửa mặt rồi nhìn thiếp mời một lần nữa, Lý Dương từ từ chìm vào mộng đẹp.

Đêm nay Lý Dương mơ một giấc mộng kỳ lạ, hần mơ thấy mình đang lang thang trong viện bảo tàng Cố Cung ngắm nhìn những món đồ cổ, đột nhiên hần phát hiện cái khạp của mình cũng nằm trong những vật này. Lý Dương muốn cầm cái khạp của mình lại nhưng thế nào hần cũng không với tay tới hơn nữa khoảng cách giữa hần và cái khạp càng ngày càng xa, cuối cùng biến mất không thấy nữa.

Lúc cái khạp biến mất cũng là lúc Lý Dương tỉnh lại, lúc này Lý Dương mới phát hiện bên ngoài trời đã sáng.

-Thì ra là một giấc mộng, quả thật là ngày nghỉ nhiều đêm gặp mộng, cổ nhân không hề nói sai

Lý Dương tự giễu cười cười, hần nhanh chóng thay quần áo, hôm nay hần còn muốn tới nhà Hà lão học tập một số thứ, trong khoảng thời gian vừa qua hần có một số thứ mới không rõ nên cần hỏi Hà lão.

Trong khoảng thời gian này Lý Dương không ngừng học tập, Lý Dương hiểu hần khởi đầu trẻ nên phải chăm chỉ hơn người khác, năng lực đặc thù tuy giúp hần rất nhiều, cũng rất quan trọng nhưng đây không phải là điểm quyết định, thứ quyết định chính là kiên thức của hần.

Giống như lúc thấy được cái khạp thời Vạn Lịch vậy, Lý Dương chỉ có thông qua niên đại nên mới chiếm được tiện nghi. Nếu như người bàn đặt giá ba năm trăm vạn thì Lý Dương khẳng định sẽ không mua rồi.

Học không bờ bến, học càng sâu, Lý Dương càng hiểu rõ câu nói này.

Với thái độ học tập của Lý Dương Hà lão rất vừa lòng, ông từ từ giảng giải những chỗ không hiểu của Lý Dương, mỗi khi giải quyết được một vấn đề Lý Dương có cảm giác giống như là nhìn thấy một bầu trời tươi sáng vậy, loại cảm giác này làm cho Lý Dương vô cùng thích thú.

Năm ngày sau, Vương Giai Giai và bọn người Mao lão đều đã đến Minh Dương để phỏng vấn về cái bình Nguyên Thanh Hoa.

Thẩm Hạo đã bị tòa soạn báo khai trừ, hiện giờ Vương Giai Giai là người phụ trách chuyên mục này, Trần Vi vốn đã thích Vương Giai Giai, ấn tượng của đám người Mao lão với cô cũng không tệ nên lúc này việc hợp tác giữa hai bên chính thức được xem là hòa hợp.

Sau khi biết người của đài truyền hình tới Lý Dương tự mình ra đón, một lần nhiều người như vậy bảo an cũng không dám cho vào, nếu có bất cứ ai ở nơi này xảy ra chuyện thì bọn họ cũng không gánh nổi trách nhiệm.

Bên ngoài tiểu khu, Mao lão, thầy Bạch, Trần Vi, Vương Giai Giai và Cố Nhã Tĩnh đều đang ở đây, mặt khác còn có 4,5 nhân viên công tác của đài truyền hình, có người thì mang chiếc camera lớn, người thì cầm microphone và những thứ linh tinh, tổng cộng có tới hơn mười người đang đứng bên ngoài.

Trần Vi ngày hôm nay mặc đồng phục công việc, đây là lần đầu Lý Dương thấy cô ăn mặc như thế này, không thể không nói, phụ nữ mặc đồng phục chuyên chức có vẻ như rất dà dặt trưởng thành, Trần Vi cũng như thế.

Vương Giai Giai và Cố Nhã Tĩnh đều mặc chiếc váy trắng áo liền quần nhìn rất đáng yêu, đặc biệt là Vương Giai Giai, cô có vẻ rất điềm đạm đáng yêu làm cho người khác không nhịn được nổi lên ý muốn che chở.

-Lý lão đệ, cậu cũng ở trong đây sao?

Bạch Minh đánh giá những căn biệt thự xung quanh, trong mắt còn mang theo sự hâm mộ, lúc gọi điện mấy ngày hôm trước bọn họ đã biết Lý Dương đang là hàng xóm của Hà lão.

Lý Dương đang ở chỗ những nhân viên bảo vệ ký tên khi nghe hỏi vậy vội vàng ngắt đầu nói:

-Một thời gian trước vừa mới mua nhà, đã làm cho thầy Bạch chê cười rồi

-Chê cười, nếu cậu mà bị chê cười thì chúng tôi đã biến thành heo hết rồi

Bạch Minh lập tức liên tục lắc đầu, những nhân viên truyền hình xung quanh cũng nở nụ cười, tính tình của Bạch Minh chính là như vậy, đi theo hần thì không sợ thiếu mất nụ cười.

-Vào đi thôi, Hà lão đang chờ mọi người

Lý Dương cười khẽ lắc đầu, sau khi ký tên xong hần liền dẫn mọi người vào, nhiều người như vậy lại thêm có camera linh tinh nên có nhiều người trong khu tò mò nhìn bọn họ.

Tò mò thì tò mò nhưng không có ai chạy tới xem, ở nơi này mọi người đều quen mặt nhau nên không hề có chuyện giống như bình thường chạy tới tìm vui.

Hà lão đang ngồi ở trong sân, tình trạng cũng giống như là lần đầu tiên ông và hần gặp nhau vậy, tiếp xúc một thời gian dài Lý Dương cũng từ từ hiểu được tính tình của Hà lão.

Hà lão không giống với những người khác, ông rất hiếu khách, cũng thích phương thức dùng đồ cổ trao đổi, có người đến thăm ông cũng không hề từ chối, ông hôm nay đón khách ở ngoài sân cũng như là lần đầu đón tiếp Lý Dương vậy.

-Chào Hà lão

Sau khi đi theo Lý Dương vào, Mao lão và Bạch Minh lập tức trở thành cung kính, bọn họ chủ động đi tới trước mặt Hà lão rồi chào, thái độ của bọn họ thậm chí còn cung kính hơn khi gặp Hoàng lão nữa.

-Đến đây, đều ngồi đi

Hà lão mỉm cười gật gật đầu, trong sân đã chuẩn bị sẵn vài cái ghế nhựa, Lý Dương bước lên hỗ trợ việc chỗ ngồi cho bọn người Mao lão, hần hoàn toàn xem nơi này là nhà của mình rồi hơn nữa còn xem mình chính là chủ nhân của nơi này nữa, mà Hà lão thì cái gì cũng chưa nói mà chỉ mỉm cười nhìn mọi thứ.

Vương Giai Giai và Cố Nhã Tĩnh nhìn nhau, bọn họ đều nhận thấy sự kinh ngạc trong mắt đối phương, các cô biết Lý Dương là học trò của Hà lão nhưng hai người không ngờ là quan hệ của hai người lại thân mật như vậy.

-Hà gia gia, chào ông

Tiểu ma nữ luôn vô pháp vô thiên không ngờ hôm nay cũng biết cung kính, không ngờ cô lại cùng Vương Giai Giai đi tới trước mặt Hà lão cúi đầu chào làm cho Lý Dương rất là kinh ngạc.

-Các cháu cũng tới à, ngồi xuống đi, Lý Dương, cháu đi lấy thứ kia ra đi, còn phải để cho bọn họ phỏng vấn nữa chứ

Lý Dương lập tức chạy vào phòng khách, Nguyên Thanh Hoa đang được đặt trong này, Lý Dương lấy đem ra ngoài cho bọn họ phỏng vấn, trong sân rất sáng sủa thông thoáng hơn nữa còn rất rộng lớn, phỏng vấn ở bên ngoài tốt hơn phỏng vấn trong phòng khách nhiều.

Trần Vi quay đầu lại liếc nhìn Vương Giai Giai và Cố Nhã Tĩnh một cái, trên mặt đầy sự nghi ngờ, nghe giọng điệu của Hà lão dường như là đã quen với hai người từ trước rồi vậy.

-Hà lão, thật sự thực cảm ơn ngài đã cho chúng tôi cơ hội lần này...

Bạch Minh và Mao lão vội vàng đứng dậy, Mao lão còn nhịn không được nhìn vào bên trong một cái, từ sau khi Lý Dương mua được Nguyên Thanh Hoa bọn họ luôn rất nôn nóng muốn được phỏng vấn, sau khi trở về Mao lão đã gọi điện thoại cho Lý Dương vài lần, cuối cùng mới bàn bạc xong hôm nay là ngày phỏng vấn.

Lý Dương mang cái bình từ trong phòng khách ra, Lưu Cương đã lau sạch bàn đá, nhân viên của đài truyền hình cũng đã lắp đặt xong camera, bất cứ lúc nào cũng có thể bắt đầu phỏng vấn.

Ánh mắt của Mao lão và Bạch Minh bắt đầu nóng rực lên, Lý Dương đặt cái bình xuống bàn, hai người lập tức mang bao tay vào cẩn thận xem xét, camera bên cạnh cũng bắt đầu thu hình rồi.

-Hà gia gia, ngài vẫn luôn ở Minh Dương hay sao?

Thừa dịp này, Vương Giai Giai và Cố Nhã Tĩnh đi lại trước mặt Hà lão nhỏ giọng trò chuyện, bài viết của toàn soạn thì dễ dàng thôi, hôm nay người làm nhân vật chính là đài truyền hình.

-Cũng không phải, hàng năm chỉ ở mấy tháng, thân thể của ông cháu đạo này thế nào?

Nhắc tới ông mình, ánh mắt của Vương Giai nhanh chóng tối lại, cô nhỏ giọng lắc đầu, nói:

-Không tốt lắm, vẫn còn đang an dưỡng, mỗi lần đều chỉ nói được mấy câu thôi

-Không có việc gì, không cần lo lắng, ông của cháu sẽ khỏe lên thôi mà

Hà lão cảm thán một tiếng, với Hà lão mà nói, thân thể của những bạn cũ không tốt cho lắm, có thể giống Hà lão có thân thể khỏe mạnh không có nhiều, rất nhiều người đều rất hâm mộ Hà lão.

-Cháu cũng tin ông cháu sẽ khỏe mạnh lại, ông cháu đã từng nói là muốn thấy cháu lập gia đình nữa mà

Vương Giai Giai quay đầu lại nhìn thoáng qua Lý Dương, Hà lão nhìn cô, trong mắt hiện ra sự kinh ngạc, Hà lão phát hiện ra trong mắt Vương Giai Giai xuất hiện sự ôn nhu nồng đậm.

Hà lão nhìn theo ánh mắt của Vương Giai Giai thì phát hiện ra Lý Dương, trên mặt lập tức biến thành giật mình, trong mắt lại liên tục lóe sáng.

Trong lần phỏng vấn này Lý Dương và Hà lão đều không có xuất hiện, Lưu Cương bị đẩy ra làm chủ nhân lâm thời của cái bình Nguyên Thanh Hoa, hơn nữa còn bị ép nói vài câu. Nhìn bộ dáng lúng túng của Lưu Cương, Lý Dương liền cười thầm trong lòng, người vốn bị phỏng vấn là hần nhưng hần không muốn xuất hiện trên TV nên chỉ có thể cho Lưu Cương làm đại diện mà thôi.

Phỏng vấn tiến hành rất thuận lợi, lúc Mao lão và Bạch Minh đi còn liên tục cảm ơn Hà lão, Trần Vi còn đại biểu đài truyền hình đưa ra một phần quà tặng, lễ vật tuy nhẹ, nhưng cũng là tâm ý nên Hà lão không có cự tuyệt.

Vương Giai Giai và Cố Nhã Tĩnh cũng rời khỏi, nhưng mà hai người không có lập tức trở về mà tiếp tục dạo chơi ở Minh Dương.

-Lý Dương, Minh Dương có chỗ nào chơi vui không, đừng có cứ chạy lòng vòng như thế mãi chứ

Trong xe mất, Cố Nhã Tĩnh quệt miệng không ngừng oán giận, cô và Vương Giai Giai hôm nay vốn không tính trở về Trịnh Châu, đến Minh Dương Vương Giai Giai muốn đến thăm chú cô một chút, Cố Nhã Tĩnh thuận tiện cũng đi theo.

Nhưng mà lúc các cô rời khỏi nhà Hà lão thì Lý Dương cũng bị đuổi ra ngoài, Lý Dương bị Hà lão ra lệnh đưa hai cô đi xung quanh Minh Dương dạo chơi, Lý Dương thật sự là không biết Minh Dương có chỗ nào vui để chơi nên chỉ có thể trước tiên cho Lưu Cương lái xe chạy vòng vòng, chạy được một hồi tiểu ma nữ liền bắt đầu đưa ra ý kiến.

Suy nghĩ một chút, Lý Dương hỏi:

-Nếu không chúng ta đi cổ thành chơi?

-Đi đâu chúng tôi mặc kệ, chỉ cần chơi vui là được, nếu như chơi không vui thì cần thận tôi tìm Hà gia gia tố cáo đấy

Cố Nhã Tĩnh nói.

-Vậy đi cổ thành thôi

Lý Dương bất đắc dĩ lắc đầu, Minh Dương cũng chỉ có chỗ đó là có thể dạo chơi mà thôi, cổ thành ở Minh Dương là một khu du lịch nhưng mà không biết hai vị tiểu thư này có thích nơi này không nữa.

Xe dừng lại ở bên ngoài cổ thành, bốn người cùng nhau đi vào bên trong, Cố Nhã Tĩnh vừa nhìn thấy bức tường cổ được phục chế lập tức có hứng thú ngay, việc này làm cho Lý Dương thở ra một hơi, tiểu ma nữ này có thể không trêu chọc thì nên tránh trêu chọc mới tốt.

Hôm nay là lễ bái thiên nên trong cổ thành có không ít người, khắp nơi đều là những quầy bán hàng rong bán đủ thứ đặc sản của Minh Dương, Cố Nhã Tĩnh thấy có nơi bán mức quả lập tức chạy tới mua, hơn nữa còn mua cho Lý Dương và Lưu Cương mỗi người một cái.

Tiếp nhận mức quả, Lý Dương không khỏi lắc lắc đầu, trong lòng cũng rất cảm thán.

Năm trước hẳn vẫn còn rất thích loại mức quả này, cảm giác ăn mức quả giống như trở về thời tuổi thơ vậy rất là vui vẻ.

Mà hiện nay, trên đường có bán không ít mức quả, còn đều mọi thứ đã chính quy hóa, có cửa hàng mặt tiền hơn nữa còn có tủ thủy tinh, tuy có vẻ tốt hơn nhưng lại đánh mất đi cảm giác thân thuộc ngày xưa.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

309. Chương 309: Mời Ngọc Thánh Đến.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Đi chưa được mấy bước mọi người đã tới trước cửa Thúy Ngọc Hiên, việc làm ăn của Thúy Ngọc Hiên hôm nay rất tốt, nhìn thấy những món đồ ngọc bên trong, Cố Nhã Tĩnh lôi kéo Vương Giai Giai đi vào bên trong.

-Hai vị tiểu thư, xin chào

Vừa mới bước vào đã có người phục vụ bước ra chào đón, Vương Giai Giai và Cố Nhã Tĩnh thoạt nhìn không lớn nhưng khí chất thì rất tốt, những nhân viên tiêu thụ ở đây từ lâu đã luyện được một chút nhân lực, bọn họ cũng biết dạng khách hàng nào là đối tượng tiêu thụ tốt nhất.

-Các người có vòng tay nào tốt hay không?

Cố Nhã Tĩnh thuận miệng nói một câu, nụ cười trên mặt người bán hàng càng tăng thêm:

-Có, ngài tới thật đúng lúc, chúng tôi vừa mới nhập về một lô vòng tay, có rất nhiều chủng loại, không biết ngài muốn dạng nào?

-Sa hoa đi, trước tiên lấy cho chúng tôi nhìn một chút

Cố Nhã Tĩnh có chút không xác định nhìn Lý Dương, Lý Dương và Lưu Cương thì đã tới phía sau hai người.

-Tốt, ngài chờ...

Người bán hàng mới vừa ngẩng đầu lên liền sững sờ đứng ngây người:

-Lý, Lý tiên sinh, ngài cũng đến đây

-Đây là hai người bạn của tôi, hãy lấy cho họ những vòng tay tốt nhất đi

Lý Dương mỉm cười, phần lớn nhân viên ở đây đều nhận ra hắn, Trương Vĩ lúc này cũng không có ở đây, trong tiệm khách hàng cũng không ít, hơn nữa mặt hàng trong tiệm dường như tăng thêm không ít, lần đại hội giao dịch ở Bình Châu Trương Vĩ quả là kiếm được không ít.

-Tốt, xin ngài chờ một lát, tôi lập tức lấy thứ tốt nhất cho ngài ngay

Người bán hàng lập tức khom người rời đi, lúc đi còn không quên dùng ánh mắt sùng bái nhìn Lý Dương một cái, trong giới ngọc thạch ở Minh Dương hiện nay người không nhận ra Lý Dương rất ít, bậc thánh Lý Dương, một danh hiệu vang dội biết nhường nào, hiện giờ Lý Dương chính là sự kiêu ngạo của Minh Dương, hơn nữa còn là thần tượng của những người chơi đồ thạch nơi này.

-Anh dường như rất quen nơi này?

Cổ Nhã Tĩnh dường như có chút không đúng, cô mới là người mua hàng không ngờ người bán vừa mới nhìn thấy Lý Dương liền bỏ cô sang một bên.

-Không phải như cô nghĩ, ông chủ nơi này là một người bạn của tôi, nơi này là đại bản doanh của hiệp hội ngọc thạch Minh Dương, tôi là một quản lý của hiệp hội nên thường xuyên tới nơi này vì vậy bọn họ mới nhận ra tôi

Lý Dương cười khổ lắc đầu, những nhân viên bên cạnh đều đã nhận ra Lý Dương nên mọi người đều nhỏ giọng thảo luận, thỉnh thoảng còn có người liếc trộm Lý Dương một cái.

-Lý tiên sinh, đây là vòng tay mà ngài cần, trước mắt thì đây là đôi vòng tay tốt nhất ở đây

Người bán hàng kia vội vàng chạy về, trên tay hắn còn cầm theo một cái đĩa bạc, trên đĩa có đặt hai cái vòng tay, nhìn thoáng qua nó một chút, đôi mày của Lý Dương có chút nheo lại.

Đây là một đôi vòng tay bằng Phỉ Thúy màu xanh biếc, chất lượng không tệ nhưng mà nói nó là hàng tốt nhất thì Lý Dương không hề tin tưởng, chỉ cần mấy khối Kim Ti Chung và Phù Dung Chung mình đưa cũng đủ để Trương Vĩ làm ra vài cái vòng tay tốt rồi, những thứ này Trương Vĩ cũng không thể nào tiêu thụ nhanh như vậy được.

-Thật xinh đẹp, Giai Giai, cậu tới thử xem

Cổ Nhã Tĩnh cầm lấy một cái đặt lên tay mình và cầm một cái đặt lên tay Vương Giai Giai. Phỉ Thúy màu xanh có độ trong suốt không cao nhưng lại làm cho người ta có cảm giác sáng bóng óng ánh rất xinh đẹp.

Từ mặt mỹ quan mà nói thì thứ này quả thật không tệ.

-Trong điểm hiện tại chỉ có mấy thứ này thôi sao?

Lý Dương đột nhiên hỏi một câu.

Người bán hàng vội vàng lắc đầu, trả lời:

-Không phải, còn có những thứ khác nhưng mà những thứ này Trương tổng đều tự mình bán, có thể mua những vòng tay như vậy phần lớn đều là người quen biết biết Trương tổng, là người không quen thì phải gọi điện thoại để Trương tổng về, hay là tôi điện thoại gọi Trương tổng về?

-Không cần gọi, Trương tổng không có ở đây sao?

Người bán hàng giải thích như vậy Lý Dương cũng đã hiểu được, Trương Vĩ khẳng định là còn có những thứ tốt hơn, nhưng mà không có để cho nhân viên bán mà do hắn tự mình tiêu thụ.

Đây là một loại sách lược tiêu thụ, những khách hàng quan trọng đều do mình tự chiêu đãi. Đây không phải không cho người bán cơ hội mà là lo lắng người bán một khi bị cướp đi thì khách hàng quan trọng cũng bị cướp đi luôn, đầu năm nay thị trường cạnh tranh rất kịch liệt, nên cẩn thận một chút thì tốt hơn.

Người bán hàng lập tức gật đầu, nói:

-Trương tổng vừa mới đi ra ngoài

-Tăng, tăng

Bên trong đột nhiên truyền ra tiếng hô, Lý Dương xoay người lại nhìn vào trong rồi quay đầu lại nghi hoặc nhìn người bán hàng.

-Phía sau có thành viên của hiệp hội đang giải thạch, từ sau khi chuyện của ngài ở Bình Châu truyền ra thì hiệp hội ngọc thạch đã có thêm không ít thành viên, mấy ngày này mỗi ngày đều có người đến giải thạch

-Giải thạch, đổ thạch sao?

Vương Giai Giai đột nhiên hỏi một câu, cô đặt vòng tay lên đĩa rồi tò mò nhìn người bán hàng.

-Đúng vậy, chính là đổ thạch, những người này mấy ngày nay giải không ít đổ thạch, có mấy khối có chút tăng nhưng không có khối nào đại tăng cả

Người bán hàng trả lời.

-Chúng tôi có thể vào xem không?

Vương Giai Giai nhỏ giọng hỏi, Vương Giai Giai biết Lý Dương thông qua đổ thạch buôn bán lời không ít tiền, nhưng đổ thạch là cái gì bọn họ chỉ nghe nói qua, còn chưa bao giờ gặp qua.

Cổ Nhã Tĩnh cũng rất tò mò về việc này, nếu không phải không quen nơi này chỉ sợ cô đã lôi Vương Giai Giai vào hậu viện nhìn xem thứ có thể giúp Lý Dương trở thành trăm triệu phú ông là thứ gì.

Người bán hàng nhìn thoáng qua Lý Dương, lập tức gật đầu nói:

-Đương nhiên có thể, tôi mang mọi người đi

Xuyên qua hành lang, năm người nhanh chóng tới hậu viện, Lý Dương cũng không a lạ với nơi này nhưng Vương Giai Giai thì tò mò đánh giá khắp nơi.

Người bán hàng đưa bọn họ tới nơi rồi rời khỏi, lúc này xung quanh mấy giải thạch có 5 người, năm người này tuổi cũng không lớn, lớn nhất cũng chỉ khoảng 40 mà thôi, người trẻ nhất thì mới hơn 20, xem ra lần này hiệp hội ngọc thạch có thêm không ít thành viên trẻ tuổi.

Năm nhân quay đầu lại nhìn thoáng qua rồi lại tiếp tục giải thạch, lưỡi đao đã tiếp xúc bề mặt khối nguyên thạch, bột đá văng ra mang theo một chút màu xanh.

Cổ Nhã Tĩnh và Vương Giai Giai tiến lên xem mấy giải thạch, nhìn thấy hai cái cô bé xinh đẹp bước vào nên những người ở đó chủ động nhường chỗ xem tốt nhất lại cho hai người bọn họ.

Lý Dương và Lưu Cương thì không có vận may như vậy, hai người đứng ở một bên, năm người này cũng không hỏi họ là ai mà tiếp tục quan sát khối nguyên thạch.

-Đây là đổ thạch? Sao nhìn cách nào cũng chỉ giống một khối đá thôi vậy?

Cổ Nhã Tĩnh nhỏ giọng hỏi, Vương Giai Giai cũng tò mò, khối nguyên thạch này có vỏ ngoài màu vàng bên trên có những sợi lông dài. Khối nguyên thạch như thế này hiện giá cũng không thấp, một khối ít nhất cũng 28 vạn, xem ra lần này hiệp hội ngọc thạch có thêm không ít thành viên tốt, người vừa mới gia nhập không ngờ đã dám đổ những khối nguyên thạch như thế này rồi.

- Đổ thạch cũng không có thần bí như hai người tưởng tượng, trước khi cắt ra thì nó cũng chỉ nhìn giống những khối đá bình thường thôi

Lý Dương nhỏ giọng nói một câu, người cắt đã dừng lại, hân vui sướng nhìn về phía bề mặt vết cắt.

Trên mặt cắt lộ ra một tầng màu xanh, là màu xanh nhạt không tẻ, nếu như bên trong có Phỉ Thúy thì tuyệt đối sẽ là thượng đẳng Phỉ Thúy, nói không chừng còn có thể đại tăng nữa.

-Lão Cao, màu lam nhạt, xem ra cậu lần này đại tăng rồi

Một người bên cạnh hưng phấn hét lớn, tiếng hô vừa rồi bọn người Lý Dương nghe được cũng chính là của hắn, người này giọng thật không nhỏ, đoán chừng là người bên ngoài đều nghe được.

-Đúng vậy, lão Cao, hôm nay cậu phải mời khách đó

Những người khác cũng nói, bây giờ còn chưa thấy bên trong là loại Phỉ Thúy nào, nếu là loại tốt thì giá có thể tăng gấp 10, thậm chí nếu là loại thượng đẳng thì có thể tăng giá gấp trăm lần.

-Ha ha, nhất định nhất định

Người giải thạch cười lớn, hắ không ngừng vuốt ve bề mặt vết cắt rồi chuẩn bị mài tiếp, ngay khi hắ chuẩn bị cầm khối nguyên thạch lên thì Lý Dương có chút nhíu mày.

Lý Dương bên dưới khối nguyên thạch có một cái khe nhỏ, cũng không sâu, nhưng mà loại hiện tượng này không phải là chuyện tốt gì. Lý Dương ở Bình Châu đã xem qua vài vụn khối nguyên thạch, chỉ cần nguyên thạch vỏ ngoài màu vàng mà xuất hiện hiện tượng này đều không ngoại lệ, tất cả đều thua lỗ.

-Lão Cao, buổi tối ăn cơm có thể mời ngọc thánh tới để bọn này nhận thức một chút không

Một người đứng ở bên cạnh Lý Dương đột nhiên nói, những người xung quanh đều gật đầu hô to.

-Đúng vậy, cậu mời ngọc thánh đến để chúng tôi chiêm ngưỡng phong thái của ông

-Đúng vậy, lão Cao, cậu và ngọc thánh quan hệ thân thiết như vậy, mời hắ một lần chắc cũng không khó, chúng tôi cũng không có ý gì khác, chúng tôi chỉ muốn gặp người đem lại sự kiêu ngạo cho Minh Dương mà thôi

-Lão Cao, chỉ cần cậu mang ngọc thánh tới thì sau này chúng tôi mời cậu ăn, không cần cậu mời nữa, được không?

Sắc mặt Lý Dương có chút kỳ lạ, trong cả nước người có danh xưng ngọc thánh dường như chỉ có một mình hắ thì phải. Nhưng mà Lý Dương không biết mình trở thành ông già khi nào, còn nữa, lão Cao trước mặt này là ai, dường như mình chưa từng quen hắ thì phải.

-Mấy người gấp cái gì, người ta còn ở HongKong chưa về, chờ trở về tôi sẽ mời mọi người đi gặp, còn có cậu, tôi đã nói từ sớm, ngọc thánh Lý Dương trẻ hơn chúng ta nhiều, không được nói lung tung, để huynh đệ tôi tức giận thì sau này đừng có ai có thể gặp hắ

Sắc mặt lão Cao có chút mất tự nhiên, hắ không ngừng hô to.

-Mỗi lần cậu đều nói như vậy, không dẫn chúng tôi đi thì thôi, ngày hôm qua tôi đã hỏi Trương tổng, ông ấy nói Lý Dương đã trở về Minh Dương vài ngày rồi, cậu lại không cho chúng tôi biết, định lừa chúng tôi phải không?

Người xem Lý Dương là ông lão lớn tiếng nói, lão Cao có chút xấu hổ, Lý Dương lại trợn mắt há hốc mồm, ngay cả hắ trở về mấy ngày bọn họ cũng biết, những người này quả thật là chú ý tới mình.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

310. Chương 310: Ngoại Trừ Ngọc Thánh Thì Cậu Là Người Trẻ Nhất.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

-Trương tổng đương nhiên không lừa các người, nhưng mà các người không biết sao? Lý Dương có việc làm ăn ở Trịnh Châu, hắ sau khi trở về phải đi Trịnh Châu, hiện tại hắ không có ở Trịnh Châu

Lão Cao có vẻ có chút phẫn nộ, hắ lớn tiếng kêu lên, mọi người vẫn có chút không tin tưởng hắ. Lý Dương trong lòng lại cảm thán, danh nhân vô bí mật, mấy người này không ngờ cũng biết việc làm ăn của hắ bên Trịnh Châu, chắc là Trương Vĩ nói cho bọn họ.

-Không muốn giới thiệu thì thôi, giải thạch đi

Người lúc trước đưa ra yêu cầu nói một câu, những người khác cũng không nói gì nữa, lão Cao muốn nói cái gì nhưng há miệng thở dốc một hồi lại thôi. Rất nhanh, tâm trạng của hắ đã khôi phục lại, mọi người cũng chuyển chú ý sang khối nguyên thạch, đây chính là khối nguyên thạch rất có thể sẽ đại tăng.

Sắc mặt của Vương Giai Giai và Cổ Nhã Tình đều có chút kỳ lạ, vừa rồi các cô còn tưởng là lão Cao này thật sự quen biết Lý Dương, nhưng mà cô càng nghe càng hồ đồ, có điều cuối cùng cô cũng đã hiểu được.

Lão Cao này căn bản không biết Lý Dương, đoán chừng là hắn tự nhận mình biết Lý Dương, bằng không cũng sẽ không có việc Lý Dương đứng trước mặt mà hắn lại không biết.

Lưu Cương thì có chút buồn cười, mấy người này thật sự là có ý tứ, người mà bọn họ muốn gặp đang đứng trước mặt vậy mà bọn họ lại không thêm liếc cho dù chỉ một cái.

Máy mài đá chuyển động càng ngày càng nhanh, âm thanh chói tai làm cho Vương Giai Giai và Cố Nhã Tĩnh nhin không được có chút nhíu mày, Lý Dương và Lưu Cương sớm đã thành thói quen nên âm thanh này không có ảnh hưởng gì với bọn họ.

Lý Dương còn lo lắng về cái khe và những sợi lông kia, xuất hiện những thứ này có thể sẽ làm hỏng khối nguyên thạch, nhưng mà không có sử dụng năng lực đặc thù nên Lý Dương cũng không dám chắc.

Càng mài thì màu xanh càng ngày càng trong suốt, lão Cao càng ngày càng kích động.

Những người kia không ngừng hỗ trợ việc vẩy nước vào, mỗi lần tẩy thì bên trong lại càng thêm xanh, sắc mặt mọi người xung quanh đều giống với lão Cao, bọn họ đều rất kích động.

Vương Giai Giai và Cố Nhã Tĩnh thì ngơ ngác nhìn, một khối đá không ngờ càng cắt lại càng có màu xanh, quả thật là thần kỳ.

-Ông trời ơi, Phù Dung Chung, không ngờ lại là Phù Dung Chung

Một người đột nhiên kêu lên, lão Cao lập tức ngừng việc giải thạch lại, cuống quýt rửa sạch bề mặt, viên Phỉ Thúy Phù Dung Chung xuất hiện trước mặt mọi người.

-Lão Cao, thật sự là Phù Dung Chung, cậu giàu to rồi

Một người khác hô to lên, Phù Dung Chung màu lam nhạt, khối nguyên thạch này tuy không lớn nhưng nếu có thể giải ra Phỉ Thúy to một chút thì làm hai cái vòng tay không phải là không có khả năng, tuyệt đối có thể bán ra một cái giá không tồi

-Hắc hắc, hắc hắc, vận khí tốt, vận khí tốt ”

Lão Cao cũng có vẻ cực kỳ hưng phấn, khối nguyên thạch này chỉ cần có thể giải ra Phỉ Thúy thì hắn cũng đã kiếm lời rồi, không ngờ lần này lại giải ra Phù Dung Chung, Phù Dung Chung chính là khối Phỉ Thúy dễ đổ tặng nhất, giải ra một lần đại tặng không khác gì bọn họ trúng vé số cả.

-Trương tổng có nói qua, ngọc thánh Lý Dương rất mai mắn, lần đầu tiên đến nơi này đã giải ra Băng Chung. Bọn người Trương tổng và Lý Dương cùng đi Bình Châu nên đã lấy không ít vận may, cậu cũng may mắn, là bạn của ngọc thánh khó trách lại may mắn như vậy

Người bên cạnh Lý Dương lại nói một câu, sự ghen tị trên mặt không có chút che giấu nào, những người khác cũng tương tự như vậy.

Lý Dương lắc lắc đầu, Cố Nhã Tĩnh nhin không được sự chút nữa đã bật cười, hắn liên tục nói tới Lý Dương nhưng không biết là Lý Dương lại đang ở bên cạnh hắn.

-Xem như đi, đáng tiếc là lần này tôi không có đi cùng bọn họ tới Bình Châu, nếu không thì tôi cũng đã đổ tặng vài khối rồi

Lão Cao kia có vẻ rất đắc ý, vài người khác càng ghen tị, nhưng mà bọn họ không thể là gì mà chỉ có thể than thở tại sao mình không là bạn của Lý Dương, không có đỉnh vận may này.

“Ha ha ”

Cố Nhã Tĩnh rốt cuộc cũng không nhin được, phá lên cười, Vương Giai Giai vội vàng kéo cô sang một bên, Cố Nhã Tĩnh ghé vào bên người Vương Giai Giai, miệng còn không ngừng nói:

-Không được, không được, cười chết tôi

Bọn người lão Cao đều nhìn bọn họ, vốn tiền có hai cô gái xinh đẹp tiến vào là chuyện vui vẻ, đáng tiếc là phía sau hai người đều có hộ hoa sứ giả, bọn họ cũng không có hỏi tới, hiện tại một người trong đó lại cười to như người điên càng làm cho bọn họ chẳng biết tại sao.

-Vị tiểu thư này, có cái gì buồn cười sao?

Lão Cao sờ sờ cái mũi, hắc đồ tặng một khối đồ thạch nên vui vẻ là đúng, nhưng mà hắc còn không có cười to như vậy, hắc không rõ cô gái này tại sao lại cười như thế.

-Ha ha, rất buồn cười

Cổ Nhã Tĩnh cười tới mức ôm bụng, Vương Giai Giai tuy rằng cũng muốn cười, nhưng cô còn kiềm nén được nên không có cười.

Năm người này càng thêm nghi hoặc, lão Cao nhìn nhìn Lý Dương, hỏi:

-Các người tới đây chơi hai là thành viên của hiệp hội ngọc thạch?

Bình thường có thể đi vào hậu viện thì đều là thành viên của hiệp hội ngọc thạch, nhưng mà bọn người Lý Dương được nhân viên dẫn vào, hơn nữa bọn họ đều còn rất trẻ, nếu là bạn của người bán hàng đi vào cũng không phải là không thể.

-Tôi là thành viên của hiệp hội ngọc thạch

Lý Dương cười gật đầu, cũng không nói mình từ sớm đã gia nhập, hắc hiện tại đang dở khóc dở cười, hắc không ngờ là danh tiếng của mình lại lan xa như vậy.

Việc này không hề có quan hệ tới hắc không ngờ đồ tặng cũng đem nguyên nhân dán lên người hắc, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Lý Dương căn bản sẽ không tin. Phải biết rằng một người có vận khí tốt đồ tặng cũng là một loại tiền vốn, không ai nguyện ý không công đem tiền vốn của mình đưa cho người khác cả.

-Hiệp hội ngọc thạch Minh Dương càng ngày càng phát triển lớn mạnh, lão đệ cậu có thể tiến vào, khẳng định là có chút tinh thông, trong hiệp hội ngọc trừ ngọc thánh ra chắc cậu là người trẻ tuổi nhất

Lão Cao lớn tiếng cảm khái, tay thì vẫn đặt trên khối nguyên thạch, những người khác cũng đều gật gật đầu, kết quả là càng làm cho Cổ Nhã Tĩnh cười lớn hơn, cô phải dựa vào Vương Giai Giai mới miễn cưỡng không bị té.

-Không được, Giai Giai, chúng ta đi ra ngoài trước, tớ không chịu nổi nữa

Cổ Nhã Tĩnh cười lớn rồi bảo Vương Giai Giai kéo cô ra ngoài, cô sợ là nếu tiếp tục ở đây thì cô sẽ cười tới phát hiện mất, Lý Dương cũng thật là, nhìn người ta bàn luận chính mình mà không có ý kiến gì.

Vương Giai Giai kéo Cổ Nhã Tĩnh đi ra bên ngoài, vừa đi ra, Vương Giai Giai cũng chịu không nổi, cô cùng Cổ Nhã Tĩnh cười lớn, những người bán hàng xung quanh tò mò nhìn bọn họ, có người hỏi bọn họ đã xảy ra chuyện gì.

Vương Giai Giai cười cười rồi từ từ nói lại chuyện vừa rồi, những người bán hàng sai khi nghe xong cũng cười phá lên, tiếng cười thậm chí còn vang tới bên trong.

-Bệnh thần kinh

Lão Cao thầm nói một câu, biểu hiện của bốn người khác cũng không khác nhiều lắm.

-Giải thạch, giải thạch, lão Cao, đêm nay chúng tôi muốn đi nhà hàng tốt nhất, ăn đồ ăn ngon nhất

Người đứng bên cạnh Lý Dương lại hét lớn, lão Cao lập tức tiếp tục mài đá, miệng còn không ngừng hô lên:

-Không thành vấn đề, đêm nay cứ việc ăn, cứ việc uống, toàn bộ tôi lo hết

Đá mài rất nhanh tiếp xúc bề mặt khối nguyên thạch, một lát sau thêm một phần khối Phỉ Thúy lại xuất hiện.

Nhìn một chút, lão Cao chuẩn bị tiếp tục mài, khối nguyên thạch này không lớn cho dù mài hết cả khối cũng không phải là không được, tuy rằng có chút chậm nhưng việc này đối với khối Phỉ Thúy bên trong có tính bảo hộ tốt hơn, viên Phỉ Thúy nguyên vẹn thì giá trị cũng sẽ cao hơn.

-Khoan đã

Lý Dương đột nhiên hô lên, lão Cao ngẩng đầu nhìn những người khác cũng nhìn Lý Dương.

-Khối nguyên thạch này không tệ, tôi đề nghị anh giữ lại, đừng giải ở đây, có thể đem nó đến Bình Châu tham gia đại hội giao dịch, hoặc là chờ lần tụ hội năm sau ở Nam Dương rồi bán, đợi sang năm sau giá trị sẽ cao hơn một ít, tăng giá gấp mười cũng không phải là không thể

Lý Dương chỉ vào khối nguyên thạch rồi nói, hiện tại đến phiên sắc mặt đám người lão Cao thấy kỳ lạ.

Trong khoảng thời gian này do chịu ảnh hưởng của Lý Dương nên hiệp hội có thêm một số thành viên mới gia nhập. Hiệp hội ngọc thạch những ngày gần đây mỗi ngày đều có người tới xin gia nhập làm cho bọn người Trương Vĩ có cảm giác hơi gấp rút.

Trong mắt bọn lão Cao, bọn họ đã xem Lý Dương là một thành viên của hiệp hội, tuy rằng bọn họ cũng vừa tiến vào không lâu, nhưng bọn họ lại tự cho mình là thành viên lão thành, ít nhất so với người vừa mới gia nhập thì cũng sớm hơn.

Hiện tại, người bị bọn họ xem là người mới không ngờ lại khuyên bọn họ chừa khối nguyên thạch này lại để dành bán, bọn họ đều cảm giác này người này dường như điên rồi, cái gì cũng không hiểu.

-Vì cái gì tôi phải bán khối nguyên thạch này? Giải ra rồi bán không phải là tốt hơn sao?

Lão Cao đứng thẳng người thần thần nhìn Lý Dương.

-Hiện tại anh đang tới thời điểm giá cao nhất, tiếp tục giải thì giá cũng không thể tăng thêm nữa, đây là đề nghị của tôi, có làm theo hay không là quyết định của anh

Lý Dương lắc đầu nói, nếu là bọn người Trương Vĩ mà nghe nói vậy khẳng định là sẽ ngay lập tức dừng lại, tuyệt đối sẽ không giải nữa, nhưng mà những người trước mặt này không quen Lý Dương nên sẽ không nghe lời Lý Dương nói.

-Cám ơn đề nghị của anh, nhưng mà tôi sẽ tiếp tục giải

Lão Cao lạnh lùng nói, những người khác cũng đều lắc đầu, bọn họ đã đem đề nghị của Lý Dương trở thành đồ ký, bọn họ nghĩ Lý Dương vì đồ ký nên mới làm vậy, bọn họ nghĩ Lý Dương muốn làm cho lão Cao kiếm ít tiền lại một chút.

Cũng may Lý Dương cũng không nói gì thua lỗ, bên trong không có gì, nếu không nói không chừng bọn họ còn xông lên đánh cho hắn một trận, đồ thạch chính là hoạt động mê tính. Lúc giải thạch kiêng kỵ nhất là có người nói sẽ bị thua lỗ, nếu thật sự bị thua lỗ thì người giải thạch sẽ hận người nói cả đời, cho dù là bạn tốt cũng sẽ trở mặt.

Lão Cao tiếp tục mài, Lý Dương khẽ thở dài rồi từ từ lắc đầu, hắn đã có lòng muốn giúp nhưng người này không tiếp nhận thì hắn không có gì để nói. Khối nguyên thạch này nếu tiếp tục mài thêm một chút nữa thì sẽ phát hiện bị thua lỗ, Lý Dương đã dùng năng lực đặc thù quan sát quan, khối nguyên thạch này chỉ có hai miếng Phỉ Thúy rất mỏng, ngoài ra không còn gì nữa.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

311. Chương 311: Tôi Tên Là Lý Dương.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Đá mài đã chạm vào khối nguyên thạch, Lý Dương lại lắc lắc đầu.

Nếu là mài phía dưới còn có thể lấy ra viên Phỉ Thúy vài li, nếu mài theo hướng này thì chỉ gặp toái ngọc mà thôi, tâm trạng của những người này rất nhanh sẽ từ thiên đường rơi xuống địa ngục.

Mọi việc Lý Dương cũng không thể khống chế, lão Cao từ từ mài nguyên thạch, trong mắt còn vô cùng hưng phấn

Chỉ sợ là trong lòng hần lúc này đang nghĩ về cuộc sống tốt đẹp sau này, khối nguyên thạch này nếu giải ra Phỉ Thúy thì bán ra một hai trăm vạn là không thành vấn đề.

Một hai trăm vạn ở Bắc Kinh không coi là gì, nhưng ở Minh Dương thì đây tuyệt đối là một số lượng lớn, ở Minh Dương một căn nhà 3 phòng cũng chỉ có 4,50 vạn mà thôi, một hai trăm vạn này đủ để hần mua một căn nhà hơn nữa còn sống thoải mái vài năm nữa.

-Lý ca, khối nguyên thạch này có vấn đề phải không?

Lưu Cương nhỏ giọng hỏi một câu, đi theo Lý Dương lâu như vậy nên hần cũng có hiểu biết nhất định, chỉ cần Lý Dương nói không tốt thì khối nguyên thạch này sẽ không tốt.

-Tôi khó mà nói, nhìn xem đi

Lý Dương thở dài, khối nguyên thạch này đương nhiên là có vấn đề nhưng mà hần lại không có biện pháp nói ra nhưng mà không tới mấy phút thì mọi người cũng sẽ thấy thôi không cần gấp.

“Ào ào ”

Một người đứng bên cạnh không ngừng vẩy nước vào, mọi người đều đang cẩn thận quan sát bề mặt vết cắt, màu xanh biếc lộ ra càng ngày càng nhiều, nụ cười trên mặt mọi người càng ngày càng sáng.

Xôn xao

Lại vẩy nước, người vẩy nước đột nhiên sững sốt, phía dưới không phải lộ ra màu xanh biếc nữa mà lộ ra một chút màu trắng nhạt, là ngọc vỡ màu trắng.

-Dừng, dừng, dừng

Một chút ngọc vỡ này vừa lộ ra thì người vẩy nước đột nhiên kêu lên, lão Cao vội vàng dừng máy mài lại, cẩn thận nhìn mặt vết cắt.

Sau khi tẩy sạch mặt cắt, lão Cao cảm thấy một luồng khí lạnh xông từ lòng bàn chân lên, màu xanh biếc không có mà chỉ có ngọc vỡ, có thể nói đây là chuyện không tốt.

-Lão Cao, đừng lo lắng, có lẽ chỉ có một chút ngọc nát này thôi, chỗ khác sẽ tốt hơn mà

Người vẩy nước vỗ vỗ vai lão Cao, lão Cao lộ ra nụ cười khó coi còn hơn cả khóc, hần nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Trong Phỉ Thúy đột nhiên xuất hiện ngọc vỡ thì đây quả là đã kích với người giải thạch. Lão Cao cũng không phải là tay mới, từ khi biết Lý Dương tỏ sáng ở Bình Châu nên hần mới gia nhập hiệp hội, giải thạch xuất hiện tình huống như thế này đại biểu cho việc gì hần hiểu rất rõ.

-Tôi không sao, chúng ta tiếp tục giải

Lão Cao từ từ nói, lại tiếp tục mở máy mài, những người kia đều vô tình cố ý liếc mắt nhìn Lý Dương một cái.

Lý Dương lại lắc đầu, phía dưới đều là ngọc vỡ, tiếp tục mài xuống thì sẽ không có gì, hiện tại đi bán khối nguyên thạch này còn có thể hoàn lại chút vốn. Nếu như tiếp tục giải thì lần này lão Cao sẽ hoàn toàn thua lỗ.

Hoàn toàn thu lỗ, nếu ngay từ đầu thì không có gì, nhưng mà sau khi tăng giá như vậy mà lại biến thành không có gì, việc như thế này thậm chí còn có thể làm cho một người phát điên cũng không chừng.

Lý Dương từ khi nhìn thấy khe nứt thì đã cảm giác được có chút không đúng, sau đó lại dùng năng lực đặc thù quan sát thêm một lần, bên trong quả nhiên giống như hần đoán, đại bộ phận đều là ngọc vỡ. Cũng có thể nói lão Cao sẽ không hay ho, nếu bên trong có Phỉ Thúy thì hần cũng có thể thu hồi một bộ phận phí tổn, thực đáng tiếc là Phỉ Thúy mỏng manh trong khối nguyên thạch này chẳng đủ để làm gì cả.

Lão Cao chuyên chú tiếp tục mài, lúc này hần không ngừng cầu nguyện trong lòng, hy vọng những mảnh ngọc vỡ này chỉ có một chút, phía dưới đều là Phỉ Thúy. Phương Tây Phật Tổ, Phương Đông Tu Hành đều bị hần cầu nguyện trong lòng, còn có cả Thượng Đế và thánh A La, chỉ cần người hần có thể nghĩ tới hần đều cầu nguyện một lần.

Thậm chí cả những người bạn hân vừa khoát lác, hai người Lý Dương cũng bị hân cầu nguyện một lần, hy vọng phía dưới sẽ lộ ra Phỉ Thúy.

Hơn mười phút sau, lão Cao thất vọng dừng máy mài lại, hân đã mài hết một nửa khối nguyên thạch, ngoại trừ lúc đầu lộ ra Phỉ Thúy thì bên trong đều là ngọc vỡ, hơn nữa từ chỗ tiếp xúc nhìn ra Phỉ Thúy bên trong cho dù có thì cũng chỉ rất mỏng.

Lão Cao uể oải đặt móng ngồi trên mặt đất, từ biểu hiện trước mắt ai cũng có thể thấy là khối nguyên thạch này đã thua lỗ, hiện tại này cho dù bán thì giá cũng chưa chắc được năm nghìn.

-Xong rồi

Ánh mắt cô đơn của lão Cao làm cho những người khác có chút không đành lòng, khối nguyên thạch của lão Cao mọi người vốn cho là nó đã đại tăng không ngờ cuối cùng lại thành như thế này làm cho bọn họ có chút thương tâm.

Lý Dương nhẹ nhàng lắc lắc đầu, kết quả này hân đã sớm biết, trường hợp này đã thể hiện từ “đổ” một cách hết sức rõ ràng, trước khi có kết quả cuối cùng ai dám nói mình là người thắng chứ.

Mọi người xung quanh đều trầm mặt không lên tiếng, bọn họ cũng không biết nói gì cho phải, bọn họ muốn an ủi lão Cao nhưng không biết phải mở miệng như thế nào.

Khối nguyên thạch này biểu hiện như thế cho dù là còn nửa khối nguyên thạch thì cũng không ai còn hứng thú tiếp tục giải cả. Lúc này mọi người mới nhớ tới câu nói vừa rồi của Lý Dương, nếu khi này mà chừa lại thì sau này cũng kiếm được ít người rồi.

Năm người theo bản năng đều nhìn Lý Dương.

Lý Dương vừa rồi đề nghị rất đúng, cho dù là lão Cao không muốn thừa nhận thì sự thật đã nói cho hân biết nếu là vừa rồi dựa theo đề nghị của người trước mặt này thì hân sẽ kiếm được tiền lời ở mức cao nhất chứ không thua lỗ như bây giờ.

Chẳng qua, đang liên tục tăng thì ai lại nguyện ý từ bỏ chứ.

-Tiểu huynh đệ, cậu tên là gì?

Giọng lão Cao có chút khàn khàn, hân nhìn chằm chằm vào Lý Dương, hân cũng không trách Lý Dương vì dù sao người ta đã đề nghị nhưng mà hân không nghe theo mà thôi.

Bốn người khác cũng nhìn về phía Lý Dương, sắc mặt mỗi người đều khác nhau.

Có người còn nghi ngờ Lý Dương có dụng ý khác, cho rằng lão Cao thua lỗ là do Lý Dương nguyên rủa, chẳng qua lão Cao không nói gì nên bọn họ cũng không nói.

Người gọi là Ngưu Nhị nhìn chằm chằm Lý Dương, hân cảm thấy Lý Dương có gì đó khác lạ, tuy rằng lời nói khi này bọn họ cho là ghen tị nhưng bây giờ ngẫm lại thì đó là đề nghị tốt nhất cho lão Cao.

-Tôi gọi là Lý Dương, về sau xin chiếu cố nhiều hơn

Lý Dương cười khổ một tiếng, nếu bọn họ là thành viên của hiệp hội ngọc thạch thì sớm hay muộn cũng sẽ biết thân phận của hân, không bằng thừa nhận sớm một chút còn hơn.

-Lý Dương

Năm nhân đột nhiên ngẩn ngơ.

-Không có khả năng, điều đó không có khả năng, sao cậu là Lý Dương được, chẳng lẽ trùng tên trùng họ?

Người đứng bên cạnh Lý Dương đột nhiên la to lên, những người khác cũng nhìn về phía Lý Dương, rồi lại liếc nhìn lão Cao, lúc này lão Cao đã biến thành bộ dáng ngu ngốc rồi

-Lão Cao?

Một người đứng bên cạnh đột nhiên kêu lên, hiệp hội ngọc thạch Minh Dương chỉ có một Lý Dương đó chính là Ngọc Thánh, vừa rồi bọn họ còn nói muốn làm quen Lý Dương không ngờ hắn đã đứng bên cạnh họ một thời gian dài như vậy, kết quả này rất khó làm cho bọn họ thừa nhận.

-Lý lão đệ, cậu tới sao không gọi điện thoại cho tôi...

Từ bên ngoài có một người đi vào, vừa mới vào sân liền cười nói rồi bước nhanh tới chỗ Lý Dương.

-Trương tổng, từ khi về đây vẫn chưa hề ra khỏi nhà, hôm nay là lần đầu tiên đó

Lý Dương bất đắc dĩ khoát tay, người vừa đi vào không phải là ai khác mà chính là hội trưởng hiệp hội ngọc thạch Minh Dương, ông chủ Thúy Ngọc Hiên-Trương Vĩ, lúc Trương Vĩ đến thì bọn họ không còn chút nghi ngờ nào, chỉ là bọn hắn vẫn không thể chấp nhận kết quả này thôi

Đặc biệt là lão Cao, hắn là người rõ ràng nhất, trong một lần ngẫu nhiên hắn thổi phồng là mình quen biết Lý Dương, sau đó không có cách nào văn hồi được, tất cả mọi người đều tin hắn là bạn tốt của Lý Dương, mọi người đều muốn thông qua hắn làm quen Lý Dương, việc này làm cho lão Cao rất được coi trọng đồng thời hắn cũng rất buồn rầu, hắn chỉ thuận miệng nói vui không ngờ mọi người đều tin là thật.

Sau đó, mọi việc càng ngày càng vượt qua sự khống chế làm cho hắn muốn giải thích cũng không có cơ hội nữa mà chỉ có thể kiên trì, qua một ngày thì tốt một ngày thôi.

Vương Giai Giai và Cố Nhã Tĩnh cũng đi tới, Cố Nhã Tĩnh không còn cười khoa trương như vừa rồi nhưng trên mặt vẫn mang theo nụ cười.

-Các người đều đang ở đây à, đang giải thạch ư? Có Lý lão đệ ở đây thì chuyện giải thạch chắc chắn không thành vấn đề

Trương Vĩ nhìn một chút mấy giải thạch rồi nói, sắc mặt của bọn người lão Cao càng thêm kỳ quái, đặc biệt là lão Cao, sắc mặt hắn lúc này đang trắng bệch.

-Các người làm sao vậy?

Trương Vĩ lại hỏi một câu, nhìn khối nguyên thạch trên máy, Trương Vĩ lập tức gật gật đầu, khối nguyên thạch này không có gì, màu sắc không tẻ lấm, có thể là trước tăng sau thua lỗ, khó trách sắc mặt của những người này lại kỳ quái như vậy.

-Lão Cao, việc này rốt cuộc là sao

Người đứng bên cạnh Lý Dương đột nhiên nhảy dựng rồi hét lên một tiếng, hắn rất muốn nhận thức Lý Dương không ngờ người mà hắn muốn gặp lại đứng bên cạnh mà hắn lại không biết

Nếu nói Lý Dương vừa rồi biểu hiện thân phận hắn còn nghi ngờ, nhưng mà sau khi Trương Vĩ xuất hiện thì hắn đã hoàn toàn tin, Minh Dương chỉ có một Lý Dương, có thể để cho Trương Vĩ đối đã như vậy thì cũng chỉ có một mình Ngọc Thánh mà thôi.

-Tôi, tôi...

Sắc mặt lão Cao trắng bệch, những người khác cũng nhìn về phía hắn, bọn họ đều cảm giác hôm nay mặt mũi đã mất sạch, bọn họ không phải là không muốn gặp Lý Dương nhưng mà Lý Dương đứng trước mặt bọn họ lại không nhận ra, hơn nữa trước đó còn nói ấu nói tử, chỉ sợ là cho dù là bọn họ thì bọn họ cũng không chịu nổi.

-Cao đại ca, vài năm không gặp, không ngờ vài năm không gặp ngay cả tôi anh cũng không nhận ra được, chắc là tôi biến hóa quá lớn

Lý Dương đột nhiên cười nói một câu, những người khác đều có chút sững sốt, Trương Vĩ cũng ngây người một chút, không biết Lý Dương vì cái gì nói như vậy.

Lão Cao còn lợi hại hơn, vừa rồi hắn còn định tìm một cái lỗ để chui vào, Lý Dương nói như vậy hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của hắn. Sững sốt một chút, lão Cao lập tức hiểu được Lý Dương đang giúp hắn, khẳng định là đang giúp hắn, đừng nói vài năm trước, cho dù là từ nhỏ tới giờ bọn họ vẫn chưa gặp qua lần nào.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

312. Chương 312: Thái Độ Của Nhà Họ Vương.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

-Phải..

Lão Cao đỏ mặt, kích động có chút nói không ra lời, hắn không ngừng gật đầu, ngay cả cảm giác chán nản vì bị thua lỗ vừa này cũng biến mất. Lý Dương nói như vậy là cho hắn mặt mũi rồi.

-Các người thật sự quen biết sao

Ngưu Nhị thì thảo nói ột câu, trong lòng vẫn còn kỳ quái, nếu trước kia quen biết thì sao gặp mặt mà lại không nhận biết như thế chứ

-Thần tượng của cậu không phải là Ngọc Thánh sao, hiện tại Ngọc Thánh đang đứng trước mặt cậu sao cậu không nói gì cả thế?

Một người bên cạnh đột nhiên nói một câu, Trương Vĩ nhìn mọi việc mà không hiểu gì cả, Cố Nhã Tĩnh thì tiếp tục tìm nơi ghé đầu vào cười

Kỳ thật tất cả mọi người đã nhìn ra Lý Dương đang cho lão Cao mượn thang leo xuống, nếu Lý Dương hỗ trợ thì ch dù trước đó lão Cao có nói đúng hay không thì cũng không có ai truy cứu nữa, chỉ có tính tình ngay thẳng như Ngưu Nhị mới chưa nhận ra thôi.

Lúc này, bọn họ rốt cục cũng hiểu Cố Nhã Tĩnh vì sao lại cười to như vậy, nhớ tới biểu hiện vừa rồi mặt của mọi người đều có chút nóng lên, bọn họ tức giận trừng mắt nhìn lão Cao một cái, nếu không phải Lý Dương giúp bọn họ giảng hòa thì chỉ sợ bọn họ đã đánh nhau rồi.

-Đúng, đúng, Lý, Lý tiên sinh, ngài cho tôi một chữ ký đi

Ngưu Nhị lúc trước quả thật là muốn gặp Lý Dương nhưng mà khi Lý Dương đứng trước mặt hắn thì hắn lại không biết nên nói gì cho phải, ghen nửa ngày, không ngờ hắn lại xin chữ ký của Lý Dương, việc này làm cho mọi người cười rộ lên.

-Kí tên thì không được, tôi cũng không phải là minh tinh, chúng ta đều là thành viên của hiệp hội ngọc thạch, về sau sẽ còn gặp nhiều mà

Lý Dương cười khẽ lắc lắc đầu, Trương Vĩ lập tức nói:

-Đúng vậy, Lý lão đệ cũng không phải là không tới nữa, về sau còn nhiều cơ hội mà, cần gì phải ký tên chứ

- To con, hiện nay đã biết Lý Dương không phải là ông già rồi chứ?

Cố Nhã Tĩnh nói một câu, lời của cô làm cho mọi người đều nở nụ cười, vóc dáng của Ngưu Nhị quả thật rất to con, bị nói như vậy nên Ngưu Nhị đỏ mặt cúi đầu, hai tay không ngừng chà xát.

-Nhã Tĩnh, đừng nói lung tung

Vương Giai Giai vội vàng kéo Cố Nhã Tĩnh lại, với tính tình của Cố Nhã Tĩnh mà để cho cô tiếp tục nói chỉ sợ không có ai chịu nổi đâu, hai người lại không quen với những người này nên quây phá là điều không nên.

Một lát sau, Trương Vĩ cuối cùng cũng hiểu chuyện gì đã xảy ra, sau khi hiểu mọi chuyện hắn liền cười to một trận.

Thông qua Trương Vĩ giới thiệu, Lý Dương cũng hiểu được một chút, năm người này là thành viên mới của hiệp hội, hơn nữa là 1 nhóm cùng nhau gia nhập, bọn họ là những người ham mê đồ thạch nhưng bình thường đồ cũng không nhiều.

Bởi vì bọn họ không có máy giải thạch nên khi có công việc đi ngang qua nơi này bọn họ cũng vào giải một chút, vốn bọn họ không thấy hiệp hội ngọc thạch có gì tốt nên cũng không có tham gia, người giống bọn họ như vậy cũng không phải là ít.

Nhưng mà từ khi chuyện của Lý Dương được truyền ra ngoài thì những người này chủ động gia nhập vào hiệp hội, với những người có tri thức đồ thạch trụ cột như thế này Trương Vĩ rất hoan nghênh. Lúc Trương Vĩ mới từ Bình Châu trở về liền cho bọn họ làm thành viên của hiệp hội, chỉ tiếc là Lý Dương không có cùng về với bọn người Trương Vĩ làm cho nguyện vọng gặp Lý Dương của đám người mới không được thực hiện.

Hôm nay, nguyện vọng này cuối cùng cũng được thực hiện, có điều phương thức gặp mặt không giống như bọn họ đã suy nghĩ, tuy có chút xấu hổ, nhưng dù sao thì cũng thú vị, xem như đây là duyên phận đi

Khối nguyên thạch kia của lão Cao cuối cùng cũng không tiếp tục giải, trong lòng hắn lúc này đang rất ảo não, nếu sớm biết người khuyên hắn là Lý Dương thì hắn khẳng định sẽ không tiếp tục giải, nhưng mà bây giờ hối hận thì đã muộn, xem như đây là phí cho một bài học đi.

Thông qua việc nhỏ này mọi người đều đã có nhận thức trực quan về năng lực của Lý Dương, không hổ là ngọc thánh, chỉ cần đứng xa xa nhìn thôi thì cũng đã biết được bên trong có gì, nếu bọn họ có được năng lực này thì thật là tốt biết bao.

Đặc biệt là Ngưu Nhị, hắn vô cùng sùng bái Lý Dương hơn nữa còn liên tục đòi bái sư làm cho Lý Dương rất dở khóc dở cười.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, bây giờ là giờ cơm trưa, Trương Vĩ sau khi hỏi qua Lý Dương liền gọi điện thoại tập trung thành viên của hiệp hội lại cùng nhau ăn một bữa cơm, những thành viên mới vô cùng sùng bái Lý Dương, để cho bọn họ nhìn thấy Lý Dương thì càng có lợi cho hiệp hội.

Trong khoảng thời gian này Trương Vĩ đang rất vui vẻ, Lý Dương sau khi nổi tiếng ở Bình Châu thì các hội trưởng hiệp hội ngọc thạch các tỉnh đều gọi điện thoại tới hỏi thăm. Thứ nhất là chúc mừng bọn hắn ở Bình hâu đạt được thành tích, thứ hai là muốn hỏi xem sau này có cơ hội trao đổi với Lý Dương một chút hay không, không chỉ có Minh Dương sùng bái Lý Dương mà ngay cả Hà Nam cũng có không ít người sùng bái hắn.

Với việc này Trương Vĩ cũng không dám tùy ý đáp ứng, ai biết Lý Dương sau này có thời gian hay không nên chỉ có thể trả lời một cách mơ hồ, chờ Lý Dương sau khi trở về để cho hắn tự mình quyết định.

Trương Vĩ tuy không dám thay Lý Dương làm chủ mà đáp ứng, nhưng mà khi nghe được giọng nói chua chua của những hội trưởng kia làm cho hắn rất vui vẻ, ai có thể nghĩ, cho tới ngày hôm nay Minh Dương luôn có thành tích đếm ngược nay lại tìm được một người có thể thay đổi tất cả, hắn không vui làm sao được.

Minh Dương chỉ cần có Lý Dương thì những hiệp hội khác muốn dẫn đầu là chuyện gần như không thể nào, với năng lực của Lý Dương thì chỉ cần hắn xuất hiện ở Nam Dương thì chức quán quân chắc chắn sẽ thuộc về Minh Dương.

Sau khi ăn cơm trưa xong Lý Dương và hai cô gái không có trở lại Thụ Ngọc Hiên làm cho những hội viên muốn nhìn thấy tận mắt Lý Dương phải thất vọng. Sau khi chuyện của hắn bị mọi người truyền miệng thì hắn bây giờ đã trở thành thần thoại, tuy không được tận mắt quan sát tỉ mỉ nhưng có thể gặp mặt và cùng ăn cơm thì cũng đủ rồi.

... ..

Sau khi từ biệt mọi người, Lưu Cương trực tiếp lái xe đi tới Thị Kỳ Quan Đại Viện, trong lòng Lý Dương lúc này có chút khẩn trương, tuy rằng đã gặp qua Vương thị trưởng vài lần, nhưng đến nhà thăm như thế này thì vẫn là lần đầu.

Nơi này trước kia dùng làm nơi ở của những cán bộ sáu bảy chục tuổi, tuy là có sửa sang nâng cấp lại nhưng mà những căn nhà này cũng không có thay đổi, loại nhà này làm cho người ta có cảm giác rất thân thiết.

Hiện giờ rất khó gặp những căn nhà thế này ở Minh Dương, đi trong đại viện Lý Dương tò mò nhìn xung quanh, loại nhà như thế này Lý Dương lúc nhỏ gặp rất nhiều nhưng mà mấy năm gần đây thì không còn thấy nữa.

Nhà của Vương thị trưởng là nhà số 2, trước khi đến thì Vương Giai Giai đã gọi điện đến thông báo, Vương thị trưởng lúc này đang ở trong nhà chờ bọn họ.

-Giai Giai đến đây, Nhã Tĩnh cũng vào đây, mau mau, mau vào

Bọn họ vừa mới tới cửa nhà số 2 thì có một người trung niên hơn ba mươi tuổi mở cửa nhiệt tình chào đón bọn họ, khi lôi kéo hai cô gái vào người phụ nữ nhìn Lý Dương không ngừng đánh giá.

-Dì à, đây là Lý Dương, là người lần trước đã cứu cháu và Thiên Nhiên

Vương Giai Giai đi tới bên cạnh người phụ nữ rồi vô cùng thân thiết kéo cánh tay, Lý Dương vụng trộm liếc nhìn người phụ nữ trung niên này một cái, tuy là tuổi có chút lớn nhưng mà mỗi cái giờ tay nhất chân đều tỏa ra vẻ quý phái.

-Cậu chính là tiểu Lý a, chuyện lần trước thật sự cảm ơn cậu, nếu không phải có cậu thì hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi

Người phụ nữ trung niên chủ động bước lên nắm tay Lý Dương kéo hẳn vào trong, người phụ nữ này cũng không phải giả vờ, đối mặt với ân nhân cứu mạng con mình thì có chút nhiệt tình cũng chẳng đáng là gì, việc lần đó quả thật là đã làm cho bà rất sợ hãi.

-Không có gì, a di, tôi cũng chỉ tình cờ mà thôi

Lý Dương vội vàng lắc đầu, lúc này hẳn đã theo vào tới phòng khách, bên trong có một người trung niên đang ngồi trên ghế sofa, thấy bọn họ vào thì hẳn từ từ đứng lên.

-Tiểu Lý, đến đây

-Vương thị trưởng, chào ngài

Lý Dương cuống quýt tiến lên chào hỏi, người này đúng là người mà hắn đã gặp mặt lúc nằm bệnh viện sau tai nạn lần đó, Vương Toàn Trung.

-Về đến nhà thì cái thì mà thị trưởng hay không thị trưởng, cậu và Giai Giai là bạn tốt, lại từng cứu con tôi, nếu không chê thì cậu thí học theo Giai Giai gọi tôi một tiếng dương là được

Vương Toàn Trung cười lớn một tiếng rồi tự mình sắp xếp chỗ cho mọi người, dì của Vương Giai Giai mang ra một đĩa trái cây cho mọi người, người thứ nhất bà mời không phải Cố Nhã Tĩnh hay là Vương Giai Giai mà là Lý Dương.

-Hai đứa cũng thật là, sao không tới sớm một chút, ở nhà cùng nhau ăn cơm không tốt sao, cần gì phải ăn cơm rồi mới đến

Dì của Vương Giai Giai gọi là Trần Di, bà và Vương Toàn Trung kết hôn đã được mười mấy năm, hai người lúc đầu cũng không có con sớm, mãi cho đến hơn ba mươi mới có được một đứa con là Trần Thiên Nhiên, lớn như vậy mới có con nên họ cực kỳ sủng ái đứa con này.

Trần Di cũng là một cán bộ cao cấp có thực quyền, lần Vương Thiên Nhiên gặp chuyện không may vừa lúc bà đi công tác, khi nghe tin bà ngay lập tức xin nghỉ một thời gian để ở nhà chăm sóc đứa nhỏ, lúc đó bà thật sự sợ là sẽ có chuyện tương tự xảy ra. Dù sao thì đối với bọn họ đứa nhỏ rất là quan trọng.

-Anh Lý Dương đến đó à

Từ trong phòng có một đứa bé chạy ra, vừa ra cậu nhóc liền chạy tới chỗ Lý Dương. Vương Thiên Nhiên tuổi còn nhỏ nên đối với người đã cứu mình cậu ta có một tình cảm rất sâu đậm. Tuy còn nhỏ nhưng cậu bé cũng hiểu được lúc đó nếu không phải có Lý Dương cứu chỉ sợ là mình sẽ không được gặp lại cha mẹ nữa rồi.

-Dì, chúng cháu vừa gặp vài người bạn nếu không đã sớm tới đây rồi, dù sao thì hôm nay cháu cũng không đi đâu, cháu sẽ ở lại ăn cơm chiều với dì

Vương Giai Giai kéo tay làm nũng với Trần Di, Trần Di lắc đầu, trên mặt hiện ra sự sủng nịnh với cô.

Trần Di có con muộn, lúc cha mẹ Vương Giai Giai sinh cô xong thì có việc bận nên Trần Di đã từng nuôi cô một thời gian cho nên quan hệ giữa cô và người dì này rất tốt, quan hệ gần như là mẹ con vậy.

-Tốt, vậy buổi tối cùng nhau ăn cơm, tiểu Lý buổi tối cũng phải ở lại, không được đi về

Trần Di còn chưa lên tiếng thì Vương Toàn Trung đã nói trước, khi nói hẳn còn mỉm cười nhìn Lý Dương, Cố Nhã Tĩnh trềng to mắt, chuyện Lý Dương cứu Vương Thiên Nhiên cô từ sớm đã biết, nhưng mà cô không ngờ quan hệ giữa Vương Toàn Trung và Lý Dương lại thân thiết đến vậy.

Tuy Lý Dương là ân nhân cứu mạng con mình nhưng biểu hiện của hai người lúc này không phải chỉ là cảm ơn thôi, thái độ của nhà họ Vương đối với Lý Dương giống như là đối đãi với con cháu của mình vậy, việc này thật sự là khó tin.

Thái độ của Hà lão với Lý Dương thì không cần nói nữa, lúc sáng Cố Nhã Tĩnh đã thấy rất rõ rồi, hiện tại người nhà họ Vương cũng như vậy, nếu không phải nhìn thấy tận mắt thì cô không thể nào tin nổi.

Cố Nhã Tĩnh chăm chú nhìn Lý Dương, chẳng lẽ Lý Dương là con riêng của Thượng Đế sao, nếu không thì tại sao Hà lão và Vương gia lại đối đãi tốt với hắn như vậy, hai nhà này mà liên hợp lại thì thật sự là một lực lượng khủng bố.

Lần này Lý Dương ở lại nhà của Vương thị trưởng, Vương Toàn Trung ngày hôm nay cũng không có đi làm, ông ở nhà tán gẫu với Lý Dương, càng nghe hai người nói thì Cố Nhã Tĩnh càng thêm kinh ngạc.

Trong quá trình nói chuyện Vương Toàn Trung dường như mọi móc mọi thứ của Lý Dương ra, gia đình, tình huống hiện tại, quan hệ với Hà lão, v.v.. cái gì cũng hỏi hết. Cố Nhã Tĩnh lúc bình thường rất hoạt bát nhưng điều này không có nghĩa là cô nàng này ngốc, cô có loại cảm giác, Vương Toàn Trung hỏi trọng điểm chính là quan hệ giữa Lý Dương và Hà lão.

Buổi tối, Lý Dương tiếp tục ở lại nhà Vương Toàn Trung, nhiều người như vậy ngồi chung nên Vương Thiên Nhiên rất vui vẻ, tên nhóc này đã lâu không có bữa cơm nào nhiệt như thế này rồi.

Trong khoảng thời gian này, Hà lão còn tự mình gọi một cuộc điện thoại cho Lý Dương, hỏi Lý Dương có muốn về nhà ăn cơm hay không, cuộc điện thoại này làm cho Vương Toàn Trung có chút sững sốt. Hà lão đối xử với Lý Dương như con cháu của mình, thậm chí so với con cháu còn tốt hơn, gọi điện thoại hỏi có về nhà ăn cơm không không thể nào là biểu hiện của hai người thân bình thường được.

Cuộc điện thoại này cũng làm cho Cố Nhã Tĩnh rất kinh ngạc, xem ra cô vẫn còn xem nhẹ quan hệ giữa Lý Dương và Hà lão.

Cố Nhã Tĩnh đang suy nghĩ trong lòng, tuy Lý Dương có tiền nhưng không thể nào so sánh với gia cảnh nhà cô được.

Nhưng mà có thái độ thân thiết của Hà lão và nhà họ Vương với Lý Dương thì lại khác, cho dù là hẳn xuất thân cực kỳ thấp kém nhưng chỉ cần có quan hệ với hai nhà này thì Lý Dương đã không còn là người thường nữa rồi.

Có lẽ, chuyện này cần phải về nói với người nhà một chút.

Ăn cơm tối xong, lúc đi Vương Toàn Trung và Trần Di còn mời hẳn thường xuyên tới nhà làm khách nữa, thái độ của hai người này làm cho Vương Giai Giai giật mình, nhưng mà trong lòng thì rất mừng rỡ, đây không phải là kết quả mà cô muốn hay sao?

Về đến nhà, Lý Dương tới chỗ Hà lão nghe Hà lão dạy một hồi rồi mới trở về ngủ.

Ngày hôm sau, Lý Dương phải đi tiễn Vương Giai Giai và Cố Nhã Tĩnh, hai người đều hôm nay phải trở lại tòa soạn để sửa sang lại bản thảo lần này. Tin tức về Nguyên Thanh Hoa tổng cộng có 3 kỳ, hơn nữa còn đồng thời phát nội dung với đài truyền hình. Đài truyền hình đã lên lịch phát sóng xong nên các cô cũng phải về chuẩn bị một chút, đây chính là bài báo đầu tiên của hai người sau khi tốt nghiệp, hai người đều muốn làm ra thành tích tốt nhất để trách việc những nhân viên cũ xem hai người là bình hoa.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

313. Chương 313: Vụ Ân Pháp Che Giấu Bảo Bối.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Sau khi Vương Giai Giai rời khỏi cuộc sống của Lý Dương từ từ khôi phục như trước.

Việc của công ty bán đấu giá ở Trịnh Châu trên cơ bản đã được chuẩn bị tốt, chỉ thiếu bước làm lễ khai trương nữa mà thôi. Sau khi Trịnh Khải Đạt và Tư Mã Lâm biết Lý Dương muốn đi Bắc Kinh tham gia hội giao lưu giữa các chuyên gia liên nhất trí quyết định hoãn ngày lễ khai trương lại, đem ngày khai trương và ngày Lý Dương thắng lợi trở về thống nhất cùng một ngày, thứ nhất là có khởi đầu tốt đẹp, thứ hai là có thể tăng ảnh hưởng cho công ty.

Đối với công ty đấu giá của bọn họ mà nói, hiện tại chỉ thiếu một tình thế khai trương nữa mà thôi chứ mọi thứ đều đã được chính quy hóa cả rồi.

Trên sân thượng nhà mình, Lý Dương thoải mái mỉm cười nhìn cha mẹ mình đang cố gắng học bơi ở phía dưới. Lần này có thời gian nghỉ ngơi dài như vậy nên Lý Dương mang theo hai ông bà lên ở với mình một thời gian.

Hiện tại là mùa hè, nằm nghỉ bên cạnh bể bơi với một cái máy che tuyệt đối là rất sung sướng, Lý Dương càng ngày càng cảm thấy mua cái biệt thự này là đáng giá.

-Dương Dương, trước mắt trường học của chúng ta đã thu hơn hai trăm học sinh, học kỳ đầu tiên có được 500 là không thành vấn đề, em khi nào rảnh thì về xem một chút, em đừng quên là trường học này cũng có 4 phần là của em đó

Lý Thành ngồi bên cạnh Lý Dương, sau khi trường học đi vào quỹ đạo thì hẳn không có chuyện hấn thường lái xe tới chỗ Lý Dương, dù sao khoảng cách rất gần, qua lại chỉ khoảng 2 giờ, nếu trường học có gì thì hẳn chỉ cần chạy xe về là được.

-Anh, kỳ thật em cũng muốn tìm anh nói chuyện này

Lý Dương ngồi thẳng người dậy nhìn hai ông bà một chút rồi nhìn Lý Thành nói:

-Anh cũng biết là em có công ty ở Trịnh Châu, chuyện trường học em cũng không có thời gian quan tâm, không bằng số cổ phần của em anh và ba phân ra đi, em cũng bớt phải lo

-Không được

Lý Thành lập tức lắc đầu, kiên quyết nói:

-Chuyện cổ phần công ty không cần nói nữa, 4 phần của em anh hay là ba đều không muốn, em không có thời gian thì có thể sai một kế toán qua, ít nhất việc sổ sách em phải lo

Sự việc trôi qua hơn nửa năm nhưng Lý Thành vẫn có chút nghi ngờ về cái lọ thuốc hít, trong nhà nếu thực sự có ô nhiễm thứ như vậy thì không lý nào hấn và ba không biết được. Thứ này cho dù ở thời quá khứ thì cũng có giá trị xa xỉ, trong nhà nếu thật sự có thứ như vậy thì ông cũng không cần giấu hai người.

Huống hồ, đồ vật gia truyền trong nhà đều có ghi chép lại, nếu thế hệ trước có xảy ra việc ngoài ý muốn thì thế hệ sau cũng có thể biết được là có vật gì được truyền lại.

Hơn nữa gần đây thanh danh của Lý Dương rất vang dội, Lý Thành cũng từ từ có nghi ngờ, nhưng mà cũng chỉ là nghi ngờ mà thôi, chuyện đã tới nước này thì nói gì cũng không còn ý nghĩa nữa, chỉ cần hấn ghi nhớ trong lòng là được.

-Vậy được rồi, sau này em sẽ cho kế toán qua, trước khi em tìm được người thì anh phải quản lý giúp em

Lý Dương lại lười biếng nằm xuống, chuyện trường học từ trước tới giờ hắn chưa hề hỏi qua, Lý Thành đã không muốn nhận cổ phần công ty thì cứ để đó, Lý Thành tiếp tục làm quản lý, Lý Dương thì tiếp tục không quan tâm.

-Em phải tìm nhanh một chút đó

Lý Thành bắt đầu dỗi dắc đầu, thái độ của Lý Dương có ý gì hắn hiểu rõ nhưng mà hắn không có biện pháp gì, Lý Dương không muốn thì cũng không thể ép buộc được. Huống chi công ty của Lý Dương ở Trịnh Châu là công ty lớn, đầu tư tới hai trăm triệu, lúc trước khi Lý Thành biết chuyện này đã từng hoảng sợ một lần, hắn không ngờ em mình lại lợi hại như vậy.

-Được rồi, em nhớ mà

Lý Dương lại lười biếng trả lời, chỉ cần nghe giọng điệu thôi thì cũng biết Lý Dương không để chuyện này trong lòng, Lý Thành vốn định nói thêm vài câu nhưng thấy thái độ của Lý Dương nên cũng đành thôi chẳng biết nói gì nữa.

Ở chung với cha mẹ là cho Lý Dương có cảm giác thời gian trôi qua rất nhanh, có đôi khi Lý Dương cũng mang cha mẹ mình sang gặp Hà lão, thái độ của Hà lão với hai người vô cùng tốt nhưng mà hai người thì lại có chút câu nệ, nguyên nhân việc này chính là do Lý Dương một lần vô tình nói ra lai lịch của Hà lão.

Thời gian từ từ trôi qua, bên phía Trịnh Châu không cần Lý Dương tới hỏi vừa lúc cho hắn có thời gian lười biếng ở nhà, Lý Dương hiện có hai thân phận cổ đông, nhưng mà hai cái thân phận hắn đều không làm tròn nhiệm vụ, tất cả hắn đều ném cho người khác làm còn mình thì ở nhà lười biếng.

Rất nhanh đã tới tháng 8, hai ông bà cũng một thời gian nữa là phải trở về Lật Thành, bọn họ biết Lý Dương muốn đi Bắc Kinh nên dặn dò sau khi đi Bắc Kinh xong hắn nhất định phải trở về nhà, ít nhất thì cũng phải tham gia buổi lễ khai giảng mới cho đi.

Trong khoảng thời gian này người buồn chán nhất chính là Ngô Hiểu Ly, cô vốn tưởng rằng đi làm công cho Lý Dương là có thể mỗi ngày nhìn thấy hắn, kết quả là Lý Dương lười biếng đem mọi việc ném cho người khác, cô là trợ lý tổng giám đốc nên không thể chạy loạn mà chỉ có thể ở lại công ty công tác, lúc ngẫu nhiên về nhà cô mới có thể gặp được Lý Dương.

Lại nói tiếp, năng lực của Ngô Hiểu Ly quả thật rất tốt, Trịnh Khải Đạt mỗi lần thấy Lý Dương đều nói tốt cho cô vài câu, nhân tài như vậy cho dù đốt đèn tìm kiếm chỉ sợ cũng khó thấy được.

Đài truyền hình và tòa soạn cùng lúc đưa tin về chiếc bình Nguyên Thanh Hoa, tiết mục và báo chí Hà lão đều có xem qua hơn nữa còn cho đánh giá rất cao, tiết mục như vậy có thể để cao văn hóa cổ Trung Quốc, ông dù sao thì cũng phải khen vài tiếng hướng hồ hai tiết mục này đều rất tốt.

Khoảng cách tới ngày hội trao đổi diễn ra càng ngày càng gần, Lý Dương đã chuẩn bị xong vé máy bay, buổi chiều ngày mai hắn sẽ bay ra Bắc Kinh, nhưng mà một ngày trước khi đi này lại làm cho hắn rất là phát sầu.

Từ sau khi gặp giấc mộng kia Lý Dương có cảm giác rất rối rắm, hắn rất không muốn mang cái khạp thời Vạn Lịch theo.

Nhưng mà Hoàng viện trưởng đã tự mình gọi điện thoại cho Lý Dương một lần, hơn nữa ông còn dặn dò hắn nhất định phải đem cái khạp theo, với vị tiền bối này Lý Dương cũng không tiện từ chối, hiện tại hắn đang rất hối hận, nếu cái khạp này có đi không có về thì hắn sẽ khóc không ra nước mắt.

Đây chính là vật báu, trên thế giới chỉ có ba món mà thôi, hơn nữa hai món còn lại đều nằm trong viện bảo tàng, cho dù là có nhiều hơn nữa thì cũng chưa chắc có thể mua được, nghiêm khắc mà nói thì thứ này so với cái Tuyên Khắc Lô chính tông còn quý hơn.

Trong phòng, Lý Dương phát sầu nhìn những vật sưu tầm của mình, đi vài chuyến nên Lý Dương mua không ít đồ cổ, trong phòng bây giờ khá lộn xộn nhưng dù sao thì cũng có chút cảm giác cổ kính.

Nhưng mà đồ tuy nhiều nhưng thứ tốt thì lại không có nhiều, Nguyệt Đăng thì còn đặt ở chỗ Hà lão, Lý Dương cũng không tính cầm lại, Nguyệt Đăng là một trong những thứ Hà lão yêu thích nhất, hắn cũng không muốn làm ông buồn.

Ngoại trừ Nguyệt Đăng thì thứ tốt còn lại chỉ có cai Tuyên Đức Lô, cái khai mực, bức họa và một đôi chén mà thôi.

Ngoại trừ cái khạp, Lý Dương định mang theo một trong những thứ này, mang theo hai món đồ tốt thì có thể giảm sức thu hút của cái khạp nhưng mà Lý Dương lại không biết nên chọn cái nào bây giờ.

-Quên đi, nhờ Hà lão nhìn một chút xem ông có cách nào xóa lớp dầu trên chén hay không, có lẽ ông có cách
Lý Dương lăm bằm lăm bầu rồi lắc lắc đầu xoay người đi ra ngoài.

Một lát sau Hà lão đã bị Lý Dương kéo tới, tính ra thì hai người làm hàng xóm lâu như vậy nhưng đây là lần đầu tiên Hà lão sang nhà Lý Dương, bình thường đều là Lý Dương đến nhà Hà lão mà thôi.

Sau khi đi vào bên trong, trước tiên Hà lão gật gật đầu, giá sách của Lý Dương có không ít sách, có một chút là sách mới, cũng có một số sách đã ngả màu, góc sách của nhiều quyển cũng đã bị cong, xem ra những quyển sách này không phải chỉ để trưng cho đẹp.

Thứ Lý Dương sưu tầm cũng không nhiều lắm, nhưng toàn bộ đều là chính phẩm, điều này rất khó đạt được, rất nhiều người mới vào nghề đều mua phải khá nhiều đồ giả, đoán chừng cũng chỉ có tên yêu nghiệt Lý Dương mới không có bị gạt mà thôi.

Rất nhanh, ánh mắt của Hà lão dừng trên hai cái chén, ông nhanh chóng đi tới bên cạnh nó.

Nhìn hai cái chén này Hà lão có chút giật mình, Lý Dương thì âm thầm cảm thán, đỉnh cấp chuyên gia chính là đỉnh cấp chuyên gia, không cần nhắc nhở cũng có thể trong nháy mắt nhìn ra vấn đề.

-Lý Dương, cái chén này cháu có từ đâu?

Hà lão đột nhiên ngẩng đầu hỏi một câu.

-Là trước kia cháu theo những con đường khác nhau mà có được, ha cái chén này cháu cảm thấy là một đôi, nhưng mà mặt ngoài có chút kỳ quái, không biết là bị cái gì

-Nếu bên ngoài kỳ quái thì sao cháu lại sưu tầm nó?

Hà lão lại hỏi một câu.

Lý Dương đi qua cầm cái chén lên, chỉ vào nó rồi nói:

-Cháu cũng chỉ ngẫu nhiên phát hiện, người xem nơi này, nơi này để lộ ra bên trong, theo chất men mà nói thì đây là đồ cổ, hơn nữa giá cũng rẻ nên cháu mới mua nó

-Không tồi, cháu rất cẩn thận, hơn nữa cũng rất may mắn, cái chén nhỏ này ông cũng không biết lai lịch nhưng thủ pháp bên ngoài nó không hề đơn giản, có thể dung thủ pháp này để che giấu thì nó tuyệt đối không phải là vật tầm thường?

Hà lão cảm thán nói, ông lấy tay nhẹ nhàng chà xát bề mặt cái chén rồi lắc lắc đầu.

Lý Dương giật mình, vội vàng hỏi:

-Hà lão, ngài nói đây là thủ pháp che giấu, có phải là Hiện Ẩn Pháp hay không?

Những thứ tốt ở thời cổ đại thường được che giấu, cái Tuyên Đức Lô của hần là do bị che giấu nên mới tới được tay hần, dùng Hiện Ẩn Pháp là có thể che giấu phần lớn người, cũng chỉ có Lý Dương với năng lực đặc thù thì mới phát hiện ra sự khác thường mà thôi.

Nhưng mà nếu thời gian chênh lệch không lớn thì Lý Dương cho dù có năng lực đặc thù thì cũng không thể biết được, chỉ có người giống như Hà lão thì mới có thể dung mắt thường trực tiếp nhìn thấy chỗ khác thường.

-Không phải Hiện Ẩn Pháp, Hiện Ẩn Pháp là một thủ đoạn che giấu bình thường, trong lúc bảo tồn có thể gặp chuyện ngoài ý muốn mà mất đi hiệu lực, thủ pháp dung trên hai cái chén nhỏ này chính là Vụ Ẩn Pháp, loại thủ pháp này đã thất truyền từ thời Minh rồi. Vật như vậy ông cũng chỉ gặp qua một lần, ông nghĩ rằng cả đời này sẽ không thể thấy được thủ pháp này nữa, không ngờ lại gặp được ở nhà cháu

Hà lão lắc đầu chậm rãi nói, ánh mắt ông còn không ngừng sáng lên.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

314. Chương 314: Trường Sinh Bát.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Hai mắt Lý Dương sáng lên, tâm trạng cũng từ từ kích động.

Hai cái bát này có từ thời Nguyên, đây là phán đoán trước đó của Lý Dương, nhưng mà hiện tại xem ra phán đoán này cũng không toàn diện, nếu là đồ sứ bình thường thì cần gì phải dung Vụ Ẩn Pháo mà Hà lão nói?

-Hà lão, thứ mà ông thấy dung thủ pháp này là cái gì vậy?

Lý Dương ngẩng đầu nhìn Hà lão, sắc mặt Hà lão rất nghiêm túc, ông không có nhìn Lý Dương mà vẫn như cũ quan sát hai cái chén.

Vài phút sau, lúc Lý Dương sốt ruột muốn hỏi thì Hà lão lên tiếng:

-Thứ lần trước mà ông thấy dùng thủ pháp này chính là Ngọc Tỷ

Lý Dương cũng sốt rồi đứng ngậy ra đó.

Ngọc Tỷ, không ngờ lại là nó, Ngọc Tỷ không hề xa lạ với người dân Trung Quốc, đây là tín vật của hoàng đế thời cổ đại.

Nhưng mà theo tin tức thì Ngọc Tỷ từ sớm đã thất lạc, những Ngọc Tỷ đời sau đều là hàng nhái mà thôi.

-Là Ngọc Tỷ thật sự ư?

Lý Dương theo bản năng hỏi một câu, cho dù là nghe đồn hay là chứng cứ khoa học thì Ngọc Tỷ thật đã biến mất, hoàng đế Minh triều Chu Nguyên Chương vốn không có Ngọc Tỷ thật, chuyện này còn bị Chu Nguyên Chương lúc lập quốc liệt vào trong những tiếm đoạt lớn nhất.

-Chuyện này ông nói cho cháu biết, nhưng cháu phải giữ bí mật, Ngọc Tỷ đối với quốc gia không tính là gì nhưng mà nó lại có ảnh hưởng rất lớn

Hà lão chuyển lại đây đầu, thực nghiêm túc rất đúng Lý Dương nói, vừa rồi Hà lão cũng là ở đây do dự, muốn hay không đem chuyện này nói cho Lý Dương.

Trên thực tế, Ngọc Tỷ đã được phát hiện, hơn nữa còn là phát hiện ở thập niên 70, 80. Nhưng mà quốc gia cũng không nói chuyện này ra ngoài, hiện tại quốc gia đang là chế độ cộng hòa còn Ngọc Tỷ dù sao thì cũng tượng trưng cho chế độ phong kiến.

Với những thứ có lực ảnh hưởng như thể quốc gia thường dùng cách áp chế, nó cũng không được trưng bày trong viện bảo tàng, về phần phát hiện nó ở đâu Hà lão cũng không biết.

Chuyện này xem như là bí mật quốc gia nhưng mà cũng không phải là bí mật gì lớn, sợ dĩ giữ bí mật bởi vì không muốn có phiền toái, đồ vật này quả thật là một vật mẫn cảm trong thời đại trước.

Tuy hiện nay đã cách vài chục năm kể từ chế độ phong kiến nhưng nó vẫn còn ảnh hưởng, việc Ngọc Tỷ quốc gia sẽ không tuyên dương nhưng mà những đại gia tộc đều biết được việc này, có điều họ không nói ra mà thôi. Cho tới hôm nay, nó cũng không còn là bí mật quan trọng gì, có lẽ vài năm sau quốc gia sẽ công bố chuyện này ra.

Chính vì vậy Hà lão mới quyết định nói chuyện này cho Lý Dương, bí mật có đôi khi cũng chẳng phải là chuyện tốt gì.

Lý Dương yên lặng gật gật đầu, khó trách Hà lão lại nghiêm túc như vậy, ngay cả hần cũng không ngờ thứ mà Hà lão thấy dùng Vụ Ẩn Pháp lại là nó. Ngọc Tỷ chính là tượng trưng cho hoàng đế, có nó thì có thể lập tức phong hầu một bước lên trời, nếu ai lấy được mà không giao, một khi bị phát hiện, tru di cửu tộc chỉ sợ chỉ là xử nhẹ mà thôi.

Lý Dương quay đầu lại nhìn hai cái chén, sắc mặt có chút kích động.

Nếu như để ý nhìn Hà lão thì sẽ phát hiện trên mặt ông cũng có chút kích động như vậy, muốn sử dụng Vụ Ẩn Pháp thì phải chuẩn bị rất phiền toái, nó cần rất nhiều tài liệu, loại che giấu này làm cho người khác không nhìn thấy tính chất của vật phẩm mà còn có tác dụng bảo hộ, cái chén kia của Lý Dương cho dù rót xuống đất cũng sẽ không bị vỡ.

-Hà lão, cháu đã thử qua vài lần nhưng không biết cách nào để xóa nó, ông có biện pháp nào không?

Lý Dương đột nhiên hỏi, lần này nhờ Hà lão đến quả thật là đúng người, nếu không phải Hà lão thì chỉ sợ hần sẽ vĩnh viễn không biết được lai lịch của nó rồi.

-Đương nhiên là có, cũng may là tiểu tử cậu không làm loạn, chà thì không được, mạnh mẽ thì sẽ làm hỏng thứ bên trong, chỉ có một loại biện pháp mới có thể xóa nó thôi

Hà lão gật đầu, trong lòng cảm thấy may mắn, may mắn hôm nay chính mình đến đây, cũng may mắn là Lý Dương không có dùng phương pháp lung tung nên cái chén này vẫn còn nguyên vẹn.

-Có biện pháp, cần dùng cái gì vậy?

Lý Dương lập tức kêu lên, hiện tại hần đang khẩn trương muốn xóa lớp dầu này đi để xem cái chén thật sự

-Biện pháp rất đơn giản, không cần chuẩn bị cái gì, Lưu Cương, lấy nến lại đây

Hà lão lắc đầu quay lại nói với Lưu Cương một câu, Lưu Cương lập tức chạy ra ngoài. Lý Dương thì ngơ ngác nhìn Hà lão, nhin không được hỏi:

-Hà lão, lấy nến làm gì, không phải là ông muốn đốt nó chứ?

-Đúng, chính là đốt nó, Vụ Ẩn Pháp là một loại keo dính siêu cường, chỉ có đốt thì mới có thể xóa bỏ được, hơn nữa đốt nó cũng không có gây ảnh hưởng gì tới cái chén bên trong

Hà lão vuốt ve chén nhỏ, lại cảm thán nói:

-Trí tuệ của tiền nhân quả thật là đáng để người khác khâm phục, thứ thế này cho dù là khoa học kỹ thuật hiện đại cũng không thể làm được, thật không biết khi đó bọn họ nghĩ như thế nào mà lại có thể làm ra thứ này

Lý Dương há to miệng, biện pháp không ngờ là đốt nó, nhưng mà hần cũng rất đồng cảm với câu nói của Hà lão.

Trung Hoa với năm nghìn năm lịch sử sang tạo ra vô số thứ kết tinh trí tuệ của tiền nhân, đáng tiếc rất nhiều thứ trong số đó đã thất truyền trong dòng chảy lịch sử làm cho vô số người cảm thấy thương tiếc.

Giống như là Nguyệt Đăng lúc trước, còn có Vụ Ẩn Pháp trước mắt này, tất cả đều là thứ không thể tưởng tượng được, nếu không phải thời cổ đại mọi người đều coi trọng con nôi, tay nghề tốt thì truyền nam không truyền nữ, nếu không phải như vậy thì tay nghề tốt cũng sẽ không thất truyền nhiều như vậy.

Chỉ chốc lát sau, Lưu Cương liền chạy tới, trên tay còn cầm theo hai cây nến.

Từ khi có Nguyệt Đăng, trong nhà Hà lão không hề thiếu nến, ngược lại thì bên nhà Lý Dương chưa từng có thứ này, dù sao thì tiểu khu cũng sẽ không mất điện, cho dù có mất điện thì trong tiểu khu cũng có máy phát điện đảm bảo tiểu khu suốt năm đều có điện.

Hà lão đi tới bên cạnh cái bàn rồi ngồi xuống ghế, trước ết ông thắp một cây nê rồi mới cẩn thận đặt cái chén lên phía trên ngọn lửa từ từ đốt, khi đốt ông còn dặn dò Lưu Cương mang nước cất tới để một hồi tiện việc tẩy vết bẩn đi.

Lý Dương đứng trước mặt Hà lão, sắc mặt hần có chút khẩn trương.

Lớp dầu trên cái chén dưới ngọn lửa nóng từ từ lỏng ra, một lát sau thì đã thành dạng lỏng chảy xuống dưới. Phía dưới Hà lão đã chuẩn bị sẵn một cái hộp sắc để đựng lớp dầu này, lớp dầu từ từ chảy xuống, diện mạo thật của cái chén cũng từ từ lộ ra.

Lớp dầu bị đốt xuống phía dưới, cái chén thì lại không có bị bất cứ cái gì, một màn thần kỳ này làm cho Lý Dương sợ hãi than lên.

Không bao lâu sau lớp dầu đã chảy hết, Hà lão nhìn cái chén một chút rồi sững người ngồi đó.

Cái chén trắng nõn không có tí tỳ vết nào, bên trong cái chén có hình một bong hoa sen với những cánh sen tinh mỹ, đây quả là một cái chén hoàn mỹ.

-Lưu Cương, lấy nước đến

Hà lão đột nhiên kêu một tiếng, Lưu Cương vội vàng đem nước cất tới cho Hà lão, Hà lão từ từ đổ nước vào trong chén, thần cảnh lại một lần nữa xuất hiện.

Đóa sen trong chén không ngờ lại từ từ xoay chuyển, hơn nữa còn phát ra một luồng ánh sáng màu trắng, Lưu Cương và Lý Dương đều bị một màn trước mắt này dọa ngây người, Lưu Cương còn dùng sức xoa xoa mắt, bộ dạng giống như là gặp quỷ vậy.

-Thật là nó, thật là nó, thì ra cái kia là giả, cái thật sự đang nằm ở đây

Hà lão đột nhiên phá lên cười, Lý Dương và Lưu Cương nhìn nhau, hai người đều nhận ra sự sợ hãi trong mắt đối phương, Hà lão từ trước tới nay chưa từng kích động như vậy.

-Hà lão, rốt cuộc là sao vậy? Ông nói cho cháu biết đi?

Lý Dương cẩn thận nhìn Hà lão, mọi thứ trước mắt đã vượt qua phạm vi tri thức của hắn làm cho hắn rất động tâm, cái chén có thể sang lên dường như là thấy, cho dù nghe thì hắn cũng chưa từng nghe qua.

-Tốt, Lý Dương, vận may của cháu thật tốt, ông không còn lời nào để nói nữa, ông không ngờ dưới Vụ Ân Pháp lại là một cặp bảo bối, tiểu tử cháu vận may thật tốt, bảo bối mà cũng có thể tìm được một cặp

Hà lão cười lớn, sắc mặt của Hà lão vẫn còn hưng phấn như trước, từ biểu hiện cho thấy tâm trạng của ông đang rất tốt.

-Ông có thể nói rõ một chút không?

Lý Dương cũng rất mơ hồ, hắn rất may mắn, điều này hắn thừa nhận, nhưng mà hiện tại Hà lão lại không nói về lai lịch của hai cái chén này làm cho long hắn có chút ngứa ngáy.

Hà lão ngừng cười lại rồi có chút ghen tị nhìn Lý Dương, hiện tại chính ông cũng đang ghen tị với vận may của hắn, Lý Dương không chỉ có thiên phú vô địch mà vận may cũng yêu nghiệt tới cực điểm. Cái chén như vậy có thể tìm thấy một đã là rất may mắn rồi, Lý Dương không ngờ lại có một đôi, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Hà lão cũng không tin đây là sự thật.

Nhưng mà ánh mắt ghen tị thì cũng chỉ chợt qua mà thôi, tâm tình của Hà lão không phải là người thường có thể so sánh, huống chi Lý Dương có thành tựu càng cao, tiền đồ càng sang lạng thì ông càng mừng rỡ.

Hà lão cười cười, từ từ nói:

-Cái chén này gọi là Trường Sinh Bát, là một trong những thứ mà Hốt Tất Liệt thích nhất. Tương truyền, Trường Sinh Bát dùng Trường Sinh Thổ trên núi Côn Lôn làm thành, Trường Sinh Thổ không nhiều lắm, Hốt Tất Liệt phải huy động sức dân cả nước mới có thể làm ra hai cái mà thôi

-Căn cứ lời đồn đãi trong nhân gian thì Trường Sinh Thổ có tác dụng trường thọ, nhưng không thể trực tiếp sử dụng mà phải dùng để làm đồ dùng mới có thể trường sinh, sau khi Hốt Tất Liệt tìm được Trường Sinh Thổ thì đã vô cùng hưng phấn, hắn lập tức ra lệnh những người thợ giỏi nhất nước làm ra hai cái chén trà. Đáng tiếc là, loại đất này vốn không dễ làm thành đồ sứ nên liên tục nung thất bại mới có thể làm thành hai cái chén này, vì thế, Hốt Tất Liệt đã tức giận xử chém tất cả những người thợ, khu đất đó cũng không còn Trường Sinh Thổ nữa

-Trường Sinh Thổ, thật sự có thể sống lâu sao?

Lý Dương ngậy người nhìn cái chén, Hà lão lập tức lắc đầu, cười nói:

-Đương nhiên là giả, cháu còn trẻ chẳng lẽ cũng tin thứ này? Nếu thật sự có thể trường sinh, thì bây giờ Hốt Tất Liệt vẫn còn đang thống trị Trung Quốc đó

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

315. Chương 315: Vật Báu Vô Giá.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Lý Dương gãi gãi đầu, loại chuyện thế này đương nhiên là hần không tin, hần cũng chỉ tùy tiện hỏi mà thôi.

“Trường Sinh Bát, không ngờ nó thật sự là Trường Sinh Bát, xem ra Trường Sinh Bát thật sự đã bị người ta đánh tráo, hơn nữa còn bị người đó dùng Vụ Ân Pháp để giấu đi!”

Hà lão lại thở dài, ông bây giờ không còn kích động như vừa rồi nhưng trong mắt thỉnh thoảng vẫn còn lóe sáng.

-Hà lão, đây là chuyện gì thế?

Lý Dương chỉ vào đóa sen trong chén, Lưu Cương cũng trừng mắt dựng thẳng tai chờ nghe Hà lão giải thích. Hoa sen không ngờ lại từ mình chuyển động, đây quả thật là một kỳ tích, Lý Dương kỳ thật đã muốn hỏi từ sớm nhưng tới bây giờ mới hỏi được.

“Ông không biết...” Hà lão nói.

Lý Dương và Lưu Cương đều cứng người, nhìn bộ dạng của hai người, Hà lão cười nói:

-Căn cứ theo sách vở ở viện bảo tàng Cổ Cung thì Trường Sinh Bát quả thật có đặc điểm này. Hốt Tất Liệt bởi vì lãng phí quá nhiều Trường Sinh Thổ mà tức giận, nhưng khi thấy hiện tượng thần kỳ này thì hần lại thấy hội hận, nhưng dù sao thì cũng đã muộn, hơn nữa cũng không còn Trường Sinh Thổ để làm lại nên hiện tượng này trở thành một bí mật không ai có thể biết được!

“Thì ra là vậy, thật đáng tiếc, cháu nghĩ thứ này hần là có liên quan tới tay nghề của những người thợ đo chứ không có liên quan gì tới Trường Sinh Thổ cả, Trường Sinh Thổ có thể làm thành đồ gốm cũng đã là một kỳ tích rồi!”

Lý Dương liên tục lắc đầu rồi nói, Trung Quốc cổ đại chưa từng thiếu thợ giỏi, Nguyệt Đẳng trên tay hần và hai cái chén trước mặt này là một minh chứng.

-Cũng chưa chắc, truyền thuyết về Trường Sinh Thổ có không ít, có lẽ lúc nọ gốm những người thợ đó bỏ thêm cái gì vào cũng không chừng, nhưng mà hiện không có cái gì có thể chứng minh điều này, đây sẽ là một câu đố vĩnh viễn không bao giờ có lời giải!

Hà lão lại thở dài rồi tiếp tục nun cái chén còn lại.

Lý Dương không nói chuyện nữa mà chăm chú nhìn một màn kỳ dị kia.

Nhớ tới lúc trước cái chén này được người coi là đồ sứ bình thường mà bán đi nên Lý Dương chiếm được tiện nghi. Nhưng mà hần không ngờ cái chén này lại có lai lịch và thần kỳ như vậy, hiện tại xem ra nó không phải chỉ là đồ sứ thời Nguyên bình thường mà nó là trọng bảo cấp quốc gia, ít nhất thì trong lịch sử cái chén thế này chỉ có hai cái!

Không có Trường Sinh Thổ nên Hốt Tất Liệt cũng chỉ có thể làm thành hai cái chén như thế này mà thôi, về phần vì cái gì nó được người dùng Vụ Ân Pháp và làm thế nào nó được bảo tồn tới bây giờ thì cần phải từ từ nghiên cứu.

-Quả nhiên là một đôi, Lý Dương, tỉ lệ cháu có được một đôi như thế này là một phần nghìn tỉ đó, hiện nay ông đang suy nghĩ xem cháu và thần may mắn có phải là bà con thân thích hay không đó?

Có kinh nghiệm của chén thứ nhất, nên cái chén thứ hai làm nhanh hơn nhiều, đặt hai cái chén lên bàn, Hà lão cười nói.

-Có thể lắm, sau này cháu đi tìm thần may mắn hỏi một chút!

Lý Dương hắc hắc nở nụ cười, hai cái chén này sau khi tẩy đi lớp dầu quả thật là nhìn có chút bất phàm.

Lý Dương từng dùng năng lực đặc thù quan sát cái chén, nhưng mà nhìn bằng hình ảnh trong suốt thì không thể nào so với nhìn bằng mắt thường được, đặc biệt là lúc thêm nước vào và luồng ánh sáng trắng xuất hiện càng làm cho người ta si mê nó.

Hà lão cười to nói :

-Ha ha, cháu đang chứng kiến một truyền thuyết hiện thế đó,” năm đó sách cổ có ghi thêm nước vào chén thì sẽ thấy ánh sáng thần thánh, nhưng mà cái Trường Sinh Bát lúc đó không có hiện tượng này nên mọi người liền cho nó chỉ là khuyết đại, thật không ngờ...

-Trường Sinh Bát lúc đó? Hà lão, chẳng lẽ còn Trường Sinh Bát khác hay sao?

Lý Dương có chút sững sốt rồi vội hỏi, vừa rồi Hà lão nói rất kỳ quái, cái gì “mà thật là nó, cái kia là đồ giả”, khi đó còn làm cho Lý Dương và Lưu Cương hoảng sợ một phen. Hơn nữa sau đó Hà lão còn nói Trường Sinh Bát bị người ta đánh tráo, việc này càng làm cho Lý Dương tò mò.

-Đúng vậy, nhưng mà ông có thể khẳng định thứ kia là hàng nhái, cái Trường Sinh Bát kia hiện đang ở Cổ Cung Bắc Kinh, một cái ở Cổ Cung Đài Bắc, bề ngoài của nó giống y hệt thứ này, nhưng mà nó không có quý khí như cái chén của cháu, khi cho nước vào nó cũng không có biến hóa gì!

Hà lão cười nói, Đài Bắc và Bắc Kinh đã đem hai món đồ dỏm xem là bảo vật, hơn nữa luôn muốn có được cái của đối phương nên đã gây sức ép cho nhau vài chục năm.

“Với nhãn lực của những vị chuyên gia kia cũng không phân biệt được sao?”

Lý Dương nghi hoặc hỏi, viện trưởng viện bảo tàng Cổ Cung chính là chuyên gia cấp quốc gia, cũng không kém hơn Hà lão, sao có thể bị gạt như thế chứ.

-Nhìn không ra, bởi vì hai cái chén kia nun cùng một thời đại, sao có thể nhìn ra thật giả được chứ? Hơn nữa Trường Sinh Bát thật sự chưa có ai từng thấy qua, ghi chép lại cũng rất mơ hồ, hơn nữa cũng không có ai tin nội dung ghi chép nên từ từ quyển sách ghi lại nó cũng đã trở thành truyền thuyết, nếu không phải thấy được cái thật ở chỗ cháu thì ông cũng nghĩ hai cái kia là đồ thật đó...

Hà lão nói làm cho Lý Dương có chút hiểu ra, Đài Bắc và Bắc Kinh hai cái cổ cung sở dĩ không nhận ra là vì những thứ này chế tạo cùng một thời đại cho nên bọn họ xem hai cái kia là thật.

Giống như lời của Hà lão, nếu không thấy được đồ thật thì bất cứ ai cũng sẽ không nghi ngờ sự thật giả của hai cái chén kia.

-Hà lão, ông nói xem hai cái chén này đáng giá bao nhiêu tiền...

Lý Dương đột nhiên hỏi một câu, trong đôi mắt không ngừng lóe lên ánh sáng.

Bảo bối tốt nhất của Hốt Tất Liệt, hơn nữa còn có hiện tượng thần kỳ, lại dùng Trường Sinh Thổ chế tạo thành, toàn thể giới chỉ có hai cái, mỗi một điều nêu trên đều là rất đáng giá, tổng hợp lại cũng không biết là nó có giá như thế nào nữa.

Dù sao thì Lý Dương cũng không thấy nó kém hơn cái bình Nguyên Thanh Hoa, hơn nữa nó lại là một đôi nên giá lại càng trên trời.

Hà lão nhìn Lý Dương rồi nói:

- Nó không dễ định giá nhưng mà ông có thể nói cho cháu biết, nếu đem chúng đi đấu giá thì cho dù đặt giá thế nào cũng không xứng với giá trị của chúng, chúng hoàn toàn xứng đáng là bảo vật vô giá!

Cho dù là bao nhiêu tiền thì cũng không phù hợp?

Lý Dương âm thầm gật gật đầu, đây là đánh giá cao nhất của Hà lão từ trước tới nay, cho dù là Nguyệt Đăng thì Hà lão cũng chưa từng nói như vậy.

-Hà lão yên tâm, cháu tuyệt đối sẽ không đem nó đi đấu giá, cho dù là không còn tài sản cháu cũng sẽ không bán nó, tài sản thì có thể kiếm về nhưng thứ này lại là vô giá

Hà lão rất vừa lòng với câu trả lời của Lý Dương, Lý Dương có thể nghĩ như vậy là tốt nhất, huống hồ trong lòng Hà lão cũng không muốn Lý Dương bán nó đi.

Cũng bởi vì thế nên Hà lão rất ủng hộ việc Lý Dương tự mình kiếm tiền, nếu không phải Lý Dương có thể dựa vào đồ thạch kiếm tiền, lại có công ty kinh doanh thì Hà lão đã nghĩ giúp hắn một biện pháp kiếm tiền rồi. Chỉ có kinh tế sung túc thì mới có thể sưu tầm được những thứ tốt, từ đó mới có thể bảo tồn những thứ quý báu cho thế hệ sau.

-Ông vốn có chút lo lắng về chuyến đi Bắc Kinh của cháu, nhưng mà với hai cái Trường Sinh bát này thì ông không có gì lo nữa. Lần này cháu đi Bắc Kinh hãy đem theo cái khạp thời Vạn Lịch và một cái Trường Sinh Bát, một cái để lại cho ông. Lần giao lưu này cháu có thể cho mọi người biết Trường Sinh Bát thật sự đang nằm trong tay cháu, nhưng mà nhớ là không thể hứa hẹn bất cứ điều gì đâu đó!

Hà lão cười khẽ, chậm rãi nói.

Lý Dương suy nghĩ một chút liền gật đầu, lần này hắn chuẩn bị mang theo hai món đi, mang theo một cái Trường Sinh Bát cũng không tệ, chỉ một cái thôi cũng đã đủ rung động rồi, ngay cả Hà lão cũng bị nó hấp dẫn thì những người khác không cần phải nói.

Cứ như vậy, cũng có thể giảm sự chú ý với cái khạp thời Vạn Lịch, về phần cái chén này, đánh chết hắn hắn cũng không bán.

Huống hồ, trong lòng Lý Dương đã đem cái chén thành quốc bảo dùng để chống đỡ mặt mũi, Cổ Cung Bắc Kinh và Đài Bắc đều chỉ cất giữ hàng giả, thứ trong tay hắn là đồ thật, đây quả thật là một việc rất có mặt mũi.

Lý Dương dù sao vẫn còn rất trẻ, trong lòng có chút hư vinh cũng là điều khó tránh khỏi.

-Tốt lắm, ông đi về trước, cái chén này ông cầm về nghiên cứu một chút, thuận tiện giúp cháu bảo quản vài ngày!

Hà lão đứng lên, Lý Dương lập tức cười hì hì nói:

-Không thành vấn đề, ông cứ xem thoải mái, đồ đặt ở chỗ ông cháu càng thêm yên tâm, cháu không thường ở nhà, nên có chuyện gì xảy ra chắc là cháu khóc không ra nước mắt mất!

-Cháu nói vậy cũng đúng, quả thật là cháu nên tăng thêm phòng vệ, đồ tốt của cháu quả thật là có không ít...

Nghe Hà lão nói vậy Lý Dương liền vui mừng nói:

-Hà lão, lúc cháu không có ở nhà chỗ này giao cho ông, ông cũng biết là thứ tốt cháu có không ít, mất đi một món thôi cũng đủ để cháu đau lòng một thời gian dài rồi!

Đồ tốt của Lý Dương quả thật không ít, Tuyên Đức Lô, cái chén thời Nam Tống, còn bức cổ họa có giá trị không thấp kia nữa. Ngoài ra trong tủ bảo hiểm Lý Dương còn để Huyết Mỹ Nhân và Cực Phẩm Lam Tinh Linh bên trong, tính tổng thể mà nói thì tài sản cũng đã vài trăm triệu rồi.

Đây là còn chưa tính tới đồng nguyên thạch dưới gara, nhưng mà đồng nguyên thạch kia an toàn hơn những thứ này nhiều, những khối nguyên thạch đó rất lớn, bình thường cũng không có ai rảnh mà đi cướp chúng.

Cũng bởi vì đồ đạc của mình quá nhiều nên hắn hi vọng Hà lão có thể giúp hắn quản lý một chút, chỉ cần Hà lão chịu giúp thì hắn có thể an tâm ra ngoài, lúc hắn ra ngoài căn nhà của hắn khẳng định là còn an toàn hơn là lúc hắn có ở nhà.

-Cứ yên tâm, lúc cháu đi ông sẽ cho người đảm bảo an toàn cho căn nhà!

Hà lão cũng biết ý nghĩ trong lòng Lý Dương nên cười nói, với Hà lão thì việc này chỉ là một việc đơn giản, hơn nữa mấy thứ này mà có tổn thất thì không chỉ có Lý Dương đau lòng mà ông cũng đau lòng không kém.

Hà lão trở về mang theo một cái Trường Sinh Bát, Hà lão vừa đi Lý Dương lập tức nghiên cứu cái chén còn lại, Lý Dương bắt đầu rót nước vào cái chén, từ bên trong cái chén một luồng sang trắng tỏa ra, đóa hoa sen bên trong không ngừng biến hóa giống như là tiên nữ đang khiêu vũ trên đóa hoa sen vậy, vô cùng thần kỳ.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

316. Chương 316: Muốn Bái Sư.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Sân bay Bắc Kinh.

Lý Dương và Lưu Cương vừa mới xuống máy bay thì đã có một chiếc xe đậu trước mặt hay người, những người Bắc Kinh biết được ý nghĩ của biến số chiếc xe này đều tò mò đánh giá chiếc xe và hai người trẻ tuổi vừa mới lên xe.

-Lý ca, Hà lão nói thời gian anh ở Bắc Kinh có thể tùy tiện dùng chiếc xe này, ông còn nhấn phải đưa anh về nhà, không cần phải đi khách sạn, ở Bắc Kinh có nhà thì nên ở nhà tốt hơn

Lên xe, Lưu Cương lập tức nói một câu, lái xe vẫn là người cũ, mình và anh ta nói mười câu anh ta cũng không trả lời lấy một câu.

-Tốt, vậy thì qua đó đi

Lý Dương gật gật đầu, trên thực tế Hà lão đã nói chuyện này với Lý Dương rồi. Nhưng Hà lão sợ mình không có ở Bắc Kinh nên Lý Dương ngại cho nên cố ý dặn dò Lưu Cương việc này, Lưu Cương rất là cảm than, cho dù là con cháu trong nhà chưa chắc Hà lão đã đối xử tốt như vậy.

Ngoài cửa sổ những đám mây không ngừng bay qua, tâm trạng của Lý Dương đang rất bình tĩnh, lần trước đến Bắc Kinh là để xem xét Cổ Ngọc, nếu không phải có Hà lão chỉ sợ không có ai biết Lý Dương là ai cả.

Mà lần này đến thì thanh danh của hắn đã lan xa, trong một trăm chuyên gia tốt nhất nước có tên của hắn bên trong.

Hôm nay Lý Dương không có việc gì để làm, phi cơ đến Bắc Kinh là vào buổi chiều, hiện tại về nhà có vẻ có chút sớm.

-Tài xế, chúng ta đi Phan Gia Viên đi

Lý Dương đột nhiên nói một câu, lái xe không có trả lời mà chỉ bắt đầu chuyển hướng chạy về phía Phan Gia Viên.

Đi vào Bắc Kinh, Lý Dương lại nhớ tới đứa nhỏ Nhị Căn, lần này ở Minh Dương hắn lại quen thêm một Nhị Căn, hai người đều hàm hậu như nhau, chẳng qua thì người ở Bắc Kinh có vẻ đáng thương, trí não hắn vẫn mãi là một đứa bé.

Đến Phan Gia Viên xe ngừng lại, Lý Dương và Lưu Cương đi xuống, Lý Dương không có rủ người lái xe xuống, hắn biết người này tuyệt đối sẽ không xuống xe, có kêu cũng như không mà thôi.

Hôm nay không phải cuối tuần nên người có chút ít, hơn nữa hiện tại là buổi chiều, lúc này đang rất nóng mà Phan Gia Viên thì có vài vỉa hè có bóng mát nên có rất ít du khách.

Trong những quầy hàng ở phía xa người có nhiều hơn bên ngoài một chút.

Lý Dương có chút cau mày, thời tiết quả thật là rất nóng.

Lưu Cương lấy một cây dù che nắng theo, khi có dù thì cảm giác đã đỡ hơn rất nhiều, ít nhất thì mặt trời cũng không chiếu trực tiếp xuống đầu, không biết có phải là do tâm lý hay không mà hẳn lúc này đang cảm thấy rất mát.

Một lát sau, hai người liền đi về phía trước.

Tới Phan Gia Viên rồi nhưng Lý Dương cũng không định đi thăm Nhị Căn ngay, lúc này Nhị Căn và mẹ mình đang ở cùng một chỗ, cuộc sống của bọn họ cũng đã khôi phục bình thường, Lý Dương không muốn vì sự xuất hiện của mình mà phá rối sự bình yên của bọn họ, muốn biết tình huống của Nhị Căn thì trực tiếp hỏi ông chủ Ngưu là được rồi.

Từ nơi này tới chỗ của ông chủ Ngưu rất gần, lần đầu tiên đến nơi đây Lý Dương rất là giật mình, nhưng mà khi đi qua khu phố ngọc Bình Châu thì hẳn không có cảm giác gì với khu phố ngọc hồ này nữa.

Trong tiệm của ông chủ Ngưu không có khách hàng, con gái của ông chủ Ngưu thì đang ngồi đọc sách trên ghế, Lý Dương vừa mới đi vào thì cô bé liền đặt quyển sách sang một bên.

Trên bìa sách Lý Dương thấy được bảy chữ “Giảng giải về Ngọc thời chiến quốc”, đây là quyển sách về những loại ngọc thời chiến quốc.

Quyển sách này Lý Dương từ sớm đã đọc qua, xem ra sức hợp tập của cô bé này rất mạnh vì loại sách này nếu không có nghiên cứu nhất định thì sẽ không thể nào hiểu được. Lịch sử cổ ngọc còn dài hơn cả lịch sử của những loại văn vật khác, Tính từ thời Hồng Sơn thì cổ ngọc cổ nhất cũng là năm sáu nghìn năm lịch sử rồi.

Năm sáu nghìn năm qua có vô số những khối ngọc tinh xảo và xinh đẹp xuất hiện. Hơn nữa, đồ giả cổ có rất nhiều, Hán giả Tần, Đường giả Hán, Tống lại giả Đường, bắt đầu từ thời minh, ngọc giả cổ tăng lên một cách đột biến, hiện đại càng không cần phải nói, những khối ngọc này cho dù là vừa mới khai quật lên thì cũng không ai dám nói chúng không phải là hàng giả cả.

Sau khi thấy Lý Dương cô bé ngừng lại một chút rồi e dè hỏi: -Lý, Lý tiên sinh?

-Cha cô bé có ở đây không?

Lý Dương mỉm cười nhìn cô bé, cô bé lập tức gật đầu nói:

-Ông ấy đang ngủ ở phía sau, để tôi đi gọi ông ấy

Cô bé nói xong liền chạy ra phía sau, những thứ trong tiệm cô cũng không thêm để ý tới, động tác nho nhỏ này làm cho Lý Dương có chút cảm động, ít nhất thì cô bé này cũng hoàn toàn tin tưởng hẳn, nếu không thì làm sao dám làm như vậy chứ.

Trong tiệm này tuy rằng không có thứ gì tốt, nhưng dù sao cũng có thứ đáng giá, nếu chúng bị mất thì chủ cửa hàng chắc chắn sẽ bị lỗ nặng.

Lý Dương tùy tiện lật xem vài tờ quyển sách vừa rồi cô bé đọc, nhìn một lát Lý Dương liền gật đầu, cô bé này đọc sách còn tiếp thu nhiều hơn cả Lý Dương. Lý Dương bởi vì có năng lực gấp qua là không quên, lại có ăng lực đặc thù trợ giúp nên chỉ cần đọc sách một lần là được, chỗ không hiểu thì có thể đi hỏi Hà lão.

Cô bé thì không lợi hại như vậy, lúc đọc sách cô còn phải ghi lại chú giải, hơn nữa còn đưa ra ý kiến của mình, tuy có cái nhìn không tốt lắm, nhưng ít ra thì cô bé cũng rất dụng tâm học.

-Lý, Lý tiên sinh, thật là ngại

Cửa sau mở ra, ông chủ Ngưu kinh ngạc đứng ngay đó, ô bé thì đứng ở phía sau hẳn.

-Chào ông chủ Ngưu, thật xin lỗi, đã quấy rầy việc nghỉ ngơi của ông

Lý Dương cười khề gật gật đầu, ông chủ Ngưu lập tức cười đi tới, hẳn nói:

-Ha ha, tôi còn tưởng con nhóc lừa gạt tôi, không ngờ lại là thật, Lý tiên sinh đến sao không nói cho tôi một tiếng để cho tôi còn chuẩn bị

Lý Dương mỉm cười lắc đầu, nói:

-Cái gì mà chuẩn bị chứ, hôm nay tôi vừa tới Bắc Kinh, không có chuyện gì làm nên định tới nơi này chơi một chút

-Đương nhiên phải chuẩn bị, bây giờ ngài không phải như lúc trước nữa, ngài là Ngọc Thánh đã vang danh cả nước, giới đồ ngọc có ai mà không biết ngài, nếu những tên bên cạnh mà biết ngài tới đây thì chắc bọn họ hâm mộ tới đến chết mất, ha ha

Ông chủ Ngưu có vẻ cực kỳ vui vẻ, lần trước Lý Dương đến hắn đã rất kinh ngạc, kinh ngạc vì năng lực và tuổi tác của hắn, nhưng này thì khác, bây giờ thân phận của Lý Dương đã thay đổi rất nhiều. Hắn bây giờ đã trở thành người nổi tiếng cả nước, hơn nữa chiến tích của Lý Dương ở Bình Châu đã làm cho tất cả mọi người bội phục.

-Ông quá khách khí, tôi tới đây chỉ muốn hỏi Nhị Căn ra sao rồi thôi?

Lý Dương bắt đầu khoát tay, báo đồ ngọc Bình Châu quả thật là nổi tiếng, ngay cả ông chủ Ngưu cũng biết chuyện của hắn.

-Tình huống của Nhị Căn hiện tại tốt lắm, cảm ơn ngài đã quan tâm, từ lúc có ngài chiếu cố không ai dám ức hiếp hai mẹ con bọn họ nữa, mẹ của Nhị Căn còn định tìm cho hắn một người vợ nữa đó

Ông chủ Ngưu lập tức cười gật đầu, trong mắt còn tràn đầy cảm kích, Lý Dương giúp đỡ Nhị Căn rất nhiều, không ngờ Lý Dương lại vừa tới Bắc Kinh lại ngay lập tức tới hỏi thăm tình huống của Nhị Căn làm cho ông chủ Ngưu rất là cảm động, người tốt giống Lý Dương hiện nay không có nhiều nữa.

Lý Dương có chút sững sờ rồi vội vàng hỏi:

-Lấy vợ, Nhị Căn còn nhỏ như vậy mà đã tính tới chuyện kết hôn ư?

-Tuổi lớn hay nhỏ thì không quan trọng, quan trọng là phải phù hợp, tình huống của Nhị Căn ngài cũng biết, muốn tìm vợ cho hắn không phải là việc dễ, chuẩn bị sớm một chút cũng tốt, chỉ cần có thể tìm được một người đồng ý đi theo Nhị Căn là tốt rồi, ít nhất thì cũng không bị đoạn tuyệt hương khói

Ông chủ Ngưu thở dài, tuổi của Nhị Căn không lớn, nhưng mà tìm tới khi hắn lớn cũng chưa chắc tìm được một người, không bằng bắt đầu chú ý từ bây giờ thì tốt hơn. Một người có chỉ số thông minh thấp, lại mồ côi cha, muốn tìm một người vợ tốt trên cơ bản là không có khả năng. Cũng may là cuộc sống của Nhị Căn hiện đã ổn định, lại là người Bắc Kinh, cũng không phải là không có khả năng cưới vợ.

Lý Dương cũng thở dài, loại việc này hắn cũng không giúp được gì, nhưng mà ngày hôm nay dù sao hắn cũng đã nghe được tin tức tốt, hiện tại cuộc sống của Nhị Căn đang rất tốt.

-Ông chủ Ngưu, một khi đã như vậy thì tôi cũng không quấy rầy nữa, tôi muốn vào bên trong xem, có chuyện gì thì nói cho tôi là được, không cần nói cho Nhị Căn

Giải quyết xong việc này, Lý Dương cũng cần tiếp tục ở lại chỗ này nữa, đây là lần thứ tư Lý Dương tới Phan Gia Viên nhưng mà hắn chỉ mới đi có vài nơi, thừa dịp bây giờ còn có thời gian không bằng đi xung quanh một chuyến nhìn xem coi có bảo bối gì không

-Lý tiên sinh, ngài có thể đến tiệm của chúng tôi chúng tôi đã rất vinh hạnh rồi, không biết ngài có bận không?

Ông chủ Ngưu vội vàng nói một câu, cô bé đứng phía sau cũng gật đầu, cô bé lúc này đang mở to mắt nhìn Lý Dương một cách sung bái.

-Cũng không có bận gì, chỉ có điều tôi muốn đi ra ngoài một chuyến

Lý Dương lắc lắc đầu, ông chủ Ngưu còn đang do dự thì cô bé phía sau đã bước lên trước, lớn tiếng nói:

-Lý tiên sinh, ngài không quen thuộc Phan Gia Viên phải không? Nếu không thì tôi mang ngài đi, ngài muốn xem cái gì tôi cũng có thể dẫn ngài đi

-Lý tiên sinh, ngài muốn xem cái gì cứ bảo con gái tôi dẫn đi là được, ngài có điều không biết, con gái tôi rất sùng bái ngài, nó luôn nói là muốn bái ngài làm thầy, đi theo ngài học tập

Ông chủ Ngưu vừa nói thì cô bé cũng trừng to mắt nhìn Lý Dương.

Lý Dương bị hoảng sợ, hắn vẫn còn đang học tập, sao có thể dạy người khác chứ.

Lý Dương dùng sức lắc đầu:

-Ông chủ Ngưu, ngài quá khách khí rồi, tôi hiện tại còn đang đi theo thầy tôi học tập, sao có thể dạy người khác chứ, tôi thấy cô bé học tập cũng không tệ, sau này có việc gì thì cứ hỏi, chúng ta sẽ thảo luận, chuyện bái sư thì không cần nhắc lại.

Lý Dương nói rất kiên quyết, hiện tại nếu bắt hắn dạy đồ đệ không bằng trực tiếp giết hắn đi, hắn học tập đều nhờ vào năng lực xem một lần là nhớ và năng lực đặc thù, những thứ này đều là thứ không thể dạy được.

-Được rồi, ngài đồng ý chỉ đạo cho con bé là tốt rồi, Linh Linh, con mang Lý tiên sinh đi xem đồ đi, việc trong tiệm để ba lo

Trong mắt ông chủ Ngưu hiện ra chút tiếc hận, nhưng mà cũng không có thất vọng.

Thái độ của Lý Dương làm cho hắn hiểu được Lý Dương thật sự không muốn thu đồ đệ, mà hắn và Lý Dương thì không có giao tình gì nên không dám tiếp tục cường cầu mà chỉ có thể lùi một bước, chỉ cần Lý Dương đồng ý chỉ đạo cho con hắn thì hắn cũng đã rất vừa lòng.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

317. Chương 317: Ngọc Bích Thời Chiến Quốc.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Lý Dương nhú mày suy nghĩ một hồi, mới gật đầu đáp ứng, cô bé này quả thật rất cố gắng học tập, Lý Dương khi tổng kết kinh nghiệm nếu có cơ hội thì cũng có thể chỉ cho cô bé một chút.

Sau khi Lý Dương đáp ứng, cô bé liền vui vẻ dẫn Lý Dương ra ngoài, cô bé quả thật rất quen thuộc với Phan Gia Viên, có một người dẫn đường quả thật tiết kiệm cho Lý Dương rất nhiều thời gian.

Cô bé này rất hay nói, từ khi đi ra ngoài cô bé không ngừng líu ríu, từ trong miệng cô bé Lý Dương biết được cô bé tên là Ngưu Linh, năm nay chỉ có mười bảy tuổi, năm trước sai khi học xong lớp 11 liền chạy tới chỗ ba cô bé.

Cô nhóc này không có lòng học tập mà chỉ có hứng thú với đồ cổ, đặc biệt là cô bé rất si mê Ngọc cổ, ba cô bé cũng không có biện pháp nên chỉ có thể để cho cô bé làm chuyện mà cô bé muốn làm. Cũng may là nghiên cứu cổ ngọc không phải là chuyện xấu, cho dù có học hay không thì sau này cô bé cũng phải tiếp thu việc buôn bán của ông chủ Ngưu mà thôi, ít nhất thì sau này cô bé cũng sẽ tinh thông Ngọc cổ chứ không phải là không biết gì.

Phố đồ ngọc không dài nên chỉ đi một chút là đến ngã tư đường, kỳ thật phố đồ ngọc và phố đồ cổ là liền nhau, ở giữa bị một ngã rẽ ngăn trở, hình thành một cái ngã tư đường.

Đi tiếp qua ngã tư sẽ tới phố đồ cổ, Ngưu Linh đang dẫn Lý Dương đi về phía đồ cổ đột nhiên chuyển vào một ngã rẽ.

Ở vách tường giáp hai ngã tư đường có một người thanh niên khoảng hai mươi tuổi đang bài bán đồ, từ xa nhìn thì thấy những thứ này đều là ngọc xanh, thấy Ngưu Linh chạy tới nên Lý Dương và Lưu Cương cũng đi theo.

Sau khi đến nơi Lý Dương phát hiện ra đây đều là những khối ngọc xanh, có điều chỉ là loại bình thường, hơn nữa rất pha tạp, có cả Nam Dương Ngọc, có Hòa Điền Ngọc, cũng có Phỉ Thúy bình thường.

Những khối ngọc này không giống nhau, có đủ loại hình dạng, Lý Dương liếc mắt một cái là có thể nhìn ra những thứ này có rất ít là hàng giả, chẳng qua giá trị cũng không cao, nhưng mà có thể gom nhiều loại ngọc như vậy cũng không phải là chuyện bình thường.

Ngưu Linh rất thích ngọc, khi nhìn thấy những khối ngọc này cô bé liền chạy tới, lúc chạy tới cô mới nhớ mình đang dẫn Lý Dương đi nên lập tức lại đứng lên.

Lúc quay đầu lại cô bé phát hiện Lý Dương cũng đã tới đây làm cho cô bé đứng ngồi không yên, cô bé cúi đầu xuống giống như nhận sai lầm vậy.

-Những khối ngọc này không tệ

Lý Dương cười lắc đầu rồi ngồi chồm hổm xuống, những khối ngọc trước mặt tuy rằng rất hỗn tạp nhưng cũng có ngọc cổ bên trong, có điều giá trị không cao lắm, chỉ là ngọc thời dân quốc hoặc thời Thanh mà thôi.

-Anh còn trẻ như vậy có thể nhìn ra những thứ này tốt xấu ư?

Người bán bĩu môi cười, trong mắt còn tràn đầy không tin, hắn vừa nói xong Lý Dương còn chưa lên tiếng thì Ngưu Linh đã phẫn nộ kêu lên:

-Sao anh lại nói vậy, sao anh biết người trẻ tuổi thì không thể xem chính xác chứ, anh biết hắn là ai sao? Hắn chính là...

-Ngưu Linh

Lý Dương vội vàng nói một câu làm cô bé không dám nói lời nào. Nếu Lý Dương không ngắt lời thì chỉ sợ cô bé đã nói ra thân phận của Lý Dương rồi, Lý Dương chỉ muốn điệu thấp xem đồ chứ không phải muốn mình nổi danh.

Người trẻ tuổi nhìn Ngưu Linh rồi lại nhìn Lý Dương, tròn mắt vừa chuyển đột nhiên cười nói:

-Ngài là ai tôi mặc kệ, ngài muốn nhìn thì cứ nhìn đi, nói trước, giá của chúng cũng gần gần nhau cả

-Không có gì, giá không giống nhau cũng chẳng sao, nhưng mà sao cậu lại có nhiều loại ngọc như thế?

Lý Dương gật gật đầu, thuận miệng hỏi một câu, trước mắt có mấy trăm khối ngọc, đặt cùng một chỗ thì thành một ngọn núi nhỏ, cho dù là tiệm giữ độc quyền cổ ngọc cũng không có nhiều loại ngọc như vậy.

-Kỳ thật những thứ này không phải là của ta, là của dì tôi, dì tôi bị bệnh, nghe nói nếu có thể làm thành một chiếc giường ngọc thì có thể chữa được bệnh nên bắt đầu đi xung quanh thu thập ngọc, lúc thu thập ngọc xong thì bà không thể chống đỡ nổi nữa nên đã qua đời, chú tôi thương tâm quá độ không muốn xử lý những thứ này nên để cho tôi đem bán chúng

Người trẻ tuổi giải thích, Lý Dương và Ngưu Linh đều gật đầu, trong tiệm của ông chủ Ngưu cũng có đồ ngọc, nhưng tuyệt đối không có khoa trương như thế này, người nhà của tên này quả thật là có ý nghĩ đặc biệt.

-Linh Linh, nếu em thích thì chọn một cái đi

Lý Dương cười nói, trong này cũng có những khối không tệ, Lý Dương vừa rồi nhìn thấy vài khối tốt, nếu đem những khối này đi bán thì mỗi khối ít nhất cũng có giá hai nghìn.

Lý Dương làm như vậy, cũng không ngoài ý muốn thử Ngưu Linh, hắn muốn xem thử coi cô bé có hiểu biết như thế nào về cổ ngọc.

-Tốt, thầy Lý, thầy xem giúp em nhé?

Cô nhóc cũng không ngốc, sau khi đáp lời liền chui đầu vào đồng ngọc, hơn nữa chọn lựa còn rất kỹ càng.

Người bán hứng thú nhìn bọn họ, ánh mắt giống như là kẻ trộm vậy.

Cô nhóc bắt đầu xem xét, may Lý Dương đột nhiên nhần lại, trong đồng ngọc có một khối làm cho Lý Dương chú ý.

Đây là một khối ngọc màu trắng sữa gọi chung là Nhũ Đinh Văn, trên thân miếng ngọc có những cái lỗ hình tròn sắp thành hàng, loại ngọc này từ thời Minh gặp rất nhiều.

Khối ngọc này làm cho Lý Dương có cảm giác không bình thường là do cái lỗ của nó rất nhỏ, nếu là ngọc bình thường thì những cái lỗ này rất lớn, còn khối này thì cái lỗ chỉ to khoảng hạt đậu, hơn nữa toàn bộ khối ngọc lại tỏa ra một màu ảm đạm, màu sắc thì có chút chuyển vàng, rất không thu hút.

Loại ảm đạm này Lý Dương cũng không xa lạ gì, ở HongKong hắn từng gặp qua một món như thế, nó là một khối ngọc thời Minh, nhưng mà do một thời gian dài không có ai đụng đến nó nên màu sắc của nó rất u ám, chính vì vậy mới để cho Lý Dương chiếm tiện nghi.

Lặng lẽ sử dụng năng lực đặc thù, Lý Dương lại có chút sững sốt.

Khối ngọc này không ngờ có tới 5 tầng màu vàng sẫm, dựa theo số tầng mà suy đoán thì khối ngọc này có từ thời chiến quốc.

Lý Dương đột nhiên giật mình, đây không phải là một khối ngọc bình thường mà là một khối ngọc thời chiến quốc nhưng mà nó có chút nhỏ mà thôi.

Ngọc thời cổ đại thường tượng trưng cho sự cao quý, nó thường được cáo quan to mang theo bên mình hoặc dùng làm vật tuấn tán.

Thời chiến quốc có một chuyện xưa nổi tiếng gọi là “ Hoà Bích quy Triệu”* nói về chuyện thu lại một cách xảo diệu Hoà Thị Bích, Hoà Thị Bích là một khối ngọc nổi danh trong lịch sử Trung Quốc.

* Hoà Bích quy Triệu: thời Chiến quốc nước Triệu có viên ngọc họ Hoà của nước Sở, Tần Triệu Vương dùng 15 ngôi thành để đổi viên ngọc này. Triệu Vương phái Lạn Tương Như mang ngọc đi đổi thành, Tương Như đến nước Tần dâng ngọc, nhìn thấy Tần Vương không có thành ý, không muốn giao thành, bèn nghĩ cách mang ngọc trở về, phái người trả lại cho nước Triệu. Ví với vật còn nguyên vẹn quy trả về cho chủ cũ

Khối ngọc này tuy không thể so sánh với Hoà Thị Bích, nhưng mà nó thật sự là ngọc thời chiến quốc.

Một lát sau, Ngưu Linh đã chọn ra 4 khối ngọc đặt trước mặt người bạn.

Lý Dương đem lực chú ý chuyển sang những khối ngọc mà cô bé đã chọn, tuy khối ngọc thời chiến quốc này không tệ nhưng bảo tồn lại không tốt, giá trị cũng không cao cho lắm, đặt trên thị trường thì nó đại khái có giá ba mươi vạn, với Lý Dương lúc này mà nói thì ba mươi vạn hắn không coi ra gì cả.

Cho nên Lý Dương chỉ kinh ngạc nhưng mà không có đặc biệt chú ý, đương nhiên, nếu kiếm tiện nghi từ nó thì cũng không tệ.

Người trẻ tuổi nhìn 4 khối ngọc mà Ngưu Linh chọn ra rồi giật mình, hắn cười nói:

-Khối này 500, khối này 360, khối này 400, khối này rẻ nhất, chỉ cần 280 là được, tổng cộng là một nghìn năm trăm hai mươi, lấy ngay số nguyên, 1500 là được

-Một ngàn năm trăm

Ngưu Linh đột nhiên sững sốt một chút, vội vàng kêu lên:

-Sao không đi cướp đi, mấy thứ này có giá một nghìn năm sao?

Lý Dương cũng kinh ngạc nhìn người thanh niên, bốn khối này rất không tệ, trong đó còn có một khối thời Thanh, nhưng mà cũng không có điểm gì đặc thù, cộng lại một chỗ cũng không có giá như vậy.

Tên kia không thêm để ý mà cười nói:

-Sao ngài có thể nói vậy, nếu tôi đi cướp thì tôi còn ở đây mở quầy hàng làm gì, ngài nói đi, ngài có thể cho giá bao nhiêu?

-Năm trăm, nhiều nhất chỉ có năm trăm thôi

Ngưu Linh tức giận nói, cô dù sao cũng còn nhỏ tuổi nên bị tên này khiêu khích nên trả giá cao hơn dự định của mình, dựa theo suy nghĩ lúc đầu của cô nhóc thì cô chỉ định trả một trăm mà thôi.

-Năm trăm không được, một nghìn tư, cô xem thế nào?

-Sáu trăm, không thể tăng hơn

Ngưu Linh lại lắc đầu, tên kia tiếp tục nói:

-Một ngàn ba trăm năm mươi

-Không được, nhiều nhất là sáu trăm năm mươi, nhiều hơn nữa thì tôi không cần, tôi nói cho anh biết, anh đừng xem tôi nhỏ mà định lừa gạt tôi, nhà của tôi mở tiệm ngọc ngay bên cạnh đây

Ngưu Linh liên tục lắc đầu, ngay cả thân phận cô cũng nói ra luôn để nói cho người bán hàng biết cô là người trong nghề, đừng có mà khai loạn giá, coi chừng mất mồi làm ăn đó.

-Hắc hắc, không cần đánh đố, xin cứ tự nhiên

Nào ngờ kết quả ngoài sự dự đoán của Ngưu Linh, tên kia không ngờ lại không có chút để ý, hần thu lại 4 khối ngọc Ngưu Linh vừa chọn, Lý Dương chú ý thấy bên trong có hơn hai mươi khối ngọc, hơn nữa chất lượng cũng không tệ.

-Anh, anh xấu lắm

Ngưu Linh nào có gặp được việc như thế, người này nói không bán không ngờ thật sự không bán, hơn nữa còn đem những khối mà cô bé vừa chọn thu lại làm cho cô bé vốn muốn biểu hiện một chút trước mặt Lý Dương nhưng làm không được. Đôi mắt cô bé đã có chút đỏ, nước mắt trong khóe mắt không ngừng chuyển động chỉ còn chưa chảy xuống nữa mà thôi.

-Tôi đùa giỡn cái gì, cô ra giá tôi không hài lòng nên tôi không muốn bán, cô định ép bán phải không?

Tên này rất không khách khí nói lại một câu, Lý Dương lúc này cũng có chút ngăn người, chờ sau khi hần thu lại 4 khối ngọc thì Lý Dương mới hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Tên tiểu tử này rất khôn khéo, hần bày quầy hàng này không phải là muốn bán đồ mà chỉ muốn nhờ người trong nghề lựa chọn dùm hần, hần cũng không phải là muốn bán những thứ này.

Những khối ngọc này hần không biết khối nào tốt khối nào tệ, nếu muốn tìm người giúp thì tốn không ít tiền, cho nên hần mới chạy tới nơi này mở quầy hàng.

Hần không hiểu nhưng có người khác hiểu trong Phan Gia Viên người hiểu thứ này không ít, về phần người nào thật sự biết, tên này là một tên rất biết nhìn người, hần nhìn ra Ngưu Linh thật sự biết những thứ này nên cho Ngưu Linh đến chọn, cuối cùng thì hần không bán nữa.

Nhìn những khối ngọc này xem ra Ngưu Linh không phải là người đầu tiên bị hần gạt, trước đó có lẽ có không ít người bị hần lợi dụng thành người xem xét dùm hần rồi.

Nói một cách khác, cho dù khi này Ngưu Linh đồng ý cái giá này thì hần cũng không bán, hần cũng sẽ tìm một lý do khác mà từ chối thôi, mục đích của hần không phải là bán đồ mà chỉ muốn người khác giám định cho hần mà thôi.

Lý Dương biết được điều này nhưng không có nghĩa là Ngưu Linh biết được việc này, cô vẫn còn đang tranh chấp với tên bán hàng.

-Linh Linh, đừng cãi nữa, người ta không muốn bán thì thôi vậy

Lý Dương đột nhiên nói một câu rồi lấy một khối ngọc từ trong đồng ngọc ra, hơn nữa hần còn cố ý chọn một khối ngọc rất kém.

-Tiểu tử, đừng có giả vờ nữa, tôi biết dụng ý của cậu, giúp cậu chọn không thành vấn đề, nhưng cậu không thể để chúng tôi làm không công được? Như vậy đi, đồ tốt của cậu chúng tôi chọn mua một ít, chúng tôi mở cửa hàng ngọc, có thêm vài khối xem như là để chống đỡ thể diện, thế nào?

Lý Dương từ từ nói, tên kia do dự một chút rồi mới nói:

-Được, ngài cứ chọn đi

Lý Dương tùy tay lấy 5 khối ngọc biểu hiện rất kém cỏi, không phải thiếu một góc, thì màu sắc rất kém cỏi, Ngưu Linh ngơ ngác nhìn Lý Dương, cô không rõ vì sao Lý Dương lại chọn những khối ngọc kém cỏi này.

Lý Dương chọn khoảng tám khối đặt trước mặt tên kia, lúc này mới nói:

-Mấy cái này thế nào, một khối mười đồng, tổng tám mươi đồng tiền

-Không được, ít nhất thì cũng phải ba mươi một khối, những thứ này đều là ngọc cả đó

Tên bán hàng lập tức lắc đầu nói, lần này hẳn sự không có sử dụng công phu sư tử ngoạn, mấy khối trước mặt này quả thật rất tệ, có thể bán đi đã là tốt rồi, ít nhất thì hẳn ngày hôm nay cũng kiếm được một chút làm tiền đi xe.

-Ba mươi rất cao, cậu biết chúng tôi mở cửa hàng, những thứ này cũng phải bán ra, như vậy đi, mười lăm một cái, cậu xem thế nào?

Lý Dương lắc lắc đầu, tên kia chần chừ một chút, lại lắc đầu:

-Hai mươi lăm một cái, không thể giảm nữa

-Hai mươi đi, ndù sao thì cậu cũng phải cho chúng tôi kiếm một chút, như vậy đi tôi thêm hai khối nữa, tổng cộng hai trăm, được chứ?

Lý Dương cười nói, thuận tay lấy ra thêm hai khối nữa, trong đó còn có khối ngọc thời chiến quốc kia, biểu hiện của khối ngọc này thật sự rất kém cỏi, so với những khối bình thường còn tệ hơn.

-Được rồi, hai trăm thì hai trăm

Tên bán hàng rốt cục cũng gật đầu, Lý Dương cũng nhẹ nhàng thở ra, trước đó hẳn không dám lấy ra khối ngọc thời Chiến Quốc vì sợ tên này đổi ý, vừa rồi khi trả giá Lý Dương đã phát hiện ra tên này thật sự muốn bán cho nên mới lấy thêm khối này vào.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

318. Chương 318: Vậy Cũng Chiếm Được Tiệm Nghi Sao?

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

-Mấy thứ này không đáng giá hai trăm, với năng lực của ngài chẳng lẽ nhìn không ra?

Một lát sau, Ngưu Nhị nhìn không được hỏi, mấy thứ này đặt trong tiệm ngọc cho dù mười NDT một khối cũng chưa chắc có người mua, cho dù có thiếu ngọc đi nữa thì cũng không có ai muốn đi mua những thứ này.

Ngẫm lại cũng đúng, ai mà đi mua một khối bị sút mẽ chứ?

-Linh Linh, em nhìn khối này xem!

Lý Dương cười thần bí, chín khối kia hẳn tùy tiện để sang một bên, chỉ để lại khối ngọc thời Chiến Quốc mà thôi, đây mới thật sự là mục đích của hắn.

Việc làm của tên bán hàng ngày hôm nay có thể nói là phạm pháp, chẳng qua là không có ai muốn kiện cáo hắn cả, có kiện thì cũng chẳng có lợi ích gì.

Nếu là người khác thì Lý Dương cũng không làm ra cái trò này.

Nhưng với tên này thì không sao cả, cho hắn một chút giáo huấn cũng tốt, nghĩ mình là không khéo nên đem người khác ra đùa giỡn, cuối cùng người ngốc lại là chính hắn.

Ngưu Linh nhận khối ngọc cẩn thận nhìn một hồi rồi nói:

-Thầy Lý, em nhìn không ra!

Tên bán hàng cũng mở to mắt nhìn, hẳn rất muốn đem những thứ mà Lý Dương vứt bỏ cầm lại, nhưng mà Lý Dương vẫn còn đang đứng trước mặt nên hẳn do dự một hồi nhưng vẫn không có động tác gì.

-Quyển sách hôm nay em xem hiểu được bao nhiêu?

Lý Dương nhận khối ngọc rồi đặt trên lòng bàn tay rồi tùy ý hỏi một câu, Ngưu Linh suy nghĩ một chút rồi từ từ trả lời:

-Em xem qua một lần nhưng không hiểu nhiều lắm, hôm nay là lần xem thứ hai...

-Đã xem qua một lần, tốt, tôi hỏi em, ngọc bích là như thế nào?

-Ngọc bích bình thường hình tròn, đẹp, ở giữa có lỗ hồng, thầy Lý, ý của ngài đây là ngọc bích?

Ngưu Linh suy nghĩ một chút rồi trả lời, Lý Dương mỉm cười gật đầu, lại nói tiếp:

-Em nói rất đúng, tôi hỏi em một câu, người cổ đại thường sử dụng ngọc bích như thế nào? Hoa văn chủ yếu có mấy loại?

Lý Dương không trả lời Ngưu Linh mà lại hỏi tiếp.

-Ngọc bích đa số dùng trong các nghi lễ, một số làm ngọc bội, phần còn lại thường dùng làm quà tặng hoặc là vật tuấn tán, về phần hoa văn, bình thường đều là hình đám mây, chim chóc, cây cối...linh tinh, ngoài ra còn có hình một số động vật khác!

Ngưu Linh từ từ trả lời, Lý Dương vừa lòng gật gật đầu, trụ cột của cô bé này không tệ, tuy rằng chưa toàn diện nhưng đạt trình độ như thế cũng là đáng quý rồi.

Nửa năm trước Lý Dương còn không thể nào so với cô bé nữa.

-Em nói đúng, kỳ thật trong ngọc bích được coi trọng nhất chính là Tổ Bích, Tổ Bích có mặt sớm nhất là từ thời đồ đá mới, điển hình là những cổ ngọc được khai quật của thời văn hóa Lương Chử. Thời Thương cũng có Tổ Bích, thời đó họ dùng Tổ Bích để làm nhạc cụ, hiện tại thì không thấy nhiều lắm!

Lý Dương mỉm cười từ từ nói, Ngưu Linh thì dựng thẳng lỗ tay lên nghe Lý Dương nói, cô biết Lý Dương đang giảng giải cho mình nghe.

Tên tiểu tử kia cũng dựng lỗ tay lên nghe, trên mặt thì vẫn cười lạnh, hẳn tự cho mình là thông minh nên cho rằng Lý Dương đang lừa gạt hắn, cho dù là Lý Dương nói thế nào đi nữa thì hắn cũng không tin.

-Những khối ngọc khắc hình thiên nhiên, cây cối thì có niên đại dài hơn một tí, chúng kéo dài tới thời Minh, tới thời Minh ngọc bích còn xuất hiện thêm một loại mới đó chính là loại có khắc hình hoa và chim chóc!

Cười cười, Lý Dương lại nói tiếp:

-Toàn bộ ngọc bích hình phong cảnh và hình cây cối xuất hiện nhiều nhất là ở thời Chiến Quốc, có không ít những tinh phẩm được truyền lưu tới tận bây giờ, kỳ thật từ thời kỳ Chiến Quốc loại ngọc bích này cũng rất quý, đa số đều dùng làm ngọc bội hoặc là tặng phẩm!

Lý Dương nhẹ nhàng chà xát khối ngọc một cái, rồi đưa tới trước mặt Ngưu Linh, hỏi:

-Linh Linh, em nhìn ở đây xem, khối ngọc bích này và những bức ảnh trong quyển sách có gì khác nhau?

-Chiến quốc ngọc bích...

Ngưu Linh nghi hoặc nhận lấy khối ngọc, trong đầu bắt đầu nhớ lại quyển sách vừa mới xem, trên đó quả thật có giới thiệu về ngọc bích, cũng may là cô vừa mới xem qua nên một ít trọng điểm cô vẫn còn nhớ.

Nhớ lại một hồi, Ngưu Linh vuốt ve khối ngọc rồi chậm rãi nói:

-Chiến quốc ngọc bích có đặc điểm là những lỗ hồng xếp thành hàng hình thành hình cây cối với ngụ ý là có thể dưỡng sinh!

Ngưu Linh càng nói, trên mặt càng thêm sợ hãi, khối ngọc bích trên tay cô không phải là không có đặc điểm này.

-Ngọc bích thượng đẳng thời Chiến Quốc thường dùng Thanh Ngọc làm vật liệu, khi vuốt ve thì rất có xúc cảm, hoa văn thì xếp thành ba lớp một thô hai tinh tế, mặt khác những cái lỗ được khắc khá nhỏ...

Nói tới đây, Ngưu Linh không nói nữa, những đặc tính này đã thể hiện hết trên khối ngọc, Ngưu Linh ngây người nhìn Lý Dương, ý của Lý Dương bây giờ cô còn không hiểu nữa thì cô nên chết đi cho rồi.

-Nói rất không tệ, xem ra em thật sự dụng tâm học tập, khối ngọc bích trên tay em chính là một khối ngọc bích chính tông thời Chiến Quốc, chỉ tiếc là bảo tồn không tốt cho lắm, có chút mài mòn, nhưng mà nếu có thể mài dũa vài năm thì có thể phục hồi lại như cũ!

Lý Dương mỉm cười gật gật đầu, tên bán hàng không ngờ còn khinh thường nói:

-Tức cười, còn nói là ngọc bích thời Chiến Quốc, những thứ này của tôi chính là ngọc bích thời Xuân Thu, so với ngọc bích thời Chiến Quốc còn tốt hơn!

Giọng của tên bán hàng không lớn nhưng Lý Dương và Ngưu Linh đều có thể nghe được, Ngưu Linh tức giận đi tới trước mặt tên bán hàng.

-Nói cái gì, thầy Lý nói đây là ngọc bích thời Chiến Quốc thì nó là ngọc bích thời Chiến Quốc!

-Đi, đi, các người nói đúng, các người không mua bán thì tránh ra đừng làm ảnh hưởng việc làm ăn của tôi, còn nữa, những thứ các người không cần thì tôi sẽ thu về, một lát nữa đừng tới đòi tôi đấy!

Tên bán hàng không kiên nhẫn nói, cánh tay còn chỉ về phía những khối ngọc Lý Dương vứt bỏ.

-Nghĩ hay nhỉ, cho dù đập nát tôi cũng không cho anh, còn trẻ mà đã là gian thương rồi, sau này lớn lên nói không chừng còn hại nước hại dân nữa!

Ngưu Linh quệt miệng nói rồi bước lên nhặt những khối ngọc mà Lý Dương vứt bỏ, tên kia cũng không để ý mà tiếp tục việc mua bán của mình.

-Không cần để ý đến hắn, chúng ta đi thôi!

Lý Dương lắc lắc đầu, tên này tính cảnh giác rất cao, nhưng mà hắn không tin cũng tốt, nếu hắn phát hiện ra nói không chừng hắn sẽ ăn không vô mấy hôm mất.

-Lý Dương, Lý lão đệ?

Mới đi không được hai bước thì đột nhiên có hai người kêu hắn, một người trong đó còn hưng phấn kêu to, hai người này hắn cũng không xa lạ gì, họ là Mao lão và Bạch Minh mà hắn đã gặp ở HongKong, Lý Dương không ngờ lại gặp được họ ở đây.

-Thầy Bạch, Mao lão, sao hai người lại ở đây?

Mao lão và Bạch Minh đã đi tới trước mặt Lý Dương, hai người đều có vẻ có chút cao hứng, Lý Dương cho bọn hắn ấn tượng rất sâu, không ngờ ở đây bọn họ lại có thể gặp nhau.

-Lý lão đệ, cậu xem cậu kia, cậu không biết nhà của tôi ở Bắc Kinh hay sao? Mao lão tuy là người Thượng Hải nhưng cũng có nhà ở Bắc Kinh, nhưng mà cậu kia, cậu không ở lại Minh Dương học tập Hà lão, sao lại chạy tới đây?

Bạch Minh nhíu mày đầu, lớn tiếng nói, Ngưu Linh thì đã trừng to mắt nhìn bọn họ. Mao lão là người thường xuyên xuất hiện trên TV, Bạch Minh tuy không xuất hiện nhiều như Mao lão nhưng cũng đã từng xuất hiện nhiều lần trong tiết mục Hoa Dự Thu Tàng, chỉ cần người thích sưu tầm thì đều biết tới bọn họ.

-Tôi đến đây để tham gia hội giao lưu

hôm nay vừa tới Bắc Kinh, không có chuyện gì nên đi dạo xung quanh, vừa rồi tôi và em gái vừa mới kiếm được một món lời!"

Lý Dương cười nói, Bạch Minh nhìn nhìn Ngưu Linh rồi chậm rãi gật gật đầu:

-Cô bé rất linh hoạt, còn đang đi học phải không, tôi sớm đã nói Lý lão đệ sẽ tham gia hội giao lưu, với thực lực hần cũng đủ tiêu chuẩn rồi. Đúng rồi, Lý lão đệ, cậu kiếm được cái gì, lấy ra cho chúng tôi nhìn một chút!

Bạch Minh liếc nhìn Ngưu Linh một cái rồi không chú ý tới cô nữa, Ngưu Linh bị lời nói này của Bạch Minh làm cho đỏ mặt cúi đầu, cô đã nghĩ học, không còn đến trường nữa rồi.

-Chính là cái này!

Lý Dương lấy khối ngọc bích thời chiến quốc cho Bạch Minh xem, Mao lão và Bạch Minh nhanh chóng tập trung nhìn khối ngọc này.

Tên bán hàng bên cạnh thì nhìn chằm chằm vào bọn họ, hần không biết Lý Dương, nhưng hần biết Mao lão, hần cũng xem qua rất nhiều kì Hoa Dữ Thu Tàng nên hần rất sung bái Mao lão, nếu không phải Mao lão đang đứng cùng một chỗ với Lý Dương thì chỉ sợ hần đã sớm chạy lên chào hỏi.

-Ngọc Bích Chiến Quốc, đáng tiếc là không bảo quản tốt, nếu có người may mắn khoảng mười năm thì sẽ trở lại như xưa!

Hai mắt Bạch Minh sang lên, Mao lão cũng gật gật đầu, Ngưu Linh thì đặc ý quay đầu lại nhìn tên bán hàng, tên này khẳng định là có thể nghe được lời vừa rồi.

-Có chút đáng tiếc, nhưng mà nếu khối ngọc này ở trên tay Lý lão đệ vài năm thì giá trị sẽ khác ngay!

Mao lão từ từ nói, tên bán hàng đã hoàn toàn ngây dại, hần không tin Lý Dương, nhưng hần tuyệt đối tin tưởng Mao lão, Mao lão nói đây là ngọc bích thời Chiến Quốc thì khẳng định nó là ngọc bích thời Chiến Quốc.

Nghĩ tới việc mình đem khối ngọc bích thời Chiến Quốc xem thành rác rưởi bán đi, hần có cảm giác tim mình đang nhỏ máu, đặc biệt là ánh mắt khiêu khích của Ngưu Linh càng làm cho hần thêm khó chịu, ngọc bích thời Chiến Quốc, giá trị bao nhiêu tiền a.

-Tôi làm gì có nhiều thời gian như vậy, lúc về tôi sẽ đưa cho công ty đấu giá để bọn họ bán cho người có duyên là tốt rồi!

Lý Dương lắc lắc đầu, cho dù là mài ngọc thì hần cũng sẽ không sử dụng ngọc thời Chiến Quốc. Hơn nữa khối ngọc này Lý Dương cũng không định thu giữ, ngọc bích như thế này phải mài một thời gian mới có giá trị, bán ra ngoài để cho người có nhiệt tình với cổ ngọc đem lại huy hoàng cho nó là tốt nhất.

-Cũng đúng, cậu mua khối này bao nhiêu tiền?

Bạch Minh gật gật đầu rồi hỏi, Lý Dương giơ hai ngón tay lên, tên bán hàng nhìn động tác của Lý Dương mà hai mắt có chút đỏ lên.

-Hai vạn a, thật sự là kiếm được một chút!

Bạch Minh lại nói.

-Không phải, là 200...

Lý Dương cười khẽ lắc đầu, Bạch Minh và Mao lão đều có chút sững sờ, sau đó cùng nhau cười khổ một tiếng, hai trăm mua một món mảy chục vạn, đây là kiếm một chút sao?

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

319. Chương 319: Một Dao Này Thật Độc.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Bạch Minh và Mao lão còn chưa nói gì thì tên bán hàng đã vọt tới, Lưu Cường xoay người chặn tên này lại.

Tên bán hàng giầy giũa một chút nhưng không thoát ra được nên vội hét lớn:

-Thầy Bạch, thứ này đáng giá bao nhiêu vậy?

Hiện tại tên này đã hoàn toàn tin lời của Lý Dương, nói chính xác thì hẳn tin lời của bọn người Mao lão, nhìn người khác kiếm lời từ bản thân mình, hẳn không khó chịu là không được.

-Vị này là?

Mao lão có chút nghi ngờ nhìn Lý Dương, bộ dáng của tên này thật kỳ lạ, ánh mắt còn có chút đỏ lên, đặc biệt đôi mắt lo lắng và hối hận kia, sâu bên trong thậm chí còn có chút dữ tợn. Mao lão và Bạch Minh không biết chuyện vừa rồi nên cả hai đều rất nghi hoặc.

Lý Dương còn chưa nói gì Ngưu Linh đã rất tự nhiên đem chuyện vừa rồi nói lại một lần, năng lực tự thuật của cô bé quả thật không tệ, chỉ một lát sau cô bé đã nói xong chuyện vừa rồi.

Mao lão và Bạch Minh chỉ nghe một lần lập tức hiểu được chuyện gì đang xảy ra, cũng biết tên này muốn mượn người khác xem xét đồ vật cho hẳn, tiếc là hẳn đã dùng sai phương pháp rồi.

Với chuyện thế này hai người đều rất phản cảm, đầu cơ trục lợi tự cho là thông minh, cuối cùng lại vác đá đập chân mình.

-Nếu như đấu giá thì giá sẽ từ 30-40 vạn

Mao lão do dự một chút cuối cùng cũng nói ra giá thật, khối ngọc bích này vốn là trân phẩm, nếu không phải bảo tồn không đúng thì giá trị còn cao hơn, nếu như là có thể dùng để truyền lại thì khối ngọc này có giá ít nhất cũng trăm vạn.

-Ba mươi vạn, bốn mươi vạn

Tên bán hàng có chút ngần người, hẳn cần rằng nhìn Lý Dương rồi đột nhiên chạy về quầy hàng của mình rồi thu dọn quầy hàng sau đó bước đi, trong lòng hẳn nghĩ cái gì không ai có thể biết được.

-Tên đáng thương cũng có chỗ đáng giận, ai, nếu hẳn thật sự tìm chuyên gia xem xét thì cho dù là tốn chút tiền cũng sẽ không bị người khác chiếm tiện nghi rồi

Bạch Minh thở dài, Mao lão cũng đồng ý gật đầu, khối ngọc bích kia chỉ cần chuyên gia có chút trình độ là có thể nhận ra, lần này xem như là một cái giáo huấn, sao này có sửa đổi hay không là phải tùy vào hẳn.

-Lý lão đệ, hiện tại cậu còn có chuyện gì sao?

Bạch Minh xoay người hỏi Lý Dương một câu, Lý Dương lắc lắc đầu, hẳn vốn chỉ tùy tiện xem, không ngờ là chưa tới phổ đồ cổ đã kiếm được chút tiện nghi, đương nhiên, thứ mà hẳn cho là một chút tiện nghi này trong lòng người khác là rất lớn đó.

-Không có việc gì thì vừa lúc, cậu xem giúp tôi một vật đi

Bạch Minh nắm chặt Lý Dương, hẳn và Mao lão đến Phan Gia Viên là vì một khối ngọc, hiện tại vừa lúc gặp được Lý Dương, bọn họ không có lý do gì không kéo vị Ngọc Thánh này theo, trên phương diện ngọc mà nói Lý Dương xưng thứ hai không ai dám xưng thứ nhất cả.

Lưu Cương có chút nhúc nhích nhưng cuối cùng vẫn đứng yên ở đó. Lưu Cương định bảo hộ Lý Dương an toàn, nhưng mà Bạch Minh thì không có chút ác ý nào, bây giờ mà nhúng tay vào thì chỉ ảnh hưởng tới cuộc sống của Lý Dương mà thôi.

-Thầy Bạch, có cặp hỏa nhãn kim tinh của ngài ở đây còn cần đến tôi sao?

Lý Dương bắt đầu đi theo Bạch Minh, Mao lão và Lưu Cương một trước một sau đi theo hai người, Ngưu Linh có chút sưng sốt, nhưng ngay lập tức cô liền chạy theo hai người.

Với cô mà nói, hôm nay thu hoạch không nhỏ, không chỉ có thể gặp được Lý Dương mà còn gặp luôn Mao lão và thầy Bạch, hơn nữa Lý Dương còn kiếm được một món hời cộng thêm việc giải tức cho cô.

Thông qua Lý Dương giảng giải, nhận thức của Ngưu Linh về ngọc bích thời Chiến Quốc đã có thêm chút nhận thức, tri thức đồ cổ phải tích lũy từng ngày, người giống như Lý Dương có thể gặp qua là không quên cộng thêm có năng lực đặc thù thì trên toàn thế giới tuyệt đối không có người thứ hai.

Dọc theo đường cũ mà đi, Ngưu Linh cũng không có vào cửa tiệm của mình, cô chỉ nói với cha mình một câu liền chạy theo bọn người Lý Dương.

Bạch Minh dẫn Lý Dương đi vào một ngã tư đường khác, đi hơn mười phút mọi người mới dừng lại

Đây cũng là một con đường bán đồ cổ, nhưng mà không nằm trong phạm vi Phan Gia Viên, nó thuộc loài ngã tư đường bên ngoài, phụ cận Phan Gia Viên có không ít con đường như thế này.

-Chính là nơi này

Bạch Minh dẫn đầu đi vào.

-Hoa Ngọc Các?

Lý Dương nhìn vào tấm bản hiệu rồi cũng đi vào, từ tên gọi xem ra cửa hàng này có liên quan tới đồ ngọc.

Căn tiệm này không lớn, diện tích không tới 40 m2, từ cửa chính đi vào 3 mặt cửa hàng đều là những quầy hàng, bên trong quầy hàng có đủ các loại ngọc, trong đó có một số khối ngọc đã được điêu khắc.

Bên trong quầy có hai người một nam một nữ đang đứng, năm thì hơn năm mươi, nữ thì bộ dáng chỉ hơn 20 một chút.

Mọi người vừa mới vào cửa hàng thì người trung niên đã đi ra, vừa đi vừa cười to, nói:

-Thầy Bạch, hôm nay thầy đến chậm đấy

-Trên đường gặp được người quen nên đến chậm, không phải chỉ chậm có vài phút thôi sao, làm gì dữ vậy? Đồ vật đâu

Bạch Minh vội vàng hỏi, hắn cũng không chủ động giới thiệu Lý Dương, Lý Dương cũng không chủ động nhắc tới chính mình mà chỉ đứng bên cạnh Bạch Minh đánh giá xung quanh.

Những khối ngọc trong cửa hàng này có cái mới, cũng có cái cổ, cái mới nhiều hơn cái cũ một chút, ngọc cổ được đặt một bên, hơn nữa trong đó có không ít hàng giả, đồ cổ chân chính cũng không có nhiều.

Những tiệm đồ cổ trong cả nước phần lớn đều là như thế này, nếu như tất cả là đồ thật thì họ không có hàng cung cấp, đồ cổ có giá trị cao còn tồn tại tới bây giờ cũng còn rất ít, hơn nữa không phải ai cũng có tiền mua những thứ này, có điều trong những thứ này cũng có không ít đồ thật, có thể mua được đồ thật hay không thì phải dựa vào nhãn lực của mình rồi.

-Thầy Bạch, xem thầy kia, đồ tôi đã cất lại cho thầy, thầy chờ một lát, tôi sẽ mang đến ngay

Người trung niên cười cười rồi đi vào bên trong, Lý Dương, Lưu Cương và Ngưu Linh đều bị hấn trực tiếp bỏ qua, có lẽ trong mắt hấn những người trẻ tuổi này chỉ là hậu bối.

Bạch Minh lắc đầu, nói nhỏ với Lý Dương:

-Người này gọi là Chu Phúc, mọi người đều gọi hấn là Chu Nhất Dao, chỉ cần là hấn có thứ mọi người muốn thì mọi người phải chuẩn bị tinh thần cho hấn chém một đao. Người này tuy rằng có chút đen nhưng có rất nhiều chiêu số, có một số thứ mọi người đều không biết nó ở đâu vậy mà hấn có thể tìm được

-Quả thật như thế, cậu cứ nói cậu muốn gì thì hấn có thể tìm cho cậu, có điều giá thì không thấp, có một số thứ còn đắt hơn cả khi đấu giá nữa

Mao lão nhỏ giọng nói một câu, nhìn bộ dạng của Mao lão thì dường như ông cũng bị tên này chém qua.

Người giống như Chu Phúc kỳ thật cũng không ít, trước kia Hà lão đã nói cho Lý Dương về loại người này, bình thường thì bọn họ có rất nhiều chiêu số, người quen thì cũng rất nhiều. Nếu bình thường những món sưu tập nào không hoàn chỉnh, như là đồ một đôi mà chỉ có một cái, một bộ chỉ có vài món thì tìm những người này là hoàn toàn chính xác, có điều giá cả thì có chút đắt

Loại người này cũng chia ba bảy loại, người có năng lực thấp thì chỉ có thể tìm được vài món linh tinh, người chân chính có năng lực thì đồ vật trị giá vài trăm, vài nghìn, thậm chí mấy nghìn vạn bọn họ cũng có thể tìm được, có điều người như thế thì rất khó tìm.

Lý Dương lúc này cũng rất ngạc nhiên, Chu Phúc này năng lực mạnh như thế nào, có mạnh như trong lời kể của Hà lão hay không.

Một lát sau, Chu Phúc ôm một cái hộp gấm đi ra, trong hộp gấm còn có một tấm vải, bộ dạng rất là thần bí.

Bạch Minh có chút kích động, đoán chứng thứ này chính là bào bối mà hắn đã tìm từ lâu, nhìn dáng vẻ của hắn, Lý Dương hiểu được vì sao tên chủ cửa hàng này có thể dễ dàng chém như vậy.

Anh muốn thứ này gấp, anh lại không tìm thấy, tôi tìm được giúp anh, tôi không chém anh thì chém ai.

Chu Phúc cười hắc hắc rồi từ từ lấy tấm vải ra, Bạch Minh rất muốn xông lên lấy tấm vải ra, nhưng mà cuối cùng anh cũng nhịn xuống, nơi này đều có quy định của riêng mình, hắn cũng phải làm theo mới được.

Cái hộp rất cuộc cũng đã được lấy ra, bên trong là một ấm trà bằng Bạch Ngọc, trên ấm trà còn có điều khắc hoa văn hồ điệp, phi thường xinh đẹp.

-Chính là nó, chính là nó

Sau khi nhìn thấy ấm trà, Bạch Minh có vẻ kích động hơn, Chu Phúc hé miệng cười, lúc này hắn mới từ từ đặt cái hộp trước mặt Bạch Minh.

Bạch Minh cẩn thận cầm ấm trà ra, đặt ở trước mắt cẩn thận nhìn, Lý Dương và Mao lão đều đứng ở hai bên Bạch Minh cẩn thận nhìn.

Ấm trà này làm bằng Hòa Điền Ngọc, hoa văn được trạm trổ tinh xảo, thân ấm mượt mà, có thể nói là một ấm trà tinh mỹ.

Từ tạo hình và hoa văn xem ra đây là ấm trà có từ giữa hoặc cuối thời Thanh, Lý Dương không cần dùng năng lực đặc thù cũng có thể biết đây là một món đồ cổ.

Thân ấm trà có chút chuyển vàng chứng tỏ đây không phải là loại bạch ngọc thượng đẳng, nhưng mà dựa theo giá cả hiện nay thì giá của ấm trà này cũng không rẻ, điều khắc của ấm trà lại rất tinh xảo, từ thủ công có thể nhìn ra nó được làm ở vùng Tô Châu.

Lý Dương và Mao lão đều gật đầu, Lý Dương còn dùng năng lực đặc thù lặng lẽ nhìn một chút, thứ này quả thật là đồ cổ.

-Lão Chu, ông cũng biết tình huống của tôi, gần đây tài chính không được sung túc, ông cũng đừng chém quá mức đấy, nói đi, bao nhiêu tiền?

Sắc mặt của Bạch Minh đã bình thường trở lại, hắn đặt ấm trà trở về chỗ cũ, từ bộ dáng xem ra hắn có liên quan gì đó tới cái ấm trà này, chẳng qua hiện tại không phải là thời điểm thích hợp để hỏi, Lý Dương chỉ có nhịn lại mà thôi.

-Hắc hắc, thầy Bạch nếu đã nói vậy thì tôi cũng không thể không cho ngài mặt mũi, ngài trả bao nhiêu đây là được

Chu Phúc cười cười hắc hắc.

Chu Phúc vung ba ngón tay ra, Bạch Minh nhẹ nhàng thở ra, còn chưa kịp nói gì thì Chu Phúc lại vưng tiếp ba ngón tay ở bàn tay bên kia ra.

Sắc mặt Bạch Minh có chút kinh hãi, hắn hét lên:

-Sáu mươi vạn? Chu Nhất Dao, một đao này của ông quả thật là độc đó?

-Thầy Bạch, sao ngài có thể nói vậy, thứ này không phải một mình tôi tìm còn có mấy người an hem tôi tìm tới hỗ trợ, người có chút nhiều, chi tiêu cũng có chút lớn, chuyện này tôi cũng không có biện pháp

Chu Nhất Dao đau khổ nói, nếu có người đi ngang nhìn thấy còn tưởng rằng hắn đang chịu đau khổ gì nữa đó chứ, mà Lý Dương lúc này thì đang cảm than trong lòng, Chu Nhất Dao không hề có danh hiệu "Nhất Dao", cái ấm trà này cho dù là đầu giá thì cũng không thể nào có giá sáu mươi vạn cả.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

320. Chương 320: Tranh Trong Ngọc.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

-Bớt một ít đi, sáu mươi vạn rất cao, bốn mươi vạn đi, gần đây tôi quả thật không có dư dả

Bạch Minh liên tục lắc đầu, ánh mắt còn không nhìn cái ấm trà kia.

-Thầy Bạch, ngài cũng không phải là đến lần đầu, Ngài cũng biết quy định chỗ tôi, Ngài hẳn là hiểu được thứ này không phải là một người có thể tìm được, phía sau tôi còn nhiều miệng ăn như vậy, bớt giá là chuyện không thể nào rồi

Chu Nhất Dao cười một tiếng rồi khép cái hộp lại, ngay khi cái hộp khép lại, Bạch Minh liền hiện ra sự thông khổ trên mặt.

-Mao lão, nơi này có quy định gì vậy?

Lý Dương bước tới gần Mao lão lặng lẽ hỏi, với những quy định này quả thật là Lý Dương không biết nhiều lắm.

-Quy định rất phức tạp, nói đơn giản là bọn họ không cho phép trả giá, cần nhiều người thì giá tiền sẽ tăng lên thôi

Mao lão suy nghĩ một chút, lại nói:

-Nhưng mà bọn họ cũng sẽ không ra loạn giá, sẽ không có chuyện dùng công phu sư tử ngoạm, hẳn nói cũng đúng, bọn họ cũng không phải là một người, tìm một món đồ là việc khó hơn tưởng tượng rất nhiều, Chu Nhất Dao kiếm được tiền thì cũng phải chia chút canh cho bọn họ

Lý Dương chậm rãi gật gù đầu, ý của Mao lão Lý Dương đã hiểu được, những người này tuy rằng ra giá rất cao nhưng không phải là báo giá trên trời, nếu như là vật mà mình muốn thì chỉ ra thêm một chút cũng là chuyện bình thường. Trong giới đồ cổ, muốn tìm một món đồ mà không biết nó nằm ở đâu là một chuyện rất khó, cho dù là tìm mười năm cũng chưa chắc đã tìm được.

Việc này Lý Dương hiểu được, nếu không phải hắn mai mẩn ở Trịnh Châu tìm được một cái Trường Sinh Bát mà để hắn đi tìm thì cho dù là tìm 20 năm chưa chắc hắn đã tìm ra.

-Chẳng lẽ bọn họ không sợ có người không mua sao?

Lý Dương đột nhiên hỏi một câu, tuy rằng rất muốn nhưng nếu giá quá cao nói không chừng bọn họ sẽ từ bỏ, hoặc là có người muốn chinh bọn họ nên nói muốn tìm đồ, cuối cùng lại từ bỏ, như vậy không phải là một rồi sao.

-Loại chuyện này cũng có, nhưng mà trước khi làm bọn họ đã có chuẩn bị rồi, cho dù là ai muốn tìm đồ vật thì trước hết phải đưa tiền thế chấp, người quen giới Bạch Minh cũng phải đặt cọc mười vạn, nếu là người mới thì đặt cọc ít nhất cũng phải mười vạn.

Mao lão ngừng một chút, lại nói:

-Hơn nữa, nếu như Bạch Minh thật sự không mua thì sau này Chu Nhất Dao sẽ không làm ăn với bọn họ nữa, những người có liên quan tới Chu Nhất Dao cũng sẽ liệt Bạch Minh vào sổ đen, đối với Bạch Minh thì đây là chuyện mất nhiều hơn được

-Tôi hiểu rồi, bọn họ quả thật là đủ đen, nếu tìm bọn họ, chẳng khác nào phải làm mọi thứ theo lời họ

Lý Dương lắc đầu thở dài, quy định của những người này nhiều lắm, nếu không phải bắt đắc dĩ thì không nên đi tìm bọn họ, những người này thoát nhìn không được tốt lắm, nhưng mà ngay cả Mao lão đều coi trọng như vậy chứng tỏ bọn họ quả thật rất có năng lực.

-Đúng, chính là như vậy, nhưng mà danh dự của bọn họ không tệ, bình thường chỉ cần đồ vật có thì bọn họ nhất định sẽ tìm được, cũng không dùng hàng giả để gạt người, nếu như vậy thì không những sẽ trả lại tiền thuê chấp mà lần sau còn có thể tìm miễn phí một vật cho người đó, tính ra thì cũng không tệ

Mao lão lại lắc đầu, trên mặt biểu tình có chút phức tạp, loại người này làm cho bọn họ vừa yêu vừa hận, yêu chính là bọn họ quả thật có năng lực, hơn nữa rất có uy tín, đáng tiếc là họ quá đen, mỗi lần tìm tới bọn họ đều phải bị chém một đao, hơn nữa một đao này còn làm cho người khác rất đau lòng.

Mặt Bạch Minh lúc này đang lúc trắng lúc xanh, sáu mươi vạn với với Lý Dương hiện tại là không có gì, nhưng mà đối với Bạch Minh thì lại là một gánh nặng không nhỏ, hơn nữa, thứ này hẳn cũng không thể từ bỏ, nếu từ bỏ thì kết quả hẳn không thể gánh nổi.

-Được rồi, sáu mươi vạn thì sáu mươi vạn, Chu Nhất Dao a Chu Nhất Dao, tôi và ông quen biết như vậy mà ông cũng chém tôi một đao thế này

Bạch Minh cuối cùng cắn chặt răng đau lòng nói, Chu Nhất Dao cười nói:

-Thầy Bạch, ngày không thể nói vậy, ngài không biết sự vất vả của chúng tôi đó thôi, nếu ngài biết thì ngài cũng sẽ cho cái giá này là xứng đáng

-Quên đi, biết các người không dễ dàng rồi, xem như là phí vất vả đi

Bạch Minh thở dài một hơi, trước khi tới đây Bạch Minh đã có chuẩn bị tâm lý nên hẳn không phải là không thể thừa nhận kết quả này, chỉ có điều là phí vất vả có chút cao mà thôi.

-Cảm ơn thầy Bạch đã chiếu cố, tôi gần đây có thu được vài thứ, mọi người có muốn xem một chút không?

Chu Nhất Dao nói, nvụ làm ăn này thành công hẳn cũng đã kiếm được một ít, chỉ cần tìm đồ cho người ta thì hẳn cũng có thu nhập nhiều hơn số hàng có thể bán trong tiệm rồi. Cửa hàng này chỉ vì tiện việc liên lạc nên mới mở mà thôi, nhưng mà nếu đã mở cửa kinh doanh thì không lý nào lại không buôn bán, thương nhân đều là trực lợi cả.

-Cũng tốt, để xem anh có thứ gì tốt

Bạch Minh gật đầu đồng ý, Mao lão không nói chuyện, nhưng vẻ mặt của ông cho thấy ông cũng muốn xem, Chu Nhất Dao kêu cô gái kia lại rồi cùng nhau đi vào bên trong.

Một lát sau, Chu Nhất Dao ôm một cái rương ra, dường như cái rương rất nặng nên vẻ mặt Chu Nhất Dao rất là cố hết sức.

Chu Nhất Dao đem cái rương để trên bàn, từ bên trong hẳn lấy ra một bức tượng phật Quan Âm, tượng phật này được điêu khắc từ Bạch Ngọc, có điều chất lượng thua xa ấm trà của Bạch Minh, hơn nữa niên đại cũng không lớn, chỉ là đồ thời dân quốc mà thôi, nếu đem bán thì giá cũng chỉ hơn một vạn mà thôi.

Chu Nhất Dao đặt bức tượng phật qua một bên, xem ra hẳn cũng không coi thứ này là đồ tốt.

Ngay sau đó, Chu Nhất Dao lại lấy ra hai cái vòng tay, hai cái này đều là vòng tay bằng Ngọc Bích, màu sắc rất đậm, từ hình thức xem ra cái vòng này có từ thời Thanh.

Mao lão cầm lấy một cái vòng tay, xem một chút ông liền gật gật đầu.

Lý Dương không có hứng thú với hai thứ này, tuy chất lượng của hai cái vòng tay này không tệ, nhưng mà người có đỉnh cấp Phi Thúy như hẳn thì lại chuộng mắt loại vòng tay này, chỉ cần hẳn tùy tiện lấy ra một khối Phi Thúy để làm vòng tay thì cũng tốt hơn hai cái này.

Chu Nhất Dao lại lấy ra một cái gối đầu bằng ngọc, cái gối này thật sự không nhỏ, dài hơn năm mươi cm, cao 20 cm, ở thời cổ đại thì cái gối này cũng là rất lớn.

Hơn nữa, cái gối này là dùng một khối ngọc Hòa Điền lớn là thành, xem ra thứ quan trọng nhất và cũng là nặng nhất trong cái rương là cái gối này, vừa rồi Chu Nhất Dao cố sức như vậy chắc cũng là vì nó.

Cô gái kia lấy từ trong rương ra năm sáu món, tất cả đều là ngọc thành phẩm. Thứ tốt nhất là thời Thanh, tệ hơn là thời Dân Quốc, cũng không có giá trị cho lắm.

Nhìn lướt qua, Lý Dương có chút thất vọng, những thứ này tuy không tệ nhưng không thể nào làm cho hắn hứng thú được, mặc kệ hiện đại hay là cổ đại, chỉ cần không phải là ngọc tốt thì Lý Dương cũng không có hứng thú.

-Là những thứ này, hai vị xem có nhìn trúng cái nào hay không, tất cả đều là tôi tìm được, xem như là phí đi đường cho mọi người đi

Chu Nhất Dao chà xát tay, Bạch Minh bĩu môi, với tính nết của Chu Nhất Dao không bị chém là may rồi, còn mong gì hắn đưa phí đi đường chứ.

-Cái này bán thế nào?

Mao lão giơ cái vòng kia lên hỏi, trên cái vòng có chút điểm đen, nhưng mà dù sao thì cũng là Ngọc Hòa Điền chính tông, hiện tại Ngọc Hòa Điền còn rất ít, sau này chiếc vòng này chắc chắn sẽ tăng giá.

-Mao lão, nếu ngài thích thì hai cái chỉ cần mười lăm vạn là được, một cái thì phải trả cho tôi 9 vạn

Chu Nhất Dao cười nói, Mao lão nhú nhú mà, cặp vòng tay này mười lăm vạn quả thật có chút quý, giá mười tới mười hai vạn là hợp lý nhất.

Lắc lắc đầu, Mao lão đưa vòng tay về chỗ cũ, giá này khẳng định là không được, đều là người có hiểu biết nên hắn cũng không phải đặc biệt thích cái vòng này, không cần phải đưa cổ cho hắn chém.

Lý Dương cũng lắc lắc đầu, Chu Nhất Dao cũng không để ý, thấy mọi người đều không có hứng thú nên hắn cho cô gái kia đem những thứ này bày ra trong quầy.

Những thứ này đoán chừng là hắn mới thu được, hắn định đem ra bán thử một chút mà thôi.

-Thầy Bạch, thứ cần đã tới tay, nếu không thì chúng ta trở về đi?

Mao lão quay đầu hỏi Bạch Minh một câu, Bạch Minh lại quay đầu lại nhìn Lý Dương, vừa lúc phát hiện Lý Dương đang ngẩn người.

-Lý lão đệ, cậu làm sao vậy?

Bạch Minh tiến lên đẩy đẩy Lý Dương, đầu Lý Dương vội vàng cúi xuống rồi nói:

-Không, không có gì

Ngay vừa rồi, Lý Dương theo thói quen dùng năng lực đặc thù xem xét một chút, hắn ngoài ý muốn phát hiện ra cái gối ngọc kia không ngờ lại trống không, bên trong không ngờ lại giấu một bức tranh.

Cái gối có sáu tầng màu vàng nhạt chứng tỏ nó có từ cuối thời Minh đầu thời Thanh, bức tranh bên trong tuy chỉ có 5 tầng màu, có điều lại là màu da cam, nói cách khác là bức tranh và cái gối có chênh lệch niên đại gần nghìn năm.

Bức tranh bên trong có rất nhiều tầng, hình nổi làm cho Lý Dương rất khó phân biệt đây là hình gì, có điều bức tranh chênh lệch nghìn năm thì dù sao cũng có giá trị hơn cái gối phải không? Huống hồ, đồ được cất giấu thì chắc hẳn sẽ quý hơn thứ dùng để cất giấu nhiều.

Lúc Bạch Minh kêu Lý Dương thì hắn đang suy nghĩ về thứ này. Hiện nay hắn rất ảo não, hắn quyết định về sao phải học hỏi một ít tri thức về tranh cổ mới được, hiện nay hắn có thể nói là chẳng biết thứ gì về mặt này cả, mặt tranh chữ có thể nói là mặt yếu nhất của hắn lúc này.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

321. Chương 321: Lấy Cổ Họa Ra.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

-Lý lão đệ, cậu định ở chỗ nào? Nếu không có chỗ thì có thể đến chỗ tôi hoặc nhà Hà lão, nói thật, khách sạn mà bọn họ dùng để chiêu đãi rất bình thường, không có thoải mái như ở nhà đâu

Bạch Minh cũng không chú ý tới sự khác thường của Lý Dương, hắn đặt tay lên vai Lý Dương rồi nói, Chu Nhất Dao đứng gần đó kinh ngạc nhìn mọi người.

-Cám ơn thầy Bạch, tôi có chỗ ở rồi, tôi sẽ ở trong nhà Hà lão

Lý Dương lắc lắc đầu, trong lòng còn đang suy nghĩ về bức họa, Lý Dương không biết bức họa này nhưng Hà lão khẳng định biết, trước mua cái gối này rồi sau đó lấy bức họa ra để cho Hà lão xem một chút.

Nhưng mà Lý Dương không biết chính xác giá trị của bức họa, bức họa đã đặt trong cái gối này một thời gian dài, thân bức tranh đã có chút hao mòn, không biết nó có ảnh hưởng lớn tới bức tranh hay không nữa.

-Hắc, xem như tôi chưa nói cái gì cả, Hà lão cũng đến đây sao?

Bạch Minh lập tức khoát tay nói, Mao lão thì cười cười, Lý Dương ở nhà Hà lão tất nhiên là tốt hơn nhiều nhà của bọn họ rồi.

-Không, ông không có tới, gần đây ông đang bận

Lý Dương lắc lắc đầu, trên mặt Bạch Minh và Mao lão đều có chút hâm mộ, quan hệ của Lý Dương và Hà lão thật sự rất tốt, từ xưng hô cũng có thể nhìn ra việc này.

Chu Nhất Dao có chút kinh ngạc, loáng thoáng hắn cảm thấy người thanh niên này có chút không tầm thường, từ thái độ của Bạch Minh và Mao lão là có thể nhìn ra.

-Ông chủ Chu, cái gối ngọc này ông bán thế nào?

Lý Dương suy nghĩ một hồi cuối cùng cũng quyết định mua cái gối này trước rồi nói sau, mặc kệ bức tranh bên trong có đáng giá hay không, chỉ cần bức tranh có lịch sử nghìn năm thôi thì cũng đã có giá trị rồi, nếu cứ tiếp tục để trong cái gối như vậy chỉ sợ là sau này nó sẽ bị hư hoàn toàn mất.

Chu Nhất Dao có chút sững sốt, hắn lập tức nói:

-Cái gối ngọc này có giá ba mươi vạn

Chu Nhất Dao cẩn thận đánh giá Lý Dương, càng xem hắn lại càng cảm giác mình nhìn không thấu Lý Dương, nếu nói Lý Dương là người trong nghề thì tuổi hắn còn quá trẻ. Nhưng mà khí chất trên người Lý Dương thì không thể lừa được người khác, từ khí chất cho thấy cho dù Lý Dương không phải là người trong nghề thì cũng là tiếp xúc với đồ cổ từ nhỏ.

Nếu nói Lý Dương là người của gia tộc nào đó nên có dịp tiếp xúc với đồ cổ từ nhỏ thì trang phục của hắn lại quá mức bình thường, người trong gia tộc thì không thể nào ăn mặc tùy ý như Lý Dương được.

Chu Nhất Dao không biết là khi có hoạt động thì Lý Dương sẽ không ăn mặc như thế này, nhưng mà khi ra ngoài thì hắn chỉ thường mặc đồ vỉa hè, mặc quần áo tốt hắn lại không thấy quen.

-Chu Nhất Dao, ông không thể không chém à?

Bạch Minh nhíu nhíu mày, hắn nhận không được nói một câu, cái gối này không tệ, nhưng nếu bán trên thị trường thì giá cũng chỉ khoảng 20 vạn thôi, Chu Nhất Dao lại một ngụm báo giá ba mươi vạn, quả thật là chém người nên quen rồi.

-Thầy Bạch, đây là ngài không đúng, việc làm ăn của tôi, tôi có giá cố định, tiểu huynh đệ có thể trả giá, ba mươi vạn chưa chắc đã là giá cuối cùng mà

Chu Nhất Dao cười to rồi nói, ánh mắt thì vẫn đang nhìn Lý Dương, hiện tại hắn càng nhìn càng thấy Lý Dương kỳ quái.

Tính tình của Bạch Minh hẳn biết rõ, Bạch Minh có thể chủ động nói giúp người thanh niên này chứng tỏ Bạch Minh nhìn trúng hẳn, người có thể để Bạch Minh nhìn trúng rất không dễ dàng. Bạch Minh thoát nhìn tùy tiện nhưng kỳ thật là một người cực kỳ kiêu ngạo, cho dù là người có tiền mà không có chỗ để hẳn đồng ý thì hẳn sẽ không nhận người đó.

-Ông chủ Chu nói đúng, ông xem cái gỏi này mười lăm vạn thế nào?

Lý Dương cười cười, đi về phía trước mấy bước rồi chỉ vào cái gỏi, câu nói của Lý Dương là cho Chu Nhất Dao giặt mình.

Bạch Minh và Mao lão đều không nói gì, giá ba mươi vạn thì rất cao nhưng mười lăm vạn thì lại rất đắt, có điều chính Chu Nhất Dao nói là Lý Dương có thể trả giá, Lý Dương vốn định báo giá mười vạn rồi nhưng thấy không phúc hậu cho lắm nên mới báo giá mười lăm vạn.

Nụ cười của Chu Nhất Dao có chút cứng lại, hẳn nói:

-Người anh em này cứ nói giỡn, hai mươi tám vạn, xem mặt mũi thầy Bạch và Mao lão tôi giảm cho cậu hai vạn

-Mao lão, thì ra mặt mũi của hai người chúng ta đáng giá như vậy, thật không ngờ a

Bạch Minh lập tức nói, Mao lão cũng cười cười, Bạch Minh đang cố ý trêu chọc Chu Nhất Dao, hẳn vẫn còn tức tối vì bị Chu Nhất Dao chém một nhát.

Chu Nhất Dao định nói chuyện thì Lý Dương nói:

-Mười tám vạn đi, may mắn số

Bị Lý Dương nói như vậy Chu Nhất Dao cũng không muốn nói gì với Bạch Minh nữa, dù sao thì hôm nay hẳn cũng đã chiếm được khá nhiều từ Bạch Minh rồi.

-Người anh em thoát nhìn là người biết hàng, không giấu người anh em, tôi mua nó 22 vạn, tôi còn phải làm ăn buôn bán, còn tiền thuê nhà cộng thêm thuế nữa, người anh em cũng không thể làm tôi lỗ vốn được, giá cuối cùng 25 vạn

-Hai mươi lăm vạn

Lý Dương cúi đầu dường như tự hỏi, Mao lão và Bạch Minh cũng không nói gì, 25 vạn vẫn rất cao, có điều không phải là không thừa nhận được, về phần cái gì mà mua 22 vạn thì chẳng ai tin cả.

-Được, 25 vạn thì 25 vạn

Và phút sau, Lý Dương chậm rãi ngẩng đầu lên rồi lấy ra chi phiếu ký vào con số 25 vạn, sau khi đưa chi phiếu cho Chu Nhất Dao xong, Lưu Cương liền ôm lấy cái gỏi.

Giao dịch hoàn thành, Lý Dương cũng không cần ở lại chỗ này nữa, hẳn còn muốn trở về tìm biện pháp lấy bức tranh ra, có thể không làm tổn hại cái gỏi thì càng tốt. Cái gỏi này dù sao thì cũng là ngọc thật, có thể nguyên vẹn đem về cho người nhà dùng thì càng tốt.

Nhìn theo bóng lưng đám người Lý Dương rời đi, Chu Nhất Dao lắc lắc đầu, hẳn càng ngày càng nhìn không thấu Lý Dương.

Ra ngoài Hoa Ngọc Các thời gian đã tới sáu giờ chiều, cô bé Ngưu Linh tò mò đánh giá cái gỏi của Lý Dương, cái gỏi này thật sự không nhỏ, nó còn rất là cao, một khối ngọc lớn như vậy chỉ dùng để làm thành cái gỏi, cô bé thấy thật là lãng phí.

Sau khi chào tạm biệt Bạch Minh và Mao lão, Lý Dương đem Ngưu Linh về cửa tiệm rồi cùng Lưu Cương về nhà, tuy rằng hôm nay tốn hao 25 vạn nhưng mà kiếm được một khối ngọc thời Chiến Quốc thì hẳn còn lời một chút.

Huống hồ, bên trong cái gỏi ngọc còn có một bức tranh cổ, tuy có chút tổn hại nhưng dù sao thì cũng có giá trị.

Sau khi trở lại nhà Hà lão Lý Dương liền cho Lưu Cương đi tìm một cái vít, dưới năng lực đặc thù Lý Dương phát hiện ra bên dưới cái gối có một cái khe, đoán chừng nơi này chính là chỗ đã đặt bức tranh vào.

-Lý ca, chẳng lẽ này cái gối ngọc này có gì cổ quái?

Lưu Cương ở một bên tò mò hỏi, lần này Lý Dương không có gạt Lưu Cương, bức tranh này sau khi lấy ra cũng cần giải thích, để cho Lưu Cương biết cũng tốt.

-Hắn là vậy, tôi cảm thấy có gì đó kỳ lạ, anh xem chỗ này

Lưu Cương nghiêng đầu qua nhìn, dưới sự chỉ dẫn của Lý Dương Lưu Cương cuối cùng cũng phát hiện ra cái khe. Nếu không phải Lý Dương chỉ ch hần thấy chắc chắn hắn sẽ không phát hiện được, cái khe nằm ngay góc khuất, hơn nữa trên cái khe còn điêu khắc hoa văn xảo diệu che giấu sự tồn tại của cái khe.

-Lý ca, sao anh thấy được cái khe này vậy?

Lưu Cương ngẩng đầu, trừng mắt to kinh ngạc nhìn Lý Dương, khe hở như thế này nếu không có Lý Dương chỉ dẫn thì hẳn chẳng thể nào nhìn ra. Mà Lý Dương lúc trong tiệm cũng không hề cẩn thận quan sát, thế mà Lý Dương lại có thể phát hiện ra cái khe này, chênh lệch giữa hai người cũng quá lớn đi à nha.

-Anh đừng quên tôi đang làm gì, chỉ cần là ngọc thì tôi thường theo bản năng tìm chỗ không đúng của nó, anh ngẫm lại đi, ai mà lại đi điêu khắc hoa văn ở góc khuất như thế này chứ, vậy không đủ kỳ quái sao?

Lý Dương cầm cái vít không ngừng khua tay múa chân, về phần lý do Lý Dương đã sớm nghĩ tốt, nếu là Hà lão thì còn có thể nhìn ra chút vấn đề, nhưng Lưu Cương thì không thể nào.

-Cũng đúng, hoa văn thì nên điêu khắc ở nơi có thể thấy được, hoa văn mà khắc ở góc khuất thì quả thật rất là kỳ quái, Lý ca, anh quá lợi hại

Lưu Cương hưng phấn kêu lên, một cái ngọc chạm thượng xuất hiện che dấu cái khe, chỉ cần không phải trư có thể đoán được khẳng định có vấn đề, Lưu Cương thật là tốt quan tâm cũng bị điều động lên.

-Hà lão đã nói qua, xem đồ cổ quan trọng nhất phải là cẩn thận, chỉ cần cẩn thận kiểm tra thì sẽ không mắc phải sai lầm, đôi khi còn có thể kiếm được tiện nghi nữa

Lý Dương vừa nói vừa dùng cây vít vặn vặn cái khe, nhưng mà hắn có làm cái gì đi nữa thì cũng uổng công, mười phút sau, Lý Dương mệt mỏi ngồi trên ghế sofa, hẳn hẳn không thể trực tiếp biến cái gối thành hai nữa.

Do dự một hồi, Lý Dương vẫn nhin xuống. Cái gối ngọc này không tệ, nếu hư hao thì thật đáng tiếc. Huống hồ hiện tại hắn cũng không có chứng cứ bên trong có đồ vật, trực tiếp đập tan nó sẽ làm cho Lưu Cương nghi ngờ.

-Lý ca, nếu không thì để tôi thử xem?

Lưu Cương đột nhiên nói, hơn nữa hắn còn lấy ra một lưỡi đao mỏng, lưỡi đao này xuất hiện như thế nào Lý Dương cũng không biết

-Tốt, cậu thử đi

Lý Dương nhìn Lưu Cương một chút nhưng không phát hiện ra Lưu Cương giấu lưỡi đao ở chỗ nào cả, thiếu chút nữa Lý Dương đã dùng năng lực đặc thù để quan sát rồi. Nhưng mà nếu muốn tìm chỗ giấu lưỡi đao thì sẽ thấy toàn thân Lưu Cương, khi nghĩ tới chuyện này Lý Dương liền bỏ qua, chẳng ai muốn nhìn thấy nội tạng bên trong một người đang sống sờ sờ cả, huống chi Lưu Cương còn là một nam nhân nữa.

Lưu Cương loay hoay một hồi, cái khe trên gối ngọc từ từ bị lỏng ra, lưỡi đao chạy dọc theo đường kẽ, một lát sau cái gối hoàn toàn tách ra.

Lý Dương vội vàng tiến lên, cẩn thận nhìn hai khối ngọc vừa bị Lưu Cương tách ra, vừa mới tách ra, hai người liền ngửi được một mùi mốc.

Lưu Cương trừng to mắt kêu lớn:

-Lý ca, bên trong quả thật là có cái gì đó

Vừa rồi khi Lý Dương để cho hắn mở cái gói này ra hắn còn nghi ngờ là bên trong không có gì, nhưng mà sau khi thấy bức tranh bên tranh mất hai người đều chăm chú nhìn về phía nó.

-Đúng vậy, không ngờ bên trong lại có đồ vật, thứ được giấu bên trong chắc chắn là đồ tốt

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

322. Chương 322: Vĩnh Huy Triều Thần.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Bức cổ họa đã muốn lộ ra ngoài. Lý Dương dùng tay sờ sờ một cách nhẹ nhàng. Thật tuyệt, không có một mảnh nhỏ nào bị rách cả.

Lý Dương và Lưu Cương cùng mở bức cổ họa ra. Bên tranh bức tranh là một số nhân vật, hình như là đang ở bên trong cung điện. Theo phục sức thì hẳn là thời nhà Đường. Dựa theo lỗ ống kính thời gian để tính thì bức tranh này đúng là xuất hiện trong thời Đường.

Lưu Cương chỉ vào bức tranh nói với Lý Dương:

- Lý ca, mặt trên của bức tranh này là cái gì? Cái này là chữ viết gì?

Lý Dương cẩn mõi cẩn thận nhìn bức tranh, cuối cùng lắc đầu nói:

- Đây là tựa đề nhưng đáng tiếc là có những chữ tôi không biết. Bức tranh này rất cuộc là cái gì thì tôi cũng không rõ ràng lắm. Nhưng đây đích thực là một bức họa cổ.

Ánh mắt Lưu Cương lập tức tròn xoe. Đây là lần đầu tiên y nghe Lý Dương trả lời như vậy. Trước đây hờ gặp được cái gì thì Lý Dương đều có thể nói ra đặc điểm của cái ấy.

Nhìn về mặt của Lưu Cương, Lý Dương bắt đắc dĩ lắc đầu:

- Những thứ mà tôi học là về ngọc và gốm sứ. Với tranh cổ thì tôi không có nghiên cứu qua. Kỳ thật thì tranh chữ cổ hay hiện đại tôi đều không có biết nhiều.

Lý Dương nói xong liền bước đến cái ba lô, lấy ra chiếc cameras. Bây giờ đi đâu Lý Dương cũng có thói quen mang theo Cameras.

Bức tranh này thì hắn không biết nhưng có thể có người biết. Sau lưng có thầy tốt để làm gì, không biết thì có thể hỏi. Hà lão dù sao cũng biết Lý Dương yếu về tranh cổ. Hiện tại Lý Dương còn đang học về ngọc và gốm sứ. Việc học tập và nghiên cứu tranh cổ thì phải để sau này.

Lý Dương chỉnh lại cameras rồi chụp toàn bộ bức tranh, rồi sau đó mới gọi điện thoại cho Hà lão. Hơn nữa còn gửi tấm ảnh mới chụp qua mạng internet cho Hà lão.

Lai lịch của bức họa cổ thì Lý Dương cũng nói sơ lược qua điện thoại. Hà lão cũng không có phản ứng gì đặc biệt. Vận may của Lý Dương, Hà lão đã thấy và cũng không thể nói gì được.

- Đây là bức cổ họa cháu lấy ra từ bên ngọc khối ngọc?

Bức ảnh vừa gửi đi không bao lâu thì Lý Dương nhận được điện thoại của Hà lão, giọng nói rất kinh ngạc và có vẻ khiếp sợ. Lý Dương thậm chí còn cảm giác Hà lão có chút lo lắng.

- Đúng vậy, bức cổ họa này rất cuộc là cái gì vậy?

Lý Dương hỏi.

Trầm mặc một hồi, Hà lão mới vội vàng nói:

- Cháu trước tiên đừng làm gì hết. Ngần vịn lần đừng động vào bức tranh. Ông lập tức gọi người đến mang bức tranh về phục hồi. Cháu cứ ở nhà chờ. Người đó hẳn sẽ đến nhanh thôi.

Hà lão nói xong liền không đợi Lý Dương phản ứng liền tắt điện thoại. Lý Dương lẳng lặng nhìn Lưu Cương. Hai người cùng xem lại bức cổ họa, khẳng định đây không phải là bức tranh tầm thường.

Một bức tranh tầm thường sẽ không khiến cho Hà lão phải phản ứng mạnh như vậy. Với nhãn lực của Hà lão thì khẳng định làm ông phải lo lắng, thì nhất định vật đó phải là một vật có giá trị.

Nghĩ đến đây, trong lòng Lý Dương có sự hưng phấn. Có lẽ lần này lại có lời nữa rồi.

Điện thoại của Lưu Cương vang lên. Hà lão tự mình gọi cho y, yêu cầu Lưu Cương ra ngoài đón một người. Sau đó, Lưu Cương tắt điện thoại và nói một tiếng với Lý Dương rồi bước ra cửa.

Một lát sau, Lưu Cương đã dẫn theo một người đàn ông tóc bạc, mang cặp mắt kính lão bước vào trong nhà.

Ông cụ tiến vào trong nhà liền liếc mắt nhìn chung quanh, lập tức đi về phía Lý Dương. Rất nhanh, ánh mắt của ông dừng lại trên bức cổ họa của Lý Dương.

- Tốt, tốt!

Tay ông cụ có chút run run, có vẻ rất kích động. Lý Dương và Lưu Cương hiện tại càng mơ hồ hơn. Bọn họ đều có thể đoán được thứ này là một bảo vật, nhưng không biết nó là cái gì. Trong lòng cảm thấy rất hiếu kỳ, giống như bị vướng phải lông mèo, ngứa ngứa khó chịu.

Ông cụ dùng tay vuốt ve bức họa cổ, rồi gật đầu, trên mặt hiện lên sự vui mừng.

- Cậu chính là học trò của Hà lão tên là Lý Dương?

Ông cụ đột nhiên ngừng lại, cười tủm tỉm nhìn Lý Dương. Lý Dương lập tức gật đầu, nói:

- Đúng vậy, xin hỏi ngài là...?

- Tôi tên là Phương Đồng, là bạn tốt của Hà lão. Bức tranh này là cậu mới vừa có?

Ông cụ mỉm cười đánh giá Lý Dương, trên mặt không còn sự kích động nữa nhưng cũng vẫn chưa hoàn toàn bình tĩnh.

- Đúng vậy, là do cháu lấy từ trong cái gối nằm ra.

Lý Dương đưa cái gối đầu cho ông cụ xem. Ông cụ cẩn thận nhìn bên trong cái gối, cuối cùng nở một nụ cười.

- Thật là tốt! Cậu lấy ra không bị trầy xước gì. Bằng không có muốn khôi phục lại cũng không dễ dàng gì. Ai cũng không nghĩ rằng bức họa này lại có thể được giấu trong một cái gối đầu như vậy. Nếu không phải là cậu tìm thấy nó thì không biết đến khi nào mới có người phát hiện được.

Ông cụ thở dài, ánh mắt dừng lại ở bức họa cổ, trên mặt diễn biến rất phức tạp, Có kích động, có hưng phấn, có thưởng thức và còn có may mắn.

- Phương lão, bức họa này là cái gì, ngài có thể nói cho cháu biết được không?

Lý Dương bây giờ cảm giác rất là mơ hồ. Khi Hà lão tắt điện thoại đã không còn gọi cho hắn lần nào nữa. Đến bây giờ hắn chỉ biết là Hà lão rất coi trọng bức tranh, liền gọi cho người quen chạy đến kiểm tra. Rất cuộc thì bức tranh này là cái gì? Thuộc về ai? Phương lão thân phận như thế nào? Hắn hoàn toàn chẳng biết cái gì hết.

- Cậu không biết bức tranh này?

Ánh mắt Phương lão có sự kinh ngạc. Ông cũng có chút hiểu biết về Lý Dương, biết Lý Dương chính là một nhân tài ngàn năm có một. Hiện tại đang là học trò của Hà lão và cũng đã thành danh ở trong nước.

Nhưng ông thật không nghĩ đến Lý Dương lại không biết bức tranh cổ này.

Lý Dương lắc đầu, sau giải thích nói:

- Cháu không có học về tranh chữ, chỉ học về cổ ngọc và gốm sứ mà thôi.

- Thì ra thế, cũng khó trách!

Phương lão giật mình, gật đầu cười bảo Lý Dương đến bên cạnh, sau đó chỉ vào bức tranh và nói với hắn:

- Cậu có nhận ra cái này không?

Chữ của Phương lão đang chỉ là dạng chữ phồn thể nhưng Lý Dương lại chẳng biết một chữ nào. Lý Dương cau mày suy nghĩ cả nửa ngày sau đó mới không xác định nói:

- Hình như là Vĩnh cái gì thần, còn mặt sau thì chịu.

- Haha, năm chữ này chính là “Vĩnh Huy Triều Thần Đồ”. Cái tên này cậu đã nghe qua chưa?

Phương lão cười to một tiếng, Lý Dương lắc đầu. Hắn biết “Thanh Minh Thượng Hà Đồ” và một vài bức họa cổ nổi danh khác nhưng với bức “Vĩnh Huy Triều Thần Đồ” thì hắn thật một chút cũng không biết.

- Xem ra thì cậu thật sự chưa bao giờ tiếp xúc qua tranh chữ cổ. Nhưng cậu đã có thành tựu về ngọc. Nghiên cứu đúng chuyên môn thì dễ dàng hơn.

Phương lão lại thở dài, chỉ vào bức họa nói với Lý Dương:

- Đây là bức “Vĩnh Huy Triều Thần Đồ”, là một tác phẩm của Diêm Lập Bản nhưng đáng tiếc là đã thất truyền. Nhưng bức tranh này rốt cuộc có phải là của Diêm Lập Bản hay không thì cần phải có giám định lại. Nhưng trước mắt thì tôi và Hà lão đều cho rằng nó chính là bức họa đã thất truyền.

“Vĩnh Huy Triều Thần Đồ” của Diêm Lập Bản?

Lý Dương lập tức sững sốt. Hắn không biết “Vĩnh Huy Triều Thần Đồ” nhưng Diêm Lập Bản thì hắn đã có nghe nói qua. Đây chính là họa sĩ nổi tiếng của đời Đường và giá trị của tác phẩm thì không thể đo lường.

- Bức “Vĩnh Huy Triều Thần Đồ” đã muốn bị hỏng. Bị cất nhiều năm như vậy thì khi lấy ra ngoài lại càng dễ bị tổn hại hơn nữa. Cũng may khi cậu lấy ra cũng không làm lộn xộn nó. Bây giờ vẫn còn phục hồi được. Hơn nữa sau khi phục hồi thì có thể trở lại dáng vẻ như ban đầu.

Phương lão vui mừng nói với Lý Dương. Lý Dương nếu như không phải chụp bức ảnh gửi cho Hà lão thì phỏng chừng hai, ba ngày sau mà không được phục hồi thì tổn thất còn lớn hơn nữa.

- Phương lão ngài không phải chuyên về phục hồi cho các bức họa cổ chứ?

Nghe Phương lão giải thích và giới thiệu, Lý Dương cuối cùng cũng có thể hiểu được lý do tại sao. Đây quả là một bức tranh cổ quý đã thất truyền. Hà lão liếc mắt một cái thì đã nhận ra lai lịch của bức tranh. Cho nên mới có vẻ lo lắng như vậy. Hơn nữa lại không cho Lý Dương động đến nó và lập tức gọi ngay cho Phương lão.

Mặc kệ Phương lão là thân phận gì thì khẳng định là tay nghề phục hồi tranh cổ rất cao. Bằng không thì Hà lão đã không gọi ông ấy đến làm gì.

Phương lão mỉm cười gật đầu, nói:

- Từ khi bắt đầu học ngành phục hồi tranh cổ đến nay cũng đã hơn sáu mươi năm. Trong nước có rất nhiều bức tranh cổ đã được tôi phục hồi lại nhưng những bức tranh cổ thất truyền cũng rất ít. Lần này có thể cứu được bức tranh này thì đây cũng là một phần công lao của cậu.

Thái độ của Lý Dương lập tức thay đổi, trở nên tôn kính ông cụ trước mắt. Điều khác thì không nói nhưng ông ấy đã có hơn sáu mươi năm nghiên cứu về phục hồi tranh cổ thì đã là một thành tựu rất lớn rồi, khiến cho người khác phải tôn kính.

Còn một điều mà Lý Dương không biết, Phương lão chính là nhân vật đệ nhất trong việc phục hồi tranh cổ trong và ngoài nước. Thanh danh so với Lý Dương thì mạnh hơn nhiều, không người nào có thể so sánh được.

- Tốt lắm, bức “Vĩnh Huy Triều Thần Đồ” của cậu tôi sẽ mang đi trước. Chờ khi nào tôi làm xong sẽ gọi cậu qua lấy, cậu có ý kiến gì không?

Phương lão mỉm cười nhìn Lý Dương. Lý Dương lập tức gật đầu. Việc này đương nhiên hắn không thể từ chối.

Bức tranh này là của hắn nhưng hoàn toàn khác với việc phải phục hồi lại bức tranh. Có người nguyện ý giúp đỡ hắn khôi phục lại bức tranh, hắn cảm ơn còn không hết thì làm sao mà dám cự tuyệt.

Hơn nữa, ông cụ này là do Hà lão giới thiệu. Điều này cũng đủ để cho Lý Dương vạn phần yên tâm giao bức tranh.

Phương lão cầm bức tranh lên rồi bảo Lưu Cương đưa ông về. Lý Dương chạy đến phòng làm việc, dùng máy tính tìm thông tin về Diêm Lập Bản.

Diêm Lập Bản vốn là họa sĩ thời nhà Đường, có tiếng tăm lừng lẫy trong giới hội họa của lịch sử Trung Quốc. Tư liệu về ông ấy không hề ít.

Bức “Vĩnh Huy Triều Thần Đồ” quả nhiên là một tác phẩm bị thất truyền. Lý Dương vô cùng may mắn khi chính mình đến lấy cái gỏi ngọc bích và cũng may mắn khi không động đến bức tranh mà sớm hỏi ngay Hà lão. Nếu bức tranh bị tổn thất trong tay của hắn thì hắn sẽ trở thành tội nhân thiên cổ.

Sau khi tra tư liệu xong, hắn lại gọi điện thoại cho Hà lão, đem tất cả mọi chuyện nói cho ông ấy nghe. Phương lão đem bức tranh đi cũng là ý của Hà lão. Ý nghĩa và giá trị của bức cổ họa rất cao nên cần phải phục hồi lại sớm. Phục hồi sớm thì mới có thể giám định được xem có phải là bút tích thực của Diêm Lập Bản hay không.

Theo như nguồn gốc của Diêm Lập Bản thì xem như lần này Lý Dương lại có lời nữa rồi.

Về phần giá trị của bức họa thì Hà lão cũng không có nói rõ. Chỉ nói cho hắn biết những tác phẩm đích thực của Diêm Lập Bản chỉ truyền lại đời sau có vài món. Và tất cả đều nằm trong bảo tàng. Trên thị trường căn bản không hề có tác phẩm của ông. Cho nên giá cả thật không tính ra được.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

323. Chương 323: Viện Trưởng Hoàng Của Bảo Tàng Cổ Cung.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Tuy là ăn may nhưng Hà lão nói vẫn phải cần tiến thêm một bước giám định lại. Tuy nhiên, Lý Dương trong lòng đã biết kết quả.

Bức họa cổ này khẳng định là do Diêm Lập Bản tự tay vẽ và nó có cùng thời kỳ với Diêm Lập Bản. Trong thời kỳ này có rất ít người làm giả, càng không cần phải nói đến việc làm giả tác phẩm của các danh nhân. Do đó cũng sẽ không xuất hiện những vật chế phẩm trong thời kỳ đó.

Huống hồ, nếu thật sự là giả thì Hà lão và Phương lão cũng có thể nhìn ra ngay, đặc biệt là Phương lão, một người yêu thích tranh cổ và nghiên cứu về tranh cổ cả đời thì nhãn lực cơ bản phải có chứ.

Tổng hợp lại tất cả các yếu tố đó thì Lý Dương tin tưởng rằng bức cổ họa kia là thật.

Sau khi Lưu Cương trở về, Lý Dương còn lôi kéo Lưu Cương uống một chút rượu. Bình thường thì khi cùng Lý Dương ra ngoài ăn cơm, Lưu Cương không bao giờ uống rượu. Nhưng hôm nay phá lệ một lần, dù sao thì cũng ở nhà, có uống một chút cũng không sao.

Ngủ một giấc đến ngày hôm sau, Lý Dương và Lưu Cương đều dậy sớm. Lý Dương còn chạy bộ ở trong sân, rèn luyện thân thể một chút.

Sau khi ăn bữa sáng xong thì cũng đã tám giờ. Lý Dương và Lưu Cương cẩn thận bỏ cái khạp thời Vạn Lịch vào trong xe, rồi dùng một cái hòm bỏ “Trường Sinh Bát” vào niêm phong chặt chẽ rồi mới lên đường.

Việc trao đổi những tác phẩm văn hóa đều được cử hành tại bảo tàng cổ cung. Thời gian bắt đầu vào chín giờ sáng. Lúc trước, Hà lão cũng từng nói qua hoạt động này cho Lý Dương.

Mỗi ngành sản xuất đều có sự cạnh tranh, cũng giống như sự tồn tại của mỗi con người. Cái gọi là hội trao đổi các tác phẩm văn hóa nghệ thuật cổ bất quá cũng là do các chuyên gia tổ chức mà thôi.

Các chuyên gia tới tham dự hội ít nhất phải mang theo một tác phẩm nghệ thuật. Kỳ thật thì cái gọi là tác phẩm nghệ thuật chính là đồ cổ. Hơn nữa toàn là đồ đã qua tay. Nhưng các vị chuyên gia đến với đại hội lại rất tự hào.

Tuy nói như vậy nhưng cũng có rất nhiều vật phẩm tốt được tập trung một chỗ, cũng là cơ hội để mọi người có dịp mở mang tầm mắt và kiến thức. Gần trăm vị chuyên gia thì cũng gần trăm món đồ cổ, còn hơn nhiều so với một cuộc triển lãm đồ cổ cao cấp.

Hơn nữa, việc ăn may cũng đều có tính chất che giấu. Đầu năm nay thì việc ăn may cũng không còn dễ dàng nữa. Mỗi một vật ăn may thì đều có thể làm cho mọi người học không ít tri thức. Chỉ sợ là Hà lão và Viện trưởng Hoàng cũng không ngoại lệ, học vô chừng mực sao.

Cho nên, hoạt động này có đi ngược lại so với tính hiệu quả và lợi ích thì mọi người cũng đều ham thích.

Nhưng nói cho cùng thì các chuyên gia có muốn ăn may cũng không dễ dàng gì. Có những chuyên gia một năm cũng không nhất định có thể kiếm được nhiều hàng, chỉ có thể kiếm được những món hàng đã qua tay hoặc gần nhất là tham gia vào các hoạt động buôn lậu nhỏ lẻ. Dù sao thì tuyệt đối cũng không đụng tay đến.

Với hoạt động này thì Lý Dương vẫn thật chờ mong. Tham dự đại hội này, các chuyên gia đều đến với những món hàng tốt, chính là cơ hội để Lý Dương có thể hoàn thiện tri thức của mình. Lý Dương cũng đã quyết định, nếu không hiểu thì nhất định phải hỏi. Dù sao thì cũng không cần phải sợ mất mặt.

Lái xe biết điểm đến liền chở Lý Dương và Lưu Cương đến cổ cung.

Nhưng đến cổ cung không đi ngang qua Thiên An Môn. Điều này làm cho Lý Dương có nhiều điểm tiếc nuối. Lý Dương còn muốn ngồi xe đến tham quan Thiên An Môn một chuyến. Tuy nhiên nguyện vọng này tạm thời không thực hiện được.

Cổ cung, nơi diễn ra đại hội trao đổi nhìn không giống như mọi ngày. Nơi này bình thường không mở cửa nhưng hôm nay lại rộng cổng chào đón mọi người. Các chuyên gia đến từ các vùng miền nổi danh trong giới đồ cổ trong cả nước cùng với những bạn bè nước ngoài đều tập trung nơi đây, cử hành một đại hội giao lưu có quy mô lớn nhất trong cả nước.

8:30 Lý Dương mới đến nơi. Nhưng hẳn cũng không phải là người đến sớm nhất. Trước hẳn đã có hơn mười người đã đến trước rồi.

Trong chính điện cung đặt hơn mười cái bàn tròn lớn nhưng người ngồi bên trong không nhiều. Đại bộ phận đều đứng bên ngoài. Hôm nay vừa lúc trời đầy mây nên trong điện có phần nóng bức. Đứng ở ngoài có vẻ thoải mái hơn.

Lý Dương mới vừa xuống xe thì đã có nhiều người chú ý.

Những người có mặt đều nhận ra biển số xe đặc biệt. Chiếc xe này của Lý Dương cũng là một trong số ít những xe có thể chạy thẳng đến cửa cung. Vốn mọi người đều nghĩ đây là một đại nhân vật, không ai nghĩ đến trên xe lại là một chàng thanh niên hơn hai mươi tuổi.

Lưu Cương cũng bước xuống xe, nhìn mọi người xung quanh trong viện. Đại bộ phận người ở đây đều không nghĩ Lý Dương đến tham dự đại hội mà còn tưởng rằng hẳn là văn bối đi theo mà thôi.

- Lý lão đệ, đến sớm vậy?

Trong đám người đang nói chuyện, Bạch Minh đột ngột vẫy tay Lý Dương và xin lỗi người bạn bên cạnh rồi bước đến Lý Dương.

Mao lão cũng theo sau. Trong sân có nhiều chuyên gia như vậy nhưng Lý Dương chỉ biết có hai người.

Mọi người lại bàn tán xôn xao. Bọn họ không biết Lý Dương, nhưng đa phần đều nhận ra Bạch Minh. Bạch Minh tuy còn trẻ nhưng trình độ về đồ gốm sứ cổ có thể nói là phi thường. Hơn nữa, Bạch Minh còn xây dựng một nhà bảo tàng. Ở cái tuổi của ông ta mà đã có thành tích như vậy là không nhiều.

Về phần Mao lão thì không cần phải nói. Mao lão xuất thân trong một gia đình thế gia về đồ cổ. Cho nên người biết ông ta rất nhiều.

Thái độ của hai người này rất khác lạ. Hơn nữa trên xe còn bước xuống một người khác. Điều này làm cho tất cả mọi người đều có chút mơ hồ, không rõ chuyện gì đã xảy ra.

- Thầy Bạch, Mao lão, mọi người còn đến sớm hơn tôi. Mọi người chờ một lát tôi mang đồ vật này đến.

Lý Dương và Bạch Minh sau khi nói với Mao lão một câu liền cùng với Lưu Cương lấy ra cái “Cái khạp thời Vạn Lịch”. Đồ vật này không nhỏ cho nên hai người phải cùng nhau đem nó xuống.

Vừa nhìn thấy đồ sứ, nhân viên công tác bên cạnh lập tức chạy đến giúp đỡ mà không cần đoán cũng biết là hôm nay đem đến để tham dự đại hội trao đổi. Các nhân viên công tác đã từng thấy qua không ít đồ sứ nhưng lớn như cái Cái khạp thời Vạn Lịch này của Lý Dương thì không thấy qua nhiều.

Khi cái khạp thời Vạn Lịch xuất hiện thì trong viện đã vang lên những âm thanh bàn tán lớn hơn.

Cái khạp thời Vạn Lịch rất lớn. Những người có mặt trong viện khi liếc mắt qua cũng có thể nhìn thấy được màu sắc của hoa văn màu xanh không tồi. Nhìn như thế nào cũng có vẻ rất mới không giống như là đã trải qua một thời gian dài.

Chỉ có những người có nhãn lực cao hoặc đã từng nghe qua cái đại hang có hoa văn màu xanh này thì chân mày khẽ cau lại. Bọn họ cảm thấy tò mò với thân phận của người thanh niên kia.

Người biết Lý Dương cũng sẽ tham gia đại hội trao đổi này chỉ có một vài vị chuyên gia ít ỏi. Còn lại đại đa số người là không biết. Những người này tuy không đoán được thân phận của Lý Dương nhưng hẳn có thể tham gia đại hội trao đổi này thì cũng thật là đáng kinh ngạc.

Lý Dương còn rất trẻ. Bọn họ khi bằng tuổi Lý Dương thì chỉ mới là những người còn học nghề, căn bản không nghĩ đến việc có thể đứng chung một chỗ với các chuyên gia giàu kinh nghiệm.

- Tôi biết cái mà Lý lão đệ mang theo chính là cái khạp thời Vạn Lịch. Món đồ này đủ để áp chế đại bộ phận những món đồ hôm nay rồi.

Bạch Minh nhìn thấy cái khạp thời Vạn Lịch thì hưng phấn kêu lên một tiếng. Cái khạp thời Vạn Lịch này là bọn họ tận mắt nhìn thấy Lý Dương ăn may. Cũng vì chuyện này mà bọn họ phát hiện ra rằng, Lý Dương tuy còn trẻ tuổi nhưng trình độ còn cao hơn bọn họ một chút.

- Đại bộ phận? Xem ra thì lần này có nhiều món đồ tốt rồi.

Lý Dương yên lặng gật đầu. Không hổ danh là đại hội giao lưu đồ cổ lớn nhất cả nước. Cái khạp thời Vạn Lịch trị giá năm nghìn vạn, lại còn là ăn may mới có. Chuyện như thế này thì không thể nào phát sinh trong đại hội giao lưu trao đổi này được.

Nhân viên công tác giúp đỡ Lưu Cương nâng món đồ này lên. Lý Dương và Bạch Minh cùng nhau đi đến trước sân. Lúc này đại bộ phận người đang có mặt trong viện đều sáu, bảy chục tuổi. Trạc tuổi Bạch Minh chưa đến năm mươi tuổi thì rất ít. Cỡ tuổi hai mươi như Lý Dương thì lại càng không có.

Trong chính điện đột nhiên bước ra một vài ông cụ, ra hiệu cho nhân viên công tác ngừng một chút rồi đánh giá cẩn thận cái khạp thời Vạn Lịch kia.

Người đứng ở giữa thì Lý Dương chưa từng gặp qua nhưng hai người bên cạnh thì hẳn biết. Lý Dương cùng với hai vị chuyên gia này đã từng gặp qua nhau.

- Liễu lão, Chu lão, hai người khỏe không?

Lý Dương chủ động tiến lên chào hỏi. Trong quá trình thẩm định ngọc lần trước thì mối quan hệ giữa Lý Dương và hai người này cũng không tồi. Nhưng do tuổi chênh lệch quá lớn nên không thể tự nhiên như với Bạch Minh.

- Tiểu Lý đến đây, để tôi giới thiệu với cậu một chút. Đây là viện trưởng của bảo tàng cổ cung chúng tôi: Hoàng viện trưởng.

Liễu lão cất tiếng cười ha hả. Người đang cẩn thận chiêm ngưỡng cái khạp thời Vạn Lịch lập tức ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn Lý Dương nói:

- Tiểu Lý, mặc kệ thế nào thì cậu cũng là chuyên gia về cổ ngọc của cổ cung chúng tôi. Nhưng cậu không xứng với cái chức đó. Là chuyên gia mà lâu như vậy vẫn không đến cổ cung một lần. Nếu không phải có đại hội trao đổi lần này thì chỉ sợ cậu cũng không đến.

Liễu lão và viện trưởng Hoàng lên tiếng khiến cho những người trong viện lại tiếp tục bàn tán. Một số người đã biết trước được thân phận của Lý Dương thì gật đầu. Tuổi trẻ như vậy mà đã có tư cách đến tham gia đại hội thì cũng chỉ có thể là hãn.

Tại đây, mọi người đều đã nghe qua tên của Lý Dương nhưng đa phần là mới lần đầu gặp hãn. Lúc trước nghe đồn rằng Lý Dương còn rất trẻ nhưng bây giờ gặp mặt mới phát hiện Lý Dương còn trẻ hơn so với tưởng tượng của bọn họ. Đúng là tuổi trẻ tài cao.

Nếu không nghe được về Lý Dương thì chắc bọn họ còn nghĩ rằng Lý Dương là một học trò nào đó, vì tuổi Lý Dương cũng ngang với những học trò của họ. Nhưng lúc này đây có rất nhiều các chuyên gia trong lòng đều cảm thấy nín thở.

- Viện trưởng Hoàng, xin ngài thứ lỗi. Cháu trong khoảng thời gian này quả thật rất bận.

Lý Dương gãi đầu. Những ông cụ đứng trước mặt đều phá lên cười. Viện trưởng Hoàng đã mở miệng thì tất cả mọi người đã biết được thân phận của Lý Dương.

Cái khạp thời Vạn Lịch được nhân viên công tác mang vào, đồng thời cũng đưa vào “Trường Sinh Bát” đã được niêm phong chặt chẽ. Lý Dương mang theo hai món đồ này khiến viện trưởng Hoàng cũng cảm thấy kinh ngạc nhưng cũng không lên tiếng gì.

Thời gian chậm rãi trôi qua. Liễu lão nói chuyện với Lý Dương một chút rồi cũng bỏ ra ngoài nói chuyện với những người bạn của mình. Chỉ có Bạch Minh và Mao lão là còn đứng cạnh Lý Dương, nói chuyện với hãn khiến cho hãn cảm thấy không lẻ loi.

- Thầy Thái đến rồi!

Ánh mắt Bạch Minh sáng lên. Mao lão cũng lập tức quay đầu lại. Từ cửa đang bước vào một người mà Lý Dương cũng rất quen thuộc, là thầy Thái.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

324. Chương 324: Bảo Bối Chiếm Tiện Nghi Làm Cho Người Ta Hoa Mắt.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Mặc kệ là có được nó hay không, có thể nhìn thấy bức tranh của Đường Bá Hổ cũng đã là tốt lắm rồi. Đại danh của Đường Bá Hổ thì Lý Dương cũng đã sớm nghe nói qua. Vị này có thể nói là một vị họa sĩ nổi tiếng nhất dân gian. Lý Dương đến nay vẫn còn hâm mộ bộ phim Đường Bá Hổ diễn Thu Hương của Châu Tinh Trì.

- Món đồ sứ bị hỏng của tôi ở bên kia giá trị không bằng cái chén bằng sừng tê giác này. Không đáng để nhắc đến đâu.

Nhìn cái chén bằng sừng tê giác trên tay Lý Dương, mới giải thích thêm:

- Cái chén bằng sừng tê giác này giá trị trên thị trường của nó tuyệt đối là một trăm năm mươi vạn. Nếu mua với giá một vạn thì quả thật là hàng lậu rồi.

Trong số những cái bàn bày ra ở chính điện thì có một cái bàn được đặt ngay trung tâm. Viện trưởng Hoàng, Liễu lão và một số ít người khác đều ngồi ở cái bàn này. Ngoài ra còn có một người ngoại quốc tóc vàng ngồi chung. Trong những năm gần đây thì người ngoại quốc cũng có rất nhiều nghiên cứu về văn hóa cổ của Trung Quốc và cũng có người đạt được thành tựu rất cao. Do đó khi đại hội giao lưu trao đổi được diễn ra thì luôn luôn gửi thiệp mời cho họ. Người ngoại quốc đến tham gia với thân phận là khách mời nên không cần thiết phải mang theo đồ vật.

Mao lão thở dài nói:

- Hơn một ngàn vạn, cho dù Mao lão không có thì hơn trăm vị chuyên gia đến tham dự đại hội cũng không có đến hơn mười người có được hơn một vạn. Người bình thường mà có món đồ hơn mấy trăm vạn đã là mừng lắm rồi.

Đứng ở cửa, các vị chuyên gia đều mang tay không, chậm rãi theo thứ tự mà bước vào điện.

Người đến ngày càng nhiều, thời gian cũng nhanh đến chín giờ. Các chuyên gia được mời đến đại hội cũng đã đến đông đủ.

Mao lão lúc này bước lên phía trước. Gần một trăm vị chuyên gia sau khi bước vào bên trong, phân tán ra, thường thức hơn một trăm bức tranh chữ bày trên ba cái bàn dài trong điện.

Sau lưng Lý Dương đột nhiên truyền đến một giọng nói sang sảng. Lý Dương và Bạch Minh đều quay đầu lại. Trên chiếc bàn sau lưng, nơi mà Lý Dương đặt cái khạp thời Vạn Lịch có hoa văn màu xanh. Hiện tại đang có năm, sáu người đang thưởng thức.

Lý Dương lắc đầu cười, đột nhiên hỏi:

- Thầy Bạch, ngài có được vật đó ở đâu vậy?

Mao lão lắc đầu rồi cầm món đồ lên. Đồ vật này rõ ràng là có dấu vết tu bổ qua. Hơn nữa, cũng không để lại được hình dạng nguyên vẹn như ban đầu. Điều này ảnh hưởng rất lớn đến giá trị của nguyên thanh hoa.

Qua nửa giờ, sau vài tràng vỗ tay, mọi người liền đứng dậy, trên mặt còn thể hiện sự hưng phấn. Không ít các chuyên gia đều nhỏ giọng bàn tán.

Lý Dương lúc này phát hiện được đằng sau chiếc bàn đặt cái khạp thời Vạn Lịch là một chiếc bàn bày hàng trăm bức tranh cổ. Cái đại hang của Lý Dương khá nổi bật với cái đầu rất lớn.

Chính điện này đã được sửa sang lại. Tại đại sảnh cung điện rộng lớn có bày ra ba cái bàn dài. Trên ba chiếc bàn này bày ra đủ loại tranh chữ cổ, ước chừng có hơn trăm bức.

Chỉ nhìn vài món đồ này đã khiến Lý Dương cảm thấy cảm thán. Xem ra chuyển đi này cũng không tệ. Lý Dương bình thường may mắn có được một số món đồ quý nhưng cũng không có nhiều như vậy. Nguyên Lý Dương cảm thấy có chút kiêu ngạo khi mình may mắn có được vật quý nhưng khi nhìn thấy những thứ này thì hẳn không còn cảm thấy kiêu ngạo được nữa. So sánh với các vị chuyên gia thì thành tích của hẳn chẳng đáng vào đâu.

Cái chén làm bằng sừng tê giác được chạm trổ rất tinh tế. Lý Dương mơ hồ cảm thấy nó có nguồn gốc ở Tô Châu. Xem cách tạo hình và chạm trổ thì cái chén sừng tê giác này hẳn là vật thuộc triều đại nhà Minh. Hơn nữa còn là một tác phẩm nổi bật.

- Cái sừng tê giác này của tôi là do Đặng Minh ở Nghiêm Châu đi Singapore mua về. Chỉ tốn có một vạn nhân dân tệ.

- Đây là lối viết của Vương Suất, vật này của ai vậy?

Sau khi nhìn vài món, Mao lão nhin không được gật đầu nói một câu. Lý Dương lần đầu tiên tham dự đại hội trao đổi, với đồ vật trước mặt cũng không rõ ràng lắm. Nhưng rõ ràng các vật đang bày trước mặt hẳn mỗi vật có giá trị thấp nhất cũng đã hơn trăm vạn. Ở nơi khác khó có thể thấy được nhiều vật tinh phẩm như vậy.

- Bình hoa có hoa văn màu xanh!

Bạch Minh cũng đi theo nói. Lý Dương đi giữa hai người, nghe Bạch Minh nói xong thì Lý Dương cũng có chút ngẩn người.

- Đây là bình hoa có hoa văn màu mà Trùng Khánh Tần lão nhật được. Nghe nói cái Bình hoa có hoa văn màu xanh này nguyên bản được dùng trong một nhà nông. Bởi vì không có chậu trồng hoa nên mới dùng lấy cái này. Trùng Khánh Tần lão ngẫu nhiên có cơ hội tìm thấy nên bỏ ra một ngàn đồng để mua nó.

Mao lão đột nhiên thở dài. Lý Dương và Bạch Minh nghe xong liền vội vàng quay lại. Mao lão lúc này đang xem xét một cái thanh hoa quán. Cái này so với cái thanh hoa quán mà Lý Dương có được ở Hồng Công rất giống nhau. Chỉ có một điểm khác là mặt trên chỉ có hoa văn, chứ không có hình người.

- Mao lão, thầy Bạch và thầy Thái đều ở đây.

Thầy Thái vừa đến lập tức hướng Bạch Minh và Mao lão đi đến.

Bạch Minh nhẹ nhàng nói, trong mắt ánh lên sự hâm mộ. Đây chính nguyên thanh hoa bị lưu lạc ở nhân gian nhưng đáng tiếc là người dân lại không biết giá trị đích thực của nó, lại dùng nó như một bình hoa bình thường, khiến cho nó bị hư hỏng đáng tiếc.

- Bức thư pháp này giá trị cũng không thua kém gì Vạn Lịch Thanh Hoa Đại Hang của Lý tiên sinh.

- Lần này thì so với lần trước còn mạnh hơn.

- Làm thế nào mà cậu lại có được bức tranh của Đường Bá Hổ. Tại sao tôi lại không có vận may như vậy?

Một bình hoa có hoa văn màu xanh giá thấp nhất đã hơn tám trăm vạn.

- Lý Dương, nghe danh đã lâu.

Buông bình hoa Vĩnh Lạc, Lý Dương lại cầm lấy cái chén làm bằng sừng tê giác. Cái chén này lớn bằng lòng bàn tay, màu đỏ. Khi cầm vào trong tay có cảm giác mềm mịn, ôn nhuận. Chỉ bằng điều đó cũng đã biết được cái chén sừng tê giác này tuyệt đối thuộc loại thượng phẩm.

Đến chín giờ, viện trưởng Hoàng xin ý kiến được chủ trì đại hội giao lưu trao đổi các tác phẩm nghệ thuật văn hóa. Ngoại trừ viện trưởng Hoàng thì tất cả những người còn lại đều phát biểu ngắn gọn, xem như đại hội trao đổi được chính thức bắt đầu.

- Xong rồi à?

Lý Dương cẩn thận đánh giá Thái Quốc Khánh trước mặt và trên TV không có gì khác biệt lắm. Ông ta nhìn có vẻ lớn tuổi hơn so với Mao lão. Hơn nữa, Thái lão và chuyên mục giám bảo của CCTV cũng có sự hợp tác chặt chẽ. Sự giảng giải dễ hiểu của thầy Thái làm cho không ít học giả bình thường học được nhiều kiến thức bổ ích.

Lúc này Cao lão lên đài để giảng giải. Theo sau, hoạt động chủ yếu chính là việc này, tuyển ra những vật tiêu biểu và chủ nhân của vật đó sẽ kể lại cho mọi người, làm cho mọi người được tăng thêm kiến thức. Lý Dương phỏng chừng cũng muốn lên đài.

Thầy Thái vốn tên là Thái Quốc Khánh. Giống như tên của Lý Dương, người trùng tên với thầy Thái cũng không ít.

Lý Dương cẩn thận nhìn tác phẩm thư pháp. Hẳn xem như thế nào cũng không hiểu. Nhưng hẳn cũng không hề coi thường thư pháp vì có rất nhiều bức tranh chữ có giá trị cao hơn đồ sứ và cổ ngọc rất nhiều.

Bạch Minh nở nụ cười. Những người khác đã bắt đầu ra ngoài. Bạch Minh cũng không kịp giải thích, lập tức lúi Lý Dương đi.

- Thầy Thái, ngài đã quá khách khí rồi!

Các chuyên gia đi vào trong điện, nhiều người vô tình nhìn đến Lý Dương một cái. Trong số những chuyên gia lớn tuổi, lại xuất hiện một chàng thanh niên chỉ hơn hai mươi tuổi. Không muốn bị mọi người chú ý cũng là điều rất khó.

- Thầy Thái, đến đây tôi xin giới thiệu một chút. Đây là cậu Lý Dương mà tôi đã từng đề cập qua với anh. Cậu Lý, đây chính là Thái Quốc Khánh, là một trong những chuyên gia nổi tiếng nhất trong nước đây.

Lý Dương cầm lấy bình hoa có hoa văn màu xanh Vĩnh Lạc cẩn thận xem xét. Bạch Minh và Mao lão chỉ biết đây là vật do Cao lão mang đến từ Thượng Hải chứ không biết rõ quá trình cụ thể.

Đại hội trao đổi cũng không có quá trình gì rườm rà. Đại hội này không giống với hiệp hội ngọc thạch Nam Dương. Đối với đại hội của hiệp hội ngọc thạch Nam Dương thì ngày đầu tiên phải dành cho các quan chức chính phủ phát biểu mấy câu mới được.

Nhưng cái bình hoa hoa văn màu xanh này giá trị sẽ không thấp. Lý Dương còn không biết ai có vận may tốt đến như vậy, tự nhiên lại ăn may được một bình hoa còn nguyên có hoa văn màu xanh.

Nhìn bình hoa Vĩnh Lạc trước mắt, Lý Dương cũng không nói gì. Việc may mắn có được vật phẩm này thì Lý Dương không nghĩ ngợi quá nhiều. Xem ra người có vận may không phải chỉ có mình hắn mà còn có rất nhiều người. Chỉ cần nguyện ý lưu tâm thì vẫn có ngày có được vật phẩm như mong muốn.

Bạch Minh nhếch miệng, có chút khó chịu, giọng nói cũng nhỏ đi nhiều. Nếu để Cao lão nghe được thì sợ rằng Bạch Minh sẽ gặp phiền phức không ít. Nghe nói Cao lão là người khá nóng tính.

Sau khi gần trăm vị chuyên gia tiến vào trong điện thì lập tức chia ra từng nhóm nhỏ. Những người quen biết nhau thì tập trung lại một chỗ, lựa chọn nơi đặt hàng và xem xét những gì đang được đặt trên bàn.

- Lý lão đệ, đi thôi!

Lý Dương không ngồi ở bàn chính mà cùng với Bạch Minh và Mao lão ngồi ở hàng dưới. Lý Dương lần này đến cũng không phải thay mặt cho Hà lão. Mà đám người Liễu lão cũng không có mời Lý Dương ngồi ở bàn chính.

Lúc trước khi bọn họ mới gia nhập đài truyền hình thì có rất nhiều các chuyên gia khác phản đối. Lý do rất đơn giản. Văn hóa cổ không nên phát ở một chỗ dung tục như vậy. Nhưng người theo dõi tiết mục giám định các loại bảo vật trên TV ngày càng nhiều thì sự phản đối cũng giảm bớt. Thậm chí còn có những chuyên gia các lãnh vực khác cũng gia nhập.

- Đi đâu?

Bạch Minh nhếch mép. Lý Dương cũng vội vàng chạy đến. Lý Dương đối với việc nghiên cứu tranh chữ thư pháp thì không nhiều nhưng cũng có nghe qua. Chủ yếu là khi hắn chụp ảnh cho công ty để bán thì mỗi bức thư pháp của Vương Suất đều có giá trên trời. Còn lại đều là do các công ty chủ yếu bán đấu giá, sẽ không có việc xuất hiện loại này trong đại hội giao lưu trao đổi.

Mao lão đột nhiên chỉ vào một bộ thư pháp nói với Bạch Minh. Bạch Minh bước lại, cả người nhất thời sững sốt, trên mặt còn thể hiện sự phấn khích.

Lần đại hội này có tổng cộng chín mươi ba chuyên gia. Tám mươi bảy chuyên gia trong nước, còn lại là sáu chuyên gia nước ngoài. Cộng với lần đại hội trước với lần này thì có đến mười ba vị chuyên gia bận việc không thể đến được. Mỗi lần đại hội trao đổi diễn ra thì có đến một trăm thiệp mời, là những chuyên gia có tiếng nhất trong cả nước.

Đi đến phía mấy bức thư pháp còn lại, Bạch Minh cầm lấy một bộ rồi lớn tiếng kêu lên. Lý Dương vội vàng bước đến ngay.

Trước thời điểm mua được nguyên thanh hoa, thầy Thái chợt nghe Mao lão và Bạch Minh có nói đến Lý Dương. Trần Vi còn cho xem qua ảnh chụp. Khi nhìn thấy Lý Dương ở đây, thầy Thái đã đoán được thân phận của hắn.

Bạch Minh đột nhiên có chút ngẩn người. Nghi thức khai mạc đại hội đã chấm dứt, cũng nên tiến vào chủ đề chính và cũng là tiết mục mà các chuyên gia thích nhất.

- Đâu đã chấm dứt, bây giờ chỉ mới bắt đầu thôi. Sự phấn khích còn nằm ở phía sau.

Bạch Minh ngẩng đầu nhìn. Tuy rằng không đáng nhắc đến nhưng trên mặt Bạch Minh vẫn hiện lên một sự tự hào. Đồ sứ bị hỏng, giá trị có thể không cao nhưng Bạch Minh lại cảm thấy tự hào.

- Đúng vậy, Cao lão khi ở trên mạng nhìn thấy cái bình này, cảm giác không ổn liền tìm mua, chỉ tốn có ba vạn. Ông ta cũng không nghĩ đến đây chính là bình hoa thời Vĩnh Lạc. Vì thế ông ta cảm thấy cao hứng đến gần nửa năm trời.

Bạch Minh mỉm cười khéo thầy Thái đến gần bên cạnh mình. Ông ta, Mao lão và thầy Thái có mối quan hệ không tồi. Khi chương trình được phát trên TV, thầy Thái cũng nguyện ý xuất hiện trong một vài chương trình. Do đó quan hệ giữa mọi người cũng trở nên thân mật hơn một chút.

Lý Dương cuống quýt đứng lên. Quá trình mà Hà lão nói qua với Lý Dương, hẳn cũng không nghĩ đến lại mau như vậy.

Mao lão cũng lắc đầu thở dài. Bức thư pháp với bút tích của Vương Suất khiến người đời phải mơ ước. Ngay cả Mao lão cũng âm thầm đoán xem ai rốt cuộc may mắn có được bức thư pháp này.

- Cái bình hoa có hoa văn màu xanh này thật sự không tồi. Nếu định giá thì có thể có được ba ngàn vạn. Đúng là lão Cao may mắn quá mà.

- Mao lão nói chính là bình hoa Vĩnh Lạc. Nghe Cao lão nói thì đây là do ông ta tìm được trên mạng. Đúng là chó ngáp phải ruồi mà.

- Đáng tiếc!

Xung quanh điện toàn là những nhân viên bảo an mặc đồng phục. Những người này đều là bảo an của cố cung có nhiệm vụ bảo vệ cho các vật phẩm có giá trị cao. Nếu để xảy ra vấn đề gì thì đến cả viện trưởng Hoàng cũng không dám đương nổi. Mỗi một giờ phút có người cất vật phẩm thì đều có một nhân viên đứng bảo hộ.

Trước mặt bọn họ bày năm, sáu món đồ cổ trân châu quý giá. Trừ cái bình hoa màu xanh mà Bạch Minh nói ra thì còn có tác phẩm thư pháp. Thầy Thái sau khi mở bức thư pháp thì liền trao đổi với vài người bên cạnh. Lý Dương và Bạch Minh cùng Mao lão đều quan sát bình hoa Vĩnh Lạc màu xanh.

Mặc dù bên trong điện bày ra ba cái bàn dài cùng hơn một trăm bức tranh cổ nhưng không gian vẫn còn thoáng đãng. Lối đi nhỏ hơn một chút nhưng vẫn đủ cho bốn, năm người đi, tạo điều kiện cho các chuyên gia cùng xem xét một lúc.

- Viện trưởng Hoàng, đây là cái khạp thời Vạn Lịch mới tái xuất sao?

Cung Vĩnh Hòa nằm ở một nơi rất hẻo lánh nhưng vẫn có điện để các chuyên gia cùng trao đổi với nhau.

- Thầy Bạch, đừng thở dài, thầy nhìn xem đây là cái gì?

Lời nói của Bạch Minh làm cho Lý Dương mở to hai mắt, nhìn bình hoa có hoa văn màu xanh Vĩnh Lạc. Tác phẩm này nếu nói miệng không đã là mấy ngàn vạn. Thật khó tin là nó được mua trên mạng.

Thầy Thái chủ động vươn tay ra. Lý Dương cuống quýt bắt tay. Thầy Thái là một trong số các bậc thầy về giới đồ cổ trong nước, đặc biệt là hạng mục đồ cổ phụ loại. Có thể so sánh với thầy Thái thì không có bao nhiêu người.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

325. Chương 325: Không Tin Là Thật.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Người vừa lên tiếng tuổi không lớn, thoát nhìn chỉ khoảng hơn năm mươi tuổi. Lý Dương đã từng gặp qua ông ta. Ngay từ đầu ông ta đã đứng cùng một chỗ với viện trưởng Hoàng, khẳng định là thân phận không thấp.

- Đúng vậy, đúng là món hàng kia. Nếu như cái khạp thời Vạn Lịch này không gặp được học trò Lý Dương của Hà lão thì giờ này chỉ sợ là nó vẫn còn lưu lạc bên ngoài, không ai biết vận mệnh cuối cùng của nó ra sao.

Viện trưởng Hoàng mỉm cười gật đầu. Món đồ này người biết đến quá ít. Chỉ sợ là các chuyên gia có mặt tại đây cũng không biết nhiều, chỉ có Mao lão và Bạch Minh là đã từng thấy qua.

Giọng nói của viện trưởng Hoàng không nhỏ. Khi ông nói chuyện thì lập tức các chuyên gia đều hướng về bên này. Chỉ trong chốc lát, cái khạp có hoa văn màu xanh thời Vạn Lịch đã có hai đến ba mươi chuyên gia đang xem xét.

Nhiều chuyên gia cùng xem xét một vật phẩm thì ít khi có tại đại hội trao đổi các kỳ trước. Chỉ cần điểm này thôi thì Lý Dương cũng đủ kiêu ngạo rồi.

Viện trưởng Hoàng vẫy tay gọi Lý Dương. Chờ cho hắn đến bên cạnh thì mới chậm rãi nói:

- Tiểu Lý, tôi xin giới thiệu với cậu. Vị này chính là Lâm Lang Lâm tiên sinh. Lâm tiên sinh là người Canada gốc Hoa. Ngài đã có những công trình nghiên cứu rất sâu về văn hóa cổ Trung Quốc chúng ta. Hiện giờ ngài là hội trưởng hội sưu tầm đồ cổ gốm sứ của hội người Hoa ở Canada, là người có địa vị rất cao ở Canada.

- Xin chào Lâm tiên sinh!

Lý Dương đã sớm đoán được thân phận của người này không tầm thường. Theo như Viện trưởng Hoàng giới thiệu thì người Hoa ở Canada cũng rất thích đồ cổ. Thanh danh đó không phải dễ dàng gì có được.

- Xin chào Lý tiên sinh. Đúng là anh hùng xuất thiếu niên. Trường Giang sóng sau xô sóng trước. Hoàng lão, nhìn thấy Lý tiên sinh đây, tôi có cảm giác là chúng ta đã già rồi.

Lâm Lang lớn tiếng cười nói. Khi ông ta nói như vậy, tất cả mọi người chung quanh đều quay lại nhìn Lý Dương và có nhiều người lắc đầu. So sánh với Lý Dương mà nói thì bọn họ đích xác là đã già. Ai cũng không nghĩ đến trong giới sưu tầm đồ cổ lại có một Lý Dương như vậy. Tuổi còn trẻ mà tài nghệ đã rất cao.

- Lâm tiên sinh ngài đã quá khen. Tôi còn phải học hỏi thêm nhiều.

Lý Dương vội vàng lắc đầu. Nếu tùy tiện chọn một người so sánh tri thức với hắn thì Lý Dương không dám tự cao với ai.

- Haha, không nghĩ đến Lý tiên sinh lại khiêm tốn như vậy. Cái khạp có hoa văn màu xanh thời Vạn Lịch này của cậu đúng là cái khạp cuối cùng rất hiếm thấy. Cái này của cậu lại lớn như vậy thì càng khó có được. Lý tiên sinh, nói thật tôi rất thích cái khạp này. Không biết là cậu có đồng ý tặng cho tôi cái khạp này không. Tôi xin trả sáu ngàn nhân dân tệ.

Lâm Lang vừa dứt lời thì những người xung quanh lại bàn tán. Đại hội trao đổi không hạn chế số lượng giao dịch. Một người có thể trao đổi đồ vật hoặc bán đồ vật đó, đúng theo ước nguyện ban đầu của đại hội.

Ai cũng không nghĩ đến, vị Lâm tiên sinh đến từ Canada này đã đi trước mọi người một bước. Mọi người còn đang nhìn chưa ra cái khạp có hoa văn màu xanh thời Vạn Lịch này thì ông ta đã đưa ra một cái giá trên trời là sáu ngàn vạn.

Lý Dương hơi sửng sốt. Hắn còn chưa nói thì viện trưởng Hoàng đã lên tiếng:

- Lâm tiên sinh ngài nói đùa rồi. Đây chính là bảo vật của quốc gia. Tôi nghĩ rằng Lý tiên sinh sẽ không bán đâu.

Khi nói ra những lời này thì sắc mặt của viện trưởng Hoàng có chút mất tự nhiên. Điều này càng làm cho Lý Dương có sự nghi hoặc.

- Viện trưởng Hoàng, ngài nói là bảo vật của quốc gia thì tôi không phản đối. Nếu như không phải thứ tốt thì nó không thể đáng giá đến sáu ngàn vạn được. Nhưng ngài làm sao khẳng định là Lý tiên sinh sẽ không bán chứ. Tác phẩm nghệ thuật của chúng ta phải có sự trao đổi thì mới có thể phát huy được tác dụng và giá trị lớn nhất của nó.

Lâm Lang nhẹ nhàng lắc đầu. Xung quanh có rất nhiều các vị chuyên gia đều hâm mộ nhìn Lý Dương. Có thể may mắn sở hữu được một cổ vật tốt như vậy thì không mấy ai có được. Người mà có được nó thì phải lớn hơn Lý Dương đến ba giáp.

- Việc này thì để cho Lý tiên sinh tự định đoạt.

Viện trưởng Hoàng trao quyền quyết định lại cho Lý Dương. Với thái độ của viện trưởng Hoàng, Lý Dương cảm giác rất kỳ quái, giống như là viện trưởng Hoàng rất có ý với cái khạp có hoa văn màu xanh thời Vạn Lịch của hắn vậy.

- Thực xin lỗi Lâm tiên sinh. Cái khạp Vạn Lịch của tôi là hàng không bán. Bất luận là giá cao tới đâu thì tôi cũng không bán.

Lý Dương không hiểu rõ thái độ của viện trưởng Hoàng nên trước chỉ có thể tạm thời không truy hỏi, chỉ có thể nói vài lời giúp viện trưởng Hoàng mà thôi. Ít nhất thì Lý Dương cũng không tính bán cái khạp có hoa văn màu xanh thời Vạn Lịch này. Đừng nói là sáu ngàn vạn, một trăm triệu Lý Dương cũng sẽ không bán. Tiền thì hắn có thể dùng thứ khác để kiếm lấy, còn thứ này mới có được mà bán đi thì sau này khó có thể tìm được cái thứ hai.

- Thật vậy sao?

Lâm Lang nhìn chằm chằm vào Lý Dương. Lý Dương gật đầu thật mạnh không chút băn khoăn.

- Thật sự là rất đáng tiếc. Nhưng nếu ngày nào đó mà Lý tiên sinh muốn bán thì hãy nhớ đến tôi. Nếu cậu liên hệ với tôi trước thì tôi cam đoan sẽ trả cho cậu một cái giá làm cậu rất hài lòng.

Lâm Lang lấy từ trong người ra tấm danh thiếp đưa cho Lý Dương. Lâm Lang ở Canada cũng thuộc loại doanh nhân, tài sản cũng có hơn một tỷ mỹ kim. Lý Dương nếu đã muốn cự tuyệt thì ông ta cũng không muốn ép làm gì.

Lời nói mang đầy ngụ ý của viện trưởng Hoàng khiến Lý Dương có chút nghi hoặc. Hắn nhớ tới lời nói trước kia của Hà lão, sau đó vội lắc đầu. Cái bảo bối này hắn sẽ không bán, lại càng không đem cho bên ngoài. Nếu viện trưởng Hoàng còn có ý khác thì tốt nhất là hãy quên nó đi.

- Đây là cái gì?

Lâm Lang đột nhiên chỉ vào cái hòm bên cạnh cái khạp Vạn Lịch. Đây là cái “Trường Sinh Bát” của Lý Dương. Khi nhân viên công tác mang ra giúp giùm hắn, hắn chưa lên tiếng thì bọn họ vẫn để nguyên mang vào trong nhưng lại đặt bên cạnh cái khạp Vạn Lịch.

Lý Dương vội vàng bước lên phía trước, lật bỏ lớp bọc bên ngoài rồi nói:

- Đây là cái “Trường Sinh Bát” mà tôi ngẫu nhiên có được. Tổng cộng là có một cặp nhưng một cái vẫn còn ở nhà không mang đi. Lần tham dự đại hội này tôi cố tình mang theo một cái để mọi người cùng thưởng thức.

Lý Dương nói xong cũng vẫn chưa mở hòm nhưng sắc mặt của những người xung quanh liền thay đổi. Bạch Minh nhìn thần sắc của các chuyên gia xung quanh rồi lặng lẽ đi đến bên cạnh Lý Dương.

Hiện tại đang có hơn ba mươi chuyên gia đang xem xét cái khạp Vạn Lịch, nghe thấy Lý Dương nhắc đến Trường Sinh Bát thì trong mắt mỗi người đều hiện lên thần sắc phức tạp. Còn có những người không che giấu ánh mắt châm chọc của mình.

Những người này không ai không biết đến Trường Sinh Bát. Hơn nữa trên thế giới này chỉ còn lại hai cái. Một cái là ở cổ cung Bắc Kinh. Một cái là ở cổ cung Đài Bắc. Ngoài ra thì trên thế giới không có khả năng xuất hiện cái Trường Sinh Bát thứ ba và tư.

Nếu Lý Dương nói đến vật nào đó thì mọi người còn tin chứ nói đến Trường Sinh Bát thì mọi người không thể tin nổi. Dù sao thì đây cũng là một sự kiện để cho mọi người cùng thưởng thức.

- Lý lão đệ, có phải là cậu nói sai rồi không?

Bạch Minh nói với Lý Dương. Hai cái Trường Sinh Bát đều nằm ở hai cổ cung, không có khả năng Lý Dương có được nó. Nếu Lý Dương có thể xuất ra Trường Sinh Bát thực sự thì không phải hai cái trong cổ cung là giả mà trên tay Lý Dương mới là giả.

Mọi người đương nhiên là tin tưởng vào cổ cung cho nên không xem trọng Lý Dương. Đến cả Bạch Minh cũng thế.

- Không, chính là Trường Sinh Bát.

Lý Dương lắc đầu. Lúc này chiếc hòm đã được mở ra, chiếc Trường Sinh Bát đã muốn lộ ra bên ngoài.

Hốt Tắt Liệt người Mông Cổ rất thích ăn cơm bằng chén lớn. So với chén ăn hiện giờ thì nó lớn hơn một chút nhưng rất tinh xảo, thoát nhìn còn có cảm giác lả lướt, yêu kiều.

Chiếc bát vừa xuất hiện thì tất cả mọi người đã nhận ra. Đây quả thật là Trường Sinh Bát. Nó rất giống với đồ thật, ít nhất thì mọi người không tìm ra được điểm nào giả trên đó cả. Thậm chí còn có cảm giác nó thật hơn so với Trường Sinh Bát ở cổ cung.

Lâm Lang có chút hơi sững sốt nhưng lại có hứng thú nhìn Lý Dương, ánh mắt hồ hững, không biết là đang nghĩ tới cái gì.

Khụ, khụ!

Viện trưởng Hoàng đột nhiên ho khan hai tiếng, nhẹ giọng hỏi Lý Dương:

- Lý tiên sinh, thứ này cậu đã cho thầy của mình xem qua chưa?

Ánh mắt của những người xung quanh đều tập trung vào Lý Dương. Lý Dương là người có danh tiếng rất lớn nhưng có rất nhiều người lại cho rằng danh tiếng này đều là nhờ Hà lão. Một người tuổi trẻ như vậy mà đã có thực lực ngang bằng với họ thật không thể ứng ý được.

Viện trưởng Hoàng đặt câu hỏi này cũng tốt. Mọi người lúc này đều cho rằng Trường Sinh Bát của Lý Dương là hàng giả. Nếu Lý Dương không đưa cho Hà lão xem qua mà đã đưa đến đại hội trao đổi này thì thật là lỗ mãng.

Nghĩ như vậy thì rất nhiều các vị chuyên gia cảm thấy thoải mái trong lòng.

Lý Dương may mắn có được cái khạp có hoa văn màu xanh thời Vạn Lịch thì đã không ít người cảm giác bị áp lực. Rất nhiều người nhìn không ra cái khạp có hoa văn màu xanh thời Vạn Lịch này. Nếu Hà lão là người may mắn có được nó thì không nói gì, nhưng Lý Dương là một người trẻ tuổi đến như vậy mà đã có nó thì chẳng phải nói rằng Lý Dương so với đại bộ phận bọn họ càng lợi hại hơn.

Với kết quả này thì đối với các chuyên gia cao ngạo mà nói thì rất khó chấp nhận.

Nếu Lý Dương sử dụng đồ dỏm đến tham dự đại hội thì tất cả mọi người cũng sẽ không chê cười hần cái gì nhưng cũng cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm. Ít nhất thì người thanh niên này cũng có lúc phạm sai lầm trước mặt mọi người.

- Đã xem qua, Hà lão bảo tôi mang đến đây đây.

Lý Dương gật đầu. Vừa định nói chuyện thì viện trưởng Hoàng lập tức sững sốt, dường như không thể tin những gì Lý Dương vừa nói.

Vừa rồi thì suy nghĩ trong lòng viện trưởng Hoàng cũng không khác gì mọi người. Cơ hồ cho rằng Hà lão không hề biết đến vật này. Ông thậm chí muốn tìm một lí do thoái thác cho Lý Dương mà không nghĩ đến Lý Dương lại trả lời như vậy.

- Hà lão thật sự đã xem qua?

Viện trưởng Hoàng kinh ngạc nhìn Lý Dương. Lý Dương lại tiếp tục lấy Trường Sinh Bát ra.

Với biểu hiện của chiếc bát trước mặt thì ông không tìm ra được dấu vết làm giả. Điều này khiến cho viện trưởng Hoàng cảm thấy khó có thể tưởng tượng nổi. Nhưng viện trưởng Hoàng tin chắc rằng Trường Sinh

Bát trong cổ cung mới là thật. Hơn nữa cái bát này trên thế giới chỉ còn lại hai cái. Không có khả năng có cái thứ ba. Cái bát con trước mắt này khẳng định là đồ dỏm mà là đồ dỏm được làm rất tinh xảo.

Việc này thì Hà lão hẳn phải rõ chứ. Viện trưởng Hoàng rất khó tin là Hà lão sẽ có suy nghĩ này. Ông ấy phải biết rằng đồ thật nằm ở cổ cung, còn yêu cầu Lý Dương mang đồ dỏm đến đại hội trao đổi lần này làm gì. Ông quyết định phải hỏi lại vấn đề này một lần nữa.

- Viện trưởng Hoàng, thật sự là Hà lão bảo tôi mang tới mà. Cái bát còn lại vẫn còn ở trong tay thầy. Nếu ngài không tin có thể gọi điện thoại cho thầy.

Lý Dương vừa nói xong thì các chuyên gia đang có mặt đều cảm thấy kỳ lạ. Một số ít các chuyên gia cẩn thận đánh giá lại Trường Sinh Bát của Lý Dương. Còn các chuyên gia khác thì chuyển động con người, không biết là đang suy nghĩ điều gì.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

326. Chương 326: Hiệu Quả Rung Động Kỳ Diệu.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Trên mặt Hoàng viện trưởng vẫn là sự giật mình, nếu không phải nơi này có nhiều người như thế có lẽ hẳn đã lấy di động ra gọi cho Hà lão kiểm tra một chút xem đây có phải lá ý của Hà lão hay không.

-Cái chén này dường như không giống giả?

Lâm Lang đột nhiên nói một câu, nói xong còn cầm lấy cái Trường Sinh Bát của Lý Dương, những chuyên gia xung quanh đều vây lại đây.

Bạch Minh đứng ngay bên người Lý Dương nên có thể nhìn khá rõ cái chén, Lâm Lang cầm cái chén để dưới mí mắt, nhìn hoa văn của cái chén này Bạch Minh có chút nhíu mày, tạo hình, hoa văn, kể cả chất men cũng không phải là đồ giả.

-Không có khả năng, Trường Sinh Bát chỉ có hai cái, một cái ở chỗ tôi, một cái ở Đái Bắc, đây là sự thật không thể thay đổi được

Hoàng viện trưởng dùng sức lắc đầu, cho dù là như thế nào thì hẳn cũng không tin cái bát của Lý Dương là thật. Trong nhiều sách sử đã ghi lại, Hốt Tất Liệt chỉ có hai cái Trường Sinh Bát, chúng được Hốt Tất Liệt xem là chí bảo, chỉ dưới tình huống đặc thù Hoàng Hậu mới có thể sử dụng chúng mà thôi.

-Cái đế chén này có chút kỳ lạ

Chuyên gia bên cạnh đột nhiên nói một câu, Lâm Lang lập tức xoay cái chén lại nhìn cũng giúp cho mọi người có thể quan sát rõ.

-Có chút kỳ lạ, dường như nó không phải do loại đất bình thường nung thành

Lâm lang nhìn thật lâu mới từ từ lắc đầu, nói.

Chỉ một lát, đã có thể mười mấy chuyên gia vây lại, xung quanh Lý Dương đã chật nít người trong khi những nơi khác thì còn rất thoáng.

Mọi người bên ngoài sau khi nhỏ giọng thảo luận mới biết được bọn người kia đang tranh cãi về Trường Sinh Bát nên mới tò mò lại xem, bọn họ muốn biết Hoàng viện trưởng sẽ xử lý việc này thế nào.

Lý Dương là học trò của Hà lão, việc này mọi người đều biết, nếu Hà lão đồng ý cho Lý Dương mang Trường Sinh Bát theo, vậy nói rõ Hà lão rất xem trọng hai cái chén này, ông cho rằng nó là hàng thật, nếu là đồ dỏm thì Hà lão khẳng định là không cho Lý Dương mang đến đây rồi.

Nói một cách khác, nếu thứ này của Lý Dương là hàng chính phẩm, vậy thì hai cái ở Bắc Kinh và Đài Bắc là hàng giả, Trường Sinh Bát chỉ có hai cái, điều này mọi người đều công nhận.

Hơn nữa, vừa rồi Lý Dương nói trên tay hắn có một đôi Trường Sinh Bát, cái còn lại còn đang ở trong nhà, nếu hai cái chén này đều là thật thì chẳng phải nói hai cái ở Bắc Kinh và Đài Bắc là giả sao, chuyện này cũng thật là thú vị.

Hai cái Trường Sinh bát trong hai viện bảo tàng đã được rất nhiều chuyên gia xe qua, nếu nó là giả thì có nghĩa là tất cả mọi người đều đã bị lừa.

-Tôi nhớ là Trường Sinh Bát được đun bằng Trường Sinh Thổ nên chất liệu có chút khác

Liều lão không xác định nói một câu, trong hiện trường có không ít người biết về Trường Sinh Bát, đây cũng là những thứ mà Lý Dương còn thiếu, tri thức trụ cột hắn đã nắm giữ rất chắc, có điều tri thức thì lại không phong phú như những vị chuyên gia khác.

-Cái chén ở Cố Cung cũng không giống bình thường, Trường Sinh Bát được đun từ Trường Sinh Thổ nên có chút đặc biệt là đương nhiên

Hoàng viện trưởng thần nhiên nói một câu, về mặt ông đã khôi phục bình tĩnh nhưng ai cũng có thể nhận ra ông đang nén cơn tức trong lòng lại.

Ngẫm lại cũng đúng, theo cách nói của Lý Dương thì hai cái chén kia là hàng giả, kết quả này Hoàng viện trưởng tất nhiên là không thể tiếp nhận rồi.

-Tiểu Lý, cậu có chứng cứ gì chứng minh thứ này là hàng thật?

Lâm Lang đặt cái chén xuống, quay đầu lại hỏi Lý Dương một câu, ánh mắt mọi người lại tập trung trên người Lý Dương, bọn họ muốn nghe thử xem Lý Dương giải thích thế nào.

Hoàng viện trưởng cũng không ngoại lệ, ông đang gắt gao nhìn Lý Dương, cái Trường Sinh Bát này thật sự đã làm ông tức giận, vừa rồi ông cũng đã quan sát nhưng lại không tìm ra chứng cứ cái chén này là đồ dỏm. Hiện tại nghe Lý Dương giải thích một chút cũng tốt, Lý Dương giải thích tương đương Hà lão giải thích, Hoàng viện trưởng cũng muốn biết vì sao Hà lão lại cho nó là đồ thật.

Lý Dương không làm cho mọi người thất vọng, hắn gật đầu nói:

-Có

-Tiểu Lý, cậu cũng không thể nói một câu như vậy là thôi, chứng cứ đâu?

Lâm Lang lại chỉ xuống kia cái chén nhỏ, hiện tại đại bộ phận chuyên gia đều ở nơi này chờ nghe Lý Dương giải thích.

Loại tình huống trước mắt những lần giao lưu trước chưa từng xuất hiện, không ngờ ngày hôm nay lại có chuyện tìm hiểu xem cái này và cái của hai viện bảo tàng thứ nào là thật, hơn nữa còn là không có ai biết được đáp án. Thứ quan trọng là rất có thể thứ trước mắt này là thật còn cái ở hai viện bảo tàng lại là giả, chuyện như vậy quả thật là trăm năm khó gặp.

Phải biết rằng những thứ trong viện bảo tàng Cố Cung ở Bắc Kinh không phải chỉ có chuyên gia giám định mà phần lớn còn trải qua việc dùng kỹ thuật xem xét thêm lần nữa, đặc biệt là đồ sứ, chỉ cần có thể nghiên cứu phân tích đều đã từng làm qua, khi xác định được niên đại thật sự thì mới được đưa vào viện bảo tàng.

Có chuyên gia lợi hại nhất kiểm tra, lại có máy móc hiện đại nhất xem xét, dưới loại tình huống này mà còn là hàng dỏm thì không ai có thể tin được.

Lý Dương ghé vào tai Bạch Minh nhỏ giọng nói vài câu, Bạch Minh hơi sửng sốt, lập tức xoay người ra bên ngoài.

-Chứng cứ của tôi rất đơn giản, một lát nữa mọi người sẽ biết được

Lý Dương ngắt đầu nhìn ánh đèn phía trên, bên ngoài trời đang có mây nên bên trong đều được thấp đèn, tắt đèn vừa lúc có thể quan sát được kỳ tích.

-Tốt, chúng tôi đang mỗi mắt mong chờ.

Lâm Lang cười nói một câu, những chuyên gia xung quanh đều đã tập trung lại đây, trên cơ bản là mọi người đến buổi hội nghị đều đang chờ Lý Dương giải thích.

Nhiều chuyên gia như vậy chỉ đợi một người, chuyện như vậy chưa từng xảy ra, mặc kệ kết quả như thế nào thì Lý Dương lần này xem như là nổi bật, sau khi chuyện này qua đi thì chuyên gia cả nước sẽ không ai không biết tới Lý Dương nữa rồi.

-Đến đây, nhường một chút, xin nhường đường

Bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng Bạch Minh, Bạch Minh cầm cái ấm trà hô to, mọi người đều biết tính tình Bạch Minh nên đều lắc đầu mỉm cười.

-Lý lão đệ, đồ đã mang tới, cậu làm thế nào để chứng minh?

Bạch Minh đi vào bên trong rồi đưa bình trà cho Lý Dương.

-Thầy Bạch, xem là được rồi

Lý Dương cười khẽ lắc đầu, mở bình trà ra thất bên trong là nước trong liên gập gập đầu.

Lý Dương cầm cái chén đặt ở trên bàn rồi từ từ đổ nước vào, khi đổ đầy tám phần thì ngừng lại, nước vừa mới rót vào chén thì bên trong đã phát ra một luồng sang thần thánh, nước đổ đầy thì hóa hoa sen bên trong bắt đầu chuyển động.

Người có thể thấy một màn như thế này cũng không nhiều, chỉ mười mấy người đứng bên cạnh cái chén là có thể nhìn thấy, mười mấy người này hiện đều đang trừng to mắt không dám tin nhìn chằm chằm vào cái chén.

Một nửa trong số đó đang há to miệng, một lát sữa vẫn chưa ngậm miệng lại được.

Về mặt của những người này làm cho những người bên ngoài thấy rất kỳ quái, một ít người tìm cách đi vào bên trong, một ít thậm chí còn định đứng lên bàn, nhưng mà khi thấy trên bàn là những bức tranh chữ giá trị thì bọn họ từ bỏ ý nghĩ này

-Truyền, truyền thuyết là thật

Liều lão nói một câu, sau khi nói xong câu này ông không còn nói ra lời nữa, trên mặt Lâm lang cũng đầy sự khiếp sợ, hắn nhìn chằm chằm hóa hoa sen trong chén mà không nói ra lời.

Hoàng viện trưởng cũng đại người ra, ông nói:

-Nước vào Liên động, từ bên trong sẽ có một luồng sáng thần thánh phát ra, nó, không ngờ nó là thật

-Hoàng viện trưởng, đây chính là bằng chứng của tôi và Hà lão, hai cái chén tôi ngẫu nhiên mua được ở những con đường khác nhau, lúc mua được thì bên trên chúng còn có một lớp dầu rất kỳ quái, sau lại thầy tôi nói cho tôi biết đây là Vụ Ẩn Pháp sau khi thầy tôi tẩy lớp dầu này đi thì mới lộ ra Trường Sinh Bát

Lý Dương gập gập đầu, một màn thần kỳ này xuất hiện so với bất cứ lời giải thích nào đều tốt hơn, đây chính là căn cứ xác thực nhất.

Hoàng viện trưởng lại là ngẩn ngơ, Vụ Ẩn Pháp, không ngờ lại dung Vụ Ẩn Pháp để che giấu, thứ bị Vụ Ẩn Pháp che giấu không có khả năng là đồ kém chất lượng, cái chén này cộng thêm một màn thần kỳ vừa rồi đã chứng minh nó là hàng thật.

-Hoàng viện trưởng, có thể lấy ra cho chúng tôi xem không?

Phía sau có một người không nhẫn nại được nữa nên kêu lên, bọn họ chỉ biết là bên trong xuất hiện chuyện thần kỳ nhưng lại không thấy được nên rất sốt ruột.

Hoàng viện trưởng không có trả lời, trên mặt còn có sự chua xót, chứng cứ này đã chứng minh thứ trong viện bảo tàng là đồ dỏm, cái Trường Sinh Bát của bọn họ vốn không có hiện tượng thần kỳ như thế này.

Mà hiệu quả này cũng là hiện tượng quan trọng nhất của Trường Sinh Bát mà sách cổ đã ghi lại, trước đó mọi người còn tưởng rằng đó chỉ là khuyết đại mà thôi.

-Các vị tiền bối, tôi cầm cái chén ra bên ngoài để mọi người có thể dễ dàng quan sát

Lý Dương có chút lung lay, nơi này rất chật hẹp, bảo an đều đang khẩn trương nhìn những vị chuyên gia, nếu có chuyện gì xảy ra với những món đồ cổ ở đây thì sẽ có phiền phức lớn.

Lý Dương vừa nói như vậy thì mọi người liền chủ động nhường một đường ra, bọn họ đều hiểu được, Lý Dương đi ra càng nhanh thì bọn họ càng sớm biết được có chuyện gì xảy ra.

Cầm theo Trường Sinh Bát, Lý Dương từ từ đi ra ngoài, lúc đi ra những vị chuyên gia đều nhìn về cái chén của Lý Dương, tiếc là bên trong chén không còn nước nữa nên mọi người không thể thấy màn thần kỳ vừa rồi.

Những người ở bên trong đều đã biết kết quả của vụ tranh chấp vừa rồi, cái chén này là thật còn hai cái ở hai viện bảo tàng là đồ giả.

-Thần kỳ, rất thần kỳ

Lâm Lang đột nhiên thở dài một hơi rồi nhắc chân đi ra ngoài, hiện tại hắn đã không còn có hứng thú với cái Khạp thời Vạn Lịch nữa mà trong đầu chỉ nghĩ làm cách nào để có được cái chén này, cho dù là giá có cao thế nào đi nữa thì hắn cũng phải có được nó.

-Viện trưởng?

Liễu lão nhẹ nhàng lợi kéo Hoàng lão đang ngăn người, Hoàng viện trưởng có chút sững sờ rồi nhìn Liễu lão.

-Đi, cái Trường Sinh Bát này làm cách nào cũng phải khuyên Hà lão và Lý Dương quyền cho viện bảo tàng, đây chính là vật vô giá, không thể để cho nó bị mai một được

Hoàng viện trưởng dậm mạnh chân, mọi người đều đã ra bên ngoài để xem màn thần kỳ của cái chén nên bên trong chỉ còn Hoàng viện trưởng và Liễu lão.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

327. Chương 327: Vua Kiếm Tiệp Nghi.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Bảo an tìm cho Lý Dương một cái bàn đá, Lý Dương cẩn thận đặt Trường Sinh Bát lên bàn, như vậy thì mọi người xung quanh có thể dễ dàng quan sát hơn.

Để xuống, Lý Dương rót nước vào, ngay lập tức ánh mắt mọi người đều trừng lớn...

Sau khi rót đầy nước, đóa hoa đen bên trong giống như có chút lớn lên, hơn nữa chuyển động cũng nhanh hơn, quá trình chuyển động mọi người đều có thể thấy được, nó giống như một đóa hoa sen đang từ từ nở rộ vậy.

Càng thần kỳ hơn là bên trong lại phát ra một luồng sang màu trắng chiếu rọi xung quanh.

Sau khi cái chén được rót đầy nước thì luồng sang cũng sang hơn không ít, từ trên nhìn xuống thì luồng sang thẳng tắp, nhưng hơi nghiêng một bên, nhìn vào bên trong thì luồng sang giống như một tiên nữ thu nhỏ đang nhảy múa trên đóa hoa sen. ,

-Thật là không thể tin được

Một vị chuyên gia nhìn không được nói, nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì một màn này không ai có thể tin được.

Làm cho hoa sen chuyển động, công nghệ hiện đại bây giờ có thể làm được. Nhưng mà làm trong nước xuất hiện một cột sắt, hơn nữa cột sang còn biến thành hình người khiêu vũ trên hoa sen thì công nghệ hiện đại không thể làm được, rất khó tưởng tượng được mấy trăm năm trước con người không ngờ lại có thể làm được việc này.

Bên ngoài rất mát mẻ, sắc trời có chút u ám, luồng sáng trong chén cũng có chút ảm đạm nhưng luồng sáng trong chén hình thành tiên nữ thì vẫn vậy, nó cổ vẻ đẹp rực rỡ làm cho không ai có ý muốn khinh nhờn.

Để bên ngoài sân nên có một nửa số chuyên gia có thể thấy được một màn thần kỳ này, cho dù nhìn không thấy thì cũng có thể đối chỗ với người phía trước để nhìn thấy, từng người từng người một khi nhìn thấy cảnh tượng này đều có cảm giác si mê với nó, đây mới thật sự là Trường Sinh Bát.

Hoàng viện trưởng và Liễu lão đã đi ra, trong viện phi thường im lặng, tất cả mọi người đều rất tự giác thay phiên nhau nhìn cảnh tượng thần kỳ này, những thứ bảo bối có được từ chiếm tiện nghi so với Trường Sinh Bát thì giống như một đứa trẻ với một người trưởng thành vậy, căn bản không phải cùng một đẳng cấp, loại hiện tượng thần kỳ này những bảo bối khác căn bản không thể nào có được.

Nhóm những vị chuyên gia đều có cảm giác thỏa mãn, Nguyên Thanh Hoa tốt, nhưng toàn bộ thế giới có hơn ba trăm cái, lối viết thư pháp của Vương Đạt hiếm thấy, nhưng cũng không phải độc nhất vô nhị, trong những viện bảo tàng lớn đều có thể nhìn thấy. Cái khạp thời Vạn Lịch kia cũng chỉ là một món đồ gốm bị biến dị thời Vạn Lịch mà thôi, nếu lấy chúng so sánh với cái Trường Sinh Bát độc nhất vô nhị trước mặt mà nói thì chúng không đáng là gì cả.

Nghiêm khắc mà nói thì Trường Sinh bát không phải độc nhất vô nhị, chúng nó có một đôi, mà hiện tại, một đôi này lại thuộc về một người thanh niên trẻ tuổi, mọi người đều không hề nghi ngờ việc này.

Một đôi Trường Sinh Bát này mới thật sự là độc nhất vô nhị, Trường Sinh Thổ vốn chỉ là truyền thuyết, dung Trường Sinh Thổ để chế tạo đồ gốm lại có thể tạo thành hiệu quả thần kỳ, vật như vậy toàn thế giới chỉ có một đôi, hơn nữa nó còn là thứ dối sau không thể phỏng chế lại được.

-Liễu lão, ông tìm cho tôi một cái chậu tới đây

Đứng bên ngoài, Hoàng viện trưởng đột nhiên nói một câu, vốn Hoàng viện trưởng định chờ Lý Dương tới sẽ khuyên bảo Lý Dương quyên góp cái khạp cho viện bảo tàng, nhưng mà khi thấy được Trường Sinh Bát ông lại đổi ý.

Đặc biệt là sau khi Hoàng viện trưởng biết một đôi Trường Sinh bát đều ở trong tay Lý Dương thì ông càng ngứa ngáy tong lòng, nếu một đôi Trường Sinh Bát có thể đặt trong viện bảo tàng thì nó tuyệt đối là bảo vật cấp chí bảo dung để trấn quán.

Ngay lúc này, Hoàng viện trưởng vô cùng đổ kị với vận may của Lý Dương. Mặc kệ cái khạp hai là hai cái Trường Sinh Bát, chúng đều là thứ có thể gặp chứ không thể cầu. Hơn nữa Hoàng viện trưởng còn nghe nói qua Lý Dương còn có một cái Tuyên Đức Lô chính tông, còn có một bức cổ họa già trị nữa, cho dù là Hoàng viện trưởng hẳn thì ở độ tuổi như Lý Dương cũng không thể có được thành tích như thế này.

Lúc này, gần trăm vị chuyên gia vây xem đều cảm thán, nếu nói bức cổ họa hay là bức tranh bên trong là thứ quý báu thì cái trường sinh bát trước mắt này chính là trân bảo, sau khi nhìn thấy hiện tượng thần kỳ của cái chén này thì mọi người không còn hứng thú với thứ bên trong nữa.

Đây là Trường Sinh Bát thật sự, thứ trong hai viện bảo tàng là hàng giả, nhưng mà bây giờ không ai có tâm true chọc cả, mọi người đều dồn sức chú ý vào cái Trường Sinh Bát trước mặt này.

-Hoàng viện trưởng, chậu đã tới

Liễu lão đã gọi bảo an mang tới một cái chậu sạch, Hoàng viện trưởng tiếp nhận cái chậu rồi chen vào bên trong, Lý Dương nhìn thấy Hoàng viện trưởng mang cái chậu vào đều rất kinh ngạc.

-Lý Dương, lại đây, đem cái chén của cậu bỏ vào cái chậu

Sau khi đi vào, Hoàng viện trưởng lập tức nói với Lý Dương, ngay cả Hoàng viện trưởng cũng không để ý cách xưng hô của mình đã từ tiểu Lý đổi thành gọi thẳng tên, điều này cho thấy Lý Dương đã đạt được sự coi trọng của hắn.

-Tốt

Với yêu cầu của Hoàng viện trưởng Lý Dương thấy rất kỳ lạ nhưng vẫn là làm theo. Lý Dương cẩn thận đặt cái chén vào trong chậu, Hoàng viện trưởng lập tức đổ nước vào bên trong.

Sau khi nước đổ đầy tám phần chậu, tất cả mọi người xung quanh đều há to miệng, ngay cả Lý Dương cũng vậy

Sau khi chậu được đổ đầy nước, đóa hoa sen bên trong cái chén liền lộ ra bên ngoài rồi nhẹ nhàng phiêu dâng.

Ngay chỗ miệng chén xuất hiện tám luồng ánh sáng trắng nhỏ hợp với luồng sáng lớn ở giữa tạo thành cảnh tượng khiêu vũ cực kỳ xinh đẹp, nhìn chúng giống như là những tiên nữ đang múa hát, nhìn rất là sinh động.

-Trường Sinh Bát, đây thật sự là Trường Sinh Bát

Tay Hoàng viện trưởng có chút run run, sắc mặt có vẻ vô cùng kích động, lúc này hẳn cũng không thêm để ý tới cái Trường Sinh Bát ở viện bảo tàng nữa.

-Gặp nước hoa liền động, ánh sáng thần thánh sẽ xuất hiện, tất cả đều đúng.

Mới Liễn lão có chút run lên, những lời này mọi người đều đã nghe qua, nhưng mà không ai ngờ được là truyền thuyết này lại là sự thật, hơn nữa nó còn đang xuất hiện trước mặt bọn họ.

- Gặp nước hoa liền động không phải chỉ nói có đóa hoa sen ở giữa, mà là chỉ toàn bộ tám đóa hoa sen bên ngoài nữa, toàn bộ hoa sen đều xuất hiện nhìn giống như là một hồ sen vậy

Hoàng viện trưởng có chút kích động nói:

-Ngộ quang tắc thần thánh, ánh sáng thần thánh chính là chỉ tám luồng ánh sáng nhỏ bên ngoài và luồng ánh sáng lớn ở giữa, đặc biệt là luồng ánh sáng lớn kia, khi nó xuất hiện thì giống như là tiên nữ đang khiêu vũ vậy, rất là thần kỳ

Những vị chuyên gia khác đều gật đầu, Hoàn lão nói không sai, tình huống trước mắt đã vượt ra khỏi sự tưởng tượng của họ, loại cảnh tượng thần kỳ này cả đời họ chưa từng thấy.

-Thần tích a

Lâm Lang hít vào một hơi, trước đó có thể nói là kỳ tích, nhưng cảnh tượng trước mặt này đủ để dung hai từ thần tích để miêu tả, những vị chuyên gia ở hiện trường ngoại trừ Hoàn lão ra thì không ai biết Trường Sinh Bát còn có hiện tượng này.

Lời của Lâm Lang được mọi người ủng hộ, thứ có thể hiện ra cảnh tượng đặc thù thì không phải là không có, nhưng xuất hiện hiện tượng thần kỳ giống như là Trường Sinh Bát trước mặt này thì chưa ai có thể nhìn qua cả.

-Lý huynh đệ, đây là chi phiếu trống, cậu cứ tùy ý điền vào, cái Trường Sinh Bát này bán cho tôi nhé?

Lâm Lang đột nhiên lấy ra một tờ chi phiếu rồi đưa cho Lý Dương, tất cả mọi người đều hiểu được Lâm Lang rất muốn có nó, cho dù là Lý Dương điền ba trăm, bốn trăm triệu hay nhiều hơn nữa thì Lâm Lang cũng trả.

-Lâm tiên sinh, đây là quốc bảo của Trung Quốc

Hoàng viện trưởng đột nhiên kêu một tiếng, trên mặt còn có chút bất mãn, Lâm Lang là do Hoàng viện trưởng mời tới, hẳn được mời tới chỉ để tăng thêm sự trao đổi giữa Trung Quốc với bên ngoài, nhưng lúc này Hoàng viện trưởng có chút hối hận vì đã mời Lâm lang tới đây.

-Tôi biết, đây tuyệt đối là quốc bảo của Trung Quốc, tôi cũng là người Hoa nên tôi coi trọng nó còn hơn tính mạng của mình

Lâm lang cười cười, lúc này hẳn cảm thấy chuyển về Trung Quốc này của mình không tệ chút nào, chỉ cần có thể nhìn thấy Trường Sinh Bát và những hiện tượng thần kỳ của nó thì cũng đủ thỏa mãn rồi.

-Thực xin lỗi Lâm tiên sinh, thứ này tôi không bán, nó cũng quan trọng hơn tính mạng của tôi

Lý Dương đột nhiên cười khê lắc lắc đầu, tất cả mọi người đều không có gì ngoài ý muốn, bọn họ đều là người thật sự yêu thích đồ cổ, mặc kệ là ai nếu có một món bảo bối như thế này đều không muốn bán, bọn họ đều xem chúng còn quý hơn tính mạng của mình.

Hoàng viện trưởng thở ra một hơi, hần nhìn Lý Dương càng thấy thuận mắt.

Lâm Lang cũng không có từ bỏ, hần nói với Lý Dương:

-Lý huynh đệ, cậu có thể suy nghĩ một chút hay không, tôi biết trên tay cậu có một đôi, tôi chỉ cần có một cái thôi, tôi nguyện ý ra năm trăm triệu NDT để mua cái Trường Sinh Bát này, đây chính là một cái giải trên trời rồi, Lý lão đệ, cậu thấy thế nào?

-Lâm tiên sinh, tôi đã nói qua, thứ này còn quan trọng hơn mạng sống của tôi, cho dù có nhiều tiền hơn thì cũng không quan trọng bằng tính mạng, có phải không?

Lý Dương cười cười, nói thật, lúc Lâm Lang nói giá năm trăm triệu Lý Dương cũng có chút động tâm, ngũ trăm triệu a, nếu đổi thành tờ một trăm thì có thể chứa đầy một phòng, Lý Dương còn chưa bao giờ có nhiều tài sản như vậy.

Nhưng mà khi nghĩ tới sự thần kỳ của Trường Sinh bát Lý Dương liền dè nén sự hấp dẫn đó xuống.

Trên toàn thế giới chỉ có một đôi, hơn nữa chúng còn nằm trên tay Lý Dương, sự kiêu ngạo khi có nó còn có giá trị hơn năm trăm triệu nhiều. Huống chi Lý Dương cũng không thiếu tiền, sau khi bán đấu giá Phi Thụy xong Lý Dương có hơn ba trăm triệu, ba trăm triệu và năm trăm triệu cũng không chênh lệch nhiều lắm.

-Này, Lý huynh đệ, cậu có thể suy nghĩ một chút không?

Lâm Lang hơi sững sốt, hần không ngờ cái giá năm trăm triệu Lý Dương còn từ chối, con số này cả đời một người chưa chắc đã có được. Hần sợ dĩ phải nói ra con số này không phải là không có dụng ý khác, hiệu quả thần kỳ của cái chén này cộng thêm lịch sử đặc thù của nó làm cho nó có giá trên trời.

-Lâm tiên sinh, tôi nghĩ là tôi không cần nghĩ nữa, tôi không thiếu tiền, tuy năm trăm triệu rất nhiều nhưng nó không có tác dụng gì lớn với tôi, lòng tốt của Lâm tiên sinh tôi xin nhận nhưng tôi sẽ không bán Trường Sinh Bát

Lý Dương lại lắc đầu, Hoàng viện trưởng đứng một bên suýt tí nữa là đã cười phá lên, sắc mặt dường như rất vui vẻ. Lâm Lang nhìn Lý Dương, lại nhìn Hoàng viện trưởng, cuối cùng yên lặng lắc lắc đầu, ý nghĩ thu mua Trường Sinh Bát lúc này có chút không hiện thực, chỉ có thể trở về nghĩ biện pháp khác mà thôi.

-Tiểu Lý, cậu có thời gian hay không, chúng ta một mình nói chuyện?

Hoàng viện trưởng lúc này có vẻ phi thường hòa ái, Liễu lão cũng đầy kỳ vọng nhìn Lý Dương, Liễu lão biết Hoàng viện trưởng lúc này muốn nói chuyện một mình với Lý Dương là có ý gì

Ý của Hoàng viện trưởng thật ra có rất nhiều chuyên gia đã nhìn ra, đặc biệt là người hiểu Hoàng viện trưởng càng thêm hiểu ý của hần. Hoàng viện trưởng chắc là nhìn trúng cái Trường Sinh Bát của Lý Dương, nói chuyện một mình chính là để khuyên Lý Dương quyền cái chén này ra, trước kia Hoàng viện trưởng đã không ít lần làm việc tương tự, việc này cũng đã đem lại vài món bảo bối cho viện bảo tàng Cố Cung.

Ví dụ tốt nhất là cái bình thời Vạn Lịch ở HongKong, nó chính là công của Hoàng viện trưởng, thứ đó và cái khạp của Lý Dương là giống nhau, đều là hàng hiếm, ngay cả thứ đó cũng bị Hoàng viện trưởng nói tới quyền góp vào viện bảo tàng.

Có điều rất ít người biết Hoàng Đức ở HongKong và Hoàng viện trưởng là an hem cùng cha khác mẹ, không có quan hệ này thì vật quý giá như vậy không ai nguyện ý quyền góp cả.

-Hoàng viện trưởng, hôm nay tôi rất vội vàng, hôm nào tán gẫu được không, chờ sau khi hoạt động lần này kết thúc tôi sẽ đến thăm nhà ngài, ngài đừng nhốt tôi ngoài cửa là được

Trong mắt Lý Dương hiện ra sự giả hoạt, ý của Hoàng viện trưởng hẳn đã đoán được, cái khạp thời Van Lịch Lý Dương còn không muốn quỳen chứ nói gì tới Trường Sinh bát, kêu Lý Dương quên ra không bằng cứ trực tiếp giết hẳn đi.

-Tiểu Lý, chỉ cần một chút thời gian, được không?

Hoàng viện trưởng có chút xấu hổ, nhưng cũng không có từ bỏ, Trường Sinh Bát có lực hấp dẫn quá lớn, huống hồ Lý Dương còn có một đôi.

-Hoàng viện trưởng, cảm ơn ngài coi trọng, ngài thấy đó, tôi thật sự không có thời gian

Lý Dương lại lắc đầu, hơn nữa còn cố ý kéo Bạch Minh lại để nói cho người khác biết hiện nay hẳn đang rất bận.

Lý Dương không có ngu, Hoàng viện trưởng biểu hiện càng tích cực thì mưu đồ lại càng lớn, đi theo ông nói chuyện phiếm mới là tên ngốc.

-Vậy được rồi

Hoàng viện trưởng bắt đắc dĩ lắc đầu, nhiều người như vậy đều ở đây, hẳn cũng không thể kéo Lý Dương đi được

Hoàng viện trưởng không ní chuyện, mọi người xung quanh cũng không nói chuyện, ngắm nhìn cảnh tượng thần kỳ của Trường Sinh Bát mà không bị ai quấy rầy mới là tốt nhất.

-Tiểu Lý, cái chén Trường Sinh Bát còn lại là ở trong tay thầy cậu phải không?

Hoàng viện trưởng đột nhiên lặng lẽ đến gần Lý Dương rồi nhỏ giọng hỏi một câu, Lý Dương nghi ngờ nhìn Lý Dương, cuối cùng vẫn gật gật đầu.

-Tốt lắm, không có việc gì, cái chén Trường Sinh Bát của cậu là thứ tốt nhất trong lần giao lưu này

Hoàng viện trưởng đột nhiên cười cười, lời hẳn nói không có ai phản đối, nếu nó không phải là thứ tốt nhất thì không ai có thể đạt được vị trí này cả.

-Đúng vậy, Lý lão đệ, thật không ngờ cậu còn có món bảo bối tốt như vậy a, nó chính là vua trong đợt bình xét kiếm tiện nghi đợt này

Bạch Minh cũng hưng phấn kêu một tiếng, chỉ có Lý Dương là có vẻ hồ đồ, Hà lão không có nói cho hẳn là trong hội giao lưu còn có việc này

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

328. Chương 328: Dụng Ý Của Hà Lão.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

-Lý lão đệ, vua trong những thứ có được từ chiến tiện nghi là do chúng tôi tự phong, thứ có giá trị cao nhất lại dùng ít tiền nhất trong mỗi lần giao lưu sẽ có danh hiệu này, tuy là không có phần thưởng gì nhưng đây là một loại vinh quang, đúng rồi, cái chén này cậu mua bao nhiêu tiền?

Bạch Minh giải thích với Lý Dương một câu, sắc mặt thì vẫn hưng phấn như cũ, dường như chủ nhân của cái chén này là hẳn chứ không phải là Lý Dương vậy.

-Hai cái chén mua được ở những nơi khác nhau, cái này hẳn là mua ở Nghiễm Châu, lúc đó mua với giá một vạn

Lý Dương suy nghĩ một chút, cái dụng giá ba vạn mua ở Minh Dương đang nằm trong tay Hà lão.

-Nghiễm Châu? Lúc cậu tham gia đại hội giao dịch nguyên thạch ở Bình Châu à?

Liều lão đột nhiên hỏi một câu.

Chuyện Lý Dương đổ thạch ở Bình Châu mọi người đều có nghe qua. Một người lại giải ra ba khối Thủy Tinh Chung, trong đó còn có một khối cực phẩm Huyết Mỹ Nhân, việc này đã trở thành truyền kỳ lưu truyền khắp nơi rồi.

-Không phải, là lần chúng tôi xem xét cổ ngọc

Lý Dương lắc lắc đầu.

-Xem xét cổ ngọc, chẳng lẽ là buổi tối hôm đó?

Liều lão lại hỏi, ánh mắt còn trừng thật to.

Lý Dương lại gật đầu, Liều lão lắc đầu không nói gì thêm, buổi tối ngày hôm đó Lý Dương đi cả đêm làm cho bọn họ lo lắng thật lâu, có điều Lý Dương ra ngoài rất có giá trị, đi rất tốt. Nếu sớm biết trong chợ đen có bảo bối này thì cho dù chậm trễ thời gian xem xét cổ ngọc thì ông cũng phải đến đó một lần.

Hoàng viện trưởng nhìn Lý Dương, lại nhìn nhìn Lâm Lang rồi đi ra ngoài.

Hoàng viện trưởng rồi đi không ai để ý, bọn họ đều thay phiên nhau quan sát hiện tượng thần kỳ của Trường Sinh Bát, một lúc lâu sau mọi người mới tản đi.

Tất cả chuyên gia đều trở về phòng quan sát những món đồ cổ khác, có điều sau khi thấy Trường Sinh Bát thì nhìn lại những thứ này mọi người cũng không quá mức rung động.

Có thể kiếm được món lời mấy nghìn vạn đã là rất giỏi, nhưng khi so sánh với cái chén chỉ mua một vạn lại có người trả giá năm trăm triệu thì mọi người không còn chút kiêu ngạo nào nữa.

Lý Dương không có ảnh hưởng gì, hắn vẫn tiếp tục quan sát những thứ mà mấy vị chuyên gia mang tới.

Những thứ bảo bối này ngoại trừ tranh chữ mà Lý Dương không hiểu ra thì những thứ khác đều rất đặc sắc, ngoài trừ nơi này thì trong nước không có chỗ nào có thể thấy nhiều thứ có được từ chiếm tiện nghi như thế.

Đã qua giữa trưa, Lý Dương nhờ vào năng lực đặc thù rất nhanh đã xem xong một phần ba số bảo bối, khi nhân viên gọi mọi người đi ăn trưa Lý Dương còn cảm thấy có chút tiếc nuối.

Cơm trưa ăn tại phòng kế bên, trong phòng đã có vài cái bàn trống được dọn sẵn, trên mỗi bàn còn có hai bình rượu.

Lúc trở lại phòng chính, hề là chuyên gia tới gần Lý Dương đều hữu hảo bắt chuyện với hắn, những chuyên gia trước kia có chút khinh thường Lý Dương đều thu lại ý nghĩ này.

Một ít chuyên gia còn đang phân vân về nhà có nên viết một chương luận văn gì gì đó hay không, cổ cung xuất hiện đồ dỏm không phải là chuyện chính, thứ quan trọng là hiện tượng thần kỳ của Trường Sinh bát, chỉ cần có chút văn vẻ là có thể miêu tả lại hiện tượng này cho mọi người hiểu.

Việc này không những có thể kiếm được chút tiền tiêu vặt còn có thể giúp mình trở nên nổi tiếng.

-Lý Dương, cậu cần phải để tâm một chút, tôi thấy Hoàng viện trưởng còn không có từ bỏ ý đồ đâu

Trên bàn cơm, Bạch Minh đột nhiên nói với Lý Dương một câu, nói xong lại ngẩng đầu cười nói với những người khác, lời hắn nói Lý Dương từ sớm đã đoán được.

Lý Dương giật mình nhìn xung quanh, mọi người đều đang ngồi nói chuyện phiếm, ngoại trừ bàn trung tâm thì những bàn khác đều đã ngồi đầy người.

Bàn trung tâm không có người ngồi?

Lý Dương lập tức nhìn mọi người xung quanh, ngoại trừ Hoàng viện trưởng thì những người khác đều có mặt đầy đủ, Lý Dương có chút hiểu ý của Bạch Minh.

Hoàng viện trưởng chính là người chủ trì hội giao lưu, bây giờ ông không có ở đây khẳng định đây là chuyện không bình thường, Lý Dương có cảm giác việc Hoàng lão biến mất có quan hệ với Trường Sinh bát.

Sau khi chào hỏi mọi người, Lý Dương đi ra ngoài, Lưu Cương đang ngồi trên xe nói chuyện phiếm với lái xe, khi thấy Lý Dương đi ra hẳn lập tức ra đón.

-Đưa điện thoại cho tôi

Nhìn thấy Lưu Cương, Lý Dương lập tức nói một câu, lúc vào bên trong điện thoại đều phải tắt máy, Lý Dương ngại mang theo điện thoại nên giao cho Lưu Cương bảo quản, Lưu Cương không có quyền tiến vào bên trong nên hẳn không biết có chuyện gì xảy ra.

-Lý ca, xảy ra chuyện gì?

Lưu Cương hỏi một câu.

-Không có việc gì, chỉ có chút bất an thôi, tôi gọi điện thoại cho Hà lão một chút

Nghe Lý Dương nói gọi điện thoại cho Hà lão, Lưu Cương cũng không hỏi nhiều, mặc kệ xảy ra chuyện gì, chỉ cần Hà lão biết thì sẽ xử lý tốt thôi, quyền uy của ông không đơn giản một chút nào cả.

-Ông biết là cháu chồng đỡ không được nên gọi điện thoại cho ông

Điện thoại mới vừa bắt máy liền truyền tới tiếng cười to của Hà lão, Lý Dương hơi hơi sửng sốt, vội vàng hỏi:

-Ông, sao ông biết cháu sẽ gọi điện cho ông?

-Cái Trường Sinh bát của cháu rất không tệ, Hoàng viện trưởng vừa mới gọi điện thoại cho ông, ngay lập tức cháu liền gọi tới

Giọng của Hà lão rất là vui vẻ, Lý Dương thậm chí còn nghe ra một tia đắc ý, Lý Dương đang nghi ngờ có phải là mình đã nghe nhầm không nữa.

-Ông, Hoàng viện trưởng gọi điện cho ông làm gì?

Lý Dương lại vội vàng hỏi một câu, thì ra Hoàng viện trưởng rời khỏi là để gọi điện cho Hà lão, khó trách trên bàn trung tâm không có ai ngồi.

-Còn có thể có chuyện gì, tên này thấy có thứ tốt nên nhịn không được, cái Trường Sinh bát của cháu làm cho hắn sắp phát điên rồi, tên này quán lấy ông đòi ông quyền nó cho viện bảo tàng...

-Quyền, ông, đừng nói là ông đã ứng nhé?

Hà lão còn chưa nói xong thì Lý Dương đã vội hỏi, hẳn lo lắng không phải là không có nguyên nhân, Hoàng viện trưởng thấy tự mình không có cơ hội để cho Lý Dương quyền góp nên trực tiếp đi tìm Hà lão. Nếu Hà lão thật sự làm chủ đáp ứng thì hẳn cũng không tiện đáp ứng, Hà lão không chỉ là thầy của hắn mà còn giúp hắn rất nhiều chuyện, lời của ông Lý Dương không thể không suy nghĩ.

-Ha ha, nhìn cháu gấp kìa, còn nhớ lời của ông không, đồ vật là của cháu không ai có thể ép buộc cháu cả, ông không có đáp ứng hắn, tên này đoán chừng chuẩn bị chạy tới Minh Dương tìm ông rồi, sau khi hội giao lưu kết thúc thì cháu cứ đi chơi vài ngày, đừng vội trở về

Hà lão cười to một tiếng, Lý Dương cuối cùng cũng có chút yên tâm, Hà lão không đáp ứng là tốt rồi, thứ này chính là bảo bối của hắn, thứ này giống như là mạng của hắn vậy, người ta dùng năm trăm triệu để mua hẳn còn không đồng ý nói chỉ tới việc quyền góp.

-Tốt, ông, ông đừng có đáp ứng Hoàng viện trưởng đó, ông đáp ứng cháu cũng không đồng ý đâu, đây chính là mạng sống của cháu đấy?

Lý Dương thở dài một hơi, hẳn gọi điện thoại là để dự phòng, Lý Dương cũng không ngờ đường đường là viện trưởng viện bảo tàng Cổ Cung còn có thể tìm tới tận nhà để xin quyền góp.

-Được rồi, cho dù nó là của ông thì ông cũng không quyền nó đâu, cháu cứ yên tâm đi

Hà lão lại cười to một tiếng, Hà lão đã đáp ứng thì không còn vấn đề gì nữa, cho dù là Hoàng viện trưởng tự mình tới cửa cũng không thể lấy nó đi.

Lý Dương đột nhiên lại nghĩ tới việc Hà lão cố ý bảo mình mang cái chén Trường Sinh Bát tới, có phải là lúc đó ông đã đoán trước có việc này rồi hay không, ông biết Hoàng viện trưởng có ý như vậy nên mới cố ý cầm một cái.

Như vậy, nếu biết Lý Dương có hai cái, một cái lại đặt ở chỗ Hà lão nên Hoàng viện trưởng chắc chắn sẽ đặt sự chú ý lên người Hà lão, mọi người đều hiểu được Hà lão đồng ý chẳng khác nào Lý Dương đồng ý.

Lý Dương càng nghĩ càng thấy đúng, lúc đó Hà lão cố ý bảo mình mang nó theo, hơn nữa còn dặn Lý Dương phải truyền ra hẳn còn một cái chén nữa, nếu không phải là cố ý hấp dẫn Hoàng viện trưởng thì ông cũng vì giảm bớt áp lực cho Lý Dương để cho hắn yên tâm học hỏi.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Lý Dương cũng không còn lo lắng nữa,

Trước khi có nghiên cứu về đồ cổ, cái chén này cho dù ở trong tay Lý Dương thì nó cũng không đáng bao nhiêu tiền. Sau khi nghiên cứu sâu về đồ cổ, Lý Dương càng ngày càng thích văn hóa cổ Trung Quốc, hẳn thật sự đã cảm nhận được mị lực của nó. Muốn từ tay hắn lấy đi bảo bối chính là cắt thịt của hắn nên tất nhiên là hắn sẽ không đồng ý.

Có điều nhớ tới biểu hiện ngày hôm nay của Hoàng viện trưởng, tâm trạng không yên của Lý Dương lại một lần nữa nổi lên, trong này khẳng định Hoàng viện trưởng sẽ không dung bạo lực, có điều quần quít là chuyện tất nhiên, hiện tại Lý Dương dù sao vẫn là chuyên gia của viện bảo tàng Cổ Cung đó.

Lý Dương quyết định sao khi chuyện này chấm dứt phải ngay lập tức đem cái chén này chuyển đến nhà Hà lão, hơn nữa còn phải đặt trong nơi bảo hiểm của Hà lão, đánh chết cũng không thể lấy nó ra.

Sau khi hiểu rõ mọi chuyện, Lý Dương đi trở về, trước khi đi hắn còn bảo Lưu Cương đi ăn cơm trước, một lát nữa tới đón hắn cũng không muộn. Buổi chiều Lý Dương còn phải tiếp tục xem những món bảo bối này, mỗi thứ đều có chỗ để cho Lý Dương học tập cả.

Sau khi ăn cơm trưa xong tất cả chuyên gia không có nghỉ ngơi mà trở lại tiếp tục xem xét những món bảo bối, triển lãm chỉ có một ngày, nếu muốn xem hết những món bảo bối này thì không thể để phí thời gian được.

Đặc biệt còn có chuyên gia muốn nhìn Trường Sinh bát của Lý Dương, buổi sáng1 bọn họ quả thật là vẫn chưa xem đủ.

Mấy vị chuyên gia lại chia nhau đi xung quanh xem xét, buổi chiều cũng không có tái xuất hiện cảnh tượng mọi người vây lại như buổi sáng nữa.

Mãi cho đến hoạt động ngày hôm nay chấm dứt Hoàng viện trưởng cũng không có ở đây xuất hiện làm cho mọi người có chút kỳ quái, chỉ có Lý Dương mơ hồ hiểu một chút nhưng không dám xác định.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

329. Chương 329 : Chuyện Vui Ở Nông Thôn.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Ba ngày sau, hội giao lưu bế mạc, tất cả những người tham gia lần giao lưu này đều có cảm giác không tệ.

Lý Dương thu hoạch lớn nhất, đặc biệt là hay ngày sau, những chuyên gia đều kể lại quá trình bọn họ chiếm tiện nghi, có rất nhiều chuyện Lý Dương không thể nào nghĩ đến mà lại xuất hiện.

Giống như cái bình thời Càng Long, vị chuyên gia này không ngờ là thấy nó trên một tờ báo, trên tờ báo có một tấm ảnh chụp, người được phỏng vấn là một nông dân, người nông dân lúc đó đang ngồi trong phòng mình.

Trong tấm ảnh còn có một cái bình, vị chuyên gia này lúc đó vừa nhìn cái bình là biết nó không phải vật bình thường nên rất nhanh tìm tới cửa hơn nữa còn dùng một cách xảo diệu để mua nó đi. Cho tới khi thứ này được bán ra ngoài người nông dân này vẫn chưa biết cái bình này là thứ rất có giá trị.

Ngoại trừ nó ra thì những vị chuyên gia khác đều có những cách chiếm tiện nghi của riêng mình, không ai giống ai, điều này làm cho Lý Dương vô cùng kinh ngạc. Kiếm tiện nghi không phải chỉ dựa vào năng lực mà còn phải dựa vào sự may mắn nữa.

Trong ba ngày này, Hoàng viện trưởng đều không có xuất hiện, tất cả hoạt động đều giao cho hội trưởng hội sưu tầm Tổng hội trưởng, việc này làm cho những chuyên gia khác có chút kinh ngạc, nhiều lần trao đổi trước Hoàng viện trưởng chưa bao giờ vắng mặt, vậy mà lần này ông lại không thấy đâu.

Chỉ có Lý Dương là biết rõ, Hoàng viện trưởng có lẽ đang ở Minh Dương, hơn nữa còn đang ở chỗ của Hà lão.

Buổi tối ngày cuối cùng, tất cả chuyên gia đều tụ hợp lại ăn một bữa cơm tối, trong ba ngày tiếp xúc, không có ai dám vì Lý Dương trẻ tuổi mà xem thường hắn, tất cả mọi người đều xem Lý Dương là người ngang hàng rồi.

Không chỉ có Lý Dương đạt danh hiệu vua chiếm tiện nghi, việc giảng giải về cái khạp thời Vạn Lịch và Trường Sinh Bát, Lý Dương kể lại rất rõ ràng, những chi tiết nhỏ hắn kể rất rõ ràng, phần lớn chuyên gia sau khi nghe kể mới chú ý tới, nếu không có Lý Dương nhắc nhở bọn họ căn bản là không thể thấy, việc này đã nâng cao danh tiếng và địa vị của Lý Dương lên rất nhiều.

Điều này làm cho những vị chuyên gia rất cảm thán, Lý Dương còn rất trẻ, có thể chiếm tiện nghi là nhờ vào may mắn, sự cẩn thận và trí thức của hắn mới là thứ quan trọng, quả nhiên năng lực mới là quan trọng nhất, cho dù là có vận may nhưng không có kiến thức thì cho dù có gặp bùa bối thì cũng sẽ bỏ qua mà thôi.

Đồng thời, cũng có rất nhiều người ghen tị với Hà lão, học trò thiên tài như Lý Dương còn khó tìm hơn cả cái chén Trường Sinh Bát, Hà lão vậy mà có thể gặp được Lý Dương hơn nữa còn nhận hắn làm học trò, Hà lão mới là thật sự là vua chiếm tiện nghi.

Sau khi hội giao lưu kết thúc, Lý Dương cũng không có lo lắng gì, mấy ngày nay Hoàng viện trưởng không có xuất hiện đủ để thấy ông không đạt được kết quả gì tốt ở chỗ Hà lão.

Sau này nếu có cơ hội thì Lý Dương sẽ giúp viện bảo tàng Cố Cung làm chút việc, dù sao thì hắn cũng là chuyên gia của viện bảo tàng Cố Cung, có điều muốn hắn quỳ ra thứ này thì hắn tuyệt đối không làm được, hắn không phải là thánh nhân, huống hồ thánh nhân cũng chưa chắc có thể làm việc này.

Sáng ngày hôm sau kể từ hội giao lưu kết thúc, Lý Dương rời giường rất sớm, ngày hôm qua Lý Dương đã hẹn với Mao lão và Bạch Minh đi Mật Vân đào bảo.

Bắc Kinh cũng có rất nhiều khu nhà cũ, đáng tiếc từ sớm đã bị đào móc qua rất nhiều lần, cho dù có thứ tốt thì từ sớm đã bị người khác đào móc cả rồi.

Huyện Mật Văn nằm ở chân núi Yến Vân bên ngoài 80 km ở hướng Đông Bắc Bắc Kinh, nơi này có không ít nơi để đi, gần đây khách du lịch tới nơi này không ít.

Mật Văn cũng là một thành thị lâu đời, có điều đám người Lý Dương cũng không có quá nhiều hi vọng với nơi này. Đầu năm nay muốn tìm đồ tốt trong những khu như thế này không phải là chuyện dễ dàng gì, đừng nói nơi này là thị trấn gần Bắc Kinh, cho dù là khu nông thôn vùng Tứ Xuyên cũng đã bị người đào móc qua cả rồi.

Trong thời đại trào lưu sưu tầm đồ cổ càng ngày càng nóng thế này thì chỉ cần một nơi có chút lịch sử đều bị người đến đào bảo qua cả rồi.

Không đến tám giờ, Lý Dương và Lưu Cương đi tới chỗ hẹn với Bạch Minh, Mao lão, Bạch Minh, Mao lão mà một người trung niên hơn ba mươi tuổi đang đứng chờ ở đó, bên cạnh đó còn có một chiếc xe ô tô đang đỗ bên cạnh.

-Thầy Bạch, vị này là?

Xuống xe, Lý Dương nghi hoặc hỏi Bạch Minh một câu, bọn hôm nay họ phải đi đào bào vật, sao lại mang theo một người xa lạ thế?

-Lý lão đệ tôi giới thiệu cho cậu một chút, đây là Cận Đại Hải, chỗ mà chúng ta đi là thông trang của hân Bạch Minh nhìn thấy Lý Dương, lập tức nhiệt tình tiến lên chào hỏi Lý Dương, Lý Dương gật đầu với người trung niên này, người trung niên ngay lập tức luống cuống tay chân, trên mặt thì nở một nụ cười chất phát.

Người trung niên này khoảng 35,36 tuổi, nước da ngăm đen, bộ dáng rất trung hậu, Lý Dương cũng không biết Bạch Minh tìm được hân từ đâu, Bạch Minh chưa nói, Lý Dương cũng sẽ không hỏi.

Hỏi thăm vài câu, mọi người lập tức lên xe rời đi, Lý Dương và Lưu Cương đi xe của mình, ba người kia thì đi chiếc xe đỗ bên cạnh, hai xe bắt đầu xuất phát tiến về Mật Vân.

Hơn một giờ sau, mọi người đã tới Mật Vân, xuống xe, mọi người quả thật là phát hiện ra có vài kiến trúc cổ.

Ở giữa thôn có một ngôi nhà cổ có kiến trúc Tứ Hợp Viện, nghe Cận Đại Hải giới thiệu thì đây là do một vị quan cuối thời Thanh xây dựng, nó đã có hơn 100 năm lịch sử, nó là kiến trúc cổ xưa nhất ở nơi này.

Có điều, mục đích của đám người Lý Dương không phải là nơi này mà là căn nhà cũ bên cạnh, chủ nhân của căn nhà này họ Cận, năm nay hơn 60 tuổi, trước kia là thầy giáo, ông là người có trình độ văn hóa tốt nhất thôn.

Bên trong thôn tràn đầy cảm giác của phong cách cổ xưa, Lý Dương và Bạch Minh nhìn nhau, hai người đều thấy sự cảnh giác trong mắt đối phương.

Càng là như vậy thì càng có cảm giác âm mưu, Bạch Minh từ sớm đã quen biết Cận Đại Hải, nhưng mà hân cũng không dám hoàn toàn tin tưởng người này, trong vòng luẩn quẩn của đồ cổ, một cái bẫy chuẩn bị sẵn từ vài năm trước không phải là không có.

-Thầy Bạch, thầy Mao, thầy Lý, chính là chỗ này

Cận Đại Hải đi tới gần cánh cửa rồi lớn tiếng kêu lên:

-Chú ba, chú ba, có nhà không?

-Ai a?

Bên trong cánh cửa truyền lại một tiếng nói già nua, giọng nói giống như của người bảy tám mươi tuổi vậy không hề có chút sức lực nào.

-Chú ba, là Đại Hải đây

Cận Đại Hải vội kêu lên rồi xoay người nhìn Bạch Minh cười nói:

-Thầy Bạch, vừa lúc có chú ba tôi ở nhà

Một lát sau, cánh cửa gỗ mở ra, một ông lão lưng còn từ bên trong đi ra, hơn nữa trên mặt còn có rất nhiều nếp nhăn, căn bản không giống như bộ dáng sáu mươi tuổi mà Cận Đại Hải miêu tả.

-Chú ba của tôi trước đây gặp phải nạn đói, trong nhà cũng không có khá giả gì nên bây giờ mới có bộ dạng như bây giờ

Cận Đại Hải giống như bất sự hoài nghi của mọi người nên đột nhiên quay đầu lại giải thích một câu, Bạch Minh, Mao lão đều không nói gì, Lý Dương thì đánh giá cái sân mà không nói gì.

Sân không lớn, trên mặt còn lộ ra những viên gạch, Lý Dương dùng đặc thù năng lực quan sát một chút, không ngờ chúng lại có hai tầng màu vàng nhạt, những thứ này quả thật là cổ xưa.

Trước phòng khách là một cái sân dài hơn mười thước, sân phòng khách hướng về mặt trời, bên trong không phải u ám như bọn họ tưởng tượng mà là rất sang sủa.

Vừa vào cửa, còn chưa có đi vào thì hai mắt Bạch Minh và Mao lão đều sang lên, hai người nhìn thoáng qua Lý Dương, trong mắt Lý Dương lúc này cũng tràn đầy sự kinh ngạc.

Ba người nhanh chóng đi vào, ở giữa phòng khách là một cái bàn dài màu vàng có phong cách cổ xưa, giữa bàn dài có đặt ột cái lư hương đồng, xung quanh đặt rải rác vài thứ, Lý Dương thậm chí phát hiện một bộ bài pu-khơ ở xung quanh.

Mấy thứ này Bạch Minh và Mao lão cũng không để ý, bọn họ bây giờ đang bị chiếc bàn dài hấp dẫn, hai người vốn chỉ tùy ý đi một nơi lại gặp phải đồ tốt như thế này.

Cái bàn dài này là một cái bàn có khắc Cúc Hoa Lê không tồi, phong cách của nó rất cổ xưa, dựa theo tạo hình và điêu khắc thì nó thuộc về thời Minh, vật như thế mấy năm gần đây rất là hút hàng.

-Thầy Bạch, cái bàn này thế nào? Trước đó có người xem qua, muốn mua, nhưng mà chú ba tôi không đồng ý, gần đây con trai út của hần muốn tới Bắc Kinh cưới vợ, thiếu tiền nên mới có ý bán nó vì vậy mới nhờ tôi tìm dùm, lúc ấy tôi nghe việc này liền nghĩ tới ngài, ngài chính là chuyên gia phương diện này mà

Cận Đại Hải nhìn Bạch Minh nói, ông lão kia cũng không lên tiếng mà yên lặng ngồi trên ghế, thỉnh thoảng ông còn liếc nhìn cái bàn dài, ánh mắt có chút không thể từ bỏ.

-Thứ này thoát nhìn không tệ, chúng tôi quan sát thêm một chút rồi tính

Bạch Minh gật gật đầu, ánh mắt thì chưa từng rời khỏi cái bàn, Mao lão cũng giống như hần vậy, hơn nữa ông còn mang kính mắt cẩn thận nhìn, thỉnh thoảng còn lấy tay sờ nó.

Một lát sau, Mao lão và Bạch Minh đều ngồi xuống nhìn cái bàn, lúc này trong lòng Bạch Minh đang rất kích động.

Lần này là do hần chủ động đưa ra ý đi đào bả, Lý Dương và Mao lão đều là người đi theo giúp vui mà thôi, thứ này mà có bán thì sẽ bán cho hần. Từ tình huống trước mắt xem ra thứ này là một cái bàn thời Minh, nếu đem bán đấu giá thì nó có giá ít nhất cũng mấy trăm vạn.

-Đáng tiếc a

Mao lão đột nhiên lắc lắc đầu, Bạch Minh vội vàng nhìn về phía Mao lão, Lý Dương cũng ngồi xổm xuống nhìn, Mao lão chỉ về cái góc bàn, ở góc bàn có một chút mực nát, mặc dù được tu bổ đơn giản, nhưng quả thật nó là một điều đáng tiếc với cái bàn này.

Ngẫm lại thì thấy cũng bình thường, thứ này làm bằng gỗ nên việc bị mối mọt ăn một chút cũng là việc bình thường, có thể bảo tồn giống như mới thế này đã là việc không dễ rồi.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

330. Chương 330: Có Chỗ Xem Không Rõ.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Bạch Minh cũng có chút đau lòng vì chỗ bị hỏng này, nhưng cũng không có thật sự để ý.

Mao lão và Bạch Minh đồng thời ngăn người xem phần đáy bàn, tuy có chút tối nhưng nhìn cũng là đồ lâu đời.

Bạch Minh và Mao lão đồng thời gật gật đầu, Mao lão còn hăm mộ nhìn Bạch Minh, điều này làm cho Bạch Minh có chút kích động trong lòng nhưng hần vẫn duy trì bình tĩnh.

Lý Dương trong lòng cũng có chút hăm mộ Bạch Minh, nhưng mà chỉ hăm mộ thôi chứ không có ý gì khác. Những thứ mà hần chiếm tiện nghi được còn tốt hơn thứ này nhiều, hơn nữa Lý Dương cũng đã thấy rất nhiều bảo bối rồi nên sẽ không đi ghen tỵ với người khác.

-Thầy Bạch, thế nào? Cái bàn này các người mua không?

Chờ Bạch Minh đứng dậy, Chu Đại Hải liền hỏi, ông lão kia cũng ngẩn đầu nhìn thoáng qua Bạch Minh.

Mao lão lấy tay vuốt ve phần mép cái bàn, cái bàn này rất không tệ, có đầy đủ các biểu hiện của một món đồ cổ.

-Không phải cái bàn, là cái bàn dài

Mao lão nói một câu, Cận Đại Hải có chút sững sốt, hần vội vàng nói:

-Bàn dài hay không bàn dài gì cũng được, nó không phải là bản để đồ vật ư, nó chỉ cao và dài hơn bàn bình thường một chút mà thôi

Mao lão cười khở lắc đầu rồi không nói chuyện nữa, nói chuyện với tên này hoàn toàn tìm không thấy điểm chung.

Lý Dương hiểu ý Mao lão, bàn dài và bàn có tác dụng gần giống nhau nhưng ý nghĩa lại khác nhau.

Bàn và Án có chỗ khác nhau lớn nhất đó là trên mặt tinh thần, ở thời cổ đại bàn và Án có tầm quan trọng hoàn toàn khác nhau, Án thì phải cao hơn bàn nhiều, ví dụ như Án đặt lư hương, bài vị tổ tiên thì phải làm cao hơn nhiều, bình thường những thứ dung để thờ cúng thì thường được đặt lên Án chứ không ai đặt lên bàn cả.

Cũng vì nguyên nhân này mà Án thời cổ đại thường được làm bằng những loại gỗ cao cấp, cái bàn dài trước mặt này chính là một trong số đó, chỉ tiếc là những thứ này Cận Đại Hải đều không biết, Mao lão nói với hần chẳng khác nào đàn gảy tai trâu.

-Nếu có thầy Thái đi cùng là tốt rồi

Bạch Minh đột nhiên lắc đầu nói một câu, Lý Dương và Mao lão đều gật gật đầu, thầy Thái trong lĩnh vực này tuyệt đối có quyền uy, trên phương diện này nhân lực của ông mạnh hơn mọi người rất nhiều, nếu có ông ở đây thì cái bàn này rất nhanh có thể biết được tốt xấu.

-Rất cuộc là các người có mua hay không, đừng có chà xát nữa

Ông lão đột nhiên nói một câu, khi nói còn có vẻ mất bình tĩnh, nói xong lại đứng lên rồi đi vào bên trong.

Bạch Minh nhìn thoáng qua kia Cận Đại Hải rồi vội vàng chạy theo.

-Ông lão, ngài đừng nóng vội, chúng tôi mua nó, ngài muốn bao nhiêu tiền?

Bạch Minh mỉm cười hỏi ông lão, cái bàn dài này rất tốt, Mao lão và Lý Dương cũng không phản đối. Ba người bọn họ là chuyên gia giỏi trong nước, Bạch Minh cho dù không tin chính mình cũng sẽ tin tưởng Mao lão và Lý Dương, đặc biệt là Lý Dương, vua kiếm tiện nghi.

Ông lão nói:

-Con tôi phải kết hôn, nhà gái yêu cầu phải có nhà ở, bây giờ tôi còn thiếu 120 vạn. Nói thật, cái bàn này mấy năm trước chuyên gia đã từng xem qua, bọn họ nói nó có giá hơn trăm vạn, tôi cũng sẽ không lấy nhiều, 120 vạn, mấy năm nay nó cũng không phải chỉ tăng thêm 20 vạn phải không?

-Một trăm hai mươi vạn?

Bạch Minh quay đầu lại nhìn thoáng qua cái bàn, xem ra ông lão này không phải là không biết giá trị của nó.

Có điều cũng may đây là giá của vài năm trước, mấy năm nay giá của những thứ này tăng lên rất nhiều, một cái bàn dài như thế này nếu đem đi đấu giá thì ít nhất cũng được sáu bảy trăm vạn. Cho dù có rẻ hơn thì cũng phải hơn bốn trăm vạn, nếu có thể mua với giá 120 vạn thì sẽ lời được hơn trăm vạn.

-Ông lão, mấy năm trước là mấy năm trước, hiện tại là hiện tại, cái bàn này thật sự không tệ, nhưng mà bây giờ đang khủng hoảng tài chính, cái bàn này nếu bán với giá 120 vạn thì lại có chút đắt

Lý Dương đang xem xét cái bàn khi nghe Bạch Minh nói vậy cũng ngừng xem xét tiếp, không ngờ Bạch Minh cũng là một tên gian thương, ngay cả khủng hoảng kinh tế cũng lôi vào đây.

Mao lão lắc đầu cười cười, ông cũng không có ngoài ý muốn với việc này, chuyên gia cũng là nhân, thấy được đồ tốt thì cũng muốn dung giá rẻ nhất để mua nó.

-Anh lừa ai vậy? Tôi nói thật cho mọi người biết, mấy ngày trước đã có người tới xem qua, hơn nữa còn kiểm tra kỹ thuật gì gì đó nữa, cái bàn này chắc giá 120 vạn, bớt 1 xu tôi cũng không bán

Giọng của ông lão lớn hơn không ít, hơn nữa ông ta còn khinh thường nhìn Bạch Minh, khủng hoảng kinh tế cùn4 không thể nào trả giá giúp Bạch Minh được.

Bạch Minh cười khổ, trong lòng cũng có chút khấn trương, xem ra người chú ý tới thứ này không ít.

Suy nghĩ một chút Bạch Minh vẫn chưa từ bỏ, hắn vẫn tiếp tục mặc cả với ông lão, Lý Dương và Mao lão thì nhìn những thứ khác trong phòng, xem thử coi có cái gì tốt nữa không.

Cái Lư hương kia Lý Dương không để ý tới, nhìn thì nó thật cổ nhưng mà cùn4 lắm thì nó cũng chỉ là thời dân quốc mà thôi, giá trị không cao, thứ thế này ở những cửa tiệm đồ cổ bình thường cũng có thể thấy được, Lý Dương quả thật là không hề có chút hứng thú nào với nó.

Trong phòng không có cái gì đáng giá, bên trong thì có một cái giường củ, Mao lão và Lý Dương đều vội vàng đi vào xem.

Nhưng mà nhìn thoáng qua hai người lập tức thất vọng, đây là một cái giường gỗ rất bình thường, tuy có chút cổ nhưng tuyệt đối là không tới sáu mươi năm.

Trở lại phòng khách, Bạch Minh vẫn còn mặc cả với ông lão, Cận Đại Hải còn thỉnh thoảng nói giúp Bạch Minh vài câu, nhưng mà ông lão kia thì không nói gì, 120 vạn là 120 vạn, một xu cũng không bớt.

Lý do của ông lão cũng rất đơn giản, con trai kết hôn cần nhiều tiền như vậy, không đủ liền thì mua không được nhà, không mua được nhà thì không thể cưới vợ, nếu không cưới vợ được thì cần gì bán nó.

-Một trăm hai mươi vạn cũng có thể, Bạch Minh cũng còn kiếm được một ít

Mao lão thở dài rồi nói với Lý Dương, trong phòng khách chỉ còn 2 người bọn họ nên không sợ bên ngoài có người nghe được.

Lý Dương gật gật đầu, trong lòng thì suy nghĩ có cần nói với Trịnh Khải Đạt một chút về việc này không, nếu sau này Bạch Minh muốn bán nó thì cũng có thể bán đấu giá ở công ty của bọn họ, cái bàn dài này chính là một thứ tinh phẩm đó.

Lý Dương thuận thế ngồi lên ghế, cái ghế này thoát nhìn rất cổ, nhưng kỳ thật là một món đồ mới được làm, Mao lão cũng ngồi ở bên cạnh, ghế dựa mới từ sớm hắn đã nhìn ra.

Nhìn cái bàn dài, Lý Dương chậm rãi sử dụng năng lực đặc thù, thời gian gần đây hắn thường xuyên sử dụng năng lực đặc thù, hiện tại Lý Dương đã có thói quen trước xem xét sau đó dung năng lực đặc thù để kiểm tra lại, như vậy thì càng có thể học được nhiều hơn.

Hình ảnh lập thể xuất hiện rồi bao phủ cái bàn dài, ngay sau đó, Lý Dương trợn mắt ngồi ngay đó

Cái bàn dài mà ba người thấy không tệ không ngờ chỉ có một tầng màu vàng nhạt, cái bàn dài chỉ có một chân bàn là có bảy tầng màu vàng mà thôi.

Dưới hình ảnh lập thể, Lý Dương phát hiện thứ này không phải toàn bộ là Cúc Hoa Lê làm thành mà chỉ có một lớp mỏng mà thôi, phần lớn cái bàn đều được làm bằng loại gỗ thông thường mà thôi.

Mà ngay chỗ có bảy tầng màu vàng cũng rất là mỏng manh cho thấy nó chỉ được người khác dán lên đó mà thôi, dưới hình ảnh lập thể vết nứt xuất hiện vô cùng rõ ràng.

Lý Dương có chút trợn mắt há hốc mồm, ba người không ngờ đều bị gạt, nếu không phải có đặc thù năng lực thì thứ này đã bị họ mua rồi, thứ này không ngờ lại là một cái sản phẩm phồng chế cao cấp.

-Một trăm hai mươi vạn thì một trăm hai mươi vạn, ông lão, tôi có thể đưa trước 100 vạn, 20 vạn còn lại vài ngày nữa tôi đưa cho ông, tôi cò thể viết một tờ giấy nợ, được không?

Bên trong truyền tới giọng nói của Bạch Minh, xem ra hắn đã không thể làm gì ngoài cách đáp ứng rồi.

-Giấy vay nợ? Thật sự là vài ngày trả ư?

Ông lão nghi ngờ nhìn Bạch Minh, ít nhất thì hắn cũng không từ chối, trong mắt Bạch Minh hiện ra một tia vui mừng.

-Ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ trả, tôi có thể viết rõ trên giấy vay nợ, nếu trong kỳ hạn mà tôi không thể thanh toán thì ngài có thể mang cái bàn này về, một trăm vạn kia coi như tôi tặng không cho ngày

Bạch Minh lập tức vỗ bộ ngực lớn tiếng nói, Lý Dương trong lòng còn đang cảm thán, giới đồ cổ thật sự là rất lớn, ba chuyên gia không ngờ còn bị gạt, vậy thì chuyện gì mà không thể xảy ra chứ?

Cho dù là Bạch Minh hay Mao lão đều là những chuyên gia xuất hiện thường xuyên trên TV, bọn họ có danh tiếng khá lớn, gan của những tên lừa đảo này thật là lớn, không ngờ chuyên gia cũng dám gạt.

Có điều suy nghĩ một chút Lý Dương cũng hiểu được, không phải chuyên gia thì cũng chưa chắc là dễ lừa như vậy, Bạch Minh và Mao lão là chuyên gia, nhưng tinh thông về đồ gốm chứ không phải đồ gka dụng cổ đại. Bọn họ có than phận chuyên gia nên càng thêm tự tin, chỉ cần thứ họ xem chuẩn thì liền ra tay chứ không giống như người bình thường, cho dù thấy thích thì bọn họ vẫn do dự, thậm chí còn tìm chuyên gia tới hỗ trợ, rất ít người dám mua những thứ mà mình vừa mới nhìn thấy.

Nghĩ như vậy thì tìm người bình thường còn không bằng tìm chuyên gia để lừa gạt, như vậy thì cũng dễ lừa gạt thành công hơn, chỉ cần không phải chuyên gia tinh thông mặt này thì cũng không tốt hơn người bình thường bao nhiêu cả.

Nếu như là Thái Quốc Khánh tới thì lại khác, chỉ dựa vào kinh nghiệm của hắn thì hắn rất nhanh có thể nhìn ra vấn đề, có điều nếu như người này đi theo thì bọn hắn cũng sẽ không dẫn Bạch Minh tới chỗ này đâu.

Thu hồi đặc thù năng lực, Lý Dương đi vào bên trong, Bạch Minh đã chuẩn bị ký hợp đồng, ký hợp đồng xong, đưa tiền là Bạch Minh có thể mua được cái bàn dài, sau đó trở mắt nhìn 100 vạn không cánh mà bay, về phần hai mươi vạn kia, bọn lừa đảo cũng không dám đi lấy.

-Khụ khụ

Lý Dương ho nhẹ hai tiếng, Bạch Minh lập tức quay đầu nghi hoặc nhìn Lý Dương, Lý Dương nháy mắt với Bạch Minh, Bạch Minh nói lời xin lỗi với ông lão rồi đi đến bên cạnh Lý Dương.

-Thầy Bạch, đừng vội ký hợp đồng, tôi cảm giác có chỗ nào đó rất kỳ lạ

Lý Dương nói với Bạch Minh một câu, Bạch Minh kinh hãi, đây chính là việc làm an trị giá trăm vạn, nếu nó thế sự có vấn đề thì Bạch Minh chỉ có nước khóc.

-Chỗ nào không đúng?

Bạch Minh khẩn trương hỏi, hắn cũng không có nghi ngờ Lý Dương, chẳng qua là việc buôn bán trị giá trăm vạn rất ít gặp, theo bản năng thì hắn không muốn việc làm ăn này không thành công.

-Hiện tại khó mà nói, một lát nữa sẽ nói sau, tốt nhất là anh nên thương lượng với thầy Thái một chút về cái bàn này

Lý Dương nhìn xung quanh một chút rồi trả lời, hắn cũng không sợ vạch trần âm mưu rồi những kẻ lừa đảo tới trả thù hắn, Lưu Cương đang bên cạnh hắn, đừng nói là một ông lão và một người trung niên, cho dù là mười mấy người hắn cũng không sợ.

Cận Đại Hải nhìn thoáng qua ông lão, trong mắt ông lão lóe lên chút ánh sáng, nhưng không nói gì mà chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, sắc mặt Bạch Minh có chút thay đổi, cho dù bọn họ có ngốc hơn nữa cũng biết được là đã xảy ra chuyện.

-Thực xin lỗi, ông Cận, là như vậy, là như thế này, tiền của tôi bị vợ tham ô một phần rồi, ông có thể chờ tôi vài ngày không, thứ này ngài để lại cho tôi, vài ngày sau khi có tiền tôi sẽ thanh toán luôn một lần cho ngài

Do dự một hồi, Bạch Minh mới quyết định, tuy việc làm ăn trị giá một trăm vạn mất đi rất đáng tiếc nhưng hắn vẫn quyết định nghe theo, có điều không phải ngay lập tức từ chối mà muốn kéo dài thời gian. Hắn cũng muốn nghe ý kiến của Lý Dương, hơn nữa cũng muốn nhờ thầy Thái xem xét một chút.

-Hừ, không có thành ý, thứ này tôi không bán cho các anh

Ông lão hừ lạnh một tiếng rồi đuổi khách:

-Đi, đi hết, tất cả ra ngoài hết cho tôi

Cận Đại Hải vội giữ chặt ông lão khuyên nhủ vài câu rồi lại chạy tới chỗ Bạch Minh nói vài tiếng, Lý Dương không có nghe rõ ràng bọn họ nói gì cũng không có hứng thú nghe, âm mưu đã bị hắc khám phá nên hắc không có hứng thú tiếp tục ở lại chỗ này.

-Chú ba, chú ba, chú có nhà không?

Ngoài cửa đột nhiên lại truyền tới tiếng đập cửa, bên ngoài có một người giống như Cận Đại Hải khi nãy vừa đập cửa vừa hô.

Ông lão không thèm để ý tới Bạch Minh mà đi ra ngoài.

Bên ngoài đứng ba người, trong đó có một người lớn tuổi hơn Bạch Minh một chút, hắc và Cận Đại Hải nhìn rất giống nhau, khi thấy Cận Đại Hải thì hắc có chút sững sốt.

Sau khi sững sốt một chút người trung niên kia lập tức đi tới chỗ ông lão, nói:

-Chú ba, ông chủ Cao tới, hơn nữa còn cầm tiền mặt theo, ông chủ Cao đã xem xét qua nên quyết định mua nó

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

331. Chương 331: Thật Sự Có Vấn Đề.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Mao lão đi ra rồi hỏi nhỏ Bạch Minh một câu. Trên mặt Bạch Minh có chút mờ mịt cùng một chút đau khổ, hắc lựa chọn tin tưởng Lý Dương nhưng khi thấy cái bàn bị người khác mua đi thì hắc lại có chút khó chịu.

Mao lão kinh ngạc nhìn Bạch Minh, Lý Dương nói gì với Bạch Minh ông cũng không có nghe được, hơn nữa thứ này cũng không phải là ông mua nên ông cũng không để bụng lắm.

-Mao lão, tôi nhìn thấy có chút không đúng nên muốn cho thấy Bạch ngừng lại rồi để cho thầy Thái đến xem xét một chút,..

Lý Dương chậm rãi nói:

”-ôi cũng không dám cam đoan nhưng tôi thấy những hoa văn này có chút vấn đề, còn nữa, cái bàn này lại quá thô!

Hai điểm này Lý Dương nói không sai, những thứ này không phải là một chỉnh thể, bên ngoài là Cúc Hoa Lê, bên trong lại là gỗ thường, nếu muốn cho hoa văn của những thứ này giống nhau là chuyện không thể nào, dù làm kỹ thế nào thì cũng có một chút chênh lệch.

Một chút chênh lệch ở chỗ cái bàn rất nhỏ, nếu không phải Lý Dương dùng năng lực đặc thù thì cũng không nhìn ra, có điều chỉ cần chuyên gia có kinh nghiệm là có thể nhìn ra hai điểm này.

Chỉ cần hai điểm này là đã có thể kết luận thứ này là hàng phồng chế, chẳng qua là một loại phồng chế vô cùng cao minh.

-Lý lão đệ, cậu có mấy phần nắm chắc thứ này có vấn đề?

Bạch Minh vội vàng rất hỏi Lý Dương một câu, không phải hắc không tin Lý Dương mà chỉ đang tiếc cái bàn này thôi, nếu như ời Lý Dương là thật thì hắc suýt chút nữa là thiệt thòi lớn rồi, khi này nếu Lý Dương không ra thì hắc đã ký hợp đồng rồi.

Lý Dương muốn nói hắn có mười phần nắm chắc nhưng mà không nói thành lời.

-Ít nhất thì cũng nắm chắc sáu bảy phần!

-Sáu, bảy phần, cao như vậy?

Bạch Minh có chút sững sốt, trên mặt hiện ra sự ngưng trọng. Đừng nói là sáu bảy phần, cho dù Lý Dương nói là 4,5 phần thì Bạch Minh cũng không dám mua nó.

Nghĩ tới lời vừa rồi của Lý Dương, Bạch Minh hiện ra một tia chua xót, này không phải nắm chắc sáu bảy phần thì cũng không ai dám nói nó là đồ giả. Nếu như không phải lần này nổi hứng mời Lý Dương đi chung thì chỉ sợ là hắn sẽ bị thiệt thòi lớn rồi.

Bạch Minh ngoại trừ sợ hãi còn ôm một tia may mắn. Bạch Minh không phải là chưa từng thấy qua đồ gia dụng cổ đại, thứ tốt hắn cũng đã từng gặp qua, đồ gia dụng cổ đại cũng không có thô, hoa văn cũng không có khác nhiều như vậy.

-Lý Dương, rốt cuộc là không đúng chỗ nào? Cậu nói một chút để chút tôi tới xem...

Mao lão hỏi.

Mao lão cau mày, hai mắt Bạch Minh sáng lên, vừa rồi chỉ nhớ tới việc nhờ thầy Thái xem dùm mà lại không nhớ tới chỗ không đúng, nếu thực sự có chỗ không đúng thì Bạch Minh cũng có thể nhìn ra một chút.

Bạch Minh cũng là trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường, Mao lão nhắc như vậy hắn mới nhớ tới

Bạch Minh và Mao lão nhìn thoáng qua nhau rồi lập tức đi vào bên trong, bọn họ đang rất muốn kiểm chứng những gì Lý Dương nói, nếu mấy vấn đề này là thật thì cái bàn kia là giả rồi.

Mao lão quan sát những hoa văn, Bạch Minh thì xem những đường nét, không đến ba phút sau, hai người đều ngẩn đầu lên, ánh mắt vô cùng phức tạp.

Những hoa văn quả thật là có chút không đúng, mao lão mặc dù không tinh thông phần này nhưng một chút nhãn lực thì vẫn có, hắn rất nhanh phát hiện ra vấn đề, từ phát hiện này cho thấy thứ này có tỉ lệ là đồ giả rất cao.

Về phần thô của cái bàn, xác thực là có nhưng không quá rõ ràng, hơn nữa chúng đều xuất phát từ một nơi bí mật, nếu Mao lão và Bạch Minh nhìn kỹ thì sẽ phát hiện ra vấn đề mà thôi

-Lý lão đệ, tôi tin tưởng cậu, thứ này tôi không mua... Một lát sau, Bạch Minh mới thở dài một hơi.

Lý Dương yên lặng gật gật đầu, Bạch Minh vẫn rất quyết đoán.

-Ông chủ Cao, thế nào...

Ông lão gật đầu, khi nói ông còn liếc mắt nhìn Bạch Minh một cái.

-Từ kết quả xem xét thì thứ này của ngài là đồ thời Minh, nó đã có 400 năm lịch sử, đây là 120 vạn tiền mặt, tôi đã chuẩn bị tốt cho ngài, thứ này hôm nay tôi sẽ mang đi...

Bên ngoài đi vào một tên béo và hai người người đàn ông, người nói chuyện là tên mập, hắn mặc một bộ quần áo rực rỡ, trên tay còn đeo đồng hồ, ngón tay có đeo ba chiếc nhẫn mặt bảo thạch, vừa nhìn là biết hắn là người giàu có.

Người còn lại là một người hơn hai mươi, to con, trên tay còn cầm một cái thùng lớn, đoán chừng hắn là lấy xe bảo tiêu gì đó, cũng có thể là kiêm luôn hai việc.

Tên mập họ Cao cười to một tiếng, người đi chung với hắn đặt một cái thùng xuống, sau khi mở ra mọi người thấy được bên trong đều là những tờ một trăm. Ông lão, Cận Đại Hải và người trung niên có chút sững sốt, trong mắt tất cả đều hiện lên sự tham lam, có điều bọn họ đều cúi đầu nên thần sắc không bình thường vừa rồi không ai có thể thấy được.

Tên béo đã đi vào trong phòng, khi thấy Mao lão tên béo có chút sững sốt rồi vội vàng bước lên chào, tên béo này đoán chừng là đã xem qua không ít tiết mục của Mao lão.

Tên trung niên ở phía sau lặng lẽ gật đầu rồi đi tới chỗ tên mập:

-Ông chủ Cao, chúc mừng tâm nguyện của ngài đã thành sự thật, chúng ta ký hợp đồng đi!

-Đừng, đừng nóng vội, không ngờ lại gặp được thầy Bạch ở đây, tôi và Mao lão tán gẫu vài câu, thứ này cũng không bay được sợ cái gì...

Tên mập họ Chu lắc đầu rồi cười cười nhìn Mao lão.

Tên mập này khi này đã định thanh toán tiền nhưng khi gặp Mao lão và Bạch Minh liền đi tới chào hỏi, đáng tiếc là hai người đều không có tâm trạng nào chú ý tới hắn.

Tên béo không có phát hiện ra Mao lão có chút không đúng nhưng ông già kia thì đã phát hiện ra có chút vấn đề, hắn lập tức nháy mắt với Cận Đại Hải và người trung niên.

-Thầy Bạch, chiều tôi có chút việc, hay là tôi đưa ngài về, sau này tôi sẽ giới thiệu cho ngài thứ khác...

Cận Đại Hải lại nói một câu, Bạch Minh hừ lạnh một tiếng, sau khi biết cái bàn là giả thì hắn biết những người này đang diễn trò lừa hắn. Mà làm cho Bạch Minh tức giận là Cận Đại Hải không ngờ còn muốn sau này giới thiệu thứ khác cho Bạch Minh, đây không phải là nói sau này còn muốn lừa hắn thêm lần nữa ư, việc này không làm Bạch Minh tức giận sao được.

-Mao lão, thứ này thế nào.

Tên mập hỏi

Mao lão ngẩng đầu lạnh lùng nhìn thoáng qua ông già kia rồi đột nhiên nói:

-Thứ này không tốt, rất có thể là hàng giả, nếu anh tin tôi thì không nên mua nó...

Lý Dương thở dài trong lòng, Mao lão ghét ác như thù, ông cực kỳ ghét những tên dùng đồ giả để lừa đảo, trước kia khi ông xuất hiện trên TV thì ông cũng đã thấy không ít đồ giả, lần này ông lại vừa lúc thấy được đồ giả và cả bọn lừa đảo nên nhịn không được đem âm mưu vạch trần ra.

-Vị này, cơm có thể ăn vậy nhưng lời không thể nói vậy...

Người trung niên có chút giống Cận Đại Hải nói một câu, Lưu Cương đột nhiên ngẩng đầu lên rồi từ từ đi tới chỗ Lý Dương.

Tên mập họ Chu nghi hoặc nhìn Mao lão hỏi:

-Thầy Mao, lời này của ngài có ý gì vậy?

Cận Đại Hải, ông lão và người trung niên đứng phía sau sau khi nghe câu này thì sắc mặt đều có chút biến đổi, ông lão kia còn hung tợn nhìn Mao lão.

-Không có gì, vừa rồi những người này cũng muốn mua cái bàn nhưng tôi không bán cho bọn họ.

Ông già nói

Khi nghe thấy vậy tên mập nhanh chóng giao tiền cho lão già hơn nữa còn nhanh chóng lấy tờ hợp đồng ra để cho lão già ký tên, đoán chừng là hắn xem Mao lão là đối thủ cạnh tranh rồi.

Lý Dương lắc lắc đầu, người ta đã ký hợp đồng và giao tiền rồi nên hắn cũng không thể làm gì được, có điều cuối cùng thì cũng không có ai cam đoan là bọn họ không phải là cùng một bọn, người này tới cũng quá đúng lúc đi à nha.

Muốn nhìn hắn có phải là lừa gạt hay không thì rất dễ, nếu là hắn thật sự mua thì hắn không phải là lừa gạt, hơn nữa hắn cũng là người bị hại, ngược lại thì hắn và ba người kia là đồng bọn.

Lý Dương lúc này cũng có chút nghi hoặc, ngay từ đầu bọn họ đi vào Lý Dương còn nghĩ là bọn họ lừa gạt, nhưng mà biểu hiện của tên béo thì không có chút nào là lừa gạt cả. Hướng hồ diễn trò thì cũng không cần mang theo nhiều tiền mặt như vậy, Khi thấy đồng tiền mặt này Lý Dương đã sử dụng năng lực đặc thù nhìn qua một lần, bên trong vừa đủ 120 vạn không thiếu một xu.

-Thầy Bạch, ngài thấy đó, do ngài chần chừ nên thứ này đã thuộc về người khác, thật đáng tiếc...

Cận Đại Hải nói, Lý Dương lạnh lùng nhìn hắn, miệng hắn thì nói là đáng tiếc nhưng ánh mắt thì chẳng có tí tiếc nuối nào. Lý Dương luôn chú ý hắn nên khi hắn thấy được ánh mắt của tên này thì đã biết hắn là tên lừa gạt mà ông chủ Cao kia cũng là người bị hại giống như Bạch Minh.

Tên mập không để ý gì mà tiếp tục khoe khoang với Mao lão, thứ này đã là của hắn, hắn cũng không cần lo gì, có thể trước mặt chuyên gia nở mày nở mặt tội gì hắn không làm.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

332. Chương 332: Vạch Trần Âm Mưu.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Lúc này trong lòng Mao lão cũng đang rất khó chịu, đây là mục mà ông và cả Lý Dương đều không am hiểu, Lý Dương lại phát hiện ra vấn đề sớm hơn ông chứng tỏ ông kém hơn Lý Dương, việc này làm cho ông rất khó tiếp nhận, dù sao thì ông cũng lớn tuổi hơn Lý Dương hơn nữa có xuất thân từ một thế gia.

-Thầy Mao, ngài có điều không biết, ba ngày trước tôi đã xem qua cái bản dài này, hơn nữa còn lấy mẫu đem về xem xét, sau khi xem xét xong chứng tỏ nó là Cúc Hoa Lê có hơn 400 năm lịch sử, ở chỗ tôi còn có giấy chứng nhận đây!

Tên mập cảm thấy có chút không đúng, nhưng mà hắn rất tin tưởng bản thân mình.

-Kỹ thuật xem xét cũng không phải hoàn toàn có thể tin!

Mao lão khẽ thở dài, vừa rồi quan sát ông đã thấy được vết dán, dấu vết này che giấu rất cao minh, rất khó có thể nhìn thấy được. Người làm nó lại dùng một cách xảo diệu để che giấu nó đi nên lại càng khó thấy.

-Kỹ thuật xem xét không thể tin, nói vậy thì ánh mắt các người có thể tin?

Người đi theo tên mập nói một câu, tên mập có chút nghi ngờ nhìn Mao lão, hắn cũng không tin việc này. So với nhãn lực của chuyên gia thì xét nghiệm càng có lực tin cậy hơn, hơn nữa trước khi mua cái bản hắn cũng đã xem xét rất nhiều lần, tìm đọc khá nhiều tư liệu, những hoa văn trên cái bản rất phù hợp với tư liệu mà hắn đã xem.

-Tôi không ní là ánh mắt của tôi đáng tin hơn, nhưng mà thứ này thật sự có vấn đề, tôi chỉ nói ra cái nhìn của tôi thôi!

Mao lão lắc lắc đầu, sắc mặt của tên mập hơi đổi, ông già kia thì đứng lên.

-Nói hươu nói vượn, thứ này là vật tổ truyền, làm gì có vấn đề chứ? Các người cho giá quá thấp nên tôi bán cho người khác, bây giờ thì quay sang nói xấu, các người xem đây là chỗ nào? Các người rút đi cho tôi, lập tức rút ra, nơi này không chào đón các người, Đại Hải, còn không mau đuổi những người này đi cho tôi, định để cho ông già này tự mình làm hay sao?

Ông già tức giận hét lớn, nước miếng thì văng khắp nơi, hắn như vậy càng làm tăng thêm sự nghi ngờ của tên mập.

Lời nói của ông già làm cho tên mập tin tưởng là Mao lão mua không được cái bản nên kiếm cớ gây sự, từ đó, sự kính trọng của tên mập đối với Mao lão cũng không còn cao như lúc trước.

Lý Dương cau mày, tên lừa gạt này thật sự quá kêu ngoạ.

Nhưng mà không thể không nói hành động của hắn rất là cao minh, nếu như không phải là đã phát hiện ra cái bản này là hàng giả thì Lý Dương cũng đã tin lời ông già này.

-Chúng tôi sẽ đi, nhưng mà không phải bây giờ, hơn nữa các người còn phải đi với chúng tôi?

Lý Dương cười lạnh một tiếng, đối mặt với ba người này hắn cũng không hề lo lắng chút nào, hắn rất tin tưởng vào thân thủ của Lưu Cương.

-Còn không đem bọn họ đuổi đi cho tôi!

Ông già lại rống lớn lên, Cận Đại Hải vội vàng tiếng lên định đuổi Mao lão đi.

Hắn mới vừa nắm được tay Mao lão thì liền phát hiện có một lực lượng thật lớn nắm lấy cổ tay mình, Ngay sau đó thì hắn cảm thấy thân thể tê rần rồi lùi ra ngoài, Lưu Cương lúc này đã đứng trước mặt Mao lão.

Lý Dương nhẹ nhàng lắc lắc đầu, trong lòng âm thầm thở dài.

Vốn hắn định rời khỏi đây rồi mới báo cảnh sát, nhưng bây giờ xem ra chỉ có thể động thủ trước mà thôi. Nhưng mà như vậy cũng tốt, có tên mập là chứng cứ xác thật nhất hiện cũng đang có mặt ở hiện trường thì rất tốt, đây là vụ lừa đảo tài sản hơn trăm vạn, đoán chừng là ông già này phải ngồi tù vài năm rồi.

Lý Dương âm thầm sử dụng năng lực đặc thù nhìn bốn phía xung quanh, Lý Dương không phải tên ngốc, cho dù muốn đánh nhau thì cũng phải xem xung quanh có đồng lõa hay không đã.

Cho dù có đồng lõa Lý Dương cũng không sợ, sau khi thấy được thân thủ của Lưu Cương thì cho dù là có mười người Lý Dương cũng không sợ, chỉ cần có thể tự bảo vệ được chính mình thì Lưu Cương có thể dễ dàng chế trụ bọn họ.

Hiện giờ năng lực đặc thù có thể đuổi ra xung quanh cơ thể Lý Dương trong phạm vi 50 thước nhưng phạm vi quan sát của hắn thì chỉ có 20 thước mà thôi.

Lấy thân mình làm trung tâm, Lý Dương cẩn thận quan sát năm mươi thước xung quanh, hiện tại hình ảnh lập thể Lý Dương có thể không chế nó, bây giờ nó giống như là một cung tròn vậy, chỉ cần Lý Dương dời ánh mắt đi thì cung tròn này sẽ chuyển động theo.

Nhưng mà quan sát ở khoảng cách xa như vậy rất hao phí sức lực, liên tục xem xét ở phạm vi xa thế này Lý Dương chỉ có thể duy trì trong mười giây, không thể nào quan sát một thứ trong thời gian dài được nhưng mà dùng để quan sát xung quanh thì vậy cũng đủ rồi.

Đây chính là ưu đãi hắn có được từ lần nuốt kim cương trước, phạm vi năm mươi thước cũng đã là một con số kinh khủng rồi.

Vừa mới xem một nửa Lý Dương liền có chút gầy người, sau đó hắn xoay người lại tiếp tục xem xét, nhưng mà thỉnh thoảng Lý Dương lại liếc mắt nhìn về phía cái sân bên ngoài.

Sau khi quét xong một vòng, Lý Dương phát hiện bên trong không có người, phát hiện này làm cho hắn yên tâm không ít.

-Các người muốn làm gì? Không mua thì định cướp à?

Lúc Lý Dương quan sát xung quanh thì tên đi chung với tên mập hét lớn, tiếng hét của tên này làm cho tên mập có chút cảnh giác mà người trung niên phía sau thì trừng mắt nhìn Lưu Cương, Lưu Cương làm cho hắn cảm thấy rất nguy hiểm.

-Câm miệng!

Lý Dương đột nhiên chỉ vào tên thanh niên, rồi lấy di động từ trong túi ra, phương pháp xử lý mấy tên lừa đảo này tốt nhất chính là báo cảnh sát, có Lưu Cương ở đây thì bọn họ muốn chạy cũng không thoát.

-Đồn cảnh sát phải không... . . .

Lý Dương mới vừa nói những lời này thì sắc mặt của Cận Đại Hải và tên trung niên liền trở nên rất hung ác, ông già kia không ngờ còn lấy từ trong người ra một con dao.

-Chia nhau chạy...

Ông già đứng thẳng người lên hét lớn, đối phương đã báo cảnh sát, bọn họ cũng biết rõ âm mưu của mình đã bại lộ, nếu thật sự chờ cảnh sát tới thì bọn họ sẽ chạy không thoát.

Thừa dịp cảnh sát không có tới bọn họ vẫn có cơ hội đào tẩu, ông già này cũng là một người quyết đoán, trong nháy mắt ông già này đã mang theo 120 vạn rồi bỏ chạy.

Dù sao thì thân phận của bọn họ cũng chỉ là giả, chỉ cần đến nơi khác thì bọn họ vẫn có thể tiếp tục sung sướng.

Bọn họ cũng rất tin tưởng là mình sẽ chạy thoát, ba người bọn họ tuy đánh không lại năm người nhưng chạy thoát thì không có vấn đề gì, tuy người đi chung với tên mập nhìn có vẻ nguy hiểm nhưng cũng chẳng đáng là gì, chỉ cần thoát khỏi Lưu Cương thì trên cơ bản họ đã thoát khỏi nguy hiểm.

Sắc mặt của Bạch Minh và Mao lão đều thay đổi, bọn họ lúc này đang rất kinh ngạc và khẩn trương, bọn họ không ngờ những tên này lại hung ác như vậy, ngay cả dao cũng đã lấy ra.

Tên mập có vẻ có chút hồ đồ, người thanh niên thì kéo tên mập tới gần người rồi cẩn thận nhìn những người trước mặt này.

A,a...

Mấy tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên, ông già kia vừa định chạy thì trong nháy mắt liền đứng yên tại chỗ, chỉ mấy giây ngắn ngủi hai người kia đã bị Lưu Cương chế trụ rồi ném ra ngoài, hiện tại hai người đang nằm trên mặt đất không ngừng rên la, bộ dáng rất là thảm thiết.

-Cao thủ gặp hạn!

Đây là ý tưởng duy nhất trong lòng ông già, lúc này, tên mập cũng đã tỉnh táo lại, sắc mặt hắn trở nên rất âm trầm, hắn hung hăng nhìn ông già.

Ông già định chạy trốn, nếu hắn còn nhìn không ra vấn đề thì hắn quả thật là đã sống uổng.

Người thanh niên đứng trước mặt tên mập đang trừng mắt há to miệng, khi hắn nhìn về phía Lý Dương, trong mắt hắn có thêm một tia sợ hãi.

Động tác của Lưu Cương rất nhanh, nhanh đến nỗi hắn không thấy Lưu Cương làm gì thì hai người kia đã bị chế trụ.

Tên thanh niên này là bảo tiêu của tên mập, hắn từng ở trường võ học qua vài ba năm, đối phó côn đồ bình thường còn được chứ không thể nào so sánh với loại bộ đội đặc chủng như Lưu Cương được.

-Tiền, tôi sẽ cho các người tiền, các người hãy thả chúng tôi đi...

Lúc này ông già không còn dám vẽ cao ngạo như lúc nãy nữa, hắn ta liên tục nói lắp bắp, hắn sợ hãi nhìn Lưu Cương, hai người mà hắn dựa vào đã nằm trên mặt đất, cho dù là hắn muốn chạy thì đã không còn kịp nữa.

Ông già này tuy giả làm lưng còng nhưng tuổi thì thật sự đã lớn, cả đời hắn đều lừa gạt người khác, cuối cùng không ngờ lại thành ra thế này.

-Muốn nói gì thì chờ cảnh sát tới rồi nói, vị họ Cao này, bây giờ đã hiểu ý của Mao lão rồi chứ?

Lý Dương lắc lắc đầu rồi nói với tên mập một câu, lúc nói hắn còn vô tình nhìn về phía sau, hắn cũng không ngờ cái thôn nhỏ này thật sự có bảo bối, chẳng qua là không có ở bên trong nhà mà thôi.

-Hiểu được, hiểu được, tôi đã hiểu, cảm ơn mọi người, cảm ơn thầy Mao!

Tên mập mạnh mẽ gạt đầu, trong lòng cũng thấy rất may mắn, may là hắn gặp được đám người mao lão nếu không thì hắn đã bị lừa rồi.

Bị lừa tiền là việc nhỏ, thứ này hắn mua về là định tặng người khác, nếu đem thứ này đi tặng lại bị người đó phát hiện là đồ giả thì càng phiền toái. Lúc này trên trán của tên mập chảy ra một giọt mồ hôi lạnh, thứ này hắn định đem tặng cho một đại nhân vật, người này rất thích đồ cổ nhưng tính tình thì không tốt cho lắm, nếu thật sự để cho hắn phát hiện ra đây là đồ giả thì chuyện không phải là chỉ tổn thất về tài sản nữa.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

333. Chương 333: Bảo Bối Dưới Đất.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

110 lần này tôi rất nhanh, lúc Lý Dương báo cảnh sát đã nói đây là vụ lừa đảo trên trăm vạn, việc này đối với nơi này là một vụ án không nhỏ.

Nghe được âm thanh của còi cảnh sát, ông già kia hoàn toàn tuyệt vọng, hai tên kia bị Lưu Cường chế trụ đến bây giờ vẫn chưa thể đứng lên, cảnh sát thấy thế vội đưa bọn họ vào bệnh viện, có chuyện gì thì để sau hãy nói.

Những tên cảnh sát này đều biết Mao lão, bọn họ vừa sợ vừa nhiệt tình đi lên tiếp đón. Đây là chỗ tốt khi thường xuyên xuất hiện trên TV, sau khi biết bọn người Lý Dương đều từ Bắc Kinh đến thì bọn họ không dám chậm trễ. Bắc Kinh chính là vùng đất dưới chân vua, bất cứ người nào trong đó đều có bối cảnh không nhỏ, chỉ cần đắc tội một người trong đó thì mình có chết thế nào cũng không rõ nữa.

Thái độ của cảnh sát rất tốt làm cho Lý Dương yên tâm không ít, lúc cảnh sát hỏi chuyện Lý Dương đều quay đầu nhìn vào bên trong.

-Lý lão đệ, cậu đang nghĩ gì thế?

Bạch Minh đột nhiên hỏi, tuy nói gặp kẻ lừa đảo nhưng mà tâm trạng bây giờ của Bạch Minh vẫn không tệ, ít nhất thì lần này hẳn không có mua nhầm đồ giả, vừa mới tham gia hội giao lưu của những chuyên ra liền bị gạt thì lần sau cho dù có mời thì hẳn cũng không dám tham gia hội giao lưu nữa đâu.

Lần này nhờ có Lý Dương hẳn mới có thể tránh khỏi việc bị gạt, vì cảm kích nên hẳn luôn chú ý tới Lý Dương, Lý Dương có chút không đúng đắn hẳn liền phát hiện ra.

-Không có gì, tôi đang suy nghĩ kẻ lừa đảo thuần thực như vậy hẳn là không phải lần đầu tiên, hơn nữa cái bàn kia làm giả quả thật rất cao minh, có thể làm giả một thứ như thế trong nước không có nhiều người có thể làm được đâu, người như vậy nếu ở nơi này thì hàng xóm xung quanh không thể nào không biết được, nhưng mà xung quanh cũng quá mức im lặng đó nha

Mao lão và tên mập đều đi tới, tên mập kinh ngạc nhìn Lý Dương, nhìn một hồi hẳn mới nhận ra Mao lão, Bạch Minh và Lưu Cường đều lấy Lý Dương là trung tâm.

Trình độ xem đồ cổ của tên này không tốt lắm, nhưng ánh mắt nhìn người của hẳn thì rất chuẩn, Lý Dương tạo cho hẳn một cảm giác rất không bình thường.

-Vị tiên sinh này, ngài nói rất đúng, chúng tôi đi xung quanh hỏi thăm một chút

Một cảnh sát bên cạnh vội vàng nói, lúc nói chuyện hẳn còn lộ ra một nụ cười nín nọt. Khi nghe chỗ này gặp chuyện, người lái xe của Lý Dương cũng đã chạy vào trong xem, khi nhìn thấy biển số xe đặc thù này đám cảnh sát bị hù không nhẹ, sau khi biết được chủ xe là Lý Dương thì bọn họ làm việc không chút qua loa nào.

Những cảnh sát này cấp bậc không cao, nhưng nơi này rất gần Bắc Kinh nên bọn họ cũng biết không ít biển số xe đặc thù.

-Khoang đã, tôi có thể đi cùng các anh không?

Lý Dương lập tức gọi tên cảnh sát kia lại, tên đội trưởng đang chỉ huy vội vàng nhìn lại, vị Lý Dương trước mặt này đã bị hẳn xem thành một Thái tử gia ở Kinh Thành rồi, nếu hầu hạ không tốt thì sẽ rất phiền phức, nhưng mà nếu hầu hạ tốt thì nói không chừng hẳn sẽ có được rất nhiều chỗ tốt, cơ hội như vậy sao hẳn có thể nhường cho thuộc hạ được chứ.

Tên mập có vẻ rất kinh ngạc, hẳn không rõ vì sao những cảnh sát này lại tốt với Lý Dương như vậy. Hẳn và tên bảo tiêu đều không có đi ra ngoài nên không biết có một chiếc xe với biển số đặc thù đang đậu bên ngoài.

Đôi khi, biển số xe cũng là tượng trưng cho thân phận, lần này Lý Dương chính là dựa hơi vào Hà lão thì mới có thể thuận lợi như vậy.

Mới vừa gõ cửa, một người trung niên hơn năm mươi tuổi, khi nhìn thấy bên ngoài có hai cảnh sát thì người này có chút sợ hãi.

Đi vào bên trong, tâm trạng của Lý Dương rất hưng phấn, lúc quét hình xem coi có những tên lừa đảo nào khác trong nhà không thì Lý Dương ngoài ý muốn phát hiện bảo bối, hơn nữa còn là bảo bối bị tùy ý vứt bỏ còn nữa thứ có thể làm cho Lý Dương hưng phấn thì nó nhất định là không bình thường.

-Tôi không biết bọn họ, một tháng trước bọn họ mới tới thuê nơi này, sau đó thường xuyên có người tới đây, chúng tôi cũng không biết họ đang làm gì nữa

Lý Dương và cảnh sát còn chưa bắt đầu hỏi thì người phụ nữ đã mở miệng giải thích, lúc giải thích còn rất khẩn trương.

Cảnh sát nhìn thoáng qua Lý Dương, lúc thấy Lý Dương đang đánh giá xung quanh thì họ nhẹ nhàng thở ra rồi bọn họ lập tức hỏi người phụ nữ một số vấn đề chi tiết như là bọn họ có mấy, người, có bao nhiêu người thường xuyên lui tới nơi này, những người nào thường xuyên ra vào sân. Bọn họ hỏi vô cùng cẩn thận, từ trước tới nay bọn họ cũng chưa từng hỏi kỹ như vậy.

-Đây là nơi nào vậy?

Lý Dương đột nhiên chỉ chỉ vào thư bên cạnh căn phòng, những cảnh sát đang hỏi lập tức đưa người phụ nữ tới, thái độ vô cùng tốt làm cho Lý Dương rất cảm thán, người chính phủ có đặc quyền quả thật là có khác.

-Đây là nơi chúng tôi đặt củi lửa và than đá, hiện tại trong thôn rất nhiều đều dung khí ga nên nơi này không còn sử dụng nữa

Người phụ nữ trung niên trả lời, trong lòng người này đang rất khẩn trương, những kẻ lừa đảo vì sợ có người tố cáo nên những hàng xóm xung quanh mỗi nhà đều được chúng đưa cho 300 để cho bọn họ trở giúp che giấu nói bọn họ là người trong thôn. Lúc ấy mọi người đều cầm tiền, người phụ nữ này cũng như vậy, nhưng mà khi gặp chuyện thì người này thấy có chút sợ hãi, không biết có vì việc này mà mình trở thành đồng phạm hay không.

Tên cảnh sát đi tới trước mặt Lý Dương rồi nhỏ giọng nói một câu:

-Lý, Lý tiên sinh, có vấn đề gì không?

-Không, các người cứ làm việc của mình đi, tôi chỉ có chút tò mò với nơi này mà thôi

Lý Dương lập tức lắc đầu, trong này tất nhiên là có vấn đề, bên trong có một món bảo bối, Lý Dương hiện đang rất rầu rĩ tìm cách để lấy nó ra.

Món bảo bối này thoát nhìn không có chút thu hút nào, nó là một khối đá không có chút thu hút nào, hơn nữa nó còn đặt chung với những khối đá khác. Cũng chỉ có Lý Dương mới hiểu được khối đá không chút thu hút này mới thật sự là bảo bối, chỉ một khối đá thê này cũng đủ để mua một phòng ở trên Bắc Kinh rồi.

Nhú nhú mà, Lý Dương vẫn quyết định đi vào, lúc đi vào Lý Dương không thể không cúi đầu, bên trong phòng có một mùi rất hôi và rất nhiều mạng nhện, hiển nhiên là nơi này rất lâu chưa có người quét dọn rồi.

Bên ngoài Bạch Minh và Mao lão nhìn nhau, trên mặt đều có chút mê hoặc, họ không rõ vì cái gì Lý Dương lại chạy vào một căn phòng nhỏ như thế.

Lưu Cương thì đứng ở bên ngoài, hẳn cũng không có kinh ngạc gì, Lý Dương làm việc gì đều có lý do cả, hiện tại Lưu Cương đã tin tưởng Lý Dương một cách mù quáng rồi.

Một lát sau, Lý Dương đã từ trong căn phòng đi ra, trên tay còn cầm một khối đá chẳng có chút quý giá nào.

Mấy thứ này ở nông thôn rất là bình thường, Mao lão và Bạch Minh càng ngày càng mê hoặc, hòn đá này vừa nhìn là biết không có tác dụng gì, nhiều nhất chỉ là để những đứa bé dung làm đồ chơi mà thôi, ai cũng không biết Lý Dương lấy thứ này ra làm gì.

-Xin chào, thứ này mọi người có bán không?

Lời của Lý Dương thiếu chút nữa làm cho Mao lão và Bạch Minh bất tỉnh, Lý Dương tự dưng đi vào căn phòng còn chưa tỉnh, bây giờ còn muốn mua một khối đá không có chút lợi ích nào, loại đá này khắp núi đều có, chỉ cần đi ra ngoài tùy tiện tìm một chút là thấy.

Bạch Minh cẩn thận nhìn khối đá một chút nhưng một lát sau vẫn lắc lắc đầu, hẳn có loại cảm giác không phải Lý Dương điên thì người điên là hắn.

-Ông chủ cứ nói đùa, đây chỉ là khối đá bình thường, nếu ngài muốn thì cứ trực tiếp cầm đi là được

Người phụ nữ trung niên kia lắc đầu, Lưu Cương thì kỳ quái nhìn mấy tảng đá, chỉ có Lưu Cương mới không có nghi ngờ về hành động của Lý Dương, bình thường thứ mà Lý Dương tấy tốt, người khác thấy không tốt thì nó chính là bảo bối, đây chính là kinh nghiệm mà hắn tổng kết được trong đoạn thời gian qua.

-Không nên, đây là thứ của các người tôi không thể lấy không được, mấy tảng đá này tôi cho các người một nghìn

Lý Dương lắc lắc đầu, Bạch Minh lần này thiếu chút nữa là ngắt xủ, mấy khối đá này Lý Dương không ngờ lại dùng một nghìn để mua, cho dù Lý Dương có nhiều tiền hơn nữa thì cũng không nên làm như thế này chứ.

-Không cần, không cần, đây chỉ là những khối đá bình thường, ngài muốn lấy thì cứ lấy, không cần trả thù lao

Người phụ nữ lắc đầu, khi nói chuyện còn len lén liếc nhìn những cảnh sát bên cạnh, người này hiện giờ đang chột dạ, những người này đi càng sớm thì càng tốt

Tên đội trưởng và những đội viên đều có chút mơ hồ, bọn họ không hiểu được những khối đá rất bình thường này có chỗ nào đặc biệt mà đại nhân vật tới từ Bắc Kinh này lại xem trọng nó.

-Lưu Cương, đưa một nghìn đi

Lý Dương thở dài rồi trực tiếp gọi Lưu Cương đưa tiền, lấy không là không có khả năng, một nghìn này Lý Dương còn cảm thấy ít đó, vừa rồi hắn thật sự muốn đưa một vạn, nhưng mà khi nói tới cửa miệng thì sửa lại, một nghìn còn được, một vạn thì sẽ làm cho người khác nghi ngờ

Lý Dương không sợ Mao Lão và Bạch Minh nghi ngờ, nhưng mà người phụ nữ trung niên kia nếu không muốn bán thì hắn mệt lớn rồi.

Lưu Cương lập tức lấy ra một ngàn rồi đặt trong tay người phụ nữ trung niên làm cho người này rất bối rối, tên đội trưởng kia tuy không biết Lý Dương có ý gì nhưng hắn cũng không dám làm trái ý Lý Dương nên khuyên người phụ nữ kia nhận tiền.

Có lời nói của đội trưởng cảnh sát nên người phụ nữ kia cũng không từ chối nữa, Lý Dương vừa rời khỏi thì hai cảnh sát đi chung không còn hứng thú hỏi nữa, hai người hỏi thêm vài câu rồi xoay người rời khỏi.

Công việc của cảnh sát bên ngoài cũng sắp kết thúc, dựa theo quy định, Lý Dương là người báo cảnh sát nên cần đi theo cảnh sát tới đồn lấy lời khai. Nhưng mà sau khi nhìn thấy cái biển số xe kia thì đội trưởng đội cảnh sát không dám nói những lời ấy nữa, cuối cùng con mang theo tên mập và tên bảo tiêu theo để làm nhân chứng.

Bọn họ là hai người bị hại nên đồn cảnh sát vẫn phải đi.

Lúc đi ra tên mập cuối cùng cũng nhìn thấy cái biển số xe kia, khi nhìn thấy nó hai mắt hắn liên tục to. Lúc đi theo cảnh sát hắn còn hối hận vì cái gì không hỏi cách liên lạc với Lý Dương, hiện tại Lý Dương đã lên xe, hắn cũng không có lá gan chặn chiếc xe này lại.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

334. Chương 334: Hòn Đá Bị Quét Sơn.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Ở trên xe, Lý Dương lập tức đặt mấy khối đá kia qua một bên, chỉ cầm khối đá có màu đất kia, khoe miệng còn nở nụ cười. ()

-Lý ca, cái này là bảo bối gì thế?

Ngồi ở ghế phó lái, Lưu Cương đột nhiên quay đầu lại hỏi, trên mặt cũng không có gì kinh ngạc, với hắn mà nói, thứ bị Lý Dương nhìn trúng mà không phải là bảo bối thì mới là lạ.

-Sau anh biết thứ này nhất định là bảo bối?

Lý Dương kinh ngạc ngẩng đầu, Lưu Cương thì cười nói:

-Cho dù không phải bảo bối thì đến tay Lý ca cũng sẽ trở thành bảo bối, năng lực tìm bảo bối và vận may của anh không những được Hà lão khen ngợi không thôi đâu, cho dù nói anh là người may mắn nhất nước cũng không có ai phản đối đâu

-Đừng có khoa trương thế chứ, tôi làm gì mà lợi hại như thế

Lý Dương cười khê lắc lắc đầu, nhưng giọng nói thì lại có chút đắc ý, có năng lực đủ để Hà lão thừa nhận không phải là việc dễ dàng gì đâu.

Lưu Cương cười hắc hắc, hắn hiểu kỳ nhìn khối đá trên tay Lý Dương.

Người lái xe đột nhiên giật mình, tốc độ xe chậm lại rất nhiều, lúc chạy tới quốc lộ, xe của Bạch Minh đã vượt qua xe của Lý Dương.

Người lái xe theo bản năng đưa tay về phía sau nhưng bị Lưu Cương cản lại, Lưu Cương nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

Lý Dương không có phát hiện việc này mà vẫn tiếp tục quan sát hòn đá.

Bạch Minh xuống xe, Mao lão cũng đi theo, Bạch Minh không biết là mình vừa đạo quanh Quỷ Môn Quan một lần, thiếu chút nữa là phải xuống tìm đám phán quan bàn luận đồ cổ rồi.

Người lái xe kia cũng là một quân nhân được huấn luyện chuyên nghiệp, thân thủ cũng không kém Lưu Cương bao nhiêu, lúc gặp nguy hiểm hắn có quyền tiền trạm hậu tẩu, nhiệm vụ của hắn là bảo vệ người trên xe, không cho người trên xe gặp bất cứ nguy hiểm gì. Cái loại vượt mặt như Bạch Minh vừa rồi rõ ràng là khiêu khích, hắn theo bản năng chuẩn bị đánh tan nguy hiểm, cũng may Lưu Cương phát hiện nên ngăn cản kịp thời nếu không thì có chuyện rồi.

Cửa sau xe mở ra, Bạch Minh lập tức chui vào, người lái xe quay đầu lại nhìn Lưu Cương rồi bất đắc dĩ lắc đầu.

Nếu đổi thành Hà lão trên xe thì căn bản không có ai dám làm như thế.

-Lý lão đệ, cậu phải nó cho rõ, vì cái gì cậu lại dung một nghìn để mua những khối đá vô dụng này?

Bạch Minh vừa lên xe liền vội vàng hỏi, hắn cũng là một người nóng nảy, hắn rất không hiểu hành động vừa rồi của Lý Dương nên còn chưa trở về Bắc Kinh hắn đã vội vàng hỏi.

Mao lão không lên xe nhưng cũng đứng ở cửa xe tò mò nhìn Lý Dương.

-Thầy Bạch, quay về Bắc Kinh rồi nói được không?

Lý Dương cười khổ một tiếng, khối bảo bối này phải tẩy trừ một chút mới có thể thấy được.

-Không được, hiện tại phải nói

Bạch Minh lập tức lắc lắc đầu, vẻ mặt rất kiên quyết, hắn không muốn ôm lòng tò mò mà lấy xe, nếu cứ như vậy mà phải chạy về Bắc Kinh chắc hắn sẽ điên mất.

-Được rồi, anh xem thứ này

Lý Dương bắt đắc dĩ gạt đầu rồi đưa khối đá màu đất cho Bạch Minh, Bạch Minh nghi hoặc đánh giá hòn đá dường như không chút thu hút này, nhưng nhìn thế nào cũng không thấy có vấn đề gì

-Thầy Bạch, chúng ta xuống xe trước

Lý Dương lại nói với Bạch Minh một câu, hai người xuống xe, Lý Dương thuận tay ném những khối đá vô dụng xuống ven đường, bảo bối chỉ có khối trên tay này, những khối kia giữ làm gì.

-Chẳng lẽ nó có gì huyền diệu?

Bạch Minh cầm hòn đá nhìn một lát nhưng không phát hiện gì, Mao lão đứng bên cạnh cũng không ngừng lắc đầu, thứ này cho dù đặt trước mặt họ họ cũng không thêm nhìn chứ nói gì tới việc lấy nó.

-Đương nhiên là có, hai người không thấy sức nặng có chút không đúng sao?

Lý Dương gạt gạt đầu, lại duỗi tay cầm hòn đá rồi ngồi chồm hõm xuống đánh xuống mặt đất một cái, bề mặt bên ngoài khối đá nhanh chóng bong ra một ít.

-Sức nặng có cái gì vấn đề, không phải khối nào cũng như nhau sao?

Bạch Minh cau mày rồi cũng ngồi xuống, hai mắt Mao lão sáng lên, ông nghi ngờ nhìn Lý Dương, dường như là ông đã nhận ra cái gì đó.

-Đương nhiên không giống, mật độ của khối đá này không đúng, sức nặng cũng sẽ khác nhau

Lý Dương không ngần đầu lên mà tiếp tục đánh khối đá xuống đất, kỳ thật hắn dùng sức mạnh hơn một chút không thể làm tổn hại khối đá bên trong, chẳng qua vì nó quý trọng nên hắn theo bản năng không muốn làm tổn hại nó.

Chỉ chốc lát, bề mặt bên ngoài của khối đá đã rời ra, khối đá bên trong lớn hơn bàn tay người lớn một chút, bề ngoài hòn đá có màu đen, từ khối đá bay ra một mùi đất nồng đậm làm cho Bạch Minh thiếu chút nữa ngất xỉu.

-Lý lão đệ, cậu đừng thừa nước đục thả câu nữa, nói đi, đây là cái gì

Bạch Minh che cái mũi, lắc đầu nói, Lý Dương trừng mắt nhìn hắn, thứ này là cái gì đương nhiên hắn biết, có điều bây giờ hắn không thể nào nói ra.

-Tôi cũng không biết đây là cái gì, chỉ cảm thấy thứ này có gì đó không đúng, có thể đáng giá một nghìn không tôi cũng không biết

Lý Dương lắc lắc đầu, hắn lấy một cái khăn cẩn thận lau khối đá, chỉ chốc lát đã lao hết toàn bộ phần đất trên khối đá xuống, khối đá đen từ từ lộ ra trước mặt mọi người.

-Đây, đây rốt cuộc là cái gì?

Bạch Minh lại hỏi một câu, Lý Dương vui lòng cười cười, Mao lão giật mình, ông đi tới chỗ Lý Dương rồi cầm lấy khối đá trên tay hắn.

Mao lão dung móng tay nhẹ nhàng cạo lớp màu đen trên tảng đá ra, một lát sau, phía dưới đã có một lớp bột phần màu đen rơi xuống, nhìn những bột phần này, ánh mắt Mao lão càng ngày càng sáng.

-Đây là sơn?

Mao lão không xác định hỏi một câu, khi hỏi ông còn nhìn về phía Lý Dương.

-Có thể là vậy

Lý Dương gạt gạt đầu, có điều trong lòng lại nói: thứ này quả thật là sơn, hơn nữa còn là sơn từ mấy chục năm trước.

-Sức nặng của nó không đúng, hình như nó là ngọc?

Mao lão lại ngẩng đầu hỏi.

Những khối đá bình thường thì có nhiều tạp chất nên sức nặng khác với ngọc thạch, ngọc thạch bình thường, ví dụ như là Phỉ Thúy thì cho dù là có cùng kích thước thì cũng sẽ nặng hơn những khối đá bình thường một chút, nhưng muốn nhận ra thứ này có sức nặng khác với những khối đá bình thường thì không phải là người bình thường có thể làm được.

Mao lão có nghiên cứu rất sâu về ngọc thạch cho nên lúc này nghe Lý Dương nói vậy ông mới đoán là bên trong là khối ngọc, nếu là ngọc thì cho dù là ngọc bình thường thì một nghìn của Lý Dương mua khối đá này vẫn còn có lời.

-Ngọc? Không có khả năng

Bạch Minh trừng mắt nhìn khối đá, một hòn đá bình thường như thế này cho dù là tặng không cũng không có người lấy không ngờ lại là ngọc.

-Là cái gì tôi cũng không dám cam đoan, chờ về tẩy lớp sơn mới biết được

Lý Dương lắc lắc đầu, bên trong không phải ngọc nhưng giá trị của nó còn cao hơn cả ngọc.

-Đúng trở về tẩy lớp sơn đi là biết

Mao lão lập tức gạt đầu, Bạch Minh cho dù là vẫn còn thấy hiếu kỳ nhưng không có biện pháp nào mà chỉ có thể ngăn chặn tò mò, hấn ước gì nhanh một chút trở về Bắc Kinh để biết được thứ này là cái gì.

Lên xe, Bạch Minh chạy trước, hơn nữa còn chạy rất nhanh, hấn rất muốn biết khối đá này rốt cuộc là thứ gì, một nghìn đồng kia của Lý Dương rốt cuộc là có đáng hay không.

Mật Vân cách Bắc Kinh không xa, lúc tiến vào vùng ngoại ô của Bắc Kinh mọi người ngừng lại ăn trưa.

Lúc ăn cơm Bạch Minh còn định tẩy lớp sơn đi nhưng bị Lý Dương từ chối, nơi này không có thứ chuyên dùng để tẩy lớp sơn, Lý Dương cũng không muốn thứ bên trong bị tổn hại, thứ này đối với hấn mà nói chính là bảo bối đó.

Cuối cùng, hai chiếc xe đều chạy tới Phan Gia Viên, chỗ của ông chủ Ngưu chắc là có thứ để tẩy lớp sơn, nếu không có thì chắc hấn cũng biết cách khác để tẩy nó.

Hiện tại là hai giờ chiều, người trong Phan Gia Viên không nhiều, nơi này Bạch Minh và Mao lão đều quen thuộc, vừa xuống xe hai người liền đi theo Lý Dương vào bên trong.

Ông chủ Ngưu không có ở trong tiệm, người trông tiệm là cô nhóc Ngưu Linh, khi thấy Lý Dương và Bạch Minh, Mao lão đi vào cô bé liền đứng lên chào hỏi.

-Lý tiên sinh, thầy Mao

-Cha em có nhà không?

Lý Dương cười cười nhìn cô bé, trên tay cô bé cầm một quyển sách, nhưng lần này không phải là đồ ngọc thời chiến quốc nữa mà đổi thành một quyển đồ ngọc thời Hán. Thái độ mỗi ngày đều đọc sách của cô bé làm cho Lý Dương rất vừa lòng, nhìn cô bé hấn dường như thấy được bản thân mình vậy.

-Có, có, phía sau có người đang giải thạch, để em đi tìm ông ấy

Ngưu Linh gạt mạnh đầu định chạy đi nhưng bị Lý Dương giữ lại:

-Không cần, chúng ta đi vào xem

Lý Dương đã nghe được âm thanh của máy giải thạch, âm thanh này hấn cũng không xa lạ gì, nếu máy giải thạch đang làm việc thì ông chủ Ngưu không có nghỉ ngơi, vậy thì trực tiếp đi gặp hấn là được.

Bên trong có ba bốn người đang đứng ở máy giải thạch, ngoại trừ ông chủ Ngưu ra thì ba người khác ăn mặc không tệ, hơn nữa tuổi cũng không lớn, nhiều nhất cũng chỉ bốn mươi mà thôi, so với Bạch Minh thì còn trẻ hơn nhiều.

Ngưu lão bản ngẩng đầu lên nhìn thấy Lý Dương thì có chút sững sốt, lập tức vui mừng hét lớn:

-Lý, Lý tiên sinh, sao ngài lại tới đây

-Vừa lúc đi ngang qua nơi này nên vào xem một chút

Lý Dương nói làm cho Bạch Minh có chút cau mày, cái gì mà đi ngang qua chứ, bọn họ là cố ý tới đây, Lý Dương còn trẻ không ngờ lại gian xảo như vậy.

-Ông chủ Ngưu, vị này là?

Một người đang hỗ trợ giải thạch đột nhiên nói một câu, người này là người trẻ nhất trong số ba người, thoạt nhìn còn không đến ba mươi, mang kính mắt, có vẻ rất có học vấn, hơn nữa rất có khí chất, nhìn giống như là một ông chủ kiêu ngạo vậy.

Ông chủ Ngưu đi tới trung gian hai người rồi cười ha hả nói:

-Thường tiên sinh, tôi giới thiệu cho ngài một chút, vị này chính là Lý Dương Lý tiên sinh, Lý tiên sinh là một người vô cùng lợi hại

-Lý Dương?

Tên này có chút sững sốt.

-Đúng, Lý Dương ở Bình Châu được người khác phong tặng danh hiệu Ngọc Thánh, anh ta là sự kiêu ngạo của người miền Bắc chúng ta

Ông chủ Ngưu gật đầu nói, tên mang kính kinh ngạc nhìn Lý Dương, hai người bên cạnh hắn cũng đã ngừng lại, người đang giải thạch cũng quay đầu lại nhìn Lý Dương, sắc mặt của ba người đều không khác nhau nhiều lắm.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

335. Chương 335: Thật Sự Là Bảo Bối.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

-Ngọc Thánh Lý Dương?

Người giải thạch ngừng công việc lại rồi tò mò nhìn Lý Dương, hiện giờ người trong giới ngọc thạch không biết cái tên Lý Dương không còn mấy người.

-Xin chào

Lý Dương mỉm cười gật đầu, những người trước mặt nhìn qua là biết họ là người ham mê đồ thạch. Khối nguyên thạch bọn họ đang giải cũng không tệ lắm, bề mặt đã lộ ra Kim Tí Chung, Lý Dương nhìn một chút, Phỉ Thúy bên trong không nhiều lắm nhưng bảy tám mươi vạn thì có thể.

Bảy tám mươi vạn với Lý Dương bây giờ không là gì nhưng với Lý Dương một năm trước thì nó chính là một con số thiên văn nên Lý Dương cũng không có khinh thường khối Phỉ Thúy này của bọn họ.

Người nọ cũng gật đầu, Lý Dương xoay người lại nói với ông chủ Ngưu:

-Ông chủ Ngưu, hôm nay tôi mới tìm được một món bảo bối, cảm giác có chút kỳ lạ, không biết nó là cái gì, chỗ ông có dụng cụ tẩy sơn không, tôi muốn đem lớp sơn trên nó tẩy đi

-Tẩy sơn? Tôi không có, nhưng bên ngoài có người bán, để tôi đi lấy cho cậu

Ông chủ Ngưu có chút sững sốt rồi lại lắc đầu nói, hắn còn nghi hoặc liếc nhìn một chút khối đá đen trên tay Lý Dương.

-Vậy phiền toái ông rồi

Lý Dương cười nói, đến nơi này xem như là đúng rồi, ở Phan Gia Viên quả thật có bán những thứ này, ông chủ Ngưu không nói gì nữa mà vội vàng chạy ra ngoài, Bạch Minh cũng đi theo phía sau.

Nói tới sơn thì chỉ cần người ham mê đồ cổ đều nhớ tới chuyện đồ sứ bị sơn, lúc trước trong nước có không ít đồ sứ bị người ta sơn lên một lớp sơn để nguy trang, chỉ cần là đồ sứ bị sơn thì đều là đồ tốt cả.

Lý Dương vừa nói như vậy thì những người giải thạch này liền nhớ tới việc này, những người này cũng là người chơi đồ cổ.

-Lý tiên sinh, đây là thứ mà ngài tìm được?

Tên mang kính hỏi một câu, trên mặt rất bình tĩnh, nhưng ánh mắt không tin của hắn đã bán đứng ý nghĩ trong lòng hắn.

-Đúng, hi vọng thứ này có thể là đồ tốt

Lý Dương mỉm cười gật đầu, tên giải thạch lôi kéo người họ Thường đi, tên này bĩu môi không nói gì nữa.

-Nghe danh đã lâu không ngờ hôm nay có thể gặp được, gặp nhau tức là có duyên, đây là của danh thiếp của tôi, xin vui lòng nhận cho

Người giải thạch thoát nhìn khoảng ba lăm ba sáu tuổi, có điều cách làm và thái độ của hắn thì thành thực hơn người đeo kính mắt nhiều.

Lý Dương tiếp nhận danh thiếp, nhìn thoáng qua, lại cười khẽ lắc đầu:

-Thường Thịnh tiên sinh, xin lỗi, lần này tôi đi gấp không có mang theo danh thiếp, xin lỗi vì không thể đưa danh thiếp cho ngài được

Người này cùng họ Thường, Lý Dương nhìn một chút thấy hai người có chút giống nhau, nếu không phải là anh em thì cũng là thân thích.

Thường Thịnh cười nhẹ, nói:

-Không có gì, có thể gặp được Ngọc Thánh mà mọi người đồn đãi thì tôi cũng đã thỏa mãn rồi, đây em họ của tôi Thường Phong

Tên mang kính mắt nhìn sang chỗ khác, dường như là không hài lòng thái độ của Lý Dương, nhưng mà Thường Thịnh ở bên cạnh hắn nên hắn cũng không nói gì.

Hai người đứng chung một chỗ đều có vẻ rất có khí chất, tên trẻ tuổi thì có vẻ rất đẹp trai, nếu như bây giờ còn học đại học thì khẳng định là thu hút được không ít thiếu nữ.

Thường Thịnh thì mang lại cho người khác một khí chất trầm ổn trưởng thành, chỉ nhìn khí chất của hai người thì có thể biết thân phận của hai người không đơn giản, nếu không phải là người trong gia đình quyền quý thì cũng là con cháu gia đình giàu có.

Với những người thế này Lý Dương cũng không có cảm giác gì, địa vị của Lý Dương hiện giờ đã tăng lên rất nhiều, nhưng hắn vẫn thuộc về xuất thân gia đình bình thường. Sống cuộc sống như thế hơn hai mươi năm nên hắn không muốn tiếp xúc quá nhiều với loại người này.

Thái độ của hắn đối với An Văn Bình cũng vậy, đối với hai người này cũng vậy, cho nên Lý Dương cũng không có đưa danh thiếp của mình cho hắn.

Lúc mọi người còn đang nói chuyện thì ông chủ Ngưu và Bạch Minh đã từ bên ngoài chạy vào, trên tay ông chủ Ngưu còn cầm theo một chai chất lỏng, tên tay Bạch Minh thì cầm hai cái bàn chải tinh xảo dùng để tẩy khối đá.

-Lý tiên sinh, đây là thuốc tẩy sơn tốt nhất, cậu thấy được không?

Ông chủ Ngưu cầm cái chai còn chưa kịp thở đã nói, Bạch Minh đi theo thúc giục nên hai người gần như là một đường chạy về, đã lâu có vận động như thế làm cho ông chủ Ngưu có cảm giác ăn không tiêu.

-Không có vấn đề, cảm ơn ông chủ Ngưu

Lý Dương nhìn kỹ một chút, loại dung môi này so với xăng hay dầu hỏa còn tốt hơn nhiều.

-Có thể là được, tôi đi lấy cái chậu

Ông chủ Ngưu nhếch miệng cười rồi lập tức chạy đi lấy một cái chậu, xung quanh mấy giải thạch không hề thiếu thứ này.

-Lý lão đệ, tẩy nó đi

Bạch Minh giành lấy cái chậu rồi trừng mắt nhìn Lý Dương, Bạch Minh đang rất tò mò, càng tới lúc biết được đáp án thì hẳn lại càng gấp gáp.

Kỳ thật thứ này nếu không phải Lý Dương lấy thì hẳn cũng không quan tâm. Lý Dương rất thần kỳ, hơn nữa thứ mà Lý Dương chiếm tiên nghi rất nhiều, cho dù là Mao lão thì bây giờ cũng có chút ngứa ngáy trong lòng, ông rất muốn biết thứ này rốt cuộc là gì.

Hia an hem nhà họ Thường cũng rất tò mò, thái độ của Bạch Minh giống như đây là một món bảo bối rất tốt vậy.

Lý Dương không có nói chuyện mà đặt khối đá vào trong chậu, hắn dung bàn chải thấm một chút dung môi rồi bắt đầu tẩy lớp sơn, dung môi này rất không tệ, chỉ tẩy rửa nhẹ một chút thì lớp sơn đã bắt đầu tróc ra.

Từ từ, diện mạo thật của khối đá từ từ lộ ra.

-Màu vàng?

Bạch Minh ngẩn người, Mao lão cũng vậy, hiện tại Mao lão cũng đang rất là kinh ngạc.

Khối đá màu vàng cũng không nhiều, Quảng Tây có đá sập ong, Vân Nam thì có Hoàng Long Ngọc, Thọ sơn thì có Điền Hoàn Thạch, v.v..., hơn nữa thứ có màu vàng còn có Phỉ Thúy, nhưng tất cả mọi người đều không hề nghĩ tới thứ này, tất cả mọi người đều là cao thủ chơi ngọc, liếc mắt một cái liền nhìn ra thứ này không phải là ngọc.

Ba người khác cũng bị hấp dẫn tới đây, sau khi tẩy đi lớp sơn thì nó có màu vàng chứng tỏ tảng đá này không phải là loại đá bình thường, không biết tảng đá này rốt cuộc là thứ gì nữa.

Ông chủ Ngưu cũng liếc mắt nhìn khối đá màu vàng trong cái chậu nhưng cũng không nhìn ra nó rốt cuộc là thứ gì.

-Tôi đi lấy một chậu nước

Lưu Cương đứng lên đi tới bên cạnh, cái chậu này bây giờ toàn là màu đen, nếu tẩy tiếp thì cũng không nhìn thấy cái gì.

-Trên tảng đá dường như có hoa văn?

Thường Thịnh đột nhiên nói một câu, hơn nữa còn dung ngón tay chỉ, Bạch Minh vội vàng nhìn về phía đó, trên tảng đá quả thật là có một ít hoa văn.

Tượng điêu khắc?

Trong đầu mọi người đều nghĩ tới thứ này, nếu thật sự là tượng điêu khắc thì một nghìn này tuyệt đối là không có thua thiệt, tượng điêu khắc màu vàng vốn không có nhiều, nói không chừng Lý Dương còn có thể kiếm một mớ nữa.

Lưu Cương rất nhanh đã cầm một cái chậu tới, Lý Dương lập tức đem khối đá qua cái chậu mới, nước sạch nhanh chóng biến thành màu đen, có điều lớp sơn trên tảng đá bị tẩy đi không ít.

Lúc này, trên tảng đá còn có một tí sơn chưa được tẩy đi nhưng cũng không ảnh hưởng tới việc mọi người xem diện mạo thật của nó.

Bạch Minh ngây dại, Mao lão cũng ngây người, hai anh em họ Thường cũng trừng mắt nhìn bức tượng màu vàng.

Biểu hiện của ông chủ Ngưu cũng không khác những người khác cho lắm, chỉ có Lưu Cương thì vẫn như trước, thứ này với hắn mà nói chỉ đẹp mà thôi chứ ngoài ra hắn không biết nó là thứ gì cả.

Lý Dương có chút thoải mái, khối đá sau khi tẩy đi lớp sơn quả nhiên nhìn đẹp hơn trong hình ảnh lập thể nhiều.

-Đây là, Hoàng Kim Điền Hoàng?

Thường Thịnh đột nhiên nói, tất cả mọi người theo bản năng gật gật đầu. Bạch Minh và Mao lão tuy rằng không có rành về mặt này nhưng cũng biết tới những thứ nổi danh này, Điền Hoàng có danh xưng vua của các loại đá, lúc tiết mục được phát trên TV họ cũng đã gặp qua vài lần.

-Hoàng Kim Điền Hoàng, không có khả năng?

Thường Phong thì thảo nói, Hoàng Kim Điền Hoàng là thượng phẩm Điền Hoàng, giá mỗi khối đều hơn một vạn, khối đá này tuy không lớn nhưng ít gì thì cũng mấy trăm khối. Khác không nói, chỉ nói tới giá Trị của nó thì khối đá này cũng đã có giá mấy trăm vạn, khối Kim Ti Chung của bọn họ cũng không thể nào so được với nó.

-Hắn là nó, không sai được

Giọng của Thường Thịnh có chút kích động, Lý Dương bình tĩnh lại rồi tiếp tục tẩy lớp sơn, Bạch Minh há mồm thở dốc vài lần nhưng không nói gì.

Mười phút sau, thay đổi nước bốn lần, tảng đá này rốt cuộc cũng tẩy sạch.

-Thật sự là Hoàng Kinh Điền Hoàng Thạch, tạo hình này hẳn là một khối đá kê sách, bên trên còn có điều khắc Mai Lan Cúc Trúc, a, mặt này còn có vài cái

Thường Thịnh ngồi xổm bên cạnh Lý Dương, cẩn thận nhìn khối đá, nhìn một chút hẳn liền sửng sốt.

Được hẳn nhắc nhở, Mao lão và Bạch Minh đều nhìn nó, Thường Phong cũng cẩn thận nhìn. Lý Dương không phải là không biết những văn tự cổ này, nhìn một chút hẳn liền nhận ra đây là văn tự thời Đường, có điều hẳn cũng không nói gì.

-Gia Nhạc Đường

Bạch Minh và Mao lão sợ hãi kêu lên, bên trên quả thật có ba chữ triện, Lý Dương không hiểu nhưng Bạch Minh và Mao lão thì biết, hai người liếc mắt một cái liền nhận ra ba chữ này.

Thường Thịnh, Thường Phong, ông chủ Ngưu và người trung niên không biết tên đều ngây người, Lý Dương cũng sửng sốt một chút, hẳn nhìn không hiểu văn tự nhưng hẳn biết ý nghĩ của ba từ Gia Nhạc Đường.

Gia Nhạc Đường là nơi của Hòa Thân. Hòa Thân có một tập thơ kêu là “Gia Nhạc Đường thi tập”, mặt khác, Hòa Thân còn thường xuyên tự xưng là Gia Nhạc Đường cư sĩ. Gia Nhạc Đường của Hòa Thân bây giờ đã trở thành một nơi du lịch nổi tiếng.

Từ tạo hình xem ra thứ này quả thật là một thứ điêu khắc tinh mỹ, sức nặng đại khái khoảng 600 gram. Bên ngoài có ba tầng màu vàng, dựa theo thời gian phân tích thì rất trùng hợp với thời của Hòa Thân.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

336. Chương 336: Trục Giác.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Thứ này có tên gọi là đồ chặn giấy, chỉ dùng để đặt lên góc của tờ giấy để duy trì sự cân bằng của tờ giấy.

Lý Dương thích xem một bộ phim tên là Lý Vệ làm quan, nội dung câu truyện hẳn nhớ rất rõ, tên côn đồ Lý Vệ sau khi làm quan phải tra xét một tên tham quan ở Giang Nam, trước hết hẳn phải tra xét tên quan tiền nhiệm nơi này.

Trên tay quan tiền nhiệm có một khối đá chặn giấy, Lý Vệ từ điểm này mới mò ra manh mối, cuối cùng mới phá được vụ án tham ô cực lớn thời Ung Chính.

Đá chèn giấy có rất nhiều hình dạng, thứ tốt nhất có hình chữ nhật hoặc hình bầu dục, ngoài ra còn có những thứ có hình động vật. Nguyên liệu làm những thứ này cũng không giống nhau, bình thường thì làm bằng gỗ hoặc bằng đá, tốt một chút thì làm bằng kim loại, quý hơn thì dùng ngọc, hổ phách để làm.

Hình thức của cái này nhìn giống như hình vuông, đoán chừng là cố ý gia công thành thế này, một khối Điền Hoàng ngọc lớn thế này rất ít gặp, nếu như lãng phí nguyên liệu thì những người thợ thời đó cũng đau lòng nữa chứ nói chi là bây giờ.

Khối đá chèn giấy này của Lý Dương ngoại trừ điêu khắc hình Mai Lan Cúc Trúc ra thì hai bên có điêu khắc hai con dơi, chạm trổ rất tinh xảo, dù đã trải qua mấy trăm năm cộng thêm một thời gian dài mai một thì sau khi tẩy rửa nhìn vẫn rất xinh đẹp.

-Nếu nó thật sự là đá chèn giấy mà Hòa Thân sử dụng thì giá trị sẽ không thấp

Thường Thịnh tán thưởng nói, Thường Phong cũng gật gù đầu, hẳn nhiên không được giấu đầu nhìn Lý Dương, trong mắt chứa sự hâm mộ và ghen tị, hẳn không ngờ khối đá thoát nhìn không chút thu hút này lại là một khối Điền Hoàng Ngọc.

Hơn nữa Lý Dương còn nói qua thứ này là hẳn xuống nông thôn tìm được, lần này Lý Dương thật sự là đã kiếm lớn.

-Lý, Lý lão đệ, tôi hoàn toàn phục cậu rồi

Bạch Minh đột nhiên thở dài, ánh mắt khi hẳn nhìn Lý Dương còn mang theo một chút phức tạp.

Đây chính là lần thứ hai Bạch Minh trở mắt nhìn Lý Dương chiếm tiện nghi, lần đầu tiên là ở Hongkong, bọn họ không nhận r lai lịch của cái khạp nên cũng thôi. Lần này Lý Dương so với lần trước càng yêu nghiệt, từ một khối đá vút đi cũng có thể biến thành Điền Hoàng ngọc, thật không biết còn chuyện gì mà Lý Dương không làm được nữa.

-Thứ này bị sơn một lớp sơn lên thời gian quá dài, chờ nghiệm chứng thêm một thời gian nữa khi chứng thực nó là thứ mà Hòa Thân sử dụng thì giá trị sẽ còn cao hơn nữa

Mao lão nói một câu, ông chủ Ngưu gật mạnh đầu, noại trừ hâm mộ ra thì hẳn không hề có ý gì khác.

-Thầy Mao, tôi tin chắc thứ này là thứ mà Hòa Thân đã sử dụng

Thường Thịnh nhìn Lý Dương rồi đột nhiên nói, Mao lão có chút sững sốt rồi mỉm cười gật đầu. Thường Thịnh tin tưởng, ông và Bạch Minh cũng đều tin tưởng, thứ này là thứ được sơn ngụy trang mấy chục năm trước, hơn nữa còn là thứ bị người ta vứt bỏ, không thể nào nó là hàng phồng chế thời nay được.

Huống hồ, cho dù có người phồng chế cũng sẽ không dùng Điền Hoàng Ngọc để phồng chế, việc này không có ý nghĩa gì, hơn nữa nó là giả thì cũng không thể để cho Lý Dương chỉ dùng một nghìn để mua được.

Lúc này đám người Mao lão đã quên đi việc lúc trước bọn họ còn xem Lý Dương là tên phá sản rồi.

-Tôi nghĩ nó thật sự là đồ của Hòa Thân, Lưu Cương, su này hỏi thăm người nhà của gia đình kia một chút, có cơ hội thì giúp họ một chút, không cần đưa tiền cho họ, việc này chỉ hại họ thôi

Lý Dương quay đầu lại nói với Lưu Cương một câu, Lưu Cương lập tức gật đầu, điều tra thân phận của những người này đối với hắn rất đơn giản.

Mao lão và Bạch Minh nhìn nhau, bọn họ đều thấy trong mắt đối phương sự kính nể.

Người kiếm lợi còn có thể nghĩ tới người giúp mình kiếm lợi thì không có nhiều, hơn nữa phương pháp xử lý của Lý Dương rất hợp ý bọn họ, đưa nhiều tiền cho bọn họ cũng không có ý nghĩa gì, đưa nhiều tiền cho những người nông dân này cũng không phải là việc tốt gì.

Nhưng có cơ hội thì giúp họ một chút thì không giống vậy, nếu những người kia thật sự gặp nguy cơ thì cho dù Lý Dương đưa cho bọn họ bao nhiêu tiền cũng không có chỗ dùng.

Trong lòng của hai người bọn họ, Lý Dương đã trở thành một quý nhân rồi .

Thường Thịnh khẽ gật đầu, cười nói:

-Lý tiên sinh, cái Điền Hoàng Ngọc này của ngài rất không tệ không biết Ngài có đồng ý chuyển nhượng không? Tôi nguyện ý ra ba nghìn vạn để mua nó

-Ba nghìn vạn

Bạch Minh, Mao lão và ông chủ Ngưu đều cảm thấy rất kinh ngạc, có điều cũng chỉ kinh ngạc mà thôi, với Bạch Minh và Cao lão mà nói, Lý Dương còn có thứ có người ra giá 500 triệu để mua, ba nghìn vạn không đáng là gì cả.

Ông chủ Ngưu thì đã tận mắt nhìn thấy Lý Dương giải ra Chanh Hoàng Băng Chung, giá của khối Phỉ Thúy đó cũng không kém bao nhiêu so với khối Điền Hoàng Ngọc này.

Ba nghìn vạn là một cái giá rất chuẩn mực nếu thứ này là đồ của Hòa Thân.

Thứ này nếu có thể đem đi đấu giá thì giá có thể cao hơn một chút, nhưng rất khó vượt qua 4 ngàn vạn lần, đấu giá lại phải tốn phí thủ tục, thuế thu nhập, tính ra thì không hơn 3000 vạn được bao nhiêu, còn phải chờ một thời gian dài nữa.

Cũng có thể nói, giá mà Thường Thịnh đưa ra đã rất cao rồi.

Lý Dương rất vừa lòng nhưng lại lắc đầu, nói:

-Thực xin lỗi Thường tiên sinh, thứ này tôi rất thích, tạm thời không định bán

Thứ này Lý Dương vốn chỉ định giá 1500 vạn, giá trị của Điền Hoàng Ngọc cộng thêm hoa văn trang sức thì 1500 vạn là thích hợp, nhưng nó có quan hệ với danh nhân thì giá ngay lập tức tăng gấp đôi.

-Thật đáng tiếc

Thường Thịnh tiếc hận lắc đầu, sau khi Lý Dương từ chối hẳn cũng không tiếp tục nữa, thứ này hẳn thích nhưng không nhất định phải có, có thể tới tay là tốt nhất, nhưng không được thì cũng không sao.

-Một nghìn trong nháy mắt tăng lên 3000 vạn, Lý lão đệ, cậu kiếm lời tới ba vạn lần đó

Bạch Minh lại nói một câu, lúc nói chuyện hẳn còn không che giấu sự ghen tị, cái khạp lần trước có người ra giá sáu nghìn vạn, cái này thì có người ra giá 3000 vạn, chỉ cần hai món này thôi thì giá trị cũng gần trăm triệu rồi.

Làm cho Bạch Minh buồn bực là hai thứ này Lý Dương đều chiếm tiện nghi ngay trước mắt hẳn, trong đời Bạch Minh chưa từng gặp chuyện này bao giờ.

-Lý Dương, sau cậu biết căn phòng vứt đi đó có bảo bối?

Mao lão hỏi Lý Dương một câu, Bạch Minh lập tức nhìn chằm chằm Lý Dương, sự nghi ngờ này ngay từ đầu đã có, chỉ là hẳn xấu hổ nên không hỏi mà thôi.

Lần trước Lý Dương chiếm tiện nghi do Lý Dương có thể nói ra lai lịch của cái khạp nên bỏ qua, nhưng mà lần này thì rất quỷ dị, đừng nói tảng đá này bị vứt trong phòng, cho dù xuất hiện trước mặt bọn hắn thì bọn hắn cũng không nhận ra.

Lý Dương do dự một chút rồi lắc đầu nói:

-Tôi cũng không biết, sau khi vào cái sân đó tôi có cảm giác có cái gì đó hấp dẫn tôi, khi đi vào căn phòng tôi liền nhìn thấy tảng đá này, lúc ấy tôi cảm thấy tảng đá này có gì đó không đúng lên lấy ra

-Đây là trực giác, trực giác đã dẫn cậu đi à?

Bạch Minh lập tức nói một câu, Lý Dương yên lặng gật đầu, ngoại dự đoán là mọi người cũng không ngoài dự đoán về việc này, thậm chí gật đầu khen ngợi nữa.

Thường Thịnh thở dài, nói:

-Lý tiên sinh vận khí tốt, xem ra thứ này có duyên với Lý tiên sinh

Kỳ thật người trong giới đồ cổ đều rất tin tưởng trực giác, trên thực tế quả thật có nhiều người thông qua trực giác mà kiếm lời, Mao lão từng một lần như vậy, cho nên mọi người cũng không cảm giác ngoài ý muốn.

Tư Mã Lâm ở Bình Châu giải ra khỏi Băng Chung cũng là nhờ vào trực giác, đây là một nguyên nhân rất hàm hồ không giải thích được.

Lý Dương thở dài một hơi, loại cách nói này hắn đã nghe qua trong hội giao lưu với các vị chuyên gia, lần này thật sự không có cách nào giải thích nên mượn nó làm búa đỡ, không ngờ hiệu quả cũng không tệ lắm, sau này nếu có gặp trường hợp không tiện giải thích thì dùng cái cớ này cũng tốt.

-Lý tiên sinh, nghe nói Ngài là Ngọc Thánh, trình độ còn cao hơn cả Thiệu Ngọc Cường, ngài có thể cho lời bình về khối nguyên thạch này của chúng tôi hay không?

Thường Phong đột nhiên nói một câu, Thường Thịnh nhú nhú mày nhưng cũng không có ngăn cản hắn.

Người trẻ tuổi đều có tính hiếu thắng, thấy Lý Dương làm náo động như vậy nên Thường Phong không phục cũng là chuyện bình thường, chỉ cần nằm trong phạm vi khống chế thì để những người trẻ tuổi này tranh đấu một chút cũng tốt.

Có điều Thường Thịnh không cho là Thường Phong có thể làm khó Lý Dương, thông qua Lý Dương cho Thường Phong một chút giáo huấn cũng tốt, tên em họ này từ nhỏ đều được gia đình thương yêu, chưa từng gặp đã kích gì nên tính tình rất kiêu ngạo.

-Được rồi

Lý Dương nhìn Thường Phong vài giây rồi bắt đầu gật đầu. Bạch Minh và Mao lão đều rất có hứng thú nhìn Lý Dương, lúc bọn họ quen biết Lý Dương thì hắn đã rất có danh tiếng trong giới ngọc thạch rồi, tuy biết hắn rất nổi danh nhưng hai người lại chưa từng thấy năng lực trên mặt này của hắn nên hai người đều rất là tò mò.

-Mời

Thường Phong nhường vị trí, Lý Dương cũng không khách khí mà đi thẳng tới máy giải thạch.

Ông chủ Ngưu cũng có hứng thú đi theo, ngay cả Thường Thịnh và người trung niên kia cũng vậy, hứng thú của mọi người với việc Lý Dương nhận xét về khối nguyên thạch này còn cao hơn cả khối đá vừa rồi.

Khối nguyên thạch trước mặt này không tính là lớn, chỉ nặng có 7,8 kg, bề mặt đã bị cắt hết một phần năm, mặt vết cắt cũng được rửa sạch rồi.

Từ những biểu hiện này cho thấy khối nguyên thạch này mới cắt không được bao lâu, hơn nữa trước cắt sau mài, thủ pháp rất chu đáo, trình độ cắt thạch cũng rất cao, không có chút Phỉ Thúy nào bị lãng phí.

-Từ bề ngoài xem ra đây là một khối nguyên thạch có lớp ngoài màu đen

Lý Dương chỉ vào bên trái khối nguyên thạch rồi nói tiếp:

-Biểu hiện của khối này không tệ nhưng những kẽ nứt này lại ảnh hưởng tới giá trị của nó, cũng may khối nguyên thạch này có một phần vỏ ngoài có hoa văn da rắn và một chút màu trứng muối, tổng thể mà nói thì khối nguyên thạch này không tệ

Thường Phong bĩu môi, thứ mà Lý Dương nói mọi người cũng có thể nhìn ra, nếu để cho hắn nói thì hắn còn nói tốt hơn Lý Dương nhiều.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

337. Chương 337: Hạ Vô Hư Sĩ Nổi Danh.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Lý Dương nhìn Thường Phong một cái rồi lắc đầu nói tiếp:

-Hoa văn hình rắn và một phần màu trứng muối phối hợp với những thứ khác không tẻ, hai thứ này phối hợp lại thì tỉ lệ ra cao cấp Phỉ Thúy rất lớn

Trong mắt Thường Phong hiện ra một tia khinh miệt, những thứ Lý Dương nói mọi người đều có thể nhìn ra, nếu Lý Dương mà chỉ có chút trình độ như thế thì hẳn cũng có thể làm Ngọc Thánh rồi].

-Nhìn một chút những khe nứt này, mọi người có để ý hay không, tuy những khe nứt này rất khó thấy bên trong nhưng mọi người nếu nhìn kỹ thì có thể thấy bên trong có những hoa văn

Lý Dương vừa dứt lời thì ông chủ Ngưu vội vàng tới xem, Thường Thịnh và Thường Phong đều có chút sửng sốt, sắc mặt của Thường Phong có chút nghiêm túc, người trung niên kia thì kinh ngạc nhìn Lý Dương.

-Thật là có hoa văn, Lý tiên sinh, ngài chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra?

Ông chủ Ngưu kinh ngạc kêu lên, những vết nứt này rất nhỏ, lại xuất hiện trên phần có màu đen, không nhìn kỹ thì mọi người không thể nào nhìn ra.

Cái khe đã rất nhỏ, những hoa văn bên trong thì càng khó nhìn thấy, ông chủ Ngưu căn cứ theo lời Lý Dương hơn nữa phai nhờ ánh sáng mặt trời chiếu vào mới có thể nhìn thấy, Lý Dương vậy mà có thể tùy ý phát hiện, việc này làm cho hắn rất kinh ngạc.

Thường Thịnh và Thường Phong cũng có cảm giác này, những hoa văn bên trong khe nứt này lúc đầu bọn họ đều không có phát hiện, phải tới khi cao thủ mà bọn họ mới tới nói thì bọn họ mới biết. Người cao thủ của bọn họ chính là người trung niên đang đứng bên cạnh, người này tuổi không lớn nhưng đã có hai mươi năm kinh nghiệm đồ thạch, có thể nói là kinh nghiệm rất phong phú.

-Lý tiên sinh thật sự làm cho tôi bội phục, lúc trước chúng tôi cũng không có phát hiện ra những hoa văn này

Người trung niên thở dài, hắn và hai anh em họ Thường không dám khinh thường Lý Dương nữa.

-Nếu các người tới bây giờ mới phát hiện chứng tỏ người bán khối nguyên thạch cũng không phát hiện, các người đã chiếm được tiện nghi

Lý Dương khẽ cười một tiếng, ba người đều gật đầu, trên mặt Bạch Minh có chút mờ mịt, Phỉ Thúy hẳn còn biết chút ít chứ nguyên thạch thì hẳn chẳng biết gì, khi nói tới chuyện này thì hắn cũng chỉ là một người bình thường mà thôi.

-Lý Dương, tôi nhớ trên Phỉ Thúy mà xuất hiện thứ này thì là biểu hiện không tốt mới đúng, sao cậu lại nói là bọn họ chiếm được tiện nghi?

Mao lão đột nhiên hỏi một câu, Mao lão biết nhiều hơn Bạch Minh một chút, nhưng ông cũng không chơi đồ thạch nên không biết nhiều, thứ ông quan tâm chính là cổ ngọc.

-Dưới tình huống bình thường thì là như vậy, hoa văn có ảnh hưởng tới nguyên thạch, những kẻ nứt cũng vậy, nhưng mà hai thứ này xuất hiện cùng một chỗ thì lại khác, nếu như cùng xuất hiện một chỗ thì lại có trợ giúp cho khối nguyên thạch

Lý Dương mỉm cười giải thích, Bạch Minh còn có chút mờ mịt, có điều Mao lão thì đã hiểu được một ít, ông chủ Ngưu bên cạnh cũng đã hiểu ra.

Trong quá trình hình thành nguyên thạch, bề ngoài xuất hiện khe nứt rất có thể sẽ tạo thành sự hư tổn cho khối nguyên thạch, khe nứt có lực xuyên thấu rất mạnh, ai cũng không biết những khe nứt này bên trong có bao nhiêu.

Hoa văn cũng giống như vậy, chỗ không giống là những hoa văn này phá hủy từng mảnh từng mảnh một, có thể nói là một cái phá hủy theo chiều dọc một cái phá hủy theo chiều ngang.

Khe nứt này xuất hiện không lâu thì bên trong xuất hiện những hoa văn, phá hư một ngang một dọc như thế nên không cái nào có thể tạo thành ảnh hưởng mà là trực tiếp giăng co như vậy, cuối cùng lực phá hoại biến mất.

Thứ này giống như là độc được vậy, có thể dùng độc để trị độc, hai thứ này cũng giống như là hai loại độc giống như, hai thứ gặp nhau vừa lúc triệt tiêu nhau.

Những thứ này chỉ có nhân tài mới có thể hiểu được, Lưu Cương nghe mà chẳng hiểu cái gì, Bạch Minh mơ hồ, Mao lão thì cái hiểu cái không, chỉ có những người đổ thạch chân chính thì mới thật sự hiểu được thứ này.

Có điều Lý Dương có thể liếc mắt là nhận ra, còn phân tích chuẩn xác như vậy thì quả thật là lợi hại.

-Lý tiên sinh, lợi hại, theo Lý tiên sinh thì khối nguyên thạch này cuối cùng sẽ như thế nào?

Lần này người hỏi là Thường Thịnh, hẳn cũng không có ý gì khác mà thật lòng hỏi Lý Dương. Khối nguyên thạch này chỉ mới cắt ra một phần Kim Ti Chung, trước mắt xem ra là đồ thẳng, nhưng mà cuối cùng thì bọn họ cũng không biết được, trong giới đổ thạch trước tầng sau thua lỗ có rất nhiều, họ cũng không dám chắc điều gì cả.

-Khối nguyên thạch này không tệ, có thể là Kim Ti Chung, từ biểu hiện bên ngoài thì khối Phỉ Thúy bên trong khá lớn. Các người giải đi, tôi đoán là khối Phỉ Thúy có giá ngoài bảy mươi vạn nhưng rất khó vượt qua 100 vạn, giá trị sẽ nằm trong khoảng 70-90 vạn

Lý Dương gật gật đầu, lời hắn nói rất tự tin, khối Phỉ Thúy bên trong có giá bao nhiêu hắn rất rõ.

Nói xong hắn quay đầu lại nhìn ông chủ Ngưu nói:

-Ông chủ Ngưu, hôm nay cảm ơn ông, sau này nếu có cơ hội thì tôi sẽ tới thăm ông, tôi có việc nên đi trước nhé

Mục đích của Lý Dương tới nơi này là để tẩy đi lớp sơn, hiện tại đã đạt được mục đích nên hắn không muốn tiếp tục ở đây nữa. Hắn nhớ rõ sự trợ giúp của ông chủ Ngưu, sau này nếu có cơ hội thì hắn sẽ chỉ điểm một chút cho Ngưu Linh, hiện tại trình độ của Lý Dương vẫn chưa đủ để chỉ cho cô bé.

-Lý tiên sinh quá khách khí rồi, sau này có cơ hội thì thường đến nhé

Ông chủ Ngưu cười lớn gật đầu, Lý Dương hôm nay tới đây đã là cho hắn mặt mũi rồi.

Nhìn theo bọn người Lý Dương rời đi Thường Thịnh nhẹ nhàng lắc đầu, Lý Dương quả nhiên là lợi hại, không hổ là Ngọc Thánh.

-Anh, chúng ta giải khối nguyên thạch này đi. Em cảm thấy khối Phỉ Thúy này sẽ có giá hơn trăm vạn chứ không phải như hắn nói

Thường Phong đột nhiên nói.

Thường Phong trên thực tế đã thừa nhận năng lực của Lý Dương, nhưng trong lòng lại còn một chút không phục nên phản bác lại câu nói của Lý Dương.

-Hôm nay chúng ta tới đây là để giải thạch, trước hết phải giải cho xong khối nguyên thạch này

Thường Thịnh gật gật gật đầu, hắn cũng có chút chờ mong việc giải khối nguyên thạch này, hắn rất muốn biết sự việc có giống như lời Lý Dương nói hay không.

Ba người tiếp tục giải thạch, ông chủ Ngưu sau khi trở về cũng đứng một bên nhìn, trong lòng hắn cũng rất tò mò không biết khối nguyên thạch này có giống như lời Lý Dương nói hay không.

Khối nguyên thạch không lớn, hai mươi phút sau thì đã giải xong, nhìn viên Phỉ Thúy bên trong, mọi người đều trờ to mắt, trên mặt người trung niên kia hiện ra dự không dám tin.

Viên Phỉ Thúy trước mắt này bọn họ chỉ cần liếc mắt là có thể biết được giá của nó chỉ khoảng 80 vạn, cái đó vớ lời Lý Dương nói không có chút sai lệch nào, bảy mươi tới 90 vạn, giá của nó là 80 vạn.

-Hạ vô hự sĩ nổi danh*, hẳn, mạnh hơn tôi nhiều lắm

*Một người đột nhiên xuất hiện rồi nổi danh

Người trung niên đột nhiên thở dài, hắt hắt mạnh đầu, trên mặt còn có chút cô đơn. Thời gian hắt tiếp xúc với đồ thạch lâu hơn Lý Dương nhiều, vậy mà lại bị một người trẻ tuổi vượt qua, trong lòng hắt tất nhiên là không thể thừa nhận.

-Thầy Liêu, ngài cũng đừng quá để ý, Lý Dương là thiên tài, trong cả nước chỉ có một, Bình Châu có nhiều chuyên gia như vậy cũng không so lại hắt, hắt có biểu hiện như vậy cũng là bình thường

Thường Thịnh vỗ vai người trung niên, vị cao thủ này cuối cùng cũng có một chút khôi phục, Thường Thịnh nói đúng, Bình Châu có nhiều chuyên gia như vậy mà cũng thua Lý Dương, hắt thua cũng là chuyện bình thường thôi.

Thường Phong nhìn ra ngoài cửa thật lâu nhưng không nói gì, không ai biết hắt đang nghĩ gì trong lòng cả. Sau khi rời khỏi Phan Gia Viên, Lý Dương liền tách ra với hani người Mao lão và Bạch Minh, khối đá này hắt rất thích, hắt thường xuyên đeo sách, vừa lúc còn thiếu một cái chén giấy.

Nếu là Bạch Minh biết ý tưởng của Lý Dương chỉ sợ sẽ rất cảm thán, một thứ trị giá mấy nghìn vạn ai mà không cẩn thận che chở, Lý Dương thì lại chuẩn bị đem nó làm thành vật dụng hàng ngày.

Về đến nhà, Lý Dương lập tức gọi điện thoại cho Hà lão đem chuyện ngày hôm nay báo cáo một lần, lần này xem ra hắt đi đúng rồi, thu hoạch được một bức cổ họa lại thu được một khối Điền Hoàng Ngọc, có thể nói là thu hoạch vô cùng lớn.

Cho dù là bức cổ họa hay Điền Hoàng Ngọc đều là thứ mà hiện giờ Lý Dương không có sưu tầm, từ từ, vật sưu tầm của hắt đã tăng lên, tương lai hắt còn có thể lập một viện bảo tàng tư nhân cũng không chừng.

Có điều yêu cầu của Lý Dương rất cao, hắt muốn làm thì phải làm cho tốt nhất, hắt muốn làm một cái viện bảo tàng có thể làm cho mọi người khiếp sợ, hơn nữa còn có thể triển lãm lưu động để cho càng thêm nhiều người biết. Nhưng mà bây giờ ước đạt thành mục tiêu này thì còn lâu mới đủ.

Hai ngày này Lý Dương không có đi ra ngoài mà an tâm ở trong phòng đọc sách, không có việc gì thì thường thức những thứ của Hà lão sưu tầm, Hà lão sưu tập cả đời nên thứ tốt của ông nhiều hơn Lý Dương nhiều.

Ba ngày sau, Lý Dương nhận được một cuộc điện thoại làm hắt rất vui vẻ, bức cổ họa kia đã chữa trị rất tốt, Phương lão gọi điện thoại kêu Lý Dương qua.

Chỗ của Phương lão Lý Dương cũng không xa lạ, nó nằm ngay trong xưởng Ngọc Lưu Ly, kêu Lưu Cương, Lý Dương lập tức đi qua.

Phương lão từ trước tới nay đều sống ở nơi này, khi nhỏ ông thông qua người thân giới thiệu vào đây làm học viên, sau khi xuất sư thì dựa vào kinh nghiệm có được mở một tiệm nhỏ chuyên chữa trị tranh cổ, sau này về hưu nhường lại cho con cháu, có thể nói cả cuộc đời Phương lão đều gắn bó với nơi này.

Người giống như Phương lão có không ít, trong đó không thiếu những người đức cao vọng trọng như Phương lão.

Lý Dương rất nhanh đã tìm được cửa hàng của Phương lão, đây là một cửa hàng bình thường, trong tiệm bán một số tranh cổ điển và tranh chữ hiện đại, từ mặt ngoài xem ra thì đây nhìn không hề giống như là nơi chuyên chữa trị tranh cổ.

Chỉ cần người tới đây lần đầu đều có suy nghĩ giống như của Lý Dương, căn tiệm này của Phương lão không hề nổi tiếng nhưng Phương gia chữa trị cổ họa căn bản là nhìn không ra một chút dấu vết nào.

Phương lão đang ở trong tiệm, đứng cùng một chỗ với Phương lão còn có hai người trung niên 4,5 mươi tuổi, ba người đang đánh giá một bức tranh trên quầy.

-Tiểu Lý, cậu đã đến rồi à, đến đây, nhìn xem nó thế nào?

Phương lão là người đầu tiên nhìn thấy Lý Dương, ông mỉm cười vẫy tay gọi Lý Dương lại, hai người trung niên kia đều vội vàng quay đầu lại tò mò nhìn Lý Dương.

-Phương lão, đây là bức tranh của tôi?

Nhìn thoáng qua, Lý Dương lập tức kinh ngạc kêu to, bức họa trước mắt này nhìn vô cùng xinh đẹp, sinh vật bên trong bức tranh rất sinh động, ngoại trừ nội dung bức tranh ra, Lý Dương nhìn không thấy bất cứ chỗ giống nào với bức tranh trước kia.

Hia người bên cạnh Phương lão đều sửng sốt rồi lập tức nhớ tới lời Phương lão nói nên cười khổ lắc đầu.

Lời này của Lý Dương nếu để cho người không biết nghe còn tưởng là bức tranh bị đánh tráo rồi đó chứ, có điều họ biết Lý Dương không hiểu việc chữa trị cổ họa cho nên mới nói như vậy.

-Đúng vậy, đây chính là bức tranh của cậu, tôi và vài người bạn đã xem qua, chúng tôi nhất trí cho rằng đây là bức Phúc Vinh Huy Triều Thần Đồ

Phương lão thở dài, trong giọng nói có một loại thỏa mãn, loại cổ họa đã thất truyền này nay lại xuất hiện làm cho ông rất vui vẻ, bức tranh này lại do ông chữa trị nên ông càng hài lòng hơn.

-Phương lão, thật sự rất cảm ơn ngài, nếu không phải ngài nói cho tôi biết thì tôi cũng không nghĩ là nó là bức tranh rách nát của tôi, việc này quả thật là quá thần kỳ

Nhìn bức cổ họa, Lý Dương hưng phấn kêu lên, hai người bên cạnh Phương lão cảm thấy ngạc nhiên.

Bức tranh rách nát, Lý Dương trong giới đồ cổ có thanh danh cao như thế soa lại nói câu này? Bức tranh cho dù là có rách nát hơn thì cũng là quốc bảo đó.

Có điều khi nghĩ tới bộ dạng lúc đầu của bức tranh, hai người lại tươi cười, lúc đó bức họa quả thật không tốt lắm. Bức tranh đã mốc meo, hơn nữa còn ố vàng, nếu ném nó trên đất chỉ sợ sẽ có người cho nó là rác rưởi mà vứt đi.

-Ha ha, nếu chủ nhân của bức tranh mà nghe được lời đánh giá của cậu chắc là đã đội mồ sống dậy tìm cậu rồi đó

Phương lão ngửa đầu cười to một tiếng, trong tiếng cười còn mang theo sự vui thích, tự tay chữa trị một quốc bảo như thế nên tâm trạng của ông đang rất vui.

-Đúng rồi, tiểu Lý, lúc chữa trị cho bức họa tôi có đem một phần bức tranh đi xem xét, đây là báo cáo kiểm tra, kết quả kiểm tra kết luận đây là bức tranh thời Đường, hơn nữa còn là một bức tranh rất không tệ

Phương lão lấy một văn kiện từ trong ngăn tủ ra đặt bên cạnh cổ họa. Lý Dương có chút sửng sốt, hẳn không ngờ Phương lão không những chữa trị bức họa giúp hắn mà còn làm luôn cả báo cáo kiểm tra. Có phần báo cáo này lại có nhiều chuyên gia tán thành như vậy thì bức họa này không cần kiểm tra quá kỹ cũng đã có thể kết luận đây là tranh thật của Diêm Lập Bản.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

338. Chương 338: Cái Nghiên Mực Có Tám Tầng Màu Vàng.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Phương lão, thật sự là cảm ơn ngài.

Lý Dương cầm lấy văn kiện mở ra xem. Nhóm chuyên gia có xem xét cũng chưa chắc đã đúng nhưng quả thật thì đây cũng là một phương thức giám định có sức thuyết phục. Kỹ thuật giám định tuy là có tính phiến diện nhưng có độ chân thực đáng tin.

- Không sao, tôi giúp cậu phục hồi hiện vật cũng xem như là góp phần lưu truyền bảo vật của quốc gia rồi.

Phương lão phe phẩy lắc đầu, nhìn chằm chằm bức cổ họa.

Tranh chữ thư pháp không giống với các loại đồ cổ khác. Việc bảo tồn nó cũng không dễ dàng gì. Tất cả đều phải theo yêu cầu rất nghiêm khắc về hoàn cảnh, khí hậu. Cho nên cổ họa có niên đại lâu đời tồn tại còn rất ít.

Bức cổ họa này có thể bảo tồn được đến như vậy là nhờ có ngọc chăm. Ngọc chăm được niêm phong rất kĩ. Ngọc có đặc tính là ôn nhuận, có tác dụng trong việc bảo quản đồ vật. Nếu không nhờ như vậy thì chỉ sợ bức họa cổ mấy trăm năm này đã thành bột giấy.

- Ngài yên tâm, tôi nhất định là sẽ bảo quản nó thật tốt. Tôi không biết là với tình huống này thì tôi nên đưa cho ngài phí phục hồi là bao nhiêu. Đây là chi phiếu hai trăm ngàn, ngài xem có đủ hay không?

Lý Dương đưa ra tấm chi phiếu đã được chuẩn bị. Phương lão đã giúp hẩn khôi phục lại bức cổ họa, nhưng rốt cuộc Lý Dương lại không biết phải trả bao nhiêu tiền. Cho nên đã tùy ý thăm dò qua một chút, biết được việc phục hồi tranh cổ thì sẽ có giá là hai trăm ngàn.

Nhìn Lý Dương đưa tấm chi phiếu, Phương lão thở dài lắc đầu, đẩy tay hẩn trở về:

- Có thể nhìn thấy bức tranh đã thất truyền của triều thần Vĩnh Huy thì tôi đã mãn nguyện lắm rồi, không cần nhắc đến chuyện phí phục hồi.

- Phương lão, cái này sao có thể được. Nếu không nhờ ngài thì bức cổ họa này đã bị hủy trong tay tôi. Số tiền này ngài nhất định phải cầm.

Lý Dương ra sức lắc đầu, càng cố nhét tấm chi phiếu vào tay Phương lão. Tiền đối với Lý Dương chỉ là phụ, quan trọng là tấm lòng. Phương lão đã có thể khôi phục lại tấm tranh cổ tốt đến như vậy, kỳ thật Lý Dương đã cảm thấy mình mắc nợ một ân tình.

Trong mắt Phương lão hiện lên một tia do dự, lại lắc đầu:

- Cậu Lý, tiền thì tôi không cần. Tôi chỉ có một thỉnh cầu, không biết là cậu có đồng ý hay không?

- Ngài cứ việc nói. Nếu tôi có thể làm thì khẳng định không thành vấn đề.

Lý Dương lập tức gật đầu nhưng trong mắt ánh lên một tia nghi hoặc. Hẩn không rõ mình có chuyện gì mà Phương lão phải thỉnh cầu đến hẩn. Tựa hồ trên người hẩn chẳng có gì mà Phương lão cần, nếu không muốn nói là bức cổ họa này.

- Tôi chỉ muốn lưu lại một con dấu của tôi trên bức họa cổ. Cậu xem có được không?

Do dự một chút, Phương lão mới chậm rãi nói. Trong lúc nói tựa hồ còn có chút khẩn trương.

- Con dấu?

Lý Dương hơi sững sốt nhưng lập tức gật đầu cười:

- Chuyện này đương nhiên không thành vấn đề. Ngài cứ việc lưu, đừng nói là một con dấu, chứ mười con cũng vẫn được.

- Tốt, tốt, Lý. Cảm ơn cậu!

Phương lão cảm thấy kích động. Người đàn ông bên cạnh vội đi vào trong phòng lấy ra một con dấu cổ xưa. Phương lão thật tâm ấn con dấu xuống, lúc sau còn thổi mực con dấu trên bức họa cho khô.

Bức cổ họa có con dấu giám định trên đó thì Lý Dương không phải không biết. Có rất nhiều bức cổ họa được truyền lại đời sau đều được đóng dấu. Đặc biệt là vua Càn Long rất thích làm những chuyện như vậy.

Nhưng con dấu này thì không phải ai cũng có. Chỉ những người có tài mới lưu lại những con dấu như vậy, biểu hiện cho việc mình có cất chứa bảo vật.

Phương lão chỉ muốn lưu lại con dấu của mình. Xem qua Lý Dương liền đồng ý.

Nếu là bức cổ họa bình thường thì Phương lão sẽ không khẩn trương như vậy. Nhưng đây là bức “Vĩnh Huy triều thần đồ”, có thể nói là một bức cổ họa cấp quốc bảo, lại có đến ngàn năm lịch sử. Điều quan trọng hơn là chưa có người nào lưu lại con dấu. Như vậy, con dấu của Phương lão chính là con dấu giám định đầu tiên.

Cho nên Phương lão mới có dáng vẻ khấn trương như vậy, sợ Lý Dương vì muốn duy trì nguyên vẹn cho bức cổ họa mà từ chối yêu cầu này.

- Haha, tiểu Lý. Tôi thật sự cảm ơn cậu. Đây chính là con dấu tốt nhất mà tôi lưu lại trên bức cổ họa. Sau khi trăm tuổi tôi cũng có thể kiêu ngạo với mấy ông bạn già.

Cất con dấu, Phương lão có vẻ cực kỳ cao hứng. Tiền thì Lý Dương mặc dù không muốn lấy về nhưng cuối cùng cũng phải bắt đắc dĩ mà thu hồi. Về sau sẽ nghĩ biện pháp mang tiền đến đây.

Lý Dương cũng thật hưng phấn. Bức cổ họa này đã hoàn toàn thay đổi. Hơn nữa lại có con dấu của Phương lão và giấy chứng nhận giám định của cục văn hóa khảo cổ. Trên cơ bản có thể được nhận định là một vật phẩm chân chính.

Lại nói tiếp, trong số những vật được bảo quản của Lý Dương thì ngoài bức tranh chữ cổ này ra thì còn có bức họa “Liêu trai hành lạc” vẫn chưa được giám định.

Sau khi hàn huyên với Phương lão. Lý Dương cũng biết hai người đàn ông kia, một người là con trai Phương lão Phương Chính, còn người kia là đại đệ tử Nghiêm Vệ Quốc. Hai người này kết hợp với nhau mở tiệm cùng kinh doanh.

Nghiêm Vệ Quốc tuy mang tiếng là đồ đệ nhưng chẳng khác gì con trai trong nhà. Y chính là cô nhi được Phương lão nuôi dưỡng từ nhỏ. Lớn lên lại đi theo nghề của ông nên chẳng khác nào con trai.

Vốn Lý Dương chỉ tính tán gẫu một chút rồi ra về, không ngờ khi nói chuyện với Nghiêm Vệ Quốc thì càng nói càng hăng. Thử mà Nghiêm Vệ Quốc học chính là tranh chữ, nhưng lại có sự say mê đối với cổ ngọc, còn mời Lý Dương đi thăm chỗ cất giữ cổ ngọc của y.

Nghiêm Vệ Quốc trong nhiều năm cũng đã sưu tầm không ít cổ ngọc, ước chừng cũng hơn mười khối. Tiền bỏ ra cũng không ít nhưng cũng có vài món không tồi.

Nhưng Lý Dương cũng không nói gì. Nghiêm Vệ Quốc có hứng thú với ngọc, cũng không phải kiếm tiền để tiêu thụ, chỉ cần y thích là được.

Sau khi ăn trưa xong, Lý Dương mới từ biệt Phương lão ra về. Cơm trưa là do Phương lão mời, lại còn giúp hẩn miễn phí. Điều này làm cho Lý Dương cảm thấy rất ngại.

Sau khi rời khỏi nhà Phương lão thì đã gần hai giờ chiều. Trong khoảng thời gian ở nhà Phương lão, Lý Dương cũng đã học hỏi không ít những đồ vật mới.

Trên đường Ngọc Lưu Ly Hán, Lý Dương thong thả bước. Mới đi được vài bước, hẩn liền ghé vào một tiệm bán đồ cổ.

Dù sao thì buổi chiều cũng không có việc gì, đi mua sắm ở Ngọc Lưu Ly Hán cũng không tồi. Nói không chừng có thể tìm ra được một bảo bối tốt.

Liên tục vào hai tiệm bán đồ cổ, Lý Dương không khỏi lắc đầu. Hai tiệm bán đồ cổ này tuy là có hàng chính phẩm nhưng giá lại rất cao. Còn một việc nữa là Lý Dương nhìn thấy chủ tiệm đã đôn giá gấp năm lần, rõ ràng là muốn câu cá mà.

Vòng vo mấy tiệm, Lý Dương cũng không còn hứng thú nữa. Vừa lúc đi tới Quang Vinh bảo trai thì liền ghé vào.

Lý Dương cũng không biết rằng, sau khi hẩn rời khỏi thì mấy chủ tiệm đồ cổ đều rất nghi hoặc. Lý Dương thoát nhìn tuổi còn rất trẻ nhưng lại có nhãn lực tốt như vậy. Điều có thể nhìn trúng những vật trong tiệm bọn họ đều là hàng chính phẩm.

Quang Vinh bảo trai vô cùng náo nhiệt. Hôm nay là chủ nhật nên người mua rất đông. Bên trong một gian phòng những người chọn lựa đồ cũng không ít. Mỗi phòng đều có hơn mười người khách. Khó trách những tiệm đồ cổ bên ngoài lại vắng vẻ như vậy. Phỏng chừng toàn bộ người của Ngọc Lưu Ly Hán đều ở đây.

Lý Dương vốn định lên lầu hai hoặc lầu ba. Nhưng thấy lầu một náo nhiệt như vậy thì liền thay đổi ý định. Theo dòng người bước lên lầu một.

Dù sao thì hẳn không có mục đích gì. Xem ở lầu một hay lầu hai cũng vậy thôi.

Thời điểm đi vào Quang Vinh bảo trai, Lý Dương nghĩ đến đã tình cờ mua đèn Nguyệt ảnh ở đây. Đèn Nguyệt ảnh thì khẳng định là không thể phục chế được rồi. Lý Dương cũng biết cái vật phế phẩm của cổ cung kia đã không còn hiệu quả. Cũng có thể nói đây là vật phế phẩm còn tồn lại duy nhất của hẳn.

Ít nhất hiện tại có thể nói, trong tương lai thì không biết có còn đèn Nguyệt ảnh nào trong nhân gian nữa không. Nhưng có lẽ hy vọng này là quá xa vời.

Lầu một lệch về bên phải so với lầu hai một chút nhưng không nhiều lắm. Mười người đứng cũng vẫn còn rộng. Đầu tiên Lý Dương bước vào gian hàng bày các loại đồ sứ. Lầu một xem ra cũng có sự phân chia các loại mặt hàng.

Đồ sứ được nung thủ công trong lò chiếm đa số, chủ yếu là thời nhà Thanh và thời dân quốc. Lý Dương ngay từ đầu còn có sự kinh ngạc nhưng khi lên lầu hai thì lập tức hiểu được. Vật phẩm ở lầu một thì có giá dưới ba chục ngàn. Có muốn tìm vật tinh phẩm ở chỗ này là không có khả năng. Nếu có thì chỉ là ăn may mà thôi.

Lý Dương không có hứng thú với đồ sứ nên chuyển sang một gian hàng khác.

Khi đi tại lầu một, Lý Dương đếm được tổng cộng có mười sáu gian hàng. Gian hàng bán đồ cổ sứ có đến hơn sáu cái. Có thể nói đồ cổ sứ có tầm quan trọng như thế nào đối với dân sưu tầm đồ cổ.

Không bao lâu sau, Lý Dương bước vào gian hàng bán cái loại văn phòng tứ bảo.

So với đồ cổ sứ thì Lý Dương có hứng thú hơn đối với văn phòng tứ bảo. Lý Dương nhìn thấy các loại vật phẩm trưng bày ở đây đều có giá trị rất bình thường. Văn phòng tứ bảo có rất ít hàng. Nếu mua một vài món mang về nhà cũng không sao.

Những thứ này thì không cần giá trị cao. Chỉ cần có ý nghĩa là được rồi.

Nhìn nghiên mực Đoan Khê thời dân quốc, Lý Dương nhẹ nhàng lắc đầu. Không phải nghiên mực Đoan Khê không tốt mà là hẳn không thể phân biệt tốt xấu. Với hẳn thì nghiên mực nào cũng như nhau.

Lặng lẽ khởi động năng lực đặc biệt, toàn bộ căn phòng đều bị năng lực của Lý Dương bao phủ, loại bỏ đi hình ảnh của con người và quầy hàng, chỉ còn lại những hình ảnh của các vật văn phòng tứ bảo.

Lý Dương yên lặng gật đầu, dưới hình ảnh lập thể, tất cả các vật đều có từng khe hở. Có đến năm khe hở cũng có vài cái. Mặc khác thì có những vật khe hở rất ít. Nhưng kết cấu bên trong đều nhìn thấy rõ. Từ trên khe hở đó Lý Dương có thể cận cảnh quan sát tác phẩm nghệ thuật. Thời cận đại cũng có những mặt hàng có giá trị không thấp.

Tất cả những vật đó đều có khe hở màu vàng. Rất nhanh, một cái nghiên mực màu đen thu hút sự chú ý của Lý Dương. Khe hở trên nghiên mực rất nhiều, ước chừng có đến tám cái. Một vật như vậy rất ít gặp ở lầu một.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

339. Chương 339: Đây Là Bút Tích Thực.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Tuy là trên nghiên mực có đến tám tầng màu vàng nhưng mặt ngoài lại không được trơn vẹn. Một bên của nghiên mực rõ ràng là có hai chỗ hỏng không nhỏ.

Một nghiên mực như vậy quả thật làm cho người ta cảm thấy đáng tiếc. Đây là một trong bốn nghiên mực nổi tiếng ở Trung Quốc. Nhưng nếu không phải có chỗ hỏng thì nó đã không nằm ở lầu một.

Điều khiến cho Lý Dương chú ý không phải là chỗ hổng, cũng như không phải là những khe hở hay niên đại của nó mà là bên trong nghiên mực còn có hai bức hình điêu khắc tinh xảo. Đó chính là hình một con rồng và một con hổ. Nhưng hai bức hình điêu khắc này lại bị che lại một cách tinh vi.

Điều mà làm cho Lý Dương kinh ngạc nhất chính là việc che giấu con hổ và con rồng. Căn cứ vào diện tích để tính toán thì có vẻ như điểm khiếm khuyết của nghiên mực là có hai lớp vỏ không tròn vẹn.

Với Lý Dương mà nói, việc che giấu lại là có vấn đề. Tốt hay xấu thì cần phải xem xét lại. Loại che giấu này thì lần đầu tiên Lý Dương gặp. Nghi ngờ thì nghi ngờ nhưng Lý Dương cũng cảm thấy đáng tiếc. Thứ này dù sao thì cũng đã bị hỏng.

Lắc đầu, Lý Dương quyết định mua trước rồi nói sau. Về nhà từ từ rồi sẽ nghiên cứu, cũng không biết nghiên mực có thể phục hồi lại được nguyên dạng ban đầu như cổ họa hay không.

Nghiên mực không quý nên giá chỉ có năm nghìn đồng. Lý Dương trên người có thể có vẩn danh dự của bảo trai Quang Vinh nên chỉ tốn có ba nghìn rưỡi.

Khi cầm trên tay, Lý Dương còn cẩn thận xem qua phong cách cổ xưa của nghiên mực này. Đây đích thực là một nghiên mực thuộc thời nhà Minh. Nếu không có hư hao hay không có đặc thù nào cả thì Lý Dương chưa chắc mua được giá hời như thế.

Lý Dương vừa đi vừa lắc đầu. Sau khi dùng năng lực đặc biệt để phân tích, Lý Dương có thể kết luận hai cái chỗ hổng kia là do bị người khác làm tổn hại. Thật không biết ai nhàn rỗi quá lại đem một nghiên mực cổ như thế này mà làm hỏng, che lấp đi bức họa điêu khắc trên nghiên mực.

- Lý tiên sinh!

Một giọng nói từ xa truyền đến. Lý Dương quay đầu nhìn lại. Ngưu Lão Bản, anh em Thường Thịnh, Thường Phong cùng với giám đốc Đường Xuân Vinh của Quang Vinh Bảo Trai đang đứng cách đó không xa, kinh ngạc nhìn mình.

- Thường tiên sinh, Giám đốc Đường.

Lý Dương cũng kinh ngạc nhìn họ rồi vội bước nhanh lại. Việc gặp Giám đốc Đường là ngoài ý muốn, nhưng cũng không nghĩ đến việc còn có hai anh em họ Thường ở đây nữa. Xem ra bọn họ dường như quen biết nhau.

- Mọi người quen biết nhau à?

Đường Xuân Minh quay đầu lại hỏi một câu. Thường Thịnh gật đầu, mỉm cười nói:

- Quen biết nhau mấy ngày hôm trước. Kiến thức của Lý tiên sinh về ngọc thạch thật làm cho chúng tôi phải ngạc nhiên.

- Đúng như vậy, Lý tiên sinh quả thực rất có kiến thức uyên bác về ngọc thạch.

Đường Xuân Minh mỉm cười. Lúc này Đường Xuân Minh nghĩ Lý Dương uyên bác về các loại ngọc. Còn Thường Thịnh thì lại đề cập đến việc Lý Dương thông thạo đồ thạch. Mặc dù không trùng ý tưởng nhưng cũng không khác biệt nhau lắm. Vì về hai lĩnh vực này Lý Dương rất lợi hại.

- Chỉ là Thường tiên sinh khách lệ thôi!

Lý Dương cười khê lắc đầu. Đường Xuân Minh đột nhiên đi về phía trước, chỉ tay vào cái nghiên mực trên tay Lý Dương rồi hỏi:

- Lý tiên sinh, ngài mua cái nghiên mực cổ này ở đây sao?

- Mới vừa mua ở lâu một. Ngài làm sao biết được?

Lý Dương trên mặt lộ ra tia nghi hoặc, nhìn vào nghiên mực trên tay, lập tức lắc đầu. Mặt trên của nghiên mực có con dấu của Quang Vinh bảo trai. Đường Xuân Minh không biết mới là lạ.

Thường Thịnh và Thường Phong cũng bị cái nghiên mực kia hấp dẫn. Nhìn vài lần nhưng hai người đều lắc đầu. Cái nghiên mực bị hỏng này chẳng có cái gì đặc biệt cả.

- Được Lý tiên sinh chọn thì chắc là không kém rồi. Lý tiên sinh, ngài có thể cho chúng tôi xem qua cái nghiên mực không?

Đường Xuân Minh cười nói. Kỳ thật đây cũng chỉ là lời nói khách khí mà thôi. Có cái gì ở Quang Vinh bảo trai này mà ông ta không biết. Nơi này làm sao mà có đồ tốt xuất hiện được.

Những gì được bán ở lầu một thì toàn là những thứ tầm thường. Lầu hai thì còn đỡ hơn một chút so với lầu một. Nếu muốn tìm thứ gì tốt ở Quang Vinh bảo trai này thì quả thật rất khó. Lý Dương từng một lần ăn may ở đây đã là điều duy nhất trong mười lăm năm nay rồi. Chẳng lẽ lại có lần thứ hai sao?

- Không thành vấn đề!

Lý Dương đưa cái nghiên mực cho Đường Xuân Minh. Thứ này chẳng có gì đặc biệt cả. Đường Xuân Minh muốn xem chẳng qua chỉ là sự tò mò. Cái nghiên mực còn có hình điêu khắc một con rồng và một con hổ. Nhưng không hiểu vì sao lại có người muốn che giấu điều này.

- Đây quả là nghiên mực của thời nhà Minh. Nhưng đáng tiếc là nó đã bị hỏng rồi. Bằng không thì nó đã được bán ở lầu hai.

Đường Xuân Minh đưa tay tiếp nhận nghiên mực, cẩn thận nhìn một hồi, rồi mỉm cười đưa lại cho Lý Dương. Ông ta đánh giá cũng không sai. Loại nghiên mực bình thường của thời nhà Minh này thì kỳ thật không ít.

Lý Dương cũng không để ý. Thứ này vốn hấn mua chỉ để vui thôi. Sau khi nhận lại nghiên mực, hấn liền bỏ vào trong một cái hộp đơn giản. Chiếc hộp này là của Quang Vinh bảo trai đưa cho khách để đựng đồ.

- Lý tiên sinh, ngài lại chuẩn bị đi đâu nữa à?

Thường Thịnh đột nhiên hỏi một câu. Đường Xuân Minh cũng nghi hoặc nhìn Lý Dương. Với địa vị và giá trị con người Lý Dương thì việc mua đồ vật ở lầu một là việc ngoài ý muốn của ông ta.

- Đang chuẩn bị trở về. Tôi đến lấy bức cổ họa, sẵn tiện đi ngang qua nơi này nên ghé vào tham quan chút.

Lý Dương nhìn đồng hồ, thấy đã qua ba giờ chiều. Hiện tại bên ngoài vẫn còn nắng, chi bằng về nhà mở máy điều hòa nằm thư giãn còn sướng hơn.

- Cổ họa? Là cổ họa của ai? Có thể cho chúng tôi xem qua không?

Thường Phong đột nhiên hỏi một câu. Thường Thịnh và Đường Xuân Minh cũng đều nhìn Lý Dương, cũng có sự tò mò với bức cổ họa. Chỉ cần đồ vật nào có liên quan đến Lý Dương thì sẽ khiến cho người khác có sự hiếu kỳ.

- Dương nhiên là có thể!

Lý Dương do dự một chút, cuối cùng gật đầu. Bức cổ họa này của hấn sớm muộn gì cũng bị người khác biết. Lý Dương cũng không muốn dấu giếm, cho bọn họ xem qua một chút cũng không sao.

Thường Thịnh và Thường Phong rốt cuộc như thế nào thì Lý Dương không biết. Nhưng Đường Xuân Minh lại được xưng tụng là tiền bối trong giới đồ cổ. Nghe nói là khi mở hội thảo giao lưu, Đường Xuân Minh có đưa thiệp mời nhưng đáng tiếc là lúc ấy hấn có việc bận nên không thể tham dự.

- Giám đốc Đường, Thường tiên sinh, chúng ta qua bên này xem đi.

Lý Dương nhìn xung quanh một hồi rồi chỉ một cái bàn tại cửa bảo vệ.

Bức cổ họa không nhỏ, dùng tay mở ra xem thì không tiện. Vả lại trong đại sảnh hiện nay có không ít người qua lại. Vạn nhất xảy ra việc ngoài ý muốn thì việc tổn thất tiền bạc là nhỏ nhưng giá trị tinh thần mới là lớn. Bởi vì hấn phải rất vất vả mới có được bức họa cổ thất truyền này.

- Được!

Đường Xuân Minh và Thường Thịnh nhìn nhau rồi mỉm cười gật đầu. Thường Phong cũng không có ý kiến gì.

Tại chỗ bảo vệ có hai người. Khi thấy Đường Xuân Minh bước đến vội vàng đứng thẳng dậy, căng thẳng nhìn ông ta. Đây là ông chủ của công ty, có thể nói là người quyết định chén cơm của bọn họ.

Khi đến cửa, Lý Dương bảo hai người bảo an xê dịch cái bàn lại bên cạnh. Lúc này hần mới yêu cầu Lưu Cương lấy bức cổ họa ra. Khi đi từ nhà Phương lão ra, bức cổ họa được giao cho Lưu Cương cầm.

- Lý tiên sinh, hình dạng của bức tranh này quả thật không tồi.

Khi Lý Dương vừa đặt bức tranh lên trên bàn, còn chưa mở ra hần thì Đường Xuân Minh liền mỉm cười nói một câu. Nội dung của bức tranh là quan trọng nhưng những cái khác cũng không nên bỏ qua. Người thì dựa vào cách ăn mặc để đánh giá nhưng tranh thì dựa vào cách trang hoàng cho nó. Một bức cổ họa tốt nhưng nếu không có cách trang trí tốt thì cũng không có ai lĩnh hội được.

- Xem ra đây chính là thủ pháp của Phương Vân Gian. Lý tiên sinh, bức cổ họa này là được mua ở Phương Vân Các sao?

Thường Thịnh cẩn thận nhìn bức tranh, mỉm cười hỏi một câu. Lý Dương kinh ngạc quay đầu lại nhìn hần một cái. Phương Vân Các chính là tên của cửa hàng Phương lão. Thường Thịnh có thể liếc mắt một cái đã nhận ra là vật của cửa hàng Phương lão. Đúng là không đơn giản.

- Thường tiên sinh, ngài nói đúng. Là tôi mới vừa mang về từ Phương Vân Các.

Lý Dương cảm thấy có ấn tượng tốt với Thường Thịnh, cũng không phải vì thân phận của hần mà bởi vì năng lực của hần. Người có năng lực thì phải nhận được sự tôn trọng từ người khác.

- Xem ra thì là Phương lão tự mình làm. Lý tiên sinh, bức cổ họa này của ngài làm cho chúng ta phải tò mò.

Đường Xuân Minh gật đầu cười. Lý Dương chậm rãi mở bức cổ họa ra. Vừa thấy nội dung của bức cổ họa thì Đường Xuân Minh và Thường Thịnh liền sửng sốt.

Đường Xuân Minh và Thường Thịnh đều bất ngờ khi nhìn bức tranh. Đây chính là bức họa “Vĩnh Huy Triều Thần” bị thất truyền từ rất lâu.

- Chắc chắn là Lý tiên sinh đã mua phải bức tranh mô phỏng theo kiểu cổ rồi. Không biết là ngài mua bức tranh đó từ lúc nào. Mua được bức tranh “Vĩnh Huy Triều Thần” này thực không dễ dàng.

Qua vài phút, Đường Xuân Minh mới cảm thán nói. Thường Thịnh cũng gật đầu tán thành, thậm chí còn cúi thấp người xuống quan sát bức tranh.

- Giám đốc Đường, đây đích thực là bức “Vĩnh Huy Triều Thần”.

Lý Dương cười lắc đầu. Nếu không có Phương lão hỗ trợ, chỉ sợ muốn nhận định được bút tích thực thì còn phiền toái hơn. Hiện tại có Phương lão hỗ trợ kỹ thuật giám định và có chữ ký của các chuyên gia. Những thứ này đã chứng minh bức tranh này là thật.

- Thật sao?

Đường Xuân Minh và Thường Thịnh đồng thời ngẩng đầu lên, trong mắt hiện lên sự khó tin.

- Là thật. Bức cổ họa này là do thời gian trước đây tôi ngẫu nhiên phát hiện được bên trong một cái gối ngọc. Sau đó tôi tìm đến nhờ Phương lão khôi phục lại một chút. Tôi mới vừa lấy lại thôi.

Lý Dương cười gật đầu. Bức cổ họa này đã được chứng minh. Bọn họ có tin hay không thì tùy.

- Phát hiện bên trong cái gối ngọc à? Ý của ngài đây chính là bức cổ họa lần đầu tiên xuất hiện?

Đường Xuân Minh lập tức tròn xoe mắt. Lời nói của Lý Dương ông không phải không tin. Lý Dương không có lý do gì để lừa gạt ông. Cửa hàng của Phương lão cách đây không xa. Chỉ cần bước vài bước là có thể biết được kết quả.

- Đúng vậy! Thật không nghĩ rằng phương pháp phục hồi của Phương lão lại cao như vậy. Bức cổ họa mấy trăm năm đều được Phương lão phục hồi lại, giống như mới vậy.

Lý Dương nhìn bức cổ họa, nói một câu. Hần với bức tranh cũng hiểu biết không nhiều nhưng trước sau thay đổi quá lớn khiến cho hần mỗi lần nhìn thấy bức tranh này đều phải cảm thán.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

340. Chương 340: Cái Tên Làm Cho Người Ta Cảm Thấy Phán Cảm.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Chuyện này không có khả năng!

Thường Phong nói thật to. Thường gia thật sự là quan lại thế gia nhưng y và Thường Thịnh lại không tham gia vào quan trường mà lựa chọn việc kinh doanh xí nghiệp gia tộc.

Y và Thường Thịnh còn có một đam mê, đó chính là đồ cổ. Thường Phong thì thích tranh chữ. Trong tay y còn có một bộ “Tề bạch thạch sơn biểu đồ” rất quý giá. Mỗi lần có người đến chơi là y đều mang bức tranh ra khoe. Giá trị của bức “Phúc sơn điều đồ” không thấp. Cho dù với thân phận của y thì cũng phải cần răng mà mua trong buổi bán đấu giá mất một triệu hai trăm ngàn.

“Tề bạch thạch sơn điều đồ” tuy không tồi nhưng không thể so với bức tranh “Vĩnh Huy Triều Thần” của Diêm Lập Bản đã thất truyền được. Nếu bức tranh này là thật theo lời của Lý Dương thì bức tranh này quả thật còn có giá trị hơn tất cả các bức tranh chữ mà y đang sở hữu.

- Thường Phong!

Thường Thịnh vội vàng nhắc nhở Thường Phong một chút. Dù sao nơi này cũng là Quang Vinh bảo trai. Đường Xuân Minh chưa lên tiếng thì bọn họ không thể nói lung tung. Huống hồ nghi ngờ là không tốt, có thể bị Lý Dương hiểu lầm. Sau khi Thường Thịnh chứng kiến được năng lực đồ thạch của Lý Dương thì gã vẫn luôn nghĩ đến việc sẽ kết mối quan hệ tốt đẹp với Lý Dương như thế nào.

- Thường tiên sinh, không sao. Bức họa này dù sao cũng đã thất truyền từ lâu, có người hoài nghi cũng là chuyện bình thường.

Lý Dương cũng không quan tâm. Bức tranh cũng đã cho xem qua rồi thì cũng đã đến lúc cất lại.

- Khoan đã!

Đường Xuân Minh đột nhiên gọi Lý Dương. Khi hai người cúi xuống xem bức tranh thì nhìn thấy con dấu của Phương lão. Điều này khiến ông cảm thấy hơi sững sốt, đồng thời lại có chút ngưỡng mộ.

- Đây đích thật là bút tích thật!

Đường Xuân Minh lắc đầu, nhìn Lý Dương có chút phức tạp.

Đường Xuân Minh không tham gia hội giao lưu nhưng có nghe qua mọi chuyện. Chuyện cái khạp thời Vạn Lịch được Hoàng viện trưởng coi trọng, nghĩ muốn khuyên Lý Dương tặng cho viện bảo tàng Cổ Cung nhưng chưa gì thì đã xuất hiện sự kiện “Trường Sinh Bát” rồi.

Hiệu quả thần kỳ của “Trường Sinh Bát” tất cả các chuyên gia đều chính mắt nhìn thấy. Đường Xuân Minh vì thế cảm thấy rất tiếc nuối. Vừa rồi vốn dĩ muốn nói chuyện với Lý Dương về chuyện này nhưng chưa kịp nói đến thì Lý Dương đã xuất ra bức “Vĩnh Huy Triều Thần” làm cho kinh sợ. Lý Dương trên người giống như có ma lực, những bảo vật tốt nhất thường xuất hiện nơi hắn đến.

- Giám đốc Đường, ngài cũng cho nó là thật?

Thường Thịnh kinh ngạc ngẩng đầu. Y cũng không biết chuyện của Lý Dương trong buổi giao lưu. Mấy ngày hôm trước, y và Thường Phong đều vắng nhà. Hôm giải thạch thì bọn họ mới vừa trở về. Mấy ngày nay lại có chuyện bận. Hôm nay mới có cơ hội đến Quang Vinh bảo trai một chuyến thì lại nghe chuyện Lý Dương tỏa sáng ở đại hội giao lưu trao đổi thì sự hoài nghi cũng giảm rất nhiều.

- Tôi đã từng xem qua bức “Bộ Liễn Đồ” được cất giữ ở Cổ Cung. Đó là một trong số ít những bức họa của Diêm Lập Bản được truyền lại đời sau. Bức tranh đó và bức “Vĩnh Huy Triều Thần” này cơ bản giống nhau, đặc biệt là những họa tiết bên ngoài. Quả thật là giống nhau như đúc.

Đường Xuân Minh thở dài nói tiếp:

- Nét mực trôi chảy nhưng lại mang sự cứng cỏi. Mịn nhưng không trơn, đồn mà không trệ. Đây chính là phong cách điển hình của Diêm Lập Bản đại sư. Các người nhìn xem, vẻ mặt cử chỉ của nhân vật rất sống động. Hình người nối tiếp nhau giống như thật. Vật mô phỏng không thể nào làm được như vậy.

Thường Thịnh mặt mày nhẵn lại, cẩn thận xem lại bức cổ họa, càng xem thì ánh mắt càng sáng lên.

Cuối cùng Thường Thịnh cũng thở dài, chậm rãi nói:

- Giám đốc Đường nói rất đúng. Trong bức “Vĩnh Huy Triều Thần Đồ” này, hình vẽ rất sáng, sống động đến từng nếp nhăn, có thể cảm nhận được đủ nét biểu cảm. Đây quả thật là đặc điểm của Diêm Lập Bản đại sư. Còn nữa, toàn bộ màu sắc của bức tranh rất thanh nhã. Đa số sử dụng màu hồng và màu xanh biếc trộn lẫn với nhau, khiến người xem mát mắt. Đây không phải là bức tranh phổng tác. Nếu có thể làm giả bức tranh này thì người đó ngoài trình độ ra thì hẳn cũng là một đại sư. Nếu không thì không thể mô phỏng được bức tranh như vậy.

Thường Phong có vẻ càng sửng sốt. Giám đốc Đường và Thường Thịnh đều cho rằng bức tranh này là thật thì nó là thật rồi. Hơn nữa, chính Thường Phong cũng không tìm được dấu vết làm giả của bức tranh.

Bức “Vĩnh Huy Triều Thần” thất truyền của đại sư Diêm Lập Bản. Cái tên này ngấm lại Thường Phong cảm thấy choáng váng cả đầu.

Bức “Bộ Liễn Đồ” của Diêm Lập vẫn còn cất giữ ở viện bảo tàng cổ cung, là một trong mười bức danh họa được truyền lại đời sau. Nếu bức “Vĩnh Huy Triều Thần” của Lý Dương này là thật thì nó còn có ý nghĩa hơn bức “Bộ Liễn Đồ”. Nếu được trưng bày trong viện bảo tàng Cổ Cung thì nó thuộc hàng quốc bảo đứng đầu.

Nhìn mọi người, Lý Dương nở nụ cười cũng không nói gì thêm. Nhưng trong thâm tâm hẳn cũng có một chút kiêu ngạo. Hẳn dự định lần này trở về nhất định sẽ học hỏi thêm ở Hà lão kiến thức về tranh chữ. Sớm một chút bù lại lỗ hổng kiến thức của hắn về lãnh vực này.

- Lý tiên sinh, ngài thật là có công lớn trong việc có thể làm cho một bức danh họa bị thất truyền được tái xuất.

Đường Xuân Minh đột nhiên thở dài, cảm thấy tiếc nuối khi nhìn bức tranh. Nếu Lý Dương muốn bán bức tranh này thì ông ta sẽ bỏ ra một số tiền lớn để mua nó. Một trăm triệu không đủ thì hai trăm triệu. Giá trị của bức tranh này là vô biên.

- Giám đốc Đường đã quá lời rồi. Tôi không có vận may đến như vậy.

Lý Dương cười khẽ, bắt đầu gấp lại bức tranh. Từ lúc bức họa được mở ra đến nay đã hơn mười phút. Nhưng Thường Thịnh, Thường Phong hay Đường Xuân Minh đều cảm thấy chưa xem đủ.

Khi Lý Dương cất bức tranh, Thường Phong trong lòng đột nhiên có cảm giác đau đớn. Cảm giác này không phải là đổ kỵ mà giống như là người yêu của mình bị cướp mất. Đối với người yêu thích tranh mà nói thì tình cảm đối với bức “Vĩnh Huy Triều Thần” này là chân thành.

Ai!

Thở dài một tiếng, Thường Phong quay đầu bỏ đi không nói một tiếng nào.

- Lý tiên sinh, ngài quả thật rất may mắn!

Đường Xuân Minh lắc đầu cười khổ. Lý Dương nói đúng, hẳn đích thật là có vận may quá lớn. Vô luận là cái khạp thời Vạn Lịch hay là “Trường Sinh Bát”, mỗi một đồ vật không phải người nào cũng có may mắn sở hữu được. Những thứ này đối với người bình thường mà nói thì sở hữu một cái đã là một giải thưởng lớn khó có được. Nhưng Lý Dương thì lại liên tiếp có trong tay, thật đúng không phải là người bình thường mà.

- Haha, cảm ơn Giám đốc Đường đã khích lệ. Bây giờ cũng không còn sớm, tôi cũng phải trở về.

Lý Dương cười to một tiếng, nhìn ra bên ngoài thấy trời vẫn còn nắng. Đây là lúc tốt nhất để về nhà. Bên trong Quang Vinh bảo trai không còn nóng nữa nhưng dù sao cũng không thoải mái bằng ở nhà.

Thường Thịnh đột nhiên gọi Lý Dương, nhẹ giọng hỏi:

- Lý tiên sinh, ngài trở về là có việc gấp?
- Tôi không có việc gì gấp!

Lý Dương sững sốt một chút, nghĩ một lát rồi mới trả lời, ánh mắt nghi hoặc nhìn Thường Thịnh.

- Nếu không có việc gì gấp thì tôi có một số việc cần nhờ Lý tiên sinh một chút. Không biết ngài có dành cho tôi được chút thời gian nào không?

Thường Thịnh mỉm cười nhìn Lý Dương. Đường Xuân Minh lập tức nhú mày.

Lý Dương suy nghĩ một chút rồi chậm rãi lắc đầu:

- Thường tiên sinh, bức họa này giống như khối ngọc Điền Hoàng lần trước vậy, đều là hàng không bán. Nếu ngài muốn mua lại bức họa này thì đừng tốn thời gian nữa.

Đường Xuân Minh chân mày giãn ra một chút. Ý nghĩ của ông ta cũng giống như Lý Dương, cứ nghĩ rằng Thường Thịnh muốn mua lại bức cổ họa này. Với thực lực kinh tế của Thường gia thì muốn mua lại nó cũng không thành vấn đề. Đường Xuân Minh hiểu rõ Lý Dương nhưng Thường Thịnh lại cho rằng điều này là bình thường.

- Lý tiên sinh, ngài hiểu lầm rồi. Tôi không phải muốn mua lại bức cổ họa của ngài. Tôi chỉ muốn nói với ngài chuyện về đồ thạch mà thôi.
- Đồ thạch à? Không thành vấn đề.

Lý Dương giật mình, lại ngẩng đầu nhìn bầu trời. Lúc này mà tìm người để trao đổi về đồ thạch thì quả là không tồi. Ở nhà mới có vài ngày mà Lý Dương đã cảm thấy tù túng rồi.

- Tốt lắm, Lý tiên sinh. Xin mời!

Trên mặt Thường Thịnh hiện lên một tia vui sướng. Sau đó chào tạm biệt Giám đốc Đường rồi đi ra. Nhìn theo bóng dáng bọn họ, Đường Xuân Minh lắc đầu, rồi chậm rãi đi lên lầu ba. Ông tin rằng, không bao lâu, tin tức Lý Dương có được bức “Vĩnh Huy Triều Thần” sẽ lan truyền ra ngoài. Giới thi họa sẽ có một trận động đất mới.

Thường Thịnh và Thường Phong mỗi người một chiếc xe. Lý Dương muốn tìm chiếc xe của mình thì đã bị Thường Thịnh kéo lên xe của y. Lưu Cương lắc đầu bất đắc dĩ, cuối cùng cũng bước lên xe.

Xe của Lý Dương đi là loại xe Hồng Kỳ nên Lưu Cương chỉ có thể lái ở đằng sau.

- Thường tiên sinh, chúng ta đi đâu vậy?

Thường Thịnh lái xe nhưng không vào trong nội thành mà là lái về vùng ngoại thành. Điều này nằm ngoài suy nghĩ của Lý Dương nên nhin không được hỏi một câu.

Thường Thịnh cười thần bí nói:

- Đến một nơi rất tốt, ngài cứ yên tâm đi.

Lý Dương cũng không hỏi nữa, đơn giản trò chuyện với Thường Thịnh trong xe. Thường Thịnh với lĩnh vực đồ thạch cũng hiểu biết rất nhiều, có thể lý luận không kém gì so với Lý Dương. Có rất nhiều thứ mà hai người có thể tán gẫu với nhau.

Sau hai mươi phút, xe của Thường Thịnh tiến vào trong sân có một cánh cửa màu trắng. Khi đến đây thì cánh cửa bị đóng lại. Thường Thịnh phải tiến lên ấn vào một cái nút bạch kim tinh xảo thì mới mở cánh cửa lên được.

Khi dừng xe, Thường Thịnh cảm thấy nghi hoặc khi nhìn thấy có chiếc xe đi ở đằng sau, nhưng không thấy có người bước xuống.

Thường Thịnh lắc đầu. Với chiếc biển số xe đặc biệt như vậy thì y tuyệt đối không có khả năng hỏi thân phận của người trong xe. Nếu không phải chiếc xe này theo đuôi bọn họ thì y căn bản đã không thèm để ý đến.

Thường Thịnh cũng cảm thấy nghi hoặc khi nhìn thấy chiếc xe theo đến tận nơi này, nhưng cũng không muốn suy nghĩ nhiều như vậy, càng không nghĩ đến xe này là của Lý Dương.

- Lý tiên sinh, xin mời!

Bước xuống xe, Thường Thịnh vội dẫn Lý Dương vào bên trong. Đó là một biệt thự rất rộng. Trong sân có đầy đủ các loại hoa chứa từng loại mùi khác nhau, hiên ngang đứng dưới cái ánh nắng mặt trời gay gắt, khiến cho người ta cảm thấy một cảm giác mát mẻ khi đi qua khoảng sân này.

Thường Thịnh dẫn Lý Dương bước vào bên trong căn biệt thự. Mới vừa bước vào đã có một nhân viên phục vụ thất nơ cổ bước đến. Thường Thịnh liền giơ ra tấm thẻ bạch kim rồi dẫn theo Lý Dương bước qua.

Đậu xe cùng lúc với Thường Phong, Lưu Cương cũng bước vào trong. Nhìn tấm thẻ bạch kim, người nhân viên phục vụ cũng không hỏi đến.

Lý Dương tò mò quan sát đại sảnh này. Nơi đây không chỉ có bộ ghế salon tinh xảo mà còn có quầy bar bày đủ các loại rượu. Nơi đây đang có một số người ngồi.

-Ồ, không phải là Thường đại thiếu gia và nhị thiếu gia sao? Sao hôm nay lại rảnh đến đây vậy?

Xa xa trên chiếc ghế sofa, có người đột nhiên đứng lên, giọng kinh ngạc thốt lên một câu. Sắc mặt Thường Thịnh trở nên khó coi, trong lòng thầm mắng sao hôm nay lại gặp người này ở đây.

Người đàn ông này thoát nhìn khoảng ba mươi tuổi, so với Thường Thịnh thì nhỏ hơn một chút nhưng lại lớn hơn Thường Phong, dáng người cao gầy. Nét mặt mang đến cho con người ta một cảm giác rất bạo lực.

- Cho chúng tôi một phòng.

Thường Thịnh vẫn không để ý đến người nọ, nói với người phục vụ đi đằng sau. Người nhân viên phục vụ lập tức gật đầu hướng đến quầy bar. Lý Dương cảm thấy đây là một trung tâm giải trí hoặc hội sở buôn bán nhưng không rõ lắm tại sao lại tọa lạc tại một nơi hẻo lánh như thế này.

- Thường nhị thiếu, chà, Thường tam thiếu cũng đến nữa à? Các người mang theo ai đến đây vậy? Sao lại đi mượn phòng như thế này? Bộ các người thay đổi sở thích rồi à?

Thường Thịnh không để ý đến người này. Người này vốn dĩ không muốn từ bỏ, lập tức hét to lên một tiếng. Lúc này đây, sắc mặt Lý Dương cũng có sự thay đổi. Người này nói chuyện thật khó nghe quá. Ý tứ của y Lý Dương nghe qua đã hiểu.

- Triệu Phi, cậu nói vậy là có ý gì?

Thường Thịnh không nói chuyện thì Thường Phong cũng không chịu nổi nữa, từ phía sau đi lên, trừng mắt nhìn người kia.

- Thường tam thiếu à, tôi không có ý gì đâu. Tôi có thể có ý gì chứ? Tôi không giống như các người đã nghĩ đâu.

Cái người tên Triệu Phi đó ngang nhiên bước tới. Đi theo y cũng có một vài tên trẻ tuổi. Nghe Triệu Phi nói như vậy, tất cả đều phá lên cười, có vẻ vô cùng kiêu ngạo.

- Lý tiên sinh, thật ngại quá. Gặp phải một thằng khốn khiến cho ngài phải chê cười.

Sắc mặt Thường Thịnh vô cùng khó coi nhưng vẫn giải thích với Lý Dương một câu. Y hôm nay dẫn Lý Dương đến đây chính là muốn thể hiện một chút năng lực của mình với hắn. Nhưng không nghĩ lại gặp phải oan gia. Thực lực còn chưa thể hiện được thì đã bị mất mặt trước rồi. Nếu như không phải đang ở trong này thì y đã dấm một phát vào cái mặt tên Triệu Phi kia rồi.

- Thường Thịnh, anh nói ai là đồ khốn nạn?

Triệu Phi chạy đến đám người Lý Dương. Thường Thịnh cố ý nói to những lời này nên gã nghe rất rõ.

- Ai thì người đó tự biết, chẳng lẽ còn không rõ sao?

Thường Phong đột nhiên nhẹ giọng nói một câu. Lý Dương hiện tại đã có thể hiểu được. Khẳng định là hai anh em Thường Thịnh đã có thù oán gì với tên Triệu Phi kia và chắc cũng không nhỏ. Cho nên khi y nhìn thấy bọn họ thì đã lập tức khiêu khích.

- Thường Phong, đã lâu không gặp cậu. Lại muốn ở đây khoa chân múa tay à?

Một tên thanh niên bên cạnh Triệu Phi đột nhiên đứng dậy, hừ lạnh một tiếng nói với Thường Phong. Trong khi nói chuyện ánh mắt tràn đầy sự khiêu khích. Thường Phong trừng mắt lại với y, rồi quay đầu lại không thèm lên tiếng.

Điều này làm cho Lý Dương cảm thấy kinh ngạc. Hắn vừa rồi còn tưởng rằng hôm nay sẽ xảy ra đánh nhau, còn cố ý nháy mắt với Lưu Cương. Dù sao thì có Lưu Cương ở đây, hẳn khẳng định sẽ không bị ăn hiếp.

Nhưng không nghĩ đến những người này lại có khả năng khống chế cảm xúc đến như vậy. Khi nói chuyện thì đậm mùi thuốc súng nhưng không ai ra tay động thủ.

Thường Thịnh nhìn Triệu Phi, thản nhiên nói:

- Triệu Phi, tôi cảnh cáo cậu. Tôi hôm nay có khách quan trọng, không muốn gây sự với cậu. Có chuyện gì thì chờ tôi xong việc rồi nói sau.

- Khách quan trọng? Đây là vị khách quan trọng của anh à? Trông lạ mặt quá.

Triệu Phi trừng mắt nhìn Lý Dương từ trên xuống dưới. Lý Dương nhú mày lại một chút. Ánh mắt không kiêng nể của người này làm cho hắn cảm thấy phản cảm.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

341. Chương 341: Lưu Cương, Làm Quen Với Tên Đây Một Chút.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Thường tiên sinh, phòng của ngài đã được chuẩn bị xong. Ngài có muốn sử dụng liền bây giờ không?

Nhân viên phục vụ đã đi đến bên cạnh, nhẹ giọng nói một câu. Thường Thịnh lập tức gật đầu, còn hung hăng trừng mắt nhìn Triệu Phi một cái, rồi dẫn Lý Dương rời khỏi.

- Khoan đã!

Triệu Phi đột nhiên vươn cánh tay. Thường Thịnh hơi sửng sốt, trên mặt hiện lên sự phẫn nộ, giọng nói cũng trở nên lạnh lùng:

- Triệu Phi, tôi cảnh cáo cậu đừng có gây sự chỗ này. Bằng không thì Triệu gia các người cũng không gánh nổi hậu quả đâu.

- Tôi đương nhiên không phải muốn gây sự. Tôi chỉ muốn hỏi một chút, các người mượn phòng nào vậy, có thể cho tôi theo học hỏi một chút được không?

Triệu Phi nghiêng đầu, nở nụ cười nham hiểm. Lý Dương mặt nhăn lại. Cái tên Triệu Phi này thật là quá đáng đến nỗi muốn cho y một cái tát ngay.

- Triệu Phi, nghe nói gần đây cậu mắc nợ không ít. Nếu tôi cho Thường Phong đi Macao thì cậu nói kết quả sẽ như thế nào?

Ánh mắt Thường Thịnh lóe lên, vẫn giữ giọng điệu lạnh lùng như cũ. Nhưng Lý Dương cảm thấy trong những lời nói này mang theo sát ý.

-Anh, mấy ngày nay em cũng thấy nhàn rồi quá, cũng nên đi du lịch một chuyến. Macao chính là một nơi tốt đấy.

Thường Phong lập tức nói một câu. Ánh mắt Triệu Phi sa sầm lại. Lý Dương tuy rằng không hiểu ý bọn họ nhưng cũng có thể cảm giác sự uy hiếp đối với Triệu Phi.

- Thường Thịnh, anh giỏi lắm. Tôi không phiền anh nữa.

Nét mặt Triệu Phi lúc này lại thay đổi, nở nụ cười nham hiểm.

Thường Thịnh hừ lạnh một tiếng, rồi dẫn Lý Dương đi. Vừa mới đi được vài bước thì Lý Dương đã bị Triệu Phi cản lại.

- Triệu Phi, rốt cuộc cậu muốn làm gì?

Sắc mặt Thường Thịnh lại biến đổi, lần này có vẻ phần nộ vô cùng. Mặc dù Thường Thịnh không muốn làm mất mặt Triệu Phi nhưng nếu đối phương thật sự muốn làm quá thì Thường Thịnh sẽ không nể hân.

- Không, Thường lão đại, anh đừng có nổi giận như thế. Tôi chỉ muốn làm người anh em đây cùng tâm sự mà thôi. Thường lão đại, anh không ngại chứ?

Triệu Phi cười hắc hắc. Sắc mặt Lý Dương càng lúc càng khó coi. Lưu Cương đã đến bên cạnh Lý Dương, chỉ cần hân ra lệnh một tiếng thì Lưu Cương có thể cho tên này đo ván, dạy cho y một bài học.

- Triệu Phi, tôi nói một lần cuối. Đây là khách quan trọng của tôi.

Thường Thịnh chậm rãi quay đầu. Lý Dương là do y dẫn đến. Nếu bị tên Triệu Phi kia làm phiền thì về sau y không còn mặt mũi nào ở đây nữa. Triệu gia so với Thường gia thì mạnh hơn một chút nhưng không có nghĩa là Thường Thịnh y phải sợ tên Triệu Phi này.

- Tôi biết đây là khách quan trọng của anh. Tôi chỉ muốn làm quen thôi. Đi, người anh em, hai chúng ta đi “thân thiết” với nhau. Ui da!

Triệu Phi vừa nói vừa đụng vào Lý Dương nhưng chưa kịp đụng đến thì đã bị một bàn tay nắm chặt lấy, đẩy ra ngoài. Cuối cùng tiếng kêu thảm thiết ấy là từ Triệu Phi phát ra.

Lưu Cương đã đứng ngay trước mặt Lý Dương. Sắc mặt Lý Dương cũng trở nên lạnh lùng. Những người khác thì đứng ngây cả ra, đặc biệt là Thường Thịnh, ngăn người nhìn Lưu Cương.

- Lưu Cương, vị này cũng muốn làm quen với anh. Anh làm quen với anh ấy đi.

Đây là câu nói đầu tiên của Lý Dương khi vào đây. Nghe những lời này, Lưu Cương lập tức đi ngay, còn người khác thì càng ngăn người.

- Không, Lý Dương tiên sinh, ngàn vạn lần đừng.

Thường Thịnh đột nhiên gọi Lý Dương lại, trên mặt còn có nét khùng hoảng làm cho Lý Dương cảm thấy nghi hoặc.

- Lý Dương, mọi người không nên động thủ. Chúng tôi quên nói cho mọi người biết là nơi này tuyệt đối không thể động thủ. Nếu động thủ ở đây thì coi như tiêu rồi.

Thường Phong chà chân xuống nền nhà, tâm trạng ảo não. Lý Dương im lặng nhìn bọn họ. Quy tắc không được động thủ hân thật không biết. Nhưng nếu đã muốn động thủ thì Lý Dương không sợ cái gì cả.

A...a...!

Trên mặt đất, Triệu Phi lại kêu to lên. Nhưng Lý Dương vẫn chưa yêu cầu Lưu Cương dừng tay. Lúc này Lưu Cương đã muốn cùng y “thân thiết”. Bảo đảm phải nằm lại bệnh viện hai tháng.

- Tiêu rồi!

Thường Thịnh và Thường Phong có chút ngăn người. Những người đi theo Triệu Phi vẫn còn sững sờ, có người đột nhiên kêu to lên:

- Hân, bọn hân dám đánh người. Mau gọi người tới.

Nghe bọn họ kêu như vậy thì sắc mặt của hai anh em họ Thường càng khó coi hơn. Thường Phong đột nhiên lắc đầu thật mạnh, lời Lý Dương ra ngoài.

- Thường Phong, em làm cái gì vậy?

Thường Thịnh đột nhiên kêu lên một tiếng. Thường Phong quay đầu lại, nói nhanh:

- Anh, Lý Dương là do chúng ta dẫn đến. Có chuyện gì thì chúng ta chịu. Cậu ấy không quen biết ở đây, lại chẳng hiểu quy cũ. Trước đem cậu ấy rời khỏi đây, bằng không thì tiêu trong tay người của Triệu gia đó.

Lý Dương cau mày lại, nhưng hắn cũng không lo lắng quá nhiều. Những quan chức ở đây thì hắn không biết, nhưng có Lưu Cương ở đây thì những người này muốn giữ hắn cũng không có khả năng.

Thường Thịnh trên mặt lộ ra một tia do dự. Thường Phong xoa người lại muốn đi.

- Khoan đã, chúng ta đi ra đi. Lý tiên sinh, lần này thật sự xin lỗi ngài. Sau khi ra khỏi đây, ngài lập tức rời khỏi Bắc Kinh, tốt nhất là đến một nơi không ai tìm thấy. Chờ sau khi chúng tôi giải quyết xong chuyện này thì sẽ tìm ngài tạ lỗi.

Thường Thịnh cắn chặt răng, cũng đã bước theo tới. Người mới “thân thiết” với Triệu Phi là Lưu Cương lúc này đã trở lại.

- Thường Thịnh, Thường Phong, các người mang hắn đi thì biết có hậu quả gì không?

Khi còn chưa ra đến cửa thì phía sau truyền đến một tiếng kêu to. Thường Thịnh và Thường Phong đều dừng lại một chút, nhìn thoáng qua nhau nhưng cũng không ai để ý, tiếp tục tiến về phía trước.

Lý Dương cho dù có ngốc thì cũng hiểu ra được tại sao lại như thế này. Nơi này xem ra có quy định nghiêm khắc, không cho phép đánh nhau. Bằng không thì tại sao lúc trước bọn họ tuy hăn học với nhau nhưng không ai dám ra tay.

Còn nữa, nếu động thủ đánh nhau chắc chắn sẽ có sự trừng phạt nghiêm khắc. Xem sắc mặt của anh em Thường Thịnh thì có thể biết. Bọn họ trước hết bảo vệ cho mình, rồi bản thân bọn họ sẽ chấp nhận sự trừng phạt. Suy nghĩ đến điều ấy nên Lý Dương không muốn đi.

Lý Dương bình thường cũng rất biết kiềm chế, không muốn gây sự. Nhưng điều đó không có nghĩa là hắn sợ phiền phức. Sự tình đã đến nước này rồi thì Lý Dương tuyệt đối không e ngại gì cả. Lúc trước, đối diện với cái chết mà hắn còn dám cứu người. Còn việc này tại sao lại không?

- Thường tiên sinh, mọi người đừng nóng vội. Bọn họ là khiêu khích trước. Tôi tin rằng người chủ ở đây sẽ biết lí lẽ.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Lý Dương kéo ngược Thường Phong trở lại. Hắn giờ phút này có ấn tượng rất tốt với anh em họ Thường. Xảy ra chuyện họ đã không bỏ mặc mình thì làm sao mà mình lại bỏ họ đi được.

- Cái gì mà nói lí lẽ, mau đi khỏi đây đi.

Thường Phong lập tức lắc đầu, kéo Lý Dương ra ngoài. Nhưng mới vừa ngẩng đầu lên, mặt y đã tái nhợt.

Từ ngoài cửa bước vào một người khoảng ba mươi tuổi. Người còn lại khoảng hai mươi bốn, không kém tuổi Lý Dương bao nhiêu.

Đi phía sau hai người còn có sáu người mặc y phục bảo an.

- Hà....Hà thiếu!

Thường Phong môi hơi có chút run rẩy. Còn sắc mặt Thường Thịnh thì cũng tái nhợt theo. Những người đi theo Triệu Phi thì lộ vẻ tươi cười, cùng tiến đến khom lưng trước hai người mới vào.

- Hà thiếu, ngài tới thật đúng lúc. Nơi này có người quấy rối, còn đánh Triệu Phi trọng thương.

Một tên đứng ngang hàng với Thường Phong khoa chân múa tay với người đàn ông trẻ tuổi, trên mặt nở nụ cười nịnh với người đàn ông ba mươi tuổi kia, còn chỉ chỉ vào Lưu Cương.

Lưu Cương lắc đầu tỏ vẻ không sao, còn Hà thiếu thì lại kinh ngạc nhìn Lưu Cương.

- Anh là ông chủ ở đây sao? Sự việc là như thế này...

Lý Dương cũng không quen biết Hà thiếu. Nhưng vẫn tiến lên đem chuyện vừa rồi cẩn thận nói qua một lần. Lý Dương không chú ý đến trong mắt Lưu Cương hiện lên nụ cười quái dị.

- Sự việc này là như thế nào?

Nghe Lý Dương tường thuật lại, Hà thiếu quay đầu lại hỏi cái tên vừa mới bước lên kể tội.

- Không phải, không phải như hần nói đâu. Triệu Phi chỉ muốn làm quen với cậu ấy mà thôi nhưng không nghĩ đã bị tên đó đánh ngã ra ngoài. Nhưng cho dù là như vậy thì bọn họ đánh người là không đúng.

Gã thanh niên kể tội lắc đầu, nhìn Lý Dương và Lưu Cương với thái độ của một kẻ vui sướng khi người khác gặp họa.

Với thân thủ của Lưu Cương thì mọi người đều kinh ngạc. Nhưng nhìn thấy phía sau Hà thiếu có đến sáu nhân viên bảo an thì không còn chút lo lắng nào cả. Lưu Cương cho dù có võ công thâm hậu thì cũng không có khả năng thoát khỏi nơi này.

- Như thế này thì tốt rồi. Người đâu, đến đó đi.

Hà thiếu gật đầu, sáu người bảo an phía sau lập tức đứng sát người hần. Cái tên cáo trạng cùng với những tên đi theo Triệu Phi lộ vẻ đắc ý. Còn Thường Thịnh và Thường Phong thì sắc mặt càng tái nhợt.

- Đem toàn bộ bọn này ném ra ngoài cho tôi. Còn nữa, từ nay trở về sau không cho bọn chúng đến đâu nữa.

Hà thiếu đột nhiên chỉ tay vào cái tên cáo trạng cùng với tên Triệu Phi đang nằm trên mặt đất. Vài tên đang lộ vẻ tươi cười lập tức trở nên cứng đờ.

Không chỉ bọn họ mà ngay cả hai anh em họ Thường cũng ngây người ra. Sự việc diễn ra nằm ngoài sức tưởng tượng của họ.

- Hà thiếu, ngài có nhìn lầm không?

Cái tên cáo trạng kia lắp bắp hỏi. Sáu gã bảo an cũng chẳng biết như thế nào. Nhưng vẫn đi đến đám người trước mặt, dẫn từng tên một ra ngoài.

- Hà thiếu, đánh người là bọn hần chứ không phải chúng tôi. Ngài nhìn lầm rồi.

Có tên còn cố gào lên. Tất cả trên mặt đều hiện vẻ kích động, không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

- Khoan đã!

Hà thiếu đột nhiên khoát tay, sáu gã bảo an lập tức dừng lại. Những tên bị dọa đều thở nhẹ ra, sợ hãi nhìn Hà thiếu.

Hà thiếu chậm rãi đến trước mặt Triệu Phi. Triệu Phi bị Lưu Cương đánh cho thương tích không nhẹ. Cái miệng của gã đã bị lệch qua một bên nhưng vẫn cố nở nụ cười khó coi.

- Về sau nên nhớ kỹ một chút. Không phải ai cũng có thể tùy tiện cho cậu “thân thiết” được đâu. Hôm nay không phải tôi ra tay, chứ nếu không cậu còn thê thảm hơn. Mau cút đi!

Hà thiếu nói xong, giọng nói đột nhiên trở nên nghiêm khắc. Ánh mắt Triệu Phi đột nhiên ngẩn ra, không đợi y phản ứng lại thì đã bị đám bảo an khiêng ra ngoài.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

342. Chương 342: Cá Cược Ở Ruili.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Một vài người bị bảo an bắt ra ngoài. Cái tên Triệu Phi sau khi nghe xong những lời bảo an nói liền trực tiếp hôn mê bất tỉnh luôn.

Thường Thịnh và Thường Phong vẫn còn ngẩn người. Lý Dương thì có chút nghi hoặc. Những người trước mặt, hẳn không biết nhưng lại có cảm giác rất quen thuộc.

- Cậu chính là Lý Dương. Tôi tên là Hà Kiệt.

Hà thiếu đi đến trước mặt Lý Dương, chủ động đưa tay ra. Thường Thịnh và Thường Phong đột nhiên giật mình, kinh hãi nhìn Hà Kiệt.

Hà Kiệt là ai, trong cái thủ đô này ít người biết. Nhưng bên trên thì lại không ai không biết y. Hà thiếu, Chu thiếu, Vương thiếu và Ngô thiếu bốn người hợp thành một nhóm nổi danh vô cùng.

Cũng chính vì danh tiếng của bốn người này mới làm cho tất cả người khác phải im lặng. Ngay cả Thường Thịnh hay Triệu Phi cũng không dám hó hé.

Bốn vị đại thiếu gia đều có vai vế thật lớn, là nhân vật quan trọng. Thường Thịnh về điểm này thì không bằng bọn họ. Nhưng Hà Kiệt lại tỏ ra khách khí với Lý Dương thì làm cho y cảm thấy rất kinh ngạc.

- Tôi tên là Lý Dương. Hà Kiệt, tên của anh dường như tôi đã nghe qua.

Lý Dương nhắm mắt lại, trong đầu cố gắng suy nghĩ đến việc mình đã nghe qua tên này ở đâu. Lý Dương có khả năng đã nghe qua thì không quên được, nhưng cũng có những sự việc không tài nào nhớ nổi.

- Chắc là anh đã nghe qua siêu cấp Hà Kiệt rồi.

Hà Kiệt cười to một tiếng. Lưu Cương cũng nhếch miệng cười. Thường Thịnh và Thường Phong miệng càng mở to hơn nữa, hoài nghi xem có phải mình đang nằm mơ không. Hà thiếu lại lấy tên mình ra nói giỡn với Lý Dương.

- Dương nhiên không phải!

Lý Dương cũng cười. Hà thiếu có khí chất rất cao. Lý Dương đối với y ấn tượng cũng không sai.

- Haha, qua bên này ngồi đi!

Hà Kiệt lại cười to, lôi Lý Dương đến bên cạnh ghế sofa. Lý Dương vừa mới bước hai bước đã ngoái đầu lại gọi Thường Thịnh và Thường Phong qua luôn.

Người ta đã không bỏ mặc mình thì mình đương nhiên cũng không bỏ mặc người ta.

- Cuộc sống của bố tôi ở Minh Dương như thế nào?

Mới vừa ngồi xuống, Hà Kiệt đã hỏi liền một câu. Người nhân viên phục vụ bưng đến cho họ mỗi người một ly rượu kèm thêm một đĩa trái cây. Lý Dương đột ngột bị hỏi những lời này nên ngẩn cả người.

- Cái gì là bố tôi?

Hà Kiệt không nói gì, chỉ ngẩng đầu nhìn Lưu Cương mỉm cười.

Lý Dương đột nhiên vỡ đầu. Lúc này hẳn đã nhớ ra được cái tên Hà Kiệt mình nghe ở đâu. Trong thời gian ở nhà, Hà lão nghe điện thoại không kiêng dè Lý Dương, hẳn đã nghe được cái tên này.

Lúc này hẳn đã hiểu vì sao mình có cảm giác Hà Kiệt quen thuộc. Tướng mạo của Hà Kiệt loáng thoáng có hình bóng của Hà lão. Không quen mới là lạ.

Nghĩ đến điều này, thân phận của Lý Dương đã hoàn toàn rõ ràng. Khó trách Hà thiếu lại niềm nở với hắn, lại còn đem Triệu Phi và bạn của y ném ra bên ngoài. Lý Dương và vị này có thể có quan hệ mật thiết.

Con trai của Hà lão, nhìn thấy Lý Dương bị bắt nạt chẳng lẽ không hỗ trợ sao?

- Ông cụ vẫn khỏe nhưng không biết hai ngày qua như thế nào?

Lý Dương cười nói. Mấy ngày nay nghe nói Viện trưởng Hoàng ở Minh Dương, chắc là ở cùng ông cụ. Phỏng chừng ông cụ cũng thoải mái không ít.

- Sao lại thế này, chẳng lẽ hai ngày qua lại có sự việc xảy ra à?

Hà Kiệt vội vàng hỏi một câu. Lý Dương chậm rãi đem chuyện Trường Sinh Bát và Vạn Lịch nói ra. Đồng thời cũng nhắc đến việc viện trưởng Hoàng cũng ở Minh Dương. Hà Kiệt nghe xong liền cười, cuối cùng còn lắc đầu cười lớn hơn.

Trường Thịnh và Trường Phong nghe xong càng cảm thấy kinh ngạc. Nghe hai người nói chuyện, cuối cùng bọn họ cũng hiểu được nguyên nhân.

Mặc dù Lý Dương không có thân phận gì cao quý nhưng lại là đệ tử duy nhất của cha mình, hàng ngày vẫn ở cùng ông cụ. Hà Kiệt đã biết trước thân phận của Lý Dương. Cho nên mới ra tay như vừa rồi.

- Lý Dương, ông cụ rất yêu thích đồ cổ. Trong nhà lại không có người có thể nói chuyện cùng ông. Tôi không ở cùng ông nên việc chiếu cố ông về sau đành nhờ cậu vậy.

Sau khi nghe Lý Dương nói xong, Hà Kiệt thở dài. Uy tín của bố rất lớn nhưng người trong nhà lại không thể ở cùng với ông cụ. Trong năm nay mà nói, người ở nhiều nhất với ông cụ chỉ có Lý Dương.

- Hà thiếu xin cứ yên tâm. Đây là việc tôi phải làm mà.

- Còn gọi tôi là Hà thiếu à?

Hà Kiệt đột nhiên trừng mắt, vừa cười vừa lắc đầu:

- Chúng ta không phải người ngoài. Tôi hơn tuổi cậu, gọi tôi là Kiệt ca là được rồi.

- Kiệt ca!

Lý Dương lập tức gật đầu đáp, trên mặt nở nụ cười khoái trá. Gọi con trai của Hà lão là Hà thiếu hẳn có chút không quen. Gọi Kiệt ca nghe có vẻ thân thiết hơn một chút.

- Lý Dương, tôi xin giới thiệu với cậu đây là em họ của tôi là Ngô Độ, vừa mới tốt nghiệp không bao lâu. Vừa lúc không có việc gì nên đến đây du lịch. Tuổi của hai người không khác biệt nhau lắm.

Hà Kiệt cười, giới thiệu chàng thanh niên bên cạnh cho Lý Dương biết. Ngô Độ tò mò đánh giá Lý Dương, cuối cùng cũng giang tay ra bắt tay hắn, nói vài câu khách sáo.

Nhìn Lý Dương, Hà Kiệt lại hỏi một câu:

- Lý Dương, chiếc xe bên ngoài của ông cụ là do em mang tới à?

- Là xe của ông cụ!

Lý Dương hơi sửng sốt, lập tức nhớ đến chiếc xe Hồng Kỳ. Lý Dương ngồi xe Trường Thịnh đến đây nhưng chiếc xe Hồng Kỳ đó vẫn đi theo bọn họ.

- Ông cụ đối với cậu thật tình yêu mến. Đến ngay cả tôi cũng không được dùng xe của ông. Nhưng lại cho cậu dùng mà không có lý do gì.

Hà Kiệt thở dài, giọng nói có chút chua chát, trong mắt không che giấu được sự hâm mộ.

- Kiệt ca, anh đừng nói vậy. Nếu anh muốn dùng thì tuyệt đối không thành vấn đề. Hiện tại xe vẫn đậu bên ngoài, em về nói với ông cụ một tiếng.

Lý Dương lắc đầu, trong lòng có chút cảm động. Hà lão đối xử tốt với mình không sai. Hiện tại cảm giác này càng rõ ràng. Xe của ông đến ngay cả Hà Kiệt cũng không được dùng, vậy mà hắn lại có thể tùy tiện sử dụng. Một điểm nhỏ này cũng có thể chứng tỏ Hà lão yêu thương Lý Dương đến nhường nào.

- Đừng, ngàn vạn lần đừng làm vậy. Nếu ông cụ mà biết được thì sẽ mắng tôi đấy. Cho dù cậu có cho tôi thì tôi cũng không dám đi đâu.

Hà Kiệt liên tục lắc đầu. Lý Dương lại có chút hoài nghi.

- Lý Dương, xe của ông cụ là có lái xe riêng. Nếu không có sự đồng ý của ông thì bất cứ ai cũng không được dùng. Cho dù là Kiệt ca cũng không được.

Ngô Độ bên cạnh Hà Kiệt cười nói một câu. Lý Dương lập tức giật mình, trách không được Lưu Cương chưa từng chủ động cho mình lái xe, toàn tự ý lái. Hóa ra là xe có tài xế riêng. Thay đổi người là không được.

- Còn nữa, vừa rời xe của ông cụ vừa đến thì bảo vệ ở cửa đã nhanh chóng thông báo cho Kiệt ca rồi, làm Kiệt ca hoảng sợ vô cùng, cứ tưởng cha mình đến đây chứ.

Ngô Độ lại nói tiếp một câu. Lý Dương lại ngẩn người. Hà Kiệt liền phá lên cười ha hả:

- Ngô Độ nói rất đúng. Vừa rồi làm tôi giật cả mình. Nhưng lại nghe lúc ấy có người báo lại là đang có lộn xộn nhưng tâm trạng của tôi lại bất ổn. Chỉ khi vào trong không thấy ông cụ, lại gặp cậu và Lưu Cương nên thở phào nhẹ nhõm.

Hà Kiệt giải thích, cuối cùng Lý Dương cũng hiểu được ý vì cái gì mà mình mới đến đã biết thân phận của mình. Ý và Lưu Cương khẳng định là quen biết nhau, lại nhìn thấy chiếc xe của ông cụ. Đoán không ra thân phận của mình mới là lạ.

- Đúng rồi, sao Thường Thịnh lại ở cùng với Lý Dương? Lại còn bị cái tên Triệu Phi kia bắt nạt?

Hà Kiệt sau khi cười xong liền hỏi Thường Thịnh một câu. Thường Thịnh lập tức ngồi thẳng người dậy, cung kính trình bày quá trình mình quen biết Lý Dương cùng với mục đích mời hắn đến đây. Trước mặt Hà Kiệt gã không dám giấu giếm bất cứ điều gì.

- Cá cược Ruili? Tiểu tử cậu mà còn chơi cái trò này sao?

Nghe Thường Thịnh thuật lại xong, Hà Kiệt có chút nhăn mặt lại, lập tức lên tiếng hỏi.

- Cá cược ở Ruili cũng sắp khai mạc rồi. Lý Dương tiên sinh có thể giải ra khối nguyên thạch tốt nhất. Cho nên...

- Cho nên anh muốn mượn sức Lý Dương giúp anh giải thạch à?

Lần này người lên tiếng chính là Ngô Độ. Thường Thịnh cười khổ một tiếng nhưng vẫn gật đầu. Gã mời Lý Dương đến đây quả thật là có mục đích như vậy nhưng hiện tại đánh chết gã cũng không dám nghĩ vậy. Nhìn xem thái độ của Hà thiếu là biết Lý Dương có thân phận như thế nào. Người như vậy thì gã không đắc tội nổi, chứ không cần tính đến việc mượn sức Lý Dương giúp bọn họ làm việc.

- Lý Dương giải thạch quả thật rất lợi hại. Ông cụ ở nhà cũng có sự đánh giá đặc biệt đối với cậu ấy. Các người nghĩ vậy cũng không có gì sai.

Lời nói của Hà Kiệt làm cho Thường Thịnh và Thường Phong gật đầu mạnh mẽ. Nếu sớm biết thân phận của Lý Dương thì bọn họ làm sao dám có suy nghĩ như vậy.

Lý Dương bắt đầu dĩ lắc đầu. Ngay từ đầu hắn đã biết Thường Thịnh muốn mình tham khảo khối đá, không nghĩ đến là có mục đích riêng. Cũng không trách được bọn họ. Ý tưởng của bọn họ cũng là bình thường thôi. Nhưng thật ra thì Thụy Lệ đổ bần theo như lời Thường Thịnh cũng khiến Lý Dương cảm thấy có hứng thú.

Cá cược ở Ruili cũng giống như là đại hội giao dịch nguyên thạch ở Bình Châu, nó là một trong 4 dịp lễ lớn ở Nam Dương. Người tham gia hoạt động cá cược ở Ruili không nhiều lắm. Đa phần đều là dân cờ bạc chuyên nghiệp.

Giống Trương Vĩ, Tư Mã Lâm, bọn họ cũng ít tham gia vào hoạt động này. Chủ yếu là các công ty châu báu lớn đều phái người đi thu mua Phỉ thúy chứ không tự mình tham gia.

Ngược lại thì các tập đoàn tài chính không liên quan đến châu báu thì lại thường xuyên tham gia. Đặc điểm lớn nhất của cá cược ở Ruili chính là đặc tính của cá cược được phơi bày ra một cách rõ ràng. Những người tham gia hàng năm, có không ít người thu được lợi nhưng cũng không ít người bị đưa vào đường cùng, tắng gia bại sản không còn đường trở về.

Cha của Nhĩ Căn chính là một ví dụ rõ ràng nhất.

- Cá cược ở Ruili khi nào thì bắt đầu?

Nghĩ đến đây, Lý Dương đột nhiên hỏi một câu. Lý Dương có hứng thú với nơi này. Hắn có năng lực đặc biệt trong người, chính là muốn thu thập những vật khó. Có cơ hội để vận dụng năng lực này cũng tốt.

- Ngày 01 tháng 10 năm nay sẽ bắt đầu. Có vài người sẽ đến đó trước vài ngày.

Thường Thịnh hơi sững sốt, vội trả lời. Thái độ của gã đối với Lý Dương trước và sau hoàn toàn khác nhau. Thường gia ở Bắc Kinh là một gia đình có thế lực. Cha của gã là Bộ trưởng Nông nghiệp, dù gì cũng là một đại quan. Nhưng so với Hà lão thì chẳng là cái gì.

- Ngày 01 tháng 10, là ngày lễ quốc khánh. Thời gian cũng có chút mâu thuẫn.

Lý Dương cau mày. Công ty bán đấu giá của bọn họ cũng có kế hoạch khai trương lễ đấu giá vào tháng mười. Nhưng thời gian cụ thể thì vẫn chưa quyết định. Thôi thì thương lượng với Trịnh Khải Đạt một chút, chậm lại vài ngày cũng không sao.

Cắt ngọc chính là phương pháp mà Lý Dương thích nhất. Loại hình hoạt động này Lý Dương không muốn bỏ qua. Hắn hiện tại có tiền nhưng hàng bán không nhiều lắm. Muốn có tiền thì phải dựa vào cắt ngọc để kiếm tiền nhiều hơn. Trong tương lai mới mua được nhiều đồ cổ.

- Lý Dương, anh muốn đi Ruili?

Ngô Độ hứng thú nhìn Lý Dương hỏi một câu. Lý Dương gật đầu, nói:

- Cá cược Ruili là một trong bốn dịp trọng đại của giới ngọc thạch. Tôi chưa từng tham gia qua lần nào.

- Đến lúc đi anh cũng đừng quên gọi tôi một tiếng nha. Tôi cũng muốn đi.

Ngô Độ lập tức gật đầu. Hà Kiệt một bên nhủ mày lại nhưng vẫn không nói gì. Ngô Độ vừa mới tốt nghiệp đại học, ra ngoài đời cũng tốt. Hơn nữa Lý Dương là người tốt, đi với Lý Dương y cũng an tâm. Cha của y đã không quá một lần khen ngợi Lý Dương, thiếu điều không ném hắn lên mây thôi.

Huống hồ, thông qua chuyện vừa rồi có thể nhìn thấy phương thức xử sự của Lý Dương tuy không làm cao nhưng cũng không tùy ý để người khác khi dễ. Người tốt như vậy thì y yên tâm rồi.

- Không sao!

Không thấy Hà Kiệt phản đối, Lý Dương cũng không rõ ý tứ của bọn họ, chỉ có thể tạm thời đáp ứng. Ánh mắt của Thường Thịnh và Thường Phong đều hiện lên sự vui mừng. Lý Dương đồng ý đi Thụy Lệ thì bọn họ chẳng phải là đã có cơ hội sao?

Hai người không nghĩ đến những cam kết với Lý Dương. Chỉ cần bọn họ có thể tạo mối quan hệ với hắn thì đã mỹ mãn lắm rồi. So với việc kiếm được tiền từ cắt ngọc thì còn lớn hơn.

Lúc này Thường Thịnh trong lòng cảm thấy may mắn vô cùng. Em trai thứ ba Thường Phong tính tình thẳng thắn nhưng thái độ rất có nghĩa khí, không bao giờ nghe theo người khác. Là bọn họ mang theo Lý Dương đến đây, cho nên khi xảy ra sự việc thì Thường Phong muốn đưa Lý Dương về. Thông qua chuyện này, bọn họ muốn kết được thiện duyên với Lý Dương. Tuy nói là không có tác dụng gì nhưng trước tiên tổ về tâm ý đã.

Bọn họ không hề bỏ mặc Lý Dương mà ngược lại còn kè kè bên hắn. Nếu không thì trong sự việc xảy ra ngày hôm nay, phỏng chừng người bị đuổi ra chắc chắn sẽ là bọn họ. Như vậy thì sự việc càng tồi tệ hơn.

- Lý Dương, hôm nay cậu đã đến đây thì tạm thời đừng đi đâu. Tối nay chúng ta làm vài ly. Cha của tôi cũng đã nói qua, tưu lượng của cậu cũng không tồi. Tôi rất cuộc muốn thử xem cậu có bao nhiêu lợi hại.

Hà Kiệt không để ý đến hai anh em họ Thường, vẫn cười to với Lý Dương. Sắc mặt Lưu Cương trở nên kỳ lạ. So kè tưu lượng với Lý Dương, thật không biết Hà Kiệt thiếu gia nghĩ gì nữa. Ở cùng Lý Dương lâu như vậy, Lưu Cương cũng chưa từng thấy Lý Dương uống rượu thua lần nào.

Lý Dương cũng có chút kinh ngạc. Hắn có năng lực đặc biệt trong người, hoàn toàn miễn dịch với rượu. Chỉ cần không phải là so tưu lượng với người miễn dịch rượu thì làm vài ly cũng chẳng sao.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

343. Chương 343: Đồ Thạch Lôi Đài.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Lý Dương sáng khoái đồng ý, thuận tiện còn mời hai anh em Thường Thịnh cùng đi. Hà Kiệt cũng không phản đối gì.

Thường Thịnh và Thường Phong trong lòng có chút kích động. Hôm nay chính là một sự kiện tốt nhất trong cuộc đời bọn họ. Trong thời khắc nguy hiểm cũng không bỏ mặc Lý Dương, mà thu hoạch hiện tại cũng làm cho bọn họ kích động không ít. Có quan hệ với Hà thiếu thì sau này đừng nói là Triệu Phi, cho dù có mười Triệu Phi cũng không dám tiêu ngạo rước mặt bọn họ.

Lý Dương và Hà Kiệt lại hàn huyên với nhau về việc nhà. Về những chiến thắng của Lý Dương khiến cho Hà Kiệt cũng có chút hâm mộ. Những thứ trong tay Lý Dương đều là những bảo vật không dễ có. Giá trị là thứ yếu, ý nghĩa mới là quan trọng.

Bữa cơm chiều không dùng tại hội sở. Theo như cách nói của Hà thiếu thì món ăn ở đây bình thường. Muốn ăn cơm thì phải ra bên ngoài, đến khách sạn nổi tiếng thì mới có thể vui vẻ ăn được.

Bây giờ tối mọi người mới rời khỏi hội sở.

Sau khi đi ra ngoài, Lý Dương không ngồi xe của Thường Thịnh mà ngồi chiếc xe đặc biệt của Hà lão.

Hà Kiệt và Ngô Độ đều có xe riêng của mình, cùng với xe của Thường Thịnh, Thường Phong năm chiếc lần lượt rời khỏi. Điều này làm cho Lý Dương có chút cảm thán. Trước kia, có muốn ra ngoài còn phải mượn xe của anh trai. Nhưng trải qua một năm ngắn ngủi, cuộc sống của hắn đã thay đổi quá nhiều.

Nhìn Lý Dương ngồi trong chiếc xe Hồng Kỳ, Thường Thịnh cảm thấy giật mình. Gã cuối cùng cũng hiểu được vì sao chiếc xe này luôn đi theo bọn họ vào tận nơi này. Dù vậy gã cũng không dám nghĩ đến việc đổi mới với người ngồi trong xe.

Khi Triệu Phi bị đuổi ra khỏi cửa, mấy người kia cũng không bỏ đi mà đứng cạnh xe cùng đợi. Từ lúc Lý Dương lên xe đến giờ, trừ Triệu Phi ra thì tất cả mọi người vẫn còn ở lại.

Lý Dương quay đầu lại nhìn Lưu Cương. Lưu Cương bắt đầu dĩ nhún vai nói:

- Y không bị thương nặng lắm đâu. Chỉ bị chấn thương vùng cằm, cộng thêm mấy cái đốt xương bị gãy thì không còn việc gì. Nằm dưỡng bệnh vài tháng tại bệnh viện thì không sao, cũng không lưu lại di chứng gì.

Lý Dương gật đầu. Triệu Phi quả thật rất đáng giận nhưng cũng không đáng tội chết, chỉ cần răn dạy là được rồi. Nói không chừng sau khi giáo huấn y sẽ thay đổi tính tình.

- Hà thiếu, Hà thiếu!

Xe của Hà Kiệt vừa xuất hiện thì có một đám người chạy lại. Bọn họ căn bản không dám về nhà. Nếu bị người trong nhà biết được họ đắc tội với ai, thậm chí còn bị đuổi ra thì phỏng chừng kết quả còn thảm hơn so với Triệu Phi.

Đối với những người này thì Lý Dương cũng không có ấn tượng tốt, lắc đầu rồi quay cửa kính xe lại. Còn Hà Kiệt thì căn bản không để ý, trực tiếp leo lên xe chạy đi.

Khi xe Lý Dương chạy ngang qua, bọn họ đều nhìn thấy Lý Dương ngồi trong xe. Sau khi nhìn rõ biển số xe thì tất cả đều sợ ngây người.

Lúc này bọn họ đã hiểu được hôm nay tại vì sao bị quăng ra ngoài. Nếu như không rõ thân phận của Lý Dương thì cái biển số xe Trung Nam Hải kia họ vẫn có thể nhận ra. Nghĩ đến hôm nay mình đắc tội với một đại nhân vật như vậy thì mỗi người không khỏi cảm giác rét run.

Bọn họ cuối cùng thất bại trong việc cầu xin Hà thiếu thì liền quay về nhà. Mặc kệ lần này bị trừng phạt bao nhiêu cũng phải đem chuyện này báo cáo lại từ đầu đến cuối cho người nhà biết, để cho họ sớm có phương pháp phòng bị.

Với số phận Triệu Phi bây giờ không còn ai muốn nhớ đến.

Lý Dương không nghĩ đến việc Hà Kiệt lại không dẫn bọn họ đến một khách sạn năm sao cao cấp mà lại dẫn đến một khách sạn bình thường tên là Ngọc Lưu Ly.

Đi ra ngoài dạo qua một vòng, lại nhớ đến Ngọc Lưu Ly làm cho Lý Dương liên tục lắc đầu. Bất quá chuyến đi này cũng có chút thu hoạch, gặp được con trai của Hà lão. Trước đây Lý Dương chưa bao giờ gặp qua người nhà của Hà lão.

- Lý Dương, tôi nói cho cậu biết, nơi này là nổi tiếng nhất Bắc Kinh về món kho. Toàn bộ thủ đô không nơi nào ngon bằng nơi này. So với khách sạn lớn trong thủ đô thì đồ ăn ngon hơn nhiều.

Hà Kiệt bước xuống xe, chỉ vào bên trong khách sạn bình thường nói với Lý Dương. Ngô Độ cũng bước xuống xe, đi vào cùng với Hà Kiệt, tựa hồ như không có chút phản đối nào.

Nhưng anh em họ Thường lại sững sốt một chút. Thường Thịnh đang tính há miệng nói điều gì nhưng lắc đầu ngậm miệng lại.

- Được, chúng ta cũng nên nếm thử một chút. Được Kiệt ca tán thưởng như vậy thì cũng biết nó ngon đến dường nào.

Lý Dương gật đầu. Hà Kiệt dẫn hần đến một khách sạn bình thường đủ để chứng minh Hà Kiệt thật không xem hần là người ngoài. Cảm thấy cao hứng nên ăn uống cũng vui vẻ hơn, càng làm cho Lý Dương thích thú. Khách sạn năm sao cũng chưa chắc bằng.

- Được, đi vào thôi!

Hà Kiệt khoát tay, dẫn đầu đoàn người đi vào. Người chủ trông thấy y thì lập tức bước lên tiếp đón. Hơn nữa còn sắp xếp cho mọi người một căn phòng sạch sẽ có điều hòa.

Món kho của quán ăn này thật ngon. Toàn bộ món ăn trên bàn đều được thanh toán hết. Cuối cùng, khi ra về thì Hà Kiệt được Ngô Độ dìu về. Ngoài ra người được dìu còn có Thường Thịnh.

Hà Kiệt thì không nói, khi uống rượu với Lý Dương, biểu hiện của Thường Thịnh rất tích cực. Ngô Độ vốn định giúp vui nhưng khi nhìn thấy Lý Dương uống một ly rượu mà vẫn không có thay đổi gì thì liền rút lui. Bằng không thì người hôm nay được dìu về còn có y.

Tại Minh Dương, một viên cảnh vệ gõ cửa phòng Hà lão. Sau khi báo cáo xong thì liền khom người cung kính bước ra.

Hà lão đang xem sách. Sau khi nghe viên cảnh vệ báo cáo xong thì thông thả đặt quyển sách xuống, nở một nụ cười.

- Hai đứa nhỏ này!

Một lát sau, Hà lão tiếp tục cầm lấy quyển sách, ánh mắt liếc qua nhưng không có tâm tư đọc, không biết là ông đang nghĩ cái gì.

Sáng sớm hôm sau, Lý Dương dậy thật sớm, đem nghiên mực mua được từ Quang Vinh bảo trai ra xem. Một nghiên mực lại bị cố ý tổn hại làm cho Lý Dương nghĩ thế nào cũng đều cảm thấy kỳ lạ.

Đem nghiên mực phá đi chắc chắn là một cao thủ. Ít nhất là sau khi hần ráp hai nửa nghiên mực lại cũng không tìm ra được dấu vết nào.

Trên nghiên mực còn có hình điêu khắc con rồng và con hổ. Mặc dù bị phá hoại nhưng bức điêu khắc vẫn không bị hư hao. Điều này thì người bình thường không thể làm được.

Mắt thường không nhìn thấy dấu vết niêm hợp nhưng dưới năng lực đặc biệt thì nó hiện ra rõ ràng vô cùng. Lý Dương gọi Lưu Cương đến, dùng lưỡi dao chậm rãi cạy dấu vết niêm hợp.

Cho dù niêm hợp nhưng chỉ cần tìm được khe hở thì tách ra cũng không khó. Chỉ trong chốc lát, Lưu Cương đã tách nghiên mực ra. Lý Dương mang hai khối nghiên mực đến bên hòn đá mài một chút. Quả nhiên như hần phán đoán, hai khối nghiên mực này không phải cùng một loại.

Sau khi tách ra thì hình con rồng và con hổ cũng lộ ra ngoài. Lý Dương cẩn thận nhìn một hồi, ngoại trừ khả năng điêu khắc không tồi thì những cái khác đều không có gì đặc biệt. Điều này làm cho Lý Dương càng nghi hoặc hơn.

Tiếng chuông điện thoại di động đặt trên ghế sofa đột nhiên kêu lên. Lý Dương nhìn mãi vẫn không phát hiện được vấn đề, liền đem nghiên mực đặt sang một bên.

- Mao lão, chào buổi sáng!

Người gọi điện thoại là Mao lão. Từ lần trước đi Mật Vân, Lý Dương và Bạch Minh, Mao lão không hề liên lạc với nhau.

- Lý Dương, hôm nay cậu rảnh không?

Bên kia điện thoại vang đến giọng cười khoái trá của Mao lão.

- Rảnh nhưng mà có chuyện gì vậy?

Suy nghĩ một chút thấy hôm nay mình không bận gì, Lý Dương liền gật đầu.

- Có một chút chuyện. Tôi và Bạch Minh đều ở Phan Gia Viên. Nếu cậu rảnh thì cứ tới đây.

- Được, tôi lập tức xuất phát ngay. Chắc khoảng nửa tiếng nữa sẽ đến.

Lý Dương nhìn đồng hồ, lập tức đáp ứng ngay. Từ nơi này đi Phan Gia Viên cũng không mất bao nhiêu thời gian.

Bên trong Phan Gia Viên có một đại viện lúc này có vẻ rất náo nhiệt. Toàn bộ người trong viện ước chừng hơn hai trăm người. Mặt khác còn có hai cái bàn giải thạch. Bạch Minh và Mao lão đều ở chỗ này. Đứng bên cạnh họ là ông chủ Ngưu.

- Tôi đã gọi cho Lý Dương. Lát nữa cậu ấy sẽ đến đây.

Mao lão tắt điện thoại, cười ha hả nói với Bạch Minh và Ngưu lão bản. Bạch Minh và Ngưu lão bản đều tỏ ra rất hưng phấn.

- Haha, Lý lão đệ hơn hẳn những người này. Dám ngang nhiên điều võ ở đây, chẳng phải khi dễ người Bắc Kinh chúng ta không có ai sao?

Bạch Minh hưng phấn xoa tay. Mao lão và Ngưu lão bản đều gật đầu, hiển nhiên đồng ý với cách nói của Bạch Minh.

Ông chủ Ngưu và Bạch Minh tình cờ gặp nhau. Sau một lúc trao đổi Mao lão cũng không rời đi. Đài truyền hình trung ương còn có mấy tiết mục phải thu. Bên Phan Gia Viên còn có hai công ty mời ông đến hỗ trợ xem xét.

Đồng thời được mời đến còn có Bạch Minh. Bạch Minh và Mao lão hôm nay được mời đến chính là hỗ trợ kiểm tra. Không ngờ khi đến lại gặp sự việc náo nhiệt như vậy, liền đẩy công việc sang một bên, chạy đến góp vui.

Chuyện náo nhiệt hôm nay có quan hệ rất lớn đến đồ thạch. Bên Vân Nam đột nhiên cử đến đây một vài thương nhân đồ thạch, thuê một kho hàng lớn nhất của Phan Gia Viên, mở lời đài đồ thạch, mời những người ham mê đồ thạch ở Bắc Kinh đến tham gia. Thời điểm mà Bạch Minh đến góp vui thì đã bước sang ngày thứ hai, nghe nói là ngày đầu tiên có rất nhiều người đến đồ thạch nhưng không một ai có thể thắng được bọn họ.

Cái gọi là lời đài nhưng thật ra rất đơn giản. Tại đây có rất nhiều khối nguyên thạch, mỗi khối đều có niêm yết giá. Chỉ cần giải ra được Phỉ thúy cao hơn so với giá niêm yết thì người đó sẽ thắng. Không chỉ tặng cho người thắng khối Phỉ thúy đó mà còn tặng thêm một khoản tiền thưởng.

Ngược lại những người đến giải thạch không ai giải ra được Phỉ thúy cao hơn giá niêm yết. Như vậy họ sẽ trả một số tiền tương đương với giá niêm yết.

Phương thức lời đài mới này lập tức thu hút rất nhiều người ham thích đồ thạch. Những người kinh doanh ngọc thạch của Phan Gia Viên cũng bị kích động. Ngưu lão bản có mặt tại đây và gặp đám người Bạch Minh cũng không có gì là lạ.

Từ sau khi biết Lý Dương, Mao lão và Bạch Minh đối với đồ thạch cũng có hứng thú. Nhìn thấy sự việc náo nhiệt như vậy thì lập tức lưu lại.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

344. Chương 344: Lòng Tin Với Lý Dương

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Sau khi rời khỏi nhà, Lý Dương thuận tay mang theo chiếc nghiền mực bị phá hỏng.

Loại nghiền mực cổ này chắc Mao lão hoặc Bạch Minh sẽ biết. Cho dù họ không biết thì cũng có thể tìm được chuyên gia biết về nó ở Phan Gia Viên. Thuận tiện hỏi một chút là nó có thể sửa lại được hay không?

Bên trong Phan Gia Viên, những người tham dự lời đài đồ thạch ngày càng nhiều. Còn có những người ngồi chồm hổm để lựa chọn nguyên thạch.

Nhưng người giải thạch lại không nhiều. Tại hai cái máy giải thạch, hơn mười phút mới có một người khoảng chừng năm mươi tuổi, mặc quần áo bình thường, tay ôm một khối đồ thạch nhỏ đến bên cái máy giải thạch thứ nhất.

- Đây là Phó hội trưởng Trương Lượng của hiệp hội đồ thạch Bắc Kinh. Xem ra thì người Vân Nam đã gây ra tiếng vang cho hoạt động của mình không nhỏ. Nghe nói hôm qua cũng có mấy thành viên của hiệp hội đồ thạch đến tham dự lời đài. Xem ra thì nếu như không có sự hấp dẫn thì các cao thủ của hiệp hội đều không đến đây.

Ông chủ Ngưu nhỏ giọng giới thiệu với Bạch Minh và Mao lão. Cả hai người này đều gật đầu.

Nhưng khác với Minh Dương, Bắc Kinh không chỉ có hiệp hội ngọc thạch mà còn có hiệp hội đồ thạch chuyên nghiệp, do cá nhân thành lập nên. Chứ không giống như hiệp hội ngọc thạch trực thuộc Trung Bảo Hiệp.

Mặc dù thuộc về cá nhân nhưng các hội viên của hiệp hội đồ thạch Bắc Kinh đều là những người có năng lực trong đồ thạch. Sáu phó hội trưởng của hiệp hội đều là những cao thủ. Và đi cùng với Thường Thịnh là thầy Liêu cũng là một phó hội trưởng của hiệp hội đồ thạch.

Trương Lượng có thể lên làm phó hội trưởng thì hẳn là người rất có thực lực. Trên tay ông ta là khối nguyên thạch mới vừa chọn lựa xong. Mặt trên còn dính chút bụi.

Cũng may là lớp bụi cũng chưa bị trôi đi hết. Hơn nữa chung quanh còn có rải rác những đường gân, chắc chắn Phỉ thúy bên trong sẽ không tồi đâu. Giá cả có thể không cao nhưng cũng có thể đánh cuộc một phen.

Nhìn giá niêm yết của khối đồ thạch, ông chủ Ngưu lại lắc đầu. Một khối nguyên thạch bình thường như vậy giá tuyệt đối không thể vượt quá mười ngàn. Nhưng trong đây lại đề giá hai mươi ngàn. Bọn đồ thạch đến từ Vân Nam này thật là lòng dạ hiểm độc.

Trương Lượng bắt đầu giải thạch. Mọi người trong viện đều tập trung bên máy giải thạch để quan sát. Còn lại một số ít người vẫn tiếp tục tìm kiếm hàng trăm khối thạch có trong viện, nhìn xem có thể hay không tìm ra được một khối ngọc có giá trị, đánh thắng lời đài và nhận hai phần thưởng.

Với tiền thưởng mà người Vân Nam định ra quả là có sức hấp dẫn không ít. Ngẫm lại cũng hiểu được, ai cũng muốn thắng một lần. Hơn nữa, chủ cuộc thi lại đưa ra thêm một phần thưởng nữa. Như vậy chẳng khác nào là thắng hai lần. Điều kiện hấp dẫn như vậy đều khiến cho tất cả mọi người phải động tâm. Giá niêm yết cao một chút cũng không thành vấn đề.

Sau khi mở máy giải thạch, Trương Lượng ước chừng đứng im năm phút đồng hồ để quan sát rồi mới trực tiếp xuống nhát cắt đầu tiên.

Khối nguyên thạch này chỉ lớn hơn chiếc bóng bàn nên việc cắt cũng không khó. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì một nhát có thể nhìn thấy kết quả.

Máy cắt rất nhanh chóng xuyên qua khối thạch. Trên mặt vị phó hội trưởng hiệp hội đồ thạch cũng rất nghiêm túc. Bên cạnh còn có người giúp ông ta đổ nước rửa sạch khối thạch. Chung quanh đều vang lên tiếng xì xầm bàn tán.

- Tăng rồi, tăng rồi!

Một vài người hưng phấn kêu lên. Đối với đám người Vân Nam, thì từ lúc mở cuộc thi đến nay thì đây là lần đầu tiên có người chỉ một nhát cắt đã có thể tăng giá. Rất nhiều người nhìn Trương Lượng bằng ánh mắt sùng kính. Không hổ danh là phó hội trưởng hiệp hội đồ thạch, vừa đến nơi là có thể tăng giá.

Bạch Minh vội vàng đến gần. Sau khi rửa sạch đã lộ ra màu xanh biếc của Phỉ Thúy. Chỉ cần bên trong có Phỉ thúy thì giá trị của nó khẳng định là đã vượt qua con số hai mươi ngàn. Khối nguyên thạch này tăng giá là điều đương nhiên.

Đến lúc đó, người của cuộc thi không chỉ muốn mua khối nguyên thạch của Trương Lượng mà còn tặng một phần tiền có giá trị tương đương với khối Phỉ Thúy giải được. Nếu Trương Lượng giải ra được Phỉ Thúy có giá trị năm chục ngàn thì bọn họ sẽ tặng năm chục ngàn. Nếu có giá trị một trăm ngàn thì bọn họ sẽ tặng một trăm ngàn.

Chính vì có giá trị như vậy mà có rất nhiều người tham dự cuộc thi.

- Giỏi, không hổ danh là phó hội trưởng hiệp hội đồ thạch. Quả là cao thủ! Phó hội trưởng Trương, nếu như giải ra được ngọc tăng giá thì phải làm cho cái đám người kiêu ngạo Vân Nam đó lắc mắt ra về.

Trong đám người đột nhiên có người hô to lên. Những người còn lại đều cất tiếng cười theo. Trương Lượng trên mặt cũng hiện nụ cười khoái trá. Ông ta đã xem qua hàng trăm khối nguyên thạch mới chọn được một khối này. Đúng là không làm cho ông ta thất vọng, nhát cắt đầu tiên đã tăng giá.

- Tiểu Lý mà đến đây thì mạnh hơn nhiều so với Trương Lượng.

Bạch Minh bĩu môi, nhìn đồng hồ. Lúc này thì đã hơn nửa tiếng từ lúc gọi cho Lý Dương. Hẳn là hẳn đã đến nơi rồi.

- Đúng vậy, Lý tiên sinh là người đồ thạch lợi hại nhất mà tôi từng gặp.

Ông chủ Ngưu lập tức gật đầu. Ông ta nghĩ đến chuyện Lý Dương giải ra được Băng Chủng Chanh Hoàng Lục. Khối ngọc đó đều không có ai quan tâm để chọn giải thạch. Nhưng Lý Dương lại có thể giải ra được Phỉ Thúy cao cấp, lại tăng giá. Cũng bởi vì chuyện lần đó đã làm cho ông ta ngưỡng mộ hẳn hơn nhiều.

Nhưng để cho Ông chủ Ngưu bội phục nhất vẫn chính là thái độ làm người của Lý Dương. Không có Lý Dương thì ông ta không thể tìm lại được mẹ của mình.

Rầm!

Nhát cắt thứ hai nhanh chóng hạ xuống. Có người vì sự tăng giá của Trương Lượng mà cảm thấy kích động, cũng cầm lấy một khối nguyên thạch đến bên cái máy giải thạch còn lại, làm cho trong viện càng trở nên náo nhiệt hơn.

Ngoài cửa chính đột nhiên xuất hiện một vài người. Bạch Minh và Ông chủ Ngưu vội vàng quay đầu nhìn lại. Bọn họ còn tưởng Lý Dương đã đến rồi cơ chứ.

- Là bọn họ?

Bạch Minh nhú mày, còn ông chủ Ngưu thì tiến lại. Người đến không phải là Lý Dương nhưng cũng là người mà bọn họ biết. Thường Thịnh và Thường Phong, còn có thầy Liêu đến nữa. Liêu Sư Phó nhìn thấy Trương Lượng đang giải thạch thì lập tức đi vào bên trong.

Bạch Minh lắc đầu. Mới vừa quay đầu thì vội quay ngược trở lại, đột nhiên nhìn thấy Lý Dương đang do dự đứng ở ngoài cửa. Mao lão đã nói địa chỉ cụ thể cho Lý Dương nhưng đáng tiếc Lý Dương cũng không quen thuộc lắm với Phan Gia Viên nên đứng ở bên ngoài do dự không biết có nên gọi điện thoại không.

- Lý lão đệ!

Bạch Minh lập tức hét to lên một tiếng rồi bước nhanh ra ngoài. Quá trình giải thạch của Trương Lượng ông cũng không có hứng thú xem. Dù sao thì có xem cũng không hiểu.

Mao lão cũng vội vàng theo gót Bạch Minh đi ra ngoài. Đang nói chuyện với Ông chủ Ngưu, hai anh em Thường Thịnh, Thường Phong cũng vội vàng quay đầu lại, bắt gặp Lý Dương đang đứng ở cửa thì mắt sáng lên, ngay cả tiếp đón cũng không kịp liền vội vàng chạy lại.

- Lý lão đệ, cuối cùng thì cậu cũng đã đến. Mau đến đây dạy cho đám người Vân Nam này một bài học, để họ đừng xem thường người Bắc Kinh chúng ta.

Bạch Minh kéo tay Lý Dương vào bên trong vừa đi vừa nói. Lý Dương cảm thấy có chút nghi hoặc. Trong điện thoại, Mao lão cũng không đề cập đến cuộc thi đồ thạch đang diễn ra ở đây mà chỉ nói với hắn là bên này có việc.

- Từ từ, Bạch Minh. Lý Dương không phải là người Bắc Kinh.

Mao lão đột nhiên nhú mày. Mao lão cũng không phải là người Bắc Kinh mà là người Thượng Hải. Còn Bạch Minh và Ông chủ Ngưu mới là người Bắc Kinh.

Bạch Minh sững sốt một chút, gãi gãi đầu:

- Không sao, cho dù Lý lão đệ có là người nơi nào thì ta cũng không thể để cho đám người Vân Nam kia kiêu ngạo ở đây được. Mặc kệ nói như thế nào, thì phương bắc chính là địa bàn Ngọc Thánh của chúng ta.

Mao lão lắc đầu không nói tiếp. Nếu nói tiếp thì không biết Bạch Minh lại xả ra cái gì nữa. Hiện tại tên này đã muốn đem toàn bộ phương bắc vào trong này rồi.

- Thầy Bạch, rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Các người có thể nói cho tôi biết không?

Lý Dương nhún vai. Hắn bị Bạch Minh kéo vào trong viện, thấy bên trong cảnh tượng rất náo nhiệt. Có người còn đang giải thạch. Đáng tiếc là hắn không biết chuyện gì xảy ra cả.

- Lý tiên sinh, chuyện là như vậy...

Thường Thịnh bước lại gần, đem toàn bộ sự việc ở đây tường thuật lại cho Lý Dương. Thường Thịnh tuy nói không nhiều nhưng cũng đủ làm cho Lý Dương hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Bạch Minh và Ông chủ Ngưu kinh ngạc nhìn Thường Thịnh. Thái độ của Thường Thịnh đối với Lý Dương hoàn toàn khác với hôm trước. Hôm đó, tuy cũng lịch sự đối với Lý Dương nhưng lại không cung kính như là hôm nay. Còn có Thường Phong nữa, trong mắt chẳng những phục tùng mà còn có sự sợ hãi nữa.

- Đồ thạch lời đài!

Nghe Thường Thịnh nói xong, Lý Dương trên mặt hiện lên nụ cười tinh quái. Lúc này hắn mới nhớ đến cuộc đối kháng giữa hắn và Thiệu Ngọc Cường ở Nam Dương, tuy không phải nói là lời đài nhưng tính chất cũng giống như nhau.

Cũng chỉ có cao thủ chân chính như Thiệu Ngọc Cường mới có thể khiến cho Lý Dương hứng thú. Còn cuộc thi bình thường thì Lý Dương cảm thấy không hứng thú lắm.

A!

Trong đám người đột nhiên truyền đến tiếng hô kinh ngạc. Bạch Minh và Ông chủ Ngưu liền vội vàng đi tới. Về mặt Trương Lượng ngay ra khi nhìn khối thạch vừa mới giải xong.

Rất nhanh, những người chung quanh đều nhỏ giọng thở dài, lắc đầu. Ai cũng không nghĩ rằng đã hai lần cắt ra được tăng giá nhưng đến lần thứ ba thì lại chẳng có gì. Khối Phỉ Thúy loại thanh chủng của Trương Lương bây giờ biến thành tán ngọc. Nói như vậy thì khả năng giải ra Phỉ Thúy là rất ít. Nếu có thì cũng không có khả năng vượt qua giá hai chục ngàn đã niêm yết. Như vậy thì coi như khối thạch này chẳng có giá trị gì nữa.

- Đáng tiếc, rất đáng tiếc!

Thầy Liêu lắc đầu muốn đi ra. Nhưng còn chưa ra đến nơi thì đã thấy bên cạnh Thường Thịnh là Lý Dương. Thầy Liêu cảm thấy sững sốt liền nở nụ cười bước nhanh đến.

- Lý tiên sinh, ngài cũng đến đây à?

Với Lý Dương, thầy Liêu cũng thể hiện thái độ cung kính nhưng lại xuất phát từ nội tâm. Thường Thịnh không nói thân phận của Lý Dương cho thầy Liêu biết. Điều này hoàn toàn là vì năng lực của Lý Dương mà thôi.

Lần trước Lý Dương chỉ đơn giản đưa ra lời nhận xét một chút về đồ thạch nhưng cũng đã hoàn toàn thuyết phục được Liêu Sư Phó.

Thầy Liêu cũng là phó hội trưởng của hiệp hội đồ thạch Bắc Kinh. Khi nhìn thấy Trương Lương giải ra khối thạch không có giá trị, ông cũng muốn ra khiêu chiến lời đài một chút. Nhưng hiện tại nhìn thấy Lý Dương thì ý tưởng này không còn. Có Lý Dương ở đây thì ông tin chắc rằng mình sẽ không có phần thắng.

Chính thầy Liêu cũng không biết vì sao mình lại tin tưởng Lý Dương như vậy. Chỉ tiếp xúc với Lý Dương vài lần nhưng ông ta lại cực kỳ tin tưởng y. Mao lão cũng vậy. Nếu không thì Mao lão sẽ không gọi điện thoại cho hắn đến đây tham gia lời đài.

Lý Dương mỉm cười gật đầu, ánh mắt lại hướng vào bên trong.

Các khối nguyên thạch đều được bày trong sân. Nhìn thoáng qua, Lý Dương cảm thấy những khối thạch này đều rất bình thường.

Khối thạch bình thường nhưng lại niêm yết giá quá cao, chỉ sợ là dùng đến phương thức mới mẻ này để bán đồ thạch. Không thể không nói bọn thương nhân buôn bán thạch này đã rất khôn khéo khi sử dụng phương pháp hấp dẫn như vậy, làm cho những khối thạch bình thường rất khó bán lại bán được giá cao bên ngoài.

Cho dù thật sự có người tăng giá nhưng bọn họ cũng không lỗ vì bản thân đã kiếm được quá nhiều. Trừ phi là giải ra được Phỉ Thúy cao cấp.

- Không có gì!

Bên chiếc bàn giải thạch bên cạnh, mọi người cũng lắc đầu tản ra. Người vừa muốn thử thời vận liền cười khổ đặt khối đá vụn lên trên bàn. Lần này y đã giải ra được khối thạch chẳng có gì cả, phỏng chừng cái cục đá này có quặng ra ngoài cũng không ai thèm nhặt.

- Lý lão đệ, có muốn xem qua trước không?

Hai cái bàn giải thạch đã trống không, Bạch Minh lập tức lôi Lý Dương đi. Hai anh em Thường Thịnh cũng đều nhìn Lý Dương chờ đợi, giống như đã khẳng định, chỉ cần Lý Dương ra tay thì sẽ thắng.

- Được rồi!

Lý Dương bất đắc dĩ lắc đầu, chậm rãi đến bên những khối đồ thạch gần nhất. Bạch Minh, Mao lão, Ông chủ Ngưu, anh em Thường Thịnh và Liêu Sư Phó đều vội vàng đi theo. Trong viện có rất nhiều người không biết Lý Dương nhưng lại biết rõ Liêu Sư Phó. Có một vài người vội tiến lên chào hỏi.

Lúc này thầy Liêu lại có chút không quan tâm. Toàn bộ sự chú ý của ông ta đều tập trung trên người Lý Dương. Ông ta muốn nhìn xem Lý Dương chọn đồ thạch như thế nào, xem có thể học hỏi được một chút kinh nghiệm nào hay không.

Bạch Minh và Mao lão cũng tò mò nhìn Lý Dương. Hiểu biết của Lý Dương về ngọc thì bọn họ đã nghe qua nhiều lần nhưng nhìn thấy Lý Dương đồ thạch thì đây là lần đầu tiên.

Những khối nguyên thạch trước mắt quả thật không được tốt lắm. Lý Dương dùng ánh mắt quan sát một vài khối nhưng lại lắc đầu. Có mấy khối căn bản không cần dùng đến năng lực đặc biệt hẳn cũng có thể biết được. Chẳng trách gì mọi người đều thua.

Lý Dương cũng nhìn thấy vài khối nguyên thạch mà cho không cũng không ai thèm lấy. Vậy mà bọn họ lại mang đến đây tiêu thụ.

Không thể không nói phương pháp này của bọn họ khôn khéo vô cùng, mới có thể bán ra được những khối thạch không có giá trị. Nhưng như vậy lại đắc tội với những cao thủ đồ thạch của Bắc Kinh, khó trách hội trưởng, hội phó của hiệp hội đồ thạch Bắc Kinh đều tự mình ra mặt, chỉ sợ là cũng muốn giáo huấn cho thương nhân Vân Nam này một bài học.

Nhưng sau khi quan sát mười khối, Lý Dương không có hứng thú tìm tiếp. Muốn phát huy được năng lực đặc biệt thì phải phát huy trên diện rộng là tốt nhất. Trong nháy mắt, một nửa sân đã bị năng lực đặc biệt của Lý Dương bao trùm.

Ngay sau đó, trên mặt Lý Dương lại hiện lên nụ cười quái lạ.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

345. Chương 345: Không Hồ Danh Là Ngọc Thánh

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Lý Dương có thể nhìn thấy được màu sắc của khối thạch có một chút giống như Hải Dương Lam vậy.

Lý Dương tuyệt đối không ngờ tại cái nơi tập trung toàn thứ nguyên thạch rác rưởi này lại có thể có được Phỉ Thúy Hải Dương Lam như vậy. Hải Dương Lam, Ngọc Lục Bảo và Chang Hoàng Lục đều giống nhau, có giá trị chỉ thấp hơn Phỉ Thúy cao cấp một chút. Nếu màu sắc của Hải Dương Lam sáng hơn một chút thì chính là một cực phẩm chính tông Lam Tinh Linh.

Hơn nữa, trọng lượng của khối Phỉ Thúy này không nhỏ, cũng phải ba bốn kg. Trọng lượng lớn như vậy thì có làm ra hơn mười cái vòng đeo tay cũng không thành vấn đề. Nhưng loại Phỉ thúy không được tốt lắm, ảnh hưởng không nhỏ đến giá trị của nó.

Lý Dương chậm rãi lắc đầu, kéo năng lực đặc thù của mình rộng ra hơn nữa. Tất cả hình ảnh của các khối nguyên thạch đều tập trung dưới mắt hắn.

Lý Dương lại sửng sốt một chút, ánh mắt lại phát ra một đạo tinh quang.

- Lý lão đệ, làm sao vậy?

Bạch Minh vội vàng hỏi một câu. Bộ dạng ngẩn người ra của Lý Dương khiến cho bọn họ không hiểu được. Bạch Minh cũng lo lắng liệu bản thân Lý Dương cũng không tin tưởng mình. Nếu lần này Lý Dương không thể thắng được bọn thương nhân Vân Nam thì những chuyên gia về đồ thạch của Bắc Kinh cũng không còn mặt mũi nào cả.

Bạch Minh không phải là chuyên gia đồ thạch nhưng cũng là người Bắc Kinh. Hiển nhiên phải giúp đỡ người của mình chứ.

- Không có gì, chúng ta đến phía trước xem sao.

Lý Dương vội vàng lắc đầu. Thần sắc của hắn lại càng cổ quái. Nguyên thạch trước mắt không chỉ có đến một ngàn khối mà trong đó còn có rất nhiều nguyên thạch phế liệu. Cho dù có tính toán thì giá cao nhất cũng không quá tám chục ngàn. Có thể nói đây toàn là nguyên thạch không tốt.

Có thể tìm thấy hai khối Hải Dương Lam cũng là ngoài ý muốn của Lý Dương rồi. Có thể nói đây là một tỷ lệ cực kỳ hiếm thấy.

Một lát sau, tâm tình của Lý Dương mới trầm ổn xuống. Đặc tính của đồ thạch đã sớm phơi bày cho mọi người biết rồi. Không phải có biểu hiện tốt là có thể tìm ra được nguyên thạch tăng giá. Cũng không phải nhất định những khối nguyên thạch này đều không có gì. Có thể trong đó sẽ xuất hiện Phỉ Thúy tăng giá.

Về điểm này thì Lý Dương hiểu quá rõ.

Đi được vài bước, Lý Dương lại ngồi chồm hổ xuống dưới, đặt phía sau hấn khối Phỉ Thúy hải dương lam thứ nhất. Khi mới phát hiện được khối nguyên thạch này, Lý Dương cảm thấy có chút tiếc nuối. Bề ngoài rất đẹp nhưng loại Phỉ Thúy bên trong lại không tốt thì cũng không có giá trị cao. Đó là một điều đáng tiếc.

Nhưng khi nhìn thấy được khối thứ hai, Lý Dương không còn cảm thấy tiếc nữa. Điều này làm cho Lý Dương nghĩ đến quy tắc của thương nhân Vân Nam. Nếu bọn họ biết bên trong vẫn có một nguyên thạch tăng giá, thì bọn họ không dám tự tin đưa ra một phần thưởng hấp dẫn như vậy.

Chỉ cần một khối này thôi cũng đủ để lấy toàn bộ tiền lời của họ mấy ngày qua, đồng thời còn bắt họ bỏ ra không ít.

Nhìn một hồi, Lý Dương mới cầm lấy nguyên thạch có chứa Hải Dương Lam. Giá niêm yết chỉ có mười chín ngàn. Xem ra thì còn kém hơn so với khối nguyên thạch mà Trương Lương đã giải.

Khối đồ thạch này không nhỏ, ước chừng cũng hơn mười kg. Nhưng hình dáng của nó rất kỳ lạ, chưa kể đến còn có rất nhiều chỗ bị rỗ. Nếu mà cho Ngưu Lão Bản định giá chắc cũng không quá mấy ngàn đồng.

Giá là mười chín ngàn nên Lý Dương cũng không trả giá. Trực tiếp trả liền rồi giao cho Lưu Cương, tiếp tục đi dọc theo chỗ đặt đồ thạch.

Lý Dương đi đằng trước, sáu người còn lại theo sau. Đội ngũ này không muốn làm cho người khác không chú ý cũng rất khó. Một số người thì biết Liêu Sư Phó, những người khác thì nhỏ giọng bàn tán về Ngưu Lão Bản. Mọi người đều đoán chàng trai trẻ thần bí này rốt cuộc là ai?

Đi được một hồi, Lý Dương lại cầm lấy một khối nguyên thạch có giá cả cao hơn một chút, bốn mươi ba ngàn. Bề ngoài thì bình thường nhưng cũng có thể đem ra đánh cược được. Loại giá này làm cho rất nhiều người bỏ qua, vì không nắm chắc được phần thắng.

- Được rồi, đi giải thạch thôi!

Cầm trong tay hai khối hải dương lam, tâm trạng Lý Dương cũng cảm thấy thoải mái. Lúc này hấn cảm thấy biết ơn Mao lão. Nếu như không có Mao lão thì hấn không có được hai khối Phỉ Thúy này. Hai khối Phỉ Thúy gộp chung một chỗ thì giá trị cũng không thua gì lần trước Lý Dương giải ra được ngọc băng loại chanh hoàng.

Lý Dương không có ý định tìm tiếp. Thứ nhất là hấn không có thời gian. Thứ hai là hấn cảm thấy không cần làm như vậy. Đối với hấn vậy là đủ rồi. Đừng nói là có thể giải ra được hải dương lam, thật sự nếu có thể giải ra lam tinh linh thì cũng không ai dám nói gì.

- Được, đi giải thạch đi!

Bạch Minh lập tức hét to một tiếng. Những người xung quanh lập tức nhận ra Mao lão, lại còn có người nhận ra hai anh em họ Thường. Nhưng người biết Lý Dương thì lại quá ít. Chỉ có một vài người từng đi theo Ngưu Lão Bản thì mới biết Lý Dương mà thôi.

Sáu người cùng nhau theo Lý Dương đến bàn giải thạch. Bọn họ đến làm cho những người khác phải tự động nhường chỗ. Lý Dương đứng trước mấy giải thạch, Thường Thịnh liền vội vàng đứng một bên. Thường Phong cũng định đứng tiếp bên cạnh nhưng bị Ngưu Lão Bản đoạt chỗ trước.

Thường Thịnh và Ông chủ Ngưu trở thành trợ thủ cho Lý Dương. Có được cơ hội này khiến cho bọn họ cảm thấy rất cao hứng.

Điều này làm cho những người xung quanh không biết Lý Dương cảm thấy kinh ngạc. Ngay cả những thương nhân Vân Nam cũng bị kinh động, có người cố ý chạy đến xem, nhìn thấy hai khối nguyên thạch trên tay Lý Dương thì mới yên tâm rời khỏi.

- Lý lão đệ, giải khối nào trước?

Bạch Minh có vẻ hưng phấn hơn. Cho dù ông chưa từng thấy Lý Dương đổ thạch nhưng cũng đã từng nghe qua những lời đồn về hắn nên cũng có sự tin tưởng. Lúc này đây, khối nguyên thạch đã được đặt trước mặt hắn.

- Khối này đi!

Lý Dương suy nghĩ một chút rồi cầm lấy khối nguyên thạch thứ nhất. Phỉ Thúy của khối nguyên thạch này là loại hoa thanh nhưng màu sắc hải dương lam có thể làm tăng giá trị cho nó không ít. Phỉ Thúy hải dương lam nặng đến ba bốn kg thì coi như cũng có thu hoạch rồi.

Mang kính mắt vào, Lý Dương bắt đầu vẽ một đường thẳng tắp trên khối nguyên thạch, trực tiếp đặt dao xuống phía dưới.

Phỉ Thúy bên trong không nhỏ nhưng cũng không sợ làm hư nó. Một nhát cắt xuống có thể trực tiếp xem được kết quả bên trong, đỡ tốn thời gian.

Khi Lý Dương bắt đầu giải thạch thì liền có không ít người vây quanh. Trương Lượng cũng đi đến, tò mò đứng bên cạnh Liêu Sư Phó. Ông ta vốn định hỏi thăm Liêu Sư Phó một chút về người thanh niên này nhưng thấy ông ấy chăm chú quá nên cũng không dám hỏi. Chờ sau khi giải thạch xong thì hỏi cũng không muộn.

Xề, xề!

Con dao chậm rãi cắt xuống. Sau khi rời khỏi Bình Châu thì đây là lần đầu tiên Lý Dương giải thạch lại. Đã hơn một tháng không giải thạch, lần này có cơ hội giải thạch khiến cho hắn cảm thấy hưng phấn.

Những người xung quanh bàn tán càng nhiều. Một số người nhận ra thân phận Lý Dương thì bắt đầu nhỏ giọng nói cho người bên cạnh. Khi tất cả mọi người đều biết thân phận của hắn thì đều kinh ngạc nhìn Lý Dương.

Người thanh niên trước mặt này chính là người có được thành tích xuất sắc tại Bình Châu. Hơn nữa còn được phong làm “Ngọc Thánh”. Trẻ tuổi như vậy mà được phong làm Ngọc Thánh thì không ai có thể tưởng tượng được. Một người tài năng như vậy đã thắng được các chuyên gia ở Bình Châu, hơn nữa còn giải ra được ba khối Phỉ Thúy có giá trị rất cao.

Nghị luận càng nhiều thì người biết thân phận Lý Dương càng nhiều. Khi đã biết thân phận của hắn thì mọi người đều mong chờ nhìn Lý Dương giải thạch.

Trương Lượng lơ đãng nhìn xung quanh, cũng ngạc nhiên khi phát hiện những người đứng xem đều có ánh mắt kỳ vọng còn hơn là khi xem ông ta giải thạch. Phát hiện này làm cho ông cảm thấy rất kinh ngạc nhưng cũng không hiểu nổi.

Rầm!

Trương Lượng vừa mới quay đầu lại, Lý Dương đã xong nhát cắt đầu tiên. Những người vốn đang bàn tán cũng liền im bật. Chỉ có một số người đứng bên ngoài là còn nhỏ giọng nói chuyện. Nhưng khi thấy những người khác đều im lặng thì bọn họ cũng ngậm miệng lại.

Điều này làm cho Trương Lượng càng kinh ngạc hơn. Đừng nói là ông ta, cho dù là hội trưởng của hiệp hội đổ thạch, được xưng tụng trong tứ đại cao thủ của giới đổ thạch Bắc Kinh cũng không thể có được ảnh hưởng như vậy khi giải thạch.

Thường Thịnh đem một chậu nước đổ lên. Lốp đá vụn và nước bùn trên mặt cắt được rửa sạch. Nhưng sau đó Thường Thịnh lập tức ngơ ngác nhìn mặt cắt mà y mới rửa sạch, đến quên cả bỏ chậu nước xuống.

Chung quanh trở nên cực kỳ yên tĩnh. Mặt cắt mịn, màu lam lúc này càng trở nên sáng hơn. Trương Lượng cũng há to miệng nhìn lốp cắt.

- Tăng, tăng rồi, là Hải Dương Lam.

Cuối cùng có người hét to lên một tiếng. Khối Phỉ Thúy loại hoa thanh. Có thể nhìn thấy hải dương lam cũng đủ làm cho bọn họ cảm thấy hưng phấn. Huống hồ lúc này vẫn còn tiếp tục giải thạch.

Khối nguyên thạch trước mặt này không giống khối nguyên thạch của Trương Lượng đã giải. Khối nguyên thạch này của Lý Dương sợ rằng giá trị còn cao hơn nhiều.

- Nam Vương Bắc Thánh, không hổ danh là Ngọc Thánh phương bắc của chúng ta mà.

Lại có người kêu to lên. Trương Lượng đột nhiên ngẩng đầu tìm kiếm chung quanh, nhưng không tìm thấy người vừa kêu. Ông ta liền quay sang nhìn thầy Liêu.

- Lão Liêu, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra vậy?

Vốn đang định chờ sau khi giải thạch xong mới hỏi nhưng rốt cuộc Trương Lượng không nhịn được nữa, liền vội vàng hỏi Liêu Sư Phó một câu.

- Chuyện gì?

Thầy Liêu ngẩng đầu lên, có vẻ nghi hoặc hỏi.

- Tôi muốn hỏi ông rốt cuộc chàng thanh niên này là ai?

Anh ta? Thầy Liêu mở to mắt, cuối cùng cũng hiểu được ý tứ của Trương Lượng.

Liêu Sư Phó lúc này cũng vô cùng cảm thán. Lý Dương quả thật không làm cho mọi người thất vọng. Khối nguyên thạch này chẳng những tăng giá lại còn giải ra được hải dương lam. Nếu đổi ngược lại là ông ta thì chắc cũng không có thể làm được như vậy.

- Anh ta chính là Lý Dương, Ngọc Thánh Lý Dương.

Cảm than một hồi, Liêu Sư Phó nhấn mạnh với Trương Lượng một câu, sắc mặt vô cùng nghiêm trọng.

- Đúng là cậu ta, thật khó trách...!

Trương Lượng há hốc mồm, quan sát Lý Dương đang chuẩn bị nhát cắt tiếp theo. Lúc này ông ta mới hiểu được vì sao Lý Dương lại có ảnh hưởng lớn đến như vậy.

Những người thương nhân Vân Nam lúc này có chút đứng ngồi không yên. Tất cả đều chạy đến xem Lý Dương giải thạch. Nhìn thấy Phỉ Thúy Hải Dương Lam, trên mặt mỗi người đều hiện lên sự kinh ngạc.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

346. Chương 346: Hải Dương Lam

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Hải Dương Lam có hình dạng rất giống với Phỉ thúy cực phẩm. Tại một nơi toàn những nguyên thạch rác rưởi, có thể giải ra được Phỉ Thúy như vậy thật làm cho người ta không tưởng tượng nổi.

Nhưng bọn thương nhân Vân Nam thì lại kinh ngạc rất nhiều. Còn có người cảm thấy hối hận và không cam lòng. Toàn bộ nguyên thạch ở đây là do bọn họ thu mua với giá thấp và mang đến đây. Tuy nói đều là nguyên thạch của lão Trường Khẩu nhưng cũng đều là loại không đáng giá.

Bọn họ cũng đều không nghĩ đến lại có thể giải ra được Phỉ Thúy Hải Dương Lam được. Nếu biết thì cũng chính là đánh cuộc với chính mình một phen, nói không chừng còn có cơ hội giải ra được khối Phỉ Thúy này.

Tuy nhiên cũng có người phát sinh tâm lý ghen tỵ. Cho dù Lý Dương không giải ra được Hải Dương Lam mà là một loại Phỉ Thúy cao cấp khác thì bọn họ cũng có tâm lý như vậy.

- Lý lão đệ, Hải Dương Lam này là có ý gì?

Bạch Minh không hiểu về đồ thạch. Với Phỉ Thúy thì không phải là không có hiểu biết. Đối với những loại Phỉ Thúy bình thường thì ông đều biết cả nhưng loại Hải Dương Lam này thì ông không biết rõ lắm. Khi nghe người khác nói về nó thì ông không nhận được hỏi Lý Dương một câu.

- Hải Dương Lam và Ngọc Lục Bảo là có màu sắc giống nhau.

Lý Dương còn chưa trả lời thì Thường Thịnh đã lên tiếng thay. Thường Thịnh giải thích rất đơn giản nhưng Bạch Minh vốn đã có hiểu biết nhất định về Phỉ Thúy thì với lời giải thích như vậy ông lập tức hiểu ngay. Ông biết khối Phỉ Thúy trước mắt mình rất có giá trị.

Điều này làm cho Bạch Minh cảm thấy xúc động. Hắn chỉ biết Phỉ Thúy thì chỉ có màu xanh chứ không biết rằng nó còn có nhiều màu sắc xinh đẹp khác nữa. Và còn có nhiều cái tên.

Máy cắt lại tiếp tục hoạt động. Ngoại trừ âm thanh của Lý Dương đang giải thạch thì không còn âm thanh nào khác nữa.

Những người thương nhân Vân Nam đều tập trung lại, khẩn trương nhìn Lý Dương giải thạch.

Bọn họ hiện tại cũng biết thân phận Lý Dương. Nhưng bọn họ lại không nghĩ rằng một lời đài như vậy lại có thể hấp dẫn được đại nhân vật như Lý Dương đến tham gia sao?

Bọn họ lại càng không ngờ, khi Lý Dương vừa đến đã giải ra được một khối Phỉ Thúy Hải Dương Lam cao cấp như vậy, cũng may là loại hoa thanh, bằng không thì lần này bọn họ lỗ nặng.

Lúc này, bọn họ chỉ biết cầu cho Lý Dương giải ra khối Phỉ Thúy không lớn. Chỉ cần không lớn thì chẳng sợ giá tăng. Có trao tiền lại thì cũng là một số ít. Ít nhất thì mấy ngày qua bọn họ cũng đã thu vào hơn một triệu. Nếu như đèn không nhiều lắm thì bọn họ chấp nhận.

Rất nhanh, nhất cắt thứ hai của Lý Dương đã hoàn thành. Thường Thịnh tiếp tục rót nước làm sạch. Sau nhất cắt này vẫn lộ ra một màu xanh của Phỉ Thúy. Những người xung quanh đều vỗ tay. Rốt cuộc, sau hơn một ngày cũng có người giải ra ngọc tăng giá.

- Lý lão đệ, rất tốt!

Bạch Minh giơ ngón tay cái lên. Ông không hiểu về đồ thạch cho lắm nhưng trong giờ khắc tăng giá này, ông có thể cảm nhận được không khí của đồ thạch, mà không có trong giới đồ cổ. Trong nhất thời, Bạch Minh cảm thấy rất có hứng thú với đồ thạch.

- Lý tiên sinh, bội phục!

Liêu Sư Phó hai mắt sáng lên, tự đáy lòng nói. Việc ông ta cảm thấy khâm phục là xuất phát từ nội tâm. Vô luận là lời bình về đồ thạch của Lý Dương lúc trước hay việc giải ra ngọc tăng giá đều khiến cho Liêu Sư Phó cảm thấy rung động.

- Vẫn còn chưa giải xong mà, chờ giải xong rồi hãy nói sau.

Lý Dương lắc đầu cười. Khối đồ thạch này có hình dáng rất quái lạ nhưng cũng không khó giải. Chỉ cần bên trong có Phỉ Thúy thì sẽ dễ dàng làm việc hơn.

Thân hình Trương Lượng khẽ run lên. Ông ta hoàn toàn đồng ý với Lý Dương. Ban đầu có thể tăng giá nhưng sau khi giải xong cũng vẫn có thể xuống giá. Khối nguyên thạch của ông ta vừa rồi cũng vậy. Hai nhất cắt đầu tiên thì tăng giá nhưng đến nhất thứ ba thì lại không có gì.

Nhất cắt thứ ba của Lý Dương đã hoàn thành. Mỗi một nhất cắt của hắn đều dọc theo bên cạnh Phỉ Thúy. Như vậy sẽ tạo nên tính năng bảo vệ cho Phỉ Thúy tốt nhất. Sau cùng chỉ cần mài qua một chút là hoàn toàn có thể rửa sạch toàn bộ đá vụn xung quanh.

Sau nhất cắt thứ ba, mọi người càng hưng phấn hơn. Nhất cắt thứ ba của Lý Dương thật ra đã cắt hơn một nửa nguyên thạch. Ba nhất, Phỉ Thúy lộ ra ngoài vẫn được duy trì đầy đủ. Khả năng không có gì là rất thấp.

Không đến mười phút, toàn bộ nửa khối Phỉ Thúy đã được Lý Dương giải ra. Lý Dương đặt một nửa khối Phỉ Thúy Hải Dương Lam sang một bên, bắt đầu giải tiếp nửa còn lại.

Khối nguyên thạch này có thể giải ra được ba cân Phỉ Thúy nhưng hiện tại Lý Dương chỉ mới giải ra được hơn hai cân. Số cân còn lại vẫn còn nằm trong nữa còn lại.

- Lý tiên sinh, ngài có muốn chuyển nhượng khối Phỉ Thúy Hải Dương Lam loại hoa thanh này không. Nếu ngài đồng ý thì chúng tôi sẽ thu mua lại với giá tám trăm ngàn.

Chung quanh đột nhiên có người lên tiếng. Mọi người đang bàn tán với nhau, chợt nghe câu nói đó thì liền im lặng. Mọi người vẫn còn khiếp sợ với thân phận của Lý Dương, không nghĩ đến Lý Dương sẽ xử lý ra sao với khối Phỉ Thúy này.

Lúc này, ai cũng có ý muốn mua lại khối Phỉ Thúy.

Ông chủ Ngưu cũng không ngoại lệ. Khối Phỉ Thúy này tuy không phải là đặc biệt, loại hoa thanh cũng rất phổ biến. Nhưng phối hợp với Phỉ Thúy cao cấp thì có giá trị rất cao.

Với loại Phỉ Thúy này thì tám trăm ngàn là không cao nhưng cũng vẫn là một cái giá chấp nhận được. Ít nhất có thể làm cho mọi người biết thái độ của Lý Dương.

- Tám trăm năm mươi ngàn. Chúng tôi đồng ý mua với với tám trăm năm mươi ngàn.

Lý Dương vẫn không tỏ thái độ gì cả. Lại có một người nhảy ra. Loại hoa thanh thì mọi người không coi trọng nhưng lại thấy Phỉ Thúy Hải Dương Lam cao cấp thì chẳng sợ giá của nó sẽ thấp, vẫn có thể tiêu thụ tốt trong thị trường châu báu.

- Một triệu. Chúng tôi đồng ý mua khối hoa thanh Hải Dương Lam này một triệu.

Một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi đột nhiên nói một câu. Từ tám trăm năm mươi ngàn rồi đến một triệu. Những người khác thì vẫn tiếp tục bàn tán, chưa ai ra giá mới.

Hải Dương Lam thì tốt nhưng dù sao cũng là Thanh Hoa Chung. Tám trăm năm mươi ngàn đã là không thấp rồi, nếu không nói là cao. Với một khối Phỉ Thúy hoa thanh bình thường thì giá không quá một trăm ngàn.

Lý Dương ngẩng đầu lên, cuối cùng nhìn ra người mới vừa lên tiếng là một người đàn ông trung niên của công ty châu báu Thúy Hoa. Tuy rằng không có tên trong mười công ty nổi tiếng trong giới nhưng danh tiếng cũng không hề kém. Một đại công ty như vậy thu mua với giá đó thì cũng không có gì lạ.

- Một triệu thì quả là không thấp. Nhưng đợi tôi giải xong thì hãy nói sau.

Lý Dương lắc đầu, đem nửa khối nguyên thạch còn lại đặt dưới máy cắt. Người nhân viên của công ty châu báu cũng vui vẻ đồng ý.

Lý Dương không cự tuyệt là tốt rồi, có thể chứng minh là bọn họ có cơ hội. Nếu Lý Dương muốn sau khi giải ra toàn bộ Phỉ Thúy rồi mới bán thì bọn họ sẽ chờ.

Người trung niên may mắn này có thân phận rất cao ở công ty châu báu Thúy Hoa, là một Phó tổng giám đốc. Ông đến Phan Gia Viên là muốn tìm một món quà tặng mà thôi.

Sau khi đến đây thì vừa lúc có lời đãi diễn ra, cho nên góp mặt vào cho vui. Khi nhìn thấy toàn bộ nguyên thạch ở đây đều là thứ rác rưởi thì ông muốn bỏ đi cho rồi. Nhưng nghe người bạn nói là Lý Dương đang giải thạch nên mới nán lại. Tuy nhiên trong lòng cũng bán tín bán nghi. Gần một tháng nay, tin tức về ngọc thánh Lý Dương được lan truyền rất nhiều làm cho ông không biết cái nào là thật, cái nào là giả.

Nhưng điều mà ông không nghĩ đến là ông có thể gặp Ngọc Thánh Lý Dương ở đây. Khi nhìn thấy Lý Dương giải ra được Phỉ Thúy thật tốt thì ông cũng quyết định thật nhanh, cũng không cần báo cáo lại tổng công ty, tự đưa ra giá cao để thu mua.

Loại Phỉ Thúy Thanh Hoa Chung thì công ty châu báu Thúy Hoa không thiếu nhưng loại Phỉ Thúy Hải Dương Lam thì không có nhiều lắm. Cho dù là bọn họ cũng phải tỏ ra cẩn trọng khi mang về.

Những người thương nhân Vân Nam nhú mào, lộ ra vẻ mặt đau khổ.

Một triệu, đừng nói là một triệu. Tám trăm năm mươi ngàn thôi thì bọn họ đã phải bồi thường tám trăm ngàn rồi. Lúc này Lý Dương vẫn còn một khối nguyên thạch còn nguyên. Ai mà biết được trong đó còn bao nhiêu Phỉ Thúy nữa cơ chứ?

Mặc kệ là bao nhiêu thì khẳng định lần này bọn họ phải trả tiền rồi, ai cũng không thể thay đổi được sự thật. Bọn họ chỉ biết cầu nguyện cho khối nguyên thạch còn lại không có gì, làm giảm số tiền phải trả xuống một chút.

Tốc độ giải thạch của Lý Dương cũng không chậm. Sau khi người của công ty châu báu Thúy Hoa ra giá thì không ai quấy rầy nữa. Chưa đến hai mươi phút thì toàn bộ khối nguyên thạch còn lại đã được Lý Dương giải xong.

Hai khối Phỉ Thúy, một khối lớn một khối nhỏ, toàn bộ bày ra trước mặt Lý Dương. Độ trong suốt của hoa thanh loại không cao nhưng màu sắc của Hải Dương Lam thật là mê người.

- Lý tiên sinh, với hai khối Phỉ Thúy này, công ty châu báu chúng tôi xin trả ngài hai triệu sáu trăm ngàn.

Lý Dương vừa mới giải xong hai khối Phỉ Thúy, người của công ty châu báu Thúy Hoa đã chào giá. Hai triệu sáu trăm ngàn đối với Phỉ Thúy hoa thanh thì không ai nghĩ đến. Chỉ sợ là chỉ có màu sắc loại để vương mới có thể vượt qua nó.

Sau khi người trung niên này mở lời, những người khác đều im lặng. Hai triệu sáu trăm ngàn đã là quá cao rồi. Bọn họ nếu muốn mua thì căn bản không có lời. Cho nên không ai có ý tranh đoạt, vì dù sao đây cũng chỉ là loại Phỉ Thúy hoa thanh.

Bạch Minh nhìn Lý Dương. Đây là lần đầu tiên ông ta nhìn Lý Dương giải thạch. Và cũng lần đầu nhìn thấy có người ra giá trong quá trình giải thạch. Trong chớp mắt, một khối ngọc đã lên đến giá trị hơn hai triệu.

Nhưng ông chủ Ngưu và anh em họ Thường lại không cảm thấy ngạc nhiên. Lý Dương giải ra được Phỉ Thúy Hải Dương Lam thì đã là có giá trị rồi. Hai triệu sáu trăm ngàn cũng đáng. Chỉ tiếc là Ngưu Lão Bản không có khả năng tài chính nhiều. Nếu không thì cũng tham gia cạnh tranh rồi, để đề cao cửa hàng của mình.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

347. Chương 347: Chơi Xấu

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Hai triệu sáu trăm ngàn?

Lý Dương thở dài. Mặc dù với giá của hải dương lam thì hắn không rõ lắm. Nhưng với hai triệu sáu trăm ngàn thì nằm ngoài dự liệu của hắn.

Hai triệu sáu trăm ngàn là số tiền có thể bán được khối Phỉ Thủy so với mười chín ngàn mình bỏ ra ban đầu. Cùng với hai triệu sáu trăm ngàn tiền thưởng. Như vậy trong cuộc mua bán này thì Lý Dương đã lãi gấp năm triệu lần. Đây chính là điều mà hắn cảm thấy không ngờ.

- Lý tiên sinh, hai triệu sáu trăm ngàn một giá một.

Người đàn ông trung niên vội nói một câu. Hai triệu sáu trăm ngàn không phải là giá cao nhất nhưng cho dù có người ra giá cũng không thể cao hơn quá nhiều.

- Hai triệu sáu trăm ngàn, bán cho anh.

Lý Dương gật đầu. Hẳn hiểu được dưới tình huống như vậy thì hẳn cũng không nên làm cao làm gì. Phỉ Thúy Hải Dương Lam thì tốt nhưng loại lại quá kém. Với loại Phỉ thúy như vậy thì Lý Dương không quá để ý đến nó. Bán lấy tiền cũng tốt. Dù sao thì sớm hay muộn cũng phải bán đi.

Người đàn ông trung niên hơi sững sốt nhưng lập tức vui mừng nói:

- Cảm ơn, cảm ơn Lý tiên sinh.

Hai khối Phỉ Thúy đem cân cũng được hơn bảy cân. Mỗi cân tương đương ba trăm ngàn. Giá cả này có thể so sánh với loại Kim Tì Chung Phỉ Thúy.

- Lý tiên sinh, có thể đàm phán với ngài một chút hay không?

Trong đám thương nhân Vân Nam bước đến một người, xấu hổ nhìn Lý Dương. Dựa theo quy tắc của bọn họ thì giải ra giá trị Phỉ Thúy bao nhiêu tiền thì họ sẽ tặng lại bấy nhiêu. Trước mắt thì khối Phỉ Thúy này có người mua đến hai triệu sáu trăm ngàn, thì cũng tương đương với việc bọn họ phải xuất ra hai triệu sáu trăm ngàn.

Hai triệu sáu trăm ngàn. Bọn họ kiếm tiền trong mấy ngày này cũng không nhiều như vậy. Bọn họ bây giờ xem như đã cắn phải cái đuôi của mình rồi.

- Nói chuyện gì, nói ở đây không tốt sao?

Bạch Minh lập tức nói tiếp một câu. Người khác cũng bắt đầu ồn ào. Hai ngày này bọn họ đều giải ra nguyên thạch không có gì khiến cho bọn thương nhân Vân Nam kiêu ngạo không ít. Còn kiếm không ít tiền từ bọn họ, đã sớm làm cho người khác không quen mắt rồi. Hiện tại rốt cuộc đã có cơ hội trả thù.

- Có vấn đề gì thì anh cứ nói tại đây đi.

Lý Dương cười lắc đầu. Nhìn phản ứng của những người xung quanh thì biết những người thương nhân Vân Nam mấy ngày nay đã đắc tội với họ không ít.

Trên mặt người thương nhân kia cũng lộ ra một chút do dự, cuối cùng cắn chặt răng mà nói:

- Lý tiên sinh, căn cứ vào tính toán của chúng tôi thì ngài chỉ giải ra Phỉ Thúy có giá trị hai triệu. Đây là giá bình thường trên thị trường. Cho nên dựa theo quy định của chúng tôi thì chúng tôi chỉ có thể thưởng cho ngài hai triệu mà thôi.

Khi người thương nhân này nói chưa dứt lời thì những người xung quanh liền la ó lên.

Có người bảo bọn thương nhân không đáng tin. Có người bảo bọn thương nhân là người xấu. Còn có người bảo phải bắt bọn thương nhân đem tiền ký quỹ lưu lại. Tất cả đều ồn ào hẳn lên.

Những người thương nhân vì muốn làm cho mọi người tin tưởng đã cố ý xuất ra ba triệu tiền ký quỹ để làm bằng chứng. Bằng không thì tại sao lại có nhiều người đến đây đổ thạch như vậy.

- Lý tiên sinh, giá chúng tôi đưa ra là hoàn toàn phù hợp với giá trên thị trường. Nếu ngài không đồng ý thì chúng tôi không còn biện pháp nào cả.

Người thương nhân kia nghe thấy mọi người kêu to thì mặt trắng bệch ra. Sắc mặt Lý Dương cũng có chút khó coi.

Hai khối Phỉ Thúy kia bình thường thì trong thị trường không đạt tới hai triệu sáu trăm ngàn, nhưng tuyệt đối không thấp đến hai triệu như vậy được. Trước mắt thì có thể nhìn thấy những người thương nhân Vân Nam không thể đền tiền nổi nên cố ý đưa ra một cái giá thấp để lừa gạt Lý Dương. Như vậy bọn họ có thể giảm bớt được sáu trăm ngàn tiền tổn thất.

Kỳ thật Lý Dương không biết người kia dự định nói là một triệu tám trăm ngàn nhưng nghe mọi người xung quanh phản nộ như vậy thì lập tức sửa lại.

- Hai triệu, tôi muốn biết các người tính toán như thế nào?

Lý Dương kìm nén cơn giận trong lòng, chậm rãi hỏi một câu. Hẳn không phải quan tâm đến tiền mà trên thực tế Lý Dương muốn cho bọn thương nhân này một bài học rồi sẽ rời khỏi đây. Trên tay vẫn còn một

khối nguyên thạch căn bản hẳn không muốn giải. Nếu mà giải ra thì chắc không phải chỉ có hai triệu không thôi đâu.

- Lý tiên sinh, ngài cũng am hiểu về Phỉ Thúy. Ngài hẳn biết khối Phỉ Thúy này là dựa trên giá trị của hải dương lam để tính ra thì cũng chỉ có đến như vậy. Cho dù đưa đến trung tâm thẩm định giá thì cũng là giá này thôi. Còn giá ở ngoài thị trường thì chúng ta không cần quá lo lắng.

Người này liền lắc đầu. Cái này là kết quả mà y đã thương lượng với đồng bọn cho nên mới đưa ra giá hai triệu đồng. Lúc này nghĩ có thể giảm được mức nào thì giảm.

- Vô sỉ!

- Thật không chơi vô mà!

- Cuối cùng đã thấy rõ bộ mặt thật của các người.

Nghe bọn thương nhân giải thích, những người xung quanh đều cảm thấy phẫn nộ, đều lớn tiếng chửi bậy, tựa hồ như khối Phỉ Thúy kia là của bọn họ. Bọn thương nhân bỗng chốc trở thành kẻ xấu xa.

- Theo ý của các người thì có thể dựa theo giá trung tâm thẩm định mà thưởng phải không?

Khóe miệng Lý Dương nở nụ cười. Tên thương nhân Vân Nam kia nhìn Lý Dương với vẻ kỳ lạ nhưng cũng vẫn gật đầu. Ai cũng biết nếu để trung tâm thẩm định giá làm trung gian, trong khi Phỉ Thúy chính là vật nóng thì chắc chắn giá nơi đó đưa ra tuyệt đối không phù hợp với thị trường.

- Lý tiên sinh, quả thật như thế!

- Thế thì được rồi, vậy thì nhờ các người lo liệu vậy. Nếu như khối nguyên thạch này của tôi là tăng giá thì dựa theo quy định của các người, các người hẳn là phải đưa cho tôi thêm hai triệu tiền thưởng, đúng không?

Lý Dương mỉm cười gật đầu, trong mắt hiện lên một tia lạnh lùng nhưng cũng chỉ lướt qua, không ai phát hiện được.

- Đúng là như thế!

Tên thương nhân kia không nghĩ đến việc đối mặt với Lý Dương ở đây nên không thể không thừa nhận. Số tiền hai triệu cũng không phải là ít. Chỉ sợ là sau chuyện này người thu mua nguyên thạch của bọn họ sẽ bị giảm bớt. Lần hoạt động này coi như là lỗ rồi.

- Được, tôi còn một khối nguyên thạch, tôi sẽ tiếp tục giải xem kết quả như thế nào rồi cùng nhau xử lý.

Lý Dương tiếp nhận khối nguyên thạch trên tay Lưu Cương. Đây là khối nguyên thạch mua với giá hơn bốn chục ngàn. Tên thương nhân kia hồ nghi nhìn Lý Dương, cuối cùng cũng miễn cưỡng gật đầu.

Khối nguyên thạch này quả thật được mua tại chỗ bọn họ. Hoạt động lời lãi vẫn chưa chấm dứt. Lý Dương tuy đã giải tặng một lần nhưng chẳng lẽ lại tặng thêm một lần nữa sao?

- Thường tiên sinh, ông chủ Ngưu, phiền các ngài vất vả lần nữa rồi.

Lý Dương cười to một tiếng, đem khối nguyên thạch đặt lên trên tấm ván gỗ dưới máy giải thạch. Những tên thương nhân Vân Nam thoáng nhìn nhau. Trong lòng bọn họ đều có một dự cảm không tốt.

- Được!

Thường Thịnh hét to lên một tiếng, rồi quay đầu lại nhìn đám thương nhân một cách lạnh lùng. Trước mặt Hà Kiệt thì y chẳng là cái gì nhưng trước mặt đám người thường này thì y tuyệt đối có tiếng nói. Lý Dương đã có lời đề nghị thì y không ngại giúp đỡ, cho bọn thương nhân này một bài học, cho chúng biết thế nào là lễ độ.

Ông chủ Ngưu lại không nghĩ nhiều như vậy. Nhưng ông chủ Ngưu cũng có một cảm giác như vậy. Cái bọn thương nhân này đã có hành vi đầu cơ trục lợi, đã chọc giận Lý Dương, chỉ sợ là bọn họ sẽ gặp tổn thất lớn hơn nữa.

Máy cắt thạch lại tiếp tục khởi động, xuyên qua khối nguyên thạch thứ hai.

Bề ngoài của khối nguyên thạch này không có gì đặc biệt, cũng không có đường gân nào cả. Chỉ có một chỗ có đường vân trứng muối. Chính vì cái đường hoa vân trứng muối này mà nó mới có giá hơn bốn chục ngàn. Nếu không có cái đường hoa vân trứng muối ấy thì chỉ sợ mười ngàn cũng chưa tới. Chính vì điều này mà rất nhiều người không dám giải khối nguyên thạch này.

Những người xung quanh đã không còn ai chọn lựa nguyên thạch nữa. Tất cả đều tụ tập xem Lý Dương giải thạch. Cho dù bây giờ có đi chọn nguyên thạch thì cũng vô dụng. Chờ khi giải ra được Phỉ Thúy tăng giá thì bọn họ sẽ dựa vào đó mà có sự đánh giá khác. Nói không chừng giá trị Phỉ Thúy của bọn họ còn không bằng đồ thạch.

Hiện tại mọi người đều tập trung sự chú ý trên người Lý Dương. Những người thương nhân Vân Nam kia cũng khẩn trương chạy đến xem Lý Dương giải thạch.

Nếu khối nguyên thạch Lý Dương giải ra được chẳng có giá trị gì cả thì tốt rồi. Nhưng nếu lại tiếp tục tăng giá thì chỉ sợ là lần này bọn họ phải khóc luôn thôi.

- Lão Liêu, anh cảm thấy khối nguyên thạch này của Lý tiên sinh như thế nào?

Trương Lượng đột nhiên hỏi Liêu Sư Phó một câu. Vừa rồi Lý Dương đã giải ra được hải dương lam đã làm cho ông một phen kinh ngạc. Trong lòng ông cũng hy vọng Lý Dương có thể tiếp tục giải ra được Phỉ Thúy tăng giá, cho bọn thương nhân Vân Nam kia một bài học.

- Tôi cũng không biết, hẳn là tăng giá.

Liêu Sư Phó cười khổ lắc đầu. Như vậy đến ông cũng không tin tưởng lắm. Nhưng Lý Dương thì lại khác. Những người đồng ý nghĩ với ông cũng không ít.

Không đến năm phút, Lý Dương với một nhát cắt đã có thể mở khối nguyên thạch ra. Thường Thịnh vội vàng đi rửa mặt cắt. Sau khi rửa sạch, y lại đứng thần thờ ra.

Một nhát này của Lý Dương tuy không trực tiếp cắt ra Phỉ Thúy nhưng lại lộ ra một lớp sương trắng. Tất cả mọi người đều nhìn thấy đáng vẻ bên trong. Đây chính là Phỉ Thúy loại nước vẫn còn chưa thấy rõ.

- Hải Dương Lam, Hải Dương Lam.

Những người xung quanh lại kêu lớn lên. Lần thứ hai Lý Dương lại tiếp tục giải ra Phỉ Thúy hải dương lam. Lúc này mọi người đều có cảm giác cực kỳ hưng phấn.

Một người liên tục giải ra được hai khối Hải Dương Lam. Điều này có thể so sánh với việc liên tục giải ra hai khối cao cấp Băng Chủng. Chuyện này chưa từng xảy ra trong giới đồ thạch, ghi nên một lịch sử mới.

- Hai khối đồ thạch này sẽ không giống nhau?

Xung quanh lại có người hét to một tiếng. Rất nhiều người gật đầu đồng ý. Tất cả mọi người đều tin rằng khối nguyên thạch này có cùng xuất xứ với khối nguyên thạch trước. Chỉ có như vậy thì mới liên tục giải ra được hai khối Phỉ Thúy Hải Dương Lam.

Chân chính mà nói thì khối Phỉ Thúy này có thể là Hoa Thanh chủng. Nhưng biểu hiện của khối nguyên thạch này lại tốt hơn. Phỏng chừng giá trị của nó càng tăng nữa.

Sắc mặt của các thương nhân Vân Nam đều trắng bệch. Hải dương lam, lại là Hải Dương Lam. Loại Phỉ Thúy này có giá trị không thua gì Phỉ Thúy cao cấp nhưng lại liên tục xuất hiện trong đám nguyên thạch rác rưởi của bọn họ. Thật không biết là Lý Dương có vận may tốt hay là ông trời cố ý trừng phạt họ đây?

codon.traí

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

348. Chương 348: Băng Chủng Hải Dương Lam

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Tôi lại không nghĩ như vậy. Lớp da của hai khối nguyên thạch này không giống nhau. Tại sao anh lại nghĩ như thế?

Trương Lượng chậm rãi lắc đầu, nhỏ giọng nói với Thầy Liêu. Thầy Liêu ngẩng đầu, trên mặt mang theo một nụ cười bất đắc dĩ:

- Lão Trương, dù gì thì tôi cũng là phó hội trưởng hội đồ thạch.

Vấn đề cơ bản như thế này mà cũng phải hỏi sao? Tuy là có thể có hai khối nguyên thạch giống nhau nhưng tỷ lệ Phỉ Thúy lại khác nhau. Càng đừng nói đến Hải Dương Lam.

- Tôi cũng nghĩ như vậy. Nếu không thì đây có thể là hai khối Hải Dương Lam thì sao?

Trương Lượng ngưỡng ngừng cười nói. Thầy Liêu lại lắc đầu, trong lòng cảm thán. Nhìn Lý Dương giải thạch thật là kích động. Chính ông cũng cho rằng mình có ý nghĩ như vậy. Nhưng chẳng qua là ông dùng lý trí để đè nén xuống thôi.

Xuất hiện liên tiếp hai khối Hải Dương Lam, phỏng chừng chỉ có Lý Dương mới có được thành tích như vậy. Trong đại hội giao lưu về đồ thạch thì việc xuất hiện liên tục hai khối như vậy chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Nhưng tại cái chỗ này, toàn là những loại ngọc kém chất lượng. Dưới tình huống như vậy, có thể giải ra được liên tiếp hai khối như vậy thì có thể nói là một thành tích rồi.

Lý Dương đã buông máy cắt, đem máy mài mài lên. Ông chủ Ngưu ở một bên giúp đỡ Lý Dương cố định đồ thạch.

Nhìn thấy ông chủ Ngưu bận rộn, thầy Liêu trong lòng dâng lên một sự ghen tỵ, hối hận vừa rồi mình lại quá rụt rè, làm mất đi cơ hội được hỗ trợ. Nếu như hỗ trợ được Lý Dương giải ra hai khối Hải Dương Lam thì coi như cũng có một phần công lao của ông ta.

Khối Hải Dương Lam thứ hai xuất hiện làm cho mọi người chung quanh càng bàn tán sôi nổi hơn. Hơn nữa thân phận Ngọc thánh của Lý Dương càng làm cho mọi người có đề tài để nói.

Có một số người được bạn bè thông báo từ nơi gần đó cũng vội vàng đến nơi. Sau khi đến nơi thì lại hỏi thăm bạn bè tình hình cụ thể. Khi nghe bạn mình tường thuật lại thì tỏ ra tiếc nuối, hối hận vì mình không đến sớm một chút để nhìn xem quá trình giải thạch của Lý Dương.

Máy mài đá được khởi động lên. Lý Dương nhắm ngay từ đỉnh mài xuống. Tiếng mài đá vang lên nhưng không thể át được tiếng bàn tán xung quanh. Hiện nay không khí ồn ào giống như một cái chợ.

Những tên thương nhân Vân Nam chỉ có thể cười khổ, trong lòng thầm cầu nguyện Lý Dương giải ra nguyên thạch không có gì.

Những mảnh vụn của đá không ngừng chảy xuống. Lớp màu trắng của khối thạch bị mòn đi càng nhiều. Lớp Phỉ Thúy càng hiện ra rõ nét hơn.

Ào, ào!

Lý Dương đột nhiên đem máy mài mài một bên. Thường Thịnh đã sớm chuẩn bị đồ nước lên. Mới vừa đổ nước thì một hình ảnh rất nhỏ lập tức hiện ra.

Những người xung quanh đều dùng sức rướn nhìn xem. Mặt cửa sổ này không lớn, chỉ bằng một nửa lòng bàn tay nhưng lớp Phỉ Thúy bên trong đã muốn lộ hết ra ngoài. Sức quyến rũ của Hải Dương Lam thấm nhuần với Phỉ Thúy bằng chứng dưới ánh mặt trời càng xinh đẹp hơn.

Băng Chủng Hải Dương Lam.

Trong giờ phút này, tất cả mọi người đều trầm mặc, ngơ ngác nhìn mặt cửa sổ. Băng Chủng Hải Dương Lam. Cái này thì phải gọi là đại tạng giá. Điều này khiến cho các thương nhân đều có cảm giác không tin.

Trương Lượng, thầy Liêu đều mở to mắt. Thân là cao thủ đồ thạch, Phỉ Thúy bằng chứng bọn họ cũng đã từng giải qua nhưng chưa có ai lại giải ra được loại Phỉ Thúy Hải Dương Lam bằng chứng cao cấp như vậy. Đây là một loại Phỉ Thúy rất khó tìm.

Bốp, bốp!

Mọi người cuối cùng cũng đã có phản ứng, nhiệt liệt vỗ tay. Những người đứng vòng ngoài không thể nhìn thấy rõ thì tìm những chiếc ghế dựa hoặc đá vụn để đứng lên cao nhìn cho rõ.

- Thầy Liêu, đi, đi mau.

Thường Phong chạy đến giữ chặt thầy Liêu kéo ra ngoài. Thầy Liêu vẻ mặt kinh ngạc nhìn Thường Phong.

- Mau, chúng đi ra ngoài mua pháo đi. Phải đốt pháo để chúc mừng.

Thường Phong cười lớn. Thầy Liêu sửng sốt một chút, cố ngoái đầu lại nhìn thoáng qua rồi mới theo Thường Phong đi ra ngoài. Tầng giá như thế này thì y nhất định phải mua pháo để đốt ăn mừng. Bạch Minh và Mao lão không hiểu về ngọc nên không biết thói quen này, cũng chỉ có thể nhờ bọn họ hỗ trợ giúp mà thôi.

Chỉ cần điểm này có thể nhìn thấy Thường Phong tuy rằng tuổi trẻ nhưng đầu óc linh hoạt lắm.

Thầy Liêu và Thường Phong vừa mới đi thì lập tức có người chiếm vị trí của bọn họ. Vị trí này có thể quan sát giải thạch rõ nhất. Lúc này chiếm chỗ thầy Liêu chính là Trương Lượng.

Thường Phong và thầy Liêu đi khỏi nhưng không có kẻ nào chú ý. Hiện tại mọi người đều tập trung tinh thần xem Lý Dương giải ra loại Hải Dương Lam bằng chủng. Có người nhìn đến không chớp mắt. Còn có người vì không nhìn được nên cố tìm các biện pháp để nhìn cho rõ.

Tận cùng bên trong, Lý Dương vô cùng hài lòng khi nhìn thấy mặt cắt mà hấn mới vừa cắt xong. Đây chính là khối ngọc thứ hai mà hấn phát hiện. Phỉ Thúy Hải Dương Lam bằng chủng.

Lý Dương tiếp tục quan sát tầng của nguyên thạch. Khối Phỉ Thúy bên trong nguyên thạch này không lớn, chỉ khoảng 2kg thôi, so với khối Phỉ Thúy Lý Dương vừa rồi giải ra cũng không khác lắm.

Sau khi biết được loại Hải Dương Lam bằng chủng, những tên thương nhân tất cả mặt mày trắng bệch. Hải Dương Lam bằng chủng và Hải Dương Lam hoa thanh là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Tiếng máy giải thạch tiếp tục vang lên nhưng mọi người lại cảm giác rất êm tai.

Không đến mười phút, mặt cắt đều được Lý Dương lau sạch sẽ. Những người chung quanh đều kích động hấn lên.

Tuy nói rằng “Sát tướng bất khiêu tướng” (Gần tăng nhưng chưa tăng) nhưng tất cả mọi người đều tin tưởng Lý Dương vì hấn được mệnh danh là Ngọc thánh.

Danh hiệu Ngọc thánh không phải là nói suông.

Lý Dương một lần nữa khởi động máy cắt. Hiện giờ hình dạng của Phỉ Thúy đã muốn lộ hết ra ngoài, sẽ dễ dàng để hoàn thành hơn.

Con dao cắt chậm rãi xuyên qua khối ngọc lần nữa. Những người xung quanh không còn bàn tán, lại còn liếc nhìn những người thương nhân Vân Nam. Vừa rồi, bọn họ có ý xấu khi định giá khối Phỉ Thúy thấp. Nhưng với khối Phỉ Thúy này thì cho dù có muốn định giá thấp thêm lần nữa thì cũng không thể thấp hơn so với khối trước. Để xem bọn họ còn biện pháp xấu nào nữa không.

Rầm!

Một nhát cắt của Lý Dương đã cắt xong lớp da nhỏ bên cạnh. Sau vài giây liền cắt xuống phía dưới. Bên trong không giống như mọi người đã tưởng tượng là toàn bộ Phỉ Thúy nhưng số lượng Phỉ Thúy cũng không ít. Dựa theo hiện tại, nếu tiếp tục cắt thì kết quả cuối cùng cũng tuyệt đối là đại tăng giá.

Lý Dương lại tiếp tục cắt.

Thời gian cắt lần thứ hai cũng không dài nhưng những người xung quanh đã bắt đầu đòi mạng bọn thương nhân. Lúc đầu thì bọn họ còn kìm nén cơn giận nhưng nghĩ đến phương pháp bán hàng này thì sự kìm nén muốn nổ tung ra.

Lần cắt thứ ba, thứ bốn.

Sau một hồi, cả khối ngọc đều được Lý Dương cắt xong. Phỉ Thúy cũng đã muốn lộ gần hết ra ngoài. Khối Phỉ Thúy này không lớn, dưới ánh mặt trời hiện ra màu xanh ngọc bích rực rỡ.

Bốp! Bốp!

Trong viện đột nhiên vang lên tiếng pháo. Thường Phong và thầy Liêu đã về đến sân. Bọn họ đã mua một bánh pháo thật lớn. Chỉ tiếc là bọn họ không thể vào, chỉ có thể ở bên ngoài chờ đợi. Đợi sau khi Lý Dương giải ra Phỉ Thúy thì lập tức châm ngòi pháo chúc mừng.

Tiếng pháo làm cho hiện trường càng trở nên náo nhiệt hơn. Khối Phỉ Thúy này nặng chừng 2kg, nhỏ hơn so với Phỉ Thúy chanh hoàng băng chủng mà Lý Dương giải ra lần trước. Nhưng giá trị thì cũng không kém hơn bao nhiêu.

- Lý tiên sinh, hai mươi lăm triệu. Chúng tôi nguyện ý mua khối Băng Chủng Hải Dương Lam này với giá hai mươi lăm triệu. Ngài cảm thấy như thế nào?

Sau khi vài ông chủ buôn bán ngọc thương lượng, tính toán một hồi thì đột nhiên có người hét to lên một tiếng. Ông chủ Ngưu hăm mộ nhìn bọn họ. Nếu là ông thì ông cũng muốn liên hợp với những ông chủ này mua lại khối Phỉ Thúy của Lý Dương. Dù sao thì một mình ông thì mua không nổi.

- Hai mươi sáu triệu. Lý tiên sinh, công ty châu báu Thúy Hoa sẽ mua với giá hai mươi sáu triệu.

Người đàn ông trung niên vừa rồi đã mua khối Phỉ Thúy Hải Dương Lam hoa thanh chủng cũng vội vàng hô to lên một câu. Ông đã mua được Phỉ Thúy nhưng vẫn chưa rời đi. Lúc này ông cảm thấy mình rất may mắn. Nếu ra về thì sẽ không có cơ hội nhìn thấy khối Phỉ Thúy tinh phẩm trước mặt.

Hải Dương Lam hoa thanh chủng nhiều nhất thì chỉ có hình dáng là liệt vào hàng đầu. Nhưng Hải Dương Lam băng chủng chính là tinh phẩm ảnh hưởng đến toàn bộ hai khối ngọc.

- Hai mươi sáu triệu năm trăm ngàn.

Một số ông chủ cuối đầu xuống thương lượng tiếp rồi một người đứng dậy. Hải Dương Lam hoa thanh thì bọn họ có thể bỏ qua nhưng khối Hải Dương Lam băng chủng này thì tuyệt đối không thể.

Những khối Phỉ Thúy tốt trên cơ bản đều bị các đại công ty thu mua hết. Bọn họ chỉ là những quầy hàng kinh doanh nhỏ, không có khả năng mua được một khối ngọc như vậy. Hiện tại, gặp được một khối, bọn họ làm sao có thể buông tha. Như vậy khi Phỉ Thúy được làm thành những vật trang sức thì đều có thể trở thành vật chi bảo cho bọn họ.

- Hai mươi sáu triệu tám trăm ngàn.

Người nhân viên của công ty Thúy Hoa lập tức hô lên một giá khác. Kỳ thực ông ta vừa rồi đã gọi về công ty. Và công ty đã giao cho ông toàn quyền xử lý.

- Hai mươi bảy triệu.

Các ông chủ nhỏ đều cắn chặt răng. Lý Dương cũng âm thầm lắc đầu. Những người này ra giá quả thật cũng không thấp, không thua gì khối chanh hoàng băng chủng bán được ba mươi triệu.

- Hai mươi bảy triệu năm trăm ngàn.

Những ông chủ cũng tiếp tục không chịu thua. Công ty Thúy Hoa cũng không chịu thua luôn. Công ty đã cho ông quyền lợi mua trong vòng ba mươi triệu. Hiện tại thị trường cạnh tranh ngày càng khốc liệt. Công ty Thúy Hoa hiện nay vẫn không rút lui vì nó có liên quan đến việc cung cấp một nguồn hàng khan hiếm.

Những tên thương nhân đều không dám ở đây tăng giá. Bọn họ đều không có đến số tiền cao như vậy. Bởi vì đối với loại Phỉ Thúy tốt thì khi gia công tạo hình, phí tổn cũng không thấp.

codon.traí

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

349. Chương 349: Tụ Nhã Trai

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Các người khoan đi đã. Để tôi gọi ông chủ Ngưu ra.

Một ông chủ nhỏ không cam lòng, nhỏ giọng nói với người bên cạnh. Nói xong cũng không chờ những người kia đáp lời đã bỏ đi. Lúc này Lý Dương đã muốn giải xong Phỉ Thúy, cũng không quá khó khăn gì.

Những người khác chờ người này đi rồi mới phản ứng lại. Ông chủ Ngưu và Lý Dương quen biết với nhau. Lúc này thì họ không thể cạnh tranh giá được, chỉ có thể dùng chiêu bài tình cảm.

- Lý tiên sinh, xin ngài tin vào thành ý của chúng tôi. Nếu ngài đồng ý thì chúng ta sẽ lập tức làm hợp đồng giao dịch.

Khi những ông chủ nhỏ không tiếp tục ra giá nữa thì người đàn ông trung niên của công ty Thúy Hoa cũng nhẹ nhàng thở ra. Ông có quyền lợi luân chuyển tiền trong vòng ba mươi triệu. Nhưng đây là giá tiền tuyệt đối rồi, không thể trả cao hơn được nữa.

Lý Dương cúi đầu, cũng không nói gì.

Khi thấy Lý Dương không có ý gì thì người đàn ông trung niên cũng cảm thấy hài lòng.

Chẳng qua là Lý Dương và công ty An Thị đã ký qua một hiệp nghị. Phỉ Thúy cao cấp cho dù không bán cho công ty An Thị thì cũng đã cho công ty An Thị cái quyền định giá rồi. Khối Phỉ Thúy này nếu bán thì vô luận thế nào cũng phải báo về công ty cái đã.

- Vị tiên sinh này, thật ngại quá. Khối Phỉ Thúy này tạm thời không bán ra. Chi bằng ngài cho tôi số điện thoại đi.

Lý Dương lắc lắc đầu. Người vừa mới lên tiếng tính gọi ông chủ Ngưu và những ông chủ còn lại đều kinh ngạc ngẩng đầu lên. Lý Dương không muốn bán thì họ tranh giành làm gì. Có tranh cũng vô dụng mà thôi.

Người của công ty châu báu Thúy Hoa cũng sững sốt một chút, cẩn thận nhìn Lý Dương một hồi, xác định những lời nói của Lý Dương là thật thì mới thở dài ra.

- Vậy được rồi, Lý tiên sinh. Nếu như ngài đồng ý bán thì nhất định phải liên hệ với chúng tôi. Đây là danh thiếp của tôi.

Người đàn ông trung niên lấy ra tấm danh thiếp đưa cho Lý Dương, cuối cùng còn lưu luyến nhìn qua khối Phỉ Thúy Hải Dương Lam băng chủng. Với khối Phỉ Thúy Hải Dương Lam băng chủng, công ty Thúy Hoa sẽ trở thành một nơi có trấn điểm chi bảo. Thúy Hoa có vật trang sức làm chủ nhưng số lượng rất ít, không bằng An Thị, Thiệu Thị là những công ty rất mạnh.

Phỉ Thúy Lý Dương không bán nhưng cũng đã cho mọi người xem được một màn trình diễn thật hay. Ít nhất thì mọi người đều biết được giá trị đích thực của khối Phỉ Thúy này.

Trong lúc Lý Dương và người đàn ông trung niên nói chuyện thì rất nhiều người liền quay đầu nhìn bọn thương nhân mặt mày đang tái nhợt. Bọn họ dùng hình thức lôi đài này để hấp dẫn người mua, tuyệt đối không nghĩ đến mình lại có một kết quả như thế này.

Nếu như bọn họ biết trước được điều này thì chỉ sợ bọn họ sẽ đồng ý đổi hết số ngọc này. Chỉ cần có một khối ngọc có giá trị thì sẽ vượt qua tất cả các nguyên thạch có giá trị bình thường.

- Ông chủ Khâu, không biết ngài đã định giá khối Phỉ Thúy kia như thế nào rồi?

Một người đàn ông trung niên cười hắc hắc. Người đó cũng là một ông chủ của Phan Gia Viên, bình thường rất yêu thích ngọc. Ngày hôm qua ông ấy tổng cộng giải được sáu khối nguyên thạch, cũng được ba trăm ngàn.

Nguyên thạch ba trăm ngàn thì giải ra Phỉ Thúy chỉ có hai mươi ngàn đồng, giá trị cũng không lớn. Khó trách khi nhìn thấy Lý Dương giải ra được Phỉ Thúy cao cấp như vậy thì cảm thấy hưng phấn. Mặc dù không phải ông giải ra nhưng cũng có thể báo thù là được.

- Này, này....!

Ông chủ Khâu chính là người đứng đầu đám thương nhân Vân Nam. Ông ta vốn là doanh nhân của doanh nghiệp Doanh Giang, Vân Nam. Doanh Giang lần này gặp thiên tai làm cho ông tổn thất rất lớn. Cho nên ông ta đã nghĩ đến một phương pháp tiêu thụ nguyên thạch ra bên ngoài.

Nhu cầu đồ thạch ở Nghiêm Châu rất lớn nhưng bọn họ không dám đi. Ở đó có cao thủ rất nhiều. Hơn nữa hiệp hội ngọc thạch cùng với việc quản lý thị trường đồ thạch rất nghiêm khắc. Cho nên bọn họ phải đi đến địa phương khác.

Kỳ thực thì trước khi đến Bắc Kinh thì bọn họ đã sử dụng phương thức lôi đài này một lần ở Trùng Khánh và thu hoạch cũng không tồi. Sau một tuần đã thu được gần ba trăm khối nguyên thạch rác rưởi và kiếm mỗi người mỗi triệu.

Lần đến Bắc Kinh này bọn họ vốn tin tưởng rằng mình cũng sẽ thắng, không nghĩ đến việc gặp phải Lý Dương và giải ra Phỉ Thúy Bằng Chứng Hải Dương Lam cao cấp như vậy. Lúc này bọn họ đều có cảm giác khóc ra nước mắt.

- Ông chủ Khâu, sao không nói lời nào thế?

Trước mặt ông chủ Phan Gia Viên, đám thương nhân nguyên thạch đều ngẩn cả người. Lại bị nói tiếp một câu, ông chủ Khâu vẻ mặt đau khổ đứng lên, chậm rãi đến bên cạnh Lý Dương.

Thấy ông ta bước lại, tất cả những người xung quanh đều tránh ra. Những người đã từng tham gia đồ thạch thì bây giờ đều có cảm giác vui sướng khi người khác gặp họa.

Lý Dương trong lòng thở dài, chậm rãi lắc đầu.

Người đáng thương tất có chỗ đáng giận. Những lời này một chút cũng không giả. Đám người ông chủ Khâu nếu không phải ra oai để kiếm tiền thì đâu có kết quả như thế này. Khối Phỉ Thúy này chẳng cần đưa đến trung tâm định giá cũng có được ít nhất hai mươi triệu. Như vậy là quá sức của bọn họ lần này rồi.

Nói đến bồi thường đến cái quần cuối cùng cũng không đủ.

Mà những người đến tham dự lôi đài cũng như vậy. Họ biết rõ nguyên thạch này không đáng giá. Hơn nữa đều có vẻ bề ngoài không tốt. Vậy mà cũng tham gia giải thạch. Cho dù có giải ra không có gì thì thuận túy cũng vì lòng tham của họ mà thôi.

Tổng thể mà nói thì đều là lợi ích sử dụng mà thôi.

Giống như Bạch Minh, Mao lão cũng là tối giúp vui. Lúc này suy nghĩ của bọn họ cũng không khác gì so với Lý Dương. Nếu không phải có người tham lợi thì cũng sẽ không làm cho bọn thương nhân này có cơ hội trục lợi. Nếu không phải bọn thương nhân này quá tham lam và dùng đến một phương pháp hấp dẫn như vậy thì bọn họ sẽ không có một kết quả như hiện tại.

- Lý tiên sinh, chúng ta có thể nói chuyện với nhau hay không?

Ông chủ Khâu sắc mặt khó coi. Với khối Phỉ Thúy này thì đem toàn bộ tiền của bọn họ ra cũng không đủ trả. Bọn họ cũng không phải là đại thương nhân về nguyên thạch, tài sản vốn không có nhiều. Nếu phải trả tiền cho khối Phỉ Thúy này thì cũng đủ làm cho bọn họ phải táng gia bại sản.

Nói đi thì cũng nói lại, đại thương nhân nguyên thạch cũng sẽ không làm chuyện như vậy. Làm những chuyện như vậy sẽ vô cùng mất mặt bọn họ.

- Vì có gì phải nói chuyện riêng? Tôi nhớ là các người trước khi bắt đầu hoạt động đã cam kết rồi mà đúng không. Một khi đã như vậy thì hết thấy đều có pháp luật bảo vệ.

Lý Dương còn chưa lên tiếng thì Thường Phong ở bên cạnh hắn đã lạnh lùng phán một câu. Dụng ý của những người phía sau Lý Dương không đoán cũng biết. Rất nhiều người trên mặt đều lộ ra sự hèn mọn.

- Tòa án cũng sẽ phán quyết các người bị thua mà thôi.

Lời nói của Thường Phong lập tức được rất nhiều người đồng ý. Còn có người kêu to trợ giúp Thường Phong.

Ông chủ Khâu nhìn chung quanh, lại quay đầu nhìn thoáng qua Thường Thịnh, trên mặt có chút tức giận nhưng trong lòng đã bắt đầu nhảy dựng lên. Cộng hai khối Phỉ Thúy này lại thì giá có thể lên đến ba mươi triệu. Nếu phải trả hết số tiền này thì bọn họ đều phải tán gia bại sản. Ông chủ Khâu hoàn toàn không muốn điều này.

Lúc này ông ta đã bắt đầu nghĩ đến việc chuồn đi. Chỗ tiền thế chấp ông ta cũng không muốn nghĩ đến. Cái đó chỉ có mấy trăm ngàn, chẳng sợ không kiếm lại được. Chỉ đáng tiếc một điều là không mang được các khối nguyên thạch này đi.

Về phần tòa án thì ông chủ Khâu lại càng không suy nghĩ đến. Người đi công chứng cũng không phải là ông ta. Cho dù có đến tòa án ông ta cũng có lý do từ chối. Nếu đã muốn trốn thì ông ta tuyệt đối có phương pháp làm cho người Bắc Kinh không thể tìm thấy ông ta.

Khi có quyết định này thì ông chủ Khâu ngược lại chẳng có gì phải khẩn trương.

- Lý tiên sinh, khối Phỉ Thúy này của ngài có giá trị là hai mươi hai triệu. Chúng ta có thể dựa theo giá của nó là hai mươi hai triệu, cộng với hai triệu của khối Phỉ Thúy trước thì tổng cộng là hai mươi bốn triệu. Ngài xem thế nào?

Ông chủ Khâu thản nhiên nói. Nói ra bao nhiêu tiền cũng không có ý nghĩa gì. Ông ta đã tính toán việc trốn mất.

- Hai mươi hai triệu, ông muốn hù ai vậy? Tôi nói cho ông biết khối Phỉ Thúy này là hai mươi bảy triệu, không thiếu một đồng.

Thường Phong cười lạnh một tiếng. Hai mươi bảy triệu mà xuống còn hai mươi hai triệu, mất đi cả năm triệu bạc. Đừng nói là Lý Dương, nếu là Thường Phong thì cũng không chịu được. Cho nên đã giành lên tiếng trước.

- Thường Phong, em đừng ăn nói lung tung.

Thường Thịnh trừng mắt nhìn Thường Phong một cái. Tuy nói là Thường Phong có dụng ý tốt nhưng mọi người cũng không ai biết Lý Dương có còn suy nghĩ nào khác không. Nếu Lý Dương đồng ý thì coi như uống phí hết những gì họ đã làm trước đó.

Nhưng trong lòng Thường Thịnh cũng có chút lo lắng. Y vẫn quan sát ông chủ Khâu. Những thay đổi trên nét mặt của ông chủ Khâu cũng không thể giấu được y. Vốn vẻ mặt đang khẩn trương lại đột nhiên thoải mái, còn thoáng hiện ra chút đáng tiếc. Khẳng định là có vấn đề.

Suy nghĩ điều này, Thường Thịnh trong lòng liền có quyết định.

Xoay người, Thường Thịnh hơi cúi thấp đầu, nhỏ giọng nói bên tai Lý Dương:

- Lý tiên sinh, đám người này không tốt như vậy đâu. Nếu ngài tin tưởng tôi thì để tôi xử lý chuyện này.

Thế lực của Thường Thịnh chẳng là gì so với Hà Kiệt nhưng đối phó với đám thương nhân bình thường từ nơi khác đến thì tuyệt đối không thành vấn đề. Nếu chuyện này bọn họ xử lý tốt thì có thể gia tăng hình tượng bọn họ trong mắt Lý Dương, lại còn giảm nhiều phiền phức cho hắn.

Lý Dương kinh ngạc nhìn y một cái. Ý tứ trong lời nói của Thường Thịnh, Lý Dương cũng không biết.

Đây chính là hơn hai mươi triệu. Đối với Lý Dương mà nói thì đây cũng không phải là số tiền nhỏ. Hơn nữa, Lý Dương cũng không có chút thiện cảm nào với bọn thương nhân Vân Nam này cả. Lý Dương tuyệt đối sẽ không buông tha cho số tiền này.

- Được, vậy làm phiền Thường tiên sinh rồi.

Mặc kệ là Thường Thịnh nói là ý gì. Nếu không buông tha thì phải cướp lấy nó. Xem bộ dạng của những người này thì đúng là không có điều gì tốt. Thường Thịnh chủ động hỗ trợ thì cũng tốt. Thường Thịnh ra

mặt thì tuyệt đối hơn hẳn so với Lý Dương ra mặt. Nếu không nhờ danh tiếng của Hà lão thì Lý Dương cũng chỉ là người bình thường.

Mà chuyện này thì Lý Dương không muốn kinh động đến Hà lão.

Được Lý Dương cho phép, Thường Thịnh lập tức biến thành một người khác, nở nụ cười nham hiểm, chậm rãi bước đến trước mặt ông chủ Khâu.

- Ông chủ Khâu, chúng tôi có thể nhờ một mình ông cái này được không?

Mặc kệ là ông chủ Khâu đồng ý hay không đồng ý, Thường Thịnh liền dẫn ông ta đến một căn phòng. Đó là kho hàng để đựng nguyên thạch, phía sau đều không có người.

Qua hơn mười phút sau, hai người mới từ bên trong bước ra. Thái độ của Thường Thịnh thì nhẹ nhàng nhưng vẻ mặt của ông chủ Khâu thì đau khổ, giống như sắp khóc vậy.

Thường Thịnh dùng biện pháp gì thì Lý Dương không biết nhưng sau khi ông chủ Khâu đi ra thì liền thương lượng với những thương nhân nguyên thạch còn lại. Không bao lâu sau tất cả mọi người đều đồng tình. Ông chủ Khâu còn chủ động tìm Lý Dương, đồng ý trả số tiền theo giá của người khác đưa ra cho Lý Dương.

Tổng cộng giá vừa rồi của hai khối Phỉ Thúy là ba mươi triệu. Những người chung quanh đều mở to mắt nhìn bọn họ không hiểu gì cả.

Nhưng đám người ông chủ Khâu không phải thanh toán một lần. Họ thanh toán trước cho Lý Dương mười triệu. Còn lại hai mươi triệu phải đợi ba ngày sau mới thanh toán được. Lý Dương cho họ thời gian ba ngày. Trong vòng ba ngày bọn họ nhất định phải thanh toán toàn bộ cho Lý Dương.

Điều này thì Lý Dương hoàn toàn không có ý kiến. Lý Dương cũng hiểu được chuyện này là do Thường Thịnh giúp hắn.

Những người thông minh thì lập tức nghĩ đến thân phận của Thường Thịnh. Bọn họ cũng biết nếu Thường Thịnh ra mặt thì đám thương nhân kia nếu không thanh toán tiền thì khẳng định sẽ không thể rời khỏi Bắc Kinh.

Trong nhất thời, những người này đều ghen tỵ với Lý Dương. Có thể được Thường Thịnh ra mặt trợ giúp thì xem như rất nể mặt Lý Dương rồi.

Bọn họ đều không nghĩ đến việc này đều là do Thường Thịnh chủ động giúp Lý Dương. Nói là lấy lòng Lý Dương cũng không đúng. Ở trong mắt bọn họ, Thường Thịnh đã là một nhân vật rất giỏi rồi.

Sau đó, Lý Dương liền mang theo khối Phỉ Thúy rời khỏi đây. Những người khác đều không có hứng thú tiếp tục tham dự lời đàm. Những người này cũng hiểu rằng, sau khi trả tiền cho Lý Dương thì đám thương nhân sẽ không còn tiền nữa. Không có tiền thì bọn họ có giải tăng giá ở đây cũng vô ích thôi.

Đã không còn lực hấp dẫn thì bọn họ đều xem cái đồng nguyên thạch rác rưởi này không ra gì. Càng xem càng không vừa mắt, cuối cùng đều bỏ đi hết.

Khi ra khỏi sân thì còn chưa tới 11h trưa. Buổi sáng thì Bạch Minh và Mao lão có việc phải đến công ty người ta làm công việc giám định. Bây giờ đã đến trưa nên hai người bọn họ cũng có chút ngưng ngừng.

Lý Dương vừa lúc cũng không còn việc gì nên cũng đi theo. Thường Thịnh, Thường Phong và Lý Dương chào tạm biệt nhau rồi ai về nhà nấy. Thầy Liêu vốn định đi với Lý Dương một lúc nhưng sau khi thấy anh em họ Thường đi rồi thì cũng tạm biệt luôn.

Anh em họ Thường rời đi là muốn giúp đỡ Lý Dương xử lý việc tiền nong sau này. Đám người thương nhân tuy nói là trả tiền nhưng cũng không thể chủ quan được. Lý Dương nếu không để ý thì Thường Thịnh sẽ luôn để ý đến những người này. Nếu để cho bọn họ chạy thoát thì Thường Thịnh không thể báo cáo kết quả được cho Lý Dương.

Mao lão và Bạch Minh đến cửa hàng cách đó không xa. Chưa đến mười phút đã đến nơi. Đây là cửa hàng đồ cổ rất lớn. Mặt tiền của cửa hàng rất rộng. Đây phải gọi là cửa hàng lâu đời nhất của Phan Gia Viên.

Tụ Nhã Trai?

Lý Dương ngẩng đầu nhìn xem biển hiệu lớn, rồi gật đầu. Nếu không phải là công ty lớn thì không thể mời những chuyên gia như Bạch Minh hay Mao lão được. Những công ty bình thường bọn họ căn bản sẽ không đi.

- Đồ cổ ở Tụ Nhã Trai danh tiếng không thấp. Chỉ thấp hơn so với Quang Vinh Bảo Trai ở Ngọc Lưu Ly Hán, Bắc Cổ Trai mà thôi.

Bạch Minh quay đầu lại giải thích một câu. Lý Dương cười nhưng không nói, đi theo phía sau Bạch Minh vào cửa hàng đồ cổ số một của Phan Gia Viên.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

350. Chương 350: Hơn Ba Nghìn Đồng, Không Nhiều Lắm.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Thầy bạch, thầy Mao, hai người đã đến rồi à?

Vẫn chưa đi được mấy bước liền có một người đàn ông mặc đồ trắng bước ra, đi nhanh đến về phía bọn họ, trong giọng nói mang theo sự vui mừng.

- Quan lý Thôi, thật ngại quá. Buổi sáng có chút việc riêng nên chậm trễ một chút. Không biết là bây giờ còn kịp không vậy?

Người đàn ông trung niên mặc quần áo màu trắng lập tức cười to một tiếng, nói:

- Đương nhiên là đến kịp. Thầy Bạch, thầy có việc thì cứ giải quyết trước là được rồi. Kỳ thật là không cần gấp đâu.

Bạch Minh vẽ mặt ửng đỏ, lắc đầu nói:

- Không có việc gì, chúng ta đi lo công việc trước đi.

Nói xong, Bạch Minh liền bước đến cầu thang lên lầu. Nơi này cũng giống như Quang Vinh Bảo Trai, cũng có lầu hai, lầu ba nhưng diện tích nhỏ hơn. Và trong đại sảnh cũng không bày những mặt hàng tinh phẩm.

- Từ từ đã!

Mao lão cuống quýt gọi Bạch Minh, lắc đầu.

Bạch Minh nhìn Mao lão rồi nhìn Lý Dương, vỗ mạnh vào đầu, vội vàng nói:

- Xem trí nhớ của tôi này, thực xin lỗi quản lý Thôi. Tôi xin giới thiệu với ngài, vị này chính là Lý Dương. Ngài đừng xem cậu ấy trẻ tuổi nhưng người mà có trình độ hiểu biết về ngọc trong cả nước này có thể so cùng cậu ấy chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Còn năng lực đồ thạch của Lý lão đệ đây càng không thể chê.

Bạch Minh vừa rồi sốt ruột, đã quên giới thiệu Lý Dương, thiếu chút nữa là đã phạm phải sai lầm lớn. Cũng may là Mao lão đã nhắc nhở kịp thời để ông có thời gian sửa chữa.

Kỳ thật Lý Dương cũng không để ý. Tính tình của Bạch Minh hẳn cũng đã biết, và hẳn cũng không phải là người nhỏ nhen như vậy. Đáng tiếc là Bạch Minh và Mao lão cũng không hiểu lắm, cứ cảm thấy thất lễ một chút cũng không được.

- Lý Dương? Chính là Ngọc thánh Lý tiên sinh?

Quản lý Thôi sắc mặt khê động, trở nên nghiêm trọng, trong giọng nói lộ ra một chút kích động.

- Đúng vậy, không nghĩ đến quản lý Thôi cũng nghe qua danh tiếng của Lý lão đệ.

Bạch Minh lập tức gạt đầu, lại nhếch miệng phá lên cười, thậm chí còn có một chút kiêu ngạo, giống như thanh danh của Lý Dương là thanh danh của ông vậy.

- Thầy Bạch, ngài không phải nói móc tôi sao? Sau đại hội giao lưu trao đổi của giới ngọc cổ, không ai là không biết đến danh tiếng của Lý tiên sinh.

Mao lão và Bạch Minh đều gạt đầu. Chuyện trong đại hội giao lưu bọn họ đều tận mắt nhìn thấy.

Quản lý Thôi cười cười, lại tiếp tục nói:

- Mặt khác, thành tích đồ thạch của Lý tiên sinh ở Bình Châu tôi cũng có nghe thấy. Nghe nói Bình Châu là nơi tập trung rất nhiều các chuyên gia đồ thạch. Và họ cũng thừa nhận rằng Lý tiên sinh mạnh hơn bọn họ rất nhiều.

- Quản lý Thôi nói đúng, trình độ của nhóm chuyên gia chúng tôi chưa gặp qua, nhưng chắc là không cao so với Lý Dương.

Mao lão không nhịn được gạt đầu. Bạch Minh cũng có vẻ đồng tình. Trước kia, bọn họ không biết sự lợi hại trong đồ thạch của Lý Dương. Hiện tại, vừa mới xem Lý Dương giải thạch nên trong lòng tràn đầy cảm xúc. Bọn họ là chính mắt nhìn thấy và cảm nhận được một phen đồ thạch điên cuồng.

Quản lý Thôi có vẻ kinh ngạc đối với thái độ của Mao lão nhưng cũng không để ý lắm, tự mình dẫn Lý Dương cùng hai người kia đi lên lầu.

Lầu hai của Tụ Nhã Trai nhỏ hơn so với lầu một và cũng không khác gì so với các cửa hàng khác. Sản phẩm tiêu thụ tại lầu hai đều là những mặt hàng tinh phẩm. Không gian tuy nhỏ nhưng lại có giá trị cao hơn so với lầu một.

Ở lầu hai, Lý Dương lại vận dụng năng lực đặc thù để quan sát một chút, sau đó chậm rãi gạt đầu.

Nơi này bày không ít sản phẩm. Cửa hàng càng lớn thì danh dự của bọn họ càng nặng, đồ giả rất ít. Và điều này cũng rất giống như Quang Vinh Bảo Trai.

Quang Vinh Bảo Trai có công ty bán đấu giá của chính mình. Ngoài ra còn có bảo tàng và các chuyên gia giàu kinh nghiệm. Tụ Nhã Trai thì không được như thế. Chỉ có điều là có sự cam kết của các chuyên gia có danh tiếng khi đến thẩm định mà thôi.

Bạch Minh và Mao lão được mời đến với tư cách chuyên gia bậc nhất. Nếu là một chuyên gia bình thường thì bọn họ không dám có sự chậm trễ như vậy.

Nhưng điều làm cho bọn họ không nghĩ đến là, Bạch Minh và Mao lão lại dẫn theo Lý Dương như vậy. Lý Dương mặc dù tuổi không lớn nhưng đã có thanh danh. Quản lý Thôi nghĩ đến việc báo cáo với Tổng giám đốc một chút, nhờ Lý Dương giúp bọn họ xem qua đồ vật.

Lầu ba không phải là nơi buôn bán. Quản lý Thôi dẫn đám người Lý Dương trực tiếp đến phòng giám định đồ vật. Tụ Nhã Trai có phòng dành cho các chuyên gia thẩm định. Khi các chuyên gia đến đây đều ở trong phòng này xem xét.

Sự bài trí của phòng thẩm định còn sang trọng hơn so với phòng Tổng giám đốc. Mỗi chuyên gia khi đến đây đều cảm thấy hài lòng.

Mới vừa đi vào, Lý Dương, Bạch Minh và Mao lão đều cảm thấy sững sốt. Trong phòng này đã hiện diện hai vị chuyên gia đang xem xét đồ vật. Hai người này không xa lạ lắm, lại thấy Thái Quốc Khánh và Chu lão của hiệp hội sưu tầm.

Hai người đang cầm trong tay đồ vật. Khi thấy đám người Lý Dương bước vào thì cũng có chút sững sốt.

- Chu lão, thầy Thái, các người đến đây lúc nào?

Bạch Minh bước nhanh đến, thuận thế ngồi bên cạnh thầy Thái, ở bàn hội nghị. Xem ra thì nhóm chuyên gia đều đến cùng một chỗ để thẩm định.

- Chúng tôi đến đây được một lát rồi. Sao các người lại đến chỗ này?

Người trả lời chính là Chu lão. Chu lão cười tủm tỉm nhìn Lý Dương. Mỗi lần nhìn thấy hắn, Chu lão đều có cảm giác đặc biệt. Chàng thanh niên trẻ tuổi này, tương lai sẽ mạnh hơn nhiều so với bọn họ. Thậm chí còn có thể đạt tới trình độ mà bọn họ không thể đạt tới được và trước đây cũng chưa hề có.

- Chúng ta chỉ là trùng hợp gặp nhau thôi.

Bạch Minh gãi đầu. Lý Dương đảo cặp mắt trắng dã. Hắn chính là bị đám người Bạch Minh gọi tới, nhưng lúc này ngay cả Mao lão cũng có vẻ ngượng ngùng. Nhưng Lý Dương cũng không nói bất cứ điều gì.

- Thầy bạch, thầy Thái đều đến kiểm tra vật phẩm giữ chúng tôi. Chu lão đến là để xem xét Thanh Đồng khí. Bọn họ đều là hôm nay có thời gian nên thuận tiện ghé qua.

Quan lý Thôi vội vàng giải thích một câu. Bạch Minh gật đầu, không tiếp tục truy vấn nữa mà ngồi xuống bên cạnh thầy Thái.

Mao lão cùng tìm một cái ghế ngồi xuống. Lý Dương vốn định ngồi cạnh Mao lão nhưng lại bị Chu lão gọi đến ngồi cạnh bên còn lại.

Cái bàn không nhỏ. Mọi người sau khi ngồi xuống vẫn còn rộng nhưng có vẻ nóng nực hơn so với vừa rồi. Trước khi bọn họ vào thì chỉ có thầy Thái và Chu lão ngồi ở chỗ này. Những nhân viên mang đồ tới căn bản không dám ngồi xuống.

Sau khi sắp xếp xong cho các vị chuyên gia, quan lý Thôi lập tức rời khỏi. Bạch Minh và Mao lão phải kiểm tra, phân biệt những đồ vật thuộc nhà Minh – Thanh và một số đồ cổ sứ bị hỏng. Những thứ này đều đã được chuẩn bị từ trước chờ nhóm chuyên gia đến.

Lúc này quan lý Thôi còn đang suy nghĩ, lát nữa có nên nhờ Lý Dương hỗ trợ xem xét cổ ngọc giữ bọn họ hay không. Lý Dương sau khi có giấy chứng nhận thẩm định cổ ngọc, thanh danh đã có sự ảnh hưởng thật lớn.

Thầy Thái và Chu lão cũng không tiếp tục xem xét đồ vật của bọn họ mà trò chuyện cùng đám người Bạch Minh. Bạch Minh đúng là người hay nói, chỉ một hồi là đã thông suốt thiên nam địa bắc rồi.

Một lát sau, khi thầy Thái và Chu lão tiếp tục xem xét đồ vật thì Lý Dương lại nhìn đến hai món đồ được bày trên bàn.

Trước mặt Chu lão sư là một pho tượng thú Thanh Đồng, màu sắc tự nhiên. Xem hình dáng và công nghệ chế tạo thì thuộc loại Thanh Đồng khí thời Hán, được chưng trong lửa nóng vài năm. Thanh Đồng khí là đồ cổ có niên đại lịch sử lâu đời, được những người sưu tầm đồ cổ yêu thích.

Tượng thú Thanh Đồng thời Hán hẳn là được dùng trong lễ hiến tế nào đó, hơn nữa còn được quý tộc hoàng thất sử dụng, chế tác rất tốt. Hiện tại giá của nó không thấp. Dựa vào sự đánh giá của Lý Dương thì hẳn là vượt ngoài ba trăm ngàn.

Trước mặt thầy Thái chính là nghiên mực cổ. Căn cứ theo tạo hình thì có thể suy đoán nó là nghiên mực giai đoạn giữa thời nhà Thanh, làm nền cho thời đại nghiên mực Đoàn Khê.

Đây chính là nghiên mực Đoàn Khê. Hình điêu khắc hoa mai và các hoa văn trang trí đều rất tinh xảo, cho thấy xuất thân từ một gia đình danh gia vọng tộc. Ngoài ra nghiên mực cũng đã bị hao mòn một chút chứng minh chủ nhân lúc trước của nó thường xuyên sử dụng. Chỉ có thường xuyên sử dụng mới làm cho nghiên mực bị mòn như vậy. Cái nghiên mực trong tay Lý Dương thì không bị hao mòn chút nào.

Nhìn thấy nghiên mực cổ này, Lý Dương trong lòng hơi động. Hắn lại nghĩ đến cái nghiên mực có chạm khắc hình con rồng và con hổ mà hắn đã mua ở Quang Vinh Bảo Trai.

Hôm nay hắn có mang nghiên mực theo chính là muốn nhờ người của Phan Gia Viên xem xét là nghiên mực này có cái gì đặc biệt hay không. Lý Dương đối với việc che giấu hình con rồng và con hổ có sự tò mò vô cùng.

Có thể nói, chuyên gia nổi danh nhất của Phan Gia Viên chính là thầy Thái.

Do dự một chút, nhìn bên ngoài không thấy có người mang đồ tới. Lý Dương vội vàng lấy từ Lưu Cương cái nghiên mực ra. Nơi này là Tụ Nhã Trai, người ta mời chuyên gia đến để giúp họ kiểm tra. Lý Dương

không đến hỗ trợ cái gì, ngược lại còn nhờ họ xem giúp đồ của mình. Da mặt của Lý Dương không dày nên cũng có chút ửng đỏ lên.

- Thầy Thái, hôm qua tôi ở Ngọc Lưu Ly Hán không có việc gì làm nên đã mua được một nghiên mực cổ. Ngài có thể xem giúp qua hay không?

Lý Dương đem cái nghiên mực không trọn vẹn đấy qua. Nghe được Lý Dương mua được cái gì đó thì mọi người lập tức vây quanh lại. Ánh mắt Bạch Minh có chút hưng phấn.

Sau khi nhìn nghiên mực cổ một lúc, Bạch Minh sững sốt một chút, lập tức hỏi:

- Lý lão đệ, vật này là do cậu mua à?

Nguyên bản Bạch Minh còn tưởng rằng Lý Dương mua được thứ gì tốt, nhưng lại không nghĩ đến là cái nghiên mực không trọn vẹn như vậy. Nghiên mực này có thể liếc mắt một cái cũng nhận ra được giá trị của nó không cao. Bạch Minh hiện tại biết giá trị con người Lý Dương. Cái vật đó và sự chờ mong của ông là hoàn toàn khác nhau.

- Đúng vậy, thầy Thái có thể xem giúp qua giùm không?

Lý Dương cười gật đầu, không để ý đến phản ứng của Bạch Minh. Đây quả thực là một nghiên mực bình thường. Nếu không có điểm nghi hoặc thì Lý Dương không bao giờ mang đến nơi đây, lại càng không nhờ thầy Thái kiểm tra giúp.

- Đây quả là nghiên mực thời nhà Minh. Lý tiên sinh đã mua nó bao nhiêu tiền?

Thầy Thái cúi đầu nhìn thoáng qua, lập tức gật đầu. Cái nghiên mực thời nhà Minh này mọi người đều có thể nhìn ra. Từ vẻ ngoài, cho đến hình thức đều phù hợp với các đặc điểm thời nhà Minh. Dích thực là đồ cổ.

- Hơn ba nghìn đồng, thầy Thái. Ngài có thể nhìn qua hình điêu khắc con rồng và con hổ xem chúng có cái gì khác lạ không?

- Ba nghìn đồng, không nhiều lắm, có thể cất giữ...

Thầy Thái theo thói quen nói một câu. Nhưng sau đó ông lại có chút sững sốt, ánh mắt dừng lại trên bức hình điêu khắc con rồng và hổ. Ông không nhận ra thủ pháp điêu khắc này là của ai nhưng nó lại mang đến cho ông một cảm giác không bình thường.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

351. Chương 351: Nghiên Mực Thần Long Thần Hổ

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Bạch Minh và Mao lão đều nở nụ cười. Thầy Thái lúc này đang nói chuyện giống như trên TV vậy. Khi là người giám định bảo ngọc thì luôn có loại giọng điệu này.

Chu lão cũng gật đầu cười. Ông ta mặc dù không tham dự một tiết mục nào nhưng cũng đã xem qua một ít, cũng biết đây là biểu hiện bình thường của thầy Thái.

Lúc này mọi người không còn cười nữa. Bạch Minh, Mao lão và Chu lão đều ngạc nhiên khi phát hiện thần sắc của thầy Thái trở nên nghiêm túc hơn. Hơn nữa đôi lông mày càng nhíu chặt.

- Thầy Thái, chẳng lẽ cái nghiên mực này còn có điểm nào đáng chú ý phải không?

Bạch Minh vội vàng hỏi một câu. Tính của ông rất nôn nóng, liếc mắt một cái mà không nhận ra điểm nào đặc biệt thì phải hỏi cho ra. Mao lão và Chu lão hiện tại cũng cẩn thận nhìn Lý Dương lấy ra cái nghiên mực bị tổn hại.

- Mọi người nhìn xem hai hình ảnh điêu khắc này.

Thầy Thái vẫn không ngẩng đầu, chỉ vào một con rồng trong hai con vật mà Lý Dương đã tiết lộ. Bạch Minh hơi sững sốt một chút, vội vàng cúi đầu cẩn thận nhìn.

Mao lão cũng hướng ánh mắt nhìn theo, còn cố ý nhìn về nghiên mực là thầy Thái đang cầm.

Chỉ trong chốc lát, nghiên mực đã được truyền qua tay các vị chuyên gia. Bạch Minh cau mày, có chút nghi hoặc. Mao lão, Chu lão và thầy Thái thì lộ ra thần sắc ngưng trọng.

Bạch Minh thì tuổi vẫn còn trẻ hơn một chút, lại nghiên cứu phần lớn về đồ sứ. Với loại điêu khắc này thì không quen thuộc lắm nhưng ông vẫn có thể nhận ra hai hình ảnh điêu khắc này không tầm thường.

Giải thích cụ thể thì Bạch Minh không thể, chỉ có thể cảm giác rằng hai hình ảnh điêu khắc này rất tinh xảo, không phàm tục. Và không phải người nào cũng làm được.

- Chu lão, ông có xem ra cái gì không?

Thầy Thái đột nhiên quay đầu hỏi Chu lão một câu, mà không hỏi Mao lão hay Bạch Minh. Bọn họ đã từng làm việc với nhau rất nhiều lần cho nên đã sớm am hiểu lãnh vực của từng người.

- Tôi tạm thời vẫn chưa nhìn ra.

Chu lão lắc đầu. So với Bạch Minh thì ông đã nhận ra nhiều thứ hơn nhưng cũng không dám cam đoan nên không thể nói ra.

- Thầy Thái, hình điêu khắc rồng hổ này có cái gì đáng chú ý sao?

Bạch Minh lại hỏi một câu. Lý Dương cũng mở to mắt nhìn thầy Thái. Kết quả mà hắn nhìn ra trên hai hình ảnh này không khác lắm so với Bạch Minh. Và đây cũng chính là điểm nghi ngờ của hắn.

- Bây giờ khó có thể nói rõ cho mọi người hiểu. Tôi sẽ dùng máy tính để tìm kiếm tư liệu.

Thầy Thái lắc đầu, yêu cầu nhân viên công tác đưa đến chiếc máy tính xách tay. Máy tính vừa đưa tới thì quản lý Thôi trở lại. Nhìn thấy thầy Thái dùng máy tính, quản lý Thôi cũng cảm thấy khó hiểu.

Hỏi người nhân viên công tác bên cạnh thì ông ta mới biết chuyện gì đã xảy ra. Nhìn nghiên mực không trọn vẹn này, quản lý Thôi cũng cảm thấy có hứng thú.

Về phần các chuyên gia vì xem xét đồ vật cho Lý Dương mà làm chậm trễ thời gian giám định vật cho cửa hàng, ông ta cũng cảm thấy không có gì. Có thể thiết lập được mối quan hệ tốt đẹp với Lý Dương, đừng nói chậm trễ một ngày, chậm ba ngày cũng không sao.

Lúc này Lý Dương cũng chẳng giải thích với quản lý Thôi làm gì. Hắn chỉ tò mò nhìn thầy Thái tra tư liệu trên mạng mà thôi. Hiện tại các chuyên gia cũng không giống như hồi xưa. Bây giờ họ hiểu biết về máy tính nhiều hơn, lại chú trọng đến internet. Bằng không thì sẽ không có chuyện ăn may cổ vật qua mạng đâu.

Những chuyên gia lớn tuổi hơn một chút thì rất hiếm khi dùng máy tính. Họ chỉ dùng sách vở là chính. Muốn tìm tư liệu nào đó thì chỉ đi đọc sách mà thôi.

Sau hơn hai mươi phút, thầy Thái mới đột nhiên kêu lên một tiếng:

- Tìm được rồi, chính là nó.

Những người xung quanh bao gồm cả Lý Dương đều vội vàng ghé đầu nhìn xem, chỉ thấy trên máy tính hiện lên một vật gì đó. Ngay cả quản lý Thôi cũng cảm thấy tò mò mà chạy đến.

- Nghiên mực Thần Long Thần Hổ?

Bạch Minh kêu lên một tiếng. Mao lão và Chu lão đều nhìn vào thầy Thái, trong ánh mắt tất cả đều có sự hoài nghi. Thậm chí cả Lý Dương cũng cảm thấy như vậy.

- Đúng, chính là nó!

Làm cho mọi người không nghĩ đến chính là thầy Thái lại nghiêm túc gặt đầu, sau đó cẩn thận cầm lấy nghiên mực nhìn vào hai hình điêu khắc rồng hổ.

- Thầy Thái, ngài không nhìn lầm đấy chứ? Đây là một chuyện thần thoại mà?

Bạch Minh ngơ ngác chỉ vào màn hình. Mao lão và Chu lão cũng đồng thời gặt đầu. Lý Dương cũng như vậy.

Tư liệu mà thầy Thái tìm là một truyền thuyết thần thoại. Nhân vật chính trong câu chuyện này chính là Đường Bá Hổ đại danh lừng lẫy.

Câu chuyện kể lại rằng, có một lần Đường Bá Hổ và Chúc Chi Sơn đi dạo trong núi, gặp một cái miếu. Nhìn cảnh vật bọn họ liền vẽ một bức tranh với hình ảnh cảnh miếu đẹp. Đáng tiếc là vẽ thế nào thì bức tranh cũng không làm cho bọn họ hài lòng. Điều này khiến họ cảm thấy rất buồn rầu.

Sau khi phương trượng nghe thấy điều này liền nói với bọn họ rằng. Bọn họ chỉ dùng mực và giấy bình thường để vẽ thì làm sao mà cho ra bức tranh tiên cảnh được. Vì thế phương trượng trước mặt bọn họ vung tay lên, trên không trung lập tức hiện ra một con rồng và một con hổ đang bay lượn. Phương trượng liền đem con rồng và hổ này cắt vào trong một hòn đá. Trong nháy mắt, hòn đá này liền biến thành một nghiên mực, mặt trên có khắc hình con rồng và con hổ.

Tiếp theo, phương trượng lại vung tay lên, trên không trung lại xuất hiện kỳ lân và sao kim. Phương trượng lại chế tạo ra nghiên mực kỳ lân kim tinh và đưa cho Chúc Chi Sơn.

Sau đó, phiến đá trắng trước mặt bọn họ biến thành một tờ giấy trắng. Phương trượng lại biến hai cảnh liễu thành một cây bút thần từ không trung bay xuống. Đường Bá Hổ và Chúc Chi Sơn dùng những thứ mà phương trượng cung cấp làm thành mỗi người một bức tranh. Lần này thì bọn họ đã cho ra một bức tranh có ngôi miếu tiên ở giữa sống động như thật.

Về sau thì phương trượng rất thích bức tranh này nên giữ lại, nhưng lại đem hai nghiên mực thần trao tặng cho hai người kia. Đây chính là truyền thuyết về nghiên mực thần long thần hổ.

Cho đến hôm nay thì các chuyên gia vẫn không tin tưởng vào truyền thuyết thần thoại này. Cho nên họ đều hoài nghi rằng thầy Thái có phải hay không cố ý lừa bọn họ.

Nhìn thấy sự nghi hoặc của mọi người, thầy Thái cười lắc đầu nói:

- Truyền thuyết thì đúng là thần thoại nhưng nghiên mực Thần Long Thần Hổ thì lịch sử đã có ghi lại. Nghiên mực là một tác phẩm tiêu biểu, không giống như truyền thuyết hay thần thoại đâu.

- Tương truyền, Đường Bá Hổ và Chúc Chi Sơn trong một lần ra ngoài du ngoạn thì bị phong cảnh xinh đẹp của kinh thành hấp dẫn, liền tạm thời vừa ở vừa bán tranh chữ mà sống.

Thầy Thái lại hứng thú nói tiếp:

- Có một ngày, người mua tranh rất nhiều nhưng nghiên mực của bọn họ lại không ra mực. Cả hai người đều cảm thấy sốt ruột. Đường Bá Hổ đầu đổ đầy mồ hôi.

- Sau đó có một tráng sĩ đến hỏi bọn họ rằng:

-Các người dùng nghiên mực gì vậy?

Đường Bá Hổ liền trả lời:

-Nghiên mực Thiệu Hưng Việt.

Thanh sam tráng sĩ liền nói:

-Thật khó trách, đây không phải là nghiên mực tốt.

Nói xong tráng sĩ này liền chạy đến một ngôi chùa cổ, rồi đem về hai nghiên mực đưa cho Đường Bá Hổ và Chúc Chi Sơn.

- Đó có phải là nghiên mực Thần Long Thần Hồ và Kỳ Lân Kim Tinh không?

Quản lý Thôi đột nhiên hỏi một câu. Ông ta hiện nay hoàn toàn bị câu chuyện xưa của thầy Thái hấp dẫn. Nhưng Bạch Minh lại bĩu môi, trong lòng thầm nghĩ “Chẳng qua cũng chỉ là một truyền thuyết”.

- Đúng vậy, là hai nghiên mực danh tiếng đó. Đường Bá Hổ cầm nghiên mực Thần Long Thần Hồ. Khi sờ đến có cảm giác rất nhỏ, rất có sinh khí. Sau đó Đường Bá Hổ đề lên nghiên mực dòng chữ “Bảo nghiên mực”, đề danh Đường Dần. Chúc Chi Sơn thì đề là “Nghiên mực giáp thiên hạ”, đề danh Chúc Duẩn Minh. Vị tráng sĩ kia vừa thấy hai người lập tức mừng rỡ, về sau còn kết làm bạn tốt.

Thầy Thái cười gật đầu, đem chuyện xưa kể lại cho mọi người. Tất cả mọi người cũng gật đầu nhưng vẫn không tin. Cho dù là chủ nhân của nó là Lý Dương cũng bán tín bán nghi.

Thầy Thái biết suy nghĩ của mọi người, bắt đầu lắc đầu:

- Tôi biết mọi người không tin. Và lời đồn này cũng chưa có khảo chứng. Nhưng vị thanh sam tráng sĩ này cũng là một nhân vật nổi danh trong lịch sử.

- Là ai?

Bạch Minh lập tức hỏi.

- Ông Triệu!

- Là hán!

Ngoại trừ thầy Thái thì tất cả mọi người đều nhú mày. Theo như lời của thầy Thái thì Lý Dương và quản lý Thôi đều biết đây là một họa sĩ nổi tiếng thời nhà Minh, đồng thời cũng là một vị điêu khắc gia nổi tiếng.

Không cần phải là người có chuyên sâu về các nhân vật lịch sử, chỉ cần giao thiệp nhiều thì mọi người cũng sẽ có những hiểu biết nhất định về lãnh vực này.

- Tuy nói là chuyện xưa không có khảo chứng nhưng Ông Triệu và Đường Dần đã hợp tác với nhau cho ra bức tranh nổi tiếng “Tử tiêu cung Huyền đế bài Minh”. Đây là bức tranh có thật và chữ khắc trên đó cũng là nét chữ được khắc trên bức “Đường Diễn thi tập” duy nhất.

Theo lời thầy Thái thì bức “Tử tiêu cung Huyền đế bài Minh” này là thật. Tề Vân Sơn tử trong thời xưa gọi là Huy Châu mà ngày nay chính là thành phố Hoàng Sơn tỉnh An Huy.

- Chữ khắc trên đồ vật thì chúng ta đều biết. Nhưng chỉ dựa trên một truyền thuyết thì không thể kết luận đây là nghiên mực thần long thần hồ.

Chu lão cũng nhú cặp chân mày lại. Lời nói của ông cũng là suy nghĩ của mọi người. Truyền thuyết là có thật. Nghiên mực Thần Long Thần Hồ cũng thật sự tồn tại. Nhưng ai có thể cam đoan nghiên mực trước mặt là nghiên mực thần trong truyền thuyết chứ.

- Tôi cũng chưa khẳng định mà, chỉ là cảm giác của tôi thôi. Nghiên mực mà Lý Dương mang đến đây, mười phần hết chín là nghiên mực Thần Long Thần Hồ trong truyền thuyết.

Thầy Thái gật đầu, trong giọng nói tràn ngập sự cảm khái. Chu lão và Mao lão đều sửng sốt một chút rồi nở nụ cười khổ.

Cảm giác! Cảm giác chính là thứ quan trọng nhưng cũng không phải là tiêu chuẩn để đánh giá. Nếu nói là dựa trên cảm giác thì bọn họ không thể tin phục. Cho dù là thầy Thái nói cũng không được.

- Thầy Thái, ngài còn phương pháp nào để chứng minh đây là nghiên mực Thần Long Thần Hồ trong truyền thuyết chứ?

Lý Dương sờ sờ cái mũi. Kỳ thật thì hắn tin vào lời nói của thầy Thái. Nếu đây chính là nghiên mực Thần Long Thần Hồ trong truyền thuyết thì khẳng định lần này hắn đã có lời rồi, lại may mắn tìm được một vật quý. Cho dù là phế phẩm thì khẳng định so với giá trị ban đầu phải cao hơn nhiều.

- Dương nhiên là có. Quản lý Thôi, có thể mang cho tôi một cái chậu, tốt nhất là lấy cái chậu rửa mặt thật sạch sẽ và mấy bình thủy tinh đựng nước, được không?

Thầy Thái gật đầu rồi quay lại nói với quản lý Thôi. Quản lý Thôi sững sốt một chút rồi vội vàng đi ra ngoài, tự mình ra lệnh cho nhân viên công tác đi chuẩn bị những thứ mà thầy Thái cần.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

352. Chương 352: Người Duy Nhất Từ Trước Đến Nay

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Thầy Thái, có phải là cái nghiên mực Thần Long Thần Hồ này còn có điểm gì đặc biệt không?

Chu lão khẽ nhún mày. Ông vừa rồi chỉ nhìn ra được hoa văn long hổ nhưng lại không nghĩ ra được nó là nghiên mực thần long thần hồ. Nghiên mực Thần Long Thần Hồ này là tác phẩm nghiên mực tiêu biểu nhất nhưng đã thất truyền từ lâu. Hơn nữa nó lại có quá nhiều truyền thuyết thần thoại làm cho mọi người không tin tưởng được.

Nhưng trong số những người ngồi đây thì chỉ có Chu lão là nghe nói qua truyền thuyết này, còn người khác như Mao lão thì không rõ ràng lắm. Những người yêu thích đồ cổ thường xuyên tin rằng những câu chuyện xưa là thật, nhưng còn chuyện loại thần tiên quỷ quái thì chỉ dùng lúc tán gẫu mà thôi. Trải qua thời gian thì những người chơi đồ cổ không còn tin vào nữa.

- Có một chút đặc điểm mà tôi ngẫu nhiên biết được. Tôi có một người trưởng bối đã mất, lúc sinh thời rất thích sưu tầm nghiên mực. Ở đó hẳn là còn lưu lại những nghiên mực cổ mà sử sách đã ghi chép lại. Tôi đã từng xem qua còn có một đoạn văn miêu tả lại các đặc điểm của nghiên mực thần long thần hồ. Cho nên tôi cũng muốn kiểm tra qua một chút.

Nghe thầy Thái nói về trưởng bối đã mất, tất cả mọi người không tiếp tục truy vấn nữa. Nếu có hỏi tiếp thì thật không đúng lễ phép chút nào. Với bọn họ mà nói thì việc chứng minh cái nghiên mực trước mắt là nghiên mực Thần Long Thần Hồ mới là quan trọng. Chỉ cần thầy Thái có thể chứng minh là được.

Nhân viên công tác của Tụ Nhã Trai tốc độ làm việc rất nhanh. Chưa đến mười phút đã mang đến tất cả những thứ mà thầy Thái cần. Những thứ mà thầy Thái cần thì Tụ Nhã Trai đều có.

- Mang một cái chậu và một ít nước đến đây.

Thầy Thái quỳ thật đều chậu nước, rồi dùng một cái khăn nhỏ nhẹ nhàng thấm một chút nước lau vào nghiên mực. Nghiên mực vốn làm từ một tảng đá. Bình thường khi sử dụng đều phải lau qua. Trong một thời gian dài mà không được lau rửa thì không thể thấm được nước vào. Như vậy thì nghiên mực đã bị tổn hại.

Sau khi chà lau qua một lần cái nghiên mực cổ, thầy Thái mới chậm rãi nhỏ vào một chút nước, từng chút từng chút một.

Giọt nước khi được nhỏ xuống nghiên mực thì giống như là được nhỏ qua một tấm kính dày bình thường, rơi xuống đất.

Qua nhiều lần chà lau và tẩy rửa, nghiên mực cổ đã được nước rửa đi những tạp chất bên ngoài, lộ ra màu đen tuyền của nghiên mực. Loại màu đen theo phong cách cổ xưa này khiến cho mọi người cảm thấy kinh ngạc.

Chất liệu làm nghiên mực này là tảng đá lâu năm. Thời gian càng lâu thì màu sắc phải càng đậm mới đúng. Cái nghiên mực cổ này tuy màu sắc hơi tối đi nhưng vẫn không mất đi vẻ sáng ngời bóng loáng. Chỉ cần đặc điểm ấy thôi đã đủ làm cho người khác phải ngạc nhiên.

Thầy Thái tựa hồ có chút kích động. Chờ sau khi lau sạch xong nghiên mực thì mới đem toàn bộ nghiên mực ngâm vào trong nước.

Tất cả mọi người đều ghé đầu vào nhìn. Nghiên mực vừa được ngâm vào trong nước liền hiện ra một cảm giác trong suốt. Đặc biệt là hai hình con rồng và con hổ, sau khi gặp nước trở nên sống động như thật.

Lúc này tất cả mọi người đều không nói gì. Cho dù là người khác thì khi nhìn thấy nghiên mực cổ này cũng cảm thấy nó không đơn giản. Nếu không phải là nghiên mực Thần Long Thần Hổ thì cũng là một nghiên mực cổ tinh xảo phi thường. Lý Dương bỏ ra có hơn ba nghìn đồng nhưng lại thu về một vật siêu giá trị.

Ngâm khoảng vài phút, thầy Thái lấy cái nghiên mực ra khỏi nước, cẩn thận đặt lên bàn tay xem xét.

Một lát sau, thầy Thái mới lau sạch toàn thân nghiên mực, tẩy đi cái màu đen do bụi thời gian, chỉ còn để lại màu nguyên thủy của nó.

Thầy Thái gạt đầu rồi cầm nghiên mực qua bàn, cẩn thận đặt xuống.

Tại đây không có một công cụ thử nghiệm nào. Thầy Thái cũng không dùng đến bất cứ dụng cụ nào mà chỉ dùng ngón tay lắc nhẹ bên trong.

Nước lấp đầy những chỗ lõm của hai hình điêu khắc rồng hổ. Một lúc sau, mọi người lập tức mở to mắt nhìn như là nhìn thấy quỷ.

Nước đầy cả nghiên mực. Trong quá trình lay động, hai hình điêu khắc trở nên sống động như thật. Rồng bay lên và hổ nhảy ra.

Cũng từ góc độ nhìn này, hai hình ảnh có sự biến hóa khác nhau. Hình con rồng tựa hồ tỏa sáng hơn, thậm chí hạt châu ngâm trong miệng rồng cũng chuyển động, giống như là con rồng đang ngửa mặt lên trời phun ra long châu.

Móng vuốt của hổ vươn ra làm cho người ta cảm giác không dám nhìn thẳng. Bất luận là rồng hay hổ thì lúc này quanh thân của chúng đều có một màu đen sáng ngời, trông rất sống động.

Bạch Minh cố gắng mở to mắt ra nhìn. Mực nước chỉ cần chớp lên thì thân hình của con rồng và hổ đều trở nên sống động hơn bình thường. Hơn nữa, từng động tác không giống nhau. Nhưng mực nước chỉ cần dừng lại thì hai con vật cũng dừng theo, giống như là chưa từng có sự nhúc nhích qua.

- Nghe đồn có rồng cuộn hổ chồm quả nhiên là thật. Tôi hiện tại có thể xác định đây là nghiên mực Thần Long Thần Hổ trong truyền thuyết.

Thầy Thái thở dài thật mạnh. Lúc này mọi người không ai còn hoài nghi lời nói của thầy Thái nữa. Sự biến hóa diễn ra trước mắt mọi người. Cho dù không phải là nghiên mực Thần Long Thần Hổ thì nó cũng không phải là nghiên mực bình thường.

- Rồng cuộn hổ chồm. Lời đồn về nghiên mực Thần Long Thần Hổ chính là thật.

Trạng thái của Chu lão cũng có chút kích động. Kỳ thật thì có rất nhiều bảo bối ở Trung Quốc được đồn đại nhất là những vật đã thất truyền. Nhưng chưa ai từng thấy qua. Giống như Nguyệt Ảnh Đẳng và Trường Sinh Bát. Không ai thấy được nó và lời đồn liền biến thành truyền thuyết. Hơn nữa người ta còn khuếch đại truyền thuyết đó lên. Cho nên mọi người không ai tin có hiệu quả thần kỳ như vậy.

Chỉ khi nào tận mắt nhìn thấy thì mọi người mới tin rằng tổ tông của họ vĩ đại đến dường nào.

- Rồng cuộn hổ chồm. Thầy Thái, làm sao mà có sự việc này vậy?

Bạch Minh tỏ ra thán phục, thần sắc còn có chút phức tạp. Nói đến hiệu quả thần kỳ như vậy thì đừng nói là cổ đại, chính các nghiên mực hiện đại cũng làm không được.

- Chuyện này tôi cũng không rõ lắm. Nhưng căn cứ vào sách cổ ghi lại thì phía dưới hình điêu khắc rồng hổ có những lỗ nhỏ. Khi nước dổ vào những lỗ nhỏ này thì nó hiện ra sự thần kỳ như vậy. Còn về phần nguyên nhân cụ thể như thế nào thì phải chờ nghiên cứu kỹ sau thì mới có thể biết được.

Thầy Thái cười khổ nói, xong lại hâm mộ nhìn Lý Dương. Quả thật cái nghiên mực cổ này còn có một hiệu quả khác nữa. Thời điểm trời mưa thì không chỉ có rồng cuộn hổ chồm mà phía trên rồng và hổ còn xuất hiện một màn sương trắng. Nhưng hiện tại trời đang nắng, điểm ấy chỉ có Lý Dương sau này mới có cơ hội nhìn thấy.

Nghe thầy Thái nói xong, Lý Dương đột nhiên nhớ đến hình ảnh lập thể mà hắn thấy được cũng có một điểm chuyển động nhưng điểm ấy nhỏ hơn cái lỗ kim. Hắn thấy có rất nhiều cái lỗ bên dưới hình rồng hổ. Lúc ấy hắn còn tưởng rằng do chất liệu đá không được tốt mà không nghĩ rằng đó là mấu chốt để tạo nên hình ảnh rồng cuốn hổ chồm.

- Chắc chắn đó không phải là kỹ xảo. Thật không biết những người trong thời xưa đã như thế nào phát minh ra một vật có trí tuệ như vậy mà trong khi hiện tại lại không thể làm được.

Mao lão lắc đầu thở dài. Mọi người nhìn thoáng qua nhau, trên mặt đều có một chút chua xót.

Phát minh trí tuệ thời cổ đại vì sao lại thất truyền nếu như không phải vì tư tưởng phong kiến. Đừng nói là lúc đó, chính thời điểm bây giờ cũng có người còn mang tư tưởng gia truyền, cha truyền con nối, truyền cho con trai chứ không truyền con gái.

Nhưng thời cổ đại lại không có những phương pháp trí tuệ để bảo quản những thành quả đạt được. Như kim chỉ nam, thuốc nổ, nếu như ở thời đại bây giờ thì điều này cực kỳ bình thường nhưng nếu bị thất truyền thì nó cũng sẽ làm cho người ta phải thốt lên “kỳ tích”.

- Thật đáng tiếc, đồ tốt như vậy lại bị hỏng cơ chứ.

Chu lão đột nhiên lắc đầu, thể hiện sự thương tiếc. Thầy Thái cũng không khác gì. Nghiên mực Thần Long Thần Hổ chính là bảo bối yêu thích nhất của Đường Dần, được liệt vào mười nghiên mực nổi tiếng nhất Trung Quốc cũng không đủ. Thế mà lại bị hỏng như vậy, làm ảnh hưởng đến giá trị của nó.

- Chu lão, dù sao thì cũng không quan hệ. Cái bảo bối này đã vượt qua được giá trị của nó. Dù có bị hỏng thì cũng là bảo bối vô giá.

Quản lý Thôi khẽ thở dài. Ông ta tuy nói như vậy nhưng nhìn thần sắc của ông ta thì cũng hiểu được rằng, ông tiếc cho một vật tuyệt đối có thể trở thành quốc bảo lại bị tổn hại, giống như một cô gái trên mặt lại có khiếm khuyết, trông không được hoàn mỹ.

Lý Dương trong lòng chấn động, vội vàng lấy ra hai miếng bị tách rời, nói:

- Thầy Thái, không biết nghiên mực cổ này có chữa lại được không. Tôi có mang theo hai miếng được tách ra từ nghiên mực cổ này.

Lý Dương vừa mới đem hai miếng ra thì thầy Thái đã vội tiếp nhận lấy. Thời gian càng dài thì bọn họ càng có vẻ đau lòng.

- Lý lão đệ, thứ này không phải bị phá hỏng trên tay cậu chứ?

Bạch Minh cũng tiếc nuối kêu lên một tiếng, vừa kêu vừa lắc đầu. Thần sắc của những người khác cũng không khác biệt lắm, vừa tiếc hận vừa bị thống.

Lý Dương ngẩng người một hồi, suy nghĩ một lúc mới hiểu được, lập tức lớn tiếng kêu lên:

- Thầy Bạch, ngài hiểu lầm rồi. Hai miếng này vốn là dính trên hai hình ảnh điêu khắc. Khi tôi mua về nhà mới phát hiện, liền gỡ nó ra thì mới trở thành như thế này.

Giọng nói Lý Dương còn mang theo chút oan khuất. Bạch Minh và thầy Thái đều ngẩn người nhưng về mặt mọi người vẫn thể hiện thần sắc phức tạp.

Bọn họ vừa rồi cũng nghĩ như Bạch Minh, cho rằng cái nghiên mực này bị hư trên tay Lý Dương. Nếu như vậy thì thật là đáng tiếc. Tuy rằng Lý Dương mua nó nhưng đã là bảo vật của quốc gia thì làm hư nó có thể trở thành một tội nhân thiên cổ.

- Cậu cũng không cần phải giải thích rõ ràng. Cậu nói là tình cờ mua được, chúng tôi còn tưởng rằng, tưởng rằng...

Bạch Minh gãi đầu, nói đến đây liền dừng lại. Nhưng cũng may là ông ta chỉ hỏi một chút bằng không thì việc hiểu lầm này sẽ còn tồn tại mãi. Như vậy thì nỗi oan của Lý Dương có thể so sánh bằng Đạu Nga.

- Kỳ thật là chúng ta đã quá để ý. Mọi người cũng không suy nghĩ lại có phải cái nghiên mực này còn tốt hay không. Lý Dương đã mua nó với giá ba nghìn đồng. Ngoài ra, ở Quang Vinh bảo trai còn có rất nhiều kẻ trộm dòm ngó. Nếu vậy thì vật tốt này làm sao mà đến tay Lý Dương.

Chu lão gõ xuống bàn, chậm rãi nói. Tất cả mọi người đều gật đầu tán đồng. Nếu quan tâm quá thì sẽ bị loạn. Hơn nữa, Lý Dương lại nói không rõ ràng cho nên mới dẫn đến hiểu lầm như vậy. Hiện tại tất cả mọi người đều có cảm giác có chút ngượng ngùng.

Quản lý Thôi đảo ánh mắt vòng quanh. Lý Dương ở Quang Vinh Bảo Trai tìm được vật có giá trị không nhỏ. Việc này có thể dựa vào đó để lợi dụng một chút, có cơ hội chèn ép đối thủ, tin tưởng rằng một người sẽ không bao giờ bỏ qua cơ hội đó.

Chỉ tiếc là quản lý Thôi cũng không biết, kỳ thật đây là lần thứ hai Lý Dương may mắn tìm được vật quý ở Quang Vinh Bảo Trai. Lần đầu tiên là tìm được Nguyệt Đăng. Vật này chỉ có một số người biết chứ không phải là vật phổ biến. Nếu lúc đó quản lý Thôi mà biết sự việc này khẳng định là sẽ trợn mắt há hốc mồm. Có thể nói trong một năm mà ăn may tại Quang Vinh Bảo Trai hai lần thì từ trước đến nay chỉ có Lý Dương là người duy nhất.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

353. Chương 353: Thu Hoạch Rất Lớn

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Thầy Thái cẩn thận nhìn một hồi rồi yên lặng gật đầu, nói:

-Cũng may là hai khối này không có tổn hại, hiện tại xem ra vẫn có thể sửa chúng lại, việc này cũng xem như là may mắn trong bất hạnh rồi

-Muốn sửa chữa không nhìn thấy dấu vết chỉ sợ phải nhờ Tàn lão mới có thể

Chu lão cũng gật đầu.

Quản Lý Thôi lúc này đã thu hồi ý tưởng trong đầu lại, hần nhỏ giọng hỏi:

-Chu lão, ngài nói Tàn lão có phải là Tàn lão ở Trùng Khánh hay không?

-Đúng vậy, đúng là ông ta

Chu lão gật gật đầu, quản Lý Thôi không nói chuyện nữa mà chỉ hăm mộ nhìn cái nghiên mực. Lúc này hần mới cảm nhận được vận may của Lý Dương.

Có điều quản lý Thôi cũng không đưa ra yêu cầu thu mua cái nghiên mực này, chuyện về cái khạp thời Vạn Lịch, cái chén Trường Sinh Bát với giá trên trời hần đã nghe qua cho nên việc làm không có tác dụng đó hần sẽ không làm. Cái nghiên mực không trọn vẹn này không thể so với cái khạp thời Vạn Lịch được nhưng nó cũng là một bảo bối, người thật sự yêu thích đồ cổ sẽ không bao giờ chuyển nhượng.

Lý Dương cũng không xa lạ với Tàn lão, vị tiền bối này mấy tháng trước còn dùng một nghìn đồng để mua một cái Nguyên Thanh Hoa. Cái Nguyên Thanh Hoa này ở hội giao lưu cũng là một điểm sáng, nếu không phải Trường Sinh Bát của Lý Dương xuất hiện thì nó chính là thứ mà mọi người chú ý nhiều nhất.

-Chu lão, kkhông bằng ngài tự mình gọi điện thoại cho Tàn lão đi, đồ tốt như vậy mà không sửa chữa quả thật là đáng tiếc

Mao lão cúi đầu nhỏ giọng nói một câu, Chu lão thì cười lắc lắc đầu:

-Việc này không thành vấn đề, điện thoại thì nhất định phải gọi. Kỳ thật không cần tôi nói, Tần lão cũng là người ham mê nghiên mực cổ, hi nhìn thấy nghiên mực này không cần ai nhắc nhở ông cũng sẽ tự mình đưa ra yêu cầu được sửa chữa nó, Lý Dương chỉ cần mang nó tới là được rồi

-Như vậy là tốt nhất

Mao lão mỉm cười gật gật đầu, Lý Dương sưng sốt một chút rồi quay đầu lại cảm kích nhìn Mao lão.

Trong giới đồ cổ, đặc biệt là trong những chuyên gia, có người quan hệ tốt, cũng có người quan hệ bình thường, Mao lão, Bạch Minh và thầy Thái thường xuyên cùng nhau làm tiệc mực cho nên quan hệ tốt là tất nhiên. Mà Chu lão, Liễu lão còn có Tần từ sớm đã nhận thức nhau, quan hệ của ba người tất nhiên là tốt hơn Bạch Minh một chút.

Vòng luẩn quẩn của đồ cổ rất nhỏ, đặc điểm của người khác mình có thể hiểu được một mức nhất định, tựa như Lý Dương, khi nhắc tới Lý Dương mọi người ngay lập tức nghĩ tới ngọc, cổ ngọc hoặc là Phỉ Thúy, những thứ này Lý Dương đều rất tinh thông.

Đồng dạng, Mao lão khẳng định biết chuyện Tần lão thích cổ nghiên mực, nhưng mà Lý Dương chủ động tới không bằng có người quen giới thiệu tới, dụng ý của Mao lão chính là giới thiệu Lý Dương, Lý Dương lại không ngu ngốc, hần rất nhanh nghĩ tới điểm này nên mới cảm kích nhìn Mao lão.

Sau khi kiểm tra nghiên mực xong, thời gian cũng tới giữa trưa, biết được lai lịch của nghiên mực cũng biết được cách sửa chữa nó nên tâm trạng của Lý Dương rất tốt nên hần chủ động mời khách.

Bạch Minh và Mao lão đều không có khách khí, bọn họ cũng biết hôm nay Lý Dương vừa bán ra số Phỉ Thúy trị giá 3000 vạn, một bữa ăn đối với Lý Dương chỉ là phù du thôi nên hai người cũng không khách khí nữa.

Hướng chi, trên tay Lý Dương lại vừa có thêm một món quốc bảo nữa, việc nào làm cho mọi người càng thêm ghen tị nên ào ào đòi hần phải mời khách.

Bữa cơm trưa rất phong phú, nhưng giá cũng không đắt, những chuyên gia này cũng không phải là người xa xỉ, la hét thì to nhưng khi ăn thì không có bao nhiêu cả.

Khi tính tiền không phải là Lý Dương trả, mà là Thôi quản lý của Tụ Nhã Trai giành trả, đồng thời hần cũng mời Lý Dương giúp bọn hần xem xét một ít cổ ngọc, Lý Dương suy nghĩ một chút rồi cũng đáp ứng.

Đã rất lâu Lý Dương chưa có xem xét cổ ngọc rồi, xem nhiều cổ ngọc thì năng lực của hần sẽ tăng lên không ít, hần đại gì mà không đi.

Buổi tối Thôi quản lý tiếp tục mời mấy vị chuyên gia ăn cơm nhưng mọi người đều từ chối, thầy Thái còn có việc nên phải trở về, Chu lão thì có người đang chờ ông ở nhà, Mao lão và Bạch Minh cũng có việc, Lý Dương lại muốn sớm một chút đem kết quả ngày hôm nay nói cho Hà lão nên cũng muốn về sớm.

... . .

Vân Nam xa xôi, trong một căn phòng của căn biệt thự mang phong cách châu Âu có một già một trẻ đang ngồi đánh cờ vây.

Người tuổi trẻ hơn hai mươi tuổi, hiện tại hần đang cau mày suy nghĩ chuyện gì đó.

Người lớn tuổi thì đầu đã đầy tóc bạc, chòm râu dài bảy tám li, lúc này ông đang ngồi vuốt cằm nhìn người trẻ tuổi.

-Thầy, con thua rồi

Khoảng 2 phút sau, người trẻ tuổi khẽ thở dài rồi đặt con cờ trở lại chén.

-Lòng của con khôn có ở đây nên thua là chuyện bình thường.

Ông lão lắc đầu nói, nụ cười trên mặt vẫn không thay đổi, ông vẫn như cũ nhìn người trẻ tuổi.

-Thầy, con biết, nhưng không biết vì cái gì mà thời gian gần đây con không thể bình tĩnh được .

Người trẻ tuổi cười khỏ lắc lắc đầu, ánh mắt còn nhìn ra bên ngoài, hẳn đang nghĩ tới một người, một người trẻ tuổi hơn hẳn lại làm cho hẳn bội phục.

-Lòng không tĩnh, Ngọc Cường, tuy rằng con đã chạm tới cảnh giới cao nhất, nhưng con muốn bước vào cảnh giới này thì phải làm cho lòng mình bình tĩnh lại, chỉ có như vậy, con mới có thể chân chính trở thành Phỉ Thúy vương

Ông lão vuốt vuốt chòm râu, người trẻ tuổi thì cười chua xót.

Người trẻ tuổi này chính là Thiệu Ngọc Cường, từ sau khi đại hội ở Bình Châu kết thúc hẳn đã tới ngay nơi này, lúc giải thạch cuối cùng khi đó hẳn đã cảm thấy mình chạm tới cảnh giới kia, cho nên lập tức trở về lãnh giáo.

Dựa theo sự hiểu biết của Phỉ Thúy Vương, Thiệu Ngọc Cường ủa thật là đã chạm tới ranh giới, nhưng chỉ chạm đến chứ chưa thật sự đạt tới cảnh giới này. Có điều nếu Thiệu Ngọc Cường có thể tĩnh tâm vài năm, sau đó tiếp tục nghiên cứu thì tiến vào cảnh giới này chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Đáng tiếc chính là trong lòng Thiệu Ngọc Cường còn có một nút thắt, một cái khúc mắc, đó chính là Lý Dương.

Mỗi lần muốn tĩnh tâm thì cái tên Lý Dương lại hiện ra trong đầu hẳn, từ đó về sau Thiệu Ngọc Cường đã hiểu được muốn thật sự bước vào cảnh giới này chỉ sợ là phải đánh bại Lý Dương một lần, cũng chỉ có đánh bại Lý Dương hẳn mới thật sự có thể trở thành Phỉ Thúy Vương.

Nếu là ngay cả thắng một lần cũng không được thì cả đời này hẳn đừng mong bước vào cảnh giới cao nhất, lại càng thẹn với cái thanh danh Phỉ Thúy Vương mà hẳn đang có.

Kỳ thật, Thiệu Ngọc Cường cũng biết hiện tại mọi người đều đồn đãi hẳn là Phỉ Thúy Vương, mà Lý Dương là ngọc Thánh. Hẳn thấy Lý Dương là Ngọc Thánh là rất phù hợp, nhưng hẳn lại cảm thấy mình chưa đủ trình độ để nhận cái chức Vương này, điểm ấy, Thiệu Ngọc Cường biết rõ hơn so với bất cứ người nào.

Chỉ tiếc là người khác gọi bấy hẳn cũng không làm gì được.

-Thầy, con muốn đi Ruili , đi tham gia cá cược Ruili

Thiệu Ngọc Cường đột nhiên quay đầu lại nhìn ông lão rồi nhỏ giọng nói, hôm nay hẳn có được một tin tức làm cho hẳn sôi trào hẳn lên.

Hôm nay, Lý Dương không ngờ giải ra hai khối Hải Dương Lam, trong đó còn có một khối Băng Chung, điều quá đáng hơn là hai khối Phỉ Thúy này giải ra từ hai khối nguyên thạch nằm trong đồng nguyên thạch rác rưởi, khi tin tức này lọt vào tay Thiệu Ngọc Cường hẳn liền biết Lý Dương đã mạnh hơn.

-Không phải con không muốn tham gia cá cược ở Ruili sao? Vì cái gì hiện tại lại muốn đi?

Ông lão vẫn mỉm cười nhìn Thiệu Ngọc Cường nói, từ vẻ mặt của ông rất khó có thể nhìn ra ông là Phỉ Thúy Vương tiếng tăm lừng lẫy mấy chục năm trước.

Hai mắt Thiệu Ngọc Cường lóe sáng, hẳn từ từ nói: “Cn có cảm giác hẳn nhất định sẽ tham gia cá cược Ruili, nếu hẳn đi con cũng sẽ đi. Con biết hẳn mạnh hơn con, nhưng chỉ cần thắng hẳn một lần là được, nếu không tâm ma trong lòng con sẽ không bao giờ có thể xóa bỏ”

Nụ cười trên mặt ông lão biến mất, ông thở dài nói:

-Ta không phải dối con đi, nhưng sao con có thể xác định được hẳn sẽ tới Ruili?

-Là trực giác của con nói cho con biết, hẳn giống con, hai người đều có tình yêu mãnh liệt với Phỉ Thúy, tuy tính chất của đại hội ở Ruili có chút biến chất, nhưng nó vẫn là hoạt động đồ thạch. Chỉ cần là hoạt động đồ thạch thì hẳn nhất định sẽ tham gia, sau này hẳn có tham gia hay không con không biết nhưng lần này hẳn nhất định sẽ tham gia

Thiệu Ngọc Cường ngồi thẳng người kiên định nói, ông lão yên lặng gật đầu, trong mắt ông hiện ra một tia tán thưởng.

...

Thời gian trôi qua rất nhanh, hôm nay là ngày thứ năm kể từ khi biết xuất xứ của cái nghiên mực, Lý Dương rốt cục cũng rời khỏi Bắc Kinh trở về Minh Dương.

Tần viên trưởng đã rời khỏi Minh Dương, hẳn không ngờ lại ở Minh Dương mười ngày, nghĩ tới điểm này Lý Dương nhận không được có chút lạnh người, vị Tần viên trưởng này cũng là một người kiên nhẫn có sức chịu đựng, thực đáng tiếc chính là những thứ này hẳn rất yêu thích nên không thể chuyển nhượng cho ai được.

Chờ sau khi Lý Dương trăm tuổi, con cháu hẳn không có ai ưa thích đồ cổ, Lý Dương có lẽ hội sẽ quyền chúng ra, nhưng tuyệt đối không phải hiện tại, lúc này mấy thứ này phát huy giá trị trên tay hẳn không kém gì ở Cổ Cung cả.

-Ông, cháu đã trở về

Trở lại tiểu khu, Lý Dương còn chưa về nhà đã trực tiếp đi tới biệt thự của Hà lão, ngoại trừ mang về cái khạp thời Vạn Lịch và Trình Sinh Bát hẳn còn mang về 3 món bảo bối, Lý Dương lại mang về đến đây tam kiện bảo bối, hơn nữa mỗi món đều là vô giá, ngay cả Lý Dương hẳn cũng không nhận được có chút đặc ý.

Hiện tại hẳn giống như là một đứa trẻ lấy được thành tích muốn về nhà khoe với gia đình để gia đình khen ngợi hẳn vậy.

-Trở lại là tốt rồi, thế nào, lần đi Bắc Kinh này thu hoạch rất lớn phải không

Hà lão cười to một tiếng, ông vừa nói như vậy, Lý Dương liền cười đặc ý.

-Đương nhiên, lần này cháu có thu hoạch rất lớn, Hà lão, ngài xem những món bảo bối cháu tìm được nè

Nói tới đây, Lý Dương cũng có chút cảm thán trong lòng, lần này quả thật là thu hoạch không nhỏ, ngoại trừ mấy ón bảo bối này ra hẳn còn có được rất nhiều kiến thức. Hiện tại Lý Dương ra ngoài cho dù không sử dụng năng lực đặc thu cũng không có ai nhìn ra hẳn là người mới tiếp xúc với giới đồ cổ không tới một năm cả

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

354. Chương 354: Lòng Hiếu Thảo

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

“Vĩnh Huy Triều Thần Đồ” của Diêm Lập Bản, “Điền Hoàng Thư Trấn” cùng với cái nghiên mực Thần Long Thần Hồ không trọn vẹn. Tất cả đều lọt vào trong tay của Lý Dương.

Khi bảo bối được lấy ra, Hà lão liền bị thu hút ngay. Hà lão lập tức bước nhanh đến, đầu tiên cầm lấy “Điền Hoàng Thư Trấn” cẩn thận xem xét.

- Không tồi, toàn là những thứ tốt. Tiểu tử cháu đúng là quá may mắn. Ông không có gì để nói.

Hà lão vừa nhìn vừa lắc đầu. Với vận may của Lý Dương ông cũng không nói gì. Khi Lý Dương đi ra ngoài thì nhất định sẽ đem về một thứ tốt nào đó. Nhưng nếu ngày nào đó hẳn đi ra ngoài mà không mang cái gì trở lại thì lúc đó phỏng chừng Hà lão mới cảm thấy ngạc nhiên.

- Quả đúng là quyển sách này. Cháu và nó đúng là có duyên với nhau.

Một lát sau, Hà lão mới khe khẽ thở dài. Lý Dương mỉm cười không nói gì. Hẳn đột nhiên nhớ đến cái lọ thuốc hít. Đây là vật cổ đầu tiên mà hẳn phát hiện ra, và cũng là vật khiến cho hẳn được quen biết Hà lão. Vật phẩm này có ý nghĩa rất lớn.

Nhìn một hồi thì Hà lão mới buông quyển sách xuống, cầm lấy nghiên mực Thần Long Thần Hồ.

- Ông à, cái này phải cần có nước thì mới nhìn ra được. Chúng ta đến phòng sách đi.

- Được, đến phòng sách đi nhìn xem là cái nghiên mực Thần Long Thần Hồ rốt cuộc có bao nhiêu thần kỳ như lời đồn đại.

Hà lão gật đầu. Tất cả mọi thứ rất nhanh được Lý Dương và Lưu Cương mang đi.

Trong phòng sách của Hà lão cũng có mực. Bình thường khi cảm thấy nhàm chán, ông cụ sẽ tự mình cho ra những bản vẽ đẹp. Tuy không phải là thư pháp chân chính nhưng cũng là một dạng như vậy, chứ không giống như Lý Dương khi dùng bút lông để viết thì chẳng khác nào như mèo quào, gà bới.

Đổ nước vào, Lý Dương nhẹ nhàng lắc đều. Rất nhanh, một con hổ và con rồng cử động lên. Hôm nay trời ở Minh Dương đầy mây, hình điêu khắc con rồng và con hổ còn có một màn sương mù bay lên, giống như cười mây lướt gió vậy.

- Tốt, tốt!

Ước chừng hơn mười phút, Hà lão mới hét to lên hai tiếng. Những thứ tốt Lý Dương có ngày càng nhiều. Những thứ trân châu quý giá đó so với những gì mà ông sưu tầm còn quý hơn nhiều. Tâm tình của Hà lão không tránh khỏi có một chút đổ kỵ.

- Ông, cái nghiên mực cổ này đáng tiếc là đã bị hư mất. Trước khi cháu tham gia cá cược Ruili cháu sẽ mang nó qua Trùng Khánh giao cho Tần lão, nhờ ông ấy phục hồi lại giúp.

Lý Dương ngừng lắc, Hà lão gật gật đầu:

- Cũng tốt, Tần lão là người chuyên phục hồi, sửa chữa các nghiên mực bị hư. Giao cho ông ấy thì tuyệt đối không thành vấn đề. Việc cháu đi Ruili ông không có ý kiến phản đối. Nhưng qua bên kia nhất định phải chú ý đến sự an toàn. Ruili giáp giới với Myanmar và tính chất của cá cược Ruili ông cũng đã nghe nói qua. Nhớ kỹ một chút, an toàn là trên hết.

- Ông cứ yên tâm. Cháu sẽ luôn chú ý đến sự an toàn của mình.

Lý Dương cười to, rồi cháu bực “Vĩnh Huy Triều Thần Đồ” cho Hà lão xem qua.

Trong lòng Lý Dương xuất hiện một sự cảm động. Hà lão đã hoàn toàn xem hắn như người trong nhà. Nếu không phải coi là người thân thì sẽ không bao giờ dặn dò này nọ. Nghe qua thì thấy qua loa nhưng thật ra là rất quan tâm.

Qua một hồi lâu, Hà lão mới thở dài thật mạnh. Những món bảo bối của Lý Dương vượt quá sự chờ mong của ông. Nhìn thấy Lý Dương sưu tầm vật ngày càng nhiều, ngày càng tốt thì trong lòng Hà lão có một cảm giác là Trường Giang sóng sau xô sóng trước. Loại cảm giác này không hề khó chịu mà thật sự rất vui mừng.

- Tốt lắm nhưng thật đáng tiếc là cháu xem qua cũng không hiểu lắm. Ông xem cháu có nên tiếp xúc với loại tranh thư pháp này hay không?

Lý Dương một mình đến bên cạnh giá sách, vừa chọn sách vừa nói chuyện với Hà lão. Ánh mắt Hà lão ánh lên sự kinh ngạc rồi lại xuất hiện sự trầm tư.

Hà lão suy nghĩ một hồi rồi mới lắc đầu:

- Tạm thời cứ từ từ. Cháu tiến bộ rất nhanh nhưng vẫn còn nhiều lĩnh vực chưa thông thạo. Việc nghiên cứu tranh thư pháp phải cần một thời gian dài. Nhưng bây giờ chưa phải là lúc để học nó.

- Được rồi, vậy thì cháu chờ!

Lý Dương bất đắc dĩ buông tay. Ở đây thì không còn ai hơn hắn nữa nhưng những lời này lại không thể nói ra. Hà lão đã nói cứ từ từ thì hắn sẽ tiếp tục học thêm về đồ sứ và cổ ngọc. Trước mắt thì những tri thức của Lý Dương đã nhiều nhưng để đạt đến sự chuyên nghiệp thì vẫn còn chưa được.

Sau khi trở lại Minh Dương, Lý Dương cảm thấy rất thoải mái. Sau lễ khai giảng ở trường, Lý Dương nhận được tin cha mẹ hắn sẽ đến Minh Dương. Lý Dương suy nghĩ hiện tại ba hắn là Lý Quân Sơn đang học lái

xe. Chi bằng hẳn mua một cái xe cho ba hẳn. Có xe rồi thì khi ba mẹ muốn đến Minh Dương sẽ càng tiện hơn.

Với cha mẹ, Lý Dương cảm thấy rất áy náy. Sự nghiệp của hẳn đã thành công nhưng hẳn lại ít khi về nhà. Còn không bằng lúc hẳn đi làm công nữa. Lúc đó cứ mỗi tháng ít nhất hẳn về nhà hai lần, không làm cho cha mẹ lo lắng nhiều như bây giờ.

Sau khi nghĩ đến cha mẹ, Lý Dương lại nghĩ đến khối thủy tinh loại huyết mỹ nhân trên tay hẳn. Đây là khối Phỉ Thúy cao cấp mà hẳn đã giải ra được, vẫn chưa làm thành vật trang sức. An Văn Quân đã vài lần gọi điện thoại muốn mua lại món đồ này. Xem ra thì công ty An Thị vẫn chưa hết hy vọng có được khối Phỉ Thúy cực phẩm như thế này.

Sau khi cha mẹ đến đây, Lý Dương quyết định thừa dịp này đem khối Phỉ Thúy ra ngoài gia công. Đáng tiếc là Trần Vô Cực đã không còn làm nữa. Nếu không thì khối Phỉ Thúy này giao cho ông ấy khẳng định ông ta sẽ làm ra vật mà Lý Dương cảm thấy hài lòng.

Cuối cùng thì khối Phỉ Thúy này vẫn là giao cho Hà lão. Hà lão sẽ tìm một người có tay nghề giỏi để gia công.

Lý Dương do dự một chút rồi quyết định chỉ làm ra bốn cái vòng, còn lại thì làm thành dây chuyền. Như vậy thì cam đoan mỗi người trong nhà đều có một món. Không làm vòng tay thì có chút lãng phí nhưng làm dây chuyền thì nó có ý nghĩa hơn. Ít nhất thì người trong nhà đều có thể được lợi.

Thời gian chậm rãi qua đi. Lý Quân Sơn vì chuyện trường học mà trở về. Còn mẹ hẳn thì vẫn lưu lại Minh Dương. Căn biệt thự của Lý Dương ở Minh Dương so với nhà của ba mẹ hẳn thì tiện nghi hơn.

Lúc này đây, Lý Dương đưa cho Lý Quân Sơn một trăm vạn để ông về sửa sang lại nhà cửa. Thật sự thì việc đưa tiền cho Lý Quân Sơn là chủ ý của Hà lão. Hà lão đã nói với ông ấy rằng Lý Dương bây giờ không thiếu tiền. Nếu muốn hẳn tỏ lòng hiếu thảo thì hẳn sẽ không cự tuyệt đâu. Đứa con mình vất vả cả đời. Nay chúng đưa tiền cho mình để mình hưởng phúc thì là điều tất nhiên.

Hà lão đã nói như vậy thì Lý Quân Sơn cũng chẳng phản đối gì. Chỉ có điều trong lòng âm thầm cảm thán. Hai đứa con trai đã lớn, đã đến lúc phải hưởng phúc rồi.

Trong nháy mắt, đã đến tháng chín. Thời tiết tuy vẫn còn nóng bức nhưng đã không còn cái nóng khô hạn như tháng bảy, tháng tám nữa.

Ngày 23 tháng 9, Lý Dương và Lưu Cương đến sân bay Minh Dương.

Hắn đáp máy bay đi Trùng Khánh. Phản ứng của Tần lão so với những gì Hà lão nói còn mạnh hơn nhiều. Từ lúc ông ấy biết được trong tay Lý Dương có viên ngọc Thần Long Thần Hồ đã thất truyền thì thiếu chút nữa đã chạy đến tìm Lý Dương. Nhưng Lý Dương đã nói với ông ấy cứ ở nhà chờ, hẳn sẽ đến Trùng Khánh ngay.

Nhưng cứ cách vài ngày là Tần lão lại gọi điện thoại thúc giục hẳn mau chóng đến Trùng Khánh. Vốn đang định hoãn lại hai ngày nhưng cuối cùng Lý Dương đành phải lên đường đi Trùng Khánh.

Trùng Khánh là một trong bốn thành phố trực thuộc trung ương của Trung Quốc. Đây là nơi có nhiều núi, nhiều sông tạo nên một thành phố trên núi.

Cũng bởi vì như thế mà Trùng Khánh còn là một trong những thành phố núi được nhiều người khen ngợi nhất.

Đây là lần đầu tiên Lý Dương đến Trùng Khánh nhưng hẳn đã rất có ấn tượng với Trùng Khánh từ lâu, nhất là khi xem qua một bộ phim có một màn mà Lý Dương còn nhớ mãi.

Hiện tại thì Lý Dương không nhớ rõ tên nhân vật, chỉ biết rằng khi hai người dừng xe nói chuyện phiếm nhưng xe của nhân vật đó lại trượt xuống, khiến tông vào một chiếc xe đang đi trên đường, lại còn bị chủ của chiếc xe đó đòi tiền nữa.

Mỗi lần nghĩ đến điều này, Lý Dương cảm giác rất tức cười. Chuyện xưa có thật hay không thì hẳn không biết nhưng những hình ảnh trên phim đã cho hẳn những hiểu biết nhất định về thành phố xây dựng trên

núi này. Sẽ có không ít chuyện tình cờ như vậy xảy ra.

Tại sân bay Trùng Khánh, một già một trẻ đang lo lắng đứng đợi.

Ông cụ dĩ nhiên là Tần lão. Ông biết hôm nay Lý Dương sẽ đến nên rốt cuộc chờ không được, liền sai cô cháu gái lái xe chở ông đến sân bay. Hai người chờ cũng được nửa tiếng rồi.

- Ông à, ông cũng thật là. Ở nhà chờ không tốt sao, sao lại còn muốn đích thân chạy đến đây?

Cô gái bên cạnh Tần lão khoảng 22,23 tuổi. Lúc này cô gái dường như muốn tập trung hết tất cả sự oán giận của mình lên người chưa đến là Lý Dương. Vốn hôm nay cô có chương trình ca nhạc mà cô yêu thích. Nhưng lại bị tên Lý Dương này phá hỏng mất. Lý Dương cũng thật là, sớm không đến, muộn không đến, lại đến vào ngày hôm nay.

- Đừng nóng, đừng nóng, cháu không hiểu gì cả.

Tần lão lo lắng nhìn ra cửa đón, lắc lắc đầu. Đối với những thế hệ trước, đối với việc sưu tầm đồ cổ có một loại tình cảm đặc biệt. Mà tình cảm này Lý Dương đang mang đến.

- Con không hiểu. Sức khỏe của ông vốn không được tốt mà...

- Đến rồi!

Cô gái còn chưa dứt lời thì Tần lão đã bước về phía trước. Lý Dương và Lưu Cương đang bước ra khỏi cửa đón. Mới vừa ra thì đã nhìn thấy một ông cụ đầu bạc đang bước về phía bọn họ.

- Tần lão, sao ngài lại tự mình đến đây?

Lý Dương hốt hoảng bước lên phía trước. Hai người đã gặp qua nhau ở đại hội trao đổi nên cũng không xa lạ lắm.

- Vừa lúc ở nhà không có việc gì nên đến đây đón mọi người. Chúng ta lên xe về trước đi rồi nói chuyện sau.

Tần lão cao hứng nói. Nhìn thấy Lý Dương thì cũng tương đương với việc được thấy cái mà ông đang chờ mong. Nhưng giờ phút này ông cũng không tỏ ra nóng vội.

Xe của Tần lão là một chiếc xe BMW màu trắng. Bên trong đều có vật trang trí của con gái. Trước khi lên xe, Tần lão liền giới thiệu cháu gái của mình cho Lý Dương. Nhưng chắc có lẽ vì đang buồn bực hân mà cháu gái của Tần lão tỏ ra không thích hân. Điều này khiến Lý Dương không hiểu vì sao.

- Có mang món đồ đó theo không?

Trên xe, Tần lão cũng không còn gì rụt rè, vội hỏi Lý Dương một câu. Hân lập tức gạt đầu, rồi lấy từ trong túi ra cái nghiền mực cổ. Ngoài ra còn có hai miếng hồng nữa. Những thứ này đều được mang đến để Tần lão có thể phục hồi được hay không.

Khi thấy nó, Tần lão lập tức mở ra, cháu nghiền mực cổ đặt trước mặt, cẩn thận quan sát. Tần lão vừa nhìn vừa cảm thán, còn không ngừng gạt đầu:

- Tốt, tốt lắm, không sai. Theo cách chạm trổ này thì rất giống với nghiền mực Thần Long Thần Hồ như trong truyền thuyết.

Duy Linh

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

355. Chương 355: Taxi

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Cháu gái Tần lão lái xe nhưng cũng không nhanh không chậm. Chưa đến nửa giờ thì bọn họ đã tiến vào trong khu biệt thự, cuối cùng dừng trước cửa một căn biệt thự rất lớn.

Sau khi xuống xe, Lý Dương cảm thấy rất kinh ngạc.

Lý Dương và Lưu Cương dưới sự tiếp đón của Tần lão tiến vào bên trong căn biệt thự. Con trai của Tần lão là thương nhân ở Trùng Khánh. Bản thân Tần lão cũng có những khoản tiền tích góp của mình. Nhìn chung thì điều kiện sống của các vị chuyên gia đều rất tốt.

Kỳ thật thì Lý Dương đã sớm biết điều này. Giá trị con người của các chuyên gia đều rất cao.

Hà lão thì không cần phải nói. Bạch Minh và Mao lão tuy rằng có thấp hơn một chút nhưng cũng thuộc vào hàng khá giả. Nếu không thì Bạch Minh cũng không có khả năng mở được viện bảo tàng với một lần trả duy nhất là sáu mươi vạn.

Đồ cổ là nghệ thuật nhưng tiền tài cũng rất quan trọng. Trong cái thời đại mà con người sưu tầm những vật phẩm tốt thì phải có mối quan hệ chặt chẽ với tiền. Nếu không có tiền thì chuyện gì cũng không làm được.

Hà lão luôn động viên Lý Dương kiếm tiền. Nếu không có tiền mà khi yêu thích một vật gì thì chỉ có thể đổ mắt mà ngó sông thôi. Mà người có bản lĩnh thì lại càng đáng sợ. Bọn họ hội tụ rất nhiều điểm quan trọng. Một khi đã đi vào con đường này thì sẽ không còn cơ hội để rút lui.

Hà lão ngay từ đầu đã rất coi trọng Lý Dương. Ông nói như vậy cũng không phải là không có đạo lý.

Về đến nhà, Tần lão liền mang đồ vật này vào phòng sách, tự mình thử nghiệm nghiệm mực thần kỳ này, để cháu gái mình tiếp đãi Lý Dương.

Nhưng cháu gái của Tần lão cũng sắp xếp xong phòng nghỉ cho Lý Dương và Lưu Cương rồi bỏ ra ngoài, sau khi bảo Lý Dương nghỉ ngơi cho khỏe. Lúc này thì Lý Dương cũng đành chịu.

Nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, ngồi máy bay lâu như vậy thì cũng mệt người.

Hai ngày sau, Lý Dương tạm biệt Tần lão, sau khi để lại nghiệm mực cho Tần lão để ông ấy từ từ phục hồi. Ruili đổ bàn sắp diễn ra và hẳn không muốn bỏ qua cơ hội này.

Ruili nằm ở phía tây tỉnh Vân Nam, giáp giới với Myanmar.

Ruili là một thành phố cảng nổi tiếng. Lý Dương cũng không biết nhiều về nó. Cái mà Lý Dương biết nhiều nhất cũng chỉ là Ruili đổ thạch.

Trong giới ngọc thành mà nói thì Ruili giống như một địa phương tập trung rất nhiều bảo vật. Nơi này có rất nhiều cửa hàng bán nguyên thạch. Số lượng nguyên thạch hàng năm được bán qua Myanmar chủ yếu là từ Ruili. Do đặc thù của vị trí địa lý đã tạo nên nền văn hóa đổ thạch ở nơi đây.

Ngoài các cửa hàng bán nguyên thạch thì các thương nhân nguyên thạch cũng chiếm một vị trí quan trọng ở Ruili.

Cả nước có đến hơn một nửa thương nhân nguyên thạch đến từ Ruili. Bọn họ không đổ thạch nhưng kinh doanh đổ thạch. Mỗi lần địa phương khác có hoạt động gì bọn họ đều chạy đến. Bình Châu công bàn, Nam Dương tụ thị càng không thể thiếu sự có mặt của bọn họ.

Những thương nhân nguyên thạch thường mang theo cả gia đình. Chỗ nào cần thì họ đến. Sau khi xong thì họ lại trở về.

Máy bay đáp xuống sân bay Đức Hoành. Người từ Trùng Khánh đến đây cũng không ít. Trên máy bay, Lý Dương chú ý đến một vài người đang thảo luận về đổ thạch, phỏng chừng cũng đến tham gia Ruili đổ bàn.

Máy bay đáp xuống, Lưu Cương lập tức mở bản đồ ra. Lần đến Ruili này hoàn toàn khác với đi Bình Châu. Tư Mã Lâm, Trịnh Khải Đạt đều không đến. Còn Lý Dương thì lần đầu tiên đến đây.

Lúc trước thực thi nhiệm vụ, Lưu Cương cũng đã từng đến đây hai lần nhưng đều đi ngang qua chứ không dừng lại. Cho nên anh ta cũng không có ấn tượng gì sâu đậm đối với Ruili.

- Lý ca, chúng ta thuê một cái xe trước nhé?

Nhìn bản đồ, Lưu Cương lập tức nói với Lý Dương. Ruili quá xa, còn bọn họ thì không có khả năng lái xe đến đây. Nhưng nếu không có xe cũng như không có phương tiện nào thì taxi chính là một lựa chọn không tồi.

- Được, trước hết thuê một chiếc xe, tốt nhất thuê ở một công ty lớn.

Cất bản đồ, hai người trực tiếp gọi xe taxi đi Đức Hoàn Châu. Đức Hoàn Châu là một châu tự trị tỉnh Vân Nam nhưng thoạt nhìn thì vẫn còn những kiến trúc kiểu cũ hơn so với Minh Dương.

Công ty taxi cũng không xa. Nhưng đến nơi thì Lý Dương và Lưu Cương đều choáng váng. Tất cả xe nơi đây đều đã được thuê hết. Một ngày nay, người từ bên ngoài đến tham gia Ruili đổ bàn không ít. Người nghĩ đến taxi không chỉ có một mình Lý Dương. Đại hội đổ bàn chưa bắt đầu nhưng tất cả ô tô của công ty taxi đã được thuê hết.

- Hai vị ông chủ, nhìn bộ dạng của hai người chắc chắn là đến tham dự Ruili đổ bàn và là đến lần đầu tiên?

Đã không còn ô tô cho thuê nhưng người nhân viên của công ty taxi cũng không tỏ ra sốt ruột, lại còn cười ha hả tiến lên hỏi chuyện Lý Dương và Lưu Cương.

Lý Dương gật đầu nói:

- Làm sao mà anh biết được?

- Vừa nhìn thấy thì đã đoán ra ngay. Những người trước đây gọi điện thoại đến công ty taxi, trước thì chào hỏi, sau thì đặt tiền đặt cọc. Còn hai người thì không giống như vậy, lại trực tiếp đi đến.

Người nhân viên nở nụ cười, còn đem ra hai cái ghế, mời Lý Dương và Lưu Cương ngồi xuống.

Nhìn trời bên ngoài, Lý Dương bất đắc dĩ ngồi xuống trước. Hôm nay thuê không được xe thì việc đến Ruili sẽ có chút khó khăn. Chỉ sợ là phải lưu lại Đức Hoàn Châu một ngày.

- Sự thật thì ngài cũng đừng quá lo lắng. Tuy rằng công ty chúng tôi không có xe nhưng không có nghĩa là chỗ khác không có xe.

Người nhân viên kia lại nở nụ cười thần bí. Lý Dương và Lưu Cương nhìn thoáng qua đã có sự nghi hoặc. Nếu có xe thì sao lúc này không nói, lại còn làm ra vẻ thần bí chi nữa.

- Khụ, khụ!

Người nhân viên ho nhẹ hai tiếng, tiếp tục nói:

- Hai vị ông chủ, hai người đều là lần đầu tiên đến tham dự cá cược Ruili, do đó càng cần đến một người dẫn đường. Nếu có người quen thuộc địa bàn thì không chỉ giảm bớt cho hai người rất nhiều phiền toái mà nói không chừng còn có thể giúp hai người tiết kiệm được tiền. Mọi người nói có đúng không?

Lý Dương sững sốt một chút, lập tức hỏi:

- Dẫn đường? Ý của anh là chúng tôi phải thuê cả người lẫn xe à?

Người nhân viên phấn khích la lên:

- Đúng rồi, vừa nhìn thì đã biết ông chủ đây là người khôn khéo rồi. Tôi biết một người có xe, mà còn là chiếc xe độc nhất. Nếu như ngài muốn mang theo người thì cậu ta có thể đi theo hai người để lái xe, đồng thời cũng kiêm luôn nhiệm vụ bảo vệ. Giá cả không cao đâu, rất phải chăng.

- Giá không cao thì là bao nhiêu tiền?

Lý Dương cười khê, lắc đầu hỏi một câu.

- Giá thuê cả người lẫn xe là một ngàn đồng một ngày. Nhưng tiền xăng thì hai người phải chịu. Hai vị ông chủ xem như thế nào?

- Một ngàn đồng thì không thành vấn đề nhưng làm sao tôi biết người đó có năng lực chứ. Vừa lái xe, vừa dẫn đường lại vừa kiêm luôn bảo vệ. Nếu như cái gì anh ta cũng không được thì coi như một cho chúng tôi rồi.

Lý Dương lại hỏi nhưng người nhân viên lại cảm thấy rất hưng phấn:

- Điểm ấy thì ngài cứ yên tâm, tôi có thể đảm bảo người bạn này của tôi tuyệt đối có thể làm được tất cả các điều đó.

- Được rồi, không cần anh đảm bảo. Anh cứ gọi anh ta đến là được rồi. Một ngàn đồng, chúng tôi đồng ý.

Lý Dương đột nhiên khoát tay. Với bọn họ thì điều quan trọng trước mắt là phải có xe. Có xe và không xe là hai điều khác nhau. Giá một ngàn một ngày không quan trọng, có thể nằm trong khả năng của Lý Dương. Nếu hần tùy tiện giải tăng một khối Phỉ Thúy thì hần có thể thuê xe được trong vòng một năm.

- Được, xin ngài chờ cho một lát, tôi gọi cậu ấy đến ngay.

Người nhân viên cao hứng đứng lên, đi sang một bên gọi điện thoại. Lý Dương thì không nghe ra anh ta nói cái gì nhưng Lưu Cương thì lại nghe được một ít. Đại khái là người này gọi điện thoại gọi bạn mình về. Giá một ngày là ba trăm đồng. Cũng khó trách sao người nhân viên này lại có vẻ tích cực như vậy.

Một ngày ba trăm, chờ sau khi hoạt động chấm dứt thì phải mất gần mười ngày. Y động mồm động mép giới thiệu mà có thể kiếm được ba ngàn đồng. Phỏng chừng còn cao hơn tiền lương của anh ta.

- Hai vị ông chủ, tôi đã gọi cho bạn tôi rồi. Anh xem có nên đặt cọc trước hay không?

Chỉ trong chốc lát, người nhân viên vội chạy đến, nở nụ cười nịnh, xoa xoa ngón tay cái nói với Lý Dương.

- Tiền đặt cọc không thành vấn đề nhưng hãy cho chúng tôi thấy xe và người trước đã.

Lưu Cương lên tiếng trả lời thay cho Lý Dương.

- Ngài yên tâm, chúng tôi ở đây làm sao mà trốn được. Xe không đến thì chúng tôi sẽ bồi thường lại tiền đặt cọc cho ngài.

Người nhân viên lập tức vỗ ngực. Nhìn bầu trời bên ngoài, Lý Dương cũng không muốn tiếp tục so đo với y, trực tiếp lấy ra ba nghìn đồng đưa cho y xem như là tiền đặt cọc.

Đếm tiền, người nhân viên kia càng có vẻ cao hứng hơn. Không đợi Lý Dương thúc giục, y liền gọi điện thoại lại cho người bạn kia.

Hơn hai mươi phút sau, xa xa xuất hiện một chiếc xe. Nhìn chiếc xe này Lý Dương và Lưu Cương đều sững sốt một chút.

- Lão Dương, lão Dương mau đến đây.

Khi chiếc xe lại gần, người nhân viên liền vội vàng ngoắc lại. Lý Dương và Lưu Cương cười khổ trong lòng. Chiếc xe vừa đến là một chiếc xe bánh mì cũ nát. Loại xe như vậy ở Minh Dương rất nhiều. Nhiều nhất là hai trăm đã có thể thuê trọn một ngày. Một ngàn đồng, xem ra thì bọn họ đã bị hố rồi.

Lưu Cương xem ra cũng hiểu được. Với ba trăm tiền thuê mỗi ngày thì người này cũng sẽ đồng ý. Chiếc xe này ở thị trường là một trăm đồng một ngày. Có được bảy trăm một ngày thì nếu đổi thành Lưu Cương thì anh ta cũng đồng ý.

- Lý ca, không thì chúng ta từ chối?

Lưu Cương nói một câu. Người trên xe đã nhảy xuống. Lý Dương sau khi nhìn người lái xe, suy nghĩ một chút rồi lại lắc đầu.

- Thôi đi, nếu xe đã đến đây thì cứ dùng nó. Chỉ cần không xấu và có thể chạy được thì là được rồi. Tôi cũng không phải là người hờ cái gì cũng đều phải chịu theo đâu.

Người lái xe khoảng chừng hai mươi bảy tuổi, cao một thước tám lăm, nặng hơn tám mươi kg. Hơn nữa vừa nhìn thì đã biết là người thật thà. Ít nhất thì Lý Dương cũng cảm thấy hài lòng với người lái xe.

Lưu Cương thì không để ý nhiều như vậy. Xe gì thì y cũng có thể ngồi. Chỉ sợ là trong khoảng thời gian này Lý Dương vẫn ngồi xe tốt nên cảm thấy không quen. Nhưng nếu Lý Dương đã đồng ý thì Lưu Cương cũng không phản đối.

Với loại xe như vậy thì Lưu Cương cũng còn có một nguyên nhân khác. Nơi này giáp giới với Myanmar. Do đó những thương nhân Myanmar buôn lậu cũng có ở trong này. Vì thế xe càng xấu thì lại càng an toàn. Ruili đồ bán tập trung mọi thành phần trên khắp cả nước. Lưu Cương chỉ sợ Lý Dương sẽ gặp điều gì bất lợi mà thôi.

Hai người bọn họ liền lên xe. Chất lượng của chiếc xe dĩ nhiên là không tốt rồi.

- Anh tên gì?

Lý Dương sau khi lên xe liền liếc mắt đánh giá người lái xe một cái. Ấn tượng đầu tiên về người lái xe này vẫn không sai.

- Xin chào, tôi tên Dương Chí Cương.

Chàng thanh niên giờ bàn tay có chút bần thủ nói. Tuổi của anh ta không lớn, thanh âm cũng rất thoi. Hơn nữa Lý Dương phát hiện trên tay anh ta có rất nhiều vết chai, tuyệt đối là người lao động vất vả quanh năm.

Duy Linh

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

356. Chương 356: Có Người Giải Ra Thủy Tinh Chủng

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Xe của Dương Chí Cương được Lý Dương thuê lại. Với chiếc xe này thì hắn cũng không để ý trong lòng cho lắm.

Ngược lại, Lý Dương còn có một cảm giác thân thiết ở trong lòng. Hắn nhớ lại khi mình mới có bắt đầu học lái xe, anh trai Lý Thành đã cho Lý Dương mượn chiếc xe bánh mỳ để thực tập. Chiếc xe đầu tiên mà Lý Dương tập lái đó chính là chiếc xe loại này.

Tính cách và bộ dạng của Dương Chí Cương cũng không khác biệt lắm. Đây là một người rất thật thà. Sau khi Lý Dương thuê xe thì liền lập tức chở hắn đến Ruili và cũng không hỏi gì nhiều.

Chiếc xe vang lên âm thanh thật lớn. Lý Dương từ nhỏ đã sống cuộc sống bình dân nên không để ý. Còn Lưu Cương thì khỏi phải nói. Lúc còn trong quân ngũ thì tạp âm mà anh ta nghe được còn lớn hơn tiếng ồn của máy bay trực thăng. Tiếng ồn của chiếc xe này chỉ giống như mưa bụi mà thôi.

U...u!

Lý Dương lấy ra chiếc điện thoại. Chiếc điện thoại đang ở chế độ rung và Lý Dương cũng không có thay đổi lại. Đôi khi chế độ rung lại tiện hơn là dùng nhạc chuông.

Nhìn dãy số hiện lên trên màn hình, Lý Dương có chút sửng sốt. Là em họ của Hà Kiệt Ngô Độ gọi đến. Lần trước ăn cơm, Lý Dương và Ngô Độ đã trao đổi số điện thoại với nhau.

- Lý Dương, khi nào thì anh quay trở về Bắc Kinh?

Khi hắn mở máy nghe, bên kia đã truyền đến giọng nói vội vàng của Ngô Độ.

- Tôi vừa mới đến Vân Nam, chắc chưa quay về Bắc Kinh được đâu. Mà có chuyện gì à?

Đầu dây bên kia im lặng vài giây, sau đó thì giọng nói của Ngô Độ có vẻ nóng nảy:

- Vân Nam, vậy ra anh đi Ruili à? Sao anh không gọi tôi chứ?

Lý Dương vỗ mạnh đầu. Vị đại thiếu gia này đã từng nói qua với mình là y cũng muốn đến Ruili để tìm hiểu một chút. Sau khi quay về Minh Dương thì Lý Dương đã quên bống vụ này. Trong tiềm thức của Lý

Dương thì Ngô Độ lúc ấy chỉ thuận miệng nói cho vui. Dù sao thì cũng mới tốt nghiệp, tinh lực còn tràn đầy nên thường hay muốn đi chỗ này chỗ nọ.

- Thành thật xin lỗi, tôi có việc đến Trùng Khánh rồi từ đó trực tiếp qua đây luôn, chứ không về Bắc Kinh. Cho nên không thể gọi cậu được.

Lý Dương nói có chút ngưng ngừng. Mặc kệ nói như thế nào thì hắn cũng là người thất hứa.

- Đừng nói nữa, ngày mai tôi sẽ đến đó. Lúc đó anh ở Ruili chờ tôi là được rồi.

Ngô Độ nói xong liền tắt điện thoại.

Lý Dương lắc đầu bất đắc dĩ, rồi tắt máy điện thoại. Dương Chí Cương luôn lái xe an toàn. Chiếc xe bánh mỳ này thoạt nhìn thì cũ nát nhưng bên trong lại rất sạch sẽ. Điểm này làm cho Lý Dương cảm thấy rất hài lòng.

Hai tiếng sau, bọn họ đến Ruili. Lưu Cường liền thuê một khách sạn. Bọn họ không tiếp tục đi nữa mà ở lại dùng cơm.

Khách sạn này không tồi, nhưng đáng tiếc là khách sạn đã muốn hết phòng nên bọn họ không thể thuê nhiều phòng cùng một lúc được.

- Không có việc gì, ông chủ. Tôi ngủ ở trên xe là được rồi.

Khi nghe không còn nhiều phòng, Dương Chí Cương có vẻ như không để ý nhiều, mở miệng cười, rồi chỉ ra bên ngoài ô tô.

- Không được, bây giờ ban ngày thì nóng ban đêm thì lạnh. Ngủ trên xe không tiện đâu. Chúng ta ra bên ngoài tìm xem còn khách sạn nào khác không.

Lý Dương lập tức lắc đầu, trong lòng lại cảm thấy thích anh chàng lái xe chất phác này. Tiền thuê một ngàn một ngày tuy hơi cao nhưng có người lái xe an toàn cũng tốt. Với Lý Dương mà nói tiền ít tiền nhiều cũng không quan trọng. Quan trọng là an toàn và thoải mái.

- Vậy được rồi!

Dương Chí Cương cũng không phản đối. Lý Dương cũng không cho anh ta lái xe. Ba người liền rời khỏi khách sạn. Lần này Dương Chí Cương đi đằng sau Lý Dương và Lưu Cường, giống như người hầu hoặc vệ sĩ vậy.

Liên tục hỏi hai khách sạn và một nhà nghỉ đều không còn phòng trống. Điều này làm cho Lý Dương đau đầu. Hắn lại nghĩ đến ngày mai khi Ngô Độ đến đây, biết không còn phòng nghỉ khách sạn thì cậu ta sẽ phản ứng như thế nào. Chỉ sợ là nổi giận đùng đùng rồi bỏ đi.

Đi hết mấy con phố nhưng vẫn không tìm được phòng trống. Ruili đồ bàn chỉ còn vài ngày là diễn ra. Những người từ bên ngoài vào Ruili vẫn còn rất nhiều. Cho dù không có tới thì cũng đã đặt phòng trước rồi. Lúc này thì làm sao còn phòng trống chứ.

- Ông chủ, không cần phải đi nữa. Tôi ngủ trên xe là được rồi.

Dương Chí Cương lại nói một câu. Kỳ thật thì anh ta cũng hiểu được, lúc này muốn tìm được phòng trống ở Ruili thì rất khó. Đáng tiếc là anh ta đi gấp nên không mang theo chăn. Nếu không thì ngủ trên xe một chút cũng không thành vấn đề.

- Chúng ta đến phía trước thêm một chút. Nếu không được thì chúng ta trở về.

Lý Dương thở dài. Đã đi qua mấy con phố nhưng cũng không uống công. Ít nhất thì hắn cũng đã có những ấn tượng ban đầu ở Ruili.

Lúc còn ở Bình Châu, Lý Dương đã từng nghe nói qua. Ruili khắp nơi đều bán nguyên thạch. Sau khi đến Ruili, Lý Dương mới phát hiện rằng những thông tin vĩa hè đó quả thật không nên tin.

Đi suốt mấy con phố, những tiệm bán ngọc đúng là không ít. Nhưng cửa hàng thì lại quá ít ỏi. Hơn nữa những cửa hàng nguyên thạch đều làm ra đồ giả. Thoạt nhìn rất giống Lão Trường Khẩu nhưng thật sự toàn là đồ giả.

Nhưng ngẫm lại Lý Dương cũng có thể hiểu được. Ruili là một thành phố cảng lớn. Phỉ Thúy chính là vật phẩm nhập khẩu nhiều nhất. Nhưng cũng còn những mặt hàng khác như chất đốt, quần áo, đồ dùng gia dụng, vật dụng hàng ngày...được nhập khẩu vào. Như thế nào lại cho rằng toàn bộ thành phố đều là đồ thạch.

Ruili không lớn, đi chừng thêm một lát là đã ra vùng ngoại thành.

Cửa hàng bán nguyên thạch đột nhiên nhiều ra. Vừa mới chuyển qua một con phố thì Lý Dương liền thấy ba cửa hàng. Càng đi về phía trước thì cửa hàng bán nguyên thạch lại càng nhiều.

Điều này làm cho Lý Dương rất ngạc nhiên. Hắn quay đầu lại nhìn rồi lại lắc đầu cười.

Người ta gọi Ruili là thành phố đồ thạch. Đương nhiên những cửa hàng bán nguyên thạch phải rất nhiều, tạo nên thành những con phố chuyên bán nguyên thạch. Nếu không có cửa hàng nguyên thạch thì mới là lạ.

Những cửa hàng này không giống như ở Nam Dương hay Bình Châu. Ở Nam Dương hay Bình Châu thì đa phần là các cửa hàng bán đồ bằng ngọc. Còn ở đây thì tất cả đều là đồ thạch.

Con phố tập trung rất nhiều cửa hàng. Nơi đây tập trung đủ loại nguyên thạch, chỉ có một số ít Phỉ Thúy. Còn về Phỉ Thúy thành phẩm thì rất ít.

Sau này Lý Dương mới biết được, đa phần Phỉ Thúy thành phẩm đều nằm ở khu du lịch bên kia. Bên kia các cửa hàng về ngọc rất nhiều. Bên này thì có thể nói là trung tâm của đồ thạch chuyên nghiệp và cũng là nơi bán sỉ nguyên thạch.

Trên đường đi cũng có một cái khách sạn. Lý Dương vào hỏi nhưng vẫn không còn phòng trống. Điều này làm cho Lý Dương có chút bất đắc dĩ.

Từ một khách sạn đi ra, Lý Dương liền phát hiện nơi gần đó có mấy cửa hàng bán nguyên thạch liền vội vàng bước đến. Một lát sau, càng có nhiều người từ trong một cửa hàng đi ra. Tất cả đều rất vội vàng, thậm chí còn có người chạy.

- Lại có người giải thạch tảng.

Dương Chí Cương đột nhiên nhếch miệng cười, trên mặt còn có chút hâm mộ.

Lý Dương giật mình, bật thốt lên:

- Làm sao mà anh biết được?

- Nơi này tôi đã đến rất nhiều lần. Trước kia thường xuyên có người giải thạch. Nếu như không phải giải ra ngọc tảng giá thì căn bản không có nhiều người xem đến vậy. Cho nên tôi có thể khẳng định nhất định là đã có người giải ra ngọc tảng giá.

Dương Chí Cương vừa nói xong đã dùng tay ngăn một người vừa mới băng ngang qua bọn họ, dùng ngôn ngữ địa phương hỏi vài câu.

Thứ ngôn ngữ địa phương này Lý Dương nghe không hiểu nên chỉ có thể nhẫn nại chờ đợi.

Nói vài câu, người kia lập tức đi ngay. Dương Chí Cương lúc này mới quay đầu lại nói với Lý Dương:

- Phía trước không xa, tại nhà của Triệu gia, có người đã giải ra được một khối thủy tinh. Những người này đều nghe bạn của mình gọi điện thoại thông báo nên mới vội vàng đến đây.

- Thủy Tinh Chủng?

Lý Dương sửng sốt một chút, há hốc miệng ra, đột nhiên quay đầu lại nhìn theo hướng của những người này.

Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng chính là loại Phỉ Thúy cao cấp nhất. Những loại Phỉ Thúy bình thường đều không thể sánh bằng. Năm nay, ở Nam Dương, có rất nhiều các chuyên gia đồ thạch và thương nhân đồ thạch nhưng cũng chỉ có duy nhất Lý Dương là giải ra khối đó mà thôi.

Tại Bình Châu, nơi diễn ra việc trao đổi nguyên thạch nổi danh nhất trong cả nước, cũng chỉ có năm khối Thủy Tinh Chung được giải ra. Đây có thể nói là thành tích tốt nhất từ trước đến nay.

Ai cũng không nghĩ đến, bọn họ vừa mới đến Ruili được một giờ thì đã nghe có người giải ra được Thủy Tinh Chung. Giờ phút này Lý Dương cảm thấy rất chấn động.

Dương Chí Cương thì tính tình thật thà nhưng cũng không phải là người ngu dốt. Bởi vì anh ta đã từng phục vụ qua rất nhiều chuyên gia đồ thạch, nhìn bộ dạng của Lý Dương thì đã biết ý tưởng trong lòng hắn, liền cười ha hả hỏi:

- Ông chủ, tôi biết chỗ đó, có muốn đi tham quan không?

- Được, tôi cũng muốn xem qua.

Lý Dương lập tức gật đầu. Phỉ Thúy Thủy Tinh Chung, chỉ sợ là chính hắn cũng chưa giải ra được. Cho nên Lý Dương cũng muốn đi xem qua một chút. Chỉ cần là người yêu thích đồ thạch, yêu thích Phỉ Thúy thì không bao giờ cự tuyệt lại được sự hấp dẫn của Thủy Tinh Chung.

Lúc này Lý Dương mới hiểu được tại sao có nhiều người chạy đến như vậy. Nghe được tin tức có Thủy Tinh Chung thì có người trụ lại được chắc không nhiều, trừ phi là người không yêu thích nó.

Nghe Lý Dương đồng ý, Lưu Chí Cương liền dẫn Lý Dương và Lưu Cương đi theo những người kia. Một lát sau, bọn họ nhìn thấy một cánh cửa sắt cũ. Lúc này cánh cửa sắt được mở ra. Bên trong có rất nhiều người, còn bên ngoài thì có không ít người đang tiến vào bên trong.

Phía trên của cánh cổng sắt còn có những dòng chữ màu đỏ thẫm” Cửa hàng giải thạch Triệu Thị”

- Triệu gia ở Ruili rất có danh. Trên đường chuyên đồ thạch tổng cộng có sáu cửa hàng, trong đó có hai cái thuộc nhà Triệu gia rồi.

Dương Chí Cương nhẹ giọng giới thiệu. Anh ta là lái xe, đồng thời cũng là hướng dẫn viên, có nghĩa vụ giải thích mọi việc cho Lý Dương. Đây cũng là công việc của anh ta. Trước kia đã làm qua rất nhiều lần nên cảm thấy rất quen thuộc.

- Sáu cửa hàng giải thạch?

Lý Dương hơi sửng sốt, lập tức gật đầu. Con phố thoạt nhìn thì không lớn nhưng có đến sáu cửa hàng giải thạch. Xem quy mô của cửa hàng trước mắt này xem thì biết những cửa hàng còn lại sẽ không nhỏ. Rất khó tưởng tượng một nơi cũ nát như vậy lại có thể có được nhiều cửa hàng giải thạch đến như vậy.

Nhưng Lý Dương cũng không cần phải lo lắng suy nghĩ gì cả, Bọn họ chỉ cần tìm người đã giải ra được Thủy Tinh Chung mà thôi. Bên dưới mái hiên che nắng có ít nhất hai trăm người đang tụ tập, còn có rất nhiều người bên ngoài muốn hướng vào bên trong.

Tìm được nơi cần đến, bước chân Lý Dương lập tức nhanh hơn. Hiện tại người ở bên kia rất nhiều, nếu có đến thì cũng chưa chắc nhìn được người giải thạch bên trong.

Duy Linh

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

357. Chương 357: Thủy Tinh Chung Hơn Trăm Triệu

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Phía dưới mái che có sáu cái máy giải thạch. Hiện tại thì năm máy giải thạch đều bỏ không. Tất cả mọi người đang tập trung vào một cái máy giải thạch bên phía tay trái.

Một vài nhân viên công tác lại lo lắng, che cho những cái máy giải thạch khác. Hiện tại những người từ bên ngoài vào không ít, bọn họ chỉ sợ là có ai lấy mất mấy cái máy giải thạch.

Vừa che cho mấy cái máy giải thạch nhưng thật ra bọn họ rất nôn nóng. Bên trong đã có người giải ra được Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng. Bọn họ làm việc tại cửa hàng giải thạch này, trong một năm cũng chưa gặp được một lần Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng. Nếu không phải bởi vì canh mấy cái máy giải thạch thì bọn họ đã sớm vào bên trong để xem giải thạch rồi.

Nhưng không canh thì không được. Nếu chỉ có một hai người thì không sao nhưng nhiều người thì rất là phiền toái. Nếu có quá nhiều người vào thì mấy cái máy giải thạch này có nguy cơ bị bê đi mất.

Khi Lý Dương đến nơi thì bên ngoài đã đông người, còn có người liều mạng cố len vào trong. Nhìn thấy vậy Lý Dương không khỏi có chút ngẩn người.

Đã có rất nhiều người vây quanh như vậy nhưng bên ngoài vẫn không ngớt người chạy đến. Điều này làm cho Lý Dương cảm thán trong lòng.

Thủy Tinh Chủng có một ma lực rất hấp dẫn khiến cho mọi người không ai kềm lòng được.

Lúc này, Lý Dương mới hiểu được cảm nhận của những người xung quanh khi chứng kiến mình giải thạch. Trách không được, trước kia mỗi lần giải ra Phỉ Thúy tốt thì đều phải đi qua ba lớp. Bên trong ba lớp đó hẳn có thể yên tâm mà giải thạch.

Lý ca, ta không vào xem được rồi.

Lưu Cương cười khổ một tiếng. Trên mặt y lúc này cũng thể hiện một sự sợ hãi. Thường xuyên đi với Lý Dương nhưng bây giờ lại có một cảm giác khác.

- Vẫn còn một cách khác!

Lý Dương nhìn xung quanh. Sự thật thì hẳn cũng không nôn nóng lắm. Với khoảng cách này thì hẳn có thể sử dụng năng lực đặc biệt để xem một cách rõ ràng. Nhưng quá trình giải thạch tốt nhất là nên xem trực tiếp. Dưới hình ảnh lập thể, tất cả đều trong suốt và sẽ không có cái cảm giác Phỉ Thúy từ từ xuất hiện.

- Ông chủ, nếu anh muốn nhìn thì anh có thể đứng trên lưng của tôi.

Dương Chí Cương nở nụ cười. Lý Dương đột nhiên quay đầu lại. Dương Chí Cương tuyệt đối không thấp. Nếu đứng trên người của y thì có thể nhìn thấy được hết tất cả bên trong.

Sau khi suy nghĩ, Lý Dương lắc đầu:

- Không cần, chúng ta tìm xem có cái gì có thể đứng lên xem được không?

Đứng trên lưng người khác, nếu là người từ nhỏ đã sống sung sướng, chưa từng ném qua khổ cực thì chắc có thể làm được. Nhưng còn Lý Dương thì không thể làm được.

- Không có, có người đã lấy mất rồi.

Lưu Cương lại lắc đầu. Có một vài người đang đứng trên chiếc ghế dựa nhưng cũng không nghĩ đến cho Lý Dương mượn một cái. Tại các văn phòng giải thạch đều phải khóa cửa cẩn thận. Nếu không khóa thì phỏng chừng những chiếc ghế bên trong và những đồ vật khác sẽ bị rình ra ngoài.

Người vào xem giải thạch từ ngoài cửa bước vào ngày càng nhiều. Nhưng cũng giống như Lý Dương, đều phải đứng ở ngoài bất đắc dĩ nhìn vào. Những người đến chậm đều không thể nhìn được quá trình giải thạch bên trong.

Lý Dương lắc đầu, triển khai năng lực đặc thù. Sau đó loại bỏ hết những người xung quanh, chỉ để lại nguyên thạch đang được máy giải thạch cắt ra.

Hình ảnh lập thể được mở ra. Quá trình giải thạch bên trong Lý Dương đều nhìn thấy rõ. Tuy xem dưới hình ảnh lập thể thì không sướng lắm nhưng dù sao thì có còn hơn không.

Chú ý đến Phỉ Thúy bên trong khối nguyên thạch. Lý Dương cả người đều ngây ra, sắc mặt cực kỳ cổ quái.

- Lý ca, thôi thì cứ đứng lên lưng của anh Dương để xem đi?

Bộ dạng của Lý Dương lúc này rất là kỳ lạ. Hai mắt đại ra, miệng há hốc trông rất ảo não. Lưu Cương còn tưởng rằng Lý Dương là bởi vì nhìn không được bên trong mà sốt ruột.

Lưu Cương không hiểu về giải thạch và Phỉ Thúy lắm. Nhưng y vẫn hiểu được cảm giác của những người yêu thích đồ thạch. Nếu nhìn thấy giải ra được Phỉ Thúy tốt thì bọn họ đều giống như mèo mà chạy nhanh đến. Mặc kệ là Phỉ Thúy có phải là của bọn họ hay không, tất cả mọi người đều chỉ muốn tận mắt chứng kiến Phỉ Thúy tốt được giải ra.

- Tôi không sao, không cần đứng lên lưng.

Lý Dương lập tức lắc đầu. Bên ngoài nhìn không thấy bên trong. Chỉ có thể nghe người bên trong truyền ra ngoài kết quả giải thạch mà thôi. Nhưng có người nói chuyện thì cũng đỡ nhàm chán hơn.

- Hiện tại thì Phỉ Thúy đã lộ ra nhiều như vậy. Với khối Phỉ Thúy lớn như thế này thì việc làm ra vòng tay tuyệt đối không thành vấn đề. Chẳng sợ Phỉ Thúy bên trong ít, ít nhất thì giá trị của nó cũng được mấy ngàn vạn rồi. Lần này thì giàu to rồi, giàu to rồi. Ông chủ Mạnh đến từ Ôn Châu lần này giàu to rồi.

Bên trong đã truyền ra kết quả mới nhất. Trong lời nói còn có chút cảm thán. Lý Dương yên lặng gật đầu.

Người giải ra Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng bên trong không phải là một người yêu thích đồ thạch mà chỉ là một thương nhân ở Ôn Châu thôi. Người này không hiểu về đồ thạch nhưng rất có con mắt kinh doanh. Ông ta liên kết với một chuyên gia đồ thạch, cố ý đến Ruili để tham gia cá cược.

Cá cược Ruili và đại hội giao dịch nguyên thạch không giống nhau. Cá cược Ruili khiến cho giới đầu tư hứng thú hơn một chút. Còn người giải Phỉ Thúy chân chính thì không nhiều lắm.

- Còn tăng giá nữa. Khối Phỉ Thúy này chắc chắn phải hơn trăm triệu. Ruili ta năm nay cũng đã giải ra được khối Phỉ Thúy trị giá hơn trăm triệu, không thua kém gì so với ở Bình Châu.

Lại có tiếng người từ bên trong truyền ra. Lý Dương hơi sững sốt nhưng cuối cùng lắc đầu cười khổ.

Ở Trung Quốc này, chỉ có dân địa phương mới hòa thuận với nhau, còn lại thì mâu thuẫn với các địa phương khác.

Theo địa vị trong giới đồ thạch mà nói thì Ruili kỳ thật cũng không thua kém gì Bình Châu. Đại bộ phận nguyên thạch đều qua Myanmar trước rồi mới vận chuyển đến Ruili, sau đó vận chuyển đi các nơi trong cả nước. Đại hội giao dịch nguyên thạch Bình Châu thành danh cũng chính là trạm thứ nhất của đồ thạch.

Huống hồ, cá cược Ruili và đại hội giao dịch nguyên thạch Bình Châu cũng giống như nhau, đều là những sự kiện trọng đại. Chỉ tiếc là do tính chất đặc biệt của Ruili đã làm ảnh hưởng đến địa vị của nó trong giới đồ thạch, và trở nên kém xa so với Bình Châu.

Ở Bình Châu, Lý Dương và Thiệu Ngọc Cường đã giải ra được năm khối Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng, trở thành một giai thoại được truyền tụng trong giới đồ thạch. Năm khối Thủy Tinh Chủng, trong đó có ba khối có giá trị hơn trăm triệu. Thủy Tinh Chủng của Lý Dương là loại Huyết Mỹ Nhân, còn của Thiệu Ngọc Cường là đế vương lục. Cả hai đều không được bán ra nhưng đến kẻ ngốc cũng biết là cho dù có hơn hai trăm triệu cũng không thể mua được hai khối Phỉ Thúy đó.

Ba khối Phỉ Thúy hơn trăm triệu xuất hiện đã làm cho thanh danh của Bình Châu càng vang xa hơn. Tin tức này cũng đã lan sang Ruili, thánh địa của giới đồ thạch. Điều này làm cho những người kiêu ngạo không thể chấp nhận được.

Đến bây giờ, cá cược ở Ruili sắp sửa được tiến hành. Bọn họ rút cuộc cũng giải ra được khối Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng trị giá trên trăm triệu. Cũng khó trách tại sao người Ruili lại tỏ ra hưng phấn đến như vậy.

Lý Dương sau khi nghe xong lời bên trong truyền ra thì chỉ im lặng lắc đầu.

Khối nguyên thạch bên trong này không nhỏ, ước chừng cũng đến 20kg. Lớn như vậy mà có thể giải ra Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng có khối lượng lớn là rất khó. Hơn nữa lại có thể giải ra được khối Thủy Tinh Chủng lớn như vậy thì khó trách người dân Ruili lại cao hứng đến như vậy.

Nhưng hiện giờ bọn họ đang cao hứng quá sớm. Khối nguyên thạch này rất lớn nhưng cũng rất phức tạp. Lúc này chỉ mới hiện ra được một mặt của khối nguyên thạch. Nếu theo như trong lời nói thì còn muốn lớn hơn ba cái đĩa CD. Loại Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng lớn như vậy, Lý Dương chưa từng gặp qua.

Nhưng thật là đáng tiếc. Khối Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng lớn như vậy nhưng bên trong lại không có cái mà bọn họ mong muốn. Lớp da bên ngoài của khối nguyên thạch có một đường thẳng, dường như đã muốn phá đi khối Phỉ Thúy bên trong. Khối Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng bị phá đi, ngấm lại Lý Dương cũng cảm thấy rất đau lòng.

Tuy nhiên may mắn chính là, với phương diện này còn có thể sinh ra Phỉ Thúy không bị phá hư. Loại Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng biến dị thì giá trị của nó rất cao. Chỉ tiếc là quá nhỏ, muốn hơn trăm triệu cũng không phải là điều dễ dàng.

Nhưng cuối cùng thì vẫn có một sự may mắn. Ít nhất thì ông chủ ở Ôn Châu cũng đã mua được khối nguyên thạch tốt nhất. Chẳng những tăng giá mà còn là đại tăng giá.

- Ông chủ Mạnh giàu to rồi. Thầy Tề lần này cũng giàu to rồi. Nếu khối Phỉ Thúy được hơn trăm triệu thì thầy Tề cũng có được ít nhất mấy chục triệu tiền thưởng.

Người bên cạnh Lý Dương nhỏ giọng nói với bạn mình, trong lòng tràn ngập sự đổ kỵ và hâm mộ. Người kia cũng là một ông chủ cửa hàng đồ thạch trên phố đồ thạch Ruili, trong nhà cũng có hơn chục triệu. Nhưng đây là do ông cực khổ tích góp từng chút một. Hiện tại nhìn thấy người ta một lần giải thạch đã kiếm được nhiều tiền như vậy thì cũng khó trách trong lòng lại có sự đổ kỵ.

Quan trọng hơn là ông ta và thầy Tề quen biết nhau, từng có lúc ở chung với nhau khi còn đi học nghề. Điều này càng làm cho ông ta thêm bất bình trong lòng.

- Đây đều là số mệnh cả, cũng không có cách nào khác. Thầy Tề mặc kệ nói như thế nào thì cũng là chuyên gia đồ thạch nổi tiếng ở Ruili ta. Ông ta giải ra được Thủy Tinh Chủng thì cũng đã làm cho người chúng ta hãnh diện trước mặt người Quảng Đông rồi.

Người bạn đi cùng với ông ta thở dài, trong giọng nói cũng có chút cảm thán nhưng so với người kia thì khá hơn nhiều.

Lý Dương quay đầu liếc mắt nhìn bọn họ một chút rồi nhẹ nhàng lắc đầu. Giải thạch từ đầu đến cuối không ai dám nói trước kết quả. Hiện tại đã nhìn ra được một mặt nên nhiều người liền có ngay suy nghĩ đó.

Từ lời nói khê này, Lý Dương mới phát hiện tính cách con người thật phức tạp.

- Tăng, tăng rồi, lại còn là đại tăng giá.

Bên trong lại truyền đến âm thanh hô to dồn dập. Lúc này đây đã hiện ra hai mặt cắt lớn nhỏ. Không chỉ có người bên trong hưng phấn mà ngay cả người bên ngoài cũng cảm thấy hưng phấn theo.

Khối Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng lớn như vậy thì màu sắc của nó cũng không đặc biệt thuần khiết nhưng cũng có thể đủ ngăn chặn được khối Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng loại ngọc lục bảo của Lý Dương giải ra được ở Bình Châu. Loại thủy tinh ngọc lục bảo dù sao cũng quá nhỏ, giá trị buôn bán cũng không nhiều lắm. Khối Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng lớn như vậy thì đối với các công ty châu báu lớn thì có một sức hấp dẫn tuyệt đối.

Trong hai khối Phỉ Thúy thì chỉ có thể chọn một. Nếu như mọi người đã lựa chọn khối Phỉ Thúy này thì điều kiện tiên quyết là lớn hơn.

Bốp, bốp!

Cách khoảng sân không xa vang lên tiếng vỗ tay. Việc giải ra ngọc tăng giá không chỉ có ở Bình Châu công bàn mà ở các địa phương khác cũng có. Lúc này đây Phỉ Thúy vẫn còn chưa được giải ra hết nhưng đã có người vỗ tay hoan hô rồi. Ông chủ Mạnh đang đứng bên trong nhìn thấy Tề giải thạch cũng không kìm nổi nở nụ cười.

Duy Linh

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

358. Chương 358: Không Có Gì

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Ông chủ Mạnh, thế là tốt rồi, xin chúc mừng ông.

Ở bên trong, một người đàn ông khoảng sáu mươi tuổi, dáng người thấp cưỡi ha hả nói với ông chủ Mạnh một câu. Ông chủ Mạnh nghe vậy liền nở một nụ cười thật tươi.

- Ông chủ Mạnh, giải ra tăng giá nhưng cũng không phải tăng. Khối nguyên thạch này của ông tôi đồng ý ra giá năm mươi triệu. Còn không thì phần còn lại để cho tôi giải ra. Với năm mươi triệu thì coi như ông đã có lời rồi.

Sau lưng người đàn ông sáu mươi tuổi kia là một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, trên mặt tràn đầy ý cười nhưng mỗi lần nhìn thấy máy giải thạch cắt xuống khối nguyên thạch thì ánh mắt không khỏi nóng lên.

- Ông chủ Triệu, xin cảm ơn ngài. Nhưng chuyển phiếu lưu này tôi xin nguyện ý gánh vác. Nếu cuối cùng giải ra được Phỉ Thúy và ngài cho giá thích hợp thì tôi sẽ chuyển nhượng cho ngài ngay.

Ông chủ Mạnh cười tùm tùm lắc đầu, nhưng trong lòng lại mắng thầm. Năm chục triệu lại đòi mua đồ vật trị giá hơn trăm triệu, thậm chí hai trăm triệu của ông ta sao? Bộ xem ông ta là đồ ngốc à? Đồng thời ông ta cũng ra quyết định, khối nguyên thạch này tuyệt đối sẽ không bán đi. Nhất định phải tự mình giải ra được Phỉ Thúy bên trong, khi đó mới có thể đạt được lợi ích lớn nhất.

Ông chủ Mạnh cũng không phải là người trong giới đồ thạch. Với hiểu biết về đồ thạch thì không có nhiều. Khối nguyên thạch hiện tại rất có giá trị nhưng dù sao thì chỉ mới giải được lớp bên ngoài, hươg hồ lớp da của nguyên thạch còn làm cho người ta cảm thấy hết hồn. Ở đây ông chủ Triệu nguyện ý trả năm chục triệu thì đã không thấp rồi.

Giống như lời của ông chủ Triệu. Nếu để phần còn lại cho ông ta giải thì quả thật là rất phiêu lưu.

Ngoài cửa vẫn không ngừng có người tiến vào. Người xung quanh Lý Dương càng lúc càng đông lên. Lưu Cương đếm sơ qua, lúc này bên trong cửa hàng giải thạch đại khái có khoảng sáu, bảy trăm người. Khối Thủy Tinh Chủng này thật là có lực hấp dẫn rất lớn. Đợi đến lúc kết thúc chắc cũng tụ tập được khoảng hơn một ngàn người.

Cảm thán thì cảm thán nhưng Lưu Cương lại không cảm thấy kinh ngạc.

Khi Lý Dương giải thạch ở Bình Châu cũng đã có hơn mười ngàn người đứng xem sự kiện trọng đại đó. Nếu so sánh số lượng trước mắt thì không đáng so với số lượng người ở Bình Châu.

Nhưng lúc ấy giải thạch ở Bình Châu không chỉ có Lý Dương mà còn có Thiệu Ngọc Cường.

Hơn nữa, hai người đã đồng thời giải ra được Phỉ Thúy cao cấp nhất nên mới có sức hấp dẫn mọi người. Và lại hoàn cảnh lúc đó là ngay tại một quảng trường, cho nên mới đủ chỗ cho cả hơn mười ngàn người. Chứ nếu ở chỗ này thì e là không đủ.

Những người tụ tập chung quanh ngày càng nhiều. Âm thanh bàn tán càng sôi nổi. Khi lời nói bên trong truyền ra thì cũng đã có chút biến âm.

Lúc này đây, Lý Dương hoàn toàn biến thành một người xem. Loại cảm giác này thật mới mẻ. Mà lúc này đây hân hân càng lần sâu vào ma lực của đồ thạch.

- Tăng, lại tăng nữa rồi. Mặt ngoài của khối Thủy Tinh Chủng lại tiếp tục tăng.

Bên trong lại truyền đến một tiếng kêu to. Những lời này rất nhanh chóng truyền ra bên ngoài, và trong quá trình truyền còn có chút biến dạng.

- Bên trong đã tăng rồi, nghe nói là lớn như cái chậu rửa mặt đấy.
- Lại giải ra tăng giá nữa à. Khối Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng bên trong được giải ra có đến hơn 10kg đấy.
- Diên rồi, thật sự diên rồi. Khối Thủy Tinh Chủng này có giá ít nhất cũng phải là năm trăm triệu. Nếu tôi là người giải ra được khối thủy tinh đó thì tôi lập tức cầm số tiền này xuất ngoại, tiêu diêu tự tại cả đời.

Những người xung quanh cũng như Lý Dương nghe qua những lời đồn đại này không khỏi ngẩn người. Lời đồn đúng là có lực thật đáng sợ. Lý Dương cuối cùng cũng đã biết vì sao mỗi lần giải ra được Phỉ Thúy tốt lại hấp dẫn mọi người nhiều đến vậy.

Khác không nói, chỉ cần là lời đồn đãi thì người nghe đã muốn chạy đến để chứng kiến rồi.

Quá trình giải thạch thì Lý Dương cũng đã biết. Lúc này thầy Tề đã muốn tiến đến sát bên cạnh khối Phỉ Thúy. Nếu như cắt xuống sẽ xuất hiện một vết nứt phá hủy khối Phỉ Thúy thì khối Thủy Tinh Chủng này xem là như không có gì.

Nhưng cũng không phải là không có thu hoạch. Chỉ sợ là một vết nứt sẽ phá đi khối Phỉ Thúy. Nếu sửa sang lại từng miếng Phỉ Thúy nhỏ thì cũng đáng giá mấy triệu. Hoặc là lấy ra những mảnh Phỉ Thúy không bị phá hư cũng có thể làm ra vài cái vòng tay.

Dù sao thì đây cũng là Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng. Một miếng nhỏ thôi cũng đáng giá rồi.

Chậm rãi, Lý Dương lại khởi động năng lực đặc biệt. Những hình ảnh vừa rồi hiện lên dưới hình ảnh lập thể. Dưới hình ảnh lập thể, Phỉ Thúy đã sớm được phát hiện và quá trình giải thạch với một chút vỏ rơi xuống. Như vậy thì quá trình giải thạch thật sự là nhàm chán. Lý Dương thu hồi lại năng lực đặc biệt, tránh lãng phí tinh lực của mình.

Hình ảnh vừa mở ra thì Lý Dương lập tức lắc đầu.

Dựa theo tốc độ của thầy Tề này thì chưa đầy hai phút, khối Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng này sẽ bị sụp đổ. Đến lúc đó thì âm thanh bàn tán sẽ còn lớn hơn nữa.

Bốp, bốp!

Lại một tràng pháo nữa vang lên. Tất cả mọi người đều ăn mừng cho Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng. Thói quen này không chỉ có ở Bình Châu mà các nơi khác cũng đều có. Dù sao thì Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng khó khăn lắm mới có được.

Âm thanh của tiếng pháo dường như càng kích thích thầy Tề ở bên trong. Tốc độ cắt thạch của ông ta không nhanh cũng không chậm. Tiếng giải thạch chói tai cũng không thể lấn áp được tiếng bàn tán cùng với tiếng pháo ở bên ngoài.

Bên cạnh thầy Tề còn có một người thanh niên khoảng hai mươi tuổi đang hưng phấn vỗ tay. Người này là nhân viên giải thạch của công ty Triệu Thị. Đám người thầy Tề đến đây giải thạch không đủ người nên yêu cầu gã đến phụ họa thêm.

Gã cũng không nghĩ đến việc mình có thể chứng kiến được quá trình giải ra được khối Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng. Nếu khối Phỉ Thúy này được giải ra, khẳng định ông chủ Mạnh sẽ không thiếu tiền lì xì cho gã. Hơn nữa, về sau thanh danh của gã sẽ vang xa. Ai cũng biết gã chính là người đã góp phần giải ra được khối Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng.

Xôn xao!

Gã công nhân trẻ tuổi này vừa mới cầm chén đi lấy nước lần thứ hai, khi quay đầu lại chuẩn bị rót nước thì cả người liền sững sờ.

Chậm rãi, gã công nhân nhìn đến mặt cắt sau khi rưới nước xong, sắc mặt bỗng chốc tái nhợt. Cả người giống như là không còn khí lực nào cả.

Giải ra Thủy Tinh Chủng thì gã cũng có công lao rất lớn. Nhưng nếu giải ra không có gì thì ảnh hưởng của nó cũng tương đương. Và thật sự thì đang xảy ra tình huống này. Gã sợ rằng cho đến suốt cuộc đời của mình sẽ không có ai mời gã, một người ngay cả Thủy Tinh Chủng cũng giải không ra đến giải thạch nữa.

Thầy Tề cũng phát hiện chỗ không ổn, liền tháo mắt kính xuống, ngơ ngác nhìn cái mặt cắt.

Trên mặt cắt không còn là màu xanh dương của Phỉ Thúy nữa mà đã biến thành một màu đen bình thường, giống như màu của đồng tiền.

Màu sắc này thì tất cả mọi người đều không xa lạ. Nếu xuất hiện màu sắc này thì cơ bản có thể kết luận rằng Phỉ Thúy đã bị xuyên thấu. Và đây chính là một lớp da khác.

- Thầy Tề, thế này là thế nào?

Ông chủ Mạnh cũng phát hiện chỗ không ổn, vội vàng hỏi một câu. Thầy Tề liền nở một nụ cười còn khó coi hơn là khóc, khó hiểu lắc đầu.

Ông chủ Triệu, còn có ông chủ Mạnh lắc đầu thở dài. Ông chủ Triệu âm thầm chột dạ, cảm thấy vô cùng may mắn. May mắn là ông chủ Mạnh không đồng ý bán. Chứ nếu không thì tổn thất lần này rất lớn.

- Ông chủ, dường như không đúng. Phỉ Thúy bị đường cắt phá hủy.

Thầy Tề đơn giản lắc đầu, chậm rãi nói ra những lời này. Và lập tức nó được bắn ra với tốc độ chóng mặt ra bên ngoài. Vài giây sau, bảy tám trăm người đang tụ tập trong sân đã nghe được tin tức này.

Còn có hai người đang chuẩn bị đốt pháo, sau khi nghe được tin tức này thì liền thổi tắt cái bật lửa.

Người đã đốt pháo trước càng có vẻ mờ mịt hơn. Như thế nào lại biến thành không có gì? Thế thì bọn họ đốt pháo có tác dụng gì đâu.

Bọn họ không phải sợ là ông chủ sẽ khiển trách mà nghĩ rằng vận may đã không rơi vào tay họ. Đã giải được Thủy Tinh Chung tăng giá nhưng rốt cuộc lại không có gì.

- Ông chủ, bên trong không có gì là sao?

Dương Chí Cương mở to mắt. Y không phải là người có chuyên môn về đồ thạch nhưng y thường xuyên ở bên này và giao tiếp với các thương nhân đồ thạch, nên những kiến thức cơ bản về nó y vẫn có thể hiểu được.

- Đúng vậy, không có gì. Phỉ Thúy đã bị một vết nứt phá hủy. Thật đáng tiếc!

Lý Dương thở dài gật đầu. Lưu Cương thì cũng yên lặng gật đầu. Đột nhiên ánh mắt y mở to còn hơn Dương Chí Cương, hoảng sợ nhìn Lý Dương.

Bên kia, Dương Chí Cương cũng không khác gì, nhìn Lý Dương giống như nhìn thấy quỷ, chậm rãi hỏi:

- Ông chủ, ông chủ làm sao biết được là Phỉ Thúy đã bị phá hủy, giống như là có ai đã nói qua?

- Lý ca, anh làm sao mà biết được? Chúng ta không nhìn thấy trực tiếp mà?

Lưu Cương cũng vội vàng hỏi một câu. Tin tức bên trong truyền ra không sai nhưng cũng chưa đề cập đến Phỉ Thúy đã bị phá hủy. Lý Dương và bọn họ vẫn ở cùng một chỗ, căn bản vẫn không đi đâu. Tại sao Lý Dương lại biết Phỉ Thúy đã bị phá hủy.

Sửng sốt một chút, tim Lý Dương đập nhanh hơn bình thường. Bình thường thì hắn luôn cố tình che giấu. Nhưng lần này do tiếc hận và kích động nên đã lỡ lời.

- À, thì tôi cũng không dám kết luận, chỉ là đoán đại thôi.

Lý Dương lắc đầu. Cũng may là hắn bình tĩnh rất nhanh và nghĩ ra được biện pháp ứng đối.

- Đoán đại?

Dương Chí Cương vẫn còn một chút nghi hoặc. Lý Dương lập tức đón đầu, nói tiếp:

- Khối nguyên thạch bên trong rất lớn. Chúng ta đều đã biết điều này. Vừa rồi lại có người nhắc đến đặc điểm của đồ thạch, có nói qua có vết nứt. Nói như vậy thì khối đồ thạch này sẽ có một vết nứt rất lớn. Khối nguyên thạch lớn như vậy thì khi giải ra khối Phỉ Thúy lớn có thể tạo thành lực phá hoại lớn vào ngay vết nứt đó. Cho nên tôi mới nói như vậy.

Lý Dương vừa mới giải thích xong thì bên trong đã truyền ra một giọng nói:

- Thật đáng tiếc, mặt trái của khối nguyên thạch này có một vết nứt. Phỏng chừng thì tất cả Phỉ Thúy đều bị phá hủy. Đúng là vết nứt chệch tiết. Đây mà là Thủy Tinh Chủng à?

Lưu Cường chậm rãi gật đầu. Lý Dương giải thích không phải là không có lý. Ít nhất thì nó cũng làm cho Lưu Cường tin tưởng. Với năng lực đồ thạch của Lý Dương thì chỉ cần cứ vào một ít đặc điểm của nguyên thạch thì có thể phán đoán ra cái gì đã phá hủy Phỉ Thúy thì cũng không phải là việc khó.

Dương Chí Cường lộ ra bộ dạng nề phục, nói:

- Ông chủ, ngài đoán thật là chuẩn. Ngài nhất định cũng là một cao thủ đồ thạch.

Lúc này đây, Lý Dương và Lưu Cường đều sửng sốt một chút. Lưu Cường còn âm thầm bật cười. Ông chủ của y không những là cao thủ đồ thạch mà còn không phải là cao thủ bình thường.

Duy Linh

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

359. Chương 359: Chen Vào

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Không, tôi chỉ là người yêu thích giải thạch mà thôi.

Lý Dương vội vàng lắc đầu, vụng trộm lau mồ hôi. Sơ sẩy này về sau không nên xảy ra nữa. Nếu như để mọi người biết được hắn có năng lực đặc biệt thì chỉ sợ là Hà lão cũng không dám đảm bảo cho hắn. Năng lực này quá điên cuồng, cũng đủ làm cho nhiều người bí quá hóa liều.

- Ông chủ, ngài còn trẻ mà đã lợi hại như vậy. Khẳng định về sau sẽ còn lợi hại hơn.

Dương Chí Cường bội phục gật đầu. Lúc này đây âm thanh nghị luận xung quanh càng sôi nổi hơn nữa. Mọi người với việc không giải ra được cái gì còn có hứng thú hơn là giải ra tảng giá.

Rất nhiều người ở đây vừa có cảm giác tiếc hận nhưng cũng đồng thời có cảm giác vui sướng khi người khác gặp họa. Những người này cũng chẳng tốt lành gì. Mọi người tuy rằng vẫn hy vọng Thụy Lệ có thể giải ra được Phỉ Thúy đáng giá hàng trăm triệu, lại càng muốn chính mình là người giải ra được Phỉ Thúy đó. Nếu để người khác giải ra thì tất cả đều có một cảm giác ghen tỵ.

Ở bên trong, ông chủ Mạnh sau khi ngăn người ra thì cuối cùng cũng có chút phản ứng, vội vàng nói:

- Thầy Tề, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Không phải là có một chút tạp chất à? Có thể tiếp tục giải không?

- Ông chủ, hiện tại thì chính là có một chút. Nhưng lát nữa thì không dám cam đoan.

Thầy Tề vẻ mặt cầu xin, dùng sức lắc đầu. Ông ta hiện tại cũng không chịu nổi. Lần này nếu có thể giải ra khối Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng thì cũng tương đương với việc áo gấm về làng. Vốn thành tựu này có thể đạt được dễ như trở bàn tay nhưng ông ta lại không nghĩ đến việc xảy ra sự cố ngoài ý muốn.

Ông chủ Mạnh hơi ngây người một chút, lập tức đảo mắt sang nơi khác:

- Ông chủ Triệu, khối nguyên thạch này ông còn muốn mua không?

Ông chủ Mạnh là một thương nhân khôn khéo. Lúc này đây trong lòng cảm thấy có chút hối hận. Vừa rồi có người trả giá năm chục triệu để mua khối nguyên thạch này. Ông ta không nghĩ đến việc lại xảy ra sự cố ngoài ý muốn này.

Lúc này, ông chủ Mạnh hiển nhiên là không còn nhớ đến những lời mắng thăm người ta vừa nãy nữa.

Ông chủ Triệu trong mắt hiện lên một tia khinh miệt. Ông chủ Mạnh bộ xem ông ta là kẻ ngốc à?

- Có thể mua nhưng giá cả có sự thay đổi.

Ông chủ Triệu tiến lên, cẩn thận quan sát khối nguyên thạch, cuối cùng mới gật đầu.

- Bao nhiêu?

- Năm triệu!

Ông chủ Triệu giơ ra một bàn tay. Ông chủ Triệu là người quản lý cửa hàng giải thạch của công ty Triệu Thị, cũng là một cao thủ nổi danh của phố đồ thạch Ruili. Ông ta giảm giá mua nhưng thật sự năm triệu đồng với khối nguyên thạch này mà nói là không thấp.

- Năm triệu? Quản lý Triệu, ông cũng keo kiệt quá đấy chứ? Vừa rồi ông còn mua với giá năm chục triệu mà?

Ông chủ Mạnh giống như là bị chó cắn vào mông một cái, lập tức hét to, trên mặt tràn đầy sự phẫn nộ.

- Vừa nãy là vừa nãy, còn bây giờ là bây giờ. Ông chủ Mạnh, trước khác nay khác. Nếu khối nguyên thạch này không bị phá hư thì năm chục triệu là đáng giá. Nhưng hiện tại thì chỉ còn năm triệu mà thôi.

Ông chủ Triệu thở dài. Muốn nói người tiếc nhất hiện nay thì ngoài ông chủ Mạnh, thầy Tề thì chính là ông. Đây là cửa hàng giải thạch của ông. Nếu giải ra được Thủy Tinh Chủng thì về sau ông sẽ được lợi nhiều hơn. Tương tự thì nếu giải ra được Thủy Tinh Chủng không có gì thì cũng có ảnh hưởng không tốt.

- Năm triệu thì không được. Nếu anh muốn mua thì ít nhất phải là hai chục triệu.

Ông chủ Mạnh trên mặt do dự một hồi rồi mới lớn tiếng nói. Bọn họ nói chuyện với nhau khi máy giải thạch đã ngừng hoạt động. Cho nên mọi người trong đó có Lý Dương ở bên ngoài đều nghe thấy rõ.

Hai chục triệu? Lý Dương hơi chấn động trong lòng, nhìn đám người đông đúc rồi lại lắc đầu thở dài.

- Hai chục triệu? Không được đâu. Nếu không thì tự mình anh giải đi.

Ông chủ Triệu vốn định mua với giá năm triệu đồng cho khối nguyên thạch này. Cho dù nó có bị ảnh hưởng thì ảnh hưởng cũng có hạn. Dù sao thì khối nguyên thạch này cũng vẫn chưa giải xong. Chỉ bằng một chút hư hỏng thì cũng không thể kết luận rằng nó không có gì.

Hai chục triệu thì ông có thừa. Nhưng với tình hình khối nguyên thạch này có nguy cơ không có gì cả thì ông cũng không muốn tiêu tiền quá lãng phí.

- Thầy Tề, tiếp tục giải đi. Tôi không tin là Phỉ Thúy trăm triệu lại bị một vết nứt phá hư như vậy.

Ông chủ Mạnh lập tức xoay người. Thầy Tề lộ ra nụ cười khổ. Ông rất muốn nói với ông chủ của mình rằng khối Phỉ Thúy này rất chẳng có gì.

Nhưng những lời nói này lại nói không nên lời, chỉ có thể kiên trì giải đến cùng mà thôi.

Máy giải thạch một lần nữa lại được khởi động lên. Những tiếng bàn tán xung quanh vẫn còn rất nhiều. Hiện tại mọi người đối với tình huống giải thạch bên trong rất là hiếu kỳ.

Gã công nhân một lần nữa cũng tươi tỉnh hẳn lên, trong lòng tràn đầy hy vọng. Công việc sẽ được tiếp tục và gã sẽ lên làm thầy.

Bên ngoài, Lý Dương chậm rãi thở dài. Hai chục triệu thì không biết người khác có bằng lòng mua hay không. Nhưng hẳn biết bên trong vẫn còn một kỳ tích khác. Giá hai chục triệu vẫn còn lời lắm.

Nhưng có muốn nói những lời này cũng không được. Nơi này đã không còn vào được.

Ông chủ Mạnh vẻ mặt lúc này trở nên nghiêm túc nhưng trong lòng lại âm thầm cầu nguyện. Cái gọi là phá hư chỉ là ảnh hưởng mà thôi, còn khối Phỉ Thúy vẫn còn giữ được giá trên trăm triệu.

Ông đến bây giờ vẫn giữ được trạng thái hưng phấn. Lần đến Thụy Lệ này cho dù là giải thạch không kiếm được gì thì khối Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng này cũng làm cho chuyến đi của ông không tệ. Chỉ là cao hứng

quá sớm mà thôi. Ông không hiểu biết nhiều về đặc tính của đồ thạch. Cho dù ngay từ đầu có tăng thì đến cuối cùng cũng không ai dám cam đoan mình sẽ thắng.

Từ nhát cắt trên khối nguyên thạch, sắc mặt thầy Tề lại càng khó coi. Hiện tại đã giải ra Phỉ Thúy nhưng tất cả đều là một màu xanh đen góm ghiếc. Nhìn cái màu sắc này, thầy Tề hận không thể một dao cắt toàn bộ nó ra.

Rắc!

Thầy Tề đột nhiên ngừng cắt, cắt con dao cắt qua một bên. Có tiếp tục cắt khối nguyên thạch này cũng không có ý nghĩa nào nữa. Chỉ bằng mở nó ra luôn. Phỉ Thúy bị hư cũng không nhiều lắm, vẫn còn có giá trị nhất định của nó.

Nhưng hiện tại thì ông ta cũng hiểu được, hy vọng này quá xa vời. Khối nguyên thạch trước mắt này đừng nói là trên trăm triệu, có muốn trên một triệu cũng đã khó rồi.

Âm thanh cắt thạch nghe còn nặng nề hơn âm thanh chà thạch. Biết rõ là hy vọng không nhiều nhưng thầy Tề vẫn luôn cầu nguyện cho khối Phỉ Thúy trước mắt ông ta sạch sẽ, chứ đừng bị cái vết nứt chết tiệt này làm hỏng hết.

Những người chứng kiến quá trình giải thạch bên trong cũng không nói gì. Bọn họ cũng hiểu được, nếu đổi thành là bọn họ thì lúc này cũng có sự lựa chọn giống như thầy Tề, đem toàn bộ hy vọng vào nhát cắt.

Khối nguyên thạch rất lớn, ước chừng phải mất hơn mười phút mới cắt xong một dao. Chờ cho bên trong truyền ra tiếng hô, Lý Dương ngẩng đầu nhìn bầu trời. Sắc trời đã có một chút ám, xem ra thì cũng đã quá giờ cơm.

Dưới tình huống như vậy, thì không còn thời gian đi tìm phòng mới. Cho nên cả ba người trong đó có cả Dương Chí Cương đều ở chung trong một căn phòng đêm nay.

Bên trong thầy Tề ngơ ngác nhìn mặt cắt. Một nhát cắt đã cho mọi người thấy hoàn toàn Phỉ Thúy bên trong.

Trên mặt cắt, màu xanh đen nằm lộn xộn, chỉ lộ ra một ít Phỉ Thúy trong trẻo mà thôi. Đây mới chính là Phỉ Thúy thật sự. Nhưng chỉ sợ là không đủ làm một chiếc vòng, ngay cả dây chuyền hay những vật trang sức linh tinh khác đều không thể gia công.

Hiện tại trên cơ bản đã có thể xác định, khối Phỉ Thúy Thủy Tinh Chung này đã hoàn toàn không có gì. Năm triệu thì có thể mua được thì còn cao hơn thì rất khó.

Ông chủ Mạnh không hiểu về đồ thạch nhưng với Phỉ Thúy thì cũng hiểu biết chút ít. Nhìn thấy cảnh tượng trước mặt thì cũng hiểu sao lại như thế này.

Trong lúc nhất thời, sắc mặt của ông chủ Mạnh và thầy Phó đều khó coi. Nhưng ông chủ Triệu cũng không cảm thấy thất vọng. Mặc dù khối Phỉ Thúy này không có gì nhưng với cửa hàng giải thạch của họ mà nói cũng không ảnh hưởng gì.

- Ông chủ!

Thầy Tề thở dài, lắc đầu với ông chủ Mạnh.

- Ông chủ Mạnh, không cần quá để ý. Theo tôi được biết thì khối nguyên thạch này anh mua với giá sáu trăm ngàn. Hiện tại thì khối Phỉ Thúy này vẫn đáng giá mấy triệu. Tổng thể mà nói thì anh vẫn có lời.

Người đàn ông có vóc dáng thấp đột nhiên cười, nói an ủi ông chủ Mạnh một câu. Ông chủ Mạnh hơi sững sốt nhưng cũng lập tức cười.

- Tổng giám đốc Mã, ngài nói đúng. Thầy Tề, anh cũng đừng để ý quá. Phỉ Thúy này tuy không có gì nhưng chúng ta cũng đâu có thiệt. Cứ tiếp tục tham gia đồ bàn ở đây. Với nhân lực của anh, chúng ta nhất định sẽ thắng lợi trở về.

Ông chủ Mạnh tỏ ra rộng lượng khiến cho thầy Tề rất cảm động, vội vàng gật đầu. Chỉ có ông chủ Mạnh là biết mình đang nói gì thôi. Ông ta hận không thể đâm cho thầy Tề một cái. Ông ta biết nếu như mình

làm như vậy thì từ nay trở về sau sẽ không còn chuyên gia đổ thạch nào giúp ông ta làm việc. Và ông ta không còn lợi dụng được đổ thạch để kiếm tiền nữa.

Vị thương nhân Phúc Kiến này quả thật khôn khéo, luôn có sự tính toán trong lòng.

- Ông chủ Mạnh, tôi vẫn giữ nguyên giá mua là năm triệu. Thế nào, anh có muốn bán khối Phỉ Thúy này cho tôi không?

Ông chủ Triệu thở dài, nói một câu với ông chủ Mạnh. Nhưng lúc nói chuyện thì với bộ dạng không yên. Lúc này ông đang đau đầu làm thế nào để bù lại ảnh hưởng này. Ông chủ Mạnh thì không có tổn thất gì nhưng người tổn thất là ông. Sự ảnh hưởng về sau là không thể đo lường được.

Những gì bọn họ nói Lý Dương đều nghe thấy. Hắn lắc đầu bất đắc dĩ. Năm triệu đồng, nếu đổi ngược là hắn thì hắn chỉ mua với giá hai chục triệu đồng.

- Cái gì, đã sinh rồi à? Được, được, từ từ, tôi sẽ quay trở về ngay. Bà xã của tôi sinh, tôi phải chạy đến bệnh viện ngay.

Ở bên trong có người nghe điện thoại, sau đó cất tiếng cười vui mừng. Những người chung quanh nhất thời ngây ra. Người này đúng là nhất rồi. Bà xã ở nhà chuẩn bị sanh, lại còn chạy đến đây xem giải thạch. Phỏng chừng khi trở về sẽ bị vợ mắng một trận cho coi.

Người này ở tận cùng bên trong, chẳng còn lối nào để ra. Nhưng những người xung quanh đều thông cảm nhường đường cho y để y có thể nhanh chóng ra ngoài.

Người này đi về phía Lý Dương. Nhìn khoảng trống vẫn còn đó, Lý Dương tranh thủ cơ hội, lẫn vào trong khoảng trống đó.

Lưu Cương hơi chút sững sốt, cũng vội vàng theo sau. Đám người đó lại thấp giọng mắng vài câu. Đám người Lý Dương và Lưu Cương chen vào như vậy, làm cho đám đông vốn chật chội lại càng chật chội hơn, khiến cho mọi người không thấy thoải mái.

Còn có mấy người đã lui ra. Phỉ Thúy đã được giải xong, tất cả mọi người cũng đã biết kết quả, cũng không cần phải ở lại xem tiếp. Quá trình giải thạch ra Phỉ Thúy Thủy Tinh Chung tuyệt đối là đề tài bàn tán nóng hổi của bọn họ sắp đến. Có người đã nghĩ đến việc khoe với bạn bè của mình chuyện ngày hôm nay.

Duy Linh

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

360. Chương 360: Nguyên Thạch Tới Tay

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Sau khi đã băng qua được đám người, Lý Dương thở một hơi thật mạnh. Cuối cùng thì cũng đã vào được.

Hiện tại thì hắn đã có cơ hội gần gũi để quan sát khối nguyên thạch. Khối nguyên thạch này đã bị phân thành hai, một lớn một nhỏ. Trên khối nhỏ còn có một mặt cắt rất lớn. Trên mặt cắt đó lộ ra được Phỉ Thúy Thủy Tinh Chung màu sắc rất đẹp.

Sau khi nhìn khối Phỉ Thúy xinh đẹp, Lý Dương trong lòng không nhịn được mắng thầm một câu. Đúng là cái vết nứt kia thật đáng ghét, làm cho khối Phỉ Thúy xinh đẹp như thế này bị hư đi, khiến cho người ta phải cảm thấy đau lòng.

- Lý, Lý...

Bên cạnh Lý Dương có người đột nhiên mở to hai mắt, há hốc miệng, ngơ ngác nhìn Lý Dương. Chờ sau khi y nói ra hai tiếng thì Lý Dương đã kéo y lại gần.

- Anh Triệu, đừng nói gì cả. Đừng nói tôi là ai có được không?

Lý Dương nhỏ giọng nói một câu. Hắn không nghĩ đến vừa chen chân vào đã gặp ngay người quen. Mà người quen này lại là người cực kỳ có duyên với Lý Dương. Ở Thanh Đảo và Nam Dương hắn đã từng gặp qua người này. Đó chính là thương nhân nguyên thạch Triệu Đức Trụ.

- Được!

Triệu Đức Trụ kinh ngạc nhưng vẫn gật đầu, trong mắt thể hiện một sự hưng phấn.

Lý Dương vẫn còn nhớ rõ ý. Điều này cũng đủ làm cho ý cảm thấy hưng phấn. Hiện tại Lý Dương không còn là người mà ý biết khi còn ở Thanh Đảo, cái gì về đồ thạch cũng không hề biết. Hiện nay Lý Dương đã có những thành tựu trong giới đồ thạch mà ý cũng phải ngước nhìn lên.

Ngọc Thánh Lý Dương! Nếu nói mình và Ngọc Thánh có quen biết nhau từ trước chắc không ai tin. Hiện tại Ngọc Thánh đã đến Ruili, ngày nào đó mời Lý Dương về nhà thì sẽ khiến cho những người không tin mình phải há hốc miệng.

Lý Dương thở nhẹ ra. Bị người khác nhận ra thân phận, khẳng định hắn phải nhận được sự tôn trọng rất cao. Nhưng như thế thì không thể lấy được khối nguyên thạch này một cách đơn giản được.

Kỳ thật thì chung quanh còn có người đã gặp qua Lý Dương. Không ít những thương nhân nguyên thạch ở Ruili đã đi qua Bình Châu. Còn có người đã ở quảng trường mở cửa hàng bán nguyên thạch. Thậm chí Lý Dương cũng đã từng mua qua nguyên thạch của bọn họ.

Nhưng khi đó Lý Dương tuy rằng nổi danh nhưng không có thanh danh như bây giờ. Rất nhiều người đã xem hắn như một người khách bình thường. Sau khi Lý Dương nổi danh thì bọn họ căn bản không nhớ rõ bộ dạng Lý Dương như thế nào nữa. Tạp chí châu báu của Bình Châu đều có ảnh chụp nhưng lại chụp một người mang mắt kính rất to. Nếu như không quen hoặc không biết Lý Dương thì căn bản sẽ không nhận ra hắn.

Dương Chí Cương lại có chút há hốc mồm. Ông chủ và người bạn của ông chủ đã vào bên trong. Ý là lái xe kiểm bảo vệ lại đứng bên ngoài. Nghĩ như thế nào cũng thấy có chút không thích hợp.

Nhìn đám người đông đúc phía trước, Dương Chí Cương chỉ có thể lắc đầu bất đắc dĩ. Dưới tình huống như vậy thì chẳng có cách nào để đi vào. Ngay cả một đứa nhỏ cũng không thể vào được, đừng nói ý là người có vóc dáng rất cao.

Ý hiện tại chỉ có thể chờ bên ngoài, hy vọng một hồi đừng loạn. Ít nhất thì có thể nhìn thấy Lý Dương đi ra.

Đi ra ngoài một người thì lại lập tức lấp đầy một người. Trừ đám người đang có sự náo loạn bên ngoài thì ông chủ Triệu, cũng như ông chủ Mạnh đều không bị ảnh hưởng gì. Lúc này ông chủ Mạnh hiển nhiên cũng có chút do dự.

Ông chủ Mạnh là người Ôn Châu, về đồ thạch thì không được tốt lắm nhưng lại có sự khôn khéo. Ông biết tính toán như thế nào để đạt được lợi ích lớn nhất cho mình.

Đáng tiếc là vì không có những hiểu biết đặc biệt với đồ thạch, vừa mới ra tay thì đã lãng phí. Nhưng vào cái thời điểm kia thì cho dù là một cao thủ đồ thạch chân chính cũng không dễ dàng nói buông tha. Dù sao thì đây cũng là Thủy Tinh Chung. Ai cũng không nghĩ mình có thể giải được khối Thủy Tinh Chung lớn như vậy.

Ông chủ Triệu cũng không tỏ ra nóng nảy, mà cứ im lặng chờ. Khối nguyên thạch này toàn bộ chưa được giải ra hết. Ông ta ra giá quả thật không thấp. Cho dù có tăng giá không bao nhiêu mà vẫn cứ tiếp tục không có gì thì cũng có thể tính ra không ít.

Một lát sau, ông chủ Mạnh mới lắc đầu cười:

- Ông chủ Triệu, ngài cứ cho giá thêm một chút. Dù sao thì đây cũng là Thủy Tinh Chung mà.

Ông chủ Mạnh vừa nói như vậy thì tất cả mọi người đều biết là ông ta đã từ bỏ. Mặc kệ nói như thế nào, nếu có thể kiếm thêm được một chút thì đỡ một chút. Ngoại trừ Lý Dương ra thì không ai biết kết quả cuối cùng như thế nào.

Thần sắc của thầy Tề có chút phức tạp. Khối nguyên thạch này sau khi giải ra không có gì thì điều này luôn lưu lại trong đầu ông ta. Giải ra Thủy Tinh Chủng nhưng cuối cùng lại không có gì như thế này thì cả đời này ông ta không thể nào quên được. Trừ phi lần nữa có thể gặp được một khối Thủy Tinh Chủng thật tốt, hơn nữa lại có thể giải ra hoàn toàn thì mới xóa bỏ đi chuyện cũ này đồng thời mang lại cho ông ta một phần thưởng chẳng khác nào trúng số độc đắc.

- Không được, năm triệu, nhiều nhất là năm triệu thôi.

Ông chủ Triệu lập tức lắc đầu. Lý Dương lúc này đang đứng một bên, cẩn thận đánh giá khối nguyên thạch này. Dưới hình ảnh lập thể đến trực quan sinh động, dùng ánh mắt nhìn trực tiếp thì có vẻ gần gũi hơn một chút.

- Năm triệu không được. Khối nguyên thạch này chỉ mới giải có một nửa, còn lại một nửa mà. Có ai dám cam đoan là bên trong không có Phỉ Thúy. Mười triệu, ít nhất là mười triệu.

Ông chủ Mạnh tuy không biết về đồ thạch nhưng lại biết cách trả giá. Khối nguyên thạch này vẫn còn chưa được cởi bỏ hết. Ông chủ Triệu cũng khó mà không nghĩ đến việc thử thời vận một chút.

Nhưng vận may này có xuất hiện hay không thì cũng khó nói lắm. Ông chủ Triệu do dự một chút, cuối cùng lắc đầu nói:

- Ông chủ Mạnh, dựa theo biểu hiện của đồ thạch thì khối Phỉ Thúy còn lại cũng không lớn lắm. Theo tính toán của tôi thì năm triệu đã là giá cao nhất rồi. Nếu thật sự không được thì thôi.

Ông chủ Triệu vẫn khăng khăng giữ giá năm triệu. Với năm triệu thì ít nhất ông không có phiêu lưu nhiều. Một chút nắm chắc ông cũng không có nên không dám phiêu lưu.

- Tám triệu là một con số may mắn. Ông chủ Triệu, chúng ta không phải là mới quen nhau. Mỗi lần đến đều ở đây chiếu cố các người.

- Không được, thật sự là không thể thêm.

Ông chủ Triệu trả lời thật rõ ràng và kiên quyết. Từ vẻ mặt của ông ta cũng có thể nhìn ra, ông đã chắc giá năm triệu. Một chút cũng không nhả ra nữa.

- Nếu đã nói như vậy thì thầy Tề, chúng ta cứ tiếp tục giải đi, xem có thể ra ít nhiều Phỉ Thúy nào không?

Ông chủ Mạnh thất vọng lắc đầu. Năm triệu thì quả thật ông cũng muốn bán nhưng lại có chút không cam lòng. Ông tuy không thông hiểu về đồ thạch nhưng vẫn cho rằng Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng đã được giải ra cũng có giá trị mấy triệu. Nếu đã như vậy thì chi bằng thử thời vận của mình một chút.

- Ông chủ này, nếu như đã muốn bán thì chúng ta có thể thương lượng một chút.

Sau khi đã đánh giá xong toàn bộ khối nguyên thạch, Lý Dương đột nhiên nói một câu. Ông chủ Triệu, ông chủ Mạnh còn có cả một ông cụ khác đều quay lại nhìn chăm chăm vào Lý Dương.

Sau khi nhìn Lý Dương, bọn họ đều có chút sửng sốt. Lý Dương thật sự là còn rất trẻ. Đặc biệt là trong thời gian qua hắn nghỉ ngơi rất thoải mái nên làn da của hắn trắng ra không ít. Thoạt nhìn thì rất giống như sinh viên còn đang đi học.

- Chàng trai trẻ, cậu muốn mua sao?

Ông chủ Mạnh đảo cặp mắt nhưng không hề tỏ ra khinh khi Lý Dương vì hắn còn trẻ. Khả năng nhìn người của ông chủ Mạnh rất cao, vừa liếc mắt thì đã nhìn ra được Lý Dương không phải là người đơn giản. Điều khác không nói, Lý Dương đã có một thời gian dài tiếp xúc với những loại đồ cổ cao nhã quý trọng nên cũng hình thành được khí chất mà người thường không có được.

- Có ý định đó!

Lý Dương gật đầu, nhưng không nói quá nhiều. Nói nhiều quá thì sẽ không hay, lấy được khối nguyên thạch này mới là quan trọng.

Ông chủ Triệu miệng cứng lại, muốn nói điều gì nhưng cuối cùng lại không nói ra lời. Nơi này là địa bàn của ông nhưng vừa rồi ông đã cho thấy hơn năm triệu thì ông sẽ không mua. Còn ông chủ Mạnh thì lại không muốn bán. Nhưng lúc đó Lý Dương lại xen vào khiến cho ông không biết nên nói cái gì.

- Được, tám triệu. Chỉ cần cậu em đây bỏ ra tám trăm triệu thì khối Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng này sẽ thuộc về cậu.

Những người xung quanh cùng với ông chủ Mạnh đều không có hoài nghi về tài lực của Lý Dương. Những người đến Thụy Lệ đều có những giá trị con người riêng. Du lịch bình thường cũng có nhưng rất ít người lại chạy đến khu đồ thạch này. Cho dù có nhàn rỗi thì cũng không ở đây đưa giá lung tung. Nếu không thì lại tự chuốc khổ vào mình sao.

Huống hồ, có rất nhiều ví dụ điển hình từ trước đến nay. Ngàn vạn lần không được trông mặt mà bắt hình dong. Có người có bề ngoài xấu xí, ăn mặc lôi thôi nhưng vừa ra tay đã xuất đến mấy chục triệu. Có người thì nhìn bề ngoài rất bình thường, giống như anh nông dân nhưng khi đồ thạch thì lại xuất ra đến mấy trăm triệu tài chính.

Đã từng xảy ra tình trạng này nên bọn họ tự nhiên sẽ không xem thường Lý Dương. Nhưng trong lòng lại cảm thấy rất tò mò.

- Tám triệu thì hơi mắc. Như vậy đi, chúng ta mỗi người lui một bước, sáu triệu như thế nào?

Lý Dương lắc đầu. Tám triệu thì hẳn không lập tức đáp ứng ngay. Thứ nhất là sẽ lộ ra sự sảng khoái của mình. Thứ hai là cũng muốn tiết kiệm một ít tiền. Tiết kiệm từng chút từng chút một đến một lúc nào đó có thể mua được một chiếc xe tốt cho ba mình.

- Haha, cậu em đâu cũng là người biết trả giá nhỉ. Thế này đi, mỗi người lui một bước, bảy triệu, không thiếu một xu.

- Ông chủ Mạnh, ông đã nói như vậy thì tôi khó mà nói khác đi. Nhưng bảy triệu thì không được tốt lắm. Sáu triệu sáu trăm ngàn là một con số may mắn. Ông cũng không cần thêm bốn trăm ngàn mà đúng không?

Lý Dương cười ha hả lắc đầu. Ông chủ Mạnh sững sốt một chút rồi lại cười to nhưng lần này thì không có cự tuyệt.

Năm triệu thì ông không bán nhưng thêm hơn một triệu đồng nữa thì cũng có thể xem xét lại. Số tiền đó so với tám triệu thì cũng không chênh lệch quá lớn. Hơn nữa sáu triệu sáu trăm ngàn đích thật là một con số may mắn.

- Được, cậu em đây đã thắng thắn như vậy thì lão Mạnh tôi cũng phải nghiêm túc chứ. Được sáu triệu sáu trăm ngàn. Một tay trao tiền một tay nhận hàng.

Ông chủ Mạnh mỉm cười nhìn Lý Dương. Nói xong thì Lý Dương cũng không nói gì, lập tức xuất ra tờ chi phiếu sáu triệu sáu trăm ngàn đưa cho ông chủ Mạnh. Là người làm ăn, thường xuyên tiếp xúc với các loại chi phiếu. Cho nên vừa nhìn thấy tờ chi phiếu thì đã biết đây là sự thật.

- Thầy Tề, đưa món đồ này cho cậu em đây. Hiện tại thứ này là của cậu ấy.

Ông chủ Mạnh hài lòng nhận tấm chi phiếu. Sáu trăm ngàn mua khối nguyên thạch này, tuy rằng không thể kiếm ra được lợi nhuận một trăm triệu nhưng ít nhất thì cũng đã có lời gần sáu triệu. Coi như là lãi gấp mười lần, một chút cũng không tổn sức.

Khi nhận lấy khối nguyên thạch này, tim Lý Dương lại càng đập nhanh hơn. Sáu triệu mua được một khối nguyên thạch tuyệt đối siêu giá trị. Đương nhiên, Lý Dương nếu có thể sớm gặp được khối nguyên thạch này hơn ông chủ Mạnh thì hẳn chỉ cần có sáu trăm ngàn cũng có thể mua được khối nguyên thạch siêu giá trị này.

Duy Linh

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

361. Chương 361: Qua Tay Liền Kiếm Một Triệu Đồng

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Cậu em, khối nguyên thạch này cậu tính xử lý nó như thế nào? Muốn giải luôn tại đây hay là mang về nhà?

Ông chủ Triệu bước về phía trước. Đám người xem cũng đã bắt đầu tan cuộc. Nguyên thạch giải ra không có gì, lại tiếp tục một cuộc giao dịch thứ hai, có thể giải ra được hoàn toàn hay không cũng còn khó nói lắm. Cho dù có giải ra thì phỏng chừng cũng không giải ra nhiều Phỉ Thúy lắm. Cho nên rất nhiều người đã mất hứng thú xem tiếp.

Nhìn mấy giải thạch cùng với khối nguyên thạch to, Lý Dương có vẻ do dự một chút.

Khối nguyên thạch này ước chừng khoảng 20kg. Ôm thì ôm nổi nhưng thật ra lại mang theo không tiện. Thứ này làm sao mà mang về Minh Dương được, chỉ bằng giải ra ở đây cho rồi.

- Lý tiên sinh, không phải là ngài không tiện mang về sao? Thôi thì giải ra tại đây đi.

Triệu Đức Trụ rút cuộc cũng có cơ hội lên tiếng. Y vốn tính kêu một tiếng Lý lão đệ nhưng hiện nay Lý Dương đã có thanh danh đến như vậy thì liền đổi thành Lý tiên sinh.

- Được rồi, vậy thì giải ở đây. Anh Triệu có thể giúp tôi một tay hay không. Nếu giải ra tăng giá thì tối nay tôi sẽ mời khách.

Nghe Triệu Đức Trụ nói như vậy, Lý Dương không còn do dự nữa. Ở đây có giải ra tăng giá cũng không thành vấn đề. Đặc điểm lớn nhất của đồ thạch chính là không xác định được tính của nó. Có rất nhiều trường hợp ban đầu tăng giá nhưng cuối cùng lại bị tán gia bại sản. Cũng có vô số người kiên trì theo đến cùng, cuối cùng có được may mắn, giải ra được Phỉ Thúy tốt.

- Được, không thành vấn đề.

Triệu Đức Trụ sáng khoái đáp ứng, còn mang theo sự vui mừng và hưng phấn. Có thể thấy được là y vô cùng đồng ý.

Thầy Tề lập tức nhường lại vị trí giải thạch cho Lý Dương. Ông ta đang có chút xấu hổ, không biết nên rời đi hay là tiếp tục ở lại hỗ trợ giải thạch.

- Anh cũng đừng đi vội!

Ông chủ Triệu đột nhiên nói một câu. Chàng thanh niên này đã không do dự, ông chủ cũng đã lên tiếng thì ông cũng nên nghe theo.

Lý Dương bước đến trước máy giải thạch, lập tức mang đến một cảm giác khác cho người khác. Người có cảm giác này nhiều nhất chính là ông chủ Triệu và thầy Tề. Bọn họ cảm nhận được một khí thế trên người Lý Dương. Thật sự là không thể tin nổi.

Ông chủ Triệu và thầy Tề đều lắc đầu, chuyên tâm xem Lý Dương giải thạch. Bọn họ cũng muốn biết khối Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng này rút cuộc có bộ dáng cuối cùng như thế nào.

Lý Dương xoa xoa máy giải thạch rồi trực tiếp bật dao cắt lên. Những người xung quanh vốn định rời đi nhưng đều ở lại để chờ đợi kết quả cuối cùng.

Cẩn thận nhìn khối nguyên thạch nhỏ được tách ra, Lý Dương rất nhanh chóng tìm được điểm xuống dao, không chút do dự nhấn dao xuống.

Rút cuộc hơn hai mươi phút sau, tiếng máy giải thạch lại tiếp tục vang lên. Lúc này trời đã chuyển tối, cũng đã đến bữa cơm chiều. Nhưng những người còn lưu lại trong sân cũng không cảm thấy đói. Khối Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng này còn có sức hấp dẫn hơn bữa cơm chiều thơm ngào ngạt.

Nhìn thủ pháp cắt thạch của Lý Dương, ông chủ Triệu và thầy Tề đều gật đầu. Chàng thanh niên này tuy còn trẻ nhưng rất có kinh nghiệm, phỏng chừng là xuất thân từ một gia đình đồ thạch nào đó.

Nhưng bọn họ biết Lý Dương tuyệt đối không phải là người Ruili. Những gia đình đồ thạch thế gia ở Thụy Lệ bọn họ đều biết, không có nhân vật số 1 nào như Lý Dương.

Chiếc máy giải thạch nhanh chóng cắt xuống phía dưới, tách phần màu xanh đen và màu trong suốt của Phỉ Thúy ra, không để một chút lãng phí nào.

- Thủ pháp rất tốt!

Thầy Hoa không nhìn được, mở miệng tán thưởng một câu, còn kinh ngạc nhìn thoáng qua Lý Dương.

Lý Dương quay đầu lại mỉm cười gật đầu, rồi tiếp tục máy cắt thạch, phân tách khối nguyên thạch nhỏ trước mặt.

Hơn mười phút sau, Phỉ Thúy bên trong khối nguyên thạch nhỏ đã được Lý Dương giải ra. Mặt khác, phần Phỉ Thúy màu xanh đen rác rưởi kia đã bị Lý Dương gạt sang một bên. Phỉ Thúy bị phá lập tức trở nên mới mẻ hơn. Cho dù Phỉ Thúy không còn giá trị nhưng bất luận kẻ nào cũng thích nó.

Khối Phỉ Thúy nhỏ trước mặt này đại khái có thể làm ra được bốn, năm chiếc vòng. Nhưng muốn làm thành dây chuyền hay các vật phẩm trang sức khác thì lại không được. Một chiếc vòng cũng có trị giá ba triệu. Trước mắt thì xem ra Lý Dương đã kiếm đủ vốn.

Hiện tại, tất cả hy vọng đều dồn lên khối nguyên thạch lớn kia. Nhưng khối nguyên thạch này cũng có một vết nứt găm ghê. Có thể thu hồi lại được phí tổn hay không thì không ai dám cam đoan.

Lý Dương hít sâu một hơi, khối Phỉ Thúy này càng lúc càng khó giải. Phải có cách giải thật tinh xảo. Nếu không muốn chạm phải những gì bên trong thì thật sự không dễ dàng gì. Phỉ Thúy bên trong thuộc loại Phỉ Thúy biến dị. Hơn nữa lại còn là một loại Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng biến dị hiếm thấy.

Lý Dương lại vận dụng năng lực đặc thù. Với khối Phỉ Thúy biến dị bên trong, Lý Dương không dám qua loa.

Một lần nữa tìm đúng vị trí, Lý Dương lại xuống dao. Mặt ngoài của nguyên thạch không có nhiều Phỉ Thúy bị phá hư. Nếu không phải hần tính toán bên trong có Phỉ Thúy biến dị thì Lý Dương mua nó với giá sáu triệu sáu trăm ngàn khẳng định là sẽ lỗ.

Con dao chậm rãi lướt qua khối nguyên thạch. Những tiếng bần tán xung quanh nhỏ đi rất nhiều. Một nhát cắt này của Lý Dương thì tình huống cũng không sai biệt lắm.

Chàng thanh niên giúp việc trở nên khẩn trương. Khối nguyên thạch này gã tham gia giải từ đầu đến cuối. Kết quả cuối cùng sẽ có ảnh hưởng rất lớn đối với gã.

Khối nguyên thạch lớn nên cắt cũng hơi chậm một chút. Nhưng thủ pháp của Lý Dương có mạnh hơn một chút so với thầy Tề. Thời gian cắt cũng nhanh hơn.

Sau mười phút, khối nguyên thạch bị tách làm hai. Sau khi rửa sạch mặt cắt, Triệu Đức Trụ và chàng thanh niên giúp việc đều sửng sốt, liếc mắt nhìn Lý Dương một cái.

Ông chủ Triệu cùng thầy Tề cũng đều nhìn thấy. Cả hai đều cau mày lại.

Một nhát này của Lý Dương không phá hư cái gì cũng không giải ra được Phỉ Thúy. Chỉ là sau khi cắt xong thì xuất hiện hai mặt cắt có vẻ rất quái dị.

Lý Dương cắt dọc theo lớp bên ngoài. Một bên là Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng bị phá hư, còn bên kia lộ ra một lớp màn trắng. Lúc này đây, trên lớp màn trắng đó có hiện lên một ít màu sắc xanh của Phỉ Thúy, thoạt nhìn giống như tờ giấy trắng bị người ta vấy lên vài giọt mực xanh.

Phỉ Thúy bị phá hư kéo dài xuống không nhiều lắm. Tất cả mọi người đều đoán được nên cũng không để ý. Từ vị trí của vết nứt thì có thể nhận ra, bên trong khối nguyên thạch lại xuất hiện một lớp màn trắng. Điều này càng có vẻ mười phần kỳ quái.

Ai cũng biết rằng lớp bên trong chính là do lớp da bên ngoài tạo ra. Một đặc điểm của nguyên thạch là ngoại trừ lớp vỏ bên dưới thì chưa ai nhìn thấy được lớp bên trong của Phỉ Thúy.

- Biến dị, đây chính là nguyên thạch biến dị.

Ông chủ Triệu đột nhiên kêu lên, trên mặt thể hiện sự kinh ngạc. Kinh nghiệm của ông ta rất phong phú. Chỉ cần liếc qua một cái đã lập tức nghĩ đến điểm này.

- Đúng vậy, khẳng định là nguyên thạch biến dị.

Thầy Tề cũng gật đầu, trên mặt còn có chút kích động. Nguyên thạch biến dị xuất hiện, khẳng định là bên dưới sẽ có Phỉ Thúy tốt.

Những người xung quanh lại bàn tán sôi nổi lên. Phỉ Thúy biến dị thì rất nhiều người đã thấy qua nhưng nguyên thạch biến dị thì rất ít khi thấy. Tỷ lệ xuất hiện nguyên thạch biến dị thấp hơn nhiều so với Phỉ Thúy biến dị.

Lý Dương cười khê một tiếng. Đây đích thực là một khối nguyên thạch biến dị. Chỉ sợ là mặt sau Phỉ Thúy cũng bị vết nứt phá hư đi. Như thế thì rất là đáng tiếc.

Nguyên thạch biến dị thì không phải Lý Dương lần đầu tiên gặp. Thời điểm lần đầu tiên gặp An Văn Quân thì Lý Dương đã nhìn thấy một khối nguyên thạch bị biến dị lớp da nhưng nguyên thạch biến dị bên trong thì Lý Dương lần đầu tiên nhìn thấy. Loại biến dị bên trong này so với biến dị bên ngoài thì hiếm thấy hơn.

Ông chủ Mạnh không rõ cho nên thấp giọng hỏi thầy Tề vài câu. Thầy Tề lập tức đem những hiểu biết của mình về nguyên thạch biến dị nói cho ông chủ Mạnh nghe, trên mặt còn mang chút ảo não.

Sau khi tách hai khối nguyên thạch ra, Lý Dương một lần nữa gọt bỏ Phỉ Thúy bị phá hư. Lý Dương trước hết phải giải ra khối Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng.

Sự lựa chọn của Lý Dương không nằm ngoài ý muốn của mọi người. Nếu đổi là bọn họ thì bọn họ cũng muốn giải ra Phỉ Thúy hữu dụng trước. Dù sao thì đây cũng là Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng.

Sau hơn mười phút, toàn bộ khối nguyên thạch đã giải ra được Phỉ Thúy, hợp lại cùng một chỗ với khối Phỉ Thúy trước. Rất nhanh đã có người tính ra giá trị của nó. Năm triệu đồng, chỉ đáng giá năm triệu đồng. Như vậy thì giống như lời nói của Lý Dương, muốn đạt đến một trăm triệu thì hơi khó.

Nhưng lúc này không có bất cứ người nào cười nhạo hay châm chọc Lý Dương. Hiện tại mọi người đều tập trung sự hiếu kỳ của mình vào một phần ba khối nguyên thạch còn lại. Ai cũng muốn biết bên trong khối nguyên thạch biến dị này sẽ xuất hiện kết quả gì.

- Chú em còn có hứng thú muốn bán lại khối nguyên thạch này không? Tôi có thể mua với giá một triệu, không, hai triệu.

Ông chủ Triệu đột nhiên thương lượng việc bán khối nguyên thạch còn lại với Lý Dương. Ông ta vốn muốn mua một triệu nhưng nghĩ đến việc Lý Dương mua với giá sáu triệu sáu trăm ngàn. Hơn nữa lúc này còn thu về được Phỉ Thúy trị giá năm triệu. Nếu như mua với giá quá thấp thì chỉ sợ là Lý Dương sẽ không bán nên mới bổ thêm một triệu nữa.

Nguyên thạch xuất hiện biến dị, thì tỷ lệ giải ra được Phỉ Thúy tốt rất cao. Thủy Tinh Chủng xuất hiện trước đó là một căn cứ chính xác nhưng thực đáng tiếc là Thủy Tinh Chủng đã bị một vết nứt phá hủy. Cuối cùng thì giá bị tuột dốc không phanh.

Nhưng bên cạnh Phỉ Thúy bị phá hư lại xuất hiện một lớp biến dị. Điều này làm cho mọi người không thể đoán được khối nguyên thạch còn lại. Ai cũng không biết khối nguyên thạch biến dị này có bị ảnh hưởng bên trong hay không. Nếu khối này cũng có Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng thì cũng coi như là kiếm được thêm chút tiền.

Ông chủ Triệu cho rằng, lần giải sau này sẽ giải ra được Phỉ Thúy tốt cho nên mới trả cho Lý Dương hai triệu. Nếu chỉ đơn thuần giải ra được nửa khối nguyên thạch thì giá sẽ không được như vậy.

Giải thắng thì có thể kiếm ra được hai chục triệu, thậm chí nhiều hơn. Nếu thua thì hai triệu này xem như tan thành mây khói. Thôi thì xem như là đánh cược đi.

Ông chủ Mạnh đảo tròn mắt, đột nhiên cười ha hả:

- Ông chủ Triệu, khối nguyên thạch này là tôi bán lại cho chú em đây. Theo đạo lý mà nói thì tôi cũng có quyền được hưởng lợi chứ. Chú em, nếu như cậu đồng ý thì tôi sẽ mua khối nguyên thạch này với giá hai triệu sáu trăm ngàn. Một lần mua bán cậu lời thêm một triệu. Cậu xem thế nào?

Lời nói của ông chủ Mạnh khiến cho những người xung quanh bàn tán rất nhiều. Nhiều người đặt mình vào vị trí của Lý Dương mà cảm thấy lo lắng. Bọn họ phát hiện rằng, sự lựa chọn này không được tốt lắm. Trong thời gian ngắn ngủi mà kiếm ra được một triệu đồng, việc buôn bán này như thế nào tính ra được.

Chính vì như vậy nên cảm thấy không cam lòng. Đây chính là Phỉ Thúy biến dị rất khó gặp. Nếu bên dưới là Phỉ Thúy tốt thì lúc trước đã không khóc rồi.

Duy Linh

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

362. Chương 362: Phỉ Thúy Thiên Châu

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Ông chủ Mạnh phá rồi làm cho sắc mặt của ông chủ Triệu trở nên khó coi. Ở nơi này ông mới chính là chủ.

Hơn nữa, Thủy Tinh Chủng trong tay ông chủ Mạnh giải ra không có gì, đối với cửa hàng của ông cũng gây ra ảnh hưởng rất lớn. Ông còn chưa nói thì ông chủ Mạnh lại phá rồi. Điều này khiến cho ông chủ Triệu cảm thấy khó tránh khỏi có một chút tức tối.

- Ông chủ Mạnh, vừa nãy ông nói là không cần bán. Bây giờ gây sức ép thì có ích gì đâu. Một triệu đồng để tìm người giải thạch. Thật đúng là mạnh miệng mà.

Ông chủ Triệu nói chuyện cũng không khách khí. Những người xung quanh lại càng bàn tán nhiều hơn nữa. Nghe ông chủ Triệu nói như vậy thì tất cả bọn họ đều gật đầu. Bỏ ra một triệu đồng để giải thạch, xem ra phí giải thạch lần này khá đắt.

- Cũng không thể nói như vậy. Trước khác nay khác. Ngài nói có đúng không, ông chủ Triệu?

Ông chủ Mạnh cười hắc hắc. Ông chủ Triệu hơi chút sửng sốt, lập tức cười khổ lắc đầu. Đây là những lời mà ông đã nói với ông chủ Mạnh. Quả thật là báo ứng thật nhanh. Chớp mắt một cái ông đã bị ông chủ Mạnh dùng những lời này quật lại.

Ông chủ Mạnh nói cũng đúng, trước khác nay khác. Khối nguyên thạch này giống như một cái bánh bị đóng chặt lại. Ai cũng không biết bên trong cái bánh ngọt là gì? Bị hư hay là cần bản không phải là bánh ngọt.

- Thật ngại quá, khối nguyên thạch này tôi không tính bán. Để giải xong rồi hãy nói sau.

Lý Dương mỉm cười lắc đầu. Ông chủ Triệu và ông chủ Mạnh đang tranh luận với nhau đều vội vàng quay đầu lại. Hai người nhìn thoáng qua nhau, rồi nhìn Lý Dương một cách xấu hổ. Người ta đã không muốn bán thì họ đứng đây tranh cãi để làm gì.

Ông chủ Mạnh hiện tại trong lòng kỳ thật cũng không thoải mái. Bán đi rồi lại mua trở về, đối với ai cũng cảm thấy không được cao hứng. Lý Dương không bán thì cũng tốt, ít nhất thì mình cũng không cảm thấy khó chịu.

Ông chủ Mạnh sở dĩ thay đổi, không phải vì đột nhiên ông trở nên thông hiểu về đồ thạch. Ông là nghe thầy Tề giới thiệu, lại thấy ông chủ Triệu có ý muốn mua nên nhảy vào góp vui. Ông ta không hiểu về đồ thạch nhưng cũng hiểu được rằng, nếu như không có lợi thì ông chủ Triệu lại mua làm gì.

Ánh mắt của ông chủ Triệu khá độc. Vừa nhìn thoáng một cái đã nhìn ra được giá trị của khối Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng bên trong. Giá trị của nó còn hơn năm triệu nữa. Một người hiểu tính chất công việc, lại có chuyên gia bên cạnh. Những điều này góp phần làm nên nguyên nhân để ông chủ Mạnh có ý cạnh tranh.

Từ một việc nhỏ có thể nhìn ra, ông chủ Mạnh đích thật là người làm ăn khôn khéo.

Lý Dương một lần nữa lại bắt đầu giải thạch. Lần này thì hẳn không dùng đến máy cắt mà chỉ dùng máy mài, rồi cẩn thận lau sạch lớp bụi trắng.

Chàng thanh niên đi theo lập tức đổ nước xuống.

Âm thanh cắt thạch chói tai làm cho những người xung quanh bàn tán lại ít một chút. Sau khi mài thạch kết quả hiện ra không tồi, cũng không nằm ngoài ý muốn của những người xung quanh.

Lý Dương vừa rồi đã áp dụng một cái tài tình. Hiện tại thì bụi bám vào khối Phỉ Thúy màu xanh thẫm không nhiều lắm. Chưa đến vài phút thì màu xanh hỗn độn đã bị Lý Dương gọt sạch. Khối đồ thạch trông có vẻ sạch sẽ hơn nhiều.

Nếu không phải khối nguyên thạch này được vạch trần trước mặt mọi người thì chỉ sợ rất nhiều người đã biến khối nguyên thạch này thành rác rưởi.

Càng cắt xuống sát thì Lý Dương càng cẩn thận. Phỉ Thúy bên trong lập tức lộ ra. Khối Phỉ Thúy lúc này hoàn toàn khác với khối Phỉ Thúy trước, nhưng cũng vẫn rất nhỏ.

Lớp bụi trắng từ từ biến mất. Lớp đá lại rất đều nên việc mài càng nhanh. Đây chính là một nguyên nhân mà rất nhiều người thích mài thạch.

Lau chưa đến ba phút, Lý Dương đột nhiên ngừng lại. Người thanh niên giúp việc vội vàng tưới nước lên, một mặt cửa sổ lập tức hiện ra.

- Đây là cái gì?

Chàng thanh niên giúp việc ngơ ngác nhìn mặt cắt, lẳng lặng hỏi. Lúc này ở phía dưới còn rất nhiều lớp bụi trắng nhưng chính giữa đã lộ ra một điểm bằng ngón tay út. Dưới ngọn đèn có thể nhìn thấy được.

- Cái này giống như Thủy Tinh Chủng nhưng tại sao lại nhỏ đến vậy?

Ông chủ Triệu và thầy Tề cũng nhíu mày lại. Hôm nay từng sự kiện lạ lùng nối tiếp nhau. Thủy Tinh Chủng giải ra không có gì, nguyên thạch lại biến dị. Nay lại lộ ra một điểm Thủy Tinh Chủng hư hư thực thực như thế này.

- Xem không hiểu, thật sự xem không hiểu.

Thầy Tề liên tục lắc đầu. Khối Phỉ Thúy trên cơ bản đã định rồi. Nhưng ai cũng không biết đó là Phỉ Thúy gì. Mặt ngoài của nó còn có một lớp mỏng.

Nhưng cho dù Phỉ Thúy có loại nào đi chăng nữa thì bọn họ cũng không để ý. Trước đó thì xem khối nguyên thạch này không có giá trị. Nhưng hiện nay giá trị của khối Phỉ Thúy đã tăng lên, trở thành một nguyên liệu đáng giá. Sở dĩ như vậy là bởi vì nó có thể gia công thành phẩm.

Lý Dương chậm rãi thở ra, không để ý đến những lời bàn tán của những người xung quanh, tiếp tục nhấn máy cắt xuống, chậm rãi cắt xuống dưới.

Lúc này đây, Lý Dương cắt mé một bên, cũng không phải cắt dọc theo cái điểm đó.

Sau vài phút, Lý Dương lại ngừng lại, rửa sạch mặt cắt. Mọi người lại bàn tán xôn xao lên. Lúc này đây lại xuất hiện thêm hai điểm, và kích thước của hai điểm này giống như đúc cái ban đầu.

Ba điểm đều là Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng trong suốt. Ông chủ Triệu và thầy Tề sắc mặt đều ngưng trọng. Bọn họ không nhìn ra được cái này là cái gì nhưng đã cảm thấy có cái gì đó không đúng. Nửa khối nguyên thạch còn lại này tuyệt đối không đơn giản.

Thoáng quệt mồ hôi trên trán, Lý Dương tiếp tục giải thạch. Những người vây xung quanh nhiều như vậy thì thật cảm thấy có chút oi bức.

Chậm rãi, Lý Dương cắt toàn bộ lớp phía trên. Lớp bên dưới xuất hiện tám điểm. Từng điểm một đều nhỏ như ngón tay út. Dưới ánh đèn còn phát ra một ánh sáng êm dịu.

Sau khi tám điểm xuất hiện, Lý Dương thở ra một cái thật mạnh.

Khối nguyên thạch này giá trị lớn nhất là nằm ở tám điểm này.

Tám điểm này tuy nhỏ nhưng giá trị không thấp. Lý Dương do lúc trước có cơ hội ngẫu nhiên nên mới biết đến đồ vật này. Nói cách khác thì chính hắn cũng không biết cái vật nhỏ này lại có tám điểm như vậy. Lý Dương nhin không được mở miệng cười.

Máy cắt thạch lại tiếp tục mở lên. Hiện tại Phỉ Thúy đã hoàn toàn muốn lộ ra. Cho nên việc cắt thạch ở đây chủ yếu là dựa vào thời gian mà thôi.

Cắt thạch tốt nhất là cắt từ bên cạnh hai điểm trung gian mà cắt xuống dưới. Khối nguyên thạch còn thừa không lớn, chỉ một dao thôi là có thể hoàn toàn cắt ra.

Một lát sau, một phần ba khối nguyên thạch còn lại đã hoàn toàn phơi bày trước mặt mọi người.

Bên trong không có Phỉ Thúy biến dị, mà chỉ là loại ngọc bình thường. Mà loại ngọc này không có giá trị gì. Nếu dùng máy móc để gia công, sau đó tung vào thị trường để bán thì có thể tám đến mười đồng là đã mua được.

Tất cả mọi người đều thở dài, và có chút tiếc hận. Phỉ Thúy biến dị xem ra chỉ ảnh hưởng đến một mặt. Mặt còn lại là ngọc nguyên chất. Nếu ngọc này có mấy chục năm hay mấy trăm năm thời gian để có thể sẽ từ hợp chất đơn giản mà biến thành hợp chất phức tạp. Cuối cùng trở thành Phỉ Thúy Thủy Tinh Chung mới. Còn hiện tại thì nó không có giá trị gì.

Mấy chục năm nhân loại có còn tồn tại hay không chứ lời nói này thuần túy cũng đều là nói suông.

Nhưng mọi người cũng đều không buồn tha cho. Lúc này đây mọi người đều hứng thú tập trung vào tám điểm kia. Chính ông chủ Triệu và thầy Tề cũng không ngoại lệ.

Sau khi mở nguyên thạch, Lý Dương thở dài lắc đầu, tiếp tục cắt khối nguyên thạch nhỏ còn lại. Những phần khác đều đã cắt hết, chỉ còn lại phần nhỏ này thôi.

Liên tục xuống hai nhát dao, Phỉ Thúy trên tay Lý Dương chỉ lớn bằng một quả bóng bàn, còn một viên vẫn còn ở bên trong.

Những người xung quanh đều mở to mắt nhìn. Hiện tại mọi người càng lúc càng hiếu kỳ với một điểm còn lại.

Lúc này đây thì không thể dùng máy cắt được nữa. Lý Dương yêu cầu chàng thanh niên giúp việc tìm cái máy cố định, thay máy mài và mài những tạp chất bên trên.

Khối nguyên thạch càng lúc càng nhỏ, từ từ biến thành hình trứng. Khi nó nhỏ bằng một cái thủy tinh cầu thì Phỉ Thúy đã từ từ lộ ra.

Phỉ Thúy nhỏ như vậy nhưng có thể gia công được thành một cái vòng.

Đây là ý tưởng của đại bộ phận người có mặt. Chỉ cần làm ra được cái vòng thì Lý Dương sẽ không bỏ cuộc. Chỉ cần tám điểm của khối thủy tinh loại này giống nhau thì chẳng khác nào có thể làm ra được tám cái vòng. Tám cái vòng này cũng đáng giá mấy triệu. Như thế nào thì Lý Dương cũng vẫn có lời.

Cầm lấy hạt châu hình quả trứng, Lý Dương soi dưới ngọn đèn rồi cuối cùng nhếch môi cười.

Một lần nữa hắn lại cố định khối nguyên thạch nhỏ này lại. Lần này thì Lý Dương càng cẩn thận hơn, lau sạch mọi thứ bên cạnh. Khối tiểu cầu càng lúc càng nhỏ. Phỉ Thúy bên trong rất cuộc chỉ còn một chút vỏ. Nhưng Lý Dương vẫn không có chút động đậy nào.

- Không đúng, đây là Thiên Châu.

Ông chủ Triệu đột nhiên hô to lên một tiếng, tròn xoe mắt, kinh hãi nhìn Lý Dương. Nghe ông chủ Triệu nói, thầy Tề cũng sững sốt, vội vàng bước đến trước máy giải thạch, cẩn thận quan sát viên tiểu cầu kia.

- Thiên Châu, quả đúng là Thiên Châu.

Ánh mắt thầy Tề cũng mở thật to. Những người xung quanh đều lộ ra thần sắc mù mờ. Chỉ có một số ít người là biết Thiên Châu nên nhìn chăm chăm vào viên tiểu cầu dưới cái máy giải thạch.

- Phỉ Thúy Thiên Châu, hơn nữa còn là Thủy Tinh Chung Thiên Châu, là ngọc của ông trời.

Thầy Tề chậm rãi vuốt ve khối tiểu cầu, đôi tay thậm chí có chút run rẩy vì kích động. Ánh mắt của ông ta cũng chớp liên hồi.

- Phỉ Thúy Thiên Châu, cậu em, cậu có tám viên Thiên Châu. Mỗi viên tôi sẽ trả cho cậu hai triệu đồng.

Ông chủ Triệu bước nhanh về phía trước, tràn đầy hy vọng nhìn Lý Dương. Ông chủ Mạnh vẫn còn chút hồ đồ nhưng cũng không chịu thua kém. Nhìn biểu hiện của thầy Tề thì ông ta khẳng định những thứ này không đơn giản.

- Cậu em, hai triệu sáu trăm ngàn cho mỗi viên. Tôi mua hết tám viên.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, ông chủ Mạnh cũng tiến lên phía trước. Ông là một người rất quyết đoán, phát hiện cái gì có giá trị là lập tức tham gia vào.

- Ba triệu, ông chủ Mạnh, ông không hiểu tác dụng của nó thì đừng tranh với tôi. Về sau khi ông ở đây thì tôi sẽ giảm giá 8% cho ông, như thế nào?

Ông chủ Triệu hung hăng trừng mắt nhìn ông chủ Mạnh. Tim của ông không ngừng nhảy lên. Ông cũng vừa nhớ đến truyền thuyết về vật kia.

Phỉ Thúy Thiên Châu trong truyền thuyết. Sau khi nghĩ đến cái truyền thuyết kia thì ông chủ Triệu tim càng đập mạnh. Khối nguyên thạch biến dị này đã có thể cho ra một bảo bối cực phẩm như vậy.

Duy Linh

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

363. Chương 363: Cháu Nói Không Phải Ngọc Thánh Sao?

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Thiên Châu, một trong thất bảo và cũng là thánh vật của Phật giáo.

Thiên Châu chủ yếu xuất hiện ở vùng Tây Tạng, sử dụng nguyên liệu từ một loại đá thần bí. Nghe nói là tảng đá này được nung trong lửa, giúp cho người có thể phát ra được từ trường lợi hại.

Điều này có phải là sự thật hay không thì Lý Dương không biết nhưng Thiên Châu là một trợ thủ cực kỳ mạnh cho con người. Nếu có được Thiên Châu chân chính mang theo bên người thì hiệu quả tuyệt đối thần kỳ ngoài sức tưởng tượng.

Nhưng có rất nhiều người cũng không biết, Phỉ Thúy cũng có Thiên Châu. Chính xác mà nói thì Phỉ Thúy mà có Thiên Châu thì cũng giống như Phỉ Thúy cực phẩm mà thôi.

Phỉ Thúy Thiên Châu muốn tồn tại được phải đòi hỏi những yêu cầu khắc nghiệt. Phỉ Thúy này phải được thiên nhiên tạo ra thì mới có tác dụng thần kỳ được. Dùng Phỉ Thúy khác để làm ra Thiên Châu, cho dù là Thủy Tinh Chung loại huyết mỹ nhân tốt nhất thì cũng không cho được hiệu quả tuyệt đối như Phỉ Thúy Thiên Châu.

Ngày xưa, Myanmar có người đã giải ra mười hai khối Băng Chung Thiên Châu. Sau khi tin tức này lan truyền thì có một gã phú thương người Hoa đã bỏ ra ba trăm ngàn cho mỗi khối Thiên Châu để mua hết. Ở thời điểm đấy thì ba trăm ngàn đã có thể mua được Phỉ Thúy Thủy Tinh Chung lớn nhỏ khác nhau rồi. Nhưng bây giờ thì đã khác lúc xưa.

Sau này, mười hai viên Thiên Châu đó đã được đưa vào Tây Tạng. Một cao tăng Lạt Ma đã gắn nó vào trong tượng Phật. Sau đó thì những viên Phỉ Thúy Thiên Châu Bằng Chứng đó vẫn còn lưu lại ở Tây Tạng. Đến năm năm sau mới bị chủ nhân thu hồi.

Khi tin tức Thiên Châu được chủ nhân thu hồi thì lập tức có vô số người nhảy vào tranh đoạt. Có người thậm chí còn bỏ ra ba triệu đồng cho mỗi viên. Nhưng cuối cùng thì chủ nhân cũng vẫn không bán.

Mười hai viên Phỉ Thúy Thiên Châu đã được người thương nhân thần bí làm thành hai cái vòng đeo tay. Căn cứ vào những gì vị Lạt Ma nói lại thì hai sợi dây đeo tay này đều không ít lần phát huy được công hiệu của Thiên Châu. Quả thật là tinh phẩm khó có được.

Một ví dụ về Phỉ Thúy Thiên Châu gần đây nhất, vào cái thời kì dân quốc trước đây. Trong thời kì đó cũng nghe nói qua một lần về Thiên Châu bằng chứng. Sau này rơi vào tay của người Anh rồi lại bị thất truyền. Nhưng cho dù bị thất truyền thì ý nghĩa của nó vẫn còn tồn tại.

Người thương nhân thần bí người Hoa kia thì Lý Dương cũng không xa lạ. Chính là người đã mua Trường Sinh Bát của Lý Dương với giá trên trời, thương nhân người Canada gốc Hoa Lâm Lang. Lâm Lang mua được Phỉ Thúy Thiên Châu chính là một trong những món mà ông cảm thấy đặc ý nhất.

Những gì diễn ra trước kia thì sau khi Lý Dương gặp Lâm Lang thì mới biết được. Từ đó về sau Lý Dương mới biết về Phỉ Thúy Thiên Châu. Hắn đã cố ý tra trên mạng, sách vở nhưng đều không thấy tư liệu viết về vật này. Cuối cùng thì đành nhờ Hà lão mới tra ra được một ít.

Cho nên lần này Lý Dương nhìn thấy có nguyên thạch Thiên Châu nên hắn mới nôn nóng như vậy. Có cơ hội liền lập tức chui vào, mua luôn khối nguyên thạch của đối phương.

Ngoại trừ việc xuất hiện Phỉ Thúy Thiên Châu hai lần thì trong lịch sử không còn xuất hiện lời đồn nào nữa. Từ đó có thể thấy vật này hi hữu đến chừng nào. Mà cũng là do ngay từ đầu đám người ông chủ Triệu vẫn chưa nhận ra được nguyên nhân nên ai cũng không hề nghĩ đến phương diện này.

Lý Dương cầm lấy khối Phỉ Thúy Thiên Châu thiên nhiên trong tay, cẩn thận soi dưới ngọn đèn. Lúc này trong lòng ông chủ Triệu dâng lên sự hồi hận.

Nếu sớm biết khối nguyên thạch này có Phỉ Thúy Thiên Châu Thủy Tinh Chứng bên trong thì đừng nói là năm triệu, hai chục triệu ông ta cũng có thể mua.

- Ông chủ Triệu, không phải là tôi tranh giành với ông. Thứ này tôi cũng thích. Nếu không thì lần này ông tặng cho tôi. Lần sau nếu có thứ gì tốt thì tôi nhất định sẽ tặng lại cho ông. Như vậy có được không?

Ông chủ Mạnh cảm nhận được sự lo lắng và hối hận của ông chủ Triệu hơn là sự tò mò đối với viên Thiên Châu trên tay Lý Dương. Xem ánh mắt của ông chủ Triệu thì ông ta đã sẵn sàng trả giá ba triệu cho mỗi viên Thiên Châu thì ông biết viên Thiên Châu này tuyệt đối không chỉ có giá đó.

Ông chủ Mạnh lại duỗi ba ngón tay ra, cười ha hả nói với Lý Dương.

- Ba triệu sáu trăm ngàn cho mỗi viên Thiên Châu. Cậu em, xem ra thì cậu kinh doanh có lãi mấy chục lần rồi. Vậy thì bán mấy viên Thiên Châu này cho tôi được không?

Âm thanh bàn tán càng lớn hơn nữa. Một viên Thiên Châu trị giá ba triệu sáu trăm ngàn. Tám viên thì hơn ba chục triệu. Lại còn Phỉ Thúy Thủy Tinh Chứng trị giá năm triệu đồng. Lần này thì thật sự là Lý Dương đã lời to, một vốn bốn lời.

- Ông chủ Mạnh, anh không phải là bạn chí cốt của tôi sao? Cậu em, bốn triệu một viên, thế nào?

Ông chủ Triệu lúc này vừa tức lại vừa tiếc. Viên Thiên Châu xuất hiện lần trước ông ta cũng có nghe nói qua. Thiên Châu chính là vật tốt nhất. Ông chủ Triệu nếu đã gặp thì tự nhiên sẽ không chịu thua. Hiện tại, ông đã âm thầm oán giận ông chủ Mạnh.

- Thầy Tề!

Ông chủ Mạnh nghĩ lần này không tiếp tục ra giá mà kéo chuyên gia đồ thạch bên cạnh để hỏi. Sau khi hỏi xong thì ông ta mới chắc chắn cho ra giá.

Bốn triệu một viên, tám viên là ba mươi hai triệu. Tất cả những người vây quanh đều ghen tỵ với Lý Dương. Cái tên tiểu tử này vận khí thật sự tốt quá đi.

Triệu Đức Trụ và chàng thanh niên giúp việc đều có chút há hốc mồm. Sự tình biến hóa cực nhanh làm cho bọn họ không thể tưởng tượng được. Vừa rồi còn không để ý những cái điểm nhỏ xíu đó, trong nháy mắt lại biến thành những cái bánh thơm ngon. Bọn họ không biết vì cái gì mà trở nên như vậy.

Chuyện về Phỉ Thúy Thiên Châu cũng không có nhiều người biết. Lúc trước chỉ là lời truyền miệng của một số người và cũng không truyền bá rộng rãi.

Lý Dương vừa định lắc đầu thì ông chủ Mạnh lại đứng dậy cười ha hả nói:

- Cậu em, thật sự là cậu rất may mắn. Nếu vậy thì cậu bán lại toàn bộ cho tôi với giá năm triệu đồng một viên, như thế nào?

Ông ta từ thầy Tề mà biết được lai lịch của viên Thiên Châu này. Trong lịch sử chỉ xuất hiện có hai lần cùng với hiệu quả thần kỳ của nó. Cuối cùng thì ông cũng hiểu được giá trị của cái vật nhỏ bé này.

Xôn xao!

Những người xung quanh đều chấn động. Năm triệu đồng! Vừa rồi Lý Dương cũng giải ra được Thủy Tinh Chủng nhưng cũng chỉ mới trị giá được năm triệu đồng. Như thế nào mà một khối ngọc to lại không bằng một viên Thiên Châu nhỏ nhỏ. Quả thật là không ai nghĩ đến điều này.

- Ông chủ Mạnh, nơi này là địa bàn của tôi!

Ông chủ Triệu tức giận hét to một tiếng, thần sắc phẫn nộ. Lúc này ông cảm thấy hối hận khi dẫn ông chủ Mạnh đến đây để giải thạch. Nhưng ông lại không nghĩ rằng ông chủ Mạnh không giải ra Phỉ Thúy mà lại là Lý Dương, người vừa mới giải ra được Phỉ Thúy Thiên Châu.

- Ông chủ Triệu, tôi biết đây là địa bàn của ông. Chẳng lẽ ông muốn đe dọa người khác à?

Ông chủ Mạnh cười hắc hắc. Phía sau lập tức có hai gã đàn ông đến gần ông ta. Vừa nhìn thì đã biết đây là vệ sĩ của ông chủ Mạnh.

Ông chủ Triệu sắc mặt trắng bệch, cuối cùng thở dài nói:

- Ông chủ Mạnh, ông nói đùa rồi. Thôi thì mỗi người nhường một bước, mỗi người bốn viên, thế nào?

Ông chủ Triệu trong lòng muốn giết chết ông chủ Mạnh cho hả giận. Nhưng ông cũng hiểu được là tuy đây là địa bàn của ông ta nhưng không phải ông ta muốn làm gì thì làm. Thành phố cảng Thụy Lệ, lực lượng công an mạnh hơn nhiều so với các thành phố khác. Có cho tiền ông cũng không dám làm bậy.

Ông chủ Mạnh đảo tròn mắt. Ông cũng hiểu được ông chủ Triệu cũng có ý với những viên Thiên Châu này. Cho dù ông có cố ý muốn cạnh tranh thì sẽ phải tiêu rất nhiều tiền, lại còn có thể đắc tội với ông chủ Triệu.

- Thật ngại quá, hai vị ông chủ. Chuyện này tôi cũng thích lắm nhưng tạm thời tôi không có ý bán ra bên ngoài. Về sau nói tiếp được không?

Lý Dương đột nhiên lắc đầu. Hai người này cạnh tranh cả nửa ngày, làm như là đã biết hẳn muốn bán đến nơi vậy. Điều này làm cho Lý Dương phải dở khóc dở cười, tìm lấy một cơ hội biểu lộ nhanh thái độ của mình.

Vừa định đồng ý với yêu cầu của ông chủ Triệu thì ông lập tức sững sốt. Ngay cả ông chủ Triệu cũng ngăn người, nhìn một cách oán hận thoáng qua người ông chủ Mạnh.

Ông ta còn tưởng rằng Lý Dương là vì giá của ông chủ Mạnh đưa ra mà cố ý treo giá không muốn bán ra.

- Chú em à, năm triệu không thấp đâu, cũng chỉ có ở đây cậu mới bán được cái giá đó. Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng mà cậu giải ra dù sao cũng là quá nhỏ.

Ông chủ Triệu vẫn kiên nhẫn khuyên bảo Lý Dương. Ông ta nghĩ rằng Lý Dương còn trẻ nên khi có được mấy chục triệu khẳng định là sẽ rất cao hứng, làm gì mà có chuyện không bán.

- Chú em, ông chủ Triệu nói đúng đấy. Năm triệu quả là không thấp đâu. Nên quy đổi thành tiền mặt thì hay hơn. Ra khỏi đây thì không còn giá như vậy đâu.

Ông chủ Mạnh cũng cười ha hả nhìn Lý Dương. Hai người kẻ xướng người họa làm cho Lý Dương hiểu được, hai người bọn họ tuyệt đối không tăng giá lần nữa. Mà ý tứ của ông chủ Mạnh lại càng rõ ràng. Nếu hiện tại hắn không bán thì về sau đừng nghĩ rằng sẽ bán được với giá như bây giờ.

Theo như lời ông ta nói ra thì có thể hiểu ông ta đồng ý với yêu cầu của ông chủ Triệu, nguyện ý hợp tác với ông ấy cùng mua những viên Thiên Châu này.

Cho rằng ông chủ Triệu đang oán giận ông chủ Mạnh đến tận xương tủy nhưng lúc này cũng không thể làm gì, đành nói:

- Ông chủ Mạnh nói đúng đấy, chú em ngàn lần đừng bỏ qua cơ hội này. Chúng ta bây giờ vẫn còn đồng ý trả cho cậu với giá trên trời là năm triệu đồng một viên Thiên Châu.

Ông chủ Triệu cố ý nhấn mạnh chữ "giá trên trời". Với người bình thường mà nói thì năm triệu đồng quả là không ít, tương đương với một phần thưởng xứng số lớn. Nhưng với Lý Dương mà nói thì năm triệu đồng không đáng gì với hắn.

- Thành thật xin lỗi. Những viên Phỉ Thúy Thiên Châu này cũng có tác dụng lớn đối với tôi. Mặc kệ là bao nhiêu tôi cũng không bán.

Lý Dương lại lắc đầu. Hắn cũng nhấn mạnh bốn chữ "Phỉ Thúy Thiên Châu" nói ra với đối phương. Hắn không phải không hiểu giá trị đích thực của nó. Đừng có nghĩ đến việc lừa gạt hắn.

Ngày nay, giá của một viên Thiên Châu có thể đạt sáu đến tám triệu đồng. Đây chính là một vật quý từ thiên nhiên rất khó tìm. Lý Dương đã có cơ hội có nó thì làm sao mà bán được.

Lý Dương cũng coi trọng thân thể của mình. Có được thứ quý giá như vậy thì tự nhiên sức khỏe sẽ ngày càng tốt hơn.

Ông chủ Triệu lại ngẩn người. Xem bộ dạng và cách nói chuyện của Lý Dương thì Lý Dương quả thật không có ý bán trong ngày hôm nay. Có lẽ hắn đang đợi qua mấy ngày nữa để tăng giá.

Điều này làm cho ông chủ Triệu càng thêm hối hận, đồng thời cũng có chút không cam lòng. Nhưng ông ta cũng không dám tiếp tục tăng giá. Có tăng thêm thì cũng không thu được kết quả gì. Chỉ sợ về sau cũng không còn cơ hội nữa. Huống hồ hôm nay cũng chưa chắc là ngày tốt nhất để mua nó.

- Nếu cậu nói như vậy thì thật là đáng tiếc. Sau này có muốn bán thì đến cửa hàng giải thạch công ty Triệu Thị của tôi. Đức Trụ, đây là bạn của cháu, sao cháu lại không giới thiệu với chú?

Ông chủ Triệu kìm nén tất cả tinh thần ảo não, cười ha hả nói với Lý Dương, cuối cùng còn hỏi Triệu Đức Trụ một câu.

Triệu Đức Trụ liếc mắt nhìn Lý Dương một cái. Không thấy Lý Dương phản đối thì lúc này mới cười nói:

- Chú bảy, cháu cũng đang muốn giới thiệu cho chú đây. Đây là người bạn mà cháu quen ở Thanh Đảo, là người mà cháu đã nói qua. Người mà đã giải ra được Phỉ Thúy cao băng chủng và Thủy Tinh Chủng Lý Dương Lý tiên sinh.

- Giải ra cao cấp Băng Chủng và Thủy Tinh Chủng, cháu không phải là đang muốn nói đến Ngọc Thánh, Ngọc Thánh Lý...

Ông chủ Triệu cau mày, lời cuối cùng thốt ra chưa hết thì đã ngơ ngác nhìn Lý Dương.

Duy Linh

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

364. Chương 364: Ngọc Thánh Chính Là Ông Chủ

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Triệu Đức Trụ mấy tháng trước từ Bình Châu trở về đã không ít lần khoe với bạn bè của mình rằng y có quen biết với Ngọc Thánh Lý Dương. Y còn cùng với Ngọc Thánh giải ra được Phỉ Thúy cao cấp Bằng Chủng và Thủy Tinh Chủng.

Chuyện này vẫn bị mọi người cho rằng là trò cười. Chính ông chủ Triệu cũng không tin. Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng không phải dễ dàng gì giải ra được. Bình thường cũng khó tiêu thụ bên ngoài. Do đó, nơi nào giải ra được Phỉ Thúy cao bằng chủng khó càng thêm khó.

Hơn nữa, mọi người đều biết Lý Dương ở Nam Dương cũng đã giải ra được một khối Thủy Tinh Chủng. Khối Thủy Tinh Chủng này sau khi giải xong Triệu Đức Trụ cũng không chụp ảnh lưu lại làm kỷ niệm. Do đó mọi người càng khó tin lời y nói là thật.

Vì thế Triệu Đức Trụ lúc đầu còn đau khổ giải thích nhưng sau đó bắt đầu dẽ mà buông xuôi.

Ánh mắt của ông chủ Triệu muốn đại ra. Ngọc Thánh Lý Dương! Đây không phải là người mà Triệu Đức Trụ mới vừa giới thiệu sao? Chẳng lẽ những lời trước kia của Triệu Đức Trụ là sự thật.

Thầy Tề cũng ngạc nhiên. Thầy Tề không phải là chưa từng giải ra Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng. Ngoại trừ lần này thì trước đó cũng đã có hơn một lần. Cũng chính vì lần đó giải ra được Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng mà ông ta có được thanh danh vang dội. Cho nên ông ta hiểu được giải ra được Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng gian nan như thế nào.

Chàng thanh niên trước mặt ông ta chính là người giải ra được Thủy Tinh Chủng trong truyền thuyết. Đây là một người trông có vẻ đơn giản và lời đồn đại thì có chút khoa trương nhưng trong vòng một năm mà Lý Dương đã giải ra liên tục nhiều khối Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng thì quả thật không thể tin nổi.

Hiện giờ, chàng thanh niên này lại giải ra được Phỉ Thúy Thiên Châu, một bảo bối rất khó gặp.

Ông chủ Mạnh không phải là người trong giới đồ thạch nhưng cũng đã nghe qua tên Ngọc Thánh Lý Dương. Sau khi nhìn thấy phản ứng của ông chủ Triệu, ánh mắt ông ta lại chuyển động lên.

Những người xung quanh phản ứng cũng không khác lắm. Ngoại trừ Lưu Cương và Triệu Đức Trụ thì những người nghe qua tên Lý Dương đều đứng ngây người ra. Những tiếng âm thanh bàn tán cũng không còn.

- Cậu...cậu chính là Ngọc Thánh?

Qua vài phút, ông chủ Triệu mới hỏi một câu. Lúc này thì tâm trạng của ông chủ Triệu cũng khôi phục lại được một chút.

- Tôi không phải là Ngọc Thánh.

Lý Dương cười lắc đầu. Ông chủ Triệu lại ngăn người, sau đó phần nộ nhìn Triệu Đức Trụ.

Triệu Đức Trụ cũng sững sốt một chút, lập tức giữa chặt Lý Dương, vội vàng nói:

- Lý tiên sinh, sao ngài lại nói không phải là mình. Ngài ở Nam Dương, ở Bình Châu đều có tôi chứng kiến mà.

- Anh Triệu, cái danh xưng Ngọc Thánh chẳng qua là do giới ngọc thạch của Bình Châu tùy ý gọi mà thôi. Mọi người cũng nghĩ là thật sao? Tại sao lại có thể xưng thánh một cách dễ dàng như vậy? Ít nhất thì tôi hiện tại không tự cho mình có năng lực đến như thế.

Lý Dương cười khổ một tiếng. Đây cũng chính là quan điểm của hắn. Hắn chưa từng công khai thừa nhận danh xưng Ngọc Thánh này. Nhưng hắn càng không nhận thì mọi người ngược lại lại biết hắn. Thậm chí cả nước đều biết.

- Lý tiên sinh, ngài quá khiêm tốn rồi.

Triệu Đức Trụ nhẹ nhàng thở ra. Lúc này mọi người đều biết được chàng thanh niên trước mặt chính là Ngọc Thánh. Lý Dương không có thừa nhận danh xưng này thì mọi người ngược lại càng thêm tin tưởng Lý Dương.

- Lý tiên sinh, không nghĩ là ngài lại đến nơi này. Nếu sớm biết là ngài thì tôi đã đón tiếp ngài khác rồi.

Ông chủ Triệu trên mặt mang theo một chút chua xót lại có chút xấu hổ. Nói xong lời này thì ông cũng không nói được nữa. Nếu sớm biết Lý Dương thì ông khẳng định sẽ không nói ra những lời trước đó. Ngọc thánh Lý Dương. Cây có tên, người có bóng. Chỉ cần nghe thấy những chiến tích của người thanh niên này thì đã biết cậu ta mạnh hơn mình rồi.

Chàng thanh niên này so với mình thì còn lợi hại hơn. Nói quá hơn một chút thì mình chỉ đáng xách dép cho người ta thôi.

- Ông chủ Triệu, thật ngại quá. Hiện tại thì cũng không còn sớm nữa. Tôi cũng đã giải xong khối nguyên thạch này. Chúng ta đi nói chuyện với nhau được không?

- Được, được, đương nhiên không thành vấn đề.

Ông chủ Triệu lập tức gật đầu. Hiện tại thì trời cũng đã tối rồi. Thiên Châu thì cũng rơi vào tay của Ngọc Thánh. Muốn nói người ta không biết tác dụng và giá trị của Thiên Châu thì chính ông chủ Triệu cũng không tin nổi.

Những người xung quanh lại tiếp tục bàn tán. Có rất nhiều người chưa từng gặp qua Lý Dương nhưng lúc này tất cả mọi người đều tin tưởng chàng thanh niên trước mắt chính là Ngọc Thánh.

Ngọc Thánh Lý Dương nghe đồn là chưa đến ba mươi tuổi. Lý Dương xuất hiện trong giới đồ thạch bây giờ vẫn còn là một điều bí ẩn. Mọi người chỉ biết hắn ở Nam Dương đã giải ra được Thủy Tinh Chung cao phẳng tử cương mà nổi danh.

Chân chính mà làm cho Lý Dương nổi danh khắp cả nước chính là thành tích của hắn ở đại hội giao dịch nguyên thạch Bình Châu. Ba khối Thủy Tinh Chung đều giải ra tăng giá. Kể cả Phỉ Thúy Vương Thiệu Ngọc Cường cũng phải chịu áp lực trước Lý Dương. Cuối cùng thì hiệp hội ngọc thạch ở Bình Châu không thể không cho hắn danh xưng Ngọc Thánh.

Trong lòng mọi người ở đây đều hiểu rằng chỉ có nhân tài như vậy mới giải ra được Phỉ Thúy Thiên Châu mà nhiều người còn không biết.

Máy giải thạch một lần nữa lại chuyển động. Bầu trời lúc này đã hoàn toàn chuyển qua màu đen. Hiện tại cửa hàng giải thạch đã có hơn sáu trăm người đang xem. Có thể chân chính nhìn thấy được quá trình giải thạch bên trong phải qua mấy lớp người.

Đã giải ra được viên Thiên Châu thứ nhất thì những viên còn lại cũng đơn giản hơn nhiều.

Qua quá trình giải thạch Lý Dương không khỏi cảm thán. Khó trách Phỉ Thúy Thiên Châu lại khó xuất hiện như vậy. Nếu không phải bởi vì đã biết được kết cấu bên trong thì cũng vô phương giải ra. Khi giải ra tám viên Thiên Châu đó, nếu không cẩn thận sẽ dễ dàng phá hư nó.

Trong lịch sử hắn là không chỉ xuất hiện có hai lần Phỉ Thúy Thiên Châu nhưng cũng có quá trình giải thạch dẫn đến hư hao. Hoặc nếu có Thiên Châu thì cũng bởi vì che giấu quá sâu mà trực tiếp trở thành phế liệu.

Thời gian chậm rãi trôi qua. Tám viên Thiên Châu, từng viên từng viên một đã được Lý Dương giải ra. Chờ sau khi tám viên Phỉ Thúy Thiên Châu này được giải ra hoàn toàn thì cũng đã 9h tối.

- Thật sự là thứ tốt!

Nhìn những viên Thiên Châu được Lý Dương thu lấy và giao cho Lưu Cương cất giữ. Ông chủ Triệu âm thầm thở dài, chậm rãi thu ánh mắt trở về.

- Anh Triệu, hôm nay rất cảm ơn anh. Còn có ông chủ Triệu, cũng xin cảm ơn ông. lát nữa tôi sẽ mời khách, tất cả mọi người đều đi cho vui.

Sau khi cắt xong mấy viên Thiên Châu, Lý Dương tâm trạng cũng trở nên vui vẻ. Về sau nếu có cơ hội sẽ đem mấy viên này đến gặp Lạt ma. Và những viên Thiên Châu này sẽ chân chân biến thành những Phỉ Thúy Thiên Châu thần kỳ.

- Lý tiên sinh, ngài quá khách khí rồi. Ngài đã đến Thụy Lệ rồi thì tôi phải mời khách mới đúng.

Triệu Đức Trụ vui vẻ cười to. Lý Dương xuất hiện thì sau này sẽ không còn ai nghi ngờ mình nữa. Lần này giải ra cái gì thì y cũng không hiểu lắm nhưng tuyệt đối sẽ tốt hơn Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng. Bằng không thì chú bầy của y sẽ không bỏ ra đến năm triệu để mua một viên Thiên Châu đâu.

- Đức Trụ, cháu cũng đừng nói nữa. Đã đến cửa hàng giải thạch của Triệu Thị thì chú chính là ông chủ. Hôm nay tôi mời khách tất cả.

Ông chủ Triệu đột nhiên lớn tiếng nói một câu, trên mặt còn nở nụ cười tươi rói. Cho rằng ông không thể có được Thiên Châu nhưng cuối cùng đã giải ra được Thiên Châu thì nó cũng đã làm giảm bớt ảnh hưởng của việc giải ra Thủy Tinh Chủng không có gì.

Tương ứng mà nói, giá trị của Phỉ Thúy Thiên Châu còn cao hơn so với Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng loại để vương lực, huyết mỹ nhân. Lần này Phỉ thúy Thiên Châu xuất hiện trong cửa hàng của ông ta, như vậy về sau này nó sẽ trợ giúp rất nhiều cho việc buôn bán của ông.

Những người xung quanh bắt đầu lần lượt ra về. Trên đường về, từng đám người tụ tập lại thành từng nhóm, nói chuyện với nhau. Tin tưởng là không bao lâu chuyện này sẽ truyền khắp giới đồ thạch của Ruili. Thậm chí là truyền khắp Vân Nam và cả nước.

Đám người cuối cùng cũng đã tản ra. Ở bên ngoài, Dương Chí Cương không đợi được đám người toàn bộ tản ra, liền chui tọt vào bên trong.

- Ông chủ, mọi người đi vào cũng không nói một tiếng.

Nhìn thấy Lý Dương, Dương Chí Cương mới nhẹ nhàng thở ra. Tiếp theo lại giận dữ nói một câu. Không phải là y sợ Lý Dương chạy không thuê y mà là y thật sự lo lắng cho an toàn của Lý Dương.

- Tôi không sao, vừa rồi chưa kịp nói với anh một tiếng. Thành thật xin lỗi.

Cảm nhận được đối phương lo lắng cho mình, Lý Dương cười lắc đầu, trong lòng càng thêm hài lòng với người lái xe này. Quả thật còn hơn là chỉ thuê một chiếc xe. Như vậy, vấn đề về chỗ ở nhất định phải giải quyết cho y.

- Không có việc gì, không có việc gì. Anh là ông chủ, anh không cần phải nói xin lỗi đâu.

Dương Chí Cương nở nụ cười thật tươi. Nhìn thấy Lý Dương vẫn an toàn, lại nói một câu xoa dịu y. Cho nên chút giận dữ trong lòng cũng biến mất.

- Đúng rồi, ông chủ, các người ở bên trong nhất định là đã nhìn thấy quá trình giải ra Phỉ Thúy Thiên Châu mà phải không? Nghe nói là Ngọc Thánh đã giải ra, các người có gặp được ngọc thánh hay không?

Dương Chí Cương vừa nói xong lại nhìn xung quanh. Y ở bên ngoài còn nghe được bên trong truyền đến lời nói, nguyên thạch được bán đi, rồi sau đó được người ta giải ra cái gì là Phỉ Thúy Thiên Châu. lát sau thì lại truyền ra người giải ra Phỉ Thúy Thiên Châu chính là ngọc thánh Lý Dương. Bên ngoài nghe được bên trong thuật lại đều cảm giác phấn khích vô cùng.

Lý Dương và Lưu Cương nhìn thoáng qua nhau. Ông chủ Triệu và Triệu Đức Trụ có chút lơ mơ không hiểu. Chẳng lẽ người này lại không biết ông chủ của y chính là Ngọc Thánh sao?

Khụ...khụ!

Lưu Cương ho nhẹ hai tiếng, cười với Dương Chí Cương:

- Người giải thạch là Lý ca, người mua khối nguyên thạch cũng là Lý ca. Cái này anh đã hiểu chưa?

Dương Chí Cương chỉ vừa mới biết tên Lý Dương nhưng chỉ nghe qua có một lần trên xe. Bình thường y đều gọi Lý Dương là ông chủ, cũng chưa từng gọi tên. Cho nên Dương Chí Cương mới không liên tưởng

ngọc thánh Lý Dương và ông chủ của y là một người. Lúc này, nghe xong lời nói của Lưu Cương thì miệng của Dương Chí Cương liền há hốc ra.

Ngọc thánh Lý Dương chính là ông chủ của y, cũng chính là người vừa rồi giải ra được Phỉ Thúy Thiên Châu.

Dương Chí Cương cảm giác đầu mình ong ong. Lúc này y đột nhiên nghĩ đến tại sao Lý Dương không trực tiếp xem mà lại biết Phỉ Thúy bị phá hư. Thật không hổ danh là cao thủ đồ thạch, là ngọc thánh mà.

- Đi thôi, anh Dương. Tất cả mọi người cũng đều đói bụng rồi. Chúng ta cùng nhau đi ăn cơm.

Lý Dương cười khê gật đầu. Bên ngoài mọi người đã tản ra rất nhiều. Có những người ở lại tò mò muốn xem qua ngọc thánh là người như thế nào. Nhưng xem qua một lúc rồi cũng bỏ đi.

Mới đi chưa được vài bước, Lý Dương đột nhiên quay đầu nói với chàng thanh niên hỗ trợ giải thạch nói:

- Hôm nay tôi cũng muốn cảm ơn anh đã hỗ trợ. Nếu anh không bận việc gì thì chúng ta cùng nhau đi ăn cơm đi. Đã tối như vậy thì tất cả mọi người đều đói bụng.

Duy Linh

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

365. Chương 365: Cá Cược Ruili, Chỗ Vui Chơi Của Dân Cờ Bạc

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Bữa cơm tối lại ăn quá khuya nhưng cũng rất náo nhiệt.

Ông chủ Mạnh và thầy Tề cũng đi theo. Trong bữa cơm, ông chủ Mạnh liên tục ca ngợi Lý Dương, thiếu chút nữa là quảng Lý Dương lên bầu trời.

Sau khi ông chủ Mạnh tới thì sắc mặt ông chủ Triệu không được tốt lắm. Xem ra thì ông chủ Mạnh là người rất biết cách ăn nói. Bữa cơm chính là dịp để ông ấy biểu hiện mình. Ông chủ Triệu vốn đang muốn tạo mối quan hệ với Lý Dương. Như vậy thì toàn bộ sân khấu này là của ông ta.

Bữa cơm tối không uống rượu nên kết thúc rất nhanh. Biết được Dương Chí Cương không có chỗ ở nên ông chủ Mạnh và ông chủ Triệu đều muốn ra mặt giúp y có được chỗ ở tốt nhất. Ông chủ Triệu còn hào phóng hơn nữa khi gọi điện thoại ra khách sạn đặt cho Lý Dương một phòng.

Người địa phương thì nói chuyện cũng tốt hơn. Ông chủ Triệu ở Ruili rất có uy tín nên những chuyện như vậy đối với ông dễ như bữa ăn sáng.

Trên bàn cơm, người nói chuyện ít nhất chính là người thanh niên hỗ trợ giải thạch trẻ tuổi.

Lúc này đây gã đang cảm thán ở trong lòng. Ngày hôm nay gã rơi vào trạng thái thay đổi tâm trạng rất nhanh. Từ thiên đường ngã vào địa ngục chịu đựng cảnh khổ sở rồi từ địa ngục bay lên lại thiên đường. Cảm giác này khiến gã không chịu nổi. Nhưng cũng may kết quả cuối cùng đối với gã cũng vẫn là tốt.

Có thể làm trợ thủ cho Ngọc Thánh, hơn nữa lại cùng nhau giải thạch. Trong lòng gã không khỏi có một sự kích động cùng với sự đắc ý nho nhỏ.

Ít nhất là sau khi trải qua thời khắc này thì trong tương lai rất dài sau này của gã sẽ khiến gã có thể ngẩng cao đầu kiêu ngạo. Chuyện sự nghiệp mà gã lo lắng nhất tạm thời không còn vấn đề. Thủy Tinh Chúng không có gì nhưng bọn họ lại giải ra được Phỉ Thúy Thiên Châu rất tốt, đủ để triệt tiêu sự ảnh hưởng không tốt này.

Đây là gã không biết giá trị chân chính của Phỉ Thúy Thiên Châu. Nếu sau khi chuyện này được truyền ra bên ngoài, và người hiểu biết giá trị của Phỉ Thúy Thiên Châu ngày càng nhiều, khi họ cần đến người hỗ trợ giải ra Phỉ Thúy Thiên Châu thì chắc chắn sẽ phải tìm đến gã.

Sau khi cá cược Ruili kết thúc thì người thanh niên hỗ trợ giải thạch này cũng sẽ được nhiều người trong thành phố biết đến. Đương nhiên chuyện này sẽ nói sau. Hiện tại gã vẫn còn may mắn bảo đảm được công việc của mình, lại còn ở đây chung vui cùng với Lý Dương.

Sau bữa cơm tối, Triệu Đức Trụ lái chiếc xe Audi chở Lý Dương về khách sạn. Đến bây giờ bọn họ mới có thời gian rảnh rỗi ngồi nói chuyện với nhau.

Dương Chí Cường đã nói qua với Lý Dương, Triệu Thị là gia tộc lớn nhất ở phố đồ thạch Ruili. Triệu Đức Trụ là người của gia tộc Triệu Thị.

Nhưng Triệu Đức Trụ không phải là thành viên của dòng chính, chỉ là một nhánh mà thôi. Bằng không thì cũng sẽ không bôn ba khắp nơi để kinh doanh đồ thạch. Ông chủ Triệu mới là người cầm lái cho Triệu gia. Tên của ông ta là Triệu Thất. Địa vị hẳn là cao hơn so với Triệu Đức Trụ. Triệu Đức Trụ phải gọi ông ta là chú Thất.

- Lý tiên sinh, thật không nghĩ đến là ngài sẽ tham gia cá cược Ruili.

Xe chạy đến khách sạn, Lý Dương chưa kịp xuống xe thì Triệu Đức Trụ đã quay đầu lại hưng phấn nói một câu. Lý Dương trong lòng chấn động, nói:

- Anh Triệu, nếu anh không bận việc gì thì chúng ta tìm một quán nào đó nghỉ ngơi một chút. Vừa lúc cũng xin phép anh kể lại một chút về quá trình của cá cược ở Ruili.

Cá cược Ruili thì Lý Dương đã sớm nghe nói. Tư Mã Lâm, Trương Vĩ và Thường Thịnh cũng đều có nhắc qua. Nhưng chẳng ai kể lại toàn bộ quá trình cho hắn biết cả. Lý Dương chỉ biết cá cược Ruili chỉ là một cuộc thi. Còn trình tự cụ thể thì hắn không rõ lắm.

Triệu Đức Trụ hơi sững sốt, lập tức gật đầu:

- Việc này đương nhiên không thành vấn đề.

Bên cạnh khách sạn còn có một quán café, vừa lúc thích hợp để nói chuyện phiếm. Bốn người đậu xe rồi đi vào bên trong. Lý Dương khẩn trương hỏi:

- Anh Triệu, tôi nghe nói cá cược Ruili quan trọng nhất chính là giải. Vậy rốt cuộc giải như thế nào?

Sắc mặt Triệu Đức Trụ có chút cổ quái. Lý Dương đến Ruili nhưng lại không biết cá cược Ruili như thế nào. Nếu không phải Triệu Đức Trụ tin tưởng Lý Dương và biết thực lực, thanh danh của hắn thì chắc hẳn sẽ nghĩ rằng hắn đang nói giỡn.

- Lý tiên sinh....!

Triệu Đức Trụ vừa mới bắt đầu nói chuyện, Lý Dương đã cắt ngang lời của y, cười nói:

- Anh Triệu, anh cũng đừng khách khí như vậy. Chúng ta quen biết nhau cũng đã gần một năm. Anh cứ gọi em là tiểu Lý như lúc trước. Anh gọi em như vậy em có chút không quen.

- Tốt lắm, tiểu Lý, tôi sẽ giới thiệu sơ qua cho cậu một chút về Ruili đồ bàn.

Triệu Đức Trụ cao hứng cười tươi. Gọi bằng tiên sinh y có chút không quen. Lời đề nghị này của Lý Dương rất hợp với suy nghĩ của y.

- Cá cược Ruili sẽ diễn ra trong ba ngày. Mỗi ngày thì buổi sáng chỉ là xem qua, còn buổi chiều mới bắt đầu giao dịch. Mỗi ngày hội sẽ xuất ra ba mươi khối nguyên thạch để giải. Có đôi khi những khối nguyên thạch này sẽ có sự thay đổi nhưng tuyệt đối không vượt qua một trăm khối nguyên thạch.

- Không vượt quá một trăm khối nguyên thạch?

Sắc mặt Lý Dương có chút nghi hoặc. Đây là lần đầu tiên hắn nghe nói về quá trình của cá cược Ruili.

- Mỗi khối nguyên thạch này đều có đánh số. Sau khi cậu đã xem kỹ rồi thì có thể tiến hành đặt cược.

Triệu Đức Trụ lập tức gật đầu. Lý Dương lại ngây cả người. Đặt cược! Đây là cách nói lần đầu tiên hắn nghe được. Điều này hoàn toàn khác với những gì hắn nghĩ về cá cược Ruili trước đó.

- Ba năm trước đây từ khi bắt đầu, cá cược Ruili vẫn tiến hành ba phương pháp. Cược loại, cược màu và cược giá. Nếu cậu chọn khối nguyên thạch nào thì phải nắm chắc khối nguyên thạch đó. Ví dụ như cậu chọn cược loại và cậu cho rằng khối nguyên thạch này có thể giải ra Băng Chủng, khối mà cậu chọn giải ra Băng Chủng thì cậu sẽ thắng.

- Cược loại? Anh Triệu, ý của anh là giống như mua cá ngựa đấy phải không?

Ánh mắt Lý Dương mở to hơn nữa. Cá cược Ruili không giống như những gì hắn tưởng tượng. Thậm chí đây không phải là đổ thạch mà thuần túy là đánh bạc.

- Đúng vậy, có thể lý giải như vậy. Xem ra thì cậu thật sự không biết gì về cá cược Ruili. Không biết gì về cá cược Ruili mà lại đến tham gia. Tôi phỏng chừng cậu là người duy nhất trong cả nước đấy.

Triệu Đức Trụ lắc đầu cảm thán, nhìn Lý Dương có chút phức tạp. Cá cược Ruili kỳ thật chính là đánh bạc.

Triệu Đức Trụ chậm rãi kể lại quá trình cho Lý Dương nghe. Cá cược Ruili vốn không phức tạp, hơn nữa lại có tính chất đặc biệt của nó. Muốn hiểu biết về nó thì cũng không khó.

Nghe xong Triệu Đức Trụ giới thiệu, Lý Dương ngơ ngác, một câu cũng chưa nói ra.

Cá cược Ruili thật sự chính là một cuộc đánh bạc. Khó trách các công ty châu báu lớn lại không đến tham gia. Cũng khó trách Trương Vĩ, Tư Mã Lâm là những người ham thích đổ thạch cũng không đến tham gia.

Trong Ruili đổ thạch cũng có rất nhiều người mua nguyên thạch để giải. Nhưng đó chỉ là món ăn khai vị. Mọi người cảm thấy rất nhàm chán. Cái mà mọi người coi trọng đó chính là đánh bạc.

Cược loại, cược màu, cược giá.

Lý giải một cách dễ hiểu hơn chính là khi bạn nhìn thấy một khối nguyên thạch và cảm thấy nó có thể là Thủy Tinh Chủng. Vậy thì bạn cứ mua nó. Nếu thật sự xuất hiện Thủy Tinh Chủng thì xem như bạn giàu to rồi.

Nếu như bạn không nắm chắc, lại có cảm giác có gì xảy ra với màu sắc vậy thì bạn cược màu. Cược màu và cược loại giống nhau nhưng khác nhau về tỉ lệ cá cược.

Về phần cược giá thì điều này càng dễ lý giải hơn. Nếu bạn cho rằng khối Phỉ Thúy bên trong có giá bao nhiêu thì cược giá đó.

Cược giá thì phân biệt từng loại giá cả. Nếu như bạn cho rằng khối nguyên thạch này giải ra không có gì, vậy thì bạn chọn mức 0. Mức 0 chính là không có gì. Cho nên không cần lựa chọn phạm vi nào cả, trực tiếp chọn mức 0 là được rồi. Hơn nữa tỷ lệ cá cược là cố định, tất cả các nguyên thạch đều là một ăn mười.

Nói cách khác thì nếu bạn mua nguyên thạch hoàn toàn không có gì. Cho dù là chưa giải ra thì nhà cái cũng sẽ chung cho bạn. Bạn mua mười thì nhà cái sẽ chung cho bạn một trăm. Bạn mua một triệu thì nhà cái sẽ chung cho bạn mười triệu.

Nhưng số lượng nguyên thạch ở đây đều được tuyển chọn. Xuất hiện nguyên thạch hoàn toàn không có gì cũng không nhiều. Mua được nguyên thạch này mới là giỏi.

- Tiểu Lý, đối với những cao thủ đổ thạch thì trừ phi có sự cam kết với người khác thì ít có người nào đến tham dự cá cược Ruili. Cho nên khi tôi thấy cậu cũng là ngoài ý muốn. Nhưng hiện tại thì tôi đã biết cậu căn bản không biết gì về quá trình của Ruili đổ thạch.

Triệu Đức Trụ lại thở dài. Nếu là cao thủ giải thạch khác mà nói không biết cá cược Ruili thì y khẳng định là không tin. Nhưng với Lý Dương thì y quả thật rất tin tưởng. Thời điểm lần đầu tiên y nhìn thấy Lý Dương giải thạch thì đó mới chính là biểu hiện chân chính của hắn.

Chính y cũng không nghĩ đến chỉ trong một năm ngắn ngủi, Lý Dương đã tiến bộ không ngừng, trở thành một Ngọc Thánh.

- Tôi hiểu rồi, cảm ơn anh Triệu. Nếu tôi đã đến đây rồi thì cũng muốn xem qua cá cược Ruili.

Lý Dương cười khỏ lắc đầu. Hà lão đã nói tính chất của cá cược Ruili đã thay đổi. Lần này thì Lý Dương xem như hiểu được vì sao mà mọi người lại nói là thay đổi. Tính chất chính của nó đó chính là đánh bạc.

Lúc này Lý Dương mới hiểu được vì sao mà cha của Nhị Căn lại tán gia bại sản. Đánh bạc rất dễ làm cho người ta nghiện. Đừng nói là dùng giải thạch để đánh bạc, cũng là những canh bạc bình thường thôi cũng đã có rất nhiều người nhảy lầu tự tử rồi.

Nhưng loại hình này dân cờ bạc lại rất hoan nghênh. Còn có một số công ty tài chính trong nước, họ cam kết với một số chuyên gia và cao thủ giải thạch mang theo một số lượng tiền đến tham dự hội giải thạch một phen. Có chuyên gia giải thạch trợ giúp thì bọn họ cũng có chút thu hoạch. Đối với dân cờ bạc chuyên nghiệp thì dựa vào trình độ đa cấp của mình thì có muốn thua cũng khó.

Chính vì điều này mà khi Thường Thịnh nhìn thấy hần đã muốn mượn sức của hần để tham gia. Với thực lực giải thạch của Lý Dương thì khẳng định sẽ giúp cho bọn họ kiếm không ít tiền.

- Anh Triệu, công khai đánh bạc như vậy mà không có ai hỏi sao?

Lý Dương đột nhiên hỏi một câu. Công khai đánh bạc như vậy mà lại còn liệt vào trong bốn sự kiện trọng đại của giới ngọc thạch thì làm cho hần cảm thấy rất khó lí giải.

- Nhà cái chính là ngũ đại thế gia của Myanmar, lại còn có người trong nước phối hợp. Cử hành hoạt động ngay tại biên giới thì có người muốn hỏi cũng không hỏi được. Còn nữa, giải thạch thì chẳng phải là giải hay sao? Dùng giải thạch để đánh bạc thì không hiếm. Ở HongKong, Macao vẫn được coi là hợp pháp.

Triệu Đức Trụ lắc đầu. Trên thực tế thì cá cược Ruili và đại hội giao dịch nguyên thạch ở Bình Châu cũng giống như nhau, đều là giao dịch nguyên thạch. Còn việc đặt cược thì cũng từ từ được cải biến. Ngày nay nó thuần túy trở thành một đại hội cờ bạc.

codon.traí

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

366. Chương 366: Không Phải Tặng Không Tiền Sao

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Nhắc đến ngũ đại thế gia của Myanmar, Lý Dương lập tức nhớ đến Sang Dala.

Sang Dala giống như người đứng đầu của ngũ đại thế gia. Ngũ đại thế gia có rất nhiều quặng ngọc, cơ hồ lưng đoạn sản lượng khai thác Phỉ Thúy ở Myanmar. Nghe nói trong tay bọn họ còn có lực lượng vũ trang còn lợi hại hơn quân chính phủ nhiều. Chính phủ Myanmar muốn nhúng tay vào chuyện của bọn họ cũng không được.

Chính phủ Myanmar đã không quản được thì chính phủ Trung Quốc muốn quản lại càng khó.

Huống chi, Cá cược Ruili hàng năm đều mang đến cho Ruili không ít những hiệu quả và lợi ích. Chỉ sợ phía chính phủ có biết rõ bọn họ vi phạm thì cũng không đồng ý quản chế.

Chuyện này thì tất cả mọi người đều biết nhưng các nơi trong cả nước đều sở hữu những đặc điểm giống nhau.

- Tiểu Lý, tôi nói câu này chắc cậu không thích nghe. Các chuyên gia đổ thạch đến đây thật sự không nhiều. Ngay cả Phỉ Thúy Vương Thiệu Ngọc Cường cũng chưa bao giờ tham gia. Có người đã từng xuất ra hai chục triệu để mời y mà y cũng không động dảy.

Triệu Đức Trụ lại thở dài. Lý Dương yên lặng gật đầu. Đổ thạch là một nét văn hóa chứ không phải là công cụ để đánh bạc. Những người yêu thích đổ thạch một cách chân chính hay các chuyên gia đổ thạch lại càng không thể đến đây. Lý Dương sau khi hiểu ra thì mọi cảm xúc đều biến mất.

- Tôi biết rồi, cảm ơn anh Triệu. Nếu đã đến đây rồi thì tôi cũng muốn ở lại xem.

Lý Dương bắt đầu đi lắc đầu. Hắn đã muốn đến Ruili thì bỏ đi thì cũng không hay lắm. Huống hồ chỉ ngày mai Ngô Độ cũng đến đây. Nếu hắn bỏ đi thì cũng khó coi.

- Vậy được rồi, ngày mai tôi sẽ dẫn cậu đi tham quan qua nơi diễn ra đồ bàn để quen thuộc với hoàn cảnh trước. Nếu cậu dùng tài năng của mình để kiếm được nhiều tiền cũng tốt. Hàng năm, Ruili cũng đã bị bọn họ lấy đi mất mấy trăm triệu. Mà mỗi năm đều tăng lên không ít.

Theo như lời của Triệu Đức Trụ thì nơi đây giống như một ngọn núi cao bên cạnh một vực thẳm. Những người đã đến đây rồi thì không còn đường trở về. Những con người tuyệt vọng sẽ chạy đến vực thẳm cao hai trăm thước đó, phía dưới là một rừng cây rậm rạp để nhảy xuống. Một trăm người mà nhảy xuống thì không còn một ai sống sót.

Người sống sót chỉ có duy nhất một người.

Từng có người nói quá lên rằng sở dĩ có người còn sống sót là bởi vì ăn những thi thể ở dưới vực thẳm. Tuy lời đồn đãi này có chút khoa trương nhưng qua đó cũng thấy được cá cược Ruili đáng sợ như thế nào.

Nói chuyện với Triệu Đức Trụ một lát thì y mới ra về. Triệu Thất đang chờ y ở nhà, chắc là có nhiều điều muốn hỏi.

Quay vào khách sạn, sau khi vào phòng Lý Dương lại thở dài.

Nếu Lý Dương sớm biết tính chất của đồ bàn thì hắn sẽ đến đây sao? Câu hỏi này Lý Dương cũng không có câu trả lời.

Còn một điều nữa là đích thân hắn sẽ tham gia vào đồ bàn. Đồ loại, đồ màu và đồ giới thì hắn thậm chí chỉ với một khối nguyên thạch mà cược giá thì trăm phần trăm thắng chắc.

Lý Dương có thể nhìn thấy rõ tính chất bên trong của nguyên thạch. Điều này chẳng khác nào giúp hắn biết trước kết quả khi đặt cược. Như vậy thì xem như là cho không tiền rồi.

Ngẫm lại Lý Dương cũng có chút động tâm. Trong tay hắn cũng có đến vài trăm triệu tiền mặt. Nếu tham gia ở đây thì cũng có thể kiếm được thêm vài trăm triệu tiền mặt. Như vậy thì đến cả tỷ tiền mặt cũng không thành vấn đề.

Một tỷ! Rất khó tưởng tượng một ngày nào đó đồ bàn lại biến thành nơi có thể kiếm được hai tỷ hay ba tỷ. Chỉ cần có thể chọn được nguyên thạch đặt cược cao thì chỉ trong ba ngày Lý Dương sẽ biến thành một phú ông cũng không thành vấn đề.

Nhưng đó chỉ là suy nghĩ của hắn mà thôi. Thắng nhiều như vậy thì hắn có thể rời khỏi Ruili hay không. Lưu Cương tuy lợi hại nhưng cũng chỉ có một người, làm sao đấu lại cả một quân đội của người ta.

Kìm nén lòng tham ở trong người lại, Lý Dương đi tắm rửa rồi nghỉ ngơi. Xe đến trước núi ắt có đường. Đợi cho đồ bàn bắt đầu rồi hãy nói sau.

Cho dù không kiếm được nhiều như vậy thì cũng kiếm được một chút chút. Đây cũng là ý nguyện của Lý Dương. Lần này đến Ruili thì không thể trở về tay không. Theo như lời của Triệu Đức Trụ nói thì làm thế nào cũng không để cho ngũ đại gia tộc của Myanmar kiếm được quá nhiều tiền trong nước đi.

Sáng sớm hôm sau, Lý Dương liền ra ngoài. Sáng nay Ngô Độ sẽ đáp máy bay đến. Thật không biết gã làm gì đến gấp như vậy.

Mới vừa đến đại sảnh khách sạn, Lý Dương liền nhìn thấy Dương Chí Cương đã ngồi đợi sẵn. Vừa nhìn thấy Lý Dương và Lưu Cương, y liền lập tức đứng dậy.

- Ông chủ, hôm nay chúng ta đi đâu.

Dương Chí Cương ngày hôm nay dường như khác với ngày hôm qua. Cả người có vẻ có tinh thần hơn. Lý Dương ra bên ngoài khách sạn rồi nói:

- Đi ăn sáng đi, sau đó đến sân bay.

Ngô Độ sẽ đến sân bay vào lúc 9h30 sáng. Hiện tại đã 7h, phải tranh thủ thời gian mới được.

Ăn xong bữa sáng, Dương Chí Cương lập tức lái xe chở Lý Dương và Lưu Cương đến sân bay. Chờ sau khi xe đi được một quãng xa thì Lý Dương mới sực nhớ là không biết Ngô Độ có quen đi cái xe này hay không.

Nhưng hiện tại cũng không đòi hỏi nhiều được. Thời gian không còn nhiều. Cho dù có nhờ Triệu Đức Trụ lái xe đi đón người cũng không kịp. Huống chi Lý Dương cũng không muốn vì một chuyện nhỏ như vậy mà làm phiền đến người ta.

Bên ngoài sân bay Đức Hoàn, Lý Dương đến vừa kịp lúc 9h30. Nhưng phi cơ cũng đến trễ mất 10' nên Lý Dương căn bản cũng không đến chậm.

Chưa đến 10' sau, cửa đón liền mở ra, rất nhanh Lý Dương nhìn thấy Ngô Độ mặc một chiếc áo sơ mi đang bước ra. Gã còn mang một cái mắt kính râu, giống như một minh tinh màn bạc vậy.

- Nhìn ở đâu vậy, bên này nè.

Sau khi đi ra, Ngô Độ hết nhìn đông rồi lại nhìn tây. Lý Dương đã đến bên cạnh mà vẫn không biết. Nếu Lý Dương không kéo gã thì chắc hết ngày gã vẫn không tìm ra.

- Lý Dương, anh đã đến rồi à, thật tốt quá.

Ngô Độ tháo mắt kính xuống. Đi theo Ngô Độ còn có thêm một người thanh niên nữa. Chàng thanh niên này đang đứng quan sát đám người Lý Dương.

Khi nhìn đến Dương Chí Cương, gã còn nở nụ cười. Nhưng khi nhìn đến Lưu Cương thì trên mặt có chút sững sốt, lập tức nghiêm túc lại.

- Vị này chính là...?

Lý Dương cũng nghi hoặc đánh giá chàng thanh niên này. Y có vẻ lớn tuổi hơn so với mình và Ngô Độ một chút nhưng trẻ hơn so với Dương Chí Cương. Dù sao thì cũng không chênh lệch nhau lắm.

- A, đây là bạn của tôi, tên là Phùng Kiếm. Phùng Kiếm, đây là người mà tôi đã nói, Ngọc Thánh Lý Dương lòng lấy đại danh.

Không có Hà Kiệt ở bên người nên Ngô Độ tựa hồ như được giải phóng. Sau khi giới thiệu Phùng Kiếm cho Lý Dương xong thì liền hối thúc Lý Dương rời khỏi sân bay, giống như là sợ có người đang theo dõi gã vậy.

- Anh Lý, Phùng Kiếm cũng xuất thân từ bộ đội đấy.

Trong lúc đi ra, Lưu Cương ghé vào tai Lý Dương nói nhỏ. Lý Dương hơi sững sốt, lập tức quay đầu lại hỏi:

- Ở cùng một chỗ với anh à?

- Không, nhưng nhìn thân thủ của anh ta thì tôi biết là không tồi.

Lưu Cương do dự một chút rồi lắc đầu. Lưu Cương biết Lý Dương nói rằng cùng một chỗ là có ý gì. Lưu Cương trên thực tế là cảnh vệ viên của đội cảnh vệ trung ương. Điều này thì khi Lý Dương sau khi trở về từ HongKong thì đã biết. Nhưng Lý Dương lại chẳng thấy có điểm gì khác biệt. Vì hai người đã sớm có tình cảm anh em thân thiết rồi.

Cảnh vệ là những người được tuyển chọn một cách nghiêm khắc. Cho dù là bộ đội đặc chủng cũng không nhất định là được vào đội cảnh vệ. Phùng Kiếm tuy rằng cũng xuất thân từ bộ đội nhưng đối với tiêu chuẩn trở thành cảnh vệ thì còn kém xa.

- Không phải là được. Chúng ta ra ngoài trước đi.

Lý Dương gật đầu. Hắn hiện tại cũng biết Ngô Độ là người rất có lai lịch. Người như vậy mà đến biên giới, nếu nói người trong nhà không quan tâm thì căn bản không có khả năng, có vệ sĩ đi theo thì cũng là điều bình thường.

Cả Lý Dương và Lưu Cương đều không tin vào lời Ngô Độ giới thiệu. Hai người bọn họ đều không giống như bạn bè. Phùng Kiếm vẫn đi đằng sau Ngô Độ. Hơn nữa khi đi đều nhìn quanh bốn phía. Có bạn bè nào mà đi ra ngoài như vậy đâu.

Nếu Ngô Độ không muốn nói thì Lý Dương cũng không tiện hỏi. Dù sao thì hẳn cũng xem mọi người như nhau, chưa bao giờ để ý đến thân phận người khác.

- Lý Dương, đây là xe của anh?

Nhìn thấy Dương Chí Cương lái chiếc xe bánh mì đến, Ngô Độ quả nhiên giống như Lý Dương đã đoán, kêu lớn lên một cách khiếp sợ.

- Chính là nó, xe của công ty taxi đều đã được thuê hết rồi. Có thể thuê được chiếc này đã là tốt lắm rồi. Thôi lên xe đi!

Ngô Độ nhìn chiếc xe cũ nát, ước chừng phải mất mấy phút mới bước vào trong xe. Thời điểm lên xe trông có vẻ rất khó chịu.

- Lý Dương anh làm gì mà không có tiền, sao không mua một chiếc xe chứ? Chi bằng lát nữa chúng ta mua một chiếc xe đi. Mua chiếc Hummer lớn, ngồi cũng thoải mái hơn.

Ngồi trên xe, Ngô Độ lập tức nói với Lý Dương. Ngay từ đầu y đã biết giá trị con người của Lý Dương. Lý Dương bây giờ cũng là người sở hữu hơn trăm triệu rồi. Mua một chiếc xe có vài triệu thì quá đơn giản.

- Tôi có xe nhưng không lái đến đây.

Lý Dương bắt đầu lắc đầu. Người này đúng là giống như Trịnh Khải Đạt, rất thích xe Hummer. Lý Dương thật sự nghĩ không ra cái xe đó có cái gì tốt. Ngoại trừ việc to ra thì ưu điểm nào cũng không có, lại còn hao dầu. Bảo vệ môi trường vẫn tốt hơn.

- Tôi biết là anh đã có xe. Ý của tôi là muốn anh mua một chiếc ở Ruili này. Cần gì thì có sử dụng ngay.

Ngô Độ lập tức lắc đầu. Lý Dương há to miệng, ngơ ngác nhìn y.

Sau một lát, Lý Dương mới phản ứng lại, liên tục cười khổ. Đúng là công tử có khác. Ở Ruili có mấy ngày mà đòi mua một chiếc xe. Quả là hành động xa xỉ.

Kỳ thật Lý Dương cũng không biết rất nhiều đại thiếu gia sở hữu không chỉ có một chiếc xe. Hà Kiệt là người đã tiết kiệm rồi nhưng cũng có đến ba chiếc xe. Người mà sở hữu chỉ có một chiếc như Lý Dương chỉ là số ít.

- Anh không mua thì tôi cũng mua. Dù sao thì tôi cũng không quen ngồi xe này.

Ngô Độ đóng cửa xe lại, lấy tay xoa mồ hôi ở trán. Chiếc xe này không có điều hòa, cửa xe lại quá lớn, bên trong thì nóng vô cùng. Gã chưa bao giờ ngồi chiếc xe nào kém như vậy.

- Tùy cậu thôi!

Lý Dương lại lắc đầu, trong lòng nghĩ có nên gọi cho Hà Kiệt thông báo là Ngô Độ đang ở đây hay không. Rời khỏi Bắc Kinh thì y giống như con ngựa hoang. Lý Dương cũng không cho rằng mình có thể quản nổi y.

codon.traic
Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

367. Chương 367: Quảng Trường Giải Thạch Đơn Sơ

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Sau hai giờ, xe lại quay về Ruili. Cuối cùng thì Lý Dương cũng về đến khách sạn.

Hai tiếng này đối với Ngô Độ mà nói giống như là ở trong địa ngục vậy. Sau khi xuống xe, Ngô Độ liền nôn mửa. Gã chưa từng bị say xe như thế này.

Bây giờ cũng đã đến giờ cơm trưa. Suy nghĩ một hồi, Lý Dương liền gọi điện thoại cho Triệu Đức Trụ. Ngô Độ đến đây nhưng vẫn chưa tìm được khách sạn. Với tính cách của gã thì nếu không phải là khách sạn tốt thì gã sẽ không thể ở được.

Chuyện tìm phòng ở khách sạn chắc phải nhờ Triệu Thất giúp đỡ rồi.

Triệu Đức Trụ liền lái xe đến chỗ của Lý Dương. Hôm nay y lái một chiếc xe Fokker bốn chỗ. Đây chính là xe của y. Còn chiếc xe Audi ngày hôm qua là của Triệu Thất, cố ý đưa cho y để chở Lý Dương về.

Gần khách sạn này cũng có một khách sạn lớn không tồi. Ngô Độ phải mất hơn mười phút nghỉ ngơi mới cùng Lý Dương vào khách sạn.

Biết được lời nhờ đỡ của Lý Dương, Triệu Đức Trụ liền gọi điện thoại cho Triệu Thất. Rất nhanh chuyện phòng ở đã được giải quyết một cách thỏa đáng.

Tối hôm qua khi Triệu Đức Trụ về đến nhà liền bị Triệu Thất hỏi rất nhiều chuyện. Chủ yếu là hỏi về mối quan hệ giữa y và Lý Dương, cùng với cách cư xử của hắn. Với người của Triệu gia mà nói thì có thể có mối quan hệ tốt đẹp với Lý Dương tuyệt đối là chuyện tốt. Dù sao thì toàn bộ gia tộc của bọn họ đều kinh doanh về ngọc thạch.

Từ Thiệu Thị có thể nhìn thấy được. Nếu năm đó Thiệu lão gia không phải có mối quan hệ tốt đẹp với Phỉ Thúy Vương lão nhân gia thì Thiệu Ngọc Cường sẽ không có khả năng trở thành học trò của Phỉ Thúy Vương, càng không thể nhờ Phỉ Thúy Vương giúp bọn họ tìm mỏ quặng. Một cao thủ đồ thạch, đặc biệt là cao thủ đồ thạch đứng đầu tạo ra tác dụng gì thì sống lâu năm tại vùng biên giới Myanmar, Triệu Thất hiểu rất rõ điều này.

Lý Dương yêu cầu thì Triệu Thất không thể cự tuyệt. Lý Dương đang ở khách sạn của bạn ông, muốn có một phòng tuyệt đối là điều rất dễ dàng.

Sau khi biết được sự việc đã được giải quyết xong, Lý Dương cũng cảm thán trong lòng. Có quan hệ tốt thì làm việc cũng dễ dàng hơn. Khó trách người khác làm việc gì cũng phải nhờ vào mối quan hệ.

- Tiểu Lý, nếu chiều nay cậu không bận việc gì thì tôi sẽ dẫn cậu đến tham quan quảng trường giải thạch.

Ăn cơm xong, Triệu Đức Trụ lập tức nói với Lý Dương một câu. Lý Dương nhìn Ngô Độ rồi gật đầu.

Sau khi ăn cơm xong, thì tinh thần của Ngô Độ cũng tốt hơn lên rất nhiều. Lý Dương nói chuyện gã đến đây cho Hà Kiệt nghe. Ngay sau đó gã bị Hà Kiệt gọi điện thoại mắng cho một trận. Còn bảo rằng nếu muốn ở lại Ruili thì nhất nhất mọi chuyện phải nghe theo Lý Dương. Bằng không thì phải quay trở về ngay.

Ngô Độ rất thích theo anh họ của mình. Năng lực của Hà Kiệt không tồi, dần dần lâu ngày Ngô Độ trở nên sùng bái Hà Kiệt. Những gì mà Hà Kiệt nói thì Ngô Độ không dám phản bác.

Với Lý Dương thì gã cũng có chút oán giận nhưng chỉ biết để trong bụng. Người bên cạnh Lý Dương chính là cảnh vệ viên của Hà lão. Nhất cử nhất động của bọn họ đều bị Hà lão biết. Ở đây thì có thể tỏ ra uy phong, nhưng về nhà rồi thì như con rùa rụt cổ.

Khi đến quảng trường đồ bàn, Ngô Độ nói làm sao cũng không ngồi lên xe của Dương Chí Cương. Cuối cùng đành phải ngồi xe Fokker của Triệu Đức Trụ. Chiếc xe này đối với gã thì cũng chưa tốt lắm nhưng dù sao cũng đỡ hơn chiếc xe của Dương Chí Cương.

Nghe được thông tin đi quảng trường đồ bàn, Dương Chí Cương trực tiếp lái xe đi. Chỗ đó y đã lái xe đến vài lần nên rất quen thuộc đường.

- Anh Dương, chúng ta đi đâu đây?

Nhìn chiếc xe chậm rãi rời khỏi thành phố, Lý Dương liền hỏi một câu. Nhìn hướng đi của Dương Chí Cương thì dường như là vùng ngoại thành.

- Ông chủ, không phải là ngài muốn đi quảng trường giải thạch sao?

Dương Chí Cương lái xe nhưng cũng không quay đầu lại mà trả lời. Chiếc xe Fokker của Triệu Đức Trụ chạy đằng sau cũng không có dấu hiệu dừng lại.

Do dự một chút, Lý Dương chậm rãi hỏi:

- Quảng trường giải thạch không phải ở trong nội thành à?

- Hahaha, ông chủ, ai nói với ngài là quảng trường giải thạch nằm trong nội thành. Quảng trường giải thạch nằm bên bờ sông thị trấn Lộng Đảo của Ruili. Bên kia phong cảnh rất đẹp nhưng đáng tiếc là năm năm gần đây không còn đẹp như trước.

Dương Chí Cường cười to một tiếng. Lý Dương sờ sờ cái mũi. Hắn đã nhầm rồi, cứ nghĩ quảng trường giải thạch ở đây cũng giống như ở Bình Châu vậy, nằm bên trong nội thành, chứ không hề nghĩ nó nằm ngay biên giới.

Trấn Lộng Đảo cách nội thành khoảng 30km, đường quốc lộ cũng khá tốt. Chỉ mất một ít thời gian là bọn họ đã đến nơi.

Quảng trường giải thạch không có đi ngang qua thị trấn mà nằm sát bên cạnh. Nói là quảng trường vậy chứ nó chỉ là một bãi sông rất lớn mà thôi. Bên cạnh quảng trường chính là con sông Ruili.

Chỗ này mà cắm trại, hoặc đốt lửa trại thì thật là lý tưởng. Nhưng đáng tiếc là sau khi cá cược Ruili được tổ chức thì nó đã bị phá hoại nghiêm trọng. Trên bãi sông đều là những phòng trọ không giống nhau. Còn có rất nhiều rạp che nắng được dựng lên biến chỗ này thành một nơi rất khó coi.

Khi đám người Lý Dương đến nơi thì đã có không ít người có mặt tại quảng trường. Phía dưới những rạp che nắng có nhiều quầy hàng bán nguyên thạch. Cạnh đó thì bày rải rác những máy giải thạch. Và có rất nhiều người đang chọn lựa nguyên thạch tại đây.

- Lý, đây chính là quảng trường giải thạch.

Triệu Đức Trụ cũng đã đến nơi. Y đến bên cạnh Lý Dương, nhin không được thở dài. Nơi đậu xe có hàng trăm loại xe. Cũng may là bãi sông này đủ lớn. Cho dù có hơn một ngàn chiếc xe cũng có thể đậu được. Không giống như lúc ở Bình Châu, luôn đau đầu tìm chỗ đậu xe.

- Nơi này cũng bán nguyên thạch à?

Lý Dương quay đầu hỏi một câu. Theo sự giới thiệu của Triệu Đức Trụ ngày hôm qua thì giải thạch thuần túy là đánh bạc, đều là người cá cược mà thôi. Đồ thạch bây giờ đã biến thành công cụ đánh bạc.

- Trước khi giải thạch bắt đầu, rất nhiều người đều thích đến đây để tìm vận may. Cho nên nó thu hút rất nhiều người bán nguyên thạch. Sau khi giải thạch bắt đầu thì những quầy hàng này sẽ biến mất. Vì khi đó bọn họ không được phép buôn bán ở đây.

Triệu Đức Trụ gật đầu, trong lòng cũng cảm thán. Người nhà của y cũng bán nguyên thạch ở đây. Đối với bọn họ mà nói thì đây chính là thời kỳ làm ăn phát đạt. Cho nên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt.

- Tôi hiểu rồi, chúng ta xuống xem đi.

Lý Dương gật đầu. Triệu Đức Trụ đã giải thích qua thì Lý Dương đã hiểu vì sao lại thế này.

Người giải thạch đã mê tín, người bán nguyên thạch lại càng mê tín hơn. Sau khi đến đây, bọn họ cũng muốn thử xem vận may của mình như thế nào. Biện pháp tốt nhất đó chính là giải thạch. Chỉ cần có thể đoán chính xác nguyên thạch thì bọn họ tin rằng trong giải thạch mình cũng thắng như vậy. Nếu như đoán sai thì chỉ sợ là có người sẽ bỏ cuộc.

Nhưng người bỏ cuộc lại không nhiều. Những người ở đây đều là dân cờ bạc. Cho dù vận may không đến thì cũng muốn tiếp tục thử xem. Đây chính là tâm lý thông thường của dân cờ bạc.

Hiện tại thì qua giờ trưa không bao lâu. Trời vẫn còn nắng nóng. Nhưng ở đây tập trung rất nhiều người, còn có những ông chủ mang theo chuyên gia giải thạch của mình, đang chỉ trở vào những khối nguyên thạch.

- Lý tiên sinh, ngài đã đến!

Mới vừa bước vào quảng trường thì đã có một người đàn ông trung niên chạy về phía Lý Dương. Lý Dương và Triệu Đức Trụ đều sửng sốt một chút. Ông chủ Mạnh cũng đến nơi này.

- Chào ông chủ Mạnh.

Lý Dương mỉm cười gật đầu. Ngô Độ đang mang kính râm từ phía sau đi đến. Khi đến bên cạnh Lý Dương mới bỏ mắt kính xuống, ngẩng đầu nhìn bầu trời đang nắng gắt có vẻ rất mất hứng.

- Lý Dương, nơi này chính là cá cược Ruili sao? Trông thế nào cũng không giống.

Về mặt của Ngô Độ khổ sở vô cùng. Y cứ tưởng rằng cá cược Ruili bất quá chỉ là một đại hội giải thạch mà thôi. Cho nên muốn đến đây góp vui một chút. Lần này vừa có việc nên theo Lý Dương đến đây, chứ không nghĩ rằng nơi đây hoàn toàn khác với những gì mà y đã tưởng tượng. Thực là làm cho y quá thất vọng.

- Tôi cũng thấy không giống. Nhưng đây thật sự là cá cược Ruili.

Lý Dương bất đắc dĩ lắc đầu. Ông chủ Mạnh nhìn Ngô Độ có vẻ rất kinh ngạc, trên mặt hiện lên sự kích động nhưng về mặt này biến mất rất nhanh, không ai phát hiện được.

- Lý tiên sinh, vị này là....?

Ông chủ Mạnh rất nhanh đi về phía trước, cười hỏi Lý Dương. Khi hỏi vẫn hướng mắt nhìn Ngô Độ.

- Cậu ấy là bạn của tôi, đi theo chơi ấy mà. Trên cậu ấy là Ngô Độ, vừa mới tốt nghiệp đại học năm nay.

Lý Dương lập tức giới thiệu Ngô Độ với ông chủ Mạnh. Thái độ của Ngô Độ với Lý Dương rất tốt, nên tùy tiện chào hỏi lại ông chủ Mạnh vài câu.

- Lý Dương, anh cứ xem trước đi. Tôi qua bên kia nghỉ ngơi một chút.

Vài phút sau, Ngô Độ liền liền tìm trốn đến một cái quán bán thức uống lạnh. Cái quán này cũng rất bình thường, chỉ là một cái lều thông gió, bên trong này mấy cái bàn gỗ. Nơi đây cũng đã có không ít người vào ngồi hóng mát.

- Thật ngại quá, cậu ấy vừa mới tốt nghiệp nên cũng rảnh rồi.

Thái độ của Ngô Độ làm cho Lý Dương cảm thấy rất xấu hổ, đành phải quay đầu lại giải thích với ông chủ Mạnh. Nhưng điều mà làm hấn ngạc nhiên là ông chủ Mạnh lại tỏ ra như không có việc gì. Điều này rất kỳ lạ.

Với thái độ của ông chủ Mạnh, Lý Dương cũng có chút nghi ngờ nhưng cũng không để ý. Ông chủ Mạnh chắc không để bụng đâu.

Ông chủ Mạnh biết Ngô Độ nhưng chỉ thấy có một lần. Đó là chuyện xảy ra cách đây một năm. Ông ta không nghĩ đến Ngô Độ lại đến nơi này và quan hệ tốt với Lý Dương như vậy. Từ điều này cho thấy Lý Dương không phải là một người đơn giản.

Ông chủ Mạnh quen biết Ngô Độ cũng là ngẫu nhiên. Đó là một năm trước, chính quyền tỉnh Phúc Kiến mời dự đại hội trao đổi phát triển kinh tế. Và ông ta cũng được mời.

Chủ trì hội nghị lần đó là Phó chủ tịch tỉnh Phúc Kiến phó chủ tịch Ngô. Cũng chính tại nơi đó ông ta đã gặp được Ngô Độ. Lúc ấy Ngô Độ chỉ là một chàng thiếu niên bình thường đi theo Phó chủ tịch Ngô mà thôi. Sau khi kết thúc hội nghị, ông mới biết được chàng thanh niên đó là con trai của Phó chủ tịch tỉnh Ngô.

Ngày đó người tham gia hội nghị rất nhiều. Ngô độ lúc ấy là vì bài tốt nghiệp của mình mà tham gia, cũng không quen biết người nào nên cũng quên mất ông chủ Mạnh.

Nhưng ông chủ Mạnh lại không quên y, liếc mắt một cái đã nhận ra ngay. Mấu chốt không phải là Ngô Độ mà là cha của y. Sau khi đại hội chấm dứt thì Phó chủ tịch tỉnh Ngô cũng đường đường trở thành người quản lý biên giới.

- Lý Dương!

Ông chủ Mạnh còn chưa kịp trả lời thì đằng sau lại truyền đến một tiếng kêu vui mừng. Lý Dương ngạc nhiên quay đầu lại. Hấn không nghĩ vừa mới đến quảng trường này đã liên tục gặp hai người quen.

codon.tra

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

368. Chương 368: Đi Myanmar ?

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Cách đó không xa, Sang Dala đang hoan hỉ tiến về phía Lý Dương. Đi đằng sau vẫn là bốn người vệ sĩ lần trước.

- Sang Dala, sao anh lại ở đây?

Lý Dương cũng vui mừng khi nhìn thấy Sang Dala. Hai người dù sao cũng đã cùng nhau trải qua một khoảnh khắc nguy hiểm.

- Cá cược Ruili có mối liên quan rất lớn với chúng tôi. Tôi đến nơi này cũng là để tìm hiểu một chút.

Sang Dala khi nói chuyện với Lý Dương lại nhìn qua Lưu Cương bên cạnh. Tiếp đó là Dương Chí Cương, Triệu Đức Trụ rồi đến ông chủ Mạnh.

Bốn người vệ sĩ đứng đằng sau Sang Dala đều mỉm cười với Lưu Cương. Từng trải qua khoảnh khắc cùng nhau đối phó với kẻ địch làm cho mối quan hệ giữa bọn họ kéo gần thêm không ít. Với thân thủ của Lưu Cương, bọn họ rất là bội phục.

- Tôi hiểu rồi!

Lý Dương lập tức cười gật đầu. Sang Dala là người của ngũ đại gia tộc. Điều này thì Lý Dương đã sớm biết qua. Nhưng Sang Dala không nói thì Lý Dương cũng không tiện hỏi.

- Ngày hôm qua tôi còn đang suy nghĩ xem là cậu có đến Ruili hay không. Lúc ấy tôi còn có một cảm giác, cậu khẳng định sẽ đến. Hơn nữa lại còn đến sớm. Haha, không ngờ là tôi đã đoán trúng. Cậu quả nhiên đã đến đây.

Nhìn thấy Lý Dương, Sang Dala có vẻ rất khoái trá. Hơn nữa, cũng rất nhiệt tình. Một số người xung quanh đã nhận ra Sang Dala nên nhỏ giọng bàn tán. Là một trong những người thừa kế của ngũ đại gia tộc, bất luận là Sang Dala ở Myanmar hay ở Ruili thì cũng làm cho người khác phải chú ý.

- Chuyện náo nhiệt như vậy, lại là một trong những sự kiện trọng đại của giới ngọc thạch, như thế nào tôi lại không đến chứ?

- Nếu cậu mà đến đây thì chắc chắn có người sẽ khóc mất.

Sang Dala nhún vai, vừa cười vừa nói.

Ông chủ Mạnh đứng một bên càng có vẻ kinh ngạc hơn. Sang Dala thì ông ta không biết nhưng có thể nhìn ra được đối phương hẳn là người có thân phận cao. Tuy rằng người này nói tiếng phổ thông cũng rất chuẩn nhưng nhìn không giống như người địa phương.

- Sang Dala, anh tin tưởng tôi đến vậy à?

Lý Dương lại cười. Ý tứ của Sang Dala hẳn có thể hiểu được. Có mình ở đây thì phỏng chừng nhà cái có muốn kiếm ăn cũng không được nhiều lắm.

- Ngọc Thánh mà tôi không tin thì còn tin ai?

Sang Dala cười to một tiếng.

Sang Dala lại chỉ về phía bên cạnh:

- Lý Dương, đừng đứng chỗ này nữa. Bên kia có phòng ở của tôi. Chúng ta qua bên đó tán gẫu đi.

Sang Dala nói xong liền không cần Lý Dương phản ứng, kéo hắn về phía bên kia. Ông chủ Mạnh do dự một chút rồi cũng đi theo.

Ngô Độ đang ngồi hóng mát ở đằng xa cũng vội vàng cùng với Phùng Kiếm đi theo luôn. Lý Dương cũng không thể để gã ở lại một nơi hoang dã như thế này. Ai biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Phòng của Sang Dala tuy không tồi so với các căn phòng cũ nát ở đây, nhưng cũng xây dựng rất sơ sài. Nó được kết nối lại từ những thanh gỗ. Lý Dương không khỏi lo lắng nếu như xảy ra sự cố cháy.

Triệu Đức Trụ đã đem quá trình của cá cược Ruili giới thiệu qua cho Lý Dương. Lý Dương cũng biết cá cược Ruili tuy rằng chỉ diễn ra có ba ngày nhưng số người tham gia cũng không ít. Ở Nam Dương cũng không có đến số người tham gia đông như vậy. Cho nên cũng không được cho rằng là một trong bốn sự kiện trọng đại của giới đồ thạch.

Ở đây không sợ thiếu cái gì, chỉ sợ thiếu dân cờ bạc. Khác không nói, chỉ cần nhìn vào các công ty xổ số thì sẽ biết lợi nhuận đạt được như thế nào.

Ngoài ngành đó ra thì các ngành khác cũng không thiếu dân cờ bạc. Những người buôn lậu thuốc phiện thì bọn họ cũng ở đây để cờ bạc, để có thể hưởng thụ được sự giàu có. Có đánh bạc ở đây thì sẽ không bị bắt lại còn có thể ung dung tự tại.

Bên ngoài căn phòng gỗ thì thoát nhìn không được tốt lắm nhưng bên trong lại hoàn toàn khác. Bên trong tuy không chỉ trang trí sang trọng mà còn đầy đủ mọi thứ. Hơn nữa khi bước vào lại có cảm giác mát mẻ. Nhiệt độ không khí ở đây là tốt nhất.

- Sang Dala, anh thật là biết hưởng thụ đấy.

Liếc mắt nhìn bên trong, Lý Dương không khỏi hâm mộ nói một câu. Căn phòng ở này vượt xa sức tưởng tượng của Lý Dương. Ngoài diện tích hơi nhỏ một chút thì nó cũng tương đương phòng tổng thống ở khách sạn 5 sao.

Mà điều quan trọng nhất là trong phòng còn có hai cô gái xinh đẹp đang chờ phục vụ bọn họ.

Vừa bước vào, thì cô nhân viên phục vụ đã mang cho mọi người một ly trà lạnh ngon miệng. So với cái quán bên ngoài thì đồ uống ở đây ngon hơn nhiều.

- Bên ngoài không thể sánh bằng trong nhà. Nhà là nơi có thể làm cho mình thoải mái nhất.

Sang Dala tùy ý lắc đầu. Ông chủ Mạnh sau khi bước vào bên trong lại càng ngạc nhiên hơn.

Ông ta không phải lần đầu tiên đến tham gia vào cá cược Ruili. Nhưng ông biết rằng tại đây mà có một chỗ ở sang trọng như vậy thì tuyệt đối không phải là người bình thường. Nếu không phải là người quan trọng trong nước thì cũng là người của ngũ đại gia tộc ở Myanmar.

Ngoài những người đó ra thì những người khác cho dù là có tiền cũng không thể có một nơi ở tốt như thế này.

Những người trong nước mà được bố trí một chỗ ở như thế này thì cũng không nhiều. Cho nên Sang Dala nhất định là người của ngũ đại gia tộc ở Myanmar.

Ông chủ Mạnh đảo mắt liền có thể đoán được thân phận của Sang Dala. Dù sao thì ông cũng là người khởi nghiệp bằng hai bàn tay trắng, hiện tại có hơn một tỷ trong tay, thì vẫn được coi là có năng lực nhất định.

Lý Dương sờ sờ cái mũi, trên mặt hiện lên chút hâm mộ nói:

- Cũng là anh tốt nhất....

- Vì cái gì mà không cho chúng tôi vào, bạn của chúng tôi ở bên trong mà.

Lý Dương còn chưa kịp nói ra thì bên ngoài đã phát ra những tiếng ồn ào. Sang Dala cau mày. Sắc mặt Lý Dương đột nhiên thay đổi.

Lý Dương muốn bước ra ngoài. Người bên ngoài hô to chính là Ngô Độ. Vừa rồi Lý Dương quên gọi y nên Ngô Độ tự mình tìm đến đây.

- Thật ngại quá. Bên ngoài là bạn của tôi.

Không đợi Sang Dala có phản ứng gì, Lý Dương liền vội vàng đứng lên, bước nhanh đến cửa. Lưu Cương cũng nhanh chóng theo sai. Ngô Độ dù sao cũng là hạng thiếu gia trong nước. Thật không thể để vấn đề gì xảy ra với y.

Trong phòng, Sang Dala cũng đứng lên đi theo Lý Dương. Đây là địa bàn của y, bất luận xảy ra việc gì thì y cũng là chủ. Lý Dương nếu đã muốn ra mặt thì y cũng không thể trốn một bên.

Ngay cửa ra vào có hai người vệ sĩ của Sang Dala đứng canh. Hai người này đang ngăn không cho Ngô Độ bước vào.

- Lý Dương, anh ra rồi à? Những người này không cho tôi vào.

Nhìn thấy Lý Dương, Ngô Độ liền nói một câu. Phùng Kiếm thì đang cảnh giác quan sát hai người vệ sĩ kia. Kinh nghiệm cho Phùng Kiếm biết hai người đó không đơn giản.

- Cậu không phải ngồi hóng mát sao? Sao lại chạy đến nơi này?

Lý Dương nhú mày một chút. Hắn không hỏi hai người vệ sĩ kia, chỉ hỏi Ngô Độ trước.

- Không được vô lễ với bạn của Lý tiên sinh.

Ngô Độ còn chưa nói thì Sang Dala đã đứng ở cửa. Hơn nữa còn răn dạy hai người vệ sĩ kia. Hai người đó đều không nói gì, chỉ dùng thân mình ngăn Ngô Độ lại mà thôi. Bây giờ đều tránh qua một bên, không còn ý từ chối Ngô Độ.

- Cảm ơn!

Ngô Độ kinh ngạc nhìn thoáng qua Sang Dala rồi cũng không khách khí đi thẳng vào bên trong. Sau khi vào trong, Ngô Độ dừng một chút rồi quay đầu lại nhìn Lý Dương.

- Thật ngại quá, đây là bạn của tôi.

Lý Dương mỉm cười nói với Sang Dala. Sang Dala cũng gật đầu, nhìn thoáng qua Phùng Kiếm ở phía sau Ngô Độ.

Là một người thừa kế của gia tộc, với Sang Dala mà nói điều quan trọng nhất là phải học được cách xem người hầu. Tên Ngô Độ này thì vừa mới tốt nghiệp, chẳng có gì đặc biệt. Nhưng đi theo sau gã thì lại khác. Phùng Kiếm nhìn không kém gì so với hai người vệ sĩ bên ngoài của y.

Hơn nữa, trên người Ngô Độ còn hiện lên nét kiêu ngạo, làm cho Sang Dala biết gã cũng không phải là người bình thường. Chỉ cần điểm này thôi thì Sang Dala không muốn để Ngô Độ khó xử.

Hơn nữa, Ngô Độ là theo Lý Dương đến đây. Sang Dala do dự một chút liền lập tức đồng ý cho Ngô Độ tiến vào. Sau khi điều tra rõ ràng thân phận của Lý Dương, Sang Dala tuyệt đối hiểu được Lý Dương và y có thân phận ngang nhau, thậm chí còn cao hơn so với thân phận của y.

Nhà gỗ cũng lớn, có Ngô Độ vào nữa cũng không sao. Phùng Kiếm và Dương Chí Cương đứng cùng nhau, cũng không ngồi xuống cùng Ngô Độ.

Ngô Độ cẩn thận đánh giá xung quanh một chút, cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng ngồi bên cạnh Lý Dương.

Ngô Độ bước vào xã hội không lâu nhưng không có nghĩa là cái gì y cũng không hiểu. Ở địa phương này mà lại có một nơi ở sang trọng đến như vậy thì không thể coi thường.

Sau khi mọi người ngồi xuống, Sang Dala mỉm cười nhìn Ngô Độ, lúc này mới tiếp tục nói với Lý Dương:

- Lý Dương, tối nay tôi sẽ về bên Myanmar, chỉ sợ là vài ngày nữa mới qua đây được. Không biết là tôi có vinh hạnh mời cậu đến Myanmar làm khách không?

- Myanmar?

Lý Dương ngẩng đầu kinh ngạc nhìn thoáng qua Sang Dala. Lý Dương cũng không nghĩ đến Sang Dala lại trực tiếp đưa ra yêu cầu như vậy.

Thanh danh của Ngọc thánh Lý Dương không chỉ có tiếng vang trong nước mà còn có rất nhiều người ở Myanmar biết đến hẳn.

Đặc biệt là vùng đất mỏ quặng ngọc, với cao thủ giải thạch thì rất có sự kính ngưỡng. Với thanh danh của Lý Dương thì tuy rằng bọn họ vẫn chưa biết lắm nhưng thành tựu của hắn thì lại rất tôn kính. Tại Bình Châu công bàn cũng có rất nhiều thương nhân nguyên thạch Myanmar đến tham dự. Bọn họ mang về những tin tức này khiến cho tất cả mọi người đều không hoài nghi.

- Ở Myanmar xin Lý tiên sinh cứ yên tâm. Nó cũng an toàn như trong nước của ngài mà thôi. Tôi xin lấy đầu mình để cam đoan.

Sang Dala gật đầu, sắc mặt trở nên nghiêm túc.

Với Lý Dương mà nói, điều lo lắng nhất chính là vấn đề an toàn. Lưu Cương thì nhủ mảy lại. Ở trong nước dù có xảy ra chuyện gì thì y cũng còn có biện pháp, chứ ra ngoài rồi thì y không có khả năng khống chế. Cho nên y không muốn Lý Dương đồng ý.

codon.tra

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

369. Chương 369: Triển Lãm Đồ Sứ

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

-Sang Dala, tôi cũng rất muốn đi Myanmar nhưng tôi chưa có chuẩn bị gì, muốn đi cũng không được, muốn đi cũng đi không được a

Suy nghĩ một chút, Lý Dương lắc đầu nói, Myanmar không giống như Hongkong, đi Hongkong thì còn đơn giản nhưng đi Myanmar thì đã xem như thật sự là xuất ngoại rồi, hơn nữa vài ngày nữa đã tới ngày Ruili mời tham dự, bây giờ không tiện để đi.

-Lý Dương, việc này anh không cần lo lắng, chỉ cần anh muốn tôi lập tức cho người đi làm hộ chiếu cho anh Sang Dala cười khẽ một tiếng, Lý Dương ngăn người, lập tức lại nghĩ tới thân phận của Sang Dala.

Gia tộc của Sang Dala có lực lượng vũ trang có thể so sánh được với quân đội, nếu hắn muốn làm một cái hộ chiếu thì không có việc gì khó, nếu ngay cả việc này mà cũng không làm được thì hắn không xứng đáng là người kế thừa gia tộc rồi

-Thôi đi, lần này không được, thời gian của tôi quả thật là đang rất gấp

Một lát sau, Lý Dương lại lắc đầu rồi quay đầu lại kỳ quái nhìn Lưu Cương, vừa rồi Lưu Cương lặng lẽ lôi kéo hắn, hơn nữa còn âm thầm lắc đầu.

-Vậy được rồi, thật sự rất tiếc nuối, có điều sau khi rảnh anh nhất định phải tới Myanmar làm khách đó

Sang Dala nhún vai, hắn cũng không để ý việc Lý Dương không đáp ứng, lúc này quả thật cũng không phải là thời điểm thích hợp để đi Myanmar, sau này có cơ hội mời Lý Dương đi cũng được.

Sang Dala cùng ngày rời khỏi Ruili, bên phía Myanmar còn có chuyện chờ hắn về làm, có điều Sang Dala tỏ vẻ khi cá cược ở Ruili bắt đầu hắn sẽ đến.

Lúc đầu Lý Dương không hiểu tại sao Lưu Cương lại ngăn cản mình nhưng sau khi nghe Lưu Cương nói vài câu hắn đã hiểu được. Ngô Độ bây giờ còn đi theo hắn, bên Myanmar thì còn nguy hiểm hơn ở Ruili, Lý Dương cũng không muốn mang theo vị công tử này theo hắn.

Ruili không chỉ nổi danh về đồ thạch mà còn là một thành phố du lịch, tuy biết được vị trí của quảng trường đồ thạch nhưng mấy ngày nay Lý Dương vẫn còn chưa có đến nơi này lần nào mà chỉ để cho Dương Chí Cương dẫn mọi người đi xung quanh Ruili du lịch.

Phong cảnh của Ruili rất xinh đẹp, giữa thiên nhiên thơ mộng, Lý Dương hưởng thụ sự thích ý mà rất lâu hẳn chưa có gặp qua.

Mấy ngày nay Ngô Độ vẫn đi theo Lý Dương, y không có hứng thú với đồ chơi nhưng lại rất thích việc săn bắn.

Gần Ruili có khu vực săn bắn tự nhiên, cũng không biết làm thế nào mà y lôi ra mấy cây súng săn rồi lôi kéo Lý Dương đi săn thú, đánh hai ngày đêm người Lý Dương săn được vài con mồi không tệ, không phải tho hoang thì là gà rừng, động vật cấp quốc bảo tuyệt đối không có trong.

Trong mấy thứ này chỉ có gà rừng là thành quả của Ngô Độ, hơn nữa còn là sau khi bị thương mới bị Ngô Độ bắn trúng, những thứ còn lại đều là công lao của Lý Dương.

Khi săn bắn Lý Dương phát hiện sử dụng năng lực đặc thù có thể bắn bách phát bách trúng, điều kiện là mục tiêu phải nằm trong phạm vi 50 m, chỉ cần nằm trong phạm vi này thì không con mồi nào có thể thoát được.

Phát hiện này làm cho Lý Dương hưng phấn đồng thời cũng có chút ngoài ý muốn, trong lòng còn cân nhắc sau khi về có cần ghi danh tham gia đội tuyển bắn súng để đến thể vận hội Ô-lym-pic giặt mấy huy chương vàng kiếm chút vinh quang cho quốc gia hay không.

Có điều việc này Lý Dương chỉ nghĩ một chút mà thôi, trên phương diện đồ cổ hẳn đã có thành tựu cao như thế, nếu trên phương diện bắn súng mà còn giành chức quán quân thì đoán chừng mấy nhà nghiên cứu sẽ không bỏ qua cho hẳn.

... ..

Một ngày trước lễ quốc khánh, một chiếc xe vận tải màu trắng đậu trước trung tâm triển lãm quốc tế Trịnh Châu, một đám cảnh sát có vũ trang lập tức xuống xe đứng bảo vệ chiếc xe, khi thấy chiếc xe này Liễu lão và mấy vị chuyên gia đều có chút kích động.

-Đến rồi

Liễu lão mỉm cười nói một câu, Mao lão và Bạch Minh bên cạnh ông cũng gật gù đầu, ngoại trừ bọn họ, bên cạnh còn có Lưu Tuyết Tùng của Minh Dương và Triệu lão của Lật Thành cũng có mặt.

-Những món đồ sứ này là do Hà Nam chúng ta phát hiện, cũng được một năm rồi, cuối cùng cũng được nhìn thấy nó

Triệu lão thở dài, những thứ được vận chuyển không phải thứ gì khác mà là 69 món đồ sứ thời Thanh trong cổ mộ ở Lật Thành, sau khi lấy ra liền được cục văn vật quốc gia tiếp thu, sao đó chúng được đặt ở viện bảo tàng Cố Cung.

-Cẩn thận, nhất định phải cẩn thận một chút

Cửa xe đã mở ra, Liễu lão nói một câu với những nhân viên trên xe, kỳ thật những món đồ sứ trong xe đều được đặt trong những chiếc thùng có khả năng chịu chấn động rất tốt, chỉ cần không phải cố ý dùng sức thì bên trong sẽ không có gì hư hao cả.

-Sáu mươi chín món, không thiếu món nào, tất cả đều đã trở lại

Lưu Tuyết Tùng thở dài một hơi, những món đồ sứ này khi mới phát hiện đã từng oanh động một lần, trải qua rất nhiều chuẩn bị cộng thêm sự cố gắng của rất nhiều người cuối cùng những món đồ sứ này cũng đã xuất hiện trước mắt mọi người.

Trong vòng ba tháng những món đồ sứ này sẽ đi triển lãm trong 13 tỉnh thành, bởi vì những món đồ sứ này phát hiện ở Lật Thành cho nên Trịnh Châu là điểm tới đầu tiên, Lưu Tuyết Tùng và Triệu lão cũng được mời tới đây.

-Từ từ, mang chú đi bằng con đường đặt biệt lên lầu 3, khu triển lãm ở lầu ba đã chuẩn bị xong rồi

Tổng giám đốc khu trung tâm triển lãm quốc tế Trịnh Châu-Tô Triệu Hoa tự mình dẫn đường mang những món đồ sứ này vào trung tâm triển lãm, phòng triển lãm đã chuẩn bị tốt từ một tuần trước, những món đồ sứ này trị giá gần một tỷ, bọn họ không chuẩn bị chu đáo cũng không được. Sau khi biết được nơi này sẽ dùng để tổ chức triển lãm những món đồ sứ này Tô Triệu Hoa đã tự mình dẫn người tới bố trí việc trang trí cho nơi này, chỉ việc này thôi cũng đủ thấy sự coi trọng của Trịnh Châu với lần triển lãm này.

-Những món đồ sứ này có quan hệ rất lớn với Lý Dương

Lưu Tuyết Tùng đột nhiên nói một câu, khi nhắc tới Lý Dương trong lòng ông còn có rất nhiều cảm xúc, lúc trước tên nhóc này khi ở buổi tiệc mừng thọ của ông còn rất ngượng ngùng, hiện tại không ngờ đã trở thành đối tượng mà ông phải ngưỡng mộ rồi.

Cho dù là vật phẩm sưu tầm hay năng lực thì trình độ của Lý Dương đều hơn hẳn, đặc biệt là món Trường Sinh Bát kia càng làm cho ông thêm ngưỡng mộ.

Cái chén này khi còn có Vụ Ân Pháp hẳn cũng đã thấy qua, lúc đó hẳn chỉ xem nó là một cái chén men bình thường, không ngờ nó lại có lai lịch lớn như vậy, càng không ngờ nó là quốc bảo cao cấp làm cho mọi người rung động.

-Lý Dương?

Bạch Minh và Mao lão đều quay đầu lại, cho dù là Liễu lão đang đảm nhận việc chỉ huy cũng vậy.

-Lưu lão, ngài cũng biết Lý Dương?

Bạch Minh hỏi, từ khi Lý Dương rời Bắc Kinh bọn họ chưa từng gặp lại, Bạch Minh lần này là tới Trịnh Châu là do Lý Dương có điện nói mình vừa vặn ở Trùng Khánh, hẳn tới đây là muốn gặp lại Lý Dương một chút.

Khi biết ở đây có triển lãm đồ sứ, Bạch Minh liền lôi kéo Mao lão tới đây góp vui.

-Đúng vậy, thầy Bạch cũng quen Lý Dương hay sao?

Lưu Tuyết Tùng gật gù đầu, nói xong ông cười cười, Bạch Minh và Mao lão đều là chuyên gia cao cấp có thể tham gia hội giao lưu, Lý Dương lại tỏa sáng ở lần giao lưu này, hiện nay những chuyên gia cao cấp trong nước có rất ít người không biết Lý Dương.

-Lưu lão, vừa rồi ngài nói những món đồ sứ này có quan hệ rất lớn với Lý Dương, chẳng lẽ thứ này là do Lý Dương phát hiện ra?

Bạch Minh vội hỏi một câu, Mao lão cũng đi tới tò mò nhìn Lưu Tuyết Tùng, Liễu lão cũng dựng lỗ tai lên chờ nghe Lưu Tuyết Tùng giải thích.

-Chuyện này để cho Triệu lão nói là thích hợp nhất

Lưu Tuyết Tùng cười lắc đầu, Bạch Minh và Mao lão lập tức nhìn về phía Triệu lão.

Triệu lão là ngôi sao sáng trong giới đồ cổ Lật Thành, ở Minh Dương ông cũng có danh tiếng rất cao, nhưng so với chuyên gia nổi tiếng trong nước thì ông còn kém một ít, tính ra thì danh tiếng ông còn thua Lưu Tuyết Tùng chứ đừng nói là Lý Dương.

Dựa theo danh tiếng mà nói Lý Dương đã vượt xa Triệu lão, người ham mê đồ cổ và ngọc ở Lật Thành đã xem Lý Dương là tầm gương, trong lòng họ Lý Dương chính là kiêu ngạo của Lật Thành.

Ngẫm lại lúc trước chỉ là một tên nhóc không có chút thu hút, hiện tại danh tiếng đã vượt qua mình, Triệu lão lúc này cũng đang rất cảm thán.

Thở dài, Triệu lão từ từ nói ra chuyện ở cổ mộ, cổ mộ tuy không phải là Lý Dương phát hiện nhưng do đội thi công xây trường học của gia đình Lý Dương phát hiện, tính ra thì nó có không ít quan hệ với Lý Dương.

Hơn nữa, lúc phát hiện ra cổ mộ thì Lý Dương cũng có ở hiện trường, nói cổ mộ này có liên quan với Lý Dương cũng không sai.

Nghe Triệu lão nói xong, Bạch Minh và Mao lão nhìn nhau rồi cười lắc đầu.

Trách không được Lý Dương lại may mắn như vậy, thứ vận may này chính là trời sinh, xây dựng trường học mà cũng có thể phát hiện một ngôi cổ mộ rất có giá trị, thật không biết có chuyện gì không thể phát sinh trên người Lý Dương.

-Liều lão, kết quả khảo chứng của những thứ này ra sao?

Một lát sau, Bạch Minh đi tới chỗ Liều lão hỏi một câu. Một tò cổ mộ nho nhỏ lại có nhiều đồ gốm như thế bên trong, cho dù là ai thì cũng tò mò về lai lịch của chúng.

- Đã có kết quả khảo chứng của những thứ này

Liều lão gật gật đầu, chậm rãi nói:

-Chủ của ngôi mộ là một vị quan thời Càn Long tên Từ Lộ, trong sách sử cũng có nhắc tới người này, hẳn là một vị quan nổi tiếng ở Cảnh Đức trấn, cả đời hẳn rất yêu thích đồ sứ, tuy là quan nhưng hẳn thường xuyên tới chỗ những công nhân trong lò nung để nói chuyện

Liều lão nhìn những món đồ sứ này một chút rồi nói tiếp:

-Chúng ta đều biết Càn Long rất để ý tới đồ sứ, cho dù có một chút không đạt chất lượng cũng không được, hơn nữa khi đó Càn Long đã có thói quen là muốn đồ vật càng thêm tốt hơn cho nên mỗi lò nung chỉ có thể chứa lại hai món tốt nhất .

Tất cả mọi người gật gật đầu, thói quen này của Càn Long từ sớm đã được chứng minh, mấy vạn mảnh đồ sứ ở Cảnh Đức trấn chính là chứng cứ tốt nhất. Thời điểm đó mỗi lò nung cho dù làm tất cả mọi thứ đều hoàn mỹ như nhau thì cũng chỉ có thể giữ lại hai cái.

-Từ Lộ là một người rất yêu thích đồ sứ, khi nhìn thấy những thứ này vốn rất hoàn mỹ nhưng lại phải đập bỏ vì dư thừa nên rất đau lòng, cho nên hẳn mới hợp tác với những đốc công nơi này vụng trộm giữ lại vài món. Lúc đó đây chính là tôi lớn cho nên Từ Lộ vẫn giữ nó tới già mà không dám lấy ra

Liều lão nói tới đây, trên cơ bản mọi người đã hiểu được, chỉ cần tìm được chủ nhân ngôi mộ thì có thể biết được nguồn gốc của lò đồ sứ rồi.

codon.tra

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

370. Chương 370: Tôi Thắng Tiền Anh Cũng Không Thèm Để Ý?

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Ông ta đem đồ sứ cất giấu đi, sao cuối cùng lại được an táng cùng với ông ấy?

Mao lão hỏi một câu. Lưu Tuyết Tùng và Triệu Lão cũng sớm biết được kết quả nhưng khi nói ra cũng có chút xúc động.

- Đúng vậy, đây là nguyện vọng của ông ấy. Hẳn con cháu của ông ấy không dám đem những đồ sứ cổ tinh phẩm này giữ lại nên chôn cùng với ông ấy. Bởi vì lo lắng những món đồ sứ này sẽ mang đến đại họa cho bọn họ nên không an táng tại nhà mà lén lút đến đây chôn cùng. Để đ

g

Phỉ Thúy Vương tự mình ra tay, quả nhiên không làm cho mọi người thất vọng. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi có mấy tháng, ông ấy đã giúp cho tướng quân Bahrton tìm được hai mạch khoáng. Hai khối mạch khoáng này đã được khai thác nhiều năm nay và lợi nhuận khai thác thì không thể tính nổi, cũng đủ cho tướng quân Bahrton sử dụng trong vòng mười mấy năm ở Myanmar.

Cho nên, Thiệu Ngọc Cường tuy không phải là người của ngũ đại gia tộc ở Myanmar nhưng không có ai dám chống lại y. Có thầy dạy danh tiếng làm chỗ dựa. Hơn nữa y lại rất có năng lực, phần đông thế lực đều muốn mượn sức y. Thiệu Ngọc Cường tiềm năng về sau sẽ là một tân Phỉ Thúy Vương.

Từ kinh nghiệm thực tế, các đại gia tộc thường tìm đến những cao thủ giải thạch lợi hại. Đó cũng chính là một trong những nguyên nhân mà Sang Dala có thái độ tốt với Lý Dương.

Sau khi gặp Lý Dương, Sang Dala đã xem hắn như một đối tượng rất đáng kết giao. Từ Bình Châu công bàn, thành tích của Lý Dương càng lúc càng tốt. Sang Dala mới phát hiện Lý Dương không chỉ có tiềm lực bình thường mà còn là một cao thủ giải thạch cao cấp nhất. Người như vậy thì tìm kiếm mỏ quặng thì chắc chắn sẽ không làm người khác thất vọng.

Cho nên, khi y nhìn thấy Lý Dương thì liền mời Lý Dương đến Myanmar một chuyến. Hơn nữa, y cũng không thêm để ý đến việc Lý Dương giải thạch thắng ở Thụy Lệ đồ bàn. Nếu so sánh với việc sau này có thể tìm ra được nhiều mạch khoáng mới thì cho dù hắn có kiếm được nhiều tiền trong đồ bàn thì coi như đó là tiền dùng để mời một cao thủ giải thạch cao cấp.

- Lý tiên sinh, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Sau vài phút, Thiệu Ngọc Cường đã đến trước mặt Lý Dương, trong ánh mắt chứa đựng sự khiêu chiến. Nhìn thấy vậy, Lý Dương chỉ biết lắc đầu bất đắc dĩ.

Lý Dương đối với Thiệu Ngọc Cường vẫn rất là bội phục. Có thể dựa vào năng lực của mình để có được thành tích tốt như vậy thì quả thực không dễ dàng gì. Ít nhất thì bây giờ Lý Dương cảm thấy mình không phải là đối thủ của Thiệu Ngọc Cường.

- Đúng vậy, thật không nghĩ là anh sẽ đến đây.

Lý Dương cười đáp lại. Sang Dala đứng bên cạnh Lý Dương, cũng không nói gì.

Thiệu Ngọc Cường thản nhiên nhìn Sang Dala, rồi lại nói với Lý Dương:

- Gần đây tôi ở Vân Nam. Đúng rồi, lần trước tôi và thầy nói chuyện với nhau cũng có nhắc đến cậu. Nếu cậu có thời gian thì đến Côn Minh thăm thầy tôi nhé. Thầy tôi đã từng nói là rất muốn gặp cậu.

Lý Dương hơi sững sốt, bật thốt lên:

- Phỉ Thúy Vương?

Thiệu Ngọc Cường cũng sững sốt một chút, lập tức gạt đầu. Theo như lời Lý Dương thì hắn đang đề cập đến Phỉ Thúy Vương, thầy dạy của y. Nhưng trong khoảng thời gian gần đây mọi người hay gọi y là Phỉ Thúy Vương. Thiệu Ngọc Cường chính mình cũng thiếu chút nữa là hồ đồ rồi.

- Thầy bảo rằng cậu rất lợi hại. Nói về khả năng thiên phú thì còn mạnh hơn thầy.

Thiệu Ngọc Cường gạt đầu. Lần này Sang Dala cũng lộ ra một tia khiếp sợ. Y thực sự là bội phục năng lực của Lý Dương nhưng chưa bao giờ so sánh Lý Dương với thầy cả. Trong giới đồ thạch thì Phỉ Thúy Vương có thể nói là một thần thoại. Những truyền thuyết về ông ấy có không ít.

Chính Lý Dương cũng không nghĩ đến Phỉ Thúy Vương lại đánh giá hắn cao như vậy.

- Còn nữa, chuyện mấy ngày hôm trước cậu giải ra được Phỉ Thúy thiên châu thầy cũng có nghe qua. Chuyện này làm cho thầy rất là cảm thán.

Khi Thiệu Ngọc Cường nói ra những lời này, trong mắt còn lộ ra một tia hâm mộ. Sang Dala cũng nghĩ như vậy. Phỉ Thúy thiên châu có thể nói là vật trong truyền thuyết. Phỉ Thúy thiên châu thủy tinh chủng là vật báu vô giá. Sau khi Lạ Ma dùng nó để phát ra ánh sáng thì nó đã trở thành một vật báu được bán với giá trên trời.

- Thầy của anh đã quá khen rồi. Chẳng qua chỉ là nhờ vận may mà thôi.

Lý Dương sờ sờ mũi. Có thể được một lão tiền bối như vậy khích lệ thì Lý Dương cũng cảm thấy có chút đắc ý ở trong lòng. Phỉ Thúy thiên châu đúng là may mắn có được. Nếu là thầy Tề thì khi ông ta giải được có ai dám cam đoan là nó có còn được nguyên vẹn hay không.

- May mắn cũng là một loại thực lực. Với giải thạch thì có đôi khi vận may lại quan trọng hơn khả năng thiên phú.

Thiệu Ngọc Cường thở dài. Sang Dala dĩ nhiên cũng ít nhiều đồng ý với Thiệu Ngọc Cường. Không chỉ với đồ thạch mà với rất nhiều các ngành sản xuất khác mà nói thì vận may rất quan trọng. Người có vận may tốt thì chẳng sợ năng lực thấp, đều có thể đạt đến một địa vị cao.

Thời gian chậm rãi trôi đi, Thiệu Ngọc Cường cũng đứng bên cạnh Lý Dương cùng đợi đồ bàn bắt đầu.

Đến mười giờ, ba mươi khối nguyên thạch được trùn vãi đồ đẩy ra ngoài. Dân cờ bạc rất mê tín, trong đồ bàn có truyền một câu nói rằng, nếu có người có thể cướp được tám vãi đồ thì vận may của người đó hôm nay sẽ rất tốt, khẳng định là có thể giải tăng giá.

Cuối cùng thì kết quả có như vậy hay không thì chưa có ai nghiệm chứng được. Mỗi lần mở thầu giải thạch thì tất cả mọi người đều tập trung vào việc đặt cược cho nguyên thạch của mình. Chẳng ai còn chú ý đến việc cướp tám vãi đồ để được giải tăng giá.

- Lý tiên sinh, tôi đi trước đây.

Sau khi đồ bàn bắt đầu, Thiệu Ngọc Cường không tiếp tục ở cạnh Lý Dương. Y bắt đầu chậm rãi quan sát khối nguyên thạch gần nhất. Chỉ chưa đầy hai phút, y lại tiếp tục quan sát khối nguyên thạch tiếp theo.

- Chúng ta cũng hãy đi xem đi. Tiểu tử này ngày hôm nay mang theo sức mạnh tới. Tôi hy vọng là cậu sẽ không bại dưới tay hắn.

Sang Dala cười nhìn Lý Dương. Y không thắng được Thiệu Ngọc Cường thì Lý Dương thắng cũng tốt. Ít nhất thì bây giờ Lý Dương là bạn của y. Chỉ cần nhìn thấy Thiệu Ngọc Cường thua thì y cũng cảm thấy vui.

- Yên tâm đi, tôi sẽ không thua đâu.

Lý Dương cười, chậm rãi bước về phía trước. Nghe Lý Dương nói như vậy Sang Dala kinh ngạc nhìn hắn một cái. Giờ phút này y tự nhiên cảm nhận được sự tự tin tỏa ra từ người Lý Dương.

Nếu nói về vận may thì Lý Dương chắc không có đến một trăm phần trăm thắng nổi Thiệu Ngọc Cường. Dù sao thì vận may chỉ là một thứ rất mơ hồ.

Nhưng nếu chỉ cần nhìn nguyên thạch mà đoán thì chắc chắn Lý Dương sẽ không thua kém Thiệu Ngọc Cường. Dưới năng lực đặc biệt của hắn thì tất cả mọi nguyên thạch đều rõ ràng. Như vậy chẳng khác nào trực tiếp nhảy vào sông Thụy Lệ để giết chết.

Khi nguyên thạch được mang ra quảng trường thì tất cả mọi người cũng sôi động hẳn lên. Kể có tiền thì liên kết với các chuyên gia, với ý định kiếm thật nhiều tiền để phát tài. Còn những người khác thì nghe nói đến hoạt động này cũng muốn nhảy vào góp vui. Chung quanh mỗi khối nguyên thạch đều rải đầy tiền.

- Lý Dương, cậu xem khối nguyên thạch này như thế nào?

Sang Dala đột nhiên chỉ vào khối nguyên thạch trước mặt bọn họ. Với câu hỏi này thì đây là lần đầu tiên Sang Dala chân chính trao đổi vấn đề giải thạch với Lý Dương.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

372. Chương 372: Chuyển Đi Đây Không Tệ

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Lớp bên ngoài của khối nguyên thạch này không tồi. Từ lớp da có thể đoán được thuộc tính bên trong. Khối nguyên thạch này rất có thể giải ra được Phỉ Thúy tốt.

- Nhìn kỹ rồi hãy nói!

Lý Dương nhẹ giọng nói. Khoảng cách từ bọn họ đến khối nguyên thạch có đến mười thước, chỉ có thể nhìn thấy hình dáng bên ngoài. Từ vị trí này có thể đưa ra lời bình luận cho khối nguyên thạch.

Nếu nói một cách chính xác thì thật sự là dọa người rồi.

- Được!

Sang Dala đáp lại.

Toàn bộ quảng trường có đến hơn ngàn người. Đứng gần các khối nguyên thạch cũng không nhiều lắm. Đa phần là ba bốn trăm người đều quan sát đồ thạch ở trên cao.

Một khối ba bốn trăm người cũng có thể xem được.

Đương nhiên, nếu muốn thấy rõ ràng thì đến gần quan sát. Mỗi khối nguyên thạch lưu động rất nhiều trước mọi người. Tất cả mọi người xem xong một khối thì lại chuyển sang một khối khác.

Cũng không cần lo lắng khi không xem rõ nguyên thạch.

- Khối nguyên thạch này nhánh hình từng huā rất dài, là biểu hiện của Phỉ Thúy cao cấp. Theo tôi thì tôi cá là khối nguyên thạch này sẽ giải ra tăng giá, mà còn là tăng cao.

Sau khi đến gần, qua vài phút quan sát, Lý Dương mới cười nói. Khối nguyên thạch này bên trong là loại Phỉ Thúy lòng trắng trứng không nhỏ, khẳng định là sẽ giải tăng.

- Không cần thiết, anh cứ xem bên cạnh, có chút mốc meo. Đây chính là vết trứng muối, xuất hiện thứ này thì thường là tỷ lệ giải ra không có gì rất cao.

- Vậy à?

Sang Dala lắc đầu nghi hoặc. Ý không phản đối bên trong khối nguyên thạch này có Phỉ Thúy. Từ biểu hiện có thể nhìn thấy có thể giải ra Phỉ Thúy tốt.

Nếu giải ra không có gì thì không thể nào tin được.

Nấm mốc trứng muối cũng là một loại một loại trứng muối, màu sắc không được đẹp lắm. Thoạt nhìn trông rất mốc meo. Đây là một loại trứng muối ảnh hưởng không tốt tới việc giải thạch.

- Không tồi. Sang Dala, anh có chú ý thứ này nằm ở vị trí nào không ?

Lý Dương vươn tay chỉ. Bên cạnh đó có không ít người cầm camera để quay, lại còn có người chụp ảnh, sau đó phóng đại lên.

Nếu muốn xem một cách cẩn thận thì có hiệu quả hơn nhiều so với việc dùng mắt trực tiếp xem.

- Vị trí, không phải ở bên cạnh vết trứng muối sao?

Sang Dala hơi cau mày lại. Ở Myanmar y tuyệt đối là một cao thủ giải thạch. So với những cao thủ giải thạch bình thường sẽ không bao giờ thua kém.

Nhưng rõ ràng là không thể so sánh với Thiệu Ngọc Cường hay Lý Dương được. Thiệu Ngọc Cường quả thật là mạnh hơn so với y.

Lý Dương tin tưởng rằng, nếu Thiệu Ngọc Cường ở đây và nghe câu hỏi này thì đã biết nó là có ý gì.

- Anh chỉ chú ý đến cái trước mặt mà không chú ý đến những điểm quan trọng khác. Mốc trứng muối mà ở bên cạnh trứng muối hơn nữa còn nằm bên trên mặt ngoài khối đá nữa.

Bề ngoài?

Sang Dala vội vàng quay đầu lại cẩn thận nhìn. Quả nhiên là mấy chỗ Mốc trứng muối đều có vẻ nhô ra hơn một chút.

- Tôi hiểu rồi, lợi hại thật, tôi xin bội phục.

Ánh mắt Sang Dala đột nhiên sáng ngời, gí ngón tay cái lên với Lý Dương. Sang Dala đối với giải thạch cũng hiểu biết rất nhiều. Chỉ cần chỉ ra cho y một điểm nhỏ thì y sẽ biết liền.

Biểu hiện của Mốc trứng muối thật không tốt. Nhưng hiện tại Mốc trứng lại lõm xuống hoặc bằng phẳng với khối nguyên thạch này.

Nguy hiểm thật, rất dễ giải ra không có gì.

Nhưng nếu chỉ là bề mặt thì ảnh hưởng của nó sẽ không lớn. Tất cả các Mốc trứng muối đều ở mặt ngoài. Cho dù có môi từng huà cũng không sao.

Điều này có thể không cần lo lắng lắm.

Nếu như không có Mốc trứng muối ở đây thì Sang Dala cảm thấy rất hài lòng với khối nguyên thạch này. Cho rằng nó có thể giải ra Phỉ Thúy tốt.

- Không đáng để bội phục đâu, chỉ cần chú ý đến một vài chi tiết bình thường thôi.

Lý Dương khẽ cười một tiếng, cẩn thận quan sát lại một chút.

Mọi người lại rời đi.

- Khoan đã, cậu có thể đoán ra được khối nguyên thạch này sẽ giải ra được Phỉ Thúy gì?

Sang Dala đột nhiên nín Lý Dương lại, chỉ vào khối nguyên thạch vừa nãy. Lúc này y trong lòng có một loại cảm giác rất kỳ lạ. Y biết rằng Lý Dương nhất định sẽ đoán ra chất lượng bên trong của Phỉ Thúy.

- Trước mắt thì khó nói lắm. Có thể là Kim Ti Chủng, Phù Dung Chủng hay Đản Thanh Chủng. Hoặc cũng có thể là Băng Chủng. Nhưng Nhũ Chủng thì không lớn, còn Can Thanh Chủng thì càng không thể.

Do dự một lát, Lý Dương mới chậm rãi nói. Đây không phải là Lý Dương tùy tiện nói bậy. Không cần phải năng lực đặc biệt, chỉ bằng kinh nghiệm thì Lý Dương cũng có thể đoán ra.

Các khối nguyên thạch đều bị Lý Dương phân tích một cách kỹ càng. Phân tích nhiều như vậy thì cũng tương đương với quá trình giải thạch rồi. Ngay cả Phỉ Thúy Vương, thầy dạy của y cả đời này cũng chưa từng giải ra quá nhiều nguyên thạch như vậy.

Quen tay hay việc, nhìn nhiều như vậy thì Lý Dương không tiến bộ mới là chuyện lạ.

- Có thể tiếp tục hay không?

Sang Dala ánh mắt sáng lên, vội vàng hỏi. Hiện tại thì y giống như là theo Lý Dương học tập vậy.

- Đây là toàn bộ khối nguyên thạch. Nếu không giải ra thì những gì tôi nói chỉ là tham khảo mà thôi.

Một lát sau, Lý Dương mới chậm rãi gật đầu.

- Nguyên thạch hoàng diêm sa vốn là nguyên thạch thượng đẳng, rất dễ dàng giải ra cao thúy. Bên ngoài khối nguyên thạch này nhìn trông có vẻ bằng phẳng, bóng loáng, và rất có thể bên trong có nước.

Với cảm giác này thì đều có thể giải ra cao cấp Phỉ Thúy.

Sang Dala yên lặng nhìn Lý Dương nói. Những điều mà Lý Dương nói y đều biết nhưng y cũng vẫn chưa hiểu được. Lý Dương vẫn còn chưa nói đến điểm mấu chốt.

- Ngoại trừ lớn ra thì đặc điểm của khối nguyên thạch này chính là Mốc trứng muối. Nhánh trứng muối rất dài, bên cạnh cũng có mấy vết thâm.

Nếu như tôi đoán không sai thì chính nó không hình thành măng văn.

- Không hình thành măng văn?

Sang Dala thoáng sửng sốt, vội vàng quay đầu cẩn thận nhìn khối nguyên thạch trên đài cao. Khối nguyên thạch đó đang xoay tròn. Lúc này thì y mới chú ý đến vết thâm trên khối nguyên thạch.

Nếu không hiểu rõ thì thiếu chút nữa Sang Dala đã không gọi người cho dừng khối nguyên thạch đó lại.

- Tốc độ, giảm bớt tốc độ!

Dừng lại thì không thể nhưng giảm bớt tốc độ của nó thì không thành vấn đề. Người của ngũ đại gia tộc đứng trước khối nguyên thạch đã nhìn thấy, vội vàng cho giảm tốc độ chuyển động đến mức thấp nhất.

Lúc này thì Sang Dala rốt cuộc đã nhìn thấy toàn bộ một cách rõ ràng.

Bên cạnh nhánh hình trứng muối thật là có mấy vết thâm. Vết thâm này khác với mấy vết còn lại. Các khối nguyên thạch bình thường cũng đều có những mấy vết lớn nhỏ.

Màu sắc khác nhau được hình thành từ vị trí khác nhau.

Mấy vết thâm này rõ ràng là được sinh ra từ bên trong.

Tổ ong mãng!

Tổ ong mãng chính là một đặc tính tốt của nguyên thạch. Đặc biệt là xuất hiện cùng lúc với từng huā thì khả năng giải ra Phỉ Thúy tăng giá rất cao.

Với khối nguyên thạch này thì phỏng chừng người lựa chọn cũng không phát hiện ra điểm ấy. Mọi người khi quan sát đều không thể biết được bên trong có một cái tổ ong mãng, thì khẳng định sẽ không bỏ qua cơ hội có nó.

Tổ ong mãng cho dù không có tạo thành thì dù sao ở đây hợp chất đơn giản cũng biến thành hợp chất phức tạp. Như vậy thì chẳng khác nào bên trong sẽ có cao thúy, hơn nữa màu sắc còn rất rõ.

- Suy nghĩ của tôi và cậu khác nhau.

Sang Dala cười khổ một tiếng. Bình thường Sang Dala cũng là một cao thủ giải thạch nhưng trước mặt Lý Dương thì chẳng là gì.

Y phát hiện ra rằng mình chẳng khác nào một học sinh tiểu học, chẳng biết thứ gì cả.

Một khối nguyên thạch mà y cho rằng bình thường thì Lý Dương lại phát hiện hai điểm khác biệt trong đó. Với hai điểm này thì xem như đã giải ra hoàn toàn khối nguyên thạch.

- Tổ ong mãng bình thường không xảy ra ở Phỉ Thúy cao cấp. Kim Ti Chung Phỉ Thúy cũng không cao. Theo như tôi đoán thì khả năng nhất là Phù Dung, Dẫn Thanh Chung và Băng Chung. Trong ba loại này thì tôi chọn Dẫn Thanh Chung.

Lý Dương cười ha hả nói một câu. Sang Dala cũng cho rằng năng lực của mình cũng tốt. Ít nhất là sau khi bọn họ giải ra tăng giá, chỉ biết đây chính là trình độ chân chính của Lý Dương.

- Tôi phỏng chừng lần này chúng ta kiếm không ít tiền.

Sang Dala cười khổ lắc đầu, lại nói tiếp:

- Thế còn màu sắc, cậu xem màu sắc của khối nguyên thạch này như thế nào?

Giọng nói của Sang Dala rất nhỏ, xung quanh lại rất ồn ào nên không cần người khác nghe thấy việc mình đặt cược, chỉ cần không ai biết thân phận Lý Dương thì cũng sẽ không quan tâm. Hai người trẻ tuổi đang thảo luận, có người quan tâm mới là lạ.

- Những gì tôi đoán sẽ không sai nhưng tôi đây cái gì cũng không biết.

Lý Dương lập tức lắc đầu. Màu sắc bên trong khối nguyên thạch này có thể được coi là Phỉ Thúy tốt nhất.

- Haha, thôi thì chỉ trông vào điều đó. Tôi dám cam đoan là chuyến đi này của cậu không tệ.

Sang Dala cười to một tiếng. Lý Dương nhìn thoáng qua khối nguyên thạch rồi đi ra. Lần này thì Sang Dala không ngăn cản nữa.

Y cùng đi đến khối nguyên thạch tiếp theo.

Ba mươi khối nguyên thạch, trong đó có hai mươi chín khối đều là đồ nguyên thạch. Chỉ có duy nhất một khối nguyên thạch là lộ ra một vết cắt trắng bạch.

Khối nguyên thạch này không lộ ra điểm nào là có Phỉ Thúy, chỉ lộ ra một lớp bụi trắng mà thôi.

Nhưng nếu Phỉ Thúy mà xuất hiện một lớp bụi trắng thì khả năng chỗ đó có Phỉ Thúy cũng rất cao.

Lý Dương xem khối nguyên thạch thứ hai, cũng chính là nửa khối nguyên thạch duy nhất. Sau ba phút, cuối cùng hắn lại gật đầu rời đi. Khẳng định bên trong khối nguyên thạch này cũng có Phỉ Thúy.

Khối nguyên thạch này có loại bình thường, nhưng cũng có giá trị tuy nhiên không cao lắm. Nếu có người đặt cược cho khối nguyên thạch này thì chắc chắn sẽ thua.

Lớp màu trắng của khối nguyên thạch này dễ gạt người nhưng điểm lừa gạt lớn nhất chính là biểu hiện ở lớp da. Màu đen của lớp bên ngoài trông rất tốt, đặc biệt là mặt trên.

Ngoài ra còn có hoa văn măng xà. Ở đây còn có một cái khe lớn.

Mặt có màu xanh.

Khi xem khối nguyên thạch này thì Sang Dala không đặt câu hỏi nào nữa. Vừa rồi y đã nhìn ra được trình độ chân chính của Lý Dương.

So với chính mình thì mạnh hơn nhiều, cũng không cần phải ngại, cứ tiếp tục hỏi.

Nếu muốn học hỏi thì về sau sẽ có thời gian. Còn trước mắt thì không nên cản trở Lý Dương xem nguyên thạch.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

373. Chương 373: Đặt Cược

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Ba mươi khối nguyên thạch Lý Dương chỉ cần hơn một giờ là đã xem xong, trên cơ bản giống như là cười ngửa xem hoa mà thôi.

Đối với rất nhiều dân cờ bạc mà nói bọn họ không thể nào có thể xem nhanh như Lý Dương được, bọn họ chỉ có thể cận thận nhìn vài khối thôi, dù sao thì chỉ cần nắm chắc thì bọn họ sẽ xem một hồi, không nắm chắc thì bọn họ đi xem khối khác, chính vì vậy nên thời gian bọn họ tiêu tốn nhiều hơn Lý Dương nhiều.

Ba mươi khối nguyên thạch này có bộ dáng không khác nhau nhiều lắm nhưng lại có đủ loại biểu hiện, lớp đá bên ngoài cũng đủ mọi hình dáng, có điều chúng có một điểm giống nhau, đó là khả năng đỡ tảng không cao, ít nhất thì một nửa số nguyên thạch có bề ngoài lừa gạt người xem.

Nhìn bề ngoài có vẻ nó sẽ ra một viên Phỉ Thúy tốt nhưng kỳ thật bên trong chỉ có một viên Phỉ Thúy bình thường, nhìn như rất bình thường nhưng bên trong lại có một khối Phỉ Thúy rất không tệ, nếu không có trình độ nhất định lại rất tin tưởng vào ánh mắt của mình thì người đó thua lỗ là chuyện không thể nghi ngờ.

Nghe mọi người xung quanh thảo luận, Lý Dương không nhịn được lắc đầu.

Những chuyên gia đồ thạch thì còn đỡ một chút, lời họ nói ít nhất cũng đúng theo biểu hiện bên ngoài, chứ như những người ít hiểu biết về đồ thạch thì lời của bọn họ nói mười câu đã có tám chín câu sai rồi.

Dưới tình huống như vậy mà muốn đỡ tảng thì chỉ có thể dựa vào vận may, có đôi khi vận may còn quan trọng hơn kinh nghiệm nữa.

-Lý Dương, tôi đã cho người chuẩn bị xong, giữa trưa đến chỗ tôi ăn cơm

Thời gian rất nhanh đã tới giữa trưa, Lý Dương vừa mới định đi ăn cơm Sang Dala đã nói một câu, Lý Dương do dự một chút rồi gật gật đầu.

Xung quanh quảng trường đổ thạch có bán cơm hộp và nước uống do những người dân bản xứ bán để kiếm chút tiền cộng thêm có thể giúp những người chơi đổ thạch có thể lấp đầy bụng mà vẫn tiết kiệm được thời gian.

Ngoài ra có một sớm ít người không ăn ở đây mà trực tiếp lấy xe đi Thủy Lệ ăn cơm, hai giờ chiều mới bắt đầu mua bán, bốn giờ mới giải thạch, trước khi giải thạch vẫn có thể mua nguyên thạch được không cần phải lo, thời gian vẫn còn đủ để bọn họ chạy đi ăn cơm rồi chạy về.

Nếu không phải Sang Dala đưa ra lời mời, Lý Dương và Lưu Cương, Dương Chí Tân đã mua cơm hộp ven đường ăn rồi, có lẽ Ngô Độ là người duy nhất phản đối vì từ trước tới giờ y vẫn chưa từng ăn cơm hộp bao giờ.

Lúc đi cùng Sang Dala ra ngoài, Lý Dương vừa lúc nhìn thấy Thiệu Ngọc Cường và một ít người rời khỏi, với quan hệ của Thiệu Ngọc Cường và Bahrton tướng quân khẳng định sẽ có người chiêu đãi hẳn, không cần phải để ý.

Bữa cơm trưa Sang Dala chuẩn bị quả thật rất phong phú, hơn nữa có rất nhiều thứ Lý Dương chưa từng nghe qua. Bữa cơm phong phú này là cho Dương Chí Tân rất cảm thán. Đã sớm nghe nói người giàu đều sống xa xỉ, lần này hẳn đã thấy được, một bữa cơm này còn nhiều hơn phí phục vụ mà Lý Dương đưa cho hẳn nữa.

Sau khi ăn cơm trưa xong Lý Dương ra quảng trường đi dạo cảm thụ một chút không khí của nơi cá cược Ruili.

Thời gian từ từ trôi qua, người trong quảng trường không còn nhiều lắm, phần lớn đều tụ tập lại thành từng nhóm thảo luận cái gì đó.

Trừ những người này ra còn có một số người khác đang nhiệt tình thảo luận, bọn họ không cần biết người đó có đúng hay không nhưng chỉ cần nghe thấy đúng là bọn họ ghi nhớ và về nói lại cho bạn bè của mình nghe, bọn họ cho rằng khối nguyên thạch được nhắc tới nhất định sẽ đổ tăng.

Ngoài ra còn có một số dân cờ bạc đang sáng hai mắt, hoặc là chau mày, những người này thỉnh thoảng chạy tới chỗ những khối nguyên thạch nhìn một chút xác định xem khối mình chọn có đúng hay không.

Thấy vậy Lý Dương không nhịn được lắc lắc đầu, đánh bạc thật sự là hại người mà, tất cả mọi người đều muốn một đêm phát nhanh nhưng lại quên người phát thì ít mà người thua lỗ thì nhiều.

Đáng tiếc là người có thể nghĩ như vậy không phải là dân cờ bạc, dân cờ bạc thì không bao giờ nghĩ tới việc này, rất nhiều người càng ngày càng lún sâu, thua lỗ càng ngày càng nhiều, nhưng mà càng thua lỗ nhiều bọn họ lại càng chơi lớn hơn, cuối cùng chơi tới mức phải tán gia bại sản, cha của Nhị Căn chính là một ví dụ về việc này.

-Có thể bắt đầu đăng ký rồi

Không biết ai hô trước một tiếng mà toang nháy mắt 50 chỗ dùng để đăng ký đã chật nít người, chỉ một lát hư vậy không ngờ đã tới 2 giờ chiều rồi.

Sang Dala nhìn thoáng qua đám người xung quanh rồi hỏi Lý Dương một câu:

-Lý Dương, anh định chờ một lát hay là đi ngay bây giờ?

Do dự một chút, Lý Dương chậm rãi nói:

-Đợi lát nữa hãy đi, bây giờ còn có rất nhiều người

-Không cần lo lắng, nếu anh muốn bây giờ bắt đầu đăng ký báo giá thì tôi có thể mang anh đi một nơi thoải mái hơn

Sang Dala cười lắc lắc đầu, Lý Dương kinh ngạc ngẩng đầu, ngay lập tức hấn nhớ tới thân phận của Sang Dala.

-Mua, Đản Thanh Chủng, hai trăm vạn

Lý Dương mỉm cười giơ lên 2 ngón tay, hai trăm vạn, tỉ lệ cá cược 6,3, 200 vạn biến thành 1260 vạn, lời hơn 1000 vạn.

Nghe câu nói này, Sang Dala đột nhiên có một loại cảm giác khác thường, đó chính là Lý Dương đã đặt cược vào khối nguyên thạch khác có tỉ lệ cá cược cao hơn cho nên mới mua ít như vậy. Nếu mình nắm chắc như Lý Dương thì không có khả năng mình sẽ mua hết 4200 vạn khối Phỉ Thúy này, nhưng ít nhất cũng mua 700, 800 vạn, tuyệt đối sẽ không mua ít như vậy.

Sau khi toàn bộ 30 khối nguyên thạch đã được giải ra, máy giải thạch ngừng lại một hồi để cho người ta lên chụp ảnh đăng ký để một hồi những người cược thắng loại và màu của khối Phỉ Thúy này đi lãnh thưởng, cho dù là một lát nữa khối Phỉ Thúy này xảy ra biến dị thì chỉ cần đoán ngay khoảng giữa của loại và màu của viên Phỉ Thúy cũng có thể đi lãnh thưởng.

Lý Dương nhìn một chút tấm giấy đăng ký giá trên tay mình, nếu hiện tại đi lĩnh tiền mà nói hần có thể nhận được hơn 200 triệu, Lý Dương phần lớn đều là mua loại và mua màu của chúng thôi nên mới có được bao nhiêu đó, nếu hần mua thêm giá nữa thì sẽ lời nhiều hơn thế nữa.

Cảm giác có người nhìn mình, Lý Dương đột nhiên quay đầu lại, vừa lúc thấy được Thiệu Ngọc Cường đang nhìn mình.

Tuy rằng Lý Dương không thấy Thiệu Ngọc Cường đăng ký giá, nhưng Lý Dương có một cảm giác là Thiệu Ngọc Cường khẳng định có đăng ký báo giá, có điều không biết là báo giá bao nhiêu thôi.

Hơn mười phút sau, máy giải thạch một lần nữa bắt đầu chuyển động, rất nhiều người đang rất hưng phấn chạy tới điểm đăng ký đổi tiền.

Khu khách quý có không ít người rời đi, những người trong này phần lớn đều mua vài khối, cho dù là có bồi tiền khối này cũng lời không ít từ khối khác, cho dù là tệ hơn nữa thì cũng chỉ cần về cân đối tài chính, ngày mai lại có thể tiếp tục rồi.

Với những thao tác chi trả tiền mặt với số tiền lớn có thể thực hiện qua mạng, cũng có người không muốn lĩnh tiền mặt nên có thể đổi thành chi phiếu hoặc là vật thay thế để ngày mai tiếp tục cá cược.

Người ở khu khách quý đã đi được một nửa, có điều Lý Dương và Thiệu Ngọc Cường đều không có rời khỏi, những người còn lại không đi phần lớn đều là những người cược giá nếu muốn biết kết quả của vụ cá cược này thì phải chờ tới khi Phỉ Thúy giải xong mới biết được.

Hơn nửa giờ sau, khối nguyên thạch thứ nhất rốt cuộc cũng giải xong, máy giải thạch đầu tiên ngừng lại tiếp sau đó là từng khối từng khối nguyên thạch được giải ra, người trên quảng trường rời khỏi càng ngày càng nhiều, nơi đổi tiền cũng càng ngày càng náo nhiệt.

Những người còn ở lại có không ít người ngơ ngác đứng đó hai mắt vô thần, người như vậy nhìn là biết vừa mới thua cuộc, hơn nữa còn thua thê thảm.

Thiệu Ngọc Cường rốt cuộc cũng rời khỏi, trên quảng trường cũng chỉ còn lại hơn mười khối nguyên thạch chưa giải xong.

Sang Dala nhìn nhìn Lý Dương, thấy Lý Dương không hề có ý rời khỏi nên hần cũng tiếp tục ngồi lại, có điều hần quay đầu lại nhỏ giọng nói với bảo tiêu một câu, khi nói xong thì bảo tiêu gật đầu rồi rời khỏi.

Mười lăm phút sau, khối nguyên thạch cuối cùng trên quảng trường cũng đã giải xong, tất cả Phỉ Thúy đều đã được đặt cùng nhau, bây giờ đến dịp những người cược giá, giới cá cược Phỉ Thúy rất công bằng, họ chỉ dùng giá Phỉ Thúy hiện hành để bình xét.

Hơn nữa, đồ giá đều tính bằng khoảng, một vạn đến hai vạn là một khoảng, một trăm năm mươi 200 vạn cũng là một khoảng, cho nên có rất nhiều dân cờ bạc đều thích đồ giá, đặc biệt là với khối nguyên thạch mà mình không nắm chắc thì đồ giá là loại hình thích hợp với họ nhất.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

375. Chương 375: Cú Điện Khẩn Của Hà Lão

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

-Đi thôi

Lý Dương rốt cục cũng đứng lên, tất cả những khối nguyên thạch đã được giải xong, nếu không phải là đợi khối nguyên thạch cuối cùng giải xong Lý Dương từ sớm đã đi rồi.

Nơi khách quý lãnh tiền vẫn như củ lả khu giao dịch dành cho khách quý, có Sang Dala đi theo, Lý Dương không lo tìm không thấy chỗ lãnh tiền.

Vừa mới đi không được vài bước tên bảo tiêu của Sang Dala đã trở lại, hắn ghé vào tay Sang Dala nói một câu, sắc mặt của Sang Dala có chút cứng ngắc, nụ cười trên mặt cũng đã biến mất.

-Lý Dương, vừa rồi tôi nhận được tin Thiệu Ngọc Cường bơm vào tổng cộng 2000 vạn, lời được khoảng 100 triệu, tiền lời ước chừng là 5 lần

Sắc mặt của Sang Dala có chút nhục nhã, hai ngàn vạn biến một trăm triệu, tỉ lệ này là rất cao, không hề ít phú hào tập đoàn tài chính chỉ vì kiếm lời gấp đôi mà đã cười to rồi, tăng gấp năm lần, cho dù là nghĩ bọn họ cũng không dám nghĩ tới. Ngoại trừ ngẫu nhiên có người gặp vận cực chó thì khi đầu tư từ 1000 vạn vào chưa có ai có thể thu được tiền lời gấp 5 lần cả.

Sang Dala vốn rất tin tưởng Lý Dương nay lại có chút lung lay rồi.

-Đi thôi

Lý Dương thở dài rồi tiếp tục đi về phía trước, Thiệu Ngọc Cường có thể lấy được thành tích tốt như vậy Lý Dương cũng không có ngoài ý muốn, cho nên hắn ngoại trừ cảm than ra cũng không có suy nghĩ gì.

Lúc xem xét nguyên thạch Lý Dương đã thử qua không cần dùng năng lực đặc thù nhìn mà chỉ thuần túy dùng ánh mắt thì hắn cũng chỉ có thể dùng 2000 vạn thu lại được hơn trăm triệu như Thiệu Ngọc Cường thôi.

Đây không phải là hắn tự mình đoán, khi thấy những khối nguyên thạch này hắn đã thử làm như vậy, đầu tiên hắn dùng ánh mắt, sau đó mới dùng năng lực đặc thù để quan sát rồi đưa ra nhận xét này.

Dựa vào thí nghiệm cho thấy chỉ dùng mắt thì hắn có thể kiếm được 4, 5 lần tiền lời, đây quả thật đã là một con số ngoài ý muốn.

Từ điều này tính ra năng lực thật sự của Lý Dương đã xấp xỉ Thiệu Ngọc Cường, cho dù là bây giờ còn chưa bằng Thiệu Ngọc Cường nhưng cũng còn kém không nhiều lắm, đại hội giao dịch nguyên thạch ở Bình Châu đã mang lại rất nhiều chỗ tốt cho Lý Dương, có nhiều nguyên thạch như vậy làm cho hắn có thể được rất nhiều kinh nghiệm.

Lý Dương tiếp tục đi tới, Sang Dala có chút ngăn người, chờ Lý Dương đi được vài thước Sang Dala mới tỉnh lại, hắn ngay lập tức liền chạy theo phía sau.

Sau khi đuổi kịp Lý Dương, Sang Dala không còn lo lắng gì. Giờ khắc này, ngay cả hắn cũng không biết mình vì cái gì lại tin tưởng Lý Dương như vậy, cho dù là Thiệu Ngọc Cường có được tiền lời gấp 5 lần, Sang Dala vẫn tin tưởng Lý Dương sẽ thắng.

Trong khu khách quý hiện nay có không ít người, Lý Dương vừa bước vào thì người phục vụ đã chạy tới.

Người này lúc này còn đang cảm thán, người quả thật không thể xem qua tướng mạo, Lý Dương thoạt nhìn còn trẻ, lại ăn mặc phổ thông như vậy không ngờ có thể tùy ý ném mấy nghìn vạn đi cá cược, mấy ngàn vạn a, cho dù là hắn làm việc cả đời cũng chưa chắc có thể kiếm được số tiền này.

-Cậu đi sang một bên đi, chỗ này có tôi là được rồi

Sang Dala đột nhiên phát phát tay, dưới tình huống bình thường thì nhân viên phục vụ sẽ hỗ trợ khách quý, đây cũng là công tác mà người phục vụ thích nhất, nếu khách hàng lời nhiều tiền rất có thể là sẽ có tiền bo.

Sắc mặt của tên phục vụ lập tức biến thành khó coi, nhưng mà lời của Sang Dala hẳn không dám không nghe, những người này đều là người của năm đại gia tộc phải tới nên tất nhiên là biết Sang Dala, chính vì biết như vậy bọn họ mới không dám không nghe.

-Đừng nóng vội, tìm lão Chu nhận mười vạn NDT, nói là tôi an bài

Sang Dala lại nói một câu, người phục vụ cũng sốt một chút, lúc này mới chịu rời khỏi, lúc rời khỏi hẳn vẫn còn có cảm giác mơ mơ màng màng

Mười vạn đối với hẳn mà nói là một món tiền rất lớn, cho dù là phục vụ cho những người khác thì cũng không có nhiều tiền bo như vậy, nếu nói hẳn không vui mừng thuần túy chỉ là nói láo.

Hơn nữa giá hàng ở Myanmar rất thấp, nhân viên bình thường của Myanmar chỉ có lương khoảng 200 một tháng, có 10 vạn này thì người này đã trở thành trăm vạn phú ông rồi.

-Lý Dương, tôi giúp cậu đổi

Người phục vụ rời khỏi, Sang Dala lập tức quay đầu lại nói với Lý Dương một câu, hẳn đuổi người phục vụ đi cũng là vì muốn sớm biết kết quả một chút mà thôi.

-Tốt, cảm ơn

Lý Dương cười khê lắc lắc đầu, hẳn cũng không hiểu quy củ ở nơi này nên Sang Dala làm những chuyện như thế hẳn cũng không có phản đối.

Tấm giấy của Lý Dương cũng không có mua nhiều khối nguyên thạch lắm, trong đó khối rõ nhất là một trăm vạn, so với những khách quý khác thì Lý Dương chọn có vẻ hơi ít.

-Tấm này không có, tấm này cũng không có, còn tấm này

Sang Dala lập tức bắt đầu tra xét, biểu hiện của ba mươi khối nguyên thạch Sang Dala cũng không có nhớ kỹ nên cần phải tra máy tính.

-Tấm này, bốn trăm vạn...

Sang Dala đột nhiên ngẩn ngơ, trông đầu hẳn hiện ra khối nguyên thạch có chứa Hoàng Phi, trên màn hình máy tính thể hiện tỉ lệ là 1 bởi 27.

Chỉ cần một khối này thôi thì Lý Dương đã lời hơn trăm vạn rồi.

Trách không được Lý Dương chẳng có chút lo lắng nào, từ tình huống trước mắt xem ra Lý Dương đã vượt xa Thiệu Ngọc Cường, cho dù là dùng tỉ lệ tiền đầu tư so với tiền lời thì kết quả của Lý Dương cũng tốt hơn Thiệu Ngọc Cường không ít.

Lý Dương không chọn nhiều khối lắm nên cũng rất dễ tính toán, sau khi tính toán xong, Sang Dala không còn lời nào để nói.

Lý Dương bơm vào hơn bốn nghìn vạn, cuối cùng không ngờ biến thành hơn 300 triệu, so với Thiệu Ngọc Cường bơm 2000 vạn thu lại hơn 100 triệu mà nói kết quả này mạnh hơn nhiều

Nhân lực càng tốt, tỉ lệ kiếm tiền càng cao, đó là một quan hệ trực tiếp, Thiệu Ngọc Cường đầu tư vào thu được tiền lời gấp 5 lần, Lý Dương thì thu được tiền lời gấp 7 lần, chỉ cần con số này thôi cũng đủ rồi, không cần phải so sánh số tiền thực tế.

Sửa sang lại những khối đăng ký giá, Sang Dala lập tức gọi người thanh toán tiền cho Lý Dương, tổng số tiền hơn 300 triệu, xác thực mà nói bọn họ thua lỗ hơn 260 triệu vì trong đó có hơn bốn nghìn vạn của Lý Dương.

Hơn nữa Thiệu Ngọc Cường cũng kiếm được tám nghìn vạn, hôm nay chỉ tính hai người bọn họ thôi thì nơi cá cược đã tổn thất hơn 320 triệu, ngày hôm nay nơi cá cược muốn lời tiền là rất khó, không thua lỗ đã là tốt lắm rồi.

Có điều kết quả này bọn họ vẫn có thể thừa nhận, lúc này Sang Dala cũng có một loại cảm giác là Lý Dương kỳ thật có thể thắng nhiều hơn nhưng hần lại thu tay. Nếu thật sự thắng nhiều hơn thì Sang Dala cũng không thể dễ dàng dập tắt được lửa giận của mấy đại gia tộc kia, đến lúc đó khẳng định Lý Dương sẽ có phiền toái.

Sau khi Lý Dương thanh toán xong Thiệu Ngọc Cường từ từ đi tới.

Nhìn thoáng qua tấm chi phiếu của Lý Dương, sắc mặt Thiệu Ngọc Cường liền thay đổi, tấm chi phiếu trước mặt của Lý Dương rõ ràng cho thấy tiền lời của hần, mà trước đó Thiệu Ngọc Cường đã biết Lý Dương bơm vào bao nhiêu tiền.

Nhìn thấy con số này, Thiệu Ngọc Cường vốn đang tự tin liền biến thành chua xót. Lần này hần mua một khối mình rất nắm chắc với giá hơn 2000 vạn mới có thể tìm lại số tiền lời gấp 5 lần.

Nhưng mà Lý Dương lại mua mấy chục khối, hơn nữa vẫn như cũ kiếm nhiều hơn hần, tỉ lệ cũng cao hơn hần, điều này có thể chứng minh hiện nay hần không thể nào vượt qua được Lý Dương, cho dù hần đã chạm tới cảnh giới cao nhất hần vẫn có một khoảng cách nhất định với Lý Dương.

Kết quả này đối với một người một lòng muốn siêu việt Lý Dương như Thiệu Ngọc Cường quả là một đã kích.

Sau khi một đợt biến đổi sắc mặt chấm dứt, Thiệu Ngọc Cường đột nhiên vươn tay phải về phía Lý Dương rồi nói:

-Lý tiên sinh, chúc mừng

-Cám ơn, cùng vui

Lý Dương hơi sửng sốt rồi vội vàng vươn tay, lúc Lý Dương vươn tay tới thì điện thoại của hần rung lên.

-Thật xin lỗi, tôi nghe điện thoại một chút

Là Trịnh Khải Đạt gọi điện thoại tới, Lý Dương vội vàng xin lỗi Thiệu Ngọc Cường rồi đi tới chỗ ít người nghe điện thoại, cuộc nói chuyện cũng không dài nhưng khi nghe điện xong sắc mặt Lý Dương đã hoàn toàn biến đổi.

-Sang Dala, thực xin lỗi, tôi muốn trở về Trịnh Châu một chuyến, cá cược ngày mai tôi sẽ không tham gia
Lý Dương đột nhiên xoay người nói với Sang Dala một câu, Thiệu Ngọc Cường và Sang Dala đều sửng sốt, ngay lập tức ánh mắt hai người liền tập trung trên di động của Lý Dương.

Trịnh Châu nhất định đã xảy ra chuyện nếu không Lý Dương cũng sẽ không gấp như vậy.

Nếu là người không biết chuyện có thể sẽ nghĩ Lý Dương kiếm đủ tiền nên muốn rút lui, nhưng Sang Dala và Thiệu Ngọc Cường tuyệt đối sẽ không nghĩ như vậy, bọn họ hiểu Lý Dương khẳng định là có việc gấp.

-Lưu Cương, gọi điện thoại cho Ngô Độ và Phùng Kiến nói cho bọn họ chúng ta phải về Trịnh Châu gấp, hỏi bọn họ xem bọn họ muốn ở lại đây chơi hay là về với chúng ta

Lý Dương vội vàng nói với Lưu Cương một câu, rồi đi ra ngoài. Trịnh Châu quả thật là đã xảy ra chuyện, nhưng không phải là chuyện của công ty bán đấu giá, chuyện này so với công ty đấu giá còn quan trọng hơn, Trịnh Khải Đạt điện thoại trên thực tế là chuyển tiếp từ Hà lão, đây là chuyện mà ngay cả Hà lão cũng bị kinh động

... ..

-Hà lão, tôi đã gọi điện thoại cho Lý Dương rồi, hần nói hần sẽ về ngay

Trong phòng khách quý của trung tâm triển lãm Trịnh Châu, Trịnh Khải Đạt từ bên ngoài đi vào đứng trước mặt Hà lão rồi nói một câu.

-Ài

Hà lão gật gật đầu rồi thở dài một hơi, sắc mặt rất nghiêm túc.

Trong phòng nghỉ ngoại trừ Hà lão và Trịnh Khải Đạt ra còn có nhiều người khác, có người ngồi, có người đứng cũng có người nhìn xung quanh, bọn họ đều không nói gì, nhưng trên mặt đều là sự phẫn nộ và lo lắng.

Trong những người này có Liễu lão, Mao lão, Bạch Minh, Lưu Tuyết Tùng và Triệu lão, Ngô Hiểu Ly cũng ở bên này, ngoại trừ bọn họ ngay cả Hoàng viện trưởng của viện bảo tàng Cố Cung cũng có mặt ở đây, lúc này ông đang ngồi bên cạnh Hà lão, sắc mặt rất là ưu sầu.

-Hà lão, hiện tại gọi Lý Dương về có tác dụng gì hay sao?

Hoàng viện trưởng đột nhiên ngẩng đầu lên nhỏ giọng hỏi một câu, trong giọng nói còn có chút ê ẩm, nhưng không phải bởi vì hâm mộ và ghen tị, mà là bởi vì ủy khuất và tức giận.

-Những thứ này được phát hiện trong khu vực nhà của nó, tìm được những món đồ sứ này có công rất lớn từ Lý gia, chuyện này cứ để cho hấn xử lý, tôi và lão Liễu không nên làm gì

Hà lão nhẹ nhàng lắc lắc đầu, những người trong phòng cũng không nói gì, có điều trong không khí đã có chút ngưng trọng.

Bên ngoài lâu lâu bat rung tâm triển lãm hội triển lãm vẫn được tiến hành một cách náo nhiệt, rất nhiều người đều đang tiến vào nơi này quan sát những món đồ sứ tinh mỹ được triển lãm. Rất nhiều người ham mê đồ cổ đều cảm than vì giá trị của nó, nhiều đồ sứ thời Càn Long như vậy bình thường căn bản không thể thấy được, mỗi người đều cảm thấy mình học được thêm rất nhiều tri thức.

Có điều ai cũng không phát hiện, vốn sáu mươi chính kiện đồ sứ được triển lãm nay chỉ còn có 66, có tam món đồ sứ từ lúc giữa trưa đã được mang ra ngoài, hiện tại đang được đặt trong phòng nghỉ.

Ngồi trên xe, Lý Dương một mực nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt còn có chút ngẩn người.

Lưu Cương đã thông qua điện thoại mua vé máy bay, khi quay về khách sạn lấy đồ hai người sẽ lập tức rời khỏi, đêm nay vừa lúc có máy bay đi Trịnh Châu, có điều thời gian rất trễ, lúc tối Trịnh Châu thì đã hơn 11 giờ rồi.

Lưu Cương đặt 2 vé máy bay, Ngô Độ vừa nghe nói đi Trịnh Châu liền lắc đầu từ chối, còn nói đánh chết hấn đều không đi Trịnh Châu, nếu Lý Dương trở về thì hấn sẽ ở đây chơi vài ngày rồi trở về Bắc Kinh.

-Ông

Lý Dương gõ cánh cửa rồi đi vào, đám người Trịnh Khải Đạt đều bị ngăn bên ngoài, Trịnh Khải Đạt lắc lắc đầu, do dự một hồi rồi cùng Tư Mã Lâm thuê phòng ở nơi này, về phần Lưu Cương, hắn đã đứng bên ngoài canh cửa rồi.

-Đã trở lại à

Hà lão đặt quyển sách xuống cười cười nhìn Lý Dương, ông nói:

-Không tồi, đi lâu như vậy không chỉ không ốm mà có chút mập lên

-Ông, cháu cũng không thể nào tự làm khó mình, có cái gì ăn ngon liền ăn, nên ngủ liền ngủ, ông cũng vậy, sao khuya thế này mà ông còn chưa nghỉ ngơi, có chuyện gì thì ngại mai làm không được sao?

Lý Dương thuận thế ngồi ở bên cạnh Hà lão, Lý Dương cũng không có nhắc tới chuyện đồ sứ bị đánh tráo, những thứ này có ảnh hưởng rất nghiêm trọng tới nền văn hóa cổ cũng là thứ mà Hà lão căm giận nhất, hắn không muốn nhắc chuyện này để tránh Hà lão tức giận không vui.

-Ngủ không được a, gọi cháu về gấp như vậy quả thật là làm khó cháu rồi?

Hà lão thở dài, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, ông tháo kính lão xuống, quyển sách trên tay cũng đặt xuống bàn.

Lý Dương nhìn lướt qua, quyển sách này nói về quá trình chế tạo đồ sứ, nó được in ở Cảnh Đức trấn, Lý Dương nhớ rõ trước kia Hà lão rất ít xem loại sách nói về chế tạo chuyên nghiệp này.

-Cháu không sao, đâu có gì vất vả, hơn nữa lần này ở Ruli cháu có được thu hoạch rất lớn

Lý Dương lập tức lấy khối Phỉ Thúy Thiên Châu xuống cho Hà lão xem, trên mặt lại lộ ra một tia đắc ý. Tám khối Thiên Châu này chính là những khối Thủy Tinh Chung Thiên Châu duy nhất trên thế giới hiện nay, tin chắc là Hà lão chưa có gặp qua.

-Không tồi, rất không tồi, thứ tốt a, Phỉ Thúy Thiên Châu, hơn nữa còn là Thủy Tinh Chung, quả là khó có, vận khí của cháu quả thật là nghịch thiên

Hà lão cười ha hả gật đầu, trên mặt còn mang theo một cỗ hiền lành làm cho mấy cận vệ trong phòng cảm thấy kinh ngạc. Từ khi phát hiện ra ba món đồ sứ bị đánh tráo Hà lão chưa từng cười qua, Lý Dương vừa về tới ông liền cười không ngừng, xem ra thái độ của Hà lão đối với Lý Dương quả thật là không giống bình thường.

Lý Dương ngẩn đầu lên cười nói:

-Không phải chỉ có nhiều đó, hôm nay cháu kiếm được hơn trăm triệu ở đó, dù sao tiền của bọn hắn cũng không phải là tiền trong sạch, cháu kiếm từ bọn chúng một chút chẳng sao

-Hơn trăm triệu, quả thật là không ít, cháu nói đúng, bọn chúng là quỷ hút máu, kiếm của bọn chúng một chút cũng chẳng sao

Hà lão thần nhiên cười nhưng trong mắt lại có một tia lo lắng. Ông không phản đối Lý Dương kiếm tiền nhưng ông không muốn Lý Dương dùng cách này kiếm tiền, Lý Dương đổ thạch là dựa vào năng lực của mình, nhưng cá cược là thuần túy đánh bạc, tiền như vậy đến rất nhanh lại rất thoải mái, cứ như vậy thì sao này chắc chắn sẽ xảy ra chuyện.

-Hà lão, cháu quen quá ít người, ông chỉ cho cháu một quỹ đi, cháu cần dùng gấp

-Quỹ, cháu tìm làm gì? Chẳng lẽ cháu muốn lập một quỹ cho mình?

Hà lão nghi hoặc nhìn Lý Dương một cái, với tài sản của Lý Dương hiện nay muốn lập một quỹ cho riêng mình không phải là vấn đề gì, có điều công ty của Lý Dương còn chưa chính thức khai trương, Hà lão cũng không hy vọng hắn lo quá xa, bên này còn không có chuẩn bị xong thì không nên làm thứ khác.

Lý Dương lập tức lắc lắc đầu:

-Không phải, cháu muốn lập một quỹ tình thương, số tiền thắng được ở Ruili sẽ dùng để xây dựng nó, quỹ này cháu suy nghĩ cẩn thận, không quỵên tiền, cũng không xây trường tiểu học hi vọng gì gì đó mà chỉ chuyên thực hiện kế hoạch bữa cơm tình thương

-Kế hoạch bữa cơm tình thương?

Hà lão sững sốt, từ này Hà lão mới nghe lần đầu, ông dù sao cũng đã lớn tuổi, cũng không xem TV nhiều nên không biết giai đoạn trước đã có một lần rầm rộ vụ việc này.

-Rất nhiều trường học vùng núi cách nhà học sinh rất xa, vì tiết kiệm thời gian nên người nhà thường mang theo cơm trưa cho con cháu mình ăn , trường học như vậy không thể nào có thiết bị giữ ấm cho thức ăn, những đứa trẻ này gần như đều chỉ ăn cơm nguội mà thôi

Lý Dương ngồi thẳng người dậy rồi tiếp tục nói:

-Còn nữa, rất nhiều đứa trẻ vì gia đình nghèo nên cơm trưa cũng tiết kiệm, việc này đối với việc phát triển và học tập của bọn chúng rất có hại, hiện tại đã có người tình nguyện làm những bữa cơm tình thương, nhưng mà năng lực bọn họ có hạn, cũng không giúp được nhiều cho lắm

-Cho nên cháu muốn đem số tiền mình thắng được tạo một quỹ, sau đó chuyên môn chuẩn bị những bữa cơm trưa cho mấy đứa trẻ này?

Hà lão cười gật gật đầu, bữa cơm tình thương ông không có nghe nói qua nhưng từ lời giải thích của Lý Dương ông cũng hiểu được đây là chuyện có lợi cho nhân dân đất nước, Hà lão căn bản không có khả năng phản đối.

Để cho Hà lão vui mừng là Lý Dương không dùng số tiền kiếm được từ cá cược làm của riêng chứng minh Lý Dương không có bị tiền tài hấp dẫn, sự lo lắng trong lòng của Hà lão cũng có thể buồn xuống rồi.

-Ông nói đúng, đây là một công trình khổng lồ lại lâu dài, nếu cháu có năng lực cháu rất hi vọng những đứa trẻ vùng núi có thể ăn những bữa cơm tình thương mỗi ngày, cháu biết việc này rất gian nan, rất hao phí sức lực và tiền tài, nhưng chỉ cần bắt đầu thì một ngày nào đó cũng sẽ thành công mà thôi

Lý Dương từ từ nói, từ khi nghĩ tới kế hoạch này, Lý Dương luôn muốn giúp cho mỗi đứa trẻ có thể ăn một bữa cơm ngon lành.

Sự gian nan của việc này Lý Dương hiểu rất rõ, việc này không phải có tiền là có thể giải quyết được, những đứa trẻ nghèo khó ở vùng núi đầu chỉ có trăm vạn, hai trăm triệu của Lý Dương căn bản là không có khả năng giúp đỡ hết những đứa trẻ nơi này. Có điều trước giúp ít sau có thể giúp nhiều hơn, chỉ cần Lý Dương tiếp tục cố gắng thì nguyện vọng này không phải là không thể thực hiện được.

-Tốt, đây là chuyện rất có ý nghĩa, ông sẽ ủng hộ cháu, cháu cần người ông sẽ cho tiểu Kiệt giúp cháu, chuyện cái quỹ này nó cũng sẽ giúp cháu lo, nếu như cháu đã nghĩ ra cái quỹ này thì dứt khoát đặt tên nó là Quỹ tình thương Lý Dương đi

Hà lão lại nở nụ cười, Lý Dương có chút sững sốt, hần lập tức hiểu ra tiểu Kiệt trong lời Hà lão chính là Hà Kiệt, có Hà Kiệt hỗ trợ thì Lý Dương có thể giảm đi rất nhiều phiền toái.

-Tốt, sau khi về Bắc Kinh cháu sẽ nhờ Kiệt ca giúp đỡ

Tên của Quỹ lấy tên hần hần cũng không có phản đối, tên nào cũng được, chỉ cần có thể giúp đỡ cho những đứa trẻ là tốt rồi

Lần cá cược ở Ruili kỳ thật Lý Dương muốn kiếm đủ 400 triệu rồi mới về, ngày đầu tiên hơn 200 triệu, ngày thứ hai và ngày thứ 3 kiếm thêm một ít là được, mấy nghìn vạn cũng không thể nào khiến cho nhiều người chú ý được. Dựa theo kế hoạch lúc đầu thì tất cả số tiền này sẽ dùng cho những hoạt động của quỹ.

Có điều kế hoạch nữa chừng gặp chuyện, hần chỉ mới kiếm được hơn 200 triệu, nhưng mà cũng không sao, cho dù sao này thiếu tiền thì Lý Dương cũng còn hơn 200 triệu tiền Phí Thúy chưa giải ra, chỉ cần giải ra là có thể giải quyết được vấn đề, không cần phải lo lắng, chỉ cần chờ tới năm sau, Lý Dương vẫn có thể một lần nữa tới Ruili kiếm thêm một ít về làm quỹ nữa , chẳng có gì phải lo cả.

Hà lão không nói chuyện mà chỉ gật gật đầu với nhân viên cảnh vệ.

Người cảnh vệ vội vàng đi tới trước một cái tủ rồi lấy ba món đồ sứ ra, Lý Dương ngồi thẳng người dậy, việc nện đến cuối cùng cũng đã đến, lúc trước đã nói chuyện cao hứng bây giờ tới lúc nói chuyện mất hứng.

-Chuyện hôm nay chắc cháu cũng đã biết rồi phải không?

Ba món đồ sứ đặt trước mặt Lý Dương, Hà lão khẽ thở dài một hơi rồi nhỏ giọng hỏi Lý Dương.

-Đã biết, lúc ở sân bay Trịnh ca đã nói cho cháu biết, không ngờ lại xảy ra chuyện thế này

Lý Dương gật gật đầu, ánh mắt thì kinh ngạc nhìn ba món đồ sứ trước mặt. Ba món đồ sứ này rất giống thật, nếu không dùng năng lực đặc thù Lý Dương không thể nào nhìn ra nó có chỗ nào là đồ dỏm, khó trách thứ này lại có thể gạt được Liễu lão và Mao lão.

-Cháu thấy thế nào?

Hà lão hỏi Lý Dương một câu, Lý Dương suy nghĩ một chút rồi mới chậm rãi nói:

-Cháu nghĩ nên tra xét ba món đồ sứ này bị tráo khi nào mới là quan trọng nhất, tìm được người thì có thể tìm được hung thủ đứng phía sau

Hà lão gật gật đầu, nói :

-Cháu nói đúng, tìm được người đánh tráo là có thể tìm ra hung phạm, vụ việc này không phải là một người là có thể làm được, phía sau việc này khẳng định là có một thế lực khổng lồ, nếu không thì việc này cũng không thể nào làm tới mức thần không biết quỷ không hay như thế được. Có điều việc này cũng không quang trọng, cháu có biết vì sao ông lại gọi cháu về gấp như thế không?

Lý Dương do dự một hồi rồi nói:

-Không phải là ông để cho cháu đi xem xét cho những công ty châu báu đó chứ?

-Việc xem xét thì không gấp, trước mắt chuyện này chưa được truyền ra, tạm thời không tạo thành ảnh hưởng gì, dưới loại tình huống này điều tra ngọn nguồn mới là quan trọng. Ông gọi cháu tới, thứ nhất là dạy cháu làm thế nào để phân biệt hàng phòng chế “ Chu Phong”, thứ hai là muốn cháu đi Cảnh Đức trấn một chuyến, ông có chuyện muốn cháu giúp ông điều tra

Hà lão lắc lắc đầu, Lý Dương có chút sững sốt, không ngờ Hà lão gọi mình về là bảo đi Cảnh Đức trấn.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

378. Chương 378 : Hà Lão Vui Mừng

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

-Lý Dương, cháu thấy ba món đồ sứ này thế nào?

Hà lão đột nhiên hỏi một câu, Lý Dương vốn đang ngây người liền tỉnh lại, hần cẩn thận nhìn ba món đồ sứ trước mặt này.

Chuyện đi Cảnh Đức trấn không cần phải suy nghĩ, Hà lão tự mình nói ra yêu cầu thì khẳng định là chuyện quan trọng. Hơn nữa hần cũng rất muốn tới Cảnh Đức trấn một lần, nơi này chính là một trấn có nghìn năm văn hóa nun đồ gốm, nơi này từng nung rất nhiều đồ gốm đặt trưng cho nhiều thời đại của nền văn hóa cổ Trung Quốc . Lý Dương thấy qua rất nhiều đồ gốm nhưng cũng không hiểu nhiều lắm về quá trình sản xuất chúng, lần này tới hần nhất định phải xem một chút.

-Ba món đồ này...

Lý Dương thuận tay cầm lấy cái chén gần hẳn nhất, trên cái chén có vẽ hình song long hí châu, hai con Ngũ Trảo Kim Long được vẽ rất uy vũ, màu sắc cũng rất đậm đà, xinh đẹp, nhìn thế nào thì cũng giống đồ thật cả.

Lúc cầm cái chén lên, Lý Dương lặng lẽ phát động năng lực đặc thù, khi nhìn những thứ không nhìn thấu Lý Dương đã có thói quen sử dụng năng lực đặc thù.

Dưới hình ảnh lập thể cái chén này không còn thần bí nữa, tất cả mọi thứ đều được Lý Dương thấy rõ ràng.

Trên thân chén có một tầng màu vàng nhạt, chỉ cần tầng ánh sáng này thôi cũng đủ biết nó không phải là đồ sứ thời Càng Long rồi, có điều vật phỏng chế cao cấp như thế này Lý Dương mới thấy lần đầu.

Suy nghĩ một hồi, Lý Dương chỉ vào cái chén rồi nói:

-Màu sắc của nó thoát nhìn giống như hàng thật, màu sắc cũng đọng lại mà không tiêu tan, có điều nó vẫn có chút chênh lệch với đồ sứ thật sự thời Càng Long

Dưới hình ảnh lập thể những điểm nhỏ nhất này Lý Dương đều có thể nhìn thấy rõ ràng, cho dù là một số thứ mắt thường khó có thể nhìn thấy nhưng trong hình ảnh lập thể cũng có thể thấy rõ ràng.

-Cháu nói không tệ, còn có điểm nào nữa?

Hà lão có vẻ rất kinh ngạc, có điều càng nhiều hơn đó là vui mừng. Màu sắc của cái chén này chỉ có chút khác mà thôi, điểm này Hà lão phải nhìn thật kỹ mới có thể nhìn ra, không ngờ Lý Dương chỉ mới nhìn một chút là đã phát hiện, điều này cho thấy Lý Dương gần đây có tiến bộ rất lớn.

-Còn có hình hai con rồng này, họa sĩ thời đó tuy là không thể so với họa sĩ thời nay, nhưng cũng không kém bao nhiêu, hai con rồng này tuy nhìn giống như đúc nhưng kỳ thật vẫn có chỗ khác nhau

Lý Dương cầm cái chén chỉ vào dòng nước trên chén rồi nói: -Họa sĩ thời Càng Long vẽ nước là cẩn thận nhất, Càng Long là một vị vua thành công, hẳn rất thích khoe khoang, lại có yêu cầu rất đặc biệt về đồ sứ, dòng nước trong bức tranh nhất định phải vẽ ngấn cao, coi rẻ thiên hạ, phải có khí thế duy ngã độc tôn, cho nên trong những đồ sứ thời Càng Long vòi nước là hình vẽ đặc thù nhất

-Ông xem đầu hai con rồng này, bức tranh vẽ rất đẹp, nhưng lại thiếu một chút duệ khí, rõ ràng là không có khí thế duy ngã độc tôn, đây cũng là một điểm khác nhau

-Tốt, tiếp tục nói.

Hà lão đột nhiên kêu một tiếng, nụ cười trên mặt càng ngày càng tăng, mấy điểm này có thể làm cho vô số chuyên gia bị lừa, Lý Dương chỉ nhìn vài lần không ngờ đã có thể nhìn ra được hai điểm khác nhau, việc này quả thật là đã vượt qua sức tưởng tượng của Hà lão.

-Còn có phần thân đồ gốm, phần đất làm gốm chính là loại đất Cao Lan ở Cảnh Đức trấn, nhưng bởi vì thời kì khác nhau nên cho dù là bắt chước theo đồ sứ thời Càng Long nhưng không thể hoàn toàn giống nhau, màu sắc bên trong cũng có chút khác nhau

Lý Dương suy nghĩ một hồi lại nói:

-Còn nữa, bởi vì sử dụng thủ pháp làm củ nên sức nặng của cái chén này không hoàn toàn giống với cái chén thật, khẳng định sẽ có khác biệt nhất định

-Tốt, phi thường tốt

Hà lão ngồi thẳng dậy, ông không ngờ Lý Dương có thể nhìn ra nhiều điểm khác nhau như vậy. Trong suy nghĩ của Hà lão Lý Dương có thể nhìn ra một điểm khác nhau cũng là tốt lắm rồi, không ngờ lúc này Lý Dương có thể nhìn ra ba bốn chỗ khác biệt, này những điểm này tuy rằng rất nhỏ nhưng cũng đủ để chứng minh thứ này không phải hàng thật mà là đồ dỏm

Nói cách khác, cho dù Hà lão không chỉ Lý Dương, Lý Dương cũng có thể tự mình nhìn ra thứ này là thật hay là giả.

Điểm này thật sự làm cho Hà lão thấy ngoài ý muốn.

Hà lão thở dài, lại nói tiếp:

-Lý Dương, ông vốn đã đánh giá cao sự tiến bộ của cháu, không ngờ cháu vẫn làm cho ông cảm thấy ngạc nhiên, xem ra không bao lâu nữa trình độ của cháu đã ngang bằng ông, thậm chí là vượt qua cả ông nữa

Trò giỏi hơn thầy đó chính là sự kiêu ngạo của người làm thầy, nhưng đối mặt với sự tiến bộ nhanh chóng của học trò mình trong lòng ông cũng khó tránh được cảm giác Trường Giang sóng sau đê sóng trước, Hà lão rốt cuộc cũng cảm thấy được loại tâm lý mâu thuẫn này rồi.

-Hà lão, ông đừng có khoa trương cháu như vậy, cháu sẽ kiêu ngạo đó, cháu làm sao có thể vượt qua ngày được, muốn làm được việc này cháu còn phải học tập rất lâu nữa

Lý Dương lập tức lắc đầu, trong lòng thì cảm thấy xấu hổ, những thứ này phải dùng năng lực đặc thù hẩn mới có thể phát hiện, nếu không có năng lực đặc thù thì cho dù hẩn trừng mắt nhìn cũng không thể thấy được điểm nào khác nhau.

-Ha ha, tốt, ông không khen cháu nữa, nhưng cháu không được kiêu ngạo, hiện giờ cháu có năng lực, ông cũng không có nhiều thứ để dạy cháu nữa, thứ này còn 2 điểm bất đồng, ông sẽ nói cho cháu luôn, sau đó cháu có thể bắt đầu đi Cảnh Đức trấn rồi

Hà lão cười to một tiếng, Lý Dương giật mình, rất nhanh hỏi: -Hà lão, ông nói là ba thứ này đều được nun ở Cảnh Đức trấn?

-Có phải hay không ông cũng không biết

Hà lão lắc lắc đầu, lúc này Lý Dương đã hiểu vì sao Hà lão lại cho hẩn đi tới Cảnh Đức trấn.

Đồ sứ sử dụng đất Cao Lanh chính là đặc sản của Cảnh Đức trấn, còn có những nguyên liệu để làm màu, làm men chỉ cái chén này chỉ có Cảnh Đức trấn mới có.

Trừ những cái này ra lò nun cũng là một thứ quan trọng, hiện tại không giống với hai mươi năm trước, hiện giờ các lò nung đều khổng chế rất nghiêm khắc. Nung đồ sứ và nung gạch lại là hai thứ khác nhau, nếu muốn nung đồ sứ mà không muốn để cho người khác biết thì có thể tới Cảnh Đức trấn mà thôi, cũng chỉ có nơi này mới có thể có nhiều lò nung đồ sứ, nung ở nơi này sẽ tránh được sự nghi ngờ của người khác.

Từ từ Hà lão đem những điểm mình phát hiện nói cho Lý Dương, kỳ thật mấy thứ này Lý Dương có thể nhìn ra, chẳng qua vừa rồi không có nói đi ra, nếu như nói ra hết chắc chắn sẽ làm cho Hà lão rất rung động.

Có điều Lý Dương lại một lần nữa bội phục năng lực của Hà lão, Hà lão có thể chỉ ra những chỗ khác nhau dù là rất nhỏ của ba món đồ sứ này so với cái thật. Nếu chỉ trên phương diện đồ sứ thì cũng có thể nói Hà lão là người đứng đầu cũng không có gì sai, cho dù là có người có thể sánh ngang với Hà lão nhưng mà không có ai là có thể vượt qua ông.

Ngày thứ 3 khi trở lại Trịnh Châu, Lý Dương liền cùng Lưu Cương lên máy bay, trên máy bay, Lý Dương vẫn còn đang đọc một số tư liệu.

Đây là những tư liệu trước khi xuất phát Hà lão đưa cho hẩn, bên trong giới thiệu về Chu Chí Tường và Chu Ngọc Khôn, Chu Chí Tường bây giờ còn trong ngục, tài liệu về hẩn cũng không nhiều, phần lớn tài liệu đều nói về Chu Ngọc Khôn đã mất tích kia.

Chu Ngọc Khôn là con cả của Chu Chí Tường, năm nay chỉ mới 24 tuổi, so với Lý Dương còn nhỏ hơn một chút.

Khi Chu Chí Tường gặp chuyện Chu Ngọc Khôn chỉ mới 7.8 tuổi, Chu Chí Tường tuy rằng phạm phạm nhưng tội vẫn chưa nặng tới mức liên lụy người nhà, sau khi Chu Chí Tường bị bắt, mẹ của Chu Ngọc Khôn dẫn hẩn và em hẩn đi nơi khác bắt đầu cuộc sống mới

Ai cũng không ngờ Chu Chí Tường tuy rằng bị bắt, nhưng phương pháp chế tạo vật phẩm chế của hẩn đã được truyền lại, hơn nữa còn là để lại cho người con lớn của hẩn-Chu Ngọc Khôn. Việc này ngay cả vợ Chu Chí Tường cũng không biết, cho tới khi Chu Ngọc Khôn lên mười lăm tuổi đang ngồi nắm đất thì mới phát hiện ra.

Sau khi phát hiện ra người này cũng không có tiết lộ mà chỉ lặng lẽ thiêu hủy những thứ Chu Chí Tường để lại, hơn nữa còn nghiêm khắc cảnh cáo không cho con trai lớn dính vào những thứ này. Từ đó về sau người này không hề nhắc với bất cứ ai về việc này, cho tới mấy ngày trước người này vì quá lo lắng cho con trai mình nên mới nói ra.

Chu Ngọc Khôn tốt nghiệp với thành tích không tệ, nhưng ai có thể ngờ rằng nơi mà hắn ghi danh học đại học lại là trường đại học gồm sứ ở Cảnh Đức trấn, chờ khi mẹ hắn phát hiện thì mọi chuyện đã xong xuôi, thu báo nhập học cũng đã có.

Với việc này mẹ của Chu Ngọc Khôn cũng không thể làm gì được, nếu đứa nhỏ thích thì cứ để cho nó đi học, chỉ cần không làm giả như cha nó là được rồi, nói không chừng sao này nó còn trở thành một gã công trình sư cao cấp thì sao.

Trong 4 năm đại học Chu Ngọc Khôn rất cố gắng học tập, hơn nữa còn thường xuyên lấy học bổng, còn chưa tốt nghiệp nhưng những công ty đồ gốm trong Cảnh Đức trấn đã ra lương cao mời hắn rồi, điều này làm cho mẹ hắn rất là vui mừng, đứa con cuối cùng không có đi con đường ngày xưa của cha mình.

Đáng tiếc ngày vui lại quá ngắn, vừa mới tốt nghiệp hai tháng Chu Ngọc Khôn đột nhiên mất liên hệ với người nhà, lúc đó người nhà có đi tìm vài lần nhưng không tìm được, vì thế mẹ của hắn mới đi báo án. Đáng tiếc là vụ án này cảnh sát không quá coi trọng mà chỉ cho rằng là vụ dân thường mất tích mà thôi.

Cho tới khi vụ đồ sứ bị đánh tráo, dưới sự nhắc nhở của Hà lão mọi người mới nhớ tới, nhưng đáng tiếc là đã quá muộn, Chu Ngọc Khôn mất tích hơn 2 năm nào có dễ tìm như vậy. Có điều cảnh sát cũng đã bắt đầu điều tra, từ từ thì cũng sẽ tìm được manh mối thôi.

Lần này Lý Dương tới Cảnh Đức trấn kỳ thật cũng có mục đích tìm Chu Ngọc Khôn. Đương nhiên, Hà lão khẳng định sẽ không cho Lý Dương đi mạo hiểm, nếu Lý Dương thật sự tìm ra manh mối thì có thể để cho Lưu Cương đi tìm cảnh sát địa phương nhờ phối hợp, điều tra xem những thứ này có phải là Chu Ngọc Khôn nặn hay không, nếu thật sự là hắn thì phải biết cho rõ ràng hắn đã nặn được bao nhiêu đồ sứ rồi.

Máy bay từ từ hạ cánh, Lý Dương đã thấy được diện mạo của Cảnh Đức trấn từ trên cao, nơi này là một nơi sản xuất ra nhiều quốc bảo, nhưng đồng thời cũng có rất nhiều hàng phồng chế từ nơi này xuất bán ra ngoài, đây là một nơi làm cho người ta vừa yêu lại vừa giận.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

379. Chương 379 : Thiên Niên Từ Đô *

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

*Thiên niên Từ Đô : Thủ đô đồ gốm nghìn năm

Xuống máy bay, khi thật sự đi vào Cảnh Đức trấn, Lý Dương mới cảm thấy trong không khí có nồng đậm mùi gốm sứ.

Dựa theo việc gia dịch đồ gốm thì có lẽ Cảnh Đức trấn không còn đứng thứ nhất nữa, cái tên Từ Đô có thể đã bị nơi khác cướp đi, nhưng chỉ nói tới văn hóa đồ gốm thì không có nơi nào trên thế giới có thể so sánh được với nó.

Ngồi trên xe taxi, còn chưa đi tới khách sạn, Lý Dương đã nhìn thấy xung quanh con đường có những cửa hàng bán đồ sứ, cho dù là những cửa tiệm không có liên quan gì tới đồ sứ cũng sẽ đặt vài món đồ sứ xinh đẹp làm vật trang trí.

-Hai người anh em, đây là lần đầu hai người tới Cảnh Đức trấn phải không

Người lấy xe đột nhiên hỏi một câu, Lý Dương thu hồi ánh mắt lại rồi kinh ngạc nhìn lấy xe, hần nhỏ giọng hỏi:

-Sao anh biết?

-Tôi đã lấy xe taxi mười mấy năm, đã tiếp đãi hơn nghìn du khách, chỉ liếc nhìn bộ dáng hai người thôi thì cũng đã có thể thấy được hai người mới tới đây lần đầu, cũng chỉ có người lần đầu tới mới hiếu kỳ nhìn xung quanh như vậy

Người lấy xe nhìn kính chiếu hậu rồi cười nói một câu, người lái xe này hơn 30 tuổi, nếu thật sự lấy xe taxi mười mấy năm thì từ khi còn rất trẻ hẳn đã bắt đầu lấy taxi rồi.

Lý Dương nhìn lấy xe, trong lòng đột nhiên lại nghĩ tới Dương Chí Tân, không biết tên này bây giờ đã thế nào rồi nữa.

-Anh lợi hại, anh đã đoán đúng, đây quả thật là lần đầu chúng tôi tới đây, anh họ gì thế?

Lý Dương cười hỏi một câu.

-Tôi họ Thái, bạn tôi thường gọi tôi là lão Thái, hai vị tới Cảnh Đức trấn là để làm ăn hay là du lịch? Nếu đi du lịch thì tôi có thể dẫn hay người tới vài nơi, nếu như buôn bán tôi cũng có thể dẫn hai người tới vài chỗ có giá rẻ

Lão Thái này quả thật là nói rất nhiều, từ khi nói chuyện tới giờ hẳn vẫn chưa ngừng lại. Trên thực tế những người lấy taxi mỗi ngày đều nói rất nhiều, đôi khi hành khách tìm bọn họ nói chuyện, cũng có khi bọn họ nhàm chán nên tìm hành khách nói chuyện.

-Chúng ta đi nhìn một chút.

Lưu Cương cười cười, tiếp một câu.

-Nhìn một chút?

Lão thái ngẩng đầu nhìn hai người Lý Dương trong gương rồi đột nhiên giật mình, nói:

-Các người tới đây là để đào bảo à, có điều nhìn hay người rất là trẻ tuổi, không giống

-Đào bảo, đào bảo gì?

Lý Dương lập tức ngạc nhiên hỏi.

Liều Tuấn lắc lắc đầu, khi nói chuyện với Lý Xán hần lại liếc nhìn Lý Dương. Vừa rồi hần còn muốn giống với lúc bình thường gọi tiểu Xán, nhưng mà nhớ lại Lý Dương đang ở trước mắt nên hần liền đổi cách nói, Lý Xán dù sao cũng là thủ trưởng của hần, lên gọi thì không sao, nhưng khi có người của công ty thì không được gọi như vậy.

-Cậu đã nói nó cổ nhưng không phải thật sự là đồ cổ là như thế nào?

Lý Xán vừa vội hỏi một câu.

-Tiểu Xán, đừng nói, để Liều Tuấn nói xong đi, cổ nhưng chưa nhất định thật sự là đồ cổ

Lý Dương cười lắc lắc đầu, Lý Xán kinh ngạc nhìn hần một cái rồi bất đắc dĩ gật đầu, ánh mắt lại dừng trên cái bình.

-Lý đồng sự, ý của tôi nó là một món hàng phồng chế, phần thân bình quả thật là đồ cổ, nhưng men lại mới, hơn nữa còn có ý nун qua một lần, tôi nghi ngờ cho dù thân bình là đồ thật nhưng chưa chắc là đã hoàn chỉnh, cho nên tôi mới nó không phải là đồ thật hoàn chỉnh

-Nói vậy

Ông chủ tiệm vừa mới nhích lại gần khi nghe câu nói của Liều Tuấn liền kêu lên một tiếng.

-Các người thì biết cái gì, nhìn không ra còn chưa tính, không ngờ còn nói là nó đồ mới? Cậu có biết cái gì gọi là đồ mới hay không?

Ông chủ tiệm đi tới, hần đã phát đi một tin nhắn một hồi iện bình của hần sẽ đến ngay nên ông chủ quán cũng không lo lắng về năm người trẻ tuổi này nữa, ngay khi nghe Liều Tuấn nói vậy hần liền gật mình rồi vội phản bác.

Hiện tại vừa mới mở cửa không lâu, người tuy ít nhưng không phải là không có khách hàng, nếu như bị người khác nghe thấy thì việc làm ăn của hần chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng.

Sau khi nói xong ông chủ tiệm liền cầm cái bình lại rồi lấy một cái khăn ra chùi chùi, hần làm như thứ trên tay hần là bảo bối vô giá vậy.

Lý Dương nhíu mày, Liều Tuấn lạnh lùng nhìn ông chủ tiệm:

-Tôi đương nhiên biết nó là cái gì, đồ gốm đã tróc hết men hoặc là vừa mới làm, một lần nữa trán men lên để tăng giá trị của nó, ông chủ này, tôi nói có đúng không?

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

381. Chương 381: Tầm Bảo

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Ông chủ tiệm đặt cái bình xuống rồi nhìn Lý Tuấn hỏi:

-Xem ra cậu cũng có chút hiểu biết, nhưng mà sao ngay cả trụ cột cậu cũng không biết? Cậu đã biết đồ mới vậy cậu có biết đây là cái gì không?

-Đương nhiên là bình củ tôi.

Liều Tuấn lập tức trả lời, hai mắt còn chăm chú nhìn ông chủ tiệm.

-Cái bình này có tác dụng gì chắc hần cậu cũng biết phải không?

Ông chủ tiệm cười lạnh một tiếng, hơn nữa còn khinh miệt nhìn Liều Tuấn một cái, Liều Tuấn hơi sững sốt, hần lập tức nhíu mày lại.

Tác dụng của cái bình này trên cơ bản đã là thường thức, kỳ thật đồ sứ cũng chỉ có mấy cách sử dụng, thứ nhất là vật phẩm sử dụng hàng ngày như là chén đĩa ẩm trà linh tinh, thứ hai là dùng để cất chứa như là chứa nước, chứa đất, chứa tro cốt linh tinh.

Thứ ba là dùng để trưng bày, những cái bình lớn thì thường không dùng để đựng, cái bình trước mắt này cũng vậy, thứ này chính là vật điển hình dùng để trưng bày.

Ở đây cổ đại, những kẻ có tiền hoặc có địa vị thường thích đặt trong phòng khách một cái bàn dài, phía dưới bàn dài có bài bàn bát tiên, khi dùng thì kéo ra không dùng thì đẩy vào.

Bên cạnh cái bàn có đặt hai cái ghế, loại trang trí nếu để ý thì rất dễ thấy trong những bộ phim cổ trang.

Cái bình hình củ tỏi này thường được dùng đặt trên cái bàn, thường thường thì chúng được đặt một đôi mỗi bên một cái để trang trí, đây chính là tác dụng lớn nhất của nó.

Làm vật trang trí khẳng định phải làm có mỹ quan, xinh đẹp, bình thường thì bình củ tỏi cũng được làm dựa theo quan điểm này, cho nên bình thường thì nó có màu đỏ và màu xanh là nhiều nhất, còn có một ít sẽ có màu vàng, như vậy thì mới có thể thể hiện thân phận của chủ nhân ngôi nhà.

Ý của ông chủ tiệm cũng chính là ý này, bình củ tỏi thường dùng để trang trí, vậy ai lại đi nun nó lại.

Đồng dạng đạo lý, cũng không có ai đặt hai cái bình bình thường để trang trí cả, chỉ cần là bình hình củ tỏi thì nó nhất định là một món đồ sứ không tệ, cho dù là do dân gian làm thì nó cũng sẽ dễ nhìn, nếu không thì ai mà thêm để ý tới nó làm gì.

Ông chủ tiệm vừa nói vậy Liễu Tuấn cũng nghĩ tới cho nên mới cau mày, không biết nên trả lời vấn đề này như thế nào.

Nhưng với kinh nghiệm của mình Liễu Tuấn quả thật phát hiện màu men của nó tuyệt đối là mới, loại thủ đoạn này rất cao minh, người bình thường không thể nào nhìn ra. Tuy thực lực của Lý Xán đã rất mạnh nhưng hẳn cũng không thể nào thấy được sơ hở của cái bình này.

-Không thể nói được phải không, người trẻ tuổi không hiểu chính là không hiểu, không cần phải giả bộ làm gì

Ông chủ tiệm nói một câu, Lý Dương thì nhú nhú mày. Lý Dương hiểu được Liễu Tuấn không hề nói sai, có điều hẳn đã bị cái bình này mê hoặc thôi.

Cái bình trước mắt này quả thật không phải là một chỉnh thể, nó được ghép lại từ hai nửa khá giống nhau mà thành. Một nửa là phần gồm thời Quang Tự, một nửa còn lại là gốm thời dân quốc, hai mảnh gốm này ghép lại khá đồng bộ, lại bị lốm đốm bao phủ chặt chẽ nên rất nhiều người đều bỏ qua thứ này mà chỉ chú ý tới phần thân bình lộ ra.

Đây là một vật phỏng chế rất cao minh, cho dù là người có hiểu biết cũng có thể bị gạt bởi đặt điểm của cái bình, tuy rằng Liễu Tuấn có thể nhìn ra thứ này được làm giả, nhưng cũng không có liên tưởng đến mặt khác cho nên mới bị câu hỏi của ông chủ tiệm làm á khẩu.

-Ông..., tôi hiện không biết vì cái gì như vậy nhưng tôi biết chắc rằng thứ này vừa mới được nun lại thời gian gần đây thôi

Liễu Tuấn bị ông chủ tiệm nói vậy cơn tức liền dâng lên, hẳn không phục nói một câu rồi quay đầu lại nhìn Lý Dương.

Từ bên ngoài có hai người to con đi vào khi đi vào còn liếc nhìn ông chủ tiệm một cái, rồi quay đầu lại nhìn đám người Lý Dương.

Nhìn thấy người mình gọi đã đến nên ông chủ tiệm không cần lo lắng nữa, hẳn cười một tiếng rồi nhìn Liễu Tuấn nói:

-Cố tình gây sự, cậu nên về học thêm một chút rồi hãy ra đường

-Ông

Liễu Tuấn tức giận liếc nhìn ông chủ tiệm một cái, Lý Dương đột nhiên kéo hẳn rồi cười nhìn ông chủ tiệm.

-Ông chủ, thứ này là của ông, lời của hần nói có đúng hay không không phải là ông biết rõ nhất hay sao?

Ông chủ tiệm sưng sốt, trong lòng có chút tức giận, có điều ánh mắt lại có chút không tự nhiên, thứ này là thật hay giả hần biết rất rõ, thứ này là hần mua tới nên hần biết rất rõ ràng.

Lý Dương vẫn luôn chú ý tới ông chủ tiệm, tuy rằng hần chỉ chột dạ trong giây lát nhưng vận bị Lý Dương phát hiện, hiện giờ Lý Dương cũng đã hiểu được đại khái.

-Đồ của tôi đều là đồ thật, các người cùng một bọn phải không? Rốt cuộc là các người muốn làm gì, tôi nói cho các người biết, muốn lừa gạt không dễ đâu, các người tốt nhất là nên chạy đi, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát đó

Ông chủ tiệm thở phì phò kêu lên, Lý Dương lắc lắc đầu, còn chưa nói gì thì bên ngoài đã xuất hiện rất nhiều người

Nhóm người này khoảng mười mấy người, khi bọn họ bước vào cửa tiệm ngay lập tức làm cho cửa tiệm sôi nổi hẳn lên, Lý Dương thì kinh ngạc nhìn đám người đang đi vào.

Đặc biệt là ông chủ tiệm kia, những người trước mặt này lớn nhỏ đều có, làm cho người ta kinh ngạc là bọn họ còn mang theo camera.

-Chào các vị, tiết mục Tầm Bảo của đài truyền hình trung ương ngày hôm nay đã tới Cảnh Đức Trấn. . .

Người trẻ tuổi nhất mở miệng, Lý Dương và kia ông chủ tiệm liền có chút sưng sốt, một người phụ nữ hơn ba mươi tuổi trong đám người đi ra giải thích một câu.

Người phụ nữ này làm việc ở bộ tuyên truyền của Cảnh Đức trấn, hiện giờ tiết mục Tầm Bảo của CCTV đã đến Cảnh Đức trấn và đang thu hình, vừa lúc đi tới cửa tiệm bọn họ , người phụ nữ yêu cầu ông chủ tiệm phối hợp, tốt nhất là có thể để cho đài truyền hình tuyên truyền về những văn hóa gốm sứ ở Cảnh Đức trấn.

Ông chủ tiệm liên tục gật đầu, kích động nói không ra lời, tiết mục Tầm Bảo chính là tiết mục thuộc loại giám bảo nổi tiếng nhất trong nước. Ngày tiết mục này quay trong cửa tiệm của hần, cho dù là chỉ xuất hiện trên truyền hình vài giây thôi thì cũng đủ để quảng cáo cho hần rồi, chuyện tốt thế này hần mất hứng mới là lạ, bực này chuyện tốt, hần mất hứng mới là lạ.

-Thầy Thái

Lý Dương đột nhiên đi tới, người hợp tác với đài truyền hình còn có Thái Quốc Khánh, Thái Quốc Khánh khi nhìn thấy Lý Dương thì cũng rất kinh ngạc.

-Lý tiên sinh, sao cậu lại ở đây? Thầy Thái hỏi một câu.

-Tôi đến đây xem vài món đồ, à, Hướng lão cũng ở đây a Lý Dương cười nói, phía sau Thái Quốc Khánh còn có một ông lão, người này Lý Dương đã gặp qua ở hội giao lưu, ông là chuyên gia nổi tiếng ở Cảnh Đức Trấn.

-Lý Dương, xin chào

Hướng lão mỉm cười gật đầu với Lý Dương, hai người chỉ gặp mặt ở hội giao lưu hơn nữa cũng không có giao tiếp gì, nói chuyện cũng không nhiều, không có quan hệ tốt như Thái Quốc Khánh với Lý Dương

-Thầy Thái, Hướng lão, vị này là?

Một người hơn ba mươi tuổi kinh ngạc đi tới, trước tiên hần kinh ngạc nhìn Lý Dương rồi cung kính hỏi hay người.

-Bành đạo diễn, tôi giới thiệu cho anh một chút, đây là chuyên gia trẻ tuổi nhất cũng là giỏi nhất trong lĩnh vực đồ cổ của nước ta-Lý Dương, chuyện đồ cổ Chu Phảng lần trước làm huyền ảo là do người này đẹp yện đó

Thầy Thái quay đầu lại nói với Lý Dương:

-Lý Dương, đây là đạo diễn chuyên mục Tầm Bảo của chúng tôi-Bành Vũ, Bành đạo diễn chính là một trong những đạo diễn nổi tiếng nhất ở CCTV

-Ngọc Thánh Lý Dương

Bành đạo diễn đột nhiên căn thẳng, sắc mặt lập tức chuyển thành nghiêm túc, hần đi tới trước chủ động nắm tay Lý Dương rồi kích động nói:

-Lý tiên sinh, Bành Vũ đã nghe danh ngài từ lâu, thật không ngờ lại có thể gặp ngài ở đây

Bành Vũ có vẻ rất kích động làm cho Lý Dương có chút ngượng ngùng, người khác đều kinh ngạc nhìn hần Bành Vũ tuy rằng là đạo diễn, nhưng bình thường tiếng nói của hần rất có trọng lượng, bên tổ kịch bản ngoại trừ mấy lão chuyên gia ra, những người khác đều phải nhìn mặt hần làm việc.

-Bành đạo diễn, ngài quá khách khí rồi

Lý Dương vội vàng lên tiếng, ông chủ tiệm ở bên cạnh lúc này đã có chút choáng váng, tên này đều quen biết thầy Thái và hướng lão, hần không ngờ tên này lại quen biết hai người này.

Thầy Thái còn chưa tính, Hướng lão chính là người có quyền uy ở Cảnh Đức trấn, ông chủ tiệm này thấy rõ ràng vừa rồi khi Hướng lão chào Lý Dương thì không phải dùng ánh mắt của trưởng bối với bậc hậu bối mà hoàn toàn là ngang hàng.

Khi nghĩ tới việc này ông chủ tiệm có cảm giác muốn ngất xỉu.

-Đâu có khách khí, có thể gặp ngài ở đây là vận may của chuyên mục chúng tôi, không biết có thể may mắn mời ngài tham gia tiết mục của chúng tôi hay không?

Bành Vũ nói làm những người khác cảm thấy kinh ngạc, chỉ có thầy Thái và Hướng lão vẫn còn lạnh nhạt đứng ở đó.

-Xin lỗi Bành đạo diễn, tôi là người không thích lên TV

Lý Dương lập tức lắc đầu, tiết mục Hoa Dự Thu Tàng của đài truyền hình Hà Nam đã từng mời hần nhưng bị hần từ chối vì hần không muốn lên TV, tiết mục Tầm Bảo còn nổi tiếng hơn cả Hoa Dự Thu Tàng, hần càng không muốn tham gia.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

382. Chương 382: Bị Dạy Dỗ

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

-Thật sự là đáng tiếc

Bành Vũ liên tục lắc đầu, một nhân viên công tác bước lên nói cái gì đó với hần, sau đó Bành Vũ phát tay bảo tên nhân viên rời đi.

-Lý tiên sinh, xin lỗi chúng tôi đã cản trở ngài rồi

-Không có, tuyệt đối không có, nơi này có một thứ rất tốt, các người cũng nên xem qua một chút

Lý Dương lập tức lắc đầu, trong mắt còn hiện ra một tia giảo hoạt. Tên bán hàng này biết hàng vi bán hàng giả rất là xấu hổ, có điều đáng tiếc là người này từ đầu tới cuối vẫn không có nói nó có từ thời Quang Tự, cho dù muốn tố cáo hần thì cũng không thể nào.

Người ta đâu có nói nó là đồ thời Quang Tự, chính mình tự mình xem nó là đồ Quang Tự rồi mua thì có thể trách ai, đây chính là chỗ không khéo của một số người bán hàng, họ không tự mình nói ra niên đại mà tự để cho người mua đoán.

Có điều trước mặt những người của đài truyền hình cho dù không tổ cáo được hẳn thì cũng có thể dạy cho hẳn một bài học.

-Lý tiên sinh xem trọng khẳng định nó là thứ tốt

Bành Vũ đột nhiên ra dấu cho năm người trẻ tuổi, bọn họ có chút sững sốt rồi lặng lẽ đưa camera nhắm ngay Lý Dương.

Người trẻ tuổi này chính là người chủ trì tiết mục “Tầm Bảo”, làm người chủ trì thì bình thường đều là người rất linh hoạt, Bành Vũ ra dấu hẳn lập tức hiểu ý ngay.

Thầy Thái, Hường lão cũng đều đi theo Lý Dương, bọn họ cũng rất coi trọng thứ mà Lý Dương cảm thấy hứng thú.

Lần này hội trao đổi này Lý Dương có thể nói là người thắng lợi cuối cùng, Trường Sinh Bát không những trở thành vua trong những thứ chiếm tiện nghi mà Lý Dương còn được những vị chuyên gia tán thành, đến nay, mọi người còn rất say sưa với những việc của Lý Dương.

Những việc của Lý Dương cũng đã trở thành đề tài mà mọi người thường xuyên trao đổi cũng là chuyện mà mọi người thường kể nhau nghe

-Chính là cái bình hình củ tỏi này

Lý Dương mang theo Bành Vũ đi tới trước quầy hàng, tên chủ tiệm kia lập tức tối sầm mặt lại, có điều sau đó hẳn thật sự ước gì mình ngắt đi, ít nhất thì không cần đối mặt với những thứ này.

-Cái bình củ tỏi này?

Thầy Thái và Hường lão đều nhìn về phía cái bình, Hường lão còn cầm cái bình trên tay nhìn, một lát sau hai người đều lắc lắc đầu.

Với nhãn lực của hai người tự nhiên không khó nhìn ra thứ này có vấn đề, ngay của Liễu Tuấn cũng nhìn ra thứ này có vấn đề rồi, bọn họ nếu không nhìn ra vấn đề thì căn bản không thể tham gia hội giao lưu, cho dù là thầy Thái yếu về mặt này cũng nhìn ra thứ này có vấn đề.

Cô không rót cho ba người một chén nước rồi nhìn ba người hỏi một câu, ba người có chút sững sốt, Lý Xán và Liễu Tuấn vội vàng lấy ra giấy chứng minh, Lý Dương thì xấu hổ cười cười.

Lý Dương là đồng sự của công ty nên không có giấy chứng minh thân phận, Lý Xán và Liễu Tuấn vì phải thường xuyên chạy ra ngoài nên phải chuẩn bị giấy chứng minh, nhân viên bình thường của công ty cũng không có loại giấy chứng minh này.

Suy nghĩ một chút, Lý Dương lấy ra một tờ giấy chứng nhận giao cho cô Khổng:

-Thân phận của tôi có chút đặc thù nên không có giấy chứng minh, cô xem thứ này có được không?

Cô Khổng nghi hoặc nhìn tờ giấy chứng minh của Lý Dương, một lát sau sắc mặt chuyển thành kinh ngạc.

-Cậu là chuyên gia viện bảo tàng Cổ Cung?

Thứ Lý Dương lấy ra quả thật là giấy chứng minh thân phận chuyên gia viện bảo tàng Cổ Cung, lúc này trên người Lý Dương ngoại trừ chứng minh thư ra thì cũng chỉ có thứ này là có sức thuyết phục nhất.

Lý Dương mỉm cười gật gật đầu, cô Khổng nghi hoặc nhìn ba người một chút rồi mới trả lại giấy chứng minh cho ba người.

-Các người đợi một chút để tôi đi lấy nó ra

Cô Khổng nói xong liền đi vào phòng ngủ, Lý Xán ghé vào tai Lý Dương nhỏ giọng nói:

-Lão đại, vị này khẳng định là một giá viên khô khan, người này cũng giống như là lão Hồng của chúng ta vậy

Lý Dương không khỏi mỉm cười, lão Hồng trong lời Lý Xán chính là người dạy chính trị cho bọn họ, giảng bài quả thật rất cứng nhắc nên sinh viên đã đặt cho ông cái biệt danh này, Lý Xán vừa nói như vậy Lý Dương liền nhớ tới thời gian thoải mái trước đây.

-Lão lục, không biết đám người lão nhị thế nào rồi, gần đây cậu có liên hệ với bọn họ không?

Lão nhị và lão tam sau khi tốt nghiệp liền đi làm thủy thủ, lúc ấy còn nói cái gì mà làm thủy thủ kiếm tiền, còn có thể mỗi ngày nhìn thấy biển rộng, hơn nữa người nhà bọn họ đều làm nghề này, tới lượt bọn họ nên cũng theo nghề này luôn.

Lúc trước bọn họ còn mời Lý Dương theo nhưng mà khi nghĩ tới việc ra biển một năm hay vài năm cũng không thể quay về, khi đó không thể gặp được gia đình nên hẳn đã từ chối, hiện tại nghĩ lại thì thấy thật may mắn, nếu lúc đó mà đi thì không thể nào có được ngày hôm nay rồi

Lý Xán lắc lắc đầu, nói:

-Không có, ai biết bọn họ hiện tại đang trốn chỗ nào chứ, có điều lão ngũ thì có liên hệ một lần, hiện hẳn đang ở Trịnh Châu

-Lão ngũ, tẩu hút thuốc phiện?

Lý Dương hơi sững sốt, lập tức vui vẻ, lão ngũ là một kẻ dở hơi, thích nhất hút thuốc nên có ngoại hiệu là tẩu hút thuốc phiện, khi tốt nghiệp thì giống như Lý Xán đi làm công, nghe nói là đi Phúc Kiến, không biết là đã về khi nào nữa.

-Có điều là lão đại khẳng định đoán không được, tên này không ngờ là đã bỏ thuốc.

Lý Xán cười cười, khi nói tới tình bạn thời đại học quả thật là rất ảm áp, sau khi tốt nghiệp mọi người đều phân tán khắp nơi, nếu không phải Lý Dương tình cờ gặp được thì nói không chừng hiện tại mấy người vẫn còn đang rải rác khắp nơi không thể nào liên lạc được.

-Bỏ thuốc, chờ khi về Trịnh Châu nhất định phải hỏi cho rõ vì sao tên này lại bỏ thuốc mới được .

Nụ cười trên mặt Lý Dương càng tăng thêm, lão ngũ nghiện thuốc lá rất nặng, mỗi ngày đều ngồi trong WC không ngừng hút thuốc, chỉ cần có ngày nghỉ, không ai kiểm tra phòng thì không cần phải suy nghĩ cũng biết trong phòng đều là khói thuốc ngập trời

-Chính là thứ này, mọi người xem đi

Lý Dương và Lý Xán đang nhỏ giọng nói chuyện phiếm thì cô Khổng mang theo một cái bình men màu xanh ra, ba người đều vội vàng ngồi thẳng dậy, ánh mắt chăm chú quan sát cái bình.

Nhìn một chút, ánh mắt của ba người đều sang lên, thứ tốt a.

-Ngài đặt lên đây là được

Liều Tuấn vội vàng nói, cách cầm cái bình của cô Khổng không đúng tiêu chuẩn, Liều Tuấn thật sự là có chút lo lắng, có điều lo lắng thì cũng không có biện pháp, Liều Tuấn cũng không dám tiếp loạn, như vậy thì càng dễ gặp chuyện không may.

Cô Khổng cuối cùng cũng buông tay, mọi người đều có chút nhẹ nhõm.

Đây là một món Long Văn Quán có màu, Liều Tuấn và Lý Xán chưa động, Lý Dương do dự một chút rồi bước lên cẩn thận quan sát cái bình.

Cái bình này vừa nhìn là biết nó có từ thời Thanh, có điều hoa văn là nháy theo thời Minh, đồ sứ như vậy cũng không dễ gặp.

Cái bình này có miệng bình hình tròn, thân bình uống éo, trên rộng dưới hẹp, dưới đáy có khắc mấy chữ “Năm thứ hai Ung Chính nhà Thanh”. Thời gian Ung Chính làm hoàng đế dài hơn cha và con của mình nhiều, hơn nữa Ung Chính rất quan tâm triều chính, thời kỳ này đồ sứ rất là phát triển.

Ba người nhìn nhau, trên mặt đều lộ ra nụ cười, đặc biệt là Lý Xán, thứ này tuyệt đối là một thứ không tệ, nếu đem bán đấu giá khẳng định là có người mua, hơn nữa giá cả cũng không thấp. Đối với một công ty mới thành lập mà nói thì thứ này là một bảo bối.

-Thứ này tôi có được khi còn trẻ, lúc đó một đồng nghiệp đưa cho tôi, chỉ nói nó là một món bảo bối nhưng tôi không biết là gì nên liền lưu giữ vài chục năm, hiện tại có việc nên không thể nào giữ lại được nên tôi muốn đem nó đổi chút tiền, đổi được bao nhiêu thì tôi không biết, các người là người chuyên nghiệp, cho tôi một cái giá đi

Cô Khổng ngồi xuống khẽ thở dài rồi từ từ nói, Liều Tuấn nhìn Lý Xán, Lý Xán định nói nhưng đột nhiên có chút do dự.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

384. Chương 384: Mười Hai Cái Chai Màu Đen

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

-Tiểu Tuấn, thứ này không tệ, cậu cho một cái giá đi

Lý Xán nhìn Liều Tuấn rồi nói, điều này làm cho Liều Tuấn có chút sững sốt, trong lòng âm thầm đoán dụng ý của Lý Xán, bên ngoài thì gật gật đầu. Trước hết thu mua thứ này là việc chính, nếu vì do dự mà làm cho người gửi đấu giá phản cảm, không muốn gửi đấu giá nữa thì công ty sẽ thiệt hại lớn.

Có điều lúc bình thường khi đi ra ngoài thì việc định giá đều do Lý Xán làm chủ, dù sao Lý Xán cũng chủ quản, lúc này đột nhiên để cho hắn định giá làm cho hắn có chút khó hiểu.

-Cái bình này là đồ thời Ung Chính, thứ này thời kỳ Ung Chính cũng rất hiếm có, thứ này ngài bảo quản rất tốt, nếu như đem đi đấu giá thì thu được trăm vạn là không thành vấn đề, chúng ta cho ngài cái giá quy định là 120 vạn ngài thấy thế nào?

Liều Tuấn trầm mặt một hồi rồi nói, cái bình như thế này đặt giá quy định 120 vạn là không cao, nhưng cũng không thấp, giá quy định hơn trăm vạn thì nó đã là tinh phẩm rồi, nếu là tinh phẩm thì sẽ có người cạnh tranh mua nó, giá cả có thể sẽ tăng hơn thế nữa.

-Cô Khổng, đây là giá quy định, nếu đem đi đấu giá thì thứ này có giá hơn mức này nhiều, lên tới 200 vạn không phải là không thể

Liều Tuấn lại giải thích một câu, lần này có thể mang thứ này về thì chuyển đi Cảnh Đức trấn này xem như là có thu hoạch lớn.

-Các người là chuyên gia, các người lo liệu là được, tôi chỉ muốn biết khi nào thì lấy được tiền?

Cô Khổng gật đầu nói.

-Thứ này của ngài sẽ được chúng tôi bán đấu giá trong dịp sắp tới, thời gian là trong vòng một tháng, trừ những thời gian khác ra thì trong vòng ba tháng ngài sẽ nhận được tiền

Liều Tuấn tính một chút lập tức nói ra thời gian, những công ty bán đấu giá bình thường phải từ ba đến năm tháng mới có thể nhận được tiền, nhiều một chút thậm chí là nửa năm mới có thể nhận. Công ty bán đấu giá của Lý Dương bởi vì còn một lần đấu giá vào mùa thu, lần đấu giá này mọi người rất coi trọng, thu được tiền sớm một chút cũng không phải là vấn đề gì cho nên Liều Tuấn mới nói ra thời gian ba tháng.

-Ba tháng thời gian, đồng ý.

Cô Khổng yên lặng gật gù đầu, trước đó có một nhà bán đấu giá đã xem qua thứ này, nhưng họ đòi nửa năm mới có thể thanh toán tiền, cô Khổng không có nhiều thời gian như vậy nên đã từ chối.

Công ty bán đấu giá Lợi Đạt cô Khổng đã tra xét qua trước khi Liều Tuấn tới, tuy là công ty mới thành lập nhưng tài chính hùng hậu, chưa khai trương đã thành công tổ chức một lần đấu giá Phỉ Thúy, ngay cả vật phẩm đấu giá vượt mốc trăm triệu cũng có, công ty đấu giá như vậy thì độ tin cậy là rất cao.

Cô Khổng rất vừa lòng với công ty bán đấu giá này, nếu không thì cô cũng không cho đám người Liều Tuấn vào rồi.

Ký hợp đồng, Lý Xán lập tức thanh toán tiền dự tính rồi cẩn thận mang cái bình đi.

Thứ này có thể thành công thu được nên Lý Xán và Liều Tuấn đều rất vui, lần này hai người xem như là không có đi không công, mấy tháng này bọn họ cũng đã thu mua được số đồ sứ trị giá mấy nghìn vạn.

Sự việc phát triển rất thuận lợi, ra cửa, Lý Xán lập tức trước đem thứ này gửi cho ngân hàng rồi đi mua vé máy bay, ngày mai hẳn và Liều Tuấn sẽ mang thứ này đi, thuận tiện quay về công ty báo cáo thành quả công tác một chút.

Chuyện hội triển lãm đồ sứ Trịnh Chậu xuất hiện đồ giả bị đánh tráo Trịnh Khải Đạt không có nói cho hai người, chuyện như vậy tất cả mọi người đều được yêu cầu giữ bí mật, Trịnh Khải Đạt là ông chủ công ty bán đấu giá thì càng không thể nào nói ra chuyện này.

Sau khi cất đồ xong thì đã tới giờ ăn trưa.

Vừa nói muốn ăn cơm, lão Thái chủ động giới thiệu cho Lý Dương một nhà hàng không tệ. Từ từ lão Thái cũng biết được ông chủ tạm thời này của mình, một người trẻ tuổi nhưng giàu có.

Khách sạn mà lão Thái giới thiệu không tệ, nhưng mà giá thì cũng không thấp, trên cơ bản là một bữa cơm hơn nghìn.

Chút tiền ấy Lý Dương cũng không để ý, hôm nay tận mắt thấy người của công ty thu mua một thứ không tệ, Lý Dương trong lòng cũng thật cao hứng nên muốn chiêu đãi hai người một chút.

Đây là một nhà hàng khá lớn, trong Cảnh Đức trấn cũng là một nhà hàng nổi danh, có điều quy mô thì không quá lớn.

Đi vào bên trong khách sạn có thể thấy được hai cái bình cao một thước hai đặt trước cửa ra vào, hai cái bình này rất cao nhưng có vẻ rất phù hợp.

Từ những điểm này xem ra nhà hàng này có trang hoàng rất đặc sắc, ông chủ nhà hàng xem như cũng là người có tâm

-Ông chủ Lý, hai cái bình này thật ra có một đoạn lai lịch, nghe nói thứ này ông chủ nhà hàng khi trẻ chiếm tiện nghi mà có được, có điều đây chỉ là mọi người nghe được chứ không ai biết thật giả cả.

Lão Thái thấy Lý Dương nhìn cái bình này nên nói một câu, Lý Xán và Liễu Tuấn đều có chút sững sốt, hai người cẩn thận nhìn cái bình một chút rồi lắc lắc đầu.

Hai cái bình bề ngoài không tệ, nhưng hoa văn bên ngoài tuyệt đối là dùng máy vẽ lên, hơn nữa từ chất lượng len xem ra nó là hàng hiện đại, loại này đồ này mà nói chiếm tiện nghi mà có thì không ai tin cả.

Lý Dương cười khế lắc đầu, ngy sau đó thì thân hình bỗng nhiên cứng lại rồi đứng ngậy ra đó.

Sau khi nghe thấy lão Thái nói thứ này do chiếm tiện nghi mà có, Lý Dương trong lòng đột nhiên có ý muốn nhìn thấu hai cái bình này, vì thế liền trực tiếp sử dụng năng lực đặc thù, sau khi nhìn thấy hai cái bình trong hình ảnh lập thể thì Lý Dương không thể tin được

Hai cái bình này quả thật là hàng hiện đại nhưng mà bên trong lại chứa thứ khác, từng cái bình đều chứa sáu cái chai bên trong, cái chai này không lớn, hình dáng giống như là cái chai đựng rượu thời cổ đại vậy, có điều nó so với cái chai kia thì lớn hơn một chút.

Cái chai này không hề có hoa văn gì mà chỉ có một lớp men màu đen, khi thấy cái chai này, Lý Dương có cảm giác kỳ lạ.

Loại cảm giác này làm cho Lý Dương rất kỳ hoặc, nhưng mà nghĩ mãi cũng không ra nó là thứ gì.

-Lý ca, làm sao vậy?

Lý Xán đột nhiên kéo Lý Dương, dáng tươi cười của Lý Dương đột nhiên cứng lại nhìn có chút đáng sợ.

-Không, không có gì

Lý Dương lập tức lắc đầu rồi thu hồi năng lực đặc thù lại, sau đó quay đầu nhìn về phía hai cái bình, trong mắt chứa một tia sang rực.

Hia cái bình này quả thật là bảo bối, có điều không phải bản thân cái bình mà là thứ bên trong, bên trong cái bình có tổng cộng 12 cái chai nhỏ, loại đồ gốm này Lý Dương chưa bao giờ nhìn thấy.

Lớp men đen của những cái chai ẩn chứa sự trầm ổn, đen nhưng không đánh mất sự cao quý của mình, thứ này tuyệt đối là đồ tốt.

Quan trọng hơn là niên kỷ của mấy cái chai này, từng cái cái chai đều có mười sáu tầng màu biểu thị nó có từ thời Nam Tống cách đây hơn 1000 năm, cho dù là thời điểm đó những cái chai này cũng là thứ tốt chứ không nói là thời nay.

-Ông chủ, phòng đã chuẩn bị xong, mời các vị theo tôi

Lão Thái trở lại từ quầy bar, vừa rồi sau khi giới thiệu nơi này hắn liền đi hỗ trợ chuẩn bị phòng, hắn là người nơi này nên hỗ trợ hoặc là nói chuyện đều tiện hơn.

-Đi đâu thế?

Lý Dương đột nhiên kéo lão Thái một cái, lão Thái sau khi chuẩn bị phòng xong liền đi ra ngoài.

-Tôi tùy tiện đi ra ngoài một chút, các người đi cùng nhau tôi sẽ không quấy rầy, mọi người ăn xong thì gọi tôi là được

Lão Thái cười cười, Lý Xán và Liễu Tuấn đều có chút sững sốt rồi cùng lắc lắc đầu.

-Đừng nói những lời vô nghĩa này, cùng nhau vào ăn cơm đi

Lý Dương cũng sững sốt một chút rồi lập tức kéo lão Thái lại, lão Thái này bình thường nói nhiều không ngờ cũng có một mặt như thế, có thể thấy lão Thái là một người không tệ.

Năm người một phòng, Lý Dương còn cố ý gọi thêm hai bình rượu ngon, hôm nay tất cả mọi người đều không có việc gì, lại gặp chuyện vui nên uống một chút cũng không sa.

Về phần lão Thái, ăn cơm thì có thể nhưng uống rượu thì không, buổi chiều hắn còn phải lách xe, đối với một lái xe mà nói thì rượu chính là tối kỵ.

-Nào, chúc mừng ngày hôm nay chúng ta tìm được bảo bối, cụng ly

Lý Xán giơ chén rượu lên cười lớn một tiếng rồi nói, lại thu được một món trị giá hơn trăm vạn, khi về công ty nhất định sẽ được Trịnh Khải Đạt khen ngợi, Lý Xán trong lòng vui vẻ cũng là chuyện bình thường.

-Cụng ly

Liều Tuấn cũng giơ chén lên, Lý Dương thì cười cười nhìn bọn họ rồi lại nhìn cái chén rượu trước mặt mình.

Không hổ là khách sạn hàng đầu, ăn cơm uống rượu đều dùng loại chén cao cấp, đương nhiên, cái chén này khẳng định là hàng mới được làm, cho dù là Cảnh Đức trấn chuyên về đồ cổ cũng không thể nào dùng đồ cổ để trang bị cho khách sạn được.

Nhìn cái chén trước mặt, Lý Dương đột nhiên có một ý nghĩ.

Yên lặng sử dụng năng lực đặc thù, cái chén hiện ra trong đầu Lý Dương, trên cái chén chỉ có một tầng màu vàng cho thấy nó là đồ mới được làm, hoa văn của cái chén tuy rằng xinh đẹp nhưng rất khô khan, rõ ràng là do máy móc vẽ lên.

Có điều đây không phải là thứ mà Lý Dương muốn nhìn, thứ hắn muốn nhìn là phần gốm bên trong.

12 cái chai vừa rồi làm cho Lý Dương có một cảm giác rất đặc biệt, lúc này, Lý Dương cuối cùng cũng tìm được nguyên nhân này.

12 cái chai kia không phải là cùng chất liệu với cái bình, 12 cái chai có khe hở lớn hơn một tí, bình thường thì biểu hiện thế này là sẽ trở thành hàng thất bại, nhưng 12 cái chai thì lại không có biểu hiện của sự thất bại, hơn nữa nhìn còn rất xinh đẹp cao quý.

Nghĩ nghĩ, Lý Dương lại lắc lắc đầu, hắn không hiểu rõ việc nun gốm nên không biết vì sao lại có tình huống như thế.

Nghĩ không rõ thì Lý Dương sẽ không tiếp tục suy nghĩ nữa, trong lòng dâng lên một ý tưởng khác, hắn đang nghĩ làm cách nào để mang hai cái bình này đi, cho dù là dùng giá trên trời để mua nó cũng được. Bên trong chính là 12 bình đồ sứ thời Nam Tống, 12 cái bình này thì cho dù dùng cái giá trên trời để mua cũng xứng đáng.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

385. Chương 385: Đồ Sứ Biết Ca Hát (1)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Uống xong chén rượu, Lý Dương vẫn còn suy nghĩ cách lấy 12 cái chai, đồng thời hắn cũng nhớ mang máng là đã gặp loại đồ sứ này ở đâu đó rồi.

Suy nghĩ một hồi, Lý Dương không khỏi lắc lắc đầu, hắn xem qua không ít sách, hắn cũng khẳng định là đã gặp qua những loại đồ sứ tương tự thế ở quyển sách nào đó, nhưng mà hắn lại không nhớ ra.

-Lão đại, em kính anh một ly, cảm ơn anh đã cho em cơ hội công tác

Lý Xán đột nhiên đứng lên bưng rượu đưa cho Lý Dương rồi nói với Lý Dương một câu, trong lòng hẳn người mà hẳn muốn cảm ơn nhất chính là Lý Dương, Lý Dương không chỉ mang ơn cứu mạng hẳn mà còn cho hẳn có một công việc tốt như vậy, với công việc lúc này của hẳn hẳn rất vừa lòng.

-Lão lục, đã gọi tôi là lão đại thì không cần khách khí như vậy, cậu cũng biết tính tình của tôi rồi đó

Lý Dương trừng mắt nhìn hẳn nhưng ly rượu thì cũng uống hết, Lý Xán cười một tiếng, không nói gì mà một hơi uống hết ly rượu.

Giống như lời Lý Dương nói, Lý Xán biết tính tình của Lý Dương, phần cảm kích này chỉ có thể ghi chặt trong lòng mà thôi, cổ gang vì công ty làm việc, giúp cho công ty không ngừng phát triển thì mới chính là báo đáp tốt nhất dành cho Lý Dương.

-Lý đồng sự, tôi cũng kính anh một ly

Lý Dương mới vừa buông cái chén thì Liễu Tuấn đã giơ chén lên, Lý Dương lập tức rót rượu rồi một hơn cạn sạch, nói:

-Liễu Tuấn, cậu cũng không cần khách khí như vậy, tài năng của cậu trong giới trẻ cũng là rất ít gặp, công ty chúng ta có được cậu có thể nói là phúc của công ty, nào, cụng ly

Liễu Tuấn có chút sững sốt rồi nhìn chén rượu trên tay, cái chén này không nhỏ, một ly ước chừng 2 lượng rượu đế, cái chén của hẳn không rót đầy nhưng cái chén của Lý Dương thì lại khác, chén đó đã rót đầy hơn nữa Lý Dương làm một hơi là cạn sạch, hẳn má không uống cạn thì thật là không biết xấu hổ.

-Cám ơn Lý đồng sự

Liễu Tuấn có chút xấu hổ cười rồi rót đầy ly rượu sau đó uống hết.

Sau khi uống xong chén rượu này Liễu Tuấn cảm thấy trong bụng có một luồng khí sắp tràn lên nên vội vàng ăn vài miếng đồ ăn áp chế lại, Liễu Tuấn là người Bắc Kinh, bình thường cũng uống rượu đế, nhưng tuyệt đối không có uống nhiều như vậy lần nào.

Lý Xán vụng trộm cười cười, không thấy hẳn chỉ dám mời có một nửa ly thôi sao, Lý Xán rất rõ ràng muốn độ rượu với Lý Dương là tự mình tìm chết, thật không biết lão đại làm sao mà có thể luyện ra từ lượng cao như vậy, quả thực là nghìn chén không say mà.

-Liễu Tuấn, dường như chúng ta gặp nhau ở đâu rồi phải không?

Uống thêm vài chén, khi mọi người đều có vẻ say thì Lý Dương đột nhiên hỏi một câu, Liễu Tuấn ngẩn người rồi nhìn Lý Dương.

-Chúng ta gặp qua một lần, có điều đó là chuyện thật lâu trước kia, Lý đồng sự có trí nhớ thật tốt

Liễu Tuấn cảm thán nói một câu, lúc trước bởi vì hẳn không phục Lý Dương, hẳn không biết Lý Dương là hạng người gì mà trực tiếp từ chức hơn nửa còn cố ý chạy đến Trịnh Châu thành lập công ty bán đấu giá nên hẳn cũng chạy tới xin vào công ty này xem thử, không ngờ là công ty này sau đó lại phát triển rất nhanh chóng.

-Trí nhớ tôi làm sao mà tốt như thế được, tôi chỉ nhớ chúng tôi có gặp nhưng mà không nhớ là gặp ở đâu

Lý Dương lắc lắc đầu, những lời này hẳn chỉ tùy ý hỏi một chút, lúc này Lý Dương vẫn còn nghĩ phải làm sao mới có thể lấy được 12 cái chai kia.

-Chúng ta gặp mặt ở Quang Vinh Bảo Trai, lúc ngài xem xét cổ ngọc

Một lúc sau Liễu Tuấn mới nhẹ nhàng nói, Lý Dương đột nhiên sững sốt, Liễu Tuấn nói như vậy thì Lý Dương mới nhớ ra mình đã gặp hẳn khi nào.

Lúc trước, khi Lý Dương đến Quang Vinh Bảo Trai để xem xét cổ ngọc thì có một người nhân viên trẻ tuổi luôn không phục nhìn hẳn làm cho hẳn rất là kỳ quái, vì thế hẳn liền nhìn vài lần, hiện tại ngẫm lại thì người không phục mình là Liễu Tuấn chứ còn ai.

-Sao cậu không ở lại làm việc ở Quang Vinh Bảo Trai mà lại chạy tới Trịnh Châu?

Lý Dương rất tò mò hỏi một câu, Liễu Tuấn cười khỏ nhưng không nói gì.

Hắn tới Trịnh Châu là để nhìn xem Lý Dương rốt cuộc là dạng người gì, mặt khác còn có muốn trước mặt Lý Dương chứng minh mình không kém hắn.

Làm cho Liễu Tuấn không ngờ là khi hắn đến Trịnh Châu thì vẫn chưa gặp được Lý Dương, từ đó hắn luôn nghe được tin đồn về Lý Dương. Liễu Tuấn có con đường tin tức của riêng mình, hắn biết những tin đồn này không hề giả, từ từ hắn nhận ra không cần gặp mặt Lý Dương hắn cũng biết mình kém hơn Lý Dương nhiều lắm, việc khác không nói, chỉ nói tới cái khạp thời Vạn Lịch kia thôi thì hắn cũng đã thua rồi, cái khạp này cho dù đặt trước mặt hắn thì hắn cũng chẳng thể nào nhìn ra.

Có điều, hắn cảm nhận rõ nhất sự chênh lệch chính là ngày hôm nay.

Liễu Tuấn có thể nhìn ra cái chai kia là hàng giả đã là cực hạn, Lý Dương chỉ tùy ý nhìn vài lần mà đã có thể nói ra nó là do hai thứ hợp lại, thậm chí thời đại của hai mảnh vỡ cũng bị Lý Dương nói ra, loại biểu hiện này mạnh hơn hắn rất là nhiều.

Lúc này hắn đã tự mình hiểu được hắn và Lý Dương có chênh lệch cực lớn, hơn nữa chênh lệch này trong ngắn hạn là không thể nào sang bằng được.

-Tiểu Tuấn, trước đó cậu thật sự là làm ở Quang Vinh Bảo Trai sao?

Lý Xán cũng hỏi một câu, ánh mắt còn trợn tròn lên, Quang Vinh Bảo Trai a, so với nó thì công ty của hắn chỉ là một đứa trẻ mới tập đi mà thôi, có thể làm nhân viên ở đó thì trình độ còn tốt hơn phó chủ quản của công ty hắn.

Đặc biệt là với thực lực của Liễu Tuấn thì cho dù là ở Quang Vinh Bảo Trai cũng có tương lai rất sang sủa, dù sao thì người trẻ tuổi mà có năng lực như thế bây giờ không có nhiều.

-Trước kia tôi làm ở Quang Vinh Bảo Trai, có điều đó đã là chuyện trước kia, hiện tại tôi giống anh chỉ là nhân viên của công ty Lợi Đạt mà thôi .

Liễu Tuấn lắc đầu cười, trước kia hắn không phục Lý Dương mới tới nơi này nhưng bây giờ hắn thật lòng muốn ở lại, công ty Lợi Đạt tuy là công ty mới nhưng không khí làm việc ở nơi này không tệ, Liễu Tuấn rất thích loại công tác này.

Hướng hồ, tâm tư của Liễu Tuấn đã chuyển từ đối lập sang học tập, ở chỗ này thì hắn mới có thể tiếp xúc nhiều với Lý Dương được.

Còn nữa, trong lòng Liễu Tuấn có một ý nghĩ, công ty đầu giá Lợi Đạt có Lý Dương là đồng sự thì tương lai ai dám chắc nó không phát triển thành một công ty sánh ngang thậm chí là vượt qua Quang Vinh Bảo

Một khối Thủy Tinh Chủng nhỏ cho dù chỉ làm ra một mặt nhẫn thì cũng đã có giá hơn 70 vạn, so với cái bình mà nói thì đã có giá cao hơn rất nhiều, hơn nữa người này là người yêu ngọc, đối với hắc Thủy Tinh Chủng của Lý Dương còn tốt hơn hai cái bình này nhiều.

-Phỉ Thúy rất tốt, tiểu huynh đệ, tôi thật sự không có thời gian nói chuyện phiếm, cậu không cần phải giỡn với tôi?

Ông chủ Trương rất nghi ngờ nhìn Lý Dương rồi lại nhìn thời gian sau đó lại muốn ra ngoài.

-Thật sự có, là Thủy Tinh Chủng, chẳng lẽ ông không muốn xem sao?

Lý Dương lại nói một câu, ông chủ Trương vừa định ra ngoài thì đã ngừng lại, hắc dùng ánh mắt tràn đầy nghi ngờ nhìn Lý Dương.

Cao cấp Băng Chủng tốt nhưng vẫn còn thua kém Thủy Tinh Chủng một chút, đầu năm nay tất cả Thủy Tinh Chủng Phỉ Thúy đều đã bị các công ty lớn lũng đoạn, muốn mua cũng không mua được, chỉ có thể mua hàng thành phẩm.

-Cậu thật sự có Thủy Tinh Chủng?

Ông chủ Trương hoài nghi hỏi một câu, Lý Dương lập tức gật gật đầu, Thủy Tinh Chủng của hắc nằm trong cá bao Lưu Cương đang giữ, những thứ này Lý Dương định đem bán cho An Thị, nếu bọn họ cho giá thích hợp thì hắc sẽ bán.

Bởi vì đang vội nên số Phỉ Thúy này vẫn còn mang trên người, lúc này Lý Dương lại cảm thấy may mắn vì không có bán nó đi, nếu không thì hôm nay không có cái gì để hấp dẫn ông chủ Trương rồi.

-Đương nhiên, nơi này không quá tiện, chúng ta vào bên trong được không?

Lý Dương tùy ý chỉ một gian phòng, ông chủ Trương kia do dự một hồi, lại nhìn di động, hắc dùng sức cắn răng rồi gật mạnh đầu.

Ông chủ Trương lựa chọn tin tưởng Lý Dương, trên người Lý Dương có một khí chất đặc thù làm cho hắc hiểu được Lý Dương không phải là người trẻ tuổi bình thường, nếu không thì vừa rồi hắc cũng sẽ không nói chuyện với Lý Dương, người như Lý Dương đã ngăn mình lại thì không cần thiết phải nói dối.

Huống hồ, cho dù là nói dối thì hắc rời khỏi vẫn còn kịp, người bán kia của hắc báo cho hắc đầu tiên, hơn nữa chỗ đó cách chỗ này cũng không xa.

-Tiểu huynh đệ, cậu mau lấy khối Thủy Tinh Chủng ra đi?

Mới vừa vào phòng, ông chủ Trương lập tức kêu lên, Lý Dương cười khẽ gật gật đầu, hắc có thể hiểu được tâm trạng của người này. Có điều người này càng sốt ruột thì hắc càng yên tâm, hai cái bình, không, phải nói là 12 cái chai kia đã cách hắc không còn xa nữa.

-Lưu Cương, lấy Thủy Tinh Chủng của chúng ta cho ông chủ Trương xem một chút đi

Phỉ Thúy đều ở trên người Lưu Cương, số Phỉ Thúy này nằm trên người Lưu Cương thì an toàn hơn trên người hắc nhiều, những viên Phỉ Thúy này cũng không lớn, một cái túi nhỏ là có thể đựng đủ rồi. Khối Băng Chủng Lam Hải kia lớn hơn một chút nên hắc cố ý đặt riêng một bao, có điều dù sao thì cũng chỉ nặng hơn một chút mà thôi, chút sức nặng này đối với Lưu Cương không có nghĩa lý gì cả.

Cái túi nhỏ được Lưu Cương đem ra, những viên Thủy Tinh Chủng bên trong đều được đặt rải rác trên bàn, cái túi đựng Băng Chủng Lam Hải Lưu Cương cũng không có lấy ra, Lý Dương nếu chỉ nói Thủy Tinh Chủng thì Băng Chủng không cần thiết phải lấy ra

-Thủy Tinh Chủng, thật sự là Thủy Tinh Chủng

Ngay khi Phỉ Thúy xuất hiện thì hai mắt ông chủ Trương mở to ra, bàn tay hắc run rẩy cầm lấy một khối Thủy Tinh Chủng, khối Thủy Tinh Chủng này không lớn lắm nhưng làm ra một mặt nhẫn là không thành vấn đề. Đây dù sao cũng là Thủy Tinh Chủng, cho dù chỉ là mặt nhẫn thì giá trị cũng cao hơn mặt dây chuyền bằng Băng Chủng nhiều.

Ông chủ Trương là người biết hàng, lúc đầu hắn vốn đang nghi ngờ, nhưng mà khi thấy những viên Phi Thụ hay thì hắn biết tên tiểu tử trước mặt này cũng không có lừa hắn.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

387. Chương 387: Đồ Sứ Biết Hát (3)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Đây chính là Thủy Tinh Chung thật sự, không ngờ còn là vài khối, đáng tiếc là chúng quá nhỏ, chỉ đủ để làm mặt nhẵn mà thôi.

-Không tồi, thật sự không tồi, tiểu huynh đệ, Thủy Tinh Chung của cậu có vấn đề gì không?

Nhìn thấy những khối Phi Thụ này ông chủ Trương cũng không sốt ruột mà ngồi xuống từ từ thưởng thức những khối Phi Thụ trước mặt, địa vị của Thủy Tinh Chung Phi Thụ trong lòng hắn cao hơn Băng Chung nhiều. Cao cấp Băng Chung tuy tốt nhưng ở Cảnh Đức trấn cũng có không ít, nhưng mà Thủy Tinh Chung thì không có nhiều, ít nhất thì hắn cũng không có.

-Ông chủ Trương, lai lịch của thứ này tuyệt đối không có vấn đề, ông cứ từ từ xem

Lý Dương mỉm cười lắc đầu mà không nói ra lai lịch Phi Thụ, nếu nói ra chỉ sợ hắn sẽ liên tưởng tới thân phận của Lý Dương, lúc này Lý Dương vẫn chưa muốn bại lộ thân phận của mình.

-Thật đúng là Thủy Tinh Chung, lão đại, sao anh mang theo nhiều Thủy Tinh Chung như vậy?

Lý Xán cũng cầm lấy một khối nhỏ cẩn thận quan sát, thuận tiện còn hỏi Lý Dương một câu, Lý Dương lắc đầu cười cười, mấy thứ này mang theo là vì chưa có thời gian đi bán, đương nhiên, câu giải thích này tuyệt đối chưa thể nói ra vào lúc này được.

Liễu Tuấn cũng cầm một khối Phi Thụ nhìn một chút, thứ này thật sự là Thủy Tinh Chung, tuy ngọc thạch bọn họ không tin thông nhưng một số thường thức thì vẫn còn biết.

Lý Dương chỉ lắc đầu mà không nói gì, ông chủ Trương lúc này cũng ngẩng đầu lên nhìn Lý Dương, trong ánh mắt còn có thêm một chút phức tạp.

-Tiểu huynh đệ, những khối Phi Thụ của cậu đều rất không tệ, tất cả đều là Thủy Tinh Chung, có điều cậu lấy những thứ này ra cho tôi xem là để làm gì, cậu có thể nói ra mục đích thật sự của mình hay không?

Lý Dương tuy chỉ lấy những khối Phi Thụ rất nhỏ ra mà thôi nhưng tổng giá trị cũng đã hơn 500 vạn, nhiều Phi Thụ như vậy quả thật là hắn ăn không hết mà chỉ có thể mua một hai khối mà thôi.

Có điều ông chủ Trương cũng không ngạc nhiên, hắn biết rõ bây giờ không thể nào có bánh từ trên trời rơi xuống được, Lý Dương lấy ra những viên Phi Thụ này rồi nói không có ý gì khác thì hắn cũng không tin được.

-Thật không dám giấu, hôm nay tôi nghe được một chuyện xưa nên rất có hứng thú. Ông chủ Trương, tôi rất thích hai cái bình của ông, nếu ông đồng ý thì tôi có thể dùng một viên Phi Thụ để trao đổi với ông

Thở dài một hơi, Lý Dương từ từ nói ra, lúc nói xong hắn còn chỉ tay về những viên Phi Thụ nằm rải rác trên bàn.

Ngay lúc này, ông chủ Trương ngây dại, Lý Xán và Liễu Tuấn cũng ngây dại, chỉ có Lưu Cương không hiểu gì nên chỉ nhìn xung quanh.

Thủy Tinh Chung Phi Thụ lại đem đi đổi với hai cái bình bên ngoài, Lý Xán đang nghi ngờ lỗi tai của mình đang nghe nhầm.

Tuy những khối Thủy Tinh Chủng này đều là những khối nhỏ nhưng giá trị một khối ít nhất cũng mười vạn, hai cái bình kia thì hai ba vạn cũng là đã cao lắm rồi, tính thế nào đi nữa thì vụ mua bán này Lý Dương cũng không chút chỗ lời nào.

Ông chủ Trương cũng nghi ngờ lỗ tai của mình đã nghe nhầm, hai cái bình kia đã có người trả giá qua, cũng là mười vạn, nhưng mà chia nhỏ ra trả theo từng đợt, ông chủ Trương cũng không thiếu chút tiền này nên không có bán.

Huống chi, hai cái bình lúc ấy chính là thứ làm cho nhà hàng của hắn náo nhiệt hơn, nó mang lại không ít việc làm ăn cho hắn nên với cái này tất nhiên là hắn không muốn bán.

Có điều nếu là bây giờ thì chỉ sợ 5 vạn cũng không có người mua, có điều thứ này dù sao cũng đã từng kéo không ít khách hàng cho hắn, tính ra thì hắn vẫn có lời nên hai cái bình hắn vẫn không có bán ra.

Cứ như vậy hai cái bình này không ngờ có người dùng một viên Thủy Tinh Chủng Phỉ Thúy để đổi, Trương lão đầu tiên là cảm thấy không có khả năng, tiếp theo là cảm thấy mình đang nằm mơ, Thủy Tinh Chủng Phỉ Thúy cho dù chỉ đủ làm một mặt nhẫn thì cũng đủ để mua mấy chục cái bình rồi.

Dùng sức nuốt nước miếng, Ông chủ Trương từ từ nói:

-Tiểu huynh đệ, không phải cậu nói giỡn với tôi đó chứ, hai cái bình của tôi tuy có một đoạn chuyện xưa nhưng mà dù sao thì cũng đã là chuyện đã, nó là hàng mỹ nghệ hiện đại, giá cả thua xa khối Phỉ Thúy này của cậu...

Nói tới đây, ông chủ Trương không nói gì nữa mà chỉ cười khở một tiếng, ý của hắn mọi người đều hiểu được, ý của hắn chính là hai cái bình không thể nào so sánh với viên Phỉ Thúy được.

-Tôi không có nói giỡn, ông chủ Trương, tôi thật sự thích hai cái bình này, nếu ông không tin thì chúng ta có thể ký hợp đồng, ký hợp đồng xong thì ông có thể tùy tiện lấy một khối Phỉ Thúy, hai cái bình thì tôi sẽ cho người mang đi, vậy có được không?

Lý Dương mỉm cười lắc lắc đầu, Lý Xán há miệng thở dốc, hắn định nói cái gì đó cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Trong ấn tượng của Lý Xán thì Lý Dương là người chưa bao giờ chịu làm chuyện thiệt thòi, lần này tại sao lại như vậy, không ngờ lại dùng bảo bối đem đi đổi một thứ bình thường. Cho dù là nó có thể phát ra chút âm thanh cũng chưa chắc có thể là đồ sứ biết ca hát, không phải là không có những món đồ sứ gặp hoàn cảnh đặc thù sẽ phát ra âm thanh.

Ông chủ Trương có chút sững sốt, trầm ngâm một hồi rồi hắn hỏi:

-Tiểu huynh đệ, cậu nói thật sao?

-Đương nhiên, nếu ông không tin thì có thể ký hợp đồng

Lý Dương lập tức gật gật đầu rồi bảo Lưu Cương đi lấy một tờ giấy rồi soạn ra một bản hợp đồng.

Trong lòng Lý Dương cũng rất sốt ruột, hắn sợ ông chủ Trương này không đồng ý, tuy là việc làm ăn này nhìn có chút thua lỗ nhưng Lý Dương thì lại không cho là vậy, 12 cái chai kia đều có từ thời Nam Tống, chỉ cần một cái chai thôi thì cũng đã có giá trị cao hơn một viên Phỉ Thúy rồi.

Hợp đồng nhanh chóng viết xong, ông chủ Trương nhìn thoáng qua nhưng không thấy có vấn đề gì.

Trong lòng do dự một chút, lại từ chối một hồi, cuối cùng ông chủ Trương mới gật đầu đồng ý.

Không phải hắn lo lắng cho hai cái bình này của mình mà là lo lắng Lý Dương có âm mưu gì khác, có điều giấy trắng mực đen cộng thêm nội dung cũng rất đơn giản, nhìn thế nào thì cũng không thấy có âm mưu gì cả.

Quan trọng nhất là viên Thủy Tinh Chủng này rất có lực hấp dẫn với hắn, nghĩ lại thì đây là địa bàn của hắn nên suy nghĩ một chút hắn quyết định ký tên.

-Ông chủ Trương, ông chọn một khối đi, tôi ra bên ngoài xem hai cái bình, hai cái bình kia bây giờ là của tôi

Lý Dương thu hồi hợp đồng rồi cười cười đứng lên, trong lòng hắn có chút kích động, hai cái bình kia rốt cuộc đã lọt vào tay hắn, bí mật bên trong hắn có thể công bố ngay lập tức rồi.

Lý Dương vừa ra, lão Thái, Lý Xán và Liễu Tuấn đều đi ra, chỉ có Lưu Cương là còn ở lại.

-A, tốt

Ông chủ Trương sưng sốt một chút rồi vội vàng đáp ứng, hắn tham lam nhìn mấy khối Phỉ Thúy trên bàn.

Những khối Phỉ Thúy này không tệ, khối nào hắn cũng muốn, có điều hắn cũng hiểu hai cái bình đổi lấy một viên Phỉ Thúy đã là rất may mắn rồi, nếu muốn nhiều thêm thì không thể nào. Cho dù hắn không hiểu dụng ý của Lý Dương thì khi thấy Lý Dương ra ngoài hắn đã biết Lý Dương thật sự thích cái bình này.

Chỉ có thể nói là vận may của hắn không tệ, có thể gặp được người thích hai cái bình, mà trên tay đối phương vừa lúc có thứ mà hắn thích.

Đây là một lần trao đổi không đúng giá trị, có điều trao đổi như vậy trong giới đồ cổ xảy ra rất thường xuyên, có đôi khi có người đặc biệt thích một thứ nhưng lại không có cái gì mà đối phương thích nên chỉ có thể dùng giá cao để đổi mà thôi.

Do có việc này nên Liễu Tuấn và Lý Xán tuy có chút không hiểu nhưng cũng không nói gì.

Do dự thật lâu, cuối cùng ông chủ Trương chọn một khối có kích cỡ trung bình, khối Phỉ Thúy này có màu xanh biếc, tuy nó chỉ có thể làm thành mặt nhẫn nhưng không sao cả, hắn thích là được rồi.

Lấy xong Phỉ Thúy, ông chủ Trương vô cùng vui vẻ đi ra ngoài.

Hắn vừa đi, Lưu Cương cũng đi ra ngoài luôn.

Mới vừa ra khỏi cửa, di động của ông chủ Trương vang lên, ông chủ Trương vui vẻ một tay cầm Phỉ Thúy một tay nghe điện thoại.

-Lão Trương a, sau bây giờ ông vẫn chưa tới, mấy khối Băng Chủng kia đều đã bị người đoạt hết rồi

Vừa mới nghe điện thoại thì bên kia truyền tới một giọng nói tức giận, ông chủ Trương sưng sốt một chút, hắn có chút tiếc nước nhưng cũng không hối hận.

Có thể dùng hai cái bình để đổi lấy một viên Thủy Tinh Chủng Phỉ Thúy chính là vụ mua bán tốt nhất mà hắn có mấy năm qua. Không có cái bình thì hắn có thể tìm hai cái khắp thế chỗ, Cảnh Đức trấn có thể thiếu cái khác nhưng đồ sứ thì không thể nào thiếu được.

Viên Thủy Tinh Chủng này nếu bỏ qua thì hắn sẽ rất tiếc nuối, chính vì vậy nên tâm trạng của ông chủ Trương lúc này đang rất vui vẻ.

-Chỗ tôi có chút việc, hắc hắc, nếu có thời gian thì tới chỗ tôi, tôi có thứ tốt cho cậu xem

Nói xong ông chủ Trương nhịn không được có chút đắc ý, Thủy Tinh Chủng a, bọn họ nhiều người nhưng cũng chỉ có một người là có Thủy Tinh Chủng, là một mặt dây chuyền, có điều thân phận của người đó đặc thù, so với bọn hắn thì mạnh hơn nhiều, tính ra thì chính hắn là người thứ hai có Thủy Tinh Chủng, hắn không vui làm sao được.

-Cái gì tốt, còn thần bí như vậy, đồ tốt có thể so với cao cấp Băng Chủng sao?

Bên kia truyền tới một giọng tức giận, có điều trong giọng nói còn có một tia vui mừng.

-Không nói nữa, chỗ tôi có việc, khi nào tới thì sẽ biết thôi mà

Ông chủ Trương tắt điện thoại rồi đi ra ngoài, Lý Dương mang theo đám người Lưu Cương đang nghĩ cách đem hai cái bình đi, một cái bình này cũng nặng 5,600 cân, bọn họ cũng không thể nào mang thứ này đi được.

Dùng hai cái bình đổi lấy một viên Phỉ Thúy nên ông chủ Trương cho là mình đã chiếm tiện nghi, hiện tại nhìn thấy Lý Dương cần hỗ trợ nên hắn lập tức chạy qua. Dưới sự cố gắng của mọi người cái bình này cuối cùng cũng đã di chuyển, từ từ đã đem nó ra tới bên ngoài.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

388. Chương 388: Đồ Sứ Biết Ca Hát (4)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Dưới sự cố gắng của mọi người cái bình cuối cùng đã mang ra tới ngoài cửa.

Nhìn thấy nhiều người như vậy khiêng một cái bình, mọi người đều kinh ngạc nhìn bọn họ.

-Ông chủ, cần tìm một chiếc xe tới hay không

Lúc đặt cái bình xuống lão Thái tranh thủ hỏi Lý Dương một câu, trong giọng nói còn mang theo sự khâm phục.

Cái bình nào có rất nhiều người muốn nhưng điều mua không được, Lý Dương tùy ý lấy ra vài thứ thì ông chủ Trương đã đồng ý trao đổi, hơn nữa xem vẻ mặt của ông chủ Trương dường như là ông ta đã chiếm tiện nghi vậy.

Lão Thái không biết giá trị của viên Phỉ Thúy, nếu như hắn biết nói không chừng hắn đã trợn to mắt rồi hai thứ này chênh lệch quả thật quá lớn, một khối nhỏ như vậy không ngờ lại có giá hơn mười lần thứ lớn.

-Tốt, cũng nên tìm một chiếc xe mới được

Lý Dương suy nghĩ một chút liền gật đầu đáp ứng, hai cái bình này hắn không tấ
nì c

Dnì Dn

-Cậu không tin tôi cũng không có cách nào khác, nhưng mà tôi có một bí mật tôi chỉ nói cho cậu biết, đừng có để cho người khác biết

Ông chủ Trương cười thần bí, hơn nữa còn cố ý nhìn xung quanh, trên thực tế là xung quanh không có ai, mọi người đã đi qua chỗ cái bình rồi.

-Nói mau, rốt cuộc là bí mật gì

Lão Lương cảm thấy mình sắp điên rồi, người bạn này đột nhiên có một viên Phỉ Thúy, sau khi nhìn thấy khối Thủy Tinh Chủng này thì sự vui sướng khi có Băng Chủng của hắn đã biến mất. Thủy Tinh Chủng là một loại đại biểu, nó là loại Phỉ Thúy tốt nhất trong số những loại Phỉ Thúy, người thích Phỉ Thúy không ai là không muốn có một khối Thủy Tinh Chủng cả.

-Cái bình của tôi là đổi với khối Thủy Tinh Chủng của tiểu huynh đệ đứng đằng kia, mà trên tay tiểu huynh đệ này không chỉ có một khối Thủy Tinh Chủng thôi đâu

Lão Lương ngăn người, hắn nhìn ông chủ Trương rồi lại nhìn Lý Dương sau đó đột nhiên bước nhanh tới chỗ Lý Dương.

Ông chủ Trương tay nhanh mắt lẹ vội vàng kéo hắn lại rồi nói:

-Lão Lương, cậu đi đâu?

-Tôi đi hỏi một chút xem có phải là sự thật hay không

-Tôi còn lừa cậu sao? Khẳng định là thật, có điều hiện tại không thể gấp, chờ hắn làm xong mọi việc chúng ta nghĩ biện pháp mua thêm vài khối, đáng tiếc là mấy khối này không lớn, không đủ làm mặt dây chuyền

Ông chủ Trương lắc lắc đầu, khi nhớ tới số Thủy Tinh Chủng trên tay Lý Dương hắn lại cảm thấy đáng tiếc, nếu như có thể làm thành một mặt dây chuyền thì tốt rồi. Một mặt nhẫn, một mặt dây chuyền, nếu như trên người hắn có được hai thứ này thì hắn sẽ rất có mặt mũi trong giới những người ham mê ngọc.

... ..

-Ông chủ, bên trong cái bình này có dấu vết sửa chữa qua, nhưng mà che giấu rất tốt, người bình thường không thể nào thấy được

Bên phía Lý Dương, người phụ trách đã cẩn thận nhìn cái bình, hắn nói. Trong lòng hắn căn bản không xem việc này là việc quan trọng, cái bình lớn như thế có vài vết sửa chữa là chuyện bình thường, phần bụng chiếc bình có chút sửa chữa trong mắt hắn không đáng gì cả

Huống hồ, đây lại là hai cái bình lớn, người phụ trách đã xem Lý Dương là người không có chuyện gì làm nên tìm chuyện quấy phá rồi.

-Ông có thể giúp tôi mở vết sửa chữa ra hay không, yên tâm, tôi sẽ không để mọi người làm không công, hai cái bình tôi cho mọi người hai nghìn, chỉ cần mở vết sửa chữa của hai cái bình ra là được

Lý Dương giữ người phụ trách lại rồi nói một câu, cái bình này cũng có thể đập vỡ để lấy mấy cái chai ra, có điều cái bình nằm rất gần thành bình, nếu làm không cẩn thận thì có thể làm hỏng những cái chai bên trong. Lý Dương có một loại cảm giác, nếu cái chai bên trong mà bị hỏng thì chính là một tổn thất rất lớn, cho nên mới tìm những người chuyên nghiệp tới làm.

-Mở ra chỗ đã sửa chữa?

Người phụ trách kinh ngạc nhìn Lý Dương, gần đây có người mua đồ sứ, cũng có người sửa chữa đồ sứ, nhưng mà muốn mở chỗ sửa chữa ra thì chỉ có một mình Lý Dương.

-Với, chỉ cần mở ra là được

Lý Dương lập tức gật đầu, mục đích của hắn chính là 12 cái chai chứ không phải cái bình, lấy cái chai ra rồi trả lại cái bình cho ông chủ Trương cũng được, dù sao thì Lý Dương cũng không muốn mang hai cái bình này chạy loạn.

-Chúng tôi sẽ thử xem, hắn là không thành vấn đề, nhưng mọi người phải trả tiền trước

Thấy Lý Dương muốn trả 2000 tiền phí nên người phụ trách cuối cùng cũng gật gù đầu, tuy vậy nhưng trong lòng hắn vẫn thấy rất kỳ lạ.

-Không thành vấn đề

Lý Dương lập tức lấy ra hai nghìn giao cho người phụ trách, lão Thái thì lắc lắc đầu, trong lòng âm thầm cảm thấy Lý Dương thiệt thòi, phí mở vết sửa chữa ra hai trăm hắn cũng đã thấy nhiều rồi nói chi là trả tới 2000.

Lão Thái rất muốn nhắc nhở Lý Dương một câu, nhưng đáng tiếc là Lý Dương đã giao tiền cho người ta, bây giờ mà nói thì sẽ làm cho người ta tức giận nên lão Thái chỉ có thể yên lặng.

-Hổ Tử, tiểu lục, lấy dụng cụ tới đây

Nhận tiền, người phụ trách tươi cười, mở ra vết sửa chữa đối với bọn họ chỉ là việc đơn giản, vậy mà đã có thể kiếm được 2000, hôm nay xem như là bọn họ đã kiếm lời lớn.

Cái gọi là dụng cụ thật ra chỉ là máy cắt và máy khoan điện, nhìn thấy máy khoan điện Lý Dương cảm thấy có chút lo sợ, hắn vội vàng nhắc nhở người phụ trách cẩn thận một chút, từ từ cắt, không cần dùng tới máy khoan điện.

Ông chủ Trương và người bạn của hắn rút cuộc cũng đi lại, lão Lương đã biết được đại khái mọi việc, chuyện này làm cho hắn sợ hãi than, hắn chỉ có thể nói ông chủ Trương gặp vận *** chớ thể mà gặp được một công tử nhà giàu.

Nhìn Lý Dương, trong mắt lão Lương xuất hiện một tia nồng nhiệt, tên công tử nhà giàu trước mặt này cũng không tồi, ít nhất thì cũng có Phỉ Thúy mà hắn muốn.

Hắn không hiểu người này như thế nào mà lại có nhiều Phỉ Thúy như vậy, lão Lương đã cẩn thận xem qua khối Phỉ Thúy này, tuyệt đối không phải hàng giả, đó tuyệt đối là Thủy Tinh Chủng thật sự, chút nhân lực này dù sao thì hắn cũng có.

Dưới sự kiên trì của Lý Dương, người quản lý không dùng máy khoan điện mà lựa chọn máy cắt từ từ cắt vào bên trong.

Vách tường từ từ lộ ra một khe hở, Liễu Tuấn và Lý Xán đều lắc lắc đầu, bọn họ vẫn không biết Lý Dương đang muốn làm gì, dùng Thủy Tinh Chủng để đi mua hai cái bình, sau đó lại cắt cái bình ra, Lý Dương làm việc làm cho bọn họ không thể tưởng tượng được.

Liễu Tuấn rất là hiếu kỳ, ông của hắn đã từng nói với hắn không thể dùng ánh mắt người thường để đánh giá Lý Dương, Lý Dương không chỉ có học thức uyên bác mà còn có vận may không ai sánh bằng.

Người phụ trách rất nhanh cắt ra một khe hở, lúc cắt người này còn có chút sưng sốt.

Người phụ trách gõ gõ vách tường, âm thanh rất trầm đục, mọi người đều có chút sưng sốt.

Phần thân vốn là cùng một khối, hiện tại lại xuất hiện âm thanh trầm đục, việc này làm sang tỏ một vấn đề là bên trong vách tường của cái bình này rỗng ruột, khó trách lại có người sửa chữa qua.

Liễu Tuấn và Lý Xán kinh ngạc nhìn nhau, tìm hai người không nhìn được đập nhanh hơn.

-Chẳng lẽ bên trong có giấu cái gì đó?

Liễu Tuấn và Lý Xán đồng thời có ý nghĩ này, hai người đều là người nghiên cứu đồ cổ nên biết được rất nhiều trường hợp vì che giấu bảo vật nên dùng rất nhiều cách lạ thường giấu nó đi, bên trong cái bình này không phải là không có khả năng có bảo bối bên trong.

Người phụ trách làm việc cẩn thận hơn, hắn lấy tay vuốt ve vách tường, hắn cảm thấy bên trong có một khoảng không, rất nhanh hắn tiếp tục cắt, qua hai phút, một đao lại một đao nói tiếp nhau, vách tường chỗ khe hở dần dần lộ ra bên trong.

Sau khi lấy một mảnh tường ra, mọi người thấy được bên trong là một khoảng không.

-Anh cắt một đao ở đây đi, từ từ cắt

Lý Dương vội vàng nói, sắc mặt của người phụ trách kia đã nghiêm túc hơn rất nhiều, gật gật đầu, hẳn lại dùng dao nhẹ nhàng cắt qua vách tường, sau khi cắt xong, mọi thứ bên trong đã lộ ra.

Lấy những mảnh tường vỡ ra, người phụ trách phát hiện thứ này không phải là men mà là một loại chất keo nào đó, chẳng qua là bên ngoài nhìn rất giống, nếu là người không hiểu biết thì căn bản không thể nhìn ra có điểm gì khác nhau.

Sau khi lấy phần bức tường này ra, hai cái chai màu đen bên trong xuất hiện trước mặt mọi người.

Nhìn thấy hai cái chai này, Lý Xán và Liễu Tuấn đều có chút ngây dại, hai người đều là người biết hàng, chỉ nhìn thoáng qua thôi thì đã biết thứ này là đồ cổ, đoán chừng còn là một món đồ cổ có lai lịch không nhỏ

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

390. Chương 390: Đồ Sứ Biết Ca Hát (6)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Ông chủ Trương vừa đi tới cũng kinh ngạc nhìn cái chai màu đen bên trong cái bình, hẳn thật không ngờ bên trong cái bình mà mình cất giữ nhiều năm còn có thứ khác.

-Anh lấy những cái chai ra đi, cẩn thận một chút

Lý Dương nhỏ giọng nói với người phụ trách, cái chai này cuối cùng cũng đã được lấy ra, khi nhìn thấy những cái chai này Lý Dương có một sự kích động khó hiểu dâng lên trong lòng.

Người phụ trách lấy cái chai đưa cho Lý Dương, người của Cảnh Đức trấn đều là người hiểu biết về đồ sứ, lúc lấy ra người phụ trách còn tranh thủ sờ một chút, bề ngoài cái chai này nhìn có cảm giác mịn màng, chỉ cần cảm giác này thôi cũng đủ để cho thấy cái chai này không bình thường.

Lý Dương nhận lấy cái chai rồi đặt bên cạnh một cái bàn gỗ, cái chai dưới ánh sáng tỏa ra một luồng ánh sáng màu đen nhẹ nhàng, cho dù là người không hiểu cũng biết thứ này là vật không tầm thường.

Người bạn của ông chủ Trương đột nhiên hỏi:

-Lão Trương, sao bên trong cái bình này có có thứ khác, là cậu giấu chúng sao?

-Tôi không biết, tôi thật sự không biết là bên trong cái bình còn có thứ khác, cậu cũng biết là từ khi tôi mua nó thì luôn đặt trong nhà hàng, tôi chưa bao giờ đụng tới nó

Trên mặt ông chủ Trương hiện ra một tia mê mang, hẳn thật sự không biết bên trong còn giấu thứ khác.

-Lão đại, anh xem chất men còn có kiểu dáng của nó, có phải là nó có từ thời Tống không?

Lý Xán đi tới gần cái bàn, hai mắt hắn sáng lên, hai cái chai này là đồ cổ, rất dễ dàng có thể nhìn ra nó có từ thời Tống, nhưng mà tạo hình có chút kỳ quái, nhìn giống như là chai uống rượu của người cổ đại nhưng lại có chút lớn.

-Hẳn là thời Bắc Tống, nun rất tốt, rất có thể là từ một trong năm danh địa ra, Lý đồng sự, có phải là như vậy không, ngài cho ý kiến đi

Liễu Tuấn cũng có chút kích động, năm đại danh địa chỉ là của Nhữ gia, Quan gia, Ca gia, Quân gia, Định gia, năm nơi này có danh tiếng cực cao trong lịch sử Trung Quốc, đáng tiếc là đồ sứ của năm nơi này truyền lại tới nay không nhiều.

Dân gian có câu “dù có gia tài bạc triệu thì cũng không bằng có một mảnh sứ Nhữ gia”, câu nói này tuy có chút khoa trương nhưng cũng cho thấy địa vị của năm nơi này.

Hai cái chai này nếu thật sự là tứ đó ra thì giá trị tuyệt đối là trên trời, chỉ một cái chai thôi thì cũng đã có giá hơn khối Phỉ Thúy của Lý Dương.

-Có thể, bây giờ thì khó nói, hai người xem ở đây, tôi qua bên kia

Lý Dương đặt cái chai xuống rồi chạy tới chỗ người phụ trách, nhỏ giọng nói:

-Anh xem tiếp xem còn có chỗ nào như thế nữa không

Có tổng cộng 12 cái chai như thế này, lúc này mới lấy ra hai cái, bây giờ còn chưa phải là lúc nên vui mừng, chờ sau khi lấy ra hết thì ăn mừng cũng không muộn.

Lý Dương vừa nói vậy lực chú ý của hai người Lý Xán và Liễu Tuấn đều bị hấp dẫn, đáng tiếc là hai người nhanh chóng tiếp tục quan sát hai cái chai mà không thể tiếp tục chú ý xem có những cái chai khác hay không.

-Có, có

Người phụ trách từ từ gõ vách tường rồi đột nhiên hô lên, âm thanh của vách tường rỗng ruột và vách đặc ruột là khác nhau, khi vừa phát hiện có chỗ phát ra âm thanh kỳ lạ hắn liền hô lên, hắn vừa kêu to liền thu hút sự chú ý của mọi người ngay.

Có kinh nghiệm trước đó nên công việc bây giờ dễ dàng hơn nhiều, chỉ chốc lát, lại có hai cái chai được lấy ra.

Bốn cái chai màu đen, Lý Xán và Liễu Tuấn nhìn nhau, hai người rất hưng phấn đồng thời cũng rất rung động, Lý Dương sao lại biết bên trong có giấu bảo bối?

Ông chủ Trương và người bạn của hắn đều có chút sững sốt, ông chủ Trương tuy không hiểu đồ cổ nhưng chỉ liếc mắt là có thể nhìn ra cái chai màu đen này là đồ tốt, hiện tại xem ra chưa chắc là ai thua lỗ đâu.

Người bạn kia của ông chủ Trương thì có chút hiểu biết, hắn nhìn bốn cái chai mà không nói gì vừa rồi hắn còn rất hâm mộ ông chủ Trương, lúc này xem ra nếu 4 cái chai này thật sự xuất xứ từ năm đại danh địa thì ông chủ Trương lần này lỗ lớn.

-Nơi này cũng có, nơi này cũng có

Người phụ trách lại gào to một tiếng, ngựa quen đường cũ hắn rất nhanh mở bức tường rồi lấy ra hai cái chai.

Sáu chai trong bình này đã lấy ra, đặt sáu cái chai trên bàn, Lý Xán và Liễu Tuấn đã bị rung động làm cho không nói ra lời.

Cho dù là sáu cái chai không phải là đồ trong năm đại danh địa thì chỉ dựa vào niên đại thôi thì giá trị cũng đã cao hơn viên Phỉ Thúy kia rồi, trong lòng họ ý nghĩ cho là Lý Dương làm ăn lỗ vốn trong nháy mắt đã thay đổi.

Sự thật nói cho bọn họ biết vụ làm ăn này của Lý Dương có thể nói là lời lớn, hơn nữa còn là chiếm tiện nghi nữa.

Sáu cái chai đặt cùng một chỗ, Lý Xán và Liễu Tuấn tham lam nhìn chúng, bọn họ cũng không phải là muốn đem cái chai này thu làm của riêng, với bọn họ mà nói đồ vật tốt thế này bọn họ xem nhiều lần là tốt rồi.

-Tiểu Tuấn, cậu nghe được cái gì không?

Lỗ tai Lý Xán đột nhiên có chút giật giật, hắn vội vàng hỏi Liễu Tuấn một câu, Liễu Tuấn vừa định nói chuyện thì bỗng nhiên dừng sờ.

Bên tai bọn họ truyền tới một âm thanh giống như là tiếng đàn, nghe có chút giống tiếng tiêu, âm thanh này quả thật là rất êm tai, rất bình thản.

Ánh mắt hai người đều dừng trên sáu cái chai, một lúc sau bọn họ ngẩng đầu lên nhìn nhau, trong mắt mọi người đều có sự kinh hãi.

-Lão, lão đại, cái, cái chai này biết hát

Lý Xán gần như là rống lên, lời của hắn lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Liều Tuấn ngơ ngác nhìn sáu cái chai trước mặt, đột nhiên hắn sắp xếp sáu cái chai thành một đường thẳng, mỗi cái chai cách nhau một khoảng nhất định.

Kỳ tích đã xảy ra, tiếng đàn kia một lần nữa thay đổi, âm thanh biến thành nhiều loại âm thanh hòa trộn vào nhau, cầm, tranh, tiêu đều có, hơn nữa âm thanh còn lớn hơn khi nãy một ít, hiện nay hắn thật sự đã nghe được âm thanh của cái bình biết hát trong truyền thuyết.

Lý Dương vội vàng chạy tới những người khác cũng vội vàng vây lại, Lý Dương, lão Thái, nhân công trong nhà xưởng, ông chủ Trương và người bạn họ Lương của hắn, mười mấy người lúc này đều đang há hốc mồm nhìn sáu cái chai và yên lặng lắng nghe âm nhạc.

Âm thanh này tuyệt đối không phải âm thanh mà cái bình tạo ra, loại âm thanh như thế này mới chân chính gọi là ca hát.

-Đồ sứ biết ca hát, truyền thuyết là sự thật, nó thật sự có thật

Liều Tuấn đã hoàn toàn ngây dại, miệng hắn thì thào kêu, sắc mặt của những người xung quanh cũng tương tự như vậy, cho dù là Lý Dương đã sớm có chuẩn bị tâm lý cũng bị một màn này làm rung động.

Loại âm nhạc này tuy có chút hỗn loạn, không thể trở thành một bản nhạc chính thức được nhưng nghe thì rất giống như là một bản hòa tấu, trước đó hắn đoán không sai, cái bình này có thể phát ra âm thanh chính là vì mấy cái chai này, hiệu quả của cái chai này cũng làm cho Lý Dương rất là run động.

-Mau lên, bên kia còn có một cái bình, anh kiểm tra giúp tôi

Lý Dương đột nhiên kêu một tiếng, người phụ trách kia sợ run người, không cần Lý Dương dặn dò liền chui vào bên trong cái bình.

Nhảy vào cái bình, vừa mới gõ vài cái hắn đã kích động kêu lên:

-Có, có, nơi này cũng có

Không cần ai nhắc nhở thì người phụ trách đã lập tức cẩn thận cắt lớp tường, bởi vì kích động nên tay người này có chút run lên làm cho Lý Dương rất lo lắng.

Rất nhanh, lại hai cái chai nữa được mang ra, nhiều thêm 2 cái chai nên âm nhạc càng thêm phong phú.

Ở bên cạnh, ngoại trừ Lý Dương và người phụ trách đang vất vả lấy những cái chai ra, người khác đều vây quanh tám cái chai lắng nghe một thứ âm nhạc động lòng người được phát ra từ 8 cái chai.

Lại có thêm 2 cái chai nữa, mười cái rồi, người phụ trách kia đã có chút chết lặng, loại việc này hắn chỉ mới gặp lần đầu trong đời, cũng có thể đây chính là lần duy nhất có thể thấy một chuyện như thế này.

Mười hai cái, mười hai cái chai rốt cuộc cũng đã được lấy ra và để trên bàn.

Âm nhạc thanh lại lớn hơn không ít, loại âm nhạc này không phải vì số chai nhiều hơn mà trở thành tạm âm, ngoại trừ không thể nghe ra đây là thứ âm thanh gì nhưng thứ âm thanh này vẫn làm cho mọi người rất hưởng thụ.

Hơn nữa, mười hai cái chai sau khi tập trung lại với nhau giống như là một bản liên khúc không ngừng được xướng lên vậy.

Rất nhiều người đều dùng sức xoa xoa mắt, bọn họ không thể tin hết thấy mọi việc đang xảy ra, đặc biệt là ông chủ Trương, bây giờ trong lòng hắn không có ý tưởng gì, trong lòng hắn chỉ có hai từ: bảo bối mà thôi

Lý Dương yên lặng sử dụng năng lực đặc thù, quả nhiên, trên những cái chai này có những rung động rất nhỏ, mỗi cái đều có sự rung động khác nhau, nhưng sự rung động này lại phối hợp với nhau tạo thành một âm thanh vô cùng êm dịu.

Nhìn mười hai cái chai trước mặt này, Lý Dương đột nhiên tiến lên cầm lấy một cái chai đặt lên đầu.

Theo sau, Lý Dương dựa vào chiều cao khác nhau của chúng mà sắp thành một hàng, sau khi sắp xếp xong, mọi người càng thêm rung động.

Lúc này đây, bọn họ giống như nghe được tiếng của một người đang hát.

Âm thanh này tuy không nghe được rõ nhưng rõ ràng là một giọng nữ, đây quả thật giống như là có một người đang hát vậy, có điều nội dung của bài hát thì không thể nghe rõ được.

Trong lòng mọi người không còn ai có sự tiếc hận, có thể nghe được âm thanh này bọn họ đã rất mãn nguyện rồi.

-Đồ sứ biết ca hát, đây mới thật sự là đồ sứ biết ca hát

Môi của ông chủ Trương có chút run động, hần nhẹ giọng nói một câu, khi nói những lời này thì mặt hần đã đại ra, lúc này hần không còn nghĩ tới khối Phỉ Thúy trong túi mình nữa, mà bây giờ hần đang nghĩ gì ngay cả hần cũng không biết được.

Lão Lương bên cạnh hần cũng yên lặng gật gật đầu, mười hai cái chai này không cần biết nó có phải có từ 5 danh địa hay không, chỉ cần thứ hiệu quả âm nhạc thần kỳ này cũng đủ để nó trở thành vật vô giá rồi, nó vô cùng xứng đáng là quốc bảo đứng đầu.

stevenqb1890

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

391. Chương 391: Đồ Sứ Biết Ca Hát (7)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Lý Dương thay đổi khoảng cách những cái chai ra xa một chút thì âm nhạc lại thay đổi.

-Thay đổi khoảng cách của những cái chai này cũng có thể làm cho âm thanh có sự thay đổi?

Lý Xán nói một câu, trên mặt hần ngoài sự khiếp sợ ra là sự chết lặng, 12 cái chai này hiện giờ không cần nhắc tới giá trị đồ cổ, chỉ nói tới công hiệu thôi thì nó cũng đã là quốc bảo, là thần khí rồi.

-Nói như vậy thì chỉ cần tìm ra vị trí thích hợp thì mấy cái chai này có thể tạo ra một thứ âm nhạc hoàn chỉnh?

Liễu Tuấn nói một câu, lời của hần làm cho mọi người có chút sững sốt, mọi người đều bắt đầu suy nghĩ vấn đề của Liễu Tuấn.

Từ góc độ âm nhạc mà nói chỉ cần vài âm tự đơn giản cũng đã có thể trở thành một bài nhạc động lòng người rồi, nơi này lại có 12 cái chai, âm thanh phát ra hoành toàn khách nhau, nó tương tự với 12 âm tiết, nếu như đặt đúng vị trí nói không chừng là có thể nghe rõ ràng.

-Đồ sứ như vậy hôm nay có thể nhìn thấy quả là may mắn mà

Cơ thể của người phụ trách kia có chút run lên, trong mắt thậm chí còn có chút hơi nước, người phụ trách này quả thật là một người làm ăn nhưng hần cũng là người yêu thích đồ gốm. Hần là người giao tiếp với đồ sứ cả đời, hiện tại nhìn thấy một món đồ sứ có hiệu quả thần kỳ như vậy hần không kích động thì mới là lạ.

-Có thể nhìn thấy bảo bối như vậy thì cũng đủ rồi

Những người nhân viên xung quanh đều gật gật đầu, bọn họ có người là học viên, có người đã xuất sư, nhưng cho dù là ai thì bọn họ cũng chưa bao giờ nghe nói có một thứ đồ sứ có biểu hiện thần kỳ như vậy.

-Lý, Lý huynh đệ, sao cậu biết bên trong có bảo bối?

Ông chủ Trương cuối cùng cũng có chút tỉnh táo, hần hỏi Lý Dương một câu. Hiện tại hần đã rất hối hận, nếu như hần biết bên trong có một thứ thần kỳ như vậy đừng nói là một khối Thủy Tinh Chủng nhỏ, cho dù là Thủy Tinh Chủng Đế Vương Lục hần cũng không bán.

Vụ mua bán này hẳn đã thiệt thòi lớn.

Vấn đề của ông chủ Trương làm cho hai người Lý Xán và Liễu Tuấn ngẩn đầu lên nhìn chăm chăm vào Lý Dương, chuyện cái bình biết hát mọi người đều đã nghe qua, cũng có rất nhiều người đều gặp qua, nhưng không có ai nghĩ tới việc bên trong nó còn có thứ khác. Lý Dương vừa mới nghe chuyện này, thậm chí cũng chưa nghe thấy âm thanh của cái bình lần nào mà có thể biết được bên trong có thứ khác, nếu nói bọn họ không nghi ngờ việc này thì chỉ là gạt người mà thôi.

Lão thái, người phụ trách xưởng gốm, thậm chí còn có Lưu Cương cũng ngơ ngác nhìn Lý Dương.

Biểu hiện bây giờ của Lý Dương rất kỳ lạ làm cho mọi người rất hoài nghi, bọn họ rất muốn biết làm sao Lý Dương lại biết được bên trong có thứ khác.

Lý Dương liếc mắt nhìn mọi người một chút rồi lắc lắc đầu nói:

-Kỳ thật tôi cũng không dám xác định thứ này có gì đó bên trong, nhưng mà khi nghe lão Thái kể chuyện này thì tôi có một cảm giác kỳ lạ, cảm giác này nói cho tôi biết chuyện cái bình này không phải là đơn giản như vậy

-Sau khi ăn cơm xong, tôi cẩn thận nhìn cái bình, lúc ấy bên trong có chứa nước, nhìn vào bên trong tôi thấy được nó có những vết nứt, ngay lúc đó tôi cảm thấy bên trong những khe nứt này có cái gì đó

Tất cả mọi người đều nhìn Lý Dương, Liễu Tuấn và Lý Xán đều giật mình, Lý Dương nói vậy có thể giải thích được, nhưng lời giải thích này có chút gượng ép, bên trong giới đồ cổ cũng có trường hợp dùng trực giác để tìm bảo bối, nhưng chỉ trên phương diện đồ cổ mà thôi, trên phương diện đồ hiện đại thì chưa bao giờ có.

Nhìn thấy mọi người không tin Lý Dương lắc đầu nói

-Trên thực tế, tôi có một nghiêng mục thời dân quốc cũng được tìm thấy bằng cách như vậy, sau khi nhìn thấy cái bình này tôi lập tức liên tưởng tới cái nghiêng mục, cho nên tôi đánh cược một lần, vận may của tôi từ trước tới nay luôn rất tốt, lần này tôi lại là người thắng cuộc

Lý Dương nói, Lý Xán và Liễu Tuấn đều giật mình, trước đó Lý Dương nói rất gượng ép, đoạn cuối còn nói một cách rất mơ hồ

Nhưng khi biết Lý Dương từng có một món tìm được bằng cách hư vậy thì liên tưởng lại cũng là chuyện bình thường mà thôi.

Cho dù là ai đã từng kiếm tiền nghi thì khi gặp lại một trường hợp tương tự thế cũng sẽ liên tưởng, có điều người giống như Lý Dương thì không nhiều, thứ hắn chiếm tiền nghi toàn là vật có giá cao cả.

Mọi người xung quanh yên lặng gật gật đầu, Lý Dương cảm thán đồng thời nghĩ phải mau chóng lái cái nghiêng mục ra mới được. Trong biệt thự của hắn chỉ có hắn và Lưu Cương, Lưu Cương thì không biết đồ cổ nên hắn cũng chưa từng chú ý tới cái bình kia, không cần lo lắng lời nói dối này bị tiết lộ.

... ..

Cung Văn Hóa Cảnh Đức trấn đang thu hình tiết mục “Tầm Bảo” của đài truyền hình trung ương, chuyện ngời ý muốn buổi sáng làm cho Hướng lão có chút không vui, nhưng tiết mục thì vẫn phải tiếp tục thực hiện, người của đài truyền hình không có thời gian để đợi ông.

Nội dung tiết mục là chọn ra hai món đồ sứ để chuyên gia giám định.

Nói như vậy là việc thu hình sẽ tiến hành cùng một lúc, Bành Vũ là đạo diễn nên phải quan sát cả hai bên, cũng may là quá trình quay rất thuận lợi, hơn nữa còn có một đồ h * E t mụ th t E t t ễn ins t
bì à tk) Vừ
mơ hút Om u hị v

bLlạ

Thầy Thái đột nhiên nói một câu, Lý Dương, Lý Xán và Liễu Tuấn đều chăm chú nhìn hần, Hướng lão cũng không ngoại lệ.

-Lúc tôi còn là học viên, thầy của tôi có nhắc tới một cuốn Kỳ Vật Chí. Trong đó có nhắc tới một món đồ có thể phát ra âm thanh, khi sắp xếp theo một thứ tự nhất định nào đó và có gió thì sẽ tạo thành âm thanh, có điều nhìn không quá giống với tổ hợp này

Thầy Thái giải thích một câu rồi nhẹ nhàng lắc lắc đầu, Kỳ Vật Chí trong lời hần là một quyển sách hiện đang nằm trong nhà hần, nó do thầy của hần lưu lại.

Kỳ Vật Chí có giới thiệu rất nhiều thứ thần kỳ, bởi vì có vài món đồ quá mức mơ hồ, hiện giờ cũng không có phát hiện ra chúng nên thầy Thái cũng không nhớ tới, nếu không phải nhìn thấy mấy cái chai này thì chỉ sợ hần cũng không nhớ ra.

-Có gió?

Hướng lão ngẩn đầu nhìn bốn phía, bên trong có thể nghe được một chút, nhưng âm thanh không có động lòng người như lúc trước, xung quanh đã đứng đầy người nên rất ít gió có thể lọt vào.

-Thầy thái, trên quyển sách nói tổ hợp như thế nào?

Lý Dương vội vàng hỏi một câu, cái chai này do sắp xếp vị trí khác nhau mới có thể tạo thành âm thanh, đáng tiếc là Lý Dương sắp xếp lâu như vậy vẫn không có chính xác, tuy âm thanh phát ra có chút êm tai hơn nhưng vẫn còn chưa đạt tới mức hoàn mỹ.

-Để tôi thử một lần

Thầy Thái cau mày cẩn thận suy nghĩ một hồi rồi mới từ từ đi lên sắp xếp mấy cái chai, phương thức đặt của hần không giống với Lý Dương, cũng không phải là một đường thẳng mà sắp xếp thành hình Cửu Cung Bát Quái đồ, Hướng lão thì bắt đầu nhờ cảnh sát giải tán đám người xung quanh

Duy Linh

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

393. Chương 393: Đồ Sứ Biết Hát (9)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Cảnh sát và Hướng Lão cùng cố gắng, cuối cùng tìm ra một con đường từ đoàn người.

Khu trưng bày rất thoáng đãng, đây cũng lợi ích của khu xưởng, vấn đề đất đai không đáng ngại, cho dù ai đó muốn lấy một mảnh đất lớn, cũng không có gì phải lo ngại việc phát triển về sau này.

Sau khi dẹp được lối ra này, có nhiều gió có thể thổi vào hơn, những cái bình kia phát ra thanh âm quả nhiên tăng lên không ít, hơn nữa càng biến đổi thanh thoát thêm.

Thầy Thái nhớ lại, từ từ lục lọi, hần động vào mỗi một cái bình, thanh âm cũng sẽ có biến hóa nho nhỏ, bất quá những thanh âm thanh thoát này cũng không khó nghe, giống như là một người mới học đàn đang nhẹ nhàng động vào dây đàn.

- Tĩnh...

Từ chiếc bình kia đột nhiên truyền đến một thanh âm trầm muộn, thầy Thái sợ hết hồn, tay run run đang cầm bình thiếu chút nữa đã làm rơi ở trên bàn .

Cũng may thầy Thái là một người có kinh nghiệm rất phong phú, nắm chiếc bình rất chắc, nên không làm đổ vỡ đồ vật, khiến Lý Dương đang lo lắng cũng thấy yên tâm trở lại.

Âm thanh này không chỉ làm thầy Thái thấy giật mình, mà cũng làm cho đám người Lý Dương cũng giật mình, từ sau khi chiếc bình phát ra âm thanh, âm thanh phát ra từ những chiếc bình này cũng hết sức thanh thoát, không phải là tiếng đàn hay là tiếng tiêu, hoặc là các loại âm nhạc tương tự, mơ hồ còn mang theo thanh âm tinh tú.

Loại âm thanh này tương tự với thanh âm gõ trống, là lần đầu tiên xuất hiện.

Cũng may tiếng trống này chỉ điểm một cái, không kéo dài, khiến trong lòng mọi người cũng yên tâm một chút.

Từ từ, ánh mắt mọi người lần nữa trọn tròn, Thái sư càng thêm khiếp sợ nhìn những chiếc bình bát quái hần vừa động vào, lúc này thanh âm phát ra từ chiếc bình, đã bắt đầu có khúc điệu.

- Tướng Quân Lệnh?

Hướng lão đột nhiên kêu một tiếng, tất cả mọi người căng lỗ tai, lúc này âm nhạc vẫn chưa thành lời bài hát, nhưng thuận tai hơn nhiều so với trước, loáng thoáng có vẻ giống bản nhạc Tướng Quân Lệnh.

- Thật rất giống Tướng Quân Lệnh ...

Lý Xán ngờ ngác nhìn Lý Dương, khúc nhạc này đủ để chứng minh suy đoán của bọn họ. Nếu sắp xếp tất cả những chiếc bình này theo đúng vị trí, khẳng định có thể trình diễn thành một bài hát. Bài hát do chính đồ sứ trình diễn tuyệt đối là đại kỳ tích đáng khiếp sợ.

Ông chủ Trương đã hoàn toàn ngây dại cả người, hiệu quả cái bình này càng thần kỳ, trong lòng hần lại càng hồi hận.

Cái bình này thuộc quyền sở hữu của hần đã nhiều năm, hơn nữa trước kia cũng từng phát ra thanh âm, đáng tiếc là không gây được sự chú ý của hần. Nếu sớm chú ý tới, sớm gõ một chút vào cái bình, những cái chai thần kỳ này cũng liền trở thành bảo vật trên tay hần, có thể mang đến cho hần thu hoạch tuyệt đối là ngoài sức tưởng tượng.

Ông chủ Trương hiểu rất rõ, nếu là thật sự những chiếc bình có thể phát ra bài hát, đây tuyệt đối là bảo vật độc nhất vô nhị trên thế giới, bảo vật giá trị như vậy, hơn hần so với mười mấy tiệm cơm nhà hần.

Ông chủ Trương vô tình lại đụng phải khối Thủy Tinh Chủng Phỉ Thúy kia, trong lòng hần cũng không vui lắm. Khối Thủy Tinh Chủng Phỉ Thúy đó với hần chẳng qua là hòn đá nhỏ, những cái bình mới chính là thứ đáng tiền, hần thương hại mình có mắt không trông, có bảo vật trong tay mà không biết, còn dùng bảo vật đi đổi một tảng đá .

Kiểu suy nghĩ sâu não này thiếu chút nữa khiến cho hần học máu .

Lão Lương - Người bạn của ông chủ Trương bây giờ cũng không suy nghĩ về những khối Thủy Tinh Chủng nhiều. Ngoài thú chơi Phỉ Thúy, Lão Lương cũng hiểu sơ sơ về đồ cổ, hần hiểu về mười hai cái bình này còn rõ hơn so với ông chủ Trương.

“Quốc chi thần khí ” những chiếc bình này tuyệt đối là loại bảo vật cao cấp.

Đạo diễn đài Truyền hình Trung Ương – Bành Vũ, lúc này cũng đang sung sỡ, nhà quay phim mặc dù cũng đang rất kinh ngạc, nhưng cũng may còn nhớ rõ công việc của mình, không lộn một giây liền đem những sự thần kỳ của những chiếc bình ghi lại.

- Thầy Thái, tôi có một thỉnh cầu, ngài vừa nói quyển “ Kỳ vật chí ” có thể cho tôi mượn xem một chút hay không?

Lý Dương đột nhiên hướng về phía thầy Thái nói một câu, lúc này tất cả mọi người hiểu mười hai cái bình này sở dĩ có thể phát ra âm thanh chính là “ Tiên âm bình ” theo như lời thầy Thái. Tại sao có thể trình diễn âm nhạc chính xác, mấu chốt vẫn là ở sự sắp xếp những chiếc bình. “ Kỳ vật chí ” có giới thiệu một số cách sắp xếp, Lý Dương không tìm thấy Thái mượn mới gọi là kỳ quái .

Bất luận kể nào sau khi có bảo bối như vậy, cũng sẽ suy nghĩ cách sắp xếp bảo bối thần kỳ kia.

- Không có vấn đề, tiết mục lần này xong xuôi, tôi về lấy cho cậu!

Thái lão sáng khoái đáp ứng, hắn chỉ nhớ đại khái, không nhớ chính xác tư thế sắp xếp, nếu không hôm nay thật đúng là có thể để cho những cái bình này trình diễn một bài hát cảm động cho mọi người nghe.

- Được, cảm ơn thầy Thái!

Lý Dương trong lòng hơi có chút tiếc nuối, tiết mục làm xong sợ rằng còn phải chờ mấy ngày, nhưng đây là công việc của Thái lão, hắn cũng không tiện nói gì, Thái lão đồng ý đem sách quý trong nhà đưa cho mình xem cũng đã rất tốt rồi.

Lý Dương còn có cảm giác, những chiếc bình này không chỉ có thể diễn tấu một đoạn âm nhạc, chỉ cần có phương pháp chính xác, liền có âm nhạc xuất hiện, đồng thời còn có người cũng không làm được, vừa rồi bọn họ thử chính là qua thanh âm của thiếu nữ.

- Không có gì, nhưng nếu cậu chỉ muốn nhìn nội dung, tôi cũng có thể để cho người nhà chụp rồi gửi tới đây!

Thầy Thái khẽ cười lắc đầu một cái, ánh mắt được không che giấu được sự hâm mộ, “kỳ vật chí” nói qua rất nhiều đồ, nhưng đại đa số cũng đã thất truyền, từ đó biến thành truyền thuyết, Lý Dương có thể có được vật như vậy, chỉ có thể nói vận may của hắn thật sự là quá tốt.

- Thật à, vậy thì tốt quá, cảm ơn ngài Thái lão !

Lý Dương hơi sững sờ, ngay sau đó mừng rỡ kêu lên, hắn muốn nhìn chính xác cách sắp xếp những chiếc bình trong quyển sách, chứ cũng không muốn thưởng thức quyển sách cổ này làm gì, dù là bản sao thì với Lý Dương mà nói cũng không có bất kỳ sự khác nhau, chỉ cần có nội dung là được.

- Được, tôi lập tức gọi điện thoại cho người nhà!

Thầy Thái cũng cười cười, trên thực tế trong lòng hắn cũng vô cùng khát khao có thể sớm một chút nhìn thấy những chiếc bình trình diễn thành bài hát thật, nói như vậy cái kỳ tích này là do hắn góp sức mà thành.

- Lý tiên sinh, thầy Thái, không bằng hai vị tới khách sạn trước đi, nơi đó có máy vi tính cũng dễ dàng, người ở đây thật sự là quá nhiều rồi!

Con người Bành Vũ đột nhiên đảo vài vòng, lập tức nói với bọn Lý Dương một câu.

Lý Dương quay đầu lại nhìn đám người chật chội chung quanh, lúc này trở về khách sạn đúng là lựa chọn tốt nhất, người ở đây thật không ít, còn liên tục có người nghe nói mà chạy tới nơi này, tiếp tục ở lại nơi này không ai dám bảo đảm không xảy ra việc ngoài ý muốn.

- Lý tiên sinh, cậu thấy thế nào?

Thầy Thái cũng hơi động lòng, bảo bối tốt như vậy ai cũng muốn nhìn lâu thêm vài lần, nhưng ở lại chỗ này quả thật không tiện. Trở về khách sạn bọn họ có thể an tâm thưởng thức.

- Vậy thì trở về thôi.

Lý Dương gật đầu một cái, trên mặt Bành Vũ lập tức lộ ra sắc mặt vui mừng, hắn là một người khôn khéo, chỉ cần Lý Dương bọn họ trở về khách sạn, chẳng phải những cái bình này hắn có thể làm một chuyên đề phỏng vấn? Có cái chuyên đề phỏng vấn này, nào sợ tiết mục hôm nay không thể ghi lại, như vậy đối với hắn cũng không có bất kỳ ảnh hưởng nào, nói không chừng còn có thể được khen ngợi.

Muốn trở về cũng không phải là dễ dàng. Có rất nhiều người sau khi biết có những đồ sứ biết hát thần kỳ như vậy, liền chen lấn ở bên ngoài, không muốn để cho Lý Dương bọn họ rời đi.

Cũng may Lưu Cương đã sớm gọi cảnh sát nói trước cần người đến hộ tống. Lý Dương bọn họ đi ra ngoài khó khăn một chút, nhưng cuối cùng vẫn có thể đi ra ngoài.

Khi đi ra ngoài, Lý Xán và Liễu Tuần rất cẩn thận bảo vệ Lưu Cương. Lưu Cương đặt mười hai chiếc bình trong cái rương ôm ra. Cái rương này do một công nhân trong xưởng gốm sứ cho bọn họ.

Cẩn thận lên taxi của Thầy Thái, Lý Dương lòng vẫn còn sợ hãi nhìn vào cái rương chật chội người kia. Từ lúc Lý Dương tới nơi này, đến khi bọn họ che chắn những cái bình này lên xe, cũng mất hơn hai giờ, thời

gian ngắn như vậy, trong xưởng đã tụ tập sáu bảy trăm người, thậm chí một số người còn cố ý lái xe từ thành phố tới.

Nếu Lý Dương không đi, người nơi này sợ rằng còn nhiều hơn, hơn ngàn người thậm chí còn mấy ngàn người cũng không phải là không thể .

Đây là ở Từ Đô, nếu là chỗ khác, cho dù có đồ tốt như vậy xuất hiện, e là cũng sẽ không tạo thành chấn động lớn như vậy. Người Từ Đô hầu như đều có một loại cảm tình đối với đồ sứ.

Lý Dương bọn họ đi rồi, người của đài truyền hình cũng đi, cảnh sát cũng đều rời đi. Nhưng những người mới tới xem kia hoặc xem một hồi cũng chưa có rời đi. Bọn họ nghe những người đến tương đối sớm nói lại việc những đồ sứ thần kỳ kia biết hát. Người tới sớm, có thể chính tai nghe được thanh âm những chiếc bình sứ kia phát ra.

Dần dần, chuyện thị trấn Cảnh Đức xuất hiện đồ sứ biết ca hát truyền khắp cả nước, trở thành trung tâm cuộc nói chuyện của đông đảo người.

Người bình thường cũng không biết những đồ sứ này là do Lý Dương phát hiện. Nhưng trong số những người kia, đặc biệt là các chuyên gia đã hiểu rõ điểm này.

Trong khoảng thời gian ngắn, tên Lý Dương lần nữa vang vọng cả nước, vô số người cũng ghen tỵ với vận may của Lý Dương, nhưng những điều này đều là lời nói về sau.

- Này, tôi đã chụp rồi đấy!

Một nhân viên trong xưởng gốm sứ đột nhiên nhảy tới trước mặt người phụ trách, còn rất đặc ý giơ giơ lên máy ảnh trên tay.

- Tôi cũng chụp được mấy cái!

Một nhân viên khác cũng cầm máy chụp hình đi tới, từ lúc phát hiện chiếc bình, liền có hai thanh niên khôn khéo cầm máy chụp hình ghi lại cả quá trình .

- Tốt, ha ha, thật tốt quá, tôi ký cho hai cậu đại công, tối hôm nay ta mời, mọi người ăn uống thoải mái!

Người phụ trách có vẻ rất kích động, lại có chút hưng phấn, có những tài liệu trong những chiếc máy ảnh này, cộng thêm hôm nay nhiều người tuyên truyền như vậy. Xưởng của hắn đừng nói lo lắng khó khăn, có danh tiếng, buôn bán tương lai nhất định có thể nâng cao không ít .

Hơn nữa, có thể tìm thấy những bảo bối có một không hai từ chính xưởng của mình, trong lòng người phụ trách cũng có chút kiêu ngạo, cũng may quá trình này đã được ghi lại, nếu không lưu được những thứ này làm kỷ niệm, đó mới là tiếc nuối lớn nhất.

- Được, cảm ơn lãnh đạo!

Hai nhân viên lập tức hét to một tiếng, hôm nay bọn họ cũng có vẻ cực kỳ hưng phấn, chuyện đã xảy ra hôm nay đối với bọn họ mà nói cũng là chuyện đáng tự hào. Tương lai bọn họ có thể rất tự hào mà nói với những bằng hữu khác, cái đồ sứ có thể tự phát ra âm nhạc đó, chính là được phát hiện ở trước mặt bọn họ.

Duy Linh

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

394. Chương 394: Bảo Bối Thần Kỳ

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Chỗ Bành Vũ bọn họ ở chính là một khách sạn bốn sao, điều kiện coi như không tệ.

$h^{\circ}QM; H9+ M^{\circ}v >^{\circ} H^{\frac{1}{2}}Q; \frac{1}{4}B \zeta B M + ?Q Gw .Q\mathcal{E}M; ?\ddot{A}B + ?mv M + \epsilon B + ?B \#B i ?\epsilon iX$
 $aS+ ^aM? ?Q\hat{I}M; +O i?S M^{\circ}v F? \neg M; M? \ddot{A} M M Gw .Q\mathcal{E}M; +\acute{A}M + ?Q + ?O \zeta^{\circ}M; M|B \`$
 $\zeta Q\hat{E}+ iBM iS+ M M p^{\circ}B p^{\circ}M; ; \frac{1}{4}B \zeta B M ?\ddot{A}B Gw .Q\mathcal{E}M; X$
 $G9+ ; \frac{1}{4}B \zeta B M >^{\circ} H^{\frac{1}{2}}Q \zeta^{\frac{1}{2}} + | /U + ^aK- Gw .Q\mathcal{E}M; \` M; Q^{\circ}B K^{\circ} F? \neg M; ; \bullet v M \epsilon Q \zeta^{\circ}M;$
 $M; v + ^a /^2 bS \#B i + ?\epsilon i iQ^{\circ}M; i^{\circ}mv M i?mv i + kM; \# \` Gw .Q\mathcal{E}M; T? \epsilon i ?B M - >^{\circ} H^{\frac{1}{2}}Q$
 $/mM; p^{\circ}M K v + O Gw .Q\mathcal{E}M; M[\`^2BX$
 $*m^{\circ}+ M|B + ?mv M M^{\circ}v F?Q^aM; ky T?9i- F?B i_{,i} \zeta B M i?Q\phi B + kM; pW H9+ i\ddot{E}B i? \ddot{I}E$
 $"Y + \mathcal{E}K + ?B m \`i \zeta \mathcal{E}M; B^aM - \#^aQ \#^{\circ}B p \neg; B \epsilon \zeta \dagger i i^{\circ}QM; T? \acute{A}M; Gw .Q\mathcal{E}M; F? \neg M; v$
 $H^{\circ}K \` \zeta^{\circ}M; iOM? \`i H\ddot{E}M - M m \zeta + ?Q + Q i?O \zeta M i^{\circ}K \zeta B i?b Gw .Q\mathcal{E}M; +\acute{A}M F? \neg$
 $a \epsilon M; M; ^{\circ}v ? \neg K b m - GQm *Q\mathcal{E}M; HB M i bK M; Q\ddot{I}B \zeta 2K M?[M; + \epsilon B + ? B M^{\circ}v p JBI$
 $+ ?mv M + O GQm *Q\mathcal{E}M; Gw .Q\mathcal{E}M; + ?Q iWM; ?\ddot{A}B i\ddot{E}B - GQm *Q\mathcal{E}M; + | \`i M?B$
 $Gw .Q\mathcal{E}M; + ^aK i?^{\circ}v M i \bullet K ?\mathcal{E}M M?B mX$
 $a m F?B K^{\circ}v + \epsilon B + ? B \zeta^{\frac{1}{2}} \zeta Q\hat{E}+ K M; p - Gw .Q\mathcal{E}M; F? \neg M; +\acute{A}M HQ H_{,}M; M[- M?C$
 $H\phi B i?^{\circ}v i?^{\circ}i p^{\frac{1}{4}}M; - \#^{\frac{1}{4}}M ?^{\frac{1}{4}} + ^{\circ}w + ?\phi v H\phi B \zeta \bullet v K^{\circ}i + ?mv M M?QM; \zeta \epsilon M; iB + H^{\circ}K$
 $+ ?mv M \zeta B \`^2BX$
 $*| \zeta B m Gw .Q\mathcal{E}M; \zeta^{\frac{1}{2}} M|B p\ddot{E}B ?^{\frac{1}{4}} \`^{\circ}M; Km^{\circ}M t2K + ?9M; i?b + | i? i\ddot{E}B M?^{\circ} ?_{,}M-$
 $iB T ? v M; Q\ddot{I}B - p^{\circ}i bQm i - K + O Gw .Q\mathcal{E}M; ?B M M v F? \neg M; + ?d + | M?B m / \bullet v - M$
 $b) H| K_{,i} + ?Q K^{\circ} t2KX$
 $o\ddot{E}B H\ddot{I}B K\ddot{I}B + O Gw .Q\mathcal{E}M; ? B M; Q\ddot{I}B + kM; F? \neg M; iW + ?^{\circ}B - \#^{\frac{1}{4}}M ?^{\frac{1}{4}} + kM; Km^{\circ}M$
 $; B[- + ?d \`B M; h^{\circ}Q\hat{I}M; aBM? " \epsilon i p^{\circ} Rk + \epsilon B + ? B M^{\circ}v i? \neg B + kM; \zeta O \zeta ?^{\circ}T / \acute{S}M \#^{\frac{1}{4}}M$
 $L; ^{\circ}v ? \neg K M v + ?mv M Rk + \epsilon B + ? B \#B i + ?\epsilon i \zeta^{\frac{1}{2}} i^{\circ}mv M F?_{,}T ^aM? .S + i^{\circ}M - \zeta \dagger +$
 $M; ^{\circ}v ? \neg K [m + ^{\circ}M; H^{\circ}K + ?Q M?B m M; Q\ddot{I}B \#B i ?\mathcal{E}MX$
 $> \mathcal{E}M M[+ | M?B m M; Q\ddot{I}B [m M b \epsilon i M; v i \phi B ?B M i^{\circ}Q\ddot{I}M; M?Q p^{\circ}v i m v M i^{\circ}mv M M$
 $i? K i? - M F \epsilon X$
 $L?[M; K\acute{S}m iBM i^{\circ}mv M \` \zeta M + m^{\circ}B + MM; i?"K + ?Q F? \neg M; + ?d H^{\circ} \#B i ?\epsilon i K^{\circ} H^{\circ}; E$
 $? \mathcal{E}M M[+ \acute{A}M + | i? \#_{,i} + ?Q\hat{E}+ iB M; \zeta^{\circ}M; p^{\circ}i F m M[X$
 $*| M; Q\ddot{I}B M|B M?[M; + \epsilon B + ? B M^{\circ}v F? \neg M; M?[M; + | i? T? \epsilon i \` \bullet K i? M?K^{\circ} + \acute{A}M + | i$
 $i^{\circ}QM; bQ\mathcal{E}M; KM + | i? i?^{\circ}v \zeta Q\hat{E}+ K_{,} M[\zeta M; M?^a v K9 X$
 $L?[M; H\ddot{I}B \zeta^2 M M^{\circ}v Gw .Q\mathcal{E}M; + | M; ?2 K^{\circ}i Qi- b m F?B M; ?2 tQM; Gw .Q\mathcal{E}M; HB$
 $iS+ + ?d K^{\circ}i + ?9i i? \neg B K^{\circ} \zeta^{\frac{1}{2}} i? v \zeta^{\circ}B M?B m M?Q p^{\circ}v - + | \zeta B m + ?_{,}+ H^{\circ} F? \neg M; B iE$
 $* \acute{A}M M[- + ? \ddot{I} F?B iB i KK+ h - K ^aQ + O **ho \zeta Q\hat{E}+ T? \epsilon i i?b + ? \P i? - M F \epsilon + O + \epsilon B$
 $M?[M; iBM \zeta^2 M F? \neg M; \zeta 9M; bU i?"i b) iU \zeta^{\circ}M; \#B M K^{\circ}iX$
 $" M; ^{\circ}v b m - i? - v h? \epsilon B p^{\circ} > Q\ddot{E}M; H^{\frac{1}{2}}Q \zeta^{\frac{1}{2}} H^{\circ}K tQM; iB i KK+ - i? - v h? \epsilon B T?^a B i?2$
 $EBM? - i^{\circ}Q\hat{E}+ F?B i^{\circ} \hat{I} p ?_{,}M + \acute{A}M i\ddot{E}B + ?^{\circ}Q i \phi K \#B i Gw .Q\mathcal{E}M; X$
 $> Q\ddot{E}M; H^{\frac{1}{2}}Q \# \hat{I}B pb H^{\circ} M; Q\ddot{I}B \zeta \` T?Q\mathcal{E}M; M M F? \neg M; + | \zeta B / \bullet m - p^{\circ}B M; ^{\circ}v b m iBM$
 $+ ?mv M Rk + \epsilon B + ? B \#B i + ?\epsilon i \zeta^{\frac{1}{2}} i^{\circ} \hat{I} i?^{\circ}M? K^{\circ}i + ?mv M M^{\circ}B iB M; \hat{I} ^aM? \mathcal{E}S + i^{\circ}$
 $+ \epsilon B + ? B M^{\circ}v \zeta Q\hat{E}+ H^{\circ}v \` \hat{I} tQ\hat{I}M; \zeta^2 ; ^{\circ}K h^{\circ}B m > mv M M HB M i\ddot{E}B \zeta \bullet v \zeta B m i^{\circ} -$
 $; ^{\circ}K + | i? K F? \neg M; Qi pK H^{\circ}K ,MX$
 $> B + \epsilon B \#bM? H\ddot{E}M + ?S Rk + \epsilon B + ? B Gw .Q\mathcal{E}M; + kM; F? \neg M; + | K M; \zeta B - i?S M^{\circ}v$
 $tQ\hat{I}M; \zeta^2 ; ^{\circ}K - + ?d + - M + | M; Q\ddot{I}B \zeta M \#^{\frac{1}{4}}M ?^{\frac{1}{4}} HB M + ?Q M; Q\ddot{I}B i? Q i? Q \#^{\circ}i m v i$
 $J^{\circ}v M; ^{\circ}v M v - \neg M; + ?O h^{\circ}Q\mathcal{E}M; p\acute{S}M F? \neg M; + | i\ddot{E}B F? \epsilon + ? b \phi M + O KbM? - M; ?2 M|B$
 $i^{\circ} M; BQ\ddot{I}M; - F?^{\circ}B h?Ov hBM? *?OM; FB + kM; \# \` ?_{,}M iMv w M\ddot{U}K b M; K^{\circ}i; | +; BQ$
 $iW i v ?_{,}M \# v \zeta B [m^a i?"i H^{\circ} K^{\circ}i \zeta^{\frac{1}{2}} FQ + ? \`i H\ddot{E}M p\ddot{E}B ?_{,}MX$

>„M i?–K M;?o i?S M“v H“ Gw .QÆM; +QÈT çB iW i` M i v ?„M- M?QM; ?„M +?Q i
.QÆM; F?¬M; ç M +?d bÊ Rk +€B +? B M“v pšM +ÁM M^K # M i`QM; +€B #bM? +?
i?“M? ç² +´ - ç M H9+ ç| +| H) b) +| M; QÌB T?€i ?B MX

J'v M;“v M v Gw .QÆM; `i M? M?“M; - K¶B M;“v ç m +?d K M; Gw s€M p“ GB m hm
tûi ç² +´ p“ t2K M?[M; K|M ç² ;®K çQÊ+ H“K M?Q i? M“QX

Gw s€M p“ GB m hm'M ç m ç½ +?m~M #`i®i pû K€v # v- +| /B m F?B h`M? E?ªB æ
+| K†i î ç•v M M +?Q #¼M ?¼ î HçB i? K p“B M;“v ?½v p - +ÁM p“i T?~K i?m Km ç
F?¬M; b Q +ª

J'v M;“v M“v H½Q h?€B +“M; M;“v +“M; FQM? M Gw .QÆM; - çB i?2Q Gw .QÆM; +
i?•M T?“M +O Gw .QÆM; X

G½Q h?€B F?¬M; M;ì M; QÌB i? M? MB M +ÁM i` M?Q i? M“v HçB +| / M? p¼M; +
M;¼+ i?ç+?- ç†+ #B i H“ i` M ;BÈB M;¼+ i?ç+?- / M? ?B m L;¼+ h?€M? ç½ i? ?B

G½Q h?€B +| K°i M; QÌB #çM H“ M; QÌB ? K K M;¼+ - M?QM; #îB pb çB m FB M ;B
i? bQm i–K M?[M; F?®B M;¼+ #bM? i?QÌM; F?¬M; +| çB m FB M çB ç´ i?ç+?X

*| çB m M; QÌB M“v HçB #B i`i M?B m +?mv M i`QM; ;BÈB ç´ i?ç+?- H½Q h?€B K'
H–M- F?B M?“+ iÈB +€B i M Gw .QÆM; M; QÌB #çM +O ?„M HB M FQ+? ç°M; H M-
Gw .QÆM; - ?ÆM M[+ÁM Km®M tBM +?[Fw M[X

GB M iK+ #®M M,K M;“v- Gw .QÆM; ;–M M?Q ç½ çB ? iªM? æS+ i`M- ?„M H–M M
+ªK i?K p,M ?| MÆB M“v i?m”M iB M M?bM t2K +| i? i?'v /'m p i +O M?[M; p“i T'
? v F?¬M; X

"®M M,K M;“v i?ÌB ;B M [m çB- Gw .QÆM; +kM; ç½ t2K F?¬M; Qi ç² ;®K- M?QM;
[m M ? ;b pÈB M?[M; i?S K“ ?„M +–M ibK M M Gw .QÆM; +?d +ÁM +€+? iW #Ä- ?„

h`QM; i?ÌB ;B M M“v Gw .QÆM; +kM; ç½ ;¼B çB M i` Q ç´B pÈB >“ H½Q p“B H–M
i`B M ;b- M; QÌB /€M? i`€Q +kM; ç½ ibK çQÊ+ - M?QM; K“ pšM +?Q +| +,M +S t€+ i
t“ M M M; QÌB M“v ?B M içB b) F?¬M; ç°M; ç M- +?ì F?B ibK ?B m ibM? ?m®M; F„

Zm p“B M;“v M M +?mv M ç² bS #B i + ?€i îªM? æS+ h`M +kM; ç½ T? B M?ç i çB
i`mM; QÆM; +kM; F?¬M; T?€i iB i KK+ M“v M[ - `i M?B m ç m +?d M; ?2 M|B +?S
p M| +kM; T? B M?ç i /–MX

@G½Q ççB- M? F +?mv M FB K iB M M; ?B î Zm M; oBM? “aQ h` B çB5

h`QM; F?m +?K îªM? æS+ i`M- Gw s€M pW KÈB tm®M; t2 ç½ M|B pÈB Gw .QÆM
i?2Q Gw .QÆM; F?¬M; +| +?mv M ;b M M ?„M ûT Gw .QÆM; F HçB +?mv M +?B K
iÈB ;Bì- +?Q /M H“ FB K iB M ;M?B i`QM; ;BÈB ç² +´ ? v ;BÈB ç´ i?ç+? Gw s€M ç

GB m hm'M +kM; F?¬M; M; QçB H - K¶B H–M Gw .QÆM; F ?„M ç m /UM; i?ŠM; i B
FB GB m hm'M ç½ M; ?2 [m - H–M M“v M; ?2 Gw .QÆM; ;BªB i?Q+? ?„M KÈB ?B m

@*?mv M M“v F?¬M; T?ªB H“ ç½ M|B `²B ? v b Q5

Gw .QÆM; #'i ç„+ /o H„+ H„+ ç–m- K' M;“v M v ;–M M?Q ?„M ç½ F ` ? i K¼B +?mv
L;mv i æ,M;- +?QM? iQM; hmv M æS+ G¬- #S+ +´ ?¼ - ooM? >mv h`B m h?–M- F?
ç½ M|B +?Q Gw s€M M; ?2- i?“K +?Q M; v +ª H¼ i?m®+ ?Qi ?„M +kM; ç½ M|B K°i H

@G†T HçB H–M M[çB- F +?mv M +€B M; ?B M KU+ çB- GB m hm'M- H½Q ççB FE
“aQ h` B ?ÆM H“ ç°+ M?'i p¬ M?“ T?ªB F?¬M; \

Gw s€M ?QM; T?'M F m K°i iB M;- ?„M M?bM GB m hm'M î # M +çM? M|B K°i +•m-
ç–m- î Zm M; oBM? “aQ h` B F?¬M; T?ªB H“ F?¬M; +| M; QÌB FB K iB M M; ?B ? B H
i?ÌB ;B M M; „M HçB FB K çQÊ+ ? B K|M #ªQ #®B M?Q Gw .QÆM; i?b +?Q iWM; +

@æQÊ+ `²B- +?ì +?9M; i H“K tQM; pB + `²B M|B5

Gw .QÆM; +Q`B F?) K°i iB M;- Gw s€M H" M;Q`B i?Q+? M€Q M?B i- i?|B [m2M M
?B M i¢B F?¬M; +?d F?¬M; #Ä K" +ÁM +| +?9i M†M; ?ÆMX *| ¢B m M?Q p"v +kM
s€M- ?„M +kM; F?¬M; pb i?•M T?"M +O KbM? K" i? v ¢´B i?€B ¢°- ¢•v KÈB H" i?S
*| ¢¬B F?B Gw .QÆM; i?"i ¢9M; H" bÊ +?QM? KbM? +| iB M #¢M # +O KbM? H¢B
+kM; b) +| KK+ ¢Q+?- b m F?B i?'v #B m ?B M +O Gw s€M- K¼B #,M; F?Q,M; +O
Pi M?'i i?b Gw s€M +kM; H" M;Q`B F?¬M; ? +| i? v ¢´BX
Gw .QÆM; iÈB F?m +?Ê H" ¢ ¢†i K°i H¬ ¢² ;®K- M?" ?„M Î JBM? .QÆM; imv +| ¢
M?B m ?ÆM M[+kM; F?¬M; TªB H" iBM? T?~K- ?„M Km®M Km K°i Qi ¢ #´bmM
L?" +O +? K Î G"i h?"M? +kM; ¢½ #„i ¢-m t•v /KM; H¢B- i`Q`M; ?¼+ +kM; ¢½ #„i
MÆB M"v ¢ m +¬M K°i Qi ¢² bS ¢ i,M; i? /B M H M- Gw .QÆM; [mv i ¢`M? ¢†i K°i
+?B ` +?Q ? B MÆB M"v- M|B i? M"Q ¢B M[i?b #•v ;Bì ?„M ¢½ H" K°i +?mv M
¢QÊ+ K°i +?9iX
L?[M; K|M ¢² bS M"v +kM; F?¬M; `)- ¢†+ #B i H" M?[M; K|M ¢² bS HÈM ¢QÊ+ p) i?C
+| ;B€ p" B p¢M- i?S M"v M m H" i`QÊ+ FB Gw .QÆM; b) F?¬M; # Q ;Bì M;?o iÈB-
b Q- +?Q /M Km K°i K|M i` ;B€ i` ,K p¢M ?„M +kM; F?¬M; ? ¢ m HÁM;X
Jm M?[M; i?S M"v p /MM; H"K p"i i` M; i`Q- +?ì i? K i` ,K M,K b m i?S M"v i`î i?"
;B€ i` +O M| b) i,M; H M`•i M?B mX
oB + +?¼M HU ¢² bS `i i?m" M HÊB- Gw .QÆM;- Gw s€M p" GB m hm'M ¢ m H" M;Q
+?Q +O #¼M ?¼ H" F?¬M; i®i F?¬M; Km - +| ib p i F?¬M; Km - #B m ?B M F?¬M;
imv `^M; ?" F?„+ M?QM; +| HÊB H" imv M +?¼M M? M? +?|M;- F?¬M; iÈB ? B ;Bì ¢
i' iX
L?[M; K|M ¢² bS M"v +| ;B€ F?QªM; Ny p¢M- +| ¢B m F?B i` iB M Gw .QÆM; F?¬M
M"v `i ¢€M; ;B€X
sQM; pB + M?QM; i?`B ;B M +?Q iÈB ;B[ i`Q - Gw s€M H¢B [m'M [mQi Gw .QÆM;
iB M M;?B F?B tQ X
@oB + M"v K°i H€i M[F?B i`î p +?9M; i M|B- #•v ;Bì H M H-m ? B t2K i?Y +| i?S
FB K iB M M;?B K°i Qi- # M;Q`B K¶B M;Q`B K°i H-M H" ¢QÊ+- bQ i?O t2K B FB
Gw .QÆM; +Q`B H„+ H„+ ¢-m- KÈB ?ÆM KQ`B ;Bì b€M;- #•v ;Bì ¢B ,M i`Q [mª i?"
@aQ b€M? pB + FB K +O ?`B "- i®i- +| ¢B m H½Q ¢¢B TªB M?Q`M; +?9M; i¬B- M
i¬B +| ?B p¼M; i?„M; +?S5
> B K„i Gw s€M H" T iS+ b€M; H M- ?„M ;"i ¢-m ¢²M; w ¢ M;?` +O Gw .QÆM;- ? B
T?€i b€M;- b„+ K†i +| +?9i M¬M M|M; Km®M i?Y- ¢ M;?` M"v +O Gw .QÆM; ?„M`
@L?Q`M; M?"M i?b F?¬M; +| w M;?o - i¬B + K ¢Q M H" KbM? b) +¬M; #^M;5
Gw .QÆM; +Q`B +Q`B- H-M M"v Gw s€M F?¬M; +| FB M i`b- ;B®M; M?Q H`B Gw .
K°i i`Á +?ÆB- M?Q`M; M?"M i?b +ÁM +| w M;?o ;b- +| i? Î +?mM; K°i +?¶ pÈB Gw
`²BX
@h®i- +S M?Q p"v ¢B- ?B M i¢B #„i ¢-m- KQ`B ? B ;Bì +?'K /Si- B +| i? /MM; iB
+| ;B€ i` M?'i i?b M;Q`B ¢| i?„M;5
GB m hm'M M|B- # M;Q`B `i M? M? i?®M; M?'i w FB M- b m F?B M?bM ¢²M; ?²-
? BX
.mv GBM?
aB m *'T >Q" M; EBK h?O
h€+ ;Bª, hB m hB m ok

jNeX *?QÆM; jNe, Gw .QÆM; GU æ² aS E?¬M; *?QM? s€+\\

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

@G-m ? B +| ?ÆM T?•M M[b® +Y iB K H" iB K ç² +´- MÆB M"v +QB M?Q H" i?
æS+ i`'MX

*?QM? pb M?Q i? M M >QÈM; H½Q KÈB /šM M; QÌB +O ç" B i`mv M ?bM? iÈB MÆB
+?9i ?ÆB i?Î +O *ªM? æS+ i`'M- F i [mª H" ;†T +?mv M +€B #bM? +O iÄB H" K +?C

JÈB pW H M H-m ? B # M; QÌB Gw .QÆM; HB M bYM; b®i- #¼M ?¼i? 'v +Y iB K
M?QÈM; H M +€M? +Y - t2K ` +?mv M H-M i`QÈ+ +|ªM? ?QÎM; `i HÈM iÈB +Y i

@æB p"Q t2K F?¬M;\\

Gw s€M M?bM Gw .QÆM; `²B M?Ä ;B¼M; ç M; ?`- #¼M ?¼iÈB ç i?B FB K #ªQ #C
F?¬M; b Q +ªX

@h®i5

Gw .QÆM; ç-m ç²M; w- GB m hm'M +kM; F?¬M; TªM ç®B- +| i? FB K #ªQ #®B Î
;B€+ i?"M? iQm- ¬M; +?O +Y iB K M"v [m€ ç2M i®B- #` i`WM; i` H" i?Q+? ç€M; -
M"v F?¬M; +-M çB HW ;çi M; QÌB F?€+ M[X

h`QM; +Y iB K F?¬M; +| F?€+? ?"M; - ?ÆM M[ ç² p"i ç†i # M i`QM; M?B m ?ÆM
ç M; O `k M;²B # M i`QM; iB KX

@G" +€+ M; QÌB\\

*| M; QÌB iB M p"Q- ¬M; +?O iB K M? M? +?| M; M; ~M ç-m H M- F?B i? 'v ç€K M; QÌB
M; QÌB- 'M iQÈM; +O ?„M pÈB ç€K M; QÌB Gw .QÆM; +| i? M|B H" F?„+ b•m +U+ F
+| i? M|B H" /Q Gw .QÆM; # M i†M; X

L|B ?„M F?¬M; ?"M Gw .QÆM; H" +?mv M F?¬M; +| F?ªM, M; - M m F?¬M; TªB Gv
+O iÄB- H-M i`QÈ+ `i +| i? ?„M b) çQÈ+ **ho T?ÄM; p'M- pB + H" K ,M +| i? i®i
F?, M iÈB KS+ TªB +?mv M M?QÈM; +Y ?"M; M?Q #•v ;BìX

oB + +?mv M M?QÈM; +O ?„M +kM; F?¬M; / /"M; ;b- M?[M; ç²M; M; ?B T +O ?„
+?mv M F?¬M; ? v ?Q HB M i`U+ iB T ûT ;B€ ?„M F?B M ?„M p¬ +MM; #m²M #U+X

@L m KÎ +Y i?b ç½ #m¬M #€M- i? M"Q- F?¬M; +?"Q ç|M +?9M; i¬B b Q\\

Gw .QÆM; +QÌB +QÌB- Gw .QÆM; T?€i ?B M M; QÌB M"v iÈB #•v ;Bì pšM +?Q #B
i?"i H" ? ii?m®+ +?[`²BX

@>Q M M; ? M?- b Q H¢B F?¬M; ?Q M M; ? M?- +€+ M; QÌB iMv iB M t2K çB5

«M; +?O iB K ?W H¢M? K°i iB M; `²B iB T iK+ M;²B ç|- i?€B ç° p" ?"M? ç°M; +O
iQÆM; TªMX

" M; QÌB Gw .QÆM; +kM; F?¬M; ç w- #¼M ?¼iÈB ç•v H" ç i?B M? m t2K B FB K
F?¬M; TªB çB Km #ªQ #®B i®i M? 'i- +| i?S K" ?¼+QB i`¼M; #¼M ?¼HB M ?ÄB
Km - F?¬M; +QB i`¼M; #¼M ?¼+| i? iÈB MÆB F?€+- t2K K°i p" B K|M ç² +kM; +?Š
+-M ;b ç w iÈB ¬M; +?O iB K H" K ;bX

" M; QÌB Gw .QÆM; +?B H" K # ?QÈM; çB iÈB M?[M; [m-v ?"M; - i`QM; iB K H9+ M
ç² i®i +kM; +| F?¬M; QiX

G-M M"v Gw .QÆM; +kM; F?¬M; +| bY /KM; M, M; HU+ ç†+ i?M- ?„M Km®M +?ÆB -
ç†+ i?M i?b +?Q /M KQÌB Gw s€M ? v H" GB m hm'M +°M; H¢B +kM; F?¬M; i? #^M;
HU+ ç†+ i?M Gw .QÆM; `i M? M? +| i? t2K ? i K¼B i?S +?Q /M H" bQ i®+ ç° ? v
çQÈ+ #¼M ?¼+ kM; F?¬M; +| +€+? M"Q bQ çQÈ+ pÈB Gw .QÆM; F?B /MM; M, M; H

*?Q /M F?¬M; bY /KM; M,M; HU+ ç†+ i?M i?b Gw .QÆM; +kM; +‡ i? M?bM ` ç¢B
M?Q K'v K|M ç² bS #` ç€M? i`€Q i?b Gw .QÆM; ç m +‡ i? M?bM ` X

@«M; +?O- +€B +?ûM M`v # Q M?B m iB M\

Gw .QÆM; ç M; M?bM K'v K|M ç² i`QÊ+ K†i i?b GB m hm'M ç½ #„i ç-m ?ÄB ;B€- G
i?Q€M; [m - i?S M`v +O GB m hm'M [mª i?“i H` F?¬M; i X

@" p¢M5

«M; +?O iB K M;~M ç-m M?bM i?Q€M; [m `²B H"TiS+ #€Q ;B€- GB m hm'M H„+ H

*€B +?ûM M`v F?¬M; +‡ ;B€ i`` ç‡- ? B p¢M +kM; ç½ i®i H„K `²B- i M M`v `ä ``M; H
i? H` ?„M /MM; ;B€ + Q i? M`Q ç +•m F?€+? ?`M; X

*kM; +‡ i? i M M`v F?¬M; Km®M #€M ç² +?Q Gw .QÆM; - /Q`M; M?Q +€+? M; ?o M`v
+O ?„M ç½ T?ªB +?mv M M?QÊM; - ?„M M`Q +‡ HÁM; /¢ K` çB +•m F?€+? ?`M; M[

@L m Km®M i?b ? B p¢M +kM; çQÊ+5

:B¼M; +O ¬M; +?O iB K +‡ +?9i K K H¢B- +‡ H) ?„M ç½ bmv M; ?o +~M i?“M- ?B M
K'v i?S M`v ?B M iB F?¬M; #€M çB i?b b Q M`v #` ûT ;B€- H9+ ç‡ ;B€ b) +`M; i?“T
K°i p¢M +kM; F?¬M; +‡X

@Zm M çB5

GB m hm'M H„+ H„+ ç-m- #¼M ?¼ iÈB ç•v ç bQ b€M? pB + FB K iB M M; ?B- /MM;
FB K iB M M; ?B- ?ÆM M[?„M +kM; F?¬M; i?Q+? i?S M`vX

•M? K„i GB m hm'M /WM; H¢B i` M +€B +?ûM +‡ K2M K`m p`M; - +~M i?“M M?bM K°
çB iÈB MÆB F?€+ M?bMX

J°i H€i b m- [m-v # M GB m hm'M ç½ çQÊ+ ?„M t2K ;¬M ? i- M?[M; ?`M; ;Bª F?¬M
i? t2K H` +‡ +?9i iBM? T?~K i?b H¢B F?¬M; ç€M; ;B€X L m Km i?b pšM +‡ i? FB
Qi- /U p`Q i?S M`v K` Km®M i?“M; Gw .QÆM; [mª i?“i H` M^K KÆX

s2K ? i [m-v ?`M; - GB m hm'M +‡ +?9i i?“i p¼M; - Gw s€M # M FB +kM; M?Q p`v-
ç€M; iB + H` ;B€ ``i + Q- ¬M; +?O iB K M`v H` M; Q`B #B i?“M; - Km®M FB K iB M
pB + / ;bX

*‡ çB m M‡B çB i?b +kM; T?ªB M‡B H¢B- F?¬M; / /`M; +?B K iB M M; ?B i?b KÈB ç€
i?b H`K b Q çO T?“M F?Q+? +?SX

GB m hm'M ç´B # M pÈB Gw .QÆM; - Gw .QÆM; i?b çB iÈB [m-v pW `²B +O GB m
GB m hm'M- #¼M ?¼ ç m Km®M t2K [m-v +O Gw .QÆM; X

L m i?“i bU +‡ i? FB K iB M M; ?B Î [m-v M`v KÈB i?“i bU H`K +?Q #¼M ?¼ ?QM; T
+~M i?“M M?bM K'v i?S i`QÊ+ K†i M`vX

" M FB - Gw .QÆM; +kM; +?9 w M?bM +€B +?ûM +‡ K2M K`m p`M; - +€B +?ûM M`v
#B iM?bM i?“v +?„+ +?„M b) #` ?M +? i

Gw .QÆM; M? M?`M; H„+ H„+ ç-m- i?S M`v +?d +‡ i? /MM; ç ?M M; Q`B #bM? i?C

J`m p`M; Î i?`B +´ ç¢B /†+ #B i H` i?`B JBM? - h? M? +?QM? H` ç¢B #B m +?Q >Q`M
;B M M; Q`B /•M; B M #` +'K bY /KM; K`m p`M; - /MM; H` M‡B H9+ ç‡ i?b ç•v +?QM?

h`QM; HoM? pU+ ç² bS +kM; M?Q p`v- /•M ;B M +,M #ªM F?¬M; /€K /MM; ç² bS K`
H¢B +‡ K`m p`M; +?QM? i¬M; - M‡ +?QM? H` #B m ?B M +O ç² ;®K i?`B >Q^M; h`

h`QM; M,K >Q^M; h`` K`m p`M; +?QM? H` #B m ?B M +O w +?d- i`QM; i?`B M`v ç²
+ Q i`QM; H`+? bY- +?Q /M H` i?`B h? M? +kM; +‡ ``i M?B m K|M ç² T?ÄM; +? i?
p`M; i?`B >Q^M; h``- p`i M?Q p`v K‡B +€B tm`i ?B M ç m H` p¬ ;B€- M‡ F?¬M; i?
+Y iB K #bM? i?Q`M; i? M`v çQÊ+X

>m®M; ?²- +?Q /M tm'i ?B M +kM; F?¬M; i? tm'i ?B M M?B m M?Q i? X
 JÈB pW [m v ç-m [m - Gw .QÆM; H¢B [m v ç-m H¢B M; ?B ?Q†+ M?bM K'v +€B +?
 L?[M; +€B +?ûM M"v ç m ;B®M; M? m- i` M i?•M +?ûM +|`'i M?B m ?Q p,M- M?[M
 ?„M +kM; #B i H" ;Bª`²BX
 L?QM; K" +| ? B +€B +?ûM +| ?Q p,M H"K +?Q Gw .QÆM; +ªK i?'v`'i F€ H¢- ? B+
 p,M F?€+ M? m` i?b M?[M; +?¶ F?€+ ç m ;B®M; M?Q M?Q ç9+- i?"K +?Q M; v +ª d
 M? mX
 L?[M; +€B +?ûM M"v M m F?¬M; TªB i'i +ª H" ;B" i?d i'i +ª b) H" i?"i- M?QM; K" i
 i?'TX
 L m M?Q i'i +ª H" i?"i i?b ¬M; +?O iB K M"v F?¬M; +-M` M; Q" B #m¬M #€M H"K ;b
 ç'm ;B€ i?¬B +kM; çO iB M ç ?„M b®M; +ª çÌB`²BX hd H M?[M; +€B +?ûM M"v H"
 H¢B +| +ªK ;B€+ F€ H¢- ? B +€B +?ûM M"v +?Q /M H" K"m- ?Q p,M ? v H" T?¬M i?
 K°i +ªK ;B€+`'i i?"iX L m i?"i bU H" ;Bª i?b +?9M; +?„+ +?„M H" "i T?ÄM; +? +| i`b
 +? K" +| i? HW çQÊ+ Gw .QÆM; +?„+ +?„M F?¬M; TªB H" p"i #bM? i?QÌM;X
 :BÌ F?„+ M"v- Gw .QÆM; i?"K +?Q +ÁM ç`M? /MM; M,M; HU+ ç†+ i?M [m M b€i K°i
 amv M; ?o K°i ?²B- Gw .QÆM; pšM M?`M tm®M; - M m ç½ ç€T SM; i?B ç'm +-M; #
 ç - ?B M i¢B TªB M?Ì p"Q M?½M HU+ +O ?„M`²BX
 @«M; +?O- +| i? H'v +?Q i¬B +€B +?ûM i` M FB F?¬M;
 Gw .QÆM; ç°i M?B M M|B pÈB ¬M; +?M iB K K°i +•m- 'M iQÊM; +O ¬M; +?M iB H
 ?„M #B i Gw .QÆM; H" M; QÌB +| M,M; HU+- ?„M +kM; F?¬M; iW +?®B v m +-m M"
 H'v tm®M;X
 L?bM t F?¬M; +?QM? t€+ i?b M?bM ;¬M- +?d +-M [m M b€i F„ i?b +kM; +| i? M?M
 *?d +-M t2K +?m~M- M„K ç9M; i?b t2K tûi F?¬M; i?`M? p'M ç X
 hW H9+ #„i ç-m- ? B +€B +?ûM Hm¬M H"K +?Q Gw .QÆM; +| +ªK ;B€+ ;b ç| H" H¢
 M m K M; +?9M; iÈB pB2+M8 #ªQ i`M; #¼M ?¼ F?ŠM; ç`M? b) t2K i?S M"v H" i?"i
 Gw .QÆM; +~M i?"M M?bM ? B +€B +?ûM- ?Q p,M +O ? B +€B +?ûM M"v F?¬M;
 i? M? i Q ?ÆM- çB K M"v H"K +?Q Gw .QÆM; +| +?9i M?Qm K"vX æ² bS Î K¶B i?Ì
 +O KbM?- M m M?Q F?¬M; T?M ?ÊT i?ÌB F€ i?b p"i ç|`'i +| i? H" ;BªX
 >Q p,M M?bM +| +?9i F?€+ M? m- çB K M?Ä M"v ç½ H"K +?Q Gw .QÆM; M; ?B M; ÌX
 +| #B m ?B M ;b F?€+ i?QÌM; - Qi M?'i i?b Gw .QÆM; F?¬M; ibK i?'v ç'm p i T?ÄM
 s2K ?Q p,M tQM; - Gw .QÆM; +~M i?"M M; ?B M +Sm +?'i HB m +O +€B +?ûM- ?
 iQ`M #° F?¬M; i? M?bM i?'v +?'i HB m # M i`QM; M M +?d +| i? /U p"Q +ªK ;B€+
 *?'i HB m +| +?9i F?€+ M? m- +€B +?ûM ?Q p,M p,M M?¢i ?ÆM +| +?9i F?¬M; ;B
 M?QM; çB K M"v`'i M?Ä- M; QÌB #bM? i?QÌM; +,M #ªM F?¬M; i? M?bM` X
 L m +€B +?ûM M"v K" H" ?`M; T?ÄM; +? i?b M| M?'i ç`M? H" ?`M; T?ÄM; +? + Q -
 i?'v [m`'i M?B m ç´ bS M?QM; +kM; +?d +| ç² bS /MM; ç ç€M? i`€Q H" +| i? pQÊ
 Gw .QÆM; F?¬M; T?€i ?B M +€B ;b- pB + M"v H"K +?Q ?„M H„+ H„+ ç-m- Qi M?'i i
 M?bM` M| +| çB K M"Q H" ?`M; T?ÄM; +? X
 bi2p2M[#R3Ny
 aB m *'T >Q`M; EBK h?O
 h€+ ;Bª, hB m hB m ok

jNdX *?QÆM; jNd, *| J M? J®B

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

L?bM F?¬M; ` M?QM; F?¬M; +| M;?o M| H" i?"iX

h?İB ;B M M"v ç² ;Bª +| `i M?B m- +?9M; i i?"`^M; iBM M| H" ;Bª +?S F?¬M; M M K2M K"m p" M; `i F?| +| i? ibK i?'v- M m K" i`QM; K°i +Y iB K i? M"v +kM; +| i? /M H" M; QİB +| p" M K v M?Q Gw .QÆM; +kM; F?¬M; /€K iBM iQÎM; X

Gw .QÆM; F?) + m K"v K°i +?9i`²B +~M i?"M t2K tûi +€B +?ûMX

*€B +?ûM M"v +| i¢Q ?bM? `i +| [mvi„+- iBM? tªQ- ?ÆM M[ K"m i?m®+ `i i®i- ?

Gw .QÆM; +~M; t2K i?b +~M; i?'v M; ?B M; İ- +~M; t2K i?b +~M; i?'v MQ ;B®M; pÈB - h``- +?ûM K2M p" M; i?İB >Q^M; h`` +?QM? H" HQ¢B +?ûM K2M p" M; i®i M?'i- M?Q H„+ ç-mX

ošM H" HQ¢B +ªK ;B€+ M"v- +€B +?ûM M"v M m M^K i`QM; pB M #ªQ i" M; Gw .QÆM; İ- M?QM; K" Î +?¶ M"v- H¢B F?¬M; +| M,M; HU+ ç†+ i?M ?¶ i`Ê- Gw .QÆM; [mª i H" +?ûM K2M K"m p" M; i?ÁB >Q^M; h``X

.QÈB ibM? ?m®M; F?¬M; +| M,M; HU+ ç†+ i?M- Gw .QÆM; +m®B +MM; +kM; #B +?mv M ;B F?€+- H9+ M"v ?„M +~M; +ªK M?"M çQÊ+ i-K [m M i`¼M; +O M,M; HU

@«M; +?O- +€B +?ûM M"v #€M # Q M?B m\

Gw .QÆM; +-K +€B +?ûM`²B ?ÄB ¬M; +?O iB K- ? B +€B +?ûM M"v ?„M +?d ibK i? H" M?ÄX L?QM; /M M| +| i?"i ? v F?¬M; i?b Gw .QÆM; +kM; Km X

@J°i p¢M K°i +€B

«M; +?O iB K M;~M ç-m M?bM i?Q€M; [m`²B M|B K°i +•m- iW çB K M"v Gw .QÆM iB K +kM; F?¬M; i?Q+? +€B +?ûM M"v- M m F?¬M; i?b +kM; F?¬M; ` +€B ;B€ M?Q #B i Gw .QÆM; H" M; QİB i`QM; M;? M M +kM; F?¬M; +-M M•M; ;B€X

@GQm *QÆM; - çQ +?Q ?„M k p¢M

Gw .QÆM; +| +?9i /Q /U`²B ;"i ;"i ç-m- K°i p¢M Km K°i K|M p"i T?~K T?ÄM; +? ç„i- imv i`QM; HÁM; +ÁM M; ?B ?Q†+ M?QM; i`QÊ+ ? i Km çB`²B iQM? b QX

GQm *QÆM; H"TiS+ H'v ? B p¢M çQ +?Q ¬M; +?O iB K- ?B M ;BÌ Gw .QÆM; ` M; K†i T?|M; M;S ibM? ?m®M; F?¬M; iB MX

h?'v Gw .QÆM; i?"i bU Km ? B +€B +?ûM M"v- Gw s€M p" GB m hm'M ç m M?bM p

L;?2 i?'v +| M;Q`B F m KbM? M M ¬M; +?O h`QÆM; M;~M ç-m H M- M; v H"TiS+ ç|- ?„M F?¬M; M;`Gw .QÆM; H¢B iÈB M[ X L;Q`B i? M? MB M i`QÊ+ K„i M"v +?QM S?d h?9v ç' B H'v Rk +€B +? B #B i+ ?€i+O ?„M- M;?o iÈB ç•v F?|2 KB M; +O ?

@Gw iB M bBM?- tBM +?“Q5

J°i H€i b m ¬M; +?O h`QÆM; i?Î /"B K°i ?ÆB- F?|2 K„i +| +?9i K'i iU M?B M M?bM #bM?X

E€i?“i K'v M;“v M v ?„M ç½ ?B m çQÊ+ +€B #bM? +O ?„M +| ç†i Î ç•v i?b +kM; +? çQM; K" i?¬B- M?QM; K" F?B M;?o iÈB #ªQ #®B iW i v KbM? # v çB i?b ?„M H¢B +?d H" i•K Hw #bM? i?Q`M; +O +QM M;Q`B K" i?¬BX

@«M; +?O h`QÆM; Î ç•v i?b i®i [m€- i¬B +| K°i +?mv M Km®M ?ÄB ¬M;5

Gw .QÆM; KdK +Q`B M|B K°i +•m- i•K i`¢M; +O ¬M; +?O h`QÆM; F€i?“i ?„M +kM. `|B F?ÄB i?b ?„M +kM; b) F?¬M; ?ÄB p'M ç M"v- p'M ç M"v pÈB Gw .QÆM; K" M|E

@*?mv M ;b- Gw iB M bBM? +S ?ÄB\

@h¬B Km®M #B i? B +€B #bM? M"v M;“B Km Î ç•m

Gw .QÆM; M? ;B¼M; M|B- F?B M?“+ iÈB M|¬M; +?O h`QÆM; +| +?9i `mM `mM- ?,

Gw .QÆM; iÈB MÆB M"v F€i?“i +?QM? H" Km®M ?ÄB k +€B #bM? M"v Km Î ç•m- p¬ +| # M i`QM; +€B #bM? bS H¢B +| M?[M; +€B +? B M?Q i? X

>ÆM M[MB M ç¢B +O +€B #bM? M"v +?Q iÈB ky M,K- M|B +€+? F?€+ i?b Rk +€ ;B M ;¬M ç•v K" i?¬BX

"B i çQÊ+ ¬M; +?O h`QÆM; Km i?S M"v iW ç•m i?b ?„M +| i? iW iW çB m i` H B +? B M"v +| i? #ªQ i²M ç-v çO F?ŠM; ç`M? F?¬M; T?ªB H" +?mv M #bM? i?Q`M;- KÈB +| i? #B i çQÊ+ i M i?“i +O M|X

@L,K M,K i`QÊ+ - i¬B Km +?9M; iW K°i M;Q`B #¢M X X X

J°i H€i b m- ¬M; +?O h`QÆM; i?Î /"B K°i ?ÆB `²B iW iW M|B ` H B H`+? +O +€B #¢M +?mv M M?“ M M M?Q`M; H¢B +?Q ?„M- ?„M +?d #B i+O M?•M i?“i bU +O ? >ç- ç½ `|B F?ÄB *ªM? æS+ i`'M M?QM; çB ç•m i?b F?¬M; #B iX

*| çB m ¬M; +?O h`QÆM; çQ b® çB M i?Q¢B +O M;Q`B #¢M KbM? +?Q Gw .QÆM FB ? v F?¬M; i?b T?ªB i`QM; p"Q Gw .QÆM; `²BX

aB m *'T >Q" M; EBK h?O

h€+ ;Bª, hB m hB m ok

jNNX *?QÆM; jNN, h?•M h? *O GQm *QÆM;

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

L;“v ?¬K b m- Î b•M # v- Gw .QÆM; M„K +?†i iì;B'v M?Ä i` M i v K" tm'i i?¬M- M;“ ç½ HB M ? pÈB M;Q`B #¢M +O ¬M; +?O h`QÆM;- +kM; ç½ #B i çQÊ+ MÆB M;Q`B i`QÊ+ ç½ iÈB L;?B K \*?•m- # M,K i`QÊ+ ç•v H¢B /B /•M iÈB * M / - ?B M i¢B +kM; ibK çQÊ+ M;Q`B M"v F?¬M; T?ªB H" +?mv M / /"M; ;bX

ob p"v +?mv M çB m i` tm'i tS +O Rk +€B +? B i¢K i?|B ;€+ H¢B- Gw .QÆM; ?B \* M / ibK M;Q`B M"vX

hì;B'v i` M i v ?„M +?QM? H" ç` +?d +O M;Q`B M"v Î \* MM / - M?QM; H¢B +O j ¬M; +?O h`QÆM; p" M;Q`B M"v `i H•m +?Q HB M ? pÈB M? m `²BX

h?m i\ ;B'v HϕB- Gw .QÆM; HϕB M;?o iÈB +€B +?ûM K2M p" M;- M;"v ?-K [m ?„M
>" H½Q `i +QB i`¼M; pB + M"v- ?ÆM M[+ÁM #ªQ ?„M bÈK i`Î p ç t€+ ç`M? K°i +
FB +| T?ªB H" +MM; K°i M;m²M ;®+ ? v F?¬M;X

L m M?Q +| i? t€+ ç`M? +?9M; H" /Q +MM; K°i M;Q`B H"K i?b M| b) H" K°i K M? K®
€MX

oB + i` €M +| M;Q`B +?mv M M;?B T T?K i`€+?- Gw .QÆM; +kM; F?¬M; +-M çB
pB + +O ?„M- H-M M"v ?„M çB *ªM? æS+ i`'M +| i? K M; p K°i K M? K®B +kM; çC
M;Q" B w Km®M `²BX

J€v # v `i M? M? ç½ iÈB h``M? *?•m- tm®M; K€v # v- Gw .QÆM; H"TiS+ i€+? ` pÈ
hm'MX

Gw .QÆM; ?B M iϕB +,M #ªM F?¬M; +| i?`B ;B M [m v p +¬M; iv- pB + p"i T?~K T?
+?mv M M"v tY Hw F?¬M; i®i `i +| F?ª M,M; M?[M; +¬M; iv ç'm ;B€ b) #`ªM? ?QÎ
i?"M? H" T +O ?„M +kM; b) F?¬M; i`€M? F?ÄB- `i +| i? b) #` T?€ bªM Hm¬M +kM

J†i F?€+ M?[M; +¬M; iv ç'm ;B€ H•m M,K /M +| i? i`€M? F?ÄB M?QM; +kM; b) #`ªM
/M H" +¬M; ? v iQ i?b Gw .QÆM; +kM; T?ªB tY Hw +?mv M M"v i`QÈ+X

>ÆM ? B ;B`b m- Gw .QÆM; iW i` M t2 çB tm®M;- M?bM M;¬B #B i i?U i`QÈ+ K†i

o M?"- `®i +K+ +kM; p iÈB M?"- K¶B H-M çB ` M;Q" B ?„M ç m MÈB pÈB KbM? T?
K¶B H-M ç m +| +?mv M H"K +?Q ?„M T?ªB iϕK ?Q½M HϕB- H-M M"v ?„M ç½ çB `

@Gw + - +?9M; i p"Q çB i?¬B- >" H½Q ç M; +?Î ç|5

GQm *QÆM; M? M?"M; M|B K°i +•m- Gw .QÆM; H"TiS+ ;"i ;"i ç-m `²B M? M? +?
#B i i?U M"v p" +,M +O ?„M +?ÆM; F?€+ ;b M? m- +ª ? B MÆB ?„M ç m t2K H" M?

@o `²B `X

>" H½Q ç M; t2Q #€Q F?B i?'v Gw .QÆM; p H"TiS+ ç†i i\ #€Q tm®M; `²B +Q`B ?

@>" H½Q- +?€m ç½ i`Î p

Gw .QÆM; H"TiS+ çB M? M? iÈB +?¶ >" H½Q- >" H½Q iW €B M?bM ?„M K°i +€B `²

@*€B +?ûM K" +?€m M|B ç•m\

@Í i`QM; M"v5

Gw .QÆM; p°B p" M; H'v +€B +?ûM çQ +?Q >" H½Q- pW iÈB M?" >" H½Q ç½ Km®
+QB i`¼M; pB + M"v M?Q i? M"Q `²BX

>" H½Q +-K +€B +?ûM +~M i?"M [m M b€i ?ÆM KQ`B T?9i `²B KÈB ;"i ;"i ç-m- M|B

@E?¬M; i²B- +?€m çQ€M `i ç9M;- i?S M"v p" # i?S FB ç m /Q +MM; K°i M;Q`B
+kM; F?¬M; H•m H„K- +?„+ ?ŠM H" F?QªM; k M,K5

h?Î /`B- >" H½Q HϕB iB T iK+ M|B,

@h?S +?€m T?€i ?B M p¬ +MM; [m M i`¼M;- i`QÈ+ K„i i'i +ª K M? K®B +?QM? H" I
FB - M?QM; pŠM +?Q +| iBM iS+ ;b p M;Q`B +? iϕQ- K M? K®B M"v +O +?€m H"
+O +?€m b) HÈM M?'i ç|5

@«M;- +¬M; H Q ;b ç| F?¬M; +| [m M i`¼M;- +?O v m H" +| i? T?€ €M- +~M; M? M

Gw .QÆM; H„+ H„+ ç-m `²B M|B iB T,

@> B M,K i?`B ;B M i?¬B K" ?„M ç½ +| iB M #° M?Q p"v- M;Q`B M"v +kM; H" K°i i?

@«M; M;?B M;Î i M M"v iB T t9+ pÈB ç² bS i`QM; i?`B ;B M F?¬M; /`B- M m iQM?
M|B i?b +kM; +?d +| e M,K i?`B ;B M K" i?¬B5

>" H½Q ;"i ç-m M|B- Gw .QÆM; #B i M;Q|B >" H½Q M|B iÈB H" *?m L;¼+ E?-M- ?E
 >" H½Q ç m M;?B M;|i M M"vX
 > B M,K i`QÊ+- MmM ;@K +ÁM +| +?¶ ?¶M;- +?mv M ;B + Q +'T +| i? T?€i ?B M ç
 MmM ` +| i? HW ;ç i T?-M HÈM +?mv M ;B - iB M #° M"v F?-M; FûK ;b pÈB *?m *
 GQçB i?B M T?9 M"v F?-M; T?ªB M;Q|B i?Q|M; +| i? +| çQÊ+- `i +| i? *?m L;¼
 T?9 M"v +O +? ?„M- b m ç| /U p"Q M?[M; ;b +? ?„M ç HçB `²B H-M KÁ ` X
 @æ9M; `²B- >" H½Q- +?€m +ÁM +| K°i K|M ç² bS- T?€i ?B M +MM; H9+ pÈB +€B +
 Gw .QÆM; H'v +€B +?ûM K2M p" M; +?QM? T?~K ` - F?B i?'v +€B +?ûM M"v ? B K„
 @æ² i?ÌB >Q^M; h``- i?S i@i- +?€m M|B +MM; H9+ T?€i ?B M ? B +€B +?ûM M"v\
 >" H½Q M?"M +€B +?ûM `²B [m M b€i K°i H€i b m ç| ?ÄB K°i +•mX
 @æ9M; p"v- ? B +€B +?ûM ç†i +MM; M? m- +?€m ç½ ?ÄB [m ?„M- H" Km çQÊ+ iW
 H" K°i K M? K@B5
 Gw .QÆM; H"TiS+ ;"i ;"i ç-m- #ÎB pb +| HB M [m M iÈB pK €M M M i`QM; i?ÌB ;B
 H'v HçB- +| çB m Gw .QÆM; +kM; F?-M; ç w çB m M"v- +?d +M +| i? bÈK T€ €M
 @h@i- i?S M"v i`QÊ+ ? i ç†i Î +?¶ -M; çB5
 >" H½Q pW HÁM; ;"i ;"i ç-m- Gw .QÆM; +| ;B€+ M;° M?Q p"v >" H½Q i?'v `i pmE
 M"v F?-M; T?ªB H" i M; p"i i?b b) i`ª HçB +?Q Gw .QÆM; i?-BX
 :B Q i?S M"v +?Q >" H½Q- Gw .QÆM; i`U+ iB TiÎ p M?"- GQm *QÆM; i?b pšM Î
 Gw .QÆM; p M?" +?mv M i?9 M?'i +?QM? H" +?çv p"Q T?ÁM; ibK K°i +•v #9 M?
 KU+ # M i`QM; +€B #bM? ` X
 a m F?B H'v +€B M;?B M KU+ ` - Gw .QÆM; KÈB +ªK i?'v M? M?ÄK- b m F?B bY
 Gw .QÆM; içK i?ÌB ç M| Î K°i ;|+ b€M; bO X a m M"v +| +Æ ?°B i?b bY +?[K°i
 +kM; H" K°i K|M ç² bS F?-M; i - ;B€i `` K†+ /M +| i'M ?çB M?QM; bY +?[M| `²B /
 "m´B i@B Gw .QÆM; [m M?" >" H½Q ,M +ÆK- F?B ` M;Q`B Hm-M ,M +ÆK Î F?€+?
 ;B çbM? 'K €T- M m bQ b€M? i?b Gw .QÆM; i?Q ,M +ÆK M?" ?ÆMX
 > B +€B +?ûM M"v >" H½Q HQm HçB /MM; H"K K M? K@B çB m i` - p T?-M Fi [m
 F?| K" M|BX *| çB m /M b Q i?b +| K M? K@B pšM çÐ ?ÆM F?-M; - >" H½Q ç½ +Q
 pB M T?€ €M b) +M; i? K ç i•K- pB +T?€ €M b) iB Mi`B M M? M? ?ÆMX
 a mF ?B ,M i@B tQM; Gw .QÆM; çB p€Q T?ÁM; b€+? +O >" H½Q M?bM Rk +€B +?
 >" H½Q +kM; `i i?-M F€ pÈB Rk +€B +? B M"v- H9+ i`QÊ+ F?B KÈB K M; +?mM; p
 +O Gw .QÆM; ç†i +?9M; HçB- M; v H"TiS+ -M; HB M M?2 çQÊ+ K°i #ªM hQÈM; Z
 Gw .QÆM; b m F?B çB p"Q H"TiS+ KÎ +Y b´- ;B| iW # M M;Q`B iW iWi?´B p"Q # M
 i Q M?½ iW iW p M; H MX
 @Zm@+ #ªQ - ç•v +?QM? H" [m@+ #ªQ [mw ;B€ M?•i- Gw .QÆM; - i?S M"v M m F?
 bÊ #•v ;B| M| pšM +ÁM HQM; çQM;5
 >" H½Q i?Î /`B `²B M|B K°i +•m- H-M M"v Gw .QÆM; F?-M; M|B ;b i? K- F?-M; +
 i?S M"v F?-M; #B i# Q ;B| KÈB +| M;Q|B T?€i ?B M ` - i?"K +?Q H9+ T?€i ?B M +
 M[- ç•v KÈB H" i´M i?'i HÈM M?'iX
 E?-M; B #B i i`QM; +€B #bM? +| i?S F?€+- M m +€B #bM? #` pÐ ` K"ªM? ?QÎM
 i´M i?'i HÈMX
 o" H½Q ;B iY i` Q ç´B iY K°i ?²B- H½Q ;B iY HçB ?ÄB ?ÄB Gw .QÆM; ; -M M?'i ?

a mF ?B #B i çQÊ+ Gw .QÆM; +?Q iWM;;B€M; çQ¢M pB + ?¼+ i" T- >" H½Q ``i pn
+| i?"M? iUm + Q M?Q i? pšM F?¬M; M;WM; ?¼+ i" T- çB K M"v H" ``i F?| +| çQÊ+
H½Q ?"B HÁM; pÈB Gw .QÆM; M?'iX

a€M; M;"v ?¬K b m- Gw .QÆM; iÈB i€K ;BÌKÈB `ìB ;BQÌM;X

æB H¢B K°i +?9i- Gw .QÆM; i? K H K ?Qi i?Î F?¬M; F?Q i`QM; M?"- €M? K†i i`ìB
i?ìB ;B M M"v +?QM? H" H9+ ?QÎM; i?K i@i M?'iX

•M tQM; #Y b€M;- Gw .QÆM; HB M +MM; GQm *QÆM; ` - M;Q" B- p iÈB JBM? .Q
H" KX

G-M M"v ` M;Q" B Gw .QÆM; H€v t2- +?B + oQH pQ M"v i?"i H•m `²B Gw .QÆM; +?
[m2M i?m°+- i•K i`¢M; +O Gw .QÆM; +| +?9i FQ+? ç°M;X

@æ9M; `²B- GQm *QÆM;- ?bM? M?Q H" +?Q # Q ;Bìi¬B M;?2 M|B iÈB ;B çbM? -
i?'v M? HB M H¢+ pÈB M;QìB M?"- M? +| Km®M p i?,K M?" F?¬M;- M m Km®M i?
M;?d p" B M;"v p i?,K M?" +O M? \

Gw .QÆM; ç°i M?B M M|B K°i +•m- GQm *QÆM; M;¢+ M?B M [m v ç-m H¢B- i` M

@Gw + - i¬B H" +¬ M?B5

J'v T?9i b m- GQm *QÆM; KÈB M? M?"M; M|B- Gw .QÆM; ç°i M?B M bYM; b@i- b
bmwi +?9i M[H" t2 ç½ çKM; p"Q +°i ç M `²BX

@h?U+ tBM H¶B- i¬B F?¬M; #B i5

Gw .QÆM; M?Ä ;B¼M; M|B K°i +•m- ;B¼M; M|B +ÁM K M; i?2Q bU tBM H¶B- p'M
FB ç½ Km®M ?ÄB M?QM; +?Q +| +Æ ?°B- F?¬M; M;ìH" ç€T €M +O +•m ?ÄB M"v

@E?¬M; +| ;b- F€i?"i i¬B HÈM H M Î +¬ M?B pB M- KQìB # im´B i¬B HB M i`U+ i

GQm *QÆM; +QìB F?) H,,+ H,,+ ç-m- Gw .QÆM; FBM? M;¢+ [m v ç-m H¢B- GQm *
[m•M M;k [mª i?"i H" M;Q" B w Km®M +O ?„MX

JQìB # im´B- Gw .QÆM; pšM +ÁM ?¼+ bÆ i`mM;- H9+ ç| ?ŠM pšM +ÁM H" K°i çS
*QÆM; F?B ç| ç½ #„i ç-m i?U+ ?"M? M?[M; ç°M; i€+ ?m'M Hmv M M;?B K F?„+- F
+ÁM Km®M M?Ä ?ÆM ?„M H¢B i?"M? i?K+ M?Q p"vX

@GQm *QÆM;- +?9M; i [m2M #B i+kM; ç½ ;-M K°i M,K- i¬B F?¬M; #B i M? M;?
M? M?Q M;QìB M?" +O i¬B- ç•v H" K°i T?¬M H p"i +O i¬B i†M; M?- M? M?'i ç

J°i H€i b m- Gw .QÆM; KÈB M|B K°i +•m- F?B M|B ?„M +ÁM H'v K°i +€B i9B ` çQ

aB m *'T >Q" M; EBK h?O

h€+ ;Bª, hB m hB m ok

9yyX *?QÆM; 9yy, h`Î o M h?` JBM? .QÆM;

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

*€B i9B M"v M?bM `i #bM? i?QìM;- GQm *QÆM; M;?B ?Q†+ M?bM i?Q€M; [m Gw

@æ•v H" >mv i J„ L?•M\

JÈB pW KÎ+€B i9B ` - GQm \*QÆM; HB M bYM; bÌ- +€B i9B `i #bM? i?QìM; M?QM
i?QìM; iQ M"QX " M i`QM; +| K°i F?®B M;¼+ #°B K"m çÄ- GQm *QÆM; +kM; F?¬M
M| +?QM? H" K°i T?¬M +O F?®B >mv i J„ L?•M Gw .QÆM; ç½ ;BªB ` - ?ÆM M[?„
JBM? .QÆM;X

@æ9M; p"v- >mv i J,, L?•M`i +| HÊB +?Q i?•M i? - M| i®i ?ÆM M?[M; HQ¢B M;¼+
;B M i`QÊ+ i¬B ç½ M?ì >" H½Q ibK M;QÌB ;B +¬M; H"K` K°i Qi M;¼+ #°B- b® H°
F?®B pšM +ÁM i?W 5

Gw .QÆM; [m v ç-m H¢B +QÌB +QÌB- K°i F?®B >mv i J,, L?•M HÈM M?Q p"v M m ç2
M?B m- M;Q¢B i`W HQm H¢B K°i Qi- T?-M +ÁM H¢m Gw .QÆM; [mv i ç`M? çQ +?

" M T?Q >" H½Q Gw .QÆM; ç½ ç H¢B K°i F?®B M;¼+ #°B ?bM? h?¼ hBM?- T?-M
H½Q +kM; F?¬M; iW +?®B- ¬M; p" Gw .QÆM; F?¬M; +-M F?€+? F?Q pÈB M? m H
.QÆM; ?B m i?ªQ pÈB ¬M;X

Gw .QÆM; çQ +?Q GQm *QÆM; K°i F?®B M;¼+ #°B ?bM? `²M;- F€ i?"i M| +ÁM H
M;¼+ #°B ?bM? T?QÊM;- Gw .QÆM; ç`M? +?ì GQm \*QÆM; F i?¬M b) K M; ` H"K
K°i ç¬B K¶B M;QÌB K°i +€BX

@Gw + - i?S M"v i¬B

GQm *QÆM; +| +?9i +ªK ç°M;- H¢B H,,+ H,,+ ç-m çti F?®B M;¼+ H¢B i`QM; t2

GQm *QÆM; F?¬M; ?B m S?d h?9v- M?QM; çB +?mM; pÈB Gw .QÆM; K°i i?ÌB ;B
?B m K°i +?9i- F?®B M;¼+ #°B i`QÊ+ Kti M"v imv `^M; M?Ä M?QM; ;B€ i`` +kM; ç
`²B- i?S M"v [m€ [mw i`¼M;- ?„M F?¬M; i? M?"M çQÊ+X

@h¬B ç½ t2K + "m M?Q M;QÌB i?•M- ?ÆM M[i¬B +kM; Km®M +| K°i M;QÌB 2K- M r
H'v F?®B M;¼+ M"v çB- + "m +kM; #B i ;B€ i`` +QM M;QÌB +O i¬B `²B K"- K°i F?®
F?¬M; ç€M; H"; b ç•m- M m + "m +ÁM F?¬M; M?"M i?b i¬B b) ;YB i`ª + "m H¢B +?¶ ;

Gw .QÆM; [m v ç-m H¢B M?bM GQm *QÆM; `²B i?ªM M?B M M|B K°i +•m- GQm *Q
+| +?9i QÊi €i- Gw .QÆM; pb çQ F?®B M;¼+ #°B M"v +?Q ?„M M; v +ª mv ?B T+k

S?d h?9v M"v +?Q M o,M Zm•M i?b M|B +?Q +¬ i #B i i` M i v i¬B +| K°i b® S?d h?9v M"v çO ç i¬B KÎ K°i H—M ç'm ;B€ S?d h?9v

@*ÁM K°i b® S?d h?9v M[

h`QÆM; PM; H¢B bYM; b®i- b„+ K†i +`M; i? K FQ+? ç°M;- #ÎB pb FQ+? ç°M; M M ;`mM; `šv,

@Gw- Gw .QÆM;- w +O +`m H`\\

@a® S?d h?9v M"v F?¬M; #€M ç'm ;B€ +kM; çQÊ+ M?QM; T?ªB t2K pB + H`K +O

Gw .QÆM; ;ä ;ä #`M `²B +Q`B M|B K°i +•m- h`QÆM; PM; ;"i K¢M? ç—m- bU +ªK FQ i,M; i? KX

Gw .QÆM; ç½ M|B iÈB KS+ M"v +kM; ç½ `ä- Gw .QÆM; Km®M ?„M K M; b® S?d h? h?`Km®M i`U+ iB T Km ? v H` Km i?QM; [m ç'm ;B€ i?b TªB t2K #B m ?B M +O `²BX

L?bM h`QÆM; PM; ç M; FQ+? ç°M;- Gw .QÆM; F?) i?Î /`B K°i ?ÆBX

>„M +?d +| i? ;B9T h`QÆM; PM; #`v M?B m i?¬B- +| çB m M?B m ç°v +kM; çO ç h iv `²B- ?ÆM M[ Î i`M; +¬M; iv ?„M +kM; b) +| K°i +?S+ pK F?¬M; i X

o T?¬M b® S?d h?9v FB i?b pšM +?Q +| ;BªB ` - # M i`QM; M?[M; F?®B M;mv M h?9v i®i- +?d +¬M ;BªB K°i M[i?¬B i?b +kM; çO ç KÎ K°i H—M ç'm ;B€ S?d h?9v Gw .QÆM; F?¬M; ? K¢M? KB M;X

L?[M; F?®B S?d h?9v M"v iBM iQÎM; M h?`F?¬M; /€K Km pÈB ;B€ i?'T- #¼M ?¼ pÈB Gw .QÆM; M M i` M K†i ;B€ +ª ?¼ F?¬M; M?[M; F?¬M; ;BªK #Èi K` +ÁM +| Qr

hmv #€M ç'm ;B€ i?b +| i? FB K M?B m ?ÆM K°i Qi- M?QM; F?¬M; h?Ov hBM? *çQÊ+ # Q M?B m- +?d H`",M; *?OM; i?¬B i?b #¼M ?¼ pšM F?¬M; HB m K¢M; ç i

>m®M; ?² ç'm ;B€ S?d h?9v i?b TªB ;B Q K°i Qi i?m - iQM? Hm¬M iB M i?m M|B M?B m #^M; i`Q+ iB T #€M çB- iQM? M?Q p"v i?b ;B Q +?9M; +?Q h`QÆM; PM; +| i #` i?m H¶ ;b- K°i +¬M; ç¬B pB + /¢B ;b K` F?¬M; H`X

o T?¬M F?®B h?Ov hBM? *?OM; M?Ä Gw .QÆM; F?¬M; ç`M? #€M- Gw .QÆM; F? M"v /MM; K°i F?®B h?Ov hBM? \*?OM; M?Ä ç´B H¢B Rk +€B +? B #B i+ ?€i ç½ H` M?[M; F?®B h?Ov hBM? *?OM; M?Ä M"v- M m K M; M| i?2Q # M KbM? M|B F?¬M; çQÊ+ p`B K|M #ªQ #®B #^M; +€+? i? M"v M[X

G9+ M"v h`QÆM; PM; ç½ FQ+? ç°M; M|B F?¬M; i?`M? H`B- +| M?[M; F?®B S?d h +¬M; iv H` F?¬M; i?`M? p`M ç X

a m F?B çQ ",M; *?OM; >ªB .QÆM; G K +?Q h`QÆM; PM;- Gw .QÆM; HB M `ÎB F` .QÆM; [m v ç—m H¢B M?bM MÆB K` KbM? ç½ +¬M; i€+ ;—M M[M,KX

h`QÊ+ +Y - h`QÆM; PM; +ªK FQ+? M?bM Gw .QÆM;- h`QÆM; PM; FB M i`b Km®M M"v Gw .QÆM; çQ +?Q ?„M K°i T?¬M H p"i [m€ HÈM- ?„M Km®M #€Q ç€T Gw .QÆ T?€T M M +?d +| i? /MM; ?`M? ç°M; M?Q M?Ä +O KbM? ç i? ?B M HÁM; #B iÆ

@æB i?¬B- GQm *QÆM;

G M t2- Gw .QÆM; M|B pÈB GQm *QÆM; K°i iB M;- t2 H`T iS+ +?¢v çB- H9+ M"v ( ?°B i`Î H¢B MÆB M"v M[- F?B h`QÆM; PM; i`Î p i`M; +¬M; iv +| H) ?„M b) F?¬M;

@Gw + - M? H`K i®i H„K

GQm *QÆM; ç°i M?B M [m v ç—m H¢B M|B pÈB Gw .QÆM; K°i +•m- Gw .QÆM; bYM [m v ç—m H¢B FBM? M;¢+ M?bM GQm *QÆM;X

@v +O i¬B H` Gw + H` M;Q`B i®i

GQm *QÆM; KdK +Q`B M?bM Gw .QÆM;- Gw .QÆM; i?b i`WM; K„i M?bM GQm *QÆM;
GQm *QÆM; +| #B m ?B M ;b M M ?„M +?d +| i? H„+ H„+ ç-mX

@*?ŠM; #B i iϕB b Q M[

Gw .QÆM; M|B K°i +•m `²B iB TiK+ H€B t2 i`U+ iB TiÈB /QÆM; + Q i®+- H-M M`
+| HB M ? pÈB M;Q`B M?`- M?•M /`T ?¬K M v F?¬M; +| pB + ;b H`K i`Î p i?,K M?

aB m *'T >Q`M; EBK h?O

h€+ ;Bª, hB m hB m ok

9ykX *?QÆM; 9yk, æB K J'm *?®i *O >` G½Q

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

Gw .QÆM; i`Î p +MM; M;Q`B M?`,M K°i #[ +ÆK i`Q - #m´B i®B +kM; F?¬M; Î HϕB
.QÆM;X

*| çB m H`K +?Q Gw .QÆM; pmB p ç| H`+,M M?` ç½ #„i ç-m t•v /UM; HϕB- H-M M
K°i +,M M?` # i-M;- i` M; ?Q`M; +kM; /U p`Q ç M;?` i`QÈ+ ç| +O Gw .QÆM;X

*S M?Q p`v- Ryy pϕM i`QÈ+ ç| +O Gw .QÆM; +| i? F?¬M; çM /MM;- Gw .QÆM; Hϕ
b® iB M M`v ç m /MM; ç t•v M?`X

h`QM; K°i i?` i`M K` /MM; iÈB jyy pϕM ç t•v K°i M;¬B M?` i?b +?Q /M H`+°M; i?
+?,M; M[M| pŠM H` K°i M;¬B M?` p¬+MM; t ?Q X

" KbM? M;?o i?QM; F?B M`Q Gw .QÆM; +kM; F?¬M; #B i- M?QM; K`¬M; +| i? M
b m F?B +,M M?` t•v tQM; i?b ? B¬M; #` +| i? #„i ç-m ?QÎM; T?9+ çQÈ+ `²BX

Gw .QÆM; ç HϕB +?Q K¶B M;Q`B K°i F?®B M;¼+ #°B H`K #^M; h?Ov hBM? *?OM
+kM; F?¬M; +| M|B ;B€ i`` i?S+ i +O i?S `v +?Q K¼B M;Q`B #B i K` +?d M|B i?S M
KÈB +| HÈB- F?¬M; M M #€M +kM; F?¬M; M M çQ +?Q M;Q`B F?€+ t2KX

æS +?€m M?Ä Gw .QÆM; F?¬M; +| çQ +?Q i?S ;b [m€ [mw K` +?d ç HϕB K°i bÈB
#bM? i?Q`M;- M?Q p`v +kM; +| i`Ê ;B9T `²BX æS +?€m +ÁM [m€ M?Ä- HϕB +ÁM
J„L?•M F?¬M; +?d F?¬M; +| HÈB K` +ÁM F?B M +?Q KbM? ;†T M;mv ?B K M[- +?
M| +kM; F?¬M; Km°MX

@GQm *QÆM;- ç`K T?€M pÈB +¬M; iv FB i? M`Q `²B\

G9+ i`Î p GQm \*QÆM; H`M;Q`B H€B t2- i` M çQ`M; çB Gw .QÆM; ç°i M?B M ?ÄB

@æ½ b„T tQM;- M?QM; K` #¼M ?¼+ ?`Q ;B€ `i ç„+- M m +?d FB Ki`B M,M; i?b i¬B
+?9i

GQm *QÆM; H„+ H„+ ç-m- b m pB + H-M i`QÈ+- Gw .QÆM; #„i ç-m +?9 w iÈB bU
.QÆM; F?¬M; +| Î ç•v- M? +?` 2K imv b®M; ;¬M ç•v M?QM; +kM; Qi F?B HmB iÈB
H„M; +?QM? H`M;Q`B M?` +O KbM?X

@hB M F?¬M; i?`M? p'M ç - M iQ`M KÈB H` [m M i`¼M; M?'i- +S i?m #¼M ?¼ çB

Gw .QÆM; F?2 i?Î /`B- +¬M; iv #ªQ M M`v +?`Q ;B€ [mª i?U+ H` F?¬M; ? `)- #¼M
iB M T?Q /KM; K¶B i?€M; H` i€K pϕM- iQÆM; çQÆM; pÈB pB + Gw .QÆM; K¶B i?
pϕMX

L m Gw .QÆM; ç²M; w i?b +¬M; iv #ªQ M +| i? T?€B ` Ry M;Q`B- ? B M;Q`B b) #
çbM? Gw .QÆM;- ?ÆM M[#¼M ?¼+ ÁM +| i? #Q K`i H„T ç†i i?B i#` #ªQ p i`QM;
iB M Km i?B i#` Gw .QÆM; TªB i`aX

*| M?[M; i?B i #` M`v i?b +?^B + - M F?¬M; ;†T T?^B ççQ i†+ ç†+ #B i HÊB ?çB i?b
+Æ #^M H` F?¬M; i?`M? p'M ç - ?ÆM M[M?[M; M; QìB #^Q p M`v +ÁM +| i? H`K
#^M H` F?¬M; T?€i?B M ` KbM? ç M; çQÊ+ #^Q p X

æ•v KÊB H` pB + K` Gw .QÆM; ?`B HÁM; M?'i- Gw .QÆM; +kM; F?¬M; Km®M pb
+m°+ b®M; ?`M; M; `v +O ;B çbM?X

J†i F?€+ - Gw .QÆM; +kM; çQ ` K°i v m + - m ç| H` Km®M i¬M i`¼M; [mv M `B M; i
F?¬M; T?^M ç®B pB + /MM; i?B i #` +¬M; M; ? + Q- çB K K'm +?®i +?QM? H` F?¬
+O M; QìB i`QM; M?`X

oB + M`v +¬M; iv #^Q M +kM; ç½ ç€T SM; - p`B M; `v b Q ?¼ b) +?Q M; QìB ibK Gw
a m F?B Fw tQM; ?ÊT ç²M; GQm *QÆM; +kM; +?Q M; QìB +O +¬M; iv #^Q M #B
M; QìB +O +¬M; iv #^Q M b m F?B #B i çQÊ+ i?•M T?"M +O GQm *QÆM; HB M; `v
+O #¼M ?¼ F?B #^Q p M; QìB M?" Gw .QÆM; +`M; i? K M; ?B K K"i- +| çB m ç•v H

>B M içB i`QM; HÁM; Gw .QÆM; +ÁM ç M; bmv M; ?o p M?[M; K|M ?`M; T?ÁM; +?
JBM? .QÆM; +?QM? H` pb >` H½Q ç½ +| iBM iS+ KÊBX

E?B Hw .QÆM; p iÊB M?" pW H9+ ,M +ÆK +?B m- >` H½Q ç M; M; ²B i`QÊ+ #`M ,
@•M +ÆK i`QÊ+ çB- +ÆK MQÊ+ tQM; +?9M; i M|B +?mv M

L?bM i?'v Gw .QÆM; - >` H½Q +QìB M|B- Gw .QÆM; F?¬M; +?9i F?€+? F?Q HB M
J'v M; QìB #^Q M ç M; •K i?-K #^Q p tmM; [m M? i?b H„+ H„+ ç-m- >` H½Q M; `v
K°i H-M- Gw .QÆM; pW p i?b ¬M; HB M Mî MK +QìB- ?B M içB i?Qç i M?bM Gw
>` H½Q ?ÆM- +?Q /M H` >` EB i iÊB ç•v +?d bÊ +kM; F?¬M; +| ç½B M; ° M?Q i? X

G9+ ?` H½Q ,M +ÆK F?¬M; i?Q+? M|B M?B m HìB- Gw .QÆM; `i M? M? HB M H'T
T?ÁM; F?€+?X E?B ,M +ÆK Gw .QÆM; pšM [m M b€i >` H½Q X h®B M v imv >` H½
F?¬M; çQÊ+ # Q M?B m- iW pB + M`v +| i? i?'v >` H½Q pW +| çQÊ+ iBM iS+ F?¬
@> B +€B +?ûM K` +? m +mM; +'T ç½ çB m i` ` çQÊ+ K°i b®i?S- M| [m^ i?"i +| +
E?¬M

JÊB pW p`Q T?ÁM; >` H½Q ç½ i?îB /`B M|B pÊB Gw .QÆM; K°i +•mX

@*€B +?ûM FB H` *?m L;¼+ E?¬M T?ÄM; +? b Q\

Gw .QÆM; +| +?9i M?Qm K`v- K°i M; `v i?îB ;B M ç½ +| F i [m^ +?Q i?'v M?[M; M;
i•K pB + M`vX

@hçK i?îB F?¬M; +| +?SM; +È +?Q i?'v K'v i?S M`v +?QM? H` /Q *?m L;¼+ E?¬M
>` H½Q H„+ H„+ ç-m- HçB M|B iB T,

@*€B +?ûM FB +O +?€m H` K°i ¬M; +?O iB K î ^aM? æS+ h`'M +® w i?m Km - +| ç
` î ç| K` H` Km çQÊ+ iW K°i MÆB F?€+

@S?B M iQ€B M?Q p`v\

Gw .QÆM; M?Qm +?†i K`v- >` H½Q HçB H„+ ç-m- M|B,

@*kM; F?¬M; iQM? H` T?B M iQ€B- +Y iB K ç| +?mv M Km #€M ç² T?ÄM; +? - b
M`v ?¼ ç½ /MM; H`K ?`M; KšmX E i [m^ H` +€B +?ûM FB ç° iBM? t^Q [m€ + Q ?¼
M M /MM; ;B€ ;®+ #€M HçB +?Q K°i M; QìB #çM- +kM; +?QM? H` ¬M; +?O +O iB K

@h?b ` H` p`v- p`v +Y iB K FB +| çQÊ+ ? B +€B +?ûM M`v iW ç•m\

Gw .QÆM; v M H†M; ;"i; "i ç-m- ^aM? æS+ i`'M +| K°i b® MÆB +| HÁ MmM ;®K- î
T?ÄM; +? +kM; F?¬M; i`€B T?€T Hm"i- iW i`QÊ+ iÊB M v î MÆB M`v Hm¬M +| i?
ç² ;®K +O +€+ i`B m ççB i`QÊ+X

L?QM; K" M?[M; i?S T?ÄM; +? M"v +?d #€M i?2Q ;B€ ?"M; T?ÄM; +? - M m ç2K +
 i?b H" i?QÆM; M?•M HÁM; /ç ?B K ç°+- M; QÌB #€M ?"M; b) #` T?€T Hm"i +? i"BX
 æ€M; iB + H" i?ÌB ;B M M"v M; QÌB M?Q p"v HçB +| `i M?B m- ç€M; iB + H" i`QM;
 pB + M"v H"K +?Q K°i Qi M; QÌB #` ?çB F?¬M; +| MÆB ç ;BªB Q M- ç•v +kM; +?QM
 HW ç½ iB TiK+ ?Q" M? ?" M?X
 *?Q /M H" ç² ;Bª #` T?€i ?B Mi?b ?„M +kM; +| i? M|B K°i +•m ó i¬B ç•m +| M|B +?S
 +¬M; M F?¬M; +| Hw /Q ;b #„i M; QÌB- +?d ;B®M; M?Q HQçB M; QÌB Î F?m M?¬ +k
 M?Q #` T?€i ?B Mi?b #¼M ?¼ T?ªB #Ä +?çv- M m #` #„i çQÊ+ i?b +m°+ b®M; b) F
 >" H½Q i?Î /"B K°i ?ÆB `²B iB TiK+ M|B,
 @> B +€B +?ûM M"v H" ¬M; +?O iB K ç| iW i v K°i M; QÌB i` im´B Km çQÊ+- M; QÌ
 /| H" K°i M; QÌB #çM ?¼+ ççB ?¼+ H9+ i`QÊ+ +O *?m L;¼+ E?¬M
 @"çM ?¼+ +O *?m L;¼+ E?¬M
 Gw .QÆM; p°B p" M; ?ÄB,
 @>" H½Q- +| M; QÌB M"v +?9M; i +| i? i` tûi iÈB *?m L;¼+ E?¬M- M m ?„M +| i?
 #B i çQÊ+ *?m L;¼+ E?¬M Î ç•m
 @E?¬M; +| +Æ ?°B
 >" H½Q H„+ H„+ ç-m- MK +QÌB i` M K†i ç½ ?Q" MiQ" M #B M K'i- Gw .QÆM; KÆ ?ª
 iS+ ;B"MX
 @L; QÌB M"v # M; "v i`QÊ+ ç½ T?€i ?B M +? i M; Q" B w Km®M- K M? K®B M"v iÈB
 @æ½ +? i\
 Gw .QÆM; i`WM; iQ K„iX
 @G9+ ` M; Q" B /m H`+? p¬ w `ÆB tm®M; MQÊ+ +? i çm®B- ?W- i®i +?Q K°i +€B H
 >" H½Q ?W HçM? K°i iB M; - Gw .QÆM; v M H†M; M;²B Î ç| - H-M M"v ?„M F?¬M; +
 G9+ M"v- ?„M ç½ ?B m p b b Q >" H½Q HçB iS+ ;B" M- p b +€B ;b ,M +ÆK Qi M?Q p"
 H„KX
 L; QÌB H"K ;Bª +?QM? H" i°B T?çK HW çªQ- F?¬M; M; ì #•v ;Bì M| ç½ HB M [m M
 i? M? MB M M"v +? i M; Q" B w Km®M Gw .QÆM; +kM; F?¬M; iBM çQÊ+- pB + M"v
 @*?€m t2K T?¬M #€Q +€Q M"v çB
 >" H½Q iW i`QM; iO H'v ` K°i T?¬M p, M #ªM çQ +?Q Gw .QÆM; - M"v T?•M #ªM M
 +O M; QÌB i? M? MB M FB X
 h` M #€Q +€Q pB i M; QÌB M"v K°i KbM? ` /½ M; QçB +•m +€- b m ç| KQÊM K°i +Q
 ?² F?¬M; +~M i?"M `ÆB tm®M; MQÊ+ +? i çm®BX
 Gw .QÆM; imv `^M; F?¬M; ?¼+ [m€ T?€ €M p" #„i ;B K- #'i [m€ +kM; HB + K„i K°
 T?•M #€Q +€Q ;B[i`, K M; "M +?¶ ?ÎX
 æ-m iB M- çQçMi?ÌB ;B M ç| i?ÌB iB i ÎªM? æS+ i`'M `i #bM? i?QÌM; - +, M #ªM
 ç +•m +€- +?Q /M çB +•m +€ i?b +kM; F?¬M; i? / /"M; `ÆB tm®M; ?² MQÊ+ M?C
 ªM? æS+ i`'M +| K°i L; Q i`QÌM; - `i M?B m M; QÌB ç m i?Q+? p"Q i`QM; ç| +•m +€
 M"v FûK [m€ t bQ pÈB MÆB ç| - ?ÆM M[çB +•m +€ i?b +¬M ;b TªB çB t M?Q i?
 h`W M?[M; i?S M"v ` i?b i?ÌB ;B M iY pQM; +kM; +| +?9i F€ [m€B- +, M +S i?2Q i
 M"v +? i F?QªM; d ;Bì b€M; X
 "av ;Bì b€M; H" i?ÌB ;B M iY pQM; p"v i?ÌB ;B M çB +•m +ÁM TªB bÈK ?ÆM M?B m
 i`'M ?ÆM 3y FK- çQÌM; çB +kM; F?¬M; TªB / çB- B HçB çB +•m +€ K" HçB çB bÈ

*?Q /M H" H€v t2 i?b M? M? M?'i +kM; T?^B çB k ;BÌ- M m +°M; i? K i?ÌB ;B M +
M;QÌB M"v T?^B tm'i T?€i H9+ 9 ;BÌ b€M;- 9 ;BÌ b€M; çB ` +•m +€- M;QÌB M"v +| p
@>" H½Q- +€B +? i +O M;QÌB M"v T?^B çB m i` +K i? - F?ŠM; ç`M? H" +€B +? i +
s2K ? i #€Q +€Q- Gw .QÆM; H"TiS+ M|B pÈB >" H½Q K°i +•m- >" H½Q ;"i ;"i ç-m
çB m i` - M; v +^ Gw .QÆM; ç m +| i? M?"M` p'M ç i?b M;QÌB çB m i` b Q HçB F
?B M i?b ?„M F?¬M; +-M iB TiK+ H"K pB +i`QM; #° +¬M; M M[H"K ;bX
@*€B +? i +O M;QÌB M"v T?"B çB m i` - M?QM; #•v ;BÌ HçB tm'i ?B M K°i p'M ç
p^ K°i +?mv M`²B
>" H½Q HçB i?Î /"B- H9+ M|B +?mv M ¬M; +ÁM M;~M ç-m H M M?bM Gw .QÆM;X
@>" H½Q- ¬M; +S M|B çB- +| p'M ç ;b- +MM; H„K i?b M;¬v K B +?€m çB ^aM? æS+
@*?€m çB ^aM? æS+ i`'M H"K ;b\ " M FB +?€m F?¬M; +-M çB- # M ç| ¬M; b) +?Q
M"v H" M^K # M h`M? *?•m
>" H½Q M?Qm K"v M|B- Gw .QÆM; bYM; b®i K°i +?9i- ?„M +ÁM iQÎM; `^M; >" H½Q
çB m i` ç-m M®B M[+?SX
Gw .QÆM; F?¬M; #B i H" b m F?B +?mv M M"v t^v ` >" H½Q ç½ +QB i¼M; pB + M
+| M?B m ?"M; T?ÄM; +? M?QM; +?Q iWM; +| pK HB M [m M iÈB iQM? KçM;- ?B
i? F?¬M; [m M i•K ?ÆM X
æ®B T?QÆM; H" K°i ç€K M;QÌB €+ ç°+- M;QÌB FB ç½ +? i- *?m L;¼+ E?¬M M?'i
[m M ? çQÊ+X
*?QM? pb i? M M >" H½Q +¬M; F?¬M; i? ç +?Q Gw .QÆM; iÈB ^aM? æS+ i`'M- M
M;mv ?B K- >" H½Q F?¬M; Km®M Gw .QÆM; T?^B çB KçQ ?B K- +?Q /M H" +| GQm
çQÊ+ pb /M b Q GQm *QÆM; +kM; +?d +| K°i KbM?X
*| çB m +?mv M M"v +kM; ç½ t9+ T?çK iÈB çB K K'm +?®i +O >" H½Q- H9+ M"v
M;QÌB M"v +?d bÊ H" F?¬M; mM; /mM; çQÊ+ # Q H•m M[X J°i F?B >" H½Q iQ" M
M?[M; M?•M pB M T?€ €M +¬M; F?¬M; /€K [m HQ - ?ÆM M[`i +| i? M?[M; çB
MQÊ+ i?"K +?Q H" Î MQÊ+ M;Q" B +kM; b) #„i i v p"Q çB m i` pB + M"vX

a€M; M;¬v ?¬K b m- Gw .QÆM; HB M çB h`M? *?•m pÈB GQm *QÆM;- iW JBM? .Q
çB- +?d K'i ? B ;BÌ H" ç½ iÈB MÆBX
L;¬v ?¬K [m Gw .QÆM; +ÁM iQÎM; `^M; >" H^Q Km®M +?Q KbM? iÈB ^aM? æS+ i`'
F?B ?ÄB K¼B +?mv M i?b KÈB #B i çQÊ+ pB + M"v F?¬M; ? ;B®M; pÈB bmv M;?o
oB + K" >" H½Q Km®M ?„M çB H"K +?QM? H" HQ HB m pB +i`B M H½K ç² bS *¬M;
hW F?B T?€i ?B M ?°B i`B M H½K +| # K|M #` ç€M? i`€Q ?°B i`B M H½K +kM; F
F?¬M; +| M;WM; K" M; v +^ # K|M ç² ;B^ FB +kM; pŠM iB TiK+ i`B M H½KX
*?ŠM; [m H" ?°B i`B M H½K +¬M; çQÊ+ i?2Q /äB +?ti +?) ?ÆM- K¶B F?m pU+ ç m
+| M;QÌB /WM; HçB Î # K|M ç² bS M"v [m € H•m b) #` ;?B +?ûT p"Q ?² bÆ- ç•v +kM;
"®M M;¬v i`B M H½K `i M? M? [m çB- M?[M; i?S M"v +| i? iB TiK+ i`B M H½K
M?QM; F?¬M; i? iB TiK+ K M; iÈB +?¶ F?€+ i`B M H½K çQÊ+- T?"B #B i H" # M i
hB TiK+ i`B M H½K Î h`M? *?•m H" ç T?®B ?ÊT T?€ €M- M m iB TiK+ K M; çB
#^Q i" M; *® *mM; +?ŠM; T?^B H" iU H"K K'i Kti ? v b Q\
ob ç iB TiK+ i`B M H½K Î h`M? *?•m- *® *mM; p" h`M? \*?•m ç½ M;?o ` K°i #B
"B M T?€T `i çÆM ;B^M- M;QÌB T?€i M;¬M +O \*® \*mM; M|B /Q M;QÌB /•M Î ç•v `'
H½K M"v p®M /"B #®M M;¬v M v FûQ /"B i?"M? #^v M;¬vX

"¼M ?¼ p®M M;?o #ªv M;¨v i?ìB ;B M ç½ çO ç T?€ €M- B +| i? M;ì pK pB + M¨v
M;¨v i?ìB ;B M +?d #„i çQÊ+ M;QìB /€M? i`€Q- ç² bS i?“i î ç•m- M;m²M ;®+ +O M?
+| iB M i`B M ;b M M +?d +| i? M;?o #B M T?€T iB T iK+ FûQ /¨B i?ìB ;B MX
.MM; +| M?B i iB M? i?b F?¬M; i? /MM; M[M M +?d +| i? M;?o +€+? F?€+- >Q¨M;
i`QM; HÁM;- ¬M; Km®M HÊB /KM; h`QìM; aBM? "€i +O Gw .QÆM; ç H¨K +ÊX
v +O >Q¨M; pB M i`QîM; H¨ Km®M Gw .QÆM; K M; ? B +€B h`QìM; aBM? "€i p¨ p¨
+?S+ K°i #m´B i`B M H½KX "îB pb ç² bS Qi- H¢B Qi F?B í´ +?S+ ?°B i`B M HªK M
i¨M; *® *mM; FûQ /¨B i?ìB ;B M i`B M H½K i? K p¨B M;¨v T?®B ?ÊT pÈB i?¬M F?Q
"€i +O Gw .QÆM; ç i´ +?S+ K°i ?°B i`B M H½K i?“i HÈMX
*?d +¬M i`mM; i•K i`B M H½K î h¨M? *?•m çQ ` v m +¬m M¨v *® *mM; HB M ç²M;
ç² bS M¨v ç½ +| i? iB T iK+ î h¨M? *?•mX
bi2p2M[#R3Ny
aB m *'T >Q¨M; EBK h?O
h€+ ;Bª, hB m hB m ok

9y jX *?QÆM; 9y j, *ªK :B€+ _'i Zm2M h?m°+

L?|K /¨+?, ZmvoQh?mQM;
L;m²M, K2i`mv2MX+QK
*¬M; iv #€M ç'm ;B€ GÊB æ¢i- K¼B M;QìB ç M;¨'i #¨M `°MX
h`QM; T?ÁM; i´M; ;B€K ç®+- h¨M? E?ªB æ¢i p¨ hQ J½ G•K +MM; M? m M;²B i` M
@E? B i`QÆM; p¨ ç'm ;B€ b) i´ +?S+ î +?¶ M¨v çB- M m F?¬M; çQÊ+ i?b +?d +| i?
h¨M? E?ªB æ¢i M?Qm K¨v- pb H¬M ç'm ;B€ M¨v K¨ +ª+¬M; iv ç½ #¨M `°M M[M,K
H½K ç² bS i?ìB *¨M; GQM; ç°i M?B M tm'i ?B M ç² ;B€ i?b ?°B ç'm ;B€ +O +¬M; i
@L;¨v 8 Q- +?mv M M¨v F?¬M; M?'i ç`M? H¨ +| i? H¨K çQÊ+5
hQ J½ G•K i?î /¨B- MÆB M¨v +?d +| ? B M;QìB- ?¼ H¢B H¨ M;QìB [m2M +O M? m
+O p¨i T?~K T?ÄM; +? + Q +'T +kM; +?ÆM; b Q +?d +¬M F?¬M; ç +?Q M;QìB M;
@*MM; H„K i?b K°i Qi iBM? T?~K +O +?9M; i H¬M M¨v F?¬M; #€M H¨ çQÊ+5
h¨M? E?ªB æ¢i +kM; i?î /¨B- H¬M M¨v #¼M ?¼ [mª i?“i H¨ Km çQÊ+ F?¬M; Qi ç²
i`,K p¢M- +?9M; H¨ i`¼M; çB K i`QM; H¬M ç'm ;B€ M¨vX
æ€M; iB + H¨ pW tªv ` pB + ç² i?“i #` ç€M? i`€Q- #¼M ?¼ +kM; F?¬M; /€K ç2K M
#€M ç'm ;B€- M m M?Q tm'i ?B M K°i K|M ?¨M; ;Bª i?b +¬M; iv KÊB i?“M? H¨T +O
@L m M?Q p¨v i?b i´M i?'i b) HÈM H„K5
hQ J½ G•K M? M?“M; H„+ H„+ ç¬m- K'v K|M M¨v H¨ i`¼M; çB K iQ`M; H¬M ç'm ;
F?¬M; ç2K ç'm ;B€ i?b ªM? ?QîM; p¨ i?“M? iQ+? +m®B +MM; ç m F?¬M; i? ç¢i iÊ
ç'm ;B€ M¨v i`MM; M;¨v pÈB M;¨v i?“M? H¨T +¬M; iv M M #¼M ?¼¨'i Km®M H¬M ç
ç°M;- +kM; Km®M H¬M ç'm ;B€ M¨v +| i? ç¢i çQÊ+ i?“M? iQ+? + QX
@L m Gw H½Q ç +| î ç•v i?b i®i`²B- +| i? ç +?Q ?„M ;B9T +?9M; i t2K tûi K°i +
h¨M? E?ªB æ¢i M;Y ç¬m /U HQM; p¨Q ;? `²B M|B- hQ J½ G•K H¢B H„+ ç¬m,
@Gw s€M p¨ GB m hm'M F?¬M; #B i i¢B b Q Gw .QÆM; çB ªªM? æS+ i`'M M?QM; +
/M H¨ ?„M +| î ç•v i?b +kM; +| pB + ç H¨K- +?9M; i F?¬M; M M [m'v `¬v ?„M- +?
F?¬M; i?“M? +¬M; +kM; F?¬M; i? [m'v `¬v ?„M5

@* "m M|B ç9M;- p"v H"K i?2Q +€+? +O + "m çB- M;"v 8 +?9M; i b) i' +?S+ ç'm ;B€
i`W +€B +?ûM +| K2M t M? Km çQÊ+ î \*aM? æS+ i`'M i?b M?[M; i?S F?€+ F?¬M; h`
h`M? E?aB æfi M;²B i?ŠM; /"v `²B ;"i ç-m- bQ pÈB pB + çB m i` H"K `ä p'M ç ç
+O +¬M; iv #¼M ? „M /QÌM; M?Q F?¬M; +ÁM [m M i`¼M; M[X *?Q /M Gw .QÆM; H
+O +¬M; iv i?b +kM; F?¬M; i? pb F? B i`QÆM; +¬M; iv K` aM? ?QÎM; iÈB pB + çB
h`M? E?aB æfi p` hQ J½ G•K ç m M;?o Gw .QÆM; b) iÈB *aM? æS+ i`'M çB m i`
H½Q p°B p`M; ;¼B Gw .QÆM; i`î p - b m ç| b) H"TiS+ HçB ç +?Q Gw .QÆM; çB
M`v ` #¼M ?¼ [mª i?"i H` F?¬M; i? M;?o iÈB +?¶ F?€+X
æSM; î /QÈB H-m- Gw .QÆM; +ªK i? M M?bM iÁ M?" i`QÊ+ KtiX
*¬M; iv #€M ç'm ;B€ GÊB æfi M^K M; v î # M i`QM; - QÊ+ +?WM; +¬M; iv +?B K ki
M`v ç m ç½ çQÊ+ GÊB æfi Km X > B i-M; M`v +?Q /M H` i`B bªM ? v H` i?S ;b F?€
" M i`QM; +¬M; iv- Gw .QÆM; +| K°i T?¬M # +` T?¬M- +| çB m M;QçB i`W H9+ ç-
b m ç `i # "M `°M M M `i Qi iÈB +¬M; iv- +kM; +?Q ;B9T ;b çQÊ+ +?Q M|X
h€+ /KM; +O Gw .QÆM; i`¼M; +¬M; iv M`v +?d bÊ+ kM; +?d H` K°i +€B i M- +?Q /M
+ Q i?b +kM; +?d +| i? /MM; i`QM; M;? K` i?¬B- M;QÌB +O +¬M; iv F?€+ F?B M;
+O GÊB æfi i?b ç m `i FQM? i`¼M; GÊB æfi- M?QM; M?[M; F?€+? ?"M; i?b `i C
BX
:B®M; M?Q H-M i`QÊ+ Gw .QÆM; +MM; çB i?m Km ?"M;- F?B #€Q ` i M KbM?- +
Gw .QÆM; H` BX
@hB M bBM?- # M i`QM; H` MÆB +¬M; i€+- M;"B F?¬M; i? çB p`Q- tBM ?ÄB M;"v
JÈB pW ` F?ÄB i? M; K€v i?b +| K°i ç€K M;QÌB p•v Gw .QÆM; HçB ?ÄB
" M i`QM; ç€K M;QÌB +| K°i +¬; €B ç M; KdK +QÌB ?ÄB Gw .QÆM;- i` M M;QÌB +¬;
+| ;?B /ÁM; +?[ó*¬M; iv #€M ç'm ;B€ GÊB æfi ôX
*¬M; iv +ÁM +?Q +?QM? i?S+ F? B i`QÆM; M?QM; M?•M pB M ç½ H"K pB + i?2Q
.QÆM; ;"i;"i ç-m- ? „M pW iÈB h`M? *?•m H"TiS+ +?çv iÈB ç•v M; vX " M T?Q
+?B m iÈB +kM; F?¬M; Km°M- M;?2 M|B i`B M H½K h`QÌM; aBM? "€i # M;"v b Q
K°i +€+? FûQ /`B i?ÌB ;B M- ?B M içB ? „M F?¬M; +-M iÈB ç| [m€ bÈK H"K ;bX

çQÊ+ M?[M; ç² p"i [mw #€Q- M?QM; M?[M; i?S M"v ç m F?¬M; i? K M; H¢B +ªK M;?B T- Gw .QÆM; i?QÌM; M;"v Qi ç M +¬M; iv M"v M?QM; ?„M pšM ``i +?9 w iÈB ivX

@h®i- i'i +ªK¼B M;QÌB F?¬M; +¬M F?€+? F?Q- Gw H½Q ç +”m +! i? ç M i¬B i?’v h``M? E?ªB æ¢i +QÌB K°i iB M;- M?[M; M;QÌB F?€+ ç m ;”i ;”i ç-m- M?[M; M;QÌB M;QÌB +! [m M ? F?€i?•M i?B i pÈB Gw .QÆM;- [m M ? +O *?m G¶B p” Gw .QÆM ;†T [m p”B H-MX

L;Q¢B i`W #¼M ?¼` +ÁM +! K°i +†T K„i M|M; +?€v ç M; M?bM ?„M- Gw .QÆM; + ç-m b M; M?bM p ?QÈM; ç!X

@h``M? + - M? F?¬M; Km®M #B i H”M M”v i¬B iÈB h``M? *?•m H” ç H”K ;b ? v b Gw .QÆM; +QÌB M!B pÈB h``M? E?ªB æ¢i K°i +•mX \*?mv M K M; h`QÌM; aBM? "€i pÈB # M M;Q”B- ç€K M;QÌB h``M? E?ªB æ¢i K” #B i KÈB ;¼B H” +?mv M M;Q”B w æ€K M;QÌB h``M? E?ªB æ¢i ç m ``i b[M; b®i- L;¬>B m G} i?b M;~M M;QÌB M?bM F?¬M; M’B €M? K„i +O +¬ M M [m v ç-m b M; MÆB F?€+X

@G½Q ç¢B- M? iÈB h``M? *?•m ç H”K ;b- F?¬M; T?ªB H” ç F i ?¬M ç! +?S\ Gw s€M M!B K°i +•m- M!B tQM; K¼B M;QÌB ç m MÎ MK +QÌB- Gw .QÆM; i?b +QÌB +O Gw s€M [m” i?“i H” T?QM; T?9- +?Q /M H” KbM? F i ?¬M i?b +kM; F?¬M; i? M ?¬M +ªX

@hB m s€M- +”m +ÁM +?Q F i ?¬M i?b +¬M ;b M!B iÈB i¬B\ G•M M”v i¬B ç M H” ç @>°B i`B M H½K\

Gw .QÆM; pW /Si HÌB K¼B M;QÌB H¢B K°i H-M M[bYM; b®i- ç†+ #B i H” h``M? M;QÌB +ÁM M?bM M? m K°i +?9i- K’v M;"v i`QÊ+ ?°B i`B M H½K ç² bS i?ÌB *”M; G [m - H-M ç! H¢B +! K°i K!M ç² T?ªM; +? +! K†i H”K +?Q +¬M; iv +ÁM +?Q +?QM? +kM; #` i?B i ?¢BX

@>°B i`B M H½K- H” ?°B i`B M H½K h`QÌM; aBM? "€i- pW H9+ M?[M; K!M ç² bS i Î ç•v M M i¬B K M; h`QÌM; aAM? "€i iÈB T?®B ?ÊT pÈB M?[M; K!M ç² bS M”v ç +?C p [m®+ #ªQ çSM; ç-m +ªMQÊ+

@h`QÌM; aBM? "€i ”- +”m K M; i?2Q h`QÌM; aBM? "€i iÈB ç•v ”

h``M? E?ªB æ¢i bYM; b®i`²B p°B p”M; ?ÄB- +?mv M h`QÌM; aBM? "€i +O Gw .QÆ MQÊ+- M m F?¬M; T?ªB F?¬M; +! i?ÌB ;B M- Gw .QÆM; H¢B F?¬M; Î M?“- h``M? E bU i?¬M F€ +O M!`²B

@æ9M; p”v- +! K M; ç M

Gw .QÆM; +QÌB K°i iB M;- h`QÌM; aBM? "€i ç M; M^K i` M i v GQm *QÆM;- ?„M k ç +?Q M?[M; M;QÌB #¢M +O KbM? #B i`ä bU i?¬M F€ +O +€B +?ûM M”vX h`QÌM M?’i +O ?„M- iW w M;?o H`+? bY- ?B M iQÈM; i?¬M F€ p” M?[M; i?S F?€+ i?b F F?¬M; i? M”Q bQ çQÊ+ pÈB M!X

@h`QÌM; aBM? "€i Î ç•m- K m H’v` +?Q +?9M; i¬B M?bM K°i +?9i M”Q

h``M? E?ªB æ¢i p°B p”M; M!B K°i +•m- €M? K„i +ÁM F?¬M; M;WM; [mûi i` M M;QÌB i` M M;QÌB Gw .QÆM; +,M #ªM H” F?¬M; +! +?¶ ç +’i +€B +?ûM M”vX

Gw .QÆM; +QÌB F?) H„+ H„+ ç-m- ?„M M?bM GQm *QÆM; K°i +?9i- GQm *QÆM; K”m ç2M ç†i i` M #”MX hW # M i`QM; +! K°i +€B ?°T M?U - KÎ ?°T M?U ` - # M i`C

>ÁK M?U +! KS+ +?`m +?’M ç°M; ``i i®i- +?d +¬M F?¬M; T?ªB +! M;QÌB +® w +¬k F?¬M; #` ?Q ? Q ;bX

@æ•v H" h`QÌM; aBM? "€i\

h`M? E?ªB æƒi +| +?9i b[M; b®i `²B M; v H"TiS+ çB iÈB +?¶ Gw .QÆM; iÁ KÁ M?
L?bM iW # M M;Q`B i?b M| +?d H" K°i +€B +?ûM F?¬M; i - `i F?| iQÎM; iQÊM; ç•
i`M; \*® \*mM; æ`B ",+ p" ",+ EBM? K„i ? i K†i KkB- ?ÆM M[+?QM? pb M| K" +| M;C
i`B m ç Km X

@h`QÌM; aBM? "€i- H" i?S +| i? +?B m ` €M? b€M; +| i? F?B m pk ? v b Q\

hQ J½ G•K M;Æ M;€+ M|B K°i +•m- M m F?¬M; T?ªB +| Gw .QÆM; ?„M +kM; F?¬M
+€B ;b M[- h`QÌM; aBM? "€i imv ç½ +| iBM iS+ H M i`mv M ` F?„T MÆB M?QM; +
+´- ç•v +kM; H" pb K†i KkB M M M?[M; +?mv M ;B *® *mM; T?ªB #'i ç„+ /o H"K M?

@hQ J½ + - Î +?¶ M`v +| +€B +?"m F?¬M;- H'v +?Q i¬B +€B +?"m çB `²B K¼B M;Qì

aB m *'T >Q`M; EBK h?O

h€+ ;Bª, hB m hB m ok

9y8X *?QÆM; 9y8, J°i æ¬B h`QÌM; aBM? "€i h?¬M E€ UkV

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

Gw .QÆM; +QìB F?) K°i iB M;- +?´ i?¬M F€ +O h`QÌM; aBM? "€i F?¬M; T?ªB H" F
#Ä M| p`Q K°i +€B +?"m ç¬v MQÈ+- `i F?| +| i? iQÎM; iQÊM; K°i K|M ç² bS +| i? i
i?¬M F€ M?Q p"vX

@*|- +|- i¬B H"TiS+ K M; ç M

*?m G¶B p°B p`M; H M iB M; `²B M? M? +?|M; çB ` M;Q`B- +?"m p` MQÈ+ +¬M; i
T?ÁM; M`v i?b F?¬M; +|X Jm®M M|B M;QìB [m2M i?m°+ +¬M; iv M`v M?'i i?b +?Q
E?ªB æƒi +kM; F?¬M; i? M`Q bQ çQÊ+ pÈB ?„M- i`QM; +¬M; iv ?„M H" M;QìB p'i p
+¬M; iv M?'i M M pW M;?2 Gw .QÆM; M|B p"v ?„M HB M çSM; /"v çB ` M;Q`B H'v

*?m G¶B çB ` M;Q`B F?¬M; iÈB 8 T?9i ç²M; ?² ç½ K M; i?2Q K°i +€B +?"m çUM; M

*?"m `i HÈM- ?ÆM M[ iQM? i? K MQÈ+ Î i`QM; +kM; ç½ M†M; ?ÆM Ry F;- pb i`€
` M;Q`B M M *?m G¶B çB `i +`M i?"M- M; v +ª M?Q p"v +kM; F?¬M; i? i`€M? /QÊ
` M;Q`BX

@æ†i i` M #`M H" çQÊ+

Gw .QÆM; çSM; H M M?"M H'v +€B +?"m- +€B #`M M`v H" K°i +€B #`M +´- K†+ /M
M?" ?„M M?QM; +kM; H" K°i K|M ç² +´ F?¬M; i X h?'v Gw .QÆM; ç†i K°i i?S M†M;
E?ªB æƒi +QìB F?´ F?¬M; i?¬BX

*ÁM +?Q +QìB F?´ tQM;- h`M? E?ªB æƒi ç½ #` K°i K`M; i`QÈ+ K„i H"K b[M; b®iX

æƒi +€B +?"m H M #`M- Gw .QÆM; F?¬M; +| ç°M; i€+ M`Q /Q i?W - M; v H"TiS+ ?
+?"m- b m F?B h`QÌM; aBM? "€i +?bK tm®M; ç€v +?"m- K°i K`M i?¬M F€ H¢B H¬M

æ| ?Q b2M #„i ç¬m MÎ `°- Î ;B[+€B +?ûM +| K°i #QM; M;QìB tm'i ?B M F?¬M; M;
M`v H"K +?Q i'i +ª K¼B M;QìB ç m ?€ ?®+ KB M;X

L; v +ª M;¬ >B m G} pšM Hm¬M +?9 w iÈB Gw .QÆM; +| +?9i HB + K„i M?bM +€B +
ç½ M;?2 iÈB h`QÌM; aBM? "€i `i M?B m H¬M M?QM; F?¬M; M;ì ?B m [mª +O M| H

G9+ M`v- +?Q /M H" M;QìB F?¬M; +| ?B m #B i p ç² +´ M?Q *?m G¶B +kM; +| +ªK

" M M;Q`B #®M ç| ?Q b2M +kM; ç½ MÎ `°- iW ç| T?€i ` i€K +°i b€M; T?®B ?ÊT pÈ
;B®M; M?Q iB M M[ç M; F?B m pk H"K +?Q K¼B M;QìB `mM; ç°M; K°i +€+? F?¬M

@æ•v- ç•v H" h`QÌM; aBM? "€i b Q\

E?Q^aM; j T?9i b m- *?m G¶B M|B K°i +•m- M|B tQM; ?„M +ÁM Mm®i MQÈ+ KB M; i`QÈ+ K†i M"v ?„M +?Q iWM; i?'v # Q ;BÌ- ?„M F?¬M; M; Ì ç² +´ H¢B +| i? H"K` ? M?Q i? X

GÌB +O *?m G¶B H"K +?Q K¼B M; QÌB idM? i€Q H¢B- h`M? E?ªB æ¢i F?¬M; M; W`²B ?ÄB Gw .QÆM; K°i +•m,

@Gw H½Q ç - i?"i F?¬M; M; Ì h`QÌM; aBM? "€i H¢B i?¬M F€ iÈB M?Q p"v- ç²M ç½E +?Q +ÁM +| +?9i t2K M? M| - +€B h`QÌM; aBM? "€i M"v +O + "m [mª i?"i H" i?¬M F æ| ?Q b2M i`QM; +?ûM M?bM F?¬M; F?€+ M"Q H" ç| b2M i?"i- M| H"K +?Q M; Q FB K i` i?Y t2K M| H" i?"i ? v ;BªX

@h?"i bU F?¬M; M; Ì H¢B +| i?S i?¬M F€ M?Q p"v

hQ J½G•K +kM; H" HB M iK+ ; "i ç-m- ? B K„i +ÁM ;„i ; Q M?bM +€B +?"m- M|B + [mª +O h`QÌM; aBM? "€i- F€ +ªM? M?Q i? M"v M m F?¬M; M?bM i? K K°i +?9i i?b M?bM i?'v çQÈ+X

@L?bM i?'v ?B m [mª M?Q i? M"v M m M?bM b M; M?[M; K|M ç² +´ F?€+ +?d bÊ + iWiÈB i?S F?€+

GB m hm'M +QÌB F?´ H„+ ç-m- €M? K„i +ÁM ;„i ; Q M?bM h`QÌM; aBM? "€i i`QM; ç-m- M?bM K|M ç² i®i M?Q p"v H¢B +| i? K ?B m [mª i?¬M F€ `²B M?bM i?S F?€+ i®i +ªX

@G½Q ç¢B- ?B M i¢B i¬B ç½ #B i pb +€B ;b +| M; QÌB ` ;B€ 8yy i`B m ç Km +€B M"v çWM; M|B H" 8yy i`B m- +?Q /M H" K°i i, +?Q +?„+ i¬B ç½ #€M- ç•v +?QM? H

Gw s€M +ªK F?€B M|B K°i +•m- M?[M; M; QÌB F?€+ F?¬M; M|B ;b- M?QM; iW b„+ K† ?¼ ç²M; w pÈB +€+? M|B +O Gw .QÆM; X

Gw .QÆM; H„+ H„+ ç-m `²B M?bM GQm *QÆM; ; "i ç-mX

GQm *QÆM; +QÌB F?) K°i iB M; `²B H'v ` K°i ?°T M?U F?€+- M?bM i?'v ?°T M?U +| +?9i i`WM; HÈMX

*€B ?°T M"v M?bM v ? i +€B ?°T çUM; h`QÌM; aBM? "€iX

JÎ ?°T ` - K°i +€B h`QÌM; aBM? "€i ;B®M; v ? i +€B +?ûM FB çQÈ+ H'v ` - H-M T?•M T?|- GQm \*QÆM; ç½ #ã +€B h`QÌM; aBM? "€i +ÁM H¢B p"Q +?"mX

*€B +?ûM M"v ç†i # M +¢? +€B +?ûM +ÁM H¢B- +kM; K v +?"m çO HÈM- ? B +€B F?¬M; +| i`M ` X

h?"i ` +| +?9i MQÈ+ i`M ` M; Q`B M?QM; #•v ;BÌ F?¬M; B +?9 wiÈB M|X

L; Q¢B i`W Gw .QÆM; p" GQm \*QÆM; ` ?B M M v K¼B M; QÌB ç m ç M; ?€`°M; KB > B +€B h`QÌM; aBM? "€i ç†i +MM; M? m +| ?B m [mª F?¬M; çÆM ;BªM H" K°i +°M F?B i?'v K°i K`M; M"v ç m i?'v +U+ F€`mM; ç°M;

> B +€B +?ûM b m F?B ç†i +MM; M? m ?bM?ªM? ?Q b2M i` M K†i MQÈ+ F?¬M; M; Q¢B i`W 9 ç| ?Q tQ v tmM; [m M? K¶B +€B +?ûM ` +ÁM +| i? K K°i ç| ?Q b2M

*?QM ç| ?Q b2M ç½ #B M +€B +?"m i?"M? K°i #B M ?Q X

L|B H" #B M ?Q i?b +| +?9i F?Q i`QÆM; M?QM; i`QM; +?"m +?d +| M?[M; ç| ?Q M?[M; ç| ?Q b2M M"v +?2 ç"v M M +?d +| i? KÆ ?² M?bM i?'v ? B +€B +?ûM # M

G9+ M"v +| +?9i F?€+ pÈB H9+ +?d ç†i K°i +€B +?ûM- H9+ M"v ?Q b2M M?bM + "M +?ûM iÄ ` K°i Hm²M; €M? b€M; `i i?¬M i?€M? M?QM; H¢B F?¬M; TªB H" i?"i bU

a m F?B ? B +€B +?ûM çti +MM; M? m- €M? b€M; +O ç! ?Q b2M v m Èi ?ÆM ``i
K°i +?9i K"m çÄX

*?QM ç! ?Q b2M /QÌM; M?Q +! i? K K°i +?9i K"m ?²M; - M?[M; H€ b2M # M +¢M?
t M? H"K +?Q +€B +?"m MQÊ+ i`QÊ+ Kti M"v +M; i? K ;B®M; K°i ?² b2MX

:B[?² b2M +ÁM +! i? K ? B +° b€M; F?€+ M? m ç M; F?B m pkX

>B M i¢B ? B +°i b€M; M"v M?bM F?¬M; F?€+ ; b ? B +¬ ; €B +´ ç¢B ç M; F?B m pk-
M?[M; ç! ?Q b2M F?¬M; M;WM; F?B m pk H"K +?Q K¼B M; QÌB +! +ªK ;B€+ F?¬M

æ†+ #B i H" ? B +°i b€M; M®B iB T T?®B ?ÊT HšM M? m H"K +?Q M; QÌB i +! +ªK
#¼M ?¼ #B i KbM? ç M; M?bM +€B +?"m +?d bÊ #¼M ?¼ ç m M; ?o KbM? ç M; i`Q

@h?-M F?Q- F?¬M; ?´ H" i?-M F?Q- ``i i?-M F€

L, K b€m T?9i b m- GB m hm'M ç°i M?B M bÊ ?½B F m H M- M?B m M; QÌB M?Q p"v
iB M H¢B H" GB m hm'M- pB + M"v H"K +?Q Gw .QÆM; FBM? M; ¢+ M?bM ?„M K°i

> B +€B h`QÌM; aBM? "€i F?€+ M? m çti +MM; K°i +?¶ H" i?Q M; ?B K K" H-M i`QÊ
ç½ i?Y- Gw .QÆM; p" >` H½Q F?B i?`v K°i K" M i?-M F€ M"v ç m bÊ M; •v M; QÌB ?Æ
;?B H¢B M?B m p h`QÌM; aBM? "€i M M #¼M ?¼ +kM; F?¬M; #B i F?B ç ? B +€B -

J°i K" M; i?-M F€ M"v H" /Q Gw .QÆM; iU KbM? T?€i ?B M- H-M M"v ç M i`B M H
ç¬B ç +?Q K¼B M; QÌB +! i? [m M b€i bU i?-M F€ +O M! K°i +€+? iQ" M /B MX

h?'v K°i K" M i?-M F€ M"v K" GB m hm'M +! i? idM? i! bÊK M?Q p"v +?SM; KBM? #
?„M +ÁM i®i ?ÆM +ª +O h`M? E?ªB æ¢i M m F?¬M; i?b +kM; F?¬M; i? M"Q idM?

@æÌB M"v +! i? M?bM i?'v #ªQ #®B i?-M F€ M?Q p"v i¬B +? i +kM; F?¬M; iB +

h`M? E?ªB æ¢i ç°i M?B M i?Î /`B K°i ?ÆB- b m F?B GB m hm'M M!B p"v ?„M +kM
+†T #ªQ #®B i`QÊ+ Kti h`M? E?ªB æ¢i +! +ªK ;B€+ Km®M F?! +X

GQ¢B +ªK ;B€+ M"v- L; ¬ >B m G} +kM; +!- hQ J½ G•K p" *?m G¶B H¢B F?¬M; i? +
æ•v H" +ªK ;B€+ +O M; QÌB i?"i bU ? K K ç² +´ - v m i?Q +? p, M ?! +´ KÈB +!- ç†+ #
çQÊ+ K°i K" M i?-M F€ +O K°i +†T #ªQ #®B K M; H¢B +M; i? K K½M? HB iX

@h`M? + - M? çWM; M!B M; ?B K i`¼M; M?Q p"v- i?S M"v i¬B ç`M? i`B M H½K Î h
M"v i¬B b) Î h`M? *?•m

Gw .QÆM; +QÌB F?) H„+ H„+ ç-m- i`QM; HÁM; +! K°i +?9i ç„+ w- ?„M F?¬M; i`U+
K" iÈB +¬M; iv M; Q¢B i`W Km®M +?Q K¼B M; QÌB i?'v ? B K!M #ªQ #®B M"v +ÁM
M[X

*?Q /M H" Gw .QÆM; F?¬M; M; ?o p"v i?b ?„M +kM; b) H"K i?2Q w i?S+ #ªM M, M; -
i? T?O M?"M çQÊ+X

Gw .QÆM; /M b Q +kM; +ÁM ``i i` - M; QÌB i` im´B B K" F?¬M; Km®M +?Q M; QÌ
KbM?- ç†+ #B i H" F?B i`B M, M; çQÊ+ #`B ` i`QÊ+ Kti M?[M; M; QÌB #¢M M?Q i?

@Gw H½Q ç - +?"m Km®M ç2K ? B +€B +?ûM M"v çB i`B M H½K\ L!B +€+? F?€+ K'v

>B K„i hQ J½ G•K b€M; H M- +?¶ i?-M F€ +O h`QÌM; aBM? "€i ?„M +kM; i?'v çQÊ
HB M iQÌM; M?B m M?Q h`M? E?ªB æ¢i- F?B M; ?2 Gw .QÆM; M!B p"v w iQÌM; ç-m
;B€K ç`M? p"i T?~K +?Q +¬M; ivX

L m K'v M; `v M v Gw .QÆM; ç m Î h`M? *?•m +?ŠM; T?ªB H" +! i? M?Ì Gw .QÆM;
+´ +?m~M #` ç'm ;B€b Q\ L!B M?Q p"v i?b +! Gw .QÆM; t2K [m M?[M; K!M ç² +´
+! i? i?m" M HÊB ç'm ;B€- +! K°i F?ÎB ç-m i®i ç T F?¬M; T?ªB H" p'M ç M[X

@hQ J½ + - +?d +¬M F?¬M; T?ªB +! +?mv M M; Q`B w Km®M i?b i¬B b) Î H¢B h`M

Gw .QÆM; KdK +QÌB ;"i ;"i ç-m- h`M? E?ªB æ¢i +kM; +ªK i?'v pmB p X

@h?"i i®i [m€- Gw H½Q ç - F?B + "m + | i?`B ;B M i?b ç M t2K tûi K'v i?S i`QM; T?
ç•v +¬M; iv i?m çQÊ+ F?¬M; Qi ç² i®i +?m~M #`ç'm ;B€- + | + "m ;B€K ç`M? i?b + "M
M"v ç`M? ç'm ;B€ k8 K|M- M| çQÊ+ i´ +?S+ +MM; K°i M;"v pÈB H F? B i`QÆM; Hm
hQ J½ G•K +Q`B ? ?ª M?bM Gw .QÆM;- Gw s€M- GB m hm'M p` *?m G¶B ç m + | +?
;?B M?È M;"v F? B i`QÆM; M"v- M;"v F? B i`QÆM; #¼M ?¼ #B i b„TiÈB M?QM; pš
i`QÊ+ ç| - +?Q /M H" hQ J½ G•K ? v H" h`M? E?ªB æ¢i ç m F?¬M; M|B iÈB K°i M;"
L m F?¬M; T?ªB pb ibK K°i b® K|M ç² +´ i®i ç +Y ?"M? ç'm ;B€ +MM; K°i M;"v pÈB
iv i?b H F? B i`QÆM; ç½ +Y ?"M? iW H•m `²BX
aB m *'T >Q" M; EBK h?O
h€+ ;Bª, hB m hB m ok

9yeX *?QÆM; 9ye, *€B *?ûM G"K *?Q L;Q`B h E?¬M; h?QªB J€B

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

@*| iBM i`ª H`B `²B

h`QM; F?m H`K pB +- M;Q`B +| #B i ?B m L®i`m²B ç2M ç°i M?B M M|B K°i +•mX

@L|B +€B ;b\

J'v M;Q`B # M +¢M? p°B p" M; ?ÄB- M®i`m²B ç2M M?bM p"Q K" M; ?bM? çB ç°M;-
+?[`€i çÆM ;BªM M?QM; pB i`'i`ä`" M;X

@L;¼+ h?€M? Gw ç´M; bU ç M ç•v

*?d #ªv iW çÆM ;BªM ç½ M|B `ä ? i i?ªv K¼B pB +- H9+ M"v M®i`m²B ç2M +m®B

Gw .QÆM; F?¬M; ? M;?o M;ÊB HB M;"i;"i ç-m- +€B +?ûM M"v +| i? H" K°i ç-m
K®B M"Q ç m`i +| HÊB +?Q pB + çB m i` i`mv ibK i?O T?çK- +| i? çQ iÊB +?¶ >
T?€ €M b) M? M? ?ÆM K°i +?9iX

@h®i- i¬B ?B m`²B

h`M? E?ªB æç i`mM; KbM?- ?„M çQ€M ç9M;- Gw .QÆM; F?¬M; M;ì F?¬M; +?9i/Q
M"v imv i ç®B +| HB M [m M iÊB pB +tm'i ?B M p"i T?~K T?ÄM; +? + Q + 'T- ?Q†-
+? /MM; ç ç€M? i`€Q FB H" ;B®M; M?m X

>B M i`Q`ÌM; +?d +| hQ J½ G•K H" ?B m çQÊ+ tªv` +?mv M ;b- M?[M; M;Q`B +ÁM H

Gw s€M p" GB m hm'M b„+ K†i p+`M; i? K F?| +QB- h`M? E?ªB æç i M|B p"v #¼M
i?"i bU Km®M ibK M;Q`B t2K tûi HçB K°i H-M +kM; F?¬M; +-M ;'T M?Q p"v- h`M
+kM; F?¬M; ?B m içB b QX

@hQ J½- Gw H½Q ç ;B Q +?Q +`m +?B m ç½B- M m pB + M"v i?m" M HÊB i?b +?B
b) p - iÊB H9+ ç| +?9M; i iK ?ÊT HçB çB m®M; K°i +?9i

h`M? E?ªB æç i ibK K°i +€B i?MM; M?U `²B +~M i?"M ç†i +€B +?ûM p"Q # M i`QM
+•m`²B #„i ç-m`ÌB çBX

h`M? E?ªB æç i +kM; ?B m çQÊ+ w M;?o F?B i?S M"v bÈK iÊB i v >` H½QX

L?bM h`M? E?ªB æç i`ÌB F?ÄB- Gw s€M p" GB m hm'M HçB ?€ iQ KB M;- Gw s€M
Gw .QÆM; `²B M?Ä ;B¼M; ?ÄB,

@G½Q ççB- M? M|B +?Q #¼M i¬B ?B m +?9i çQÊ+ F?¬M;- `®i +m°+ H" i?S M"v #

GB m hm'M +kM; çB iÊB F?€i p¼M; M?bM Gw .QÆM;- M;Q`B i?QM; KBM? M?Q ?„
F?¬M; ç9M;X

@*?mv M M"v K°i H€i M[b) M|B +?Q ? B M;Q`B- ç9M; `²B- +€+ M;Q`B ;?B HçB ç`
b® çB M i?QçB M|B +?Q i¬B #B i

Gw .QÆM; F?) i?Î /¬B- i?S M"v F?ŠM; ç`M? +| p'M ç - +| çB m M|B ` i?b b) ç½ FQ
ç #¼M ?¼ iU çQ€M çBX

Gw s€M p" GB m hm'M +kM; F?¬M; M;®+- Gw .QÆM; çÁB +€+? HB M Hç+ pÈB M;Q
M"v +| NyW H" +| p'M ç X h`QM; H9+ M?i i?ÌB b„+ K†i ? B M;Q`B ç m i`„M; # +?- ç
H9+ M"v ç M; +ªK i?'v`i F?| +?`m i`QM; HÁM;X

h?S M"v Gw s€M H`K +?O M?"M- M?QM; H9+ ç| ?„M +kM; +| çB i?2Q- H9+ ç| ?„M +
M| K" +¬M; iv #` i`M i?'i- pB + M"v ç®B pÈB K°i M;Q`B KÈB H M H`K +?O [mªM F
?„M +?QM? H" K°i ç½ FQ+?`i HÈMX

Gw s€M +kM; F?¬M; i®i ?ÆM # Q M?B m- imv ?„M F?¬M; +ÁM H`K +?O [mªM ç² bS
[mª +m®B +MM; +O ?„M i`QM; p B i`Á +?O [mªM ç² bS- F?¬M; M;ì M| HçB #` M?Q

@E?¬M; +-M ç w- i?S M"v i¬B +kM; F?¬M; /€K + K çQ M +| p'M ç - +?ì >` H½Q t2K

Gw .QÆM; iB M H M p¶ p¶ p B ? B M;Q`B- H9+ M"v ?„M +kM; +?d +| i? F?mv M ?¼
t2K M?Q H" ç² i?"i ?„M F?¬M; i? H`K çQÊ+X

@æ9M; p"v- F?¬M; +-M ç w- ?¬K M v Gw .QÆM; iÊB K¼B M;Q`B TªB pmB p KÈ
M?[M; i?S F?€+ çB- i¬B çB M #`B K°i T?ÁM;- ;B[ i`Q +?9M; i m®M; K°i +?9i

hQ J½ G•K +Q`B HÈM K°i iB M;- Gw .QÆM; ;"i;"i ç-m- ?„M bY /KM; M,M; HU+ ç†+
i`QM;X

L?[M; i?S i`QM; T?ÁM; `i F?¬M; i - +?d +| p`B K|M H" +| K°i i-M; p`M; M?ç iX L?Q
i€+ T?~K M;? i?m"i ?B M ççB- M;Q`B +?9M; ` Gw .QÆM; F?¬M; T?€i ?B M +| ;b

hW M?[M; i?S M"v +?Q i?'v i`bM? ç° +O M?[M; +?mv M ;B Î +¬M; iv `i F?¬M; i -
T?ªB Gw .QÆM; +| M,M; HU+ ç†+ i?M i?b +kM; F?¬M; i? M"Q M?bM` - pB + M"v F
p" Gw s€M çQÊ+- Km®M i`€+? +kM; +?d +| i? i`€+? i?S M"v H"K ;Bª [mª i?"i H" [m
Gw .QÆM; çB K°i pÁM; +~M i?"M i?QÎM; i?S+ M?[M; K|M ç² +´ # M i`QM; - ?FB iÈB
M? m çB` M; Q`B ,M +ÆKX

h`QM; T?ÁM; +| K'v K|M `i i®i- i`QM; ç| +| +ª i? M? +´ FB K H-M i`QÊ+ h`M? E?ª
çQÊ+- +kM; +| K'v K|M K" h`M? E?½B æ¢i iW MÆB F?€+ +| çQÊ+- i'i +ª ç m çQÊ+
;B€ M"v- i? M? +´ FB K +| i? i?m ?9i çQÊ+ `i M?B m M; QÌB bQm i-K +| +?'i HQÊ
HÈM pÈB H-M ç'm ;B€ M"vX

"Y +ÆK i`Q `i T?QM; T?9- M?QM; K" GB m hm'M p" Gw s€M ç m F?¬M; +| i? K ,
.QÆM; HB M iK+ F?mv M #ªQ i?b #¼M ?¼K ÈB ,M K°i +?9i- +| çB m F?¬M; F?Q i?

•M +ÆK tQM; - Gw .QÆM; T?ªB çB i`mM; i•K i`B M H½K ç2K h`QÎM; aBM? "€i ;B Q
>Q" M; pB M i`QÎM; F?B M?bM i?'v ? B +€B +?ûM i?b `i F?€i p¼M; - Gw .QÆM; +QÌ
pB M i`QÎM; F`T KÎ KB M; ?„M ç½ `ÌB F?ÄBX

*?Q KQÊM i?b Gw .QÆM; F?¬M; bÊ >Q" M; pB M i`QÎM; F?¬M; i`ª- >Q" M; pB M i
+?mv M M?Q i? - ?ÆM M[b m HQM; Gw .QÆM; +ÁM +| +?¶ /U - i?"i M m >Q" M; pB
T?ªB HQ H„M; iÈB €T HU+ iW +?¶ >" H½QX

bi2p2M[#R3Ny

aB m *'T >Q" M; EBK h?O

h€+ ;Bª, hB m hB m ok

9y3X *?QÆM; 9y3, hbM? *ªK >mvM? æ X

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

Gw .QÆM; K°i KbM? çB i`mM; i•K i`B M H½K [m®+ i - Gw s€M p" GB m hm'M ç½ Î
+€B +?ûM #m' B i`Q F?B M +?Q #¼M ?¼+?ŠM; +ÁM i•K i`Q ;b M[X

L;²B HB M ç M M,K ;BÌ +?B m- b m F?B Gw .QÆM; i`Î p iW i`mM; i•K i`B M H½K-
K†i M?,M K"v #m²M #½ O /°iX

@ hB m s€M- iB m hm'M- ? B M;QÌB b Q p"v\ E?¬M; T?ªB i¬B M|B `²B b Q- +-M
çQÊ+ F i [mªX

Gw .QÆM; +QÌB ? ? p¶ p B ? B M;QÌB- H•m `²B F?¬M; ç M h`M? *?•m- M? Km
:B B- K'v M;QÌB i` im' B #¼M ?¼iK i"TH¢BX

@ G½Q ç¢B- M? çWM; M OB i¬B M[- +?9M; i¬B ç m #B i bU pK ;b K"X

Gw s€M ` bS+ H„+ H„+ ç-m- ç M; ç`M? M|B iB T çB m ;b- çB M i?Q¢B i` M M;QÌB

@ L;k + X

L?bM i?'v b®; ¼B ç M- Gw s€M ?ÆB bYM; b®i- ç°i M?B M p¶ ;€v- p®M ?„M ç½ ? M
+?9+ KWM; - +QB M?Q H" +?9+ KWM; ?„M çQÊ+ i?,M; +?S+- çQÊ+ çB m iW bÎ [mª
[ªM HQ- i M ;B®M; M? m- M?QM; +'T #"+ i?b `ä `M; H" + Q H MX

@ G½Q L;k\ *?Q ?ÄB ?„M ç M; Î ç•m\

Gw .QÆM; +kM; bYM; b®i- M; v H"TiS+ M;²B tm®M; # M +¢M? Gw s€M- p,M T?ÁM,
E?ªB æ¢i p®M /o M?Ä ?ÆM M?B m- M?QM; p i M?Ä H¢B ç-v çO M;k [m M- b 7 - #
M;²B pšM +ÁM `°M; `½BX

@ L;k + - +?`Q M?X

Gw s€M F?¬M; #B i;b ?ÆM M[+?d H„+ H„+ ç-m- M?“M çB M i?QçB L;k + ;¼B ç
b„T t T M?Q i? M“Q- M;?o HçB pB + +O M;“v ?¬K M v- Gw s€M +?ŠM; +ÁM +?9i;

@ G½Q HK+- i¬B b„T i M + `²B- i®B çB ç•m +?9+ KWM; ç•v\ *ÁM M[- H€i M[+“m

oW M?“M çB M i?QçB- Gw .QÆM; HB M M;?2 i?’v ;B¼M; M|B iQ [m2M i?m°+- M,K
G½Q M;k h`-M G¶B H“ M;Q|B +| ;B¼M; M|B iQ M?’i- ç½ ? B M,K`²B +?ŠM; ;†T ?„M

@ *ÁM +?9+ KWM; ;b +?S- #•v ;B| i¬B +?ŠM; +ÁM i•K i`Q ;b M[ç•mX

Gw s€M i?Î /`B- # M FB çB M i?QçB i`mv M ç M K°i iB M; M|B ;'T ;€T,

@ a Q p“v- +| T?ªB H“ ç½ tªv ` +?mv M ;b F?¬M; \ hB m s€M- M? M|B çB\

:B¼M; M|B +O G½Q M;k h`-M G¶B K M; +?9i HQ H„M;- KB M; +Q|B +O Gw .QÆ
M;k h`-M G¶B i?•M + Q K°i Kûi b€m KQÆB #ªv- / ç2M- M?bM p“Q i`¬M; `i ?mM; ?
hB m ?„+ M?`ðX

h? M?QM; ç| H“ ?bM? /€M; # M M;Q`B +O ?„M- M?[M; M;Q|B [m2M #B i pÈB ?„M
K°i M;Q|B i®i #KM;- #'i Hm“M H“ B i`QM; M?[M; M? 2K +MM; T?ÁM; ?¼ tªv ` +?
ç-m iB M ç M ?B M i`Q|M;X

@ h¬B F?¬M; b Q- ç9M; `²B- G½Q ççB ç M; Î ç•vX

Gw s€M i?Î /`B- `²B çQ çB M i?QçB +?Q Gw .QÆM;- Gw .QÆM; +Q|B ? ? tQ ç-
çB M i?QçBX

@ G½Q M;k- #•v ;B| +?9 pšM i®i +?S\

@ G½Q ççB- [mª i?U+ H“ M?- i¬B +ÁM +S M;?o H“ hB m GK+ iY +® w i` m i¬B +?S
ç'v ?ª\

:B¼M; +O h`-M G¶B i? ?B M bU M;ç+ M?B M p¬ +MM;- i? M? •K HçB +“M; iQ ?Æ
i? M;?2 `äX

@ æ9M; p“v- ?¬K M v i¬B pW KÈB ç M h`M? *?•m- +?9 ç M; Î ç•m- H€i M[#¼M

Gw .QÆM; +Q|B ? ?ª;”i;”i ç-m- M? 2K H•m M;“v F?¬M; ;†T- #•v ;B| M;?2 i?’v ;B
+| +?9i FQ+? ç°M;- ?“M H“ F?¬M; i? M; v H“T iS+ ;†T h`-M G¶BX

@ h¬B ç M; Î +¬M; iv F?m ? B #ªv- Gw s€M #B i +?¶ +O i¬B- ç9M; `²B G½Q ççB-
;b\ *| T?ªB H“ ç½ tªv ` +?mv M ;b F?¬M; \

@ E?¬M;- H9+ i`Q ,M +ÆK Gw s€M ,M T?ªB +QM `m²B- #•v ;B| ç M; i?’v #m²M M¬
i¬B +?Q ?„M m®M; i?m®+ ;BªB ç°+ `²BX

Gw .QÆM; +Q|B iQ K°i iB M;- Gw s€M M;ç+ M?B M M;²B i?ŠM; M;Q|B H M- FBM?

@ h?“i ` \ > ? - i M M“v i?“i v m [m€- i®i `²B G½Q ççB- ç F?¬M; M|B M[- # M M“
M? pÈB Gw s€M M?’i ç`M? T?ªB [m ç•v M? X

æB M i?QçB i`mv M ç M iB M; M|B b M; bªM; +O h`-M G¶B- Gw s€M i?b /Î F?|+
çB M i?QçB iW i v Gw .QÆM;X

@ L;k + - çWM; M;?2 G½Q ççB M|B HmM; imM;- i¬B +?ŠM; ,M M?¬K T?ªB +€B ;b +

Gw s€M +ÁM +?Q M|B tQM; i?b çB M i?QçB ç½ i„i- # M FB çB M i?QçB H“ M?[M;
çB M i?QçB- Gw s€M ?Q“M iQ“M F?¬M; +| +Æ ?°B ç ;BªB i?Q+?X

@ > ? - i®i `²B Gw s€M- çWM; +| M?,M K†i M?,M K“v M[- +ÁM +ªM;QÆB M[- hB
KÈB ç M h`M? \*?•m K°i +?mv M- F?¬M; T?ªB +€+ M;Q|B ç`M? M?Q p“v iB T ç|M i

Gw .QÆM; +Q|B HÈM `²B M|B i? K K°i +•m- #` Gw .QÆM; i` m +Êi M?Q p“v- i•K i`
?ÆM `i M?B m- i` M F?m¬M K†i +O GB m hm'M +kM; H°` p iQÆB +Q|BX

E?m ? B #^av H[°] K[°]i i`QM; M?[M; F?m T?²M ?Q M?'i h`M? *?•m- Gw s€M p[°] GB m p[°] GQm *QÆM; i?b H€B +?B +t2 - +MM; M? m iB M p T?Q F?m ? B #^avX

h` M çQÌM;- Gw .QÆM; H¢B ;¼B +?Q oQÆM; :B B :B B K<sup>°</sup>i +m° + çB M i?Q¢B- iÁ b ? B #<sup>a</sup>v- oQÆM; :B B :B B #B i Gw .QÆM; ç M h`M? *?•m i?b `i p mB- b€m ;Bì H[°] ;Bì ç M +´M; iÁ bQ¢M +O +¬ ç|M +¬X

Gw .QÆM; iQM? iQ€M i?ÌB ;B M- ç|M tQM; G½Q M;k- ç M iÁ bQ¢M +kM; ;-M b€m T?QX

G½Q M;k H[°]K pB + +?Q K[°]i +¬M; iv M;Q¢B i?QÆM;- +¬M; iv M;Q¢B i?QÆM; M[°]v M H[°]T ` - #¢M ;€B +O H½Q M;k H<sup>°</sup> K<sup>°</sup>i M;QìB i`B m T?9 +´T ? B- K[°]i H-M çB /m H[°]+ çQÊ+ G½Q M;k M;QìB H[°]K pB + i`QM; +¬M; iv /m H[°]+? S?9+ EB M +SmX

E i [m^a ? B M;QìB ç½ /B M pî F`+? M? ?MM; +Sm Ko M?•M- H<sup>°</sup>v i?•M #€Q ç€T- F? M;QìB #¢M ;€B M<sup>°</sup>v F?€ H<sup>°</sup> imv i- F?¬M; +?d H<sup>°</sup> ;B9T M? iW S?9+ EB M ç M h`M M? çQÊ+ H[°]K K[°]i i`QÎM; T?ÁM; M?Ä i`QM; +¬M; iv +O +? KbM?- #´i F HQÆM; ´ i®i ?ÆM i`QÊ+ `´i M?B mX

@ G½Q ç¢B- i?´v G½Q M;k M? M?'i ç`M? çWM; ;B<sup>°</sup>i KbM?- i M M<sup>°</sup>v i`QÊ+ FB H¬B H[°] +?ªB +?m®iX

.U p[°]Q # M +Y t2 +O KbM?- Gw s€M +QìB ? ? [m v b M; M|B pÈB Gw .QÆM;- t b2+QM/ ? M/ F?€ # M- çB H[°]K F?¬M; # Q H•m i?b Km çQÊ+- H9+ ç| +?O v m +kM M;´v #„i i tB F?¬M; iB M- iB M i`QM; i v +kM; F?¬M; M?B m- +?d +| i? Km +?B + \*?B + t2 ç½ iWM; #` GB m hm'M p[°] h`-M G¶B +? +QìB- ? B M;QìB ç m i?9+ ;BK+ ?ÆM- pÈB KS+ HQÆM; +O Gw s€M ?B M i¢B- H<sup>°</sup>v i? K +?9i iB M ;YB M;•M ?`M; +?ŠM; i?`M? p'M ç X

æ†+ #B i H[°] GB m hm'M- #îB p b M?´ +Y F?¬M; î h`M? *?•m- #bM? i?QìM; ? v KQ Km®M Gw s€M Km +?B + t2 F?€+X

E i [m^a Gw s€M H€B +?B + t2 M[°]v `²B +kM; i?`M? M;?B M- p b çB m ç| K[°] GB m hm /Q +O Gw s€M `´i çÆM; BªM- t2 ` `€+? F?¬M; bÊ #` ,M i`°K- H€B +kM; +?ŠM; +| p ´M- b Q T?ªB i®M FûK ç´B t2- F?¬M; #^M; iB i FB K +?9i iB M ç Km M?´- +QÈB p

@ æ M `²BX

Gw s€M #¶M; /QM; çSM; i?ŠM; H M- +ÁM +?d i`Ä p T?Q i`QÈ+- €M? K„i +O Gw . Gw s€M M?bM i?´v K[°]i ?bM? #|M; [m2M i?m°+- h`-M G¶B pšM F?Ä2 K¢M? M?Q p<sup>°</sup>v- +Ä +O ?„M H¢B #` K[°]i +¬ ;€B M?Ä M?„M FûQ çBX

E?¬M; +¬M T?ªB M|B- ç•v M?'i ç`M? H<sup>°</sup> +¬ ;€B i`B m T?9 ?¢M; ? B +O h`-M G¶B Gw s€M ç m K„M; h`-M G¶B H[°] ;†T T?ªB p[°]M +?| - ;B çbM? #¢M ;€B +| iB M- ç p[°]Q M[+ÁM `´i tBM? ç T- i?´i H<sup>°</sup> #¬M; ?Q M?´B +„K #½B i`•mX

@ G½Q M;k

Gw .QÆM; ` bS+ pšv pšv i v- î T?Q t h`-M G¶B ?ÆB bYM; b®i- H[°]T iS+ iQÆB .QÆM;- +¬ ;€B # M +¢M? ?„M F?¬M; i? M„K M´B +´- +?d +| i? #QÊ+ M? M? p T?

@ G½Q ç¢B- M? #ûQ ` ç´vX

h`-M G¶B M?bM i?´v Gw .QÆM;- i`QÈ+ iB M H[°] /MM; bS+ ç~v ç~v Gw .QÆM;- iÄ ` G¶B +kM; +?ŠM; M?Ä- i`QM; ;B•v H€i ç| F?B M +?Q Gw .QÆM; HMB H¢B ? B #QÈ i?O- i? M?QM; +m®B +MM; +?d H„+ H„+ ç-m çSM; ç|X

@ E?€ ç´v G½Q M;k- pšM iQ F?Ä2 M?Q EbM?- +| T?ªB M?•M +Æ ?°B i`ª i?M i¬B F? b Q H¢B /šM p K[°]i +¬ ;€B tBM? ç T M?Q p[°]v\

Gw .QÆM; M? +? KûT +QìB- tQ tQ ç´i MÆB #` h`-M G¶B ç~v- i M h`-M G¶B M<sup>°</sup>v `´i M?B m- #` ?„M ç~v M?Q p[°]v- [m^a i?U+ +kM; +| ç mX

@ >b ?b- i@i M;?B T tQM; i-B çB S?9+ EB M- HQm HçB ç| ? B M,K- ç•v H" ç Km°E
h`-M G¶B +QÌB ?B ?B- iÄ` ``i ç„+ w- +ÁM +¬ ;€B FB +| p M;QÊM; M;MM;- HQÌK
HQÌK ç| K M; i?2Q K°i bU v m i?QÆM; M;¼i M;Q- +| i? i?'v ibM? +ªK +O ? B M;
@ æQÊ+ `²B- G½Q M;k- +”m çWM; +| çSM; ç|i•K ç„+ M[- K m H M t2- G½Q ççB +A
Gw s€M +?çv HçB M|B K°i +•m- Gw .QÆM; M;~M; ç-m M?bM ;BÌ- +€+? b€m ;BÌ F?
H" H9+ i M + ;BÌ + Q çB K- T?ªB M? M? +?9i KÈB çQÊ+X
@ G½Q ççB- ç•v H" t2 +O M? b Q\ h-B M;²B t2 M?- F?¬M; M;²B +€B t2 `€+? +O
h`-M G¶B p®M M;?o b) H M +?B + t2 b2+QM/ ? M/ +O Gw s€M- F i [ª M?bM i?'v +
H" +?mB p`Q Hm¬M- +?çv M? M? ç M- +MM; #çM ;€B H M t2X
@ E t2K i?QÌM; i-B FB - i-B ç M ç|M M? # Q M?B m H-M `²B- #•v ;BÌ M?bM i?'v
Gw s€M F?¬M; #B i H"K ;b ?ÆM H" K†i ç m F?´ M|B K°i +•m- [m v KbM? M;²B MÆB
+çM? pW `²B ç½ i?„i +?†i /•v M iQ`M M?•M +Æ ?°B +QÌB ? ? M|B,
@ aÈK ç½ #ªQ M? ç´B t2 `²B- i? K" M? F?¬M; ç´B- #•v ;BÌ i?b ç½ #B i ?”m [ma`²
@ h?¬B çB- +?Q /M +| ç´B t2 KÈB i?b F t2K i?QÌM; FB +kM; +?çv ç M # M G½Q ç
t2 `€+? ?ÆM M[- ?„M +kM; +?ŠM; M;²B t2 i¬BX
Gw s€M F?) +QÌB H„+ H„+ ç-m- h`-M G¶B ;†T çQÊ+ Gw .QÆM;- i'i M?B M Km®M ç
#¼M ?¼- #bM? i?QÌM; î h`M? *?•m pšM i?QÌM; ? v iK i”T- +| ``i M?B m +Æ ?°B ;†
E?îB ç°M; t2- Gw s€M H”T iS+ i?2Q b m +?B + t2 oQH pQ +O Gw .QÆM;- +MM; M?
oÈB +?B + oQH pQ M`v- #çM ;€B +O h`-M G¶B ç M; ç€M? ;B€ Gw .QÆM;- M?[M; M
ç m ç½ çQÊ+ M;?2 h`-M G¶B M?„+ ç M- Gw .QÆM; H" G½Q ççB +O #¼M ?¼- +kM
i`QM; #¼M ?¼- ``i H•m `²B h`-M G¶B ç½ iWM; M|B- i`QM; #¼M ?¼ B +| M?B m i
.QÆM;X
*€+? ç•v F?¬M; H•m- b m F?B h`-M G¶B HB M? iÈB Gw s€M- i?b HçB M|B p +?m
T?ÁM; +O #¼M ?¼- F?¬M; M?[M; +| çQÊ+ +-M; iv`B M; +O KbM?- +ÁM +| çQÊ+
MQÊ+ ç½ M´B / M? M?Q +²M- M;?2 M|B ;B i`B +O Gw .QÆM;- F?¬M; FûK bQ pÈB
bi2p2M[#R3Ny
aB m *’T >Q`M; EBK h?O
h€+ ;Bª, hB m hB m ok

9yNX *?QÆM; 9yN, G`K h`B i æ X

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

@ G½Q M;k- pB M M;¼+ +O +”m iW ç•m` \

Gw .QÆM; M;²B MÆB ;? H€B T?K +QÌB ? ?ª [m v ç-m HçB M?bM- +?d i v p`Q +´

h` M +´ +O h`-M G¶B- +| K°i /•v +?mv M Zm M •K S?d h?9v F?¬M; i²B- Gw .QÆM
M?“M` ç•v H" K°i bÈB /•v +?mv M [mw- +?çK i´ +kM; F?€ imv i- F?®B M;¼+ F?€

@ æ•v H" +”m +O GBM? GBM? i†M; +?Q i-B- M|B F?®B M;¼+ M`v ``i ç T- i-B +kM
M;?2 M|B p T?QÆM; /B M ç€ [mQ M? ``i HÈB ?çB- i?Y ;BªM; ;BªB +?Q i-B M;?2

h`-M G¶B ?ç bÈB /•v +?mv M i` M +´ tm®M;- çQ +?Q Gw .QÆM;- H M? + M? ?„M
L;Qm GBM?- ?²B ç-m F?B ?¼ KÈB ? M ?Á i?b ;†T T?ªB bU T?ªM ç®B +O ;B çBM
GBM? +m®B +MM; ;B çbM? +O ?¼ +kM; T?ªB i?Ä ?B T- +”m +O L;Qm GBM? i?Q

M"v- i?'v +¬ ibK çQÊ+ w i`mM; M?•M- M M ç½ i†M; +?Q h`-M G¶B K°i bÊB /•v +?m
M"v h`-M G¶B +| i? ç®B tY i®i pÊB +¬ K°i +?9i- ;B çbM? +°m L;Qm GBM? +kM; #
@ _'i imv i ç| - ç•v H" bÊB /•v +?mv M S?M .mM; *?OM; S?d h?9v i?QÊM; çŠM; - K"
K"m i`„M; - ?bM? /€M; `i ç T- bÊB /•v +?mv M M?Q p"v M m î`QM; iB K ç€ [mQ- Q
pçM iB M- ?B M içB S?d i?9v F?¬M; M;WM; H M ;B€- iQÆM; H B `i +| F?ª M,M; b
Gw .QÆM; +QìB ? ? M?"M H'v pB M M;¼+ #°B- t2K tûi K°i +€+? +~M i?"M `²B KÊE
F?®B M;¼+ #²B +kM; F?¬M; i²B ç•m- H9+ pW KÊB ?¼+ - +| i? +| çQÊ+ K°i F?®B
F?€ H" ç€M; iU ?"Q `²BX
@ "®M M,K pçM- i?"i ç€M; ;B€- 2K HçB +S M;?o +?d ç€M; ;B€ M;?bM ç²M;X
h`-M G¶B bYM; b®i- î# M +çM? „M L;Qm GBM? `i F?¬M; ?"B HÁM; i?b i?"Q M|B
@ *°m +O 2K Kî K°i +Y ?"M; HÈM M?Q p"v- iW ?²B 2K +ÁM M?Ä ç½ i?QÆM; 2K M?
K°i pB M M;¼+ i²B F?¬M; ` ;b çQÊ+ - K°i ç² p"i +?d p`B M;?bM- +°m H"K b Q +| i?
@ æ9M; - ç9M; - H-M b m ç M M?" +°m TªB +ªK ÆM +°m H-M M[X
h`-M G¶B H"TiS+ M? +? KûT +QìB- Gw .QÆM; +kM; H° ` p K†i iQÆB +QìB- h`-
ç M; /MM; pã K²K- K†+ /M # M i`QM; H"i?S ibM? +ªK i`"M ç-v bU M;¼i M;"Q- i`QM
i?'v p¬ +MM; ?•K K°X
>„M HçB M;?o iÊB KbM?- ?B M içB Gw .QÆM; +kM; +| i? M|B H" ç½ +| bU i?"M? +
i? M?QM; p'M ç ibM? +ªK i?b F?¬M; K†M F?¬M; M?ç i- F?¬M; +| ;b ç€M; ç M|B-
?„M- ?„M #B i- M?QM; ?„M F?¬M; +| ibM? +ªK pÊB L;¬ >B m G}X
æ®B pÊB oQÆM; :B B :B B ?„M +| T?¬M €B K°- ?ÆM M[?„M +kM; +| i? +ªK M?"M
pÊB ?„M +kM; i®i- i? M?QM; Gw .QÆM; iW i`QÊ+ iÊB ;Bì +?Q iWM; ibK ?B m K°i
ç M ;Bì pšM K°i i?•M K°i KbM?- K¶B H-M p M?" ç m #`K i` m ;? Q K°i i`"M Km®M
_ 'i M? M? t2 ç½ ç M +´M; iÁ bQçM- i` M çQìM; +| ;†T +?9i „+ çQìM; - H9+ ç M i?
.QÆM; M?bM [m ç½ i?'v oQÆM; :B B :B B çSM; K°i KbM? î ç| çQ K„i M?bM [m M
L?bM i?'v +?B + +O Gw .QÆM; - i` M K†i +O oQÆM; :B B :B B H" K°i MK +QìB-
@ G½Q ççB- ç•v H" +?` /•m "\ æ Ti?"i ç|X
a m F?B oQÆM; :B B :B B H M t2- h`-M G¶B ?ÆB bYM; b®i K°i +?9i- L;Qm GBM?
pÊB oQÆM; :B B :B B +ÁM FûK K°i +?9i- L;Qm GBM? i?m°+ /çM; +QM; €B ?Qç i #
i?m°+ /çM; +QM ;€B i?m-M F?B i- ?ÆM M[+ÁM K M; +€B F?Q +?°i F?B M M;Qì
çQÊ+X
Gw .QÆM; ç M; ç`M? TªM #€+ - iQ"Mi?•M +kM; ?ÆB b[M; HçB- oQÆM; :B B :B B
G¶B- F?m¬M K†i ?ÆB YM; ?²M; +9B tm®M;X
J tmB [md F?B M- H-M M"v Gw .QÆM; HçB F?¬M; TªM #€+ HçB HìB +O h`-M G
oQÆM; :B B :B B - [mª i?U+ pšM +?Q ç M KS+ ç° M?Q h`-M G¶B M|BX
@ *?` /•m +?` F?€ ç'v- 2K H" h`-M G¶B- H" #çM ?¼+ ççB ?¼+ +O G½Q ççB- +?9M
M,K- i'i +ª M?[M; i"i t'm +O G½Q ççB 2K ç m `ä- +| Km®M 2K M|B +?` M;?2 p`B çB
Gw .QÆM; F?¬M; TªM ç®B-h`-M G¶B +°M; M|B +°M; pMB- oQÆM; :B B :B B M;²
L;Qm GBM?- h`-M G¶B /Si F?Q€i çQ ç-m HçB- +QìB iQ2 iQûi M|B pÊB +¬ K°i +•m
.QÆM; K°i +€BX
@ *| i"i ;b t'm M"Q\
oQÆM; :B B :B B +kM; +?ŠM; bY ç´B +€+? tQM; ?¬ +O h`-M G¶B- +ÁM iÄ ` iÁ K
/ç-iBK ç"TM? M? ?ÆM- H9+ M"v M? ;B®M; ? i M?[M; M K bBM? M?Ä im´B- F?¬M
i?ŠM;X

@ > b ? b - + € B M " v + - M T ? ^a B M | B M ? Ä - F ? ¬ M ; i ? ç G ½ Q ç ¢ B # B i ç Q Ê + - + ? ` / • m +

@ h? M"Q +kM; çQÊ+- ;b +kM; çQÊ+- M? i?Q+? ,M ;b i?b +?Q 2K +€B ç|5

@ æQÊ+- 2K +?ì M?û5

Gw .QÆM; H"TiS+ +?çv çB t T ?"M; - i`QM; H9+ t T ?"M; Gw .QÆM; pÈB +?d b® +
oQÆM; :B B :B B ç M; M?QìM; M?"M M?- H'v F?~m p` +O M? H"K +?m~MX

L; ?o HçB- Gw .QÆM; HçB H„+ H„+ ç-m- pW ? v ç² ,Mi`QM; [m€M E6* +kM; F?¬M;
F?€+ M? m M?B m- +kM; +?ŠM; +| ;b ç†+ #B i i?Q+?- iMv iB M Km p K°i +?9i +€

> B M; QìB +MM; î ç'v- /QìM; M?2 F?B M F?~m p` i®i ?ÆM- +ª #`M ç² ,M ç½ #` #¼
M?QM; HìB [m HçB- +€B K|M ç² J„ M"v i?U+ bU ``i #bM? i?QìM; - F?¬M; #B i içB b
MQÊ+ i?Q+? +?¶ M"v- M m F?¬M; TªB Km®M i?QîM; i?S+ +€B F?¬M; F?Q M"v- i
iB M- i?b Gw .QÆM; +kM; +?ŠM; Km®M ç M ç•vX

@ *?ì M? +?9i- M? M?"M çB M i?QçB5

oW KÈB ,M tQM; - çB M i?QçB +O Gw .QÆM; ç½ ç´ +?m¬M; - H¬B +?B + çB M i?
+?ŠM; M?bM ç½ çQ H M i BX

@ G½Q ççB- #•v ;Bì M? ç M; î ç•m\

" M FB çB M i?QçB i`mv M ç M ;B¼M; M|B b M; bªM; - M; v +ª oQÆM; :B B :B B
`"M; - +€B ;B¼M; M"v oQÆM; :B B :B B +kM; +?ŠM; Hç- +?QM? H" h`-M G¶B M; Qì

@ h¬B- ?B M içB i¬B ç M; î +MM; +?` /•m + "mX

Gw .QÆM; /Q /U K°i H9+- KÈB ç€T HçB # M FB çB M i?QçB K°i +•m- oQÆM; :B
tm®M; K°i +?9i- b„+ K†i YM; ?²M; X

@ *?d ? B M; QÆB #¼M M? ``\

@ L|B i?W - M? pÈB +?` /•m +?9 ? M ?¼ HçB K M; i?2Q B ç| çQÊ+ b Q5

Gw .QÆM; F?¬M; M?"M çQÊ+ +QìB K„M; K°i iB M; - h`-M G¶B +?ŠM; H'v H"K ç w-

@ o"v i®i [m€- i®B M v ? B M; QìB +| i? #Ä` +?9i i?ìB ;B M F?¬M; - ?¬K M v 2K p
+¬ 'v- + "m +¬ 'v M; ?2 iÈB M?- ``i Km®M ;†T M? K°i H-M- +kM; F?¬M; +¬M M?B
çO `²BX

@ h®B M v\

Gw .QÆM; F?¬M; FbK çQÊ+ [m v b M; M?bM oQÆM; :B B :B B- oQÆM; :B B :B B

@ æQÊ+ `²B- p"v i?b i®B M v- H9+ M"Q ç•v- #¼M + "m î ç•m\

oQÆM; :B B :B B F?¬M; TªM ç®B- Gw .QÆM; H"TiS+ ç²M; w- ç•v +kM; H" +m°+ ;
F?€+- Gw .QÆM; b) +?ŠM; Km®M #Ä` K°i ;BìX

@ G½Q ççB- M? M|B +?Q 2K M? ç M; î ç•m- 2K ç M ç|M M?X

@ *?9M; i ç M; î ; -M [mªM; i`QìM; ? B #ªv- + "m i`U+ iB T ç M [mªM; i`QìM; ? B #

Gw .QÆM; M?bM ç²M; ?²- `²B KÈB M|B K°i +•m- H9+ M"v M? p" oQÆM; :B B :B B
i`Q çB /çQ ``i H•m- +€B +ªK ;B€+ K i KÄB pšM +?Q çQÊ+ T?K+ ?²B ?Q" M iQ" M-
M; ÆB +?9i +kM; F?¬M; i²BX

@ æQÊ+- H½Q ççB #¼M M? î ç| +?ì 2K H" çQÊ+ `²BX

h`-M G¶B M|B tQM; +•m M"v HB M +9T K€v- Gw .QÆM; ç" M? + 'i çB M i?QçB HçBX

@ >„M H" K°i M; QìB F?¬M; i²B ç'v- L; Qm GBM? +kM; ``i i®i- b m M"v #¼M ?¼ î +M
T?9+X

oQÆM; :B B :B B M?bM Gw .QÆM; - M?Ä ;B¼M; M|B K°i +•m- M; ?o HçB #B m ?B M
.QÆM; ; "i ç-m,

@ æ9M; ç|- i?Qç i M?bM ? B M; QÌB ç| i? "i F?¬M; tSM; ç¬B- M?QM; i?U+ ` HçB H" K
i +kM; b) p"vX

oQÆM; :B B :B B v M H†M; ;"i ç-m- i` M K†i +ÁM +| K°i MK +QÌB i`"M ç-v ?çM? T
h`-M G¶B iÈB `i M? M?- +€B i M M"v ?¬K M v ,M K†+ `i +?dM? i - €Q bÆ KB i?„
K°i +?B + t2 +| ` K +?2 +Y ç M- M?bM #° /çM; +O ?„M- Gw .QÆM; F?¬M; F?ÄB M
/`M? +?Q ?„M ?¬K [m , L?•M F?m¬M; +~m /çM; X

G9+ M"v h`-M G¶B- i?U+ bU H" ç2K ç M +?Q Gw .QÆM; +ªK ;B€+ ç|- ç†+ #B + H" b
tm®M; iW +?B + t2- +€B +ªK ;B€+ M"v +`M; K½M? HB iX

L; Qm GBM? i?2Q b m +kM; tm®M; t2- oQÆM; :B B :B B +QÌB ?B ?B +kM; #QÊ+ iÈ
+?¶- F?¬M; #B i i?b i?¬K pÈB M? m çB m ;bX

@ G½Q ççB- ? ? - M?ì T?9+ +O M?- ?¬K M v 2K FB K HÈM `²BX

h`-M G¶B M?bM i?'v Gw .QÆM; - H"TiS+ +QÌB- ?ÆM M[ MK +QÌB +ÁM `i ç„+ w-
?„M- `i M²M; M" M M?bM Gw .QÆM; - MK +QÌB +O ?„M T?®B ?ÊT pÈB €M? K„i M"v
bÎM / ;`X

@ M? +| +€B T?9+ ;b ç +?9 M?ì +`v- çWM; +| M?bM M? M?Q i? - #^M; F?¬M; M?
Gw .QÆM; HmB HçB K°i #QÊ+- +ÁM ;BÆ +?•M H M- M? #` h`-M G¶B M?bM +`M; F
h`-M G¶B +QÌB iQ K°i iB M; - çB ç M +?B + t2 K"m ç2M- ç„+ w p¶ p¶ p"Q ç M +O +
@ L?bM i?'v +?B + t2 M"v +?Q - +`m +O GBM? GBM? M|B- M m M?Q ?¬K M v 2K
M"v b) i?m°+ p 2K- H½Q ççB- M? M|B çB ç•v +| T?ªB H" M?ì T?9+ +O M? F?¬M
bi2p2M[#R3Ny

aB m *'T >Q" M; EBK h?O
h€+ ;Bª, hB m hB m ok

9RRX *?QÆM; 9RR, L;¼+ >BM/mbi M UkV

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;
L;m²M, K2i`mv2MX+QK

Gw .QÆM; ?ÆB bYM; b®i- +`m +O #çM ;€B h`-M G¶B +kM; i?U+ `°M; `½B- +?B +
M?QM; Qi M?'i +kM; T?ªB ç M #®M M,K KQÆB pçM- K|M ç² [mQ ;B€ M?Q p"v M|B
HB MX

h? M?QM; M;?o HçB- Gw .QÆM; +kM; i?'v #bM? i?QÌM; - K|M [m" ;†T K†i +O ¬M
i?9v ç€M; ;B€ K'v pçM- i†M; i? K +?B + t2 K'v +?K+ pçM +kM; F?¬M; +| ;b ç€M; F
[m L; Qm GBM? +kM; M|B `²B- M?" +`m +¬ FBM? /Q M? +kM; F?¬M; M?Ä- F?¬M; F

@ v +O +?9 H"- M m i¬B çB- i?b +?B + t2 KÈB i?m°+ p +?9\

Gw .QÆM; ç°i M?B M MÎ K°i MK +QÌB- h`-M G¶B H"TiS+ ;"i ç-m

@ E?¬M; b B- H½Q ççB +?d +¬M M? çB- +?B + t2 M"v H" +O 2K `²B- H½Q ççB +|

@ æ9M; - i? M?QM; ?bM? M?Q +?B + t2 M"v +?9 pšM +?Q FB K çQÊ+- M m M? F
Gw .QÆM; +QÌB ?d ?ª- h`-M G¶B H"TiS+ b[M; HçB- M;Æ M; €+ M?bM Gw .QÆM; X

@ G½Q ççB- M? ç½ ç²M; w `²B +Æ K"- M? F?¬M; çQÊ+ ç'B w- i? K p"Q ç| M? +?
i`QM; K'v M; QÌB ?mvM? ç +?9M; i - 2K H" M; QÌB FûK +ÄB M?'i- M? t2K ?B M içB
HçB pšM /U p"Q ? B +?•M- +| +Æ ?°B i®i M?Q p"v M? HçB F?¬M; ;B9T 2K "5

h`-M G¶B p Kti+-m tBM- Gw .QÆM; M|B F?-M; b B- M m ?-K M v M? F?-M; i? L
+?B + t2 M`v- +| H) M? +ÁM #`L; Qm GBM? K„M; +?Q K°i i`M- i`QÊ+ Kti +”m +O
M?Q #`ç€` t X

@ æQÊ+ `²B- çWM; +| #`v` +€B #° Kti+-m tBM `v M[- ç½ ?S pÈB +?9 `²B M? M
F?-M; i²B ç| - H9+ M`Q #€M i?b T?-M M? K°i MY X

Gw .QÆM; +QìB ? ? H„+ ç-m- M; ?2 çQÊ+ MY +•m ç-m +O Gw .QÆM; b„+ Kti +O
idM?- i? M?QM; MY +•m b m- b„+ Kti h`-M G¶B H¢B #B Mi?`M? ç m F?`X

@ G½Q ç¢B- M? ç½ KÎ +¬M; iv HÈM M?Q p”v- ?mvM? ç ç•v pšM +ÁM H`K +¬M; FB
+?9i +Æ ?°B- ?mvM? F?-M; M Mi`M M?šM #|+ H°i 2K +?S5

@ > ? - F?-M; #|+ H°i +?9 +kM; çQÊ+- ç t2K i?€B ç° +O +?95

Gw .QÆM; H¢B +QìB ? ?ª- L; Qm GBM? p`oQÆM; :B B :B B çSM; # M +¢M? +kM
M?bM` H`Gw .QÆM; +® ibM? i`m h`-M G¶B- ç†+ #B i H`oQÆM; :B B :B B- +¬`
+€+? +O M?- Gw .QÆM; +,M #ªM F?-M; i? H¢B çB +?B T?-M +O h`-M G¶B- +€
H`K çQÊ+X

Eb i?“i H9+ M?“M çQÊ+ çB Mi?Q¢B +O h`-M G¶B- Gw .QÆM; ç½ [mv i ç`M? çB`
i`m ?„Mi?-BX

@ æQÊ+- H½Q ç¢B- M? t2K i?€B ç° +O i¬B çB- ?¬K M v i¬B M?“i ç`M? b) ?-m ?
+ÁM i®i ?ÆM +ª ç®B pÈB H½Q T?“i; B +?S- H½Q ç¢B- KìB H M t25

h`-M G¶B H”T iS+ +9B KbM?- +| ?bM? +| /¢M; M|B- Gw .QÆM; H-M M`v F?-M; M?

*”m +O L; Qm GBM? ?¼ * Q- H`K ,M [mª i?U+ F?-M; M?Ä-h`M? *?•m +| ? B +Y ?
F?Q i?b ç mi?m°+ p ¬M; - Î F?m pU+ T?²M ?Q +ÁM +| K°i +Y ?”M; +?•m M; ¼+ - i`
i`,K i`B mX

LÆB Î +O ¬M; +?O * Q +kM; H` #B i i?U- i? M?QM; bQ pÈB +O h`M? E?ªB æfi
h`M? E?ªB æfi i`QÊ+ ç| H`K p #`i ç°M; bªM- ``i i?•Mi?m°+ pÈB ç²M; M; ?B T #
+?Q KbM? K°i +,M M?“ M?“i ç`M? Km®M +,Mi®i M?“i `²BX

h`-M G¶B ç|M çQÊ+ Gw .QÆM; tQM; - H”T iS+ HB M çB Mi?Q¢B +?Q ¬M; +?O *
;B M- ` +`M; +?Î iW H9+ Gw .QÆM; +?Q iÈBX

GQm *QÆM; i?2Q b miW t M?Qm K`v- `²B bì bì F?®B M; ¼+ #°B ?mv i K„ M?•M ç2
i`QM; t2- ?¬K M v H`i?ÌB; B M +O Gw .QÆM; - M m #•v; Bì ?„M H° /B M M?“i ç`M
Gw .QÆM; bm®i- ?B Mi¢B GQm *QÆM; F?-M; Km®M HQm H¢B i`QM; HÁM; Gw .Q

@ Gw iB M bBM?- [mª i?U+ H`¬M; - +| i? KìB ¬M; iÈB ?”M t€ [mª i?U+ H`pBM? /U

oW tm®M; t2- K°i M; QìB ç`M ¬M; #®M #ªv #®M i€K im`B p°B #QÊ+ iÈB- ``i FQ+2
.QÆM; +ªK i?“v ``i i?•M [m2M pÈB M; QìB i`QÊ+ KtiX

@ G½Q ç¢B- ç•v H` +”m +O GBM? GBM?5

h`-M G¶B p°B p`M; M|B M?Ä- M?bM? „M #bM? i?QìM; iMv iB M- i`QÊ+ Kti T?K ?m
M?QM; +”m +O L; Qm GBM? ç®B pÈB ?„M [mª i?U+ F?-M; i²B- M; Q`B bÈB /•v S?c
+?QM? H`M; QìB i?•M /mv M?“i i`QM; M?“ F?-M; T?ªM ç®B +?mv M çB H¢B; B[?

@ «M; +?O * Q- +?“Q ¬M; 5

Gw .QÆM; KdK +QìB ;”i ç-m- ç•v H`i`QÎM; #®B +O #¢M; €B h`-M G¶B- +kM; iQÆ
?„M- +kM; T?ªB M M M; X

@ hW #B i Î L K .QÆM; - M?€v K„i ç½ MY M, K `²B- i?“i F?-M; M; ì H¢B +| çQÊ+ M?
M?Q p”v- EBK G•M ?€ H`p”i i`QM; Q- Gw iB M bBM? H-M M`v [mª i?U+ M; `B; †T

•M? K„i +O Gw .QÆM; b€M; H M- +m®B +MM; M? +kM; M; ?o` ¬M; +?O \* Q H`
i`QM; ?B T ?°B M; ¼+ i?¢+? +O h`M? *?•m- i`QM; +m°+ ?°B M; ?` Î L K .QÆM; i

M?QM; M;QlB K" Gw .QÆM; ;†T [m "i M?B m- "i M?B m M;QlB ç m +?d ;†T p" B ;b- i"i M?B M F?¬M; i? M?Ê `äX

@ «M; +?O * Q M;"B [m€ F?2M `²B- i¬B +?d H" ;†T K v +?9i i?¬B5

Gw .QÆM; p°B p" M; H„+ ç-m- H" M;QlB [m2M i?b +"M; i®i- M?Q p"v i?b +"M; iU M

@ *"m- Gw + ç M `²B- +?9M; i F?¬M; i? +S çSM; M;Q" B MlB +?mv M çQÊ+- M M H L;Qm GBM? M„K +?†i +´ ¬M; +?O * Q- +QlB ?b ?b MlB K°i +•m- ¬M; +?O * Q H" T p" M; MlB,

@ s2K i¬B ?² ç² +?Q Fb - L;Qm GBM? MlB ç9M;- Gw iB M bBM?- KlB M? p"Q5

@ o•M;- +ªK ÆM ¬M; +?O * Q5

Gw .QÆM; +QlB +QlB `²B çB i?2Q p"Q i`QM;- H9+ çB +ÁM M?Ä ;B¼M; MlB pÈB h` ¬M; +?O \* Q +l p FBM? M;¢+- i? M?QM; H" T iS+ H° ` p K†i iQÆB +QlBX

S?ÁM; F?€+? i`QM; M?" ¬M; +?O \* Q +kM; F?¬M; M?Ä- ?ÆM M[ +ÁM #`v #B M K M?QM; +?¶ ç² ;®K M`v +?O v m H" M;? i?m"i ?B M ç¢B- +?S F?¬M; +l KlM ç² +´ i?

h`QM; T?ÁM; F?€+? +ÁM +l K°i +€B ;B€ ? B # M ç m i`®M;- +€B ;B€ M`v +kM; H" ;¶ HBK F?¬M; i²BX

h` M +€B ;B€- #`v "i M?B m HQ¢B M;¼+- M?[M; pB M M;¼+ M`v ç m F?¬M; i²B- + i?¬B +kM; TªB ç€M; ;B€ ç M K'v +?K+ p¢M- bQ pÈB +?B + t2 K" h`-M G¶B pW KÈ

@ Gw iB M bBM?- KlB M;"B M;²B5

«M; +?O * Q /šM Gw .QÆM; ç M +?¶ ;? b 7 b M; i`¼M; i`QM; T?ÁM; F?€+?- ¬M; +?®+ H€i ç½ +¬K i?2Q K°i #° i` +K iBM? tªQ i`Î H¢B- M?bM i?'v #° i` +K M`v Gw

"° i` +K M`v +kM; çQÊ+ H"K iW M;¼+- 'K M;¼+ +?ûM M;¼+- +ÁM +l F? v M;¼+- i i`„M; `i imv iX

æ†+ #B i H" +€B 'K i` FB - +•v ?Q +9+- ?Q H M i` M çl çQÊ+ çB m F?„+ `i iBM M;¼+ +O +€B 'K i?Q¢i M?bM i`¬M; `i KÄM;- ç2K ç M +?Q M;QlB i K°i +ªK ;B€+ H

«M; +?O * Q +kM; +?šM; MlB ;b- +?mv M i•K H"K MlM; +€B 'K- b m çl `li i`- `²B KÈ

@ Gw iB M bBM?- KlB5

«M; +?O * Q +QlB ? ? H"K ` +€B i? KlB- L;Qm GBM? p°B p" M; `li +?Q oQÆM; :B h`-M G¶B i?b +?šM; +l ;bX

@ h` M;QM5

@

Gw .QÆM; M•M; H M- çQ H M KkB M;YB M;YB- M? M?"M; ;"i;"i ç-mX

h? M?QM; b m çl Gw .QÆM; ç†i +?B + +?ûM tm®M;- ¬M; +?O * Q M;¢+ M?B M M iB M Hm¬M /`M? +?Q F?€+? [mw M?'i i?QÍM; i?S+- +?ûM i` M`v çQ +?Q Gw .QÆ F?€+? çQÊ+ i¬M i`¼M; M?'i- F?¬M; M;l Gw .QÆM; H¢B ç†i tm®M;X

@ h`¢M G¶B H" ?mvM? ç i®i +O i¬B- K°i +?ûM i` M;QM M?Q p"v i¬B F?¬M; M M +?O * Q- KlB ¬M;5

Gw .QÆM; +QlB +QlB `²B ç`v +?ûM i` +O KbM? [m +?Q h`-M G¶B- `²B çB `li ? B +?Q ¬M; +?O * Q K°i +?ûMX

«M; +?O * Q +"M; iÄ ` M;¢+ M?B M- M?bM Gw .QÆM;- `²B M?bM h`-M G¶B- h`-M +ÁM K M; i?2Q bU +ªK ç°M;X

@ æ•v H" b B H-K +O i¬B- K¼B M;QlB +MM; M? m M•M; Hv5

«M; +?O * Q ç°i M?B M +Q`B HÈM- i`QÊ+ ? i + -K +?ûM H M- H9+ M"v Gw .QÆM; K
`²B H†M; H) M?bM h`-M G¶BX

>B M i¢B L; Qm GBM? ç M; M;²B +MM; h`¢M G¶B- ?ÆM M[;B çbM? L; Qm GBM?
M?QM; pB + M"v F?¬M; +?SM; iÄ #¼M ?¼ M?'i ç`M? +QB i`¼M; h`-M G¶BX

æB m M"v- Gw .QÆM; +ªK M?"M çQÊ+X

h`-M G¶B H" /¢M; M;Q`B M;Q`B F?€+ i®i pÈB ?„M- ?„M +ÁM i®i pÈB M;Q`B i ?Æ
M?[M; M;Q`B i®i pÈB ?„M pÈB M?[M; M;Q`B tmM; [m M?- +?mv M +O Gw .QÆM; i
i`QÊ+ K†i L; Qm GBM?X

L;Q¢B i`W +? p" + "m +O L; Qm GBM?- h`-M G¶B +?Q iWM; M|B ç M K°i B i`QM
M"v çO ç M|B- i?€B ç° +O #¼M ?¼ ç®B pÈB h`-M G¶B `i #bM? i?Q`M;- i?"K +?Q

G`K H½Q ç¢B- Gw .QÆM; i'i M?B M F?¬M; Km®M ?mvM? ç +O KbM? TªB +?`m
L; Qm GBM? +kM; +| i? +QB H" M;Q`B [m2M +O Gw .QÆM;- +| i? +QB H" M;Q`B

*| i?€B ç° +O Gw .QÆM; M;"v ?¬K M v- iBM `^M; M;Q`B M?" +O L; Qm GBM? M?'
pÈB h`-M G¶B K°i +?9i- Qi M?'i h`-M G¶B +kM; F?¬M; TªB H" +•v +Ä F?¬M; +| +
i +| K°i Gw .QÆM; ?MM; K¢M? ;B9T çÐX

@ h" F?¬M; i²B- M;¼+ +kM; F?¬M; i²B5

l®M; tQM; i`"- Gw .QÆM; H¢B ;"i; M- M?[M; ;b M? + -M H"K ç m ç½ H"K `²B- iBM `^
çQÊ+ i•K w M?- +| i? M? M? +?|M; i?¬M; #€Q i?¬M; çB T Gw .QÆM; Km®M +?Q
+| i? H"K ,M HÈM- +,M #ªM ç m H" M;Q`B i?¬M; KBM?X

@ Gw + - M? M|B ç9M; ç'v- ç•v H" #ªQ #®B + "m i¬B +'i ;B[H•m `²B- M|B H" iQ i?ª
iB + F?¬M; ;BÎ ` - ?¬K M v M m F?¬M; TªB H" M? ç M- ? B M;Q`B +?9M; i¬B M?
ç| `²B5

L; Qm GBM? +Q`B ? ? M|B- Gw .QÆM; ?ÆB b[M; b`X

@æQÆM; M?B M- K¶B i?S ç m +| p,M ?| `B M; +O KbM?- #B m ?B M `ä `i M?`i H
HÈM M?`i +O #bM? i` M`v +?QM? H` M?[M; ?Q p,M

Gw .QÆM; M? M?`M; H„+ H„+ ç-m- ?„M pW M|B p`v K¼B M; QÌB HB M i`T i`mM; |
ç†i 'K i` tm®M; ç K¼B M; QÌB iB M i?2Q /äBX

@Gw .QÆM; - +•v ?Q +9+ p` ?Q H M M`v çB m F?„+ `i iBM? tªQ- M| +| p'M ç ;b +

oQÆM; :B B :B B M; ~M ç-m H M ?ÄB- +¬ +| ?¼+ i?S+ `i +?mv M M; ?B T- +kM; ç
K„ i?m`i- i`QM; K„i +¬ i?b i?S M`v `i H` tBM? ç T- Qi M?`i i?b +kM; ç T ?ÆM bQ p

Gw .QÆM; +QÌB +QÌB- HçB H„+ ç-m- M?Ä ;B¼M; M|B,

@æB m F?„+ [mª i?`i `i tBM? ç T- M?QM; p'M ç +?QM? H` M^K i` M ? B +•v ?Q H
* Q- i?S M`v M?bM `i ;B®M; M?Q ç² M; ¼+ Î pMM; h•v oU+ T?ªB F?¬M; \

h•v oU+, +?d +€+ pMM; T?Q i•v L; ¼+ J¬M Zm M- # Q ;²K pMM; h•M *QÆM; p` hB

«M; +?O * Q H`T iS+ ;`i ç-m,

@æ9M; p`v- içQ ?bM? +O M| F?€+ pÈB Î MÆB +?9M; i - H9+ i`QÈ+ i¬B i` `i M?B
+?QM? H` içQ ?bM? i?QÌM; /MM; M?`i Î pMM; h•v oU+

@:B B :B B- 2K ?¼+ +?mv M M; `M? iBM iS+ M M +?„+ +kM; ?B m #B i K°i b® i?S
F?¬M; \

@*| ?B m #B i M?`i ç`M? M?QM; F?¬M; M?B m H„K

oQÆM; :B B :B B M? M?`M; ;`i ç-m `²B M; ?B ?Q†+ HB + K„i M?bM Gw .QÆM; X

@o`v M? ?ÄB 2K K°i p'M ç - :B B :B B- h•v oU+ +| ?Q +9+ p` ?Q H M b Q\

Gw .QÆM; +QÌB F?)- p'M ç M`v ?„M pW ?ÄB ` i?b K¼B M; QÌB ç m b[M; bÌ- h•v o
F?¬M; K¼B M; QÌB ç m F?¬M; #B iX

@>bM? M?Q H` F?¬M; +| - ?Q G M +ÁM çQÊ+ ;¼B H` h`mM; Zm®+ G M- MÆB bBM
+•v ?Q +9+ i?b +?Q iWM; M; ?2 M|B M; QÌB h`mM; æ¬M; iWM; +| i`²M;

oQÆM; :B B :B B +QÌB F?` K°i iB M; - K†i M`v [mª i?`i +¬ +| #B i K°i +?9i- ?Q H M
Î pMM; h•v oU+ +| M?QM; i?ÌB +´ ççB imv i ç®B H` F?¬M; +| - i?Ì ç| +?ŠM; +| B K`
M?Q i? - ?ÆM M[F?B K M; iÈB ç| i?b +?9M; +kM; F?¬M; b®M; çQÊ+X

@*| i? +?S- h•v oU+ M m F?¬M; +| K`v i?S M`v i?b b Q HçB +| çB m F?„+ ?bM? ?
+O pMM; ç| çQÊ+ +?S\ >ÆM M[+ÁM çB m F?„+ `i tBM? ç T M[+?S

Gw .QÆM; KdK +QÌB M|B K°i +•m- ç•v +?QM? H` H´ ?¶M; HÈM M?`i +O #° i` +K M

Gw .QÆM; F?¬M; +¬M /MM; M,M; HU+ ç†+ i?M +kM; +| i? M?bM `X \*?çK i` F?¬M
içQ ?bM? +kM; `i ;B®M; i?`i- M?QM; M| HçB +| K°i H´ ?¶M; `i HÈM i` M T?QÆM
M?QM; K` H´ ?¶M; M`v +| `i M?B m M; QÌB F?¬M; M?bM `X

h`-M G¶B HçB ?ÄB K°i +•m,

@G½Q ççB- +| i? M; QÌB ç| ;†T M?B m ? B HQçB ?Q M`v M M çB m F?„+ +?9M; -
M; QÌB h`mM; Zm®+ \

@E?¬M; i? M`Q- MÆB ç| +| F?Q ?`m ç†+ i?M- M?[M; i?S M`v HçB H` i?S i?QÌM; /M
i`¼M; +?QM? H` i?QªB K€B p` i?U+ /KM; X L; QÌ h•v oQ+ b) F?¬M; /MM; ?Q +Ä H`
?¼ F?„+ ?bM? *'M- .B m- GB M H` +?O v m

*'M- .B m- GB M, *'M H` K°i p` i?m®+ æ¬M; v- .B m H` F?Q B H M; - GB M H` ?Q

Gw .QÆM; H„+ H„+ ç-m- HçB M|B iB T,

@J`v i?S +ÁM HçB +?9M; i ç m F?¬M; #B i- F€ i?`i ð*'Mö iS+ H` >² J M æ^M; - +|
?´- HQçB +•v M`v Î h•v oU+ `i i?QÌM; i?`v- M| +kM; H` M?[M; ?Q p,M K` #¼M ?¼

h`-M G¶B pW ç`M? M|B +?mv M i?b Gw .QÆM; M|B,
 @h-B #B i + "m ç`M? M|B ;b- i?S M`v +kM; F?¬M; T?ªB H` /Q i`QM; MQÊ+ T?ÄM; -
 F i?ÊT +ª æ¬M; p` h•v- ?ÆM M[ M| +ÁM K M; ç`K #ªM b„+ T?QÆM; æ¬M; - F?¬M; i
 @hB m G¶B- F?¬M; +-M M|B M[- Gw iB M bBM? M|B ç9M; - ç•v H` ç†+ i?M p, M ?
 F?¬M; /O +?d M?bM ` ?Q p, M p` i¢Q ?bM? +?S F?¬M; M?bM ` çB K M`v
 «M; +?O * Q ç°i M?B M i?Î /`B- M?[M; H`B M`v +O Gw .QÆM; ?„M ?B m çQÊ+- +?S
 #bM? i?Q`M; `i Qi F?B M; ?o iÊB M?QM; +?d +-M +?9 w K°i +?9i H` +| i? T?€i ?B
 G´ ?¶M; M`v +| i? M|B H` i`Q K¢M; M?QM; ¬M; +?O * Q F?¬M; ?B m ç² +´ M?QM;
 +| w M; ?o ;b- Gw .QÆM; pW M|B p`v ?„M HB M #B i KbM? F?¬M; +-MªQ iQÎM; M
 Jm®M i`€+?- +kM; +?d +| i? i`€+? KbM? F?¬M; +~M i?“M- +| H¶ ?´M; HÈM M?Q p`
 @h?S M`v i?“i bU H` ç² /ÎK b Q\
 L; Qm GBM? KÎ iQ ? B K„i M?bM- M; v +ª + "m KbM? +kM; ç½ M?|B M?Q p`v i?b K¼
 M`v H` ç² /ÄKX
 @E?¬M; i? M|B H` ç² /ÄK- +?d +| i? M|B H` ?`M; T?ÄM; +? i?S M`v H`K #^M; M; ½
 +?¢K i`´ +kM; `i iBM? tªQ- +?Q /M H` H`K i€+ T?~K M; ? i?m`i i?b M| +kM; +| ;B€
 Gw .QÆM; M? M?`M; H„+ ç-m- i` M T?QÆM; /B M M; ¼+ `i F?| +| i? M|B i?“i ;B
 iQ`M ;Bª K¢Q i?b F?¬M; i? M|B H` ;Bª K¢Q çQÊ+X *?Q /M H` ç² M; ¼+ i?`T FûK Q
 F?¬M; i? M|B H` ;Bª çQÊ+X
 @*ÁM çQÊ+ ;B€ ky p¢M- t2K ` i?S M`v +kM; F?¬M; i
 h`-M G¶B +kM; ; "i ; "i ç-m- ?„M p®M M; ?o i?S M`v H` ;Bª M M F?¬M; +| ;B€ i`´ - F?
 ? B KQÆB p¢M- /U i?2Q i?m M?“T #•v ;B| +O ?„M i?b H`K ? B KQÆB M, K +?Q +
 @Gw iB M bBM? M; `B M|B ç9M;
 «M; +?O * Q M|B ç9M; - [mª i?“i H` M| +| ;B€ ky p¢M M?QM; K` H9+ Km ?„M /MM; i
 H-M M`v t2K M?Q H` ?„M ç½ i?B i i?ÁB HÈM X
 @«M; +?O * Q- pÈB i?S KbM? v m i?Q +? i?b F?¬M; M M iQM? iQ€M M?B m M?Q p`
 H` i?ÎB ;B M H` +? bY K` i?¬B- /U i?2Q +?`i HQÊM; p`Q i`¢K i`´ i?b M| pšM H` #° i
 M; `B i?Q +? F?¬M; T?ªB H` #° i`´ +K K` H` i?ÎB ;B M i²M i¢B +O M| Q\
 Gw .QÆM; M|B H` +?Q ¬M; +?O \* Q b[M; b®i`²B M; •v M; Q`B çSM; ç| p`B T?9iX
 Gw .QÆM; M|B ç9M; - #° i`´ +K M`v `i F?¬M; i - +| i? M|B M| +?QM? H` iBM? T?~K
 H`K #„M; M; ¼+ i`„M; - imv `^M; Km +| +?9i ç„i M?QM; #° #bM? i`´ M`v [mª i?“i H`
 L m F?¬M; T?ªB H` M; ¼+ i®i i?b +kM; F?¬M; i? HW M; Q`B i`QM; M; ? M?Q ?„M
 L m i?S i®i- FB ?„M +ÁM i¢B w M?B m M?Q p`v H`K ;b- M`v /M b Q +kM; H` ?„M v
 #®BX
 @Gw iB M bBM?- ç i¢ bU M?„+ M?Î +O M; `B- i¬B ç½ ?B m `²B
 «M; +?O * Q b m F?B M; ?o i?¬M; bm®i i?b ç½ F?¬M; +ÁM ç w iÊB ;B€ i`´ +O #° i
 `| i +?Q K¶B M; Q`B K°i Hv i`´ - ?ÆM M[+?QM? KbM? +kM; iU m®M; +¢M K°i +?ûM
 Gw .QÆM; +kM; #QM; +?ûM i`´ H M- M|B H•m M?Q p`v M M ?„M +kM; +| +?9i F?€i
 @h` M; QM- M; ¼+ i®i- M; Q`B +| i? +?, K b| + M; ¼+ - M; ¼+ +kM; +| i? +?, K b| + M;
 pÈB #° i`´ +k M`v M?Q tQ i?b iQÆM; H B M| imv i ç®B b) H` K°i K|M #ªQ #®B i®i
 l®M; i`´ tQM; Gw .QÆM; M|B K°i +•m- ?¼+ p`M p M; ¼+ ?„M p-M T?ªB ?¼+ `i M?B
 M`v ?„M ç½ ?¼+ çQÊ+ F?¬M; Qi i?S- HQ¢B M`v ç² M; ¼+ T?ÄM; +? i?2Q MQÊ+ M
 Hw Hm`M +?S +?Q # Q ;B| M?bM [m X

G9+ m®M; i` Gw .QÆM; +ÁM H†M; H) bY /KM; M,M; HU+ ç†+ i?M- iW K°i i-M; K`m
+| M|B b BX

o®M +?d M; ?o M; ²B K°i +?9i `²B çB M?QM; K` ¬M; +?O * Q M?B i ibM? ;B[HçB M
+?B m KÈB çB- i?m`M iB M ?„M +kM; çB t2K [m M?[M; K|M ç² M; ¼+ K` ¬M; +?O *

L?[M; ç² M; ¼+ M`v `i i®i- T?-M HÈM ç m H` bªM T?~K ?B M ççB- i`QM; ç| ;B€ i`
+? B .QÆM; *?B L; ¼+X *€B +? B `i M?Ä +?d +—M K°i #`M i v +kM; +| i? +—K ? i- M
M; ¼+ M`v +kM; F?¬M; i?'T- ?B M içB .QÆM; \*?B L; ¼+ ;—M M?Q H` K¶B M; `v K¶B
pÈB i`QÊ+ ç•v ç„i ?ÆM `i M?B mX

Gw .QÆM; iW +?®B v m +—m ;B[HçB ,M +ÆK +O ¬M; +?O * Q `²B +MM; h`—M G¶
im•M i?O HìB ?S ç2K +?b F?| - ;B'v +?SM; M?“M p`K'v i?S HBM? iBM? çQ +?Q
h`—M G¶B +QìB F?¬M; F?ûT KB M; HçB çQÊ+X

G9+ `ìB F?ÄB Gw .QÆM; +ÁM KìB ¬M; +?O * Q i? K ;B #m´B ç'm ;B€ +O +¬M; iv ?
imv i ç®B H` K°i F?€+? ?`M; iB K M,M; - ?„M F?¬M; i? M`Q #Ä [m çQÊ+X

«M; +?O * Q pmB p M?“M HìB- ?„M +ÁM ?W H` F?B ç'm ;B€ ?„M b) iÈB i? K ;B X

>¬K M v +| i? [m2M çQÊ+ Gw .QÆM; ç®B pÈB ?„M K` M|B +kM; H` K°i i?m ?Qç+?
F?¬M; T?ªB H` K°i M; QìB +| p`M K B M?Q i`QÊ+ FB ?¼ M; ?o M[ K` H` L; ¼+ h?€M
M; QìB v m i?Q+? M; ¼+ i?b F?Q; Me B H` F?¬M; Km®M H`K [m2M pÈB Gw .QÆM; X

@G½Q ççB- +€K ÆM

_ F?ÄB #B i i?U- h`—M G¶B M; •v M; ¬ M|B pÈB Gw .QÆM; K°i +”m- ?¬K M v [mª i?

hmv `^M; +| +?9i p'M ç tªv ` M?QM; +kM; F?¬M; +|ªM? ?QîM; ;b- ?m®M; +?B ¬M
i?¬M; bm®i- ?„M v m i?Q+? H` M; ¼+ +?S F?¬M; T?ªB H` H`+? bY +O M; ¼+ - b m M
M`v H` #ªQ #®B +O KbM?X

Gw .QÆM; +QìB +QìB,

@æ m H` M? 2K +ª +—M ;b T?ªB M|B i? ¬M; +?O \* Q H` M; QìB F?¬M; i - ?¬K M v

@JìB F?€+? çQÆM; M?B M F?¬M; i?“M? p'M ç - K°i ?²B 2K ;¼B iB m s€M p`GB r
iB TiK+ F?¬M; b v F?¬M; p - M?QM; K` H½Q ççB T?ªB M?QìM; #¼M M`v K°i iQ- i
Mm®i F?¬M; i`¬B- F?¬M; #B i H` K'v M, K M v H½Q ççB Hmv M #^M; +€+? M`Q K` /

h`—M H¶B H”T iS+ +QìB iQ K°i iB M; - F?¬M; +—M Gw .QÆM; M|B ?„M +kM; b) KìB
+| i? F?Q2 F?Q M; K°i +?9i pÈB Gw s€MX

@”m´B i®B 2K F?¬M; +| #”M ;b +?S- +MM; M? m çB çB\

Gw .QÆM; M?Ä ;B¼M; M|B K°i +•m pÈB oQÆM; :B B :B B- oQÆM; :B B :B B +QìB
.QÆM; i`QM; K„i +¬ +| i? K K°i +?9i F?€+ i?QìM; X

aB m *'T >Q`M; EBK h?O

h€+ ;Bª, hB m hB m ok

9R9X *?QÆM; 9R9, _'i L?B m *´ EB KX

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

Gw s€M i`ÈM K„i ?€ ?®+ K²K M; ?2 h`—M G¶B F?Q2 F?Q M; t2 KÈB +O ?„MX

L|B H` t2 KÈB- F€ i?“i +kM; +?d H` t2 ç½ [m bY /KM; - +?B +t2 M`v ç½ bY /KM; ?
/QÐM; `i i®i- HçB H` ¬i¬ ?`M; ?B m M M M?bM F?¬M; F?€+ t2 KÈB +?Q H„KX

@G½Q ççB- M?bM #° /çM; ç„+ w +O ?„M M`v- F?¬M; T?ªB +?d H` ibK çQÊ+ K°i +?

Gw s€M `®i +K+ M?`M F?¬M; çQÊ+ M M H"TiS+ +?çv ç M +?¶ Gw .QÆM; i® +€Q
M;`v ?¬K [m - i`QÊ+ ç! Gw .QÆM; ;¼B +?Q GQm *m¬M; K°i +9 çB M i?QçB ;¼B ?„
çB m #•v ;BÌ GQm *QÆM; pšM +?Q iÈBX

@h¬B K v K„M- i¬B +! t2 KÈB- i?b b Q- +”m ;?2M i`¬- F?¬M; T?K+ i?b ibK K°i +?B
h¬-M G¶B +kM; +?çv iÈB- /€M; p ç„+ w +O ?„M H`K +?Q Gw .QÆM; H„+ H„+ ç-m>
@*! #ªM HoM? i?b iU /U p`Q M,M; HU+ +O KbM? Km t2- imv t2 M`v F?¬M; i®i H„
iU KbM? Km - F?¬M; ;B®M; +”m- ç m M?ì p`Q M; QÌB F?€+ +ª

Gw s€M H"TiS+ #om K¬B- ;B¼M; /B m +! +?9i +?m - +?B + oQH pQ +O Gw .QÆM; ;
M`v +O h¬-M G¶B M M ?„M [mª i?“i H` +! +?9i çÄ K„iX

æ†+ #B i H` M;`v ?¬K [m h¬-M G¶B +€B ;b +kM; F?¬M; +!- ?¬K M v Hç H€B K°i +?
KS+ iQÆM; T?ªM çB ` M? X

@hB m s€M- i¬B M!B M`v- ?B M içB +”m +kM; +! iB M HQÆM; - Km "Jqb +kM; F?¬M
Km K°i +?B +- M m i?B m iB M i?b i¬B +?Q KQÊM

GB m hm'M Î K°i # M ;B”i /•v Gw s€M- H-M M`v Gw s€M F?¬M; +! H"TiS+ iW +?®B
HQÆM; ?B M içB +O Gw s€M H` R M,K j8 pçM- ?ÆM M[ iB M i?QÎM; p` M?[M; i?S
M,K +kM; +! i? +! #®M M,K KQÆB pçM- M;QçB i`W \*?m G¶B ` i?b ?„M H` M; QÌB
Km®M Km "Jqb i?“i ç9M; H` F?¬M; T?ªB F?¬M; +! F?ª M,M;X

@hB m hm'M M!B ç9M; - iB m s€M- F?B +”m Km t2 i¬B +?Q KQÊM K°i Qi iB M- Km
H` çQÊ+

Gw .QÆM; +kM; +QÌB M!B K°i +•m- Gw s€M FBM? M;ç+ M?bM M?bM Gw .QÆM; - H
@G½Q ççB- F?¬M; +-M M? +?Q KQÊB iB M- H-M i`QÊ+ 2K #€M iB M +ÁM K°i +?9
+,M ?° # T?ÁM; +°M; i? K +?B +t2- ?B M içB t2K ` +?d +! i? p v iB M Km T?ÁM

Gw s€M +„M ` ,M; M!B- K¼B M; QÌB ç m +QÌB T?€ H M- Gw .QÆM; +kM; pmB p - M
M?“M i?b ?„M ç½ i`U + iB T Km K°i +?B +t2 +?Q Gw s€M `²BX

.M b Q Gw s€M +kM; t2K M?Q H` H½M? ççQ + Q i-M; +O +¬M; iv K` K¶B M;`v ç m
ªM? ?QÎM; iÈB ?bM? iQÊM;X

h¬-M G¶B +kM; MÎMK +QÌB- i`QÊ+ FB F?mv M M?Q i? M`Q Gw s€M +kM; F?¬M; -
+?d FQ+? i?Q+? K°i +?9i H` çQÊ+- t2K ` M K M?•M i?dM? i?QªM; +kM; +-M T?ªB

J°i H€i b m- GQm *QÆM; ç½ H€B +?B + oQH pQ iÈB MÆB M`v- M;`v ?¬K [m K¼B
+! p) iU M?B M ?ÆM `i M?B mX

"[+ÆK i®B M`v ,M `i pmB p - +! çB m K¼B M; QÌB +kM; F?¬M; m®M; M?B m `QÊ
HQÊM; +O Gw .QÆM; M M #•v ;BÌ K` çB ibK Gw .QÆM; ç¼ `QÊm i?m-M i9v H` ibK
i M M;®+ KÈB çB H`KX

h®B ?¬K M v K¼B M; QÌB F?¬M; +! çB Eho iB TiK+ çB M +m²M; K` ? M i?ÌB ;B M M
+´ +?ÆBX

L;`v K B H` +m®B im-M- K¼B M; QÌB +kM; F?¬M; +! #”M ;b- T?ªB iÈB M;`v i?S ?
h`QÎM; aBM? "€i- Gw s€M pW H9+ +kM; Km®M çB i?“M? ç² +´ H`K p`B pB + M M ?
æ M;?` M`v h¬-M G¶B p` L;Qm GBM? ç m ;BÆ i v i€M i?“M?- Gw .QÆM; p` Gw s€
iÈB MÆB M`v M M `i iÁ KÁ p M!X

h` M çQÎM; çQ oQÆM; :B B :B B i`î p - ? B M; QÌB M!B +?mv M ?ÆM M[;BÌ +m®
` - M?bM F?m¬M K†i ç€M; v m +O oQÆM; :B B :B B- Gw .QÆM; `i Km®M iB M H
h?U+ ç€M; iB + H` +?Q iÈB F?B oQÆM; :B B :B B ?Q`M iQ`M çB F?ÄB- Gw .QÆM
F?¬M; +! b„+ çªK- ?„M pšM çSM; ç! +?S F?¬M; ? /€K #QÊ+ H MX

"^av ; Bì b€M; M; "v ?¬K b m Gw .QÆM; idM? ; B'+- ?¬K M v çB i?"M? ç²+´- M; "v K B
>" H½Q pšM +?Q i`mv M iBM iS+ ; b KÈB iÈBX h?W /`T M`v Gw .QÆM; ç`M? Km
*?•m- Hm¬M Î M?" +O h`M? E?<sup>a</sup>B æç i i?b +kM; F?¬M; i®i +?Q H„K- /M b Q h`M
M?" +O ?„M K`X

G M t2 çB ç|M oQÆM; :B B :B B- # M; QÌB Gw .QÆM; i`U+ iB T çB i?"M? ç²+´- M;
M? m ; †T K†i Î +Y i?"M? M M +?d +¬M +?çv t2 i?ŠM; iÈB ç| H` çQÊ+ `²BX

*ÁM +?Q iÈB i?"M? ç²+´- Gw .QÆM; ç½ M?bM i?'v h`¬M G¶B p` +?B +t2 +O ?„M
Î ç| - +| çB m H` F?¬M; i?'v t2 +O ? B M; QÌBX

@G½Q ççB- G½Q ççB

L?bM i?'v Gw .QÆM; - h`¬M G¶B /MM; bS+ pšv i v- Gw s€M p` GB m hm'M +kM; çB

@Gw + - +€+ M; QÌB p`Q i`QÊ+ çB- i¬B çB ç"m t2

GQm *QÆM; +QÌB F?) K°i iB M; - MÆB h`¬M G´B /WM; t2 F?¬M; i? Î H•m- i`QM; i?
+?m`M #` ç2K t2 ç¶ # M i`QM; ç|X

@*kM; i®i- +?9M; i¬B Î +Y +?ì + "mX

Gw .QÆM; ; "i; "i ç¬m- H9+ iÈB GQm *QÆM; H` M; QÌB H€B t2- Gw .QÆM; ?B M iç
+Æ ?°B +| i? Î +?mM; pÈB oQÆM; :B B :B B- ç•v t2K M?Q H` K°i #B m ?B M K½M

a m F?B Gw .QÆM; ç M- h`¬M G¶B +kM; i?"M? i?"M? i?"i i?"i çB ç¶ t2- iW t ?„M i
çB iÈB MÆB M`v- ?„M +kM; F?¬M; Km®M t2 KÈB +O KbM? +?Q ; b ç½ +| ; B'v T?ç

@hB m hm'M- i`QÊ+ FB i¬B #m¬M #€M Î MÆB M`v pÈB +?9- +Y ?`M; M`v +kM; +|
K°i +?9i b B H¬K M M ç½ T?^aB #€M +Y iB K- H¬M ç| M m F?¬M; T?^aB H½Q ççB ; B
i¬B +| i? M?bM i?'v + "m ? v F?¬M; M[

æSM; Î +Y i?"M?- Gw s€M +^aK F?€B- ?„M pšM `i M?È iÈB çQçM i?ÌB ; B M H`K pE

@*| i? ; †T çQÊ+ H½Q ççB- H` T?9+ +O + "m

GB m hm'M v M H†M; ; "i; "i ç¬m- +?mv M Gw .QÆM; çB +Sm Gw s€M ?„M ç½ M; ?2
ç| Gw s€M [m^a i?"i `i M; mv ?B K- M m F HW ç<sup>a</sup>Q M`v F?¬M; +?B K çQÊ+ iB M F
M[X

Gw s€M +kM; ; "i; "i ç¬m- ?„M +kM; M; ?o ; B®M; M?Q GB m hm'M- +kM; K v i`QÊ+ ç|
#^M; F?¬M; ?B M içB F?¬M; #B i ?„M ç½ i?"M? ` i? M`Q `²B M[X

*?d +?®+ H€i- GQm *QÆM; p` h`¬M G¶B ç m ç½ i`Î HçB- h`¬M G¶B p` GQm *QÆM
p - L; Qm GBM? i?b KdK +QÌB M?bM #¼M ?¼X

@h`QÊ+ ? i2K p` GB m hm'M çB tY Hw +¬M; pB +- H½Q ççB K M; i?2Q H½Q M; k ç
#¼M 2K b) i`Î HçB

Gw s€M M|B pÈB Gw .QÆM; K°i +•m- /ÈB +?•M ?„M p` GB m hm'M ç m +| K°i +€B `
Qì K|M ç² bS M?Ä- +kM; +| p`B i?S H` ç² ç²M; +´ p` K°i p`B i?S HBM? iBM?X

L?[M; i?S M`v ç m H` i`[ ?`M; +O +?9 ?„M- iW b m F?B Gw s€M; †T +?mv M F?¬M
Km®M H`K ,M Î ç•v M[ X h`M? E?^aB æç i #B i +?mv M M`v M M ç½ KÌB +?9 ?„M ;
Gw s€M +kM; H` M; QÌB i`QM; M; ? - imv H` F?¬M; HÈB ?çB M?Q M?[M; +?mv M ; B
pšM +| i? T?•M #B i`i i®i

E€ i?"i h`M? E?^aB æç i +kM; F?¬M; Km®M M?½M HU+ +O +?9 Gw s€M- +?9 +O
M`v M?B m M, K M?Q p`v M M +?Q /M H` #çM ? v M; QÌB +MM; M; ? ?„M +kM; [m2
Km®M +?QM? H` M?[M; [m M ? M`v- ?B M içB +¬M; iv +O ?„M i?B m M?i +?QM?

*?9 +O Gw s€M ç½ ç²M; w M?mM; +-M i? K K°i i?ÌB ; B M M[KÈB +| i? çB H`K-
i` M? i?O i?ÌB ; B M M; ?d M; ÆB p`B i?€M; p` K M; M; QÌB M?` çB /m H`+? K°i +?m
; B çbM? ?„M pšM +?Q ` M; Q`B /m H`+? H¬M M`Q- i?W /`T M`v ?„M Km®M #M ç€

@G½Q çΦB- M?[M; i?S ç| ç m H" ç² +´ b Q\

æ M çΦB bªM? H-m K°i- Gw s€M p" GB m hm'M i`U+ iB T H M H-m k- h`-M G¶B i?

[m M?- ?B M iΦB H9 M"v K¼B M; QÌB +?d KÈB #„i ç-m #m¬M #€M M M M; QÌB +| i`C

@*| p`B i?S H" F?¬M; T?ªB

Gw .QÆM; +QÌB F?) i`ª HÌB- H-M ç-m iB M F?B ?„M / M MÆB M"v ?„M +kM; F?¬M

H9+ ç| ?„M +kM; M; ?d i'i +ª M?[M; i?S M"v ç m H" ç² +´ +ª- i?"i ç9M; H" +? +QÌB

@h?S M"Q F?¬M; T?ªB\

> B K„i h`-M G¶B H"TiS+ b€M; M; ÌB- ?„M p°B p" M; ?ÄB- ç²M; i?ÌB €M? K„i +ÁM F?

@*€B M"v i?b T?ªB iU KbM? M?bM`²B- M m K v K„M Km çU+ i?b i®i i?b b) FB K ç

Km M?-K ç² /ÎK i?b b) i?m i?B i HÈM

Gw .QÆM; KdK +QÌB H„+ H„+ ç-m- H9+ M|B M?[M; HÌB M"v ?„M M?È iÈB +ªM? H-M

?„M +€B ; b +kM; F?¬M; #B i- M m F?¬M; T?ªB +| M, M; HU+ ç†+ i?M ?¶ i`Ê i?b ?„M

M?Q M; "v ?¬K M v çQÊ+X

@oB + M"v i¬B #B i M?QM; K" Km®M Km ç² +´ i`QM; M"v [mª i?"i H" F?¬M; / - +|

L; Qm GBM? +kM; ; "i ; "i ç-m- +? +¬ F?¬M; T?ªK H" M; QÌB +| bÎi?Q+? bQm i-K- M

p`B K|M ç² +´ /MM; H"K i†M; T?~K- L; Qm GBM? +kM; çB i?2Q ?„M Km ç² M M +| #

@æ•v H" Km®M t2K M?½M HU+- M?½M HU+ i®i +°M; i? K K B K„M i?b b) FB K çQ

Gw .QÆM; +QÌB F?) K°i iB M; - HÌB ?„M M|B +?QM? H" FBM? M; ?B K K" K¼B M; C

+kM; M?ì p"Q M, M; HU+ ç†+ i?M p" p" M K v M M FB K çQÊ+ K°i +€B hmv M æS+ G

.QÆM; F?¬M; +| h`QÌM; aBM? "€i p" +€B F?çTi?ÌB oçM G`+? i?b +kM; +| i? K M;

i? K ; B ?°B ; B HQm çQÊ+X

@sBM H¶B- H"K ÆM M?QÌM; çQÌM;

S?Q b m Gw .QÆM; ç°i M?B M i`mv M iÈB K°i ; B¼M; M|B- h`-M G¶B- Gw .QÆM;

K°i M; QÌB ?ÆM #®M KQÆB im´B ¬K K°i +€B ?ÁK ; ¶ çB M; M; [m K¼B M; QÌBX

G9+ M; QÌB M"v çB M; M; [m - Gw .QÆM; HB + K„i M?bM +€B i?MM; ; ¶ K°i +€B- M

" M i`QM; i?MM; ; ¶ F?¬M; M; Ì +?S ç-v +´ FB K- +| p`B i? M? +´ FB K +ÁM +| +ª p

i? M? F?€+ i?b HQÐB FB K ç m b€M; #|M; - M; Q`B ` +ÁM +| K°i Qi i? M? ç½ #` `o

L?[M; i? M? FB K M"v +| çO HQΦB- i`QÌM; FB K +| - çQªM FB K +kM; +| - +?Ov i?

i?MM; ; ¶ M"v Qi M?'i +kM; +| ? B # KQÆB i? M? +´ FB KX

Gw .QÆM; +kM; F?¬M; t Hç pÈB +´ FB K- H9+ i`QÈ+ Î ç•v Zm M; oBM? "ªQ h` B

K†i pÈB K°i p` +?mv M ; B - +| çB m M?B m i? M? +´ FB K M?Q p"v ?„M +kM; +?d K

G`K +?Q Gw .QÆM; FBM? M; ç+ H" M?[M; i? M? +´ FB K M"v ç m H" ç² +´ i?"i bU- p

iBM çQÊ+X hmv Gw .QÆM; F?¬M; ?B m p i?S M"v M?QM; +kM; +| ?B m #B i M?'i

i?b Qi M?'i +| ? B i`QM; b® M?[M; i? M? FB K M"v H" +U+ T?~KX

aB m *'T >Q`M; EBK h?O

h€+ ; Bª, hB m hB m ok

9R8X *?QÆM; 9R8, h?B M >ç æ L?'i EB KX URV

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

@*?Ì K°i +?9i

Gw .QÆM; p°B p" M; F m K°i iB M; - M; Q`B i`mM; MB M FB FBM? M; ¢+ [m v ¢-m H
`²B H¢B iB T iK+ ¢B p T?€B i`QÈ+X

@hB M bBM?- tBM ¢ÈB K°i H€i

Gw .QÆM; #QÈ+ M? M? iÈB- M; Q`B im`M; MB M FB M; WM; H¢B M; ?B ?Q†+ M?bM

@*| +?mv M ; b\

@J'v i?S M"v M? Î ¢•m K" +| \

Gw .QÆM; +?d +?d M?[M; i? M? +´ FB K`²B i?W /`T [m M b€i K°i +?9i- +`M; t2K
M; ¢+- pW `²B ?„M +?d M?bM i?Q€M; [m - ?B M M v KÈB M?bM `ä- M?[M; i? M? FB
i? M? +´ FB K F?¬M; i X

@*"m ?ÄB pB + M"v H"K ; b\ *"m H¢B F?¬M; Km

L; Q`B i`mM; MB M H„+ ¢-m `²B tQ v M; Q`B H¢B iB T iK+ ¢B iB TX

@*?`K°i +?9i- F?¬M; T?ªB H" i¬B F?¬M; Km - M m +| i?S i®i i?b i¬B Km K°i ? B

@E?¬M; ¢QÈ+- +?"K`²B- M?[M; i?S M"v ¢½ +| M; Q`B ¢†i Km - ?B M i¢B i¬B ¢ M;

L; Q`B i`mM; MB M H-M M"v F?¬M; +| M|B i? K ; b M[- ?„M i`U+ iB T ¢B iÈB H-m ?

Gw .QÆM; bYM; b®i K°i ?²B- p°B p" M; ; ¼B GQm *QÆM; - h`-M G¶B p" oQÆM; :B E

@G½Q ¢¢B- M?[M; i? M? +´ FB K M"v H" i?"i\ _'i ¢€M; ; B€ b Q\

h` M ¢Q`M; - h`-M G¶B ?ÄB K°i +•m- M?[M; i? M? FB K M"v ?„M +?d i?'v `i +k +?S

Gw .QÆM; M; WM; K°i +?9i `²B H„+ H„+ ¢-m M?Ä ; B¼M; M|B,

@hQM? ; B€ i`` i?b +kM; F?¬M; + Q- i? M? i®i M?'i +kM; +?d ? B p¢M-`) i?b ? B #
K" i¬B i?'v- F?¬M; #B i +| ; b F?€+ ? v F?¬M;

@J°i ? B p¢M

h`-M G¶B ; "i ; "i ¢-m- i` M K†i ¢½ +| +?9i i?'i p¼M; - iB M HQÆM; +O ?„M ?B M i¢
p¢M ¢®B pÈB ?„M ¢½ H" F?¬M; QiX *| ¢B m imv b®iB M M"v ¢®B pÈB ?„M H" F?€
i` M ho K" ?„M i?'v ¢ m +| ; B€ ?ÆM i`, K p¢M- bQ ` i?b i?S M"v [mª i?"i F?¬M; H" ;

@oÈB ¢² +´ K" M|B ; B€ i`` F?¬M; T?ªB H" i?S [m M i`¼M; M?'i- M?[M; i? M? +´ F
M?QM; i?`B F€ M"Q +kM; +| - +?9M; ¢¢B #B m +?Q p, M ?| +O M?[M; i?`B F€ F?€+
i?S M?Q p"v +kM; F?¬M; / /`M; ; b

Gw .QÆM; +?¬M +?`K°i +?9i `²B M|B- M|B tQM; ?„M iB T iK+ ¢B iÈB T?Q i`QÈ+-
#¼M ?„M K°i ¢Q¢M F?€ t `²BX

L; Q`B i`mM; MB M H M H-m ? B +kM; F?¬M; +| /WM; H¢B K" i`U+ iB T H M H-m j-
b€i T?Q b m ?„MX

oB + bQm i-K +´ FB K i`QM; MQÈ+ KÈB +?d #QÈ+ p"Q ; B B ¢Q¢M ¢-m- p"i bQm i-
i, M; ; B€ +kM; F?¬M; + Q- ?ÆM M[+kM; `i F?| +| i? ibK i?'v FB K +| H B H`+? i®

@æQÆM; M?B M- M m *¬M; *?QM? EB K F?¬M; b„+ #ûM i?b HˆK b Q +| i? iU b€i q
K°i i? M? FB K +MM ç iU b€i +?Q \

Gw .QÆM; +QìB +QìB- ?„M i?b +~M i?“M /€M? ;B€ K°i i? M? FB K i?ìB æQìM;- i?
`i #bM? i?QìM;- i` M i? M FB K +| F?„+ ?bM? M?[M; M;¬B b Q- i?2Q ;B€ i?` i`QìM
9 iÈB eyyy- i`QM; M?[M; i? M? +´ FB K #bM? i?QìM; i?b M| i?m°+ HQΦB ?ÆB i@iX

@v +O H½Q çΦB Hˆ i? M? FB K Mˆv +?d /MM; ç iU b€i \

h`-M G¶B p°B pˆM; çQ FB K pˆQ # Q- ?ÆM M[ +ÁM çti K°i # M +€+? t Kbm? ` X

@> ? - F?¬M; T?ªB M?Q pˆv- F€i?“i i?b M| +| i€+ /KM; ;B®M; M?Q pã bo ç Q +O L
H`+? bY ç½ +| F?¬M; Qi M; QìB /MM; HQΦB FB K Mˆv ç iU b€i

Gw .QÆM; pW i?`v #° /€M; +O h`-M G¶B HB M #B i?„M ç M; M;?o ;b M M +QìB iC
+kM; +QìB +QìB- `²B +¬K i? M? \*¬M; \*?QM? FB K i` M Kti ç`i H M +~M i?“M M?bM

*¬ #B i *¬M; *?QM? FB K- K¶B F?B hQìM; ;BÈB h?Φ+? çB /U ?¼T ç m K M; i?2Q K
`i M?B m [m M HÈM i?ìB /•M [m®+ ç m M?Q pˆv- *¬M; *?QM? FB K +kM; F?¬M;
M; QìB- M| ;B®M; M?Q pˆi iQÈM; i`mM; i?•M T?“M ?ÆMX

oQÆM; ;B B :B B iW iW pm®i p2 i? M? +´ FB K- i?•M FB K `i b M;- M| i?“K +?Q
€M? b M; iW i`QM; ç¬B K„i M[X

æ•v +kM; +?QM? Hˆ +?¶ i®i +O ç² +´ +| i?ìB ;B M H`+? bY M; „M- /M b Q i?b i? M
H`+? bY +kM; +?d KÈB pˆB +?K+ M,K Kˆ i?¬BX

@:B B :B B- +~M i?“M K°i +?9i- i? M? FB K Mˆv `i b„+ #ûM ç|

Gw .QÆM; M;~M; ç-m M?bM oQÆM; ;B B :B B `²B [m M i•K M|B K°i +•m- oQÆM; ;
FB K` K°i M[ `²B M;WM; HΦB b m ç| #„i ç-m [m M b€iX

L?bM K°i ?²B- oQÆM; ;B B :B B HΦB M?bM pÄ FB K- pÄ FB K F?¬M; +| ;b çt+ #B
*?QM?ô i†M; HˆK +?Q +¬ `i ?SM; i?9X

h? M? *¬M; *?QM? FB K ç-m iB M F?¬M; T?ªB Hˆ / +| - M m B +| çQÊ+ i? M? FB
h?Φ+? i†M; [mª i?“i Hˆ +?mv M pmB bQÈM; pˆ FB m M;ΦQ- ç€M; iB +Hˆ iÈB ;Bì +?

oQÆM; ;B B :B B M?bM M?[M; +?S F?„+ i` M i? M? FB K- i? M? FB K K M; w M;?
ç€M; iB +Hˆ `i M?B m [m M pB M i?ìB ç| ç½ T?K HÁM; hQìM; ;B|B h?Φ+?- M; QìB
i?“i F?¬M; M?B mX

æt+ #B i Hˆ iÈB i?ìB F€ +m®B- H9+ ç| ;¬M M?Q Hˆ F?¬M; +| B /MM; M| iU b€i +aX

@æ•v Hˆ +€B ;b\

oQÆM; ;B B :B B ç°i M?B M ?ÄB Gw .QÆM; K°i +•m- Gw .QÆM; p°B pˆM; M?bM H

@æ•v Hˆ p i ç½ bY +?[[m

Gw .QÆM; iB +?“M H„+ H„+ ç-m- +?¶ bY +?[Mˆv F?B M½v ?„M F?¬M; +| M?bM
+ÁM +| i? ûT ;B€ M; QìB i`mM; MB M FB ?ÆM K°i +?9i`²BX

h`QM; M?[M; i? M? +´ FB K Mˆv i?S ç€M; ;B€ M?`i +?QM? Hˆ i? M? +| ;B€ i` H`+?
FB K çQÊ+ t2K M?Q Hˆ K°i i? M? FB K M´B / M? i?ìB ç| - M m +?m¬B FB K Mˆv çC
i? ç2K iÈB ?°B ç`m ;B€ #€M pÈB ;B€ M,K b€m pΦMX

*?ŠM; [m M m ç½ bY +?[[m i?b F?¬M; +ÁM +€B ;B€ Mˆv M[X

L m p i bY +?[F?¬M; `ä` M; i?b ;B€ i` i? M? FB K ;BªK tm®M; K°i M[ - M m /`n
i`¼M; ªM? ?QìM; iÈB +?dM? i? i?b ;B€ +~M; i?`T- +| i? +?d +ÁM HΦB K°i T?¬M K

*?m¬B FB K Mˆv HΦB +| p i bY +?[`i `ä` M; M M ;B€ b) +ÁM F?¬M; iÈB K°i M[
FB K Mˆv +| ;B€ +?Q iÈB j pΦMX

@aY +?[Q- b Q HϕB bY +?Y MÆB M"v- b Q i` M HQÐB FB K HϕB +| p i bY +?[
oQÆM; :B B :B B F€ [m€B `9i i? M? FB K ` - KB M; +ÁM ?ÄB Gw .QÆM; K°i +•m-
M"v F?ÆB /"v bU +?9 w- i?•M FB K- ç†i #B i H" MÆB +M; ; -M HQÐB FB K- #bM?
?Q- F?B b[+?[+kM; F?¬M; / /"M; ;b T?€i ?B M çQÊ+X

@:B B :B B- çQ +?Q M? t2K K°i +?9i\

Gw .QÆM; pQÆM; i v ` `²B M|B pÈB oQÆM; :B B :B B K°i +•m- oQÆM; :B B :B B
F?B çQ +¬ +ÁM `i `Ki ` - +¬ bÊ F?¬M; +~M i?"M H"K #` i?QÆM; Gw .QÆM; X

L?bM /'m p i bY +?[FB - Gw .QÆM; /-M /-M M?Qm K"v HϕB- p` i`Q M"v- HQϕB
?ÆM M[/'m p i bY +?[+ÁM `i HÈM M[- +,M #ªM H" F?¬M; i? M"Q +| /'m p i b
ç9M; X

Gw .QÆM; M?B m K"v +~M i?"M [m M b€i /'m bY +?[- ?„M +ªK ;B€+ +?¶ M"v ç M;
iÈB ç•v Gw .QÆM; HB M b[M; b®iX

Gw .QÆM; p°B p"m; [m M b€i i? M? *¬M; *?QM? EB K M"v- €M? K„i +m®B +MM;
óh?~M? *¬M; tª i?•Mô i` M i? M? FB KX

GQm *QÆM; +OM; iÁ KÁ M?bM p T?Q i? M? FB K `²B ç°i M?B M M|B,
@Gw + - i?S M"v M?bM ;B®M; M?Q H" /€M H M p"v- ?"i H" F€ [m€B

GQm *QÆM; M|B tQM; +ÁM H„+ H„+ ç-m- GQm *QÆM; F?¬M; /MM; FB K- M?QM; /
K" +| p i bY +?[H" `i Qi F?B tªv ` X

@.€M H M- [mª i?"i H" M?bM `i ;B®M; \

Gw .QÆM; ?ÆB bYM; b®i `²B p°B M?bM i?Q€M; [m X

L| [mª i?"i H" ;B®M; M?Q çQÊ+ /€M H M i? M? FB K- i? M? FB K H" ç² #^M; FBK H
HϕB K" /€M H M i?b +?Q /M /€M ?Q" M K„i? M"Q çB M[+OM; b) +| /'m p i- ç•v +k
:B B +?9 w iÈBX

h?'v p"v- Gw .QÆM; bY /KM; M,M; HU+ ç†+ i?M- i`QÈ+ ç| ?„M ç m /MM; €M? K„i ç i
FB K M"v +?S +?Q iWM; /MM; M,M; HU+ ç†+ i?MX

>bM?ªM? H"Ti? tm'i ?B M # Q T?O i? M? FB K- i`QM; ?bM?ªM? H"Ti? K°i i? M
HYM; - K¼B i?S +O i? M? FB K ç m ç½ ?B M ` i`QM; ç-m Gw .QÆM; X

> B K„i Gw .QÆM; KϕM? K) +Q `9i HϕB- ?„M çQ€M ç9M; - i?S M"v i?"i bU H" /MM;
+?QM? H" K'v +?[ÎT?Q /QÈBX

L?bM i?'v K'v +?[M"v iBK Gw .QÆM; ç"TM? M? ?ÆM F?¬M; Qi- ?„M F?¬M; M; Î i`
+kM; +| i? FB K çQÊ+ iB M M; ?B- M m i€+? +?¶ /€M M"v ` i?b K'v +?[T?Q /QÈB
FB K M"v i? v ç´B `i M?B mX

@GQm *QÆM; - +~m +| +€+? M"Q i€+? KB M; /€M M"v ` ? v F?¬M; \

Gw .QÆM; [m v ç-m HϕB M?bM i?Q€M; [m GQm *QÆM; - i`QM; HQM; ?„M #•v ;B
i?m-M i9v H" M?İ p" M K v K" +| - i`QÊ+ ç| Gw .QÆM; F?¬M; ? /MM; iÈB M,M; HU+

@æ i¬B i?Y t2K- ?ÆM H" F?¬M; +| p'M ç ;b

GQm *QÆM; bmv M; ?o K°i +?9i `²B ;"i ;"i ç-m b m ç| H'v iW i` M M; QİB K°i +QM /

@GQm *QÆM; - +~M i?"M K°i +?9i- çWM; H"K ?ÄM; i?•M FB K ç'v

Gw .QÆM; p°B p"m; M?„+ M?Î K°i iB M; - i? M? FB K M"v F?¬M; T?ªB H" K°i i? M
M m M| +| p'M ç ;b i?b Gw .QÆM; b) `i ç m HÁM;

@Gw + - i¬B H"K pB + M? +ÁM F?¬M; v M i•K b Q\

GQm *QÆM; [m v ç-m H¢B +Q`B +Q`B- Gw .QÆM; bmv M;?o K°i +?9i `²B +kM; +Q`
i?"i H" H"K +?Q M;Q`B i `i v M i•K- Qi M?"i i?b Gw .QÆM; # Q ;B`i i?'v GQm *QÆ
*-M; +?QM? FB K ;B Q +?Q GQm *QÆM;- Gw .QÆM; iB T iK+ bY /KM; M,M; HU+
FB K +ÁM H¢B- # KQÆB #®M i? M? +´ FB K H"TiS+ ?B M ` i`QM; ?bM? ºM? H"Ti
L; v b m ç!- iBK Gw .QÆM; #¶M; M?B M M? M? +?¶M; ç"Ti- i v +kM; +¶ +?9i `mM H
ç! M?bM p"Q M?[M; i? M? +´ FB KX
aB m *'T >Q" M; EBK h?O
h€+ ;Bª, hB m hB m ok

9RdX *?QÆM; 9Rd, h?B M >¢ æ L?'i EB K UjV

L?¶K /`+?, ZmvoQh?mQM;
L;m²M, K2i`mv2MX+QK
@G½Q ç¢B- H"K b Q p"v\
h`-M G¶B ç~v ç~v Gw .QÆM;- oQÆM; :B B :B B +kM; ?B m F€ M?bM ?„M- Gw .QÆM
K†i +kM; ç½ #bM? idM? i`H¢BX
@E?-M; +¶ pB + ;b- i¬B ç M; bmv M;?o p i? M *-M; *?QM? FB K M"v
Gw .QÆM; +Q`B F?) H„+ H„+ ç-m- ?„M F?-M; M?"M çQÊ+ HB + M?bM K°i +?9i i?
i? M? FB K M"v ç½ #` ?Q i`M `i M?B m- M; v +ª MB M ç¢B +kM; F?-M; i? çQ€M ç
@J°i i? M? *-M; *?QM? FB K i?b +¶ ;b K" t2K- F?-M; TªB M¶ H" i?S hQÎM; :BÈB h
? v b Q\
h`-M G¶B M¶B- i? M? FB K M"v i`QM; K„i ?„M +ÁM F?-M #^M; i? M? FB K K" M?[M
Hmv M K9 FB K M[X
@ Zmª i?"i H" /Q hQÎM; :BÈB h?¢+? T?€i tm®M; M?QM; F?-M; TªB i? M? M"Q +k
+¶ [m M ? pÈB / M? M?•M i?b ;B€ i` +O i? M? FB K M"v b) F?€+ çB `i M?B m
Gw .QÆM; KdK +Q`B M¶B K°i +•m- +?m¬B *-M; *?QM? FB K M"v [mª i?"i +¶ [m M ?
M;Q`B M"v +ÁM H" M;Q`B `i +¶ / M? iB M;- +?QM? pb / M? iB M; +O M;Q`B M"v M
b) i,M; i? K K'v +?K+ H-MX
@. M? M?•M- *-M; *?QM? FB K M;Q¢B i`W hQÎM; :BÈB h?¢+? ` +ÁM B +¶ HB M
F?-M; TªB H" i? M? +O hQÎM; :BÈB h?¢+? ç! +?S\
@æQÆM; M?B M F?-M; TªB- i` M i? M? FB K +¶ F?„+ 9 +?[hQÎM; *-M; *?QM? it
KbM? ? v b Q\
h`-M G¶B +¶ +?9i b[M; b®i- ?„M pºB p" M; M?bM H¢B- Gw .QÆM; i?b #'i ç„+ /o H„+
L;k [m M?B M T?QM; T?9- +¶ çB m i? M? FB K +O hQÎM; :BÈB h?¢+? `i H" tBM?
FB K M"vX
GQm *QÆM; ç½ b„T H"K tQM;- Gw .QÆM; pºB p" M; M?bM [m X
æ€K M;Q`B Gw .QÆM; M;²B +?²K ?´K i`QÊ+ +Y iB K H"K +?Q ¬M; +?O iB K iÁ KÁ
GQm *QÆM; ç M; +¢B ?-M bY +?[i` M i? M? FB K i?b ?„M F?-M; F?ÄB H„+ ç-m
*?¶ bY +?[H¢B çB p¢+? i`-M- ç•v H" ?"M? ç°M; F?-M; ? +¶ w M;?o - i`QM; K„i
Gw .QÆM; i?m-M i9v H" F?-M; +¶ pB + ;b M M iB K +?mv M H"KX
«M; +?O iB K çB [m K°i # M F?-M; i? K ç wiÈB ç€K M;Q`B Gw .QÆM; M[X
@JÎ- KÎ ` `²B

L;Qm GBM? ç°i M?B M F m K°i iB M;- b m F?B +çB T?-M # M M;Q" B` i?b # M i`Q
 iB K pW KÈB çB F?-M; # Q H•m ç½ [m v ç-m M?bM HçBX
 G-M M"v- -M; +?O iB K b[M; M;QìB M; v içB +?¶- ?„M pW H9+ i?'v çQÊ+ T?-M #
 @æ•v H" +€B ;b- # M i` M +ÁM +| +?[ pB i\ h`QÆM; +€B ;b S?O- +ÁM H" +?[T?²M
 h`-M G¶B `i M? M? M?av iÈB T?Q b m GQm *QÆM; M?bM i? M? FB K`²B FBM? M
 i? M? FB K +kM; F?-M; +| i`M i?QÆM; ;b- Km®M M|B +| i?b +?QM? H" # M i`QM
 M?[M; +?[M"v `i H" F?-M; i X
 @æ +?Q i-B t2K
 «M; +?O iB K M? M? +?|M; çB iÈB- GQm *QÆM; M?bM Gw .QÆM;- Gw .QÆM; ;"i ;
 " +?[FB Gw .QÆM; ç½ bÈK M?bM i?'v- ç9M; i?"i H" +?[T?²M i? - +| çB m Gw .Q
 +?[M"v ?ÊT HçB +MM; M? m +?QM? H" i M +O K°i M?•M p"i M' B iB M; i`QM; H"+
 @h`QÆM; GBM? S?O- ç m M"v F?-M; +| F?a M,M;
 «M; +?O iB K M?bM K'v +?[M"v `²B FBM? M;ç+ i?®i H MX :B¼M; +O ?„M F?-M; M
 [m M? / m [m v ç-m HçB M?bM ?„M- ?ÆM M[+ÁM +| ? B -M; +?O îiB K F # M çB
 @h`QÆM; GBM? S?O\ h?b ` +?[ç| H" +?[GBM?- i?"i H" F?| M?"M ` K"
 h`-M G¶B H„+ H„+ ç-m- +?[ T?²M i? ðh`QÆM; GBM? S?Oö [mª i?"i `i T?S+ içT-
 M;QìB F?-M; #B i +?[T?²M i? `i H" F?Q +| i? M?"M ` M|X
 J'v +?[M"v F?-M; +?d +| Gw .QÆM; #B i K" -M; +?O iB K +kM; #B i- M?"M #B i +?
 K-M ?¼+ p'M p ç² +´- +?[;BªM i? +?d +| p`B i?"T MB M ; -M ç•v- i?QìM; i?QìM; i
 H" ç´ +´ i?b +?d +| +?[S?²M i? X
 J°i K|M ç² i?ìB æQìM; i?b F?-M; i? M"Q HçB +| F?„+ +?[;BªM i? - M m i?"i bU i?
 +?QM? H" ?"M; ;Bª F?-M; + -M M;?B M;ìX
 @Gw .QÆM;- i?S M"v F?-M; TªB H" #°B FB K +O h`QÆM; GBM? S?O ç| +?S\
 oQÆM; :B B :B B çSM; H M- FBM? M;ç+ M?bM Gw .QÆM;- +¬ #B i`ä h`QÆM; G
 çªM; Qi +| ?½M ç2K- imv `^M; KçM? HQÆM; +® +?B M /`+? i?ìB çB K +? i i`"M b
 +?B M i?ìB Fb p` L?"i "ªM M?•M i€+ +?B M i?ìB çB K +¬M; H Q F?-M; i? ;çi #ÄX
 @>B M içB F?| K" M|B- +| çB m F?a M,M; H" F?€ HÈM ç|
 @æB m ç| F?-M; +| F?a M,M;- çB m ç| F?-M; +| F?a M,M;- #°B FB K +O h`QÆM;
 çQÊ+ +?S\
 «M; +?O iB K M|B K°i +•m- ç-m F?-M; M;WM; H„+ - €M? K„i i?b FBM? M;ç+ - +| Kì
 ?"MX
 «M; +?O iB K imv `^M; M|B F?-M; +| F?a M,M; M?QM; i`QM; HÁM; ?„M i?b ç½ i?W
 F?„+ i M h`QÆM; GBM? S?O- i? M? FB K M"v HçB H" *-M; *?QM? FB K i?"i bU +
 ?"M; çQÊ+ M;QìB ;Bª içQX
 @a Q HçB F?-M; i? +?S- h`QÆM; GBM? S?O +?QM? H" æçB iQÈM; [m•M- FB K +
 F?-M;\
 h`-M G¶B i?'v -M; +?O iB K M;?B M;ì Gw .QÆM; M M H"TiS+ M|B K°i +•m- ;B¼M;
 `i M?B m M;QìB +?9 wX
 @L m H" #°B FB K +O iQÈM; [m•M h`QÆM; GBM? S?O i?b i?"i bU H" ç€M; ;B€- +
 +ÁM ç€M; [mw ?ÆM
 Gw .QÆM; M? ;B¼M; M|B K°i +•m- oQÆM; :B B :B B ç²M; w ;"i ç-m- +¬ H"K M;?
 +O h`QÆM; GBM? S?O- K" i?2Q iBM iS+ i?b \*-M; \*?QM? FB K +O h`QÆM; GBM
 pB + M"v +?SM; KBM? i? M? FB K M"v H" F?-M; ;BªX

@«M; +?O .Q- i? M? FB K M"v +| i? +?Q i¬B KQÊM t2K F?¬M; \
 J°i M; QìB çB iÈB M|B pÈB ¬M; +?O .Q K°i +•m- ¬M; +?O .Q H"TiS+ çQ i? M? FB
 @h¬B M?È H" h`QÆM; GBM? S?O i M i?"i H" h`QÆM; *?mM; G•M- iU GBM? S?O- M
 *?mM; H•M KÈB ç9M; +?S\
 L; QìB M"v H„+ H„+ ç-m- i`QM; €M? K„i +ÁM ?B M` K°i iB ;BªQ ?Qç i- +| çB m ?„
 HB M b[M; b®iX
 h` M i?•M FB K HQm HçB i M- #bM? i?QìM; ç m H" F?„+ i M H" +?O v m- ;B®M; M
 i M H" *¬M; *?QM? - iU :BÈB h?ç+?- +?Q M M +?[F?„+ i` M FB K H" *¬M; *?QM?
 tQM; - #bM? i?QìM; ç m /MM; ç tmM; ?¬X
 @æ9M; ç9M; - h`QÆM; GBM? S?O i M i?"i H" h`QÆM; *?mM; G•M- +| F?„+ i?b +kM
 #°B FB K M"v F?¬M; i? M"Q H" +O h`QÆM; GBM? S?O çQÊ+
 «M; +?O .Q p°B ;"i ç-m- i? M? FB K M"v M m i?"i bU H" FB K +O h`QÆM; GBM?
 `i M?B m- +?Q /M H" i`, K pçM i?b +kM; +?Q +?„+ +| i? Km çQÊ+X
 «M; +?O .Q i'i M?B M H" F?¬M; Km®M Gw .QÆM; FB K çQÊ+ iB M M; ?B- M F?¬M
 ç•v H" i•K Hw +O M; QìB #bM? i?QìM; X
 @hB m ?mvM? ç - imv `^M; ç•v F?¬M; TªB H" FB K +O h`QÆM; GBM? S?O M?Q
 *?QM? FB K F?¬M; i - HçB +| F?„+ i M h`QÆM; GBM? S?O- çQ€M H" +| M; QìB /Q
 FB K M"v i†M; +?Q i¬B i? M"Q- i¬B +| i? i`ª +?Q + "m b€m pçM
 L; QìB KÈB iÈB M|B pÈB Gw .QÆM; K°i +•m`²B +9B ç-m M?bM i? M? FB K- i`QM;
 H KX
 @>B M içB t2K` b€m pçM pšM H" ?ÆB + Q- i?•M FB K +ÁM +| i`M ?çB K"
 «M; +?O .Q ;"i ;"i ç-m- i`QM; HÁM; i?`v +| +?9i ç€M; iB +- M m #B i i? M? FB K M
 ç½ Km i? M? FB K M"v`²BX E?€+ F?¬M; M|B- +?d +-M i? M? FB K M"v +| F?„+ i
 +kM; ç½ çO ?M M; QìB`²B- M|B F?¬M; +?WM; +?d +-M K°i i? M? FB K M"v +kM; +|
 FB K M"v`²BX
 @sBM H¶B- i¬B`i i?Q+? i? M? FB K M"v M M b) F?¬M; #€M
 Gw .QÆM; H„+ H„+ ç-m- ?„M #B i`i`ä i? M? FB K M"v +| H" i?"i ? v F?¬M; - M m
 i`K +°i p[M; +?„+ i?b M|B F?¬M; +?WM; ?„M i?"i bU ç½ #`M ?[M; M; QìB M"v ?M`²
 M; ?o ?„M ?B m H-K M?QM; F?B ?„M KîKB M; Km®M Km FB K i?b Gw .QÆM; ç½ ?
 TªB H" M; QìB i®i; bX
 @hB m ?mvM? ç - + "m +| çB m F?¬M; #B i- #bM? i?QìM; i¬B ç m`i i?Q+? bQm i"
 *¬M; *?QM? FB K- M m + "m #€M +?Q i¬B i?b i¬B b) i`ª +?Q + "m d pçM
 L; QìB M"v pšM +?Q iW #Ä K`iB TiK+ i`ª ;B€X
 «M; +?O .Q FBM? M; ç+ M?bM ?„M- H" ?"M; t|K F # M M M ?„M +kM; ?B m K°i +?9
 M; QìB M"v #bM? i?QìM; M"Q +| ?SM; bQm i-K +´ FB K +?SX
 *| çB m ?„M +kM; F?¬M; M|B ;b- ?¼ H" ?"M; t|K +kM; H" M; QìB +MM; M; ? - M|B Hr
 M[?„M +kM; F?¬M; ?B m /KM; w +O M; QìB M"v M M +kM; F?¬M; Km®M M|B HmM
 Gw .QÆM; HçB H„+ H„+ ç-m- i`QM; HÁM; i?b •K i?-K +ªK i?€M- i`K +°i i`B i?S+ p

GB m hm'M ;B" M? i`QÊ+ - ?„M +?ϕv iÊB + - K i? M? FB K i` M i v Gw .QÆM ; - Gw s€
H„M ; ϕSM ; T?Q b m t2K - GB m hm'M ϕSM ; T?Q i`QÊ+ i?b + ~M i? "M iW iW [m M b
E€ i? "i *¬M ; *?QM? FB K ϕ m + | #° /ϕM ; M?Q i? M"v - + | ϕB m + | i? K # + ?[M M b)
+ €B ϕ | p" ?B m SM ; / M? M? •M ?B M ϕϕB F?¬M ; ;B®M ; M? m - + €B ; b K" /QM? /€M ;
#B m ?B M ; B€ i` + QM M ; QÌB + aX

smM ; [m M? ϕ½ i" T i`mM ; ?ÆM ky M ; QÌB - K¼B M ; QÌB ϕ m ϕ M ; i? aQ Hm" M pÈB M
F?¬M ; T? aB B + kM ; + | i? FB K iB M M ; ?B - ?ÆM M [FB K iB M M ; ?B iW M? [M ; i?
H" H - M ϕ - m iB MX

@hB m hm'M - + "m t2K tQM ; i?b ϕQ + ?Q i¬B M? bM K°i + ?9i M"Q

h? M? FB K M^K i` M i v GB m hm'M + ?Q ϕQÊ + k T?9i i?b Gw s€M ϕ½ p°B p" M ; F
i? M? FB K i` M i v GB m hm'M M?QM ; GB m hm'M M? M? ?ÆM HB M Mû b M ; K°i

@Gw s€M \ E?¬M ; T? aB + € + M ; QÌB ϕ½ #€M + Y iB K `²B Q \

Gw s€M + ÁM ϕ M ; ϕm' B i?2Q i?b # M + ϕM? + | K°i ¬M ; + ?O iB K F m H MX h? "M?
M M K¼B M ; QÌB i?QÌM ; [m2M M? m - imv iB K + O Gw s€M Î H - m ? B M?QM ; Î H -
* | ϕB m Gw s€M + ÁM `i i` - M?kM ; + ?O iB K M"v ϕ m H" M ; QÌB ϕ½ + ?[M ; + ?ϕ + M
M | B + ?mv M X

L ; QÌB ?ÄB H" K°i ¬M ; + ?O FBM? /Q M? ϕ² M ; ¼ + p" ϕ² + ' ?ÆM # KQÆB im' B - bQ p
?ÆM F?¬M ; Qi - #bM? i?QÌM ; ?„M p" Gw s€M + | M?B m ; B Q iB T M? 'i M M + kM ; + |

@>² + - b Q M? HϕB Î + ?¶ M"v - iB K + O i¬B ϕ½ #€M + ?Q M ; QÌB F?€ + - ?B M i¬B ϕ
; B€ GÊB æϕi - ϕ •v H" H½Q ϕϕB + kM ; H" ¬M ; + ?O + O i¬B

Gw s€M [m v ϕ - m HϕB M?bM i?Q€M ; [m `²B KdK + QÌB ; "i ϕ - m - i? 'v M ; QÌB [m2M
; B" M? pÈB GB m hm'M M [H" K + ?Q Gw .QÆM ; # M + ϕM? v M i •K ?ÆM F?¬M ; QiX

*?m¬B FB K M"v ϕQÊ + K" B `i b„ + #ûM - M m F?¬M ; + ~M i? "M #` i?QÆM ; i?b F?¬M

@*¬M ; iv #€M ϕ' m ; B€ GÊB æϕi - F?¬M ; i²B - M ; ?2 M | B M | H" + ¬M ; iv KÈB M?QM ; i?
iv #€M ϕ' m ; B€ HÈM M? 'i Î pMM ; M"v

L ; QÌB ; ¼B H" >² + KdK + QÌB ; "i ϕ - m - ¬M ; + ?O .Q p" ¬M ; + ?O hW ϕ m ; "i ; "i ϕ - m - #
i` im' B M?Q Gw .QÆM ; HϕB H" ¬M ; + ?O + O K°i + ¬M ; iv #€M ϕ' m ; B€ HÈM M?Q p"
M?½M HU +

@æ9M ; p"v - + ¬M ; iv + O + ?9M ; i¬B b) F? B i`QÆM ; iQ`M ; i?€M ; M"v - + ÁM i' + ?S
K¼B M ; QÌB + | ϕ² i®i i?b M M ϕ + ?Q + ?9M ; i¬B ϕ' m ; B€ M?

Gw s€M + QÌB M | B - i` M K†i + ÁM K M ; bU iU ?"QX *¬M ; iv #" M ϕ' m ; B€ GÊB æϕi + Á
/ M? ϕ½ i`mv M t M ; QϕB i`W + | K°i #m' B ϕ' m ; B€ S?d h?9v `i i? "M? + ¬M ; ` i?b
?"m + kM ; H" K°i + ?¶ /U - Î h" M? *? •m F?¬M ; ? + | + ¬M ; iv ϕ' m ; B€ M"v + | i? bQ ϕ

@h' i M?B M `²B - + | ϕB m H9 + ϕ | T? aB + ?Q + ?9M ; i¬B Qm ϕ½B T?B m i?O iK + ϕ'v M

>² + + QÌB + QÌB - ϕ¬B F?B M? [M ; + Y iB K + O #¼M ?¼ + kM ; + | ?ÊT i€ + pÈB + ¬M ;
i®i - Km®M M | + | i? + | ϕQÊ + ; B€ i` + Q M? 'i - HϕB F?¬M ; + - M iB M ; 'T M M #¼M ?
; B€X "bM? i?QÌM ; i?b p" i T?~K #€M ϕ' m ; B€ i?QÌM ; b) + | ; B€ i` + Q ?ÆM K°i + ?9
ϕ¬B F?B ; †T ϕQÊ + M ; QÌB Q i?Q + ? ϕ†i #B i + ϕM? i` M? i?b M | B F?¬M ; + ?WM ; + Á
i` iBX

@hB m Gw - M ; QÌB #ϕM M"v + O + "m + | i? ; BÈB i?B m pÈB i¬B K°i + ?9i F?¬M ;

G½Q hW HϕB ϕSM ; /"v - ?„M + kM ; H" M ; QÌB + | / K†i /"v - pW `²B Km®M HW ; ϕi i?
Gw .QÆM ; pϕ + ? i` - M ?„M + kM ; F?¬M ; ` iB F?ÄB - ?ÆM M [+ ÁM Km®M [m2M #B iG

@«M ; + ?O hW - ϕ •v H" H½Q ϕϕB Gw .QÆM ; + O i¬B - ?„M H" K°i i`QM ; M? [M ; + ' ϕ -
H" + ?mv M ; B pB M #aQ i M ; *® *mM ; - i`QM ; MQÊ + + | K°i / M? ?B m H" L ; ¼ + h?€

L|B iÈB Gw .QÆM; Gw s€M +¨M; i? K iU ?¨Q ;B®M; M?Q ;BÈB i?B m +?QM? KbM?
 Gw .QÆM; H„+ H„+ ç-m M?QM; F?¬M; +| M; ,M +ªM Gw s€M ;BÈB i?B m KbM?- ç +
 KbM? +kM; +?ŠM; b Q- ?ÆM M[- #¼M ?¼ #B i i?b Gw s€M +¨M i? K +| K†i KkB- H
 K†i KkB Gw .QÆM; F?¬M; ? TªM ç®BX
 @L;¼+ i?€M? Gw .QÆM;\
 G½Q hW ?ÆB bYM; b®i `²B F m H M- K¼B M;QÌB tmM; [m M? ç m M;~M M;QÌBX h
 `i M?B m H-M- ; -M M?i H¢B M;?2 iBM ?„M H¨ +?O M?•M +O h`QÌM; aBM? "€i ç
 M;QÌB +ÁM ç M; +?ì ç M?bM M| M[ç•vX
 @hB m Gw- ?„M- ?„M i?“i bU H¨ M;¼+ i?€M? Gw .QÆM;\
 «M; +?O .Q H„T #„T ?ÄB K°i +•m- ¬M; +?O .Q #bM? i?QÌM; F?¬M; +| HB M ? ;b p
 K°i +?¶ i?ÌB ;B M /¨B M M +kM; #B i i?•M T?“M +O M? mX
 @æ9M; p¨v- H½Q ç¢B +O i¬B +?QM? H¨ L;¼+ h?€M?
 Gw s€M ?„+ ?„+ +QÌB K°i iB M;- M;¨v ?¬K [m Km®M Gw .QÆM; çB iÈB ç•v H¨ pb
 / M? iB M; +O Gw .QÆM; ç i,M; i? K K†i KkB +O KbM?X
 G9+ i`QÊ+ Gw s€M ç2K #€M +Y iB K +O KbM? H¨ pb K°i M;mv M M?•M F?¬M; i®
 +kM; +| +?9i /¼ M;QÌBX
 *| Gw .QÆM; çB i?2Q i?b KQÊM i? /B M +O ?„M ç +?Q KbM? i,M; i? K +ªK ;B€+ 1
 i®iX
 @h?b ` H¨ L;¼+ h?€M? Gw iB M bBM?- pW `²B i¬B K9 `bm i`QÊ+ K†i G¶ " M `²B
 G½Q hW +QÌB F?´ K°i iB M;- K¼B M;QÌB tmM; [M? +¨M; M;?` Hm" M HÈM iB M;
 FB m M;¢Q +O JBM? .QÆM; K¨ +ÁM H¨ FB m M;¢Q +O iQ¨M #° >¨ L KX L;QÌB i?C
 M?QM; M;QÌB i`QM; M;? i?b +| `i Qi M;QÌB F?¬M; #B i ?„MX
 J¼B M;QÌB tmM; [m M? pW M;?` Hm" M pW M?bM p T?Q Gw .QÆM;X
 oW `²B #¼M ?¼ +ÁM ?•K K°;?2M i`p" M K v +O Gw .QÆM;- ?B M i¢B HQ¢B w iQÎ
 #•v ;BÌ #¼M ?¼ +?d ç M; p¬ +MM; iÁ KÁ K¨ i?¬B- Gw .QÆM; [mª i?“i H¨ +ÁM i` im
 ?„M H¨K +?Q M;QÌB i +| +ªK ;B€+ bÊ ?½BX
 «M; +?O .Q F?¬M; +| i? K ;B i?ªQ Hm" M M?QM; K¨ ?B M ?„M ç½ #B i M;QÌB +?B
 M M M;QÊ+ H¢B i`QM; HQM; ?„M / +?`m ?ÆM F?¬M; QiX
 @Gw + - M?[M; i? M? FB K M¨v H¨K b Q #•v ;BÌ\
 GQm *QÆM; çB iÈB +?d M?[M; i? M? FB K i` M K†i ç'i- H-M M¨v Gw .QÆM; F?¬M
 K¨ H¨ Km iÈB j8 i? M? +´ FB KX
 @æ m K M; p
 Gw .QÆM; bmv M;?o K°i +?9i HB M M|B- €M? K„i H¢B /WM; i` M # i? M? +´ FB K
 M?B m M?i +?d +| i? M?“M ` #° /€M; i? M? FB K K¨ i?¬B- M m F?¬M; TªB H¨ M
 B H¢B M;?o M| H¨ FB K +ªX
 *?QM? H¨ i? M? FB K M¨v- # M iQ`M; i? M? FB K +| /'m K°i i?S- +?Q /M H¨ +?d M
 ªM? H¨T i? i?¬B i?b Gw .QÆM; +kM; +| i? +ªK i?´v K°i Hm²M; F?Q H¢M?X
 @G½Q ç¢B- M?[M; i? M? +´ FB K M¨v ç m H¨ +O M? b Q\
 Gw s€M çB iÈB iÁ KÁ ?ÁBX
 @ G½Q ç¢B- M?[M; i?S M¨v +°M; i? K i? M? *¬M; *?QM? FB K +| ;B€i` M i`,K p¢M
 ;B€ R3 p¢M- H½Q ç¢B i?“i H¨ HÈB ?¢B

h`-M G¶B çB iÈB ç„+ w M|B K°i +•m- Gw s€M H„+ H„+ ç-m- F?¬M; ç w iÈB h`-M .QÆM; i?m-M i9v H``ibK +? i- Gw s€M #B i`ä bU +? M? H +? ;B[ KbM? p`` Gw .C F?¬M; M;m K`` çB bQ M?Q p``vX

@" i? M? M``v H``+€B ;b- b Q HçB ?Q ? Q M?B m i? \

Gw s€M M?Qm M?Qm K``v- M?`M F?¬M; çQÊ+ +-K K°i i? M? FB K #` `d bûi H MX

Gw .QÆM; ?€ KB M; i?Î /®+- Km®M M|B +€B ;b- +m®B +MM; pšM F?¬M; M|B ` X

@G½Q ççB K°i H-M Km ? i M?[M; i? M? FB K M``v M M i®i t'm ç m +|- +| H) ç•v H b® +?9M;\

h`-M G¶B +kM; +-K K°i i? M? FB K #` `d bûi H M- i? M? FB K M``v +O ?„M i®i ?A K°i iQ- imv ``^M; #` `d bûi M?QM; pšM +| i? M?bM ` ç•v H``K°i i? M? FB K- /€M; p i v Gw s€M M?B mX

@G-M M``v +`m M|B ç9M; `²B- K'v i? M? M``v +?d bÊ T?ªB #€M i?2Q ;B€ b„i pKM `²

Gw s€M ;"i ;"i ç-m `²B [mÆ [mÆ i? M? FB K- H9+ M``v i`QM; HQM; Gw s€M i? M? F ;"v b„+ +ª- M m F?¬M; ?„M +kM; ç½ F?¬M; #bM? Hm"M M| M?Q H``T? p"i M?Q p``v

@E?Q i`QÆM; M?Q p``v- F?¬M; T?ªB ç² +´ ç m ç€M; ;B€ Q\

h`-M G¶B bYM; b®i K°i +?9i- Gw s€M HçB H„+ H„+ ç-m- M|B ,

@E?¬M; T?ªB i'i +ª ç² +´ ç m ç€M; ;B€- ?ÆM M[+?Q /M H`` ç² +´ i?b +kM; T?ªB #E KÈB çQÊ+- K'v i? M? FB K M``v F?¬M; i? M?bM ` M| +| iW i?ÌB ççB M``Q- ç†+ #B ` M| H`` i? M? FB K b Q\

@*kM; ç9M;- M?bM M| +?ŠM; ;B®M; FB K ;b +ª- G½Q ççB ç½ Km çQÊ+ i? M? FB i? M? M``v +| K'i +kM; +?ŠM; +| p'M ç ;b

L?bM i? M? FB K M``v h`-M G¶B ;"i KçM? ç-m- i`QM; K†i h`-M G¶B ?B M H M bU i`QÌM; FB K- i v ?„M ç°i M?B M M;Y H MX

h? M? FB K i` M i v h`-M G¶B ç°i M?B M M M H M i? M? FB K i` M i v Gw s€MX

@E2M;

h? M? FB K i` M i v Gw s€M `Èi tm®M; ç'i- Gw s€M M?bM +?^K +?^K h`-M G¶B- h`

@G½Q M;k- +`m H``K ;b i?

Gw .QÆM; FBM? ?½B p°B p``M; `,M; /çv K°i +•m- h`-M G¶B [m v ç-m HçB +QÌB K M|B,

@E?¬M; +| pB + ;b- G½Q ççB- i¬B p`` H½Q HK+ +?d çM K°i +?9i- i¬B F?¬M; +| /M M? M?- F?¬M; +| pB + ;b +ª

L;?2 tQM; HÌB +O h`-M G¶B- Gw s€M #'i ç„+ /o H„+ H„+ ç-m `²B M?†i i? M? FB K FB K ?„M +ªK i?'v +| +?9i F?¬M; ç9M;- €M? K„i M?bM i?Q€M; [m i?•M FB K `²B H E?¬M; +?d Gw s€M- ;BÌ F?„+ M``v K¼B M;QÌB ç m +kM; M;•v /çB M?Q p``vX

aB m *'T >Q``M; EBK h?O

h€+ ;Bª, hB m hB m ok

9kyX *?QÆM; 9ky, h?B M >ç æ L?'i EB K UeV

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

Gw s€M + - K i? M? FB K +^aK i?'v +| +?9i F?¬M; ç9M; - i? M? FB K /QÌM; M?Q M?
Gw s€M +9B ç-m M?bM i?b pW H9+ i?'v çQÊ+ K°i K" M i?-M F€- MÆB #` p +?çK
iW`ÆB tm®M; H°` i?•M FB K +?•M +?QM?X

GÈT`o bûi # M M; Q`B`Èi tm®M; tm'i ?B M K°i i? M? FB K # M i`QM; X

J¼B M; QÌB H9+ M`v ç m +| +^aK ; B€+ iBK KbM? ç" T M? M? - +?Q /M Gw .QÆM; +kM
^aM? H" T i? ?„M ç½ i?'v M| M?QM; F?B M?bM #^M; K„i i?QÌM; ?„M KÈB T?€i ?B M
^aM? H" T i? M?Ä ?ÆM`i M?B m F?B M?bM #^M; K„i i?QÌM; X h?•M FB K pW KÈB
F?¬M; F?Q tmM; [m M? /QÌM; M?Q HçM? HçB- +| M; QÌB M?`M F?¬M; çQÊ+`m M M

h? M? FB K M`v M?Ä ?ÆM #bM? i?QÌM; K°i +?9i- i` M i?•M FB K +| K°i K" m H K H
i`°M M`Q- M| HçM? HmM; M?Q #, M; HçB K M; i?2Q bU i?-M i?€M? F€ HçX

h v Gw s€M +| +?9i K'i iU +?O- €M? b M; T?^aM +?B m iW HQÐB FB K +?B m p`Q K
F?¬M; M?`M çQÊ+ M?„K K„i HçB- #¼M ?¼ F?¬M; /€K M?bM i? M? FB K M`v MY-
i? K K°i +?9i i?b i? M? FB K M`v b) +„i M; ,M +´`²B F i i?9+ iQM? KçM; +O ?¼ p`v

óE2M; ô

Gw s€M ; BÆ i? M? FB K H M + Q- T?-M`d bûi # M M; Q`B H9+ M`v ç½ ?Q`M iQ`M i
ç'iX

hB M; p M; M`v H`K K¼B M; QÌB idM? HçB-`i M?B m M; QÌB i?2Q #^aM M, M; /KB /K
.KB /KB`²B i`WM; iQ K„i +~M i?"M M?bM i? M? FB K- #¼M ?¼ Km®M M?bM t2K +C
b Q HçB ç°i M?B M tm'i ?B M K°i i? M? FB K i? M`vX

@hB m s€M- +~M i?"M K°i +?9i- çQ i? M? FB K +?Q i¬B

Gw .QÆM; H`M; QÌB ç-m iB MidM? HçB- Gw s€M i?b pšM +ÁM Kì K`i; BÆ i? M? F€
+?d M?bM i?¬B i?b +kM; çO #B i M| b„+ #ûM M?Q i? M`Q`²BX

@ - i®i- G½Q ççB

Gw s€M +m®M; [m Qi [m v ç-m HçB ç`M? çQ i? M? FB K +?Q Gw .QÆM; M?QM; F
FB K`ÌB F?ÄB i v ?„M`ÆB tm®M; K†i ç'iX

ó ô

o`B M; QÌB ç²M; i? M? ?¬H M- i`QM; ç| +| +^a Gw .QÆM; p`GQm *QÆM; - GQm *QÆ
i?'v KkB FB K +O i? M? FB K M`v ?QÊM; tm®M; ç'i iBK K¼B M; QÌB ç m ç" T M? M
+| +^aK ; B€+ ç m çÊMX

æ•v H`K°i i? M? +´FB K F?¬M; #B i i M M?QM; iW #B m ?B M +O M| H9+ M`v +
#®B ?B K +| - i?S F?€+ F?¬M; M|B- +?d M|B iÈB ç° b„+ #ûM +O i? M? FB K M`v i?
i? M? FB K M v i, M; H M`i M?B m`²BX

óEûi ô

Gw .QÆM; p`GQm \*QÆM; FBM? M; ç+ ç m HÁM; H" T iS+ #B M i?"M? /çB` - FB K /
+?çK ç'i i`QÊ+ M?QM; F?¬M; ; B®M; M?Q #¼M ?¼ iQÎM; iQÊM; K`M| +S p`v +„K t

G-M M`v M; v +<sup>a</sup> Gw .QÆM; +kM; Km®M /KB /KB ? B K„i KbM?- ?„M`i Km®M i?Y
? v F?¬M; X

æ•v +?QM? H`M M ç'i :` @MB@i¬ +| ç° +SM; + Q +?S F?¬M; T?^aB M M M?" #^M;
ç'i +€i- i? M? FB K M`v F?¬M; M; Ì +„K tm®M; K†i ç'i M?Q H` +„K tm®M; ç"m ?O
M; QÌB i`i ?Q`B M; ?B +?i HQÊM; +O M M M?" M`vX

hBK Gw .QÆM; ç" T M? M? ?ÆM- ?„M çB [m M? M?"M; `9i i? M? FB K H M- i? M?
ç° /`B HQÐB FB K tm®M; M M ç'i`²BX

G9+`9iFBKHMGw.QÆM;+ªKi?`v`iM?M?`M;;B®M;M?QH`F?¬M;?+|bS+
M?bMtm®M;+€BH¶i`MM Mç'iK¼BM;QìBçm?Qi p`QK°i?ÆBX
h`MKtiç'i+|K°iF?2MSiM?Ä+|i?/MM;K„ii?QìM;i?'vçQÊ+X
Gws€MM;•v/¢B-h`-MG¶B+kM;+kM;M;•v/¢B-B+kM;F?¬M;M;ìi?M?FBKM
b„+H¢B~M+?SK°ii?M?FBKF?€+b„+ #ûMM?Qp"vX
Gw.QÆM;M?bMF„i?M?FBK-F?BM?bMi?'vKkBBFKF?¬M;#`;'TF?9+;bi?b
+'FBKM"vH9+/MM;M,M;HU+ç†+i?MM?bMGw.QÆM;ç½T?€i?BMM|F?¬M
M?QM|+|i'Mi?QÆM;;bi?b[mªi?"iH`K°ipB+çmHÁM;X
h`Mi?M?FBK+ÁM+|K°iQi`obûi+ÁM#€K-Gw.QÆM;+~Mi?"M;îM?[M;i?SM
iWiWH°`K°iHm²M;?ÆBH¢M?X
G9+M"v-i?M?FBKiªMK€+`K°ibU+Q[mwF?QT?€+?+OpQÆM;;Bª-i'i+a
çm#BBT?€i?BMM?[M;i?SK`#¼M?¼i?'vçQÊ+i`QM;çìBbQpÈBi?M?FB
/Mi?S[mwM?'i+kM;F?¬M;i?M"Qi¬M[mwM?Qi?M?FBKM"vçQÊ+X
@Gw.QÆM;-i`Mi?M?FBK+|+?|
oQÆM;:BB:B Bç°iM?B M F m H M K°i i B M;-h`-MG¶Bp"Gws€MM?`MF?¬M;
@æWM;H°Mt°M
Gw.QÆM;+m®M;[mQi;BÆi?M?FBKH M+QK°i+?9i-i?M?FBKM"vF?¬M;
M[-M|H`K°ii?M?FBKp¬+MM;b„+ #ûM-+?d+-MM?bM+€BH¶i`MKtiç'i i?-
i?"MK`#`M|H`K#`i?QÆM;i?bF?¬M;i®i+?QH„KX
Gw.QÆM;M?„+M?îM?Qp"v?BM;QìBHB M HmB H¢BK°i+?9i-i`bM?ç°b„+ #û
ç½M?bMi?'v-H9+M"v#¼M?¼+ªKi?'v+'KbM?+|+?9iH¢M?X
>BM;QìBM;QìB+kM;F?¬M;Km®Mi?M?FBKM"v+?¢Kp`QM;QìBKbM?+?9i
çBmH`i?•Mi?KbM?F?¬M;i?M"Q+SM;`„M;M?QM MM?"çQÊ+-MM M?"+Á
#¼M?¼+ÁMi?ÆM M[X
@h`¢KG¬
L?bMi?'v?B+?[i`Mi?M?FBK-b„+KtiGw.QÆM;ç°iM?B M#B M ç´B-?„M
F?¬M;+?`mçQÊ+ç"TM?M? ?ÆMX
@h`¢KG¬FBK\
«M;+?O.Qp`H½QhWçmM;•vM;QìB-GQm*QÆM;+kM;+|+?9iM;~MM;QìB-o
FBM?M;¢+-L;QmGBM?p`h`-MG¶Bi?bM;¢+M?B MX
h`QM;?B Mi`QìM;+|M?B m M;QìBM?Qp"v-MÆB M"vM;QìBF?¬M;#B i H B H`-
+?d+|?BM;QìB-i`QM;i`mv Mi?mvi+O h`mM;Zm®++|KQìBç¢B/M?FBK-i
+O>B MoB M?Q" M;çX
*|çB mi`QM;H`+?bY+kM;F?¬M;+|;?BH¢B#^M;+?SM;t€+i?U+p M|K" +?dH
?ÆM M[M;Q¢Bi`Wi?ìBç¢B+O>B MoB M`i?bM|+?Q iWM;tm'i?B Mi`QM;
M;QìBt2KH`i`mv Mi?mvi?Q+'mX
.QÈB>B MoB Mi?-MFBK+?QM?H`h`¢KG¬FBK-`i bÈKi`QÈ+FB-h`¢KG¬
i?B M?¢çM?'iFBKX
h`¢KG¬FBKp">B MoB Mi?-MFBKF?€+M?m-h`¢KG¬FBK+|b€+?bY+';?
çQ¢MH`+?bYçm+|M?„+iÈBM| - ?ÆM M[-h`¢KG¬FBK+ÁM+|çQ¢Mi`mv Mi
@æ•v-ç•vi?"ibUH`h`¢KG¬FBKbQ\

«M; +?O .Q `mM; `šv ?ÄB K°i +•m- H½Q hW +kM; iW iW çB HçB; -M- ? B K„i +U+ M
?¼ +kM; i? 'v çQÊ+ i` M i? M? FB K +| ? B +?[ +´- ? B +?[ M`v F?¬M; iQM? H` F?
H` +| i? #B i çQÊ+X

hmv `^M; ?ÄB M?Q p`v M?QM; i`QM; HQM; ?„M ç½ ç²M; w `²B- +| H) +kM; +?d +| i
i? b„+ #ûM M?Q p`v- +?d `ÆB i` M K†i ç'i i?¬B +kM; +| i? +„K b•m p`Q i`QM; M M

@\"•v ;Bì +ÁM F?¬M; +| t€+ ç`M? - i`Î p +~M i?\"M T?•M iQ+? K°i +?9i- +| çB m i¬B
G¬ FBûK

Gw .QÆM; M? M?`M; H„+ H„+ ç-m- i•K i`çM; +O ?„M ?B M ç M; `i FQ+? ç°M; - ç²
? B +?[i` M i?•M FB K M`v i`QÊ+ ç| ?„M F?¬M; ? M?bM i? 'v i`QM; ?bM? °M? H`
pšM H` H-M ç-m iB M tm'i ?B M- M| H`K +?Q Gw .QÆM; +| +?9i #`i MX

@>ŠM H` h`çK G¬ FB K- M?QM; K` +?[ M`v H`K b Q F?„+ H M çQÊ+\\

«M; +?O .Q M•M; M; |M i v H M `mM `~v +?d p`Q i?•M FB K- ? B +?[ h`çK G¬ i` M i?
pÈB iW F?„+ i` M i? M? \*¬M; \*?QM? FB K- ? B +?[ M`v ;B®M; M?Q H` /MM; #9i p)

Gw .QÆM; M? M?`M; H„+ H„+ ç-m- çB K M`v ?„M +kM; F?¬M; #B i M?QM; ?„M pš

Gw .QÆM; +~M i?\"M M; ?B M; i?•M FB K ç`M? [m M b€i +~M i?\"M ? B +?[ M`vX

:Bì F?„+ M`v- K„i Gw .QÆM; ç°i M?B M i`WM; iQ `²B HçB M; •v /çB- +kM; K v H` ?„M
M m F?¬M; M| ç½ #` ?„M pSi i` M K†i ç'i M[`²BX

*?[i` M i? M? FB K F?¬M; M; ì +ÁM +?mv M ç°M; X

@æ•v F?ŠM; ç`M? H` h`çK G¬ FB K- H` i?B M ?ç ç M? 'i FB K iQ`M; i`mv M i?mv

L?bM i? 'v K°i K`M M`v H½Q hW FQ+? ç°M; F m HÈM H M- Gw s€M p` h`-M G¶B ç
?m®M; M`v #¼M ?¼ +?Q M; ?2 M|B # Q; Bì +?S M|B +?B H` i? 'vX

@G½Q hW- b Q ¬M; +| i? F?ŠM; ç`M? M| H` h`çK G¬ FB K\\

Gw .QÆM; +m®M; [m Qi ?ÄB K°i +•m- #° /€M; +O H½Q hW +ÁM ç M; `i FQ+? ç°
+?^K p`Q +?m¬B FB KX

@h` iB M +?SM; i¬B `i i?Q+? bQm i\"T +´ FB K- ¬M; M°B i¬B +| çQÊ+ K°i [mv M b€-
i?€B; B€K- M; ?2 M|B M| H` [mv M b€+? +O L?ç+ S?- M?[M; +?[ i` M b€+? +´ F?¬M
çQçM KB m iª p h`çK G¬ FB K i?b +| i? M?bM ` - i` M ç| M|B h`çK G¬ /MM; i?¬M i
+| FB K HBM?- FB K HBM? i?b `i H` + Q M; çQ- i M +O i? M? FB K +| i? /B ç°M;
iW M`v Hm¬M ?QÈM; H M T?Q i` M

G½Q hW FQ+? ç°M; M|B- Gw .QÆM; p°B p`M; [m v ç-m HçB M?bM i?Q€M; [m - [m
+?mv M çB +?¶ F?€+ M?QM; pšM M^K i` M i?•M FB KX

Gw .QÆM; H`i FB K HçB- ? B iW i` M i? M? FB K H`T iS+ +?çv H M T?Q i` M- M|
hW M|BX

Gw .QÆM; +?Êi +| K°i bmv M; ?o - ?„M p°B p`M; bY /KM; M, M; HU+ ç†+ i?M- ?bM?
Q T?M i? M? FB KX

.QÈB ?bM? °M? H`T i? i?•M FB K pšM M?Q +k +| p `i HçM? HMM; - +| çB m Gw .Q
K` +?d +?9 w iÈB +?¶ +| k iW h`çK G¬X

L?bM F„ K°i ?²B- `®i +K+ Gw .QÆM; +kM; M?bM ` K°i +?9i p`M ç - i` M i?•M FB K
+| M?[M; +?¶ ;²; ? `i M?Ä- M?[M; +?¶ M`v i`QÊ+ ç| Gw .QÆM; F?¬M; +| ç wX

>ÆM M[M?[M; +?¶ M`v `i M?Ä M; QìB #bM? i?QìM; F?¬M; i? M`Q ç w i? 'v çQÊ
;? M`v `i #bM? i?QìM; - çWM; M| H` +´ FB K- +?Q /M H` FB K ?B M ççB i?b +kM; F
#^M; +?9M; çQÊ+X

a m F?B M?bM F„- Gw .QÆM; KÈB T?€i ?B M +?¶ F?¬M; ç9M; i`QM; ç| - i` M i? M
+| ;² ;? - M?[M; MÆB F?€+ ç m F?¬M; +| - +?¶ F?€+ ç m p¬ +MM; #^M; T?ŠM; b M;
Gw .QÆM; +9B ç-m i`-K K†i K°i ?²B- i`QM; | + H¢B F?¬M; M;WM; ?²B iQÎM; H¢B M
`²B F?¬M; M;WM; bQ b€M? pÈB M?[M; ;b i?'v i`QM; ?bM? ^M? H”T i? X

aB m *'T >Q”M; EBK h?O

h€+ ;B^, hB m hB m ok

9kRX *?QÆM; 9kR, h?B M >¢ æ L?’i EB K UdV

L?’K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

J„i i?QÎM; M?bM i?b ? B iW h`¢K G¬ /`+? +?mv M ;B®M; M?Q H” /ÁM; MQÈ+ +?av
i?•M FB K- M?bM M| ;B®M; M?Q H” i?•M FB K #B M^Q ` ? B iW M”v p”v- i`¬M; `’i

E?B Gw .QÆM; bmv M;?o i?b K¼B M;QÎB +?mM; [m M? ç½ Km®M FQ+? ç°M; F m H
` F?¬M; M;WM; [m v +?KTX G9+ M”v #¼M ?¼ F?¬M; +ÁM i•K iQ M”Q çB ;?2M i` p
+O K¼B M;QÎB H9+ M”v ç m ç½ i”T i`mM; i` M i? M? i?B M ?¢ ç M?’i FB K@h`¢K

Gw .QÆM; iB T iK+ i`-K iQ- ?„M F?¬M; M;WM; bQ b€M? M?[M; ;b M?bM i?’v ;B
i`QM; ?bM? ^M? H”T i? X

Gw .QÆM; H¢B H”i i?•M FB K- ? B +?[i` M i? M? FB K H¢B K°i H-M M[M?Q /ÁM;
+€+? M”Q i?b ? B +?[M”v +kM; M^K ç®B K†i pÈB Gw .QÆM; - M| ;B®M; M?Q H” FB
;B| +?b b M; ?QÈM; F?€+X

h`QM; [m€ i`bM? +?mv M ç°M; - Gw .QÆM; pšM Hm¬M +?9 w # M /QÈB i? M? FB
+kM; T?€i ?B M K°i +?9i p’M ç X

h`QM; [m€ i`bM? +?mv M ç°M; - M?[M; +?¶ ;² ;? M”v T?^M [m M; F?¬M; ? ;B®M; M
`’i F„ KÈB T?€i ?B M çB m M”v- i`QM; ?bM? ^M? H”T i? i?b F?¬M; +| €M? b M;R M
M?bM i?’v ? B +?[M”vX

S?^M [m M; \ *?ŠM; H) M;mv M M?•M H” €M? b€M; \

Gw .QÆM; ç°i M?B M +| K°i w iQÎM; - w iQÎM; M”v `’i HÈM- ç€M; iB + H” i`QM; ?bM
€M? b€M; - Gw .QÆM; Km®M i?Y K°i +?9i +kM; F?¬M; i? M”Q H”K çQÊ+X

Gw .QÆM; M;?o iÈB h`QÎM; aBM? “€i- h`QÎM; aBM? “€i b m F?B +| MQÈ+ `’i p”Q
ç•v +kM; H” çB m K” ?„M F?¬M; i? M?bM i?’v iQ`M; ?bM? ^M? H”T i? - M m M?Q
çB m M”v i?b iW bÈK ?„M ç½ ibK +€+? i~v HÈT M;Kv i` M; çB `²BX

>bM? ^M? H”T i? +| i? T?•M iQ+? ` K¼B i?S- M?QM; M| F?¬M; i? i¢Q i?”M? €M
HU+ ç†+ i?M /M b Q +kM; F?¬M; T?^B H” p¢M M,M;X

L;?o ç M ç•v- Gw .QÆM; +~M i?”M H’v i v +?2 i?•M FB K- €M? iW iW iW #` +?2 F?m
+kM; iW iW KÌ çB- +?Q iÈB F?B +?d +ÁM K°i iB b€M; H¼i p”Q i?b ? B +?[M”v ç½

Gw .QÆM; ;”i ;”i ç-m- ?„M ç½ çQ€M ç9M; - ? B +?[M”v F?¬M; T?^B H” F?„+ H M-
;² ;? i` M i? M? FB K ç T?^M t¢ €M? b€M; i¢Q i?”M? +?[- M?Q p”v +kM; +| i? ;B
M”v i¢B b Q Hm¬M M^K ÎT?Q i` M ç®B /B M pÈB M;QÎB M?bM p” H¢B +| ?B m [m^

>B m çQÊ+ i?b ?B m çQÊ+ M?QM; Gw .QÆM; pšM i€M i?QÎM; ç®B pÈB ?B m [m^
+?Q /M H” F?Q ?¼ F„ i?m”i ?B M ççB +kM; F?¬M; i? H”K çQÊ+- p”v K” i?ÎB tm•M
i`QÈ+ H¢B +| M;QÎB +| i? H”K ` X

@G½Q ççB- h`¢K G¬ `®i +m°+ H” +€B ;b\

h`-M G¶B F?¬M; ?B m ?ÄB K°i +•m- ?„M #B i i? M? FB K M¨v HÊB ?¢B M?QM; H E
+?9i M¨Q- +€B i M h`¢K G¬ +| +?9i [m2M i?m°+ M?QM; ?„M ?B M F?¬M; M?È` X
@G½Q M;k- F?¬M; T?ªB +¨m Î S?9+ EB M K°i i?ÌB ;B M /¨B ? v b Q- ?ÆM M[+ÁM
+?ŠM; H) h`¢K G¬ bÆM Î S?9+ EB M +¨m F?¬M; #B i b Q\
Gw .QÆM; +QÌB H„+ H„+ ¸-m- L; Qm GBM? i?b KÎiQ K„i M?bM Gw .QÆM; `²B +~M i?
@h`¢K G¬ bÆM- i¬B M?È` `²B- i¬B #B i +?¶ ¸| M?QM; K¨ F?m pU+ M¨v F?¬M; T?ª
iWM; ¸B [m MÆB M¨v- h`¢K G¬ FB K p¨ h`¢K G¬ bÆM +| [m M ? ;b i? \
h`-M G¶B bmv M; ?o K°i +?9i `²B ?ÄB- tmM; [m M? +| F?¬M; Qi M; QÌB p•v H¢B ¸•v
tm'i ?B M h`¢K G¬ FB KX
G9+ M¨v F?¬M; +ÁM B ¸ w iÈB #°B FB K +O h`QÆM; GBM? S?O M[-imv i? M? F

@h`QÈ+ iB M ibK K°i +?¶ M;?d M;ÆB ç½

Gw .QÆM; bmv M;?o K°i +?9i`²B M|B- #•v ;BÌ KÈB ?ÆM KQÌB ;BÌ b€M;- , i?`M? ç² +´ i?b F?¬M; i? [m v i`Î H¢B M M +?d +| i? i`QÈ+ iB M ibK K°i +?¶ M;?d M|B +?mv MX

@*kM; i®i- i¬B #B i K°i +?¶ F?¬M; i - +?9M; i çB [m ç| m®M; +` T?

Gw s€M H"TiS+ ;BÆ i v ç²M; w- Gw s€M [m2M i?m°+ h``M? *?•m ?ÆM Gw Gw s€M M|B p"v K¼B M;QÌB +kM; F?¬M; T?ªM ç®B- K'v +?B +t2- +?MM; M? m +?

JBM? .QÆM;X

>` H½Q ç M; M;?B K i9+ M;²B iQ`M; b•M- i`QÈ+ Kti ?„M +ÁM +| K°i M;Q KQÆB im´BX

@>` H½Q- M?[M; iBM iS+ i`QÈ+ K„i +O +?9M; i¬B +?d +| p"v- ç•v H` K°i i [mv K¬- #¼M +?9M; ç½ H`K ;Bª p` ç€M? i`€Q # K|M Î pB M #ªQ i`M; \*® \*mM; p` ? >Q`M; aÆM- pB M #ªQ i M; h?QÈM; >ªB +| 9 K|M- L K EBM? i?b +| b€m K|M #` +?9 +kM; H` pK pB + H`K ;Bª +|ªM? ?QÎM; HÈM M?`i MQÈ+

L;QÌB i`mM; MB M FB M?Ä ;B¼M; M|B- iW F?B p,M p"i Î pB M #ªQ i M; \*Q ?„M +?QM? H` M;QÌB T?K i`€+? pB + M`v- M; v iW ç-m iB M i`B M `i H` i?QM; i? K®B /Q >` H½Q +mM; +`T M M iB M i`B M ç½ M? M? ?ÆM K°i +?9i- ?B M i¢B #¼M iQ`M #°X

@h'i +ª ç m ç½ t€+ M?"M `²B b Q\

o`B T?9i b Q >` H½Q M?Ä ;B¼M; ?ÄB K°i +•mX

@æ m +| i? t€+ ç`M?- M;QÌB H`K +?O T?b b m K`M +?9M; i¬B +kM; ç½ çB +| +?9iªM? ?QÎM;- /QÌM; M?Q ?„M M;?2 çQÈ+ ;b ç| M M M;`v K®i +?m`M #`tm'i M b) #„i ç-m i?m HQÈB

@h®i- +?d +¬M +| +?SM; +S t€+ i?U+ i?b +S #„i M;QÌB

>` H½Q ;"i ;"i ç-m- H9+ M|B +?mv M ?„M +| +?9i /Q /U- M;QÌB +| +?9iªM? M;QÌB im`M; MB M >` H½Q +kM; +| [m2M- tªv ` +?mv M i? M`v >` H½Q `i H` ç m

L;QÌB i`mM; MB M /Q /U K°i ?²B `²B M?Ä ;B¼M; M|B K°i +•m, @h®i- +?9M # M T?Q *?m L;¼+ E?¬M T?ªB H`K b Q #•v ;BÌ\

@*?d +¬M ?„M F?¬M; T?ªB H` M;QÌB +?O KQm- ?ÆM M[ +ÁM H` M;QÌB #` K¼B pB + K¼B M;QÌB +S HQ H` çQÈ+

>` H½Q i?ªM M?B M M|B K°i +•m- M;QÌB i`mM; MB M H"TiS+ ;"i ç-m- +| T?ªB H` K M?Q i? M`Q

@G½Q ç¢B- b Q M? #B i i`QM; ç| +| h`¢K G¬ FB K\

h`QM; T?ÁM; m®M; +` T? - h`-M G¶B ?QM; T?'M ?ÄB Gw .QÆM; K°i +•m- M;QÌB HB M M?bM p T?Q Gw .QÆM;X

@G`K b Q K` i¬B #B i +?S- i? M? h`¢K G¬ FB K M`v F?¬M; T?ªB H` +`m + ;b\

Gw .QÆM; iS+ ;B" M M|B- i` M i?U+ i H` i`QÈ+ F?B H'v i? M? FB K` ?„M h`¢K G¬ FB K- +?Q /M H` /MM; M,M; HU+ çt+ i?M i?b +kM; +?d T?€i ?B M M| H` K F?¬M; i? #B i çQÈ+ M| H` i?B M ?¢ ç M?'i FB KX

@.QÌM; M?Q H" p"v- ? ? - t2K` p"MK v +O i-B F?¬M; i - i? M? i?¬M FB
h`-M G¶B b[M; b@i K°i +?9i H"TiS+ ç„+ w +QìB- H9+ ç! ?„M +?d Km®M ç
+?9i- F?¬M; M; Ì +?ûK K°i +€B H¢B tm'i ?B M K°i i? M? i?¬M FB KX
@G½Q M; k- çWM; +|` p) M[- H9+ ç! M m F?¬M; +| i-B i?b H"K b Q K" +
Gw s€M H"TiS+ #om K¬B- HÌB M"v oQÆM; :B B :B B p" L; Qm GBM? ç m
tm'i i? [mª i? "i H" i` M i v Gw s€M- H9+ i? M? FB K H°` /B M K¢Q i? "i +kM; M^K
@E?¬M; +| i-B i?b i? M? FB K M?bM +| ; b F?€+ b„+ pKM F?¬M; \

h`-M G¶B F?¬M; T?K+ F m H M- Gw s€M +kM; F?¬M; + K v m i? - ? B M;
M; WM; i` M? Hm" M- Gw .QÆM; M?bM #¼M ?¼ K°i +?9i `²B H„+ H„+ ç-m- +MM; pÈ
+?¶ i•K i`¢M; +O ?„M ç½ i?ª HÄM; ?ÆM `i M?B mX

Gw s€M p" h`-M G¶B i` M? +½B K½B pšM F?¬M; +| F i [mª- Gw .QÆM; +kM
F?B ,M +ÆK i`Q tQM; Gw .QÆM; i€+?` pÈB K¼B M; QìBX h? M? FB K M"v i`QÈ+
F?¬M; +?d pb ; B€ i` +O M! K" +ÁM pb bU M iQ" M +O K¼B M; QìB- +| i? M? FB
#` M! H"K #` i?QÆM; X

:YB i? M? +` FB K tQM; - Gw .QÆM; ;¼B çB M i?Q¢B +?Q h`M? E?ªB æ¢i #
M"v p ; B9T KbM?X

a mF ?B i? 'v bU i?¬M F€ +O i? M? FB K M"v- h`M? E?ªB æ¢i HB M iK+ F?
+ÁM HÌB ; b ç M!B p p"MK v +O Gw .QÆM; X L; Q¢B i`W h`¢K G¬ FB K` i?b i?
h`QÆM; GBM? S?O +kM; H"K ?„M `i +| ?SM; i?9- ç€M; iB + H" Gw .QÆM; F?¬M;
FB K M"v M? 'i ç`M? b) H" p"i T?~K €T i`K + +O #m' B ç'm ; B€ `²BX

Gw .QÆM; +kM; ;YB Hm¬M M?[M; i? M? FB K +ÁM H¢B p JBM? .QÆM; -+
K M; M?[M; i? M? FB K M"v iÈB i¢Q K°i bU #'i M; Ì +?Q >` H½Q
+Q/QMXi` B
aB m *'T >Q" M; EBK h?O
h€+ ; Bª, hB m hB m ok

9kjX *?QÆM; 9kj, J|M >ÌB aB m *'T

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;
L; m²M, K2i`mv2MX+QK
hBM iQ+ h`¢K G¬ FB K tm'ii? H M i`mv M `i M? M?- #m' B +?B m F?B Gw .QÆM
T?® ç½ +| K'v M; QìB ;¼B çB M iÈB ?ÄB i?, KX
L; QìB ;¼B çB M i?Q¢B iÈB i`QÈ+ M? 'i F?¬M; M; Ì H" >Q" M; pB M i`QÎM; - p` +?mv
h`M? \*?•m- iBM iS+ pW `¬M; HB M #B i- F?B ;¼B çB M i?Q¢B +?Q Gw .QÆM;
F?¬M; /€K iBMX
> B M; "v i`QÈ+ ¬M; ç½ iÈB JBM? .QÆM; K°i +?mv M ç [m M b€i bU i?¬M F€ +O F
¬M; ç½ `i ; ?2M i` p" ?•K K° p"MK v +O Gw .QÆM; X
aU `mM; ç°M; +O Rk +€B +? B +ÁM +?Q [m - Gw .QÆM; H¢B H"K H"K +?Q h`¢K
>Q" M; pB M i`QÎM; F?¬M; +ÁM HÌB M"Q ç M!B- i' i +ª M?[M; #ªQ #®B M"v /QÌM; M
p"v- +€B M"Q +kM; i?m°+ bÎ ?[m +O Gw .QÆM; +ªX
L; Q¢B i`W >Q" M; pB M i`QÎM; ` - GB m H½Q- "¢+? JBM? +kM; ;äB çB M iÈB ?ÄB
+kM; ;¼B çB M ?ÄB K°i H-M- ?ÄB t2K +| T?ªB H" h`¢K G¬ FB K i? "i bU ? v F?¬M;

G-M M"v Gw .QÆM; M?"M /QÊ+ 9-8 +m°+ çB M i?QçB- K¶B H-M ç m T?ªB F HçB M
F i [mª H" H-M M"v Gw .QÆM; i`î i?"M? M; QìB ;BªB i?Q+? +?mv M M; ?B TX

*m®B +MM; Gw .QÆM; #"M iÈB KS+ çB M i?QçB F?¬M M; WM; ;¼B- / M? iB M; +O
bQ pÈB Rk +€B +? B #B i ?€i +ÁM HÈM ?ÆM M?B m- M?[M; M; QìB M"v +| T?ªM S
[m€BX

*€B +? B #B i ?€i imv i?-M F€ M?QM; +?d +| K°i p" B b€+? +´ ;?B HçB +?S F?¬M;
`i H•m ç½ çQÊ+ K¼B M; QìB #B i ç M H" i?B M ?ç ç M?"i FB K- ?ÆM M[Gw KK+
M| M M h`çK G¬ FB K +`M; i, M; i? K bU ?mv M #QX

a€M; M; "v ?¬K b m- Gw .QÆM; çB ç|M oQÆM; :B B :B B +MM; çB t2K T?ÁM; - h`-M
[m #B i çQÊ+ Gw .QÆM; Km®M çB t2K T?ÁM; M M ²M "Q çÁB çB i?2Q- ç†+ #B i
Km®M Km K°i T?ÁM; î`²B

*| /B m i?S K" Gw .QÆM; t2K ç m +?d H" #B i i?U- ç m M"v H"K +?Q Gw s€M `i ?•
S?-M HÈM #B i i?U î h`M? *?•m ç½ M; WM; Km #€M- H9+ M"v #¼M ?¼ çB t2K M?"
M?" /Q M?[M; M; QìB ç-m +Æ iQ+? i`[HQm HçB- M?[M; M; QìB M"v pb ç-m +Æ iQ+?
`²BX

L?bM J'v +, M M?QM; F?¬M; +| +, M M"Q pW HQM; M M Gw .QÆM; +?d +| i? içK i?
#B i i?U î JBM? .QÆM; M M Gw .QÆM; M?bM F?¬M; ?ÊT w pÈB M?[M; +, M #B i i?
HçB +?ŠM; +| ;b M"vX

L; "v i?S ? B +kM; H" M; "v i`B M H½K h`QìM; aBM? "€i- b€M; bÈK Gw .QÆM; HB M
ç°M; M; "v ?¬K M v oQÆM; :B B :B B +ÁM +® w /šM Gw .QÆM; çB Km K°i #° [m-M

om®i pm®i #° [m-M €Q KÈB- Gw .QÆM; `i H" #'i ç„+ /o H„+ H„+ ç-m- #° [m-M €Q
;b F?€+ M?[M; #° [m-M €Q #bM? i?QìM; +ª- M m +| i?b H" M| ç„i ?ÆM M?B m K"
iB m +?m~M Km [m-M €Q i`QÊ+ ç| +O ?„M +kM; çO ç ?„M Km [m-M €Q +?Q ? B
+kM; çO ç ?„M K†+ M[M, KX

@Gw .QÆM; - ç M ç•v5

oW iÈB i`mM; i•K i`B M H½K- >Q" M; pB M i`QîM; HB M +QìB +QìB pšv i v p T?Q
M +çM? KoK +QìB M?bM #¼M ?¼X

æB +MM; pÈB Gw .QÆM; +ÁM +| Gw s€M p" GB m hm'M- h`-M G¶B T?ªB i`î p çB H
+kM; iÈB M?QM; K" çB +MM; pÈB M; QìB +O iÁ bQçM iÈB- ?¬K M v +¬iÈB pÈB i?

@>Q" M; pB M i`QîM; - GB m H½Q- +?"Q ? B M; QìB5

Gw .QÆM; p°B p" M; çB iÈB- Gw .QÆM; F?¬M; M; î ? B p` iB M #®B HçB çSM; +?
i`QîM; +| w ç² pÈB M?[M; K|M ç² +´ +O Gw .QÆM; M?QM; i`QM; pÁM; Hm~M [m~M
M; QìB `i ç€M; FQM? i`¼M; X

@Gw H½Q ç - ?¬K M v H" i`B M H½K +O +`m- b Q +`m iÈB i` i? \

hW i`QM; +| ? B M; QìB çB ` - ? B M; QìB M"v F?¬M; TªB H" B F?€+ K" H" "ç+? J
pšM +ÁM +?Q `ìB F?ÁB h`M? *?•mX

@>B M içB KÈB ?ÆM i€K ;Bì- i`B M H½K +?QM ;Bì KÈB #„i ç-m- #•v ;Bì i¬B iÈB +
Gw .QÆM; +QìB F?) H„+ H„+ ç-m- H9+ M|B +?mv M "ç+? JBM? p" J Q H½Q ç m +?

@«M; 5

GB m hm'M çSM; i`QÊ+ K†i GB m H½Q M?Ä ;B¼M; M|B K°i +•m H"K +?Q Gw .QÆM

@Gw .QÆM; - +ªK ÆM +`m +?B m +® iB m hm'M i`QM; i?ìB ;B M [m - çS M?Ä M"v
+`m +?QM? H" M; QìB i?S M?"i +| i? H"K +?Q M|i•K T?K+ F?~m T?K+ ç|5

GB m H½Q +QìB ? ?ªM?bM Gw .QÆM; - Gw .QÆM; Kî iQ K„i- Gw s€M +kM; FBM?

Gw .QÆM; ç°i M?B M ;B"i KbM? M|B,
 @GB m H½Q- i?b` GB m hm'M H" +?€m +O M;"B- b Q M;"B F?¬M; M|B bÈK +?S\
 @hB m hm'M Km®M` M;Q"B` M Hmv M- M| H¢B çB i?2Q + "m M M i¬B +kM; F?¬M
 L;?2 tQM; GB m H½Q M|B Gw .QÆM; H¢B M?bM i?Q€M; [m GB m hm'M- H9+ M"v
 E?| i`€+? GB m hm'M +ÁM i` p"v K" H¢B +| i`bM? ç° + Q M?Q i? - bQ pÈB Gw s€M
 GB m H½Q H" +?mv M ;B M'BiB M; +ª MQÈ+- iW i?"M? iUm +O GB m hm'M +| i
 ?¼+ i"TiW M?Ä- +| K°i M;QìB i?-v M?Q GB m H½Q +°M; i? K GB m hm'M`i +® ;„M
 M;QìB ç²M; HS M?B m- çQÆM; M?B M i`W Gw .QÆM;` X
 Gw s€M +kM; M;•v M;~M +ª M;QìB- ?„M #B i GB m H½Q- Gw s€M +ÁM t2K [m ? B
 ç•v +?QM? H" p` iB M #®B K" ?„M p¬ +MM; FQM? M;QDM; ç|X
 Gw s€M F?¬M; i? M"Q M;ì çQÊ+ M;QìB +MM; ?„M K¶B M;"v ?B ?B ? ? H¢B +?QM
 M;QDM; K°X
 @h®i +?Q i M iB m hm'M- b m M"v i¬B b) ibK + "m iQM? b´5
 Gw s€M /MM; F?~m ?bM? KB M; M|B pÈB GB m hm'M K°i +•m- i` M K†i +ÁM ?B M
 hm'M +QìB F?´ F?¬M; i?¬BX
 @Gw .QÆM;- h`¢K G¬ FB K Î ç•m\ >¬K M v +| i?ìB ;B M i?b /šM +?9M; i¬B çB t2K
 G9+ Gw s€M M? +? KB M; M|B pÈB GB m hm'M- "¢+? JBM? H†M; H) ç M ;¬M Gw .
 +•m- ;B¼M; +O "¢+? JBM? F?¬M; HÈM M?QM; M?[M; M;QìB tmM; [m M? ç m M;?
 GB m H½Q p" J Q H½Q ç m [m v ç-m H¢B M?bM Gw .QÆM;- M; v +ª >Q" M; pB M i
 .QÆM; K°i +?9iX
 @h¬B ç½ ç†i M|iQ`M; T?ÁM; +`i ;B[+O +¬M; iv- ?¬K M v +?d bÊ F?¬M; çQÊ+- M
 K B i`QÊ+ F?B K M; M|p JBM? .QÆM; i¬B b) çQ +?Q K¼B M;QìB t2K K°i +?9i5
 Gw .QÆM; bmv M;?o K°i +?9i`²B +?"K`½B M|B K°i +•mX
 S?ÁM; +`i ;B[ +O +¬M; iv M; v +ª Gw .QÆM; +kM; F?¬M; i? KÎ` - +?d +| h`M? E
 KÈB +| i? - +| çB m i`QM; T?ÁM; M"v +| M?B m i?S /MM; ç ç'm ;B€- K M; i?2Q M
 pB M +¬M; iv i?b F?¬M; i?Q+? ?ÊTH„KX Gw .QÆM; Km®M +?ì b m F?B H-M i`B M
 i? M? FB K i`Î p JBM? .QÆM;X
 @*kM; i®i5
 "¢+? JBM? ;"i ;"i ç-m- i`QM; HQM; ?„M ç M; `i ;'T M?QM; ?„M ?B m bU #,M; F?Q,
 +| i? +?ì i? K K°i M;"vX
 >Q" M; pB M i`QÎM; ç°i M?B M H¢B T?'i T?'i i v- K°i +?B +t2 i tB M;WM; H¢B- iW i
 tm®M;- ¬M; H½Q FB Gw .QÆM; HB + K„i K°i +€B H" M?"M` X
 @h-M H½Q- M;"B +kM; ç M`5
 Gw .QÆM; +m®M; [m Qi çB [m - M;QìB iÈB ç9M; H" h-M H½Q Î h`MM; E?€M?- H-M
 +?[- Gw .QÆM; pšM F?¬M; +| i?ìB ;B M [m H'v- F?¬M; M;ì h-M H½Q H¢B çQ+? i
 @Gw .QÆM;- + "m Î ç•v "- pW H9+- +€B M;?B M; KU+ +O + "m ç½ bY +?[tQM; i?
 ç•v5
 h-M H½Q i`QÊ+ ? i +?"Q ?ÄB Gw .QÆM;`²B +QìB ? ?ª M?bM Gw .QÆM;- h-M H½
 i`QM; ?°T ;'K +?QM? H" +€B M;?B M; KU+ +O Gw .QÆM;X
 @h-M H½Q- M;"B +?d M|B K°i iB M; ç i¬B [m H" çQÊ+`²B- +¬M ;b T?ªB iU KbM?
 Gw .QÆM; iB T M?"M +€B ?°T- +¬ #û # M +¢M? h-M H½Q +?QM? H" M;QìB iB T ç
 i?'v Gw .QÆM; +¬ #û HB + F?BM? i?QìM; HB + M?bM ?„M K°i +€BX

oQÆM; :B B :B B ç M; î i`QM; ç €K T?|M; pB M- pW `²B +¬ ç½ i?'v Gw .QÆM; M?Q
[m M ? +O +¬ p` Gw .QÆM; ç #QÊ+ H M ?ÄB +?mv M K` +?d /MM; €M? K„i F?Q+
E?B M?bM i?'v h`QÌM; aBM? "€i- oQÆM; :B B :B B +ªK i?'v FQ+? ç°M; ç²M; i?ÌB +
+?QM? H` [m®+ #ªQ K` M; QÌB v m +O +¬ T?€i ?B M- ?B M +¬ ``i iU ?`Q p M; QÌB
L?YM; +?mv M ;B T?Q i`QÊ+ ``i M?B m M M ç½ +?2 K'i i-K K„i +O M?[M; M; QÌB
M; WM; M?ªv H M ç M?bM p`Q # M i`QM; - +kM; +| b® Qi M?bM i?'v ç M; ?€ KB M;
*| K°i b® Qi M; QÌB çB ibK [mªM Hw ?ÄB i?Y t2K ç•v +| T?ªB H` /MM; F?Q ?¼+ F„
L?bM F?QªM; MY ;BÌ- K'v p` +?mv M ;B KÈB HQm Hmv M `ÆB çB- ``i M?B m +?m
ç-m HçB +® ;„M; M?bM i? K K°i +?9iX
+Q/QMXi` B
aB m *'T >Q`M; EBK h?O
h€+ ;Bª, hB m hB m ok

9k8X *?QÆM; 9k8, J°i G-M a~v *?•M >"M L; ?bM æÌB UkV

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

"i [m€ #¼M ?¼ ?B m çQÊ+ i`B M H½K +?QM? H` ç +?Q K¼B M; QÌB #B i +?¶ i?-
Hm¬M +?B K +?¶ i?b ç½ K'i çB w M; ?o +O pB +i`B M H½KX

*?ì +?Q M?[M; p` +?mv M ;B `ÌB F?ÄB- #ªQ M M? M? +?|M; H"Ti?`M? K°i ?`M; `°
ç M i? K [m M +?d +| i? M?bM çQÊ+ KQÌB T?9i- b m KQÌB T?9iT?ªB `ÌB F?ÄB M?

L; QçB i`W h`QÌM; aBM? "€i` - M?[M; i?S F?€+ +kM; F?¬M; T?ªB H` i?S i²B- ``i M
+?mv M ;B ç m #` i?m ?9iX

>` H½Q p` >Q`M; H½Q çB ç-m t2K M?[M; K|M ç² bS- M?[M; i?S M`v ?¼ ç½ t2K M?
ç-m iB M ?¼ +MM; H9+ t2K ? i +?9M; X

*m®B +MM; - ? B M; QÌB K M; M?[M; p` +?mv M ;B çB iÈB ç`B i`B M H½K- MÆB M`
+?ûM- K°i ç² `Y #9i- p` K°i +€B +?ûM M?ÄX æ•v H` # K|M ç² bS #` ç€M? i`€Q- #
i?M- M?QM; K` F?¬M; HÈM- bQ pÈB +€B F?çTi?bi?S M`v ` i v / i?`M? +¬M; ?Æ

óJ¼B M; QÌB i?'v # p`i T?~K +m®B +MM; M`v i? M`Q\ô

>` H½Q ç°i M?B M +QÌB +QÌB ?ÄB K°i +•m- >Q`M; H½Q +kM; F?¬M; +| T?ªM SM;
FBM? M; ç+ M?bM i?Q€M; [m >` H½Q M?QM; ? B M; QÌB ç m F?¬M; M|B ;bX

@E?¬M; i²B- K`m K2M b€M; - ?Q p, M b®M; ç°M; - H` K°i K|M ç² i®i5

>QÈM; H½Q M?bM K°i +?9i `²B M|B K°i p•m- >QÈM; H½Q iWM; H` +°M; bU +O >`
t2K M?Q H` +| [m M ? ; -M; YB pÈB >` H½QX

@æ9M; p`v- i?S M`v i?"i H` i?S i®i- M?bM M| [mª i?"i H` +| +?9i F?¬M; iW #Ä çQÊ

>` H½Q i?Î /`B K°i ?ÆB- i` M K†i +ÁM K M; i?2Q bU ç m HÁM; - ``i M?B m +?mv M
HÁM; HçB F?¬M; #B i içB b QX

" K|M ç² bS M`v F?¬M; i - M?QM; ;B®M; # i?S M`v i?b +ÁM iÈB K'v +?K+ K|M- ?
aBM? "€i Î ç•v- >` H½Q F?¬M; F?2M i?S F?€+ K` HçB F?2M # i?S M`v M M K¼B M

@J¼B M; QÌB ç m K i`²B- MÆB M`v +| K°i T?ÁM; M; ?d- i¬B ç½ M #`B tQM; - +?9M
H€i çB5

>Q" M; pB M i`QÎM; F?2 F?) i?Î /"B `²B M|B pÈB K¼B M; QÌB K°i +•mX G-M M"v K
 H9+ M"v KÈB # Q H•m\ J¼B M; QÌB p"Q ç•v +?Q çQÊ+ K°i ;BÌ- K°i +?9i i?ÌB ;B M
 M[+ÁM çQÊ+ M?bM M?[M; K|M ç² bS iBM? tªQ i? M"v i?b +?Q /M H" B i?b +kM;
 @h@i- M; ?d M; ÆB K°i +?9i i?¬B5
 >" H½Q ;"i ;"i ç-m- F?B i?'v ? B p` +?mv M ;B + Q +'T M?'i ;"i ç-m M?[M; M; QÌB
 i?2Q- ?ÆM #®M KQÆB p` +?mv M ;B /QÈB bU /šM /„i +O - ?ÆM #®M KQÆB p` +?
 H½Q +MM; M? m çB p"Q T?ÁM; M; ?dX
 o` +?mv M ;B i`QÊ+ ç| #` >" H½Q ç w +ªK i?'v +| +?9i F?¬M; ç9M; M M ?„M iW iW
 ibK +€+? i`®M i?b ?„M T?€i ?B M ? B M; QÌB i`mM; MB M ç M; çB T?Q b m KbM?
 ç„+ /o çB +MM; M?[M; p` +?mv M ;B F?€+ çB p"Q T?ÁM; M; ?dX
 S?ÁM; M; ?d `i HÈM- # M i`QM; +| K°i +€B #`M- i` M #`M +| çti K°i /o i`€B +•v p
 i?"i H" ç½ +?m`M #` i`QÊ+X
 Gw .QÆM; - GB m hm'M p" Gw s€M ç m çB p"Q T?ÁM; M; ?d- i` M Kti Gw .QÆM; +Á
 ?Q†+X
 GB m hm'M p" Gw s€M i?m-M i9v +?d H" çB i?2Q- +| [m M ? +O GB m H½Q M M
 M; QÌBX
 a m F?B M; ²B tm®M; - Gw s€M +| p `i FQ+? ç°M; - `QM; +, M T?ÁM; M"v ç m H" M?
 MQÊ+- ?„M F?¬M; M; Î ?¬K M v H¢B +| i? ;†T M?B m M?Q i? - ?ÆM M[+ÁM +| Î
 M[X
 L; Q¢B i`W # M; QÌB Gw .QÆM; - h`M? E?ªB æ¢i p" hQ J½ G•K +kM; çB p"Q- ? B M
 K°i iB F?¬M; ç9M; - ? B M; QÌB +kM; H" M; QÌB #B i pB + # p"i T?~K #` ç€M? +„T
 M; ,M ? B M; QÌB p"QX
 L?[M; M; QÌB F?€+ Km®M p"Q i?b F?¬M; ? / M?Q ?¼- +| K°i b® T?|M; pB M Km®
 +?†M; Î M; Q"BX
 h`QM; T?ÁM; i`B M H½K ?B M ç M; `i M€Q ?B M- b m F?B M?|K K'v p` +?mv M ;B
 iÃ # K|M ç² bS FB H"K +?Q M; QÌB F?€+ Km®M t2K `i F?¬M; pW HÁM; - ?¼ +ÁM
 "¼M ?¼ +kM; F?¬M; #B i K°i pB + H" # K|M ç² bS M"v b m F?B K'v p` +?mv M ;B
 ?Ov `²B p" M +?mv M çB M; vX
 S?ÁM; M; ?d `i HÈM M M M; ²B #®M M, K KQÆB M; QÌB +kM; F?¬M; ? +?"i +?°B- >"
 ? B +?B +; ? i?O i¼ X
 *?ŠM; [m F?¬M; F?Q +| p +| +?9i €THU+- b„+ Kti +O >Q" M; H½Q p" >" H½Q `i •
 p®M ç M; i`Î +?mv M pÈB M? m F?B i?'v b„+ Kti +O ?¼ +kM; iW iW M; WM; M|B +
 L; ²B ?ÆM KQÌB T?9i- # M M; Q" B +| K°i M; QÌB i`mM; MB M K†+ ç²M; T?K+ çB p"Q
 M?Ä ;B¼M; M|B K°i +•mX
 GÌB ?„M M|B ç¢B #° T?" M K¼B M; QÌB F?¬M; +| M; ?2 ç M- #'i [m€ M; ²B Î >" H½Q
 M; ?2 `i `ä`M; X
 L; QÌB i`mM; MB M M"v M|B `i Qi +kM; `i çÆM ;BªM- ?„M +?d M|B K°i +•m,
 @>" H½Q- ?"M? ç°M; ç½ i?"M? +¬M; pB M K½M5
 >" H½Q ;"i ;"i ç-m- M; QÌB im`M; MB M H¢B HmB ` M; Q" B- Gw .QÆM; /QÌM; M?Q M
 M|B- i? M?QM; +m®B +MM; +kM; F?¬M; M|B ;bX
 *| çB m iBK Gw .QÆM; ç½ iW iW ç" T M? M? ?ÆM- /U +ªK +O ?„M ç½ ç9M; - ?¬M
 +?mv M- M m F?¬M; i?b MQB M"v b) F?¬M; iK i" T M?B m +?mv M ;B M?Q i?
 *ÁM M[- ?"M? ç°M; i?"M? +¬M; pB M K½M +| M; ?o ;b\ L?È iÈB i?ÌB ;B M ; -M ç•v
 €M H"K ;Bª- F?B M; ?o iÈB ç•v i?b iBK ?„M ç" T M? M? ?ÆM F?¬M; Qi- +| H) pK €M

" M M;Q`B H¢B +| K°i M;Q`B ¢B p`Q- ?ÆM MY F?B p`Q ?„M +ÁM ¢~v i?2Q K°i t2 ¢
T?~K- +?9M; ¢9M; H`i?S K` pW `²B K¼B M;Q`B i?'vX

h?'v +| M;Q`B K M; # i?S M`v H¢B ¢•v K'v p` +?mv M ;B H¢B K°i H-M M[ M;?` H
F?¬M; B M;®+ +ª- #¼M ?¼ ¢½ M?"M` K°i iB F?¬M; ¢9M;X

@>` H½Q- >Q`M; pB M i`QÎM;- ? B p` H-M M`v F i?ÊT #ªQ +?9M; i¬B iÊB ¢•v `®i
*?m H½Q H` M;Q`B ¢-m iB M ?ÄB- Gw .QÆM; FBM? M;¢+ [m v ¢-m H¢B M?bM >`
+MM; ?„M +kM; ?B m ¢QÊ+ pb b Q ?¬K M v H¢B +| M?B m +?mv M ;B M?Q p"v iÊB
EBM? M;¢+ i?b FBM? M;¢+ M?QM; +?d K°i H€i Gw .QÆM; ¢½ #bM? i?QÎM; H¢B-
;B iÊB ¢•v M?Q p"v +kM; +?d +| / M? p¼M; + Q M?Q >` H½Q p" >Q`M; pB M i`QÎM
i?b pB + M`v ¢½ +?SM; KBM? ?„M ¢½ M;?o ¢9M;- M?[M; p` +?mv M ;B M`v iÊB H`
@Zmª i?"i H` +| pB +- ?ÆM M[ +ÁM H` +?mv M F?¬M; pmB- L;?B K H½Q- M;"B H`
¢² bS +´- M;"B +| i? iÊB t2K # i?S M`v ? v F?¬M;\

L;?2 >Q`M; pB M i`QÎM; M¡B p"v L;?B K G½Q HB M ¢9M; H M ¢B iÊBX
L;Q¢B i`W L;?B K H½Q +ÁM +| K'v p` +?mv M ;B ¢SM; H M iÁ KÁ ¢B iÊB t2 # K¡M
" K¡M ¢² bS M`v pW `²B #¼M ?¼ ¢½ t2K [m - F?B M?bM i?'v +?9M; #¼M ?¼ [m M
+MM; M? m H„+ H„+ ¢-mX

" K¡M ¢² bS M`v M?bM i?b `i F?¬M; i - M?QM; L;?B K H½Q +`M; t2K i?b +`M; i?'
+ÁM K M; +ª FQM? H9T` M?bM- K°i H€i b m ¬M; `mM `šv ¢SM; H MX

@E?¬M;- F?¬M; ¢9M;- i?S M`v F?¬M; TªB H` ¢² bS i?`B \*`M; GQM;- ¢•v H` p"i T
pB M i`QÎM;- pB + M`v `®i +m°+ H` M?Q i? M`Q\

L;?B K H½Q ¢°i M?B M M;~M; ¢-m H M HÈM iB M; M¡B K°i +•m- +ª ¢`B L;?B K H½
#B i H` ¢² bS i?`B JBM?- h? M?- ¬M; ¢½ pB i?ÆM KQ`B [mv M b€+? M¡B p ¢² bS
M`v Gw .QÆM; +kM; ¢½ t2K [m - M?[M; i?S M`v +?QM? H` b€+? ;B€Q F?Q +O Gv
>ÆM M[¬M; +kM; H` K°i i`QM; M?[M; +?mv M ;B i`QM; MQÊ+ +| i? M?"M` p"i
pW `²B /Q +| M?B m M;Q`B- L;?B K H½Q H¢B ¢SM; F?€ t - i•K i?-M H¢B #` h`QÎM
+| +?9 w iÊB # K¡M M`v +| p'M ¢ - ?B M i¢B ¢ M ;¬M t2K- H¢B +| >Q`M; pB M i`Q
M? M? ¢½ M?"M` p'M ¢

@o"i T?ÄM; +? ?B M ¢¢B\

J'v p` +?mv M ;B M; v H`T iS+ b¬B M´B i?ªQ Hm" M +| p`B p` +?mv M ;B iB M H M
i`QM; K„i ?¼ i?b ¢•v H` ¢² i?"iX

@>Q`M; pB M i`QÎM;- >` H½Q- pB + M`v `®i +m°+ H` b Q\

*?m H½Q H¢B ?ÄB K°i +•m- ¬M; +kM; F?¬M; M?bM` i?S M`v +| p'M ¢ - M?QM; K
+| #B m ?B M i`QÊ+ ¢¡ +O >` H½Q p" >Q`M; pB M i`QÎM; M M B +kM; #B i H` ¢½

@*?ŠM; H)- # K¡M M`v ¢ m H` T?ÄM; +? T?~K *?m S?ÄM;\

J°i p` +?mv M ;B M? M? +?¡M; #B M b„+ `²B ?ûi iQ K°i iB M;- i'i +ª M?[M; p` +?m
>` H½Q p" >Q`M; pB M i`QÎM;X

@L¡B H` T?ÄM; +? T?~K +kM; ¢9M;- M?QM; ¢•v F?¬M; TªB H` M?[M; i?S i`QÊ+
¢QÊ+ H`K ;¬M ¢•v5

>` H½Q F?) i?Î /`B `²B ¢B iÊB +?´ t2 ¢~v- Gw .QÆM; +kM; ¢B i?2Q- Gw .QÆM; M;
K„i >` H½Q F?¬M; M;¡+ÁM +| K°i iB pmB KWM;X

@E?¬M; TªB p"i T?ÄM; +? i`QÊ+ FB \

*?m H½Q M;•v M;~M +ª M;Q`B- M?[M; p` +?mv M ;B F?€+ +kM; ¢ m M;~M M;Q`B-
H½Q +?9 w i?b ¢ M; M;²B K°i KbM? pÊB b„+ K†i i€B M?Êi- bU ibM? iÊB ibM? i`¢M

@>¨ H½Q- >Q¨M; pB M i`QÎM;- M;¨B +| i? M|B `ä K°i +?9i F?¬M;- `®i +m°+ H¨ +|
>QÈM; H½Q pW p°B ?ÄB K°i +•m- w +O K'v p` +?mv M ;B F?€+ +kM; p"v- pB +
?¼ i?'v çQÊ+ h`QÎM; aBM? "€i M[ - M?[M; M;QÌB Î ç•v ç m H¨ M;QÌB ç½ i`ªB [m
*?m S?ÄM; i`QÊ+ ç•v M M K¼B M;QÌB ç m #B i bU M;mv ?¢B +O pB + M"v H¨ M?Q
@æ i¬B M|B çB
GB m H½Q çSM; H M- +kM; i?Î /¨B `²B ç2K K¼B +?mv M M|B ` X *?mv M M"v p®M
pK €M ç½ T?€ M M +kM; F?¬M; +¬M; B[#Q K"i M[- ?ÆM M[pB + ;BªB [mv i?"m
;B M"v T?®B ?ÊTX
h'i +ª M?[M; p` +?mv M ;B b m F?B M;?2 tQM; ç m i`ÊM K„i ?€ K²K- ?¼ F?¬M; M;Ì
+?mv M M?Q i? X
@*kM; K v /QÈB bU +® ;„M; +O >¨ H½Q p¨ bU p'i pª +O Gw .QÆM; M M pK €M M
çQÊ+¬ M;QÌB +? i€+ i?S M"v +kM; ç½ #` #„i5
a mF ?B GB m H½Q M|B tQM; +ÁM M?bM Hw .QÆM; K°i +€B- Gw .QÆM; +kM; +| +
H½Q F?¬M; M?„+ iÈB +¬M; H Q +O >Q¨M; pB M i`QÎM; K¨ H¢B M?„+ iÈB +¬M; H
@æ m ç½ #` #„i5
J¼B M;QÌB ç m •K i?-K i?Î` - pW KÈB M;?2 +?mv M H¢B +| p"i T?ÄM; +? + Q +
ç9M; H¨ ``'i HQ H„M;- i?S M"v +| # Q M?B m bS+ªM? ?QÎM; #¼M ?¼ #B i``i `äX
oB +ªM? ?QÎM; +O bU FB M *?m S?ÄM; H¬M i`QÊ+ pšM +?Q t| ? i- M m M?Q ?
K°i M?|K p"i T?~K T?ÄM; +? + Q +'T KÈB tm'i ?B M i?b ç•v [mª i?"i H¨ i B M¢MX
@*kM; F?¬M; i? M|B p"v- +ÁM +| K°i M;QÌB +?O KQm pšM +?Q #` #„i- M? +| HÌB
>¨ H½Q H„+ ç¬m- F?B M|B iÈB M?[M; +?[+m®B +MM; i?b ;B¼M; M|B i`Î M M M;?B
b„+ #ûM M?bM M;QÌB pšM +ÁM M;²B i` M ;? X
@ * Q S?®B h \
Gw .QÆM; bYM; b®i- K'v p` +?mv M ;B +kM; b[M; b®i- K¼B M;QÌB ç m [m v ç¬m H
+?mv M ;B ç M; M;²B M|B +?mv M pÈB ?„M M; v H"TiS+ çSM; /"v F?¬M; i? iBM M
@*?ŠM; H) +?mv M H¬M M"v +| HB M [m M iÈB * Q H½Q\ æB m M"v F?¬M; +| F?ª
*?m H½Q ;B M M M ?ÄB K°i +•m- * Q S?®B h H¨ T?| ?°B i`QÎM; ?B T?°B bQm i-K
p'M +O +K+ p,M p"i [m®+ ;B - ?„M ç½ ` ``'i M?B m #¨B pB i- H¨ K°i i`QM; M?[M; p
MQÊ+¬ / M? iB M; +O ?„M bQ pÈB *?m H½Q p¨ GB m H½Q +ÁM HÈM ?ÆM K°i QiX
_ 'i M?B m +?mv M ;B ç m +| b„+ K†i ;B®M; M?Q *?m H½Q- #¼M ?¼ F?¬M; i? iB
Gw .QÆM; +kM; p"vX
*?mv M ;B ç² +´ F?¬M; +| b„T t T ç` p` +K i? - M?QM; K¨ M m +| i?b * Q H½Q +| i
.QÆM; +| 'M iQÈM; ``'i b•m pÈB M;QÌB M"v Î ?°B ;B Q HQm- +?mv M * Q H½Q FB
pÈB Gw .QÆM; ;„MX
@J°i H¬M b~v +?•M ?"M M;?bM çÌB- i¬B i?"i F?¬M; M;Ì ç°M; i€+ +O K¼B M;QÌB H
* Q S?®B h ç°i M?B M +QÌB F?´ K°i iB M; `²B H„+ ç¬m çSM; H M€M? K„i +O K'v p
?ÆM M[- * Q S?®B h pW M|B p"v +| M;?o H¨ ç½ i?W M?"M KbM? +| HB M [m M i
;B p®M ç M; çSM; ;¬M * Q S?®B h HB M M? M? +?|M; HmB H¢BX
+Q/QMXi` B
aB m *'T >Q¨M; EBK h?O
h€+ ;Bª, hB m hB m ok

9keX *?QÆM; 9ke, *MM; L? m o L?"

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

@ * Q- * Q S?@B h - ¬M; i?"i bU +| HB M [m M iÈB pB + M"v b Q\ô

*?m H½Q i?'i i? M? F m H M- GB m H½Q ç½ M|B K¼B +?mv M ` - K¼B M; QÌB ç m M"v ç m H" M; QÌB +| i°B HÈM- *?m H½Q H" M; QÌB H"K pB + +?mM; pÈB * Q H½Q iBM M' B M; QÌB M"v HçB H" +?O KQmX

@h¬B bÈK ç½ M|B pÈB #¼M ?¼ H" F?¬M; M M +| HÁM; i? K M?Q i? - ?B M içB #¼`²B5

J°i H€i b m b„+ K†i * Q S?@B h F?¬M; +ÁM i€B M?Êi M[K" +?mv M b M; #bM?id L?QM; K" >" H½Q p" >Q" M; oB M i`QÎM; HçB M?bM `i F?| +QB- H-M M"v T?€ €M M; QÌB M"Q #` #„i; B K #¼M ?¼ +kM; #B i Hm¬M- M?QM; K" F?B M?bM i?'v T?ªM S #¼M ?¼ pšM F?¬M; i? iBM çQÊ+- ?¼ +ªK i?'v `i ç m HÁM; X

oB + #„i M; QÌB M; "v ?¬K M v >" H½Q p" >Q" M; pB M i`QÎM; ç½ i?QÆM; HQÊM; i` M; ?o i`B M H½K h`QÌM; aBM? "€i +O Gw .QÆM; ç KÈB K'v p` +?mv M ; B iÈB- i? h iÈB ç•v b m ç| KÈB #„i M; v içB +?¶ M?^K KK+ çQ+? +ªM? +€Q K¼B M; QÌBX

" M M; Q" B HçB +| 8 M; QÌB K†i ç²M; T?K+ +ªM? b€i çB p"Q- M; QÌB çB ç-m H" M; Q H½Q- M; QÌB M"v F?B p"Q çQ +?Q >" H½Q K°i H€i ?Q `²B HmB b M; K°i # MX

@æ2K ?„M çB5

>" H½Q p¬ HU+ T?'i T?'i i v- #®M M; QÌB +ÁM HçB H"TiS+ KM; * Q S?@B h ` M; ç•v H" H-M +m®B +MM; #¼M ?¼ +| i? M?bM i?'v * Q S?@B h X

a m F?B * Q S?@B h #` K M; çB K¼B M; QÌB ç m v M idM? HçB- i`QM; T?ÁM; M; Q M; "M? ç² +´ +?d +ÁM +| >" H½Q p" ? B + "M p - i`QM; +| K°i M; QÌB H" GQm \*QÆM ?B m ç² +´ M?QM; /M b Q i?b +kM; H" K°i ¬M; +?O +¬M; iv ç'm ; B€ ç² +´ M M +kM; i`QM; M; ? X

•T HU+- ?B M içB K¼B M; QÌB ç m +| +ªK ; B€+ M"v- ç†+ #B i H" M?[M; M; QÌB +?Q +?mv M M"v €T HU+ i`QM; HÁM; #¼M ?¼ ; B i, M; `i M?B mX

o®M H) M M pmB p çB t2K i`B M H½K- B +| i? M; ì HçB; †T T?ªB bU FB M ?"M; T M"v +ÁM /MM; ç ç€M? i`€Q- ç° M; ?B K i`¼M; +O pB + M"v F?¬M; ? FûK +?9i M" FB X a m F?B M; ?2 tQM; +?mv M M"v HÁM; K'v p` +?mv M ; B ç m +ªK i?'v b®i `m

G"K +?Q #¼M ?¼ M; Q" B w Km®M H" pB + M"v #¼M ?¼ +ÁM +?Q F`T #B i ; b ç½ T? iS+ M"v K¼B M; QÌB ç m +ªK i?'v K B K„MX

Pi M?'i i?b pB + H-M M"v F?¬M; +| i`mv M #€ M?Q H-M i`QÈ+- +?d +¬M F?¬M; +| +| i? p½M ?²B- i?"K +?Q +ÁM +| i? #ÈT +? i bUªM? ?QÎM; i`QÈ+ F?B M| F`T tm'

L?QM; K" /M p"v M?QM; F i [mª pšM H"K #¼M ?¼ `i ç m HÁM;- B +kM; F?¬M; M; ì iÈB K°i p` +?mv M ; B çS+ + Q p¼M; i`¼M;- + "M; F?¬M; M; ì H" M; QÌB M"v +ÁM H"

>" H½Q KÎ #S+ i?Q ` - M?bM K°i +?9i >" H½Q ; B Q M| HçB +?Q >Q" M; pB M i`QÎM t2K [m HB M M?Qm M?Qm K"v `²B çQ #S+ i?m +?Q GB m H½QX

@æ m M;²B tm®M; çB- M;²B tm®M; M|B5

>" H½Q F?) i?Î /`B- i'i +ª M?[M; p` +?mv M ; B ç m M;²B tm®M;- b„+ K†i +O K¼B

GB m H½Q `i M? M? ç½ t2K tQM; #S+ i?Q `²B ; B Q HçB +?Q Gw .QÆM;- F€i ?"i çB m i`QÈ+ ç| K'v p` iB M #®B ç M; t2K M M ?„M +kM; F?¬M; i? #QÈ+ H M ; B" M?

" M i`QM; #S+ i?Q +| # i` ;B'v- i`i?S M?'i p` i`i?S ? B M|B p i?"M? [m^a +O pB
M"v `i HÈM- F?¬M; +?d +| pB M #<sup>a</sup>Q i`M; *® *mM; ",+ EBM? #` ç€M? i`€Q K` h?Q
#`- >Q`M; aÆM +kM; F?¬M; i?Q€i F?ÄB +^aM? #` ç€M? i`€Q K'v K|M p,M p"i +| ;B€
i` +O b® p,M p"i M"v +kM; ç½ ?ÆM kyy i`B m`²BX

G-M M"v M; QÌB +| HB M [m M iÈB pK €M `i M?B m- QÈ+ +?WM; +| ?ÆM i`,K M; Q
K°i b® M?•M pB M [^aM Hw Î pB M #^aQ i`M; M[ - i`QM; ç| +| o E?Q J¬M +O pB M
K|M ç² bS i?ÌB *`M; GQM; +?QM? H` /Q ?„M ç€M? i`€QX

L; Q¢B i`W ?ÆM i`,K +?mv M; B i`QM; MQÈ+- MQÈ+ M; Q`B +ÁM +| KQÌB M; QÌB T
KQÌB M; QÌB M"v +kM; ç½ #„i çQÈ+- i`QM; b® M?[M; M; QÌB M"v +ÁM +| +QM +O
a•K- t2K` +<sup>a</sup>M?` * Q S?®B h ç m ç½ b ç¼ `²BX

hì ;B'v i?S # M|B p K°i M; QÌB ç†+ #B i- M; QÌB +? i€+ b® ?`M; ;B^a M"v @*?m L; ¼

*,M +S bU çB m i` +O #¼M ?¼- \*?m M; ¼+ E?¬M H` #` M; QÌB F?€+ mv ?B T- ?„M
HQÈM; HÈM- +,M +S i?2Q HÌB F? B +O ?„M F?B #` #„i- i`QM; ? B M,K M v ?„M i`M
;B^aX

R3e K|M ç² ;B^a M"v +?d KÈB i?m p ?ÆM Rky K|M- M|B +€+? F?€+ H` +ÁM ?ÆM ey
M M; Q`B

>ÆM ey K|M ç² ;B^a M"v +| HU+ T?€ ?Q¢B F?¬M; i?m ;b ey [m^a #QK- +?d +-M +?¢K
tQÆM; M€i i?`iX

*| çB m Gw .QÆM; +^aK i?'v K v K„M H` T?¬M +m®B i` ;B'v +| pB i ey K|M ç² ;B^a M
MQÈ+ M; Q`B- F?¬M; +| K'v K|M i`QM; MQÈ+- M?B m M?'i i?b i`QM; MQÈ+ +kM; +
HQÈM; M"v pšM +| i? +?`m çQÈ+X

a mF ?B Gw .QÆM; t2K tQM; iQ HB m HB M çQ +?Q h-M H½Q # M +¢M? ?„M- F?B
H½Q ?€ iQ KB M; - b„+ K†i i`M ç-v F?B T bÈX

@æ•v +| i? t2K M?Q H` pK €M H`K ;B^a HÈM M?'i MQÈ+- M m F?¬M; T?^aB +?9M; i
HU+ ç®+ t9+ i?b ?"m [m^a F?¬M; i? iQÎM; iQÈM; çQÈ+5

h`-K K†+ p`B T?9i- >Q`M; pB M i`QÎM; i?Î /`B `²B M|BX

GB m H½Q p` h-M H½Q ç½ t2K [m iQ HB m M M M? M?"M; ;"i ç-m- ^aM? ?QÎM; +O
H-M i`QÈ+- M?QM; [mv K¬ i?b F?¬M; i? M`Q bQ b€M? çQÈ+X oK €M H-M i`QÈ+
M; QÌB H`K- +?QM? M; QÌB M"v +kM; iU KbM? iB m i?K- pB +H-M M"v b® M; QÌB i
K v K„M H^a #¼M M; QÌB M"v bÈK ç½ #` #„i- pK €M +kM; ç½ çQÈ+ T?€- M m F?¬M; i
HQÌM; çQÈ+X

@>Q`M; pB M i`QÎM; - +?mv M H-M M"v T?^aB +^aK ÆM M; `B p` >` H½Q- +| -M ;b M;

h`QM; b® M?[M; M; QÌB Î ç•v M; Q¢B i`W >Q`M; pB M i`QÎM; p` >` H½Q` i?b L; ?B
HÈM M?'i M M¬M; H` M; QÌB ç-m iB M MQBX L?[M; p` +?mv M; B +ÁM H¢B +kM; F
T?^aB +?d pb t2K M?[M; i?S M"v- F?ŠM; ç`M? H` +ÁM +| pB +; b F?€+X

@E€ i?"i +kM; F?¬M; +| ;b- b® ç² bS ;B^a H-M M"v tm'i ?B M F?¬M; Qi- imv `^M; T?
+ÁM K°i b® +?av p`Q i?` i`QÎM; X \*,M +S F i [m<sup>a</sup> çB m i` i`QÈ+ K„i i?b i`QM; MQÈ
ç² ;B^a- ?v p¼M; K¼B M; QÌB +| i? +MM; M? m ibK` +?9M; 5

>` H½Q M|B K°i +•m- K¼B M; QÌB ç m ;"i ;"i ç-m- +?mv M M"v +?Q /M >` H½Q F?¬

@*?9M; i b) b€M H¼+ M?[M; K|M ç² bS [m M i`¼M; K°i H-MX L m i?'v +| p`M ç -
M; Ì i?b +kM; M M ;¼B çB M +?Q M; QÌB F?€+- ç M H9+ ç| +?9M; i b) T?€B M; QÌB
çQÈ+ ç M?[M; K|M ç² ;B^a M"v HQm i?¬M; i` M i?` i`QÎM; çQÈ+5

>Q`M; pB M i`QÎM; H¢B M?Ä ;B¼M; M|B pÈB K¼B M; QÌB K°i +•m- GB m H½Q M?Ä
H`T iS+ +?¢v` M; Q`BX

J°i H€i b m GB m hm'M ¬K K°i ç®M; iQ HB m iW # M M; Q" B +?çv p" Q- i` M M?[M; çB K ç†+ i?M +O p"i T?~K T?ÄM; +? - M?[M; +?mv M ;B imv F?¬M; i? M?bM` i M"v i?b F?¬M; T?ªB H" F?¬M; i? M?bM` X

"¼M ?¼ F?¬M; M?BM` +kM; F?¬M; b Q- ç2K +?9M; çB FB K i` K°i +?9i H" çQÊ+ / ?ÆM pB + çB iWM; M?"- iWM; iB K FB K i` M?B mX

aQm i-K- ç†i #B i H" bQm i-K M?[M; i?S +O M?[M; M; QÌB M' B iB M; i?b F?¬M; + T?ªB /U p"Q i" B HU+ M[X

`i M?B m +?mv M ;B ç m +| [m M ? pÈB M?[M; +¬M; iv #€M ç'm ;B €- #¼M ?¼ F? i?b +kM; H" +?mv M ;B +® p'M +?Q M?[M; +¬M; iv M"vX LÆB M"v +kM; H" M; m²M ;B +?S #¼M ?¼ F?¬M; i? M"Q i`QM; +?ì p"Q iB M HQÆM; ?Qm +O KbM? çQÊ+X

L?[M; +?mv M ;B K" >" H½Q p" >Q" M; pB M i`QÎM; KÌB iÈB T?¬M HÈM ç m H" M; C HÈM i`QM; MQÊ+- #¼M ?¼ ` K†i i?b`'i M? M? +| i? b" M H¼+ K°i H-M- ç•v KÈB i KÌB M?B m +?mv M ;B iÈB ç•v M?Q p"vX

h?m çQÊ+ iQ HB m- K¶B p` +?mv M ;B ç m ;"i ;"i ç-m- #¼M ?¼ ?B m çQÊ+ i-K [ K¶B M; QÌB ç m`'i i?"M i`¼M; X \*kM; K v H" pK pB + H-M M"v F?¬M; +| i`mv M` - i F?¬M; +| ;€M? M†M; ;b- +?Q H" #` ;ç i i?b +kM; F?¬M; +| B #B i- ?ÆM M[ç•v +kM p"i T?ÄM; +? M"v i®i M?'i ?B M M vX

L m M?Q iBM iS+ M"v #` i`mv M` M; Q" B- /QÈB ibM? ?m®M; F?¬M; #B i #¼M ?¼ i? M? / M? +ª çÌB KbM? t2K M?Q K'i ? i`²BX oK pB + *?m S?ÄM; H-M i`QÊ+ +kM p` +?mv M ;B H½Q i?"M? pb pB + M"v K" T?ªB ¬K ?"M`²B- ?B M içB M?[M; M; QÌ K" M; mv M M?•M +€ +? i T?¬M HÈM ç m H" /Q pK pB + M"v ªM? ?QÎM; - +| M; QÌB i? tûi p"i T?~K M[ - F?B M; ?o iÈB M?[M; p` +?mv M ;B çB i`QÊ+- ç€K M; QÌB Î ç•v H F?¬M; ? Km®M T?"B çB i?2Q p i t2 ç´ +O iB M M?•M K°i +?9i M"Q +ªX

*kM; +| i? M!B H" H-M M"v M m F?¬M; +| >" H½Q p" >Q" M; pB M i`QÎM; i?b ç€K M H½Q ` b) +| p¬ b® M; QÌB T?ªB çB i?2Q p i t2 ç´ +O iB M M?•M`²BX

@*ÁM K°i pB + M[- +?mv M H-M M"v ?B p¼M; K¼B M; QÌB ;B[#Q K"i- M m M; QÌB ç +?Q #¼M ?¼ F?¬M; #B i Hm¬M çB5

a m F?B GB m hm'M T?€i i" B HB m tQM; >Q" M; pB M i`QÎM; M!B K°i +•m- K¼B M ?B m bU #,M; F?Q,M; +O >Q" M; pB M i`QÎM; X >B M içB M; mv +Æ ç½ ;BªB i`W- i F?¬M; F?€+ ;b H" T?€ ?Q +ª- +?ì b m F?B ibK çQÊ+ b® ç² ;Bª M"v`²B +QB M?Q H çQÊ+`²BX

*?mv M H-M M"v imv [mv K¬`'i HÈM M?QM; ªM? ?QÎM; ``i M?Ä- M?Ä ?ÆM H-M i`C H" K°i pB + K v K„MX

aU pB + FB i`¬B [m p" B M; "v- Gw s€M p" GB m hm'M ç m ç½ F?¬B T?K+ HçB- M? M?¬K ç² ;Bª +?S M!B +?B H" #¼M ?¼ M M #¼M ?¼ +kM; F?¬M; [m € ç #KM; +?mv

@h?"i ç9M; H" M?Q p"v- i¬B #B i K"5

"° K†i Gw s€M ç-v p +-m tBM- i`QM; HÁM; ?„M [mª i?"i F?¬M; +ÁM €T HU+- M?QM Km M?¬K p"i T?~K T?ÄM; +? M M i•K i`çM; ``iªQ MªQX

L?[M; p` +?mv M ;B b m F?B i?m ?²B iQ HB m HB M +€Q iW >" H½Q p" >Q" M; pB ;B! +ÆK M?QM; F?¬M; +| B +ÁM i•K i`çM; Î HçB ,M +ÆK +ªX "¼M ?¼ T?ªB M? M K@

B#M

£q B ÈM

B]7`£q K ¢• ²€°

9k3X *?QÆM; 9k3, aU _mM; æ°M; J" Zm®+ "ªQ *'T h?–M E?Q J M;

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

>" H½Q- >Q"M; pB M i`QÎM;- L;?B K H½Q- GB m H½Q- J Q H½Q- "¢+? JBM? p" h
GQm *QÆM; M?`M F?¬M; ¢QÊ+ +| +?9i F?~M i`QÆM;- ?„M +~M i?"M M?bM K¼B M
@«M;- >Q"M; pB M i`QÎM;- ¢WM; ¢ M ;–M M?Q p"v- K¼B M;QÌB +kM; ¢½ #B i bU b
¢|

Gw .QÆM; p°B p"M; iB M H M M?„+ M?Î K°i +•m- oQÆM; :B B :B B +kM; ¢B i?2Q
pÈB i?S M"v i?b `i / #` i?QÆM;X

Gw .QÆM; M?„+ M?Î p"v #¼M ?¼ pÈB idM? i€Q H¢B- K¼B M;QÌB bÊ ?½B M? M? +
h? M? FB K M"v i?"i bU b„+ #ûM- pW `²B pb ?B M iQÊM; i?–M F€ +O i? M? FB K
iU +?O ¢QÊ+ iÈB ;–M- ?B M i¢B b m F?B bmv M;?o +~M i?"M K¼B M;QÌB ¢ m +ªK i
¢B `i M?B m- [m M? i?•M ¢ m +| +?9i H" M? H¢M? - "¢+? JBM? i?"K +?Q +ÁM +| +?

@h? M? FB K M"v imv i ¢®B H" / M? FB K i?B M +´- bU b„+ #ûM i? M"v [mª i?"i H
h–M H½Q +| p `i H" FQ+? ¢°M;- H9+ M|B +?mv M +ÁM +| +?9i `mM `šv- +¬ #û ¢B
+ÁM p¶M? tm®M; HQM; h–M H½Q- HÈM im´B K" FQ+? ¢°M; +kM; F?¬M; T?ªB H"
aQ pÈB h–M H½Q i?b >" H½Q +| p #bM? idM? ?ÆM M?B mi`QM; K„i ¬M; ¢–v bU F
i?b F?¬M; +| M?B m i? v ¢´B H„KX

@h–M H½Q M|B ¢9M;- i?S M"v imv i ¢®B H" #ªQ FB K- M| +?QM? H" bU FB m M;¢C
h`QM; K„i >Q"M; pB M i`QÎM; ?B M H M K°i iB b€M;- ¬M; iW iW M|B- Gw .QÆM;
i`QÎM; M|B M?Q p"v F?¬M; +–M M|B +kM; #B i H" ¬M; +QB i`¼M; i? M? FB K M"v
Gw .QÆM; #` >Q"M; pB M i`QÎM; +QB i`¼M; H¢B M?B m ?ÆM K°i K|MX

@E?¬M; +?d H" bU FB m M;¢Q +O +?9M; i K" M| +ÁM H" K°i bU ?mv ?Q"M;- ?ÆM
¢½ +| F„ i?m"i ¢9+ FB K + Q M?Q p"v `²B- ¢€M; iB + H" HQ¢B F„ i?m"i M"v F?¬M; i

>" H½Q +kM; M|B K°i +•m- H9+ M|B +ÁM K M; i?2Q M²M; ¢"K iB + Mm®B- K¼B M;C
+?QM? H" iB M; HÁM; +O #¼M ?¼- F„ i?m"i i? M"v K" F?¬M; #ªQ i`b iÈB #•v ;BÌ

@GQm *QÆM;- i?m ?²B i? M? FB K H¢B ¢B

>" H½Q M?Ä ;B¼M; T?•M T?| K°i +•m- GQm *QÆM; ;"i ;"i ¢–m- H"TiS+ ¢9i i? M?
K'v p` iB M #®B- ¢†i #B i H" i`QÊ+ K†i >" H½Q K" ¢ i? M? FB K tm'i ?B M ;–M i?

@oÄ FB K M"v F?¬M; T?ªB H" M;mv M T?®B\

h–M H½Q M?bM F?¬M; +?ÈT K„i pÄ FB K `²B ?ÄB K°i +•mX

@E?¬M; T?ªB- i? M? FB K M"v p®M +| pÄ FB K- M?QM; K" ¢½ #` `d bûi- ?ÆM M[
M^K +?mM; pÈB pÄ FB K M M +?9M; i¬B +S iQÎM; M| H" K°i i? M? FB K `d bûi F?¬

Gw .QÆM; H„+ H„+ ¢–m- H¢B M|B iB T,

@a m F?B Km ¢QÊ+ i? M? FB K M"v- #ÎB pb M;QÌB #¢M pmB ¢M M;Q" B w Km®M
M"v KÈB H°`

@o" M K v +O Gw .QÆM; i¬B F?¬M; +ÁM ;b ¢ M|B M[

>Q"M; pB M i`QÎM; i?Î /`B `²B T?S+ i¢T M?bM i?Q€M; [m Gw .QÆM;- F€ i?"i pB +
F?B M;?2 Gw .QÆM; M|B ¬M; H¢B +ªK i?'v +| M?B m ¢B K F?¬M; ;B®M; M? mX

óo" M K B + O Gw .QÆM; [m^a i?" i F?¬M; i - +! çB m i? M? FB K M"v F?¬M; i? ç i
 çQÊ+ - M?" i ç`M? T?ªB +? içQ +?Q M! K°i pÄ FB K i?" i i®i- M m M?Q pb pÄ FB K K
 +?9M; i b) F?! + F?¬M; ` MQÊ+ K, i ô
 h- M H½Q HçB M! B K°i +•m- Gw .QÆM; +Q!B +Q!B- ?„M +kM; F?¬M; ç†+ #B i ç wX
 h? M? FB K M"v M; v +ª b„+ i?ûT K" +ÁM +! i? +„i K°i +€+? M? M?"M; - i?•M FB
 ? Q- +?Q /M F?¬M; +! pÄ FB K Gw .QÆM; pšM iBM iQÎM; H" F?¬M; tªv ` p'M ç
 i?"M? i? M? FB K M"v [m^a i?" i H" H"K +?Q Gw .QÆM; iÁ KÁ- ?ÆM kyyy M, K K" pšM
 p"i HB m M"v [m^a i?" i F?¬M; T?ªB H" b„+ i?ûT #bM? i?Q!M; X
 @æ9M; - T?ªB H"K K°i pÄ FB K i?" i i®i- Gw .QÆM; - b m pB + M"v +?€m T?ªB çB H"
 FB K M"v- i?S M"v imv H" +O +?€m M?QM; M! +kM; H" [m®+ #ªQ +O [m®+ ;B - T
 KÊB çQÊ+
 >" H½Q ;"i ;"i ç-m- >Q"M; pB M i`QÎM; ?€KB M; ç`M? M!B ;b ç! M?QM; +m®B +MM
 >Q"M; pB M i`QÎM; ?B m >" H½Q OM; ?° Gw .QÆM; - Km®M Gw .QÆM; [mv M K'v
 +?d H" pB + bB i•K p¼M; iQÎM; K" i?¬BX
 *! çB m M!B çB i?b +kM; T?ªB M!B HçB- +?Q /M B +! #ªQ #®B i®i M?Q p"v +kM;
 M?Q p"v ç m H" [m®+ #ªQ M; ?bM M, K F?! ;†T- B HçB M; m M; ®+ çB [mv M +?SX
 @Gw .QÆM; - >" H½Q- M; ?2 M!B +! Rk +€B +? B +! i? T?€i ` •K M?ç+ - +! i? +?Q
 ? v F?¬M;
 GB m H½Q ?ÄB Gw .QÆM; K°i +•mX LÆB M"v M; QçB i`W Gw .QÆM; p" GQm *QÆM
 pB M i`QÎM; H" ç½ +?9M; FB M K" M i?¬M F€ +O Rk +€B +? B M"v- GB m H½Q pW
 i?¬M M?bM p T?Q Gw .QÆM;
 h`çK G¬ FB K ç½ H"K +?Q #¼M ?¼ `i FBM? M; ç+ - #¼M ?¼ +kM; Km®M M?bM t2K
 i?mv i i?¬M F€ M?Q i? M"QX
 @E?¬M; i?"M? p'M ç - i?S M"v ç M; ÎM?" >" H½Q- K¼B M; Q!B çÊB K°i H€i ç i¬B
 Gw .QÆM; KdK +Q!B ;"i ;"i ç-m- M!B tQM; ?„M HB M çB p"Q i`QM; T?ÁM; F?€+? -
 M; çM?bM >" H½Q `²B +! +?9i ç, K +?B m ;"i ç-mX
 Zm M ? +O >" H½Q p" Gw .QÆM; p¬ +MM; i®i- Gw .QÆM; ÎMÆB M"v +S M?Q H"
 J°i H€i b m- Gw .QÆM; ¬K K°i +€B `QÆM; ` - i`QM; `QÆM; H" Rk +€B +? B K"m ç2
 "ç+? JBM?- J Q H½Q- L; ?B K H½Q ç m KÎi Q K„i M?bM- F?B +€B +? B ç-m iB M çQ
 çQÊ+ bU #i T?"K +O +€B +? B M"v- F?¬M; M!B iÊB ç†+ i?M ?B m [m^a +O +€B +?
 +O M! i?¬B i?b +kM; ç½ `i HÈM `²BX
 h- M H½Q +kM; M; ²B i?ŠM; M; Q!B /"v- +¬ #û # M +çM? ?„M iÁ KÁ M?bM +€B +? B
 +kM; F?¬M; F?€+ H„K- ? B M; Q!B ç m F?¬M; ?B m ;b p ç² +´- ? B M; Q!B +?d i?'v
 ` +€B ;bX
 Gw .QÆM; i?m- M i?K+ ç†i M?[M; +€B +? B H M #M- +ÁM +?Q H'v ? i` i?b # M
 •K i? M?X
 a m F?B ç†i tQM; +€B +? B +m®B +MM; - K°i iB M; i`®M; p M; H M- Gw .QÆM; ç½
 ?„M #B i ç•v H" bU F?ÎB ç-m +O F?9+ M?ç+X
 GQm *QÆM; p" >Q"M; pB M i`QÎM; ç½ M; ?2 [m •K i? M? M"v- >" H½Q HçB M; ?2 [m
 +! +ªK ;B€+ ;b- M?QM; K" M?[M; M; Q!B +?Q iWM; M; ?2 [m M! HçB #` M! ?M ?Qª
 tmM; [m M? t2K •K i? M? +! T?ªB H" i`mv M iW MÆB F?€+ F?¬M; X
 •K M?ç+ K i B p M; H M- >" H½Q KdK +Q!BX E?9+ hQÈM; Zm•M G M? M"v K'v M; "v
 M?B m H- M- K¶B H- M M; ?2 ¬M; ç m +! +ªK ;B€+ i•K M i?¬M ç`M?- i?S M"v [m^a i?

>Q`M; pB M i`QÎM; +kM; M; ?2 [m K°i H-M M M H-M M`v +kM; F?¬M; +|`mM ç°M; +ªK F?€B i` M ;QÆM; K†i F?¬M; F?€+ H-M i`QÊ+ # Q M?B mX

L; ?B K H½Q- GB m H½Q- G Q H½Q- "¢+? JBM?- hQ J½ G•K p` oQÆM; :B B :B B i? M? M`v M M ç m bYM; M; QÌB- +?€m ;€B +O h-M H½Q +kM; i`ÊM K„i H M F?¬M +? B i`QÊ+ K†iX

oÈB +¬ M?|+ K` M|B ?¬K M v H` K°i M; `v `i ç†+ #B i- +¬ +?Q # Q ;BÌM; ?o iÈB i?S ?ÆM M[H¢B +| +?9i +?€M ; ?ûi H¢B +| i?¬M F€ ?B m [mªX

*?Q /M H` h`QÌM; aBM? "€i- h`¢K G¬ FB K ? v H` Rk +€B +? B #B i + ?€i i`QÊ+ K `mM; ç°M; X

•K M?¢+ F?¬M; M; WM; p M; H M- i?S •K M?¢+ /mv M /€M; M`v H`K +?Q K¼B M; QÌ H„M; M; ?2 K` F?¬M; M|B HÌB M`QX

:BÌ F?„+ M`v- K¼B M; QÌB ç m ç M; ?QÎM; i?K i?S •K M?¢+ i?¬M F€ M`v- KQÌB ?B i?`M? Rk K|M M?¢+ +K- F?¬M; - F?¬M; +| i?S M?¢+ +K M`Q +| i? i¢Q i?`M? K°i HQ

a m F?B F?9+ M?¢+ T?€i tQM; Gw .QÆM; i?m ?²B +?9M; H¢B ç†i b M; K°i # MX

óh@i ô

L; ?B K H½Q ?¬ iQ K°i iB M; - iQ`M; K„i ¬M; ç½ +| +?9i QÆM; QÊi- p` H½Q iB M #® K|M #ªQ #®B M?Q p`v ç½ M?`M F?¬M; çQÊ+ +?ªv MQÊ+ K„iX

æ¬B K„i GB m H½Q +kM; ç½ +| +?9i çÄ H M- K'v K|M ç² M`v +O Gw .QÆM; K|M M ç°M; +?Q K¼M; QÌB- b m F?B i?'v [m +?9M; K¼B M; QÌB ç m +| +ªK ;B€+ KbM? ç½ i`QM; i? ;B MX

@L; ?B K H½Q- M; `B çWM; [m€ FQ+? ç°M;

>` H½Q p°B p`M; çÐ L; ?B K H½Q- i`QM; b® M; QÌB Î ç•v M; QÌB HÈM im´B M?'i +? i? [m€ KS+ FQ+? ç°M; çQÊ+¬ M m F?¬M; b) tªv ` +?mv M- +| çB m F?B M?bM i? F?¬M; FQ+? ç°M; +kM; F?¬M; çQÊ+X

@Gw H½Q ç - ?B M i¢B i¬B ç½ #B i pb +€B ;b i?¬v h?€B M|B +?9M; i¬B M?'i ç`M i?¬M F€ M?Q p`v M m F?¬M; ç M +ªK i?K K°i H-M i?b b) F?¬M; #B i çQÊ+ HQ¢B w M`Q /MM; iW ç KB m iª çQÊ+

"¢+? JBM? i?Î /`B K°i ?ÆB- b m F?B Rk +€B +? B #B i ?€i çQÊ+ T?€i ?B M- i?¬v "¢+? JBM? p` J Q H½Q- "¢+? JBM? +ÁM +® w ?ÄB i?¬v h?€B i?S M`v i?¬M F€ M?C K°i ?²B- +kM; F?¬M; +| i`U+ iB T i`ª HÌB K` #ªQ ?¼ M m +| +Æ ?°B i?b iÈB +?¶ Gw

oÈB [m M ? +O #¼M ?¼ i?b v m +¬m Km®M t2K i?S M`v Hw .QÆM; b) F?¬M; iW + æ•v +kM; +?QM? H` M; mv M M?•M K` ? B M; QÌB F?B H`K tQM; iB i KK+ Î h`M? \*? M; Q¢B i`W Km®M t2K h`QÌM; aBM? "€i i? K H-M M[ - #¼M ?¼ +kM; Km®M iÈB +? M`vX

G9+ M`v- ? B M; QÌB ç m +ªK ;B€+ çQÊ+ [mv i ç`M? Î H¢B h`M? \*?•m H` b€M; bm "€i- Rk +€B +? B #B i + ?€i- h`¢K G¬ FB K- i`QM; pÁM; K°i M; `v K` #¼M ?¼ +| i? #ªQ +'T i?¬M F?Q- #¼M ?¼ +ÁM +?Q ?`B HÁM; b Q\

@J¼B M; QÌB p`Q # M i`QM; m®M; +?9i i` çB

>` H½Q b m F?B ;B9T çÎ L; ?B K H½Q #bM? ioM? H¢B HB M +QÌB +QÌB /bm L; ?B K h'i +ªK¼B M; QÌB ç m ;"i;"i ç¬m- ?ÆM M[ +ÁM ç²M; i?ÌB i?Î` K°i ?ÆB `²B +MM; h`QM; T?ÁM; F?€+? i` ç½ +?m`M #` bœM b M; - +?d +ÁM +?Ì #¼M ?¼ p`Q M?„K M h` `i F?¬M; i - H` i` GQM; hoM? i®i M?'i- ç•v +?QM? H` i` GQM; hoM? i?"i bU i?S çQÊ+ imv M i`mv M [mªM; +€Q i` M K¢M; X æ€M; iB + H` i?S M`v +?Q /M i®i M i?QÎM; i?S+ M|¬ #¼M ?¼ pšM +ÁM ç€K +?bK iQ`M; bU `mM ç°M; +O h`¢K G¬ FB K

Rk + €B + ? B #B i + ? €i p - + MM; M?m ? Á - K" h`¢K G - FB K b„ + #ûM H¢B i`"M M; " J - i + QÆM; K°i M?m - ? B HQ¢B +ªK i?K i`€B M; QÊ+ + "M; H"K + ?Q i•K i`¢M; +O K #bM? ioM? H¢B ¸QÊ+ - /QÊB HQ¢B ibM? ?m®M; M"v + ?Q /M H" > " H½Q F?B m®M; KMB p` M"QX

+Q/QMXi` B

aB m *'T >Q" M; EBK h?O

h€+ ;Bª, hB m hB m ok

9kNX *?QÆM; 9kN, *?•M hQÈM; _ä _"M; URV

L?;K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

J¼B M;Q`B F?¬M; +; `B F?ÄB K" Î H¢B M?" > " H½Q ,M K°i #Y +ÆK +?B mX

a m F?B ,M +ÆK +?B m tQM; K¼B M;Q`B ¸ m v m + - m M; ?2 H¢B K°i H - M •K i? M? .QÆM; F?¬M; +; H"K +?Q K¼B M;Q`B i?'i p¼M; - i`QM; b•M /QÊB H" M ;B; M? - •K i p M; H MX

G9+ M"v >Q" M; pB M i`QÎM; +ªK i?'v ¸QÊ+ K°i iB F?¬M; ¸9M; - i•K ibM? p®M +; M; ?2 tQM; F?9+ M?¢+ HB M i?'v #bM? ioM? H¢BX

>B M iQÊM; M"v H"K +?Q >Q" M; pB M i`QÎM; `i FBM? M; ¸+ - ¸²M; i?`B +kM; ?•K K H"K +?Q M;Q`B i`"mM ¸°M; - +kM; +; i? H"K +?Q M;Q`B i #bM? H†M; i•K i`¢M; H H - M M[i, M; H M

> " H½Q KdK +Q`B M?bM i?Q€M; [m >Q" M; pB M i`QÎM; - F?9+ M?¢+ M"v pW KÈB ;b- M?QM; K" b m F?B M; ?2 M?B m H - M i?b +; i? T?€i?B m [mªF€H¢+O M; - > " pB M i`QÎM; H" #B i - M; ¸½ T?€i?B M` +€B ;b ¸; `²BX

a m F?B M; ?2 F?QªM; 9y T?9i K¼B M;Q`B KÈB +?m~M #` i`Î p M; ?d M;ÆBX

Gw .QÆM; Î H¢B M?" +O > " H½Q - i`QM; M?" +ÁM `i M?B m T?ÁM; i`®M; M M K¼B K°i H€i - b m K¼B M;Q`B ¸½ ¸QÊ+ M #`B tQM; X

*?9 +O oQÆM; :B B :B B H" i?' i`QÎM; JBM? .QÆM; M M +kM; F?¬M; +; Î H¢B ¸•v pB + - Gw .QÆM; H"TiS+ H€B t2 ¸Q oQÆM; :B B :B B iÈB +?' +?9 +¬X

hQ J½ G•K +kM; +; M?" Î JBM? .QÆM; M M b m F?B iW #B i K'v p` +?mv M ;B HB Î h`"M? *?•m ¸½ H•m M M +kM; +; +?9i M?È pÊ +QM KbM?X

>Q" M; pB M i`QÎM; - GB m H½Q L; ?B K H½Q ¸ m Î H¢B #B i i?U +O > " H½Q - >Q" pÈB MÆB M"v - H - M i`QÈ+ ¬M; pb +?mv M h`Q`M; aBM? "€i ¸½ Î H¢B MÆB M"v K°i

h - M H½Q - +?€m h - M H½Q - "¢+? JBM? - J Q H½Q ¸ m b M; M?" Gw .QÆM; - T?ÁM; M?B m - b m F?B i?' +, M #B i i?U t ?Q +O Gw .QÆM; - bU FBM? M; ¸+ i` M K†i "¢

.U i?2Q bU i` M; ?Q" M; - [mv +€+? p" /B M iQ+? MÆB M"v i?b +, M #B i i?U M"v Q i`B mX "¢+? JBM? M?È `ä Gw .QÆM; M;B [m ?„M M/MM; KQ`B i`B m Km ¸QÊ+X

*?€m ;€B +O h - M H½Q `i #bM? ioM? - M?QM; i`QM; K„i i?b F?¬M; M; WM; H;2 b€M M; ?o +€B ;b M[X

a m F?B M #`B tQM; - K¼B M;Q`B HB M i`Î p T?ÁM; - # M iQ`M; +, M T?ÁM; `€i i? F?¬M; M; WM; +ªK i?€MX

@«M; - +?€m Km®M ?¼+ p ¸² +´5

a m F?B i?m t T T?ÁM; KbM? tQM; - +?€m ;€B h - M H½Q M?bM ¬M; `²B #bM? idM?

@*€B ;b\

h-M H½Q) bYM; b®i- H"TiS+ çSM; H M- FBM? M;ç+ M?bM +?€m ;€B KbM?X

L;QìB F?€+ F?¬M; #B i M?QM; h-M H½Q #B i `ä +?€m ;€B KbM? ;?ûi M?'i +?QM +?€m ;€B M"v K" +ª M?[M; M;QìB i?m°+ ?"M; +QM +?€m ¬M; ç m F?¬M; i?Q+? ç² H½Q i?QÆM; i•K `®B `„K K°i i?ìBX

h-M H½Q /MM; [m `i M?B m #B M T?€T ç +?Q K¼B M;QìB M?"M i?S+ ç² +´X æ€ ¬M; F?¬M; +| B i?"i bU H" i?Q+? ç² +´- #¼M ?¼+?d i?Q+? FBM? /Q M? FB KiB M im´B `²B- K°i i?ìB ;B M b m F?B ¬M; [m çìB F?¬M; #B i b® T?"M +O M?[M; K|M ç

*| H) +QM ¬M; b) [mw i`¼M; M| `²B i`mv M H¢B +?Q +QM +?€m- +kM; +| i? +QM +?9M; #€M çB FB K +?9i iB MX

J¶B H-M M;?o p"v h-M H½Q ç m `i F?¬M; i?QªB K€v- F€ i?"i F?¬M; TªB +?d +| K" M?B m p` +?mv M ;B ç m M?Q p"v- i`QM; M?" F?¬M; ibK çQÊ+ i`mv M M?•M i? b® T?"M +O M?[M; K|M ç² K" KbM? t2K H" #ªQ #®B b) `i F?| t2KX

:B çbM? ;B"m +| K°i +?9i i?b +ÁM çÐ- M m M?Q ;B çbM? F?| F?,M i?b M?[M; K|M b) #` K M; çB #€MX

æ•v F?¬M; TªB H" bmv çQ€M- i`QM; MQÊ+ i`QìM; ?ÊT "v ç½ F?¬M; Qi H-M tªv ` ç m +| HB M ? pÊB +QM +?€m +O K°i p" B +?mv M ;B - +ÁM [m M ? +O #¼M ?¼ H KÊB #B i çQÊ+X

*?Q M M- h-M H½Q F?B M;?2 i?'v +?€m ;€B KbM? Km®M ?¼+ p ç² +´ KÊB FBM? ;€B KbM? +| i? ?¼+ ?ÄB i?"M? +¬M; i?b ¬M; +kM; +| M;QìB F i?W - M?[M; K|M # i`mv M i?W tm®M; `²BX

@«M;- +?€m i?"i bU Km®M ?¼+- i`QÊ+ ç| +?€m F?¬M; ?B m- ç†+ #B i H" H9+ ¬M; +?`m +?ÆB pÊB +?€m M M +?€m KÊB ;?ûi +?9M;- ?¬K M v +?€m KÊB T?€i ?B M i?

oK €M M"v ç½`i`ä`M;- M?QM; F?¬M; B p mB M'B- H-M M"v HB M HKv [m€ M?
i`mv M` M; Q" B- M?QM; pÈB K'v p`iB M #®B ;BÈB ç²+´ ç•v F?¬M; i? M; ?B M; Ì H
æ†+ #B i H" HÌB +m®B +MM; +O >" H½Q +`M; H"K +?Q Gw .QÆM; +ªK i?'v #'i ç„+
L? [M; K|M ç²+´ #`i`°K çB >" H½Q ?B p¼M; Gw .QÆM; +| +Æ ?°B i?b K M; +?9M; p
Gw .QÆM; F?¬M; #B i T?ªB i`ª HÌB M?Q i? M`QX

>" H½Q /QÌM; M?Q +`M; M;`v +`M; F€ p¼M; + Q ?ÆM pÈB ?„M- M? [M; K|M ç²bS M
#B i- ?„M H"K b Q K" K M; p çQÊ+X >ÆM M[- M? [M; i?S M"v ç m H"i M; p"i- p"i i
i? K b•m ?ÆM- ?„M F?¬M; +| iBM iQÎM; +| i? ;†T çQÊ+ K°i K|M +?S M|B +?B H"i b
*| çB m /QÌM; M?Q >" H½Q`i iBM iQÎM; Gw .QÆM; - H9+ ç| ¬M; +ÁM M|B K°i +•m
/Î +QÌBX

>" H½Q M|B,

@oÈB p" M K v +O +?€m M|B F?¬M; +?WM; H" +| i? ;†T +?9M; - +?d +¬M; †T i?b F
T?ªB K M; +?9M; p - i?S M"v H" [m®+ #ªQ +O +?9M; i - F?¬M; çQÊ+ T?ûT K M; +

>" H½Q F?¬M; M; Ì +ÁM K M; +ª p" M K v` - Gw .QÆM; +kM; +?d +| i? #'i ç„+ /o ç€
;„M; HQm w- M?QM; F i [mª M?Q i? M`Q ?„M +kM; F?¬M; /€K +| +?9i + K çQ MX

*?mv M p"i T?ÄM; +? iÈB ç•v t2K M?Q H" F i i?9+imv`^M; ?„M +| i? K K°i M?B
i?"M?- M?QM; >" H½Q +kM; F?¬M; +?Q ?„M €T HU+ ;b- +?d +¬M? i bS+ H" çQÊ+ -

L;`v ?¬K b m- b€M; bÈK Gw .QÆM; ç½ ç|M oQÆM; :B B :B B çB G"i h?"M?- ?¬K i`C
i?QçB M|B +?mv M #çM ;€B pÈB +? K X

a m F?B #B i çQÊ+ Gw .QÆM; +| #çM ;€B- ? B ¬M; #` ç½`i p mB p - ? B M; QÌB F
K M; #çM ;€B p +?Q ? B M; QÌB t2K- M m F?¬M; T?ªB i`QM; M?" +| +?mv M #"M`°
`²BX

@Gw .QÆM; - 2K +| +?9i F?~M i`QÆM; 5

JÈB çB F?¬M; çQÊ+ # Q H•m i?b ç½ b„T iÈB G"i h?"M?- oQÆM; :B B :B B +| +?9i H
`²B M|B K°i +•m

@E?¬M; +¬M bÊ- +? K M? i®i H„K- 2K M?bM i?'v H" #B i M; v 'v K"5

Gw .QÆM; M„K i v oQÆM; :B B :B B- i`QM; HÁM; +ÁM •K i?-K +| +?9i p mB +QÌB-
`i i?QM; /QM; - M?QM; F?B b„T; †T +? K +?®M; iQÆM; H B i?b +kM; +| +?9i HQ
+O M? [M; +¬ ;€BX

*| çB m b m F?B M; ?o b m M"v T?ªB iÈB ;†T +? K oQÆM; :B B :B B- Gw .QÆM; H
oQÆM; :B B :B B ;†T +?mv M ;b b m M"v +kM; b) iÈB HQÊi ?„M ;†T- ç®B pÈB pB
;†T ?„M F?¬M; HQ H„M; KÈB H" +?mv M HçX

+Q/QMXi` B

aB m *'T >Q" M; EBK h?O

h€+ ;Bª, hB m hB m ok

9jRX *?QÆM; 9jR, >°T *Æ Zm M h`QM; L?" *O URV

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

h`QÈ+ +Y i`QÌM; ?¼+¬ pÊ +?²M; Gw Zm•M aÆM HQ H„M; çSM; +?ÌX

>¬K M v Gw .QÆM; ;¼B çB M M|B b) /šM #çM ;€B p M?"- ç•v H" H-M ç-m iB M +
M M +ª M?" ç m`i +QB i`¼M; X

@æ M`²B5

hW t tm'i ?B M i?•M +?B + t2 oQH pQ- F?B iÈB ; -M +| i? M?bM i?'v #B M b® t2- C
iB M ; - t2 iÈB /QÆM; M?B M H" M; QÌB +kM; ç½ iÈBX

L?` i?b ç M; bY HçB M M H9+ M"v ? B pÊ +?²M; Hw Zm•M aÆM ç m ç M; î iQ`M; F
M"v ç|M iB T #çM; €B +O Gw .QÆM; î ç•v #¼M ?¼ +kM; +ªK i?'v +| +?9i i?'i H - ç

*?B + oQH pQ /WM; HçB î +Y i`Q`M; ?¼+ - Gw h?"M? H" T iS+ çB [m - pÊ +?²M; Gw
+® ; „M; M?bMX

Gw .QÆM; p" oQÆM; :B B :B B tm®M; t2- GQm *QÆM; i?b H€B t2 [m K°i # M ç"m
M"v [m v p G"i h?"M? GQm *QÆM; +kM; çB i?2QX

@ M?5

L?bM i?'v Gw h?"M? - Gw .QÆM; ?QM; T?'M F m K°i iB M; - Gw h?"M? FQ+? ç°M; ;
M?bM ? B M; QÌB Gw .QÆM; p" oQÆM; :B B :B BX

@ " - K 5

a m F?B +?"Q ?ÄB M? KbM? - Gw .QÆM; H" T iS+ FûQ oQÆM; :B B :B B iÈB +?¶
:B B :B B +| +?9i çÄ H M- M?bM `i H" ç€M; v mX

@*?€m +?"Q +?9- +?"Q /b5

oQÆM; :B B :B B çÄ K†i F?QK M; QÌB +?"Q- b m F?B +?"Q tQM; iBK oQÆM; :B B
?ÆMX

@h`î HçB H" i®i`²B- +?9M; i p"Q iQ`M; M|B +?mv M5

Gw Zm•M aÆM +QÌB M|B K°i +•m- Gw Kšm i?b M?Ä ; B¼M; M|B p" B +•m w H" M?" K
F?¬M; + -M ç w iÈBX

oÊ +?²M; Gw Zm•M aÆM `i M?B i iB M? - oQÆM; :B B :B B pW `²B +ÁM +| p +| +?
+?mv M p" B +•m i?b bU F?~M i`QÆM; +kM; ç½ #B M K'i- oQÆM; :B B :B B H" K T?
SM; `i KçM?X

>m®M; +?B +? K Gw .QÆM; [mª i?"i H" `i / ; -M- i?€B ç° ç®B pÈB oQÆM; :B B :
F?¬M; +ÁM +ªK i?'v F?~M i`QÆM; M[X

h`QM; M?" ç½ +?m~M #` tQM; #Y +ÆK i`Q `i T?QM; T?9- imv +?d H" MÆB î H•K
Gw .QÆM; p" oQÆM; :B B :B B M M +kM; ç½ +~M i?"M #® i`Q K°i T?2M- Gw Zm•M
+?Q +QM /•m ?B m H-KX

"Y +ÆK i`Q ,M `i p mB p - Gw h?"M? p" S?QÆM; h?K+ *-K- çS +?€m M?Ä +O ?„
i? t2K M?Q H" #m´B HB M?Q M; B çbM? F?| +| +O Gv ;B X

a m F?B ,M +ÆK tQM; - +?` /•m +O Gw .QÆM; Fû oQÆM; :B B :B B çB tmM; [m M
i? M"Q i?b M; ¬B i`QÌM; M"v +kM; +| 9 T?¬M +´ T?¬M +O Gw .QÆM; - M m b m M"v
.QÆM; i?b +kM; t2K M?Q H" K°i i?"M? pB M +O ;B çbM? - ;BÈB i?B m i`QÊ+ i?b

@.QÆM; .QÆM; - :B B :B B `i F?¬M; i - HÈM H M ç T- HçB +| i`B i?S+ ?B m H M;
F?¬M; çQÊ+ #Ä [m ç•m ç|5

oQÆM; :B B :B B pW `ÌB F?ÄB- Gw Kšm HB M M|B pÈB Gw .QÆM; K°i +•m- Gw Z
pÈB H-M ç-m iB M ;†T K†i M"v ? B M; QÌB `i pW HÀM; pÈB oQÆM; :B B :B BX

@ " - K - ? B M; QÌB +S v M i•K- +QM M?'i ç`M? b) M„K +?†i :B B :B B5

Gw .QÆM; +QÌB ? ?ª ;"i ç-m- oQÆM; :B B :B B H" M; QÌB ç-m iB M H" K +?Q ?„M
M?'i H" K +?Q ?„M pQÈM; # "M- F?¬M; + -M +? K M|B ?„M +kM; b) F?¬M; #m¬M i?

@*| pB + iB m iY +QM T?ªB #B i- çWM; i?'v KbM? +| +?9i i?"M? iQ+? `²B iU K½M
:B B :B B T?ªB +?9 w K° +?9i5

Gw Zm•M aÆM H¢B M|B K°i +•m- H9+ M|B b„+ K†i +ÁM ``i M;?B Ki9+X Gw Zm•M a
i?“M? iUm +O +QM KbM?- i`QM; M?“ +?d +| Gw Zm•M aÆM H` #B i +QM KbM? ç½
i?b ¬M; +kM; F?¬M; ç²M; w pB + t•v H¢B M?“X

L;mv M M?•M +?QM? H` pb ¬M; #B i ibM? ?m®M; +O Gw .QÆM; M M KÈB M;?B K
bÊ Gw .QÆM; pb FB m M;¢Q iU K½M- i`QÊ+ K†i #¢M; €B i? ?B M bU Qm pB i H`
/“B çQÊ+X

hW bU T?•M T?| +O Gw Zm•M aÆM +?Q i?’v ¬M; ``i H` ?“B HÁM; pÈB oQÆM; :B B
b) F?¬M; /†M /Á M?Q i? `²BX

Gw .QÆM; bYM; b®i K°i +?9i- ``i M? M? ?„M ç½ ?B m çQÊ+ w +O Gw Zm•M aÆM
;“i ç-m M|B,

@“ - v M i•K çB- +QM imv i ç®B b) F?¬M; +?Q H` ç9M; - F€ i?“i çB m FB M +O :B
+?9 +O :B B :B B +?QM? H` i?“ i`QÎM; JBM? .QÆM; +?9M; i oQÆM; hQ“M h`mM;

@h?“ i`QÎM; \

Gw Zm•M aÆM p“ Gw h?“M? ç²M; i?lB bÊ ?½B F m K°i iB M;- Gw Kšm +kM; b[M; b
M;Q“B- oQÆM; :B B :B B ç½ çB i?2Q +?“ /•m Gw .QÆM; i?,K [m M i`QÎM; ?¼+ `²B

@.QÆM; .QÆM;- ç•v H` i?“i Q\ :B B :B B i?“i H` +?€m; €B +O oQÆM; i?“ i`QÎM; ;

Gw Zm•M aÆM M;´B i?ŠM; /“v `²B M|B K°i +•m- H` K°i ;B€Q bQ M M i` M +Æ #ªM
#B i i?“ i`QÎM; çQÆM; M?B K H` +?mv M çQÆM; M?B MX

@h?“i bU- +QM ç½ iWM; ,M +ÆK Î +?¶ ¬M; ’v- +? K +O oQÆM; :B B :B B +kM; H
M“Q i?b +QM [m M `²B- +| çB m /QÎM; M?Q H` +?S+ p` +kM; F?¬M; M?Ä- :B B :B
+QM ç½ [m M `²B5

Gw .QÆM; ;“i ;“i ç-m- i?•M i? +O oQÆM; :B B :B B Gw .QÆM; +kM; F?¬M; ç†i #
.QÆM; ç m +?Q `M; +?QM? KbM? H` K°i #bM? /•M- ?„M F?¬M; ? M ;?o KbM? +| -
F?€+ +ªX

@æ m H`K [m M\ o“v #¼M ?¼ +| ;?ûi #Ä +?9M; i F?¬M; \

Gw Kšm M?Qm K“v- H` K M M #“ TªB bmv M;?o`i M?B m K†i +?Q Gw .QÆM;- Gw
K“v H¢BX h?lB ç¢B M“v imv M|B H` iU /Q v m çQÆM;- M?QM; i?“i bU i?“M? ç¬B i
M?B m- +?Q /M H` M?“ M“Q i?b pšM +ÁM +ÁM K M; [m M MB KiW tQ iÈB M vX

@J M|B +€B ;b p“v- +?9 +O :B B :B B ç®B pÈB +QM ``i i®i- b) F?¬M; ;?ûi #Ä +?9

Gw .QÆM; H“T iS+ M|B K°i +•m- oQÆM; hQ“M h`mM; [mª i?“i ç®B pÈB Gw .QÆM
pB + F?¬M; +| M|B +?Q +? K ?„M H` ?„M iWM; +Sm [m +QM +O oQÆM; i?“ i`QÎ
+? K HQ +?Q ?„M- +?Q M M Gw .QÆM; +?Q # Q ;BÎ M?“ + [m +?mv M M“vX

@E?¬M; +? H` i®i `²B- :B B :B B [mª i?“i H` K°i +¬; €B `i i®i5

Gw Kšm ;“i ç-m- i` M i` M K†i i?b +| +?9i HQ •m çQÊ+ K’i- +| çB m iW çB K M“v +|
HÁM; pÈB oQÆM; :B B :B BX

@.QÆM; .QÆM;- +?mv M +O M;QlBi` im´B ? B H½Q ;B“ M“v b) F?¬M; M?9M; i v
i?b +kM; M M Î +?mM; `²B bÈK F i?¬M çB- +?mv M +O +QM # K b) F?¬M; ç w M
KbM? KÈB çQÊ+5

Gw Zm•M aÆM M? ;B¼M; M|B K°i +•m- Gw .QÆM; v M H†M; ;“i ç-mX

@G-M M“v +QM i`Î p M?“ F?¬M; +| +?¶ +?Q ? B çS +QM- +? +kM; F?¬M; ûT #m
+QM M M p M?“ ¬M; +QM K°i +?9i- i? M? KBM? M,K M v +QM F?¬M; +| Î M?“- M;
F?¬M; +| Î ç•v- ?B M i¢B +QM ç½ +| #¢M; €B- Qi ;b i?b +kM; TªB M|B +?Q ¬M; +Q

Gw Zm•M aÆM H¢B M|B K°i +•mX

L?¬¬M; Gw .QÆM; `i H•m +?Q p - i`QM; i`Q M?È +O ?„M- ¬M; ?„M H°K°i ¬M; H p ¬M; F?¬M; M?B m H„K M?QM; K¶B çQçM i`Q M?È ç m p¬ +MM; p m B p X

@" - +?B m +QM b) p M?¬¬M; M|B iBM M"v +?Q ¬M; #B i5

Gw .QÆM; ;"i ;"i ç-m- Gw Zm•M aÆM M|B p"v +kM; H°K +?Q ?„M +| +?9i M?È HçB B- M?QM; pšM +ÁM +,M T?ÁM; - ¬M; ?„M çQÊ+ M i€M Î T?-M K°i' iB M- K'v M, K ¬M; ?„M +?9i ;B'v iB M p" M; K½ M"Q M M H-M M"v ?„M Km®M i` M? i?O p i?, K K°

@*kM; çWM; +| ;'T M?Q p"v- ?ÄB w +O oQÆM; :B B :B B t2K :B B :B B +| ç²M; w 1

Gw Kšm M|B K°i +•m- Gw .QÆM; ?B m K KbM? `i pW HÁM; pÈB M; QìB +QM /•m M M; ?o iÈB bmv M; ?o +O :B B :B B +?QM? H" +?SM; KBM?X

@J v M i•K- :B B :B B F?ŠM; ç`M? b) ç²M; w5

Gw .QÆM; +QìB ? ?ª H„+ H„+ ç-m- oQÆM; :B B :B B H" HQçB M[iQM? M?m i?m M|B ` M; mv M M?•M i?b oQÆM; :B B :B B M?i ç`M? b) +MM; ?„M p M?¬X

E i[mª ;B®M; M?Q Gw .QÆM; ç½ çQ€M- F?B S?QÆM; h?K+ *-K p" oQÆM; :B B :B M|B ` w M"v- oQÆM; :B B :B B F?¬M; ? M; ?o M; ÈB HB M ç²M; w p M?¬¬M; #" + M"v H°K +?Q pÈ +?²M; Gw Zm•M aÆM +"M; i? K pW HÁM; X

" ;Bì +?B m- Gw .QÆM; +€Q #B i +? K `²B K M; oQÆM; :B B :B B iÈB M?¬¬M; ?„ MÆB M"v Gw h?¬M? ?„M +kM; ç½ H•m +?Q p - H-M M"v i?m"MiB M +kM; i`Î p M?

L?¬¬M; Gw .QÆM; M^K i`QM; K°i i?¬M `i #bM? i?QìM; - i?ìB +´ ççB MÆB M"v +kM; ?B M M v M| ç½ tm®M; +'T i`Î i?¬M? K°i M; -B i`'M #bM? i?QìM; X

a m F?B i?, K K° tQM; - Gw .QÆM; HçB K M; oQÆM; :B B :B B i`Î p M; -B M?¬ +k K H" M?¬ +O ¬M; ?„M- ç½ KQìB K'v M, K F?¬M; +| B Î- H9+ M?Ä Gw .QÆM; +ÁM i?Q F?B çB ?¼+ ?„M +?Q p MÆB M"v H-M M"QX

@h`QÈ+ FB M? b®M; Î ç•v- 2K t2K #S+ i` M? i` M iQìM; M"v- M| +?QM? H" #S+ i`

Gw .QÆM; ++d p"Q K°i ;B M T?ÁM; i`QM; M?¬`²B +QìB M|B- p" B M, K F?¬M; [m v +ªK F?€BX

@L`Q +| #S+ i` M? - ç m H" i`Q #KB +ªK` \

oQÆM; :B B :B B M?bM K°i +?9i `²B `Ki +´ HçB- i`QM; T?ÁM; `i i®B- p€+? iQìM M?bM F„ i?b F?¬M; i? M"Q M?bM i?'v #S+ i` M? +O Gw .QÆM; çQÊ+X

@1K +?ì iQ ç M? [mûi /¼M ç½5

Gw .QÆM; +QìB H„+ H„+ ç-m- M; mv M p¼M; F?B +ÁM M?Ä +O Gw .QÆM; H" i`Î i` M? M"v p) F?¬M; i - ?B M içB bÆM /`T p ?„M +® w F?Q2 F?Q M pÈB oQÆM; :B

æ€M; iB +H" M?¬ +k ç½ H•m +?Q iÈB M M Gw .QÆM; Km®M i bK +•v +?´B +kM; i b bY /KM; M, M; HU+ ç†+ i?M i bK iÁB F?„T M; -B M?¬- /MM; M, M; HK+ ç†+ i?M /M b Q F?¬M; KK+ çQ+?- /M b Q i?b M, M; HU+ ç†+ i?M +O ?„M +kM; +| T?çK pB 8y K- i b

.QÈB ?bM?ªM? H" T i? - M; -B M?¬ +O ?B M H M i`QM; K„i Gw .QÆM; - Gw .QÆM; + +ªM; QìB ç½ b[M; bì çSM; ç|X

+Q/QMXi` B

aB m *'T >Q" M; EBK h?O

h€+ ;Bª, hB m hB m ok

9jkX *?QÆM; 9jk, *Æ Zm M h`QM; L?" *O UkV

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

L?" +k +O Gw .QÆM; +| F i +'m +´ - +?QM? ;B[+| # ;B M T?ÁM;- ? B # M ç m H ç| +ÁM +| K€B +?2 M„M;X

"ÎB pb KQÌB K'v M,K F?¬M; +| M;QÌB Î M M i`QM; M?" iQ`M H` #KB #`KX

L?bM M?Q p`v M?QM; i?"i` Gw Zm•M aÆM i?QÌM; tmv M ç M MÆB M`v [mûi /¼M F?¬M; ? +| +?9i #KB #`K KçM; M? M M`Q +?QM? H` +¬M; +O ¬M;- +| çB m ¬M; + i? X

L;¬B M?" M`v F?¬M; M?Ä- /B M iQ+? +ÁM HÈM ?ÆM M;¬B M?" +O ?„M- # M +çM? ?„M M?È F?B M?Ä MÆB M`v H` MÆB #€M ç² ,M pti- ?B M içB MÆB M`v i`®M; F?¬

Gw .QÆM; ç°i M?B M ;B"i KbM? `²B çB M? M? iÈB +,M T?ÁM; K` ¬M; #` ?„M H9+ t h`QM; T?ÁM; M;O +| K°i +€B ;BQÌM; FB m +O- i` M iQÌM; +| /€M ;B'v #€Q- T?Q / i`|+ ` X

oW `²B F?B Gw .QÆM; bY /KM; M,M; HU+ ç†+ i?M ç ibK +•v +?´B F?¬M; M;ì H`K ?B M # M /QÈB +| K°i +€B ?°T +| e i-M; K`m p`M;- iQM? ` i?b +€B ?°T M`v ç½ +|

*€B ?°T M`v `i iBM? tªQ- # M i` M H` M?[M; ¬ pm¬M;- K¶B ¬ pm¬M; ç m +| K°i ?b smM; [m M? +€B ?°T +| p) ?bM? iS i?€M? i?9 T?•M #B i H` h? M? GQM;- "ç+? >´ - \* #S+ ?bM? M`v M?bM `i tBM? ç T- ?ÆM M[ M| +ÁM çQÊ+ /MM; HQçB bÆM i®i M? M?Q p`v K` 9 #S+ ?bM? pšM +ÁM bBM? ç°M; M?Q KÈBX

h`W i?S M`v ` - +?´i HB m H` +€B ?°T M`v +ÁM `i i?-M #Q- M| çQÊ+ H`K #^M; EBK hB L K J°+ M`v i?ìB JBM? h? M? +?d +| ?Q`M; i?´i KÈB çQÊ+ /MM;- ç†+ # H9+ ç| i`QM; /•M ;B M K` +| M;QÌB /MM; EBK hB L K J°+ i?b ç| b) H` i°B HÈMX

æ†+ çB K HÈM M?´i +O EBK hB L K J°+ H` F?| KK+ M€i- i?ìB JBM?- h? M?- i?´M +?¬M +´i i?QÌM; /MM; HQçB ;¶ M`v H`K [m M i`B pbi?S M`v +?Q /M +?¬M p`B M;? M€i çQÊ+X

hB Ti?2Q- EBK hB L K J°+ +| KMB +•v HBK- M|B +€+? F?€+ +?d +-M F?¬M; M;•K i +| ç p`B M;?bM M,K +kM; F?¬M; b QX

hW M?[M; M,K +m®B i?ìB JBM?- HQçB ;¶ EBK hB L K J°+ M`v ç½ i`Î M M `i i?Q hB L K J°+ ç½ i`Î i?`M? p"i #€Q- i?S +| i? HQm i`mv M T?-M HÈM ç m M^K i`QM; /•M ;B M +| +U+ Qi M;QÌB +| çQÊ+ i?S M`vX

Gw .QÆM; H`K i? M`Q +kM; F?¬M; M;ì çQÊ+ p M?" ¬M; #` K°i +?mv M HçB +| i? +| çB m ç•v +kM; F?¬M; T?ªB H` M;mv M M?•M K` Gw .QÆM; FBM? M;ç+ M?'iX

" M i`QM; +€B ?°T +| K°i #ªM pB i i v M?Ä- M?[M; i` M; ;B'v M`v +kM; F?¬M; +| ? /Q EBK hB L K J°+ içQ M M- p"i T?ªK ç†i i`QM; EBK hB L K J°+ Hm¬M +| i?ìB ;B M i?QÌM;X

h?S H`K +?Q Gw .QÆM; FBM? M;ç+ H` M?[M; +?[i` M [mv M b´ pB i i v M`v Gw .Q hmv `^M; t2K F?¬M; ?B m- M?QM; Gw .QÆM; +kM; F?¬M; t Hç pÈB HQçB p,M iU iB M; L?"iX hmv ?„M F?¬M; +| ?¼+ [m iB M; M?"i M?QM; /M b Qi?b ?„M +kM; ç½ Qi H-M i` M hoX

@Gw .QÆM;- b Q ç°i M?B M HçB çB p`Q ç•v\

oQÆM; :B B :B B çB i?2Q T?Q b m Gw .QÆM;- H9+ #QÊ+ p`Q +- HB M ç€M? ;B€ ?ÄB K°i +•m X

@æ•v H" T?ÁM; K" ¬M; #" #¼M M? b®M; F?B tQ - M? +ÁM M?È H" F?B +ÁM M?A
[m'M H'v ¬M; #" çÁB F +?mv M tQ M;?2

Gw h?"M? iW T?Q b m çB iÈB- i` M K†i +ÁM +| +?9i +ªK F?€B- MÆB M"v Gw h?"
Gw .QÆM; M?B mX Gw .QÆM; iW F?B H M iB m ?¼+ ç½ F?¬M; +| i`î HçB MÆB M"
H M Rk i m' B ç m î ç•vX

Gw h?"M? pW MÈB p"v i?b oQÆM; :B B :B B F?¬M; M|B ;b M[- GQm *QÆM; ç p"
iÈB +?¶ Gw .QÆM;X

S?QÆM; h?K+ *-K +kM; çB ç M- MÆB M"v +¬ +kM; F?¬M; t Hç; b- b m F?B F i?¬
iÈB MÆB M"v [mûi /¼M K°i H-M- K°i H-M F?€+ H" iÈB MÆB M"v H'v p"Bi?SX

S?QÆM; h?K+ *-K çSM; î# M +çM? oQÆM; :B B :B B- +,M T?ÁM; M"v F?¬M; HÈM
p"v +| p +| +?9i +?"i +?°BX

Gw .QÆM; ç°i M?B M çB iÈB +?¶ +€B ;BQÌM;- +€B ?°T FB çQÊ+ +'i ;B'm M; v iç
;BQÌM; M"v- M?bM +€B ;BQÌM;- Gw .QÆM; `i F?| iQÎM; iQÊM; i`QM; +,M T?ÁM;
#ªQ #®B M?Q i? X

@ô.QÆM; .QÆM;- +€B ;BQÌM; M"v H" ç² +´ Q\ M? M?È ¬M; iWM; M|B H" +| +€B ;B
i?ìB ;B M K" iQM? i?b M| +?d +| b€m KQÆB M,K i?¬B

Gw h?"M? +kM; [m `²B M|B K°i +•m- +€B ;BQÌM; M"v M;QçB i`W p M ;BQÌM; +SM;
+?9i ?Q ? Q- M?B m M,K M?Q p"v `¬B +?Q /M ç² +| i®i ?ÆM M[i?b +kM; b) ?Q ? Q
p€M ;BQÌM; M"v +kM; F?¬M; T?ªB H" K°i #°- Gw .QÆM; /QÈB ?bM? ªM? H"Ti? ç
+?d +| K°i i-M; K"m p"m; iQ`M; F?B M?[M; +?¶ F?€+ +| iÈB ? B i-M;X

Gw .QÆM; pW ç`M? H„+ ç-m i?b iQ`M; HÁM; HçB +?Êi +| w iQÎM;- ?„M ;"i ç-m M|

@1K M?È ¬M; M|B H" KbM? +| ;B çbM? i`QÊ+ F?B ;BªB T?|M;- /U i?2Q i?ìB ;B
i?m° + i?ìB /•M [m®+- M m iQM? K°i +€+? M;?B K F?„+ i?b i?S M"v +kM; +| i? t2K

@h?ìB /•M [m®+- i?"i ç9M; H" ç² +´\

Gw h?"M? bYM; b®i- M?[M; M;QìB F?€+ +kM; FBM? M;ç+ M?bM Gw .QÆM;- i`QM
+| ?B m #B i p ç² +´- ?B M içB Gw .QÆM; M|B M?Q p"v i?b M?[M; M;QìB F?€+ ç n

@ M?- GQm *QÆM;- +?9M; i K M; +€B ;BQÌM; M"v ` M;Q`B `Y bç+? K°i +?9i çB

Gw .QÆM; [m v ç-m HçB M?bM i?Q€M; [m Gw h?"M?- Gw h?"M? H"TiS+ ;"i ;"i
S?QÆM; h?K+ *-K ç m içK i?ìB HmB ` M;Q`B- # M i`QM;- # M;QìB Gw .QÆM; T
K M; +€B ;BQÌM; M"v ` # M M;Q`BX

S?QÆM; h?K+ *-K î# M M;Q`B ç½ +?O ç°M; çB i bK MQÊ+ p" ;B H m- i`QM; M?" +
/KM;- M;Q`B ` +kM; +| i? /MM; MQÊ+ K€vX

*| çB m M;¬B M?" +O bÈK ç½ +„i çB M- ?B M ;B`i`QM; M?" +kM; +?d +ÁM MQÊ+ ;

*€B ;BQÌM; HÈM çQÊ+ H'v ` - Gw h?"M? bÆM iB M ç2K M?[M; K|M ç² ;¶ i`QM; M?"
p bBM? i'M; i? K°i H-M- M?Q p"v i?b F?B M,K KÈB iÈB Gw Zm•M aÆM F?¬M; +-M

*| MQÊ+- S?QÆM; h?K+ *-K çB +?Ê Km F?,M K†i p" +?´B- H-M M"v ç M ç•v F?¬M
F?¬M; +| K M; M?[M; i?S M"vX

oQÆM; :B B :B B +kM; çB i?2Q ?¶ i`Ê- M,K M;QìB `i M? M? ç½ [mûi /¼M bç+? b)
bç+? b) tQM; oQÆM; :B B :B B +m®B +MM; +kM; ç½ i?'v çQÊ+ #S+ i` M? +O Gw
i` M? ç½ `i KÌ M?QM; pšM +| i? M?bM ` M°B /mM; # M i`QM;X

oÈB i`B p) +O Gw .QÆM; +- `i FBM? M;ç+- #S+ i` M? M"v pW M?bM H" #B i çQ
imv Mûi p +ÁM i?¬ bÆ M?QM; ç½ `i +K i? `ä`M;- iW ç•v +| i? i?'v çQÊ+ Gw .Q

L m M?Q Gw .QÆM; iB TiK+ ?¼+ p) `i +| i? Gw .QÆM; ç½ i`î i?"M? ?¼ bo- +| çB
? B M;QìB ç½ F?¬M; +| +Æ ?°B ;†T M? m`²BX

>ÆM K°i ;BÌ b m K¼B pB + ç½ H¨K tQM;- K¼B M;QÌB +MM; M? m M;²B M;?d i` M +

@:B B :B B- +€K ÆM 2K

Gw .QÆM; MÈB pÈB oQÆM; :B B :B B K°i +•m- H9+ M|B +?mv M +ÁM K M; i?2Q
iW M?Ä iÈB ;BÌ oQÆM; :B B :B B +?Q # Q ;BÌ H¨K pB + M†M; M?Q p"v- ?¬K M v H
;B®M; +?9 ? `²BX

@a Q F?€+? F?Q pÈB 2K M?Q p"v\ oB + M"v F?¬M; ? ;B®M; M? +?9i M"Q

oQÆM; :B B :B B M? M?"M; H„+ H„+ ç-m- Gw h?"M? # M +¢M? +kM; +QÌB +QÌB K
HÁM; pÈB +- 2K /•m M"vX :¬M K°i M;"v i?ÌB ;B M- oQÆM; :B B :B B ç½ +?BM? T?
.QÆM; K" F?¬M; M„K +?†i H'v oQÆM; :B B :B i?b çQ€M +?WM; M;QÌB M?" ?„M H"
i? ?„MX

@Gw + - ç•v H" +€B ;b\

GQm *QÆM; ç°i M?B M ?ÄB K°i +•m- MÆB ?„M M;²B +?QM? H" +?¶ ;B'm +€B ?°T.
?„M +?d +-M HB + K„i H" +| i? M?bM i?'v çQÊ+ # M i`QM; #S+ iQÌM; +| +€B ;b ç|

Gw .QÆM; M;~M; ç-m FBM? M;¢+ M?bM GQm *QÆM; `²B +9B ç-m M?bM K°i +?9i b
ç| ?„M ç½ ç`M? H'v +€B ?°T ` M?QM; F?¬M; M;Ì GQm *QÆM; H¢B ;B9T ?„M i`QÈ+

@o€+? M"v +| +?9i F€ H¢

L?bM [mv M b€+? M"v Gw .QÆM; +m®B +MM; +kM; #B i ç° F?| +O ?°T +Æ [m M H
 +ªK i?'v +| +?9i K B K„MX
 h?S M"v imv H" ?°T +Æ [m M iS iQÊM; M?QM; M| H" HQ¢B çÆM ;BªM M?'i- +?d +
 i`QM; HÁM; Gw .QÆM; pšM +ÁM ?B p¼M; X
 æQ€M +?WM; >" H½Q +kM; i?'v çQÊ+ çB K M"v M M KÈB i?Y K°i H-M- M m M?Q +
 +?„+ >" H½Q +kM; F?¬M; +| iBM iQÎM; M[`²BX
 Gw .QÆM; /MM; ?ÆM K°i ;B| ç t2K [mv M b€+? M?QM; >" H½Q +?d KÈB /B +?mv
 +Æ [m M M"v TªB ç²M; i?ÎB iB M ?"M? i?b KÈB +| i? KÎ` çQÊ+- M m F?¬M; i?b
 `i M?B m i`Q im KÈB +| i? H"K çQÊ+X
 G9+ >" H½Q ç M; /B +?mv M F?®B ;¶- Gw .QÆM; H¢B bY /KM; M,M; HU+ ç†+ i?M
 .MM; K„i M?bM `²B iQM? iQ€M- Gw .QÆM; +ªK i?'v +| +?9i +?Q€M; p€M; - F?¬M; #
 ?bM?ªM? H"Ti? +?Q / - +?Q /M H" i`QM; ?bM?ªM? F?¬M; i? iQM? iQ€M M?QM
 M?Ê+ kM; F?„+ b•m ?ÆM K°i iQX
 Ry3 F?®B ;¶ M?Ä ?B M` i`QM; ç-m Gw .QÆM; X
 L?[M; F?®B ;¶ M"v +kM; `i T?S+ i¢T- Gw .QÆM; i?Y ;?ûQ H¢B t2K +| i? ;?ûT M| H
 M?QM; `i M? M? Gw .QÆM; H¢B #Ä [m - T?QÆM; T?€T M"v F?¬M; i? i?U+ ?B M
 E?) i?Î /"B- Gw .QÆM; i?m ?²B M,M; HU+ ç†+ i?M `²B +~M i?"M M?bM >" H½QX
 >" H½Q `®i +m°+ +kM; /B +?mv M K°i F?®B ;¶ M?Ä- H9+ M"v ?" H½Q H¢B +| +?9i
 @L m +| i? i€+? M?[M; F?®B ;¶ M"v ` i?b i®i `²B
 Gw .QÆM; ç°i M?B M M|B K°i +•m- b m F?B ç¼+ [m ;BÈB i?B m- Gw .QÆM; ç½+
 [m M hS hQÊM; - ?„M #B i çQÊ+ HQ¢B ?°T +Æ [m M M"v +| 9 ?bM? p)- ?°T M"v H"
 ?bM? p) `i +| i? H" 9 ?bM? h? M? GQM; - "¢+? >´- *?m hQÊ+- >mv M okX
 h` M K°i Qi F?®B ;¶ +| H•M ;B€T- K°i p" B F?®B +| K|M; pm®i ç½ +?SM; KBM? +?Q
 @*| i? i€+? ` i?b çÆM ;BªM ?ÆM M?B m `²B- M m p"v i?b M| +?d iQÆM; çQÆM;
 H"K ;b K" T?S+ i¢T M?Q i? M"v
 >" H½Q M? M?"M; H„+ H„+ ç-m- M|B tQM; ¬M; F?¬M; M|B iB T M[K" iB TiK+ pM
 M M /B +?mv M F?®B M"QX
 "®M F?®B ?°T +Æ [m M #bM? i?QÎM; \
 Gw .QÆM; +?Êi +| bmv M; ?o- ?„M H"TiS+ bY /KM; M,M; HU+ ç†+ i?MX
 J°i H-M M[bY /KM; M,M; HU+ ç†+ i?M- H9+ M"v ç•v- Gw .QÆM; +?2 H¢B i'i +ªM
 Ry3 F?®B ;¶ M?ÄX
 L m H" iS i?€M? i?9 i?b ?bM? p) F?¬M; i? ?Q" M iQ" M ;B®M; M? m - Gw .QÆM; #
 M?[M; F?€+ #B i K„i i?QÎM; F?¬M; i? i?'v M?QM; /QÈB ?bM?ªM? H"Ti? i?b +| i
 b m- Gw .QÆM; ç½ i?"M? +¬M; T?•M HQ¢B Ry3 F?®B ;¶ M?Ä` X
 Ry3 F?®B ;¶ çQÊ+ T?•M i?"M? 9 T?¬M- K´B T?¬M kd F?®B- b m F?B i€+? ` i?b pB
 Gw .QÆM; +ÁM +?Q #„i ç-m i?Y i?b K°i F?®B ;¶ +| +?9i /B ç°M; - i?b ` >" H½Q H¢
 h"Ti`mM; iBM? i?¬M- Gw .QÆM; #„i ç-m T?•M iQ+? M?[M; F?®B ;¶ M"v TªB ?ÊT
 i¢Q i?"M? K°i ?bM? p) ç-v çOX
 a m F?B HU +?¼M` M?[M; çB K F?€+ M? m i?b pB + +ÁM H¢B / H"K ?ÆM M?B
 ?"M? +MM; K°i H9+X Gw .QÆM; T?•M iQ+? tQM; HB M i?m ?²B M,M; HU+ ç†+ i?M
 i¢T M"v [m €i®M bS+- +?d KÈB K°i +?9i i?¬B K" ?„M ç½ +ªK i?'v +| +?9i +?Q€M; p
 G¢B i?'i #¢B- Gw .QÆM; #'i ç„+ /o i?Î /"B `²B ç2K HU+ +?9 w i"Ti`mM; p T?Q >"

h?lB ;B M iW iW i`¬B [m - i` M i`€M >` H½Q ç½ ç¬v K² ?¬B- Gw .QÆM; p°B p`M; ç
F?B ?„M bY /KM; M,M; HU+ ç†+ i?M T?•M iQ+? ?„M ç½ `9i` K°i FBM? M;?B K ç!
i?b T?ªB `i H Q HU+ i•K i`QX

> B ;B l b m- >` H½Q ç°i M?B M i?Î /`B `²B M;²B /U p`Q ;? - ¬M; ç½ /B +?mv M e8 H
pšM H` i?`i #¢BX

@>°T +Æ [m M hS hQÊM; [mª i?“i H` T?S+ i¢T- ¬M; p®M iQÎM; M! H` HQ¢B çÆM
T?€ ;BªB- M?QM; F?B i?Y i?b KÈB #B i M! ;B M M M M?Q i? M`Q

>` H½Q H„+ H„+ ç¬m- i` M K†i +ÁM ç¬v bU KÄB K i? B ;B l M`v [mª i?“i H` p¬ +MM

@>` H½Q- ç +?€m i?Y t2K b Q\

Gw .QÆM; M?bM >` H½Q M?Q p`v M M +kM; +! +?9i ç m HÁM; - ?„M F?¬M; M?`M ç
?“ H½Q ?„M `i`ä- F?¬M; i? F?mv M >` H½Q iW #Ä çQÊ+- imv `^M; im´B i€+ >` H
#dM? i?b F?¬M; +! +?9i ;BªK b9+ M`QX

@h®i- +?€m i?Y çB

>` H½Q H`T iS+ ;B Q ?°T +Æ [m M +?Q Gw .QÆM;- bmv iQM? i?S M`v `i T?B M M
Hmv M- M;Q l B +?ÆB ç² +´ F?¬M; M?[M; +-M M?½M HU+ K` +kM; +-M bU HBM? ?C

Gw .QÆM; M?“M ?°T +Æ [m M M?QM; F?¬M; +! H`T iS+ tm®M; i v K` M?È H¢B bU
i? - M m +?B H`K 9 T?¬M ç iQM? iQ€M i?b çÆM; BªM ?ÆM M?B mX

amv M;?o K°i ?²B- Gw .QÆM; H¢B bY /KM; M,M; HU+ ç†+ i?M- +?2 H¢B M?[M; i?S
amv iQM? p`B #QÊ+- Gw .QÆM; #„i ç¬m ç°M; i v- H¬M M`v ?„M i`U+ iB T /B ç°M;
M;¢+ M?bM ?„M K°i +€B- i`QM; K„i ?B M bU iU ?ÄBX

Zm ? B T?9i- F?B bU FBM? M;¢+ i`QM; K„i >` H½Q i,M; H M- Gw .QÆM; H¢B ç°M
F?®B ;¶X

> B K„i >` H½Q H!2 b€M;- ¬M; K°i H¬M M[M;²B i?ŠM; M;Q l B [m M b€i Gw .QÆM;

Gw .QÆM; pW KÈB /B ç°M; F?®B ;¶- >` H½Q +~M i?“M bmv iQM? [m - T?€i ?B M
+?QM? t€+- M m M?Q H` ¬M; i?b iQ`M; k T?9i ¬M; F?¬M; i? iQM? iQ€M +?QM? t€

hW iW- i®+ ç° +O Gw .QÆM; +`M; H9+ +`M; M? M?- M; v iW ç¬m pšM H` ?ÆM k T?
K°i T?9i- ç M +m®B +MM; M[T?9i Gw .QÆM; b) /B ç°M; F?®B ;¶ K°i H¬MX

>ÆM KQ l B T?9i b m- Gw .QÆM; ç°i M?B M i?Î /`B H„+ H„+ ç¬mX

G9+ M`v ?„M ç½ i?`i #¢B- /QÈB M,M; HU+ ç†+ i?M i`Ê ;B9T K` ?„M pšM i?`i #¢B-
M`v [mª i?“i H` p¬ +MM; ;B M M MX

*! çB m Gw .QÆM; +kM; F?¬M; M´B ;B”M- H¬M M`v i?`i #¢B K ; H¢B +?Q ?„M `i
M;?o M;ÆB K°i H9+ ?„M #„i ç¬m iB T iK+ iQM? iQ€MX

>` H½Q ?€ KB M; i?Î /®+- ¬M; p®M ç`M? F?mv M Gw .QÆM; çWM; p°B M?Q p`v-
.QÆM; iQM? iQ€M p¬ +MM; +?QM? t€+ i?b ¬M; H¢B F?¬M; M!B ;b- Gw .QÆM; iQM
i?Y +kM; F?¬M; +! p`M ç ;b- F?¬M; ;B®M; M?Q ¬M; HB M iK+ iQM? iQ€M i`QM; k
çQÊ+X

G9+ M`v- Gw .QÆM; +ÁM M? M? ?ÆM pW `²B- +Æ ?² ? B KQÆB ;B•v ?„M HB M /B
.QÆM; H`K +?Q >` H½Q F?¬M; F`T bmv M;?o t2K # M i`QM; +! ;b F?¬M; ?ÊT Hw F
+¢M? v M H†M; +?l çÊBX

.QÈB ?bM?ªM? H`T i? - M?[M; F?®B ;¶ F?¬M; M;WM; i? v ç´B p` i`Q- K` i•K i`¢M
M;`v +`M; FQ+? ç°M;X

G9+ `v F?B bmv iQM? ?„M +ªK ;B€+ `ä`M; F?¬M; ;B®M; i`QÈ+ ç!- H9+ M`v ?„M +
9 T?¬M F?®B ;¶ +kM; T?•M +?B +`M; i? K `ä`M;X

"^av T?9i b m- Gw .QÆM; /B ç°M; 9 F?®B ;¶ +m®B +MM;- >" H½Q M;²B i?ŠM; /"v F
ó_„+ ô

>°T +Æ [m M T?€i` K°i iB M; p M;- K'v +?K+ F?®B ;¶ Î;B[ HăK tm®M;- H°` K°i
*?d +—M ç~v M? i'K ;¶ H" +| i? i?'v çQÊ+ p"i # M i`QM;X

@JÎ`

Gw .QÆM; M? M?"M; M|B K°i +•m- i`QM; HÁM; +^aK i?'v p¬ +MM; i?Q^aB K€B- +?Q
i?S ? B ?„M ç½ +| i? KÎ +€B ?°T M"v` X

@*?€m KÎ M|` ``²B

h`QM; ;B¼M; M|B +O >" H½Q +| K M; i?2Q K°i +<sup>a</sup>K ;B€+ `i T?S+ i¢T- +| pmB KW
+?9i T?B M Km°MX

h`Á ;BÄB ?ÆM i?—v- >" H½Q #B i Gw .QÆM; ?B M i¢B i` M M?B m K†i F?¬M; ? FÜ
bU #` Gw .QÆM; pQÊi [m ¬M; pšM +| +?9i F?¬M; +?`m çQÊ+X

«M /MM; k ;Bì bmv iQM? +m®B +MM; pšM i?'i #¢B- Gw .QÆM; imv`^M; +kM; i?'i #
?„M i?"M? +¬M;- ?ÆM M[iQ" M #° [m€ i`bM? /B M` F?¬M; iÈB M[;Bì- bQ pÈB
KbM? `i i?'i #¢BX

GQ¢B +^aK ;B€+ M"v `i F?¬M; i?Q<sup>a</sup>B K€B- M?QM; # M i`QM; H¢B H" bU i?Ä K½M
*| i? +| K°i i`mv M M?•M M?Q p"v H" +?mv M K" K¼B +?mv M ;B ç m KÆ QÊ+- Gw
+ Q- >" H½Q H¢B +"M; i? K pmB KWM;- bÎ i?Q+? p" bU M;?B T +O ¬M; +m®B +MM

@«M;- M m F?¬M; i?b ¬M; KÎ i'K p€M M"v` çB- +?9M; i M?bM t2K # M i`QM; `®i
Gw .QÆM; +QìB ?b ?b iÈB ;—M >" H½Q- M? ;B¼M; M|B K°i +•mX

>" H½Q FBM? M;¢+ HB +K„i M?bM Gw .QÆM; K°i +€B`²B H"TiS+ +QìB ;"i;"i ç—m
?B m /KM; w +O Gw .QÆM;- F€ i?"i ¬M; +kM; F?¬M; +| v m Èi M?Q p"v- K°i +?9i ç
H" p'M ç ;b pÈB ¬M;- M?QM; #B m ?B M +O Gw .QÆM; H9+ M"v H"K +?Q ¬M; `i
a m F?B KÎ i'K p€M` - >" H½Q +| +?9i b[M; b®i- # M i`QM; +€B ?°T F?¬M; +| #^aQ
K" +?d +| K°i #^aM b' pB i i v`i #bM? i?QìM;- #^aM pB i i v M"v +| p) +'- M?bM F?—
ç¢BX

>" H½Q H'v [mv M b' pB i i v` - Gw .QÆM; +kM; M;?B M ç—m M?bMX

@L?"i p,M

JÈB t2K K°i +?9i- >" H½Q HB M H¢B bYM; bì [m v ç—m H¢B M?bM Gw .QÆM;X

@>" H½Q- +?€m F?¬M; #B i i?S M"v H" +€B ;b +^a

Gw .QÆM; M?9M p B- T?^aM SM; +O >" H½Q ?„M F?¬M; i?'v +| ;b M;Q" B w Km®M-
?„M +kM; +| T?^aM SM; M?Q p"vX

aB m *'T >Q" M; EBK h?O

h€+ ;B^a, hB m hB m ok

9j8X *?QÆM; 9j8, J M? J®B *O h?—M E?Q L?"i "^aM

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

@æ² +O M?" +?€m K" +?€m H¢B F?¬M; #B i\

>" H½Q M? M?"M; H,,+ H,,+ ç-m- M|B tQM; ¬M; F?¬M; +| M?bM Gw .QÆM; K" +~M
i vX

@>" H½Q- ¬M; #B i iB M; L?"i\

Gw .QÆM; FBM? M; ¢+ M?bM >" H½Q- >" H½Q F?B t2K [mv M b' M"v `i +?mv M +?
F?¬M; ?B mX

@G9+ i` +| ?¼+ [m K°i Qi- +?€m /WM; M|B M[- i?S M"v +| +?9i w iS- ç ¬M; t2K

>" H½Q F?Q€i i v €Q- Gw .QÆM; ;"i ;"i ç-m`²B iB TiK+ M; ?B M +Sm ?°T +Æ [m -
F?¬M; Qi i #Q M½Q- +| çB m +aK ;B€+ +| çQÊ+F?B KÎ M| ` `i F?¬M; i

a m F?B KÎ +€B ?°T` - Gw .QÆM; M; ?B M +Sm / ?ÆM M?B m- Gw .QÆM; ?Q" M i
KÎ +€B ?°T` ; ?B H¢B- i?S M"v ç½ i`Î i?"M? p"i T?~K ;B i`mv M [m M i`¼M; +O ;
+€B ;b Km®M H"K ç² ;B i`mv M +kM; +| i? #Ä p"Q iQ`M; M"vX

@Gw .QÆM; - +?€m +| #B i i?S M"v H"K +€+? M"Q`ÆB p"Q M?" +?€m F?¬M; \

o" B T?9i b m- >" H½Q F?ûT [mv M b' H¢B`²B ?ÄB Gw .QÆM; K°i +•m- Gw .QÆM;
H½QX

a,,+ K†i +O >" H½Q`i M; ?B Ki9+ - H¢B +| +?9i FQ+? ç°M; - Gw .QÆM; bmv M; ?o

@*?€m F?¬M; #B i- M?QM; # +?€m çQ€M i?S M"v H" /Q ¬M; +® HQm H¢B +?Q ¬M
H¢B +?Q #€+ +?€m- +| çB m ¬M; M°B +?€m ç°i M?B M i`9M; ;B| [m çÌB M M +?Q
ç| p b m i?S M"v Hm¬M M^K i`QM; +?B +; BQÌM; +O M; ¬B M?" +'

Gw .QÆM; M|B M?[M; i?S M"v H" HÌB K" K¼B M; QÌB ç½ i?ªQ Hm"M [m - HÌB M|B
F?¬M; +| B +| i? t€+ KBM? çQÊ+X

>" H½Q ;"i ;"i ç-m- H¢B ?ÄB Gw .QÆM; ,

@o"v +?€m +| #B i i?S M"v pB i +€B ;b F?¬M; \

@h?S M"v +?€m +~M; F?¬M; #B i- i`QÈ+ ç| +?€m +?Q iWM; i?'v i?S M"v ?ÆM M[
L?"i

Gw .QÆM; H"TiS+ H,,+ ç-m- H-M M"v ?„M M|B ç9M; - i`QÈ+ ç| ?„M +?Q iWM; i?'v
iB M; L?"iX

@h?S M"v ; ?B H¢B K°i bU FB M- H" bU FB M i`QÈ+ F?B ;BªB T?¡M;

>" H½Q M?bM Gw .QÆM; `²B iB TiK+ M|B ,

@*?O M?•M +O [mv M b' M"v H" K°i i`Ê i?O ç,,+ HU+ +O L?"i >Q" M; - i M H" h? M?
h`mM; Zm®+ M, K RN9R ç #Q K"i +?'T ?"M? K°i M?B K pK #Q K"i

@L?"i >Q" M; - h? M? J°+ GQM; L?'i\

Gw .QÆM; M;²B i?ŠM; M; QÌB H¢B- M;Æ M; €+ M?bM >" H½Q- i? M"Q ?„M +kM; F?
Î M?" +k H¢B +| HB M [m M iÈB L?"i >Q" M; Î i? +?B M i?S ? BX

@æ9M; p"v- h? M? J°+ GQM; L?'i T?KM; K M? #Q K"i iÈB ibK FB K K°i i?S- ibK FB
+kM; ibK çQÊ+ K°i Qi K M? K®B Î h•v h¢M; - M?QM; K" ?„M +ÁM +?Q F`Ti?¬M; #
?„M ç½ T?€i ?B M i? ;BÈB # M M; Q" B ç½ i? v ç' B

Gw .QÆM; ?B m w +O >" H½Q- h? M? J°+ GQM; L?'i M"v [m h`mM; Zm®+ M, K R
RN9e- H9+ M"v L?"i "ªM ç½ ç-m ?"M; - i? ;BÈB # M M; Q" B ç½ i?"i bU i? v ç' BX

@a m F?B`ÌB F?ÄB h•v h¢M; - h? M? J°+ GQM; L?'i +kM; Km®M [m v H¢B L?"i- #
` +?mv M ;b M; Q" B w Km®M M M ç½ ; ?B H¢B K¼B i?S i` M çQÌM; ?„M çB p" M?[M;
b' M"v- b m ç| ç†i i`QM; ?°T +Æ [m M- M?Q p"v +?Q /M ?„M #` #„i- ?Q†+ H" tm'i ?
i?b +kM; +| i? i?¬M; [m ?°T +Æ [m M çQ K M? K®B p L?"i "ªM

Gw.QÆM; M?bM >¨ H½Q- ?„M +kM; F?¬M; +| ?ÄB bU M; ?B ?Q†+ +O KbM?- h? M?
K M? K®B ç†i i`QM; ?°T +Æ [m M i?b M?`i ç`M? +| #B M T?€T çQ p L?“i "aM- +|
M“Q K“ M| H¢B `ÆB p“Q i v Gw ;B +O ?„M K“ i?¬BX

æB K M“v >¨ H½Q +kM; `i M; ?B ?Q†+ - ç€M; iB + H“ # M i`QM; F?¬M; +| M?“ + iÈB
H¢B i?S M“v M?Q i? M“Q H¢B `ÆB p“Q i v Gw ;B - `i +| i? ç•v H“ #Q ~M K“ F?¬M

>¨ H½Q ç°i M?B M +Q`B ?ÄB,

@Gw.QÆM; - +?€m +| #B i L?“i >Q“M; ç +?Q h? M? J¼+ GQM; L?“i çB ibK +€B ;b

@>¨ H½Q- ¬M; çWM; i?W MQÈ+ çK+ i?ª +•m M[- K m M|B +?Q +?€m #B i çB

Gw.QÆM; +Q`B F?“ H„+ ç-m- ?B M i¢B ?„M ;B®M; M?Q H“ FB M #Á +?ªQ M|M; p
[m M iÈB L?“i >Q“M; i?`B i? +?B M k- Gw.QÆM; +“M; i? K ?B m F€ ?ÆM H“ i?S M

@L|B +?Q +?€m +kM; F?¬M; b Q- +| çB m +?€m TªB ç€T SM; ¬M; K°i pB +

>¨ H½Q +Q`B ? ?ª M|BX

@«M; M|B çB- çWM; M|B K°i pB +- +?Q /M Ry pB ++kM; F?¬M; i?“M? p'M ç

Gw.QÆM; H“T iS+ ;”i ;”i ç-m- i` M K†i H°` p b®i `m°iX

@E€ i?“i +?mv M M“v +kM; `i çÆM ;BªM- M m K M? K®B M“v H“ i?“i- ¬M; ?B p¼M

@hbK ` M|\ «M; - `®i +m°+ i?b i?S h? M? J°+ GQM; L?“i ibK H“ +€B ;b K“ M; v +ª -

Gw.QÆM; +| +?9i b[M; b®i `²B H“T iS+ ?ÄBX

@J°i i? M? +´ FB K- H“ i? M? FB K M´B / M? i?`B i?QÎM; +´ +O L?“i- h?B M hMM

> B K„i >¨ H½Q H|2 b€M; `²B iW iW M|B- ç†+ #B i H“ F?B M|B iÈB +€B i M M“v ¬M;

@h?B M hMM; o•M FB K\

Gw.QÆM; M?Qm K“v- i`QM; F?QªM; i?`B ;B M M“v /Q`M; M?Q ?„M `i +| /mv M pÈ
K°i ç®M; FB K- H¢B +| i? K h`¢K G¬ EB K- ?B M i¢B >¨ H½Q F?¬M M; `H¢B ç +?
hMM; o•M FB K +O L?“i M[X

@æ9M; p“v- h?B M hMM; o•M FB K H“ K°i i`QM; M?[M; i? M? FB K M´B iB M; +O L

oB + +O Gw s€M H" çB T?€i i?B T KÌB- ?°B i`QÌM; ?B T ?°B ç² +´ oQÆM; æS+ S
+?9 ?„M M M ç½ T?€i i?B T KÌB i`QÈ+ - GQm hmv i hMM; +kM; ç½ M?"M çQÈ+ i?Q
L;¬ >B m G}X

h` M +?B + oQH pQ- Gw s€M ?QM; T?'M M!B p +?B + t2 +O ?„MX

Gw s€M `®i +K+ +kM; ç½ Km t2- M?QM; F?¬M; Km "Jqb K" +?d Km K°i +?B + t2
pšM F?¬M; Km®Mi®M [m€M?B m iB M ç Km t2- i`ªB [m M?B m +?mv M M?Q p"v
´M ç`M? ?ÆMX

*! Gw .QÆM; çB i?2Q- Gw s€M b) F?¬M; H'v t2 +O ?„M pb /M b Q +?B + oQH pQ +
i?QªB K€v ?ÆM +?B + t2 +O ?„M M?B mX

h`QÈ+ ? i çQ Gw s€M iÈB MÆB- Gw .QÆM; p" GB m hm'M H"TiS+ çB ibK +?O ?"M
+?WM; +ÁM T?ªB i€M ;šm K°i ?²B- M?Q p"v KÈB +! p i¬M i`¼M; - Gw .QÆM; p" GB
î HçB ç! +?ìX

L?" +O M; QÌB #€M ?"M; M^K i`QM; K°i iB m F?m #bM? i?QÌM; - Gw .QÆM; +ÁM iQ
pB M- M?QM; F?B ?ÄB HçB i?b KÈB #B i F?¬M; T?ªBX

L; QÌB #€M ?"M; H" K°i ç¬B pÊ +?²M; #ªv KQÆB im´B- +QM ç M; # M? M†M; - ?B
M?- M; ?2 M!B +¬M; iv #€M ç'm ; B€ GÊB æç i b„T #€M ç'm ; B€ M M #¼M ?¼ HB M
+! i? bÊK K°i +?9i #€M i?S M"v çB ç´B i?"M? iB M +?[# M?X

.€M? ; B€ ?Q" M +ªM? +O MÆB M"v- Gw .QÆM; +kM; F?¬M; M!B ; b i? K- imv `^M;
+! ç² i®i- +! çB m`9i FBM? M; ?B K H¬M i`QÈ+ M M F?¬M; i? H"K [m HQ çQÈ+ -
F?¬M; T?ªB +kM; çQÈ+ ibK i?'v î K°i MÆB #bM? i?QÌM; ? v b QX

L?" +O M; QÌB #€M ?"M; î H¬m # - M! H" K°i +, M M?"`i #bM? i?QÌM; - b m F?B Kî +
ibM? KÈB ç€K M; QÌB Gw .QÆM; p"Q- H¬M M"v GQm *QÆM; +kM; çB i?2QX

h`QM; T?ÁM; F?¬M; +! ; b H" ç² KÈB- ? B ¬M; #` H½Q K°i M; QÌB iB T ç!M #¼M ?¼

@ "€+ >Q" M; - #€+ F?¬M; +¬M F?€+? F?Q M?Q p"v- #€+ +S H'v p"i FB ` çB- #€+ +
+¬M; iv ç½ ç'm ; B€ `²B- i?ÌB ; B M ?B M M v ç M; `i ; 'T

GB m hm'M çSM; H M ; ¼B ¬M; H½Q HçB- ?„M [mª i?"i H" +ÁM `i M?B m pB + +¬M
T?QX

@E?¬M; +! pB + ; b- MQÈ+ i?b pšM T?ªB m®M; - #"" - ç2K ç² p"i ` +?Q ?¼ t2K çB

"€+ >Q" M; H„+ H„+ ç¬m `²B pšM iB TiK+ T? i`"- ¬M; H½Q [m€M?B i ibM? M M GE
M!B ; bX

@*€+ M; QÌB t2K- +?QM? H" +€B +?ûM K2M M"v- +?9M; i¬B ç½ ibK M; QÌB t2K [m -
Zm M ; B - `i ç€M; ; B€ +! T?ªB F?¬M; \

a m F?B #€+ >Q" M; K M; MQÈ+ ` i?b #` H½Q +kM; +¬K K°i +€B +?ûM ` M; Q" B- G
i?Q€M; [m `²B i` M K†i tm'i ?B M MK +QÌB F?'X

@L?Q i? M"Q- +€B +?ûM M"v F?¬M; i®i b Q\

"€+ >Q M; ?ÄB K°i +•m- iQ`M; HÁM; ¬M; H9+ M"v ç M; `i F?~M i`QÆM; - i?S ç€M;
H" +€B +?ûM M"v- +kM; H" #ªQ #®B K" ¬M; ç½ +i ; B[K'v +?K+ M, KX h?S M"v H9-
çQ i†M; ¬M; `²B M!B i?S M"v H" ç² i®i- `i ç€M; ; B€- M m F?¬M; T?ªB H¬M M"v +
b) F?¬M; #€M +€B +?ûM M"vX

aB m *'T >Q" M; EBK h?O

h€+ ; Bª, hB m hB m ok

9jdX *?QÆM; 9jd, æ¢Q æS+ L;? L;?B T

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

@E?¬M; T?ªB F?¬M; i®i- +€B +?ûM M"v i?"i bU H" ç² +´- M?QM; F?¬M; T?ªB H" ç² +€B +?ûM T?ÁM; +? i?ÌB .•M Zm®+ K" i?¬B5

GB m hm'M FB M M?šM ;BªB i?Q+? K°i +•m- F?B K M; +€B +?ûM M"v ` i?b GB m h +?¶ F?¬M; ç9M;- ç² bS i?ÌB IM; \*?QM? ç m H" iBM? T?~K- i?S M"v K†+ /M +| ;?B M?QM; F?¬M; T?ªB H" ç² i?ÌB IM; \*?QM? i?"i bU- ?ÆM M[ +ÁM FûK `i t - ç•v H" k i?ÌB /•M [m®+ K" i?¬BX

@*"m M|B i?S M"v H" ç² T?ÄM; +? - F?¬M; T?ªB H" ç² i?"i\

"€+ >Q" M; çSM; H M- #`M i v +| +?9i `mM `šv- +€B +?ûM M"v i` M i v ¬M; ç½ K'v + F?¬M; +| +?Q M?B m M; QÌB t2K- M?QM; M; QÌB M"Q t2K i?b +kM; M|B H" i®i- F?- [mª M?Q i? X

@ "€+ >Q" M;- #€+ çWM; ?B m H-K- imv i?S M"v H" ?" M; T?ÄM; +? M?QM; F?¬M; T + ? î i?ÌB .•M [m®+ M M +| ;B€ i` M?'i ç`M?5

GB m hm'M p°B p" M; çSM; H M- ? B ¬M; #` /M b Q +kM; ç½ dy im' B- M m HÌB M|B M h`QM; HÁM; Gw .QÆM; +kM; +| +?9i m QªB- i?"i p'i pª KÈB çB H" K K°i pB + +?Q T?ªB ?" M; i?S T?~K- ç² i?ÌB /•M [m®+ F?¬M; T?ªB H" F?¬M; /€M; iB M M?QM; bQ t X

@o"v i?b +€B +?ûM M"v `®i +m°+ H" +| ;B€ # Q M?B m\

"€+ >Q" M; iW iW M|B K°i +•m- T?Q ;BªB T?šm +O +QM ? B M; QÌB H M iÈB 8y p¢M ?¼ ç m ç½ /²M p"Q +€B +?ûM M"v- F?B M; ?2 GB m hm'M M|B +•m pW `²B #¼M ?¼

@ " p¢M- ;B€ + Q M?'i i` M i?` i`QÌM; H" # p¢M5

GB m hm'M +| +?9i F?| t[M?QM; pšM T?ªB M|B ` - i?S M"v F?¬M; i? bQ pÈB M?[I #` ç'm ;B€ çQÊ+- i?S M"v M m +| ç'm ;B€ i?b T?ªB +?ì H-M b m- pb p"v ?„ M F?¬M;

h`QM; HÁM; GB m hm'M +kM; +| +?9iªQ M½Q- ?„M pb M; ?2 M|B Î MÆB M"v +| K° i?ÌB IM; *?BM? M M KÈB iÈB- F?¬M; M; Ì H" ;†T T?ªB ?" M; T?ÄM; +? i?ÌB /•M [m®

@*?d +| j p¢M i?¬B "5

> B ¬M; #` H½Q +| +?9i M; ~M M; QÌB- i` M K†i +ÁM +| +?9i T?€i F?´X

h`QÊ+ F?B GB m hm'M ç M #¼M ?¼ F?¬M; T?ªB H" F?¬M; Km®M #€M +?Q M; QÌBF i?b ;B€ K" M?[M; M; QÌB FB i`ª + Q M?'i +?d +| k p¢MX æQ ç M iB K ç² +´ i?b ;B +?Q +| iB K +?d i`ª +| jyyy M M #¼M ?¼ F?¬M; i? F?¬M; M; ?o iÈB +¬M; iv ç'm ;B

E?¬M; M; Ì H" +QM /QÌM; +m®B +MM; M"v +O #¼M ?¼ +kM; F?¬M; tQM;- HÌB M|B #B i i?S M"v F?¬M; +| ç€M; ;B€ M?Q #¼M ?¼ M; ?oX

@ " p¢M- +?Q /M K°i T?¬M KQÌB T?Q i?O iK+ pšM +ÁM +?Q çO5

"` H½Q ç m F?´ M|B- +¬M; iv #€M ç'm ;B€ H" ?B p¼M; +m®B +MM; +O #¼M ?¼- M #€M ç'm ;B€ iÈB #¼M ?¼ +kM; F?¬M; ? M?"M çQÊ+ iBM iS+ i®i M"QX

*| çB m bQ pÈB M?[M; M; QÌB FB i?b +¬M; iv ç'm ;B€ [mª i?"i i`ª ;B€ + Q ?ÆM çQ

GB m hm'M #`i ç„ + /o H„ + H„ + ç-m- +?mv M i? M"v ?„M +kM; F?¬M; #B i T?ªB H" K H9+ +ÁM Î Zm M; oBM? "ªQ h` B ?„M +kM; iWM; ;†T [m - +¬M; iv ç'm ;B€ +kM; F?¬ +kM; F?¬M; i? H" K ;b çQÊ+- #¼M ?¼ +kM; F?¬M; i? iU #Ä iB M` ;B9T M; QÌB M

h`QM; HÁM; Gw .QÆM; +| +?9i F?¬M; +?`m çQÊ+ €M? K„i ç m F?´ +O ? B ¬M; #
 +kM; ç M; `i F?| +?`m- i?B m +?9i M[?„M ç½ çSM; ` M|B H` b) ;B9T #¼M ?¼`²B
 *?ŠM; [m Gw .QÆM; +kM; ?B m çQÊ+ i`Ê ;B9T M?Q p"v +?d H` içK i?`B- M; Q`B M
 M?B m- ?„M +kM; F?¬M; i? ;B9T ? i K¼B M; Q`B çQÊ+X
 >m®M; +?B- Gw .QÆM; +kM; F?¬M; #B i +QM +O ? B M; Q`B H` /çM; M; Q`B ;b- K
 K` KbM? +?Q # Q ;B| ;†T [m i?b ?„M F?¬M; H`K çQÊ+X
 @"€+ >Q`M; - +€B +?ûM M`v i`QÊ+ K„i +¬M; iv #¼M +?€m içK i?`B F?¬M; i?m- +|
 M| i?b +?€m b) Qm iB M t T M| i`QÊ+ +?Q #€+5
 GB m hm'M +kM; +| +ªK ;B€+ F?¬M; F?€+ ;b Gw .QÆM; - M?QM; ?„M pšM T?ªB ?Q
 ?„M pW M|B tQM; i?b b„+ K†i +O ? B ¬M; #` +`M; i? K t'm çBX
 @*QM +?9M; i¬B # M? +¬M i? v i?"M- +¬M b® iB M `i HÈM- +?9M; i¬B F?¬M; +| i
 #€M i?S M`v i?b pšM F?¬M; +| çO iB M ç H`K i?O iK+5
 æ¬B K„i #€+ >Q`M; +kM; ç½ +| +?9i QÆM; QÊi- M m i?S M`v #€M F?¬M; çQÊ+ i?b
 T?ÁM; Î +O KbM? i?¬B- +| çB m F?B #€M +,M T?ÁM; M`v `²B F?¬M; #B i b m M`v
 a„+ K†i +O #` H½Q +kM; F?¬M; i®i ;b- p®M M; ?o H` i`QM; M?` +| K°i K|M #ªQ #®B
 M; Î H` M| F?¬M; ? +| ;B€+ Q M?Q #¼M ?¼ ç½ M; ?o- +?Q /M H` #€M +kM; F?¬M; i
 F?,M çQÊ+X
 @"€+ >Q`M; - #€+ +kM; çWM; b®i `m°i- i`QM; M?` #€+ +ÁM +| +€B ;b F?¬M; - +| H)
 GB m hm'M M OB K°i +•m- ?„M ç½ iWM; H`K [mªM Hw Î "+ EBM? M M FBM? M; ?
 çQÊ+ F?B ç®B K†i pÈB M?[M; F?€+? ?`M; F?€+ M? m T?ªB ,M M|B M?Q i? M`QX
 @h?S ç€M; ;B€M ?'i i`QM; M?` +?QM? H` i?S M`v- M| H` p"i K` K°i M; Q`B #çM M, K
 ?„M F?¬M; ;B[çQÊ+ M M KÈB M?`i i¬B #ªQ [mªM- i¬B p®M M; ?o i?S M`v ç½ +| M; ?
 iB M- F?¬M; M; Î H`- B5
 "€+ >Q`M; i?Î /`B K°i ?ÆB- Gw .QÆM; p` GB m hm'M i?Q€M; M?bM M? mX
 L, K dy ç®B pÈB #¼M ?¼ ç½ H` i?ÁB F€ `i H•m i`QÊ+ ç•v- i?`B ;B M ç| +?QM? H` i?
 H9+ ç| Gw .QÆM; ? v GB m hm'M ç m +?Q +| K†i i` M ç|B- +€B +?ûM M`v F?¬M; M
 #ªQ [mªM iW H9+ ç| iÈB #•v ;B| - iB M? +ªK +O ¬M; pÈB i?S M`v [mª i?"i H` `i bçm
 *| çB m #¼M ?¼ +kM; ?B m çQÊ+ M; Q`B #çM +O #€+ >Q`M; M|B F?¬M; b B- i?S M
 i - HQm HçB M?'i ç`M? +| ;B€i` - +| çB m F?¬M; +| ;B€ #^M; ?`M; +?QM? T?~K K`
 @L m F?¬M; i?b #€+ ç #¼M +?€m M?bM K°i +?9i t2K +| ;b i®i F?¬M; - +?€m M|B i
 +| i? çQÊ+ +¬M; iv +?€m #€M ç'm ;B€i`QM; H-M M`v ç•m5
 GB m hm'M i?Î /`B- i?S K` ?„M +| i? H`K +kM; +?d +| #•v M?B m- p"i T?~K /QÈB K
 i? #€M çQÊ+ i`QM; H-M ç'm ;B€M`v- H-M ;B€M`v +| `i M?B m p"i T?~K- HQçB p
 ?¼ +kM; F?¬M; ç`M? #€M i`QM; H-M M`v- M m #€M i?S M`v i?b `i +| i? b)ªM? ?O
 @"çM ;B`- M m F?¬M; i?b +?9M; i ç2K M?[M; i?S +ÁM HçB i`QM; M?` +?Q #¼M ?
 "€+ >Q`M; #`i ç„+ /o M|B pÈB M; Q`B #çM ç|B +O KbM? K°i +•m- #` H½Q iW iW çSM
 i`QM; M`? +M ? B M; Q`B +ÁM M?[M; i?S F?€+ M?QM; ;B€i` +?Q +?„+ ç½ +| i?
 hW ç-m iÈB çm¬B Gw .QÆM; ç m F?¬M; M|B ;b- F?B #` H½Q çB p`Q T?ÁM; - Gw .C
 M, M; HU+ çç+ i?M- ?bM?ªM? H"Ti? M; v H"TiS+ # Q T?O +,M T?ÁM; X
 a mF ?B ?bM?ªM? H"Ti? tm'i ?B M- Gw .QÆM; HB M b[M; b®i- €M? K„i ?„M M?b
 " M i`QM; +€M? +Y +| K°i pÁM; +´ b M ?¬ +| # i¬M; K`m p`M; - +?B + pÁM; +´ +|
 M†M; M; Q`B k F?„+X

h?S K'm +?®i+?QM? H" M?[M; pB M M;¼+ b M ?¬ M"v ç m H" b M ?¬ ç Ä i?Q ÊM; ç Š
ç-v i`Q #KB- M?QM; /Q ÈB ?bM? ªM? H"Ti? ?„M +| i? i?'v ``i`ä ``M;X

"" H½Q çB ` M;Q" B- Gw .QÆM; p°B p" M; i?m ?²B M,M; HU+ ç†+ i?M H¢B M?QM; pš
+?m¶B pÁM; +´X

@*?QM? H" M?[M; i?S M"v- K¼B M;QÌB t2K +| +€B ;b ç€M; ;B€ ? v F?¬M;5

"" H½Q K M; ` K°i+€B +?ûM- # M i`QM; +| ``i M?B m p"i M?Ä- +| K°i +?9i S?d h?
bS+- M;Q" B ` # M i`QM; +ÁM +| K°i [mv M iB m i?mv i M[X

*€B +?ûM M"v H" ç² i?"i i?lB æQlM;- ç€M; iB + H" #` ?Q ?¢B [m€ M†M;- F?¬M; +|
F?¬M; ?ÄB M| +| i€+ /KM; ;b- /M b Q i?S M"v K" #¼ i`QM; T?ÁM; M;O i?b F?¬M; M

@"€+ >Q" M;- pB M S?d h?9v M"v +O #€+ F?¬M; i H„K- M?QM; +kM; +?d +| ;B€ F
ç m ``i #bM? i?QlM;- #€+ +ÁM i?S ;b F?€+ F?¬M; \

GB m hm'M #'i ç„+ /o H„+ H„+ ç-m- M?[M; i?S K" #` H½Q H'v ` +| ;B€ i`` +ÁM F?-
M[- K'v i?S M"v +¬M; iv +O #¼M ?¼ F?ŠM; ç`M? H" b) F?¬M; i?mX

@E?¬M; +ÁM- i?S M"v ç½ H" M?[M; i?S [mw M?'i i`QM; M?"`²B5

"" H½Q M|B K°i +•m- Gw .QÆM; +?Êi +| bmv M;?o- ?„M [m v ç-m H¢B M?bM p"Q +

h`QM; M"? +O ? B ¬M; #` +ÁM +| K°i K|M #ªQ #®B F?€+- +?QM? H" i?S K" ?„M p
`B M; i?S M"v i?¬B +kM; çO ç +QM #¼M ?¼ H"K T?šm i?m"i`²B- +| çB m M m Gw
K" /MM; T?QÆM; T?€Ti?m T? T?~K Km +O #¼M ?¼ i?b #¼M ?¼ +kM; F?¬M; #B

.M b Q i?b i?S M"v i`QM; M?" #¼M ?¼ F?¬M; F?€+ ;b `€+ `QÎB- # M M;Q" B +ÁM +|
F?B M?bM i?'v €M? K„i imv i p¼M; +O ? B M;QÌB- Gw .QÆM; H¢B F?¬M; ç`M? HÁ
H" F?¬M; iW i?O çQ¢M ç +| çQÊ+- M m M?Q p"v i?b ?„M +| F?€+ ;b H½Q hW Í i?`M
?B M i¢B ç M; H"K Î +¬M iv ç'm ;B€- ?ÆM M[i` M / M? M;?o ?„M +ÁM H" ¬M; +?C
+O +¬M; iv ç'm ;B€ çBX

h`QM; M?" +?O ?"M; +| i?S ;b ç€M; ;B€ ?„M b) M?„+ M?Î- b m ç| i?dM? +¬m çQÊ+
æ•v +kM; H" K°i HQ¢B ç¢Q çS+ M;? M;?B T- Gw .QÆM; +?d /Q /U K°i +?9i i?¬B i?
KbM?`²BX

>m®M; +?B- imv i?S M"v F?¬M; i - M?QM; +?Q ç¢i iÈB KS+ Gw .QÆM; v m +¬m
i`` #^M; K°i F?®B ",M; *?OM; Î M?"- Gw .QÆM; F?¬M; +| +kM; +?ÆM; b Q- M?[M; i
M?" +ÁM [mw ?ÆM M?B mX

@h?U+ +| H¶B M?[M; i?S M"v +?9M; i¬B i¢K i?lB F?¬M; i?m5

GB m hm'M M|B- ?„M ``i ç²M; ibM? pÈB ? B ¬M; #`- M?QM; ?„M F?¬M; i? H"K ;b ç

@hB m hm'M- +?9M; i çB ç´B ;B"v i?¬B5

Gw .QÆM; M|B K°i +•m- H9+ #¼M ?¼ çB p"Q ç½ i? v ç´B K°i ç¬B /ûT H - imv M;¬B
i?QlM; M?QM; pšM T?ªB ;B[b¢+? b)- #¼M ?¼ +kM; F?¬M; +| i?|B [m2M çB ;B"v p

aB m *'T >Q" M; EBK h?O

h€+ ;Bª, hB m hB m ok

9j3X *?QÆM; 9j3, E?¬M; G"K GQÆM; h•K h?'i o¼M;

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

@*€+ M;QÌB çB Q\

"€+ >Q" M; +| +?9i M; •v M; ®+- +kM; +| +?9i M ?"- +| çB m T?-M M?B m H" #'i HU+
GB m hm'M i?Î /"B- H"K pB + Î +¬M; iv ç'm; B€ bÊ M?'i H"; †T pB + M"v- +?O ?"M
;'T- M?QM; i?S K" ?„M +| HçB F?¬M; i? H"K +?Q +¬M; iv pW HÁM; - +m®B +MM;
æ•v +kM; F?¬M; T?ªB H" ?B M iQÊM; +€ #B i- GB m hm'M +kM; F?¬M; +| +€+? M
t2K i`¼M; +¬M; iv K" i?¬B- M?[M; i?S K" ? B ¬M; # F?¬M; çO ç +¬M; iv pW HÁM
Gw .QÆM; çB iÈB +?¶ ç†i; B"v- GQm *QÆM; H9+ M"v +kM; ç½ #„i ç-m K M; ;B"v p
Gw .QÆM; i? v; B"v `²B i?W /`T K¼B M; QÌB F?¬M; +?9 w HB M +® w ç~v GB m hm
ç†i /ûT H - ? B ¬M; # p®M ç M; #B i?QÆM; HB M b[M; b®i `²B p°B çSM; H MX
> B ¬M; # +kM; F?¬M; M|B; b i? K- GQm *QÆM; i?b FBM? M; ç+ M?b M i?Q€M; [m
p) M; QÊM; M; MM; X
@h?U+ tBM H¶B- +?9M; i¬B H"TiS+ i?m i?"T M; v5
GB m hm'M +m®M; [mwi M•M; ;B€ çÐ H M- i?S M"v çQÊ+ H"K #^M; ;¶ M M +kM; F?
KÊB H"K çQÊ+ K°i M[i?b ?„M HB M b[M; b®i X
" M /QÊB M?[M; ç¬B /ûT +| K°i +?m¶B ?ç i K"m çÄ- #ªM M,M; M|B +?Q GB m hm'M
;BªMX
GB m hm'M M?`M F?¬M; çQÊ+ pQÆM; i v +-K +?m¶B ?ç i H M- ?ÆM M[+ÁM +~M
M; v b m ç| - i`€B iBK +O ?„M ç" T M? M? ?ÆM F?¬M; QiX
a M ?¬ +?•m- F?¬M; M; Ì +ÁM H" b M ?¬ K"m çÄ i?QÊM; çŠM; - GB m hm'M F?¬M;
#ªQ #®B M?Q i? X
Gw .QÆM; H"K #° M?Q F?¬M; T?€i ?B M K" iB TiK+ tÄ; B"v p"Q- i`QM; HÁM; i?b
o®M Gw .QÆM; ç`M? H"K M; ½ `²B ðp¬ wö T?€i ?B M- b m ç| pç+? i`-M- F?¬M; M; Ì
M"v ç½ #` GB m hm'M T?€i ?B M- Gw .QÆM; ç•K H Q TªB i?2Q H Q- ?ÆM M[?„
t2K GB m hm'M b) H"K M?Q i? M"QX
a M ?¬ +?•m- ç†+ #B i H" HQçB b M; ?¬ çÄ i?QÊM; çŠM; M?Q i? M"v +|; B€ `i + Q
hm'M ?„M- ?„M +| i? ç´B HçB K°i +?B + "Jqb- ç®B K†i pÈB bU /K ?Q†+ M?Q i? Gw
b) H"K M?Q i? M"QX
GB m hm'M H9+ M"v ç M; M; •v M; ~M +ª M; QÌB- i?S M"v imv i ç®B H" M; Q" B w Km®
HÁM; ?„M H9+ M"v ç M; F?¬M; M; WM; ;B½v /K X G9+ M"v- ?„M ?Q" M iQ" M +| i?
H"K M?Q F?¬M; +| pB +; b tªv ` - ?„M i?'v Gw .QÆM; H9+ M"v ç M; K M; ;B"v- i`Q
i? M?"M ` i?S M"v +kM; +?d +| ?„M p" Gw .QÆM; i?¬B- +?d +-M Gw .QÆM; F?¬
F?¬M; TªB H" p'M ç ;bX
*| çB m F?B M?È iÈB €M? K„i imv i p¼M; +O ¬M; #"- HçB M?È iÈB ççQ çS+ M; ?
GB m hm'M F?¬M; T?O M?"M H" +| `i M?B m M; QÌB +MM; M; ? pÈB ?„M i?QÌM; i?
HÌB- iB M HÌB i?b i?QÌM; #^M; +ª +?B + t2 ?Q†+ +ª M, K iB M HQÆM; X
h?"K +?Q +ÁM +| K°i b® M; QÌB +?d ?Qm #ªQ M; U M|B i?S M"v F?¬M; i®i- i?S FB
Km çB- iW ç| FB K K°i K| M HÌB F i bM- +| çB m ?"M? pB M"v H" i`€B T?€T Hm"i- F
:BÌ F?„+ M"v- GB m hm'M pšM +ÁM ç M; ;B½v /K - M; ?B K F?„+ K" M|B i?S M"v +
M; QÌB M"v #€M ` - +?Q /M ?„M H'v çB +kM; F?¬M; b Q- +?Q /M b Q M"v pB + #çB
K°i +?9i- Qi M?'i i?b +kM; b) F?¬M; HB M [m M iÈB T?€T Hm"iX
Gw .QÆM; H2M HûM HB + M?bM GB m hm'M K°i +€B- ?„M i?'v `ä GB m hm'M ?B M
h?Î /"B K°i ?ÆB- Gw .QÆM; K m +?| M; K M; ;B"v p"Q- +QM M; QÌB F?¬M; TªB H"
K†i pÈB bU /K ?Q†+ i?QÌM; F?¬M; +| bS+ +?®M; +U- çWM; M|B H" GB m hm'M- +
i?'v i?S M"v ?„M +kM; +| w iQÎM; +?B K H"K +O `B M; M?Q +O GB m hm'M i?¬BX

@ "€+ >Q" M; 5

GB m hm' M ç° i M? B M M; ~M ç-m H M M! B- i` M K† i +ÁM K M; i? 2Q bU FB M [mv i- H" K ` HU +?¼MX

hW M? Ä- GB m H½Q ç½ /çv ? „M T?ªB H" K K° i M; Q!B i? "M? i? "i- F?¬M; çQÊ+ H" K i? S M" v M m ; †T çQÊ+ î iB K ç² +´ - ?Q†+ H" ? „M p¬ i b M? i? 'v çQÊ+ i? b ? „M b) /MM ç•v H" M? ½M HU+ +O ? „M K M; HçB- ? „M tSM; ç€M; +! çQÊ+ M! X

L?QM; F?B çB i? m ? "M; ?! - ç†+ #B i H" ; †T çQÊ+ i`QM; M? " F?€+? ? "M; i? b F?¬M ? "M; ç½ iBM iQîM; ? „M KÊB K!B ? „M p"Q M? "- ? „M F?¬M; i? H" K +?mv M +! H!B çQÊ+X

Gw .QÆM; FBM? M; ç+ [m v ç-m HçB M? bM- H9+ M" v i` M K† i GB m hm' M F?¬M; +

@ "€+ >Q" M; - +?m!B ?ç i M" v H" K b Q #€+ +! çQÊ+ \

GB m hm' M ; BÆ +?m!B ?ç i H M `²B iW iW H m iWM; ?ç i +?•m- b m F?B H m bç+? K° i iB M; - H9+ M" v i` M K† i ? „M +ÁM Mî K° i MK +Q!BX

:B! F? „+ M" v- i` M K† i Gw .QÆM; +kM; +! K° i MK +Q!B- HU +?¼M +O GB m hm' p¼M; X

@ h? S M" v Q

"€+ >Q" M; K K M; M? bM i? Q€M; [m - #` H½Q i? b çB H M- +~M i? "M M? bM `²B M!B

@ h? S M" v ? bM? M? Q H" M, K ç! #€+ i¬B çQ +?Q i¬B- p b m i¬B +?Q +?€m ; €B i¬B i? 5

@ "€+ +O #` ?B M ç M; î ç•m \

GB m hm' M p°B ?ÄB K° i +•m- ?ç i +?•m M" v H" ç² +´ - +! iW +m®B i? !B i? M? - ; B€ +

@ "€+ i¬B bÈK ç½ [m ç!B `²B 5

"` H½Q H „+ ç-m- ? B K „i #€+ >Q" M; b€M; H M- ¬M; p°B p" M; ?ÄB,

@ hB m GB m- +?m!B ?ç i M" v +! ; b ç†+ i? M Q \

@ "€+ >Q" M; - #€+ M!B ç9M; `²B- +?m!B ?ç i M" v H" b M ?¬ +?•m- ?ÆM M[ +ÁM H b M; ?¬ M" v `i +! ; B€- çQ€M +?WM; +ª +?m!B ?ç i M" v M m ç2K çB ç'm ; B€ i? b b)

GB m hm' M ; "i ç-m M!B- i` M K† i +! +?9i ç€M; iB + M?QM; +kM; F?¬M; +! ; b ?®B > „M H" +! HU +?¼M +?Q KbM? - ? „M +kM; F?¬M; H" K +?mv M +! H' B pÈB HQÆM; K† i M" v i? "i bU H" +¬M i`Ê ; B9T- ?ÆM M[ç•v +kM; H" #B M T?€T i® i M? 'iX

@ * "m M!B H" i? S M" v +! i? #€M 8y pçM \

"€+ >Q" M; +! +?9i FQ+? ç°M; M!B- ; B¼M; M!B +ÁM +! +?9i `mM `šv- ¬M; F?¬M; i *?m!B ?ç i M" v [mª i? "i H" #€+ ? B M; Q!B i†M; - M?QM; H9+ i†M; F?¬M; +! B M!B M; Q!B M; ?2- HçB ç M! î M? " M?B m M, K M? Q p"v- i? S M" v M; v +ª +?€m ; €B ? B M çM M M ? B M; Q!B F?¬M; i? M" Q M; ?o iÈB i? S M" v HçB H" #ªQ #®B +ªX

@ L, K KQÆB pçM +?QM? H" ; B€ +O +?€m- M m i? S M" v i? "i bU +! i? ç'm ; B€ i? b ;

GB m hm' M H „+ H „+ ç-m M!B- M?[M; ?ç i +?•m M" v F?¬M; M? Ä- HÈM F?QªM; +?WM +?•m +! M?[M; ?ç i iQ p" +?dM? i M?Q i? F?¬M; / ; †T- ?ÆM M[M?[M; ?ç i +?•m çŠM; M[X :-M ç•v ; B€ b M ?¬ ç M; i, M; KçM? - ; B€ K" ? „M çQ ` H" i? 2Q ; B€ H9+ i pçM- +?Q /M H" dy pçM i? b F?B ç'm ; B€ +kM; +! i? çç i çQÊ+ - M m K v K „M i? b F M, M; #€M ` ; B€ i`, K pçMX

@ o"v- p"v i? S M" v ? B M; Q!B i? m Km b Q \

"€+ >Q" M; H9+ M"v p¬ +OM; FQ+? ç° M;- pB + M"v F?¬M; F?€+ ;b ?B p¼M; +O ? F
iÈB pB + #€M T?ÁM; Î`²B- F?¬M; M;Ì H9+ M"v +ÁM +| i? M;?2 çQÊ+ K°i iBM iS+
@h?m- +| çB m 8y p¢M +?d H" ;B€ +O +?€m- i?2Q ;B€ +¬M; iv [mv ç`M? i?b i?S M
+kM; +?d +| i? i`a i`QÊ+ +?Q ? B M;QÌB j T?¬M iS+ H" Ry p¢M i€K M;?bM i?¬B- ?
GB m hm'M F?¬M; +| +?9i /Q /U K" ;"i ç-m`²B M!B- b M ?¬ çÄ- H¢B +ÁM H" M ?¬
+| ``i M?B m M;QÌB +¢M? i` M?- ç•v +?QM? H" K°i i?S F?¬M; i - +| çB m H9+ M"v
i?2Q [mv ç`M? +O +¬M; ivX
@JQÌB p¢M i€K M;"M- i®i- p"v F?B M"Q +?9M; i¬B KÈB +| i? M?"M ? i b® iB M K†
"€+ >Q" M; FQ+? ç° M; ?ÄB K°i +•mX
@L m i?m" M HÊB i?b M[i?€M; H" +| i? +| çQÊ+- +?"K M?'i i?b T?ªB K°i i?€M;5
GB m hm'M /Q /U K°i +?9i`²B M!B- ?°B ç'm ;B€ M,K M;"v b Q b) iB M ?"M?- +?K
i?m H¢B iB M- çQ ` i?ÌB ;B M M?Q i? +?„+ +kM; F?¬M; +| p'M ç ;bX
>ÆM M[H-M M"v #¼M ?¼ KÌB iÈB ç m H" F?€+? ?"M; + Q +'T- iB M b) çQÊ+ i? M
@J°i i?€M;- p"v i?b pšM +ÁM F`T ;BªB T?šm- iB m GB m- +€K ÆM +?€m5
"€+ >Q" M; pmB p M!B- #" H½Q H9+ M"v +kM; ç M; ``i FQ+? ç° M;X
@"€+ >Q" M;- ç•v H" +?mv M +?€m T?ªB H"K- i`QM; M?" #€+ F?¬M; M;Ì +ÁM +| i?S
+?€m F?¬M; T?ªB H" p i v F?¬M; 5
GB m hm'M +QÌB M!B- i`QM; K„i +| K°i iB iB +?"M +?Êi H!2 H M`²B #B M K'i M?
@hB m hm'M- ``i F?¬M; i - F?¬M; M;Ì + "m +| i? i bK çQÊ+ K°i K!M #ªQ #®B M?Q i?
[mªM ç² bS H" K B K°i M?•M i`B`²B- i? M"v çB- i¬B +?Q + "m H M H"K +?O [mªM #
Gw .QÆM; +QÌB M!B K°i +•m- GB m hm'M HB + K„i M?bM Gw .QÆM;`²B H„+ H„+ ç
L;QÌB T?K i`€+? #° +?mv M ;B Î +¬M; iv pšM +ÁM ç M; i`®M;- M?QM; B +kM; #B
.QÆM;- +?ŠM; [m Gw .QÆM; F?¬M; +| iÈB M?"M +?S+ i?¬BX Í ``i M?B m +¬M; i
+?mv M ;B ç²M; i?ÌB H" T?| i'M;- ç•v H" K°i +?S+ pK +| [mv M HÊB ``i + Q- GB m

S?-M i" B HB m M"v ç½ M;½ K"m- +?[pB i +ÁM H" HQçB +?[T?²M i? - +| i? i?'v
H†M; H) /MM; M,M; HU+ ç†+ i?M- i` M i` M; ;B'v ç| H"TiS+ +| ? B i-M; K"m p" M; - +
?ÆM b€m KQÆB M,K- [mª i?"i H" ç½ iW ``i H•mX

óh? M? J°+ GQM; L?'i- M;QÌB Î EBM? ç¬ L?"i "ªM- bBM? M,K RNy3- M,K RN9e #
Zm®+- M,K RN9d #` #Q K"i ;B K ;B[Î L K EBM?X L,K RN9N L K EBM? ;BªB T?| M; -
pb +| i?•M T?"M iM +?B M i` M? HçB #` çQ iÈB "„+ EBM?X

Gw .QÆM; FBM? M;ç+ M;~M; ç-m- i` M i" B HB m M"v +Q M?B M ;?B HçB h? M? J°
+?ûT HçB ``i id KdX

@ s2K tQM; ç½ `²B M|BX

>" H½Q M|B pÈB Gw .QÆM; M?Q p"v- ?„M H"TiS+ pMB ç-m +~M i?"M t2K HçB i" B

h" B HB m çQÊ+ ;?B HçB Î "„+ EBM?- i`QM; ç| +ÁM +| çQÊ+ K°i i" B HB m #Q K"i Î
L?'i i`QM; i?ÌB F€ F?€M; +?B M H" K°i p` ççB i€ [m•M L?"i "ªM- imv `^M; F?¬M; +
M?B m [mv M HÈB ç†+ #B iX+?Q /M K°i b® [m M iQÈM; +kM; Km®M M;?2 i?2Q HÌ

a m F?B F?€M; +?B M F i i?9+- iQ" M [m•M ç½ +~M i?•M çB m i` h? M? J°+ GQM
çQ+? ?„M ç M h`mM; Zm®+ F?¬M; T?ªB +?d çÆM ;BªM M?Q p"v- K†+ /M ?„M +| tm'
L?"i "ªM- +kM; iWM; i" M b€i K°i p" B M;QÌB h`mM; Zm®+- M?QM; ?„M +kM; F?¬M;
H•m- K¶B F?B iÈB K°i +?¶ M"Q ç m ;B®M; M?Q ç M; çB m i` ;b ç|X

>ÆM M[- +?d +¬M H" MÆB ?„M ç½ iWM; çB [m - i'i M?B M b) ;B i bç+? i'i +ª- ç•v
?„M #` [mv H"K i°B M?•M +?B M i` M?- M;QÌB h`mM; Zm®+ +? i i`QM; i v h? M? J
?ÆM K°i M; "M M;QÌBX

Zm•M ç°B +ÁM +,M +S p"Q K°i Qi i bM? #€Q F?€+ K" çQ€M ` h? M? J°+ GQM; L?'i -
M;QÌB- i?U+ ç€M; iB +- #¼M ?¼+ +| i?~K p' M i? M"Q h? M? J°+ GQM; L?'i +kM; F
+?B M +kM; F?¬M; +| +¬M; T?m iB TiK+ çB [mªM h? M? J°+ GQM; L?'i M[X

*| çB m- bmv çQ€M +O [m M ç°B p h? M? J°+ GQM; L?'i +m®B +MM; +kM; H¼i p
i?"M? H" T- i´ +?S+ i bM? #€Q +O h`mM; Zm®+ +kM; +| T?•M iQ+? i bM? #€Q #Q K
h? M? J°+ GQM; L?'i- M?QM; +kM; +?ŠM; i? +| F i [mª ;bX o"Q M,K RN8y- h? M?
/ M? i°B T?çK +?B M i` M? #` T?€M €M iY ?bM?- +m®B +MM; +? i Î h`mM; Zm®+X

h" B HB m #Q K"i M"v +?QM? H" #ªM ;?B +?ûT #m´B i?~K p' M [m•M ç°B HQm HçB M
h? M? J°+ GQM; L?'i +| M?B K pK #Q K"i- M?QM; +kM; F?¬M; ç†+ #B i ç w- M;Q
+MM; i?®M; ?"M pÈB M?[M; i°B €+ ?„M ç½ ;•v ` - +m®B +MM; tY #„M p` ç†+ bS i?B

aB m *'T >Q" M; EBK h?O

h€+ ;Bª, hB m hB m ok

99yX *?QÆM; 99y, L;QÌB æQÊ+ >°B æ²M; L;?B T L;QĐM; J°

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

@ «M; ÆB- M|B M?Q p"v +| M;?o H" +•m +?mv M p h?B M hMM; o•M FB K H" +| i?

Gw .QÆM; M?bM tQM; #ªM ;?B +?ûT M°B /mM; i?~K p' M- M;~M; ç-m M?bM >" H½
ç®B F?¬M; i? H" ;Bª- p" pB + HQm ;B[M| b m®i ?ÆM ey M,K [m +kM; F?¬M; ? çA

@ «M; +?Q `^M; ``i +| F?ª M,M; H" i?"i- +?d +| çB m pÈB M?[M; +?SM; +S ?B M M
çQÊ+ `^M; h? M? J°+ GQM; L?'i +| M;QÌB i`Ê; B9T- ?ÆM M[M;QÌB M"v ç M >Q >ç
pK #Q K"iX «M; ç½ +Y M;QÌB çB L?"i i?€K i?QM? i bM? ?bM?- ?v p¼M; +| i? i bK
h? M? J°+ GQM;- M?Q p"v KÈB +| i? t€+ ç`M? `à çQÊ+ i?U+ ?Q +O bU pB +X

>" H½Q ;"i ;"i ç-m- F i [mª çB m i` F?B M ¬M; ``i pW HÁM;X

>" H½Q iW iW çSM; /"v- ¬M; FûQ Gw .QÆM; ç M M;²B tm®M; ;? bQ7 - +?"K`½B M
@ S?Q h•v h¢M; ¬M; +kM; ç½ +Y M; QìB çB`²B- M?QM; ¬M; F?¬M; M|B M?B K pK
b€m #ªv KQÆB M,K p i`QÊ+ p` F?¬M; B +| i? #B i ç½ +| M?[M; i? v ç´B ;bX
@ h? v ç´B F?ŠM; ç`M? H" +| - +?d +| çB m F?¬M; #B i M?[M; MÆB h? M? J°+ GQM
; b ç†+ #B i ? v F?¬M; X
Gw .QÆM; +~M i?"M ;'T p,M #ªM +Æ K"i i`QM; i v H¢B`²B çQ +?Q >" H½Q- iBM iS
#B i- M?[M; M; QìB çQÊ+ >" H½Q +Y çB +?d #B i çQÊ+ M?B K pK +O `B M; ?¼ +?
TªB çB çB m i` X
@ a m F?B +| iBM iW T?Q L?"i "ªM p" h•v h¢M; i?b +?€m TªB +?m~M #` ?"M? ç°M
i?€M; b m b) +| iBMX
L m p"v- b m F?B i´ +?S+ tQM; H F? B i`QÆM; - +?€m ?½v çB "„+ EBM? K°i +?mv
i?O ;B9T çÐ +?€mX
>" H½Q M?bM Gw .QÆM; +QìB- ;Bì ç•v ¬M; p¬ +MM; iBM iQîM; p"Q b® K M? +O G
+| iBM iS+ ;b +K i? - M?QM; i`QM; HÁM; >" H½Q ç½ F?ŠM; ç`M? çQÊ+ iQM? t€+ i
.QÆM; M?'i ç`M? +| i? K M; K|M #ªQ p"i çQÊ+ M?„+ ç M i`QM; i`mv M i?mv i +O
@ æQÊ+ ¢- pW ? v +?€m +kM; Km®M çB "„+ EBM? ç ;†T #® K +O :B B :B BX
L; ?o M; ÊB K°i H€i- Gw .QÆM; +?"K`½B M|BX "® K oQÆM; :B B :B B ç m î "„+ EB
K°i +¬M; ç¬B pB +- M?'i ç`M? :B B :B B b) `i pmBX
@ :†T #® K Q\ :B B :B B +| M|B #® K H`K M; ? ;b F?¬M; \
J°i i?Q€M; bYM; b®i- F?m¬M K†i >" H½Q #¶M; iQÆB pmB ?ŠM H MX Gw .QÆM; H
@ *¬ 'v +| M|B K°i H¬M- ?bM? M?Q H` H`K +€M #° ;b ç!- M?QM; +K i? H` ;b i?b +?
@ > ? - i®i- H¬M M`v çB "„+ EBM? iB M i? ;†T #® K +O :B B :B B +kM; i®i- +|
i?"M i`¼M; i`QM; +€+? tY bUX
>" H½Q +QìB HÈM- +ÁM Gw .QÆM; +?Êi i?'v F?| ?B m- F?¬M; #B i p b b Q >" H½Q
p"vX
*QìB K°i ?²B- >" H½Q iB T iK+ M|B,
@ G¬M M`v +?€m çB "„+ EBM?- b m F?B ;†T #® K +O :B B :B B i?b iB M i? çB
i`QîM; >Q`M; M; ?2 M|B +?€m +| FªM,M; Kî çQÊ+ +€+ ?°T +Æ [m M M M Km®M
+| ;B[i`QM; \*® \*mM; ç çQ M?[M; #€m p"i i`QM; ç!` M; Q`BX
@ E?¬M; i?"M? p'M ç - +?€m b) +® ? i bS+ ;B9T ?¼X
Gw .QÆM; H" T iS+ ;"i ç¬m ç²M; w- i?U+ bU M? +kM; i?'v ?B m F€ p #®M ?ÁK #€
Kî çQÊ+ M?[M; ?°T +Æ [m M i`QM; M?" KbM?- M? #„i ç¬m i?'v `i i?Q+? i?9 pÈB
*M; T?S+ i¢T i?b +`M; i?9 p`- M m Kî çQÊ+ M?[M; ?°T #€m i`QM; *® *mM; b) ;B
.QÆM; X
L; ?d M; ÆB K°i M; `v- Gw .QÆM; H¢B çB h`M? *?•m- +¬M; i v b„T F? B i`QÆM; - M
#"M`°M- M m M? p bÈK i?b b) ;B9T çÐ çQÊ+ Qi M?B mX
o T?Q Gw s€M- GB m hm'M +kM; +| M?B m iBM i®i- Qi M?'i ç½ +| KQìB +?mv M
F? B i`QÆM; X >B M ;B'v KìB pšM +?Q T?€i ? i- çÊB b m F?B T?€i ? i`²B b® HQ
b) M?B m ?ÆMX
E i [mª M`v F?B M h`M? EªB æ¢i p¬ +MM; T?'M F?Q+?- M? +kM; #„i ç¬m i? K
ç²M; M; ?B TX *M; M?B m +?mv M; B ç M i?b iB M; i,K +O ?¼ +`M; HÈM- p` M?C
?ÆM F?B çSM; i`QÊ+ K†i ç²M; M; ?B TX

Gw .QÆM; +| ç M +¬M; iv ;B9T pB + M?QM; F?¬M; M?B m- +?O v m H" #ÎB F?¬M
M?- p" M?+kM; F?¬M; #B i T?ªB H"K M?[M; ;bX

h?ÎB ;B M F?¬M; Î +¬M; iv- Gw .QÆM; H9+ M"Q +kM; Î +MM; oQÆM; :B B :B BX :-
?ÆM- +?d +¬M +| i?ÎB ;B M- ?¼ Hm¬M # M M? mX

L;¬ >B m GÊB #"M i9B #KB- K½B b m +¬ KÈB #B i çQÊ+ i?¬M; iBM M"v- b m F?B
;€B- +ª M; "v +¬ F?¬M; çB H"KX J½B ç M M; "v kj- +¬M; iv i' +?S+ i`B M H½K i?Y-
`i M?B mX

h`M? E?ªB æfi p" hQ J½ G•K +ªK i?'v HQ H„M; +?Q L;¬ >B m GÊB- +¬ H" M;QÎB
`i M?B m +?Q +¬M; ivX h?U+ HÁM; ?¼ `i ?v p¼M; Gw .QÆM; p" L;¬ >B m GÊB i?
+ªK +€ M?•M ?¼ +kM; F?¬M; iB M M|B M?B m- +?d H" +ªK i?'v `i i?¬M; +ªK pÈB L

"m´B i`B M H½K i?Y /B M ` `i i?m"MHÊB pÈB bUi? K ;B +O ?ÆM Ryy F?€+? [m
çQÊ+ ç2K ` #€M ç'm ;B€- `i M?B m F?€+? ?"M; ç m +¬M; F? B #`v iÄ bU pW w +
i`mv Mi?¬M; +kM; ç M T?ÄM; p'MX L;Q`B ` - K°i #° T?"M +?mv M ;B ç Mi? K [m
æ•v +| i? +QB H" i?"M? +¬M; HÈM +O K°i #m´B i`B M H½K i?YX

h?"M? +¬M; +O #m´B ç'm ;B€ i?Y ç½ +OM; +® HÁM; iBM +O i'i +ª K¼B M;QÎB i`
k8- F?€M ç`B /`M? +?Q pB + i' +?S+ F? B i`QÆM; +?QM? i?S+ ç½ çQÊ+ #® i`Q tQ
iv ,M K†+ +?dM? i - `i M?B m i`QM; b® ?¼ i? K ;B p`Q pB + iB T ç|M +€+ p`F?€+

h`M? E?ªB æfi p" hQ J½ G•K /B M M?[M; #° p2bi H"+? H½K- ?¼ +| K†i Î +¬M; iv
i€+ +?m`M #`X oÈB ?¼- ?¬K M v H" K°i M; "v `i [m M i`¼M;X

G-M F? B i`QÆM; M"v F?B M h`M? E?ªB æfi p¬ +MM; iU iBMX E i [ma K M; H¢B
.QÆM; T?€i çB ç½ pQÊi [m +ª /U FB M +O M?X h`QM; b® +€+ +?mv M ;B ?"M;
M;QÎB iÄ w b) çQ+? i?•M ç M- K" /M F?¬M; ç M- ?¼ +kM; ç½ +| HÎB p" ;YB [m +?9

" KQÆB p` +?mv M ;B ?"M; ç-m M"v F?B M h`M? E?ªB æfi +ªK i?'v ?¢M? T?9+

"i F€ K°i +¬M; iv ç'm ;B€ M"Q i`QM; MQÊ+ +kM; F?¬M; i? KÎB çQÊ+ M?B m +?m
H" F? B i`QÆM; - +?Q /M H" i' +?S+ M?[M; ?Q¢i ç°M; HÈM ç Mi? M"Q +?,M; M[-
i`QM; M;"M? ç½ H" K°i i?"M? +¬M; HÈM- +?S F?¬M; çWM; M|B H" KÎB çQÊ+ jy +?r

L?[M; ;b +€+ +¬M; iv F?€+ F?¬M; iQÎM; iQÊM; çQÊ+ i?b ?¼ H¢B H"K çQÊ+X h`Q
`ä- M?[M; +?mv M ;B M"v ç Mi? K /U H F? B i`QÆM; F?¬M; T?ªB H" pb ç€M? ;B
pb Gw .QÆM;X

h`M? E?ªB æfi K°i H-M M[+ªK i?'v ?½M? /B M pb ?"M? ç°M; b€M; bm®i +O Kbm

E€ i?U+- pB + +| M?B m M;QÎB i? K ;B +| HB M [m M `i HÈM ç M pB + Gw .QÆM
ç€M? i`€Q ç² +`X Gw .QÆM; ç½ ;B9T K¼B M;QÎB ?| ;BªB K°i i B FB T HÈM- i`QM
M?'i ç`M? `i +ªK FQ+?X .Q ç| F?B M?"M çQÊ+ i?B T KÎB ?¼ b) ç M M; v F?B +| i?

jy +?mv M ;B ç m ç½ ç M h`M? \*?•m- ?¼ Î i`QM; F?€+? b¢M çQÊ+ +¬M; iv +?m
+?mv M ;B M"v- +¬M; iv ?¼ ç½ T?ªB +?B iÈB K'v +?K+ p¢M i - M?QM; ç•v H" K°i
ç M p`B i`,K p¢M i ç ç´B H'v F i [ma M; "v ?¬K M v h`M? E?ªB æfi +kM; b) pmB p

3 ;Bì- Gw .QÆM; ç M +Y +¬M; iv- M? #"M F?¬M; FûK ;b h`M? E?ªB æfiX *€+ +?
;Bì- pB + #® i`Q p`F?€+? M"Q i? K ;B +„i #,M; F?€M? i?"M? +kM; H"K h`M? E?
M;?oX

*m®B +MM; M? +kM; +?¼M çQÊ+ 9 +?mv M ;B ç¢B /B M +„i #,M; F?€M? i?"M?- ç|
Î *® *mM; - GB m H½Q p" >Q`M; H½Q Î >QM;EQM;X æ #®M p` +?mv M ;B M"v +„i
F?¬M; p`F?€+? M"Q /€K +| w FB M ;bX

h`M? E?ªB æfi +ÁM M?È- H9+ KÈB M;?2 iBM pB M i`QÎM; >Q`M; p" >Q`M; H½Q Î
F?€M? i?"M?- M? pmB KWM; ç M KS+ bmwi +?9i M[M?ªv +šM; H MX > B M? 2K
M K #„+ i`QM; ;BÈB K ç² +` +ª MQÊ+- ç½ ?ÆM KQÎB M,K M v ?¼ F?¬M; ? +¬M; F

oB + ? B M;QÌB ?¼ +MM; tm'i ?B M i`QM; #m' B H F?€M? i?"M? +O K°i +¬M; iv ç ;B B i?Q¢B ç€M; M?È M?'i i`QM; M;"M?X

*?Q ç M N ;BÌ- ``i M?B m F?€+? [mw ç½ ç M +'M; +¬M; iv- h``M? E?ªB æfi p``hQ #KBX

L?[M; M;QÌB ç M bÈK M?'i H``+€+ i?QÆM; ;B #ªM ç` p``ç¢B #B m +O K°i b® +¬M; +O oBM? "ªQ h` B Î "„+ EBM? H-M M``v +kM; çQ+? i?•M ç M- +?d +| çB m ¬M; ç M

oW [m N ;BÌ- M;QÌB ç M i,M; ç°i #B M- Gw .QÆM; +kM; #„i ç-m #”M `°MX *€+ + b¢M ç M- ?¼ ç m ç M pb M K†i Gw .QÆM; - i'i M?B M M? T?ªB çQ+? i?•M ç|M iB

a m F?B ç|M iB T p``B HQÊi F?€+? - Gw .QÆM; H¢B M?bM i?'v ? B M;QÌB [m2M- ç| M? ;†T Î "„+ EBM?- ?¼ +kM; ç½ ç M h``M? *?•mX

h-M .kM; p``h`B m .•M M?"M çQÊ+ ;B'v KÌB /Q çQ+? i?•M h``M? E?ªB æfi ;YB- ? B F?€+? [m M i`¼M; M M h``M? E?ªB æfi Hm¬M M?È ``i `ä- p``B M; ``v i`QÊ+ M?ç½ ;

a m F?B ç|M iB T ? B M;QÌB- Gw .QÆM; H¢B iB T iK+ +?"Q ?ÄB M?[M; p` F?€+? +kM; ç½ ç M- +?d +| çB m Gw .QÆM; [m€ #”M M M F?¬M; +| i?ÌB ;B M M|B +?mv M

@ Gw H½Q ç ç€M; M i?"i- F?¬M; #B i ? B # +?K+ M,K M[#B i +”m 'v b) iB M #°

L?bM /€M; p #”M `°M +O Gw .QÆM; - "¢+? JBM? M|B K°i +•m F?| ?B m- M?B m+? F?B M M? p``J Q H½Q ``i M; ¢+ M?B MX h`QÊ+ FB F?B >” H½Q p``pB M i`QÎM; >Q çQÊ+ [m€ #®M KQÆB M;QÌB- p”v K``;B'v KÌB +O Gw .QÆM; +| i? F?B M # KQÆB H` K°i +QM b® ç€M; M X

@ h¬B F?¬M; i? çÊB çQÊ+ iÈB # KQÆB M,K- M?QM; i¬B /€K #ªQ çªK ç M H9+ ç| i?"M? M;QÌB çQÊ+ ?°B ç²M; M;?B T i`QM; MQÊ+ M;QÐM; K°X

h?-v h?€B F?) H„+ ç-m- ?„M p``J Q H½Q ç M; Î +MM; "¢+? JBM?- pB + +¬M; iv + p®M +| +?9i tmM; ç°i pÈB +¬M; pB + +O ¬M; - M?QM; F?B M?"M çQÊ+ i?B T KÌB - çB m M``v +?Q i?'v ¬M; +QB i`¼M; Gw .QÆM; ç M KS+ M``QX

J°i p``B +?mv M ;B çSM; +€+? ?¼ F?¬M; t M;?2 i?'v +•m +?mv M ;B["¢+? JBM? ;”i ç-m- iQÆM; H B +O Gw .QÆM; i?U+ bU F?| +| i? iQÎM; iQÊM; ? i çQÊ+X

@ oB M i`QÎM; >Q``M; p``>” H½Q ç M `²BX

h``M? E?ªB æfi ç°i M?B M M|B pÈB Gw .QÆM;X L;?2 iBM pB M i`QÎM; >Q``M; +M iS+ #QÊ+ M? M? iÈB ç|M iB T ? B p` +?mv M ;B [mv M mvX

@ >Q``M; H½Q Î >QM;EQM; +kM; ç½ ç MX

oW ;†T ? B p` i`QÎM; #®B- Gw .QÆM; +ÁM +?Q F`T M|B K'v +•m ç½ #`hQ J½ G•h ?``M; ç-m +Æ #ªM ç m ç½ ç M çO- F?B M ç¢B /B M M?[M; +¬M; iv ç'm ;B€ F?€+ M æfi pÈB €M? K„i pW M;QÐM; K°- pW ç® F}X

bi2p2M[#R3Ny

aB m *'T >Q``M; EBK h?O

h€+ ;Bª, hB m hB m ok

99RX *?QÆM; 99R, hdM? h`QÎM; æ M

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

>Q``M; H½Q ç M F?B M K¼B M;QÌB FBM? M;¢+ ?ÆM +ª bU tm'i ?B M +O pB M i`Q

>Q" M; pB M i`QÎM; çQ+? i?•M ç M- M?QM; +€+ +?mv M;B +| KtiÎ ç| F?¬M; ? +^a
#B i`^M; ç•v H" +¬M; H Q +O Gw .QÆM; i`QM; pK ç€M? i`€Q Î *® *mM;X J†+ /M j
i`€Q pšM +?Q ibK H¢B çQÊ+ - M?QM; F +?O KQm ç½ #` #„i- M?l p"v K" €T HU+ ç
;B^aK çB M?B mX

>Q" M; H½Q Î >QM;EQM;- ¬M; ç½ M?B m M,K +?Q i? K ;B p"Q +€+ ?Q¢i ç°M; pÊ
H" M? 2K `m°i pÊB pB M i`QÎM; >Q" M;- M?QM; iQ iQÎM; +O ? B M;QlB H¢B F?¬M

>Q" M; H½Q i€M i?"M? pB + +¢M? i` M?- i`,K M?" çm iB M;- pb ¬M; +?Q `^M; T?^a
i€+ T?~K M;? i?m"i KÊB #€M çQÊ+ ;B€ + Q- i`QM; F?B >Q" M; pB M i`QÎM; H¢B
M?[M; ;b [mw ;B€ H¢B- ¬M; ?"M H" F?¬M; i? ç2K i'i +^a +€+ #^aQ p"i i`QM; i?B M ?

*kM; pb çB m M"v K" Ry M,K M v ? B M? 2K ¬M; F?¬M; ? [m H¢B- >Q" M; H½Q +k
;B +€+ ?Q¢i ç°M; +MM; pÊB M°B ç` X

_ 'i M?B m M;QlB i`QM; M;? ç m +?Q `^M; v m + - m +O >Q" M; pB M i`QÎM; +| T?¬M
H½Q ç½ iWM; i†M; *® *mM; M?B m K|M #^aQ p"i [mw ;B€- M?QM; >Q" M; pB M i`QÎM
i†M; M?B m ?ÆM M[- ¬M; Km®M >Q" M; H½Q T?^aB [mv M i†M; i'i +^a +€+ #^aQ p"i +
2K `m°i i?`i +kM; çB ç M #QÊ+ iW Kti M? m- i'i M?B M- F?¬M; B i`QM; #¼M ?¼ /

h?lB ;B M iW iW i`¬B [m - ç M yN?jy- # KQÆB +?mv M;B p" ç¢B #° T?"M F?€+? j
h`M? E?<sup>a</sup>B æ¢i ç½ `¢M; `Ð ?ÆM `i M?B mX

:¬M ? B i`,K M?•M p"i [m M i`¼M; +| KtiX *?d `B M; pB + i" T ?ÊT çQÊ+ M?[M; M;
+¬M; HÊMX

aQ pÈB +€+ +¬M; iv #€M ç'm ;B€ F?€+ i?b M| `i F?B K i®MX h?2Q [mv K¬ +¬M; i
;B€ GÈB æfi +ÁM H•m KÈB i?2Q #^M;- i?"K +?Q F?¬M; i? bQ pÈB K'v +¬M; iv #€M
MQÈ+X >B M ;BÌ GÈB æfi KÈB pW F?ÎB #QÈ+- F?¬M; +| / M? iB M; ;b- M?QM; i
F?¬M; /€K + K çQ M- i`QM; b® +€+ +¬M; iv #€M ç'm ;B€ M'BiB M; M?'i i`QM; MQ
a m F?B çB i?,K F?m H`K pB +- K¼B M;QÌB HçB çB i?,K i`B M H½K Îi-M; 9 p` T?
ç'm ;B€ +O +¬M; iv b) çQÈ+ iB M ?`M? ÎM; v +?¶ M`v- +€+ +¬M; iv #€M ç'm ;B€ i
ç'm ;B€ +O `B M; KbM? T?ÄM; +?WM; +kM; F?¬M; M?B mX
*?O v m H` pb t•v M M K°i T?ÁM; ç'm ;B€ +?mv M /KM; +ÁM t F?¬M; +| HìB #^M;
K°i +¬M; iv #€M ç'm ;B€ K°i M,K +kM; F?¬M; +| K'v H-M i' +?S+ ç'm ;B€- iU KbM?
iB MX
*kM; +?d +| h`bM? E?ªB æfi H"TM;?B T M MiW ç'i ç B KÈB M;mv M w H`K M?Q p
i?B m i?®M p i`B +?QM? i? M`v i?b ç•v +kM; +QB M?Q K°i HQçB ç-m iQX
æB i?,K ? i +¬M; iv- +kM; ç½ iÈB ;-M KQÌB K°i `QÐB- K¼B M;QÌB H-M HQÈi `ìB
[mw ç M M?` ?`M; M,K b Q ; -M M?'iX
h`QM; F?€+? bçM ç½ bÈK +?m`M #` K°i bªM? iB +- ?ÆM M[ +ÁM çti i`QÈ+ # KQ
F?€+? [mw iÈB +kM; F?¬M; QiX
G-M M`v GQÆM; hdM? i`QÎM; F?¬M; çB +MM; K` H M t2 `ìB çB- i?€B ç° +O H½Q
iB TiK+ ÎHçB ,M #[+ÆK M`v M[X
@ :B B :B B- `®i +m°+ b Q HçB i? M`v\
oQÆM; :B B :B B +kM; F?¬M; #Ä p - +?Ì +¬ iB M GQÆM; hdM? i`QÎM; çB `²B- Gw
iÈB K°i ;|+ p„M; M;QÌB p°B p`M; ?ÄBX
@ *€B ;b K` b Q HçB i? M`v\
E?¬M; T?ªB 2K ç½ +?Q M? K°i FBM? ?d b Q\ h? M`
oQÆM; :B B :B B ?û KB M; +QÌB +QÌB-M?bM i?'v #° /€M; ;B"i KbM? +O Gw .QÆM
ç½ H`K çQÈ+ K°i +?mv M +| Q+? +?Q ?„MX
@ E?¬M; T?ªB- FBM? ?d i?b +| - +?d H` GQÆM; hdM? i`QÎM; +| [m M ? ;b pÈB 2K
@ Jm®M #B i b Q\ G9+ M`v 2K F?¬M; M|B +?Q M?- ;B[#Q K"i ç½5
oQÆM; :B B :B B M?QÈM; K`v H M- Gw .QÆM; M;~M M;Æ ?Q`M iQ`M- i?¬M b„+ +|
@ > ?
æ°i M?B M +¬ +QÌB iQ `²B H„+ ç-m M|B,
æQÈ+ `²B- M?bM M? Fb - 2K M|B- GQÆM; hdM? i`QÎM; H` +°m +O 2K- +°m `m°
@ *°m\
Gw .QÆM; FBM? M;?B M?bM M`M; ?ÄB HçB,
@ a Q i`QÈ+ FB M? +?Q iWM; M;?2 2K M?„+ [m pB + M`v\
@ M? ç•m +| ?ÄB5
oQÆM; :B B :B B M;?B M; ç-m- Gw .QÆM; M;?o HçB- [mª i?U+ ?„M ç•m +| ?ÄB Î
:B B +ÁM +| M;QÌB i?•M M`Q M[ F?¬M;- ?„M pšM M;?o Î>° L K M`v +¬ +?d +| JBM?
@ *°m 2K H` idM? i`QÎM; +O +?9M; i - içB b Q 2K +ÁM Î ç•v K°i KbM?- F?¬M; ;B[
Gw .QÆM; ?ÄB HçB K°i +•m- ç®B pÈB ¬M; +°m hdM? i`QÎM; +O oQÆM; :B B :B B
Gw .QÆM; +kM; +?d #B i çB m FB M ;B çbM? +¬ F?¬M; T?ªB #bM? i?QÌM;- F?¬M;
[m M M?Q i? X
@ *°m 2K F?¬M; +| iB M- çB HçB `i +~M i?"M- #` M?` #€Q M?bM i?'v +kM; F?¬M;
?¼ #B i i?•M T?"M +O KbM?5

oQÆM; :B B :B B H„+ H„+ ç-m- i`QÊ+ ç| +¬ +| i? iÈB >¨ L K K¨ F?¬M; B i`QM; M
[m M iÈB ¬M; +¨m M¨vX *?çv iÈB ç` #¨M +O ¬M; +¨m H¨K iQ M?Q i? - +? K +¬ -
H„M; X

@ :B B :B B- `®i+m°+ +? K 2K H¨K ;b\

æ°i M?B M Gw .QÆM; M;?o iÈB +•m ?ÄB M;¨v ç| H½Q ;B iY ?ÄB KbM?- M;?2 F?¬m
:B B :B B `i ;BÄBX G9+ M¨v- i`QM; HÁM; ?„M /•M; H M K°i bU HQ H„M; X

>„M F?¬M; [m M i`¼M; /ÁM; /äB F?¬M; +| M;?o H¨ M;QìB F?€+ F?¬M; [m M i`¼M
;B€Q bQ #bM? i?QìM;- ?Q¨M iQ¨M F?¬M; i? bQ b€M? pÈB ?¨Q [m M; [m M? ;B ç|

aB m *'T >Q¨M; EBK h?O

h€+ ;Bª, hB m hB m ok

99jX *?QÆM; 99j, J¼B h?S >¨ G½Q æ m æ½ *?m~M "¨ h®i

L?|K /¨+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

o¨v T?ªB +?ì M? p `²B iU ?ÄB #¼M ?¼i?¬B

oQÆM; :B B :B B H„+ ç-m+QìB +QìB- ? B i v i?b M„K +?†i +€M? i v Gw .QÆM; M
MkM; p¨vX

a„+ K†i Gw .QÆM; i? v ç´B +¬ ç m M?bM i?¨v çQÊ+ M?QM; K¨ +¬ H¨ K°i +¬ ;€B i?
HÁM; Gw .QÆM; ç M; M;?o +€B ;bX .QÈB HQçB ibM? ?m®M; M¨v +¬ +¨M; F?¬M;
KbM? M|B ` - K +¬ +ÁM çÐ- +| çB m +'T #¨+ +O +? +¬ F?¬M; ? i?m FûK +¨m +
i?b b) ªM? ?QîM; iÈB Gw .QÆM; X

@Gw .QÆM;

hQ J½ G•K p°B p¨M; çB iÈB `²B ;¼B Gw .QÆM; K°i iB M; X E?€+? [mw ç½ M #¨B t
+O +¬M; iv M M +kM; +-M T?ªB çB ;†T K†i F?€+? ?¨M;- ?¬K M v H¨ M;¨v F? B i`Q
#KB- ?„M +kM; F?¬M; i? î F?¬M; K°i KbM? çQÊ+X

@æQÊ+ `²B- ?¬K M¨Q b) iU KbM? çB ?ÄB

Gw .QÆM; i?î /¨B- ç +?Q ?„M Kî KB M; ?ÄB i?b ?„M F?¬M; ?ÄB çQÊ+- F?¬M; #B
+| €T HU+ M?B m ?ÆM- i?m¨M i?2Q iU M?B M i?b KÈB i®iX

G9+ M¨v i`QM; T?ÁM; ç½ p¬ +MM; M€Q M?B i- M?[M; p` +?mv M ;B ç m çQÊ+ M
ioM?- ?B M içB ?ÆM jy p` +?mv M ;B ç M; M;²B +MM; K°i #¨M pÈB >¨ H½QX

í # M M;Q¨B T?-M HÈM H¨ M;QìB ç²M; ?¨M?- M;Q¨B ` +ÁM +| T?-M HÈM F?€+? Kì
#¨M iB T F?€+?- i`QM; b® #¼M ?¼i?b ?„M H¨ M;QìB +| M?B m #çM M?'i- h¨`M? E
M,K M M [m M ? i®i ?ÆM +O Gw .QÆM; M?B mX

L?[M; M;QìB #çM +O h¨`M? EªB æçi ç M; M|B +?mv M pÈB ?„M- K¶B M;QìB F?B
?•K K°- +| K°i b® M;QìB iQ`M; ;B¼M; M|B +ÁM +| +?9i +?m M [XX

Gw .QÆM; F?¬M; [m2M çQÊ+ # Q M?B m M;QìB i`QM; ççB bªM? +ª- b m F?B ?ÄB
pB M +O +¬M; iv ?„M HB M K M; oQÆM; :B B :B B çB iÈB K°i +,M T?ÁM; M?Ä- MÆ

*€+? ç| F?¬M; t - K°i ç¬B K„i i`QM; bm®i M?bM Gw .QÆM;- i`QM; K„i +ÁM i¨¨M M
hQ J½ G•K M? M?¨M; çB iÈB +?¶ L;¬ >B m G} `²B i?î /¨B K°i ?ÆBX

G9+ Gw .QÆM; K M; i?2Q oQÆM; :B B :B B iÈB i?b ? B M;QìB ç M; M„K i v p¬ +M
>B m G} #B i çQÊ+ +¬ ;€B M¨v +?QM? H¨ #çM ;€B +O Gw .QÆM; X

@>B m G}- M;²B tm®M; M;?d M;ÆB K°i +?9i çB

L?bM #° /€M; +O L;¬>B m G}- hQ J½ G•K F?¬M; #B i T?ªB M|B ;b +?Q i®i M M +
M?Q i? X

@hQ J½ + - 2K F?¬M; b Q- T?B M M? M|B pÈB h`M? i´M; K°i iB M; H` 2K b) F?¬
v M ioM? K°i H€i- K¼B M;Q|B v Mi•K- #m´B +?B m 2K b) F?¬M; p„M; K†i ç•m

L;¬>B m G} H„+ H„+ ç-m- M|B tQM; HB M `|B F?ÄB- F?B +¬ çB M; M; [m M;Q|B-
MQÊ+ K„i +?ªv i` M ;QÆM; K†i +¬X

L;¬>B m G} `|B F?ÄB- hQ J½ G•K +kM; F?¬M; i?|B ;B M ç +ªK i?€M- i`QM; ççB bª
[mw +¬M +?B m ç½B- +kM; +| K°i b® F?€+? ?M; +?B m M v T?ªB i? K ;B #m´B ç´
pB + T?ªB H`KX

h`QM; +,M T?ÁM; M?Ä +| ç†i # +€B #M- #M Î ;B[ +?QM? H` #M i`mM; i•K- >` H
M`vX

@Gw .QÆM; - ç M ç•v

Gw .QÆM; pW KÈB çB p`Q i?b GB m H½Q ç½ ;¼B ?„M HçB- Gw .QÆM; /Q /U K°i +
æ•v H` +€B #M +| i? M;²B Qi M?´i R8 M;Q|B- F?B Gw .QÆM; p` oQÆM; :B B :B B
çQÊ+ tmM; [m M? F?€ i?Q€M;X

Gw .QÆM; M;²B Î +€B #M M`v F?¬M; +| B +| w FB M ;b- i`QM; ;BÈB ç² +´ B i`B ?
M;Q|B +| [mv M- +?Q /M Gw .QÆM; +ÁM i` - M?QM; i?U+ HU+ +O ?„M ç½ çQÊ+ K
+| çO iQ +€+? M;²B Î +€B #M M`vX

>ÆM M[- Gw .QÆM; +?QM? H` +?O M?´i`QM; M;`v ?¬K M v- F?€+? ç m Î i`QM; M
ç +?O M?´K´i K†i çQÊ+X

@Gw +® p´M- +¬M; iv +O +€+ M;Q|B HQ HB m `i i®i- iBM iQÎM; F?¬M; +¬M [m€
M´B / M? iQ`M [m®+

Gw .QÆM; pW KÈB M;²B tm®M; i?b æQÎM; sm•M oBM? HB M M|B- Gw .QÆM; +| +
M?È iÈB KbM? H` +® p´M +O Zm M; oBM? "ªQ h` BX

@æQÎM; i´M; [m€ F?2M- i¬B +?d H` pšM #®B- +?9M; i¬B pšM +QM ?¼+ ?ÄB M?B

Gw .QÆM; +Q|B F?) H„+ H„+ ç-m- iQÆM; H B `´i +| i? GÊB æç i +| i? pQÊi [m Z
?B M i?b pW KÈB #„i ç-m- M M F?B Ki®M K°i +?9i KÈB i®iX

@æ9M; `²B- i¬B ?ÄB +m K°i +?mv M- +€B M;?B M #9i h?¬M GQM; h?¬M >´ FB +C
Zm M; oBM? "ªQ h` B T?ªB F?¬M; \

æQÎM; sm•M JBM? M?Ä ;B¼M; ?ÄB K°i +•m- ?ÄB tQM; ?„M +ÁM i`WM; K„i M?bM G

Gw .QÆM; +kM; F?¬M; #B i ?B M içB ?„M ç½ H` ç i`B i?ªQ Hm`M +O K¼B M;Q|B
`²B- +| M;Q|B iQ`M; K°i M,K HB MiK+ FB K ? B K|M ?|B HÈM- H-M i`QÊ+ H` L;mv
+O æQÎM; "€ >´ - #¼ ?¼ F?¬M; #M i€M p +?mv M M`v KÈB H` HçX

*?mv M M;?B M KU+ h?¬M GQM; h?¬M >´ +| i?¬v h?€B p` h-M H½Q K´v p` +?mv M
KU+ M`v +ÁM /Q +?QM? i v h-M H½Q bY +?[- iQM? +?•M i?"i F?¬M; +¬M M;?B M

@*€B M;?B M KU+ M`v [mª i?"i FB K çQÊ+ Î Zm M; oBM? "ªQ h` B- ?ÆM M[æQÎM
[m

Gw .QÆM; +Q|B F?) ;"i ;"i ç-m- +€B M;?B M KU+ M`v +kM; H` K°i H-M FB KiB M
K°i H-M M[FB K ?|B Î Zm M; oBM? "ªQ h` B- w M;?o +O +?mv M M`v F?¬M; ? i

@*?QM? H` +€B M;?B M KU+ K` +m Km M;`v ç|\

æQÎM; JBM? bYM; b®i- F€ i?"i b m F?B M;?2 +?mv M ?„M ç½ M; v H`T iS+ M;?o iÈ
E?B ç| i` Mi v Gw .QÆM; M;QçB i`W #S+ ?ä +O .B K G`T "ªM +ÁM +| K°i +€B M
H` p"i #` i´M ?çBX

*?ŠM; [m H9+ 'v æQÌM; sm•M JBM? #`#S+ ?¼ ?'T /šM M M F?¬M; ç w iÈB +€B M
H¢B H" +€B M; ?B M KU+ +| H B H`+? M?Q i? X

hW bÈK ?„M ç½ +| /U +ªK p pB + M"v- +| çB m F?B M; ?2 +?QM? KB M; Hw .QÆM;
+?9i KMB p` F?¬M; M|B M M HÌB- M; ?B M KU+ h?¬M GQM; h?¬M >´ +?Q /M #`i´M
Zm M oBM? "ªQ h` B H"K i`M iB K +?B #ªQ- F?¬M; M; ìi?S M"v H¢B #`M; QÌB F?€
M; QÌB M"v +ÁM H" B M; QÌB pW KÈB FB K ?ÌB Î Zm M; oBM? "ªQ h` B K°i i?ÌB ;B M

@*?QM? H" +€B M; ?B M KU+ ç|

G¬M M"v Gw .QÆM; i`ª HÌB `i`ä `M; - M|B tQM; ?„M +ÁM +| +?9i tBM H¶B M?bM a
çB iB T F?€+?X æ² ,M ç m ç½ K M; H M- #ÎB pb im´B i€+ +O K'v p` +?mv M ;B M
çQÊ+ K M; H M M?[M; i?S i?S+ M? M? M?B m /BM? /QÐM; X

æQÌM; sm•M JBM? +QÌB F?´ H„+ ç¬m- #`M; QÌB HB M iK+ ? B H¬M FB K iB M M;
ç`M? b) +|ªM? ?QÎM; - +| çB m ?„M +kM; F?¬M; ç w iÈBªM? ?QÎM; M"v K" +?d +ªK
#ªQ #®B FB K" i?¬BX

hW i`QÈ+ ç M M v`®i +m°+ +kM; +| M; QÌB ? B H¬M +?B K iB M M; ?B +O Zm M; o

a mF ?B ,M +ÆK i`Q - Gw .QÆM; p`h`M? E?ªB æ¢i H¢B K°i H¬M M[ #`M`°M- # K
i? K ;B ?°B ç'm ;B€- #¼M ?¼ +kM; F?¬M; ç`M? Km +€B ;b K" +?d ç M ç i? K ;B

hB M K'v p` F?€+? çB- ?°B ç'm ;B€ +kM; b„T #„i ç¬m- h`M? E?ªB æ¢i H"TiS+ i`
ç'm ;B€X

"m´B ç'm ;B i´ +?S+ `i i?`M? +¬M; - ;B"i` ;B Q /`+? ?ÆM Rjy i`B m- M m ?ÆM M
#m´B ç'm ;B€ M[- iQM? ` i?b #¼M ?¼ +| i? H"K ` i?`M? iQ+? ?ÆM kyy i`B m- ç
;BÄBX

æ†+ #B i H" pÈB K°i +¬M; iv pW KÈB i?`M? H"Ti?b pB + M"v +`M; F?| +| çQÊ+ ?

"m´B i®B- +¬M iv i´ +?S+ K°i #m´B iB + ,M KWM; - +?ìi? K p`B M; `B F?B iB M çQ
M; QÌB b) +| çQÊ+ K°i # Q Hb tb /`v +°KX

oQÆM; :B B :B B F?¬M; +| i? K ;B #m´B iB + +?9+ KWM; +O +¬M; iv Gw .QÆM
K°i Qi- Gw .QÆM; M|B [m b m F?B ç'm ;B€ tQM; b) +MM; +¬ çB "„+ EBM? M M +
;€+ H¢B K°i +?9iX

h`QM; #m´B iB + +?9+ KWM; - `i M?B m M?•M pB M ç m #m¬M; i?ª K°i H¬M- ç†+
F?B +| +?9i [m2M i?m°+ Gw .QÆM; #¼M ?¼ HB M HÈM ; M iB M H M KÌB `QÊm Gw
L?bM i?'v M?B m M; QÌB ?QM; T?'M M?Q p"v- Gw s€M p`GB m hm'M- h`¬M G¶B ç
h`M? E?ªB æ¢i p`hQ J½ G•K +kM; H„+ H„+ ç¬mX

hmv #¼M ?¼ M?B m M; QÌB- +| F?QªM; KQÌB K'v M; QÌB- M?QM; +?d /U p`Q +?9i M
Gw .QÆM; H" +?mv M F?¬M; i? M`Q- ç€K M; QÌB #¼M hQ J½ G•K ç m #B i iY HQÊ
i`Î i?`M? i` ,K +?ûM F?¬M; b v`²BX

E i [mª +m®B +MM; F?¬M; F?€+ ;b pÈB bmv çQ€M- KQÌB K'v M; QÌB- M, K ;K+ - b®
Gw .QÆM; m®M; F?QªM; 8 +•M`QÊm ç - M?QM; p) K†i i?b pšM ;B®M; M?Q #bM?

Gw .QÆM; bÎ /o #Ä [m +?Q M?[M; i M +?¢v i`®M H" pb M; `v K B +ÁM T?ªB i´ +?S+
M"v K" F?¬M; ;K+ ? i?„M b) F?¬M; #m¬M i? ç•mX

a m F?B +?mv M M"v [m çB- Gw .QÆM; iQ`M; +¬M; iv F?¬M; +ÁM i?¬M #Q M?Q i
iQ`M; +¬M; iv ç m +`M; i? K FQM? i`¼M; ?„MX

Gw .QÆM; H" M; QÌB +| #®B +ªM? H¢B +| i?U+ HU+- +| M; QÌB M?Q p"v H"K ¬M; +?
p`Q iQÆM; H B +O +¬M; ivX

"m´B ç'm ;B€ M; `v ?¬K b m ?„M F?¬M; +| i? K ;B - H9+ M"v M; Q¢B i`W >Q`M; pB M
JBM? .QÆM; i?b M?[M; M; QÌB F?€+ ç m ç½ +?m`M #` `ÌB F?ÄBX

@Gw.QÆM;- +| +Æ ?°Bi?b ç2K M?[M; #ªQ #®B +O + "m iÈB >QM;EQM;i`B M H½K
#B i çQÊ+ bUi?-M F€ +O #ªQ #®B h`mM; >Q

h`QM; b•M # v- Gw.QÆM; ç M; çQ iB M >Q`M; H½Q- +?d +ÁM MY ;Bì M[i?b -
>QM;EQM; `²BX

@>Q`M; H½Q- M;`B v M i•K- i-B M?'i ç`M? b) çB >QM;FQM;- +?ŠM; [m ;-M ç•v F
+kM; T?ªB iÈB M,K b m

Gw.QÆM; H`TiS+ ;"i ;"i ç-m- F€ i?"i >Q`M; H½Q +kM; Km®M çB t2K #ªQ #®B +O
pB M i`QÎM; ç½ çB [m ç| M M -M; +kM; F?-M; çB i?2Q- iQM? ` i?b K•m i?mŠM +C
`i HÈMX

@*?d +-M + "m ç²M; w H` çQÊ+ `²B- F?B M`Q +kM; çQÊ+- i-B b) +?m`M #` bÆM K½
>Q`M; H½Q +QÌB +QÌB- F?B M?bM Gw.QÆM; i`QM; K„i -M; +ÁM +| +?9i +ªK i?€M
>` H½QX >` H½Q i?m çQÊ+ K°i ?¼+ i`Á i®i- i?`M? iUm i`QM; iQÆM; H B +O Gw
i?"K +?Q +ÁM +| i? K¢M? ?ÆMX

a m F?B iB M >Q`M; H½Q- Gw.QÆM; H¢B çQ iB M æQÌM; sm•M oBM? p` GB m
oBM? "ªQ h` B +ÁM `i M?B m- ? B M;QÌB F?-M; i? F?-M; p çQÊ+X

h`QÊ+ F?B æQÌM; sm•M oBM? `ÌB F?ÄB ?„M +ÁM çQ +?Q Gw.QÆM; K°i HÌB KÌB-
+| çQÊ+ F?-M; Qi #ªQ #®B i®i- M m Gw.QÆM; +| ?SM; i?9i?b +| i? ç M ç| t2KX

Gw.QÆM; F?-M; +| iW +?®B HÌB KÌB +O æQÌM; sm•M JBM?- p`B M;`v b m ?„M
M`v ç M t2K K°i +?9i ç i,M; i? K FB M i?S+ +kM; i®iX

"M `°M iÈB 8 ;Bì +?B m- Gw.QÆM; KÈB iB M ? i K¼B M;QÌB çBX

E?B ` F?ÄB b•M # v- Gw.QÆM; HB M M?"M çB M i?Q¢B +O h`M? E?ªB æ¢i- ?-
hmv `^M; F?-M; i? bQ pÈB M;`v ?-K [m M?QM; / M? M;¢+? ;B Q /`+? H M iÈB 3y
?ÆM kyy i`B m- +-M; iv +O #¼M ?¼ H-M M`v +| F?ÄB ç-m `i i®i ç T`²BX

a•M # v "„+ EBM?- ? B M;QÌB K°i M K K°i M[M„K i vM? m çB ` X

@Gw.QÆM;- 2K p M?"i`QÊ+- M;`v K B 2K b) ;¼B çB M i?Q¢B +?Q M?- # +O 2
K°i +?9i i` H` çQÊ+- M?[M; i?S F?€+ ç m F?-M; +-M Km

" M M;Q`B b•M # v +| ? B +?B +t2 ç M; +?Ì- K°i +?B + ç|M Gw.QÆM;- +?B + +ÁM
> B M;QÌB i` im´B çB ` [mª i?"i H` Gw.QÆM; p` oQÆM; :B B :B B- GQm *QÆM; i
t - +?B +t2 M`v +O >` H½Q F?B Gw.QÆM; iÈB "„+ EBM? b) +?mv M i?"M? +O G
Gw.QÆM; +kM; / /`M; ?ÆM i`QM; p`B +?mv MX

æ†+ #B i H` M?B K pK m M i`¼M;@çB i?,K +? K pÊ +O ?„M H-M M`v- pB + M`v
Gw.QÆM; F?-M; Qi pB +- i?S +| i? +?m`M #` -M; ç m ç½ +?m`M #` [m X

E?B F i ?-M i?b +QM M;QÌB b) i`QÎM; i?"M?- b) +`M; ´M ç`M?- i`QM; HÁM; >` H½
M? M? +?|M; H`T ;B çbM?X

@ M? #B i`²B- 2K v M i•K- +?Q /M H` +?¢v ;½v +?•M M? +kM; b) Km +?Q #^M; çQ
Gw.QÆM; +QÌB +QÌB- oQÆM; :B B :B B ç°i M?B M ?-M H M K†i Gw.QÆM; K°i +
*Y b´ t2 KÎ` - oQÆM; :B B :B B pšv i v +?"Q Gw.QÆM;- K†i +- +| +?9i çÄ H M-
H`K K°i ç°M; i€+ HÈM K"i M?Q p"v i`QÊ+ K†i M?B m M;QÌBX

@GQm *QÆM;- + "m +| #B i MÆB M`Q +| i` M;QM Î "„+ EBM? F?-M; \

*?Ì t2 +O oQÆM; :B B :B B çB t - Gw.QÆM; KÈB ?QM; T?'M ?ÄB K°i +•m- ç•v H`
:B B +?O ç°M; ?-M ?„M- ?„M F?-M; pmB KÈB H` H¢X

@Gw + - i` >` H½Q ç½ +?m`M #` i®i `²B- M| ç M; ç†i ÎM?"- +?9M; i p M?"H'v H`
;½v +?•M ç-mô

GQm *QÆM; +Q`B M|B K°i +•m- M? [M; H`B K` Gw .QÆM; pW M|B ?„M ç m M; ?2 ç
 @>` H½Q ç½ +?m`M #` i®i\ > ? - i?“i i®i [m€- i¬B H”T iS+ ;¼B çB M i?QçB +ªK Æ
 Gw .QÆM; +?mB p`Q t2Q- GQm \*QÆM; i?b M;²B Î ;? H€v T?|- b m F?B t2 `ìB çB +
 #B M b® t2 M`v FB M FBM? M;ç+ M?bM M|- b® t2 ç†+ #B i Î ”„+ EBM? F?¬M; Qi- M
 ;†T çQÊ+ M?B mX
 a m F?B ;¼B çB M i?QçB +?Q >` H½Q- i•K i`çM; +O Gw .QÆM; iW iW #bM? ioM?
 Í JBM? .QÆM; - >` H½Q KoK +Q`B ç†i çB M i?QçB tm®M; - K°i H€i b m- K°i +ªM? p
 i v M;Q`B M`v +ÁM +| K°i #S+ i?Q- i`QM; #S+ i?Q +| K°i p,M FB MX
 aB m *’T >Q`M; EBK h?O
 h€+ ;Bª, hB m hB m ok

999X *?QÆM; 999, L;Q`B \*?2 \*?Î L[ æ`B a m

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;
 L;m²M, K2i`mv2MX+QK
 a€M; M;`v ?¬K b m- Gw .QÆM; `i bÈK ç½ `ìB ;BQ`M; `²B çÊB çB M i?QçB +O oQ
 Gw .QÆM; M,K M v k8 im´B- p”v K` +?Q iWM; v m çQÆM; H-M M`Q- H-M ç-m iB
 ;†T +? K M;Q`B v m M M i•K i`çM; F?¬M; v M +kM; H` pB + #bM? i?Q`M;X
 E€i?“i Gw .QÆM; F?B H M i`mM; ?¼+ ç½ iWM; pB i i?Q iB M? K°i H-M- H9+ ç| pš
 v m H9+ ç| `i iQ`M; b€M; ç€M; v m- Gw .QÆM; H9+ ç| TªB bmv M;?o K°i i?€M; M
 M`vX
 .U i?2Q iQM? +€+? H9+ ç| K` M|B- Gw .QÆM; +?QM? H` HQçB M;Q`B / M;QÊM; M
 hbM? v m H9+ ç| `i ç€M; v m- M?QM; F i [mª i?b F?¬M; ? i®i- M;Q`B M[bBM? F
 Gw .QÆM; M M i`U+ iB T pB i +?Q ?„M K°i H€i?Q M|B ? B M;Q`B F?¬M; i? M`Q- M
 +kM; F?¬M; +|X
 *?mv M M`v H` K°i ç½ FQ+? `i HÈM pÈB Gw .QÆM; - Qi M?’i i?b +?mv M ?¼+ i”T
 imv M|B H` H9+ ?¼+ +’T j +| +? ç¬M /®+ M M +| +?9i çÐ ?ÆM- M?QM; +m®B +MM
 ççB ?¼+ Hw iQÎM; çQÊ+X
 E?¬M; +| HÁM; ?¼+ i”T M[M M +m®B +MM; Gw .QÆM; HU +?¼M ççB ?¼+ JBM?
 / M? iB M; ;b M?QM; /M b Q i?b +kM; H` i`Q`M; ççB ?¼+ +?QM? [mv- +€B p,M #`
 i®i ?ÆMX
 a m F?B H M ççB ?¼+- Gw .QÆM; +kM; +| K’v H-M [m2M #çM ;€B M?QM; ç m #`
 +m°+ b®M; #”M `°M H`K +?Q ?„M F?¬M; i? F?¬M; iW #Ä pB + M`v- +?Q ç M F?B ;
 iB M? +ªK i`QM; HÁM; ?„M KÈB K°i H-M M[çQÊ+ i?“T H MX
 @Gw + - ?B M içB KÈB i€K ;B`# KQÆB- çWM; M?bM M[ - M? ç½ M?bM k3 H-M`
 L?bM i?’v Gw .QÆM; +| +?9i F?`M i`QÆM; - GQm *QÆM; M?`M F?¬M; çQÊ+ MÎ MK
 Gw .QÆM; K°i iB M;X *?d KÈB çB ;†T +? K M;Q`B v m- +ÁM +?Q +| F i ?¬M K`
 F?¬M; /€K iQÎM; iQÊM; F?B Gw .QÆM; F i ?¬M b) M?Q i? M`Q M[X
 @*| M?B m H-M M?Q p”v `²B Q\
 Gw .QÆM; bYM; b®i `²B #Ä /B ç°M; p`Q i9B- M|B,
 @E?¬M; M?bM M[
 JÈB pW M|B tQM; - Gw .QÆM; HçB M?`M F?¬M; çQÊ+ çQ i v p`Q H’v çB M i?QçB
 ?bM?- GQm *QÆM; +Q`B F?) H„+ H„+ ç-m- i`QM; HÁM; v M H†M; M|B ðH-M i?S k

E?B Gw .QÆM; M?bM H-M i?S jy- iB M; +?m¬M; çB M i?QϕB K" Gw .QÆM; pšM +
F?¬M; çÊB M?bM K"M; ?bM? K" ç½ 'M M9i M;?2X

@:B B :B B- i®i- L;¼+ hmv M aÆM- M? #B i`²B- M? H"TiS+ [m M; v

Gw .QÆM; M|B p" B +•m`²B i„i çB M i?QϕB- oQÆM; :B B :B B`®i +K+ +kM; ;¼B ç
ç M; +?ì Gw .QÆM; # M FB X

@GQm *QÆM;- +”m +| #B i L;¼+ hmv M aÆM î ç•m F?¬M;\

*'i çB M i?QϕB- Gw .QÆM; HϕB ?ÄB GQm *QÆM; K°i +•m- H-M M"v ?„M F?¬M; +•
i?QϕB M[X

@"B i- çB i?¬B Gw +

oQÆM; :B B :B B ?ÄB- +¬ ``i ç²M; w p|B +•m M|B +O +? KbM?- i?S M"v ç +?Q Gv
KÈB H" +?•M +?QM? H" M; QÌB i`QM; M; ? X
amv M; ?o K°i +?9i- Gw .QÆM; +?"K `½B M|B ,
@h?S M"v ; ¼B H" *aM? h?€B G K- i M F?Q ?¼+ H" K2M E?€T hB- i?S M"v iW h•v o
pb M; Q¢B ?bM? ç T M M ``i çQÊ+ ?Q" M; i?'i v m i?Q+?
@1K M?È `²B- ç•v ç9M; H" *aM? h?€B G K
oQÆM; :B B :B B +kM; M|B K°i +•m- *aM? h?€B G K +¬ iW bÈK ç½M; ?2 [m - K'v M
M; QÌB bQm i-K i?S M"v- i?S M"v +| ``i M?B m HQ¢B- +| HQ¢B i?"K +?Q +| ; B€ H M
@L; QÌB #¢M +O i¬B M|B i?S M"v H" K°i ç¬B *aM? h?€B G K i?ÌB h? M?- +| T?aB i
oQÆM; hQ" M JBM? KdK +QÌB ; "i ç-m `²B iB T iK+ ?ÄB K°i +•mX
@h¢Q ?bM? # M M; Q" B i?b ç9M; M?Q p"v- i`QM; MQÈ+ +kM; +| ``i M?B m +•m +?n
+?QM? H" çQ¢M i?Æ p¬ ç +O Gw h?QÆM; —M- :B B :B B- #`B i?Æ M"v 2K #B i
@1K #B i
óhQÆM; FB M i?b M M #B i /B + M M
æ¬M; T?QM; p¬ HU+ #€+? ?Q i" M
sm•M i"K ç€Q iY iB T?QÆM; i" M
G¢T +U i?`M? ?¬B H i?Ov + M
>B m FQM? ç½M b-m p•M K' M +aB
.¢ M; •K QM; ; B€+ M; mv i [m M; ?" M
"²M; G B i?Y F?S p¬ ç H°
h? M? çB m •M +—M p` i?€K F? M ô
>€M o, M,

>€M oB i,
hQÆM; FB M i?b M M #B i /B + M M
æ¬M; T?QM; p¬ HU+ #€+? ?Q i" M
sm•M i"K ç€Q iY iB T?QÆM; i" M
G¢T +U i?`M? ?¬B H i?Ov + M
>B m FQM? ç½M b-m p•M K' M +aB
.¢ M; •K QM; ; B€+ M; mv i [m M; ?" M

"²M; G B i?Y F?S p¬ ç H°
h? M? çB m •M +—M p` i?€K F? M
.´+? i?Æ,
æ½ F?| ;†T M? m H¢B F?| t
:B| ç¬M; bS+ +¢M`KM; i`,K ?Q
h^K tm•M ç M i?€+ iÆ ç" M? /Si
L M b€T F?B i" M H FB i b
aÈK M; „K +?¢M? #m²M K•v i|+ çB K
æ K M; •K +?Êi +ªK H¢M? i`,M; i"
"²M; H B ç M ç| F?¬M M?B m H®B
.Á ?ÄB +?BK t M? ?"m ;B9T K"
oQÆM; :B B :B B ;"i ;"i ç—m`²B iW iW ç¼+ #°B i?Æ` - HU+ +?9 w +O oQÆM; hQ" M
ç m #` #°B i?Æ ?'T /šM- #°B i?Æ M"v H" #°B i?Æ i`QìM; i²M i?B M +´- ç†+ #B i H" ?
H Qm`°M; `½BX
@*?9 oQÆM;- /b GQÆM;- +?9M; i ç m #B i i?ìB +´ ç¢B F?¬M; +| çB M- H9+ ç| +Q
H" M M ç i?„T b€M; - F€i?"i î i?ìB +´ ç¢B M; QìB i ç®i ç M M?B m ?ÆM ç®i M M- M
iW çQìM;- ?ÆM M[+OM; +?d +| [m M iQ KÈB bY /KM;- /•M ;B M imv`^M; +kM; +|
ç†+ i?M KÈB bY /KM; K" i?¬B
oQÆM; hQ" M JBM? H" GQÆM; S?KM; M? ç m ;"i ç—m- ? B M; QìB ç m iÁ KÁ M?b
M; ?2 Gw .QÆM; #bM? Hm" M K°i +?9i p M; ¼M M M"v- Gw .QÆM; H¢B çB F +?mv
.QÆM; M|B`°i +m®M ?9i- ? v M; QìB ç m M; ?2`°i b v K X
@E€i?"i iW`°i M?B m +?Q iB i +| i? i?'v çQÊ+ M; ¼M M M +´ ç¢B H" p"i t td- i?ì
?¢M ?€M ;†T i`ìB Km - tS H¢; †T M; QìB [m2M- ç K ç°M; T?ÁM; ?Q +?9+- i M ;?B
Gw .QÆM; +QìB +QìB- H¢B M|B iB T,
@L; ¼M M M +O ç K ç°M; T?ÁM; ?Q +?9+`°i [mw i`¼M;- F?¬M; +?d +| i?•M M M
M; v +ª iB K M M +kM; `°i iBM? tªQX .•M i?QìM; i?b +kM; +?d +| /`T M"v KÈB +| i?
M"v- #bM? i?QìM; #¼M ?¼ +OM; +?d ç®i ç M i?¬B
+Q/QM Xi` B
aB m *'T >Q" M; EBK h?O
h€+ ;Bª, hB m hB m ok

99eX *?QÆM; 99e, æB h?2Q Gw G½Q æ EB K *O >ìB

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;
L;m²M, K2i`mv2MX+QK

@>bM? M?Q H" p"v- M?[M; M; ¼M M M i`QM; T?BK ç m`°i iBM? tªQ-`°i ç T
oQÆM; :B B :B B ç M ;—M`²B K°i +?9i`²B +~M i?"M M?bM *ªM? h?€B G K i`QÈ+
?bM? i`K- + Q F?QªM; ky +KX
@Gw .QÆM;- i?2Q HìB +?€m M|B i?b i?S M"v H" K°i #ªQ #®B F?¬M; i \
oQÆM; hQ" M JBM? +QìB iQ K°i iB M;- i` M K†i +ÁM H°` Mûi iQÆB +QìB M?QM;
H¢X

@*?9 oQÆM;- F€ i?"i i¢Q ?bM? +•v ç M M"v +O M;"B i?m°+ HQ¢B M;k +mM;- +ª #
+€B M"v +ÁM +| ? B +€B #bM? ?Q p" K°i +€B # T HÁ- M?Q p"v KÈB H" K°i +?dM?
L|B iÈB ç•v- Gw .QÆM; H¢B +| +?9i /Q /UX
oQÆM; hQ" M JBM? M|B `ä i?S M"v H" /Q K°i M;Q|B #¢M MQÈ+ M;Q" B i†M; ¬M;- o
` i?S M"v +?Q Gw .QÆM; ?„M t2K +?SM; KBM? ¬M; p" M;Q|B #¢M +O KbM? +| [m
;B| ?„M M|B ` H B H`+? i?"i bU i?b `i +| i? b) ªM? ?QÎM; iÈB ibM? +ªK +O ? B M
*| çB m ?„M F?ŠM; ç`M? b) F?¬M; M|B /®B- ?„M bÎ /o +?Q M|B ` H" pb ?„M pšM +
M"Q- i? M?QM; +•m ?ÄB +O oQÆM; hQ" M JBM? ?B M;B| H"K +?Q ?„M F?¬M; i?
E?2 F?) i?Î /"B- Gw .QÆM; ç½ +| [mv i ç`M?,
@*?9 oQÆM;- i`QÈ+ +?€m F?¬M; M|B ;B€ i`` +O M| - M;"B +ÁM M?È #`B i?Æ :B
i?"M? ?¬B H i?Ov + M- H¢T +U +?QM? H" M;¼M M M- H9+ +?€m ?¼+ #`B i?Æ :B
M M ç®i tQM; H¢B +| i? #B M i?"M? i`Q\
@æ9M; p"v- M;¼M M M ç®i tQM; i?b F?¬M; +ÁM- b Q H¢B +ÁM i`Q +?S\
oQÆM; :B B :B B +kM; bYM; b®i- i`QM; K„i +ÁM ?B M ` bU iU ?ÄB- p'M ç M"v +
+ªK i?'v ç•v H" K°i #`B i?Æ +´`i +ªK ç°M; K" i?¬BX
GQÆM; S?KM; M? EBM? M;¢+ M?bM i?Q€M; [m Gw .QÆM;- #` /¢v iQ€M M M #B
M M H¢B +`M; i? K QiX
oQÆM; hQ" M JBM? i?b +| ?SM; i?9 M?bM Gw .QÆM;- ¬M; M|B, @Gw .QÆM;- +| ;
K¼B M;Q|B b®i`m°i
@h®i- +?9 oQÆM;- Î i?|B +´ ç¢B M;¼M M M bÊ /o +| i`Q H" pb iBK M M- iBK M M +C
bÊB #QM; M?Q #•v ;B| K" H" /MM; +•v +Ä H m- M M +| iBK ç M #^M; bÊB #QM; H" /
+m®B i?|B h? M?- H9+ ç| M M +| iBK #^M; bÊB #QM; KÈB çQÈ+ bY /KM; `°M; F?“T
Gw .QÆM; H¢B +?d +?d *ªM? h?€B G K,
@Í ç•v +´ ç¢B- M M TªB +| ?bM? K°i +•v +°i i`ÁM M?Ä- F?B ç9+ M M M;Q|B i +?
+Ä H m p"Q `²B MmM K°i +?9i +?Q ? B i?S /QM? H¢B- +?| b m F?B M;¼M M M +?€
K°i +?9i i`Q- M| +?QM? H" i`Q ç®i iW +Ä H m
Gw .QÆM; H'v i v M? M?"M; ;ä +€B ço - oQÆM; :B B :B B p" GQÆM; S?KM; M?
+?9i `²B ;"i ;"i ç-mX
@h?b ` H" p"v- Gw .QÆM;- M? #B i i?"i H" M?B m
> B K„i oQÆM; :B B :B B H¢B b€M; H M- M;Q|B i`QM; ;BÈB ç² +´ TªB ?¼+ i" T `i
ç m #B i`i M?B m- M?[M; i?S M"v Gw .QÆM; ?¼+ çQÈ+ i`QM; b€+? pÎ- F?¬M; M;
@oB + F?€+ F?¬M; M|B- i`QÈ+ ? i +`m TªB M|B +?Q i¬B #B i i?S M"v +| ;B€ # Q
oQÆM; hQ" M JBM? T?'i i v M|B- b„+ K†i i?b i`M ç-v ?SM; i?9X
Gw .QÆM; M|B iB T,
@*?9 oQÆM;- +?9 M?bM F„ # M i`QM t2K- # M i`QM; +kM; F?¬M; +| +€B ;b- `i #Q
+€B ;b F?¬M; ç9M; b Q\
a m F?B M|B tQM; Gw .QÆM; +| +?9i F?~M i`QÆM;- H|B +O ?„M ç½ `i `ä `M; `²B
@E?¬M; ç9M;\
oQÆM; hQ" M JBM? M?Qm K"v- GQÆM; S?KM; M? p" oQÆM; :B B :B B ç m M?bM
+ÁM HB + K„i ?ÄB Gw .QÆM;X
@Gw .QÆM;- F?¬M; TªB H" i®i H„K b Q\
GQÆM; S?KM; M? M;?B ?Q†+ ?ÄB K°i +•mX

@.MM; i?îB ?B M M v i?b F?¬M; +| ; b- M?QM; î i?îB ?B M ç B i?b H B F?¬M; ç9M
`m°i- iBK M M i?b #^M; +Ä H m- +•v M M M`v i?b H B F?¬M; +| - ç•v H` i b M? ?m®M
+| i? M|B- +?9M; i H` i?îB +´ ç B F?¬M; i? M`Q +| p`i M`v
Gw .QÆM; F?) i?î /`B K°i +€B- GQÆM; S?KM; M? FBM? M; ç+ M?bM ?„M `²B [m
JBM?- Gw .QÆM; ;BªB i?Q+? M?Q p`v i?b #` +kM; ç½ M?“M ` p`M ç `²BX
@h¬B ?B m w +`m- Gw .QÆM; +`m Km®M M|B i?S M`v H` ç² /äK T?ªB F?¬M; \
oQÆM; JBM? KoK +QîB- i` M K†i F?¬M; +| bU i? v ç´B ; b- i`QM; K„i i?b +| i? K b U
h?S M`v [mª i?“i F?¬M; T?ªB H` ç² i?“i- M| H` p`i K` ¬M; /MM; ç FB K i` Gw .QÆ
`i /ÆM ; BªM- i?S M?“i H` FB K i` t2K Gw .QÆM; +| T?ªB i?“i bU H` +| i`B F?¬M; -
+| T?ªB H` M; QîB i?“M? i?“i ? v F?¬M; X
oQÆM; hQ`M KBM? `i ç w iÈB bU i?“M? i?U+ +O M; QîB F?€+- i?“M? i?U+ ç B #
.QÆM; #îB pb +| M; mv M M?•M K` HW ; çi ¬M; - p`v i?b `M iQÊM; iQ+? Hkv i`QÊ+ c
Gw .QÆM; +| i? HW ; çi ¬M; i?b b Q M`v +kM; +| i? HW ; çi oQÆM; :B B :B B - #
M; QîB M; Q`B K` H` M; QîB i`QM; M?“- HW /®B M; QîB iQ`M; M?“ H` F?¬M; çQÊ+-
/®B +kM; F?¬M; i? X
*| çB m ?B M i B t2K ` #B m ?B M +O Gw .QÆM; H`K +?Q oQÆM; hQ`M h`mM;
Gw .QÆM; F?¬M; +-M T?ªB M|B- M?[M; i?S pW `²B ?„M M|B ç½ çO ç +?SM; KBM
.QÆM; +kM; ç½ i?¬M; [m #`B FB K i` X
oB + H`K +?Q oQÆM; hQ`M JBM? + Q ?SM; H` Gw .QÆM; `i #B i SM; ç®B- ?„M /
/šM /„i iÈB p`M ç - F?¬M; +| M|B ` i?S M`v H` ; BªM; v iW ç-m- çB m M`v H`K +?Q
HÁM; X
Gw .QÆM; F?¬M; #B i M?[M; çB m oQÆM; hQ`M JBM? M; ?o M m ç½ Km®M M|B `H
Hm¬MX
o`M ç +ÁM +| p`B +€B- +?9M; ç m T?•M iQ+? K°i +€+? +?mv M M; ?B T- Gw .QÆM;
M; QîB ç m ?B m çQÊ+- i?S M`v F?šM; ç`M? F?¬M; T?ªB H` ç² i?“i- Gw .QÆM; ç½
@*?9 oQÆM; - i?S M`v +O #€+ ?šM H` H`K îMQÊ+ M; Q`B- #¼M ?¼F?¬M; +| ?B m
Zm®+ +?Q M M KÈB ç H B K°i bÆ ?îHÈM M?Q i? - /U i?2Q i€+ T?~K M; ? i?m`i K
i - M?QM; M| H` ç² ?B M / B- #€+ p` M; QîB #çM +O #€+ F?šM; ç`M? H` ç½ #` ; çi
@æ9M; p`v ç| # - F?šM; ç`M? H` #` HW `²B
oQÆM; :B B :B B +kM; M|B K°i +•m- +¬ +kM; M; ?o ç•v H` i?S K` #çM +? +¬ i†M; -
/MM; ç i?Y Gw .QÆM; X
oQÆM; hQ`M JBM? ;`i ç-m +QîB +QîB `²B +?Q M; QîB K M; M| ` M; Q`B- ¬M; F?¬M
M[X
h?`v oQÆM; hQ`M JBM? F?¬M; +| ç w- Gw .QÆM; •K i?¬K i?î` K°i ?ÆB- ?„M +k
FB K i` +O oQÆM; hQ`M JBM? /`M? +?Q ?„MX
G9+ M`v +kM; b„T ç M RR ; Bî- Gw .QÆM; p®M ç`M? tBM p - F?¬M; M; î H` oQÆM;
?„M î H B ,M +ÆK- ?ÆM M[+ÁM +?Q Gw .mQM; M|B pÈB GQm *QÆM; p` H B t2 +
#` tQM; X
h?`v oQÆM; hQ`M JBM? FB M [mv i M?Q p`v- Gw .QÆM; +kM; F?¬M; iW +?®B- oQ
FBM? M; ç+- b m ç| i?b +?mv M i?“M? pmB bm®M; X
*¬ ?B m ?B M i B +? KbM? ç½ ?Q`M; iQ`M iB T M?“M Gw .QÆM; `²BX
E?¬M; +| iB T M?“M i?b Gw .QÆM; F?¬M; i? M`Q î H B ,M #Y +ÆK M`v çQÊ+- M
Gw .QÆM; î H B +?SM; KBM? ¬M; ç½ ?Q`M iQ`M iB T M?“M Gw .QÆM; - H9+ M`v o
iQ`M v M i•K `²BX

"Y +ÆK i`Q F?¬M; M?B m ç² ,M M?QM; `i T?QM; T?9- KMB p` +kM; `i M;QM- Gv
>B M iϕB- GQÆM; S?KM; M? `i pW HÁM; pÈB M;QÌB +QM ` M`vX h`QM; HÁM; #
+?Q K°i M;QÌB i`QM; [m M i`QÌM;- M;QÌB i`QM; [m M i`QÌM; M?bM i?b `i i®i- M?
#`i ç„+ /o- +`M; H` ;B i°+ HÈM i?b +`M; M?Q p`vX

>B M ;BÌ +QM ;€B ç½ ibK çQÊ+ M;QÌB KbM? i?Q+?- M;QÌB M`v HϕB `i i?QÆM; v
#` `i pW HÁM;X >ÆM M[M;QÌB +QM ` M`v +kM; çQÊ+ +?²M; #` i€M i?`M? `²B- ç
F?|- F?B M;?o iÈB pB + M`v i?b #` +ªK i?`v `i p mBX

a m F?B ,M +ÆK i`Q tQM;- Gw .QÆM; KÈB +€Q iW- H9+ çB oQÆM; hQ`M JBM? +Á
M? +ÁM KÌB Gw .QÆM; i?QÌM; t m v M iÈB ç•v +?ÆB M[X

oQÆM; :B B :B B F?¬M; +| iB M çQ Gw .QÆM;- F?B iB M Gw .QÆM; H M t2 +¬ M
çB p`Q M?`- +¬ #B i H` +? K +¬ +ÁM +| pB + Km®M M|B pÈB +¬X

h` M t2- H€B t2 p` GQm *QÆM; ç m p m B p M?bM Gw .QÆM;- Gw .QÆM; F?B ` M;C
i?`v K¼B pB + ç½ i?`M? +¬M;X

@Gw + - +?9M; i ?B M iϕB çB ç•m\

GQm *QÆM; [m v ç-m HϕB +QÌB ?ÄB K°i +•m- F i [mª F?¬M; +-M ?ÄB +kM; #B i
.QÆM; i?¬B i?b +kM; #B i +?m v M M;`v ?¬K M v `i i?m`M HÈB `²BX

@æB /çQ tQÎM; L;¼+ GQm Gv K°i +?9i- #•v ;BÌ i¬B pšM +?Q Km®M p M?`

Gw .QÆM; b m v M;?o K°i +?9i `²B p m B p M|B- M|B tQM; ?„M HB M H`v çB M i?QϕB
M|B iBM iS+ M;`v ?¬K M v +?Q ¬M;X

GQm *QÆM; [m v ç-m HϕB F?¬M; M|B ;b- Gw .QÆM; b Q F?B i„i çB M i?QϕB pšM
H-M M[;¼B çB M i?QϕB +?Q "ϕ+? JBM? ;¼B ?„M +MM; çB tQÎM; L;¼+ GQm Gv M
F?¬M; +?S çB K°i KbM? i?b +| +?9i #m²MX

sQÎM; L;¼+ GQm Gv H` i?`i`QÌM; ç² +´ M´B iB M; +O „+ EBM?- ç†+ çB K HÈM M?
ç² +´- iQ`M; ç| +| F?¬M; Qi H` iBM? T?~KX

h`QM; L;¼+ GQm Gv +| `i M?B m iB K ç² +´- ?ÆM M[+ Q i?O +kM; F?¬M; Qi- +?C
H` +? i`m v M +QM M®B- M?½M HU+ ç m F?¬M; FûKX *?Q M M Km®M FB K iB M
+?9i- `i M?B m +?m v M ;B F?B M?bM i`9M; i?S ;b ç| KÈB iÈB MÆB M`v- #bM? i?
¬M; +?O +| iB M +ªX

æ-m T?| L;¼+ GQm Gv- Gw .QÆM; t m ®M; t2- "ϕ+? JBM? +ÁM +?Q iÈB- Gw .QÆM
[m M?X

L?[M; +?m v M ;B F?€+ F?| +| i? FB K iB M M;?B Î MÆB M`v M?QM; pÈB ?„M i?b
+`M; M?B m i?S i®i M?Q i? M`v i?b pB + FB K ?ÌB +`M; / - ;B€ i`` b) +`M; HÈMX

Í S? M :B oB M pB + FB K ?ÌB / ?ÆM Î ç•v- M?QM; Km®M FB K çQÊ+ ç² +| ;B€ i
?ÆM M?B m- ?ÆM M[Î ç| +kM; F?¬M; +| M?B m ç² H„K- Km®M FB K ?ÌB +kM; F?

h•K i`ϕM; +O Gw .QÆM; M;`v ?¬K M v `i i®i M M ?„M M?bM M?[M; K|M ç² +´ ç-v
K¶B K|M ç m H` i?S i®i +ª p`vX

@Gw H½Q ç

S?Q b m Gw .QÆM; ç°i M?B M i`m v M iÈB K°i iB M; F m- Gw .QÆM; p°B p`M; [m
çB +MM; ?„M +ÁM +| J Q H½Q p` i?-v h?€B- # M;QÌB F?¬M; M;Ì H` +MM; M? m iÈ
X

@*?9M; i¬B pW H`K tQM; iB i KK+ p` ç M; M;?d M;ÆB- +`m ;¼B çB M i?QϕB iÈB-
UK¶BX+kM1•M; *?QQ° Ð ; ~9 ±Á'Raì K¶B

993X *?QÆM; 993, æ´ h`¢M; L;mv M

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

>` EB i ¢B i?2Q Gw .QÆM; M?QM; ¢Q`M M;Q`B +O #¼M ?¼ +?d ;B i,M; i? K K°i

L?[M; M;Q`B ¢B i?2Q >` EB i ¢ m H` M?•M pB M- H+mR M`v >` EB i H¢B ¢B i?2Q ¢
?¼ F?¬M; iB M ¢B i?2Q M M +?d +| i? ¢B i`QÊ+X

>B M i¢B ¢½ H` +m®B i?€M; Ry- i?`B iB i H9+ M`v K€i K) ?ÆM i?€M; e M?B m- ?A
p M M +Y iB K M`Q ?„M +kM; ;?û [m K°i H-MX

J Q H½Q- "¢+? JBM? p` i?¬v h?€B ¢ m iÈB ¢•v ¢B /¢Q F?¬M; KK+ ¢Q+?- K¼B M; Q
? B +•m- F?¬M; F?Q ¢Q`M M;Q`B M?bM `i H` M€Q M?B iX

J†+ F #¼M ?¼ +| Km ¢² ? v F?¬M; M?QM; K¶B F?B ?¼ iÈB i?b ¬M; +?O iB K ¢ m
+O J Q H½Q- "¢+? JBM? - i?¬v h?€v ¢ m F?¬M; ? i?'T- +?d +¬M K°i M;Q`B iÈB i
M;Q`B ¢|M `²B +?S M|B +?B H` +ª J M;Q`BX

>` EB i +kM; ¢B tmM; [m M? M?bM p`B K|M- +ÁM ?ÄB p`B K|M- +| ¢B m F?¬M; i?
+?d +| i? iB T iK+ ¢B iB TX

@*Y iB K M`v M`v F?¬M; i - +?9M; i p`Q t2K¢B\

G9+ ¢B iÈB K°i iB K ¢² +´- i?¬v h?€B ¢°i M?B M M;WM; H¢B `²B +?d p`Q # M i`QM
#€M M?[M; #S+ iQÊM; ¢€ p` iQÊM; ¢B m F?„+ ;¶- M;Q`B ` +ÁM +| K°i Qi +QM /'m p
h?€B +kM; ¢½ iWM; iÈB ¢•v p`B H-MX

@h®i

Gw .QÆM; H`T iS+ ;"i ¢¬m- ?„M ¢B +kM; F?¬M; +| KK+ ¢Q+? ;b- ?ÆM M[tQÎM; G
iB +?mv M FBM? /Q M? p`i ¢B m F?„+¬ +?Q /M i?¬v h?€B F?¬M; M|B Gw .QÆM; +

*Y iB K M`v F?¬M; HÈM- M| `°M; F?QªM; ky Kk- i`QM; F?m pU+ M`v i?b M| +?d +|

hmv +Y ?`M; M?Ä M?QM; ¢¬v ¢O- # K†i +Y ?`M; H` # [m¬v ?`M; - # M i`QM; +ÁM
M?B m p`i ¢B m F?„+¬ i`QM; ¢| M?B m M?'i H` iQÊM; ¢B m F?„+ #^M; ¢€X

Gw .QÆM; M?bM i?Q€M; [m tmM; [m M?- +Y iB K M`v T?¬M HÈM H` i€+ T?~K M;
+?9i H` ¢² +´- ¢†+ #B i H` M?[M; #S+ iQÊM; ¢B m F?„+ #^M; ¢€- i`QM; b® +?9M; +
H) i?S M`v H` i`M ¢B K +?B #ªQ +O +Y iB K M`vX

>` EB i +kM; ¢B p`Q ?SM; i?9 M?bM tmM; [m M?X >` EB i M?È `ä ¬M KbM? M|B ¢
#€+ ¢¢B iBM? i?•K- +| `i M?B m M;Q`B ¢B m F?„+¬ M?QM; F?¬M; +| M?B m ¢B m
+kM; +?d +| K°i p`B p` ¢¢B bQ tm'i ?B M K` i?¬BX

s2K ¢B m F?„+ F?¬M; ;B®M; pÈB t2K M?[M; i?S F?€+¬ t2K i€+ T?~K ¢B m F?„+ ¢-
i` `²B KÈB iÈB M?bM i`B HB m- K°i Qi i`¢K i` ¢¢B bQ M´B iB M; pQ /K M?Q h`¬M
T?Q H` i` M i`,K p¢M- +?d pB + M`v i?¬B +kM; ¢O #B i i-K [m M i`¼M; +O pB + ¢

*kM; #ÎB pb M?Q i? - Gw .QÆM; KÈB F?¬M; bY /KM; M,M; HU ¢†+ i?M K` /MM; K„
K°iX

@h?¬v h?€B iÈB `

h`QM; iB K +?d +| K°i M;Q`B K`T K¢T ?ÆM 8y im´B- ¢€K M;Q`B Gw .QÆM; pW #Q
¢|M- b m F?B M?bM i?'v M;Q`B ¢ M H` i?¬v h?€B- J Q H½Q- "¢+? JBM?- ?„M `i H`

@h?¬v J Q- i?¬v "¢+?- ? B p` +kM; ¢ M Q- [mª i?"i H` pBM? /U +?Q +Y iB K M`v-
i`QM; - +Y iB K M?Ä K¼B M;Q`B ¢WM; i`€+?- K¼B M;Q`B M;²B K°i +?9i ¢ i¬B ¢B

@E?¬M; +¬M T?B M iQ€B M?Q p`v ¢•m ¬M; +?O G - +?9M; i¬B t2K K°i +?9i `²B ¢B

h?-v h?€B H„+ /-m M|B- +Y iB K M"v ?,M ç½ iÈB p" B H-M- M?QM; F?-M; +| [m€
?„M +kM; F?-M; /€K H"K T?B M M;Q|B i X

@E?-M; T?B M iQ€B- +| ;b K" T?B M iQ€B- #bM? i?Q| M; i?b H"K b Q +| i? K|B K
K'v p` iÈB ç•v +?QM? H" pBM? ?çM? +?Q +Q iB K M?Ä M"v

«M; +?O G M|B- i?-v h?€B i?b +?d +| i? #`i ç„+ /o H„+ ç-m- Gw .QÆM; p" ?" EB
+•m +?mv M +O #¼M ?¼ K" ç M; +MM; M? m +~M i?"M t2K M?[M; i€+ T?~K M;? i?

«M; +?O G +kM; F?-M; ç w iÈB #¼M ?¼- Gw .QÆM;- >" EB i p" GQm *QÆM; ç½
Gw .QÆM; +kM; ç½ [m2M pÈB pB + M"v `²B M M F?-M; M|B ;bX

h?-v h?€B +kM; F?-M; +| çB ;BÈB i?B m Gw .QÆM;- ç•v +OM; H" w +O Gw .QÆM
F?-M; #B i ?„M i?b F?-M; +-M ;BÈB i?B m- M m F?-M; i?b b) ``i T?B M T?S+X

G9+ ` F?ÄB \*´ L;¼+ h` B çB p"Q K°i +,M iB K- "ç+? JBM? ç½ +?O ç°M; ;BÈB i?B
-M; +?d iB K HB M iK+ M|B ?ÆM Ry T?9i- H½M; T?Q ``i M?B m i?|B ;B M- +kM; #
F?-M; Km®M ;BÈB i?B m KbM? +?Q M;Q|B F?€+X

@Gw .QÆM;- ç| H" +€B ;b K" tBM? ç T p"v

>" EB i ç°i M?B M +?d p #S+ iQÊM; çB m F?„+ ç€ æB M E?-M; i?ç+?- æB M E?-
imv +U+ T?~K æB M E?-M; i?ç+? +kM; +| i? bQ çQÊ+ pÈB æB M >Q" M; i?ç+?- +
M|B H" ``i #bM? i?Q| M;- +ÄM +| K°i Qi içT K-m- F?-M; +QB H" i?QÊM; T?~KX

h`çK +?¶ +O #S+ iQÊM; M"v +kM; ``i #bM? i?Q| M;- Gw .QÆM; M?bM i?Q€M; [m `

@æ•v H" #S+ iQÊM; çB m F?„+ ç€ #^M; æB M E?-M; h?ç+?- i?S M| çB m F?„+ H
M;mv Mö- i?S M"v F?-M; T?ªB /Q / M? ;B H"K M M +kM; F?-M; +| ;B€ i`` + Q

@ E?-B çB K ç'm- ç¶ i`çM; M;mv M- +| M;?o H" ;b

>" EB i KÎ iQ K„i M?bM M| `²B ?ÄB- ç€K M;Q|B -M; +?O G M?bM i?Q€M; [m # M
F?-M; M|B ;bX

Gw .QÆM; +Q|B +QÎB +?d p"Q F?®B ç€ `²B ?ÄB,

@h`QÊ+ ? i M? M?bM t2K i?S M"v H" +€B ;b\

Gw .QÆM; +?d +?QM? H" +?O i? ?bM? M;Q|B +O #S+ iQÊM;- GQm *QÆM; +kM; [
Gw .QÆM; +?dX

@>ŠM H" M;Q|B - ?Q†+ +| i? H" i?-M iB M\

>" EB i F?-M; t€+ ç`M? i`ª H|B- +?dM? i? +O #S+ iQÊM; M"v + Q iÈB jy +K- +€B
i` M H" ?bM? M;Q|B- # M /QÈB H" ?bM? K°i ?ÄM ç€ HÈM- ?Q p,M i` M ?ÄM ç€ M
p"vX

@æ•v F?-M; T?ªB H" M;Q|B +kM; F?-M; T?ªB H" iB M K" H" [m,

Gw .QÆM; +Q|B H„+ H„+ ç-m- >" EB i KÎ iQ K„i `²B ?ÄB,

@*"m M|B ç•v H" [m,\ *| M;Q|B çB m F?„+ ?bM? [m, M[Q\

@ "bM? i?Q| M; i?b F?-M; B çB m F?„+ ?bM? M"v +ª- M;QçB i`W +?M KB m +ÄM
iQÊM; çB m F?„+ ?bM? [m, +| +-M; /KM; F?€+- M| +| w M;?o +€+ iQ| M; M?Q w

Gw .QÆM; +Q|B F?) K°i iB M;- >" EB i F?-M; ?B m ibM? ?m®M; i`QM; ;BÈB ç² +´
H" #bM? i?Q| M;X

@EB i + - M? t2K +QM [m, M"v ç M; +QÐB +€B ;b\ *QÐB M?Q i? M"Q\

>" EB i +~M i?"M M?bM i?Q€M; [m `²B F?-M; t€+ ç`M? M|B,

@>bM? M?Q H" +QM `²M;\ \*QM `²M; M"v ``i F€ [m€B- +QM [m, +kM; p"v- M| +?d +Q

@> ?

Gw.QÆM; ç°i M?B M +Q`B iQ K°i iB M;- HK+ +?9 w +O ç€K M;Q`B i?-v h?€B ç m ç M; M?bM #¼M ?¼X

@æ•v F?¬M; T?ªB H``²M; K``H``M; Q- M| +kM; H``K°i i?-M p``i i`QM; i`mv M i?mv M;?o +?QM? H``ç¶ i`½M; M;mv M

Gw.QÆM; pW +Q`B pW ;BªB i?Q+?- >`EB i; "i ç-m- i?S M`v ?„M +kM; M?bM F.QÆM; pW ;BªB i?Q+? i?b ?„M HB M ?B m çQÊ+X

@æ•v H``w ç´i`çM; M;mv M- p``v F?¬B çB K ç'm H``;b\

>`EB i HçB ?ÄB- #S+ iQÊM; M``v ;¼B H``E?¬B çB K ç'm- ç´i`çM; M;mv M- ?B M i M?QM; M[+•m ç-m i?b ?„M +?Q ?B m ;b +ªX

@E?¬B çB K ç'm M``v i` M i v +QM [m,- M? t2K +QM [m, ç M; +-K +€B ;b\

Gw.QÆM; HçB +Q`B +Q`B- H-M M``v F?¬M; +?d +| >`EB i K``M; v +ª GQm *QÆM; i v +QM [m,X

@«M; +?O- +| i? H'v i?S M``v +?Q +?9M; i¬B t2K K°i +?9i F?¬M;\

æSM; t M?bM i?b F?¬M; i?QªB K€B- >`EB i M|B pÈB ¬M; +?O G K°i iB M;- ¬M; +?9i`²B KÈB +?çv çB H'v #S+ iQÊM;- b m ç| HçB K°i H-M M[+?çv iÈB +?¶ ç€K M

>`EB i p``Gw.QÆM; ç m F?¬M; ç w iÈB i?€B ç° +O ¬M; +?O iB K- pÈB >`EB i i H9+- +| i? v M i oM? [m M b€i i?S M``v i?b +kM; i®iX

@h?S M| +-K ?bM? M?Q H``+•v #9i H¬M;\ S?Q /QÈB +ÁM +| K°i +€B i?MM;- M| +|

@ "9i i?b ç9M;- M?QM; K``+€B +ÁM HçB F?¬M; T?ªB H``+€B i?MM; K``H``+€B ç'm- i M| ç çUM; `QÊm- w M;?o +O i?S M``v ?ª- EB i + - # M i`QM; iW õZm,õ M?B m`

Gw.QÆM; KdK +Q`B M?bM >`EB i- i?S M``v i`çK i`´`i #bM? i?Q`M; M?Q w M;?o i HQçB çB m F?„+ M``v i?`B +´ççB +| ``i M?B m- +kM; +| K°i Qi p,M T?ÁM; iS #ªQ M;?o +O M| +?QM? H``bU +€i iQ`M; K v K„MX

@E?¬B

> B K„i >`EB i b€M; H M- ?„M H``T iS+ i`ª H`BX

Gw.QÆM; +Q`B ;"i; "i ç-m- M|B iB T,

@æ9M; p``v- w M;?o +O #S+ iQÊM; M``v +?QM? H``+•v #9i çB K / M? i?Q bBM? /U H``h`çM; L;mv MX h?`B h®M;- i`QÊ+ çB M ?Q``M; +mM; +| ? B +QM M; Q #^M; ç€ p``Q +mM; i?b T?ªB çSM; i` M ç-m +QM M; Q M``v- H9+ ç| pB + M``v ;¼B H``õh?QÊM #°w M;?o +O óE?¬B çB K ç'm- ç´i`çM; M;mv M

Gw.QÆM; +?"K`½B ;BªB i?Q+?- ¬M; +?O iB K i?b FBM? M;ç+ M?bM Gw.QÆM;- #B i M?QM; +| i? F `` M?Q p``v i?b F?¬M; M?B m H„K- Gw.QÆM; +| i? M|B ``M ?„M +| F?¬M; Qi ?B m #B i p ç² +´X

L|B M?B m M?Q p``v- Gw.QÆM; +kM; ``i +| ?SM; i?9 pÈB i?S M``v- i?S M``v /MM; i +?Q /M H``F?¬M; i†M; M;Q`B i?b ç†i î i`Q`M; ?¼+ +kM; i®iX

@EB i + - i?S M``v M? +| Km F?¬M;\

Gw.QÆM; [m v ç-m HçB ?ÄB >`EB i K°i +•m- ç•v H``i?S >`EB i M?bM i`SM;- M ?„M F?¬M; i` M? ;B``M?- i?S M``v +| ``i M?B m- Km®M Km +kM; F?¬M; F?|

@Zm M çB- i¬B F?¬M; +-M

> EB i M?bM K°i ?²B`²B H„+ ç-m- ?„M F?¬M; T?ªB H`iB + iB M K`i?S M`v p¬ /K
çQ +?Q ?¼+ bBM? H`i?Q+? ?ÊT M?`i- çQ +?Q >` H½Q i?b H¢B F?¬M; iB M- ?B
i?¼+ ?S F?¬M; T?ªB H`i?S F?€+X

*| çB m F?B M; ?2 Gw .QÆM; M|B tQM; ?„M +ªK i?`v `i ?SM; i?9 pÈB i?S M`v M M
M?[M; i?S F?€+- Gw .QÆM; +~M i?“M M?bM #S+ iQÊM; M`v K°i +?9i`²B ;”i ;”i ç-m

h?2Q #ªM M,M;- Gw .QÆM; bY /KM; M,M; HU+ ç†+ i?M # Q T?O iQ`M #° i?S M`vX

æ•v +kM; H`i?|B [m2M +O Gw .QÆM;- i`QÊ+ iB M H` /MM; K„i- b m ç| H¢B /MM; M
H¢B H-M M[X

+Q/QMXi` B

aB m *`T >Q`M; EBK h?O

h€+ ;Bª, hB m hB m ok

99NX *?QÆM; 99N, _@i *m°+ >„M *| h?•M S?“M :b

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

a m F?B bY /KM; M,M; HU+ ç†+ i?M- iQ`M #° +Q iB K ç m #` # Q T?O- i`QM; ?bM?
F?„+ ç M; T?B m T?M ;B[F?¬M; i`QM;X

h€K T?-M b® p”i T?~K i`QM; +Y iB K ç m +?d +| K°i i-M; K”m p`M;- M?[M; i?S M`v
i?m”i ?B M ç¢B- M?[M; i?S M`v F?¬M; +| ;B€ i`` H`+? bY M?QM; çQÊ+ M?[M; M;Q|
i`` +kM; F?¬M; i?’TX

Gw .QÆM; FBM? M;¢+ [m v ç-m H¢B M?bM T?Q b m ¬M; +?O G - T?Q b m ?„M +|
i - i?S M`v H` æB M h? M? M;¼+ - F?¬M; M?Ä- Qi M?`i i?b +kM; M†M; ?ÆM Ry F?X

Gw .QÆM; +?O w F?®B M;¼+ M`v F?¬M; T?ªB pb i`¢K +?¶ +O M| H` H` M;mv M H
i?S M`v F?¬M; M;| çQÊ+ H`K iW K°i F?®B M;mv M i?¢+? +?Q çQÊ+ +„i ?Q`M iQ`M

>Á æB M M;¼+ M;mv M i?¢+? +?B H`K p`B HQ¢B- i`QÊ+ F?B ç€M? #QM; M| M?bM
i?¢+?- F?¬M; i? M`Q M?bM i?’v # M i`QM; +| #` ?Q ? v F?¬M;- +| çB m +| K°i C
M;?B K +| i? M?“M #B i çQÊ+X

S?d h?9v M;mv M i?¢+? i?b +?Q iÈB +m®B +MM; i?b F?¬M; B #B i çQÊ+ - +?Q /M
B /€K + K çQ M H` KbM? ç´ i,M; +ªX

>Á æB M M;mv M i?¢+? F?¬M; +| M?[M; ç†+ iQM? +O S?d h?9v M;mv M i?¢+?- #
çB K # M M;Q`B i?b # M i`QM; b) ;B®M; M?Q p”vX æQÆM; M?B M F i [mª M`v +kM
+„i ? i F?®B ç€i?b # M i`QM; +?mv M ;b +kM; +| i? T?€i bBM? +ªX

Gw .QÆM; bÎ +?9 w F?®B M;¼+ M`v +?QM? H` pb # M i`QM; M| +| K°i i?S M;Q`B w
” M;Q`B +O F?®B M;¼+ M`v #B m ?B M F?¬M; i®i- T?-M H°` +| K”m t M? i`„M;
pb p”v M M F?®B M;mv M HB m M`v F?¬M; çQÊ+ ;B +¬M; i?“M? i` M; bS+ K” +?d

>bM? çB m F?„+ +O F?®B ç€M`v H` +ªM? +?,M i?ª i` M ç²M; +Ä t M?- K”m t M? +
M;Q`B` +ÁM +| K°i M;Q|B +?,M +Wm- ;| + +¢M? çQÊ+ çB m F?„+ `i id Kd- M?bM

Gw .QÆM; ¬K #S+ iQÊM; çB p T?Q i`QÊ+ - ç€K M;Q|B i?-v h?€B ç m M?bM p T
;”i ç-mX

@Gw H½Q ç - M?“ +”m +| M;Q|B b„T i?B `\\

”¢+? JBM? M?bM i?’v Gw .QÆM; iÈB HB M ?ÄB K°i +•m- ç•v H` #S+ iQÊM; çB m F?
i?Q|M; ç m /MM; ç i†M; +?Q M;Q|B b„T T?ªB i?B +Y ç + -m +?9+ bU K v K„MX

@E?¬M; +|¬ M?QM; K°; B çbM? i¬B +| KÎK°i i`QÌM; ?¼+¬ M? i¬B H°K ?B m i`QÎ i†M; +?Q ?„M

Gw .QÆM; M? +? KB M; +QÌB +QÌB- i`QM; p,M T?ÁM; +O Gw h?“M? M? ?„M K° iQÊM; M°v imv `^M; çB m F?„+ ?bM? [m, M?QM; çB m F?„+ M?bM F?¬M; [m€ / [iÊ ?ÆMX

@æti î i`QM; i`QÌM; ?¼+ +kM; F?¬M; i

h?¬v h?€B ;”i ç¬m `²B M|B pÈB ¬M; +?O G ,

@h?S M°v # Q M?B m iB M p°v- Gw ?mvM? ç F?¬M; T?ªB M; QÌB M; Q°B K° H° M; Q [m€ KS+ i?b +?9M; i¬B F?¬M; # Q ; BÌ iÊB MÆB M°v MY ç•m

@h?¬v h?€B- t2K M; °B M|B Fb - +| M; °B Î ç•v i?b i¬B H°K b Q /€K M|B i?€+?¬ i?S M; °B +kM; T?ªB +?Q i¬B +| +?9i HÌB KÈB çQÊ+¬ i? M°v p°v- H°v +QM b® K v K„M- M?Q p°v +| çQÊ+ ? v F?¬M; \

«M; +?O G bmv M; ?o K°i +?9i `²B #€Q ; B€- i?¬v h?€B p° J Q H½Q M?bM M? m K¬

æB M E?¬M; i?ç+? imv `^M; #bM? i?QÌM; M?QM; +kM; +| ; B€ i` M?°i ç`M?¬ ?ÆM M°v Km Î M; Q°B Qi M?°i +kM; T?ªB k pçM- +?Q /M H° ¬M; +?O G +| M|B i?“i ? v pçM i€K +kM; F?¬M; iQM? H° ç„iX

oÈB çB K M°v Gw .QÆM; +kM; ?B m- b m F?B¬M; +?O G ` ; B€ ?„M HB M; ”i ç¬m

@J°i pçM i€K `°i i?Q+? ?ÊT- i¬B Km i?S M°v

Gw .QÆM; pW KÈB M|B tQM; GQm *QÆM; HB M H°v iB M K†i ` `²B çQ +?Q ¬M; -

«M; +?O G M?“M iB M `²B +QÌB +QÌB ç K iB M- iQ`M; HÁM; i?b HçB p¬ +MM; FBM

hQM? +€+? +O i?¬v h?€B ?„M #B i`°i `ä- i` M ho M?bM i?b M?Q ?Á €B / ;¬M- i HçB H° K°i M; QÌB `°i + Q M; çQ- i?S K° M?Ì ?„M t2K tûi H° ; Bª i?b +?Q /M +?Q ?„M F?¬M; M|B H° i?“iX

h`QM; +m°+ b®M; ?°M; M; °v- i?€B ç° +O i?¬v h?€B pÈB #çM KbM? +kM; M?Q p°v i?“M? i?b F?ŠM; ç`M? F?¬M; i? H°K #çM pÈB ?„M çQÊ+¬ i`QM; ; B|B ç² +´ B +kM M?B m M; QÌB #€M ?°M; ç m +| ?ÆT i€+ pÈB i?¬v h?€B M?QM; F?¬M; +| B /€K M?

h?€B ç° +O i?¬v h?€B F?B M½v +?Q i?“v M; QÌB i? M? MB M i`QÊ+ K†i M°v F?¬M M; QÌB K° ?„M `°i #°B T?K+pB + M°v H°K +?Q ¬M; +?O G F?¬M; i? M°Q ?B m M´B ?„M pÈB Gw .QÆM; ç½ ?Q°M iQ°M F?€+ i`QÊ+X

@J°i pçM i€K- pW çO- ç i¬B ibK +?Q M; °B K°i +€B ?°T

æ K iB M tQM;¬ ¬M; +?O G +QÌB M|B K°i +•m- F?B M|B +?mv M ?„M +ÁM +~M i?“M ?„M +| i? t€+ ç`M? Gw .QÆM; M?bM `°i t Hç- Qi M?°i i?b ?„M +?Q iWM; i?“v [m]

*kM; +?Q pb Gw .QÆM; M?bM [m€ #bM? i?QÌM; M M M; QÌB +?Q +| ;†T [m Gw .Q p° L; ¼+ h?€M? H° K°i +ªX

@h®i- +€K ÆM

Gw .QÆM; ;”i ç¬m i`ª HÌB- b m F?B ¬M; +?O G çSM; H M i?b HU+ +?9 w +O Gw . H M #S+ iQÊM; b m HQM; ¬M; +?O G X

"S+ iQÊM; çB m F?„+ M°v ; B€ i` +?„+ H° F?¬M; i?“T- HQçB M°v #bM? i?QÌM; +| F HçB +°M; QiX

"S+ iQÊM; M°v imv F?¬M; H° iBM? T?~K M?QM; imv i ç®B H° i?QÊM; T?~K- +?d iQ i?¬B +kM; ç½ F?¬M; i?“T `²B +?S +?Q M|B H° T?Q çB m F?„+ +O M| M [X

>ÆM M [- #S+ iQÊM; +| i? ç†i î p` i`Q M°v /O ç i?“v ¬M; +?O G `°i +QB i`¼M; #S

G9+ ¬M; +?O G çB H'v +€B i?MM;- Gw .QÆM; H¢B +| +?9i /Q /U `²B M?bM [m i?–
 h?S M"v # M; Q" B Qi M?'i +kM; 8- e +?K+ p¢M- +?9i iB M 'v pÈB Gw .QÆM; K" M|B
 i`QM; #S+ iQÊM; i?¬B +kM; ç½ +| ;B€ pQÊi t `²B- /MM; ;B€ M"v K" Km imv i ç®B
 " M iQ`M; F?®B M; ¼+ M"v F?¬M; M; ì H¢B #B M /`- i`mM; i•K +| K°i F?®B M; ¼+ i
 M?Q imv i- `i KQÊi K"X
 h?S M"v Gw .QÆM; F?¬M; t H¢ ;b- ?„M ç½ ;†T [m `i M?B m H–M- M?QM; iÈB #•
 F?®B M?Q i? - M| F?¬M; T?ªB H" +€B ;b F?€+ K" +?QM? H" .QÆM; *?B L; ¼+ - ?Æ
 .QÆM; *?B L; ¼+ X
 *| çQÊ+ F?®B .QÆM; *?B L; ¼+ M"v i?b b m F?B p +| i? ibK K°i ç¢B bQ +?¢K M; ¼+
 [m" i†M; +?Q >" H½Q `²B- M m F?¬M; ibK i?'v p"i F?€+ i? v i? i?b +kM; +| i? /MM
 *| çB m Gw .QÆM; +| +?9i HQ H„M; - ?„M F?¬M; T?ªB HQ ;B€ i` K" HQ i?€B ç° +O
 *Y iB K ç² +´ #bM? i?QìM; ç m +| M? [M; K|M i`K çB K +?B #ªQ F?¬M; #€M- M? [M
 H M ?bM? iQÊM; - ?'T /šM bU +?9 w +k F?€+? ?"M; +?S F?¬M; /MM; ç #€MX
 "S+ iQÊM; M"v +?d +| ;B€ p" B +?K+ p¢M- i`QM; K„i ?„M i?b b® iB M M"v +?ÆM; H"
 i? M"v i?b H¢B F?€+- Gw .QÆM; ç½ bÈK t2K ? i K°i pÂM; +Y ?"M; - # M i`QM; F?
 *?Q M M Gw .QÆM; KÈB HQ H„M; M?Q p"vX
 @o` iB m ?mvM? ç M"v- i¬B ;B9T + "m ç†i p"Q # M i`QM;
 G9+ Gw .QÆM; +ÁM ç M; bmv M; ?o i?b ¬M; +?O G ç½ i`î H¢B- ?„M ;B9T Gw .QÆM
 Km p"Q `²B ç†i i? K p" B KB M; #¼i #B M +?®M; p ç"TX
 @«M; +?O G - F?®B M; ¼+ T?Q b m ¬M; ;B€ # Q M?B m p"v\
 Gw .QÆM; /Q /U K°i +?9i M?QM; pšM [mv i ç`M? ?ÄB- +| i? Km Km çQÊ+ H" i®i
 +kM; F?¬M; b QX
 E?|B .QÆM; *?B L; ¼+ # M i`QM; F?€ HÈM- HQ¢B +U+ T?~K .QÆM; *?B L; ¼+ M"v ;
 +°M; i? K T?Q i`¢K i`¶ i?b F?B ?Q" M i? "M? i?S M"v Qi M?'i +kM; +| ;B€ M; ?bM p¢
 :B€ i` M"v imv i ç®B HÈM ?ÆM M?B m ;B€ i` #S+ iQÊM; çB m F?„+X
 >m®M; +?B F?®B .QÆM; *?B L; ¼+ # M i`QM; Gw .QÆM; +| i? H'v ` iW T?–M /QÈ
 i¢Q i? "M? #'i +S ?Q ? Q M"Q +?Q #S+ iQÊM; +ªX
 L?bM i?'v Gw .QÆM; ç M; +?d F?®B M; ¼+ [mw +O KbM? - b„+ K†i ¬M; +?O G +| +
 h?€B- H¢B M?bM Gw .QÆM; K°i +?9i- ?„M +| +?9i /Q /UX
 @hB m ?mvM? ç - + "m p" i?–v h?€B +MM; M? m çB iÈB M M i¬B b) F?¬M; M|B /®B
 p'i pª H„K KÈB +| çQÊ+- i?S M"v i¬B F?¬M; #€M
 L m H" M; QìB F?€+- ¬M; +?O G +ÁM +| i? M|B +€B ;B€ i` M i`B ç iW +?®B- M?
 i?–v h?€B iÈB- i?–v h?€B H¢B `i +QB i`¼M; M M ?„M F?¬M; i? F?¬M; HQ H„M; b
 hQÊM; çB m F?„+ i?m°+ HQ¢B p"i T?~K T?K- i`QM; HoM? pU+ p"i T?šK T?K i?b i
 /¬BX
 E?¬M; +?9i M"Q F?Q i`QÆM;- ç` p` +O i?–v h?€B iQM? ` +ÁM + Q ?ÆM "¢+?
 h`QM; ;BÈB ç² bS- ç` p` +O ?„M F?¬M; i?m FûK ;b L; ?B K H½Q- +ª ? B ç m H" +
 oÈB K°i M; QìB M?Q p"v ¬M; +?O G çQÆM; M?B M F?¬M; /€K +?"K i` - +?d K°i +•
 çO ç +Y ?"M; +O ?„M H"K ,M T?€i ç¢i- ç²M; /¢M; K°i +•m +kM; +| i? ?Ov ? i pB
 H" HU+ªM? ?QîM; +O +?mv M ;B + Q + 'T M?'iX
 @E?¬M; i? #€M b Q\
 Gw .QÆM; i?î /`B- ç¬B K"v +| +?9i M?Qm H¢B- ibM? ?m®M; ?„M H H„M; M?'i +m®

h? 'v K|M ?ÌB e-d i` ,K p¢M F?¬M; FB K çQÊ+ - Gw .QÆM; +| +?9i F?¬M; + K HÁM; -
FB K çQÊ+ K°i i?S i®i- p"v K" H¢B F?¬M; #€M- pB + M"v H"K +?Q Gw .QÆM; `i K
@h?"i bU F?¬M; i? #€M
«M; +?O G i`a HÌB F?¬M; +?9i /Q /U- b m F?B i`a HÌB ?„M +ÁM M?bM i?¬v h?€B K
@JÎ iB K #m¬M #€M K" i?S M"v F?¬M; #€M b Q\
>" EB i iW T?Q b m çB iÈB- ?„M ç½ M?bM [m K°i pÁM; M?QM; F?¬M; iB M i?'v i?
M; ?2 +•m +?mv M +O Gw .QÆM; p"¬M; +?O G ?„M HB M M?`M F?¬M; çQÊ+ ?ÄB
@EB i + - ç² +´ +| [mv ç`M? M?Q p"v- p"i i`M iB K `i Qi F?B #€M
Gw .QÆM; p°B p" M; ;BªB i?Q+? - iQM? +ªM? +O >" EB i Gw .QÆM; F?¬M; ?B mX
KÈB ;†T K†i i?b ?„M +| +?9i ?B m çQÊ+ >" EB i H" M; QÌB `i # Q +?2 F?mv i çB
M; QÌB +QÌM; i? - M m ç +?Q ?„M M?9M; i v i?b pB + M"v F?¬M; ´M +?Q H„KX
@Zmª i?"i H" M?Q i? M"v
"¢+? JBM? +kM; ;"i ;"i ç-m M!B `²B M?bM i?Q€M; [m ¬M; +?O G ,
@«M; +?O G - i¬B #B i ¬M; Km i?S M"v F?¬M; / /"M; - +| çB m i?S i®i HQm i?¬M
M"v +?Q Gw ?mvM? ç i¬B + K çQ M H" / M? iB M; +O +Y ?"M; ¬M; b) i, M; H M
"¢+? JBM? KÈB ç M MÆB M"v M M F?¬M; [m2M ;b ¬M; +?O G - +| çB m i?2Q iQM
;B9T +?Q Gw .QÆM; X
@æ9M; p"v- ¬M; +?O G +?Q K°i +€B ;B€ çB
J Q H½Q +kM; F?mv M K°i +•m- ¬M; +?O G FBM? M; ¢+ HB + M?bM K'v M; QÌB- i`
"S+ iQÊM; M"v ?„M F?¬M; Km®M #€M- i?S M"v +?d KÈB iÈB i v ?„M +?Q iÈB k i?
+?Q çQÊ+ T?€i ?mvX
>m®M; +?B HQ¢B iQÊM; çB m F?„+ M"v b m M"v b) i, M; ;B€ `i K¢M? - M m M?Q #€
çQÊ+ i?S iQÆM; iU p"v M[- ?ÆM M[H9+ M"v ?„M +kM; F?¬M; i?B m +?9i iB M M
@«M; +?O G - J Q H½Q M!B ç9M; - M? #€M +?Q Gw ?mvM? ç H" i®i M?'i- M! +ÁM
+?Q +Y iB K +O ¬M; - M m F?¬M; i?b b m M"v i¬B i?'v +| #S+ iQÊM; çB m F?„+ M
+| çQÊ+ F?¬M; \
h?¬v h?€B M?bM i?Q€M; [m #S+ iQÊM; `²B +kM; KÎ KB M; ;B9T çÐ- i?¬v h?€B KÎ
¬M; +?O G `i FBM? M; ¢+- # p` +?mv M; B ç m M!B ;B9T +?Q K°i M; QÌB- M; QÌB i
i?•M T?"M ;b\
Gw .QÆM; F?¬M; M!B ;b K" +?d +ªK FQ+? M?bM # M; QÌB `²B v M H†M; +?Ì ¬M; +
«M; +?O G bmv M; ?o p" B T?9i `²B +„M ` ,M; M!B ,
@h?¬v h?€B ç½ M!B M?Q p"v i?b b m M"v ;BÈB i?B m +?Q i¬B i?S F?€+ H" çQÊ+ i?
ey p¢M- ?¬K M v i¬B /MM; ey p¢M #`M i?S M"v- t2K M?Q H" H"K [m2M p"v
«M; +?O G +m®B +MM; +kM; ç€T SM; - i?S M"v /M b Q +kM; +?d H" p"i +? i- +| i?
i?¬v h?€B i?b `i i®i- Qi M?'i i?b +kM; ç +?Q i?¬v h?€B i?B m ?„M K°i M?•M iB M?
#Ä i? K K°i +?9i iB M +kM; F?¬M; b QX
@h®i- v M i•K çB- i`QM; pÁM; j i?€M; i¬B b) iB K +?Q M? K°i i`M çB K +?B #ªQ F
h?¬v h?€B KoK +QÌB ;"i ç-m- i?B m K°i M?•M iB M? M"v ?„M `i M; mv M w- Gw .QÆ
B +| i? F?BM? i?QÌM; - ?B M i¢B +| i? i¢Q [m M ? pÈB Gw .QÆM; i?b b) +| HÈB
b m M"vX
>" EB i ?W K°i iB M; - M m ¬M; +?O iB K F?¬M; i?S +i?ÌB i?b ?„M b) H" K i?2Q +€+?
T?ªB H" +?mv M +| #€M ? v F?¬M; M[K" ç´B i?"? +?mv M +Y iB K +| KÎ çQÊ+ ? v

+Q/QMXi` B
aB m *'T >Q" M; EBK h?O
h€+ ;B^a, hB m hB m ok

98yX *?QÆM; 98y, L;¼+ h?€M? Gw .QÆM;- G"K a Q o"v\

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;
L;m²M, K2i`mv2MX+QK
@*^aK ÆM M;`B- i?-v h?€B

L;?2 i?-v h?€B M|B p"v- ¬M; +?O G F?¬M; +ÁM ;b ç M|B M[- +| çQÊ+ +•m M|B +O
K°i K|M i`K çB K +?B #^aQ i®i F?€+ F?¬M; T?^aB H" p'M ç X
æQÆM; M?B M i?S M"v T?^aB /Q ¬M; +?O G iU KbM? Km - M?QM; K" +?Q /M i®M iB
?"M; ?„M +kM; F?¬M; +| M?B m pK H"K ,M H„K- M m +| i? M?•M +Æ ?°B M"v ibK
+O pB + M"v ?ÆM t ;B€ i`` #S+ iQÊM;X

@«M; +?O G Km®M +| K°i K|M i`'M çB K +?B #^aQ F?€+ T?^aB F?¬M;\
Gw .QÆM; pW KÈB H'v ` i'K +?B T?B m +ÁM +?Q F`T çB M p"Q i?b i`QM; ç-m #
T?B m çti î [m-v ?"M; F?¬M; çB M K" HçB [m v ç-m HçB ?ÄB K°i +•m

@æ9M; p"v- iB m ?mvM? ç - +"m +kM; H" M;Q`B i`QM; M;? - ?ŠM H" #B i i-K [m M
G9+ ¬M; +?O G M|B H`B M"v +ÁM [m v ç-m HçB M?bM #S+ iQÊM; K°i H-M- i?S M"
F?¬M; M;| M;`v ?¬K M v T?<sup>a</sup>B #€M ` M;Q"BX

h`QM; HÁM; ¬M; +?O G i?'v +| +?9i ç€M; iB + M?QM; +kM; F?¬M; ?®B ?"M- +| i
K°i i?S i®i ?ÆM i?b ?„M `i bŠM HÁM;X

h? - v h? € B p° B p" M; H„ + ç - m - Gw . QÆM; i? b î K° i # M • K i? - K + Q`B i`° K - # ¼ M ? ¼ M; Q`B M? " M` i? b F? ¬ M; + | ; b F € [m € B X L? [M; + ? m v M ; B ; B ® M; M? Q # ¼ M ? ¼ + i? S #` # ¼ M ? ¼ ç w F? Š M; ç` M? H` i? S i® i - M | B F? ¬ M; + ? W M; M Q`B # € M b) M? • M æ QÆM; M? B M - Z m M; o B M? "ª Q h` B b) F? ¬ M; t m' i ? B M i b M? i` ¢ M; ç | - p" i î ç • v + - M ç² M; w K m H` + | i? ; B Q /` + ? M; v - F? ¬ M; ? + | i b M? i` ¢ M; M • M; ; B € X
 @ * ? 9 M; i ç B H M i? ¬ B
 o` B T? 9 i b m - " ¢ + ? J B M? + Q`B F?´ K° i i B M; - + | ` i M? B m M; Q`B M? " M` # ¼ M ? ¼ i` Ä # ¼ M ? ¼ + k M; + ? ` m F? ¬ M; M´ B X
 @ h - B ç² M; w
 Gw . QÆM; H" T i S + M | B - >` E B i + , M #ª M H` F? ¬ M; + | T? € i # B m w F B M K` + ? d ç € M + | i? S ; b i® i ? v F? ¬ M; - ç € M; i B + H` ? „ M F? ¬ M; M? b M i` 9 M; i? S M` Q +ª X
 @ h® i
 h? - v h? € B H" T i S + ; " i ç - m ç € T S M; - # ¼ M ? ¼ p® M ç` M? i? Y t 2 K + | i? ; † T K v M? M? Q M; K` i b M? i` ¢ M; M? Q i? M` v # ¼ M ? ¼ F? ¬ M; i? + ? î ç Q Ê + M [X
 v F B M i? ® M; M? ' i - K ¼ B M; Q`B H" T i S + ` M; Q`B + ? m` M #` H M H - m k X
 J È B p W ç B F? ¬ M; ç M ? B # Q Ê + - K° i M; Q`B K † + i • v i` b M; M? M? + ? | M; ç B i È B - [m i È B X
 @ h? - v h? € B - i? - v J Q - i? - v " ¢ + ? - K ¼ B M; Q`B ç m î ç • v`
 L; Q`B [ mª M H w M` v F? Qª M; 9 y i m´ B - ? „ M ` i [ m 2 M i? m° + p È B M? [ M; p` + ? m v M ; B Z mª M H Q K d K + Q`B + ? " Q ? Ä B K ¼ B M; Q`B - € M? K „ i H ¢ B / W M; i` M M; Q`B Gw . QÆ ? „ M M; ~ M M; Q`B X
 @ Gw - Gw + ® p´ M - M; ` B + k M; ç M ç • v \
 Z mª M H Q F? B M? b M i? ' v Gw . QÆM; + Á M F B M? M; ¢ + ? Æ M M? b M i? ' v ç € K M; Q`B ' + ? 9 i F Q + ? ç° M; X
 @ « M; # B i i ¬ B \
 Gw . QÆM; + | + ? 9 i b [M; b® i - M; Q`B [ mª M H w i` Q Ê + K † i M` v ` i t H ¢ - Gw . QÆM; + , ? „ M X
 @ G - M i` Q Ê + F? B M; ` B t 2 K t û i +´ M; ¼ + i ¬ B ç ½ i? ' v M; ` B K° i H - M - + | ç B m H` M ç | i F? ¬ M; + | i? ' v i ¬ B
 L; Q`B [ mª M H w H" T i S + F? Q K M; Q`B i`ª H `B - Gw . QÆM; H` + ® p´ M p B M? / U + O Z + | i? € B ç° M? Q p" v + k M; H` # b M? i? Q`M; X
 @ æ Q`M; i´ M; + | î ç • v F? ¬ M; \
 Gw . QÆM; ; " i ; " i ç - m - H - M ç | + | ` i M? B m M; Q`B - ? „ M i? b + ? B + ? m v M i • K t 2 K t û i F? ¬ M; M; î H` i` Q M? Ê + O [mª M H w M` v H ¢ B i® i M? Q p" v - + ? d M? b M K° i H - M K` c + - M M? b M H` + | i? M? " M` ? „ M X
 @ í ç • v - î ç • v - æ Q`M; i² M; ç M; î H - m j - G B m H ½ Q + k M; î ç |
 Z mª M H Q H" T i S + ; " i ; " i ç - m `² B i U K b M? / Š M ç Q`M; + ? Q ç € K M; Q`B Gw . QÆM; X Z H m" i ` i M; ? B K K B M? - ç B H` K + ? d + | i? î + ? ¶ + O K b M? F? ¬ M; i? ç B M Æ B F? € + M; Q`B Gw . QÆM; i È B i? M; K € v K` i? ¬ B X
 @ h` B m [ mª M H Q - M; Q`B i` i m´ B p W `² B H` B - b Q M; ` B H ¢ B F? € + ? F? Q p È B ? „ M a m F? B # ¼ M M; Q`B Gw . QÆM; H M H - m - + ¬ ; € B ç W M; + ? | M; Q`B + ? ¶ # € M p , M T ? ? Ä B K° i + • m X

@>„M - ?„M +?QM? H" +® p'M / M? /U +O +¬M; iv +?9M; i
L;QìB [mªM Hw [m v ç-m H¢B KdK +QìB M|B K°i +•m- +¬ ;€B H"TiS+ FBM? M;¢+
[mªM Hw tQM; ?¬- M?QM; +¬ F?¬M; M;ì H" M;QìB i` im´B M?Q p"v H¢B H" +® p'M
+O +¬- +® p'M / M? /U i?b F?¬M; +¬M çB H"K- M| +?d H" K°i +€B / M? tQM;- M?[M
iv T?-M HÈM ç m H" M?[M; ¬M; ;B" e-d +?K+ im´BX
L;QìB [mªM Hw /QìM; M?Q ?B m çQÊ+ w M;?o i`QM; ç-m +¬ M M|B,
@*¬ çWM; t2K i?QìM; ?„M- ?„M i?Q¢i M?bM i` im´B M?QM; / M? iB M; i`QM; ;BÈ
"¢+? JBM? p" J Q H½Q- Gw +® p'M i M H" Gw .QÆM;- ?„M +ÁM +| K°i +€B / M? ?B
L|B iÈB ç•v- M;QìB [mªM Hw M;WM; H¢B K°i +?9i- M;~M; ç-m M?bM i? M; K€v `²B
@Gw +® p'M +| / M? ?B m H" L;¼+ h?€M?- L;¼+ h?€M? Gw .QÆM;
@>„M +?QM? H" Gw .QÆM;\
*¬ ;€B H"TiS+ ?€ ?®+ KB M;- M;Æ M;€+ M?bM M;QìB [mªM Hw- H¢B M;Æ M;€+ M
K°i BX
+Q/QMXi` B
aB m *'T >Q" M; EBK h?O
h€+ ;Bª, hB m hB m ok

98kX *?QÆM; 98k, E?¬M; S?ªB P M :B E?¬M; :†T L? m

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;
L;m²M, K2i`mv2MX+QK
G-m k +O Zm M; oBM? "ªQ h` B +| F?¬M; Qi M;QìB- H9+ iÈB H-m k Gw .QÆM; ç°i
;B M T?ÁM; # M i`QM;- Gw .QÆM; +| `i M?B m +ªK F?€BX
@EB i + - L;mv i æ,M; K" ¬M; i?Q+? M?'i H9+ i`QÊ+ i¬B Km çQÊ+ î ç•v ç|
hW b m pB + t2K tûi +´ M;¼+ H-M i`QÊ+- ç•v pšM H" H-M ç-m iB M Gw .QÆM; iÈB
+?d +| i? t2K M?Q H" KÈB iÈB +| K°i H-M iÈB H-m k- +?QM? H" H-M çB +MM; h`
+´ M;¼+ i?b ?„M +kM; F?¬M; +| ;?û p"Q MÆB M"vX
ªªM? iQÊM; i`QM; H-m ? B pšM M?Q i`QÊ+- iW # M M;Q" B +| i? M?bM i?'v i'i +ª [
H-m ? +| b€m ;B M T?ÁM;- i`QM; K¶B ;B M T?ÁM; ç m +| F?€+? ?"M;- H-m ? B b
?ÆM M?B mX
@L;mv i æ,M;
>" EB i b[M; b®i- H"TiS+ [m v ç-m H¢B M?bM pªQ H-m ? B- L;mv i æ,M; ?„M ç½
M?bM i?'v +?¶ i?-M F€ +O M|- M| H" i?S K" ¬M; i?Q+? M?'iX
>B M i¢B L;mv i æ,M; pšM +ÁM î +?¶ ¬M;- H9+ F?¬M; +| pB + ;b ¬M; i?QìM; H'v M
#B i + ?€i` - b m ç| #„i ç-m ?QîM; i?K •K M?¢+ K /`m F i?ÊT pÈB F?mM; +ªM? i
@L;mv i æ,M; +kM; H" K°i K|M #ª p"i i?-M F€- M| +?QM? H" K°i #^M; +?SM; F i iB
F?¬M; i" M K„i M?bM i?'v i?b F?| +| M;QìB +| i? iBM çQÊ+ i?S M"v H¢B çQÊ+ H"K
J Q H½Q +ªK i?€M M|B K°i +•m- ?„M p" "¢+? JBM? ç m ç½ i?'v [m bU i?-M F€ +O
i?K M"v `i F?| +| i? /B M iª #^M; HìBX
@æQìM; i´M; iWM; M|B [m K'i L;mv i æ,M; H" K°i i`QM; M?QM; iB + Mm®B i`QM;
h?-v h?€B +kM; +| +?9i iB + Mm®B- i`QM; M,K M;QìB +kM; +?d +| ?„M H" +?Q
M;QìB v m i?Q+? ç² +´ i`QM; ?¢M; KK+ T?K M?Q ?„M i?b ç•v H" K°i iB + Mm®B `i

@*?9M; i ç B [m t2K ç B

> EB i ç°i M?B M M|B K°i +•m- ?„M `i +| ?SM; i?9 pÈB MÆB Km ç QÊ+ i?S K°i -
M?Q ?„M +| i? ibK i?`v K°i K|M ç² i®i Î ç•v- +?Q /M H° F?¬M; T?ªB FB K ?ÌB +| ç Q
pmB p X

@h®i

Gw .QÆM; +| +?9i /Q /U `²B ;"i ç-m- H-m k +kM; F?¬M; i - ;B€ i` p"i T?~K iW j pΦ
K° +| i? FB K ?ÌB i?b M| M?`i ç`M? H° K°i #ªQ #®B `i ç€M; ;B€X

S?ÁM; ;¬M M?`i +?QM? H° MÆB K° Gw .QÆM; p° h`M? E?ªB æΦi iÈB H-M ç-m iB M
T?KX h? M? FB K H-M i`QÊ+ #€M ç`m ;B€ h`M? E?ªB æΦi Km Î MÆB M°v- #ÎB pb
p° K°i p` +?mv M ;B +ÁM i` M? +?`T K°i H-MX

@J°v p` +¬M ;b- - i?¬v h?€B

h`QÊ+ +Y +| ? B M; QÌB- M, K M; QÌB #¼M ?¼ pW KÈB iÈB i?b +| K°i +¬ ;€B #QÊ-
H M M?bM i?`v i?¬v h?€B i?b +¬ FBM? M; Φ+ F m H M- / M? iB M; +O i?¬v h?€B `°
[m H° +| i? M?"M` M; vX

@*?9M; i¬B iMv iB M t2K K°i +?9i i?¬B

h?¬v h?€B +QÌB F?` H„+ ç-m- +¬ ;€B FB M?bM [m i?b i?`v ç QÊ+ J Q H½Q p° G
.QÆM; i?b +¬ HB M b[M; b®i `²B H°T iS+ H°v i v tQ tQ K„iX

@Gw- Gw iB M bBM?- M; °B +kM; ç M ç•v

*¬ ;€B H9+ M°v +| p° `i F?~M i`QÆM; - M|B +?mv M +ÁM +| +?9i M|B H„T- +?mv M
+?`T +¬ pšM +ÁM M?È `i `ä- 'M iQÊM; +O Gw .QÆM; i`QM; HÁM; +¬ +kM; `i b•m
Gw .QÆM; +°M; i? K M´B #°i- pB + M°v H°K +?Q +¬ #B i ç QÊ+ M; QÌB i? M? MB M
+ÁM ;BÄB ?ÆM +ª >¬m H½Q M[X

@sBM +?°Q

Gw .QÆM; KdK +QÌB ;"i ;"i ç-m- +¬ ;€B M°v ?„M pšM +| +?9i 'M iQÊM; - /M b Q i?
K†iX

@Gw iB M bBM?- M; °B +?Ì K°i +?9i- i¬B H°T iS+ ç B ;¼B [mªM HQ h¬

*m®B +MM; +¬ ;€B +kM; ç½ F?¬B T?K+ ç QÊ+ K°i +?9i #bM? ioM?- +¬ p°B p°M; +?
p° J Q H½Q F # M +¬ +kM; [m M iB T ç|M X

G9+ M°v iQ`M; HÁM; +¬- Gw .QÆM; ç½ i`Î i?°M? K°i M?•M p°i p¬ +MM; [m M i`¼M

@æB i?2Q Gw .QÆM; ` M; Q°B +| H) H° b B H-K HÈM M?`i +O +?9M; i - M´B #°i
+?9M; i /B M

"Φ+? JBM? +QÌB F?` bÌ bÌ +€B KkB- M; -v ?¬K M v ?„M `i #B i?ªK- #bM? i?QÌM; ç
i¬M FQM? ?„M- ?¬K M v iÈB Zm M; oBM? "ªQ h` B ç½B M; ° +O ?„M F?¬M; F?€+ ;b
ç½ [m2M H°K +€B #QM; M M pB + M°v +kM; F?¬M; ç w H°K ;b- M?QM; ?„M i?b K
K°i +ªK ;B€+ F?¬M; M|B i?°M? HÌBX

@*€B #|M; i?b +€B #|M; - +| i? F?¬M; #` +?9 w +kM; i®i- M m M?Q M?Ì p°v K° +| i?
#®B i?b +°M; i®i ?ÆM

J Q G½Q +QÌB K°i iB M; - "Φ+? JBM? +kM; +QÌB +QÌB- ?„M +°m M?°m i?b +°m M?
M°v- iQM? +€+? +O "Φ+? JBM? +?QM? H° M?Q p°v- ?„M `i ? v M|B ;BØM- i`QM; H

@Gw +® p°M- [mª i?"i H° M; °B iÈB

J°i H€i b m- Gw .QÆM; i?`v h¬ h`B M h¬ [mªM HQ p° +¬ ;€B FB +?Φv HΦB- ?„M ç M
KÈB +| i? M? M? +?|M; +?Φv iÈB +?¶ M°vX

@*?°Q h¬ [mªM HQ

Gw .QÆM; KdK +QÌB ;"i ;"i ç-m- +m®B +MM; i?b h¬ [mªM HB +kM; i?´v çQÊ+ ç€K FBM? M;ç+ i`QM; K„i ?„M +`M; i,M; H MX

*| i? H`K [mªM Hw Î H-m k i?b #ªM i?•M ?„M +kM; +| M,M; HU+ M?´i ç`M?- h¬ [m M;? M M ?„M +kM; F?¬M; t Hç ;b K´v p` i`QÊ+ K†i M`vX

h?´v h¬ [mªM HQ +?m`M #` F?€+? b€Q- "ç+? JBM? M|B i`QÊ+ K°i +•m,

@*?9M; i¬B +?d ç M t2K- F?¬M; +¬M H°` - +kM; F?¬M; +¬M T?B M iQ€B ;b- M m

"ç+? JBM? M|B p"v H`K +?Q J Q H½Q p` i?¬v h?€B ç m ;"i ç-m- pW `²B Î H-m K° +?Q F`T t2K +€B ;b ç½ T?ªB +?çv H M H-m ? BX

@h®i- +€+ p` Km®M t2K +€B ;b- i¬B b) /šM K¼B M;QÌB çB

h¬ [mªM HQ +kM; H` M;QÌB i?¬M; KBM?- +?Q /M H` F?¬M; #B i "ç+? JBM? +| w ;b F?¬M; +| ç H° / M? iQM? K´v M;QÌB i`QÊ+ K†i M`vX

E€i?"i M?[M; p` F?€+? i`QM; M`v ç m ç½ M?"M ` #¼M ?¼- +| çB m F?€+? Î H-m k #¼M ?¼ F?¬M; +| M?Q M?[M; M;QÌB Î H-m K°i +?çv iÈB tBM +?[Fw K` +?d pmB p

@æB- Gw H½Q ç H-M i`QÊ+ Km L;mv i æ,M; H` Î +?¶ M`v Q\

"ç+? JBM? M?bM tmM; [m M? `²B ?ÄB K°i +•m- # M i`QM; +,M T?ÁM; M`v F?¬M; ? M`Q M M ?B M M?B M H` L;mv i æ,M; F?¬M; T?ªB Km Î ç•vX

@L; v Î # M +çM?- i¬B K M; M;`B çB

h¬ [mªM HQ M? M?`M; H„+ H„+ ç-m- i`QM; HÁM; i?b •K i?¬K i?Î /`BX

*?mv M L;mv i æ,M; K¼B M;QÌB ç m #B i- M?QM; F?¬M; B /€K M|B iÈB- H9+ i`QÊ .QÆM; Km - æQÌM; sm•M JBM? H9+ ç| ç½ i`¬K K†i p`B M;`B- M; v +ª >¬m H½Q +k T?ªB >¬m H½Q ç½ H`K pB +`i H•m Î Zm M; oBM? "ªQ h` B- #ªM i?•M +kM; +| M,M #` çm´B` M;Q`B `²BX

LÆB #€M M?[M; p"i /KM; i`QM; M?` ç†i F?€M?B m i?S- i`QM; ç| +ÁM +| K°i +€B # /`B M`v- b„+ K†i +O J Q H½Q i`Î M M`i F€ HçX

æ†+ #B i H` "ç+? JBM?- H9+ i`QÊ+ F?B çB ç`Q #ªQ #¼M ?¼ bmwi M[ H` #` i?S M ç| K M; i?2Q Gw .QÆM; i?b M|B F?¬M; +?WM; ?„M ç½ T?ªB +?`m i?B i`²BX

æB p`Q T?ÁM;- i?¬v h?€B ç€M? ;B€ K¼B i?S tmM; [m M? `²B ;"i ;"i ç-m- M?[M; i?S p`B i?S +ÁM H` iBM? T?~K- ç€M; iB +H` +?9M; `i ç„i- M m F?¬M; i?¬v h?€B ç½ K

>` EB i +kM; çB iÈB K°i # M t2K- +| p`B i?S ?„M ç†+ #B i +?9 w M?Q H` M M- ç M Km®M M?bM i?Y t2K i`QM; M`v +| #ªQ #®B i?¬M F€ M`Q ;B®M; M?Q H` L;mv i æ,M

Gw .QÆM; iW iW [m M b€iM?[M; p"i T?~K i`QM; ;B M T?ÁM;- ?B M içB Gw .QÆM ç•v- H9+ ç| ?„M +?d +| i? /MM; M,M; HU+ ç†+ i?M ç [m M b€i- +ÁM ?B M ;b i?b ? ç T?•M #B i`²BX

L?[M; i?S M`v F?¬M; i - M?QM; F?¬M; +| K|M M`Q `i ç†+ #B i- i?S +MM; HQçB p F?¬M; +|X

Gw .QÆM; M? M?`M; H„+ H„+ ç-m- b m F?B t2K tûi tmM; [m M? tQM;- ?„M T?€i ? M`Q K` ?„M pW w +ª

L?[M; M;QÌB i`QM; ;B M T?ÁM; M`v +kM; M?"M ` ç€K M;QÌB J Q H½Q- M?[M; M M?[M; M;QÌB Î ;B M T?ÁM; i`QÊ+ ç| - ?¼ +MM; H„K H` M;ç+ M?B M `²B +?`Q ?ÄB - pB +t2K tûi +O ç€K M;QÌB J Q H½QX

@:-M ç•v +?9M; i¬B +| i?m çQÊ+ K°i b®i` M? +?[ F?¬M; i - K´v p` +| ?SM; i?9 t2K

h¬ h`B M H` K°i M;QÌB +Æ i`Q- pW i?´v #° /€M; +O Gw .QÆM; i?b ç½ #B i #QM M|B K°i +•mX

J Q H½Q ç²M; w- ¬M; `i v m i?Q+? i` M? +?[- i?-v h?€B i?b [m v ç-m H¢B M?bM
+| i? #B i çQÊ+ M,M; HU+ i` M T?QÆM; /B M i` M? +?[+O Gw .QÆM; - H-M i`QÊ
+| `i Qi?B m #B i p i` M? +?[X

@Gw .QÆM; - +”m +| çB F?¬M; \

J Q H½Q `i Km®M çB- +| çB m +kM; T?ªB ?ÄB w FB M Gw .QÆM; - ?B M ;Bì Gw .Q
#¼M ?¼ KÈB [m2M H9+ i`QÊ+ M[K” H” M; QìB +| +MM; iQ +€+? pÈB #¼M ?¼- i?”
+?9iX

@h¬B F?¬M; +| w FB M

Gw .QÆM; +QìB +QìB- ; -M ç•v ?„M KÈB #´bmM; K°i Qi i`B i?S+ i` M? +?[- M?QM
?B m çQÊ+ pb +€B ;b K” >” H½Q ?B M i¢B F?¬M; +?Q ?„M ?¼+ i`B i?S+ p i` M? +

s2K i` M? +?[- i?b T?ªB +?9 w w +ªM?- w +ªM? +O K¶B p` ç¢B bQ ç m F?¬M; ;B®M
T?€T +O #QM ?¼ ç +ªK i?K w +ªM?- pB + M”v F?¬M; T?ªB iMv iB M H” +| i? ?¼
KQìB K’v M,K ?¼+ ?ÄB i?b +,M #ªM F?¬M; i? t2K çQÊ+X

*?ŠM; [m Gw .QÆM; +kM; +| K°i #Q K”i M?Ä- w +ªM? ?„M F?¬M; +ªK i?K çQÊ+ - M?
+| i? T?•M iQ+? `”M? K¢+?X *?d +¬M +?Q ?„M ?”M; Kšm- ç +?Q ?„M +~M i?”M M
[m2M #9i T?€T +O M; QìB ç|- ?„M +| i? i?¬M; [m M,M; HU+ ç†+ i?M T?€M çQ€M t
i?U+ ? v F?¬M; X

*?Q M M- ?„M +kM; F?¬M; +| T?ªM ç®B pB + t2K i` M? +?[- t2K M?B m K°i +?9i i?M
K°i +?9iX

h` M? +?[ +| `B M; K°i ;B M T?ÁM; +?Q KbM?- F?€+? # M i`QM; M?B m ?ÆM ;B M
iQ`M; +| F?QªM; Ry M; QìB ç M; t2K i` M? +?[X

oW KÈB #QÊ+ p”Q ;B M T?ÁM; - h¬ [mªM HQ HB M b[M; b®i- b„+ K†i #B M i?”M? i

Gw .QÆM; +kM; çSM; ç|- ?„M i?”i F?¬M; M; Ì >-m H½Q H¢B ç M; Î MÆB M”v- ?ÆM
#S+ i` M? pÈB F?€+? ?”M; - +| p”B M; QìB +ÁM çSM; # M +¢M? M; ?2 #¼M ?¼ i` M?

aB m *’T >Q”M; EBK h?O

h€+ ;Bª, hB m hB m ok

98jX *?QÆM; 98j, *?mv M :B L½ S?€Q L? m

L?|K /`+?, ZmvoQh?mQM;

L;m²M, K2i`mv2MX+QK

h¬ [mªM Hw [m v ç-m H¢B +?m b|i M?bM Gw .QÆM; X

G-M i`QÊ+ Gw .QÆM; +MM; >-m H½Q i` M? +?’T M; QìB i?„M; HÊB +m®B +MM; H
ç| +O >-m H½Q H”K +?Q K¼B M; QìB `i F?¬M; ?”B HÁM; X

*m®B +MM; T?ªB /Q æQìM; i’M; iU KbM? ` K†i i? v >-m H½Q tBM H¶B KÈB i¢K i?
[mªM HQ F?¬M; M; Ì H-M i?S k Gw .QÆM; iÈB MÆB M”v pšM çKM; T?ªB >-m H½Q X

>ÆM M[H9+ ;†T +ÁM H” H9+ K” >-m H½Q i` M? +?’T pÈB M; QìB F?€+- H9+ M”v ?

@Gw +® p’M- ? v H” i`QÊ+ ? i +?9M; i çB t2K i?S F?€+- ; -M ç•v KÈB Km çQÊ+ K°
K|M +ÁM H” iBM? eh# p +| Ð M H #M”RÐp•30 `ð °ÐÀ- zÀÐ° E2pp #”Ð QE•€ ?’T pH9w{6

-Đường tổng, ngài đã tới

Tô quản lý vội vàng đi tới hành lễ với Đường Xuân Minh, Hầu chuyên cũng có chút ngăn người đường như hấn rất ngoài ý muốn với sự xuất hiện của Đường Xuân Minh.

Sắc mặt Hầu chuyên gia đổi thành hồi hận, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình thường.

-Tiểu Tô, rốt cuộc là có chuyện gì?

Sắc mặt Đường Xuân Minh không hề dễ coi, trước đó hấn thu được tin tức là Lý Dương và đám người Mao lão đã lên lầu.

Đường Xuân Minh và Liễu lão ở lầu 3 nghênh đón bọn họ, đám người Lý Dương đều là chuyên gia có danh tiếng, đặt biệt là Lý Dương, hấn tự mình ra nghênh đón cũng không có vấn đề gì.

Chẳng qua đợi thật lâu mà Đường Xuân Minh và Liễu lão không thấy bọn họ lên, hai người thương lượng một chút, Đường Xuân Minh quyết định đi xuống dưới xem, còn chưa xuống tới lầu một thì đã phát hiện trong này có tranh luận, hấn và Liễu lão đi vào xem thử.

Sau khi đi vào, hấn vừa lúc nghe được Hầu chuyên gia và Bạch Minh đang tranh cãi, Đường Xuân Minh rất tức giận đồng thời cũng thấy có chút may mắn, người đang tranh luận với Hầu chuyên gia là Bạch Minh chứ không phải là Lý Dương.

Ngay cả bản thân Đường Xuân Minh cũng không biết tại sao mình lại cảm thấy may mắn, có lẽ trong tiềm thức hấn không hề uổng Quang Vinh Bảo Trai có xung đột với Lý Dương, Lý Dương đã trở thành một trong những người mà hấn coi trọng nhất rồi.

Tô quản lý không dám giấu diếm mà đem chuyện vừa rồi kể lại một lần, nguyên nhân Bạch Minh và Hầu chuyên gia tranh chấp hấn cũng nói ra, chuyện người khách trước đó hấn cũng không bỏ sót.

Khi Tô quản lý tự thuật, Lý Dương sử dụng năng lực đặc thù, vừa rồi hấn vẫn đứng ở bên ngoài nên không có nhìn thấy bức họa bên trong rốt cuộc là như thế nào.

Sau khi sử dụng năng lực đặc thù, Lý Dương lập tức đem tất cả những bức tranh chữ bao phủ, ngay cả bên những món đồ sứ cách vách cũng bao phủ luôn.

Những thứ bên cạnh gian phòng tranh chữ không có gì, rất nhanh hấn đã xem xong, không có gì đặc thù, nhưng mà bức họa đang tranh luận thì làm cho hấn có chút kinh ngạc, bức tranh chữ này quả thật là đã sửa chữa, nhưng mà không có sửa chữa thành công nên đã để lại tai họa ngầm.

Một khi tai họa ngầm xuất hiện thì bức tranh chữ này 65 vạn, cho dù là 15 vạn cũng không được.

Lý Dương có chút lưu ý bức họa này, hấn lại tiếp tục quan sát những thứ ở cách gian phòng, sau khi mở rộng năng lực đặc thù ra, những gian phòng kế bên đều bị hấn quan sát.

Vài phút sau, Lý Dương tiếc nuốt lắc đầu, lần quan sát này không hề có thu hoạch nào, muốn ở Quang Vinh Bảo Trai kiếm tiền nghỉ quả thật là không dễ dàng, phải cần có vận may nữa mới được

Phía trước, Tô quản lý đã tự thuật xong, Đường Xuân Minh sau khi nghe xong thì sắc mặt chuyển thành có chút nghiêm túc.

Đường Xuân Minh đi tới trước hai bước, cẩn thận nhìn thoáng qua bức tranh.

Hầu chuyên gia muốn nói cái gì, nhưng mà há miệng ra và lén nhưng không nói được gì mà chỉ nhìn Đường Xuân Minh.

-Bức tranh này ai ra giá?

Đường Xuân Minh đột nhiên nói một câu, bức họa này quả thật không tới 65 vạn, bình thường thì bức tranh này cũng chỉ báo giá 50 vạn mà thôi, 65 vạn thật sự rất cao, cho dù là đem bán đấu giá cũng chưa chắc có thể bán được cái giá này.

Người khách hàng kia và Bạch Minh không hề nói sao, thứ này dù sao cũng đã được sửa chữa qua, không thể nào có giá như bức tranh nguyên vẹn được.

Bức họa của Lý Dương cũng đã sửa chữa qua, có điều hai bức họa không thể nào so sánh được, bức họa của Lý Dương là do danh họa nổi tiếng vẽ, tác phẩm đã thất truyền, có thể tìm lại được thì đã là may mắn lắm rồi.

-Đây là...

Tô quản lý do dự một chút rồi nhìn Hầu chuyên gia một cái mới trả lời:

-Đây là giá mà Hầu lão ra.

-Tôi biết rồi

Đường Xuân Minh gật đầu, lại quay đầu nhìn thoáng qua Hầu chuyên gia, sắc mặt càng thêm nghiêm túc nhưng cũng không nói gì thêm.

Lúc Đường Xuân Minh quay đầu lại, trên mặt lại nở một nụ cười, hẳn thay đổi sắc mặt còn nhanh hơn cả diễn viên hí kịch nữa.

-Thầy Bạch, thật xin lỗi, giá của bức họa này quả thật có chút cao, ý kiến của ngài đã đúng, tôi lập tức cho bọn họ sửa giá lại

Đường Xuân Minh nói vậy tương đương với việc Quang Vinh Bảo Trai thừa nhận sai lầm, việc này đối với một tổng tài công ty là một việc rất khó, thái độ của Đường Xuân Minh làm cho Bạch minh không biết phải nói gì, hơn nữa Bạch Minh đều đây là để xem bảo bối của người ta chứ không phải đến cãi nhau.

-Đường tổng, đã làm ngài chê cười rồi, tôi chỉ nói ra ý tưởng trong lòng tôi mà thôi

Bạch Minh mỉm cười lắc lắc đầu, Tô quản lý thở dài một hơi, may mắn là Đường Xuân Minh tới đây, nếu để việc này diễn ra thêm một hồi nữa không biết chuyện này sẽ như thế nào .

-Thật xin lỗi hôm nay nếu các vị đại sư đều đến đây, vậy thì hãy để Quang Vinh Bảo Trai chúng tôi làm chủ mời mọi người đi uống trà, ăn bữa cơm, buổi tối không ai được phép vắng mặt đâu đấy

Đường Xuân Minh cười to một tiếng, không khí vốn khẩn trương đã bị câu nói này của Đường Xuân Minh xóa sổ.

Lý Dương cũng âm thầm cảm thán, không hổ là chủ nhân của một công ty lớn như thế này, năng lực xử lý công việc quả thật là mạnh hơn người khách nhiều.

Thở dài, Lý Dương cũng đi phía trước, những người khách xung quanh đều nhường đường cho hắn, phía sau còn có người đi theo định làm quen.

Đường Xuân Minh kinh ngạc nhìn Lý Dương, Lý Dương thì cười cười rồi nói:

-Tranh của Đại Trầm Thuyền rất khó có, nếu không xem vài lần chẳng phải là tự làm mình bị thiệt hay sao

-Ha ha ”

Lý Dương nói vậy làm mọi người nở nụ cười, mà Lý Dương quả thật là cẩn thận nghiên cứu bức tranh, Hầu chuyên gia lúc này rất cực thấy được Lý Dương.

Sắc mặt của hắn có chút biến hóa, hắn ngẩng đầu lên nhìn Đường Xuân Minh rồi lại nhìn Lý Dương nhưng không nói câu nào.

-Đường tổng, bức tranh này của ngài dường như là có chút vấn đề

Lý Dương đột nhiên ngẩng đầu lên nói, lời hắn nói làm cho mọi người đều ngẩn người, cho dù là khách hàng hay chuyên gia đều kinh ngạc nhìn Lý Dương, bức tranh ra giá cao chỉ có thể nói là kinh doanh sai lầm, nếu như bức tranh có vấn đề vậy là có liên quan tới vấn đề nguyên tắc rồi.

Quang Vinh Bảo Trai sở dĩ bán đắt lại có rất nhiều người mua là vì họ nghiêm khắc không bán hàng giả, nếu như thứ này là giả vậy thì chiêu bài của Quang Vinh Bảo Trai coi như sụp đổ.

-Cậu, Cậu nói vậy, bức tranh này tôi đã xem qua rất nhiều lần, làm sao có vấn đề được

Hầu chuyên gia lập tức hét to một tiếng, trên mặt còn có vẻ rất là phẫn nộ, bức tranh này là do hấn xem xét, còn là do hấn báo giá, nếu thật sự có vấn đề thì trách nhiệm này hấn không thể gánh vác nổi. . . .

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

455. Chương 455: Tai Họa Ngâm Của Tranh Cổ

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

-Lý cố vấn, cậu có nắm chắc không?

Đường Xuân Minh cũng nghiêm túc hỏi một câu, lúc này hấn bắt chắp chung quanh vẫn còn có khách hàng, vấn đề này phải được biết rõ ràng.

Xuất hiện hàng giả ở chỗ này không chỉ làm cho danh dự của Vinh Bảo Trai bị ảnh hưởng nghiêm trọng mà bản thân anh cũng bị đá kích, bức họa này chính anh cũng vừa xem qua.

Ngoài Đường Xuân Minh ra, Bạch Minh, Mao lão cả thầy giáo Thái cũng tỏ ra rất nghiêm túc, bức họa này họ đều đã xem qua nếu thực sự là đồ dỏm thì đồng nghĩa với việc bọn họ đều nhìn lầm rồi.

Những lời này nếu là người khác nói ra thì bọn họ bao gồm cả Đường Xuân Minh sẽ không hề để ý gì chỉ cười người khác không biết.

Nhưng là do chính miệng Lý Dương nói ra lại khác, Lý Dương đã sớm chứng minh được thực lực của mình, không nói sai bao giờ, cũng không nhìn sai bao giờ, và không có ai bị được với sự may mắn siêu cấp của Lý Dương.

Ngay cả thầy Thái không biết lắm đến tên Lý Dương trong lĩnh vực tranh lúc này cũng có chút không yên.

Những khách hàng khác thì biểu lộ sự ngạc nhiên vô cùng, họ không quen Lý Dương, cũng không biết đến thân phận của Lý Dương, thậm chí có người còn chưa nghe đến tên Lý Dương.

Nhưng các chuyên gia Đường Xuân Minh, Mao Lão, thầy Thái đều biết, trong mắt bọn họ những vị này đều là những chuyên gia đỉnh cao. Mấy vị này nói tranh cổ không vấn đề gì, người thanh niên này tới đây nói một câu mà mấy vị này không phản ứng gì lại cong tỏ ra lo lắng, điều này làm cho họ thấy thật kỳ quặc.

- Đường tổng, anh đừng vội, tôi nói có vấn đề không phải là chỉ lai lịch của bức họa này mà là việc sửa chữa của nó.

Nhìn thần sắc của bọn họ Lý Dương hiểu những điều họ đang suy nghĩ, Lý Dương cười lắc đầu, trong này có phần trách nhiệm của anh, lúc đầu không nói rõ.

- Lý lão đệ, đừng dọa người như thế có được không?

Bạch Minh dài thở ra một hơi, bức tranh này nếu là thật sự có vấn đề thì bọn họ lần này thật mất mặt.

Lần này và lần trước không giống nhau, lần trước nhìn cái bàn Hoàng Lê Mộc là sai nhưng dưới sự nhắc nhở của Lý Dương họ đã nhìn ra vấn đề, hơn nữa xung quanh không có ai khác biết họ nhìn sai, chỉ cần Lý Dương không nói, bọn họ không nói thì việc này vĩnh viễn không một ai biết.

Lần này xung quanh có đến mười vị khách và nhân viên phục vụ của Vinh Bảo Trai nếu nhìn sai ở đây chưa đến mấy ngày hàng loạt người sẽ biết được thông tin này, uy tín của mấy người bọn họ sẽ bị ảnh hưởng.

- Xin lỗi, tôi không nói rõ.

Lý Dương cười gật đầu, Bạch Minh là người thông minh, cũng chỉ có nhân tài như vậy mới có thể nói ra những suy nghĩ trong lòng, nếu là người khác cùng cách nghĩ nhưng không thể nói ra.

- Lý Dương, anh nói rõ xem bức tranh này của tôi rốt cuộc chỗ nào có vấn đề?

Hầu chuyên gia lại cười lạnh một tiếng, vừa rồi hẳn cũng bị dọa một trận, bình thường hẳn thường chửi bới Lý Dương nhưng đối với Lý Dương có chút sợ hãi, lần trước cổ kiếm đó biểu hiện của Lý Dương thực sự mạnh hơn hẳn nhiều.

Lý Dương ngẩng đầu nhìn hẳn một cái rồi mới chậm chậm nói:

- Bức họa này vốn không có vấn đề nhưng trong quá trình sửa chữa xuất hiện vấn đề, hơn nữa sau khi sửa lại lần nữa cũng lưu lại tai họa ngầm.

- Sửa chữa có vấn đề, để lại tai họa ngầm?

Lông mày của Đường Xuân Minh lại cau lại, đối với tranh cổ mà nói có chút tổn thất không sợ chỉ là chỗ hư tổn không nghiêm trọng có thể sửa là được, cho dù có ảnh hưởng tới giá trị một chút đây cũng vẫn là tranh cổ chân chính, không giống như đồ gốm sứ giá trị ít nhất cũng mất đi mười phần.

Mặt khác, gắn kết tranh cổ cũng vô cùng quan trọng, tranh cổ đa phần là giấy lụa, thứ này đều không dễ bảo quản, giấy đẹp hơn nữa cũng có thể bị bóc ra, tranh lụa cũng có thể do màu sắc biến đổi, màu đậm không sáng hoặc trực tiếp tẩy màu tạo thành tổn thất nghiêm trọng.

Mà gắn kết đồng nghĩa với việc dễ dàng mất đi tầng bảo hộ trên tranh, nhưng tầng bảo hộ này cũng không phải là vạn năng, chỉ là thời gian kéo dài sự bảo tồn tranh cổ, đến khoảng thời gian nhất định vẫn phải gắn kết lại để bảo vệ tính hoàn chỉnh cho tranh cổ.

Cho nên các đại sư gắn kết các triều đại đều nổi tiếng, hiện đại cũng không ngoại lệ, lần trước Phương lão sửa tranh cho Lý Dương là một vị đại sư như thế, sửa và gắn kết là công việc cùng nhau.

- Đúng vậy, Đường tổng, anh đến nhìn kỹ chỗ này xem.

Lý Dương cười gật đầu với Đường Xuân Minh, Đường Xuân Minh lập tức tập trung vào, Hầu chuyên gia bên cạnh cũng vậy, Bạch Minh còn có thấy giáo Thái cũng chen đầu vào trong nhìn.

Nơi Lý Dương chỉ là chỗ dòng suối ở giữa bức tranh, đây là “tranh mèo rừng diễn con ếch” của Đại Trầm Thuyên, nội dung bức tranh là một con mèo rừng đang trêu chọc một con ếch giữa dòng suối, cho dù là mèo hay là ếch đều là những linh khí động lòng người của bức tranh, đây cũng là tác phẩm không tồi của Đại Trầm Thuyên.

Bên cạnh dòng suối chính là con mèo rừng mắt to kia, miệng mèo rừng còn có mấy cọng bèo, lúc này chỗ mà Lý Dương chỉ chính là mấy cọng bèo đó.

- Chỗ này làm sao?

Qua một lúc Đường Xuân Thanh mới mơ hồ ngẩng đầu lên, các vị chuyên gia khác cũng biểu lộ cảm xúc như nhau.

- Anh dùng tay sờ thử xem.

Lý Dương khẽ thở dài, tai họa ngầm này bây giờ còn ảm rất sâu, căn bản không thể nhìn ra nhưng dùng không đến một năm có thể sẽ hỏng, nếu không kịp thời xử lý bức tranh này rất có khả năng bị hủy hoại.

Đường Xuân Minh nghi hoặc nhìn Lý Dương, lấy tay đặt lên bức tranh cổ, trước khi đặt tay lên không quên đeo găng tay trắng, mặt ngoài bức tranh cổ rất kị khi gặp phải những vật có mồ hôi.

Sờ một lúc, lông mày của Đường Xuân Minh lại cau lại, ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn Lý Dương.

- Đây là, ngăn?

Đường Xuân Minh nói một câu không khẳng định, nói xong lại nhìn một cách cẩn thận chỗ bức tranh mà vừa sờ, một lúc sắc mặt liền thay đổi.

- Có ngăn?

Bạch Minh, Mao lão còn có thầy giáo Thái đều nhìn nhau, tất cả đều nhìn ra sự ngạc nhiên trong mắt đối phương.

- Đường tổng thật có mắt nhìn, bức tranh này thực sự có ngăn cách, mà không chỉ một chỗ, bây giờ ngăn cách này đã bắt đầu khuếch tán, nếu không kịp xử lý, ngăn cách này rất có khả năng tạo thành sự phá hoại lớn, thậm chí hủy toàn bộ bức tranh này.

Lý Dương mỉm cười gật gật đầu, những điều này không phải là nói để gây giật gân ngăn cách trong tranh cổ có sự hủy hoại rất lớn, danh họa bị ngăn cách hủy hoại có không ít, mà ngăn cách còn có tính ẩn rất lớn, điều này mới làm cho mọi người đau đầu nhất.

Đường Xuân Minh không nhận tranh của Lý Dương, mà mày mò một cách tỉ mỉ nghiêm túc trên bức tranh, không đến một lúc anh lại tìm thấy hai chỗ ngăn cách nữa, trên bức tranh tổng cộng có ba chỗ ngăn cách, bây giờ đều bị Đường Xuân Minh tìm ra rồi.

Điểm ngăn cách cũng chính là ngăn cách, là tranh cổ sửa, trong việc sửa, gắn kết tranh cổ có lưu lại tai họa ngầm, điểm ngăn cách cùng với thời gian sẽ mai một so với tranh cổ khác, đồng thời dần dần to ra, gãy, mốc meo, nếu nghiêm trọng có thể làm cho chính thể bức tranh cổ mốc toàn bộ, sức hủy hoại rất lớn.

Điểm cách bình thường nhìn không ra chỉ sau khi phình to ra mới có dấu vết, điểm cách của bức tranh cổ này mới bắt đầu phình to ra, lúc này phát hiện ra là may, tìm đại sư sửa lần nữa có thể làm mất điểm cách này, cũng không thể có bất kỳ sự tổn hại nào cho bức tranh cổ này.

- Lý Dương, cảm ơn cậu, cảm ơn sự nhắc nhở của cậu.

Đường Xuân Minh ngẩng đầu lên, cảm kích nhìn Lý Dương, bức tranh cổ này nếu bán ra người mua lại cho vào bảo quản hoặc không thường xuyên xem rất có khả năng chính thể cả bức tranh sẽ bị ngăn cách làm hỏng hết, đến lúc đó người mua tìm đến cửa hàng họ cũng không nói rõ ràng.

Cho dù người mua hằng ngày đều nhìn cũng có khả năng làm cho điểm ngăn cách hủy hoại bức tranh thêm, bức tranh cổ có thể phục hồi nhưng tuyệt đối không thể tốt như ban đầu, đặc biệt là ba chỗ ngăn cách đều ở vị trí chủ chốt, nếu bất kỳ chỗ nào bị tổn thất đều có thể lưu lại vết thương, giá trị của bức tranh cổ sẽ giảm đi rất nhiều.

- Tiểu Tô, bức tranh cổ này là ai tiến hành sửa chữa, gắn kết?

Đường Xuân Minh quay đầu lại hỏi quản lý Tô một câu, Bạch Minh còn có Mao lão cũng chạy lại xem kỹ bức tranh cổ, Hầu lão cũng mở to mắt nhìn vị trí điểm ngăn cách, không đến một lúc sắc mặt liền trắng bệch ra.

Những khách hàng xung quanh thì không nhìn ra được nhiều như vậy nhưng bọn họ cũng hiểu tình hình.

Lúc này rõ ràng là người thanh niên kia nói đúng, bức tranh này thực sự có vấn đề chỉ có điều không phải là vấn đề thật giả mà là có dấu vết của tai họa ngầm.

Tai họa ngầm này phải nhờ sự nhắc nhở của người thanh niên kia mới tìm được ra, một lúc sau mười vị khách kia bất kể quen biết hay không đều rì rầm bàn tán, đoán xem người thanh niên kia rốt cuộc là ai.

Vinh Bảo Trai rất lớn, có sản phẩm gốm sứ của chính mình và các chuyên gia sửa chữa tranh, tranh cổ như thế này bình thường nhận lại đều là có tổn thất, như vậy có thể mua với giá thấp bán ra giá cao, như vậy sẽ có được lợi ích rất lớn.

Đối với bức tranh này Đường Xuân Minh có chút ấn tượng, sau khi nhận một thứ trên mười vạn đều có thể có chuẩn bị án đến chỗ anh ta, lúc này nhận lại thực sự là một bức tranh có chút tổn thất.

Tô quản lý cúi đầu nhìn nhìn Hầu lão rồi chậm chậm trả lời, câu hỏi của Đường Xuân Minh anh không dám giấu, đây chính là BOSS lớn nhất của công ty.

- Đường tổng, người sửa chữa bức tranh này là chuyên gia Hầu Chính Cao.

- Hầu Chính Cao.

Đường tổng hơi ngạc nhiên, lập tức quay đầu trừng trừng nhìn Hầu lão, lúc này anh mới hiểu tất cả.

Hầu Chính Cao là con trai ruột của Hầu lão, năm nay 40 tuổi rồi, còn nhỏ không chịu khó học hành sau này được Hầu lão đưa đến tiệm đồ cổ học nhưng cũng không học được gì.

Nhưng Hầu Chính Cao cũng có chút hứng thú với tranh chữ, học sửa chữa tranh chữ mười năm, sau đó còn tự mình mở một quán nhỏ, thu nhập mặc dù bình thường nhưng cũng có thể miễn cưỡng sống tạm.

Chỉ tiếc là người này có chút lười biếng, tùy tiện nâng giá đồ, giá thuê phòng, dần dần việc làm ăn của anh ta trở thành nhập bất xuất, cuối cùng không có cách nào khác, Hầu lão chỉ còn cách mặt dày đưa con trai vào làm ở công ty của mình. Hầu Chính Cao dù sao cũng có kinh nghiệm sửa chữa tranh chữ gần hai mươi năm, lại là con trai ruột của Hầu lão, công ty nhận anh ta đồng thời sắp xếp cho công việc sửa chữa tranh chữ.

Giàng sơn dễ đổi bản tính khó thay, Hầu Chính Cao ở Vinh Bảo Trai cũng vẫn vậy, sống những ngày được chẳng hay chớ, may mà các chuyên gia của Vinh Bảo Trai không chỉ một mình anh ta, Đường Xuân Minh mặc dù biết vậy nhưng nghĩ đến Hầu lão nên cũng không để ý đặc biệt gì, Hầu lão dù sao cũng là người lâu năm trong công ty.

Nhưng lần này Đường Xuân Minh thực sự nổi nóng.

Hầu lão bán bức tranh này với giá cao như thế rõ ràng là có nguyên nhân, thành tích của Vinh Bảo Trai có liên quan đến thành tích của họ, bất luận là những chuyên gia kiên định hay chuyên gia sửa chữa tranh cổ bán sản phẩm nào giá càng cao thì trích phần trăm cũng càng cao.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

456. Chương 456: Thật Không Ngờ

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Nguyên nhân mà Hầu lão đưa ra giá cao như vậy Đường Xuân Minh không cần hỏi cũng có thể đoán ra.

Phần trăm trích cho chuyên gia sửa chữa là không ít, 7% giá trị tiêu thụ, chuyên gia kiểu này hiện nay ở trong nước dù sao cũng vẫn còn là số ít, so với chuyên gia thẩm định cũng vẫn còn ít.

Hơn nữa sửa tranh cổ quý cũng không phải là việc hằng ngày đều có thể gặp, một năm gặp một hai lần cũng là không tồi rồi, trích phần trăm cao cũng có thể ảnh hưởng đến công việc của bọn họ, nếu là mượn chuyên gia giỏi ở bên ngoài để sửa chữa cũng phải chi ra một số tiền khá cao.

Phần trăm của chuyên gia thẩm định là 2%, như vậy hai bố con Hầu lão có tổng cộng 9%, ra giá mười mấy vạn, nếu bán ra phần trăm có thể là hơn một vạn tiền, đối với Hầu Chính Cao mà nói số tiền này so với mức lương của anh thì cao hơn nhiều.

- Lý cố vấn, thầy Bạch, thầy Mao, thầy Thái, mời sang bên này.

Đường Xuân Minh chậm rãi quay đầu lại, cười nói với bọn Lý Dương một câu, lúc này không phải là lúc anh xử lý mấy vị chuyên gia này, việc nội bộ của bọn họ chỉ có thể giải quyết khi không có người ngoài.

- Được, lợi hại thật!

Hà Kiệt giơ ngón tay cái lên khen Lý Dương, biểu hiện của Lý Dương hôm nay làm anh ấn tượng. Hắn không phải là người trong nghề nhưng cũng biết sự lợi hại của mấy vị chuyên gia trước mặt mình, thứ mà họ không nhìn ra đã nhờ Lý Dương nhắc nhở phát hiện ra, điều này không chỉ là sự tự hào của Lý Dương mà cũng là niềm tự hào của Hà lão.

Lý Dương cười khế lắc đầu, mấy người đi theo Đường Xuân Minh lên tầng ba, chỉ còn Hầu chuyên gia sắc mặt trắng bệch đứng một mình ở đó.

- Hầu lão à, ông xem tôi phải nói thế nào với ông đây.

Liều lão thở dài, vội bước đi, Hầu chuyên gia làm việc ở Quang Vinh Bảo Trai mười mấy năm, mặc dù tiếng tăm trong ngành không lớn nhưng cũng là lão làng ở Quang Vinh Bảo Trai.

Chính vì như thế, bình thường hẳn tính tình nóng nảy, tranh luận với khách điều gì mọi người đều mắt nhắm mắt mở, đều nhân nhượng hẳn.

Nhưng việc lần này không thể nhân nhượng được, việc này nhẹ cũng là kinh doanh giả, nặng sẽ là vì quyền lợi riêng làm ảnh hưởng đến lợi ích của công ty, khai giá cao như vậy cũng làm ảnh hưởng rất lớn đến uy tín của công ty, chỉ ít những khách hàng hôm nay bị tổn hại sau này sẽ không đến nữa.

Quản lý Tô cũng quay đầu nhìn Hầu chuyên gia một cái, rồi khẽ thở dài.

Những khách hàng khác thì vui sướng nhìn ông, ban nãy họ đều biết quá trình tranh luận, chuyên gia này thực sự không có một chút kiêu mẫu của chuyên gia, mà còn tỏ thái độ ương ngạnh, mọi người sớm đã không có cảm tình.

Bây giờ tốt rồi, người tham lam ắt có báo ứng, những người này không hiểu được chế độ của Quang Vinh Bảo Trai nhưng việc Hầu chuyên gia phạm lỗi thì đều rõ như lòng bàn tay, điều này đối với bọn họ mà nói cũng đã đủ rồi.

Lầu ba của Quang Vinh Bảo Trai trên thực tế là văn phòng cao cấp kiêm tiếp đãi khách quý.

Lý Dương đến đây lần thứ hai, nhưng lần trước là thăm định ngọc cổ, và không tham quan sản phẩm trên lầu ba.

Đại sảnh của tầng ba và tầng hai giống nhau, đều là trưng bày một số sản phẩm có giá trị, những thứ này Lý Dương nhìn qua một lần khi nhìn lần thứ hai trong lòng có chút cảm thán.

Cũng chỉ có sự nghiệp lớn, tên tuổi lâu đời như Quang Vinh Bảo Trai mới có nhiều sản phẩm như vậy, những tiệm đồ cổ khác có thể kiếm được mấy sản phẩm là tốt rồi.

Hơn nữa những thứ này có rất nhiều đều là bảo bối cấp quốc gia, đều có những câu chuyện lịch sử rất lâu đời, Vinh Bảo Trai có toàn quyền đối với những quốc bảo này, nhưng không có quyền tiêu thụ, trăm năm Vinh Bảo Trai cũng vẫn là xí nghiệp bán công bán tư.

Bọn Lý Dương nhìn bảo bối trưng bày ở bên ngoài, Đường Xuân Minh cũng không thúc giục chỉ cười nhìn

Hà Kiệt nghi hoặc bước lại nhưng vẫn làm theo yêu cầu của Lý Dương, xem kỹ càn bộ bản dập, cuối cùng bắt đắc dĩ lắc đầu, chữ ở trên bản dập căn bản xem không rõ.

Cửu Thành Cung Lễ Tuyên Minh là triều Đường, do nhà thư pháp nổi tiếng Âu Dương Tuân viết, đây là bản dập đời Đường cũng được coi là sớm.

Lý Dương khe khẽ thở dài, còn dùng tay nhẹ nhàng sờ dấu ấn in trên bản dập, đây mới là trọng điểm.

Hà Kiệt vẫn lắc đầu, những điều Lý Dương nói hắn đều không hiểu.

- Bộ bản dập này đã từng là bảo bối lão nhân Nghiêm Phúc Minh thích nhất, thời văn hóa đại **thất lạc lão gia tử đã tra nhiều năm chỉ tra được thất lạc tới hải ngoại, không ngờ được Quang Vinh Bảo Trai lại nhận được.

Lý Dương lại cảm thán một câu, Hà Kiệt lần này không còn nghi hoặc nữa, mà là ngạc nhiên tròn mắt nhìn Lý Dương.

- Lý Dương, cậu nói đây chính là bảo bối mà Nghiêm Phúc Minh thích nhất?

Hà Kiệt vội vàng hỏi một câu, so với hình dáng của Bạch Minh ban nãy thì còn gấp gáp hơn nhiều, Hà Kiệt không biết Cửu Thành Cung Lễ Tuyên Minh là gì nhưng Nghiêm Phúc Minh là ai thì hắn vô cùng rõ.

Vị lão nhân này có thể là thầy giáo của Hà lão, ông có được trình độ đỉnh cao như hiện này ngoài tài năng thiên bẩm thì còn có sự chỉ bảo dạy dỗ rất lớn của lão nhân Nghiêm Phúc Minh này.

- Đúng.

Lý Dương gật đầu, sắc mặt Hà Kiệt lộ vẻ ngạc nhiên trước tiên, sau đó biến thành vui sướng, trong giây lát ông nghĩ tới điều gì đó, lập tức quay đầu lại nhìn Lý Dương, trên mặt có chút khổ sở.

- Đường tổng, anh ra giá đi.

Lý Dương quay đầu nói với Đường Xuân Minh một câu, thứ này khi anh vừa phát hiện ra vẫn còn có nghi hoặc nhưng rất nhanh hiểu được ra. Bảo bối này Đường tổng cầm ra trước mặt anh chắc chắn muốn bán cho anh rồi, điều này đồng nghĩa với việc có chút nhân tình để cho Lý Dương, cũng để Lý Dương nợ Vinh Bảo Trai một tấm nhân tình.

-Bộ bản dập này chúng tôi lấy từ một vị giàu có bị phá sản ở Tây Ban Nha cách đây một tuần, mất hai trăm vạn nhân dân tệ, nếu Lý cố vẫn muốn tôi sẽ để cho anh nguyên giá gốc.

Đường Xuân Minh cười, lời nói của anh làm mọi người xung quanh vô cùng bất ngờ.

Trên thực tế Đường Xuân Minh lấy thứ này ra là thực sự chuẩn bị cho Lý Dương, thời gian họ lấy được bộ bản dập này rất ngắn, xử lý thế nào còn có thảo luận.

Có người đề nghị bộ bản dập này trực tiếp giao cho Hà lão để Hà lão nợ họ một tấm nhân tình, nhưng cuối cùng đều bị Đường Xuân Minh phản đối.

Đường Xuân Minh hiểu tính khí của Hà lão, những thứ này cho dù quý giá mấy ý nghĩa có lớn đến mấy tặng không ông cũng chưa chắc đã nhận. Ông là người có vị trí cao đối với những việc như vậy là miễn cảm nhất, làm ngược lại như vậy mà không có được hiệu quả thì không làm là tốt hơn.

codon.tra

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

458. Chương 458: Bức Tượng Cơ Quan

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Minh Dương, trong sân của biệt thự.

Hà lão đặt cuốn sách trên tay xuống, cười tủm tỉm nghe báo cáo của một nhân viên cảnh vệ, hôm nay những việc xảy ra ở Quang Vinh Bảo Trai lão gia tử đều biết hết.

- Hai đứa trẻ này!

Sau khi nhân viên cảnh vệ đi khỏi Hà lão mới cười lắc đầu, đứng dậy đi vào trong phòng. Sau khi nghe báo cáo này ông cũng không còn cảm hứng xem sách tiếp, quay vào phòng ngủ nghe tướng quân lệnh tiết tấu đồ sứ còn thấy thoải mái hơn.

- Lý Dương, cảm ơn cậu.

Bên ngoài Vinh Bảo Trai, Hà Kiệt nói một câu cảm kích với Lý Dương, Lý Dương mua bản dập khắc chữ của Cửu Thành Cung từ Vinh Bảo Trai nhưng anh không mang đi mà giao luôn cho Hà Kiệt, để ông bảo quản tốt.

Bản dập này cho dù nói thế nào thì cũng là hai người cùng nhau phát hiện ra, ý của Lý Dương là nếu anh có thể tìm được quà thích hợp hơn cho ngày mừng thọ thì bản dập khắc chữ này sẽ đưa cho Hà Kiệt để ông đưa cho lão gia tử.

Nếu tìm không được quà mừng thọ thích hợp thì bản dập này có thể tính là quà mừng của hai người để lão gia tử vui.

- Đây là thứ chúng ta cùng nhau gặp mà.

Lý Dương cười khê lắc đầu, trong lòng cũng có chút đáng tiếc, hôm nay nếu không phải là Hà Kiệt đi theo thì thứ này sẽ chỉ là của mình Lý Dương, anh sẽ tự mình đến tặng lão gia tử. Nhưng nếu không gặp Hà Kiệt thì Lý Dương cũng không thể biết chuyện lão gia tử mừng thọ, bảo bối này cho dù có được đem tặng lão gia tử cũng chỉ là đem tặng chứ không phải là quà mừng thọ nữa.

- Ha ha, được, Lý Dương, không nói nhiều nữa, theo cậu thực sự là có nhiều may mắn.

Hà Kiệt cười lớn một tiếng, rồi vui vẻ thốt lên, đương nhiên việc lần này hẳn cũng nợ Lý Dương một nhân tình lớn, bảo bối này Lý Dương có thể hoàn toàn độc chiếm dù sao người ta cầm ra cũng là để chuẩn bị cho Lý Dương.

Đây cũng là cao kiến của Đường Xuân Minh Quang Vinh Bảo Trai, trực tiếp đưa cho Hà lão thì không được, trực tiếp bán cho Hà lão thì có thể nhưng như vậy thì chỉ là nợ Hà lão một tấm nhân tình, chỉ bằng giao cho Lý Dương đưa cho Hà lão, như vậy chính là Hà lão và Lý Dương đều nợ Quang Vinh Bảo Trai một nhân tình lớn.

Đối với Hà lão gia tử mà nói, cho dù bảo bối này nằm trong tay về tay ai thì Quang Vinh Bảo Trai mang về từ ngoại quốc là chuyện có thật.

Ở Vinh Bảo Trai chịu sức ép một trận, thời gian cũng đã đến sáu giờ chiều, trời cũng đã bắt đầu sẩm tối.

Sau khi tiễn Hà Kiệt Lý Dương lại quay lại Quang Vinh Bảo Trai, Đường tổng hôm nay nói rồi, bất luận thế nào bọn họ đều phải ở lại dùng cơm, vừa mới nhận một tấm nhân tình lớn Lý Dương cũng ngại bỏ đi như vậy.

Nơi tổ chức tiệc tối là khách sạn Bắc Kinh, Quang Vinh Bảo Trai cũng là cái tên nổi tiếng trong ngành, mời các chuyên gia ăn cơm mà không phải là một người đương nhiên không thể tổ chức nhỏ được.

Sau bữa tiệc Đường Xuân Minh được thư ký của anh đưa về, Đường Xuân Minh với tư cách làm chủ mời rượu Lý Dương, kết quả không cần đoán cũng có thể biết.

Về tới nhà, Lý Dương lập tức dẫn Lưu Cương vào phòng sách, trên tay Lưu Cương vẫn còn một hòm tinh xảo.

Vật này được Lý Dương lưu lại, khối thạch mười hai cầm tinh cũng được Lý Dương mua với giá hơn ba vạn, thứ này Đường Xuân Minh do dự một chút mới đưa cho Lý Dương. Những người yêu thích bức tượng không

ít, lấy bán đầu giá chắc chắn có thể kiếm được nhiều tiền nhưng kiếm tiền cũng có hạn, bán cho tấm nhân tình Lý Dương thì bán một hay hai thứ cũng không có gì khác nhau.

- Lý ca, bức tượng này có phải là có gì đó đặc biệt không?

Hai người vừa ngồi lên ghế sofa trong phòng sách Lưu Cương liền hỏi Lý Dương một câu, Lý Dương ngạc nhiên quay đầu lại:

- Có chút đặc biệt, làm sao cậu biết?

- Tôi đoán thôi, nếu không có gì đặc biệt anh không thể vội vàng mang về đây như thế.

Lưu Cương cười cười, vừa tới nhà Lý Dương liền để anh mang bức tượng vào phòng sách, tình hình này thông thường là Lý Dương phát hiện ra thứ đặc biệt, Lưu Cương sớm có kinh nghiệm rồi.

Lý Dương cũng cười nhưng không nói gì mà là ngồi nghiên cứu khối bức tượng một cách cẩn thận.

Để Lưu Cương mang vào phòng sách là Lý Dương không có ý giấu Lưu Cương, Lưu Cương và lão gia tử giống nhau đều là những người Lý Dương tin tưởng nhất, chỗ đặc biệt ở khối điêu thạch này Lý Dương phải báo cáo với lão gia tử, đặc biệt là chìa khóa bên trong, lão gia tử có lẽ sẽ tra được lai lịch của nó.

Chính vì như vậy Lý Dương mới không giấu Lưu Cương, dù sao giải thích cũng rất dễ dàng, bức tượng này rất kỳ lạ, mặc dù đã rất cẩn thận nhưng chỗ nối vẫn có chút giấu vết, Lý Dương hoàn toàn có thể lấy điều này để giải thích, Lý Dương trong ấn tượng của lão gia tử và Lưu Cương là một người rất tỉ mỉ.

Ngồi thẳng lưng, Lý Dương chậm chậm quay mặt trên phù điêu, một lúc đầu long nổi bật nhất làm anh hơi giật mình.

Ánh mắt Lưu Cương tròn tròn, anh chỉ cảm thấy khối bức tượng này có chỗ khác nhưng không ngờ mặt trên điêu khắc lại có thể di động.

- Lý ca, đây là?

Lưu Cương chỉ bức tượng ngạc nhiên hỏi một câu, biểu hiện của Lý Dương cũng rất nghiêm túc. Bức tượng này đúng như dự đoán của anh, là hộp có khóa nếu khối điêu thạch này đặt cạnh một cái hộp thì chính là một hộp có khóa bình thường.

-Đây chắc là bức tượng cơ quan, giống hộp cơ quan trong nhà tôi.

Lý Dương chậm chậm nói một câu, việc hộp có khóa được phá giải Lưu Cương cũng biết, đối với thứ bên trong lại không có hỏi qua, đó là lão gia tử và Lý Dương cùng giải ra, đương nhiên hai người đều không nói thì họ đều có dụng ý của họ.

- Bức tượng cơ quan?

Lưu Cương kinh ngạc, Lý Dương khẽ gật đầu, tiếp tục chuyển động những khối hình mười hai cảm tinh.

Bức tượng này chỉ có mười hai cảm tinh phía trên có thể di động, công hiệu cùng mười hai khối mộc cách của hộp có khóa giống nhau nhưng so với hộp có khóa thông thường thì phức tạp hơn nhiều, thậm chí không hề đơn giản như bốn hộp có khóa trong nhà Lý Dương.

Nguyên nhân chủ yếu là do lập thể, mười hai cảm tinh có thể di chuyển được là sự thật nhưng lại có thể di chuyển trên dưới, trái phải, bốn xung quanh mà phải di động theo đường đã đặt chính xác thì khó có thể di chuyển được, còn phải đợi phá giải lần nữa.

Lưu Cương cũng không nói gì, lẳng lặng nhìn Lý Dương đùa nghịch bức tượng trên tay.

Dùng năng lực đặc thù, dưới hình ảnh lập thể Lý Dương lập tức phát hiện ra tất cả những dấu tích ban nãy di chuyển, so với bình thường có chút sai lệch, theo cách nghĩ của anh nếu tiếp tục di chuyển chắc chắn sẽ bị hỏng, sau đó lại tiếp tục đến.

Lắc đầu Lý Dương lại đổi vị trí chính, dưới sự đối chiếu của hình ảnh lập thể chậm chậm di chuyển từng khối phù điêu.

Sau một tiếng Lý Dương mới thở mạnh một hơi bức tượng có khóa này thời gian giải còn dài hơn so với bốn hộp có khóa trong nhà. Phù điêu của lập thể di động càng khó sai sót, sai điểm nhỏ như vậy đều phải làm lại, đây cũng là nguyên nhân lớn nhất tốn nhiều thời gian của Lý Dương.

- Rằm.

Bức tượng có chỗ Tuyên Đức khoản đột nhiên rơi ra một lỗ đá, chìa khóa cổ bằng đồng bên trong rơi xuống bàn.

Bức tượng lúc này đã hoàn toàn biến dạng, bức tượng mười hai cầm tinh là thật nhưng vị trí mười hai cầm tinh hoàn toàn thay đổi, cho dù Đường Xuân Minh và Liễu lão nhìn thấy khối bức tượng này cũng không thể xem như là họ bán cho Lý Dương khối thạch này.

Sau khi phá giải được khối bức tượng này Lý Dương thật bá phúc trí tuệ của nhân dân lao động thời cổ đại, cho dù là hiện đại muốn chế ra được bức tượng như thế này cũng không phải là dễ.

- Lý ca, đây là cái gì?

Lưu Cương nhặt chiếc chìa khóa lên, mắt mở to hơn, bức tượng là hộp cơ quan đã làm anh hết sức ngạc nhiên, bây giờ mở hộp ra lại rơi ra chìa khóa thời cổ đại.

Chìa khóa này so với cái trên ti vi có chút khác biệt, phải nói so với chiếc chìa khóa cổ trang trên ti vi còn tinh tế hơn, Lý Dương cũng đặt bức tượng xuống xem kỹ chiếc chìa khóa.

Dùng mắt nhìn còn tự nhiên hơn so với nhìn qua hình ảnh lập thể.

- Tôi cũng không biết, quay lại tôi chụp cho lão gia tử mấy kiểu ảnh để người nhà xem.

Lý Dương nói cầm máy ảnh ở trên bàn, trong phòng có máy ảnh, ở đây giải ra bức tượng Lý Dương sớm muốn thứ này đưa cho lão gia tử xem, hiện tại thời gian này lão gia tử không thể nghỉ ngơi.

- Lý ca, anh nói đây có phải là chìa khóa mở kho báu nào không, cầm chìa khóa này có thể mở ra một kho báu có giá trị lớn?

Khi Lý Dương chụp ảnh, Lưu Cương lại nói một câu, ánh mắt đầy kỳ vọng nhìn Lý Dương.

Lý Dương ngây người một chút, bất đắc dĩ lắc đầu, sức tưởng tượng của Lưu Cương thật phong phú, dĩ nhiên nghĩ tới kho báu nhưng điều Lưu Cương nói không có lý. Chìa khóa như vậy có khả năng là chìa khóa mở cửa lớn của kho bảo ngọc? rất đáng tiếc thứ này rõ ràng có chút mơ hồ rồi, cho dù có kho báu như thế cũng không thể tồn tại

Chụp ảnh xong, Lý Dương lập tức gọi điện thoại cho lão gia tử, bức tượng này và ảnh chiếc chìa khóa đều gửi cho lão gia tử.

Việc bản dập Cửu Thành Cung Lý Dương không nói, đây là bảo bối dự định làm quà mừng thọ.

Sau khi xem ảnh, lão gia tử chủ động gọi cho Lý Dương để anh giữ thứ này cho tốt, bức tượng cũng là một loại hộp có khóa, so với hộp có khóa thông thường thì khó kiếm hơn.

Bức tượng loại này lão gia tử chỉ là nghe nói chứ chưa bao giờ gặp, nếu tính về giá trị thì bức tượng này tuyệt đối không chỉ là ba trăm vạn.

Vốn chỉ là thứ trong cung thường dùng phức tạp một chút chắc chắn cũng biến thành vật phẩm quý rồi, mà có rất nhiều khả năng là vật phẩm cá nhân của hoàng đế. Hơn nữa bức tượng vốn là công nghệ phức tạp, nói bức tượng này là quốc bảo cũng không quá, Lý Dương lần này mua lại cũng là một may mắn mà là may mắn lớn.

Điều này đồng nghĩa với việc Lý Dương là lần thứ ba may mắn ở Vinh Bảo Trai nhưng lúc này Lý Dương lại nợ Vinh Bảo Trai một tấm nhân tình lớn, may mắn cứ tự nhiên đến, một người năm liên tiếp ba lần có may mắn lớn đối với địa vị trong ngành ở Vinh Bảo Trai cũng có chút ảnh hưởng.

Có người may mắn chứng tỏ có người có mắt nhìn, một lần hai lần còn có thể hiểu, nếu ba lần chắc chắn sẽ có một bộ phận người không tín nhiệm Quang Vinh Bảo Trai.

Về lai lịch của bức tượng Hà lão có thể huy động người của ông đi điều tra, khối bức tượng khóa này đương nhiên Vinh Bảo Trai có thể xem như bức tượng bình thường, rõ ràng không có ghi chép gì, Vinh Bảo Trai có hợp tác cùng Cố Cung, điển tịch bình thường đều có thể cùng nhau đọc.

Duy Linh

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

459. Chương 459: Dừng Tên Lý Dương Để Gạt Người

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Ngày hôm sau, Lý Dương dậy rất sớm.

Khi ra ngoài, Vương Giai Giai còn quay đầu nhìn thoáng qua gã Mã mập đang vui sướng thu dọn đồ đạc. Còn có rất nhiều chuyện xảy ra trước đây đối với gã Mã mập. Lý Dương khẳng định biết. Nếu mình hỏi một chút thì nhất định sẽ có một tác phẩm văn học không tồi ra đời.

Trải qua chuyện này của Mã mập, Vương Giai Giai tiếp tục tham quan những gian hàng vỉa hè. Hai người nắm tay nhau bước đi còn Lưu Cương thì đi đằng sau, không để cho hai người kia biết có mình đi theo.

Qua hết con đường này chính là đến phố mua bán ngọc. Cửa hàng của ông chủ Ngưu là ở trong này.

Phố buôn bán ngọc ở đây cũng giống như những con phố buôn bán ngọc khác. Có rất nhiều cửa hàng và người lui tới cũng không ít.

Còn chưa bước vào bên trong thì Lý Dương đã nghe thấy tiếng của tiểu nha đầu Ngưu Linh đang ngồi ở quầy bên trong. Tiểu nha đầu này và bạn gái của lão ngô Trần Lỗi trùng tên trùng họ nhưng tính tình hai người lại giống nhau.

Loáng thoáng Lý Dương còn nghe được từ sân sau truyền đến trận cãi vã. Trong tiếng cãi vã đó mơ hồ còn có tiếng của ông chủ Ngưu.

- Sao lại thế này?

Lý Dương hơi nhíu mày lại giật mình. Lý Dương quen biết rất nhiều những thương nhân buôn bán ngọc nhưng người mà Lý Dương có thể chân chính xem là bạn thì chỉ có ông chủ Ngưu và Ruili Triệu Đức Trụ. Đặc biệt là sự chiều chuộng chu đáo của ông chủ Ngưu làm cho Lý Dương rất là cảm động.

Vương Giai Giai cũng nhìn Ngưu Linh, trong ánh mắt ánh lên một tia cảm tình.

Chuyện lúc xưa của tiểu nha đầu này Lý Dương cũng đã nói với cô. Rất khó có thể tưởng tượng được một cô gái nhỏ, không thích đi học, chỉ thích cả ngày nghiên cứu cổ mộ mà thôi.

Lý Dương đã nói với cô rằng rất nhiều những cổ ngọc đều là được lấy ra từ các ngôi mộ cổ được khai quật. Vương Giai Giai liền đem tất cả các cổ ngọc quy về một loại.

- A, Lý tiên sinh!

Nghe tiếng người nói chuyện, tiểu nha đầu Ngưu Linh liền cuống quýt quay đầu lại, nhìn thấy Lý Dương đang đứng, lập tức ngăn người ra. Qua một hồi mới tỉnh người lại.

- Chuyện gì xảy ra đằng sau thế?

Lý Dương lại hỏi một câu. Ở đằng sau vẫn còn nghe thấy những âm thanh cãi vã, giống như là của rất nhiều người.

- Đằng sau? Đằng sau có khách hàng đang chơi xấu. Ông ta ở đây mua một khối nguyên thạch của cửa hàng nhà em. Sau khi giải xong thì không có gì. Ông ta cứ cho rằng nguyên thạch của cửa hàng em là giả, khẳng khái đòi ba em trả lại tiền.

Nhìn ra đằng sau nói chuyện, mặt của cô bé hiện lên sự phẫn nộ. Nếu hiện tại có người trông cửa hàng thì chắc cô nàng đã chạy ra đằng sau yểm trợ cho ba của mình rồi.

- Giả?

Lý Dương hơi nhíu mày lại. Nguyên thạch không giống với bất cứ thứ gì khác. Thứ này tính đánh cược rất lớn. Nếu sau khi giải xong cũng có thể thu hồi lại được cả vốn lẫn lãi. Muốn nói có người chơi xấu thì cũng có thể lắm.

Nhưng nói nguyên thạch là giả thì cũng không dễ dàng. Việc buôn bán ngọc ở Phan Gia Viên này cũng có liên hợp lại thành hội, sẽ không tùy ý cho khách hàng chơi xấu.

- Chúng ta vào xem đi.

Lý Dương suy nghĩ một chút, rồi nói với Vương Giai Giai. Con người của ông chủ Ngưu không phải là người xấu. Nếu thật sự có người chơi xấu thì Lý Dương nhất định sẽ hỗ trợ.

Lưu Cương bên ngoài cũng do dự một hồi, rồi cuối cùng cũng vào theo.

Trong sân đã có mười lăm, mười sáu người. Ông chủ Ngưu đang đứng trước máy giải thạch, chỉ tay vào khối nguyên thạch nói cái gì đó. Trước mặt ông ấy còn có bốn người. Bốn người này thỉnh thoảng còn xen vào một câu.

Những người xung quanh ông chủ Ngưu đa phần là người cùng ngành. Nghe nói ở đây đang xảy ra chuyện không hay nên tới xem. Có mấy người Lý Dương cảm thấy rất quen mặt, hẳn là đã gặp qua.

Nhìn khối nguyên thạch trên bàn, Lý Dương cũng có hơi chút sửng sốt. Khối nguyên thạch này được cắt thành hai nửa. Vẫn là một khối nguyên thạch có lớp da màu đen nhưng khi mở ra thì bên trong không còn là màu đen nữa mà đã biến thành màu trắng đục.

Loại màu trắng này không phải là màu trắng của bạch diêm sa hay là diêm lập bàn. Nó giống như màu trắng của vôi. Khối nguyên thạch này có vẻ bề ngoài giống như các khối nguyên thạch thông thường. Lý Dương cuối cùng cũng đã hiểu vì sao mà khách hàng lại dám nói ra khối nguyên thạch này là giả.

Khối nguyên thạch này rất giống như đồ giả. Những ông chủ buôn bán nguyên thạch chân chính không có loại nguyên thạch này.

- Tôi cam đoan khối nguyên thạch này là thật. Là tôi đích thân mua vào, nên không có khả năng là giả. Hơn nữa, nếu là giả thì không thể có lớp da bên ngoài như vậy. Vừa nhìn là đã biết nó có từ lâu rồi.

Ông chủ Ngưu vung tay, trên mặt lộ ra sự bất đắc dĩ. Những người xung quanh cũng có mấy người mở miệng nói đỡ giùm cho ông chủ Ngưu.

- Lý, Lý...!

Một ông chủ đột nhiên quay đầu, phát hiện Lý Dương đang đứng đằng sau. Ông chủ này đã từng gặp qua Lý Dương, khi vừa nhìn thấy liền ngẩn người ra, so với biểu hiện của cô bé Ngưu Linh thì còn không bằng.

Phải một lúc lâu ông ta mới há miệng thở dốc. Lý Dương nở nụ cười với ông ta, còn đưa ngón tay trở lên miệng, ý bảo đừng nói gì cả.

- Chuyện này rất khó nói, hiện tại mượn tay người khác để làm điều này thật là cao minh. Ông nói cái này không phải là giả thì lớp bên trong nguyên thạch này ông giải thích như thế nào?

Trong bốn người, người tuổi lớn nhất khoảng năm mươi nói một câu. Những lời ông ta nói khiến cho ông chủ Ngưu phải lắc đầu cười khổ. Nếu có thể giải thích được thì những người này sẽ không dám nói nó là giả. Ông chủ Ngưu buôn bán ngọc thạch nhiều năm, đồ thạch cũng đã tiếp xúc qua rất nhiều. Loại nguyên thạch có lớp bên trong biến dị như vậy thì đây là lần gặp đầu tiên.

- Vậy ông giải thích như thế nào với chúng tôi đây? Tôi nghĩ cũng không cần ông giải thích, trả tiền lại là được rồi.

Một người trong bốn người cũng lên tiếng nói một câu, yêu cầu trả lại tiền. Giá trị khối nguyên thạch này cũng không thấp. Bọn họ phải mất một trăm tám mươi ngàn để mua khối nguyên thạch này.

- Khối nguyên thạch này của tôi không phải là giả. Tôi không thể trả lại tiền cho các người.

Ông chủ Ngưu lắc đầu. Số tiền này không phải là ông không trả nổi nhưng nếu trả lại tiền thì chứng minh khối nguyên thạch của ông là giả. Thanh danh mà ông đã cố gắng duy trì sẽ biến mất. Từ đó về sau sẽ lan truyền việc ông bán nguyên thạch giả. Và không còn khách hàng nào dám mua hàng của ông.

- Ông chủ Ngưu nói cũng có lý. Khối nguyên thạch này nếu là giả thì sẽ không có kết quả như vậy. Đây có thể là khối nguyên thạch biến dị. Nếu không thì các người cứ tiếp tục giải, biết chừng đâu có thể giải ra ngọc tăng giá thì sao.

Một ông chủ khác đứng bên cạnh ông chủ Ngưu nhẹ giọng khuyên một câu. Nghe nói có người xấu nên bọn họ đều chạy đến. Nhưng cảnh tượng trước mắt cũng khiến bọn họ khó có thể nói cái gì. Chuyện quái lạ như vậy bọn họ chưa từng thấy qua. Lúc này bọn họ chỉ có thể nói đỡ cho ông chủ Ngưu mà thôi. Đối với chuyện này, bọn họ cũng cảm thấy rất đau đầu.

Duy Linh

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

461. Chương 461: Nguyên Thạch Thật Giả (2)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Bộ tướng chúng tôi gốc à? Đây rõ ràng là nguyên thạch giả, còn bảo chúng tôi tiếp tục giải. Chờ giải xong rồi thì ông ta lúc đó lại càng không thừa nhận.

Gã đàn ông trung niên lập tức cười nhạo một tiếng. Khối nguyên thạch này đã gần như không có gì. Hiện tại khối nguyên thạch đã bị cắt thành một lớn một nhỏ. Mặt cắt đều là lớp màu trắng nhám thạch vôi. Cho dù khối nguyên thạch này là thật thì phỏng chừng cũng không giải ra được Phỉ Thúy tốt.

Lúc này Lý Dương nhìn chăm chăm vào hai khối nguyên thạch bị cắt ra. Khối nguyên thạch này Lý Dương cũng cảm giác nó không phải là giả, chứ không phải là hấn chỉ tin vào lời nói của ông chủ Ngưu.

Tuy rằng có rất nhiều loại nguyên thạch Tân Trường Khẩu không đáng giá nhiều tiền nhưng không phải loại nào cũng giống như nhau. Loại nguyên thạch có lớp bên trong màu trắng này mật độ có vẻ lớn hơn, chứ không phải hoàn toàn là nguyên thạch Tân Trường Khẩu.

Tiếp theo đó chính là lớp da. Lớp da màu đen này là lớp da thuộc loại thượng đẳng. Có muốn tạo ra lớp da giả như thế này thật không có khả năng. Có những dấu vết hóa thạch không thể làm giả được.

Nhưng đối với khối nguyên thạch kỳ lạ như thế này thì đây là lần đầu tiên Lý Dương nhìn thấy. Ở Bình Châu hấn cũng đã thấy qua nhiều nguyên thạch nhưng chưa từng thấy cái nào giống cái này.

Hấn lặng lẽ thì triển năng lực đặc thù và hình ảnh lập thể lập tức xuất hiện.

Sau khi che chắn hết những vật xung quanh, chỉ còn lại hình ảnh hai khối nguyên thạch bị cắt ra. Đồng tử Lý Dương căng ra, ánh mắt tự nhiên mở to rất nhiều.

Khối nguyên thạch này chính là nguyên thạch ở Trường Khẩu nhưng lại là một nguyên thạch biến dị. Ai cũng sẽ không nghĩ đến sự biến dị bên trong lại nhiều như vậy.

- Các người có giải tiếp hay không, khó hiểu hay không thì cũng mặc kệ. Cái đó của tôi là thật. Tôi không thể trả tiền.

Ông chủ Ngưu bình tĩnh nói một câu. Tiền tài không thành vấn đề. Vấn đề chính là nguyên tắc làm ăn. Cho nên ông không thể nhượng bộ.

- Không nhượng bộ phải không. Thế thì ông đừng có hối hận. Em họ của tôi là người của cục Công thương. Bây giờ tôi gọi điện thoại đến cho nó. Cửa hàng của ông chờ bị niêm phong đi.

Một người trong số bốn người cũng hơi lớn tuổi một chút vừa nói vừa rút di động ra. Sắc mặt của ông chủ Ngưu cũng có chút thay đổi.

Việc này nếu đến tay cục công thương thì đối với ông cũng có ảnh hưởng rất lớn. Hiện tại, ông chủ Ngưu cũng chưa có biện pháp nào tốt để giải quyết. Ông không có chứng cứ chứng minh khối nguyên thạch này không phải là giả, trừ phi là dùng đến kỹ thuật để kiểm tra.

Nhưng có dùng đến kỹ thuật để kiểm tra cũng chưa chắc đã tốt. Nguyên thạch Trường Khẩu là nguyên thạch đồ thạch. Nghiêm khắc mà nói thì chẳng phải hàng giả. Chẳng qua là không đáng giá mà thôi.

- Chờ một chút!

Lý Dương từ phía sau đột nhiên đi tới. Những người vây quanh máy giải thạch đều quay đầu nhìn lại. Ông chủ Ngưu nhìn thấy Lý Dương cũng sửng sốt một chút nhưng phản ứng của ông so với cô bé Ngưu Linh thì mau hơn.

- Lý tiên sinh, ngài đến đây lúc nào?

Ông chủ Ngưu rất là cung kính bước lên chào hỏi. Những người chung quanh đa phần đều đã gặp qua Lý Dương. Khi nhận ra Lý Dương thì sắc mặt bọn họ cũng đều tỏ ra cung kính. Lý Dương hiện tại có thể nói là người nổi tiếng nhất trong giới ngọc thạch.

Bốn người kia nhìn Lý Dương một cách khó hiểu, đặc biệt là cái gã trung niên hơn năm mươi tuổi kia. Sắc mặt thay đổi của các ông chủ ông ta đều nhìn thấy rõ.

Ông ta là một người rất khôn khéo, liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra được đám ông chủ ngày rất là cung kính chàng thanh niên này. Thậm chí có một số người trong ánh mắt còn toát ra sự sùng bái.

Điều này có thể nói, chàng thanh niên trước mắt này rất được mọi người tôn kính.

Một người chỉ mới hơn hai mươi tuổi lại có thể thuyết phục nhiều ông chủ kinh doanh ngọc như thế này thì gã đàn ông trung niên cũng cảm thấy rất kỳ lạ.

- Chào mọi người, ông chủ Ngưu nói đúng đấy. Khối nguyên thạch này đích xác không phải là giả để lừa lấy tiền. Điều này tôi có thể cam đoan.

Lý Dương cười ha hả, nhìn bốn người kia nói một câu. Ông chủ Ngưu trên mặt lập tức lộ ra vẻ cảm kích. Địa vị của Lý Dương có thể nói là so sánh với Phỉ Thúy Vương ở Vân Nam. Lời nói của hắn khẳng định là có sức thuyết phục.

Lý Dương nói như vậy cũng giống như đã làm chứng cho ông. Cũng khó trách ông chủ Ngưu nhìn Lý Dương cảm kích.

- Cậu là ai? Cậu có chứng cứ gì có thể chứng minh đây không phải là nguyên thạch giả?

Gã đàn ông trung niên hơn năm mươi tuổi kia có chút cẩn thận nói. Bản thân ông ta cũng là một chuyên gia đồ thạch bí mật. Khối nguyên thạch này ông ta nhìn cũng không phải là giả. Nếu là giả thì ông ta sẽ không mua với giá đó đâu.

Nếu không phải là giả ra không có gì, đồng thời cắt ra tảng nguyên thạch có màu trắng kỳ dị như vậy thì ông ta sẽ không yêu cầu trả lại tiền.

Hình dáng của khối nguyên thạch lúc này chỉ là cái cớ cho ông ta lấy lại tiền mà thôi. Hơn nữa, ông ta cũng tin tưởng với biểu hiện như vậy thì ông ta tin rằng ông chủ Ngưu nhất định sẽ nhượng bộ. Với lại còn có thể làm cho ông chủ Ngưu bị tổn thất nhiều hơn nữa.

Nhưng ông ta đối với Lý Dương cũng có điểm cảnh giác. Biểu hiện của những người chung quanh đã nói cho ông ta biết. Chàng thanh niên trước mắt này tuyệt đối không đơn giản.

- Chứng cứ thì hiện tại tôi không có. Tôi chỉ muốn hỏi ông mua khối nguyên thạch này bao nhiêu tiền?

Lý Dương nhẹ nhàng lắc đầu. Hắn đương nhiên là có chứng cứ, chỉ là không nói ra thôi. Khối nguyên thạch này chưa chắc đã không có gì, biết đâu chừng trong đó lại cất giấu một bảo bối thì sao.

- Một trăm tám mươi ngàn.

Người đàn ông trung niên do dự một chút rồi nói ra giá cả. Từ biểu hiện bên ngoài của khối nguyên thạch thì cũng đáng giá một trăm tám mươi ngàn. Ở Vân Nam thì có thể ít có. Chứ ở Bắc Kinh thì cũng xem như là giá cả hợp lý.

- Được, tôi đưa cho ông một trăm tám mươi ngàn, khối nguyên thạch này ông tặng lại cho tôi nhé?

Lý Dương cười khê gật đầu. Lời nói của hắn làm cho mọi người xung quanh đều ngẩn cả người, đặc biệt là ông chủ Ngưu.

- Lý tiên sinh, ngài không cần làm vậy. Khối nguyên thạch này nếu là giả thì tôi sẽ đền tiền lại cho bọn họ.

Ông chủ Ngưu vội vàng tiến lên nói một câu. Vừa rồi, ông ta nghe Lý Dương vì mình mà lên tiếng thì cứ tưởng rằng khối nguyên thạch này không phải là giả là hoàn toàn chính xác. Ông không nghĩ rằng Lý Dương lại bỏ tiền ra mua lại nó.

Lúc này, ông chủ Ngưu trong lòng đã nghĩ rằng Lý Dương muốn giúp ông ấy. Hiện tại thì khối nguyên thạch này ai cũng không rõ, có người thứ ba mua nó quả là biện pháp tốt nhất. Những vị khách hàng này sẽ không nổi loạn lên đòi tiền nữa. Ông chủ Ngưu cũng không muốn vì khối nguyên thạch này mà sinh ra cãi cọ.

Ngoài ông chủ Ngưu thì các ông chủ khác cũng có chung suy nghĩ. Dù sao thì vừa rồi Lý Dương cũng đã nói, hẳn không có chứng cứ gì chứng minh khối nguyên thạch này là thật.

Lúc này bọn họ nhìn ông chủ Ngưu một cách hâm mộ. Có thể làm cho Ngọc Thánh Lý Dương tự mình giúp đỡ thì xem là quá nể mặt rồi.

- Cậu nói là thật?

Người đàn ông trung niên do dự một chút rồi lại hỏi một câu. Lý Dương cười khê gật đầu.

Những lời này Lý Dương nói tuyệt đối là thật. Bên trong có bảo bối tốt như vậy thì nhất định không nhường cho bọn họ rồi. Nếu bọn họ không cần thì Lý Dương đương nhiên đồng ý tiếp nhận. Mua bán vẫn không lỗ mà còn có lời nữa mà.

- Lý tiên sinh, ngài không cần làm như vậy. Tôi sẽ đền tiền lại cho bọn họ.

Ông chủ Ngưu đột nhiên phát tay. Ông ta cho rằng Lý Dương muốn mua lại khối nguyên thạch chính là để giúp mình. Ông chủ Ngưu cảm thấy Lý Dương quả thật là một người rất tốt.

Ông chủ Ngưu cũng là người lương thiện. Bằng không thì sẽ không nhận nuôi Nhị Căn lâu như vậy. Cho nên, ông ta không thể để cho Lý Dương vì ông ta mà chịu tổn thất. Muốn trách thì chỉ có thể trách ông ta kém may mắn, khi nhập hàng lại mua phải một khối nguyên thạch như vậy.

- Không, ông chủ Ngưu. Ông hiểu lầm ý của tôi rồi. Tôi đã thích khối nguyên thạch này và tôi muốn mua nó.

Lý Dương lắc đầu. Khối nguyên thạch này hiện tại không ai nhìn ra. Đây chính là thời cơ tốt nhất để mua nó. Nếu không thì hẳn không ra giá để mua lại nó đâu.

- Ngài thật sự muốn mua?

Ông chủ Ngưu kinh ngạc nhìn Lý Dương. Thái độ của Lý Dương không phải là đang giả vờ, cũng không giống như là vì muốn giúp ông ta mà mua khối nguyên thạch.

Lý Dương gật đầu, còn lấy ra tấm chi phiếu một trăm tám mươi ngàn. Tấm chi phiếu này không giả. Người đàn ông trung niên nhìn tấm chi phiếu rồi gật đầu, sau đó gọi điện thoại đến ngân hàng hỏi thăm một chút.

- Chi phiếu không thành vấn đề. Vậy khối nguyên thạch này là của cậu.

Người đàn ông trung niên thu hồi tấm chi phiếu. Kỳ thật thì trước khi nhận tấm chi phiếu thì ông ta còn có chút do dự. Ông ta thấy chàng thanh niên xem trọng khối nguyên thạch này thì ông suy nghĩ không biết có nên tạm thời không bán mà tiếp tục giải xem sao.

Nhưng nhìn thấy biểu hiện bên trong của khối nguyên thạch, thì người đàn ông trung niên không còn do dự nữa. Ông ta cũng có nhiều năm kinh nghiệm trong lãnh vực đồ thạch. Khối nguyên thạch như thế này ông ta chưa từng gặp qua. Nếu nói đến việc giải ra được tăng giá thì tỷ lệ thật sự là rất thấp. Hiện tại có thể thu lại được tiền vốn thì đã không sao rồi.

Hơn nữa, người đàn ông trung niên không dám cam đoan là việc này có phải là đối phương liên kết với nhau mà làm không, cố ý lừa gạt ông ta, khiến ông ta phải giải ra cái khối phế liệu này. Nói gì là một trăm tám mươi ngàn, một đồng cũng chưa chắc có.

- Cậu có phải hay không không hiểu về đồ thạch mà mua khối nguyên thạch này. Cậu và ông chủ này có mối quan hệ gì?

Người mà lúc trước đòi gọi cho người ở cục công thương không nhận được hỏi Lý Dương một câu. Những người ông chủ xung quanh cũng trở nên mạnh mẽ lạ thường. Lý Dương nếu như không hiểu về đồ thạch thì sợ là không dám đánh cuộc như vậy.

codon.traí

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

462. Chương 462: Hối Hận (1)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Haha!

Một người đàn ông khoảng 36, 37 tuổi đứng bên cạnh ông chủ Ngưu đột nhiên cười phá lên, thậm chí ôm bụng ngồi xổm xuống mà cười to. Chỉ trong chốc lát những ông chủ xung quanh cũng nở nụ cười.

Đặc biệt là ánh mắt của những người này đều giống nhau. Người vừa nói mới này tuổi cũng không nhỏ, ít nhất cũng bốn mươi rồi, vậy mà còn nói ra những lời ngây thơ như vậy.

Ngay cả ông chủ Ngưu đang cau mày cũng phải cất tiếng cười.

- Vị tiên sinh này, nếu như ngài nói đến ai không hiểu về đồ thạch thì còn được, nhưng nói người này thì không được. Chúng tôi ở đây nhiều người như vậy nhưng chỉ sợ là cũng không thể sánh bằng cậu ấy. Thành tựu về đồ thạch của cậu ấy thì chẳng sợ có chuyên gia đồ thạch nổi tiếng nhất có thể sánh bằng.

Một người đàn ông khoảng sáu mươi tuổi đứng đối diện bốn người phá lên cười ha hả. Ông ấy cũng là người của Phan Gia Viên nhưng không phải là ông chủ, mà chỉ là một vị sư phó mài ngọc mà thôi. Ông ấy có mở một cửa hàng chuyên gia công các loại ngọc, thường xuyên đến các cửa hàng bán ngọc để gia công vật phẩm.

- Xem nguyên thạch thì không thể nhìn bề ngoài. Đồ thạch có đồ tính rất lớn. Nếu biểu hiện bên ngoài không tốt thì có thể sẽ không giải ra tăng giá. Hơn nữa, khối nguyên thạch mà các người đã cắt cũng không phải là nguyên thạch mới của Trường Khẩu mà chỉ là một nguyên thạch biến dị hiếm thấy.

Lý Dương cũng cười cười, chậm rãi đến bên cạnh mấy giải thạch, cầm lấy hai khối nguyên thạch rồi cẩn thận nhìn.

Khối nguyên thạch được cắt ra không lớn, đại khái cũng được hơn mười cân. Một khối có mặt cửa sổ bằng lòng bàn tay, lộ ra một màu xanh biếc. Đáng tiếc màu xanh biếc này không khiến cho giá trị của khối nguyên thạch này tăng lên.

Phỏng chừng cũng là do bọn họ không lựa chọn khối nguyên thạch có mặt cửa sổ. Màu xanh biếc này có thể chứng minh được bên trong có thể có Phi Thúy nhưng có thể không nhiều.

- Cậu...!

Gã đàn ông trung niên nói Lý Dương không hiểu về đồ thạch trừng mắt nhìn Lý Dương. Lý Dương chỉ mới hơn hai mươi tuổi, thoát nhìn ít tuổi hơn so với y nhiều. Nhưng lúc này cung cách nói chuyện của Lý Dương giống như muốn dạy cho y vậy khiến cho y không thể chấp nhận được.

- Chú em, cậu nói đây là đồ thạch biến dị. Cậu có chứng cứ gì hay không?

Người đàn ông trung niên đột nhiên lắc đầu đối với người bạn đi cùng, rồi quay đầu chậm rãi hỏi Lý Dương một câu. Đây là khối nguyên thạch biến dị như mọi người đã đoán nhưng chưa ai nhìn thấy qua nguyên thạch mà phát sinh biến dị từ lớp bên trong. Nói như vậy thì lớp vỏ bên ngoài và lớp bên trong phải bị biến dị cùng một lúc. Nếu như vậy loại nguyên thạch có lớp da loại thủy tinh thì toàn bộ lớp vỏ bên ngoài và bên trong đều đã xảy ra biến dị.

- Chứng cứ?

Lý Dương cười cười, vừa định lên tiếng thì điện thoại trong người đột nhiên rung lên rồi phát ra tiếng chuông. Lý Dương lúc này rút điện thoại ra nghe, là Hà Kiệt gọi đến.

- Lý Dương, có chuyện này tôi muốn nói với cậu một chút.

Đầu dây bên kia truyền đến âm thanh của Hà Kiệt. Nghe giọng nói của anh ta thì dường như anh ta rất khoái trá, không biết là đã gặp chuyện gì cao hứng.

- Chuyện gì anh cứ nói đi?

Vương Giai Giai chậm rãi bước đến bên cạnh Lý Dương. Lưu Cương cũng đi đến, cẩn thận đánh giá hai khối của nguyên thạch mà Lý Dương mới mua. Y có dự cảm, khối nguyên thạch này khẳng định là sẽ giải

Lưu Cương từ lúc Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng xuất hiện thì trên khóe miệng anh ta đã nở nụ cười tươi. Dự cảm của anh ta quả nhiên rất đúng. Lý Dương đã thật sự đem khối nguyên thạch mà người ta cho rằng là phế liệu để giải ra tăng giá, mà còn là đại tăng giá.

Phỉ Thúy lộ ra ngày càng nhiều. Tiếng bàn tán xung quanh càng lớn hơn. Lúc này cái mà mọi người bàn tán nhiều nhất chính là giá trị của khối Phỉ Thúy.

Theo như trước mắt mọi người thì khối Thủy Tinh Chủng này đã muốn vượt qua giá hai chục triệu. Lý Dương mua khối nguyên thạch này là một trăm tám mươi ngàn. Đảo mắt đã có thể kiếm lời gấp trăm lần. Quả không hổ danh là ngọc thánh Lý Dương.

Ánh mắt của một số ông chủ có thực lực sáng lên. Nếu ăn một mình khối nguyên thạch này thì bọn họ không có khả năng. Vài người đang nghĩ đến việc có nên hợp tác với nhau hay không để mua nó. Mấy chục triệu để mua Phỉ Thúy không phải nói mua là mua được.

Thời gian trôi qua hơn hai mươi phút. Lý Dương lại tiếp tục khởi động máy mài. Hình dáng của Phỉ Thúy cũng đã muốn lộ ra hết. Nếu tất cả bên trong đều là Phỉ Thúy thì giá trị của nó còn tăng lên vài lần.

Ông chủ Ngưu lúc này là hưng phấn nhất. Ông chưa từng nghĩ đến có ngày chính tay mình giải ra được Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng. Chẳng sợ là trợ thủ, chỉ cần khối Thủy Tinh Chủng này xuất hiện thì ông ta cũng có một phần công lao.

Huống chi khối nguyên thạch này được bán từ cửa hàng của ông. Mặc dù lúc trước là bán cho người khác nhưng bọn họ lại đòi trả lại. May mắn là bọn họ lại bán cho Lý Dương. Nếu bọn họ giải ra Phỉ Thúy tốt thì cũng chẳng bằng Lý Dương giải ra.

Một vài người đã có hành vi đòi tiền mãnh liệt khiến cho ông chủ Ngưu cảm thấy phản cảm rất lớn với bọn họ.

Ông chủ Ngưu trong lòng cũng có chút hối hận. Nếu vừa rồi ông ta chịu nhận lại khối nguyên thạch này thì người giải ra Phỉ Thúy giá trị xa xỉ này không phải là ông ta sao?

Nhưng suy nghĩ này cũng chỉ thoáng qua trong đầu của ông mà thôi. Ông là một người rất lạc quan. Cho dù là có thật sự lấy lại thì ông cũng không có tâm trạng đi giải khối nguyên thạch này. Hiện tại, ông đối với Lý Dương càng thêm kính nể.

Lại qua hơn mười phút, ông chủ Ngưu dùng nước rửa mặt trên Phỉ Thúy. Hai tay còn run rẩy đưa khối Phỉ Thúy cho Lý Dương.

Khối Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng đã hoàn toàn được giải ra.

- Lý tiên sinh, có thể chụp với chúng tôi một tấm ảnh?

Sau khi đem Phỉ Thúy giao cho Lý Dương, ông chủ Ngưu lại nói một câu. Có thể chụp chung với Lý Dương một tấm ảnh, lại còn có khối Thủy Tinh Chủng này thì tuyệt đối về sau sẽ có ý nghĩa rất lớn đối với việc buôn bán của ông.

Do dự một chút, Lý Dương liền gật đầu nói:

- Không thành vấn đề.

Lý Dương thật sự không thích phô trương, nhưng giải ra được Phỉ Thúy tăng giá thì việc chụp ảnh lưu lại cũng là một truyền thống của giới đồ thạch. Lý Dương không muốn phá vỡ truyền thống. Hơn nữa ông chủ Ngưu cũng là người mà hắn có cảm tình.

- Từ từ, ông chủ Ngưu, ông mở cửa trước đi, tôi đi mua pháo.

Một ông chủ phía sau ông chủ Ngưu đột nhiên hét to một tiếng. Những người khác cũng phản ứng lại. Giải ra khối Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng, nếu không đốt pháo chúc mừng thì không hay chút nào.

- Được!

Ông chủ Ngưu lập tức gạt đầu. Nơi này của ông cũng có pháo nhưng không nhiều lắm. Cũng là lưu trữ để cấp cho người giải thạch giải được tăng giá. Nhưng lúc này ông chủ Ngưu cũng muốn đi ra ngoài mua pháo, mà phải mua bánh pháo to nhất. Nếu không thì không đủ biểu đạt sự hưng phấn của ông.

- Ba đã ra rồi.

Vừa mới bước vào bên trong cửa hàng, cô bé Ngưu Linh liền kêu ba một tiếng. Cửa hàng tuy rằng đã đóng nhưng cô bé cũng không ra đằng sau. Nơi này người kêu mở cửa nhiều lắm.

- Sao lại thế này?

Ông chủ Ngưu đột nhiên cả kinh, nhìn xuyên qua chốt cửa. Ông cũng thấy được bên ngoài đông nghẹt người.

- Ba, nếu Ngọc Thánh không ra thì bọn họ sẽ phá cửa. Con khuyên thế nào cũng không được.

Cô bé có vẻ rất oan ức. Người bên ngoài nghe nói có người giải ra Thủy Tinh Chủng thì đã sớm không thể kìm lòng nổi. Cô bé cố tình không mở cửa cho bọn họ thì cánh cửa đã bị gõ vô số lần. Nếu không phải cô bé vừa uy hiếp vừa cầu xin thì phỏng chừng cánh cửa đã bị người bên ngoài phá hư rồi.

- Ông chủ Ngưu, có phải ông đang ở bên trong không? Tôi là lão Hoàng, mở cửa nhanh lên.

Bên ngoài lại truyền đến một tiếng kêu to. Lão Hoàng là ông chủ của cửa hàng bán ngọc bên cạnh. Bình thường quan hệ cũng không tồi với ông chủ Ngưu. Đáng tiếc là ông đến quá muộn nên bị chặn bên ngoài. Ông gọi điện thoại cho ông chủ Ngưu nhưng lúc đó ông chủ Ngưu đang giúp Lý Dương giải thạch nên không có thời gian nghe điện thoại của ông ta.

- Lão Hoàng, ông chờ một chút.

Ông chủ Ngưu cũng kêu lên một tiếng, rồi quay đầu lại nhìn một vài người bên cạnh, trên mặt lộ ra tia cười khổ.

- Vậy phải làm sao bây giờ? Bên ngoài nhiều người như vậy, chúng ta ngoài không được.

Một ông chủ ưu sầu nói. Phỉ Thúy đã được giải ra, phải lập tức nhanh chóng đốt pháo. Nếu để chậm là không có ý nghĩa.

- Tôi có cách!

Một vị chừng sáu mươi là sư phó chuyên mài ngọc đã đến trước cửa, lớn tiếng kêu:

- Lão Hoàng, ông làm sao cho người bên ngoài lui ra thì chúng tôi mới mở cửa được.

- Chu sư phó, không thể mở cửa. Hiện tại bên ngoài rất lộn xộn.

Ông chủ Ngưu hơi sững sốt, lập tức vội vàng nói một câu. Trong cửa hàng của ông có thể có hơn mười ngàn món hàng. Nếu do tình trạng hỗn loạn mà làm tổn thất món hàng gì thì ông sẽ không khóc nổi đâu.

codon.traí

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

464. Chương 464: Náo Nhiệt (1)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Ông cứ yên tâm. Có tôi ở đây thì không có việc gì đâu.

Vị Chu sư phó là người Ninh Ba, Chiết Giang. Từ nhỏ đã học nghề chạm trở ngọc, coi như là cũng có chút tay nghề. Chỉ tiếc là khả năng thiên phú quá bình thường. Ba mươi tuổi mới ra nghề. Sau khi ra nghề rồi cũng vẫn không có danh tiếng gì.

Mười mấy năm trước, lão Chu nhận thấy phố buôn bán ngọc ở Phan Gia Viên không có ngành điêu khắc ngọc. Cho nên đã mang toàn bộ gia đình đến đây để mở một cửa hàng nhỏ. Tuy hơi vất vả nhưng kiếm tiền nhiều hơn so với trước kia.

Tay nghề của lão Chu ở đây cũng bình thường. Khi đến đây, ông cũng bắt đầu kinh doanh một ít. Trong vài năm đã tích góp được một số vốn, mua được căn nhà ở Bắc Kinh. Và hiện tại cũng xem như là người Bắc Kinh.

Ông chủ Ngưu nghe xong lời nói của lão Chu, tự nhiên gật đầu.

Khả năng chạm ngọc của lão Chu cũng bình thường. Nhưng ông cũng là một người linh hoạt, thông minh. Nếu không thì đã không có quyết tâm đến Bắc Kinh lập nghiệp rồi. Bình thường thì mọi người cũng rất tin phục lão Chu.

- Lão Hoàng, ông trước gọi mọi người lui ra xa một chút.

Lão Chu lại hô to ra ngoài một tiếng. Bên ngoài, lão Hoàng bắt đầu sơ tán người ngoài cửa. Ở đây có ít nhất hai trăm người. Người sống bên trong phố buôn bán ngọc không nhiều. Con phố buôn bán ngọc ở Phan Gia Viên cũng không lớn. Do đó người cũng không có khả năng nhiều như vậy.

Có những người không phải là người trong này. Họ chỉ đến đây giúp vui mà thôi. Sự hiếu kỳ luôn đặt lên hàng đầu mà.

Nhiều người như vậy lại vây xung quanh một cửa hàng. Có những người đang có việc gấp cũng dừng lại hỏi thăm rốt cuộc có chuyện gì đang xảy ra.

Sau vài phút, bên ngoài đã sơ tán được một khe hở nhưng người rời đi cũng không nhiều. Những người không hiểu về Phỉ Thúy mà nghe nói đến giá cả cũng cảm thấy hiếu kỳ rồi.

- Ông chủ Ngưu, ông cho tôi đi ra ngoài. Sau đó ông ở đây đóng cửa lại.

Lão Chu quay đầu nói với ông chủ Ngưu một câu. Ông chủ Ngưu gật đầu. Lão Chu là người rất cơ trí. Nếu ông ấy đã nói có biện pháp thì khẳng định sẽ có biện pháp.

Ông chủ Ngưu chậm rãi mở ra một cánh cửa, không đợi người bên ngoài hướng vào bên trong. Lão Chu liền vội vàng chui ra ngoài.

Chờ cho lão Chu ra ngoài xong, ông chủ Ngưu lập tức đóng chặt cửa lại.

Bên ngoài lại truyền đến những âm thanh huyền ảo. Không biết lão Chu nói gì với bọn họ mà một hồi sau những âm thanh đó liền nhỏ đi rất nhiều. Sau vài phút, những người đó đều đi ra ngoài. Gần hai trăm người này cơ hồ đã đi theo lão Chu.

Chờ cho những người này đi xa, ông chủ Ngưu mới mở hé cánh cửa cửa hàng. Bên ngoài chỉ còn lác đác một vài người. Những người này chỉ là những người bình thường đến xem náo nhiệt mà thôi. Có mở cửa thì họ cũng không vào.

- Đi rồi, lão Chu.

Ông chủ Ngưu nhìn ra xa, cười ha hả lầm bầm nói một câu. Nói xong lại yêu cầu cô bé Ngưu Linh đóng cửa lại, rồi cùng với những ông chủ khác bỏ đi rất nhanh.

Trong sân, Vương Thịnh Cường ghen tỵ và hối hận nhìn khối Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng trên tay Lý Dương.

Nghĩ sai thì hỏng hết mà nghĩ gần sai cũng hỏng. Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng này bọn họ vốn đã gặp qua. Nếu không phải vì lòng tham muốn lấy lại tiền thì bọn họ đã tiếp tục giải thạch rồi. Như vậy thì khối thủy tinh này nhất định là sẽ thuộc về bọn họ.

Vương Thịnh Cường với giá của Phỉ Thúy trên thị trường cũng có sự hiểu biết. Ông biết khối Thủy Tinh Chủng này mà bán cho các công ty châu báu thì giá ít nhất cũng khoảng sáu mươi triệu đồng.

Sáu mươi triệu, như vậy thì ít nhất cũng có ba mươi triệu là thuộc về ông ta. Trơ mắt nhìn tiền thuộc về tay người khác thì cái cảm giác này khó chịu vô cùng.

Nếu không phải ông ta còn tự chủ được thì đã học máu rồi không chừng. Dù sao thì kìm nén lại cũng tạo cho ông ta cảm giác không thoải mái.

- Lý tiên sinh, khối Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng này của ngài có thể cho tôi xem được không?

Những người ở phố buôn bán ngọc cũng tỏ vẻ tức giận. Bọn họ không ai dám làm chuyện gì điên rồ. Lý Dương không phải là người đơn giản đâu.

- Không thành vấn đề!

Lý Dương hào phóng đưa khối Phỉ thúy Thủy Tinh Chủng cho người đàn ông trung niên. Đây không phải là lần đầu tiên hắn giải ra Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng. Nhưng số lần giải ra không nhiều. Lần trước ở Ruili xem như là lần thành công nhất rồi.

Cũng may là người khác không biết suy nghĩ của Lý Dương lúc này. Nếu mà biết thì chắc là sẽ khinh thường hắn. Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng người khác giải ra được thì cũng kiêu ngạo cả đời rồi. Hắn giải ra được vài lần thì việc gì lại không kiêu ngạo hơn.

Người tiếp nhận Phỉ Thúy có vẻ rất hưng phấn, liên tục nói lời cảm ơn Lý Dương. Những người vây xung quanh đều mở to mắt thưởng thức khối Phỉ Thúy xinh đẹp.

Một số người còn lấy điện thoại cầm tay ra chụp ảnh. Vài người còn tranh nhau chụp ảnh chung với khối Phỉ Thúy. Có thể có được bức ảnh chung với khối Phỉ Thúy này thì bọn họ cũng cảm thấy thỏa mãn rồi.

- Lý tiên sinh!

Vương Thịnh Cường trong đầu đột nhiên xuất hiện một suy nghĩ. Nhớ đến điều này, tim Vương Thịnh Cường không khỏi nhảy lên.

Lúc trước ông ta chỉ biết người thanh niên này họ Lý nhưng lại không nghĩ đến anh ta đến từ địa phương khác. Cho nên khi Lý Dương giải ra được Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng đã làm cho ông ta thay đổi cái nhìn về Lý Dương rất nhiều.

Trong giới đồ thạch trẻ tuổi, họ Lý có tay nghề cao như vậy thì chỉ có một người. Nghĩ đến cái tên này, Vương Thịnh Cường cảm giác hít thở không thông, ánh mắt nhìn Lý Dương cũng khác trước.

Hít một hơi thật sâu, Vương Thịnh Cường đột nhiên hỏi Lý Dương:

- Lý tiên sinh, ngài có phải tên là Lý Dương?

Trẻ tuổi, họ Lý, trình độ giải thạch phi thường, trong cả nước chỉ có một nhân vật, người mà đã tỏa sáng tại Bình Châu, được trao tặng danh xưng Ngọc Thánh Lý Dương. Sau khi hỏi xong, Vương Thịnh Cường căng thẳng nhìn Lý Dương.

Lý Dương quay đầu lại nhìn Vương Thịnh Cường rồi mỉm cười gật đầu:

- Phải, tên của tôi là Lý Dương.

Lý Dương, thật đúng là cậu ta?

Vương Thịnh Cường trong giây lát có một loại cảm giác mê muội. Nét mặt của ông ta cũng không kích động, cũng không phải là hưng phấn mà là nét mặt cầu xin. Ông ta nếu biết là Ngọc Thánh Lý Dương nhìn trúng khối nguyên thạch của ông thì nói cái gì ông cũng muốn đánh cược một phen, không ít hơn chín chục triệu. Đối với người có tài sản hơn tỷ thì ông không thể sánh bằng.

- Anh Cường, anh làm sao vậy?

Hoa Tử đứng một bên kỳ lạ hỏi một câu. Lúc này vẻ mặt Vương Thịnh Cường thật sự là rất kỳ lạ.

- Tôi không sao.

Vương Thịnh Cường lắc đầu, vẻ mặt có chút thay đổi. Ông ta liếc mắt nhìn Hoa Tử một cái. Cuối cùng thì ông ta đã hiểu tại sao khi Hoa Tử nói ra những lời đó thì những người có mặt ở đây đều cười vang lên. Tất cả mọi người đều cho rằng bọn họ ngu ngốc.

Nếu ông ta biết thân phận của Lý Dương thì khẳng định cũng đã cười to rồi. Nói Ngọc Thánh không hiểu về đồ thạch thì chắc là chuyện nực cười nhất thế gian.

Nhưng lúc này ông ta cười không nổi. Hoa Tử đã ngốc nhưng ông ta lại càng ngốc hơn. Thử tưởng tượng xem khối Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng đã ở trong lòng bàn tay của ông ta nhưng lại bị tuột mất. Ông ta hận mình không thể trốn xuống dưới đất. Ít nhất thì có thể thoải mái chứ không cảm thấy đau khổ và hối hận như vậy.

- Anh Cường, anh làm sao vậy?

Một người đồng hành nghi hoặc nhìn ông ta. Thần sắc của Vương Thịnh Cường quả thật là rất kỳ quái.

- Tôi không sao. Vị tiên sinh này là một trong những người lợi hại nhất trong giới đồ thạch chúng ta, cùng với Thiệu Ngọc Cường ở Nghiêm Châu xưng thành Nam Vương Bắc Thánh, Ngọc Thánh Lý Dương Lý tiên sinh.

Vương Thịnh Cường thở dài thật mạnh. Những lời ông ta nói khiến cho ba người bạn đồng hành đều trở nên ngây dại.

Những người đứng ở nơi khác nghe được câu chuyện cũng ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn bọn họ một cái. Đúng là cho các người biết mặt mà!

- Cái gì, cậu ấy chính là Ngọc Thánh Lý Dương?

Hoa Tử đầu tiên hét to lên một tiếng. Vừa rồi, y nghe được Vương Thịnh Cường kêu tên Lý Dương nhưng lại không nghĩ nhiều đến như vậy. Cuối cùng thì y cũng đã hiểu.

Y hiểu vì sao Vương Thịnh Cường lại có thần sắc như vậy. Y cũng hiểu được vì sao lại có người cười y. Nói Ngọc Thánh Lý Dương không hiểu về nguyên thạch thì chắc chỉ có mình y dám nói ra.

Giờ phút này, Hoa Tử cũng có cảm giác xấu hổ vô cùng. Thời gian Lý Dương vang danh không nhiều nhưng thành tích lại được vô số người ngưỡng mộ. Đặc biệt là khi ở Bình Châu giải ra được ba khối Thủy Tinh Chủng. Đến giờ cũng không một ai phá được kỷ lục đó. Ba khối Thủy Tinh Chủng, trong đó có một khối là Thủy Tinh Chủng Huyết Mỹ Nhân.

Nét mặt của những người này Lý Dương đều nhìn thấy được. Hắn chỉ cười mà không nói gì thêm.

Vương Giai Giai kiêu ngạo xích lại gần Lý Dương. Đây là bạn trai của cô, một nhân sĩ đứng đầu trong ngành sản xuất trong nước, tuyệt đối không ai giỏi bằng.

Bên ngoài, lão Chu cùng với một số lớn người đã trở lại, trên tay cầm rất nhiều pháo. Thậm chí còn có mấy người cầm theo chiêng trống, cũng không biết là từ đâu đến.

Ông chủ Ngưu trở về sau lão Chu một chút. Ông chủ Ngưu sau khi trở về mới biết được lão Chu mang

Sau chuyện của ông chủ Ngưu và Nhị Cấn, thời gian cũng đã qua buổi sáng. Nhưng bây giờ vẫn còn quá sớm để dùng cơm trưa. Đám người Lý Dương vừa đi ở Phan Gia Viên vừa nói chuyện.

Hà Kiệt thì không có ý kiến gì. Anh ta còn muốn mượn vận may của Lý Dương để kiếm món hàng nào đó. Cha của anh ta tuy nói rằng không cần phải chuẩn bị quà mừng thọ nhưng đến ngày đó, anh ta không thể không có. Nếu có thể ở đây tìm được một món hàng nào đó khiến cho ông cụ thích thì chẳng phải là làm cho ông cụ càng thêm vui vẻ sao.

Khi rời đi, Lý Dương còn thoáng nhìn qua gương mặt của Nhị Cấn. Trên mặt của Nhị Cấn còn lộ ra nụ cười rạng rỡ. Cuộc sống hiện tại bây giờ của Nhị Cấn có thể nói là cuộc sống hạnh phúc nhất.

Thời tiết ở Bắc Kinh cuối tháng mười vẫn còn mát mẻ. Chỉ có thị trường đồ cổ ở Bắc Kinh là sôi động hơn thường ngày. Những cửa hàng buôn bán đồ cổ ngày càng nhiều hơn.

Những người đến xem náo nhiệt cũng không ít, dẫn đến việc buôn bán cũng khá hơn. Có người nói thời đại bây giờ là thời đại sưu tầm đồ cổ. Lời nói này không phải là không có đạo lý.

Đào Nhã Cư là một cửa hàng bán đồ cổ bình thường ở Phan Gia Viên. Mặt tiền cửa hàng rộng khoảng 50m2, chủ yếu kinh doanh gốm sứ và thư pháp. Ngoài ra còn có một số mặt hàng được bày bán. Những cửa hàng đồ cổ như thế này ở Phan Gia Viên có rất nhiều.

Sau khi tạm biệt Nhị Cấn, Lý Dương cùng một số người khác chậm chậm bước đi xem hàng. Vương Giai Giai chỉ vào một món đồ tỏ ra rất có hứng thú. Thịnh thoảng còn hỏi Lý Dương thứ nào tốt, thứ nào không tốt.

Sau khi đi qua mấy cửa hàng, trên tay Vương Giai Giai còn cầm một khối cổ ngọc được tạc dáng, một cây trầm. Lý Dương dùng tám chục ngàn đưa cho Vương Giai Giai. Cô nàng cũng không cự tuyệt, vui vẻ giao tay tiếp nhận.

Nhìn Lý Dương và Vương Giai Giai đi bên nhau tình tứ. Hà Kiệt cảm thấy không ghen tỵ với vận may của Lý Dương.

Vương Giai Giai là cô gái nổi bật nhất ở đây. Một vài cậu ấm đều nhìn chăm chăm vào cô. Khi Vương Giai Giai chưa tốt nghiệp thì người của Vương gia cũng không thích cô quen bạn trai sớm. Nhưng khi cô tốt nghiệp rồi thì lại đột ngột đi Trịnh Châu. Một số cậu ấm còn chưa kịp ra tay thì đã bị Lý Dương cướp đi mất.

- Các người có cái nào tốt nhất thì mang hết ra đây cho tôi.

Vừa mới về đến Đào Nhã Cư, Lý Dương chợt nghe một giọng nói kiêu ngạo lớn tiếng. Hà Kiệt khẽ cau mày một chút, nhìn thoáng qua Lý Dương.

Trong cửa hàng đang có hơn mười người khách. Nhưng nổi bật nhất chính là một người trẻ tuổi đang đứng chính giữa quầy. Bên cạnh y còn có một người theo hầu.

- Có, có Nghiêm thiếu. Ngài muốn mua cái gì?

Ông chủ Trịnh của cửa hàng đang giới thiệu hàng cho người khác, nhìn thấy chàng thanh niên này thì lập tức chạy đến, trên mặt nở nụ cười thật tươi.

- Tôi không phải đã nói sao. Cứ mang những gì tốt nhất, đáng giá nhất của cửa hàng ông ra đây. Tôi nói cho ông biết, ngàn vạn lần đừng mong đến việc lừa gạt tôi. Tôi là người rất hiểu biết đấy nhé.

Gã thanh niên nhún mày lại, tựa hồ rất bất mãn. Lý Dương nhẹ nhàng lắc đầu.

- Lý Dương, cậu đến xem cái này nè?

Hà Kiệt đột nhiên vẫy tay Lý Dương. Cái mà Hà Kiệt đang xem là một bức tranh chữ, còn có một người bán hàng đang giới thiệu cho Hà Kiệt. Khí chất, trang phục của Hà Kiệt hoàn toàn khác với những người khác. Người bán hàng đã nhìn ra được khi Hà Kiệt bước vào. Biểu hiện của Hà Kiệt như vậy khẳng định là một khách hàng béo bở.

Lý Dương nắm tay Vương Giai Giai đi đến. Tranh chữ thì Lý Dương không hiểu biết nhiều. Nhưng so với Hà Kiệt, một người cái gì cũng không biết thì tốt hơn nhiều.

Đây là bức tranh mô tả một dòng thác từ trên núi chảy xuống, đề tên Tô Đồng. Tô Đồng là một nữ họa sĩ nổi tiếng vào thập niên 60, 70 của Đài Loan. Nhưng vì sống ở Đài Loan nên tranh của bà không lưu truyền nhiều ở đại lục. Hiện tại chỉ có một số ít người mới bắt đầu sưu tầm tranh của bà mà thôi.

Cũng bởi vì vậy, tranh của bà tuy không tồi nhưng giá trị lại không cao. Mỗi bức như thế chỉ khoảng mấy chục ngàn đồng.

Lý Dương nhìn kỹ nhưng không phân biệt được thật giả. Tranh của Tô Đồng thì hẳn chưa từng thấy qua. Muốn dùng hình ảnh lập thể để phân tích cũng không thể. Lúc này Lý Dương chỉ có thể dùng một ít kiến thức về tranh chữ của mình để phán đoán mà thôi.

Sau đó, Lý Dương vẫn dùng năng lực đặc thù của mình để quan sát.

Kỹ thuật làm tranh giả ngày nay cũng rất cao siêu. Khả năng về tranh chữ của Lý Dương là kém nhất. Như vậy thì sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của hắn trước mặt Vương Giai Giai.

Có bạn gái bên cạnh, Lý Dương không muốn mình mắc phải sai lầm nào.

- Bức họa này nhất định là có ý nghĩa riêng. Trong tương lai tranh của Tô Đồng sẽ tăng giá trị rất lớn. Nhưng hiện nay thì người sưu tập tranh của bà không nhiều. Tôi cho rằng đây chính là tác phẩm thật.

Một lát sau, Lý Dương chậm rãi gật đầu. Bức tranh này không phải là tranh sơn dầu. Hơn nữa chỉ dùng giấy, bút pháp rất cổ xưa.

Tuy Lý Dương với tranh chữ không hiểu biết nhiều nhưng có thể nhìn qua ý cảnh để đoán ra được một chút. Nếu bức tranh này không phải của Tô Đồng, giá cũng không thấp hơn ba chục ngàn. Nếu là tranh Tô Đồng cũng hơn năm chục ngàn. Để giả mạo một bức tranh của bà thì cũng cần phải có trình độ mô phỏng tranh chữ rất cao.

Chính vì vậy, Lý Dương mới cho ra một lời nhận xét như vậy. Nhưng cũng không dám xác định đây có phải là hàng thật hay không.

- Là thật? Vậy bức họa này của cửa hàng bao nhiêu tiền?

Ánh mắt Hà Kiệt sáng lên, lập tức quay đầu lại hỏi người bán hàng một câu. Nhân viên bán hàng là một người phụ nữ khoảng ba mươi tuổi, thoạt nhìn thì hơi lớn tuổi nhưng vẫn còn xinh đẹp.

- Chào ông chủ, nhãn lực của ông thật là tốt. Đây chính là bức tranh Tô Đồng mà chúng tôi vừa mới có được. Hiện giờ thì tranh Tô Đồng vẫn chưa được nhiều người sưu tầm, nhưng về sau thì khi danh tiếng của bà được nhiều người biết đến, tôi tin tưởng rằng giá trị tranh của bà sẽ còn tăng cao hơn nhiều.

- Được rồi, chị hãy nói cho tôi biết bức tranh này có giá bao nhiêu tiền?

Hà Kiệt không kiên nhẫn cắt ngang lời nói của nhân viên bán hàng. Anh ta hầu như không hiểu gì về bức tranh này, cũng không muốn biết giá trị tiền bạc của nó. Nghe những lời này chỉ tổ lãng phí thời gian mà thôi.

Người nhân viên bán hàng trên mặt lộ ra chút xấu hổ, nhưng sau đó lại nở nụ cười, nhẹ giọng nói:

- Ông chủ, bức tranh Tô Đồng này có giá là bảy mươi tám ngàn.

Vị khách hàng này không thích nghe giới thiệu, chỉ cần anh ta chịu mua thì cuộc mua bán này sẽ thành. Và cô cũng có phần trăm khi bán được hàng. Lúc này, cô nhân viên bán hàng đã biến Hà Kiệt trở thành một con mồi béo bở.

- Bảy mươi tám ngàn, hơi mắc đó.

Lý Dương nhẹ nhàng đứng phía sau. Bức tranh Tô Đồng về sau rất có tiềm năng. Nhưng đó là chuyện về sau và không ai biết đến khi nào. Có thể đợi năm năm hay mười năm. Thời gian dài như vậy liệu có mấy ai chịu chờ. Loại tác phẩm của các họa sĩ này cũng là bình thường trên thị trường mà thôi.

Dù sao thì họa sĩ giống như Tô Đồng cũng có rất nhiều.

- Ông chủ, tranh Tô Đồng có giá bảy mươi tám ngàn thì không mắc đâu. Tranh Tô Đồng bình thường đã có giá là sáu mươi ngàn. Bức tranh Hoàng Sơn Tùng như thế này không nhiều lắm, có thể nói là một trong những tinh phẩm. Bảy mươi tám ngàn tuyệt đối là giá hời rồi.

Cô nhân viên bán hàng vội vàng nói một câu. Nếu bán được bức tranh này thì cô có ít nhất được hai ngàn tiền phần trăm. Những cửa hàng ở Phan Gia Viên không phải ngày nào cũng có thể bán ra được món hàng trị giá vài chục ngàn. Có nhiều lúc chỉ bán được mấy món hàng trị giá vài trăm đồng.

- Được rồi, cô đừng nói nữa. Gói bức tranh này lại cho tôi. Các người tính tiền qua thẻ được không?

Hà Kiệt phát tay, mấy trăm ngàn anh ta cũng không muốn cò kè mặc cả với nhân viên bán hàng làm gì. Với anh ta mà nói, có một trăm ngàn cũng là con số nhỏ, không đáng phải lãng phí tinh lực.

Hơn nữa, anh ta cũng không muốn Lý Dương khinh thường mình. Chỉ có mấy chục ngàn mà tính toán chi li. Tài sản của Lý Dương anh ta biết rất rõ ràng. Lý Dương lúc này cũng vừa kiếm được hơn sáu mươi triệu đồng.

Lý Dương nhẹ nhàng lắc đầu. Lời nói của người bán hàng hẳn không đồng ý cho lắm. Quả thật là tranh không tồi nhưng ít ra vẫn có thể giảm xuống mười ngàn. Nếu là Lý Dương mua chắc chắn là đã cò kè mặc cả với bọn họ rồi. Nhưng đây là Hà Kiệt mua. Hà Kiệt không thèm để ý thì hẳn cũng khó mà nói cái gì.

Tuy bây giờ hẳn giàu có nhưng lúc trước hẳn đã từng sống cuộc sống nghèo khổ. Cho nên việc tiết kiệm cũng như ngày nào. Không phải muốn mua là mua đâu.

- Có thể, ngài vui lòng chờ.

Người nhân viên bán hàng trên mặt lập tức lộ ra nụ cười thật tươi. Người nhân viên bán hàng đang giới thiệu hàng cho khách bên cạnh cũng hâm mộ nhìn thoáng qua. Cửa hàng này tổng cộng có ba nhân viên bán hàng. Bình thường cũng có sự cạnh tranh nhau.

Người nhân viên bán hàng này mang theo tấm thẻ màu vàng rực rỡ của Hà Kiệt đi rất nhanh về phía trước, cào vào máy tính tiền số tiền bảy mươi tám ngàn. Chỉ cần Hà Kiệt kí tên thì việc mua bán này xem như hoàn thành. Và cô cũng coi như là đã có tiền thưởng.

Lý Dương lắc đầu, rồi dùng năng lực đặc thù của mình khuếch tán ra rộng hơn. Bởi vì việc chuẩn bị lễ vật mừng thọ cho ông cụ, cho nên khi đến một cửa hàng đồ cổ nào hẳn cũng dùng năng lực đặc biệt quan sát, xem có tìm ra được cái gì đó thích hợp hay không.

Đột nhiên, Lý Dương hơi giật mình nhăn mặt lại, ánh mắt nhìn không chớ vào bên trong một quầy hàng.

Khi lướt nhìn qua, Lý Dương cũng phát hiện một số ít đồ vật nhưng giá trị lại không cao. Ngoại trừ ngọc trám trên tay Vương Giai Giai thì những cái khác không làm cho Lý Dương hứng thú.

Cái ngọc trám kia cũng là một món hàng có giá trị. Vị chủ cửa hàng không nhận ra đó là tác phẩm chạm trổ nổi tiếng của một vị nhân sĩ ở Tô Châu, nên biến nó thành một món hàng bình thường bán cho Lý Dương. Nếu ngọc trám này thuộc về những người hiểu biết thì ít nhất nó cũng đáng giá mấy chục ngàn.

Những món hàng như vậy ở đây không nhiều nhưng lại có một việc khiến Lý Dương phải chú ý.

Phía dưới cái giá gỗ trước mặt Lý Dương có một bức cổ họa không trọn vẹn. Nhìn vị trí đặt của bức cổ họa thì cũng biết là ông chủ cửa hàng không xem trọng nó.

Dưới hình ảnh lập thể, mặt trên của bức cổ họa hiện ra chút kỳ quái. Nhìn không giống như mực nước bình thường. Hơn nữa, loại giấy của bức tranh này không bình thường, không phải giấy cũng không phải lụa. Lý Dương chưa bao giờ gặp chuyện kỳ lạ như vậy.

codon.tra

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

467. Chương 467: Bức Cổ Họa Thần Kỳ (2)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Một điều quan trọng nữa là, dưới hình ảnh lập thể, bức cổ họa hiện lên bốn tầng màu da cam. Dựa theo kinh nghiệm của Lý Dương, ánh sáng màu da cam là thể hiện vật có hơn một ngàn năm tuổi. Nói cách khác, bức cổ họa kỳ quái này có ít nhất một ngàn hai trăm năm lịch sử.

Một bức tranh không được bảo quản tốt nhưng lại có thể giữ được hình dạng suốt hơn một ngàn hai trăm năm thì quả là một kỳ tích.

- Đây là đồ tốt nhất của các người? Ông chủ, ông biết rõ là Nghiêm thiếu tôi không phải là người tùy tiện để người khác lừa gạt.

Gã thanh niên trẻ tuổi trong cửa hàng đột ngột hét to lên một tiếng. Lý Dương quay đầu lại nhìn thoáng qua. Trước mặt hắn là một bản phác màu thời Ung Chính không tồi. Dưới hình ảnh lập thể, Lý Dương nhận thấy đây là hàng thật. Nhưng lại ở một chỗ bình dân. Trên thị trường nó phải có giá hơn một trăm ngàn.

Lý Dương liếc mắt nhìn ông chủ cửa hàng. Vừa rồi quan sát đồ vật nên hắn gạt bỏ hết mọi người xung quanh, nên cũng không biết ông chủ cửa hàng đưa cho gã thanh niên xem món hàng gì.

- Tôi biết, tôi biết, Nghiêm thiếu. Thật sự đây là món hàng tốt nhất của chỗ chúng tôi. Ngài có thể mời chuyên gia đến giám định, tuyệt đối là thật.

Lý Dương thoáng chút kinh ngạc. Những ông chủ cửa hàng đồ cổ rất ít người dám cam đoan như vậy. Đồ cổ có niên đại rất lâu. Những chuyên gia cũng không dám cam đoan họ có thể xem chuẩn xác bất cứ đồ vật nào.

Có thể làm cho ông chủ nói ra như vậy thật không dễ dàng. Lý Dương quay đầu nhìn gã thanh niên, tựa hồ cũng hiểu được một chút chuyện gì đã xảy ra.

Vị ông chủ cửa hàng này hẳn là quen biết với gã thanh niên kia. Hơn nữa thân phận của gã cũng rất quan trọng, ít nhất là đối với ông chủ cửa hàng. Cho nên ông mới không dám dùng hàng giả để lừa gạt.

Sau khi hiểu được chuyện xảy ra, Lý Dương không quan tâm đến bọn họ nữa, trực tiếp lấy tay chỉ vào bên trong nói với người bán hàng:

- Có thể lấy món đồ đó cho tôi xem được không?

Lý Dương cảm thấy hứng thú với bức cổ họa kỳ lạ kia. Bức cổ họa cho hắn một cảm giác rất không bình thường. Một cảm giác mà đã lâu rồi chưa xuất hiện qua.

- Món này? Dạ được!

Người bán hàng mở to ánh mắt, hoài nghi hỏi một câu, lại nhìn Hà Kiệt bên cạnh Lý Dương rồi mới xoay người đi lấy bức cổ họa mà Lý Dương chỉ.

Bức cổ họa này nằm trong cửa hàng đã một thời gian dài. Từ lúc ông chủ mua nó đến nay vẫn chưa bán được cho khách hàng nào.

Ngay từ đầu, ông chủ định giá cho bức cổ họa là một ngàn đồng. Nhưng khi mọi người nhìn thấy nó thì đều lắc đầu, ngay việc trả giá cũng không có.

Sau đó, ông chủ giảm giá xuống còn năm trăm, rồi ba trăm nhưng cũng vẫn không thể bán. Vật chỉ đáng giá có mấy trăm đồng ông chủ cũng không đặc biệt để ý nữa, liền tùy tiện để một nơi nào đó.

Người bán hàng rất quen thuộc với bức cổ họa. Trước đây không phải là chưa từng có ai xem qua, nhưng cũng vẫn không ai đồng ý với giá ba trăm. Nếu hôm nay cô ta có thể bán được với giá một trăm đồng cũng coi như là đã may mắn rồi.

Cho nên căn bản cô không nghĩ đến tại sao Lý Dương lại yêu cầu xem món hàng đó. Trong ấn tượng của cô thì hần và Hà Kiệt đều giống như nhau, là những người có tiền. Huống chi Hà Kiệt vừa mua một món hàng trị giá bảy mươi tám ngàn.

Bức cổ họa nhanh chóng được mang đến. Trên mặt vẫn còn bám chút bụi. Người bán hàng vội lau đi lớp bụi cho sạch sẽ rồi mới đặt lên bàn.

Vương Giai Giai và Hà Kiệt rất ngạc nhiên khi nhìn bức cổ họa. Vật nào mà Lý Dương đã để ý thì chắc hẳn là vật tốt.

Nhân viên bán hàng chậm rãi mở bức cổ họa ra. Bức cổ họa này không lớn, chỉ dài chưa đến nửa thước. Hơn nữa cũng không được trang trí gì cả. Vốn trước đây ông chủ cửa hàng cũng có trang trí cho bức cổ họa nhưng đáng tiếc là giá quá thấp, chỉ tổ lãng phí thời gian và tinh lực.

- Lý Dương, đây là cái gì?

Bức cổ họa vừa mở ra, Vương Giai Giai lập tức hỏi một câu, ánh mắt mở to. Đây quả thực là bức họa cổ nhưng nó không bằng giấy cũng chẳng bằng lụa. Mắt thường nhìn có vẻ rất cổ quái. Tựa hồ mặt trên còn có dấu vết của việc bị phá hoại.

- Anh cũng không rõ lắm!

Thần sắc Lý Dương hơi có chút nghiêm khắc, tới gần cẩn thận nhìn bức tranh. Bức tranh này không chỉ có lớp giấy kỳ lạ mà ngay cả nội dung của bức tranh cũng vậy. Nó chẳng biết giống cái gì, có điểm giống núi, nhưng lại chẳng có cây cối, nhưng bên trong lại chồng chéo lên nhau. Bức tranh cũng có hình người nhưng gương mặt lại không có ngũ quan. Nói chung toàn thể bức họa đều lộ ra một vẻ cổ quái.

Nhưng cũng có một chút điểm có thể xác định. Bức họa này khẳng định có từ rất lâu. Lý Dương có thể cảm nhận được hơi thở cổ xưa của bức tranh này khi nó được mở ra.

Nếu như không có nguyên nhân này thì ông chủ sẽ không đi mua một món hàng cổ quái như vậy.

- Đây là bức tranh sao?

Hà Kiệt nhăn mặt, hỏi Lý Dương một câu. Lưu Cương trong lòng cũng có sự nghi vấn nhưng không lên tiếng hỏi mà thôi.

- Đúng là một bức tranh. Nhưng bức tranh như vậy tôi chưa hề gặp qua.

Lý Dương lắc đầu, trong lòng cũng có chút bất đắc dĩ. Bức cổ họa kỳ lạ như vậy hẳn chưa từng nghe nói qua, cho nên không có sự hiểu biết về nó.

- Bức tranh này có giá bao nhiêu tiền?

Lý Dương đột nhiên hỏi một câu. Người nhân viên bán hàng hơi sửng sốt, vội vàng đáp:

- Dạ, ba trăm đồng.

Ba trăm là giá mà ông chủ cửa hàng đã định. Hơn nữa cũng có thể trả giá xuống, nếu không ít hơn hai trăm thì có thể bán đi. Hai trăm là giá mà ông chủ mua vào. Bức tranh này dù sao cũng lâu đời. Có thể bán được tiền cũng là được rồi.

- Ba trăm, tôi mua!

Lần này Lý Dương không hề có ý muốn trả giá. Ba trăm đồng cũng không phải là nhiều lắm, trả giá cũng không có ý nghĩa gì.

Lấy ba trăm đồng ra đưa cho nhân viên bán hàng, xem như là cuộc mua bán đã hoàn thành. Người nhân viên mang tiền bỏ vào tủ, rồi trở lại đưa cho Lý Dương một cái gói to. Lý Dương mua món hàng có giá trị không cao nhưng cô cũng vẫn phải có sự phục vụ chu đáo.

Mua xong bức cổ họa, Lý Dương lại lắc đầu. Hần muốn đem bức tranh này cho Phương lão xem qua một lần. Đây chính là chuyên môn của Phương lão.

Với bức họa cổ này, trong lòng Lý Dương cũng có rất nhiều nghi hoặc.

Người khác thì không biết niên đại của bức tranh nhưng Lý Dương thì biết rõ. Rất khó tưởng tượng được một bức tranh cổ họa trải qua hơn một ngàn năm lưu truyền, lại không được bảo quản tốt nhưng vẫn có thể lưu truyền được đến ngày hôm nay mà lại không bị hư hao gì. Nếu như lúc trước có người nói với Lý Dương điều này chắc hẳn sẽ không tin đâu.

Có lẽ điều này và bức tranh là không có liên quan nhau. Chỉ có nội dung bức tranh là rất kỳ quái.

- Đi thôi!

Mua xong hàng, cảm thấy cửa hàng không còn món hàng nào đáng chú ý, Lý Dương cũng không còn hứng thú lưu lại. Hắn cầm lấy bức cổ họa rồi bước ra ngoài. Bức cổ họa này giá cũng không mắc lắm nhưng Lý Dương lại cảm thấy coi trọng bức cổ họa.

- Quý khách đi thông thả, hoan nghênh lần sau lại đến.

Người nhân viên bán hàng vội vàng tiễn đám người Lý Dương ra cửa, nhưng chủ yếu cũng vẫn là tiễn Hà Kiệt. Hà Kiệt là một khách hàng tốt nhất.

Đi tới cửa, Lý Dương mới cất bức cổ họa đi. Hiện tại là giữa trưa. Lý Dương không nghĩ là ở cửa hàng đồ cổ lâu như vậy. Hắn muốn tìm một nơi dùng cơm trưa. Sáng nay Lý Dương đi vội quá nên ăn sáng rất ít nên bây giờ hắn cảm thấy đói bụng.

- Cần thận!

Lưu Cương đột nhiên bước đến trước người Lý Dương, lấy tay ngăn một cô gái đang chạy vội từ bên ngoài vào. Cô gái khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi, trên tay cầm chai nước khoáng. Sau khi bị Lưu Cương ngăn lại thì kêu lên sợ hãi.

Mọi người đều sửng sốt một chút. Cô gái này chạy rất nhanh. Nếu không bị Lưu Cương ngăn lại thì phỏng chừng đã đâm sầm vào người Lý Dương. Sau khi Lưu Cương ngăn cô lại, theo quán tính mà cô suýt ngã lăn trên mặt đất. Hơn nữa, chai nước trong tay cũng văng nước ra ngoài.

- Em không sao chứ?

Vương Giai Giai vội vàng chạy lại. Vương Giai Giai cũng nghe tiếng Lưu Cương thở nhẹ ra. Việc bảo vệ Lý Dương là nhiệm vụ của anh ta. Cô gái này thoát nhìn không có gì nguy hại nhưng Lưu Cương cũng không cho phép cô đụng vào Lý Dương. Lưu Cương đã hoàn toàn xem Lý Dương như một vị thủ trưởng cần bảo vệ.

Mặc dù cô gái này là nữ nhưng anh ta vẫn phải kéo tay cô lại. Nếu không phải sợ cô gái té ngã thì Lưu Cương đã sớm buông tay rồi.

- Em không sao, thành thật xin lỗi.

Sắc mặt cô gái đỏ lên, từ từ ngẩng đầu. Chai nước khoáng bên trong chỉ còn một chút nước. Còn lại đều đã văng ra ngoài.

Sau khi ngẩng đầu lên, cô gái lập tức sửng sốt, không thể tin được những gì trước mặt. Vương Giai Giai cũng kỳ quái nhìn cô một cái, rồi di chuyển theo hướng nhìn của cô gái, lập tức cô cũng sửng người.

Hà Kiệt, Lưu Cương cũng giống như vậy. Miệng của Hà Kiệt há hốc ra, ánh mắt mở to như không thể mở được nữa, giống như là nhìn thấy quỷ.

codon.tra

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

468. Chương 468: Cổ Họa Thần Kỳ (3)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Lý Dương lúc này là tâm điểm chú ý trong mắt mọi người, hắn cũng đang sững sờ nhìn lên đôi tay của mình.

Trên tay hắn cầm bức tranh cổ vẫn chưa được cuộn lại, chai nước khoáng của cô gái vừa vặn vưng một chút lên bức tranh cổ. Trên chỗ bị nước tưới vào, màu vàng chanh của giấy dần dần biến thành có chút trắng, trên giấy còn bay lên vài làn sương trắng, sương mù tựa như đang phiêu đảng trên giấy vậy, rất huyền ảo.

Một bức tranh cổ, một bức tranh cổ kì quái, bị nước bắn vào lại có thể biến thành kì lạ như thế này, đám người Hà Kiệt đều bị kinh sợ như vậy cũng là điều khó tránh khỏi.

-Lý ca, chuyện này, chuyện này là thế nào??

Lưu Cương dù sao cũng là người được qua huấn luyện, sau khi bị kinh hãi thì hắn là người đầu tiên có phản ứng trở lại, nhưng lời nói của hắn vẫn có chút run run.

Lưu Cương đi theo Lý Dương, những vật kì lạ cũng gặp qua không ít, bát trường sinh, bình tiên âm, kiếm Trảm Lô đều là những vật rất kì lạ, nhưng những vật này đều không thể tự nó phát sinh ra điều kì lạ, ngay cả bát trường sinh cũng phải nhờ sự khúc xạ của nước thì mới thấy được sự kì lạ của nó.

Mà vật kì quái trước mắt này lại có thể tự bản thân nó phun lên sương trắng, nó là 1 bức tranh, chứ đâu phải cái máy phun sương.

-Lý Dương, đây là... đây là cái gì?

Hà Kiệt cũng đã có phản ứng trở lại, tuổi tác của Hà Kiệt không nhiều, nhưng cũng lăn lộn trên quan trường nhiều năm, ngay từ đầu hắn đã bị kinh hãi rồi, nhưng Lưu Cương chỉ vừa mở miệng hỏi thì hắn cũng bưng tỉnh trở lại.

Ánh mắt của Vương Giai Giai chuyển từ bức tranh có màn sương mù màu trắng bay lên đến nhìn sang sắc mặt của Lý Dương, trong mắt của nàng đầy sự kinh hãi và nghi hoặc.

-Tôi không biết.

Lý Dương lắc đầu, hắn cũng đã có phản ứng trở lại, lúc này không ai bị chấn động bằng hắn.

Bức tranh ở trong tay hắn, cảnh tượng thần kì này hắn là người có cảm nhận rõ ràng nhất, đặc t c

Quả nhiên, nước tưới vào càng lúc càng nhiều, sương trắng bay lên từ bức tranh cổ cũng nhiều lên, nhân vật và cảnh vật trên bức tranh cũng mỗi lúc một rõ ràng hơn.

Lúc này đã có thể nhìn rõ y phục của nhân vật, đây chính là trang phục đời Đường, cảnh vật có núi và có sông, còn hiện ra cả 1 cây cầu, nhân vật đứng ngay cạnh cây cầu.

Tướng mạo của nhân vật cũng dần dần hiện ra, trên tranh có 4 nam và 2 nữ, khuôn mặt rạng rỡ, trong đó có 1 người nam khoảng 40 tuổi có dáng vẻ rất có uy quyền, chỉ có điều sương có chút bị lay động, nhìn không rõ lắm.

Hồ tổng và lão Vương kia cũng hoàn toàn sững sờ, sau khi nhìn thấy cảnh tượng thần kì này, cả 2 người đều hiểu rằng, bức tranh này không thể mua với giá 6000 tệ nữa rồi, 6 vạn thậm chí là nhiều hơn nữa bọn họ cũng không thể chắc chắn.

Vật kì lạ như thế này bọn họ cũng chưa từng được nghe nói, về giá cả của nó họ cũng không ước lượng được là bao nhiêu.

Trong lòng 2 người hiện giờ đều hồi hận, cũng hận đối phương, bọn họ cho rằng, khi này nếu như không phải do đối phương quấy rối thì không chừng họ đã mua lại được bức tranh rồi. Kì thực cách suy nghĩ này rất phổ biến với những người làm ăn buôn bán, đặc biệt là những người ở phố đồ cổ này, rất ít người không bị hấp dẫn bởi những thứ không ngừng tăng giá thế này.

-Khụ...

Lão Vương ho khan trước một cái sau đó liếc sang Hồ tổng rồi ông ta tủm tỉm cười nói với Lý Dương:

-Tiên sinh, bức tranh này của anh thật sự không tồi chút nào, bức tranh thế này trước đây tôi đã từng nghe qua một lần, giá cả của nó không thể là 6000 tệ được, bây giờ tôi trả cho anh 3 vạn, anh xem thế nào?

Cho dù biết là không dễ dàng gì nhưng lão Vương vẫn muốn thử, đây có lẽ là bảo bối hạng nhất, đừng nói là 3 vạn, đến bỏ ra 30 vạn cũng có lãi, mà còn là lãi to.

Về điểm này, ngẫm đến bát trường sinh là biết rồi, lão Vương lúc này không biết người đứng trước mặt ông là Lý Dương, biết rồi thì có lẽ cũng không dám trả với cái giá này nữa rồi.

Người nhân viên bán hàng có chút choáng váng, 3 vạn rồi, món đồ giá 300 tệ trong nháy mắt biến thành 3 vạn, tăng lên gấp 100 lần.

Tuy nhiên cô ta cũng không cảm thấy cái giá này vượt ngoài dự kiến, món đồ kì lạ như thế này cho dù không biết giá thật nhưng cũng có linh cảm rằng nó không chỉ dừng lại ở giá 3 vạn.

-Lão Vương, ông đơn thuần là muốn gây khó dễ cho tôi có phải không?

Hồ tổng lại lần nữa trừng mắt nhìn lão Vương, 2 người này hôm nay xem như đã hoàn toàn kết thù rồi, đối diện với một món đồ tốt như thế này, có lẽ không có ai sẽ nhượng bộ.

-Tiểu huynh đệ, tôi cho rằng bức tranh này của cậu là một bảo bối tốt, không chỉ giá 3 vạn, tôi đồng ý trả anh 10 vạn, anh bán hay không?

Trong đám người đứng đó lại có 1 người bước ra, người này đối với Hồ tổng không hề quen biết, xem ra là khách hàng đi dạo ngang qua, mà lại là khách có nhiều tiền.

-Ba mươi vạn

Trong đám người lại có một người lớn tiếng trả giá, người biết nhìn hàng không ít, món đồ này mọi người đều không biết rõ, nhưng nhìn vào sự biến đổi kì lạ của nó thì ai cũng hiểu rằng đây là món đồ xa xỉ, giá của nó nhất định là rất cao.

Lông mày Hồ tổng và lão Vương đều nhíu lại, lúc này đã không còn là chuyện của 2 người bọn họ nữa rồi, người tranh giá với bọn họ càng nhiều, bọn họ càng bất lợi, có khách hàng có lẽ còn có nhiều tiền hơn bọn họ.

Người thanh niên đứng bên cạnh Hồ tổng đảo mắt nhìn, nhìn sang Lý Dương rồi lại nhìn sang Lưu Cương đang đứng bên cạnh Lý Dương, sau đó nói nhỏ với 1 người đứng bên cạnh mình vài câu gì đó, người này gật đầu, trên mặt lộ ra một nụ cười gian xảo rồi chậm chậm lui đi ra, một lúc sau biến mất khỏi đám người.

Lúc này người đứng tụ tập trước cửa tiệm đã có đến 7, 8 mươi người, mọi người đều chỉ trỏ vào bức tranh cổ bàn tán, Lý Dương vẫn đang dùng hình ảnh lập thể quan sát sự biến đổi trong bức tranh cổ, hẳn căn bản là không để ý gì đến giá cả đưa ra của những người xung quanh.

-Lưu Cương, đi mua thêm mấy chai nước nữa, nước không đủ rồi.

Một lúc sau Lý Dương ngẩng đầu lên nói với Lưu Cương, lúc này bức tranh cổ đã hiện ra khá rõ ràng, cứ như là được lấy ra từ nước vậy. nhưng Lý Dương biết, giấy của bức tranh không phải chỗ nào cũng có nước, cái này có lẽ là nguyên nhân khiến cho bức tranh phía trên không ổn định.

-Được.

Lưu Cương gật đầu, lập tức chạy đi mua, siêu thị ngay bên cạnh, mua nước.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

470. Chương 470: Cổ Họa Thần Kỳ (5)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Hai ông chủ và những người xung quanh đều không có ai ra giá nữa. Mọi người đều đã bị sự biến hóa kì lạ của bức tranh thu hút.

Chỉ còn cô nhân viên bán bức tranh này vẫn còn đang choáng váng, cô ta đã sớm dự đoán được rằng bức tranh này sẽ tăng giá lên rất cao nhưng dự đoán vẫn là dự đoán, tận mắt thấy có người trả giá cao như vậy cảm giác lại không giống nhau.

30 vạn, bức tranh mua với giá 300 tệ sau 1 lúc biến thành 30 vạn tệ, bình thường chỉ nghe qua chuyện vỡ nợ, nhưng cô chưa từng thấy ai vỡ nợ như lần này.

Trong lòng cô cũng đã có chút hối hận và ảo não, bức tranh này đã trong tầm mắt cô không biết đã bao lâu, biết là nó có giá thể này cô đã tự mình mua về, có 30 vạn rồi cô sẽ không phải ở đây làm nữa có thể tự mở làm buôn bán nhỏ.

Nước dần dần tưới ướt bức tranh, cùng với sự trợ giúp của hình ảnh lập thể, khắp bức tranh cổ đều được tắm ướt nước, dưới hình ảnh lập thể giấy của bức tranh không còn là màu vàng cổ xù xì thô ráp mà biến thành màu trắng trang nhã.

Mà lúc này mặt ngoài bức tranh đều đã được bao phủ bởi 1 tầng sương trắng mờ ảo.

Bức tranh trên sương trắng hiện đã rõ ràng hơn, lúc này hiển hiện rõ một bức tranh có người và cảnh.

Người đàn ông có dáng vẻ oai nghiêm bây giờ đã hiện lên khá rõ ràng, trên người toát ra vẻ khí phách, một người đã làm đến chức phó phòng cấp cao như Hà Kiệt khi nhìn thấy khí phách của người này mà trong lòng cũng có chút kinh hãi, tim hắn không khỏi có chút đập nhanh hơn

- Phía dưới có chữ viết

Vương Giai Giai đột nhiên chỉ vào phía dưới bức tranh, cuối góc tranh đúng là có 1 hàng chữ, mà còn là chữ cổ theo lối viết chữ Thảo, Hà Kiệt và Vương Giai Giai đều có chút mơ màng, bằng cấp của bọn họ không thấp, nhưng loại chữ cổ ngày họ chưa từng nghiên cứu qua.

-Nhai sơn xuân minh đập thanh thì, Khai nguyên mười tám năm, Ngô Đạo Huyền

(tên bức tranh, đại ý là: khi đi đập thanh vào mùa xuân(hay còn gọi là đi du xuân) tại Nhai Sơn, năm Khai Nguyên thứ 18, tác giả” Ngô Đạo Huyền”)

Lý Dương chậm rãi đọc hàng chữ, biết 1 chút chữ cổ là kiến thức cơ bản nhất, những chữ này Vương Giai Giai và Hà Kiệt đều không biết, nhưng không thể làm khó Lý Dương được.

Đọc xong sắc mặt Lý Dương liền thay đổi nhanh chóng, sắc mặt của Hồ tổng đứng bên cạnh hần và cả lão Vương đứng ngoài cửa tiệm cũng nhanh chóng thay đổi, thần sắc của 2 người vô cùng ảo não và hối hận, trong ánh mắt còn toát lên sự tham lam.

Trong đám người đứng đó cũng không ít người mặt biến sắc, những người nhận ra hàng chữ này đều có biểu hiện giống nhau, kinh sợ, thêm chút khát vọng, có người còn tỏ hần ra vẻ thèm muốn.

-Lý Dương, anh làm sao vậy?

Vương Giai Giai lại hỏi Lý Dương, biểu hiện của hần rất cổ quái, vừa bất ngờ lại vừa khó tin, thậm chí lại có vẻ vui mừng.

-Không, không có gì, đây là một bức tranh của Ngô Đạo Tử

Lý Dương chậm rãi lắc đầu, Vương Giai Giai vừa định nói gì đó, cả người đều dừng lại.

-Thánh họa Ngô Đạo Tử?

Vương giai Giai vội hỏi lại, Hà Kiệt cũng dừng sờ, mặc dù hần không mấy hứng thú với đồ cổ, nhưng danh hiệu của vị thánh họa này thì hần đã nghe qua, nhưng thời cổ đại rất hiếm bậc thầy về hội họa, chỉ nghe đồn là họ có tranh lưu truyền lại, nhưng chưa có ai được thật sự tận mắt nhìn thấy.

Bức duy nhất “ Thiên vương tống tử đồ” lại bị cho rằng là tranh đời Tống sao chép lại, đủ để thấy rằng bức tranh này quý như thế nào.

-Ngô Đạo Tử còn có tên là Đạo Huyền, Đạo Huyền là tên do Đường Huyền Tông ban cho ông, Khai Nguyên năm thứ 18 tính theo lịch hiện đại tức Công Nguyên 730, lúc đó chính là thời đại Khai Nguyên hưng thịnh.

Biểu hiện của Lý Dương lại trở về có chút nghiêm túc, bức tranh mới chỉ là hiện lên tên của Ngô Đạo Tử, tuy nhiên Lý Dương lại rất tin tưởng rằng đây thật sự là tranh của Ngô Đạo Tử.

Về niên đại thì trùng khớp, lại có những biến hóa kì lạ thế này, e rằng cũng chỉ có bậc thầy, bậc thánh họa như ông mới có thể vẽ ra được, còn về làm sao để làm được thì lúc nayg Lý Dương vẫn chưa rõ. Tuy nhiên tranh trên tay hần, sớm muộn gì hần cũng làm cho ra, cho dù không thể làm tái tạo lại những hiệu quả biến đổi này thì ít nhất cũng là bằng chứng cho nền văn hóa kì diệu của Trung Quốc cổ đại.

-Tiểu huynh đệ, tôi cũng không ngờ rằng bức tranh này lại thần kì như vậy, bây giờ tôi đồng ý bỏ ra 100 vạn mua nó, anh xem có được không?

Hồ tổng cuối cùng cũng đã tỉnh lại, Lý Dương nói ra thân phận của Ngô Đạo Tử, chắc chắn biết giá của bức tranh này, lúc này ông còn đưa ra giá cạnh tranh chỉ là đang còn ôm một chút may mắn mà thôi, hy vọng Lý Dương là người không có kiến thức, nghe đến cái giá này liền bán bức tranh này cho ông.

- Ba trăm vạn, tôi trả ba trăm vạn

Hồ tổng vừa ra giá xongg thì ông chủ Vương kia cũng lớn tiếng trả ra 300 vạn, thực ra bức tranh kì lạ này có giá vượt xa 300 vạn, nếu như có thể chứng minh đây là tranh của Ngô Đạo Tử thì bức tranh này không thể dùng con số trăm vạn để tính nữa.

Ông ta và Hồ tổng giống nhau, đều đang ôm ấp hi vọng may mắn, nói không chừng người thanh niên kia sẽ bị giá tiền hấp dẫn rồi bán nó cho ông ta, lúc đó hần không phải là đã phát tài rồi sao.

- Một nghìn vạn

Trong đám người đứng đó lại có người trả ra 1 cái giá mới, lúc đó hai bên cửa hiệu đã bị vây kín người, con đường trước cửa tiệm lúc này cũng đã bị tắc nghẽn, còn về số người đứng vây quanh đây có lẽ không ai đếm được, dù sao thì chỗ nào cũng nhìn thấy toàn là đầu người.

Ngoài ra người quản lí ở Phan gia viên cũng đã nghe tin, đã phái người đến để nghe ngóng.

Cô gái nhân viên bán hàng thiếu chút nữa là ngất xỉu, 30 vạn cô đã cảm thấy rất cao rồi, bây giờ lại biến thành 1000 vạn, nếu có 1000 vạn thì có lẽ cả đời này cô cũng không cần phải làm gì nữa rồi.

Cô gái nhìn chăm chăm vào bức tranh trên tay Lý Dương, sự hồi hận trong cô càng tăng lên, nhiều loại cảm xúc pha trộn khiến mắt cô đỏ lên.

Hồ tổng và lão Vương đều có cảm giác tuyệt vọng. Họ đều không có đến 1000 vạn, cũng có nghĩa là họ đều không có duyên với bức tranh này rồi.

Hai người lại lần nữa lại nổi lên lòng ghen ghét vì bị đối phương cản đường, đồng thời cũng đều đỏ mắt nhìn về phía bức tranh trên tay Lý Dương, đây rất có thể là tranh của Ngô Đạo Tử, nghĩ đến điều này trong lòng Hồ tổng có chút đau xót.

Bức tranh này là được lấy ra từ tiệm của ông, mà lại còn đã từng ở trong tiệm của ông rất lâu rồi.

Ông chủ Vương cũng không kha hơn chút nào, ông đã sớm biết bức tranh này không bình thường, nhưng lại không quyết tâm ra giá cao, ngay lúc đầu đã nghĩ rằng Lý Dương trẻ tuổi, có thể được lãi lớn. không ngờ lại có kết quả thế này, trong lòng ông cũng rất hối hận.

-Nếu thật sự là bút tích của Ngô Đạo Tử, đừng nói là 1000 vạn, giá của nó còn không chỉ dừng ở 1 tỉ đâu

Trong đám người lại có người lên tiếng, người khi nãy trả giá 1000 vạn cho Lý Dương sắc mặt bỗng chốc liền thay đổi, quay lại liếc mắt nhìn đối phương vừa lên tiếng.

-Ai? Ai vừa lên tiếng??

Trong đám người không có ai lên tiếng, người vừa nói có lẽ đã lặng lẽ cúi đầu, anh ta không có tiền để mua, lại phải đỏ mắt nhìn người khác vớ bở, hẳn có ý nói câu này có ý muốn người khác cũng không dễ dàng mua được nó.

Tuy nhiên câu nói đó không hề sai chút nào, đã là bút tích của Ngô Đạo Tử, cho dù nó không có sự kì lạ kia thì giá của nó cũng không chỉ là nghìn vạn, thậm chí còn vượt qua cả con số 1 tỉ.

-Tiểu huynh đệ, cậu đừng nghe người khác nói lung tung, bức tranh này có phải là của Ngô Đạo Tử hay không cũng không có ai chứng minh được, đưa ra cũng không có ai công nhận, tôi trả cậu 1000 vạn là vì trọng cái kì lạ kia của nó, 1000 vạn cũng không phải là con số nhỏ, ở Bắc Kinh cũng đã có thể mua được một căn phòng khá tốt rồi.

Người kia quay lại nói với Lý Dương, ông ta cũng đang rất nóng lòng.

Đương nhiên những lời ông ta nói chắc chắn không phải là sự thật, trong lòng ông ta đã sớm đưa giá của bức tranh này lên đến con số hơn tỉ, bây giờ muốn dùng cái giá 1000 vạn mua về cũng là muốn vớ bở 1 chuyến.

-Thật ngại quá, tranh này tôi không hề có ý định bán

Lý Dương cuối cùng cũng ngẩng đầu lên mỉm cười nói, từ lúc mua được bức tranh này hẳn từ đầu đến cuối

472. Chương 472: Cổ Họa Thần Kỳ (7)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Lý Dương mang bức tranh đi tới chỗ cái chậu.

Bức tranh vừa mới thấm nước, Lý Dương liền cảm thấy tay mình bị trượt, bức tranh liền trầm xuống.

Bức tranh chìm xuống đáy chậu rồi nhanh chóng biến mất, nước trong chậu từ từ biến thành màu trắng sữa, nó không có tràn ngập trong nước mà đang nhộn nhạo khắp nơi trong chậu.

Thứ này giống như cái trước, dòng sương trắng này hiện ra hình vẽ một dòng nước chảy từ trên thác cao xuống, điểm khác nhau là những vật trong bức tranh đều di động, so với trước đó thì nó thoát nhìn sinh động hơn nhiều, cảnh nước từ trên chảy xuống nhìn giống như là cảnh thật vậy.

Khi bức tranh chìm vào trong nước làm cho mặt nước gợn sóng, sáu người trong bức tranh thì di động theo sự gợn sóng một cách tùy ý. Hơn nữa dòng suối nhỏ cũng nhẹ nhàng lưu động, thậm chí những lá cây bên cạnh cũng lưu động giống như là có gió thổi qua vậy.

Trong bức tranh, người có tay áo dài dùng ánh mắt uy nghiêm nhìn xung quanh, mỗi người khi đối mặt với ánh mắt của hắn đều không tự chủ được nhìn ra ngoài, khi đối mặt với một bức tranh không ngờ lại xảy ra tình trạng không dám nhìn thẳng vào.

Khi nhìn những người khác thì không có cảm giác này, bọn họ di động xung quanh người trung niên có ánh mắt uy nghiêm, tất cả điều này càng tôn lên vai chính của người trung niên, giống như người trung niên này là chủ nhân của những người còn lại vậy.

Hết thấy mọi thứ nhìn hoàn toàn giống như thật, nó căn bản làm cho người ta không tin được đây chỉ là hình ảnh dưới cái chậu

Đây chính là nguyên nhân làm cho mọi người ngây dại

Sau khi bức tranh hiện ra trên nền nước trắng đục, Lý Dương liền mở ra đặc thù năng lực cẩn thận quan sát bức tranh.

Bức tranh chìm dưới nước đã hoàn toàn thay đổi, không còn nhìn ra màu vàng ố nữa, chính thể bức tranh đã biến thành một màu trắng sữa.

Bề mặt bức tranh không có bị nước làm hồng khi bức tranh ngấm trong nước thì nó tản ra một màu đen kết hợp với lớp sương trắng.

Hắn đoán không có sai, nếu muốn thể hiện hết thấy hiệu quả của bức tranh thì phải ngấm toàn bộ nó xuống nước.

Đám người Hà Kiệt vẫn còn đang sững sờ, bức cổ họa đặt trong nước không ngờ lại phát ra hiệu quả của nó, hiện tại mọi người đã hoàn toàn rung động khi nhìn diện mạo thật của bức tranh.

Ai cũng không thể tưởng được đây là một bức tranh phải đặt trong nước thì mới có thể phát huy hiệu quả của nó.

Đặt ở trong nước mới có thể hiện ra ra bức tranh đã hoàn toàn đảo điên sự nhận thức của mọi người, có thể tưởng tượng được khi bức tranh này được mọi người biết thì sẽ oanh động như thế nào, không chút khoa trương mà nói thứ này không hề kém Trường Sinh Bát chút nào.

-Bồng

Cửa phòng bị người mạnh mẽ mở ra, vài người mặt đồng phục cảnh sát xông vào, một người trong đó hô lên:

-Không được nhút nhích, cảnh sát kiểm tra phòng

Không ai nghe hắn nói, Lưu Cương là người động đầu tiên, hắn bước lên chắn Lý Dương và Vương Giai Giai phía sau rồi móc ra tộ câu sung lục chĩa vào một người của đối phương.

Người nọ còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy nòng sung chỉ vào phía mình, nhiệm vụ của Lưu Cương là bảo vệ Lý Dương nên cũng mặt kệ bọn họ có thân phận gì.

Cao Phong đi theo Hà Kiệt cũng động, động tác của hắn chỉ chậm hơn Lưu Cương một chút, Cao Phong chắn trước mặt Hà Kiệt rồi hai tay cầm hai sung vương ra.

Hắn so với Lưu Cương còn khủng bố hơn, hai tay hắn mỗi tay cầm một cây sung chỉ vào hai tên cảnh sát.

Người trẻ tuổi khi thấy một màn này liền ngây người, hắn vốn tưởng những người trong phòng phải sợ hãi mới đúng, không ngờ người sợ hãi lại là bọn hắn.

-Các người, các người là ai

Người trẻ tuổi hoảng sợ nhìn ba khẩu súng trước mặt, bên người hắn tuy có nhiều người nhưng bọn họ đều đi tay không, căn bản không nghĩ tới việc mang theo súng, càng không nghĩ tới những người trước mặt này lại có sung lục.

Đặc biệt là những người bị chĩa súng, lúc này toàn thân tóc gáy đều dựng đứng lên, bọn họ đều là cảnh sát nên không xa lạ gì với súng, mấy cây súng trước mặt này tỏa ra một luồng khí lạnh làm cho bọn họ cảm giác được sinh mạng của mình bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất.

-Lưu Cương, Cao Phong, hai người cất súng vào đi

Hà Kiệt nhìn hắn một cái rồi thản nhiên nói một câu, Lưu Cương vốn cũng biết Hà Kiệt nên sau khi do dự một chút hắn liền thu súng lại.

Sau khi hai người thu hồi súng xong liền vây những tên cảnh sát này lại để cho bọn họ úp mặt vào tường, thu lấy những thứ có thể gây nguy hiểm cho người khác rồi mới trở lại chỗ Lý Dương và Hà Kiệt.

Trong phòng tổng cộng đi vào 13 người, có 5 người mặc cảnh phục, lúc này những người này đều đưa lưng về phía Lý Dương, hai tay đặt trên tường, căn bản không dám quay đầu lại.

Người có thể nhìn thấy Lý Dương chỉ có người trẻ tuổi kia mà thôi.

Người trẻ tuổi này hiện đang vô cùng hoảng sợ, hắn không còn đặc ý như khi vừa mới bước vào, thậm chí ngay cả một màn thần kỳ trong cái chậu hắn cũng không dám liếc nhìn dù chỉ một lần.

-Anh là ai? Vì cái gì xông vào nơi này?

Hà Kiệt từ từ đi ra, trên mặt nhìn không ra có chút thay đổi nào, nhưng mà sự tức giận trong mắt thì Lưu Cương có thể phát hiện ra.

-Tôi, tôi là Nghiêm Thành, con của cục trưởng cục công an Nghiêm Vạn Lý, các người không được làm bậy, nếu không ba tôi sẽ không bỏ qua cho các người.

Lời của Hà Kiệt là cho người đó có chút phản ứng, người trẻ tuổi lớn tiếng kêu to, hắn hi vọng lời nói của mình có thể làm cho những người này hoảng sợ không dám làm bị thương mình.

Trong mười hai người úp mặt vào tường có một người lặng lẽ quay đầu lại, hắn còn chưa kịp quay xong thì đã bị đánh một cái phải quay đầu trở lại. Lưu Cương phát hiện động tác nhỏ của hắn nên dùng cái thìa đập một cái, tuy là không làm hắn bị thương nhưng cũng phải chịu đau một hồi.

-Nghiêm Vạn Lý, phân cục công an Nghiêm Vạn Lý?

Hà Kiệt cau mày, Hà Kiệt hiện đang là phó cục trưởng Ủy chính pháp nên cũng có hiểu biết nhất định về cục công an, phân cục công an quả thật là có một tên gọi là Nghiêm Vạn Lý, hơn 40 tuổi, ngang cấp với hắn.

-Đúng, đúng, anh biết ba tôi sao?

Người trẻ tuổi rất nhanh gật đầu, trên mặt cũng lộ ra một tia hy vọng, đối phương biết cha hắn là tốt nhất, như vậy thì hắn mới có thể tránh khỏi việc bị thương.

-Tôi biết, anh vì cái gì tới nơi này?

Hà Kiệt gật đầu, trên mặt nhìn không ra có chút thay đổi nào, Cao Phong thì thở dài trong lòng. Hắn đi theo Hà Kiệt đã hơn 5 năm nên hiểu rất rõ tính tình của Hà Kiệt, Hà Kiệt đối với người nào càng bình thản thì chứng minh cơn tức giận của hắn với người đó càng lớn, người bị hắn tức giận sẽ càng phiền toái.

Không chỉ có hắn phải phiền toái, cho dù là cha hắn cũng sẽ bị liên lụy vào.

-Tôi, tôi nhận được tin báo nơi này có người tụ tập hút thuốc phiện nên cố ý tới xem, không ngờ là hiểu lầm, là hiểu lầm thôi, chúng tôi nhận được tình báo sai lầm.

Người trẻ tuổi hớ hợt chút sưng sốt, hắn từ từ nói, đương nhiên, đây không phải là nguyên nhân thật, nguyên nhân thật sự hắn căn bản là không dám nói ra.

-Phải không?

Hà Kiệt ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn người trẻ tuổi gọi là Nghiêm Thành, Nghiêm Thành căn bản không dám cùng hắn đối mặt nên mắt tự nhiên cúi đầu xuống.

-Cao Phong, anh tới hỏi hắn, tôi muốn biết nguyên nhân thật sự.

Hà Kiệt không để ý tới người trẻ tuổi nữa mà nhỏ giọng nói với Cao Phong một câu, Cao Phong là bộ đội đặc chủng, hơn nữa còn là bộ đội đặc chủng đã trải qua thực chiến nên hắn cũng có cách thẩm vấn riêng, lúc trước nếu không phải Hà Kiệt tìm người hỗ trợ thì cũng sẽ không mời được người này đến làm đội trưởng đội bảo vệ của hắn.

-Vâng, ông chủ.

Cao Phong lên tiếng, hắn mang theo tên trẻ tuổi đi vào một căn phòng, người trẻ tuổi hoảng sợ vội vàng kêu lên.

-Nghiêm thiếu gia.

Người mới bị đánh một cái kia bất chấp mọi thứ vội hô lên, còn chưa kịp nói xong thì hắn đã ôm đầu kêu thảm, Lưu Cương cũng không thèm khách khí với tên này làm gì.

Kỳ thật Hà Kiệt và Lý Dương đều biết vì cái gì mà những tên này đến đây, người trẻ tuổi kia và tên ôm đầu ngồi dưới đất này bọn họ đều đã gặp qua, tuy rằng hai bên đều không quen biết nhau nhưng vừa mới gặp cho nên không thể dễ dàng quên được.

Huống chi, Lý Dương trước đó còn xem những tên này là kẻ gốc nên ấn tượng rất sâu.

Lý Dương loáng thoáng nhớ rõ bọn họ vừa mới tới khách sạn không lâu thì tên này liền rời khỏi, không lâu sau tên này liền mang theo một đồng cảnh sát phá cửa xông vào, dụng ý của những tên này không cần đoán cũng biết.

Có thể làm cho người thanh niên này tìm đến bọn họ nếu không phải bức họa thần kỳ kia thì là cái gì, người đổ mắt với bức cổ họa này không ít, nhưng mà người dám hành động thì không nhiều, người thanh niên này có thể xem là một trong số đó.

Khi Cao Phong mang người này đi thẩm vấn, Lý Dương liền lấy bức họa trong cái chậu ra, hơi nước trên bức họa bốc hơi rất nhanh, một lát sau nó đã khôi phục lại như trước, nhìn thấy bức họa trở lại bình thường, Lý Dương không còn gì để lo lắng nữa.

Mười phút sau, Cao Phong dẫn Nghiêm Thành trở lại, chỉ trong thời gian ngắn như vậy không ngờ hắn đã tìm được hết thấy mọi thông tin mà hắn cần.

-Ông chủ...

Vứt Nghiêm Thành trên mặt đất, Cao Phong từ từ nói ra kết quả, Hà Kiệt nghe xong cũng không có biểu hiện gì, có điều ai cũng cảm giác được từ trên người hắn toát ra một hơi thở lạnh lùng.

Vương Giai Giai gắt gạo tựa vào bên người Lý Dương, sắc mặt của cô trở thành lạnh băng, Lý Dương ngay từ đầu còn tươi cười, nhưng sau khi nghe xong thì nụ cười biến mất, hắt lạnh lung nhìn người trẻ tuổi trên mặt đất.

Kết quả không khác gì bọn họ phán đoán, nhưng sự thật thì phức tạp hơn nhiều

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

473. Chương 473: Cổ Họa Thần Kỳ (8)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Tên gọi là Nghiêm Thành này cũng là một người của cục công an, nhưng chỉ là một tiểu đội trưởng bình thường mà thôi, bình thường hắn đều ỷ vào ba mình mà làm rất nhiều chuyện xấu xa bỉ ổi.

Chuyện xấu tuy rằng làm nhiều, nhưng hắn cũng không phải là tên gốc, hắn biết nhiều chuyện chỉ có thể làm một cách âm thầm, cho nên làm nhiều chuyện xấu như vậy hắn cũng không có gặp vấn đề gì.

Lần này hắn nghe nói một vị thủ trưởng của ba hắn là một người thích sưu tầm nên tìm mọi cách để đoạt được một món bảo bối nhằm giúp cha hắn bước thêm một bước nữa.

Một thời gian nữa cha hắn sẽ được điều đi, nếu có thể thăng chức mà nói thì cha hắn sẽ có thêm không ít quyền lợi, như vậy thì hắn càng thêm được lợi.

Đây cũng chính là nguyên nhân vì sao hắn có mặt ở Phan Gia Viên, Phan Gia Viên vốn là nơi cha hắn quản lý, mà hắn thì cũng làm ở cục công an nơi này.

Nguyên nhân chính là vì như thế nên mấy ông chủ tiệm đồ cổ không bao giờ dám lấy đồ giả gạt hắn.

Ông chủ tiệm đồ cổ kia lấy ra một cái chén không tề, nhưng cũng không có làm cho hắn vừa lòng, hắn biết rất rõ vị lãnh đạo này không thiếu những vật sưu tầm bình thường, nếu như muốn đã động hắn, khiến hắn nói giúp cha mình thì phải tìm ra được một món bảo bối.

Sau đó bức họa trên tay Lý Dương biểu hiện ra hiệu quả thần kỳ làm cho hắn vô cùng rung động, đồng thời cũng làm cho hắn rất hưng phấn, hắn nghĩ tới ông trời cũng giúp mình, thứ mình đang cần nhất cũng mang nó xuất hiện trước mặt mình.

Về phần thân phận của đám người Lý Dương, lúc đó Nghiêm Thành cũng không có đặt biệt để ý, năng lực của hắn không mạnh, nhưng mà hắn biết nhìn người, quần áo của Lý Dương nhìn vào là biết hàng vỉa hè, căn bản không có cấp bậc gì.

Quần áo của Hà Kiệt còn đỡ, nhưng mà dù sao cũng chỉ là hàng hiệu bình thường, còn thân phận của hắn, chỉ tính quần áo thôi cũng là hàng hiệu cao cấp, hắn cần gì phải để ý tới đám người Lý Dương.

Chuyện sau đó thì đơn giản hơn, Nghiêm Thành có một thủ đoạn vô cùng thực dụng để chiếm đoạt tài sản, thủ đoạn này hắn đã dùng qua vài lần, hơn nữa mỗi lần đều đạt được mục đích, thủ đoạn này có thể làm cho người bị hại không thể có ý kiến gì được.

Kỳ thật thủ đoạn này cũng không có gì phiền phức, đó chính là dùng danh nghĩa kiểm tra, rồi đem thuốc phiện chuẩn bị sẵn để hãm hại người, có đôi khi còn bắt buộc người bị hại sử dụng chút thuốc phiện rồi mang đi kiểm tra sức khỏe.

Có báo cáo kiểm tra sức khỏe, người bị hại chỉ còn cách để mặt hắn tự do, chính vì vậy nên mỗi lần hắn hành động đều thành công, dùng phương pháp này hắn đã thu được một lượng lớn tiền tài.

Lúc này đây, hắn định dùng thủ đoạn này để đạt được bức tranh của Lý Dương, thuốc phiện giấu trên người hắn chính là chứng minh tốt nhất.

Có điều bức tranh này hẳn cũng không định tặng cho lãnh đạo, hẳn cũng có lòng tham với bức tranh đáng giá này, hẳn muốn dùng bức tranh này đổi lấy tiền mặt rồi sử dụng một phần số tiền này mua một món đồ cổ có giá trị dùng làm quà tặng, số tiền còn lại hẳn để dành bỏ túi riêng.

-Kiệt ca, nhất định không thể buông tha tên này.

Cao Phong vừa nói xong, Vương Giai Giai liền cầm gậy nói với Hà Kiệt một câu, thủ đoạn muốn đối phó với Lý Dương của người này quả thật là rất xấu, hôm nay nếu không phải có Hà Kiệt đi theo thì thủ đoạn này rất có thể sẽ thực hiện được.

Mất đi bức tranh thì cũng thôi, nếu vạn nhất làm cho Lý Dương bị nghiện thì sao, lúc này Vương Giai Giai hận không thể giết chết hắn ngay.

-Giai Giai, em yên tâm, tôi biết phải làm như thế nào.

Hà Kiệt cười cười, trong tay còn cầm túi bạch phiến, hiện tại chứng cứ vô cùng xác thực, hơn nữa lại có thái độ của Hà Kiệt nên tên Nghiêm Thành này chỉ sợ sẽ bị nghiêm trị.

Hà Kiệt lấy di động ra bấm một dãy số rồi nói với người đầu dây bên kia vài câu, hẳn là người của Ủy chính pháp nên biết phải xử lý việc này như thế nào.

Người gọi là Nghiêm thành kia lạnh run ngồi trên mặt đất, sắc mặt thì sợ hãi nhìn về phía Cao Phong, thủ đoạn vừa rồi của Cao Phong làm cho hắn cả đời không thể quên được.

Hơn mười phút sau, bên ngoài đột nhiên có một đám mặt cảnh phục đi vào, nhìn thấy nhóm người này, hai mắt Nghiêm Thành sáng lên.

-Chú Cừu, ngài đã tới? Mau, mau cứu cháu, những người này có súng.

Nghiêm Thành vội vàng kêu một tiếng, hẳn quen biết những người này, người dẫn đầu là đội trưởng đội hình cảnh, bình thường quan hệ của người này với cha hẳn cũng không tệ lắm, luận vai vế thì hẳn phải kêu người này một tiếng chú, lúc này khi thấy người này đến đây hẳn liền nghĩ là mình đã được cứu trợ.

Sau khi kêu xong hắn còn oán hận nhìn về phía Cao Phong, lúc này hắn bắt đầu suy nghĩ tới việc phải trả thù người này như thế nào.

-Hà cục trưởng, đã làm ngài phải sợ hãi rồi.

Đội trưởng đội hình cảnh căn bản không thèm liếc nhìn Nghiêm Thành lấy một cái mà ngược lại bước nhanh tới trước mặt Hà Kiệt rồi dùng lễ tiết rất đúng mực chào hắn.

Luận cấp bậc, cấp bậc của người này cũng không thấp hơn Hà Kiệt, nhưng nếu muốn so với Hà gia thì hẳn còn kém quá xa. Lần này cấp trên nhận được báo án của Hà Kiệt, căn bản là không dám có chút chậm trễ nào mà ngay lập tức phái hắn qua.

-Cừu đội trưởng, tôi không sao, có điều tôi không ngờ là trong cục công an chúng ta lại có một tên bại hoại như thế này, vụ án này ngài phải điều tra cho tử tế nha.

Hà Kiệt cười khê một tiếng rồi giao túi bạch phiến cho cảnh sát, thân phận của hắn rất cao, nhưng hắn cũng không có quyền lợi tự mình điều tra, chuyện như thế này phải giao lại cho cảnh sát xử lý.

Có điều có chuyện ngày hôm nay, tin chắc rằng cảnh sát sẽ không dám làm qua loa, nếu không thì không thể nào cho Hà Kiệt một câu trả lời thuyết phục được.

-Ngài yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ xử lý tốt chuyện này, sẽ không để cho bất cứ tên tội phạm này chạy thoát.

Cừu đội trưởng nhận bao bạch phiến rồi cười nói một câu, trong lòng thì âm thầm thở dài, hẳn biết Nghiêm Thành, người này hẳn đã gặp qua vài lần, cũng biết tên này có chút thủ đoạn không sạch sẽ, nhưng mà hắn không ngờ tên này lại đánh chủ ý lên Hà Kiệt, lần này đừng nói là hắn, cho dù là Nghiêm Vạn Lý cũng không cứu được.

Hơn nữa, nghe ý của Hà Kiệt thì ngay và Nghiêm Vạn Lý cũng phải xử lý, nếu không thì Hà Kiệt cũng không nói như vậy

Xem ra công an phải có chút chấn động rồi.

-Chú Cừu, ngài, ngài đang làm gì vậy?

Nghiêm Thành cuối cùng cũng cảm giác được chút không ổn, hần ngơ ngác nhìn người mà hần cho là vị cứu tinh, lời mà vị cứu tinh này nói làm cho hần hoàn toàn khiếp sợ.

-Mang toàn bộ đi.

Cừu đội trưởng phất phất tay, những người cảnh sát mà hần mang đến lập tức tiến lên còng tay những tên này lại, đây là vụ án lợi dụng chức quyền hãm hại vu oan, những người này bình thường đều đi theo Nghiêm Thành làm không ít chuyện xấu, lần này bọn chúng tuyệt đối không thể thoát được cái tội danh tong phạm.

Nghiêm Thành bị mang ra khách sạn, vừa mới chạy ra khách sạn, hần liền thấy được cha mình chạy tới, đầu cha hần đầy mồ hôi, sắc mặt thì có chút sợ hãi.

Thấy cha mình, trong lòng Nghiêm Thành lại dân lên hi vọng, đây cũng có thể xem là hi vọng cuối cùng của hần.

Đáng tiếc là người cha bình thường sủng ái hần nay lại trừng mắt liếc nhìn hần một cái rồi đi vào khách sạn, muốn giải quyết chuyện này thì phải đi tìm Hà Kiệt, nếu chuyện này mà giải quyết không xong thì ngay cả phó cục công an như hần cũng sẽ gặp chuyện.

Xe cảnh sát mang toàn bộ những người này đi, đám người Lý Dương cũng rời khỏi. Nghiêm Vạn Lý vừa mới nhìn thấy Hà Kiệt nên định chạy tới nói chuyện nhưng bị Cao phong ngăn lại, Hà Kiệt liếc nhìn hần một cái nhưng không nói gì mà rời khỏi.

Lúc bọn họ rời khỏi, Nghiêm Vạn Lý lại thấy được chiếc xe mà Lý Dương đi, lúc sau sắc mặt hần đã biến thành trắng bệch.

Nghiêm Thành trước đó chỉ để ý tới bức cổ họa chứ không chú ý tới chiếc xe, nếu như hần thấy được biển số chiếc xe này thì cho hần 10 lá gan hần cũng không dám đi vu oan Lý Dương.

Cừu đội trưởng khi đi ngang qua Nghiêm Vạn Lý thì khẽ thở dài một tiếng. Hần biết rõ người này xem như là xong rồi, ở Bắc Kinh có một số người không thể đắc tội được, đắc tội bọn họ thì hậu quả còn nghiêm trọng hơn là đắc tội lãnh đạo của mình nữa.

Mà Hà thiếu chính là một trong số những người đó.

Hai chiếc xe trực tiếp chạy tới chỗ của Hà Kiệt, tuy rằng nơi này không có gì ngon để ăn nhưng bây giờ bọn họ không có ai có lòng dạ ăn uống cả.

Lúc ăn cơm, Hà lão còn tự mình gọi điện thoại tới, chuyện vừa rồi ông cũng đã nhận được tin tức.

Cách xử lý của Hà Kiệt ông rất hài lòng, Hà Kiệt là nhân tài đời thứ 3 của Hà gia, Hà gia có người kế thừa, ông thì có được một truyền nhân hoàn mỹ nên khoảng thời gian gần đây ông cười càng ngày càng nhiều.

Lý Dương mang tất cả đặc điểm của bức tranh nói cho Hà lão, loại bức tranh này Hà lão cũng chưa từng nghe qua nên ông cũng rất tò mò về nó, ông đáp ứng sẽ tra tư liệu về bức tranh này giúp Lý Dương.

Ăn cơm xong, Lý Dương và Vương Giai Giai rời khỏi, Hà Kiệt thì tiếp tục ở lại nơi này, chuyện này còn có rất nhiều việc lên quan đang chờ hần xử lý.

Chuyện này làm cho hần rất tức giận, tên kia không ngờ dám chơi trên đầu hần, nếu chuyện này mà hần không có chút phản ứng nào thì chẳng phải là nói sau này ai cũng có thể chơi trên đầu hần hay sao.

Buổi chiều Lý Dương và Vương Giai Giai không có đi Phan Gia Viên mà chỉ đi dạo xung quanh công viên gần đó một chút rồi đưa Vương Giai Giai về, chuyện ngày hôm nay làm cho hai người không ai còn tâm trạng để đi dạo cả.

Buổi chiều, Hoàng viện trưởng gọi điện thoại tới mời Lý Dương tới cố cung một chuyến, hơn nữa còn đưa ra yêu cầu muốn xem bức tranh thần kỳ của Lý Dương, chuyện này Lý Dương cũng không từ chối, hiện giờ Hoàng viện trưởng cũng không khuyên Lý Dương quyền cái gì nữa, có khuyên cũng vô dụng, Lý Dương căn bản là sẽ không quyền.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

474. Chương 474: Hộp Cơ Quan Của Cố Cung

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Sáng ngày hôm sau, trong một khu biệt thự xa hoa ở Bắc Kinh, một người trung niên đang hưởng thụ bữa ăn sáng.

Trước mặt hắn là một tấm ảnh lớn, người trung niên mỉm cười vừa ăn vừa cẩn thận nhìn tấm ảnh.

-Thứ tốt a, vì cái gì mà mình không có được nó, thật là đáng tiếc.

Người trung niên này không nhịn được thở dài, hơn nữa còn dùng sức lắc đầu, người này không phải ai khác mà là người nguyện ý dùng giá 5000 vạn để mua bức tranh.

Người trung niên này tên là Thương Học Quân, chủ tịch công ty Hạo Phương, năm nay bốn mươi sáu tuổi, công ty Hạo Phương có tổng tài sản là 23 tỉ, so với công ty đầu giá của Lý Dương thì nó mạnh hơn nhiều.

Đương nhiên, ở Bắc Kinh công ty mạnh hơn công ty này cũng có không ít.

Từ bên ngoài có một người trẻ tuổi đi vào rồi nhỏ giọng nói với hắn một câu, nụ cười trên mặt Thương Học Quân biến mất, thay vào đó là sự khiếp sợ và kinh hãi.

Ngày hôm qua hắn đã cho người đi thăm dò lai lịch Lý Dương, hắn vẫn chưa chịu từ bỏ bức cổ họa này.

Có điều tin tức truyền lại làm cho hắn vô cùng khiếp sợ, người coi trọng bức họa này không chỉ có mình hắn mà còn có vài người khác, ngày hôm qua có người rat ay định chiếm bức tranh này, người này chính là con của Nghiêm Vạn Lí.

Con Nghiêm Vạn Lí hắn không biết nhưng bản thân Nghiêm Vạn Lí thì hắn biết, người làm ăn nào mà không có chút giao tiếp với chính phủ chứ.

Nghiêm Vạn Lí là một phân cục trưởng có thực quyền, gần đây nghe nói cục trưởng sắp được điều đi, Nghiêm Vạn Lí rất có thể sẽ lên thay thế chức cục trưởng.

Cục trưởng phân cục công an Bắc Kinh còn mạnh hơn nhiều những cục trưởng bình thường khác.

Có thể nói tuy Nghiêm Vạn Lí không có nhiều tiền bằng hắn nhưng chức quyền thì mạnh hơn hắn nhiều.

Nhưng mà một người như vậy không ngờ lại té ngã, tờ báo mới đưa tin con của Nghiêm Vạn Lí lần này đắc tội tới người không nên đắc tội, không chỉ có bản thân không hay ho mà ngay cả Nghiêm Vạn Lí cũng gặp xui xẻo, ngày hôm qua hắn đã bị tàm đình chức vụ chờ điều tra.

Theo tin tức tin cậy thì Nghiêm Vạn Lí và con hắn đã xong đời, mà người bọn họ true chộc chính là chủ của Tây Giao Hội.

Chủ của Tây Giao Hội, nghĩ tới đây Thương Học Quân có chút lạnh run. Cho dù là kinh thương hay là chính trị thì rất nhiều người ở Bắc Kinh đều biết tới Tây Giao Hội, nơi này hắn từng tới vài lần, hơn nữa còn quen được vài người bạn quan trọng trong này.

Lúc Thương Học Quân tới đây cũng chỉ có thể vào phòng bình thường, thẻ hội viên của hắn cũng chỉ là loại bình thường nhất, trên hắn còn có ít nhất hai loại thẻ hội viên, người có được thẻ hội viên tốt nhất mới thật sự là nhân vật lớn ở Bắc Kinh.

Có thể đem nhiều người như vậy gom lại một chỗ thì năng lực lớn thế nào ai cũng có thể nghĩ, Thương Học Quân nghe nói nơi đó có 4 ông chủ, mỗi người đều có năng lực rất lớn, hiện tại xem ra lời đồn không giả, Nghiêm Vạn Lí dù sao cũng là người có thực quyền, không ngờ chỉ vì con hắn đắc tội người ta mà bị liên lụy.

-Lấy, lấy chậu than đến đây.

-Tốt

Lưu Cương mỉm cười, nhìn bộ dáng có chút sốt ruột của Hoàng viện trưởng, trong lòng hẳn rất là cảm khái, hẳn chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày những chuyên gia giỏi nhất nước lại sốt ruột chờ mình.

Lấy bức tranh ra, Lưu Cương từ từ mở bức tranh ra, ánh mắt mọi người đều gắt gao nhìn bức tranh.

Thứ này giống như tin tức mà bọn họ có, bức họa này không có chỗ nào ngạc nhiên, nếu như có thì chính là hơi thở cổ xưa của bức tranh.

Bức tranh này rất kỳ quái, đặc biệt là nội dung bên trong, Hoàng viện trưởng căn bản là nhìn không ra nội dung của bức tranh này là gì, vật thể này nếu bình thường bọn họ thấy bọn họ cũng sẽ không để ý, lại càng không nghĩ tới việc mua nó

Lưu Cương sau khi mở bức tranh ra liền học theo cách của Lý Dương ngày hôm qua, từ từ đặt bức tranh vào cái chậu, khi bức tranh tiếp xúc với nước, Chung lão nhin không được nuốt nước miếng một cái, thiếu chút nữa thì ông đã kêu ngừng lại rồi.

Bỏ bức tranh vào nước là chuyện trước đây cho dù nghĩ ông cũng không dám nghĩ, nếu biết được người khác làm như vậy ông nhất định sẽ rằng dạy người đó rồi.

Khi bức tranh tiếp xúc với nước, Hoàng viện trưởng và Liễu lão đều cảm thấy rất khẩn trương, nếu không phải có được tin tức xác thực thì bọn họ cũng không có can đảm để cho Lưu Cương đặt bức tranh xuống nước.

Chỗ tiếp xúc với bức tranh từ từ xuất hiện một lớp sương trắng, bốn vị chuyên gia đều trừng lớn con mắt, bọn họ giống như những người thấy được hiệu quả thần kỳ của bức tranh này ở Phan Gia Viên, tất cả đều bị cảnh này dọa sợ.

Khi bức tranh chạm vào nước, Lưu Cương lập tức có cảm giác giống Lý Dương ngày hôm qua, bức tranh giống như trơn trượt khỏi tay rồi chìm xuống đáy chậu.

Từ từ, chỗ bức họa càng ngày càng có nhiều sương trắng, những cảnh sắc bên trong cũng từ từ xuất hiện, Lưu Cương nhẹ nhàng chạm vào mặt nước, mặt nước dao động làm cho những cảnh vật bên trong cũng dao động theo.

Hình ảnh lúc này vô cùng sống động, người có ánh mắt uy nghiêm kia lại xuất hiện, ánh mắt thậm chí còn nhìn xung quanh, những người xung quanh đều đi theo hẳn giống như là hầu hạ vậy.

Hoàng viện trưởng há to miệng vương một ngón tay định nói gì đó nhưng cuối cùng cũng không nói ra lời, hẳn vươn một cây ngón tay, muốn nói cái gì, cuối cùng lại cái gì cũng chưa nói ra khẩu.

Bộ dáng của Liễu lão cũng không khác gì Hoàng viện trưởng, tay ông vì kích động quá mức nên có chút run rẩy, một màn này nếu không phải phát sinh trước mặt ông thì ông còn tưởng là mình đang xem Tv nữa đó.

Có điều cho dù là TV trắng đen thì cũng không thể nào làm như thế này được.

Ý cảnh của bức tranh này có thể nói là Liễu lão chưa bao giờ thấy qua, lúc này ông đang cảm thấy vô cùng xúc động.

Đây là cảm giác xúc động khi người ta tìm thấy thứ mà mình thích nhất, lúc trước khi thấy Trường Sinh Bát ông cũng không có được cảm giác này.

-Năm 18 Khai Nguyên, tiết Thanh Minh Nhai Sơn, Ngô Đạo Huyền.

Chung lão đọc phần đề chữ trên bức tranh, dưới mặt nước, loại chữ đề này càng thêm thần thánh mờ ảo, nó giống như trắng trong nước, chỉ có thể nhìn chứ không thể sờ, cho dù là sờ thì cũng không sờ được.

Lời của Chung lão làm cho mọi người tập trung nhìn phần đề chữ, mặt nước dao động, tâm trạng của mấy vị chuyên gia cũng từ từ chuyển thành kích động.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

476. Chương 476: Một Thế Hệ Tông Sư

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Chung lão thở dài một tiếng, tay của ông cũng đã có chút phát run, cho dù là hiệu quả thần kỳ của bức tranh hay là ý của nó đều làm cho ông rất cảm thán

-Tông sư chính là tông sư, tương truyền Ngô Đạo Tử ở Khánh Hạnh Cung vẽ một bức tranh Ngũ Trảo Kim Long, sau khi vẽ xong hình rồng thì lân giáp trên người nó nhìn giống như thật, có thể bay lượn, chỉ cần muốn có mưa to thì ngay lập tức có mây kéo tới, xem ra lời đồn cũng không phải là khuếch đại, nhìn thấy bức tranh này chúng ta mới có thể hiểu được nghệ thuật cổ đại vĩ đại như thế nào.

Hoàng viện trưởng cũng thở dài, chuyện ông nói chính là chuyện Ngô Đạo Tử phụng lệnh Đường Huyền Tông Lý Long Cơ đi tuần du sông Gia Lăng, chuyện này chỉ cần là người thật sự ham mê tranh thì không thể nào không biết.

Tương truyền, Lý Long Cơ nghe nói sông Gia Lăng rất xinh đẹp nên cho Ngô Đạo Tử đi nước Thục vẽ một bức tranh về nó rồi mang về Trường An. Chỉ dựa vào điểm này cũng có thể thấy lúc đó Ngô Đạo Tử có địa vị rất cao, mà sách sử cũng ghi lại Lý Long Cơ quả thật là đối với Ngô Đạo Tử rất tốt.

Sau khi Ngô Đạo Tử đi xem sông Gia Lăng về mà không mang theo cái gì nên Lý Long Cơ có chút tức giận, Lý Long Cơ hỏi hán vì cái gì mà không vẽ lại những gì mình đã chứng kiến.

Ngô Đạo Tử trả lời rất đơn giản, những thứ đó hán đã sớm ghi nhớ trong lòng, chỉ cần hoàng đế muốn nhìn thì bất cứ lúc nào hán cũng có thể vẽ ra.

Lý Long Cơ rất thích Ngô Đạo Tử, nhưng mà lúc đó hán cũng bị lời nói mạnh mẽ của Ngô Đạo Tử làm tức giận, lúc ấy Đại Đồng điện vừa mới xây xong, trên vách tường vẫn chưa có vẽ gì, vì thế Lý Long Cơ ra lệnh cho Ngô Đạo Tử để cho hán lập tức vẽ ra bức tranh sông Gia Lăng lên đó, nếu như vẽ không được thì sẽ xử theo tội khi quân.

Một ít đại thần lúc đó còn vì Ngô Đạo Tử mà lo lắng, bọn họ thậm chí nghĩ Ngô Đạo Tử lần này xong rồi, lời của Lý Long Cơ nói trước mặt các vị đại thần nên không thể không giữ lời được.

Sau khi Ngô Đạo Tử nhận được mệnh lệnh thì chỉ cười cười mà không để ý lắm, sau đó Ngô Đạo Tử ngưng bút, dùng thời gian một ngày vẽ lại phong cảnh xinh đẹp của 300 dặm sông Gia Lăng ra, phong cảnh nhìn vô cùng giống thật, Lý Long Cơ khi nhìn thấy bức tranh này liền sững sờ.

Bức tranh của Ngô Đạo Tử vẽ thật sự quá giống, ngay cả hoàng đế cũng bị kinh sợ, Ngô Đạo Tử tất nhiên là không bị hoàng đế trách phạt.

Ngô Đạo Tử vẽ lại sông Gia Lăng vô cùng nhuần nhuyễn, từng cảnh sắc của 300 dặm sông Gia Lăng được vẽ lại rất chi tiết, mỗi cảnh đều khác nhau. Trong bức tranh có non nước xanh biếc, bè nước xuôi dòng, cánh buồm nhấp nhô, ngư dân bắt cá, mỗi hình mỗi vật trong bức tranh đều rất sống động, nhìn giống như là đang quan sát tận mắt vậy.

Ngày sau, Lý Tư Huân cũng vẽ một bức tranh trên tường, có điều hán dùng tới một tháng thời gian, vì thế Lý Long Cơ từng cảm thán rằng: Công sức một tháng của Lý Tư Huân, Ngô Đạo Tử chỉ dùng một ngày.

Sau khi bức tranh sông Gia Lăng vẽ xong, Ngô Đạo Tử còn chưa tận hứng nên vẽ lên cây cột ở đại điện hình một con Ngũ Trảo Kim Long, xung quanh con rồng mỗi khi trời mưa thì sẽ có mây kéo tới, từ đó nó trở thành một thắng cảnh của Đại Đồng điện, đồng thời cũng là nơi mà Lý Long Cơ thích tới.

Câu chuyện này trong sách sử có ghi lại, có điều đời sau phần lớn mọi người đều cho là nó khuếch trương, bức tranh thì làm sao có thể phun ra mây được.

Cho dù là Hoàng viện trưởng thì trước khi thấy bức tranh này của Lý Dương ông cũng cho là vậy.

Liều lão gật đầu, lúc đầu bọn họ còn có chút kinh ngạc, nhưng khi nghĩ lại thì bọn họ cũng tán thành cách nói của Hoàng viện trưởng, đây chính là bức tranh của Ngô Đạo Tử.

Suy nghĩ một chút mấy vị chuyên gia đều cảm thấy thoải mái, chỉ nói tới ý của bức tranh này thôi, cho dù là bức tranh của Diêm Lập Bản mà Lý Dương có cũng không thể so sánh ý cảnh với bức tranh này được.

-Có thể thấy được bút tích của một thế hệ tông sư thì cuộc đời này không còn gì tiếc nuối cả.

Chung lão thở dài, ông là người lớn tuổi nhất, ông cũng đã tám mươi, thân thể gần đây cũng không được tốt, có thể thấy được bức tranh này trước khi chết ông cũng đã mãn nguyện lắm rồi.

Lưu Cương mỉm cười nhìn mấy vị chuyên gia, sự tự hào trong lòng càng tăng lên.

Hà lão từng nói qua Lý Dương rất có tiềm lực trở thành một tông sư, lúc trước Lưu Cương còn không hiểu gì về khái niệm tông sư, nhưng hiện nay hắn đã hiểu được vì cái gì tông sư lại ít như vậy, muốn trở thành tông sư quả thật không phải là chuyện dễ dàng gì.

Có điều Lưu Cương tin tưởng cho dù khó khăn tới đâu thì cũng có một ngày Lý Dương trở thành tông sư.

-Người trung niên này chính là Đường Minh Hoàng.

Hoàng viện trưởng lấy tay chỉ mặt nước, mặt nước vừa mới yên lặng lại một lần nữa gợn sóng, hình ảnh lại một lần nữa thay đổi, việc này làm cho mấy vị chuyên gia rất là tán thưởng.

-Ở Trường An cổ có một ngọn núi tên là Nhai Sơn, khu vực này thuộc về hoàng thất, mà trong nơi này người có được sự uy nghiêm như vậy chỉ sợ có một mình Lý Long Cơ là có thể.

Liễu lão mỉm cười gật gật đầu, bức tranh không có nói tới thân phận của người trong tranh, nhưng mà mấy vị chuyên gia đều là người có kiến thức rộng rãi nên tự nhiên dễ dàng đoán ra người trong tranh này là ai.

-Tôi đoán chứng đây là một trò đùa của Ngô Đạo Tử, Lý Long Cơ cho hắn vẽ tranh, hắn lại vẽ một bức tranh không đầu vào đầu, nhưng mà đặt bức tranh vào nước thì có thể thấy được hiệu quả thần kỳ, Lý Long Cơ khi nhìn thấy tất nhiên là rất vui mừng.

Bành lão cười nói một câu, Hoàng viện trưởng gật gật đầu, Ngô Đạo Tử quả thật là có tính cách như vậy, do tính cách này nên Đường Huyền Tông Lý Long Cơ đối với hắn mới vừa tức vừa yêu, điểm này trong sách sử có ghi lại.

-Có điều bức tranh này được vẽ thế nào, sao lại có được hiệu quả thần kỳ như thế?

Bành lão lại lắc lắc đầu, ông nghiêng người thử xem có thể thấy được bức tranh ở phía dưới hay không, ông cũng rất tò mò về bức tranh này.

-Tôi xem qua một quyển sách cổ nói trong bộ lạc của một dân tộc thiểu số ở Tứ Xuyên có một loại thực vật gọi là Hóa Vụ thảo, loại thực vật này gặp nước sẽ xuất hiện một lớp sương trắng, tôi nghĩ rất có thể bức tranh này được làm bằng Hóa Vụ Thảo, mực nước cũng có pha trộn một ít thứ này nên mới có thể tạo thành hiệu quả thần kỳ như thế.

Hoàng viện trưởng chậm rãi nói một câu, học thức của ông vô cùng phong phú, Lý Dương nếu nghe được lời Hoàng viện trưởng nói khẳng định sẽ vô cùng bội phục.

-Tôi cũng nghe nói qua về Hóa Vụ Thảo, thứ này hiện tại đã không còn, tôi vốn còn xem nó chỉ là thứ hư cấu nữa đó chứ.

Chung lão nói một câu, ông từng đến Tứ Xuyên nên có nghe qua việc này, hơn nữa còn cố ý đi kiểm tra thử, nhưng kết quả là không công.

-Rất cuộc có phải là Hóa Vụ Thảo hay không thì phải xem xét một lần, có điều nếu kỹ thuật này thất truyền thì thật đáng tiếc.

Hoàng viện trưởng lại khẽ thở dài, cổ nhân vì coi trọng truyền thừa nên làm thất lạc rất nhiều văn hóa, nếu như người cổ đại có thể rộng rãi hơn một chút thì văn hóa Trung Quốc sẽ có rất nhiều nghệ thuật kỳ dị còn tồn tại.

Liễu lão, Chung lão, Bành lão đều không có nói chuyện mà chỉ yên lặng nhìn bức họa tinh tế thưởng thức ý cảnh bức tranh.

Bức họa này kỳ thật cũng không phức tạp, hoàn toàn mang theo phong cách của Ngô Đạo Tử, ngắn gọn rõ ràng, nhân vật sinh động linh hoạt.

Đặc biệt là người trung niên Lý Long Cơ hư hư thực thực kia, chỗ tốt nhất của bức tranh là ngay cả ánh mắt cũng có thể di động, từ ánh mắt phát ra một sự uy nghiêm làm người khác không dám nhìn thẳng vào.

-Hiện tại tôi đã hiểu được vì cái gì Ngô Đạo Tử sau khi vẽ xong bức tranh Địa Ngục Trá Hình thì mọi người sau khi nhìn không còn dám ăn thịt nữa, bức tranh mà hắn vẽ quả thật là quá giống thật.

Một lát sau, Liễu lão lại cảm thán nói một câu, Địa Ngục Trá Hình là một trong những tác phẩm tiêu biểu của Ngô Đạo Tử, trên quyển Đông Quan Dư Luận có nhắc tới nó.

Tương truyền bức tranh này được Ngô Đạo Tử vẽ ở Cảnh Vân Tự, căn cứ theo lời của tăng nhân nơi này, tất cả những người xem qua bức tranh vì sợ hãi tội lỗi mà mình đã gây ra nên đã hướng thiện, ngay cả ăn mặn cũng không, việc này làm cho những nơi bán thịt xung quanh không có nơi tiêu thụ nên cũng biến mất sau đó.

Hơn nữa, bức ảnh này cũng không có núi đao biển lửa mà chỉ thuần túy có yêu quái. Có thể sử dụng hình tượng nhân vật dọa những người đó như vậy đủ thất Ngô Đạo Tử lợi hại thế nào, bức tranh giống thật bao nhiêu.

-Có bức tranh này thì danh hiệu Họa Thánh Tông Sư không ai khác ngoài Ngô Đạo Tử.

Hoàng viện trưởng lại nói một câu, Ngô Đạo Tử không có lưu truyền tác phẩm của mình tới bây giờ, những bức họa của hắn phần lớn bị hư hao trong dòng lịch sử, trước mắt trong cổ cung chỉ có một bộ, hơn nữa còn đang tranh luận rất dữ dội, rất nhiều người đều nói bức họa này chỉ là vật phổng tác thời Tống thôi.

Quan điểm này lúc trước Hoàng viện trưởng còn phản bác qua, có điều khi nhìn thấy bức tranh này thì ông đã hiểu được thứ kia quả thật là hàng phòng tác, ý cảnh của bức tranh đó còn kém xa ý cảnh của Ngô Đạo Tử.

Bốn lão chuyên gia cứ đứng đó nhìn, bọn họ không ngừng thay đổi vị trí để thưởng thức bức tranh, thỉnh thoảng còn có người dao động mặt nước để nhìn hình ảnh sống động của bức tranh.

Mỗi lần nhìn thấy nhân vật bên trong di chuyển đều làm cho bốn vị chuyên gia cảm thán, Ngô Đạo Tử có thể nghĩ đến việc dùng mặt nước động để làm cho bức tranh di động, người này quả thật là xứng đáng với danh xưng thiên tài tuyệt thế.

Lưu Cương mỉm cười, hắn vẫn đứng đó, trong lòng thì tưởng tượng đến bộ dáng của Hà lão khi thấy bức tranh này, không biết ông có khoa trương như bọn họ hay không.

Trong phòng khách quý, Lý Dương đang yên lặng nhìn hộp cơ quan, lúc này đám người Hoàng viện trưởng đã ra ngoài 1 giờ.

Cái hộp này so với tưởng tượng của hắn còn phức tạp hơn một ít, vừa rồi bởi vì không cẩn thận sai lầm nên chỉ có thể bắt đầu lại từ đầu, có điều lúc này Lý Dương đã hấp thu bài học nên mỗi lần di chuyển khối gỗ đều rất cẩn thận.

Hộp cơ quan trước mắt này là hộp cơ quan có hình 4 bông hoa, phân biệt là hoa Lan, hoa Sen, hoa Cúc, hoa Mẫu Đơn.

Hình hoa vốn rất đơn giản, nhưng khi tách ra thì lại rất phức tạp, có vài khối gỗ nhỏ còn cực kỳ giống nhau, nếu không cẩn thận nhìn thì căn bản không thể nhìn ra.

Cũng may là hộp cơ quan được bảo tồn rất tốt, màu sơn trên khối gỗ vẫn còn rất rõ ràng, chứ nếu bức tranh mà có chút hư hao thì Lý Dương không dám đảm bảo là mình có thể mở nó ra.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

477. Chương 477: Hoàng Viện Trưởng Cảm Động

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Thời gian từ từ trôi qua, Lý Dương càng ngày càng nhúu chặt mày.

Đã qua hai giờ, Lý Dương khi sắp thành công thì lại phạm sai lầm, sai lầm này làm cho toàn bộ cố gắng trước đó của hắn biến thành hư ảo, phải bắt đầu lại một lần nữa.

Có điều sai lầm này cũng làm cho hắn phát hiện một vấn đề, hộp cơ quan có 181 khối gỗ tạo thành thì không phải là một hộp cơ quan Tứ Tượng thuần túy, nếu tính ra thì nó thuộc về loại hộp cơ quan có 5 hình vẽ.

Bốn đóa hoa sẽ có một khối gỗ nhỏ là điểm chung của 4 hình, đây là việc mà trước đây hắn chưa có phát hiện ra.

“Hô ”

Thở ra một hơi, đôi mày Lý Dương dần ra, phát hiện vấn đề là tốt rồi, chỉ có phát hiện vấn đề thì mới có

vẫn không thành công, hiện tại xem ra lo lắng của bọn họ có chút dư thừa, Lý Dương không làm cho bọn họ thất vọng, hẳn thật sự đã phá giải được hộp cơ quan này.

Đồng thời ba người đều có chút cảm thán, ai nói thế giới này không có thiên tài, tên trước mắt này không phải là một cái sao? Khó trách Lý Dương còn trẻ mà đã có được thành tích như vậy, thiên tài quả thật là không thể dùng ánh mắt bình thường để đánh giá được.

Khi ba người đi vào thì Lý Dương đã nhảy loạn xong, bọn họ cũng không biết chuyện Lý Dương vừa rồi quá mức mệt mỏi, bọn họ thấy Hoàng viện trưởng đi vào lâu quá mà không thấy ra nên đi vào xem sao mà thôi.

-Hoàng viện trưởng, hộp cơ quan đã mở ra rồi, chúng ta xem thử bên trong có gì đi?

Liễu lão tiến lên nói một câu, lúc này ông đang rất hưng phấn, món bảo vật quý giá nhất của Cố Cung cuối cùng đã được mở ra.

Chung lão và Bành lão cũng giống như Liễu lão vậy.

-Tốt, mở ra xem thôi.

Hoàng viện trưởng cũng có chút kích động, mở hộp cơ quan này là tâm nguyện của viện trưởng tiền nhiệm, đồng thời cũng là tâm nguyện của hắn.

Cái chìa khóa đã có chút rỉ sét, Hoàng viện trưởng xử lý cái chìa khóa một chút rồi mới đặt vào ổ khóa, Liễu lão, Chung lão và Bành lão đều hồi hộp đứng bên cạnh chờ bảo vật xuất hiện.

Khi Hoàng viện trưởng mở cái hộp ra, Lý Dương một lần nữa sử dụng năng lực đặc thù.

Năng lực đặc thù một lần nữa có thể khống chế làm cho Lý Dương thở phào nhẹ nhõm, mọi khả năng của hắn hiện giờ có thể nói là do năng lực đặc thù mang lại, nếu như mất đi năng lực này thì hắn sẽ trở lại nguyên hình, không còn là Lý Dương có thể tìm thấy những món bảo bối nữa.

Năng lực đặc thù không có gì thay đổi, phạm vi vẫn là 10 thước, kéo dài nhất vẫn là 50 thước.

Nhưng mà sợi dây đen trong cơ thể hắn đã xảy ra biến hóa, đoạn ở đại não của hắn đã to gấp 3 lần đoạn ở tay, so với đoạn ở ngón tay thì càng to hơn nữa, sự thay đổi này Lý Dương không hiểu mà cũng không muốn để ý tới.

Ít nhất thì trước mắt hắn không có ảnh hưởng gì, cho dù có thì cũng chỉ có lợi cho hắn, thị lực của Lý Dương tăng lên đoán chừng cũng là do biến hóa lần này mang lại.

Năng lực đặc thù có thay đổi thì thị lực của hắn tăng lên, nếu nói hai chuyện này không có liên quan gì thì chính hắn cũng không tin.

-Rất rắc

Ổ khóa bên trong được mở ra, Hoàng viện trưởng bình ổn tâm trạng của mình lại rồi mở hộp ra.

Liễu lão, Chung lão, Bành lão đều nhìn vào bên trong cái hộp, ngay cả Lưu Cương và bí thư tiểu Đường cũng tò mò nhìn lại, bọn họ muốn biết xem bên trong rốt cuộc là bảo bối gì.

Hộp cơ quan mở ra, 12 tấm ngà voi bên trong xuất hiện, mỗi một tấm đều dày hơn ngón tay cái một chút, trên mặt mỗi tấm đều có khắc chi chít chữ.

-Ngà voi.

Liễu lão kêu lên, những vị chuyên gia khác đều gật đầu, tất cả đều nhìn chăm chú vào tấm ngà voi, mỗi vị chuyên gia mỗi người cầm một tấm cùng nhau nhìn.

Mọi người đều không có kinh ngạc gì, sau khi chiếu tia X vào mọi người đã biết bên trong có gì, kết quả cũng không ngoài những gì bọn họ đã đoán trước.

-Đây là Nguyên Thanh Hoa?

Hoàng viện trưởng đột nhiên sợ hãi kêu một tiếng, ánh mắt còn trừng to, tấm ngà voi của ông cầm là tấm tổng kết, bên trong có ghi lại lịch của những tấm ngà voi này, sau khi biết những tấm ngà voi này ghi lại cách nung Nguyên Thanh Hoa, Hoàng viện trưởng cũng sợ hãi kêu lên một tiếng.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

479. Chương 479: Tin Tức Thiên Tùng Vân Kiếm

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

-Nguyên Thanh Hoa?

Liễu lão vội vàng nhìn lại, tấm của ông cầm chỉ ghi nguyên liệu và dung lượng, ông không biết những thứ này dùng để làm gì nên đang rất nghi hoặc, khi nghe Hoàng viện trưởng nói vậy ông liền quay đầu sang nhìn.

-Hộp cơ quan này chứa cách nung Nguyên Thanh Hoa.

Hoàng viện trưởng ngẩng đầu lên, trên mặt còn hiện ra sự khiếp sợ, sau đó ông lại nhìn qua Lý Dương.

Cách nung Nguyên Thanh Hoa?

Liễu lão, Chung lão và Bành lão đều ngăn người ngơ ngác nhìn Hoàng viện trưởng.

Cách nung Nguyên Thanh Hoa đã thất truyền từ thời Minh, lịch sử thời Minh không hề có ghi lại tin tức về Nguyên Thanh Hoa.

Nguyên Thanh Hoa hiện giờ đã có thể phỏng chế, có điều phải sử dụng tới kỹ thuật hiện đại, hình tượng không giống, chỉ cần là chuyên gia chân chính thì chỉ cần liếc mắt một cái đã có thể nhìn ra vấn đề.

Cách nung Nguyên Thanh Hoa đã thất truyền, cho dù là hai cha con Chu Chí Tường cũng không thể phỏng chế được Nguyên Thanh Hoa, không có cách nung họ không thể nào phỏng chế được. Thứ này không giống như đồ sứ thời Minh, Thanh, đồ sứ thời Minh, Thanh Chu Chí Tường có thể từ từ mò ra cách phỏng chế, nhưng Nguyên Thanh Hoa thì không được.

Hoàng viện trưởng vội vàng xem những tấm ngà voi còn lại, Liễu lão tiếp nhận tấm ngà voi của Hoàng viện trưởng rồi cẩn thận nhìn.

Trên tấm ngà voi không có nhiều chữ lắm, chứng đều là cổ ngữ.

-Hoàng viện trưởng, tôi nghĩ mọi người còn có rất nhiều chuyện phải làm, vừa lúc buổi chiều tôi có chuyện nên tôi sẽ về trước.

Lý Dương nhìn một hồi rồi cười nói một câu, từ lúc chưa mở hộp cơ quan ra Lý Dương đã biết khi dám người Hoàng viện trưởng khi thấy thứ này sẽ rất giật mình, hơn nữa bọn họ còn vội vã kiểm tra xem thứ này là thật hay giả.

Nơi kiểm tra tốt nhất chính là Cảnh Đức Trấn, Hoàng viện trưởng không gọi chuyên gia của Cảnh Đức Trấn tới thì sẽ tự mình tới đó, có điều chuyện này không quan hệ tới hắn, hắn chỉ phụ trách việc mở hộp cơ quan mà thôi.

Nguyên Thanh Hoa có thể một lần nữa nung ra cũng là một chuyện tốt, ít nhất thì loại nghệ thuật lịch sử này cũng được tái hiện, càng có thể gia tăng giá trị nghệ thuật của Nguyên Thanh Hoa.

Cách nung cần phải giữ bí mật, đây cũng là nguyên nhân Lý Dương không muốn xem nhiều, loại phương pháp nung này nếu lọt vào tay người có ý đồ xấu thì chắc sẽ có chuyện lớn xảy ra, văn hóa cổ Trung Quốc có thể một lần nữa bị áp lực.

Hoàng viện trưởng gọi Lý Dương ở lại vài lần, nhưng thấy Lý Dương kiên quyết quá nên thôi, hiện giờ ông cũng không có tâm tư nào khác mà chỉ muốn kiểm chứng cách nung Nguyên Thanh Hoa mà thôi.

Giống như lời Lý Dương nói, Hoàng viện trưởng quả thật đang rất muốn kiểm tra xem thứ này là thật hay giả.

Đi ra bên ngoài, tài xế lập tức lái xe tới đón, Lý Dương và Lưu Cương lên xe, dưới ánh mắt khác thường của mọi người, chiếc xe từ từ rời khỏi, buổi chiều Lý Dương muốn về nhà nghỉ ngơi một chút, hôm nay hắn đã quá mệt rồi.

Sau khi đám người Lý Dương rời khỏi, Hoàng viện trưởng cũng đi khỏi Cố Cung, cách nung Nguyên Thanh Hoa chỉ có 4 vị chuyên gia biết, hơn nữa bốn vị chuyên gia cũng không xem hết cách nung, người thật sự xem hết chỉ có Hoàng viện trưởng.

Hướng lão và thợ nung gốm tốt nhất Cảnh Đức Trấn được Hoàng viện trưởng mời tới Bắc Kinh với lý do có chuyện quan trọng cần bàn.

Chuyện gì thì Hoàng viện trưởng cũng không gạt bọn mà nói ra nguyên nhân là đã tìm được cách nung Nguyên Thanh Hoa, hai người không chút chần chờ liền lập tức đi Bắc Kinh.

Dưới sự xem xét của Hướng lão và thợ nung gốm nổi tiếng nhất Cảnh Đức Trấn, bọn họ nhất trí cho rằng đây thật sự là cách nung của Nguyên Thanh Hoa, cụ thể thì cần phải thử một lần, nếu như có thể nung ra Nguyên Thanh Hoa thì chứng minh nó là đồ thật.

Nghiệm chứng không có khả năng ở Bắc Kinh, Hoàng viện trưởng khi có câu trả lời thuyết phục liền bàn giao công việc lại cho người khác rồi tự mình cùng Hướng lão đi tới Cảnh Đức trấn.

Ngày hôm sau kể từ ngày đến Cố Cung, Lý Dương chạy tới ngọc Tuyền Sơn tìm Vương Giai Giai du ngoạn, ngày hôm qua Lý Dương suy nghĩ rất lâu nhưng không biết được nguyên nhân năng lực đặc thù biến đổi nên chỉ có thể từ bỏ.

Thị lực tăng cường đã hoàn toàn có thể xác định, mắt của hắn hiện đã có thể so với kính viễn vọng loại nhỏ, những vật rất xa hắn đều có thể thấy rõ ràng, xem như đây là một việc vui ngoài ý muốn.

Hơn nữa Lý Dương còn phát hiện thị lực hắn không những tăng cường mà ngay cả công năng nhìn trong đêm cũng tốt hơn rất nhiều, năng lực đặc thù biến đổi có lẽ là do dùng nó liên tục quá lâu, nhưng hắn cũng không dám chắc, có điều lần biến đổi này là chuyện tốt, nghĩ không ra thì đơn giản không nghĩ nữa, chỉ cần nó không ảnh hưởng tới cuộc sống là tốt rồi.

Sau khi đón Vương Giai Giai, Lý Dương không có đi Phan Gia Viên mà đi Trường Thành, Lưu Cương ngồi trong xe nhìn hai người mỉm cười. Lý Dương cuối cùng cũng thông suốt, Trường Thành tuy rằng không phải nơi hẹn hò tốt, nhưng dù sao thì cũng tốt hơn Phan Gia Viên nhiều.

Liên tục ba ngày, Lý Dương và Vương Giai Giai không ngừng đi những thắng cảnh của Bắc Kinh, trong ba ngày này Hà Kiệt còn đi theo làm bóng đèn nữa ngày, hai người cũng không để ý tới hắn nên hắn chỉ có thể bất đắc dĩ rút lui.

Vừa lúc Hà lão có nhiệm vụ giao cho Hà Kiệt nên hắn không quấy rầy 2 người nữa, đã không có Hà Kiệt quấy rầy, Lý Dương và Vương Giai Giai càng thêm tự tại.

Thời gian hạnh phúc luôn trôi qua rất nhanh, bảy ngày sau Lý Dương bị Hà lão gọi hắn trở về Minh Dương.

Ở cùng Lý Dương một chỗ thời gian dài như vậy, Vương Giai Giai cũng không muốn rời xa Lý Dương, Lý Dương về Minh Dương nên cô cũng đi theo, hai người đều được người nhà tán thành nên ở cùng nhau cũng không có gì.

Huống hồ chú Vương Giai Giai nửa tháng trước đã tiến thêm một bước trở thành bí thư Thị ủy Minh Dương, Vương Giai Giai đến Minh Dương cũng xem như là đến địa bàn của hắn nên người nhà cô càng không lo lắng gì.

Trước khu biệt thự Minh Dương, Lý Dương và Vương Giai Giai xuống xe taxi rồi cùng nhau đi vào tiểu khu.

Bảo an vừa thấy Lý Dương liền lập tức chào hỏi, những nhân viên này đều hiểu được trong này có một người lợi hại nhất, mà người thanh niên này lại là người thân cận nhất với người đó.

Lưu Cường thanh toán tiền xong cũng xuống xe, lần này bọn họ trở về không nói trước nên Hà lão cũng không cho người đón, một việc nhỏ như thế này cũng không cần thiết quấy rầy Hà lão.

-Giai Giai, không bằng hôm nay em ở lại nhà anh đi, dù sao thì nhà anh vẫn còn nhiều phòng trống.

Vào tiểu khu, còn chưa đi được vài bước Lý Dương liền cười hắc hắc nói với Vương Giai Giai một câu, Vương Giai Giai liền đỏ mặt rồi lập tức lắc đầu.

-Không được, em đã nói với chú rồi, chú biết em tới Minh Dương mà không tới chỗ chú thì chú sẽ mắng đó.

Wương Giai Giai cúi đầu nói một câu, sự thất vọng xẹt qua trên khuôn mặt Lý Dương nhưng nhanh chóng bình thường trở lại.

Wương Giai Giai là một cô gái rất bảo thủ, Lý Dương muốn có cuộc sống hạnh phúc trước hôn nhân là chuyện vô cùng khó khăn, con đường này còn phải đi từ từ, dù sao thì nó cũng còn rất dài.

Có điều ngoại trừ bước cuối cùng, những động tác thân mật của hai người yêu nhau bọn họ đều đã trải qua, làm cho Lý Dương thích thú là Vương Giai Giai rất gần gũi, mỗi lần thân mật tiếp xúc hẳn đều nghỉ được một mùi thơm ngát, việc này làm cho Lý Dương rất say mê.

-Ông, cháu đã về.

Vừa mới vào nhà, Lý Dương liền hô to một tiếng, Hà lão đang ngồi trong sân đọc sách, khi Lý Dương đi vào thì ông đặt quyển sách xuống rồi mỉm cười nhìn Lý Dương.

-Cháu chào Hà gia gia, đây là quà cháu mua cho ông ở Bắc Kinh, còn đây là quà tạ lễ của ba cháu.

Wương Giai Giai cung kính khom người chào Hà lão, cô rất cảm kích ông, nếu không có Hà lão chiếu cố thì đoán chừng cô và Lý Dương cũng sẽ không thuận lợi đến với nhau như vậy rất có thể cha mẹ cô sẽ không đồng ý cho cô quen một người không có chút thế lực nào.

-Tốt, Toàn Minh vẫn khỏe chứ?

Hà lão cười cười nhận quà của Vương Giai Giai, đồ tuy ít nhưng giá trị không thấp, có điều với thân phận của bọn họ, chút quà này bọn họ không cần để ý tới.

-Tốt lắm, ba cháu thường xuyên nhắc tới ông, bởi vì ông đã làm phần trụ cột rất tốt nên bọn họ mới có thể thoải mái như vậy.

Wương Giai Giai cười gật gật đầu, Lý Dương thì nhìn cô rồi lại nhìn Hà lão.

-Ha ha, cháu không cần thối phòng ông, cái gì mà trụ cột chứ, đã vài chục năm trôi qua rồi còn gì, mọi thứ đều là ba cháu tự làm cả thôi.

Hà lão vui vẻ cười một tiếng, Lý Dương vô cùng nghi hoặc, hẳn thấy hai người nói chuyện vui vẻ như thế nên cũng chỉ có thể nhin lại chờ sau này hỏi sau.

Vấn đề này Lý Dương vài ngày sau mới biết, sau khi biết Lý Dương không khỏi tặc lưỡi.

Cha Vương Giai Giai Vương Toàn Minh hiện là thị trưởng Bắc Kinh, chính là quan to cấp bộ, hơn nữa còn rất có tiền đồ, khả năng tiếng thêm là rất lớn.

Hà lão trước kia cũng từng làm ở Bắc Kinh, tuy không phải thị trưởng nhưng ông có quyền thị trưởng, cũng xem như là tiền bối của cha Vương Giai Giai, nói Hà lão tạo sẵn trụ cột giúp cho Vương Toàn Minh cũng không sai, có điều trụ cột không phải là một mình Hà lão làm thành.

Nói chuyện vài câu, Hà lão liền mang Lý Dương đi vào trong phòng sách, Vương Giai Giai thì ở lại sân đọc sách mà không có đi theo.

Nhìn thấy Vương Giai Giai hiểu chuyện như vậy, Hà lão rất tán thưởng gật đầu.

-Ông, có phải là có tin tức của Thiên Tùng Vân kiếm hay không.

Vừa tiến vào phòng, còn chưa đóng cửa, Lý Dương đã vội hỏi một câu, trong khoảng thời gian này Hà lão đều chuẩn bị vì việc này, gọi Lý Dương về gấp chắc cũng không ngoài chuyện của Thiên Tùng Vân kiểm.

-Đúng vậy, ông vốn định cho cháu trực tiếp đi từ Bắc Kinh, có điều hiện tại có chuyện ngoài ý muốn nên mới gọi cháu về đây.

Hà lão gật đầu nói, ý cười trên mặt Lý Dương lại tăng lên.

Chuyện Lý Dương ở Bắc Kinh ông đều biết rõ, mấy ngày trước Hoàng viện trưởng còn mới gọi điện thoại cho ông, Hoàng viện trưởng rất ghen tị vì ông có thể thu được một học trò như Lý Dương.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

480. Chương 480: Ngụy Hiểm Rình Rập

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Chuyện ngoài ý muốn?

Lý Dương tò mò nhìn Hà lão, chuyện ngoài ý muốn khiến ông phải bận tâm chắc chắn không hề đơn giản.

- Chuyện này khẳng định là có thật, thanh Thiên Tùng Vân kiểm rất có thể đang ở Tây Tạng, có điều Tây Tạng là nơi ẩn chứa rất nhiều hiểm nguy.

Hà lão bước đến trước bàn sách, ông lấy ra một tư liệu rất dày. Lý Dương không nói lời nào, anh đón lấy cuốn sách từ tay Hà lão và đến ngồi bên ghế sofa, đọc chăm chú.

Những tư liệu mà Lý Dương lấy được từ trong các hộp cơ quan quá ít, nên chỉ có thể biết nơi Thanh Mộc Long để thanh Thiên Tùng Vân kiểm chứ không thể biết vị trí cụ thể ở đâu.

Gần đây, Hà lão đã tốn không ít công sức để điều tra về vấn đề này, rất may là ông không uống công vô ích. Những việc trên đời này, chỉ cần ông muốn, hiểm khi điều tra không ra.

Bản tư liệu mà Lý Dương cầm trên tay chính là thành quả mà ông vất vả có được.

Theo điều tra của Hà lão, thanh Thiên Tùng Vân kiểm đã từng xuất hiện ở Tây Tạng cách đây rất lâu, sau đó nó rơi vào tay hoàng thất của một vương quốc cổ đại ra đời từ giữa thế kỷ thứ 10 có tên là GuGe. Vương quốc GuGe diệt vong vào đầu thế kỷ 17, tổng cộng trải qua hơn 700 năm lịch sử. Lịch sử các triều đại của trung nguyên tuy được đánh giá là lâu đời, nhưng so với vương quốc GuGe, không mấy triều đại có thể sánh bằng.

Vương quốc GuGe là một phần của tộc Thổ Phồn. Trải qua hơn 700 năm lịch sử, GuGe cũng có những giai đoạn phát triển huy hoàng của riêng mình, minh chứng rõ ràng nhất là họ đã xây dựng được một tòa thành nguy nga. Chỉ có điều, cùng với sự diệt vong của vương quốc GuGe, tòa thành này cũng dần biến thành một di tích lịch sử.

Ngày nay, vương quốc GuGe đã trở thành huyện ZaDa của Tây Tạng, một thành phố cao nguyên vùng biên ải nằm ở độ cao hơn 4000 mét so với mặt nước biển, tiếp giáp với Ấn Độ.

Đặc điểm chung của các thành phố ở Tây Tạng là đất rộng người thưa. ZaDa cũng không nằm ngoài số đó. Tuy diện tích lên tới 20000 km2, nhưng dân số toàn thành phố chỉ khoảng 10000 người. Thời gian gần đây, một lượng lớn cư dân thành phố đã xuất ngoại khiến dân số thành phố trên thực tế chỉ còn khoảng vài nghìn người.

Điều này khiến Lý Dương cảm thấy ngậm ngùi. Huyện LiCheng, quê nhà của anh chỉ là một mảnh đất rộng 1500km2, nhưng lại là nơi sinh sống của hơn 1 triệu 1 trăm ngàn người. Dù đã rất nhiều người xuất ngoại, đây vẫn là nơi bám trụ của mấy trăm ngàn con người, một cuộc sống chen chúc, trái ngược hoàn toàn với ZaDa.

Tới đoạn này, Lý Dương khẽ lắc đầu rồi đọc tiếp.

Điều anh quan tâm hiện giờ là tung tích của thanh kiếm chứ không phải là dân số hay diện tích của hai thành phố. Đó chẳng qua chỉ là một chút cảm xúc thoáng qua mà thôi.

Nằm cách thành phố GuGe 18 km về phía tây là nơi trước kia Thanh Mộc Long Nhất đã căn cứ vào những tư liệu điều tra được để tìm ra vị trí thanh Thiên Tùng Vân kiếm bị thất lạc trong vương triều GuGe và đã lập tức lên đường đến Tây Tạng.

Sau vài năm vất vả tìm kiếm, cuối cùng Thanh Mộc Long Nhất cũng biết thanh Thiên Tùng Vân kiếm đang được cất giữ trong một gian phòng bí mật của vương quốc GuGe, vị trí cụ thể của gian phòng này cuối cùng cũng bị Thanh Mộc Long Nhất điều tra ra, chỉ có điều vì lý do nào đó nên Thanh Mộc Long Nhất không thể vào căn phòng đó, đành phải tìm kiếm sự trợ giúp từ bên ngoài.

Điều khiến Thanh Mộc Long Nhất không ngờ là, cục diện bên ngoài đã có những thay đổi long trời lở đất. Thanh Mộc Long Nhất sau khi để lại manh mối trong một cơ quan đạo hạnh đã tìm cách bỏ trốn sang Nhật nhưng bị bắt, sau khi ra tù đã chết tại Trung Quốc.

Trong thời gian bị bắt, Thanh Mộc Long Nhất dù phải chịu những cực hình tra tấn tàn khốc của cục đặc vụ nhưng không hề khai ra nửa lời về nhiệm vụ của mình. Hà lão có thể điều tra được những chuyện này quả không dễ dàng gì.

Sau khi có được những tin tức xác thực này, Hà lão lập tức phái người đi Tây Tạng điều tra.

Năm đó, Thanh Mộc Long Nhất đã mang theo hơn 100 tinh anh Nhật Bản tiến vào Tây Tạng, nhưng lúc trở ra chỉ còn có 13 người. Điều này cho thấy bọn họ đã gặp phải rất nhiều nguy hiểm.

Đương nhiên, tình hình hiện nay đã khác xưa nhiều, nói cách khác là không còn nhiều nguy hiểm như thế nữa, dù cho mọi việc không vì thế mà trở nên dễ dàng hơn.

Những người mà Hà lão phái đi, sau khi bí mật điều tra đã tìm được nơi năm xưa Thanh Mộc Long Nhất từng đến. Có điều, họ cũng đã bị cản lại ở đó nên không thể điều tra thêm được gì.

Sau khi nhận được tin, Hà lão do dự hồi lâu. Cuối cùng ông đã gọi Lý Dương từ Bắc Kinh trở về để hỏi ý kiến của anh.

- Ông, ông nói là họ đã bị lạc trong một mê cung trong sơn động?

Xem xong tư liệu, Lý Dương ngẩng đầu, vẻ mặt rất kinh ngạc. Kẻ đã cản đường Thanh Mộc Long Nhất và những người được Hà lão phái đi thì ra là một mê cung, sự việc nghe chẳng khác nào câu chuyện trong bộ phim Truy tìm báu vật.

- Đúng vậy, mê cung này rất phức tạp, toàn bộ được xây dựng trong một sơn động. Số người ông cử đi không nhiều, trong khi mê cung lại quá phức tạp, theo ước tính của họ, phải cần ít nhất hơn 10.000 người mới có thể nhanh chóng điều tra được hết mê cung này.

Hà lão khẽ gật đầu khiến Lý Dương ngẩn người. 10.000 người mới có thể điều tra hết được một mê cung thì không thể tưởng tượng được nó lớn tới mức nào. Quả thực vương quốc GuGe đã trải qua một thời kỳ huy hoàng, bởi một quốc gia nếu không thực sự lớn mạnh thì việc xây dựng được một mê cung lớn như vậy trong sơn động là điều không thể.

Suy cho cùng, điều này cũng đúng thôi, một kho báu được lưu giữ hơn 700 năm thì khẳng định nó đã được vương quốc đó bảo vệ cẩn thận đến mức nào.

- Ông ơi, ý ông là...?

Lý Dương chậm rãi hỏi. Việc điều động 10000 người đi điều tra một mê cung sẽ gây chú ý rất lớn, muốn đảm bảo bí mật cũng không hề đơn giản.

Hà lão lắc đầu, khẽ nói:

- Mê cung này nằm giữa biên giới Trung- Ấn, điều động hơn 10.000 người sẽ làm nảy sinh xung đột biên giới, đừng nói là 10.000, mà dù chỉ 1000 cũng không được.

Lý Dương sững sốt, lập tức hiểu ý của Hà lão.

Sắc mặt anh sau đó đỏ lên ngượng ngùng. Suy nghĩ của anh rốt cuộc chưa thể thấu đáo bằng Hà lão. Vị trí của kho báu nằm ngay trên biên giới Trung- Ấn và tiến sâu dần vào địa phận của Ấn Độ. Điều động 10.000 người đến đó chính là mang lại tai họa cho đất nước.

Những năm gần đây, Trung Quốc và Ấn Độ tuy không nảy sinh xung đột nghiêm trọng nhưng quan hệ hai nước cũng không lấy gì làm hòa hợp cho lắm. Nay Trung Quốc lại phải đối mặt với những tai tiếng về vấn đề biển Đông, cho nên không thể vì một kho báu trong truyền thuyết mà làm chuyện ngu dốt, đất nước không thể làm thế, Hà lão càng không thể làm thế.

- Ý của ông là, cháu hãy mang người đi trước xem có cách nào phá giải mê cung đó hay không, nếu không hãy tạm thời dừng lại, ông sẽ phái người ở đó canh chừng rồi từ từ tìm đường ra của mê cung.

Hà lão tỏ thái độ nghiêm túc hơn, trước khi bài toán mê cung được giải, không ai có thể biết được bên trong nó thế nào. Việc ông để Lý Dương đi thám thính cho thấy ông đã hạ quyết tâm rất lớn.

Lý Dương và Vương Giai Giai nhìn nhau rồi cùng khẽ lắc đầu một cái. Gặp bọn họ ở đây, muốn đi cũng không được.

Có điều thế cũng tốt, Lưu Cương sẽ không vì thế mà cảm thấy ngượng ngùng nữa.

- Hôm nay tôi mới đến Trịnh Châu để đưa Giai Giai đi làm thủ tục chuyển ngành, định vào đây ăn trưa, không ngờ lại gặp được Trịnh đại ca.

Lý Dương khẽ cười, nói tiếp:

- Sao hôm nay ba vị đại gia lại cao hứng cùng đến đây ăn đồ tây thế này?

Lý Dương vừa nói vừa chỉ vào một nồi lẩu to giữa bàn, Trịnh Khải Đạt cùng bè bạn đã đến được một lúc, trước mặt mỗi người đều đã bày thức ăn, trên bàn còn có hai chai rượu vang, một trong số đó đã cạn đáy, chai còn lại chỉ còn một nửa.

- Nào hứng thú gì đâu, chúng tôi đến đây là để ăn mừng, chỗ này gần nhất, không muốn đi những chỗ xa hơn.

Trịnh Khải Đạt thoáng ngần người, vẻ mặt dờ khóc dờ cười nói.

codon.tra

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

482. Chương 482: Cửa Hàng Chuyên Kinh Doanh Đồ Thạch

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Các anh ăn mừng chuyện gì thế? Có phải lại có tin tức gì tốt đúng không?

Lý Dương gọi đồ ăn cho Giai Giai và hai suất bát tết cho mình, sau đó cười ha hả nhìn Trịnh Khải Đạt hỏi.

- Không phải việc của công ty, mà là việc của Tư Mã và lão Trương.

Trịnh Khải Đạt vội vàng đáp.

Gần đây công ty đấu giá của họ làm ăn rất phát đạt. Trung tuần tháng 11, họ sẽ hợp tác với tập đoàn An Thị tiến hành buổi bán đấu giá châu báu đầu tiên. Ngoài ra, tháng 12 sẽ tổ chức thêm một buổi bán đấu giá nữa với quy mô không thua kém gì hôm khai trương công ty.

Với một công ty mới thành lập, muốn tổ chức bán đấu giá quy mô lớn mỗi tháng một lần là việc không hề dễ dàng. Ngoài việc tổ chức bán đấu giá, Tư Mã Lâm còn tổ chức được nhiều buổi bán đấu giá nhỏ để thanh lý nhà cửa và tài sản bị viện kiểm sát tịch biên. Lợi nhuận của những cuộc đấu giá này tuy ít, nhưng lấy công làm lãi nên hiệu quả cũng rất khả quan. Hơn nữa, việc này sẽ giúp tăng thu nhập và nâng cao hình ảnh của công ty.

Có điều, việc đáng chúc mừng mà Trịnh Khải Đạt nói đích thực không phải là chuyện của công ty họ.

Trịnh Khải Đạt nói xong, Tư Mã Lâm bèn chậm rãi giải thích cho Lý Dương, Trương Vĩ thỉnh thoảng cũng bổ sung thêm mấy câu.

Tư Mã Lâm thành lập công ty đấu giá đơn giản là vì muốn kiếm tiền chứ không có niềm đam mê như Trịnh Khải Đạt. Niềm đam mê của Trịnh Khải Đạt là đồ cổ, trong khi niềm đam mê của Tư Mã Lâm lại là đồ thạch.

Sau khi công ty đấu giá chính thức khai trương, Tư Mã Lâm nhàn rỗi hơn rất nhiều. Việc công ty nhờ có chuẩn bị trước nên đã phát huy hiệu quả, công việc sau khi khai trương vì thế dễ dàng hơn rất nhiều. Tư Mã Lâm đã làm xong bỗng nhiên trở nên nhàn nhả.

Có điều Tư Mã Lâm không phải là người thích an nhàn. Có thời gian anh vui đùa mài mài giữa giữa cái gì đó, ở công ty đã có Trịnh Khải Đạt nên anh rất an tâm.

Vừa hay lúc đó Trương Vĩ đến tìm anh để cùng hùn vốn mở một tiệm chuyên kinh doanh đồ thạch. Một là bán đồ thạch, hai là có thể thu thập nhiều nguyên liệu làm ngọc phỉ thúy có giá trị.

Nguyên liệu làm ngọc phỉ thúy có giá trị ngày càng khan hiếm, Trương Vĩ đã huy động hết hàng trong kho và cả một số nguyên thạch nhưng kết quả vẫn không mấy khả quan. Việc này liên quan rất lớn đến Lý Dương, nguyên thạch tốt đã bị Lý Dương mang đi hết, có thể tìm ra nguyên liệu để làm phỉ thúy cao cấp từ số nguyên thạch còn lại mới là lạ.

Khi Lý Dương sau khi trở về biết chuyện đã xuất một lượng phỉ thúy trong kho bán lại cho Trương Vĩ. Nhờ số phỉ thúy trung cấp và hai viên đàn thanh loại nhỏ này mà Trương Vĩ không cạn nguồn hàng.

Nhưng Trương Vĩ không vì vậy mà hết lo lắng, nếu cứ tiếp tục như vậy, cửa hàng nhỏ của anh sớm muộn cũng sẽ phá sản. Nguyên liệu không còn, việc kinh doanh sẽ bị ngưng trệ, trừ phi dùng hàng hạng B và C để thay thế, nhưng nếu vậy uy tín của anh sẽ tiêu tan, điều này với anh chẳng khác nào phá sản, vì khách hàng sau đó sẽ không tiếp tục ghé thăm cửa hàng của anh nữa.

Trong lúc khó khăn, Trương Vĩ vắt óc suy nghĩ tìm đối sách. Anh nảy ra ý định mở cửa hàng chuyên kinh doanh đồ thạch.

Ưu điểm lớn nhất của việc mở cửa hàng đồ thạch là Trương Vĩ sẽ không phải hao tiền tốn của để cất trữ đồ thạch nữa. Mở cửa hàng đồ thạch nhất định sẽ có người đến thuê. Phỉ thúy làm ra được từ việc này sẽ được anh mua lại. Như vậy công việc của anh không chỉ bớt mạo hiểm hơn mà còn có thể tạo được nguồn hàng ổn định cho cửa hàng.

Cho dù chỉ một nửa số khách đồng ý bán phỉ thúy, Trương Vĩ cũng không cần phải lao tâm khổ tứ lo đầu vào của nguồn hàng nữa.

Sau khi nảy ra ý kiến, Trương Vĩ lập tức tìm Vương Hạo thương lượng. Vương Hạo Dân còn thiếu nguồn hàng hơn cả Trương Vĩ, nghe xong sách lược, Vương Hạo Dân lập tức vỗ tay tán đồng.

Nói là làm, ở Minh Dương không có nhiều người chơi đồ thạch, mở tiệm buôn ở đây không ổn. Hơn nữa, chỗ Trương Vĩ lại là đại bản doanh của hiệp hội ngọc thạch, khách hàng vì vậy sẽ không đến cửa hàng của anh, nơi đây căn bản không có nhu cầu mở tiệm đồ thạch.

Trương Vĩ và Vương Hạo Dân đành chuyển hướng sang các thành phố lớn khác. Vương Hạo Dân có một vài mối quen biết ở Vũ Hán, anh quyết định mở một cửa hàng nhỏ tại đó, trong khi Trương Vĩ lại lựa chọn Trịnh Châu.

Sau khi đến Trịnh Châu, Trương Vĩ bèn gọi Trịnh Khải Đạt và Tư Mã Lâm đến thương nghị, nếu có thể tìm thêm một người hợp tác thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn.

Trên thực tế, đối tác thích hợp nhất của Trương Vĩ phải là Lý Dương, tiếc là danh tiếng hiện giờ của Lý Dương quá lớn, lại hay nay đây mai đó, Trương Vĩ không dám chắc Lý Dương sẽ đồng ý hợp tác với anh để mở tiệm đồ thạch.

Tiệm đồ thạch còn kém xa quy mô của một công ty đầu giá, Trương Vĩ nếu muốn mở tiệm đồ thạch ở Trịnh Châu chỉ cần bỏ ra 8 triệu NDT là được, trong đó hơn 6 triệu sẽ dùng để tìm kiếm nguồn hàng trước mắt. Tiệm đồ thạch mà không có đồ thạch thì không ổn.

Hơn 1 triệu còn lại là chi phí sửa sang và thuê cửa hàng.

Trịnh Khải Đạt không có chút hứng thú với việc mở cửa hàng đồ thạch, chỉ có Tư Mã Lâm là vừa nghe xong đã tán thành, anh cùng Trương Vĩ hợp tác mở cửa hàng. Với Tư Mã, đồ thạch mới là niềm đam mê lớn nhất.

Tuy không có Lý Dương nhưng sự hợp tác của Tư Mã cũng khiến Trương Vĩ rất hài lòng, ít nhất sau này anh sẽ bớt phải chạy đi chạy lại để giải quyết một số việc vặt liên quan đến quan chức Trịnh Châu.

Sau khi ý tưởng hợp tác được thông qua, những việc tiếp theo trở nên dễ dàng hơn rất nhiều. Một khi vốn của Tư Mã được giải ngân, Trương Vĩ sẽ lập tức bắt tay vào công việc, về phần Thúy Ngọc Hiền, anh tạm thời giao lại cho người nhà trông coi.

Tiệm đồ thạch chỉ là một cửa hàng nhỏ, công việc nhẹ nhàng hơn rất nhiều so với mở một công ty. Trương Vĩ tìm thuê một cửa hàng mặt tiền ở bên cạnh hoa viên, sau đó thuê người trang trí lại nội thất, cửa hàng chuyên kinh doanh đồ thạch không bán ngọc quý nên việc bài trí cũng rất đơn giản.

Chỉ sau vài ngày việc trang trí đã xong. Trương Vĩ lại cùng Tư Mã Lâm đi Doanh Giang mua một lượng hàng trị giá hơn 4 triệu về, bán bớt một chút. Sau khi hùn thêm được 3 triệu, họ sẽ tiếp tục nhập thêm một lô hàng nữa.

Có nguồn hàng chống đỡ, tiệm đồ thạch của họ có thể kinh doanh một cách thuận lợi.

Sáng hôm nay Trương Vĩ và Tư Mã Lâm mới quay về, Trịnh Khải Đạt đã gọi nhân viên của một số công ty đến giúp. Sau khi chuyển hàng xuống xong, họ quay về công ty còn bọn Trịnh Khải Đạt vào nhà hàng ăn cơm, đây là cửa hàng đồ ăn tây tốt nhất khu vực này.

Không giống như Lý Dương ăn chỗ nào cũng được, miễn là no bụng. Với Trịnh Khải Đạt và Tư Mã Lâm, không ăn đi thôi chứ đã ăn thì phải đến những chỗ tốt nhất, ngon nhất.

Nghe Tư Mã Lâm giới thiệu và thông qua những bổ sung của Trương Vĩ, Lý Dương đã dần hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện.

Về chuyện hai người hợp tác làm ăn mà không vội vàng kiếm tiền, Trương Vĩ không giải thích thêm. Anh đang bận rộn vì công việc làm ăn thực sự của mình, còn tiệm đồ thạch có làm ăn thuận lợi hay không với anh không quan trọng.

Tư Mã Lâm thì đơn thuần chỉ là vì thỏa niềm đam mê của bản thân. Anh thực sự rất thích đồ thạch, mỗi tháng mà không được sờ đồ thạch một lần là trong lòng anh cảm thấy ngứa ngáy. Minh Dương không có thì anh đến Trịnh Châu, Trịnh Châu không có thì anh đi Bình Châu, Vân Nam,...

Mở cửa hàng đồ thạch là để thuận lợi cho Tư Mã Lâm sau này. Làm ông chủ rồi, muốn nhập hàng như thế nào là do anh. Như vậy, anh sẽ có điều kiện để chơi đồ thạch một cách quang minh chính đại. Trong khi đó Trương Vĩ lại muốn hợp tác để tìm kiếm nguồn hàng, hàng tốt thì càng thuận lợi, xác suất thành công vì thế sẽ cao hơn.

Lý Dương vẫn thấy chút khó hiểu về vấn đề này. Bỏ ra mấy triệu NDT chỉ để thỏa thú vui của mình, anh không làm được.

Không hiểu thì mặc không hiểu, việc cần chúc mừng vẫn phải chúc mừng. Tiệm đồ thạch vẫn chưa chính thức khai trương, đây là tiệm đồ thạch đầu tiên của Trịnh Châu, bất luận thế nào lễ khai trương cũng phải tổ chức thật lớn.

Theo kế hoạch của hai người họ, lễ khai trương sẽ được tổ chức trong 10 ngày tới. Thời gian này họ sẽ kinh doanh thử để bổ sung những gì thiếu sót.

- Tư Mã đại ca, Trương tổng, mười ngày nữa có thể tôi không ở Trịnh Châu, tiếc là không thể tham gia lễ khai trương của các anh rồi.

Nhân viên phục vụ đã mang bít tết của Lý Dương lên, anh tự mình rót đầy rồi nâng chén nói với Tư Mã Lâm và Trương Vĩ. Nếu đi Tây Tạng anh sẽ không thể trở về trong vòng 10 ngày được.

- Không sao, cậu cứ đi giải quyết công việc, khi nào có thời gian ghé qua cửa hàng của chúng tôi chơi là được. Có điều hôm nay gặp nhau ở đây, cậu nhất định phải mở hàng cho chúng tôi, ngoài ra phải cùng chúng tôi chụp ảnh kỷ niệm.

Tư Mã Lâm cười, mắt Trương Vĩ cũng sáng lên. Hôm nay đồ thạch vừa nhập về, để Lý Dương xông đất cho họ quả là một ý kiến hay, nếu có thể tìm được phỉ thúy rồi chụp ảnh lưu niệm trong cửa hàng thì bọn họ sau này không muốn phát tài cũng khó.

Hiện giờ địa vị của Lý Dương trong giới đồ thạch rất lớn, đặc biệt là ở Hà Nam này không ai có thể sánh bằng, dù người đó có là vua phỉ thúy đi chăng nữa.

- Về chuyện này, lát nữa sau khi ăn cơm xong chúng ta cùng đi xem thế nào.

Lý Dương nhấp miệng uống một ngụm rượu vang. Tư Mã Lâm và Trương Vĩ thấy vậy đều nâng chén.

Trương Vĩ uống một ngụm lớn, anh không thể ngờ rằng hôm nay nhập đồ thạch về lại vừa khéo gặp được Lý Dương ở đây. Anh vì vậy càng tin tưởng vào tương lai tiệm đồ thạch của mình.

Có Lý Dương cùng gia nhập, bữa cơm trở nên vui vẻ hơn rất nhiều. Đặc biệt sau khi bọn họ biết Lý Dương và Vương Giai Giai đã được gia đình hai bên đồng ý bèn cùng nhau chúc mừng đôi tình nhân trẻ tuổi.

Trong mắt Tư Mã Lâm thoáng vẻ ngưỡng mộ. Sau khi tỉnh trưởng Lương xuất hiện, anh đã nhờ người điều tra kỹ lưỡng, cuối cùng đã biết được thân phận thật sự của Vương Giai Giai. Nếu Lý Dương có thực sự có thể cùng Vương Giai Giai kết tóc xe tơ thì dù sau này Hà lão không còn, trong nước cũng không ai dám gây chuyện với anh nữa. Bởi nếu vậy chẳng khác nào đắc tội với hai họ Hà, Vương. Kết quả của hành động ngu dốt này không người bình thường nào có thể gánh nổi.

Tư Mã Lâm ngoài ra cũng đôi chút tiếc nuối. Nếu Lý Dương đi theo con đường chính trị thì tương lai của anh thật không thể tưởng tượng hết được. Dù cho chỉ bằng một phần của bố anh ngày xưa cũng chẳng có gì phải lo lắng.

Tư Mã Lâm đã nhằm một điều. Nếu Lý Dương đi theo con đường chính trị thì khẳng định anh sẽ không có được ngày hôm nay. Bởi nếu anh không tiếp xúc với giới chơi đồ cổ thì sẽ không gặp được Hà lão, mà không gặp được Hà lão thì dù tình cảm của anh và Vương Giai Giai có tốt đến thế nào chăng nữa cũng không được nhà họ Vương đồng ý. Kết quả cuối cùng không chỉ mất hết mọi hậu thuẫn, mà có khi còn hại cả bản thân.

Bữa trưa trôi qua rất nhanh. Lý Dương vốn không thích đồ ăn tây. Về phần Vương Giai Giai, cô cũng chỉ đến đây cho có không khí, nay sự lãng mạn đã không còn, cô cũng không mấy hứng thú nữa.

Tư Mã Lâm và Trương Vĩ mở cửa hàng đồ thạch ở gần đối diện với nhà hàng ăn tây. Đó là một mảnh đất hai mặt tiền và một sân sau. Máy phá đồ thạch được đặt trong sân. Lầu hai của cửa hàng được trang trí thành kho và văn phòng làm việc. Ngoài ra, cửa hàng cũng cần phải thuê thêm một giám đốc để quản lý công việc.

codon.tra

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

483. Chương 483:trở Lại Bắc Kinh

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Bên trong tiệm đồ thạch có một đôi nam thanh nữ tú đang ngồi. Cô gái Lý Dương đã gặp qua, đó là một nhân viên trong cửa tiệm của Trương Vĩ.

Trong cửa hàng, bên trái là bộ ghế sofa bọc da chính hiệu và một bộ ấm chén được chế tác rất công phu, có lẽ là nơi để nghỉ ngơi. Bên phải là một giá đựng hàng bằng gỗ rất dày với hơn 20 viên đồ thạch. Cạnh đó là một bậc tam cấp, bên trên bày một ít nguyên thạch.

Mấy người vừa bước chân vào tiệm, hai nhân viên vội vã đứng dậy, vẻ mặt hốt hoảng.

- Lý lão đệ, chỗ này chỉ bố trí tạm thời, trên lầu vẫn còn một ít, lát nữa cậu thử chọn phá một viên xem thế nào.

Tư Mã Lâm cười ha hả nói. Lần này bọn họ nhập tổng cộng hơn 200 viên nguyên thạch các loại. Tuy nhiên hàng cao cấp không nhiều, giá trên 10 vạn tệ chỉ có khoảng sáu bảy mươi viên còn lại đa số giá chỉ vài vạn hoặc vài nghìn tệ. Mục đích là mua cho những người mới vào nghề dùng nên khả năng tăng giá không cao.

Trên giá bày toàn là nguyên thạch tiền vạn trở lên. Trên cùng là hai viên nguyên thạch có giá trên mười vạn. Giá trên 1 triệu ở đây không có, bởi ở Trịnh Châu không có thị trường lớn đến vậy.

Đỗ Thạch vừa chuyển đến, muốn Lý Dương chọn phá thử một viên quả thật là có ý muốn mở hàng xem thế nào. Nếu viên đầu tiên trong lô đỗ thạch này đến Trịnh Châu mà có thể bán được giá thì đây quả là một dấu hiệu đáng mừng.

Quan trọng hơn nguyên thạch là do Lý Dương đích thân chọn, nếu thông tin này được công bố thì thực sự đây sẽ là chương trình quảng cáo tốt nhất đối với cửa tiệm.

Về phần Lý Dương có thể may mắn hay không thì không ai nghĩ đến. Bởi mọi người trong giới đỗ thạch luôn có một sự niềm tin mù quáng nhất định vào anh.

- Được, không thành vấn đề.

Lý Dương khẽ cười, bước đến quan sát cẩn thận, tay anh vẫn nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Giai Giai. Nhìn vẻ mặt ngây thơ khả ái của cô, lòng chàng thanh niên trong cửa hàng chợt dâng lên một cảm giác đổ kỵ.

Hầu hết thanh niên nhìn thấy Vương Giai Giai thân mật với Lý Dương đều không tránh khỏi tâm trạng này. Cô là mẫu người con gái mà bất kỳ ai cũng muốn được yêu ngay từ ánh mắt đầu tiên.

Lúc đứng trước giá hàng, Lý Dương bèn vận dụng năng lực đặc thù của mình. Mấy mươi viên đỗ thạch lập tức hiện lên trong thế giới hình ảnh lập thể của anh.

Anh lắng lắng gật đầu, chất lượng đỗ thạch trên giá không tồi, hầu hết đều có phẩm thúy bên trong. Tuy vậy, số nguyên thạch có phẩm thúy cao cấp không nhiều, chỉ khoảng ba bốn mươi phần trăm, trong khi thực sự có

Vừa đúng hai ngày này Vương Giai Giai có một chuyến đi xa, bằng không không biết hẳn sẽ phải kiểm lý do gì để đi ra ngoài một mình. Mấy hôm nay tình cảm của họ càng ngày càng nồng, lần này nếu không phải chuyện không thể tránh Vương Giai Giai còn không muốn đi.

- Lý tiên sinh, nghe nói anh được gọi là Ngọc Thánh trong giới đồ cổ, bất kể ngọc cổ hay đồ ngọc hiện đại đều có trình độ cực cao.

Máy bay ổn định rồi Mã Thế Vĩ ngồi trước Lý Dương đột nhiên quay đầu lại, cười ha hả nói với hẳn.

- Đó đều là tin đồn lung tung thôi, tôi không lợi hại được như vậy đâu, tôi còn kém rất nhiều tiền bối.

- Lý tiên sinh khiêm tốn rồi. Tuy tôi không phải giới sưu tầm, nhưng ở Bắc Kinh này cũng có vài lần nghe qua đại danh của anh. Triển lãm lần trước của anh và Trường Sinh Bát ở Trịnh Châu tôi cũng có xem qua. Thực sự thần kỳ.

Giọng nói của Mã Thế Vĩ khá cao, Thạch Cần ngồi cạnh hẳn cũng quay đầu liếc Lý Dương một cái.

Thạch Cần không biết nhiều về Lý Dương như vậy, hiện giờ danh tiếng của hẳn rất vang, nhưng chỉ là ở trong nước, ngoài nước thì người biết Lý Dương cũng không nhiều.

Thạch Cần người Mỹ gốc Hoa, lần này cũng là nhận lời mời của Hà Kiệt mới tới tham gia nhiệm vụ lần này. Thực ra hứng thú lớn nhất của hẳn vẫn là đến Tây Tạng một chuyến. Ở đây hẳn nghiên cứu dân tộc Tây Tạng và văn hóa Tây Tạng còn quan trọng hơn nhiều.

- Mã tiên sĩ quá khen rồi, tôi với Trường Sinh Bát chỉ là gặp may thôi.

Lý Dương lắc lắc đầu cười, ấn tượng để lại với Mã Thế Vĩ càng sâu sắc hơn. Trước mắt ba người này đều tới giúp hẳn, bất quá Thạch Cần và cả Đường Tiểu Tiểu kia đều không dễ tiếp xúc như Mã Thế Vĩ.

- May mắn cũng là một loại vốn. Công việc của chúng ta cũng cần rất nhiều may mắn, may mắn vô địch của anh chúng tôi cũng nghe qua nhiều lần rồi. Tôi có một người bạn làm nhà sưu tập, mỗi lần gặp tôi đều nhắc tới anh. Hẳn anh cũng biết, hẳn tên Bạch Minh.

- Thầy Bạch.

Lý Dương hơi sững sốt, kinh ngạc hiện rõ trên mặt.

Hóa ra Mã Thế Vĩ là bạn của thầy Bạch. Sự thật này khiến cho Lý Dương có chút ngoài ý muốn. Người sưu tập và chuyên gia khảo cổ đều là chơi với cổ vật, trong mắt người bình thường tựa như là hai công việc giống hệt nhau, nhưng thật ra không phải như thế.

Khảo cổ và sưu tầm có sự khác nhau rất lớn. Chuyên gia khảo cổ không có nghĩa là người sưu tập, người giám định, rất nhiều chuyên gia khảo cổ chỉ biết về địa chất và lý luận, thực sự đặt mấy món đồ cổ trước mặt họ, không chắc bọn họ đã nhận ra được thật giả.

Người sưu tầm cũng giống như thế. Người sưu tầm cả ngày sờ mó mấy thứ đồ đó nhưng cũng không có nghĩa mấy thứ này là do bọn họ tìm ra, rất nhiều người chỉ là bỏ tiền ra mua mấy thứ đồ cổ lỗ sĩ đó về.

Có điều sưu tầm và khảo cổ luôn có quan hệ nhất định, có quan hệ của Bạch Minh, Lý Dương rất nhanh quen với Mã Thế Vĩ, như thể bạn lâu năm vậy.

Không giống như Thạch Cần và Đường Tiểu Tiểu, chỉ là thấy mặt lúc tiếp đón, sau đó một câu cũng chưa từng nói với nhau.

Trên máy bay, Mã Thế Vĩ và Lý Dương càng tán càng quen, có Bạch Minh làm cầu nối, hai người có rất nhiều đề tài nói không hết. Lý Dương còn thuận tiện thỉnh giáo một chút vấn đề về khảo cổ.

Hà Kiệt ngồi bên cạnh nghe hai người nói chuyện nhiệt tình cũng chỉ lắc đầu cười cười.

Trong ba người Mã Thế Vĩ là người linh hoạt nhất, đương nhiên không ngoài lý do hẳn thấy Lý Dương và Hà Kiệt tốt, muốn kết thành quan hệ tốt đẹp với bọn họ ở Quảng Tây, thuận lợi cho hẳn phát triển sau này, Mã Thế Vĩ biết thân phận của họ.

Chuyện vui này Hà Kiệt cũng không phản đối, nên cũng vui lòng tiếp nhận. Một người có năng lực lại linh hoạt rất nhiều người thích, khó trách Mã Thế Vĩ tuổi còn trẻ như vậy đã đứng vững ở vị trí giáo sư ở Đại học Thanh Hoa, còn có thể chủ trì nhiều hoạt động lớn như thế

codon.traí

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

485. Chương 485: Nanh Sói.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Mấy giờ sau, cuối cùng máy bay cũng hạ cánh.

Buổi sáng xuất phát, đến nơi đã tới giữa trưa, mấy tiếng này Lý Dương cũng không thấy buồn, Mã Thế Vĩ là người nói chuyện cực hay, cả chuyến bay đã kể không ít chuyện thú vị về khảo cổ.

Mã Thế Vĩ vốn là người thông minh, khi nói chuyện phiếm thi thoảng vẫn dẫn vào một chút chuyện của Lý Dương, chuyện họ nói đều là những việc kiếm tiền nghi của Lý Dương, việc này không chỉ khiến cho Lý Dương cảm thấy hứng thú còn khiến hân cũng rất cao hứng.

Có người nguyện ý tận gấu về chuyện người tự hào nhất, chỉ sợ không ai mất hứng cho được.

Máy bay hạ cánh, lập tức Lý Dương cảm thấy choáng váng đầu óc, thậm chí còn hơi lão đảo.

Hà Kiệt còn tệ hơn Lý Dương, Cao Phong và Lưu Cương vội bước lên đỡ hai người, giúp cho hai người thả lỏng hô hấp, chậm rãi thích ứng với môi trường.

Lần đầu tiên tới Lạp Tát Nhân, rất nhiều người có cùng tình cảnh như vậy, đây là phản ứng phổ biến ở cao nguyên, đầu choáng váng, mắt hoa ha, khó chịu, ừ tai chỉ là chút biểu hiện nhẹ, nặng hơn còn có thể nôn mửa và phù thũng.

Lắc lắc đầu, trong đầu Lý Dương đột nhiên có một cảm giác mát rượi, hình hồi thoáng hiện qua một chút lập tức biến mất.

Lý Dương đứng thẳng dậy, cố gắng hít thật sâu, cảm giác choáng váng buồn bực không còn nữa, ngược lại còn cảm thấy thần thanh khí sảng. Lý Dương quay đầu lại nhìn quanh, lại xem lại cả thân mình mới xác định phản ứng trên cao nguyên đã hết.

Trước khi xuất phát hân đã chuẩn bị cẩn thận cho phản ứng này, có điều hân không nghĩ tới khả năng đặc biệt còn có thể tiêu trừ được phản ứng cao nguyên. Khi hình khối vừa rồi xuất hiện, Lý Dương cảm thấy rõ ràng hình thể đó có giãn dài ra một chút, sau khi quay lại nguyên hình thì hình ảnh lập thể đó cũng biến mất.

Hà Kiệt thì không được may mắn như Lý Dương, hân cũng không có khả năng đặc biệt, Cao Phong vẫn còn đang khấn trương chiếu cổ hân, Lưu Cương lại kinh ngạc nhìn Lý Dương, ngay cả hân cũng không ngờ Lý Dương lại khôi phục nhanh như vậy.

- Tôi không sao, anh đi xem Mã giáo sư thế nào.

Lý Dương khẽ cười, nhìn vẻ mặt Lưu Cương cũng biết hân nghĩ gì, còn chỉ chỉ Mã Thế Vĩ còn ngồi dưới đất, đây cũng là lần đầu tiên hân đến Lạp Tát, thể chất của hân không thể tốt được như Lý Dương, lúc này nhất định đang rất khó chịu.

Lưu Cương cẩn thận nhìn thoáng Lý Dương, sau đó gật gật đầu chạy tới bên cạnh Mã Thế Vĩ xem anh ta làm sao, lần này đi ra ngoài không thể có ai có chuyện ngoài ý muốn, ba tiền sĩ bọn họ đã được Lưu Cương bảo vệ.

Hà Kiệt chậm rãi đứng thẳng dậy, trước tiên Cao Phong chuẩn bị thật tốt, xoa bóp cho hắn, lại uống chút nước, dần dần giúp cho Hà Kiệt thích ứng được với môi trường cao nguyên có độ cao ba ngàn thước so với mặt biển.

Lý Dương nhanh chóng đứng thẳng dậy, Thạch Cần cũng thực kinh ngạc nhìn hắn một cái, Thạch Cần không có việc gì, đây không phải lần đầu tiên hắn đến Tây Tạng, đã sớm quen với hoàn cảnh này rồi.

Đường Tiểu Tiểu đã đứng thẳng ở đó, vẫn lãnh đạm như trước, thân thể nàng căn bản không bị ảnh hưởng bởi phản ứng cao nguyên.

- Được rồi, vừa rồi thật khó chịu.

Cuối cùng Hà Kiệt cũng đứng thẳng dậy, thở hắt ra một cái thật mạnh, bên cạnh Mã Thế Vĩ đã được Lưu Cương đỡ chậm chậm đứng lên, trước kia hắn có từng đi qua nơi có độ cao hai ngàn thước so với mặt nước biển, cảm thấy cũng quen được, chưa từng nghĩ tới ở nơi có độ cao ba ngàn thước so với mặt biển lại gây ra phản ứng mạnh đến thế.

Từ phía xa xa đột nhiên có một chiếc xe buôn bán màu đen đi tới, dừng lại trước mặt bọn Lý Dương, Cao Phong và Lưu Cương thoáng liếc nhau một cái, đều đặt tay ở bên hông, rất đề phòng nhìn chiếc xe đó.

Xe đậu thẳng trước mặt họ, một người tầm hai mươi bảy hai mươi tám tuổi xuống xe, thời tiết ở đây cũng không nóng, còn hơi lạnh lạnh, bọn Lý Dương đều mặc thêm áo khoác, mà thanh niên trước mắt này cư nhiên chỉ mặc một cái áo may ô và một cái quần dài.

- Xin hỏi vị nào là Lý Dương?

Người thanh niên đó xuống xe, lướt ánh mắt qua mấy người, sau đó nhẹ nhàng hỏi.

- Tôi là Lý Dương, anh là...?

Lý Dương đứng dậy, Lưu Cương bám sát theo sau, mi mắt còn khẽ giật một chút, trong ánh mắt còn sáng lên một tia sắc bén.

Người thanh niên đó cũng không chút yếu thế nhìn thoáng qua Lưu Cương, sau đó quay lại nhìn Lý Dương, chậm rãi nói:

- Lý tiên sinh, có thể để cho ta xem giấy chứng nhận của anh không?

- Giấy chứng nhận, giấy chứng nhận gì?

Lý Dương hơi sững sốt một chút, Hà Kiệt đã bước lên trước, tò mò đánh giá thanh niên đó vài lần, sau đó nói với Lý Dương:

- Giấy chứng minh gì cũng được, miễn là chứng minh được thân phận.

Trước đó ông đã nói với Hà Kiệt, ông đã tự mình ra mặt mượn một đội bộ đội đặc chủng bảo vệ bọn họ, đội đặc chủng này chỉ có Lý Dương có thể chỉ huy, lần này Lý Dương là người quan trọng nhất, ngoài đội đặc chủng đó, một vài chuyện khác không quan hệ với nhiệm vụ Hà Kiệt cũng có thể làm chủ.

Nhìn người thanh niên trẻ tuổi rất giống Cao Phong trước mặt, Hà Kiệt lập tức hiểu hắn chính là đội đặc chủng mà ông nói.

Lý Dương cũng biết có người bảo vệ bọn họ, nhưng cũng không giống như Hà Kiệt kể lại, cũng không nghĩ tới người thanh niên trước mặt này chính là người đến bảo vệ bọn họ. Trong tưởng tượng của Lý Dương còn nghĩ rằng người bảo vệ bọn họ mặc quân trang rằn ri quân đạn quanh người kia.

Lý Dương lấy giấy chứng minh thân phận ra đưa cho anh ta. Sau khi xem kỹ tờ giấy anh ta lập tức đứng thẳng tắp, làm một động tác chào theo nghi thức quân đội.

- Đội đột kích đặc biệt 026 lục quân, đội trưởng đội thứ năm Triệu Vĩnh ra mắt trưởng quan.

Người thanh niên chào Lý Dương theo nghi thức quân đội, hành động của anh ta khiến cho Lý Dương thấy sợ, Lý Dương đã giao tiếp với rất nhiều loại người, nhưng chào hắn theo nghi thức quân đội và gọi hắn là quan trưởng là lần đầu tiên.

Nghe xong người thanh niên này tự giới thiệu, ánh mắt Lưu Cương và Cao Phong cùng sáng lên hào quang sắc bén.

Đội đột kích đặc biệt 026 là bộ đội đặc chủng thần bí nhất Trung Quốc, ngoài ra đội đặc chủng này còn có một cái tên gọi khác là đại đội đặc chủng Nanh Sói hoặc chiến đội đặc biệt Nanh Sói, người ngoài thích gọi họ là Nanh Sói.

Vì để bảo vệ Lý Dương và Hà Kiệt ông đã thuê đội Nanh Sói, thật sự xem như đã dụng hết tâm lực.

Lưu Cương cũng là bộ đội đặc chủng, bắt quá hấn xuất thân từ đại đội đặc chủng Dạ Lão Hồ quân khu Lan Châu, Cao Phong cũng vậy, hấn đến từ đại đội đặc chủng Hắc Bối Lôi quân khu Tế Nam, mấy đại quân khu Trung Quốc đa phần đều có đại đội đặc chủng của chính mình, còn có sự cạnh tranh lẫn nhau rất mạnh.

Đại đội đặc chủng cạnh tranh lẫn nhau phi thường kịch liệt, còn gay gắt hơn quân đội bình thường nhiều, hàng năm luận võ bí mật trong quân đều sẽ có người bị thương, thậm chí tử vong, mức độ này xem chừng còn không khác thực chiến lắm.

Mà mỗi lần so tài đều là Nanh Sói thắng lợi, liên tục vài năm đều như thế, Lưu Cương và Cao Phong tuy sớm không còn ở trong quân đội, nhưng các cựu binh vẫn quan tâm tới tình hình quân đội lắm, trận so tài thắng chín năm nay lại là Nanh Sói thắng lợi.

Cho nên khi hai người bọn họ nhìn thấy người thanh niên tên Triệu Vĩnh này đều dâng lên một cổ đấu ý.

Triệu Vĩnh cũng không thêm để ý hai ánh mắt sắc bén mang theo đấu ý bên cạnh này chút nào, chỉ kính lễ chăm chú nhìn Lý Dương.

- Chào Triệu Vĩnh, tôi không phải quân nhân, anh cũng không cần gọi tôi là trưởng quan gì đó. Anh.... trước tiên anh hạ tay xuống đã.

Kinh ngạc ban đầu qua đi, Lý Dương cũng phản ứng lại rất nhanh, theo như bộ dáng và lời nói của người thanh niên mà Lý Dương không biết thân phận trước mắt này mười phần là gốc tử.

- Dạ, trưởng quan.

Triệu Vĩnh hạ cánh tay phải xuống, cách hấn xưng hô khiến cho Lý Dương phải lắc đầu bất đắc dĩ, chưa bao giờ Lý Dương nghĩ tới một ngày mình có thể trở thành trưởng quan.

- Chào đội trưởng Triệu Vĩnh, tôi là Hà Kiệt, các anh có phải tiểu đội mới đến không?

Hà Kiệt bước lên một bước, đối với cách người này hành lễ với Lý Dương hấn không có ý kiến gì, trước đó ông đã từng phân phó với hấn, nhiệm vụ lần này quan trọng nhất là Lý Dương, mọi người đều phải nghe theo hấn chỉ huy.

- Đúng, hai ngày trước chúng tôi đã tới đây, vẫn đang chờ mấy người.

Triệu Vĩnh gật gật đầu.

Thực ra nhiệm vụ lần này Triệu Vĩnh thực không hiểu, nhưng đã là mệnh lệnh thì hấn phải phục tùng. Mệnh lệnh lần này chính là phải bảo vệ người thanh niên này tới Tây Tạng thật an toàn, trong đó quan trọng nhất là hai người Lý Dương và Hà Kiệt, mệnh lệnh không thể có chút sơ xuất.

Nhiệm vụ làm vệ sĩ thì không phải bọn họ chưa từng chấp hành qua, nhưng nhiệm vụ bảo vệ cho một người như thế này còn chưa bao giờ nhận, vì vậy ngay từ đầu Triệu Vĩnh đã phản đối ngay từ đầu, có điều lệnh đã ban không thể chống lại, chỉ có thể chấp hành.

Nói thẳng ra là nhiệm vụ lần này Triệu Vĩnh vẫn có chút oán khí, bằng không hấn cũng sẽ không đợi cho mấy người Lý Dương qua được phản ứng cao nguyên mới tới, nếu là bình thường thì ngay khi mấy người Lý Dương xuống máy bay đã chờ ở đây sẵn.

Việc nhỏ ấy đương nhiên Lý Dương không biết, hấn lại nhìn thoáng xung quanh, lúc này mới nói với Triệu Vĩnh:

- Đội trưởng Triệu, trước tiên chúng ta vào trong thành đi, sau khi nghỉ ngơi khỏe lại sẽ chấp hành nhiệm vụ.

- Dạ, mời trưởng quan lên xe.

Triệu Vĩnh lại đứng thẳng dậy, lớn tiếng đáp lại một câu, Lý Dương bất đắc dĩ lắc lắc đầu, nhưng thật ra mi mắt Lưu Cương càng giật mạnh hơn, Lý Dương không phát hiện ra Triệu Vĩnh này không phục, nhưng Lưu Cương hoàn toàn có thể biết.

Còn có Cao Phong cũng giống như Lưu Cương, khóe môi Cao Phong cũng nhếch lên một tia cười lạnh, theo Hà Kiệt lên xe.

Đó là một chiếc xe thương vụ mười một chỗ, bảy người bọn họ ngồi rộng rãi dư dả, lên tới xe Mã Thế Vĩ cũng đã khỏe lại, luôn miệng kêu khí hậu cao nguyên thật đáng sợ.

Ô tô lắc một cái, nhanh chóng chạy ra ngoài, tốc độ lái xe của Triệu Vĩnh còn nhanh hơn Lưu Cương nhiều.

Lưu Cương và Cao Phong nhìn nhau thoáng một cái, ánh mắt hai người đều có một tia phẫn nộ, trong lòng cũng đều âm thầm nghĩ, tìm được cơ hội nhất định phải giáo huấn kẻ thuộc Nanh Sói này, khiến cho hắn phải trả giá cho sự cuồng vọng của chính mình.

Bên ngoài sân bay có hai chiếc xe việt dã và hai chiếc xe thương vụ đang chờ, xe của Lý Dương vừa ra đó, bốn chiếc xe này liền đi theo, đi về phía thành Lạp Tát.

Sân bay Lạp Tát ở ngoài cách nội thành hơn trăm kilomet, từ đây vào trong thành bình thường mất hơn hai giờ, nhưng tốc độ lái xe của Triệu Vĩnh rất nhanh, chỉ một giờ đã vào tới nơi.

Xuống xe, Hà Kiệt lại cảm thấy hơi say xe, Mã thế Vĩ lại ngồi xồm xuống, nhưng Lý Dương lại hoàn toàn không cảm thấy có gì không ổn, còn chủ động ngồi xuống cạnh Hà Kiệt, giúp hắn khỏe lại bình thường.

codon.tra

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

486. Chương 486: Sư Tử Nhỏ Có Tạo Hình Kỳ lạ..

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Xuống xe, mấy người lập tức vào khách sạn, Hà Kiệt và Mã Thế Vĩ không được khỏe, cần nghỉ ngơi một lúc.

Thạch Cần và Đườn Tiểu Tiểu thì đỡ hơn một chút, nhưng đều có vẻ mệt mỏi, bọn họ không có được cơ thể tốt như Cao Phong, Lưu Cương.

Biểu hiện của Lý Dương thật khiến cho người ta có chút giật mình, sau khi xuống xe tinh thần hắn có vẻ rất tốt, chủ động giúp đỡ khuôn đồ vào trong khách sạn, không một chút bộ dáng như phản ứng cao nguyên.

Hà Kiệt ngủ thẳng tới sáu giờ chiều, nghỉ ngơi một hồi cuối cùng cũng lên tinh thần, đã khá quen với khí hậu cao nguyên Lạp Tát.

Ăn xong bữa cơm chiều đơn giản trong khách sạn, bảy người Lý Dương cùng với Triệu Vĩnh ra ngoài, đi chợ đêm Lạp Tát.

Đội đặc chủng đó ngoài Triệu Vĩnh ra không có ai ở khách sạn, tất cả đều tập trung trong thành đợi lệnh, trong thành này bình thường không có nguy hiểm gì, cho dù có, đội đặc chủng đó cũng không thể tới trong một khoảng thời gian ngắn.

- Người ta nói đi bộ thực khổ, cuối cùng lần này mình cũng cảm nhận được.

Đi trên con đường phồn hoa nhất Lạp Tát, Hà Kiệt rất cảm thán nhận xét, hắn mặc một cái áo khoác rất dày, bên trong còn mặc áo lông, chênh lệch nhiệt độ ngày và đêm ở Lạp Tát rất lớn, lúc này thời tiết có thể lạnh như Bắc Kinh thậm chí có thể lạnh hơn.

- Đi bộ đúng là rất khổ, nhưng Tây Tạng cũng là đất hoang chưa khai phá, nếu còn cơ hội nhất định tôi còn muốn đến.

Nói những lời này đương nhiên là Mã Thế Vĩ, hôm nay hẳn là người bị phản ứng cao nguyên mạnh nhất, cho tới tận bây giờ vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, sắc mặt bây giờ vẫn còn trắng bệch.

- Mã Tiên sĩ, anh nói thật sao?

Hà Kiệt nhin không được hỏi một câu, còn nhìn nhìn hần.

- Đương nhiên, Tây Tạng hoang vắng không người, nhưng thời cổ đại cũng rất huy hoàng, những tên trộm mộ cũng rất ít đến thăm nơi này, hơn nữa đây thực sự là đất hoang, nếu dùng đúng cách, lại có thêm chút may mắn không chừng có thể tìm được một vài mộ táng cổ đại quý giá.

Mã Thế Vĩ gật gù, khi nói chuyện có vẻ có chút hưng phấn. Kể ra hần cũng khéo ngọt nhạt, nhưng thực sự rất tâm huyết với công việc của mình. Không có sự cố chấp này hần cũng không có khả năng có được thành công như vậy.

- Không sai.

Nửa phút sau Hà Kiệt mới gật gật đầu, ấn tượng của hần về Mã Thế Vĩ lại có chút thay đổi.

- Tinh thần chuyên nghiệp của Mã Giáo sư thực khiến người ta khâm phục.

Lý Dương cũng cười cười, trên đường hần đã cùng Mã Thế Vĩ nói một ít chuyện chuyên môn, khi nói chuyện còn lơ đãng cái tán thưởng.

- Ha ha, Lý tiên sinh quá khen rồi, đây chỉ là công việc của tôi thôi.

Mã Thế Vĩ cười lớn một tiếng, Thạch Cần và Đường Tiểu Tiểu đều không lên tiếng, Đường Tiểu Tiểu tò mò nhìn phong tình dân tộc Tạng xung quanh, Thạch Cần thì không.

Đôi khi tiêu sái tiến lên xem một vài tác phẩm nghệ thuật, đôi khi lại dùng Tàng ngữ hỏi chuyện một chút dân bản xứ.

Vòng vo một hồi, mấy người lại đi tới một con phố nhỏ rất ít người, đây là một con phố dân tộc nổi tiếng ở Lạp Tát, trước kia Thạch Cần đã tới một lần, lần này đến đây cũng là được hần dẫn đến.

Trong con phố dân tộc cũng không phải đều là người Tạng, còn có một vài tác phẩm của người Hán, đường lớn rất dài, dài chừng ba bốn dặm, bắt quá lại không rộng lắm, cũng không khác đường dành riêng cho người đi bộ mấy, nghiêm túc mà nói nơi này coi như là một con đường dành riêng cho người đi bộ, căn bản là không xe nào vào được.

Cũng may đèn đèn cũng không tệ, cả hàng nào cũng mở sáng lóa đèn huỳnh quang, khiến cho nơi này thoát nhìn giống như ban ngày.

- Đây là cái gì?

Đột nhiên Đường Tiểu Tiểu dừng lại, chỉ chỉ mấy thứ bên ngoài cửa hàng, người cô ta hỏi chính là Hà Kiệt, trong số những người này chỉ có mỗi Hà Kiệt là có thể được cho là người quen của cô.

- Đây, Lý Dương, đây là cái gì?

Sắc mặt Hà Kiệt có vẻ hơi xấu hổ một chút lập tức đã khôi phục lại bình thường, đá quả bóng lại cho Lý Dương, trước mắt hần là một thứ vừa giống một bức tranh lại vừa giống tranh thêu, hần thực không biết là cái gì.

Nếu là người thường có lẽ sẽ đoán thử một chút, nhưng Hà Kiệt sẽ không, kinh nghiệm quan trường đã làm cho hần rất cẩn thận, nếu không chắc chắn tuyệt đối sẽ không nói gì.

- Đây là đường tap, một hàng mỹ nghệ của dân tộc Tạng.

(Đường tap là một loại tranh vẽ trên vải bố hoặc giấy của người thổ phồn. Có thể search hình trên google với chữ)

Lý Dương nhẹ giọng nói một câu, còn bước lên cẩn thận thưởng thức một vài đường tạp trướng bày bên ngoài.

Thực ra đường tạp là một loại tranh vẽ của người Tạng, chủ yếu bức tranh này ban đầu được vẽ trên vải hoặc chỉ, sau đó bồi lên lụa, thoạt nhìn có chút giống như tranh thêu, bất quá khác xa tranh thêu.

Dụng cụ để đường mang rất nhiều hơi thở của dân tộc Tạng, nội dung bức tranh chủ yếu là về cuộc sống, phong cảnh và tôn giáo, đường tạp về tôn giáo thậm chí còn được thỉnh lạt ma niệm kinh vào mới được sử dụng.

Trên con đường này bày rất nhiều tác phẩm đường tạp trên cỏ du khách tới Lạp Tát nếu thích có thể mang một vài đường tạp này về, coi như là một đặc sản của Lạp Tát.

- Lý tiên sinh nói đúng, đó đều là Đường tạp, tôn giáo chiếm đa số, bất quá những bức tranh về Phật mà chưa được lạt ma niệm thêm còn không được coi là đường tạp chân chính.

Thạch Cần đột nhiên cười cười nói thêm vài câu, mấy người đều quay đầu lại kinh ngạc nhìn hắn.

Dọc đường, chỉ có người khác hỏi đến Thạch Cần mới nói, chưa bao giờ chủ động nhiều chuyện, đây là lần đầu tiên hắn chủ động phát biểu.

- Hà thiếu gia quá khen rồi.

Mã Thế Vĩ cười một tiếng, lại lắc lắc đầu:

- Lần này quay về rồi nhất định tôi phải làm nghiên cứu, tập trung vào Tây Tạng, tình hình nơi này cần chúng ta coi trọng.

Chuyện mấy người đang nói đến là chuyên môn của Mã Thế Vĩ, bọn họ có muốn lên tiếng cũng không biết nói gì cho phải. Chu dù là Lý Dương cũng không rõ và không dám tham gia, khảo cổ và sưu tầm có thể nói vẫn có khác biệt rất lớn.

- Ông chủ Hàn, tôi có thể hỏi một vấn đề nữa không?

Mã Thế Vĩ quay đầu hỏi ông chủ tướng mạo thô kệch kia, ông chủ Hàn vội vàng gật gật đầu:

- Ngài nói đi!

- Tôi hỏi ông, cậu em vợ ông phát hiện ra con sư tử này ở đâu? Còn nữa, ông định bán con sư tử này bao nhiêu tiền?

Đối với thứ cổ vật này Mã Thế Vĩ thực có hứng thú, bất quá hắn cũng biết nhiệm vụ lần này, hắn chỉ nghĩ hỏi trước rồi chờ nhiệm vụ hoàn thành rồi sẽ tới đó khảo sát một chút, hoặc báo cho đồng sự của hắn, để cho các đồng sự tới đây nhìn một cái. Cho dù là cổ mộ đã bị đào bới, nhưng đối với các nhà khảo cổ học vẫn có giá trị nghiên cứu nhất định.

- Cậu em vợ của tôi là người Trát Đạt Huyền, con sư tử này là nhặt được, cụ thể ở đâu tôi cũng không biết.

Ông chủ Hàn lắc đầu, Lý Dương và Hà Kiệt đều hơi bất ngờ một chút, Trát Đạt Huyền, không phải lần này bọn họ cần tới Trát Đạt Huyền sao?

- Còn về phần con sư tử này, ngài muốn thì đem đi đi, tôi thấy ngài là một chuyên gia thực sự, có lẽ để ngài giữ sẽ tốt hơn.

Ông chủ Hàn nhìn con sư tử con ngoài cửa, lại thông thả nói một câu, con sư tử này thực ra ông muốn bán cho cậu em vợ một trăm đồng tiền, có điều xem đối phương rất rõ mấy thứ này, lão cũng không dám đòi tiền, dù sao thứ này lai lịch cũng bất chính.

- Tiền thì vẫn phải đưa, các ông mở cửa hàng việc buôn bán cũng không dễ dàng, ông nguyện ý nói cho chúng tôi biết nhiều như vậy thực cảm tạ lắm.

Mã Thế Vĩ lắc đầu, lấy ví ra, rút ra ba tờ tiền, con sư tử bên ngoài nhiều nhất cũng chỉ là một trăm đồng, có điều ông chủ đã như thế, hắn đưa ít cũng ngại.

Ông chủ Hàn vội vàng từ chối một chút, hai người cãi cự một hồi, cuối cùng Mã Thế Vĩ vẫn dùng một trăm đồng tiền mua con sư tử này. Mua bán như vậy là không hợp pháp, Mã Thế Vĩ biết điều này, có điều trong nước hiện tượng này rất phổ biến, đây cũng không phải lần đầu tiên hắn mua thứ gì đó mới khai quật, sớm đã quen rồi.

Hai con sư tử không nặng, Mã Thế Vĩ bảo ông chủ Hàn mang đến hai cái túi nhựa, cẩn thận bỏ vào, chuẩn bị mang về khi nào rảnh thì nghiên cứu một chút.

Mã Thế Vĩ đứng lên, Lý Dương cũng chậm rãi đi vào trong tiệm.

Trong tiệm còn có một vài thứ tốt, xem bộ dáng mọi người rõ ràng là muốn đi, thật sự đi rồi lần sau quay lại không biết là bao giờ, cũng không chắc là thứ này còn ở trong đó không nữa, Lý Dương chỉ đành chủ động vào trong.

Cửa tiệm này kinh doanh chủ yếu là một ít đồ lưu niệm của người Hán, thực ra nói là của người Hán nhưng vẫn mang một chút phong cách của dân tộc Tạng, những thứ chỉ mang đặc sắc của người Hán ở đây cũng không được ưa chuộng.

Trong đó có rất nhiều tượng phật điêu khắc bằng gỗ và mấy thứ hộp gỗ linh tinh, Lý Dương đứng cạnh một cái hóa, cẩn thận nhìn thứ hình cái bát ở trên một cái bàn gỗ hình chữ nhật, đây là thứ mà hình ảnh lập thể của hắn ngoài ý muốn phát hiện ra.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

488. Chương 488: Lưu Thương Khúc Thủy

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

Đây là chén rượu gỗ màu đỏ, loại tạo hình này đã không còn ở thời hiện đại nữa. Lý Dương ở đây có thể nhìn thấy một chén rượu như vậy cũng là ngoài ý muốn.

Lý Dương vừa vào cửa hàng thì Lưu Cương và đám người Hà Kiệt cũng liền vào theo. Bảy tám người bước vào, cái cửa hàng nhỏ nhỏ này lập tức có vẻ chật chội hơn.

Cách ăn mặc của những người này đều không phải hạng tầm thường. Cho nên ông chủ cửa hàng vội vàng bước đến, nhỏ giọng tiếp đón.

- Ông chủ, món đồ này của ông bao nhiêu tiền vậy?

Lý Dương chỉ tay vào cái chén rượu bằng gỗ ở trong tủ hỏi một câu. Ông chủ cửa hàng nhìn vào vật Lý Dương đang chỉ, hơi có chút sửng sốt.

- Món đồ này là một người bạn nhờ tôi bán giùm, chỉ có ba trăm đồng tiền.

Ông chủ cửa hàng rất nhanh nói ngay giá cả. Cái đồ vật này là do một người bạn nhờ bán giùm. Một phần tư hàng hóa trong cửa hàng này đều là hàng nhờ bán giùm. Như vậy có thể tiết kiệm được vốn bỏ ra, đồng thời tăng thêm nét đặc sắc cho cửa hàng.

Tây Tạng hoang vắng, giao thông vẫn còn là một vấn đề rất lớn. Những thương gia bên ngoài không thể kinh doanh lâu dài ở Lạp Tật này cho nên mới nhờ bạn bè của mình tiêu thụ hộ. Đây đã trở thành một thông lệ từ rất lâu rồi.

- Ba trăm đồng, được, tôi mua!

Lý Dương suy nghĩ một chút rồi đồng ý, lấy ra ba trăm đồng trả cho ông chủ cửa hàng.

Cái đồ vật này có từ rất lâu rồi. Ba trăm đồng quả nhiên là một giá hời.

- Được, để tôi tìm cho cậu một đồ để đựng.

Ông chủ cửa hàng nhếch miệng cười. Lai lịch của tiểu sư tử bất chính, đối phương lại là người am hiểu công việc nên ông không dám vòi tiền nhiều. Nhưng cái đồ này ông ta bán cũng lời không ít. Ông ta bán giùm nhưng chỉ trả lại cho người chủ của món hàng một trăm đồng là được rồi. Bán được món hàng coi như ông ta lời gấp hai lần, kiếm được hai trăm đồng.

Ở Trung Nguyên thì hai trăm đồng chẳng là cái gì nhưng Tây Tạng thì vẫn chưa phát triển. Cửa hàng này của ông ta mỗi ngày tính lợi nhuận chia đều cũng chỉ là hai trăm đồng thôi.

- Không cần đâu, cảm ơn nhiều!

Lý Dương thật không để ý nhiều như vậy. Giao tiền xong, hắn cầm lấy món hàng rồi cẩn thận thưởng thức.

Mã Thế Vĩ đứng đằng sau Lý Dương, nhìn cái chén rượu bằng gỗ trên mặt lộ ra thần sắc trầm tư. Ngành khảo cổ và sưu tầm không giống nhau nhưng cũng có quan hệ nhất định. Hắn không nhìn ra được niên kỷ của vật này nhưng vẫn phát hiện được một số đặc điểm.

Mua xong món đồ, hắn cũng không muốn ở lại. Vài người tiếp tục đi ra ngoài, du ngoạn con phố du lịch.

- Lý Dương, cậu nói thật đi, cậu mua món đồ này làm gì? Cái này có phải là bảo bối hay không?

Đi chưa được vài bước, Hà Kiệt liền níu Lý Dương lại, vội vàng hỏi một câu. Hà Kiệt cũng là một người rất hiếu kỳ. Đặc biệt là khi Lý Dương mua cái gì đó thì liền có cảm giác thứ đó chắc chắn là thứ tốt.

Lý Dương ngừng lại. Đường Tiểu Tiểu và Thạch Cần đều tò mò nhìn theo Lý Dương. Chỉ có Lưu Cương là vẫn mang bộ dạng thản nhiên.

- Phía trước có quán cà phê, chúng ta vào bên trong nghỉ ngơi đi.

Lý Dương không trả lời vấn đề của Hà Kiệt mà chỉ về phía trước. Phía trước là một ngã tư đường, ven một con đường khác là một quán cà phê không tồi. Mọi người hiện tại cũng đã đi dạo rất nhiều giờ nên cũng cảm thấy mệt mỏi.

- Được, vào bên trong rồi nói.

Hà Kiệt lập tức gật đầu, cũng không nói gì nhiều.

Người trong quán cà phê cũng không đông lắm. Mọi người tìm hai cái bàn rồi ngồi xuống. Lý Dương, Hà Kiệt và Mã Thế Vĩ ngồi một bàn. Lưu Cương, Cao Phong và Triệu Vĩnh ngồi một bàn.

Quán cà phê này không lớn. Cái bàn lớn nhất cũng chỉ đủ cho sáu người ngồi. Cho nên phải tách ra để ngồi.

Sau khi ngồi xuống, Lý Dương mới đem cái chén rượu gỗ mới mua đặt lên trên bàn. Mã Thế Vĩ cúi đầu nhìn, trong mắt lóe lên điều gì đó. Thạch Cần và Đường Tiểu Tiểu mỉm cười, tò mò nhìn cái chén rượu bằng gỗ cũ kỹ này.

- Lý Dương, hiện tại cậu có thể nói cái bát này là gì rồi?

Hà Kiệt sau khi nhìn qua vài lần liền quay đầu sang hỏi Lý Dương. Lý Dương hơi sững sốt một chút, lập tức lắc đầu:

- Đây không phải là bát mà là một loại chén rượu. Loại chén rượu này có cái tên rất êm tai, là Vũ Thương.

- Chén rượu?

Ánh mắt Hà Kiệt lập tức mở to, cẩn thận quan sát lại chén rượu trước mặt. Chén rượu này rất lớn, hình trứng, diện tích không khác gì so với một cái bát nhỏ. Tạo hình như vậy rất dễ khiến cho người khác hiểu lầm nó là một cái bát. Nghiêm khắc mà nói thì hình dáng của nó giống như một cái bát hơn là một chén rượu.

- Vũ thương còn có tên gọi là nhĩ chén. Thời Chiến quốc cho đến thời kỳ Ngụy Tấn đã lưu hành một dụng cụ để uống rượu. Loại chén rượu này được lưu hành trong một thời gian rất dài, rất có ảnh hưởng đến sự phát triển của nền văn hóa cổ xưa.

Lý Dương cười cười, lấy tay cầm lấy chén rượu, nói tiếp:

- Đặc biệt là các văn nhân thời cổ đại, bọn họ gơ chén rượu lên, không gọi là nâng chén, mà gọi là cử thương. Trong một bài thơ đưa tiễn rất nổi tiếng của Lý Bạch có câu:

Kim Lăng tử đệ lai tương tống,

Dục hành bất hành, các tận thương

(Kim Lăng bạn trẻ ra đưa tiễn,

Kẻ ở người đi cạm chén đầy)

Bản dịch của Khương Hữu Dụng

Thương ở đây chính là chén rượu, ý là cho dù người có muốn đi thì mọi người cũng vẫn nâng chén rượu để đưa tiễn.

- Bài thơ này tôi biết. Đó chính là bài “Kim Lăng Tử Đệ Lưu Biệt” (Thơ lưu lại để từ biệt ở quán rượu Kim Lăng) của Lý Bạch.

Đường Tiểu Tiểu nhẹ giọng nói một câu rồi im bặt. Bài thơ này mọi người cũng đều nghe qua nên biết được ý nghĩa bên trong của nó nhưng không suy nghĩ đến phương diện này. Chỉ khi Lý Dương nhắc đến mới chú ý.

- Kỳ thật thì chén rượu này cũng có một chuyện xưa “Lưu Thương Khúc Thủy” rất nổi tiếng. Câu chuyện xưa này có nội tình bên trong nên chúng ta không thể biết. Tôi nghĩ rằng những người nghiên cứu văn hóa cổ cũng đã nghe qua chuyện xưa này.

Lý Dương ngẩng đầu cười, trong lúc nói chuyện còn nhìn Mã Thế Vĩ, Thạch Cần và Đường Tiểu Tiểu. Bọn họ đều là những giáo sư. Đường Tiểu Tiểu thì không biết đã nghe qua chưa nhưng chắc chắn Mã Thế Vĩ và Thạch Cần sẽ biết.

- Tôi nghe nói “ Lưu Thương Khúc Thủy” chính là nói đến bữa tiệc rượu Lan Đình.

Mã Thế Vĩ đầu tiên gật đầu. Là một nhà khảo cổ học, y đối với lịch sử cổ đại Trung Quốc hiểu biết rất nhiều. Người mà say mê những chuyện xưa như y thì không thể không biết.

Thạch Cần không nói gì nhưng theo vẻ mặt của anh ta thì có thể anh ta cũng biết câu chuyện xưa này.

- Lý Dương, cậu nói rõ hơn đi, đừng thừa nước đục thả câu nữa.

Hà Kiệt hơi nhăn mặt một chút. Đường Tiểu Tiểu cũng nhìn Lý Dương. Đường Tiểu Tiểu có chỉ số thông minh rất cao nhưng cô lại không thích văn học. Cho nên đối với chuyện xưa này cũng chưa hề nghe qua.

Lý Dương cười gật đầu, nhẹ giọng nói:

- Tiệc rượu Lan Đình là buổi hội tổ chức nhân dịp lễ “hề”. Lễ “hề” là lễ trừ tà, tẩy uế gồm có lễ xuân hề tổ chức vào ngày mùng 3 tháng 3 âm lịch, và tu hề tổ chức vào 14 tháng 7 âm lịch, (tính theo tây lịch, buổi hội thơ này nhằm vào ngày 22-4-353). Tập tục này ngày nay không còn diễn ra nhiều nữa nhưng trong thời xưa thì đây là một ngày hội rất nổi danh.

Thạch Cần gật đầu. Anh ta học về dân tộc học, với lễ thu hề này cũng hiểu biết rất nhiều. Đây là một tập tục có từ rất lâu đời. Đến nay thì vẫn còn một số địa phương duy trì tập tục này.

- Tiệc rượu Lan Đình chính là phát sinh từ tập tục tu hề. Vào ngày mùng 3 tháng 3 năm Vĩnh Hòa thứ 9, Vương Hi Chi (nhà thư pháp nổi tiếng trong lịch sử hội họa Trung Quốc) cùng với 41 thi khách tham gia buổi hội thơ, tham dự trò chơi thả chén đặt thơ. Trong trò chơi này mọi người sẽ theo thứ tự già trẻ ngồi dọc theo bên bờ suối, những chén rượu được thả trôi xuống từ đầu dòng nước, lần lượt các thi nhân được mời hạ bút sáng tác một bài thơ trước khi cái chén trôi qua trước vị trí của mình. Nếu không xong thì sẽ bị phạt rượu. Chỉ có 26 người được cuộc trong trò chơi này. Và 26 bài thơ đó được tập thành trong thi tập Lan Đình

- Việc uống rượu này có vẻ tao nhã hơn văn nhân ngày nay của chúng ta uống rượu nhĩ.

Mã Thế Vĩ cười ha hả tiếp một câu. Mọi người trên mặt đều lộ ra vẻ tươi cười. Hiện tại thì mọi người uống rượu thì hay nói “uống đi, uống đi”, đáng vẻ không tao nhã giống như các thi nhân uống rượu thời xưa.

- Thế có ai không làm được không?

Đường Tiểu Tiểu lại hỏi một câu, nét mặt tò mò. Hiện tại thì cô cũng bị chuyện xưa của Lý Dương hấp dẫn.

Lý Dương nhìn cô một cái, cười tiếp tục nói:

- Đương nhiên là có. Là Vương Hiến Chi, người con thứ bảy của Vương Hi Chi. Đây cũng là một nhà thư pháp nổi tiếng. Hai cha con được xưng tụng là “Nhị Vương Thảo Thánh”, là niềm tự hào của nhà họ Vương và của cả nền thư pháp Đông Tấn. Vương Hiến Chi được gọi là Tiểu Thánh.

- Vào thời nhà Thanh, có người bởi vì việc này mà đã viết một bài về chế nhạo Vương Hiến Chi như sau:

Khước tiểu ô y vương đại lệnh

Lan Đình hội thượng cánh vô thi

Lần này người nói tiếp chính là Thạch Cần. Một chén rượu nho nhỏ nhưng cũng khiến mọi người hứng thú nói ra nhiều chuyện. Lý Dương mỉm cười nhìn cậu ta, yên lặng gật đầu.

- Vương Hiến Chi lúc ấy không làm ra thơ thì quả thật là không hay. Nhưng Vương Hi Chi lại từ bữa tiệc rượu Lan Đình đây mà viết ra được một thi tập lưu truyền thiên cổ “Lan Đình tập tự”. Đáng tiếc là tác phẩm “Lan Đình tập tự” đã thất truyền. Các tác phẩm hiện nay đều không phải là bản gốc.

Lý Dương nói xong liền bưng ly cà phê trước mặt uống một ngụm, rồi lấy miếng bánh điểm tâm trên bàn cắn một miếng.

- Té ra là như vậy. Không nghĩ “Lan Đình tập tự” lại có nguồn gốc như vậy. Lý Dương, anh mua cái chén rượu này không phải là cái chén đã được dùng qua ở tiệc rượu Lan Đình chứ?

Đường Tiểu Tiểu nhìn Lý Dương hỏi một câu. Hà Kiệt cũng quay sang nhìn Lý Dương. Nếu cái chén này được dùng ở tiệc rượu Lan Đình thì quả thật nó sẽ có giá trị rất lớn. Những hoa văn cùng bức tranh thánh nổi tiếng rất có quan hệ với tiệc rượu Lan Đình. Giá trị của nó không thể thấp được.

Thạch Cần cũng quay lại nhìn Lý Dương. Anh ta, Hà Kiệt và Đường Tiểu Tiểu đều có cùng một suy nghĩ.

Chỉ có nụ cười của Mã Thế Vĩ là có chút kỳ lạ. Y muốn nghe xem Lý Dương trả lời vấn đề này như thế nào.

Thứ này nếu như là người khác mua thì Hà Kiệt căn bản sẽ không để ý đến vấn đề này. Chén rượu ở tiệc rượu Lan Đình ai biết có còn tồn tại hay không? Cho dù vận may có đến với người khác nhưng đổi lại thành Lý Dương thì sẽ khác. Việc gì phát sinh từ Lý Dương đều rất đáng nghi ngờ.

Vận may của Lý Dương thật sự là rất tốt. Hà Kiệt đã tận mắt thấy rất nhiều lần nên không thể nghi ngờ.

- Cái chén này có phải là được dùng trong tiệc rượu Lan Đình hay không thì tôi nghĩ giáo sư Mã đã nhìn thấy được một phần. Chi bằng giáo sư Mã nói trước đi?

Lý Dương quay đầu nhìn Mã Thế Vĩ. Nụ cười quái lạ của anh ta Lý Dương đã nhìn thấy. Mã Thế Vĩ khẳng định là đã có phát hiện gì đối với đồ vật này rồi, chẳng qua là anh ta không nói ra thôi.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

489. Chương 489: Kiểm Cái Lợi Nhỏ

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Tôi nói trước sao?

Mã Thế Vĩ nâng tay chỉ vào mũi mình, vẻ mặt rất ngạc nhiên.

- Lý tiên sinh, ngành khảo cổ học của chúng tôi không phải là chuyên về giám định. Ngài nói những lời này không phải là muốn ép buộc tôi sao?

Mã Thế Vĩ lại cười khổ một tiếng, chung quanh một vài người không nói gì, chỉ nhìn Mã Thế Vĩ với vẻ mặt mỉm cười. Nhìn thấy ánh mắt của mọi người tập trung vào mình, Mã Thế Vĩ bất đắc dĩ lắc đầu.

- Được, những gì tôi nói chỉ dựa theo phương diện chuyên môn của tôi mà thôi. Rốt cuộc đúng hay không thì các người hãy hỏi Lý tiên sinh của trường đại học này. Cậu ấy mới thật sự là người thu thập và giám định.

Mã Thế Vĩ có vẻ rất bất đắc dĩ. Lý Dương mỉm cười nhìn y, cũng không nói gì nhiều.

Hà Kiệt chẳng hề để ý mà chỉ nở nụ cười. Ngày hôm qua, cha của y đã gọi điện thoại, còn cố ý nói đến cái chén rượu thời chiến quốc. Từ ông cụ y mới biết được, có thể có được những đồ cổ thời chiến quốc của Trung Nguyên ở đây không hề dễ dàng, đừng nói là một vật phẩm làm bằng gỗ thời cổ xưa.

Sau khi biết được điều này, Hà Kiệt tràn đầy sự tin tưởng đối với nhiệm vụ lần này. Chỉ cần Lý Dương vẫn còn vận may thì thành công lần này của bọn họ chắc chắn sẽ rất lớn.

Sau khi ăn xong cơm trưa, mọi người tiếp tục nghỉ ngơi. Khi đồng hồ điểm 2h chiều, Lý Dương mới cùng mọi người vào trong sơn động.

Chỉ để lại ba gã bộ đội đặc chủng canh giữ ngoài sơn động, còn lại tất cả mọi người đều vào trong. Tổng cộng là hai mươi sáu người bao gồm cả Lý Dương.

Sơn động không lớn lắm, chỉ có thể song song nhiều nhất là ba người.

Cuối cùng Triệu Vĩnh quyết định, hai người đi song song phía trước. Cùng với Triệu Vĩnh còn có một người bộ đội đặc chủng đi trước. Lưu Cương và Cao Phong đi đằng sau. Theo sau là Lý Dương và Hà Kiệt. Tiếp đó là Thạch Cần và Đường Tiểu Tiểu. Cứ thế, Mã Thế Vĩ và một gã bộ đội đặc chủng đi sau.

Sau khi đi vào trong sơn động, Lý Dương liền thi triển năng lực đặc thù. Hơn nữa còn không ngừng quét hình trong phạm vi rộng.

Sau khi đi được mười phút, chân mày Lý Dương cau lại.

Bọn họ tuy đi rất chậm nhưng hơn mười phút cũng đi được ít nhất ba bốn trăm thước. Lý Dương kéo dài hình ảnh lập thể ra. Từ hình ảnh lập thể, hẳn có thể nhìn thấy được toàn bộ đường đi của mọi người. Có một con đường hơi cong một chút, tuy rằng không thẳng tắp lắm, nhưng cái đoạn thẳng cũng không phải là ngắn.

Nói cách khác, khoảng cách giữa bọn họ với cửa động ít nhất cũng phải là hai ba trăm thước.

Hai ba trăm thước chỉ trong một sơn động. Lý Dương tuy không phải là một chuyên gia địa chất học cũng cảm thấy rất kinh ngạc. Sơn động bên trong trống rỗng như vậy lại có còn hợp thành một tòa mê cung.

Lại hơn mười phút nữa trôi qua, từng người một đều thể hiện trạng thái nghiêm túc. Bọn họ ít nhất đã đi qua mười giao lộ.

Sơn động này không phải càng đi vào bên trong càng nhỏ mà ngược lại càng rộng hơn. Ngay từ cửa động chỉ có hai thước chỉ đủ cho ba người đi cùng một lúc. Nhưng hiện tại thì đã rộng đến ba bốn thước, có thể đi cùng một lúc năm sáu người.

- Lý tiên sinh, dừng lại một chút được không?

Triệu Vĩnh đang đi đầu tiên đột nhiên quay đầu lại nói một câu. Người bộ đội đặc chủng bên cạnh anh ta không ngừng kiểm tra hàm lượng dưỡng khí và các thành phần khác trong sơn động. Càng lúc người bộ đội đặc chủng này lại càng kinh ngạc. Đi sâu vào trong sơn động như vậy, hàm lượng dưỡng khí không những không giảm đi mà còn gia tăng không ít. Điều này thực làm cho anh ta khó có thể lý giải.

- Được, dừng lại nghỉ ngơi một chút.

Lý Dương gật đầu, rồi thu hồi năng lực đặc biệt của mình. Chung quanh năm mươi thước đều là sơn động. Dưới hình ảnh lập thể, toàn bộ sơn động không phát hiện ra được manh mối gì quan trọng.

- Lý tiên sinh, ngọn núi ở động mê cung này không phải là do người làm mà là thiên nhiên hình thành.

Mọi người đều ngồi trên mặt đất, dựa vào tường uống nước nghỉ ngơi. Mã Thế Vĩ do dự một hồi rồi mới chậm rãi nói một câu.

- Giáo sư Mã, anh có chứng cứ gì không?

Hà Kiệt dành phần hỏi trước. Những người khác đều nhìn Mã Thế Vĩ. Kỳ thật, nếu Mã Thế Vĩ không nói thì mọi người cũng có cùng một suy nghĩ. Một tòa sơn động mê cung khổng lồ như vậy căn bản không thể dựa vào sức người mà làm được.

- Có! Mọi người nhìn vào vách tường đi.

Mã Thế Vĩ rọi đèn vào trong một khối vách tường. Người đứng gần y thì vây quanh lại, còn người ở xa thì dùng đèn của mình để chiếu sáng vách tường.

- Ngành khảo cổ học của chúng tôi với ngành địa chất cũng có những nghiên cứu nhất định. Loại thạch tầng này được gọi là tích nham thạch, hay còn gọi là thiên tầng thạch. Còn một loại sẽ gọi là trầm tích nham thạch. Loại nham thạch này cứng hơn nhiều so với đá bình thường.

Mã Thế Vĩ chậm rãi nói tiếp:

- Chúng ta xem mặt ngoài của sơn động, có thể nhìn thấy được thạch tầng phân bố bên trong một cách tự nhiên, còn bên ngoài thì bóng loáng, mượt mà. Đây ít nhất cũng phải tích lũy hơn mấy triệu năm, thậm chí là trăm triệu năm cũng có. Nếu là do người làm thì tuyệt đối sẽ không có hình dạng này.

Mã Thế Vĩ nói xong thì lẳng lặng nhìn mọi người. Còn một câu anh ta chưa nói ra, đó chính là con người không thể làm ra một sơn động mê cung như vậy. Nếu làm thì phải cần đến rất nhiều người.

- Tôi tán thành lời nói của giáo sư Mã. Đây không phải là mê cung do người làm ra. Mà là do tài nghệ điều luyện của thiên nhiên.

Lý Dương nhẹ nhàng gật đầu. Mã Thế Vĩ mời ba vị giáo sư không biết đến sự tồn tại của Thiên Tunnel Vân Kiếm mà chỉ biết là mình đi tìm một quốc bảo thời xưa mà thôi. Chuyện mê cung này đã đề cập trước qua với họ.

Triệu Vĩnh thì chỉ biết nơi này có nguy hiểm chứ không biết có mê cung hay bất cứ cái gì khác. Nhưng anh ta cũng không muốn biết. Nhiệm vụ của anh ta là bảo vệ mọi người. Và chỉ cần làm tốt điều đó là đủ.

- Một tòa mê cung thiên nhiên không phải là không thể xác định tính chất của nó sao?

Đường Tiểu Tiểu cau mày lại. Mê cung này nếu là do người tạo nên thì khẳng định là nó đã được biết đến. Nếu không cho mọi người biết đến thì không phải là rất uống phí công sức sao.

Nếu là do thiên nhiên hình thành thì nó sẽ không được biết đến và chưa chắc gì đã có quốc bảo tồn tại. Nếu tùy tiện đi khắp mê cung này thì cơ hội tìm kiếm quốc bảo của bọn họ càng khó khăn.

- Chúng ta nhìn kỹ trước đi rồi hãy nói. Nếu thật sự không thể tìm được thì cũng không bắt buộc làm gì.

Lý Dương khẽ thở dài. Hẳn cuối cùng cũng lý giải được vì sao hàng chục ngàn người có thể đi tìm cái mê cung thiên nhiên phức tạp này nhưng chỉ có mấy người có thể tìm ra.

Sau khi nghỉ ngơi mười phút, xác định lần nữa tuyến đường đi rồi mọi người tiếp tục bước về phía trước.

Bọn họ chụp ảnh trên đường đi. Trước một cái ngã ba, ý kiến của mọi người đều không giống nhau. Mã Thế Vĩ, Đường Tiểu Tiểu thì đề nghị đi bên trái. Triệu Vĩnh và Hà Kiệt thì đòi đi ngã chính giữa. Còn Lý Dương thì lại kiên trì đi bên phải.

Sau khi không thể thương lượng, Thạch Cần đề nghị tách ra để đi. Một giờ sau sẽ quay về tập trung lại. Điều này cũng bị Lý Dương từ chối.

Cuối cùng mọi người đành nghe theo Lý Dương đi ngã bên phải. Dưới năng lực đặc biệt của mình, Lý Dương đã phát hiện ngã chính giữa, khoảng ba mươi thước nữa sẽ có một phân nhánh. Hơn nữa trong đó còn có một con đường cùng.

Còn bên trái thì càng về sau lại càng vòng vo. Lý Dương tạm thời không muốn quay trở về. Lần này đã đến đây rồi thì phải xông vào, ít nhất thì cũng xem được cái mê cung này rốt cuộc thâm sâu bao nhiêu.

Con đường bên phải rất dài, ước chừng đã đi hơn mười phút rồi mà không gặp một phân nhánh nào cả. Lý Dương thì không ngừng dùng năng lực đặc biệt để quan sát xung quanh.

Sau hơn hai mươi phút, Lý Dương đột nhiên ngừng lại, trên mặt hiện lên một sự kinh ngạc.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

491. Chương 491: Không Biết Nguy Hiểm

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Lý Dương, cậu làm sao vậy?

Lý Dương dừng lại, Hà Kiệt đang đi bên cạnh cũng ngừng theo, nghi hoặc hỏi một câu.

Đang đi phía trước, Lưu Cương và Cao Phong cũng đồng thời xoay người lại.

- Tôi không sao. Vừa rồi đột nhiên có cảm giác đau bụng, còn tưởng rằng muốn bị tiêu chảy. Nhưng bây giờ thì không sao.

Lý Dương lắc đầu cười. Hà Kiệt sững sốt một chút rồi cũng nở nụ cười theo. Chỉ trong chốc lát, xa xa liền truyền đến những tiếng vọng kỳ lạ.

Đi phía sau Lý Dương còn có Đường Tiểu Tiểu nhìn về phía trước, vẻ mặt kinh ngạc. Lý Dương không nói gì, tiếp tục bước về phía trước. Đường Tiểu Tiểu muốn nói điều gì đó nhưng rốt cuộc lại không nói ra, tiếp bước phía sau mọi người.

Đi được mấy chục thước, Triệu Vĩnh đột nhiên bước nhanh hơn. Theo sau Lưu Cương và Cao Phong cũng vậy. Sơn động đã rộng lớn hơn nhưng mọi người vẫn duy trì đội hình hai người song song tiến về phía trước. Như vậy sẽ dễ ứng phó hơn.

- Đây là....

Hà Kiệt lẳng lặng nhìn cảnh tượng trước mặt. Bọn họ đang đứng trong một cái vòng tròn lớn. Nơi này so với cái sơn động mà bọn họ vừa đi qua còn rộng hơn nhiều, ít nhất cũng phải mấy trăm m2.

Mọi người đều dùng đèn pin trên tay chiếu xung quanh, phát hiện nơi này còn có rất nhiều cửa động. Từng cửa động lớn nhỏ không khác gì so với những cái mà bọn họ đã đi qua. Xem qua đều là tối đen như mực.

- Đội thứ nhất lục soát khu vực gần đây. Đội thứ hai chú ý cảnh giới. Còn những người khác thì ở lại tại chỗ.

Nhìn qua vài lần, Triệu Vĩnh quyết đoán truyền đạt mệnh lệnh. Lý Dương và Hà Kiệt đều đứng ở vị trí trung tâm. Nếu chưa kiểm tra rõ ràng hoàn cảnh xung quanh thì bọn họ không dám manh động.

Trong một cái sơn động thiên nhiên, ai biết có hay không nguy hiểm sẽ xảy ra. Cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.

Vừa rồi, Lý Dương cũng đã thi triển năng lực đặc thù đã phát hiện được chỗ này. Hiện tại, khi đến nơi hẳn thấy chỗ này còn rộng hơn ban đầu phát hiện nhiều.

Một số bộ đội đặc chủng đeo kính mắt dùng trong ban đêm vào, chậm rãi quan sát xung quanh. Đường Tiểu Tiểu ngồi xổm xuống, lấy ra một tờ giấy trắng vẽ cái gì lên đó. Trong sơn động rất yên tĩnh. Ngoại trừ tiếng bước chân của các chiến sĩ thì cũng chỉ có thanh âm của Đường Tiểu Tiểu vẽ trên giấy mà thôi.

Lý Dương đứng im một chỗ, không thi triển năng lực đặc biệt. Hắn có thể nhìn thấy phía trước một cái cửa động có một bộ hài cốt. Trên bộ hài cốt còn có bộ quần áo rách bươm.

Sau khi tăng cường thị lực quan sát, vô luận một chỗ tối đen nào mà có nguồn sáng thì Lý Dương đều nhìn thấy rất rõ ràng.

- Lý Dương, chỗ này là chỗ vừa rồi chúng ta nhìn thấy trên bản đồ. Lựa chọn của anh là đúng. Dựa theo sự tính toán của tôi thì nơi này chính là trung tâm của mê cung thiên nhiên này.

Đường Tiểu Tiểu dùng bút, quay đầu nói với Lý Dương, trên tay vẫn còn cầm tờ giấy trắng. Trên tờ giấy trắng là một bức bản đồ đơn giản.

Lý Dương, Hà Kiệt đều xoay người nhìn Đường Tiểu Tiểu. Lưu Cương vội vàng chiếu đèn vào trong tờ giấy. Nhìn thấy bức tranh trên tờ giấy, thần sắc ngạc nhiên trên mặt Lý Dương càng nhiều hơn.

Bức tranh mà Đường Tiểu Tiểu vẽ chỉ là một tấm bản đồ đơn giản. Rất nhiều chỗ vẫn chưa được vẽ xong. Nhưng bức tranh này của cô chính là tất cả những nơi mà bọn họ đã đi qua. Từng mảnh đất, từng phân nhánh, từng cửa động, thậm chí tỷ lệ khoảng cách của từng sơn động nối tiếp nhau cũng không sai biệt lắm.

Vừa rồi, khi xem qua nơi này, Lý Dương trong đầu cũng ghi nhớ. Nhưng hẳn thông qua năng lực đặc biệt của mình để ghi nhớ chứ không giống như sơ đồ rõ ràng của Đường Tiểu Tiểu.

- Giáo sư Đường, đây không phải là những nơi mà chúng ta đã đi qua sao?

Mã Thế Vĩ hỏi một câu. Tấm bản đồ tuy đơn giản nhưng lại ghi lại tất cả những nơi mà bọn họ đã đi qua. Lúc này cơ hồ có thể nhìn thấy được cái gì đó trên bức tranh.

- Đúng vậy, đây chính là những chỗ mà chúng ta đã xem qua. Chúng ta trước sau thay đổi hướng hơn hai lần. Nhưng tổng thể mà nói thì chúng ta cũng vẫn đi theo hướng vuông góc. Vị trí hiện tại của chúng ta so với khoảng cách vuông góc của sơn động là 120 thước. Nhưng tổng thể quãng đường chúng ta đã vượt qua ít nhất là 1800 thước.

Đường Tiểu Tiểu gật đầu. Triệu Vĩnh cũng từ phía sau đi đến, kinh ngạc nhìn tấm bản đồ trên tay Đường Tiểu Tiểu.

- Giáo sư Đường, cái này là do cô ghi nhớ được?

Thạch Cần cũng có chút giật mình. Khi đi đến đây cũng đã trải qua không ít những điểm phân nhánh. Có bao nhiêu cái cửa động y đều không thể nhớ nổi. Vậy mà Đường Tiểu Tiểu không chỉ nhớ kỹ mọi nơi mà còn tính toán một cách rành mạch. Bọn họ đều là những giáo sư. Nhưng phương diện này lại có sự chênh lệch quá lớn.

Đường Tiểu Tiểu khẽ gật đầu.. Chuyện này chỉ là bình thường đối với một cô gái có chỉ số thông minh cao như cô. Cô gái nở nụ cười toát lên vẻ xinh đẹp, so với gương mặt nghiêm túc thì hay hơn nhiều.

- Thật lợi hại. Nếu đổi ngược lại là chúng tôi thì có mà chết. Đường Tiểu Tiểu cô chẳng phải có thể đem toàn bộ mê cung này vẽ ra sao?

Giọng nói của Hà Kiệt khi nói chuyện có hơi lớn. Cho nên lập tức xung quanh đều truyền đến những âm thanh phản hồi lại, làm cho Hà Kiệt không nhận được liền vổ vổ cái miệng đang há to của mình. Trong hoàn cảnh tối đen như vậy, thanh âm này nghe không thoải mái chút nào.

- Nếu có thể đi toàn bộ mê cung này thì tôi tin rằng mình có thể vẽ ra một tấm bản đồ toàn bộ mê cung.

Đường Tiểu Tiểu gật đầu, trên mặt thể hiện một sự tự tin. Trí nhớ của cô siêu đẳng vô cùng. Hơn nữa năng lực tính toán cũng phi thường. Hai phương diện này của cô thậm chí chưa từng gặp qua đối thủ nên cô coi như cũng có chút kiêu ngạo.

Trên thực tế thì hai ngày qua Đường Tiểu Tiểu cảm thấy rất buồn bực. Con tiểu sư tử kia cùng với cái chén rượu thời Chiến quốc Lý Dương và Mã Thế Vĩ đã thể hiện được năng lực chuyên môn của họ. Thạch Cần thì am hiểu ngôn ngữ của dân tộc Tây Tạng. Một vài lần đã thay mặt mọi người giao tiếp với người dân địa phương.

Còn cô thì cho đến nay vẫn chưa có cơ hội thể hiện bản thân mình. Nhưng cuối cùng cũng đã có một cơ hội.

Hà Kiệt trên mặt lộ ra thần sắc hưng phấn. Có năng lực của Đường Tiểu Tiểu thì đi bao nhiêu mê cung cũng không sợ lạc. Với tấm bản đồ đầy đủ của Đường Tiểu Tiểu thì mê cung thiên nhiên này sẽ dễ dàng được phá giải. Đến lúc đó việc truy tìm kho báu không phải nhẹ nhàng hơn sao. Nhiệm vụ lần này sẽ hoàn thành tốt.

- Đội trưởng, xung quanh ngoại trừ cái cửa động mà chúng ta đang ở đây thì tổng cộng còn có bảy cửa động khác. Mặt khác còn phát hiện sáu bộ hài cốt không rõ tung tích.

Một gã bộ đội đặc chủng phụ trách quan sát chạy đến, nhỏ giọng báo cáo một câu. Vài người đều ngừng đầu lên, kinh ngạc nhìn người bộ đội đặc chủng.

- Dẫn tôi đến đó!

Triệu Vĩnh cau mày, lập tức nói một câu với người bộ đội đặc chủng. Anh ta không nói gì liền dẫn Triệu Vĩnh rời đi. Đám người Hà Kiệt nhìn nhau, cuối cùng cũng đi theo.

Họ nhìn thấy đám hài cốt cách bọn họ không xa. Lý Dương bằng mắt thường cũng nhìn thấy.

Hài cốt nằm trên mặt đất tương đối sạch sẽ, chỉ có một mảnh vải trùm trên mặt. Mã Thế Vĩ ngồi xổm bên cạnh bộ hài cốt, cẩn thận cầm một mảnh vải lên quan sát, rồi tiếp tục cầm một khúc xương lên.

Lý Dương cũng yên lặng, chăm chú nhìn vào bộ hài cốt. Kỳ thật thì dưới năng lực đặc biệt của mình, hắn đã phát hiện mấy bộ hài cốt này rồi.

Tám vải có hai tầng màu vàng hiện ra dưới lỗ ống kính, có thể biết được chủ nhân khi còn sống đã mặc quần áo. Hơn nữa theo màu sắc của tám vải và hình thái của nó thì cũng có thể suy đoán được đó là quân trang thời xưa.

Mấy bộ hài cốt này có thể là quân nhân Nhật Bản vì Thanh Mộc Long mà đến đây nhưng rốt cuộc vì sao mà lại chết ở chỗ này thì Lý Dương không đoán được. Hắn chỉ có thể nhìn được cái trước mắt mà không nhìn được chuyện quá khứ.

- Lý tiên sinh, những người này đã chết ít nhất mấy chục năm rồi. Xem bộ dạng của bọn họ là từ bên trong đi ra rồi cuối cùng chết tại chỗ này. Tôi nghi ngờ không biết bên trong có nguy hiểm gì không.

Triệu Vĩnh trên mặt lộ ra vẻ nghiêm túc, nói đến đây rồi im lặng nhìn Lý Dương.

Mọi người đều nhìn về phía Lý Dương. Hắn cảm thấy có chút do dự. Ý tứ của Triệu Vĩnh hắn hiểu. Nếu có nguy hiểm thì tốt nhất không nên vào. Đây không phải là trò chơi mà là thám hiểm. Hơn nữa cuộc thám hiểm này nguy hiểm đến sinh mạng.

Những bộ hài cốt trước mắt là một chứng minh tốt nhất.

Những bộ hài cốt này là vật phát hiện đầu tiên khi bọn họ vào trong hang động. Chỉ có điều sự phát hiện này không phải là một tin tức tốt mà là dự báo nguy hiểm bên trong.

Suy nghĩ một hồi, Lý Dương mới chậm rãi nói tiếp:

- Hiện tại thời gian vẫn còn sớm. Nếu vậy thì để tôi và đội trưởng Triệu tiến vào bên trong xem tiếp, còn những người khác thì ở tại chỗ chờ chúng tôi được không?

Đã đến được nơi đây thì Lý Dương không cam lòng bỏ cuộc. Lúc này chỉ mới là buổi chiều, vẫn còn đủ thời gian để tìm kiếm.

Về phần nguy hiểm thì Lý Dương cũng đã sớm chuẩn bị tâm lý. Nếu e ngại nguy hiểm thì hắn đã không đến chỗ này.

- Không được, tôi cũng muốn vào.

Triệu Vĩnh còn chưa nói thì Hà Kiệt đã giành lên tiếng trước. Xa xa lại truyền đến một tiếng vọng trở lại.

Lưu Cương không nói gì, chỉ lẳng lặng đứng phía sau Lý Dương. Từ động tác của anh ta có thể thấy Lý Dương đi đâu thì anh ta phải theo đến cùng.

- Hà Kiệt nói đúng. Chúng ta là một tập thể. Nếu còn thời gian thì chúng ta tiếp tục đi tiếp. Chuyện ngày hôm nay không nên để ngày mai.

Đường Tiểu Tiểu vỗ tay, nói một câu. Cô gái duy nhất ở đây khi nhìn thấy bộ hài cốt cũng không hề cảm thấy sợ hãi, mà lại giống như Triệu Vĩnh, rất có hứng thú quan sát nó. Biểu hiện của cô so với Thạch Cẩn còn mạnh mẽ hơn.

Mọi người đã nói như vậy thì Triệu Vĩnh cũng không nói gì. Lý Dương nhìn bốn phía của sơn động, chỉ vào ngã chính giữa rồi dẫn theo mọi người đi tiếp.

Lý Dương lựa chọn cửa động này cũng là có nguyên nhân. Sáu bộ hài cốt này là từ sáu cửa động khác đi ra. Chỉ có cái cửa động này là không có bộ hài cốt. Hiện tại có thể xem nó là nơi an toàn nhất.

Đương nhiên, nơi này cũng có nguy hiểm. Người đã vào rồi thì không có cơ hội trở ra. Hiện tại Lý Dương cũng đang đánh cuộc với vận mệnh của mình.

codon.traí

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

492. Chương 492: Tìm Được Kho Báu

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen.com

- Chờ một chút!

Đường Tiểu Tiểu đột nhiên gọi Lý Dương, rồi không đợi mọi người có phản ứng gì, tự mình bước chậm rãi đến một cửa động. Triệu Vinh vội vàng cử hai bộ đội đặc chủng đi cùng. Mọi người nghi hoặc nhìn cô gái có chỉ số thông minh cao này. Ai cũng không biết rốt cuộc cô ấy muốn làm cái gì.

Đường Tiểu Tiểu lấy ra một cái đồng hồ bấm giây rồi nhờ Mã Thế Vĩ đang đứng cạnh bên giúp cô rọi đèn.

Đứng trước cửa động, Đường Tiểu Tiểu hô lên một tiếng. Từ bên trong sơn động đột nhiên vang lên tiếng kêu vọng lại của người con gái khiến cho mọi người đều nổi cả da gà. Tất cả mọi người đều không biết rốt cuộc cô ấy muốn làm cái gì.

Bên trong rất nhanh truyền đến những âm thanh vọng lại. Đường Tiểu Tiểu nhìn đồng hồ bấm giây, gạt đầu rồi lại đi đến một cửa động khác.

Ánh mắt Lý Dương sáng lên. Nhìn hành động này của Đường Tiểu Tiểu, hắn tựa hồ đã hiểu ra điều gì.

Chỉ trong chốc lát, Đường Tiểu Tiểu đã thử nghiệm với bảy cái cửa động. Cuối cùng quay trở lại bên cạnh đám người Lý Dương. Hiện tại không chỉ có Lý Dương đoán được dụng ý của Đường Tiểu Tiểu mà đám người Hà Kiệt cũng đều hiểu được.

Đường Tiểu Tiểu rõ ràng là đang thí nghiệm sự phản âm. Trong sơn động tối đen như mực này thì việc lợi dụng sự phản âm để kiểm tra thì quả thật là một biện pháp hay. Nhưng điều này cũng cần đến sự tính toán siêu cường. Ngoại trừ Đường Tiểu Tiểu thì những người khác sợ không ai làm được.

- Đi thôi, đi chỗ này!

Đường Tiểu Tiểu nhẹ nhàng nhún vai, chỉ vào cái cửa động mà Lý Dương đã chọn nhẹ giọng nói. Đích thật là vừa rồi cô đã tính toán sự phản âm. Thông qua sự đối lập thì trong bảy cái cửa động này chỉ có cái trước mắt là sâu nhất và dài nhất. Còn những chỗ khác thì nghiêng và có sự thay đổi.

Một lần nữa lại tiếp tục xuất phát. Đường Tiểu Tiểu lại lấy ra tấm bản đồ của cô phác thảo thêm vài nét. Chẳng qua không ai nhìn thấy được trên tấm bản đồ của cô là cái gì.

Đám người Hà Kiệt đều không nói chuyện. Triệu Vinh dẫn đầu đội của mình bước vào trong sơn động.

Sơn động này rất dài. Bởi vì sự xuất hiện của mấy bộ hài cốt làm cho Triệu Vinh và những người bộ đội đặc chủng khác đều tập trung tinh thần cao độ.

Triệu Vinh và một người bộ đội đặc chủng khác dẫn đường. Vì để phòng ngừa đám người Lý Dương gặp nguy hiểm nên điều sáu người bộ đội đặc chủng khác đi phía sau, bao đám người Lý Dương ở chính giữa.

Sơn động này rất dài. Sau khi đi hơn mười phút mới gặp được phân nhánh đầu tiên. Khi đến đây, Triệu Vinh quay đầu nhìn lại Lý Dương.

Lý Dương dùng năng lực đặc biệt của mình để quan sát. Sau đó lựa chọn phía bên trái để tiếp tục đi.

Lý Dương hiện tại cũng chỉ phó thác vào vận may của mình mà thôi. Hai thông đạo vừa rồi đều không thể dùng năng lực đặc biệt để nhìn rõ. Lúc này chỉ nghe theo mệnh trời mà thôi.

Mê cung này thật sự là quá lớn. Lý Dương hiện tại cũng không có nhiều niềm tin. Hôm nay nếu thật sự không tìm được kho báu thì ngày mai lại đến một lần nữa.

Sau khi đi được hơn hai trăm thước, lúc này mọi người đều đứng bên cạnh một cái hồ. Ai cũng không ngờ trong cái mê cung này lại có một cái hồ như thế.

Bên cạnh cái hồ này là một mảnh đất hẹp và dài. Dòng nước và sơn động đã hình thành thành một chữ T.

Lý Dương đột nhiên hỏi một câu. Hắn ngay từ đầu đã có ý tưởng phá cửa nhưng sau khi biết được nơi này có cơ quan ngầm thì hắn đã thay đổi chủ ý. Nếu như phá cửa thì ai dám cam đoan các cơ quan này không bị khởi động.

- Không có!

Thạch Cần lắc đầu. Hà Kiệt và Mã Thế Vĩ đều lộ sự thất vọng. Kỳ thật thì khi Lý Dương hỏi vấn đề này bọn họ cũng có thể đoán ra được, trên vách tường khẳng định không ghi lại phương pháp để mở cửa. Nói vậy thì chẳng phải là chưa từng có ai mở được nó hay sao.

Do dự một chút, Thạch Cần lại tiếp tục nói:

- Nhưng trên đó có nói đến một phương pháp tên là cơ quan “Bát quái trận”. Chỉ cần phá được “Bát quái trận” thì có thể mở được cánh cửa này.

- Bát quái cơ quan trận?

Mọi người cùng nhau kêu lên. Điều này mọi người không hề xa lạ gì. Bát quái trận là một trận pháp rất nổi danh ở Trung Nguyên. Ai cũng không nghĩ đến tại đây lại có thể có một trận pháp của Trung Nguyên.

- Thế cơ quan Bát quái trận ở đâu?

Lần này người đặt câu hỏi là Đường Tiểu Tiểu. Đường Tiểu Tiểu đã có một thời gian nghiên cứu qua các trận pháp. Những trận pháp bình thường cô đều có thể dễ dàng phá giải. Còn những trận pháp suy tính phức tạp thì trong mắt cô căn bản cũng không thành vấn đề.

- Tôi không biết, trên đó không có viết. Nhưng trên đó có nói rằng phương pháp để phá giải Bát quái trận chỉ có quốc vương mới biết. Tôi nghĩ rằng phương pháp này cũng đã đi xuống xuôi vàng cùng với quốc vương.

Thạch Cần lắc đầu, đây là nội dung đại khái ghi trên vách đá. Chắc là còn nội dung khác nhưng anh ta không biết hết.

- Tiểu đội hai tách ra tìm kiếm, xem Bát quái cơ quan trận ở đâu. Mọi người hành động đều phải cẩn thận.

Triệu Vĩnh quay đầu lại phân bổ nhiệm vụ. Một số bộ đội đặc chủng lập tức cúi đầu rồi rời đi. Bọn họ đi một cách rất nhẹ vì nơi này không đảm bảo có cơ quan hay không. Bọn họ đều không muốn va chạm vào bất cứ một cơ quan nào.

- Vương quốc Guge thật đúng là kỳ quái. Kho báu đã được xây dựng tại một nơi bí ẩn như vậy thì không nói, lại còn làm ra cái bát quái trận gì đó nữa. Chẳng lẽ quốc vương bọn họ là người Trung Nguyên sao?

Hà Kiệt bĩu môi. Thạch Cần thì cười khê lắc đầu:

- Quốc vương của vương quốc Guge đương nhiên không phải là người Trung Nguyên rồi. Nhưng vào thời điểm mà vương quốc Guge cường thịnh thì đã có không ít người Trung Nguyên đi qua. Những thương nhân cũng có, những người tị nạn chiến tranh cũng có. Họ qua bên này để định cư thành những người dân chúng bình thường. Do đó bọn họ cũng đã mang qua không ít những văn hóa Trung Nguyên.

Thạch Cần nói đến đây thì im lặng. Ý của anh ta mọi người đều hiểu. Vương quốc Guge thời xa xưa đã có không ít người Trung Nguyên đến cư ngụ. Muốn nói có cao nhân giúp bọn họ xây dựng một kho báu như vậy cũng không phải là không có khả năng.

Lý Dương cúi đầu đứng yên, một câu cũng không nói. Năng lực đặc biệt của hắn đã hoàn toàn triển khai, mở rộng ra hơn phạm vi năm mươi thước. Tất cả tình trạng xung quanh hắn đều nhìn thấy được.

Trong phạm vi bán kính năm mươi thước, ít nhất có bảy cơ quan ngầm và hai cơ quan ở trên tường. Lý Dương thậm chí phát hiện một ít dấu hắc đen niêm kín lại và những mũi tên rỉ sét. Lý Dương tin rằng, nếu động phải cơ quan nào đó thì những cung tên này sẽ bị bắn ra.

Nhìn vách tường chỉ chít những mũi tên sắt, Lý Dương không nhịn được bèn đứng qua bên cạnh. Vị trí của hắn vừa rồi là nằm trong tầm bắn của các cây mũi tên.

Tình hình bên trong cánh cửa đá Lý Dương cũng nhìn được một chút. Nhìn độ dày của nó thì hẳn lập tức hiểu vì sao Thanh Mộc Long Nhất lại không thể nổ tung được cánh cửa.

Độ dày của cánh cửa ước chừng một thước. Như vậy đằng sau cánh cửa đá không cần nghĩ đến việc phá tung. Lực nổ sẽ có thể làm cho sơn động này bị sụp xuống.

Phía sau cánh cửa là một hành lang thật dài. Trên vách tường dọc hành lang đều có đèn. Nhưng lúc này đều không có châm. Bên ngoài các ngọn đèn đều có một dây dẫn thật dài. Lý Dương nghĩ rằng dây dẫn này dẫn nhiên liệu cho ngọn đèn. Còn cụ thể dẫn như thế nào thì Lý Dương cũng không rõ lắm.

Ngoại trừ cái đó ra thì phía trên ngọn đèn còn có một hũ đựng dầu. Bên trong hũ đó là dầu hỏa. Dầu được bỏ vào khi nào thì không ai biết. Lý Dương phỏng đoán cái hũ dầu này ít nhất cũng có mấy trăm năm. Dưới lỗ ống kính, mặt trên của lớp dầu có hơn mười tầng màu vàng.

- Kho báu ở đây thật là phi thường, ẩn chứa những nghệ thuật vĩ đại. Mọi người nhìn xem trên tường và dưới đất này, các hội họa được điêu khắc rất tỉ mỉ.

Mã Thế Vĩ đột nhiên cảm thán nói một câu. Lý Dương, Hà Kiệt, và Đường Tiểu Tiểu ai cũng nghĩ đến làm thế nào để mở cái cơ quan Bát quái trận kia, còn tâm trí đều chú ý đến những điêu khắc và hội họa xung quanh.

Vách tường bốn phía của đại sảnh đích xác đều có những điêu khắc cổ đại. Trên nền nhà cũng có nhiều hội họa. Khi Lý Dương nhìn xuống nền nhà, cả người đột nhiên sững sờ một chút.

Trên mặt đất có rất nhiều bức hội họa. Chính giữa đại sảnh còn có một bức hội họa lộn xộn. Vừa nãy thì bọn họ còn đi qua đi lại trên mặt đất. Nhưng sau khi nghe Thạch Cần nói nơi này có cơ quan thì không ai dám bước lại gần hòn đá kia.

Lý Dương đột nhiên hướng đến phía chính giữa. Đám người Hà Kiệt lập tức sững sờ, vội đi theo. Triệu Vĩnh trên mặt lộ ra sự tức giận, muốn nói cái gì rồi lại thôi. Cuối cùng bất đắc dĩ mà đi theo.

Tiểu đội được phân công ra ngoài tìm kiếm đã trở lại. Lý Dương thần sắc khiếp sợ đứng ở vị trí trung tâm. Sắc mặt của hắn biến đổi rất khó coi.

* Vương quốc cổ Guge mới được phát hiện vào cuối năm 2009 ở huyện Zanda d'Ali, Tây Tạng. Đây là vương quốc đã có tuổi thọ hàng nghìn năm, là minh chứng sót lại của nền văn minh cuối thời Tubo vào thế kỷ thứ 10.

Vương quốc Guge có ảnh hưởng lớn đến các khu vực phía tây Tây Tạng từ thế kỷ 10 đến thế kỷ thứ 17, một thời từng được xem là “cầu nối của các nền văn minh”, kết nối Trung Quốc, Nam và Trung Á

494. Chương 494: Mở Cửa Kho Báu

- Báo cáo đội trưởng, tiểu đội hai không phát hiện được gì, cũng không tìm được cơ quan Bát quái trận.

Một người bộ đội đặc chủng đứng trước mặt Triệu Vĩnh báo cáo. Sắc mặt Triệu Vĩnh có chút xấu hổ, liếc nhìn Lý Dương rồi nói:

- Tiếp tục tìm kiếm, mở rộng phạm vi tìm kiếm. Vách tường và những chỗ sáng sủa đều không được bỏ qua. Phải tìm cho được cơ quan Bát quái trận.

- Đội trưởng Triệu, không cần cho bọn họ đi tìm.

Triệu Vĩnh còn chưa dứt lời thì Lý Dương đã lắc đầu. Trong giọng nói của hắn còn có một chút run rẩy. Có thể thấy được tâm trạng của hắn đang kích động.

- Không tìm?

Mặt Triệu Vĩnh nhăn lại. Lời nói của Lý Dương luôn làm cho y có cảm giác không theo kịp. Đi theo một người như vậy, nghe theo sự chỉ huy của người đó thì Triệu Vĩnh cũng không biết là tốt hay xấu nữa.

- Không tìm nữa, tôi biết cơ quan này ở đâu rồi.

Lý Dương quay đầu, trên mặt còn có chút chua xót. Hà Kiệt, Thạch Cần, Đường Tiểu Tiểu đều từng bước về phía trước.

- Lý Dương, có phải cậu đã phát hiện ra được điều gì? Rốt cuộc cơ quan này nằm ở đâu?

Hà Kiệt kinh ngạc hỏi một câu.

Lý Dương chậm rãi ngẩng đầu lên. Hà Kiệt nhìn thần sắc Lý Dương, đột nhiên y có một dự cảm không tốt. Sắc mặt Lý Dương rất khó coi. Không chỉ khó coi mà còn có sự sầm nã. Hà Kiệt chưa bao giờ nhìn thấy Lý Dương có thần sắc như vậy.

- Cơ quan trận nằm ngay dưới chân chúng ta.

Lý Dương chậm rãi nói. Mọi người đều vội vàng xem dưới chân mình. Triệu Vĩnh cũng không ngoại lệ.

Dưới chân bọn họ đều là những viên gạch bình thường. Những viên gạch này đều chuyển động. Khi các viên gạch này hợp cùng một chỗ thì thành một bức tranh vẽ không có quy tắc, lại còn có chút hư hao.

- Đây là cơ quan “Bát quái trận”?

Thạch Cần nhíu mày. Những người khác đều như vậy, trên mặt đều thể hiện sự nghi ngờ.

Những viên gạch di chuyển trên mặt đất chính là cơ quan Bát quái trận? Căn cứ vào đâu để nói như vậy? Cơ quan Bát quái trận trong ấn tượng của bọn họ hẳn phải tọa lạc ở một bãi đất rộng nào đó. Còn những viên gạch này chỉ có vài trăm viên. Tuy rằng di động nhưng cũng là liên tiếp một chỗ. Nói cơ quan ở chỗ này thì bọn họ đúng là có chút không tin.

- Đúng vậy, đây là cơ quan Bát quái trận. Tôi cũng không ngờ cơ quan Bát quái trận lại như vậy.

Lý Dương khi nhìn những viên gạch chuyển động trên mặt đất theo một hình bất quy tắc thì đã có một dự cảm không tốt. Hắn đã dùng năng lực đặc biệt của mình để quan sát, rốt cuộc đã chứng minh dự cảm của mình là đúng.

Cái gọi là cơ quan Bát quái trận, kỳ thật chỉ là một cơ quan có tám cái hộp. Điều khác biệt chính là tám cái hộp này được thiết kế trên mặt đất. Nó sẽ có tác dụng trong việc mở ra cánh cửa đá đối diện.

Đây phải được coi là cơ quan trận thì đúng hơn.

“Bát tương ky quan trận” không phải là do hơn năm trăm cơ quan nhỏ tạo thành “bát tương ky quan trận” mà là sáu trăm bốn mươi hòn đá tạo thành. Lý Dương trong lòng cũng biết rằng không dễ dàng gì có thể phá giải được cơ quan này.

Hơn bốn giai đoạn lại có nhiều cơ quan như vậy. Vốn đã có không ít khó khăn, lại nằm trên mặt đất như vậy lại càng khó khăn hơn.

Càng không cần phải nói, các viên gạch còn có chút mòn. Cho nên nhìn cũng không rõ lắm, khiến cho việc phá giải nó lại càng không có hy vọng.

Cẩn chặt rằng, Lý Dương mở ra hình ảnh lập thể. Nếu đã đến nơi cuối cùng này thì không thể bị một cái cơ quan đó làm khó được. Vô luận thể nào cũng phải giải ra được trận thể để mở được cửa kho báu. Hắn phải suy nghĩ ra được cái gì đó.

Đường Tiểu Tiểu mở cái túi nhỏ của cô, lấy ra một tờ giấy trắng, sau đó không ngừng vẽ cái gì lên đó.

Khi vẽ lên giấy, Đường Tiểu Tiểu không ngừng nhìn xuống dưới nền nhà. Lý Dương vẫn yên lặng nhìn dưới đất. Trên thực tế, hắn đã thi triển năng lực đặc biệt của mình để phá giải cơ quan.

Hà Kiệt, Thạch Cần, Mã Thế Vĩ cũng không ngừng mở to cặp mắt nhìn viên gạch dưới chân.

Bọn họ ngoài miệng thì nói rằng không tin nhưng trong lòng thì đã công nhận rồi. Đặc biệt là Hà Kiệt lại có lòng tin mù quáng với Lý Dương. Lý Dương đã nói là đúng thì nó là đúng.

- Xích ra, xích ra!

Đường Tiểu Tiểu đột nhiên đẩy chân Hà Kiệt. Hà Kiệt vội vàng lui lại mấy bước. Đường Tiểu Tiểu cẩn thận nhìn hòn đá trên mặt đất, lại vẽ vào trong tờ giấy, rồi sau đó cứ thế ngồi chồm hổm đi về phía trước.

Chỉ trong chốc lát, tất cả mọi người đứng gần viên gạch đều bị Đường Tiểu Tiểu đẩy ra ngoài, ngay cả Lý Dương cũng không ngoại lệ.

Nửa tiếng sau, Đường Tiểu Tiểu cũng bước ra. Trên tay cô là bốn tờ giấy trắng đã được vẽ cái gì lên đó. Giơ ngọn đèn, Đường Tiểu Tiểu cau mày ra vẻ suy tư.

Đứng ở bên ngoài, Lý Dương khe khẽ thở dài rồi nhanh chóng đi vào bên trong.

Sau khi suy nghĩ cả nửa giờ, làm cho hần xây sầm mặt mày nhưng một chút phần thắng để phá giải cũng không có. Hần hiện tại chỉ có thể tính ra một trăm bước nhưng trận cơ quan này ít nhất có đến hơn một ngàn bước. Nếu mắc phải sai lầm thì chẳng khác nào kiếm củi ba năm mà đốt một giờ.

Điều này khiến Lý Dương vô cùng buồn bực. Quốc vương của vương quốc Guge kia có phải có thời gian rảnh rỗi lắm hay sao mà lại thiết kế ra một trận cơ quan phiền phức đến như vậy. Chỉ cần ghi nhớ chính xác trình tự của cơ quan này không cũng đã tốn không ít thời gian.

Đứng ở bên trong cơ quan, Lý Dương hạ vị trí của các viên gạch di động. Các viên gạch chuyển động lập tức lộ ra một chỗ trống. Lý Dương cúi đầu, chậm rãi ngồi vẽ trên mặt đất.

Sau hơn mười phút. Lý Dương đầu đầy mồ hôi ngồi ở đó giải cơ quan trận. Phá giải cái cơ quan nhỏ này còn phức tạp hơn một cơ quan lớn nhiều.

Sau hơn mười phút, Lý Dương đã tính ra được một trăm bước. Nhưng gặp phải chỗ khó hần nhủu mày lại. Càng về sau lại càng khó hơn nhiều.

Đường Tiểu Tiểu đứng dậy, đến bên cạnh khối gạch cẩn thận nhìn, cuối cùng kinh ngạc nhìn vào mắt Lý Dương, rồi nhìn chằm chằm vào tờ giấy của cô.

Sau hơn nửa giờ, Lý Dương một lần nữa lại tiếp tục đi xuống khối gạch. Lần này hần tính ra tám mươi bước nhưng cũng chỉ được có vậy. Phải đi từng bước từng bước, ngày hôm nay không giải ra thì ngày mai lại tiếp tục.

Lý Dương nghĩ rằng hần không tính ra được trong một ngày thì hai ngày. Hần có năng lực đặc biệt hỗ trợ, sớm hay muộn gì thì cũng có ngày phá được cơ quan, mở ra cánh cửa kho báu.

Sau tám mươi bước, Lý Dương dừng lại, cẩn thận chau mày tìm kiếm.

- Để tôi thử xem!

Đường Tiểu Tiểu đến bên cạnh Lý Dương, cũng không chờ Lý Dương có phản ứng gì, trực tiếp dịch chuyển một khối cơ quan. Trên mặt Lý Dương lộ ra sự phẫn nộ và sốt ruột, nhưng đột nhiên lại sững người ra.

Nếu nhầm một bước giữa các cơ quan thì chẳng khác nào kiếm củi ba năm mà đốt một giờ. Lý Dương đã vất vả lâu như vậy thì cũng không muốn làm lại từ đầu. Cho nên Đường Tiểu Tiểu lại không biết lịch sự, liền khởi động cơ quan khiến cho hần có chút tức giận.

Nhưng khi nhìn đến từng bước hoạt động của Đường Tiểu Tiểu thì đột nhiên Lý Dương có cảm giác như hiểu ra. Lý Dương hiểu được, đây chính là hần không suy nghĩ cẩn thận. Đường Tiểu Tiểu mới là có những hành động chính xác.

Lý Dương không nói gì hết, chỉ lẳng lặng nhìn Đường Tiểu Tiểu không ngừng dịch chuyển những khối gạch trên mặt đất. Cuối cùng hần còn tiến lên giúp cô một tay, cùng nhau dịch chuyển.

Hai người làm cùng một việc nên tốc độ nhanh hơn rất nhiều. Sau khi được hơn ba trăm bước, hai người cùng nhau dừng lại, cẩn thận tính toán.

Thời gian đã qua đi hơn một tiếng rưỡi, những người chung quanh không nói gì cả. Tất cả đều lẳng lặng nhìn hai người. Bọn họ đều biết cơ quan này có được phá giải hay không là nhờ hai người trước mắt. Có vôi vàng thì cũng chẳng giúp được gì.

Hai giờ.

Ba giờ

Thời gian dần dần chuyển sang buổi tối. Triệu Vĩnh trên mặt lộ ra sự do dự. Nơi đây là chỗ thâm sâu, không gửi thư từ qua lại gì được cũng như không thể phát ra tín hiệu hoặc nhận tín hiệu từ bên ngoài. Nếu ở quá lâu thì chỉ sợ những người bên ngoài sẽ sốt ruột.

Nhưng nhìn hai người kia không ngừng phá giải cơ quan, Triệu Vĩnh chỉ có thể lắc đầu bất đắc dĩ.

Bốn giờ

Bên ngoài trời đã hoàn toàn tối đen. Ba người bộ đội đặc chủng quả thật là có chút sốt ruột. Nhưng vẫn không vào vì chưa đến cuối ngày thì bọn họ tuyệt không bước vào sơn động. Đây chính là mệnh lệnh của Triệu Vĩnh.

Phá giải cơ quan đến bây giờ chỉ mới có bốn giờ. Nhưng bọn hắn đã đi trong mê cung mất hơn hai giờ. Hiện tại bên ngoài đã hơn tám giờ tối.

Thời gian chậm rãi trôi qua, đảo mắt lại thấy hơn nửa giờ.

Đám người Hà Kiệt thì có vẻ còn sốt ruột hơn. Trên mặt Lý Dương và Đường Tiểu Tiểu đều lộ ra thần sắc hưng phấn. Ngón tay Lý Dương bởi vì kích động và mệt nhọc còn có một chút run rẩy. Hơn bốn giờ phá giải, hắn và Đường Tiểu Tiểu rốt cuộc đã đến những bước cuối cùng.

- Tiến sĩ Đường, cô làm đi!

Một cơ quan cuối cùng đã được đẩy mạnh. Lý Dương lau mồ hôi trên trán, nói cười với Đường Tiểu Tiểu.

- Được!

Đường Tiểu Tiểu trên mặt cũng thể hiện sự hưng phấn. Đây là trận thế phức tạp nhất mà cô đã gặp qua. Lần này cô cảm thấy những trận pháp cổ đại Trung Hoa đúng là nghìn năm văn minh bác đại tinh thâm. Chính cô cũng cảm thấy kiêu ngạo, khinh thị và hối hận với bản thân mình.

Trận pháp này nếu như không có Lý Dương cùng nhau phối hợp thì cô thật không nắm chắc được mình có thể phá giải hay không.

Một cơ quan cuối cùng đã được đẩy mạnh. Trên mặt đất hiện tại toàn bộ hình vẽ bát quái đồ.

Cái công tắc hình chữ thập kia chính là khoa mở của một cái kho bí mật, qua năng lực đặc biệt, công tắc và lối vào kho bí mật đã được Lý Dương xem xét rõ ràng, nếu không nắm chắc hoàn toàn Lý Dương cũng sẽ không liều lĩnh như vậy.

-Âm, âm, âm..

Phiến đá phía trên bỗng phát ra âm thanh chói tai, mấy người đứng phía dưới hòn đá vội vàng đứng sát lại với nhau, những người ở phía trên cũng đứng dậy, Triệu Vĩnh đứng trước nhất, ngơ ngác nhìn phiến đá trước mặt chuyển động.

Đám người Thạch Cần đứng ở phía trên hòn đá vội trực tiếp nhảy xuống, chạy đến bên cạnh Lưu Cương và Cao Phong, giương to đôi mắt nhìn về phía phiến đá đang chuyển động.

Phiến đá có tám tầng, bỗng nhiên tách ra ở giữa, lộ ra một cửa động rộng khoảng 1m, trong cửa động cũng có mấy phiến đá, vị trí vừa vặn đối ngược với 8 phiến đá phía trên kia.

Cửa động này thông với 1 đường hầm dưới đất.

Lý Dương là người đầu tiên nhảy xuống khỏi hòn đá, phiến đá đã bị tách thành 2 nửa, không thể đi xuống được.

-Thế này là thế nào?

Hà Kiệt ngơ ngác nhìn, những việc xảy ra hôm nay hoàn toàn ngoài dự kiến của hắn, mặc dù đã ở trên quan trường đã nhiều năm rồi nhưng hắn cũng còn có chút mơ hồ.

Đầu tiên là một mê cung tự nhiên, sau đó là vô tình phát hiện ra mật động trong núi, đồng thời tìm được kho báu.

Tiếp sau đó là trận đồ bát quái, giải được trận bát quái mới có thể vào mở kho báu, cũng may là Lý Dương và Đường Tiểu Tiểu đã cùng nhau cố gắng giải được trận, khiến bọn họ là người đầu tiên trực tiếp mở kho báu.

Nhưng những gì nhìn thấy trong kho báu lại khiến cho bọn họ vô cùng thất vọng, kho báu họ mong đợi lại là 1 kho báu trống tuếch, cảm giác này giống như người mua được sổ số trúng giải độc đắc, nhưng khi đi lĩnh giải thì mới biết hóa ra sổ số trên tay bỗng nhiên lại là của kỳ trước, không phát hiện tại chỗ thì thật là phí.

Lúc này, từ trong kho báu trống tuếch lại xuất hiện ra một mật đạo, trong đầu Hà Kiệt lúc này chỉ có cảm giác ong ong khó chịu.

-Cái khi này là chốt mở mật đạo?

Triệu Vĩnh là người đầu tiên có phản ứng trở lại, ông ngạc nhiên nhìn Lý Dương, khi này ông có chút thâm bực mình với Lý Dương nhưng lúc này thì chỉ thấy giận mình.

Người thanh niên trước mắt ông mỗi bước đi dường như đều không phù hợp với lẽ thường, mỗi 1 bước của của anh ta đều rất đúng.

-Chắc là vậy, chúng ta xuống xem sao

Lý Dương vừa cười vừa gật đầu, không muốn tiếp tục dây dưa về vấn đề này nữa. Lưu Cương cầm 1 cái đèn đi lên phía trước, Triệu Vĩnh cũng lại giầy lát rồi vội vàng cướp đèn đi lên phía trước Lưu Cương.

Mật đạo không dài, Triệu Vĩnh là người đầu tiên tiến vào 1 mật thất nhỏ chỉ khoảng mười mấy mét vuông, trong mật thất không có đèn dầu, nhưng trong không gian nhỏ thế này chỉ cần mấy cái đèn pha bật lên là đã sáng như ban ngày rồi.

Thứ đầu tiên được mọi người phát hiện là 1 cái giá đựng binh khí dễ thấy nhất, cái giá được điêu khắc từ gỗ lim thượng hảo, chỉ vậy cái giá này đã chính là 1 bộ văn vật giá cả xa xỉ, mang ra ngoài bán có lẽ ít nhất cũng phải được mấy trăm vạn.

Trên giá trưng bày tổng cộng có đến 10 binh khí, Lý Dương đi thẳng đến trước 1 chiếc có màu bạc kim, trên mặt thoáng lộ chút kích động.

Lý Dương cẩn thận đỡ thanh trường kiếm xuống, rút bao kiếm ra 1 nửa, để lộ ra thân kiếm bên trong.

Dưới ánh sáng đèn, nửa thân kiếm lộ ra phản chiếu 1 thứ ánh sáng màu sương trắng, trên bề mặt nó dường như được bao phủ bởi 1 tầng sương trắng, lớp sương trắng dưới ánh sáng của ngọn đèn dường như còn chuyển động, che khuất hoàn toàn phần thân kiếm.

Cảnh tượng kì lạ này giống hệt với truyền thuyết nói về Thiên Tùng Vân Kiếm, tương truyền rằng thanh kiếm này có thể tự mình tỏa ra sương trắng.

Truyền thuyết đương nhiên không trùng khớp với sự thật, nhưng thân kiếm được bao phủ bởi 1 lớp sương thì đúng là đặc thù của Thiên Tùng Vân Kiếm, lớp sương mù này Lý Dương không thể dùng hình ảnh lập thể để quan sát nhưng mắt thường lại có thể nhìn thấy rõ ràng.

Mã Thế Vĩ, Thạch Cần, Hà Kiệt và cả Đường Tiểu Tiểu đều đi đến, nhìn thấy cái kho nhỏ chứa binh khí và vài chiếc thùng lớn bọn họ đều sững lại, đặc biệt là Hà Kiệt, chớp chớp mắt liên tục, cuối cùng đi đến bên cạnh Lý Dương.

-Lý Dương, cái này, cái này... có phải không?

Hà Kiệt nói, giọng điệu có chút mãnh liệt, lúc này tim trong lồng ngực ông cũng đập mạnh mẽ, trước đây hắn đã từng nghiên cứu nhiều về Thiên Tùng Vân Kiếm, nhìn thấy cảnh tượng này hắn đã hiểu ra tất cả rồi.

-Tôi đoán là vậy

Lý Dương mỉm cười gật đầu, tim hắn cũng đập nhanh, những thứ trong kho báu không có hắn cũng không để ý đến, chỉ cần thứ trên tay hắn đây còn là được, thứ này đối với hắn có ý nghĩa vô cùng lớn.

Đây chính là một trong 3 thần khí của Nhật Bản, thanh thần kiếm tốt nhất của Nhật Bản đã rơi vào tay Trung Quốc, những thứ này có ý nghĩa quan trọng hơn nhiều so với những vật phẩm giá trị kia.

-Tốt, tốt, tốt

Những khối thịt trên mặt Hà Kiệt có chút rung lên, nói liền 3 từ, muốn sấn đến đưa tay ra cầm thanh kiếm trên tay Lý Dương, sau cùng lại rút tay lại.

Hà Kiệt không thể hình dung ra tâm trạng của bản thân mình trong lúc này, trong lúc tuyệt vọng lại 1 lần nữa xuất hiện hy vọng, lại còn được trực tiếp thực hiện hy vọng, sự tương phản này làm hắn cũng chưa thể chấp nhận ngay được.

Mười mấy người theo sau nhanh chóng vào đến bên trong, gian phòng lập tức trở nên chen chúc, lông mày Triệu Vĩnh có nhíu lại, từ từ đi đến bên cạnh Lý Dương.

-Lý tiên sinh, chúng ta có nên lên trước không, những thứ này tôi sẽ cho người đến mang về hết.

Triệu Vĩnh nhỏ giọng đề nghị, nhìn vào ánh mắt lúc này có chút phức tạp của Lý Dương.

-Cũng được, nhưng thanh kiếm này tôi sẽ tự mình cầm lên.

Lý Dương suy nghĩ 1 chút rồi gật đầu, không gian ở đây quá hẹp, mang lên trên cũng tốt, dù sao những thứ tìm thấy ở đây cũng phải mang đi hết.

Nhiều đồ vật như vậy nhưng Lý Dương chỉ chú ý đến 1 thanh đoản kiếm Thanh Đồng và thanh trường kiếm Thiên Tùng Vân này, những thanh kiếm trên giá đều rất tốt nhưng đều không bằng 2 thanh này.

Huống hồ mấy thanh đao này đều đao được giấu, hắn không hiểu rõ về đao giấu.

Lý Dương cùng đám người lui ra, Thạch Cần, Mã Thế Vĩ và Đường Tiểu Tiểu đều đến sát bên người Lý Dương, hiếu kì nhìn vào thanh trường kiếm trên tay Lý Dương.

-Lý tiên sinh, đây là cái gì?

Đám mây trắng trên thanh kiếm hiện ra khiến cho mọi người kinh hãi, Thạch cần không dừng được hỏi 1 câu, thân kiếm tự mình tỏa ra sương trắng thì thật kì lạ.

-Xem ra không giống như kiếm trong nước, cụ thể thì vẫn phải kiếm chứng

Lý Dương cười cười, lần này hẳn không nói thật, không phải hẳn không tin Thạch Cần mà là lai lịch của thanh kiếm này quá lớn, không có câu trả lời thỏa đáng Lý Dương sẽ không nói với người khác, ngay cả Lưu Cương cũng không biết mục đích chính cũng chuyển đi này.

-Tôi cũng thấy không phải là vật trong nước, nhưng tôi dám khẳng định, thanh kiếm này rất bất phàm

Mã Thế Vĩ gật đầu, trong mắt còn có chút ngưỡng mộ.

Dựa vào quy định của luật pháp văn vật quốc gia, những vật vô chủ đều là của quốc gia, tuy nhiên chỗ này là phần đất biên giới, chỗ đang đứng đây lại là vị trí thuộc cảnh nội Ấn Độ, luật văn vật không thể áp dụng với những món đồ này.

Hơn nữa, còn thân phận của Hà Kiệt là ở đâu chứ, lần này cũng không phải là công khai đi tìm bảo vật, những vật này Lý Dương và bọn họ giữ lại cho riêng mình cũng không ai dám nói gì.

-Cẩn thận, nhất định phải thật cẩn thận

Bộ đội đặc nhiệm bắt đầu đem những thứ bên trong kho lên, trước hết là chuyển lên mấy cái thùng lớn, những thứ bên trong Lý Dương đã dùng hình ảnh lập thể nhìn qua 1 lượt rồi.

Mấy chiếc thùng này chứa mấy bộ trường cung có đỉnh châu báu, còn có trên 100 chiếc cung tiễn thiếp vàng, những thứ này đều có đến mười mấy lớp hồ ra màu vàng nhạt, cộng lại giá trị cũng không thấp.

Tiếp theo là đưa lên những bình khí hào nhoáng kia, trên giá đựng bình khí còn có 1 xấp dày tranh tơ lụa, phía trên viết vài chữ cổ tạc, Thạch Cần nhìn thấy những tranh lụa này liền sáng cả 2 mắt, nhanh chóng đi đến.

Thạch Cần cầm tranh lụa lên cẩn thận xem xét, xung quanh cũng không ai nói chuyện, thứ này có lẽ là cổ vật có lịch sử nhất định, nhưng những chữ này thì không ai hiểu được.

Nhiều người như vậy nhưng cũng chỉ có Thạch Cần mới có thể đọc được nội dung, cho dù ông ta không tự mình đến xem thì mọi người cũng sẽ gọi ông đến xem, nhờ ông phiên dịch nội dung của nó.

-Lý Dương, có thể cho tôi xem chút không?

Hà Kiệt có chút kích động đưa tay ra trước mặt Lý Dương, Thiên Tùng Vân Kiếm, một trong 3 thanh kiếm thất truyền của Nhật Bản, món đồ này thật sự đã rơi vào tay bọn họ.

-Được, nhưng cẩn thận chút, thanh kiếm này rất sắc.

Lý Dương trao thanh kiếm cho Hà Kiệt dọn lại 1 câu, rồi đi đến chiếc giá, lấy ra thanh đồng đoản kiếm, cẩn thận ngắm nghía.

-o0o-

497. Chương 497: Thu Hoạch Ngoài Ngoài Dự Kiến.

Thanh đồng kiếm mũi rất nhỏ, thân kiếm rất thô, hoa văn trên kiếm cũng được khắc rất sâu, loại kiếm cổ có hoa văn khắc sâu thế này cũng không nhiều.

Thanh Đồng kiếm này và thanh Trảm Lô kiếm đều có tầng màu sắc giống nhau, về thời điểm mà nói cũng tương đồng với Trảm Lô kiếm, thời chiến quốc là thời kì cổ kiếm trung quốc huy hoàng nhất, 10 thanh đại danh kiếm có đến quá nửa là ra đời trong thời gian này.

Trong lúc Lý Dương thanh cổ kiếm, phía sau, Thạch Cần đang lật xem tranh lụa.

Những chữ tạc cổ này có đến 8 phần là ông hiểu được, nhưng đứng trên góc độ chữ cổ học mà nói thì tranh chữ lụa trên tay ông là thứ rất có giá trị nghiên cứu, đối với việc nghiên cứu chữ Tây Tạng cổ có thể là những căn cứ chính xác và quý báu.

Trên mặt Thạch Cần dần lộ ra vẻ kinh ngạc, tranh chữ lụa không chỉ có 1 tờ, xem hết số tranh đó thần sắc trên mặt ông tỏ ra vô cùng xúc động.

-Cái này, cái này làm sao lại có thể chứ...

Thạch Cần sợ hãi kêu lên, ngẩng đầu nhìn về phía Lý Dương, tiếng kêu kinh hãi của ông khiến mọi người đều quay lại nhìn.

-Tiến sĩ Thạch, có chuyện gì vậy?

Lý Dương xoay người đi đến trước mặt Thạch Cần, trên mặt có chút kinh ngạc, Thạch Cần nhìn gắt gao vào thanh đồng kiếm trên tay Lý Dương, trong mắt còn có chút khác thường.

-Lý.. Lý tiên sinh, anh có phải đến đây vì mấy món đồ này?

Thạch Cần từ từ ngẩng đầu lên, hít thật sâu, trên mặt vẫn còn nguyên sự khiếp sợ, khi hỏi mắt nhìn thẳng vào Lý Dương.

-Vì món đồ này?

Lý Dương nâng thanh kiếm lên, trên mặt cũng có chút kinh ngạc, hắn đến đây đúng là muốn tìm 1 thanh kiếm, nhưng không phải thanh này, mà là thanh Thiên Tùng Vân Kiếm trên tay Hà Kiệt kia.

-Đúng vậy, anh chắc đã sớm biết ở đây có thanh kiếm này rồi chứ?

Thạch Cần gật đầu, sắc mặt cũng đã khôi phục lại đôi phần, không còn vẻ kinh động khi nãy nữa, mà là 1 vẻ mặt vô cùng phức tạp.

-Đã sớm biết?

Lý Dương nhún mắt, quay đầu nhìn Hà Kiệt 1 cái, lời của Thạch Cần đúng 1 nửa, hắn đã đúng là sớm biết ở đây có thần kiếm, nhưng lại không phải là thanh kiếm trên tay hắn lúc này.

-Tiến sĩ Thạch, ông có thể nói rõ hơn 1 chút không?

Hà Kiệt thay Lý Dương hỏi 1 câu, 2 người đều có chút chột dạ, trước khi đi họ cũng không nói ra nhiệm vụ lần này đi là vì cái gì.

-Không phải sao? Vậy thì ngại quá, tôi nghĩ nhầm rồi

Thạch Cần nhìn vào mắt Hà Kiệt rồi lại lắc đầu, hít sâu 1 cái, rồi chú mục vào thanh kiếm trên tay Lý Dương.

Hà Kiệt cũng không tiếp tục hỏi nữa, Thạch Cần chậm rãi nói:

-Tòa mật thất này là do 1 vị quốc vương thời cổ tên là Tát Bang tự mình xây, thời kì quốc vương Tát bang trị vì cũng là thời kì vô cùng hưng thịnh.

Thạch Cần vừa mở miệng, những người khác đều không ai nói gì, im lặng nhìn Thạch cần.

-Quốc vương Tát Bang có 1 sở thích đó là thu thập các loại thần binh, trên cao nguyên, thảo nguyên, hoặc ở trung nguyên ông ta đều thích, thậm chí là ở Tây Vực và khu vực hải ngoại, chỉ cần phát hiện ra binh khí tốt ông ta đều muốn có được.

Thạch Cần giơ tranh lụa lên nói tiếp:

-Ở đây viết quốc vương Tát Bang thu thập được 13 bộ binh khí tốt đặc ý nhất, trong đó đại bộ phận là xuất xứ từ cao nguyên, thảo nguyên, chỉ có 3 thứ là không phải.

-3 thứ này có 1 thứ là xuất xứ từ Đại Thực, 1 cái đến từ Nhật Bản, 1 cái đến từ trung nguyên, thanh kiếm xuất xứ từ Trung nguyên là thanh mà quốc vương thích nhất.

Lý Dương và Hà Kiệt đều có chút chấn động, thanh xuất xứ từ Nhật Bản khẳng định là Thiên Tùng Vân Kiếm, còn về thanh xuất xứ từ trung nguyên, nhìn vào dáng vẻ của Thạch Cần cũng biết là xuất xứ của nó không hề bình thường, nếu không ông ta cũng sẽ không phản ứng như vậy.

-Thanh kiếm đến từ trung nguyên có tên là Ngự Tràn kiếm, là quốc vương Tát Bang thừa dịp chiến tranh Tống Hạ vất vả đổi về từ vương thất Tây Hạ, thanh Ngự Tràn kiếm này được quốc vương xem như báu vật, trong những nghi thức trọng đại mới mang theo mình.

Nói xong Thạch Cẩn lại ngẩng lên nhìn Lý Dương, trên mặt có chút kích động.

-Ngự Tràn?

Lý Dương cũng sờ ngẩng đầu lên, nhờ năng lực đặc biệt nên Lý Dương mới biết thanh kiếm này không hề bình thường, nếu không hẳn cũng sẽ không đặc biệt để ý đến nó, chỉ là hẳn không nghĩ rằng nó lại chính là Ngự Tràn kiếm, 1 trong 10 thanh đại danh kiếm của trung nguyên.

10 thanh đại danh kiếm của Trung Quốc có rất nhiều thanh đã được nghe nói qua, thanh Ngự Tràn kiếm và Trảm Lô kiếm đều giống nhau, cùng là tác phẩm đặc ý của bậc thầy Âu Dã Tử, chỉ có điều trên danh sách thì không hề có Trảm Lô kiếm.

Lời nói của Thạch Cẩn Lý Dương không hoài nghi chút nào, thời gian xuất hiện 2 thanh kiếm này cũng gần nhau, nếu nói là Ngự Tràn kiếm thì khả năng có là rất lớn.

-Cái này thật sự là Ngự Tràn Kiếm

Hà Kiệt bỏ Thiên Tùng Vân kiếm vào bao, bước đến bên cạnh Lý Dương, vội vàng hỏi.

Ngự Tràn kiếm sao, đây có lẽ chính là thần khí của Trung Quốc, không hề thua kém Thiên Tùng Vân kiếm, tìm thấy Thiên Tùng Vân kiếm rồi lại tìm được cả Ngự Tràn Kiếm, Hà Kiệt lúc này có chút mơ màng.

- Nói như vậy, trong tranh chữ lụa có ghi chép tất cả đặc điểm của những thần binh được quốc vương sưu tầm rồi, Ngự Tràn kiếm có đặc điểm lớn nhất là có thể dẫn nước.

Thạch Cẩn gật đầu, trên tranh chữ lụa có ghi chép những gì ông ta đều đã xem hết, miêu tả về Ngự Tràn kiếm cũng là rõ ràng nhất, cũng là ấn tượng sâu sắc nhất trong ông.

Thạch Cẩn đúng là người Mĩ, nhưng từ nhỏ đã lớn lên ở Trung Quốc, có tình cảm sâu đậm với Trung Quốc, nhìn thấy những lời giới thiệu về Ngự Tràn kiếm nên ông mới có thể xúc động như vậy, cho rằng bọn Lý Dương là vì bảo vật này mà đến đây.

Nếu là như vậy, Thạch Cẩn cũng sẽ có chút tự hào, dù nói thế nào thì tìm thấy thanh bảo kiếm này ông ta cũng có 1 phần công lao.

-Dẫn nước?

Lý Dương ngẩng đầu lên, lông mày có chút nhíu lại, đặc điểm này nghe ra có chút cổ quái, nhưng quốc vương Tát Bang lại đặt thanh kiếm này lên trước Thiên Tùng Vân kiếm thì thanh kiếm này khẳng định là không hề đơn giản.

-Lưu Cương, đem ấm nước đến đây

Lý Dương đột nhiên lên tiếng, những người xung quanh đều đang sửng sốt, lúc này Lý Dương muốn lấy nước lại thì ai cũng hiểu rồi, là hẳn muốn thử nghiệm đặc điểm của Ngự Tràn kiếm.

-Lý tiên sinh, hay là đợi ra bên ngoài rồi thử?

Mã Thế Vĩ vội vàng lên tiếng, trên mặt còn có chút lo lắng, có rất nhiều đồ khai quật đều kiêng kỵ nước, thanh kiếm đúng này là thần kiếm, được làm ra từ đồng, không có gì bảo hộ như lúc này mà lấy nước ra thử nghiệm, 1 chút sơ ý là có thể hủy hoại luôn thanh đồng kiếm này.

Đây chính là thanh Ngự Tràn kiếm trong truyền thuyết, nếu như thật sự bị hủy hoại, bọn họ sẽ đều biến thành tội nhân.

-Mã tiên sinh, ngài yên tâm, trong lòng tôi biết rõ.

Lý Dương có chút do dự, cuối cùng lại lắc đầu, hẳn cũng biết Mã Thế Vĩ lo lắng, nếu không phải hẳn đã dùng năng lực đặc biệt quan sát thanh kiếm này thì hẳn cũng đã không dám ra quyết định này rồi.

Dưới hình ảnh lập thể, kết cấu của thanh kiếm đã được Lý Dương xem xét kỹ càng, trên thanh thanh đồng kiếm không hề có hiện tượng oxi hóa, vẫn có màu đồng sáng như thường, đủ để thấy nó căn bản là không sợ nước.

Còn có 1 điểm nữa, trên tay Lý Dương còn có 1 thanh Trạm Lô kiếm, lúc đầu những gỉ sắt trên Trạm Lô kiếm cũng không phải là vấn đề để không thể nhai ra là thanh kiếm này không sợ nước.

Ngư Tràn kiếm và Trạm Lô kiếm đều 1 tay người làm ra, lại đều là 1 trong 10 thanh đại thần kiếm, trong lòng Lý Dương rất có niềm tin với Ngư Tràn kiếm.

-Cẩn thận 1 chút thì tốt

Trên mặt Mã Thế Vĩ có chút chua xót, thời gian ông tiếp xúc với Lý Dương không lâu, nhưng cũng hiểu tính tình của Lý Dương, Lý Dương sẽ không làm những việc chưa chắc chắn, chỉ là nhớ đến những kiến thức mà ông có được, ông không khỏi lắc đầu cười khổ 1 cái.

-Ngài yên tâm, tôi sẽ không lỗ mãng đâu

Lý Dương gật đầu, Lưu Cương lập tức mang ấm nước đến, anh ta có niềm tin tuyệt đối đối với Lý Dương.

Huống hồ hấn cũng đã nhìn thấy Trạm Lô kiếm, nếu thanh kiếm này là Ngư Tràn kiếm thì không thể đến nước cũng không chống đỡ được, chứ đừng nói đến đặc điểm có thể "dẫn nước" của nó.

Lý Dương Cầm ấm nước, đổ 1 ít vào tay rồi vẩy vài giọt lên thanh kiếm.

Lý Dương rất chắc chắn nhưng để yên lòng những người xung quanh nên hấn vẫn chỉ nhỏ trước vài giọt làm thí nghiệm, nếu như có xảy ra phản ứng oxi hóa thì cũng có thể xử lý kịp thời, không làm tổn hại gì đến thanh cổ kiếm này.

Chỉ là nếu thật sự xảy ra chuyện này thì Lý Dương sẽ không tin đây chính là Ngư Tràn kiếm.

Nước từ từ chảy vào những hoa văn trên thân kiếm, hoa văn trên kiếm rất nhiều và sâu, những giọt nước này dính vào hoa văn, cả thanh kiếm đều không có phản ứng gì.

Qua khoảng 5 phút, Mã Thế Vĩ mới thở dài 1 tiếng, thanh kiếm này quả thật không sợ nước.

Có thử nghiệm này rồi, Lý Dương làm liều hơn, trực tiếp dùng ấm nước từ từ rót lên thân kiếm, cẩn thận để cho nước chảy trên thân kiếm, để cho nước dần dần chảy vào toàn bộ hoa văn kiếm.

Những người xung quanh đều mở to mắt, ngay cả người đang rót nước là Lý Dương cũng không ngoại lệ.

Nước được rót vào thân kiếm đều chảy vào hoa văn, từ từ chảy vào trong. Sau khi có nước vào, hoa văn trên kiếm dường như sáng lên, cả thanh kiếm cũng dần biến sắc, màu vàng đồng ban đầu dần chuyển sang có chút đỏ, dần dần biến thành màu đỏ đồng.

Rót khoảng 1 phút, Lý Dương đột nhiên dừng lại.

Thanh kiếm hoàn toàn biến thành màu đỏ đồng, nước đọng trong hoa văn kiếm cũng chuyển dần thành màu đỏ, làm cho người ta có chút cảm giác quỷ dị.

1 phút đồng hồ, Lưu Cương rót vào không nhiều, nhưng cũng khoảng nửa lít nước, trên tay hấn cũng có chút nặng nề, nhưng dường như hoa văn đã bị đấm từ rất lâu rồi, chỉ hấp thụ mà không nhả ra, nước nổi tiếp tràn ngập trong những hoa văn.

Điều này làm cho mọi người cảm thấy có chút kì lạ.

Lý Dương từ từ lật thân kiếm, dựng thẳng thân kiếm lên, phần kiếm có nước kia cũng hoàn toàn biến thành thẳng đứng, miệng của mọi người xung quanh lại mở rộng ra không ít vì ngạc nhiên.

Thân kiếm đứng thẳng nhưng lại không làm rót ra nước, những giọt nước kia dường như đã dính chặt vào hoa văn, 1 giọt cũng không rót khỏi.

-Chuyện này, chuyện này là thế nào?

Mã Thế Vĩ đưa tay chỉ vào thanh kiếm kêu lên, ông làm khảo cổ đã khai quật lên không ít những vật kì dị, nhưng giống như thanh kiếm này thì chưa nhìn thấy bao giờ, thân kiếm còn có thể hút nước, không để cho nước chảy ra.

-o0o-

498. Chương 498: Thần Kiếm Ngư Tràng.

Một kẻ chưa từng nhìn thấy báu vật thần kì thế này như Đường Tiểu Tiểu há hốc miệng, ngơ ngác nhìn Lý Dương.

Thạch Cần cũng không hơn gì Đường Tiểu Tiểu, hắn học về dân tộc và chữ cổ, phần lớn thời gian đều là làm nghiên cứu, vật thần kì như thế này hắn chưa từng tiếp xúc qua.

Lúc này Thạch Cần hoàn toàn sững lại, cứ như bất ngờ bị choáng váng vậy, trước mắt là một màn rõ rệt trái với sức hút của trái đất khiến hắn kinh hãi.

Ngay cả đội trưởng đội đặc nhiệm Triệu Vĩnh kia cũng thần tình khiếp sợ, nước không chỉ dính lại trên thân kiếm mà còn không chảy ra được, hiện tượng trái với sự thường như thế này cũng làm cho hắn có cảm giác như đang nằm mơ giữa ban ngày.

Biểu hiện của Hà Kiệt, Cao Phong tốt hơn một chút, ít nhất bọn họ cũng đã từng nhìn thấy sự thần kì của bức tranh trong nước kia, biết rằng có một số thứ không thể dùng những hiểu biết thông thường để xem xét được.

Về mặt của Lý Dương biến thành có chút nghiêm túc, lúc này hắn xem như đã hiểu được vị quốc vương yêu thích sưu tầm thần binh kia tại sao lại xem ngư tràng là vật yêu thích nhất của mình, mười vị đại thần kiếm của Trung Quốc quả thật bất phàm.

Lý Dương xoay thân kiếm, rồi từ từ để cho nước trên mặt đó hướng về phía vị trí thấp hơn, có đến mấy người cũng đang ngây ngốc nhìn theo thân kiếm được xoay trở lại.

nước chảy xuôi từ những hoa văn trên kiếm xuống phía dưới cũng không ít, có vài giọt ở dưới ánh đèn nhấp nháy ánh hồng. Đường như muốn rớt xuống 1 nửa từ văn kiếm .

Nhưng đó cũng chỉ là dường như, ngay cả khi Lý Dương lật ngược cả thân kiếm lại, làm cho mặt có dính nước kia hướng xuống, những giọt nước khi này chảy xuống đến một giọt cũng không chảy ra ngoài.

-Lý Dương, nó, nó làm thế nào mà lại như thế được?

Nói chuyện vẫn là Mã Thế Vĩ, mắt hắn trừng lên, tiếng nói mang chút khàn khàn, lại tựa hồ có chút run run, hoàn toàn có thể nghe ra hắn lúc này tâm tình rất không bình tĩnh.

-Tôi cũng không biết.

Lý Dương lắc đầu, hình ảnh lập thể cũng đã mở ra, trong hình ảnh lập thể có thể thấy được nhiều hơn so với trực tiếp nhìn bằng mắt thường.

Trong hình ảnh lập thể, Lý Dương phát hiện trên hoa văn của kiếm có vô số những lỗ nhỏ, như những lỗ này cực nhỏ, mắt thường cơ hồ không thể nhìn thấy, nếu không phải có năng lực đặc biệt, Lý Dương cũng không thể phát hiện ra điều này.

Những lỗ nhỏ này tựa hồ có một lực hút nhất định, những hạt nước kia đều bị những lỗ nhỏ kia hấp thụ lại, hơn nữa còn chảy xuôi trên bề mặt, còn về vì sao lại xuất hiện cảnh tượng thần kì như vậy thì Lý Dương thật sự không giải thích được.

Lý Dương xoay tay lại, làm cho mặt đó của kiếm tiếp tục hướng lên trên, xoay qua xoay lại như vậy, nước trên hoa văn kiếm càng đều đặn hơn, màu hồng dường như cũng rõ hơn.

Lý Dương cảm ẩm nước lên, tiếp tục rót nước, những người xung quanh đều cẩn thận nhìn, thở cũng không dám lớn tiếng, sợ làm kinh động đến Lý Dương.

-Nhất định sẽ như vậy

Vương Giai Giai gật đầu, mắt không ngừng nhìn về phía cửa, máy bay Lý Dương về hôm nay, thời gian đã đến, có lẽ cũng sắp ra rồi.

-Đến rồi

Vương Giai Giai nhìn thấy Lý Dương, còn có cả Hà Kiệt, tiếp sau còn có Lưu Cương, Cao Phong, sau cùng còn có 3 vị chuyên gia tiền sĩ.

3 vị chuyên gia này là do lão gia cố ý bảo Hà Kiệt tìm về, 3 vị lần này đã giúp đỡ không ít việc.

Không có Đường Tiểu Tiểu Lý Dương cũng không thể nhanh như vậy đã mở ra mật thất, thậm chí không thể mở ra, không có Thạch Cần thì không có cách nào hiểu được rõ ràng về mật thất như vậy, ít nhất là không thể biết được thân phận thật sự của thanh Ngư Tràn kiểm.

Mã Thế Vĩ công lao cũng rất lớn, chỉ có điều bị người có năng lực đặc biệt như Lý Dương che lấp hết, không nhìn ra vai trò của hắn nữa.

-Lý Dương

Vương Giai Giai ra sức vỗ tay, mắt sáng ngời, 2 người sau khi xác định quan hệ, đây là khoảng thời gian xa nhau lâu nhất.

-Lý Dương, nhanh lên, khéo mà dỗ dành nhé

Hà Kiệt nhẹ nhàng cười nói, trên mặt cũng có chút ngưỡng mộ, tuổi trẻ thật là tốt.

Hà Kiệt thực ra cũng không lớn tuổi lắm, chỉ mới 32, nhưng do công việc ổn định nên đã sớm kết hôn, hôn nhân cũng là do gia đình sắp đặt, không có gì là không vừa lòng, nhưng lại có cảm giác như thiếu cái gì đó.

-Giai Giai.

Chân Lý Dương bỗng nhanh hơn, Vương Giai Giai cũng chạy đến phía Lý Dương.

Lần này đi tận 8, 9 ngày, vẫn còn là tiến trình thuận lợi, nếu không phải ngay ngày đầu đã mở ra bảo tàng, lần này đi còn có thể đến 1, 2 tháng, nhưng những ngày này Lý Dương đều rất nhớ Vương Giai Giai.

Hai người trẻ tuổi ôm chầm lấy nhau, Vương Giai Giai đã nghĩ đến rất nhiều câu trách cứ Lý Dương nhưng đều không nói ra được, nhìn ngậy người ra nhìn Lý Dương dường như đã bị gầy đi 1 chút, Lần này đi không chỉ có Lý Dương gầy đi, Hà Kiệt cũng gầy đi 3, 4 cân, tương đương với 2 ngày gầy đi 1kg.

-Haiz, những lời vừa nói xem như là vô nghĩa cả rồi.

Cổ Nhã Tĩnh đứng phía sau vỗ nhẹ vào đầu mình, nhìn điệu bộ của Vương Giai Giai cô đã biết Giai Giai sẽ không trách gì Lý Dương, chỉ sợ còn đau lòng ấy chứ.

Hộ tống đám người Lý Dương lên máy bay xong nhiệm vụ của Triệu Vĩnh mới xem như đã hoàn thành, sau khi Lý Dương rời đi thì bộ đội đặc nhiệm cũng rời đi theo.

Nhiệm vụ lần này của bọn họ cũng là khó trải qua được, tuy nhiên cấp trên đã ra cho bọn họ phải giữ mật lệnh, sự việc lần này chỉ có thể tự mình biết, tuyệt đối không được truyền ra ngoài, làm trái với mật lệnh sẽ bị phạt nặng.

Bên ngoài sân bay đỗ lại 3 chiếc xe, ngoài chiếc màu đỏ thẫm còn có 2 chiếc xe chở hàng nhỏ, Lưu Cương và Cao Phong chào hỏi lái xe rồi chuyển các thùng lên xe, thu thập của chuyến đi lần này đầu ở đây, bên trong còn có vài thứ đồ vô giá.

Cao Phong tự mình mang mấy cái thùng lên xe, người lái xe cũng là do lão gia cố ý phái đến, những thứ trên xe đều không thể để bị chút tổn thất nào.

Lý Dương và Giai Giai lên chiếc Hồng Kỳ, Hà Kiệt và 3 vị chuyên gia đành lên chiếc xe chở hàng, người ta có đôi có cặp, hắn cũng không dám không biết xấu hổ mà đi cùng.

Sau cùng Cố Nhã Tĩnh bực mình giậm chân, Vương Giai Giai lúc đi thì ngồi cùng xe vậy mà lúc về cũng không gọi cô 1 tiếng, thật là trọng sắc khinh bạn nha.

Chiếc xe màu đỏ thẫm trực tiếp chạy đến biệt thự của Hà lão, Hà Kiệt đi tiễn các vị chuyên gia, mỗi vị được nhận 100 vạn tiền trà nước, món tiền này thật sự rất hậu, khiến cho bọn họ cũng không dám truyền ra ngoài chuyện lần này.

Số tiền lần này cũng là do Lý Dương bỏ ra, nghĩ đến thu hoạch lần này hẳn không khỏi mỉm cười 1 mình, đừng nói là 300 vạn, đến 3000 vạn cũng đáng.

Đường Tiểu Tiểu đối với số tiền này không hề khách khí, Mã Thế Vĩ thì mãi sau mới chịu nhận.

Một trăm vạn nhìn thì có vẻ nhiều, nhưng lần thu hoạch này chỉ như hạt cát, cái khác không nói, chỉ cần thanh Ngư Tràn Kiếm, chắc chắn không ít người tranh nhau mua, có thể bán được đến giá trăm triệu.

Xuống xe Lý Dương vội kéo Vương Giai Giai đi về phía biệt thự, xa nhau lâu như vậy, hai người đều có rất nhiều điều muốn nói.

-Ông

Vừa mới bước vào phòng khách quý Dương đã vội kêu lên, bên cạnh sofa trong phòng khách, Hà lão đang ngồi đọc báo, Lý Dương bước vào mới ngẩng đầu lên, mỉm cười nhìn Lý Dương.

-Hà gia gia

Vương Giai Giai cũng có chút sững sốt, vội vàng rút tay ra khỏi tay Lý Dương, trên mặt vẫn có chút hồng hào.

-Ha Ha, 2 đứa đã cùng nhau trở về rồi.

Hà lão xoay mình, cũng không đứng dậy, nhưng nét mặt rất sáng lạn, trong mắt còn có chút hào hứng.

-Đã trở về à, ông sao lại trở lại Bắc Kinh rồi thế? Không phải là đợi đón tết rồi mới về sao?

Lý Dương nhanh chân đi đến bên Hà lão, nháy mắt với Giai Giai, mỗi người đứng 1 bên, Lý Dương thuận thế ngồi bên cạnh chiếc ghế, nhẹ nhàng xoa bả vai của ông.

-oOo-

500. Chương 500: Lý Dương, Những Người Tìm Cậu Không Ít

Bạn sẽ ủng hộ 20 Điểm cho Dịch Giả khi đọc bài viết này:

Chương 500: Lý Dương, những người tìm cậu không ít

- Gần đây trong nhà xảy ra nhiều chuyện, ông về trước giải quyết một chút.

Hà lão quay đầu cười với Lý Dương, Lý Dương giật mình gật đầu, việc mừng thọ Hà lão chỉ còn hơn một tháng, về chuẩn bị sớm một chút cũng tốt, lần này có thể là lễ mừng thọ lớn.

Nhìn bộ dạng Lý Dương Hà lão hiểu ngay trong lòng anh đang nghĩ gì, chỉ có điều Hà lão không nói ra, ông lần này về là vì việc khác, việc này ông cũng không muốn để Lý Dương biết.

Năm sau là thời khắc mấu chốt của việc tuyển cử, đứa con cả của Hà lão, Hà Trần Giang và cháu là Hà Kiệt lần này hi vọng có thêm bước mới, thời khắc mấu chốt này ông cũng không thể nghỉ ngơi, phải dùng hết năng lực mình có để giúp cho hai người.

- Hà gia gia, San San dạo này có về không?

Vương Giai Giai ở bên cạnh cười hỏi một câu, sau khi hỏi sắc mặt của cô hơi thay đổi, lúc này cô mới nhớ ra mình đã để Cố Nhã Tĩnh lạc lõng ở sân bay.

Vương Giai Giai cúi đầu mặt có chút ửng đỏ, lên nhìn điện thoại, nhìn thấy không có tín hiệu trả lời mới yên tâm một chút.

Cố Nhã Tĩnh không gọi điện, chứng tỏ cô ấy không tức giận, nếu không với tính khí của tiểu quỷ này đã gọi điện để trút cơn giận rồi.

Nhưng lần sau gặp tiểu quỷ này chắc chắn sẽ bị cô ấy nói móc cho một trận.

- San San sắp về rồi, muộn nhất là một tháng nữa, nha đầu này ương quá, tôi muốn để cho nó học theo các cô các cậu thì nó không nghe, cứ thích sang nước ngoài du học.

Lão gia tử cười lắc đầu, cháu gái của Hà lão Hà San San hiện tại đang du học ở bên Anh, sang năm mới chính thức tốt nghiệp, Hà San San và Vương Giai Giai còn Cố Nhã Tĩnh tuổi ngang nhau, quen nhau từ nhỏ, lúc nhỏ Hà San San và Cố Nhã Tĩnh thường hay cãi nhau, mỗi lần như vậy Vương Giai Giai đều là người đứng giữa giải hòa.

- Ông khiêm tốn quá rồi, kỳ thực chúng tôi đều rất ngưỡng mộ San San, có thể ra nước ngoài học những thứ mình thích học.

Vương Giai Giai ngẩng đầu sắc mặt đã bình tĩnh trở lại.

- Thủ trưởng.

Lưu Cương từ bên ngoài vội vàng bước vào, đi cùng với anh còn có hai nhân viên cảnh sát, tốc độ chỉ thua xe tải so với cờ đỏ lớn một chút.

- Đồ mang về rồi?

Hà lão cười gật đầu, nhưng người mà tất cả bọn họ nhìn lại là Lý Dương.

- Mang về rồi, Lưu Cương, chúng tôi chuyển đồ đi rồi. Lý Dương lập tức gật đầu, rồi đi ra ngoài luôn.

Nói đến thu hoạch lần này anh có chút hưng phấn, không chỉ là có được Thiên Tùng Vân kiếm mà còn ngoài sức tưởng tượng có được Ngư Trường Kiếm, nếu là đồ trong kho bảo bối chưa bị chuyển đi thì càng tuyệt vời.

Lý Dương chỉ là muốn đồ ở trong kho bảo bối, tài sản mọi người cất giữ nhiều năm như vậy không phải là chỉ đưa cho bọn họ, có thể tìm lại được Thiên Tùng Vân kiếm và Ngư Trường Kiếm là chuyện rất may mắn, còn muốn thứ khác nữa thì thật quá tham lam rồi.

Hà lão cũng đứng dậy, bước ra cửa, nhìn nhân viên cảnh sát chuyển từ bên ngoài vào những cái hòm to, giá bình khí là thứ khó vận chuyển nhất, cuối cùng vẫn là Hà Kiệt tìm người đến dùng xe để chuyển về.

Do Hà Kiệt tự ra mặt nên quan viên ở đó vỗ ngực bảo đảm nhất định sẽ hoàn thành việc vận chuyển mà không có tổn thất gì cho họ.

Thiên Tùng Vân Kiếm, Ngư Trường Kiếm và đao Đại Thực đều là để riêng trong một hòm có mật mã, chiếc hòm này cũng là mới lấy vào, chỉ chiếc hòm để ba thứ này là không chìm, Lý Dương trực tiếp tự mình chuyển chúng lên trên ghế sofa trong phòng khách.

Vương Giai Giai kéo cánh tay Hà lão đồng thời đi lại, Vương Giai Giai trên mặt có chút hiếu kỳ.

- Ông, đây chính là Thiên Tùng Vân Kiếm.

Hòm mật mã mở ra, Lý Dương cầm Thiên Tùng Vân Kiếm ra đưa cho lão gia tử, trên mặt đầy chút hưng phấn, Vương Giai Giai ở bên cạnh sững sốt ngạc nhiên.

Vương Giai Giai là chuyên ngành văn, đối với Thiên Tùng Vân Kiếm một trong ba thần khí của Nhật Bản có chút hiểu biết, đây có thể là thần khí mà Nhật Bản thất truyền đã lâu, người nói nếu không phải là Lý Dương thì sợ là cô không thể tin tưởng được.

Lý Dương quay đầu nhìn Vương Giai Giai, về đến nhà rồi việc Thiên Tùng Vân Kiếm ở nhà không còn là một bí mật, chỉ ít việc này không thể tiếp tục giấu hai người Lưu Cương và Vương Giai Giai.

Đặc biệt là Lưu Cương, trong lòng Lý Dương còn có chút áy náy, tình cảm của Lưu Cương và Lý Dương rất tốt, tới bây giờ anh vẫn không biết lần này đi Tây Tạng rốt cuộc là vì cái gì.

- Được.

Hà lão mắt hơi sáng lên, cầm lấy kiếm dài, từ từ rút vỏ kiếm ra.

Thân kiếm màu ngân bạch, màu sương trắng bao phủ thân kiếm, Thiên Tùng Vân Kiếm thần bí thể hiện ra một cách chính xác, thần khí Nhật Bản này cuối cùng cũng nằm trong tay họ.

Thiên Tùng Vân Kiếm trút ra khỏi vỏ, thân kiếm ngoài màu sương trắng còn có màu phản quang, màu ngân bạch biểu hiện cao quý và thần bí, xét bề ngoài mà nói Thiên Tùng Vân Kiếm so với Trảm Lô kiếm và Ngự Trường Kiếm đều đẹp hơn.

- Không tồi, đây là Thiên Tùng Vân Kiếm, điều tra của Thanh Mộc Long Nhất quả nhiên là thật.

Hà lão gật đầu, xác thực việc điều tra của Thiên Hoàng Nhật Bản là thật, Thiên Hoàng Nhật Bản mất khoảng mười năm để điều tra ra Thiên Tùng Vân Kiếm, Thiên Tùng Vân Kiếm nằm trong tay Vương quốc cổ, sau khi rơi vào tay họ cũng không còn xuất hiện nữa.

Năm đó nếu không phải là chiến tranh Nhật Bản thất bại thì chưa chắc kiếm này đã được Thanh Mộc Long Nhất mang về Nhật Bản, cùng mang tới Nhật Bản còn có thần kiếm Ngự Trường Kiếm của Trung Quốc.

May mắn là lần này không có chuyện gì phát sinh, Lý Dương lại có được manh mối của Thiên Tùng Vân Kiếm, cuối cùng để thần khí Nhật Bản và Ngự Trường Kiếm đều giữ ở trong nước.

- Ông, đây chính là Ngự Trường Kiếm xếp thứ tám trong mười đại thần kiếm.

Lý Dương cũng lấy thanh kiếm đồng ra, Vương Giai Giai liền trợn to.

Bất luận là Thiên Tùng Vân Kiếm hay Ngự Trường Kiếm, Vương Giai Giai đều đã nghe qua đến danh tiếng của chúng hơn nữa không chỉ là một lần, Thiên Tùng Vân Kiếm là thần khí Nhật Bản, Ngự Trường Kiếm là thần kiếm trong truyền thuyết Trung Hoa, hai thứ này xuất hiện đều gây sự chấn động mạnh.

- Đẹp, rất đẹp.

Lão gia tử nhẹ nhàng bỏ Thiên Vân Tùng Kiếm xuống, lại cầm Ngự Trường Kiếm lên vẫn gật đầu không dứt.

Bên ngoài có tiếng bước chân, Hà Kiệt vội vàng chạy từ bên ngoài vào, nhìn thấy Hà lão hần không hề ngạc nhiên mà đi thẳng tới.

- Ông, thế nào? Lần này bọn cháu đã hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc rồi.

Hà Kiệt nói xong liền uống cạn một hơi hết cốc nước ở trên bàn, ba vị chuyên gia đều đã về rồi, Thạch Cần ở Bắc Kinh một thời gian mới quay về Mỹ nhưng anh đã trả lời Hà Kiệt, việc lần này tuyệt đối không thể truyền ra ngoài.

Hà Kiệt cũng chỉ có thể chọn tin tưởng anh, để Thạch Cần lưu lại Bắc Kinh một thời gian ngắn kỳ thực cũng là ý của Hà Kiệt. Thạch Cần khi ở Mỹ họ không quản được, ở trong nước thì có thể trong phạm vi không chế của Hà Kiệt rồi, thời gian ở trong nước Hà Kiệt tin rằng hẳn chắc chắn không thể để lộ chuyện này.

- Đúng thế, hai người các cháu đã hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc, biểu dương các cháu.

Hà lão cười vui, rút Ngự Trường Kiếm ra nhìn một cách cẩn thận, rất chú ý tới hoa văn trên kiếm.

- Ông, ngài đừng nói vậy, trước kia chúng tôi không biết xem những đồ cổ này bây giờ tôi mới biết trong giới đồ cổ cũng có rất nhiều thứ thần kỳ không thể tưởng tượng được, chính cây kiếm trước mặt đây thật không dám tin cách đây hơn hai nghìn năm đất nước chúng ta lại có người có được kỹ thuật đúc này, con người ngày nay cũng không tạo được.

Chỉ Ngự Trường Kiếm Hà Kiệt lại hưng phấn nói lớn, sau khi cùng với Lý Dương chứng kiến mấy lần thần kỳ ẩn tượng của Hà Kiệt với đồ cổ cũng thay đổi hẳn.

- Ha ha, cháu không biết là tất nhiên, di sản văn hóa năm nghìn năm của chúng ta những thứ tốt đẹp rất nhiều nhưng thất truyền lại càng nhiều.

Hà lão cười lớn, cuối cùng lại thở dài, Ngư Tràn và Tràm Lô đều là tác phẩm đại diện của tôn sư Âu Dã Tử, ngoài Ngư Tràn và Tràm Lô ra trong lịch sử Trung Quốc còn có rất nhiều kiếm thần khác, đáng tiếc là đều đã bị thất lạc hết, hai cây kiếm này nếu không phải là Lý Dương thì cũng không biết khi nào mới có thể xuất hiện trước thiên hạ.

- Ông, chúng ta không nói chuyện đó nữa, cháu để ông xem đặc điểm lớn nhất của Ngư Tràn.

Lý Dương cười chạy đi, mang một bình nước lại, trên tay anh còn cầm một bình không, Hà Kiệt cười, Vương Giai Giai hiểu kỳ nhìn Lý Dương.

Trong mắt Hà lão lộ ra chút kỳ vọng, đặc điểm của Ngư Trường Kiếm Hà Kiệt đang báo cáo trong điện thoại, việc nghe thấy và tự mình nhìn thấy hoàn toàn là hai việc khác nhau.

Ngư Trường Kiếm đạo thủy thần kỳ lại một lần nữa xuất hiện trong tay Lý Dương, mắt Vương Giai Giai tròn tròn, cô không thể ngờ được kiếm này còn có thể tự động hút nước.

Nước trong bình nước giảm đi với tốc độ nhanh, nước từ kiếm ra chảy vào một chậu rửa mặt, đặc điểm của thần kiếm tự động dẫn nước thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

Trong quá trình dẫn nước, toàn thân Ngư Trường Kiếm lưu động càng đẹp hơn, nước màu đỏ nhạt giống

Khu biệt thự núi Ngọc Tuyền là khu biệt thự được khai phá sớm ở Bắc Kinh, cũng là nơi có giá khá đắt, hiện tại đa phần tiêu thụ đều là biệt thự của mấy năm trước khai phá, những năm gần đây Bắc Kinh đã dừng khai phá, căn bản không còn biệt thự xây dựng nữa.

Chiếc Hồng Kỳ dừng ở cửa trung tâm thụ lầu, Lý Dương và Vương Giai Giai cùng dắt nhau xuống xe.

Trung tâm tiêu thụ nhà ở rất lớn, trang trí rất xa hoa, người tới đây mua nhà đều là những người giàu có, trung tâm Thụ Lầu không làm tốt một chút thì làm sao có được lòng tin của mọi người, môi trường không tốt họ sẽ không có ấn tượng với những sản phẩm của trung tâm.

Sau khi Lý Dương và Vương Giai Giai vào đến nơi liền có ánh mắt của mười mấy người nhìn vào nhưng cuối cùng chỉ có một cô gái trẻ chạy lại tiếp đón họ, còn ai lại vào việc đó, không còn nhìn bọn Lý Dương.

Nhân viên ở đây bán biệt thự ánh mắt rất tinh, người vào mua họ không xem tuổi tác cũng không xem giới tính thứ họ nhìn đó là trang phục, cái khác là đồng hồ trên tay đàn ông và ví trên tay phụ nữ.

Phòng ở đây thấp nhất cũng mấy nghìn vạn, có thể mua được phòng ở đây đều là những người có giá trị nhất định, những người như vậy thường có hương vị riêng của mình.

Dần dần lâu ngày, nhân viên ở đây đã thành quen, mỗi người khách đến đây đều phân loại một cách rõ ràng, đâu là khách quan trọng, đâu là khách có tiềm năng, đâu là khách có khả năng mua.

Lý Dương hôm nay ra ngoài ăn mặc rất tùy tiện, trang phục chỉ là quần áo bình thường đáng giá mấy trăm đồng. trên tay mang đồng hồ nhưng đáng tiếc lại là đồng hồ bình thường giá chỉ hơn hai nghìn đồng trang phục như vậy căn bản không được những nhân viên ở đây chú ý đến.

Vương Giai Giai ăn mặc sạch sẽ nhưng trang phục không phải là hàng hiệu, giá trị trên thân cao hơn Lý Dương không nhiều, hai người đương nhiên không thu hút được ánh mắt của nhân viên ở đây. Cô gái trẻ tuổi này là nhân viên mới tới cũng không nhìn kỹ bọn Lý Dương lại còn thể hiện đối đãi với bọn Lý Dương như khách có tiềm năng, đơn giản là rèn luyện năng lực của mình.

- Quý ông, quý bà, không biết không biết hai người muốn xem biệt thự như thế nào?

Cô gái trẻ rất lễ phép mang đến hai cốc nước ngọt, sau đó đứng bên cạnh Lý Dương nhỏ nhẹ hỏi một câu.

Cô hỏi Lý Dương là muốn xem phòng như thế nào, không phải là muốn mua phòng như thế nào, từ câu hỏi này có thể hiểu được ý của cô gái trẻ Thụ Lầu.

- Có biệt thự cổ điển nào không, sân tốt nhất là rộng một chút, diện tích kiến trúc lớn một chút, càng lớn càng tốt.

Lý Dương không để ý nhiều, anh không có kinh nghiệm mua những biệt thự xa hoa, bộ Minh Dương đó chỉ là lão gia tử giúp mua cho anh căn bản không có lo lắng gì.

- Biệt thự cổ điển, lại còn rất lớn?

Cô gái Thụ Lầu trẻ có chút ngạc nhiên, xung quanh những nhân viên khác có không ít người nghe thấy lời nói của Lý Dương, đều nhìn Lý Dương với một ánh mắt khinh thường.

Họ ở đây là nơi biệt thự xa hoa cao cấp, bình thường cũng có người dáng to mập mạp đưa phụ nữ đến đây để cố ý khoe khoang, lúc này những nhân viên ở đây đều xem Lý Dương là những kiểu người như thế này, họ không xem Lý Dương như những người có thể mua được phòng ở đây.

Do dự một chút, cô gái Thụ Lầu trẻ gật đầu, nhẹ nhàng nói với Lý Dương: - Biệt thự loại cổ điển chúng tôi còn không nhiều, trước mắt chỉ còn hai cái, một cái là kiến trúc hai tầng với 360 mét vuông, còn có sân riêng và hoa viên, giá là bốn nghìn hai trăm vạn.

Cái khác là kiến trúc với diện tích 830 mét vuông, sân một nghìn sáu trăm mét vuông, có một sân gôn nhỏ và hai bể bơi. Biệt thự này trước có người dùng, nguyên chủ nhân đã di dân tới Australia nên bán lại cho chúng tôi, nhưng giá biệt thự này không thấp, một trăm sáu mươi triệu.

Cô gái trẻ Thụ Lầu cũng không xem trọng bọn Lý Dương nhưng muốn rèn luyện kỹ năng cho bản thân nên diễn đến cuối cùng, từ đầu tới cuối đều đối đãi với bọn Lý Dương như những khách có tiềm năng.

Lý Dương hơi cau mày, cô gái Thụ Lâu hơi lắc đầu, người trẻ tuổi này đã bị giá của hai biệt thự dọa đến kinh ngạc, hơn trăm triệu, thật không thể tưởng tượng được.

- Giai Giai, em thấy thế nào?

Lý Dương quay đầu, đột nhiên hỏi Vương Giai Giai một câu, anh lại cảm thán giá nhà ở Bắc Kinh thật không rẻ, giá nhà ở Minh Dương nếu so với biệt thự thứ hai mà cô gái giới thiệu còn tốt hơn mà chỉ khoảng một nghìn vạn là mua được, đến Bắc Kinh lại là một trăm sáu mươi triệu, chênh lệch quá lớn.

- Chúng ta hai người, thêm bố mẹ anh nữa là bốn người, anh em đến nữa cũng không đến mười người, anh xem hay là xem phòng hơn ba trăm mét vuông kia xem thế nào. Vương Giai Giai do dự một chút cuối cùng mới từ từ nói.

Nghe Vương Giai Giai nói, cô gái Thụ Lâu hơi ngạc nhiên, lại lắc đầu lần nữa.

Theo cô nghĩ, chắc Vương Giai Giai tính toán là lừa Lý Dương chứ nhìn quần áo của bọn họ đâu có chút nào giống như là có thể mua được biệt thự hơn nghìn vạn, Biệt thự này cho dù giảm giá đến cuối cùng cũng không thể dưới bốn nghìn vạn.

Những nhân viên xung quanh nghe thấy Vương Giai Giai nói vậy họ cũng như cô gái kia đều nghĩ rằng lại là một cô gái đáng thương bị lừa.

Theo kinh nghiệm của họ, tiếp theo Lý Dương sẽ chê bai phòng đó đủ thứ, chỗ này không tốt, chỗ kia cũng không tốt, sau đó nếu đi mua phòng khác sẽ tốt hơn, cái kiểu này họ đã gặp không chỉ một lần.

- Không được.

Lý Dương lắc đầu, cô gái Thụ Lâu nhìn Lý Dương một cách coi thường, vẫn chưa xem nhà mà đã bắt đầu phản đối, anh chàng này quả nhiên đang lừa phỉnh cô gái đáng thương này.

- Ba trăm mét vuông đâu đủ dùng, bây giờ người không nhiều nhưng không có nghĩa là sau này không nhiều, không thể căn cứ vào tình hình hiện tại để lên kế hoạch được, nếu mua được nhà ngay thì tốt nhất đây chính là nhà của chúng ta ở Bắc Kinh sau này.

Lý Dương chậm chậm nói, trên thực tế sau khi cô gái Thụ Lâu giới thiệu qua anh đã loại bỏ căn bốn nghìn hai trăm vạn rồi, căn một trăm sáu mươi triệu rất đắt nhưng giá cả ở Bắc Kinh là như vậy, mua biệt thự như vậy cũng là một cách đầu tư, không gọi là lãng phí, số tiền này Lý Dương có thể bỏ ra.

Huống hồ đại hội giao dịch I-an-gon sắp mở rồi, đây có thể là cơ hội để Lý Dương kiếm tiền, cái khác không nói, tiền mua một biệt thự đẹp một chút Lý Dương thừa sức có.

Nhưng trong lòng Lý Dương cũng không chắc chắn muốn biệt thự này, anh còn muốn xem kỹ một chút, biệt thự này dù sao cũng có người khác ở qua rồi, nếu không hài lòng sẽ không chọn biệt thự cổ điển nữa mà chọn kiểu khác.

-o0o-

Nguồn:

503. Chương 503: Biệt Thự Cổ Điển (trung)

Vương Giai Giai do dự một lúc lâu, một trăm sáu mươi vạn, cho dù Vương Giai Giai biết Lý Dương nhiều tiền như vậy nhưng tiêu nhiều tiền như vậy để mua nhà thì vẫn không nỡ.

Lý Dương nhếch miệng cười, nói:

- Hơi đắt nhưng đây là Bắc Kinh, là nhà của chúng ta sau này, đắt cũng đáng.

Vương Giai Giai nhẹ nhàng gật đầu, không nói gì thêm, dịu dàng nhìn Lý Dương. Cô ấy biết Lý Dương không phải là người thích hưởng thụ cuộc sống xa hoa, cho nên mua biệt thự đắt tiền này có phần là vì cô ấy.

Lý Dương đã nói với cô bất luận là lúc nào đều không thể để cô chịu thiệt thòi.

Cô gái lại bĩu môi, nhìn Lý Dương với vẻ coi thường, trong mắt cô Lý Dương hoàn toàn có thể biến thành một tên lưu manh dùng đầy những lời lẽ lừa gạt cô gái, Lý Dương với dáng vẻ này nếu có thể mua được biệt thự đắt tiền trên trăm triệu trừ khi mặt trời mọc đằng tây cũng không có khả năng nào.

Xung quanh có không ít người quay đầu nhìn Lý Dương, người ở đại sảnh Thụ Lô không nhiều bọn Lý Dương nói cũng không nhỏ nên không ít người có thể nghe thấy lời họ nói.

Phía sau Vương Giai Giai không xa trên ghế sofa có một người thanh niên khoảng hơn hai mươi tuổi đột nhiên đứng dậy, từ từ bước lại chỗ bọn Lý Dương ngồi.

Người này tuổi còn trẻ, nhìn bộ dạng giống như học sinh còn đang học, trên mặt còn có chút tà khí.

Người thanh niên mặc một bộ đồ đi chơi, lúc này đang nhìn Lý Dương từ đầu tới cuối, trong ánh mắt đầy sự khinh miệt.

Lý Dương nhũu mày, người thanh niên này xem ra rất kiêu ngạo, nhưng Lý Dương không hề đắc tội với hắn, cũng không hiểu tại sao hắn lại đột nhiên bước lại.

Một mình bước tới, Lưu Cương ngồi bên ngoài ghế sofa lạnh lùng nhìn người thanh niên trước mặt này. Nếu anh chàng này có bất kỳ động tác mất lịch sự nào Lưu Cương có thể cho hắn nghỉ ngơi ở viện một thời gian luôn.

- Việc gì thế?

Vương Giai Giai quay đầu nhìn một cái, lại quay đầu nhìn Lý Dương với ánh mắt dò hỏi.

Lý Dương lắc đầu nhẹ, anh hiểu ý của Vương Giai Giai, Vương Giai Giai muốn hỏi anh có quen người này không, thời gian hai người bên nhau không lâu nhưng lại rất hiểu nhau.

Vương Giai Giai lại quay đầu, người thanh niên đằng sau đang tròn mắt nhìn đăm đăm cô, làm cho cô cảm thấy không thoải mái, lập tức lại quay đầu lại.

Lông mày Lý Dương lại cau vào, người thanh niên này vừa mới nhìn thấy Vương Giai Giai liền không nhìn anh nữa, nhưng ánh mắt của hắn nhìn Vương Giai Giai làm Lý Dương khó chịu.

- Xin chào, chúng tôi muốn xem biệt thự cổ điển hơn tám trăm mét vuông, bây giờ có tiện không?

Lý Dương không quan tâm đến người thanh niên kia, nói với cô gái Thụ Lô bên cạnh một câu, diện tích biệt thự này làm Lý Dương hài lòng, đáng tiếc là bị dùng lần thứ hai, nếu là mới thì tuyệt vời.

May mà Lý Dương cũng không phải là người quá cầu kỳ những chuyện này, chỉ cần nhà tốt là được, Sau khi Bắc Kinh cấm biệt thự, muốn tìm biệt thự to mà tốt như thế này là việc không dễ, người có tiền ở Bắc Kinh có thể có nhiều.

- A, bây giờ?

Cô gái ngạc nhiên, trong lòng cô đã nghĩ Lý Dương không thể mua được nhà, đương nhiên đối với việc Lý Dương muốn xem nhà cô sẽ có phản đối.

- Đúng, bây giờ không được à?

Lý Dương nhẹ nhàng nói, Vương Giai Giai cau mày, cô ngồi bên trong luôn có cảm giác không tự nhiên, đặc biệt là với ánh mắt như lửa đằng sau làm cô khó chịu.

- Không phải, tôi phải hỏi một chút, anh đợi một lát.

Cô gái Thụ Lô vội vàng lắc đầu, nói xong liền đi vào trong trung tâm Thụ Lô, muốn xem biệt thự đắt tiền này phải xin phép sau đó mới có thể đưa chìa khóa cho khách.

- Tiểu thư, xin chào, tôi có thể biết quý danh của cô không?

Cô gái Thụ Lâu vừa đi khỏi, tên nam thanh niên kia liền tới chỗ Vương Giai Giai mặt tươi cười nhìn Vương Giai Giai, trong mắt có chút háo sắc.

Vương Giai Giai nhìn hắn một cách ghê tởm, không trả lời đi đến bên Lý Dương lại ngồi xuống, sắc mặt Lý Dương bây giờ rất khó chịu.

- Cô gái đẹp, tôi tên Triệu Bằng, tập đoàn Phi Tường là sản nghiệp của gia đình tôi, có thể cho tôi biết tên của cô không?

Người thanh niên híp mắt, nhìn Vương Giai Giai chằm chằm, ánh mắt đầy dục vọng, sắc mặt Lý Dương càng khó chịu hơn.

- Xin lỗi, bạn gái tôi không thích nói chuyện với người lạ.

Hít một hơi mạnh, Lý Dương chỉ muốn cho tên này một chưởng, nói một câu. Tập đoàn Phi Tường Lý Dương cũng nghe qua, lĩnh vực làm ăn rất lớn, ở Phan Gia Viên có tiệm đồ cổ có tên tập đoàn Phi Tường.

Tính về tài sản thì tập đoàn Phi Tường cũng rất có thực lực, có đến chục tỷ, tình hình cụ thể Lý Dương không hiểu rõ lắm, anh không có hứng thú với những thứ này, nếu không phải là người ở Phan Gia Viên nói thì Lý Dương cũng không biết đến tập đoàn Phi Tường này.

- Tiểu tử, người là cái quái gì, ta không nói chuyện với người.

Người thanh niên tên Triệu Bằng trợn trừng mắt, quát Lý Dương một cách không hề khách khí, nói xong mắt lại híp lại nhìn Vương Giai Giai, nhẹ nhàng nói:

- Tiểu thư đẹp, tôi nhìn cậu này như là kẻ lừa đảo, cậu ta không thể mua được biệt thự đắt tiền như vậy, nếu em muốn chi bằng đi theo anh, biệt thự ở đây em có thể chọn bất cứ cái nào tôi có thể mua cho em ở, ở đây không được, bất kỳ nơi nào ở Bắc Kinh em cũng có thể chọn.

Ngữ khí của Triệu Bằng rất lớn, mắt vẫn híp híp, bộ dạng gian tà làm cho Vương Giai Giai buồn nôn.

Lý Dương cau mày, sát khí trên mặt ngày càng nặng.

Người thanh niên trước mặt đã làm anh không còn kiềm chế được nữa, Lý Dương chỉ cảm thấy đầu mình nóng bừng bừng, Vương Giai Giai lại hung hăng nhìn người thanh niên này, từ nhỏ đến lớn chưa ai dám nói với cô như vậy.

- Anh nói thật đấy, đi theo anh đi.

Triệu Bằng không hề quan tâm tới sắc mặt của hai người, cứ thản nhiên cười muốn lôi tay của Vương Giai Giai, Lý Dương cố nén cơn tức giận cuối cùng phát nổ.

- Bốp

- Bụp

Tay phải Lý Dương vung ra, cái bạt tai kêu to làm cả trung tâm Thụ Lâu đều nghe thấy, Triệu Bằng quay đầu không dám tin nhìn Lý Dương, chân Lý Dương lại vung lên đúng vào bụng Triệu Bằng, Triệu Bằng úp người xuống đất.

Yên tĩnh, cả đại sảnh trong nháy mắt yên tĩnh vô cùng.

Vừa mới đi ra, Cô gái đang tìm Lý Dương để từ chối đang đứng ở xa trên mặt còn đầy sợ hãi.

Vương Giai Giai ngạc nhiên nhìn Lý Dương, trong lòng có chút ngọt ngào, đây là bạn trai của cô, người đàn ông tương lai của cô, người đàn ông này có năng lực bảo vệ cô.

- A, đánh nhau rồi.

Một cô gái ngồi nghỉ ở đó kinh ngạc kêu lên một tiếng, cả đại sảnh Thụ Lâu lập tức vô cùng ồn ào, quản lý trực ban đại sảnh vội vàng chạy ra, còn có hai người thanh niên chạy ra đỡ Triệu Bằng dưới đất, hai người còn hung hăng nhìn Lý Dương.

- Bảo vệ, bảo vệ đâu, các cậu chết hết đâu rồi? Vương tổng đâu, Triệu công tử bị người ta đánh rồi, các người ở đây còn muốn xem?

Một gã giúp Triệu Bằng đứng lên kêu to, bốn bảo vệ ở cửa vội vàng chạy lại, Lưu Cương lúc này đã đứng bên cạnh Lý Dương, còn lặng lẽ giơ ngón tay cái khen Lý Dương.

- Triệu công tử, anh không sao chứ? Tôi gọi người thông báo với Vương tổng rồi, anh yên tâm, việc hôm nay chúng tôi nhất định sẽ đòi lại công bằng cho anh.

Quản lý trực ban biểu hiện rất vội vàng, không ngừng an ủi Triệu Bằng đang nằm dưới đất, bốn bảo vệ đều bao vây Lý Dương, nhưng Lý Dương không hề bối rối.

Đây chỉ là bốn bảo vệ bình thường, trước mặt Lưu Cương ngay cả một đoàn cũng không ngại, mấy người này căn bản không thể gây bất kỳ nguy hiểm nào.

Lý Dương cũng không hề hối hận về việc vừa rồi, người thanh niên trước mặt này thực sự quá kiêu ngạo, lại còn đòi Vương Giai Giai đi theo hắn, thậm chí còn dám kéo tay Vương Giai Giai, nếu Lý Dương nhìn hắn thì không xứng đáng làm đàn ông.

- Các người muốn làm gì?

Bốn bảo vệ vẫn chưa tới gần, Lưu Cương đã bước lên trước lạnh lùng nói một câu, ánh mắt sắc bén của Lưu Cương nhìn bốn bảo vệ, bốn người trong lòng đều hoang mang.

Họ mặc dù chỉ là bảo vệ, nhưng cũng có năng lực nhìn người, nhìn dáng bộ của Lý Dương họ biết người này không tầm thường, bốn người có chút do dự.

- Hắn, hắn dám đánh tôi.

Lúc này, Triệu Bằng kia mới thở ra hơi, Lưu Cương nhìn Triệu Bằng nằm dưới đất một cái đáng thương, Lý Dương dù sao cũng chưa luyện võ, cú đập này nếu là Lưu Cương thì có thể đã làm tên tiểu tử kia bất tỉnh rồi, phải ở viện mấy ngày.

- Triệu công tử, anh, anh không sao chứ?

Quản lý trực ban thấy Triệu Bằng nói cũng nhẹ cả người, thân phận của công tử này không hề đơn giản, xảy ra việc này họ không gánh nổi trách nhiệm.

- Mẹ nó, nhìn tao giống không sao hả?

Triệu Bằng chửi quản lý trực ban một câu, dùng hết sức mình để chửi, làm cho bụng hắn lại đau, cú đánh ban nãy của Lý Dương có thể làm hắn nửa ngày vẫn chưa thể hồi phục.

- Tiểu tử, tiểu Lục, các người ngồi chồm hổm ở đây làm gì? Tiểu tử này dám đánh tôi, các người không nhìn thấy à? Mau, đánh hắn cho tôi, chết tôi chịu trách nhiệm.

Triệu Bằng lấy lại khẩu khí, lại gọi hai thanh niên bên cạnh, nói xong quay đầu nhìn Lý Dương bị bảo vệ vây quanh, trong mắt vô cùng oán hận.

Triệu Bằng năm nay hai mươi hai tuổi, hai mươi hai năm anh chưa từng bị đánh bao giờ, không ngờ hôm nay lại bị một người anh xem không ra gì đánh, đây là lần đầu tiên trong hai mươi hai năm cũng là nỗi nhục lớn nhất.

Triệu Bằng vô cùng hận Lý Dương, cho dù giết chết Lý Dương cũng không giải được nỗi hận này.

-o0o-

Nguồn:

504. Chương 504: Biệt Thự Cổ Điện (hạ)

-Vương tổng

Trên trán của quản lý trực ban lúc này đang đầy mồ hôi, trong biệt thự mát mẻ này mà có thể chảy nhiều mồ hôi như vậy cho thấy hẳn hiện giờ đang rất gấp gáp.

-Người nọ không chạy trốn chứ?

Người trung niên vội vàng hỏi một câu, người này gọi là Vương Thắng, tổng giám đốc trung tâm tiêu thụ, nguyên bản chính tự mình tiếp đãi một gã khách nhân, hẳn vốn đang tiếp một người khách nhưng khi nghe Triệu công tử bị người đánh nên ngay lập tức chạy xuống.

-Không, có điều Triệu công tử đang rất tức giận

Người quản lý lắc đầu rồi quay đầu lại nhìn thoáng qua, ngay lập tức hẳn liền sững sờ.

Hai người trẻ tuổi khi đi tới trước mặt Lý Dương liền gơ nắm tay lên, hai người còn chưa kịp đụng vào Lý Dương thì đã bị đánh bay ra ngoài, người quản lý vừa lúc thấy được cảnh hay người bị đánh bay ra.

Lúc này Vương tổng cũng thấy được.

-Chính là bọn họ, bọn họ còn dám đánh người?

Người quản lý lắp bắp nói với Vương tổng, tay hẳn thì chỉ về phía Lý Dương và Lưu Cương, Vương tổng nhìn chằm chằm hai người, hẳn không ngờ ở đây có nhiều bảo an như vậy mà bọn họ còn dám động thủ.

-Các người còn thất thần làm gì, nhanh bắt hai người đó lại cho tôi

Vương tổng rống giận một tiếng, Triệu công tử bị đánh không phải là việc nhỏ, hiện giờ nhân viên cũng bị đánh luôn, hẳn không tức giận không được.

Hai người này chính là đàn em đi theo Triệu công tử, nhưng mà hình như hai người cũng rất có lai lịch, ai cũng không phải là người mà hẳn có thể đắc tội được.

Bốn bảo an nhìn nhau, từ bên trong có hai bảo an cầm côn chạy ra, sáu người cùng nhau đánh về phía Lý Dương và Lưu Cương.

Bang bang bang bang

Trong đại sảnh liên tục truyền ra tiếng kêu, sáu tên bảo an đều bị Lưu Cương đánh bay ra ngoài. Sáu người vùng vẫy muốn đứng lên nhưng làm thế nào cũng không đứng lên được.

-Lưu Cương, bọn họ không có việc gì chứ?

Thấy Lưu Cương có thân thủ lưu loát như vậy Lý Dương rất hâm mộ, có điều hẳn hiểu được muốn có được thân thủ như thế không phải là chuyện dễ dàng gì, phải luyện tập từ nhỏ, hơn nữa còn phải luyện tập cao độ mới được.

-Hai tên trước đó không có chuyện gì lớn, vào bệnh viện nằm nghỉ 3, 5 ngày là khỏi, mấy tên bảo an này thì nghỉ một chút là tốt thôi

Lưu Cương cười khẽ vỗ vỗ tay, hai tên trước đó là người hầu nên không cần nương tay, nhưng những bảo an này chỉ nghe theo lệnh mà thôi, để cho bọn họ tạm thời mất năng lực hành động là đủ, không cần phải rat aý quá nặng.

-Các người, các người...

Vương tổng ngơ ngác đứng ở đó, nơi này có tổng cộng 10 bảo an, nhưng trong đại sảnh thì chỉ có 6 người, những người khác đều ở bên ngoài.

-Lý ca, tên kia còn trừng mắt nhìn anh, có muốn tôi qua ‘giao lưu’ với hắn một chút không?

Lưu Cương hắc hắc cười một tiếng, Triệu Bằng quả thật là đang trừng mắt nhìn, nhưng không phải trừng mắt nhìn Lý Dương mà là hoảng sợ mở to mắt, người hầu của hắn vào bảo an đều bị đánh gục, hắn hiểu hôm nay mình gặp phải người lợi hại rồi.

Ít nhất thì người này so với những người trước kia hắn gặp mạnh hơn nhiều, hiện giờ hắn không thể đắc tội, nếu không thì người thảm chính là hắn.

-Tốt

Tên này sau khi bị giáo huấn còn tìm người tới đánh mình, không cho hắn chút giáo huấn thì hắn sẽ tiếp tục tới làm phiền.

Lưu Cương cười cười rồi từ từ đi qua.

Sự sợ hãi trên mặt Triệu Bằng càng tăng lên, Vương tổng đứng bên cạnh nhanh chóng chạy lại đứng trước mặt Lưu Cương.

-Anh, anh không được làm xằng bậy, đây là con của bộ trưởng bộ tài nguyên Triệu bộ trưởng

Sắc mặt Vương tổng có chút trắng bệch, cha của Triệu Bằng là phó bộ trưởng bộ tài nguyên, bộ tài nguyên là bộ có thực quyền, đừng nói là hắn, cho dù là ông chủ của hắn cũng không dám đắc tội Triệu gia.

-Bộ tài nguyên?

Lý Dương nhú mày nhưng cũng không nói gì, Lưu Cương thì không có phản ứng gì mà chỉ đẩy Vương tổng ra rồi ngồi trước mặt Triệu Bằng.

Lưu Cương là người của cảnh vệ trung ương, bọn họ mặt kệ là bộ gì, đối với bọn họ những chỗ này chẳng có liên quan gì cả.

-A ~

Triệu Bằng thê lương hét lên, tất cả mọi người đều bị tiếng la này dọa sợ, Vương tổng thì sững sờ đứng ở đó.

Triệu công tử lại bị đánh, chuyện này đã nghiêm trọng hơn nhiều rồi.

Chuyện này đã không phải là chuyện bọn họ có thể xử lý, Vương tổng rung rẩy lấy di động ra rồi gọi điện cho ông chủ mình rồi gọi điện cho cục cảnh sát, dựa vào bảo an thì không thể nào, Vương tổng cũng chỉ có thể trông chờ vào cục công an mà thôi.

Lưu Cương mỉm cười đứng dậy đi về chỗ Lý Dương, Triệu Bằng bị hắn đánh một hồi như vậy thì phải nằm viện ít nhất tới cuối tuần, muốn khôi phục bình thường ít nhất cũng phải chờ một tháng.

Bàn tay nhỏ bé của Vương Giai Giai đang được Lý Dương nắm, sắc mặt của cô bây giờ lạnh như băng, cô rất ủng hộ hành vi của Lưu Cương, tiểu tử này không ngờ dám đùa giỡn cô.

Người trong đại sảnh đều kinh hãi nhìn đám người Lý Dương, ai cũng không ngờ cuối cùng lại có kết quả như thế.

Triệu Bằng này là con cháu cán bộ, bình thường không ít lần làm ra chuyện càn quấy, hôm nay bởi vì nghe nói có một cô gái xinh đẹp xuất hiện nên chạy tới.

Hai tên người hầu của hắn có nhà ở nơi này, hai người bọn họ không phải là con cháu cán bộ nhưng trong nhà đều có chút tiền, nếu như người bình thường thì cũng không thể làm người hầu cho Triệu Bằng được.

Hai người bọn họ đi theo vốn định cổ vũ, Triệu Bằng tới nơi này không ngờ gặp một người bình thường không ngờ lại có khẩu khí lớn như thế nên định tới giáo huấn một tí, không ngờ là phát hiện Vương Giai Giai

Khuôn mặt thanh thuần đáng yêu của Vương Giai Giai có thể làm xúc động rất nhiều người trẻ tuổi, tên Triệu công tử này khi thấy Vương Giai Giai liền nhìn chằm chằm không rời.

Lúc đó trong lòng hắn chỉ có một ý nghĩ là phải có được cô trong tay.

-Lỗ tiền là chuyện của tôi, cậu chỉ cần làm theo lời tôi nói là được.

Thường Thịnh trừng mắt nhìn hấn một cái, người quản lí rút đầu lại rồi không nói gì nữa, xem ra người thanh niên này rất có lai lịch, ngay cả ông chủ lớn cũng phải chịu thiệt để kết giao, một nghìn vạn a, không ngờ lại dùng số tiền này chỉ để kết giao.

Ngôi nhà mà Lý Dương nhìn trúng cách trung tâm nhà đất không xa, nó nằm ở dưới chân núi Ngọc Tuyền Sơn, cách nhà Vương Giai Giai không tới 10 km

Hai chiếc xe trực tiếp chạy tới cửa biệt thự, nơi này có một con đường đủ rộng cho hai chiếc xe chạy thẳng vào bên trong.

Trước cửa là một cánh cửa hiện đại, năng lực chống trộm rất tốt, máy camera theo dõi có thể nhìn thấy mọi vật trong phạm vi 50 thước.

Ngoại trừ máy theo dõi, nhân viên bảo an trong này làm việc rất có trách nhiệm, mỗi mười lăm phút sẽ có bảo an đi tuần tra xung quanh, mỗi ngày có nhân viên vệ sinh tới quét dọn, cam đoan hoàn cảnh thoải mái.

Điểm này làm cho Lý Dương rất vừa lòng, đồ tốt của hấn có không ít, đặt ở chỗ này cũng tốt.

Nhìn một số cây cổ thụ xung quanh biệt thự, Vương Giai Giai cũng vừa lòng gật gật đầu, hoàn cảnh biệt thự này rất tốt, cô rất vừa lòng với nó.

-Lý tiên sinh, tôi nghe nói chủ nhân biệt thự này cũng là một người ham mê đồ cổ nên lúc trang trí nhà có kèm theo không ít nhân tố cổ xưa, mấy thứ này khi đi chủ nhân ngôi nhà cũng không có mang theo, chúng ta vào xem một chút đi

Thường Thịnh cười cười rồi đi tới chỗ Lý Dương, người quản lí thì chạy đi mở cửa, kỳ thật mấy thứ mà Thường Thịnh vừa nói là do người quản lí ở trên xe nói cho hấn biết.

-Tốt

Lý Dương có chút động lòng, căn nhà này khẳng định đã trang trí qua, với những người khác mà nói thì cũng không tốt vì mỗi người đều có phong cách trang trí của riêng mình, rất nhiều người mua nhà xong liền trang trí lại theo cách của mình.

Có điều Lý Dương thì không có kiên kị nhiều, nếu như căn nhà này có trang trí phù hợp với hấn thì hấn chỉ trang trí lại một cách đơn giản là được, đặc biệt là hai ngày nữa cha mẹ hấn sẽ đến đây, trang trí tốt cũng tiện hơn.

-Lý tiên sinh, mời ngài.

Thường Thịnh khom người mời Lý Dương đi vào, Lý Dương cũng không khách khí, Vương Giai Giai kéo cánh tay hấn, hai người cùng nhau đi vào bên trong.

Kiến trúc của biệt thự mang những nét đặc sắc của Giang Tây vào thế kỉ 19, nó không giống với ngôi nhà cổ ở Bắc Kinh, biệt thự có 3 tầng, cánh cửa bên ngoài được sơn màu đỏ rất sáng.

Sau khi đi vào thì thấy ngay phòng khách, từ cửa tới phòng khách khoảng 30 thước, hai bên có đủ loại hoa cỏ, nhìn giống như là một vườn hoa thu nhỏ vậy.

Bên ngoài vườn hoa là một bể bơi, bên cạnh đó có một nơi dùng để nghỉ ngơi thư giãn, ở nơi này đủ rộng để tổ chức một buổi tiệc ngoài trời.

Lý Dương trực tiếp đi theo Thường Thịnh vào phòng khách, phòng khách quả nhiên trang hoàng theo phong cách cổ, chỗ ngồi trong phòng khách và nơi cả Hà lão ở Minh Dương có chút giống nhau, đồ hiện đại trong này rất ít, nó mang lại cho người xem một cảm giác rất cổ kính.

Bên cạnh là một cái ghế sofa bằng gỗ lim, bộ ghế này là hàng mỹ nghệ hiện đại, có điều vật liệu thì rất tốt, tính ra thì giá nó cũng hơn 10 vạn, người chủ nhân trước khi đi cũng không mang theo những thứ này.

Trung ương phòng khách có một cái bàn bát quái, bên trên có đặt rất nhiều đồ sứ, Lý Dương nhìn kỹ, những thứ này đều là tác phẩm phỏng chế hiện đại rất không tồi, giá trị của chúng rất cao.

Đứng ở khu trống trải trong phòng khách, Lý Dương yên lặng gật gật đầu, trên mặt còn lộ ra một nụ cười vừa lòng.

Vương Giai Giai cẩn thận đánh giá 4 phía xung quanh, nơi này rất có thể là nơi cô phải ở lại một thời gian rất lâu, xem cẩn thận một chút thì tốt hơn.

Với người không hiểu đồ cổ như Vương Giai Giai, hơi thở ấm áp của căn nhà này vẫn làm cô thấy rất thích, ít nhất thì ấn tượng của cô với nơi này rất là không tệ.

-Lý tiên sinh, phòng khách lầu 1 rất lớn, ngoại trừ phòng ăn và phòng bếp ra, phòng nghỉ đều nằm ở lầu 2, chúng ta có cần lên trên xem một chút hay không?

Thường Thịnh vẫn luôn chú ý tới sắc mặt của Lý Dương, thấy Lý Dương tươi cười nên hắn cũng an tâm hơn không ít.

Từ sau khi ở Ruili về, Thường Thịnh vẫn luôn tìm cách thành lập quan hệ với Lý Dương và Hà Kiệt, đặc biệt là Lý Dương, Thường Thịnh càng coi trọng hắn hơn.

Dù sao thì Hà Kiệt là người của nhà nước, không có khả năng quá mức thân cận với hắn, mà Lý Dương thì không giống vậy, Lý Dương tính ra thì cũng là một thương nhân, hắn và Lý Dương có rất nhiều tiếng nói chung.

Có một điểm mấu chốt nữa là Lý Dương xuất thân rất bình thường, người như vậy càng dễ dàng tạo quan hệ. Hiện tại Bắc Kinh không có nhiều người biết thân phận của Lý Dương, nếu Thường Thịnh không nắm chắc thì sau này không chừng cơ hội làm quen này sẽ bị người khác cướp mất, đến lúc đó hắn sẽ không kịp hối hận.

Hôm nay thấy Lý Dương, đặc biệt là sau khi biết người xung đột với Triệu Bằng là Lý Dương, Thường Thịnh liền biết đây là một cơ hội rất tốt, mượn cơ hội này thành lập quan hệ với Lý Dương, tương lai cũng có thể tiến thêm một bước tăng cảm tình.

Thường Thịnh làm chuyện này giống như là chuyện của Trịnh Khải Đạt và Tư Mã Lâm lúc trước, không thể không nói loại từ từ tăng lên tình cảm này có hiệu quả rất tốt, cảm tình một khi thành lập thì tốt hơn nhiều việc giao dịch bằng tiền bạc

-Đây là phòng chính, lầu hai tổng cộng có hai thư phòng, tám phòng ngủ, hai phòng chức năng. Phòng chính có diện tích hơn 50 mét vuông, là căn phòng lớn nhất lầu hai, hơn nữa nó còn có đường thông qua phòng sách bên cạnh.

Tới lầu hai, người quản lý trực tiếp dẫn mọi người tới phòng sâu nhất bên trong.

Phòng chính có diện tích rất lớn, hơn nữa còn có cửa sổ sát đất, từ bên ngoài cửa sổ có thể thấy toàn bộ phong cảnh bên dưới.

Đứng trước cửa sổ, Vương Giai Giai lộ ra nụ cười tươi sáng, cảnh sắc bên ngoài quả thật không tệ, kiến trúc của căn biệt thự này không tính là nhiều, nhưng sân thì rất lớn, điểm này làm cho cô rất thích.

Trong phòng chính nhìn một hồi, Lý Dương và Vương Giai Giai cùng nhau gật đầu rồi cùng quản lý đi tới phòng sách bên cạnh.

-o0o-

Nguồn:

507. Chương 507: Phỉ Thúy Song Long (2)

Lý Dương gật gật đầu, trực tiếp sử dụng hình ảnh lập thể bao phủ mọi thứ, ngay cả vách tường cũng không bỏ sót.

Đi thăm hai căn phòng ở lầu hai thì hắn đã quyết định mua căn nhà này nên sử dụng năng lực đặc thù quan sát ngôi nhà vận mệnh của mình một lần, xem bằng năng lực đặc thù thì tốt hơn nghe Thường Thịnh giới thiệu nhiều.

Sau khi xem một hồi, Lý Dương thu hồi năng lực đặc thù lại, kiến trúc nơi này rất không tệ, tường rất rắn chắc.

Dù sao người nơi này không phú thì cũng quý, chất lượng không tốt cũng không được.

Lúc Lý Dương đi qua phòng sách, hắn lại quay đầu lại nhìn thoáng qua, trong lòng thì tưởng tượng tới bộ cục của chính mình.

Ánh mắt Lý Dương dừng lại trên cái bàn, khi nhìn cái bàn, nụ cười của Lý Dương hoàn toàn biến mất, mắt ở to không thể tin được nhìn vào bên trong.

-Lý Dương, anh làm sao vậy?

Vương Giai Giai thấy Lý Dương có chút không thích hợp nên nhỏ giọng hỏi một câu, bộ dáng của Lý Dương lúc này nhìn giống như làm gặp quỷ làm cho cô hơi sợ.

-Không có việc gì, anh vừa nhớ tới một việc

Lý Dương quay đầu lại, sắc mặt vẫn có chút không đúng, Lưu Cương và Thường Thịnh kỳ quái nhìn Lý Dương.

Lý Dương cố nén ý nghĩ quay đầu lại mà mở năng lực đặc thù ra, trong hình ảnh lập thể, toàn bộ căn phòng đều hiện ra trong đầu Lý Dương, mỗi một vật trên cái bàn Lý Dương đều nhìn thấy một cách rõ ràng.

-Đi thôi

Lý Dương ổn định tâm trạng lại rồi nhỏ giọng nói một câu, khi nói câu này rốt cuộc sắc mặt của Lý Dương cũng đã bình thường trở lại.

Vương Giai Giai nghi hoặc nhìn hắn một chút, Lý Dương hôm nay có chút kỳ lạ, nhưng mà kỳ lạ chỗ nào thì cô lại không nói được, hiện tại cô cũng không tiện hỏi.

-Lý tiên sinh, tôi mang mọi người đi xem phòng nghỉ

Người quản lý chạy tới cửa, Lý Dương có chút mất tự nhiên đi theo phía sau, khi nhìn thấy đôi Phỉ Thúy hình rồng trong lòng hắn vẫn còn kinh hãi.

... ..

Phòng nghỉ kỳ thật chính là phòng khách, căn biệt thự này cùng lúc chứa 2, 3 chục người cũng không sao, lầu ba còn có hơn 10 phòng, nơi này thường là quản gia, đầu bếp hay là người làm vườn ở.

Lầu hai có mấy phòng rèn luyện, lầu ba có một bể bơi, bể bơi này không có lớn như cái ngoài vườn, nhưng trang trí rất ấm áp, người một nhà ở trong này nghỉ ngơi thì rất thoải mái.

Sau khi đi xem chính thể kiến trúc, người quản lý mang bọn họ đi thăm vườn.

Phía sau có một căn nhà nhỏ 2 tầng, nơi này không lớn, nơi này bình thường dùng để cất giữ công cụ, vật dụng hàng ngày, trước căn nhà nhỏ là một vườn rau, nơi này có thể trồng rau rồi tự mình nhắm nháp thứ mình trồng.

Không khác với những biệt thự khác, căn biệt thự này cũng có gara ngầm, như vậy có thể tiết kiệm rất nhiều không gian, có điều gara nơi này không có lớn như căn nhà của Lý Dương ở Minh Dương, hầm gara chỉ rộng khoảng 200 mét vuông mà thôi.

Một giờ sau, căn biệt thự này xem như đã xem xong.

-Lý tiên sinh, chúng ta trở về?

Thường Thịnh mỉm cười hỏi Lý Dương một câu, thái độ của Lý Dương có chút kỳ quái, lúc đầu Lý Dương vẫn còn rất phấn chấn, trên mặt thỉnh thoảng vẫn nở nụ cười.

Nhưng mà từ khi đi ra khỏi phòng sách lầu 2, Lý Dương rất ít khi nở nụ cười, hơn nữa Thường Thịnh còn có cảm giác Lý Dương đang rất không yên lòng, nhớ lại những thứ bên trong căn phòng, Thường Thịnh lắc đầu.

Trong phòng sách không có gì đặc biệt, vì sao Lý Dương không hài lòng hẳn cũng không rõ ràng, nhưng mà hiện tại cũng không phải là thời điểm để hỏi, lần này mục đích lớn nhất của hắn chính là thành lập quan hệ với Lý Dương chứ không phải thỏa mãn sự hiếu kỳ của hắn.

-Tốt, trở về

Lý Dương nhanh chóng trả lời, lúc trên xe, hắn còn quay đầu lại nhìn thoáng qua lầu hai căn biệt thự, trong mắt hắn xuất hiện một tia sáng giống như là xuyên thẳng vào trong lầu hai căn biệt thự vậy.

Hai chiếc xe một trước một sau chạy về trung tâm, Thường Thịnh ngồi phía sau xe thảnh thơi cúi đầu, Thường Phong và người quản lý kia không dám nói gì.

Trong đại sảnh vẫn còn tiếp tục thảo luận chuyện vừa rồi, cửa lớn bị mở ra, sau khi nhìn thấy người vào mọi người liền ngậm miệng lại.

Dưới sự dẫn đường của Thường Thịnh, Lý Dương một lần nữa trở lại trung tâm, lúc này bọn họ không có dừng lại mà trực tiếp lên phòng khách quý.

Trước sau chỉ cách 2 giờ, nhưng cảm giác mà Lý Dương mang lại không hề giống.

Lần đầu tiên tất cả mọi người đều xem hắn là người bình thường, thậm chí còn là tên lừa đảo, lần thứ hai mọi người đều cảm thấy hắn tỏa ra một cỗ khí chất uy nghiêm, làm cho mọi người không dám nhìn thẳng vào hắn.

Cho tới khi bọn họ hoàn toàn lên lầu, phía dưới mới một lần nữa bắt đầu thảo luận.

Bọn họ đi ra ngoài xem nhà, hiện tại đã trở lại, thành công hay không rất nhanh sẽ biết được, cô gái trước đó tiếp đón Lý Dương thì ngồi một bên dùng sức cắn môi, ai cũng không biết hiện tại cô đang nghĩ gì nữa.

-Lý tiên sinh, đây là Đại Long Bào tôi cố ý mua ở HongKong, ngài nếm thử một chút đi

Trong phòng khách quý, Thường Thịnh lấy ra bộ trà cụ rồi tự mình pha trà mà không có lập tức hỏi Lý Dương có mua ngôi nhà hay không.

-Cho dù là trà có ngon hơn nữa thì tôi cũng không biết thưởng thức, Thường tổng, ngài đang lãng phí đó.

Nghe vậy, Lý Dương nhẹ lắc đầu, tạm thời không nghĩ tới ngôi nhà nữa.

-Ngài uống rồi hãy nói.

Nói xong Thường Thịnh liền dời lực chú ý lên bàn trà, chỉ chớp lát sau, mùi trà nồng đậm đã bay ra, Vương Giai Giai nhẹ nhàng gật đầu, cha cô rất mê uống trà nên cô từ nhỏ đã quen thuộc với thứ này.

Loại trà này quả thật là cực phẩm Đại Hồng Bào, có điều không phải là từ cây mẹ hái xuống, nhưng mà thứ này hiện nay là thứ có thể gặp chứ không thể muốn, lãnh đạo trung ương cũng rất ít người được uống loại trà này.

Sau khi pha trà xong, Thường Thịnh mang chén thứ nhất cho Lý Dương, đem chén thứ 2 cho Vương Giai Giai rồi mới tới mấy người Lý Dương, Lý Dương cầm lấy chén trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, trong miệng lập tức tràn đầy hương trà thơm.

Thứ này quả thật không tệ, cho dù là không phải thứ tốt nhất nhưng Lý Dương cảm thấy nó rất tốt, hơn nữa loại trà này dường như có tác dụng ổn định tâm thần, Lý Dương lúc này cũng đã bình tĩnh hơn trước.

-Không tồi, thật là trà ngon, Thường tổng, vừa rồi tôi và Giai Giai đã thưởng lượng qua, căn biệt thự kia rất khogn6 tệ, chúng tôi rất thích nó nên quyết định mua.

Lý Dương buông chén trà xuống, lúc trên xe hắn đã hỏi Vương Giai Giai, cô cũng rất vừa lòng với căn nhà này, căn nhà này có sân rộng, trang trí rất tốt, quang trọng nhất là nó gần nhà cha mẹ cô, sau này cũng tiện việc về thăm hơn

Vương Giai Giai không ý kiến Lý Dương lập tức quyết định mua căn nhà này.

-Lý tiên sinh, nếu ngài đã muốn thì tôi không khách khí với ngài nữa, căn nhà này có giá là 120 triệu, nếu ngài muốn thì chỉ cần trả cái giá này là được.

-120 triệu, vừa rồi là 160 triệu à nha.

Hia mắt Lý Dương sáng ngời, nếu căn nhà này có giá 120 triệu, vậy thì khẳng định là vượt siêu giá trị, giá nhà đất ở Bắc Kinh hiện giờ rất đắt, hơn nữa biệt thự lớn như vậy càng thêm khó kiếm.

Lúc mọi người rời khỏi biệt thự thì đã hơn 12 giờ, Lý Dương đưa Vương Giai Giai về nhà, chính mình và Lưu Cường cùng nhau trở lại biệt thự của Hà lão, nhà đã mua, Vương Giai Giai và Lý Dương đều phải trở về báo một tiếng.

Bữa cơm trưa rất phong phú, Lý Dương khi nhìn thấy Hà lão thì tạm gạt việc năng lực đặc thù qua một bên mà cùng ăn một bữa cơm với Hà lão, ăn cơm xong, Lý Dương liền khẩn cấp mời Hà lão tới phòng sách.

-Xảy ra chuyện gì, bình thường cháu vẫn rất bình tĩnh, sao hôm nay lại vội vàng như thế, sẽ không vì chuyện đánh nhau đó chứ. Đi vào phòng sách, Hà lão kéo Lý Dương ngồi xuống rồi cười hỏi một câu

-Đánh nhau?

Lý Dương sững sốt, lập tức hiểu được Hà lão đang nói tới chuyện buổi sáng, chuyện này Lý Dương thiếu chút nữa là đã quên, hẳn hiện giờ chỉ nghĩ tới viên Phỉ Thúy mà thôi.

Lý Dương lắc lắc đầu, nhỏ giọng nói:

-Ông, không phải chuyện đánh nhau, hôm nay cháu mua nhà gặp được một thứ kỳ lạ nên mang về cho ông xem thử.

Nói xong Lý Dương lấy một đôi Phỉ Thúy ra rồi đặt lên bàn.

Sau khi đặt lên bàn Lý Dương liền sử dụng năng lực đặc thù kiểm tra một chút, khối Phỉ Thúy bên phải vẫn như trước nhìn không thấy

-Phỉ Thúy hình rồng, còn là một đôi, thứ này hẳn là tác phẩm của những năm 80.

Hà lão cười nói một câu, trong mắt còn lộ ra vẻ tự hỏi, thứ này rất bình thường, ông chỉ cần liếc một cái là nhìn ra niên đại và phẩm chất của nó, chạm trổ cũng không phải đặc biệt hoàn mỹ, ông không biết vì sao Lý Dương lại lấy thứ này ra cho ông xem.

-Đây chỉ là mặt ngoài, cháu cảm thấy thứ này có gì đó không thích hợp.

Lý Dương lắc đầu nói, Hà lão một lần nữa cẩn thận nhìn đôi Phỉ Thúy hình rồng. Ông hiểu rất rõ trình độ của Lý Dương trên phương diện ngọc, nếu Lý Dương nói có cảm giác không đúng thì nói không chừng thứ này thật sự có vấn đề.

Nhìn một hồi, Hà lão dần dần nhíu mày, ông cũng có cảm giác như Lý Dương nhưng vì sao như thế thì ông cũng không biết.

-Khối ngọc này cháu có được ở biệt thự vừa mua, ngay từ đầu cháu thấy nó không tệ lắm thôi, nhưng sau khi nhìn vài lần cháu liền phát hiện ra nó có chút không đúng, thứ này làm quá mức giống, hai cái giống như là song bào thai vậy.

Lý Dương chậm rãi nói, hẳn cũng chỉ có thể giải thích như vậy thôi, chuyện năng lực đặc thù hẳn khẳng định không thể nói ra.

Sau khi nói xong hẳn liền có chút sững sốt, hai khối Phỉ Thúy này quả thật tạo cho hẳn cảm giác như thế, hai cái hoàn toàn giống nhau, nếu đặt ở giữa một cái gì đó nói không chừng người ta còn tưởng là thứ này đang đặt trước gương nữa.

-Song bào thai?

Hà lão cầm hai viên Phỉ Thúy lên rồi cẩn thận quan sát.

Lý Dương cùng xích lại gần nhìn, dùng năng lực đặc thù thì không thể thấy được gì, còn không bằng dùng mắt trực tiếp nhìn tốt hơn.

-Thật đúng là giống nhau.

Đôi mày Hà lão dần ra, trên mặt biến thành kinh ngạc, Lý Dương cẩn thận đánh giá một chút, trên mặt cũng lộ ra sự kinh ngạc.

Hai thứ này thật sự quá giống, điêu khắc giống nhau như đúc cũng không kỳ quái, nhưng mà ngay cả màu sắc và hoa văn trên hai khối Phỉ Thúy cũng giống nhau như đúc thì quả thật là kỳ lạ.

Phỉ Thúy màu xanh lá cây không phải là đầu màu, nó giống như đậu xanh, ở giữa có pha một chút màu xanh dương, độ trong suốt của thứ này cũng không cao, hoa văn rất pha tạp.

Ngay từ đầu Lý Dương chỉ cảm thấy giống, chứ không có chú ý nhiều như thế, khi vô ý nói ra từ ‘song bào thai’ thì hắn bắt đầu quan sát cẩn thận thứ này. Hai khối ngọc không chỉ hoàn toàn giống nhau mà ngay cả hoa văn trên ngọc cũng y hệt, việc này quả thật là khó tin.

Trên thế giới không có hai lá cây hoàn toàn giống nhau, Phỉ Thúy cũng như vậy.

Đặc biệt là loại Phỉ thúy xanh lá cây có pha tạp, chuyện hai khối Phỉ Thúy xanh lá cây pha tạp giống hệt nhau không thể nào xảy ra.

Nhưng mà chuyện không thể đó đã xảy ra trước mặt hắn.

Lúc này Lý Dương cuối cùng cũng hiểu được cảm giác đó là cái gì, đó chính là chúng quá giống nhau, ngay cả hắn cũng không ngờ trên đời này lại có thứ giống nhau đến vậy.

-Đây, đây chẳng lẽ là?

Hà lão mở to mắt, trên mặt tràn đầy khiếp sợ, Lý Dương vội vàng nhìn ông, chuyện để Hà lão có thể khiếp sợ như vậy không có nhiều đâu

-Ông, chẳng lẽ cái gì?

Hà lão lắc đầu, sắc mặt không có gì thay đổi:

-Bây giờ còn khó nói, chúng ta làm thí nghiệm trước rồi nói sau.

Hà lão nói xong liền đứng dậy đi đến một cái bàn rồi lấy bút lông điểm nhẹ vào đuôi con rồng một cái, điểm xong ông liền đặt bút lông xuống rồi ngồi lại chỗ chủ.

-Ông, đây là thí nghiệm gì?

Lý Dương đầu đầy mờ mịt, hắn nhận không được hỏi một câu, dùng bút lông tùy ý điểm lên con rồng không biết là để làm gì, Lý Dương thật sự nghĩ không ra dụng ý trong đó.

-Đây là thí nghiệm, hiện tại chúng ta bắt đầu chờ.

Sắc mặt của Hà lão có chút nghiêm túc, ông quay đầu lại nhìn Lý Dương rồi bất đắc dĩ lắc đầu, nói:

-Thật không biết tiểu tử cháu có vận may gì mà đi tới đâu cũng gặp được thứ ngạc nhiên cổ quái.

-Thứ này quả thật rất quái lạ, cháu chưa từng thấy thứ nào quái lạ hơn thứ này.

Lý Dương gật gật đầu, lời này của hắn rất thật lòng, năng lực đặc thù chưa khi nào không thể thấy được vật rắn cả, nhưng thứ trước mắt này hắn lại không nhìn thấy, thứ này quả thật là độc nhất vô nhị

Hà lão nhỏ giọng cười cười, ánh mắt thì vẫn chăm chú nhìn khối Phỉ Thúy.

Khoảng 10 phút sau, Lý Dương nhận không được, quay đầu lại hỏi Hà lão:

-Ông, chúng ta cứ chờ như vậy sao? Rốt cuộc là chúng ta đợi cái gì?

-Đúng, cứ chờ như vậy, còn việc chờ cái gì thì một lát nữa cháu sẽ biết thôi

Hà lão thản nhiên nói một câu.

Lý Dương sững sờ rồi bất đắc dĩ lắc đầu, Hà lão nói chờ thì hắn chỉ có thể chờ mà thôi.

Thời gian tư từ trôi qua, rất nhanh đã qua hơn 1 giờ.

Lý Dương ngồi mà có chút ngủ gà ngủ gật, Hà lão cũng đã có chút mệt mỏi, có điều ông vẫn tập trung như trước.

Hai giờ trôi qua, mí mắt Lý Dương đã muốn sụp xuống, ngồi như thế quả thật là nhàm chán, Hà lão cũng vì thứ này mà từ bỏ việc nghỉ trưa giống như Lý Dương ngồi đó nhìn khối Phỉ Thúy.

-Ông, hay là ông vào nghỉ ngơi trước đi, cháu ở đây chờ là được rồi

Lý Dương không đành lòng để Hà lão tiếp tục mệt nhọc nên nhỏ giọng đề nghị, Hà lão lắc đầu rồi đột nhiên ngồi thẳng người dậy chăm chú nhìn viên Phỉ Thúy khắc hình rồng.

Lý Dương vội vàng quay đầu lại, sau đó hần liền ngậy người.

-o0o-

Nguồn:

510. Chương 510: Phỉ Thúy Song Long (5)

Hai thứ này cho dù là màu sắc hay là hình dáng đều giống nhau, điểm khác duy nhất chính là trên một khối Phỉ Thúy có một chấm của Hà lão khi này.

-Thật sự là kính tượng.

Hà lão thì thảo một câu, trên mặt ông không còn sự bình tĩnh nữa, Lý Dương lại mở ra năng lực đặc thù, vẫn như trước, hần chỉ có thể thấy được một cái.

-Ông, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Lý Dương lúc này đang vô cùng rung động, một màn quỷ dị này hần chưa bao giờ nhìn thấy qua, Lý Dương có thể thể xác định thứ này chưa có ai chạm tới.

Không ai chạm qua không ngờ nó lại thần bí xuất hiện một điểm đen, vị trí còn giống như đúc cái bên cạnh, nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì cho dù là hần cũng không thể nào tin tưởng.

-Đây là Phỉ Thúy song long, thật lâu trước đây ông có nghe nói một lần, không ngờ là nó thật sự tồn tại.

Hà lão thở dài rồi cầm hai khối Phỉ Thúy lên tay cẩn thận quan sát chúng.

-Phỉ Thúy song long? Ông, ông có thể nói rõ ràng một chút không, hiện tại cháu đang rất hồ đồ đây này.

Lý Dương rất nghi hoặc, nhưng mà trong lòng hần có một sự kiên định, Hà lão biết được tên của thứ này chứng minh ông biết lai lịch của nó

Hà lão gật đầu, ông một lần nữa đặt hai khối Phỉ Thúy lên bàn rồi thở dài một hơi:

-Thứ này kỳ thật là một cơ mật, năm đó ông cũng trùng hợp mới biết được, Phỉ Thúy song long sớm nở tối tàn, ông chỉ nghe qua chứ chưa từng thấy, ai cũng không biết nó có thật hay không, có lẽ ngọc bội song ngư kia cũng là thật

-Ngọc bội song ngư?

Lý Dương trừng to mắt, hần hiện tại càng ngày càng hồ đồ.

-Không sai, chính là ngọc bội song ngư

Hà lão từ từ nói:

-Ngọc bội song ngư giống như Phỉ Thúy song long, chúng đều là một đôi. Ngọc bội song ngư nói đúng ta là một cái, chẳng qua là thời không khác nhau mà thôi.

-Ông nói cái gì, hai thứ là một? Còn là thời không khác nhau?

Lý Dương hoàn toàn bị chấn động, cách nói này hần mới nghe lần đầu, nghe như là chuyện khoa học viễn tưởng vậy, ngay cả thời không cũng lấy ra.

-Rất khó thừa nhận phải không, trên thực tế chính là như thế, thứ này được phát hiện lần đầu ở một căn cứ quân sự bí mật, ngọc bội song ngư khi phát hiện thì sờ giống như là 2 cái, nhưng thật sự thì nó chỉ có một, chúng nó nằm ở hai thời không khác nhau, trải qua thí nghiệm thì chúng cách nhau 2 giờ đồng hồ.

Hà lão cười cười rồi nói tiếp:

-Chuyện này tạo thành sự nghiên cứu siêu thời không của quốc gia, chỉ tiếc là đến nay vẫn chưa có phát hiện gì, nghiên cứu này rất phức tạp, nó vượt xa văn minh hiện nay cho nên tới bây giờ vẫn chưa nghiên cứu ra cái gì

-Căn cứ quân sự bí mật.

Lý Dương cảm thấy có chút phát mộng, hắn cúi đầu nhìn hai khối Phỉ Thúy trên bàn, dựa theo cách nói của Hà lão thì hai thứ này chỉ là một, có điều chúng nằm ở thời gian khác nhau mà thôi.

Nghĩ đến đây, Lý Dương đột nhiên có ý nghĩ trong lòng, có lẽ đây chính là nguyên nhân mà năng lực đặc thù không thể nhìn thấy hai khối Phỉ Thúy, thứ này vốn là một, nhìn không thấy cũng là bình thường mà thôi.

Nếu thật sự như vậy thì năng lực đặc thù của Lý Dương cũng không có xuất hiện vấn đề gì, việc này đối với Lý Dương mà nói là một tin tức tốt.

-Nơi bí mật này ông cũng không biết rõ cho lắm, dường như là nơi thử nghiệm bom nguyên tử chính là ở chỗ này.

Hà lão yên lặng gật đầu, Lý Dương lại quay đầu lại nhìn, thứ này quá thần kỳ, ngay cả bom nguyên tử cũng có dính dáng với nó.

-Ông cũng chỉ nghe nói chứ không có thấy tư liệu xác thực, những tư liệu này đoán chừng sẽ vĩnh viễn không thể xuất hiện.

Thấy Lý Dương nhìn mình, Hà lão lại giải thích một câu, Lý Dương mở to mắt, vội vàng hỏi:

-Cơ mật này ngay cả thân phận của ông cũng không được quyền biết?

Thân phận của Hà lão Lý Dương biết rất rõ ràng, ông thuộc về loại người có địa vị cao nhất, không ngờ ông cũng không biết được thứ này.

-Có một số việc cháu không hiểu, cũng không cần hỏi tới đâu.

Hà lão lắc lắc đầu, thân phận của ông rất cao nhưng không phải là chuyện gì cũng biết. Năm đó chuyện ngọc bội song ngư xuất hiện cấp bậc của ông cũng không cao như bây giờ, đợi khi cấp bậc ông đủ thì thứ này từ sớm đã niêm phong trong kho, hẳn chuyện này cũng không thể đi hỏi thăm nên ông cũng không biết được.

-Ông yên tâm, chuyện ông không biết thì cháu sẽ không đi hỏi, ông, sao bom nguyên tử lại có liên hệ với ngọc bội song ngư?

Lý Dương tới Hà lão rồi hiếu kỳ hỏi.

Do dự một chút, Hà lão mới từ từ nói:

-Nghe nói năm đó sau khi xuất hiện ngọc bội thì xuất hiện một lượng lớn người giống nhau như đúc, bọn họ từ người mẫu phân ra thành hai. Không chỉ người bình thường mà ngay cả quân đội cũng xuất hiện những người như vậy, vì tiêu diệt những người này quốc gia trực tiếp sử dụng bom nguyên tử vừa mới chế tạo thành công

-Người giống nhau.

Lý Dương há to miệng không khép lại nổi, hắn dùng sức nhéo mình một cái, thứ chỉ có trong khoa học viễn tưởng không ngờ lại xuất hiện trong đời thật, hơn nữa chuyện này còn do chính miệng Hà lão nói cho hắn biết.

-Đúng, mặc khác còn phát hiện một loại bệnh độc, loại bệnh độc này xâm lấn hệ thần kinh và não bộ làm cho người ta mất hết tri giác, chỉ biết làm theo bản năng, cho dù là cánh tay rút ra chỉ sợ cũng sẽ không có cảm giác gì.

Hà lão từ từ nói, ngọc bội song ngư bị quốc gia phong tỏa, nhưng trong dân gian sớm đã có tin đồn nên cũng không xem là cơ mật gì, Hà lão cũng thông qua con đường này mới biết được tin tức về nó.

-Ông, những điều ông nói là thật ư? Sao cháu càng nghe càng cảm thấy kỳ lạ vậy.

-Thật hay giả không quan trọng, quan trọng là ... kính tượng thật sự tồn tại, thời không có lẽ cũng là thật.

Hà lão lắc đầu nói, Lý Dương lập tức quay đầu lại nhìn hai khối Phỉ Thúy trên bàn. Hà lão nói đúng thứ kia đã là lịch sử, còn là vật được niêm phong, đi thăm dò cũng không có ý nghĩa gì.

Khi nhắc tới thời không mọi người đều thấy rất mơ hồ có điều Lý Dương lại muốn hiểu nó.

Cái này giống như chuyện người ngoài hành tinh vậy, trước kia cũng chỉ là nghe đồn, gần đây nước Mỹ có chút tiết lộ tình tức sự tồn tại của người ngoài hành tinh, hiện tại mọi người cũng đang rất mơ hồ.

-Trực giác của cháu quả thật là chuẩn, thứ này quả thật không phải là thứ đơn giản.

Lý Dương đột nhiên cười cười, sau khi biết được chân tướng hắn cũng không có suy nghĩ gì nhiều, mấy thứ này với hắn mà nói đều rất xa xôi, nếu không phải vừa vận gặp thì nói không chừng cả đời hắn cũng sẽ không thấy.

Với Lý Dương mà nói, chỉ cần năng lực đặc thù còn tồn tại là được, những thứ khác hắn không cần quan tâm. Hơn nữa năng lực đặc thù của hắn còn huyền ảo hơn Phỉ Thúy song long nhiều, Lý Dương đến bây giờ còn chưa biết được năng lực đặc thù của mình có được như thế nào nữa.

-Rất không đơn giản, Lý Dương, chuyện này ngày hôm nay ngoại trừ hai người chúng ta thì không được nói cho bất cứ ai biết, cho dù là cha mẹ cháu, Giai Giai hay là Lưu Cường đều không được nói, cứ để bọn họ không biết là tốt nhất.

Sắc mặt Hà lão có chút nghiêm túc, chuyện này rất quỷ dị, nói ra cũng vô dụng, nói ra cũng chỉ tăng thêm phiền toái mà thôi.

-Ông yên tâm, cháu cam đoan chuyện này cháu sẽ không nói cho bất cứ ai.

Lý Dương lập tức trả lời, chuyện kỳ lạ thế này không cho người khác biết thì tốt hơn.

-Tốt, còn nữa, thứ này cho ông mượn ba năm, ba năm sau ông trả lại cho cháu

Trong mắt Hà lão hiện ra một tia từ ái, ông chỉ hai khối Phỉ Thúy trên bàn rồi nói một câu.

-Không cần phải nói mượn, tặng ông cũng không sao, thứ này ở trên tay ông mới có thể phát huy công dụng tốt nhất.

Lý Dương lắc đầu cười nói.

Mục đích của Hà lão Lý Dương biết rất rõ, thứ này khẳng định là được mang đi để nghiên cứu, thứ này dùng để nghiên cứu khoa học thì có lợi hơn rất nhiều, Lý Dương cho dù là không thoải mái cũng rất sẵn lòng đáp ứng.

-Thứ này là của cháu, nó nằm trên tay ông ba năm cháu không cần lo lắng, ông cam đoan khi trả lại nó vẫn còn nguyên vẹn.

Hà lão điểm điểm đầu Lý Dương, trên mặt càng thêm hiền lành. Lý Dương đồng ý dùng thứ này để nghiên cứu làm cho Hà lão rất hài lòng, đương nhiên, Hà lão nói dùng 3 năm thì chắc chắn chỉ dùng 3 năm, thứ này sớm muộn gì cũng trở về tay hắn mà thôi.

Lúc này cũng đã là 4 giờ chiều, Lý Dương giao hai khối Phỉ Thúy cho Lý Dương, hắn thì trở lại nhà mình nghỉ ngơi, kỳ thật Lý Dương cũng không ngủ được, khi về nhà hắn lên lên mạng tìm tòi xem có tìm được tư liệu liên quan gì hay không.

Kết quả tìm được làm cho hắn rất kinh ngạc, Phỉ Thúy song long không ngờ cũng có giới thiệu, chuyện ngọc bội song ngư cũng có, có một chút rất giống lời Hà lão nói.

Trên mạng Lý Dương cũng hiểu được khu căn cứ bí mật kia chính là quân khu 51 của Trung Quốc.

Đóng máy tính, Lý Dương lập tức ném hết những thứ này ra sau đầu.

Lý Dương là một người lạc quan, mấy thứ này mặc kệ thiệt giả thì cũng là chuyện của những nhà khoa học, không có quan hệ gì với hắn, hắn không cần phải để ý chúng làm gì.

-o0o-

Nguồn:

511. Chương 511: Cha Mẹ Đã Đến

Phỉ Thúy song long thật sự rất huyền ảo, thứ này có sức hấp dẫn không thể tưởng được với các nhà khoa học, ngọc bội song ngư từng có quốc gia khác đưa ra yêu cầu mượn, đương nhiên, chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra.

Đến trưa, Lý Dương và Vương Giai Giai đều ngâm mình trong phòng thương lượng phương án trang trí, ngoại trừ phòng khách và lầu hai giữ nguyên, những nơi khác có rất nhiều thứ cần sửa chữa, đặc biệt là phòng ngủ, nơi đó là nơi riêng tư của hai người, cần phải trang trí kỹ lưỡng một chút.

Buổi chiều Lý Dương và Vương Giai Giai lại đi dạo, mua một đồng hồ dùng, thu dọn phòng khách, sau khi làm xong hai người liền thở ra một hơi.

Nếu đã mua nhà mới thì cha mẹ nên ở nhà mới, không cần phải ở khách sạn.

-Lý Dương, nơi này có hơi ít người, chúng ta có cần mượn thêm người hay không.

Nằm trên giường, Vương Giai Giai quay đầu lại ôn nhu hỏi một câu, ngôi biệt thự này quá lớn, nó còn lớn hơn nhiều ngôi nhà của cô ở Ngọc Tuyên Sơn.

-Mượn người?

Lý Dương có chút nghi hoặc, chuyện này hắn cũng hiểu, Thường Thịnh từng đề cập chuyện này với hắn, hắn sẽ tìm một người làm vườn, một đầu bếp và hai người phục vụ trong nhà, đây là cơ bản nhất, chứ chỉ dựa vào hai người bọn họ thì chắc có nước mặt chết mà thôi.

-Đúng vậy, mượn thêm chút người đi, một nơi lớn thế này khẳng định là chúng ta thu xếp không hết.

-Được rồi, thuận tiện mượn thêm vài bảo tiêu về, dù sao thì nhà của chúng ta cũng đủ lớn.

Lý Dương rất cục cựa cũng hạ quyết tâm tăng thêm người cho ngôi nhà, về phần bảo tiêu thì chỉ là ý tưởng đột xuất của hắn, nơi này cách chỗ Hà lão rất xa, không thể giống như Minh Dương có Hà lão chiếu cố. Minh thì lại thường xuyên không có ở nhà, nếu như có trộm vào nhà ăn cắp bảo bối của hắn thì hắn sẽ khóc không ra nước mắt.

-Tốt, chuyện bảo tiêu anh tìm, những người khác để em lo, cam đoan sẽ tìm người chuyên nghiệp nhất.

Vương Giai Giai cười cười, nhìn đôi môi nhỏ nhắn của cô, Lý Dương đột nhiên giống một lão hổ xông tới...

Lúc này đây rốt cục mộng tưởng của Lý Dương cũng đã thực hiện được một bộ phận, có điều bước cuối cùng vẫn chưa thành công, thời khắc cuối cùng Vương Giai Giai dựa vào một tia lý trí cuối cùng mà vùng dậy chạy mất.

Điều này làm cho Lý Dương rất tiếc nuối, đồng thời trong lòng lại có một chút đắc ý, hiện tại xem ra khoảng cách tới giấc mộng của hắn cũng không còn xa.

Buổi tối Lý Dương gọi điện thoại cho Hà lão để cho chiếc xe trở về chỗ ông, hắn thì ở lại nhà mới của mình một đêm. Chờ khi đưa Giai Giai về nhà, trong biệt thự chỉ còn hắn và Lưu Cương, Lý Dương bắt đầu suy nghĩ tới việc mượn người.

Hắn biết rất rõ tính tình cha mẹ mình, nếu như không có người giúp thì hai ông bà nhất định sẽ chủ động phụ giúp hắn dọn dẹp căn nhà, hai ông bà đã lớn tuổi rồi, không thể để cho hai người mệt nhọc nữa được.

Cho dù là vì cha mẹ hay là vì hắn thì muốn người đều rất cần thiết.

Trong phòng Lý Dương ngủ rất ngon, hắn cũng không có cảm giác lạ lẫm khi ngủ giường khác, hắn thường xuyên ngủ khách sạn nên chuyện này hắn cũng đã quen rồi.

Ngày mới vừa đến, Lý Dương liền rời giường đi tản bộ trong hoa viên, vừa mới ra thì hắn đã thấy Lưu Cương đang chạy bộ trong vườn, mỗi lần Lưu Cương đều dậy sớm hơn hắn rất nhiều.

Với Lưu Cương, Lý Dương ngoại trừ có tình cảm an hem ra còn cảm thấy rất cảm kích, trong một năm này, Lưu Cương là người ở cùng Lý Dương trong thời gian dài nhất, Lý Dương sớm đã quen cuộc sống có Lưu Cương bên cạnh rồi.

Có điều tuổi tác của Lưu Cương cũng không còn nhỏ nữa, ở Lạt Thành người có cùng tuổi với hắn sớm đã kết hôn, hắn quyết định chờ khi nào mình không vội hắn phải đi tìm một cô gái cho Lưu Cương mời được.

Lưu Cương không có thân nhân, chính mình xem như là thân nhân của hắn, là anh của hắn nên việc này mình phải đích thân lo liệu.

Đi ra ngoài ăn sáng, chờ tới 8 giờ, Lý Dương đứng giờ xuất phát, vợ chồng Lý Quân Sơn ngồi xe lửa tới, Lý Dương vốn muốn mua vé máy bay cho hai người, nhưng hai người không muốn đi máy bay mà chỉ muốn đi xe lửa nên hắn chỉ còn cách tuân theo mà thôi.

Vương Giai Giai đã đứng chờ ở cửa Ngọc Tuyền Sơn, hôm nay cô mặc một bộ váy trắng liền áo, thoát nhin thì cô trông rất đáng yêu.

Hôm nay Lý Dương lái chiếc xe của Thường Thịnh, Lý Dương hôm vừa nói mượn xe, Thường Thịnh liền không nói lời nào mà đưa chìa khóa ngay.

Điều này làm cho Lý Dương lại dằn lên ý muốn mua xe, Volvo để ở Minh Dương, khi trở về thì tiện sử dụng, hắn cũng không định lái chiếc Volvo lên Bắc Kinh.

Ở Bắc Kinh luôn dùng chiếc Hồng Kỳ của Hà lão thì cũng không tiện, chiếc xe này dù sao cũng là nhà nước phân phối đặc biệt cho Hà lão, hắn không thể chiếm dụng nó được.

Hơn nữa chiếc xe này cũng không chứa được nhiều người, giống như lần này vậy, tính luôn hắn, Lưu Cương, Vương Giai Giai và người lái xe thì là 4 người, không có chỗ ngồi cho cha mẹ hắn, nếu không phải ngày hôm qua Vương Giai Giai đưa ra vấn đề này thì chỉ sợ hắn cũng quên mất.

Cha mẹ hắn sau khi tới đây cũng phải dùng xe, khi ra ngoài có xe thì cũng tiện hơn một ít, Lý Quân Sơn còn chưa làm xong hộ chiếu nên cũng không thể mượn xe, những điều này làm cho ham muốn mua xe của Lý Dương càng thêm mãnh liệt.

Vừa tới 9 giờ, Lý Dương đã tới nhà ga, Bắc Kinh có rất nhiều người, đường xá lúc này cũng là lúc đông đúc, nếu không phải Lưu Cương thuộc đường thì bọn họ đã đến trễ hơn rồi.

Xe lửa chín giờ tới Bắc Kinh, Lý Dương và Vương Giai Giai đứng ở bên ngoài ghế đầu nhìn vào, nhìn một lát, Lý Dương liền ra sức phát tay rồi kéo Vương Giai Giai chạy tới.

Vợ chồng Lý Quân Sơn mang theo một cái bao đi ra ngoài, hai ông bà ăn mặt mộc mạc nhưng rất chỉnh tề, trên gương mặt hai người lúc này còn có chút kích động.

-Ba, mẹ.

Lý Dương nhận lấy cái bao rồi kéo tay cha mình từ từ đi ra ngoài, Vương Giai Giai thì kéo tay Lý mẫu cùng nhau đi theo phía sau, hai ông bà cười hiền lành nhìn hai người.

-Dì, chú, Lý Dương vì đón hai người mà cố ý mua nhà trước, căn nhà cũng đã thu xếp khá tốt, mặc dù có chút đơn giản nhưng dù sao cũng tốt hơn ở khách sạn.

Vương Giai Giai nhỏ giọng nói, Lý Quân Sơn sưng sốt, lập tức nở nụ cười.

- Tôi biết là cậu rất bận nhưng bữa tiệc lớn thì cậu phải nhớ kỹ đấy. Đúng rồi, cậu muốn loại bảo vệ nào? Lão gia tử đã đem công việc này giao cho tôi, không chấp nhận một điểm nào qua loa cả.

Hà Kiệt lớn tiếng oán giận. Hà Kiệt cũng không hoàn toàn lý giải được dụng ý của ông cụ, chỉ có cảm giác là ông cụ thích chuyện bé xé ra to. Có lẽ bởi vì ông quá mức yêu thương Lý Dương.

Thái độ của ông cụ với Lý Dương thì nói thật Hà Kiệt làm con cũng cảm thấy có chút ganh tỵ. Ông cụ chưa bao giờ đối xử tốt với anh ta như vậy.

Tuy ghen tỵ thì ghen tỵ nhưng thái độ của Hà Kiệt cũng vẫn không thay đổi. Hiện tại bọn họ xem nhau như người một nhà. Lí lẽ của Hà Kiệt cũng là một người đúng mực. Hai anh em Triệu Bằng, Triệu Phi căn bản không là gì so với anh ta.

- Càng lợi hại càng tốt. Tốt nhất là giống như Lưu Cương vậy.

Lý Dương lại cười hắc hắc. Từ đầu dây bên kia truyền đến tiếng thở dài bất đắc dĩ của Hà Kiệt:

- Tôi nói cho mà biết, người như Lưu Cương không dễ tìm đâu. Bọn họ đều là những quân nhân chân chính. Tôi trước đây cũng tốn không ít công sức mới tìm được Cao Phong.

- Em biết là rất khó nhưng anh Kiệt à, anh khẳng định là sẽ có biện pháp mà. Nếu thành công em nhất định sẽ hậu tạ cho anh.

Việc tìm được một bộ đội đặc chủng rất khó khăn thì Lý Dương cũng hiểu được. Nguyên bản thì hắn nghĩ là chỉ cần tìm một quân nhân xuất ngũ, thân thủ không tồi là được rồi. Nhưng nếu có sự hỗ trợ của Hà Kiệt thì người bảo vệ đương nhiên càng lợi hại hơn rồi.

-o0o-

Nguồn:

513. Chương 513: Gặp Mặt Phụ Huynh

Trong phòng bếp tất cả dụng cụ cũng là mới, những thứ đồ này là ngày hôm qua Lý Dương cùng Vương Giai Giai mới mua về, có những thứ đồ này, cộng thêm bữa cơm ấm áp, phòng mới cuối cùng cũng có chút giống một căn nhà.

Sáng ngày hôm sau Lý Dương không ra khỏi cửa, ở nhà chăm sóc cha mẹ thật tốt, sáng hôm nay Vương Giai Giai cũng không đến, ở nhà chờ bọn họ .

Cho đến hơn mười giờ, Lý Dương cùng cha mẹ ra khỏi cửa, xe Merceded- Benz xám vẫn ở trong nhà xe, đi xe Merceded màu Ngọc có vẻ tốt hơn .

Đối mặt con đường quen thuộc, tâm tình Lý Dương lại có chút căng thẳng, lần trước hắn đến ra mắt hiệu quả rất tốt , nhưng lần này là cha mẹ đến, cả quá trình hắn không thể kiểm soát được.

Hắn không biết cha mẹ Vương Giai Giai sẽ nói gì , lại lo lắng thân phận cha mẹ của Vương Giai Giai sẽ khiến cho ba mẹ mình áp lực, trong lúc nhất thời Lý Dương có vẻ có chút do dự.

Xe rất nhanh đến trước biệt thự nhà Vương Giai Giai, Lý Dương chỉ có thể thu hồi tất cả ý tưởng, chuẩn bị tinh thần thật tốt.

Thấy cửa nhà Vương Giai Giai, Lý Dương sửng sốt một chút , khác lần trước, lần này vợ chồng Vương Toàn Minh và Lương Phượng Anh cũng đứng ở cửa chờ, Vương Giai Giai đứng ở bên cạnh cha mẹ, thấy ba người trước mắt, tâm trạng Lý Dương đột nhiên bình tĩnh lại.

Vương Toàn Minh cũng tự mình đứng ở cửa. Thái độ của hắn cũng xác minh rằng, hôm nay Vương Toàn Minh chỉ lấy thân phận một người cha, hắn nghênh đón thân gia, nơi này không có chỗ cho thân phận quan trường.

Xe dừng ở trước cửa nhà họ Vương, người đứng xa xa cũng có thể nhìn ra người trong sân cũng đều không phải là người bình thường , nhà họ Vương ở chỗ này cũng coi là đại gia tộc tương đối hiển hách, mọi cử động tự nhiên sẽ đưa tới sự tò mò của người khác.

- Chú Lý, dì Hà, đây là ba ba mẹ của cháu.

Vương Giai Giai chạy tới, dẫn hai người Lý Quân Sơn tới trước mặt cha mẹ mình, trên mặt là nụ cười khả ái. Lý Quân Sơn vội vàng đưa ra hai tay . Mặc dù hôm nay Vương Toàn Minh lấy thân phận một phụ thân, nhưng quanh năm ở địa vị cao hình thành sự uy nghiêm, tự nhiên bộc lộ ra ngoài, thật làm cho Lý Quân Sơn cảm nhận được không ít áp lực .

- Chào các vị thân gia , đi cả một chặng đường rồi, mời vào bên trong ?

Vương Toàn Minh nhiệt tình nắm tay Lý Quân Sơn, một tiếng thân gia này đủ để cho áp lực của Lý Quân Sơn nhất thời biến mất hơn phân nửa, đi theo Vương Toàn Minh cùng vào phòng khách .

Vương gia trang trí cũng rất đẹp mắt, bất quá Lý Quân Sơn đã cũng không ít gặp biệt thự đẹp, nơi Lý Dương đang ở cũng không kém so với nơi này, nên cũng không có tỏ ra kinh ngạc .

Hai bên cha mẹ ngồi cùng nhau, trò chuyện thân thiết với nhau , Lý Dương thì bị Vương Giai Giai kéo đi về phòng của cô. Mặc dù Lý Dương có chút bận tâm, nhưng cũng chỉ có thể phó mặc mọi chuyện. Các phụ huynh nói chuyện bọn họ không tiện nghe, ít nhất Vương Giai Giai không muốn ở lại nơi đó .

Gian phòng của Vương Giai Giai dọn dẹp vô cùng sạch sẽ , so với gian phòng của Lý Dương sạch hơn nhiều , bên trong còn có một vài trang sức phẩm từ thông và một số đồ con nít, mang theo sự ấm áp đáng yêu.

Trong phòng của Vương Giai Giai còn có một mùi thơm đặc biệt dễ ngủ, rất giống mùi trên người Vương Giai Giai, đi vào gian phòng, thấy mùi thơm này, tâm thần Lý Dương không khỏi nhện nhện .

- Nhìn gì đây ?

Vương Giai Giai đóng cửa lại liếc mắt nhìn Lý Dương một cái, hai bên gia đình gặp mặt là biểu thị quan hệ của bọn họ lại gần một bước .

- Anh đang nhìn bảo bối của anh rồi cuộc có xinh đẹp nhiều không!

Lý Dương hắc hắc cười, đột nhiên chạy tới kéo Vương Giai Giai, Vương Giai Giai nhỏ giọng kinh hô một tiếng , hai người rất nhanh cùng nhau ngã xuống trên giường .

- Anh định làm gì

Lời của Vương Giai Giai còn chưa nói lên , cái miệng anh đào nhỏ nhắn liền bị cái miệng rộng của Lý Dương hoàn toàn xâm chiếm, trong miệng chỉ có thể phát ra thanh âm âm ừ.

- Chớ làm chuyện xấu, đây là nhà em

Thật vất vả mới thoát ra được, Vương Giai Giai vội vàng đẩy Lý Dương ra một chút, nhỏ giọng nói .

- Sao anh lại làm chuyện xấu được, hơn nữa, chính là trong nhà mới như vậy đấy

Lý Dương ôm Vương Giai Giai vào trước ngực, rất bất mãn thưởng thức mùi thơm trên người Vương Giai Giai.

- Chớ
Tay Lý Dương bắt đầu không kiểm soát được lướt qua cái bụng mềm nhẵn, khi chạm tới khối mềm mại kia, thân thể hơi rung lên, toàn thân vô lực, còn nóng ran theo sự rung động.

Qua mười phút sau , Lý Dương mới nằm thả người trên giường Vương Giai Giai, còn Vương Giai Giai lại đỏ bừng mặt sửa sang lại y phục của mình. Tên bại hoại này cứ nhiên dám càn rỡ trong phòng của mình như vậy, nếu không phải bên ngoài còn có phụ huynh hai bên còn không biết sẽ như thế nào đây .

- Đồ xấu xa, sau này không cho chạm vào em

Sửa sang lại y phục xong, sắc mặt Vương Giai Giai như trái táo đỏ thắm, hôm nay so với lần trước còn điên cuồng hơn, thân thể cô cơ hồ mỗi cm cũng bị Lý Dương sờ qua một lần, bao gồm vườn đào bí ẩn nhất kia, suy nghĩ một chút trên mặt Vương Giai Giai lại bắt đầu dâng lên sắc đỏ nhè nhẹ.

- Không thể nào, em là vợ anh , cùng vợ thân thiết chính là chuyện thiên kinh địa nghĩa Lý Dương đột nhiên ngồi dậy, nói ngôn từ chính nghĩa. Lúc nói chuyện trên mặt còn mang theo một tia cười, Vương Giai Giai cuống quýt lui về phía sau đứng, trái tim trong lồng ngực còn nhảy loạn xạ.

Cái oan gia này thật sự là đáng hổ thẹn, tiếp tục như vậy nữa cô thật không biết mình còn có thể không thể chịu đựng nữa không.

- Ai là vợ anh? Chúng ta còn chưa có kết hôn đây

Wương Giai Giai không nhịn được gất lên.

- Ba mẹ đều ở bên ngoài thương lượng, hôn sự này không nhanh thành sao? Nếu không, chúng ta “ăn cơm trước kẻng” vậy!

Lý Dương đứng lên, không có nhã ý hướng tới phía Vương Giai Giai, trong lòng Vương Giai Giai lại thêm một trận hốt hoảng, vội vàng chạy lui .

- Chớ , Lý Dương, đây là trong nhà, ba mẹ đều ở bên ngoài đây , chớ làm náo loạn

Wương Giai Giai thật sự có chút sợ, các gia trưởng đang nói chuyện không biết lúc nào thì sẽ kết thúc, vạn nhất để cho bọn họ tới đây phát hiện mình thế này, vậy còn không thẹn thùng chết được.

- Không làm loạn thì có thể , nhưng em phải ngồi bên anh!

Lý Dương vẫy vẫy tay, vỗ vỗ vị trí bên cạnh, Vương Giai Giai do dự một hồi, cuối cùng cùng ngồi với Lý Dương ở mép giường , hơn nữa chủ động tựa vào người Lý Dương.

Hơn một giờ sau, bên ngoài có người gọi hai người đi ra ngoài ăn cơm, khi đi ra ngoài, tâm tình Lý Dương và Vương Giai Giai cũng có chút thấp thỏm .

Chờ đến trước bàn ăn, hai người mới thấy nhẹ lòng, vô luận là Lý Quân Sơn hay là Vương Toàn Minh cũng có vẻ thật cao hứng, xem nụ cười trên mặt họ thì lần này cuộc nói chuyện rất là khoái trá .

Bữa cơm này thời gian ăn cũng không lâu, sau khi ăn cơm xong Vương Toàn Minh lại tự mình đưa Lý Quân Sơn ra đến cửa. Hơn nữa tỏ ra rất là cảm kích đối với quà Lý Quân Sơn mang tới.

Lần này Lý Quân Sơn mang đến chính là cực phẩm trà Thiết quan âm, Vương Toàn Minh đam mê uống trà loại này.

- Ba, mẹ, thế nào ?

Xe mới vừa lái đi, Lý Dương liền vội vàng hỏi , hắn không vội cũng không được, đây chính là đại sự cả đời hắn, hạnh phúc cả đời.

- Cha mẹ Gia Giai là người vô cùng tốt, bọn họ cũng vô cùng hài lòng đối với con, sau này con cũng không thể phụ Gia Giai, nếu để cho mẹ nghe được con khinh rẻ Gia Giai, mẹ khẳng định không tha cho con

Mẹ Lý Dương nói đầu tiên, bà có vẻ vô cùng vui mừng , Giai Giai có hiểu biết, đáng đáp lại xinh đẹp , gia đình điều kiện hoàn hảo, lấy được cô là phúc Trương Ung mấy đời của Lý Dương.

- Mẹ, xem mẹ nói kia! Con làm sao sẽ khinh rẻ vợ của mình được, yêu còn không hết đây

- Hai đứa các con không có ý kiến là tốt rồi, ý hai bên là nếu hai con muốn thì năm nay trước Tết liền cho các con đính hôn, đến sang năm chọn tốt ngày kết hôn, hai con tuổi cũng đều đến lúc kết hôn rồi.

Lý Quân Sơn nhìn Lý Dương, trên mặt còn mang một chút thỏa mãn, hôn sự của con trai rốt cục đã xác định .

- Đính hôn trong năm, nhanh như vậy sao?

Lý Dương hơi sững sốt một chút, từ nụ cười của hai bên phụ huynh hẳn biết lần này gặp mặt rất thú vị, cũng không nghĩ chuyện đính hôn cũng tính xong. Lý Dương còn tưởng rằng phải có hai ba lần như vậy nữa.

- Nhanh cái gì ? Con cũng không nhỏ nữa, nên kết hôn , hai con cũng đều nguyện ý, sớm một chút đem chuyện hôn sự làm xong cũng tốt

Mẹ Lý Dương lập tức lắc đầu một cái , làm cha mẹ cũng mong lấy hôn sự con gái làm đại sự, hôn sự càng sớm càng tốt, hướng chi đối với Vương Giai Giai bọn họ thật rất hài lòng .

- Được, đã sớm thì sớm đi, trở về con sửa lại phòng ốc một cái , sang năm liền rước Giai Giai vào ở

Suy nghĩ thêm, Lý Dương liền gật đầu, thời gian được ở cùng Vương Giai Giai càng dài hẳn liền cảm thấy càng sốt ruột, sớm một chút kết hôn cũng tốt, ít nhất không phải chờ đợi để có thể giải quyết vấn đề sinh lý.

Buổi chiều Lý Dương chưa về nhà, đưa cha mẹ đi Trường Thành đi dạo một vòng , ngày hôm qua Vương Giai Giai dẫn bọn họ đi chính là Cổ Cung. Hai bậc phụ huynh đi tới Bắc Kinh, không đi xem Trường Thành tại sao có thể được. Buổi tối nằm ở trong chăn , Lý Dương và Vương Giai Giai nấu cháo hơn hai tiếng điện thoại cháo , Vương Giai Giai hiển nhiên cũng lấy được từ cha mẹ của mình tin hai người sắp đính hôn, trong hưng phấn lại lẫn thẹn thùng .

Kế tiếp chừng mấy ngày, mỗi ngày Lý Dương đều là đưa cha mẹ đi ra ngoài du ngoạn, bố mẹ vì con cái vất vả cả đời , cũng nên đến phiên con cái tỏ lòng hiếu kính bọn họ .

Điểm du lịch lớn nhỏ ở Bắc Kinh cơ hồ đều có dấu chân bọn họ, những ngày qua Vương Giai Giai vẫn luôn đi theo, người một nhà cả, đi theo là lẽ thường.

Chơi khoảng một tuần, dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Lý Quân Sơn, Lý Dương mới bắt đầu mua đồ.

Phòng ốc là mua được rồi, bất quá lại rất nhiều chỗ trống, người chủ cũ mang đi không ít đồ, có thể lưu lại cũng chỉ một ít. Trừ ghế sa lon phòng khách gỗ đỏ còn có chút giá trị , những thứ đồ khác cũng rất bình thường , có thứ cần đổi, mà cũng chưa có, trước hết phải đi mua về .

Gia cụ, đồ dùng hàng ngày Lý Dương thật đúng là mua không ít, liên tục chừng mấy ngày, cuối cùng để cho trong nhà Lý Dương có rất nhiều đồ kỳ lạ, để cho phòng này cũng có vẻ phong phú rất nhiều .

Trong mấy ngày này Lý Dương lại đăng ký hai chiếc xe Mercedes, Mercedes đen cũng không phải là kế hoạch lâu dài, Lý Dương đăng ký một chiếc Mercedes đỏ nữa, Lý Dương phát hiện Lý Quân Sơn rất có hứng thú với Mercedes, hai chiếc Mercedes này thuần túy chính là đặt cho Lý Quân Sơn.

Mercedes ở Minh Dương rất nổi bật , nhưng ở Bắc Kinh lại không cái gì, ở chỗ này xe tốt hơn Mercedes còn có rất nhiều loại, ở Bắc Kinh chủ yếu nhìn bằng số xe , ở Bắc Kinh một chiếc Mercedes bình thường không kém một chiếc Santana ở Minh Dương nhiều lắm .

-o0o-

Nguồn:

514. Chương 514: Dụng Cụ Gỗ Lim

Lần này Lý Dương tới Phan gia Viên cũng không phải là tới tìm bảo bối, hẳn tới mua một vài đồ gia cụ cổ mang về . Phan gia Viên có một khu bán đồ gia dụng cổ thật lớn. Những thứ gia cụ này không phải là đồ cổ, thì cũng phải thuộc hàng công nghệ phẩm, có rất nhiều đồ đều được lấy nguyên liệu là gỗ lim để chế tác.

Xe dừng ở cổng vắng vẻ trong Phan gia Viên, không đi mua đồ cổ, cũng không cần thiết đi từ cửa chính vào, bên này gần hơn một chút .

Theo kế hoạch của Lý Dương, muốn mua gia cụ cổ thật đúng là không ít , bàn ăn muốn mua, phòng ngủ phải có thêm bộ bàn trang điểm cổ, những thứ khác như phòng khách thì cần ghế sa lon bằng gỗ lim, ngoài ra, trước sau coi như Lý Dương lên kế hoạch mua ít nhất phải chừng hai mươi món nữa.

Chỉ tính hơn hai mươi món gia cụ gỗ lim hạng sang, sẽ phải tốn nhiều hơn so với trước đây mua đồ dùng hàng ngày rất nhiều .

- Người đông thật!

Xuống xe, nhìn chung quanh chẳng chịt là người Lý Quân Sơn không nhận được phát ra một lời cảm khái, cuối tuần Phan gia Viên rất đông người, rất nhiều nơi cơ hồ cũng là người chen người .

- Ba, đây là thị trường đồ cổ lưu lượng người lớn nhất Bắc Kinh, người không nhiều lắm đó mới gọi kỳ quái , trước mặt chính là khu gia cụ, chúng ta cùng đi xem.

Lý Dương kéo Lý Quân Sơn, vươn tay chỉ chỉ phương xa, nơi xa là một vùng giống như kho hàng cực lớn, nơi đó chính là khu bán gia cụ cổ.

- Ừ...

Lý Quân Sơn gật đầu , cùng Lý Dương đi tới bên đó, những ngày qua đi mua đồ cùng Lý Dương, Lý Quân Sơn cũng coi là nghĩ thông, con trai đã có tiền, mua đồ vậy thì nên mua chất lượng tốt. số tiền này cũng đều là con trai mình kiếm, chỉ cần hấn không phải đi làm chuyện xấu, hai người cũng sẽ không hỏi tới .

- Nhiều đồ như vậy?

Vào kho hàng, mẹ Lý Dương nhìn chung quanh, rất kinh ngạc hỏi một câu , nơi này trùng tu rất đơn giản, một chỗ rất trống trải để rất nhiều gia cụ giả.

Lý Dương khẽ cười giải thích:

- Mao lão, Thái lão, bố tôi là giáo sư , nhưng chân chính thì làm thầy giáo!

Lý Dương lại nói thêm một câu, Mao lão và Thái lão lúng túng hẳn cũng ra, lúc này vừa đúng như giải vây .

- Lý lão, chào anh, hai vị tới Bắc Kinh khi nào?

Mao lão thở phào một cái , cũng nhiệt tình chào hỏi cùng Lý Quân Sơn, tất cả mọi người là giáo sư, khiến quan hệ kéo gần lại không ít .

- Chúng tôi tới được nửa tháng, cũng sắp đi về rồi.

Lý Quân Sơn hơi có chút kích động, chuyên gia trên ti vi lần đầu tiên ở trên thực tế mắt thấy thật, thật ra thì hẳn cũng không biết , con trai của mình so với những chuyên gia trên ti vi còn lợi hại hơn .

- Lý lão đệ , cậu quá đáng thật, chuyện Nhị lão tới cậu cũng không nói một tiếng , ngay cả chừng nào cậu trở về Bắc Kinh ta cũng không biết .

Bạch Minh lập tức xoay đầu lại , đem pháo nhắm ngay Lý Dương, Lý Dương đành lắc đầu một cái , sau khi trở về Bắc Kinh hẳn quả thật không liên lạc với Bạch Minh.

- Tôi mới trở lại cũng không lâu, gần đây không phải là quá bận rộn sao, như vậy đi, hôm nào tôi mời mọi người bữa tiệc lớn, nơi nào tùy ý các vị chọn.

Lý Dương vội vàng nói đỡ, Bạch Minh thoát nhìn ra dáng vẻ chuyên gia, nhưng trên thực tế rất thâm độc, để cho hẳn bắt được đuôi cáo không biết sống thế nào, dĩ nhiên , hôm nay cha mẹ Lý Dương ở nơi này, Bạch Minh cũng không thể quá đáng .

- Ha ha , đây chính là cậu nói, há miệng mắc quai, hôm nay đi, vừa đúng lúc có thể đi cùng cô chú.

Bạch Minh cười to một tiếng, tiến lên ôm bả vai Lý Dương, trong các chuyên gia, Bạch Minh cũng coi trọng quan hệ bạn bè với Lý Dương, Trịnh Khải Đạt, Liễu Tuấn thì không tính là chuyên gia chân chính.

Chân mày Lý Quân Sơn cũng nhẹ nhàng động một cái, cùng người trên ti vi ngưỡng mộ đã lâu cùng nhau ăn cơm, hai người quả thật có chút động lòng.

- Cũng tốt , nhưng không biết các cậu có thì giờ rảnh không ?

Lý Dương chú ý tới vẻ mặt cha mẹ, ngay sau đó gạt đầu, mấy vị này chuyên gia cùng hẳn quan hệ cũng không tệ , để cho cha mẹ cùng bọn họ biết nhau cũng không tồi . Ít nhất có thể để cho cha mẹ biết , con của bọn họ cũng không kém , cũng có danh tiếng ngang hàng như các chuyên gia này.

Nhưng trước đó ba người đang đi cùng nhau , rõ ràng giống như là có chuyện, ba người cùng đi dạo tỷ lệ thật sự là quá thấp , cho nên Lý Dương đành phải hỏi như thế.

- Cậu không nói tôi cũng quên, ba người chúng ta muốn đi xem khai mạc triển lãm ngọc thạch, cậu đi cùng không sao chứ, vừa đúng lúc chúng ta cùng nhau đi ăn cơm.

Bạch Minh chột vồ đầu một cái , cả ngày tham gia triển lãm, thấy Lý Dương hẳn thật đúng là quên chuyện này.

Phía sau có hai người mặc đồ tây nhẹ nhàng thở phào nhẹ nhõm , hai người không phải là người quen của bọn họ, là nhân viên làm việc trong lần triển lãm này, phụ trách ba vị chuyên gia , bọn họ mới nhận ba vị chuyên gia đó , thật đúng là sợ ba vị chuyên gia này dừng lại thời gian quá dài để lỡ chính sự .

Hai người đều nhìn Lý Dương biết ơn, bọn họ không biết Lý Dương, người ba vị chuyên gia này rất quen, nhìn dáng vẻ ba vị này chuyên gia tựa hồ rất quen thân Lý Dương, hơn nữa quan hệ rất tốt .

Ba chuyên gia quen thân đều là người nổi tiếng, kia rất có thể cũng là người chuyên gia trong ngành, nhưng vừa nhìn tuổi Lý Dương hai người lại có chút nghi ngờ , trong nước nào có chuyên gia trẻ như vậy?

Nếu hai người là người trong ngành chỉ sợ cũng không nghĩ như vậy , hơn nữa sẽ rất mau đoán ra thân phận Lý Dương, trong nước người hơn hai mươi tuổi , chuyên gia có danh tiếng chỉ có một , hơn nữa danh tiếng còn không nhỏ, còn được xưng là Ngọc Thánh – Lý Dương.

@ E? B K¢+ +?QM? i?S+- i¬B ¢B F?¬M; iB M H„K \
Gw .QÆM; /Q /U K°i +?9i - M|B pÈB "¢+? JBM?X
@ E?¬M; +| ;b F?¬M; iB M- Gw .QÆM; - + "m F?¬M; # "M i?b +MM; ¢B +?S- M m #¼M
+ Q ?SM; +ÁM F?¬M; F`T ¢·vX
h?€B H½Q bQ +kM; M|B i? K- J Q H½Q F?¬M; M|B ;b - M?QM; +kM; ;"i ¢-m K°i +€
@ o"v +kM; i®i - +?9M; i +MM; ¢B t2K K°i +?9i - # K +kM; ¢B ¢B \
Gw .QÆM; F?¬M; /Q /U - H¢B [m v ¢-m H¢B ?ÄB +? K +O KbM?- ¢² Km tQM; `²B
;b H`K - /M b Q i`Î p +kM; H` M?`M `¶B- ¢B t2K K°i +?9i +€B ;b i M H` i`B M H½K
@ æQÊ+- +?9M; i ¢B t2K K°i +?9iX
Gw Zm•M aÆM M?bM pÊ- ? B M; QìB +MM; M? m ;"i ¢-mX
@ QyQ@

8ReX *?QÆM; 8Re, E >mv i h?¢+? URV

hW M?[M; M,K +?QM KQÆB #„i ¢-m +| +€B ?Q¢i ¢°M; M`v- M,K RNN3 ¢ M kyyj ?Q
b m H¢B H-M M[#„i ¢-m- i`QÊ+ Î h?¼ aÆM- sQÆM; >| - " G•K- h? M? æB M +kM
MÆB i´ +?S+ M?B m M?`i pšM H` „+ EBM? X
"„+ EBM? /M b Q +kM; H` i?O ¢¬- HQ¢B ?Q¢i ¢°M; M`v Î "„+ EBM? +Y ?`M? H` ?B
Gw .QÆM; ¢Q ¢` +?d +?Q i`B t t2 ?`M; - H¢B ;¼B ¢B M i?Q¢B +?Q /Q M? M; ?B T
;B9T K°i i v ¢2K ¢² p"i ¢†i Î i`QM; M?` - b m KÈB v M i•K ¢B i?2Q "¢+? JBM? #¼M
¢°M; X
æ` ¢B K ?Q¢i ¢°M; +€+? +?Ê ;B +K F?¬M; iÈB ? B i`,K Kûi- H` K°i [mªM; i`QìM
F?| i`€+? Gw .QÆM; ;†T T?ªB "¢+? JBM? #¼M ?¼ Î # M M`v- # M; QìB #¼M ?„M p
iÈB- # M M`v F?¬M; ¢¶ t2 ¢QÊ+- ¢`M? tm®M; t2 ¢B #°X
LÆB +Y ?`M? H` K°i [mªM; i`QìM; i`®M; i`ªB `i HÈM- i`mM; i•K i`B M H½K M; QÊ+
¢| +| p `i H` M; ?B K i9+- +?d H` #`v #½B M?B m iªM; ¢€ i?Q¢i M?bM `i H°M t°M
iªM; ¢€- p¬ Hm" M iªM; ¢€ HQ¢B ;b- T?¬M HÈM H` +Y ?`M? H° i?B M- i`B M H½K Î
>°B i`QìM; ¢½ bÈK #® i`Q tQM; tm¬B- ¢·v p®M H` K°i ?Q¢i ¢°M; M; Q`B i`ìB- #bM?
M?B m ?Q¢i ¢°M; +kM; H` +Y ?`M? Î +?¶ M`vX
E?m ?Q¢i ¢°M; +| F?¬M; Qi M; QìB- i`W F?€+? ?`M; ¢QÊ+ KìB iÈB i? K ;B i`B M H
i? K ;B M€Q M?B i- M?QM; M?B m M?`i +?QM? H` M?[M; i?QÆM; M?•M #m¬M #€
+O h`mM; Zm®+ ¢ m +| K†i Î +?¶ M`vX
h` M ¢`B +?O i`+? ¢-m M; QìB `i M?B m- +?mM; [m M? +ÁM +| F?¬M; Qi i?Ê +?K
#¼M ?„M pW ¢ M- i?b +| K°i M; QìB +?WM; M,K KQÆB im´B- K†+ ¢² `i M; ?B K i9+
H` H½M? ¢¢Q ¢B iÈB M?B i ibM? +?`Q ?ÄB #¼M ?¼X
J'v M; QìB Gw .QÆM; i?b #` M; QìB i`QÊ+ K„i M`v ?Q`M iQ`M b Q H½M; - ¢Q€M +?
.QÆM; H` i?2Q +?•M iÈB ¢·v i? K ;B +?Q M€Q M?B iX
@ >„+
h?€B H½Q ¢°i M?B M ?Q F? M K°i iB M; - M; QìB i`QÊ+ K„i M`v +kM; `i i¬M i`¼M
JBM?- +ÁM #B m ?B M pÈB Gw .QÆM; `ä `M; +?Q i?`v [m€ iMv wX hW b m F?B #¼
/€M; p ;B®M; M?Q H` H½M? ¢¢Q M`v F?¬M; M|B K°i +•m pÈB Gw .QÆM; - ;"i ¢-m
@ Zm®+ >Q - i¬B ;BÈB i?B m K°i +€B- p` M`v H` Gw .QÆM; @ Gw iB M bBM? - Gw
+| i? M|B i?U+ HU+ F?¬M; M; QìB M`Q +| i? bQ b€M? #^M; - +ÁM i`QM; M;`M? i?
Gw iB M bBM? +kM; +?d +| i? ¢ K ¢QÊ+ i` M ¢-m M; |M i v X

h?€B H½Q iW iW M|B- M|B tQM; `²B +?d p T?Q Gw .QÆM; ,
 @ o` M`v H` M; Q|B T?K i`€+? H-M i`B M H½K F€ M`v @ h?€B Zm®+ >Q X
 h?€B H½Q ;BÈB i?B m`i çÆM ;BªM p h?€B Zm®+ >Q - +?d M|B +€ i M HB M F?-
 @ h?€B [mªM Hw- +`m +kM; çWM; M?bM Gw H½Q ç i` im´B- i?`M? iUm +O +`m´v
 "¢+? JBM? +kM; M|B i?2Q K°i +•m- Gw .QÆM; M? M?`M; H„+ ç-m- H|B M|B M`v +
 i®M- ?„M KÈB ?ÆM #®M KQÆB im´B ç½ KÎ K°i pB M #ªQ i`M; iQ M?•M Î „+ EBM?-
 +kM; F?-M; +€+? M`Q bQ b€M? çQÊ+- #ªQ i`M; iQ M?•M +kM; F?-M; T?ªB / KÎ M
 h?€B Zm®+ >Q `i H` FBM? M; ¢+ [m M b€i Gw .QÆM; K´v H-M - b m ç| +mM; FQM
 @ Gw iB M bBM?- +?ŠM; H M; `B +?QM? H` p` tQM; / M? M; ¼+ i?€M? - Gw .QÆM;
 @ æ9M; - Gw H½Q ç ç9M; H` +| / M? ?B m M; ¼+ i?€M? X
 Gw .QÆM; +ÁM +?Q M|B- "¢+? JBM? ;B`M? i`ª H|B i`QÊ+- h?€B H½Q +MM; J Q
 ç-m K°i +€B- +kM; F?-M; M|B H|B M`Q X
 @ h?“i bU H` M; `B- i?`i FQM? i?`i FQM?- +| i? ;†T M; `B i?“i H` pBM? ?¢M? +O i-
 L; Q|B i`mM; MB M M?B i ibM? iB M H M + -K i v Gw .QÆM; - H9+ M`v i?€B ç° ç®B p
 `²BX J†+ /M i`QÊ+ K†i F?-M; iÄ` FB m +, M; - M?QM; +QB i?Q|M; Gw .QÆM; pŠM
 T?“M i?“i +O Gw .QÆM; - H`T iS+ [m v M; Q„i K°i i`, K i€K KQÆB ç°X
 @ L; `B [m€ F?€+? F?Q- i-B +?d H` ç9M; H9+ ;†T h?€B H½Q- +?Q M M +S iÈB ç•v
 Gw .QÆM; F?) +Q|B H„+ ç-m K°i +€B X
 @ L; `B iÈB +?QM? H` pBM? ?¢M? HÈM M?`i +O +?9M; i-B- K´v p` M`v H` \
 h?€B Zm®+ >Q +Q|B ? ? ;“i ç-m- H¢B M? ;B¼M; ?ÄB K°i +•m- ?„M ?ÄB +?QM? H
 :B B :B B p` GQm \*QÆM; K´v M; Q|B- pW `²B F?-M; ç K„i ç M Gw .QÆM; ç½ F?B
 HÈM- H9+ M`v +kM; #`i Hm`M F M`Q F?-M; /€K b Q H½M; M[X
 @ "¼M ?¼ ç m H` M; Q|B M?“ +O i-B- h?€B [mªM Hw- i-B i?`v M? +kM; #`M `°M-
 Gw .QÆM; p°B p`M; i`ª H|B- ç½ +| K´v M; Q|B çSM; Î ç`M; t - ;B®M; M?Q H` ç M; çÊ
 K´v M; Q|B M`v ç m +| i?-M b„+ HQ H„M; - +?ŠM; [m H` i?`v h?€B Zm®+ >Q ç M;
 M M F?-M; /€K iB M H M ç•v +?“Q ?ÄBX
 @ M?- "¢+? H½Q- J Q H½Q p` Gw iB M bBM? # M M`v HB M M?Î M? M?û- 2K çB K
 h?€B Zm®+ >Q [m v ç-m H¢B HB + K„i M?bM - M|B pÈB h?€B H½Q K°i +•m- b m ç|
 H½Q p` Gw .QÆM; `²B KÈB `|B çB- h?€B Zm®+ >Q M|B pÈB h?€B H½Q F?B M Gw
 @ Gw H½Q ç - +| çB m +`m F?-M; #B i- h?€B [mªM Hw p` h?€B H½Q H` M? 2K ?¼
 h?€B H½Q ;¼B iÈBX
 æÊB h?€B Zm®+ >Q çB `²B- "¢+? JBM? #¢+? KBM? KÈB M?Ä ;B¼M; M|B K°i +•m-
 +| #`i F€ F?| +?“m M`Q- M; QÊ+ H¢B F?) +Q|B ;“i ç-m K°i +€B - +?Q /M "¢+? JBM?
 M`v- +?QM? ?„M +kM; b) ;BªB i?Q+? +?Q Gw .QÆM; X
 L m F?-M; T?ªB H` +| K®B [m M ? M`v- h?€B H½Q +kM; b) F?-M; +?O ç°M; K|B Gv
 M|B i`Î H¢B i?b- F?-M; +| K®B [m M ? M`v h?€B H½Q +| i? i? K ;B HQ¢B ?Qç
 ? v F?-M; +kM; +?Q `äX
 a m F?B h?€B Zm®+ >Q `|B çB - "¢+? JBM? #¼M ?¼ +kM; çQÊ+ M?[M; M?•M pB M
 H½Q +ÁM +® w M?“M T?ÄM; p´M i`QM; K´v T?9i- ç•v ç m H` b„T t T iW i`QÊ+X
 Gw .QÆM; /ŠM i?2Q +? K p` oQÆM; :B B :B B p` GQm *QÆM; +MM; M? m çB /
 i`Q|M; X

h`B M H½K ç½ +Y ?"M? KQÌB K'v M,K- i`QÈ+ +kM; ;¼B H" i`B M H½K M;¼+ i?ç+?
 M"v i? K p"QX
 L?B m M,K [m - i`B M H½K +?O v m iB m i?K +€+ HQçB M;mv M i?ç+?- ?"M; M,K ç
 +?Î M;mv M HB m iÈB MÆB M"v- ç®B pÈB `i M?B m i?QÆM; M?•M K" M|B M?Q p"
 #m¬M #€M +O ?¼X
 L,K M v +kM; F?¬M; M;QçB H - F?B Gw .QÆM; çB /çQ Î i` M [mªM; i`QÌM;- +?mM; [M?
 M?•M ç M; `K+ ``+? +?m~M #`- i`B M H½K +ÁM +?Q #„i ç-m - H9+ M"v +ÁM +?Q
 L?QM; çÈB ç M b m F?B i`B M H½K +?QM? i?S+ #„i ç-m- K°i p" B i?QÆM; M?•M M?
 M?[M; M;mv M HB m #¼M ?¼ i?`v i`QÈ+ - +ª [mªM; i`QÌM; +kM; b) M|M; H M- ç•v +
 i`QM; pB + i' +?S+X
 E?¬M; H•m b m- h?€B Zm®+ >Q HçB +?çv iÈB iB K Gw .QÆM;- KÌB Gw .QÆM; +MM
 +?O i`+?X
 L?QM; ç M; ?` M"v #` Gw .QÆM; +U imv i- ?„M iÈB +?d H" Km®M [m M b€i K°i +?9
 +? K çB pÁM; pÁM;- H9+ M"v ?„M +kM; F?¬M; Km®M çB H M ç"B- M?Q p"v ç®B p
 w M; ?o ; b X
 G-M M"v h?€B Zm®+ >Q +| +?9i iB + Mm®B - M?QM; +kM; F?¬M; ç†+ #B i ç w- /
 M;"M? `i HÈM- M?QM; M;QÌB M;Q" B M;"M? #B i ç M +kM; F?¬M; M?B m- `i M?B
 F?¬M; #B i Gw .QÆM; H" B- F?¬M; i? K ;B +MM; #¼M ?¼ i?bªM? ?QÌM; +kM; F?
 h` M ç"B +?O i`+? M€Q M?B i`i M? M?- "ç+? JBM?- J Q H½Q +ÁM +| h?€B H½Q H
 p` +?mv M ;B M"v- ç +?Q `i M?B m M;QÌB /QÈB ç"B + Q ?SM; ?ÆM- M;QÌB #B
 F?¬M; Qi- `i M?B m M;QÌB +kM; F m iQ i M h?€B H½Q +MM; J Q H½QX
 aQ b€M? i?b "ç+? JBM? HB M +| p KÌ çB K°i +?9i- M?QM; `i M?B m M;QÌB "+ E
 F?B #ªQ i" M; iQ M?•M +O ?„M F? B i`QÆM; +kM; +| `i M?B m ç"B #€Q çQ iBMX
 Gw .QÆM; ?Q" M iQ" M F?¬M; ç w M?[M; i?S M"v- pšM Hm¬M +MM; +? K i?QÌM; i
 h`B M H½K M;¼+ i?ç+? i?Qç i M?bM çÆM; BªM - M?QM; M°B /mM; +kM; `i T?QM;
 ?"M? i?S KQÌB K'v- Î +?mM; [m M? ?°B i`QÌM; tm'i ?B M +€+ HQçB i?ç+? [mw i?"i
 i?ç+? M' B iB M; M?`i h`mM; Zm®+ +Æ ?² ç m +| X
 "®M HQçB i?ç+? M' B iB M; M?`i HçB +`M; F?¬M; i? i?B m- h?¼ aÆM h?ç+?- sQ
 p" h? M? æB M i?ç+? ç m +| +ª- +€+ HQçB i?ç+? ç†i +?mM; K°i MÆB +| p `i H" Q
 @ .QÆM; .QÆM;- iªM; ç€ +kM; +| i? #€M M?B m iB M M?Q p"v b Q \
 æB K°i ?²B- K Gw .QÆM; ç°i M?B M ?ÄB K°i +•m- Gw .QÆM; [m v ç-m HçB i?B n
 ` ç|- i` M K†i >"•B GBM? H9+ M"v +ÁM i`"M ç-v M; ?B M; Î X
 h?"i ` i`B M H½K +?QM? H" K°i T?B M #€M #m¬M #€M H [mv K¬ HÈM- +| i? ç
 M;mv M HB m +MM; F?€+? ?"M; i`U+ iB T K†i ç®B K†i iB M ?"M? ;B Q /`+?X hmv
 #€M H M;mv M HB m- çÆM ;BªM K" M|B- +?d +¬M +| M;QÌB M;mv M w Km - #'i F
 *| p" B M;mv M HB m +ÁM +¬M ;BªB i?ç+?- /MM; ç bQ b€M?- ?°B i`QÌM; +® w +?m
 H" / /" M; +?Q K¼B M;QÌBX
 _'i M?B m M;mv M HB m +kM; H" ?"M; i®i- ç•v +kM; H" v m +¬m +O # M i' +?S+ - i
 +kM; +¬M M;mv M HB m + Q +'T- ç•v +kM; F?¬M; TªB H" ;B Q /`+? ç€M? +QÈ+ i?
 æB m M"v F?B M +?Q `i M?B m i?ç+? # M +çM? +kM; /€M ;B€ ?"M; + Q +'T- ?ÆM
 F?¬M; i?'T- +?Q M M >"•B GBM? KÈB +| i? ?ÄB M?Q i? - +| p" B i?ç+? + Q +'T ç
 K°i iªM; ç€ #€M K„+ M?Q p"v- `i F?| ç #` ?B mX
 @ J Mm¬B- çB m M"v +| H) K F?¬M; #B i- ç€i ?"i bU +| i? #€M ;Q + Q- +| K°i b
 M?bM K†i M;Q" B F?| +QB- # M i`QM; +| i? i? v ç'B +`M F?¬M- H-M i`QÈ+ Î "bM
 F?®B i-K i?QÌM;- ;BªB ` S?d h?9v HB M #€M ?ÆM K°i i`,K i`B mX

GQm *QÆM; KdK +QÌB M|B- b m F?B +? K Gw .QÆM; #B i çQÊ+ GQm *QÆM; F?
GQm *QÆM; H"K +QM Mm¬B- ç®B ç½B pÈB GQm *QÆM; F?¬M; F?€+ Gw .QÆM; X
@ >ÆM K°i i`,K i`B m- M?B m M?Q p"v b Q\
>"•B GBM? bYM; b®i K°i +?9i- `i M;¢+ M?B M M?bM Gw .QÆM; - M; v b m ç! H¢B
#° /€M; +O #` +kM; #B i #` F?¬M; ?B m- #` +?d H" K°i /•M +?9M; #bM? i?QÌM; - +,
ç€M? +QÊ+ i?¢+? - +kM; F?¬M; #B i bU çB M +m²M; HQ¢B ç² M"vX
@ J - iªM; ç€ #bM? i?QÌM; F?¬M; ç€M; iB M- M?QM; +! M?[M; iªM; ç€ +! i? #B
ç€M; ;B€ iB MX
Gw .QÆM; F?) +QÌB ;BªB i?Q+? K°i +•m X
oW ç9M; H9+ #¼M ?¼ çB iÈB K°i #`M i`B M H½K #€M #m¬M E >mv i i?¢+? ;¬M
M;mv M HB m E >mv i i?¢+? # M +¢M? ;BÈB i?B m +?Q K ,
@ J - K ç M t2K iªM; ç€ FB - iªM; ç€ FB H" M;mv M HB m E >mv i i?¢+?- K†i M;Q
?mv i UK€m ;"V- M?[M; i?S M"v K" M;QM; iK /¬v- H" i?¢+? E >mv i sQÆM; >! çB
F?¬M; ? i?'T- M m H" M;mv M HB m M"v +! i? ;BªB ` E >mv i i®i ?ÆM- ;B€ i` +
@ æ•v +?QM? H" E >mv i i?¢+? \ J M?È E >mv i i?¢+? H" ç² `i [mwX
>"•B GBM? M?Qm K"v K°i +€B- i`QM; iB iKK+ ó h`mv ibK #€m p"iô #` iWM; M?bM
FB ç T ?ÆM bQ pÈB M?[M; i¬K i?QÌM; M"vX
@ QyQ@

8RdX *?QÆM; 8Rd, E >mv i h?¢+? UkV

h?€B Zm®+ >Q M|B +?mv M`i +! i`B M;? H½M? ç¢Q- +m®M ?9i M;QÌB M;?2- +Á
v m- b m F?B H½M? ç¢Q M|B +?mv M H" +?mv M ;B M|B- #`i [m€ M;QÌB M|B F?¬
H½QX

J Q H½Q M|B `i ?`B ?QÊ+ M?B m- i?ìB ;B M F?¬M; H•m- +?d +?WM; M,K T?9i HE
J Q H½Q ç½ i? K ;B `i M?B m H¬M - ?Q`M iQ`M M? M?"M;X

L|B tQM; H" +„i /ªB HK - b m ç! ?Q¢i ç°M; KÈB +?QM? i?S+ #„i ç¬m- [mv K¬ i`B M
+°M; +?d +! # M;"v- FûK ?ÆM bQ pÈB ªM? ?QÎM; +O ç¢B H "bM? *?•m- [mv K¬ +
*?O M"v H" ;¬M ç•v [m„i`B M;mv M i`QM; MQÊ+ i?m ? T- M;mv M HB m i?QÊM; ?¢
;B i`B M H½K HQ¢B M"v- T?¬M HÈM #` +€+ ç¢B i?QÆM; ;B i`U+ iB T Km çB- F?
iU M?B M b) F?¬M; T?€i i`B M H M X

EQ+? i?QÊ+ F?¬M; HÈM M?QM; /M b Q +kM; H" K°i ?Q¢i ç°M; [m M i`¼M; - `i M?B
?"M; M?Ä i?Q+? MÆB M"v- S? M ;B oB M p" M?[M; M;QÌB Î +?Ê ç² +´ iÈB +kM; F?
iB m i?K i?¢+? çB m F?„+ - 'M +?QÆM; - #¼M ?¼ Î ç•v +! i? +?¼M Km K°i b® M;n
?¼X

hQM? ` i?b M;QÌB ç M iW S? M ;B oB M H" M?B m M?'iX

G F? B K¢+ i`QM; i?ìB ;B M`i M;„M- çB m M"v +kM; H" K°i iQM? M,M; +?O v m +
M;"v F iW M;"v ?Q¢i ç°M; pÈB K°i HQ¢i +€+ #,M; K"m çÄ i`QM; H F? B K¢+ +?d H
a m F?B F i i?9+ H F? B K¢+¬ K°i HQ¢i +€+ ;B Q /`+? +! i? i?"M? +¬M; - b) bÈK +
i?"M?X

*! M;QÌB Km M;mv M HB m H ç +?ÆB- p" +kM; +! M;QÌB Km®M Km #€M #m¬M- Î
ç†i ?"M; çQÊ+ +€+ M?" i´ +?S+ #ªQ p - M;QÌB #€M p" M;QÌB Km ç m TªB ;B Q F
çQÊ+ pB T?¢K ;B Q /`+? pÈB #`i F€ Hw /Q ;b- K°i MY iB M #ªQ ?B K b) çQÊ+ #²B i
i`QM; i`QÌM; ?ÊT +! # M pB T?¢KX

L|+kM; çQÊ+ +QB H" R ç†+ b„+ +?QM? +O bU FB M M"v- pB + +| i' +?S+ F?B M +
'i Hm" M H" M; QÌB #€M ?Q†+ M; QÌB Km - M; v +^a F?B ?¼; †T T?^aB M; QÌB F?¬M;
;B Q /`+? - ;B Q /`+? b® iB M + "M; HÈM- i`^a iB M #^aQ ?B K + "M; + QX

E?B H F? B Kç+ iB M ? "M? - Gw .QÆM; ;B^aB i?Q+? +?B iB i +?Q K ? „M M; ?2 p
i`QÊ+ K†i- b m F?B pÊ +?²M; Gw [m•M aÆM M; ?2 Gw .QÆM; ;B^aB i?Q+? +?B iB
HB m H"K ` i? M"QX

*QB M?Q K°i H-M çQÊ+ KÎi-K K„i- F?¬M; M; ì+€B 'M M?Ä tBM? i?'v i` M i`mv M ?
p"vX h`QM; F?€B MB K +O ? B M; QÌB +| p M?Q; B +¬M; p" ;B^aB i?ç+? +?d H" K°
pB + +QÊ+ i?m H" i? M"QX

@ Gw .QÆM; - M|B M?B m p"v H"K ;b- i®i M?'i ?½v Km i?Y- ç ? B #€+ +MM; t2K ç
oQÆM; ;B B :B B KdK +QÌB- M?€v K„i +MM; Gw .QÆM; - Gw Zm•M aÆM p" pÊ +O
+?d i?'v ?ÆB t'm ?' F?¬M; iB M M|BX

@ *kM; çQÊ+ - #®- K - +?9M; i Km K°i F?®B M; mv M HB m t2K- M m ;B^aB ` E > r
#® K K‡B M; QÌB K°i +QM /'m- M m ;B^aB ` K°i F?®B HÈM i?b +QM b) H"K K°i K|M

Gw .QÆM; KdK +QÌB p" ;"i ç-m- ;B M ? "M; T?Q i`QÊ+ Gw .QÆM; ç½ [m M b€i i' i
+? K - +?'i HQÊM; +O ?°B +?Ê i?QÆM; KçB i?U+ bU `i #bM? i?QÌM; X

*?d +| Ry F?®B i`QM; ? "M; i`, K F?®B M; mv M HB m Î ç•v +| ;B€ i` i?U+ bU- F?¬M
F?€+ - K'v F?®B M; mv M HB m ç| i?U+ bU +| ;B€ i` + QX

h`QM; M?[M; M, K ; -M ç•v- M? "MQÊ+ ?çM +? F? B i?€+ KÄ ;•v ` ibM? i`çM; ;B^aK
p¼i- M?[M; p"i HB m + Q + 'T + "M; i`Î M M [mw ?B KX

L?[M; M; mv M HB m + Q + 'T Î ç•v ç m H" F? B i?€+ iW M?[M; M, K i€K KQÆB- M; mv
F?| ibK- +kM; M?Q i?' i`QÌM; S?d h?9v p"v- +kM; `i F? K ?B K M; mv M HB m + Q

" G•K E >mv i i?ç+? - H" K°i HQçB F?Q€M; b^aM " G•K Î J¬M; *' K" b^aM tm'i ` - +
>mv i i?ç+? F? B i?€+ iW ç'i H" +?QM? - +| +?9i Qi Î çdM? M9B- " G•K E >mv i i
i?€+ Î çdM? M9B H"K +?O- +ÁM b® Qi H" iW H€ +•v KK+ - iW i? "M? T?¬M K" M|B-
HÁM; ç'i- iB T i?2Q H" çdM? M9B + QX

" G•K E >mv i i?ç+? +kM; F?¬M; T?^aB H" F?¬M; +| iBM? T?~K tm'i ?B M - K°i p
;B€ i` F?¬M; FûK ;b ", M; *?OM; S?d h?9v- +°M; i? K sQÆM; >| i?ç+? b^aM tm'i ;
; -M ç•v " G•K E >mv i i?ç+? #„i ç-m çQÊ+ M; QÌB v m i?Q+? bQm i-K M•M; ;B€- /
H M F?¬M; Qi- /M b Q Î ç•v ç² p"i i, M; ;B€ H M i?2Q MB M ççB- +Æ ?² F?¬M; +| ;b

h`W M?[M; i?S ç| ` +ÁM +| M?[M; +?¶ F?€+ +kM; +| E >mv i i?ç+? i®i- M?QM; bQ

*€B ;B M ? "M; M"v +| i` M i`, K F?®B M; mv M HB m E >mv i i?ç+? - " G•K E >mv i
MY - M; mv M HB m sQÆM; >| E >mv i i?ç+? F?¬M; +?d +| b® HQÊM; Qi- K" +kM;
+?O bçT +?O v m iB m i?K +?QM? H" " G•K E >mv i i?ç+? X

@ «M; +?O- «M; °i?ç %o i R° -M;)0à) p"b àÐ +°
m i0?~3` + Ð¾ç³ °Ð° « £3 :30 ? H Ð°iBAU °` 1pÐ0°3#3/ M•P+|iBAU °` 1pÐ0°3#3/ >ç `+jà

*?d+-M#®K çQÊ+ pmB- /M T?ªB #Ä` # Q M?B m iB M M? +kM; ç²M; wX
h?U+` M; v iW F?B M|B +?mv M pÈB #®K M? ç½+| +?O w M"vX >¬K M v M? Km
h?¢+? +| ;B€ i` ç H"K [m" i†M; ?¼X J°i T?¬M M[H" /Q H9+ M½v #®K M? +| M
KB M; ç² F, MB K #^M; E >mv i h?¢+? i` M iB pB- €M? K„i+O ?¼ H9+ ç| iÄ p` i
L?ì +?B + iB pB K" ?¼ +ªK i? 'v i?Q+? E >mv i h?¢+?X L?QM; +?Q /M H" #'i F€+
çQÊ+- +?d+-M#®K i?Q+?- #®K M? Km®MX
@ *| ?B m H„K- K°i +?¬M; i` B F?¬M; i²BX
L;QìB ç" M ¬M; i`mM; MB M M?bM Gw .QÆM; pÈB €M? K„i i€M i?QîM; - ¬M; H'v i`Q
ç` +?d p" b® çB M i?Q¢B- b m ç| HQm i? K K'v +?[p"Q # M /QÈBX
@ *?¬M; i` B- i¬B +| K°i M;QìB #¢M H"K M; ? +?mv M F?„+ +?[- ç•v H" ç` +?d p" b
[m" i†M; #®K +¬m +| i? i bK ¬M; 'v- i¬B #ªQ çªK ¬M; 'v b) F?¬M; H"K ?ÄM; ç² +O
L;QìB ç" M ¬M; i`mM; MB M tû iì; B'v pW pB i çQ +?Q Gw .QÆM; `²B #Ä çBX
L;QìB M"v +| F?Q +? 'i` i ç†+ #B i- TªM; T? 'i; B®M; Gw .QÆM; X 'M iQÊM; # M ç-
ç" M ¬M; M"v +kM; `i i®i- Qi M? 'i i?b ¬M; +kM; M?bM M? T?€ E >mv i h?¢+? p
F?¬M; M?Q M?[M; M;QìB F?€+- M m F?¬M; TªB M;QÐM; K°i?b H" ç® F`X
@ sBM i`€M? çQîM; - i`€M? çQîM; X
" M M;Q" B- K°i M;QìB i? M? MB M kd- k3 im´B /šM i?2Q ? B M;QìB M[+?2M ç€K
p•v tmM; [m M? +?B + K€v T?€ M;mv M i?¢+? ;Bì ç•v ç½ H M iÈB # #®M KQÆB M
i? p"Q M´BX
> B M;QìB çB b m ç M; +® bS+ # K°i ?ÁM ç€ M†M; i` M 8y +•MX h? 'v p"v- K¼B M
p" M; iªM` - M?QîM; çQîM; X
@ *?B + K€v M"v M? +ÁM /MM; M[F?¬M; \
L;QìB i? M? MB M M?bM i? 'v Gw .QÆM; ç M; ¬K K°i pB M E >mv i h?¢+? ç½; Bª
M?¢i K°i +•m- ;B¼M; çB m F?€ + Q M;¢QX
@ E?¬M; /MM; M[X
Gw .QÆM; H„+ ç-m- E >mv i h?¢+? ç½; BªB tQM; - M? +kM; i? 'v` i ?B m F€ pÈB
J°i pB M M;mv M i?¢+? HÈM ç M p"v- K" H¢B H" E >mv i h?¢+? G½Q E? M? îsQÆ
L m H" K'v M,K i`QÈ+- M;mv M i?¢+? HQ¢B M"v i` M i?` i`QîM; +|` i M?B mX L?QM
i?b M?[M; pB M +| FQ+? i?QÈ+ HÈM M?Q p"v i`î M M F? M ?B KX J" M m +| i?b +
#€M- #îB ?¼ Km®M ç2K i`QM; #¬v ç i?m ?9i bU +?9w +O i?B M ?¢X
@ L m F?¬M; /MM; M[i?b i`€M?` çB- F?¬M; +| K„i` \
J°i i`QM; ? B M;QìB pY`²B # M;mv M i?¢+? M|B F?¬M; +?9i M M M;X Gw .QÆM
iB M H¢B- M? M?¬M; ?ÄB,
@ *¬m pW M|B ;b\
L;QìB FB pW Kî K²K ç½+?YB #ÈB- M?QM; M; v F?B M?bM i? 'v €M? K„i b„+ #ûM
M;QìB H¢B- M?ÄM? ç€T,
@ h¬B M|B H" +€+ M? M m F?¬M; /MM; M[i?b M?QîM; +?¶ +?Q +?9M; i¬BX
@ h?¬B- GQm *QÆM; X
Gw .QÆM; FûQ GQm *QÆM; H¢BX L?bM #° /¢M; M;QìB M"v +?Q i? 'v M? i +?d H"
Km®M +? 'T M?†iX
hmv M?B M- pÊ +?²M; Gw Zm•M aÆM iÄ p` i iS+ ;B" M- M m pW`²B GQm *QÆM;
aÆM +kM; b) ?ÄB i M FB +?Q` M?)- t2K ?„M +| #B i T?ûT H'+? bU H" ;b F?¬M; X

@ .b ÆB- ? v H" +?9M; i çB +?¶ F?€+ t2K\

oQÆM; :B B :B B F?Q€+ i v >" •B GBM? +QìB M|BX G9+ M"v- K†i #" +kM; `i F?| +
:B B :B B F?¬M; i? K ç wX *kM; ;B®M; M?Q Gw .QÆM; - +¬ F?¬M; # Q ;Bì pb HQΦ

>" •B GBM? ?ÆB +?9i /Q /UX Gw Zm•M aÆM +?d i v p"Q pB M M;mv M i?¢+? HÈM
Gw .QÆM; ,

@ .QÆM; .QÆM; - ç•v +kM; H" K°i HQΦB E >mv i h?¢+? Q\

Gw .QÆM; ;"i ç-m- +?"K `½B M|B ,

@ o•M; - i`QÈ+ FB M?[M; pB M E >mv i h?¢+? +| FQ+? i?QÈ+ HÈM HQΦB M"v `i
H"K çQÈ+ `i M?B m ç² M°B i?iX hmv M?B M- b m F?B [m®+ +'K- M| /-M i`Î M M F
pB M HÈM M?Q p"v T?ªB ibK iÈB +€+ çΦB i?QÆM; ;B X

" K†i pB M M;mv M i?¢+? M"v +| `i M?B m +?¶ H° ` K"m çÄX æ| H" Hw /Q F?B M
ç•v +?QM? H" E >mv i h?¢+?X "ÎB # M;Q" B +O E >mv i h?¢+? F?€+ t `i M?B r

L?bM p # M;Q" B +O ç' i?¢+?- ç†+ #B i H" M;mv M i?¢+? i?b F?¬M; i? T?€i ?B M
i?'v # M i`QM; +| S?d h?9vX L;QìB i H"K çB m ç| /U p"Q FBM? M;?B K- +ÁM ?bM
i`QM; ` b Q- pšM T?ªB +?Î F i [mª +m®B +MM; b m F?B M;mv M i?¢+? çQÈ+ T?€

E >mv i h?¢+? HΦB F?€+X *?d +¬M M?bM i?'v K"m çÄ H° ` # M M;Q" B- M;QìB i
M?B m # M i`QM; E >mv i h?¢+? +| K"m ;b- ?bM? /€M; ` b QX

*ÁM p p'M ç +?'i HQÈM; +O E >mv i h?¢+? p" b® HQÈM; ç€+| E >mv i h?¢+? i?
K v K„M ? v F?¬M;X .mv M?'i çB m M"v- E >mv i h?¢+? F?¬M; F?€+ ç' i?¢+? H" K

@ J"m çÄ i` M pB M ç€ FB +kM; H" K"m iQK çÄ ç9M; F?¬M; - M|B p"v i?b M| M?'i
+?d\

Gw Zm•M aÆM HΦB ?ÄB i? K K°i +•mX oB M E >mv i h?¢+? M"v # M i` M +| M?B r
.QÆM; pW T?€- M?QM; # M M;Q" B M| +| ?bM? [mª +¬m imv i +•M tSM; p" ç T?Æ

@ o•M; - t2K ` #•v ;Bì #® ç½ +| i? ç' B b M; H"K M?" ;B€K ç'M? E >mv i h?¢+? çQ

Gw .QÆM; ;BÆ M;|M +€B p T?Q Gw Zm•M aÆM F?B M ¬M; pmB bQÈM; +QìB iQX
+¢M? K€v T?€ M;mv M i?¢+?- ?„M M;Q€B ç-m M?bM p T?Q Gw .QÆM; - €M? K„i

@ æB m ç| +| M;?o H" ;B€ i` +O M| +kM; F?¬M; ? i?'T\

Gw .QÆM; ç½ M?bM i?'v €M? K„i FB m M;¢Q +O M;QìB i? M? MB M FB - i`QM; F
;b- ¬M; pšM pmB bQÈM; ?ÄB +"m +QM i` BX

G9+ M"v- Gw Zm•M aÆM imv +?Q ?B m ? ip E >mv i h?¢+? M?QM; ç½ F?¬M; +Á
M[X Zmª i?"i- ó?"M?ô KÈB H" +€+? ó?¼+ô ?B m [mª M?'iX

@ E?¬M; i?'T- M m H" i`QÈ+ FB - M| ç½ +| ;B€ p" B p¢M i - +ÁM #•v ;Bì- +QM b®
M?'i +kM; H" K'v +?K+ p¢M i X

Gw .QÆM; ;"i ç-m- i` M pB M M;mv M i?¢+? HÈM ç| +kM; +| ;?B M?½M +?Q #B i M|
i? M? MB M FB /QìM; M?Q ç½ M;?2 i?'v M?[M; HìB Gw .QÆM; M|B- ?„M tû il ;B'v
T?€ M;mv M i?¢+? F?B M M?[M; M;QìB tmM; [m M? +?•m ç-m HΦB M?bMX

Gw Zm•M aÆM çSM; ;¬M M?'i- ¬M; M?bM i?'v i` M M?½M +| K°i /½v /"B +€+ b® óy

@ ey p¢M i - i?"i F?¬M; iQìM; iQÈM; çQÈ+X

Gw Zm•M aÆM F?) H„+ ç-mX GQÆM; i?€M; +O ¬M; ?ÆM k M;`M i - M m Km®M Kn
T?ªB M?'M ,M M?'M m®M; iQ+? +|T ky M,K KÈB çOX J°i +QM b® K" i`QÈ+ ç•v ¬M;
M'BX

L?QM; ;Bì i?b F?€+X L;¬B i`QìM; K" ? B M? 2K Gw .QÆM; ;|T p®M t•v /UM; /Q ¬
¬M; +kM; H M iÈB p" B i` ,K p¢M- +QM b® ey FB ;Bì ç•v F?¬M; +ÁM F?B M ¬M; ;B"

@ .B M iQ+? K"m çÄ i"Ti`mM; M?B m [m€- M m M?Q # M i`QM; F?¬M; +ÁM M[i?B
 @ æB m M"v +kM; F?| M|B- ç•v H" M;mv M i?¢+? sQÆM; >| +Æ K"- +?d +¬M # M i
 M?'i ç`M? b) #€M çQÊ+ ;B€ + QX
 @ L?QM; ç•v H" ?"M; +O B p"v- K|M ç² [mw ;B€ M"v +kM; ç2K #€M- ?„M p"Q çQÌM
 L?[M; M;QÌB p•v tmM; [m M? F?¬M; +?d H" F?€+? ç M i? K [m M i`B M H½K K" +
 ?,M; b v #`M Hm"M pÈB M? m p pB M E >mv i h?¢+? i`QÊ+ K†iX
 .¬M /"- M;QÌB p•v H¢B +`M; H9+ +`M; ç¬M;X hmv pB + T?€ M;mv M i?¢+? +?Q #„
 M,K b€m KQÆB M;QÌB FûQ ç M t2KX
 oW M½v Gw .QÆM; T?€ K°i pB M M?Ä i`QM; pÁM; ?ÆM +?K+ T?9i K" ç½ +| `i ç¬M
 i?'v M m T?€ K°i pB M E >mv i h?¢+? sQÆM; >| HÈM ç M p"v b) ;•v bU +?9 w ç M
 L;QÌB ç M M;`v +`M; M?B m- Gw Zm•M aÆM +kM; M;`v +`M; ?SM; F?ÎBX :Bì ç•v ¬
 M;mv M i?¢+? HÈM ç M p"v b) +?Q ` bªM T?~K ;b # M i`QM;X
 >` •B GBM? i?'v Gw Zm•M aÆM F?¬M; +| w çB +?¶ F?€+- #` +kM; [mv i ç`M? Î H
 F?¬M; #B i T?ªB H"K b Q- ç`M? T?ªB #m¬M; i v >` •B GBM? ` `²B +MM; çSM; H¢B
 >¼ p®M ç M; çSM; Î `i ;¬M K€v T?€ M;mv M i?¢+?X L v M;QÌB ç M p•v [m M? K¶E
 H¢B ç~v ?¼ ç M p` i`Q / [m M b€i M?'iX
 L?•M pB M T?K+ pK K°i H¬M M[#`i +¬M; i„+ çB M- K€v T?€ M;mv M i?¢+? M? M?
 *kM; ;B®M; M?Q H¬M i`QÊ+- M? F?¬M; ?ÄB i¢B b Q T?ªB #`i +¬M; i„+ çB M- #ÎB
 çSM; i`QÊ+ K€v T?€ M;mv M i?¢+? FB X L,K M;Q€B M;QÌB ç| +kM; ç M i? K ;B i
 M?B m i?SX >„M ?¼ *?9+- i M i?QÌM; ;¼B H" *?9+ +¬M; iYX
 @QyQ@

8kyX *?QÆM; 8kyX E >mv i h?¢+? U8V

a m F?B *?9+ +¬M; iY çSM; H¢B +?¶ K€v T?€ M;mv M i?¢+?- ? B i? M? MB M çB +
 L;QÌB çSM; M;Q`B t2K +`M; H9+ +`M; ç¬M; - ?¼ #`M i€M t¬M t QX o` *?9+ +¬M; iY
 H9+ M"v- ?„M KÈB M•M; / Q +„i H M- M?„K F„- +?m~M #` +„iX
 E >mv i h?¢+? H"K p"i i` M; i`Q b) +| ;B€ i` `i + Q M M v m +¬m +kM; `i F?„i F
 h?9v- /M +| H"K ?ÄM; K°i +?9i i?b b m F?B +? i€+ i?`M? ç² i` M; bS+- ;B€ i` pšM
 h?'v / Q +„i ?¢ tm®M; - iB M; #`M Hm"M +`M; t¬M t Q ?ÆMX L;QÌB i `i i?Q+? t2K
 ç| H" ç´ i?¢+? ? v E >mv i h?¢+?X "ÎB b m F?B +„i ?¼ b) M; v H"TiS+ #B i çQÊ+
 Gw Zm•M aÆM +kM; iÄ ` `i T?'M F?Q+?X oW `²B- /Q FQ+? i?QÊ+ E >mv i h?¢+?
 .QÆM; /MM; ç€ K"B- +?S F?¬M; bY /KM; / Q +„iX
 @ sQ i- tQ i
 hB M; F m +O E >mv i h?¢+? F?¬M; ;B®M; M?Q ç´ i?¢+?- M?QM; ç m H" M?[M; •
 iB M; #`M Hm"M ç½ Qi çB M?B m- #ÎB K¼B €M? K„i ç m ç´ /²M p"Q HQÐB / Q ç M;
 M;mv M i?¢+?X
 . Q +„i pW ?¢ tm®M; - Gw .QÆM; HB M p"M /KM; M,M; HU+ ç†i #B i +O KbM?X
 i?9 pÈB pB M M;mv M i?¢+? E >mv i h?¢+? i`QÊ+ K†i KbM?X oW M½v M m F?¬M
 #® i?b +| H) M? ç½ bÈK p"M /KM; M,M; HU+ ç†+ #B i `²BX
 h? ;BÈB ?bM? ªM? H"Ti? ?B M ` - iQ`M #° pB M M;mv M i?¢+? M^K ;¼M i`QM; i`
 ?¢ tm®M; - M? i?'v +ª M?[M; KªM? pÐ # v ` - ?¶M ?ÊT MQÊ+ K"B +kM; #B M i?`M?

oB M M;mv M i?¢+? M"v +| ?bM? ?°T +?[M?"iX *?¶ p` *?9+ +¬M; iY FB +„i H" iW #
.Q HÈT pÄ # M M;Q" B +O M;mv M i?¢+? H° ` F?¬M; Qi K"m çÄ M M i M ?¼ *?9+
i`QM; i? M"Q `²B KÈB iQM? iB TX

.M # M i`QM; +?¶ M"Q +kM; +| E >mv i h?¢+?- i?b KB M; #` +„i ` FB +kM; çO ç
i`Q M?Ä K" F?¬M; H"K °M? ?QÎM; ç M ;B€ i`` +O iQ" M #° E >mv i h?¢+?X

a m F?B t2K tQM; +'m i`9+ # M i`QM;- Gw .QÆM; H„+ ç-mX L;mv M i?¢+? # M M
h?¢+? +?Q +?„+ ç½ H" i®i- #ÎB H° ` M;Q" B M?B m i?b # M i`QM; +| i? H¢B F?¬
FBM? M;?B K +O # Q M?B m #"+ iB M #®B i`mv M H¢BX

oB M M;mv M i?¢+? i`QÈ+ K„i +kM; p"vX hmv # M M;Q" B M?b M i?'v `i M?B m E >
p"Q i`QM; i?b H¢B F?¬M; +ÁM; b M[X E >mv i h?¢+? ?bM? i?"M? iW bU F i?ÊT;
a - i`ªB [m `i M?B m M,K K" i?"M?X

hmv M?B M- p` \*?9+ +¬M; iY M"v +| i? t2K H" K v K„M- pB M M;mv M i?¢+? i`QÈ+
E >mv i h?¢+? M;k b„+ ?B K i?'v- FQ+? +Ð F?¬M; iQ H„K- i?"K +?Q +ÁM M?Ä ?Æ
>mv i h?¢+? K"m iQK çÄ +O Gw .QÆM;X

J"m +O pB M E >mv i h?¢+? M;k b„+ `i iQÆB- # Q ;²K çÄ- p" M;- i`„M;- ç2M- iQK
æB m ç€M; iB + H" K"m b„+ +O M| F?¬M; çO ç° ç"K- K"m çÄ F?¬M; M?B m- K°i ç-
F?¬M; Qi ç M ;B€ i`` +O iQ" M #° pB M E >mv i h?¢+?X

L?QM; pB M E >mv i h?¢+? M;k b„+ M"v F?B M M? i?Q+? i?9X .M ?ÆB M?Ä K°i -
H"K p"i i` M; i`Q M?ÄX æ½ H" E >mv i h?¢+? M;k b„+ i?b F?¬M; bÊ F?¬M; +| M;Q

L?bM i`M; i? - M;mv M i?¢+? K" M;QÌB M"v Km b) F?¬M; #` H¶- M;QÈ+ H¢B +ÁM +
.QÆM; bmv çQ€M- +?d `B M; pB + H'v çQÈ+ pB M E >mv i h?¢+? M;k b„+ ç½ +-
HÌB ;'T ç¬B ;B€ i`` # M ç-mX

æ•v [mª H" K°i pK #m¬M #€M ?ÌB- M m Gw .QÆM; bÈK T?€i ?B M ` pB M M;mv M
ç½ #Ä iB M ` Km i`QÈ+X

L;Q" B ` - M?[M; +?¶ F?€+ i`QM; pB M M;mv M i?¢+? M"v F?¬M; Hw iQÎM; H„KX S?
M;Q" B i?b +| i? H"K çQÈ+ ç² i` M; i`Q çÆM /B M- K¶B KªM? +| i? #€M çQÈ+ p" B
p¢M iB M ;®+ i?b F?¬M; i?'K p"Q ç•m- /Q ç| Gw .QÆM; F?¬M; K'v +?9 wX

@ sQ i- tQ iX

*m®B +MM; *?9+ +¬M; iY +kM; ç½ +„i tQM;- K¼B M;QÌB tmM; [m M? +?•m ç-m p"Q
F?¬M; i?'v `ä +kM; M? Q M? Q +ª H M- +| M;QÌB Km®M +?2M p"Q i`QM; t2K- M?
çQÈ+X

L;mv M i?¢+? ç½ #` +„i H"K ç¬B- K°i i M b B pti p°B H'v MQÈ+ /°B MQÈ+ H M- K
iS+ ?B M ` X

"i F H" M;mv M i?¢+? +| ¢' iQM? M?Q i? M"Q +kM; ¢ m +—M M;QìB T?€ T?ªB +|
 #B i H" pÈB ¢' i?¢+?- iBM? i?—M F?¬M; p[M; i?b F?¬M; i? +?ÆB ¢' i?¢+? ¢QÊ+X
 æ•v F?¬M; T?ªB H" M?[M; HìB M|B ¢M - K" +| +Æ bÎ ?ŠM ?QBX L?B m M,K i`QÊ+
 iBK M; v H9+ T?€ M;mv M i?¢+?- p" p" B M,K ;—M ¢•v +kM; p"vX h?"K +?Q +| M;QìB
 J°i M;QìB i•K ¢½ HQ¢M- F?B T?€ M;mv M i?¢+? i v b) F?¬M; p[M;X G—M M"v *?9+
 K†i M[i?2Q +?B m /¼+X L?Q p"v- M;Q¢B i`W ? B ¢—m i` M /QÊB- +€+ K†i F?€+
 +„i ? iX
 *?¶ *?9+ +¬M; iY ?¢ / Q ¢½ iB M b•m F?¬M; Qi p"Q i`mM; i•K M;mv M i?¢+?X hB
 p"v M m #` H¶ i?b iB i /B M ¢| pšM +| i? #€M ¢QÊ+ p" B i`,K i X
 oÈB K°i b® M;QìB ¢SM; M;Q" B- ¢•v H" +€+? +„i ¢€M; ¢QÊ+ ¢²M; i?m"MX
 •K i? M? +?|B i B p M; H M F?B M iB M; #`M Hm" M M?Ä ¢B F?¬M; QiX Gw Zm•M a
 —M; ?€ ?®+ K²K `²B M;QªM? H¢B
 æ®B pÈB pÊ +?²M; Gw Zm•M aÆM- ?¬K M v ?¼ ¢½ M?bM i?'v +ªM? iQÊM; K" i`QÊ-
 ¢QÊ+X
 >¼ +ªK i?'v `i H¢ p" ?B m F€X Gw Zm•M aÆM ¢°i M?B M T?€i ?B M KbM? M M`
 ¢•v H•m- ?¼ +`M; ;B®M; M?Q +? M;²B ¢€v ;B M;- #ÎB ?¼ ?Q" M iQ" M F?¬M; #B i
 M"vX
 G—M +„i M"v /B M ` i`QM; K'v +?K+ T?9iX a m F?B +„i tQM;- iB ?v p¼M; +m®B +
 ¢½ #` /"T i„iX
 J†i +„i ?Q" M iQ" M i`®M; i`ÆM- M; v +ª K°i iB E >mv i h?¢+? +kM; F?¬M; i?'v ¢
 H„M; M?bM *?9+ +¬M; iY- M?QM; F?¬M; F M"Q /€K KÎ HìBX
 @ G¶ `²B- H—M M"v H¶ i?"i `²B- iB + [m€X
 @ oB M iQ i? K" +kM; H¶- ¢9M; H" p" M K v [m v HQM;X
 @ ey p¢M i - M m H" i¬B i?b /M i? M"Q i¬B +kM; F?¬M; Km i?S ¢² M"vX
 hB M; #`M Hm" M H¢B p M; H MX o K†i \*?9+ +¬M; iY i`„M; # +?- K¶ B H9+ K°i F?|
 @ æBX
 *?9+ +¬M; iY ¢°i M?B M [m v M;QìB H¢BX L?[M; M;QìB ¢SM; # M M;Q" B M?bM i?'v
 +¬M; iY # M p°B p" M; M?QìM; +?¶X
 @ æÊB ¢½- +ÁM H¢B M?[M; i?S M"v i?b b Q\
 Gw Zm•M aÆM ¢°i M?B M H M iB M;X h` M K€v T?€ M;mv M i?¢+? +ÁM H¢B K°i ¢
 @ h¬B F?¬M; +—M M[X
 *?9+ +¬M; iY [m v ¢—m H¢B- H¢M? HMM; H M iB M; F?B M Gw Zm•M aÆM b[M; b|
 E?¬M; +—M M[- K°i ¢®M; ¢² ;B€ ey p¢M i K" M|B F?¬M; +—M H" F?¬M; +—M M[Q
 F?¬M; i? M"Q ?B m M' B- #ÎB +| H¶ ¢B M[i?b M| +kM; ¢QÊ+ Km pÈB ;B€ ey p¢M
 hmv M?B M- M;QìB +| bmv M;?o M?Q p"v +?„+ +?d +| ? B pÊ +?²M; Gw Zm•M aÆM
 *ÁM M?[M; M;QìB F?€+ i?b ?B m p¬ +MM; `ä p ;B€ i` +O M?[M; ?ÁM ¢€ FB X
 @ *"m F?¬M; +—M M[i?b #€M +?Q i¬B M?ûX
 Gw Zm•M aÆM ¢°i M?B M ?ÄBX Gw .QÆM; FBM? M;¢+ [m v H¢B M?bM #®X L m
 +kM; b) H"K ¢B m ¢|X "ÎB # M i`QM; ¢®M; ¢€ pÐ FB +ÁM ~M +?S K°i pB M E >m
 iÈB kyy p¢M i X L;QìB M;Q" B F?¬M; #B i i?b i?¬B- M?QM; #ªM i?•M M? i?b `i`ä
 @ QyQ@

8kkX *?QÆM; 8kk@ E >mv i h?¢+?UdV

*?9+ +-M; iY /WM; î ¢|`²B [m v ¢-m M?bM H¢BX

E?-M; Qi M; QìB tmM; [m M? i?Î /"B Mm®B iB +- M m *?9+ +-M; iY `ìB ¢B i?b +?Š
M"v p- +?O b Q- b® M; mv M i?¢+? +ÁM H¢B i?b F?-M; +|; B€ i` ; b M[- imv M?B M
FB +kM; ¢€M; K°i Qi iB M- iQM?` +ª i?ªv +kM; ¢QÊ+ i` M Ryyy i X

"¼M ?¼ p®M M; ?o ¢ÊB *?9+ +-M; iY ¢B i?b H"TiS+ +?B K H'v b® E >mv i ¢|- M
Km®M Km H¢B i?b K°i p" B M; QìB H¢B +?YB -M; i M; ®+- +kM; +| K°i b® M; QìB i`
, M +O ?¼X

L?[M; M; QìB +| w M; ?o M?Q i? i?b +kM; +?d H" b® Qi- ¢ m H" M?[M; M; QìB +?U+

@ «M; Km®M Km \

*?9+ +-M; iY ?ÄB M? K°i +•m- Gw Zm•M aÆM ;"i ¢-m- -M; i +kM; F?-M; #B i M|
¢² i` ; B€ ey p¢M #` #Ä H½M; T?Q M?Q i? -M; +kM; +| +?9i ¢ m HÁM; - imv M?B
Km +?9M; p ¢ H"K ; b M[X

@ æQÊ+ i?-B- Ryyy i #€M +?Q -M; ¢|X

*?9+ +-M; iY M|B tQM; HB M #Ä ¢B- H-M M"v ?„M F?-M; [m v ¢-m H¢B M[- ?„M +
H¢B ¢•v- #ªM i?•M ?„M p®M /o F?-M; Km®M M?B m HìB- imv M?B M M?bM i?€B ¢
?„M ¢"M? T?ªB ¢Q ` +€B ; B€ M; ?bM i p"vX

"•v ; Bì i•K i`¢M; +O ?„M `i i - tmM; [m M? `i M?B m M; QìB +| p pmB KWM; - imv
i? 'v ¢B m M"v î Gw Zm•M aÆM- +| H) ¢•v +kM; H" HQ /Q K" ?„M ¢²M; w #€M K|M ¢²

@ J°i M; "M i - M? M? H MX

*€B M; QìB ¢B +MM; p°B p½ ; BÆ i v` ¢ÁB iB M- Gw Zm•M aÆM Kî pQ- i`QM; pQ
KQìB iì iB M K"m ¢Ä ¢Q +?Q M? i X

G'v iB M tQM; M? i +kM; F?-M; i? K ¢ K HB M p°B p" M; +?¢v ¢B- tmM; [m M? +k
¢B- +?ŠM; +|; b ? v ¢ t2K M[X

@ «M; #Ä` Ryyy i Km K|M ¢² M"v p H"K ; b p"v\

>"•B GBM? +? m K"v ?ÄB- M m M; QìB Km H" Gw .QÆM; i?b #" b) F?-M; ?ÄB M?Q
H" Gw Zm•M aÆM Km +?9M; pb KK+ ¢Q+? ; bX

J|M ¢² M"v p®M i` ; B€ ey p¢M- M?QM; #" +kM; `ä H" M| ; Bì F?-M; +ÁM ; B€ i` # Q
M; QìB i b) F?-M; pSi M| î ¢•vX

@ J°i M; ?bM i +kM; ¢€M; K"X

L; QìB t2K tmM; [m M? H¢B i?Î /"B- ?¼ HB + Gw Zm•M aÆM K°i +€B `²B #Ä ¢B- #Ä
+kM; F?-M; H¶- M?QM; FB K ¢QÊ+ +kM; +?ŠM; H" # Q- M?B m M? 'i +kM; +?d p" B

@ J - +QM M; ?o Ryyy i F?-M; ¢„i- ¢•v H" M; mv M i?¢+? E >mv i- M m ; QK i' i +ª
>mv i H¢B +kM; ¢QÊ+ i` M M; ?bM i - ?m®M; +?B +ÁM K°i KB M; iQ +?Q ; BªB- +?
b Q- t2K +| ; BªB` ¢QÊ+ E >mv i h?¢+? ? v F?-M; X

Gw .QÆM; +QìB- M; ?2 ?„M M|B tQM; i?b H"TiS+ K°i b® M; QìB #"i +QìB- ¢•v H"
F?-M; T?ªB H" M; mv M i?¢+? S?d h?9v- K" E >mv i i?b H¢B F?-M; i?~K i? 'm p"
+kM; F?-M; ; BªB` ¢QÊ+ E >mv i h?¢+? X

L; QìB t2K #Ä ¢B K¶B H9+ K°i ¢-M; - Gw .QÆM; +kM; +?ŠM; i?2K ¢ w ¢ M ¢B m ¢|
pmBX

Gw Zm•M aÆM Km F?®B T? HB m M"v H"K Gw .QÆM; ?ÆB #'i M; ì- imv M?B M p
¢QÊ+ E >mv i h?¢+? M; k b„ + i?b +?d M; mv M HB m i?-B +kM; ¢½ #€M ¢QÊ+ i` M
tQM; `²B ; YB ¢ M +€+ +-M; iv #€M ¢'m ; B€ i?b + "M; + Q ?ÆM M[X

æB m M"v +kM; ç²M; M;?o pÈB pB + # K ?„M b) +| i? K K°i F?QªM F? F?€ ç /
.QÆM; çQ iB M +?Q ¬M; # M?QM; ?¼ F?¬M; M?"M- H-M M"v +?QM? i v ?¼ FB K
;b iW +?®B M[X

@ æ9M; ç9M;- .QÆM; .QÆM; M|B `i ç9M;- +S ç i¬B i?Y bS+ t2K b QX

Gw Zm•M aÆM p°B p½ ;"i ç-m- b m F?B Km tQM; i?U+ ` ¬M; +kM; +| +?9i ?®B 2
Gw .QÆM; ;BªB i?Q+? i?b ¬M; i?'v pmB ?ÆM- /M b Q i?b K|M ç² M"v +kM; ç€M; ;E
HçB p®M i?¬BX

@ .b "- KB M b Q +?9 i?'v pmB H" çQÊ+ `²B- FB K iB M H" ç t" B K"X

oQÆM; :B B :B B +¬K i v >"•B GBM? M|B- GQm *QÆM; i?b F?¬M; M|B ;b- imv M?B
?„M OM; ?° Gw Zm•M aÆM `²BX

L,K M;Q|B K" ç½ +| # M;Q|B p T?2 Gw Zm•M aÆM `²B- #"+kM; F?¬M; #B i M|B ;b
*m®B +MM; #"+kM; M;?o i?¬M; `²B- çWM; M|B H" K°i M;?bM- ç M K°i M;?bM pçM
+| i? K|+ ` - +kM; F?¬M; +¬M TªB ç w ç M +?9i iB M Qi ÄB M"v M[- +?d +¬M ¬M
+kM; ç€M;X

" M;?o M?Q p"v +kM; +?d H" i?|B [m2M i`QM; +m°+ b®M; ?"M; M;"v i?¬B- H"K p
çQÊ+ K'iX

Gw .QÆM; #QÊ+ ç M ;B9T +® ç`M? F?®B M;mv M i?ç+?¬tmM; [m M? +ÁM F?QªM
K°i b®M;Q|B çÊB ç +Q|B M?çQ Gw .QÆM;X

E?®B T? HB m M"v K" +ÁM çB ;BªB- ç9M; H" iU +?m®+ H'v T?B M T?S+X

æ M M?[M; M;Q|B +QB ;B[K€v ;BªB ç€ +kM; +| +?9i /Q /U- M?QM; ?¼ M;?o ç M K
pÈB # p` +?mv M ;B M M +kM; KB M +QDM; KÎ K€v ;BªB- +?ÆB i?b +?ÆB- #¼M
+¬M; #bM? i?Q|B;- F?¬M; /€K ç„+ i°B pÈB M;Q|B [m2M +O +?mv M ;B X

Gw .QÆM; +¬K / Q +„i- F?®B M;mv M i?ç+? pšM +ÁM `i HÈM- +¬M TªB +„i ` i
h?ç+? M;k b,+ Î # M i`QM;X

a m F?B F?ÎB ç°M; K€v +„i- Gw .QÆM; M?Q|B; +?´ +?Q Gw Zm•M aÆM- ç®B Kti p
M"v ¬M; +kM; ?ÆB Hm®M; +m®M;X

@ " - i`U+ iB T 'M tm®M; H" çQÊ+- çÆM ;BªM i?¬BX

Gw .QÆM; +Q|B- +¬K H'v +€M? i v +O ¬M; 'M tm®M;- iB M; +„i ç€ HçB H-M M[
tQM; Gw Zm•M aÆM F?¬M; +ÁM i?'v HQ H„M; M[X

@ J Q G½Q- ¬M; i?m `²B- ¬B ç½ M|B H" Gw H½Q ç K" ¬M; #ªQ H" F?¬M; TªBX

hB M; "ç+? JBM? p¼M; HçB iW ç^M; b m Gw .QÆM;- "ç+? JBM? pšM +ÁM M?È pK
tQM; HB M H"TiS+ FûQ J Q G½Q ç M ç°v- i?¬v h?€B i?b çB ibK h?€B Zm®+ >Q X

"¼M ?¼ i`Q M v TªB ,M +ÆK pÈB ;B çbM? Gw .QÆM;- F?¬M; i? çB +kM; pÈB M
i?2Q F ?Qç+? i?b #[+ÆK i`Q M v b) /Q # M i´ +?S+ T?K i`€+?X

@ E?¬M; i? M"Q- `ä`"M;

H" i¬B i" M K„i M?bM i?'v M;Q|B F?€+ +?mv M M;mv M i?ç+? ç M +çM? K€v +„i ç€
L?bM i?'v Gw .QÆM; p" Gw Zm•M aÆM çSM; # M K€v +„i ç€- J Q G½Q +kM; i?'v
`"M; H" # M;Q|B i? M? MB M- b Q ;B| HçB #B M i?"M? Gw .QÆM; +?SX

@ h" M K„i M?bM i?'v +kM; ?¬M; +| i€+ /KM; ;b- +"m Gw ç M; çSM; i`QÊ+ Kti KÈB

"ç+? JBM? +Q|B ?B ?B- Gw .QÆM; M;?B ?Q†+ M?bM #¼M ?¼- imv M?B M ?„M pšM
;BªB ç€- K°i M;Q|B H-M ç-m iB M H"K +¬M; pB + M"v +¬M TªB +| M;Q|B i?"M? i?

@ æÊB K°i +?9i

@

J Q G½Q #QÈ+ H M FûQ i v M; QìB ç`M? `ìB çB ?ÄB M?Ä K'v +•mX

L; QìB ç| `ä `M; H` +| [m2M pÈB J Q G½Q- pW M?bM i?'v ¬M; ç½ `i t9+ ç°M; - J p`M; ; BªB i?Q+?- +m®B +MM; i?b J Q G½Q +kM; ç½ ?B m` çQÊ+ p'M ç X

L; QìB p®M ç`M? ; BªB ç€ ç½ #Ä çB `²B- # +O Gw .QÆM; #Ä M; ?bM i Km +?9M; i`€+? #•v ; Bì M; QìB çSM; # M +çM? K€v ; BªB H` +? +QM M?" Gw .QÆM; X

J Q G½Q HB M M|B bU pB + pÈB "ç+? JBM?- "ç+? JBM? +kM; i?'v ?ÆB #'i M; ìX
>„M +?ÈT +?ÈT K„i `²B M|B iB T,

@ J Q G½Q- +?Q /M H` M?Q p"v i?b ¬M; +kM; i?m - +?9M; i +€ H` M?[M; bU pB + ç M Gw .QÆM; ? v F?¬M; - T? HB m ; Bì ç½ #` Gw .QÆM; Km p - p"v +?„+ +?„M H pb p"v i¬B ç½ i?„M; X

J Q G½Q M; ~M M; QìB ` K°i H9+ `²B ¬M; +?d i v +QìB M|B,

@ *"m ç9M; H` +?ÆB t'm

@ h¬B +| +?ÆB t'm ; b ç•m- i?¬v h?€B +| i? H`K +?SM; - +?Q /M i? M`Q çB M[i? +?QM? H` M; m²M ; ®+ +O K¼B p'M ç - #•v ; Bì b® M; mv M i?ç+? +ÁM HçB ç M; M` M|B F?¬M; HB2M [m M ç M M? i +kM; F?¬M; çQÊ+X

"ç+? JBM? ; BÆ ? B i v ` - +ÁM H`K #° K†i ç€M; i?QÆM; M[- J Q G½Q +?d #B i H,

@ *?mv M ; b p"v\

@

h?¬v h?€B iW T?Q b m #QÈ+ ç M- "ç+? JBM? H`T iS+ iQìM; i?m"i HçB bU pB + + h?€B +kM; F?¬M; i`€M? F?ÄB bU #'i M; ì- F?¬M; M; ì F i [mª HçB i`î M M M?Q p"vX

h`QÈ+ ibM? i? M`v [mª H` F?† T?•M i?„M; #çB- i?¬v h?€B BK H†M; - H9+ M`v #'i F M; QìB i +ªX

@ _-K

" M; QìB [m v ç-m M?bM HçB- M; mv M i?ç+? ç½ çQÊ+ +„i tQM; - H9+ M`v +ÁM F? `i M?B m M; QìB HçB #Ä çBX

@ >bM? M?Q +| K`m ?²M;

J°i M; QìB M; ?B M; ì M|B- ¬M; i M|B M?Ä M M +?d +| M?[M; M; QìB çSM; +çM? ç| M *€B F?®B T? HB m M`v K` M?bM i?'v ?mv i i?b i?"i H` Fb Hç- M M ¬M; i +kM; F M?bM M?-KX

@ æ9M; H` +| ?²M; +| +ª K`m p`M; M[\

J°i M; QìB F?€+ #`M; FBM? M; ç+ i?®i K°i +•m- b® M; QìB +ÁM HçB M; Æ M; €+ M?b +kM; F?¬M; /€K iBM p`Q K„i KbM? M[X

"ç+? JBM?- J Q G½Q p` +ª i?¬v h?€B M[ p°B p`M; #QÈ+ ç M- ?¼ M?bM i?'v # K` ` X

Gw .QÆM; +® ç`M? ç` i?ç+?- p` i`Q +„i H` /Q ?„M +?¼M- H° E >mv i h?ç+? # M i` /U iQM? +O ?„M- ?ÆM M[p` i`Q +„i M`v `i i?Q+? ?ÈT- b m F?B E >mv i h?ç+? M M; QìB i?€M T?K+ M[X

@ *| K`m ?²M; `²B\ S? HB m K` +kM; +?Q ` çQÊ+ K`m ?²M; b Q\

"¢+? JBM? ?€ ?®+ KB M;- M;Æ M;€+ M?bM H€i +„i- [m€ i`bM? ;BªB i?¢+? i`QÊ+ ç
b m F?B M;?2 J Q G½Q M|B tQM; i?b ?„M +kM; #B i çQÊ+ ç•v H` F?®B E >mv i h
ç½ #` +„i 9 T?Q ç m F?¬M; i?'v K`m ?²M;- K` ;Bì H¢B ?B M` E >mv i h?¢+? ç b
@ E?¬M; ç9M;- ç•v H` i K b„+
smM; [m M? H¢B +| M;QìB F m HÈM- ç9M; H` +| # K`m H°` - K`m i`„M; F?¬M; çQ
[m€ M M KÈB F?¬M; M?“M` - M m M?bM +~M i?“M ?ÆM i?b b) `i / T?€i ?B MX
E >mv i h?¢+? i K b„+ `i F?| FB K- +?d iB + H` M| F?¬M; TªB K`m ç2M i`„M; ?²
i?b +?„+ +?„M ;B€ b) i,M; H M ;'T #°BX
E >mv i h?¢+? ç2M i`„M; ?²M; +ÁM +| K°i +€B i M`i ? v ç| H` E >mv i h?¢+? GQ
M`v +| i? çB m F?„+ i?“M? ç² i` M; i`Q M M ;B€ +~M; + QX
@QyQ@

8kjX *?QÆM; 8kj@ E >mv i h?¢+?U3V

GQm Zm M h`QÆM; î ç•v +| M;?o H` GQm ``- Zm M ok p` h`QÆM; S?BX
E?m¬M Kti +O GQm `` +| K`m i`„M;- Zm M ok i?b K`m ?²M;- +ÁM h`QÆM; S?B H¢
#`B ?€i ?€i `^M; F?m¬M Kti ç2M +O h`QÆM; S?B F m i?b i?¬K b QX
E >mv i h?¢+? GQm Zm M h`QÆM; +ÁM i? ?B M K°i Mûi p,M ?| /•M i°+ - +ÁM #
i`QÊ+ Kti imv H` +| FûK GQm Zm M h`QÆM; K°i iQ M?QM; M| pšM H` E >mv i h?¢
b) pQÊi t Ryyy i X
@ æ° ç"K F?¬M; çO- M m F?¬M; i?b ;B€ b) +ÁM + Q ?ÆM M[- i?“i H` iB +X
h?¬v h?€B H„+ H„+ ç¬m- ç° ç"K F?¬M; çO +kM; H` K°i F?mv i çB K +O F?®B E >
+?Q M;¼+ F?¬M; iQÆB b€M;X
Gw Zm•M aÆM i?b ç M; +?Q€M; p€M;- ¬M; F?¬M; ?B m GQm Zm M h`QÆM; H` ;b
¬M; #B i- ¬M; #Ä` M;?bM i ç Km F?®B T? HB m M`v p F?¬M; M;ì H¢B FB K ç
J` +?QM? ¬M; +kM; F?¬M; #B i H` M| ;Bì ç€M; ;B€ # Q M?B m M[X
>` •B GBM? ?ÆB i?šM M;QìB ` - #` +kM; M;?2 M?[M; M;QìB tmM; [m M? ç M; #`
M;QìB J Q G½Q ç½ #QÊ+ ç M çSM; # M +¢M?- HìB M;QìB F?€+ +| i? F?¬M; iBM M
M`v i?b F?¬M; i? F?¬M; iBM çQÊ+ - ?¼ +kM; ç M; iQ M?Ä p E >mv i h?¢+? pW ç
@ *?9+ KWM; # - # i?“M? +¬M; `²BX
Gw .QÆM; +QìB ?B ?B- ?„M +kM; ç½ çQ€M i`QÊ+ çQÊ+ K¼B +?mv M- F?¬M; ;Bª
/€M; p FBM? M;¢+ +O +? ?„M +kM; i?'v i?Ä K½MX
@ :BªB çQÊ+ `²B- i?“i bU M?Q p`v b Q\ .QÆM; .QÆM;- +?d K°i H9+ K` ç½ ;BªB i`9
*•m M|B +O Gw .QÆM; H¬B Gw Zm•M aÆM i`î p pÈB i?U+ i¢B- ¬M; p°B p`M; ?Ä
M?bM i?'v E >mv i h?¢+?- F?¬M; M;ì H¬M ç¬m ;BªB K` i`9M;- ¬M; +S M;?o H` Kb
@ æ9M; p`v- i`9M; `²B- # - i`9M; i?“i `²B- b® M`v iQ`M H` E >mv i h?¢+?- K` F?¬M
+ÁM +| ? B K`m F?€+ M[ - H` E >mv i h?¢+? i K b„+ - ç„i iB M H„K ç|X
Gw .QÆM; H¢B ;"i ç¬m- KÈB M?€i / Q i?S M?'i K` ç½ +„i H° # K`m- pšM+ÁM ? B
imv M?B M ç½ ç H°` E >mv i h?¢+? `²B M M T?¬M pB + +ÁM H¢B +kM; M? M?“
@ .QÆM; .QÆM;- +€B M`v ç€M; ;B€ # Q M?B m iB M p`v\
>` •B GBM? +?Êi ?ÄB K°i +•m- #` `i M?¢v +ªK pÈB p`M ç iB M #¢+ - H9+ M`v i?b F
+O #` çQÊ+X

@ h`QÊ+ K„i i?b pšM +?Q M?bM` ? i- +?d M?bM çQÊ+ # M;Q`B i?¬B- M m # M
h?¢+? iQ M?Q p"v i?b Qi M?'i +kM; çQÊ+ # #®M KQÆB p¢MX

Gw .QÆM; M;?o K°i H9+ `²B KÈB +?"K`½B M|B- H-M M"v ?„M ç€M? ;B€ F?€+? [m
`i F?| ;†T- +?d iB + H" F?®B M"v M?Ä [m€- +kM; F?¬M; T?ªB H" bªM T?~K iBM? t
F?¬M; i? M|B ;B€ + Q çQÊ+ - imv M?B M K'v KQÆB p¢M # M i`QM; E >mv i h?¢+?
i?'TX

L|B +?mM; ;B€ +O E >mv i h?¢+? F?¬M; + Q #^M; S?d h?9vX

h?¬v h?€B +MM; K'v M;Q|B M[ç m ;"i ç-m ç²M; w- Gw .QÆM; M|B F?¬M; b B- K
M?'i +kM; +?d ?ÆM jy p¢M- # M i`QM; T?ªB HÈM M?Q # M M;Q`B KÈB çQÊ+X

h`QÊ+ iBM? ?bM? T?S+ i¢T M?Q i? M"v >"•B GBM? F?| K" ?B m çQÊ+ p'M ç - #"
#" ?ÆB b[M; M;Q|B- K„i pšM KÎ iQ- M;?? Gw .QÆM; M|B tQM; K" FBM? +ªM;Q|BX

@ L?B m p"v ?ª- .QÆM; .QÆM; - +| i?"i H" M?B m M?Q p"v F?¬M; \

>bM? M?Q >"•B GBM? i?'v iBK KbM? ç"TM? M? ?ÆM- M?" ?¼ +| iB M- M?QM; +?
i?U+ i i?b ?¼ pšM b®M; `i iB iFB K- F?¬M; T?ªB pb ;B"m +| K" çB ?Q M; T?QX

L;Q`B pB + t•v H¢B M;¬B M?" - imv M?B M ç| H" HÁM; ?B m i?m" M +O Gw .QÆM; -
H"K K" i'i +ª K¼B M;Q|B ç m Km®MX

L;Q`B` +m°+ b®M; +O ?¼ pšM M?Q i? - H9+ t•v i`Q| M; Gw Zm•M aÆM HQ pB +
ç m +| ;?B `ä`"M; F?QªM ç| - ¬M; +kM; F?¬M; M;?o H" /MM; b® iB M ç| ç +ªB i?B
> B M;Q|B #¼M ?¼ ç m M;?o M;¬B i`Q| M; M"v +m®B +MM; +kM; +O ? B M? 2K M
çQÊ+X

:B| iU M?B M +| K'v KQÆB p¢M iW i` M i`|B`ÆB tm®M; i`QÊ+ K†i- >"•B GBM? F?

@ J - K°i p`B M;mv M i?¢+? ç m M?Q p"v- E >mv i h?¢+? +kM; +QB M?Q H" K°i H
i`QM; ç€- +?9M; i iBK çQÊ+ +?„+ +?„M T?ªB i,M; ;B€ i` `²B- # +QM /MM; iB M K
i?¢+? +kM; H" /Q # K v K„M i?¬BX

Gw .QÆM; +Q|B K°i iB M; - +| ;BªB i?Q+? M[+kM; F?¬M; +| i€+ /KM; - +?B #^M; p
+?d +¬M ? B M;Q|B ?¼ +| i? +?'T M?"M b® i`B bªM M"v H" çQÊ+X

a® iB M M^K M;Q`B KQM; çÊB M"v +kM; ;B®M; M?Q i`9M; b® i?¬B- F?¬M; B M|B
h•K Hw +O Gw Zm•M aÆM pšM p[M; ?ÆM >"•B GBM? - ¬M; +kM; ç½ H'v H¢B çQÊ
pb F?¬M; M?šM i•K K" #Ä` K°i M;?bM i Km T? HB m M"v p ç `²B i`9M; çQÊ+
pmB KWM;X

L;Q|B t2K iW jy M;Q|B ç½ i,M; H M i` M 8y M;Q|B- M;Q|B i M;?2 iBM Î ç•v ;BªB i
ç M- F?¬M; B iBM iW K°i F?®B T? HB m K";BªB` çQÊ+ E >mv i h?¢+?X

æt+ #B i H" M?[M; M;Q|B i" M K„i +?SM; FB M E >mv i h?¢+? çQÊ+ +„i` - ç M #•v
M?"M çQÊ+ çB m ç| - M m bÈK #B i M?Q p"v i?b ?¼ ç½ Km M| p `²B- çWM; M|B H
ç€M;X

Gw .QÆM; H¢B +¬K / Q +„i- E >mv i i?¢+? # M i`QM; +„i ç½ / /"M; ?ÆM M?B mX

a m F?B M?„K +?QM? t€+ p` i`Q- ?„M ;B9T Gw Zm•M aÆM 'M HQÐB / Q tm®M; - H-
H-M ç-m- +„i ç€ i?b +kM; F?¬M; +¬M Fo i?m"i M?B m- +?O v m H" i•K p[M; i v p[M
Zm•M aÆM iB M #° ?ÆM H-M i`QÊ+ `i M?B m `²BX

L;Q|B t2K K¶B H9+ K°i ç¬M; - +| M;Q|B F?¬M; #B i H" H9+ M½v ;BªB H¶- M?[M; M
çQÊ+ E >mv i h?¢+? iW F?®B T? HB m i?b FBM? M;¢+ p¬ +MM; - t€+ bm'i ;BªB
HB m ç´ i?¢+? `i M?B mX

hB M; +„i ç€ i`mv M`it - ?B M i`Q| M; +O #m´B i`B M H½K +kM; i`Î M M p„M; p ?
M;Q|B i +ÁM T?ªB p „M +ÆK- +| M;Q|B i?b çB +?mv M ?"M; -?Q†+ H" çB „M KWM;

æ` F? B i?¢+? F?¬M; +SM; H„K- M?QM; iQ`M H` ç€- Km®M +„i +kM; T?ªB +| i?ìB
h?¢+? M`v i`QÊ+ ç| ç½ çQÊ+ *?9+ +¬M; iY +„i çB K°i MY - MY +ÁM H¢B F?¬M; iQ
o`B T?9i b m ç½ +„i tQM; - T?Q # M i`QM; H¢B ç H°` E >mv i h?¢+?X

@ J`m ç2M- i? K K`m ç2MX

M[-ç•v F?¬M; T?ªB H` E >mv i h?¢+? i K b„+ - K` H` iS b„+X

*| M; QìB FBM? M; ¢+ M|B HÈM- E >mv i h?¢+? iS b„+ +ÁM F?| FB K ?ÆM i K b„+
iB M H¢B i, M; H M ;'T ç¬BX >ÆM M[i? K K`m ç2M b) çQÊ+ tY Hw M?Q HQ¢B GQ
+?d +¬M H`K i®i K°i iQ H` +| çQÊ+ ç² i` M; i`Q `i ç TX

L?QÊ+ çB K pšM H` ç° ç"K F?¬M; + Q- /B M iQ+? [m€ M?ÄX

Gw Zm•M aÆM #B i; B€ i, M; i? K #"+ M[i?b [m v H¢B M?bM Gw .QÆM; - i`QÊ+ K,
>mv i h?¢+? i?b ;B€ Qi M?'i +kM; i` M dy p¢MX

@ " - H¢B i`9M; M[ `²B- +?9M; i ;BªB iB T çB

Gw .QÆM; +QìB ;B9T +? +® ç`M? H¢B M; mv M i?¢+?- "¢+? JBM?- J Q G½Q p` i?
?¼ +kM; F?¬M; +ÁM M?È pK +€ +QÊ+ H9+ M½v M[X

æ†+ #B i H` "¢+? JBM?- ?„M +?Q `^M; i'i +ª ç m H` M?È Gw .QÆM; - Gw Zm•M aÆM
+O +QM i` B K` i?¬BX

J Q G½Q p` i?¬v h?€B +kM; ç²M; w pÈB "¢+? JBM?- Gw Zm•M aÆM K` #B i çQÊ+
i?'v M?Q i? M`Q- F?®B M; mv M i?¢+? M`v ç9M; H` Gw .QÆM; ;B9T ¬M; ;BªB- M
M[H9+ Km ¬M; F?¬M; ? M; ?o ç M Gw .QÆM; X

a m ? B M?€i +„i- E >mv i h?¢+? ç½ ?B M `ä ?ÆM- ;B€ i` +?„+ +?„M b) i, M; - +?C
;b çB M[i?b +?d `B M; ? B KB M; E >mv i h?¢+? M`v +kM; ç€M; ;B€ i` M Ry p¢M

_ 'i M?B m M; QìB M?bM Gw .QÆM; pÈB €M? K„i M; QÐM; K°- *?9+ +¬M; iY +?Q ;B
MB M; K²B M; QM +?Q Gw .QÆM; X

Gw .QÆM; H¢B +~M i?"M +® ç`M? M; mv M i?¢+?- çti / Q p`Q ç9M; p` i`Q- H¬M M`
>„M ?B m çQÊ+ MB K p m B ;BªB ç€- +?d F?B iU KbM? ;BªB i`9M; KÈB +ªK M?"M ç
F?¬M; i?b +kM; b) F?¬M; +| M?B m M; QìB +| i•K M; mv M K°i H¬M ;BªB çQÊ+ h?C
M?[M; M; QìB v m i?Q+? ç´ i?¢+?- iU i v ;BªB ` çQÊ+ h?Ov hBM? +?OM; H` QÊ+ M
?¼X

Gw Zm•M aÆM M?bM Gw .QÆM; - ?„M +kM; çQ €M? K„i F?Q+? H M?bM ¬M; X

«M; iU KbM? 'M HQÐB / Q tm®M; - iB M; +„i H¢B T?€i` t - >` •B GBM? i?b ç M; `'
+ÁM i?'v #'i M; ì [m€ bS+ +?`m çUM; M?Q H¬M i`QÊ+ M[- #B i çQÊ+ K|M ç² i`QÊ+
i` i?b b m M; bQÈM; p¬ +MM; X

E?¬M; B +? iB M M?B m +ª- ç†+ #B i H` K°i M; QìB +ª çìB b®M; iB i FB K M?Q #'
:Bì ç½ +| i` M 3y M; QìB çSM; t2K- pšM +?Q ç¬M; #^M; H9+ *?9+ +¬M; iY ;BªB ç€
t2K H9+ M`v +kM; ç½ +?"i FQM K€v ;BªB ç€ `²B- ;BªB H¶ `²B H¢B i`9M; - ç9M; H` K
*| `i M?B m M; QìB #B i çQÊ+ ç•v H` H¬M ç¬m iB M Gw Zm•M aÆM ;BªB ç€- çB m
i`î M M i?¬M #Q ?ÆMX

"'i F 30€đQÈG0p pÐ M PÐ 0

0V 0C 0E 0A 0D 0B 0C H- M6€•¶tv M B1€•CM€

>°`ÛEH •iÐ4/1 `²w€

];Ð

oW KÈB M;²B tm®M; "¢+? JBM? ¸½ M|B pÈB Gw Zm•M aÆM- H"K ¬M; +QÌB HÈM-
> B M;QÌB i?QÌM; t2K >Q .U h?m h" M;- i'i M?B M H" +| M?bM i?'v "¢+? JBM?- ¸B
JBM? M^K i`QM; ¸Q" M +?mv M;B i?` i`QÌM; t2K tûi;B€ +ª- F?€+ pÈB J Q G½Q p"
M?Q p"v M;QÌB i KÈB / M?È ?ÆMX

.M i? M"Q ¸B M[i?b # p` M"v ¸ m H" M?[M; +?mv M;B i?QÌM; tmv M tm'i ?B M
M;ÈB Gw Zm•M aÆM p¬ +MM; bmM; bQÈM;X

"[+ÆK /B M ` `i pmB p - "¢+? JBM? `i #B i M|B +?mv M- #[+ÆK +kM; H"K +
.QÆM; i`Î M M ;¬M ;kB ?ÆM- i? ?B M bU i?•M i?B i M?B i ibM? +O ?¼X

•M +ÆK tQM; K'v M;QÌB "¢+? JBM? +¬M T?ªB [m v p +?¶ i`B M H½K- Gw .QÆM; F
M„K ¸QÊ+ #m' B i`B M H½K M"v `²B- Km®M FB K ¸QÊ+ ?"M; i®i î ¸| F?¬M; T?ªB / -
h?¢+? M;k i? H" K°i K v K„M HÈM- ;†T K°i H¬M H" M?'i `²B- F?¬M; KQM; +| H¬M i
_ìB F?ÄB M?" ?"M; ? B M?|K M;QÌB i€+? i?"M? ? B ?QÈM; F?€+ M? m- F?¬M; ¸B
"¢+? JBM? +kM; +| +?9i ?®B iB +- M?QM; F?¬M; M|B ;bX

>¼ ¸QÊ+ #B i H" Gw .QÆM; ¸½ Km M?" - ?¼ +kM; Km®M ¸ M i?,K M?" KÈB +O ?
JBM? +kM; T?ªB ¸ M ,M +ÆK K°i #[- i?¬B ¸ b m M"v +| i?ÌB ;B M `²B ¸B p"vX

Gw .QÆM; H€B t2 +?Î # K p M;¬B #B i i?U KÈB- M?[M; ¸² ;B /KM; #^M; ;¶ HBK
+O iÁ #B i i?UX

*?9M; M†M; H„K- Gw .QÆM; T?ªB M?ì K'v M;QÌB ;B9T KÈB #`v #B M ¸QÊ+ ¸9M; +?
?¼ pšM ;B[i?|B [m2M M;?d i`Q - ?ÆM M[ ?²B b€M; /"v bÈK- i`Q F?¬M; M;O i?b
L;`v i?S # - Gw .QÆM; +| +® i? M"Q +kM; F?¬M; ;B[¸QÊ+ # K î H¢B- ? B M;QÌB
+| `i M?B m pB +T?ªB HQX

Gw .QÆM; +kM; ¸½ Km pû K€v # v +?Q ? B M;QÌB M?QM; +m®B +MM; H¢B #` ?¼ i
¸B K€v # v M M bÊ- i?2Q ?¼ i?b ¸B i"m pšM M iQ" M ?ÆM- Gw .QÆM; ¸"M? T?ªB
p"vX

*kM; K v H" JBM? .QÆM; +€+? "„+ EBM? +| dyyFK- ¸B F?QªM; 3 N iB M; H" ¸ M- ¸
b) H€B t2 ¸ M ¸|M +?Q M M +kM; F?¬M; p'i pª H„KX

Gw Zm•M aÆM ¸ H¢B E >mv i h?¢+? M;k i? +?Q Gw .QÆM;- ¬M; +kM; F?¬M; +
+?mv M M"vX

*ÁM F?®B E >mv i h?¢+? K"m ¸Ä ¸"K FB +kM; ;B Q +?Q Gw .QÆM; Hm¬M- ibK +A
i†M; ? B ¬M; #`X

hB M # K ¸B tQM; Gw .QÆM; H"TiS+ H€B t2 ¸ M M?" >" G½Q- K'v M;`v M v F?¬M
«M; ¸ M; M;²B ¸¼+ #€Q i`QM; T?ÁM; F?€+?- Gw .QÆM; +-K i v oQÆM; :B B :B B
¸ M; ¸SM; Î +Y M|B +?mv M pÈB K'v M;QÌB +ªM? p X

@ " K +?€m ¸½ p `²B b Q\
«M; H½Q ¸†i #€Q tm®M; +QÌB M|B- i`Q [m #® K Gw .QÆM; +| ¸ M +?"Q i¢K #B i
?¼ K°i Qi ¸†+ bªM +O "„+ EBM?X

Gw .QÆM; ;"i ¸¬m `²B M|B,
@ >¼ pW H M i"m- +?€m M|B Î +?ÆB i? K p" B M;`v M?QM; ?¼ F?¬M; +?`m- ¸ÈB H
@ *kM; ¸QÊ+¬ +?„+ +kM; b„T ¸QÊ+ ,M iB +KWM; +O ? B ¸S `²BX
«M; M?bM oQÆM; :B B :B B +QÌB M|B- +¬ ¸Ä K†i p°B +9B ¸¬m tm®M;X
@ Gw .QÆM;- M;`v K B +?€m +| `½M? F?¬M;\
>" G½Q p°B ?ÄB K°i +•m- Gw .QÆM; ¸ M; M;²B ¸'K p B +?Q ¬M;- M;?2 tQM; HB M

@ L; "v K B +?€m `½M?- +| +?mv M ; b p"v ¬M; \

@ *| +?9i +?mv M- S?QÆM; G½Q- æQÌM; sm•M JBM? p" K°i p" B M; QÌB M[+| HB #S+ i` M? +O +?€m- K'v M; "v M v +?€m #"M çB pÈB # K M M ¬M; +?Q ç²M; w- M ?¼ t2K +kM; i®i- K¼B +?mv M ¬M; b) b„T t TX

«M; H½Q ; "i ç-m- Gw .QÆM; ?ÆB ; B"i KbM?- pB + M"v æQÌM; sm•M JBM? +| ; ¼B ?„M ç M; Î h•v hçM; - F?¬M; M; Ì ¬M; i HçB ; ¼B +?Q >" G½QX

S?QÆM; G½Q +kM; `i i?•M i?B i pÈB >" G½Q-oBM? "aQ h` B ibK p +?Q >" G½Q K ¬M; +kM; i? 'v K M; ÆM- pB + M"v +?„+ +?„M ¬M; b) F?¬M; iW +?®BX

@ L; "v K B +?€m `½M?- #S+ ?¼ M"v K M; ç M +?¶ ?¼ ? v #¼M ?¼ b) ç M ç•v t2K\ L; ?o tQM; Gw .QÆM; HB M ç²M; w- ; -M ç•v #S+ i` M? L; ¬æçQ hY ç M; H"K KQ H" æ•v H" H-M K v K„M M? 'i i`QM; K'v M, K ; -M ç•v +O S? M: B oB M- # M T?ÁM; [ oB M +ÁM M?•M +Æ ?°B M"v H"K #m' B [mªM; #€ `°M; `½BX

*kM; pb çB m M"v K" ; B Q /`+? b€+? ?¼ +O S? M: B oB M i, M; KçM?- K°i p" B +Y i`QM; F?Q- H"K +?Q ; B€ i?Q ?¼ i, M; H M i`¬M; i? 'vX

*Y ?"M; Gw .QÆM; M?fi çQÊ+ +O [mw ; -M ç•v H"K , M `i çQÊ+ - # M ç" B i`mv M H"K +?Q ¬M; +?O pW bmM; bQÊM; pW Mm®B iB +- #S+ i` M? imv H" F?¬M; +ÁM i®i ?ÆM i`QÊ+ ; 'T K'v H-M- /M b Q +kM; çQÊ+ M O B T?- M M"QX

hmv M?B M ç®B pÈB M?[M; M; QÌB i`QM; M; "M? K" M!B- çB m [m M i`¼M; M? 'i pš >Q" M; oB M h`QÌM; i`mv M HçBX

"S+ h?Ov h`mM; >¼ M"v K'v +?mv M ; B +O >Q" M; oB M h`QÌM; ç m ç½ i" M K„i I `^M; #S+ i` M? H" #ªM +?QM? +O L; ¬æçQ hY- M?QM; #ªM +?QM? +O L; ¬æçQ M^K i`QM; i v Gw .QÆM; H" #S+ çQÊ+ +¬M; M?"M ç-m iB M- çB m M"v M?Q K°i iB ?¼ X

"i F H" M?[M; #"+ iB M #®B ? v M?[M; +?mv M ; B #bM? i?QÌM; ç m ?B p¼M; +| i? +| i?¬M Fb M?Q i`mv M i?mv i pšM M!B ? v F?¬M; X

hB + H" H9+ ç! Gw .QÆM; çB h•v hçM; - F?B i`Î p HçB #"M çB +MM; # K - M?[M; M +?`m- Gw .QÆM; KÈB i?U+ bU H" +?O M?•M +O #S+ i` M? ç!X

@ æ M oBM? "aQ h` B çB- M; QÌB t2K H-M M"v `i ç¬M; - ç ?¼ ; B9T +?€m KÎ K°i #m H" çO `²BX

>" G½Q +QÌB M!B- M; QÌB Km®M t2K F?¬M; +?d K°i M; QÌB- i`B M H½K K°i M; "v Qi çQÊ+ - M; QÌB t2K H-M M"v ç m H" M?[M; M; QÌB i`QM; M; "M?- çÈB b m M"v Gw .QÆ #m' B i`B M H½K M[ - M?[M; K!M ç² ?„M +| ?Q" M iQ" M +| i? KÎ K°i #m' B i`B M H½

@ .ç- p"v b€M; K B +?€m çB

Gw .QÆM; H" T iS+ ç²M; w- i`Î p Gw .QÆM; b) ; ¼B çB M +?Q "ç+? JBM?- J Q G½Q , M +ÆK J Q G½Q +| M?„+ ç M +?mv M M"v- H9+ ç! pb #"M #® K M M ?„M +?Q t€+ H-M M"v /šM K¼B M; QÌB +MM; ç M Hm¬MX

@ æQÊ+ - p"v i`Q M v Î ç•v , M +ÆK M?û

«M; H½Q +QÌB M!B- Gw .QÆM; ç M ç•v +kM; ç½ ?ÆM RR? `²B- i?U+ ` M m ¬M; F? çB- ç M ç•v H" T?ªB , M +ÆK K"X

@ QyQ@

8keX *?QÆM; 8ke, h?–M hQ+? h?"i aU

s2K` Gw.QÆM; `i+| /mv M pÈB Zm M; oBM? "aQ h` B- Gw.QÆM; çB Zm M; oBM ?ÌB Î MÆB M"v çO j H–M- K¶B K°i H–M ç m +| i?m ?Qç+?X

*kM; K v H" H–M +m®B +OM; F?¬M; +| çQÊ+ i`mv M` M; Q" B- M m F?¬M; F?¬M; i•K i`çM; M?Q i? M"Q- F?¬M; #B i ?„M +ÁM /€K ç Gw.QÆM; iÈB ç•v ? v F?¬M; M

*?B + >²M; E€ p[M; p" M; ç" m # M M; Q" B tQÎM; GQm Gv- GQm *QÆM; p®M ç`M? i` Gw.QÆM; iW +?®B- ç•v H" MÆB +| p, M ?| i`, K M, K H`+? bY- MÆB M"v +| `i M?E Gw.QÆM; F?¬M; Km®M HQm HçB 'M iQÊM; t'm p ?„M i`QM; HÁM; M?[M; p` iB M

Gw.QÆM; FûQ oQÆM; :B B :B B +MM; M? m çB p"Q i`QM; - H€B t2 pšM M?Q +k Î i?2Q +€B ?°T K"i K½- T?Q b m ?„M +ÁM +| k M; QÌBX

> B M; QÌB FB F?¬M; T?ªB H" +ªM? p pB M +O >" H½Q K" H" [m•M M?•M tm'i M #¼M ?¼F?¬M; i? bQ pÈB GQm *QÆM; M?QM; bQ pÈB M; QÌB i?QÌM; i?b i®i ?ÆM

>" EB i p®M +kM; ç`M? ç M t2K- M?QM; K" ?„M +| pB + ç°i tm'i M M T?€B ? B M; Q .QÆM; - Zm M; oBM? "aQ h` B F?ŠM; ç`M? +| #ªQ M- M?QM; /M b Q i?b +kM; F? M?" çQÊ+X

G–m K°i Z m M; oBM? "aQ h` B ç½ +| KQÌB K'v M; QÌB çSM; +?Ì bÆM; - S?QÆM; H½ ?¼ ç m +| K†i- æQÌM; sm•M JBM? +kM; +| K†i Î ç•vX

E?¬M; +| #B M T?€T- K'v p` iB M #®B M"v +| / M? iB M F?¬M; FûK ;b GB m H½Q- sm•M JBM? M"Q /€K +?Ì Î H–m jX

>ÆM M[- Gw.QÆM; ç€T SM; i´ +?S+ K°i #m' B i`B M H½K Î Zm M; oBM? "aQ h` B HÈM- ?„M +kM; TªB #`v iÄ i?"M? w +O KbM? KÈB çQÊ+X

@æQÌM; i´M; - Gw iB M bBM? ç M

ZmªM Hw h¬ h`B M #` æQÌM; sm•M JBM? içK i?ÌB T?€B H" çB m i` pB M çSM; Î i` .QÆM; tm'i ?B M- i M M"v HB M H" T iS+ +?çv p"Q #€Q +€Q- æQÌM; sm•M JBM?- S ç m +? 'M ç°M; - #¼M ?¼M? M? +?| M; çB ` M; Q"BX

>B M içB i?ÌB iB i "„+ EBM? +| +?9i HçM?- ?B M ;B i i?ÌB iB i +| i? t2K H" i®i M?

Gw.QÆM; M„K i v oQÆM; :B B :B B iW iW çB p"Q # M iQM; - ?QÎM; i?K iWM; +ÆM i?'v p¬ +MM; i?Q+? i?9X

@Gw.QÆM; - M?B m M; QÌB M?Q p"v F?¬M; TªB H +?Ì +?9M; i ç| +?S\

oQÆM; :B B :B B ç°i M?B M M|B K°i +•m- Gw.QÆM; M; ~M; ç–m M?bM- [mª i?"i H "aQ h` B çSM; ?ÆM Ry M; QÌB- iW t M?bM F?¬M; `ä H" B- M?QM; K" M?[M; M; QÌB oBM? "aQ h` B M M 3fRy H" ç M; çSM; +?Ì ?„MX

@*?9M; i çB M? M? H MX

Gw.QÆM; FûQ i v oQÆM; :B B :B B M? M? +?| M; çB iÈBX

æB F?¬M; çQÊ+ # Q H•m- Gw.QÆM; HB M i?'v çQÊ+ ? B M; QÌB [m2M H" .QÌM; s ?¼+kM; ç M; M?bM p T?Q ?„MX

@S?QÆM; H½Q- æQÌM; i´M; X

*€+? Zm M; oBM? "aQ h` B +?d +ÁM p" B i?QÊ+- Gw.QÆM; HB M p°B p" M; F m K° :B B :B B ` `²B çB H M +?"Q ?ªB K¼B M; QÌB- S?QÆM; H½Q p" æQÌM; sm•M JBM? çQÊ+ ?„M i¬M i`¼M; X

@hB m Gw- + "m +m®B +MM; ç MX

S?QÆM; H½Q +QÌB ? ?ª FûQ i v Gw .QÆM;- €M? K„i i?b H¢B M?bM` T?Q b m-
GQm *QÆM; ç M; +-KX

@S?QÆM; H½Q- +?9M; i çB H M`²B M|B b mX

æQÌM; sm•M JBM? +QÌB M|B- ?„M ?B m i•K i`¢M; +O S?QÆM; H½Q- çWM; M|B S
+kM; ç M; `i b®i`m°i- ?„M `i Km®M M? M? K°i +?9i M?bM #S+ ?¼ i?-M F€ M`v
F?-M; iB M M|B` K`i?-BX

@h®i- H M H-mX

S?QÆM; H½Q H`T iS+ H M iB M;- ? B M; QÌB FûQ Gw .QÆM; çB p`Q # M i`QM; X

a m F?B p`Q ç¢B bªM?- Gw .QÆM; p°B p`M; [m v ç-m H¢B FûQ oQÆM; :B B :B B
H½Q p` æQÌM; sm•M JBM? K°i +?9i- H9+ ;BÈB i?B m ?„M ;BÈB i?B m +-H` p` ?-
i?m çQÊ+ HÌB +?9+ T?9+ +O .QÌM; sm•M JBM? p` S?QÆM; H½QX

L;`v ?-K [m çQÊ+ >` H½Q i?-M; #€Q- æQÌM; sm•M JBM? ç½ bY b M; H¢B H-m
M?Ä- +?d i`B M H½K +| K°i K|M ç² M M +kM; F?-M; +-M +?m`M #` M?B m F?-M; ;

S?ÁM; i`B M H½K M`v`°M; F?QªM; 8y Kk- # M i`QM; +| i? +MM; H9+ +?S K`v +?
+?¶ M; ?d M; ÆBX L; QÌB ?-K M v iÈB F?-M; M?B m H„K- +?d F?QªM; Ryy M; QÌB-

h`QM; T?ÁM; F?€+? [mw î H-m j Gw .QÆM; ;†T çQÊ+ p`B M; QÌB [m2MX

L?[M; M; QÌB M`v F?-M; M; î ç m H` M?[M; +?mv M ;B çdM? +`T ?„M iWM; ;†T î ?°
M?[M; +?mv M ;B i?Q+? i` M? +?[- F?B M; ?2 Gw .QÆM; +| K°i #S+ i` M? +O L; -
K°i #S+ i` M?i? Mek F€ M M #¼M ?¼ ç m +?¢v iÈB ç•v t2KX

@Gw +® p`M- +`m t2K F?B M`Q i?b +?9M; i #„i ç-m\

JÌB Gw .QÆM; iÈB T?|M; F?€+? [mw- b m F?B M; ?d M; ÆB K°i H€i- æQÌM; sm•M J
a m H-M i`B M H½K M`v- / M? iB M; +O Zm M; oBM? ªQ h`¢B i`QM; ;BÈB i?B ?
+?mv M i®i i? M`v K` Gw .QÆM; +ÁM imv M i`mv M ;B9T ?„M M M æQÌM; sm•M JB

@æQÌM; i`M;- +?d +-M # M M;`B +?m`M #` i®i H` çQÊ+- # M i-B H9+ M`Q +kM; bC
Gw .QÆM; M;`M; ç-m +QÌB +QÌB- ?ÆM M[+ÄM ªQ GQm *QÆM; K M; +€B ?°T i
i`QM; +€B ?°T M`vX

J`i K½ +kM; F?-M; T?S+ i¢T- +?d i`QM; +?®+ H€i i?b M| ç½ çQÊ+ KÎ` X

@æ•v- ç•v H` #S+ i` M? i`QM; MQÈ+ \

E?B Gw .QÆM; H`v #S+ i` M?` i?b M?[M; p` +?mv M ;B tmM; [m M? ç m M?Ä ;B½
?ÆM 9y im`B +ÁM M; ?B ?Q†+ ?ÄB K°i +•mX

@h`QÆM; iB M bBM?- i-B M; ?2 >Q`M; pB M i`QÌM; M|B [m #S+ i` M? M`v # M; Q
+?d +| ç†i i`QM; MQÈ+ KÈB +| i? i?`v çQÊ+ ?B m [mª i?-M F€ +O M| K` i?-BX

æQÌM; sm•M JBM? +QÌB F?) K°i iB M; `²B ;BªB i?Q+? K°i +•m- M; QÌB i`mM; MB M
;b M[- M?QM; K` b„+ K†i i?b`ä`°M; F?-M; iBM iQÌM; HÌB æQÌM; sm•M JBM? M|B

*| p`B M; QÌB +| #B m ?B M ;B®M; M?Q ?„M- #S+ i` M? +O L; - æ¢Q hY tm`i i? F
M; QÌB ç m +?d M; ?2 M|B +?S +?Q iWM; i?`v [m - H9+ M`v M?bM i?`v #S+ i` M? i
+€B ;b M M i`QM; HÀM; #¼M ?¼ ç m `i M; ?B ?Q†+X

. M? iB M; +O >¼ h?€M? i?`i bU [m€ HÈM- L; - æ¢Q hY iQM; K„i M?[M; M; QÌB v
i?-M- ç•v +?BM? H` bS+ªM? ?QÌM; +O K°i iQM; bQX G`K iQM; bQ ;BÈB i?B ?¼
M; QÌB +9M; #€B- +?Q /M M`v H` +€+ iB M #®B iQ`M; ;B|B i?B ?¼ +kM; F?-M; M;

>B M ;BÌM; ?2 çQÊ+ +| #S+ i` M? +O L; - æ¢Q hY- K¶B K°i M; QÌB v m i?Q+? i?B ?
K` F?B M?bM i?`v #S+ i` M? p) +?ÆM; ` b Q i? M`v K¼B M; QÌB +| w iQÌM; M?Q
i?QÌM; - #S+ ?¼ i`QÈ+ K„i p` i?S i`QM; iQÌM; iQÌM; +O #¼M ?¼ +? M? H +? [m€

æQÌM; sm•M JBM? ?B m bmv M; ?o +O K¼B M; QÌB +?Q M M +kM; F?¬M; ç w K¨ K
iÈB T?ÁM; i`B M H½K- +?"m i?Ov iBM? p¨ MQÈ+ ç½ +?m~M #` bŠM- +?d +ÁM i?B

*?"m i?Ov iBM? M¨v çQÈ+ H¨K #^M; i?Ov iBM? +¬M; M; ?B T- #S+ i` M? b m F?B #
HϕB ç i, M; +QÌM; iQM? M iQ¨M +?Q M¡X

G9+ M¨v i`QM; T?ÁM; F?€+? [mw +| F?¬M; iÈB jy M; QÌB- +?mv M ;B +?•M +?QM
+ÁM HϕB ç m H M?[M; M; QÌB bQm i-K i` M? +?[ +| iB M; - #¼M ?¼ ç m +| i`bM?
K†i i` M? +?[- +| çB m M m bQ pÈB +?mv M ;B i?b +ÁM FûK K°i QiX

@Gw +® p'M- KÌB M; ¨BX

JÎ +?"m i?Ov iBM? ` - æQÌM; sm•M JBM? iϕQ K°i i? KÌB- Gw .QÆM; +kM; F?¬M;
i` M? ` - iW iW ç†i p¨Q i`QM; MQÈ+X

"S+ ?¼ b m F?B ç†i p¨Q i`QM; MQÈ+ +| `i M?B m M; QÌB ç m H„+ ç-m- #S+ i` M?
+€B ;b- +?Q /M H¨ M¡B i` M? i`Wm iQÈM; +?Q +?„+ ç½ +| M; QÌB iBM? iQÎM; +?S
>¼ h?€M?X

"S+ i` M? iW iW +?bK tm®M; - F?B pW KÈB iB T t9+ pÈB K†i MQÈ+ i?b ç½ +| `i M
p¨v ç2K #S+ i` M? i`U+ iB T ç†i p¨Q i`QM; MQÈ+ +?mv M i? M¨v #¼M ?¼ +?Q # 0

*?Q /M H¨ B i?b +kM; ?B m K°i i?QÌM; i?S+ ç| H¨ #S+ i` M? F?¬M; çQÈ+ iB T t9
.QÆM; H¨K M?Q p¨v ç½ çB M çªQ i`B i?S+ K¨ #¼M ?¼ #B iX

*| çB m M; ?2 ç²M #S+ i` M? M¨v +| HB M [m M iÈB MQÈ+ - b m F?B ç†i p¨Q i`QM;
i?¨M? ?B m [mª i?¬M F€- M; ?o ç M HÌB ç²M- i'i +ª K¼B M; QÌB ç m ´M ç`M? i•K i?¬
+?"mX

L; v b m ç| - M?[M; M; QÌB p®M +ÁM ç M; + m K¨v HB M ?€ ?®+ K²K- #B m ?B M +
F?¬M; F?€+ K'vX "S+ i` M? pW p¨Q i`QM; MQÈ+ i?b ;B®M; M?Q iB M +ªM? iÄ `¨
bQÆM; i`„M; M¨v /m ç½M; i`QM; MQÈ+ - `i M? M? HÈT bQÆM; M¨v iK i" T HϕB i?"

æQÌM; sm•M JBM? p¨ S?QÆM; H½Q ç m M; •v M; QÌBX

h`QÈ+ ç| æQÌM; sm•M JBM? ç½ +?m~M #` i•K Hw- i`QÈ+ ç| ?„M ç½ ?ÄB >Q¨M; pB

æQÌM; sm•M JBM? +ÁM M?È `ä >Q M; pB M i`QÎM; H9+ ç| F?B F +ÁM F?¬M; M; WM
#` i•K Hw i`QÈ+X L?QM; K¨ F?B i?"i bU i?'v K°i K¨M M¨v- ?„M KÈB T?€i ?B M bU +
KÈB çO- #S+ i` M? M¨v bQ pÈB HÌB ç²M +ÁM `mM; ç°M; ?ÆM M?B mX

æ†+ #B iH¨ F?B #S+ i` M? KÈB ç†i p¨Q MQÈ+ H¨K +?Q K†i MQÈ+ +?'M ç°M; iϕQ i
i` M? +kM; /B ç°M; - pB + M¨v +¨M; H¨K +?Q K¼B M; QÌB M; ~M M; ÆX

@h?¬M iQ+?- i?"i bU H¨ i?¬M iQ+?X

S?QÆM; H½Q Md M; 7¼B M; ? ð ?B çUÐ°•20Ð ?- » HF` 9]ÐðvX•@+?ÆX•@+?0T

Jm+ çQ+? HÈM M?`i+O ? B M;QÌB M;`v ?¬K M v +?QM? H` çB t2K #S+ i` M? i`Q
M`Q- M;?2 ç²M H` M| ``i i?¬M F€- H¬M i`QÊ+ M m F?¬M; T?ªB Gw .QÆM; Î+MM; -
iÈB +?¶ Gw .QÆM; t2K #S+ i` M? M`v `²BX

E?B Gw .mQM; çB tm®M; i?b +?d +| ?„M- oQÆM; :B B :B B p` GQm *QÆM; - M?QM
+?BM M;QÌB- +?QM M;QÌB çSM; +?mM; içQ i?`M? K°i M?|K M?ÄX

@a Q HçB +| M?B m M;QÌB M?Q p`v\

L?bM T?ÁM; i`B M H½K ç M; ``i +?“i +?°B- "ç+? JBM? F m H M K°i iB M; - M;QÌB #
M[+°M; i? K æQÌM; i´M; p` M?•M pB M M[i?b +kM; ;¬M ey M;QÌBX

S?ÁM; i`B M H½K p®M F?¬M; HÈM- HçB +| i? +€ # çti +?“m i?Ov iBM? M M M?b

*?Q /M M?Q p`v- M?[M; M;QÌB # M i`QM; +kM; F?¬M; Km®M çB ` M;Q`B- i?“`^M
i`QM; +?S F?¬M; B Km®M HB ` - K¼B M;QÌB ç m #B i #S+ i` M? M`v +?d i`B M H
M;`v ?¬K M v F?¬M; #B i F?B M`Q KÈB +| i? i?`v çQÊ+ M| M[X

@h¬B +kM; F?¬M; #B i- pW `²B F?B çB tm®M; i`QM; T?ÁM; pšM +?Q ç¬M; M?Q i
Gw .QÆM; #'i ç„+ /o H„+ ç¬m- ?„M p` æQÌM; i´M; ç m t2K M? bS+ ?'T /šM +O #S

@æQÌM; i´M; - æQÌM; i´M; X

æSM; Î# M M;Q`B- Gw .QÆM; +® bS+ F m H M- H9+ æQÌM; i²M; çB ` i?b [m¬M €
+kM; +| ``i M?B m K² ?¬BX

@Gw +® p`M- h?S M`v i?“i bU H` [m€ i®i- K¼B M;QÌB +kM; [m€ M?B i iB M?¬ ?B M i
i? F?®M; +? çQÊ+X

æQÌM; i´M; M?bM i?`v Gw .QÆM; HB M HÈM iB M; i® F?´- F?B M?bM i?`v M?[M
æQÌM; i´M; HçB M?`M F?¬M; çQÊ+ H„+ H„+ ç¬m- M?[M; M;QÌB M`v T?¬M HÈM ç m
+?Q /M H` M;QÈB [m2M i?b ?B M içB +kM; F?¬M; p`Q çQÊ+X

@L m F?¬M; i?b ç´B b M; T?ÁM; i`B M H½K F?€+ çB\

Gw .QÆM; F?) + m K`v- F?¬M; T?ªB ?„M HQ H„M; bU M iQ`M +O #S+ i` M?¬ M? [
+?mv M;B +| / M? iB M; - #¼ ?¼ b) F?¬M; +¬M; F? B H`K ` +?mv M F?¬M; +| +?9
M i`QM; +ÁM +| ? B M;QÌB +O ?` EB i p` M?•M pB M #ªQ M +O +¬M; iv- +?“m
+¬M; M;?B T- +?mv M M;Q`B w Km®M b) F?¬M; i? M`Q tªv ` X

@E?¬M; +|¬ M;QçB i`W T?ÁM; F?€+? [mw i?b MÆB M`v ç½ H` T?ÁM; i`B M H½K i
i?b +?d +| i? ç2K iÈB +?¶ T?ÁM; i`B M H½K K` i?¬BX

æQÌM; i´M; +QÌB F?´ #m¬M; i v- F?B ?„M M|B +?mv M i?b +| ? B p` +?mv M;B çB
?ÄB æQÌM; i´M; - ç²M; i?ÌB +kM; ``i M;?B ?Q†+ M?bM p`Q T?ÁM; i`B M H½K X

L;QÌB +`M; H9+ +`M? M?B m- +S M?Q p`v i?b F?¬M; çQÊ+ - æQÌM; i´M; +| +?9i b®
``i M?B m K² ?¬BX

@æQÌM; i´M; - F?¬M; #^M; i`B M H½K Î ççB bªM? çB- i¬B i?`v +?¶ M`v +kM; çO HÈ
i?“M? p`M ç X

Gw .QÆM; ç°i M?B M M|B K°i +•m- ççB bªM? H¬m j F?¬M; M?Ä- MÆB M`v H` MQB
Zm M; oBM? "ªQ h` B- çti i? K K°i # i`B M H½K M?Ä i?b F?¬M; i?“M? p`M ç - Î i`
+`M; i? K `ä ``M; - t2K K i`²B i?b +kM; +| i? M;²B M;?d M;ÆBX

@æçB bªM? \

æQÌM; i´M; [m v ç¬m HçB M?bM tmM; [m M?¬ €M? K„i H`T iS+ b€M; M;ÌBX

h`QÊ+ ç| ?„M +?d M;?d iÈB T?ÁM; i`B M H½K K` F?¬M; M;?o iÈB ççB bªM?¬ ç M
b B- çti i`QM; ççB bªM? i?b p`M ç HB M çQÊ+ ;BªB [mv iX

G-m # +kM; H" MÆB #m¬M #€M- M?QM; ç M H-m j ç m H" F?€+? [mw- #bM? i?Q
K°i ?²B T?€B #ªQ M T?QM; iÄ +Y p"Q- F?¬M; +| i? F?€+? [mw i?b F?¬M; i? iB
H-m j +| i? #B M i?"M? K°i T?ÁM; i`B M H½K `²BX

@Gw +® p'M- w FB M M"v +O M; "B F?¬M; i - i¬B H"TiS+ çB H"KX

æQÌM; i'M; + Q ?SM; F m K°i iB M; - ?„M F?¬M; +| +?"Q ?ÄB ç€K M; QÌB "¢+? JBM
M?[M; p` +?mv M ;B # M i`QM; çB `X L?[M; M; QÌB M"v M; ?2 M|B # i`B M H½K çQ
iS+ ç²M; w- # M i`QM; i?"i bU H" `i +?"i +?°B- t2K M?Q p"v #¼M ?¼+kM; F?¬M; i

>ÆM M[;Bìb m- # i`B M H½K K°i H-M MY çQÊ+ H„T çti ?Q" M ?ªQ- h`M? E?ªB
[mªM HQ h¬- F?B i?´v #° /€M; #M i9B #KB +O [mªM HQ h¬- +ÆM iS+ +O h`M? E

.M b Q i?b +?mv M ;†T Kti pÈB æ"K i'M; ?„M +kM; ç½ /ÌB H¢B- #° /KM; +K M"v H'

*?"m i?Ov iBM? +?S #S+ i` M? çQÊ+ T?O pªB çÄ- GQm *QÆM; +~M i?"M K M; M|
"¢+? JBM? ç m iÁ KÁ M?bM [m - # i`B M H½K b m F?B çQÊ+ çti i`QM; ç¢B bªM?
M?B m- K¼B M; QÌB +kM; +| i? i?Q€B K€B M?bM

æti +?"m i?Ov iBM? tm®M; - GQm *QÆM; H'v i€K pªB çÄ ` - #S+ i` M? b®M; ç°M;
Kti K¼B M; QÌBX

"¢+? JBM?- J Q H½Q- hQ J½ G•K- h`M? E?ªB æ¢i i`QM; M?€v K„i HB M M; ¢v /¢B-
?B M +~M; FûK- ? B M; QÌB ?€ ?®+ KB M; i`WM; K„i M?bM #S+ i` M?X

"ÎB pb Kti MQÊ+ ;ÊM b|M; H"K +?Q M?[M; M; QÌB i`QM; #S+ i` M? /B +?mv M- #S
i?¬M F€X

@Gw .QÆM; - +?"m t€+ ç`M? ç•v H" ?B m SM; +O #S+ i` M? +?S F?¬M; T?ªB H" F„

hQ J½ G•K +?d p"Q +?"m i?Ov iBM? `²B ?ÄB Gw .QÆM; K°i +•m- i` M Kti ?„M +ÁM
i` M? i`QM; MQÊ+ i? M"v çWM; M|B H" M?bM i?´v- +?Q /M H" M; ?o iÈB ?„M +kM;

@æ•v H" #S+ i` M?- F?¬M; T?ªB /Q +€B +?"mX

Gw .QÆM; KdK +QÌB H„+ H„+ ç-m- bS+ iQÎM; iQÊM; +O hQ J½ G•K +kM; i?"i T?Q
i`QÌM; +?d bÊ +kM; +?d +| K°i KbM? ?„M H" M; ?o M?Q i? - M?[M; M; QÌB F?€+ +?
i? M?bM i?'m ç•v H" K°i #S+ i` M? i?Ov K†+ +| w +ªM? `i + Q +?S F?¬M; ;B®M;
M?bM F?¬M; `X

@L`v- ç•v +kM; [m€ i?¬M F€ çBX

hQ J½ G•K ?€ ?®+ KB M; - ?„M i?´v [m F?¬M; Qi i?Si?¬M F€ i` M i v Gw .QÆM; - M
?„M +kM; +?d KÈB i?´v H-M ç-mX

@>¼ h?€M? L;¬ æ¢Q hY- #S+ ?¼ i?¬M F€ i? M"v +?d bÊ +kM; +?d +| ?„M KÈB +
h`M? E?ªB æ¢i +ªK i?€M K°i iB M; - ?„M p" hQ J½ G•K +| +€B M?bM F?¬M; ;B®M;
K" ?„M iWM; i?´v i?b i?S M"v H" i?Si®i M?´i- ?ÆM M[+ÁM +| ?B m [mª i?¬M F€-
+kM; ç½ iBM ç•v H" #9i iQ+? i?"i bU +O L;¬ æ¢Q hYX

ó>¬ ô

"¢+? JBM? ç°i M?B M i?Î /`B K°i ?ÆB `²B [m v ç-m H¢B ðm Q€Mö M?bM Gw .QÆM

@Gw H½Q ç - +?"m H'v #S+ i` M? M"v +?Q i¬B t2K F?¬M; T?ªB H" ?¢B i¬B b Q\ a
i?QÎM; i?S+ M?[M; #S+ +´ ?¼ F?€+ +?S- +?Q /M H" t2K tûi i?b i`QÊ+ ? i i¬B +KM
M"v- ?B M M v +| #S+ i` M? M"Q +| i? bQ pÈB M| çQÊ+ +?S\

Gw .QÆM; i?Q€M; bYM; b®i- M?[M; M; QÌB F?€+ ç m ;"i ;"i ç-m- b m F?B i?´v #S
M?[M; #S+ i` M? F?€+ K¼B M; QÌB b) +| +ªK ;B€+ H" F?¬M; çQÊ+ ?Q" M K„X

@QyQ@

8kNX *?QÆM; 8kN, >"M; E?¬M; "€M

@ "S+ i` M? M`v H` i` M? +O i?B M ;BÈB- F?¬M; M M tm'i ?B M Î T?"K i`-MX

J°i +?mv M ;B çSM; # M +¢M? "¢+? JBM? +ªK i?€M K°i +•m- M; QÌB M`v imv F?¬M
;B - M?QM; i`QM; ;BÈB i?B ?¼ +O "„+ EBM? i?b +kM; +| / M? iB M; F?¬M; M?Ä-
i?B ?¼ "„+ EBM?- +| [m M ? `i i®i pÈB S?QÆM; H½QX

GÌB +O p` +?mv M ;B M`v ç m çQÊ+ K¼B M; QÌB ç²M; w- M; v +ª æQÌM; i´M; +kM

a m F?B ç´B ç` çB K- pB + +?"i +?°B ç½ çQÊ+ ;BªB [mv i- pB + M`v H`K +?Q æQÌ
K†i K°i H-M M[tm'i ?B M p iQÆB +QÌBX

L?[M; M; QÌB iÈB b m ç m ?®B ?"M i¢B b Q b Q KbM? H¢B iÈB Km°M M?Q p"v- B
;B®M; pÈB HÌB ç²M- i?"K +?Q +ÁM i?-M F€ ?ÆM +ª i`QM; HÌB ç²M M[X

a m F?B i?`v çQÊ+ #S+ ?¼ M`v- H¢B M?È iÈB M?[M; ;b KbM? +`i +?S - K¼B M; Q
JBM?X

s2K #S+ ?¼ M`v `²B- M?[M; #S+ i` M? F?€+ ç m +?d ;B®M M?Q K°i ç®M; ;B`v H
T?ªB +| K°i çQ¢M i?ÌB ;B M iW iW i?Q+? SM;- #¼M ?¼ KÈB +| i? K°i H-M M[t2K

L?[M; M; QÌB Î ?B M i`QÌM; T?-M HÈM ç m H` M; QÌB i?Q+? i` M? +?[- `i M?B m M
ç½ iKK M, K iKK # i?ªQ i?m" M w +ªM? p` ?B m [mª i?-M F€ +O #S+ i` M? M`vX

*?¶ +O S?QÆM; H½Q +| M?B m M; QÌB M?`i- p` +?mv M ;B pW KÈB M|B +kM; ç
H½Q i|+ #¢+ i?dM? i?QªM; +ÁM i` Q ç´B pÈB M? m +€B ;b ç|X "S+ i` M? M`v p- i
?°B i` Q ç´B pÈB M? m- K¶B M; QÌB F?B M|B bmv M; ?o +O KbM? ` ç m ;B9T +?Q
Q i i?m ?Q¢+?X

h?ÌB ;B M iW iW i`¬B [m - M; Q`B i`W hQ J½ G•K- M?[M; M; QÌB F?€+ ç m ç„K +?
i` M?- Gw s€M p` GB m hm'M +kM; F?¬M; M; Q¢B H X

Gw .QÆM; H°B FûQ oQÆM; :B B :B B H†M; H) HmB ` M; Q`B- #S+ i` M? M`v #¼M
.QÆM; +ÁM /MM; M, M; HU+ ç†+ i?M T?•M iQ+? M?B m H-M- F?¬M; +-M TªB i®M

L?[M; i?S Î H-m k ç m +| ;B€ i`` /QÈB i`, K p¢M- ;B€ i`` F?¬M; i? bQ çQÊ+ pÈB H-
b„+ +O `B M; KbM?X

h`QM; H-m k +kM; +| #€M K°i Qi *ªM? h?€B G K- oQÆM; :B B :B B FûQ Gw .QÆM;
F?B Gw .QÆM; T?•M iQ+? K| M *ªM? h?€B G K ;Bª Î M?" +- - +¬ HB M `i ?SM; i?S
tBM? ç T /MM; ç bQm i-K M`vX

h¬ [mªM HQ `®i +m°+ +kM; p iÈB H-m k- +?B K b m F?B M; ?2 M?•M pB M M|B ?„
+O h``M? EªB æ¢i` - +?ŠM; [m ?B M i¢B h``M? EªB æ¢i +ÁM Î H-m j i?QÌM; i
M?"M ?"M; çQÊ+X

h?ÌB ;B M `i M? M? ç½ iÈB ;B[ i`Q - æQÌM; sm•M JBM? ç½ +?m`M #` iB +- K¼B
KÌB ,M #Y i`Q X

*| i? i¢Q [m M ? i®i pÈB M?[M; p` +?mv M ;B M`v b) i¢Q i?"M? i€+ /KM; `i HÈM
K°i #Y i`Q +kM; F?¬M; i®M # Q M?B m iB M- ?„M +kM; F?¬M; TªB H` M; QÌB F2C
HÈB Q+? HÈM M?Q p"v M; m ;b ?„M F?¬M; H`KX

"Y i`Q çQÊ+ +?m`M #` Î M?" ?"M; # M +¢M? tQÌM; GQm Gv- +?¶ M`v F?¬M; HÈM
+kM; F?¬M; i H„KX

"m´B b€M; +| i´M; +°M; d- 3 +?K+ M; QÌB iÈB- i`QM; ç| +?mv M ;B +| b€m KQÆB M
i-K i` M? +?[ M´B iB M; - +| H) M, M; HU+ +O #¼M ?¼ F?¬M; #^M; M?[M; p` +?mv
+O #¼M ?¼ i?b M?B m ?ÆM `i M?B mX

h€K KQÆB F?€+- +°M; i? K ç€K M; QÌB h``M? EªB æ¢i p` æQÌM; i´M; pW çO KÎK

"Y +ÆK i`Q `i T?QM; T?9- M?[M; +?mv M ;B i?Q+? m®M; `QÊm ç m K•M K Hv
+ÁM +ªK F?€B, m®M; `QÊm- M;?2 ç`M- i?QÎM; i?S+ #S+ i` M? i`QM; MQÊ+- +m
?ÆM çQÊ+ i? M`vX

@Gw +® p`M- i¬B FQM? M;`B K°i Hv- M;`B ç½ +?Q +?9M; i¬B K°i H-M M[ KÎ`°M;
æQÎM; sm•M JBM? M;²B # M +çM? Gw .QÆM; - # M +çM? Gw .QÆM; H`oQÆM; :B
+| oQÆM; H½Q- J Q H½Q p` "ç+? JBM?X h`M? E?ªB æçi- hQ J½ G•K p` Gw s€M
p®M Gw .QÆM; Km®M +OM; #¼M ?¼ M;QÎB K°i +?¶- M?QM; K` ?„M #`æQÎM; sm•M
M;²B Î #`M +?O p`X

@æQÎM; i`M; - M;`B [m€ F?€+? F?Q- i¬B M M FQM? M;`B KÈB T?ªBX

Gw .QÆM; #QM; +?ûM `QÊm H M `²B K°i ?ÆB m®M; bç+?- æQÎM; sm•M JBM? +|
?„M +kM; +-K Hv `QÊm H M m®M; +çMX

@hB m Gw- i¬B +kM; FQM? +`m K°i Hv- i?S M`v H` p`i #€Q +O /•M i°+- +`m M?`i
i?W tm®M;X

S?QÆM; H½Q +kM; #QM; +?ûM `QÊm H M `²B M|B- i?-M b„+ +O ¬M; +| +?9i T?S
.QÆM; ¬M; HB M +ªK i?`v M;QÎB i? M? MB M M`v F?¬M; ? i-K i?QÎM?- +?mv M
;B€+ +O ¬M; H` +?QM? t€+X

L;QÎB i? M? MB M M`v +| K°i +`K HU+ p¬ ?bM?- i?B M T?9+ Q iÈB KS+ H`K +?Q
/M ç½ ç€M? ;B€ + Q Gw .QÆM; - M?QM; +m®B+MM; ¬M; KÈB T?€i ?B M H` bU ç€
çO- iB K HU+ i` M M;QÎB Gw .QÆM; bQ pÈB iQÎM; iQÊM; +O ¬M; +ÁM KçM? ?ÆM

@S?QÆM; H½Q- M;`B v M i•K- i¬B M?`i ç`M? b) i`mv M i?S M|tm®M;X

Gw .QÆM; p°B p`M; çSM; /"v `²B ;B`M? m®M; i`QÊ+ Hv `QÊm- S?QÆM; H½Q pmB
Hv `QÊm H M K°i ?ÆB m®M; +çM- pB + M`v H`K +?Q æQÎM; i`M; +| +?9i HQ H„M;X

S?QÆM; H½Q ç½ HÈM im´B- +?ûM `QÊm M`v +kM; F?¬M; Qi- K°i ?ÆB m®M; +çM
F?¬M; i®i +?Q H„KX

@Gw H½Q ç - +?9M; i +kM; H`K K°i HvX

Gw .QÆM; +ÁM +?Q #m¬M; +?ûM `QÊm tm®M; - "ç+? JBM? HçB #„i +?mv M- i` M
+QÎB t`m t - H-M M`v F?¬M; çÈB Gw .QÆM; T?ªM SM; - "ç+? JBM? ç½ m®M; i`QÊ+

Gw .QÆM; t2K M?Q ç½ M?bM` - "ç+? JBM? H` +® w M?^K p`Q ?„M- +| çB m M m
iWM; bÊ B +ª- M?bM i?Q€M; [m "ç+? JBM?- Gw .QÆM; +kM; m®M; +çM K°i +?9i

"ç+? JBM? H€ K°i i M +?mv M [m`v T?€- +| "ç+? JBM? /šM ç-m- M?[M; M;QÎB F?€
JBM? ? v F?¬M; ç m ibK Gw .QÆM; KÎB `QÊmX

Gw .QÆM; im´B +ÁM i` K` ç½ +| çQÊ+ M?B m i?`M? iUm K` #¼M ?¼ F?¬M; # Q;
HÁM; #¼M ?¼ ç m +| +?9i;?2M i`- ?ÆM M[Gw .QÆM; +ÁM i?QÎM; tmv M FB K çQ
M;QÎB ?•K K°- K¼B M;QÎB +`M; i? K Km®M iÈB +?m®+ `QÊm ?„MX

J°i H€i b m- Gw .QÆM; ç½ m®M; ?ÆM Ry +?ûM `QÊm- +°M; HçB +kM; F?QªM; R
çSM; +?„M +?Q Gw .QÆM; - M?QM; K`oQÆM; :B B :B B i?b pšM KdK +QÎB F?¬M;

E?¬M; +?d oQÆM; :B B :B B- GQm *QÆM; - ç€K M;QÎB h`M? E?ªB æçi ç m +?2 K
hYm HQÊM; +O Gw .QÆM; #¼M ?¼ #B i`i`ä- çWM; M|B H` +?d M?B m ç•v- +?
F?¬M; b Q- ?¬K M v F?šM; ç`M? H` +| M;QÎB ;†T tmB t Q`²BX

Gw .QÆM; b) F?¬M; F?¬M; +-M; m®M; M?B m `QÊm M?Q p`v- Gw .QÆM; +| iYm
M;QÎB F?€+ F?¬M; +| F?¬M; #B i B H` KK+ iB m +O Gw .QÆM; ç•v- +?d +-M #
+?SM; M;QÎB M`v b) F?¬M; `iB F?ÄB M?` ?`M; M`B `²BX

J°i H€i b m- KK+ iB m +O Gw .QÆM; tm`i ?B M- h`M? E?ªB æçi p` ç€K M;QÎB Gw
pmB p X

L;QìB F?¬M; ? v ?Q +?QM? H" "¢+? JBM?- Gw .QÆM; b m F?B #` ?„M +?m®i`QÊ
M"v HB M iK+ KìB j +?ûM- Gw .QÆM; m®M; tQM; i?b F?¬M; +| pB + ;b- "¢+? JBM?
*?ì Gw .QÆM; m®M; ? B +•M`QÊm- æQìM; i'M; M|B ;b +kM; F?¬M; +?Q Gw .QÆM
JBM? i`QM; HÁM; p¬ +MM; ?®B ?"M- ?„M #B i iYm HQÊM; +O Gw .QÆM;- M?QM;
+?m®i`QÊm i M M"v- ç•v F?¬M; T?ªB H" iU H"K F?| KbM? ? v b QX
Gw .QÆM; F?¬M; m®M; iB T- ç€K M;QìB h`M? E?ªB æ¢i çB iÈB- +MM; M? m +?m
"¢+? JBM? i? M"Q çB p +kM; F?¬M; #B i- #m'B i`B M H½K +?B m ?„M +kM; F?¬M
@Gw iB M bBM?- ?m®M; M?B m`QÊm M?Q i? `²B- +| Km®M m®M; +?9i + M? F?¬
J°i M;QìB i`mM; MB M ?ÆM 9y im'B çB iÈB ?ÄB- M;QìB M"v im'B i€+ i?Q¢i M?bM F
M?QM; F?Q +?`i i?b K¢M? ?ÆM "¢+? JBM? M?B m- i` M M;QìB +O ?„M +ÁM K M;
@E?¬M; +-M- +€K ÆMX
Gw .QÆM; M? M?"M; H„+ H„+ ç-m- H¢B M?bM æQìM; sm•M JBM? K°i +€B- M;QìB
?ÄB æQìM; sm•M JBM? #B i M;QìB M"v F?¬M;X
@Gw +® p'M- i¬B ;BÈB i?B m +?Q M;"B K°i +?9i- p` M"v +?QM? H" +?O i`+? +¬M; i
h`QÆM; ç'M; i?Q+? bQm i-K- ?ÆM M[ i?Q+? M?`i H" bQm i-K i` M? +?[- i` M i v
/ M? ;B - ?ÆM M[+ÁM iU KbM? t•v /UM; K°i T?ÁM i`B M H½K i` M? +?[iQ M?•M X
æQìM; sm•M JBM? ;BÈB i?B m iÈB ç•v i?b i?î /"B i`QM; HÁM;
"aQ æ¢i H" +¬M; i v çB M bªM +| iB M; i`QM; MQÊ+ - i²M; i`B bªM ?ÆM Ryy i,- ç•v K
p` h`QÆM; +?O i`+? M"v H" K°i M;QìB v m i?Q+? bQm i-K i` M? +?[- KS+ ç° v m i?
G-M i`QÊ+ >QM; FQM; #€M ç'm ;B€ K°i #S+ i` M? ç½ #` M;QìB M"v /MM; ;B€ ?ÆM
M"v F?B i`mv M iÈB i`QM; MQÊ+ ç½ i`î i?"M? K°i ;B i?Q¢B +O ;BÈB i?B ?¼ X
L;QìB M"v iÈB i`QÊ+ K†i Gw .QÆM;- æQìM; sm•M JBM? F?¬M; +-M M|B +kM; #B
ç€M; iB + H" +?d bÊ +m®B +MM; ?„M b) F?¬M; çQÊ+ M?Q wX hQM? iB M? +O Gw
+| +?9i ?B m #B i- i?S i®i iW i` M i v ?„M iW i`QÊ+ iÈB ;B i +?d +| p"Q +?S F?¬M;
i`QîM; +kM; #| i v F?¬M; #B M T?€T- ?ÆM M[Gw .QÆM; +kM; F?¬M; i?B m iB M
@h`QÆM; ç'M;- tBM +?"QX
Gw .QÆM; pQÆM i v H T?ûT +?"Q- +¬M; i v "aQ æ¢i ?„M +| M;?2 M|B [m - M m ç
"aQ æ¢i i?b F?¬M; F?€+ M"Q i¬K iûT bQ pÈB +€ pQB +ªX
@Gw iB M bBM? i?"i bU H" ?ªQ iYm HQÊM;- i¬B ç•v `i #°B T?K+- F?¬M; #B i +| i?
? B +•m F?¬M;\
h`QÆM; ç'M; +QìB M|B- i`QM; K„i +ÁM H|2 H M iB b€M; F?€+ i?QìM;X
Gw .QÆM; /Q /U K°i +?9i- +m®B +MM; +?"K`½B H„+ H„+ ç-m,
@h`QÆM; ç'M;- i?U+ tBM H¶B- M m M;"B Km®M M|B +?mv M #S+ i` M? i?b F?¬M
+?Q /M H" i`ª ;B€ ;b +kM; b) F?¬M; #€MX
æQìM; sm•M JBM? ;BÈB i?B m M?Q p"v M M Gw .QÆM; +kM; #B i çQÊ+ /KM; w
h`QÆM; ç'M; M"v H¢B Km®M M|B +?mv M K°i KbM?- Gw .QÆM; M m F?¬M; ?B m
i?^M; F?ÌX Gw .QÆM; +?Q # Q ;B i [m€ Km®M #€M #S+ ?¼ M"v- +?Q M M +kM; F
L|B i`„M; ` M?Q p"v +| +?9i [m€ KS+- +| çB m ? B M;QìB +kM; F?¬M; [m2M- iW +
;b- bÈK H"K ?„M iW #Á ?B p¼M; +kM; i®iX
a„+ K†i +O h`QÆM; ç'M; +| +?9i i? v ç'B- ?„M +QìB M|B,
@o"v i?"i H" ç€M; iB +- Gw iB M bBM?- M m M?Q M;"B i? v ç'B w FB M i?b tBM HE
çQ M b) +?Q M;"B K°i +€B ;B€ F?B M M;"B pW H|M;- ç•v H" / M? i?B T+O i¬B- ç

h`QÆM; ç´M; çQ / M? i?B T`²B iU KbM? i`Î HçB #`M- M?[M; M; QìB +| w Km #S+
içK i?ìB F?¬M; +| w ç`M? ;b- h`QÆM; ç´M; +ÁM F?¬M; +¬M; çB p - #¼M ?¼ +`M; F

8jyX *?QÆM; 8jy, *| "çM hW S?QÆM; s hÈB

æQìM; i´M; M?Ä ;B¼M; MÈB pÈB Gw .QÆM; K°i +•m- Gw .QÆM; FBM? M;ç+ M;~M
*| #®B +ªM? Gw .QÆM; F?¬M; ? M; Q`B w Km®M +?9i M`Q- H`K ,M i`QM; MQÈ+- ç
K` F?¬M; +| #®B +ªM? i?b MìB` B +kM; F?¬M; iBMX

G9+ M`v ?„M F?¬M; +ÁM H`i M i? M? MB M ?B M ?"m +€B ;b +kM; F?¬M; ?B m- ;B
+ªM? M`v `i [m M i`¼M; - M m M?Q F?¬M; +| #®B +ªM? i?b Km®M #ªQ p i?S K` Kb
;bX

*kM; K v H` b m HQM; ?„M +| #®B +ªM? `i HÈM- ç•v +kM; H` #ªQ çªK HÈM M?´i +C
E?¬M; +| >` H½Q #ªQ çªK Gw .QÆM; +kM; F?¬M; /€K +¬M; F? B i`B M H½K- >`
F?¬M; +| F?ª M,M; [m M pB + M`v çQÈ+X

Gw .QÆM; `i +ªK FQ+? æQìM; sm•M JBM? M?„+ M?Î- æQìM; i´M; +| i? MìB M?[M
F?¬M; / /`M; ;b`²B- M; QìB i`QM; i?QÆM; i`QìM; F?¬M; ? +| +€B ;b ?[m M; ?`i?n

*ÆK i`Q ,M F?¬M; iÈB K°i ;Bì ç½ tQM; - M; QçB i`W Gw .mQM; p` "ç+? JBM?- M?
F?¬M; M?B m- Gw .QÆM; m®M; k +•M `QÈm F?¬M; +| p`M ç ;b- "ç+? JBM? i?b +?
M?ìM; QìB K M; p M?`- /€K +?„+ b m M`v +?Q /M +| ç€M? +| K„M; i?b ?„M +kM; F?
+?m®+ `QÈm M[ç•mX

"m´B +?B m i`B M H½K iB T iK+ iB M ?`M?- `i M?B m M; QìB i`îp iB T iK+ i?QîM
#m´B ?B m KÈB iÈB HB M ?®B ?"M- #B i p"v i?b #m´B b€M; ?¼ ç½ iÈB t2K iW bÈK

GQçB +´ ?¼ i?¬M F€i? M`v +| t2K M?B m i? K K°i +?9i +`M; i®i- F?¬M; B +ªK i
h`M? E?ªB æçip` hQ J½ G•K #m´B +?B m içK i?ìB `ìB F?ÄB Zm M; oBM? "ªQ h` B
+¬M; i€+ T?ªB H`K- #S+ ?¼ M`v H` +O Gw .QÆM; - M m #¼M ?¼ Km®M t2K i?b
çQÈ+- +?Q M M #¼M ?¼ +kM; F?¬M; +| [m€ M?B m HQm Hmv MX

Gw s€M p` GB m hm'M iB T iK+ çB i?2Q Gw .QÆM; - #m´B +?B m #¼M ?¼ F?¬M; +
`²B +?Q ;†T Gw .QÆM; M M ? B M; QìB Km®M Î HçB i? K- M; ?2 çQÈ+ v m +¬m +C
F?¬M; +?9i /Q /U K` ç²M; wX

@*?` /•m- ç•v H` +?ûM #^M; bWM; i ;B€+- HQçB +?ûM M`v i´M; +°M; +| 8 HQçB iç
+ i iQìM; - +?` t2K M?[M; ?Q p,M M`v- +| +QM /ÆB- ç`Q KWM; i?¼- M; K w S?9+ h?

h`QM; ;B M T?ÁM; #€M M?[M; ?çM; KK+ T?K Î H-m k- oQÆM; :B B :B B +| +?9i ?
bWM; i ;B€+- Gw s€M HB M H"TiS+ ;BªB i?Q+? M; vX

@*?` /•m- +€B +?ûM M`v çQÈ+ H`K iW ;B[i?ìB h? M? Î h¬ *?•m- +? i€+ p¬ +MM
i?` i`QìM; F?¬M; +| M?B m- `i +| ;B€i` bQm i-K- H½Q ççB +| i? +?mv M ;B +C
"ªQ h` B +?9M; i¬B- Km b) çQÈ+ ?QîM; +?B + F?'m- Km i?S M`v p M?'i ç`M? b)

GB m hm'M +kM; MìB K°i +•m- h`M? E?ªB æçi`ìB F?ÄB- ? B i M M`v HB M #€K b
:B B- ç†+ #B i +ÁM F?¬M; M; WM; ;¼B oQÆM; :B B :B B H` +?` /•m- H9+ ç-m +¬
b m i?b +¬ +kM; ç½ +ªK i?'v [m2MX

@hB m hm'M- +€B ;b K` +?9M; i¬B- +"m T?ªB #ªQ H` #¼M ?¼- ?B M içB +"m H` M
M; QìB +O Zm M; oBM? "ªQ h` B`²BX

Gw s€M H"TiS+ [m v ç-m HçB F?¬M; F?€+? F?Q MìB K°i +•m- i?ìB ;B M GB m hm
h` B F?¬M; /`B- M?QM; i?ìB ;B M H`K pB +Î ç•v i?b HçB `i H•m- +?Q M M ?„M i?
i¬B X

G-M M"v pW H9+ #` Gw s€M #„i çQÊ+ H¶B M M M; v H"TiS+ #„i #)- GB m hm'M M
+| +?9i #'i ç„+ /o- ?„M H„+ ç-m- M|B,

@h¬B b B `²B- i¬B H" M; Q|B +O GÊB æ¢i- F?¬M; M M îZm M; oBM? "ªQ h` B /MM
îZm M; oBM? "ªQ h` B +| i? +?B + F?'m- Km ç²`'i H" H|BX

GB m hm'M M|B tQM; i` M K†i +ÁM +| +?9i Ov F?m'i- oQÆM; :B B :B B +kM; #` p
+Q|B- Gw s€M i?b ?€ iQ KB M; +Q|B H"K +?Q M?[M; M?•M pB M tmM; [m M? iÁ KÁ

Gw .QÆM; KdK +Q|B M?bM #¼M ?¼- F?|2 KB M; H°` w +Q|BX

hW çB K M"v +| i? i?'v [m M ? ;B[Gw s€M p" GB m hm'M `i i®i- Gw s€M ?B m ç
i`¼M;- pW H9+ +| i? #M i`W +?Q M? m- +| çB m Gw s€M H¢B +~M i?"M îM?[M; +
hm'M H¢B F?¬M; #^M; Gw s€M- ? B M; Q|B iQM?` [mª i?"i H" K°i +†T ?ÊTi€+ i`|E

æB K M"v h`M? E?ªB æ¢i H" M; Q|B +ªK M?"M b•m M?'i- ?B M i¢B +i`QM; +¬M; iv
+?QM? H" ? B M; Q|B #¼M ?¼- H9+ ? B M; Q|B H"K pB + +MM; M? m i?b ?B m bm'i

@Gw .QÆM;- M? +| çB M i?Q¢BX

oQÆM; :B B :B B iQÆB +Q|B FûQ Gw .QÆM; K°i +€B `²B M|B- Gw .QÆM; +Q|B +C
/½v b® t H¢ i?b ?„M M; ?B ?Q†+ H„+ ç-m- +| çB m ?„M pšM M; ?2 çB M i?Q¢BX

a® çB M i?Q¢B +O Gw .QÆM; `i Qi F?B +?Q M; Q|B M; Q" B #B i- +?d +| M; Q|B [m
pb p"v #bM? i?Q|M; +?d +| M; Q|B [m2M; ¼B +?Q ?„M- /½v b® t H¢ M?Q i? M"v [m

@Gw iB M bBM?- i¬B H" a M; . H X

" M FB i`mv M iÈB K°i iB M; +Q|B- Gw .QÆM; H"TiS+ M?È iÈB p` +¬M; iY Jv M
_mBHB- ? B M; Q|B +?Q iWM; HB M H¢+ [m X

@*?"QX

Gw .QÆM; M; ?2 çB M i?Q¢B- Gw s€M p" GB m hm'M i?b +MM; M? m H'v HÁM; o
oQÆM; :B B :B B HB M +Q|B F?¬M; F?ûT KB M; H¢B çQÊ+X

@Gw iB M bBM?- i¬B ?B M i¢B ç M; î"„+ EBM?- +| i? ;†T K†i ? v F?¬M; \

a M; . H ;"i K¢M? ¸-m- ?„M /MM; ;B¼M; ¸B m +mM; FQM? +| +?9i K'i iU M?B M-
+O ?„M ¸ m ¸½ ¸†i H M M; Q`B Gw .QÆM;X

G9+ M`v a M; . H +| +?9i ?®B ?"M- ?®B ?"M H9+ i`QÈ+ F?¬M; +| ?Q`M iQ`M ;B Q
.QÆM; M?Q H` #¢M +O KbM?X

a M; . H ¸½ ¸B m i` [m Gw .QÆM;- M; Q`B M`v Hm¬M ¸®B i®i pÈB #¢M # +O K
Gw s€M +O ?„M t½v ` +?mv M M; Q`B w Km®M- Gw .QÆM; F?¬M; M|B ? B H`B H
i`Îi?`M? #¢M i?"i bU +O Gw .QÆM;- ?„M iBM iQÎM; Gw .QÆM; b) ¸B Jv MK `i`Ê ;
[m F?| F?,M H-M M`vX

a M; . H F?¬M; ,M M?B m- ?B M i¢B +| i? K M?B m ¸² i®i ?ÆM M[?„M +kM; F?¬
?B M i¢B i`QM; M?` +ÁM ¸ M; +?`iBM iS+ +O ?„MX

•M +ÆK tQM;- Gw .QÆM; H¢B K M; i?2Q a M; . H ¸B /¢Q +ªM? ¸ K "„+ EBM? K°i
. H i`ÎH¢B F?€+? b¢M- i`QM; ? B M;`v iB T i?2Q a M; . H ¸ m b) ÎMÆB M`v +?`i

æQ oQÆM; :B B :B B p M?`- ?„M i`ÎH¢B #B i i?U +O >` H½Q- H9+ ¸ M i?b +kM;

a mF ?B +? K `ìB F?ÄB- Gw .QÆM; i¢K i?`B H¢B +?¢v b M; # M >` H½Q- # M F
;-M ¸•v H¢B T?ªB i` M; i`Q H¢B- Î# M ¸| F?¬M; iB M #^M; Î+?¶ >` H½QX

@«M;X

æB p`Q T?ÁM; F?€+?- Gw .QÆM; M; Q`B w Km®M T?€i ?B M >` H½Q pšM +ÁM +?Q
;? - Gw .QÆM; ¸B ¸ M M;²B # M +¢M? >` H½Q- ? B i v M? M?`M; tQ #|T p B ¬M;

GQm *QÆM; p`M?[M; M?•M pB M +ªM? p F?€+ ¸ m HmB ` M; Q`B- >` H½Q +?`G
+| /KM; w `B M; +O ¬M;X

@J M; M; Q`B #¢M FB +O +?€m ¸B +?ÆB +| pmB F?¬M;\

>` H½Q [m v ¸-m H¢B HB + K„i M?bM Gw .QÆM; `²B +Q`B ?ÄB- F€i?"i +?mv M t½
i? M`v GQm \*QÆM; F?¬M; i? M`Q F?¬M; #€Q H¢B +?Q ¬M;X

@_ 'i i®i- M; Q`B #¢M FB ibK +?€m M?`i i`Ê ;B9TX

Gw .QÆM; +| +?9i /Q /U `²B M|B +?Q >` H½Q +?mv M a M; . H M?Î p½- ?„M +kM;
H½Q K°i +?9i t2K ¬M; +| w FB M; bX

@v +O +?€m H` ;b\

L;?2 tQM; Gw .QÆM; i?m"i H¢B- >` H½Q F?¬M; +| i`ª H`B Gw .QÆM; K` ?ÄB H¢B

@*?€m ``i Km®M ¸BX

L?bM €M? K„i +O >` H½Q- K°i H€i b m Gw .QÆM; KÈB ;"i ¸-m M|B- +?mv M M`v
M;?B K- F?¬M; i? #ÎB pb bÊ ?½B M;mv ?B K K` F?¬M; ¸BX

:B®M; M?Q H-M ¸B h•v h¢M; i`QÈ+ K"v- Gw .QÆM; +kM; F?¬M; +| bÊ ?½B M;mv ?
F i [mª ``i i?m"MHÊBX

@Gw .QÆM;- +?€m T?ªB M?È F„- F?B H`K pB + ;b +?d +¬M F?¬M; i? M pÈB HQÆM
/U- +`M; F?¬M; M M H`K pB + ;b ¸ b m M`v KbM? T?ªB ?®B ?"MX

>` H½Q M„K +€M? i v +O Gw .QÆM; `²B ?B M H`M? M|B- i`QM; K„i Gw .QÆM; ?B

v +O >` H½Q Gw .QÆM; ?B m- >` H½Q F?¬M; T?ªM ¸®B +?mv M ?„M ¸B Jv MK ` -
K` M|B H` K°i F?B m +?B M- +kM; H` K°i bU ` M Hmv MX Gw .QÆM; +?d +| F?¬M;
H M ¸QÈ+- M m Gw .QÆM; ¸½ Km®M ¸B M?"M bU F?B m +?B M M`v i?b F?¬M; +
iÈBX

@*?€m T?ªB M?È K°i +?mv M- +?Q /M +?€m +| H` ;b i?b b m HQM; +?€m +kM; b) +

>` H½Q H¢B M|B K°i +•m- Gw .QÆM; ;B®M; M?Q ¸½ ?¢ [mv i i•K ;"i ¸-m i?"i K¢M?

@*| çB m +?€m F?¬M; M M ;'T- i`QÊ+ iB M +?ì p`B M;`v- +?mv M FB iB m EB i b,,
+?Q +?€m tQM; i?b +?€m ?½v çB- ç M H9+ ç| +kM; +| i? M iQ`M ?ÆMX

>` H½Q +QìB M|B K°i +•m- Gw .QÆM; FBM? ?d M;~M; ç-m H M- >` EB i Hm¬M i b
.QÆM;- H-M M`v +¬M F?¬M; T?ªB K°i M;QìB K` H` p`B M;QìB- p b m M;¬B M?` #
M`v #ªQ p M[X

@L? M? M?Q p`v- b m M`v +?€m T?ªB +ªK ÆM EB i + KÈB çQÊ+X

@G-M M`v +kM; t2K M?Q H` +?€m K B K„M- pW H9+ ;†T- #`M; F?¬M; +| i? T?ªB
KÈB HQ tQM;X

>` H½Q iOK idK +QìB M|BX

*| M?[M; M;QìB M`v M M >` H½Q +kM; v M i•K +?Q Gw .QÆM; çB Jv MK ` - H-M M`v
`'i i@i- +| p`B M;QìB +ÁM F?¬M; FûK M?[M; +¢M? p # M +¢M? ¬M;- ?ÆM M[GQ
M?[M; M;QìB M`v #ªQ ?°- +?mv M #bM? i?QìM; ?¼ ç m +| i? ;BªB [mv i çQÊ+X

Jv MK ` p` h`mM; Zm@+ ;B€T M? m- HK+ ªM? ?QîM; +O h`mM; Zm@+ pÈB Jv MK
ç| >` H½Q ;•v +?9i ªM? ?QîM; ç +?Q M?[M; ;B i°+ M`v #B i HU+ HQÊM; T?Q b
+?WM;- pB + M`v +kM; +| i€+ /KM; #ªQ p Gw .QÆM;X

a m F?B M|B +?mv M pÈB >` H½Q- Gw .QÆM; t2K M?Q ?Q`M iQ`M ?¢ [mv i i•K- b
+ªK i?'v `i M? M?`M;- ?„M v M HÁM; çB M;O- b€M; K B ?„M +ÁM T?ªB +?m`M #`
H-M çB h•v h¢M; F?¬M; ;B@M; M? m- H-M M`v H` +?•M +?QM? tm'i M;Q¢B- Gw .Q
ç-m ` MQÊ+ M;Q`BX

a€M; bÈK ?¬K b m- Gw .QÆM; HB M ;¼B çB M i?Q¢B i?¬M; #€Q +?Q a M; . H - b
. H i?î` K°i ?ÆB `²B M|B iBM iS+ M`v +?Q +?9 KbM? ç +?Q ?„M +?m`M #`X

@Gw .QÆM;- M? pšM Km@M çB\X

h`QM; T?ÁM; + 72- b„+ K†i oQÆM; :B B :B B +| +?9i m Q€M- M;`v ?¬K [m +¬ ç½
+ªK M`v [mª i?`i H` ç½ i?`M? bU i?`i- Gw .QÆM; ç½ ç€T SM; a M; . H X

@æ9M;- M? Km@M çB- H-M M`v çB Jv MK ` i bK FB K K¢+? F?Q€M;- a M; . H ç½
M iQ`M- F?¬M; T?ªB S?d h?9v oQÆM; +kM; î# M FB b m- ¬M; i F?¬M; +| +?mv
+?mv M ;bX

Gw .QÆM; ;"i;"i ç-m- b€M; ?¬K M v ?„M ç½ ç2K +?mv M ?„M [mv i ç`M? M|B +?Q
çB i?¬B #€Q +?Q ç€K M;QìB Gw s€M +?QM? H` pb Km@M i?mv i T?K+ +¬X

@æQÊ+ `²B- M? +| i? çB- M?QM; 2K +kM; Km@M çB- +?9M; i T?ªB çB +MM; M?
oQÆM; :B B :B B M|B- Gw .QÆM; i?b M? M?`M; H„+ ç-m- i`QÊ+ F?B M|B +?mv M
i? X

@1K +| i? çB- M?QM; T?ªB +| bU ç²M; w +O # K 2K- #¼M ?¼ F?¬M; ç²M; w i?
F?¬M;\

Gw .QÆM; /Q /U K°i +?9i `²B KÈB iW iW M|B- ç•v H` #B M T?€T K` ?„M ç½ M;?o i`C
:B B F?¬M; i? M`Q ç²M; w +?Q +¬ çB- M?Q p`v iQÆM; çQÆM; pÈB pB + Gw .QÆM
çB i?2QX

@h@i- M m # K 2K ç²M; w i?b M? T?ªB ç +?Q 2K i?2QX

G`K +?Q Gw .QÆM; F?¬M; M;î H` oQÆM; :B B :B B M; v H`T iS+ HB M ç€T SM;-
+| +ªK ;B€+ F?¬M; i@i- +? K +¬ b) F?¬M; ç +?Q +¬ çB iÈB K°i MQB M;mv ?B K M

@Gw .QÆM;- ?B M i¢B 2K +ªK i?'v i?ìB ;B M [m€ +?`K- 2K ?`M F?¬M; i? çQM? ?-
h`QM; t2- oQÆM; :B B :B B `9+ p`Q HÁM; Gw .QÆM; `²B i?Ä i? M|BX

G9+ M`v Gw .QÆM; ç M; çB i bK #¼M h``M? E?ªB æ¢i- ?¬K M v ?„M ç½ QÊ+ ? M p b

@a@i`m°i\ L m F?¬M; i?b ç K M v F?¬M; p M?¬- +?9M; i çB p M?¬ KÈB ÎK°i ç K
Gw .QÆM; ?„+ ?„+ +QÌB K°i iB M; - i` M K†i +ÁM K M; i?2Q K°i MK +QÌB t'm t - o
ç-m i?b`9i p`Q M; U+ Gw .QÆM; X

"bM? i?QÌM; M m Gw .QÆM; M|B p`v- +¬ F?ŠM; ç`M? b) T?ªM #€+ p`B +•m- M?QM
+?Q ?„M +ªK i?`v`i M; Q`B w Km®MX

s2`i M? M? ç½ iÈB i?¬M? ç² +´- Gw .QÆM; F?¬M; F`T M; ?o i?b ç½ tm®M; t2- h`
Gw s€M p` GB m hm'M ç m ç½ ç SM; +?Ì ?„MX

"ÎB pb M;`v ?¬K [m i?`i QÈ+ H`K +?Q æ`K i´M; `i F?¬M; pmB- ?¬K M v H¢B ? M M
+¬m H` ?v p¼M; Gw .QÆM; +kM; +| i? ` K†iX h`M? EªB æ¢i M|B +?mv M M`v +?
iS+ bªM; F?Q€B ç€T SM; - +¬M; iv M`v +kM; +| T?¬M ?„M- ?„M +kM; M M H`K +?9i

8jjX *?QÆM; 8jj, JÌB L;`B G`K E?€+? Zmw æ†+ "B i

sm®M; t2- Gw .QÆM; +| +?9i b[M; b®i- i` M K†i i?Q€M; +| +?9i t'm ?´X

L;Q¢B i`W ç€K M;QÌB h`M? EªB æ¢i` +ÁM +| L;¬>B m G} p` ? B M;QÌB t H¢- i
#ûQ ç M; ç SM; # M +¢M? h`M? EªB æ¢i ?B m F€M?bM Gw .QÆM; X

L;¬>B m G} i?b v M H†M; M?bM #¼M ?¼- M? M?¬M; +„M K¬B- M?QM; +¬ F?¬M; M

@Gw .QÆM; - i¬B ;BÈB i?B m K°i +?9i- p` M`v +?QM? H` æ`K i´M; +O h?B M L? I
+´ ç¬M; FB K +?mv M ;B +O +¬M; iv +?9M; i¬B @Gw .QÆM; X

h`M? EªB æ¢i p°B p`M; ç SM; /"v ;BÈB i?B m M;QÌB K"TK¢T +?Q Gw .QÆM; - æ`
#„i i v Gw .QÆM; - i` M K†i H` K°i MK +QÌB iQÆB- F?m¬M K†i #ûQ +O ?„M MÎ MK
M?bM #° /¢M; `i H` F?Q i`QÆM; X

@Gw ç´M; - tBM +?¬Q- tBM +?¬Q- ç½ bÈK M; ?2 / M? +O M;`B- +m®B +MM; ?¬K M
æ`K i´M; +| p +U+ F€ M?B i i bM? - K"TK¢T #„i i v Gw .QÆM; `²B +kM; +?ŠM; #m-
+| p +| +?9i t'm ?´X

@æ`K i´M; - Gw ç´M; ç½ ç M- +| TªB +?9M; i M M p`Q i`QM; ? v F?¬M; \

L;¬>B m G} M?Ä ;B¼M; M|B K°i +•m- æ`K i´M; [m v ç-m H¢B M?bM +¬K°i +€B `²B
Gw .QÆM; çB p`Q # M i`QM; X

S?ÁM; M; ?d i`QM; i?¬M? ç² +´`i HÈM- # M i`QM; +| K°i +€B #¬M ?bM? +?[M?"i- b
M- # M T?Q æ`K i´M; +| b€m M;QÌB- # M T?Q Gw .QÆM; i?b +| 3 M;QÌB- oQÆ
imv F?¬M; TªB H` M;QÌB +O +¬M; iv M?QM; +kM; çQÊ+ çB p`QX

L?QM; K` #¼M ?¼ +?d M;²B T?Q b m F?¬M; M|B ;b- +kM; b) F?¬M; i? K /U +?mv M

@æ`K i´M; - # ç´M; bU +O +¬M; iv ç m Î ç•v- ¬M; t2K +| i? M|B iÈB +?mv M ?ÊT i

Gw s€M KÎ` i9B +¬M; p,M- H`v` p`B T?¬M i`B HB m`²B M?Ä ;B¼M; M|B pÈB i M H
+´ +| #m´B ç´m ;B€- M?QM; #¼M ?¼ H¢B F?¬M; +| +¬M; iv ç´m ;B€ M M +¬M TªB i

G-M M`v +| F?¬M; Qi p"i T?¬K çQÊ+ ç´m ;B€- M m M?Q ç´m ;B€ i?m"MHÈB i?b FB
kyy i`B m- pÈB K°i +¬M; iv KÈB i?¬M? H"TM?Q GÈB æ¢i i?b ç•v H` K°i bS+ ?9i`i

*| F?¬M; Qi +¬M; iv ç´m ;B€ çQÊ+ iBM M M i bK iÈB- GÈB æ¢i pbi` M? i?O +Æ ?°B
EªB æ¢i ç m iÈB „+ EBM?- Gw s€M- GB m hm'M p`L;¬>B m G} +kM; çB i?2Q- #
Kb? *?m G¶B H` Î H¢BX

@*| i? - F€ i?"i i`QÈ+ ç| +?9M; i¬B ç½ M|B- M m +€+ M;QÌB +?`m +?B k@3 i?b +
?ÊT ç²M; X

G9+ ç`K T?€M- p` æ`K i´M; M`v H¢B #B M i?¬M? K°i i?QÆM; M?•M F?¬M F?ûQX

@*?B k@3

Gw .QÆM; +| +?9i M?Qm K"v- ?„M ?B m w M;?o +O pB + M"v- #bM? i?QÌM; i?b i
ç mX

æ†+ #B i H" ?ÊT i€+ pÈB i? "M? ç² +´ - #ÎB pb i? "M? ç² +´ F?B #€M ç'm ;B€ i?b M?|
+O F?€+? +?S F?¬M; T?ªB H" +O #¼M ?¼- #¼M ?¼ +?d KQÊM +¬M; iv ç'm ;B€ ç

æ®B pÈB +¬M; iv #€M ç'm ;B€ K" M|B- HÊB Q+? +| çQÊ+ +?QM? H" iW T?Q i?O iK+
H" 3 T?¬M F?¬M; i? M"Q i?m°+ p #¼M ?¼- #¼M ?¼ +?d +| i? M?"M çQÊ+ k T?¬M

hmv ? B T?¬M F?¬M; Qi- M?QM; +ÁM +?Q çO T?Q i' M ?Qç i ç°M; X LÆB ç'm ;B€- M
H" /Q +¬M; iv ç'm ;B€ T?K i`€+? - i?m i?m M?"T +m®B +MM; +¬M; iv ç'm ;B€ +kM;
M?Q +?B ? B T?¬M i?b #¼M ?¼ F?¬M; M?[M; F?¬M; +| HÌB K" +ÁM T?ªB #²B iB M

"¼M ?¼ +ÁM H" +¬M; iv # M M;Q" B- T?Q i' M b) HÈM ?ÆM- b® iB M T?ªB #M p"Q b

Gw s€M M?bM i?Q€M; [m h" M? E?ªB æç i- HçB +?"K `½B M|B,

@æ"K i' M; - +?B k@3 i?"i bU H" +?9M; i¬B F?¬M; i? +?'T M?"M çQÊ+ - +?9M; i¬B
H" F?¬M; #M çO i' M i?'i- +?9M; i¬B F?¬M; i? H"K K°i pB + i?m H¶ M?Q p"v çQÊ+

@æ9M; p"v- æ"K i' M; - F?¬M; #^M; +?9M; i +?B j@d çB- M?Q p"v K¼B M; QÌB ç m
+kM; +?W +?Q +?9M; i¬B +?9i +?€Q +?SX

h" M? E?ªB æç i+QÌB M|B K°i +•m- +?B j@d HÊB M?m" M F?¬M; M?B m- M?QM; Q
M"v HçB FB K çQÊ+ F?¬M; Qi [m M ? - +| i? i,M; H M HU+ªM? ?QÎM; p" i?"M? iC
K°i H-M H"K ,M F?¬M; i X

@h" M? ç' M; - M; "B +kM; T?ªB ?B m +?Q +?9M; i¬B- M?[M; ?"M; ?| M"v +?9M; i¬B
çQçM i`QÊ+ ç½ i®M ? Q `i M?B m i" B +?QM? - pB + H"K ,M M,K M v +kM; F?¬M;
i¬M; +?"v p"Q H-M ç'm ;B€ M"v ç FB K iB M i?QÎM; - pb T?•M T?®B ç m +?9M; i¬B

æ"K i' M; ;BÆ ? B i v H M- ?„M M|B HÊB M?m" M i?'T i?m-M i9v H" ;ç i M; QÌB- +?B
+?'m- #¼M ?¼ +?d M;²B K°i # M ?QÎM; HÊB- +| i? M|B H" #¼M ?¼ H½B `ÁM; - /Q
F?¬M; +| HÊB M?m" M çQÆ+ +?SX

@æ"K i' M; - i¬B #B i +€+ M; QÌB F?| tY +?Q M M i¬B KÈB çQ ` KS+ j@dX "ªQ GÊB

hQ J½ G•K ?Qi K°i ?ÆB `²B +?"K `½B M|B- "ªQ GÊB H" +¬M; iv #€M ç'm ;B€ M' B iB
+| ?SM; i?9 pÈB H-M ç'm ;B€ H-M M"v- +| çB m #¼M ?¼ FB M [mv i çQ ` KS+ ;B
?¼ b) F?¬M; ç'm ;B€X

@"ªQ GÊB H" "ªQ GÊB- GÊB æç iH" GÊB æç i- "ªQ GÊB Î "„+ EBM? +| M;m²M F?€+
i? +O #¼M ?¼- çB K M"v +€+ M; QÌB F?¬M; i? M"Q +| çQÊ+X >ÆM M[- "ªQ GÊB
F?¬M; ?"B HÁM; - M m F?¬M; +kM; F?¬M; +| pB + M|B +?mv M pÈB +€+ M; QÌB- hQ
F?¬M; \

J°i M; QÌB i`Ê Hw # M +çM? æ"K i' M; M? ;B¼M; M|B- hQ J½ G•K M? M?"M; M?bM
?B m ç"K T?€M M M çÆM ;BªM H" ?„M F?¬M; +¬M M|B +?mv M H" çQÊ+X

a m F?B M; QÌB i`Ê i?O +O æ"K i' M; H M iB M; - +,M T?ÁM; HB M i`Î M M v M H†
ç•v H" H-M i?S j ? B # M ç"K T?€M- H-M M"v M m M?Q F?¬M; +| F i [mª çQ€M +?
i? iW #ÄX

@E€ i?"i +kM; F?¬M; T?ªB F?¬M; +| +€+? F?€+X

æ"K i' M; ç°i M?B M M|B K°i +•m- €M? K„i +ÁM M?bM +?^K +?^K p"Q Gw .QÆM; X

@æ"K i' M; - KÌB M; "B M|BX

a m F?B p"Q MÆB M"v- ç•v H" +•m ç-m iB M K" Gw .QÆM; M|B- ?„M F?¬M; ?B m H
KÈB F?¬M; KÌKB M; X

h`M? E?^B æfi bmv M;?o K°i ?^B- KÈB +?"K `½B ?ÄBX

Gw .QÆM;- hQ J½ G•K +kM; i`U+ iB T M?bMi?ŠM; p`Q æ`K i´M;- p pB + M`v i´i +
;B®M; M? m- ç®B pÈB M;QÌB FBM? /Q M? K` M|B i?b F?¬M; +| +ÆK i`Q KB M T?Q
[m^a i?"i çQÊ+ bQçM `i M;?B K i9+- #¼M ?¼ +ÁM ç M; F?¬M; #B i H` i?"i bU æ`K

h` M Kfi æ`K i´M; ?ÆB +| +?9i t´m ?´ - +~M i?"M M?bM Gw .QÆM;- HçB M?bM M?b
b m Gw .QÆM;X

æ`K i´M; i? v ç´B M?Q p"v H` pb pW `²B F?B ` M;Q`B M?"M K°i +m°+ çB M i?Qç
H` +?O i`+? +O #¼M ?¼ çQ+? i?•M; ¼B tm®M;- v m +—m ?„M i? v ç´B HçB M?[M;

*ÁM p M;mv M M?•M +K i? - +kM; +?d +| K¶B KbM? æ`K i´M; #B i K` i?¬B- +?QM
M M ¬M; i KÈB p¬ +MM; FBM? ?½B- ç®B pÈB v m +—m pW `²B KbM? pW çQ ` pÈ
?"MX

a m F?B F?B ç½ #B i çQÊ+ M;mv M M?•M- +?Q /M *?O i`+? F?¬M; M|B i?b ¬M; i
i? v ç´B- i"M HU+ i? v ç´B +?QM? KbM? ç F?B M +?Q Gw .QÆM; +| i? i?'v çQÊ+

L;mv M M?•M i?"i ` +kM; F?¬M; +| ;b T?S+ içT- i`QÎM; T?ÁM; +O #° M?" ç´i oQÆ
+?Q *?O i`+? +O #¼M ?¼- M|B i?ŠM; pÈB ¬M; i `^M; Gw .QÆM; H` 2K ` KbM?- ç
#¼M ?¼- M?Ì *?O i`+? M?'i ç`M? T?^B +?B m +® /MKX

"° M?" ç´i pÈB ç² +´ i?"M? #¼M ?¼ +kM; +?ŠM; HB M [m M ;b ç M M? m- +?ŠM; [
S?QM; +| i?•M T?"M p¬ +MM; ç†+ #B i- ¬M; i +?QM? H` +QM +O h?" i`QÎM; i?"M?
JBM?- pB + ç| +^ *?O i`+? p` æ`K i´M; ç m #B i`äX

G` 2K ` +O ¬M; i - +kM; +?QM? H` +QM ` +O h?" i`QÎM; oQÆM;- #B i çQÊ+ +
i?QÆM; HQÊM; +MM; pÈB +´T /QÈB +O KbM?- p` +?O i`+? ççB M?•M M`v H"TiS+
T?^B H9+ M`v /Q \*?O i`+? ççB M?•M ?B M F?¬M; +| Kfi içB „+ EBM?- +?d bÊ `^M
ç•v ç iB T ç|M Gw .QÆM;X

8j8X *?QÆM; 8j8, S?9+ S?"M æ½ hm Gmv M JQÌB J´v æÌBX

L?[M; pB + M`v æ`K i´M; ç m #B i +^ - +?QM? H` pb #B i M;mv M M?•M M M ¬M; i
F?B ç®B Kfi pÈB Gw .QÆM; H—M M[HB M i`QM; ` #° Kfi iQÆB +QÌB M`M? M¼iX

*?ŠM; [m H` æ`K i´M; #B i `^M; M?[M; +?mv M M?Q i? M`v F?¬M; +€+? M`Q +| i
h`M? E?^B æfi çQÊ+- +ÁM +| - ¬M; i +kM; F?¬M; #B i oQÆM; :B B :B B- ?B M ;
;€B çB i?2Q Gw .QÆM; FB +?QM? H` +QM ;€B +O h?" i`QÎM;- M?QM; +kM; +?Q

@h`M? ç´M;- i¬B +?d +| i? M|B pÈB M? ç•v +?QM? H` [mv i ç`M? /Q +?QM? *?O i
M?•M +K i? i?b i¬B F?| +| i? M|B +?Q M? ?B m çQÊ+X

GQĐM; HU K°i ?^B- æ`K i´M; KÈB +?"K `½B K` ;B^B i?Q+?- M;mv M M?•M +K i? i?
#B i `²B- M?QM; K` M m ç2K M;mv M M?•M M`v M|B ` M; v içB ç•v- ¬M; i +?„+ +?

@hQÆM; ç´M; \

h`M? E?^B æfi +`M; iÄ ` M;?B M;Ì ?ÆM- \*?O i`+? +O h?B M L? B ç² +´ i?"M? ?
M?QM; pšM +?Q ;†T [m # Q ;BÌ- #m´B #€M ç´m ;B€ H—M M`v æ`K i´M; +| i? [mv
HQ /Q ;b HçB T?^B [m´v `—v ç M p` *?O i`+? M`vX

hQ J½ G•K i?b €M? K„i HçB ?ÆB b€M; ?ÆM K°i +?9i- [m v ç—m HçB M?bMi?Q€M;

*| i? F?B M +?Q #¼M ?¼ M?QÊM; #° K°i T?—M HÈM M?Q p"v +?„+ +?„M H` T?^B +|
KÈB +| i? F?B M +?Q p` \*?O i`+? hQÆM; FB M?bM i`9M; Gw .QÆM; +| ^M? ?QÎ
i?¬M; [m T?QÆM; T?€T M`v ç M ;B Q ?^Q pÈB Gw .QÆM;- hQ J½ G•K /M b Q +k
KQÆB M,K `²B- ç®B pÈB M?[M; +?mv M M?Q p—v i?b ç½ ?B m `i b•m b„+X

E?B i`QÊ+ p`Q M,K ç!- M,K K`+K ¬M; M?` Kbm? +ÁM ç M; çQÆM; +?S+- +kM; +! F
+?Q ?„MX

hQ J½ G•K T?•M iQ+? +€+ F?Q +çM?- +! çB m H` M?[M; çB m ?„M ç M; M;?o +?d ç
M?QÊM; #° +?QM? t€+ H` +! HB M [m M ç M Gw .QÆM;- M?QM; K`+MM; pÈB +?
;bX "B i`^M; +? +O Gw .QÆM; +! [m M ? `i i@i pÈB M?[M; +?mv M; B ?`M; ç-m
Qi M?'i H` æ`K i`M; +kM; b) F?¬M; M!B ` `^M; b m HQM; Gw .QÆM; HçB +! K°i i?

L?QÊM; #° H-M M`v M;mv M M?•M +?QM? H` /Q oQÆM; :B B :B B- hQ J½ G•K b) F
+?QM? H` oQÆM; :B B :B BX

æ`K i`M; ;"i ç-m pÈB h`M? E?ªB æç i p!B- K'v M;Q!B F?€+ i` M Kti ç m H° `ä #°
i?'v `^M; ç`K T?€M `i i?`M? +¬M;- ç°i M?B M çç i çQÊ+ [mv M HÊB `i M?B m- i?
F?¬M; M;?o ` X

kW M;?2 i?b i?'v F?¬M; M?B m H„K- M?QM; ç®B pÈB pB + #€M ç'm ;B€ K` M!Bi?
F?¬M; M?Ä- #€M ç'm ;B€ tQM; M m çQÊ+ F?QªM; ? B i`,K i`B m- H T?Q RyW- +
M?B m ç M #®M i`,K pçM `²BX

>m®M; +?m H-M #€M ç'm ;B€ M`v i`i +ª +?B T?Q M;Q!B #€M ç m i?m HçB- bÆ bÆ
+MM; +! i? +`M; + Q ?ÆMX

oB + M`v +?ŠM; F?€+ M`Q æ`K i`M; ç2K b® iB M p®M K'v i`,K pçM +O #¼M ?¼ +?
F?! i`€+? K'v M?•M pB M i? K ;B ç`K T?€M +O #¼M ?¼ [mª i?"i ç m `i F?! ?B m

L m F?¬M; TªB H-M M`v \*?O i`+? çQ+? i?•M ` K M? H M?- çQ€M +?WM; K'v M;ç
iB T çQ ` w FB M #€+ #Ä pB + M`vX

L;?2 æ`K i`M; ;BªB i?Q+? tQM;- HçB M?bM ç M p Kti +M K'v M;Q!B M?•M pB M ç
+! +?9i /Q /U- H9+ M`v i?b ?„M +kM; F?¬M; i? M;?o M?B m çQÊ+ M?Q hQ J½ G•K

@ hQ J½- Gw .QÆM;- K¼B M;Q!B i?'v i? M`Q\

>°B w K°i +?9i- h`M? EªB æç i [m v ç-m ?ÄB Gw .QÆM; p` hQ J½ G•K K°i +•m- p
+ª # M;Q!B #¼M ?¼ i?®M; M?'i KÈB [mv i ç`M? çQÊ+X

@ L m M?Q ?ÊT ç²M; F?¬M; +! p-M ç ;b- i¬B M;?o `^M; +! i? Fw çQÊ+ `²B

hQ J½ G•K KÎ H!B M!B i`QÊ+ iB M- i`QM; HÁM; ?„M ç½ +! bmv M;?o i`QÊ+ `²B- +
H M M;Q!B Gw .QÆM;- i?b H9+ M`v iU M?B M b) F?¬M; +! M?B m pB + TªB HQ H

L;Q!B +ÁM HçB H` Gw .QÆM; +kM; ;"i ;"i ç-m- +kM; +?ŠM; M!B i? K H!B M`Q- +?m
pšM H` /Q h`M? EªB æç i H`K +?OX

@ æ i ç æ`K i`M; ç½ [m€ `°M; `½B- +kM; FQM? M?ì M;`B +?mv M H!B +ªK ÆM +O +
i¬B M;?o `^M; H-M ?ÊT i€+ M`v +O +?9M; i b) `i H` pmB p X

> B M;Q!B #¼M ?¼ ç m M;Ä H!B M?Q p"v- h`M? EªB æç i +kM; F?¬M; +ÁM /Q /U
H` K°i M;Q!B `i [mv i çQ€M- K°i F?B ç½ ?ç [mv i i•K `²B i?b b) i?U+ ?B M M; v H`

@ M? M!B `i ç9M;- +?„+ +?„M H-M M`v +?9M; i ?ÊT i€+ b) `i pmB p X

æ`K i`M; çSM; H M- ;„i ; Q #„i i v pÈB h`M? EªB æç i- HçB •K i?-K M?bM b M;
M?bM i?'v p Kti Gw .QÆM; +! w +Q!B KÈB +! i? i?Î T?`Q M? M?äKX

hB M i`bM? Fw ?ÊT ç²M; p¬+MM; bm¬M b - +?d +¬M p`B T?9i ç½ +! i? i?®M; M?
s€M pmB KWM; M?"M H'v ?ÊT ç²M; K` h`M? EªB æç i ç½ Fw çti p`Q i`QM; # Q +

G-M M`v [mª i?"i ç½ +! K°i +€B #€M? iW i` M i`!B `ÆB tm®M;- kW- iQÆM; çQÆM;
iÈB K'v i`,K pçM- H-M M`v #€M ç'm ;B€ tQM; i?b +?„+ +?„M H` K!B M;Q!B ç m +! i
i?QÎM; F?¬M; i²B ç•mX

æ®B Kti pÈB +€B #€M? M`v- #'i F H` h`M? EªB æç i ? v hQ J½ G•K +kM; +?Q iW
@#ªv p®M F?¬M; TªB H` ?ÊT i€+ +¬M; #^M;- #¼M ?¼ #S+ #€+? H„K KÈB TªB

HϕB +| +€+? i?S+ ?ÊT i€+ p¬ +MM; i®i- +?ŠM; +| HQ /Q ;b K" T?ªB +U imv i- #¼M
+kM; +?ŠM; T?ªB H" i?€M? M?•MX

@ æ"K i' M;- p pB + H"K F?€+? K`B ç†+ #B i i?b ?½v ç ç M T?–M b m i?€M; ;B M;
b® pB + - +?ì ç M H9+ H"K tQM; i¬B b) i`Î HϕBX

Ew ?ÊT ç²M; tQM;- #¼M ?¼ +kM; B çB çQ`M; M'v- H9+ çB ç M i`QÊ+ +Y +?QM?
pB + æ"K i' M; v m +–m H"K F?€+? K`B ç†+ #B i K¼B M; Q`B ç½ bÊK / T b M; K°i #
iÊB pB + Gw .QÆM; +ÁM +| i? M?„+ iÊB H–M M[X

@ ±- i®i [m€- M? ç½ ç²M; w H"K F?€+? K`B- #'i +S H9+ M"Q +kM; ç m +| i? [m v
b„T t TX

æ"K i' M; H"i ç"i i`ª H`B- i?€B ç° +M; F?B M +?Q hQ J½ G•K F?ŠM; ç`M? i? K bmv

a m F?B ?ÊT ç²M; ç½ çQÊ+ Fw tQM;- #m' B ç'm ;B€ +kM; H" +?QÆM; i`bM? çQÊ+
i?S+ #„i ç–m iB M ?"M? +¬M; pB +X

"m' B i`Q Gw .QÆM; ç°i M?B M K`B i'i +ª K¼B M; Q`B çB ,M ?ªB bªM- K¼B M; Q`B +
#m' B +?B m #¼M ?¼ +ÁM `i M?B m +¬M; pB + #M "°MX hbK FB K F?€+? bçM- +?
M; Q`B Km p•M p•M- pB + M"v t€+ ç`M? T?ªB ?Q" M iQ" M H"K i®i- F?¬M; i? ç +?C

E?B çB ,M +ÆK- L; ¬>B m G} +kM; pšM M?bM oQÆM; :B B :B B- F?B M +?Q oQÆM
i?`B +kM; +| +ªK ;B€+ F?¬M; çQÊ+ iU M?B MX

oQÆM; :B B :B B Hm¬M Hm¬M M?bM Gw .QÆM;- +QM ;€B i•K ç m `i M?Ä- ç†+ #
:B B :B B /Q`M; M?Q ç½ M?"M ` +€B ;b ç|X

æB m M"v F?B M +?Q Gw .QÆM; +| +?9i t'm ?'- +kM; K v H" +| Gw s€M p" GB m h
+?mv M iB m H•K- h`M? E?ªB æç i p" hQ J½ G•K +kM; ?M i?2Q- F?¬M; F?Q i` M
`i M?B mX

a m F?B ,M +ÆK i`Q tQM;- K'v M; Q`B h`M? E?ªB æç i ç m içK #B i Gw .QÆM; ` p
?Qç i ç°M; +K i? p®M F?¬M; +–M Gw .QÆM; [m M i•K ç K- ?„M +?d +–M M; ²B F?¬M

h?U+ ` bU tm'i ?B M +O Gw .QÆM; ?¬K M v ç½ H" K°i bU ;B9T çÐ `i HÈM +?Q
E?ªB æç i ç m H" M; Q`B i?¬M; KBM?- i?€B ç° +O æ"K i¬M; i? v ç' B `i HÈM M; mv
T?ªB H" /Q #¼M ?¼- HQ /Q /mv M?'i +?d +| i? H" Gw .QÆM;- HÊB Q+? H–M M"v ;
K" ` bS+ i?U+ ?B MX

L; ²B i` M +ì çÄ +?|i- Gw .QÆM; +m®B +MM; KÈB M; ²B i?Î ?'M ? M

Zmª i?"i H" L; ¬>B m G} ?B m [m€ `ä i•K iQ +O Gw .QÆM;- H9+ i`QÊ+ M; v +ª Gv
ç°M;- b m F?B E?ª hW p" oQÆM; :B B :B B Î +MM; K°i +?¶- bmv M; ?o M"v KÈB /–M
L; ¬>B m G} i`Î i?"M? #çM i?•M F?€+ T?€BX

@ Gw .QÆM;- M? ? B 2K Km®M ;†T M?X

oQÆM; :B B :B B M? M?"M; iU p"Q H²M; M;U+ Gw .QÆM;- ;–M ç•v +¬ +M; M;"v
i` M M; Q`B Gw .QÆM;- pB + M"v H"K +?Q +¬ i?U+ bU +ªK i?'v 'K €T p" M iQ" MX

@ M? ? B 2K\

Gw .QÆM; ?ÆB bYM; b®i K°i +?9i- oQÆM; :B B :B B +| ? B M; Q`B M?- M? +ª ç½
+kM; Qi F?B p M?"- L?` + i?b +ÁM +?Q ç M # KQÆB im' B- +kM; H"K pB + Î "„+ E
Î +MM; K°i +?¶ pÈB +? K X

a® H–M Gw .QÆM; ç M M?" oQÆM; :B B :B B +kM; F?¬M; M?B m H„K- +kM; +?d H
i?¬B- ç®B pÈB ? B M; Q`B M? i?b HϕB +M; F?¬M; +| 'M iQÊM; ;b ç†+ #B iX

@ æ9M; p"v- ?¬K M v 2K +| ;¼B çB M i?QçB +?Q M? 'v- M? 'v HB M M|B H" Km®M

oQÆM; :B B :B B M;~M; ç-m- M?€v K„i M|BX *?mv M +O L;¬ >B m G} K°i +?[+¬
K†+ /M i`QM; HÁM; +¬ `i M;?B M;ì- M?QM; +kM; b) imv i ç®B F?¬M; î i`QÊ+ K†i Gv
;b- +`M; b) F?¬M; +?O ç°M; M|B ` M?[M; +?mv M ç|X

@ >¬K M v 2K ;¼B çB M i?Q¢B +?Q M? 'v `\\

@ æ9M; p"v- M m F?¬M; i?b M? i?Y M;?o t2K H`K b Q +€B H½Q K"TFB pb b Q H¢
M?Q p"v çQÊ+X

G¬M; K"v +O oQÆM; :B B :B B ?ÆB `mM; `mM;- Mûi K†i +| T?¬M ?ÆB ç„+ w- ?¬K
Gw .QÆM; i`QM; #m´B ç`K T?€M `i v m i? - i?"K +?Q +ÁM T?ªB +?'T M?"M v m +
i? +MM; ?ÊT i€+ çQÊ+- #ÎB p"v +¬ KÊB M? M? +?|M; ` ;¼B çB M i?Q¢B +?Q L?`

oQÆM; S?QM; +?d H" +€M #° +`T T?| - M?QM; i?•M T?"M +O M? 'v H¢B `i ç†+ #B
i`QÎM; „+ EBM? oQÆM; hQ`M JBM?- H" i?"M? pB M +O M?" ?¼ oQÆM;- +?d `B
?ÆM +€B +?S+ +€M #° +`T i`QÎM; T?ÁM; M?B m `²BX

G`B M|B +O M? 'v i?b M; v +ª +?O i`+? hQÆM; FB +kM; F?¬M; /€K +| +?9i bÆ b
oQÆM; S?QM; çQ+? i?•M ;¼B +?Q KbM? K` ;"i ;M ç„+ w- oQÆM; S?QM; +ÁM +| K°
KÊB +?QM? H" i?€B iY i?"i bU +O i?"M? „+ EBM?- H" M;Q`B K` F?¬M; T?ªB F ,
S?B +| i? bQ b€M? çQÊ+X

L m +| i? /U p`Q oQÆM; S?QM; K` i¢Q /UM; çQÊ+ K®B [m M ? M"v- M?'i ç`M? H
;†T ?€B `i iQ HÈMX

@ G` 2K `\\

Gw .QÆM; bYM; b®i KÎ iQ ? B K„i M?bM- ?„M M?Q i? M`Q +kM; F?¬M; M;?o ` çQÊ
i´M; +| i? v ç´B HÈM M?Q p"v +?QM? H" +¬M; H Q +O oQÆM; :B B :B B- Gw .QÆM
+kM; +?Q iWM; M;?o ç M oQÆM; :B B :B BX

@ Gw .QÆM;- +| T?ªB H" M? F?¬M; i?Q+? 2K H`K M?Q p"v ç9M; F?¬M; \\ L m M?Q
2K b) F?¬M; # Q ;B` H`K M?Q p"v M[X

oQÆM; :B B :B B M?bM #° /¢M; Gw .QÆM; ç M; i`WM; K„i `i iQ- i`€B H¢B i` M ;Q
*¬ +?ÊB M;?o ` `^M; ç`M ¬M; F?¬M; B Km®M M;Q`B +QM ;€B Î # M +¢M? KbM? i
M?Q p"v b) H`K i´M i?QÆM; ç M HÁM; iU i`¼M; +O ?¼X

oQÆM; :B B :B B #„i ç-m M;?B M;ì `^M; T?ªB +?,M; KbM? +| HÁM; i®i Km®M ;B9
H`K +?Q Gw .QÆM; +ªK i?'v HÁM; iU i`¼M; +O ?„M #` i´M i?QÆM;X

@ E?¬M; +| - M? `i p mB KWM;- +ªK ÆM 2K :B B :B BX

° /¢M; +O oQÆM; :B B :B B H`K +?Q Gw .QÆM; +ªK i?'v +| +?9i ç m HÁM;- M?`
M? ;B¼M; M|B K°i +•mX

L; v iW ç-m Gw .QÆM; `i FBM? M;¢+ F?¬M; M;ì `^M; oQÆM; :B B :B B H¢B pb +
H`K T?B M ç M ;B çbM? KbM?- K'v pB + M"v Gw .QÆM; i?'v +?d H" pB + M?Ä i?
T?B M ç M M;Q`B i`QM; M?"X

oB + F?€+ i?b F?¬M; M|B- Gw .QÆM; +?d +¬M; ¼B çB M i?Q¢B M?ì >` EB i K°i iB
çQÊ+ K¼B +?mv MX

"i [m€ b m F?B M?bM i?'v p K†i oQÆM; :B B :B B H9+ b m M"v- Gw .QÆM; H"Ti
H" pB + M?Ä M?QM; pÈB oQÆM; :B B :B B H¢B H" +?mv M `i [m M i`¼M;- oQÆM;
#i F€ +?mv M Q M S+ ;b M M KÊB H`K M?Q p"v- +?d +¬M H" pB + +| HB M [m M i
:B B imv i ç®B F?¬M; +| pB + ;b ;¼B H" pB + M?ÄX

oB + 'v iW H-M i`QÊ+ p`Q i?`B çB K F? B i`QÆM; +¬M; iv i?b oQÆM; :B B :B B ç¼

o`Q i?`B çB K F? B i`QÆM;- pb Km®M +´pk Gw .QÆM;- oQÆM; :B B :B B i?"K +?Q
i`+? idM? p /U H F? B i`QÆM;- i`QÊ+ ç| ç i?mv i T?K+ çQÊ+ +`m- oQÆM; :B B :
Q i bS+ HU+X

a m F?B +^aK M?"M çQÊ+ pB + ç|- i`QM; HÁM; Gw .QÆM; +?Êi /•M; H M K°i M¶B
+kM; +^aK i?'v `^M; KbM? p¬ +MM; K v K„M- +| i? çQÊ+ H¼i p`Q K„i t M? +O K°i
:B B :B B- ;B®M; M?Q HÌB M|B +O K p"v- ç•v H" T?9+ T?"M K" ?„M im Hmv M K'v

8jeX *?QÆM; 8je, h?€M? *?d *O >¨ EB iX

>ÆM M[Gw .QÆM; +kM; ç²M; w- #m´B i®B +kM; +ÁM T?^aB KÌB ?? B +O +¬ çB ,M
+O M;¨v ?¬K M v- /M ;b i?b M;¨v ?¬K M v M;QÌB i +kM; ç½ ;B9T +¬M; iv KbM? H
p¢M- M M #¨v iÄ ? v H" T?^aB #¨v iÄX

J°i +?B + çB M i?Q¢B +kM; ç½ K'v i`,K p¢M- ç•v +S +QB M?Q H¨ çB K i®i +O ç†+
> B M;QÌB çB +?ÆB [m^a i?"i `i p mB p - M;¼i M;¨Q i?•K K"i M„K i v /¢Q #QÊ+ i`Q
tQ+? çm +ÁM iB M iÈB M;²B +?ÆB M[- i?'v M;QÌB i +•m +€ ? B M;QÌB #¼M ?¼ +
tm®M; M?bM +?,K +?9 p`Q +¬M +•m- i?b i?¬K +€ +QÊ+ pÈB M? m- H¨ +?d p`B T?9
H MX

h?'v Gw .QÆM; F?¬M; pb pB + i®i KbM? ç½ H¨K K¨ iS+ ;B" M- i•K i`¢M; oQÆM; :B
i?Q^aB K€B- ¬ /QÌM; M?Q ç½ [m M €M? K„i b„+ #ûM +O L;¬ >B m G} M?bM KbM
+?mv M ;B'm i`QM; HÁM;X

G9+ p mB p i?b i?ÌB ;B M i`¬B [m `i M? M?- M?bM i?'v b„+ i`ÌB +¨M; M;¨v +¨M; i®
:B B +kM; T?^aB [m v H¢B +?B +t2 >²M; E€ +O ?¼X

"m´B i®B ?¬K M v +ÁM T?^aB KÌB M? ? B oQÆM; :B B :B B ,M +ÆK- F?¬M; i? M¨C
H¨ ç M Km°M çQÊ+X

>QÈM; p T?Q F?m F?€+? b¢M p¬ +MM; b M; i`¼M; oQÆM; i`B m Zm®+ i hYm H
h`mM; Zm®+ F i?ÊT pÈB +ÆK h•v- +| ç² ,M h`mM; Zm®+ `i M;QM K¨ +ÆK h•v +kM

G–M M¨v H¨ /Q Gw .QÆM; H¨K +?O- +?„+ +?„M H¨ b) F?¬M; +?¼M +ÆK h•v- Gw .
+ÆK h•v H„K- #ÎB p"v +?Q M M ?„M +kM; +?Q KÌB M;QÌB F?€+ çB ,M +ÆK h•v # Q
+MM; pÈB oQÆM; :B B :B B çB ,M Î h`M? *?•m K°i H–M- H–M ç| +kM; H¨ /Q oQÆ
KÌB F?€+?X

@ M? ? BX

oW ç M b^aM? F?€+? b¢M- oQÆM; :B B :B B p mB KWM; çQ +€M? i v M?Ä #û ` M
.QÆM; p°B p¨M; M?bM i?2Q ?QÈM; +€M? i v +O oQÆM; :B B :B B- t t i?'v +| K
+?WM; ? B H,K- ? B b€m im´B- H¨ K°i M;QÌB i? M? MB M + Q ;¬vX

L;QÌB M¨v i?Q¢i M?bM +kM; F?¬M; F?€+ KbM? H¨ K'v- i?•M ?bM? `i + Q- bÆ bÆ
/€M; p `i i?Q bBM? M?Q M?½- K†+ K°i #° v T?K+ K¨m ç2M- M;QÌB M¨Q K¨ F?¬M;
+?„+ H¨ b) F?| +| i? iBM çQÊ+ ?„M i ?B M;BÌ ç½ H¨ K°i +€M #° +'T +K+ T?|X

@ :B B :B B

oW M?bM i?'v oQÆM; :B B :B B tm®M; t2- M;QÌB i? M? MB M ç| HB M MÎ K°i M
oQÆM; :B B :B B p°B p¨M; tm®M; t2- b m F?B iÈB ;¬M Gw .QÆM; KÈB T?€i ?B M
[m^a i?"i `i ;B®M; oQÆM; S?QM; i`QM; ^aM? +?KT M?" oQÆM; :B B :B BX

h`QM; <sup>a</sup>M? +?KT i?b oQÆM; S?QM; pšM +ÁM `i i` - ç| H¨ <sup>a</sup>M? ç½ +?KT K'v M,K i`Q
i`QÊ+ bQ pÈB #•v ;BÌ i?b +| p M?Q oQÆM; S?QM; +kM; F?¬M; i? v ç´B H¨ K'vX

@ M? ? B- ?¬K M v i?"i bU `i +^aK ÆM bU ;B9T çÐ +O M?X

oQÆM; :B B :B B #QÊ+ ç M i?•M i?B i M„K H'v +€M? i v +O oQÆM; S?QM;- M;QÌ
H¨ b) +ÁM iQÎM; #¼M ?¼ H¨ K°i ç¬B i bM? M?•MX

@ æ| +?d H¨ pB + M?Ä b Q 2K H¢B F?€+? b€Q pÈB M? i? \

oQÆM; S?QM; M?bM +?B + t2 çÄ iQÆB- H¢B M?bM b M; Gw .QÆM; ç M; ç SM; # M
?„M #B i`i`ä- Gw .QÆM; +| i? i`U+iB T bY /KM; +?B + t2 M`v- +kM; ç½ +?SM; K
çQÊ+ [mª i?“i H` F?¬M; b BX

Gw .QÆM; +?O ç°M; #QÊ+ H M #„i +?mv M pÈB oQÆM; S?QM; - ? B M; QÌB imv H
[mª i?“i +kM; `i pmB p - iQÆM; H B #¼M ?¼ +kM; +| i? b) H`K i?¬M; ;B pÈB M?
;B®M; M?Q ;†T K†i M; QÌB t H¢X

"m´B +?B m Gw .QÆM; ç½ ç†i T?ÁM; i`QÊ+ `²B- #®M M; QÌB +MM; M? m #QÊ+ p`
+MM; - M?QÌM; F?¬M; ;B M H¢B +?Q Gw .QÆM; p` oQÆM; S?QM;

oQÆM; S?QM; M,K M v ? B KQÆB +?QM im´B- +?d HÈM ?ÆM Gw .QÆM; #®M im´B
p B T?ªB HS - +Á çB m H` oQÆM; S?QM; +Á p i` ?ÆM im´B K°i +?9i- M M ?„M p
+?¶ +kM; F?¬M; i? T?•M #B i çQÊ+ H` B HÈM im´B ?ÆMX

@ Gw .QÆM; - i¬B M|B i`QÊ+ +?Q + "m #B i- :B B :B B +?QM? H` #ªQ #®B çQÊ+ i
i¬B- b m M`v + "m M m /€K #„i M¢i M| - i¬B b) H` M; QÌB ç-m iB M F?¬M; i? +?Q +

E?B p`Q T?ÁM; M;²B tm®M; - oQÆM; :B B :B B H¢B M?È ç M Gw .QÆM; Î# M +¢M?
S?QM; `i F?¬M; F?€+? F?Q K` M|B K°i +•m- M?QM; K` ?„M M|B M?Q p`v +kM; ;B®
M?“M K®B [m M ? +O ? B M; QÌB `²BX

L; QÌB HÈM i`QM; M?“ F?¬M; T?ªM ç®B- oQÆM; :B B :B B H¢B `i pmB p - ?„M i?
M`Q çB H`K ` +?mv M H`v ; "T ç€M? +?BK mv M QÆM; M?Q i? çQÊ+- ?m®M; +?B
i¢Q +?Q ?„M p®M F?¬M; i²B- Gw .QÆM; imv F?¬M; T?ªB H` M; QÌB i`QM; ;BÈB +?Q
?“Q FB i K°i T?QÆM; - im´B +ÁM i` M?QM; M m +?QM? KbM? ÎHoM? pU+ `v i?b +

@ M? ? B- M? +S v M i•K- M m i¬B /€K #„i M¢i :B B :B B- F?¬M; +-M M? iÈB -
KbM?X

Gw .QÆM; [m v ç-m H¢B M?bM oQÆM; :B B :B B K°i +€B- F?) pW +QÌB pW M|B)

‘M iQÊM; +O ?„M pÈB oQÆM; S?QM; +kM; F?¬M; F?€+ #B i H„K- oQÆM; S?QM; i
+?QM? H` K°i M; QÌB `i +`M i`¼M; - +kM; ;B®M; M?Q >` EB i- i` M M; QÌB ç m iQÊi
+| +?9i FB m M; ¢Q M`Q- çQ€M +?WM; H` /Q +| HB M [m M ç M K¬B i`QÌM; bBM? `

>Q`M +ªM? `i i®i- i?•M T?“M +kM; ç†+ #B i- M?QM; i` M M; QÌB #¼M ?¼ F?¬M; ?
HK - F?¬M; ;B®M; M?Q ? B M? 2K h`B m S?B- F?¬M; F?Q2 ` p`B i?S H` F?¬M; ç

@ M?- M? v M •M- Gw .QÆM; imv i ç®B b) F?¬M; # Q ;BÌ #„i M¢i 2KX

oQÆM; :B B :B B /U p`Q M; QÌB Gw .QÆM; - +QÌB `i M; ¼i M; “Q K` M|B- oQÆM; S
H„+ H„+ ç-m-M? ;B¼M; K` i? M i?Î,

@ *QM ;€B i?QÌM; ?QÈM; M;Q¢B- HÌB M|B M`v [mª M?B M H` F?¬M; b B- 2K +ÁM
K` M|B +?QM? H` #€i iU +ÁM +?Q +| K` ç½ #„i ç-m # M? pU+ ?„M `²B- b m M`v F
M`Q M[\

@ M?- M? K` M|B p`v 2K b) ç +?Q # #„i M? p M?“X

oQÆM; :B B :B B F?) ;B”K +?•M- i` M K†i +ÁM +| +?9i ?ÆB YM; ?²M; - Gw .QÆM; K
i?MM; +O oQÆM; :B B :B B- H9+ oQÆM; :B B :B B çÄ K†i i`¬M; `i ç€M; v m- Gw .
+?€MX

@ æWM; - M? bÊ 2K M?Q p`v +ÁM +?Q çO b Q- ¬M; `v M; ?B K F?“+ M?Q p`v- M?
tm®M; ç` M; K+ p`v- M? +ª +kM; ç½ ` M; Q`B Î ç H€M? M¢M- 2K F?¬M; i? ?M /¼
çQÊ+- p b m F?B M? ? B çB `²B i?b i`QM; M?“ B +| i? ;B9T 2K çQÊ+X

oQÆM; S?QM; ?QªM; ?®i ;BÆ i v H M /MM; bS+ K` tm - iW ç°M; i€+ M?Ä ç| K` i?“v
ibM? +ªK `i i®i- çB m M`v +kM; F?B M +?Q Gw .QÆM; +| ç¬B +?9i +ªK ç°M;

Zm M ? ;B[?„M p` Gw h?“M? +kM; `i i®i- M?QM; H` M? 2K i` B M M [m M ? +kM
i? çQÊ+- Gw .QÆM; F?¬M; +| 2K ;€B- F?¬M; i? +ªK M?“M çQÊ+ +ªK ;B€+ M?Q i?

*kM; K v H" ¬M; +K p" Gw .QÆM; +kM; F?¬M; T?ªB H" M; QÌB M; Q" B- pB + M"v +?
F?¬M; çB i`mv M` M; Q" B- M m K" i?"i bU ç +?Q #¢M # #B i çQÊ+ pB + M"v- F?¬
?„M ç M M?Q i? M"Q M[X

@ æWM; K"- EB i + - 2K b B `²B- M? ibK çQÊ+ M; QÌB `²B `\\

Gw .QÆM; p°B p" M; ;BÆ i v ç-m ?" M; - M, M; bm' i H" K pB + +O >" EB i i?"i bU `i M
i?€M; ç½ ibK çQÊ+ M; QÌB T?M ?ÊT +?Q ?„M- HQM? ç†+ +?OM; "- ?B M ; BÌ HQM?
M; ?o pK i` M KQÌB M, K- i?"K +?Q +| i? H•m ?ÆMX

"¼M ?¼ +?Q /M F?¬M; H" K HQM? ç†+ +?OM; - [m•M ç°B +?„+ +?„M +kM; b) #® i`Q
ibK çQÊ+ HQM? ç†+ +?OM; i?"i bU i?b [mª i?"i +kM; F?¬M; T?ªB H" pB + / /" M;
M; Q" B çQÌM; +kM; +| i? ;†T çQÊ+ HQM? ç†+ +?OM; i?b +?d +| i` M ho ?Q†+ i`QM
çQÊ+X

@ hbK çQÊ+ `²B- i' M; +°M; H" b€m M; QÌB- #¼M ?¼ ?B M ; BÌ +kM; ç M; îi¢B ", +E
K„Mi?"i- M m +? i F?¬M; ;B[H¢B +?Q i

>" EB i ð>mM; iÊM ö M|B pÈB Gw .QÆM; `^M; - b€m M; QÌB HQM? ç†+ +?OM; iBM?
MB K ; b\\ "ªQ p +O ¬M; +K #'i [m€ +kM; +?d +| i€K M; QÌB- ?B M ; BÌ GQm *QÆM;
+ÁM H¢B +| #ªv M; QÌB- ?ÆM M[; BÌ H¢B +| i? K b€m M; QÌB M[- p"v H" Gw .QÆM
M? mX

L; ?o ç M ç•v i?b >" EB i H¢B +| +?9i iS+ ; B" M- M?[M; M; QÌB M"v ç m H" /Q ?„M i
+¢M? +kM; +?d +| K°i M; QÌB- +ÁM Gw .QÆM; H¢B +| ç M #ªv- i?"i bK H" `i F?¬M;

@ EB i + - +€K ÆM M?X

Gw .QÆM; [m v ç-m H¢B `i +ªK FQ+? K" M?bM >" EB i- ibK çQÊ+ i? K b m M; QÌB
Gw .QÆM; p¬ +MM; #'i M; î- p®M ?„M iQÎM; `^M; b) +?d +| i? ibK çQÊ+ ? B # M;
M; QÌB M"v- ? b® M iQ" M p"i #€m +O ?„M b) i?"i bU i, M; `i + QX

@ æQÊ+ `²B- + "m +kM; çWM; +| H" K +?Q i¬B F?| +?`m- b m M"v i¬B +| KQÊM M; Q
+?®B H" çQÊ+ `²BX

>" EB i T?~v T?~v i v- iW t +| K°i +?B + t2 HB M iB M iÈB- M; QÌB H€B t2 +?QM?
>" EB i çB ` M; Q" B ç m K M; i?2Q HQM? #ªQ M- i`W F?B ?°B bÎ# M FB +| pB +

Gw .QÆM; p" GQm *QÆM; ç m çB t2 K" m çÄ- ? B +?B + t2 ç²M; i?ÌB +MM; M? m iE

G9+ çB ` M; Q" B Gw .QÆM; +ÁM +| +?9i T?' M F?Q+?- b€m M; QÌB +| i" B M; ? ; B®
+| b m M"v p"i #€m +O ?„M +| i? M iQ" M ?ÆM K°i #"+- H-M M"v çB Jv MK ` +kM
M?B m-

J°i i`, K i?b [mª i?"i H" ?ÆB M| +?9i F?Q i`QÆM; - M?QM; K" +| #¼M ?¼ î ç•v i?b
.QÆM; [mª i?"i +kM; i, M; H M `i M?B m

> B +?B + t2 `i M? M? ç½ +?¢v ç M pMM; M; Q¢B ¬-H-M i`QÈ+ b m F?B `ìB F?ÄB
? B Gw .QÆM; ç M ?°B bÎ+O >" EB i- ç M ibK b€m i M HQM? ç†+ +?OM; FB - ?B
îi¢B +?¶ M"vX

8j3X *?QÆM; 8j3, h?m GÁM; L; QÌB

*?B + t2 +O ? B M; QÌB #¼M Gw .QÆM; pW ç M i?b +| #ªQ M M; ? M? ç|M KÎ+Y t
bQ pÈB H-M i`QÈ+ ?ÆM ?ŠM `i M?B mX

@ Gw .QÆM; - K°i ?²B M[;†T #¼M ?¼ F?¬M; çQÊ+ ?QªM; ?®iX

>" EB i ç°i M?B M +QÌB i?-M #Q pÈB Gw .QÆM; - Gw .QÆM; iÄ p F?¬M; #B i i¢B
#B i ç w- i`QM; HÁM; ?„M +ÁM M; ?o K°i +?9i ;†T b€m M; QÌB M"v M M M|B M?Q i?

"¼M ?¼ F?¬M; ;B®M; pÈB GQm *QÆM;- GQm *QÆM; iW ç-m ç½ çQÊ+ >¨ H½Q ;B
pÈB i?•M T?"M #¢M +MM; +?mM; b®M;- M?[M; M;QìB M"v #'i Hm"M M|B i? M"Q +I
ç M- H-M ç-m iB M M?[M; ;b`i [m M i`¼M;- i?"K +?Q Km®M ç K¼B M;QìB +ªK M
#^M; HÁM; pb KbM? K" T?K+ pKX

@ E?¬M; çQÊ+- F?B M"Q #¼M ?¼ ç M ",+ EBM?\

Gw .QÆM; ?ÄB K°i K°i +•m`i iMv w- ",+ EBM? +| [m•M ç°B ç†+ +?OM; ç†+ #B i-
i?b >¨ EB i +| Km®M +kM; F?¬M; ç M çQÊ+X

@ h®B ?¬K [m KÈB iÈB- ibM? ?bM? #¼M ?¼ +| +?9i ç†+ #B i- K°i ?²B M[i¬B M|B
i çB ;†T #¼M ?¼X

>¨ EB i pW M|B pW /šM Gw .QÆM; çB p"Q T?Q i`QM; ?°B bÎ- H-M M"v F?¬M; T
pÁM; [m çB i?ŠM; p T?Q b mX

L;QìB i?QìM; ç M ?°B bÎ ç m #B i- T?Q b m /½v H-m ç| KÈB H" MÆB i`¼M; v m- +
+| i? iU /Q` p"QX

>¨ EB i /šM Gw .QÆM; çB i?ŠM; p"Q /½v T?ÁM; ÎT?Q b m +MM;- H9+ M"v b€m M
i`QM; t2 >¨ EB i +| HB M ? [m #¼M ?¼ K°i H-MX

æSM; Îi`QÈ+ +Y - >¨ EB i ;ä +Y i`QÈ+- ç®B pÈB M?[M; ç†+ +?OM; #BM? M"v +?C
i¬M FQM?X

*€M? +Y pW çQÊ+ KÎ` - Gw .QÆM; pšM +?Q M;?o` H9+ M[M M M|B M?Q i? M
bYM; bÎ- #"i ?ÄB,

@ a Q +| i? H" +€+ M;QìBX

Gw .QÆM; `i FBM? M;¢+- ?„M F?¬M; i? F?¬M; ;B"i KbM?- M;QìB i`QÊ+ K†i ?„M
h•v h¢M; ç m Î+MM; M? m- ç9M; H" h`B m ooM? iB m ç°B i`QÎM; ç†+ +?OM; #BM?

@ Gw iB M bBM?- +?9M; i H¢B ;†T M? m`²BX

h`B m ooM? M? M?"M; M|B- #° /¢M; +| +?9i F?¬M; iU M?B M- Gw .QÆM; [m v ç-
+€B- ç°i M?B M M?È iÈB M?[M; HìB +O >¨ EB i pW M|B H9+ Mªv- H9+ M"v ?„M K

a m F?B FBM? M;¢+- Gw .QÆM; p°B p"M; +?b i v` - +ÁM +| +?9i p mB KWM; ,

@ æ°B i`QÎM; h`B m tBM +?"Q- i i?"i F?¬M; M;Ìb) H" M;¨BX

"•v ;Bì i F?¬M; +ÁM H" ç°B i`QÎM; M[ `²BX

o K†i +O h`B m ooM? +| +?9iªK ç¢K- M? M?"M; M|B K°i +•m- pW M|B tQM; HB
+MM; çB p"Q T?ÁM;- +| M,K M;QìB ç M; M;²B i` M +?B + ;? b¬T? HÈM i`QM; ;B
p"Q i'i +ª ç m çSM; H MX

h`QM; ç| +| ? B M;QìB Gw .QÆM; #B i- H-M i`QÈ+ Gw L?` p" J½ GQÆM; +MM; M?
M;QìB F?€+ H" M?[M; ;QÆM; K†i t H¢

@ æ°B i`QÎM; h`B m- +?mv M H" i? M"Q\

a m F?B M;²B tm®M;- Gw .QÆM; ?ÄB +•m ç-m iB M- ç†+ +?OM; #BM? +O >¨ EB i
i?"i ç9M; H" H`K +?Q Gw .QÆM; H'v H`K F€ H¢- h`B m ooM? +?QM? H" ç†+ +?OM;
tm'i M;k- ?ÆM M[H¢B H" ç°B i`QÎM;- HQ¢B M;QìB M"v F?¬M; +| Hw /Q tm'i M;k H

æ®B pÈB p'M ç M"v Gw .QÆM; `i M;¢+ M?B M- p b m #¼M ?¼ +MM; Km®M +MM
M?B K HšM M? m- +?Q M M Gw .QÆM; +kM; F?¬M; +| w FB M; / ;b K" i?ŠM; i?„M

h`B m ooM? i`-K M;•K K°i ?²B H•m- #„i ç-m +?"K`½B M|B,

@ a m F?B F i i?9+ M?B K pK H-M M"v- +?9M; i¬B T?ªB i`Îp [m•M ç°B X

h?lB ;B M h`B m ooM? M|B F?¬M; /`B- M?QM; M|B `i M; „M ;¼M- ç2K i`i +ª bU pB -
 KQlB T?9i- i?¬M; [m HlB F +O h`B m ooM?- Gw .QÆM; +m®B +MM; +kM; ?ÄB `à
 h`B m ooM? +| K°i M; QlB 2K `m°i- i M H` h`B m E?m - +kM; H` ç†+ +?OM; #BM?-
 L? - iWM; H` +| K°i çQçM ;B Bi?QçBi`QM; G M; L? - +ª ? B M? 2K ç m H` pQ /K
 ç†+ +?OM; - Î G M; L? M? 2K `m°i /mv M?`i +MM; tm`i ?B MX
 > B M? 2K ç m `i Qm i9- h`B m ooM? H` ççB ç°B i`QÎM; - h`B m E?m +kM; `i ;BÄ
 F?¬M; +?mM; iB m ç°B pÈB h`B m ooM?X
 G-M i`QÈ+ h`B m ooM? +?`T ?`M? M?B K pK #ªQ p h•v hçM; - ç®B iQÈM; #ªQ ?°
 EB i- i`QÈ+ F?B iB T M?“M M?B K pK- h`B m E?m +kM; M?“M çQÈ+ K°i M?B K p
 M;mv ?B K ?ÆM M?B m bQ pÈB M?B K pK +O h`B m ooM?X
 L?B K pK +O h`B m E?m Î T?Q L K- M?B K pK ;B M F?| T?ªB ;BªB p•v +?Q [m®·
 K°i >Q FB m i`Q i?S+ #` M?®i Î ç•vX
 L|B H` T?¬M iY i`B i?S+ i?“i` H` K°i M?“ F?Q ?¼+ - M?“ F?Q ?¼+ M`v p®M H` M;
 M,K i`QÈ+ #` #¼M ?¼ HW ;”i i? v ç´B [m®+ i`+? - #•v ;Bì ?®B ?”M Km®M i`Î p M
 ?ÆM M[M?[M; i?S K` v M; ?B M +Sm i?m°+ T?çK i`M [m•M bU- #`i Hm”M H` Î [m®
 ç m +| w M; ?o `i [m M i`¼M; X
 ob ?”M? ç°M; H-M M`v- #¼M M; QlB h`B m E?m T?€B ? B M; QlB i`QM; iB m ç°B çB
 M?B K pK ?Q”M i?“M? - M?“ F?Q ?¼+ M`v +MM; pÈB M; QlB M?“ +O v ç m i`Î p M
 L?QM; h`B m E?m p` K°i ç°B pB M F?€+ HçB tªv ` +?mv M- /Q #` i?QÆM; M M #`
 ç| - +m®B +MM; pšM #` „i çQÈ+X
 “¼M M; QlB h`B m E?m #` „i +?Q /M +? i +kM; F?¬M; i?W M?“M i?•M T?“M +O K
 p` L K >ªB h`mM; Zm®+ `i +, M; i?ŠM; - #`i F€ K°i ?”M? ç°M; [m•M bU M`Q +kM; +|
 i` M [mv K¬ HÈM i?“K +?Q H` +?B M i` M?X
 G`K #° ç°B ç†+ +?OM; - #¼M M; QlB h`B m E?m ç m +| ;B€+ M; ° + Q- Î +?¶ H` +? i
 çB K +?Q ç®B T?QÆM; - i`€+ ? M?B K M`v #`i F€ B i`QM; #¼M ?¼ +kM; F?¬M; çªK
 h` M i?U+ i - ?”M? ç°M; +Sm M; QlB +O #¼M ?¼ i?`i #çB- h`B m E?m p` M; QlB #ç
 bBM?XX
 a m F?B h`B m ooM? [m v p - ibM? +l #B i çQÈ+ 2K KbM? pšM +?Q [m v p - HB M
 ç•v H` M?B K pK +Æ K”i F?¬M; i? M; ?2 M; |M; çQÈ+ - M?QM; M?B K pK i`QÈ+ K„i ç
 #` M?®i +kM; H` +?mv M K°i M; QlB ç m [m M i•K- +m®B +MM; +kM; çQÈ+ h`B m o
 a m F?B #B i çQÈ+ 2K #` „i h`B m ooM? HB M M|M; Mªv- pB i #€Q +€Q v m + - m i
 HQ H„M; +?Q ibM? ?bM? ?B M içB +O h`B m ooM? F?¬M; ç²M; w i?dM? + - m +O ?
 •K i? - K K M; ç² çç+ ` çB- #`i Hm”M i? M`Q ?„M +kM; Km®M iU KbM? +Sm 2K `X
 h`B m ooM? F?¬M; TªB çB K°i KbM? - +ÁM +| K`v M; QlB •K i? - K çB +MM; h`B m
 F?ÄB +| #®M M; QlB- i`QM; ç| +| Gw L?` p` J½ GQÆM; X
 “®M M; QlB- iªB [m p`B M; `v ;B M M M p`i pª- +m®B +MM; ç½ +Sm çQÈ+ h`B m E?
 F?€+ - +€B M`v t2K M?Q K°i F i [mª F?¬M; i²B H„KX
 æ€M; iB + +?QM? H`- h`B m ooM? F?¬M; +| K M? H M? K`iU w ?”M? ç°M; i`€B pÈ
 +O pB + M`v `i M; ?B K i`¼M; - ççB ç°B i`QÎM; +O #¼M ?¼ H`K b Q +kM; F?¬M; ;
 M; QlB +ÁM +| i? TªB #` çQ H M iÁ €M [m•M bUX
 J°i F?B #` çQÆ+ H M iÁ €M [m•M bU- #¼M M; QlB h`B m ooM? imv i F?¬M; i? Î
 i? TªB K M; p i M?ÆX
 oW ç9M; H9+ M`v >` H½Q ` M?B K pK +?Q >` EB i- >` EB i HçB M; ?2 çQÈ+ +?m
 [m M ? HQm i?¬M; +O >` :B - +m®B +MM; H`K +?Q #®M M; QlB h`B m ooM? ç m
 /Si bU pB +- F i [mª M`v ç®B pÈB h`B m ooM? K` M|B t2K M?Q H` i®i M?`i`²BX

hU w ?"M? ç°M;- ?Q†+ H" ` MQÊ+ M;Q" B ?"M? ç°M;- H" K F?¬M; i®i b) +?`m T?¢i-
+| p i M?Æ +O tm'i [m•M- X

a m F?B #B i çQÊ+ F i +m°+ +O M?- h`B m E?m H"TiS+ tBM tm'i [m•M- >" EB
ç +?Q h`B m E?m i?m"MHÊB tm'i M;k- ç2K ? B M? 2K ?¼ iÊB +?¶ Gw .QÆM;X
.M b Q M;QìB M?Q i? +`M; M?B m +`M; i®i- +| # Q M?B m +kM; F?¬M; M?B mX

aU ibM? H" M?Q i? M"v- h`B m ooM? imv #` #„i tm'i M;k- M?QM; i`QM; HÁM; F?¬
E?m iW M?Ä F?¬M; +ÁM +? K - b®M; MQ iU HŠM M? m +MM; M? m HÈM H M- h
+?QM? H" pb Km®M Î+MM; pÈB M? i` B KÈB +MM; h`B m ooM? i? K;B [m•M ç°B

a m M"v h`B m E?m H"K +?mv M ;b +kM; i?2Q h`B m ooM?- h`B m E?m +| i? ;B
i`K ;QÆM; +O h`B m ooM? H" bS+ K¢M? [m M i`¼M; M?'iX

*kM; +?QM? pb p"v- h`B m E?m KÈB F?¬M; +?9i /Q /U ç M;?` tBM tm'i M;k +MM;

o K°i M;QìB F?€+- H" K°i ç†+ +?OM; #BM? çQÊ+ +Sm +MM; pÈB h`B m E?m - v M
[m M ? pÈB h`B m E?m +`M; i®i ?ÆM- H¢B +MM; M? m tBM- +m®B +MM; +kM; ç

@ M? h`B m- F?¬M; b Q `²B- b m M"v +?9M; i H" M;QìB K°i M?"- Î ç•v i¬B imv i ç
+S Q M m'i ;bX

a m F?B M;?2 tQM;- Gw .QÆM; +kM; `i t9+ ç°M;- çSM; /"v ¬K H'v h`B m ooM? p"

h`QM; HÁM; Gw .QÆM; `i F?•K T?K+ h`B m ooM?- pb 2K KbM? K" H"K +?mv M i`€
` H" F?¬M; i®i- M?QM; i`QM; ibM? +ªK +€ M?•M Gw .QÆM; H¢B ?Q"MiQ"Mi€M ç
:Bª M?Q Gw h?"M? +| +?mv M ;b- Gw .QÆM; +kM; p°B p" M; ibK +€+? +Sm K" #'i F

@ *€K ÆM

h`B m ooM? M? M?"M; M|BX

L m çB iÊB MÆB M"v- ?„M p" M;QìB F?€+ iU M?B M #B i p" M K M? b m M"v- +m°+
HB M ? K"i i?B i pÈB M;QìB i? M? MB M i`QÊ+ K„iX

" M ç-m >" EB i ibK çQÊ+ #¼M ?¼ i?b ç½ M|B i?ŠM; /KM; w ` - çQÆM; M?B M +k
HÈM- M?[M; M;QìB M?Q i? M"v ç m ç€M; iBM- h`B m ooM? imv T?¢K H¶B- M?QM;

@>" H½Q +kM; #B i ibM? ?bM? +O +?9M; i - K'v M;QìB ;B®M; M? m M?Q i? M"v
i? iB M i`B M i?m"MHÊB p" M? M? M?Q p"v- F€i?U+ H" /Q >" H½Q ç½ H"K `i M?

@ M? h`B m- M? M|B M?Q p"v i¬B +| i? F?¬M; M?"M- ;B[M? 2K +?9M; i b m M"
M?Q p"v- b m M"v i¬B +ÁM +| `i M?B m pB + +ÁM T?ªB /U p"Q +€+ M? M[X

Gw .QÆM; #B M b„+- ;B®M; M?Q H" `i iS+ ;B" M- M?QM; F?¬M; B #B i- H" Gw .Q

h` M K†i h`B m ooM? +m®B +MM; H° p iQÆB +QìB- H9+ ç-m ?„M +MM; i`ªB [m
iW H9+ ç-m +ÁM iQÎM; Gw .QÆM; H" i?B m ;B i?€B iY çªM; ibK `€Q `B i- +?Q M
F?¬M; i®iX

Zm K'v M;`v b m h`B m ooM? KÈB T?€i ?B M- #'i Hm"MH" Gw .QÆM; ? v >" EB i
[m-M H" €Q HQÊi ;b- ç†+ #B i H" Gw .QÆM;- +`M; ;B®M; M?Q H" M;QìB i` im'B #

a m F?B T?€i ?B M #ªQ i`M;- h`B m ooM? ç®B pÈB Gw .QÆM; +kM; +`M; M;`v +`M
M?Q p"v- # M ç-m >" EB i çQ ` /KM; w +O ?„M b m M"v h`B m ooM? KÈB F?¬M; "

æQÆM; M?B M `²B- +€B M"v +kM; +| +?9i [m M ? M?'i ç`M? pÈB >" ;B - >" ;B H
F?¬M; i? ç #¼M ?¼ H"K M?[M; pB + i`€B pÈB M;mv M i„+- M m M?Q H" +?mv M i
i?" M;²B iM +?S F?¬M; ç²M; w ç M;?` +O >" EB iX

@ Gw iB M bBM?- ç i pÈB i?B m pÈB M;`B X

h`B m ooM? pW #„i ç-m M|B- i?b #` Gw .QÆM; M;„i HìB,

@ M? h`B m- b m M"v +?9M; i H" M; Q`B K°i M?"- M m M? F?¬M; Km®M ;¼B i¬B
K°i iB M; +?9 2K- çWM; ;¼B iB M bBM? M"v- iB M bBM? M¼ M[- i M; ?2 K½B i?"

h?lB ;B M +?-K +?"K i`-B [m - Gw .QÆM; H'v +?b F?| t2 i`QM; M?" ;B Q +?Q h
i?B i #¼M ?¼ +| i? iU çBX

*?B + G° >' K" Gw .QÆM; ç†i Km +ÁM +?Q +|- ? B +?B + t2 pW ç M #¼M M; Ql
/MM; - F?¬M; çO +| i? çB Km i? K ? B +?B +- #•v ;Bì Gw .QÆM; F?¬M; i?B m iB

*?B + +?b F?| t2 çQÊ+ h`B m ooM? iB M i v çQ +?Q Gw .QÆM; - i®B M v Gw .QÆ
>ªB æ¬M; T?ªB çB i?2QX

"¼M ?¼ +kM; ç½ #„i ç-m p"Q +¬M; pB +- M iQ" M +O Gw .QÆM; +kM; H" K°i i`QM
?¼- H-M ` M; Q" B M"v F?¬M; T?ªB H" MÆB M; mv ?B K ;b- ? B M; QlB çB i?2Q +k
Km®M iB T iK +ibK ?B K K¼B i?S p #B i i?U- H"K +?Q M| i?"M? MÆB M iQ" M M?

@QyQ@

89yX *?QÆM; 89y, >°B æ'm :B€ U?¢V

oW [m F?ÄB b€m ;Bì +?B m- Gw .QÆM; M?"M çQÊ+ çB M i?Q¢B +O oQÆM; S?Q
KbM?- K°i +?9i M[b) iÈB ç|M ?„MX

a m F?B iW ;B½ #¼M M; QlB h`B m ooM?- Gw .QÆM; H€B +?B + >²M; E€ iÈB +?•M
i?U M"v +kM; îi` M M9B- M?QM; +ªM? p"i F?¬M; #^M; bQ pÈB # M +? K +O :B B
M?'iX

L?QM; # M ç| #` T?|M; # - M; QlB #bM? i?QlM; +,M #ªM F?¬M; çQÊ+ p"QX

h`B m ooM? p" >ªB æ¬M; çB i?2Q b m Gw .QÆM; - # M ç-m Gw .QÆM; ç`M? F?¬M
h`B m ooM? FB M [mv i- #¼M ?¼ ç M ç•v- M iQ" M +O Gw .QÆM; +kM; H" K°i T?
?¼X

s2 +?¢v çQÊ+ M[;Bì- oQÆM; S?QM; +?¢v p"Q +€B M?" F?¬M; ç K„i iÈB #½B ç"m
b¢M M"v ;¼B H" F?€+? b¢M ç¢B T?9 ;B - i M `i i-K i?QlM; - F?€+? b¢M +kM; F?¬
i-M; - K°i iÁ H-m i`Æ i`¼BX

L?QM; +€B #½B ç"m t2 M; QÊ+ H¢B F?¬M; M?Ä- ç"m K°i i`,K +?B + t2 F?¬M; i?"M
K¬ M"v- î M°B i?"M? imv i ç®B F?¬M; +| #½B ç"m t2 HÈM M?Q i? X

æ•v H" ç•m\

oW KÈB tm®M; t2- oQÆM; :B B :B B ?ÄB K°i +•m `i M; ?B ?Q†+- +€B MÆB M"v F?
?Q M; pm- +- 'v M; ?o F?¬M; ` i¢B b Q M? ? B M?" KbM? Km®M /šM Gw .QÆM; i
HQ¢B ?bM? ç'm ;B€ M?Ä ;b +?SX

@ M? +kM; F?¬M; #B i- K°i +?9i M? ?ÄB i?Y M? ? BX

Gw .QÆM; M?bM bÆ [m tmM; [m M?- ?„M p" oQÆM; :B B :B B ;B®M; M? m- +kM;
K°i MÆB M?Q i? M"vX

@ Gw .QÆM; - :B B :B B +?9M; i çB p"Q i`QM; çBX

oQÆM; S?QM; +kM; tm®M; t2- i` M i v +ÁM ç M; +-K +€B çB M i?Q¢B- v tm®M;
K°i +m°+ çB M i?Q¢B- b m F?B tm®M; t2 i` M K†i oQÆM; S?QM; +ÁM K M; MK +Q

@ M? ? B- ç•v `®i +m°+ H" MÆB M"Q\

æB iÈB # M +¢M? oQÆM; S?QM; - oQÆM; :B B :B B H"TiS+ ?ÄBX

@ æB p"Q i`QM; M? M|B +?Q ? B M; QlB #B i

oQÆM; S?QM; +kM; F?¬M; i`ª HlB- pšM +QlB #Q ?B KX

Gw .QÆM; M?bM bÆ tmM; [m M?- +m®B +MM; H„+ ç-m ç" M? +?`m- M„K #" M i v M?
p"Q i`QM; F?€+? b¢M- GQm \*QÆM; çB +¢M? Gw .QÆM; - h`B m E?m p" >ªB æ¬M;

@ oQÆM; +¬M; iY- M; "B ç M `²B- # M i`QM; KìBX

oW p"Q ç¢B bªM?- K°i M; QìB ?ÆM #®M KQÆB im´B- K°i M; QìB ç" M ¬M; i`mM; MB
i`"M ç-v Mûi ?Q M ?d- ¬M; 'v ç®B pÈB oQÆM; S?QM; p¬ +MM; i¬M FQM?X

@ h¬M i´M; - ç•v H" +?²M; b„T +QÈB +O 2K; €B i¬B- T?Q b m H" #¢M +O ?¼- #¼

h?€B ç° M¡B +?mv M +O oQÆM; S?QM; iMv w ?ÆM- +?d +?d Gw .QÆM; - M¡B tQM;
M"v i`ª HìB iB T iK+ çB p T?Q i`QÈ+- h¬M i´M; HB + M?bM Gw .QÆM; p" oQÆM;
çB i?2QX

@ L; "B v M i•K- i'i +ª i'i +ª i¬B ç m b„T t T i®i +?Q M; "BX

@ æQÊ+ `²B- M; "B çWM; çB p°B- i¬B F?¬M; +¬M M; "B M?¼+ HÁM; - +kM; F?¬M; T
G9+ çB ç M i`QÈ+ i? M; K€v- oQÆM; S?QM; T?'i T?'i i v- h¬M i´M; +m®B ç-m +Q
çQ #¼M M; QìB oQÆM; S?QM; çB iB T

G¬M M"v oQÆM; S?QM; F?¬M; +| +U imv i- v +| i? F?¬M; [m M i•K- M; QìB i`mM;
#'i +S +?mv M ;b- oQÆM; S?QM; +| i? /MM; i?•M T?"M +O M; QìB i®B + QX

æQÆM; M?B M- i?•M T?"M i®B + Q M"v F?¬M; T?ªB H" +'T #" + i`QM; +¬M; pB + +

hW i? M; K€v çB i?ŠM; H M H¬m i€K- H9+ ` F?ÄB i? M; K€v +ÁM K'v M; QìB ç" M -
p2bi ç2M ç M; çSM; i`QÈ+ +Y - M?bM i?'v oQÆM; S?QM; p" h¬M i´M; - K'v M; QìB
ç-m h¬M i´M; M; ~M; H M + Q + QX

*Y i? M; K€v H" K°i /½v ?"M? H M; #bM? i?QìM; - iW i? M; K€v `) T?ªB- çB F?¬M;
b m F?B [m Q [m - Gw .QÆM; p" oQÆM; :B B :B B ç m bYM; bì- +?d H" +€B M; ½ `
i? v ç´B F?¬M; ;B®M; M? mX

" M M"v ;B®M; M?Q ?"M? H M; - M?QM; #® i`Q p¬ +MM; t ?Q - p€+? iQìM; K¢ p" M
ç M +?KT i?Ov iBM?- i`QM; M"v pW i?Q¢i M?bM +ÁM Km®M ?mv ?Q" M; ?ÆM F?€

>"M? H M; F?¬M; /"B- F?¬M; iÈB KQìB i?QÈ+ H" K°i ç¢B bªM? `°M; K M? K¬M; - i
M?B m #"M i`ÁM- î; B[ H" F?QªM; i`®M; - #"M tmM; [m M? ç½ +| F?¬M; Qi M; QìB

a m F?B çB p"Q ç¢B bªM?- +| F?¬M; Qi M; QìB çSM; H M M; ? M? ç¡M oQÆM; S?Q
ç€T H¢B- +kM; F?¬M; M¡B ;b- +MM; pÈB Gw .QÆM; p" oQÆM; :B B :B B çB i?ŠM;

h`B m E?m p" >ªB æ¬M; +?¬M +?ì K°i +?9i- i?'v Gw .QÆM; pšv i v pÈB #¼M ?¼M

@ M? ? B- #•v ;Bì M? +| i? M¡B `®i +m°+ H" +?mv M ;b +?S\

L?bM F?„T +?mM; [m M?- Gw .QÆM; [m v ç-m ?ÄB H¢B oQÆM; S?QM; - MÆB M"v
M?bM `i #bM? i?QìM; - B M; ì i`QM; M"v H¢B +?S çUM; K°i MÆB t ?Q i`€M; H M

*?mv M tªv ` F?€+ i?QìM; i'i +| Kì €K- M m M¡B i`QM; M"v H" MÆB #bM? i?QìM;
+kM; F?¬M; iBMX

oQÆM; S?QM; +QìB +QìB- M? M?"M; M¡B,

@ *kM; F?¬M; +| ;b- ç•v H" K°i HQ¢B ?bM? ç'm ;B€ M?Ä- F?¬M; ç`M? F€i´ +?S+ ç
M"v M; ?2 M¡B +| F?¬M; Qi ç² i®i- + "m H" +?mv M ;B ç² +´- M M Km®M M?ì + "m ;B9
K¡M ç² M"Q + Q- i¬B Km®M Km K°i b®X

Gw .QÆM; [m v ç-m H¢B M?bM K'v H¬M- p K†i M; ?B ?Q†+ pšM F?¬M; #B M ç´B-
+?KTªM? #€M ç'm ;B€- +?¶ M"v F?¬M; ;B®M; M?Q +?¶ ç'm ;B€- M; QÈ+ H¢B ;B®
?Q i`€M; H X

@ M? ? B- M? M¡B ç•v H" +?¶ ç'm ;B€- +| T?ªB H" +?mv M ç'm ;B€ M?[M; K¡M ç² +

oQÆM; :B B :B B ç°i M?B M ?ÄB- Gw .QÆM; +kM; [m v ç-m H¢B M?bM oQÆM; S
:B B +kM; ;B®M; M?Q çB m ?„M ç M; bmv M; ?o- M?bM i? M"Q +?¶ M"v +kM; F?¬
;B€ #bM? i?QìM; X

@ æQÆM; M?B M F?¬M; T?ªB- MÆB ç! M? +kM; F?¬M; i? ç M- ¬M; +K #B i +kM;
 @ oQÆM; S?QM; HB M H„+ ç-m- M;~M; ç-m M?bM oQÆM; :B B :B B K°i +€B- `²B
 @ L?QM; ç² î i`QM; M`v i?“i bU `i T?S+ i¢T- M?QM; H¢B H` i?“i- +! K°i Qi ç² T?B
 +'K HQm ;B[- +ÁM +! M?[M; ç² T?QM; ?B K `i + Q- K°i +?9i +€+ M;QÌB M?bM i?'v
 oQÆM; S?QM; F?¬M; ;BªB i?Q+? id Kd- M!B tQM; i?b F?¬M; M!B i? K M[- Gw .Q
 ` ?B m F€- ?°B ç'm ;B€ M`v i?“i bU F?¬M; çÆM ;BªM M?Q p"vX
 J!M ç² T?B T?€T p" M?[M; i?S ?ªB [m M +'K HQm ;B[- i`QM; ibM? ?m®M; #bM? i?
 i`QM; +¬M; iv ç'm ;B€ +?QM? [mv- b Q +! i? +?¼M K°i MÆB i?¬M #Q M?Q p"v\
 oQÆM; S?QM; F?¬M; ;BªB i?Q+? M[- Gw .QÆM; +kM; F?¬M; ?ÄB i? K- +?d [m M
 +?Q `^M; i`QM; M`v F?¬M; F?€+ ;b ?°B ç'm ;B€ +?Ê ç2M- #•v ;B! t2K ` +kM; +! +
 +?Ê ç2M F?¬M; i? H`K t ?Q M?Q p"vX
 @ Gw iB M bBM?X
 Gw .QÆM; p°B p" M; [m v ç-m H¢B- ? B M;QÌB h?QÌM; h?`M? p" h?QÌM; S?QM; çS
 h`B m E?m +?†M H¢B- >ªB æ¬M; # M +¢M? M?bM #¼M ?¼M M?Q +QM ?´`bM? K²B
 @ h?QÌM; i'M; - +€+ ¬M; +kM; î ç•v\
 Gw oQÆM; çSM; /"v- M?bM i?'v ? B M;QÌB M`v Gw .QÆM; +kM; `i FBM? M;¢+- oQ
 M?bM #¼M ?¼M K°i HQÊi- +m®B ç-m iB T iK+ M?'T M?€T Hv +" T? i`QM; i v- F?¬M
 @ æ•v H"- i`QÎM; T?ÁM; oQÆM;X
 @ h?QÌM; h?`M? H¢B +?9 w oQÆM; S?QM; - î "„+ EBM? oQÆM; S?QM; H` M;QÌB `b
 b! ?°B +MM; >" EB i H` #®M M;QÌB +MM; t•v /UM; - M?QM; #bM? i?QÌM; [mªM Hw
 h`QM; #®M M;QÌB M`v- +! K°i M;QÌB H` oQÆM; S?QM; - h?QÌM; h?`M? ;†T [m v p
 ?Q`M +ªM? M`v `i i?•M i?m°+- h?QÌM; h?`M? ;†T [m K'v H-M ç m M?Ê `ä ? iX
 @ h?b ` +€+ M;QÌB [m2M #B i`²B- p"v i F?¬M; +¬M ;BÈB i?B m pÈB +€+ M;QÌB-
 #¢M +O i h`B m E?m p" >ªB æ¬M;X
 Gw .QÆM; +QÌB +QÌB- ;BÈB i?B m h`B m E?m p" >ªB æ¬M; +?Q h?QÌM; h?`M? -
 +?9 w H„M; M;?2- M?QM; +kM; F?¬M; M!B ;b i? K pÈB h?QÌM; h?`M?X
 h`QM; HÁM; ? B M;QÌB +ÁM +! +?9i +ªK ç°M; - H9+ Gw .QÆM; ;BÈB i?B m #¼M ?
 F?¬M; M!B H` p boX
 h?QÌM; h?`M? +kM; F?¬M; M!B ;b M?B m pÈB #¼M ?¼M- i`QM; HÁM; +! +?9i FBM?
 .QÆM; p" oQÆM; S?QM;X
 *! i? çSM; b m HQM; oQÆM; S?QM; h?QÌM; h?`M? p¬ +MM; `ä `M; - M! H` K°i [m
 pÈB >" :B - Gw .QÆM; p" .QÆM; S?QM; +MM; M;²B +?mM; K°i #`M- ?ÆM M[- +! p
 M`v H`K +?Q h?QÌM; S?QM; +! +?9i iÁ KÁ i`QM; HÁM;X
 h?QÌM; h?`M? +kM; F?¬M; #B i K®B [m M ? ;B[ oQÆM; S?QM; p" h`B m ;B ç½ k
 #¼M +'T + Q #B i- h?QÌM; h?`M? +?Q iÈB +'T + Q ç!- H¢B i?'v ? B M;QÌB oQÆM
 F?¬M; +?WM; pÈB i`B i`Q +O v i?b +! i? çQ€M çQÉ+ K®B [m M ? ;BU Gw .QÆM
 @ Gw .QÆM;X
 h?QÌM; h?`M? pšM +?Q çB- iW +Y i`mv M ` iB M; ;¼B- ?°B i`QÌM; `i M?B m M
 ç¬M; M;QÌB çSM; [m M? H¢B
 L?[M; M;QÌB ç! ç M; çSM; i`QÈ+ +Y M? M? +?!M; çB p ?QÈM; Gw .QÆM; - H-M M
 /"v- M;QÌB ç M H` >" EB iX

" M +ϕM? >" EB i +ÁM +| K°i M; QìB- M; QìB ç| ç M; pšv pšv i v KdK +QìB pÈB Gw .
Gw .QÆM; F?¬M; ? Hϕ HŠK- H9+ î h?Kv æB M ? B M; QìB iWM; b®M; +?mM; K°i i
ibK Gw .QÆM; M; QìB ç| H" L; ¬ æ°X

h¬M i´M; K M; K„i FQM? iÆ p" M; ç M; çSM; # M +ϕM? ? B M; QìB +9B ç-m F?QK H
`i HQ H„M; - K†+ /M ¬M; +?O çSM; T?Q b m v ;B®M; M?Q H" `i +| ç` p`- M?QM; M
H-M M"v HϕB i?m ?9i # +¬M; iY +'T + Q [m M i`¼M; - i`QM; HÁM; +| i? F?¬M; HQ
+€+ p` M"v +?QM? KbM? b) ;†T çB m T?B M ?"X

@ Gw iB M bBM?- i¬B ?ÆB p°B- çÊB +m®B #m´B +?9M; i M|B +?mv M M?ûX

h?QìM; h?`M? M|B p°B K°i +•m- >" EB i +MM; L; ¬ æ° ç M- `ä`"M; #¼M ?¼ Km®M
+€B #`M M"v ç½ +| # M; QìB M; ²B `²B- M?QM; v +| i? ç M; |T pmBX

G9+ M"v +ÁM F?¬M; çB- H€i M[2`^M; b) +| M; QìB i`î i?`M? M; QìB F?¬M; +| K„iX

h?QìM; h?`M? p" h?QìM; S?QM; ibK #`M M; ²B tm®M; - >" EB i +MM; pÈB L; ¬ æ° [M
+ϕM? pÈB oQÆM; S?QM; - ç M; +QìB +QìB M|B M|B # M ç| pÈB Gw .QÆM; p" oQÆ

J°i b® M; QìB F?€+ +kM; ç M; #`M Hm" M M?Ä iB M; - +| i? i?`v M; QìB î i`QM; M"v F
+kM; +| ;B bªM ?"M; i,- h?QìM; h?`M? +kM; M^K i`QM; b® ç|- çQÆM; M?B M +'T
S?QM; p" >" EB iX

@ >" EB i i¬B M?È H" M? F?¬M; i? K ;B ?Qϕi ç°M; M?Ä M"v K"- b Q ?¬K M v +kM
oQÆM; S?QM; iMv w ?ÄB- M?QM; F?~m F?Q HϕB +| +?9i i¬M FQM?X

>" EB i ;B®M; M?Q M? +ª v p" M? æQìM; - ç m H" M; QìB `i +| M,M; HU+- i`QM; +€
+| ?v p¼M; `i + Q- oQÆM; S?QM; ç®B pÈB >" EB i +kM; ;¬M; B®M; M?Q M? i`B

89RX *?QÆM; 89R, *QM _®B :¶ S?S+ hϕT h?ìB *?B M Zm®+

@ L; ?2 M|B H-M M"v +| F?¬M; Qi ç² +´- i¬B ç M t2K i?Y- >" EB i M? M?"M; i`ª H
+QìB M?ϕi- €M? K„i pšM M?bM Gw .QÆM; X

oQÆM; S?QM; +kM; +QìB- F?¬M; ?ÄB i? KX

>" EB i iϕB b Q ç M Gw .QÆM; +| i? çQ€M çQÊ+ +?9i Qi- çϕB i?¼ +O ¬M; M°B b
H-M i`QÊ+ çQÆ+ ¬M; +K M?„+ iÈB #` h?ϕ+? J°+ +QÈT çB- >" EB i pšM +?Q ibK ç
F?QªM; i?ìB ;B M M"v v +kM; +| +?9i b®i im°i- K°i HÁM; Km®M ibK K|M H p"i i?Q

aU tm'i ?B M +O >" EB i p" bU T?€M çQ€M +O Gw .QÆM; F?¬M; F?€+ #B i H„K- v
;B€ M"v- i`QÊ+ ç•v `i H•m v F?¬M; i? K ;B ?°B ç'm ;B€ M?Qi? M"vX

L?QM; M; ?o iÈB M; "v ?¬K [m #` >" H½Q T? T?€M +€B i?€M? +?d ç|- v HϕB +| +?
KÈB M; ?o` #ªQ Gw .QÆM; ç M t2K b Q- +| i? ç"Q çQÊ+ +?9i ç² i®i K M; p X

a m F?B #B i çQÊ+ Gw .QÆM; M?"M HìB oQÆM; S?QM; iÈB ç•v- >" EB i +kM; H" T

L; QìB p"Q ?°B i`QìM; +`M; M; "v +`M; M?B m- Gw .QÆM; +kM; +?d +| i? FbK +? w
+?ì çÊBX

L; QìB M; ²B i` M #`M +kM; F?¬M; M?B m- M?[M; M; QìB [m2M #B i M; ²B +MM; M?
+?Q +ÁM +| M; QìB #`M +?mv M H"K ,M- ç®B pÆB i?QÆM; M?•M K" M|B #`i +S +Æ ?
#Ä [m X

@ Gw .QÆM; - F?B M"Q +`m çB Jv MK `\
>" EB i [m v HϕB ?ÄB M?Ä Gw .QÆM; - oQÆM; S?QM; p" L; ¬ æ° [m v ç-m M?bM G
#B i +?mv M Gw .QÆM; çB Jv MK `X

@ h?b K'v M; "v M[çB- çÊB b m F?B +?mv M i`QM; M?" ;BªB [mv i tQM; i?b çBX

Gw .QÆM; bmv M;?o`²B i`ª HìBX

a M; . H F?¬M; ?®B i?9+ Gw .QÆM;- M?QM; w +O a M; . H H` +`M; M? M? +`M; mv M i?¢+? Jv MK ` KìB /U ?¼T i?b T?ªB ¢B- M m M?Q ¢¢B ?°B F i i?9+ K` F F?Q€M; bªM KÈB- ;B i°+ +O ?¼ [mª i?"i T?ªB T?€ #ÄX

>` EB i ;"i ;"i ¢-m- MìB iB T,

@ " M ¢ì F?¬M; i? bQ pÈB i`QM; MQÈ+- iU KbM? +?9 w M iQ`M- H-M M`v i¬B F?¬M i¬B +ì i? ¢ \* Q S?QM; ¢B i?2Q +`mX

@ E?¬M; +-M- M? EB i- 2K iÈB ¢ì F?¬M; T?ªB H` ¢B ¢€M? ;B†+- iÈB H9+ ¢ì +ì GQ #¼M ?¼ i?b ¢O`²BX

G9+ Gw .QÆM; MìB +?mv M- # M M;Q`B ?`M? H M; H¢B +ì K`v M;QìB ¢B iÈB- M;Q +kM; ¢B i?2Q p`Q- b m F?B ?¼ p`Q H`T iS+ +ì K`v M;QìB ¢ìM; +Y H¢BX

LìB +?mv M i`QM; M`v ;B¼M; M?Ä ?ÆM M?B m- ?°B ¢'m ;B€ ?¬K M v b„T #„i ¢-m

L;QìB F?€+ ¢ m H` F?€+? [m2M +O MÆB M`v- i`QÈ+ ¢•v >` EB i +kM; +?d +ì ¢ M ¢ H` H-M ¢-m iB M- M?bM i?'v M;QìB i? M? MB M ¢B iÈB ;B[ ¢¢B bªM?- i` M K†i +,

@ *€+ ¬M; +?O- +€+ F?€+? [mw- ?°B ¢'m ;B€ ?¬K M v +?QM? i?S+ #„i ¢-m- H-M M KìM #€M ¢'m ;B€- #•v ;Bì H` KìM b® K°iX

GìB MìB Kî ¢-m +O M;QìB i? M? MB M `i ¢ÆM ;BªM- v pW MìB tQM;- T?Q b m iÈB T?Q i`QÈ+- i` M +?B + t2 +ÁM +ì K°i K½M? pªB K`m p`M;- ¢B iÈB ;B[T?ÁM; pªB ¢ì tm®M;X

.QÈB K½M? pªB H` K°i +€B #bM? i? M? ?Q i?B M +-m- M?bM i?'v +€B #bM? i?B +€B #bM? i?B M +-m M`v F?€i®i- KìM +` p`i t tQ - ?ŠM H` ¢² bS i?ìB E? M; >BX

Gw .QÆM; Kî`°M; F?ª M,M; ¢†+ i?M- BK H†M; ;"i ¢-m i?2Q- KìM ¢² M`v [mª i?"i H >B- ;B€ i` i` M i?` i`QìM; F?¬M; i?'T- i`QM; #'i +S ?°B ¢'m ;B€ M`Q +kM; H` KìM

@ JìM ¢'m ;B€ b® K°i +?B + #bM? i?B M +-m ¢ìB E? M; >B- H¢B +ì ;B'v +?SM; M K°i F?¬M; +ì ;B€ ;BÈB ?¢M- #•v ;Bì +?QM? i?S+ #„i ¢-m ¢'m ;B€X

a m F?B H`i i'K pªB ` - M;QìB i? M? MB M ¢ì +kM; F?¬M; MìB- H`T iS+ imv M #® ;B¼M;- i?b +ì M;QìB ` ;B€ KQìB p¢M- `i M? M? +ì K`v M;QìB ` ;B€ i? K- F?¬M; M`v +ì ;B€ i€K KQÆB p¢MX

@ Gw .QÆM; +€B #bM? M`v i? M`Q\

oQÆM; S?QM; [m v b M; ?ÄB Gw .QÆM;- v ;¼B Gw .QÆM; iÈB ¢•v- H` Km®M Gw F?mv i ¢B K +O M?[M; KìM +` p`i i`QM; ?°B ¢'v ;B€ H-M M`v- +?¼M ` K°i Qi i`QM

*kM; F?¬M; i²B- H` iBM? T?~K ¢ìB E? M; >B- Gw .QÆM; ;"i ¢-m- i` M K†i +ì +?9i M bmv M;?o +€B #bM? M`v ¢½ i?'v [m î ¢•m`²B- M?QM; H¢B F?¬M; M?È ` X

@ hBM? T?~K- +ì T?ªB ?`M; ¢°+ F?¬M;- i` M i? ;BÈB +ì # Q M?B mX

•M? K„i oQÆM; S?QM; b€M; M;ìB- H¢B ?ÄBX

@E?¬M; T?ªB H` ?`M; ¢°+- i` M i? ;BÈB +ÁM K°i Qi- #bM? i?B M +-m +ì p,M p`i i +ì F?QªM; ? B # +?K+ +€B- i`QM; MQÈ+ K`v M?` #ªQ i`M; ¢ m +ì- æ`B GQ M p` M

Gw .QÆM; ;BªB i?Q+? M?Ä- M;?2 i?'v F?¬M; T?ªB H` ?`M; ¢°+ K„i oQÆM; S?QM i?'i p¼M; pÈB +€B +?B + #bM? M`vX

_i M? M?- +€B #bM? M`v ¢QÈ+ i?`M? ;B€ ? B i`,K ? B KQÆB p¢M- M;QìB i`mM; M +€B #bM? M`v- b m F?B i`ª ;B€ M?•M pB M +-M; i€+ K M; K°i i'K #`B +ì ¢€M? b® ; ¢'m ;B€ tQM; i?b i? M? iQ€MX

a m H-M ç'm ;B€i?S M?'i- iB T i?2Q ç| K|M ç'm ;B€i?S ? B çQÊ+ ç~v ` ;B®M; M?
?Q iBM? T?~K- H-M M"v H" K°i ç-B #bM? i? M? ?Q bQM; M?o ç|B JBM? i`B mX
*€B #bM? bS M"v F?¬M; ç`M? ;B€i?'T M?'i- >" EB i[m M b€i id Kd K'v H-M- b m
S?QM; +kM; F?¬M; ?ÄB Gw .QÆM;X
*?B + #bM? bS M"v t2K ` F?¬M; ç T #^M; #bM? i?B M +¬m H9+ M½v- ?¬K M v oQ
ibK K|M +| p # M M;Q" B tBM? ç T- +ÁM H" K°i K|M ç² +´ ?"M; ç°+- +?Q /M F?¬M; T
K|M ç² +U+ ?B K i` M i?` i`Q`iM;- ? B +?B + pW `²B F?¬M; T?M ?ÊT pÊB v m +¬m
a m ? B K|M ç'm ;B€- Gw .QÆM; +`M; +| p M;?B M;|- ;B€i?"M? ;B Q ? B +?B + #
M?B m bQ pÊB ;B€ # M M;Q" B +O M|X
> B K|M ç² M"v H'v iW i`QM; ?°B ç'm ;B€+O #¼M ?¼- +?Q Qi +ÁM +| i? çQ ;B€+
+?„+ +?„+ H" K|M ç² i®i- #ÎB +¬M; iv ``i HÈM- +| i? ç'm çQÊ+ ;B€+ Q ?ÆMX
@ J|M ç'm ;B€i?S # H" K°i #° +QM `®B ;¶ i?`iB *?B M Zm®+- F?¬M; ç`M? ;B€i?'T
;B€X
L;Q`iB i? M? MB M H¢B FûQ i'K pªB p" M; ` - T?QÆM; i?S+ ç'm ;B€+O ?„M p¬+M
FB K i?`iB ;B M- ç² ç'm ;B€ ?¬K M v +| b m KQÆB +?QM +€B- K¶B i?S ç m ;BÊB i?
#€M +?Q tQM;X
.QÊB i'K pªB K"m p" M;- H° ` K°i #° Rk M;Q`iB `®B ;¶ - M;Q`iB `®B çB m F?„+ ;B®M
`®B +| K°i iQ i? F?¬M; ;B®M; M? m- #° /¢M; +O +?9M; ç m ``i p mB p - +?d iB +H
#` #QM; i`|+ ` X
L?[M; M;Q`iB `®B M"v F?¬M; HÈM- K¶B +QM + Q F?QªM; +?WM; KQ`iB K'v KBHBK
+€B K•K #^M; ;¶ - +€+ M;Q`iB `®B M"v ç m çti p"Q +€B K•K ç|X
L?[M; M;Q`iB `®B M"v pW tm'i ?B M- i-K +?9 w +O Gw .QÆM; p" oQÆM; :B B :B B
:B B :B B H" p b M?bM i?'v #° `®B ;¶ M"v ``i ç T- ``i p mB- +ÁM Gw .QÆM; +?9 w H"
Lûi +?¢K i` +O `®B ;¶ M"v p¬+MM; ?Q" M K„- M?[M; +QM `®B ;¶ M?Ä M"v F?¬M;
M?QM; i?Q¢i M?bM H¢B H"K +?Q M;Q`iB i +| +ªK ;B€+ ;BªM /`- +ªK ;B€+ iU M?B M
"° `®B ;¶ M"v +?„+ +?„M H" /Q K°i #"+ ç¢B bQ H"K- ç¢B bQ +?¢K M;¼+ i?`iB +?B M
+?¢K ;¶ H¢B F?¬M; M?B m- M?bM i?'v #° iBM? T?~K M"v Gw .QÆM; +kM; +ªK i?'v
@ JQ`iB p¢MX
@ JQ`iB H,K p¢MX
@ JQ`iB i€K p¢MX
:B€+¢M? i` M? H¢B p M; H M- p Kti +O >" EB i p" oQÆM; S?QM; +kM; F?¬M; K
ç² +?ÆB M"v ?¼ F?¬M; +| ?SM; i?S ;bX
Gw .QÆM; iW iW KÎ M,M; HU+ çt+ i?M- F?ª M,M; /MM; K„i M?bM K|M ç² ç| +| ?¢M
H"Ti? ç [m M b€i i`U+ [m MX
a m F?B ?bM?ªM? KÎ ` - Gw .QÆM; ?€ ?®+ K²K F?¬M; HÈM +kM; F?¬M; M?Ä- M?
H¢BX
:B[?bM?ªM?- K¶B +QM `®B ;¶ ç m ?B M ` Mûi iU M?B M M?Q p"v- M?QM; ç m
FBM? M;¢+- i`QM; `®B ;¶ M;Q`iB M?Ä- M?bM i?'v M?[M; bÊB FBK HQ¢B ç2M F?¬M
ç m +| ?ÆM KQ`iB bÊBX
*`M; H"K Gw .QÆM; FBM? M;¢+ H"- #° `®B M;Q`iB ;¶ M"v F?¬M; T?ªB H" K°i F?®
KB M; ;¶ M?Ä `B M; #B i- M?[M; KB M; ;¶ M?Ä M"v +| HÈM +| M?Ä- #` M?[M; bÊB
+?†+ +?) pÊB M? mX
.U p"Q ?bM? i?€B F?¬M; ;B®M; M? m- i` M i?•M #¼M +?9M; ç m /Q #®M KQÆB iÊ
i?"M?X

_®B ;¶ M"v çQÊ+ çti i` M +€B F? v ?ÆB T?S+ içT- i` M Kti F? v H" K½M? ;¶ `i ç
 K½M? F?¬M; ;B®M; M? m- +€B F? v /Q M?[M; KªM? ;¶ F?¬M; ;B®M; M? miçQ i?"
 pÈB `®B M; QìB ;¶ HÈM ?ÆM K°i +?9i- +ª +€B F? v +| +ª F?QªM; i` M i`, K K½M? ;¶
 í ;B[+€B K•K- +| F?¬M; Qi M?[M; bÊB FBK HQçB ç2M- M?[M; bÊB FBK HQçB ç2
 K®B HB M [m M +?ti +?)
 "° `®B ;¶ F?¬M; HÈM- # M i`QM; HçB +| i?S T?S+ içT M?Q p"v- ç•v KÈB H€ M; mv M
 M; ç+- ?ÆM M[H" H"K +?Q Gw .QÆM; F?B T bÊ- b m F?B ?„M i?'v # M i`QM; +O
 i?'v K°i ?ÊT +Æ [m M- i?"K +?Q ?„M +ªK i?'v +ÁM T?S+ içT ?ÆM ?ÊT +Æ [m MX
 @ " KQÆB pçM H-M i?S ? BX
 @ Gw .QÆM; ;B"i KbM? KçM? K°i +€B- HB M p°B ;BÆ i v- F?¬M; ? M; ?o M; ÊB ?¬
 @ " KQÆB # pçMX
 "° +?B M [m®+ `®B ;¶ M"v F?¬M; çÆM ;BªM- b m F?B M?bM i?'v F i +'m pW i?-
 i`QM; HÁM; Gw .QÆM; +?d +| K°i w iQîM; - ç| H" M?'i ç`M? Km M| - Km `²B ?½v M
 ?°B iB TiK+ M; ?B M +SmX
 oQÆM; S?QM; M;²B i?ŠM; M; QìB- HB + M?bM Gw .QÆM; FBM? M; ç+- >" EB i +k
 €M? K„i ~M +?S bU F?| ?B m- +kM; F?¬M; #B i ?„M M; ?o +€B ;bX
 @ " KQÆB # pçM H-M i?S M?'iX
 L; QìB i? M? MB M çSM; ;B[+kM; iÄ ` FBM? M; ç+- b m K°i ?²B i`M ioM?- H"Ti
 M m F?¬M; +| M; QìB iB TiK+ i, M; ;B€- v T?ªB t€+ ç`M? [mv M bÎ ?[m +O p"i ç`m
 " KQÆB # pçM H-M i?S # - i?"M? ;B Q- iB Ti?2Q H" K|M ç`m ;B€ b® #®M
 L; QìB i? M? MB M iB TiK+ ç~v +?B +t2 F?€+- # M +çM? +| M?•M pB M +¬M; i€+
 .QÆM; K°i i'K #`B- Î ;B[ i'K #`B pB i b® # - Kti b m +| #ªM; ;B€ pW çQÊ+ pB i-
 /•M iX
 h?2Q ;B€ i` p, M p"i K" M|B- ;B€ i` +O M?[M; i€+ T?~K +?B M [m®+ +?'i HB m ;¶
 #bM? i?QîM; M; Q`B i?` i`QîM; +?d +| K'v pçM iB MX
 L?QM; #° `®B ;¶ M"v çQÊ+ +? i€+ imv iK„- MQÊ+ bÆM # M M; Q`B imv #` i`| + ` +
 ?QîM; iQM? ?Q`M +?dM? +O +ª #°- ?ÆM M[HçB H" i€+ T?~K ç-v çO- +?Q M M p
 h`QM; +¬M; iv ç`m ;B€ # M M; Q`B- #° `®B ;¶ M"v +| i? ç`m +€B ;B€ + Q ç M M, K K
 # KQÆB # pçM i?b F?¬M; ? + QX

89kX *?QÆM; 89k, L; QìB *Æ Zm M G¶ " M URV

oQÆM; S?QM; +ªK i?'v F€ [m€B pb Gw .QÆM; Km #° +QM `®B i?ìB *?B M Zm®+
 ;bM?B mX h?S M"v +| i? H" iBM? T?~K- M?QM; F?¬M; T?ªB H" i?S K" ?„M ç w- G
 ? K K bQm i-K- i?'v çQÊ+ i?S KbM? i?Q+? M M Km p +kM; H" +?mv M #bM? i?Q
 >" EB i i?b bmv M; ?o M?B m ?ÆM K°i +?9i- ?„M +| +?9i ?Q`B M; ?B +QM `®B M"v -
 .QÆM; F?B +çM? i` M? +QM `®B M"v ?„M i?'v `¼- +| i? H"K +?Q Gw .QÆM; ;B"i
 F?¬M; ? çÆM ;BªM +?9i M"QX
 Gw .QÆM; M;²B i?ŠM; /"v- M?[M; M; QìB F?€+ ç m M?Ä ;B¼M; i?ªQ Hm"M-F?¬M; #
 i?S 9 ç½ çQÊ+ M; QìB F?€+ Km i?"M? +¬M; X
 o"i ç`m ;B€ i?S iQ H" K°i +?B + ;QÆM; ç²M; i?ìB æQîM; - ;B€ i` +kM; F?¬M; i?'T-
 pÈB p"i T?~K ç-m iB M p" +€B i?S kX
 .QÈB ibM? ?m®M; #bM? i?QîM; - ? B p"i T?-K ç-m iB M ç m H" p"i iQÆM; ç®B i®i-
 F?Q- ?°B ç`m ;B€ MÆB M"v +kM; F?¬M; M; QçB H - +?d H" i®+ ç° #€M M? M? ?ÆM

J'v K|M b m ç| ç m +?d H" p"i #bM? i?Q`M;- b m F?B Km çQÊ+ +QM `®B i?`B *?B
?°B ç'm ;B€ M"v ?'T /šMX

L?[M; i?Q #€M ç'm ;B€ Î MÆB M"v ç m +| +?9i F€ [m€B- M?QM; ?„M +kM; F?¬M; ç

@L?bM F,- çWM; M|BX

>" EB i M?Ä ;B¼M; M|B- L;¬ æ° H"TiS+ M;"K KB M; HçB- ?„M pšM +| +?9i 2 bÊ M
>" EB i ç½ F?¬M; Qi H-M ;B€Q ?m'M ?„M M M ?„M +| +?9i bÊX

Gw .QÆM; K°i H-M M[i"Ti`mM;- # M +çM? +QM `®B +| K°i çQÌM; K`m ç2M- Gw .
+çB `X

æQÌM; K`m ç2M M`v F?¬M; ? +| +?9i [mv Hm"i M`Q +a- i?Qç i M?bM i?b M| ;B®M
i?"M? K`m ç2M p"vX

o`B T?9i b m- Gw .QÆM; ç½ KÎ` K°i F?2 ? T- Gw .QÆM; /MM; HQçB / Q M? M?"M
i`®M;X

E?QªM; i`®M; M`v F?¬M; HÈM- +?d F?QªM; d- 3 +K i?¬BX

" M i`QM; F?QªM; i`®M; +| j pB M FBK HQçB ?bM? i`ÁM- i?Qç i M?bM ;B®M; i?B
+?Q i? M?bM `X

h`QM; ?bM?ªM? H"Ti? Gw .QÆM; ç½ bÊK i?'v çQÊ+- i?S M`v F?¬M; TªB i?B i
+ÁM +| K°i K|M K` Gw .QÆM; F?¬M; #B i H` +€B ;bX

@æ•v H` +€B ;b\

L;¬ æ° FBM? M;ç+- pQÆM i v +?d +?d #®M pB M FBK HQçB- M?[M; pB M M`v `i M

@E?¬M; #B i- +| Km®M H`v +?9M; ` F?¬M;\

>" EB i M?Ä ;B¼M; M|B `²B M;~M ç-m M?bM Gw .QÆM;X

*QM `®B M`v [mª i?"i H` # M i`QM; +| #Q K"i F?€+- F?¬M; #B i #Q K"i M`v `®i +m°

J†+ F H` +€B ;b- >" EB i +kM; F?¬M; bmv M;?o M?B mX

h?S M`v /M b Q +kM; +?d H` K°i K|M /¬ +?ÆB- ;B®M; M?Q +QM `®B i?ÌB ?B M ççE

*| H) Î i?ÌB +´ ççB i`B M;mv M i?B m i?®M M M [mw i°+ i?ÌB ç| KÈB /MM; +QM `®E
+?WM;X

@h®iX

Gw .QÆM; ;"i ç-m `²B /MM; k M;|M i v F T H`v pB M FBK HQçB `X

hW # M i`QM; ?bM? H"Ti? - Gw .QÆM; ç½ bÊK i?'v çQÊ+ M?[M; pB M FBK HQçB M
M?UM; bÊB /•v M?Ä- +?Q M M KÈB +® w KÎ Î +?¶ ;¬M pB M FBK HQçB ç H`v +?9M

oB M FBK HQçB ;¬M ` iÈB # M M;Q`B M?QM; #¶M; M?B M M;WM; HçB- Gw .QÆM
K°i +?9i- K`v +| +?9i M?Qm HçBX

aÊB /•v M®B # M iQ`M; +ÁM `i /`B- ?B M içB +kM; F?¬M; +| FûQ ç M ç-m- ?ÆM M
pB M +ÁM HçB +kM; F?¬M; +| ç°M; ioM? ;bX

amv M;?o K°i +?9i- Gw .QÆM; i,M; KçM? HU+ H M- M?[M; bÊB /•v M®B M`v `i M?
M?[M; bÊB /•v M`v #` FûQ çSiX

a mF ?B i,M; HU+- Gw .QÆM; #m¬M HÄM; HçB- H-M M`v ?„M ç½ FûQ pB M FBK
M i`QM; `®i +m°+ +kM; ç½ FûQ iÈB ç-mX

_,M; `„+

hW # M i`QM; +QM `®B i`mv M iÈB iB M; `,M; `„+- K¼B M;QÌB HB M #`•K i? M? M

h? M?•K iW # M i`QM; +QM `®B i`mv M ` - €M? K„i K¼B M;QÌB H9+ M`v HB M +?,

L;¬ æ° ?€ iQ KB M;- >" EB i i?b KÎ iQ K„i- oQÆM; S?QM; i?b F?B T bÊ +S M?Q H
?"M? iBM? p"v- +?Q /M H` Gw .QÆM; p` GQm *QÆM; i?QÌM; i?'v M?[M; p"i F€ /B
M;~M M;QÌBX

"B m ?B M +O h`B m E?m p` >^B æ¬M; +`M; FûK- H9+ M`v #¼M ?¼ ?Q`M iQ`M F
+?9i M`Q- #¼M ?¼ çSM; i?~M i?î î ç| K` F?¬M; ? ç w tmM; [m M?X
:Bì F?„+ M`v- i`QM; T?ÁM; +?d +ÁM +| iB M; ç°M; K` +QM `®B T?€i ` - i€K M; QìB
K°i K`M; i`QÊ+ K„i /¼ bÊ M; •v M; QìBX

899X *?QÆM; 899, L; QìB *Æ Zm M G¶ " M UjV

hBK >` EB i ç" T M? M? ?ÆM- ?„M Km®M [m v ç-m H¢B M?bM Gw .QÆM; M?QM; €
+QM `®B M M F?¬M; i? [m v ç-m H¢B çQÊ+X

.B +?mv M pB M FBK HQ¢B ;B®M; M?Q F i [m^a K` ?„M ç½ çQ€M- M| [m^a i?"i ç½ H`

*QM `®B ç°M; - b m F?B Gw .QÆM; FûQ pB M FBK HQ¢B ` i?b +QM `²B #„i ç-m +|

*| çB m +?mv M ç°M; +O M| ?Q`M iQ`M F?¬M; ;B®M; M?Q +?mv M ç°M; +Æ ;BÈB K
`®B M`v i`QÊ+ ? i ;BÆ ? B i v M; M; M; QìB- b m ç| H` ;BÆ H M çdM? ç-m- b m ç|

æ°M; i€+ M`v ;B®M; M?Q H` K°i çS i` pW idM? M; O p"vX

æ•v +kM; F?¬M; T?^B H` i?S F?B M K¼B M; QìB b[M; b®i- +QM `®B M`v F?¬M; M;

*QM `®B #` p¶ +kM; H`K ç°M; i€+ M?Q +QM `®B pW `²B- ç°M; i€+ +kM; ;B®M; M
i?S+ i?b +| +?9i F?€+ M? mX

a mF ?B M| H`K ç°M; i€+ tQM; - M| H¢B H¬B FûQ +QM `®B i?S j- F?B +QM `®B i?S
`®B ç-m iB M H¢B H`K ç°M; i€+ M; ²B tm®M; - `²B H¢B çSM; H M- M?bM ;B®M; M?
p"vX

*QM `®B i?S j- i?S 9- `²B i?S 8

J°i H€i b m- K¼B M; QìB +ÁM +?Q ?B m ` b m i?b Rk +QM `®B `®i +m°+ +kM; ç½

JQìB ? B +QM `®B H`K ç°M; i€+ F?¬M; ? ;B®M; M? m M?QM; +| K°i çB K +?mM; H
M?Q H` pW idM? M; O M M i" T i? /K+ p"v- i?"K +?Q +| +QM +ÁM +?„T i v b m çQ
p"vX

L?[M; +QM `®B M`v M; Q¢B i`W F?¬M; +| b„+ Kfti ` i?b ç°M; i€+ +O +?9M; H`K +
F?¬M; i? M; ?o iÈB ç•v H` K°i +QM `®B çQÊ+X

æWM; M|B H` +QM `®B ;¶- +?Q /M H` +QM `®B p^B ?B M ç¢B +kM; F?¬M; i? H`K
ç´B b„+ Kfti i?b Hw .QÆM; i?"K +?Q H` ?Q`B M; ?B ç•v +| T?^B H` M; QìB iQ ?QM i
M[X

> i i?^v K¼B +?mv M t^v ` H9+ M`v +?d H` pb Gw .QÆM; FûQ pB M FBK HQ¢B ` K

*?d FûQ K°i +€B K` Rk +QM `®B ;¶ ç½ +| i? H`K ` M?[M; ç°M; i€+ ?Q`M iQ`M F?
i" M K„i M?bM i?'v i?b F?¬M; B +| i? iBM çQÊ+X

Rk +QM `®B ?Q¢i ç°M; HB M iK+ 8 T?9i- ?ÆM M[+ÁM F?¬M; +| ç°M; i€+ M^Á ;B®
ç°i M?B M i`WM; HÈMX

æ°M; i€+ +O M?[M; +QM `®B M`v ~M ~M H`K +?Q M; QìB i +| +^K ;B€+ +?9M; ç M;
Hmv M i? F?¬M; #B i i M M`Q ç|X

@Gw .QÆM; - ç•v- ç•v H` +?mv M ;b\

>` EB i H` M; QìB i?S M?'i +| T?^M SM; H¢B- M|B M?Q i? M`Q i?b ?„M +kM; H` H
[m M?B m i?S M; ¢+ M?B M +´ [m€B M M `i M? M? ç½ #bM? i?QìM; i`î H¢BX

@h¬B F?¬M; #B i- i¬B +kM; ;B®M; M?Q K¼B M; QìB K` i?¬B- i¬B +?d KÈB i?'v +?S

Gw .QÆM; #`i ç„+ /o H„+ ç-m- iB M? ?m®M; +K i? ?„M #B i K°i +?9i- +?ŠM; [m F
+`M; H`K +?Q K¼B M; QìB FBM? ?½B ?ÆM K` i?¬BX

hW H9+ +QM`®B i?S j ?Q i ç°M; Gw .QÆM; HB M KÎ` M,M; HU+ ç†+ i?M ç [m M
M?[M; +M`®BX

h`QÊ+ ç‡ pb F?¬M; +‡ M,M; HU+ ç†+ i?M M M ?„M F?¬M; #B i`®i +m°+ H` +‡ +?mv
`®B i?S j i?b K¼B i?S Gw .QÆM; ç m [m M b€i çQÊ+X

L?[M; +QM`®B M`v F?¬M; HÈM- M?QM; # M i`QM; +?9M; H¢B T?S+ i¢T M?Q M?[M
i€+ ç°M; F?¬M; M; WM; +O M?[M; bÊB /•v K`m ç2M # M i`QM; M M +QM`®B +‡ i?
` M?[M; ç°M; i€+ ?Q`M iQ`M F?€+ M? mX

@Gw .QÆM; - +‡ T?ªB H` F?¬M; +‡ B F?®M; +? T?ªB F?¬M; \

oQÆM; :B B :B B ç°i M?B M ?ÄB K°i +•m- i` M K†i +¬ +ÁM ç-v bU FBM? M; ¢+- çB i
çQÊ+ `i M?B m i?S i?¬M F€- p®M iQÎM; `^M; M,M; HU+ i?W M?"M +O KbM? ç½
çQÊ+ +QM`®B M`v i?b +¬ KÈB #B i H` M,M; HU+ i?W M?"M +O +¬ +ÁM t KÈB ç

@>ŠM H` M?Q p"vX

Gw .QÆM; +kM; F?¬M; #B i T?ªB i`ª HÌB b Q +?Q i®i M[- +?d FûQ M? K°i +€B i?
#•v ;BÌ K` pšM +?Q M; WM; H¢B- M m F?¬M; T?ªB H` ?„M #B i [m€ i`bM? ?Q¢i ç°
M‡B M?[M; HÌB M`v ?„M ç½ +?°i /¢`²BX

@Gw .QÆM; - F?¬M; T?ªB H` M? i?¬M; ç²M; pÈB M; QÌB F?€+ HW ;¢i +?9M; i¬B
çQÊ+X

L;¬ æ° ?ûi iQ K°i iB M; `²B M^K 9T tm®M; K†i ç'i- M; Q`B i`W +?•M #`M ` i?b F?¬M

@*‡ i?¬M; ç²M; i?b +kM; +?d +‡ i?¬M; ç²M; pÈB +`m K` i?¬B- MÆB M`v +?QM? H`

>` EB i i`WM; K„i- L;¬ æ° H"Ti S+ çSM; H M- i` M K†i pšM H` bU F?B T bÊ- ç°M; i
/Q F?¬M; i? iBM M'B M M ?„M H`K i?2Q #ªM M,M; K` i?¬BX *QM`®B M`v +?Q /M
+kM; F?¬M; i? H`K çQÊ+ i? M`v +?S M‡B +?B H` F?¬M; M; QÌB F?®M; +? X

@*ÁM +‡ j pB M FBK HQ¢B F?€+X

oQÆM; S?QM; ç°i M?B M ;BÆ i v +?d p T?Q +QM`®B ;¶- HU+ +?9 w +O K¼B M
M?[M; pB M FBK HQ¢BX

oB M K` Gw .QÆM; FûQ ` ç½ iW iW `9i p - +QM`®B pšM ?Q¢i ç°M; M?Q i`QÊ+ - M
`i M?B m- F?¬M; +‡ HBM? ?Q¢i M?Q H9+ ç-mX

J¼B M; QÌB +kM; ç½ ;BªK #Èi bU FBM? ?½B- ç°i M?B M M?bM i?`v K°i +QM`®B H
;B®M; M?Q H` M; QÌB i?"i M?Q i? i?b +?Q /M H` B i?b +kM; b) FBM? M; ¢+ M?Q #

æ•v +kM; F?¬M; T?ªB H` çB MªM?- ç•v +?QM? H` +QM`®B ?`M; i?"i; B€i?"i- p"v
?B M i`QM; çB MªM? H¢B tm'i ?B M i`QÊ+ K†i K¼B M; QÌBX

>B M i¢B- HÌB M‡B +O oQÆM; S?QM; ç½ ç2K HU+ +?9 w +O K¼B M; QÌB /šM H M

LÆB M`v +‡ 9 pB M FBK HQ¢B- Gw .QÆM; KÈB FûQ K°i pB M K` ç½ M?Q i? - p"v j
M`v K¶B M; QÌB ç m`i Km®M iB M H M FûQ +?9M; - M m F?¬M; T?ªB K¶B M; QÌB ç
ç½ i`U+ iB T t¬M; H M FûQ i?Y j pB M FBK HQ¢B FB t2K`®i +m°+ H` M?Q i? M`C

Gw .QÆM; ?Q i b•m K°i ?ÆB`²B pQÆM; i v ` X

L?[M; M; QÌB F?€+ ç m +‡ +?9i ?¬ ?'T K'i iU M?B M- B +kM; F?¬M; #B i b m F?B
tªv ` M[X

GQÐB / Q M? M?"M; H'v pB M FBK HQ¢B ` - H-M M`v F?¬M; +?9i /Q /U- ?„M /MM

oB M FBK HQ¢B M`v FûQ ` i?m"MHÊB ?ÆM pB M i`QÊ+ ç‡ M?B m- b m F?B H¬B
i`mM; p T?Q M?[M; +QM`®BX

a m F?B FûQ pB M FBK HQ¢B ` i?b M?[M; +QM`®B p®M +ÁM +?9i ?Q i ç°M; HB
+QM`®B M•M; +?•M H M`²B [mûi M; M; ? B pÁM; b m ç‡ i`Î H¢B +?¶ +kX

a m ç! M? [M; +QM`®B F?€+ ç m +! ç°M; i€+ F?€+ M? m- H9+ M"v p" H9+ i`QÊ+ ?Q
+QM`®B M"Q #B m ?B M pW idM? M; O +ª K" M; QÊ+ H¢B H"K +?Q M; QÌB i +ªK ;B
bmM; K½MX

h?-M i? M? F?Q bªM;- +?QM? H" M?Q p"v- +QM`®B ç½ +! kyyy M,K im´B- bÆM i
? i p"v K" pšM H"K +?Q M; QÌB t2K +! +ªK ;B€+ M?Q i? - pB + M"v [mª i?"i H" [m€B

*QM`®B ;¶ H¢B ?Q¢i ç°M;- H-M M"v +?9M; çSM; i?"M? iWM; ç-B K°iX

L; v b m ç!- K¼B M; QÌB K°i H-M M[KÎ iQ K„i- M? [M; +QM`®B M"v F?¬M; M; Ì #„i ç
+QM`®B +?B H"K e +†T- K¶B +?B m K´B i?S+ ç m #` +QM`®B ç®B /B M T?€; Bª
ç®B Hmv M p"vX

h`B m E?m p" >ªB æ¬M; M?bM i?Q€M; [m M? m- ?¼ i?'v i`QM; K„i ç®B T?QÆM;

GQm *QÆM; +kM; i®i F?¬M; i®i ?ÆM # Q M?B m- ?„M M? M?"M; ?Qi p"Q K°i ?Æ
i`QM; M; ? +?S F?¬M; ;B®M; M?Q #¼M M; QÌB Gw .QÆM; +?d iÁ KÁ M?bMX

L? [M; +QM`®B ;¶ M"v `ä `¬M; H" ç M; /B M iª K°i HQ¢B pä i?m"i + Q i?•K- i?S M"v
#¼M ?¼ ?¼ + i`QM; [m•M ç°B +ÁM + Q +†T ?ÆMX

"BM? HQM? #bM? i?QÌM; F?¬M; i? iB T t9+ pÈB pä i?m"i i?"i bU- #¼M ?¼ +?d ?¼
` i?b #¼M ?¼ +?d /U p"Q M? [M; ç°M; i€+ çÆM ;BªM ç +? ç`+?- M m +? i`K F?¬
+?B M i`QÌM; çB m +¬M +?9 w M?'i T?ªB H" K°i FQ+? i`i b€iX

h?S K" #° ç°B ç†+ +?OM; #¼M ?¼ ?¼ + H" pä i?m"i +?•M +?QM?- F?¬M; T?ªB H" M
i`QM; ho ? v H" pä [m€M- #¼M ?¼ Hmv M H" pä i?m"i h`mM; >Q +! H`+? bY M; ?bM

:B®M; M?Q h?€B *U+ Zmv M +O h`¬M o¬ *U+ p"v- pä i?m"i +O ¬M; F?¬M; M? [M
i? K" H9+ ç®B /`+? +ÁM +! i? T?€i ` ?B m [mª `i HÈMX

*! HQ¢B pä i?m"i +?•M +?QM? M"v #¼M ?¼ +! i? K°i ç`+? KQÌB i?"K +?Q H" ?ÆM
i?b M; QÌB F?€+ ?Q" M iQ" M F?¬M; i? +?¢K p"Q #¼M ?¼ çQÊ+X

L; mv M M?•M +?QM? H" pB M?Q i? - #¼M ?¼ KÈB +! i? HB + K„i H" i?'v i?S K" +
#¼M ?¼ +?Q iWM; M?bM i?'v [m - K°i HQ¢B p¼ i?m"i +ÁM + Q KBM? ?ÆM i?S K
i?m"i K" M? [M; +QM`®B M"v F?¬M; ;B®M; - i?"K +?Q +! i? M!B H" ?Q" M iQ" M F?€

L? [M; +QM`®B M"v /B M Hmv M `i çÆM ;BªM- +kM; F?¬M; ? +! b€i F?Q- +?d +! M
#¼M ?¼ ç m ?B m çQÊ+ K'v i?S M"v K" ç +?Q K°i M; QÌB i`QM; ?B M i?U+ bY /KM;
bÊ M?Q i? M"QX

hU M?Q H9+ i`QÊ+ Î T?® ç² M; ¼+ "bM? \*?•m p"v- h`¬M o¬ *U+ +?d /MM; K°i i v i?
*QÆM; [m K°i # M- çÆM çª ç°+ ç'm i?b çWM; M!B H" GQm *QÆM; - +?Q /M H" #'i +
+kM; F?¬M; i? i?„M; çQÊ+ ¬M; X

h`¬M o¬ \*U+ ç½ Hmv M h?€B \*U+ Zmv M çQÊ+ p" B +?K+ M,K- ¬M; bÈK ç½ i`Î i?"M
ç¢B bQ i? M"v F?¬M; T?ªB H" M; QÌB K" ç€K GQm *QÆM; +?d pW KÈB ?¼+ çQÊ-
b€M?- +?Q /M H" +°M; i? K +ª ç€K M; QÌB h`B m ooM? +kM; +?Q +?„+ +! i? i?„M;

@æ•v pšM H" +QM`®B ;¶ b Q\

>" EB i ç°i M?B M ?ÄB K°i +•m- Gw .QÆM; +! +?9i b [M; b®i- oQÆM; S?QM; p" L; ¬

>" EB i ?ÄB +?QM? H" +•m K" #¼M ?¼ Km®M ?ÄB- ç•v +ÁM H" +QM`®B ;¶ b Q\ *
M? [M; ç°M; i€+ v ? i +QM M; QÌB M?Q i? M"v b Q\ L; ¬ æ° i?"K +?Q +ÁM +! w M; ?o
M i`QM; +! ;B'm M; QÌB iQ ?QM ? v F?¬M; X

898X *?QÆM; 898, L;QÌB *Æ Zm M G¶ " M U9V

@*| Km®M ð;BªB T?~mö M| K°i +?9i ç #B i# M i`QM; +| ;b ? v F?¬M;\

L;¬ æ° `®i +m°+ +kM; M|B ` w M;?o i`QM; HÁM; ?„M- pW `²B ?„M ç½ +| bmv M;? K` i?¬BX

@L|B #”v #¢ ;b ç|X

>” EB i i`WM; iQ K„i M?bM ?„M- pW `²B ?„M M|B KÎ` b) H`K ?ÄM; K|M ç² K’v +?K+ i¢B M;QÌB Km®M ;BªB T?~m +QM M;QÌB `®B M”v +kM; H` ?„MX

@s2K M?Q 2K +?Q M|B ;b +ªX

L;¬ æ° p°B p”M; H„+ ç-m- b„+ K†i `’i #’i ç„+ /oX

L;¬ æ° H` K°i i M +?mv M [m”v T?€- pW KÈB i®i M;?B T- pB + H`K i?b ç½ çQÊ+ + ?„M +,M; #ªM H` F?¬M; Km®M H`K pB +- +ª M;”v +?d Km®M +?¢v HQ¢M # M M;Q” h`QM; M?” M #”B ?¬M bU +?Q ?„M- i M M”v i?”K +?Q +ÁM +?ÆB i`Á ç”Q ?¬M- +|

h?S M"v +?Q /M i?-M F€ ?ÆM M[i?b M| +kM; çQÊ+ H"K #^M; ;¶- çB K M"v H" M?
+QM `®BX

@h¬B F?¬M; `ä H„K- +| çB m i¬B +| i? M|B K°i +?9i H" i?S M"v i¬B b) F?¬M; #€M
i`,K i`B m- K°i i, i?b i¬B +kM; F?¬M; #€MX

Gw .QÆM; bmv M;?o K°i +?9i `²B M|BX

h?S M"v b m F?B #B i çQÊ+ ?B m [mª i?-M F€ i?b ç½ #` Gw .QÆM; HB i p"Q / M
h`QÌM; aBM? "€i- hB M •K "bM? `²BX *?Q /M H" i?S M"v F?¬M; ? +| H B H`+? ;b- i
i?QÌM; çB M[i?b bU T?S+ i¢T +O +Æ [m M # M i`QM; +kM; çO ç M| b€M? M; M;
o"i M?Q p"v F?¬M; i? /MM; ;B€ i` bY /KM; ç iQM? iQ€M çQÊ+ - HQ¢B ç² p"i i? M
/M ;B i? „M ? „M +kM; F?¬M; #€MX

@h?S M"v `®i +m°+ +| ;B€ # Q M?B m i¬B F?¬M; #B i- M?QM; M m Gw .QÆM; #€
+QM b® jj p¢M- i¬B çQ€M H" M| +| ;B€ ;'T i`,K H-M- i?"K +?Q H" M;?bM H-MX

>" EB i i`-K K†+ K°i ?²B `²B M|B K°i +•mX

@:'T i`,K H-M- H" jjyy p¢M- M; "M H-M H" jjy i`B m- ¬M; i`ÌB ÆB- Gw .QÆM; - M?
L;¬ æ° KÈB pW M|B tQM; ç½ #` >" EB i FûQ H M t2- M?[M; M;QÌB çSM; î # M M;C
+QÌB- b m F?B ?" EB i H M t2- oQÆM; S?QM; +kM; H M t2 +O KbM?- oQÆM; :B
Gw .QÆM;X

J'v +?B +t2 i?2Q i?S iU `ÌB F?ÄB- Gw .QÆM; K M; oQÆM; :B B :B B p M?" `²B ç
i`î p #B i i?U- ? „M p" GQm *QÆM; i?b çB iÈB #B i i?U +O >" H½QX

L;¬B #B i i?U KÈB +ÁM T?ªB i` M; i`Q- +| #¼M M;QÌB h`B m ooM? H" çQÊ+ `²B- ?

G-M M"v h`B m E?m p" >ªB æ¬M; F?¬M; +| T?ªM ç®B- #¼M ?¼ #B i M?bM M;QÌB-
çB `i M iQ" M- #¼M ?¼ F?¬M; +¬M T?ªB çB i?2QX

>ÆM M[- MÆB Gw .QÆM; Km®M iÈB #¼M ?¼ F?¬M; /QÊ+ p"Q- çB p ?°B ?ÊT pÈB

h`î H¢B #B i i?U- Gw .QÆM; i`U+ iB T çB iÈB T?ÁM; KbM?- >" H½Q ç½ M;O `²B-
[m'v `¬v ¬M; - Gw .QÆM; ç†i ?°T çUM; +QM `®B H M #M `²B KÎ K€v iQM? i` iQ HE

:B®M; M?Q ? „M çQ€M- i` M K¢M; [mª M?B M H" i` F?¬M; çQÊ+ #`i +S iBM iS+ ;bX

L;¬v ?¬K b m Gw .QÆM; /"v `i bÈK- #ªv ;BÌ ç½ `ÌB ;BQÌM; - #bM? i?QÌM; i?b >" H
/"v- ¬M; ç½ [m2M M;O ;B'+ M; „M p" +| i?|B [m2M /"v bÈK `²BX

@> B M;QÆB ç m ç M "\

JÈB pW tm®M; H-m- Gw .QÆM; HB M b[M; b®i- >" EB i- L;¬ æ° p" oQÆM; S?QM
i`i +ª ç m ç M; M;²B M|B +?mv M pÈB >" H½QX

@*?9M; i¬B pW iÈB- ¬M; F?¬M; +?Q +?9M; i¬B çB ;¼B + "mX

>" EB i p°B p" M; M|B K°i +•m- ç K [m b m F?B i`î p M?" ? „M p" L;¬ æ° T?ªB i?" i H
çQÊ+ - ?¬K M v b€M; bÈK #¼M ?¼ ç½ +?¢v iÈB ç•v `²BX

@Gw .QÆM; - +?9M; i¬B pW M|B +?mv M M;¬v ?¬K [m +?Q >" H½Q- >" H½Q M|B -
M| - p T?¬M Fw iU i` M ç| i?b T?ªB t2K F„ KÈB #B i çQÊ+X

L;¬ æ° HÈM iB M; M|B K°i +•m- M|B tQM; H¢B M?bM >" H½Q- >" H½Q KoK +QÌB ;
tQ v M;QÌB H M H-m çB H'v +QM `®B tm®M;X

*?d +?®+ H€i- Gw .QÆM; ç½ K M; #° +QM `®B tm®M; iÈB T?ÁM; F?€+?- F?¬M; #
T?K+ H¢B #° /€M; i`QÊ+ F?B ç'm ;B€- Gw .QÆM; +| i? F?ŠM; ç`M? H" i`QÊ+ F?B
T?K+ H¢BX

@*"m H"K +?Q M| F?¬B T?K+ H¢B\

L?bM i?'v #° /€M; +O +QM `®B- >` EB i M?`M F?¬M; çQÊ+ ?ÄB K°i +•m- ?B M i¢B
?9i- KQÌB ? B +QM `®B H†M; H†M; M^K i` M +€B F? v- MQÊ+ bÆM i` M +?9M; ç½
K M; i?2Q K°i T?QM; +€+? +´ tQ - i? M?QM; p M; Q`B H¢B +| p) ``i #bM? i?QÌM; X
@E?¬M; +|- M| iU ç°M; F?¬B T?K+X

89dX *?QÆM; 89d, L; QÌB *Æ Zm M G¶ " M UeV

@*QM `®B F?¬B T?K+ H¢B +kM; i®i- pW H9+ +| i? +?Q ¬M; t2K #B M ?| +O M| X
>` EB i çSM; /"v M?QÌM; +?¶ +?Q Gw .QÆM; X

>B M i¢B >` H½Q +kM; ç M; `i iÁ KÁ- H9+ Gw .QÆM; +ÁM +?Q tm®M; T?ÁM; F?
i M; #®+ Rk +QM `®B M`v H M i" M i`ÌB- M|B +€B ;b K` bQ pÈB h` M7Q`K2`b +ÁM H
`i iÁ KÁX

Gw .QÆM; ç†i Rk +QM `®B tm®M; - K¼B M; QÌB HB M i" T i`mM; M?bM +?9M; X

@Gw .QÆM; - F?¬M; #^M; #„i ç-m iW pB M FBK HQ¢B ç-m iB M çBX

>` EB i ç°i M?B M M|B K°i +•m- H9+ M`v Gw .QÆM; ç½ KÍ +?¶ +Æ [m M ` - H° ` S
? i i?ªv K¼B i?S ç m ;B®M; ? i M?Q M?[M; i?S K¼B M; QÌB i?'v M; `v ?¬K [m X

Gw .QÆM; ç`M? FûQ pB M FBK HQ¢B i?S 9- M; ?2 >` EB i M|B p"v ?„M HB M +?mv
oB M FBK HQ¢B `i M?Ä- T?ªB /MM; K|M; i v +¢B ` `²B KÈB +| i? FûQ- M; `v ?¬K
K¢M? v m ?„M +kM; ç½ #B i çQÊ+ K°i +?9iX

EûQ pB M FBK HQ¢B- Rk +QM `®B K°i H-M M[?Q¢i ç°M; X

*?Q /M H` M; `v ?¬K [m ç½ i?'v M?[M; ç°M; i€+ M`v- H-M M`v M?bM H¢B K¼B M;
+QM `®B ?Q¢i ç°M; p¬ +MM; iU M?B M- +| i? M|B bQ pÈB +QM `®B i`QM; T?BK ?

J¶B K°i ç°M; i€+ M?bM ;B®M; M?Q H` ç°M; i€+ +O çS i` - /m¶B M; QÌB- H„+ ç-m

L m M?Q bÆM i` M M; QÌB +?9M; F?¬M; +| #` i`| + ` - F?ŠM; ç`M? +ÁM +| i? M?bM
K`M i?-M F€ M`v K¼B M; QÌB `i H` +ªK i?€M- K¼B M; QÌB F?¬M; #B i /MM; iW M`Q

h`QM; T?ÁM; F?€+? +?d +| >` H½Q H` H-M ç-m i?'v +?9M; - H9+ M`v ¬M; i`WM; iQ
H|2 b€M; - i` M K†i +kM; ?B M ` bU FBM? M; ¢+X

L?UM; ç°M; i€+ M`v +kM; ç½ H`K +?`M ç°M; >` H½QX

@>` ;B ;B - +?€m M|B ç9M; F?¬M; - M?[M; +QM `®B M`v [mª i?"i H` ;B®M; M?Q M

L; ¬ æ° ç„+ w M|B K°i +•m- >` EB i i?b +?d +QÌB +QÌB- L; ¬ æ° pšM +| iQM? ibM? i`
HÈM i?b ?„M pšM +ÁM i?Q+? F?Q2 F?Q MX

æWM; M|B H` L; ¬ æ°- +?Q /M H` >` EB i ?„M +kM; Km®M F?Q2 F?Q M pB + M`vX

@E?¬M; i²B- i?"i bU H` ;B®M; M?Q M; QÌB i?"i- `i F?¬M; i²BX

>` H½Q ;"i ;"i ç-m- ¬M; F?¬M; +| M, M; HU+ ç†+ i?M M?Q Gw .QÆM; M M ?B M i¢B
H` +€B ;b K` +| i? i¢Q i?"M? ?B M iQÊM; i?-M F€ i? M`v- M?[M; i?S i?-M F€ T?-
çQÊ+ M; mv M M?•M +O M| i?b b) ;B9T +?Q p, M ?| +´ T?€i i`B M i? K K°i +?9iX

J°i H€i b m- ç°M; i€+ +O +QM `®B ç½ ;BªK çB `i M?B m- Gw .QÆM; F?¬M; çÈB #
pB M FBK HQ¢B i?S ? BX

JQÌB ? B +QM `®B H" T iS+ çSM; ç®B K†i M? m `²B #„i ç-m ç€M? M? m- ç°M; i€+
M m F?¬M; T?ªB M`v i?'v i" M K„i i?b ¬M; +ÁM iQÎM; `^M; KbM? ç M; t2K ho M[ç|

*?Q /M H` M?[M; +QM `®B i` M ho i?b +kM; F?¬M; i? H`K çQÊ+ M?UM; ç°M; i€+ ;

*?mv M M?[M; +QM`®B M"v ç€M? [mv M T?€T pä i?m"i GQm *QÆM; ç½ #€Q +?Q
M?[M; M; QÌB +ÁM H¢B F?¬M; B #B i M?[M; [mv M T?€T M"v +| w M; ?o M?Q i?
+¨M; FBM? M; ¢+ - i` M K†i ¬M; MÎ K°i MK +QÌB b€M; H¢M; X

J†+ F M"v #° +QM`®B M"v +| H B H`+? M?Q i? M"Q- M m i?S M"v p¨ HÌB GQm *
+?QM? H¨ K°i K|M i" B T?9 p¬ +MM; [mw #€QX oä i?m"i h`mM; >Q ç½ +| iW`¨i H•m
*?m L; mv M *?QÆM; #„i ç-m ?¢M +?û pä i?m"i T?€i i`B M- # M; #® H M? + 'K pä-ç
i`¼M; p¨Q pB + H¨K K B K°i pä i?m"i h`mM; Zm®+X

a m i?ÌB JBM? H¨ i?ÌB J½M h? M?- i?ÌB M"v +ÁM [m€ ç€M; ?ÆM- #¼M ?¼ HQ H„M
i¢Q T?ªM M M +Æ ?² H¨ iQ¨M çB M + 'K pä- +| çB m pÈB M; QÌB J½M i?b H¢B F?¬M

*?Q iÈB +m®B i?ÌB h? M?- i`B m çbM? ?O #¢B HQ H„M; F?¬M; çQÊ+ M?B m pB -
K°i +?9i- ç€M; iB + H¨ b m ç| +?QM? i` HB M iK + i? v /`B- h`mM; Zm®+ H¢B #„i ç
?¼+ ç½ #` i?¨i i`mv M- ç M M v +?d +ÁM H¢B p¨B K¬M pä i?m"i çQÊ+ +€+ i? ;B p

h? +?Q M M ?B M i¢B #° ç°B ç†+ +?OM; +?d +| i? ?¼+ i`K +°i pä i?m"i +O h?B m
F?¬M; i? ?¼+ M?[M; i?S F?€+ K¨ H¨ +, M #ªM F?¬M; +| i?S F?€+ ç #¼M ?¼ ?¼+X

Zmv M T?€T M"v M m H¨ i?"i i?b ç•v b) H¨ K°i M; m²M i" B M; mv M`¨i HÈM +?Q [m®

>¨ H½Q i` M T?QÆM; /B M ç² +´ +| [mv M mv imv i ç®B- M?QM; i` M K†i pä i?m"i i
i?b ¬M; +kM; F?¬M; +| M?bM` +€B; b- i?S ¬M; i?'v +?d H¨ M?[M; +QM`®B M"v ç

Gw .QÆM; +kM; F?¬M; #B i w iQÎM; +O >¨ H½Q- +?Ì b m F?B +?9M; ç€M? tQM; -
jX

a mF ?B FûQ pB M FBK HQ¢B M"v` - Rk +QM`®B H¢B H¨K M?[M; ç°M; i€+ F€ H¢
M M ?¬K M v K¼B M; QÌB`¨i #bM? ioM?X

@æ•v H¨ ç°M; i€+ +O i?Ê K°+X

>¨ H½Q ç°iM?B M M|B K°i +•m- pW`²B >¨ EB i ç½ M|B [m #° ç°M; i€+ M"v- +| çB
`¼`¨M; +?Q H„KX

@h?Ê K°+- ç•v i?"i bU H¨ i?Ê K°+ Q\

>¨ EB i M|B K°i +•m- H9+ M"v F?¬M; +| B FBM? M; ¢+ M[- #° +QM`®B M"v`¨i i?¬M
K°i ç¢B bQ çdM? + 'T +? i¢Q- M?[M; ç°M; i€+ +O +QM`®B p¬ +MM; b®M; ç°M; +k

@æ9M; p"v- i?Ê K°+- +€+ +?€m +ÁM i` - +?Q i?'v [m i?Ê K°+ i?"i bU- i`QÈ+ FB
ç m KÌB i?Ê K°+ p H¨K /KM; +K- +?O M?" HQ +ÆK MQÊ+ ,M m®M; - F?B H¨K tQM;

>¨ H½Q +QÌB ;"i ç-m- M|B iB T,

@E?B ç| F?¬M; +| M?B m ç² ;B /KM; ç Km - i?Ê K°+ H9+ ç| i`Î i?"M? ?¨M; ?B K-
+m°+ b®M; `¨i ?¢M? T?9+ -`¨i M?B m +¬; €B H9+ ç| ç m i?Q+? ;ª +?Q i?Ê K°+- Qi M
ç`M? F?¬M; +¨M HQ ,M K†+X

*•m +?mv M +O >¨ H½Q H¨ +?mv M`¨i H•m i`QÈ+ FB - ?B M i¢B ç` p` +O i?Ê K°
ç½ i? v i? +?Q i?Ê K°+- i?Ê K°+ ?B M ç¢B ç½ K'i çB +?ûM +ÆK +O KbM?- i`W T?
+ÁM +| i? Mm¬B; B çbM? b®M; i¢K +?S i?Ê #bM? i?QÌM; i?b ç m ç½ ç´B M; ? ? i

æB K 'v Gw .QÆM; ?B m`¨i`ä pb K°i M; QÌB +?9 +O ?„M ç M; H¨K Î K°i +Y ?¨M; ç
K°+ i€K M, K- F?B` H¨K pB + i?b H¢B F?¬M; çQÊ+ i®i M?Q iQÎM; iQÈM; K¨ +?d +|
[m M;`vX

@æ•v H¨ ?Q¢i ç°M; i`¼M p M +O M; ? K°+-`¨i iB m +?m~M- +€+ +?€m t2K F?¬M
+?•M +?QM? KÈB +| i? ?B m`ä M| K¨ i?¬BX

>¨ H½Q Q F?) i?Î /`B- #° +QM`®B M"v ?B M i¢B ¬M; ç½ p¬ +MM; i€M i?"M?- i?S M
#ªQ- h`mM; Zm®+ +´ ç¢B +ÁM +| K°i i v M; ? M?Q i? M"v [mª i?"i H¨K ¬M; p¬ +MM

L?B m M, K i`¬B [m p"i i?¨i i`mv M`¨i M?B m- ç•v ç m H¨ i`M i?'i HÈM +O p, M ?|

@«M;- +?€m +?m~M #` FûQ pB M FBK HQϕB i?S 9- ¬M; t2K +~M i?"M M?ûX
Gw .QÆM; +QÌB ? ?ª M|B K°i +•m- b m F?B FûQ pB M FBK HQϕB i?S 9 i?b +QM`
.QÆM; M|B p"v # M;QÌB >" EB i ç m`'i ç²M; ibM?X
G-M M"v [mª i?"i H" TªªB t2K +~M i?"M- +QM`®B +| i? #B M ?bM? [mª i?"i H" ç°+
@h®i- ¬M; Km®M t2K K°i H-M +€B ;b çQÊ+ ;¼B H" õh` Mb7Q`K2`bö
>" H½Q +QÌB M|B- +?mv M õh` Mb7Q`K2`bö H" L;¬æ° M|B` ->" H½Q pW M|B p"v
tm®M;X
EûQ pB M FBK HQϕB i?S 9- # M;QÌB >" EB i ç m M;²B i?ŠM; /"v- €M? K„i #¼M ?¼
#B M ?€Q i?-M F€M; "v ?¬K [m #¼M ?¼ p M?" M;?o i? M"Q +kM; F?¬M; ?B m M
+?,K +?9 ibK ?B mX
hB M; K t€i +?|B i B K°i H-M M[p M; H MX
.QÈB bU [m M b€i +?,K +?9 +O K¼B M;QÌB- Rk +QM`®B #„i ç-m çB p K°i T?Q - t
`ÌBX
hB M; K t€i pšM +ÁM p M; H M- i`QM; b®M ?[M; M;QÌB Î ç•v +?d +| K°i KbM? Gw
T?"M M"v ç M; iW iW`€T HϕB- M?[M; M;QÌB F?€+ ç m iÁ KÁ M?bM- #¼M ?¼ Km®
M?Q i? M"Q- +?Q /Á H" >" H½Q i?b +kM; F?¬M; M;QϕB H X
J°i H€i b m- +QM`®B ç-m iB M ç½ T?•M; BªB tQM;- iB T i?2Q iÈB +QM`®B i?S k-
#° T?"M M?Ä i?b +QM K„i >" EB i HB M i`WM; HÈMX
L;"v ?¬K [m #¼M ?¼ ç½ i?'v [m K°i H-M- +| çB m ?¬K M v i?'v i? K K°i H-M M[M
?B m #B i ?ÆM p pB + M"vX
>" H½Q +kM; ?€iQ KB M; F?¬M; i? iBM M´B- iBM pd ? p"iU KbM? +?SM; FB M
M? m- pW`²B +QM`®B +MM; H„K +?d H"K ¬M; FBM? M;ϕ+- M?QM; #B m ?B M +
¬M; `mM; ç°M;X
J'v i` ,K M?€M? /•v K"m ç2M F?¬M; M;WM; /B +?mv M- Rk +QM`®B M? M? +?|M; #
F i ?ÊT M? M? +?|M; ?B M` - +QM`®B KÈB M"v pšM M?Q +k M?bM ;B®M; M?Q K°
J†i M;Q`B +?B + F? v pšM F?¬M; M;WM; i? v ç´B- b m F?B +QM`®B KÈB tm'i ?B
;-M tQM;- M?[M; +?[M;"v ?¬K [m /-M /-M ?B M` i`QÊ+ K†i K¼B M;QÌBX
JK+ çQ+? HÈM M?'i +O K¼B M;QÌB M;"v ?¬K M v +?QM? H" T?B M /`+? M?[M; +
tm'i ?B M i?b K¼B M;QÌB ç m i"Ti`mM; M?bM >" H½Q
smM; [m M? v M ioM? HϕB- +QM`®B`®i +m°+ +kM; ;BÆ i v H M- b m ç| +?d p T?
Gw .QÆM; K v +€B F? v iÈB i`QÊ+ K†i >" H½Q ç +?Q ¬M; +| i? M?bM`ä M?[M;
M;Ì H" >" H½Q pW M?bM i?'v M?[M; +´iU M"v HB M b[M; bÌX

893X *?QÆM; 893, L;QÌB *Æ Zm M G¶ " M UdV

@«M;- ¬M; H"K b Q p"v\
Gw .QÆM; p°B p"m; ?ÄB K°i +•m- >" H½Q`'i Qi F?B # m ?B M ;B"i KbM? M?Q i?
;BªB ¬M; +kM; +?d +| +?9i;B"i KbM? K"i?¬B- çB m M"v +?Q i?'v M?[M; +?[+´ M"
@«M; F?¬M; b QX
>" H½Q H„+ H„+ ç-m- i?Î ç`B K°i ?ÆB`²B iB TiK+ [m M b€i +QM`®BX

Gw .QÆM; p ¨ ç€K M; QÌB > ¨ EB i M?bM M? m- B +kM; F?¬M; M|B ;b- b„+ K†i +O >
ç½ #B i M°B /mM; M?[M; +?[+´ M¨v- +?d +¬M ¬M; #B i i?b ¨i M? M? #¼M ?¼ +kM
M¨v H¨ ;bX

æ²M; i?ÌB K¼B M; QÌB +¨M; i? K iÁ KÁ- pB + > ¨ H½Q pW M?bM i?'v M?[M; +?[M
ç m +| i? i?' çQÊ+- K¼B M; QÌB +¨M; i? K ?B m F€ p M?[M; +?[M¨vX

*?[i¨ M F? v +| ¨i M?B m- +| i? M|B H¨ ¨K ¨¢T +?B +?Qi- b m F?B t2K tQM; > ¨ H

@«M;- M| ¨®i +m°+ +| w M; ?o ;b\

Gw .QÆM; p°B p¨M; ?ÄB K°i +•m- ç€K M; QÌB > ¨ EB i +kM; KÎiQ K„i M?bM ¬M; X

@æ•v H¨ p¨i i?ÌB *?B M Zm®+- +?[M¨v H¨ K°i HQ¢B +´ iU i?"i tQ i¨QÊ+ FB - i?S
Zm®+- iÈB i?ÌB h¬M >€M i?b ç½ Qi i?'vX

> ¨ H½Q [m v ç¬m H¢B M?bM Gw .QÆM; - i¨QM; K„i +ÁM K M; i?2Q K°i +¶ iW €B- i
M; Q¨B F?¬M; +?9i #„i K„i M¨Q +O M| - ç•v H¨ K°i i?S ¨i +| H B H¨+?X

@> ¨ ;B ;B - M?[M; +?[M¨v ¨®i +m°+ H¨ +| w M; ?o ;b i? \

L;¬æ° p°B p¨M; ?ÄB K°i +•m- ?„M +kM; ¨i ?SM; i?9 pÈB M°B /mM; +O M?[M; +?[

Gw .QÆM; p®M ç`M? ?ÄB H B H¨+? +O +?[+´ M¨v- M?QM; M;?2 L;¬æ° ?ÄB i? M
H€i M[i? K F?ªQ > ¨ H½Q +kM; çQÊ+- +?d +¬M i?S ?„M Km®M ?¼+ i?b > ¨ H½Q b)

@æ•v H¨ M?[M; i?S +?QM? i€+ ;Bª pB i H M- +QB M?Q H¨ K°i +€B iU i¨mv M çB- ç
;Bª p ;B¨- ç•v H¨ w iQÎM; H9+ ç| +O M; QÌB M¨vX

> ¨ H½Q ;BÆ i v H M +?d p T?Q +QM ¨®B ¨²B M?Ä ;B¼M; M|B- H9+ M|B M?[M; p
i¨ M K†i K M; i?2Q bU i¬M FQM?X

@hU i¨mv M- ¬M;- H¨ iU i¨mv M +O B i? \

Gw .QÆM; H¢B ?ÄB K°i +•mX

> ¨ H½Q ¨i Qi F?B +| #B m ?B M M?Q p¨v- i?€B ç° +O ¬M; H9+ M¨v +¨M; H¨K +?Q
KbM? +| i? #B i çQÊ+ M; v M°B /mM; M?[M; iW M¨vX

@>¼ *¬M; h?•m@*¬M; h?•m hYX

> ¨ H½Q i?ªM M?B M M|BX

@*¬M; h?•m hY\

> ¨ EB i- oQÆM; S?QM; - L;¬æ° ç m +| +?9i K K M; - i M M¨v i?U +t H¢- #¼M ?¼ +
M?QM; Gw .QÆM; b m F?B M; ?2 i M M¨v i?b HB M b[M; M; QÌB- # M; QÌB > ¨ EB i
B M?QM; Gw .QÆM; #B i ¨i ¨äX

.o M?B M H¨ ?„M- F?| i¨€+? i?S M¨v H¢B i?¬M F€ M?Q p¨v- Gw .QÆM; F?¬M; M;Ì
i€+ T?~K +m®B +MM; +O M; QÌB M¨v- b m F?B M; ~M M; QÌB- Gw .QÆM; +¨M; i? K

@Gw .QÆM;- *¬M; h?•m hY H¨ B\

> ¨ EB i i?'v Gw .QÆM; +| +?9i ?QM; T?•M HB M ?ÄB K°i +•m- b„+ K†i +O Gw .Q
.QÆM; #B i M; QÌB M¨v H¨ BX

a m F?B ´M ç`M? i•K i¨¢M; H¢B- Gw .QÆM; KÈB +?"K ¨½B M|B,

@*¬M; h?•m hY +| i M ;¼B F?€+ H¨ *¬M; h?•m " M- i?ÌB sm•M h?m *?B M Zm®+ ?
bBM?¨ p¨ HÈM H M i¨QM; i?ÌB F€ +?B M [m®+- H9+ 'v ?„M H¨ +¬M; iQÊM; M´B iB
G¶ M M M; QÌB çÌB b m ;¼B ?„M H¨ G¶ " MX

@G¶ " MX

L;¬æ° ç°i M?B M ?ûi H M K°i iB M; X

G-M M"v K¼B M;QìB ç m FBM? M;ç+- *¬M; h?•m hY #¼M ?¼ F?¬M; #B i H" B M?
 æ•v +?QM? H" ¬M; i' +O M;? i?Ê K°+- K°i i? ? i¬M; bQ - ç M M v M?[M; +¬M; i
 +' ç m H'v i M +| HB M [m M iÈB G¶ " M +?QM? H" #B m ?B M i®i M?'i p ¬M;X
 J¼B M;QìB M?b M i?Q€M; [m +QM `®B ;¶- i`QM; K„i tm'i ?B M K°i iB +U+ M|M;X
 h€+ T?~K +O G¶ " M- ?ÆM M[+ÁM H" i€+ T?~K H9+ p ;B"- +ÁM H" K°i i€+ T?~K +
 +¬M M|B iÈB ?B m [mª i?-M F€+O M|- +?d +¬M iQM? iÈB pB +M| +| HB M [m M i
 +?Q ;B€ i`` +O i?S M"v i,M; H M K°i KS+ ;B€ ``i HÈM `²BX
 *?Q /M H" >" FB i i?b ?B M ;Bì ?„M +kM; F?¬M; i? M"Q ç€M? ;B€ i?S M"v çQÊ+X
 i`mv M ` M;Q`B i?b b) H" i?S K" i'i +ª i?Ê K°+ +MM; #€BX
 o T?-M i?S M"v +| T?ªB /Q G¶ " M H"K ? v F?¬M; i?b #¼M ?¼ F?¬M; +?9i M;?B M;
 +kM; +?d +| G¶ " M KÈB +| i? H"K çQÊ+ K" i?¬B- ?B M içB +?Q /M M;QìB F?€+ M|
 " M H"K i?b #¼M ?¼ +kM; F?¬M; iBMX
 @«M;- G¶ " M pB i +€B ;b i? \
 Gw .QÆM; p°B p" M; ?ÄB K°i +•m- ç€K M;QìB >" EB i ç m i" T i`mM; M?bM >" H½Q
 i`mv M K" G¶ " M pB i `®i +m°+ H" ;bX
 G¶ " M +?QM? H" K°i M?•M p"i i`mv M F€- iQÆM; i`mv M G¶ " M +?QM? H" iQÊM
 F?¬M; H"K çQÊ+X
 *?BK ;¶ ¬M; H"K +| i? # v i` M i`ìB j M; "v K" F?¬M; `ÆB- t2 M;U ¬M; H"K +| i? i
 ;¶ i?b M| +| i? iU KbM? +`v `m°M; - H"K i?"M? #S+ iQÊM; i?-M iB M i?b M| +| i? H
 h`QM; i`mv M i?mv i- G¶ " M pb H"K ` K°i K|M ç² i?-M F€K" ?çB +? i +? K - t2 M
 M? - F i [mª H" K ?¬M; iU KbM? H M i?Y- b m F?B t2 M;U +?çv çB i?b F?¬M; # Q
 L?[M; i?S M"v ç m H" i`mv M i?mv i- ç° iBM +`v F?¬M; + Q- +| çB m i?"M? iU m p
 B +| i? T?O M?"M- ¬M; +?QM? H" K°i i? ? iQM; bQ- +?Q iÈB M v F?¬M; B +| i?
 G¶ " M +| `i M?B m T?€i KBM?- /KM; +K +O i?Ê K°+ #•v ;Bì ç m H" i?S K" G¶ " M
 ` M?Q H" /MB- i?QÊ+- #`Q- bçM- ®M; KU+- L?[M; i?S M"v HQm i`mv M iÈB i" M #•
 bY /KM;X
 h`W M?[M; i?S M"v ` ¬M; +ÁM T?€i KBM? ` `i M?B m M¬M; +K T?K+ pK +?Q M;?
 G¶ " M +ÁM T?€i KBM? ` +?b F?| p"´ F?| - b m F?B F?| HçB i?b +?d +| +?b F?
 p"v +| i? i? v i? +?Q M;QìB i`¬M; +QB- iB i FB K çQÊ+ `i M?B m +¬M; bS+- ?B
 ?bM? i?S+- M?QM; +?9M; +?d H" p"i çQÊ+ +ªB iB M iW´ F?| +O G¶ " M K" i?¬BX
 J†i F?€+- G¶ " M +kM; +| `i M?B m T?€i KBM? i` M T?QÆM; /B M #BM? F?Q- ¬M
 i`QÊ+ FB ¬M; iWM; çB m F?„+ #S+ \*Ym \*?•m æ² i` M K°i iªM; ç€- ç•v H" i'K #ªM /-
 iB M +O h`mM; Zm®+X
 L?[M; i?S M"v ç m F?¬M; T?ªB H" i`mv M i?mv i- ç•v ç m H" M?[M; i?QìM; i?S+ +
 ;?B HçB M?[M; çB m M"v- / M? iB M; +O G¶ " M `i HÈM- T?€i KBM? +kM; `i M?B
 +O ¬M; F?¬M; B #B i çQÊ+- ?B M içB +| #° +QM `®B M"v +O Gw .QÆM; i?b M;Q
 M;? i?"i bU +O ¬M;X
 @h?S M"v G¶ " M +? içQ M,K ej i m´B- ¬M; p®M ç`M? H"K ç iU KbM? bY /KM;- +|
 i?'v KbM? ç½ HÈM i m´B- ççB MçM +kM; b„T iÈB M M ç½ ç2K i•K ç„+ +ª çìB ;?B Hç
 i? i`mv M HQm tm®M;X
 >" H½Q F?) i?î /`B- G¶ " M i m v i ç®B H" K°i M?•M p"i p o ççB- iU i`mv M +O ¬M; +
 +?9i +¬M H Q M"Q +O #ªM i?•M- i'i +ª ç m +?d M|B iÈB pB +T?€i KBM? +O ¬M; i
 ¬M; +| w iQîM; ;b- H"K b Q ç +| i? +ªB iB M +?9M;X

æQ¢M +m®B +MM; G¶ " M KÈB M|B M,K ç| ¬M; ç½ HÈM im´B- H¨K tQM; #° +QM `®
+ÁM bS+ H¨K #'i +S i?S ;b F?€+- #° +QM `®B M¨v çQ€M +?WM; b) H¨ i€+ T?~K T?C
L;QìB +Æ [m M U*Æ Zm M E?¬B G¶B L?•MV +?QM? H¨ i M +?QM? i?S+ +O i?S M
L;?2 >¨ H½Q M|B tQM;- ç€K M;QìB >¨ EB i ç m i?Î /¨B K°i ?ÆB- #¼M ?¼¨ i +ªK i?
?Q +O G¶ " MX
"° +QM `®B M¨v H¨ /Q G¶ " M /MM; F„ i?m"i +Æ [m M H¨K ` - +ªK ;B€+ +O ?„M i`Q
[mª i?"i H¨ +| HB M [m M iÈB +Æ [m MX
"° +QM `®B T?S+ i¢T i? M¨v F?¬M; M;ì +?d /Q K°i M;QìB H¨K- G¶ " M +| / M? ?B
M;? K°+ [mª M?B M F?¬M; b BX
@hBM ç²M K†+ /M +| +?9i F?mv +? ç¢B- M?QM; F?¬M; M?'i ç`M? ç m H¨ ;Bª- pB
iBM- M?QM; t2 M;U iU ç°M; +?¢v i?b i¬B iBM H¨ i?"iX
oQÆM; S?QM; i?Î /¨B K°i ?ÆB `²B M|B- >¨ EB i p¨ L;¬ æ° ç m ç²M; w ;"i ;"i ç-m- +
H M i?b [m€ ?mv MªQ- M?QM; H¨K +?Q K°i p"i iU ç°M; ?Q¢i ç¬M; i?b F?¬M; T?ª
K†i M¨v +?QM? H¨ #^M; +?SM; i®i M?'iX
@L?[M; +QM `®B M¨v +| i? H¨K ` M?B m ç°M; i€+ M?Q p"v- i? i?b +€B ;b ;B9T +
L;¬ æ° +?d p¨Q +QM `®B ;¶ `²B ?ÄB K°i +•mX
>¨ H½Q + m K¨v- >¨ EB i p¨ oQÆM; S?QM; ç m M?Qm K¨v Kì K`iX
o'M ç M¨v i?"i ç9M; H¨ F?¬M; B #B i- i?S M¨v +kM; F?¬M; /MM; çB M ç +mM; +
/MM; /•v FûQ i¢Q M,M; HQÊM; i?b +kM; F?¬M; i? M¨Q ?Q¢i ç°M; çQÊ+ H•m M?Q i?
ç°M; i€+ F?€+ M? m M?Q i? M¨vX
@o'M ç ç°M; HU+ b m M¨v M;?B M +Sm- i?S M¨v ç†i î ç•v- i`QÊ+ b m ;b i?b +kM;
>¨ H½Q M?Ä ;B¼M; M|B K°i +•m- ¬M; +kM; F?¬M; #B i i?S M¨v ?Q¢i ç°M; M?Q i?
Gw .QÆM; KÈB #B i çQÊ+ K°i +?9iX
*Æ [m M # M i`QM; `i T?S+ i¢T- M| ;B®M; M?Q H¨ +ì /QKBMQ çQÊ+ b„T bÆM p"
ç°M; i?b M?QM; p"i M?Ä # M i`QM; b) +?mv M ç°M; i?2QX
æQÆM; M?B M- +?mv M M¨v ?„M F?¬M; i? M|B ` - +?mv M ?„M +| M,M; HU+ ç†+ i
#B i çQÊ+X

89NX *?QÆM; 89N, L;QìB *Æ Zm M G¶ " M U3V

o'M ç ç°M; HU+ çQÊ+ MûK b M; K°i # MX
a m F?B #B i çQÊ+ +QM `®B M¨v H¨ /Q G¶ " M +? i i¢Q- K¼B M;QìB ç m +| p) `i ?Q
Zm®+- M;QìB çQÊ+ t2K H¨ i¬M; bQ F?¬M; M?B m- M?QM; G¶ " M F?ŠM; ç`M? H¨
+¬M; M?"M p¨ #B i ç MX
hW #° +QM `®B M¨v t2K ` G¶ " M ç½ ç¢i iÈB i`bM? ç° çdM? + Q- F?¬M; ?´ H¨ i?B
i? ? i¬M; bQ çQÊ+ K¼B M;QìB FQM? M;QÐM;X
>B M i¢B iQM? ` - p"i T?~K +O i¬M; bQ i` M i v Gw .QÆM; +| F?¬M; Qi- ? B K|M
FB K •m .½ hY `ÆB p¨Q i v ?„MX "S+ i` M? i`QM; MQÊ+ +O h?B ?¼ i¬M; bQ L;¬
iQM? Hm¬M i?S M¨v i?b ?„M ç½ +| j K|M X
>ÆM M[- i?S Gw .QÆM; +i +?S ç m H¨ i€+ T?~K iBM? T?~K +O +€+ i¬M; bQ- çB
L?[M; #ªQ p"i M¨v F?¬M; M?[M; #B m ?B M bU i`B ;BÄB +O M?[M; i¬M; bQ K¨ +Á
+?Q p,M ?| H¨+? bY h`mM; Zm®+- K¶B H¬M i?QîM; i?S+ M?[M; i?S M¨v- Gw .QÆM

h`QM; +?®+ H€i ? B M; Q`B ç½ çB iÈB +Y iB K +O ¬M; +?O L; Qm- Gw .QÆM; F?¬
:B B :B B ç²M; w- F?¬M; #B i M M +kM; F?¬M; M; ?o M?B m M[- +! oQÆM; :B B :B
M`v +kM; F?¬M; ç M M¶B #m²M i X

@ Gw iB M bBM?X

hB m M? ç-m L; Qm GBM? i`QM; iB K €M? K„i`i b„+ - M; ~M; ç-m H M M?bM i?`vG
F?¬M; FbK +? +ªK t9+ i?®i H M K°i iB M; - ç M; ;BÈB i?B m pÈB F?€+? ; b ç! ¬M;
Gw .QÆM; - p°B p`M; tBM H¶B F?€+? `²B K m #QÊ+ ` X

@ Gw iB M bBM?- M? ç M F?B M`Q p`v\

«M; +?O L; Qm çSM; i`QÊ+ Kti Gw .QÆM; iÄ ` `i +mM; FQM?X

J¶B H-M M?bM i?`v Gw .QÆM; ¬M; +?O L; Qm ç m +! M?[M; +ªK ;B€+ F?¬M; ;B®
.QÆM; +?d H` #B i M? H` K°i + Q i?O ç´ i?¢+? +! iB M; M?QM; F?¬M; M; ! +?Q ç
.QÆM; ç¢i çQÊ+ H¢B pQÊi [m bS+ iQÎM; iQÊM; +O ¬M; - iÈB #•v ;B`H`K +?Q¬M

@ h¬B pW iÈB- `ªM? çB HQ M? [m M? +?ÆBX

Gw .QÆM; +Q`B ? ? - K`v p` F?€+? i`QM; iB K ç m ?B m F€ M?bM ?¼- iB m ç-
i`QÊ+ iB TiK+ +?`Q ç!M- +?®+ +?®+ H¢B [m v H¢B M?bM i`°K #¼M Gw .QÆM; X

@ M? pW iÈB- +! TªB H¢B i? K ;B ç'm ;B€ F?¬M; \ «M; +?O L; Qm M; ¢+ M?B M M

@ æ'm ;B€\ æ'm ;B€ ;b\

h` M Kti Gw .QÆM; H¢B `i M; ¢+ M?B M- M? ç½ iWM; i? K ;B ç'm ;B€ M?QM; H
oB M +kM; F?¬M; TªB H` i?` i`QÎM; #€M ç'm ;B€X *?Q /Mi? K ;B #€M ç'm ;B /Q
i´ +?S+ i?b H9+ M`v Gw .QÆM; ?Q`M iQ`M F?¬M; #B i w ¬M; +?O L; Qm M!BX

@ E?¬M; TªB- i¬B M!B b B `²B- i¬B pšM iQÎM; M? i? K ;B ç'm ;B€ iB K ç² +´ +O

«M; +?O L; Qm p°B p`M; ;BªB i?Q+? K°i +•m- +?B m ?¬K M v S? M :B oB M M€Q M
iB K ç² +´ - p` i`Q iB K M`v p¬ +MM; i®i- /B MiQ+? +kM; F?¬M; M?Ä- Kt+ /M F?¬M
ÎS? M :B oB M +kM; H` ?B K +!X

h?`B ;B M ç'm ;B€ H` M, K ;B` +?B m- b€m ;B` F i i?9+ - ÁM ? B KQÆB T?9i M[H
+€+? iB K ¬M; +?O L; Qm F?¬M; t +?Q M M ¬M; +?O L; Qm KÈB ?ÄB M?Q p`vX

s2K ` Gw .QÆM; i`QM; ;BÈB ç² +´ `i +! iB M; i, K- +ÁM i` H¢B F?¬M; i?B m iB
M, M; ç M H` i? K ;B +m°+ ç'm ;B€ M`v- i`QM; M; `M? M`v +! `i M?B m +?mv M ;B
pQ /K M?Q J Q H½Q Îh?QÊM; >ªB +kM; +! bªM M; ?B T ç² +´ +O ¬M; X

@ h`T çQ`M S?B hQÎM; \

Gw .QÆM; p` oQÆM; :B B :B B ç m M?bM M? m- ?¼ F?¬M; +ÁM H¢ HšK ç®B pÈB i
? B M ?2K h`B m ;B ç½ +?¼+ iÈB Gw .QÆM; #` Gw .QÆM; ;B€Q ?m'M +?Q K°i #`
L; Q`B M?` ?¼ h`B m +ÁM ç M M!B ibM? +ªK- Km®M +?mv M M?QÊM; iB K ç² +´ M
i?QÎM; X

@ «M; +?O L; Qm- i`T çQ`M S?B hQÎM; H`K b Q p`v\ G`K b Q +! i? #€M çB iB K ç²
Gw .QÆM; i`U+ iB T ?ÄB K°i +•m- i`K +°i +O h`B m ;B #` çB m çB- i`T çQ`M S?B
pB +i`B bªM HÈM #` M ;•K M QÊ+ Gw .QÆM; F?¬M; #B i oQÆM; :B B :B B +kM; F?

«M; +?O L; Qm H`T iS+ ;BªB i?Q+?, @ i`T çQ`M S?B hQÎM; ; v iQ `²B- ;tT `i M?B
i´M; +¬M; iv #¼M ?¼ #„i ç-m #€M i?€Q `i M?B m bªM M; ?B TX hB K ç² +´ M`v +?d
i?¬v ;B€Q J Q p` i?¬v ;B€Q h?€B ç m iW ç•v çB ` - i¬B +ÁM iQÎM; M? +kM; ç Mi?

@ _ H` p`v- ç` çB K ç'm ;B€ Î ç•m\

Gw .QÆM; +| +?9i / Q ç°M;- M? F?¬M; +| ?SM; i?9 pÈB i" T çQ" M S?B hQÌM; M?
+kM; Km®M iÈB- ?B M i¢B /•M ;B"m MQÊ+ K¢M?- H" i?ÌB ç¢B i®i ç iQ" M /•M +
i FB K` iB MX

Gw .QÆM; F?¬M; T?ªM ç®B pB + H"K ,M FB K` iB M M?QM; H9+ ç-m +kM; F?¬M
iv ç'm ;B€ çQÊ+X

@ *€+? ç•v F?¬M; t - M m M? çB i¬B +| i? çQ M? çBX

L;Qm H½Q # M; H"TiS+ +?d p T?Q i`QÊ+- i` M K†i Gw .QÆM; H°` p /Q /U- i`
M?B m F?€+?- H9+ M"v ç ¬M; +?O L;Qm çQ KbM? çB i?b +?ŠM; T?ªB H"K HÐ K'i

@ "®- +QM çQ Gw iB M bBM? çB- #® ÎM?" çBX

E?¬M; çÊB Gw .QÆM; iW +?®B- L;Qm GBM? ç°i M?B M +?¢v H¢B ¬M; +?O L;Qm
iB K +| F?€+? [m2M K" +ÁM +| F?€+? HÈM +O ¬M;- H9+ M"v çB i?b i?"i i?"i H - ç
M?'iX

@ o"v çQÊ+- GBM? GBM? +QM çQ Gw iB M bBM? iÈB ç|- T?ªB Hm¬M T?K+ pK Gw
«M; +?O L;Qm ;"i ç-m- pW çB H M i`QÊ+ K'v #QÊ+ ç°i M?B M M?È` çB m ;b ç|H

@ Gw iB M bBM?- iQ +€+? ç'm ;B€ ç½ bÈK ç`M? `²B- M m M? çB #•v ;Bì bÊ F?¬M;

@ E?¬M; i? ç'm ;B€ çQÊ+ \

Gw .QÆM; + m K"v- M? t2K KbM? +| +Æ ?°B Km çQÊ+ iB K ç² +´ M"v F?¬M; M?
HU+- iB K ç² +´ M"v +?„+ +?„M b) FB K` iB M- ç M H9+ ç| M? +| bU M; ?B T +O

@ M? Km®M ç'm ;B€ i¬B +| i? ;B9T M? HB M ? pÈB +K+ i`QÎM; h¬ +K+ [mªM Hw
F?¬M; /€K +?„+X

@ E?¬M; +-M ç•m- i¬B çB t2K +| çQÊ+ F?¬M;X

Gw .QÆM; H"TiS+ iW +?®B HÌB ç M; ?` +O ¬M; +?O L;Qm- ¬M; +?O L;Qm Km®M i
M; [F?Q +O ¬M; [m M ? M"v /QÌM; M?Q F?¬M; / +|X M m M?Q p"v i?b +?B #^M; C
EB i ç M- K°i +•m +O >" EB i +?„+ +ÁM +| Q+? ?ÆM ¬M; +?O L;QmX

@ o"v çQÊ+- M? çB i`QÊ+- i®B M v M? F?¬M; i? çB `²B ÎH¢B ç•v ,M #[+ÆK +k
«M; +?O L;Qm F?¬M; +® M" B M[- b m F?B +?B i v Gw .QÆM; [m v H¢B iB K +O
iB K ç M; ?B m F€ M?bM #¼M ?¼X

@ G½Q L;Qm- ç| H" B p"v \ a Q ¬M; ç®B tY H T?ûT pÈB M? i p"v \

J°i M; QÌB #®M KQÆB im´B- + Q K°i Kûi #ªv KQÆB H, K M; ?B ?Q†+ ?ÄB ¬M; K°i +
iB K ¬M; +?O L;Qm T?ªB iU KbM? ÎH¢B iB T F?€+?X

@ «M; +?O GQm- M? i H" K°i M?•M p"i [m M i`¼M; iB K +O i¬B #•v ;Bì H"K ,M i®
i X

«M; +?O L;Qm ç„+ w +QÌB- i` M K†i +ÁM +| +?9i iU ?"QX [m M ? +O ¬M; p" Gw .
M; ¼+ F?Q ÎS? M :B oB M M; QÐM; K° p" ç® F}- pb Gw .QÆM; Î ç•v ;BªB ` S?d h?
* Q ",M; +?OM; K"m p" M; +? M?- pB + H"K ,M +O ¬M; bQ pÈB i`QÊ+ i®i ?ÆM M?B

«M; +?O GQm M; •v M; QÌB ` p°B p" M; ?ÄB K°i +•m ,

@ «M; M!B + "m i +?QM? H" L; ¼+ h?€M? \

«M; +?O L;Qm +QÌB ;"i ç-m- H-M M"v F?¬M; M!B ;b F?€+ M[X

oB + H"K ,M +O ¬M; +?O L;Qm i¢B b Q ç°i M?B M H¢B i®i M?Q p"v- B +kM; ç m
i?¢+? i,M; Î ç•v- ç†+ #B i H" H-M ;BªB ` i?Ov iBM? +?OM;X S?d h?9v h?Ov hBM
+O iB K ¬M; +?O L;Qm +kM; T?'i H M F?¬M; M; WM;- M; ?B K M?B M i`Îi?"M? H½
ÎS? M :B oB MX

«M; +?O GQm M"v i`QÊ+ H" F?€+? [m2M Î ç•v M?QM; ¬M; ;¬M ç•v i?QÌM; tmv M i
ç M pB + M"vX

æ†+ #B i H" b m F?B h?Ov hBM? *?OM; ;BªB` ¬M; Km Î ç•v # F?®B i?¢+? p" K°
* M h? M? *?OM; - í'M; T?Q H M iÈB M, K b€m KQÆB p¢M- ç•v +kM; H" M; mv M M?
;€B çB i? v KbM?X

«M; +?O GQm H" M; QÌB v m i?Q+? ç' i?¢+? ;B®M; M?Q hQ J½ G•KX

@ G½Q L; Qm "- H" M? i b Q ¬M; F?¬M; ;BÈB i?B m +?Q i¬B\

G½Q GQm ç°i M?B M F m H M K°i iB M; - i` M K†i +ÁM +ÁM iÄ` #m²M #m²M- +| i
oB M F?¬M; +?d H" J Q H½Q- i?¬v; B€Q h?€B i?QÌM; i?'v i` M iB pB K" +ÁM H" Gv

S?d h?9v +?d H" HQm i`mv M M?QM; #S+ i` M? i`QM; MQÊ+ +O L; ¬æ¢Q hY i`QM
+O Gw .QÆM; H M çdM? + Q- i?•M T?"M +O Gw .QÆM; bÈK ç½ çQÊ+ M; QÌB i`QM

@ «M; +kM; F?¬M; ?ÄB K" ?ÆM M[Gw iB M bBM? ç M; p°B b m M"v +| +Æ ?°B i¬B

«M; +?O L; Qm i` M K†i K M; MK +QÌB b€M H¢M b m F?B ;†T çQÊ+ Gw .QÆM; ¬M;
.QÆM; F?¬M; +?d H" M; QÌB K" ¬M; FQM? T?K+ K" +ÁM H" M; ¬B b Q K v K„M +O -

@ «M; M!B ç'v M? - M?'i ç`M? T?ªB M?È ç'vX

«M; +?O L; Qm i` M K†i H°` +?9i p°B p" M; - H¬M M"v #Ä [m +Æ ?°B [m2M Gw .QÆ
pmB

æB [m ? B +QM çQÌM; Î i`QÊ+ K°i +€B b•M HÈM L; Qm GBM? /WM; H¢B- +?d +Y H

@ Gw iB M bBM?- ç'm ;B€ çQÊ+ i' +?S+ Î ç•vX

*K+ [mªM Hw S?¢M :B oB M H" +?T çÆM p` +?T #" + F?¬M; + Q M?QM; i'i +ª +?Ê +C
Î ç•v K°i Kšm # T?•M ç' i ?¼ +| i? iQM? H" i?QÊM; ç X

Í +Y +ÁM +| ? B #ªQ p - M?bM i?'v #¼M Gw .QÆM; i?b M?bM i` M M?bM /QÈB iÄ

@ *€+ M; QÆB H"K ;b i? \

Gw .QÆM; ç M; #QÊ+ p"Q i`QM; i?b #` ? B #ªQ p ;¼B H¢B- +?Ê S? M :B oB M i
+ªM?` M?[M; M; QÌB F?€+ ç m M?bM b„+ K†i +O +K+ [mªM Hw +?QM? H" #ªQ p
M; ¢QX

*?9M; i¬B ç M t2K ç'm ;B€ ?¬K M vX Gw .QÆM; +QÌB M!B K°i +•m- GQm *QÆM; H

@ æ'm ;B€\ *€+ M; QÌB\ *! ;B'v KÌB F?¬M; \

h M ;¬v ?Qi ?Qi KkB M; ~M; ç¬m H M ?ÄB- ?¬K M v Î ç•v +| ?Q¢i ç°M; ç'm ;B€ HÈM
S? M :B oB M- çB K M"v #¼M ?¼ H"K #ªQ p p¬+MM; #B i`äX

@ E?¬M; +| ;B'v KÌB +?9M; i¬B +?d Km®M p"Q t2K i?¬BX

@ E?¬M; +| ;B'v KÌB F?¬M; B çQÊ+ p"QX

"ªQ p H"TiS+ H„+ ç¬m- Gw .QÆM; H'v çB M i?Q¢B +QÌB #'i ç„+ /oX

h? K ;B ?Q¢i ç°M; ;b T?ªB +| M; QÌB [m2M çB i?2Q M m bÈK +| M; QÌB b„T t T ;B'
M"v H" M?'i i?ÌB F?¬M; i? +| ;B'v KÌB çQÊ+X

@ h?¬v J Q- H" i¬B- ¬M; ç M; Î ç•m i¬B ç M; Î +Y i¬B F?¬M; +| ;B'v KÌB F?¬M; p
M!B K°i +?9i F?¬M; \

Gw .QÆM; ;¼B çB M i?Q¢B +?Q J Q H½Q- F?¬M; ibK >" EB i- iB K ç² + ' M"v M?`
i? M?ÌM; QÌB ;B9T M m M? Km®M +, M #ªM F?¬M; i? +| ç'm ;B€ Î +?¶ M"vX

J°i H€i J Q H½Q p°B p" M; çB iW T?Q i`QM; ` "¢+? JBM? p" i?¬v ;B€Q h?€B +kM;
@ *"m Î ç•m` p"v\ a Q H¢B #` +?†M Î M; Q" B\

"ϕ+? JBM? M?bM i?'v Gw .QÆM; ?ÄB Hm¬M K°i +•m +ÁM [m v ç¬m M?bM ? B #ªQ p
[m†+X

@ "•v ;BÌ i¬B +| i? p"Q çQÊ+ +?Q \

Gw .QÆM; +QÌB K°i iB M;- F?¬M; i? K ç w iÈB "ϕ+? JBM?- M|B M? pÈB ? B #ªQ
K|+ #ªM i?•M KbM? "ϕ+? JBM? +?„+ +?„M F?¬M; #Ä [m - H9+ M"v M? iU M;"K ç„M
b) +ÁM i` m +?¼+ Gw .QÆM;X

æB m +QÌB M"v F?¬M; +| €+ w- "ϕ+? JBM? H" M?Q p"v Gw .QÆM; +kM; bÈK #B i +

@ *| i? - +| i? X

> B #ªQ p ç m `i M;ϕ+ M?B M- p°B p" M; ;"i ç¬m- "ϕ+? JBM?- J Q H½Q- i?¬v h?€B
:B oB M- M?QM; #¼M ?¼ ç m H" +?mv M;B M´B iB M; iQ" M [m®+- +?Q /M H½M?
F?€+? F?QX

Gw .QÆM; +MM; J Q H½Q çB p"Q i`QM;- "ϕ+? JBM? Î HϕB M?bM ? B #ªQ p K°i +€

@ *€+ M;QÌB #B i M? i H" B F?¬M;\

"ϕ+? JBM? ç°i M?B M M|B pÆB ? B #ªQ p K°i +•m- ? B i M #ªQ p M?bM M? m `²B

@ h? +€+ M? F?¬M; M;?2 M|B ç M #S+ i` M? iQM; MQÈ+ ç M; ç²M çϕB i`QM; i?ÌB
+O M? i X

"ϕ+? JBM? M|B tQM; HB M çB- F?B çB +ÁM +QÌB K°i +€+? ;B M tªQX

> B #ªQ p ç m çSM; M;•v ` ç| - #S+ i` M? i`QM; MQÈ+ ?¼ p¬ +MM; `ä- ç•v H" pB +
pB +M"v ç imv M /QÆM; S? M :B oB M- +| i? M|B ç•v H" K°i pB + i`¼M; çϕB M?

Gw .QÆM; H" M;QÌB M´B iB M; i`QM; ;BÈB ç² +´ p" ;BÈB L;¼+ h?ϕ+?- ?¼ F?¬M; M
+?QM? H" M?X

J" Gw .QÆM; F?¬M; ;B®M; M?Q i`QM; HÌB ç²M çϕB- i?U+ bU i` M?Q p"v M?QM; ;
M; ,M M? Î # M M;Q" B F?¬M; +?Q M? p"QX

L m K¼B M;QÌB M|B +?mv M M"v pÈB +K+ i`QÎM; +O ?¼ i?b +?d +¬M K°i +•m H" ?

a m K°i H9+ ? B #ªQ p ç m #„i ç¬m HQ H„M;- bÊ Gw .QÆM; M|B t'm ?¼ b m HQM
iQ€M pÈB ?¼X

@ J'v M;QÌB ibK B\

GϕB +| ? B M;QÌB # M i`QM; çB ` - H¬M M"v ? B #ªQ p F?¬M; /€K iÄ ` FB m M;ϕ
K°i +•mX

@ æB +MM; M? mX

J°i i`QM; ? B M;QÌB M|B K°i +•m F?¬M; çÊB ? B #ªQ p TªM SM; HB M #QÈ+ M? M
M|B ? B M;QÌB M"v M?'i ç`M? H" h`B m E?m p" >ªB æ¬M;X

> B M;QÌB M?bM M? m- +?Q /M H" i?"i ? v ;Bª H¬M M"v F?¬M; B /€K +ªM çQÌM;X

J Q H½Q i`U+ iB T ç|M #¼M Gw .QÆM; çB /U ?°B M;?` ?Qϕi ç°M; ç'm ;B€ ?¬K M v

*?Ê S? M :B oB M +| M;?bM i?QÆM; ?°- ?¼ H" MÆB [mªM Hw i´M; ?ÊT- # M;Q" B
M?QM; # M i`QM; i` M; i`Q `i ç T- +?Q /M F?¬M; ç T #^M; K°i b® +¬M; iv M?QM; Î
ç€M; H" # QX

>Qϕi ç°M; ç'm ;B€ pšM +?Q #„i ç¬m- T?ÁM; ?°B M;?` #•v ;BÌ +| F?QªM; ?ÆM M, K
M?[M; i?QÆM; ;B +| ?SM; i?9- K°i p" B M;QÌB pšM +9B ç¬m M|B +?mv M- i`QM; H
;B€ #€M H" # Q M?B mX

88RX *?QÆM; 88R, *| aU L;?B T "m¬M "€M *O _B M; JbM?

@ Gw iB M bBM?- oQÆM; iB m i?QX

a m F?B Gw .QÆM; p"Q- +MM; #¼M J Q H½Q ibK +?¶ M;²B i?b +| K°i M;QìB # M + M?B M M?bM M? i` M K†i +ÁM H° p p mB KWM;X

@ h?QìM; i´M;X

Gw .QÆM; +kM; `i M;¢+ M?B M- +m°+ #€M ç'm ;B€ M;¨v ?¬K [m ;†T h?QìM; h?`M F?¬M; M|B ;b F?¬M; M;ì ?¬K M v H¢B ;†T M? i KÈB ? B M;¨v Gw .QÆM; p" M? t2

@ Gw iB M bBM? +kM; +| ?SM; i?9 pÈB iB K ç² +´ M¨v\

a m HQM; h?QìM; h?`M? +ÁM +| h>QìM; S?QM; ? B M;QìB +MM; iÈB # M +¢M? Gw b m T?ÁM; ?°B M;?`- #Q¼Mh?QìM; h?`M? #QÊ+ H¢B +kM; F?¬M; i?m ?9i çQÊ+ b

@ h¬B F?¬M; T?ªB H¨ +| ?SM; i?9 K¨ pW KÈB #B i çQÊ+- #•v ;Bì M; v +ª iQ +€+?

Gw .QÆM; tm tm i v +ÁM iÄ ` p #´i ç„+ /o- M m bÈK #B i M? +?„+ +?„M b) +| M?QM; #•v ;Bì M|B çB m ç| i?b /QìM; M?Q Km°M `²BX

@ M? F?¬M; +| iQ +€+? ç'm ;B€\

h?QìM; h?`M? FBM? M;¢+ F m K°i iB M;- i` M K†i H° ` MK +QìB- Gw .QÆM; M|B ç•v H¢B F?¬M; +| iQ +€+? ç'm ;B€ i?U+ bU +| F?ª M,M; M¨v\

Gw .QÆM; ;¨i ç¬m M|B,

@ h?U+ bU F?¬M; +| - i¬B pW T?ªB M?ì J Q H½Q ` ç|M i¬B H¬M M¨v iÈB +?d +?Q

@ E?¬M; p'M ç ;b- M m M? +| ?SM; ç'm ;B€ i?b i¬B +| ? B ;B'v KìB M?QìM; +?Q

h?QìM; h?`M? H"TiS+ M|B MK +QìB i` M K†i +¨M; `ä ?ÆMX

>„M +| ? B ;B'v KìB H¨ i?¨i- ?„M `i +| ?SM; i?9 pÈB iB K ç² +´ M¨v pB + #m¬M #€i çQÊ+ M?QM; F?¬M; +| +Æ ?°B i?Q+? ?ÊTi`QM; M;¨M? ç² +´ ibK çQÊ+ K°i +Y iB

G¬M M¨v i"Ti çQ¨M S?B hQìM; #€M iB K ç² +´ M¨v h?QìM; h?`M? +| i? M|B `i [m M Km #^M; çQÊ+ M?QM; H¢B ;†T Gw .QÆM; i?b i'i +ª ?Q¨M iQ¨M i? v ç´B `²BX

h"Ti çQ¨M S?B hQìM; H¨K b Q K¨ ç M KS+ ç° i? M¨v M? p¬ +MM; #B i `ä- +?QM? p Gw .QÆM; K¨ ç M M? +kM; +| +ªK ;B€+ bÊ ?½B- #´i F€ +€B ;b +| i? [m M ? i®i F?¬M; i? #Ä [m çB m M¨v +ÁM +| ;B€ i` ?ÆM iB K ç² +´ M¨v M?B mX

@ M? +| ? B ;B'v KìB\

Gw .QÆM; ?ÄB K°i +€+? M;?B M;ì- i?QìM; i`QM; +€+ +m°+ ç'm ;B€ K¶B M;QìB + KÈB +?„+ +| iB M ç†i +¼+X

@ æ9M; i? - M? çÈB K°i H€iX

:B¼M; M|B h?QìM; h?`M? F?¬M; HÈM- M;Q¢B i`W #¼M J Q H½Q Î ;¬M ç| M;?2 i?´v M;?2 i?´vX

a m F?B #B i h?QìM; h?`M? +| ? B ;B'v KìB "¢+? JBM? +ÁM #om K¬B- Gw .QÆM; h?`M? H¢B +?m¨M #` ? B ;B'v KìB M?QM; M? i?b #B i `äX

> B ;B'v KìB +| K°i +€B H¨ m, i?€+- F?B ? B M;QìB i` M? ;B€ +® w +?Q M;QìB F? çQÊ+ i?S KbM? Km®M- ç M H9+ ç| M;QìB F?€+ T?€i ?B M ` +kM; ç½ Km°M `²BX

oB + M¨v i?QìM; i?´v Î M?[M; +m°+ ç'm ;B€- H¨ K°i b€+? HQÊ+ p¨ i?O çQ¢M- ;B®M i€+ /KM; F?¬M; ;B®M; M? mX

æB m M¨v pÈB "¢+? JBM? +kM; F?¬M; ç€M; M|B- p K†i ç¢Q çS+ +| i? ç€M; i`€+? T?¢K ç M [mv ç`M? +O i´ +?S+ +?d H¨ pb KK+ çQ+? F?¬M; iW i?O çQ¢M i?¬BX

h?Q`M; h?`M? çB K°i H€i ``i M? M? [m v H¢B- T?ÁM; ?°B M;?` +ÁM +| M;Q`B çB +I
[m v H¢B H¢B p p` i`Q +k +?¶ M;²B +O ?¼ Î ?"M; i` M +MM;X

h¬ æ"Q M;¢+ M?B M`²B p°B p" M; +?"Q Gw .QÆM;- i` M K†i +| +?9i M;¢B M;MM;-
M;QìB +| i? M|B i'i +ª +€+ M?•M pB M î ç| ç m M;¢+ M?B MX

L;QìB Km çQÊ+ iB K M"v F?¬M; T?ªB H" h?QìM; h?"M? K" H" K°i i? M? MB M i`
M"v H"K +?Q i•K Hw #¼M ?¼ +| +?9i #'i MX

@ *?"Q h¬ [mªM Hw- M?[M; HìB ?S +O h?QìM; i' M; i`QÊ+ FB b) pšM +| ?B m HU
Gw .QÆM; +QìB ;"i ç-m- M|B pÈB h¬ æ"Q K°i +•mX

L?[M; pB + F?B i`QÊ+ h?QìM; h?"M? v M HQM; [m•M i•K i` M çQìM; ç½ ;BÈB i?B
M"v Gw .QÆM; F?¬M; +| #'i F€ T?ªM ç®B ;bX

Gw .QÆM; F?¬M; ;B®M; M?[M; ¬M; +?O F?€+ - i` M i v +| ç°B [m•M +O `B M; KbM
+S ;B[M?[M; M;QìB +k- /M b Q M?[M; M;QìB M"v i`QM; pB + FBM? /Q M? i`QÊ+ F
?B m [mª p" HÈB Q+? K¶B i?€M; ç m p¬ +MM; +| F?ª [m MX

î ç•v F?¬M; +| M;QìB M;Q" B- i¬B p" Gw iB M bBM? H" #¢M i®i- K¼B M;QìB +S v M
h?QìM; h?"M? +QìB M|B- +•m M"v H"K +?Q M?[M; M;QìB +ªK i?'v #'i M pW `²B v
?¼ [m M i•K M?'i H" +¬M; pB + +O KbM?- +?d +¬M iB T iK+ H"K pB + H" çQÊ+ - #
+¬M; pB + pW w HQÆM; i?Q+? ?ÊT i?"i F?¬M; / X

Gw .QÆM; ;"i ç-m H-M M[- h?QìM; h?"M? +QB Gw .QÆM; M?Q M;QìB #¢M i®i-
M?QM; Gw .QÆM; F?¬M; ? T?ªM ç®B- pB + M"v i?U+ bU H" h?QìM; h?"M? ;B9T

@ h?¬v J Q- i?¬v h?€B- i?¬v ;B€Q "¢+?X

a m F?B v M i•K h¬ æ"Q H¢B M;~M; ç-m H M M?bM M;QìB F?€+ H¢B M; v H"TiS+
M;?o ç M pB + ¬M; +?O KÈB +,M #ªM F?¬M; ç w M;QìB p"Q H" BX

"•v ;Bì M?bM KÈB T?€i ?B M- +ÁM +| # p` iB M #®B M´B iB M; +kM; ç M; î ç•v- p
?ÄB- +9B M;QìB iÄ bU FQM? i`¼M; pÈB #" + iB M #®B- h¬ æ"Q +?d M?Ä ?ÆM "¢+
i?b FûK t - +?d +| i? H"K çìB b m- ;BÈB ç² +´ [m M i`¼M; H" i`bM? ç° +?S F?¬M; ;

L?•M pB M F?€+ ç m i?'v # p` +?mv M ;B M"v- +ÁM iQ ; M #"M Hm" M- # p` +?mv
M? m iÈB- ç†+ #B i H" ? B +?mv M ;B i?~K ç`M? F?€+ î iB K- i`QM; HÁM; ç°i M?E

@ *?9M; i¬B +?d H" ;|T p m B i?¬B- +€+ #¢M F?¬M; +¬M T?ªB HQ H„M;- b m M"v +€
+O +€+ #¢M i?"i F?¬M; i²BX

"¢+? JBM? pšv pšv i v- i`QM; M?€v K„i iB K M"v i`î i?"M? bªM M;?B T +O Gw .Q
M;QÐM; K° ` ?¼ +ÁM T?ªB ;B9T Gw .QÆM; ´M ç`M? HÁM; M;QìB- ?¼ ?B m iB M? ?

Gw .QÆM; F?¬M; i? i? v ç´B iQ" M #° M;QìB î ç•v- Gw .QÆM; `i M´B iB M;- M?Q
H•m M? +?Q /M +| iBM? HU+ M?QM; i`QM; i?ìB ;B M M;„M M?Q p"v +kM; +?Q +?,
pB M i?Q+? ?ÊT çQÊ+ M?Q p"vX

L?•M pB M î iB K ç² +´ F?¬M; ;B®M; M?Q M?[M; HoM? pU+ FBM? /Q M? F?€+ - M
i?S+ +Æ #ªM M?'i ç`M?- M,M; HU+ +`M; + Q i?b +`M; i®i- M?[M; M;QìB i` i? M"v

@ ZmªM Hw h¬- F?¬M; +¬M T?ªB M?bM ¬M; +?O KÈB M?Q p"v- ;¬M ç•v î S? M :B c
M"v- M?•M p"i +?QM? +?QM? H" ¬M; +?O KÈB +O +€+ #¢M- #S+ i` M? i`QM; MQÊ
Gw iB M bBM?X

h?QìM; h?"M? ç2K +?mv M +O Gw .QÆM; î S? M :B oB M M´B iB M; M|B +?Q #B
pB + M"v `i +| HÈB +?Q pB + iB T M?"M iB K ç² +´ M"v- /M b Q K°i M;QìB +| M,M;
i`¼M; +O K¼B M;QìB- F?¬M; i? +| M;QìB i?'v Gw .QÆM; i` K" +QB i?QìM;X

h¬ æ"Q H"TiS+ M;•v M;QìB ` - #m°i KB M; M|B,

@ M?- M? +?QM? H" Gw .QÆM; \

@ E?¬M;- ¬M; +?O- M? +?QM? H" L;¼+ h?€M? Gw .QÆM;- Gw iB M bBM? \

a m F?B M;?2 i?'v h- æ"Q KÈB i?'v +€+? KbM? M|B F?¬M; i?Q+? ?ÊT- p°B p" M; M;Q" B bU M;¢+ M?B M +ÁM +| +?9i?B m F€X

*€+ M?•M pB M F?€+ i?b M;•v M;Q`B ` ç|- pB + #S+i` M? i`QM; MQÈ+ H" pB + M oB M- pb pB + M"v K" pB + H"K ,M i` M? +?[ +O iB K b¬B ç°M; ?ŠM- /Q`M; M?Q M Hm" M +?mv M M"vX

>¼ ç m M„K `ä çQÊ+ ibM? ?bM? +ª bU ibM?- i`QM; i•K Hw +O `i M?B m M;Q`B G i?¬M iQÊM; KÈB +O ?¼- +| +ª M?[M; M?•M pB M î iB K M"v- `i M?B m M;Q`B ªQ i K°i M;`v +| i? ;B®M; M?Q Gw .QÆM;X

B +kM; F?¬M; M;ì ¬M; +?O KÈB +O ?¼ H¢B H" M;Q`B i`QM; H`B ç²M ç¢B- b m F F?¬M; #B i M|B ;b +?Q T?ªBX

@ h¬B +?d H" K v K„M i?¬BX

Gw .QÆM; +Q`B +Q`B- +•m M|B M"v +O M? M;?o H" +?QM? i?S+ i?W M?"M i?•

æ•v +| i? M|B H" bªM M;?B T +O M?- i?•M T?"M +O M? F?¬M; +ÁM #Q K"i çQÊ M;Q`B +kM; #B iX b m F?B M|B tQM; +•m M"v [mªM Hw h¬ #Èi çB HQ H„M; M?B m bÊ- KK+ çQ+? +O h?Q`M; h?`M? +QB M?Q ç½ ç¢i çQÊ+ `²BX

.QÈB bU +?d ç¢Q +O h¬ æ"Q- Gw .QÆM; ç®B pÈB iB K ç² +´ M"v +| i? ?B m K°i H" ç i†M; +?Q M? +m®B +MM; H¢B H" p i v M?- p" M K M? ç½ b„T t T +?Q Gw .Q

>ÆM #®M M;?bM p¢M Km çQÊ+ iB K M"v- B +kM; M;?o ç€M; ;B€- p` i`Q î ç•v p" i K'v M,K iB K +| i? i?m çQÊ+ iB M i`,K i`B m H" F?¬M; T?ªB F?¬M; +| F?ª M,M;X

>¬K M v Gw .QÆM; F?¬M; +| M?"M tûi ;b p [mªM Hw p" FBM? /Q M? î iB K- H¬M M;šm M?B M- M m F?¬M; T?ªB H" i•K ?mv i ç M S? M :B oB M K°i +?mv M i?b M ç'm ;B€ iB K M"vX

æ Gw .QÆM; H"K ¬M; +?O M; v H" çB m F?¬M; i? - M; v +ª pB + #M ;B Q +O M Hw j M;`v Gw .QÆM; +kM; F?¬M; +|- M? +?d +ÁM +€+? ibK H½Q ;B iY ? v >" EB iU KbM? Km iB K M"v b) p¬ +MM; M;¢+ M?B MX

"m´B i®B Gw .QÆM; H"K ¬M; +?O- K`B i'i +ª +€+ M? M pB M H¢B iB M K`B +ª #¼ EBM? iÈBX

hB K ç² +´ p" +¬M; iv #€M ç'm ;B€ i?Q`M; tmv M ?ÊT i€+ pÈB M? mX Zmv K¬ iB K pÈB ç² +´ h?B M L? B M?Ä ?ÆM M?B m M?QM; +| i?S i®i Ov i?€+ +?Q +¬M; iv ç'm

a m F?B #B i Gw .QÆM; pW Km iB K ç² +´ î S? M :B oB M #¼M h`M? E?ªB æ¢i

æ†+ #B i H" Gw s€M- #B i Gw .QÆM; Km iB K ç² +´ HÈM HB M M?€Q M?"Q +?¢v ç ibM? ?ÆM M? ç®B pÈB iB K ç² +´X

>¬K M v +kM; Km°M `²B- F?¬M; [m v p çQÊ+ M[ - Gw a€M +?d +| i? çÊB M;`v K i? M"Q M? pšM +?Q #B i M?QM; +| M?B m M?•M pB M M?Q p"v +?„+ K¢M? ?ÆM

*ÁM +| GB m hm'M- i`QM; HÁM; +ªK i?€M p¬ +MM; - i?"M? iQ+? +O Gw .QÆM; #• ?¼X

"[+ÆK M"v H"K +?Q M?[M; M?•M pB M +O h?Kv hQ`M; h` B ç m v M i•K- ¬M; + KbM?- F?¬M; ç´B M?[M; M;Q`B M"vX

" M +¢M? bU v M i•K +ÁM +| K°i +?9i €T HU+ p" ç°M; HU+ ç pQÆM H M ç†+ #B i H ç° +O ?¼ î S? M :B oB M +| i? M|B i` M KS+ i`mM; #bM? bQ pÈB +¬M; iv ç'm ;B€ ;B X

G"K pB + pÈB K°i ¬M; +?O +| iB M; i,K M?Q p"v ? B M;Q`B pW pmB H¢B pW +| v bÊ K°i M;`v M"Q ç| ¬M; +?O F?¬M; ?"B HÁM; p KbM?X

æ®B pÈB K¶B M?•M pB M #bM? i?QÌM; K" M|B ?¼ F?¬M; Km®M ¬M; +?O +k +O i
 KÈB H" Gw .QÆM; H"K +?Q ?¼ #'i M; ì ç²M; i?ÌB +ÁM p¬ +MM; iU ?"Q- Km®M i?
 KÈB- /M b Q Gw .QÆM; +kM; H" M; QÌB M' B iB M; F?¬M; B i` im' B M"Q b€M? F`T
 h?Kv hQÌM; h` B +S HŠM; H†M; ç' B ¬M; +?O M?Q p"v- #m' B b€M; M; "v i?S ? B h`
 çB i?, K [m M iB K ç² + ' M"v i?"K +?Q +ÁM Km ç² +QB M?Q OM; ?° pB + H"K ,M +O
 Gw .QÆM; iU KbM? çB L; ¼+ hmv M aÆM- H-M M"v H" oQÆM; hQ" M JBM? Km®M
 F?¬M; çB F?¬M; çQÊ+X
 oQÆM; hQ" M JBM? Km®M ;†T Gw .QÆM; +kM; F?¬M; +| pB + ; b F?€+ +?d H" /†
 .QÆM; çÊB #¼M ?¼ [m v H¢B ç i?¬M; ;B ç M K°i +?mv M- Gw .QÆM; ?B m- +?m
 pB + çQM? ?¬MX

88jX *?QÆM; 88j, J M/ H v- Jv MK ` URV

*m°+ ;†T K†i ;B[Gw .QÆM; p" #®K pÊ iQÆM; H B /B M ` ` 'i p mB p X *kM; ;B
 i?QÌM; - i`QM; b m®i #m' B M|B +?mv M pÈB Gw .QÆM; - oQÆM; hQ" M JBM? ç + "T
 ç M +m°+ b®M; ?"M; M; "vX
 GQÆM; S?KM; M? - K +O oQÆM; :B B :B B +ÁM i`€+? Gw .QÆM; F?¬M; i?QÌM; t
 iW M v p b m +S +QB ç•v M?Q M?" KbM?X s2K` #®K +O oQÆM; :B B :B B ç½
 +QM ` X
 @ æB ç•v çB ç| +kM; i®i- +?€m p" :B B :B B +ÁM i` - çÊB b m M"v +?mv M +O ? B
 çB H¢B i?, K i?9 ç KÎ`°M; i-K K„iX
 GQÆM; S?KM; M? iÄ ` ` 'i p mBX " +?Q `^M; H-M M"v Gw .QÆM; çB JB MK +?d H
 M|B p ç¢B ?°B ;B Q /` +? S?d h?9v Î JB MK X Gw .QÆM; +| i?•M T?"M p" ç` p` ` 'i
 M M pB + M?"M HÌB KÌB i? K /U H" +?mv M ? i bS+ #bM? i?QÌM; X
 æ•v +kM; +?QM? H" +€B +È ç oQÆM; :B B :B B tBM K +?Q çB +MM; Gw .QÆM; ç
 @ J - b m M"v +| +Æ ?°B +?9M; i ?½v çB /m H` +? pÁM; [m M? i? ;BÈB M?û- K +|
 oQÆM; :B B :B B ¬K i v K - ;B¼M; M|B T? +?9i MkM; M`m ç€M; v mX GQÆM; S?
 iÄ p ` ` 'i ?"B HÁM; X
 @ *€+ +QM çB H" çQÊ+- K F?¬M; çB ç•mX L; QÌB i M|B MQÈ+ M; Q" B +| M?B m MA
 ç M Jo- * M / - S?€T- M? - [mª i?"i +m°+ b®M; Î ç| +| ` 'i M?B m çB m ç€M; ?¼+ ?
 L?[M; MQÈ+ M"v GQÆM; S?KM; M? ç½ iWM; ç M F?B çB i?2Q M?[M; +?mv M +¬
 +O oQÆM; hQ" M JBM? çÁB ?ÄB F?¬M; Qi H-M T?ªB ` MQÈ+ M; Q" B- M?QM; ` M
 F?¬M; ;B®M; M?Q çB /m M; Q¢M- çB m M"v F?B M GQÆM; S?KM; M? +ªK i?'v ç¬B
 " M|B M?Q p"v +kM; H" KQM; +QM ;€B +| i? H'T FQM M?[M; +?¶ i?B m b|i ç| +O
 M; Q" B M| +kM; +| i? i?QªB K€B p mB +?ÆB K" F?¬M; T?ªB HQ M; ?o ;bX
 @ S?ªB `²B- Gw .QÆM; - #€+ M; ?2 :B B :B B M|B +?€m +| Km K°i +Y ?"M; Î "„+ E
 GQÆM; S?KM; M? ç°i M?B M ?ÄBX
 @ h?Q #€+ ç9M; ¢- ?¬K [m +?€m i bM? +| M?b M i?'v +Y ?"M; ç| M M ç½ Km M|X
 b) i?QÌM; t m v M HQm H¢B "„+ EBM? - Î ç| H"K FBM? /Q M? +kM; i®iX
 Gw .QÆM; H" T iS+ ç€TX oB + Km iB K ç² + ' /M GQÆM; S?KM; M? F?¬M; ?ÄB i
 Km #€M M"v ç²M; M; ?o pÈB pB + M? +| bU M; ?B T Î ç•v- ?Q†+ +?Q Qi +kM; +?Q
 i? H" T M; ?B T Î #'i +S MÆB M"QX
 @ G"K ,M +kM; i®i- M?QM; +?ŠM; T?ªB +?€m +ÁM #"M pB + Î +¬M; i v #€M ç'm ;B€
 GQÆM; S?KM; M? H¢B ?ÄBX

@ J - Gw .QÆM; +?d H" i? K ;B + ' T? - M Î + - M; iv ç 'm ;B€ i? - B - F? - M; + - M T? aB
M? ç 'v ç ½ ç aK M?B K p B i`Á 'v `²B - +ÁM b aM M; ?B T ç Q + ? i? U + + O M? 'v H" Î "

Gw .QÆM; +ÁM + ?Q F`T H M iB M; - oQÆM; :B B :B B ç ½ H M iB M; ;B aB i?Q + ?X
.QÆM; F?B M + - + aK i? 'v KMB p` + O bU M; ¼ i M; " QX

Gw .QÆM; + | ? B + ,M M? " - K° i Î " , + EBM? - K° i Î JBM? .QÆM; X JBM? .QÆM; H" M
+ÁM " , + EBM? H" MÆB Î + O #® K + - X h`QM; K , i + - pB + Gw .QÆM; ç²M; w Î H¢E
H" pb + - X oQÆM; :B B :B B Hm - M Km® M M; ?o K ¼ B + ?mv M i? 2Q + ?B m ?QÈM; i
+ | HB M [m M ç M Gw .QÆM; X

@ o"v " - + ?d + - M + ?9 i • K [m aM Hw + ?Q i® i H" ç QÊ + X

GQÆM; S?KM; M? F? - M; ç w H , K ç M pB + M"vX æ®B pÈB # " - pB + + QM ` iQA
+ ?mv M i® iX .M + ?Q M?Q p"v i?b + | ?ÆB i?B i i?ÁB + ?Q - M; # " b mB - ç • m + | # " + +
T? aB ç B t

@ Gw .QÆM; - pB + + ?€m H" K , M #€ + ` ' i OM; ?° - M?QM; M m ç ½ H" K i?b T? aB H" K
+ O + ?€m # • v ;B Ì K" F? - M; + ~ M i? " M i?b b) K' i + a + ?b HŠM + ?"BX

oQÆM; hQ" M JBM? + QÌB - F?) M !BX

@ "€ + M i • K - F? - M; H" K i?b i? - B - ç ½ H" K i?b + ?€m b) H" K i? " i i® iX

Gw .QÆM; p°B ç €TX L?[M; HÌB pW `²B #® :B B :B B M !B [m a F? - M; b B - / M? iB
M? ç QÊ + ?bM? /mM; #^M; iW i?B M i`B - M?QM; + kM; F? - M; Qi M; QÌB ç® F` pÈB i
i?ÌB +Æ ç # - B M? ¼ M? -

G - M H" K , M M"v M? 'i ç`M? b) i?m ?9i bU + ?9 w + O ` ' i M?B m M; QÌB - + ?Ì F?B M?
ç QÊ + bU ; M? ; ?û i i`QM; HÁM; X

o H B H` + ? + O iB K ç² + ' M"v - oQÆM; hQ" M JBM? #B i ` ' i `äX h" T ç Q" M S?B hQÌ
iQ" M H" M? Ì - M; X L m F? - M; T? aB H" pb i" T ç Q" M M"v ç M; i¢Q + - M; , M pB + H" K
oQÆM; hQ" M JBM? - M; ç ½ bÈK F?B M M ! T? aB bÈK T?€ b aM `²BX

L?QM; /M b Q i?b M; QÌB M , K T? - M HÈM + ' ç - M; + O i" T ç Q" M S?B hQÌM; ç ½ F? - M
M[X E F? - M M; Q M i` M çÌB + kM; ` ' i M?B m - b m F?B - M; ` i v - ç ½ + | ` ' i M?B m
#ûQ #Î M"vX h`K +° i M? " ? ¼ h`B m pW b" T - K ! M ?ÌB H" T iS + # ` t • m tû5

h" T ç Q" M S?B hQÌM; M v ç ½ ç`B + ?O - M?QM; + K i? H" B i?b oQÆM; hQ" M JBM?
a m #[i`Q - oQÆM; :B B :B B Î H¢B M? " - +ÁM Gw .QÆM; i?b ç M iB K ç² + ' + O S

*QM ;€B b , T ç B t - GQÆM; S?KM; M? F? - M; + ?9i M i • K - # " + ?m~M # ` + ?Q + QM
F? ! + /Î K m /ÎX L; v + a H9 + + - pb H" K Hm" M p, M i® i M; ?B T T? aB ç B h • v h¢M; K° i i
F? - M; HQ H , M; ç M p"vX

* - M; pB + H" K , M + O h?Kv hQÌM; h` B ` ' i i?m" M HÊBX ©M? ?QÎM; + O pB + ç`B
#B M K' i b m K° i ç K M; , M M; OB - K ! B i? " M? pB M ç m H" K pB + ? i bS + ? , M; b vX

@ :B€K ç® + h - i' i + a + S iB M ? " M? M?Q F ?Q¢ + ? /U FB M M?û - i - B + | pB + T? aB
F? - M; + - M + | # ' i + S i? v ç`B M"Q M[X

æB p`B pÁM; tmM; [m M? iB K ç² + ' - Gw .QÆM; ; " i ç - m ? " B HÁM; X oB + H" K , M b
pB + [m2M i?m° + + | ` ' i M?B m i?m" M HÊB - iB M ç° ` ' i M? M? - F? - M; T?S + i¢T M?
ç 'm ;B€ i`QÈ + ç • v + kM; T? aB + ?m~M # ` ` ' i M?B m i?€M; i`QÈ + F?B F? B i`QÆM; X

@ o • M; - i`QÈ + F?B - M; [m v p + ?9M; i - B b) i? v ç`B # ' i + S ç B m ; b - M?QM; - M; +
ç M? • M pB M i`B pKX

h - æ"Q ç €TX oB + Gw .QÆM; F? - M; + M /U p"Q pB + [m aM Hw F?B M M? ` ' i ? " B H
[mv M ?€K HÊB - K" H" pb + - M; pB + ç M; iB M i`B M ` ' i i® i - + | ç QÊ + F i [m a M; "v
M? F? - M; Km® M F?B H" K pB + + aK i? 'v # ! #m° + X

hmv / M? iB M; i`QM; M;`M? +O Gw.QÆM; `i HÈM- M?QM; çB m ç! F?¬M; +! M; ?
oB + i? v ç´B K°i +€+? iMv iB M b) H`K °M? ?QÎM; ç M +¬M; pB + +O iB KX G9+
ç®+ FBM? /Q M? M? T?ªB ;€M? +?`mX *?Q M M- pB + Gw.QÆM; F?¬M; i? K /U p
w M?X

@ > B M;`v M[ M;Q`B Î #° T?"M i`B pK b) +! K†i- ç M H9+ ç! M? ?½v ;B9T ?¼ H`
pB + Î ç•v M?Î +ª M?X

Gw.QÆM; KdK +Q`B- pB + Î #° T?"M i`B pK M? ç½ M?Î >` EB i ;B9T iB K K°i M; Q
+"v- M? ?B M ;BÎ [mª i?U+ F?¬M; +! i?`B ;B M ç H`K pB + `vX

G9+ ç-m Gw.QÆM; ç`M? ç h¬ æ`Q FB K M?B K Hm¬M +¬M; pB + M`v- M?QM; b
+O h¬ æ`Q F?¬M; ? FûK- ç€M; iBM +`v- M?QM; M m +?Q M? [m€ M?B m [mv M
tªv ` +?mv M ;bX Gw.QÆM; [mª F?¬M; /€K KçQ ?B KX

G9+ K°i M;Q`B M„K i`QM; i v ç-v çO iB M p` [mv M- i?b ç! +kM; H` H9+ / K„+ b B

a€M; bÈK M;`v i?S ? B- a M; . H ç½ ç M çQ Gw.QÆM; H M K€v # vX

h`Q ç M- oQÆM; :B B :B B F?Q€+ i v Gw.QÆM; #QÈ+ iW K€v # v tm®M; - €M? K
ç`i HçX \*?¶ ?¼ ç M; çSM; +?QM? H` b•M # v J M/ H v- JB MK X

æ K`B çQÊ+ Gw.QÆM; - a M; . H ç½ i?m i`¼M K°i +?mv M +Æ- tBM çQ`M; # v i`
ç M JB MK X h` M bm®i +?†M; çQ`M; K€v # v +?d /WM; HçB K°i H-M /mv M?`i ç i

@ Gw.QÆM; iB M bBM?- ?Q M M;? M? ¬M; ç M JB MK X

oW tm®M; K€v # v- K°i M;Q`B ç`M ¬M; i`mM; MB M F?QªM; 8y im´B K†+ [m•M T
i`¬M; T?QM; ç°- p /[ iÈM #QÈ+ ç M +?`Q Gw.QÆM; X

@ Gw iB M bBM?- ç•v H` +?9 i¬B- iQÈM; [m•M a M; .mMX

a M; . H çSM; # M +çM? Gw.QÆM; p°B p`M; H M iB M; ;BÈB i?B mX G-M M`v iC
+QB i`¼M; Gw.QÆM; - ¬M; F?¬M; +?d çQ+? i?•M ç M b•M # v ç!M iB T M? K` +Á
[m M i`¼M; i`QM; ;B i°+ +O KbM?X

oÈB ?¼- H9+ M`v Gw.QÆM; +?QM? H` ?v p¼M; HÈM M?`i- p` +! i? +kM; +?QM? H

@ *€K ÆM iQÈM; [m•M- ¬M; F?€+? b€Q [m€X h¬B p` a M; . H H` #çM i?•M- i¬B
i?dM? +-m +O K°i M;Q`B #çMX

Gw.QÆM; #QÈ+ ç M- ?ÆB +9B ç-m F?B M a M; . H H° p +ªK ç°M; X oQÆM; :B B
M? ç½ ?¼+ çQÊ+ +€+? ,M M`B i?U+ bU H`+? bU p` iU M?B MX

@ > ? - H-M M`v ç9M; H` a M; . H ç½ F i ;B Q çQÊ+ pÈB K°i M;Q`B #çM i®i`²BX

hQÈM; [m•M a M; .mM +Q`B iQ K°i iB M; - HB + K„iM?bM a M; . H ç M; çSM; # M

J`B çQÊ+ Gw.QÆM; ç M JB MK H` a M; . H ç½ H`T çQÊ+ +¬M; HÈMX L m [mª i?
M?Q pm S?d h?9v- iB K çQÊ+ Kç+? F?Q€M; +! ;B€ i`` i?b a M; . H b) i?U+ bU i`Î
i°+X

J M/ H v H` +€+? ;¼B +O M;Q`B JB MK X æ•v H` i?`M? T?®i?S ? B +O JB MK +
p` H` i`mM; i•K ;B Q /`+? S?d h?9v HÈM M?`i JB MK X

æçB ?°B ;B Q /`+? M;mv M i?ç+? JB MK çQÊ+ i´ +?S+ içB i?O ç¬u M; QMX oB
+?QM? T?O- +ÁM i` M i?U+ i - ççB ç b® M;mv M i?ç+? tm`i?B M i`QM; ççB ?°B ;
J M/ H vX h`QM; M,K ççB ;B i°+ +O JB MK - i?b +! iÈB j i`QM; b® ç! bBM? b®M;

o` ;B i°+ +O a M; . H +?QM? H` K°i i`QM; b® ç!X

h?`i`QÌM; ;B Q /`+? M;mv M i?¢+? HÈM M?'i J M/ H v M^K Î`b i?"M? T?®- çQÊ
pÈB i'M; çB M iQ+? H M iÈB ky M;"M Kûi pm¬M;X L;Q`B` - ç•v+kM; +?QM? H`i?"
M?'i JB MK X

*€+? ç! +?Q ç-v 8FBHQK2i+?QM? H`i'M; ?"M? /BM? +O ;B i°+ a M; . H X

L|B H`i'M; ?"M? /BM?- M?QM; i` M i?U+ i MÆB ç•v ;B®M; K°i i?" i`'M ?ÆMX "M
Q- K`i` M iQÌM; i?"M? +ÁM +| +ª #BM? bo çSM; ;€+- # M i`QM; H` ç-v çO M?" +
+ÁM +| +ª bB m i?"X

L?[M; i?"M? pB M +| ?mv i i?®M; i`U+ ? +O ;B i°+ a M; . H +?Q iÈB R M;"M M
p¢M M;QÌB ç M; b®M; +m°+ b®M; 'M ç`M? /QÈB bU +?2 +?Î +O ?¼X

a m #[i`Q - a M; . H çQ+? i?•M /šM Gw .QÆM; ç M T?ÁM; F?€+? Jv MK `X

889X *?QÆM; 889, J M/ H v- Jv MK `Ukv

LÆB Gw .QÆM; Î H` T?ÁM; F?€+? i®i M?'i Î ç•vX L;Q`B F?¬M; ;B M i?Q€M; ç½M
b€M? M; M; pÈB F?€+? b¢M 8 b QX æ†+ #B i H` i?€B ç° T?K+ pK- +?d +-M +| i? i
M`Q +O F?€+? +kM; ç m çQÊ+ ç€T SM; ç-v çOX

a m p`B iB M; M;?d M;ÆB- Gw .QÆM; idM? ;B'+X G9+ M`v iBM? i?¬M +O M? ç½

oQÆM; ;B B :B B +kM; M;O çQÊ+ K°i +?9i- +¬ i?S+ /"v bÈK ?ÆM Gw .QÆM;X h`Q
K„i K°i +?9iX L;Q`B GQm \*QÆM;- çB i?2Q Gw .QÆM; +ÁM +| ? B M;QÌB h`B m E?
p` J½ GQÆM; ?B M pšM ç M; Î i`QM; MQÊ+- ?¼ b) #Q K"i ç M JB MK ç •K i?¬K #

J°i b€M; K°i i®B- H` T?QÆM; €M K` h`B m ooM? ç½ H" T` - #ÎB M;mv ?B K i?QÌM;
M? T?ªB çQ+? i?•M •K i?¬K i?2Q b m ç ç T?ÁM; #'i i`„+ tªv` pÈB Gw .QÆM;X

@ Gw iB M bBM?- ¬M; M;O +| M;QM F?¬M; \

Gw .QÆM; pW idM?- a M; . H M; v b m F?B M;?2 M;QÌB T?K+ pK i?¬M; #€Q ç½ i

>¬K M v i•K i`¢M; a M; . H `i pmB- +?Q /M Gw .QÆM; +| i? ;B9T M? ibK çQÊ+ K
+?Q Qi M?B K pK +O M? ç½ ?Q`M i?"M?X >B M ;BÌ iQÈM; [m•M a M; .mM +?d iB
iBM iQÌM; i?"M? iUm +O M?X L;QÌB +| i? b€M? M; M; pÈB pm S?d h?9v F?¬M;
H` M;QÌB /mv M?'iX

@ _'i M;QMX a M; . H M`v- M? M|B i`mM; i•K ;B Q /`+? S?d h?9v HÈM M?'i J M/
t T?ªB F?¬M;- +?9M; i çB t2K K°i +?9i M?ûX

Gw .QÆM; +QÌB ;"i ç-m- b m F?B +?ÊT K„i- +ªK ;B€+ K i KÄB /Q M;²B K€v # v ç½
iÁ KÁ Km®M ibK ?B m p i?"M? T?® t H¢ M`vX

h`QM; 'M iQÈM; +O Gw .QÆM;- i?S M`B iB M; M?'i J M/ H v +?QM? H` S?d h?9v-
k i`,K M;"M M;QÌB- p` +| iÈB;-M MY b® ç! H`K M?[M; pB + +| HB M [m M iÈB S?d

@ E?¬M; i?"M? p'M ç X Gw iB M bBM?- ¬M; çÊB K°i H€i- i¬B b) #ªQ M;QÌB +?m`M

a M; . H +QÌB- M? [m v H¢B M|B ;b ç!- M;QÌB p bo H"TiS+ +?¢v` M;Q`BX

J°i H€i b m- M;QÌB p bo FB H€B K°i +?B +>mKK2`ç M- i?2Q b m H` ? B +?B + t

h` M K¶B +?B + t2 + H` ?ÆM ky #BM? bo +| p k i` M;- ç•v H` HU+ HQÈM; p k i` M;

Gw .QÆM; Km®M` M;Q`B- M?'i ç`M? a M; . H F?¬M; /€K HÆ H` +?mv M #ªQ çªK
ç•v H` i?"M? T?®- M m H` ç M pMM; `WM; M9B +?„+ +?„M K°i HU+ HQÈM; ?MM; ?

a M; . H ç½ iWM; i" M K„i +?SM; FB M F?B pm S?d h?9v J½ H½Q iB M bBM? p`Q
[m•M Em " ç½ çB m ç°M; ?ÆM 8yy #BM? bo T?•M i¬M; #ªQ p pb bÊ tªv` bÆ bm'

>mKK2`H`T?QÆM; iB M /B +?mv M +€ M?•M +O a M; . H - M?QM; H9+ M`v ç½

«M; +K M;²B i?ŠM; /"v- ;ä M? H M i v p`M +O +?B + ;? #`M?- K„i pšM M?„K M;?B
@ o•M; - +?€m ç½ p X
a M; . H ;"i ç-mX «M; +K iW iW KÎ K„i- Gw .QÆM; ;B"i KbM? ç€M? i?|i- K„i -M; iQ
F?-M; +| K°i +?9i K`m ç2M M`Q +O +QM M;QÆBX
@ a M; . H - ç•v H` h`€+ H½Q Q \
Gw .QÆM; FBM? M;ç+ ?ÄBX oW M½v a M; . H ç½ ;BÈB i?B m pÈB M? `^M; h`€
/ M? iB M; F?-M; FûK ;b pm S?d h?9v- M?QM; Gw .QÆM; F?-M; i? M`Q iQÎM; iQ
H` K°i M;QÎB +| ç-B K„i F?-M; #bM? i?QÎM;X
E?B ç-B K„i h`€+ H½Q +Y ç°M; - oQÆM; :B B :B B bÊ ?½B MûT p`Q HÁM; Gw .QÆ
;b M;Q`B K°i K`m i`„M; - M;QÎB +| ç-B K„i M?Q p"v +?„+ +?„M H` K°i M;QÎB KM X
@ Gw iB M bBM?- ç•v ç9M; i?"i H` h`€+ H½Q X
a M; . H K°i H-M M[;"i ç-m- p K†i ? i bS+ M;?B K i9+X
jy M,K i`QÊ+ h`€+ H½Q H` K°i +?mv M ;B ç´ i?ç+? / M? iB M; Hšv HWM;X hbM? ?
M;QÎB i F?-M; +QB i`¼M; +€B ;¼B H` ç´ i?ç+?- +?Q M M`i M?B m + Q i?O ç´ i?ç
J½ H½Q iB M bBM?- ç½ /B +Q b M; JB MK X
E?B ç|- ? B M;QÎB h`€+- J½ H` +€+ + Q i?O ç´ i?ç+? / M? iB M; M?'i- h`€+ Î ç•v +
+?QM? H` pm S?d h?9v J½ H½Q iB M bBM?- / M? iB M; +O h`€+ H½Q i?ÎB #'v ;B
æ€M; iB + H` i?ÎB F€ ?mv ?Q`M; ç| FûQ /`B F?-M; H•mX h`QM; K°i pK i B MçM M;
çB ç-B K„iX oÈB K°i +?mv M ;B ç´ i?ç+?- K'i çB ç-B K„i +?QM? H` çÁM çª FQ+?
F?-M; +ÁM ç€M? ;B€ + Q h`€+ H½Q M[- /-M /-M- / M? ?B m pm S?d h?9v ç½ i?
+€B i M h`€+ H½Q +kM; /-M `ÆB p`Q [m M H½M;X
L?QM; - `i Qi M;QÎB #B i çQÊ+ `^M; - b m F?B K'i çB ç-B K„i- h`€+ H½Q HçB +`M;
jy M,K M v- +€B h`€+ H½Q Hmv M çQÊ+ +?QM? H` ç-B i B +| i?QM? HU+ +U+ i@i
+-M M;?2 [m H` h`€+ H½Q +| i? T?€M çQ€M çQÊ+ M?[M; ;b +| # M i`QM; M;mv M
i`Î i?"M? F?€+? [mw p` H` +?mv M ;B ç´ i?ç+? çQÊ+ i-M i`¼M; M?'i +O ;B i°+ a
æ€M; iB + H` - h`€+ H½Q +?d +| i? M;?2 çQÊ+ iWM; pB M ç´ i?ç+?- ç-B K„i KM F?
KÄ F?Q€M; çQÊ+ M[X L m F?-M; TªB p"v i?b +?Q +?„+ iQÊM; [m•M a M; .mM ç
ç MX
a M; . H F?) F HçB K°i b® +?mv M +?Q Gw .QÆM; M;?2- F?B M M? K¶B H9+ K°
J°i +?mv M ;B +?ÆB ç´ i?ç+? #^M; ç-B i B- [mª i?"i Gw .QÆM; +?Q iWM; M;?2
+?Q iWM; M;?o ç MX æ†+ i`QM; M´B #°i M?'i +O M;mv M i?ç+? p` ç´ i?ç+? H` T
K` /M p"v +?Q +?„+ ç½ +?QM? t€+ +?S çWM; M¡B H` +?d /MM; i B ç M;?2X Zmª
çQÊ+X
@ a M; . H - +°m #çM # M +çM? +?€m H` B p"v \
h`€+ H½Q ç°i M?B M ?ÄBX G9+ M¡B +?mv M K„i -M; pšM M?„KX E?B -M; M^K i` M
i?"i F„ i?b F?-M; B M;?o ç•v H` K°i -M; H½Q KM ç M; M^K M;?dX
@ h`€+ H½Q- Gw iB M bBM? H` F?€+? [mw K` +?€m KÎB ç MX h`QM; ;BÈB L;¼+ h?
L;¼+ h?€M?- K°i i?B M i`B FB itm'i i?ÎB ;B M; -M ç•v X
a M; . H p°B H M iB M; ç€T- K†i H° p `i FQM? +~MX
h`€+ H½Q +| i? +QB H` + Q M?•M +MM; i?ÎB pÈB -M; +O a M; . H X "ÎB p"v F?-M
+ª iQÊM; [m•M a M; .mM +kM; TªB FQM? i`¼M; h`€+ H½QX L;`v i?QÎM; h`€+ H½
iU KbM? ç M i`mM; i•K ;B Q /`+? M;mv M i?ç+? FB K i` - F?B #m²M i?b çB +•m +€
+m°+ b®M; `B M; +O -M;X

@ L;¼+ h?€M? \ v +?€m H" Gw .QÆM;- M;Q`B ç½ F?B M +?Q ç iY +O H½Q J½ F?
h`€+ H½Q ç°i M?B M çSM; T?„i /"v- K„i ¬M; K°i H-M M[ KÎ` - +?ÈT +?ÈTX *QM M
¬M; F?B M M;Q`B i T?ªB FBM? `ÈMX oQÆM; :B B :B B ;B"i KbM? F?ûT p"Q HÁM
.QÆM; +kM; bÎM ; B ®+X
a M; . H H†M; M;Q`BX M? /šM Gw .QÆM; ç M H" ç ;BÈB i?B m ? B M;Q`B pÈB M
M?QM; i`QM; HoM? pU+ ç´i?¢+?- ç•v +| i? +QB H" ? B M;Q`B K" a M; . H M? #€
M"Q i?b a M; . H +kM; F?¬M; i? M;ì çQÊ+ `^M; h`€+ H½Q b m F?B ;†T Gw .QÆM
h?B m L;¼+ *Q`M;X
L;Q`B +| i? ;¼B S?d h?9v oQÆM; H" H½Q J½ +?„+ +?d +| K°i KbM? h`€+ H½Q- p
S?d h?9v oQÆM; +kM; +?d +| i? H" K°i KbM? h?B m L;¼+ *Q`M;X

88eX *?QÆM; 88e, L?|+ *QM- *?ÆB E?¬M; >ª\

@ h`€+ H½Q F?Ä2 F?¬M;\ *?€m H" Gw .QÆM;- +€B / M? ?B m L;¼+ h?€M? FB H
F?¬M; çO i" B ;€M? ç•mX
Gw .QÆM; M? ;B¼M; M|B- M?bM p` H½Q M?•M i`QÈ+ K†i- M;Q" B FBM? M;¢+ ?„M
? B K„i- /U p"Q +€B ;b K" ç M ç´i?¢+?\
@ *"m `i F?B K i®M- çB m `v `i i®i bQ pÈB i M ç² ç FB +O H½Q J½- +€B / M? F
F?€+ ç†i +?Q- +?d +-M +| M;Q`B bÆM b" M; +?'T M?"M H" çQÊ+X
h`€+ G½Q +Q`B ;"i ç-m pÈB ?„M- +kM; K v ?„M pšM M?"K K„i- M m KÎ K„i i?b +"M;
@ S?d h?9v oQÆM; J½ H½Q iB M bBM? K¶B H-M ç M Jv MK `ç m iÈB i bK h`€+ G
[m #¼M ?¼ pšM H" #¢M # `i i®iX
a M; . H ;?û b€i p"Q # M i B Gw .QÆM; M|B `i M?Ä- oQÆM; :B B :B B Î# M +¢M?
çB m +€B H¶ i B +O h`€+ G½Q ?ÆB ;B"i ;B"i- H¢B KdK +Q`B ;"i ç-mX
@ *?"M; i` B- M;²B tm®M; M|B +?mv MX
h`€+ G½Q pÈB H'v i v Gw .QÆM;- iU KbM? M;²B tm®M;- H" T iS+ # M +¢M? +| M;C
#^M; ;¶ +?Q K'v M;Q`B Gw .QÆM; M;²B tm®M;X
@ *?"M; i` B- Km®M M;?2 i F +?mv M tQ F?¬M;\
æ°i M?B M ¬M; ?ÄB Gw .QÆM;X
@ *| i? M;?2 h`€+ G½Q F +?mv M H" pBM? ?¢M? +O +?€mX
Gw .QÆM; H" T iS+ ;"i ç-m- M,M; HU+ ç´i?¢+? +O h`€+ G½Q i`QÈ+ K„i ?„M F?¬M
K°i H½Q M?•M F?¬M; M?bM i?'v K°i +€B ;b K" +ÁM H¢+ [m M p" iU iBM M?Q i? çC
a M; . H FBM? M;¢+ M;~M; ç-m HB + h`€+ G½Q K°i +€B- i`QM; 'M iQÊM; +O a M
ç°M; F +?mv M +O KbM? pÈB B +ª- ç•v H" H-M ç-m iB MX
L?bM F?m¬M K†i i` im´B +O Gw .QÆM;- a M; . H ?ÆB bmv M;?o ;"i ;"i ç-mX
h`QM; HÁM; a M; . H çQ€M çQÊ+ ç¢B F?€B- imv ç•v H" H-M ç-m iB M h`€+ G½Q
F?ŠM; ç`M? ç½ i?2Q +€+? M"v +€+? F?€+ K" M;?2 +?mv M p ?„MX h?U+ i +kM; H
oQÆM; J½ H½Q iB M bBM? iÈB Jv MK `ç´ [m€M;- i`QÈ+ ? i H" çB ;†T M;Q`B #¢M
M?'i +kM; +?QM? H" p Gw .QÆM;X
h`Q`M; :B M; b|M; b m t¬ b|M; i`QÈ+-J½ H½Q iB M bBM? iBM +?„+ +?„M iQÆM; H
*Q`M; p" Gw .QÆM; b) + Q ?ÆM K¢M? ?ÆM KbM? `i M?B m- im´B i` +?QM? H" +
#¼M ?¼X

hW F?B J½ H½Q iB M bBM? [m v p - i?U+ ` h`€+ G½Q +kM; ç½ M?È p Gw .QÆM; -
+kM; F?¬M; T?ªB + Q #bM? i?QÌM;X

h`€+ G½Q M|B +?mv M `i +?"K- M?QM; `i K¢+? H¢+- F?¬M; iÈB MY ;BÌ ç½ F H¢
æQÊ+ h`€+ G½Q ;BÈB i?B m Gw .QÆM; KÈB #B i M,K ç| h`€+ G½Q ` J½ G½Q iB M
E?B +ÁM i` - Km®M ?¼+ ` çQÊ+ i v M;? i?U+ bU +kM; F?¬M; / /`M; - T?ªB #€B b
M,K- +?Q /M M?Q p"v +kM; F?¬M; +?„+ +?„M +| i? ?¼+ çQÊ+ i?U+ i`BX

> B M;QÌB [m2M M? m F?B +MM; H` ?¼+ bBM?- iQ iQÎM; +O +ª ? B F?¬M; ;B®M
?¼+ i?`M? çQÊ+ i v M;? i®i M?'i i?"i M? M? K` F?¬M; T?ªB +®M; ?B M im´B i`
T?Q +?Q i?-v ;B€QX hQ iQÎM; M`v ?²B ç| H` T?B i?QÌM; F?€+ #B i- M|B ` +| F?B
J°i M;QÌB p®M b) F?¬M; /€K H`K M?Q i? - M?QM; ? B M;QÌB Î +?mM; +kM; F?¬M;
#¼M ?¼ ç½ ?¼+ H|K çQÊ+ M;? +O i?-vX LÆB ç| #bM? i?QÌM; imv i?-v F?¬M; #
F?¬M; i? +?2 çQÊ+ ?Ä - +m®B +MM; +| M;`v pB + M`v pšM #` H°X

>²B ç|- +?mv M #` H° ` - F i [mª +| i? iQÎM; çQÊ+X

> B M;QÌB +?¢v i`®M M?Q +?m°i- i`QÊ+ ç| #¼M ?¼ ?¼+ M;? +O æ^M; >QÈM; >m
B F?¬M; #B i €+ / M? +O ? B M;QÌB ?¼- i?"K +?Q +| M;QÌB +ÁM ;¼B #¼M ?¼ H`
a m ç| ? B M;QÌB t2K M?Q F?¬M; i? Î H¢B ç| M[- #¼M ?¼ i?QÆM; HQÊM; K°i ?²
Jv MK `i`U+ iB T F? B i?€+X

>¼ F? B i?€+ Î Jv MK `KQÌB M,K- i?U+ iB M MÆB M`v ç½ ;B9T +?Q #¼M ?¼ M„K ;
?¼ ç½ ?¼+ HûM çQÊ+- i?"K +?Q +ÁM iU ?¼+ i? K çQÊ+ F?¬M; Qi M?[M; ;b M;QÌB
æ†+ #B i p T?QÆM; /B M ç² +´- KQÌB M,K M`v #¼M ?¼ ç½ iQ+? Hkv çQÊ+ FBM?
KbM? i´M; F i` çQÊ+ M?[M; FB M i?S+ [mw ;B€ M?'iX \*| K°i p`B çB m #¼M ?¼ ç9
i`mv M F?„T ;BÈB ç² +´- i?"K +?Q K°i p`B FB M i?S+ +ÁM çQÊ+ çQ p`Q i`QM; b€-
*kM; p`Q ç9M; H9+ ç| ? B M;QÌB K°i H-M M[ [m v p o•M L K- +?"K `½B # v H M +
Zm v p F?¬M; # Q H•m- ? B M;QÌB ç m +| iB M; i,K F?¬M; M?Ä- iB M; i,K i,M; /-
?¼ H` #¢B ?Q¢B M[ - M;QÊ+ H¢B +ÁM +| M;QÌB ibK ç M +Y tBM #€B #¼M ?¼ H`K
> B M;QÌB /-M /-M M´B iB M;- F?B ç| J½ H½Q iB M bBM? +ÁM +?Q +| +€B / M? S
+?Q i`Î i?`M? M;QÌB KMX

h?ÌB ç¢B ç| +ÁM H` ?"m F€ ç¢B p,M ?| - +kM; K v Î #B M +ªM? /•M i°+ i?B m b®
+kM; F?¬M; ªM? ?QÎM; HÈM H„K- M;? M?•M +| i v M;? + Q pšM çQÊ+ i¬M i`¼M;X

h?`M? +¬M; +kM; F?¬M; F?B M +?Q ? B #¼M ?¼ FB m M;¢Q- M?[M; F?´ bÎ ç½ T?ª
?B m çQÊ+- iB M; i,K +`M; HÈM- +`M; ;B9T +?Q #¼M ?¼ +| çB m FB M ?¼+ i"Tp`
? B M;QÌB +`M; M;`v +`M; + QX

L m M|B iÈB i?U+ HU+ p ç´ i?¢+?- ? B M;QÌB F?B ç| t'T td M? m- +| p M?Q F?¬M
v mX

*| çB m M;`v ç| +kM; F?¬M; FûQ /`B çQÊ+ # Q H•m- # KQÆB M,K i`QÈ+- h`€+ G½Q
Jv MK ` - H-M M`v #¼M ?¼ Km®M iU KbM? ibK ` çQÊ+ K¢+? KÄ- K°i H` ç¢B bQ ç´
K¢+? M;¼+X

*?QM? p`Q H9+ M`v- h`€+ G½Q pb b" T M9B K` KM K„i- iW ç| p b m h`€+ G½Q pšM
p MQÊ+X

a m F?B J½ G½Q iB M bBM? [m v p - pb +® ;„M; K` iB M; i,K +`M; H9+ +`M; HÈM
i€M i?QÎM; ç†i +?Q ¬M; +€B i M S?d h?9v oQÆM;- J½ H½Q iB M bBM? +ÁM t•v /U
hW F?B #` KM- h`€+ G½Q iB M bBM? +kM; i`Î M M Qi M|B FB K HÌB- M?QM; i?U+ `

hW F?B ç¬B K„i #` T? çB- K°i p`B M; QìB Km®M KìB h`€+ G½Q ç m +QB ¬M; H` T? . H F?¬M; H`K p`v- F?¬M; +?d ;B9T +?[i` ç¬B K„i +?Q ¬M; K` +ÁM ;B9T ¬M; î H h`QM; bm®i # KQÆB M,K M`v- B +kM; F?¬M; M;?o iÈB- h`€+ G½Q KM K„i KQìB ç´ i?ç+?- ¬M; F?¬M; +-M M?bM #^M; K„i- K` +?d +-M M;?2 #^M; i B- /QìM; M?Q + i?¬M; iBM p ç´ i?ç+?- ç¬B F?B i?“K +?Q +ÁM +?QM? t€+ ?ÆM +ª M?bM #^M; K„iX J°i p`B ççB bQ ç´ i?ç+? pb i? +ÁM F?¬M; T?K+ H„K- +| K`v M; QìB +® w ibK ç M F?¬M; K°i M; QçB H i`i +ª ç m #çB HmBX h`€+ G½Q K„i KM t€+ ç`M? ç´ i?ç+? p¬ +MM; +?QM? t€+- iU M?Q +| K°i ç¬B K„i çB m ç| F?B M +?Q ¬M; M°B +O a M; . H `i #`i M;ì- ç²M; i?ìB +kM; `i + Q ?SM; hW ç| p b m- ç` p` +O h`€+ G½Q î;B i°+ +O a M; . H +`M; M;`v +`M; i,M; - F?¬ ¬M; pb ¬M; KM M[- iW F?B h?Q`MiQM iQÈM; [m•MiB T [mªM ;B i°+- h`€+ G½Q ;B i°+ F?¬M; +?`m F?®M; +? - H`K +?mv M ;b iQ`M #° ç m pb ?SM; i?9 +O ¬M;X >¬K M v î ç•v #B i çQÊ+ h`€+ G½Q +kM; î ç•v- a M; . H KÈB ?QM; T?`M M?Q p`v- H`K +?Q ?„M i?U+ HÁM; i¬M FQM?X @ \*?“M; i` B- M|B M?B m M?Q p`v- +| Km®M +?ÆB F?¬M; \ æ°i M?B M h`€+ G½Q +QìB ?ÄB K°i +•m- Gw .QÆM; ?ÆB bYM; b®i- M;~M; ç-m M? @ h`€+ H½Q M|B +?ÆB +?QM? H` ç´ i?ç+?- F?B M?“K +?€M h`€+ G½Q +kM; ;BªB pšM i`T ;BªB K`v F?®B M`vX a M; . H p°B p`M; ;BªB i?Q+? K`v +•m- çB m M`v [mª i?U+ H` ç9M; - h`€+ G½Q F? G½Q iB M bBM?- /M b Q ¬M; +kM; H` K°i M; QìB KM- +?Q /M +| i?m +kM; F?¬M; [i *kM; pb M?Q i? - #bM? i?QìM; +| M; QìB ibK ¬M; +QÊ+ ç´ i?ç+? +kM; F?¬M; iW +? M?“iX æQÆM; M?B M- M; QìB +| i? +QÊ+ pÈB h`€+ G½Q +kM; ç m +| iB M; i,K M?“i ç`M? +?O ç°M; +QÊ+ pÈB B- F?B v m +-m Gw .QÆM; M?Q p`v- a M; . H KÈB i?“v H-M .Q /U K°i +?9i- a M; . H M?Ä ;B¼M; #´ bmM; i? K, @ G-M i`QÊ+ S?d h?9v oQÆM; J½ G½Q iB M bBM? iÈB ibK h`€+ G½Q +?ÆB +QÊ+ a M; . H F?¬M; M|B ;b M[ - +?d K°i +•m +| +ª i?“M; +ª #çB +kM; çO `²B- M| +| M; F?¬M; i?-v ;b pšM +| i?U+ HU+ M; M; pÈB S?d h?9v oQÆM;X @ æQÊ+- +ÁM KQM; h`€+ G½Q M? i v +?QX >B m çQÊ+ +?mv M- Gw .QÆM; H`T iS+ ;”i ;”i ç-m- i` M K†i?“M +ÁM +| K°i iB ?Q bÈK iÁ KÁ p F?ª M,M; +O h`€+ G½Q- K°i M; QìB KM ? B K„i- Gw .QÆM; i?“i bU M ç`M? çQÊ+ M;mv M i?ç+? M?Q i? M`QX L M +?9 w- +?Q /M +| /MM; K„i M?bM +ÁM +| i? K„+ b B H-K- +`M; F?¬M; +-M T?ª @ hB m \* Q- K M; K`v +K+ ç€ ç M ç•vX h`€+ G½Q KdK +QìB ;”i ;”i ç-m- ? B K„i pšM F?ûT M?Q i? - M; QìB i`QÊ+ ç| a M; . ç½ [m v HçB- +?QM? H` h`€+ G½Q M|B pÈB ¬M; i X @ o•M; - h`€+ G½QX \* Q #€ FBM? M;ç+ HB + Gw .QÆM; K°i +€B- b m ç| /šM i?2Q K°i p`B i? M? MB M ?`M; - T?€M çQ€M M;mv M i?ç+? ç +`M; b•m +`M; H` i®i M?“i i?Q+? ?ÉT pÈB ç´X “¼M ?¼ +kM; ç m #B i i?|B [m2M +O h`€+ G½Q- ç•v +kM; F?¬M; T?ªB H-M ç-m iB F?€+- M?QM; ç´ pÈB M; QìB i` im´B M?Q i? pšM ç´ pÈB M; QìB i` im´B M?Q i? - +-m HçB H` H-M ç-mX

>B M ;BÌ * Q #€ +kM; #B i i?•M T?"M +O Gw .QÆM;- a M; . H +® w KÌB + Q i?O q
+| i? bQ b€M? pÈB S?d h?9v oQÆM;X

hm´B i` M?Q p"v- +ÁM +| i?U+ HU+ b€M? çQÊ+ pÈB S?d h?9v oQÆM;- +ªK ;B€+
iBMX *| çB m- +?QM? h M; æ®M iQÈM; [m•M ç½ ?¢ H M?- a M; . H H¢B iU KbM?`
/€K M;?B M;ì [mv i ç`M? ç|- pW H9+ ?„M +?ÆB ç´ pÈB h`€+ G½Q- TªB +~M i?"M
i? M? MB M M"v K°i +?9iX

E€ i?U+ i`QM; HÁM; \* Q #€ +kM; +| M?"M ç`M? M?'i ç`M? pÈB i?U+ HU+ +O Gw .
Fª M,M; i?U+ bU- F?¬M; i? F?B M +?Q h`€+ G½Q +?O ç°M; çQ ` v m +¬m çQ€M

EBK hB >²M; S?d H"K i?~M? pÁM; i v i m v i ç®B H" i?S T?K M[v m M?'i- H QçB €M?
?²M; i`QM; p" M; M"v T?B i?QÌM; tBM? ç T- ç 2Q H M M; QÌB F?¬M; +?d +| p + Q [r
ibM? ;B i,M; F?Q +?'i +O K°i M; QÌBX

L m F?®B M; m v M i?ç+? M"v ?„M ;†T Î K°i MÆB F?€+- F?ŠM; ç`M? b) F?¬M; +-M
p iU ;BªB ` S?d h?9v H"K i?~M? i` M; bS+ i†M; +?Q M; QÌB i?•M +O KbM?X

@ Gw + - +| +?¼M F?®B M"v F?¬M; \

GQm *QÆM; ç SM; b m HQM; Gw .QÆM; ç°i M?B M ?ÄB- ?„M ç½ ¬K F?®B M; m v M
GQm *QÆM; HQ ?„M F?¬M; ç O i?ÌB ;B MX

@ *| - + "m + - K ;B9T i¬BX

Gw .QÆM; H" T iS+ ;"i ;"i ç-m- iQM? M?~K K°i +?9i- +?¶ EBK hB >²M; S?d M"v ;BªB
#ªv i€K +€B pÁM; i v- ?ÆM M[- +ÁM H"K çQÊ+ K†i /•v +?m v M M[- ;B€ i` i` i m v i ç
+?Q +ÁM M?B m ?ÆMX

E?®B S?d h?9v M"v +| i? bQ b€M? pÈB ;B€ i` +O F?®B S?d h?9v h?Ov hBM? *?C
;B[X

GQm *QÆM; M?"M F?®B M; m v M i?ç+? M"v- iM v w ç†i p"Q i`QM; K°i +€B t2 ç~v- G
K°i +€B `²B [m v çB- F?¬M; ç w ç M M| M[X

h?'v Gw .QÆM; M? M? +?|M; +?¼M ` çQÊ+ K°i F?®B M; m v M i?ç+? M?Q i? - a M
`i FBM? M; ç+- a M; . H M; ?o ? v iÈB M?„+ M?Î ?„M K°i +?9i i?ÌB ;B M +ÁM HçB
F?¬M; M|B ;b- H-M M"v H" ? B + Q i?O + 'T + Q bQ i" B- ?„M +?2M p"Q M|B HmM; i r

*?¼M çQÊ+ F?®B M; m v M i?ç+? M"v `²B- +ÁM HçB K'v i`,K F?®B M; m v M i?ç+?
.QÆM; ç K„i ç M- # M i`QM; +kM; +| ? B F?®B +| i? ;BªB ` S?d h?9v ;B€ i` i` i, K
EBK hB >²M; S?d ç| F?¬M; iQM? H" +€B ;bX

L?bM K°i ?²B- Gw .QÆM; #QÊ+ p T?Q i`QÊ+- i?ÌB ;B M MY ;Bì- ?„M +ÁM /MM; F
K" M|B- i?ÌB ;B M ?Q" M iQ" M çO /MM; X

æB ç M # M M"v Gw .QÆM; +ÁM +® w ç w h`€+ G½Q K°i +?9i- F?B ¬M; +?¼M M; r
iB M H" FB K i` - b| [m F?®B M; m v M i?ç+? ç| - b m ç| ç "T H M K†i ç'i- iB M; ç "T
/MM; +€B #9 M?Ä F?¬M; M; WM; ;ä Î # M M; Q"BX

am®i +ª [m € i`bM?- ¬M; +kM; +?Q iWM; ç†+ #B i ç w iÈB F?®B M; m v M i?ç+? M
K" M; ?2X

L?bM K°i ?²B- Gw .QÆM; HçB bY /KM; F?ª M,M; ç†+ i?M- ?„M M?È- i?2Q M?Q H9+
F?¬M; +-M +?Ì iÈB F?B ?®B ?"M KÈB p°B p" M; - ç½ +?"K `²B5

«M; H½Q M"v tSM; ç€M; ç Gw .QÆM; i¬M FQM?- M?QM; ?„M +kM; F?¬M; Km®M i

æ†+ #B i a M; . H p" oQÆM; :B B :B B ç m Î# M +çM?- ?¬K M v ?„M F?¬M; +?d Î
ç M; Km®M +?SM; KBM? pÈB +ª ;B i°+ a M; . H i?U+ HU+ +O KbM?- ç +?Q M;
.QÆM; `i ç€M; çQÊ+ #¼M ?¼ i¬M i`¼M; X

> i i?ªv- ç m T?ªB ?bM? i?~M? /U i` M i?U+ HU+X

:BÈB ç' i?ç+? +kM; ;B®M; `i M?B m M; "M? bªM t m'i F?€+- ç m +QB i?U+ HU+ H"
i?U+ HU+ K" M|BX

.QÈB ?bM?ªM? H" T i? - +?¶ M; m v M i?ç+? +ÁM HçB ççB #° T?"M ç m #` Gw .QÆM
i?U+ F?B M +?Q M; QÌB i #®B `®B- M?QM; ççB #° T?"M ç m +| S?d h?9v H" i?"iX

h`QM; ç®M; M; m v M i?ç+? Gw .QÆM; ç½ t2K [m - ççB F?€B +| ?ÆM #ªv T?¬M +|
S?d h?9v +kM; F?¬M; +| M; ?o M?'i ç`M? b) ç' i`QÈM; - F?¬M; Qi M; m v M i?ç+? [r
?ÁM; - ;B€ i` S?d h?9v # M i`QM; +kM; F?¬M; + QX

h`QM; ç®M; M;mv M i?ç+? M`v- Gw .QÆM; HçB T?€i ?B M` K°i F?®B ",M; *?OM; F
ç½ #` ?ÄM;- F?¬M; i? H`K` pÁM; i vX

E?®B M;mv M i?ç+? HQçB #,M; ç! M m ;BªB` - H`K K°i Qi Kti /•v +?mv M +kM; F?
H`K`m t M? i?m-M F?B i +O M! +kM; ;B i,M; i? K F?¬M; Qi ;B€ i``- bQ b€M? K
F?®B M;mv M i?ç+? M`vX

JÈB [m K°i MY i?ìB ;B M Gw .QÆM; ç½ +?¼M` ? B F?®B M;mv M i?ç+?- K'v M?
çQÊ+ M?Ä ;B¼M; #`M Hm"MX

J'v #BM? HQM? T?Q b m +kM; `i iÁ KÁ- #¼M ?¼H` p bo +O ;B i°+ a M; . H - ç
i?ç+?- i`QM; ?Q`M +ªM? M`v- M? M? M?Q i? ç½ +?¼M çQÊ+ M;mv M i?ç+?- +! i?
+! M?B m iBM iQÎM;X

E?¬M; ç w iÈB p Kti +O K'v M;QìB M`vX Gw .QÆM; iB TiK+ çB p T?Q i`QÊ+- #
Î ç•v p`Q i`QM; ?bM?ªM? H•Ti? X

G9+ M`v i`QM; b® ?ÆM K°i i`,K b® M;mv M i?ç+? +ÁM i?W - ?„M HçB T?€i ?B M`
/mM; F?¬M; i²B- +-K iÈB F?®B M;mv M i?ç+? M`v`²B- ?„M i` M +Æ #ªM +! i? t€+

@ h`€+ G½QX

Gw .QÆM; KÈB pW çB iÈB i`QÊ+ F?®B M;mv M i?ç+? +! S?O .mM; \*?OM; M`v i?b
+?Q pQÆM` - i v ¬M; +kM; ç½ çti H M i` M F?®B M;mv M i?ç+? M`v- +ÁM F?¬M;

@ *?`M; i` B FB - M?bM i`9M; F?®B M;mv M i?ç+? M`v ?ª\

h`€+ G½Q M;~M; ç-m- +QìB M?QÈM K„i- ç¬B ç²M; iY K`m i`„M; FB F?B M +?Q Gw

@ h`€+ G½Q- ¬M; t2K i`QÊ+ çB- i¬B çB t2K +?¶ F?€+X

Gw .QÆM; p°B p`M; H„+ HQ ç-m #Ä HçB K°i +•m- F?®B S?d h?9v S?M .mM; *?O
i`,K pçM- +! +MM; ;B€ i`` M?Q i? +kM; +! K'v F?®B- +?ŠM; [m M?[M; F?®B F?€
çQÊ+ pÈB F?®B S?d h?9v M`v i?¬BX

88NX *?QÆM; 88N, J°i * Q h``Q L?Ä JÎ J`M URV

æ^M; b m F?Q ?`M; ççB F?€B +! ?ÆM K°i M;`M F?®B M;mv M i?ç+? # M M;Q`B #
`®B- +! M?B m w FB M p M!X

L;mv M i?ç+? ç! ç m H` ?`M; h`QìM; E?~m- ?ÆM M[ ç T?¬M ç m H` M;mv M i?ç+?

æWM; M?bM ç®M; M;mv M i?ç+? ç! i?U+ F?B M +?Q M;QìB i`®B`„K- i´M; ;B€ i`
ç•m- K°i T?ûT iQM? ;B€ i`` M;mv M i?ç+? çÆM ;BªM ç½ +?Q ç®M; M;mv M i?ç+?
+kM; +?d +! ççB ;B i°+ a M; . H KÈB +! i? +! çQÊ+ M?B m M;mv M i?ç+? F?! M?

Gw .QÆM; [m v ç-m çB pÁM; pÁM; ? B pÁM;- +m®B +MM; +?¼M` K°i F?®B K`m
`X

G9+ M`v KÈB [m F?¬M; ç M ? B KQÆB T?9i- ?„M ç½ +?¼M` tQM; # F?®B M;mv
G½Q KÈB +?d +! K°i- pšM H` F?®B pW`²B Gw .QÆM; M?bM i`9M; K` +?“K K°i +?Š

@ h K +¬M; iY- i?ìB ;B M +ÁM`i M?B m- +! T?ªB Gw iB M bBM? ç½ b®i`m°i`²B F

* Q #€ + m K`v ?ÄB M?Ä a M; . H # M +çM?- w +O ¬M; i a M; . H ?B m- Gw .Q
i?ìB ;B M ç½ +?¼M` # F?®B M;mv M i?ç+?- pšM H` i`QM; iB M? ?m®M; F?¬M; +
+kM; FB m M;çQ iÈB KS+ M;?B M;ìX

Í i`QÊ+ Kti h`€+ G½Q- M;QìB M?Q p`v F?¬M; T?ªB F?¬M; +!- M?QM; +m®B +MM;

@ h¬B #B i5

a M; . H i?ªM M?B M ç€T- p K†i+O ?„M F?¬M; +?9i i? v ç´B- +! çB m i`QM; HÁ +°M; +?¶ M;mv M i?ç+? Gw .QÆM; t2K [m +kM; +?d ? B # i`,K F?®B K` i?¬B- +Á çªQ [m K°i +€B- i?U+ bU M?bM F„ +kM; +?d +! K°i T?¬M KQÌB- çQ ` [mv i ç`M? F?B M +?Q M;QÌB i +ªK i?´v ; M iQ i?€B [m€ `²BX

@ h¬B +€ H` h`€+ G½Q i?„M;- KQÌB ç¬ H - +”m /€K +?mM; F?¬M;\

h`QM; b® M?•M pB M çSM; # M +çM? ç°i M?B M +! K°i M;QÌB M?Ä ;B¼M; M!B pÈB # M +çM? v M;~M; ç¬m M?bM v K°i +€B- i´i +ª ç m #om K¬BX

L?[M; M;QÌB M`v bÈK ç½ HÁM; iBM iQ HÈM ç®B pÈB h`€+ G½Q- ?ÆM M[- Î ç•v h M;ç+- +?d +! çS M;®+ KÈB çB +€ pÈB ?„MX

h`QM; K„i #¼M ?¼- Gw .QÆM; M`v i?Qç i M?bM +kM; +?d i` M?Q #¼M ?¼- M?Q i? +?„+ +?„MX

@ h?“i H` K´i ?SM;- i ?ÄB K´v M? 2K F?€+X

h?´v F?¬M; B +?ÆB pÈB KbM?- M;QÌB M`v #Ä çB ç M i`QÈ+ K†i ç€K HQM? # M + HQM? ç T?¬M H` bBM? b®M; +MM; pÈB ?¼- +! K´v M;QÌB v +! [m2M #B iX

@ *! +€ F?¬M;\ P i M?´i KQÌB ç¬ H X

M? +?“M; i` im´B M?Ä ;B¼M; M!B pÈB K´v M;QÌB KbM? [m2M- #BM? HQM? tmM; #¼M ?¼+ kM; ç€M? #ç+ i`QM; [m•M /Q M?- M?QM; `i Qi F?B M?^K p`Q pB + ç´i?

@ h¬B +?ÆB5

M? +?“M; i` im´B M`v ,M M!B F?¬M; i²B- M!B K°i ?²B F?B M +?Q K°i ;½ HQM? + KÎ ç¬m- b m ç! HçB +! K´v M;QÌB ç†i +QÈ+ i?2QX u +€ pÈB ?¼ H` K°i ,M # - M m i`ª ?¼ ;´T # H¬M b® iB M M`v +?Q K´v M;QÌB HQM?X

>B m #B i+O K´v M;QÌB HQM? p h`€+ G½Q +ÁM t F?¬M; #^M; #¼M ?¼- pW `²B h`€+ G½Q # M i€K HçM; M;QÌB MY +•M- Gw .QÆM; pšM H` çQÈ+ iQÈM; [m•M h? M?Q + Q i?O ç´ i?ç+? ?`M; ç¬m- ?ÆM M[ - çQÈ+ M? +?“M; FB F?Q+? H - +?d + ç½ ;B Q ` # i`,K ç¬ H iB M +QÈ+X

" i`,K ç¬ H Î Jv MK `M`v +kM; F?¬M; T?ªB H` Qi- M? +?“M; i?m iB M FB +® ;„M h`QM; K„i v çQÆM; M?B M H` h`€+ G½Q i?„M;- çWM; M!B H` K°i ,M # - F +ª K°i , i•K- K´v M?•M pB M F?€+ çSM; +€+? ç! F?¬M; t ?•K K° M?bM v- ç m iQM? iQ€M i?„M; b) #„i v KÌB F?€+? i? M`QX

@ h K +¬M; iY- ç i¬B çB [mªM #¼M ?¼X

* Q #€ M?,M iQi K`v HçB- K´v M?•M pB M ç! ç m #` ¬M; i H`K ?Q- i`QÈ+ K†i a M ç€M? #ç+- F?B M +?Q b„+K†i ¬M; i i?“i F?! +QBX

@ E?¬M; +-MX

a M; . H H„+ ç¬m- ç°i M?B M tQ v M;QÌB çB iÈB i`QÈ+ K†i i v M?•M pB M M¼- # pB M K´v #BM? HQM? +ÁM ç M; /Q /UX

@ h K +¬M; iYX

"¼M HQM? p°B p`M; çSM; i?šM; /"v- T?€i ?B M ` a M; . H iÈB- M? +?“M; çB F?„ +kM; i?“i i?“ +mM; FQM? +9B ç¬m çSM; ç!X

@ æ•v H` ? B M;`M ç¬ H - i¬B +€ Gw .QÆM; i?„M;- +”m /€K +?ÆB F?¬M;\

a M; . H +kM; F?¬M; i`€+? i°B ;b- M;QÈ+ HçB H¬B pQ H´v ` ? B KQÆB i! ç¬ t M ç`M?- Î ç•v ç¬ H çQÈ+ K¼B M;QÌB ?Q M M;? M? M?´i- #´i [m€ ;¬M ? B M,K M v ç² çQÈ+ HQm ?`M?X

Í K°i b® ç` T?QÆM; ç²M; L?•M /•M i +kM; H` iB M HQm i?¬M;- +! çB m ` i?“M? T

@ *?ÆBX ob b Q F?¬M; /€K5

L;QìB M¼ +® ;„M; Mm®i MQÊ+ KB M;- #bM? i?QìM; H€ ; M v F?¬M; M?Ä- H¨ M;Q
+O v i?U+ F?¬M; i²B- i`QM; b® M?[M; M;QìB i` im´B Î ç•v v i?m°+ HQϕB M;QìB M

@ h K hϕT5

a„+ K†i * Q #€ HϕB +¨M; F?| +QB- h K hϕT +?QM? H¨ i M M? +?¨M; M¨v- ?ÆM M[
i?Q+? pÈB ¬M; i - #bM? i?QìM; * Q #€ [mªM Hw v +kM; F?¬M; M;?B K- F?¬M; M;
#ϕ+ pÈB a M; . H - pB + M¨v F?B M +?Q ¬M; i +| +?9i F?¬M; +?'T M?"M çQÊ+X

@ E?¬M; b Q- v ç²M; w +?ÆB H¨ çQÊ+X *| çB m M m i¬B i?„M;- iB M i?„M; +kM; F

a M; . H +QìB T?'i T?'i i v- çQ iB M [m `²B HϕB [m v p - iB T iK+ M?bM h`€+ G½

*ÁM M;mv M i?ϕ+? Gw .QÆM; ç½ +?¼M çQÊ+ ç b M; K°i # M- iB T iK+ [m M b€i
M;Q¨B ;•v M M i` M? Hm¨M +U+ HÈM- H-M M¨v ?„M +?d i?m-M i9v /MM; K„i M?

LY ;Bìi`¬B [m `i M? M?X

h`€+ G½Q +?¼M ` # F?®B M;mv M i?ϕ+?- +| çB m # F?®B M¨v +kM; F?¬M; T?ª
M;Q¨B ?ÆM K°i M;¨M F?®B M;mv M i?ϕ+? Î ç•v- i`QM; K°i ;|+ t i Qi F?ÄB €M? b€M
i?ϕ+? +| p M;Q¨B +¨M; FûK- +| K°i F?®B ¬M; +?¼M ` iW ç•vX

*?¶ M;mv M i?ϕ+? ç| +,M #ªM Gw .QÆM; F?¬M; +?9 w iÈBX

@ h`€+ G½Q- b Q ¬M; HϕB +?¼M Î +?¶ F?€+\\

* Q #€ p°B p¨M; çB H M T?Q i`QÊ+- i` M K†i ¬M; i ~M ~M K°i iB HQ H„M;- K'v i`
M;Q¨B HϕB +¨M; i - +| ç€M? ;B€ H¨ FûK t2K M?Q ç½ F?¬M; i²B `²B- ç M;Q¨B +|

*?¶ M;mv M i?ϕ+? ç| F?¬M; T?ªB i` M K†i T?ŠM; H€ +?Q i?'v #`„M +„T HB M iK+
i?"i HÈM- +| i`SM; Km®B i?b T?¬M HÈM ç m H¨ i`SM; Km®B M?Ä FûK +ÄBX *?¶ M
#®M i`,K F?®B- i´M; ;B€ i` M?B m M?'i +?d +| K'v +?K+ pϕM- M m F?¬M; T?ªB #Î
K'v pϕM ç²M; iB M +kM; F?¬M; iÈBX

@ E?¬M; b Q- +?¼M Î ç•m +?ª M?Q M? mX

h`€+ G½Q +QìB ? ?ª H„+ H„+ ç-m- +| M?•M pB M çB i?2Q b m ¬M; K M; i?2Q # F?

J°i F?®B i`QM; ç| i` M K†i ç m H¨ K çB K- /QÈB K çB K +ÁM +| ?„+ pK- ;½ M?•M
a M; . H ? B M;¨M ç¬H M?bM i?'v F?®B M;mv M i?ϕ+? M¨v +kM; bYM; b®i K°i +?
H„M;X

u H¨K Î ç•v iB M HQÆM; `i + Q- K°i i?€M; i?m M?"T iÈB K'v i`,K ç¬- i?m M?"T KS-
ç®B H¨ + Q `²BX

*| çB m M m H-M M¨v i?m - v b) T?ªB ç M ` F?QªM; i€K M;¨M ç¬- b m F?B a M;.
F?QªM; p¨B i`,K ç¬iB M +QÊ+ +O K'v #BM? HQM? FB X

L; v +ª a M; . H +kM; +QÊ+- K'v M;QìB HQM? çB i?2Q #¼M ?¼ +kM; F?¬M; +ÁM
i,M; i? K F?¬M; QiX

h€K M;¨M ç¬- ;¬M M?Q i'i +ª +O ç /¨M? +O v- H-M M¨v M m F?¬M; i€M ;B #ϕB b
KbM? imv i ç®B H¨ i?"iX

oÈB ibM? ?bM? M?Q i? - v HϕB +¨M; i? K +?9 w p¨Q ç´ i?ϕ+? h`€+ G½Q +?¼M- ç•v
çìB vX

@ *?¨M; i` B- +?9M; i ;BªB i?ϕ+?X

h`€+ G½Q +kM; F?¬M; ç w- pšv pšv i v ;¼B Gw .QÆM;- M;mv M i?ϕ+? ç½ +?¼M
+MM; B i?„M; B i?m X

@ æQÊ+X

Gw .QÆM; +ÁM ç M; M;~M M;QÌB- M;?2 ¬M; M|B p°B p" M; ;"i ;"i ç-m- i` M K†i +ÁM
a m F?B h`€+ G½Q +?¼M tQM; - ?„M M?`M F?¬M; çQÊ+ /MM; F?ª M,M; ç†+ #B i[n
+| i? #B i i`QÊ+ F i[mª H-M M"v- M?bM [m `²B i?b F?B M ?„M `i ;B"i KbM?X
"° T?"M ;BªB i?ç+? +kM; F?¬M; Î i`QM; F?Q ?"M; M"v- # M +çM? F?Q +| K°i +€B M
*€B M?" F?Q M"v `°M; `½B b€M; +?Q M; - M|B H" M?" F?Q i?U+ ` +kM; F?¬M; M?Ä
#"M ;BªB i?ç+?- i?QÌM; tmv M +| +?mv M ;B ç´ i?ç+? +O ;B i°+ ç M i" T- +kM; +
i?Q+? t2K ;BªB i?ç+?X
L;Q" B ` +ÁM +| K°i i€+ /KM; - +?QM? H" ` M Hmv M M?•M pB M +O #¼M ?¼- H" ç
ç ;BªB i?ç+?X
"° T?"M ;BªB i?ç+? +| ? B #"M ç M; /MM; - +ÁM HçB ç m ç F?¬M; - T?Q i`QÊ+ H" +
iB m i?QÆM; M?•M i?b ç•v H" KM iB m i?K `i ç¬M; pmB- +| çB m ç®B pÊB ççB i
ç•v +?QM? H" KM ?"M; - M;mv M i?ç+? i®i ç m çQ H M #"M #€M- Î ç| +| i? #€M
@ h`€+ G½Q Gw iB M bBM?- KÌBX
æSM; Î+Y - a M; . H +mM; FQM? +9B ç-m- ?„M F?¬M; çB p"Q i`QÊ+ - K'v M;QÌB
M|B- ç m i?"M? i?"M? i?"i i?"i çSM; # M M;Q"BX
@ *?"M; i` B- +| i? +?Q i FB K i` # F?®B +O +"m çQÊ+ F?¬M; \
h`€+ G½Q F?¬M; F?€+? F?Q- /šM ç-m çB p"Q i`QM; - M?•M pB M çB i?2Q ¬M; p°B
@ E?¬M; i?"M? p' M ç X
Gw .QÆM; ?ÆB /Q /U K°i +?9i- b m ç| ;"i ;"i ç-m- GQm *QÆM; çSM; T?Q b m M; ?2
H M i`QÊ+ K†i h`€+ G½Q- # F?®B M;mv M i?ç+? +O Gw .QÆM; ç M; Î i` M t2X
L?bM # M;Q" B- # F?®B M;mv M i?ç+? M"v +kM; F?¬M; +| ;b ç†+ #B i- i`QM; ç|
T?Q /QÊB H" i-M; ç€ t€K i`„M; - M?Q p"v +Y +?d #` KÎ F?| i?¬BX
> B F?®B FB +| K°i F?®B +| i`SM; Km®B- M?QM; H" i`SM; Km®B iQ F?¬M; i®i- i`
K"m #ç+- +| çB m M;mv M i?ç+? # M i`QM; F?¬M; +| K"m +| i? iQM? `i + Q- +ÁM
æ•v H" K°i i? v ç´ B #'i i?QÌM; - i`QM; ;BÊB ç´ i?ç+? +| M;QÌB ;¼B ?B M iQÊM; M
M;mv M i?ç+? i'i +ª K¼B M;QÌB ç m F?¬M; i?Q+?X
@ QyQ@

8eyX *?QÆM; 8ey, J°i * Q h`"Q L?Ä JÎ J" M UkV

L;Q" B i`SM; Km®B iQ- i` M F?®B M;mv M i?ç+? M"v +ÁM +?9i p•M / `„M- M?QM;
HQçB ç´ i?ç+? M"v M;Q" B i?` i`QÌM; M?B m M?'i +kM; +?d K°i ? B pçM- K" +€B ;
F?¬M; ?B m M;? KÊB K v K„M #€M çB çQÊ+X
*€B F?®B h`€+ G½Q H'v çQÊ+ i`QÊ+ ç| H" F?®B +| i`SM; Km®B p" p•M bÊB- ç-m i
#9 M?Ä ;ä ;ä K°i ?²B- +m®B +MM; KÊB ;"i ;"i ç-m- M? M?"M; ç†i tm®M;X
æ†i F?®B M;mv M i?ç+? M"v tm®M; - h`€+ G½Q HçB bÌ bÌ ? B F?®B F?€+- H-M M
F?¬M; ç M # T?9i ç½ ç†i iª HçB ? i b® M;mv M i?ç+? ç| +?Q Gw .QÆM;X
h` M K†i ¬M; +ÁM KdK +QÌB iª M M?B M- M?bM MK +QÌB +O ¬M; - * Q #€ p" M? -
H iB M +QÊ+ FB ç m F?) i?Î` M? M?"M;X
Lûi iQÆB +QÌB i` M F?m¬M K†i ;B" Mm +O h`€+ G½Q i? ?B M bU iU iBM- #¼M
i?€B ç° ç| `²B- i`QÊ+ FB - F?B ¬M; i? ?B M ` M?Q p"v +| M; ?o H" H½Q M?•M ;B
@ "„i ç-m ;BªB i?ç+? çBX

h`€+ G½Q M? M?M; H M iB M;- \* Q #€ H" T iS+ çSM; i`QÈ+ K°i+€B #M; BªB i?ç
 M;mv M i?ç+? h`€+ G½Q ç½+?¼M- F?B ¬M; ç´ pÈB M;QìB i ç m H" * Q #€ ;BªB i?
 æ +?Q K°i M;QìB KM ? B K„i ;BªB i?ç+? [mª i?“i +kM; +| +?9i F?| tY- h`€+ G½Q
 M?[M; M,K ; -M ç-v +Æ #ªM ç m F?¬M; iU KbM? ç°M; i v ;BªB- i?B m K'i ç¬B K„i F
 p¬ HU+X
 Gw .QÆM; iU ;BªB +?Q KbM?- oQÆM; :B B :B B p" GQm *QÆM; ç m Î# M +çM? ?
 `i iÁ KÁ M?bM #¼M ?¼X æ®B pÈB ? B M;QìB ?¼ K" M|B- ç•v pšM H" H-M ç-m iB
 çQìM; ç½ M;?2 F?¬M; Qi iB M; i,K p ç´ i?ç+?X
 @ L?[M; M;QìB +?Q çti+QÊ+ #•v ;Bì çti pšM +ÁM F`T ç'v
 M? +?M; çti+QÊ+ FB +QìB ? ?ª- +| a M; . H i? K /U- v HçB +M; F?¬M; +?9i H
 h`QM; M? F?Q +ÁM +| #ªv i€K M?•M pB M M[ - pW `²B +ÁM +| M;QìB ;BªB i?Q+?
 K¼B M;QìB ç m +?çv iÈB t2K i`M M"vX
 h`QM; ;BÈB ç´ i?ç+? h`€+ G½Q +| / M? p¼M; `i + Q- F?QªM; ?ÆM K°i M,K M v F?-
 +€X G-M M"v HçB ç´ pÈB K°i M;QìB i` M?Q i? - pšM H" + Q i?O iU #ªM i?•M a M
 F?B M +?Q K¼B M;QìB i? K ?QM; T?'MX
 @ Gw iB M bBM?- +| +¬M i¬B ;B9T F?¬M;\
 a M; . H ç M # M +çM? Gw .QÆM; - M?Ä ;B¼M; ?ÄB- GQm *QÆM; i?2Q Gw .QÆM;
 oQÆM; :B B :B B +| +?9i KB M +QĐM; ?Q†+ M|B +,M #ªM H" b) F?¬M;X
 @ æQÊ+ - +€K ÆMX
 L;?o K°i H9+- Gw .QÆM; HB M ;"i;"i ç-m- ç a M; . H ;B9T +kM; i®i- +| i? K K°i
 i?ç+?- i®+ ç° +kM; b) M? M? ?ÆM `i M?B mX
 a M; . H çSM; p"Q +?¶ `²B- h`€+ G½Q # M FB ç½ ;BªB tQM; F?®B ç-m iB M- F?®
 H" F?®B ¬M; iÈB H'v i`QÊ+ Gw .QÆM; - ç•v H" K°i F?®B M;mv M i?ç+? +| +?S S?
 E?®B ç-m iB M Gw .QÆM; ;BªB +?QM? H" F?®B +| p•M i`SM; Km®B p" ?Q p,M /`
 +ÁM H" F?®B >„+ a "b `i / ;BªB ` + Q +T S?d h?9v- M m F?¬M; +| i`SM; Km®B
 i` F?®B M;mv M i?ç+? M"v imv i ç®B ?ÆM ? B KQÆB pçMX
 h`QÈ+ K„i- ;B€ i` ? B F?®B M;mv M i?ç+? M"v T?ÄM; +?WM; +?d ? B pçMX
 Gw .QÆM; F?¬M; p)- ?„M iU KbM? ;BªB i?ç+? F?¬M; +¬M p)- K°i H-M ;BÆ i v +,
 M? M? tQ tQ X
 h?B i ç Q +?“K `½B +?çK p"Q M;mv M i?ç+?- Gw .QÆM; K M; FQM? K„i H9+ M"v
 a M; . H # M +çM? FBM? M;ç+ M?bM ?„M K°i +€B- ?B M ;Bì F?¬M; M;ì Gw .QÆM
 +ªK ;B€+ iU iBM p¬ +MM;X
 * Q #€ # M +çM? +kM; #„i ç-m- * Q #€ +ÁM i?“M i`¼M; ?ÆM ?„M M?B m- `i +~M
 i`„M; i` M ç| - M m +?d pb KbM? +„i M?¬K K" F?B M +?Q S?d h?9v # M i`QM; ?Q ?
 >Q ? Q M"v F?¬M; M?[M; HB M F?B M +?Q h`€+ G½Q +| i? i?m - /M b Q ç´ i?ç+?
 +MM; +O S?d h?9v K" F?¬M; TªB b m F?B ;BªB ` # M i`QM; +| # Q M?B m S?d h
 M?B M ç-v çO i?b ;B€ i` +M; + QX
 > B K€v ;BªB i?ç+? ç²M; i?ìB p" M ?"M?- i`QM; ;B M T?ÁM; M?'i i?ìB i`M ç-v iB M
 oQÆM; :B B :B B çSM; b m HQM; Gw .QÆM; - iÁ KÁ M?bM ?„M ;BªB i?ç+?- ç•v +k
 +„i ç€ +?|B i B M"v +¬ +kM; [m2M `²BX
 L;QÊ+ HçB h`B m E?m p" >ªB æ¬M; HçB M?Qm K"v- h`B m E?m +ÁM çB ` M;Q
 ?Q" M +ªM? tmM; [m M?X
 •K i? M? +?|B i B F?B M +?Q #¼M ?¼ K'i bS+ T?€M çQ€M pÈB +ªM? p"i tmM; [m M

smM; [m M? ? B K€v ;B^aB i?¢+? +ÁM çSM; F?¬M; Qi- i`QM; ç| KQ`B K'i M;Q`B ç n
+ÁM H¢B H" M?[M; M;Q`B ç½ iWM; M;?2 M|B iÈB ç' i?¢+? iW MÆB F?€+ iÈBX

L?[M; M;Q`B M"v ç m H" +¬M; M?•M i`QM; i°+ +O a M; . H - ç T?¬M +kM; ç m H"
K" b®M;- i`QÈ+ FB +| +?mv M M?Q i? M"v- * Q #€ +kM; F?¬M; +¬K #¼M ?¼ Î H¢
M|B- t2K + Q i?O ç' i?¢+? +kM; H" K°i HQ¢B F?Q+? H - iQÆM; H B M|B F?¬M; +?V
b) bBM? ` ? B + Q i?O ç' i?¢+? M?Q i? X

L?[M; M;Q`B M"v M?Ä ;B¼M; M|B +?mv M pÈB M? m- M;Q" B a M; . H p" K'v #BM
+kM; F?¬M; t2K i`¼M; Gw .QÆM;X

JQ`B T?9i b m- M;mv M i?¢+? +O Gw .QÆM; çQÈ+ KÎ` i`QÈ+- p` i`Q Gw .QÆM
M;Q" B- K°i ç Q M"v / /"M;

a M; . H #QÈ+ iÈB H m b¢+? K†i +„i- i•K ibM? +O ?„M ?B M ;Bì +kM; p¬ +MM; F
i? i?„M; ? v F?¬M; +ÁM i? ?B M +?Q ç` p` +O ?„M Î ç•v- +ÁM i? ?B M ç¢B /B M

E?B M?bM i?'v i?S i®i- #¼M ?¼ ç m Km®M M?bM M;QìB ;†T +?mv M F?¬M; ? v ?Q
?¼`'i [m2M i?m°+- +ÁM Gw .QÆM; H` M;QìB M;Q`B- F?B i?'v Gw .QÆM; ;†T +?m
i?'v`'i i?Q+? i?9X

8ekX *?QÆM; 8ek, EQ+? h?Q+? UkV

@Gw iB M bBM?X

a M; . H H¢B M;~M; ç-m- b„+ K†i +| +?9i F?| +QB- ?„M`'i bÊ +?mv M M`v ç½ FQ+
oW`²B iQM?i? M`Q çB M[i?b +kM; H` M; M; M? m- F?®B EBK hB *?OM; +O Gw
h`€+ H½Q- M?QM; i?„M; Î +?´ FQ+? +Ð HÊM- ? B HQ¢B S?d h?9v +? M? H +? +k
+MM; +| F i [mª ?Á X

E i [mª M`v a M; . H +| i? +?'T M?"M çQÊ+- M m +m®B +MM; F i [mª H` ?Á i?b
Km®M M?'iX

L?QM; K` a M; . H ?B m F?ª M,M; ?Á i?"i bU H` p¬ +MM; i?'T- ç•v H` ç´ i?¢+?- F
iMv iB M Km - +?d +¬M K°i +?9i p'M ç i?¬B i?b +kM; b) +| +? M? H +?`'i HÊMX

:B®M; M?Q i`QÊ+ K„i p"v- F?®B K` * Q #€ ç M; +„i +| ;B€ i` K'v +?K+ p¢M- K` F?
„M; *?OM; M?QM; ;B€ i?b +?d +| p`B p¢M K` i?¬B- S?d h?9v H°` i?"i bU [m€ Qi-
#` T?€ ?Q- B +kM; F?¬M; /€K t2K i`¼M; F?®B M;mv M i?¢+? M`vX

J°i ç Q M`v ç½ +?Q i?'v bU +? M? H +? ;B[? B # M- K°i Qi M;QìB ç†i +QÊ+ #„i ç-
?B m ;BªB i?¢+?- M?QM; #¼M ?¼ ?B m S?d h?9v- F?ª M,M; i?„M; +QÊ+ +O #¼M

@Gw .QÆM;X

oQÆM; :B B :B B ç°i M?B M FûQ +€M? i v Gw .QÆM;- i` M K†i +¬ +ÁM +| +?9i HQ

oQÆM; :B B :B B F?¬M; ?B m S?d h?9v- M?QM; +¬ +| i? ?B m i?€B ç° +O K¼B M
ç m F?¬M; t2K i`¼M; Gw .QÆM;- +?mv M M`v H`K +?Q +¬`'i HQ H„M;X

@E?¬M; +| pB + ;b- 2K +S v M i•KX

Gw .QÆM; [m v ç-m H¢B +QìB F?) H„+ H„+ ç-m- ?„M ç½ bÊK #B i ibM? ?m®M; M

:BÆ i?B i ç Q- Gw .QÆM; +?m`M #` +„i ç Q i?S k- F?®B M;mv M i?¢+? M`v Î ;B[
M?QM; tmM; [m M? +| i? H'v` F?¬M; Qi S?d h?9v- +°M; H¢B i?b +kM; p`B +•M- ;

o T?¬M F?®B +O * Q #€ ;BªB ?„M +kM; F?¬M; ç wX

* Q # ç½ +?m`M #` +„i ç Q i?S k- p K†i +O ¬M; +kM; M;?B K i9+ ?ÆM- ç Q i?S M
pB + M`v H`K * Q #€ iBM iQîM; M?B m ?ÆM- ¬M; i?"K +?Q +ÁM M;?o F?¬M; +¬M
i?b +kM; +| i? i?„M; Gw .QÆM;- +?Q Gw .QÆM; K°i #`B ?¼+X

h`QM; HÁM; ?„M- Gw .QÆM; H` K°i M;QìB i` im´B +m²M; p¼M;- t2K M;mv M i?¢+?
ç M- ¬M; F?¬M; iBM i`QM; ?Q`M; +ªM? M`v ?„M +ÁM +| i? i?„M; çQÊ+ h`€+ H½QX

Gw .QÆM; ç i?B i ç Q tm®M;- H¬M M`v pšM +„i M; v ;B[- S?d h?9v M m ç½ ?ÄM
+kM; F?¬M; + Q M?Q i`QÊ+- +?d +¬M ;BªB ` S?d h?9v H` çQÊ+X

*ÁM M[- /QÈB HQ¢B ibM? ?m®M; M`v i?b +kM; F?¬M; i? ;BªB ` S?d h?9v ç-v ç
+„i M; v ;B[+?Q M? M?X

ó_-K ô

* Q #€ ç½ +„i tQM;

s¬M t QX

" M +¢M? +| M;QìB ?¶ i`Ê `[K†i p i +„i- * Q #€ ç M; ç-v KQM; +?ì HB M b[M; bì ç

@E?¬M; +| +€B ;bX

@E?¬M; +| F?^aM,M;X

smM; [m M? M; v H"TiS+ i`mv M iÈB K°i i`"M t¬M t Q- ç Q i?S? B M"v +O * Q #€ +€B ;b +^a- tmM; [m M? K†i +„i +?d iQ" M H" ç€X

J†i * Q #€ H9+ t M? H9+ i`„M; - M?bM p¬ +MM; F?| +QB- M;mv M i?¢+? i®i M?Qp K°i ç Q iQ" M H" ç€- ?„M ?ÆM M[ +ÄM +| +<sup>a</sup>K ;B€+ +| +?9i i`Î M;¢B M[X

>B M ;BÌ * Q #€ F?¬M; +ÁM i•K i`Q M"Q +?9 w iÈB Gw .QÆM; M[X

*~M i?"M t2K tûi- /QÈB bU +® p'M +O h`€+ H½Q- * Q #€ KÈB K°i H-M M[?¢ ç QX

*kM; K v H" K°i ç Q pW `®B +€+? ç Q i`QÈ+ ç| F?€ t - F?®B M;mv M i?¢+? pšM +A i-M; ç€ M"v `i /"v- +| çB m +?d +¬M ;B<sup>a</sup>B ` F?®B S?d h?9v K'v +•M H" çQÈ+- M r Î F?®B M;mv M i?¢+? M"vX

L?QM; +?d K°i F?®B ",M; *?OM; M?Ä K" Km®M i?"M; HÈB +m®B +MM; i?b +| +?9i

J°i H-M +?¼M ç9M; p` i`Q- * Q #€ +~M i?"M ?¢ ç Q- •K i? M? +?|B i B p M; H M T K¼B M;QÌB- K°i ç Q +„i` i-M; ç€ M"v +O \* Q #€ bQ pÈB K°i ç Q +„i F?¬M; ` S? +ÁM `mM ç°M; K¼B M;QÌB ?ÆM M[X

ó_-K ô

" M T?Q * Q #€ pW K|B #„i ç-m +„i i?b # M Gw .QÆM; ç½ +„i tQM; K°i ç Q- €M? i`mM; p T?Q # M M"vX

@J| - i,M; `²BX

h`QM; ç€K M;QÌB ç°i M?B M +| M;QÌB i?¬ #¢Q K„M;- +?ŠM; [m ?B M i¢B +,M #<sup>a</sup>M i'i +<sup>a</sup> K¼B M;QÌB ç m M;ÆM;€+ M?bM # K†i p i +„i pW KÈB çQÈ+ `Y +O Gw .Q

G-M M"v # K†i p i +„i tm'i ?B M K°i F?®B ",M; *?OM; HÈM- M m F?¬M; +| #B m ? ç Q i?S? B M"v b) i`U+ iB T M•M;;B€i` +O F?®B M;mv M i?¢+? H M `i + Q- i?" \* Q #€X æ€M; iB + H" ?B M i¢B B +kM; #B i ç•v H" K°i F?®B S?d h?9v ç½ #` T?€ + Q H" +?mv M F?¬M; i? X

oB + M"v H"K +?Q K¼B M;QÌB +^aK i?'v +| +?9i iB + ?"MX

*| çB m F?®B S?d h?9v M"v # M /QÈB +ÁM +| K°i i-M; F?€+ M[- ;B€i` p~M iQÆ F?¬M; çO ç H"K pÁM; i v M?QM; +| i? H"K i?"M? /•v +?mv M p" K†i M?šM- ;B€i H„KX

G-M M"v ç´ i?¢+? H" Q b€M? ;B€i` +O S?d h?9v +?S F?¬M; T?<sup>a</sup>B H" bQ b€M? iQ h?9v +| #` T?€ ?Q +kM; F?¬M; +| ^aM? ?QÎM; ;bX

LK +QÌB +O i M ;¼B H" h K h¢T iW iW #B M K'i- K°i ç Q M"v H"K +?Q ?„M +| +?9i çSM; i` M ç€K K•v- M?QM; F i [m^a M"v ç½ FûQ ?„M tm®M;X

*kM; K v F?®B M;mv M i?¢+? +O h`€+ H½Q imv +„i b B K°i ç Q- M?QM; #B m ?B M ç - pšM +| ?B p¼M; i?"M;X

smM; [m M? ç½ +| ?ÆM ky M?•M pB M +¬M; i€+ p•v H¢B t2K- M?[M; M;QÌB T?Q b iÈB i`QÈ+ +?mv M ;b- M?bM i?'v K°i ç Q M"v #¼M ?¼ HB M [m M M; v pB +KbM? - ? B M;QÌB M"v K°i i,M; K°i ;B<sup>a</sup>K- K°i +„i` S?d h?9v- K°i F?¬M; +„i` +€B ;b- M? M;QÌB H"K +?Q K¼B M;QÌB tmM; [m M? +<sup>a</sup>K i?'v `i FQ+? i?Q+?X

Gw .QÆM; p®M ç½ b„T i?m M?QM; K°i ç Q M"v ç½ FûQ ;¬M F?Q^aM; +€+? H¢B- ? M;QÌB +kM; F?¬M; #B i- ?B M ;BÌ iQM? +?'i +O ç´ i?¢+? ç½ ?B M ` K°i +€+? `ä`

> B M;QÌB +MM; H9+ tm'i T?€i- ?B M ;BÌ * Q #€ +| +?9i +?B K Qm i? - /M b Q i?b F +| ?B M iQÈM; T?€ ?Q- +?d +¬M +| i? ;B^aB ` F?®B S?d h9v ç-v çO i?b ;B€i` b)

h?ÌB ;B M iW iW i`-B [m - ?ÆM KQ`B T?9i b m- * Q #€ ç½ +„i tQM; K°i ç QX
•M? K„i K¼B M;Q`B H¢B i”T i`mM; p T?Q # M M`v- #¼M ?¼ +ÁM Km®M #B i F i
ç°M; i€+ +O ? B M;Q`B H`K +?Q #¼M ?¼ `i +?9 wX
@ošM H` F?-M; +| S?d h?9vX
a m F?B i`v b¢+? # K†i p i +„i- tmM; [m M? H¢B i`mv M` M?[M; iB M; i?Î /`B- F
ç Q i`QÊ+- pšM +?d +„i` K°i i-M; ç€ K` i?-B- ?B M ;Bì \* Q #€ i`QM; HÁM; +ªK i?
J°i ç Q M`v ;-M M?Q ç½ +„i M; v ;B[ - M?QM; K` pšM +?d H` K°i i-M; ç€ +?S +?Q i
*ÁM K°i M[- H¢B +?Q i bK i?’v S?d h?9v- iW FBK M;?B K +O * Q #€ +?Q i?’v +?
h?9v i?b Qi M?’i +kM; +| K°i T?-M # F?®B +ÁM H¢B H` i-M; ç€- M|B +€+? F?€+ M
+| Qi M?’i K°i T?-M # H` T? HB mX
oB + M`v pÈB -M; F?-M; T?ªB H` iBM iS+ i®i- b® S?d h?9v # M i`QM; bÊ `^M; H
+KM; b) ;BªK tm®M;X
@* Q #€- H`K b Q #•v ;Bì\
L;Q`B i`Ê i?O # M +¢M? * Q #€ HQ H„M; ?ÄB K°i +•m- K°i ç Q M`v ç²M; i?ÌB +„i ç
?¼- H9+ M`v #¼M ?¼ HQ H„M; F?-M; #B i F?®B M;mv M i?¢+? M`v `®i +m°+ H` +
@æ´B ç€ K`B- K`B i?Y t2K
* Q #€ +„M +?†i `M; - -M; ç½ F?-M; +ÁM HU +?¼M M`Q F?€+- K`B i?b `i +?“K-
F?€+ ç€M? K’i iBM iQÎM; - M?QM; H9+ M`v M| H` #B M T?€T ´M i?Ä M?’iX
* Q #€ +| FBM? M;?B K`i T?QM; T?9- -M; #B i ?B M ;Bì + -M M?’i H` ´M ç`M?- im
?ÄM; K°i ç Q K` ç€M? K’i iBM i?-M- M?Q p”v +?d H`K +?Q i bM? ?m®M; +”M; i ?Æ
óh®iô
L;Q`B i`Ê i?O H”T iS+ H M iB M; `²B ç´B b M; ç€ K`BX
J¼B M;Q`B ç m /ÌB K„i b M; T?Q Gw .QÆM; - K`B ç€ `i +?“K- F?-M; i? bQ pÈB +
H` +| i? #B i çQÊ+ i bM? ?m®M; # M i`QM;X
@G¢B i,M; `²BX
G¢B +| M;QÆB F m HÈMX
Gw .QÆM; H¢B +„i tQM; K°i ç Q- #ÎB p b K°i ç Q i`QÊ+ ç| M M ?B M ;Bì ?„M `i / +
a m F?B +„i tQM; K°i ç Q M`v- # K†i p i +„i pšM M?Q +k tm’i ?B M `½B `€+ M?[M;
F?®B M`v +°M; H¢B +kM; ?ÆM K°i +•M- +?dM? i? +O F?®B M;mv M i?¢+? M`v i?
J†+ F #¼M ?¼ +| Km®M ?B F?-M; M?QM; F?®B M;mv M i?¢+? M`v ç½ +| ;B€ + C
+?9iX

8ejX *?QÆM; 8ej, Zm€ h`bM? :BªB h?¢+? o¬ *MM; S?’M E?Q+?
h`€+ H½Q pšM M?Q +k MÎ K°i MK +Q`B i?ªM M?B MX
*| çB m +Æ i? -M; ?ÆB M;?B M- H´ i B i?b F?-M; M;WM; M?9+ M?Q+?- MÆB -M;
h`€+ H½Q +kM; +| T?€M çQ€M pÈB F?®B S?d h?9v +O KbM?- F?®B M`v # M i`QM
F?-M; çQÊ+ ç-v çO- +K i? +| # Q M?B m -M; +kM; F?-M; M„K +?„+- pÈB M?[M; +
?¼ i?b +?d + -M T?€M çQ€M ` # M i`QM; +| + Q +’T S?d h?9v H` +| i? ç´ çQÊ+ `²
>B M i¢B t2K ` S?d h?9v # M i`QM; +kM; F?-M; M?B m- Qi M?’i i?b bQ pÈB T?€M
K°i Qi- H9+ ç-m -M; çQ€M # M i`QM; +| K°i T?-M # H` S?d h?9vX

>B M iϕB t2K` S?d h?9v # M i`QM; F?¬M; M?B m M?Q p"v- b m F?B +„i tQM; K° T?¬M # H`T? HB m- `i +| i? T?¬M T? HB m b) H M iÈB K°i M[- M|B +€+? F?€+ +?B K K°i T?¬M iQ F?®B M;mv M i?ϕ+? ϕ½ H` `i i®i`²BX

J°i T?¬M iQ S?d h?9v i?b [m€ M?Ä- F?®B M;mv M i?ϕ+? M"v p®M F?¬M; HÈM- S? F?¬M; ϕO ϕ H`K pÁM; i v- ;B€ i` bQ pÈB F?®B S?M .mM; *?OM; i`QÊ+ ϕ| +ÁM F?

*| ϕB m bQ pÈB HQϕB T? HB m i?b F?®B M;mv M i?ϕ+? M"v +QB M?Q H` ϕ' i,M; \*?OM;- T?~K +?`i`i; -M pÈB h?Ov hBM? *?OM;X

L?[M; M;Q|B tmM; [m M? ϕ M; F?¬M; M;WM; M;?` Hm"M- +?Q /M H` M?•M pB M ? M|B H M +€+? M?bM +O KbM?X

hbM? ?m®M; ?B M iϕB F?¬M; B +| i? M|B` ϕQÊ+ KϕM? v m i? M"Q K` +?d +| i?

>B M iϕB 9 F?®B M;mv M i?ϕ+? ϕ m +| i? M|B H` ϕϕB i,M;- i?S M"v ϕO ϕ +?SM; K ϕ²M; i?|B +kM; H`K +?Q M;Q|B t2K +ªK i?`v `i T?`M F?Q+?X

a m F?B Gw .QÆM; ;BªB` M?[M; F?®B ",M; \*?OM; `ªB`€+ i?b F?¬M; B /€K t2K i M"v M[ - iW F?¬M; +| ;b +?mv M b M; i,M; ;B€ i?b +| i? /MM; p"M K B ϕ ;BªB i?Q+ ϕQÊ+ +?mv M M"v ?Q`M iQ`M +?ŠM; +| HB M [m M ;b iÈB p"M K BX

a® M;mv M i?ϕ+? M"v `i ϕ€M; ϕQÊ+ K¼B M;Q|B i` M? Hm"M- TªK +?`i +O +?9M; ϕ•v #B i`i`ä- #bM? i?Q|M; +kM; +| K°i p`B M;Q|B K B K„M ϕ' i,M;- M?QM; T?¬M i,M;- i,M; i?b +kM; +?d i,M; +?9i ϕdM?- i,M; ;B€ KϕM? H` +?mv M `i ?B K i?`vX

h`M; b® +?9M; +?mv M ϕϕB i,M; p¬ +MM; ?B K i?`v- p"v K` ? B +?mv M ;B HϕB +| ϕB m M"v +kM; ϕO ϕ M|B H M M,M; HU+ +O ? B M;Q|BX

h`€M \* Q #€ +?ªv` +?9i K² ?¬B- F?¬M; TªB ¬M; K i K` H` +| +?9i F?~M i`QÆM;X

æ€ K`v #„i ϕ-m K`v- K`v Î +?¶ H9+ ϕ-m i?b +| S?d h?9v- M?QM; K`v iÈB T?Q b m +`M; Qi- ϕ•v F?¬M; TªB H` K°i /`m ?B m i®iX

Gw .QÆM; +kM; ϕ½ KÎ K€v K`B- iW iW H`v` M?[M; F?®B ",M; \*?OM; `ªB`€+- a M; b€M; HϕM; M?Q i`QÊ+X

Gw .QÆM; ;BªB` S?d h?9v +`M; M?B m i?b Qm i? +`M; HÈM- ?B M iϕB M;Q|B i? M?bM` - ?B M iϕB T?¬M i?„M; ϕ½ M;?B M p T?Q Gw .QÆM;X

E?®B i?S M?`i F?¬M; +| +? M? H +? M M F?®B i?S k F?€ [m M i`¼M;X

* Q #€ ϕ°i M?B M M;Æ M;€+ ϕSM; ϕ|- i`QM; i?|B ;B M M"v ¬M; ϕ½ K`B i?2Q p` i`Q i? M?bM i?`v ?QÈM; ϕB +O pB M S?d h?9v # M i`QM;X

_`i M?B m M;Q|B ϕ m [m M b€i # K†i +?¶ K`B i M F?®B M;mv M i?ϕ+?X

J¼B M;Q|B i?`v ϕQÊ+ pB M S?d h?9v # M i`QM; /`v F?¬M; iÈB k +K- ϕWM; M|B H` H` K°i T?¬M i€K +kM; F?¬M; ϕQÊ+X

L m i`i +ª S?d h?9v # M i`QM; ϕ m M?Q i? i?b ϕWM; M|B H` pÁM; i v- +?Q /M +?d H +kM; F?¬M; ϕO- ;B€ i` b) K°i H-M M[;BªK tm®M;X

@h?"i ϕ€M; iB +- F?¬M; M;| +?d +| K°i +?9i S?d h?9v M?Q i? i?¬BX

@h?"i ϕ€M; iB +- +kM; K v M| H` + Q +`T ",M; *?OM;- +?d +¬M +| i? H`K` i` M; b

@æ9M;- S?d h?9v # M i`QM; ϕ€M; ;B€ K`v +?K+ pϕM- ?ÆM M[ϕ•v +kM; F?¬M; T? M m i¬B +| ϕQÊ+ K°i F?®B M?Q i? i?b i®i #B i # QX

L?YM; M;Q|B tmM; [m M? ϕ m M?Ä ;B¼M; M;?` Hm"M- M m # M i`QM; +?d +| K°i M?Q i? i?b i`M; ;B€ i` +?d F?QªM; 9-8 +?K+ pϕM K` i?¬B- M m F?¬M; TªB i?S ;¬M ϕ•v ;B€ HϕB i,M; i?b +kM; F?¬M; i? M"Q +| ϕQÊ+ +€B ;B€ M"vX

@* Q #€- iB T i?2Q TªB H`K b Q\

h`Ê i?O ``i M?bM * Q #€ `²B #'i ç„+ /o ?ÄB K°i +•m- ?„M F?¬M; i? iB T iK+ çSM; I
M?Q i? çQÊ+- H9+ M¨v b„+ K†i * Q #€ i`„M; M?Êi F?¬M; +ÁM +?9i K€m M¨QX

@*,iX

* Q #€ +| +?9i /[iÊM M|B- F?¬M; T?ªB ¬M; F?¬M; /"v M´B K¨ H¨ ¬M; F?¬M; Km®M
H½Q ç´- F€ i?“i ¬M; +kM; ç½ ç2K +?QM? KbM? i? K ;B p¨Q +m°+ +€ +QÊ+ M¨v `²B

> B i M i`Ê i?O ;B¨i KbM?- i`QM; HÁM; +| +?9i `MM; KbM?X

L? [M; M; QÌB F?¬M; ç M +?d +| i? #B i ç M [m HÌB F HçB +O #¼M ?¼- +| i? ç
i`"M ç¼ bS+ ?'T /šM M`v +kM; H`K +?Q #¼M ?¼ i?'v `i FB m M; çQ `²BX

Gw .QÆM; HçB R H-M M[çSM; i`QÈ+ K€v ;BªB i?ç+?- pšM K M; i?2Q /€M; p `i iU
H` /U p`Q M,M; HU+ +| i? M?bM i?'m F?®B M;mv M i?ç+? i`QÈ+ K„i M`v- ?„M ç½

æ†i î +?QM? ;B[#½B ç´ i?ç+?- +® ç`M? p` i`Q- K€v ;BªB i?ç+? # M +çM? ç½ +|

G9+ M`v \* Q "€ F?¬M; +ÁM +?9i /Q /U M`Q- ç†i #`Q +„i H M i` M çQÌM; p) K` h`€+

o i +„i H-M M`v `i çÆM ;BªM- +„i i`U+ iB T H M p i çm¬B M;U - ç•v H` p i +„i ?bM
i`QM; `i +| i? #` T?€ pĐX +„i iW +?¶ M`v b) F?¬M; T?ªB HQ b) H`K ?ÄM; S?d h?9v
iB T t2K i bM? ?bM? # M i`QM; F?®B i?ç+?X

L m # M i`QM; +| S?d h?9v- T?~K +?'i i®i +?d +¬M F?¬M; #` pĐ M; ?B K i`¼M; i?b
M?Q F?¬M; +| S?d h?9v- M?Q i? +`M; M? M? ;¼M- +| i? #B i M; v `^M; H-M M`v

E?¬M; H•m b m- Gw .QÆM; +kM; #„i ç-m ;BªB i?ç+?X

E?¬M; ;B®M; pÈB H-M i`QÈ+- H-M M`v Gw .QÆM; F?¬M; i`U+ iB T +?¼M K†i +„i
+?9i- S?d h?9v # M i`QM; F?®B M;mv M i?ç+? M`v F?¬M; b•m- iU `² M; v +çM? p
i®i ?ÆM bQ pÈB +„i- +| i? #ªQ çªK S?d h?9v # M i`QM; M;mv M p MX

E?®B M;mv M i?ç+? i` M i v Gw .QÆM; H` R F?®B h?Ov GB m- tm'i tSiW Jç+ h•v
H° ` R F?QªM; F?¬M; HÈM H„K- iW F?QªM; #` H° ` M`v +?Q i?'v ç•v F?¬M; T?ªB
H„KX

E?®B M;mv M i?ç+? M`v F?¬M; +| ;b ç†+ #B i- +kM; F?¬M; T?ªB H` F?®B M;mv M
tm'i ?B M î ç| H` pb b m F?B #` K`B +| #B m ?B M FûK M M #` HQçB #Ä- i? K M[H
#B m ?B M `i i-K i?QÌM; M M ç½ #` #Ä ` ç•vX

a m F?B t2K tûi `ä k F?®B M;mv M i?ç+? +m®B +MM; M`v- M?[M; M; QÌB tmM; [m
i€MX

9 F?®B M;mv M i?ç+? i`QÈ+ /M M|B i? M`Q +kM; ç€M; çQÈ+ F?2M M;ÈB p`B +•m
F?®B M`v /QÌM; M?Q F?¬M; M?bM ` çQÈ+ çB K i®i M`Q- R F?®B i?b #` `¶- R F?®
M?Q M?[M; pB M ç€ iMv iB M M?†i i` M K†i ç'i p"vX

> B F?®B M;mv M i?ç+? M?Q p"v M m ç2K ` M;Q`B i?b #bM? i?QÌM; b) F?¬M; +|
+?¼M M| ç ç´ - ?¬K M v M| tm'i ?B M i`QM; i v +O k+ Q i?O i m v i çdM? i?"i H`K +
M; QÌB i,M; H M F?¬M; Qi- HQçB M;mv M i?ç+? M`v K` +| i? ç´ ` S?d h?9v i?b +`

E?QªM; Ry T?9i b m- i v +O * Q "€ #¶M; M;WM; HçB- F?®B M;mv M i?ç+? M`v +O
?„M H BDR H-M M[?Qi p`Q R ?ÆBX

h`QM; K„i * Q "€ ?B M H M p FB M [mv i- b m ç| M? M? +?|M; çQ / QX

ó_-Kô

E?®B M;mv M i?ç+? ç½ #` T?•M i?"M? k F?®B- M;QÌB i`Ê ;B9T # M +çM? H`T iS+
pW `Y çQÈ+ R MY €M? K„i +O M;QÌB i`Ê ;B9T #¶M; i`î K î iQ- +?"m MQÈ+ i` M i
ç m #„M ? i p`Q M;QÌB * Q "€X

@æ•v H`

* Q "€ F?¬M; ç w ç M M?[M; ;B¼i MQÈ+ i` M M;QÌB- M?bM i?'v F?®B i?ç+? pW ç
b•m R ?ÆB- M?[M; M;QÌB tmM; [m M? +kM; p°B ç M t2K- M?[M; M;QÌB i`¬M; i?'v

8e8X *?QÆM; 8e8, h?Ov hBM? *?OM;

@æ•v H` ;b\

@ E?¬M; i? i? çQÈ+X

@*| T?^B i~B #`^aQ ;B€+ F?~M;- b Q H¢B +| i? i? M`v çQÊ+\\

L?[M; M;Q`B tmM; [m M? ç m F m H M- H-M M`v #¼M ?¼ i?'i bU T?^B H M iB M; K„i ?¼ i?`i bU ``i M?B m M;Q`B F?~M; /€K iBMX

> B F?®B i?¢+? çQÊ+ i€+? ` +| R T?~M H` HÈT ç€ i-M;- bS+ T?€ ?Q¢B +O p i çm #° F?®B i?¢+? #` T?€ ?ÄM;- +?d +| çB m bS+ T?€ ?Q¢B +O M| ç m H` Î T?Q HÈT #` T?€ ?ÄM; ?Q`M iQ`MX

E?®B +ÁM H¢B i?b ç½ çQÊ+ ;BU H¢B ?Q`M +?dM? ç M Fb /B m- T?~M çQÊ+ ;B[H b„+ HK+ ``i b€M; p` i`QM;- HQ¢B S?d h?9v M`v +| p ``i [mwX

h?Ov hBM? *?OM;- T?~M F?~M; #` T?€ ?ÄM; M`v +?„+ +?„M H` h?Ov hAM? \*?OM; +„i +?Q i?'v S?d h?9v F?~M; HÈM- M?QM; ç•v H` h?Ov hBM? HQ¢B- M?bM Y; | + ç° H` HQ¢B S?d h>9v + Q +'T M?'iX

L;Q`B i`Ê ;B9T i?'v T?^M SM; +O KbM? +| T?~M [m€ ç` p°B p`M; H'v MQÊ+ `Y b¢

G9+ M`v K†i H° ` h?Ov hBM? *?OM; S?d h?9v ?B M ` +`M; b€M; `ä ?ÆM- ;B®M; ç M; M?^v K9 - ç T ç M ç°M; HÁM; M;Q`BX

@h?Ov hBM? *?OM;- H` h?Ov hAM? \*?OM;- \* Q "€- +?9M; i +„i ` çQÊ+ h?Ov hBM

G-M M`v K¼B M;Q`B ç m ç½ i?'v `ä- M;Q`B i`Ê ;B9T FQ+? ç°M; `2Q H M- bU HQ H, çQÆM; M?B M ç½ F?~M; +ÁM M[- ;B`F?„+ M`v- #¼M ?¼ i?"K +?Q +ÁM +^K i?'v i

G` h?Ov hBM? \*?OM; S?d h?9v- +?Q /M H` Î Jv MK `i?b HQ¢B S?d h?9v + Q +'T M

h`QM; M?[M; çÊi +~M; #`M S?d h?9v HÈM K†B M,K i?Q`M; tm'i ?B M F?~M; Qi h? M?QM; i` M i?`i`Q`M; i?b imv i M?B M ?B Ki?'v- M;mv M i?¢+? +| i? ;B^B ` HQ¢ K M; ç M i?`i`Q`M; HÈM ç ;B^BX

*?d +~M K`B ` ?Q†+ +„i ` R MY h?Ov hBM? \*?OM; S?d h?9v H` b) +| M;Q`B ` M;mrQB7 #bM? i?Q`M; +,M #^M F?~M; i?'v # Q ;B`X

L; v +^M?[M; M;mv M i?¢+? +| i? ;B^B ` h?Ov hBM? \*?OM; +kM; ç m çQÊ+ #€M h?9v ? v M;mv M i?¢+? M`v iW i`QÊ+ ç M M v Hm~M H` #^Q #®B F?~M; +| i?'i`Q`

G9+ M`v ç•v B +kM; F?~M; M;ì ``M; F?®B i?¢+? i-K i?Q`M; M`v +Æ ??² t2K M?Q i? ` h?Ov hBM? \*?OM;- +?Q /M pB M S?d h?9v M`v +| +?9i ?ÆB M?Ä- +kM; +?„+ +?„

>ÆM M[+ÁM H` R H-M ?B K +| H`B HÈMX

h•K HQ +O * Q "€ `i FQ+? ç°M;- b m F?B M?bM i?'v h?Ov hBM? \*?OM; S?d h?9v i?^M F?~M; M|B H M H`B- +?Q M|B ç M M;Q`B i`Ê ;B9T- M; v +^ ?„M +kM; +?Q `^

@h`€+ H½Q- H-M M`v +?9M; i +„i ` h>Ov hAM? *?OM;X

* Q "€ +mM; FQM? [m v ç-m p T?Q h`€+ H½Q M?Ä ;B¼M; M|B- M?[M; M;Q`B F?€ M?bM h`€+ H½Q- +| i? /MM; HQ¢B M;mv M i?¢+? t2K M?Q ç² #Ä çB M`v ç´ ` h?Ov ?´ H` #"+ i?-v çdM? + Q p ç´ i?¢+? +| i? bQ b€M? pÊB S?d h?9v oQÆM;X

@hB T iK+ ;B^BX

h`€+ H½Q KdK +Q`B ;"i ç-m- #B m ?B M i` M K†i H¢B F?~M; +| +?9i #B M ç´B ;b- i? K #°B T?K+X

* Q "€ M,K M v ?ÆM 8y im´B- iW M?Ä ç½ i?2Q ?¼+ ;B^B i?¢+?- M?B m M,K ;~M ç M;mv M i?¢+? +O ;B i°+ a M; . H - ç½ iWM; ;B^B ` ``i M?B m S?d h?9v + Q +'T X

h?Ov hBM? *?OM; ?„M ç½ iWM; ;B^B ` - K` F?~M; T?^B +?d R H-M- M?QM; H-M M F?~M tB iX J†B H-M F?B ;B^B ` h?Ov hBM? \*?OM; ?„M ç m +| +^K ;B€+ pmB KWM +| /€M; p p[M; M?Q M9B h?€B aÆM M?Q h`€+ H½Q i? FB X

@Gw .QÆM;- i?"i bU H` h?Ov hBM? *?OM;X

a M; . H M?Qm K`v- h?Ov hBM? *?OM; pW KÈB tm'i ?B M- M?QM; bU FQ+? ç°M
[m€ HÈM- ç•v +?d H` R F?®B +| b„+ t M? +O h?Ov hBM? *?OM; #bM? i?QìM;- M?Q
*?OM; S?d h?9v- H9+ M`v M;QìB +?`m €T HU+ HçB i`î i?`M? #¼M ?¼X

@h¬B #B i- i¬B M?bM i?'v `²BX

Gw .QÆM; M? M? ;"i ç-m- k +€B K€v ;BªB i?ç+? ç†i +€+? M? m F?¬M; t - M?[M;
M M`v HçB F?¬M; M?B m- Gw .QÆM; HçB Î + Q ?ÆM M M +| i? M?bM i?'v çQÊ+
*`M; F?¬M; M|B ç M M,M; HU+ ;? ;ÈK FB +O ?„M- F?®A M;mv M i?ç+? FB ?„M
a M; . H M?bM Fo Gw .QÆM;- Gw .QÆM; /QìM; M?Q F?¬M; +| +?9i #B M ç´B ;b- p
a M; . H i?î /`B R +€B i`QM; HÁM;- F?¬M; M;?o M;ÊB ;b ç M M?[M; +?mv M F?€+
i?m i?b +kM; F?¬M; b Q- M?[M; #B m ?B M i`QÊ+ ç•v ç½ +?Q i?'v ?„M i?"i bU +|
i`B çQÊ+ ;B i°+ imv M +?¼MX

@h?Ov hBM? *?OM;- ç9M; H` h?Ov hBM? *?OM;X

h`QM; ç€K M;QìB t2K ç°i M?B M +| M;QìB `2Q iQ- iB M; M|B +ÁM +| +?9i `mM `mM
_`i M?B m M;QìB ç m [m v ç-m M?bM ?„M- +ÁM +| F?¬M; Qi M;QìB iÄ ` M;QDM; K
L;QìB `2Q iQ +?bM? H` h K hçT- ?„M i F?B M½v +ÁM ç M; b-m M½Q i?b H9+ M`v
HçB +ÁM H` KM tm•M ç T M?'i- tm'i ?B M h?Ov hBM? \*?OM; `²B i?b ?„M b) F?¬M;
/Q bÊ i?m K` ?„M HQ H„M; F?¬M; M;m¬BX

@*~M i?"M K°i +?9iX

* Q "€ ç°i M?B M [m v ç-m i`WM; K„i M?bM ?„MX

h K hçT p°B `Ki ç-m- ?„M ?B m KbM? +| +?9i [m€ ç`- H-M M`v b® iB M +QÊ+ +| i?
ç¬H - ?„M F m iQ M?Q p"v F?| i`€M? F?ÄB F?B M a M; . H F?¬M; pmB- #•v ;Bì a
M?QM; iQÆM; HçB b) H` M;QìB çSM; ç-m ;B i°+X

L m H`K +?Q i°+ i`QîM; Q€M ;?ûi i?b çWM; M|B H` 3yyy ç¬H - ç M +ª R3yyy ç¬ +
+O ?„MX

æB m M`v F?B M ?„M `i ?®B ?"M- i`QM; HÁM; +•M M?„+ t2K H`K b Q ç +Sm p½M

* Q "€ iB T iK+ M•M; / Q +„i H M- H-M M`v +?¼M çB K +„i T?ªB i?"i i?"M i`¼M;- K
K`iB T iK+ ?ç ç QX

"B m ?B M +O p i çm¬B M;U M`v +kM; `i ç†+ #B i- i'i +ª aM? ?QîM; +O M| ç m
T?¬M S?d h?9v ç m çQÊ+ ;B[HçB- ibM? ?m®M; M`v +| i? M|B H` pçM H-M +| R-
H` R H-M ç´i?ç+? Fb /`X

>ÆM M[F?€+ H` HçB H` h?Ov hBM? *?OM; S?d h>9v- ibM? ?m®M; M`v [mª i?U+
F?®B M;mv M i?ç+? i? M`v H` /mv M?`i iU +´ +?Q FBK- Qi M?`i H` i`QM; H`+? bY
M`vX

hmv M?B M i?b #B m ?B M ç†+ #B i +kM; F?¬M; i? #b pÈB ;B€ i` +O S?d h?9v
[m M ç M ç´` - +?d +-M ;BªB ` S?d h?9v H` çQÊ+- çQÆM; M?B M H` +`M; M?B m
+?OM; S?d h?9vX

* Q "€ çQ / Q +„i tm®M;- #•v ;Bì ?ÆM 9y M;QìB t2K ç m çSM; # M +çM? ?„M- `i
Gw .QÆM;X

*kM; +?d +| h`B m E?m p` >ªB æ¬M; H` pšM +?9 w ç M Gw .QÆM; M?Q +k- M;Q`B
T?Q +Y +kM; M?bM p T?Q Gw .QÆM;- #¼M ?¼ ç m H` M;QìB +QÊ+ +?Q Gw .QA

L?€i / Q i?S k +O * Q #€ H` /¼+ i?2Q +?¶ H° ` S?d h?9v- R F?®B `i KÄM;- ?„M
?Q`M +?dM? +O S?d h?9v- h?Ov hBM? \*?OM; S?d h?9v /M #` R +?9i i´M ?çB M`Q

L?€i / Q M"v i®+ ç°`'i M? M?- p" B T?9i b m H" ç½ +„i tQM;- b m ç! M;Q`B i`Ê ;BS
K†i +„iX

@*|`²B- G¢B i?'v K"m t M?`²BX

@G¢B i,M;`²B- çB K #€Q i®i`²BX

@G-M M"v h`€+ H½Q H¢B i?„M;`²BX

J†i +„i H°` - M?[M; M;Q`B tmM; [m M? H¢B ?QM; T?'M`2Q H M- +K+ /B M +?Q T
K'i- F?¬M; +ÁM B +ÁM bU iQM M?B K ç®B pÊB Gw .QÆM; M[X

óh®iô

* Q #€ F m H M R iB M; i?"i HÈM- ?„M F?B M½v HQ H„M;`^M; F?®B h?Ov hAM? *?
;B`M?bM p"Q K†i +„i- S?d i?9v # M i`QM; ç½ +! F?Š M,M; HÈM H M`'i M?B m- K†
T?ªB H" F?®B iQ- M?QM; +kM; H" h?Ov hBM? *?OM;`²BX

*?d +-M H" h?Ov hBM? +?OM; i?b ;B€ i`b) F?¬M; i?'T- K'v pB M +O Gw .QÆM;
p¢M- +`M; F?¬M; M!B ç M +?¶ M"v`²BX

L?QM; F?®B M;mv M i?¢+? M"v #B m ?B M [m€ FûK- k K†i +! tm'i ?B M b„+ t M? ç
i` +O M!- F?®B M;mv M i?¢+? KÊA ç´ R MY M"v H9+ M"v +kM; ç€M; ;B€ i` M i`,K
M;mv M i?¢+? [m€ FûK- ;B€ +O M! +ÁM +! i? + Q ?ÆMX

hbK çQÊ+ p`i`Q i®i- * Q #€ iB T iK+ ?¢ / QX

G-M M"v pšM K2M i?2Q p i +„i +k K" +„i tm®M;- H9+ +„i i?¢+? * Q "€ +! +ªK ;B€+
i` bS+ HU+- +ªK ;B€+ bªM; F?Q€B M"v ç½`'i H•m`²B ?„M +?Q +ªK M?"M çQÊ+X

@Gw .QÆM;- çÊB R +?9i- ?bM? M?Q H" +! S?d h?9v- H" >²M; S?dX

a M; . H Î# M +¢M? #¶M; H M iB M;- Gw .QÆM; ç½ K`B` F i [mª- /QÈB HÈT ç€
M?¢i +O S?d h?9vX

Gw .QÆM; M;WM; H¢B R H9+- +`M i?"M t2K tûi- ;"i ç-m M!B,

@a M; . H - [mª i?"i H" >²M; S?d- +?¶ ç-m /QM? MQÊ+ M"v F?¬M; i²B- +?9M; i +k
h?9v`²BX

a m F?B t2K`ä p`i`Q- Gw .QÆM; +Q`B +Q`B- iB T iK+ H m b¢+?- K'v M;Q`B tmM;
.QÆM; p" a M; . H i?m ?9i# M [m v b M; t2KX

"¼M ?¼ pW M?bM i?'v ç½ ?ÆB b[M; H¢B- K†i +„i K†+ /M F?¬M;`ä- M?QM; K"m b
i?'v R +?9i- *?OM; HQ¢B +O S?d h?9v +kM; ; -M M?Q ç½`ä-`'i;B®M; HQ¢B S?d

" M h`€+ H½Q pW ç´ i?„M; h?Ov hBM? *?OM; F?¬M; # Q H•m i?b # M Gw .QÆM; +
M!B i?b e F?®B M;mv M i?¢+? ç´ ?¬K M v ç m ç´ i?„M;X

L m H" M;mv M i?¢+? #bM? i?Q`M; i?b b) F?¬M; +! B M!B ;b- R +?mv M ;B #bM?
+! i? j- 9 H-M HB M iB T ç´ i?„M;- +?S F?¬M; M!B ç M M?[M; +?mv M ;B çdM? +

L?QM; ç•v ç m H" M?[M; M;mv M i?¢+? +! i` M? Hm"M`'i HÈM- ç†+ #B i H" k F?®
+! B +?Q H" M;mv M i?¢+? i®i- e F?®B M;mv M i?¢+? M"v ç m ç´ i?„M;- K" +ÁM i
M!B H" Fb iQ+?X

Fb iQ+? M"v imv i ç®B F?¬M; T?ªB H" +?mv M ;B #bM? i?Q`M; +! i? i¢Q` çQÊ-
i?¢+? M"v +?Q /M F i [mª` b Q i?b +kM; b) i`Î i?"M? R ;B B i?Q¢B HQm i`mv M i`

@h?"i bU H" >²M; S?d- ",M; L?k *?OM;X

*! M;Q`B #¶M; H M iB M;- [m v ç-m H¢B M?bM i?b M;Q`B t2K ç½ p•v H¢B +`M; M?
` R F?QªM; M?Ä- ç H°` S?d h?9v # M i`¼M; H° ?ŠM`X

*?d +| çB m F?Q^aM; H°` M`v F?¬M; +| €M? FBK- K¼B M; QÌB pšM +?Q #B i pB M +K i? i? M`QX

* Q "€ +kM; [m v ç-m HçB M?bM- i` M K†i?„M H°` +`M; iU iBM ?ÆMX

*?Q /M Gw .QÆM; ;B^aB `",M; L?K \*?OM; ><sup>2</sup>M; S?d i?"i i?b?„M +kM; F?¬M; HQ H„ hBM? \*?OM; -",M; L?K \*?OM; #bM? i?QÌM; ;B€ i?'T ?ÆM M?B m bQ pÈB h?Ov hBM M;mv M i?ç+? FB +O Gw .QÆM; ç m H`>²M; S?dX

*?Q /M +^a F?®B ç m H`><sup>2</sup>M; S?d- +?d +¬M ?„M ;B<sup>a</sup>B ` h?Ov hAM? *?OM; F?¬M M;mv M i?ç+? M`v ç m F?¬M; HÈM- i`QM; iBM? ?m®M; M`v i?b T?~K +?'i +O T?d ç€M; ;B€ ?ÆMX

G9+ M`v- K¼B M; QÌB ç m ;ç i [m ? i +? M? H +? RRY pçM FB - H9+ M`v i`"M ç'm F?¬M; M?Q K¼B M; QÌB F?B M½v pšM +?Q `^M; h`€+ H½Q „i i?„M;X

hm v M?B M H9+ M`v +?B K Qm i? HçB H`T?Q h`€+ H½Q- K` +ÁM Qm i? HÈM ?Æ

8eeX *?QÆM; 8ee, E?ŠM; æ`M? a) h?„M;X

a M; . H çSM; # M +| +?9i b[M; b`X

hQ`M #° [m€ i`bM? ç´ F?¬M; # Q H•m- i´M; +°M; +kM; e F?®B M;mv M i?ç+?- iQM F?®BX

*?d j F?®B K` F?B M a M; . H +<sup>a</sup>K i?'v M?Q +?QM? KbM? ç½ i`^aB [m R +m°+ F? T?^aB M;?B K i`¼M; M?Q H M i?B M /`M; tm®M; ?Ä M;K+ M?QM; H9+ H M H9+ tn tm®M; t2 p`vX

G9+ M`v iBK; M a M; . H M?Q ç M; M?av M?| i H M- i`QM; i?•K i•K ?„M pšM KQM; æB m M`v F?¬M; +?d +?SM; KBM? çQÊ+ i?U+ HU+ +O Gw .QÆM; K` ç®B pÈB bU iQ`M; B i°+ ?„M H` çB m `i [m M i`¼M;X

h`€+ H½Q H` +?mv M; B ç´ i?ç+? ;BÄB +O #¼M ?¼M- M?QM; im´B i€+ +kM; ç½ + Q i?b +ÁM +| i? - +?S ç´ [m†M; i?b ç`M? +?`mX

Gw .QÆM; i` im´B ?ÆM M?B m bQ pÈB h`€+ H½Q- #B m ?B M `i i®i- `i +| Q+? Hm¬M +| i?U+ HU+- +?d +¬M #¼M ?¼M p¬M; B[çQÊ+ K®B [m M ? pÈB Gw .QÆM; - ;B i°+ ?„M b) pšM iB TiK+ T?€i i`B M çB H MX

æ†+ #B i H` ?B M M v F?B +çM? i` M? pÈB ç®B i?O çQÊ+ bU ;B9T bS+ +O S?d h bU tm'i ?B M +O Gw .QÆM;X

ob p`v- a M; . H i?"K +?Q ç½ M; ?o ç M R p`B T?QÆM; €M- i'i +^a ç m R KK+ çQ+? pÈB Gw .QÆM; - M?'i ç`M? T?<sup>a</sup>B ;„M F i +?†i +?) K®B [m M ? M`vX

hB M; ç°M; +Æ K€v +„i i?ç+? +O * Q "€ `i HÈM- iB M; K`B i?ç+? p` +„i i?ç+? +O H`K R- ?ÊTi? M? Ri?S •K i? M? ;B^aB i?ç+? i?9 p`X

G9+ M`v tmM; [m M? ç½ #`M i€M Qi çB- M?€i / Qi?S j +O * Q "€ ç½ ;¬M tQM; - H9 * Q "€ ç m F?B M +?Q K¼B M; QÌB #` FQ+? ç°M;X

ó_-Kô

E?®B M;mv M i?ç+? çQÊ+ +„i ` - T?¬M M?Ä ?ÆM ç½ #` +„i `ÆB tm®M; - M; QÌB i`Ê `Y bç+?- S?d h?9v i`QM; bm®i HçB R H¬M M[?B M ` i`QÊ+ K„i K¼B M; QÌBX

@h,M;- HçB i,M; `²BX

@Pi M?'i T?^aB 8yy pçM `²BX

@h¬B i? 'v F?¬M; +?d i? ç•m- #B m ?B M H9+ M"v +O M|`'i i®i-`'i +| i? b) ;BªB
M?Ä- ;B€ O M| T?ªB i` M M; ?bM p¢MX

J'v M; QÌB tmM; [m M? H¢A #„i ç-m #`M i€M- +ÁM +| M; QÌB H„+ ç-m- #¼M ?¼ pW
K°- ç•v H` h?Ov hBM? \*?OM; S?Q h?9v- M m H` +O #¼M ?¼ i?b [m€ i®i`²BX

h` M K†i \* Q "€ H°` p pmB KWM; - +~M i?"M t2K tûi K†i pW +„i- çQ€M ?QÈM; çB
i`QM; X

E?®B M; mv M i?¢+? M"v M|B ç9M; ` H` F?¬M; HÈM- # M i`QM; +kM; F?¬M; i? iQ
M|B M m ; BªB ` S?d h?9v HÈM M?'i i?b +kM; +?ŠM; HÈM çQÊ+ H` # Q- M†M; M?'
L?QM; ç•v /M b Q +kM; H` h?Ov hBM? \*?OM; - +?Q /M F?¬M; H`K çQÊ+ pÁM; i v h>
+| ;B€ ?ÆM bQ pÈB ", M; *?OM; - +~M; F?¬M; M|B ?B M ; BÌ pšM +| ?B p¼M; ; BªB ` p
F?¬M; T?ªB HQ H„M; ; b M?B m p i?„M; i?m X

hm v M?B M i`QM; HÁM; ?„M +kM; +| R +?9i iB + Mm®B M?Q M?Ä- Gw .QÆM; ; BªB
M m H` EBK hB \*?OM; ? v S?M .mM; \*?OM; i?b ç m i?m H` +€B +?„+ - M?QM; ?B
çQÊ+ B i?„M; B i?m X

oÈB i?U+ HU+ +O Gw .QÆM; * Q "€ +kM; +| +?9i FBM? M; ¢+- j F?®B M; mv M i?¢
+MM; +ÁM H` ", M; L?K \*?OM; - #ªM i?•M ?„M +kM; F?¬M; i? H`K çQÊ+ M?Q p"v-
F?QªM; i?ìB ; B M M; „M M?Q p"v pÈB ç®M; M; mv M i?¢+? +| M?B m i` M? Hm"MF
*?Q /M +| Km®M i?W M?"M ? v F?¬M; i?b #B m ?B M +O Gw .QÆM; i?"i bU ?ÆM
. H i?"i bU ç½ KÌB ç M R M; QÌB i` im´B +| i?U+ HU+ ; BÄB p ç´i?¢+?`²BX

o b m Gw .QÆM; +ÁM +| i? M; "v +~M; HÈM K¢M? ?ÆM- +€B ; ? h?Ov S?Q oQÆM;
p'M ç - i?"K +?Q +| i? +ÁM K¢M? ?ÆM M[X

oB + M"v * Q "€ +kM; F?¬M; Km®M M; ?o ç M M?B m M[- i'i +ª +?9 w +O ?„M ç
i ?+?D i`QÊ+ K†i- * Q "€ +~M i?"M +•M M?„+ +?¶ ç†i / Q KÈB- R H-M M[M?' + / Q
L?bM /€M; p +O ?„M t2K ` ç M; ç`M? Km®M R K¢+? ; BªB F?®B i?¢+? M"v ` `²BX
. Q +„i iW iW çB tm®M; - # M M"v Gw .QÆM; +kM; ç½ K`B ` R F?QªM; `°M; ?ÆM- >
+~M; i?'v `ä ?ÆMX

æ•v F?¬M; T?ªB K`m çÄ i?"K- +kM; H` K`m M?Q çÄ- HQ¢B M"v +| €M? t M? b€M; -
M?¢i ?ÆM bQ pÈB K`m MQÊ+ #B M- M?QM; +kM; H` R HQ¢B K`m b„+ `i b ?Q X

@Gw .QÆM; - K`m çÄ `i i?"i- H` S?d h?9v h?QÈM; >¢M; ç'v- +?d +-M M| HÈM R +?
a M; . H ?QM; T?'M M|B pÈB Gw .QÆM; - ?„M p®M +| +?9i MªM HÁM; M?QM; H9+
G-M M"v i?„M; ? v i?m ç®B pÈB Gw .QÆM; pšM H` `i [m M i`¼M; - M m i?„M; i?b
i`bM? ç° çdM? çB K- K¼B M; QÌB b) F?¬M; +| +?9i M; ?B M; ì M`Q pÈB ?„M M[- H-M
F?¬M; T?ªB H` F?¬M; +| M; QÌB T?ªM ç®B- Gw .QÆM; +ÁM [m€ i` X

@*| - +?9M; i +ÁM ?v p¼M; HÈMX

Gw .QÆM; +QÌB M|B- H9+ M"v F?QªM; H°` ç½ #^M; #`M i v- iB M? ?bM? H9+ M"v
t2K ` pšM b€i i?U+ ?ÆM K`B- `i M?B m M; QÌB +| MB K iBM î * Q #€ ?ÆMX

@*?9M; i M?'i ç`M? i?„M; X

GQm *QÆM; #¶M; M?B M H M iB M; - a M; . H ?ÆB b[M; H¢B- H"TiS+ ; "iç-m M|
@æ9M; - +?9M; i M?'i ç`M? i?„M; X

GÁM; iBM +O GQm *QÆM; ç®B pÈB Gw .QÆM; +| i? M|B H` KM [m€M; - ç†+ #B i
i?¢+? F?¬M; T?ªB H` +?Q iWM; i?„M; - K`b® H-M i?„M; +ÁM F?¬M; Qi- +kM; +| M
M?QM; F?¬M; B #B i H` pb ?„M +® w M?Q p"vX

L?QM; iW i`QÊ+ ç M M v Gw .QÆM; +?Q # Q ;BÌK'i iU iBM F?B ç' i?ç+?- ç•v +?Q
iBM iQÎM; M?'iX

a m F?B K`B çQÊ+ R F?QªM; H° ` Gw .QÆM; /WM; HçB- M•M; / Q +„i H M- H9+ M
iB T iK+ K`B b) H½M; T?Q i?ÎB ;B M- K2M i?2Q +?® ç½ K`B K` +„i i?b i®i ?ÆMX

E?®B M;mv M i?ç+? M`v F?QªM; ?ÆM 3F;- # M i`QM; +| R MY H` S?d h?9v- +„i
H„KX

k K€v +„i i?ç+? ç m ç M; +„i F?B M +?Q M;QÌB t2K ç m i`Î M M ?QM; T?'M- B +kM

h K hçT ?€ ?®+ K²K- i`QM; HÁM; F?¬M; M;WM; +¬m M;mv M- +¬m +?Q Gw .QÆM; +
i?ç+? tQM; HçB +„i b) `i / #` tûQ- +?mv M M`v Î ç•v M;`v M`Q +kM; +|X

ó`-Kô

L?€i / Q +O * Q "€ /½ +| F i [mª i`QÊ+- ç•v H` M?€i / Q i?S 9- [m i`bM? ;BªB i?
"€ H`K i®i ?ÆM Gw /QÆM; `²B- Qi M?'i i?b j H-M i®+ ç° +O ?„M ç m M? M? ?ÆM

@*| K`m t M?X

@hB T iK+ i,M;X

@Pi M?'i +kM; Ryyy pçM `²BX

J`v M;QÌB # M +çM? pšM ç M; iB T iK+ #`M i€M- * Q "€ +`M; H9+ +`M; iÄ ` pmB
?B M` +`M; H9+ +`M; M?B m- ;B€ +O M| +kM; +`M; H9+ +`M; + Q ?ÆMX

L m pšM +| #B m ?B M M?Q i? M`v- S?d h?9v ;BªB ` `²B +ÁM +| i? i,M; H M K`v
b Q +kM; +| ;B€ ?ÆM ",M; *?OM;X ",M; L?K *?OM; S?d h?9v +ÁM F?¬M; b€M? çQÊ
M?QM; pB M S?d h?9v M`v +O Gw .QÆM; +| K`m M?Q + Q +'T- +kM; +| i? iQM? i

@h¬B i?'v F?¬M; +?d i? ç•m- F?®B M;mv M i?ç+? +| K†i i`QM; H¬M +¬M; #`M HÈ

smM; [m M? +ÁM +| M;QÌB M|B p`B +•m- M?[M; +•m M|B M`v ç€M? ç°M; p`Q i•K i`Q
ççB ?°B ;B Q /`+? #€M +ÁM çQÊ+- +| i? çQÊ+ ;B€ + Q- +ÁM +| i? ç'm ;B€X

*?d ç€M; iB + ç•v +?d H` i?B ç' i?ç+?- h`€+ G½Q b) F?¬M; ç²M; wX

hmv M?B M S?d h?9v #€M çB b) `i çQÊ+ ;B€- i`QM; HÁM; * Q "€ +| +?9i ?®B iB +

* Q "€ iB T iK+ +„i- H¬M M`v ?„M +?¼M R p` i`Q F?€+X

L?€i / Q M`v F?B M K¼B M;QÌB tmM; [m M? ç m +,M; i?ŠM;- B +kM; #B i bS+ +¬M
çm¬B M;U `i HÈM- +?Q /M H` + Q i?O ç' i?ç+? M`Q ;†T p i çm¬B M;U M`v +kM; ç
S?d h?9v F?¬M; M;mv M p M- M?m2 p`v b) `i iB + ?"MX

* Q "€ ?Qi p`Q R ?ÆB- [mv i çQ€M çQ / QX

L m p i çm¬B M;U H`K ?ÄM; S?d h?9v i?b pB M M`v F?¬M; i? +| ;B€ H` R8yy pçM
i?b ;B€ i`` +O pB M S?d h?9v M`v b) ;BªK tm®M; F?¬M; QiX

æ•v +?QM? H` ç' i?ç+?- R HQçB ç' K M; K M; F`+? iQM?- M? F?¬M; i? M?bM `ä

G9+ M`v K¼B M;QÌB +kM; +?d +| i? +?Ì çÊB- p i çm¬B M;U M`v M m +| i? ;B®M
M| +?d T?ª ?ÄM; i¬M ç€- +?Q /M +| H`K ?ÄM; i?b ?ÄM; +kM; +?d `i M? X

oW M?bM K€v +„i i?ç+?- h K hçT pW +¬m M;mv MX

G9+ M`v ?„M +¬m M;mv M F?€+- ?„M ?B p¼M; p i çm¬B M;U M`v F?¬M; T?€ ?ÄM;
iQ`M H` S?d h?9vX

E?®B M;mv M i?ç+? * Q "€ ç M; +„i M`v M?Ä ?ÆM- pšM H` K2M i?2Q F?2 M Si +„i t
b m M?€i +„i M`v ç½ ;¬M tQM;- # M Gw .QÆM; KÈB +„i tm®M; çQÊ+ R MY X

>Q i p"Q R ?ÆB b•m- * Q "€ iU KbM? `Y b¢+? K†i +„i- M?bM p"Q K†i +„i H° ` i` M
p mB KWM;X

G Q H„M; HÈM M?'i +kM; ç½ F?¬M; +ÁM- bU T?€ ?Ov +O p i M Si ?bM? çm¬B M;U

G–M M"v Î +^a k K†i +„i ç m +| S?d h?9v- F?¬M; ;B®M; F?B M½v +| R K†i H" ç€- M
h?9v- ;–M M?Q +?ŠM; çQÊ+ # Q M?B mX

J†i +| Qi S?d h?9v ç m #` T?€ ?ÄM;- M?QM; FB m #` ?ÄM; M"v H"K +?Q M;QÌB i
i? i?b ;B€ +O M| +kM; F?¬M; #` <sup>a</sup>M? ?QÎM; M?B m- K†i +| M?B m +kM; #` T?€ ?Ä

@ *| S?d h?9v- # M i`QM; +ÁM M[ - t2K` pB M M`v F?¬M; ? M?ÄX

@ S?2M M`v i?¬M i?Q¢B #'i #¢B +O h`€+ H½Q ç½ i?U+ bU #` ç€M? #¢B `²BX

@ L; QÌB M`v HÊB ?¢B i?"i- M? i im´B +ÁM M?Ä K` b Q+| i? H`K çQÊ+ çB m ç| \

J¼B M; QÌB tmM; [m M? H`T iS+ #`M i€M t¬M t QX G¬M +„i pW `²B +?d +¬M iBM?

oB M M`v i?U+ bU iQ ?ÆM `i M?B m bQ pÈB pB M S? G +O * Q "€ H9+ M½vX æ

+?B M i?„M; i?U+ bU `i+| i? H`Gw .QÆM;X

h'i M?B M- +?Q ç M T?9i+m®B i?b F?¬M; B /€K M|B ` M?[M; HÌB M`vX h`QM; ;

+?Q çQÊ+ T?€` ? i i?b F?¬M; B /€K M|B +?„+ #'i F€ çB m ; bX h'i M?B M H`i`W

Gw .QÆM; +~M i?"M t2K tûi- M? ;"i ç¬m iÄ p ?`B HÁM;X

oB M S?d h?9v # M i`QM; ?ÆB H°` M; Q`BX J°i pB M S?d h?9v i®i ç M p`v- Gw .Q

M|X "ÎB p`v- i`QM; [m€ i`bM? +„i M? Hm¬M +?¼M p`i`Q t K°i +?9i ç F?¬M; H`K

M i`QM;X

E i [mª ?B M i¢B `i i®i- pB M S?d h?9v +| i? b) çQÊ+ H'v` ?Q`M +?dM?X

L•M; / Q +„i- Gw .QÆM; iB T iK+ HQ¢B #Ä HÊT pÄ # M M; Q`BX æ•v ç½ H`H¬M +

S?d h?9v b) çQÊ+ H'v` ?Q`M iQ`MX

hB M; K€v T?€ M; mv M i?¢+? H¢B K°i H¬M M[p M; H M- +MM; H9+ ç| - p K†i +O

F?Q+?X

E i [mª +?Q i?v pB M S?d h?9v EBK hB >²M; M`v +`M; H9+ +`M; i®iX L m M?Q H-

H`K i´M ?¢B ç M M| i?b i?„M; HÊB +m®B +MM; `ä`M; ç½ i?m°+ p #¼M ?¼X *€+?

/WM; H¢B Î+QM b® ?ÆM R i`B m i M[ - K` +| i? H`Ry i`B m i - i?"K +?Q H` ?ÆM

*?Q /M H¬M +„i+m®B +MM; M`v F?¬M; i®i M?Q /U FB M- i?b +?d +¬M F?¬M; H`K

M i`QM; - ?¼ pšM ; B`M? çQÊ+ i?„M; HÊB F?¬M; M?ÄX *?d +¬M M; ?o ç M +?mv M

H½Q H`iBK +O a M; . H ç½ M?ªv HQ¢M H M`²BX

a M; . H iBM `^M; - +?d +¬M iBM iS+ M`v i`mv M` M; Q`B- ; B i°+ +O M? b) +|

çQÊ+ +m°+ F?OM; ?QªM; FBM? i i`¬K i`¼M; ?B M M vX

"ªM i?•M M? +kM; H`M; QÌB çQÊ+ ?QÎM; HÊB M?B m M?`i iW +?mv M M`vX *?d +-

F?¬M; +ÁM B /€K çª ç°M; ç M p`i`Q M; QÌB i?W F ; B i°+ +O M? M[X

G¬M +„i+m®B +MM; M?Ä ?ÆM `i M?B m bQ pÈB H¬M i`QÈ+X a m b€m #ªv T?9i

+„i+O M; mv M i?¢+? çQÊ+ `Y b¢+? b)- K¼B M; QÌB tmM; [m M? ç m² +ª H MX

h` M pB M S?d h?9v pšM +ÁM HQm H¢B K°i +?9i ç€ pKM- M?QM; K¼B M; QÌB ç m #

M`v çQÊ+ H'v` ?Q`M iQ`M i?b ç| i?U+ bU H`K°i #€m p`iX oB + ; BªB [mv i M?[M

çÆM ; BªM- +?d +¬M /MM; K€v K`B K°i H€i H`tQM;X

@ h¬B i?v Qi M?`i +kM; T?ªB M†M; 9 +•M- F?¬M; #B i K°i pB M EBK hB >²M; M†

Q M?B m \

J°i M?•M pB M çSM; im´B i`QM; ç€K ç¬M; M|B K°i +•m +?„+ M`+?X L|B tQM; - ¬M; i

ç¬M; QÐM; K°X o` H9+ M`v F?¬M; +?d K°i M; QÌB M?bM Gw .QÆM; pÈB €M? K„i

F?¬M; M; Q¢B H X

L?bM i?v pB M S?d h?9v` çÌB- \* Q "€ M; QÊ+ H¢B +ÁM i?v M? M?äk ?ÆM `i M

h?m `²B- i?U+ bU ç½ i?m `²BX L; QÌB M?•M pB M pW `²B F?¬M; i? çQ€M` çQÊ-

hB >²M; X L?QM; M? i?b M„K `ä i`QM; HÁM; #`M i vX L| [mw ; B€ ?ÆM `i M?B m b

M? T?€X

h?„M; i?m ç½ `ä- F i?m +m°+ F?¬M; B F?€+ +?QM? H`h`€+ H½Q- p` +ª +?QM?

*| çB m- M? F?¬M; ? +ªK i?´v K°i +?9i ;b ;¼B H¨ i•K Hw +?€M MªM #m²M `¬m +O
HçB +ÁM i?´v +| +?9i p mB bQÊM;X :B i°+ M? +| i? i bK çQÊ+ K°i + Q i?O ç´ i?ç+
H¨ K¬i +?mv M ç€M; KWM;X

@ Gw .QÆM;- +?9M; i i?„M; `²B 555

a M; . H b mM; bQÊM; ¬K +?¬K H´v Gw .QÆM;X L?QM; M? pšM +ÁM pB + TªBH
içT T?¬K +ÁM HQm HçB i` M EBK hB >²M;X

@ "Ä i¬B tm®M; ç½ M¨Q

Gw .QÆM; M;~M; ç¬m +QÌBX E?¬M; Qi M;QÌB M;?2 tQM; M?[M; HÌB M¨v ç½ [m v
"€X h?´v ? B M;QÌB F?¬M; H M iB M;- ?¼ H"TiS+ ?B m `^M;- i?„M; #çB H¬M M¨v

E +?B M i?„M; i?U+ bU F?¬M; TªBH¨ h`€+ H½Q@ M;QÌB ?¼ M;QĐM; K°tQ M v-
i` im´B M?´i i`QM; H`+? bY@ Gw .QÆM;X

E i [mª M;Q¨B /U çQ€M- M?QM; F?¬M; B +| +ªK ;B€+ iB + Mm®BX *m°+ [mv i ç
i?ç+? M?Ä #û M;¨v ?¬K M v H¨ +?mv M ?¼ +?Q iWM; i?´v [m i`QM; çÌBX o¨ +kM
M¨v +ÁM +| +Æ ?°B i?S ? B M?Q i? M¨v M[? v F?¬M;X

G¬M [mv i ç´m M¨v ç½ ªM? ?QÎM; `´i HÈM ç M ?¼X o¨ K¶B M;QÌB i`QM; b® ?¼ ç
F?¬M; t - ?¼ b);B®M; M?Q ? B +?mv M;B ?¨M; ç¬m FB - mv T?QM; çSM; i`QÊ+ H
` çÌB M?[M; +U+ T?¬K #€m p¨i +O M?•M;B MX

oB + HQçB #Ä içT +?´i /B M `´´i M? M?X o¨B T?9i b m- Gw .QÆM; ç½ i?U+ bU ?O

@ *?9+ KWM; ¬M;- Gw iB M bBM?- ¬M; i?„M; `²BX

a m F?B Gw .QÆM; H´v çQÊ+ EBK hB >²M;- * Q "€ #QÊ+ `´i`QÊ+ iB M- ;BÆ i v p
o T?¬M h`€+ H½Q- H€i M[M? b) çQ+? i?•M ç M #€Q +€Q F i [mª +m®B +MM; +?

@ *ªK ÆM- i¬B +kM; +?9+ KWM; +€+ M?X oB M EBK hB >²M; M¨v ç9M; H¨ +U+ F
M? +| ç`M? #€M F?¬M;X h¬B Km®M Km X

Gw .QÆM; +QÌB- M? [m v ç¬m HçB M?bM pB M EBK hB >²M; K°i H¬M M[- €M? K„

M? ç½ M;?o `´i H•m i`QÊ+ F?B çQ `´HÌB ç M;?` M¨vX S?d h?9v EBK hB >²M; p¬
+? i€+ i?¨M? ç² i` M; bS+ i?b +¨M; +| ;B€ i` ?ÆMX Gw .QÆM; ?Q¨M iQ¨M +| çO F

Gw .QÆM; pW /Si HÌB- i´i +ª K¼B M;QÌB- i`W M;QÌB M?¨ +O M?- ç m +QÌB `´i +
/mv M?´i- ç| +?QM? H¨ a M E ç M; F?|+ /Î K m /ÎX

@ h? M¨Q\ *€+ M? F?¬M; Km®M #€M Q\

Gw .QÆM; ?ÆB M?Qm K¨vX oB M S?d h?9v M¨v /Q M? i bK `´iW i`QM; ç®M; M;mv
HÊB çQÊ+ Km M| +kM; F?¬M; +| ;b H¨ [m€ ç€M;- i`W T?B ?¼ F?¬M; Km®M #€MX

L?QM; FªM,M; ç| F?¬M; HÈM- ;B i°+ #¼M ?¼ F?¬M; +?mv M p bQm i¬K S?d h?
H¨ p b HÊB Q+? b m M¨v- i`QM; F?B ?¼ +kM; F?¬M; +?mv M p ;B +¬M; S?d h?9vX

@ Gw iB M bBM?- ¬M; ?B m M?¬K `²BX h¬B +?d Km®M ?ÄB- ¬M; Km®M Km pÈB ;

* Q H½Q ç°i M?B M H„+ ç¬m +QÌB HÈM- çB m +QÌB +¨M; i`Î M M +´ [m€B- p M?Q

Gw .QÆM; i`¬K iQ K°i H€i- [mª i?¨i M? F?¬M; /€K [mv i ç`M? M M `´;B€ # Q M?E
?¼ b) ?B m M?¬K- +ÁM [m€ + Q i?b i´i M?B M H¨ M? F?¬M; Km®MX

@ L,K KQÆB i`B m i X

L;?o M;ÊB K°i H€i- Gw .QÆM; +m®B +MM; ç½ `´;B€X M? +?Q `^M; Qi M?´i pB M
çQÊ+ ?ÆM 9 KQÆB i`B m i X æ| H¨ +€B ;B€ çQÊ+ çQ `´b m F?B iQM? iQ€M ? iK

*| çB m- S?d h?9v EBK hB >²M; [mª i?"i p¬ +MM; [mw ?B KX *?d +¬M ;†T M;QìB
i`B m i F?¬M; T?ªB H" ?B KX .Q ç|- Gw .QÆM; [mv i ç`M? ` K°i +€B ;B€ K" M? +
@ L,K KQÆB i`B m\ Gw iB M bBM?- +€B ;B€ ¬M; çQ ` ` [m€X L?QM; M m ¬M; ç
ey i`B m i X
* Q "€ ç°i M?B M M;~M; K†i +QìB HÈMX Gw .QÆM; i?Q€M; bYM; b®iX ey i`B m i
M"v +| p M?Q +?O M?•M +O pB M S?d h?9v FB F?¬M; T?ªB H" ?¼- K" +?QM? H"

8eNX *?QÆM; 8eN, *?B M GÊB S?~K

ey i`B m i 555

*?d iQM? `B M; S?d h?9v "² æ"Q çÄ HQ¢B ",M; L?k i?b ç•v ç½ H" +€B ;B€ +U+ + Q
hB >²M; i?b F?€+X h?2Q * Q "€- S?d h?9v EBK hB >²M; HQ¢B ",M; L?k ?Q" M iQ"
M"vX

Gw .QÆM; `®i +m°+ +kM; +?d H" ` ;B€ /U i?2Q FB M i?S+ #ªM i?•M- M?QM; çB
i?` i`QìM;- K" ;B€ +ª i?` i`QìM; i?b T?K i?m°+ p"Q `i M?B m v m i®X

æB m M"v i?b * Q "€ `ä ?ÆM B ? i- #îB H,M H°M M;Q" B i?` i`QìM; H" +¬M; pB +
i`QìM; ç' i?ç+? J M/ H v HÈM ?ÆM `i M?B m bQ pÈB i?` i`QìM; i`QM; MQÊ+X

L m +?d iQM? p +?i HB m- +€B ;B€ 8y i`B m [mª i?"i H" + Q +?Q K°i pB M S?d h?
+¬M i? K p"Q M?•M i® i?` i`QìM; i?b +€B ;B€ M"v +ÁM FûK `i M?B mX L;mv M M?
>²M; i?U+ bU p¬ +MM; [mw ?B KX >ÆM M[- ç•v H¢B H" K°i pB M EBK hB >²M; +U-
i - K" + Q ?ÆM i? +kM; H" +?mv M ?Q" M iQ" M +| i? tªv ` X

@ a M; . H - +?mv M M"v H" b Q\

Gw .QÆM; ?€ ?®+ K²K M?bM * Q "€ ç¬v M;?B ?Q†+ `²B ç°i M?B M [m v ç¬m M?bM
b m ?ÄBX æB m M? M;?B ?Q†+ F?¬M; T?ªB H" ;B€ +ª +O pB M S?d h?9v-K" H" i

æ•v `ä `M; H" M;mv M i?ç+? +O ?¼X Gw .QÆM; M? +?d H" ç°M; i v ç°M; +?•M K
M i`QM; ` - +?S [mv M bî ?[m M;mv M i?ç+? pšM F?¬M; ? i? v ç'BX M? +MM; i
T?€ M;mv M i?ç+?- i¢B b Q * Q "€ H¢B [m v b M; ` ;B€ pÈB M?\
@ Gw iB M bBM?- +€B ¬M; ?ÄB H" pB M S?d h?9v M"v Q\
a M; . H p K†i ?•M ?Q MX Gw .QÆM; pW ?ÄB H" a M; . H ç½ #B i M? ç M; M;
+?mv M ;b tªv ` H9+ M"v bÊ `M; +?d +| KbM? Gw .QÆM;X
*| çB m- H9+ M"v i?U+ bU a M; . H ç M; `i pmBX *ªK ;B€+ pmB bQÈM; ç| /QìM;
+?•M H¬M; i` M M;QìB M?- K°i +ªK ;B€+ M•M; M•M; F?| iª
Gw .QÆM; i?U+ bU ç½ i?„M; h`€+ H½Q- iBM `M; p€M +QÊ+ M"v +?d b m p" B T?
[m•M a M; .mM b) #B iX æÊB ?¼ [m v p `²B- b) F?¬M; +ÁM B i`QM; ;B i°+ /€K i
p" Gw .QÆM; M[X
Gw .QÆM; H" M;QìB i?„M; çQÊ+ +ª h`€+ H½QX æB m M"v +| M;?o H" Gw .QÆM;
?"M; pÈB pm S?d h?9vX E iW tQ iÈB M v- i?„M; çQÊ+ h`€+ H½Q +?d +| K°i M;Q
h?9vX > B M;QìB #¼M ?¼ p®M +?Q T?•M i?„M; #¢BX o" Gw .QÆM; p®M +kM; F?¬
#îB M? +ÁM [m€ i` X L?QM; b m F?B +?mv M M"v F i i?9+ b) F?¬M; B /€K T?O M
+QÊ+ çÁB ?ÄB p" M K v- M?QM; pÈB ?¼- F?ª M,M; +ÁM [m M i`¼M; ?ÆM `i M?B m
+kM; +?d H" ç² #Ä çBX
>m®M; ?²- p" M K v ?¬K M v +O h`€+ H½Q +kM; F?¬M; i²BX «M; ç½ ibK çQÊ+ K°
o"v K" ¬M; pšM #` Gw .QÆM; ç€M? #¢BX æ| H" bU i?"i F?¬M; B +| i? +?®B +½BX
@ æ9M; p"v- M? K m M|B t2K `®i +m°+ H" i? M"QX

Gw .QÆM; F?) M|B- p Kti +| p p°B p" M; X M? F?¬M; ? #B i`^M; [m ?QÆM; +O
ibK çQÊ+ S?d h?9v i?b M| b) i?m°+ p M; Q|B 'vX

*| çB m M; ?o F„ H¢B i?b Gw .QÆM; +kM; #B i`^M; ç| H" +?mv M F?¬M; i? - i` M ç
p"vX

@ Gw iB M bBM?- ¬M; pW ç M JB MK M M F?¬M; #B i h`€+ H½Q p" i?| B [m2M +O
H½Q ç½ H" T` [mv ç`M?- +?d +¬M +| M; Q|B +QÊ+ i?„M; çQÊ+ ¬M; 'v i?b #'i F H" M
H'v çQÊ+ ç m b) i?m°+ p M; Q|B +?B M i?„M; X E?¬M; +?d `B M; pB M S?d h?9v E
S? G K" * Q "€ H'v çQÊ+ +kM; i?m°+ p M?X L; Q" B ` - b€m pB M M; mv M i?¢+?
h?9v i?b ç| ç m H" +O M?X

a M; . H +Q|B HÈM K°i iB M; - p Kti +"M; `¢M; `Ð ?ÆMX h`QM; F?B Gw .QÆM; i?

h?b ` M; mv M M?•M M^K Î ç•vX æ€M? +QÊ+ pÈB h`€+ H½Q F?¬M; M; ì H¢B +| +€B
+?d S?d h?9v EBK hB >²M; - K" +ª pB M S?d h?9v S? G +kM; ç½ i`Î i?"M? +?B M

@ L?QM; ;B€ i`` +O M?[M; pB M S?d h?9v M"v F?¬M; ? M?ÄX

Gw .QÆM; ç°i M?B M +?d p"Q M?[M; pB M S?d h?9v M^K /QÈB ç'i `²B F?) M?Qm K

h'i +ª b® S?d h?9v ibK çQÊ+ M; "v ?¬K M v- M m iQM? +ª pB M EBK hB >²M; i?b b)
L?[M; K|M ç² +| ;B€ i`` ?"M; i`, K i`B m i 5 Zmª i?"i Gw .QÆM; F?¬M; /€K iBM `^M;

@ h¬B #B i- +| çB m ç•v H" [mv ç`M? /Q h`€+ H½Q çti ` - K" +?9 i¬B +kM; ç½ ç²M
h?9v M"v H" +O M?- b) F?¬M; B +| #'i F€ w FB M ;b +ªX

a M; . H KdK +Q|B ;"i ç-mX *?mv M M"v +ª i?` i`Q| M; ç' i?¢+? ç m #B iX L?QM; #
iWM; B i" M K„i +?SM; FB M h`€+ H½Q i?m X \*?d K°i p" B M; Q|B ?B K ?QB #B i`
S?d h?9v- p" M; QÊ+ H¢B- M?•M p"i i`mv M F€ 'v +kM; iWM; #` h`€+ H½Q ç€M? #¢

>ÆM i`, K i`B m #¶M; +?®+ i`Î i?"M? +O M; Q|B F?€+ [mª i?"i +| +?9i ç€M; iB +X L
pW w ?ÆM H" Mm®B iB +X æWM; M|B H" Ryy i`B m i - +?Q /M i®M +ª id L.h ç H
+kM; H" K°i +€B ;B€ `i # QX "ÎB / M? iB M; +O Gw .QÆM; ;B| ç•v F?¬M; i?m Fû

@ Gw iB M bBM?- bU i?"i [mª ç9M; M?Q p"v- i¬B +| i? H" K +?SM; X

h`€+ H½Q + QÌB `¢M; `ÐX L|B +K i? - M,M; HU+ +?ÆB ç´ i?¢+? +O ¬M; çQÊ+ i¢Q
M,M; +ªK M?"M +O ç¬B i v p" i?QM? HU+ +O ç¬B i BX *?d +| çB m p B i`Á +O ç¬
@ h`€+ H½Q- ¬M; i?" i HÊB ?¢BX

Gw .QÆM; F?) i?Î /¬B- M? ?B m `^M; M?[M; ;b h`€+ H½Q M|B M; ?2 `´ i çÆM ; BªM-
H" +ª K°i [m€ i`bM? ;B M M M p´i pªX *?d M; ?2 i?¬B +kM; ç½ #B i- /MM; ç¬B i v
K°i pB + F?| F?,M ç M /QÌM; M"QX

L?QM; h`€+ H½Q ç½ H"K çQÊ+ çB m ç| - M; ?` HU+ ç| +O ¬M; F?B M M; QÌB i F?¬
@ æ•v +kM; H" M?ÌÆM i`ÌB- b m H-M ç| i¬B ç½ M; ?o i?¬M; bm®i `²BX «M; i`ÌB H´
M?´i ç`M? b) #M ç„T +?Q M; QÌB ç| #^M; K°i +€B F?€+X E?ª M,M; +ªK M?"M p" i?QM
bU #M ç„T i®i M?´i ;B" M? +?Q i¬BX

h`€+ H½Q F?) +QÌBX æB m M"v Gw .QÆM; ç²M; w- M?QM; M? +kM; ?B m `´ i `ä-
M?¢v #ûM ç M ç•m- M m F?¬M; M?Ì M?[M; M¶ HU+ T?B i?QÌM; i?b h`€+ H½Q +kM
çdM? + Q +O KbM? çQÊ+X

*?d +¬M M; ?o ç M +?mv M h`€+ H½Q ç½ ~M iQ+? i`QM; KQÌB K´v M,K H" ç½ #B i
i?€M; ;B M F?´´v M?Q i? M"Q- /M ¬M; +?Q # Q ;BÌ M|B `X

> B M; QÌB KªB K M|B +?mv M ç M ?ÆM Rk ;BÌ KÈB i¢K #B i M? mX L; ´v K B h`€+
+?mv M iB T- H-M M"v ¬M; Km®M M|B +?Q Gw .QÆM; #B i iQ" M #° M?[M; /U ç`M?

8dRX *?QÆM; 8dR, æ"K S?€M *´ S?¬M

" M; ´v b m- h`€+ H½Q `ÌB F?ÄB i` M; pB MX

h`€+ H½Q im´B ç½ + Q- i?QÌM; M; ´v ¬M; i?Q+? Î M?[M; +?¶ ç¬M; ç9+ M€Q M?B i-
M; QÌB ç½ KM- i?QÌM; tmv M [m H¢B +?¶ ²M "Q M€Q M?B i KÈB +?Q ?¼ +ªK ;B€+
ç†+ #B i H" pÈB K°i M; QÌB +¬ ç°+X

Í ç| - ¬M; +| i? T?€i ?mv çQÊ+ ;B€ i`´ +O KbM?X *?Q /M +?d H" M; ²B +?ÆB- i?d
+?Q M?[M; M; QÌB i` im´B ç M ?¼+ ?ÄB FBM? M; ?B K +kM; +| i? F?B M ?¼ +ªK i

>B M ;BÌ Gw .QÆM; ç½ i?´m ?B m +ªK ;B€+ ç|X

h?ÌB ;B M M; „M M; OB- M?[M; ;b Gw .QÆM; ?¼+ çQÊ+ i`QM; j M; ´v [m H" p¬ +MM
pšM +ªK i?´v KbM? ç½ i?m ?Q¢+? çQÊ+ `´i M?B mX L?Ì h`€+ H½Q- M? ç½ ?B m ?

L|B i?ŠM; ` - ?B m #B i +O M? p ç´ i?¢+? H" /Q iU K"v KÁ- M?[M; FB M i?S+ +Æ
p" +?¶ /U HÈM M?´i +O M? +?QM? H" M,M; HU+ ç†+ #B iX

*| i? M|B- FBM? M; ?B K ç´ i?¢+? +O Gw .QÆM; çQÊ+ ç9+ F i?Q" M M?Ì p" Q M,M;
F?€+ t bQ pÈB FBM? M; ?B K ç´ i?¢+? çQÊ+ ? i?®M; K°i +€+? i?U+ bUX h?ÌB ;B
h`€+ H½Q ç½ KÎ` +?Q M? K°i +?•M i`ÌB ?Q" M iQ" M KÈB p ç´ i?¢+?X

EBM? M; ?B K- +?QM? H" p®M HB M; HÈM M?´i K" # Q M?B m iB M +kM; F?¬M; i?

L|B K°i +€+? M; ?B K i9+- ç•v H" H-M ç-m iB M Gw .QÆM; ?¼+ ?ÄB p ç´ i?¢+? K°i
+?Q i´i +ª ç m H" +€+ FB M i?S+ p ç´ F?Q€M; - M?QM; ç´ F?Q€M; +| HB M [m M `´i
i?¢+? b m ç´ F?Q€M; - ç•v H" M; mv M i„+ K" #´i F€+ ?mv M ;B ç´ i?¢+? M"Q +kM; ;

*?d +| + Q i?O ç´ i?¢+? çQ+? i?U+ KÈB +| i? i`Î i?"M? K°i +?mv M ;B ç´ F?Q€M;

*| M; QÌB +?d #ªQ [mª M?B M ?B m [mª ?ÆM `´i M?B m bQ pÈB iU ?¼+X E?B h`€+
i?´v `´i M; QÐM; K° h?B m L; ¼+ *QÌM; X

Zmª H" F?¬M; i? T?O M?"M F?ª M,M; i?B M T?9 +O h?B m L; ¼+ *QÌM; - imv M?B
h?9v i?b #¼M "€ G¢+ +kM; F?¬M; i? +| çQÊ+ i?"M? iQ+? HÈM M?Q p"vX h?"v ;B
h`€+ H½Q j M; ´v K" Gw .QÆM; ç½ +ªK M?"M çQÊ+ `´i b•m b„+ i-K [m M i`¼M; +O

j M; "v i`QÈ+ M? +ÁM F?¬M; ?B m #B i K°i +?9i ;b p ç´ F?Q€M;- +ÁM ?B M ;Bì- i
+?mv M ;B i`QM; HoM? pU+ M"v- M?QM; M?[M; FB M i?S+ +Æ #ªM i?b M? ç½ M,
h?U+ ` Gw .QÆM; F?¬M; +-M /MM; ç M M?[M; FB M i?S+ M"v- +?d +-M p" M /KM;
ç½ i®i ?ÆM `i M?B mX L?QM; M?[M; FB M i?S+ M"v b) ;B9T Q+? `i M?B m +?C
M?[M; FB M i?S+ M"v ç Hw ;BªB p ç´ F?Q€M; K°i +€+? ?ÊT Hw ?ÆMX
@ Gw + - a M; . H ç M`²BX
Gw .QÆM; ç M; M;²B i`QM; i?Q T?ÁM;X \*?¶ M? Î H" T?ÁM; F?€+? i®i M?'i i`QM
F?¬M; +?d ç-v çO T?ÁM; F?€+? T?ÁM; M;O- K" +ÁM +| +ª K°i i?Q T?ÁM; `i`°M;X
æB m FB M M"v F?B M Gw .QÆM; +ªK i?'v `i pW wX h`QM; i?Q T?ÁM; +| ç-v çO
L?[M; i`B HB m M"v H" a M; . H ç†+ #B i /`+? +?Q M?- `i M?B m i`QM; b® ç| F?¬
@ æQÊ+- i¬B` M; vX
*m®M K" Gw .QÆM; ç M; t2K H" K°i b´ i v ç½ M;ª p" M;- h`€+ H½Q ç†+ #B i i†M; M;
FBM? M;?B K i•K ç„+ K" h`€+ H½Q çQ+? i?•M ;?B H¢B i`QÈ+ F?B ¬M; #` KMx G-M
H" M; M?'i ç`M? b) ;B9T Q+? `i M?B mX
h`QM; T?ÁM; F?€+?- a M; . H ç M; M;²BX M? ?B m `i`ä i-K [m M i`¼M; +O pB
H½Q- #ÎB p"v- i`QM; K'v M;"v M v- ç•v H" H-M ç-m iB M M? ç M i?,K Gw .QÆM;X
@ Gw iB M bBM?X
h?'v Gw .QÆM; ` - a M; . H p°B çSM; /"v- M;QÌB +?O M?" M?Q M? H9+ M"v +| p
a M; . H +kM; F?¬M; ? #B i`^M;- iW b m F?B Gw .QÆM; +QÊ+ i?„M; h`€+ H½Q- i
ç½ ç´B F?€+-i¬M i`¼M; ?ÆM `i M?B mX
@ a M; . H iB M bBM?- ¬M; F?€+? b€Q [m€X
Gw .QÆM; p°B #QÈ+ iÈB KÌB a M; . H M;²B tm®M; +¢M? KbM?X
M? F?) i?Î /"BX L?bM i?€B ç° +O a M; . H +?Q M? #B i? B M;QÌB ?¼ F?¬M; i?
hQ J½ G•K p" h`M? E?ªB æ¢i çQÊ+X
a M; . H ç®B pÈB M? i?B M p ;B€ +ª- M|B i`„M; ` H" a M; . H +?d Km®M HÊB
FB K i?"i M?B m iB M +?Q ;B i°+- +?S F?¬M; M?Q #¼M hQ J½ G•K p" h`M? E?ªB
#¢MX
@ Gw iB M bBM?- K¼B pB + i¬B ç½ +?m~M #` tQM;- F?B M"Q M? +| i? çB t2K KÄ
a M; . H çB i?ŠM; p"Q p'M ç - Gw .QÆM; HŠM; H†M; ;"i ç-mX *?Q Qi #ªM iQM? +C
ç´B, F?¬M; 9T KÎX M? i?Q+? M;QÌB +| iQM? +€+? M?Q p"vX
@ L;"v FB M?û- ?¬K M v p" M;"v K B i¬B T?ªB iB T ? B M;QÌB #¢M- tQM; pB + i¬B
@ æQÊ+- M;"v FB i¬B b) +?m~M #` i?"i i®iX
a M; . H /Q /U K°i +?9i`²B ;"i ç-m ç²M; wX
h?ÌB ;B M`i ;'T- +?d +ÁM K°i im-M M[ H" ç M ç¢B ?°B ;B Q /`+? M;mv M i?¢+? u
M? T?ªB i? K /U ç¢B ?°B H-M M"v- çB m ç| +| M;?o H" M? +?d +| i®B ç 9 M;"v ç
h?ÌB ;B M 9 M;"v p +Æ #ªM F?¬M; çO ç çB KÄ F?Q€M;- pm S?d h?9v J½ H½Q
F?Q€M; Qi M?'i +kM; T?ªB MY i?€M;X
L?QM; #•v ;Bì a M; . H +kM; F?¬M; +ÁM +€+? M"Q F?€+- i?ÌB ;B M F?¬M; çO- i
M;mv M i?¢+? /B M` ?½v ç Gw .QÆM; H`K [m2M K°i +?9i pÈB KÄ F?Q€M;X
*ÁM p pB + Gw .QÆM; Km®M iB T #¢M- a M; . H F?¬M; ?ÄB i? KX M? H" M;QÌB
.QÆM; T?ªB çQ+? i?•M iB T ç|M M?'i ç`M? `i [m M i`¼M;- p" ç| H" +?mv M`B M;
@ Gw iB M bBM?- ç•v H" K°i #ªM /U i?ªQ i?Ä i?m" M K" +?9 i¬B +?m~M #` bÆM- ¬M

a M; . H H'v` K°i iQ HB m #¼+ / p`M;X hQ HB m ç! F?¬M; /`v- pW M½v [mª i?`
w ç M pB + a M; . H +ÁM K M; i?2Q i?S M`vX

@ h?Ä i?m`M\

Gw .QÆM; M?`M H'v #ªM iQ HB m- €M? K„i ç-v M;?B ?Q†+X

@ æ9M;- +?9M; i¬B +! Fw i?Ä i?m`M pÈB i'i+€+ +€+ +?mv M ;B ç´ F?Q€M;- M?QM
F?€+ M? m HçB +¬M M?[M; #ªM ?ÊT ç²M; F?€+ M? mX «M; ?½v t2K i`QÊ+¬ +?¶ M
i? bY HçBX

a M; . H KdK +QlB ;"i ç-m- +?mv M M`v ?Q`M iQ`M H` bU i?"i- +?mv M ;B ç´ F?
i?ç+?- #ªM i?•M ?¼ H` M?[M; M;QlB FB K +ÆK M?l F„ i?m`i- ?¼ b) F?¬M; H`K pB
J¶B H-M ç´ F?Q€M; #'i F +! i?`M? +¬M; ? v F?¬M;- i?M H Q +O ?¼ +kM; F?¬M; p

L m i?U+ bU +! i? ibK çQÊ+ KÄ F?Q€M;- +?mv M ;B ç´ F?Q€M; b) FB K i? K çQÊ
i? # Q M?B m i?b +ÁM iMv i?m°+ ;B€ i`` KÄ F?Q€M; ibK çQÊ+X

@ RyW +´ T?¬M\

Gw .QÆM; M?bM çB M?bM HçB- FBM? M;ç+ M;~M; ç-m H MX hQ HB m M`v `i çÆ
ç M pB + i?m Gw .QÆM; H`K +?mv M ;B ç´ F?Q€M;- +?d +¬M Gw .QÆM; ibK çQÊ
HQÊM; # Q M?B m- M? +kM; b) çQÊ+ M?`M RyW ;B€ i``X

Gw .QÆM; +9B ç-m- i v p•M p #ªM iQ HB m- iÄ p /Q /UX

a M; . H M½v ;Bl pšM +?9 w ç M Gw .QÆM;X h?'v i?€B ç° +O Gw .QÆM; M?Q p
i? K,

@ æ9M;- M?QM; +?9 i¬B +! MlB- M m ¬M; +! i? ibK çQÊ+ ? B KÄ F?Q€M; i-K i`m
i,M; i? K 8 WX

R8W +´ T?¬M- H-M M`v iQÊM; [m•M a M; .mM ç½ i?U+ bU iÄ i?`M? w pÈB Gw .QÆM

R8W M;?2 +! p F?¬M; M?B m- M?QM; +QM b® i?U+ i p¬ +MM; HÈMX

G-M M`v M m Gw .QÆM; i?U+ bU +! i? ibK çQÊ+ KÄ F?Q€M;- [mv M bÎ ?[m KÄ F?
`B M; ;B i°+ a M; . H p` iQÊM; [m•M a M; .mM- K`M; v +ª iQÊM; [m•M E GQM;
+?) pÈB ?¼ +kM; +! T?¬MX > B M?` #¼M ?¼ bÈK ç½ +! ;B Q QÊ+X

L?Q p`v- M m Gw .QÆM; ibK çQÊ+ ? B Kç+? F?Q€M;- ;B i°+ a M; . H M?B m M?'
+´ T?¬MX >ÆM 9y W b m F?B i`W çB p®M ç-m iQ #„i #m°+- p®M FBM? /Q M?- M?
+?B T?Q F? B F?Q€M; p®M F?¬M; ? ` X

o` M?Q p`v- Gw .QÆM; F?¬M; +¬M +¬K K°i tm M`Q K` pšM M?"M çQÊ+ K°i i`B bªM
b® +O ;B i°+ a M; . H - ç! i?U+ bU H` K°i +QM b® F?´M; H²X

h'i M?B M- iB M ç +?Q M?[M; çB m FB M M`v H` Gw .QÆM; TªB ibK çQÊ+ Kç+?

@ a M; . H iB M bBM?- i¬B F?¬M; +! w ç!- K` H` i¬B Km®M +MM; i? K ;B ç-m iQX

Gw .QÆM; H„+ ç-m- i?€B ç° ? i bS+ M;?B K i9+X

R8W +´ T?¬M [mª F?¬M; Qi- M?QM; Gw .QÆM; Km®M M?B m ?ÆM i? X

M? +! M,M; HU+ ç†+ #B i- M m p`M /KM; ? i KS+ +! i? [m M b€i çQÊ+ T?çK pB 8
M? ç½ iWM; M;?B M +Sm [m - ?B m çQÊ+ F?¬M; Qi p KÄ S?d h?9v- Kç+? F?Q€M
K F?¬M; TªB H` F?¬M; +!X

E?B ç!- +?d +¬M Gw .QÆM; p`M /KM; M,M; HU+ ç†+ #B i- FªM,M; ibK i?'v KÄ F
M„K +?„+ çB m M`v- i'i M?B M H` Gw .QÆM; b) Km®M FB K çQÊ+ M?B m iB M ?Æ

æ-m iQ M;?2 +! p H` TªB #Ä iB M H`K p®M- M?QM; bU i?"i F?¬M; TªB p`vX a
+?d +! Rfj b® +´ T?¬M i?b HÈB M?m`M b m +MM; +kM; b) M?B m ?ÆM +QM b® R8

iW pB + ç-m iQ Kç+? F?Q€M; +?Q Qi +kM; T?ªB iQM? i?2Q çÆM p`i`,K i`B m i -
M?m" M K" Gw .QÆM; i?m çQÊ+ b) +`M; + QX

>m®M; ?²- K°i Kç+? F?Q€M; Km®M F? B i?€+ T?ªB K'i K°i M,K- i?"K +?Q H" M?B
h?9v b m M"v b) iB T iK+ i,M;- M|B F?¬M; +?WM; H9+ ç| iB M FB K çQÊ+ b) i,M;
.QÆM; `i`äX

@ Gw iB M bBM?- w ¬M; H" ¬M; Km®M +MM; ç-m iQ pÈB +?9M; i¬B\

a M; . H i`ÁM K„i- FBM? M;ç+- M?QM; M; v b m ç| M? H'v HçB çQÊ+ #bM? ioM?

@ h¬B ?B m- pB + M"v i¬B F?¬M; i? [mv i ç`M? çQÊ+- i¬B T?ªB #€Q +€Q HçB pÈ
iBM `^M; +?9 i¬B imv i ç®B F?¬M; iW +?®B H|B ç M;?` M"v +O ¬M;X

a M; . H `i pmB- i†M; +´ T?¬M +?Q Gw .QÆM; H" M?^K KK+ çQ+? i`|B +?•M M?X
.QÆM; +?d H" [m M ? +€ M?•M /Q a M; . H p°B p" M; i?B i H" T H M- +?S F?¬M; T

L?[M; [m M ? FB m ç| F?¬M; # Q ;B| # M p[M;- ç†+ #B i H" i`QM; ibM? ?bM? F?O
?¼ KÈB M;?o ç M +?mv M i†M; +´ T?¬M +?Q Gw .QÆM;X

L?QM; M m Gw .QÆM; ç½ Km®M ç-m iQ i?b çB m ç| +ÁM i®i ?ÆM `i M?B m bQ pÈ

Zmª i?"i- bU +| K†i +O Gw .QÆM; b) F?B M HÊB Q+? +O ;B i°+ a M; . H ? Q ?H
+| i? i`|B +?†i çQÊ+ Gw .QÆM; i?b M? b) F?¬M; i? HB M F i çQÊ+ pÈB #`i F€;B

a m F?B bQ b€M? i?B i ?ÆM- ç•v KÈB H" F i [mª K" a M; . H KQM; çÊB- M?Q`iM; K
+¬M +| i? iB T iK+ F? B i?€+ KÄ F?Q€M; i?b ;B i°+ M? +| i? iB T iK+ i²M içBX
M?'i5

8dkX *?QÆM; 8dk, æ M E?m E? B h?€+ JÄ

E?¬M; H•m b m- a M; . H ç½ K M; i?Q T?9+ ç€T +O iQÈM; [m•M h?Q`MiQM ç MX

E i [mª ç9M; M?Q M? i M;?o- h?Q`MiQM F?¬M; +| w FB M; b p ç M;?` +O Gw .
i`¼M; M?'i ç®B pÈB ?¼ H" Kç+? F?Q€M;- +?d +¬M Gw .QÆM; +| i? ibK` çQÊ+ K

S?QÆM; i?S+ ?ÊT i€+ +`M; +| HÊB ç®B pÈB #¼M ?¼- M?Q p"v Gw .QÆM; b) +® ;„M
H" çB m K" iQÈM; [m•M h?Q`MiQM +¬MX

Gw .QÆM; ç½ FQ p"Q ?B T M;?` ?ÊT i€+- çB m M"v +kM; +| M;?o H" ?„M ç½ i`î i?
;B ç´ [m†M; + Q +'T M?'i +O ;B i°+ a M; . H - M?bM Gw .QÆM; FQ tQM;- a M; .

@ Gw iB M bBM?- +?„+ `^M; b m M"v +?9M; i b) +| K°i +m°+ ?ÊT i€+ p¬ +MM; i?m

a M; . H +Q`iB F?Q€B +?Q çQ i v ` - #ªM ?B T M;?` M"v +kM; F?¬M; T?ªB H" [m
F?¬M; K'v v M´M M?Q JB M æB M M"v i?b ?B T M;?` ç m +| i? i`î i?"M? ç®M; ;B
ç° +O Gw .QÆM;X

Gw .QÆM; Fw +| M;?o H" ç½ +¬M; M?"M #¼M ?¼- +°M; i? K K®B [m M ? HÊB Q+
Gw .QÆM; çB +kM; F?|X

@ h¬B +kM; iBM H" çÊi ?ÊT i€+ M"v b) i?"M? +¬M;X

Gw .QÆM; #„i i v a M; . H +Q`iB M|BX

h?U+ ` +?d /U p"Q M?[M; ?B m #B i T?B M /B M +O KbM? i?b Gw .QÆM; +kM;
[m†M;- imv M?B M b m K'v M;"v çB +MM; h`€+ G½Q i?b ?„M +kM; i?'v iU iBM ?ÆM
i`QM; M?[M; M;mv M M?•M ?„M +¬M M?•M HU+X

Gw .QÆM; #B i çQÊ+ M?B m i?¬M; iBM [m M i`¼M; iW +?´ h`€+ G½QX

L?bM b•M # v `i #bM? i?Q`iM; M?Q b•M # v L;ä h?"M? M"v- Gw .QÆM; +ªK i?'v ?/

h?`M? T?® HÈM i?S ? B +O K°i ç'i MQÈ+ K` b•M # v +ÁM F?¬M; #^M; Î JBM? .Q
T?® +O JBM? .QÆM; ç T ?ÆM b•M # v M`v ``i M?B m- ç†+ #B i H` T?ÁM; iB T ç|M
+k Î i`QM; MQÈ+ M[X

G–M i`QÈ+ Gw .QÆM; M;²B +?mv M +Æ ç M- pW iÈB b•M # v i?b ç½ #` iQÈM; [m•
?„M KÈB i?U+ bU [m M b€i çQÈ+ ? i iQ`M +ªM? b•M # vX

oW +k Fo pW bÆ b`B- ç•v H` +ªK ;B€+ /mv M?`i F?B Gw .QÆM; M?bM i?`v M|X

oQÆM; :B B :B B +kM; +? m K`v- M;QÌB Î i`QM; T?ÁM; iB T ç|M ``i ç¬M; - +€B KM
F?¬M; i? +?`m M¶B- ç•v F?¬M; ;B®M; M?Q K°i T?ÁM; iB T ç|M K` ;B®M; +€B +?È

@ æ M `²B

Gw .QÆM; +?Èi çSM; i?ŠM; M;QÌB /`v- T?Q +Y ` #„i ç`m tm'i ?B M M?B m M;QÌE
;B Q /`+? S?d h?9v HQm HQÈM; M;QÌB ç M ç•v ``i ç¬M; - K€v # v # v iW *¬M JBM
M;QÌB- ç b® ç m H` M?[M; M;QÌB i`QM; ;BÈB M;¼+ i?¢+? iW i`QM; MQÈ+ ç MX

@ M? hQ J½- hB m s€MX

Gw .QÆM; +?Èi pšv pšv i v- F?m¬M K†i H° p p mB KWM; - M;QÌB #¢M +¬M ç|M ?¬K
p` Gw s€MX

@ Gw .QÆM;X

@ G½Q ç¢BX

hQ J½ G•K p` Gw s€M #QÈ+ M? M? p T?Q Gw .QÆM; - Gw .QÆM; +kM; +?¢v ç M-
çQÈ+ #¢M i?•M ?Q`M iQ`M F?€+ pÈB H9+ Î M?`X

@ "m´B #€M ç'm ;B€ ç½ H`K tQM; +?Q \ a Q ? B M;QÌB M|B ç M H` ç M p`v\

Gw .QÆM; ?ÈM ?Î M?bM ? B M;QÌB- hQ J½ G•K p` Gw s€M ?¬K i`QÈ+ KÈB ;¼B çB
pW M;¢+ M?B M pW p mB KWM;X

@ "€M ç'm ;B€ pšM +?Q #„i ç¬m- M?QM; ç½ +?m`M #` ç•m p`Q ç'v +ª`²B M M i¬B
M[- Km®M ç M +?¶ +`m t2K i? M`Q- ç•v H` H–M ç¬m iB M ;B Q /`+? JB M æB M /

hQ J½ G•K +QÌB H„+ ç¬m- bU T?®B ?ÊT H–M M`v +O i?`M? ç² +´ h?B M L? B H`K
æ¢i p¬ +MM; #`i M;Ì- +| i? M|B ?¼ +?Q #` iW +?®B pÈB #`i +S K°i v m +¬m M`Q-
#Èi K°i b® +¬M; pB + M[X

*kM; M?Ì ç| K` hQ J½ G•K KÈB #Ä çB çQÈ+- +ÁM Gw s€M i?b +S K°i KU+ çÁB çB i?
hm'M M[- iB + H` ? B M;QÌB F?¬M; i? çB +MM; K°i H9+ çQÈ+- +m®B +MM; i?b G
hm'M ç M; #m²M #½ Î „+ EBM?X

@ æQÈ+- ç M H9+ ç| +?9M; i b) +MM; çB ç M ?°B ;B Q /`+? t2K i? M`QX

Gw .QÆM; +QÌB ;`i ç¬mX

hQ J½ G•K pW M|B H`K ?„M M?È H¢B H–M i`QÈ+ K¼B M;QÌB Î ;B Q /`+? "bM? *?
+kM; ``i K i M?QM; H¢B ``i M€Q M?B i- M;`v M`Q +kM; i`M ç¬v bS+ b®M; - F?¬M
?„M Î ç•v- K†+ /M +| oQÆM; :B B :B B p` GQm *QÆM; çB +MM; M?QM; #¼M ?¼ H¢

hQ J½ G•K ç M +kM; +| M;?o H` Gw .QÆM; i? K K°i M;QÌB #¢M ç²M; ?`M? i?U+ b
L;²B i` M t2- M?bM M?[M; #BM? HQM? K M; b9M; tmM; [m M?- hQ J½ G•K +kM; i?

G–M M`v ?„M ç M JB M æB M M|B H` ç i? K ;B ;B Q /`+? M?QM; +?O v m H` pb
?bM? Î ç•v F?¬M; M?Q Î i`QM; MQÈ+X

L m F?¬M; +| Gw .QÆM; Î ç•v i?b hQ J½ G•K +?Q +?„+ ç½ ç M- M?[M; çÈi ;B Q /`
i? K ;B - H–M M`v H` ;B Q /`+? ;B[ +¬M; iv +?•m #€m HÈM p` M?` ç¬m iQ HÈM-
M?[M; M;QÌB v m i?Q+? ç´ i?¢+? çÆM i?m–MX

@ G½Q çΦB- i¬B M|B +?Q M? #B i- ç•v H¨ H-M ç-m iB M i¬B` MQÊ+ M;Q¨B ç|X
L;²B i` M t2- Gw s€M `i ?ÈM ?Î- pb ç|M F?€+? M M Gw .QÆM; ç½ M?Ì a M; . H F
;B - +ª #¼M ?¼ +MM; çB +MM; K°i +?B + t2X

@ L?bM /€M; p M;ç+ M?B M +O +”m Fb - H-M ç-m iB M tm’i M;QΦB +| +—M T?ªB
M¨v +¬M; iv +?9M; i H¨K HÈM ?ÆM- +”m b) +| +Æ ?°B çB` MQÊ+ M;Q¨B M[- H9+
hQ J½ G•K +QÌB M|B K°i +•m- ?„M pšM +?,K +?,K M?bM` M;Q¨B +Y b´- ?B m F€

@ M? hQ J½ G•K M|B `i ç9M;- b m M¨v +| M?B m +Æ ?°B` MQÊ+ M;Q¨B H„K- +¬M
K°i T?¬M +¬M; iv Î MQÊ+ M;Q¨B F?¬M; i?“M? p’M ç X

Gw .QÆM; +QÌB ? ? ;”i ç-m- oQÆM; :B B :B B M;²B # M +çM? +kM; +QÌB iQÆB
. H ç®B pÈB #¼M ?¼ `i i®i- `i FQM? i`¼M;- imv M?B M K’v M;¨v ;—M ç•v +¬ +| +
;b ç|X

hQ J½ G•K p¨ Gw s€M pW ç M i?b oQÆM; :B B :B B #B i çQÊ+ +m®B +MM; H¨i?B
F?Q F?B çQÊ+ b®M; +MM; #çM # - +¬ p¨ Gw .QÆM; ç m +ÁM `i i` - #bM? i?QÌM;
F?€+ ?¬m ?ç- Î M?“ a M; . H ç9M; H¨ F?¬M; i?QªB K€B #^M; H9+ Î +MM; pÈB #çM

@ G½Q çΦB- ç•v +?QM? H¨ i?“M? T?® HÈM i?S ? B +O JB M æB M b Q\

*?d t2K K°i H9+ Gw s€M ç½ ? i ?SM; i?9- [m v HΦB ?ÄB Gw .QÆM;- i` M t2 iQ¨M H
+?mv M +kM; F?¬M; +—M T?ªB ç wX

@ æ9M; p”v- L;ä h?“M? +?QM? H¨ i?“M? T?® HÈM i?S ? B Î ç•vX

Gw .QÆM; ;½B ;½B KkB- #’i ç„+ /o M|B K°i +•m- ?„M ?B m H¨ Gw s€M ç M; Km®M
G9+ ?„M pW ç M ç•v +kM; +| +ªK ;B€+ M?Q i? - t2 ?¼ i` M çQÌM; çB p i` M; pB M
H€M? Î L;ä h?“M?- çQÌM; i?b ;² ;? - ? B # M HΦB iQ¨M H¨ M?[M; M;¬B M?“ +k M€

LÆB ç•v ;B®M; M?Q pMM; i?¬M [m M?[M; M,K Ny Î i`QM; MQÊ+- M| ?Q¨M iQ¨M
T?®X

@ LÆB ç•v ç9M; H¨ M;? Q i?B i- p®M M;?2 M|B JB M æB M M;? Q M?QM; F?¬M; M

@

Gw s€M #om K¬B- i•K i`çM; ?ÈM ?Î H9+ pW ç M #¶M; /QM; # v ? iX

@ *kM; F?¬M; M M M|B M?Q i? - Î ç•v ;B¨m M;? Q +€+? t M? m `i M?B m- M?[M;
M;? Q- imv M?B M +kM; +| M?B m M;QÌB `i ;B¨mX

Gw .QÆM; H„+ ç-m +QÌB M|BX >„M HΦB M;?o ç M i` M; pB M +O ;B i°+ a M; .
F?m #B i i?U +O ?„M Î „+ EBM? `i M?B m- # M;Q¨B i?b F?¬M; ç T M?QM; # M i
æ†+ #B i H¨ MÆB Î +O iQÈM; [m•M h?Q`MiQM- +?d +ÁM i?m ?Q¨M; +mM; K°i #”-

@ JB M æB M ç9M; H¨ M?Q p”v- Î ç•v /Q [m•M +?QM? T?O [mªM- +ÁM +| `i M?B m
M[- +m°+ b®M; +O M?•M /•M çQÊ+ M?Q w KÈB HçX

hQ J½ G•K i?Î /¨B K°i iB M;- ?„M +?Q iWM; i? K ;B ;B Q /¨+? Î ç•v- M?QM; ç½ ç
M?[M; MÆB ?„M ç M ç m H¨ M?[M; i?“M? T?® ;B€T #B M ;BÈB- L;ä h?“M? i?b H-
MÆB M¨Q +kM; M;? Q F?´ M?Q M? m +ªX

Gw .QÆM; ;”i ;”i ç-m- M?[M; çB m hQ J½ G•K M|B ?„M ç m ?B m çQÊ+X

æ M i` M; pB M +O a M; . H - hQ J½ G•K p¨ Gw s€M [mª M?B M ?€ ?®+ K²KX

hQ J½ G•K +kM; çQÊ+ +QB H¨ M;QÌB ?B m #B i`°M; `½B- M?QM; i` M; pB M iQ M?
?„M M?bM i?’v- ç†+ #B i H¨ M?[M; +QM çQÌM; +?[i?“T # M i`QM; +¨M; H¨K ?„M M

*€+ +QM çQÌM; # M i`QM; F?¬M; HÈM +kM; F?¬M; /¨B- M?QM; M?[M; +Y ?¨M; +¬
K°i [m€M # `M?Ä- +| i? ç +?Q #BM? bo M;²B m®M; `QÊm M|B +?mv MX

L m F?¬M; +| #BM? HQM? pk i` M; im-M i` i?b ç•v +?ŠM; F?€+ ;b K°i h? M; Q¢B
a m F?B çQ K¼B M; QÌB ç M T?ÁM; F?€+?- a M; . H `ÌB çB- #¢M +O Gw .QÆM;
#¼M ?¼ b) F?QªM ç½B ? i HÁM; X
Gw .QÆM; ç|M çQÊ+ #¢M +kM; H`K +?Q a M; . H i?'v v M i•K ?ÆMX
*`M; ; -M ç M ;B Q /`+? S?d h?9v i?b €T HU+ +O ;B çbM? ?¼ +`M; HÈM- F?¬M;
[m†M; KÈB- b® iB M FB K çQÊ+ iW çÊi ;B Q /`+? H-M M`v b) i`îi?"M? K|M iB M b
L;`v ?¬K b m- Gw .QÆM; /"v iW `i bÈKX
L?[M; M; QÌB F?€+ i`QM; çQ`M ç´ [m†M; K'v M;`v i`QÈ+ ç½ #` a M; . H ;YB ç M F?
+-M çQ çB +?QM? H` +?O M?•M Gw .QÆM; - M; QÌB i?U+ bU T?€M çQ€M ç´ [m†M;
M; QÌB +ÁM H¢B ç m H` i`Ê i?O- M|B i`„M; ` H` M?[M; M; QÌB T?K+ pK +?Q Gw .QÆM;
"¼M ?¼ ç½ #„i i v p"Q pB + iW K'v M;`v i`QÈ+ `²B- ;B9T Gw .QÆM; i?m i?"T K°i p
@ J€v # v iQ M?•M Fb X
Gw s€M ç M; çSM; i`QM; i` M; pB M +?Êi F m H M K°i iB M; X

* Q "€ p°B p½ +?¢v ç M M?bM Gw .QÆM;X
E?®B M;mv M i?¢+? i`QÊ+ K†i b„T çQÊ+ +„i` H`K ? B- T?Q i`QM; H` +€+ HÊT ç
H` K°i K`m t€K i-K i?QÌM;- HQ¢B M;mv M i?¢+? M`v ç®B pÈB M?[M; M;QÌB F?¬M;
H` K°i +K+ ç€ #bM? i?QÌM; K` i?¬BX
h` M i?U+ i i?b +¬M; /KM; +O M;mv M i?¢+? M`v +kM; ;B®M; M?Q HQ¢B ç€ #bM
M?[M; i?S F?¬M; ç€M; iB M- F?¬M; T?ªB H` ç´ i?¢+? +?QM? ?B mX æ´ i?¢+? +O
+¬M; M?•M #bM? i?QÌM; H´v çB- ?¼ +?d H´v çQÊ+ M?[M; HQ¢B M;mv M i?¢+? #bM
i?b +kM; +?d H´v çQÊ+ p`B M;mv M i?¢+? K` M;QÌB i F?¬M; +¬M ç MX
*?Q /M H` M?†i çQÊ+ M;mv M i?`i i?U+ bU i?b +?9M; +kM; F?¬M; +| ;B€ i` - +kM; ;
K` h`€+ G½Q +?¼M b m +MM; p`v- ç m +?d H` p`i i†M; F K K` i?¬BX
@ h¬B F?¬M; b Q- i¬B +?d Km®M t2K iQ i?¬BX
Gw .QÆM; +QÌB H„+ ç-m- M?QM; i`QM; K„i ?„M H¢B +?S çUM; bU FBM? M;¢+X
* Q "€ K†+ /M iÁ KÁ M?QM; M?bM /€M; p +O Gw .QÆM; M?Q p`v ¬M; i +kM; F?¬
;`i ç-mX
*| # #®M M;QÌB i? M? MB M ç M; çSM; tmM; [m M? M;mv M i?¢+?- M?bM M;QÌB
.QÆM; K` +ÁM +| +ª #BM? HQM? çB i?2Q i?b B +kM; M;²B BK H†M; î ç|X
@ E?®B M;mv M i?¢+? M`v H` +O K¼B M;QÌB b Q\
Gw .QÆM; +?d p`Q M;mv M i?¢+? çQÊ+ p`i ;b +„i` H`K ç¬B ?ÄB- p i +„i` ä `M; H
i¢Q ` - ;B®M; M?Q H` i`QM; F?B ç`Q #ÈB #` +„i` p`vX
J´v M;QÌB i? M? MB M M?bM M? m pW +ªM? ;B€+ pW HQ H„M;X
* Q "€ p°B #QÊ+ ç M M|B p`B +•m JB M æB M pÈB ?¼- M;QÌB çSM; # M T?ªB Gw .Q
H9+ ç| KÈB ?B m HB M M|B- pW M|B pW +?d p`Q F?®B M;mv M i?¢+?- Gw .QÆM
M?QM; H9+ M`v +kM; ?B m çQÊ+ H` ?„M ç M; #B m i?` M;mv M i?¢+? ç| H` +O ?„
@ Gw iB M bBM?- M? i M|B +€B M`v H` /Q M? i M?†i çQÊ+ i¢B K°i [m†M; T? HE
ç•v H` F?®B ç´ i?¢+? +?QM? ;®+- M?QM; M?[M; M;QÌB tmM; [m M? M|B F?¬M; T
+QÊ+ pÈB ?¼X
* Q "€ [m v H¢B M|B pÈB Gw .QÆM;- ¬M; i `´i ;BÄB iB M; h`mM;- +| ¬M; i i?b Gv
H„M; p M;¬M M;[M[X
@ * Q "€- ¬M; ?ÄB M? i t2K +| Km®M #€M M;mv M i?¢+? M`v F?¬M;\
Gw .QÆM; ;`i ç-m- H-M M`v ç M HQÊi * Q "€ FBM? M;¢+- ¬M; +9B ç-m [m M b€i M
ç-mX
hmv M?B M ¬M; pšM çB ?ÄB M;QÌB i? M? MB M ç| ;B9T Gw .QÆM;- H9+ M`v hQ J½
@ Gw .QÆM;- F?®B M`v +?šM; +| ;b ç†+ #B i? i K`\
hQ J½ G•K H`i M;QÊ+ F?®B M;mv M i?¢+? id Kd t2K tûi tQM; KÈB çQ €M? K„i M
* Q "€ ç M; M|B +?mv M pÈB M;QÌB i? M? MB M ç| +kM; HB +i`°K Gw .QÆM;X
@ E?¬M;- +| ç†+ #B i- M? hQ J½ +S ç i¬B Km tQM; H` #B i i?¬BX
Gw .QÆM; +QÌB M|BX
* Q "€ H9+ M`v +kM; [m v ç-m H¢B M|B pÈB Gw .QÆM;,
@ Gw iB M bBM?- H9+ ç-m M? i F?¬M; Km®M #€M- M? i M|B ç•v H` F?®B ç´ i
M?QM; M m M;`B Km®M Km i?b M? i b) ç H¢B +?Q M;`B pÈB ;B€ Ryy ç¬H J„X
L;?o K°i H9+ * Q "€ H¢B M|B iB T,

@ Gw iB M bBM?- i-B M;?o F?@B M"v çWM; M|B H" K°i i`,K- ç M R ç- +kM; F?-M; HB m M?Q i? M"v- -M; Km®M i?b H9+ M"Q i-B +kM; +| i? K M; p +?Q -M; K°i ç®
 * Q "€ H" i`Ê i?O +O Gw .QÆM;- #'i F H" pB + +M; ? v pB + iQ +kM; ç m T?ªB F?-M; #B i KK+ /Q+? +O Gw .QÆM; H" ;b- -M; i M|B p"v +kM; H" HQ Gw .QÆM; #
 *QB F?®B M;mv M i?ç+? M"v i?"M? F?®B T? HB m +kM; çO ç i?"v * Q "€ bmv M;
 @ E?-M; b Q- i-B b) Km M| - * Q "€- i-B F?-M; K M; ç- H i?2Q- -M; +| i? içK i?lE
 Gw .QÆM; +Q|B- * Q "€ #'i ç„+ /o H„+ ç-m- H'v ` i| +?B T?B m i`,K ç- - ç- H `i T
 JB M æB M- * Q "€ K¶B H-M` M;Q" B i?Q| M; K M; i?2Q K°i QiX
 *?O M?•M +O M;mv M i?ç+? M;~M M;Q|B ` K°i H9+ - `²B p°B p½ + -K +?B T?B m i
 ;B€+ M?bM tmM; [m M?- F?m-M K†i +| p t9+ ç°M;X
 J°i i`,K ç- ç®B pÈB M;Q|B + -M; M?•M #bM? i?Q| M; K" M|B F?-M; T?ªB H" +QM b
 K|M iB M #'i M;| p"v- b m F?B M?bM tmM; [m M? tQM; ?„M +?Êi çB M? M? ` M;Q"
 L?[M; M;Q|B F?€+ ç m M?bM M? i M;QÐM; K°- p" ?¼ +kM; çQ €M? K„i M|M; `U+

8d8X *?QÆM; 8d8, æ´ h?ç+? Í E?m Zm†M; U?çV

*?d K°i H9+ b m HB M +| p" B M;Q|B Km®M +?2M ç M +?´ Gw .QÆM;- B +kM; + -K +O KbM?X

L?[M; M;Q|B M"v ç m #` #BM? HQM? tmM; [m M? Gw .QÆM; +ªM ` t - KQ|B #QM K'v M;Q|B Gw .QÆM; + -K b9M; M?bM tmM; [m M?X

hQ J½ G•K çSM; /"v FBM? M;ç+ M?bM M?|K M;Q|BX *ÁM GQm *QÆM; p" h`B mE b9M; +O KbM?- M?|K M;Q|B M"v Km®M #çQ ç°M; i?b ?¼ b) ç€M? +? i F?-M; MQA

@ * Q "€- +?mv M;b ç M;tªv ` p"v\

Gw .QÆM; p°B ?ÄB- a M; . H ç½ /šM i? K M?B m #BM? HQM? M[ç M- b m F?B # M;Q|B i?b M?|K M;Q|B ç| KÈB BK H†M; tm®M; K°i +?9iX

@ Gw iB M bBM?- #¼M ?¼ Km®M ;BÈB i?B m M;mv M i?ç+? +O KbM? pÈB M;`B- i? +?Q ` S?d h?9v- ?B p¼M; M;`B +| i? Km +?9M;X

* Q "€ +? -K +?"K #QÈ+ ç M- H9+ M½v M?|K M;Q|B M"v t-M; ç M i?b Gw .QÆM; ç +ÁM -M; i i?b ÎT?Q M;Q" B- ?ÆM M[M?|K M;Q|B ç| ç m #B i Gw .QÆM; F?-M; ? ibK * Q "€ ç M|BX

* Q "€ i`QÈ+ ç•v ç½ iWM; H"K pB + içB F?m KÄ- -M; ?B m çQÊ+ M¶B p'i pª +O M? ;BªB i?Q+? pÈB ?¼ `i M? M?"M;X

*?d iB + H" `i M?B m M;Q|B ç m Km®M +| çQÊ+ i`,K ç- ;B®M; M;Q|B H9+ M½v- # +QM M?" ;B"m +QB iB M M?Q +Ä`€+- ?B p¼M; Gw .QÆM; +| i? Km M;mv M i?ç+? ;•v ` ibM? i`çM; ?¶M HQçM M?Q i? M"v ç•vX

*kM; K v H" #BM? HQM? ç-M; M M +?Q +| +?mv M;b tªv ` X

Gw .QÆM; ;"i ç-m çSM; /"v M|B,

@ * Q "€- +?9M; i-B [m v p i`QÈ+ - -M; +Y ? B M;Q|B çB i?2Q M;Q|B H9+ M½v- H

LÆB M"v M;Q|B ç-M; [m€- F?-M; i? ;BªB M;mv M i?ç+? Îç•v çQÊ+- M?[M; M;Q|B H" E?ªB hY- M m F?-M; T?ªB pb F?®B M;mv M i?ç+? ç| +| i? K M; p ;B€i` HÈM #Ä` i`,K ç- ç Km X

@ Gw iB M bBM?- K°i i`,K ç- +kM; F?-M; T?ªB H" M?B m H„KX

* Q "€ +? m K"v- -M; i iQÎM; H" Gw .QÆM; M;?o KbM? #` ?È Km®M çÁB iB M HçB

@ hB M- p'M ç F?¬M; T?ªB H" iB M- +?d H" i¬B Km®M i bK M? i i?¬BX
Gw .QÆM; bYM; M; QÌB K°i +?9i `²B H"TiS+ +QÌB HÈM- ?„M ?B m w +O * Q "€- çV
+ª K°i i`B m ç¬ F?B ?„M ç½ #Ä ` `²B i?b +kM; F?¬M; +| w ç`M? H'v HçB- * Q "€+k
@ o"v çQÊ+- i¬B b) +Y M; QÌB çB i?2Q M? i X
* Q "€ ;"i ç-m `²B #QÊ+ ` M; Q`B- F?®B M; mv M i?ç+? FB b) +| M; QÌB ;B9T Gw .
?„M T?ªB # "M i•KX
æB /çQ K°i H9+- +kM; ç½ Km çQÊ+ F?®B M; mv M i?ç+? M?bM +?ª ` ;b- bU ?B m
i`mM; p`Q F?®B M; mv M i?ç+? Gw .QÆM; pW KÈB Km X
æ†+ #B i H" M?[M; M; QÌB i`QM; çQ`M ç´ [m†M; - B +kM; çQ +†TK„i F?| ?B m M?
æQÌM; p F?¬M; t - +?d K°i H9+ b m H" ç½ ç M +S çB K- pW ç M MÆB Gw .QÆM;
M; mv M i?ç+? p`Q M?` F?Q Îi-M; K°iX
L?` F?Q M`v +| +?S `i M?B m +¬M; +K- ç m H" M?[M; ç² /MM; ?`M; M; `v +O çQ`
K€v ;BªB ç€ M[X
*?B + K€v ;BªB ç€ M`v i?m° + HQçB #€M iU ç°M; M?QM; pšM +ÁM i®i ?ÆM M?B m
[mªM; i`QÌM; - +?B + K€v ç| Gw .QÆM; +ÁM HQ F?¬M; #B i M| +| +?çv M¶B F?¬M;
@ Gw .QÆM; - F?¬M; T?ªB + "m Km®M ;BªB M| ç| +?S\
hQ J½ G•K #QÊ+ ç M FBM? M; ç+ ?ÄB- K¼B M; QÌB ç m KQM; +?Ì +•m i`ª HÌB +O G
K¼B M; QÌB ç½ i?'v M; ç+ M?B M `²B- #•v ;BÌ HçB +ÁM Km®M ;BªB ` M[X
@ ob b Q F?¬M; - ;BªB tQM; `²B ?½v M|B- #B i ç•m HçB tm'i ?B M S?d h?9v i?"iX
Gw .QÆM; +QÌB ? ? M?bM /€M; p FBM? M; ç+ +O hQ J½ G•K `²B M|B iB T,
@ M? hQ J½- +kM; H•m `²B +?9M; i +?Q ;BªB i?ç+?- HçB ç•v ;B9T i¬B K°i i v çB
@ :B9T K°i i v\ æQÊ+ i?¬BX
hQ J½ G•K M; ?2 tQM; HB M ;"i ç-m- Gw .QÆM; i?U+ bU Km®M ;BªB F?®B M; mv M
@ Gw iB M bmM?- i¬B ç M ;B9T M; `BX
* Q "€ HB M çSM; /"v- GQm *QÆM; ç`M? çB iÈB i?b /WM; HçB- +| M; QÌB ;B9T `²B i
;BÌ M?B K pK HÈM M?'i +O ?„M H" #ªQ p Gw .QÆM; X
@ *kM; çQÊ+- +ªK ÆM * Q "€X
Gw .QÆM; ç M i`QÊ+ K€v ;BªB i?ç+?- * Q "€ #QÊ+ ç M F?ÎB ç°M; K€v ;BªB- b®M;
ç M t2KX
a M; . H +kM; #QÊ+ ç M- T?Q +Y ç½ +| #BM? HQM? çSM; #ªQ p - i`QM; F?Q ç r
@ G½Q ççB- T?Q i`QM; i?U+ bU +| S?d h?9v b Q\
Gw s€M #¶M; +?çv ç M- ?B m F€ M?bM F?®B M; mv M i?ç+? iW i` M tm®M; /QÈB-
+´ M?QM; F?¬M; ?B m p ç´ i?ç+? H„KX
@ *kM; +?Q +?„+- i¬B +?d Km®M ;BªB ` t2K i? M`Q i?¬BX
Gw .QÆM; H„+ ç-m +QÌB- i bM? ?bM? # M i`QM; M; mv M i?ç+? ?„M #B i `i `ä- M?
M|B ` - M m M|B ` i?b /M +| GQm *QÆM; #ªQ p ?„M +kM; F?| HÁM; K` ` F?ÄB F?
@ G½Q ççB- M m M? M|B +| i?b +?„+ +?„M H" +| `²BX
Gw s€M #¶M; ;"i ç-m- hQ J½ G•K +kM; FBM? M; ç+ ;"i ç-m i?2QX
:-M ç•v hQ J½ G•K F?¬M; i?QÌM; tmv M çB +MM; Gw .QÆM; - bmwi M[i?b H`K K'i
+?Q ?„MX Gw s€M pW KÈB M|B H`K hQ J½ G•K M?È HçB H9+ Î "bM? *?•m- #'i F

.QÆM; +kM; +?Q iWM; H`K hQ J½ G•K i?'i p¼M; - H9+ ç| Gw .QÆM; +?¼M F?®B
i`9M; HÈMX

L; ?o ç M ç•v hQ J½ G•K HB M çSM; i?ŠM; M; QÌB /"v- ; B9T Gw .QÆM; +® ç`M? M; i
E?®B M; mv M i?ç+? M`v +kM; F?¬M; M?Ä M?QM; +kM; F?¬M; iQ H„K- +?¶ /`B M?'i
+„i i`U+ iB T p`Q ; B[F?®BX

@ *?Bi +?Bi

*, M T?ÁM; M?Ä H`K +?Q iB M; K€v +„i p M; iQ ?ÆM- oQÆM; :B B :B B F?¬M; +?`n
+¬ pšM çSM; ?ÆB /U p T?Q Gw .QÆM; X

L?[M; M; QÌB F?€+ i`QM; çQ`M +?mv M ; B ç´ [m†M; ç m F?¬M; M|B ; b- BK H†M; i
K°i HÈT #MM ?¶M ?ÊT K`m i`„M; M; ;` ç M; ?B M H MX

a M; . H ?ÆB +? m K`v- ?„M +kM; çSM; b m HQM; Gw .QÆM; F?¬M; M|B ; b +ªX

Í F?m KÄ- a M; . H T?ªB i¬M i`¼M; p` ç Gw .QÆM; M„K [mv M imv i ç®B- M m F?
F?¬M; i? çB m ?`M? çQ`M ç´ [m†M; çQÊ+- i`QM; çQ`M M m F?¬M; #B i T?®B ?Ê
ibK` çQÊ+ Kç+? F?Q€M; X

*kM; pb p`v K` b m F?B Gw .QÆM; ç M ç•v a M; . H ç m T?®B ?ÊT pÈB ?„M- #'i F
. H +kM; ç²M; wX

*?d H` ?„M i?'v F?| ?B m F?B Gw .QÆM; Km p` Km®M ; BªB F?®B M; mv M i?ç+?
a M; . H i?m t Gw .QÆM; M?QM; ?„M +kM; H`K°i + Q i?O Î JB M æB M- M m F?¬
i?b H9+ i`QÊ+ ç½ F?¬M; +| iQ +€+? ; ¼B M?`T pÈB h?B m L; ¼+ *QÌM; `²BX

E?®B M; mv M i?ç+? M`v a M; . H p` * Q `€ ç m +| +MM; K°i bmv M; ?o- M| H` T?
+| +?9i ; B€ i``- Gw .QÆM; `½M? `¶B Km p ç½ F?¬M; M|B H`K ; b- ; BÌ HçB +ÁM ; B

L m F?¬M; ; BªB ` çQÊ+ S?d h?9v i?b +€B +?S+ / M? +?mv M ; B B + Q +`T +O Gv

L m H`K°i +?mv M ; B #bM? i?QÌM; i?b F?¬M; b Q- B +kM; +| H9+ b B b|i- M?QM
pb p`v ``i M?B m M; QÌB M; ?B M; Ì F?ªM, M; +O ?„M- H-M M`v M m ; BªB F?¬M; i`9
``i M?B m X

Pi M?'i i?b +¬M; bS+ K` a M; . H #Ä` ç`M? ç´ tm®M; b¬M; ? iX

*ÁM Gw .QÆM; +| ; BªB ` çQÊ+ S?d h?9v iWM; mv M i?ç+? M`v ? v F?¬M; i?b a
a M; . H iBM p`Q M, M; HU+ +O Gw .QÆM; - M?QM; /M b Q +kM; +¬M T?ªB +| ç´ i?
F?®B M; mv M i?ç+? i`QÊ+ K„i ç®B pÈB a M; . H +?ŠM; [m +?d H` iŠM; ç€ #bM?

:BªB çQÊ+ S?d h?9v iW K°i iªM; ç€ #bM? i?QÌM; H` çB m F?¬M; iQÎM; - ççB bQ +|
H`K çQÊ+X

@ *| K`m t M?X

a m KQÌB K'v T?9i- +| M; QÌB #¶M; `2Q H M K°i iB M; - a M; . H ç M; M; ?o M m ; E
p ?bM? iQÊM; +O Gw .QÆM; M?Q i? M`Q ç•v- M; ?2 iB M; `2Q HB M M; ~M; ç-m H

E?®B M; mv M i?ç+? ç½ çQÊ+ +„i jf9- pšM +?Q +„i tQM; - i` M K`m i`„M; M; ;` H9+ M
K`m t M? /M ?ÆB M?ç iX

@ h?"i bU H` ç½ +| K`m t M?X

a M; . H b[M; M; QÌB HçB /KB /KB K„i- M?[M; bmv M; ?o H9+ M½v ; BÌ ç½ F?¬M; +€

G9+ +„i ç€ i?b F?¬M; i? t2K çQÊ+ ibM? ?bM? # M i`QM; - M?QM; +| i? +, M +S p`C
+| K`m t M? F?¬M; - #•v ; BÌ K`m t M? tm'i ?B M `i Qi- +?d +| K°i p i M?Ä- M?QM;
?Q`M iQ`M F?¬M; +| K`m t M? i?b F?¬M; i? +?Q tm'i ?B M p i K`m t M? M?Q p`v
æB m M`v +kM; ; B®M; M?Q KU+ K`m ç2M p`v- M; QÌB i +| H`K i? M`Q +kM; F?¬M;

@ * Q "€- F?®B M;mv M HB m M"v +| çQÌM; # Q i?•M M;¼+ +?9M; i +| i? t€+ ç`M M?†i ÎF?m T? KÄ i`QÊ+ FB ? v F?¬M; \

J°i M;QÌB i`mM; MB M +?WM; M,K KQÆB im´B iW b m HQM; \* Q "€ çB iÈB- M;QÌB p +?WM; K°i Kûi #ªv- +ÁM ç2Q K°i #° K„i FB M; ç2M- i?Qç i M?bM `i +| ?¼+ p'MX

GÌB +O ?„M F?B M +?Q K¼B M;QÌB HçB M;~M ` - M; v +ª ?QM; T?'M i` M K†i h M M?B m X

L?[M; HÌB M"v M?„+ M?Î K¼B M;QÌB- M;mv M HB m çQÌM; # Q i?•M M;¼+ H" K°i HÇ M|B H M çQÊ+ # Q M?B mX :B®M; M?Q H" ç€M? +m°+ i?ç+?- K¼B M;QÌB b m F?B pSi #ÄX

E?®B M;mv M HB m M"v M m +kM; H" M?Q p"v- +?d H" M;QÌB i +„i ` `²B F?¬M; +? ?¼ ?QM; T?'M +kM; F?¬M; Q+? ;bX

@ E?¬M; ç•m- F?®B M;mv M HB m M"v F?¬M; +| p ;B®M; F? B i?€+ ` iW H•m- M; F?¬M; +|

* Q "€ /Q /U K°i +?9i- b m ç| ` bS+ H„+ ç-m- K'v M;QÌB FB +kM; ç m +~M i?"M i i?ç+?X

L;mv M HB m F? B i?€+ ` - +kM; F?¬M; T?ªB H" F?¬M; ? i? v ç´B- `i M?B m M;m bBM? K°i +?9i #B M ?| - çB M ?bM? M?'i +?QM? H" i-M; T?QM; ?| X

h-M; T?QM; ?| H" K°i HQçB #B m ?B M QtB ?| - M;mv M HB m p®M H" Î# M i`QM +| b m F?B F? B i?€+ tQM; KÈB +| i? #` QtB ?| - b) tm'i ?B M i-M; T?QM; ?| X

E?¬M; T?ªB H" i'i +ª M;mv M HB m ç m +| i? tm'i ?B M i-M; T?QM; ?| - M?QM; T? H" F? B i?€+ ` i?ÌB ;B M bÊK- H•m /-M +Æ ?? K¶B K°i F?®B ç m +| i-M; T?QM; ?|

E?®B M;mv M HB m M"v F?¬M; +| i-M; T?QM; ?| - +?SM; KBM? `^M; M| çQÊ+ H'v ` /`B M?'i +kM; b) F?¬M; pQÊi [m ? B M,KX

L;QÌB i`mM; MB M FB +?d H" iMv w ?ÄB K°i +•m- b m F?B \* Q "€ i`ª HÌB tQM; ? i`QM; HÀM; K¼B M;QÌB +kM; ?v p¼M; ç•v H" K°i F?®B M;mv M HB m H'v ` iU M?B [m†M; KÄ ?Q M;X

*?d +| M?Q p"v- Î +?¶ ç| KÈB +| i? ibK ` çQÊ+ +QÊ+ KÄ i?"i ;B€ i``- #i F M|B i? K®B +U+ F€ [m M i`¼M;X

@ L;QÌB pW M½v ç•m `²B\

a„+ K†i h M; æç i GçT H-M M[i? v ç´B- ?„M ç M; M|B ç M +?QM? H" M;QÌB #€M i FB X

E?®B M;mv M HB m M"v H" ç-m K®B `i [m M i`¼M;- M;QÌB +| çQÊ+ F?®B M;mv M i`¼M; p"vX "•v ;B| +kM; +?d +| M;QÌB FB #B i+K i? M;m²M ;®+ F?®B M;mv M HB

@ h K +¬M; iY- pW `²B i¬B T?€B M;QÌB çm´B i?2Q M;QÌB ç| `²B- M?'i ç`M? +| i? G9+ M|B +?mv M \* Q "€ F?¬M; M?'M çQÊ+ HçB bÊ ?½B M?bM Gw .QÆM;- çm´B i? H9+ 'v \* Q #€ +ÁM iQÎM; `^M; Gw .QÆM; H" M;?o iB +K°i i`,K ç¬- F?¬M; M;?o iÈE

*| M;?o H"- Gw .QÆM; M; v +ª F?B +?Q ;BªB ` F?®B M;mv M HB m +kM; ç½ #B # Q i?•M M;¼+ - +?Q /M F?¬M; #B i+†M F) M?Q p"v- +kM; F?ŠM; ç`M? ?B m ç•v H i` ç®B pÈB pB + +QÊ+ KÄ- M m F?¬M; Gw .QÆM; içB b Q Km®M T?€B M;QÌB +?9

L m i?"i H" M?Q p"v- i?U+ HU+ Gw .QÆM; i?"i bU H" [m€ ç€M; bÊ- * Q "€ ;†T M?B ?çB M?Q p"v- M?QM; F?¬M; +| K°i M;QÌB M"Q +| i? bQ b€M? pÈB Gw .QÆM;X

Gw .QÆM; +QÌB +QÌB ;"i ç-m- +kM; F?¬M; M|B HÌB M"Q- M?QM; /€M; p +O ?„M i?"M? + Q i?•K F?| HQÌM;- ç®B pÈB pB + M;QÌB i` im´B M"v ç½ i?„M; KbM?- * Q # i?"K +?Q +ÁM FQM? bÊX

h M; æfi GçT H"TiS+ çB` M;Q`B- ?„M Km®M çQ+? i?•M çB ibK +€B i M #€M M;m
: B^aB tQM; F?®B M;mv M HB m- #`v +€B i?S # M i`QM; ç|` - Gw .QÆM; +kM; F?¬M
i`QM; F?Q ?`M; M|M; #S+- ç`M? /šM i?2Q i`i +^aK¼B M;Q`B çB p T?ÁM; M;?d M;Æ
pB M çQ`M +QÊ+ KÄ F?¬M; M;WM; M?Ä ;B¼M; M;?`Hm"M- i?dM? i?Q^aM; +| M;Q`B
Gw .QÆM; H`v` iW i` M M;Q`B` K°i [mv M b€+? #b p`M;- +~M i?"M KÎ` t2K- ç•
ç HçB +?Q ?„M- #•v ;B`Gw .QÆM; +<sup>a</sup>K M?"M b•m b„+ çQÊ+ i-K [m M i`¼M; +O M
E?¬M; +| bU ;B^aM; ;B^aB h`€+ H½Q- F?¬M; +| M?[M; #^aM i?^aQ pB i i v ;BÈB i?B m
M,M; HU+ ç†+ i?M +kM; F?¬M; i? M?"M` çQ`M; # Q i?•M M;¼+ ~M KbM? FB - iQA
K°i +Æ ?°B [mw ;B€X
*| çQ`M; # Q i?•M M;¼+ H` M M i^aM;- +kM; F?¬M; M?'i ç`M? b) +| KÄ +?'i HQÊM; i
p¼M;- ?v p¼M; M`v Î i`QM; F?m M9B HÈM ?Q M; pm +| p `i H` [m M i`¼M;X
æB m M`v +| i? i`€M? çQÊ+ `i M?B m T?B M iQ€B +?Q çQ`M +QÊ+ KÄ- ?ÆMM[
+¬M ibK i?v KÄ i?b ;B€ i` +kM; b) F?¬M; [m€ i?'T- M?È M,K ç| M;Q`B i +ÁM i`2Q
çQ`M +?mv M ;B +QÊ+ KÄ H`K +?Q M;Q`B i ibK FB K çQ`M; # Q i?•M M;¼+ HQç
E?®B M;mv M HB m M`v H` Gw .QÆM; /MM; K°i i`,K ç¬ H J„ Km HçB- +m®B +MM;
i`- K°i i`,K ç¬ HB M #B M i?"M? ?Q p¬X
L?QM; F?¬M; +| K°i M;Q`B M`Q çB M|B Gw .QÆM; H¬M M`v i?m - iQÆM; iU bQ pÈ
i`,K ç¬ i?"i bU H` +U+ F€ ç€M; ;B€X h`QM; ibM? ?bM? +QÊ+ KÄ ç¬v F?| F?,M i`QÊ
#€M çQÊ+ K°i i`,K pçM ç¬ H J„ +kM; F?¬M; [m€ ç€M; - iW ;B€ iB M K` M|B - Gw .
H¬M i,M; KçM? X
"•v ;B`KÈB +?d H` ç¬m K®B- M m H` /U p`Q ç¬m K®B M`v ibK` +QÊ+ KÄ S?d h?
i,M; KçM? bB m +?T- bQ pÈB #i F€ K°i F?®B M;mv M HB m +QÊ+ i?ç+? M`Q +QÊ-
>ÆM KQ`B T?9i b m- h M; æfi GçT HçB çB i`Î p - F?B ?„M p b m HQM; +ÁM K°i M
`i H` +,M; i?ŠM;- +ÁM +| +?9i`mM X
L?bM i?'v M;Q`B M`v- €M? K„i K¼B M;Q`B +kM; +?Êi b€M; H M- #¼M ?¼M ?bM ?„M
HB m +U+ i®i p`v- ç m `i F€ p¼M;X
@ æ•v H` K°i i`,K ç¬ H - i¬B F?¬M; +¬M- +€+ M;`B #Ä [m +?Q i¬B çB5
L;Q`B M¼ ç°i M?B M [m€ tm®M;- ç2K i`iB M H9+ i`QÊ+ \* Q "€ +?Q ?„M ;BÆ` - +Á
Gw .QÆM; p` * Q "€X >„M M|B Gw .QÆM; M;?2 F?¬M; ?B m- * Q "€ H"TiS+ T?B M
K†i * Q "€ +ÁM K M; i?¬M b„+ /Î F?|+ /Î +Q`BX
@ L;QÆB çSM; H M çB- +?9M; i ibK M;QÆB F?¬M; T?^aB ?ÄB iB M +O M;QÆB- +
M;QÆB i`<sup>a</sup>H`B i®i- i b) +?Q M;QÆB K°i pçM ç¬
h M; æfi GçT p°B p`M; HÈM iB M; F m H M- i` M K†i +ÁM +| +?9i H9M; i9M;- ?„M p
i` M çQ`M; +kM; +?Q M|B +?Q ?„M #B i`®i +m°+ +?mv M ;b t<sup>a</sup>v` - F i [m^a F?B M
@ J°i pçM ç¬ H J„\
L;Q`B M¼ ç M; [m€ F?¬M; M;WM; /"T ç¬m M?'i i?`B M;•v` ç| -FBM? M;ç+ M;~M; ç
J°i pçM ç¬ H J„- ç®B pÈB i?Ê ç`Q KÄ M?Q ?„M K` M|B H` +QM b® i` M ;B`v- KS+ b
i`W K°i p`B b^aM T?~K çB M iY `i M?B m i?S ç m ;B®M; M?Q i?`B çB K M?[M; M,K
p`vX J°i pçM ç¬ H J„ Î JB M æB M iQÆM; çQÆM; pÈB M;Q`B +| KQ`B K`v pçM i`Q
+^aç`B +kM; F?¬M; +?„+ +| i? FB K M?B m M?Q p`v X
@ æ9M;- K°i pçM ç¬- +?d +¬M M;QÆB i?"M? F?~M i`<sup>a</sup>H`B p`M ç +O +?9M; i - i -
+ÁM T?•M +¬M; pB + +?Q M;QÆB- ç +?Q +^aM?" M;QÆB +kM; +| i? b®M; i?"i i®i
h M; æfi GçT H"TiS+ ;"i ç¬m K°i +€B - M?[M; M;Q`B F?€+ +kM; F?¬M; M|B- K°i p
K®B +QÊ+ KÄ H` +| ç¬m iQX

@ L; "B- M; "B M|B i?"i Q\

L; Q|B M¼ ç M; [m€ i` M Kti ç'i +| +?9i H„T #„T- i`M ç-v F?€i p¼M; i`QM; K„i- +|
•m p` F?¬M; /€K iBM- M?[M; M; Q|B M`v +kM; ç m H` K'v i M HQM? pä i` M; ç-v çO
i? / /`M; ; BªB [mv i?„M X

@ G`i?"i- i H` M; Q|B i?W F ; B i°+ h M; æ®M @ h M; æç i GçT- i H'v / M? M; ?o
M; QÆB ?ÊT i€+ T?®B ?ÊT +MM; +?9M; i - F?¬M; HW ; ç i +?9M; i - tQM; +?mv M
K„- +kM; HQ +¬M; pB + +?Q M; QÆB

h M; æç i GçT M? ; B¼M; M|B- M m F?¬M; T?ªB H` +| Gw .QÆM; Î +?¶ M`v- ?„M +k
+O KbM? ` i? - ç®B pÊB i?Ê ç`Q KÄ #bM? i?Q|B; M?Q p"v ?„M +| #B M T?€T ç®B

@ h¬B i¬B iBM- h M; æç i GçT i?B m; B - M; "B Km®M #B i; b b Q\

L; Q|B M¼ H"TiS+ M; ~M; ç-m H M M?bM h M; æç i GçT- ?„M pšM +ÁM [m€ i` M Kti
#ªM +kM; F?¬M; /€K çSM; H M X

@ E?®B M; mv M HB m M`v M; QÆB K M; iW ç•m iÊB\

G-M M`v M; Q|B ?ÄB +?QM? H` * Q "€- h M; æç i GçT +?d H` çB +MM; Gw .QÆM; ç
+kM; /Q Gw .QÆM; p` \* Q "€ H`K +?OX JB M æB M imv HQçM- M?QM; +?S+ i`€+?
F?„+- M M +?mv M * Q "€ #¼M ?¼ çB H`K i?b h M; æç i GçT b) F?¬M; iMv iB M +?2

@ L; mv M HB m\

L; Q|B [m€ i` M Kti ç'i M; v H"TiS+ M?bM ç M F?®B M; mv M HB m #` +„i i?"M? #
i?'v T?Q i` M F?®B M; mv M HB m K°i K`m t M? +ÁM +| p ``i H` FBM? M; ç+- i` M

æ•v H` M; mv M HB m ?„M #€M +?Q Gw .QÆM; - ``i M?B m M; Q|B +kM; F?¬M; iBM
F?¬M; +| S?d h?9v- i`QÊ+ F?B Gw .QÆM; iÊB- ?„M +ÁM ç`M? /MM; F?®B M; mv M
X

"•v ; B| ; BªB ` S?d h?9v- +?SM; KBM? ?„M bmv çQ€M ç9M; - M m H` ç€M? +QÊ+ i
i?„M; X

@ æ9M; - F?®B M; mv M HB m M`v + "m H'v Î ç•m ` \

h?'v ?„M +| +?9i M; ~M M; Q|B- b„+ Kti * Q "€ ?ÆB i? v ç´B K°i +?9i- HçB ?ÄB iB T
M|B +ÁM M? M?`M; ``i M?B m X

8d3X *?QÆM; 8d3, h`B M E? B L,M; GU+ æ†+ h?M

@ L; mv M HB m- ``- p•M; - H` i¬B M?†i p Î K°i F?m KÄ ?Q M;

L; Q|B ç`M ¬M; p°B p`M; [m v ç-m HçB- H9+ M|B +?mv M +ÁM H2M HûM M?bM h
i?'T i?ÄK KQM; çÊBX

h?•M T?"M h M; æç i GçT ?„M p¬ +MM; `ä`M; - i`QM; K„i ?„M- h M; æç i GçT iQÆM;
iY + Q [mw- +?d +-M h M; æç i GçT F?¬M; HW ; ç i KbM?- p"v ?„M H-M M`v ``i +| i?

æB M; QçB i?"M? H`K pB +- +ÁM +| K°i pçM çQ H K„iB M i?QÎM; - bmv M; ?o K°i +

@ E?m KÄ ?Q M;\

*?mM; [m M? ``i M?B m M; Q|B +kM; F?¬M; M?`M çQÊ+ bÊ ?½B F m H M- €M? K„i *
K M; i?2Q i?'i p¼M; i?-M b„+ `ä`M; X

@ L; QÆB M|B H` Î F?m KÄ ?Q M;\

h M; æç i GçT H9+ M`v +kM; F?¬M; M?`M çQÊ+- çB iÊB p°B p`M; ?ÄB- b m F?B ç
.QÆM; ?ÆB i`Sm ç°M; K°i +€B- [m v ç-m HçB M?bM F?®B M; mv M HB m t€K i`„M
+€B X

@ o•M;- H" K°i F?m T? KÄ- Î T?Q i•v +?WM; # KQÆB /†K- +?QM? H" +?¶ E?Q " i
K'v p` +?mv M ;B +QÊ+ KÄ F? B i?€+ i? 'i #¢B5

L;QìB i? M? MB M #` /¼ bÊ ? i ?²M- +m®M; [mQi ;"i ç-m- i` M K†i h M; æ¢i G¢T
E?m KÄ #Ä ?Q M;- M m M?bM i´M; i? ç| +?QM? H" ç½ #` F? B i?€+ ?Q ?¢B- +?¶ M
HB m çQìM; # Q i?•M M;¼+ M"v +kM; +| F?ª M,M; `i HÈM- `i ç€M; iB + H¢B H" p

o®M ç M; +?Q H" ç-m K®B `i i®i- #•v ;Bì K¶B M;QìB ç m +| +ªK ;B€+ +?€M MªM-
M;mv M HB m M?Q p"v +kM; F?¬M; F€ [m€B- +kM; H" K°i ;BªB i?Q+? ?ÊT Hw- ç†+
#Ä ?Q M; F?¬M; H•mX

@ G" F?m KÄ hQ GQM; F? B i?€+ \

* Q "€ çSM; H M- F?¬M; M?`M çQÊ+ F m K°i iB M;- hQ GQM; H" K°i p` +?mv M ;B
[m•M i`ª ;B€+ Q ç i?m - H" M;QìB JB M æB M- bQ pÈB * Q "€ i?b HÈM im´B ?ÆM
`i M?B m M,K- #îB pb #'i ç²M; ;B i°+- F?B ? B M;QìB î F?m KÄ çQ+? +ÁM +| F?¬
E?m KÄ hQ GQM; +QÊ+ * Q "€ `i `ä `M;- ?ÆM ? B M,K i`QÊ+ hQ GQM; H9+ 'v F i
+Ð HÈM- ?ÆM M[+ÁM H" K°i KÄ +? 'i HQÊM; i®iX

E?Q " iQÈM; [m•M `i +QB i`¼M; ç®B pÈB [m†M; KÄ +È HÈM- H"TiS+ HB M ` ;B
+MM; ? Q T?Q i?ìB ;B M ?ÆM K°i M,K p" K'v i` ,K i`B m ç¬ +O E?Q " iQÈM; [m•M-
i?"M? KÄ #Ä ?Q M;X

o b i? ç` p` +O hQ GQM; i`QM; K„i E?Q " iQÈM; [m•M ;BªK tm®M; i?'v `ä- * Q "
+QìB i?-K K'v H-M X

JÄ [m†M; M"v î +€+? #¼M ?¼ ?ÆM # KQÆB /†K- M;QìB M"v pW M?„+ iÈB F?m T
çSM; H M- ç•v +kM; H" K°i i`QM; M?[M; bU FB M +QÊ+ KÄ i?m iQÆM; ç®B M;?B
ç•vX

@ æ9M; H" M;¬B KÄ FB 5

@ æ€M; iB +- +ÁM iQîM; `M; +| i? K v K„M ;†T çQÊ+ KÄ i®i

@ L;?2 M|B KÄ ç| #` i?B i?¢B +kM; F?¬M; Qi- F? B i?€+ ?ÆM K°i M,K- +kM; iQ" M
*€+ i?"M? pB M çQ" M +QÊ+ KÄ +kM; M?Ä ;B¼M; M;?` Hm" M- #¼M ?¼ K°i M,K +|
F?m KÄ- iU M?B M b) F?¬M; t H¢ ç®B pÈB M;QìB i M hQ GQM; M"v- +?mv M ?„M
M;QìB +kM; M;?2 M|B [m X

* Q "€ M|B tQM; H¢B M;²B tm®M;- i` M K†i +ÁM K M; ç-v pªQ M½QX

L;mv ?B K +O +QÊ+ KÄ H" `i HÈM- +| i? M|B +ÁM HÈM ?ÆM bQ pÈB +QÊ+ i?¢+?
+kM; F?¬M; çÆM ;BªM ;B®M; M?Q +?çv K°i K€v ;BªB i?¢+? p"v X

*€+ i?B i #` p" M +?mv M ç M ç F? B i?€+ b) ? Q T?Q HQÊM; iB M #¢+ p" iBM? H
+kM; ç m i²M b® iB M HÈM- ç€M? +QÊ+ KÄ i?"i` +kM; H" +QÊ+ iB MX

"îB pb HB M [m M ç M HQÊM; iB M #¢+ `i M?B m- K¶B ;B i°+ +kM; p¬ +MM; +QB
/M M?Q p"v- ?"M; M,K +€+ ç¢B ;B i°+ K" +| [m€ M?B m H-M +QÊ+ i?m - b) +`M; i?

@ h M; æ¢i G¢T i?B m ;B - M;`B pW M|B- +QB M?Q F?¬M; iQM? \

h M M K M?•M [m€ i` M K†i ç'i `i +~M i?"M- H¢B `i M?Ä ;B¼M; ?ÄB K°i +•m- ?„M
p K†i i?'i p¼M; +O K¼B M;QìB ?„M H" +| i? ?B m- K¼B M;QìB +kM; F?¬M; ?"B
?„MX

h M; æ¢i G¢T +?Êi [m v ç-m H¢B- ?mM; ? ,M; i`ÊM K„i M?bM M;QìB M"v K°i +€B- ?
ç½ çSM; H MX

@ JÄ ?Q M; ç| M^K î ç•m \ M? M?†i çQÊ+ F?®B M;mv M HB m M"v î +?¶ M"Q \ h¢B

Gw .QÆM; M;²B t'K tm®M;- HB M iK+ ?ÄB ?ªQ K'v p'M ç - Gw .QÆM; M|B iB M; h
+?mM; [m M? K°i HQÊi- * Q "€ p°B p"m; çB H M i`QÊ+ ;B9T Gw .QÆM; T?B M /`+?
Jt+ /M * Q "€ `i i?'i p¼M;- M?QM; +kM; F?¬M; /€K +| #'i F€i?'i FQM? ç®B pÈB G
i? T?€i?B M çQÌM; # Q i?•M M; ¼+ M"v çO ç +?SM; KBM? i?U+ HU+ +O ?„M- ç®B
p"v +kM; +¬M ç€M? ;B€ i?"i i®iX

@ E?m KÄ ?B M ÎT?Q i•v # KQÆB /†K- i¬B T?€i?B M F?®B M;mv M HB m M"v H
KÄ- H9+ 'v i¬B M?bM i?'v K"m b„+ ?ÆB F?€+ pÈB M?[M; i?S F?€+- HB M +® w M?
h M M K iY H"TiS+ ;BªB i?Q+?- M|B tQM; bmv M;?o K°i +?9i- HçB #' b m M; ,

@ h¬B +?Q H" ç•v H" K°i F?®B M;mv M HB m i?U+ bU i®i- +€+ M? ;BªB ` S?d h?9
H-K5

@ *€K ÆM- i¬B ?B m `²B

Gw .QÆM; çSM; H M- HçB çB i`Î p +?¶ M;²B FB - + m K"v F?¬M; M;WM; iU p'M- *
+çM? Gw .QÆM;- M?Ä ;B¼M; M|B ,

@ Gw iB M bBM?- + "m pW iÈB JB M æB M +| çB m M"v F?¬M; #B i- F?m KÄ M"v #/
M;mv M HB m M"v çQ€M +?WM; H" #¼M ?¼ F? B i?€+ tQM; +ÁM ç HçB Î# M M;Q
E?B * Q "€ ;BªB i?Q+? +ÁM `i +~M i?"M- ?„M +kM; bÊ Gw .QÆM; pbi? K" ;†T çª F
F?¬M; +| w M;?o - ?„M bÊ +?QM? Gw .QÆM; pbi? K" pSi #Ä HÁM; iBMX

@ h¬B F?¬M; TªB H" +| w M"v- * Q "€- i¬B Km®M çB iÈB +?¶ KÄ ?Q M; ç| M?bM K
i?ÌB ;B M ? v F?¬M; \

Gw .QÆM; H„+ M? ç-m- HçB [m v ç-m HçB M?bM K°i +?9i F?®B M;mv M HB m pV
;b +m®B +MM; HçB F?¬M; M|B ` - #•v ;BÌ F?¬M; TªB H" i?ÌB çB K ?„M M|B çB m
@ " KQÆB /†K- F?¬M; ;¬M- ?¬K M v bÊ `^M; Km°M `²B- ? v H" +?9M; i b€M; K B
* Q "€ M?bM ç²M; ?²- +| p `i H" /Q /U- h M; æçi GçT +kM; ;"i ç-m- hQ J½ G•K p
M?bM M? m F?¬M; ?B m- # KQÆB /†K iU ²² +kM; F?¬M; t - #•v ;BÌ +?d H" #m' B
M?B m i?ÌB ;B M X

@ h®i H„K- p"v M; "v K B çB

Gw .QÆM; çQ ` [mv i ç`M? b m +MM;- hQ J½ G•K #¼M ?¼ F?¬M; ?B m- M?QM;
KQÆB /†K H° i`bM? M;?2 F?¬M; +| # Q M?B m- M?QM; Î F?m KÄ # M M"v +kM; F
+,M #ªM F?¬M; çOX

LÆB M"v F?¬M; +| K°i +QM çQÌM; i®i- # KQÆB /†K çQÌM; M9B pÁM; pQ T?S+ iç
ç½ +QB M?Q H" i®+ ç° M? M? M?'i- M m * Q "€ M|B ?¬K M v F?¬M; çQÊ+- p"v +?d
L; "v ?¬K b m pW `çM; b€M;- Gw .QÆM; #¼M ?¼ HB M H M çQÌM; X
æB +MM; +ÁM +| M;QÌB M; "v ?¬K [m #€M +?Q Gw .QÆM; F?®B M;mv M HB m- ç•v
" KQÆB /†K çQÌM; M9B [mª i?"i F?¬M; / çB- MÆB M"v F?¬M; +| t2 ?ÆB- F?¬M; -
F?B çB Î çQÌM; M9B +ÁM TªB +QB +?WM; `„M i`QM; M9B- M? M +€+ HQçB ç°M; p
#` iQ iQÌM;- M?QM; +?mv M çB çQÌM; M9B M"v Gw .QÆM; pšM +| +ªK ;B€+ bÎM /
>„M i?b' M- M?QM; +| +?9i ç m HÁM; pb oQÆM; :B B :B B- p®M H" F?¬M; Km®M
F?¬M; +?`m M M çB i?2Q- Gw .QÆM; +kM; +?d +| i? ç€T SM; X
" KQÆB /†K çQÌM;- çB b€m ;BÌ KÈB ? i- H9+ M"v +m®B +MM; i?b hQ J½ G•K p` G
içB b Q M|B i?ÌB ;B M F?¬M; çO- içB b Q ?¬K M v H9+ F?ÍB ?"M? +ÁM TªB ç2K
K M; i?2Q- ç•v [mª i?U+ F?¬M; TªB H" +QM çQÌM; #bM? i?QÌM; X
s€+ i?U+ K" M|B- ç9M; H" F?¬M; TªB H" +QM çQÌM;- çQÌM; M"v F?¬M; M;QÌB M
`WM; ` "KX

Gw .QÆM; #¼M ?¼+kM; ``i K i KÄB- M?[M; i?"M? pB M çQ"M +QÊ+ KÄ +kM; F?¬M
``i M? M? +?|M; +?m~M #` ç² ç¢+ +O KbM?X æ M KÄ F?m +?QM? H" H9+ #¼M ?¼
+?Q /M F?m T? KÄ- +?d +¬M +?mv M ;B +QÊ+ KÄ Km®M- #¼M ?¼ b) T?ªB i?m i
;B +¬M +?m~M #` +?Q i®iX

"•v ;Bì +?mv M ;B +QÊ+ KÄ H" Gw .QÆM; - Gw .QÆM; +?Q +| M?[M; v m +¬m M"v-
[m2M M?[M; +¬M; pB + M"v- H"K +?m~M #` i`QÊ+ Hm¬M H" i®iX

@ Gw iB M bBM?- +?QM? H" +?¶ M"v- # M ç¬m hQ GQM; M|B MÆB M"v +| K°i [m†
ç¬m iQ #®M i`,K i`B m ç¬ H K„ F? B i?€+- +m®B +MM; H¢B i?m p F?¬M;5

* Q "€ çQ Gw .QÆM; iÈB FB K°i M9B #Ä ?Q M;- +QìB ? ? p" M|B- i?'v F?m KÄ #
``i +ªK t9+ HÈMX

E?Q " K'i #®M i`,K i`B m ç¬ H K„- M?QM; ?"M; M,K ;B i°+ +O #¼M ?¼+kM; T?ª

E?Q " +QÊ+ i?m tQM;- K v K„M ç½ KìB çQÊ+ S?d h?9v oQÆM; iÈB +QÊ+ KÄ +?Q
çQÊ+ K°i KÄ ?¢M; pW +?'i HQÊM; i®iX "¼M ?¼ i?m H¶ i?b ç½ i?m H¶ `²B- M m i
KÄ KÈB ;B i°+ +kM; b) i`î i?"M? p'M ç X

@ "®M i`,K i`B m ç¬ H J„- M?B m M?Q p"v b Q\

Gw .QÆM; çB p"Q K°i +€B ? M; i`QM; KÄ- pW çB pW ?ÄB K°i +•mX

@ E?¬M; +QB H" M?B m- E?Q " F?¬M; +?'T M?"M F i [mª +ÁM +| i? #²B i?QìM; M
+ÁM #` E?Q " iQÊM; [m•M M?®i p"Q # M i`QM; M9B- ?ÆM K°i M,K F?¬M; +| `ìB M

G¬M M"v M;QìB M|B +?mv M H" h M; æ¢i G¢T- ?„M çB i?2Q Gw .QÆM; +MM; çB p"
i?2Q ? B KQÆB K'v i M HQM? pã i` M; ç¬v çOX

*€B ? M; ç"Q ``i b•m- ç"Q p"Q i`QM; M9B ç° b•m Qi M?'i ?ÆM ? B KQÆB Kûi- M?b
t€K i`„M;- Gw .QÆM; H¬M M[;"i ç¬m K°i +€BX

oQÆM; :B B :B B- hQ J½ G•K p" Gw s€M +kM; çB i?2Q # M +¢M? Gw .QÆM;- i'i +ª
+?mM; [m M?- ç†+ #B i H" hQ J½ G•K- K i M?¼+ F?B M½v iU ?² i'i +ª ç m [m M K

"ªM i?•M hQ J½ G•K +?QM? H" K°i M;QìB v m i?Q+? +QÊ+ i?¢+?- ç M; ?QM; T?'M

æ•v H" H¬M ç¬m iB M ?„M M?bM i?'v M;m²M ;®+ +€+ M;mv M HB m +QÊ+ i?¢+?-
?„M F?¬M; +€+? M"Q i?'v KÄ M;mv M HB m S?d h?9v +?•M +?QM?X

æSM; î KÄ i`QM; ? M;- Gw .QÆM; M? M?"M; H„+ #`M i v- M,M; HU+ ç†+ i?M i`U+ i
? i i?ªv H"TiS+ +kM; # Q T?O # M i`QM; ?bM?ªM? H"Ti? X

Gw .QÆM; i?Q€M; M?Qm ç°M; +?•M K"v- /QÈB ?bM?ªM? H"Ti? - #®M T?Q M9B
iQ"M #° M;mv M HB m î ç•v +kM; H" M;mv M HB m #bM? i?QìM;- +kM; F?¬M; +| F?
çQìM; # Q i?•M M;¼+ K" Gw .QÆM; Km çQÊ+X

Gw .QÆM; F?®M; +? H¢B- ?bM?ªM? H"Ti? iW iW i?m M?Ä H¢B- #B M i?"M? ?bM
.QÆM; H"K i`mM; i•K- T?¢K pB /`B M?'i M,K KQÆB Kûi #„i ç¬m [mûi t2K- +| K°i M
HB M M? M?Qm K°i +€B- i`QM; K„i +ÁM i?Q€M; [m iB p mB KWM;X

8dNX *?QÆM; 8dN, æ•v E?¬M; S?ªB G" S? JÄ

a•M # v ZmªM; *?•m- K'v M;`v M v i¢K i?ìB T?ªB i,M; F?¬M; Qi +?mv M # v- H ;B
æB M H¬M M"v ç®B pÈB ;BÈB M;¼+ i?¢+? K" M|B H" +?mv M ç¢B bU X

L;Q"B b•M # v- K°i çQ"M t2 b M; i`¼M; M? M? +?|M; iÈB- ``i M?B m M;QìB M;~M;
M M H"K H¢B iB TiK+ H"KX

J'v M;`v M v b•M # v ZmªM; \*?•m tm'i ?B M F?¬M; Qi t2 b M; i`¼M;- t2 b M; i`¼M
KÈB ç•v +kM; +| K°i çQ"M t2 pW tm'i ?B MX

æQ"Mt2 /WM; î +Y b•M # v- #QÊ+ tm®M; t2 F?¬M; Qi M; QÌB- i`QM; ç| +| K°i +?B
K°i M K ? B M[- M K +?WM; M, K KQÆB im´B- ? B +¬; €B H" K„ M[i` im´B +U+ F€
@ o, M Zm•M- +QM H" K°i M; QÌB pW +| M, M; HU+ H¢B pW i?¬M; KBM?- ç +?Q +
JB M æB M- +| p'M ç ; b +QM ?½v ?ÄB >Q" M; H½Q- >Q" M; H½Q î ç| i?ÌB ; B M`'i
*ÁM M[- M?Ê M?B K pK H-M M"v- T?ªB Km +?Q çQÊ+ M?B m S?d h?9v i®i M?'i
; B Q /`+? S?d h?9v HÈM M?'i ; -M ç•v- [m H-M M"v- H-M b m H9+ M"Q i?b KÎ H¢B
æSM; î i`QÊ+ t2- M K i`mM; MB M F?2 F?) i?Î /"B- i`QM; K„i +ÁM iQ€i` K°i bU #
@ " - +QM +kM; F?¬M; T?ªB H" i` +QM M[- +QM #B i M M H"K M?Q i? M"Q- M?C
H"K +?Q M?[M; M; QÌB i`QM; ?°B ç²M; [mªM i`` K m idM? H¢BX
*¬; €B p| + /€M; + Q ; "i ç-m K°i +€B- i` M Kti +ÁM K M; i?2Q +?9i iS+ ; B" M X
" M; QÌB M"v F?¬M; T?ªB H" M; QÌB F?€+- +?QM? H" +?O i`+? i" T çQ" M +?•m #€m
+QM; €B H" M o, M Zm•M p" M o, M "bM?X S?B M ; B Q /`+? S?d h?9v H-M M"v M
i?•M i? K ; B - i` M? i?O M?[M; M, K ; -M ç•v S?d h?9v M; mv M HB m F? M ?B K ç
i?ÌB +| +?mv M [m M i`¼M; F?¬M; çB çQÊ+- +m®B +MM; +?d +| i? çQ i`€+? M?F
o, M Zm•MX
o T?¬M M o, M "bM?- i?m-M i9v H" #m°+ T?ªB çB +MM; X
Gw .QÆM; î JB M æB M M´B / M?- +?mv M +QÊ+ i?„M; h`€+ H½Q F?¬M; +?d +| i`Q
K" +?QM? H" K°i b® +¬M; iv +?•m #€m i`QM; MQÊ+ +kM; +| M; ?2 çQÊ+- HQ¢B ç¢B
çQÊ+ X
a m ç| - H¢B i`mv M` iBM h M; æ¢i G¢T iQÈM; [m•M Km®M +MM; Gw .QÆM; HB
M"v F?B M +?Q M h?` i` M /QÈB p¬ +MM; +?'M ç°M; X
*?mv M #¼M ?¼ Km®M +MM; h M; æ¢i G¢T iQÈM; [m•M ?ÊT i€+ F? B KÄ F?¬M; T
ç•v H" +?mv M +Æ ?² i' i +ª +¬M; iv +?•m #€m +kM; #B iX
J'v M, K M v pšM Hm¬M +® ; „M; ? i bS+- +Æ ?² b„T i?¬M? +¬M; H¢B #` M; QÌB F?€+
?°B ç²M; [mªM i`` F?¬M; K„M; Gw .QÆM; i?ªK ?¢B KÈB H¢X
*| M; QÌB M|B Gw .QÆM; +?QM? H" "¢+? L?½M G M; U +QM b|B F?¬M; +| i bM? M;

Khối thứ 6 vừa mới được cắt xong một nửa, thì cái người đang đứng ghi chép đó bỗng reo lên, Sang Dala đang đứng xem bản đồ vội bước đến, Cao Bá lúc này đang chỉ huy ở bên ngoài, không có mặt bên trong trại.

- Thực sự là có màu xanh?

Sang Dala thật sự không ngờ đến, đây là vùng khoáng mạch đã được bỏ từ lâu, có thể đào được nguyên thạch có màu xanh ở đây đúng là kì tích.

Đừng nói là Sang Dala, những người đang có mặt trong trại đều không ai tin vào mắt mình nữa.

Màu xanh bây giờ còn đậm hơn màu xanh xuất hiện hôm qua, những người đang đứng trong trại ai cũng mở to mắt ra nhìn.

Những nguyên thạch dùng để làm tiêu bản không lớn, chỉ hai phút sau là đã bị Lý Dương cắt xong rồi.

Nguyên thạch có màu xanh thì không còn gọi là nguyên thạch nữa, phía trong rất có khả năng sẽ xuất hiện Phỉ Thúy, cho dù chỉ có một dải ngọc Phỉ Thúy thì cũng là Phỉ Thúy, những nguyên thạch như thế này đều được gọi là nguyên thạch Phỉ Thúy cả.

Sang Dala tự tay lấy chậu nước chạy đến giúp Lý Dương rửa sạch mặt cắt, một màu xanh xán lạn lập tức xuất hiện trước mắt mọi người.

- Đây là nguyên thạch Phỉ Thúy?

Sang Dala vui mừng ngẩng đầu lên, đặc trưng của Phỉ Thúy đã rõ rệt như vậy thì không cần anh ta nói mọi người cũng biết đây là nguyên thạch Phỉ Thúy thực sự.

- Không sai, đây là nguyên thạch có Duyên Thân Đối.

Lý Dương cười gật đầu, thu thập tiêu bản chỉ là cái cớ của hắn thôi, hắn sớm đã phát hiện ra ngọc khoáng rồi, chỉ là phải theo những trình tự cơ bản làm cho chúng xuất hiện trước mắt mọi người, nhờ đó mới che được cái khả năng đặc biệt của hắn.

- Khối này lấy được ở chỗ nào vậy?

Sang Dala lập tức quay đầu lại hỏi người đang ghi chép, anh ta vội vàng lật sổ xem rồi trả lời:

- Tam công tử, đây là tiêu bản ở vị trí số 8 trên đỉnh núi.

- Đỉnh núi, đỉnh núi có Duyên Thân Đối?

Mắt của Sang Dala bỗng sáng lên, giọng nói nhỏ đi rất nhiều nhưng ai cũng nghe thấy.

Lý Dương lại gật đầu cười, Sang Dala là một người thông minh, khối nguyên thạch Duyên Thân Đối này được đào lên mà hắn không nghĩ ra được điều gì thì không cần phải làm người kế thừa gia tộc nữa, tìm sợi dây thừng đi thắt cổ tự tử cho xong.

- Lý tiên sinh, ý của ngài là ở đây có khả năng là sẽ có quặng, và quặng này nằm ở trên đỉnh núi?

Sang Dala chợt quay đầu lại, đưa ánh mắt vừa vui mừng vừa tràn đầy hi vọng nhìn Lý Dương, trên núi là nơi trước đây đội chuyên gia của gia tộc Ku Ba chưa từng đào đến.

- Tôi cũng chỉ đoán vậy thôi

Lý Dương cười nói.

- Đoán, có cái để đoán là được rồi, là được rồi.

Sang Dala rất xúc động nhắc lại hai lần từ được rồi.

Anh ta không thể đứng im một chỗ nữa, cứ bước qua bước lại trong trại, trên núi nếu có quặng thì sẽ dễ khai thác hơn ở chân núi rất nhiều, như vậy thì càng có thể tiết kiệm được rất nhiều thứ.

Điều quan trọng nhất là màu xanh của khối Duyên Thân Đới này vô cùng thuần chất, bình thường mà nói thì hình dáng của Duyên Thân Đới cũng sẽ đại diện cho phẩm chất của quặng Phỉ Thúy, ở đây nếu có ngọc khoáng thì chắc chắn sẽ là ngọc khoáng tốt.

Một tiếng sau Cao Bá lại mang thêm một sọt nguyên thạch đến, đây là tiêu bản được đào ở độ sâu 3m và hai khối tiêu bản 5m.

- Cao Bá, ông đến đây mà xem

Cao Bá vừa đến, chưa kịp giao đồ cho Lý Dương thì đã bị Sang Dala lôi đi, mặt anh ta rất xúc động.

- Duyên Thân Đới?

Nhìn màu xanh trên mặt cắt Cao Bá bỗng kinh ngạc reo lên một tiếng, ông ta không còn lạ lùng gì với khối nguyên thạch này nữa, ông ta vừa mới đưa nó đến lúc này.

- Không sai, cái này là Lý tiên sinh vừa cắt ra, tiêu bản số 8 trên đỉnh núi, đỉnh núi cũng có Duyên Thân Đới.

Sang Dala vui mừng gật đầu, ở đây nếu thật sự có đồ quặng thì không chỉ có thể giải quyết khó khăn cho gia tộc nhà anh ta mà còn đánh một cái tát tai vang vọng vào gia tộc Ku Ba.

Phế quặng mà gia tộc Ku Ba bỏ đi thì lại được những chuyên gia của gia tộc Sang Dala tìm thấy quặng tốt, cảm giác này đúng là rất tuyệt.

Điều này giống như một người trúng lớn vậy, họ mua đồ thạch mà người ta giải lỗ với giá thấp về giải rồi trúng lớn thì cái người bán đó ho ra máu cũng là may mắn lắm rồi.

Hơn nữa người bán đó lại là kẻ thù của mình, cảm giác trúng lớn này thoải mái thật không có gì có thể sánh được.

Đồ quặng cũng như vậy, đây là phế quặng của đối thủ, và bây giờ là vùng đất vô chủ, vì vậy họ không cần bỏ ra bất kỳ giá gì để chiếm lĩnh nó, nếu thực sự tìm ra được đồ quặng ở đây thì cả gia tộc Ku Ba phải hối hận đến hộc máu.

Cứ nghĩ đến điều này là Sang Dala lại thấy rất sung sướng, Cao Bá cũng như vậy, nhìn thấy khối nguyên thạch này ông ta liền lập tức hiểu được ý nghĩa trong đó, ông đã có mấy mươi năm kinh nghiệm về đồ quặng.

Lý Dương đang lật xem hai khối tiêu bản nằm ở độ sâu 5m, người đứng bên cạnh vội vàng cầm sổ ghi chép, hẳn cũng nhìn Lý Dương kính phục. Nếu có được đồ quặng cũng sẽ có một phần công lao của hắn.

Mắt Lý Dương mở mỗi lúc một to, ánh mắt còn lộ ra vẻ kinh ngạc nữa.

Khối nguyên thạch này hẳn không dùng khả năng đặc biệt để quan sát, lúc cầm trên tay đúng là có cái gì đó khác biệt, Lý Dương chợt nghĩ đến một cái gì đó, khuôn miệng hé nụ cười.

Sau khi vận dụng khả năng đặc biệt, khối nguyên thạch hiện lên mòn một trong đầu hắn.

Trong khối nguyên thạch này có một màu xanh tươi rất bắt mắt.

Lý Dương cười mỗi lúc một tươi hơn, lúc trước khi nhìn tổng thể khối núi hắn đã phát hiện ra bên trong có một vài Phỉ Thúy phân tán, chúng rất ít, phần lớn là ở giữa các tầng đá, nơi gần nhất cách mặt đất chưa đến 5m.

Bây giờ thì có thể thấy thành viên trong đội đồ quặng rất may mắn, nguyên thạch chính gốc nằm ẩn chứa trong khối núi đã bị họ đào lên, còn được mang đến đây làm tiêu bản nữa.

Lý Dương đảo mắt, lập tức đặt nguyên thạch lên máy cắt, phía trong nó không phải là Duyên Thân Đới mà là một khối nguyên thạch Phỉ Thúy thực sự, bên trong là Phỉ Thúy Kim Ti.

Nếu so sánh đồ quặng với đồ thạch thì Duyên Thân Đới là màu trứng muối biểu hiện bên ngoài của đồ thạch, nguyên thạch có màu trứng muối giá sẽ rất cao, có thể trúng lớn.

Tuy nhiên màu trứng muối dù có tốt đến mấy cũng chỉ là bề ngoài mà thôi, ai cũng không biết được bên trong như thế nào, từ trong lòng núi tìm được một nguyên thạch Phỉ Thúy chính gốc cũng giống như là lớp

bQÆM;tm'i?B M F?B +„i ç´ i?¢+? p"v- K" +ÁM H" HÈT bQÆM; i`„M; i®i M?'i- F?®
i`„M; pW +| +ª K"m i`SM; Km®B i?b [m M i`¼M; ?ÆM F?®B iQ" M ç´ i?¢+? +?d +|
M?[M; M;QÌB +| +?9i FB Mi?S+ p ç´ i?¢+? +kM; ç m #B i çB m M"vX
Gw .QÆM; iBM `^M; b m F?B ;BªB F?®B M;mv Mi?¢+? M"v ` i?b F?¬M; +¬M ?„M /
#Ä i?,K /Á MÆB ç•vX

83RX *?QÆM; 83R, h`9M; GÈM h¢B E?m J¢+? E?Q€M;

@ _ `

hB M; K€v +„i H"K * Q "€ p" a M; . H ç m [m v ç¬m H¢B- Gw .QÆM; ç½ ç2Q FQM? [
i?¢+? i`QÊ+ K†iX

> B M;QÌB çSM; ç^M; b m Gw .QÆM; M?bM M? m K°i +€B- H9+ M"v * Q "€ +kM; F?

hB m #ªM i` M M9B H"K tm'i?B M .mv M h?•M æÈB KÈB H" K°i /'m ?B mi®i- +S+?
i?b +kM; ç€M; ç #¼M ?¼M ;?B M +SmX L mi?U+ bU +| i? ibKi?'v K¢+? F?Q€M;
çQÊ+ ç| + Q ?ÆM `i M?B m H¬M bQ pÈB ibK çQÊ+ Í +?¶ F?€+X

"i +S H9+ M"Q- pB + i`9M; HÈM +€B M;QÌB i ;BªB H¶ ç m H" +?mv M ç€M; pmB K

@ æ•v H" iB m #ªM Í ç° b•m 8KX

s2K F?®B M;mv Mi?¢+? i` M K€v ;BªB tQM;- * Q "€ M|B M?Ä pÈB a M; . H X

hB m #ªM 8K F?¬M; / ;b ç"Q H M çQÊ+- #¼M ?¼ /MM; K€v F?Q M HQ¢B M?Ä ç ç"
M?B m H„K +kM; +?d ç"Q çQÊ+ ç M 8K i?¬B- b•m ?ÆM M[i?b T?ªB /MM; i?B i #`

*kM; K v H" #¼M ?¼ +?d i?m i?"TiB m #ªM K" i?¬B- F?¬M; +¬M T?ªB ç"Q [m€ b•m
F?¬M; +SM; H„K- pb p"v +?d p"BiB M; ç²M; ?² #¼M ?¼ ç½ ç"Q çQÊ+ ? B F?®B iB

a M; . H ;"i ç¬m- p ç´ [m†M; i?b ?„Mi?m t * Q "€ p" Gw .QÆM;- ?„M çB i?2Q +k
i?¬B- +ÁM p +?mv M M;"M? i?b ?„M F?¬M; +| [mv M T?€i #B mX

@ s M?- K"m t M?5

L;QÌB +¬K b´ ;?B +?ûT H¢B H¬M M[`2Q H M- M? i +ÁM /MM; M;|M i v ç M; +¬K
?"M? ç°M; +O ?„M H"K Gw .QÆM; ;B"i KbM? p°B p" M; /WM; i v H¢BX

*€B M? +?"M; M"v F?¬M; #B i +| T?ªB H" #` FQ+? ç°M; [m€ ? v F?¬M;- bmwi M[
+„i `²B- +€B K€v ;BªB M"v F?¬M; +| ;b #ªQ p +ª- +?d +¬M K°i M?€i H" K'v M;|M i v

a M; . H p" * Q "€ F?¬M; [m M i•K ç M +?mv M ç| - ? B M;QÌB p°B p½ M?bM i?2Q
+„i ç9M; H" +| ?B M ` K"m t M?- K"m t M? F?¬M; ç"K +| HšM +?9i #MM ç'i- imv M
M;?B K ;BªB ç€ ç¬v KbM?- +?d M?bM H" #B i çQÊ+ bU F?€+ M? m `²BX

@ G¢B tm'i?B M K"m t M? `²B\

* Q "€ p" a M; . H +MM; M?bM M? m- €M? K„i ç¬v p pmB KWM;- iB m #ªM +| S?d
M,M; tm'i?B M [m†M; +"M; + QX

@ _-K

L;mv Mi?¢+? F?¬M; HÈM M M +?d p"B T?9i b m H" ç½ +„i tQM;- H¬M M"v * Q "€ #
+„i -`Y tQM; ¬M; M?Qm K"v H¢BX

@ EBK hB +?OM;- K"m t M? ` m +?•M p`i5

* Q "€ M|B ;B¼M; `mM `mMX

a M; . H +kM; F?¬M; ?ÆM ¬M; H" K'v- K„i KÎ iQ M?bM +?,K +?,K p"Q K†i +„iX

E?®B S?d h?9v M?Q i? M"v i?U+ ` ;B€ F?¬M; + Q- S?d h?9v M"v \* Q "€ i?`v `i
+?Q M M F?¬M; +?9 w H„K- M?QM; Î ç•v i?b F?€+- ç†+ #B i H" S?d h?9v tm'i ?B M
M;?o M?Q i? M"Q ¬M; H" M;QÌB ?B m ?ÆM B ? iX

h'i +^a M;QÌB i`QM; i`¢B ç m t9K H¢B- ;²K +^a hQ J½ G•K p" oQÆM; :B B :B B- M?bM
J½ G•K KÎ`°M; ç M M¶B +| i? M?ûi p"Q K°i [m<sup>a</sup> i`SM; ;"X

@ Gw .QÆM;- +€B + "m pW ;B^aB H9+ M½v H" M;mv M i?¢+? \

hQ J½ G•K FBM? M;¢+ ?ÄB- #•v ;Bì ? „M F?¬M; +ÁM +^aK ;B€+ KÈB H¢ M?Q H9+ ç
ç"Q iB m #^aM i¢B K°i F?m T? [m†M; +kM; F?¬M; +| ;b ? v +^aX

L?QM; ? „M F?¬M; M;ì K°i iB m #^aM #bM? i?QìM; M?Q p"v H¢B ;B9T Gw .QÆM; ib
F?¬M; #B i H" KbM? +| M?bM M?¬K ? v F?¬M; X E?®B M;mv M i?¢+? i`QÊ+ K†i F?
ç' i?¢+? +^a- M m ç ÎM;Q" B ? „M +kM; F?¬M; i? K ç w ç MX

@ æ9M;- F?®B M"v +? „+ +| H) H" M^K i`QM; HÁM; M9B- H9+ pW ç"Q H M tQM; ç½
Gw .QÆM; +QìB ;"i ç-m- ?ÁM ç€ M"v ç9M; H" F?¬M; ;B®M; K°i M;mv M i?¢+?- imv
S?d h?9v H" çQÊ+- `i M?B m M;mv M i?¢+? M?bM # M;Q" B +?SM; ` ;b M?QM; H
i®i- +€+? ç•v ? B M;"v ? „M ç½ M;?B M +Sm çB K M"v `i FoX

@ Gw iB M bBM?- +?Q i¬B t2K K°i H€i çQÊ+ F?¬M; \

* Q "€ #QÊ+ ç M- +® ; „M; ;B[#bM? ioM? `²B +?d p"Q ? B F?®B ç€ M|BX

> B K†i + „i ç m +| S?d h?9v iQ #^M; [m^a i`SM; ;"- Gw .QÆM; + „i ç¬B Î ;B[ M?'i ç`
+O S?d h?9vX

G9+ + „i i?b Gw .QÆM; +kM; F?¬M; ç w ç M iQM? ?Q" M +?dM? +O M| - ? „M p®M
M"v M?Q + „i K°i iB m #^aM- + "M; i`U+ [m M + "M; i®iX

G9+ M"v i?b +kM; F?¬M; B ç w ç M +?mv M ç| - S?d h?9v tm'i ?B M +?SM; KBM?
Î ç•v `i +| F?^a M,M; b) tm'i ?B M M;¼+ F?Q€M;- ç•v KÈB H" çB m K¼B M;QÌB [m M

Gw .QÆM; çQ +^a ? B F?®B M;mv M i?¢+? +?Q * Q "€- * Q "€ p" a M; . H K¶B M
i?"M [m M b€iX

s2K tQM; * Q "€ H¢B ç M t2K M?[M; iB m #^aM pW çQÊ+ Gw .QÆM; + „i ` +kM; M?
t2K + "M; H° p t9+ ç°M; X

@ «M; Gw- i¬B M;?o Î ç•v `i +| F?^a M,M; tm'i ?B M K°i F?®B K¢+? F?Q€M; F?¬M;
çB5

amv M;?o K°i H9+- * Q "€ HB M #QÊ+ ç M i`QÊ+ Gw .QÆM; M|B M?ÄX *?mv M ;B
[m•M h?Q`MiQM +?d M;?2 HìB Gw .QÆM; i?¬B- K°i H-M ç' [m†M; F?¬M; T?^aB çÆ
pB + +¬M T?^aB H"K i?U+ bU `i M?B mX

J°i M;QÌB HÈM im' B M?Q * Q "€ ç•v +kM; +?d +| [mv M çQ ` w FB M K" i?¬B- F?
K¼B [mv M [mv i ç`M? M^K i`QM; i v Gw .QÆM; X

a M; . H +kM; M;~M; ç-m H M- K „i M?bM +?^K +?^K p"Q Gw .QÆM;- ? „M +kM; M;?

@ h¬B +kM; M;?o M?Q p"v- MÆB M"v +| i? ç' [m†M; H¢B K°i H-M M[X

Gw .QÆM; +QìB ;"i ç-m- * Q "€ p" a M; . H ç m pmB KWM;- +^aK'v i?"M? pB M çQ
i`QM; i`¢B +kM; +| +MM; +?mM; +^aK ;B€+ T?'M F?ÎB- +| ? B M;QÌB i?"K +?Q +ÁM

E?¬M; B M;ì bU pB + H¢B iB M ? "M? i?m" M HÊB M?Q p"v- pW KÈB H"K K°i M;"v K
i?Q+? ?ÊT- ç' [m†M; F?¬M; M?'i ç`M? i`9M; M?QM; +kM; H" çB m KÎ ç-m- H" K°i
ç' i?¢+? p"v- M m F?¬M; ;B^aB i?¢+? i?b H"K b Q #B i çQÊ+ # M i`QM; +| ;b- +?d
M i`QM; +| S?d h?9v ? v F?¬M; ?Q†+ H" +| # Q M?B m S?d h?9vX

Gw .QÆM; +QìB i?¬K i`QM; #KM; H „+ ç-mX

>„M H“K i'i +^a M?[M; pB + M“v F?¬M; T?^aB H“ Km®M ç´ [m†M; Î ç•v ? v b Q- ç +?
M?“M [mv i ç`M? +O ?„M K“ F?¬M; +| #'i +S M; ?B M; Î M“Q +^a- ç´ [m†M; H-M M“v +
?„M T?^aM ç®B KÈB HçX

hB m #^aM pšM ç M; çQÊ+ F? B i?€+- * Q "€ p“ M?[M; i?“M? pB M F?€+ ç m F?~M
p“ #€Q +€Q- #¼M ?¼ T?^aB t€+ ç`M? ç` çB K F? B i?€+X

a m F?B #“M #ç+- K¼B M; Q`B M?'i i`Q F? B i?€+ iW i` M çdM? M9B tm®M; - pW iB
i®M iB M #ç+X

hmv M?B M /U p“Q çB m FB M i`QÊ+ K„i i?b pšM +?Q +| i? #„i i v p“Q pB + çQÊ
i?€+ ç M- imv M?B M çB m M“v F?¬M; ^aM? ?QÎM; ç M iBM? i?¬M +O ?¼- #m' B i
iQÆB +Q`B `çM; `Đ- H-M M“v H“ H-M ç´ [m†M; M? M? M?'i +O #¼M ?¼X

E?®B M; mv M i?ç++ Gw .QÆM; Km ?¬K [m +MM; pÈB ? B F?®B +€i çQÊ+ ?¬K M
M m H-M M“v i?“M? +¬M; i?b M?[M; F?®B M; mv M i?ç++ ç| +| ç|M; ;|T K°i T?¬M +

a€M; ?¬K b m K'v M; Q`B Gw .QÆM; [m v i`Î p +S çB K- * Q "€ +MM; T?¬M HÈM
HçB- i`QÊ+ F?B çQ“M F? B i?€+ ç M #¼M ?¼ +| M?B m pB + +¬M T?^aB H“K- M?[M
M?QM; F?¬M; i? i?B m * Q "€X

a M; . H ç HçB ky #BM? HQM? Î ç•v #^aQ p - çÊB b m F?B #¼M ?¼ p b) ;YB ç M
F?B çQ“M F? B i?€+ ç M- Î ç•v Qi M?'i +kM; T?^aB +| i` M Ryy #BM? HQM? #^aQ p X
F?Q€M; i?b #BM? HQM? b) i,M; H M F?¬M; Qi- Î JB M æB M M?[M; i?S F?€+ F?¬M
i? i?B mX

L; Q`B pmB M?'i pšM H“ M; Q`B #€M M; mv M i?ç++ +?Q Gw .QÆM; - a M; . H pmB p
ç²M; i?`B ibK ;B9T ?„M K°i +¬M; pB + Î L; ä h?“M?X

æB m M“v b m ç| +ÁM çQÊ+ M; Q`B i i`mv M i B M? m- /šM ç M T?QM; i`“Q i?m i?“
M; Q`B M“v F?¬M; +ÁM K v K„M çQÊ+ ;†T Gw .QÆM; M[- +“M; F?¬M; +| +Æ ?°B M?
#QÊ+ H M iB M /šM +^a ;B çbM? ç M L; ä h?“M? b®M; +m°+ b®M; ?çM? T?9+X

Gw .QÆM; Î +S çB K i? K K°i ?¬K M[- iQÈM; [m•M h?Q`MiQM M; ?2 M|B Gw .QÆM
p°B p½ ibK ç MX

a m F?B M; ?2 a M; . H F HçB K¼B +?mv M- iQÈM; [m•M h?Q`MiQM pW FBM? 1
M; Î Gw .QÆM; pW ;BÄB pW K v K„M M?Q i? - M?[M; çB m FB M i`QÊ+ K„i F?¬M;
KBM? Î ç| tm'i ?B M Kç++ F?Q€M; i®i +^aX

æ†+ #B i ç•v H“ pMM; K“ ç®B i?O #Ä HçB- M m Gw .QÆM; i?“M? +¬M; F?¬M; +?d
çQÊ+ F?| F?,M K“ +ÁM ç€M? K°i çÁM ç m p“Q ç®B i?O- +“M; M; ?o +“M; i?'v ç½X

R"4 ~?o`v

K“ +ÁSi?' ð ðCă Î ç| F?,M bY

>„M i?–K +^aK ÆM h?Q`M; h?`M?– H`K #¢M pÈB M?[M; M;Q`B M`v ``i i®i- oQÆM; :
2K M o,M "bM? K°i +€B- €M? K„i ?ÆB [m„+ H M M?QM; +¬ F?¬M; M|B ;b- +¬ çB i?
T? î ;|+ b^aM?X

@ o,M "bM?- t2K ` 2K pÈB M? i +| /mv M M?QM; F?¬M; +| T?“M `²B5

a m F?B Gw .QÆM; çB- M o,M Zm•M FûQ 2K ;€B H¢B M|B M?ÄX G9+ i`QÊ+ ?¼+ 1
æB M +?S F?¬M; #B i M? i î +MM; B- ibM? #€Q +O ?¼+ kM; F?¬M; çB m i` çQ

@ E?¬M; - 2K T?^aB ;B`M? H¢B- 2K F?¬M; #Ä +m°+ ç•m5

M o,M "bM? #¶M; H„+ ç–m M|B- ? B i v M„K +?†i p`Q M? m- +¬ M?bM p # M;Q`B
M i`QM; H¢B ``i + Q M;¢QX

L?[M; i?B M FBK iB m i?Q bBM? ` i`QM; ;B çbM? [mv M [mw ç m M?Q p”v- ?¼ iW
#¼+ M•M; MBm +O ;B çbM?- /–M /–M +| i?|B [m2M Hm¬M M;?o KbM? H` M;Q`B
+QM i` B +| i? H¼i p`Q K„i t M? +O ?¼ H` ``i QiX

*¬M; +?9 p` i?<sup>a</sup>Q /•M b®M; ?¢M? T?9+ # M M? m +?d K½B H` +•m +?mv M K` i?–B

M o,M "bM? i?Q+? Gw .QÆM;- i`QM; K„i +¬ Gw .QÆM; H` M;Q`B ?Q`M ?^aQ M?’i-
KÈB b€M? çQÊ+ pÈB +¬- M;Q`B ` F?¬M; +ÂM B F?€+ M[X

M o,M "bM? #¶M; çB p T?Q ;? b¬T? - M o,M Zm•M +kM; p°B çB i?2Q- +¬ ?ÆB
F?¬M; ;B®M; M?Q i`QÊ+ M[ - b m F?B ?„M ?ÊT i€+ pÈB ;B i°+ h?Q`MiQM- i–K ^aM
i`QÊ+ ``i M?B m- M m M h?`Km®M T?€i i`B M # M p[M; - Km çQÊ+ M?B m M;mv
+S K°i ?B K F?Q+? ;b ç®B pÈB Gw .QÆM;X

L m pb +?mv M +O M o,M "bM? K` ;•v tmM; ç°i pÈB Gw .QÆM; ?Q†+ K M; H¢B K°
+^a ? B +?` 2K ç m b) i`î i?“M? i°B M?•M +O +¬M; ivX

G9+ M`v M o,M Zm•M +?Êi i?’v ?®B ?”M- H9+ ç–m F?¬M; M M i€+ ?ÊT +?Q ? B M
+kM; ç•m ç M M¶B ?¬K M v T?^aB F?| tYX

@ Gw iB M bBM?- M;?2 M|B S?d h?9v oQÆM; J½ H½Q H–M M`v +kM; ç M i? K ;B - H
M K F i?€M? ç`i #„+ çQÊ+ ?°B iK +kM; H` K°i çB m ç€M; KWM; i`QM; ;BÈB M;¼+ 1

h?Q`M; h?`M? +Q`B ? ? M|B - î ç•v +kM; +| ``i M?B m M;Q`B ç M; M;²B M;?d M;A
+¬M; iv +?•m #€m i`QM; MQÊ+ ?Q†+ M?[M; M?“ #m¬M HÈMX

@ L K oQÆM; „+ h?€M? ;b +?S- iQ`M H` M?[M; H`B #”v #¢ +O ;BÈB i`mv M i?¬M;
Gw .QÆM; +Q`B M|BX

L K oQÆM; „+ h?€M?- ç| H` / M? ?B m K` #€Q L;¼+ F?Q "bM? *?•m T?QM; itM;
p` Gw .QÆM;- +?d H` H9+ M`v h?Q`M; h?`M? F?¬M; iQM? h?B m L;¼+ \*Q`M; p`Q
+?d +| K°i M;Q`B- +?d +| pm S?d h?9v ç| KÈB tSM; ç€M; M?“M / M? ?B m M?Q p”

@ b Q H¢B F?¬M; iBM iQÎM; +?S\ h?U+ HU+ +O M;`B K¼B M;Q`B ç m #B i- M m ç
L K oQÆM;- M;`B +ÂM K¢M? ?ÆM +^a S?d h?9v M[+Æ5

h?Q`M; h?`M? +Q`B HÈM- ?„M i +kM; ç M; M`M? Gw .QÆM;- imv M?B M ?„M i?
.QÆM;- i`QM; K„i ?„M Gw .QÆM; F?¬M; ;b H` F?¬M; H`K çQÊ+ +^aX

L;?2 h?Q`M; h?`M? M|B- M?B m M;Q`B tmM; [m M? HB M M?bM p T?Q ?¼- K°i p
.QÆM;X

Gw .QÆM; ç M; ç`M? M|B i?b K†i #¶M; #B M b„+- M o,M "bM? p` M o,M Zm•M ç½
H„M; M?bM oQÆM; :B B :B B- +m®B +MM; #’i ç„+ /o H„+ ç–mX

*kM; K v H` M o,M "bM? F?¬M; M|B M?B m- M o,M Zm•M çSM; # M +¢M? HB M i
H–M M`v M M K¼B M;Q`B +kM; F?¬M; i?’v F?| tY H„KX

LY iB M; b m- +?` 2K M h?` `ìB çB- M? 2K h?QìM; h?`M? +kM; +€Q iW Gw .QÆM
+QìB iW ç-m ç M +m®BX

G9+ î "bM? *?•m a M; . H ç½ #B i M o,M "bM? i?Q+? Gw .QÆM;- i`QÊ+ ibM? ?bM
;b H`K Hç- M;QÊ+ HçB ?„M +ÁM i?`v ?ÆB pmB KWM;X Gw .QÆM; i` ?ÆM ?„M- M
+ª çìB KÆ +kM; F?¬M; +|- imv ?„M FQM? i`¼M; Gw .QÆM; M?QM; i`QM; HÁM; pš
ç•v +kM; H` #ªM iQM? +O M? [M; M;QìB i` im´BX

"•v ;Bì i?b i®i`²B- ?„M +m®B +MM; +kM; çQÊ+ M?bM i?`v Gw .QÆM; F?| tY- Gw
+kM; +?d H` K°i M;QìB #bM? i?QìM;- pB + ç m ç-m b) F?¬M; i? i`€M? F?ÄBX

*ÁM hQ J½ G•K p` Gw s€M i?b bÈK ç½ M?`M +QìB`²B- i`QM; MY iB M; K` #¼M ?½
H-M Gw .QÆM; i?`v ?¼ #Ä çB i?b iS+ H°M`m°iX æB p bBM? +?d H` +€B +Ê +O #
M?` p bBM? ç i?Ä bS+ +QìB HÈM`²BX

*?` 2K M h?` `ìB çB Gw .QÆM; i?î /`B M? M?äK- M?QM; ;Bì ?„M HçB HQ H„M; M?

M o,M "bM? ?¬K M v +ÁM #B m ?B M`ä ?ÆM +ª L;¬ >B m G} H9+ ç|- oQÆM; :B B
KBM?- Gw .QÆM; F?¬M; iBM H` +¬ F?¬M; M?"M` X

hm v M?B M ?„M F?¬M; M?"M` çQÊ+ çB m ;b i` M b„+ K†i +¬- ç`M? T?ªB ç F?9+
b m F?B p M?` b) ;BªB i?Q+? +?Q +¬ M;?2X

@ Gw iB M bBM?- ç•v H` T?ÁM; +O M;`B- M;`B M;?o M;ÆB çB- +¬M ;b +S HB M H
M [X

a M; . H /šM Gw .QÆM; ç M T?ÁM; i´M; i?®M; tQM; i?b`ìB çB- F?B çB +ÁM +QìB
ç M; +¬M +| F?¬M; ;B M`B M;X

@ Gw + - i¬B p` h`B m E?m ` M;Q`B t2K K°i H9+- h`B m ooM? ;Bì ç M; î L;ä h?`M

GQm *QÆM; +kM; +QìB M|B K°i +•m- M|B tQM; F?¬M; çÊB Gw .QÆM; i`ª HìB HB M
i?2Q h`B m E?m p` >ªB æ¬M;- i`QM; T?ÁM; H9+ M`v +?d +ÁM HçB Gw .QÆM; p` c

h`B m ooM? H` #ªQ p •K i?¬K i?2Q b€i Gw .QÆM;- î i`QM; i®B ?„M +| i? M?bM
?B K ç M;`bM? `T- M?QM; F?¬M; iB M ?`M? ç°M;X Gw .QÆM; çB KÄ [m†M; p` ç
K€v # v- h`B m ooM? F?¬M; i? çB i?2Q çQÊ+- +?d +| i? î ç| çÊB iBM iS+ +O ?„
L;QĐM; Zm M;- #¼M ?¼ +¬M T?ªB K°i KbM? ç MX

hm v M?B M ç•v +?d H` Hw /Q +O GQm *QÆM;- M?bM /€M; p +O GQm *QÆM; HS
.QÆM; ç9M; H` i?^M; M;®+X

*?d H` #•v ;Bì Gw .QÆM; Km®M î`B M; pÈB oQÆM; :B B :B B- +¬ +`M; iÄ` çB K
H„M;X

@ :B B :B B- M? pÈB M o,M "bM? +?d H` #çM # #bM? i?QìM; K` i?¬B5

æ|M; +Y HçB- Gw .QÆM; M;?o +ª #m´B KÈB M|B` çQÊ+ K°i +•m- ?„M Km®M ;Bª
i?Q+? i? M`Q- ?„M pÈB M o,M "bM? p®M /o +?ŠM; +| ;b +ª- +?d H` +¬ i v m çÆM

@ æ M

J¬B Gw .QÆM; #¶M; M|M; H M- K°i i?•M ?bM? K K KçB M?Ä M?„M ç½ M;½ p`Q HÁ
?„M F?¬M; M|B iB T çQÊ+ M [- K` +kM; F?¬M; +¬M T?ªB M|BX

JMB çBM? ?QÆM; M;¼i M;`Q +O oQÆM; :B B :B B ç½ +m®M H`v Gw .QÆM;- ?„M
MK ?¬M M;¼i M;`QX

@ " 2K p`Q # M i`QM; çB5

a m MK ?¬M M²M; M?B i- oQÆM; :B B :B B +?Êi çÄ K†i M|B- Gw .QÆM; bYM; M;Q
KbM?X

839X *?QÆM; 839, æ°i S?€ *Y ©B *m®B *MM;

h?'v Gw .QÆM; pšM +ÁM M;~M M;QÌB- oQÆM; :B B :B B +~M; i? K çÄ K†i- +~M?Ä
Gw .QÆM; M;?2 tQM; +~M; M;•v M;QÌB ?ÆM- +| çB m H-M M~v ?„M F?~M; +?~M +?
i? K K K¢B +O oQÆM; :B B :B B- ?„M M? M? +?|M; çB iÈB T?ÁM; M;OX
G9+ M~v Gw .QÆM; +ªK i?'v iBK KbM? ç" T p~ +MM; M? M?- ?„M +| +ªK ;B€+ iBK KI
M;U+ p"vX

ó« ô

oW KÈB p"Q T?ÁM; M;O- oQÆM; :B B :B B ç½ iW i` M M;QÌB Gw .QÆM; i`QÊi tm@
+MM; K°i +?¶- M;½ H M ;BQÌM;X
:BÌ F?„+ M~v Gw .QÆM; F?~M; ? M;?o iÈB M o,M "bM?- M;?o iÈB +€B ;b K" ç¢B
M[- ;BÌ F?„+ M~v- i`QM; HÁM; ?„M- i`QM; K„i ?„M +?d +ÁM +| K°i M;QÌBX
""M i v Gw .QÆM; F?~M; M;WM; t•K +?B K K¶B T?~M +Æ i? +O oQÆM; :B B :B
H M i`QM T?ÁM; - iW iW- [m-M €Q i` M M;QÌB ? B M;QÌB +~M; M;~v +~M; Qi çBX
*ªK i?K çQÊ+ ?ÆB i?Î M;¼i M;~Q T?€i` iW i` M M;QÌB oQÆM; :B B :B B- Gw .QÆ
ç-m ?„M +?QM +?†i p"Q ;B[? B ;Á M9B M?Ä +O +~X

óPK ô

oQÆM; :B B :B B QK K°i iB M; - i?•M i? +~M|M; H M- ç-m F?~M; iU +?O M;Y p
H¢B- KB M; F?~M; M;WM; T?€i` M?[M; •K i? M?` M`o M? M?"M;X
Gw .QÆM; +ÎB M°B v@ i-M; T?ÁM; ?° +m®B +MM; +O oQÆM; :B B :B B` -`i M?
/QM? b€i p"Q M? mX

@E?Q M; ç½X

L; v i¢B i?ÌB F?„+ +m®B +MM;- oQÆM; :B B :B B ç°i M?B M ;B[+?†i Hw .QÆM;
`„M; M;WM; H¢B- b„+ K†i F?~M; ?B m çQÊ+ M?bM M;QÌB KbM? v m- H9+ M~v F?
M m çÊB i? K H€i M[`i +| i? ?„M b) #` M°B ?Ä i?B m +?€v K'iX

@h`QÊ+ iB M M? çB i„K çB- 2K +?Ì M?X

oQÆM; :B B :B B pk K` M?bM ?„M- Gw .QÆM; p®M M;~M M;QÌB HB M #B M i?"M?
iÈB #m²M; p bBM? `²B KÎ pÁB MQÊ+X

>„M KÈB pW iW F?m KÄ p - çB m FB M +O MÆB M~v F?~M; i®i +?Q H„K- imv H
F?~M; çQÊ+ b¢+? b) +?Q H„KX

Gw .QÆM; ?B m çQÊ+ oQÆM; :B B :B B ç½ KÎ`°M; K¼B i?S +?Ì ?„M- ç•v H` H-M
+ª ? B ç€M; ;B€ +?Ì KQM; iQÎM; MB K M?'i- H9+ M~v ?„M F?~M; Km®M ç H¢B #'i

Gw .QÆM; i„K `i M? M?- +| çB m K¼B i?S ç m `i b¢+? b)- ?„M pW çB` M;Q`B i
pB + M~v ?„M +?d +| i? H„+ ç-m +QÌB F?`X

>„M +?Q iWM; T?€i ?B M` oQÆM; :B B :B B F?~M; M;Ì +ÁM +| i? i` i`M M;QÌB

*kM; K v H` i?ÌB ;B M +~i„K`Y F?~M; H•m- F?B Gw .QÆM; KB M; K M; bmv M;?c

J†i +?B +F?,M i„K # M M;Q`B- H9+ M~v i`~M; oQÆM; :B B :B B +~M; i? K K M;QÌ

oQÆM; :B B :B B pÈB F?m~M K†i ç€M; v m- #Ì p B i`„M MÄM- +MM; pÈB #° M;U+ c
#^M; F?,M i„K FB H`K +?Q iQ`M i?•M Gw .QÆM; M|M; H MX

G9+ M~v Gw .QÆM; F?~M; +ÁM /Q /U M[- ?„M M?Q H M; M?Q ?´ t~M; iÈB ~K oC
;BQÌM; - +ÎB €Q F?Q€i M;Q`B` - i?•M i? i`~M i`m²M; +O ? B M;QÌB K°i H-M M[

" ;BÌ b m- oQÆM; :B B :B B M?mv M M;QÌB M^K # M +¢M? Gw .QÆM;X

J" Gw .QÆM; H9+ M"v i?b pšM +ÁM bBM? HQM; ?Qç i ?¶ H"K +?Q oQÆM; :B B :B B
i? i?S- i?•M i? Gw .QÆM; bQ pÈB bU iQÎM; iQÊM; +O +¬ +ÁM KçM? ?ÆM M?B
H"K i' M; +°M; 8 H-M- K¶B H-M +?ì F?¬M; çQÊ+ p" B T?9i Gw .QÆM; ç½ K°i H-M M
K" +¬ +?`m M' B +?SX

@Gw .QÆM; - i? +?Q 2K çB- ?¬K M v i?"i bU F?¬M; çQÊ+X

h?'v Gw .QÆM; Km®M tQ v M; QìB HçB- oQÆM; :B B :B B p°B p" M; FûQ +?, M `²B
+ÁM +| +?9i YM; ?²M; - i?Qç i M?bM `i H" tBM? ç TX

@æQÊ+ `²B- 2K M; ?d M; ÆB K°i H€i çB- K°i iQ M[+?9M; i +MM; ,M +ÆK +?B mX

Gw .QÆM; /Q /U K°i +?9i `²B ;"i ç-m- Gw .QÆM; +?Q /M +| Km®M i?b +kM; F?¬M
iB M ç®B pÈB +QM ;€B H" `i ç m- ?„M F?¬M; Km®M H"K i' M i?QÆM; M; QìB v m +

@1K F?¬M; çB- M? çB çBX

oQÆM; :B B :B B H„+ H„+ ç-m- i` M K†i +ÁM +| +?9i KÄB K i- ?B M içB +€B ;b +¬
+?d Km®M M; O K°i ;B'+- # ;Bì [m H"K +?Q +¬ K i Km®M +? i `²BX

@L m F?¬M; i?b M? F m ç² ,M H M- +?9M; i +MM; M? m ,MX

Gw .QÆM; bmv M; ?o K°i +?9i `²B M|B- i`QM; HÁM; M?`M F?¬M; çQÊ+ HçB +| +?9
HQ #MM; M' /K+ p¼M; K" [m M +?9 w iÈB i?•M i? +O oQÆM; :B B :B BX

@E?¬M; +-M- 2K i?"i bU F?¬M; Km®M ,M- F?¬M; T?ªB M? ç½ ? M pÈB p` G•K iB

oQÆM; :B B :B B M; ~M; ç-m +QìB M|B pÈB Gw .QÆM; - F?m¬M K†i iQÆB +QìB +
çQÊ+ ?¬M H M K€ +¬ K°i +€BX

S?¬M /QÈB i?•M +O ?„M HçB çSM; H M `²B +?çK p"Q i?•M i? +O +¬- +ªK M?"M
p" M; /`+? M; QìB i`€M? Mû- i` M K†i K°i H-M M[YM; ?²M; X

@o"v çQÊ+ `²B- 2K M; O K°i ;B'+ çB- F?B iÈB ;Bì +ÆK M? b) ,M pÈB 2KX

Gw .QÆM; ;"i ;"i ç-m- +m°+ ? M +O ?„M pÈB G•K iB M bBM? imv `M; [m M i`¼M
i`¼M; #^M; pÊ ?„M çQÊ+X >¬K M v #¼M ?¼ ç½ tû `€+? i-M; T?ÁM; ?° +m®B +MM;
[mv i i•K /ÈB +m°+ ? M pÈB G•K G M; HçB- +?Q /M H" +| +?mv M; b i?b ?¬K M v ?
t½ +O ?„MX

:¼B çB M i?QçB +?Q G•K G M; - G•K G M; F?¬M; +?9i ç w K" ? M Gw .QÆM; K°i M
.QÆM; ,M +ÆK

GQm *QÆM; p" ç€K M; QìB h`B m E?m b m F?B` M; Q" B pšM +?Q i`Îp - Gw .QÆM
ç" M? T?ªB i`U+ iB T ,M iÈB Î F?€+? bçMX

Gw .QÆM; F?¬M; +| çB` M; Q" B K" pšM Î HçB # M +çM? KbM?- imv # M M; Q" B o
M?QM; i`QM; HÁM; pšM +ªK i?'v `i M; ¼i M; "QX

*¬ H" K°i +¬ ;€B i?¬M; KBM?- ?¬K M v M o, M "bM? tm'i ?B M i?b +¬ HB M ?B m
+kM; F?¬M; +| M; Q" B w Km®M pÈB +?mv M +| M; QìB i?Q+? M; QìB v m KbM?- Gw .
i9 M?'i- M; QìB M?Q p"v F?¬M; i? M"Q F?¬M; +| +¬ ;€B F?€+ i?Q+? çQÊ+X

:B ;B€Q i®i ç T H"K +?Q +¬ #B i`i M?B m pB +- +?Q M M b m F?B M?bM i?'v M
FB m M; çQ- Gw .QÆM; ?B M içB H" M; QìB v m +O +¬- M; QìB F?€+ +?Q /M +| i?C
K„i M?bMX

hmv `^M; FB m M; çQ- M?QM; H" M[ ;BÈB M M +¬ +kM; F?¬M; i`€M? çQÊ+ +| +?9
F?¬M; i?QªB K€v- K°i +?9i F?¬M; i?QªB K€v M"v F?¬M; T?ªB M?"K p"Q Gw .QÆM
"bM?- ç†+ #B i H" F?B M o, M "bM? çm' B i?2Q i?b +¬ +M; F?¬M; i?Q+?X

*kM; +?QM? i?ìB F?€+ ç| +¬ KÈB [mv i ç`M? KbM? b) i` Q K¼B i?S +?Q Gw .QÆM
bÈK ç½ iÈB #QÊ+ M"v `²B- M m F?¬M; T?ªB Î "„+ EBM? +¬ Hm¬M FB K ;B[i?b pB

*?mv M çQM? ?¬M +O ? B M;QÌB ç½ H¨ p€M ç½ ç|M; i?mv M- oQÆM; :B B :B B i
Q ;BÌ T?K #¢+ KbM?- +¬+kM; F?¬M; i? M¨Q iB T M?"M M;QÌB ç¨M ¬M; F?€+- K
M;QÌB ?Q¨M iQ¨M #m¬M i?ª- +¬ Km®M M?[M; +?mv M F?¬M; i?QªB K€B i`QÊ+ FB
æ•v H¨ i•K iQ +O +QM ;€B- Gw .QÆM; poM? pB M F?¬M; # Q ;BÌ #B i çQÊ+X
> B M;QÌB i` im´B pW KÈB M K i?Y i`€B +'K M;Q¨B pB + +| +?9i K i KÄB ` i?b
i?QÌM;X
a€M; bÈK ?¬K b m- Gw .QÆM; /"v `i bÈKX
hBM? i?¬M +O Gw .QÆM; `i i®i- bQ pÈB #bM? i?QÌM; +ÁM i®i ?ÆM M?B m- i`
i?ªM M?B M- H¨K pB + +kM; +| ?B m [mª ?ÆMX
@Gw iB M bBM?X
h`QM; ç¢B bªM?- a M; . H KdK +QÌB pšv i v ;¼B Hw .QÆM;- ç€K M;QÌB GQm *QÆ
ç½ tm'i ?B MX
@a M; . H iB M bBM?- F?B M¨Q i?b +?9M; i tm'i T?€i\
Gw .QÆM; M? M? +?|M; çB iÈB +?¶ a M; . H - i`QM; ç¢B bªM? +| F?¬M; Qi M;QÌB
K°i i9B M?Ä- F?¬M; +-M çQ€M +kM; #B i ?¼ H¨ M;QÌB çB i? K ;B ç¢B ?°B ;B Q /\`
@L;¨B +?m¨M #` tQM; i?b H9+ M¨Q +kM; +| i? tm'i T?€iX
a M; . H +QÌB +QÌB- €M? K„i +ÁM +?ÈT M? - ?„M F?¬M; T?ªB H¨ tY M K M?Q Gw
K°i i M ;B¨ çÌB- ?„M ç½ [m M ? pÈB `i M?B m +¬ ;€B- ?„M pW i?'v #° /€M; +O G
oQÆM; :B B :B B i?b ?„M ç½ #B i +| +?mv M ;b tªv ` X
oQÆM; :B B :B B Î H¢B F?€+? b¢M M;?o M;ÆB- F?¬M; +| çB i?2Q Gw .QÆM;- çQ
K°i M;¨v KÈB +| i? çB H¢B çQÊ+X
@h®i`²B- +?9M; i çB- çB bÈK p bÈKX
Gw .QÆM; H"TiS+ ;"i ;"i ç-m- ç¢B ?°B ;B Q /\`+? M;mv M i?¢+? i´ +?S+ Î i`mM; i•K
A@ M@;QM ky FK- iW F?€+? b¢M iÈB ç| +kM; T?ªB i®M K°i i?ÌB ;B M M?'i ç`M?X
@h®i- KÌB Gw iB M bBM?X
a M; . H pQÆM; i v KÌB- Gw .QÆM; M? M? +?|M; çB iÈB T?Q i`QÊ+- GQm *QÆM
Gw .QÆM;- >ªB æ¬M; i?b çQÊ+ Gw .QÆM; ;B[H¢B #ªQ p +?Q oQÆM; :B B :B B-
T?K+ pK ç +?,K b|+ +?Q oQÆM; :B B :B BX
æ¢B ?°B ;B Q /\`+? M;mv M i?¢+? Î Jv MK ` çQÊ+ i´ +?S+ H-M ç-m M,K N9- H9+
çQÊ+ K¼B M;QÌB t2K i`¼M;X
G9+ ç| +?QM? T?O Jv MK ` +| H M? +'K #m¬M #€M M;mv M i?¢+?- ç€M; iB + H¨ b
?¢M- imv H¨ T?2 M„K ;B[HU+ HQÊM; pk i` M? K¢M? M?'i- M?QM; HU+ HQÊM; M¨v
M?[M; ç¢B ;B i°+ ?ÈT H¢B i?b pšM +| HU+ mv ?B T `i HÈM iÈB +?QM? T?O Jv M
hbM? ?bM? ;B[? B # M `i +,M; i?ŠM;- `®i +m°+ iÈB M,K RNNN- +?QM? T?O #m°
çB m H9+ ç| ?¼ +ÁM v m +-m H¨ ;B Q /\`+? T?ªB çQÊ+ i´ +?S+ Î Jv MK `- M?Q p`
i?m çQÊ+X
æB K M¨v i? HU+ M?[M; ç¢B ;B i°+ F?¬M; +| T?ªB ç®B- F?B ç| ;B€+ª M;mv M i?¢
`i K¢M?- F?B ç| `i M?B m M;¨M? #m¬M #€M M¨v #` `i M?B m i?QÆM; M?•M HkM;
M;mv M i?¢+? ç`M? çQ¢i- M?[M; ç¢B ;B i°+ Î Jv MK ` +,M #ªM F?¬M; +| [mv M [m
h?®M; M?'i iB m i?K Î K°i MÆB +?ŠM; F?€+ M¨Q +?ti çSi çQÌM; i`B H° +O i?QÆM
+ÁM +| i? HU+ ç` T?QÆM; #ªQ p - +?QM? pb p"v M M Hm"i H M¨v çQÊ+ i?m" M H
i?ÌB çB K ç| - ç¢B ?°B ;B Q /\`+? Jv MK ` KÈB çQÊ+ K¼B M;QÌB +?QM? i?S+ #B i
iÈB [mv K¬ M?Q ?B M M vX

838X *?QÆM; 838, æϕB >°B :B Q .`+? L;mv M h?ϕ+? Jv MK `

G9+ Gw .QÆM; ` +Y i?b ibM? +l i?`v ϕQÊ+ p`B M;QlB +kM; iW F?€+? bϕM ` M;Q
*kM; K v ?B M iϕB i?lB iB i F?¬M; [m€ M|M; #S+- M m F?¬M; i?b ϕSM; ϕ|M i tB +?
L;QϕB i`W i tB- ϕϕB ?°B ;B Q /`+? +ÁM ϕ†+ #B i+?m`M #` p`B +?B +t2 +?mv M ϕC
+O M?[M; +?B +t2 M`v ;B Q i?¬M; i?m`M iB M ?ÆM M?B mX

@Gw iB M bBM?- ϕ•v H` i?Q KlB +O M;`BX

h` M t2- a M; . H H`v ` K°i i?B T KlB iBM? tªQX

æϕB ?°B ;B Q /`+? Jv MK ` T?ªB +| i?B T KlB i?b KÈB +| i? ϕQÊ+ p`Q- M m F?¬M
1m`Q H`K T?Q i?b KÈB +| i? p`Q- M;QlB ϕ|M; T?Q M`v T?¬M HÈM ϕ m H` i?QÆM;
FB K ϕQÊ+ i?Q KlB- ?B M ;B l i?QÆM; M?•M M;mv M i?ϕ+? +`M; M;`v +`M; M?B m
ϕQÊ+ +`M; i? K M?B m iB M iW HQϕB T?Q M`vX

L;QϕB i`W Hw .QÆM;- hQ J½ G•K- Gw s€M- GQm \*QÆM; p` h`B m E?m ϕ m +| i?Q
:B B +ÁM ϕ M; î F?„+ bϕM p` h`B m æ¬M; +kM; +|X

E?¬M; M M t2K i?QlM; i?Q KlB M`v- i?S M`v +| ;?B iBM iS+ M;QlB M?“M- ?ÆM M[
i`QM; M?[M; H¬M ;B Q /`+? b m- M?[M; M;QlB +| ϕQÊ+ i?Q KlB ϕ m +| iQ +€+? +
i`QM; ϕϕB ?°B ;B Q /`+? M;mv M i?ϕ+?X

hB M i?m p`Q +O +?QM? T?M Jv MK ` T?¬M HÈM ϕ m +| iW S?d h?9v- M;QϕB i`V
+ÁM i?m i?m iW M?[M; pK ;B Q /`+?- ϕϕB ?°B ;B Q /`+? î Jv MK ` +`M; M;`v +`M;
M;`v +`M; , HϕB p`Q M?[M; H¬M ;B Q /`+? M`vX

æϕB ?°B p¬ +MM; +QB i`¼M; pÈB M?[M; i?QÆM; M?•M ;B[+? [iQM- M m M?Q +| M
M;QlB M`v b) #` +`K #QÊ+ p`Q Jv MK ` - M;QlB MQÊ+ M;Q`B #` i`WM; T?ϕi +| +?9
+kM; #` +`K F?¬M; ϕQÊ+ i? K ; Ry H¬M ϕϕB ?°B ;B Q /`+? M;mv M i?ϕ+?X

h`W M?[M; i?S M`v ` - ϕ²M; iB M i?®M; M?`i i`QM; ϕϕB ?°B H` 1m`Q- pB + M`v H`
MQÊ+ F?¬M; i?Q+? SM;- +| `i M?B m i`QlM; ?ÊT iQM? iQ€M b B id ;B€ H`K +?Q
Qi M;QlB F?¬M; i? ?Q`M i`i;B Q /`+? M M ϕ½ #` i`K+ tm`iX

L?[M; ϕB K M`v H` ϕ†+ b„+ î Jv MK ` - i`QÊ+ F?B ϕ M ϕ•v ?„M ϕ½ +| +?m`M #` M M
#B iX

s2 M? M? +?|M; +?ϕv i` M M;½ iQ ϕQlM;- F?¬M; # Q H•m ϕ½ ` iÈB pMM; M;QϕB
ϕQlM; HÈM ϕB i?¬M; pÈB i`mM; i•K ;B Q /`+? +?•m #€m- +QM ϕQlM; M`v `i / ϕB-
KS+ ϕ° +QB i`¼M; +O +?QM? T?O Jv MK ` pÈB ϕϕB ?°B ;B Q /`+? M;mv M i?ϕ+?X

h?lB ;B M ϕϕB ?°B +?QM? i?S+ #„i ϕ¬m H` N ;B l b€M;- iW F?B #„i ϕ¬m iÈB H9+ F i
;B MX

*?B +t2 M? M? +?|M; +?ϕv iÈB K°i #½B ϕ¶ ϕ†+ #B i- M?bM M?[M; +?B +i tB p` t
M?`M F?¬M; ϕQÊ+ H„+ H„+ ϕ¬m- M m #¼M ?¼K` K°i KbM? ϕ M i? K ;B ϕϕB ?°B M
M?[M; T?QÆM; iB M M`v `²B- F?¬M; i? M`Q i?QªB K€v #^M; ϕB t2 +?mv M /KM; ϕ

s2 `i M? M? ϕ½ iÈB MÆB- # M M;Q`B ϕ½ +| F?¬M; Qi t2- ?ÆM M[+| F?¬M; Qi t2
ϕB ϕ|M M?[M; M;QlB F?€+X

@Gw iB M bBM?- iÈB `²BX

a m F?B M;WM; t2 HϕB- a M; . H M|B K°i +•m- Gw .QÆM; p` hQ J½ G•K ϕ m M?bM
> B M;QlB ϕ m `i ?B m F€ pÈB i?€M? ϕ` ϕ` i?ϕ+? M`v- bQ pÈB i?` i`QlM; i`QM; M
t2K H` i?€M? ϕ` X J¶B H¬M hB m oQÆM; +| ;B€ i` + Q M?`i tm`i ?B M ϕ m H` +|
ϕ m b) +| FBM? M;ϕ+? ;B Q /`+? pQÊi KS+ k i,- [mv K¬ M?Q i? i`QM; MQÊ+ F?¬M

æ¢B ?°B ;B Q /`+? "bM? *?•m +kM; +| HU+ ¢M? ?QÎM; ``i HÈM- ?ÆM M[FBM? M
i,- +| ¢B m +| ¢QÊ+ +QM b® M"v i?m-M i9v H" /U p"Q b® HQÊM;- bQ +? 'i HQÊM;
Jv MK ` - +?d +| Î MÆB M"v KÈB +| i? ;†T ¢QÊ+ M?B m HQ¢B M;mv M i?¢+? +? 'i H

@æ•v- ¢•v H" i`mM; i•K +?•m #€m Jv MK ` \

sm®M; t2- Gw .QÆM; HB M b[M; b®i- ?„M F?¬M; iBM M´B ?ÄB K°i +•m- i`QÊ+ #½
HQ¢M- # M i`QM; +| p¬ b® +Y ?"M; pd ? - M?[M; +O ?"M; M"v ¢ m #€M +MM; H
i?¢+?X

@æ9M;- ¢•v H" i`mM; i•K +?•m #€m- #ÎB pb +| [m M ? pÈB ¢¢ ?°B ;B Q /`+? M;mv
MÆB M"v /-M /-M i`Î i?"M? K°i i?` i`'M- K°i Qi i?QÆM; M?•M F?¬M; +| iQ #€M #€
?°B ¢ m i"Ti`mM; iÈB ¢•v ¢ #€M M;mv M i?¢+?X

a M; . H M? M?"M; ;"i ;"i ¢-m- M?bM K¼B i?S i`QÊ+ K„i ?„M +kM; +ªK i?'v ``i +
/`+? K°i H-M HÈM ?ÆM K°i H-M- pB + M"v H"K +?Q ?„M +ªK i?'v ``i FB m M;¢QX

æ²M; i?ÌB ?„M +kM; ``i +ªK FQ+? Gw .QÆM;- M m F?¬M; +| Gw .QÆM; ¢ M ?¶ i`Ê-
K¢+? [m€M; KÈB- H-M ¢¢B ?°B b m b) F?¬M; +| T?-M i? K /U +O ;B i° + ?„M `²B)

@h¬B ?B m `²B- MÆB M"v p" "bM? *?•m F?¬M; F?€+ M? m M?B m H„KX

Gw .QÆM; +kM; ;"i ¢-m- a M; . H ;BªB i?Q+? M?Q p"v ?„M ¢½ ?B m +?mv M tªv `

LÆB M"v H" MÆB K" M?[M; i?QÆM; M?•M M?Ä ?Q†+ H" M?[M; M;QÌB i?m-M i9v /
+?9i K®B H"K ,M M?Ä- T?QÆM; i?S+ +O "bM? *?•m p" Jv MK ` F?¬M; F?€+ M?B
JBM? hB m- K'v M;"v ¢-m t2K tûi- iÈB M?[M; M;"v +m®B KÈB ¢'m i?-mX

JBM? hB m K¶B M;"v ¢ m +| ?Q¢i ¢°M;- •K hB m i?b i?®M; M?'i p"Q M;"v +m®B +
HQÊM; +O •K hB m +?B K ¢ b®- Qi M?'i +| d T?-M b® M;mv M i?¢+? +O ¢¢B ?°B
JBM? hB m +?d H" K|M F? B p` K" i?-BX

o T?-M M?[M; iB m i?QÆM; M"v- ¢` p` +O #¼M ?¼ +ÁM F?¬M; #"M ¢€K M;QÌB "
F?m ;B Q /`+? iU /Q- MÆB ¢| /M; b +kM; +| # M [mªM HQ- K" MÆB M"v i?b /Q iU T
¢ ;b +kM; b) F?¬M; +| B [mªMX

*?QM? T?O Jv MK `[mªM Hw ¢´ i?¢+? ``i M;?B K F?„+- #¼M ?¼ +| i? #€M M;mv
i¢B +?¶- M?QM; M m Km®M K M; F?ÄB Jv MK ` i?b T?ªB H"K ``i M?B m i?O iK+ K
i?b F?¬M; K M; +?9M; i? `ÌB F?ÄBM;mv M i?O - O +K? B ¢¢B ?? A Ð€ ° F Ð Ð•

@J½ H½ Q iB M bBM?- h?B M *?•m +O i¬B F?¬M; +| F?ª M,M; +?mv M M?QÊM;- K ç| i¬B ç½ i? ¬B- tBM H¶B M;¬BX

G•K G M; F?) i?Î /¬B- F?B ?„M +?“Q ?ÄB S?d h?9v oQÆM; i?b ?„M ç½ +?m~M #` b

@*?mv M M¬v +| i?İB ;B M +?9M; i b) M|B iB TX

h` M K†i S?d h?9v oQÆM; pšM H` MK +QİB M?Q i`QÊ+ - F?¬M; B #B i¬M; ç M; bM G M; #B i¬M; M?'i ç`M? pšM +?Q iW #ÄX hW T?QÆM; /B M M`Q ç| t2K` S?d h?9 +?'T M?'i- +| çB m M m F?¬M; +?'T M?'i i?b ¬M; +kM; F?¬M; i? +| çQÊ+ i?¬M? iU

S?d h?9v oQÆM; [m v ç-m HçB M?bM K'v M; QİB # M +çM? G•K G M; - F?B i?'v €M i?b ¬M; M?bM M?[M; M; QİB M¬v i? K p`B H-MX

J'v +?mv M ;B +O M h?` F?B i?'v S?d h?9v oQÆM; M?bM p T?Q KbM? HB M F?¬M; TªB H`T i`QİM; F?€+ M? m`i +| i? #¼M ?¼ ç½ iB M H M +?“Q ?ÄB `²BX

•M? K„i +O S?d h?9v oQÆM; +m®B +MM; /WM; HçB i` M M; QİB Gw .QÆM; - i`QM; F?B M?bM i?'v ¬M; H` pšM #bM? ioM?- F?¬M; +| ;b t9+ ç°M;X

G•K G M; +| +?9i FBM? M;ç+ M?bM S?d h?9v oQÆM;- HçB [m v ç-m HçB M?bM G F?B M?bM K°i pÁM; i?b €M? K„i Hm¬M i`T i`mM; M?bM Gw .QÆM;X

Gw .QÆM; H9+ M¬v +| p +?ŠM; #B i içB b Q- ?„M p`h?B m L;¼+ \*QİM; [m2M #B ;b p` S?d h?9v oQÆM; M¬v- ?„M +kM; F?¬M; #B i p b b Q M; QİB M¬v HçB M?bM +?

@Gw iB M bBM?- ç M ç•v- i¬B ;BÈB i?B m +?Q M;¬B K°i +?9iX

G•K G M; +| +?9i ;B`i KbM?- ?„M ç½ T?€i ?B M ? B M; QİB i` M i?U+ i H` F?¬M; [n pÈB G•K G M; H` K°i +Æ ?°B i®i- Q i M?'i i?b +kM; +| +€B ç +?mv M ç i`B- F?¬M; w iÈB S?d h?9v h?B M *?•m +O ?„M M[X

Gw .QÆM; +| +?9i /Q /U- +m®B +MM; +kM; #QÈ+ H M çB p T?Q ¬M; H½Q- ?„M ç iB M; M¬v +kM; `i iÁ KÁX

@G•K iB M bBM?- M;¬B F?¬M; +-M ;BÈB i?B m- S?d h?9v oQÆM; J½ H½Q H` iB M i?ç+?- M; QİB ? K K ç' i?ç+? F?¬M; B H` F?¬M; #B i¬M; - +| i? M?bM i?'v J½ H½

Gw .QÆM; KdK +QİB M|B K°i +•m- H9+ M|B +?mv M ?„M pšM +?,K +?9 M?bM ¬M; H

S?d h?9v oQÆM; F?¬M; + Q- M?B m M?'i +kM; +?d K°i i?QÊ+ #ªv- ;-v- K†i /¬B- Ryy +•M- M?QM; ¬M; i?Qç i M?bM `i +| iBM? i?-M- ç†+ #B i H` ç¬B K„i- +,M #ªM +O K°i ¬M; H½Q dyX

@hB m iY- +”m +?QM? H` Gw .QÆM; TªB F?¬M;- Î im´B +O +”m i¬B +?d H` K°i ? i`Î i?¬M? L;¼+ h?€M?X

S?d h?9v oQÆM; ç°i M?B M +QİB K°i iB M; `²B b M; bªM; M|B- Gw .QÆM; K'v M; h`€+ H½Q- +?mv M M¬v ¬M; ç½ M;?2 M|B [m - pW M½v ¬M; i?'v ? B K„i h?B m L; ç½ çQ€M çQÊ+ Gw .QÆM; M?'i ç`M? H` +| K†i i`QM; ç€K M; QİBX

S?d h?9v oQÆM; F?¬M; +| ;†T [m Gw .QÆM; M?QM; ¬M; `i #B i [m M b€i tmM; [F?¬M; M|B- +?d +-M pB + h?B m L;¼+ *QİM; Hm¬M M?bM +?,K +?9 Gw .QÆM; i? M|B iÈB #B m ?B M F?¬M; ;B®M; M; QİB F?€+ +O ?„MX

@L;¼+ h?€M? Gw .QÆM; \

J¼B M; QİB tmM; [m M? K°i H-M M[i?ªQ Hm”M- `i M?B m M; QİB ç m FBM? M;ç+ L; QİB M?“M #B i Gw .QÆM; F?¬M; M?B m- M?QM; K¼B M; QİB ç m M;?2 [m +€B F?¬M; M;?2 [m - M?QM; ?¼ #B i Î ççB ?°B ;B Q /`+? M;mv M i?ç+? ”bM? *?•m +| h?Ov hBM? *?OM;- M; Q`B ` +ÁM ;BªB ` i? K K°i F?®B +U+ T?~K h?Ov hBM? \*?O +MM; çQÊ+ K¼B M; QİB M?'i i`Q t2K H` L;¼+ h?€M?X

>B M iϕB Gw .QÆM; p J½ H½Q ;†T M? m- ϕ•v +?QM? H ibM? +aM? L K oQÆM;
K†i- ibM? +aM? M"v [m^a i?"i H" F?| i?'vX

h`QM; HÁM; K¼B M;QìB- S?d h?9v oQÆM; +?d +| K°i- ϕ| +?QM? H" p` J½ H½Q i
ϕ² M;¼+ "bM? *?•m KϕM? K) ;¼B h?B m L;¼+ *QìM; H" S?d h?9v oQÆM;- M?QM;
F?¬M; M?B m- M;QÊ+ HϕB / M?? ?B m L;¼+ h?€M? +O Gw .QÆM; ϕQÊ+ `i M?B
M; v +a #¼M ?¼+ kM; F?¬M; M;ìX

@æ| +?d H" /Q M?[M; M;QìB FB M|B #v K" i?¬BX

Gw .QÆM; #'i ϕ„+ /o M|B K°i +•m- #€Q ϕ² M;¼+ "bM? *?•m b m F?B imM; ` +?mv
i?b +€B / M?? B m L;¼+ h?€M? M"v ϕ½; „M HB M pÈB ?„M- ?B M iϕB M; v +a S?d
M|B M?Q p"v +€B / M? ?B m L;¼+ h?€M? M"v ?„M F?¬M; i? F?¬M; M?"M`²BX

@> ? - iB m iY F?B K i®M i®i H„K- M?QM; F?¬M; +-M [m€ F?B K i®M- M?Q p"v +
ϕO i?U+ HU+ M?"M / M? ?B m M"v K"X

S?d h?9v pQÆM; +QìB iQ K°i iB M;- M?[M; M;QìB tmM; [m M? ϕ m ?•K K° M?bM
M;v ?¬K M v- / M? iB M; +O Gw .QÆM; b) i,M; i? K F?¬M; Qi- ϕQÊ+ S?d h?9v o
M?"M i?b F?¬M; i? ;B®M; pÈB pB + #€Q +?Q ;¼B ϕQÊ+X

@hB m iY- i¬B M;?2 M|B +m +| i€K pB M h?Ov hBM? *?OM; h?B M *?•m- F?¬M;
M?QÊM; ? v F?¬M; \ *?d +-M +m ϕ²M; w i?b ;B€ +a +m +| i? ϕQ ` X

S?d h?9v oQÆM; +| +?9i M;?B K i9+- €M? K„i i?b +?,K +?9 M?bM Gw .QÆM;- G•
HÁM;- ?„M ϕ½ ϕ2K +?mv M M"v ϕ~v b M; +?Q Gw .QÆM;- ?„M i?b ϕSM; K°i # M +Q

@sBM H¶B iB M #®B- S?d h?9v h?B M *?•m ?B M F?¬M; +| i`QM; i v i¬B- ?ÆM M[

@E?¬M; î ϕ•v i`QM; i v +O +m \ h¬B ?B m`²B- +?mv M M"v b m M"v +?9M; i #M

S?d h?9v oQÆM; +| +?9i M?Qm K"v- H"TiS+ ;"i;"i ϕ-m- bU [mw #€Q +O S?d h?9v
`ä- ?„M +kM; F?¬M; i¬M; +v pB +H-M ϕ-m; †TK†i H" +| i? Km ϕQÊ+X

*?"Q ?ÄB G•K G M; p Gw .QÆM; tQM;- S?d h?9v oQÆM; iB TiK+ ϕBiÈB T?Q i`Q
pb M;mv M i?ϕ+? +?S F?¬M; T?aB ϕ ¬M +?mv MX

h?B m L;¼+ *QìM; ϕBi?2Q S?d h?9v oQÆM;- i`QÊ+ F?B ϕB ?„M +ÁM [m v ϕ-m Hϕ
i`QM; K„i ?„M H9+ ϕ| i`M M;"TK°i i?S@+?B M wX

Gw .QÆM; F?) i?î /¬B- /QìM; M?Q h?B m L;¼+ *QìM; ϕ½ ϕ2K pB +pQÊi [m ?„M i
iB +H" M;mv M p¼M; M"v +O ?„M iW i`QÊ+ iÈB ;Bì pšM +?Q i?U+ ?B M ϕQÊ+- +|
H"K ϕQÊ+X

aQ ϕ-m pÈB M;QìB +| M,M; HU+ ϕ†+ i?M +| i? M?bM tmv M K¼B p"i K" +| i? i?„M

S?d h?9v oQÆM; ϕ½ `ìB F?ÄB M?QM; M?[M; M;QìB tmM; [m M? ϕ m pšM +ÁM M?Ä
+ÁM +?d i`Ä p T?Q Gw .QÆM;X

oB +L K oQÆM; "„+ h?€M? ;†T M? m H"K +?Q +m M; i? K M?B m M;QìB #B i Gw .Q
i?'v `i #' + ϕ„+ /o- +kM; K v H" tmM; [m M? +kM; F?¬M; +| [m€ M?B m M;QìB- ?„
M?B m M;QìB M?"M #B iX

@*?9M; i p`Q i?¬BX

Gw .QÆM; i`î HϕB +?¶ hQ J½ G•K p` a M; . H `²B M?Ä ;B¼M; M|B K°i +•m- KÈB
+MM; M? m ϕB p`QX

æ€K M;QìB Gw .QÆM; ϕB p`Q- MÆB M"v p®M i"Ti`mM; M?B m M;QìB ϕ½ iW iW i€

@h`mM; i•K +?•m #€m Jv MK ` +| j F?m HÈM p` e F?m M?Ä- •K hB m ϕQÊ+ ϕϕB î j
ϕQÊ+ ϕ†i î e F?m M?Ä- ϕ'm ;B€ JBM? hB m i'M; +°M; +| e M;v- K¶B M;v ϕ'm ;B€

a M; . H M?Ä ;B¼M; ;B®B i?B m +?Q Gw .QÆM;- Jv MK ` p` "bM? *?•m F?¬M; ;B
+O ç¢B ?°B Î Jv MK ` b) i´ +?S+ ç'm i?¬m •K hB m- M;`v ç| F?¬M; +| ç'm ;B€ JBM
a® M;mv M i?¢+? çQÊ+ ç'm ;B€ Î JBM? hB m çQÊ+ [mv i ç`M? #ÎB i²M; b® M;mv M
?°B M`v +| F?¬M; Qi M;mv M i?¢+? M M M;mv M i?¢+? çQÊ+ ç'm ;B€ Î JBM? hB m
+°M; +| Rkyyy F?®B M;mv M i?¢+? çQÊ+ ç'm ;B€ Î JBM? hB m- bQ pÈB "bM? *?•m
@Gw iB M bBM?- M;`B Km®M t2K JBM? hB m ? v •K hB m i`QÊ+\
a M; . H H¢B ?ÄB K°i +•m- # M;`v ç¬m +?d çQÊ+ T?ûT t2K M;mv M i?¢+?- +?Q
+kM; F?¬M; i? ç'm ;€ çQÊ+ M M t2K JBM? hB m ? v •K hB m i`QÊ+ +?ŠM; +| ;b F
@•K hB m i`QÊ+- JBM? hB m b m M`v t2K +kM; F?¬M; Km°MX
Gw .QÆM; bmv M;?o K°i +?9i `²B M|B- ç¢B ?°B Î Jv MK ` +| j p¢M F?®B M;mv M
M?B m #^M; "bM? *?•m M?QM; çQÊ+ +€B H` +?`i HQÊM; ``i i®iX
@h®i- M;`B çB i?2Q i¬BX
a M; . H çB ÎT?Q i`QÊ+- iÈB K°i +QM çQìM; M?Ä `²B `) T?ªB- i`mM; i•K +?•m #€
i?¢+? ?Q p`v H¢B çti +?mM; K°i +?¶ M M ``i iB M pB + t2K tûi HU +?¼MX
L;QìB ç M t2K F?m •K hB m F?¬M; Qi- M?QM; F?¬M; i? bQ pÈB F?m JBM? hB m ç
ç½ #„i ç¬m ç'm ;B€- K` •K hB m i?b +ÁM T?ªB +?ì iÈB M;`v +m®B +MM;- pb p`v T
t2K F?m JBM? hB m i`QÊ+X
@æ•v H` F?m K°i +O •K hB m- MÆB M`v +| ?ÆM K°i p¢M F?®B M;mv M i?¢+?- K¶
;B€ iQÆM; SM;- +| çB m ;B€ F?ÎB çB K +O +?9M; T?ªB j M;`v b m KÈB çQÊ+ K M
*€+? ç'm ;B€ •K hB m +O Jv MK ` F?¬M; ;B®M; pÈB "bM? \*?•m- MÆB M`v pšM /
K¶B F?®B M;mv M i?¢+? ç m +| K°i +€B ?°T M?Ä- K¶B M;QìB F?B ;?B ;B€ i?b +| i
KÎi?MM; ` FB Ki` - B +| ;B + Q M?`i H` M;QìB Km çQÊ+ F?®B M;mv M i?¢+? ç
*€+? i?S+ i`ª ;B€ ;B®M; pÈB "bM? *?•m- ç m /MM; +€+? K½ ?| ç T?ÁM; M;W M;
L?bM M?[M; F?®B M;mv M i?¢+? i`QÊ+ Kti- €M? K„i K¼B M;QìB ç m b€M; H M-
M?`i- HQ¢B [mªM; i`QìM; M;mv M i?¢+? ç¢B [mv K¬i? M`v ``i H•m `²B ?„M +?Q i
Gw .QÆM; M?bM tmM; [m M? K°i +€B- i` M Kti+`M; i? K FBM? M;¢+X
E?¬M; ?´ H` ç¢B ?°B ;B Q /`+? + Q +`T M?`i- +?d +¬M HB + K„i K°i +€B i?b ?„M
M;mv M i?¢+? >Q`M; G K Q #b- +ÁM +| ? B # F?®B G½Q hQÊM; . X GQ¢B M;mv
M`v Î "bM? \*?•m +?Q iWM; tm`i ?B M ` - p`v K` Î ç•v iMv iB M M?bM H` +| i? M?bM
M`v H` i?S +?d +¬M tm`i ?B M HB M çQÊ+ K¼B M;QìB /MM; ;B€ ``i + Q ç +¢M? i`
L?bM K°i pÁM;- Gw .QÆM; ç°i M?B M çB M? M? iÈB T?Q i`QÊ+- i`QM; K„i ?„M +|

833X *?QÆM; 833, h? :BªB h?¢+? URV

E?m •K hB m +| F?¬M; Qi M;QìB- # M M;Q`B +ÁM F?¬M; M;WM; +| M;QìB çB p`QX
S?¬M HÈM K¼B M;QìB çB p`Q HB M +?9 w iÈB K`v F?®B >Q`M; G K Q #b- M?[M;
/šM M;QìB- ?ÆM M[M| +kM; +| ;B€ + Q M?`iX a m F?B M h?` p` Gw .QÆM; i¢Ki?
+?B M? m çB tmM; [m M? t2K tûi K`v F?®B M;mv M i?¢+?- K`v p` +?mv M ;B +ÁM
Hm`M
h?QìM; h?`M? i?b +kM; F?¬M; çB ç•m- ?„M p` h?QìM; S?QM; /šM i?2Q ? B p` +?m
? B M ?2K +ÁM +¬K i?2Q K°i [mv M pÎ- i?dM? i?QªM; H¢B ;?B p`Q +€B ;b ç|X
G•K G M; K M; M;QìB +O KbM? çB [m K°i ?QÈM; F?€+- H¬M ç¢B ?°B M`v G•K G M
ç Km M;mv M i?¢+?- i?S ?„M ç`M? Km H` M?[M; M;mv M HB m çdM? +`T- Kti F
pÈB K°i b® +¬M; iv F?€+X

@æ½ bÈK M;?2 M;QÌB iQ`M; M;? ç€M? ;B€- M|B L K .QÆM; +?d H` iB m ?¼+- "b
KÈB H` ç¢B ?¼+- F?B çB p`Q MÆB M`v i-B KÈB ?B m w M;?o +O +?9M;X

Gw .QÆM; M;²B +?²K ?´K tm®M; t2K tûi K°i F?®B M;mv M i?¢+?- hQ J½ G•K # M +
+•mX L?[M; F?®B M;mv M i?¢+? M`v #B m ?B M `i i®i- +| p`B F?®B +QM H` i?S [
i?'v çQÊ+- M?[M; i?S M`v H`K +?Q hQ J½ G•K +| +?9i ?Q K„iX

@aQ b€M? `i i?Ä ç€M;- +?Q /M H` +?i HQÊM; F?€+? ?`M; ? v +?i HQÊM; M;mv
t L K .QÆM; p` "bM? *?•mX

Gw .QÆM; M;~M; ç-m- +QÌB F?) K°i iB M;X

h?`i`QÌM; ç´ i?¢+? L K .QÆM; H` /Q ?B T ?°B M;¼+ i?¢+? L K .QÆM; F?ÎB tQÈM;
ç| T?-M HÈM ç m H` M;QÌB ?•K K ç´ i?¢+? i-M; i?'T- M|B L K .QÆM; H` iB m ?¼+
Km®M iB K K°i F?®B S?d h?9v +| ;B€ ?ÆM i`,K p¢M H` +?mv M `i F?|X

"bM? *?•m H` i?`i`QÌM; ç´ i?¢+? HÈM M?i MQÈ+- ç¢B ?°B ;B Q /`+? M;mv M i?¢
iB M;- tûi Kti MQÈ+ M;Q`B i?b +kM; t2K M?Q H` b® K°i b® ? B- M?QM; bQ pÈB Jv
H +? F?-M; M?Ä- iW ;B€ +O M;mv M i?¢+? +| i? M?"M` çB K M`vX

í "bM? *?•m- M;mv M i?¢+? +| ;B€ Ry p¢M F?-M; Qi- M?QM; iÈB ;B€ i`,K p¢M i?b F
i?Q i?ÈiX

h`QÈ+ Kti Gw .QÆM; H9+ M`v H` ?ÆM i`,K F?®B M;mv M i?¢+?- i`QM; ç| M;mv
+?B K j T?-M- T?-M +ÁM H¢B ç m H` M;mv M i?¢+? +| ;B€ ?ÆM Ry p¢M- i?'T ?ÆM
i?¢+? /QÈB K°i p¢M +,M #ªM H` F?-M; +|X

æ•v H` bU F?€+ M? m p +?i- +?Q M M "bM? \*?•m +?d +| i? t2K M?Q i`mM; ?¼+-
H` ç¢B ?¼+X

Jti F?€+? ?`M; +kM; M?Q p`v- M;QÌB K M; K'v p¢M i?b +| i? iÈB L K .QÆM; ç€M
F?-M; +| p'M ç ;bX *-K K'v +?K+ p¢M i?b +| i? iÈB "bM? *?•m- M?QM; F?-M; K
i?b F?-M; i? M`Q p`Q çQÊ+ Jv MK `X hmv ;B€ i` `#ªM i?•M +O hQ J½ G•K F?-M
Jv MK `ç´ i?¢+? i?b +ÁM +| +?9i i?B m- ;B€ i` `M;mv M i?¢+? Í MÆB M`v i?"i bU`
pÈB +O ?„M`²BX

hQ J½ G•K i?Q+? ç´ i?¢+?- M?QM; imv i ç®B b) F?-M; K'iiU +?O çB ç´ i?¢+?- ?„M
i?¢+? +| ;B€ K'v p¢M- K'v +?K+ p¢M- pQÊi [m i`,K p¢M i?b ?„M +?Q iWM; i?Y [m
çQÊ+ hQ J½ G•K H` K°i M;QÌB `i iU +?OX

@Gw H½Q ç - F?®B M;mv M i?¢+? M`v i-B çQ€M;B€ b) F?-M; /QÈB Ryyy p¢M- +,
i? b) ` i?QÈM; çŠM; .QÆM; GK+X

hQ J½ G•K ç°i M?B M +?d p`Q K°i F?®B M;mv M i?¢+? +€+? MÆB M`v F?-M; t - ç
>Q`M; .B M a "b- # M iQ`M; +| K°i F?®B ",M; *?OM; iQ #^M; #`M i v- [mª i?"i H`
GK+- H9+ M`v # M +¢M? F?®B ç| +| K'v M;QÌB ç M; M;?B M +Sm- +ÁM +| M;QÌB M

@hQ J½ iB M bBM?- i-B M?„+ M?Î M;`B K°i +?9i- Í i`QM; M`v M;`B i®i M?i H` M M
#^M; F?-M; `i / +?`m i?B iX

a M; . H ç°i M?B M M?Ä ;B¼M; M|B K°i +•m- hQ J½ G•K FBM? M;¢+ M?bM ?„M K°
ç-mX

@hQ J½ + - a M; . H M|B `i ç9M;- MÆB M`v [mv ç`M? /MM; 1m`Q- pW `²B bmwi M
;B` i` `+O M?[M; F?®B M;mv M i?¢+? M`v `) M[ç|X

Gw .QÆM; ;"i;"i ç-m- H¢B +9B ç-m M?bM i?Q€M; [m F?®B M;mv M i?¢+? +€+? -
M?Ê F„ K½ b® +O F?®B M;mv M i?¢+? M`vX

æ•v +?QM? H` F?®B M;mv M i?¢+? F?B M Gw .QÆM; pmB KWM;- b m F?B çB p`Q
HU+ ç†+ i?M- M?B m M;mv M i?¢+? M?Q p`v i?b /MM; M,M; HU+ ç†+ i?M ç [m M b

8NyX *?QÆM; 83N, h? :B^aB h?¢+? UkV

æ€K M;QÌB Gw .QÆM; pW KÈB ¢B p"Q i?b ¢½ +| K°i ¬M; +?O [m-v #€M ? M; `QM M"v M|B iB M; >€ +| +?9i +SM; M; „i H"K +?Q Gw .QÆM; p" hQ J½ G•K ?ÆB FBM? M

" M +¢M? M;QÌB #€M ?"M; `QM; H" ?°T +ÆK- i`QÈ+ K†i ?„M +| 8- e +?K+ F?®B M; M;mv M i?¢+? i`¼M p M +?B K ¢ b®- T?-M +ÁM H¢B H" M;mv M i?¢+? ¢½ ;B^aB K°

.U i?2Q [mv K¬ K" M|B i?b [m-v ?"M; M"v iQÆM; ¢®B M?Ä- # M "bM? *?•m imv + M?QM; Qi M?'i +kM; +| i`,K F?®B M;mv M i?¢+? - ?ÆM M[id H +| S?d h?9v # M i

Gw .QÆM; +| +?9i +9B M;QÌB tm®M; M?bM- hQ J½ G•K i?b M;²B +?²K ?¶K tm®M; F?®B M;mv M i?¢+? - +?Q /M H" M;mv M i?¢+? i`¼M p M ? v H" ¢½ ;B<sup>a</sup>B `²B ?„M - + -M ;B^aB ¢½ M;?B M H" ¢QÈ+ M M M?YM; M;mv M i?¢+? i`QÈ+ K†i M"v `i i?Q+?

Gw .QÆM; +9B ¢-m M?bM p"B H-M `²B H„+ H„+ ¢-mX

>„M +kM; F?¬M; +| /MM; M,M; HU+ ¢†+ i?M- M?[M; F?®B M;mv M i?¢+? M"v `i #bM HU+ ¢†+ i?M ?„M +kM; #B i # M i`QM; F?ŠM; ¢`M? F?¬M; +| i?S ;b i®iX

@Gw H½Q ¢ - + "m i?'v F?®B M"v i? M"Q\

hQ J½ G•K ¢°i M?B M ¬K H'v K°i F?®B M†M; ?ÆM Ry +•M ¢B iÈB i`QÈ+ K†i Gw .QÆM;mv M i?¢+? `i #bM? i?QÌM; - +| ¢B m i` M M| +| K°i p i?bM? i`SM; Km®BX

@«M; +?O i?"i iBM? K„i- ¢•v H" F?®B M;mv M i?¢+? i®i M?'i î ¢•v- +?mv M ;B i? M|B H" F?®B M"v M?'i ¢`M? +| i? ;B<sup>a</sup>B ` + Q +'T S?d h?9vX

Gw .QÆM; +ÁM +?Q M|B ;b i?b ¬M; +?O iB K ¢½ ;B" M? M|B i`QÈ+ - M;QÌB iÈB i? H > - M?[M; M;QÌB iÈB ¢•v ;B<sup>a</sup>B i?¢+? T?-M HÈM +kM; H" M;QÌB >Q - M?[M; i?QÆ M M ?¼ ¢½ ?¼+ iB M; >Q ¢ / i` Q /BX

@_ + Q +'T S?d h?9vX

hQ J½ G•K +| +?9i b[M; b®i `²B [m v ¢-m H¢B M?bM Gw .QÆM;X

*| +?mv M ;B ¢´ i?¢+? #bM? Hm" M ? v F?¬M; ?„M F?¬M; #B i- ?„M +?d iBM iQÎM; i?2Q- M m F?¬M; iBM Gw .QÆM; i?b +?d +?`m i?B i i?ÁB K" i?-B- ¢B K M"v #¼M

@ M? ¢†i H¢B `²B +?¼M F?®B F?€+ i?¬BX

Gw .QÆM; M? M?"M; H„+ ¢-m- HÈT i`SM; Km®B M"v +| ?bM? ;B®M; M?Q /•v i?V i?¢+?X *?9M; F?B /"v F?B KÄM; - F?B HB M iK+ F?B ¢Si [m^aM- ¢•v H" K°i HQ¢B #B

*| ¢B m HQ¢B i`SM; Km®B M"v +| K°i F?mv i ¢B K ¢| H" ?bM? /¢M; +O i`SM; Km® i`QM; b) ;B®M; M?Q p"v- M?[M; ?Q p, M M"v `i ¢Si [m^aM- F?¬M; iQM? H" #B m ?B i`QM; +?d bÊ b) F?¬M; ¢QÈ+ # Q M?B mX

óh®i ô

hQ J½ G•K +| +?9i iB + ?"M ¢†i F?®B M;mv M i?¢+? H¢B +?¶ +O- ?„M F?¬M; ? + M|B +O Gw .QÆM; - Gw .QÆM; M|B F?®B M"v F?¬M; i®i i?b M| M?'i ¢`M? H" F?¬M

h` M i?U+ i Gw .QÆM; H-M M"v +kM; F?¬M; +| bY /KM; M,M; HU+ ¢†+ i?M ¢ [m M FBM? M;?B K +O ?„M bmv ¢Q€M ` X G9+ `ÌB F?ÁB Gw .QÆM; pšM F?¬M; M?"M ¢ [m M b€i K°i H-M- b m F?B ?bM? ^aM? H"Ti? tm'i ?B M- Gw .QÆM; HB M ¢SM; H¢

E?®B M;mv M i?¢+? FB [m^ai?"i +?ŠM; +| ;b # M i`QM; - M m +| i?b +kM; +?d H" M + QX

Zm M; i`¼M; H" /QÈB F?®B M;mv M i?¢+? M"v +| K°i F?®B M;mv M i?¢+? F?€+ M #€M M;mv M i?¢+? - # K†i p i + „i ¢½ H° ` p i t€K ¢2MX

. 'm p i M"v H" #B m ?B M t'm- M?QM; F?¬M; T?ªB i m v i ç®B H" F?¬M; i®i- î; B[M
+?B K"m i`„M; X

@hQ J½ + - +?ì K°i +?9iX

Gw .QÆM; M?Ä ;B¼M; M|B K°i +•m `²B iW iW [m v i`î p - iB m i?QÆM; pW ç`M?
.QÆM; [m v i`Ð H¢B M M ç½ çSM; H MX

Gw .QÆM; M;²B +?²K ?´K tm®M; ç~v F?®B M;mv M i?¢+? FB ` - # M /QÈB H° ` K

@E?®B M;mv M i?¢+? M"v #€M i? M"Q\

Gw .QÆM; +?d p"Q F?®B M;mv M i?¢+? M?Ä `²B M?Ä ;B¼M; ?ÄB K°i +•m- hQ J½
M;²B tm®M; +~M i?"M M?bM F?®B M;mv M i?¢+? M"v- H9+ M"v i` M K†i ? B M;QìB

J°i F?®B M;mv M i?¢+? `i #bM? i?QìM; - ?ÆM M[K†i +„i +ÁM tm'i ?B M p i t€K ç
#¼M ?¼ +, M #ªM H" F?¬M; # Q ;Bì +?9 w- F?¬M; M;ì Gw .QÆM; H¢B +?9 w iÈBK°i

@E?®B M"v F?¬M; ç„i- K°i p¢M M, K L. h H" çQÊ+- M; "B /MM; la. +kM; çQÊ+- M m
QFX

hB m i?QÆM; +QìB M|B K°i +•m- H9+ M|B +?mv M ?„M +ÁM H° ` `„M; M M?- oQÆ
[m v ç-m b M; K°i # M- /¢ /"v i?b +| +?9i b¬B H MX

@J°i p¢M M, K\

hQ J½ G•K F?) + m K"v- F?®B M;mv M i?¢+? i? M"v iQ`M; MQÊ+ +MM; H„K +?d +|
H" +€B ;B€ `i + QX

@h®i- i¬B /MM; la. i`ªX

hQ J½ G•K +ÁM +?Q M|B ;b- Gw .QÆM; ç½ çSM; H M- MÆB M"v iB M Km M;mv M
? v H" iB M Jv MK ` #¼M ?¼ ç m M?"M +ªX "îB pb Gw .QÆM; H" M;QìB h`mM; Zm®
KÈB #€Q ;B€ L. h- +| çB m MÆB M"v F?¬M; i?m +?B T?B m- +?d M?"M iB M K†i i?

hQ J½ G•K ?€ KB M; i?î /®+- +m®B +MM; pšM M?`M H¢B F?¬M; M|B ;bX

æ²M; i?ìB hQ J½ G•K +kM; `i M;¢+ M?B M M?bM F?®B M;mv M i?¢+? M"v- F?®B
M;mv M w Km F?ŠM; ç`M? H" F?¬M; FûK- +| çB m ?„M H¢B F?¬M; M?"M ` i?S M"

> B M; "M M, K i`, K la.- i`ª #^M; i` Ryy la. i?b +kM; TªB k8 i`- b m F?B GQm *QÆ
tQM; i?b ;B Q /`+? F i i?9+- F?®B M;mv M i?¢+? M"v ç½ i?m°+ p Gw .QÆM; X

@o`¬M; +?O M"v- +| Km®M p"Q # M i`QM; ;BªB i?¢+? F?¬M; \

hB m i?QÆM; i?m-M i?K +i?m b® iB M- MK +QìB i` M K†i ?„M + "M; i? K b€M; H¢M
ç ç®B T?QÆM; i`ª ;B€- +?Q /M H" ;B€ kyyy ?„M +kM; #€MX L?QM; ?„M F?¬M; M;
i`U+ iB T i`ª iB M- +| b® iB M HìB M"v ?„M F?¬M; p m B p F?¬M; çQÊ+X

@æÊB H€i M[çBX

Gw .QÆM; bmv M; ?o K°i +?9i `²B H" T iS+ H„+ H„+ ç-m- #m´B +?B m ?„M Km®M
M?QM; +?QM? KbM? H¢B çB Km i`QÊ+- F?¬M; i? H" T iS+ ;BªB i?¢+? M; v #•v ;
ç +?Q hQ J½ G•K Km K°i F?®B M;mv M i?¢+? KÈB çQÊ+X

@h®i- # M i`QM; +| K€v ;BªB i?¢+?- ç•v H" i? ;BªB i?¢+?- M; "B +| i?S M"v +| i?
M;mv M i?¢+?- K°i H€i M[i¬B b) F?¬M; çB i?2Q M; "BX

hB m i?QÆM; +QìB +QìB `²B H'v ` K°i i'K ;B'v +SM; - i` M +| +QNR pB i p`B Fw iU
+-K i'K i? `²B [m v ç-m H¢B M?bM a M; . H X

óæ•v H" i? ;BªB i?¢+? /QÈB Ry F; - F?m ;BªB i?¢+? p` iB m i?QÆM; # M M"v i€+
i?¢+? F?B ç¢B ?°B F i i?9+ b) +-K M?[M; i'K i? M"v iÈB i b K iB m i?QÆM; iQM? i

a M; . H M?bM i?Q€M; [m `²B M?Ä ;B¼M; ;BªB i?Q+? K°i +•m- Gw .QÆM; +| +?9

h`QM; M`v F?¬M; M?[M; ç°+ [mv M p M;mv M i?ç+? K` +ÁM Km®M i?m T?Q ;BªB i?QÆM; M?•M ;BªB i?ç+? +?QM? H` +?O +O M?[M; K€v ;BªB i?ç+?- F?B +| M;Q`B Qi iB M T?Q iW M?[M; M;Q`B M`vX

L m iB m i?QÆM; F?¬M; +?Q Gw .QÆM; i? ;BªB i?ç+?- K°i ?²B F?B ;BªB i?ç+? + Gw .QÆM; +€K ÆM K°i iB M; `²B +MM; hQ J½ G•K çB ` M;Q`BX

Gw .QÆM; çQ€M F?¬M; +| b B- # M T?Q ;BªB i?ç+? [mª i?`i +| M;Q`B +?B K +?¶ K°i Qi iB MX

æçB ?°B /B M ` KQ`B M;`v- #€M M;mv M i?ç+? +| i? FB KiB M- ;BªB i?ç+? ç²M; M m H`K ,M i®i i?b b m F?B F i i?9+ ççB ?°B +| i? H`B çQÊ+ K°i K€v ;BªB i?ç+? K°i K|M H`B F i b M `²BX

hB m i?QÆM; M`v +kM; F?¬M; i - ç€K M;Q`B Gw .QÆM; F?¬M; Km®M ;BªB i?ç+? i? ;BªB i?ç+?- T?Q ;BªB i?ç+? M`v ?„M b) i`aX *?9i iB M `v Gw .QÆM; iU M?B M +O ç®B T?QÆM; H`K +?Q Gw .QÆM; `i pW HÁM;- /MM; ;B€ + Q K°i +?9i Km F +kM; F?¬M; ç wX

hQ J½ G•K +| `M iQÊM; KÈB pÈB M;Q`B iB m i?QÆM; M`v- K`v M;Q`B #¼M ?¼ `B i i?ç+? +kM; F?¬M; +| ;b- M?QM; ?„M pšM H` +?Q- pB + M`v H`K +?Q M;Q`B i M?b

æB K°i ?²B- M;mv M i?ç+? tmM; [m M? +`M; M;`v +`M; M?B m- pW `²B MÆB Gw M;Q`B- ?B M ;B`K ÈB t2K M?Q H` +?QM? i?S+ iB M p`QX

8NRX *?QÆM; 8Ny, GU *?¼M L;mv M h?ç+? URV

@G½Q ççB- M? t2K F?®B M`v i? M`Q\

Gw s€M ç°i M?B M ;¼B Gw .QÆM;- FûQ ?„M M;²B tm®M; t2K K°i +?²M; M;mv M i? K°i F?®B M†M; ?ÆM ky +•M- F?®B M`v ç½ #` +„i M; v ;B[- # K†i +| K°i +?9i K`m Gw .QÆM; p` hQ J½ G•K M?bM M? m- ? B M;Q`B ç m Mî MK +Q`BX

@hB m s€M- M;mv M i?ç+? i?b F?¬M; i? +?d M?bM K`m b„+- F?®B M;mv M i?ç+? b„+ HçB F?¬M; i?m-M F?B i- ?ÆM M[ F?¬M; ? i`QM; bm®i- F?®B M;mv M i?ç+?

L;Q`B M|B +?mv M H` hQ J½ G•K- hQ J½ G•K +| i`bM? ç° i?m t Gw .QÆM;- M?Q #ªM M`v ?„M pšM #B i- pW H9+ +| i? i`QÊ+ K†i Gw s€M #B m ?B M K°i +?9iX

@hQ J½ + M|B ç9M;- +| çB m +`m Km®M Km ;BªB +?ÆB +kM; çQÊ+- M?QM; iQM ç|5

Gw .QÆM; KdK +Q`B ;`i ç-m `²B M|B- Gw s€M +| +?9i /Q /U- b m ç| H„+ ç-m M|B,

@Zm M çB- i¬B ibK F?®B F?€+\\

hQM? ` i?b Gw s€M +| iQ iQîM; +O K°i M;Q`B M¬M; /•M- iQM? ibM? M`v +| HB M ç² +´ i`QÊ+ FB - ?„M +| i?|B [m2M iQM? iQ€M ib Kd- +€B ;b ?„M +kM; +?S K°i çQ *| +?mv M #` HW H-M i`QÊ+ M M ?„M +`M; i? K +`M i?“M i`QM; K¼B +?mv MX

æB K M`v F?B ?„M Km t2 +| i? M?bM i?`v- Gw s€M ç½ +| i?m M?“T F?¬M; i?'T- Hç "Jqb imv i ç®B F?¬M; +| p`M ç - M?QM; +m®B +MM; ?„M +?d HU +?¼M Km +?B +

E?®B M;mv M i?ç+? M`v +?Q /M ?„M i?“i bU ?SM; i?9- M?QM; F?B M;?2 hQ J½ G ?„M pšM [mv i ç`M? iW #Ä- ?„M M;?2 ` pB + F?¬M; t2K i`¼M; F?®B M;mv M i?ç+?

Gw .QÆM; p` hQ J½ G•K +kM; F?¬M; ç w- K¼B M;Q`B iB TiK+ çB iÈB T?Q i`QÊ+

a M; . H pšM çB i?2Q T?Q b m Gw .QÆM;- ?„M i` M K†i ?„M pšM H` MK +Q`B i?ªM H•m i`QÊ+ FB ?„M ç½ #B i- M?QM; çB t2K M| pÈB ;|+ ç° M;Q`B #`M [m M; i? M`v +ªK i?'v `i ?SM; i?9X

oB + M"v i¢Q +?Q ?„M K°i +ªK ;B€+ ``i F?€+X

@«M; +?O M"v- M;`B iÈB t2K M;mv M i?¢+? +O i¬B ¢B- +?¶ i¬B ¢ m H" M;mv M i? ``i + Q- h?Ov hBM? *?MM;- æ oQÆM; GK+- EBK hB *?OM; ¢ m +| i? ;BªB ` -¬M; i¬B ¢ªK #ªQ H" M;`B b) F?¬M; +?`m i?B i ¢•m

æ€K M;QìB Gw .QÆM; pW ¢B iÈB i?b T?Q b m +| K°i ;B¼M; KìB +?`Q #^M; iB M M|B iB M; >€M ``i HQm HQ€i- bQ pÈB iB m i?QÆM; FB i?b i?m¬M i?K+ ?ÆM M?B

Gw .QÆM; F?¬M; M;ì H¢B +ªK i?'v +| +?9i [m2M i?m°+ pÈB •K i? M? M"v- ?„M F?¬ M?bM- M; v +ª a M; . H +kM; p"vX

*€+? ¢| F?¬M; t - +| K°i M;QìB +ÁM i` ¢ M; +?d p"Q K'v +?K+ F?®B M;mv M i?¢+ +?`Q F?€+? tmM; [m M?- +?¶ [m¬v ?"M; +O ?„M +| F?¬M; Qi M;QìB ¢ M; M;²B t' h pB + H"K ,M +O ?„M +kM; F?¬M; i X

a m F?B i?'v M;QìB M"v- b„+ K†i +O a M; . H +| +?9i i? v /´B- F?m¬M K†i i`Î M M

Gw .QÆM; i?b +ªK i?'v FBM? M;¢+- M;QìB M"v +kM; F?¬M; t H¢;b pÈB ?„M- ?„M +QÊ+ +O ?„M pÈB h`€+ H½Q- Gw .QÆM; +ÁM M?È `ä M;QìB i? M? MB M M"v i M

@h?Ov hBM? *?OM;- æ oQÆM; GK+- EBK hB *?OM;5

hQ J½ G•K F?¬M; M;?o M?B m [m€- F?B Gw .QÆM; p` h`€+ H½Q ¢´ i?¢+? i?b ?„M +?d M;?2 M|B iÈB +?mv M M"v K" i?¬B- +?QM? pb p"v ?„M F?¬M; ? #B i; b p M;Q

@Gw H½Q ¢ - +?9M; i [m M?bM ¢B- F?~m F?Q i?"i HÈM- F?¬M; #B i H" b) ` b Q5

hQ J½ G•K +| +?9i ?SM; i?9 M|B- M;QìB ¢´ i?¢+? i?QìM; K iQM- M;QìB i? M? MB M M H"K +?Q K¼B M;QìB ``i ?B m F€- +?d +¬M H" M;QìB i?Q+? ¢´ i?¢+? F?¬M; E HQ¢B S?d h?9v M"v +ªX

o T?¬M h?Ov hBM? *?OM;- ¢•v H" i?S +| i? ;†T +?S F?¬M; i? +-m- +| K°i Qi M F?¬M; #B i i?S M"v H" ;bX

hQ J½ G•K ¢B im®i T?Q i`QÈ+- i?` i`QìM; ``i ?¶M HQ¢M- [m¬v ?"M; H¢B ¢†i Î M +?9i F?¬M; i?¬M;- M?B m M?'i +?d +| i? ¢²M; i?ìB ¢B # M;QìB- ?ÆM M[F?¬M; ¢€K M;QìB Gw .QÆM; +?d +| i? t T i?"M? K°i ?"M; ¢B iÈBX

a m F?B ¢B iÈB- €M? K„i hQ J½ G•K HB M b€M; H M- imv M;QìB i` im´B M"v +| +?9 i?¢+? +O ?„M [mª i?"i H" i®i ?ÆM M?[M; +?¶ F?€+ K°i Qi X

L?[M; M;mv M i?¢+? M"v +| ?ÆM K°i M[H" #€M M;mv M i?¢+?- id H i? M"v ``i Q F?€+- #€M M;mv M i?¢+? i?b ;B€i` i?QìM; b) + Q ?ÆM M;mv M i?¢+? i`¼M p M H b) + Q ?ÆM M;mv M i?¢+? #bM? i?QìM;- id H ` S?d h?9v +kM; b) M?B m ?ÆMX

@J¼B M;QìB +S pB +iU M?B M t2K- i¬B + K ¢Q M H" M;mv M i?¢+? +O i¬B H" ?"

L;QìB i` im´B i?'v M;QìB i`QÈ+ [m¬v ?"M; +O KbM? +"M; M;"v +"M; M?B m i?b M +"M; iQÆB- M?[M; ¬M; +?O [m¬v ?"M; # M +¢M? ¢ m ?•K K° M?bM ?„MX

L?[M; M;QìB M"v M?bM H¢B [m¬v ?"M; +O KbM?- +?'i HQÊM; M;mv M i?¢+? +O ? bQ b€M? pÈB M;mv M i?¢+? +O M;QìB i? M? MB M M"v ¢QÊ+- ?¼ Km®M /MM; M ?"M; H¢B H" +?mv M F?¬M; i? M"QX

@Gw H½Q ¢ - + "m i?'v i? M"Q\

hQ J½ G•K M?bM p`B T?9i ¢½ +-K K°i F?®B M;mv M i?¢+? H M +?Q Gw .QÆM; t2 i?¢+? +| pä M;Q`B K`m ¢2M- ¢€M; iB + H" # M M;Q`B +| M?[M; F?2 MSi- ;B€i` im

L?bM F?®B M;mv M i?¢+? M"v- Gw .QÆM; +| +?9i +´ [m€B- F?®B M;mv M i?¢+? M ?„M ¢½ M?bM i?'v M| K°i H¬M- M| H" K°i i`QM; ?ÆM M;?bM F?®B K" H¬M i`QÈ+ ?„ # M i`QM; F?®B M;mv M i?¢+? M"v +| S?d h?9v- ¢€M; iB + +?9M; ¢ m ¢½ #` pÐ- F

Gw .QÆM; +9B ç-m M?bM i?Q€M; [m - F?|2 KB M; H¢B KoK +QÌBX

Zm-v ?"M; M"v ç¢B F?€B +| F?QªM; d- 3 +?K+ F?®B- +| çB m Gw .QÆM; ç½ i?'v [H" M;mv M i?¢++ +| #B m ?B M i®iX L?[M; F?®B M;mv M i?¢++ M"v +| iQM? ç´ F?ç½ #` ?„M p" h`€+ H½Q +?¼M ` - M?[M; F?®B +ÁM H¢B F?¬M; +| F?ª M,M; ç´ i,M;- H„K `²BX

@h? M"Q- Gw H½Q ç \

hQ J½ G•K H¢B p°B p" M; ?ÄB K°i +•m- F?®B M"v ?„M +kM; F?¬M; M„K +?„+ - M?QM HÊT bQÆM; i`„M; `´i F?¬M; i X

E?®B M;mv M i?¢++ M?Q p"v `´i +| /K ?Q†+- K¼B M;QÌB F?B M?bM i?'v M| ç m Kr M?Q # M i`QM; ` S?d h?9v i?b ?¼b) FB K HÈMX

@*QB M?Q tQM;- F?®B M"v i`QÊ+ FB i¬B ç½ t2K [m - M| F?¬M; çQÊ+ i®i H„K5

Gw .QÆM; KdK +QÌB H„+ H„+ ç-m- F?®B M;mv M i?¢++ M"v [mª i?"i ?„M ç½ t2K [m i?"iX

hQ J½ G•K H" K°i i`QM; b® M?[M; M;QÌB #¢M +O ?„M- pÈB #^M; ?[m Gw .QÆM; i` .QÆM; F?¬M; /MM; M,M; HU+ ç†+ i?M i`U+ iB T +?¼M M;mv M i?¢++ +?Q #¼M ?¼ ?[m ?B m- ;B9T #¼M ?¼ i`€M? i´M i?'i i?b pšM çQÊ+X

@E?¬M; i®i - i?"i ç€M; iB +5

hQ J½ G•K ç†i F?®B M;mv M i?¢++ M"v tm®M;- i`QM; K„i +ÁM +| +?9i iB + ?"M- ? ?„M M?bM i`9M; ç m F?¬M; i®i- çB m M"v H"K +?Q ?„M `´i m QªB- ?„M +ªK i?'v M çQÊ+ K v K„M +?Q H„KX

@o` #^M; ?[m M"v- M;mv M i?¢++ +?¶ i¬B ç m H" ?"M; KÈB M?'i- M;¬B M|B ç½ ;†T

h K h¢T pW #€M tQM; K°i F?®B M;mv M i?¢++- ç M; H'v iB M- M;?2 Gw .QÆM; M M|B K°i +•m- b m F?B M;¬M ç-m H M i?b ?„M HB M b[M; b| - M;Æ M;€+ M?bM Gw .Q F?¬M; M|B M M HÌBX

@Gw H½Q ç - +ÁM F?®B M"v\

hQ J½ G•K H¢B +-K K°i F?®B M;mv M i?¢++ i`¼M p M H M- F?®B M"v +| #B m ?B M M ?„M ç½ M?bM i`9M; M|X

G-M M"v hQ J½ G•K +-K H M K°i F?®B M;mv M i?¢++ +| pä M;Q" B H" h?B i a "b- F?¬M; +| i`SM; Km®B- +| çB m #B m ?B M t'm +kM; F?¬M; +| tm'i ?B M- t2K M?Q i?QÌM;X

h?B i a "b H" M;mv M i?¢++ çB M ?bM? +O M;mv M i?¢++ h`QÌM; E?¬m- F?®B M T?ÄM; +?WM; iW k iÈB j p¢M- F?®B M?Q i? H" F?®B K" hQ J½ G•K i?Q+? ç´ M?'i

Gw .QÆM; +QÌB +QÌB pÈB M;QÌB i` im´B- +kM; F?¬M; +| M|B ;b K" +?d +9B ç-m M J½ G•KX

L?bM p" B H-M- Gw .QÆM; ?ÆB +?9i ;"i ç-m- F?®B M;mv M i?¢++ M"v `´i #bM? i?Q i?"i F?¬M; / T?•M iQ+?- M| ç€M; ;B€ ç´ - M?QM; iQM? ç´ +kM; F?¬M; HÈMX

Gw .QÆM; bY /KM; ?bM?ªM? H"Ti? ç2K F?®B M"v p" M?[M; F?®B M;mv M i?¢++ F?B ;B9T hQ J½ G•K HU +?¼M ?„M +kM; +| i? HU +?¼M +?Q KbM? Hm¬MX

Zm-v ?"M; i`QM; T?¢K pB RyK +kM; F?¬M; Qi- +| Qi M?'i ?ÆM Ryy F?®B M;mv M i? v M H†M; ;"i ç-m- M?B m M;mv M i?¢++ M?Q p"v i?b ç½ +| K°i F?®B +| i? ç¢B i,M

æ€M; iB +H" F?®B M"v +kM; F?¬M; M^K i`QM; [m-v ?"M; +O M;QÌB i` im´B M"v- tm®M; H" F?¬M; i?"M? p'M ç X

@:B€ F?¬M; + Q i?b +| i? i?O p" M K v- F?®B M;mv M i?¢+? M"v`i #bM? i?QÌM;-
;b5

Gw .QÆM; bmv M;?o K°i +?9i`²B M?Ä ;B¼M; M|B pÈB hQ J½ G•K- # M i`QM; F?®
F?®B h? M? >Q *?OM; S?d h?9v F?¬M; M?Ä- ;B€ i``imv i ç®B ?ÆM Ry p¢M- F?
t2K H" i®i M?'i i`QM; [m-v ?"M;X

@h®i- ¬M; +?O- F?®B M"v # Q M?B m iB M\

hQ J½ G•K +| +?9i pmB KWM;- ?„M H" T iS+ [m v ç-m H¢B ?ÄB h K h¢T- h K h¢T
M?bM Gw .QÆM; p" a M; . H X

GQm *QÆM; T?€i ?B M i` M i`€M h K h¢T +?av` K°i ;B¼i K¬ ?¬B- i`QM; K„i ?„M i

@E?®B M"v # Q M?B m iB M- b Q F?¬M; i`a HÌB i? \

hQ J½ G•K M;?B ?Q†+ ?ÄB K°i +•m- Gw .QÆM; +kM; ç²M; /¢M; M?bM ?„M- #° /¢M
K¼B M;QÌB`i F€ [m€BX

@h K- h K +¬M; iYX

8NkX *?QÆM; 8Ny, GU *?¼M L;mv M h?¢+? UkV

h K h¢T KÎ KB M;- +| çB m ?„M F?¬M; T?ªB i`ª HÌB hQ J½ G•K K" ç M; M|B +?mv M
M|B +?mv M i?b ;B¼M; M|B +ÁM +| +?9i`mM`švX

@E?€+? ç M; ?ÄB + "m ç|5

a M; . H i?ªM M?B M M|B K°i +•m- h K h¢T p°B [m v ç-m H¢B M?bM Gw .QÆM; p"
+ÁM +| bU bÊ ?½B p" #'i MX

@Gw- Gw iB M bBM?- F?®B M"v +?d +¬M jyyy la. H" çQÊ+5

h K h¢T F?¬M; #B i hQ J½ G•K- M?QM; ?„M #B i Gw .QÆM;- F?B M|B +?mv M ?„M-
?B M i¢B ?„M i`QM; HÁM; ?„M i`MM M;"T bU ?®B ?"M p" bÊ ?½B- ?„M F?¬M; M;Ì H"
M"vX

@" M;?bM la.- F?¬M; ç„i5

Gw .QÆM; ;"i ç-m- jyyy la. ç´B b M; L.h i?b F?¬M; iÈB k p¢M- pÈB F?®B M;mv M i
t2K H" ç9M; ;B€X

@h®i- jyyy la.- i¬B Km 5

hQ J½ G•K i? M? iQ€M iB M- ?„M K M; i?2Q 8 p¢M la.- b® iB M M"v H" /Q a M; . H
çQÊ+ ?„M +?m~M #` ç çB p"Q i?` i`QÌM; Km M;mv M i?¢+?X h`QM; i?` i`QÌM; i?b
M?QM; `ä`"M; H" la. i?m" M iB M ?ÆMX

hQ J½ G•K H'v` jy ì Ryy la.- h K h¢T H" T iS+ M?" M iB M- €M? K„i i?b pšM i" T i`r
i`QM; K„i ?„M +ÁM +| +?9i F?~M +-MX

a M; . H F?¬M; +| M?bM ?„M- i` M K†i pšM H" MK +QÌB iQÆB- +| çB m i`QM; HÁM
h K h¢T- Qi M?'i i?b i M M"v b) #` çm´B` M;Q" B- F?¬M; +ÁM çQÊ+ i? K ;B p"Q i?

h K h¢T H" M;QÌB +O ;B i°+ a M; . H - ;B i°+ a M; . H +'K +¬M; M?•M +O #¼M
M;mv M i?¢+?- ç•v H" ?"M? pB pB T?¢K M;?B K i`¼M;- F?B #` T?€i ?B Mb) #` tY

G"K +¬M; M?•M i`U+ ? +O ;B i°+- #¼M ?¼M Km®M +| M;mv M i?¢+? i?b / ?ÆM i
M?B m- ç•v +kM; H" M;mv M M?•M K" h K h¢T H¢B +| M?B m M;mv M i?¢+? +?'i H
?„M +ÁM +| [m M ? i?•M i?Q+? pÈB * Q #€- Km®M iW i?` i`QÌM; FB K çQÊ+ M;mv

@hB m s€M- + "m +kM; Km K°i F?®B M;mv M i?¢+? çB- +?9M; i +MM; M? m ;BªB

Jm M;mv Mi?¢+? tQM;- hQ J½ G•K F?¬M; +ÁM m QªB M[- H9+ M˘v ?„M +! +?9i
ç M; Km®M ;BªB F?®B M;mv Mi?¢+? M˘v t2K p”M K B +O KbM? M?Q i? M”Q- iW
F?¡ +?`m `²BX

@h®i- i¬B +kM; çB ibK K°i F?®B5

Gw s€M M? M?”M; ;”i ç-m- ?„M +kM; F?¬M; ?B m #B i M?B m p M;mv Mi?¢+?-
K°i F?®B #€M M;mv Mi?¢+?X

Gw s€M t2K M?[M; F?®B M;mv Mi?¢+? i`QM; [m-v- H9+ M˘v h K h¢T ?Q”M iQ”M
#m¬M #€M- ?„M +?d H”K K°i pB + H” +~Mi?”M M?bM a M; . H X >„M ç2K [m-v ?”M
T?ÁM; pB + ;†T M;QÌB [m2M- F?¬M; M;ì H” pšM ;†T- F?¬M; +?d +! ;†T- K” +ÁM H
Km®M ;†T M?”iX

*?d +! i? M¡B H” p”M K v +O ?„M F?¬M; i®i K” i?¬BX

>„M bî /o ?B Mi¢B #€M M;mv Mi?¢+? î ç•v H” pb +! [m M ? M?”i ç`M? pÈB a M; .
ç½ i?m H¶ F?QªM; 3yyy la.- b®iB M M˘v iQÆM; /QÆM; pÈB b®iB MiQ+? Hkv +O
#` ;B çbM? K„M; i?ªK- ? B H½Q #” p”B M;”B +kM; F?¬M; ç wiÈB ?„MX

S?€T Hm”i +O Jv MK ` F?¬M; +! [mv ç`M? H” K°i pÈ K°i +?²M; K” +! i? H” K°i +?
h¢T +! pB + H”K i®i- H¢B `”i +! iB M ç²- i?m M?”T +kM; F?¬M; i - M;QÌB M?Q ?„M
;†T- `”i M?B m M;QÌB ç m +! # ?Q†+ H” 9 M;QÌB pÊX

a m F?B i?m iB M- h K h¢T ibK +€+? FB K H¢B b®iB M M˘v- ç¢B ?°B ;B Q /`+? b„
h K h¢T #B i i?`i`QÌM; # M M;Q”B `”i / FB K iB M- M m H”K i®i i?b F?¬M; M?[M; -
i?m K” +ÁM +! i? FB K i? K K°i QiX

L?QM; K” M?Q p”v i?b F?¬M; T?M ?ÊT pÈB ;B i°+- pb i? ?„M +! +?9i /Q /UX

a m F?B /Q /U- ?„M pšM [mv i ç`M? H”K- ç•v H” +Æ ?°B +O ?„M- M m #Ä [m i?b T
i? FB K H¢B b®iB M M˘v- h K h¢T H” M;QÌB ; M HÈM- iW pB + ?„M /€K M?”M iB
+! i? i?”vX a m F?B [mv i ç`M?- ?„M #„i ç-m /U p”Q [m M ? +O KbM? i?m Km
K M; i?2Q M?[M; i?S M˘v p°B p”M; iÈB A@ M@;QMx

E i [mª H¢B H” i?S K” ?„M F?¬M; Km®M i?”v M?”iX

óG½Q ç¢B- i¬B Km F?®B M˘v çQÊ+ F?¬M; \ô

Gw s€M M?bM K°i H€i i?b +?d p”Q K°i F?®B #€M M;mv Mi?¢+?- b m ç! KQM; +?ì
æ•v H” F?®B #€M M;mv Mi?¢+? E ”b +! #B m ?B M F?¬M; i - M†M; F?QªM; d- 3 +
E ”b H” K°i i`QM; M?[M; HQ¢B h ”b- pä M;Q”B M?Q / ;”- #!M; HQ€M; - +! K”m #¢
HQ¢B M;mv Mi?¢+? M˘v M?bM ;B®M; M?Q H” HQ¢B i®i M?”iX

æ€M; iB + +?QM? H” K†i +„i H¢B tm”i ?B M +?9i K”m t M?- #B m ?B M M?Q p”v i?b
F?¬M; + QX

æ•v H” #B m ?B M / HW ;¢i M;QÌB KÈB M?”i- Gw s€M +?QM? H” M?Q i? - K½M; K
M?bM `”i ç T- M?QM; # M i`QM; H¢B F?¬M; +! ;b- +?Q /M H” Gw s€M Km pÈB ;B
+kM; +?d H” i?m H¶X

hQ J½ G•K ?€KB M; i?î /®+- Km®M M¡B ;b M?QM; +kM; F?¬M; M¡B ` - ?„M +kM; [m
Gw .QÆM; H M iB M; H” i®i M?”i- ?„M F?¬M; +! ç€M? ;B€ +?m~M M?”i p i?S M˘v M

@hB m s€M- M m F?¬M; i?b +”m +?¼M F?®B F?€+ çB5

Gw .QÆM; /Q /U K°i +?9i- +m®B +MM; pšM H„+ H„+ ç-m- iB M +O Gw s€M H” /Q
M;mv Mi?¢+? M˘v Qi M?”i +kM; j- 8 p¢M- bQ pÈB F?®B +O hQ J½ G•K +ÁM ç„i ?
Gw s€M T?ªB i?m H¶ iQ”M #° b®iB M M˘v

@E?®B M˘v +kM; F?¬M; çQÊ+ b Q- [m M çB- i`QÊ+ ? i F?¬M; Km - +?ì K¼B M;QÌ

hQ J½ G•K ç M; +^K S?d h?9v i`QM; i v- M; „K M?bM id Kd- tmM; [m M? H”TiS+ +|
KQÆB im´B /MM; iB M; ?Q `’i i?”M? i?¢Q M|B pÈB v- #¼M ?¼ bÈK ç½ M?”M` hQ J
+?Q M M KÈB /MM; M?•M /•M i Km X

@ JQÌB ? B p¢M- hQ J½ G•K ?ÆB +m®B ç-m- M?bM Gw .QÆM;X

JS+ ;B€ KQÌB ? B p¢M M?•M /•M i F?¬M; t2K H” + Q- î i`QM; MQÈ+ F?®B S?d h?
#€M çQÈ+ i` M KQÌB H,K p¢M- ç•v H” Jv MK ` - F?¬M; ;B®M; M?Q i`QM; MQÈ+- Kr
p MQÈ+ +ÁM T?ªB H”K ?”M; HQ¢i i?O iK+ ;B’v iì- +?B T?Q +?Q K’v i?O iK+ HQ H
`²BX

@ JQÌB ? B p¢M- F?®B M;mv M i?¢+? M”v i,M; `’i i®iX

L;QÌB tmM; [m M? +kM; ç M; #”M i€M M?Ä- F?®B M;mv M i?¢+? M”v H9+ KÈB +|
[mw M[+kM; [mw +?d # p¢M- #’i Hm”M M?bM i? M”Q- ç•v +kM; H” K°i H-M iB m
;BªB ` +kM; F?¬M; M?B m ?ÆM KQÌB p¢M M?•M /•M i X

@ æQÈ+- #€M +?Q ¬M;5

hQ J½ G•K ?ÆB /Q /U K°i +?9i- `²B M?”M HÌB- b m F?B M;QÌB M”v ` ;B€ F?¬M; +
+?QM? H” M;mv M M?•M v M?”M HÌB M? M? M?Q p”v- ç m M”v +?SM; iÄ +€B ;B€ I
M?”i +O M?[M; M;QÌB M”v- î ç•v +kM; t2K H” + Q`²BX

>Q h? M? *?OM; i?m°+ S?d h?9v i`mM; +’T- i`mM; +’T S?d h?9v ?B M ;Bì +¢M?
F?¬M; F?|+ HB i M?Q p”v- i®i M?”i +kM; +?d H” S?d h?9v + Q +’T- K|M ç² i®i ç| pW
M;QÌB b) i` M? ;B”M? H’vX

@ h®i- ¬M; +?O- M;”B +?ì +?9i5

L;QÌB Km S?d h?9v +QÌB ? ?ª K|+ ` +€B i9B t€+? ç2M- +€B i9B t€+? M”v +| +?9
H9+ î i`QM; MQÈ+- iW ç| v H’v ` K°i t’T M?•M /•M i - ç K KQÌB ? B p¢M çQ +?Q h
*€B +?Ê M”v H” /Q +QM M;QÌB iU T?€i i¢Q i?”M?- ;B Q /`+? î ç•v ç T?¬M H” iB M H
;B Q /`+? M?Q p”v i`U+ iB T çB M;•M ?”M; +?mv M F?QªMX

hQ J½ G•K M?bM K’v H-M- +kM; F?¬M; H”K b Q M?”M H’v- iB M K†i F?¬M; i?”M? p
/` [m®+ i? ?QÆM; M?bM i?”v M?•M /•M i çÄ M?B m M?Q p”v H”K +?Q v +kM; +| K

L;QÌB ç| K M; S?d h?9v M? M? +?•M #Ä çB- F?®B S?d h?9v K” ?¼ Km - pšM +| i?
+?•m #€Q #ªM ç` Jv MK ` - ?¼ +kM; H” i`mM; ;B M FB K +?9i M?ì +? M? H +? ;B€
F?¬M; i? i`ª ;B€ + QX

@ Gw H½Q ç - iÈB +”m `²B5

hQ J½ G•K M?QÌM; H¢B +?¶ ;BªB i?¢+?- pW M½v #¼M ?¼ H’vi´M; +°M; ? B F?®B
ç½ ;BªB i,M; `²B- #•v ;Bì F?®B FB T?ªB H” +O Gw .QÆM; ;BªBX

æ®B pÈB Gw .QÆM; hQ J½ G•K +| HÁM; iBM imv i ç®B- #’i F M;mv M i?¢+? +| #E
.QÆM; M?bM p”Q- F?ª M,M; ç´ i`SM; `’i + QX

@ h®i5

Gw .QÆM; ç|M M?”M F?®B M;mv M i?¢+? #€M ç´ iW i v GQm *QÆM;- ç²M; i?ìB ç
+?Q +?O M?•M +O K€v ;BªB i?¢+? ç| - +?O M?•M +O K€v ;BªB i?¢+? t2K F„ HQÐM
M?”M i’K i? ;BªB i?¢+?

@ GÈT T?O ç2MX

@ E?®B M;mv M i?¢+? M”v `’i #bM? i?QÌM;5

@ h¬B i?”v F?ª M,M; ç´ i,M; +O F?®B M”v `’i HÈM5

E?¬M; Qi M;QÌB i` M? Hm”M M?Ä iB M;- +| iB M; ?Q +kM; +| iB M; Jv MK ` - ;B¼
K°i +?9i- M?QM; #’i Hm”M H” M;¬M M;[M”Q- +kM; F?¬M; H”K b Q t2K i`¼M; F?®B

*^aK M?"M +O a M; . H +kM; F?¬M; F?€+ ;b bQ pÈB hQ J½ G•K- v +kM; F?¬M; t
i?¢+? M"v- M?QM; v +M; t2K i`¼M; Gw .QÆM;X

GÈT T?O H" K°i HQ¢B HÈT M;¼+ +SM; +?„+ Qtv ?| M®B HB M T?¬M i?`i p" T?¬M
+kM; +| i? M|B HÈT M;¼+ +SM; +?„+ #€M Qtv ?| - M;?B K i9+ K" M|B HÈT T?O i
F?¬M; +| +?`i M;¼+ ?bM? i?"M? i?"i bU K" i?¬BX

GÈT T?O H" +?mv M iB T M®B HB M;B[i?"i p" / - HÈT T?O F?¬M; i? i`U+ iB T^aM
M?QM; ç€ H•m çÌB +| HÈT T?O- ç° +SM; + Q- ``i +| i? b m HÈT T?O K"m ç2M +| S
M M M;QÌB i?Q+? ç´i?¢+? ``i M?B m- M;mv M i?¢+? #bM? i?QÌM; +| HÈT T?O ç m

L|B i?2Q HÈT T?O i`QM; M"v- ç| H" #B m ?B M +O HÈT T?O ``i i®i- M?QM; HÈT
i?¢+? i` M i v ?B M` i`QÈ+ K„i Gw .QÆM;- +?Q /M +| +?„+ +?„M ç´i?¢+? +?mv M
HÈT ç2MX

æ†+ #B i H" çQ€M ç`M? HÈT ç2M H" ç2M b®M; ? v ç2M +? i- ç•v H" +?mv M ç m ç-

Gw .QÆM; +® ç`M? F?®B M;mv M i?¢+? +?Q +?„+ +?„M- ç H¢B H M K€v ;B^aB i?¢
+„i ç€ p M; H M #M Hm" M +O K¼B M;QÌB tmM; [m M? H"TiS+ M?Ä çB `i M?B m

smM; [m M? +| F?¬M; Qi M;QÌB #Ä çB- M?QM; T?¬M ç¬M; ç m Î H¢B- Î ç•v pW ç´
M;QÌB ç m Km®M #B i i bM? ?m®M; F iB TX

*?Q /M Î ç•v H" Jv MK ` - i, H ç´i?¢+? ç´i,M; +kM; F?¬M; T?^aB H" + Q H„K- ;B€
#€M Î +?Ê M"v H¢B +kM; ``i #bM? i?QÌM;- +M; i? K ?¢M +? ç° i,M;- KB M; ;B^aB i
ç´i,M; #®M M,K KQÌB F?®B M;mv M i?¢+?- bQ pÈB M?[M; H9+ H M M;¼; B^aB ` K
id H M"v [m^a i?"i F?¬M; + QX

ošM +ÁM K°i +?9i- ;B[i`Q ?¬K M v M; v +^a K°i F?®B M;mv M i?¢+? ç´i?¢+? ç¢E
çB m M"v i?b F?¬M; #^M; "bM? *?•m- +¬M; #M "bM? *?•m M;"v ç-m iB M- F?m iU
.QÆM; p" h?B m L;¼+ *QÌM; ç´ç¢B i,M; ` - +ÁM +| i`QÈ+ F?€+ M[X

E?®B M;mv M i?¢+? M"v +O Gw .QÆM; M†M; +?d +| #^av i€K +•M- çQÈ+ t2K H" F
ç-m +„i +kM; ``i çÆM; B^aM- Gw .QÆM; +„i [m M? `b HÈT T?O ç2M- M,K b€m T?9i

@ _-K

E?®B M;mv M i?¢+? M"v K°i T?•M i?"M? ? B- a M; . H ;B9TH m b¢+? ? B K†i +„i
+?MB b¢+? b)- a M; . H #¶M; bYM; b®i K°i +?9iX

hQ J½ G•K # M +¢M? +kM; M;•v +^a M;QÌB ` - M;QÌB tmM; [m M? +M; bYM; bÌ ?ÆM

@ E?¬M; T?^aB +?S- ç•v H" ^aQ i?m"i b Q\

@ GÈT T?O ç2M #B M i?"M? HÈT T?O i`„M;- B +| i? M|B +?Q i¬B #B i +?mv M ;b

GÈT T?O #B M ç´B- +?mv M i? M"v i`QÈ+ ;BÌ +?Q iWM; i?'v [m 5

a m p" B T?9i BK H†M;- tmM; [m M? H"TiS+ ²M "Q H M- i'i +^a K¼B M;QÌB ç m HÈ
K¶B M;QÌB pšM +ÁM K M; i?¬M b„+ FBM? M;¢+X

*?mv M M"v [m€ F€ H¢- i'i +^a K¼B M;QÌB ç m FBM? bÊ- F?¬M; Qi M;mv M i?¢+?
+kM; +?Q M?bM i?'v [m HÈT ç2M b m F?B +„i ` +ÁM +| i? #B M i?"M? HÈT i`„M;
? B K"m ?B K i?'vX

a m F?B Gw .QÆM; +„i tQM;- HÈT T?O p®M K"m ç2M ç½ #B M K'i- HÈT T?O K"m i`

GÈT T?O M"v # Q [m M? H"v T?d i?9v- +kM; +| i? t2K H" T?d i?9v- +?Q M M HÈT
M| - M?QM; HÈT T?O +?d H" b^aM p"i +O [m€ ç° ?| i`QM; [m€ i`bM? b^aM bBM? i?"
p" K"m p" M;- ``i ?B K i?'v +| HÈT T?O K"m F?€+X

GÈT T?O ç m +| ? B K"m ``i i?Q i?Èi- çWM; M|B H" #¼M ?¼- +?Q /M H" Gw .QÆ
i?¢+? M?Q p"v +kM; H" H-M ç-m iB M i?'v çQÈ+ HQ¢B M;mv M i?¢+? +| HÈT T?O

L;?B K i9+ K" M|B- ç•v H" K°i HQçB #B M /`- F?¬M; T?ªB M;mv M i?ç+? #B M /`
K" H" HÈT T?OX

@ Gw iB M bBM?- HÈT T?O ? B K"m `\
a M; . H H"TiS+ [m v ç-m HçB- ?ÄB M?Ä- i` M Kti v +ÁM +| +?9i FBM? M;ç+- H
K"m M"v +kM; H-M ç-m iB M v i?'v [m X

@ æ9M;- i¬B +kM; F?¬M; M;ì# M i`QM; HÈT T?O HçB tªv ` +?mv M F?€+ i?QìM;X

Gw .QÆM; F?) ;"i ç-m- HÈT T?O ? B K"m bQM; bQM; `i F?| M?"M ` - M?QM; HÈT
;b- HÈT T?O /M b Q +kM; F?¬M; t2K H" S?d h?9v +?•M +?QM?- +kM; F?¬M; +| M;C

L?B m M?'i +| M;QìB i?Q+? F€i?ç+? Km®M ;B[HçB +'i;B'm- +?d H" ;B€i` M?'i

@ Gw H½Q ç - HÈT ç2M #B M i?"M? HÈT i`„M;- ç•v H" ç´i,M; "- hQ J½ G•K ç°i M?E
p" Gw .QÆM; +kM; ?ÆB bYM; b®iX

"B m ?B M +O HÈT ç2M F?¬M; i®i- i'i M?B M b) ªM? ?QîM; ;B€i` +O M;mv M i
;B®M; p"v- HÈT i`„M; i?¬M; i?QìM; ç m +| S?d h?9v tm'i ?B M- tm'i ?B M +O HÈ
F?®B M;mv M i?ç+? M"v +| S?d h?9v `i + Q- hQ J½ G•K M|B ç´i,M; K°i +?9i +kM;

*?d iQM? `B M; M;mv M i?ç+?- Gw .QÆM; /MM; K°i pçM M,K Km p - #•v ;Bì#€M ?
ç ;bX

@ h¬B #B i + "m H"K çQÊ+- F?®B M;mv M i?ç+? ç M; tmB t Q M?QM; p"Q i v + "m i

hQ J½ G•K KWM; `Ð ;¼B- a M; . H +kM; +QìB- K°i H-M M[ Gw .QÆM; ç H° ` bU
a M; . H F?¬M; +| +?9i #'i M;ì ;b- Gw .QÆM; +?QM? H" M;QìB i?-M F€M?Q p"vX

8N8X *?QÆM; 8Nj, * Q *'T ",M; *?OM; hY G G M

*?mv M +| M;QìB ;BªB i?ç+? ;BªB ` HÈT T?O ? B K"m #B M /` `i M? M? çQÊ+ H
ç-m ç m [m v i`î HçB- +ÁM i,M; i? K F?¬M; Qi M;QìB p•v t2KX

Gw .QÆM; M?bM çB M?bM HçB id Kd HÈT T?O i`„M; pW KÈB çQÊ+ +çQ ` - ;"i ç-m

o` i`Q +O HQÐB / Q p¬ +MM; i®i- /QÈB HÈT T?O `i KÄM; +?QM? H" S?d h?9v- F?
S?d h?9v # M i`QM; +kM; F?¬M; M?B m- F?QªM; +?WM; #®M M,K +•M- +| i? H"K

Gw .QÆM; çti F?®B M;mv M i?ç+? M; v M;„M p"Q K€v +„i ç€- HçB #„i ç-m ;BªB i?

•K i?•K +O i?B i ç Q H-M M"v HçB p M; H M +?|B i B- M?[M; •K i? M? M"v F?¬M;
i€M +O M;QìB tmM; [m M?- M;QìB tmM; [m M? pšM F?¬M; M;WM; #`M i€M- M;QìB
i?ç+? M"v ç´i,M; #•v ;Bì+kM; F?¬M; /€K M|B- M;QìB i`QÊ+ ç| F?¬M; t2K i`¼M; F?
K"m ç2M M"v +kM; ç m +?mv M b M; M?b- #•v ;BìM;QìB +?Q `M; F?®B M;mv M i
i,M; i?b`i M?B mX

S?çK pB i?B i ç Q H-M M"v Qi ?ÆM H9+ M½v- K'v T?9i b m i?b ç½ +„i tQM;- pW
pšM +?Q i€+? ` `i M?B m M;QìB tmM; [m M? ç m +®p M? ç-m p T?Q i`QÊ+- B
i?'v M;mv M i?ç+? +| ? B K"m M"v `®i +m°+ ;BªB ` S?d h?9v M?Q i? M"QX

s¬M t Q

J°i +?"m MQÈ+ M?Ä `Y çB bç+? b)- H° ` i` M Kti / Q pšM H" HÈT T?O i`„M;- H-M
i`U+ iB T +„i ` S?d h?9vX

*?d H" HÈT T?O i`„M; F?¬M; ? ªM? ?QîM; bU FQ+? ç°M; +O K¼B M;QìB tmM; [m
M;QìB # M +çM? p +€B M?bM +O KbM?- i`QM; ;B•v T?9i M"v #¼M ?¼ ;B®M; M?
i?ç+?- #`M Hm" M p ibM? ?bM? +O F?®B M;mv M i?ç+?X

> B Kti +„i M"v ç m +| HÈT T?O- id H F?®B M;mv M i?ç+? M"v ;BªB ` S?d h?9v H
ç m /U çQ€M F?®B M;mv M i?ç+? M"v iB TiK+ ;BªB ` S?d h?9v ç´i,M;- M|B F?¬M;

H" `i Qi- H9+ M½v +| M; QÌB M|B ` i?b b) #` M; QÌB # M +¢M? T?ªM #€+- i`QÈ+ K
i?¢+? M"v H" `i F?| ¸Q€MX

@ h¬B ¸Q€M i`QM; M"v Qi M?'i +kM; H" S?d h?9v \* M h? M? \*?OM; i`ÎH M- HÈT T?
bm®i- # M i`QM; F?ªM, M; +| + Q +`T ", M; *?OM; S?d h?9v H" `i HÈMX

J°i M; QÌB ¸"M ¬M; Jv MK ` ¸Q ` T?€M ¸Q€M +O KbM?- M|B `i [mª [mv i- tmM; [
; "i ¸-m ¸²M; ibM?X

@ E?¬M; +?d p"v- i¬B +ªK i?'v i?"K +?Q +| i? ¸¢i iÈB EBK hB *?OM; ?Q†+ H" S?M
+kM; F?¬M; T?ªB F?¬M; ¸QÈ+- #'i F H" HQ¢B M"Q- F?®B M; mv M i?¢+? M"v ¸'
+?WM; H" ¸¢B i, M; X

G¢B +| K°i M; QÌB M|B HÈM iB M; - M; QÌB M; "v ?bM? M?Q +| iB M; i, K- b Q F?B v M
¸²M; - i`QÈ+ F?B M; QÌB ¸| T?€M ¸Q€M S?d h?9v HQ¢B FB M i? M? +kM; ; "i ¸-m B

.QÈB bmv ¸Q€M +O K¼B M; QÌB- Gw .QÆM; #m¬M; / Q +¢Q tm®M; - ¸ H M ¸€K"
/"v- K"B +kM; F?¬M; K'i # Q M?B m i?ÌB ; B M- M?Q p"v +kM; +| i? #ªQ p ¸QÈ+ S

Gw .QÆM; +?mv M b M; K"B ¸€ K¼B M; QÌB tmM; [m M? +kM; F?¬M; H'v ; b H"K H
H¢B ?„M +kM; b) +¢Q +¢Q i`QÈ+ t2K b Q- # M i`QM; HÐ +| S?d h?9v- iMv iB M ?¢
h?9v # M i`QM; X

E?®B M; mv M i?¢+? p®M F?¬M; HÈM- M|B # M i`QM; +| S?d h?9v M?'i ¸`M? +kM;
iQM? ?Q" M +?dM?- +?Q /M +¢Q ` S?d h?9v i®i- ; B€i `` +kM; b) #` K'i ¸B `i M?B r

@ s¢+ t¢+

•K i? M? +¼ t€i pÈB ¸€ M; ?2 +| +?9i / +?`m ?ÆM /MM; / Q +¢Q- i®+ ¸° K"B +kM; M
K†i i` M +O F?®B M; mv M i?¢+? F?¬M; M; WM; K'i ¸B- ¸²M; i?ÌB K¼B M; QÌB tmM;
¸ m +?, K +?9 M?bM p"Q F?®B M; mv M i?¢+? K" Gw .QÆM; ¸ M; K"B X

@ s M?- ` K"m t M? `²BX

*| K"m t M?- b Q +| K"m t M? [m€B [m, M?Q i? M"v\

oW KÈB K"B ¸QÈ+ K'v T?9i- tmM; [m M? +| K'v M; QÌB H HÈM H M- `i M?B m M;
d- /QÈB K†i HÈT T?O ¸½ H° ` K"m ?ÆB M?"M M?¢i- i?Q¢i M?bM `i ; B®M; H" K"
M?B m- H"K +?Q M; QÌB i +ªK i?'v `i +´ [m€BX

"•v ; BÌ HÈT T?O pšM +?Q H m b¢+?- +kM; +?d +| i? H" bmv ¸Q€M [m HQ X

@ Gw H½Q ¸ - ` K"m t M? `²B\

hQ J½ G•K +QÌB b^M; b†+- i`U+ [m M +O v M?bM `ä M?'i- i` M K†i v +| +?9i M; ?
T?O- [mª i?"i H"K M; QÌB i F?| ?B mX

@ E?¬M; ; B®M; K"m t M?- K"B ` i?b b) #B iX

Gw .QÆM; F?) +QÌB H„+ ¸-mX i v pšM F?¬M; M; WM; - HÈT T?O F?¬M; /"v- ?„M F?-
iW ¸-m ¸ M +m®B #•v ; BÌ iW iW H° ` X

E?¬M; ; B®M; K"m t M?\

hQ J½ G•K p" a M; . H p°B p" M; t2K Fd H¢B +?¶ K"B- €M? K„i ? B M; QÌB iW iW b€

J"m +O F?®B S?d h?9v i`QÈ+ K„i ?B M ` F?¬M; T?ªB K"m HK+ +kM; F?¬M; T?ªB
K"m iQK- #'i Hm" M H" H K ? v iQK- S?d h?9v i`QM; ¸| ¸ m i?m°+ HQ¢B K"m b„+ F?
i`QÈ+ K„i H" `i i?U+- F?šM; ¸`M? H" b„+ + Q- S?d h?9v K"m F?€+ +O b„+ + Q +Á

@ _'i i®i- F?¬M; T?ªB K"m t M?X

hQ J½ G•K ; "i ¸-m pmB KWM; - Gw .QÆM; +kM; F?¬M; H"K v i?'i p¼M; - M m M?Q F
` F?¬M; ¸ T- # M i`QM; S?d h?9v +?Q /M H" >Q h? M? *?OM; - +kM; M?'i ¸`M? H
i, M; X

@J"m iQK- H" K"m iQKX

@E?¬M; ç9M; i¬B i?'v M| H" K"m H KX

smM; [m M? ``i M?B m €M? K„i ç m M?"M ` F?¬M; T?^aB H" K"m HK+- #"M Hm"M

E?®B M;mv M i?¢+? #B m ?B M FûK M?Q i? M"v ?„M +?Q i?'v i,M; iQ M?Q p"v- +
K°i M;QìB i? ?B M KÈB +| i? ;BªB` S?d h?9v ç¢B i,M; M?Q p"v- #•v ;Bì a M; . H
pÈB Gw .QÆM;- Gw .QÆM; +?„+ +?„M H" K°i i?B M i" B bB m +'T +O S?d h?9vX
@ _-KX
Gw .QÆM; `i M? M? F? B i?B i ç Q- i` M? Hm" M +O K¼B M;QìB tmM; [m M? +
h?9v M"v pšM ç M; i,M;- /QÈB +€B M?bM ;B€ i` i?'T M?'i +kM; ?ÆM ? B M;`M p¢M
h` M ;QÆM; K†i ¬M; +?O +O +¬M; iv +?•m #€Q >²M; E¬M; ç| +| +?9i #m²M`-m- ?
i`b Km - M m i?"i Km çQÊ+ - p"v b® ç¢B i,M; M"v +?QM? H" +O ¬M; i `²B- +kM; +
h` M i? ;BÈ M"v F?¬M; +| i?m®+ ?®B ?"M- M?QM; +?Q /M +| Gw .QÆM; +kM; F?¬
h?B i ç Q H¢B #„i ç-m [m v- +?O M?•M +O K€v ;BªB i?¢+? # M +¢M? M?bM K¼B M
+QìB i` M K†i pšM F?¬M; ? #B M K'IX
æ¢B i,M; pQÊi +'T ?B M ;Bì ç½ H" i` M ? B M;`M p¢M- ;B€ iB M H9+ ;BªB i?¢+? F?
iBM- +?Q /M +?B T?Q ;BªB i?¢+? K°i +?mv M i,M; H M- i`QM; M"v b) pšM +| M;QìB
i?¢+? ç½ ;BªB çQÊ+ ç¢B i,M;- B +kM; F?¬M; M;?o [m b) /QM? +?9i K v K„MX
a m KQìB K'v T?9iX Gw .QÆM; ;BªB iQ`M #° F?®B S?d h?9v- +ª F?®B S?d h?9v M
`i i?Q+? ?ÊT H"K pÁM; i v- S?d h?9v M?Q i? M"v +kM; i,M; i? K ;B€ i` F?¬M; Qi
>ÆM #®M +•M- S?d h?9v t'T td ?ÆM ? B F;- + Q +'T ",M; *?OM; Gw .QÆM; ;BªB
>Q`M; GK+- hY G G M bQ pÈB \*? M? >Q`M; GK+ TªB M|B +ÁM i®i ?ÆM M?B m-
F?Q- `i M?B m [m M iQ [mw i°+ XibK FB K K`m b„+ M"vX
@ " M;?bM p¢M- i¬B` ;B€ # M;?bM p¢M ç Km F?®B S?d h?9v _QH M/ + Q #,M;
S?d h?9v pW ;BªB` - K°i ¬M; +?O +¬M; iv +?•m #€Q >²M; E¬M; H M iB M;- H9+
+?O v m pšM H" ?®B ?"M- b€m i`,K p¢M p` # M;?bM p¢M- M?B m ?ÆM ;'T M,K H-
*| +?9i #ªM HoM? M?Q i? - b€m i`,K p¢M #B M i?"M? # M;?bM p¢M- +| i? #B M ?|
ç' i?¢+?XX
Gw s€M ?ÆB M;~M M;QìB- M;Æ M;€+ M?bM F?®B M;mv M i?¢+? i` M i v Gw .QÆM
` - +ÁM HÈM ?ÆM bQ pÈB +O hQ J½ G•K H9+ M½vX

8NdX *?QÆM; 8N8, h,M; :B€ 8yy o¢M

hQ J½ G•K p" a M; . H [m v ç-m H¢B HB + M?bM Gw .QÆM;
" M;?bM p¢M- +€B ;B€ M"v ç®B pÈB ? B M;QìB K" M|B F?¬M; +| ;b H" H¢- + Q ç
i`mM; ç S?d h?9v- M;m²M ?`M; S?d h?9v M"v #`i Hm" M H" î ç•m ç m +| +€+ +¬M; i
H9+ M"v ¬M; i /€K i`ª ;B€ i?'T +?šM; F?€+ M"Q iU KbM? #Ä çB bU i` M? çQ¢M S?
@ h¬B i`ª # M;?bM F?¬M; i`,K M,K KQÆB p¢M- tBM M?QìM; K°i +?9i- ç +?9M; i¬
" M M;Q`B ç°i M?B M +| ;B¼M; M|B + Q + Q i`mv M ç M- Gw .QÆM; p" a M; . H +
? B M;QìB M?bM i?Q€M; [m X
*€B ;B¼M; M|B M"v +ª ? B M;QìB ç m `i [m2M- M; v +ª hQ J½ G•K +kM; M;?2 [m
+O h?B m L;¼+ *QìM;- Gw .QÆM; +kM; F?¬M; M;ì h?B m L;¼+ *QìM; +kM; tm'i ?
S?d h?9v +O ?,M K" i`ª ;B€X
@ " M;?bM K°i i`,K p¢M- M;QìB i`QÈ+ K†i M?QìM; K°i +?9i çQÊ+ F?¬M;- +€K ÆM
J°i ;B¼M; M|B / M;?2 p M; H M- bU FBM? M;¢+ i` M K†i Gw .QÆM; +`M; i,M; i? K
M o,M Zm•M- H9+ M"v M o,M Zm•M p` h?B m L;¼+ \*QìM; ç m iW # M M;Q`B t,K t,

> v +¬M; iv HÈM M"v i`a ;B€ + Q Gw .QÆM; +kM; F?¬M; H'v H"K H¢- M?QM; p'M ç
Î # M M;Q" B- M; v +ª S?d h?9v +ÁM +?Q i?'v K" /€K i? K ;B€- bU [mv i çQ€M +O
HÈM ç'v +?SX

*€B ;B€ ç-m iB M ¬M; +?O M;QÌB >²M; E¬M; ç½ p¬ +MM; bYM; b®i`²B- ?ÆM M[+
¬M; i F?¬M; M;Ì M i?' p" h?B m i?' +kM; ç M- T?Q b m ? B +¬M; iv HÈM M"v ?b
+O +¬M; iv *?•m "ªQX

h`QM; ;BÌ F?„+ M"v ¬M; #B i`ä- v Km®M K°i KbM? ç°+ +?B K F?®B + Q #,M; K°i
F?¬M; T?ªB / M?Q p"vX

h` M i?U+ i ? B M;QÌB M o,M Zm•M p" h?B m L;¼+ \*QÌM; ` ;B€ +kM; bmv M;?o [r

h`QÈ+ F?B ¬M; +?O ?¼ \*?m ` ;B€- H½Q i´M; +O +¬M; iv *?•m "€m *?•m >Q >²M
>Q F?¬M; T?€i i`B M M;?B T pK Î M°B HK+ M?QM; Î >²M; E¬M; H¢B H" +¬M; iv +
M?[M; +¬M; iv i`QM; MQÈ+X

amv +?Q +MM; çB m FB M +O >²M; E¬M; ç†i Î ç•m- >²M; E¬M; +?QM? H" K°i i`QM;
i? ;BÈB +¬M; M?"MX

*kM; pb i`a ;B€ +O ¬M; i - H"K +?Q h?B m L;¼+ *QÌM; p" M o,M Zm•M F?¬M; /Q /
b m F?B ` ;B€ KÈB- M;QÌB T?Q i`QÈ+ p®M /šM çQÌM; +?Q #¼M ?¼- H"K +?Q #¼
i`QM;X

J°i b®M;QÌB F?€+ +O +¬M; iv +?•m #€Q +kM; /Q /U i?2Q- F?¬M; T?ªB H" F?¬M;
;B€ i`QÈ+- ç€M; iB + H-M /Q /U M"v +O #¼M ?¼- M o,M Zm•M p" h?B m L;¼+ *Q
#¼M ?¼+ † Km®M ?¬ ;B€ +kM; F?¬M; B +?Q #¼M ?¼+Æ ?°BX

G¢B K°i H¢B ? B F?¬M; +† i? K # - ` ;B€ H-M i`QÈ+ ;B®M; M?Q K°i ¬M; +?O HÈM-
h?9v M"v- #¼M ?¼ ç½ M?bM i?'v S?d h?9v- T?Q b m H¢B +† M;QÌB ?¬ ;B€- B #E
+?WM; H" HW ;¢i- +,M #ªM M;QÌB F?¬M; +† i`B HU+ ç† +?d H" Km®M çB t2K S?d h

@ G" M?\
@ Gw +® p'MX

M o,M Zm•M p" h?B m L;¼+ *QÌM; ;-M M?Q +MM; H9+ +?2M p"Q i`QM; - i` M K†i

M;¢+- M?QM; i` M K†i M o,M Zm•M H¢B +QÌB M?B m ?ÆMX

h?B m L;¼+ *QÌM; H" M;QÌB T?K i`€+? + Q M?'i +O +?•m #€m h?B m i?' Jv MK
+kM; ç M- M?QM; Î S?d h?9v oQÆM; +-M +† M;QÌB [m M i`¼M; +O h?B m i?' i`M
;B Q +?Q h?B m L;¼+ *QÌM;

h?B m L;¼+ *QÌM; F?¬M; +?d Km®M iU KbM? ;BªB ` M?B m + Q +'T S?d h?9v- ç®
h?9v +kM; F?¬M; #Ä [m - +?Q M M h?B m L;¼+ *QÌM; M;?2 M†B iÈB bU pB +M"v i
oQÆM; +?çv iÈBX

*?d H" h?B m L;¼+ *QÌM; +?šM; i? M"Q M;Ì- M;QÌB # M M;Q" B ;BªB ` S?d h?9v
æB m M"v H"K +?Q h?B m L;¼+ *QÌM; p¬ +MM; FBM? M;¢+- M?QM; F?¬M; ? H'v H
L;¼+ *QÌM; +† i? K +ªK ;B€+ +† i? iB T i?KX

S?d h?9v M"v M m +?d H" K°i M;QÌB #bM? i?QÌM; K v K„M ;BªB ` KÈB i?"i H" H¢
hBM? *?OM; >mv i J„ L?•M +kM; ç½ ;BªB [m - +?S çWM; M†B H" hY G G MX

@ Gw iB M bBM?- tBM +?"Q- +?S+ KWM; M;"B- M;"B +† #^M; HÁM; +?mv M M?QÈ
F?¬M; - *?•m "€m h?B m i?' +?9M; i¬B #^M; HÁM; i`ª ;B€ # M;"M # i`,K pçMX

h?B m L;¼+ *QÌM; çB K K°i MK +QÌB i` M K†i- M? F?QK F?QK ç-m- v p" Gw .QÆ
i` M? H" F?¬M; b B- M?QM; +¢M? i` M? +O ? B M;QÌB ç m H" `iM? M?"M; - h?B
T?Q b m HQM; i?'v [m +† #'i +S çB K t'm M"Q- [mª i?"i i`QM; HÁM; h?B m L;¼+
.QÆM; - Gw .QÆM; H" ç®B i?O K" v i¬M FQM?X

Gw.QÆM; +kM; H" M; QÌB i`QM; ; BÈB ç¶ i?ç+? #QÈ+ p"Q b m h?B m L; ¼+ \*QÌM; - K°i M; QÌB i`B ; BÄB M?Q p"vX

@ *€K ÆMX

Gw.QÆM; ; "i ç-m M? X

Gw.QÆM; F?¬M; M|B i?ŠM; H" M?"M HÌB #€M S?d h?9v- M?QM; +kM; F?¬M; +| i L; ¼+ *QÌM; M?, M K'i iU M?B M K°i +?9i- i?2Q b m i` M K†i + "M; H° p iQÆB +QÌB

@ *® p'M Gw- F?®B S?d h?9v hY G G M M"v `i i®i- M i?` Km®M i`a +?Q M; "B # M i?'v i? M"Q\

M o, M Zm•M H"TiS+ M|B i?2Q- b m F?B çB p"Q `ä`"M; ç +?Q h?B m L; ¼+ *QÌM; .QÆM; +kM; F?¬M; i`U+ iB T M?"M HÌB- #^M; F?¬M; F?®B S?d h?9v M"v ç½ H¼i p +| i? K M; ç M +?Q #¼M K°i K°i +?9i €T HU+ +çM? i` M?X

@ " M; ?bM M, K i`, K pçMX

L; QÌB tmM; [m M? `i M?B m +kM; #„i ç-m #`M i€M M?Ä M?Ä- K°i F?®B S?d h?9v i`QM; K„i `i M?B m M; QÌB imv i ç®B H" +€B ; B€ i` M i`ÌB- ç•v H" +O +^B K" `i M F?¬M; i? FB K çQÈ+- `i M?B m M; QÌB M?bM Gw.QÆM; pÈB €M? K„i M; QDM; K°- çQÈ+ €M? K„i ; ?2M i` +O KbM?X

J°i b® M; QÌB i?¬M; KBM? i?b M?bM Gw.QÆM; FBM? M; ç+- M o, M Zm•M p" h?B KbM? H" ; B K¬M- M h?` p" h?B m i?` +?QM? H" i`K +°i i`QM; M; "M?- ? B M; QÌB i iv HÈM M"v i`U+ iB T i`a ; B€- M?'i ç`M? i`QM; K¶B +¬M; iv ç m +| ç m +| ç` p` `i

L?bM /€M; p ? B M; QÌB M"v +Æ ?? ç½ #B i Gw.QÆM; - b® Qi M; QÌB i?¬M; KBM? Gw.QÆM; - +€B M; QÌB i? M? MB M M"v ; B^B ` S?d h?9v hY G G M- iU ?? +kM; F i?QÌM; X

J'v M; QÌB M"v `i i?¬M; KBM?- ççB F?€B +| ç M KQÌB M; QÌB M; ?B M; i i?•M T?"M M; QÌB F?€+ ç m #` +?'M ç°M; #ÎB +€B ; B€ # M; "M M, K i`, K pçM M"vX

«M; +?O +¬M; iv +?•m #€Q HÈM iB M; ` ; B€ i`QÈ+ iB M- +m®B +MM; H„+ ç-m +K

E?®B S?d h?9v # M; "M M, K i`, K pçM ç½ pQÈi [m KS+ ; B€ +?'T M?"T M?"M i`QM; E¬M; i?b +ÁM +| i? - M?QM; Î ç•v H" Jv MK `i?b F?¬M; çQÈ+- i`W T?B ¬M; +| +€+ ` M; Q`B- #^M; F?¬M; T?^B M°T K°i F?Q^M +?B T?Q F?¬M; Qi- M?Q p"v K M; ` M iB M- i?"K +?Q +ÁM +| i? #` H¶X

@ Gw hB M bBM?- F?®B S?d h?9v M"v F?¬M; M?Ä- F?¬M; +?d +| i? H`K` pÁM; +| i? /MM; H`K` Qi M?'i ? B +?B + /•v +?mv M `i i®i- /•v +?mv M hY G G M +| i ?Q ?"m +?•m #€Q- ç†+ #B i H" + Q + 'T ", M; \*?OM; hY G G M- h?B m i?` +?9M; i- i`, K Km F?®B S?d h?9v M"v +O M; "B- pšM ?B p¼M; M; "B +| i? +?'T M?"MX

h?B m L; ¼+ *QÌM; +?"K`½B M|B- v ç2K S?d h?9v ` F?2M M; ÈB K°i +?9i- b m M"v i`aX L?QM; +?d M?B m ?ÆM M i?` K°i i`, K pçM- +kM; ç +?Q M; QÌB F?€+ +^K M?" *QÌM; X

" M; "M b€m i`, K pçM- bQ pÈB H9+ ç-m ¬M; +?O +¬M; iv +?•m #€Q +?•m ?Q i`a H" i`QM; HÀM; ¬M; +?O ç| +?d +| ?®B ?"MX

L; QÌB tmM; [m M? ç m #„i ç-m i`Î M M ?SM; i?9- M i?` p" h?B m i?` [m^M?B M #„ h?9v M"v- H9+ #bM? i?QÌM; +çM? i` M? +O + Q çQ M M"v +?Q /M Km®M ; †T +k L; ¼+ *QÌM; M|B pW /Si HÌB- K¼B M; QÌB ç m M?bM Gw.QÆM; p" M o, M Zm•M- M ?¼X

@ Gw +® p'M- F?®B S?d h?9v M"v +O M; "B `i i®i- hY G G M HQçB + Q #, M; #b i`QÈ+ +| ; B€ # i`, K i€K KQÆB pçM- #•v ; BÌ +?d bÊ H" `i + Q- F?®B S?d h?9v M"v Km®M i`a +?Q M; "B # M; "M i€K i`, K pçMX

M o,M Zm•M +„M +?†i`,M;- # p¢M # i`,K M;„M- K M; p >²M; E?¬M; Qi M?`i T?ª
p¢M- # M Jv MK `+kM; F?¬M; ¢ M;QìB K M; F?¬M; p - +?QM? T?O T?ªB /U p`Q i
i`b +?SX

@ "®M M;„M p¢MX

G-M M`v h?B m L;¼+ *QìM; F?¬M; M!B M?B m M?Q p"v- M o,M Zm•M ¢½ i,M; H M
? B p¢M- #®M M;„M p¢M M;?B K i9+ K`M!B ¢½ pQÊi [m€ ;B€ i` p®M +! +O S?d h?
+¢M? i` M? M;mv M HB m + Q ¢Q M +kM; i" M ? i bS+ HU+- +?ŠM; i?" i? K iB M +?
T?QÆM;X

"®M M;„M p¢M `²BX

Gw s€M M;Æ M;€+ M?bM Gw .QÆM;- ¢-m v M?Q ¢ M; `ÆB p`Q i`¢M; i?€B ?QªQ- i`
¢¶ i?¢+? `i HÊB ?¢B- FB K ¢QÊ+ F?¬M; Qi iB M- M?QM; M;?2 ¢QÊ+ ?Q`M iQ`M
+ªK ;B€+ M`v H` +?Q Gw s€M `i +?'M ¢°M;X

"®M M;„M p¢M- v H` M;QìB [mªM Hw + Q +O +¬M; iv- M?QM; bm®i +ª ¢ìB +kM; F?
p"v- H9+ M`v Gw s€M ?B m ¢QÊ+ ¢´ i?¢+? +! bS+ ?`T /šM HÊM M?Q p"vX

M o,M Zm•M iS+ ;B" M [m v M?bM h?B m L;¼+ *QìM;X

L;QìB +O M i?` +?d +¬M;†T M;QìB +O h?B m i?` - M?'i ¢`M? b) tªv ` tmM; ¢°i-
H - h?B m L;¼+ *QìM; H" T iS+ i,M; ;B€ iÊB KS+ ¢dM? ¢B K- +?QM? H` ¢ M; ûT #€
h?B m L;¼+ *QìM; M`v +kM; ;B®M; M?Q M!B pÊB M o,M Zm•M- i? K iB M +kM; Km
HB m S?d h?9v M`v

M o,M Zm•M H¢B [m v b M; M?bM Gw .QÆM;- Gw .QÆM; ¢ M; +m®B ¢-m- F?¬M;
M?QM; ¢²M; i?ìB ?„M +kM; F?¬M; +U imv i- ¢B m M`v H`K +?Q M o,M Zm•M `i H¢

@ "®M M;„M M,K i`,K p¢MX

.Q /U K°i ?²B- H9+ Gw .QÆM; ¢ M; M;~M; ¢-m M o,M Zm•M p°B p`M; M!B- M!B tQ
+•m,

@ Gw +® p'M- +?9M; i¬B Km®M i`ª M;„B #®M M;„M M,K i`,K p¢M- +?d +¬m M;„B +
M i?` +?9M; i¬BX

@ s¬M t Q

J¼B M;QìB tmM; [m M? H¢B #„i ¢-m t¬M t Q #`M i€M- #®M M;„M M,K i`,K p¢M- ¢•v
M;QìB F?¬M; M;ì iÊB- B +kM; F?¬M; M;?o `^M; H-M M`v M o,M Zm•M H¢B M•M;
?¬m M?Q F?¬M; T?ªB H` ¢ M; ;B`M? Km - `ä `M; H` ¢ M; #U+ #°BX

h?B m L;¼+ *QìM; +? m K`v H¢B- +kM; +m®B i?'T ¢-mX

h? K iB M H` +! i? - M?QM; i? K [m€ M?B m H¢B F?¬M; ¢QÊ+- M i?` H-M M`v `ä `M
KbM? K°i M;„M M;QìB #` i?QÆM; i€K i`,K- h?B m L;¼+ *QìM; [mª i?"i F?¬M; /€K i

E€ i?U+ M o,M Zm•M M;?o ?ÆB M?B m- v +kM; F?¬M; T?ªB ¢ M; #U+ #°BX

E?®B S?d h?9v M`v M m F?¬M; T?ªB H` /Q Gw .QÆM; ;BªB ` - H9+ h?B m L;¼+ *
¢`M? iW #Ä- h?B m L;¼+ *QìM; b) F?¬M; iB T iK+ i? K iB M M?B m M?Q p"v ¢ +¢

E?®B M;mv M HB m M`v H` `i F?;! +! ¢QÊ+- M?QM; #'i Hm" M H` h?B m L;¼+ *QìM
HÊM M?'i pšM îi` M ¢¢B ?°BX

L?QM; K` F?®B M`v H` /Q Gw .QÆM; ;BªB ` - M o,M Zm•M bÊ H-M M`v iW #Ä- b)
;B[Gw .QÆM; p` #¼M ?¼- +`M; bÊ pb +?mv M M?Q i? M`v H`K F?B M +?Q Gw .Q
? - ¢•v KÊB H` +?mv M K` v F?¬M; i? +?`m ¢QÊ+X

*ÁM +| K°i +?9i- i`QM; ç¢B ?°B H-M M`v M o,M Zm•M T?ªB /U p`Q Gw .QÆM; `i
ç Gw .QÆM; FB K çQÊ+ M?B m iB M- p"v i?b +?B #^M; H-M M`v i? K M?B m K°i +
+?Q Gw .QÆM;- Km®M +?Q M; QìB F?€+ M?B m ?ÆM- ç•v H`M ;mv M M?•M +¬ 'v i
æ½ Km®M i,M;- F?¬M; M?Q H-M i`QÊ+ Km®M i` M? ;B`M? pÈB ç®B i?O- +S iW iW

8N3X *?QÆM; 8Ne, "m´B "€M æ'm :B€ h?Ov hBM? *?OM;

h?B m L;¼+ *QìM; +?¬M +?W `i H•m- +m®B +MM; +kM; ç½ / Q ç°M;X

h?B m i?` K°i M,K i`î H¢B ç•v ç½ i`B M F? B iB M +¬M; K¢M? K) ç®B pÈB M i?`- î
?ÆM M;U - M; v +ª iB M? ?bM? FBM? /Q M? ;¬M ç•v +| bmv ;BªK K°i +?9i i?b +kM;
i?` +| i? ç€M? #¢B / /`M; M?Q p"v- h?B m i?` Km®M H`K +?Q M i?` bKT ç´- i?b +
? QìX

æ†+ #B i H`T?QÆM; /B M i` M? ;B`M? F?€+?¬- h?B m i?` i?`^M; +?`m HìB Qi çB K
H`v K°i b® F?€+? ?`M; [m M i`¼M; +O M i?`- pB + M`v +kM; H`K +?Q i`B +?QM? +
L m F?¬M; TªB M?î +| +´ T?¬M i`QM; ? B ?¬K KÄ S?d h?9v î Jv MK ` - bÊ `^M; h
Fª M,M; i`B +?QM? K` +? M ûT M i?` çQÊ+ M[X

æ®B pÈB h?B m L;¼+ *QìM; K` M¡B- i?` #Ä ` M,K b€m i`,K p¢M ç ç-m iQ +ÁM ?A
+Æ #ªM H` F?¬M; +| HìB- +ÁM F?¬M; #^M; ç2K b® iB M M`v H`K FBM? T?Q ç-m iQ
M¡B F?¬M; +?WM; +ÁM +| i? ç´B çQÊ+ i?`M? K°i F?®B M;¼+ i®i i?b b QX

h?B m L;¼+ *QìM; H„+ ç-m- iÄ p H` ?„M ç½ [mv i ç`M? iW #Ä `²B- M m ç½ iW #Ä
TªB iB T iK+ +¢M? i` M? ;B€ +ª- h?B m L;¼+ *QìM; KdK +QìB M?bM Gw .QÆM;-

@ "®M M;`M M,K i`,K p¢M- M i?` [mª i?"i H` `i ?`Q T?¡M;X

hQ J½ G•K M?Ä ;B¼M; M¡B pÈB h M; æ¢i G¢T K°i +•m- K`v M;`v ?¬K M v #¼M ?¼ ç
H9+ ç¡ +kM; F?B M +?Q hQ J½ G•K p` h M; æ¢i G¢T i?B i H`T çQÊ+ K°i K®B [m M

@ M o,M Zm•M [mª i?"i H` K°i T?K M[ `i i?¬M; KBM?X

a M; . H +kM; M?Ä ;B¼M; M¡B K°i +•m- KK+ çQ+? H` Km®M /mv i`b iB T K®B [m
h M; æ¢i G¢T ?B m `i `ä- i?"i ` ;B i°+ +O #¼M ?¼ +kM; ;B®M; v M?Q p"v- pb +k
? pÈB Gw .QÆM; K` ç½ TªB i`ª ;B€ `i M?B mX

@ "®M M;`M M,K i`,K p¢M- +| p [m€ M?B m TªB F?¬M; \

>ÆB +?¬M +?W K°i H9+- Gw .QÆM; KÈB F?) ?ÄB K°i +•m- +€B ;B€ M`v ç½ pQÊi F?
M?Q /U FB M +O Gw .QÆM;X

Gw .QÆM; ç½ bÈK #B i H` M i?` p` h?B m i?` +| K•m i?mšM pÈB M? m- +kM; #B i
M? m `i ; v ;„iX "m´B #€M ç'm ;B€ /Q +¬M; i v i´ +?S+ +?O v m H` #€M ç'm ;B€ S?d
Gw .QÆM; TªB çB >QM;EQM; Km L;mv M h? M? >Q - F?¬M; i? iU KbM? i? K;B
i`M K„i i?'v çQÊ+ bU +¢M? i` M? çB M +m²M; +O ?¼X

hQ J½ G•K ç®B pÈB pB + M`v i?b `i `ä ``M;- î #m´B #€M ç'm ;B€ H-M i`QÊ+ ?„M +
M i?` +¢M? i` M? pÈB M? m H`K +?Q ;B€ +ª +O S?d h?9v pQÊi [m +ª ;B€ +ª #b
Km®M +¢M? i` M? ç M +? i î ç•vX

@ L?B m \

M o,M Zm•M ?ÆB bYM; b®i K°i +?9i- H`T iS+ H„+ ç-m +QìB,

@ *® p`M Gw- +€B M`v H` F i [mª +O pB + +?9M; i +¢M? i` M? +¬M; #^M;- #'i Hm
+kM; TªB +?'T M?"MX

:B€ `i + Q- M?QM; +kM; F?¬M; i? ;¼B H` [m€ + Q- ?B M ;Bì ;B€ +ª +O S?d h?9
i?2Q iWM; i?€M;- ç†+ #B i H` HQ¢B M;mv M HB m + Q +`T M`v K`v i?€M; M[F?¬

?ÆM +^a ;B€ +?9M; i Km M; "v ?¬K M v- ç M H9+ ç| i?b +¬M; iv #¼M ?¼ +?d +| i?
[m v p i?¬BX

GQ¢B M"v +| HQ¢B F?^a M,M; i,M; `i HÈM- HQ¢B + Q +'T ",M; *?OM; hY G G M M
;†T- #¼M ?¼ H-M M"v M•M; ;B€ H M ç +¢M? i` M?- i'i M?B M H" +kM; #B i`i`ä ;
HQ¢B S?d h?9v M"v +| i? H"K i,M; ;B€ i`i`B b^aM H M`i M?B mX

*?Q /M H" F?¬M; i,M; çQÊ+ ;B€ i`i`B b^aM H M- M i?` +kM; +?ŠM; +| i?B i?¢B ;b
K®B [m M ? pÈB Gw .QÆM;- /M H" i®M # Q M?B m iB M +kM; `i ç€M;X

M o,M Zm•M [m^a i?"i H" K°i M;QìB T?K M[p¬ +MM; i?¬M; KBM?- +ÁM i` im´B K"
p` +?mv M ;B M?Q p"v [m^a i?"i H" F?¬M; / /"M; ;b- ;Bì T?9i M"v +¬ ç½ K M; i'i +^a
T?•M iQ+? [m - +m®B +MM; KÈB [mv i ç`M? M•M; ;B€ H M + Q M?Q p"vX

h'i +^a M?[M; pB + M"v Gw .QÆM; +kM; F?¬M; i? M"Q #B i çQÊ+X

@ o"v çQÊ+ `²B- î ç•v i¬B +ÁM K°i F?®B S?d h?9v h?Ov hBM? *?OM;- M m M?Q K½
i¬B b) K M; ç M ç•v5

Gw .QÆM; ;"i ;"i ç-m- +¬K H'v + Q +'T ",M; *?OM; hY G G M çQ +?Q M o,M Zm•M
+?m~M #` b„T t T ç M;•M ?"M; +?mv M F?Q^aM [m - M;?2 +•m M|B ç| ç°i M?B M i?"

h?B m L;¼+ *QìM; +kM; M;~M; ç-m H M- FBM? M;¢+ M?bM Gw .QÆM;X

h?Ov hBM? *?OM; S?d h?9v- +?d +¬M tm'i ?B M i?¬B HB M #B M i?"M? KK+ iB m
[mw- HQ¢B M"v i?b M; v +^a + Q +'T S?d h?9v +kM; F?¬M; i? b€M? çQÊ+X

J¶B M,K b® HQÊM; h?Ov hBM? *?OM; S?d h?9v tm'i ?B M p¬ +MM; Qi ÄB- ç½ +| `"
+?^K +?^K p"Q M?Q ?´ ç|B- +?d +¬M iQM? ç M b® HQÊM; h?Ov hBM? *?OM; H" +| i
MY F?®B +kM; ç m F?¬M; +|X

E?¬M; +?d +| h?B m L;¼+ *QìM; M?bM Gw .QÆM;- M; v +^a M?[M; ¬M; +?O +¬M; iv
+?9 M?bM +?^K +?^K p"Q Gw .QÆM;X

@ æ9M;- h?Ov hBM? *?OM;- H" /Q F?Q^aM; i?ìB ;B M i`QÈ+ i¬B ;B^aB i?¢+? K" +| -
i`W H-M ç|` î "„+ EBM? i¬B +kM; +| K°i F?®B h?Ov hBM? *?OM; M[- i¬B ç`M? M
M"v ;B9T i¬B #€M ç'm ;B€- M m M?Q K¼B M;QìB +| ?SM; i?9 i?b pšM +| i? i? K ;E

Gw .QÆM; ;"i ç-m- ?„M M|B ` M;mv M M?•M +| ? B F?®B h?Ov hBM? *?OM;- +?
+m°+ i?b Gw .QÆM; ç½ i?„M;- F?®B h?Ov hBM? *?OM; M"v i`î i?"M? +?B M HÈB
ç M; ç i`QM; Fûi b„i î M?" F?€+? +O a M; . H X

o T?¬M F?®B h?Ov hBM? *?OM; +ÁM H¢B- pšM H" /Q H-M i`QÈ+ Gw .QÆM; ibK çQ
L;Qm- ;B€ i` /M b m +kM; i` M b€m M; "M i - F?®B S?d h?9v FB +| pÄ M;Q`B `i F
h?B M h•M ç M ç€M? +m°+ H" F?¬M; T?^aB- +m®B +MM; H" ç +?Q Gw .QÆM; M?fi

@ > B F?®B h?Ov hBM? *?OM;X

M o,M Zm•M i?2Q #^aM M,M; M?bM p"Q K„i h?B m L;¼+ *QìM;- h?B m L;¼+ *QìM;
i`QM; €M? K„i ? B M;QìB w +?Q +?B M ç'm ?B M H M`i`ä

:Bì T?9i M"v +^a ? B # M ç m ?B m çQÊ+ `^M;- #¼M ?¼ M?"i ç`M? T?^aB +| çQÊ+ ? B

h?Ov hBM? *?OM; F?¬M; ? ;B®M; pÈB ",M; *?OM; hY G G M- hY G G M`i F?| +
+ Q- M?QM; HQ¢B S?d h?9v M"v pšM F?¬M; T?^aB H" HQ¢B + Q +'T M?'i- +?mM; [
+?9i +^aK ;B€+ iB + Mm®BX

h?Ov hBM? *?OM; +kM; H" K°i i`QM; M?[M; HQ¢B S?d h?9v + Q +'T M?'i- +?i HQ
M?'i- HQ¢B S?d h?9v M"v +?`m çQÊ+ M?B i`i i®iX h`QM; K„i`i M?B m M;QìB î
i? +| çQÊ+ # Q M?B m h?Ov hBM? *?OM;- +kM; +?QM? H" iQÊM; i`QM; +?Q i?U+

@ Gw iB M bBM?- ? B F?®B h?Ov hBM? *?OM; +O M? HÈM F?Q^aM; # Q M?B m\
;B€ î "„+ EBM?\
RNkd

h?B m L;¼+ *QÌM; KdK +QÌB [m v ç-m H¢B ?ÄB Gw .QÆM;- #'i F H" "+ EBM? ?
i? K ;B +¢M? i` M? +kM; +?Q iWM; +| p'M ç ;b- T?B M T?S+ +?QM? H" +¢M? i`
çQÊ+ ? B F?®B h?Ov hBM? *?OM; M"v +?d bÊ H" b) F?¬M; / /"M; M?Q p"vX

@ "m´B ç'm ;B€ Î "+ EBM? H" b m # M;"v M[- +ÁM F?®B S?d h?9v i?b +?d +?B m
#m´B i®B H" +| i? #€M çQÊ+ `²BX

Gw .QÆM; M|B bÆ [m K°i +?9i p ? B F?®B h?Ov hBM? *?OM; HÈM M?Ä- h?B m L
ç m ;"i ç-mX L;ä i?"M? +€+? L;QÐM; Zm M; F?¬M; ;-M H„K- çB p T?ªB /B +?mv M
/U iQM? KÌB h`B m E?m çQ+? i?•M ç M L;ä h?"M? K°i +?mv M- ç2K F?®B S?d h?

æ²M; i?ÌB +ÁM K M; ç M +ª K'v F?®B S?d h?9v F?€+- K'v F?®B S?d h?9v ç| ;B€ i`
çQÊ+ pÈB h?Ov hBM? *?OM;- M?QM; /M b Q +kM; H" iB M- Qi M?'i +kM; +| i? #
+OM; +® i? K +?9i i`B +?QM?- Gw .QÆM; +¬M; #® #€M Î ç•v +?„+ +?„M b) i?m çQ

@ æQÊ+- Gw iB M bBM?- i®B K B +?9M; i b) ;†T M? mX

h?B m L;¼+ *QÌM; H" M;QÌB `i [mª [mv i- b m F?B ?ÄB `ä `M; HB M `ÌB çB- ?„M
M"v #€Q H M i´M; +¬M; ivX > B F?®B h?Ov hBM? *?OM; i`QM; i v Gw .QÆM; +kM
/QÈB ;B€ i` +kM; T?ªB K°i i`,K i`B m K°i F?®B- h?Ov hBM? \*?OM; ;B€ K°i i`,K i`E
iv +?9 i`¼M; ?ÆMX

M o,M Zm•M pšM +ÁM +?Q çB- H¬M; K"v +O +¬ +ÁM ?ÆB ;B"i ;B"i- i`QM; HÁM; ç
;b KÈB +| i? F?B M +?Q M i?` M? M? +?|M; +| çQÊ+ ? B F?®B h?Ov hBM? *?OM;

æ€K M;QÌB +?"K `½B ;B½M ` K°i +?9i- K¼B M;QÌB pW iªM ` ç m ? i bS+ ?SM; i?
`²B- i` M Kti K¼B M;QÌB +| çO i'i +ª +€+ HQ¢B #B m +ªKX

"¼M ?¼ F?¬M; M?[M; ç½ i?'v çQÊ+ HQ¢B ç€ [mw +U+ F€ ?B K +|- M?bM i?'v çQ
?Q H M * Q #,M;- H¢B +ÁM i?'v çQÊ+ i"M K„i ? B +¬M; iv ç€ [mw HÈM +¢M? i` M?
+?mv M H`K +?Q #¼M ?¼ i?'v FQ+? i?Q+? M?'iX

æSM; H¢B T?Q b m K°i +?9i- H9+ ç-m Gw .QÆM; ` +€B ;B€ FB +kM; H`K +?Q
h?B m L;¼+ *QÌM; ?Q K„i +?|M; Kti- ç°i M?B M b m ç| H¢B ` bS+ ç pQÊi H M çS

hQ J½ G•K +9B ç-m M?bM F?®B M;mv M i?ç+? K" Gw .QÆM; +?d`²B ;"i;"i ç-m- b
?B HçB ;B€ [mv ç`M?X hQ J½ G•K F?B ;?B ;B€ +ÁM +® w ;?B ;B€ #^M; 1m`Q- M m
i?b çB K M"v F?¬M; i? [m HQ çQÊ+- M m F?¬M; i?b b) #` i?m H¶ M; vX

hQ J½ G•K F?¬M; +| +?9i M;?B M;ì M"Q pÈB H`B M|B +O Gw .QÆM;- H9+ M"v ?,
M;mv M i?ç+? M"v ?ÆMX

æ•v H" F?®B #€M ç´ i?ç+? .mšM .B T "b- HQçB M;mv M i?ç+? M"v +| pÄ M;Q" B K"r
i`QM; bm®iX

GQçB M;mv M i?ç+? M"v K'v M,K M v +`M; M;"v +`M; Qi- p¬ Hm" M H" Î L K .QÆM
F?¬M; i? ;†T çQÊ+- pW `²B hQ J½ G•K F?B M?bM i?'v F?®B M;mv M i?ç+? M"v H
i X

E?®B M;mv M i?ç+? M"v +| K°i K†i +„i M?QM; i` M K†i +„i F?¬M; i?'v S?d h?9v- M
H" K°i i-M; #°i i`„M;- id H T?Q /QÊB ` S?d h?9v H" `´i + QX

hQ J½ G•K b m F?B M?È F„ F?®B M;mv M i?ç+? M"v HB M iQÆB +Q`B- Gw .QÆM; i
GQçB M;mv M i?ç+? M"v Gw .QÆM; F?¬M; +| [m€ M?B m ?SM; i?9- ççB ?°B H-M M
i?ç+? +| i? ;BªB ` S?d h?9v +?¶ M"Q +kM; +| - Gw .QÆM; i`B +?QM? +| ?çM M M +
b® F?®B M;mv M i?ç+?- M?Q p"v KÈB +| i? FB K çQÊ+ M?B m ?ÆMX

: -M ç•v Gw .QÆM; +?B iB m F?¬M; Qi- ?ÆM M[+ÁM Km®M ç-m iQ Kç+? [m€M;-
#ªQ ?B K ?ÆMX

a m H-M ççB ?°B M"v çQ€M +?WM; ;B€ S?d h?9v b) i,M; H M- M m H" çB m FB M
iQ+? i` [ K°i Qi S?d h?9v b ?Q X G-M ççB ?°B M"v H" +Æ ?°B i` [?"M; `´i i®i- b m
b) +| K°i i?`B ;B M + Q +`T S?d h?9v F?¬M; çO +mM; +`T- ç M H9+ ç| ;B€ F?¬M; i,
Gw .QÆM; M?bM tmM; [m M? K°i +?9i `²B H„+ H„+ ç-m- tmM; [m M? F?¬M; +ÁM F
M M Gw .QÆM; HB M M„K i v oQÆM; :B B :B B çB iÈB MÆB F?€+X

o T?-M ibM? ?m®M; +K i? +O F?®B M;mv M i?ç+? pW `²B K°i H€i M[M|B +?
Km°M- €M? K„i +O M?[M; M;Q`B pW `²B H"K +?Q Gw .QÆM; +| +ªK ;B€+ `´i F€ H
a m F?B Gw .QÆM; çB F?ÄB- M?[M; M;Q`B pW `²B H" T iS+ +?çv iÈB- M;²B t´K t
M;mv M i?ç+? K" Gw .QÆM; ç½ +?d- M?bM K°i +?9i #¼M ?¼ F?¬M; M?`M çQÊ+ ;"
h` M K†i M?[M; M;Q`B M"v ?B M H M bU ?QM; T?'M- H†M; H) M?È F„ b®- #¼M ?¼
M;mv M i?ç+?X

L?[M; M;Q`B M"v H" i?QÆM; M?•M M;mv M i?ç+? ç M iW _mBHB- #¼M ?¼ +?Q i?'
Î _mBHB i?b ç½ i?'v [m p`B H-M- i`QM; b® ç| +ÁM +| M;Q`B [m2M h`B m æS+ h`K
Gw .QÆM;X

oW `²B F?B i?'v Gw .QÆM; iÈB M;Q`B M"v HB M M?"M ` M?QM; ?„M F?¬M; +?O
.QÆM; F?ŠM; ç`M? F?¬M; #B i +?QM? KbM?- +?ì Gw .QÆM; +?d F?®B M;mv M i?
[m M b€iX

E?®B M;mv M i?ç+? K" L;¼+ h?€M? t2K i`¼M; i?b F?ŠM; ç`M? H" ç´ i,M;- F?®B M
?„M HB i p`Q ç®B iQÊM; T?ªB +çM? i` M?- +?d + -M +?ì iÈB F?B JBM? hB m #„i ç-
i?ç+? M"vX

Gw .QÆM; F?¬M; Km®M bmv M;?o M?B m p M?[M; +?mv M Î ç| - ?„M ç M; [m M b
i?ç+? i`QÊ+ K†iX

*kM; +?d +| Gw .QÆM; +| M,M; HU+ ç†+ i?M KÈB +| i? [m M b€i K°i H-M M?B m
i? - ibM? ?m®M; K¶B F?®B M;mv M i?ç+? ç m ?B M ` i`QM; ç-m ?„M- Gw .QÆM;
M| +| S?d h?9v ? v F?¬M;- ?ÆM M[+ÁM +QB #B m ?B M # M M;Q" B p" ;B€ +O M
"B m ?B M i®i ?Q†+ H" +| ;B€ + Q i?b HU+ +çM? i` M? b) HÈM- F?®B M"v Gw .QÆ

JBM? hB m F?¬M; ;B®M; pÈB •K hB m- K¼B M; QìB ç m +çM? i` M? i`QM; ççB bªM
i? M`Q ;B`M? çQÊ+ [m€ M?B m M;mv M i?ç+?- +?SM; bÊ +| a M; . H - hQ J½ G•
;B`M? çQÊ+ K°i #° T?"M K` i?¬BX .QÈB HQçB ibM? ?m®M; M`v Gw .QÆM; ii'i M
M?B m HÊB Qi M M M?[M; F?®B M;mv M i?ç+? +| #B m ?B M F?¬M; i®i M?QM; S
b) H` ç®B iQÊM; K` ?„M HU +?¼MX

.U i?2Q +€+? +?¼M H¼+ M`v i?b M;mv M i?ç+? ç€T SM; M?m +¬m +O Gw .QÆM;
h`QM; K°i i`,K F?®B M`v Gw .QÆM; +?d +?9 w iÈB k F?®B- K°i F?®B +| i? ;BªB`
;B€ i` ?ÆM kyy pçM- K°i F?®B F?€+ H` F?®B +| +?S S?M .mM; *?OM;- ;B€ i` F?
> B F?®B M;mv M i?ç+? M`v ç m `i #bM? i?QìM;- ;B€ +ª+kM; F?¬M; + Q- F?®B
K°i F?®B #€M ç´ i?ç+?- # K†i +| d-3 K†i +„i- ç€M; iB + H` F?¬M; +| +?9i /'m ?B
;B€ MB K v i +?d +| k pçM 1m`QX

L m F?¬M; TªB F?®B M`v +| #B m ?B M pä M;Q`B i®i i?b F?¬M; i? M`Q +| ;B€
F?¬M; çQÊ+ ç†i p`Q i`QM; ççB ?°BX

h`QM; HÁM; •K i?¬K ;?B M?È ? B F?®B M`v- Gw .QÆM; FûQ i v oQÆM; :B B :B B
p` oQÆM; :B B :B B M?bM ;B®M; M?Q H` ç M; iªM #° i`QM; M`v- M;QìB F?€+ ç m
M;mv M i?ç+?- #¼M ?¼ i?b çB tmM; [m M? iMv w M?bM K°i +?9iX

ó ô

æB`²B F?¬M; p`B #QÊ+- Gw .QÆM; ç°i M?B M ?€ KB M;- ?„M FûQ oQÆM; :B B :B
>ÆM Ry #QÊ+ i`QÊ+ K†i #¼M ?¼ H` K°i F?®B M;mv M i?ç+? p¬ +MM; HÈM- F?®B
M;?bM +•M- QÊ+ +?WM; + Q ? B i?QÊ+- /UM; çSM; M| H M +ÁM + Q ?ÆM Gw .QÆ
J°i F?®B M;mv M i?ç+? HÈM i? M`v +kM; F?¬M; ?B K i?'v- `i M?B m M;mv M i?
ç m +| FQ+? +î i? M`v- M?QM; i`QM; ççB ?°B ;B Q /`+? K` i?'v K°i F?®B i? M`v H
HÈM i? M`v K` Km®M +| #B m ?B M i®i H` `i F?|X

smM; [m M? F?®B M;mv M i?ç+? M`v +| F?¬M; Qi M;QìB ç M; çSM;X

"¼M ?¼ H9+ M`v ç m ç M; M?Ä ;B¼M; iªQ Hm" M- Gw .QÆM; FûQ i v oQÆM; :B B :
[m M b€i F?®B M;mv M i?ç+? M`vX

E?®B M;mv M i?ç+? M`v H` K°i F?®B M;mv M i?ç+? M;mv M p M- id H M;mv M i?
;B Q /`+? M;mv M i?ç+? Î Jv MK ` F?¬M; + Q- +?d +| F?QªM; k T?¬M K` i?¬B- 3
M;mv M i?ç+?X

"€M ç´ i?ç+? +| ;B€ i` + Q ?ÆM K°i Qi- M,K ççB ;B i°+ Jv MK ` +| F?¬M; Qi +?mv
ç Q ç +?Q F?®B M;mv M i?ç+? #B m ?B M` ;B€ i` + Q M?'i +kM; F?¬M; TªB H
@Gw .QÆM;- ç•v +kM; H` ç´ i?ç+? b Q\

oQÆM; :B B :B B M;ç+ M?B M ?ÄB K°i +•m- +¬ ç½ i?'v Gw .QÆM; ç´ i?ç+? K'v H
M;mv M i?ç+? M?Ä +| i? ¬K çQÊ+- HQçB M;mv M i?ç+? bQ pÈB +¬ +ÁM + Q ?ÆM
ç¬mX

@æ•v H` K°i F?®B M;mv M i?ç+? +| #B m ?B M F?¬M; i X

Gw .QÆM; ;"i;"i ç¬m`²B iB TiK+ ç€M? ;B€ F?®B M;mv M i?ç+? i`QÊ+ K†i- ç•v H
+MM; HÈM- ?ÆM M[M| +ÁM H` K°i F?®B "ç+? a "b`ii i®i M[X

"ç+? a "b H` #B m ?B M `i i®i- HQçB pÄ M;Q`B M`v `i Qi i?'v- ç€M; iB + H` # M M
? v H` ?Q p,M / `„M- M m F?¬M; F?®B M`v +?d bÊ H` bÈK ç½ +| M;QìB ;BªB`²BX

L; v +ª M?Q p`v i?b F?®B M;mv M i?ç+? M`v +kM; +| ;B€ F?¬M; i?'T- "ç+? a "b`
h?9v M?Q EBK hB *?OM;- S?M .mM; *?OM;- ",M; *?OM;- i?"K +?Q +ÁM +| i? ;Bª
K°i F?®B HÈM HçB M†M; M?Q p`v i?b ;B€ i` +kM; b) F?¬M; M?ÄX

Gw.QÆM; #QÊ+ iÈB M?bM i?Q€M; [m - [mª M?B M- F?®B M;mv M i?¢+? M"v ;?B ;
pÈB Rkyy p¢M L.h

u M H†M; ;"i ç-m- Gw.QÆM; bY /KM; M,M; HU+ ç†+ i?M- iW # M;Q" B t2K` F?®
i?¢+? i®i- M?QM; +K i? ;B€ i" i?b Gw.QÆM; +ÁM + -M /MM; M,M; HU+ ç†+ i?M ç

@Gw iB M bBM?- M;"B +kM; t2K F?®B M;mv M i?¢+? HÈM M"v\ô

Gw.QÆM; pW KÈB bY /KM; M,M; HU+ ç†+ i?M i?b # M +¢M? p M; H M K°i ;B¼M.
F?-M; #B i F?B M"Q ç½ iÈB # M +¢M? `²B KdK +QÌB M?bM Gw.QÆM;X

" M +¢M? G•K G M; +ÁM +| K°i p` +?mv M ;B çB i?2Q- p` +?mv M ;B FB +ÁM /M
i?"M [m M b€i- t2K` #¼M ?¼ +kM; `i +| ?SM; i?9 pÈB F?®B M;mv M i?¢+? M"vX

@æ9M; p"v- G•K iB M bBM? F?-M; T?½B +kM; M?Q p"v Q- K°i F?®B M;mv M i?¢+
;†TX

Gw.QÆM; M?Ä ;B¼M; M|B K°i +•m- M; ,M +?†M bU FBM? M;¢+ i`QM; HÁM; H¢B- b
i` M K†i Gw.QÆM; ç½ +| +?9i F?-M; çQÊ+ iU M?B MX

J°i F?®B M;mv M i?¢+? HÈM i? M"v F?-M; M;Ì H¢B H" F?®B ç¢B i,M;- # M i`QM; .
S?d h?9v `i i®i- ;B€ i" +O M| F?-M; i?'T ?ÆM ",M; *?OM; # Q M?B m +ªX

Zm M i`¼M; ?¼M H" F?®B S?d h?9v # M i`QM; `i HÈM- Gw.QÆM; iQM?` K°i +?9
F;- K°i F?®B S?M .mM; *?OM; ?ÆM kyy F;- ç•v [mª H" K°i F?®B S?d h?9v `i HÈM

S?M .mM; *?OM; F?-M; i? bQ pÈB ",M; *?OM; p" h?Ov hBM? *?OM;- M?QM; K°i F
HQÊM; ç½ +| i? #M +?'i HQÊM;- F?®B S?M .mM; *?OM; M"v +| ;B€ i" +ÁM + Q ?Æ
Gw.QÆM; ç½ ;BªB ` î ",+ EBM?X

@Gw iB M bBM? M|B ç9M;- K°i F?®B "¢+? a "b HÈM i? M"v ?B M M v `i Qi i?'v-
M;mv M i?¢+? i®i i?"i bU i`QM; ç¢B ?°B H-M M"vX

G•K G M; +QÌB iQ K°i iB M;- Gw.QÆM; ç²M; w ;"i ;"i ç-mX

L;"v ç-m iB M JBM? hB m M M çQ€M +?WM; H" # M [mª M Hw Km®M +| K°i F?ÎB ç-
F?®B M;mv M i?¢+? M"vX

.M b Q i?b JBM? hB m ç'm ;B€ `i i`U+ [m M- +kM; +`M; / /`M; çB m ç°M; tm ?QÈM
hB m H`K M M- K¼B M;QÌB F?B Î•K hB m b) F?-M; ¬K i•K Hw K v K„M- pB + +¢M?
b-B M´B ?ÆMX

eyRX *?QÆM; 8NNX h?B M h" B G" :b- æ•v *?QM? G" h?B M h" B

@Gw iB M bBM?- i¬B M;?2 M|B ?¬K M v M;"B H¢B ;BªB ` K°i pB M + Q +'T ",M;*

G•K G M; ç°i M?B M ?ÄB Gw.QÆM;X

@æ9M; H" +| +?mv M M"v- i?"i F?-M; M;Ì i?¬M; iBM +O G•K iB M bBM? H¢B M?

Gw.QÆM; i?Q€M; bYM; b®i- p°B H M iB M; ç€TX oB + M?ibK çQÊ+ pB M hY G
` F?-M; H•m- p"v K" G•K G M; ç½ #B i +?mv M- i?¬M; iBM +O +QM M;QÌB M"v [m

@>B M ç M; +| `i M?B m M;QÌB #`M i€M p +?mv M M"v- i¬B +kM; +?d H" iB M? +Ì

G•K G M; KdK +QÌB- M?bM Gw.QÆM;- iB T,

@o"v +?mv M M;"B Km®M #€M ? B pB M h?Ov hBM? *?OM; +kM; H" i?"i Q\

@æ9M; p"v- K°i pB M ?B M ;BÌ ç M; ÎJv MK` - pB M +ÁM H¢B ç M; Î ",+ EBM?X

Gw.QÆM; ;"i ç-m- M? ç½ ?B m ç¬B +?9i M;K w +O G•K G M;X G•K G M; ç½ i?"
M M M?'i ç`M? H" b) ç†+ #B i +?9 w ç M M?[M; pB M h?Ov hBM? *?OM; FB m M"vX

@ E?¬M; #B i HB m i®B K B- +¬M; iv +?•m #€m +O G•K i?` +?9M; i¬B +| pBM? ?¢M
;B€ +O M;`B Î JB MK F?¬M; \

G•K G M; ?ÄB i? KX

@ h`i M?B M H` çQÊ+ `²B- /M G•K iB M bBM? F?¬M; M|B- +?9M; i¬B M?`i ç`M? +k

Gw .QÆM; F?) +Q`B- ç€TX JK+ çQ+? +O G•K G M; pšM H` pB M h?Ov hBM? *?O
F?¬M; ? ºM? ?QÎM; t`m iÈB M?X æ`m ;B€ +`M; F`+? HB i i?b Gw .QÆM; +`M; +|

*| Kºi +•m Gw .QÆM; F?¬M; ? M|B /®B- ç| H` M? çQ+? i?U+ +| w K`B G•K G M; X

Gw .QÆM; +ªK i?`v F?¬M; i? ?B m `ä p +QM M; Q`B +O G•K G M; X G•K G M; ;B
[m H¢B `i i?•M i?B i pÈB oB M i`QÎM; >Q`M; Î \*® \*mM; - K`M; v +ª pm S?d h?9v
+| [m2M #B iX M? /QÎM; M?Q +| M?[M; K®B [m M ? `i i®i i`QM; +ª ? B ;BÈB- ç
M?[M; p`v- ?B M ;B`i i`QM; i v G•K G M; +ÁM +| +ª S?d h?9v h?B M *?•m

@ h`QÊ+ F?B Gw .QÆM; ibK ` S?d h?9v h?B M *?•m- i?b pB M i`QM; i v +O G•K
h?9v h?B M *?•m /mv M?`i i` M i? ;BÈB M`vX

@ oÈB Kºi +QM M; Q`B M?Q p`v- Gw .QÆM; F?¬M; ?B m F€ KÈB H` H¢X

@ *€K ÆM Gw iB M bBM?X

G•K G M; +Q`B pW wX o` +?mv M ;B ç´ i?¢+? ç2Q FQM?- i v +¬K ç M TBM ç FB
F?) ;`i ç¬m pÈB G•K G M; X

@ Gw iB M bBM?- F?¬M; H`K T?B M M?½ ?SM; t2K M; mv M i?¢+? +O ¬M; M[- +?
H€i- M; `v K B ;†T H¢BX

G•K G M; T?`i i v +Q`B- i? K p¼M; +O G•K G M; i`QM; ç¢B ?ºB ;B Q /`+? M; mv M
`i HÈMX M? ç½ +?m`M #` bÆM `i M?B m iB M M?^K Km Kºi HQÊM; HÈM M; mv M

L m Gw .QÆM; +| i? M?bM ` M?[M; pB M S?d h?9v +| F?ª M,M; #€M çQÊ+ ;B€ +
M; mv M i?¢+? H¬M M`v i?b çQÆM; M?B M G•K G M; +kM; +| i? H`K çQÊ+X .Q ç;
H½B +`M; HÈMX G•K G M; H` Kºi i?QÆM; M?•M- i?QÆM; M?•M KQm HÈB- F?¬M;
çQÆM; M?B MX

@ J B ;†T H¢BX

Gw .QÆM; M?bM i?2Q G•K G M; X a m F?B ?¼ çB F?ÄB- M? KÈB [m v M; Q`B H¢B
i?¢+? i`QÊ+ K†iX M? +kM; ç½ ç w ç M i?¬M b„ + +O p` +?mv M ;B # M +¢M? G•K
ç€M? ;B€ `i + Q pB M M; mv M i?¢+? M`vX

L m G•K G M; +kM; i? K ;B +¢M? i` M? pB M M; mv M i?¢+? M`v i?b ç•v [mª F?¬M;
pÈB Gw .QÆM; X oB M M; mv M i?¢+? M`v F?¬M; ? ` - M m M; Q`B +¢M? i` M? M|
.QÆM; Km çQÊ+ M| +`M; i?`TX

hmv M?B M- Gw .QÆM; +kM; F?¬M; K`v [m M i•K iÈB çB m M`v- M m ;B€ +O M| pQ
S?d h?9v # M i`QM; i?b M?b) F?¬M; Km X \*?d H` +| +?9i ç€M; iB +- iW i`QÊ+ iÈ
i?`v pB M S?d h?9v M`Q HÈM ç M p`vXX

Gw .QÆM; /šM oQÆM; :B B :B B çB i? K Kºi H9+ M[X *?Q ç¬v R ;B`b m- M? ç
M; mv M i?¢+? +Æ K†i Î ç•vX

h`QM; ? B M; `M pB M M; mv M i?¢+?- i`W pB M "¢+? .B K M†M; K`v i`, K Fw- i?b +
M; „K +O Gw .QÆM; X æ•v ç m H` M?[M; pB M +| p®M ç¬m iQ i?`T- M?QM; F?ª M,M

L; Q`B ` - M? +kM; ç w iÈB Kºi b® pB M +| p F?€ i®i- +| i? ;BªB çQÊ+ S?d h?9v "

iĐK²p B 6M@Q1 ® @ ²º @ Đ B`?Q r•c3=9v—7 py\$ çB M?[M; v—7 py\$6 kv—‡¢ÒĐ` @ çM; X +

@

"W" 0; '3@ h?"=B m `a%sr (Qñs [(P

@ æ®B pÈB M?[M; M;QÌB F?¬M; ;B[+?[iQM i?b T?ªB #`i`WM; T?¢iX
h?B m L;¼+ *QÌM; H¢M? HMM; M¡BX æB m M"v ç½ i? ?B M bU OM; ?° +O h?B m
@ L m ç9M; H" +| +?mv M M"v- i" T çQ" M M h?` +?9M; i¬B b) i?¬M; #€Q H M >B T
i`QM; M;"M? +MM; #B iX
M o, M Zm•M +kM; H M iB M; X >B T ?°B +?•m #€m çQÊ+ ç + "T ç M Î ç•v F?¬M; T
h`mM; Zm®+- K" H" >B T ?°B +?•m #€m i? ;BÈBX L m bU pB + M"v çQÊ+ i`mv M`
iQM M?'i ç`M? b) F?¬M; i? H"K ,M pÈB #'i F€ +¬M; iv +?•m #€m M"Q i`QM; M;"M?
T?¢i M; ?B K F?„+ M?'iX
@ æ9M; - +¬M; iv M"Q F?¬M; ;B[+?[iQM i?b T?ªB #`i`WM; T?¢iX
@ sBM Gw iB M bBM? M i•K- +¬M; iv +?•m #€m EBK h?9v +?9M; i¬B çªK #ªQ b) F
@ *¬M; iv +?•m #€m >Q GB M +?9M; i¬B +kM; tBM #ªQ çªK çB m M"vX
G½Q i´M; +O +€+ +¬M; iv +?•m #€m F?€+ +kM; ç²M; HQ¢i H M iB M; X Gw s€M H
KdK +QÌB iÄ p ?"B HÁM; X æB m ç€M; bÊ M?'i +O K°i +m°+ #€M ç'm ;B€ H" +| M;
F?¬M; iª iB M ç i?U+ ?B M ;B Q /`+?X o" M m iB M? i`¢M; M"v /B M` - M? b) F?-
pÈB Gw .QÆM; X
G"K pB + Î +¬M; iv +?•m #€m ç½ H•m- Gw s€M ?B m +?mv M M"v `i`ä- M?'i H" F
?B M iQÊM; M; šm M?B MX
@ *m°+ #€M ç'm ;B€ +?QM? i?S+ #„i ç-m pÈB pB M ç-m iB M- S?d h?9v ",M; *?OM
Gw s€M ;BÆ + Q pB M S?d h?9v #QÊ+ tm®M; ç K¼B M; QÌB +?B K M; QDM; i?"i F
ç`B ç KÎ ç-m +m°+ #€M ç'm ;B€X
@ j3y M;"MX
@ 9yy M;"MX
@ 9Ry M;"MX
Gw s€M pW /Si HÌB- K¼B M; QÌB # M /QÈB ç½ i` M? M? m` ;B€X J°i +m°+ #€M ç'
+| M; ?o H" +| i? ` ;B€ i?'T- M m F?¬M; +| i? b) #`i®M; +´` M; Q`BX
"i F i? M"Q i?b ç•v +kM; H" K°i pB M S?d h?9v ",M; *?OM; X hmv F?¬M; i? H"
M?QM; +kM; +| i? H"K çQÊ+ K°i b® Kti M; ¼+ ç€M; ;B€X *m°+ #€M ç'm ;B€ pW KÈ
ç½ iÄ ` `i T?'M F?Q+?X
@ 98y M;"MX
@ 9ey M;"MX
G-M` ;B€ M"v H" h?B m L;¼+ \*QÌM; - M? M; ²B Î ?"M; ;? i`QÊ+- F?¬M; [m v ç-m
MÎ K°i MK +QÌB H¢M? HMM; X
@ 93y M;"MX
h?B m L;¼+ *QÌM; pW /Si HÌB- M o, M Zm•M +kM; ` ;B€ i?2QX J°i b® H½Q i´M;
F?€+ [m v ç-m M?bM M? m +QÌB K m K€QX
h" T çQ" M M i?` p` h?B m i?` p®M F?¬M; +MM; çB i` M K°i +QM çQÌM; - ?¼ Hm¬M i
æ•v +?QM? H" pB + F?B M +€+ +¬M; iv F?€+ +ªK i?'v pmB KWM; X L?QM; i`QM; +
? B i" T çQ" M M"v b) iB K +€+? H"K HQ¢M ;B€ +ª F?B M M?[M; +¬M; iv F?€+ F?¬M;
@ 93y M;"M- +ÁM +| B i`ª ;B€ + Q ?ÆM F?¬M; \
Gw s€M ?ÄB HÈM- Kti +QÌB `i iQÆBX L m i" T çQ" M M i?` Km pB M S?d h?9v M
pK ;B Q /`+? F?¬M; i?"M? +¬M; - #ÎB i" T çQ" M M i?` imv i ç®B F?¬M; # Q ;BÌ H"K
Gw .QÆM; X

@ 8yy M;`MX

M o,M Zm•M FBM? M;¢+ [m v ¢-m M?bM- H-M M`v M;Q`B ` ;B€ H` G•K G M;X M
M;?o K°i H€i `²B H„+ ¢-mX

@ 8yy M;`M- +ÁM +! B i`ª ;B€ + Q ?ÆM 8yy M;`M F?¬M;\\

Gw s€M H¢B K°i H-M M[?ÄB HÈMX J°i p`B H½Q i´M; +O +€+ +¬M; iv +?•m #€m M
+MM; ¢`M? #Ä +m°+X 8yy M;`M M|B ¢9M; ` H` ;B€ i?` i`Q`M;- M?QM; /M b Q i?b
+ QX G9+ M`v i•K i`¢M; +O K¼B M;Q`B ¢ m ¢½ /²M p`Q pB M h?Ov hBM? *?OM; S
pb K°i pB M ",M; *?OM; M?Ä #û K` T?ªB +¢M? i` M? [m€ ; v ;„iX

Gw .QÆM; +kM; F?¬M; +?9 w H„K ¢ M pB + M`v- 8yy M;`M i F?¬M; TªB H` K°i +
/ /`M; #€M ¢QÊ+ +€B ;B€ M`v î i`QM; MQÊ+- +ÁM M m Km®M ¢2K b M; JB MK i?

h'i M?B M H` M m Km®M- Gw .QÆM; +! i? #€M H`m ¢QÊ+ pB M S?d h?9v M`v b
. H - ¢B m K` F?¬M; B /€K +?„+ G•K G M; +! i? H`K ¢QÊ+ ? v F?¬M;X

@ 8yy M;`M H-M K°i- 8yy M;`M H-M ? B- 8yy M;`M H-M j- :B Q /`+? i?`M? +¬M;

Gw s€M ?ûi iQ- i` M i v M? F?¬M; +! #9 ¢ ;ä- M?QM; F i [mª ;B Q /`+? i?b F?¬M
h?9v ",M; *?OM; ¢½ ¢QÊ+ #€M +?Q G•K G M; pÈB ;B€ 8yy M;`M L.hX

eyjX *?QÆM; eyRX æ'm :B€ *?B M GÊB S?~K UkV

G•K G M; `9i ¢B M i?Q¢B ;¼B M;Q`B +?mv M F?QªM b® iB M ¢'m ;B€ b m ¢! KdK +
h?9v iW i v Gw s€MX

S?d h?9v F?¬M; HÈM- +! i? +-K ;¼M i`QM; HÁM; #`M i vX G•K G M; H¢B `9i ` K
+`M i?"M #¼+ pB M S?d h?9v H¢B `²B #Ä p`Q i9BX E?¬M; B i`QM; b® M?[M; M;Q
?¬K M v K M; i?2Q M;Q`B ¢ ;B[¢²X

@ Gw iB M bBM?- 8yy M;`M b) ¢QÊ+ +?mv M ¢ M M; vX

a m F?B [m v p +?¶ M;²B- G•K G M; [m v H¢B KdK +Q`B pÈB Gw .QÆM;X Gw .QÆ

8yy M;`M F?¬M; TªB H` K°i +QM b® HÈM- M| +?d +! i? Km ¢QÊ+ p`B pB M M;mv
M;mv M i?¢+? JB MK X L?QM; # Q M?B m i?b +kM; H` iB M- M?`i H` F?B Gw .QÆM
+?mv M Qi M?B mX

J°i M,K i`QÊ+- 8yy M;`M pšM +ÁM H` K°i +QM b® [m€ t p`B pÈB Gw .QÆM;

@ G-M #€M ¢'m ;B€ i?S ? B H` K°i b® pB M S?d h?9v M?Ä- K`B K¼B M;Q`B t2K +?

a m F?B pB M ¢-m iB M ¢QÊ+ #€M tQM;- Gw s€M H`T iS+ #„i ¢-m ¢'m ;B€ pB M S
K°i b® pB M S?d h?9v ",M; *?OM; M?Ä H X Gw s€M +¬K S?d h?9v #QÊ+ tm®M; ¢
b m ¢! M? i`î H¢B H ¢`BX

@ G-M #€M ¢'m ;B€ i?S ? B +?QM? i?S+ #„i ¢-m- K`B K¼B M;Q`B ` ;B€X

Gw s€M F?¬M; +?9i pÁM; pQX >¼ pšM +?Q ,M +ÆK- i`QM; F?B ¢B K°i M;`v i`ìB-

@ R i`B m 8yy M;`MX

G-M ` ;B€ M`v H` h?B m L;¼+ \*Q`M;X M o,M Zm•M FBM? M;¢+ [m v ¢-m H¢B M?
¢½ #` M;Q`B F?€+ +QÈT H`B i`QÊ+X

@ R i`B m 8ky M;`MX

@ R i`B m 8jy M;`MX

G-M ¢'m ;B€ i?S ? B +kM; F?¬M; +! ;B€ ;®+- +kM; F?¬M; ;BÈB ?¢M b® iB M K¶B H
i,M; ;B€ i?2Q ¢ÆM p` +?K+ M;`MX oÈB M?[M; pB M S?d h?9v +! ;B€ ?`M; i`B m i i
K` T?€i •K ¢QÊ+ iW ?`M; i`,KX

>m®M; ?² ?B M ;BÌ KÈB +?d H" K" M KÍ ç-m- S?d h?9v S? G KÈB H" +€B ?¼ [m M
 @ R i`B m eyy M;"MX
 a m p`B H-M +çM? i` M?- ;B€ +O pB M S?d h?9v ç½ çQÊ+ ç~v H M R i`B m eyy M
 çQ€M +,M +S i?2Q ibM? ?bM? i?` i`QÌM;X
 a m R i`B m eyy M;"M- K¼B M;QÌB ç m iÄ` /Q /UX hmv ç•v +kM; H" S?d h?9v ",M;
 H-M i`QÊ+- M?[M; pB M M"v [m€ M?Ä ç H"K ç² i` M; bS+- i`QM; F?B K"m b„+ +O
 ç†+ #B iX æ| H" Hw /Q F?B M M| F?¬M; i? #€M çQÊ+ ;B€ + Q M?Q S?d h?9v ",M;
 @ R i`B m dyy M;"MX
 a m F?B F?¬M; +ÁM B` ;B€- h?B m L;¼+ \*QÌM; ç M; M;²B Î ?"M; ;? i`QÊ+ ç°i M
 +O +€+ +¬M; iv #ªQ M;¼+ M?bM M? m- H„+ ç-m X
 R i`B m dyy M;"M- +°M; i? K K°i b® i?O iK+ b) H M iÈB R i`B m 3yy M;"MX J¼B M
 ç m H„+ ç-m #Ä +m°+X
 @ R i`B m d8y M;"MX
 G-M` ;B€ M"v H" M o,M Zm•MX L?[M; M;QÌB M;²B b m K°i H-M M[M?bM M? m
 i?` p` h?B m i?` +m®B +MM; +kM; M´` X
 @ R i`B m 3yy M;"MX
 h?B m L;¼+ *QÌM; pšM +?Q +?`m i?m - i,M; i? K Ry M;"M M[X æ®B pÈB h?B m
 M;mv M i?ç+?` # M M;Q`B ?Q`M iQ`M H" +?mv M +| i? - ;B i°+ Em " +kM; +| #ª
 L;¼+ *QÌM; F?¬M; # Q ;BÌ T?ªB HQ M;?o p KÈ ;B'v il i?O iK+X
 M o,M Zm•M ?ÆB +?9i /Q /U- M i?` F?¬M; +| #ªM HoM? M?Q h?B m i?`X L m H" i
 H"K çQÊ+ +?mv M M"v i?¬M; [m ;B i°+ a M; . H X oÈB K®B [m M ? ;B[?¼ p` ;B
 H"m K°i HQÊM; M?Ä M;mv M i?ç+? +| ;B€ i` F?¬M; T?ªB H" çB m iQ i€iX æ€M; iB
 F?¬M; +ÁM iÄ` i?Q+? i?9 pÈB ?¼ M[X
 E i;B Q çQÊ+ pÈB Gw .QÆM; H" #¼M ?¼ ç½ +| i`QM; i v +?mv M ;B ç´ i?ç+? HÈB
 #ªQ M;¼+ M i?` +kM; pb i? ;BªK çB F?¬M; QiX
 @ R i`B m 38y M;"MX
 .Q /U K°i H€i- M o,M Zm•M K°i H-M M[i,M; i? K 8y M;"M i`QÊ+ F?B Gw s€M F`T K
 ` ;B€ M"v ?¼ #B i KbM? ç½ H¶X
 @ R i`B m Nyy M;"MX
 h?B m L;¼+ *QÌM; iB T iK+ i,M; ;B€X L?[M; M;QÌB M;²B b m M?bM M? m M;Æ M;€
 +QBX
 M i?` p` h?B m i?` pšM ç M; +çM? i` M? M? mX L m ibM? i`çM; M"v iB T /B M ç M
 S? G i?b bÊ`^M; ?¼ F?¬M; +ÁM +Æ ?°B ç bÎ ?[m M| M[X
 @ R i`B m Nyy M;"M- +ÁM B` ;B€ M[F?¬M;\
 Gw s€M ?ÄB HÈMX M o,M Zm•M M?bM F„ HçB M?[M; pB M S?d h?9v ",M; *°OM; K
 i?m X
 @ R i`B m Nyy M;"M H-M K°i- R i`B m Nyy M;"M H-M ? B- R i`B m Nyy M;"M H-M #
 oB M S?d h?9v i?S ? B çQÊ+ h?B m L;¼+ *QÌM; Km HçB pÈB ;B€ R i`B m Nyy M;"
 *QÌM; pšM K M; K°i MK +QÌB HçM? HMM;X *kM; M?Q G•K G M;- h?B m L;¼+ *QÌM
 #ªQ M;QÌB +?mv M F?QªM `²B KÈB M?"M H'v S?d h?9vX G-M M"v M o,M Zm•M F?
 h?B m L;¼+ *QÌM;- ¬M; +ÁM +| +?O ç`M? F?€+X
 L m iB T iK+ M;?B M`,M; +?`m H¶ ç ç~v ;B€ H M + Q i?b F?| i`€M? F?ÄB pB +h?
 +MM;- çB m ç| ç²M; M;?o pÈB pB + ?¼ T?ªB #Ä` M?B m iB M ?ÆMX h`QM; F?B

iQ"MiBM?i?m-M-Km®M H"K çQÊ+ i` M; bS+ T?^B +?¼M HU i?"i+~Mi?"M- +€+?
 S?d h?9v M?Q p"v F?¬M; ç€M; ç M i?` T?^B [mv i ç'm pÈB h?B m L; ¼+ *QÌM; X
 a m H-M M"v- h?B m L; ¼+ *QÌM; b) T?^B bmv M; ?o i?"i F,, i`QÊ+ F?B +® ibM? ç~
 M i?`- M m F?¬M; ;"v ¬M; ç"THQM; ¬M; - M; QÌB H¶ M; QÊ+ HçB b) +?QM? H" h?B
 Gw .QÆM; F?¬M; ?B m çQÊ+ bmv M; ?o +O M o, M Zm•M- M? +?d MÎ K°i MK +QÌE
 oB M S?d h?9v M"v +| i? #€M çQÊ+ R i`B m Nyy M; "M [m^ H" M; Q" B /U çQ€M +O
 h?9v M"v ç½ #€M çQÊ+ k i`B m 9yy M; "M- + Q ?ÆM `i M?B m bQ pÈB /U çQ€M #
 @ G-M #€M ç'm ; B€ i?S # H" K°i pB M EBK hB *?OM; S?d h?9vX
 Gw s€M HçB H'v iW i`QM; ?°T` K°i pB M S?d h?9vX L?[M; M; QÌB M; ^B # M /QÈB
 t Q- ?¼ p®M M; ?o +?d +| K°i pB M S?d h?9v S? G +?S F?¬M; M; Ì Gw .QÆM; Hç
 #€M ç'm ; B€ ç M p"v- ? i? B pB M ", M; *?OM; HçB tm'i ?B M i? K K°i pB M EBK h
 æ•v ç m H" M?[M; pB M S?d h?9v +| ; B€ i` - +°M; i? K pB M S?d h?9v ", M; *?OM; +
 ç|- [m^ H" F?^ M; ° #'i F?^ + -m U +| i? M?bM i?'v- M?QM; F?¬M; i? Km çQÊ+VX L
 S?d h?9v K" Gw .QÆM; H'v çQÊ+ iW JB MK i?b i?U+ HU+ +O +?"M; i` B M"v [m
 KÈB ç M JB MK +| # Q H•m ç•mX
 @ G-M ç'm ; B€ pB M EBK hB *?OM; #, i ç-m5
 Gw s€M [m v HçB H ç" B- M|B HÈMX oB M EBK hB *?OM; M"v H" pB M HÈM M?'i
 #€M ç'm ; B€ M; "v ?¬K M v- M| ç½ çQÊ+ `i M?B m M; QÌB ç w ç MX
 EBK hB *?OM; i?m°+ ?"M; i`mM; + Q +'T- imv ; B€ ?B M içB +O M| i, M; F?¬M; M?
 b®i`i HÈMX
 æÌB b®M; M?•M /•M M; "v +~M; çQÊ+ +^B i?B M- M?m + -m p"i +?'i M; "v +~M; + QX
 iQÊM; i`QM; +?Q i?•M T?"M + Q [mw- M?[M; M; QÌB +?çv i?2Q M| i'i M?B M F?¬M;
 hB *?OM; i?m°+ ?"M; + Q +'T M m çQÊ+ +? i€+ i?"M? ç² i` M; bS+ b) F?¬M; HQ
 æ®B pÈB +€+ +¬M; iv #^Q M; ¼+ i-K i`mM; - pB M S?d h?9v M"v +| p B i`Á`i HÈM
 i? ; B9T ; B[+?•M çQÊ+ M?[M; F?€+? ?"M; + Q +'T- M?QM; M m M; m²M ?"M; +çM
 ç| +kM; b) M®B ; |i #Ä çB- +?B #~M; Km K°i pB M EBK hB *?OM; - +?Q Qi i?b b^M
 F?¬M; #` +?€v M; m²M ?"M; X
 @ k i`B mX
 G½Q i`M; +O K°i +¬M; iv +?•m #€m M; ^B Î ?"M; ;? ç-m` K°i +€B ; B€ + QX > B i
 pB M S?d h?9v M"vX «M; M"v pW /Si HÌB ç½ F?B M H½Q i`M; +O F?¬M; Qi +¬M;
 oW #, i ç-m ç½ ` ; B€ + Q M?Q p"v- +?ŠM; T?^B H" Km®M ûT M?[M; M; QÌB F?€+ T
 ` ; B€ [m^ i?"i H" +| bmv M; ?o M"v- +~M; HQçB çQÊ+ M?B m M; QÌB i?b +~M; #Èi H
 @ k i`B m Ryy M; "MX
 oŠM H" h?B m L; ¼+ *QÌM; X L; QÌB H9+ M½v pW ` ; B€ +? i H†M; - H,, + ç-mX >, M
 b® ç²M; M; ?B T T?^B #Ä +m°+ - M?QM; çB m ç| F?¬M; ; •v F?| / çQÊ+ h?B m L; ¼+
 pB M S?d h?9v M"v p MQÊ+ T?^B iQM? i? K F?¬M; Qi T?Q i?O iK+ - M?QM; h?B r
 T?^B HQ H,, M; p M?[M; çB m M"vX
 @ k i`B m kyy M; "MX
 M o, M Zm•M +ÁM +?Q ` ; B€- G•K G M; ç½ M? M? KB M; ` ; B€ i`QÊ+X M o, M Z
 G M; +?^K +?^K- F?¬M; M|B HÌB M"QX *| M; QÌB +çM? i` M? pÈB h?B m L; ¼+ *QÌM
 +¬ +~M; çĐ T?^B çQ+? i?•M` K†iX
 >B M +¬M; iv +¬ pŠM +ÁM K°i H¬ ?"M; EBK hB *?OM; - HQÊM; ?"M; M"v +| çQÊ+ +
 çB K ; B9T F?B +ÁM Î ççB ?°B ; B Q /` +? M; mv M i?ç+? "bM? *?•m- M?QM; ç€M; i
 H K`i ?B K +|X

@ k i`B m k8y M;`MX
h?B m L;¼+ *QÌM; F?) M?Qm K`vX
@ k i`B m jyy M;`MX
G•K G M; i,M; ;B€X
h?B m L;¼+ *QÌM; [m v ç-m M?bM G•K G M;- M? +9B tm®M; bmv M?o K°i H€i- +m°+X
@ k i`B m jyy M;`M- ;B Q /`+? i?`M? +¬M;5
Gw s€M T?'M F?Q+? F i Hm"MX "m´B #€M ç'm ;B€ ?¬K M v F?¬M; i - K¶B pB M S? + Q ?ÆM i?' i`QÌM;- M m #€M i`U+ iB T +?Q +€+ +¬M; iv #ªQ M;¼+ F?ŠM; ç`M? F
G•K G M; #'K çB M i?Q¢B `²B KdK +QÌB M?"M H'v S?d h?9vX oB M S?d h?9v H-M p`Q i9B çQÊ+- G•K G M; ç`M? ç # M +¢M?X
@ >¬K M v +?9M; i¬B b) #€M i´M; +°M; 8 pB M S?d h?9v- #•v ;BÌ b) H` pB M i?S 9
Gw s€M H'v ` pB M S?M .mM; \*?OM; +O h`€+ H½QX oB M S?M .mM; M`v M?Ä ?Æ +?9i- M?QM; ;B€ i` i?b iQÆM; çQÆM; M? mX L;?2 M|B ç•v ç½ H` pB M ;¬M +m® +?'M ?ŠM H M- b m pB M M`v H` ç M pB M h?Ov hBM? \*?OM; `²BX
>¬K M v- K¼B M;QÌB +| K†i î ç•v ç m H` pb M|5
j T?9i b m- pB M S?d h?9v S?M .mM; ç½ çQÊ+ #€M pÈB ;B€ k i`B m 9yy M;`M i - H *?m S?9+ î +¬M; iv #ªQ M;¼+ *?m >Q - >²M; E¬M;X k i`B m 9yy M;`M- [mª H` K°i -
L m iQM? i? K ;B€ i?O iK+ i?b F?ŠM; ç`M? M;QÌB M`v F?¬M; i? +| H½B- M?QM F?¬M; B +| i? /€K +?„+ çQÊ+ çB m ;bX æ¢B ?°B ;B Q /`+? M;mv M i?¢+? b) +mM; M?QM; b m ;B B çQ¢M ç| - ?B M iQÊM; F? M ?B K H` çB m F?| i`€M? F?ÄBX æ| H`
@ "•v ;BÌ b) H` H9+ +?9M; i¬B #€M pB M S?d h?9v +m®B +MM; +O M;`v ?¬K M v , Gw s€M +?¬K +?"K M?' + iW i`QM; ?°T ` K°i pB M h?Ov hBM? *?OM; `²B M|B HÈM G-M M`v- M? F?¬M; +-K pB M S?d h?9v #QÊ+ tm®M; /QÈB M[K` +?d ;BÆ + Q H L?QM; i'i +ª K¼B M;QÌB ç m F?¬M; +| w FB M T?ªM ç®BX oÈB M?½M [m M; +O ?½ ;B€ i` i?U+ bU +O pB M S?d h?9v M`v i?b +¬M; iv #ªQ M;¼+ +O ?¼ ç½ T?€ bªM
@ *?9M; i¬B tBM imv M #® +?QM? i?S+ iB M ?`M? #€M ç'm ;B€ pB M S?d h?9v M` :BÆ H M K°i H9+- Gw s€M ç†i S?d h?9v H M #`M- /äM; /¢+ M|B- K°i +•m M|B K` `

ey9X *?QÆM; eykX æ'm :B€ *?B M GÊB S?~K UjV

Gw s€M pW /Si HÌB- K¼B M;QÌB # M /QÈB ç m BK H†M; M?bM [m M?X
Gw s€M F?¬M; ? p°B p`M;X J°i i?ÌB ;B M /`B H`K î +¬M; iv ç'm ;B€ ç½ iQ+? Hk M;?B KX L?[M; bªM T?~K [m M i`¼M; K¶B F?B #€M ç'm ;B€ ç m T?ªB M?Q p`vX >B ` ;B€ i`QÊ+- ?¼ bÊ `^M; M m KbM? HÐ HÌB i?b b) F?¬M; iB M +?Q pB + +¢M? i` M
@ jy i`B mX
>ÆM ky ;B•v b m +€B ;B€ ç-m iB M ç½ çQÊ+ çQ ` X jy i`B m imv F?¬M; HÈM- M *?OM; S?d h?9v i?b ç| [mª H` K°i F?ÍB ç-m ?'T /šMX
Gw .QÆM; M;Q€B ç-m H¢B M?bM- M;QÌB ç-m iB M ` ;B€ H` G•K G M;X
@ jy i`B m 8yy M;`MX
@ jy i`B m eyy M;`MX

@ jy i`B m 3yy M;`MX

*?Q ç-v R T?9i i`¬B [m - ;B€ +<sup>a</sup> ç½ çQÊ+ ç~v H M HB M iK+- M?[M; M;QìB ` ;B€ +¬M; iv #^aQ M;¼+ M;²B Î ?`M; ;? b mX \*QM b® çQÊ+ i,M; i? K M^K i`QM; F?Q^aM F?¬M; B /€K i,M; [m€ M?B mX

*?d K°i H€i b m- ;B€ +O pB M h?Ov hBM? *?OM; S?d h?9v ç½ çQÊ+ ç~v H M jR i

@ jk i`B mX

G-M M`v H`h?B m L;¼+ *QìM; ` ;B€X hmv h?B m L;¼+ \*QìM; +kM; +?d i,M; 8yy M `^M; ç•v +?Q T?^aB H`+€B ;B€ +m®B +MM; i`QM; F?^aM,M; +O M?` ?¼ h?B m- p`

@ jj i`B mX

M o,M Zm•M +m®B +MM; +kM; H M iB M; - H-M M`v +¬i,M; i? K ?ŠM R i`B mX J° H M i`QM; i•K Hw +O `i M?B m ¬M; +?O +€+ +¬M; iv +?•m #€m M;²B T?Q b mX

G•K G M; KdK +QìB- ;BÆ + Q i v- F?) M|B,

@ j8 i`B mX

j8 i`B m5

G•K G M; pW ` ;B€ ç½ i,M; k i`B mX :B€ +O pB M h?Ov hBM? *?OM; çQÊ+ ç~v H `i M?B m +¬M; iv +?•m #€m ç m H„+ ç-m +?€M M<sup>a</sup>MX \*QM b® j8 i`B m ç½ H`+€ M;QìB +| K†i i`QM; T?ÁM; H9+ M`vX

_B M; *?m S?9+ H¢B +^aK i?`v `i pmB KWM;X L; v F?B pW #„i ç-m ç`m ;B€- M? ç i? KbM? b) F?¬M; i? Km çQÊ+ pB M h?Ov hBM? \*?OM; S?d h?9v M`v- pb i? pV .mM; pÊB ;B€ + Q- i`€M? F?ÄB pB +` p i v i`„M;X >B M ;Bì M? #B i`^M; [mv i ç #„i ç-m K` ;B€ ç½ H M + Q M?Q p`v i?b F?¬M; #B i H€i M[+QM b® ç| b) çQÊ+ i,M

j8 i`B m5 M o,M Zm•M p`h?B m L;¼+ *QìM; +kM; ç¬B +?9i /Q /U

*€B ;B€ M`v +?Q i? F?B M ?¼ #` H¶- M?QM; iB M H½B F?¬M; ç€M; # Q M?B mX pB M S? G M`v b) +?d H`K°i +K+ ;¢+? F?¬M; ?ÆM F?¬M; FûKX

@ j8 i`B m 8yy M;`MX

J°i ?²B +`i M?„+- h?B m L;¼+ \*QìM; +m®B +MM; +kM; H M iB M;X \*¬M; iv +O M? [m M i`¼M; - M?[M; pB M M;mv M i?¢+? + Q +`T FB m M`v M m M?B m çQÊ+ K°i p ?v p¼M;X h?B m L;¼+ *QìM; F?¬M; + K i•K #Ä +m°+ / /`M; ç M p`vX

@ je i`B mX

E?¬M; +?¬M +?W- M o,M Zm•M H M iB M; i?2QX

•M? K„i h?B m L;¼+ *QìM; i?Q€M; K°i iB ;B`M /[- M?QM; M? F?¬M; K'i çB Hw i` ç M; i?Ov ?Ä #`i /mM; - pB + M i?` +® bS+ ç ?¼ F?¬M; ç¢i çQÊ+ pB M h?Ov hBM M`v H` çB m ?Q`M iQ`M +| i? Hw ;B^aBX

@ jd i`B mX

G¢B H`G•K G M;X M o,M Zm•M p`h?B m L;¼+ *QìM; FBM? M;¢+ M?bM G•K G M M?B M F?¬M; FûKX

jd i`B m M m iQM? i? K +<sup>a</sup>+€+ HQ¢B T?Q i?O iK+ i?b +QM b® HìB H½B b) +ÁM +? H¶ Qi M?B mX \*¬M; iv #<sup>a</sup>Q M;¼+ +O G•K G M; Î \* M / F?¬M; i? +| bS+ +¢M? i` M M?Q p`v ?Q`M iQ`M F?¬M; ç€M; ç i®M MQÊ+ #¼i +?Q K°i K|M H¶X L; v +<sup>a</sup>Gw .Q i?`m çQÊ+ bmv M;?o +O G•K G M; H9+ M`vX

@ j3 i`B mX

h?B m L;¼+ *QÌM; M;?B M`,M; i,M; i? K R i`B mX oÈB b® iB M j3 i`B m- +?Q /M
F?¬M; i? HÌB H½B # Q M?B m- i'i +^a +?d p b pB M M;mv M i?¢+? M`vX

@ jN i`B mX

ošM H` G•K G M;- M? [m v b M; h?B m L;¼+ *QÌM; +QÌB M?¢i- /QÌM; M?Q Km®M
+| +?Q ¢QÊ+ pB M S?d h?9v M`vX

h'i +^a M?[M; M;QÌB M;²B T?Q b m ¢ m #Ä +m°+ b m F?B M;?2 ¢ M +QM b® j3 i`B
+O ?¼ i`QM; #m' B #€M ¢'m ;B€ M;`v ?¬K M v +?d M?^K KK+ ¢Q+? H`K M M +?Q #
+ÁM i?m FûK +^a *?m S?9+- Qi` i?b M? i +kM; Km ¢QÊ+ K°i pB M S?d h?9v +|

æB m M`v +`M; F?B M ?¼ HQ H„M; i? K p ¢¢B ?°B ;B Q /`+? M;mv M i?¢+? b„T i
i` M? Î ¢¢B ?°B ;B Q /`+? M;mv M i?¢+? pšM F`+? HB i M?Q i`QM; +m°+ #€M ¢'m
?Q¢+? ¢QÊ+ #'i F€ i?S ;bX

@ 9y i`B mX

> B T?9i i`¬B [m - p`Q H9+ Gw s€M ¢`M? H M iB M; F i Hm”M i?b h?B m L;¼+ *Q
*QM b® 9y i`B m F?ŠM; ¢`M? b) F?B M h?B m L;¼+ *QÌM; F?¬M; M?[M; F?¬M; F
+ÁM T?ªB T?K i? K T?Q M?•M +¬M;X *| ¢B m M m ¢ÊB i? K K°i i?ìB ;B M M[i?b
i`QÌM; iB T iK+ i,M; i?b h?B m L;¼+ *QÌM; +| i? HÌB H½B ¢QÊ+ ¢¬B +?9iX

@ 9R i`B mX

h?B m L;¼+ *QÌM; pW /Si HÌB i?b G•K G M; H¢B i¢Q` K°i #QÊ+ ¢°i T?€ KÈBX h
M?bM G•K G M;- i`QM; F?B bmv M;?o i`QM; ¢¬m +?mv M ¢°M; F?¬M; M;WM;X

h?B m L;¼+ *QÌM; F?¬M; i? M;ì ¢QÊ+ `^M; [m^a i?“i G•K G M; Km®M +| +?Q ¢QÊ+
F?¬M; i? M;ì ¢QÊ+ `^M; G•K G M; +ÁM Km®M ;B9T Gw .QÆM; ¢~v ;B€ H M i?“i
*QÌM; #B i`^M; Gw .QÆM; p` G•K G M; +| [m2M #B i M? m- i?“K +?Q H` [m M ?
+?QM? K„i M? ¢½ M?bM i?'vX

M o,M Zm•M +kM; +| +?9i FBM? M;¢+- M?QM; ¢²M; i?ìB +kM; +^aK i?'v M? M?äKX

oB M S?d h?9v M`v F?¬M; HÈM- +?d +¬M M! F?¬M; `ÆB p`Q i v h?B m i?` i?b M
M m M! `ÆB p`Q i v G•K G M; i?b +`M; i®i- #ÌB +¬M; iv +O G•K G M; M^K Î* M /
*?•m J„ M M F?¬M; ? ^aM? ?QÎM; ;b iÈB +¬M; pB +H`K ,M +O M i?`X

@ 9R i`B m- +ÁM +| B i`^a ;B€ + Q ?ÆM F?¬M; \

Gw s€M ?ÄB HÈM- p Kti`i pmBX a® S?d h?9v ?¬K M v [m i v M? ¢½ #€M ¢QÊ+

L;QìB +O M i?` +kM; ç½ iÈBX M o,M "bM? çB # M +çM? M o,M Zm•MX >¬K [m
i`mM; i•K #ªQ M;¼+ `i H•m M?QM; F?¬M; ;†T çQÊ+ Gw .QÆM; F?B M +¬ `i #m²M
L?bM i?'v /€M; p +O Gw .QÆM; p" oQÆM; :B B :B B- M o,M "bM? +| +?9i b[M; b
KdK +QìB iB M HçBX

M o,M Zm•M M? M? +?•M #QÊ+ iÈB +?¬Q ?ÄB Gw .QÆM; i`QÊ+ M o,M "bM?- b m
h" T çQ" M M i?` +kM; +| t2 `B M; içB JB MK X h` M t2- M o,M "bM? iÄ ` #m²M `¬
i?Î /"B- +¬ ?B m `i `ä i•K Hw +O 2K ;€B- +?mv M M"v /Q K°i KbM? +¬ t9+ iB M- I
HçB F?¬M; M?Q w Km®MX M o,M "bM? °B iK çO M?[M; çB m FB M i®i M?'i i` M
F?¬M; i? +| çQÊ+ i`€B iBK +O Gw .QÆM; X

>¬K M v i`mM; i•K +?•m #€m ç¬M; ç9+ ?ÆM i?QìM; M; "v `i M?B mX

h´ +?S+ ç'm ;B€ +¬M; F? B ç²M; M;?o pÈB pB + ççB ?°B ;B Q /`+? M;mv M i?ç+?
ç² p"i çQÊ+ ç2K ` #€M ç'm ;B€ +kM; b) #`v #€M ç¬v çO- K¼B M;QìB +| i? i?QªB H
M;mv M i?ç+? i?2Q w KbM?X L?QM; b® HQÊM; M;mv M i?ç+? M?[M; M; "v ç¬m F?
p" [m M i`¼M; M?'i Hm¬M M^K ÎT?Q b mX

Gw .QÆM; ç M i`mM; i•K #ªQ M;¼+ ç½ H" 3 `QÐBX G9+ M"v- M;QìB ç M i? K /U çç
+Y - QÊ+ iQM? b® HQÊM; H M iÈB i` M /QÈB d M; "MX

@ æ¬M; M;QìB [m€X h`mM; i•K +?•m #€m +?d +| 9 T?ÁM; ç'm ;B€- K¶B T?ÁM; +| L
?¬K M v b) T?ªB +?2M +?9+ `²B5

hQ J½ G•K +? i H†M; M?bM `WM; M;QìB i`QÊ+ K†i- #m°i KB M; M|BX

> B M; "v ?¬K M v M? ç½ M„K +?„+ iB M? ?bM? Î +€+ +¬M; i v #ªQ M;¼+X "i Hm" M
ç'm ;B€ +?mB ç m T?d i´ +?S+ Î +€+ T?ÁM; ç'm ;B€ i`QM; i`mM; i•K M"vX .B M i
HÈM- ;B®M; M?Q "bM? *?•m- K¶B T?ÁM; ç m +| K°i K" M ?bM? çB M iYX J¶B F?B
bªM T?¬K b) çQÊ+ ?B M i?` i` M K" M ?bM? HÈMX

*€+ T?ÁM; ç'm ;B€ M"v +kM; `i ç†+ #B i- i`QM; T?ÁM; F?¬M; +| +€+ ?"M; ;? #¼+
i`QìM; ;B®M; M?Q Î "bM? *?•m K" +?d H" M?[M; ?"M; ;? ;¶ i?¬M; i?QìM;X o"v M
i`QÊ+- `i iB i FB K i?ìB ;B M- K¼B M;QìB b) HQm HçB i`QM; T?ÁM; H•m ?ÆMX

a M; . H H„+ ç¬m F?) +QìB- +?"K `½B M|B,

@ hQ J½ iB M bBM? F?¬M; +-M HQ H„M;X Í ç•v +?9M; i¬B Hm¬M +| bçM ;? oAS- I
*€B ;¼B H" ;? oAS i?U+ ` H" M?[M; +,M T?ÁM; M?Ä çQÊ+ #® i`Q ç°+ H" T # M i`
T?ÁM; ç'm ;B€ +| i´M; +°M; Ry +,M T?ÁM; oAS FB m M"v M?^K KK+ çQ+? T?K+ pK

a M; . H H" K°i i`QM; 8 ççB ;B i°+ +O JB MK - HçB H" M;QìB +mM; +'T M;mv M i
H9+ M"Q +kM; +| ;? oAS /"M? `B M; +?Q ?¼X h`QM; M?[M; T?ÁM; M"v ç m #® i`C
i?QªB K€B ?ÆM # M /QÈB `i M?B mX

J¶B T?ÁM; oAS M?Q p"v HçB +| i? +?S çQÊ+ Qi M?'i Ry F?€+? oAS- ?Q" M iQ" M
+-m +O #¼M Gw .QÆM; 5

@ *ªK ÆM a M; . H iB M bBM? 5

hQ J½ G•K F?) M|BX *| K°i +?9i [m M ? [mª H" `i i®iX G¬M M"v ç M JB MK i? K
M;mv M i?ç+?- +| a M; . H çB +MM; - ?¼ b) çQÊ+ iB T ç½B ç†+ #B i- F?ÄB T?ªB
M?B m bQ pÈB iU çB K°i KbM?X

@ hQ J½ iB M bBM? [m€ F?€+? b€Q `²B5

a M; . H H„+ ç¬m +QìBX

a M; . H H" K p"v ?Q" M iQ" M H" pb Gw .QÆM;X "ªM i?•M M? ?B m `i i`ä- `^M; M
Q ;B| +| i? i?U+ bU H" #çMX L m Km®M ? B # M i?U+ bU `M; #m°+ +?†i +?)
F?¬M; #` +€+ ;B i°+ F?€+ H¬B FûQ i?b +?d +ÁM +€+? +?B i?"i M?B m- i?"i M?B i

@ *Y KÎ`²B5

Gw s€M ç°i M?B M H M iB M;X JÈB 3 ;BÌ 9y T?9i M?QM; i`mM; i•K #ªQ M;¼+ ç½ K

@ h?"i M;¢B [m€- i¬B [m M K'i H" i`QÈ+ F?B ç'm ;B€ #„i ç-m ky T?9i- i`mM; i•K b)
`M ç`M? +?¶ M;²B- +kM; ç K¼B M;QÌB +| i?ÌB ;B M t2K H¢B M?[M; M;mv M i?¢+?

a M; . H p¶ p¶ p`Q ç-m- M? i?U+ bU ç½ [m M K'i çB m M`vX

h`QÈ+ ç•v M? +kM; +| i? K ;B ç¢B ?°B ;B Q /`+? M;mv M i?¢+? M?QM; +?Q # Q ;
çQÌM; H" K°i ç¢B ;B i°+ +?mv M +mM; +'T M;mv M i?¢+?- H" +?O M?" Î ç•v M M pB
+-M i?B i- K" +| ç M +kM; +?d H" M?^K FB K i` t2K HQÈM; M;mv M i?¢+? #€M çQ
i?-BX

@ E?¬M; b Q- M m +Y ç½ KÎ i?b +?9M; i p`Q çBX

Gw .QÆM; F?) +QÌB- +?"K`½B #QÈ+ p T?Q i`QÈ+X oQÆM; :B B :B B ¬K H'v i v
#QÈ+ K°iX .ÁM; M;QÌB ² ¢i i`M p`Q i`mM; i•K #ªQ M;¼+X J°i b® +® bS+ +?¢v M?
p`i`Q i?"i i®i- K°i b® F?€+ +?¢v H¢B F?m ç'm ;B€ ç t€+ ç`M? H¢B i?"i F„ M?[M; i
ç!X

eyeX *?QÆM; ey9X h? v æ´B "´i L;Ì

L?|K +O Gw .QÆM; +| i? +QB H" K°i i`QM; M?[M; M;QÌB ç M bÈK M?'i- M?QM; ?
p`Q # M i`QM; i`mM; i•K ;B Q /`+? M;mv M i?¢+?X

_´i M?B m M;QÌB ç M; +® bS+ +?¢v i?"i M? M? p`Q i`QM; - +ªM? iQÈM; ;B®M; M?
H M i`m ?Ä K¶B H-M +¬M; i€+X æ†+ #B i H" K¶B /`T p [m ç|M i i- B +kM; +| p
iB M p`Q M?" ; X

@ J¼B M;QÌB çB M`²BX

hQ J½ G•K i`ÈM K„i M?bM- M? +?Q iWM; i? K ;B ç¢B ?°B ;B Q /`+? M;mv M i?
ç M "bM? *?•m M?B m H-M- p` M? +?Q iWM; çQÈ+ +?SM; FB M +ªM? iQÈM; M`Q

@ *?mv M M`v i`QÈ+ FB +kM; +?Q iWM; tªv ` - +?„ +H" /Q ?¬K M v +| [m€ M?B m

a M; . H F?) H M iB M; ;BªB i?Q+?X h?2Q i?®M; F +O +€+ [m M +?S+ ç¢B ?°B -
F?QªM; i` M 3 M;`M- /M K°i #° T?"M F?¬M; i? i? K ;B i?b +QM b® i?U+ i +kM; T
i? +QB H" H-M ç¢B ?°B +| b® HQÈM; M;QÌB i? K ;B HÈM M?'i iW i`QÈ+ iÈB ;BÌX

@ _´i +| i? - B +kM; #B i`^M; H-M M`v b® HQÈM; M;QÌB i? K ;B ç¢B ?°B `´i ç¬M
p`v ?¼+ +® bS+ i` M? p`Q KQM; +| i? ibK çQÈ+ K°i p`i`Q i?"i i?m" M iB MX

Gw .QÆM; ;"i ç-m ç²M; ibM?X a® HQÈM; M;QÌB i? K ;B ç¢B ?°B ;B Q /`+? M;mv
H" #Q K"i F?¬M; i? iB i H°X æ†+ #B i H" F?B M?[M; M;QÌB ç¢B HK+ ç M i? K ;B
i` M? +QÈT +?¶ M;²B M M F?B #B i F?¬M; çO +?¶- ?¼ b) ibK K¼B +€+? ç i` M?
M;mv M i?¢+? +kM; b) ibK +€+? M?Ì #¢M # tQ ?°X

@ Gw iB M bBM?- +?9M; i çB i?¬B- +?¶ M;²B Î T?ÁM; oAS F?€ i®i- +| ?Q [mª çB
M;ÆB K°i +?9i i`QÈ+ F?B ç¢B ?°B #„i ç-mX

a M; . H [m v b M; M|B pÈB Gw .QÆM; - H9+ M½v Gw .QÆM; ç½ M|B b) F?¬M; çB

@ æQÈ+X

Gw .QÆM; ;"i ç-mX J¼B M;QÌB tmM; [m M? ç M; +® ;„M; pQÈi [m ?¼- K°i b® +ÁM
Í JB MK - T?ÁM; ç'm ;B€ +ÁM çQÈ+ ;¼B pÈB +€B i M H" T?ÁM; ;B Q /`+?X LÆB k
M;¼+- +kM; H" MÆB t M?'i- Km® M iÈB ç| TªB K'i Ry T?9i çB #°X S?ÁM; oAS +O
ç'm ;B€ b® kX

æQÌM; p"Q T?ÁM; oAS F?¬M; çB i?2Q ?QÈM; +Y +?QM? K" T?ªB pÁM; +Y T?KX Í
T?O i` M; #` pk i` M; çSM; +ªM? ;BÈBX E?¬M; T?ªB F?€+? oAS imv i ç®B F?¬M; i
a M; . H H'v` K°i +m®M b' M?Ä çQ +?Q pB M #BM? boX s2K tQM; - pB M #BM?
çQÌM; X

S?ÁM; oAS i?U+` H" K°i +, M; €+ M?Ä #^M; ; ¶ - `°M; +?WM; # #®M KQÆB Kûi p
#^M; FQM? - iW ç•v +| i? M?bM `ä çQÊ+ K" M?bM? çB M iY # M /QÈBX

> B # M iQÌM; çQÊ+ #® i`Q ? B ?"M; ;? b¬@T? + Q +'T #^M; / +?QM? ?B m- î;
Qi?Q [mª iQÆB p" çB Ki•KX

h`QÊ+ i'K FQM? +? „M +ÁM +| ? B +?B + b¬@T? #^M; / K K- î; B[H" K°i +?B +
F?€+? oAS [m M b€i ibM? ?bM? # M /QÈBX S?ÁM; oAS +| p` i`Q ç„+ ç` p" çB m F
@ Gw iB M bBM? - M; "B ?½v M; ?d M; ÆB K°i +?9i- i¬B çB H'v K€v ç'm ; B€ M; mv M
a M; . H KÌB Gw .QÆM; M; ²B tm®M; `²B #QÊ+` M; Q"BX æ'm ; B€ ÎJB MK +kM; i
ç m T?ªB +| K€v ç'm ; B€X a m F?B M?"T b® ?B m p" ; B€ +ª p"Q K€v- M?[M; i?¬M;
?bM? HÈM # M /QÈBX

L?QM; ÎJB MK +| K°i çB K F?€+ #B i- ç| H" M; QÌB i /MM; 1I_P H"K çÆM p` iB M
i?¢+?- i`QM; F?B Î "bM? *?•m H¢B H" L.hX L m M? -K HšM; B[? B çB K F?€+ #B i
J°i H€i b m- a M; . H [m v H¢B- i` M i v + -K e +?B + K€v ç'm ; B€- M? ; B[K°i +?B
Gw .QÆM; - hQ J½ G•K- Gw s€M- oQÆM; :B B :B B p" GQm *QÆM; K¶B M; QÌB K°i
F?¬M; + -M- ?¼ +| K†i Î ç•v +?O v m H" ç +ªM? ; BÈB p" çªK #ªQ M iQ" M +?Q Gw .
L?[M; M; mv M i?¢+? çQÊ+ Gw .QÆM; ç w ç M F?¬M; M?B m- +?d F?QªM; ? B # K
:B B :B B p" a M; . H b) ; B9T M? ç'm ; B€- +ÁM M m F?¬M; Gw s€M +kM; +| i? i'
M m +?d ç'm ; B€ b® M; mv M i?¢+? K" M? p" hQ J½ G•K ç½ +?¼M i?b e +?B + K€v
@ J€v ç'm ; B€ Î ç•v ; B®M; pÈB Î "bM? *?•m\

L?bM K€v ç'm ; B€- hQ J½ G•K M; ¢+ M?B M ?ÄBX a M; . H +QÌB- ; BªB i?Q+?,
@ hQ J½ iB M bBM? - K€v ç'm ; B€ Î "bM? *?•m p" +?¶ +?9M; i¬B çQÊ+ +MM; K°i M
H" T?ªB ; B®M; M? m `²BX

@ _ H" p"vX

a M; . H pW ; BªB i?Q+?- #¼M Gw .QÆM; H"TiS+ ?B m M; v- hQ J½ G•K +kM; K
æ¢B ?°B ; B Q /`+? M; mv M i?¢+? Î "bM? *?•m p®M K¬ T?ÄM; i?2Q +€+? H"K +O
F?¬M; +| ; bH" H¢X L?QM; M?Q p"v +kM; i®i- ?¼ +?Q iWM; i? K; B ç¢B ?°B ; B Q
M?QM; "bM? *?•m i?b ç M ç½ M?B m H-M- `i [m2M pÈB i?B i #` M"vX

L?[M; M; QÌB +| K†i i`QM; #m' B #€M ç'm ; B€ ?¬K M v M; "v K°i M?B m- +ªM? iQÉM
+® bS+ i` M? +QÈT +?¶ M; ²BX

hm v M?B M- T?ÁM; oAS çQÊ+ +€+? •K `i i®i- #¼M Gw .QÆM; +?d M; ?2 i?'v M?[
F?)X

>ÆM M[# M i`QM; T?ÁM; +kM; `i i?Q€M; K€i i?ÆK i?Q- +ªK ; B€+ i?QªB K€B F
M; ?d /QÐM; + Q +'TX

h?ÌB ; B M +?-K +?"K i`¬B [m - ?B M ç½ N`QÐBX J" M ?bM? çB M iY # M /QÈB ç°
+O M| F?B M •K i? M? ?mv M M€Q ; BªK çB F?¬M; QiX

J¼B M; QÌB p°B p" M; ´M ç`M? iQ i? - #`i F ç½ +| +?¶ M; ²B ? v +?Q X >¼ +~M i?"M
+O KbM? - +?m~M #` ` ; B€ +?Q M?[M; bªM T?~K ç½ +?'K i`QÊ+ ç|X

h?ÌB ; B M ç'm ; B€ +¬M; F? B Î i`mM; i•K ; B Q /`+? M; mv M i?¢+? H" F?QªM; k iB
/`B ?ÆM Î "bM? *?•m K°i +?9iX

L;QÌB i? K ;B ç¢B ?°B ;B Q /`+? M;mv M i?¢+? ÎJB MK ç¬M; ?ÆM `i M?B m- M; ;'T ç¬B- /Q ç| i?ÌB ;B M ç'm ;B€ M?B m ?ÆM +kM; H" çB m / ?B mX
 @ Gw iB M bBM?- ç'm ;B€ ç½ #„i ç-m- ¬M; +| Km®M t2K K°i +?9i F?¬M; \
 a M; . H +kM; ç M; M;²B i` M ;? b¬@T? T?Q i`QÈ+ i'K FQM?- ;? b¬@T? çO +? ?B M Gw .QÆM; +?d M;²B +MM; oQÆM; :B B :B B- +ÁM hQ J½ G•K- Gw s€M i?b M
 @ *kM; çQÈ+- i?ÌB ;B M pšM +ÁM- +?9M; i t2K K°i +?9i `²B #`M iB TX
 Gw .QÆM; M?' +Hv +` T? - M?'T K°i M;KK M?ÄX æ'm ;B€ pW KÈB #„i ç-m- K¼B M iQ`M HU+ ç ` ;B€X hmv i?ÌB ;B M ç'm ;B€ FûQ /`B ? B iB M; - M?QM; ;B B çQ¢M +m®B +MM; - +ÁM i?ÌB ;B M i`QÈ+ ç| +?d K M; iQM? i?Y M; ?B KX
 a m F?B b® ?B m p` ;B€ M;mv M i?¢+? ?B M H M i` M K`M ?bM? HÈM- +?d K°i p`B ç' B- i`QM; ç| +| ? B pB M +| p `i i®iX
 oB M S?d h?9v S? G +| ;B€ F?ÎB ç-m k i`B m 9yy M;`M ç½ i,M; H M KS+ k i`B m i?¢+? "¢+? .B K +| ;B€ R i`B m key M;`MX a m 8 T?9i- ? B pB M M;mv M i?¢+? M ;b M[X
 hmv M?B M- çB m ç| +kM; +?Q i?'v b® M;QÌB QM; ? B pB M M;mv M i?¢+? M`v ç½ +~M i?"M [m M b€i K`M ?bM? çB M iY `²B ;"i ç-mX
 a® M;mv M i?¢+? M? +?¼M i`QÈ+ ç| tm'i ?B M `i Qi i` M K`M ?bM? çB M iYX oQ +¢M? ?B m F€ M?bM H M K`M ?bM? b m ç| 'M i v p`Q K€v ç'm ;B€X
 L; v H"TiS+- b® ?B m pB M M;mv M i?¢+? K` oQÆM; :B B :B B pW ` ;B€ ?B M H b®i- M? [m v b M; M?bM oQÆM; :B B :B BX
 @ oB M M`v H` 2K +?¼M- 2K b) H`v M|X
 oQÆM; :B B :B B ;?û b€i p`Q i B Gw .QÆM; i?b i?-KX Gw .QÆM; F?) ;"i ç-mX
 Gw .QÆM; F?¬M; +| 'M iQÈM; ;b p pB M M;mv M i?¢+? M`v- K` M m ç½ F?¬M; çQ +?'i HQÈM; +kM; F?¬M; i? i®iX hmv M?B M- ;B€ +O pB M M;mv M i?¢+? M`v F? i?b +S ç +¬ +?ÆB K°i H€iX
 hQ J½ G•K +-K K€v ç'm ;B€- p K†i `i T?'M F?Q+?X h'M; b® M;mv M i?¢+? M? F?QªM; 3y M;`M 1l_P- ç m H` M;mv M i?¢+? i?¬M; i?QÌM; - /Q ç| - iQM? +¢M? i` M bQ pÈB M?[M; M;mv M i?¢+? i?QÈM; çŠM;X >B M i` M K`M ?bM? F?¬M; +| pB M M tm'i ?B MX
 h?ÌB ;B M +?-K +?"K i`¬B- M?[M; i? v ç' B i` M K`M ?bM? +`M; H9+ +`M; M? M?X s T ?`M; ç-m ç M ;BÌ pšM H` pB M M;mv M i?¢+? h?Ov hBM? \*?OM; p` pB M "¢+? a ? B pB M M`v +kM; i? v ç' B `i M?B m H-M- M?QM; #B M ç° i,M; F?¬M; M?B mX +O pB M S? G KÈB H` k i`B m 3yy M;`M 1l\_P- +ÁM pB M "¢+? a "b H` R i`B m jN çÆM p` H T?Q b mX
 :B€ +? M? H +? i?'T M?'i [mv ç`M? i`QM; #m' B ç'm ;B€ +¬M; F? B H` R 1l\_P- F + ;B€ i` HÈM +kM; F?¬M; M;Q¢B H X .M +?d i`ª + Q ?ÆM M;QÌB F?€+ R 1l_P- M? M?'i i?b pšM +| [mv M bÌ ?[m M;mv M i?¢+?X
 hmv M?B M- ibM? ?m®M; M`v ;¬M M?Q +?Q # Q ;BÌ /B M ` X E?¬M; B /€K K¢Q ?B +MM;X
 @ *?d +ÁM MY iB M; +m®B +MM;X
 hQ J½ G•K ç°i M?B M H M iB M;X h`QM; T?ÁM; oAS +| çO çB K i•K p` MQÈ+ m®M b¬@T? K €B M M i?ÌB ;B M i`¬B [m F?€ M? M?X
 @ *¢M? i` M? #•v ;BÌ KÈB i?U+ bU #„i ç-m- Ry T?9i p` j T?9i +m®B +MM; H` ? B ;E ;B•v +m®B +MM; H` ;B B çQ¢M [mv i ç`M?X

a M; . H ;"i ç-mX G9+ M"v Gw .QÆM; KÈB ?B m iϕB b Q î "bM? *?•m M; QìB i +? Zm^a i?"i- +?d MY ;Bì H" çO +?Q K°i #m' B ç'm ;B€- +ÁM ç b® i?ìB ;B M i`QÊ+ ç| - LY iB M; +m®B +MM;- i®+ ç° i? v ç' B i` M K" M ?bM? [m^a M?B M M? M? ?ÆM `i M J" M ?bM? çB M iY i`QM; #®M T?ÁM; ç'm ;B€ î i`mM; i•K ;B Q /`+? M;mv M i?ϕ+?+ ;B®M; M? m- ç| H" i?¬M; b® +O ? B i`,K M;mv M i?ϕ+? çQÊ+ ` ;B€ ;¬M M?'iX G9 pB M M;mv M i?ϕ+? ç M; i? v ç' B F?¬M; M;WM;X d M;"M +QM M;QìB i`QM; i`mM; i•K ;B Q /`+? M;mv M i?ϕ+? ç M; ` bS+ +ϕM? i` i`QM; b® d M;"M M;QìB 'M K€v ç'm ;B€ K¶B T?9i K°i H-MX æ M ;B•v T?9i +m®B +M M;~M; ç-m H M ç½ F?¬M; M?bM i?'v ç•m M[- +?d ç" M? çÊB ç M F?B K" M ?bM? M; t€+ ç`M? t2K KbM? +| Km çQÊ+ M;mv M i?ϕ+? ? v F?¬M;X k i`B m Nyy M;"M- j i`B m- \*ÁM ky T?9i- pB M h?Ov hBM? \*?OM; ç½ pQÊi [m KS+ ;B€ j i`B m 1I_P- iQÆM; ç h'i +^a M?[M; B +?9 w ç M pB M S?d h?9v M"v ç m iÄ ` `i +,M; i?ŠM;X >B M pšM F`+? HB i M?'i- F?¬M; #B i iÈB H9+ ç| - ;B€ +O pB M M;mv M i?ϕ+? M"v b) çQÊ+ G9+ M"v- Gw .QÆM; pšM +?Q i?U+ ?B M K°i i? Q i€+ M"Q pÈB +?B + K€v ç'm ;B€ BK- pB M M;mv M i?ϕ+? +¬ +?¼M +kM; F?¬M; tm'i ?B M i? K H-M M"Q i` M K" M ? æ•v H" JB MK +?S F?¬M; T?^aB "bM? *?•m- Gw .QÆM; F?¬M; +-M T?^aB +?2 ç"v M; ç'm ;B€- +kM; F?¬M; +-M ;•v M?B m HQϕM i?` i`QìM;- #îB M m +| HQϕM i?b M M;mv M i?ϕ+? ç½ +?¼MX æ°i M?B M- i` M K" M ?bM? çB M iY tm'i ?B M K°i bU i? v ç' B ?Q" M iQ" M KÈB- T?

S?9i+m®B+MM;5

*¢M?i`M?çM;#QÊ+p`Q;B B çQ¢M+,M;i?ŠM;M?'iX h?¬M;iBM?B Mi?'i`M
ç'B iWM;;B•vX E?¬M; B M|B #'i F€ H|B M`QX G9+ M`v- M;Q`B iB M; 'M K€v- M;C
M?'T iBK ç`T`°M`M;X

jy;B•v+m®B+MM;5

a M; . H +kM;p°B p½ 'M K€v- b® HQÊM; M;mv M i?¢+? M? T?ªB ç'm;B€ F?¬M;C
+ Q M?'i K`Gw .QÆM;v m+¬mX

hQ J½ G•K M;²B MQM H†M;X h`QÊ+ ç| - M? ç½ çQ ` i'i +ª +€+ +QM b® i`QM;F?ª
H`KQM;+?İ p`Q p`M K vX M? M;?o`'i i?Q€M;- imv i ç®B F?¬M;KB M +QĐM;X

ky;B•v 5

:B€ +O pB M M;mv M i?¢+? h?Ov hBM? *?OM;ç½ pQÊi[m +QM b® e i`B m p`pš
i?Q€M;+?®+ ç½ H M iÊB e i`B m 3yy M;`MX L?bM H M K`M ?bM?- Gw .QÆM;iB -
çB M K'i`²BX

Ry;B•v 5

Gw .QÆM;;B`v Mªv KbM?X a® ?B m +O pB M M;mv M i?¢+? pW M½v H¢B ?B M
F?¬M;HÈM- +?d Ry M;`M- i?`M? 8 i`B m eRy M;`MX *| p M?Q M;Q|B M`v b„T #ª +
H M M9i b® ? d @- +?m`M #` çQ ` +€B ;B€ +m®B +MM;X L m pšM F?¬M;i? Km
i?b ç`M? ç` H|B +?Q b® K M? p`vX J°i b® ? y @- ? B b® ? y @- - p` +QM b® +m®B
+m®B +MM; M? 'M p`Q b® dX \*€B ;B€ M? çQ ` H`di`B m H d 1l_P 5

j;B•v+m®B+MM;- Gw .QÆM;'M M9i çQ ;B€ H M K`M ?bM?- b m ç| M? M^K /`B
i`M? ?¬K M v K i?ÆM Î`bM? *?•m`i M?B mX

a m j;B•v- K`M ?bM? çB M iY /WM;+?mv M ç°M;X " M /QÈB T?ÁM;ç'm;B€ ç°i M?

*| M;Q|B /"K +?•M i?bM? i?`+- F?¬M;F`T M„K #„i i?İB ;B M p`Q M?[M;;B•v+m®
+?mv M H M K`M ?bM?X *kM;+| M;Q|B iQÆB +Q|B ?ÈM ?İ pb ç½ Km çQÊ+ pB M
+| M;Q|B iÄ p HQ H„M;- imv ç½ Km çQÊ+ M;mv M i?¢+?- M?QM;;B€ +ª + Q ?ÆM
`²B b) H| H½B ` b QX > B T?9i b m- K`M ?bM? çB M iY iU ç°M;+| bU çB m +?dM?
` - M?[M;M;mv M i?¢+? çQÊ+ ç'm;B€ i?`M? +¬M;H-M HQÊi ?B M H M i` M K`M
?`M;ç-m- +?QM? H`pB M çQÊ+ i`ª ;B€ + Q M?'i i`QM;#m' B ç'm;B€ ?¬K M vX

L?bM i?'v pB M M;mv M i?¢+? K M;b® ?B m yRj3 t T?`M;ç-m iB M- KB M;M;Q|
b® j`mM`mMX 3 i`B m 1l\_P K M;H¢B +?Q ¬M;/ M? ?B m pm ç'm;B€ M;`v ?¬K M
/ M? ?B m M`v [m€ ç„i pÈB ¬M;- +€+? /mv M?'i +| i? H`K H9+ M`v H` #ª +m°+X

.QÈB b® yRj3 H`pB M M;mv M i?¢+? S? G pÈB ;B€ di`B m k3y M;`M 1l_PX J°i +

*?d pb K°i pB M M;mv M i?¢+? K` #Ä ` ?ÆM dy i`B m L.hX Gw .QÆM;i?U+ bU ç½
+m²M;i`QM;ç¢B ?°B ;B Q /`+? M;mv M i?¢+? Î JB MK X æ€M;iB + H`pB M M;mv
HÈM- ?ÆM ey i`B m i X J°i +QM b® +| i? F?B M +ª K°i i" T çQ`M HÈM M?Q M i?`

h`QÊ+ ç•v- ç¢B ?°B ;B Q /`+? M;mv M i?¢+? Î`bM? \*?•m +kM;ç½ iWM;tªv ` ?B M
M?QM;H-M ç| H`/Q Gw .QÆM;;•v ` X L?[M;M;`v b m ç| ;B Q /`+? H¢B /B M ` `i
Î ç•v- #'i +?'T iQM? K¢M;ç i,M;;B€- ç`iQM? +O M;mv M i?¢+? +`M;+ Q i?b M;Q

L?bM i?'v b® ?B m p` ;B€ +ª # M /QÈB pB M M;mv M i?¢+? h?Ov hBM? *?OM;- Gw

s T i?S j H`pB M "¢+? a "b pÈB ;B€ di`B m H d 1l_P- +€B ;B€ K` Gw .QÆM;çQ
i? i`MM;H†T- Gw .QÆM;F?¬M;iBM`^M;+ÁM +| M;Q|B +| i? çQ ` K°i +QM b®
_`i M?B m M;Q|B i`QM;T?ÁM;ç'm;B€ #„i ç-m #`M i€M t¬M t QX oB + pB M M;mv
çQÊ+ ç°B ;B€ H M M;9i i`İB ?Q`M iQ`M M^K i`QM;/U çQ€M +O ?¼- M?QM;F?¬M;
"¢+? a "b +kM;çQÊ+ i`ª K°i +€B ;B€ + Q ç M p`vX di`B m H d 1l_P- +?d FûK pB
kyy M;`M p` +?9i M[H`pQÆM H M p` i`Q i?S ? BX

*-M T?^B #B i`^M;;B€ F?ÎB ç-m +O ? B pB M M;mv M i?ç+? M`v ?ÆM FûK M? m
+O pB M S? G ç½ i,M; 9 H-M bQ pÈB # M ç-mX

h`QM; K°i T?ÁM; oAS F?€+- G•K G M; ç½ çSM; /"v- MK +Q`B i` M Kti ?Q`M iQ`M #

h`QM; M?[M; ;B•v +m®B +MM;- G•K G M; +kM; çQ ` K°i +€B ;B€ `i + Q- di`B m
+?d H` ?ÆM 8 i`B m- M? ç½ i,M; ;B€ i? K ?ÆM R i`B m- iS+ H` ?ÆM Ry i`B m i-
æ ç T?ÁM; M;Q`B F?€+ +kM; ` ;B€ di`B m- G•K G M; ç½ +~M i?"M i? K K°i +QM
M?QM; ç€M; iB + H` ç®B T?QÆM; pšM + Q i v ?ÆM F?B çQ ` +QM b® ?"M; çÆM
i?B m K'i e 1l_P K` M? ç½ ç K°i pB M M;mv M i?ç+? i`` ;B€ di`B m pm°i F?ÄB i

L m M?Q ` ;B€ FûK ?ÆM ç®B i?O [m€ M?B m i?b G•K G M; +| i? +?'T M?"M- M?Q
[m^ H` `i ç€M; #m²MX

J°i H9+ H•m b m- G•K G M; KÈB ?Qi K°i ?ÆB i?"i /"B- MK +Q`B /-M i`Î HçB i` M
+çM? i` M?X

G•K G M; iU M?O ,

@ L;Q`B +?B M i?„M; +m®B +MM; `®i +m°+ H` B M?d- S?d h?9v oQÆM; ? v Gw .Q

o` +?mv M ;B ç´ i?ç+? # M +çM? G•K G M; iÄ p FBM? M;ç+X «M; #B i¬M; +?O ç
`®i +m°+ H` B- ç| +?QM? H` L;¼+ h?€M? Gw .QÆM;X \*| çB m i M Gw .QÆM; M`v i
M;Q`B i #€B T?K+- ç†+ #B i H` M?[M; +?mv M ;B ç´ i?ç+? ç M iW * M / M?Q ¬M

" M +çM? ?¼- içB T?ÁM; oAS b® j- h?B m L;¼+ *Q`M; M?bM F i [m^ +m®B +MM;
+?B mX

@ h?-v- pB M M;mv M i?ç+? M`v F?¬M; i?m°+ p +?9M; i - +ÁM i?B m 8 1l_P M[X

:B€ +m®B +MM; K` h?B m L;¼+ \*Q`M; çQ ` H` di`B m H k 1l_X æQ+? i?•M S?d
i,M; i? K k 1l_P p`Q ?"M; çÆM p`X

h•K i`çM; h?B m L;¼+ \*Q`M; +kM; ;B®M; M?Q G•K G M; pW M½vX L m M?Q #` M;
+?ŠM; +-M H` R i`B m- K` /M +?d H` Ryy M;`M i?b +kM; +| i? +?'T M?"MX o"v K` +
i?ç+? i`` ;B€ di`B m ç½ #` M;Q`B i +m¶K K'iX .M h?B m L;¼+ \*Q`M; F?¬M; ç€M?
M`v H„K- M?QM; M? pšM F?¬M; M|B M´B K°i H`B M`QX

L?QM; i`QM; HÁM; h?B m L;¼+ \*Q`M; pšM i?'T i?Q€M; +^K ;B€+ M? M?äK- +| i?
F?¬M; ç€M? ;B€ + Q pB M M;mv M i?ç+? M`v +?,M; \

@ _®i +m°+ M;Q`B ` ;B€ i? K d 1l_P M`v +| i? H` B M?d \

S?d h?9v oQÆM; ç°i M?B M H M iB M; - p Kti +?,K +?9 bmv M;?oX h?B m L;¼+ *
KbM? i`•M i`•MX

æ½ `i H•m `²B M? F?¬M; i?'v i?-v +O KbM? +| #B m ?B M M?Q p"vX

@ i?-v- M m M;mv M i?ç+? çQÊ+ ;B Q /`+? M; v #•v ;B`i?b +?9M; i b) ibK ` M;Q
b m M`v KÈB ;B Q /`+? i?b +?9M; i T?^B T?€B M;Q`B çB m i` X

h?B m L;¼+ *Q`M; p°B p`M; H M iB M;X om S?d h?9v M;~M; ç-m M?bM h?B m L;¼+

@ E?¬M; +-M çB m i` M[ - M m F?¬M; T?^B Gw .QÆM; i?b H` G•K G M;X h?-v M;?
?ÆMX hmv G•K G M; H€m +€ i?"i- M?QM; +kM; +| H9+ #` ;"v ¬M; ç"THQM; ¬M;X

@ Gw .QÆM;- G•K G M; \

Jti h?B m L;¼+ *Q`M; M;? i` X M? F?¬M; M;ì`^M; i?-v +O KbM? ç½ bÈK #B i?
?¼ H` B- +`M; F?¬M; M;ì`^M; ¬M; +| i? çQ€M çQÊ+ K°i i`QM; ? B M;Q`B +?QM?
+O S?d h?9v oQÆM;- /Q`M; M?Q ¬M; ç€M? ;B€ Gw .QÆM; + Q ?ÆMX

eyNX *?QÆM; eydX G•K G M; *kM; G" * Q h?O æ´ h?¢+?

@ _ M;Q"Bi`QÊ+ ç½5

S?d h?9v oQÆM;;"i ç-m- i` M K†i ¬M; Mî K°i MK +QìB [m€B çªMX LK +QìB +O -
G M;- M| K M; M?B m MB K p mB ?ÆMX

@ h´M; +°M; ç½ i?„M; çQÊ+ N pB M- F?¬M; i - +?9M; i çB i?¬B5

h`QM; T?ÁM; ç'm ;B€ b® k- Gw .QÆM; +kM; çSM; /"vX h?¬M; [m K" M ?bM? çB M
HQÊM; M;mv M i?¢+? Km çQÊ+X hmv M?B M- i`QM; N pB M M;mv M i?¢+? i?b +
pB M "¢+? a "bX hQM? +¢M? i` M? i`QM; +€+ #m´B ç'm ;B€ î JB MK [mª H" `i
F?¬M; Km çQÊ+ `i M?B m M;mv M i?¢+? K" M? ç½ M?„K i`QÊ+ ç|X

@ h¬B +?d Km çQÊ+ k pB M5

hQ J½ G•K F?) i?î /"BX L?[M; M;mv M i?¢+? M? M?„K i,M; ;B€ F?¬M; M?B m M?
? B pB M- +QM b® M"v F?¬M; i? +QB H" M?B mX

@ > B pB M H" F?€`²B- K°i pB M H½B HÈM +ÁM ?ÆM Ry +Á +QM K"5

Gw .QÆM; +QìB- M? ?ÄB hQ J½ G•K Km çQÊ+ M?[M; pB M M"QX a m F?B M;?2 +
ç-mX

h`QM; ? B pB M M;mv M i?¢+? i?b +| K°i pB M H" hQ J½ G•K iU +?¼M- Gw .QÆM;
H„K p M| - +?„+ H" F?¬M; T?ªB H" K°i pB M i®i- M m +| H½B i?b +?„+ +kM; +?d H½
Gw .QÆM; ç M;?`- # M i`QM; H" S?d h?9v EBK hBX *?d +¬M K°i pB M M"v- hQ J½
K°i F?QªM F?¬M; M?ÄX Jm ? B pB M M;mv M i?¢+?- hQ J½ G•K i´M; +°M; +?d K'
F?QªM; K°i MY X

L|B +?mM;- ?¬K M v hQ J½ G•K +kM; i?m M?"T çQÊ+ F? F?€X

æB m M"v +kM; H" M?ìi•K Hw #bM? ioM? +O hQ J½ G•KX L m M?Q M? +® i?2Q ç
/M +| pB M EBK hB +kM; pšM H¶ HÈM- i?"K +?Q +°M; +ª pB M M? Km ?¬K [m +k

*| i? M|B `^M;- i•K Hw ç|M; p B i`Á p¬ +MM; [m M i`¼M; i`QM; [m€ i`bM? ç'm ;B€

"¼M Gw .QÆM; #QÊ+ ` F?ÄB T?ÁM; oASX L;QìB iW +€+ T?ÁM; F?€+ +kM; H¬M H
F?¬M; K°i;? i`®M;X _'i M?B m +¬M; iv #ªQ M;¼+ HÈM Km®M /M +| iB M +kM; F?
M?Q p"vX

@ G•K iB M bBM?5

Gw .QÆM; ç°i M?B M ;¼B K°i iB M;X L;QìB pW #QÊ+ ` iW T?ÁM; oAS i`QÊ+ ?¼
G M;X

@ Gw iB M bBM?5

G•K G M; +kM; [m v ç-m H¢B- p K†i FBM? M;¢+- ? i M?bM Gw .QÆM; `²B H¢B M
a M; . H çB +MM;- Gw .QÆM; Km®M K°i T?ÁM; oAS F?¬M; T?ªB H" F?|X

S?ÁM; oAS +O G•K G M; î T?Q i`QÊ+- Gw .QÆM; ç M bÈK- H¢B F?¬M; ` F?ÄB
#B i ?¼ î +MM; K°i T?ÁM; ç'm ;B€X

•M? K„i G•K G M; +?d ?ÆB +?9i M;¢+ M?B M F?B M?bM i?'v Gw .QÆM;- M; v b m ç
? ?ª,

@ h? M"Q- ?¬K M v Gw iB M bBM? i?m ?Q¢+? F?€ F?¬M; \

@ *kM; #bM? i?QìM; i?¬B- +?d Km çQÊ+ Ry pB M- K¼B M;QìB +¢M? i` M? F?B T

Gw .QÆM; H„+ ç-mX M? iQM? +ª pB M M;mv M i?¢+? K" :B B :B B ç½ Km - ? B M
iQM? +?mM; +kM; H" +?mv M #bM? i?QìM;X

G•K G M; +QìB HÈM- M|B,

@ *kM; T?^B- çB m i-B F?¬M; M; Ì M? 'i H" HçB +| M; QÌB i? K +QM b® d p"Q ?"M; i-B ç'm; B€- Gw iB M bBM?- M; QÌB ç| F?¬M; T?^B H" ¬M; ç'v +?S\

L|B ç M ç•v- G•K G M; ?ÄB K°i +•m MY çM MY i?"i- M?QM; F?B M|B- K„i M? M? h"QM; HÁM; M? H9+ M"v +kM; `i M; ?B M; Ì `^M; - +?QM? Gw .QÆM; H" M; QÌB ç½ i?ç+? +O KbM?X E?^ M, M; H" pm S?d h?9v M?Ä ?ÆM K°i +?9iX

@ G•K iB M bBM?- i?b` M; QÌB HB M iK+ i, M; ; B€ +?QM? H" M; "B5

Gw .QÆM; M; ~M; ç-m- b[M; bÌ M?bM G•K G M; X *•m ?ÄB M"v +O G•K G M; ç½ +? +O K°i i`QM; ? B M; QÌB +çM? i` M? pÈB M?X

@ æ9M; H" i-B- i?b` M; QÌB ` ; B€ d i`B m H d 1l_P +?QM? H" M; "B\

G•K G M; FBM? M; ç+X M? +?d ?ÄB p"v ç i?, K /Á- M?QM; Gw .QÆM; F?¬M; M?[M ?ÄB HçB M?- F i [m^a p"v H" ç½ `äX

@ G" i-B- Km çQÊ+ pB M M; mv M i?ç+? M"v [m^a H" p'i p^5

Gw .QÆM; pm®i KkBX M? F?¬M; ? T?O M?"MX G€i M[M? +ÁM ç`M? ; B^B pB M #€M S?d h?9v M? 'i ç`M? T?^B i?¬M; #€Q +?Q G•K G M; - M? p®M H" F?€+? b°T- iB M S?d h?9v Î +?¶ Gw .QÆM; X

@ *?9+ KWM; ¬M; - Gw iB M bBM?5

G•K G M; M; QÊM; M; MM; M|B +•m +?9+ KWM; + v ç„M; X M? bÈK ç½ çQ€M çQÊ+ H .QÆM; i?ŠM; i?„M i?W M?"M- M? pšM +^K i? 'v F?¬M; Qi #`M; ?Q`M; X e 1l_P- + i?m M; QÌB i? M? MB M i`QÊ+ K†i KbM?- [m^a H" ç€M; #m^2M5

L?QM; G•K G M; F?¬M; ? #B i`^M; +| M; QÌB +ÁM #m^2M ?ÆM M?X \*?d FûK 8 1l\_ #çBX S?^B `i H•m b m ?¼ KÈB #B i çQÊ+ çB m M"vX L; QÌB ç'm; B€ i? 'i #çB b) F? K" KbM? ç½ çQ ` - ?¼ ç½ F?¬M; M|B i?b /M H" h?B m L; ¼+ \*QÌM; +kM; F?¬M; i? Gw .QÆM; +kM; F?¬M; ?ÄB i? K p p'M ç M"vX M? ç½ +| çQÊ+ M; mv M i?ç+? - i?„M; X L m iB T iK+ çQ ` M?[M; +•m ?ÄB M?Q p"v i?b [m^a H" +| +?9i F?Q i`QÆM ?çM; M; QÌB ç|X

"¼M ?¼ +kM; #QÊ+ ` M; Q`BX >B M; BÌ `i M?B m M; QÌB ç M; #QÊ+ ç M T?ÁM; ; B iQ€M- ?¼ H" M?[M; M; QÌB ç½ Km çQÊ+ M; mv M i?ç+?X

d M; "M M; QÌB +çM? i` M? k pB M M; mv M i?ç+?X L? 'i ç`M? H" `i M?B m M; QÌB F K†i +O ?¼ +?d i¬M i? K ?bM? ^M? +O M?[M; M; QÌB +?B M i?„M; X

S?ÁM; ; B Q /`+? çQÊ+ i?B i F +| Ry +Y b' p" K°i F?m /"M? ç M; ?d M; ÆBX L?[M M?"M M; mv M i?ç+?X L m Km®M ç2K p MQÊ+ i?b +| i? Ovi?€+ +?Q T?ÁM; [m^a M ?¼ b) ; YB ?"M; H M K€v # v p" p"M +?mv M ç M i"M MÆB #çM Km®MX h'i M?B M +?QM? T?O JB MK F?¬M; ?"Q T?|M; ç M KS+ ç|- +?B T?Q p"M +?mv M H" K°i F?O

L?[M; pB M M; mv M i?ç+? ç½ çQÊ+ ; B Q /`+? i?"M? +¬M; F?¬M; T?^B i`^i? K # 'i h' i +^a ç m H" M; mv M i?ç+? +| i? tm' i +^a M?X

L; Q`B pB + ç2K p - F?€+? ?"M; +kM; +| i? T?€ M; mv M i?ç+? M; v içB +?¶X hçB i•K ; B Q /`+? +| F?m T?€ M; mv M i?ç+? +?mv M /KM; p" +€+ +¬M; M?•M H" M? M; ? +?Q F?€+? ?"M; - KB M T?Q ?Q`M iQ`MX

L; QÌB +| K†i i`QM; T?ÁM; ; B Q /`+? `i M?B m- a M; . H ç½ #^aQ K°i p bot T?"M; M; ^2B M; ?d +çM? ç|X

G•K G M; +kM; #QÊ+ iÈB- pB + t T?"M; ç½ +| + 'T /QÈB HQ- M? F?¬M; T?^B [m M E?¬M; # Q H•m b m- M; QÌB +O i" TçQ`M M i?` p" h?B m i?` +kM; iÈBX om S?d h i? 'v G•K G M; p" Gw .QÆM; M; ^2B +MM; M? m- p K†i h?B m L; ¼+ *QÌM; +| +?9i #B

M? +?Êi M?È H¢B M?[M; HìB +m®B +MM; K" pm S?d h?9v ç½ M|BX _®i +m°+ B
i?¢++ +O ?¼ +?d pÈB 8 1l_P +? M? H +? \ J°i H€i M[b) `äX

>ÆM ky T?9i b m- Gw .QÆM; ç M HQÊi i? M? iQ€MX >¬K M v Gw .QÆM; i´M; +°M;
1l_P M; mv M i?¢++- ?ÆM dy i`B m L.h- pšM +?Q pQÊi [m€ /U HB m +O M?X

@ Gw iB M bBM?- +?„+ ¬M; b) F?¬M; K M; pB M M; mv M i?¢++ FB p +?S\

a m F?B Gw .QÆM; [m v H¢B- G•K G M; ?ÄB K°i +•m pm pÆX h?U+ +?´i +•m ?ÄB
+| T?€ M; mv M i?¢++ M; v i¢B ç•v ? v F?¬M; X

J°i pB M M; mv M i?¢++ M†M; M?Q p"v M m p" M +?mv M #^M; ?"M; F?¬M; b) `´i T?S
[m€ +?"K- +ÁM çQìM; #° i?b KB M #"MX Gw .QÆM; bÈK ç½ +| i`ªB M; ?B K b•m b„

L?bM G•K G M; - Gw .QÆM; F?) M|B,

@ E?¬M; - i¬B ç`M? T?€ M; v i¢B ç•vX h?9 i?U+ - i¬B +?Q iWM; ;†T pB M M; mv M

J M; p H` çB m F?¬M; i? X J` M m p"v i?b Gw .QÆM; F?¬M; i? F`T i?ìB i?m ?²B
+ÁM `´i M?B m S?d h?9v ;B€ + QX h?¬M; [m #m´B #€M ç´m ;B€ ?¬K M v- Gw .QÆM
+ Q i?O ç´ i?¢++X h`W K°i b® pB M ç†+ #B i i?b Km®M Km çQÊ+ M; mv M i?¢++ i
F?¬M; ? çÆM; BªM- /Q ç| Gw .QÆM; TªB +?m`M #` bœM F?€ M?B m iB MX

@ æQÊ+ - Gw iB M bBM?- F?B M"Q T?€ M; mv M i?¢++ M?´i ç`M? TªB i?¬M; #€Q +
M; mv M i?¢++ M"v H`K i¬B `´i ?B m F€X

G•K G M; ;"i ç-m +QìBX *| K°i çB m Gw .QÆM; F?¬M; ? #B i- M; QìB çB +MM; G
i?¢++- M?QM; #ªM i?•M G•K G M; +kM; H` K°i + Q i?O i`QM; HoM? pU+ M"vX *?Q
ç´ i?¢++ i` M i-K h?B m L; ¼+ \*QìM; X oB M "¢++ a "b #` Gw .QÆM; Km +kM; H` ç
?B m p" +?¼M HU X

E?B G•K G M; +ÁM i` ç½ iWM; M?B m H-M iÈB JB MK X L m F?¬M; çB H¢B M?B
F?¬M; +| +Æ ?°B çQÊ+ ;†T pB M S?d h?9v h?B M *?mX L; v +ª S?d h?9v oQÆM;
h?B M *?•m [mw ?B K ç M KS+ M"QX

*ÁM K°i çB m M[- ç| H` G•K G M; +| [m M? `´i i®i pÈB [m M +?S+ JB MK X *?QM
p" * M / +| M?B m K®B [m M? +?QM? i` p" ?ÊT ç²M; i?QÆM; K¢B pÈB M? mX
ç m +| +¬M; +O G•K G M; X

L?ìM?[M; K®B [m M? ç| K` G•K G M; /M +| Km M; mv M i?¢++ î ç•m i?b pšM +| i?
K` F?¬M; #` +QB H` #m¬M H"mX

æ•v H` K°i i`QM; M?[M; M; mv M M?•M F?B M G•K G M; /€K Km S?d h?9v +O Gw .Q
TªB i`ª T?Q i?O iK+ b) ;B9T G•K G M; iB i FB K çQÊ+ F?¬M; QiX

L?[M; çB m M"v pm S?d h?9v ç m ç½ #B i M?QM; h?B m L; ¼+ *QìM; p" Gw .QÆM
+ÁM [m€ i` X E?B G•K G M; i?"M? / M?- Gw .QÆM; p" h?B m L; ¼+ +QìM; +ÁM ç M
G•K G M; H¢B +?O ç°M; #m¬M; ` K H`K ¬M; +?O HÈM- +Æ ?°B çQ+? i?•M` i v F
+?B M iQ+? M; "v tQ ç½ çB p"Q /o p½M;

@ a m #[i`Q i¬B b) [m v H¢B ç•v ç ;BªB i?¢++X oB M M; mv M i?¢++ M"v F?¬M;
+ª #m´B +?B m KÈB +| i? T?€ tQM; çQÊ+X

Gw .QÆM; M; ?o M; ÈB K°i +?9i `²B [mv i ç`M?X S?d h?9v # M i`QM; M; mv M i?¢+
` i`QM; pÁM; j M; "v- M m F?¬M; b) ªM? ?QìM; ç M p®M HB M; +O Gw .QÆM; X h?
bÈK K°i +?9i +kM; i®i- M|B F?¬M; +?WM; +ÁM +| i? M? M? +?|M; #€M çQÊ+ S?d

@ *?B m ?¬K M v\ *kM; çQÊ+ - ?¬K M v i¬B KìB K¼B M; QìB ,M +ÆK- +?B m +?9M;
i?¢++X

•M? K„i G•K G M; H|2 b€M; - M? +QìB ;"i ç-mX Gw .QÆM; [mv i ç`M? ;BªB i?¢++
M? +| +?9i #´i M; ìX L?bM +?mM; - Km çQÊ+ M; mv M i?¢++ i®i M?Q p"v TªB +| b

:B®M; M?Q i" T ç Q" M M i?` F?B Km ç QÊ+ K°i pB M M; mv M i?ç+? ; B€ i` HÈM iç
i?ç+? "bM? *?•m- F?B i` Î p ç ½ T?ªB H" K H +9M; #€B- H `Y M; mv M i?ç+? `i iQ
*! p M?Q Gw .QÆM; F?¬M; ç`M? H" K M?[M; i?O iK+ H^M; M?^M; M"v M M M? [mv
i?ç+? M; v b m #[+ÆKX
@ > ? - i®i- M m G•K iB M bBM? ç ½ ?" Q T?|M; M?Q p"v i?b +?9M; i¬B +kM; F?¬M
Gw .QÆM; +Q`B HÈM- H" T iS+ +?`T M?"M H`B ç M; ?` +O G•K G M; X *MM; ,M K°
pÈB ?¼- +?9i iB M +ÆK +?ŠM; ç€M; H" # QX >ÆM M[- ?B M ; B` Gw .QÆM; ç M;
+O G•K G M; X

eRyX *?QÆM; ey3, æ Q h?S L?`i E?¬M; *! :b

a m F?B ,M +ÆK i`Q tQM;- K¼B M; Q`B i` Î HçB i`mM; i•K +?•m #€mX
æB +MM; Gw .QÆM; +ÁM +! h?Q`M; h?`M?- M o, M Zm•M p" M?[M; +?mv M ; B X >
Î F?€+? bçM- M; ?2 M|B Gw .QÆM; +?B m b) ; BªB i?ç+? M M K¼B M; Q`B ç m ?QM
J`v M; "v M v h?Q`M; h?`M? pšM K M; i?2Q +?mv M ; B +O ?„M çB tmM; [m M? ibk
hB m ?„M Km ç QÊ+ ?ÆM ky F?®B- ; B€ i` ?ÆM i` ,K pçM 1m`Q- i?`M? iQ+? M"v +
+çM? i` M? M?Q p"v K" +! i? Km ç QÊ+ ?ÆM ky F?®B H" `i i®i`²BX
h?Q`M; h?`M? p®M `i +! ?SM; i?9 pÈB F?®B +! h?Ov hBM? *?OM;- M?QM; F?B ; B
?„M ç ½ iW #ÄX
G-M M"v ?„M +kM; F?¬M; +! +?m~M #` M?B m iB M H„K- M; "v ç-m iB M M m i®M [
#` bmM; F`TX h?Q`M; h?`M? F?¬M; ; B®M; Gw .QÆM;- ?„M Km M; mv M i?ç+? M?Q
K" K M; p ç ÊB ; B€ H M FB K H`B M M F?¬M; i? i?m ?²B p®M M; v ç QÊ+X
E?B i` Î HçB imM; i•K +?•m #€m i?b ç ½ ?ÆM ; B[ i`Q - M?QM; tmM; [m M? pšM M?Q
HU +?¼M M; mv M i?ç+?- +! K°i Qi ç ½ #„i ç-m iQM? iQ€M iÈB •K hB mX >B M içB
i?„M; HÊB +m®B +MM;- M?[M; M; Q`B M"v +kM; +?d M K i?Y K" i?¬B- #¼M ?¼` ; B
?SM; i?9 pÈB F?®B M; mv M i?ç+? K" KbM? ç ½ +?¼MX
" M F?m ; BªB i?ç+? i?b F?¬M; +! M?B m M; Q`B H„K- ?B M ; B` +?d +! j K€v H" ç M
LÆB M"v +! ?ÆM jy K€v- bQ pÈB "bM? *?•m +ÁM F?¬M; #^M;- +! çB m M; mv M i?ç+?
H" K M; çB- M; Q`B ; BªB i?ç+? Î ç•v `i Qi +?Q M M jy K€v +kM; ç ½ ç O /MM; X

@Gw iB M bBM?- +?9M; i çB M?"M M; mv M i?ç+? i`QÊ+ \

a M; . H M?Ä ; B¼M; ?ÄB Gw .QÆM; K°i +•m- #m`B b€M; #¼M ?¼ ç ½ i`ª iB M M?
i?ç+?- +! çB m +?d +-M i`QM; i?`B ; B M ççB ?°B +ÁM ?Qç i ç°M; i?b Km®M M?"M H
M; Q`B +kM; F?¬M; p°BX

@h®i- +?9M; i +MM; M? m çB5

Gw .QÆM; +Q`B ; "i ç-m- i`QM; HÁM; ?„M +kM; +! +?9i FQ+? ç°M;- M; mv M i?ç+?
b® HQÊM; M; mv M i?ç+? M?B m M?"i iW i`QÊ+ iÈB M v Gw .QÆM; ; †T ç QÊ+X

L?"M M; mv M i?ç+? F?¬M; +! T?S+ içT- M?QM; p" M +?mv M i?b +! +?9i T?B M T?S
i?ç+? HÈM FB T?ªB /MM; t2 iªB +?Î çB KÈB ç QÊ+X

h`QÊ+ t2 iªB +ÁM +! K°i K€v FûQ- M m F?¬M; +! M| K" Km®M K M; F?®B M; mv M
K°i +?mv M F?| F?,MX

E?B M?bM i?`v F?®B M; mv M i?ç+? M"v- M o, M Zm•M p" h?Q`M; h?`M? ç m ?€ ?®
; B M M #¼M ?¼ #B i F?®B M; mv M i?ç+? M"v ç QÊ+ +çM? i` M? pÈB ; B€ i` M i` Î
pÈB ?ÆM dyyy pçM L.h- ç•v F?¬M; T?ªB H" K°i +QM b® M?ÄX

*?mv M ; B +O M o, M Zm•M p" h?Q`M; h?`M? H9+ ç-m ç m F?¬M; y€°Đf2L.ÀĐ@Đ

æ€K M;Q`B G•K G M; \*?m H½Q +Q`B `i iQÆB- ? B M;Q`B ç m H` ç¢B i,M;- K°i F?® S?M .mM; \*?OM;- ç +mM; K°i +?¶ i?b ;B€ i` ç½ ?ÆM M;?bM p¢M- M m F?¬M; T?ª M?Ä i?b ;B€ i` +ÁM + Q ?ÆMX

a M; . H +?d ?mv K¼B M;Q`B M•M; F?®B M;mv M i?¢+? ç†i H M K€v- M?[M; M;Q` i?`B ;B M ;BªB M;mv M i?¢+?X

E?®B EBK hB *?OM; +O hQ J½ G•K çQÊ+ ;BªB ` ç-m iB M- F?®B M`v +| ;B€ F?¬ +?K+ p¢M- F?¬M; +QB H` ç¢B i,M;- M?QM; +| i? FB K ;'T ç¬B +kM; ;B9T ?„M pmE

L;Q`B i?S ? B ;BªB tQM; H` *?m H½Q- ç Q ç-m iB M +O #¼M ?¼ ç½ +„i` S?d h?S ?¼ ;BªB M? M? ?ÆM F?¬M; QiX

>ÆM KQ`B T?9i b m- i'i +ª S?d h?9v ç m ;BªB tQM;X

L?[M; F?®B S?d h?9v M`v ç m i"Ti`mM; i`QÊ+ K†i Gw .QÆM;- F?B G•K G M; M?b +`M; M?B m ?ÆM bU ?B m F€X

*?QM F?®B +O Gw .QÆM;- i`QM; ç| +| +ª F?®B +O oQÆM; :B B :B B i´M; +°M; ç i`QM; ç| ? B F?®B ?Q`M iQ`M F?¬M; +| ;b- i?`M? iQ+? M?Q p"v F?¬M; i? M|B H t2K H` t'mX

*| çB m 8 F?®B ç´ i,M; +| #B m ?B M `i i®i- ? B F?®B S?O .mM; \*?OM;- K°i F?®B F;- +ÁM +| K°i F?®B ",M; \*?OM; p` K°i F?®B ",M; L?k *?OM;- M?[M; i?S M`v ç m H

L?[M; F?®B M`v +°M; H¢B +| ;B€ imv i ç®B ?ÆM Reyy p¢M- ;B€ +ª HÈM ?ÆM M?B i?¢+?- M|B +€+? F?€+- i´M; i? K` M|B Gw .QÆM; pšM M?Q +k H` ç´ i,M;- ?ÆM M[

a v F?B i'i +ª S?d h?9v i"Ti`QM; H¢B ?„M HB M ;B Q +?Q GQm *QÆM; #ªQ [mªMX

Gw .QÆM; [m v ç-m H¢B M?bM p F?®B M;mv M i?¢+? HÈM- ?B M i¢B ç½ H` k ;B F?¬M; +?9i H½M; T?Q i?`B ;B M i?b ;BªB tQM; i`QM; #m´B +?B m +kM; F?¬M; +|

æ€K M;Q`B G•K G M; ç m [m v ç-m H¢B- `i M?B m M;Q`B ç m M?bM p F?®B M; M;Q`B K` M|B- çB m ?¼ [m M i•K M?'i pšM H` pB + ;BªB F?®B M;mv M i?¢+? M`v- +?Q pQÊi [m pB + ;BªB ` h?Ov hBM? *?OM;X

Gw .QÆM; ç°i M?B M [m v ç-m H¢B- M|B pÈB G•K G M; ,

@G•K iB M bBM?- +| ?SM; i?9 +MM; i¬B ;BªB F?®B M;mv M i?¢+? M`v F?¬M; \

G•K G M; +| +?9i b[M; b®i`²B H"TiS+ +Q`B M|B ,

@_`i pBM? ?¢M?

@h?Q`M; i´M;- M? +kM; iÈB ;B9T çBX

Gw .QÆM; H¢B [m v ç-m H¢B M?bM h?Q`M; h?`M?- b„+ K†i +O h?Q`M; h?`M? # F?®B M;mv M i?¢+? F?¬M; +| ;b # M i`QM;- M;Q¢B i`W Gw .QÆM; ` i?b B M m #` F?¬M; i®iX

@h¬B\

h?Q`M; h?`M? /MM; i v +?d p T?Q KbM?- F?¬M; /€K iBM M|BX

>„M pW KÈB ;BªB K°i F?®B M;mv M i?¢+? i`®M;- /QÈB HQ¢B ibM? ?m®M; M`v M F?¬M; ibK ?„M- Gw .QÆM; F?¬M; M;ì H` H¢B K`B ?„M- pB + M`v i?"i bU H` M;Q`B

L;Q`B F?€+ +kM; M?bM Gw .QÆM;- +| M;Q`B i?b FQM? M - +| M;Q`B i?b +| b„+ K ?¼ X

> B M;Q`B pW `²B ç m ;BªB M;mv M i?¢+? `¶M;- #•v ;Bì +ÁM H¢B +MM; K°i +?¶ F?¬M; +| ;b i?b +kM; b) #` i?m H¶- K¼B M;Q`B tmM; [m M? ç m +?ì t2K F`+? pmB

@æ9M;- h?Q`M; i´M; F?¬M; Km®M b Q\

Gw .QÆM; pW +QìB +QìBX

@Jm®M- çQÆM; M?B M Km®M- +ªK ÆM Gw iB M bBM?X

h?QìM; h?`M? +m®M; [mwi; "i ç-m- i` M K†i +ÁM K M; i?2Q +?9i +ªK ç°M; - Gw .QA
pÈB pB + +?mv M pW `²B Gw .QM; F?¬M; ç w- iªM; ç€ i`QM; HÁM; h?QìM; h?`M?

h?QìM; h?`M? +kM; H` M; QìB F?¬M; +?`m i?m - pW ; BªB `¶M; K°i H-M- ?B M i¢E
+kM; T?ªB ç´i, M; - iBM iQîM; +O ?„M pÈB Gw .QÆM; F?¬M; T?ªB +?d pb ; BªB `¶M

@h®i- +?9M; i +MM; M? m çBX

Gw .QÆM; +QìB M¡B K°i +•m- G•K G M; p` h?QìM; h?`M? ç m çB iÈB # M +¢M? ?„
F?®B M; mv M i?¢+? HÈM- K¼B M; QìB tmM; [m M? +kM; çB i?2Q #¼M ?¼X

L?[M; M; QìB +ÁM ç M; ; BªB i?¢+? +kM; ç½ M; WM; H¢B `²B +?¢v iÈB t2K [m€ i`bM
æ•v H` F?®B M; mv M i?¢+? HÈM M?`i ç¢B ?°B- ?ÆM M[+ÁM H` F?®B +¡ ; B€ dyyy
b) F?¬M; Km®M #Ä [m +Æ ?°B t2K pB + ; BªB F?®B M; mv M i?¢+? M`vX

Gw .QÆM; çSM; i`QÈ+ K€v ; BªB i?¢+?- M?bM +€B K€v F?´M; H²- Gw .QÆM; /MM;
M„K H€v i?B i ç Q

eRkX *?QÆM; eRy, * K æQ M æ´ h, M; URV

>ÆM i`, K M; QìB tmM; [m M? ç m i`T i`mM; M?bM Gw .QÆM; - H9+ M`v Gw .QÆM; c

@E?¬M; t2K- +kM; F?¬M; T?€+ ?¼ - ?„M +S M?Q p"v i`U+ iB T +„i\

@J°i F?®B HÈM M?Q p"v- [mw M?Q p"v K` F?¬M; +?m`M #` ; b +S i? i`U+ iB T +„i\

@æ•v H` F?®B M; mv M i?¢+? i`` ; B€ dy p¢M 1m`Q +?S F?¬M; T?ªB dyx

J¼B M; QìB tmM; [m M? iB T iK+ M; ?` Hm" M- K°i Qi M; QìB +ÁM HÈM iB M; M¡B H
M?B m M; QìB +O +¬M; iv +?•m #€Q ç m H„+ H„+ ç-m- Gw .QÆM; +„i M?Q p"v [mª
#` +kM; F?¬M; T?•M iQ+?- +S p"v K` i`U+ iB T ?¢ ç Q- pB + M`v H`K +?Q K¼B M;
; BÐMX

æWM; M¡B H` F?®B M; mv M i?¢+? [mw i`¼M; M?Q p"v- +?Q /M H` F?®B M; mv M i?
T?ªB t2K tûi [m KÈB +„iX

hB M; ç°M; +?¡B i B p M; H M- F?®B M; mv M i?¢+? çQÈ+ ç, i +® ç`M? i` M K°i i`H
/MM; ç ; BªB M?[M; F?®B M; mv M i?¢+? HÈMX

í ? B # M F?®B M; mv M i?¢+? +ÁM +¡ ? B bÊB /•v i?WM; /MM; ç T?ÁM; M; W i?B
`ÆB tm®M; - Gw .QÆM; #„i ç-m +„i M; v ; B[F?®B M; mv M i?¢+?- +?B ç m F?®B
M`v ` - F?¬M; /MM; /•v i?WM; H` F?¬M; çQÈ+X

æ†+ #B i H` M; QìB ?B M ç M; ; BªB i?¢+? +?QM? H` Gw .QÆM; - pÈB p'M ç M iQ`
+¡ +?9i M`Q /€K [m HQ X

J†+ F tmM; [m M? M?` Hm" M i? M`Q- Gw .QÆM; pšM ; B[p[M; i®+ ç° iB T iK+ +„
M; ?` Hm" M ç½ M?Ä tm®M; - i'i +ª K¼B M; QìB ç m Km®M #B í F i [mª +O M¡ `®i +m

h?B m L; ¼+ *QìM; +kM; ç M; çSM; i`QM; ç€K M; QìB- ?„M +9B ç-m tm®M; F?¬M; #

*„i F?®B M; mv M i?¢+? HÈM i? M`v H•m ?ÆM +„i F?®B M?Ä M?B m- +?Q /M i?
+QÆM; i?b MY ; Bì KÈB +?d +„i çQÈ+ ?ÆM K°i M[- M m Km®M +„i ? i i?b +kM; T?

J°i ; Bì çO ç ; BªB K°i F?®B M; mv M i?¢+? M?Ä- M?QM; i?ìB ; B M M`v +?d çO ç +

h?ìB ; B M iW iW i`¬B [m - M; QìB tmM; [m M? +`M; M; `v +`M; M?B m- #m´B +?B r
i•K +?•m #€Q- K°i Qi M; QìB M; ?2 M¡B +¡ M; QìB ; BªB F?®B M; mv M i?¢+? HÈM i`` ;
M M +kM; ?B m F€ iÈB t2KX

L; v +^a M; QÌB [m^a M Hw ç ÇB ?°B +kM; +?çv iÈB MÆB M"v ç /mv i`b i`"i iU p" K M; -
#`imv M i`mv MX

E?®B M; mv M i?ç+? M"v M m M?Q F?¬M; +| ;b #¼M ?¼b) M; v H"TiS+ +„i #Ä ç Q
HÇB- +| ÇB m M m ç´ i, M; i?b ç•v b) H" K°i H-M imv M i`mv M F?¬M; i X >B M iÇE
F?BM? bm'i M?Q K'v +?K+ M, K i`QÊ+- #¼M ?¼ #B i +€B ;b KÈB +| HÈB +?Q KbM?

>ÆM 8y T?9i b m- i?B i ç Q ç½ b„T +„i tmv M [m X E?®B M; mv M i?ç+? M"v H" M
K°i F?®B M; mv M i?ç+? i?QÊM; ç ŠM; H" HÈM M?Q i? `i H" ?B K i?'vX

*| ÇB m M; mv M i?ç+? +M; HÈM i?b iQM? T?B m HQm +M; HÈM- i`QÊ+ FB +kM;
F?®B M"v tm'i ?B M p" B H-M- +m®B +MM; +| i? ç´ i, M; pšM `i QiX E?®B M; mv M
F?¬M; i®i H„K- M m F?¬M; M| F?¬M; T?ªB +?d +| ;B€ F?ÎB ÇB K H" Rky pçM 1m`Q

:B€ F?ÎB ÇB K H" i? - M?QM; ;B€ i?"M? ;B Q H"K +?Q K¼B M; QÌB `i ;B"i KbM?- K
p F?®B M; mv M i?ç+? M"vX

ó_ ` ô

h?B i ç Q ç½ bmv M [m T?¬M /€ +QÈB +MM; - F?®B M; mv M i?ç+? i?b F?¬M; +?S
+O- Gw .QÆM; HmB HÇB T?Q b m- ç€K M; QÌB h`B m E?m iB M H M /MM; +-M +~
p" G•K G M; i?b K M; i?2Q +?"m MQÊ+ HÈM iÈB +?m~M #` `Y # K†i p i +„iX

@_¶M; - i?"i bU F?¬M; +| ;bX

" K†i +ÁM +?Q +| i~v bç+? i?b `i M?B m M; QÌB ç½ F m HÈM- •K i? M? +O M?[
FQ+? ç°M;

LK +QÌB i` M K†i G•K G M; p" h?QÌM; h?`M? iW iW #B M K'i- ? B M; QÌB `i M? M?
K†i H° ` K°i i-M; K"m ç2M- K°i +?9i S?d h?9v +kM; F?¬M; i?'vX

.U i?2Q #B m ?B M K" M|B i?b K°i ç Q M"v ç½ i?'i #ÇBX

•M? K„i G•K G M; F?¬M; M; WM; +?mv M ç°M; - K°i H€i b m HÇB H° ` MK +QÌB- K"
`i F?| +QB- K°i ç Q M"v p" F?®B M; mv M i?ç+? i`QÊ+ ç| ?„M ;BªB ;B®M; M? m- ç

@h?"i ç€M; iB +- dyyy pçM +S M?Q p"v i`¬B K'iX

@", + h?€M? +kM; F?¬M; ;b ?ÆM +€B M"vX

@*kM; F?¬M; M?'i ç`M?- ç•v +?d KÈB H" ç Q i?S M?'i- F?®B M; mv M i?ç+? M"v
h?9v i?b +| i? H'v HÇB p®M- M m M?Q ;BªB ` h?Ov hBM? \*?OM; i?b b) T?€i i`BX

_i M?B m M; QÌB M; ?` Hm" M- +m®B +MM; +| M; QÌB b| b| ç-m T?ªM #€+ M; QÌB #
pW M|B ` ç2K HÇB K°i i`M; +QÌB M?çQX

@h?Ov hBM? *?OM; - M^K KÆ çBX

@h¬B i?'v H" ?Q" M iQ" M i`®M; `¶M; - K°i +?9i S?d h?9v +kM; F?¬M; +|X

@æ9M; p"v- F?ŠM; ç`M? H" F?¬M; +| ;b- M m F?¬M; i¬B p" M? ç€M? +QÊ+- i¬B
F?¬M; +| ;b- Km®M ç€M? +m°+ +€B ;b iMv M? +?¼MX

o`B M; QÌB T?ªM #€+ H"K +?Q K†i M; QÌB M"v çÄ #WM; - M?QM; H" F?¬M; i? M ?`
/€K #ÎB pb +?QM? ?„M +kM; F?¬M; t2K i`¼M; Gw .QÆM; X

@æ†i M[F?®B # M T?ªB [m K°i # M- +?9M; i ;BªB F?®B M"v i`QÊ+X

*| p" B HÌB Gw .QÆM; M; ?2 çQÊ+- M?QM; ?„M +?d +QÌB M? K" F?¬M; / w iÈB M?[
ç€M? ;B€ iW # M M; Q`B- ?„M iB TiK+ +?m~M #` ;BªB iB TX

E?®B M; mv M iç+? #` i€+? ` H"K ? B M M ç½ M?Ä çB F?¬M; Qi- K¶B F?®B M†M;
+~m ?¶ i`Ê- M; QÌB #bM? i?QÌM; `i F?| M•M; M| H M- ?ÆM M[`i +| i? b) ;†T +?m

.QÈB bU i`Ê ;B9T +O +~M +~m- F?®B M;mv M i?¢+? `i M? M? ç½ çQÊ+ +® ç`M?-
+?9i- ?„M #„i ç-m ;BªB i?¢+?X

E?®B S?M .mM; *?OM; ?ÆM kyy F; ç M; M^K i`QM; M`v- M| +?B K /B M iQ+? ;~M F
S?d h?9v # M i`QM;- b m ç! iW iW K`B `X

@Gw iB M bBM?X

h?QÌM; h?`M? ç°i M?B M M|B K°i +•m- H9+ M|B ?„M +ÁM +| +?9i /Q /UX

@h?QÌM; i`M;- M? H`K b Q i? \

Gw .QÆM; [m v ç-m H¢B M?bM ?„M K°i +€B- i` M K†i +ÁM K M; i?2Q +?9i FBM? M

@L;`B +| H) M M ç`B M;QÌB i`Ê ;B9T çB i?~BX

h?QÌM; h?`M? +„M +?†i `„M; `²B M|B ` HÌB i`QM; HÁM; KbM?

G9+ M`v ?„M F?~M; +ÁM iBM iQÎM; p`Q #ªM i?•M M[- F?®B M;mv M i?¢+? M`v i`
F?~M; ;BªB ` +€B ;b- M|B Gw .mQM; F?~M; i`€+? ?„M H` +?mv M F?~M; i? M`QX
i?O M; vX

@> ? - h?QÌM; i`M; /M b Q +kM; H` M?•M bo i?`M? +~M;- F?B M`Q #B M i?`M? K

Gw .QÆM; +QÌB iQ K°i iB M; - M|B tQM; ?„M F?~M; ç w iÈB h?QÌM; h?`M? M[ K`
+„i F?®B M;mv M i?¢+? i`QÊ+ K†iX h?ÌB ;B M +„i K°i ç Q M`v M; „M ?ÆM H9+ i`Q
Qi- F?~M; M„K +?†i i?ÌB ;B M i?b +?Q +?„+ +| ? ?Q`M iQ`M ;BªB ? i F?®B M;mv

h?QÌM; h?`M? v M H†M; çSM; ç!- K°i H€i b m KÈB TªM SM; H¢B- i`QM; HÁM; ?„M

Gw .QÆM; F?~M; ç w- M;QÊ+ H¢B ?„M KÈB H` M;QÌB ç w- M m Gw .QÆM; F?~M;
?¶ i`Ê pB + ;BªB i?¢+? KÈB H` pB + ?„M M M H`K H9+ M`vX

h?B i ç Q +?“K `½B ç~v K¢M?tmM; [m M? +`M; M;`v +`M; M?B m M;QÌB- M?[M; M
K M; i?2Q /KM; +K /MM; ç çSM; H M ?Q†+ H` [m M b€i iW t X

@>Q`M; H½Q- L;`B i?`v i? M`Q\

M o,M Zm•M +| +?9i HQ H„M;- +~ H†M; H) ?ÄB >Q`M; H½Q K°i +•m- +~ +ªK i?`v F
i®i- Î ;B[F?®B H¢B H` K°i i~M; ç€- tmM; [m M? `i F?| +| i? tm'i ?B M S?d h9vX

@*?Ì K°i +?9i KÈB #B i çQÊ+- F?®B M;mv M i?¢+? M`v HÈM M?Q i? - M|B F?~M; ;

>Q`M; H½Q M?Ä ;B¼M; M|B- imv H` ~M; M|B `i i®i- M?QM; bU HQ H„M; +O ~M; F
+kM; F?~M; t2K i`¼M; F?®B S?d h?9v M`vX

@*kM; +?d +| i? M?Q p`vX

M o,M Zm•M F?2 F?) i?Î /`B- i`QM; HÁM; +ÁM +| +?9i T?S+ i¢TX

L m F?®B M;mv M i?¢+? M`v K`i?m H¶ i?b / M? /U +O Gw .QÆM; b) #` ç½ FQ+?
+kM; b) #` M;QÌB F?€+ M;?B M;ÌX

æB K i®i H` bS+ªM? ?QÎM; +O +~M; iv pÈB Gw .QÆM; M|B F?~M; +?WM; b) F?
M?[M; i M i`QM; ?°B ç²M; [mªM i`` b) K°i H~M M[+`m M?`m- pB + M`v [mªi?“i H`

M o,M Zm•M +?d M;?o bS+ªM? ?QÎM; +O Gw .QÆM; b) ;BªK çB +?S F?~M; ? M;
.QÆM;- i`QM; HÁM; +~ ç½ bÈK i€M i?`M? i?U+ HU+ +O Gw .QÆM; `²BX

æQÆM; M?B M- M o,M Zm•M +kM; F?~M; #B i S?d h?9v oQÆM; iWM; +¢M? i` M?
+MM; +? M? H +? pÈB Gw .QÆM; K°i Qi M M KÈB i?m - M m #B i çB K M`v i?b +~ M
i? X

E?®B M;mv M i?¢+? K` L K oQÆM; „+ h?€M? ç m ç w i?b F?~M; i? F?~M; ç`i,M

" M M;Q`B- i`QM; ç€K M;QÌB- b„+ K†i h?B m L;¼+ *QÌM; +`M; i? K M;?B K i9+X

" K t i p i + „ i ? „ M i ? ' v ç Q Ê + - F ? ¬ M ; + | t m ' i ? B M S ? d h ? 9 v - ç B m M " v H " K + ? Q b m v p [M ; + ? „ + - M ? Q M ; i B M i Q Î M ; F ? Š M ; ç ` M ? + O K b M ? i S + H " M ; ? B M ; Ì i ? - v ? „ M - p E F ? ' X

L ; Q " B ` - h ? B m L ; ¼ + * Q Î M ; + Á M + ^a K i ? ' v + | + ? 9 i F ? ¬ M ; ç 9 M ; - b „ + K t i + O G w . Q h ? B m L ; ¼ + * Q Î M ; H m ¬ M + ? 9 w i È B b „ + K t i + O G w . Q Æ M ; - M ? Q M ; H " K + ? Q ? „ M ? v H " # • v ; B Ì - M ; m v M i ? ç + ? + | # B M ? € Q i ? M " Q ç B M [i ? b b „ + K t i + O G w . Q Æ i ? v ç ' B M " Q X

* | ç B m h ? B m L ; ¼ + * Q Î M ; M ? b M ` b „ + K t i M " v + O G w . Q Æ M ; F ? ¬ M ; T ? <sup>a</sup> B H " F i m v i ç ® B i U i B M - h ? B m L ; ¼ + \* Q Î M ; F ? ¬ M ; # B i b U i U i B M + O G w . Q Æ M ; + | i W ç @ J Î ` X

> Æ M 9 y T ? 9 i b m - i ` Q M ; ç € K M ; Q Ì B + | K ° i M ; Q Ì B ? ¬ H M - ç Q i ? S ? B ` @ i + m ° + + k i i W i W ` È i ` - G • K G M ; p " h ? Q Î M ; h ? ` M ? i B M H M ` Y # K t i p i + „ i X

@ * | K " m t M ? - ` ` ² B - K ¼ B M ; Q Ì B M ? b M F b - + | K " m ` ² B X

L Q Ê + + Á M + ? Q p š v H M i ? b # M / Q È B ç ½ + | M ; Q Ì B ç B M + m ² M ; ? ¬ H M - # K t i p F ? ¬ M ; M ? B m - t m v M [m H È T # ° i K ` M + | i ? K Æ ? ² i ? ' v ç Q Ê + K " m t M ? - F ? ¬ M ; + ? M ; Q Ì B i ? ' v ç Q Ê + X

@ * | K " m t M ? - i ? " i b U ç ½ + | K " m t M ? X

h ? Q Î M ; h ? ` M ? p " G • K H M ; M ? b M i ? Q € M ; [ m M ? m - i ` M K t i ? B M ; Q Ì B ç m H " M K K " M | B h ? Q Î M ; h ? ` M ? F Q + ? ç ° M ; M ? B m ? Æ M - € T H U + i ` M M ; Q Ì B ? „ M + k M ; ç ½ ; B

J ¶ B M ; Q Ì B T ? K i ` € + ? K ° i F ? ® B - ? B + ? " m M Q Ê + ç - v ç ½ ` Y b ç + ? # K t i p i + „ i X

@ S ? d h ? 9 v i ? " i H È M X

@ æ • v H " S ? M . m M ; * ? O M ; S ? d h ? 9 v X

@ « M ; i ` Ì B + O i ¬ B Æ B - + ? d K È B # K t i K " ç ½ H È M M ? Q p " v - i ? p B M S ? d h ? 9 v # M æ € K M ; Q Ì B H ç B ? m v M M € Q ? Æ M ; H M - p W ` ² B H " + Q Ì B M ? ç Q - # • v ; B Ì H " i ? M i ?

> B F ? ® B M ; m v M i ? ç + ? ç m / " B ` ° M ; ? Æ M M [i ? Q Ê + - # K t i p i + „ i M ; Q " B K ° i + ? 9 H " S ? d h ? 9 v b € M ; # | M ; - K ° i F ? ® B S ? d h ? 9 v H È M M ? Q p " v - H ç B H " H Q ç B + Q + ' T @ i ? ' v X

e R j X * ? Q Æ M ; e R R , * K æ Q M æ ´ h , M ; U k V

J ° i ç Q M " v + „ i t Q M ; i ? b M ? [M ; M ; Q Ì B p W ` ² B + Q Ì B M ? ç Q ç m + • K K B M ; H ç B - F ? - i U F ? B M ½ v M [X

E ? ¬ M ; + | ; b ç ½ H " + ? m v M F ? ¬ M ; i ? t ^a v ` - ç ' i , M ; + k M ; + | i ? - ? B M i ç B + ? d # K t i ç Q i ? " M ? + € B ; B € k y y y p ç M + ? Q F ? ® B M ; m v M i ? ç + ? M " v - i m v H " + Á M + | + ? 9 i + ? + ? d K È B H " ç Q ç - m i B M ; † T S ? d h ? 9 v - M | + k M ; + ? d K È B H " # B m ? B M i ` Q Ê + K , F ? ¬ M ; T ? ^a B H " F ? ¬ M ; + | F ? ^a M , M ; ? ² B p ® M p " F B K i ? K i B M H Ì B X

@ > Q " M ; H ½ Q X

M o , M Z m • M [m v ç - m H ç B i W i W M ? b M p T ? Q + ? m v M ; B + O M h ? ` - ? B M ; B Ì K „ i - p K t i F ? ¬ M ; i B M M ? b M ? B K t i + „ i F B X

@ a Q + | i ? - H " K b Q + | i ? + | K ° i p B M S ? M . m M ; * ? O M ; H È M M ? Q i ? \

> Q " M ; H ½ Q + S M ; M ; „ + [m v ç - m H ç B - ¬ M ; M ; Æ M ; € + M ? b M M o , M Z m • M - ? B M ; B b Ê X h ` Q Ê + ç | ¬ M ; ç ½ T ? • M i Q + ? ç € M ? ; B € [m - F ? ® B M ; m v M i ? ç + ? M " v + ? Q / M

L;Q`B M?•M pB M +¬M; i€+ FB ç½ K M; +•M ç M- H9+ ` +ÁM / - +?S H9+ p`Q H` +?
T?ªB i`i +ª K¼B M;Q`B ç m #B i?„M H` M?•M pB M +¬M; i€+- H¢B H` M;Q`B K M; ·
+?Q ?„M p`QX

E?QªM; Ry T?9i b m- M;Q`B M`v KÈB ç-m ç-v K² ?¬B iB M çQÊ+ p`Q # M i`QM; -
?„M H` Kºi bU /`v pÁX

@GQm iB M bBM?- +•M ç½ çQÊ+ K M; iÈB- +?9M; i +MM; M•M; H M t2K M! M†M;
a M; . H M!B pÈB GQm *QÆM; Kºi iB M; - #ÎB pb +! [m M ? pÈB Gw .QÆM; M M a
@E?¬M; +-M- i¬B M•M; H M H` çQÊ+X

GQm *QÆM; +Q`B +Q`B `²B M•M; F?®B S?d h?9v H M- iW iW ç†i tm®M; +€B +•MX
a M; . H `i #ºB T?K+ bS+ K¢M? +O GQm \*QÆM; - M?QM; +kM; F?¬M; +! ;b M;Q`
`i M?B m- F?¬M; i? çÆM i?m-M +?d /U p`Q # M;Q`B K` T?€M çQ€M çQÊ+X

@Jºi i`,K M,K KQÆB # +•MX

a M; . H HÈM iB M; F m H M- i´M; F?®B HQÊM; +O F?®B S?d h?9v M`v ç½ pQÊ
b B H +? i?b +kM; b) F?¬M; [m€ HÈMX

Gw .QÆM; ç M; +„i +kM; [m v ç-m M?bM i?Q€M; [m - ?„M iQM? ` F?®B M`v M†M;
+kM; iQM? F?¬M; +?QM? t€+- +?d /MM; HÈM M?Ä ç iQM? iQ€M bS+ M†M; i?b b B

@>ÆM R8y +•M- M m M! H` +O i¬B i?b i®i `²B- +! M! i?b +¬M; iv i¬B b) F?¬M; ph
b-mX

Jºi ¬M; +?O +¬M; iv +?•m #€m ?•K Kº M!B- +¬M; iv +O ?„M F?¬M; M?Ä- i`B bªM
+O ?„M pÈB S?d h?9v +kM; HÈM- ?`M; M,K pb Km M;mv M HB m ?„M ç½ T?ªB p„i

E?¬M; +! #B M T?€T- M;mv M HB m + Q +`T ?B M ;B! ç½ H` K†i ?`M; F? M ?B K-
Km X

@L m F?®B S?d h?9v M`v K` H` +O i¬B i?b i¬B b) bY /KM; iQ`M; k M,K KÈB ? iX
" M +¢M? M;Q`B FB p M; H M Kºi ;B¼M; M!B- +¬M; iv +O M;Q`B M`v M?Ä ?ÆM-
iv ?„M b[/KM; iÈB ? B M,K- ç€M; iB + H` i?S M`v F?¬M; T?ªB H` +O ?„MX

ó_-K ô

h`QM; iB M; M;?` Hm" M F?¬M; M;WM; +O K¼B M;Q`B- Gw .QÆM; +kM; ç½ +„i tQ
K†i p i +„i- MK +Q`B i` M K†i h?Q`M; h?`M? +`M; i? K b€M; H¢M;X

Jºi ç Q M`v +kM; ` S?d h?9v- ?ÆM M[/B M iQ+? tm`i ?B M +kM; `i HÈM- bQ pÈB
?ÆMX

@G¢B i,M;- i¬B i?`v F?®B M`v F?¬M; M?[M; F?¬M; i?m H¶ K` +ÁM +! i? H`B iQ ç

@h¬B +ªK i?`v F?¬M; +?d M?Q i? - ç•v +?d KÈB H` Kºi MY F?®B M;mv M i?¢+? H
ç†i # M FB - M m M M i`QM; Kºi M[ FB K` +kM; +! S?d h?9v i?b F?®B M;mv M i?

G¢B +! Kºi M;Q`B M!B- M;Q`B M`v M!B tQM; i?b M?[M; M;Q`B F?€+ ç m BK H†M;
ç-m- €M? K„i i?b M!M; `U+ M?bM p T?Q F?®B M;mv M i?¢+?X

Jºi M[M`v M†M; ?ÆM Ryyy F;- # K†i imv F?¬M; i?`v çQÊ+ ;b M?QM; F?¬M; B
F?¬M; +! S?d h?9v- F?®B M;mv M i?¢+? HÈM i? M`v +! ç†+ çB K H` S?d h?9v # M
/QÈB i`€B T?ªB ç m +! i? +! S?d h?9v

Gw .QÆM; ;B®M; M?Q F?¬M; M;?2 çQÊ+ •K i? M? +O K¼B M;Q`B K` Kºi H-M M[

G-M +„i M`v +„i T?-M ç€ `i HÈM- T?ªB /MM; ?ÆM 9y T?9i KÈB ?Q`M i`M?- H-M M
h?Q`M; h?`M? F?¬M; ?B m i¢B b Q Gw .QÆM; H¢B +?¼M p` i`Q M`v- M?QM; ?„M
#B i çQÊ+ +? M?H +? ;B[KbM? p` Gw .QÆM; +! # Q M?B m HÈMX

L m Gw .QÆM; HU +?¼M +?¶ M"v i?b M?'i ç`M? H" +| Hw /Q +O ?„MX
h?ìB ;B M iW iW i`¬B [m - `i M? M? ç½ iÈB e ;Bì +?B m- # M [mªM Hw ç¢B ?°B F
i?ìB ;B M ç|M; +Y H¢B- ?ÆM M[+kM; T?QM; # F?mpU+ JBM? hB m p"•K hB m)
L?[M; pB + M"v i?m-M i9v H" pb Gw .QÆM;- Gw .QÆM; +ÁM ç M; ;BªB i?¢+?- #¼
çQÊ+- ?ÆM M[Gw .QÆM; ç M; ç' i,M;- ç•v H" K°i +Æ ?°B imv M i`mv M `i i@i p
i? #Ä [m çQÊ+X
J¼B M;QìB tmM; [m M? ç m ç½ K i KÄB- M?QM; F?B M;?o iÈB b„T +| F i [mª +m®
FB M i`b F?¬M; B `ìB F?ÄBX
>bM? i?M +O F?®B S?d h?9v ç½ tm'i ?B M- bQ pÈB F?®B S?d h?9v i`QM; M;mv
F?¬M; Qi- i?'v K°i K" M M"v K¼B M;QìB ç m ?B m çQÊ+ +ª F?®B M;mv M i?¢+? i`
Gw .QÆM; ç½ FB K çQÊ+ F?¬M; QiX *K i? +| i? FB K çQÊ+ # Q M?B m i?b K¼B
+?ì t2K ;B€ i?` i`QìM;- M?QM; K" F?ŠM; ç`M? F?¬M; TªB H" +QM b® M?ÄX
ó>¬ ô
Gw .QÆM; i?Î` K°i ?ÆB `²B #m¬M ç€ K" B ` - i¬M; ç€ +m®B +MM; ç½ #` K" B ` - F?
çQÊ+ +„i ?Q" M iQ" MX
@Gw iB M bBM?- +?9+ KWM; M?- F?®B M;mv M i?¢+? HÈM M"v +m®B +MM; ç½ ç
G•K G M; çB iÈB +QÈB M|B pÈB Gw .QÆM; K°i +•m- GQm *QÆM; p" h`B m E?m i
H M +•M çB M iY- F?®B M"v Qi M?'i +kM; kyy +•M- K°i KbM? GQm *QÆM; i?b F?¬
@> B i`,K M,K KQÆB #ªv +•MX
a M; . H HÈM iB M; #€Q` +QM b®- i` M Kti +ÁM +| p +U+ F€ ?QM; T?'M- +°M; H
?ÆM 9yy +•MX "®M i`,K +•M S?M .mM; *?OM; S?d h?9v- ;B€ +O +?9M; Qi M?'i +I
+¬M #'v M?B m i?¬B i?b +OM; çO ç Gw .QÆM; +| HìBX
*€B M"v +ÁM +?Q iQM? iÈB K°i M[F?®B M;mv M i?¢+? +?Q ;BªB ç|X
L;QìB +| +MM; w iQîM; pÈB a M; . H F?¬M; Qi- `i M?B m M;QìB ç m `i +QB i`¼M
+?d +| Gw .QÆM; KÈB #B i +?d +| #'v M?B m S?d h?9v i`QM; F?®B M;mv M i?¢+?
F?¬M; #B i H" # M i`QM; +?ŠM; +ÁM ;bX

eR8X *?QÆM; eRj, h?"i aU G" J¢+? Zm€M;

E?m F? B i?€+? KÄ Jv MK ` - \* Q #€ F?~M i`QÆM; M?bM b® [m†M; i`QÈ+ KtiX
S?Q b m * Q #€ H" h?Q`MiQM iQÈM; [m•M- K'v M;"v M"v h?Q`MiQM iQÈM; [m•M ç
H¬M ç' [m€M M"vX
*,M ?¬K M"v #„i ç¬m iW # M i` M F? B i?€+ i?ŠM; tm®M;- ?B M i¢B ?¬K +ÁM `i M
#QÈ+ ç¬m- KB M +QÐM; +| i? H"K çQÊ+ çQìM; ` v p" M +?mv MX
h?Q`MiQM iQÈM; [m•M F?¬M; ;B®M; M?[M; M;QìB F?€+- ?„M b) F?¬M; i`U+ iB T
iB M ?„M b) +?m~M #` H"K çQìM; ?¬K i?"i i@i- [m†M; KÄ HÈM Qi M?'i +kM; TªB H"
`°M; # i?QÈ+- +| i? çB p" B M;QìB +MM; H9+X
oB H"K ?¬K HÈM M M i®M `i M?B m i?ìB ;B M- iB m ? Q i" B +?QM? H¢B +"M; M?
+kM; F?¬M; /€K H½M; T?Q M?B mX
@* Q #€- ?¬K M v çWM; t2K M[- M;"v K B +?9M; i H¢B t2KX
L?bM K°i ?²B- h?Q`MiQM iQÈM; [m•M ç°i M?B M H„+ H„+ ç¬m- ?„M `i +| iBM iQîM
+kM; `i H" b®i `m°i- ?B M i¢B ç½ ç"Q tm®M; çQÊ+ ?ÆM Ry i?QÈ+- MÆB M"v +Æ
Km®M bÈK çQÊ+ #B i F i [mªX
@æÊB i? K K°i H€i çB iQÈM; [m•M- i¬B +| K°i HQ¢B /U +ªK H" H¬M M"v +?9M; i b

* Q #€ [m v ç-m H¢B +QÌB M|B- * Q #€ p" h?Q`MiQM iQÈM; [m•M H" #¢M +MM; M
+ªK +O ? B M; QÌB `i b•m- M m F?¬M; h?Q`MiQM +kM; b) F?¬M; ;B Q [mv M ;B Q
ç•v +?QM? H" +¬M; pB + +| iQM? +?i ç†+ i?M- +¬M; pB + M"v i`QM; M?[M; ;B i°+
[m M i`¼M; +O ;B i°+ K" i?¬BX

@h¬B +kM; +| /U +ªK M"v- a M; . H ç½ K M; p K°i [mw M?•MX

h?Q`MiQM iQÈM; [m•M +kM; +QÌB +QÌB- * Q #€ ;"i ;"i ç-m- ? B M; QÌB +MM; M? m
æSM; +?¶ [m†M; KÄ +kM; F?¬M; M iQ" M- çB ` M; Q" B +kM; F?¬M; / /"M; - ? B M;
H9+ çB iÈB KB M; ?-K i?b T?Q /QÈB i`mv M iÈB K°i çÊi iB M; ²MX

@Zm€M; - [m€M; - ` [m€M; `²B- h?Q`MiQM iQÈM; [m•M- * Q #€- T?Q /QÈB +| [m
i?¢+? F?¬X

S?Q b m +| K°i M; QÌB +?¢v iÈB- +ÁM +?Q +?¢v iÈB MÆB ?„M ç½ ?¬ iQ H M- ? E
K†i iQ" M H" p) KWM; M?Q çB MX

@_ [m€M; - i?"i bU ` [m€M; \

* Q #€ p°B p" M; [m v ç-m H¢B- HÈM iB M; ?ÄB- h?Q`MiQM iQÈM; [m•M i?b ç½ M?
a•m # M i`QM; - M?[M; +¬M; M?•M ç M; +?d +?Ä # M /QÈB- K¶B M; QÌB ç m ç M; `
h?Q`MiQM iQÈM; [m•M çB iÈB- M?bM i?'v iB M? i`¢M; # M /QÈB HB M b[M; b|
h`QÈ+K†i ?„M H" K°i ç®M; ç€ ?¶M ç°M- M; Q" B ` +ÁM +| M?[M; F?®B ç'i pKM- #
MQMX

" M +¢M? +?9M; H" M?[M; F?®B ç€ K"m ç2M- i?S M"v F?¬M; HÈM- M?QM; `i +SM
`i H" i€M HQ¢MX

L?bM i?'v i?S M"v- * Q #€ +kM; M; •v M; ~M +ª M; QÌB- i`QM; K„i +ÁM +| +?9i ?ÆB M
*?Q /M H" * Q #€ ? v H" h?Q`MiQM iQÈM; [m•M i?b +?d +¬M HB + K„i H" +| i? #E
M; mv M i?¢+? M?Q p"v M^K +MM; K°i +?¶ +?SM; KBM? K°i +?mv MX

æ| +?QM? H" +€B KÄ M"v +O #¼M ?¼ i?"i bU ç½ ç"Q ` KÄ M; ¼+ - M?[M; i?S i`Q
h?9v M; mv M i?¢+?X

@hQÈM; [m•M- +?9M; i FB K çQÊ+ `²B- i?"i bU H" FB K çQÊ+ `²BX

* Q #€ M?Ä ;B¼M; M|B pÈB h?Q`MiQM- h?Q`MiQM iQÈM; [m•M /MM; bS+ ;"i ;"i ç-
KS+ F?¬M; M|B M' B +•m M"QX

EB K çQÊ+- [mª i?"i H" ç½ FB K çQÊ+- ?B M i¢B ç½ ç"Q ` K¢+? [m€M; - +?'i HQÊ
TªB FB K i` i? KX

*| çB m H-M +QÊ+ M"v ?„M ç½ i?„M; - ;B®M; M?Q ;BªB M; mv M i?¢+? p"v- ;BªB `
F?¬M; FûK i?b M; QÌB ç| b) i?„M; X

E?®B M; mv M i?¢+? +| K"m ç2M H" pb #` +?QM pMB /QÈB ç'i p¬ b® M, K M M KÈB +
tQM; +?d +¬M i`v `Y K°i +?9i i?b M| +| i? i`Î H¢B pÈB /B M K¢Q p®M +| +O M|X

E?B h?Q`MiQM p" * Q #€ M?bM i?'v F?®B M; mv M i?¢+? M"v ;B®M; M?Q H" M; QÌB
K†i p i +„i tm'i ?B M ", M; *?OM; p"v- +ª ? B ?B M ç M; `i ?QM; T?'MX

æ•v +?QM? H" ç´ [m€M; - F?¬M; TªB ç´ i?¢+? - ;B€ i` +O M| +ÁM M?B m ;'T M; ?
h?9v i®i- +kM; F?| i`€+? h?Q`MiQM iQÈM; [m•M H¢B ?QM; T?'M M?Q p"vX

@hQÈM; [m•M- ç +?Q #¼M ?¼ ç"Q b® M; mv M i?¢+? ç-m iB M M"v ` - +?9M; i T?

* Q #€ H¢B M|B K°i +•m- Km®M T?€M çQ€M KÄ M; ¼+ M"v +| +?'i HQÊM; i? M"Q
i?¢+? F? B i?€+ H9+ ç-m +?QM? H" ?"M; Kśm i®i M?'i- F?B FB K i` +?9M; tQM; i
ç° +O [m†M; M; ¼+ M"vX

@h®i- i`mv M H M? tm®M;- T?ªB t•v /UM; çQÌM; ?-K HQ¢B HÈM M?'i- ç +?Q #¼M
?-K i?S ? BX

h?Q`MiQM iQÈM; [m•M ?mM; ?,M; ;"i ç-m `²B ?QM; T?'M ?¬ H M- ibK ` KÄ M;¼+
M?B m +?mv M M[K` +?d +¬M #„i ç-m F? B i?€+ - ?B M; BÌ F?¬M; +?d +| KÎ `°M; ç
H`K i? K p`B +€B M?Q i? M[X

@hQÈM; [m•M- +ÁM +| HU+ HQÊM; #ªQ p MÆB M`vX

* Q #€ M?Ä ;B¼M; M?„+ M?Î K°i +•m- ?B M i¢B MÆB M`v +| jyy #BM? HQM? #ªQ p
M`v H` K°i KÄ [m€M; +Î HÈM i?b HU+ HQÊM; M?Q p`v H` F?¬M; çO- ç†+ #B i- MÆ
KÄ [m€M; - B +kM; F?¬M; /€K + K çQ M M?[M; ;B i°+ F?€+ F?¬M; i? M [m€ ?| ;B
bm v M; ?o i`QÈ+X

@h¬B #B i- F ?Q¢+? iB T i?2Q H` M #`B K°i M; ?bM H½Q #BM? p` 8yy i•M #BM?
?m'M Hmv M +?Q i•M #BM? çBX

h?Q`MiQM iQÈM; [m•M M;Y ç-m +QÌB iQ- * Q #€ i?b +ªK i?'v +| +?9i FBM? M;ç+X

J°i M;`M M,K i`,K #BM? bo- ç•v +?QM? H` HU+ HQÊM; pki` M; +¬M +| +O K°i K¢
i¢B t2K ` h?Q`MiQM ç½ ?Q`M iQ`M t2K MÆB M`v H` K°i iÄ K¢+? [m€M; bB m HÈ

h?Q`MiQM iQÈM; [m•M [mª i?"i H` M; ?o M?Q p`v- ?„M +ÁM M?È `ä H9+ çB Gw .QÆ
Gw .QÆM; M|B [m MÆB M`v `i +| i? H` K°i K¢+? [m€M; +Ð HÈM- +K i? i?b F?¬M
h?Q`MiQM iQÈM; [m•M HQm wX

>B M i¢B h?Q`MiQM F?¬M; +ÁM +?9i M; ?B M; ì M`Q p HìB M|B +O Gw .QÆM; - K°
i` ;'T K'v H¬M K°i K¢+? [m€M; +Ð i`mM; - +| K°i iÄ K¢+? [m€M; M?Q p`v i?b ;B
+kM; +?Q ? i- ?ÆM M[ç•v +?Q +?„+ +?d H` K¢+? [m€M; +Ð HÈMX

*?Q /M +?d H` K¢+? [m€M; +Ð HÈM i?b p`B M,K b m- K°i H¬M M[KìB Gw .QÆM; i
iB T iK+ ibK i?'v K°i K¢+? [m€M; KÈB- M?Q p`v i?b ;B i°+ ?„M b) iB T iK+ T?€i i`B
K†i M?[M; ;B i°+ F?€+ +kM; F?¬M; +?WM;X

L m T?€i i`B M i®i- ?„M i?"K +?Q +ÁM +| i? HB M F i? B M?" T?€i ç°M; +?QM? #E
>B M i¢B [m•M +?QM? T?O +kM; +?d H` [m•M +O K°i ;B i°+ K'v +?K+ M,K i`QÈ+ +

*| çB m M?[M; +?mv M M`v ç b m- h?Q`MiQM iQÈM; [m•M +?d M; ?o i? K` i?¬B-
FQ+? ç°M; M M +| +?9i iU bQÈM;X

E€ i?"i K¶B M;QÌB F?B H`K çQÊ+ i?"M? iQ+? i®i ç m +| +?9i bmv M; ?o pB M pQM;
iQÎM; KbM? +| i? +| K°i i?€M; HQÆM; iB M i,- M;QÌB #m¬M #€M i?b KÆ QÊ+ KbM

_i M? M?- pB + ibK i?'v K¢+? F?Q€M; ç½ i`mv M F?„T F?m KÄ- K¶B M;QÌB i`QM
T?'M- ç†+ #B i H` M?•M pB M F? B i?€+?X

hbK i?'v K°i iQ`M K¢+? [m€M; pÈB ?¼ H` K°i i?m ?Q¢+?- ?ÆM M[+ÁM H` i?m ?
i?QÎM; i?¬B +kM; çO ç #¼M ?¼ b®M; K'v M,K- /M b Q +?mv M ibK çQÊ+ K¢+? F?
i?QÎM; +O #¼M ?¼ +kM; `i + QX

h'i +ª i?"M? pB M MÆB M`v ç m v M H†M; +ªK FQ+? K°i M;QÌB- ç| +?QM? H` M;QÌ
ç' i?¢+? Gw .QÆM;X

h?U+ HU+ +O Gw .QÆM; F?¬M; B +| i? M; ?B M; ì- +| i? M|B ibK çQÊ+ K¢+? F?
+¬M; H Q +O Gw .QÆM;X Gw .QÆM; T?€i ?B M` K M? KÈB- +kM; H` Gw .QÆM;
pb i? M M ?B M; BÌ KÈB +| i? ibK i?'v K¢+? F?Q€M;X

hQ`M #° [m€ i`bM? ç m H` Gw .QÆM; H`K- #¼M ?¼ +Æ ?² H` F?¬M; +| H`K #'i +S ;
.QÆM; imv i ç®B F?¬M; M|B [m€X

*¬M; H Q +O Gw .QÆM; HÈM- M?QM; T?¬M i?QÎM; +m®B +MM; #¼M ?¼ +kM; +|
M;k- M?QM; +`M; H` M?Q p`v i?b #¼M ?¼ +`M; +ªK FQ+? Gw .QÆM;X

L?bM K¼B M;QÌB iQÆB +QÌB- * Q #€ +kM; MÎ MK +QÌBX
oÈB Gw .QÆM;- ¬M; +ªK i?'v `i #°B T?K+- M;QÌB i? M? MB M M"v +?Q /M H" F?Q
+?Q ¬M; i•K T?K+ F?~m T?K+- +! M?Q p"v K°i M;QÌB ?ÊT i€+ M?Q p"v H" K v K„M
h?Q`MiQM iQÈM; [m•M ç M; ;¼B çB M i?Q¢B- iBM iS+ ibK ` K¢+? F?Q€M; F?¬M;
T?ªB çB m #BM? iÈB MÆB M"v #ªQ p X
J°i M;`M M,K i`,K #BM? bo +kM; F?¬M; Qi- i`QM; MQÈ+ ç½ iQÆM; /QÆM; #BM? H
ç°B M?Q i? ç!M; Î pMM; M9B b);†T F?¬M; Qi T?B M iQ€BX
*! çB m K°i M;?bM M,K i`,K #BM? bo M"v F?¬M; T?ªB +?d +O K°i KbM? ?„M- ;B
T?ªB +?B b) K°i M[- M?Q p"v iQÆM; çQÆM; pÈB pB + h?Q`MiQM +?d +-M çB m
K" i?¬BX
S?€B ` b® HQÈM; M"v F?¬M; +!ªM? ?QÎM; ;b pÈB ;B i°+ +O i?b F?¬M; +!ªM? ?
J°i H€i b m ?„M ç½ ;¼B çB M i?Q¢B tQM; `²B M;²B i` M ;? +QÌB ?QT K„iX
@hQÈM; [m•M- +?9M; i +! +-M #€Q iBM +?Q Gw iB M bBM? F?¬M;\
* Q #€ +! +?9i /Q /U `²B ?ÄB- h?Q`MiQM iQÈM; [m•M ç°i M?B M M;²B i?ŠM; M;Q
+?mv M K¢+? [m€M; K" [m M K'i +?mv M #€Q iBM pmBX
@æ9M;- T?ªB #€Q- Gw iB M bBM? +! ç-m iQ p"Q F?m F? B i?€+? KÄ- +?B K K°i T?
+?mv M M"v M?dX
h?Q`MiQM iQÈM; [m•M p¶ ç-m `²B p°B p"m; H'v çB M i?Q¢B ` X
h?Q`MiQM F?¬M; +! T?€i ?B M +€+? tQM; ?¬ +O ?„M pÈB Gw .QÆM; +kM; ç½ i? v
?„M ;¼B ðGw iB M bBM?ð- b m HQM; i?b +?d ;¼B H" Gw .QÆM;- ?B M ;BÌ F?¬M; +
bBM?X

eReX *?QÆM; eR9, hB M h`B L;Q`B v Jm®M

A@ M@;QM- F?m ;B½B i?¢+? i`QM; i`mM; i•K +?•m #€Q- GQm *QÆM; p` h`B m E
HÈM H M t2 ç~v- F?®B S?d h?9v HÈM M?Q i? +?d +! i? K M; H M t2 ç~v K" i?¬BX
@Gw iB M bBM?- +ÁM F?®B HÈM M"v\
a M; . H ç°i M?B M +?d p"Q K°i M[F?®B M;mv M i?¢+? HÈM ç M; M^K # M +¢M?
` +ÁM +! M?[M; KªM? pKM #` +„i ` F?B M½vX
@E?®B M"v ``- i¬B iW #Ä5
Gw .QÆM; #B i i`QM; M"v +?d i`M H" ç€ +?S F?¬M; +ÁM S?d h?9v- M;mv M i?¢+? #
`i Qi çB m F?„+ bQ /MM; M! ç çB m F?„+- +! i? M!B- i?S M"v +?ŠM; +ÁM +?9i ;B
@hW #Ä\
a M; . H FBM? M;¢+- i`QM; K„i G•K G M; H!2 H M K°i iB b€M;- MK +QÌB i` M Kti
@Gw iB M bBM?- K'v F?®B M"v M;`B i?"i bU iW #Ä\
Gw .QÆM; +ÁM +?Q M!B ;b i?b # M +¢M? ç½ +! M;QÌB F m H M- M;QÌB M"v F?B ?
@o`iB M bBM? M"v- M m M;`B iW #Ä i?b +! i? +?mv M M?QÈM; +?Q +?9M; i¬B F?
1m`Q5
Gw .QÆM; +ÁM +?Q i`ª HÌB i?b ç½ +! K°i M;QÌB ` ;B€ çÁB Km - M;QÌB i`QÈ+ ç!
M;QÌB b m i?b F?¬M; #B i M M KÈB +! pB + tQM; ?¬ H°M t°M M?Q i? X
@8 p¢M- i¬B ` 8 p¢M 1m`Q5

L;QìB ?¬ H M i`QÈ+ ç| +kM; #€Q ;B€- tmM; [m M? +kM; +| F?¬M; Qi M;QìB ç°M; i•
S?d h?9v i?b H¢B iW #Ä T?¬M +ÁM i?W H`K +?Q K¼B M;QìB `i;B`i KbM?- M?QM
.QÆM; KÈB #B i# M i`QM; +?ŠM; +| ;b M;Q`B ç€- M?[M; M;QìB F?€+ ç m F?¬M; #
iW #Ä M M #¼M ?¼ #„i ç-m i bK +€+? Km H¢BX

@a€m p¢M- i¬B ` e p¢M5

h`QM; ç€K M;QìB H¢B +| K°i M;QìB F m HÈM- e p¢M 1m`Q +?QM? H`ey p¢M L.h- ç
iQ M?Q i? i?b ;B€ M`v iQÆM; ç®B i?'T- M?QM; /M b Q i?b i?S M`v H`i?S M;QìB
M| H`T? HB m- +| çQÈ+ +€B ;B€ M`v ç½ pQÈi [m iQîM; iQÊM; +O Gw .QÆM; `²E

M o,M Zm•M ?€ KB M; i?Î /®+- +m®B +MM; +kM; F?¬M; M|B ;bX L m Gw .QÆM; F
b) F?¬M; #Ä [m pB +i? K ;B M€Q M?B i- Gw .QÆM; +kM; F?¬M; +| M|B H`i?S M
+¬ i?'v iW #Ä F?®B M`v H` ``i ç€M; iB +X

@d p¢M- i¬B ` d p¢M 1m`Q5

@h€K p¢M5

@h¬B ` Ry p¢M 1m`Q5

Gw .QÆM; +ÁM +?Q F`T T?ªM SM; i?b K¼B M;QìB ç½ b¬B i`Q H M- +?d K°i H€i
i`,K p¢M L.hX

@*?ì K°i +?9i5

Gw .QÆM; p°B ?¬ HÈM K°i iB M;- K¼B M;QìB ç m BK H†M; i`Î H¢B- i'i +ª ç m M?b

@sBM H†B- w +O i¬B H` i`U+ iB T pSi #Ä +?S F?¬M; Km®M #€M5

Gw .QÆM; iW iW M|B- H9+ ç-m ?„M [mª i?"i H` Km®M i`U+ iB T pSi #Ä +?9M;X

@h¬B #B i- M;`B Km®M pSi #Ä +?9M;- F?¬M; #^M; +S #€M +?Q i¬B- KQìB p¢M 1m
Qi- M;`B i?'v b Q\

L;QìB ` ;B€ +m®B +MM; p°B p`M; M|B- M m ?„M +| i? M?†i çQÈ+ i?b ?„M QÈ+ ;
M?QM; M m Gw .QÆM; i?"i bU pSi #Ä i?b +?9M; b) F?¬M; i? M`Q `ÆB p`Q i v ?„M
` ;B€ Km +?Q tQM;X

@Gw iB M bBM?- M m M;`B Km®M pSi #Ä i?b i?S M`v b) /Q # M [mª M Hw iB T i?m
#€M çB- M m M;`B F?¬M; Km®M p`v F?¬M; #^M; +S i`U+ iB T #€M H` çQÈ+5

a M; . H M?Ä ;B¼M; M|B pÈB Gw .QÆM;- Gw .QÆM; M;Æ M;€+ M;~M; ç-m M?bM
+O M;QìB i`QM; # M [mª M Hw F?¬M; M;WM; i? v ç´B i?b ?„M ç½ ?B m çQÈ+ w +O

L?[M; M;QìB M`v b m F?B M;?2 Gw .QÆM; Km®M pSi #Ä HB M +ªK i?'v `i ?QM; T
p9i #Ä i?b H` M;QìB +O M?•M pB M [mª M Hw- #¼M ?¼ +| [mv M t[Hw T? HB m- ç
FB K çQÈ+ K°i b® iB M- b® iB M M`v bQ pÈB HQÆM; +O ?¼ +ÁM M?B m ?ÆMX

L?QM; +ÁM +?Q F`T + Q ?SM; i?b çª #` M;QìB F?€+ +?2M +?•M p`Q- M?[M; M;Q
Km - ?B M i¢B +?O +O +?9M; pšM +?Q çB- M m +?O M?•M +O +?9M; ç²M; w #€M
çQÈ+X

*| M;mv M M?•M M`v- +kM; F?| i`€+? #¼M ?„M K'i ?SM;X

@Gw iB M bBM?- i¬B ` ;B€ RR p¢M 1m`Q5

@E?¬M;- i¬B ` ;B€ Rk p¢M 1m`Q5

@JQìB # p¢M5

@JQìB H,K p¢M5

Gw .QÆM; +M; F?¬M; Km®M #€M i?b M?[M; M; QìB M"v +M; +ªK i?'v b®i`m°i- M
#B i w +O Gw .QÆM; M M F?¬M; /€K #€Q ;B€ M?QM; i?'v +| M?B m M; QìB #€Q ;
M?`M F?¬M; çQÊ+X

æ•v +?QM? H" K°i MY F?®B M; mv M i?ç+? ç½ ;BªB` k F?®B S?M .mM; *?OM; +U
T? HB m M?QM; +?9M; +ÁM`i HÈMX L|B F?¬M; +?WM; # M i`QM; +ÁM +| i? ;BªB
F?¬M; +¬M [m€ HÈM- +?d +¬M M†M; F?QªM; i`K +•M +kM; çO ç #¼M ?¼ FB KH
+?K+ +•M i?b #¼M ?¼ +kM; +| i? HìB çQÊ+ F?¬M; QiX

@JQìB i€K p¢M5

@> B KQÆB p¢M5

*?d K°i H€i b m- F?®B T? HB m M"v ç½ +| ;B€ ky p¢M 1m`Q- ç•v +?QM? H" iQÆM

*?Q /M H" M; QìB +| i`K i`B m i`B T?9 M?Q Gw .QÆM; +kM; #` K°i K`M i`QÈ+ K†i

æ•v H" HU+ ?'T /šM +O ç´ i?ç+?- +?Q /M #B i`ä ç•v H" i?S M; QìB F?€+ F?¬M; +
p"M- pÈB pB + M"v Gw .QÆM; +?ÆM; #B i H"K b QX

L?[M; M; QìB M"v +SM; `„M i`ª ;B" M?Q p"v ?„M +kM; F?¬M; +| #B M T?€T- Gw .
F?mv M K¼B M; QìB H" ð# M i`QM; F?¬M; +| ;b- K¼B M; QìB çWM; Km ð çQÊ+5

L?[M; M; QìB M"v [mª i?"i F?¬M; i?M Q€M ;b pÈB ?„M- M?QM; +kM; F?¬M; +| [m M
.QÆM; i'i M?B M b) F?¬M; M|B` - /M b Q i?b +| i? K +?9i iB M +kM; F?¬M; T?ªB

@> B KQÆB K®i p¢M5

@> B KQÆB ? B p¢M5

@h¬B` # KQÆB p¢M5

S?Q b m +| K°i M; QìB`®M; HÈM- K¼B M; QìB T?Q i`QÈ+ ç m M; •v M; QìB- # KQ
jyy p¢M L.h- /MM; # i`K p¢M L.h çB Km i?S T? HB m +O M; QìB F?€+-`i M?B m
/Q /UX

æ€K M; QìB iW iW BK H†M; - M?YM; M; QìB pS`²B` ;B€ ç m H" ¬M; +?O +O +¬M
? B i`K p¢M H'v` i?b F?¬M; b Q- M?QM; jyy p¢M i?b #¼M ?¼M +| +?9i HQ H„M;
HçB`i HÈM- M?QM; +kM; F?¬M; +| K°i +?9i /'m ?B m M"Q +| S?d h?9v +ªX

*?Q /M H" +| i? ç†i î F?m •K hB m i?b F?®B M"v +MM; H„K +kM; +?d ç†i ;B€ H" j
çQÊ+ ;BªB M M pb K°i p`B M?•M i® M M ;B€ i`` +ÁM ;BªK tm®M; i?'T ?ÆM M[X

@h¬B` #®M KQÆB p¢M5

L; QìB T?Q b m +ÁM +?Q +?2M p`Q i?b T?Q i`QÈ+ HçB +| K°i M; QìB #€Q ;B€- K¼
pW #€Q ;B€ H" BX

h`QM; ç€K M; QìB- K°i M; QìB i`mM; MB M K M; K„i FQM? ç M; çSM; KdK +QìB M?k

@h¬B- i¬B` 98 p¢M5

L; QìB pW` ;B€ jy p¢M K°i H-M M[?ûi H M- ?bM? i? +O ?„M +| +?9i #ûQ- ?B M
?B M ;Bì ?„M +?d KÈB +?2M iÈB ;B[ç€K M; QìB K` i?¬BX

@L, K KQÆB p¢M5

L; QìB K M; FQM? K„i i?ªM M?B M M|B- i M K" T T?Q b m HB M b[M; bì`²B +QìB F

L?bM ç°M; i€+ +O M; QìB M"v K¼B M; QìB ç m ?B m ?„M ç½ iW #ÄX

J¼B M; QìB tmM; [m M? HçB K°i H-M M[M; ?` Hm" M- /MM; 8y p¢M 1m`Q ç Km K
[mª i?"i H" K°i M; QìB [mv i çQ€M

*ª F?®B M; mv M i?ç+? ?Q`M; +?d v i; B€ H" Rky p¢M- ?B M ç½ ;BªB` K°i M[- K°
M; ì HçB +| ;B€ 8y p¢M 1m`Q- pB + M"v H"K +?Q K¼B M; QìB +| +ªK ;B€+ çB M +m²

L m M?Q # M i`QM; b® T? HB m M`v K` F?¬M; ;BªB ` S?d h?9v i?b M?'i ç`M? b))
@æ•v H` M; Q`B +O +¬M; iv +?•m #€m >Q h?` aBM; TQ5
G•K G M; M?Ä ;B¼M; M|B pÈB Gw .QÆM; K°i +•m- i´M; #° +O >Q h?` çti î aBM
#€m HÈM M?'i- î F?m pU+ +?•m • M| +kM; H` K°i +¬M; iv +| iB M; i,K HWM; Hšv- |
M h?` p` h?B m h?`X
Gw .QÆM; ;"i ;"i ç-m- M; Q`B +O +¬M; iv M`Q ?„M +kM; F?¬M; ç w- /M b Q i?b ?„
smM; [m M? F?¬M; +| B i`ª ;B€ M[ M M MK +QÈB i` M Kti M; Q`B i? M? MB M M`
p`B #QÈ+ iÈB i`QÈ+ Kti Gw .QÆM; X
@Gw iB M bBM?- i¬B H` S?| i`QîM; T?ÁM; T?K i`€+? pB + i?m Km M; mv M HB m
M; `B ç²M; w pÈB ;B€ +O i¬B i¬B b) +?Q M; Q`B +?mv M F?QªM; M; v H`TiS+5
>Q >B m S?B iW iW M|B K°i +•m- +| K°i çB m ?„M +?Q M|B- ?„M [mª i?"i H`T?
M?QM; ?„M +kM; +| M; ?B M +Sm M?'i ç`M? p M; mv M i?ç+?- ?ÆM M[+ÁM iU T?C
HÁM; ?„M `i t2K i`¼M; F?®B M; mv M i?ç+? M`vX
>Q >B m S?B i mv +| i?U+ HU+- +?ŠM; [m bQ pÈB h?B m L; ¼+ *Q`M; - *?m H½Q
M?'i ç`M?X
@h®i- F?¬M; i?"M? p'M ç 5
Gw .QÆM; +Q`B F?) ;"i ;"i ç-m- M; Q`B M`v ç½ #B i i?•M T?"M +O ?„M +ÁM /€K K
+| ; M HÈMX
L,K KQÆB p¢M 1m`Q- M,K i`,K p¢M M?•M /•M i - b® iB M M`v pÈB Gw .QÆM; K` M
Km®M- M; v iW ç-m ?„M +ÁM +| +?9i F?¬M; [m2M M?QM; #•v ;B`i i?b +kM; ç½ i?Q
h?S M`v F?¬M; T?ªB ?„M Km®M #€M K` /Q M; Q`B F?€+ çÁB Km - ?m®M; +?B ç´ i?ç
/€K + K çQ M- +?d +¬M F?¬M; T?ªB H` M; mv M i?ç+? ;Bª i?b i?m H¶ F?B ;BªB i?

"•v ;Bì ç®B T?QÆM; HçB ç€M? +m°+ i,M;- #'i F H" KÄ S?d h?9v H" +€B /çM; ;b-
iQÈM; [m•M #B i- +ÁM F?¬M; #B i b) i`Î M Mi? M"QX

L?QM; H9+ M"v çB m h?B m L;¼+ *QÌM; Km®M +kM; F?¬M; T?ªB H" M?[M; i?S M"
M;¼+ M"v K M; ç MX *?mv M Gw .QÆM; +| +Ä T?¬M Î i`QM; KÄ M;¼+ ?„M ç½ bÈ
F?¬M; T?ªB H" ¬M; +?O +O +¬M; iv +?•m #€m- i`W / M? M;?o K°i +® p'M +m°+ h
[m M ? ;b M[- Gw .QÆM; p" h?B m h?` #¼M ?¼ +kM; F?¬M; +| [m M ? ;bX

>ÆM M[- M?[M; M;mv M HB m K" F? B i?€+ iW KÄ M;¼+ M"v ` - #¼M ?¼ M?'i ç`M
i? ;B" M? Fw F i?B T M;?` i?m Km +MM; #¼M ?¼ i`QÈ+ - p"v i?b +| i? i,M; M? M
bÈK ç€M? M;½ M h?` K°i M;"v- H" +| i? bÈK R M;"v i`Î i?"M? +¬M; iv +?•m #€m i?

G'v [m M ? +O #¼M ?¼ +MM; Em# iQÈM; [m•M- Km®M i?m Km S?d h?9v iW a M
ç`M? `i F?|- M?QM; i?QÆM; M?•M +kM; i`K+ HÊB- h?B m L;¼+ *QÌM; iBM iQÎM; +
H"K çQÊ+ M?[M; çB m M"v X

@ h¬B #B i- +m°+ i,M; M? M? M?Q p"v- t2K` a M; .mMiQÈM; [m•M `i +® ;„M;X

Gw .QÆM; +QÌB ? ? ;"i ç¬m K°i +€B- i`QM; HÁM; ?„M +kM; i?"i + Q ?SM;- M?Q
+?9i €T HU+X æ€M? +m°+ i,M; KÄ M;¼+ - K|M ç¬miQ +O ?„M HB M +¬M K m ç M M
iQ H'v K°i T?¬M # +´ T?¬M- +kM; F?¬M; T?ªB H" çÆM ;BªMX

s2K` H¬M ç'm ;B€ M"v +ÁM T?ªB iB TiK+ +® ;„M;- H¬M ç'm ;B€ M"v H" çQÌM; i„i ç
Gw .QÆM; +kM; F?¬M; #B i b® iB M ? B # S+ +| i? i`ª K°i T?¬M # +´ [mv M ? v
tm'i T? KÄ +ÁM iB m ? Q T?ªB ?ÆM K°i S+ ç¬H K„- +¬M; F?¬M; +¬M T?ªB M|B +

@ Gw iB M bBM? +?9+ KWM; M;"B- M;"B H" +?mv M ;B ç€M? +m°+ KÄ i` im´B M
ç¬miB M ç€M? +m°+ KÄ Î ç•v HB M ç€M? +m°+ i`QÈM;X

a M; . H #°B T?K+ M?bM Gw .QÆM; K°i +€B- ç€M? +m°+ KÄ +m°+ i`QÈM; HÈM ç€
Gw .QÆM; HçB pšM F?¬M; ç´B b„+ - çB m M"v +| i? bQ pÈB #B m ?B M +O ?„M
+?mv M ;B +?•M +?QM? - +kM; H" p` i?B Mi`B +?•M +?QM?X

@ Gw iB M bBM?- i¬B +kM; +?9+ KWM; M?X

G•K G M; çSM; H M- +QÌB ? ? çQ i v ` - €M? K„i +O ?„M i?dM? i?QªM; i?Q€M
F?¬M; #B i H9+ M"v ?„M ç M; bmv M;?o ;b X

@ *€K ÆM +€+ M?- M m ?¬K M v M?"M çQÊ+ K°i iBM iS+ i®i HÈM M?Q p"v- ?½v ç
M? m ,M +ÆK i®B M?û5

Gw .QÆM; pQÆM i v- #„i i v G•K G M;- b m ç! HÈM iB M; M|B K°i +•mX L?[M; ¬M; ç'
ç'm ;B€ çQÊ+ S?d h?9v `®B `Qi iÈB i`QÈ+ +?9+ KWM;- `i M?B m M;QÌB F?¬M; #B
KÄ- H9+ M"v KÈB #B i- Gw .QÆM; F?¬M; +?d +| ç€M? +m°+ i?ç+? HÊB ?çB - +ÁM
KÄ HÊB ?çB ?ÆMX

æ®B pÈB +?mv M ;B ç€M? +m°+ KÄ #¼M ?¼ HçB F?¬M; /€K iMv iB M- ;B Q ?ªQ
+?WM; Km S?d h?9v M;mv M HB m b) / /¬M; K°i +?9i- M;mv M HB m S?d h?9v +
i?` i`QÌM; M|M;X

@ E?¬M;- i®B M v i¬B H"K +?O i`b- +kM; +QB H" +ªK iç Gw iB M bBM? ç½ F?´ +U+

a M; . H ç°i M?B M M|B K°i +•m- Gw .QÆM; bYM; b®i K°i +?9i- M; v b m ç! HB M
+ÆK K" i?¬B- T?Q bS+ çB i` M? ;B" M? H"K +€B ;b- a M; . H +ÁM H" +?O [m€M`Q
H" +?mv M `i çÆM ;BªM X

"[,Mi®B M"v F?¬M; F?Q `i M€Q M?B i- a M; . H KÌB`QÈm Gw .QÆM; M?B m- F
M;½ i`QÈ+ - ?„M +kM; H" + Q ?SM; [9 KS+X

J'v M;"v [m - #ÎB pb +?mv M KÄ M;¼+ €T HU+ pÈB a M; . H `i HÈM- ç•v H" i?ÌB F
i°+ #¼M ?„M- a M; . H H" M;QÌB i?W F ;B i°+- +MM; +?9 ?„M ;€M? p€+ M?[M; i
a M; . H i`QÈ+ Kti Gw .QÆM; K¶B M;"v +QÌB ? ? - i?"i` i?b i`QM; HÁM; +O ?„

"•v ;Bì- +€B HQ H„M; M"v `®i +K+ +| i? iB m i`W- M;?o iÈB HìB +?9 ?„M M|B +?C
a M; . H HB M F?¬M; M?`M çQÊ+ +QìB F?9+ F?Q+?- #` +?m®+ b v +kM; +QB H" i
*ÆK i®B KÈB pW F i i?9+- M o,M Zm•M p" h?B m L;¼+ *QìM; +kM; p°B p½ `ìB çB
#bM? ioM? - `i M? M? M o,M Zm•M HB M T?ªM SM; F`T- +MM; Gw .QÆM; p" a M;
[m M ? M?'i ç`M? i®iX E?¬M; +€+? M"Q ;|T +´ T?¬M KÄ M;¼+ - p"v i?b T?ªB M;?o
? Km #€M- i®i M?'i +| i? Fw ?B T M;?` i?m Km ç°+ [mv M X
*?mv M M"v M o,M Zm•M ç½ F?¬M; +€+? M"Q H"K +?O- +¬ M?'i ç`M? T?ªB i?¬M;
î >QÆM; *ªM; M *?Q h?"M?- ç +?Q ¬M; H"K +?O w X
*?mv M M"v h?B m L;¼+ *QìM; +kM; ;B®M; M o,M Zm•M F?¬M; T?ªB H" +?mv M
H"K +?O- ?„M +kM; T?ªB ç2K +?mv M Gw .QÆM; p" a M; .mM iQÈM; [m•M ç€M? +
?²B #€Q +?Q M;QìB M?" ?„M- [m®+ M°B iU M?B M b) M;?o ` b€+? HQÊ+ i®i M?'iX
æ•v ? i i?ªv ç m F?¬M; T?ªB H" +?mv M Gw .QÆM; #B i- ?¬K M v i•K iB M? Gw .QA
ç-m iQ +?ÈT K„i #B M i?"M? K°i S+ # M; "M p¢M- FB K b„T ç¢i iÈB ;'T ç¬BX >ÆM
+m°+ i`QÈM; i`mv M ç M- ç +?Q #m´B i®B F?B Gw .QÆM; M;?d M;ÆB +kM; i?'v p
oQÆM; :B B :B B +-m tBM M;WM; H¢B KÈB i?¬B X
a€M; bÈK M; "v ?¬K b m Gw .QÆM; #¼M ?¼ H¢B çB i`mM; i•K +?•m #€m- H-M M"v
+?QM ;Bì KÈB ç M X
h` M çQìM; +kM; F?¬M; Qi M;QìB +?"Q ?ÄB Gw .QÆM; - #•v ;Bì M;QìB #B i Gw .QA
L; "v ?¬K M v #m´B ç'm ;B€ S?d h?9v F?¬M; +| h?Ov hBM? *?OM; tm'i ?B M- ",M; *
- Gw .QÆM; i´M; +°M; Km KQìB K°i F?®B M;mv M HB m- b m +ÆK i`Q +?d K'i K
K¼B M;QìB iQ`M #° çQÊ+ ;BªB ` X
JQìB K°i F?®B M;mv M HB m Gw .QÆM; K'i K°i i`,K ? B KQÆB # p¢M ç²M; 1m`Q
h?9v #€M ` #®M M; "M p¢M M?•M /•M i - i`M? FB K ç¢i iÈB ?ÆM ? B M; "M p¢MX
v m pšM H" Gw .QÆM; ûT ;B€ Km çQÊ+ K°i K|M ",M; *?OM; S?d h?9v + Q +'T- K°i
#€M ? B M; "M p¢M X
L?[M; S?d h?9v M"v M; v +ª ;BªB i?¢+? +kM; F?¬M; tm'i HB M #€M çB- i?m Km M
G•K G M;- ç +?Q M o,M Zm•M p" h?B m L;¼+ *QìM; +| +?9i i?b ç`+? ç®B pÈB G
h?B m L;¼+ *QìM; +kM; pšM tm'i ?B M î F?m Gw .QÆM; ;BªB i?¢+?X
> B M; "v M v i?m ?Q¢+? +O Gw .QÆM; HB M ç¢i iÈB ?ÆM +?QM M; "M p¢M- +°M;
F?®B ",M; *?OM; hY G G M- i´M; iB M HìB ç¢i iÈB +QM b® K°i S+ i€K M; "M p¢M- ç
`i H" i?Q+? i?9X
æ€M? +m°+ i?¢+? [mª M?B M H" T?QÆM; i?S+ FB K iB M i®i M?'i- ç€M; iB + K°i
F?¬M; çO- Gw .QÆM; +-M M?B m iB M #¢+ ?ÆM X
>¬K M v Gw .QÆM; +MM; a M; .mM iQÈM; [m•M M|B +?mv M çB M i?Q¢B- K°i H" +
+m°+ i`QÈM;- ? B +?QM? H" ?ÄB i?,K pB + ç-m iQ [m†M; KÄ X
hW +?¶ a M; .mM iQÈM; [m•M Gw .QÆM; ?B m `ä- #îB pb F?¬M; +| #'i F€ H½M; T?
iW i` M çdM? M9B tm®M;- iB iFB KHQÈM; HÈM iB M #¢+- b m M"v F? B i?€+ +kM
X
*€B M"v F?¬M; M?B m H„K +?ŠM; [m H" ç®B pÈB ;B€ i` +ª K°i KÄ M;¼+ K" M|B- i
F?¬M; Qi- a M; .mM iQÈM; [m•M çQ€M +?WM; H" i´M; ç-m iQ ç¢B F?€B +?WM; M;
?ÆM # KQÆB S+ M?•M /•M i - K°i T?¬M # +O Gw .QÆM; i?b ç²M; M;?o pÈB ?„M
/•M i X
JQìB S+ M?•M /•M i - Gw .QÆM; F?¬M; #€M i?¬M F?Q [m®+ #ªQ +O ?„M- +kM;
+m°+ i?¢+? ç FB K - ç•v +kM; F?¬M; T?ªB H" K°i +QM b® M?ÄX
J'v M; "v iÈB- Gw .QÆM; M?'i ç`M? T?ªB + "M; i? K +® ;„M; KÈB çQÊ+- î MÆB M"v
;†T M;mv M HB m i®i +kM; F?¬M; ;B®M; / / "M; M?Q î "bM? *?•m- +ª M; "v ?¬K M v

F?@B i,M; K¢M? +QB M?Q H" KBM? +?SM; ¢B m ¢!X

eRNX *?QÆM; eRd, " E?@B h?Ov hBM? *?OM;

L;v i?S b€m T?B M ;B Q /`+? S?d h?9v Jv MK ` - #m´B #€M ¢'m ;B€ M;v i?S # X
>¬K M v #m´B #€M ¢'m ;B€ +kM; H" p¬ +MM; F`+? HB i- Gw .QÆM; +?d ¢'m ;B€ ¢Q
M v T?B M ;B Q /`+? +ÁM t<sup>a</sup>v ` +?mv M H-M ¢-m iB M M;mv M HB m S?d h?9v ;B
/•M i X

J°i F?@B i` M Kti +„i +! h?Ov hBM? *?OM; S?d h?9v ;B€ #€M +m®B +MM; H" K°i M
1m`Q- iQÆM; ¢QÆM; pÈB ?ÆM K°i i`,K ? B M;`M p¢M M?•M /•M i X

h` M Kti i?B i F?@B M;mv M HB m M`v +! h?Ov hBM? *?OM; S?d h?9v F?¬M; M?Ä
+kM; H" M;mv M M?•M i`¼M; v m +! i? iÈB ;B€ + Q M?Q i? - ``i M?B m +?mv M;
+MM; +QB i`¼M; ¢®B pÈB F?@B M;mv M HB m M`vX

E?@B M;mv M HB m M`v Gw .QÆM; +?9 w iÈB- # M i`QM; +! S?d h?9v F?¬M; M?Ä
Gw .QÆM; p®M H" +kM; +! w iQÎM; ¢®B pÈB F?@B M;mv M HB m M`v- M?QM; ¢'r
1m`Q i?b HB M i`U+ iB T #Ä [m - ;B€ i` S?d h?9v # M i`QM; +kM; H" ?ÆM K°i S+
/M i` M? ¢QÊ+- +kM; FB K F?¬M; ¢QÊ+ # Q M?B m iB M- F?¬M; T?M ?ÊT Q+? HÊ
.QÆM; +-M +?QM? H" M?[M; i?S M;mv M HB m +! i? FB K iB M +?•M +?QM?- K"
h?9v M`vX

"^av F?@B M;mv M HB m M M pB + ;B^aB i?¢+? ¢ÆM ;B^aM ?ÆM- #m´B +?B m K°i K
[m M? HB M p•v F?¬M; Qi M;QìB X

J'v M;v M v G•K G M; pšM ¢B i?2Q # M Gw .QÆM;- ;B9T ¢Î Gw .QÆM; ;B^aB i?¢+
L;¼+ *QìM; +kM; p"vX J'v M;v M v ? B M;QìB #¼M ?¼ +MM; G•K G M; +¢M? i` M?
[m M m F?¬M; T?^aB H" +! #¼M ?¼ ;B9T K°i i v- M?[M; S?d h?9v M;mv M HB m +k
#®M M;`M p¢M M?•M /•M i X

E?¬M; iÈB ? B ;Bì- #^av F?@B T?d i?9v HB M iQ`M #° tm'i ?B MX

"^av F?@B M;mv M HB m M`v- Gw .QÆM; iQ`M #° +m°+ i,M;- ¢ +?Q M;QìB +?mM;
+?QM? H" i, b® +m°+ i`QÈM; i`,K T?¬M i`,KX

Gw .QÆM; ?¬K M v F?¬M; HU +?¼M M;mv M HB m +QÊ+ i?m HšM p`Q- K°i H" ?
H" +?Q /M ¢€M? +m°+ M?^av [m +kM; F?¬M; B ¢B ¢ w- K¶B H-M Gw .QÆM; ¢€M?
i'i +^a K¼B M;QìB HB M [m M M?[M; i?S M?^av [m FB X

J°i +?mv M ;B ¢€M? +m°+ i?¢+?- +?•M +?QM? H"K +?Q M;QìB i +QB i`¼M; +k
i`QÈM;- +QB i`¼M; M?'i +ÁM H" ;B€ i` i´M; i? X h´M; i? +?d +-M +! i? i`QÈM;
p'M ¢ - M`Q bÊ KQìB F?@B M;mv M HB m M? +?d ;B<sup>a</sup>B i`QÈM; K°i F?@B- M?[M; F
F?@B ¢€M? +m°+ i`QÈM; M`v pQÊi [m i´M; i? ;B€ i` - i'i +^a K¼B M;QìB +?Q ``M
T?^aB M?^av [m X

:B®M; M?Q K'v p` +?mv M ;B ¢€M? +m°+ i?¢+? +O M h?`- i, b® ¢€M? +m°+ i`Q
p[M; p`M; Î H¢B +¬M; iv M?Q +k +kM; H" #ÎB pb ¢B K M`v- i`QM; M;mv M HB m #¼
K` M!B pšM H" +! i? FB K iB MX

"^av F?@B T?d i?9v- b m KQìB K'v T?9i F`+? HB i i` M? ¢Q¢i- +! M,K F?@B `ÆB p
Zm•M p` h?B m L;¼+ *QìM; K¶B M;QìB H'v ¢QÊ+ K°i F?@BX

> B M;QìB #•v ;Bì ¢ m F?¬M; Km®M ¢'m ;B€ F`+? HB i- M?Q p"v ¢Q€M +?WM; #¼M
¢QÊ+- #'i [m€ ?¬K M v ? B M;QìB #¼M ?¼ Km ¢QÊ+ +kM; H" M;mv M HB m EBK
S?d h?9v i®i ¢ m H" `ÆB p`Q i`QM; i v G•K G M;X >„M +! p #'i F ;B€ + Q i?m Km
iWi v Gw .QÆM;- ¢ +?Q ? B M;QìB M o,M Zm•M p` h?B m L;¼+ *QìM; +kM; ``i H

æWM; M|B #¼M ?¼- +?QM? H" Gw .QÆM; +kM; `i F?¬M; ?B m +?mv M H-M M"v- +
M?'i- +kM; T?ªB iÄ` p mB p F?B i?'v +| M; Q|B Km®M +¢M? i` M? M; mv M HB m S
"ªv F?®B M; mv M HB m- Gw .QÆM; i´M; +°M; /MM; #ªv KQÆB # p¢M ç²M; 1m`Q-
; B| Km®M Km H¢B K°i F?®B M; mv M HB m S?d h?9v K" KbM? M?bM i`9M; i?"i`i`i`
: BªB` S?d h?9v i´M; +°M; #€M ?ÆM ? B M; "M #®M i`, K p¢M- bQ pÈB ?¬K [m i?b
H" F i [mª +¢M? i` M? + Q- F?¬M; +| ç'm; B€ M?Q p"v- çQ€M +?WM; M?B m M?'i +
M; "M K°i i`, K p¢MX

æB m M"v +kM; +| HB M [m M ç M T?~K +?'i S?d h?9v M; mv M HB m ? B M; "v M v-
HB m h?Ov hBM? *?OM; - M?[M; M; mv M HB m F?€+ +| `i M?B m +kM; H" HQ¢B i
+¢M? i` M? H¢B F`+? HB i M?Q p"v- Gw .QÆM; +ÁM +| i? i, M; ;'T # i`Î H M i?"i`
h` M i?U+ i Gw .QÆM; +kM; F?¬M; +| ç†+ #B i ç w ç®B pÈB ç'm; B€ ?¬K M v- F`+
; B€ p"Q M; "v K B- M; "v K B +| # F?®B h?Ov hBM? *?OM; tm'i ?B M- +ÁM +| K°i i
*?OM; S?d h?9v- H" M; mv M HB m Gw .QÆM; +QB i`¼M; M?'i M; "v #€M ç'm; B€ ?-
: BªB tQM; i?|B ;B M bÈK ?ÆM /U iQM?- Gw .QÆM; ç`M? ;¼B hQ J½ G•K p" Gw s
Zm M; /¢Q K°i pÁM; - ? B M; Q|B M"v b m F?B ç M L; QÐM; Zm M; F?¬M; +| çB` M
[m€M`QÊm p" i`mM; i•K +?•m #€mX

> B M; "v M v hQ J½ G•K +kM; F?¬M; i? K /U ç'm; B€- ç'm; B€ b€M; ?¬K M v- #ÎB p
+¬M ç'm; B€ F?¬M; M?B m H„K - ?„M +ÁM H¬B FûQ Gw s€M çB` M; Q`B ç€M? +m°
K°i F?®B- +kM; i?m +ªX

> B M; Q|B +kM; ç m F?¬M; +| ç w- M; mv M HB m Km p®M H" iB M i? - i?m +kM
i?m-M i9v H" ç°M; i v +?ÆB- M, M; HU+ iU FB K +? +O ?„M `i K¢M?- H9+ i`QÊ+
`i i?Ä K½MX

*?ÆB K°i #m´B +?B m- hQ J½ G•K p" Gw s€M +kM; `i i?€M T?K+ ç®B pÈB p, M ?
M"v Jv MK` +m®B +MM; H" F?¬M; m´M; +¬M; - b m F?B i`Î p Qi M?'i +| i? KB m i
i?"M? T?® L; QÐM; Zm M; +?Q M; Q|B F?€+X

"m´B b€M; iW iW i`¬B [m - b€M; M; "v i?S ? B- K'v M; Q|B H¢B +MM; M? m H M t2 i
iÈB i`mM; i•K +?•m #€mX

>¬K M v H" ;B Q /`+? S?d h?9v Jv MK` M; "v i?S #ªv - +kM; H" #€M ç'm; B€ M; "v i
o`Q ç M i`mM; i•K ;B Q /`+?- M; Q|B Î ?B M i`Q| M; i`mM; i•K +?•m #€m +kM; +`M;
i?2Q M; Q|B [mªM Hw MÆB M"v iQM? iQ€M - M; "v ?¬K [m M; Q|B Î i`mM; i•K +?•
M; Q|B - +kM; F?¬M; Qi H" ;¬M M; Q|B M°T iB M i? +?•M p"Q- M?[M; M; Q|B M"v #`
H" i?"i Km®M ç'm; B€ ç€M? +m°+ i?¢+?- +kM; +QB M?Q H" M; Q|B i? K; B ;B Q /`
@ Gw iB M bBM?X

G•K G M; iW t t M; Q„+ i v pšv Gw .QÆM; - Gw .QÆM; H" T iS+ K M; i?2Q MK +Q|B
o` M"v #•v ;B| H" i`B i?¬M +O Gw .QÆM; - +| ?„M KÈB +| i? çQ S?d h?9v #€M çQ
+| i? M? M? +?| M; H'v iB M #¢+ i`Î p X G•K G M; +?Q iWM; +?¬M +?| p iB M #

h?9v?Q†+H`i-M;K`mbQÆM;çK+tm'i?B M-^aM??QÎM;;B€i``+O M|-M m F?
T?^aB pQÊi[m KQÎB pçM ç²M;1m`Q-+kM;+?QM?H`i`,K pçM M?•M/•M i X

ekRX *?QÆM;eRN,> B E?®B L;mv M GB m Zm€h`,K h`B m UkV

E?®B M`v+|K°iç†+i?M p¬+MM;K`iKÎ-G•K G M;F?¬M;T?^aB H`M?bM F„-+?d
*€B ç†+i?M K`iKÎM`vH`M,K ç|bQ T?|+O ?„M M|B +?Q ?„M #B i-H`FBM? M;?B
M;Q`B ? B M;QÎB #¼M ?¼` F?¬M; B #B i+^aX

*€B ç†+i?M M`vççB #B m`iHÈM+|i? ;B^aB` S?d h?9v+ T+`T-# M i`QM;+|?/
S?d h?9v-?ÆM M[+|^av T?-M i`ÎH M+|i? H`h?Ov hBM? *?OM;S?d h?9v-+Á
tm'i?B M",M;*?OM;?Q†+HQçB F?€+-#`i F M|B i? M`Q-+kM;b)H`S?d h?9v+

L?bM i?'v+€B ç†+i?M K`iKÎM`v-G•K G M;+kM;#B iH-M M`v+Æ?°B iÈB-M?Q
+?•m #€m-M?bM i?'v Gw.QÆM;FB i`QM;;B•v H€i?„M HçB+|K°i iB HQ H„M;
M;QÎB i`im`B M`v?„M i`M K„i M?bM i?'v-Gw.QÆM;ç€M?+m°+i?ç++M,M;HU+
pÈB KbM?-HQçB M;mv M HB m M`v Gw.QÆM;+|i? M?bM`+€B;b?v F?¬M;?„

G9+M ½v? B M;QÎB;†T K†i+|ç®B i?QçB-G•K G M;[m^ai?"i+|w/ÎB çB+?9w HU
H`?„M+km;F?¬M;i? M`Q M;?o iÈB-pB+H`K+O ?„M çQ iÈB bU+^aM?;B€++
#m¬M;i?+?Q M?[M;i?S M;mv M HB m F?€+-+?d+?mv M+?9ç M K°i F?®B M;m

L m G•K G M;#B i+€B F i[m^aM`v-F?¬M;#B i+|i? F?¬M;?®B ?"M ?"M? ç°M;
F?¬M;X

J`M<sup>a</sup>M?#B M?| iB TiK+i,M;M? M?-#•v;B`i?ÎB;B M+ÁM/Q HçB? B KQÆB T
ç°#B M?| M,K T?9i+m®B+MM;X

_`i M?B m M;QÎB iW iW+®w i?S+#Ä i? ç'm;B€tm®M;-M?[M;M;QÎB M`v+ÁM+|
;B Q/`+?S?d h?9v Î"bM? \*?•m-#¼M ?¼ç m?B m iB TiK+i,M;B€+?d H`K;B
#¼M ?¼ç'm;B€M;mv M HB m F?¬M;+|`i F€+?¶i®i M`QX

" M i`QM;T?ÁM;F?€+?[mw-G•K G M;?ÆB/Q/U K°i+?9i-+m®B+MM;pšM+ÁM
+€B;B€X

h`M K`M?bM??B M i?`-M;mv M HB m b® ydj j j tm'i?B M H-M M[-Gw.QÆM;F
K†i H°` €M?+QÎBX

G-M M`v` ;B€+km;F?¬M;+ Q-;B€MB K v i i€K pçM ç²M;1m`Q #•v;B`H`KQÎB
K°i pçM-G•K G M;+kM;i,M;i? K K°i pçM-#¼M ?¼ç m H`ç M;i?Y/Á tûi-+km;F
*çM?ççB b^aM?b®#-i`M K†i h?B m L;¼+\*QÎM;+km;H°` K°i+?9i/Q/U X

L;mv M HB m b® ydj j j-+km;H`K°i i`QM;M?[M;M;mv M HB m K`S?d h?9v pQÆ
?„M-F?®B M;mv M HB m M`v h?B m L;¼+*QÎM;+~M i?"M t2K[m-+|bU KçQ?B
S?d h?9v+ Q+`T-M?QM;bU+?„++?„M+O ?„M F?¬M;+|+ Q M?Q G•K G M;-+`
pÈB Gw.QÆM;X

.Q/U K°i ?²B-h?B m L;¼+*QÎM;+km;` K°i+€B;B€pÈB M;mv M HB m b® ydj j j-
F?¬M;T?^aB H`K°i pçM ç<sup>2</sup>M;1m`Q-K`H`M,K pçM ç²M;1m`Q-i`U+iB Ti,M;ç M K

L?bM M;mv M HB m b® ydj j j tm'i?B M H-M M[-i`QM;HÁM;Gw.QÆM;F?)`mM;
+^aF?®B M;mv M HB m M`v`i M? M?#B M i?"M? KQÎB b€m pçMX

:B€KQÎB b€m pçM+km;F?¬M;+QB H`+Q-Î#m`B #€M ç'm;B€içB JBM?.QÆM
i`mM;-+|`i M?B m M;mv M HB m+Q+`T pQÊi[m KQÎB pçM-+`M;F?¬M;+-M T
+`T i`M i`,K pçM ç<sup>2</sup>M;1m`QX L;mv M HB m b® ydj j j #B M?|+km;F?¬M;;•v bU
ççB b^aM?-K¼B M;QÎB+ÁM ç M;M?bM p`Q M?[M;#B M b® FB X

" M FB-G•K G M;+9B ç-m i`-K iQ-+|M;QÎB i`U+iB Ti,M;;B€M,K pçM-ç®B p
T?^aB H`iBM iS+i®i;bX

:B€ MB K v i M;mv M HB m +?d +| i€K p¢M- /-M /-M +kM; [m€ KQÌB p¢M- i`U+ iB
KBM? +| M;QÌB `i +QB i`¼M; ¢®B pÈB F?®B M;mv M HB m M`v- Qi M?'i G•K G M;
M`v H` F?¬M; i? / /`M;X

@ Gw + - M;QÌB ;B®M; M? /QÌM; M?Q Qi ¢B5

GQm *QÆM; ¢°i M?B M M|B- ?„M ¢'m ;B€ K'v #B M b®- #•v ;Bì ;B€ +ª +| ? B T?-
F?¬M; ;B®M; pW `²B- #B M ?| +U+ F€ F`+? HB iX

@ " M M`v i¬B +kM; p"v- `i M?B m M;QÌB +kM; F?¬M; i?2Q ¢ M +MM;5

hQ J½ G•K H"TiS+ M|B i?2Q- b m ¢| Gw s€M p" oQÆM; :B B :B B +kM; F m H MX

æ®B pÈB [m'v `®B M;QÌB K" M|B- ?SM; i?9 HÈM M?'i +?QM? H" M;QÌB F?€+ #` #½
¢B i?2Q ¢'m ;B€ #¼M ?¼ KÈB +| i? +ªK ;B€+ ¢QÊ+ MB K pmB i?9- F?¬M; B ¢B i?
+ªK ;B€+ KÈB K b) [m ¢B- M M +kM; F?¬M; +ÁM ?SM; i?9 X

@ E?¬M; b Q- F?¬M; B i` M? +€+ M? +kM; M;WM; ¢B5

Gw .QÆM; +QÌB +QÌB- H-M M`v pB + [m'v `®B +| i? F?¬M; i?`M? +¬M;- M m M?
+?9i- ¢Q€M +?WM; +kM; i?`M? +¬M;- KQÌB T?9i +m®B +MM;- ?Q†+ H" i?ÌB ¢B K K
B /€K F?¬M; +QB i`¼M; M?[M; +€B ;B€ M`vX

@ æQÊ+ `²B5

hQ J½ G•K +| +?9i iB + Mm®B #Ä i? ¢'m ;B€ tm®M;- bQ b€M? pÈB H-M i`QÊ+ - H
i`QÊ+ H" i' +ª K¼B M;QÌB +?ÆB `i i?9 p`X

L?QM; H-M M`v Gw .QÆM; +kM; F?¬M; +| ¢ w +?9i M`Q- KK+ ¢Q+? +O ?„M ¢½ ¢

h?"i ¢9M; H" +| M;QÌB M?bM i`9M; F?®B M;mv M HB m M`v M?Q ?„M- ?bM? M?Q +
+| # Q M?B m M;QÌB- Gw .QÆM; M?'i ¢`M? ¢2K HU+ +?9 w iW M?[M; M;mv M HB
+?,K +?9 p`Q K°i F?®B M;mv M HB m M`vX

o T?-M H`K H¼ M M?[M; #B M b® b m- F?¬M; ` ;B€ +kM; i®i- ¢ M H9+ ¢'m ;B€ +
HÈM iB M #¢+- M?[M; M;mv M HB m M`v Km ¢QÊ+ b) F?¬M; #²B i?QÌM; iB M- M?Q
Gw .QÆM; pB i +kM; H" ;B€ F?¬M; + QX

JQÌB T?9i +m®B +MM; `i M? M? ¢ M- hQ J½ G•K #¼M ?¼ H"TiS+ +kM; M;²B i?Š
T?•M +?Q #¼M ?¼ K°i M?|K b®- M?[M; i?S M`v KÈB H" i`¼M; ¢B K ?¬K M v- T?ªB
¢QÊ+X

æ®B pÈB M?[M; #B M b® M`v #¼M ?¼ b) F?¬M; i?2Q ¢ M +MM;- M m M?Q M•M; ;
?¼X

h`QM; HÁM; Gw .QÆM; H¢B ?ÆB ;B"i KbM?- +¬K i? ¢'m ;B€ H M 'M p`B K½ b®- T
y i?"i /`B- b m F?B +`M i?"M ¢ K tQM; KÈB 'M ¢B- K`M ªM? HÈM tm'i ?B M #B M ?|

@ J°i M;`M p¢M- i`ìB ¢- M;QÌB M`Q ¢B M +m²M; M?Q p"v5

@ J°i M;`M p¢M- ?¬K M v M;mv M HB m pQÊi [m K°i M;`M p¢M H¢B tm'i ?B M5

@ h¬B #B i F?®B M;mv M HB m M`v- ¢•v H` F?®B M;mv M HB m / pQB +| i¬M; M;C
H" HQ¢B `i i®i- M m F?¬M; +| S?d h?9v tm'i ?B M i?b i` ;B€ F?¬M; ¢QÊ+ K°i M;`

" M ¢¢B bªM? b® #®M H¢B `Q H M #bM? Hm" M- `i M?B m M;QÌB ?QÈM; p T?Q i`
p +QM b® K°i M;`M p¢M T?Q b mX oQÊi [m +QM b® M;`M p¢M b) +| K`m b„+ F?¬
iQ`M #° +kM; b) iU ¢°M; +?mv M i?"M? ¢Ä- M?Q p"v +`M; i? K M´B #`i- #€M ¢'m ;
p"v +kM; F?¬M; M?B m X

@ J°i M;`M p¢M- +| M;QÌB ¢B M `²B5

@ E?¬M; ;B®M; M?Q H" 'M b B `²B- i?"i H" ¢€M; iB +5

@ S?ªB- F?®B M`v i¬B F?¬M; Km®M H„K5

J°i p" B M; QÌB +| w ç®B pÈB M; mv M HB m / pQB p°B H„+ ç-m- F?®B M; mv M HB
?ÆM #®M i`, K pçM- F?¬M; iÈB M, K i`, K pçM ç²M; 1m`Q- H-M M"v H M + Q +ÁM M?
+?`m çUM; +O `i M?B m M; QÌBX

o®M H" ?ÆM #®M i`, K pçM ç²M; 1m`Q- +?mv M i?`M? M?•M /•M i M M T?çK b B H
i K°i M;`M pçM i?b +?d +| K°i i`, K pçM ç²M; 1m`Q- i?b ;B€ # M ç-m ç½ bÈK pQÊi
pçMX

h`W T?B +| M; QÌB pšM +QB ç²M; 1m`Q M?Q M?•M /•M i - M?QM; HQçB F?ª M, M;
M; QÌB i? K ;B ;B Q /`+?- B F?¬M; #B i [mv i„+ M"vX

E?|2 KB M; Gw .QÆM; iW iW MÎ` MK +QÌBX

E?¬M; T?ªB G•K G M; ç`M? /ÌB çB bU +?9 w +O ?„M b Q- p"v ?„M HB M ç~v F?®B
M?`i- ç +?Q ?„M i`Îi?`M? M?•M i® F?¬M; ªM? ?QÎM; çQÊ+ iÈB KbM?- M!B F?¬M;
ç M G•K G M; X

" M FB - G•K G M; [mª M?B M +| p +| +?9i /Q /U- i?ÌB ;B M F?¬M; iÈB K°i ;BÌ ç²
pQB H"TiS+ ` ;B€ + Q M?Q p"v- +| T?ªB Gw .QÆM; ?`M? ç°M; ? v F?¬M; ?„M +k
M; mv M HB m / pQB M"v [mª i?`i +kM; H" K°i F?®B M; mv M HB m ?„M +QB i`¼M;

G•K G M; i`QM; HÁM; ;B€ #„i ç-m H" +?QM i`, K pçM ç²M; 1m`Q ç®B pÈB M"v F?®B
+ª `ä`"M; ç½ pQÊi [m ;B€ i`QM; HÁM; ?„M M; ?oX

•K i? M? ?mv M M€Q ççB bªM? # M +çM? pšM +ÁM iB TiK+- K" M ªM? HÈM H-M
M; mv M HB m / pQB H½Q HçB #` ç'v ç M p`i?S M?`i- H-M M"v ;B€ iB M H" K°i M;

J°i M;`M H KQÌB pçM ç²M; 1m`Q- i, M; ;B€ F?¬M; + Q +?d +| KQÌB pçM- M?QM; -
M; QÌB +QB i`¼M; F?®B M; mv M HB m M"v- +?Q H" ;B€ i` +O M! H" K°i S+ M?•M
? B M; QÌB FB `®i +m°+ H" M; QÌB M"QX

G9+ M"v F?®B M; mv M HB m h?Ov hBM? *?OM; S?d h?9v ;B€ +ª KÈB +| i€K i`, K p
#•v ;BÌ ?Q`M iQ`M pQÊi [m M!X

G•K G M; HçB M;`M` - H-M M"v M; QÌB ` ;B€ +kM; F?¬M; T?ªB H" ?„M X

L?QM; ? B M; QÌB FB ` ;B€ +kM; H"K +?Q ?„M çQ€M çQÊ+ K°i +?9i- K°i M; QÌB i`
Gw .QÆM; - K°i M; QÌB F?€+ H" h?B m L; ¼+ *QÌM; X :B Q /`+? S?d h?9v Jv MK` F
çç i ç M çdM? + Q +kM; F?¬M; M?B m- S?d h?9v pQÆM; H" K°i- +?QM? ?„M KB M
M; QÌB F?€+- +?QM? H" Gw .QÆM; X

S?d h?9v pQÆM; F?¬M; iÈB- M?QM; ?„M M?`i ç`M? b) ;B9Th?B m L; ¼+ *QÌM; - M
` ;B€- G•K G M; b) F?| çQÊ+ M?Q wX

E?¬M; i? F?¬M; M!B G•K G M; H" K°i M; QÌB `i i?¬M; KBM?- çB m M"v bmv çQ€M
` ;B€ +?QM? H" Gw .QÆM; p` h?B m L; ¼+ *QÌM; X

L?bM #B M ?| K" M ªM? HÈM- Gw .QÆM; +QÌB +QÌB- +-K i? ç'm ;B€ H M- HçB `

ekkX *?QÆM; eky , .mv M h`ÌB æ`M?- :BªB _ h?Ov hBM? *?OM; U

@ GçB K°i M;`M pçM M[5

@ L; mv M HB m h?Ov hBM? *?OM; ;B€ K°i M;`M pçM5

*çM? ççB bªM? M; QÌB i `®B`Qi F m H M- H-M M"v Gw .QÆM; ` ;B€ +?QM? H" F?
FB - i? K ç M K°i M;`M pçM M[ - S?d h?9v # M i`QM; F?®B M; mv M HB m M"v QÊ+
F?€+ F?¬M; ç'm ;B€- Gw .QÆM; Km p +kM; b) F?¬M; +| #`i F€i?m i?B i- +?d H"
iB M X

> B F?®B M; mv M HB m ?ÆM M;`M pçM ç²M; 1m`Q tm'i ?B M- i`QM; H`+? bY #€M
ç-m iB MX

hW çB K ç| +kM; +| i? M?bM` +? M? H +? Î Jv MK` p` "bM? *?•m- Qi M? 'i #€M ç
+| M;mv M HB m i` M K°i S+- +ÁM "bM? *?•m i?b F?¬M; +| - + Q M? 'i M;¼+ pQÆM
b€M? pÈB Î Jv MK` +? M? H +? [mª i?"i` 'i HÈM X

*€+ ¬M; +?O +¬M; iv +?•m #€m p` K°i b® i?QÆM; M?•M M?bM i`9M; M;mv M HB m
` ,M; M;?B M HÈB M?bM +?mM; [m M?- ç®B pÈB ` 'i M?B m M;QÌB K` M|B K°i M;`M
M? 'i +O #¼M ?¼X

Zm +?WM; K°i T?9i- M;mv M HB m h?Ov hBM? *?OM; +kM; HmB` F?ÄB K`M ?bM
H-M M`v i,M; ;B€ Qi ?ÆM- +?d +| K°i p¢M ç²M; 1m`Q- t2K` pšM +| M;QÌB +?Q iV

Gw .QÆM; +`M; pmB p - +| M;QÌB i,M; ;B€ H` i®i`²B- F?®B h?Ov hBM? \*?OM; M`v
+?ÆB +MM; #¼M ?¼- M?'M ii? ç'm ;B€- Gw .QÆM; H¢B` ;B€ KÈB pÈB F?®B M; n

G-M M`v i,M; ;B€ H` +?QM KQÆB p¢M- Gw .QÆM; H"TiS+ ç~v ;B€ pW`²B` F?ÄB
J°i M;`M K°i i`,K p¢M ç²M; 1m`QX

E?B ;B€ K°i M;`M K°i i`,K p¢M tm'i ?B M- i?ÌB ;B M +kM; ç M M,K T?9i+m®B +MM
iB M M`v H`K F?B T bÊ- ` 'i M?B m M;QÌB +ÁM H„+ ç-m- #¼M ?¼ +kM; ç m +QB i`
M?QM; F?¬M; M;Ì H¢B +| ;B€ + Q M?Q p"vX

:B€ MB K v i F?®B M;mv M HB m / pQB +?d +| K°i i`,K b€m KQÆB p¢M ç²M; 1m`Q
p¢M- i,M; ;'T ?ÆM b€m H-M- +ÁM Km®M HÈM ?ÆM bQ pÈB F?®B M;mv M HB m +t

æ M K'v T?9i+m®B +MM;- ` 'i M?B m M;QÌB +kM; #`M`°M- F?¬M; F`Ti? M p½M
M;`M p¢M ç²M; 1m`Q- F?¬M; ` ;B€ +~M i?"M- H-M ç'm ;B€ M`v çQ€M +?WM; H¢B

J"i Qi`m²B M?B m- ç•v +kM; H` ?B M i`¢M; i?` i`QÌM;S?d h?9v + Q +'T- i¢K i?ÌB
i? i? v ç´BX

" T?9i+m®B +MM;- G•K G M; /Q /U K°i +?9i- +?Q M;mv M HB m b® ydjji? K ;B€
>„M +ÁM T?ªB iB TiK+ i?Y /Á tûi- t2K ç®B T?QÆM; +| T?ªB ` 'i +QB i`¼M; F?®B M
? v F?¬M;- / /`M; çB m +?dM? ;B€ +ª i`QM; HÁM; KbM?X

h?B m L;¼+ *QÌM; H¢B i,M; i? K M,K p¢M- # KQÆB H,K p¢M- ?„M F?¬M; ;B®M; C
p"vX

Gw .QÆM; #om K¬B- +,M #ªM F?¬M; ` i v- ?„M #•v ;B`i€K T?¬M M„K +?†+ +| i?
+?d +| G•K G M;- M m #B i +| G•K G M;- p"v i?b F?¬M; i? M`Q ç'm ;B€ Km çQÊ+
;B€ i?'TX

E?¬M; +€+? M`Q ûT ;B€- p"v i?b ;B€ + Q- /M b Q #¼M ?¼ ç m F?¬M; ;B®M; M?Q G
Gw .QÆM; ç½ #ªQ çªK KbM? +?d FB K F?¬M; T?ªB #²B i?QÌM;X

J°i T?9i+m®B +MM;- M;mv M HB m h?Ov hBM? *?OM; ç½ i`QÈM; ç M ;B€ + Q K°
1m`Q- M;mv M HB m / pQB i?®B HmB` F?ÄB K`MªM? HÈM- çQ€M +?WM; pšM H

@ J°i i`,K p¢M 5

G•K G M; ç M; KdK +QÌB i`QM; M?€v K„i M; i` K°i +€B- K°i T?9i b m +MM;- M;m
?B M H-M M[çSM; Î ç-m #ªM;- M?QM; H9+ M`v ;B€ +ª F?®B M;mv M HB m M`v ç³

G•K G M; /U +ªK ç½ i`Î i?"M? i?U+ i - F?¬M; +?d +| M;QÌB +QB i`¼M; F?®B M;mv
i`¼M;- +?Q M M` 'i +?9 i•KX

J°i i`,K p¢M- iQÆM; çQÆM; pÈB K°i M;`M p¢M M?•M /•M i - # M i`QM; F?¬M; #B
*?OM; i?b H` i?m - çB m M`v +¬M # Q M?B m iB K HU+ ç•v\

G¢B K°i F?®B M;mv M HB m H M K°i i`,K p¢M- # M i`QM; ç¢B bªM? # M +¢M? ` 'i M
Hm" M- ?¬K M v M;mv M HB m ç'm ;B€ ?ÆM i`,K p¢M ` 'i M?B m- +| Qi M? 'i KQÌB K'
[m i`,K p¢M- bQ pÈB K'v M;`v i`QÊ+ +kM; K¢M? ?ÆM X

@ L;mv M HB m b® ydjjj- ;B€ MB K v i +?d +| i€K p¢M i?¬B K`\\
 " M i`QM; ¢¢B bªM? # M +¢M?- +| M;Q`B ¢°i M?B M M|B K°i +•m- ?„M +kM; +?9
 M?QM; F?¬M; +?Q H`i`¼M; ¢B K- +?Q M M +| i? M?Ê `ä`M; ;B€ MB K v i M?Q i?
 M`v- F?®B M;mv M HB m i€K p¢M +ÁM +| +?9i + Q- K`H¢B `i;•v 'M iQÊM; X
 @ h?B i? v ;Bª\\ h€K p¢M ;B€ # M ¢-m- +?ŠM; TªB H`i,M; ;'T KQ`B K`v H-M \\
 " M +¢M? H`T iS+ +| M;Q`B F m H M- i€K p¢M- ¢ M K°i i`,K p¢M- +ÁM i,M; ?ÆM ;'T
 S?d h?9v Jv MK ` - ;B€ pQÊi [m ;'T KQ`B H-M +kM; Qi F?B i?'v- +| b® HQÊM; +U
 @ æ9M; p`v- i¬B M?Ê +?QM? t€+ H`M?Q p`vX
 L;Q`B M¼ ;"i ¢-m F?ŠM; ¢`M?X
 " M i`QM; T?ÁM; F?€+? [mw- +?•M K`v G•K G M; M?Qm i?"i +?†i- i?`B ;B M +ÁM /
 +kM; F?¬M; +| i?`B ;B M ¢ K`bm v iQM? X
 >„M +| i? M?bM ` F?®B M;mv M HB m M`v `i F?ª M,M; +| i? ;BªB tm`i h?Ov hBM
 # Q M?B m i?b K°i +?9i +kM; F?¬M; M„K +?†+- F?®B M;mv M HB m M`v `i F?| ¢€
 F?¬M; +| # Q M?B m T?¬M i`,K M„K +?†+ X
 L?QM; ;B€ i` pQÊi [m K°i M;`M p¢M M?•M /•M i M?`i ¢`M? b) ¢QÊ+- bmv M;?o K
 ¢`M? iB T iK+ i,M; ;B€ X
 J°i i`,K ? B KQÆB p¢M X
 G•K G M; +ÁM +?Q +°M; i? K ;B€- K`MªM? HÈM H¢B i? v ¢´B- M;mv M HB m b® y
 i`QÊ+ M?`i- H-M M`v ¢QÊ+ M;Q`B i i`U+ iB T i,M; i? K ? B KQÆB p¢MX
 Gw .QÆM; M?bM K°i +?9i i?`B ;B M ¢ K M;QÊ+- MK +Q`B i` M K†i +`M; i,M; H MX
 J°i i`,K p¢M H` ?„M i? K ;B€- K°i i`,K ? B KQÆB p¢M +kM; H` ?„M i? K- b) F?¬M;
 i,M; ;B€- +?SM; KBM? #¼M ?¼ pšM +ÁM ¢ M; bmv iQM?- M;mv M M?•M bmv iQM
 F?¬M; Km®M #B i- ¢•v +?d H` ?„M i?Y /Á tûiX
 Gw .QÆM; ¢ M; i?Y /Á tûi #¼M ?¼ `®i +m°+ b) ` ;B€ + Q # Q M?B m ¢®B pÈB F?®
 Gw .QÆM; i?b bÈK ¢½ M„K +?†+ ;B€ X
 " KQÆB ;B•v +m®B +MM; - #B M ?| i` M K`M ?bM? H-M M[;B i,M; - #B M b® M;
 #B M b® +Æ ?² +kM; H` +?Êi ?B M H M- F?¬M; M?bM `ä`M; - +,M #ªM M? b) F?
 M;Q`B ` ;B€ + Q M?`i F?¬M;X
 hQM? iQ€M +O Gw .QÆM; `i i®i- T?Q i` M HB M iB T ?B M H M +?m¶B +QM b®
 b m HB M iB T +?m¶B b® H - Gw .QÆM; ` ;B€ H`i€K i`,K p¢M i`ÁM- H-M M`v F?¬
 æ•v +| i? M|B i m v i ¢®B H` ;B€ i` M i`B- ?„M +| +ªK ;B€+- G•K G M; b) F?¬M; ` i
 ?Q†+ H` #®M i`,K p¢M- K°i M;Q`B F?€+ ` ;B€ ?Q†+ ;Bª + Q ?ÆM- M?QM; +kM; b
 [m€ i€K i`,K p¢MX
 o®M H` Gw .QÆM; Km®M Km pÈB ;B€ H` b€m i`,K p¢M- M?QM; i?`B F?„+ i®B ?"m
 Qi +?9i- +kM; TªB Km ¢QÊ+ F?´B M;mv M HB m M`v- M m F?¬M; #` M;Q`B F?€+
 TªB F?| + ¢ M +? i b QX
 h€K i`,K p¢M Km H¢B- Gw .QÆM; +kM; FB K F?¬M; Qi- M m [ma i?"i Km ¢QÊ+-
 M`v- ?¬K M v i?m ?Q¢+? +| i? bQ b€M? pÈB ;B€ i`M; +°M; i`i +ª+€+ #m´B ¢`m ;B€
 " - ? B- K°i
 h`QÊ+ # ;B•v +m®B +MM; Gw .QÆM; HB M 'M i? - +| K°i ¢B m Gw .QÆM; +kM; F
 M`v i?b ;B Q /`+? S?d h?9v Jv MK ` +kM; bBM? ` bU +? M? H +? ;B€ HÈM M?'iX
 L|B +? M? H +? ;B€ HÈM M?'i- +?QM? H` +?2M? H +? pQÆM; - iS+ H` bU +? M? H
 p¢M ¢ M i€K i`,K p¢M- K°i M;`M H-M- HQ¢B +?mv M M?Q p`v i`QM; H`+? bY ;B Q

i?`v- çB m M`v +?Q i?`v +| M; Q`B `i +QB i`¼M; F?®B M; mv M HB m M`v- +ÁM F?
i?~K ç`M? ;B€ +O # M i´ +?S+ +kM; M?bM H-K X

J`M aM? /WM; HçB î ç| - i`i +a K¼B M; Q`B i?î T?`Q K°i +€B- b m ç| HçB t¬M t Q- t
;B€ +O KbM? i`QM; K`v F?®B M; mv M HB m ? v F?¬M; X

@ Gw + - 2K ç½ ç`m ;Q tQM; `²B- çQ€M +?WM; +| i? i`9M; F?¬M; QiX

GQm *QÆM; ç i? i? K /U tm®M; - +Q`B ? ? X

@ h¬B çQ€M +?WM; F?¬M; çQÊ+- +çM? i` M? ç m `i HÈMX

hQ J½ G•K H„+ ç-m K°i +€B- b„+ K†i a M; . H +kM; p`v- ? B M; Q`B #¼M ?¼ + -M
M; mv M HB m i`¼M; çB K #B m ?B M F?¬M; i - HU+ +çM? i` M? bQ pÈB M?[M; M;

æ•v +kM; H` #îB pb ? B M; Q`B #¼M ?¼ ?B m M?B m ?ÆM K°i +?9i- +?Q M M Gw
i`€+? K°i T?¬M i`¼M; v m M?`i FB X

@ E?¬M; [m M ? ç•m- +?d + -M +| H` çQÊ+X

Gw .QÆM; +Q`B +Q`B- iQ`M #° bU +?9 w +a ?„M ç m î M; mv M HB m b® ydjjj- F?®
p - M?[M; i?S F?€+ +| i? F?¬M; Km çQÊ+ +kM; F?¬M; b QX

@ sm`i ?B M `²BX

a M; . H +?d p T?Q i`QÊ+- K`M aM? HÈM ç½ #„i ç-m iU ç°M; b„T ?`M; i?2Q M?Q
#B M b® M´B #`i M?`i- +kM; H` K`m çÄ iQÆB- +?SM; KBM? ç`m ;B€ ?¬K M v +| ?
M; `M pçM ç²M; 1m`Q tm`i ?B M X

s T?çM; i?S M?`i- T?Q b m ?B M H M ? B b® K°i `ä `M; - +?QM? H` F?®B M; mv
K°i M; `M K°i i`,K pçM FB - F?®B M; mv M HB m M`v b m F?B Gw .QÆM; T?€i ;B€
M; î iÈB +m®B +MM; HçB i`î i?`M? M; ¼+ pQÆM; ?¬K M vX

J°i F?®B T?Q /QÈB- H` K°i M; `M i€K KQ`B +?QM pçM- T?Q b m +ÁM H K°i +?9i
;B€ Gw .QÆM; ç`m ;B€ F?®B / pQB- +?d +| Gw .QÆM; ?B m- M; mv M HB m / pQB
i?b `i F?| F?,MX

h?`v #B M b® t T?çM; i?S # - Gw .QÆM; ?`B HÁM; ;`i ç-mX

o`i`Q i?S # +?QM? H` M; mv M HB m b® ydjjj- T?Q b m #„i ç-m #^M; b® i€K +°M
T?Q b m FB - ç +?Q Gw .QÆM; i?î T?`Q i?`i /`B K°i +€B- i€K i`,K pçM ç²M; 1m`Q
F?®B M; mv M HB m M`vX

" F?®B h?Ov hBM? *?OM; - Gw .QÆM; i?m p i v ? B F?®B- ç®B pÈB i?m ?Qç+?
[m€ p M iQ`MX

æ€M; iB + +?QM? H` pšM +| + Q i?O tm`i ?B M- M m +| i? ûT; B€ Km HçB F?®BM
*?OM; FB - ?¬K M v KÈB +| i? tQM; çQÊ+ H` ?Q`M K„ X

ekjX *?QÆM; ekR, .mv M h`îB æ`M?- :BªB _ h?Ov hBM? *?OM; Uk

S?ÁM; F?€+? [mw # M +çM?- b„+ K†i G•K G M; `i •K i`-K- F?¬M; Mî MK +Q`B M[
>„M /€K ç€M? +m°+ F?®B M; mv M HB m M`v +| h?Ov hBM? *?OM; - M?QM; F?¬M;
/M b Q #B m ?B M i` M K†i +„i i?`i bU +kM; F?¬M; i®i- +kM; F?¬M; B #B i F?®B
`®i +m°+ +| # Q M?B m S?d h?9v- [m€ M?Ä i?b #²B i?Q`M; b) `i M?B m X

*ÁM M[- h?Ov hBM? *?OM; +kM; +| T?•M +?B + Q i?`T- K`m b„+ `i [m M i`¼M;
K`v S+ +kM; +| i? - M?QM; M m M?Q h?Ov hBM? \*?OM; #` T?•M i€M- p`v i?b +| +|
pçM- i?`K +?Q K`v i`,K pçM +kM; F?¬M; +| X

G•K G M; +QB M?Q H" M;Q`B #B i Km - ?„M ç€M? ;B€ +m®B +MM; ;B€ H" b€m i`,K
+m°+ tm'i S?d h?9v ;B€ b€m i`,K p¢M ç²M; 1m`Q ?„M +kM; F?¬M; i?m i?B i- F?®
M?Ä- +?Q /M H" h?Ov hBM? *?OM; p¬ b„+- +?d +¬M F?®B M"v HÈM- b€m i`,K p¢M

h?`B çB K` ;B€ +m®B +MM;- G•K G M; H¢B +„M`,M;- i`U+ iB T M?"T ;B€ #ªv i`
.QÆM; H¬M i`QÊ+ i,M; i? K b® H - M?QM; ?„M i? K +?QM? H" K°i p¢M ç²M; 1m`Q
?„M` X

>„M i`QÊ+ ç| ç½ +?9 w iÈB- M;mv M HB m b® ydj j j ;B€ + Q M?'i H" K°i i`,K ? B KQ
#ªv i`,K p¢M- iQÆM; çQÆM; pÈB K°i H¬M i,M; i? K ;'T K'v H¬M- p®M H" +?Q +?„-
S?d h?9v M"v- +kM; F?¬M; M;` ç M +m®B +MM; pšM i?'i #¢B X

*„M`,M;- G•K G M; i?Î K°i ?ÆB i?"i /¬B- i` M K†i H¬M M[H°` MK +Q`B X

>„M H" K°i i?QÆM; M?•M i?"M? +¬M;- K†+ /M i?'i #¢B çª FQ+? `i HÈM- i•K ibM?
M? M? M?Q p"v- M?QM; M;Q" B K†i F?¬B T?K+ M?Q i`QÊ+ F?¬M; +| K°i +?9i p'M ç
i?O ?¢ #B m H°` [m€ M?B m ç m #m²MX

S?ÁM; ç'm ;B€ b® # +¢M? ç¢B bªM?- +?•M K"v h?B m L;¼+ *Q`M; M?Qm i?"i +?†

S?d h?9v pQÆM; ;?B +?9 #®M F?®B M;mv M HB m i`¼M; çB K- ?„M +?d Km çQÊ-
pQB i`¼M; çB K t T ?¢M; i?S M?'i #B M b® ydj j j i?b +kM; F?¬M; +| Km çQÊ+ X

L;mv M HB m b® ydj j j h?B m L;¼+ *Q`M; `i /KM; i•K- K°i i`,K ? B KQÆB H,K p¢M
M?QM; +m®B +MM; ?„M +kM; ?B m- ?„M +ÁM +| ? B ç®B i?O +¢M? i` M?- ? B ç®
+kM; çQ€M çQÊ+ X

h?`B F?„+ +m®B +MM;- h?B m L;¼+ \*Q`M; +kM; H" ` ;B€ + Q ç®B pÈB M;mv M HB
KQ`B p¢M- K°i F?®B M;mv M HB m M;Q" B K†i F?¬M; S?d h?9v- b€m i`,K KQ`B p¢M

L;Q`B +?mM; [m M? M?'i i?`B HÈM iB M; F m H M- ç Q M`v H° ` M?B m S?d h?9v
bU i?"i- `i M?B m M;Q`B +kM; M?bM hQ J½ G•K ç-v ?•K K°X

h`QM; M?[M; M;Q`B M`v- +kM; +| M;Q`B iU i v ;BªB ` çQÊ+ h?Ov hBM? *?OM; S?
M?B m X L?[M; M;Q`B M`v T?-M HÈM H` H½Q #ªM +O +¬M; iv +?•m #€m- +ÁM +|
+€+ +?mv M ;B +QÊ+ i?ç+? +kM; F?¬M; TªB H` K¶B M;Q`B ç m ç½ iWM; ;BªB `

M h?`- h?B m h?`- +?mv M ;B +O +¬M; iv +?•m #€m HÈM M?Q p`v +kM; +| FªM
+kM; +| i? iU ;BªB ` h?Ov hBM? \*?OM; - M?[M; +¬M; iv +?•m #€m ?çM; i`mM; i`r
+¬m M;mv M- K°i H-M ;BªB ` h?Ov hBM? \*?OM; S?d h?9v ç®B pÈB #¼M ?¼K` M|
pû b® X

hQ J½ G•K [m v ç-m HçB ?QM; T?'M M?bM Gw .QÆM; - ;BªB ` h?Ov hBM? *?OM;
+,M; i?ŠM; - M?QM; +kM; i?'v p¬ +MM; M;?B MX

G-M M`v b m F?B iW Jv MK `i`î p - ?„M +| i? M|B h`M? EªB æçip` h`QÆM; o
;BªB M;mv M HB m p` S?d h?9v ;B€ i` pQÊi [m K°i S+- #¼M ?¼ B +kM; +?Q i`ª

h` M K†i Gw .QÆM; pšM K M; i?2Q MK +Q`B M?`M M?çi- p°B p`M; +® ç`M? M;mv

*?mM; [m M? F?¬M; B HçB çB M|B Gw .QÆM; iMv w ;BªB i?ç+?- M m M|B F?'M i?
ç½ i,M; KçM?- M?[M; i?S FB +kM; H` M?•M i® i•K Hw- i`¼M; v m M?'i pšM H` F i

*?d +-M F i [mª H` +QÊ+ i`QÈM; - ? i i?ªv ç m F?¬M; i?'M? p'M ç - F i [mª F?¬M; i
M?B m +?m`M #` ?ÆM M[+kM; b) #` M;Q`B i i bK +€+ Hw /Q K` +¬M; FQ+? X

L;mv M HB m +® ç`M? tQM; - hQ J½ G•K iB TiK+ ?ç ç Q +„i- b m ? B ç Q i?b b) T?
#KB i?ç+? K†i M;Q`B S?d h?9v +kM; TªB /¼M / T bç+? X

M o,M Zm•M M;Æ M;€+ M?bM F?®B h?Ov hBM? *?OM; i`QÊ+ K„i M`v- i` M K†i +Á

E?®B M;mv M HB m / pQB M`v K`v p` +?mv M ;B +QÊ+ i?ç+? +O M h?` +kM; ç m
HQÊM; +?Q ` ;B€ H` b€m i`,K pçM ç²M; 1m`Q- #¼M ?¼ +?Q H` F?®B M;mv M HB
i`,K pçM- + Q ?ÆM M[+kM; F?¬M; ç€M; ;B€ Km X

æB m M`v çQ€M +?WM; +| +?9i [m M ? pÈB H-M i`QÊ+ +QÊ+ i?m H-M i`QÊ+- H
"bM? *?•m- #¼M ?¼ ç`m ;B€ F?®B M;mv M HB m / pQB #` i?m - F?B Mi`QM; HÁM
K°i #|M; K - T?€M çQ€M b) F?| i`€M? F?ÄB K°i +?9i #ªQ i?OX

>¬K ç`m ;B€ i`QÊ+ ç| M h?` #¼M ?¼ +kM; +| i? K /U- M?QM; b m ;B€ HçB i`U+ iB
ç²M; 1m`Q i?b i`U+ iB T #Ä [m - >Q`M; H½Q +ÁM F?ŠM; ç`M? M;Q`B Km HçB F?
+QÊ+ i?m X

>Q`M; H½Q #•v ;B`F?¬M; +| î ?B Mi`Q`M; - F?¬M; #B i b m F?B ?„Mi?'v F?®B h?
p`v b) bmv M;?o i? M`Q- +QÊ+ i?ç+? poM? pB M F?¬M; +| +?mv M imv i ç®B tªv

ek8X *?QÆM; ekk, h?m GÈM > v G` h?m h`„M; \ URV

"bM? i•K i`î HçB- M o,M Zm•M #„i ç-m ç€M? ;B€ F?®B h?Ov hBM? \*?OM; M`v X

h?Ov hBM? *?OM; S?d h?9v H` M;mv M HB m +€+ +¬M; iv M?'i ç`M? i` M? çQçi-
M`v Gw .QÆM; M?'i ç`M? b) #€M- +çM? i` M? çQ€M +?WM; +kM; `i F`+? HB i- h?
+kM; b) iQ`M HU+ +çM? i` M?- M h?` Km®M Km HçB F?®B h?Ov hBM? \*?OM; M`

L?QM; p¬ Hm”M M?B m F?| F?,M- M h?` +kM; TªB FB Mi`b- H-M ;B Q /`+? i`QÊ
h?Ov hBM? *?OM; - +ÁM pb #¼M ?¼ H¬B FûQ K°i M?|K F?€+? ?`M; HÈM- M?[M; F
K°i M?|K HÈM F?€+? ?`M; + Q +’T- F?B M +?Q pB +FBM? /Q M? p` / M? iB M; +O
i? KX

J°i M,K [m - M h?` +| i? p[M; p`M; +?B M ç`m pÈB i`i +ª €T HU+ # M M;Q`B- # M
+O M?[M; S?d h?9v + Q +’T M`vX

h`QM; HÁM; h?B m L;¼+ \*QÌM; +kM; ç M; iQM? iQ€M- i´M; i? ;B€ i` F?®B S?d h
? B M;`M p¢M- ?Q†+ H` +ÁM T?ªB + Q ?ÆM K°i +?9i- p¬ Hm" M # Q M?B m- h?B r
Km çQÊ+X

J†i +„i ç½ H°` M?B m M?Q p"v- h?B m L;¼+ \*QÌM; iQM? iQ€M ;B€ i` S?d h?9v +
M"v ?„M çB i?2Q S?d h?9v pQÆM; +kM; +QB H` ?¼+ çQÊ+ +?9i Qi- ?bM? /€M; S?d
M;?` Hm" M M;QÌB +?mM; [m M? +`M; HÈM ?ÆM X

E?®B h?Ov hBM? *?OM; M"v çQ€M +?WM; +kM; H` F?®B S?d h?9v ;B€ i` + Q M
` - ;B€ i` + Q ?ÆM F?®B S?M .mM; *?OM; HÈM K` Gw .QÆM; ;BªB ` i`QÊ+ ç|- S
i`mM;- ç·v KÈB +?QM? H` S?d h?9v ?¢M; b M; çQ+? i?U+X

hQ J½ G•K p` h?QÌM; h?`M? +kM; ? i bS+ pmB KWM;- h?QÌM; h?`M? +ÁM M?bM hC
?°B Gw .QÆM; ;BªB ` h?Ov hBM? \*?OM; +kM; ç +?Q M;QÌB F?€+- çO ç M?bM`
[mª i?"i`i i@iX

L?QM; F?®B S?d h?9v M"v ;BªB ` +kM; +| K°i T?¬M +¬M; H Q +O ?„M- M|B i? M`
/U [m€ i`bM? ;BªB i?¢+?X

h?ÌB ;B M iW iW çB [m - hQ J½ G•K i?B i?Q`M +„i tQM; i`i +ª i¬M; i?¢+? H¢B M?`
H m`Y M?[M; KªM? pKM T?Q i` M +ÁM b|i H¢BX

h`QM; [m€ i`bM? K`B hQ J½ G•K +~M i?"M /` i?QÌM;- +?d bÊ K`B K'i K°i +?9i S?d h
hBM? *?OM;- K`B çB K°i +?9i +kM; H` i´M i?`i`i HÈM- S?d h?9v M?Q p"v M m bQ
i`,K H¬M X

@ Pi M?`i +| i? H`K i€K ç M +?QM +?m¶B pÁM; i v- M m iB i FB K- KQÌB +?m¶B +
o` ;B€K ç®+ +| FBM? M;?B K +?d p`Q S?d h?9v M|B- F?®B S?d h?9v M"v F?¬M; M
F?¬M; i?"M? p'M ç - +ÁM T?ªB t2K b m ç| bY /KM; i? M`Q +?Q i®i M?`i- çB K M`
K` Gw .QÆM; [m M i•KX

@ :BªB tQM; `²B- Gw H½Q ç - ;Bª +`m5

hQ J½ G•K M†M; M i?Î` K°i ?ÆB - +¬K S?d h?9v i` M i v çQ +?Q Gw .QÆM;- i`Q
w Km®M i?QÎM; i?S+- F?¬M; +| #`i F€ HQm Hmv M M`Q- +| i? iU i v ;BªB ` K°i F
p¬ +MM; ?`B HÁM; X

@ *€K ÆM M? hQ J½ ç¢B + - +| i? ;BªB ` h?Ov hBM? \*?OM; +kM; ç m /U p`Q p"
Gw .QÆM; M?"M H'v S?d h?9v- +QÌB ? ? ;"i ç¬m K°i +€B- i?m" M iB M i?´B T?²M;
H`T iS+ T?€ H M +QÌB- çB m M"v H¢B F?B M +?Q i v ?„M M;S M;€v- bmv M;?o [r
K'v F?®B M[? v F?¬M;- p¬ Hm" M i`QÈM; ? v M?ªv [m +kM; F?¬M; [m M ? X

h?"i` i?b ?„M +kM; ?B m ;BªB ` çQÊ+ h?Ov hBM? *?OM; i?"i` i?b H` +¬M; H Q
b Q S?d h?9v +kM; H` tm'i ?B M iW i` M i v ?„M- M|B i`QM; HÁM; hQ J½ G•K F?¬
i?b +kM; F?¬M; i? M`Q X

@ Gw iB M bBM?- +?9+ KWM;5

G•K G M; +QÌB çB iÈB # M Gw .QÆM;- F?®B M;mv M HB m / pQB ?„M iQM? iQ€M
#B i Km - /€K /MM; ;B€ + Q M?Q p"v Km H¢B F?®B M;mv M HB m M"vX

G9+ M"v G•K G M; F?¬M; +ÁM K°i +?9i +QB i?QÌM; Gw .QÆM; M[- i`QM; HÁM; G•
i M Gw .QÆM; i`QÊ+ K„i M"v [mª i?"i +| i?U+ HU+ M; M; ?`M; S?d h?9v pQÆM;- ?
?ÆM S?d h?9v pQÆM;- +kM; F?¬M; #B i çQÊ+ X

æB m M"v +kM; H`K +?Q G•K G M; F?¬M; i? F?¬M; iBM- i` M +€B i? ;BÈB M"v i?"
i? /MM; iQ iQÎM; i?QÌM; M?•M K` çB çQ ç KX

*MM; ç¢B i`B M?Q p"v b®M; +MM; i?ÌB ç¢B- G•K G M; +kM; F?¬M; #B i H` K v K„M

@ *€K ÆM G•K iB M bBM?- F?®B S?d h?9v M"v i-B ç`M? b) #€M çB- G•K iB M bB
+?ì K°i +?9i- i-B ;BªB i'i +ª S?d h?9v ` M;Q" B`²B H"K iB T K°i H-M ç'm ;B€ iQ M
Gw .QÆM; KdK +Q`B ;"i ç-m- #€M S?d h?9v H" [m M i`¼M; M?'i- +ÁM +ì i K ç¢B +
+m®B +MM;X E?-M; +ì iB M- ?„M H"K i? M"Q çB ç'm ;B€ M?[M; M;mv M HB m FB
+ÁM i®i ?ÆM- i`QM; çì +kM; +ì M?B m ?ÆM M;mv M HB m F?B M +?Q Gw .QÆM;
@ Gw iB M bBM?- M? F?-M; MìB i +kM; b) F?-M; çB - h?Ov hBM? *?OM; "- çQ€M
H" M;Q`B #€M h?Ov hBM? \*?OM; S?d h?9v M?B m M?'i T?B M ;B Q /`+?X
G•K G M; +Q`B iQ K°i iB M;- M o,M Zm•M p" h?B m L;¼+ \*Q`M; +kM; bYM; b®i
M? m M?bM Gw .QÆM; +?^K +?^KX
L?[M; H`B M"v G•K G M; MìB F?-M; b B- ;B Q /`+? S?d h?9v H-M M"v Gw .QÆM;
hBM? *?OM;- F?-M; M;Q`B M"Q +ì i? bQ b€M?X E?-M; iQM? H" ;B Q /`+?- +QB
F?-M; Qi h?Ov hBM? *?OM;- S?d h?9v pQÆM; ;BªB ` h?Ov hBM? *?OM; M m bQ
M?B m- M?QM; i`QÊ+ çì `i H•m ?„M +kM; H" ;BªB +?Q M;Q`B F?€+- b m H¢B H¢B
çB +kM; F?-M; +ì M?B m M?Q p"vX
h¢B #m´B ;B Q /`+? S?d h?9v Jv MK ` - S?d h?9v pQÆM; H¢B +`M; F?-M; +ì #€M
h?9vX
@ G•K iB M bBM? [m€ F?2M5
Gw .QÆM; b` b` H KkB- i`QM; HÁM; •K i?-K iQM? iQ€M- G•K G M; pW MìB M?Q
hBM? *?OM; S?d h?9v ?„M #€M çB [mª i?"i F?-M; Qi- iB M ç² ?„M +ì ?-K M v- T?
hBM? *?OM; S?d h?9v K M; ç M +?Q ?„MX
L K .QÆ; K°i F?®B- "bM? *?•m ? B F?®B- î"„+ EBM? ;BªB ` ? B F?®B +kM; çQÊ
;B€- M;Q`B Km +?QM? H" /Q G•K G M; T?€B çB- ;B€ b m +MM; + Q ;-M #ªv M;`
h?B m h?` +kM; ç m i? K ;B - +m®B +MM; +?d Km K'v KìM ç² +´ i`î p X
"¼M ?¼ çB i? K ;B #m´B ç'm ;B€- +kM; F?-M; iB M i v F?-M; K" [m v p - /M b Q
Gw .QÆM;X
hQM? i? K ? B F?®B M[#€M î ;B Q /`+? S?d h?9v Jv MK ` - Gw .QÆM; i`QÊ+ b m
h?Ov hBM? *?OM; S?d h?9v- ç•v F?-M; +QB H" i?dM? i?QªM; ;BªB ` S?d h?9v çQ
J°i M,K- ;BªB ` ;-M KQ`B F?®B h?Ov hBM? *?OM;- #€M çB b€m F?®B- i?"M? iQ+
pQÆM; +kM; +?Q ç¢i çQÊ+X
*€B / M? „+ L;¼+ h?€M? M"v +kM; +QB H" ?Q" M iQ" M tSM; ç€M;X
G„+ M? ç-m- Gw .QÆM; çQ S?d h?9v ;B Q +?Q GQm *QÆM;- H¢B ¬K H'v K°i F?®
K€v ;BªB i?¢+?- +ÁM +® ç`M? H¢B F?®B M;mv M HB mX
*® ç`M? tQM;- Gw .QÆM; +ÁM i?î ?´M ? M K'v- ;-M ç•v i?B m ` M Hmv M- ¬K M;m
ç½ +ì +?9i K iX
@ æ•v H" M;mv M HB m b® ydjjj\
L;Q`B +ì #B i F?®B M;mv M HB m M"v- H" T iS+ [m€i iQ H M- H"K ;Bì H"K #½Q HÈ
M;mv M HB m / pQB L;¼+ pQÆM;- +kM; F?-M; TªB H" F?®B ~M +?S h?Ov hBM
F?-M; i? M"Q `ìB K„i b® ydjjj M"vX
h€K i`,K p¢M ç²M; 1m`Q- i€K M;`M p¢M M?•M /•M i - b m F?B F i i?9+ ç'm;B€ p¬b
ç•v `®i +m°+ H" F?®B M;mv M HB m i? M"QX
E?B #B i çQÊ+ ;B€ MB K v i +O F?®B M;mv M HB m M"v +?d +ì i€K p¢M- `i M?
+?QM? H" F?-M; iBM- ;B Q /`+? S?d h?9v Jv MK ` +ì `i M?B m M;mv M HB m +
+?Q +ì p`B M;mv M HB m ;B€ iB M +ì i? i,M; H M ;'T KQ`B H-M- ;B®M; M?Q M;m
KQ`B H-M X

L?QM; i,M; K'v +?K+ H-M - i?"K +?Q ?ÆM i`,K H-M +kM; F?B M M;Q`B i FBM? M
;B€ b m +MM; H" i€K i`,K p¢M- ç•v +?QM? H" i,M; ;'T i`,K H-M- F?®B M;mv M HB
iB m çB K +O K¼B M;Q`BX

"•v ;B`i`i M?B m M;Q`B i?'v F?®B M;mv M HB m M"v b„T çQÊ+ ;BªB i¢B +?¶- F?¬

J°i b® M;Q`B +kM; M?bM Gw .QÆM; @ M;Q`B i` im´B M"v K°i +€+? ?•K K°- M;mv
i`,K p¢M - M;mv M HB m b® ydjji i€K i`,K p¢M- +°M; i? K M?[M; M;mv M HB m F?€
ç`M? pQÊi [m ? B M;"M p¢M ç²M; 1m`QX

> B M;"M p¢M ç²M; 1m`Q- +?QM? H" ? B S+ M?•M /•M i - +ÁM i` M?Q p"v HB M +
iQÆM; H B +`M; i? K #'i F?ª ?¢M HQÊM;X

o K†i +kM; i`Î M M +?mv M +?9 ?ÆM- ;B®M; ?„M +ÁM +| h?B m L;¼+ \*Q`M;- Gw .
F?®B M;mv M HB m M"v- 2 +kM; H" M;mv M w HÈM M?'i +O ? B M;Q`B #¼M ?¼- ?
#B i #B m ?B M +m®B +MM; +O F?®B M;mv M HB m M"v M?Q i? M"Q X

E?®B M;mv M HB m M"v i?m°+ HQ¢B M;mv M HB m i¢T #b- M;?o H" +| HÈT pÄ`
i®iX

GÈT i¢T #b`i ;B®M; pÄ +•v- /€M; p M?bM F?¬M; ç Q K„i- M;?B K F?„+ K" M|B-
M;Q`B T?¬M HÈM F?| +QB- / pQB- / ?Q`M; H +kM; H" M?Q p"v- M;mv M HB r
?ÆM K°i +?9i M?Q H" #¢+? /B M i?b b`p`Q M;mv M HB m FB m M"v +9M; i?'v +ªK

" M ç-m oQÆM; :B B :B B H'v # M;Q`B M;mv M HB m H`K iB m +?m`M çB +?¼M H
[mª ç½ F?¬M; +| ;b ? vX

S?Q i` M F?®B M;mv M HB m M"v +kM; +| çQ`M; p•M F?¬M;- M?QM; +kM; K v +kM
?Q`M; HÈM- M;Q`B ` +ÁM +| K°i p`B çQ`M; p•M M;Q`M M;? Q- +?d M?bM iW # M
[m®+ M°B imv i ç®B Î i`,K p¢M i`Î H M- ?Q†+ H" K'v i`,K p¢MX

ekeX *?QÆM; ekj, h?m GÈM > v G` h?m h`„M;\ UkV

æ€M; iB + M?'i i` M F?®B M;mv M HB m M"v +?QM? H" +€B K†i +„i- p`i`Q +„i`i [r
v m i` M M;mv M HB mX \*| i? i?'v çQÊ+ M;Q`B HU +?¼M ?¢ ç Q +kM; H" K°i +?r
M;?B K T?QM; T?9- K°i ç Q FB M m H" +„i` S?d h?9v ?Q†+ H" i-M; K"m #¢+- ;B
H" i€K p¢M ç²M; 1m`Q- Qi M?'i +kM; H" ? B KQÆB p¢M ç²M; 1m`Q i`Î H M X

h` M K†i +„i F?¬M; +| ;b +ª- H¢B H" p`i`Q K'm +?®i- iU M?B M b)ªM? ?Q`M; ;B€ i

o` +?mv M ;B +QÊ+ i?¢+? FB +| i? +kM; H" +?°i /¢- F?¬M; /€K iB T iK+ ?¢ ç Q-
HB m M"v ç M ;B Q /`+? S?d h?9v- çQ€M +?WM; pb +?mv M ;B M"v i? M"Q +kM; b
i? #€M ;B€ + Q M?Q p"vX

Gw .QÆM; +® ç`M? tQM; F?®B M;mv M HB m- HB M i`U+ iB T 'M ç Q- +kM; F?¬M

>¬K M v F?¬M; p) çQ`M; +„i HB M +„i ç½ i`Î i?"M? ç†+ b„+ +O Gw .QÆM;- i`W T?F
i v ?„M KÈB çB p) çQ`M; +„i- ;B®M; M?Q KÈB pW `²B ç +?Q hQ J½ G•K ;BªB i?¢+

.U p`Q ç° i?m-M i?K+ ;BªB i?¢+? +O ?„M #•v ;B`- iU KbM? ;BªB i?¢+? TªB p) çQ
ç°M; i?W X

@ _¼2i

•K i? M? +?|B i B +O K€v ;BªB i?¢+? H-M M[p M; H M- iB M; M;?`Hm" M +O M
+?9i- M?•M pB M [mªM Hw K M; i?2Q K€vªM? +?¢v [m # M M"v- #¼M ?¼ pW M;

• @

M;`o

h?QÌM; h?`M? p" hQ J½ G•K M?bM M? m- ? B M;QÌB ç m +ªK i?'v KbM? ç M; `i b
+?|M; ;B9T çÐ Gw .QÆM;X

LK +QÌB i` M K†i G•K G M; pšM p"v M?QM; i`QM; HÁM; i?b F?) i?Î /`B- F?®B M;m
;BªB tQM; i?b ?„M +kM; ç½ #B i çQÊ+ F i [mª- F?®B M;mv M i?ç+? M"v F?ŠM; ç`M
i,M; F?¬M; M?Ä- T?¬M K"m ?²M; F?¬M; +| T?€ ?Q S?d h?9v i?b pB M S?d h?9v #
?„M +kM; ç½ çQ€M çQÊ+ +?9i QiX

h?B m L;¼+ *QÌM; +kM; M?Q p"v- ?B M;Bì ?„M `i #°B T?K+ i?¬v +O KbM? M?QM
ç„+ /oX

*?mv M H-M M"v K°i H-M M[+?Q ?„M i?'v bU +? M? H +? ;B[?„M p" Gw .QÆM;-
M?QM; ?„M #B i Gw .QÆM; i?"i bU b„T ççi iÈB HQçB +ªM? ;BÈB +O i?¬v KbM?- M
Gw .QÆM; ç½ b„T #^M; S?d h?9v oQÆM; `²BX

M o,M Zm•M +`M; i? K FBM? M;ç+- i`QM; HÁM; i?b +ªK i?'v +`M; F?¬M; + K HÁM
*| H) H-M M"v i`Î p T?ªB HB M ?ÊT pÈB +? p" ¬M; KbM? +?dM? ç®M HçB # M; [
bÈK i?b Km°M #¼M ?¼b) içQ i?"M? K•m i?m`M ;B[ Gw .QÆM; p" M h?`- ç•v KÈB
içB Gw .QÆM; ç½ T?€i i`B M iÈB KS+ +¬ T?ªB M;QÊ+ ç-m M?bM `²BX

a m K°i ç Q M"v- i?€B ç° +O K¼B M;QÌB ç½ +?mv M K°i i`,K i€K KQÆB ç°X

:¬M KQÌB T?9i i`QÊ+ K¼B M;QÌB +ÁM ç M; M;?` Hm"Mt2K F?®B M"v i?m H¶ # Q
HçB i?ªQ Hm"MF?®B M"v i,M; ;B€i? M"Q- +| i? pQÊi;B€i` F?®B i`QÊ+ ? v F?-

oQÆM; :B B :B B FB m M;çQ M;~M; ç-m H M- +¬ #B i M;QÌB ç`M ¬M; +O +¬ b) F?

L?bM # K†ip i+„i K°i +?9i- Gw .QÆM; K°i H-M M[+® ç`M? F?®B M;mv M i?ç+?-
+¬M i®M # Q M?B m i?ÌB ;B M H" +| i? H"v S?d h?9v ` `²BX

æ Q i?S 9- ç Q i?S 8- ç Q i?S e- i`M; +°M; +?d KÈB /MM; KQÌB T?9iX

a m F?B +„i tQM; K'v ç Q M"v- +?dM? i? F?®B S?d h?9v ç½ tm'i ?B M- F?®B M"v
?ÆM- Qi M?'i i?b +kM; +| i? çO ç H"K i?"M? KQÌB pÁM; i vX :B€i` +O F?®B M
i`QÊ+X

æçB i,M;- F?®B M"v ç½ i,M; KçM? `²BX

h,M; ;B€ F?¬M; T?ªB H" t2K i,M; ;'T K'v H-M- F?®B M"v M m i,M; ;'T ç¬B i?¬B i?b
K°i F?®B M;mv M i?ç+? 8 pçM +?Q /M H" i,M; ;B€ ;'T i`,K H-M i?b +kM; +?d H" 8y
F?®B 3yy pçM HÌB ;'T ç¬B çQÊ+X

>m®M; +?B- F?®B S?d h?9v M"v +?Q +?„+ +?d +| ;B€ 3yy pçMX

G•K G M;- M o,M Zm•M- h?B m L;¼+ *QÌM; ç m /MM; €M? K„i +U+ M!M; M?bM p
?'T /šM +O F?®B M;mv M i?ç+? M"v bQ pÈB F?®B i`QÊ+ +ÁM HÈM ?ÆM M[X

G•K G M; p" h?B m L;¼+ *QÌM; ç m F?¬M; i`€M? F?ÄB +| +?9i ?®B ?"M- M m bÈK
+?Q /M H" RkyypçM i?"K +?Q H" R8yy pçM #¼M ?¼+ kM; b) Km M!X

.MM; R8yy pçM ç Km F?®B M;mv M i?ç+? M"v #¼M ?¼+ kM; b) F?¬M; i?m i?B i
i? K K°i Qi- ç€M; iB +H" +m®B +MM; #¼M ?¼ F?¬M; [mv i çQ€M H"K +?Q F?®B M
.QÆM;X

>ÆM KQÌB T?9i b m- Gw .QÆM; ¬K F?®B S?d h?9v M"v M?bM K°i +?9i `²B pW HÁ

h`B m E?m p" >ªB æ¬M; # M M;Q`B ç m `i +ªM? ;B€+- ?ÆM MY +ÁM ` /'m ç #¼
i?¬MX *?Q /M H" ççB ?°B +| #ªQ M- M?QM; ç•v H" F?®B S?d h?9v i`;B€i`,K i`B
H" b) F?¬M; +| B HB m HoM? H"K #"vX

@Gw iB M bBM?- i¬B M?È H" b® S?d h?9v M"v +"m ç m Km®M #€M T?ªB F?¬M;5

G•K G M; ç°i M?B M ?ÄB K°i +•m- ?B M ;Bì ?„M +kM; F?¬M; +¬M T?ªB iB T iK+ ?®
M¨v ?„M M?°i ç`M? T?ªB +| - M m F?¬M; b) ªM? ?QÎM; iÈB F i ?Q¢+? +O ?„M- +|
?Q¢+? +O ?„M b) +¨M; i? K i?m¨M HÊBX

@æ9M; - +| çB m +ÁM p¨B F?®B M; mv M i?¢+? +?Q ;BªB tQM; - F?B ;BªB tQM; i?b

ek3X *?QÆM; ek8, S?€Q o¨ hB M; o¶ h v

ó" # # # 5ô

E?m; BªB i?¢+? ç°i M?B M p M; H M iB M; T?€Q- Gw .QÆM; H9+ M¨v ç½ ¬K F?®B
+| +?9i Km°M M?QM; i?ÌB çB K p M; H M pšM `°i +?QM? t€+X

" M M; Q¨B i¨mM; i•K +?•m #€Q +| MÆB #€M T?€Q- +| çB m +| +?9i t - i¨mM; i•K +
2` p¨Q- imv `^M; ç½ +® ;„M; M?QM; M?[M; #ªQ iB m +O a M; . H pšM +| +?9i Km

hB M; T?€Q H¨K +?Q F?¬M; F?Q i`Î M M b¬B ç°M; ?ÆM- `°i M?B m M; QÌB ç m iU
M; QÌB ç m M?B i HB i p¶ i v- #¼M ?¼ +MM; M? m p¶ i v +?¨Q KWM; bU tm°i ?B M

hB M; T?€Q +°M; i? K iB M; p¶ i v H¨K +?Q Gw .QÆM; M?¨M F?¬M; çQÊ+ +| +?9i

GB M iK+ ;BªB ` ? B F?®B h?Ov hBM? *?OM; - ?B M i¢B F?¬M; B +ÁM /€K M; ?B
+kM; +QB M?Q H¨ ç½ i¢Q i?¨M? / M? iB M; +O KbM? ÎJv MK `X

hB M; T?€Q p M; H M KQÌB T?9i KÈB M; WM; H¢B- Gw .QÆM; i?m i?"T b® S?d h
i?¢+? +O ?„M +kM; b„T ?Q¨M i?¨M?- ?„M +?d T?ªB ;BªB i? K ? B F?®B M[K¨i?¬

Gw .QÆM; pšM +?Q çB tm®M; H¨K +?Q K¼B M; QÌB ç m i" T i¨mM; M?bM Gw .QÆ
iB T iK+ ;BªB i?¢+?X

>B M i¢B K¼B M; QÌB ç m ç M; Km®M Gw .QÆM; +| i? ;BªB ` i? K K°i F?®B h?Ov
+?d H¨ K°i F?®B M?Ä i?¬B +kM; çQÊ+X

GB M iK+ ;BªB ` j F?®B S?d h?9v- ç•v b) H¨ K°i F„HK+ KÈBX *| çB m H¨ Gw .QÆM
p¼M; +O K¼B M; QÌB- ?¬K M v [mª i?"i +| j F?®B h?Ov hBM? *?OM; - M?QM; F?®
i¨ M i v ?„MX

E€ i?"i M m iQM? ` i?b F?®B ç¬m iB M H¨ /Q hQ J½ G•K ;BªB ` - +?ŠM; [m H9+
t2K M? çB K M¨v- #¼M ?¼ ç m ç2K +¬M; H Q /²M +?Q Gw .QÆM; X h¨ M i?U+ i +
Gw .QÆM; Km çQÊ+ ? B F?®B M; mv M i?¢+? M¨v i?b +kM; b) F?¬M; i? M¨Q ;BªB
*?OM; X

L; QÌB ;B9T Gw .QÆM; ;BªB i?¢+? `°i M?B m M; QÌB ç m H¨ M; QÌB +?mv M i`€+? p
Gw .QÆM; p¨ #¼M ?¼ +kM; t2K M?Q H¨ +| [m2M #B i- pB + Gw .QÆM; ;BªB ` ? B
H¨K +?Q #¼M ?¼ +ªK i?'v `°i ? ,M b vX

hmv M|B H¨ KB M T?Q ;BªB i?¢+?- M?QM; M m ;BªB i, M; - ?ÆM M[+ÁM H¨ ç¢B i, M
M?"M iB M Hb tb t2K M?Q H¨ iB M K v K„MX

Gw .QÆM; +kM; F?¬M; M; Q¢B H - K¶B M; QÌB ;B9T ?„M ç m çQÊ+ M?"M Ryyy la.X
HQÆM; K°i M, K +O #¼M ?¼- +?Q M M #¼M ?¼ +¨M i? K F?€+? F?Q pÈB p` i?¬M i

oB + +¨M; H¨K +?Q #¼M ?¼ i?QªB K€B H¨ id H ;BªB i, M; +O Gw .QÆM; T?B i?QÌ
#¼M ?¼ +ªK i?'v i?Q+? i?9 ?ÆMX J¶B M; QÌB ;BªB i?¢+? ç m Km®M KbM? ;BªB i
b m M¨v / M? iB M; b) +¨M; HÈM- M; QÌB KÌB #¼M ?¼ +¨M; M?B m- iB M FB K çQÊ

GB M iK+ ;BªB i, M; - iB M Hb tb +O #¼M ?¼ +¨M; M?B m ?ÆM- H¢B +| i? i, M; i?
M|B- T?K+ pK Gw .QÆM; +?QM? Hª +?mv M p¬ +MM; i?QªB K€vX J°v M; ¨v M v Gw
M; QÌB T?K i`€+? ?¶ i`Ê ç m +?¢v iÈB ibK ?„M- ?ÆM M[M?[M; M; QÌB çQÊ+ M?"M

*?Ì F?B Gw .QÆM; ;B^aB tM;- M?[M; M;QÌB T?K i`€+? ;B<sup>a</sup>B i?¢+? M`v KÈB i?Î /`B
KbM?- #¼M ?¼ ?v p¼M; +| i? KQÊM K v K„M +O Gw .QÆM; ¸ +| i? ;B^aB i,M;- i,
KbM?X

J¼B M;QÌB F?B i?'v Gw .QÆM; F?¬M; iB T iK+ ;B^aB i?¢+? M[¸ m ¸ m ¸ B b M; K°i
M;QÌB ;B^aB i?¢+? F?¬M; T?^aB Gw .QÆM;- M?QM; M;mv M i?¢+? H` +O ?„M- K¼B
F?®B M;mv M i?¢+? M`vX

J°i H€i b m M;QÌB Î +?¶ Gw .QÆM; ¸½ i€M ¸B K°i M[X

@Gw iB M bBM?- tBM +?`Q- i¬B H` h`B m h? M? +O +¬M; iv +?•m #€m h?QÊM; >
/MM; M[F?¬M; \

*| M;QÌB M? M? +?|M; ¸B iÈB # M +¢M? Gw .QÆM; `²B +QÌB M`M ?ÄB Gw .QÆM;
pW `²B +?¢v ` M;Q`B HoM? M;mv M i?¢+?X

L;QÌB M`v +| +?9i FQ+? ¸°M; ¸SM; i`QÈ+ Kti Gw .QÆM;- i`QM; €M? K„i +O ?„M
FQM? M;QÐM;X

@J€v ;B^aB i?¢+? \ h¬B F?¬M; +-M- M? +S /MM; ¸B5

Gw .QÆM; +| +?9i b[M; b®i- H`T iS+ +QÌB H„+ H„+ ¸-m- ?„M ¸½ ;B^aB tQM; ? B F
/MM; K€v ;B^aB i?¢+? M[- ¸•v H` K€v ;B^aB i?¢+? +¬M; +°M;- B +kM; +| i? /MM; ¸

@h®i- i®i- +^aK ÆM Gw iB M bBM?5

a„+ Kti M;QÌB M`v +?mv M i?`M? KWM; M?Q ¸B M- ?„M p°B p`M; +?¢v iÈB tY Hw M
F`T tY Hw i` M K€v ;B^aB i?¢+?X

J¼B M;QÌB tmM; [m M? ¸ m `i ?•K K° M;QÌB M`v- K°i Qi M;QÌB +ÁM H° ` +?9i aQ
¸ M; iU i`€+? b Q KbM? F?¬M; +?m`M #` M;mv M i?¢+? ¸ H M ;B^aM? K€v ;B^aB i?¢

*?Q /M H` M;QÌB F?¬M; +| +¢M? i` M? ¸QÊ+ M;mv M i?¢+? i?b +kM; +| i? ` M;Q
+?QM? H` K€v ;B<sup>a</sup>B i?¢+? HB M iK+ ;B<sup>a</sup>B ` ? B F?®B h?Ov hBM? *?OM;- ?B M;B
M;¼i i`QM; K„i K¼B M;QÌB- F?¬M; B H` F?¬M; Km®M /MM; M| ¸ ;B^aB i?¢+? +^aX

L;QÌB ;B^aB i?¢+? i?QÌM; `i K iQM- ¸Q€M +?WM; F?B ¸2K K€v ;B<sup>a</sup>B i?¢+? M`v +?
+O M| +kM; +| i? HÌB Qi M?i K°i p¢M la.X

*| M;QÌB ;B^aB i?¢+?- Gw .QÆM; HB M i¢K i?ìB `ìB F?ÄB M?QÌM; +?¶ H¢B +?Q M;Q
+ÁM M?bM M?bM M?[M; F?®B M;mv M i?¢+? +O M;QÌB M`v K°i +€B `²B v M H†M;

h`QM; t2 ¸~v +O M;QÌB M`v +| d F?®B M;mv M i?¢+?- i`QM; ¸| +| j F?®B Gw .QÆ
¸ m +| S?d h?9v F?¬M; i - F?¬M; #B i M;QÌB M`v Km pÈB ;B€ # Q M?B m- M m M
FB K HÌB- iQM? ` i?b €M? K„i +O M;QÌB M`v +kM; F?¬M; i X

Gw .QÆM; `ìB F?ÄB M?QM; ¸€K M;QÌB t2K i?b pšM Î H¢B- #¼M ?¼ ?B M i¢B `i +
M`v- #¼M ?¼ `i Km®M M?bM t2K b m F?B ¸´B M;QÌB b) +| F i[m^a i? M`QX

LY ;Bì b m- M?[M; M;QÌB T?K i`€+? ;B^aB i?¢+? K M; S?d h?9v ¸B iÈB +?¶ Gw .Q
Re F?®B S?d h?9v- i`QM; ¸| +| Rk F?®B ¸QÊ+ M?[M; M;QÌB T?K i`€+? ;B^aB i?¢+?
i,M;- ?ÆM M[+ÁM +| HÌB F?¬M; QiX

> B F?®B +ÁM H¢B H` /Q G•K G M; T?K i`€+?- R9 F?®B M;mv M i?¢+? +| i`M; ;B€
M;`v ?¬K M v H` M;`v Gw .QÆM; FB K ¸QÊ+ M?B m M?iX

>B M i¢B H` ?ÆM 9 ;Bì +?B m- M #`B K°i +m° + ¸'m ;B€ iQ M?•M H` +?mv M F?¬M
¸'m S?d h?9v H9+ 8 ;Bì jy- ¸Q¢M i?ìB ;B M ;B[/MM; ¸ M;?d M;ÆB- i` M? i?O i?ì
M;?d M;ÆB K°i H€iX

a® S?d h?9v H-M M`v +| ;B€ i` ?ÆM M?B m bQ pÈB H-M i`QÈ+- ¸•v +kM; H` +?
+?QM?- H-M M`v Gw .QÆM; `i +QB i`¼M; H-M #€M ¸'m ;B€ iQ M?•M M`v M M ibK
iB M ?`M? ¸'m ;B€X

s2 +O Gw .QÆM; M? M? +?|M; `ÌB F?ÄB i`mM; i•K +?•m #€m- H-M M`v t2 i?2Q b
 M;`v M v +?mv M Gw .QÆM; K´B M;`v ç m #€M ` S?d h?9v çQÊ+ `i M?B m M; QÌB
 HU+ +ªK i?`v KbM? +| i? +¢M? i` M? K°i Qi S?d h?9v HB M çB i?2Q T?Q b m Gw
 h?B m L;¼+ *QÌM; M;²B i` M t2 +O KbM?- /Q /U K°i +?9i- +m®B +MM; pšM H'v `
 *?mv M ?¬K M v ?„M T?ªB #€Q H¢B +?Q i?-v ?„M- S?d h?9v oQÆM; ç½ +?Q ?„M
 F?®B M;mv M i?¢+? M`v- ç€M; iB + H` ?„M F?¬M; +| Km çQÊ+- çB m M`v H`K +?
 ?¶ i? MX
 o`B T?9i b m- h?B m L;¼+ \*QÌM; i„i çB M i?Q¢B- i` M Kti +kM; F?¬B T?K+ #bM?
 S?d h?9v oQM; +kM; F?¬M; +| i`€+? ?„M K` M;QÊ+ H¢B +ÁM M OB ?„M M[- M;Q`E
 bU +? M? H +? ;B[?„M p` Gw .QÆM; - M?Q p`v p b m ?„M KÈB +| i? iB M #° çQÊ+
 *QÌM; +QB M?Q ç½ ?B m çQÊ+ i`QÊ+ K„i ?„M +,M #ªM F?¬M; +| F?ª M,M; +?B M i?
 +® ;„M; M?B m ?ÆM M[X
 h?ÌB ;B M [m `i M? M?- F?B p iÈB F?€+? b¢M i?b ç½ H` 8 ;BÌ +?B m- Gw .QÆM
 oQÆM; :B B :B B i?b [m-M €Q F?¬M; +?dM? i - çÄ Kti çSM; # M +¢M? ?„MX
 Gw .QÆM; /MM; bS+ H„+ H„+ ç-m- i` M Kti +ÁM +| +?9i iB + Mm®B- i?ÌB ;B M M;
 M|B H€ [m€ Qi- p®M ç`M? FQ+? iB M? pÈB oQÆM; :B B :B B K°i +?9i +kM; F?¬M; -
 @Gw .QÆM; - H-M M`v #€M ç'm ;B€ ç®B pÈB M? `i i`¼M; v m- +?ì #m´B i®B i`Î p
 oQÆM; :B B :B B K°i # M ;B9T Gw .QÆM; bY b M; H¢B [m-M €Q K°i # M M?Ä ;B¼
 +`M; M?Ä H¢B- +m®B +MM; M; v +ª +?QM? +¬ +kM; F?¬M; M;?2 çQÊ+X
 @>„+ ?„+- H` 2K M|B ç'v M?û5
 Gw .QÆM; F?¬M; t'm t +QÌB +QÌB `²B ?¬M H M Kti oQÆM; :B B :B B K°i +€B- b
 €Q H¢B- K°i ?²B #¼M ?¼ +ÁM T?ªB çB i´ +?S+ ç'm ;B€ M[X
 h´M; ;B€ i`` +O b® S?d h?9v M`v pQÊi [m +QM b® jyy i`B m- H9+ M`v ç•v Gw .Q
 çQÊ+ ?ÆM Ryy i`B mX L?B m ` K°i i`,K i`B m +| i? ;B9T ?„M +| çO M,M; HU+ ç
 ?ÆM M[- i?m ?Q¢+? Î•K hB m +O ?„M b) K°i H-M M[i,M; H MX
 hQ J½ G•K- Gw s€M ç m ç½ iÈB T?ÁM; M;?d- h?QÌM; h?`M? +kM; çB i?2Q ;B9T pm
 i` M? S?d h?9v- +| çB m ç'm ;B€ h?Ov hBM? \*?OM; H` K°i +?mv M F?| ;†T- ?„M +
 +Æ ?°B M`vX
 oW KÈB iB M p`Q T?ÁM; - Gw .QÆM; HB M FBM? M;¢+- +,M T?ÁM; p®M +| i? +?
 F?QªM; dy- bQ pÈB H9+ i`QÊ+ b® M;QÌB +| Kti M?B m ?ÆM K'v H-MX
 L?[M; M;QÌB M`v F?B i?'v Gw .QÆM; çB p`Q ç m çSM; H M- G•K G M; p` M o,M Zn
 Gw .QÆM; KdK +QÌB ;"i ç-m +?`Q K¼B M;QÌB- M?B m M;QÌB M?Q p`v ?„M +| `i
 F?¬M; #B i M|B +€B ;b +?Q T?ªB- b m F?B M;²B tm®M; ?„M KÈB M?Ä ;B¼M; ?ÄB a
 @a Q H¢B M?B m M;QÌB p`v\
 @h¬B +kM; F?¬M; #B i- M?[M; M;QÌB M`v ç m H` i?m çQÊ+ iBM iS+ M M iU KbM? i
 M;„M +ªM- F?¬M; M;ì H¢B +| M?B m M;QÌB M?Q i? 5
 a M; . H +QÌB F?´ H„+ H„+ ç-m- Gw .QÆM; +kM; F?¬M; +| ?¢M +? b® HQÊM; -
 çQÊ+- M;QÌB +`M; M?B m- +¢M? i` M? H¢B +`M; F`+? HB i- Gw .QÆM; H¢B +`M;
 *| çB m ?B M M`v M;QÌB i`QM; M`v H¢B +| +?9i M?B m- +ÁM K°i H€i M[KÈB iÈB 8
 p`B M;QÌB iÈB- M?[M; M;QÌB iÈB b m iU ç°M; iB K +?¶ M;²B +?Q KbM?X
 @J°i H€i M[F?¬M; i? +?Q M;QÌB iB M p`Q i? K çQÊ+5

Gw .QÆM; bmv M;?o K°i +?9i`²B M?Ä ;B¼M; M|B K°i +•m- M?B m M;Q|B [mª ç9
M?B m M;Q|B [m€ +kM; F?¬M; i@i- M?Q p"v b) `i / ?¶M HQ¢M- M m ç +?Q M;Q|B
+| iB M i`ª i?b Gw .QÆM; K i- Gw .QÆM; ?B M i¢B ç M; `i +¬M i b +?QM?X X

ekNX *?QÆM; eke, h¨B *?QM? *m²M *m°M

@h¬B ?B m`²B- Gw iB M bBM? v M i•K- i¬B M?`i ç`M? F?¬M; ç tªv` p'M ç 5
a M; . H M?Ä ;B¼M; M|B K°i +•mX

L;`v ?¬K [m ?„M M?“M çQÊ+ çB M i?Q¢B h?Q`MiQM iQÈM; [m•M ;¼B +?Q ?„M- ?
ç`M? H¨K¢+? F?Q€M; +Ð HÈMX a M; . H H¬M M`v ç½ H¨K` +®M; ?B M +U+ HÈM
b) iW iW ;B Q K°i Qi [m•M [mv M +?Q ?„M ç iW iW #²B /QÐM; mv iQM? +O `B M;

L|B +€+? F?€+- a M; . H ç½ ?Q`MiQ`M i`îi?`M? M;Q|B F M?B K iB T i?2Q- b m
F?¬M; +ÁM B +| i? +¢M? i` M? pÈB ?„M çQÊ+ M[X

> i i?ªv pB + M`v +| i? M|B H¨ /Q Gw .QÆM; # M +?Q ?„M- ?B M ;B| ?„M +ªK i?`v
M?[M; [mv i ç`M? i`QÊ+ FB X

G9+ i`QÊ+ F?B Gw .QÆM; +?d KÈB #°+ H° iB K HU+- ?„M +kM; F?¬M; M;?d iÈB pB
i`QÎM; i?`M? M?Q p"v- ?ÆM M[+ÁMªM? ?QÎM; iÈB ?„M pÈB KS+ ç° HÈM i? M`vX

8 ;B| jy- Gw s€M çSM; i` M #K+ `²B #„i ç¬m +?O i`b #m´B ç'm ;B€X

"ÎB pb +| i? K M?B m M;Q|B- Gw s€M ç½ +Q| M; çB m pB + F?B M?“M S?d h?9v T?
ç'm ;B€ M`v F?¬M; +?Q T?ûT i?B m H¢B K¨ +¬M ;B Q /`+? i¢B +?¶- ?„M M|B i`QÈ-
bœMX

G•K G M; p¨ M o, M Zm•M ç m`i OM; ?° pB + M`v- K'v M;`v M v #¼M ?¼ ç½ M?bM
F?¬M; çO M M KÈB /MM; +€+? M`v ç i, M; i? K i`B +?QM?X S?QÆM; T?€T M`v`i
F?®B M; mv M i?¢+? i?m H¶ i?b b) FB K +OB # M, K ç®i i`QM; K°i ;B| - i?“K +?Q +
iÈB pB + i? K ;B •K hB m +O Gw .QÆM; M[X

Gw .QÆM; /€K H¨K M?Q i? H¨K +?Q #¼M ?¼ `i #°B T?K+- Qi M?`i +kM; +| ; M ?Æ
F?¬M; +| B /€K H¨K i? +ªX

oB + ç'm ;B€ `i M? M? ç½ #„i ç¬m- ç¬m iB M H¨ #€M ç'm ;B€ Rj F?®B S?d h?9v F
i?¢+? +| K°i F?®B i?m H¶- id H M`v +kM; H¨K +?Q K¼B M;Q|B `i FBM? M;¢+X

E?®B M`v H¨ /Q GQm *QÆM; +?¼M- +| çB m +kM; H¨ /Q Gw .QÆM; Km®M [m'v M
M M iMv iB M +?¼M i? K K`i?¬BX " M i`QM; imv +| S?d h?9v- M?QM; +?d H¨ S?d
b) F?¬M; H'v` #€M- HQ¢B S?d h?9v M`v K¼B M;Q|B +kM; F?¬M; t2K i`¼M;X

JQ|B # F?®B S?d h?9v- FûK +äB M?`i H¨ F?®B * M h? M? *?OM; - +Æ ?? K¶B F?®
?ÆM 8yy p¢M- HQ¢B +?B M iQ+? M`v +?d bÊ +kM; +?d +| S?d h?9v oQÆM; H¨ +| i?
G•K G M; F?B M?bM i?`v b® S?d h?9v M`v +kM; H„+ ç¬m- ?„M +kM; +| i? ç´i, M; -
F?®B ç m i, M; M?Q i? M`v çQÊ+X

E?¬M; i? F?¬M; M|B- i?U+ HU+ +O Gw .QÆM; [mª i?“i K¢M? ?ÆM ?„M K°i QiX

h?|B ;B M iW iW i`¬B [m - KQ|B # F?®B S?d h?9v +¢M? i` p¬ +MM; F`+? HB i- K
+S F?®B M`v +kM; +| bS+ ?`T /šM pÈB M?[M; +¬M; iv +?•m #€m- +?Q /M H¨ M h?“
F?€i p¼M; +| çQÊ+ +?9M;X

hW F?®B i?S M?`i- çÊi ç'm ;B€ ç½ çB p`Q ;B B çQ¢M +¢M? i` M? [mv i HB i- ;¬M
h?9v ç½ iQ`M #° #€M tQM; - Gw s€M H9+ M`v +| p `i H¨ ?QM; T?'MX

Rj F?®B S?d h?9v +°M; H¢B +| ;B€ ?ÆM ekyyp¢M- bQ pÈB iQM? iQ€M i`QÊ+ ç| +
Qi +| K'v F?®B ", M; *?OM; çQÊ+ ç'm ;B€- +m®B +MM; M?[M; F?®B M`v /Q G•K G

L?[M; F?®B +ÁM H¢B H" /Q M?[M; +¬M; iv +?•m #€m F?€+ +?B M? m- ¸€M; iB + H
i? Km ¸QÊ+ S?d h?9v F?¬M; +! # Q M?B mX

M o, M Zm•M p" h?B m L; ¼+ *QÌM; K¶B M; QÌB +kM; +?d +¢M? i` M? ¸QÊ+ K°i F?®
H"K +?Q ? B M; QÌB +! +?9i HQ H„M; X

S?d h?9v +ÁM k F?®B- ¸•v H" ? B F?®B K" K¼B M; QÌB +?9 w M?B m M?'iX

Gw s€M H'v` F?®B h?Ov hBM? *?OM; M?Ä ?ÆM- +?dM? i? imv M?Ä ?ÆM bQ pÊ
F?¬M; +! M?Ä ?ÆM # Q M?B m- F?®B M"v Qi M?'i +kM; +! ;B€i`, Ki`B mX

a m F?B H'v F?®B S?d h?9v M"v` - i`QM; HÁM; Gw s€M +kM; `i FQ+? ¸°M; X

a m F?B ¸'m ;B€ ? B F?®B M"v tQM; - ;B€i` ;B Q /`+? b) pQÊi KS+ jyy i`B m- jyy
¸'m ;B€ +?QM? [mv i®i M?'i +O +¬M; iv +kM; F?¬M; i? ¸¢i ¸QÊ+ KS+ M"vX

@E?®B h?Ov hBM? *?OM; M"v F?¬M; +! ;B€ F?ÎB ¸B K- ¸'m ;B€ #„i ¸-m5

Gw s€M F?¬M; +! M!B H!B p¬ M; ?o - b m F?B H'v S?d h?9v` HB M #„i ¸-m +¢M?
i? K ;B ¸'m ;B€ `i M?B m- Gw s€M +kM; F?¬M; ¸2K S?d h?9v +?Q iWM; M; QÌB t2
M"v ¸ m H" M; QÌB +! FBM? M; ?B K T?QM; T?9- +?d +¬M ¸ªQ K„i [m H" ?¼ #B i M;
M"v HB MX

@Ryy i`B m5

@Ryk i`B m5

Gw s€M pW /Si H!B i?b ¸½ +! `i M?B m M; QÌB #„i ¸-m ¸'m ;B€- #¼M ?¼ H M ;B€
`i M? M?- F?¬M; ¸ M K°i T?9i ¸²M; ?² ;B€ ;B€ +ª ¸½ i, M; H M `i M?B m- bU iQ+?
H"K +?Q G•K G M; +! +?9i FBM? M; ¸+X

L?[M; M; QÌB M"v #B i h?Ov hBM? *?OM; F?¬M; / +¢M? i` M? M M ¸½ ;B" M? M? r
+¢M? i` M? #¼M ?¼ pšM T?ªB i?Y K°i +?9i- ¸•v +?QM? H" h?Ov hBM? *?OM; F?! ;
#Ä i?b #¼M ?¼ +kM; F?¬M; + K HÁM; X

:B€ +ª `i M? M? #` M?[M; M; QÌB M"v M•M; iÈB ?ÆM RRY i`B m- G•K G•K G M; i?ª
p" h?B m L; ¼+ *QÌM; K°i +€B `²B HÈM iB M; M!B, óRjy i`B m5ô

Rjy i`B m- G•K G M i`U+ iB T i, M; ?ÆM Ry i`B m- +€B ;B€ M"v H"K +?Q `i M?B m
æ¢B ?°B ;B Q /`+? /MM; 1m`Q H" HQ¢B iB M ;B Q /`+? +?QM?- M?QM; Î #m´B ¸'m
/MM; L.h H" +?QM?- M; QÌB iÈB i? K ;B T?¬M HÈM +kM; H" M; QÌB h`mM; Zm®+- #
¸ i? M? iQ€M ?ÆMX

G•K G M; #€Q` ;B€ M"v H"K +?Q `i M?B m M; QÌB iW #Ä- M?[M; M; QÌB +ÁM H¢B
¸ M; M; ?o +€B ;b ¸!X

Rjy i`B m- Gw .QÆM; v M H†M; ;"i ¸-m- ¸•v H" ;B€ + Q M?'i K" ?„M /U ¸Q€M- ;B€
pšM +ÁM +! +?9i HÈB M?m" M- M?QM; F?¬M; + Q- pÈB +€B ;B€ M"v ?„M ¸½ `i pW

@Rjk i`B m5

G¢B +! M; QÌB` ;B€- M; QÌB M"v Gw .QÆM; #B i- ?„M H" K°i ;½ T?K i`€+? +O +¬M
S?QÊM; hQÌM; H" +¬M; iv +?•m #€m HÈM- M?m +¬m p h?Ov hBM? *?OM; +kM; `i

@Rjj i`B m5

@Rj9 i`B m5

J°i M K K°i M[HB M iK+ ?¬ ;B€- ? B M; QÌB M"v T?•M #B i H" h?B m L; ¼+ *QÌM; p
G½Q S?QÊM; hQÌM; i`QM; MQÊ+ +! i?S ?¢M; i?'T ?ÆM M h?` p" h?B m h?`- F?B
+¬M; iv F?€+ +kM; `i ¸ wX

:B€ KÈB /mv i`b F?¬M; iÈB ky ;B•v i?b G•K G M; H¢B #€Q ;B€,

@Rj3 i`B m5

G¢B #Ä i? K #®M i`,K p¢M- Rj3 i`B m- ;B€ M`v ç½ H` ;B€ T?ªB #²B iB M- M o,M Z
+kM; F?¬M; M;Q`B w Km®M K` +?d +| ç m ç-m K` i?¬BX J'v M;`v M v #¼M ?¼ ç½
G•K G M; +ÁM F`+? HB i ?ÆM #¼M ?¼- ``i M?B m S?d h?9v G•K G M; ç m /MM; ;E

Rj3 i`B m- bQ pÈB KS+ ;B€ + Q M?'i i`QM; HÁM; Gw .QÆM; +ÁM M?B m ?ÆM 3 i`

M o,M Zm•M H„+ H„+ ç-m- +¬ ç`M? iW #Ä F?®B S?d h?9v M`v- M m iB T iK+ +¢M
i?„M; çQÊ+ G•K H M;- M m /MM; ;B€ [m€ + Q ç Km i?b +¬ b) ;†T T?ªB p'M ç i`
F?®B S?d h?9v +ÁM H¢B b) F?¬M; / /`M; M[X

h?B m L;¼+ *QÌM; /Q /U K°i +?9i +m®B +MM; +kM; H„+ ç-mX

>„M p` M o,M Zm•M +| bmv M;?o ;B®M; M? m- ? B M;QÈB ç m +?9 w i|B F?®B h?
i€Q +ÁM H¢BX

E?¬M; +ÁM B +¢M? i` M? M M F?®B S?d h?9v M`v i?m°+ p H•K H M; pÈB ;B€ Rj3
ç m MÎ MK +QÌBX

oÈB Gw .QÆM; K` M|B- i?m ?Q¢+? M`v M?B m ?ÆM iQÎM; iQÊM; +O ?„M ``i M?B
;B Q ç½ ?ÆM kyy i`B m- ?B M ;Bì ?„M +kM; ç½ i?m ?²B H¢B p®M `²BX

E?¬B h?Ov hBM? *?OM; +ÁM H¢B +¢M? i` M? ``i F`+? HB i- QÈ+ +?WM; KQìB T?S
i`B m Km çQÊ+ M| - ;B€ +ª M`v ç½ H` ;B€ #²B iB M- ?ÆM M[+ÁM T?ªB #²B F?¬M

M o,M Zm•M p` h?B m L;¼+ *QÌM; ç m +| +?9i +?m b|i- #¼M ?¼ ?¬K M v +?ŠM; +
F?®B h?Ov hBM? *?OM; i` M i v G•K H M;- i`QM; K„i ? B M;QìB ç m +| +?9i HQ H,

*?mv M F?€+ i?QÌM; i'i +| M;mv M M?•M- #B m ?B M +O G•K G M; ;-M ç•v ``i F€
KK+ çQ+?- M?QM; KK+ çQ+? H` ;b i?b ? B M;QìB pšM +?Q #B i`ä- ?B M i`QM; H

Gw.QÆM; K°i Kti iQM? iQ€M i`QM; HÁM;- K°i Kti +QìB F?) i`ª HìB S?d h?9v oQÆM;
`ä T?B m #€Q ;B€ +O h?B m L;¼+ \*QìM;- ;B€ ;?B i` M ç! +kM; H` kyy p¢M ;B®M;
E?B •K hB m +¬M; F? B ;B€- M m M?Q +! M;QìB #€Q +MM; ;B€ i?b b) +¬M; F? B +
i?„M; HìB- çB K M`v "bM? \*?•m ?¼+ çQÊ+ iW Jv MK ` - H-M i`QÊ+ Gw.QÆM; i? K
M`vX
*¢M? i` M? pÈB S?d h?9v oQÆM;- p`v i?b F?®B M;mv M i?¢+? M`v F?¬M; #B i b) +
ç®B F?¬M; i? ç M! çQÊ+ +¬M; F? B +¢M? i` M?- Gw.QÆM; T?ªB K m +?!M; ;?B
@o" M K B `i [m M i`¼M;- M?QM; K` HB M iK+ b€m M;`v ç m ç` i,M; i?b F?¬M; T?ª
S?d h?9v oQÆM; +QìB iQ K°i iB M;- Gw.QÆM; H†M; H) M?bM tm®M; T?B m #€Q
M[b) T?QM; FQM? °T- M?[M; #BM? HQM? tmM; [m M? ç½ H`K i®i +¬M; i€+ +?m
Gw.QÆM; M? M?`M; H„+ ç-m- p`B M;`B F?¬M; i?'v S?d h?9v oQÆM; H`K +?Q ?,
¬M;X >¬K M v iÈB ;BY i`Q i?b S?d h?9v oQÆM; tm'i ?B M- Gw.QÆM; +ÁM iQìM
b) F?¬M; iÈB M[ç! +?SX
E?¬M; M;?o iÈB S?d h?9v oQÆM; F?¬M; M?[M; iÈB K` +ÁM M?bM i`9M; F?®B M;
+® w tm'i ?B M p`Q i?ìB çB K +ÁM 8 T?9i +m®B- çQ€M +?WM; H` ¬M; bÊ tm'i ?B M
/`M?- i? M? / M? +O ¬M; `i HÈM- M;QìB +?9 w iÈB ¬M; +kM; `i M?B m- M m ç
oQÆM; M?bM i`9M; K°i F?®B S?d h?9v i?b M! imv i ç®B b) #` `i M?B m M;QìB +¢
S?d h?9v oQÆM; i?'v Gw.QÆM; F?¬M; M!B ;b +kM; F?¬M; ç w K` +?d M?Ä ;B¼M;
K°i +•m- h?B m L;¼+ *QìM; H¢B H`v ` i? K K°i T?B m #€Q ;B€ M[X
Gw.QÆM; i`QM; HÁM; +! +?9i ;B"i KbM?- H-M M`v h?B m L;¼+ *QìM; i`ª ;B€ jyy
Gw.QÆM; F?¬M; /Q /U M[K` H`v ` T?B m #€Q ;B€ çB M p`Q j8y p¢M b m ç! #Ä p`
+m®BX
a m F?B #Ä tQM;- Gw.QÆM; +ÁM +?Q F`T i?Î` i?b ç½ i`WM; iQ K„iX
S?d h?9v oQÆM; F?¬M; +?9i /Q /U #Ä p`Q i?MM; T?B m #€Q ;B€- H-M M`v H` ¬M;
tQM; ¬M; +ÁM KoK +QìB M?bM Gw.QÆM;X
Gw.QÆM; imv +! M,M; HU+ ç†+ i?M i`QM; i v M M F?¬M; i?m S?d h?9v oQÆM;
F?¬M; i? bQ b€M? pÈB S?d h?9v oQÆM; çQÊ+- i•K i`¢M; +O Gw.QÆM; ?B M M
>Qi b•m p`Q K°i ?ÆB- Gw.QÆM; +! +?9i FBM? M;¢+ M?bM S?d h?9v oQÆM; K°i
oQÆM; çQ ` H` 8yy p¢M- bQ pÈB H-M i`QÊ+ ç! +ÁM M?B m ?ÆM kyy p¢MX
G9+ M`v Gw.QÆM; t2K M?Q ?Q`M iQ`M ?B m çQÊ+- S?d h?9v oQÆM; +kM; M?b
S?d h?9v oQÆM; [mª i?"i H` tSM; ç€M; pÈB M,M; HU+ +O ¬M;- Qi M?'i Gw.QÆM;
i?b F?¬M; i? M`Q b€M? #^M; ¬M; çQÊ+X
Gw.QÆM; t2K ç²M; ?²- i?ìB ;B M +ÁM H¢B K°i T?9i jy ;B•vX
h?ìB ;B M +ÁM F`T- Gw.QÆM; H`v ` T?B m #€Q ;B€ `²B M? M? +?!M; pB i p`Q ey
a m F?B çB M tQM;- Gw.QÆM; [m v ç-m H¢B M?bM S?d h?9v oQÆM;- €M? K„i ?„
h`QM; i v S?d h?9v oQÆM; F?¬M; M;ì +kM; +! K°i T?B m #€Q ;B€- F?B M?bM i?'
i` M Kti ¬M; pšM H` MK +QìB iMv w- b m ç! ¬M; +kM; iB M H M #Ä T?B m #€Q ;B€
Gw.QÆM; /MM; M,M; HU+ ç†+ i?M i?'v çQÊ+ ;B€ S?d h?9v oQÆM; pB i H` 3yy p
h?ìB ;B M +?d +ÁM K°i T?9i- i` M i v Gw.QÆM; +kM; +?d +ÁM K°i T?B m #€Q ;B
#•v ;Bì #€Q ;B€ K` Km®M çB M tQM; K°i T?B m #€Q ;B€ F?€+ H` +?mv M F?¬M; i?
+ªK i?'v +! +?9i #`i ç„+ /o- S?d h?9v oQÆM; F?¬M; ?` H` S?d h?9v oQÆM;- +?Q /
ç½ #S+ Gw.QÆM; iÈB KS+ +?"i p`i F?¬M; +?`m M`BX
G`v T?B m #€Q ;B€ ` - +~M i?"M M?bM S?d h?9v oQÆM; K°i +€B- ?„M +?m`M #` p

E?B pB i ? „M +| +?9i /Q /U- ? „M +| i? pB i iQ“M #° b® iB M +ÁM H¢B +O KbM?-
H M iÈB Rdyyp¢M- M?QM; K“M m pB i ? i i?b ? „M F?¬M; + K HÁM; X E?®B S?d h
p¢M- +?ŠM; [m ? „M +kM; F?¬M; Km®M #€M F?®B S?d h?9v M“v- M m p“v i?b ?B M
çB m M“v H“K +?Q ? „M `i F?¬M; + K HÁM; X

Gw .QÆM; # „i ç-m +?ªv K¬ ?¬B- ?B M ;Bì ? „M T?€i ?B M ` K°i pB +- i?b ` HU+
F?,M M?Q i? X

oQÆM; :B B :B B- GQm *QÆM; ç m FBM? M; ¢+ M?bM Gw .QÆM; - ç•v H“ H-M ç-m
t[M?Q p“v- GQm *QÆM; +ÁM F?B T bÊ M?bM S?d h?9v oQÆM; K°i +€B- ? „M ?B
?B M HQ¢B ibM? ?m®M; M“v H“ pb ¬M; H½Q i`QÊ+ K†i M“vX

GQm *QÆM; `i Km®M M? „+ M?Î Gw .QÆM; - M?QM; ? „M F?¬M; #B i M? „+ M?Î i?

@Gw .QÆM; - M? F?¬M; T?ªB i?QìM; M|B õçQÊ+ i?b H“ ?¢M? T?9+ +O KbM?- F?
? v b Qc F?¬M; +-M [m€ ç w ç•m5

oQÆM; :B B :B B ç°i M?B M M?Ä ;B¼M; M|B p“Q i B Gw .QÆM; K°i +•m- +- F?¬M;
+- pšM i?’v çQÊ+ Gw .QÆM; ç M; /Q /U M M +® w M|B K°i +•mX

ô æQÊ+ i?b H“ ?¢M? T?9+ +O KbM?- F?¬M; çQÊ+ H“ p“M K M? +O KbM?õ5ô

Gw .QÆM; ç½ +| +?9i i? M? idM? H¢B- ? „M M; ~M ç-m H M M?bM oQÆM; :B B :B
+m®B- M?•M pB M +¬M; i€+ ç½ +?m~M #` MB K T?QM; ?°T H¢B- i` M K†i a M; . H

> „M F?¬M; #B i Gw .QÆM; i`ª ;B€ i`QÊ+ ç| +| i? „M; ? v F?¬M; - M?QM; H-M M“v G
? „M b) #` S?d h?9v oQÆM; ç ûT- b m M“v Km®M i? „M; H¢B p K†i F?Q i? +kM; F?
;bX

L|B p“v- M; QìB F?€+ b) poM? pB M +?Q `^M; „+ h?€M? F?¬M; # Q ;Bì #^M; çQÊ+

ejkX *?QÆM; ekN, S?d h?9v oQÆM; E?B m *?B M

@*€K ÆM 2K- :B B :B B5

Gw .QÆM; iW iW KdK +QìB- HìB M? „+ M?Î +O oQÆM; :B B :B B M? „+ M?Î ;B®M;
i€Q i`Î H¢B- Gw .QÆM; H“ M; QìB i?¬M; KBM?- ?B M ;Bì ? „M ç½ #B i çQÊ+ KbM?
+?ÆB i•K Hw +?B MX

aQ i•K Hw i?b ? „M F?¬M; i? M“Q bQ pÈB S?d h?9v oQÆM; çQÊ+- M?QM; Gw .QÆ
E?B #bM? idM? H¢B- Gw .QÆM; M?È iÈB Qm i? +O +?QM? KbM?X

Pm i? HÈM M?’i +O ? „M +?QM? H“ M,M; HU+ ç†+ i?M- M| H“ T?€T #ªQ ;B9T ? „M
ç†+ i?M i?b ? „M +| i? #B i çQÊ+ +QM #“B +?Q H“i +O M; QìB F?€+X

Gw .QÆM; i`QM; HÁM; i?-K K„M; +?QM? KbM? K°i +•m- pW `²B F?¬M; M; ì #` S?d
+?9i M[H“ [m M K’i Qm i? +O KbM?X

Gw .QÆM; M? M? +?|M; bY /KM; M,M; HU+ ç†+ i?M- S?d h?9v oQÆM; p“ h?B m L
+?m~M #` iW i`QÊ+ b Q\ L?Q p“v `i i®i- +?d +-M #B i ;B€ ? B M; QìB çQ ` i?b ? „
?ÆM- +?d +-M ;B€ + Q ?ÆM K°i +?9i i?¬B i?b ? „M +kM; +| i? ;B“M? çQÊ+ F?®B
.QÈB ?bM?ªM? H“T i? - iQ“M #° S?d h?9v oQÆM; ç m tm’i ?B M i`QM; ç-m Gw .Q

S?B m #€Q ;B€ M“v ;?B RyRy p¢M 1m`Q- F?¬M; i? F?¬M; M|B S?d h?9v oQÆM;
i?¢+? M“v +| ;B€ F?ÎB çB K H“ Ry p¢M- S?d h?9v oQÆM; F?¬M; M; ì H¢B ` ;B€ ?A
p¢M FB - +?d +| i? t2K H“ b® H)X

L?bM i?’v T?B m #€Q ;B€ M“v- Gw .QÆM; KdK +QìB- M•M; i v H M M?bM ç²M; ?²-

Gw .QÆM; F?¬M; +?¬M +?ì M[K“ ;?B tm®M; ;B€ RyR3 p¢M 1m`Q- KQìB ;B•v +m®
p“Q ?°T- ?B M ;Bì MK +QìB ç½ i`Î H¢B i` M F?m¬M K†i ? „MX

S?d h?9v pQÆM; +?¬M +?ì M?bM i?Q€M; [m Gw .QÆM;- b m ç! M?bM i?Q€M; [m
h`ª;B€ M?bM i?b çÆM ;BªM M?QM; i?"i` M! H` K°i K¬M M;? i?m"i i?•K b•m- S?d
çQB ?°B;B Q /`+? M;mv M i?ç+? î Jv MK ``i M?B m H¬M- F„ M,M; i`ª;B€ +O ¬M
oW `²B Gw .QÆM; ç½ #` +?B M i?m"i i•K Hw +O ¬M;ªM? ?QîM;- i•K i`çM; ç½ `®B
M;?o b) HQçM- +m®B +MM; b) F?¬M; ` ;B€ M?Q w- /QÈB HQçB ibM? ?m®M; M`v S
i?„M; ç®B i?O `i + QX

æ€M; iB + H`¬M; F?¬M; M;?o iÈB +kM; M?Q F?¬M; #B i Gw .QÆM; +! M,M; HU+
pB + Gw .QÆM; b m F?B çQÊ+ oQÆM; :B B :B B ç€M? i?S+ i?b ç½ M; v H"TiS+ /M
b€i +QM #`B i`v +O ¬M;- H`K +?Q F?®B M;mv M i?ç+? M`v `ìB t i-K i v S?d h?9v

S?d h?9v oQÆM; bmv M;?o `i M?B m- M?QM; #`M i v i?b F?¬M; +! M;WM; HçB- b
¬M; HB M H'v ` T?B m #€Q ;B€ +O KbM? `²B M?ûi p`Q ?°TX

a m ?F?B S?d h?9v oQÆM; #Ä T?B m p`Q ?°T- +€B ?°T +kM; ç½ çQÊ+ MB K T?QM
K°i +?9i- ?„M T?€i ?B M H9+ M`v ç½ H` Rk ;Bì R ;B•vX

h?'v M?•M pB M +¬M; i€+ MB K T?QM; HçB- iªM; ç€ i`QM; HÁM; Gw .QÆM; +kM; #
çQÊ+ [m v ç¬m HçB ?¬M H M Kti oQÆM; :B B :B B K°i +€B- M m F?¬M; +! +¬ M?„
b® iB M +ÁM HçB +O KbM? ç Km F?®B M;mv M i?ç+? M`v- M?Q p"v i?b ?„M ç½
pçM `²BX

oQÆM; :B B :B B çÄ Kti- ç•v F?¬M; T?ªB H` i`QM; T?ÁM;- ?B M ;Bì tmM; [m M?
M;î Gw .QÆM; HçB H`K M?Q p"vX

@ªQ #®B- M? v m 2K5

Gw .QÆM; HçB M?Ä ;B¼M; M!B pÈB +¬ K°i +•m- i` M Kti +ÁM K M; i?2Q bU ?QM;
i?„M;- F?¬M; +¬M +?ì +¬M; #® F i [mª ?„M +kM; #B i ?„M H` M;QìB i?„M;- ;B€ +O
oQÆM; 3 pçM 1m`Q- +?d ?ÆM 3y pçM L.h i?¬B ?„M ç½ +QÈT çQÊ+ F?®B *?Q h¬M
oQÆM;X

E€ i?"i Gw .QÆM; p®M ç`M? +?d i? K M?B m ?ÆM K°i 1m`Q- M?QM; +m®B +MM;
/M b Q +kM; H` K°i ¬M; H½Q ç€M; i¬M FQM?- +?mv M M?Q i? M`v F?¬M; i? H`K
>m®M; +?B- +?d i? K K°i 1m`Q i?b b) #` ç®B T?QÆM; M;?B M;ì- #Ä i? K i€K pçM
pçM i?b F?¬M; M?B m H„K M?QM; H` +! i? ;BªB i?Q+? çQÊ+X

S?d h?9v oQÆM; M?Qm K`v- Gw .QÆM; +m®B +MM; +kM; i?Q€i F?ÄB bU F?®M; +
+ªK F?¬M; i®i- S?d h?9v oQÆM; [m v ç¬m HçB M?bM ?°T #€Q ;B€ `²B +! +?9i H„+
æ½ MB K T?QM; HçB M M F i [mª F?¬M; i? i? v ç´B çQÊ+ M[`²BX

@h?¬v5

h?B m L;¼+ *QìM; p°B p`M; F m K°i iB M;- S?d h?9v oQÆM; [m v ç¬m HçB M?bM
+QìB- i`QM; K„i i?b tm'i ?B M K°i +¶ iW €BX

@Gw .QÆM;- M m F?®B M;mv M i?ç+? M`v i¬B çç i çQÊ+ i?b #m´B +?B m i¬B b) ;B

S?d h?9v oQÆM; ç°i M?B M M!B pÈB Gw .QÆM; K°i +•m- b m F?B M!B tQM; +kM
SM; HB M K M; i?2Q h?B m L;¼+ *QìM; `ìB F?ÄBX S?d h?9v pQÆM; +,M #ªM F?¬
i?ç+? M`v +! i? `ÆB p`Q i v M;QìB F?€+- i`QM; K„i ¬M; F?®B M;mv M i?ç+? M`v
?Qt+ H` Gw .QÆM; K` i?¬BX

@«M; 'v +! w ;b i? \

oQÆM; :B B :B B M?bM #¼M ?¼ `ìB çB `²B iÁ KÁ ?ÄB K°i +•mX

@v +O ¬M; 'v H` M m Gw iB M bBM? ;B`M? çQÊ+ F?®B M;mv M i?ç+? M`v- ¬M; 'v
M; v içB +?¶ ç +?Q K¼B M;QìB +! i? +MM; M? m [m M b€i ibM? ?m®M; +O F?®B

Gw.QÆM; F?¬M; +| i`ª HÌB- a M; . H iW iW M|B- b„+ K†i ?„M +| +?9iT?S+ i¢T- +
+| K°i iB T?B M Km°MX

>„M pb Gw.QÆM; K¨ iU ?¨Q- pb Gw.QÆM; K¨ FB m M; ¢Q- S?d h?9v oQÆM; M|B p
Gw.QÆM; - M; QÌB ç€M; ; B€ ç S?d h?9v oQÆM; F?B m +?B M M; Q¨B Gw.QÆM; `

>„M +kM; +| T?B M Km°M- +MM; im´B i€+ pÈB M? m p¨v K¨ ?B M; BÌ Gw.QÆM; ç;
?„M T?ªB M; QÈ+ ç-m M?bM- +? M? H +? +O ?„M p¨ Gw.QÆM; +¨M; M;¨v +¨M; t
M m ?„M H¨ M; QÌB K¨ S?d h?9v oQÆM; F?B m +?B M i?b i®i #B i # QX

amv M; ?o K°i +?9i- a M; . H H¢B H„+ H„+ ç-m- M?B K pK HÈM M?¨i +O ?„M H¨ F
T?ªB H¨ +| i?¨M? iUm Î HoM? pU+ ç´i?¢+?- +?d +¬M H¨K +?Q; B i°+ +| i? iB T iK+
i?¨M? M?B K pK `²BX

L; ?2 tQM; +•m M|B +O a M; . H - hQ J½ G•K p°B p¨M; M?bM p T?Q F?®B M; mv

L?bM K°i ?²B ?„M +kM; F?¬M; i?¨v +| ; b ç†+ #B i- ?„M F?¬M; `ä pb +€B ; b Gw.QÆ
M?bM i`9M; F?®B M; mv M i?¢+? M¨v- pb M| K¨ ? B M; QÌB iQ`M; M, K T?9i +m®B +
?ÆM M[+ÁM H¨ +¢M? i` M? iÈB ; B•v T?9i +m®B +MM; X

@E?®B M; mv M i?¢+? M¨v M?¨i ç`M? H¨ +O i¬B- i¬B b) H¨ M; QÌB ; BªB M|5

h`QM; K„i Gw.QÆM; H|2 H M K°i iB b€M; - bU iU iB M i` M K†i +¨M; M?B m ?ÆM- b
H¨ /Q KbM? çQ ` - Gw.QÆM; F?¬M; +ÁM +?9i €T HU+ M¨Q +ªX

@æB i?¬B- i?ÌB ; B M +ÁM bÈK- +?9M; i çB /m M; Q¢M- F?B KÎ ?°T i?b +?9M; i i`

Gw.QÆM; [m v ç-m H¢B M?bM M?bM K¼B M; QÌB- MK +QÌB i` M K†i +¨M; i? K b
M; ¢+ M?bM ?„MX G9+ M¨v K¼B M; QÌB ç m HQ H„M; ?²B ?°T F?¬M; #B i F i [mª b)
H¢B- F?¬M; M; Ì H¢B Km®M ` M; Q¨B /m M; Q¢MX

@æB - +ÁM i?¨i i?¬M H¨K ; b\

Gw.QÆM; +QÌB iQ K°i iB M; - ?„M M„K +?†i i v oQÆM; :B B :B B `²B FûQ +¬` M
M?bM M? m K°i +€B b m ç| +MM; M? m `ÌB F?ÄBX

*ÆK i`Q ç€K M; QÌB Gw.QÆM; +kM; F?¬M; +| i`Ð H¢B F?€+? b¢M ,M- imv H¨ ç², M
F?¬M; [m€ M; QM- ; B[i`Q ç +?Q a M; . H K M; K¼B M; QÌB çB i bK K°i Qi ç², M
p` +kM; i®i- M?[M; i?S M¨v ,M `¨i M; QM H¨K +?Q ç€K M; QÌB Gw.QÆM; F?2M F?¬M

"m´B +?B m Gw.QÆM; [mª i?¨i H¨ #Ä [m ? i i?ªv K¼B i?S ç +MM; K¼B M; QÌB +M
; BÌX

Gw.QÆM; +ÁM ç M +?M tBM t•K- F i [mª H¨ K°i [m t•K i®i M?¨i H¨K +?Q ?„M +QÌ

G9+ tBM t•K Gw.QÆM; +kM; F?¬M; +| bY /KM; M, M; HU+ ç†+ i?M- HQ¢B +?mv M
i?M i?b F?¬M; +| w M; ?o ; b M[- M?[M; M; QÌB F?€+ F?B i?¨v Gw.QÆM; M?Q p¨v

@L;Q`B i? M? MB M M`v F?¬M; +?d +| i?U+ HU+ K¢M? K` HÁM; /¢ +kM; `i i`-K i o
8 T?9i +m®B +MM; H`K +?Q i`QÊ+ ç| i?¬v +kM; #Ä [m bU i²M i¢B +O ?„M5
S?d h?9v oQÆM; F? i?Î /`B- i` M K†i pšM +ÁM +| +?9i iB + ?”MX
*| +•m ¬M; +ÁM +?Q M|B ` - M m M?Q #B i Gw .QÆM; +kM; M?bM i`9M; F?®B S?o
b) +?m~M #` ;B€ + Q ?ÆMX \*?Q /M H` kyyy p¢M 1m`Q i?b ¬M; +kM; /€K pB i- M? [I
F?¬M; /€K M|B pb bÊ b) ç½ FQ+? h?B m L;¼+ *Q`M;X
@h?¬v- +?mv M ç½ [m F?¬M; +-M M?„+ iÊB M[+?d +| K°i F?®B M;mv M i?¢+?-
#B i çQÊ+5
h?B m L;¼+ *Q`M; +Q`B +Q`B- i`QM; HÁM; i?b +| +?9i +ªK ;B€+ F€ H¢X
G`B M`v +O ?„M ;B®M; M?Q H` ç M; M O B i?¬v KbM?- +?mv M M`v i`QÊ+ FB +?
M`v iQ`M; HÁM; ?„M +kM; F?¬M; M;?o H` F?®B M;mv M i?¢+? M`v b) F?¬M; i? ç
Gw .QÆM; +MM; +QB i`¼M; K°i F?®B M;mv M i?¢+?- p”v F?®B M`v +| i? F?¬M; ç
h`QM; T?ÁM; +?Ì b® k- G•K G M; M;²B i` M;? F?€+? [mw- i` M K†i ?„M F?¬M; +| i
H` K°i +?9i m QªB- HQ¢B p K†i M`v F?¬M; / ;†T i` M F?m¬M K†i G•K G M;X
G-M ç¢B ?°B M`v +| i? M|B H` H-M K` ?„M #` M;? M M?B m M?`i- M?bM i`9M; F?o
Gw .QÆM; +QÊT çB i?b #` M;Q`B F?€+ +QÊT çBX G-M M`v ?„M ç´ jyyy p½M 1m`Q
i` M?`i- F?¬M; M;Ì +ÁM +| M;Q`B ` ;B€ + Q ?ÆM ?„MX
J†i F?€+ M?[M; F?®B Qi +QB i`¼M; ?ÆM i?b H¢B iÊB i v i`QM; F?B F?®B ?„M +O
M`v H`K +?Q ?„M `i F?¬M; + K HÁM;X
h?`B ;B M iW iW i`¬B [m - K`M ?bM? `i M? M? i? v ç´B- +| `i M?B m M;mv M i?¢
F?¬M; i? /WM; H¢B [m€ H•m- #ÎB pb +| M?•M i® ;B€ +ª M M`i M?B m M;Q`B +?o
KbM? +| i`9M; i?¬m ? v F?¬M;X
*¢M? i` M? i`QM; •K hB m +| +?9i ç†+ i`mM;- `i M?B m M;Q`B ç m i?2Q i?|B [m2
F?€ ç†+ b„+- pQ /K M?Q ;?B M?[M; +QM b® H) ç†+ #B i- M?Q p”v F?B K`M; ?bM? t
M? M? b) #B i F i [mªX
@Gw H½Q ç - ?B M i¢B +”m ç½ M„K ;B[çQÊ+ ?ÆM Rjy F?®B M;mv M i?¢+?5
hQ J½ G•K ?QM; T?’M F m K°i iB M;- Rjy F?®B M;mv M i?¢+? [mª i?”i F?¬M; Qi-
ç´m i?¬m ?ÆM jyy F?®B- ?B M i¢B +¬M; #® F i [mª +?Q iÊB K°i MY i?b ç½ i?m o
*?Ì F?B i?®M; F tQM;- id H +| çQÊ+ M;mv M i?¢+? F?ŠM; ç`M? b) Qi M?`i H` K°i
LÆB M`v M?B m M;Q`B +¢M? i` M? M?Q p”v pšM +| i? i`9M; i?¬m K°i MY - id H M
ç M h?` ?Q†+ h?B m h?` #B i- #¼M ?¼ b) p¬ +MM; +ªK i?€M +?Q K` t2KX
@hQ J½ + - +€K ÆM5
Gw .QÆM; +Q`B ;”i ;”i ç-m- T?¬M +ÁM H¢B i`9M; i?¬m +?„+ b) F?¬M; M?B m H„K
F?®B Gw .QÆM; pšM M„K +?„+- kyy F?®B M`v #B m ?B M`i F?¬M; i - H-M M`v ?
@> ? - Gw H½Q ç +ÁM F?€+? F?Q pÈB i¬B H`K ;b +?S5
hQ J½ G•K M|B tQM;- H”T iS+ H¢B +MM; Gw s€M- GQm *QÆM; M?bM +?^K +?^K p”
+¢M? ?•K K° HB + M?bM #¼M ?¼ K°i +€BX
a M; . H ç` p` `i + Q- +kM; +| `i M?B m #^M; ?[m- M?QM; M;Q`B i?”i bU H` #¢M
+kM; H` pb i?•M T?”M ç†+ i?M +O ?„M i¢Q i?”M?X L?bM Gw .QÆM; p` hQ J½ G
F?¬M; +| +?9i M;„M €+? M`Q Î+MM; K°i +?¶- a M; . H ?Q`B MB K çQ¢M i?`B ;B
ç| /Q`M; M?Q ?„M +kM; +| çQÊ+ ibM? +ªK M?Q i? X
J`M ?bM? F?¬M; M;WM; #B M ?| - Gw .QÆM; +kM; Hm¬M M?bM p T?Q K`M; ?bM

a m ?FB M?bM i?'v F?®B M;mv M i?¢+? +| EBK hB *?OM; K" ?„M ç w +kM; i`9M; i .QÆM; +`M; iQÆB ?ÆM- #Q ~M +O F?®B S?d h?9v M`v i?"i bU [m€ HÈM- M; v +a M?bM ` - +m®B +MM; H`K +?Q Gw .QÆM; /MM; ;B€ i?'T Km çQÊ+X

L?bM i?'v F?®B M;mv M i?¢+? M`v i?m°+ p KbM?- Gw .QÆM; F?¬M; +ÁM HQ H„ i•K i`¢M; ?„M `i #bM? i?ªM- M?QM; i`QM; HÁM; ?„M pšM +| +?9i HQ H„M; - ?„M bÊ h?9v oQÆM; M?bM i`9M; X E?¬M; +| +?QM? KbM? M?bM +?^K +?^K p`Q M| - F?®B ?„M +kM; F?¬M; #B i çQÊ+X

Zm€ i`bM? +¬M; #® ;B€ /B M ` i`QM; K°i; Bì jy T?9i- b m F?B +¬M; #® tQM; +| i? M?"M M;mv M i?¢+?- `i M?B m M; QÌB i`QM; M; `v ?¬K M v ç m çB M?"M M;mv M i

L; `v ?¬K M v H` K°i i`QM; M?[M; M; `v K` ç¢B ?°B ç|M; +Y Km°M M?'i- b m KQÌB ? +| i? ç|M; +Y X

*¬M; #® ;B€ •K hB m tQM; iS+ H` ç¢B ?°B +kM; ç½ F i i?9+- imv p"v M m +| M; QÌB ? v H` ;Bª i?¢+? T?€i iB i i?b ç¢B ?°B pšM OM; ?°X

@Gw H½Q ç - +?9M; i +| i`M; +°M; kRj F?®B M;mv M i?¢+? i`9M; i?•m- +`m +| +-

E?B K`M; ?bM? HÈM ç|M; H¢B- hQ J½ G•K M;~M; ç-m- H†M; H) i?Î` K°i ?ÆB- F?B i?¬m +¬M T?ªB i" T i`mM; - HB M iK+ ?ÆM K°i ;Bì i" T i`mM; + Q ç° M M K¼B M; QÌB

@*?mv M M`v +?9M; i b) FB K i` b m- +?9M; i ?B M i¢B çB H½M? M;mv M i?¢+?-

Gw .QÆM; çSM; H M- +QÌB M|B K°i +•mX

æ€K M; QÌB hQ J½ G•K ç m +| +?9i FQ+? ç°M; - Gw .QÆM; çB M?"M M;mv M i?¢+? M; v- F?®B K` Gw .QÆM; p` S?d h?9v oQÆM; +¢M? i` M? M? m H` K°i i`QM; M?[M

:BªB F?®B M;mv M i?¢+? M`v +?QM? H` HìB M|B i`QÊ+ ç| +O S?d h?9v oQÆM; - M?QM; w +O ¬M; K¼B M; QÌB ç m ?B mX

E?®B M;mv M i?¢+? M`v M m ç´ i,M; i?b Gw .QÆM; ?Q`M iQ`M i?„M; S?d h?9v oQ i,M; i?b H-M M`v H` K°i H-M K` Gw .QÆM; iQ`M /B M i?„M; i`QÊ+ S?d h?9v oQÆ h?9v oQÆM; - ç•v +?QM? +?mv M `i H•m `²B +?Q +| M; QÌB H`K çQÊ+ - +?Q /M H` ;Bì /€K M; ?o iÈBX

Gw .QÆM; çª i?„M; h`€+ H½Q- M m ?„M i?„M; Hm¬M S?d h?9v oPÆM; i?b Gw .QÆ ç M?'i i`QM; ;BÈB ç´ i?¢+? ? v b Q\

æ L?'i M?•M ;BÈB ç´ i?¢+?- ç•v H` / M? iB M; p¬ +MM; p M; /°B- M; ?o ç M ç•v a çQÊ+ +| +?9i FQ+? ç°M; - i`QM; HÁM; +kM; +?ì çÊB Gw .QÆM; +| i? ç´ i,M; F?®B M i?„M; S?d h?9v oQÆM; X

*?¶ ;B Q iB M +| `i M?B m M; QÌB- ?¬K M v Gw .QÆM; b) i? M? iQ€M i`i +ª iB M M; QÌB +O a M; . H p"M +?mv M +?9M; p X

L;mv M i?¢+? `i M?B m- /U p`Q p`B M; QÌB Gw .QÆM; i?b +¬M iÈB K'v M; `v KÈB ç¢B /Q M? +O ;B i°+ a M; . H - +?Q /M H` K€v ;BªB i?¢+? ? v M; QÌB ;BªB i?¢+? ç FB K çQÊ+ `i M?B m i?ÌB ;B MX

S?d h?9v b m F?B ;BªB ` +¬M T?ªB #€M- Gw .QÆM; iQM? iQ€M ;YB i?Q KÌB +?Q KÌB ?¼ ç M i? K ;B #m´B ç'm ;B€X "€M b® S?d h?9v M`v çB Gw .QÆM; pW p†M p`Q KÃ [m€M; - ç•v H` T?QÆM; T?€T +| HÈB M?'i +O Gw .QÆM; i`QM; i?ÌB çB K ?

G9+ M?"M M;mv M i?¢+? Gw .QÆM; +| +?9i /Q /U- +m®B +MM; HU +?¼M ` 8 F? ;B[- M; Q`B i`U F?®B "¢+? a "b FB +ÁM +| F?®B M;mv M i?¢+? +?S EBK hB *?C .QÆM; +kM; F?¬M; v M i•K ;B Q +?Q M; QÌB F?€+X

8 F?®B M;mv M i?¢+? #Ä p`Q K°i t2 ç~v- GQm *QÆM; T?K ;B9T ç~v t2- K¼B M; QÌB

E?m ;B^aB i?¢+? ?¬K M v +| i? K F?¬M; Qi K€v ;B^aB i?¢+?- ``i M?B m M;QìB b m
ibM? ç m ``i H`` €T HU+- #¼M ?¼ ç m Km®M ;B^aB p``B F?®B M;mv M i?¢+? ç ;B^aK
i? ç´ i,M; i?b €T HU+ +O #¼M ?¼ b) #B M K`iX

E?m ;B^aB i?¢+? ?¬K M v +| i`M; +°M; ?ÆM i`,K K€v ;B^aB i?¢+?- M?[M; K€v ;B^aB
çQÊ+ # M [m^aM Hw i?m ç2K p``Q # M i`M;- imv K€v ;B^aB i?¢+? F?¬M; Qi- M?QM; î
;B€+ p¬ b® M;QìB çSM; i`T M" T+MM; M? m ;B^aB i?¢+? M?Q î "bM? *?•mX

L;QìB iÈB i? K ;B ç¢B ?°B î Jv MK `M m F?¬M; T?°B H``¬M; +?O +¬M; iv +?•m
M;mv M i?¢+?- F?¬M; ;B®M; M?Q î "bM? *?•m- î MÆB M``v +| ``i Qi M;QìB ? K K
? K K ç´ i?¢+? KÈB +| i? ;B^aB i?¢+? M; v i¢B +?¶- M?QM; î ç•v H¢B +| ``i Qi M M
bQ pÈB "bM? *?•m çQÊ+X

LÆB M``v F?¬M; i? bQ pÈB "bM? \*?•m M?QM; +kM; ``i M€Q M?B i- i`ìB ç½ #„i ç¬
p``Q # M i`QM;- M?[M; ¬M; +?O +¬M; iv +?•m #€m +kM; b) HU +?¼M ;B^aB K°i b®
i,M; M?B m ?ÆMX

@L€Q M?B i M?Q p"v\

oW KÈB çB p``Q F?m ;B^aB i?¢+?- hQ J½ G•K HB M bYM; b®i- i` M K†i?B M` bU ?
T?°B ¬M; +?O +¬M; iv +?•m #€m- +kM; F?¬M; T?°B i?QÆM; M?•M M;mv M i?¢+?-
? K K ç´ i?¢+?- ?„M i?Q+? M?`i H``i`QìM; ?ÊT M€Q M?B i i? M``vX

L?bM i?`v K°i K`M M``v H`K +?Q ?„M M?È H¢B bU M€Q M?B i F?B î "bM? *?•mX

@æ9M; p"v- i?U+ M€Q M?B i- M;QìB ;B^aB i?¢+? M?B m ?ÆM #bM? i?QìM; ``i M?B

Gw s€M +kM; M!B K°i +•m- ?„M +ÁM F?¬M; M;WM; M?bM tmM; [m M?- i`QìM; ?ÊT
+?d KÈB i?`v H-M ç¬m- oQÆM; :B B :B B +kM; ç²M; /¢M; M?Q p"vX

@Gw iB M bBM?- b Q K¼B M;QìB F?¬M; çB p``Q\

G•K G M; çB iÈB +Y F?m ;B^aB i?¢+?- F?B M?bM i?`v ç€K M;QìB Gw .QÆM; ?„M H
[m v ç¬m H¢B M?bM i?Q€M; [m - T?Q b m G•K G M; M?[M; +?mv M ;B ç M; T?K
t2 +ÁM ç†i K`v F?®B M;mv M i?¢+? F?¬M; i X

@G•K iB M bBM? +kM; ç M ç•v- +?9M; i¬B ç M; +?m`M #` çB p``Q- +MM; M? m çB5

Gw .QÆM; +QìB +QìB- M!B tQM; ?„M HB M iW iW çB p``Q # M i`QM;X

>ÆM i`,K K€v ;B<sup>a</sup>B i?¢+? # M i`QM; +| ?ÆM K°i MY ç½ +| MQìB- HQ¢B i`QìM; ?Ê
F?¬M; i? M``Q i?`v çQÊ+X

G•K G M; M?bM HQÈi [m K`v F?®B M;mv M i?¢+? K` GQm *QÆM; ç M; T?K i`€+?
+?9i i?`i p¼M; t i [m `²B +?Êi #B M- b m ç! ?„M HB M +MM; Gw .QÆM; çB p``Q # M

ej8X *?QÆM; ejk, æ`m oÈB S?d h?mw oQÆM;

G•K G M; M?bM HQÈi [m H`` #B i K`v F?®B M;mv M i?¢+? Gw .QÆM; pW K M; ç
oQÆM; GK+ FB X

æB m M``v H`K +?Q ?„M ?ÆB +| +?9i i?`i p¼M;- i?U+ ` #°M i?•M ?„M ç½ bÈK #B
M;¼+ ç T M?`i æ oQÆM; GK+ +O Gw .QÆM; F?¬M; HÈM- p®M +O Gw .QÆM; ?„
Fo- imv i ç®B F?¬M; i` M dyyy p¢M ç¬ H - i?2Q [m M b€i +O ?„M- Gw .QÆM; b) F
ç i` M? H`v F?®B ç pQÆM; HK+ FB X

*€B K` Gw .QÆM; i?2Q çm`B H`` HÈB Q+? HÈM M?`i- F?®B i?¢+? ç! F?¬M; T?M ?Ê

E?m ;B^aB i?¢+? p®M F?¬M; M?Ä- i`QÊ+ ç•v H9+ ;B^aB i?¢+? Gw .QÆM; i?QìM; +| R
M v i?b F?¬M; +| +°K ;B€+ `v M[ `²BX Zm€ MY b® K€v ;B^aB i?¢+? ç m ç½ +| M;Qì
Qi M;QìB çSM; # M +¢M? t2K- +?mM; [m M? ç m +| iB M; K€v ;B^aB i?¢+? +?|B i B
#` K`BX

@Gw iB M bBM?- +?9M; i p"Q # M i`QM; i?¬B- # M i`QM; pšM +| +?¶ i`®M; 5
G•K G M; F?) +?d p T?Q i`QÊ+- ?B M M; Q`B ç m ç½ #` M?[M; M; QÌB ç M i`QÊ+
i?ç+? i?b +?d +| i? p"Q +?¶ i`®M; # M i`QM; X

Gw .QÆM; ;"i ç-m ç²M; w- K'v M; QÌB #¼M ?¼ H2M [m ç€K ç¬M; - iB M p"Q # M i`Q
L?bM F?OM; +ªM? ; BªB i?ç+? M€Q M?B i Gw .QÆM; ç½ #` +m®M ?9i i?2Q- F?¬M;
M"v i?"i i®i- +| i? ç2K HçB bU ?,M; ?€B R +€+? iU M?B M +?Q K¶B +€ M?•MX

@Gw iB M bBM?

@Gw iB M bBM?- M; "B ç½ ç M5

E?B çB [m K'v +€B K€v ; BªB i?ç+? +ÁM +| F?¬M; Qi M; QÌB +?"Q ?ÄB Gw .QÆM; -
.QÆM; +| i? M|B H" M?Q K†i i`ÌB ; B[ i`Q - M?'i H" b m F?B ?„M HB MiB T ; BªB
S?d h?mw- M?[M; M; QÌB i? K ; B +¬M; #`M ç m #B i Gw .QÆM; - `i M?B m M; QÌB
B +?"Q ?ÄB Gw .QÆM; Gw .QÆM; ç m ; "i ç-m ç€T H - +| R b® M; QÌB ç½ iWM; i?
Gw .QÆM; +ÁM +| i? M?„+ çQÊ+ i M #¼M ?¼- M?[M; M; QÌB çQÊ+ Gw .QÆM; M?„
æB m M"v F?B M +?Q Gw .QÆM; `i +ªK ç°M; - R M, K i`QÊ+ ?„M +ÁM ç M; M; ?o H
pB +Î M h?` i`QM; i?"M? T?® JBM? .QÆM; M"v- H9+ ç| M m ?„M +| ; †T H½M? ççQ
+kM; F?¬M; i? K KÎ KÎ K„i ` M?bM ?„MX *?d KÈB i?ÌB ; B M R M, K- +m°+ b®M; +O
i`ÌB M;ª ç'iX

"•v ; BÌ M?[M; M; QÌB M"v HçB +?d +¬M ?„M M?„+ ç9M; i M #¼M ?¼ H" #¼M ?¼ ç½
L?[M; +ªK t9+ M"v Gw .QÆM; +| H) b) F?¬M; # Q ; BÌ M|B ` - F?B çB [m +?¶ +O M
[m M b€i M?[M; F?®B i?ç+? #¼M ?¼ ç M; ; BªB- T?€i ?B M ` `^M; ?¬m M?Q +?'i H
K€v ; BªB i?ç+? K" ?„M çB [m i?"K +?Q +ÁM +| ",M; *?OM; - +ÁM +| k F?®B S?M.
ç' i?m `i QiX

æ•v H" M; "v +¬M; #`M +m®B +MM; Î Jv MK ` - M?[M; ¬M; +?O ç M ç•v ç' i?ç+? ç m
HU+ i`QÊ+ F?B p"Q ç'm ; B€- +?¼M M?[M; F?®B T?~K +?'i i®i- ; B€ + Q- +| M?B m
HÈM ç m ç' i?„M; F?¬M; +| ; b ç€M; H"K Hç +ªX

L?[M; ¬M; +?O M"v i`QM; HÁM; ç m Km®M bQ b€M?- B +kM; Km®M S?d h?mw ?¼
i?O +O KbM? ; BªB ` - ç +| i? KÎ K"v KÎ K†i- M m F?¬M; ç½ F?¬M; K M; i?ç+? ç
Ry T?9i b m- Gw .QÆM; ç½ p"Q ç M #½Q ç'i i`®M; T?Q i`QM; +MM; F?m ; BªB i?ç
"½B ç'i i`®M; HÈM ç ; BªB i?ç+? F?¬M; M?B m- K'v M; QÌB M?•M pB M M?bM i?'v C
ç| p°B p" M; K M; ç M i`QÊ+ K†i Gw .QÆM; R +?B + K€v ; BªB i?ç+? F?€ KÈB- M?•M
HÈM ç m #B i Gw .QÆM; - K'v M; "v M"v Gw .QÆM; ç½ #¶B /QĐM; +?Q ?¼ F?¬M; Q
G•K G M; +kM; +¬M K€v ; BªB i?ç+? - HB MiB T K'v M; "v M v ç m F?¬M; +| çQÊ+ p
?„M +?'i +?S F?¬M; Qi Q€M ?ÌM- +¬M TªB ; BªB H'v K'v F?®B- i?„M; HÈM ç ; BªB
æQÆM; M?B M`²B- M m M?Q +| i? ; BªB ` F?®B i?„M; HÈM ?ÆM Gw .QÆM; i?b
i?„M; çQÊ+ Gw .QÆM; R H¬M +kM; H" QÊ+ Km®M +O G•K G M; X

æSM; i`QÊ+ K€v ; BªB i?ç+? Gw .QÆM; M?bM b M; tmM; [m M?- F?¬M; M?bM i?'
oQÆM; p" L; ¼+ *QÌM; - i` M K†i ?,M i?Q€M; ?B M H M p i?'i p¼M; X

h`QM; HÁM; Gw .QÆM; i?U+ ` +kM; Km®M t2K S?d h?mw oQÆM; ; BªB F?®B i?ç
b€M; Gw .QÆM; ç½ #` S?d h?mw oQÆM; +m¶K çB K'i- i?"i ` +kM; ç½ +| / M?H" S
iB M; +O ¬M; i H"K +?Q Gw .QÆM; F?¬M; çQÊ+ +| +?9i t2K i?QÌM; M"Q- M?bM
F?®B i?ç+? K" KbM? t2K i`¼M; M?'i- F?¬M; i`€M? F?ÄB +| +?9i +,M; i?ŠM; X

*kM; pb bU +,M; i?ŠM; M"v KÈB #` S?d h?mw oQÆM; H"K +?Q i`QM; HÁM; ?„M +|
?„M +,M #ªM F?¬M; +¬M TªB HQ H„M; M?[M; i?S M"vX

@Gw iB M bBM?- + "m b Q +ÁM +?Q ; BªB i?ç+? - i¬B ç½ #„i ç-m `²BX

G•K G M; Î# M +¢M? M?„+ Gw .QÆM; - i` M K€v ;BªB i?¢+? +O ?„M ç½ #`v` R F?
ç2M- F?®B M`v K`B` „,M; \*?OM; - ç€M; iB + H` K†i K`B` `i Qi- K` H¢B F?¬M; /QÊ-
i,M; pb M! ç½ çQÊ+ /U çQ€M F i [mª +?QM? t€+ +ª`²BX

L?bM i?'v F?®B i?¢+? M`v Gw .QÆM; HB M ;"i ç-m- ç•v H` R i`QM; ?ÆM jyy F?®B
i?b #` G•K H M; #Ä` ;B€ + Q ?ÆM Km H¢B- # M i`QM; +! pB M „,M; *?OM; S?d
pB M M`v F?¬M; M?Ä- +?„+ +?„M +! i? ç´ i?„M;X

@h¬B #„i ç-m M; v ç•vX

Gw .QÆM; M!B tQM; HB M ;"i ç-m- M?bM 8 F?®B i?¢+? i` M t2 ç~v- i` M K†i +! +?
8 F?®B i?¢+? Gw .QÆM; K M; ç M H-M M`v ç m H` M?[M; F?®B i®i M?'i- ?„M Km
i? K ;B ç'm ;B€ S?d h?mw +O ?„M ?ÆM M[- +€+? i®i M?'i H` ;BªB` pB M S?d h
p`v ?„M ?„M H'v` k F?®B ?„M ç½ i`9M; i?-m çQÊ+ i`QM; b® 8 pB M M`vX

@Gw iB M bBM?- S?d h?mw oQÆM; p`h?B m L;¼+ \*QÌM; ç M`²BX

a M; . H H†M; H) ç M ;-M Gw .QÆM; M?Ä ;B¼M; M?„+ - Gw .QÆM; p°B M;~M; ç-m
h?mw oQÆM; /šM i?2Q h?B m L;¼+ *QÌM; ç M; iB M p T?Q #¼M ?¼- T?Q b m #
çB +MM;X

Gw .QÆM; p®M ç`M? H'v` R F?®B ç ;BªB i`QÊ+ - M?QM; M?bM i?'v #¼M ?¼ HB
i?2QX

h`22M K†i hQ J½ G•K- a M; / H ç m H°` p ?QM; T?'M- S?d h?mw oQÆM; i?"i bU
+! pÄ M;Q`B +€i i`„M; K`¬M; i p` Gw .QÆM; i` M? M? m H`T iS+ b) +! F i [mª- Gw
F?®B i?¢+? M`v H` b) i?„M; - +kM; +?QM? H` i?„M; +ª S?d h?mw oQÆM;X

L;?o ç M pB + Gw .QÆM; +! i? i?„M; S?d h?mw oQÆM; - i?•M M?B i +O K'v M;Q
M?Q ç M; M!M; H MX

S?d h?mw oQÆM; iB M i?ŠM; ç M +?Q Gw .QÆM; `²B çSM; H¢B- i` M K†i p` HÈM
i?ªM M?B M- ¬M; +ÁM çQ K„i M?bM b M; +?B + t2 ç~v +?Î i?¢+? +O Gw .QÆM;X

h?B m L;¼+ *QÌM; +kM; +?9w ç M +?B + t2 ç~v +O Gw .QÆM; - F?®B i?¢+? +! pÄ
i`QM; i v Gw .QÆM; - b m F?B i?"i bU M?bM i?'v F?®B i?¢+? M`v i`QM; HÁM; +O
+?9i iB M; iB +X æ•v H` F?®B i?¢+? K` bQ T?K ?„M ç€M? ;B€ `i + Q- K'v M,K ;-M
bQ T?K ?„M çQ` ç€M? ;B€ + Q M?Q i? - S?d h?mw oQÆM; t2K i`¼M; F?®B M;mv
+ª F?®B æ oQÆM; GK+ ç½ çQÊ+ +?¼M H` F?®B M;¼+ ç T M?'i FB X

E?®B i?¢+? M?Q i? M`v +m®B +MM; H¢B`ÆB p`Q i v Gw .QÆM; - i`QM; HÁM; Gw .
?„M i mv i ç®B F?¬M; /€K M!B` - M m M!B` b) H` ç¢B #`i FQM? pÈB bQ T?KX

@E?¬M; i²B +?9i M`Q- h`QÌM; :B M; ?"m H½M; i?¬B iB M H½M; U b¬M; h`QÌM; :B
i`QÊ+V- Gw .QÆM; - K'v F?®B i?¢+? M`v ç m H` +O +"m b Q\

S?d h?mw oQÆM; +QÌB M!B- +ÁM H'v i v +?d p`Q +?B + t2 T?Q b m Gw .QÆM; -
ç¬M; - ¬M; +¬M t€+ M?"M R +?9iX

Gw .QÆM; ;"i ç-m ç€T ,

@L;`B [m€ HÌB`²B- ç! ç m H` +O i¬BX

@æ m F?¬M; i²B +?9i M`Q- L;¼+ *QÌM; - K M; M;mv M i?¢+? +O +?9M; i ç MX

S?d h?mw oQÆM; [m v H¢B M!B pÈB h?B m L;¼+ *QÌM; - h?B m L;¼+ *QÌM; p°B p
ç M- i` M t2 +?d +! j F?®B i?¢+?- +ÁM çQÊ+ T?O H M #^M; R HÈT pªB K`m çÄX h?
` - Gw .QÆM; M?bM i?'v F?®B i?¢+? Î i` M +MM; HB M i`Î M M`i FBM? M;¢+X

hQ J½ G•K- a M; . H +kM; F?¬M; M;Q¢B H - i` M K†i ç m iÄ` `i ;B"i KbM?X

E?®B i?¢+? i` M +MM; +?QM? H` F?®B i?¢+? ç¢i / M? ?B m F?®B M;¼+ ç T M?'
i?¢+? F?®B M;¼+ ç T M?'i i`QM; H-M +¬M; #`M M`v- H` F?®B æ oQÆM; GK+ ç½
p¢M M?•M /•M i XUjeyy p¢M 1m`Q4jey i`B m L.hV

E?®B i?¢+? ç'm ;B€ M`v çQÆM; M?B M H` /Q h?B m h?` K M; ç M- M?bM /€M; p +
L;¼+ *QÌM; +| p M?Q Km®M ;BªB M| î ç•vX

S?d h?mw pQÆM; M|B p"v- K'v +?K+ M;QÌB T?Q b m #¼M ?¼ ç m ç½ #„i ç-m #`M

L?[M; M;QÌB M`v ç m M?bM i?'v S?d h?mw oQÆM; - `i M?B m M;QÌB +kM; F?¬M; ;
#¼M ?¼- F?B h?B m L;¼+ *QÌM; p¢+? i'K pªB çÄ` i'i +ª K¼B M;QÌB ç m T?€i ?B

S?€i ?B M M`v H`K +?Q #¼M ?¼ p¬ +MM; FBM? M;¢+- M?QM; pšM i?'v ?QM; T?'M

Jv MK ` ç½ iWM; i´ +?S+ ?ÆM 9y H-M +¬M; #`M- K¶B H-M ç m +| +?¼M ` F?®B i
M;QÌB ;BªB M| i¢B +?¶ i?b +| i? ç K çQÊ+- S?d h?mw oQÆM; ;BªB F?®B i?¢+? M
M; v i¢B +?¶ `²B- M m FQ i?b M| +kM; F?¬M; tm'i ?B M î ç•v H9+ M`vX

G9+ M`v- M?[M; M;QÌB +MM; +| K†i î ç•v ç m +ªK i?'v R +ªK ;B€+ K v K„M- #¼M ?¼
+| i? M?bM `ä [m€ i`bM? F?®B i?¢+? M`v çQÊ+ ;BªB M?Q i? M`QX

S?Q # M FB - G•K G M; iW iW M;~M; ç-m H M- i?€Q #Ä FQM? ;BªB i?¢+?- çQ F?
;B ;BªB i?¢+? # M +¢M?- bU #`M i€M +O K¼B M;QÌB î ç| ç½ i?m ?9i bU +?9 w +O

æB ç M # M +¢M? Gw .QÆM; - €M? K„i +O G•K G M; HB M i`î M M +,M; i?ŠM; - b
pQÆM; - i` M K†i HB M /-M /-M ?B M H M p +?m t|iX

E?®B æ oQÆM; GK+ ç9M; H` î i`QM; i v S?d h?mw oQÆM; - i?U+ ` ?„M +kM; bÈK
ç¬€M i? M`v `i Qi- S?d h?mw oQÆM; H` M;QÌB +| F?ª M,M; M?'iX +?d H` ?„M p`
h?mw oQÆM; K'v M;`v HB M iK +F?¬M; tm'i ?B M H K +?¼ #¼M ?¼ #` HW - +S M;D
i? K ;B +¬M; #`MX

S?d h?mw oQÆM; imM; ?Qª KM ç½ HW çQÊ+ FQ Qi M;QÌB X

M;?o p"v- i`QM; HÁM; G•K G M; Mªv bBM? R M;?B ?Q†+- i`QM; F?QªM; i?ÌB ;B M
t2K tQM; i'i +ª b® i?¢+? ç|X

L;mv M M?-M H` pb i?ÌB ;B M ¬M; i tm'i ?B M `i M;„M M M K¼B M;QÌB ç m M;?o
? i i?¢+?- pb p"v KÈB F?¬M; +?9 w ç M bU i²M i¢B +O ¬M; i - M m i`QM;; R M;`v K
H` G•K H M; - ç M Gw .QÆM; +kM; F?¬M; iBMX

Gw .QÆM; +| M,M; HU+ ç†+ #B i +kM; T?ªB k M;`v KÈB t2K ? iX

@Gw .QÆM; - i M;?2 M|B î L;Q½ h?`M? +`m p` h`€+ H½Q ç½ +QÊ+ R i`"M ç´ i?¢+
i?„M;- +?B #^M; ?¬K M v +?9M; i +kM; +QÊ+ R i`"M- i +| j F?®B- M;QÆB +| 8 F
+?9M; i T?•M ` j H-M- j H-M i?„M; k- i? M`Q\

S?d i?mw oQÆM; HB + M?bM G•K H M; R +€B- M?QM; +kM; F?¬M; ç w ;b- HB M
.QÆM;X

S?d h?mw oQÆM; pW /Si HÌB- h?B m L;¼+ *QÌM; ;B"i KbM? M?bM H M- ?„M #B
oQÆM; +?Q iWM; +QÊ+ i?¢+? pÈB B- +`M; F?¬M; +?O ç°M; v m +-m +QÊ+- Gw .

ejeX *?QÆM; ejj, h`U+ hB T h¢B >B M h`QÌM;- >¢ . Q :BªB h?¢+?X

smM; [m M? #¶M; +?®+ i`î M M v M H†M;X J¼B M;QÌB /QÌM; M?Q p K†i B +kM; M
+ª a M; . H p` G•K G M;X

"¼M ?¼ ç½ pW M;?2 i?'v ;b\ S?d h?mw oQÆM; +?O ç°M; i?€+? ç'm pÈB Gw .QÆM
i? tªv ` M`v H¢B ç M; /B M ` M ; v i`QÊ+ K„i ?¼- F?B M +?Q K¶B M;QÌB #¼M ?¼
?bM? M?Q ç½ M;?2 M?-KX

æ½`'iH•m`²BS?dh?mw oQÆM; F?¬M; +QÊ+ç´i?¢+? pÈB B- çB m M¨v`€iM?B
8 M,K i`QÈ+- ;BÈB ç´i?¢+? ç½ iWM; +| R pK ç´i?¢+? −K o- ç M #•v ;ì pšM H¨R ç

«M; i Km®M ç†i R +?B + K€v [m v î F?m ;BªB i?ç+? M¨v- ç [m v i`U+ iB T i¨"M +Q
çQÊ+ t2K i¨"M [mv i ç'm +O L K oQÆM; "„+ h?€M?X G¨K M?Q p"v +kM; +| çB m H
tmM; [m M? iªM` - ç k M; QìB M¨v +| K¬B i`QìM; ;BªB i?ç+? i®i ?ÆMX

L?"M çQÊ+ bU ç²M; w +O k M; QìB M¨v- ¬M; i HB M T?•M M; QìB #€Q iBM çBX

L K oQÆM; "„+ h?€M? [mv i ç'm- +ÁM +| F?®B i?ç+? K M? / M? H¨ ç T M? 'i î ç•v
b® HQÊM; M; QìB t2K i, M; H M ç¬M; çªQ- R b® M; QìB b m F?B #B i iBM- +?Q /M ç
i`QM; HÁM; +ÁM K M; ?®B ?"M¨^M; içB b Q HçB p bÈK M?Q p"vX

*ÁM M?[M; M; QìB pšM +ÁM HçB î i¨mM; i•K +?•m #€m- ç m M? M? +?|M; +?çv HçB
çQÊ+ p` i`Q t2K i®iX ç M F?m ;BªB i?ç+? `²B KÈB #B i- M; QìB [mªM HQ î ç•v ç½ +
F?¬M; i? i`U+ iB T t2K ;BªB- M?QM; +kM; +| i? t2K `ä¨¨M; [m K¨M ?bM?X

o M?[M; b„T t T +O M; QìB [mªM HQ `i M?B m M; QìB ç m i? 'v ?¨B HÁM; - H¬M M¨v
ççQX

smM; [m M? Gw .QÆM; p¨ S?d h?9v oQÆM; ç½ çQÊ+ ;BªB i€M ? i- î HçB +?d +ÁM
pB M #° T?"M +?B m b€M; - M m F?¬M; #¼M ?¼ b) F?¬M; ;BªB çQÊ+ pb i?B m €M
p¨ h?B m L; ¼+ *QìM; i`QM; HÁM; +kM; +| +?9i i•K iBM? T?S+ içTX *kM; +?d +| M
Gw .QÆM; p¨ S?d h?9v oQÆM; KÈB ;•v +?9 w M?Q p"v- ç`B H¨ #¼M ?¼ i?b +?„+ +
h'i +ª +?m¨M #` b„T t T K¼B pB + ç½ tQM; - Gw .QÆM; [m v b M; ç®B i?QçB pÈB S

@J½ H½Q iB M bBM?- i¬B i? 'v ? v H¨ +?9M; i b„T t T ;B€ i¨¨ +O iWM; pB M i?ç+?
i?ç+? i`9M; i?¬m; B€ + Q ;BªB i`QÊ+- i?'T ;BªB b m- i? M¨Q\

Gw .QÆM; çQ ` ç M; ?`- S?d h?9v oQÆM; [m v HçB M?bM Gw .QÆM; R +€B- H†M
FQ +?'T M?"MX

ç'm j F?®B i?ç+?- M m H¨ ðçB M F` çm M; U ô i?b ç¬m iB M H¨ F?®B i?ç+? K M?
F?®B i®i M?'i- ç'm pÈB F?®B pÄ K¨m i¨„M; +€i +O Gw .QÆM; +kM; H¨ F?®B i®i
F?®B i®i M?'i +O k M; QìB ç'm M? m i¨"M ç¬m- /M b Q +kM; +?d +| R F?®B H¨ ?„
+?„+ i?„M; çQÊ+ R i¨"MX

L?QM; HU +?¼M +| HÈB +?Q ¬M; i M?'i i?b Gw .QÆM; b) F?¬M; +?'T M?"M- ?„M
H¨ HçX

L?[M; M; QìB F?€+ ç m M?bM S?d h?9v oQÆM; - ç M; ?` +O Gw .QÆM; ç m çQÊ+ +
iBM? ?m®M; F?B M½v- F?¬M; i? #®+ i?, K i?b +€+? M¨v H¨ ? v M?'iX

@æQÊ+- i¬B ç²M; wX

o¨B T?9i b m- S?d h?9v oQÆM; iW iW i`ª HìB- F?®B i?ç+? K M? / M? ç T M?'i FB
pÄ K¨m i¨„M; +€i FB X S?d i?9v pQÆM; t2K i`¼M; F?®B pÄ K¨m i¨„M; +€i H¨ pb ¬M
pÈB F?®B ç pQÆM; HK+- F?®B K¨m i¨„M; +€i b) çç i çQÊ+ HÈB Q+? + Q ?ÆMX

@o"v i?b #„i ç¬m çBX

Gw .QÆM; ;"i ç¬m- +QìB M?çi- M?QM; i`QM; HÁM; ?„M i?"i`¨¨i FQ+? ç°M; - ¬M
+?¼M M¨v M?bM i?b¨¨i +¬M; #^M; - M?QM; i?U+ ` H¨ +| HÈB +?Q ?„MX

@„i ç¬mX

S?d h?9v oQÆM; M? pm®i p2 F?®B ç pQÆM; HK+ b m ç| ç M # M +?B + K€v ;B
t2K i`QÊ+ K¨M ?bM? HÈM ç m FQ+? ç°M; - S?d h?9v oQÆM; ç½¨¨i H•m`²B F?¬M;

L; ?2 # M M; Q¨B ç M; ?mv M M€Q ;¼B i M S?d h?9v oQÆM; i`QM; HÁM; Gw .QÆM
F?¬M; i? bQ b€M? pÈB Gw .QÆM; - M; QìB i +| +ª K'v +?K+ M, K mv / M?- ?„M KÈ
#b çQÊ+X

"„i ç¬m ;BªB i?ç+?- i¨"M ç'm M¨v ç½ #„i ç¬m F?B k M; QìB +® ç`M? F?®B i?ç+?- K¼
ç m ç M; MQM i?îX

G9+ M"v # M M;Q" B /QÈB K" M ?bM? HÈM ç) iK i" T ç M ?ÆM kyyy M;QÌB- +ÁM +| F
ç M- /QÌM; M?Q F?¬M; H9+ M"Q M;Èi M;QÌB ç M F?m ;BªB i?ç+?X

L;QÌB T?K i`€+? +| +?9i HQ H„M;- #½B ç'i i`®M; /QÈB K" M ?bM? HÈM +?d +| i?
?ÆM M[i?b F?¬M; i? X

h?2Q ibM? ?bM? i`QÈ+ K„i- pQÊi [m +QM b® jyyy M;QÌB H" ``i +| F?ª M,M;- K" `"
M?'i ç`M? T?ªB M;?o ` +€+?- M m F?¬M; +?mv M M"v i`mv M ` M;Q" B- +?„+?„M

*m®B +MM; H" M;QÌB# M +çM? ¬M; i ç½; B9T ¬M; i çQ ` +?O w- K€v +?B m M®B
H" çQÊ+- #¼M ?¼ T?ªB M? M? +?|M; K„+i? K R K" M ?bM? M[- k # M +MM; T?€i ?
M;QÌB M[+kM; F?¬M; b QX

hmv M?B M M;QÌB t2K HçB F?¬M; i? M;²B t2K K" T?ªB çSM;- pÈB `i M?B m M;QÌA
i?'v S?d h?9v oQÆM; iU KbM? ` i v- i" M K„i +?SM; FB M L K oQÆM; „+ h?€M?
i?¬B ?¼ +kM; `i K½M M;mv MX

a m F?B ibM? ?bM? # M M;Q" B ´M ç`M?- k M;QÌB Î i`mM; i•K +m®B +MM; +kM; ç½

L;QÌB M•M; / Q i`QÈ+ H" S?d h?9v oQÆM;- F?®B ç M; ;BªB H" F?®B pÄ K" m p" M;
H" F?®B iQ H„KX

E?®B i?ç+? M"v +| K†i +„i /" B ?ÆM Ry+K- HÈT bQÆM; M; v i` M K†i +„i- Î;B[+|
T?Q i`QM; +| K" m t M?- +kM; +?QM? pb çB K M"v K" F?®B i?ç+? M"v KÈB ç€M; ;

*?¶ S?d h?9v oQÆM; ?ç / Q H" +çM? i-M; bQÆM; M"v- F?QM; +| ;b ç†+ #B i- M?b
²B iUm KbM? `Y / Q- `i M?B m M;QÌB ç m çSM; i?ŠM; HQM;- M?bM +?^K +?^K p
b|i çB m ;b ç|X

S?Q # M FB - Gw .QÆM; +kM; +® ç`M? tQM; F?®B i?ç+?- +?m~M #` ?ç / QX

ej3X *?QÆM; ej8, „+ h?€M? sQM; _²BX

J" M ?bM? HÈM #` +?B i" M? k F?®B- R # M K€v ;BªB i?ç+? i?B i F i? K k +?B +
h?9v oQÆM; +?B K K°i MY X

L?[M; M;QÌB Î # M /QÈB ç m `i ?" B HÁM;- M?[M; M;QÌB p•v [m M? K€v ;BªB i?ç+?
ibM? ?bM? ;BªB i?ç+?- M?[M; M;QÌB F?€+ i?b F?¬M; - imv M?B M M?[M; M;QÌB M
çQÊ+ R # M- FQ M?Q #•v ;BÌ- +| i? M?bM i?'v i'i +ªX

L?bM F?®B i?ç+? +O Gw .QÆM;- `i M?B m M;QÌB ç m i?Î /" BX

aQ pÈB F?®B +O S?d h?9v oQÆM;- F?®B M"v +O Gw .QÆM; ç9M; H" F?¬M; H" ;
+¬M; +?9 - i?b F?®B +O Gw .QÆM; H" +¬ #û H¼ H2K- +,M #ªM F?¬M; +| ;b ç bQ

@E?¬M; T?ªB #¼M ?¼ M|B H" /U i?2Q ;B€ +ª ç ç´ i?2Q i`bM? iU b Q\

E?®B i?ç+? +O „+ h?€M? FB F?¬M; T?ªB H" F?®B M? i +?Q H" +| ;B€ + Q M?'

J°i M;QÌB çSM; ;¬M K" M ?bM? M?Ä ;B¼M; M|B pÈB M;QÌB #çM M? i - bU M;?B ?
M?"M çQÊ+- S?QÆM; i?S+ p" [mv i„+ +m°+ ç'm bÈK ç½ i`mv M ` M;Q" B- `i M?B

@ B #B i çQÊ+- M|B F?¬M; +?WM; H" M?Q p"v- M?Q p"v i?b F?ª M,M; +?B M i?„M;
+| +?9i M"Q `²B5

L;QÌB #çM +O M? i H„+ ç-m- M?[M; +m°+ ç®B i?QçB M?Q i? M"v `i M?B mX

_i M?B m M;QÌB iÄ ` p i?'i p¼M;- p®M iQÎM; H" R i`" M ç'm ; v +'M- +°M; i? K bU
oQÆM;- b) H" K +?Q K¼B M;QÌB çQÊ+ t2K R i`" M i`QÈ+ M v +?Q iWM; +| - F?¬M;

L?Q p"v +,M #ªM H" F?¬M; i? bQ b€M? b QX

.QÌM; M?Q K¼B ?QM; T?'M ç m i M #B M ? i- t2K CQ`/ MU +—m i?O #|M; `` M'BiB
R çS i` ` M?- +?Q /M F?Q i? CQ`/ M ?ÆM M;QìB- M?QM; +kM; F?¬M; i? F?B M
iQM? çQÊ+X

óEûiô

L?€i / Q M"v +Q S?d h?9v oQÆM; `i M? M?- 8 T?9i b m ç½ b M; # M +¢M?- F?®
+kM; `i i?m"MiB MX

G9+ M"v Gw .QÆM; KÈB #„i ç—m ?¢ / Q- F?¬M; i? K T?€+ ?¼ K" i`U+ iB T ?¢ / Q
iW çB tm®M; - i` M K†i ?„M MK+QìB +M; H9+ +M; MÎ` X

hQ J½ G•K p" a M; . H çSM; # M +¢M? ç M; ;B9T Gw .QÆM; ?¢ / Q- k M;QìB +kM;
i?QÌM;X

æ•v H" i`"M ç'm pÈB S?d h?9v oQÆM;- k M;QìB M"v +?Q /M H" M;QìB i`Ê ;B9T i?
/B M- +kM; i` M ç€B ç'm pÈB S?d h?9v oQÆM; +kM; F?¬M; +| K'v M;QìBX

ó_—Kô M?€i / Q +O S?d h?9v oQÆM; ç½ ?Q" M i?"M?- M?€i +„i M"v `i KÄM; - h?B
H'v MQÊ+ `Y K†i +„i- M; v +ª hQ J½ G•K p" a M; . H +kM; F?¬M; i? F?¬M; [m v
E?¬M; +| B Î tmM; [m M? [mª i?"i `i i®i- Qi M?'i +kM; +| i? M?bM `ä iB M ç° ;BªE
+€+? `ä `M;X

o i +„i FB +| R i—M; bQÆM; K"m i`„M;- K†+ /M H° ` F?¬M; M?B m- M?QM; M?Q i
i,M;X

æSM; Î T?Q # M M"v- G•K H M; ç M; i?2Q /äB i`"M ;BªB i?¢+? +O k M;QìB +kM; ;
HÁM; i?Ä /"B R +€BX

G•K H M; +| [m M ? `i i®i pÈB +?QM? T?O Jv MK ` - ?ÆM M[H¢B Î +MM; pÈB C
F?¬M; #` çm'B ` M;Q" B t2K [m K" M ?bM?- M?QM; F?®B i?¢+? +O ?„M i?b F?¬M
S?d h?9v oQÆM; ;BªB i?¢+? i'i +ª +€+ K€v ;BªB i?¢+? ç m M;QìB ? iX

G9+ M"v- B +kM; F?¬M; +ÁM i•K i`Q ;BªB i?¢+? M[X

E?®B i?¢+? M"v M m ç9M; M?Q ?„M M;?o i?b M m +| ;BªB ` T?d i?9v i?b +?„+ +?„
M"v ?„M +| +?9iªQ M½Q- H—M M"v ?„M ;†T T?ªB F?„+ iBM? `²B- K" +ÁM F?¬M; +?

a m M?€i / Q M"v- K¼B M;QìB ç m #M i€M `i M?B m- M?€i / Q M"v i?'v i,M;- M?C
+?Q HÁM; B +kM; i?'v M;S M;€v- #¼M ?¼ `i Km®M #B i F?®B i?¢+? # M i`QM;
tSM; pÈB #B m ?B M æ oQÆM; GK+ +O M| F?¬M;X

E?„T R K†i H" i—M; bQÆM;- ç®B pÈB ?¼ K" M|B +kM; F?¬M; F?€+ ;b bQ pÈB # M ç
S?d h?9v pQÆM; +~M i?"M t2K tûi- `²B H¢B M?' + / Q H M- /¼+ i?2Q HÈT # M M½v
¬M; +kM; T?ªB ? i bS+ +~M i?"M- T?d i?9v # M i`QM; F?¬M; i? #` T?€ ?Q R +?9i

óEûiô

hB M; K€v +„i i?¢+? H¢B p M; H M- H9+ M"v F?¬M; +ÁM B #M i€M M[- iB M; K€v
hQ J½ G•K p" a M; . H ç m [m v H¢B M?bM HB + R +€B `²B p°B p" M; [m v H¢B +
i?¢+?X

h`QM; HÁM; #¼M ?¼ +| +?9i FQ+? ç°M;- çÁM; i?ìB +kM; i?'v ?ÆB +,M; i?ŠM;-F?
çQÊ+ i`"M M"v F?¬M;X

h` M i?U+ i k M;QìB ç m +| +?9i HQ H„M;- #¼M ?¼ F?¬M; ;B®M; pÈB M?[M; M;Q
ç + Q p K'v F?®B i?¢+? +O Gw .QÆM;X H9+ M"v i` M i v S?d h?9v oQÆM; H" F
i Ujey i`B m L.hV- F?®B +O Gw .QÆM; +kM; i` M i`,K i`B m- M?QM; Gw .QÆM; ;
H¢B +M; i?'v HQ H„M; F?¬M; M;m¬BX

" K†i # M M;Q" B +kM; ;B®M; M? m- F?®B iB m pQÆM; +kM; ç½ H° ` +?9i K"m b„
bQÆM;- M?[M; +€B F?€+ ç m F?¬M; i?'v- bU +? M? H +? H9+ M"v `i HÈMX

*kM; K v +ÁM H¢B k M; QÌB pšM iBM iQÎM; Gw .QÆM; - +?Q /M ç®B i?O +O Gw .QÆM; i?„M; HÊB +m®B +MM; H¨ +O Gw .QÆM; X

ó_-Kô

S?Q b m Gw .QÆM; H¢B p M; H M k iB M; - F?¬M; +¬M çQ€M B +kM; #B i- M?€i / ç½ tQM; X

a M; . H p¨ hQ J½ G•K F?¬M; çQÊ+ H¢B [m v ç¬m H¢B M?bM- pS ç9M; H9+ h?B n`Y - M?bM i?'v K¨m t M? #B +i` M K†i +„i- b„+ K†i +O k M; QÌB ç m +?mv M b M; H HÈM # M FB - b m F?B M?bM i?'v K†i +„i çQÊ+ `Y b¢+? - i'i +ª T?Q /QÈB ç m i`Î M p¨Q K†i +„iX

h?Ov hBM? *?OM; - F?®B M¨v F?¬M; H¨K +?Q M; QÌB i i?'i p¼M; +?9i M¨Q- i?"i bU S?d h?9vX

ós¬M t Qô b m K'v +?K+ ; B•v v M ioM?- ç€K M; QÌB #¼M ?¼ H¢B #„i ç¬m ?mv M M†

h?Ov hBM? *?OM; æ oQÆM; GK+- S?d h?9v oQÆM; F?¬M; ?´ H¨ S?d h?9v oQÆM i?9v ?B K +| - T?Q /QÈB +| `i M?B m H¨¬M; +?O +¬M; iv +?•m #€m ? v +?mv M ; i?QÆM; M?•M #m¬M #€M i?¢+? - M?[M; M; QÌB M¨v ?¬m M?Q ç m ç½ iB T t9+ [m p

*?Q /M H¨ #¼M ?¼ +kM; +?Q iWM; M?bM i?'v HQ¢B h?Ov hBM? *?OM; æ oQÆM; H¨ i` M; bS+ h?Ov hBM? \*?OM; æ oQÆM; GK+ i?b +| i? ç½ M?bM i?'v- M?QM; M; i?'v i?b +?d +| F?QªM; k-j W- ç®B pÈB M?B m M; QÌB K¨ M|B- F?®B i?¢+? M¨v ç½ ?¼ `²BX

.M b Q çB M[- #¼M ?¼ t2K M?Q ç½ çQÊ+ i" M K„i M?bM i?'v ?B M i`QÌM; ` çÌB +O M?'iX

çQÊ+ i" M K„i +?SM; FB M- ç•v ç½ H¨ R pB + `i ç€M; iU ?¨Q `²BX

hB + H¨ Î ç v F?¬M; #€M T?€Q- M m +| - `i M?B m M; QÌB b) Km H'v K'v [mª ç +? `²BX

@„+ h?€M? tQM; `²BX

@ M? i +?„+ +?„M i?m `²BX

@h¬B ç½ M|B K¨- hB m oQÆM; pšM H¨ hB m oQÆM; - S?d oQÆM; ç½ +?¼M i?b b O

@„+ h?€M? pšM H¨ F?¬M; #^M; L K oQÆM; X

S?Q /QÈB K¨M ?bM? ?ÈM- R b® M; QÌB ç½ çQ ` #bM? Hm"MX +ÁM p T?¬M pb + F?B M?bM i?'v F?®B i?¢+? M¨v #¼M ?¼ ç½ [m M ? i +ª `²BX

S?d h?9v oQÆM; KdK +QÌB M?bM K†i +„i- ?¨B HÁM; ;"i ç¬mX

" M +¢M? ¬M; h?B m L; ¼+ *QÌM; +kM; iÄ ` pmB KWM; - ?„M çQ€M çQÊ+ i`QÈ+ H¨ M?QM; b m F?B i?"i bU çQÊ+ +?SM; FB M- i`QM; HÁM; ?„M pšM F?¬M; F?ÄB #` F æ oQÆM; GK+- H¬M M¨v t2K Gw .QÆM; +| i?„M; çQÊ+ F?¬M; X

Gw .QÆM; t2K M?Q ç½ i?m - iB + H¨ F?¬M; T?ªB i?m /QÈB i v ?„M- imv M?B M ?„ +kM; +| i? i?„M; Gw .QÆM; X

S?d h?9v oQÆM; +~M i?"M t2K tûi- `²B H¢B M•M; / Q H M- H¬M M¨v K†i +„i H° ` S M?B m H¨ i¬M; bQÆM; - +¬M T?ªB +„i b€i ?ÆM M[X

J¨B i?¢+? +| i? ç b m +MM; - F?®B i?¢+? M¨v F?¬M; HÈM- ;BªB ` `²B K¨B H¨ i?Q FB K i?ÌB ;B MX

S?d h?9v oQÆM; ?¢ / Q- / Q +„i iW iW çB tm®M; - -K M; i?2Q +ª iBK +O M; QÌB t2 M; QÌB ç m Km®M #B i`®i +mª + F?®B i?¢+? M¨v +| iQ F?¬M; - +| ç€M; pÈB ;B€ +O

G•K G M; M?„K k K„i H¢B- i` M K†i +?| +?9i i?®M; F?´ - ?„M `i t2K i`¼M; h?Ov h
`i +?„+ `^M; b) ç´` h?Ov hBM? \*?OM; - +?Q M M KÈB +QB M| H` F?®B i?¢+? [m
+?^K +?^K- ?B p¼M; +| i? i`ª; B€ + Q Km p X

E?¬M; M; ì`^M; M9B + Q +ÁM +| M9B + Q ?ÆMX \*m®B +MM; H¢B #` S?d h?9v oQ
+| +?9i ç m t|i X

hQ J½ G•K p` a M; . H H9+ M`v ç m [m v ç-m H¢B- i` M K†i +| +?9i +?m t|i p` im

hB m oQÆM; pšM H` hB m oQÆM; - M m #B i i`QÈ+ H` hB m oQÆM; i?b M; v iW ç
M`v i`QM; HÁM; k M; QìB ç m F?¬M; +ÁM ?B p¼M; M[X

Gw .QÆM; iW ç-m iÈB +m®B ç m F?¬M; [m v ç-m b M; H-M M`Q- pšM +?¬K +?“K
æ®B pÈB ?„M K` M|B F?¬M; +-M i?B i T?ªB M?bM- Km®M M?bM +| i? bY /KM; M
ç½ bÈK #B i`ä p K'v F?®B M; mv M i?¢+? FB X

k T?9i b m- M?€i +„i M`v +O Gw .QÆM; ç½ tQM; X

a M; . H H'v MQÈ+- hQ J½ H•K p°B p`M; ; B9T Gw .QÆM; #m¬M; ç¬B i?¢+? ` X

E?B K M; MQÈ+ ç M a M; . H +| +ªK ; B€+ KbM? #` `mM- ?„M `i iBM iQÎM; Gw .Q
oQÆM; ; BªB` S?d h?9v [m€ i®i- Km®M i?„M; i?b T?ªB ; BªB` +MM; HQ¢BX æ ; I
H` a M; / H +kM; F?¬M; i?'v +| +?9i ?B p¼M; ; bX

>Q†+ H` M|B- i`QM; HÁM; #¼M ?¼ ç m +?Q H` Gw .QÆM; i?m `²B- M?[M; pB + +
M?B m +?Q Gw .QÆM; - ç Gw .QÆM; F?¬M; +| ; €M? M†M; i•K HQX

ó_-Kô

E?®B i?¢+? +O Gw .QÆM; +m®B +MM; +kM; çQÊ+ i€+? ` - a M; . H H'v H¢B iBM
KÈB`Y çQÊ+ R iQ- iQ`M i?•M ?„M ç½ `mM H M- M; Æ M; €+ çSM; ç| M?bMX

"¶M; M?B M- a M; . H F?¬M; ç w ; b ç M i v +O KbM? ç M; `i #~M- p°B p`M; çQ
F i [mª H` +`M; H m +`M; #~M- +`M; M?bM F?¬M; `ä- K†i a M; . H #B M i?`M? M?

hQ J½ H•K +kM; +ªK i?'v Fb H¢- i`U+ iB T K M; +?“m MQÈ+ H¢B`Y b¢+? K†i +„i
#MM î i` M K†i +„i- K†i +„i M?ÆM M?KB H°` - hQ J½ G•K HB M M; •v` i¢B +?¶X

ejNX *?QÆM; eje, *?Q h¬M >Q`M; sm'i h? X

hQ J½ H•K +?d +ªK i?'v i`QM; H²M; M; U+ +| R M; ¼M HY - H`K +?Q ¬M; i +| R +ªK
>„M i ç½ M?bM i?'v i?S ; b \

E i [m^a M^v F?B M +?Q `i M?B m M; QÌB #i M; Ì- M?QM; F?¬M; T?^aB H[°] F?¬M; i? M?Q p^v- +?Q ç M; BÌ T?9i +m®B +MM; i?b F?¬M; B /€K +?„+X

E i [m^a M^v +kM; H[°]K +?Q K¼B M; QÌB +| +?9i b v K - M; v iW H9+ #„i ç-m Gw .QÆM; H¢B H[°]i M; QÊ+ i bM? i? i?„M; S?d h?9v oQÆM; - F?®B M; mv M i?¢+? iB m pQÆM i?QÌM; FB - iQ[°]M #° [m€ i[°]bM? ç m `i FQ+? i?Q+?X

L?[M; M; QÌB OM; ?° +?Q Gw .QÆM; F?¬M; i[°] M? Hm[°]M M[- M?[M; M; QÌB OM; ?° S H¢B +?| +?9i F?¬M; + K i•K- i[°]i ç½ ç m /²M ? i i•K i[°]Q p[°]Q k F?®B M; ¼+X i[°]“M ç[°]m +ÁM k F?®B +?Q ;B^aB- M; QÌB i?„M; i[°]“M ç-m F?¬M; T?^aB H[°] M; QÌB +?B M i?„M; hmv M?B M- F?®B hB m oQÆM; H¢B i?m #ÌB F?®B i-K i?QÌM; - F i [m^a M^v ?B M K v F?®B iB m pQÆM; ;B^aB ` +kM; F?¬M; #` H¶- M m F?¬M; i?“i F?B M +?Q M; Q[°] *?d +| i? M|B p[°]M K v +O Gw .QÆM; [m€ i®i- ç M +^a h?Ov hBM? *?OM; *?Q h¬M > +ÁM p[°]Q ç9M; H9+ +QÊ+ ç[°] i? #[°]vX

.-M /-M- ;B€ F?®B i?¢+? +O Gw .QÆM; çQÊ+ çQ ` ç[°]m i?-m- M?[M; M; QÌB M?b i[°]+°M; i? K pB + M?[M; F?®B i[°]9M; i?-m ;B€ i[°] M M; ?bM p¢M la. H-M M^v +kM; +?d +| w çB M; ?2 M; |M; +kM; ç m #B i +^aX

L?[M; M; QÌB çQÊ+ iBM M^v ç m ?B m M; v `^M; i¢B b Q F?®B i?¢+? Gw .QÆM; H[°] ;B€ + Q M?iX

E i [m^a M^v H[°]K +?Q K¼B M; QÌB +“M; i? K F?•K T?K+ Gw .QÆM; - R F?®B i?¢+? i-H /€K ç2K ` ç +QÊ+- i?U+ HU+ +O Gw .QÆM; F?¬M; ? FûK bQ pÈB S?d h?9v oQÆM i®i- 2 `^M; F?¬M; B /€K [mv i çQ€M M?Q p^vX

Ry T?9i b m- F?B i[°]ÌB ç½ i®B- pšM +ÁM K v H[°] +?¶ Gw .QÆM; p[°] S?d h?9v oQÆM F?¬M; ^aM? ?QÌM; ç M pB + ;B^aB i?¢+? +O #¼M ?¼- +kM; F?¬M; ^aM? ?QÌM; ç M p HÈM- M; QÌB [m M HQ Í ç•v i?“i bU ç½ +?m~M #` `i +?m ç€QX

E?®B h?Ov hBM? *?OM; *?Q h¬M >Q[°]M; +O Gw .QÆM; +kM; ç½ ?Q[°]M iQ[°]M çQÊ+ ?Q M^v Gw .QÆM; M? M?“M; ;“i ç-mX

h[°] M K[°]M ?bM? HÈM tm[°]i ?B M ?bM? ^aM? +O F?®B S?d h?9v M^v- k F?®B S?d h? ç)X

h?Ov hBM? *?OM; æ oQÆM; GK+- h?Ov hBM? *?OM; *?Q h¬M ?Q[°]M; X

æ m H[°] S?d h?9v ?B K i?°v- H-M M^v H¢B +| i? i?°v çQÊ+ +^a k HQ¢B- H[°]K +?Q K KWM; pb ç½ F[°]T i?ÌB ç M ç +?SM; FB M +^aM? +QÊ+ ç[°] M^v- k p` #”+ i?°v p ç<sup>°</sup> i?¢ +?Q #¼M ?¼ `i p mB KWM; X

G-M +¬M; #“M i[°]QÊ+ Î[°] bM? *?•m- Gw .QÆM; p[°] h?B m L; ¼+ *QÌM; b m +MM; +kM M?QM; H-M ç| M; QÌB t2K [m€ ç¬M; - M; QÌB i?“i bU M?bM i?°v F?¬M; M?B m- M?[ç m H[°] M?[M; M; QÌB v m i?Q+? ç[°] i?¢+? - F?¬M; T?^aB H[°] M; QÌB +O M?[M; +¬M; i v i[°]QÊ+ ç m +^aK i?°v ?®B iB +X G-M M^v i?b F?€+- [m^a M HQ +¬M; #“M ç½ #® i[°]Q K[°] ç m t2K çQÊ+- i[°]i +^a [m i[°]bM? ;B^aB i?¢+? p[°] k F?®B i?¢+? ç m çQÊ+ K¼B M; QÌB i > B F?®B S?d h?9v ç½ ;B^aB tQM; - i[°]“M ç-m iB M t2K M?Q ç½ F i i?9+X Gw .QÆM; ç-m M?bM S?d h?9v pQÆM; X

S?d h?9v oQÆM; KdK +QÌB pÈB Gw .QÆM; - i[°] M K†i ¬M; F?¬M; ? +| +?9i ;b ;¼B hQ J½ G•K p[°] a M; . H HB + M?bM M? m- k M; QÌB ç m M?bM i?°v MB K p mB i[°]QM; ç½ i?m - ¬M; i ç½ +?QM? KB M; M|B ` `^M; KbM? ç½ i?m - Gw .QÆM; i?“i bU ç i?¢+? i-K i?QÌM; FB X H9+ M^v- k M; QÌB +S M?Q ç M; Í i[°]QM; ;B[°]+ K°M; p^vX

@J½ H½Q iB M bBM? - i¬B ç v +kM; +?d H[°] K v K„M i?¬B- ;WM; pšM H[°] +“M; ;B[°] +“

Gw .QÆM; KdK +ìB M|B- S?d h?9v oQÆM; iU KbM? +?'T M?"Mi?m ç½ H F i[mª i
ç M; QìB F?€+ #bM? T?~K- F?B M½v ¬M; i Km®M +?B K pB + +?¼M K€v ;BªB i?¢+
bU +| +?9i FB M; / X

@> ? - Gw .QÆM; +"m i?"i H" F?B Ki®M- +"m +?QM? H" Ri?B Mi" B- imv M?B M
i- F i[mª +m®B +MM; pšM +?Q i? M|B çQÊ+X

S?d h?9v pQÆM; +QìB iQ RiB M; `²B çSM; /"v- €M? K„i /WM; H¢B Î F?®B M;mv M

Gw .QÆM; pW ;BªB i?¢+? tQM; p"v K" ¬M; i F?¬M; ç +?Q Gw .QÆM; +?9i i?ìB ;B
çÁB ;BªB F?®B i?S k- i` M Kti Gw /QÆM; +| +?9i FBM? M;¢+ - #'i ç„+ /o H„+ H-mX

L?[M; ?QM; T?'M pb ç½ i?„M; çQÊ+ S?d h?9v oQÆM; +kM; pb p"v K" #B M K'i- S
pšM tªQ [mv i- HÊB /KM; i'i +ª M?[M; v m i® +| HÊB +?Q #ªM i?•MX

h?ìB ;B M ;BªB i?¢+? /"B b) `i K i- çB m M"v +?„+ +?„M B +kM; #B iX F?B #`K
b B H-K- i¢Q i?"M? b B H-KX "bM? i?QìM; F?B ;BªB i?¢+?- R +?9i b B H-K H"+kM
b) H"K S?d h?9v #` i' M ?¢B- i' M ?¢B 'v +ÁM +| i? ªM? ?QîM; ç MiQ" M #º # Mi`Q

L?QM; F?B +QÊ+ ç' M?Q i? M"v- bQ b€M? p ;B€ i" +O S?d h?9v- F?¬M; T?ªB H
M Mi' M i?'iX L m M?Q k M; QìB ;BªB ` F?®B i?¢+? t'T td M? m- HÈM M?Ä M?Q M
#B M M? i?"M? F i?m +mº+X

EB m iB M? ?m®M; M"v +kM; F?¬M; tªv ` M? m- imv M?B M pÈB S?d h?9v oQÆM;
?¼ ç m H" #"+ i?¬v p ;BªB i?¢+?- F?®B i?¢+? +O KbM? ?¼ ç m +| i? M?bM ` ?b
T?€M çÈM çQÊ+ F?®B +O ç®B T?QÆM; - H9+ M"v F?¬M; i? tªv ` b B H-K ç! çQÊ

E?¬M; i? M; ?o ` çQÊ+ b B H-K M?QM; iBM? i?¬M +,M; i?ŠM; - €T HU+ #ªM i?•M -
.QÆM; +?¼M i? M"Q- S?d h?9v oQÆM; pšM +?B K Qm i? - Qi M?'i i?b p Kti i•K

æ€M; iB + H" S?d h?9v oQÆM; H-M M"v +?„+ +?„M b) T?ªB i?'i p¼M; - b m F?BG
+kM; +-K F?®B i?S k +O KbM? H M ç t2K tûi iB M? ?bM? # Mi`QM; M| - Gw /QÆM
i?¢+? KÈB H" H¢X

e9RX *?QÆM; ej3, æ| G" *€B :bX

Gw .QÆM; çB iÈB i`QÊ+ K€v ;BªB i?¢+?- F?®B pÄ K"m i`„M; +€i FB +O ?„M ç½ ç
>„M #B i`ä /KM; w +O S?d h?9v oQÆM; - H¶B M?Ä M?Q p"v ?„M b) F?¬M; # Q ;Bì
? +| +?9i €T HU+ i•K HQ M"Q +ªX

*ÁM +| R çB m M[- S?d h?9v oQÆM; ç9M; H" ç½ M; ?d M; ÆB çQÊ+ R H9+ - M?QM; /
F?¬M; i? bQ b€M? pÈB bS+ F?Ä2 +O i? M? MB M #¼M ?¼ FB - ç•v +?QM? H" M
ç wX L m +| +?9i ;b ç! #'i HÊB- Gw .QÆM; b) F?¬M; # Q ;Bì ç€T SM;X

L?bM i?'v Gw .QÆM; #„i ç-m +?Q +® ç`M? F?®B iS k- S?d h?9v pQÆM; HB M M?

h?B m L; ¼+ *QìM; pºB p" M; H'v F?®B i?S k +O #¼M ?¼ ` - F?®B M"v pšM ç i` M
+MM; - H" F?®B HÈM M?'i i`QM; j F?®B +O S?d h?9v oQÆM;X

E?B F?®B M;mv Mi?¢+? M"v çQÊ+ çQ ` i` M K" M ?bM? HÈM- `i M?B m M; QìB ç
M; QìB #`M i€M t¬M t Q- +ÁM +| `i M?B m M; QìB iÄ ` `i FQ+? çºM;X

æt+ #B i H" M?[M; M; QìB OM; ?º +?Q Gw .QÆM; - i'i +ª ç m FBM? M;¢+ Fm H M- i

E?®B M;mv Mi?¢+? +O S?d h?9v oQÆM; pM tm'i ?B M K¼B M; QìB ç m M?"M `

h?Ov hBM? *?OM; - Kti +„i `i HÈM- i` M Kti +„i +ÁM +| R T?¬M M?Ä H" h?Ov hBM

h?Ov hBM? *?OM; K"m iQK M?¢i- imv F?¬M; i? bQ b€M? pÈB hY G G M- M?QM;
H„KX S?d h?9v K"m iQK Qi i?'v ?ÆM S?d h?9v K"m t M?- HQ¢B M"v ;B€ F?¬M; i?
`i HÈM- H9+ ç-m M?[M; M; QìB M?bM i`9M; F?®B M"v F?¬M; QiX

*ϕM? i` M? F?®B M"v +|`'i M?B m +€+ +¬M; iv +?•m #€m HÈM i? K ;B - b m +MM
pÈB ;B€ RNyy pϕM la.- ;B€ MB K v i +O M| t T i?S 9 i`QM; +€+ F?®B ;B€ + Q M?'
E?®B M"v ϕQÊ+`'i M?B m M;QìB ϕ w- b m +MM; M|`ÆB p"Q i v B i?b F?¬M; B #
?¬K M v M| HϕB ϕQÊ+ ;BªB iϕB ϕ•v- K" HϕB +ÁM H" H" î i`QM; R i`"M ϕ'm ;BªB i?ϕ
E?®B i?S k +O Gw .QÆM; +kM; +| #B m ?B M`'i i®i- K"m i`„M; +€i- i` M pÃ HϕB
HϕB +ÁM +| R K†i +„i +| i-M; bQÆM;X hB + H" F?®B M"v bQ pÈB F?®B h?Ov hB
#^M;- i`"M i?S k M"v S?d i?9v oQÆM; HϕB +?B K Qm i? X
h" M ϕ-m iB M +?Q /M H" F?®B iB m pQÆM;- F?®A ϕ| +| K"m b„+ M?QM; F?¬M; +
S?d h?9v KÈB H" [m M i`¼M; M?'i- F?®B M"v HϕB i`U+ iB T +„i` h?Ov hBM? *?O
*?d +¬M; BªB ` i?b # M i`QM; M?'i ϕ`M? H" +i HQÊM; i®i- ;B€ +O M| M?'i ϕ`M? +
.QÆM; +| i? +?Q F` S?d h?9v i®i? v F?¬M; pšM +ÁM +?Q #B iX
J°i # M H" #B i +?„+ H" h?Ov hBM? *?OM;- R # M +?Q #B i- b¬ b€M? k F?®B M"v
@h? M"v F?¬M; +¬M; #^M;- ϕ•v `ä`"M; H" S+ ?B T M;QìB K`X
h`QM; ϕ€K M;QìB #¶M; +| iB M; ?¬ H M- K'v i`,K M;QìB tmM; [m M? ϕ m M;?2 `ä- M
M"v H" M;QìB OM; ?° +?Q Gw .QÆM;X
@*kM; F?¬M; M|B i? ϕQÊ+ - „+ h?€M? ϕ½ +?'T M?"M +m°+ ϕ'm M"v- M?'i ϕ`M? ϕ½
S?d h?9v oQÆM;- M m ?„M ϕ½ ϕ²M; w ϕ'm +QÊ+ - M?Q p"v H" ϕQÊ+ `²BX
_ 'i M? M? b m ϕ| HB M +| M;QìB H M iB M; T?ªM #€+ - iB + H" ?„M F?¬M; M|B ϕQÊ
+?K+ M;QìB tmM; [m M? M;?2 i?'v- +kM; +?ŠM; +| i€+ /KM; ;bX
E?¬M; +¬M T?ªB M|B- M;QìB H M iB M; T?ªM #€+ M"v H" M;QìB OM; ?° +?Q S?d h
M?[M; M;QìB OM; ?° +O k # M HϕB #„i ϕ-m +| i` M? Hm"MX
" M F?m ;BªB i?ϕ+? b® j # M M;Q`B ϕ½ +| ϕ M ?ÆM kyyy M;QìB iK i" T- ϕ€K M;QìB
ϕ M; +?,K +?9 M?bM H M i`"M ϕ'm F`+? HB i ϕ M; /B M` X
ϕSM; T?Q m ϕ€K M;QìB M"v +ÁM +| p`B M;QÆB F?€+ - i`QM; ϕ| +| k +¬ ;€B tBM?
KQK KB M; M?bM /€M K„i p"Q K`M ?bM? HÈM- i?S K` +¬ [m M i•K +?QM? H" w .QA
@h?"i F?¬M; ?B m ϕQÊ+ - M?bM i?'v F?®B i?ϕ+? M?Q p"v K" Gw .QÆM; HϕB ϕ²M; v
M;QìB `²BX
" M +ϕM? +¬ ;€B +ÁM +| K'v p` HÈM im´B- i`QM; ϕ| +| R p` F?) i?î /`B - +?"K `½B M
M;QìB M"v H" +?mv M ;B ϕ´ i?ϕ+? +O *?•m i?` >Q`M; H½Q- ++Q ;€B ϕSM; # M +
+?QM? H" k +?` 2K M o M Zm•M p` M o,M "bM?X b m F?B tQM; pB + M o,M Zm•
ϕ M b•M # v- î +¬M; #`M ϕ½ tªv` pB + +¬M T?ªB p M *?QM? h?"M? ?°B #€Q- M;Q
+?¼M +?QM? H" *?m bQ T?KX
L;mv M M?•M +?QM? H" iB M M;QìB- F?B M #¼M ?¼ F?¬M; F`T ϕ M t2K i`"M ϕ'm ;
h?9v oQÆM;- M?QM; #¼M ?¼ ϕ M H9+ M"v +kM; pW p†M t2K ϕQÊ+ i`"M ϕ'm i?S k
@æ9M; p"v- S+ ?B T M;QìB [m € ϕ€M;- +ÁM M|B ;b H" iB M #®B S?d h?9v oQÆM; M
+?m°+ HÈB K`X
GìB +O >Q`M; H½Q H`K +?Q M o,M "bM? # M +ϕM? ` bS+ ;"i ϕ-m- M o,M Zm M
/`B- `²B HϕB M?bM H M K`M ?bM? HÈM- Gw .QÆM; p` S?d h?9v oQÆM; ϕ'm ϕ´ - i`
[m - M`M; i?'v `i iB +X
J†+ F #¼M ?¼ +| #'i +¬M; pÈB Gw .QÆM; i? M`Q- ϕ m F?¬M; i? v ϕ´B ϕQÆ+? M[
G-M i?S k M"v H" Gw .QÆM; M?'+ / Q H M i`QÊ+ - K2M i?2Q +ϕM? +O S?d i?9v +
#ϕ+? /B K M"v /M b Q +kM; ϕ½ dyy pϕM la.- ;B€ +O M| F?¬M; #^M; +O S?d h?9v o
+kM; H" R +€B ;B€ + QX

dyypϕMla.- dyypϕM M?•M /•M i - /QÌM; M?Q +kM; ;-M #^M; F?®B iB m pQÆM;
 . Q +„i iW iW çB tm®M; - b„+ Kfi +O b M; . H p¨ hQ K½ G•K HϕB #„i ç-m i`Î M M
 M?'i ?¼ i?„M; - M?QM; i`"M ç'm M"v pšM +?Q F i i?9+ - k i`"M b m K" i?m - F?¬M
 +ÁM +?9i M; ?o HQ ;b- F?®B h?Ov hBM? *?OM; *?Q h¬M >Q" M; FB +kM; #B M i?
 h¬M; i?'v F?®B i?ç+? +am S?d h?9v oQÆM; - #¼M +kM; Km®M çQÊ+ K„M; M; QÌB
 M; ?B- S?d h?9v oQÆM; +| T?ªB H" +® w ;B'm F?®B M"v Î ;|+ i`QM; +MM; - F?¬M;
 tûi Fo +¨M; X
 a M; . H F?¬M; #B i Gw .QÆM; +| i?'v `ä F?®B M"v F?¬M; - /M b Q ?„M +kM; +?o
 M M +?Q `^M; Gw .QÆM; +kM; F?¬M; +?9 w ç MX
 æ€M; iB + i`"M ç'm +kM; ç½ #„i ç-m- b M; / H +kM; H" M; QÌB i`QM; +m°+ - ?„M `i
 F?¬M; +ÁM çQÌM; `9i HmB- M?[M; HÌB M"v +M; t +?d +| i? M; ?o K" i?¬BX
 Gw .QÆM; +kM; F?¬M; #B i w M; ?o +O #¼M ?°- H9+ M"v Gw .QÆM; +?d M; ?o ç M
 i`QM; M"v `²BX
 S?d i?9v # M i`QM; F?¬M; M?Ä- ;BªB ` K M; çB #€M +kM; çQÊ+ R b® iB M F?€- ç
 ` ç'm i?¬m +| ;B€ F?€ + QX
 +| i? i`Î i?"M? F?®B i?ç+? i`9M; i?¬m t T p` i`Q i?S j +O Gw .QÆM; i?b +kM; +|
 M| `²BX
 S?d h?9v oQÆM; #„i ç-m ;BªB i?ç+?- F?®B M"v +O ¬M; i ç½ +| Kfi H° ` S?d h?
 +?d +¬M K2M i?2Q Kfi +„i ç| H" çQÊ+X
 G9+ M"v M?[M; M; QÌB OM; ?° +?Q Gw .QÆM; +¨M; H9+ +¨M; M?B m- +MM; T?ªB ç
 .QÆM; F?¬M; +?9i i?m" M HÊB- M?QM; b m +MM; HϕB i?„M; - HB M M?"M çQÊ+ OM
 E?®B i?S k M"v- Gw .QÆM; HϕB F?¬M; +?B K +?9i Qm i? M"Q- F?B M +?Q R b®
 oQÆM; #` H v ç°M; - M; mv M i?ç+? +O k # M ç9M; H" [m€ +? M? H +?X
 @>Q" M; H½Q- ¬M; M|B H¬M M"v Gw .QÆM; +| i? i?„M; F?¬M; \
 J" M ?bM? HÈM Î T?€B F?m ;BªB i?ç+?- ç K M; QÌB M p, M Zm•M #¶M; +| M; QÌB H
 o, M "bM? M; ~M; ç-m- M?bM +?^K +?^K p"Q >Q" M; H½QX
 >Q" M; H½Q +?"K `½B H„+ ç-m- M? M|B,
 @h¬B i?'v `i F?| - Gw .QÆM; ç9M; H" `i ;BÄB- M?QM; M; mv M i?ç+? +? M? H +?
 H" S?d i?9v oQÆM;
 >Q" M; H½Q F?¬M; M|B iB T M[- +?d M? H„+ ç-m- M?QM; w +O ¬M; i?B K¼B M
 t2K i`¼M; Gw /QÆM; - +kM; M?Q M|B Gw .QÆM; i`"M M"v b) #` i?m X
 L; QÌB +| +MM; w M; ?o >Q" M; H½Q F?¬M; Qi- +?d +| R b® M; QÌB ?B p¼M; +| Fb iQ+
 i`B i ç X
 ó_-Kô
 L?€i / Q +O Gw /QÆM; ç½ ?Q" M i?"M?- F?®B M"v +O ?„M M?Ä ?ÆM bQ pÈB F?
 +?¼M p` i`Q ?ç / Q HϕB H" # M p2M- Kfi +„i pšM H" #bM? i?QÌM; X
 a M; . H p°B p¨M; `Y bç+? Kfi +„i- M?bM Kfi +„i- b M; / H i?Q€M; +| +?9i i?'i
 i¬M; bQÆM; - M?QM; ϕB F?¬M; +| S?d h?9v tm'i ?B MX
 hmv M?B M # M /QÈB HÈT bQÆM; pšM +| R +?9i K"m t M? ?B M ` - M?€i / Q M"v t
 Gw .QÆM; M?bM Kfi +„i- ;ç i / Q +„i b M; R # M- K M; K€v K" B HϕB- bQÆM; i` M k
 /MM; / Q +„i i?b F?¬M; i?Q+? ?ÊT- /MM; ç€ K" B +kM; F?¬M; K'i M?B m i?ÌB ;B M
 L?bM K€v K" B i?ç+? çQÊ+ +?mv M H M i` M K" M ?bM? HÈM- `i M?B m M; QÌB ç M;
 M; WM; M|B +?mv MX

"¼M ?¼ ç M; M® H" M?[M; HÌB # M? pU+ Gw .QÆM;- ?Q†+ H" Gw /QÆM; M?'i ç`M
L;QÌB T?K i`€+? +¬M; #`M H-M M"v +kM; H„+ ç-m- ¬M; F?¬M; M|B ;b- M?QM; M?b
` - S?d h?9v oQÆM; /MM; F?®B i?¢+? i®i M?Q p"v ç®A T?| Gw .QÆM;- i`QM; ÁM
Qm i? +O S?d h?9v oQÆM; [m€ HÈM `²BX

ó_-Kô p`B T?9i b m- M?€i +„i +O S?d h?9v oQÆM; +kM; ?Q`M i?`M?- M?bM K†i
H„+ ç-m +`M; M?B mX

L?€i / Q M"v +O S?d h?9v oQÆM; pšM H"i,M;- i` M K†i +„i ?B M` h?Ov hBM? *?
?B M` /QÈB €M? ç M H`K +?Q M;QÌB i +| +ªK ;B€+ `i p¬ +MM; iQÆB K€i- F?| K
pm®i R +€B- p¬ +MM; tBM? ç TX

a m M?€i / Q M"v- `i M?B m M;QÌB F?¬M; +ÁM t2K i`¼M; Gw .QÆM; M[- F?B M"v
;BªB ` çQÊ+ i?Ov hBM? \*?OM; \*?Q h«M ?Q`M;- M?QM; HQ¢B S?d h?9v M"v H" S?
i? +¬m çQÊ+- ;†T R H-M ç½ H" `i K v K„M `²B- B +MM; F?¬M; iBM `^M; Gw .QÆM

@æ€M; iB + [m€- H-M M"v „+ h?€M? i?m `²BX

L;²B T?Q i`QÈ+- R M;QÌB ç`M ¬M; F?QªM; ?ÆM jy im´B H" M;QÌB OM; ?° +?Q G
M;QÌB M;®B # M +¢M? +kM; ç²M; w ;"i ç-m,

@æ9M; p"v- i`W T?B M? i H¢B ;BªB ` R F?®B i?Ov iBM? +?OM; M[- +Æ ?°B [m
;b \

L;[F?Q M|B +O M;QÌB M"v #¶M; #B M ç´B M? M? +?|M;- FBM? ?½B M?bM H M K`

e9kX *?QÆM; ejN, 9 E?®B h?Ov hBM? *?OM;X

L;QÌB #¢M # M +¢M? p°B M;~M; ç-m H M- M?bM i?2Q €M? K„i +O M;QÌB #¢M FB
_`i M? M?- M;QÌB M"v +kM; +| p FBM? M;¢+ M?Q M;QÌB # M +¢M?- ?€ KB M; M;~
h` M K`M ?bM? HÈM- F?®B i?¢+? +O Gw .QÆM; ç½ çQÊ+ K`B çB F?¬M; Qi- S?d
pW M?bM i?'v +?QM? H" S?d h?9vX

/QÈB k K`M ?bM? HÈM +?Êi v M H†M; çB `i M?B m- M?[M; M;mrQB7 OM; ?° +?Q C
M[- i`i +ª ç m b[M; bÌ M?bM H MX

* K2` +?B m i?ŠM; p`Q K†i Gw .QÆM; ç M; K`B- çWM; M|B H" M?[M; M;m|B T?B
çB m F?B M + K2` +kM; M;~M M;m|BX

@Gw -Gw .QÆM;X

hQ J½ H•K Î # M +¢M? Gw /QÆM; #¶M; F i H M- •K i? M? +| +?9i `mM `~v- ?„M ;¼
+9 KK+ p`Q i v Gw .QÆM; ç M; ;BªB F?®B i?¢+? FB X

@hQ J½ + - b Q p"v\

Gv .QÆM; pšM ç M; M? M?`M; K`B F?®B i?¢+?- ç-m +kM; F?¬M; M;~M; H M- ?ÄB

@æ•v- ç•v H" h?Ov hBM? *?OM; K`X

hQ J½ G•K M;•v M;¬ M|B- F?B M|B +•m M;"v #ªM i?•M ?„M +kM; i?'v +| +?9i F?¬M;
F?¬M; +€+? M`Q ç iU M?B MX E?®B i?¢+? M"v +O Gw .QÆM;- K†i +„i ç½ K`B çQ
R F?QªM; i`QM; bm®i- K`m S?d h?9v `i K ?Q†+ HÁM; M;QÌBX

Gw .QÆM; iW iW i„i K€v K`B- +?"K `½B M;~M; ç-m H M- i` M K†i MÎ R MK +QÌBX

@h¬B #B i- F?B M½v M"v i¬B ç½ #B i`²BX

Gw .QÆM; M? M?`M; i`ª HÌBX

>„M çQÆM; M?B M #B i # M i`QM; H` h?Ov hBM? *?OM;- H-M +¬M; #`M M`v b@
*?OM; i?“i F?¬M; QiX

E?B ç'm i?-m Gw .QÆM; +?d Km çQÊ+ k F?®B i?Ov hBM? *?OM;- iB + H`; B€ MB
iB M p®M +O Gw .QÆM; H¢B +| ?¢M- +kM; F?¬M; +| M?B m +Æ ?°B HU +?¼M- b
#`M; QÌB F?€+ M?bM ` H` +| i?Ov hBM? *?OM; X

æ•v H` F?®B +| HÊB F?€+ Q- H¢B F?¬M; +| #B m ?B M H` +| h?Ov hBM? *?OM;-
i?¢+? M?Q i? M`v [m€ Qi- Gw .QÆM; +| i? ; B`M? çQÊ+ +kM; F?¬M; M?B m- imv M
M?Q i? M`v i?b kM; +| i? t2K H` ``i K v K„M `²BX

@h?“i- ç9M; H` h?Ov hBM? *?OM; X

hQ J½ H•K ?ûi iQ H M- iB M; +O ?„M p M; `it - i?B m L; ¼+ +QÌM; Î# M FB +kM
h?9v oQÆM; H¢B F?¬M; +| T?ªM SM; ;b- pšM +¬K / Q +„i- +?, K +?9 ; BªB i?¢+? X

a M; / H # M +¢M? Gw /QÆM; +kM; iÄ ` `€i pmB KWM; - i?“i bU H` i?Ov hBM? *?
+`M; HÊM- b M; / H imv i ç®B F?¬M; M?bM H-K- Gw .QÆM; i?“i bU ç½ ; BªB ` R

GB M iB T; BªB ` k F?®B h?Ov hBM? \*?OM;- HQ¢B M`v t€+ tm'i; †T çQÊ+ `i i?“i
ç'm ç´X hQ K½ H•K p` b M; . H ç½ F?¬M; +ÁM HQ H„M; M[- #¼M ?¼ H¢B R H-M
/QÆM; - i`M ç'm M`v +?„+ +?„M Gw .QÆM; b) i?“M; X

" M M; Q`B- b m R F?QªM; M; „M v M i oM?- bU ?¶M HQ¢M H¢B iB T iK+ i`Î H¢BX

æ†+ #B i H` M?[M; M; mÌB OM; ?° Gw .QÆM; - ?¼ ` bS+ ; “Q i?ûi- M?Q p”v KÈB +|
M i`QM; ?¼- Gw .QÆM; pšM F?¬M; H`K #¼M ?¼ i?“i p¼M; - Gw .QÆM; i?“i bU ç½
F?¬M; i? i?“M? +| i? X

L; QÌB T?K i`€+? +¬M; #`M +kM; M; ~M M; QÌB ` - k M; QÌB ç'm ç´- 9 F?®B h?Ov hBM
M`v çWM; M|B H` Î +¬M; #`M S?d h?9v- M; v +ª i` M iQ`M Jv MK ` +kM; +?Q iWM

9 F?®B i?¢+?- i'i +ª ç m H` i?Ov hBM? \*?OM; S?Ä h?9v- HQ¢B M`v i`QM; H`+? bY
ç´ imv i ç®B +?Q iWM; tm'i ?B MX pB + M`v M; mÌB T?K i`€+ +| i? + K çQ M- ¬M
+kM; T?ªB H` M; QÌB +| ?B m #B iX

h?“i F?¬M; ?´ H` +m°+ ç'm ; B[ k #”+ i?-v +O i? ; BÈB- M; QÌB T?K i`€+? +| +?9i F
+¬M #B i F i [mª ` b Q- +¬M; #`M H-M M`v ç½ +| bS+ ªM? ?QÎM; ``i HÊMX

9 F?®B h?Ov hBM? *?OM; tm'i ?B M F?B ç'm ç´- +ÁM +| k F?®B + Q +'T- çO ç +
#`MX

@h?Ov hBM? *?OM;- ç9M; H` h?Ov hBM? *?OM; 5

@E?®B h?Ov hBM? *?OM; i?S 9 `²B- #¼M ?¼ [mª i?“i [m€ ; BÄBX

@h?Ov hBM? *?OM;- G K h?Ov GK+- F?®B M`v +O „+ h?€M? +kM; F?¬M; ? FûK
S?d h?9v oQÆM; M? X

h`QM; ç€K M; QÌB +?¶ M`Q +kM; ç M; #`M i€M- F?®B +O Gw .QÆM; +kM; b„T K`B
+O M| ç½ H° ` - H` h?Ov hBM? +?OM; G K h?Ov GK+ S?d h?9v- +| i? M|B H` #B

G K h?Ov GK+ H` #B m ?B M +O S?d h?9v + Q +'T- imv i ç®B F?¬M; i?m F?®B +

Gw .QÆM; p®M Î i`QM; iB M? i? v m- M?€v K„i ç½ F?¬M; +ÁM M[- M?[M; M; QÌB
M[H`v H¢B iBM? i?-M- p` M?[M; M; QÌB OM; ?° S?d h?9v oQÆM; H¢B #„i ç-m #B

Gm”M T?~K +?“i- S?d h?9v k M; QÌB ; BªB ` ç m H` + Q +'T- #•v ; BÌ +?d +| i? /U
/¢M; X i`¼M; HQÊM; i?b çÊM ; BM` +| i? +?Q H M +•M- +ÁM p ?bM? /€M; - i?b F
i v- H`K pÁM; i v i?b ; B€ b) + Q ?ÆM R +?9i- ; B€ +O S?d h?9v +kM; b) + Q ?ÆMX

@h?-v

h?B m L;¼+ +QÌM; +kM; ç½ M?bM` F?®B i?¢+? +O Gw .QÆM;- M? ;B¼M; ;¼B
?ÆB +| +?9i M?,M M?|X

Gw .QÆM; ;BªB` h?Ov hBM? \*?OM;- +?mv M M`v ç®B pÈB #¼M ?¼ K` M|B F?¬M
*QÌM; +kM; H` `i #'i ç„+ /o- F?®B M`v ç½ H` F?®B i?Ov iBM? +?OM; i?S 9 Gw .QÆM;
` 9 F?®B i?Ov iBM? +?OM;- H-M M`v Gw .QÆM; ç½ H`T` Fd HK+X

@*?mv M ;b\

S?d h?9v oQÆM; 'M / Q +„i- [m v ç-m ?ÎB h?B L;¼+ QÌM;- i` M K†i pšM H°` Mûi

@>„M ç½ ;BªB` h?Ov hBM? *?OM; G K h?Ov GK+X

h?B m L;¼+ *QÌM; /Q /U R +?9i- iW iW i`ª HÌB- F?B M½v iQ J½ G•K ?¬iQ H` h?Ov
h?9v oQÆM; F?¬M; #B i K`m b„+ i? M`Q- ?„M M;?o +-M #€Q +?Q bQ T?K K°i iB M

ó@G K h?Ov GK+- pšM +ÁM i®iX

@h?-v- G K h?Ov GK+ F?¬M; ? i?m FûK S?d h?9v iQK +O +?9M; i X

h?B m L;¼+ *QÌM; H¢B M|B- ?„M i?“i bU +| +?9i HQ H„M;- F?¬M; T?ªB ?„M F?¬M;
#B m ?B M +O Gw .QÆM; i?“i bU H`K +?Q M;QÌB i HQ H„M;X

h`"M i`QÈ+ +kM; M?Q p`v`²B- F?®B +O #¼M ?¼ +kM; H` F?®B iB m pQÆM;- p`v M
M;Ì`^M; ?„M ;BªB` h?Ov iBM? *?OM; *?Q i¬M ?Q`M;X

G-M M`v pšM M?Q p`v- F?®B i?Ov iBM? +?OM; +O #¼M ?¼ +?Q p mB KWM; çQÈ
i?Ov iBM? +?OM;- T?~K +?“i H¢B pšM F?¬M; ? FûK- M?[M; M;QÌB T?Q T?d h?9v p
HÁM; ç m` `i HQ H„M;X

@E?¬M; b Q- T?~K +?“i F?¬M; M|B H M i'i +ªX

S?d h?9v oQÆM; F?) M?bM h?B m L;¼+ *QÌM;- M? M?`M; ;"i ç-mX iB T iK+ ;BªB

L?bM p iU iBM +O S?d h?9v oQÆM; F?B M h?B m L;¼+ *QÌM; +kM; F?QM; +ÁM H
T?~K +?“i F?¬M; i? M|B H M i'i +ª- bUm T?K F?¬M; HQ H„M;- ?„M H¢B +`M; F?¬M

h?B m L;¼+ +QÌM; imv i ç®B iBM iQÎM; p`Q bQ T?K ?„M- F?¬M; ? FûK bU iBM iQ
Gw .QÆM;X

@ æ| +?d H" K v K„M i?¬B- i`QÈ+ F?B +„i i¬B +ÁM /Q /U ``i H•mX
Gw .QÆM; ?ÆB ;B"i KbM?- hQ J½ G•K M|B tQM; ?„M KÈB ?B m çQÊ+ HìB M|B +O
/ Q ç| ç®B pÈB ?„M K" M|B +?d H" iMv w i?¬B- F?¬M; M;Ì H¢B K M; p °M? ?QÎM; H
@ Jm®M T?€M çQ€M +?QM? t€+ S?d h?9v # M i`QM; i?"i bU F?¬M; / - imv M?B M
ç½ H"K çQÊ+- ç½ +?Q ` M?€i / Q +?QM? t€+ M?'i5
hQ J½ G•K ;"i ç-m ç²M; ibM?- ?„M M?È i`QÈ+ F?B 'M HQÐB / Q tm®M; Gw .QÆM;
çB K +?¼M b m F?B ç½ t2K tûi Fo HQÐM;X
@ æ9M; i? - ç° +?QM? t€+ H-M M"v +| i? +QB H" K°i H-M FBM? çB M5
a M; . H çSM; # M +kM; +?2M p"Q K°i +•m- ?„M +kM; `i bMM; #€B Gw .QÆM;- i`
.QÆM; K¢M? ?ÆM ?„M- H-M M"v i?b ?„M i?U+ bU +ªK M?"M çQÊ+ bU F?€+ M? m
L?€i / Q i?-M F€ ç| i` M çìB M"v ?B K M;QìB H"K çQÊ+- S?d h?9v oQÆM; +kM; iW
M?Q i? - p" #•v ;BÌ Gw .QÆM; H" M;QìB i?S ? BX
@ "•v ;BÌ H" K°i ç m- +?9M; i iB TiK+ pÈB F?®B b m +MM; çB- M?'i +Y ç`M? i?"M
S?d h?9v oQÆM; +?Êi çSM; /"v- Gw .QÆM; M;Æ M;€+ M?bM ¬M; `²B #'i ç„+ /o H„+
Km®M /"M? HÈB i? p +?Q KbM?- F?¬M; +?Q ?„M i?ÌB ;B M ç M;?d M;ÆB M[X
L?bM H¢B F?®B M;mv M i?¢+? +m®B +MM;- K„i Gw .QÆM; +?Êi €M? H M iB b€M
>„M ?ÆB K i M?QM; pšM +ÁM bS+ ç ;BªB iB T- ?„M +MM; ç +iWM; ;BªB HB M iK+
+Ð HÈM +kM; ç½ ;BªB i`QM; pÁM; K'v iB M;X
*ÁM K°i çB K M[- ç•v H" F?®B M;mv M i?¢+? K" ?„M +?9 w M?'i- p" +kM; H" F?®
MB K pmB +?Q ?„M- ?„M +kM; Km®M ;BªB M| bÈK ç +| i? t2K `ä S?d h?9v tBM? ç
t2K /QÈB H"Ti? H"K b Q #^M; pB +i" M K„i +?SM; FB M çQÊ+X
a M; . H +? m K"v ?€ KB M;- M?bM /€M; p T?'M F?ÎB +O Gw .QÆM; ?„M i?Î /"B
a M; . H çB i?2Q Gw .QÆM;- hQ J½ G•K +kM; p°B p" M; +?çv i?2Q- F?®B M;mv M
+kM; i?'v ?ÆB HQ H„M;X
a m F?B ;BªB F?®B M;mv M i?¢+? M"v tQM;- i`"M ç'm ;B[Gw .QÆM; p" S?d h?9
i?9+- +m®B +MM; i?b ;WM; ;B" + v ?ÆM ? v H" b|M; b m ç~v b|M; i`QÊ+- ;BªB çQ
tQM; +?9M; i b) #B i çQÊ+ F i [mªX
L?[M; M;QìB pšM +ÁM +?bK i`QM; M?€i / Q H9+ M½v +O Gw .QÆM; HB M #WM; ic
b€i iB TX
S?d h?9v oQÆM; p" Gw .QÆM; ç m ç½ çSM; i`QÈ+ K€v ;BªB- H-M M"v M;mv M i?
H M K€v ;BªB i`QÊ+- b m F?B t2K F?®B M;mv M i?¢+? M"v tQM; B +kM; b[M; bÌX
@ L;mv M i?¢+? EBK hB *?OM;\
@ "„+ h?€M? +| T?ªB H" H'v M?-K `²B ? v F?¬M;\
J°i p" B M;QìB M|B M?Ä pÈB M? m- F?®B M;mv M i?¢+? M"v M m ç2K #€M M;Q" B i?
M;mv M i?¢+? p¬ +MM; i®i- #€M `i M? M?X
*?Q /M H" Î F?m M h?' i?b +kM; çQÊ+ `i M?B m +¬M; iv +?•m #€m +Ð pW +?9 w
M"v HQ¢B S?d i?9v M?Q p"v `i [m M i`¼M; ç®B pÈB ?¼- h?Ov hBM? +?OM; i?b t
çQÊ+X
L?QM; F?®B M;mv M i?¢+? M"v ;BÌ tm'i ?B M Î ç•v H¢B H"K +?Q M;QìB i i?'v ?Æ
;B[L K oQÆM; "„+ h?€M?- +m°+ ç¼ bS+ M"v ç½ +?Q tm'i ?B M #®M F?®B S?d h?
çdM? M?'iX

h`QM; +m°+ ç'm M`v ;B`H¢B tm'i ?B M F?®B EBK hB \*?OM; - +kM; ;B®M; M?Q i?`
i?B ?Q ?"m- ç M; +?m~M #` ;B`M? +?S+ [m€M [m•M i?b +?Êi tm'i ?B M S?QÊM; i,
#`i M; `X

E€ H¢ ç! M?QM; H-M M`v F?¬M; B /€K iU iB M #`M i€M +^a- H9+ i`QÊ+ M; mv M i?
F€ [m€B- i?m FûK t bQ pÈB M; mv M i?¢+? +O S?d h?9v oQÆM; - imv M?B M H¢
?¼ F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+ - pÁM; i?S ? B Gw .QÆM; i?m M?QM; ;B€ i` S?c
ç m H` S?d i?9v h?Ov iBM? +?OM; K` K¼B M; QÌB F? Q F?€iX

E?m j •K hB m- M o, M Zm•M +? m K`v [m v ç-m H¢B M?bM >Q`M; G½Q- €M? K„i i
>Q`M; G½Q ?ÆB +?m t!i H„+ H„+ ç-m- ¬M; M!B,

@ M i`QÎM; T?ÁM; - +¬ +kM; çWM; M?bM i¬B M[ - i`"M [mv i ç'm +O M?[M; + Q
F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; çQÊ+ ç•m- i¬B +?ŠM; t2K ` çQÊ+ +€B ;b ç½5

>Q`M; G½Q ?ÆB #`i HU+- M?QM; K'v +?mv M ;B +O M h?` çSM; # M ç m ;"i ç-n
? B M; QÌB M`v i?U+ bU ç½ pQÊi t #¼M ?¼` `i M?B mX

@ >Q`M; G½Q- i¬B F?¬M; +! w ç!- i¬B M; ?o F?®B M; mv M i?¢+? EBK hB *?OM; M
;BªB ` +! T?ªB M?`i ç`M? H` EBK hB *?OM; F?¬M; \

M o, M Zm•M H„+ ç-m ?ÄB M?Ä K°i +•m- H9+ M!B +ÁM [m v H¢B M?bM +?` K`M ?b
M; Ì- M; mv M i?¢+? EBK hB *?OM; HB m b) ;BªB ` EBK hB \*?OM; ? v H` K°i HQ¢B

L m ç M; ç` i?¢+? H` K°i M; QÌB F?€+ i?b >Q`M; G½Q +?„+ +?„M b) i`ª HÌB H` +?„+
M?QM; H9+ M`v i?b ¬M; F?¬M; /€K M!B M?Q p"vX "bM? i?QÌM; #B m ?B M +O M; i
b) ;BªB ` çQÊ+ S?d i?9v ç!- çB m +ÁM H¢B H` ;BªB ` çQÊ+ S?d h?9v HÈM ? v M?

hmv M?B M pšM +! i`QÌM; ?ÊT M; Q¢B H M?QM; p¬ +MM; Qi- +?d Î M?[M; M; mv M i
?ÊT ç!X

æB m M`v F?! ;†T Î M; QÌB F?€+- M?QM; ç®B pÈB Gw .QÆM; i?b +?Q +?„+- ¬M; ç
+O Gw .QÆM; - +kM; +! i? H-M M`v H¢B H` K°i F€ iQ+? M[X

@ L; mv M i?¢+? EBK hB *?OM; +kM; +! i? ;BªB ` çQÊ+ S?d h?9v F?€+- imv M?B
L; ?o M; ÊB K°i H9+ >Q`M; H½Q KÈB +?"K `½B M!B- +•m M!B M`v ` `i #ªQ i?O M?QM
M!B M?Q p"v i?¬BX

"i F H` S?d h?9v oQÆM; ? v Gw .QÆM; i?b +€B M?€i / Q +?m~M t€+ ç! ç½ F?¬M;
¬M; ?B m ` `i `ä F?QªM; +€+? ;B[ KbM? p` ? B M; QÌB ç M; ;BªB i?¢+? FB H` ` `i H
/€K #bM? T?~K ;b çQÊ+ +?SX

@ L m +?d +?Q ` EBK hB \*?OM; i?b ?B p¼M; +O +® p'M Gw F?¬M; HÈMX h`U+ ;B
i?¢+? M`v +O +® p'M Gw F?¬M; TªB çÆM ;BªMX

M o, M Zm•M H„+ ç-m [m v H¢B M?bM p`Q K`M ?bM? HÈM- >Q`M; H½Q +kM; ?ÆB
M?bM p T?Q K`M ?bM?- Gw .QÆM; ç½ #„i ç-m +® ç`M? M; mv M i?¢+?- +ÁM h?
ç2K F?®B M; mv M i?¢+? +m®B +MM; +O KbM? ç†i H M K€v ;BªBX

æ M HQÊi ? B F?®B M; mv M i?¢+? M`v i?b M; QÌB t2K +`M; ç¬M; ?ÆM- F?¬M; B i
> B F?®B M; mv M i?¢+? M`v bQ pÈB M?[M; F?®B i`QÊ+ i?b ;B€ i` `i ?'T ?ÆM- M
M?[M; +¬M; iv +?•m #€m ç m b) çQ ` K°i KS+ ;B€ iQÆM; çQÆM; M? mX

æ•v +kM; H` ? B F?®B M; mv M i?¢+? iQÆM; ç²M; M?`i +^am ? B M; QÌBX

L; mv M i?¢+? +O S?d h?9v oQÆM; +kM; F?¬M; HÈM- F?QªM; KQÌB K'v F; - +! H
çQÊ+- iB +H` pšM +?Q K`B ` S?d i?9v- +?d pW +„i ` K°i HÈT #KB KÌ- K†i +„i +
" M M; Q`B HÈT pÄ +ÁM +! K°i p i?^M ` `i HÈM- imv M?B M F?¬M; ;•vªM? ?QÎM; ;b

L;Q`B p i ?^M` i?b F?@B M;mv M i?¢+? M`v +ÁM +| HÈT / `„M`i ç T- pÄ K`m ç 2
i@i- +°M; i? K HÈT / `„M # M M;Q`B +| i? i?'v ç•v H` F?@B M;mv M i?¢+? i`mM; ç
a m F?B S?d h?9v oQÆM; +® ç`M? M;mv M i?¢+? tQM; i?b # M Gw .QÆM; +kM; ç
L;mv M i?¢+? +O Gw .QÆM; +| K`m p`M; +€i- +kM; +| i? +QB H` ?`M; i`mM; çŠM
kyF;- M m # M i`QM; +?Q` M?B m S?d h?9v EBK hB *?OM; i?b ;B€ i` K M; p b)
> B F?@B M;mv M i?¢+? M`v ç m +| ;B€` M?'i- M;Q`B t2K +| F€ p¼M; M?QM; F?
pšM H` çB m K` ?¼ KQM; çÊB M?'iX
*m°+ i` M? i`B H-M M`v +| aM? ?QÎM; `i HÈM ç M ;BÈB ç' i?¢+?- +m®B +MM; i?
#„+ i?€M?- ? v H` #„+ i?€M? i? v i? M K pQÆM;- i`Î i?`M? M;Q`B çSM; ç-m i`QM;
i`QM; +?Î p`Q ? B F?@B M;mv M i?¢+? M`vX
J°i +m°+ ç'm F?¬M; i? ç¢B /B M +?Q K°i F i [mª K½B K½B- M?QM; M| ç¢B /B M -
S?d h?9v oQÆM; i?m i?b T?ªB M?QÎM; M;¬B p` M?B m M,K [m +?Q Gw .QÆM; i?
L?QM; M m Gw .QÆM; i?m i?b ç`M? [m v p iB T iK+ T?'M ç'm- çÊB ç M K°i M;`v -
h?9v oQÆM;X
L;Q`B` - çB m H`K M;Q`B i +?9 w M?'i i`QM; +m°+ ç'm M`v H` 9 F?@B S?d i?9v h
p BX
"®M F?@B h?Ov iBM? +?OM;- +ÁM +| ? B F?@B +| K`m b„+ +U çdM?- i`M; ;B€ i` -
i`²B- B i?„M; i?b M;Q`B ç| b) +| çQÊ+ +?9M;X «M; +?O +O K'v +¬M; iv +?•m #€
b® S?d i?9v M`v K` i?m°+ p ?¼ i?b i@i #B i # Q- +?Q /M H` K°i F?@B +kM; çQÊ+X
æ•v KÈB +?QM? H` çB m H`K M;Q`B i [m M i•K M?'i- K°i ;B i`B pQÊi [m€ K°i id
K'v ¬M; H½Q i`M;- ç M M; v +ª M o,M Zm•M +kM; i?'v ç°M; HÁM;- +¬ +kM; p¬ +MM
G9+ ç| M o,M Zm•M ç M; +¬m i`B- #i F i? M`Q +kM; TªB ç +?Q Gw .QÆM; i?„
K`p i v S?d h?9v oQÆM; i?b ¬M; i M?'i ç`M? b) ;B Q +?Q h?B m L;¼+ *QÎM;- H9
i`QM; i`QM; M?[M; M;`v /`B #m²M F?'X

e98X *?QÆM; e9k, *m°+ æ¼ aS+ *m®B *MM;

æSM; # M +¢M? K€v ;BªB- Gw .QÆM; +® ç`M? H¢B M;mv M i?¢+? `²B çti HQÐB /
" F?@B M;mv M i?¢+? Gw .QÆM; ç m F?¬M; p) H M i` M # Kti- S?d h?9v oQÆM
+?Q ç M ?¬K M v pšM F?¬M; B ;BªB i?Q+? w M;?o +ª- ç¢B bQ #"+ i?¬v ;BªB i?¢+
#bM? i?QÎM;- i?U+ HU+ +O ?¼ ç½ ç¢i ç M KS+ ç| `²BX
Gw .QÆM; M?bM M;mv M i?¢+? +| p M;Q`B H` EBK hB *?OM; `²B ç HQÐB / Q iV
tm®M;- iB M; +„i p M; H M M?S+ +ª i B- •K i? M? M`v ç®B pÈB `i M?B m M;Q`B K
M?¢+ K i B +ªX
G-M ;BªB +m®B +MM; ç½ #„i ç-mX
a m F?B Gw .QÆM; +„i F?QªM; K°i T?9i- S?d h?9v oQÆM; +kM; #„i ç-m- H-M M`
+„i ÎT?-M #KB K`K` +?¼M K°i i-M; ç€ F?€+ ç +„i- `i M?B m M;Q`B ç M; t2K iÄ p
B /€K H M iB M; +ªX
L?€i / Q +O Gw .QÆM; H9+ M½v ?¼ +kM; i?'v F?| ?B m- pb p`v K` HÈM iB M; M|B
[mª H¢B #` K°i +€B i€i ç m çÈM- çÊB +„i tQM; ?¼ KÈB #B i M?€i / Q ç| i?-M F€ M
_9i FBM? M;?B K +?mv M H9+ M½v- #•v ;B`K¼B M;Q`B ç m i¢K i?B MûM H¢B bU
M?Q i? M`Q ç½X
h?B ;B M +?-K +?“K i`¬B- Gw .QÆM; p` S?d h?9v oQÆM; çSM; i?ŠM; M;Q`B # M
pšM F?¬M; +| ;b i? v ç'B- M;QÊ+ H¢B M?[M; M;Q`B # M +¢M? ?¼ B +kM; i?'v HQ

hQ J½ G•K p¨ h?B m L;¼+ *QìM; ç m +?,K +?,K M?bM p¨Q M;mv M i?ç+?- i?dM?
M;| M?bM [m t2K ibM? ?bM? # M S?d h?9v oQÆM; M?Q i? M¨QX

L;Q¨B ? B M;QìB M¨v- oQÆM; :B B :B B p¨ GQm *QÆM; +kM; F?¬M; ;B[çQÊ+ #bM
+ª / M? HšM HÊB- M m Gw .QÆM; i?„M; i?b iB M ç² +O ?„M b m M¨v b) `°M; KÎ p¬

G•K G M; i?b F?¬M; +| #B m ?B M; b- M?QM; i`QM; HÁM; HçB `i B Q€MX

"•v ;Bì ¬M; pšM +ÁM i?'v FBM? ?½B p M?€i / Q +O Gw .QÆM; H9+ M½v- ¬M; i +
+„i iBM? tªQ- imv M?B M i`QM; ibM? ?bM? # M M;Q¨B +?ŠM; M?bM i?'v çQÊ+ ;b +
i?b +?d +| i? M|B Gw .QÆM; K ?B m M;mv M i?ç+? ?ÆM ¬M; M?B mX

LK +QìB i` M F?m¬M Kti h?B m L;¼+ *QìM; bÈK ç½ i„i iW H•mX

J°i i¨"M ç'm i¨ ;B€ ?ÆM K°i id p¨ +ª / M? iB M; +ª çìB +O bQ T?K M[- ?„M F?¬M;
;Bª- ?„M `i iBM iQîM; p¨Q bQ T?K +O KbM?- S?d h?9v oQÆM; +kM; ç½ i?„M; K°
ç M ? B pÁM; ç'm i`QÊ+ +O Gw .QÆM; i?b ?„M HçB i?'v i?'T i?ÄKX

L;?B K F?„+ K¨ M|B- ? B pÁM; i`QÊ+ ?¼ +?B K M?B m HÊB i? ?ÆM- ;B€ +O M
.QÆM; - p¨v K¨ +kM; #` Gw .QÆM; i?„M; K°i pÁM; - ?ÆM M[ #` i?„M; HçB H¨ M;mv
+?SX

oÁM; i?S ? B Gw .QÆM; i?m - imv M?B M M?€i / Q iBM? tªQ +O ?„M HçB +?BM? T
h?B m L;¼+ *QìM; M[X

"•v ;Bì- +€B /Q •K i?'i i? +O pÁM; i`QÊ+ HçB # Q i`MK H M i`QM; HÁM; M;QìB t2
imv i ç®B p¨Q S?d h?9v oQÆM; - M?QM; i`QM; ibM? i? M¨v ?¼ +kM; F?¬M; /€K +

S?Q /QÈB K¨M ?bM? HÈM- M;QìB i +¨M; M?Ä iQ #¨M i€M M?B m ?ÆM- #'i F H¨ M
?° S?d h?9v oQÆM; ç m F?¬M; i` M? Hm" M M[- i'i +ª +€+ Kti +O ? B p¨ ççB bQ ç
?¼X

h'i +ª K¼B M;QìB ç m +| +MM; +?mM; +ªK ;B€+- ç K M v K v K„M ç½ ç M- +kM; +ªK
Hw ;B Q /`+? ç½ bY /KM; K¨M ?bM? HÈM ç +?Q ?¼ +| i? i" M K„i +?SM; FB M +m°

@ LXXBXX MB

hB M; K€v +„i F?¬M; M;WM; p M; H M- M?bM HQÐB / Q /¬M /¬M çB b•m p¨Q M;mv
ç" T M? M? ?ÆMX

@ _-K5

JQìB T?9i b m- S?d h?9v oQÆM; ç½ +„i tQM; M?€i / Q i?S M?'i- ¬M; #„i ç¬m +?"K
i®+ ç° +„i HçB M? M? ?ÆM- M;Q¨B pB + +?¼M HU p` i`Q ` +ÁM +€B M[;¼B H¨
H•m KÈB #^M; çQÊ+ S?d h?9v oQÆM;X

h?B m L;¼+ *QìM; +® ;„M; ;B[#bM? ioM?- K9+ K°i +?"m MQÈ+ ç M `Y bç+? ? B K
J'v M;QìB çSM; b m S?d h?9v oQÆM; ç m p°B p¨M; tQ+? HçB ;¬M ?ÆM ç M?bM `ª

@ *| #KB Kì `²B- ;BªB i`9M; `²B5

@ L?bM F?¬M; `ä K¨m b„+- HÈT #KB ?ÆB /¨v5

L?B m M;QìB #„i ç¬m #¨M i€M- M?€i / Q M¨v +O S?d h?9v oQÆM; +kM; F?¬M; i²
iB + H¨ +?Q tm'i ?B M S?d i?9v # M i`QM; - K¼B M;QìB ç m F?¬M; #B i M;mv M i?
M¨QX

S?d h?9v oQÆM; +kM; ç M; +~M i?"M [m M b€i Kti +„i- b m +MM; ;"i ;"i ç¬mX

S?d h?9v oQÆM; +-K K€v K¨B iW iW K¨B H M i¬M; #KB- F?®B M;mv M i?ç+? +m
i`¼M; - ¬M; F?¬M; +„i iB T M[K¨ /MM; T?QÆM; T?€T K¨B +?Q +?„+X

L;QìB i HçB H¬M M[#¨M i€M t¬M t Q- ?¼ ç M; çQ€M H¨ S?d h?9v oQÆM; b) K¨B `¨
M|B H¨ h?Ov iBM? +?OM; - +kM; +| M;QìB M|B F?¬M; TªB- B +kM; +| Hw /Q +O H

Phỉ Thúy Vương lại tiếp tục mài, những người đứng bên cạnh ông đều rất xúc động, màu sắc thượng hạng tái hiện, điều này đã chứng minh được thực lực khủng bố của Phỉ Thúy Vương.

Phía bên Phỉ Thúy Vương càng vui vẻ chừng nào thì phía bên Lý Dương càng ảm đạm chừng đó, nghe nói là giải được Lam tinh linh, Tư Mã Lâm và Sang Dala càng thêm tuyệt vọng. Họ nhìn Lý Dương lắc đầu.

Lam Tinh Linh là màu sắc thượng hạng, cho dù chất lượng Phỉ thúy không cao nhưng cũng gấp mấy lần Kim Ti Chung bình thường, phẩm chất của Phỉ Thúy mà Phỉ Thúy Vương giải ra có thể không cao sao? Hai người chẳng có một chút gì chắc chắn cả.

Huống chi họ có giải ra được Kim Ti Chung không vẫn còn là một ẩn số.

Thua rồi, thua chắc rồi, thật tiếc hai khối Thủy Tinh Chung.

Tư Mã Lâm lại đưa ánh mắt đau khổ nhìn hai khối Thủy Tinh Chung, chúng thật đẹp.

Phỉ thúy tốt như vậy mà giờ phải nhường cho người ta, thật là tiếc, nhất là khối Thủy Tinh Chung Chí Tôn Hoàng kia, sau này muốn gặp thêm một lần cũng khó.

Lần này là nguyên thạch của năm gia tộc lớn Miến Điện cung cấp, nơi này ít nhất trong vòng 5 năm dừng nghĩ sẽ tổ chức một giao dịch chất lượng cao như vậy.

- Thủy Tinh Chung!

- Thủy Tinh Chung!

Phía dưới nhiều người reo lên, cái khát vọng muốn khối Phỉ Thúy này đạt đến chất lượng cao nhất, lúc này không còn ai đi đổ kị nữa mà chỉ muốn thưởng thức giá trị đẳng cấp của Phỉ Thúy.

Nhiều người cùng mong muốn Phỉ Thúy đạt đến trình độ cao nhất như vậy thật là hiếm gặp, người phụ trách trong ban quản lý giao dịch gật đầu cười, thật không uống phí công sức mà ông ta bỏ ra.

Ông ta cũng rất kính phục Phỉ Thúy Vương, không hổ danh là bậc thầy đồ thạch, biểu hiện này người khác vẫn chưa gặp bao giờ, giao dịch lần này Phỉ thúy xuất hiện không nhiều, nhưng ông ta nhất định sẽ trở thành một trong những nhân vật chói lọi nhất.

Ông cũng rất ngưỡng mộ Lý Dương, hẳn vẫn còn trẻ, cho dù lần này thua cũng không ai dám xem thường hẳn, sau này hẳn còn nhiều thời gian để phát triển, rất có khả năng sẽ tạo được khoảnh khắc huy hoàng hơn Phỉ Thúy Vương bây giờ.

647. Chương 644: Tử Nhãn Tinh Thượng Hạng

Nghe những tiếng hò hét ầm ĩ bên ngoài, Thiệu Ngọc Cường quay đầu lại, nhìn sự phụ mình một cách sùng bái.

Đây mới thật sự là Phỉ Thúy Vương, là sức ảnh hưởng mà Phỉ Thúy Vương nên có, hẳn cũng đã từng được báo Ngọc khí Bình Châu tặng cho danh hiệu là Phỉ Thúy Vương, tuy nhiên hẳn hiểu rất rõ bản thân mình còn rất cách xa cái danh hiệu này, hẳn còn phải nỗ lực nhiều.

Tiếng ầm ĩ bên ngoài cũng làm cho Phỉ Thúy Vương phải ngẩng đầu lên xem, khuôn mặt nở nụ cười.

Tư Mã Lâm, Sang Dala đổ kị nhìn về phía Phỉ Thúy Vương, vẻ mặt không tránh khỏi nuối tiếc. Phỉ Thúy Vương thắng thì tất nhiên Lý Dương phải thua, hai người cũng đang muốn nhìn thấy Phỉ thúy cao cấp xuất thế nhưng lại không muốn Lý Dương bị thua, cái tâm lý mâu thuẫn này thực sự làm hai người rất đau khổ.

Phỉ Thúy Vương chỉ nhìn một cái rồi lại tiếp tục mài đá.

Thiệu Ngọc Cường lo lắng quan sát, chưa đầy một phút, một khối nhỏ Phỉ thúy xuất hiện.

Phỉ thúy vô cùng trong suốt, cảm giác như có thể nhìn xuyên được vào bên trong, tim của Thiệu Ngọc Cường lại đập rộn ràng hơn, rất có khả năng đây là Phỉ Thúy Thủy Tinh Chung.

Liên tiếp giải ra ba khối Thủy Tinh Chung, trong có có hai khối thượng hạng, cứ nghĩ đến thành quả này là hẳn lại chóng mặt, đây có lẽ sẽ trở thành mục tiêu phấn đấu cả đời của hắn.

Bề mặt mỗi lúc một lớn hơn, những người đang đứng quan sát cũng mỗi lúc một kích động.

- Thủy Tinh Chung, đúng là Thủy Tinh Chung rồi! Thủy Tinh Chung Lam Tinh Linh!

Phía dưới người ta không ngừng reo hò, phía trên giải ra được Phỉ thúy, Phỉ thúy trong suốt không nói với bọn họ đây là một loại Phỉ thúy vô cùng tốt.

Người ta lại một lần nữa lên cao trào, nếu đây là Thủy tinh chung Lam tinh linh thì sẽ là khối Phỉ thúy thượng hạng thứ ba của ngày hôm nay rồi.

- Tiếc quá!

Phỉ Thúy Vương hơi thất vọng, qua màn hình lớn người ta không thể nhìn thấy phẩm chất thực sự của Phỉ Thúy được, nhưng Phỉ Thúy Vương lại biết rất rõ.

Thiệu Ngọc Cường giờ cũng bớt xúc động hơn lúc nãy, hắn cũng tỏ ra hối tiếc.

Phỉ Thúy đã hoàn toàn lộ ra, độ trong suốt vẫn chưa đạt đến trình độ của Thủy Tinh Chung, đây là một khối Phỉ Thúy Băng Chung, nó chỉ còn cách Thủy Tinh Chung một cái ranh giới thôi.

Ranh giới này nhìn rất gần nhưng thực chất lại rất xa, chưa đạt đến trình độ Thủy Tinh Chung thì vẫn chưa được gọi là Phỉ thúy thượng hạng nhất.

Cũng giống như người phụ nữ có một cơ thể hoàn mỹ, một trí tuệ hoàn mỹ và một làn da hoàn mỹ, nhưng trên mặt lại xuất hiện một cái mụn thì có hoàn mỹ đến đâu người ta cũng có chút tiếc nuối.

Cao Băng Chung Lam Tinh Linh, Thiệu Ngọc Cường có nuối tiếc nhưng giờ cũng đã lấy lại sự tự tin, cho dù không phải là Thủy Tinh Chung, muốn thắng Lý Dương cũng không khó, giá trị của khối Phỉ Thúy này rất cao, nếu Lý Dương giải ra Kim Ti Chung thì cả khối đều là Phỉ Thúy cũng không thắng nổi bọn họ.

Lúc này tâm trạng của Thiệu Ngọc Cường rất tốt, có thể thắng Lý Dương là được, như vậy hắn sẽ có thêm hai khối Thủy tinh chung nữa, trong đó có một khối Thủy Tinh Chung Chí Tôn Hoàng, cũng không thua kém gì Thủy tinh chung Lam Tinh Linh cả.

Người xem dần dần ổn định trở lại, bề mặt mà Phỉ Thúy Vương đang mài cũng mỗi lúc một lớn hơn, những người có mắt nhìn đều đã nhìn ra, khối Phỉ thúy này chưa đạt đến trình độ Thủy tinh chung, chỉ là Cao băng chung thôi.

Có người tiếc nuối, có người tán thưởng, tuy nhiên rất nhiều người đều thấy thỏa mãn, Cao Băng Chung Lam Tinh Linh, cũng không tồi.

Bất kể thế nào đây cũng là khối có màu sắc thượng hạng.

Cũng không phải là tất cả mọi người đều vui mừng, những người phía bên An Văn Quân ai cũng thấy chưa xót, An Văn Bình là người tin tưởng Lý Dương nhất nhưng cũng không nghĩ là lần này hắn sẽ thắng.

Còn mấy người bên Lý Dương thì ai cũng làm vẻ mặt đưa đám, Cao Băng Chung Lam Tinh Linh, Phỉ Thúy Vương lại giải ra được Phỉ thúy tốt, đúng là không để cho họ đường sống mà. Nhìn hai khối Thủy Tinh Chung bên cạnh, tim của Tư Mã Lâm và Sang Dala như đang nhỏ máu.

Tư Mã Lâm còn quay lại nhìn Phỉ Thúy Vương một cái rồi lắc đầu, hắn cố kìm chế không nhìn sang bên kia nữa.

- Áo ào

Tiếng máy giải của Lý Dương chợt vang lên trong hơn, đây là tiếng sau khi lưỡi dao cắt xuyên qua nguyên thạch, Tư Mã Lâm vội vàng lấy lại tinh thần, cẩn thận tách hai mặt cắt ra.

- Rầm!

Nguyên thạch vừa tách ra liền được dội nước rửa sạch, dội xong Sang Dala cũng không nhìn liền đi múc chậu khác dội tiếp, hắn muốn sớm rửa sạch cho rồi.

Lúc này hắn không dám nhìn vào mặt cắt.

Nhưng Tư Mã Lâm lại chăm chăm vào đó, đoạn đứt gãy vẫn còn nhìn rất rõ nhưng lại rất mỏng, phía sau lại hiện lên tầng bụi mờ màu trắng, tầng bụi này còn trắng hơn cả sương mù nữa.

Phía dưới màu trắng có xuất hiện một chút màu sắc, tại nơi mỏng nhất có thể thấy rõ được màu gì.

Tư Mã Lâm mở to mắt, hắn không tin vào mắt mình, tay hắn run run, vô thức bước đến gần nguyên thạch, bây giờ hắn chỉ muốn đưa tay sờ vào nó, xem mình có phải đang nằm mơ hay không.

Sang Dala quay lại rồi, chậu trên tay đựng đầy nước.

Vừa bước đến hắn đã thấy Tư Mã Lâm có gì đó là lạ, rồi hắn nhìn vào mặt cắt.

Hắn tròn mắt lại, ngơ ngác đứng ở đó, phản ứng của hắn cũng chẳng khác gì Tư Mã Lâm, tuy nhiên hắn không làm chậu nước rơi xuống đất, giữ bình tĩnh cũng giỏi đấy.

Người ta cũng đang chú ý về bên phía Lý Dương, ai cũng ngăn người ra, nhưng người ta không mấy hi vọng, cho rằng nguyên thạch này sớm muộn gì cũng giải lộ.

Vẫn chưa biết được phẩm chất của Phỉ Thúy như thế nào nhưng màu sắc đã lộ ra.

Những chuyên gia đồ thạch, ông chủ của công ty châu báu cũng như những nhà buôn chỉ cần nhìn là biết màu sắc này cũng là một màu sắc thượng hạng.

Tử Nhân Tình loại thượng hạng.

Một màu tím thuần khiết tràn đầy, giống như màu mắt của yêu cơ làm cho người ta bị mê mẩn vậy. Tử Phỉ (Phỉ Thúy tím) đại diện cho vẻ đẹp và sự mê hoặc của người con gái, sức mê hoặc của tử phỉ là lớn nhất, và cũng là loại Phỉ thúy mà phụ nữ thích nhất.

Tử phỉ thượng hạng nhất là màu tím mắt, làm cho người ta sau khi nhìn sẽ không cưỡng lại được, đây chính là sức mê hoặc của màu tím mắt.

Trên mặt cắt của nguyên thạch này có tầng bụi, không xuất hiện được phẩm chất của Phỉ Thúy, nhưng Tử Nhân Tình đã lộ ra, nhìn màu tím xinh đẹp mà ai cũng mê mẩn, đặc biệt là phụ nữ, người nào cũng say đắm nó.

- Lý, Lý, Lý lão đệ, Tử Nhân Tình, đây là Tử Nhân Tình!

Tư Mã Lâm cố làm tim mình đập chậm lại, nhưng vẫn bị nói lấp, Sang Dala đứng bên cạnh cũng không ngừng gật đầu, hắn quên mất công việc dời nước của hắn.

Tử Nhân Tình, Tử Nhân Tình thượng hạng, trong lúc tuyệt vọng lại phát hiện ra Phỉ Thúy như thế này giống như là thấy được ánh sáng ở cuối đường hầm vậy.

- Tử Nhân Tình, thật là đẹp!

Vương Giai Giai từ sau bước đến, ngơ ngẩn nhìn Phỉ Thúy, đây chỉ là nguyên thạch Phỉ Thúy, Tử Nhân Tình này mà làm thành đồ trang sức thì không biết sẽ hấp dẫn biết bao nhiêu cô gái.

Vương Giai Giai không phải là người thích ăn diện mà cũng có phản ứng như thế thì cũng đủ biết những người khác sẽ như thế nào rồi.

- Đúng, rất đẹp, rất hợp với bảo bối của anh!

Lý Dương kéo Vương Giai Giai cười, hắn lau mồ hôi trên mặt, nhát dao này rất chuẩn, làm xuất hiện Phỉ Thúy mà không gây ra một chút lãng phí nào.

Bên kia, sau khi nhìn thấy Lý Dương giải ra được Tử Nhân Tình thì Thiệu Ngọc Cường cũng tròn mắt lại, hắn chợt nghĩ đến câu sù phụ hồi hắn lúc này.

Đặc điểm lớn nhất của đồ thạch là gì? Lúc này Thiệu Ngọc Cường nghĩ mình lại học thêm một bài nữa, là bài học cơ bản, đồ thạch chưa giải xong thì không ai biết kết quả cuối cùng sẽ như thế nào, và bây giờ nguyên thạch của Lý Dương đã chứng minh tính chính xác của câu nói đó.

Hai phút trôi qua Sang Dala mới sực nhớ lại công việc của mình liền vội vàng xách nước rửa sạch mặt cắt, hấn xúc động quá.

Lý Dương cũng khởi động máy mài, tầng bụi bây giờ rất mỏng, chỉ một lát là mài xong, và sau đó Phỉ Thúy sẽ thực sự xuất hiện.

- Tử Nhân Tình, đúng là Tử Nhân Tình, đây là màu sắc thượng hạng thứ tư rồi đó!

- Không ai có thể xem thường Nam Vương Bắc Thánh được!

- Thật là đã, thực sự là rất đã, xem một cuộc quyết đấu như thế này xong, sau này cũng không còn hứng xem người khác đổ thạch nữa!

Phía dưới màn hình, người ta lại rộn ràng hấn lên.

Lúc này, không còn ai là về phe Lý Dương hay là phe Phỉ Thúy Vương nữa, họ đều sùng bái hai vị đại sư đã đạt đến trình độ tiêu chuẩn này.

An Văn Quân vui mừng nhìn mấy người Hoàng Lão, họ cũng đang rất kích động, lần đổ thạch này mang về cho họ quá nhiều niềm vui và bất ngờ.

- Xao xao!

-

Lý Dương chậm chậm mài tầng bụi, hấn giải đá không nhanh bằng Phỉ Thúy Vương, nếu đã theo không kịp thì thôi không theo nữa, nguyên thạch mà Lý Dương đang giải cũng là nguyên thạch sau cùng rồi.

- Thủy Tinh Chung, Thủy Tinh Chung!

Mọi người cùng đồng loạt hô hào, lúc này Lam Tinh Linh lúc này vẫn chưa đạt đến trình độ Thủy Tinh Chung, cũng làm cho người ta thấy hơi tiếc, lần này lại xuất hiện loại thượng hạng Tử Nhân Tình, cũng là cơ hội để bù lại sự nuối tiếc lúc này.

Lúc này mấy người Tư Mã Lâm mới cảm nhận được cảm giác của Thiệu Ngọc Cường lúc này, ai cũng tươi cười hò hét, Tư Mã Lâm thậm chí còn gào lớn một tiếng.

Còn phía Thiệu Ngọc Cường bây giờ cũng cảm nhận được cảm giác của Tư Mã Lâm lúc này, tuy là không đến nỗi tuyệt vọng, nhưng cũng không hề thấy thoải mái.

Nhát dao này của Lý Dương lại làm cho tình thế lấy lại sự cân bằng, mọi người đều chăm chú nhìn, cuối cùng thì ẩn dưới tầng bụi kia sẽ là Phỉ Thúy gì đây.

648. Chương 645: Trận Quyết Đấu Đã Kết Thúc

Tầng bụi của Phỉ Thúy Vương đã mài xong, lộ ra một khối lớn Phỉ Thúy Cao Bằng Chung.

Nghĩ một lúc Phỉ Thúy Vương lại cầm dao men theo vùng biên của Phỉ Thúy từ từ ấn xuống, ông hoàn toàn không nghe đến những tiếng hò hét bên ngoài.

Thiệu Ngọc Cường đang rất lo lắng, nếu Lý Dương giải được Thủy Tinh Chung, thì hôm nay khó mà phân thắng bại, hấn muốn tất cả mọi người đều gọi Phỉ Thúy màu tím mắt là đồ vứt đi, chẳng đáng giá bao nhiêu tiền cả.

- Ào ào!

Lý Dương điều khiển máy mài mài vào tầng bụi mỏng, Phỉ Thúy phía dưới tầng bụi xuất hiện ngày càng rõ hơn, ánh phản chiếu trong suốt sáng ngời làm cho Tư Mã Lâm và Sang Dala càng xúc động.

Trước mắt có thể thấy đây là một khối Phỉ Thúy tốt, cho dù không đạt đến trình độ Thủy Tinh Chung thì cũng sẽ là Bằng chung.

Nếu thực sự là như vậy thì trận đấu hôm nay thật khó phân thắng bại.

Phỉ Thúy đã lộ ra, màu tím trong suốt đó làm cho người ta mê mẩn, Tư Mã Lâm và Sang Dala cũng ngơ ngẩn.

Phỉ Thúy thượng hạng không phải là họ chưa từng gặp, phía bên máy giải cũng đang đặt một khối, tuy nhiên Chỉ tôn hoàng cao quý và màu tím mất xinh đẹp mang lại cho người ta hai cảm giác hoàn toàn khác nhau, màu tím mất cũng mang vẻ quý phái, nhưng nó lại giống một người phụ nữ đoan trang hơn, làm cho người ta bị mê hoặc.

- Trong suốt, tinh khiết, đây, đây là Thủy Tinh Chủng sao?

Phỉ Thúy vừa xuất hiện, Sang Dala đã kinh ngạc reo lên, Lâm Lang cũng đứng không yên vội vàng bước đến cạnh Lý Dương cẩn thận quan sát.

- Thủy Tinh Chủng, không sai, đến rồi, đây chính là Thủy Tinh Chủng.

Lâm Lang hứng khởi kêu lên một tiếng, phía bên kia Thiệu Ngọc Cường chợt ngẩng đầu lên, hẩn hoàn toàn không tin.

Hắn do dự một lúc rồi quay lại nhìn sư phụ, cắn răng chịu đựng, không đi sang chỗ Lý Dương xem rốt cuộc là như thế nào. Hai khối nguyên thạch sau cùng đều rất bình thường mà cuối cùng lại dày vò hắn như thế.

Lúc lên lúc xuống thế này, tim của Thiệu Ngọc Cường chắc không chịu được nữa.

Diện tích mài của Lý Dương mỗi lúc một lớn, Tư Mã Lâm, Sang Dala và cả Lâm Lang nữa đều mỗi lúc một rõ, ba người đó ai cũng vẻ mặt hớn hở, khối Phỉ Thúy này đúng là Thủy Tinh Chủng, là Thủy Tinh Chủng Tử Nhân Tinh.

Lâm Lang vô cùng vui mừng, ông ta muốn Lý Dương thắng.

Như thế thì Phỉ Thúy Vương, người mà đã cướp mất danh hiệu vua của ông sẽ thua Lý Dương, hơn nữa cuối cùng sẽ chẳng thu được gì cả, mà còn làm áo cưới cho Lý Dương nữa.

Còn nữa, số Phỉ Thúy mà Lý Dương có được phần lớn đều bị bán đi, Lâm Lang sẽ có cơ hội có được Phỉ Thúy mà ông ngưỡng mộ, nếu chúng về tay Phỉ Thúy Vương thì ông sẽ chẳng còn cơ hội nào nữa.

Ngoài những điều này ra thì còn có một điều quan trọng hơn đối với Lâm Lang nữa, nếu số Phỉ Thúy thượng hạng này mà rơi vào tay công ty châu báu khác thì sẽ gây ảnh hưởng rất lớn đến kế hoạch của ông ta.

- Thủy Tinh Chủng, đúng là Thủy Tinh Chủng rồi!

Có người chợt reo lên, tại màn hình lớn cũng có thể nhìn thấy rõ Phỉ Thúy mà Lý Dương đang giải, nó không giống với Lam Tinh Linh của Phỉ Thúy Vương, trên mặt cắt của Lý Dương vừa nhìn là biết Phỉ Thúy cao cấp, chính xác là Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng.

Trên mặt cắt Phỉ Thúy hiện lên rất rõ, nó còn thể hiện một khí chất cao quý đẹp đẽ nữa, thu hút tất cả những người phụ nữ nào nhìn thấy nó.

- Thật là đẹp, chúng ta cũng có màu tím mất, nhưng thua khối này nhiều!

Phía dưới màn hình, An Văn Bình thở dài nói với An Văn Quân, Tử Nhân Tinh mà cô nói là khối Phỉ Thúy Băng Nhũ Chủng mà An thị dùng giá cao mua về cách đây vài năm, nó được làm thành một chiếc vòng và hai sợi dây chuyền, vòng và một sợi dây chuyền đã được bán đi rồi, chỉ giữ lại một sợi.

Sợi dây chuyền này định là chờ đến lúc An Văn Quân lấy chồng sẽ dùng làm quà cưới.

An Văn Quân vẫn tự hào về sợi dây chuyền này, nhưng sau khi nhìn thấy Thủy Tinh Chủng Tử Nhân Tinh thì cô không còn thấy tự hào nữa, Thủy Tinh Chủng Tử Nhân Tinh mới thực sự là thượng hạng, là hoàn mỹ nhất.

Có rất nhiều người vẫn đang reo hò, lúc này chỉ có thể làm như vậy mới giải tỏa hết sự hưng phấn của họ.

Hai người thi đấu, sáu khối nguyên thạch.

Bây giờ tất cả chúng đã được giải ra, năm khối Thủy Tinh Chủng, bốn khối có màu sắc thượng hạng, ba khối là Phỉ Thúy cao cấp, thành quả thi đấu này cũng có thể nói là từ trước tới nay chưa có, còn sau này có

hay không thì không ai biết. Tuy nhiên sau này rất hiếm khả năng lại xuất hiện một trận đấu chất lượng như thế này nữa, rất ít nơi có thể cung cấp nhiều nguyên thạch Phỉ Thúy cao cấp như vậy.

Lần này thậm chí còn được gọi là kinh điển, kinh điển này không ai có thể quên được.

Trận đấu lần này chắc chắn sẽ được lưu truyền trong giới đồ thạch, bất kể kết quả như thế nào thì Nam Vương và Bắc Thánh đều là người có ảnh hưởng cực lớn trong giới đồ thạch, đặc biệt là Bắc Thánh Lý Dương, chỉ trong vòng một năm mà đã có được những thành quả vĩ đại như vậy, thật sự là không ai sánh được.

Phỉ Thúy Vương bắt đầu cắt tiếp, người ta không còn quan tâm đến kết quả như thế nào nữa, bọn họ thấy thỏa mãn rồi, thực sự là rất thỏa mãn, dư vị của trận đấu kinh điển này bọn họ sẽ nhớ mãi.

Tuy nhiên Phỉ Thúy Vương và Lý Dương thì không thể không coi trọng được, đằng sau trận đấu là cả khối tài sản hơn một tỉ, không phải là họ không thể thua, nhưng bất cứ ai thua đều sẽ phải đau lòng rất lâu.

Thiệu Ngọc Cường lại thấy lo lắng, tiếp tục giúp sư phụ giải thạch.

Tư Mã Lâm và Sang Dala cũng tập trung tinh thần, toàn lực làm cuộc xung kích cuối cùng, Phỉ Thúy trong nguyên thạch này nhất định không được tổn hại, chỉ cần không tổn hại, cho dù một chút cũng có thể thắng được Phỉ Thúy Vương.

Thời gian chậm chậm trôi, hai bên mỗi lúc một căng thẳng.

Người phụ trách của ban quản lý hài lòng nhìn xung quanh, ông ta đã thu lại toàn bộ trận đấu kinh điển này, trận đấu lần này diễn ra tại trung tâm châu báu của ông ta, tất cả nguyên thạch cũng sẽ được bán ở đây, tin rằng sau khi phát sóng thì sẽ gây nên một trận địa chấn lớn trong giới đồ thạch.

Danh tiếng của giao dịch Phỉ Thúy Miến Điện sẽ nổi lên như cồn, chiếm được một vị trí nhất định trên thị trường.

- Rầm!

Phỉ Thúy Vương đã cắt xong, Thiệu Ngọc Cường vội vàng dội nước rửa sạch, hắc thổ hắt ra một tiếng. Nhất dao cắt rất tốt, trước mắt chỉ hý vọng Phỉ Thúy bên kia nhỏ một chút, còn bên hắc lớn một chút, như vậy mới có cơ hội thắng cuộc.

Bất kể đồ như thế nào, thì cái mà họ đồ là giá trị của Phỉ Thúy chứ không phải phẩm chất.

- Rầm!

Bên Lý Dương cũng đã cắt xong, Thiệu Ngọc Cường gióng tai lên nghe ngóng, hắc lại thất vọng, bên kia lại trúng nữa rồi, hình như cũng không nhỏ.

Thời gian lại từ từ trôi, sau nhất cắt thứ tư, hình dáng Phỉ Thúy của Phỉ Thúy Vương đã lộ ra, nguyên thạch này có thể làm được bốn năm chiếc vòng, Cao bằng chủng Lam tinh linh, giá trị đã vượt qua con số một trăm triệu nhân dân tệ, cũng không thua kém gì Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng bình thường.

Điều này cũng làm cho Thiệu Ngọc Cường đỡ lo hơn, tuy nhiên cứ nghĩ đến Lý Dương giải được Thủy Tinh Chủng Tử Nhân Tinh thì tim hắc lại đau thắt.

Mười phút nữa lại trôi qua, hình dáng Phỉ Thúy của Lý Dương cũng đã lộ ra, nó nhỏ hơn so với của Phỉ Thúy Vương, nhỏ hơn cả khối Thủy Tinh Chủng Đế Vương Lục nữa, nhưng nó vẫn là Phỉ Thúy thượng hạng, giá trị đã đạt đến ba trăm triệu nhân dân tệ.

Hình dạng Phỉ Thúy của Lý Dương vừa lộ ra thì Thiệu Ngọc Cường lập tức hiểu lần này hắc thua rồi, thua hoàn toàn rồi.

Tư Mã Lâm, Sang Dala và cả Lâm Lang nữa đều vô cùng vui mừng. Thắng rồi, cuối cùng cũng thắng rồi, hình dạng đã lộ ra rồi, khả năng lỗ là rất ít, Lý Dương thực sự đã thắng Phỉ Thúy Vương.

Ba ván thắng hai ván, lúc này là một đều, giờ khối Phỉ Thúy này của Lý Dương giá cao hơn so với của Phỉ Thúy Vương, thắng bại giờ đã rõ ràng rồi.

- Thật là tiếc, nếu Phỉ Thúy Vương dùng nguyên thạch Tiêu Vương để thi với khối Kim Ti Chung này thì kết quả đã khác.

Phía dưới màn hình lớn, có một người dáng vẻ tuấn tú thờ dài, rất nhiều người xung quanh gật đầu đồng tình.

Cuộc đấu ba thắng hai và cuộc đấu thuần túy về giá trị không giống nhau, kĩ xảo nặng hơn một chút. Màu xanh Đế vương giá cao hơn màu tím mắt, nếu thay đổi trình tự nguyên thạch thì Phỉ Thúy Vương có thể có được hai ván thắng, từ đó mà có thể thắng được trận đấu này.

Tiếc là giờ nói gì cũng đã muộn rồi, sự việc xảy ra rồi mới nói thì ai chẳng làm được, lúc trước khi đang chọn nguyên thạch, nếu Phỉ Thúy Vương đưa ra trình tự như vậy thì Lý Dương cũng sẽ không đồng ý.

Phỉ Thúy Cao Bằng Chung Lam Tinh Linh đã được giải xong, Phỉ Thúy Vương đặt nó bên cạnh hai khối Thủy Tinh Chung, khuôn mặt lộ vẻ tiếc nuối.

Mắt Thiệu Ngọc Cường hơi đỏ, ba khối Phỉ Thúy này giá đã vượt trên trăm triệu, điều quan trọng hơn là chúng đều là những Phỉ Thúy không phải có tiền là mua được, nếu thực sự thua Lý Dương, hẳn không cam lòng.

Tiếc là cũng không còn cách nào khác, Phỉ Thúy Vương cũng không thể chơi xấu được, người của ban quản lý đã làm chứng, nhất định phải giữ công bằng, giao dịch Miến Điện nhờ vào công bằng mới tồn tại được.

Bảy tám phút sau Lý Dương cũng đã giải xong.

Ba khối Thủy Tinh Chung đặt cùng với nhau, trong đó còn có hai khối thượng hạng, màu sắc của chúng làm hấp dẫn không biết bao nhiêu người, liên tiếp giải được ba khối Thủy Tinh Chung, Lý Dương đã phá vỡ kỉ lục ngày hôm nay.

Còn một điểm nữa, trong ba khối Thủy Tinh Chung thì có hai khối có màu sắc thượng hạng, những chiến tích mà Thiệu Ngọc Cường tưởng tượng lúc trước giờ lại được thực hiện bởi Lý Dương.

- Ngọc Cường, đưa cả ba khối Phỉ Thúy cho Lý Dương đi!

Phỉ Thúy Vương đang ngồi nghỉ trên ghế chột đưa tay chỉ về số Phỉ Thúy, không ai tuyên bố kết quả cuối cùng, tuy nhiên Phỉ Thúy Vương đã dùng hành động của mình để nói lên kết quả.

Lý Dương đã thắng và trận chung kết đã kết thúc, người cười đến phút cuối cùng là Lý Dương chứ không phải Phỉ Thúy Vương làm mây làm gió một thời.

- Dạ, sư phụ!

Thiệu Ngọc Cường chưa xót bước đến trước máy giải, nhìn ba khối Phỉ Thúy mà tim đau như nhò máu.

649. Chương 646: Thu Hoạch Không Lồ

Ba khối Phỉ Thúy, khối nào cũng là bảo bối thượng hạng, Phỉ Thúy như vậy mà phải tận tay dâng cho người khác, Thiệu Ngọc Cường thấy khó chịu như dao cắt vào tim vậy.

Hắn cắn răng gói ba khối Phỉ Thúy lại, bước nhanh đến đặt bên cạnh Lý Dương, hẳn cũng chẳng thêm ngần đầu lên đã vội quay về, hẳn sợ sẽ nhìn thấy số Phỉ Thúy đó rồi chịu không nổi mà mang chúng về lại.

Về lại chỗ cũ Thiệu Ngọc Cường vẫn cúi đầu, mắt hơi đỏ.

Thiệu Ngọc Cường bây giờ khác hẳn với lúc hắn nhìn thấy Lý Dương giải trúng đoạn đứt gãy, lúc đó hắn có cảm giác như tất cả Phỉ Thúy của Lý Dương đã nằm trong tay hắn rồi vậy. Tiếc là giấc mơ thì tươi đẹp nhưng sự thật lại nghiệt ngã, bây giờ hắn mới thấm được câu nói này.

Đối lập với bên phía Thiệu Ngọc Cường, mấy người bên Lý Dương giờ đang vui mừng hơn hớn.

Sáu khối Phỉ Thúy, trong đó có năm khối Thủy Tinh Chung, khối còn lại là Cao Bằng Chung, ngoài ra trong đó còn có ba khối có màu sắc thượng hạng, đó là Đế Vương Lục, Lam Tinh Linh và Tử Nhân Tinh.

Đây cũng là lần duy nhất có ba khối màu sắc thượng hạng cùng xuất hiện một lần, sau khi sáu khối Phi Thúy hội tụ lại một nơi, người xem đều đứng cả dậy nhiệt liệt vỗ tay chúc mừng.

Họ chúc mừng vì một trận đấu thú vị, một màn biểu diễn ngoạn mục của hai vị đại sư.

Tư Mã Lâm cầu mạnh vào chân mình, hắn chịu không được hừ một tiếng, Lý Xán nhìn hắn nghi hoặc, đáng vẻ của Tư Mã Lâm lúc đó đúng là rất kỳ lạ.

Lý Dương bây giờ khác trước rồi, cho dù hắn vẫn là cố vấn của An Thị thì An thị vẫn phải dùng một thái độ khác đối với hắn.

An Văn Quân tin sau khi kết quả tối nay truyền đến tai An thị, thì những đồng sự viên sẽ tự xem xét lại mình, sẽ phải hối hận vì những suy nghĩ của họ trước đây.

Đã đăng lên thần đàn rồi, Lý Dương giờ đã trở thành một người được mọi người kính trọng, đáng để tất cả những công ty châu báu toàn lực lôi kéo.

Người thừa dân, Lý Dương cũng cáo biệt người phụ trách ban quản lý rồi ra về.

Người phụ trách lo lắng cho sự an toàn của Lý Dương liền cử trên trăm binh sĩ tiễn họ, trên người Lý Dương đang có số tài khoản mấy tỉ nhân dân tệ, rất dễ gặp nguy hiểm.

Lâm Lang cũng cùng Lý Dương trở về khách sạn, sáu khối phỉ thúy cũng làm hắn khao khát, giao dịch Miến Điện lần này, người thu hoạch nhiều nhất là Lý Dương, cứ nghĩ đến khối tài sản khổng lồ của hắn mà Lâm Lang không khỏi ghen tị.

Ăn tối ở khách sạn xong, mấy người liền về phòng nghỉ, sáng mai còn phải quay về Ngõa Thành.

Trước khi ăn cơm, Sang Dala gọi điện cho tướng quân Thornton thông báo chiến tích ngày hôm nay, sau khi biết tin Lý Dương thắng được Phỉ Thúy Vương, tướng quân Thornton lập tức ngỏ ý muốn quay về Ngõa thành để chúc mừng Lý Dương.

Một người có thể thắng được Phỉ Thúy Vương đáng để bọn họ làm như vậy, tướng quân Thornton trước hết đã thay đổi thái độ đối với Lý Dương.

Ăn cơm xong Lâm Lang cũng rời đi, ông ta cũng biết lần này Lý Dương không những bán mấy khối Thủy Tinh Chủng mà còn bán rất nhiều Phỉ thúy khác, vẫn chưa biết giá trị của chúng bao nhiêu nhưng chắc chắn sẽ không thấp, đây đều là nguyên thạch ám tiêu mà Lý Dương mua tại giao dịch, về Ngõa Thành giải xong liền đem bán.

Số Phỉ thúy này tốn của Lý Dương mấy trăm triệu, dựa vào hiểu biết của Lâm Lang thì mấy trăm triệu đó cũng kiếm về được gấp đôi.

Cộng thêm mấy khối Thủy Tinh Chủng nữa, số tiền mà Lâm Lang chuẩn bị rất nhiều, nếu muốn ăn hết toàn bộ thì một tỉ nhân dân tệ chắc chắn không đủ.

Phỉ thúy đem bán vượt qua một tỉ nhân dân cũng xuất hiện lần đầu tiên trong lịch sử, bất kể là chất lượng của Phỉ thúy hay là quy mô của buổi đấu giá đều đáng để Lâm Lang coi trọng.

Ngoài Lâm Lang ra, còn có rất nhiều người khác.

Những người của công ty châu báu biết được Lý Dương tổ chức buổi bán đấu giá lớn thì đều vội vàng nghĩ cách huy động tiền vốn, người ta đều biết yêu cầu của Lý Dương đối với việc đấu Phỉ thúy, quy tắc không nhiều nhưng bắt buộc phải giao dịch tại chỗ, không có tiền thì tốt nhất đừng mua.

Sáng hôm sau, tuy là giao dịch đã kết thúc nhưng rất nhiều khách sạn ở Ngưỡng Quang vẫn đang bàn luận về giao dịch lần này, sự việc được nhắc đến nhiều nhất chính là trận chung kết hôm qua.

Trận chung kết chất lượng nhất làm cảm giác như được thăng hoa, những người chứng kiến đều thấy mình may mắn, đồng thời cũng để lại rất nhiều dư âm. Nam Vương Bắc Thánh đều là những người đặc biệt, lúc nào bạn nghĩ họ sắp thua thì họ đều mang lại cho bạn một niềm vui bất ngờ.

Mấy khối Phỉ thúy cũng trở thành tâm điểm bàn luận của mọi người, ai cũng hết lòng ngưỡng mộ Lý Dương.

Bọn họ cũng chỉ biết ngưỡng mộ, rất nhiều người đều rõ nếu đổi thành bọn họ đi thi đấu với Phỉ Thúy Vương thì giải được bao nhiêu sẽ thua bấy nhiêu, đừng hòng nghĩ đến chuyện thắng cuộc.

- Chào buổi sáng, Lý tiên sinh!

- Lý tiên sinh, chào buổi sáng!

Lý Dương vừa bước xuống khách sạn thì đã có rất nhiều người hỏi thăm, toàn là những người lạ, tuy nhiên Lý Dương đều cười chào lại.

Điều này làm cho Lý Dương không hiểu, hẳn không biết là đoạn ghi hình trận đấu hôm qua đã được người của ban quản lý phát đi, đài truyền hình Miền Điện thậm chí còn phát sóng và viết tin về chuyện đó. Cơ hội tuyên truyền cho giao dịch như thế thì họ dễ gì bỏ qua.

Chắc chắn vài ngày nữa thôi, tất cả dân Miền Điện đều sẽ biết đến Lý Dương, nếu hình ảnh này mà truyền về trong nước sau này cứ mỗi lần Lý Dương tham gia đổ thạch đều có rất nhiều người theo như Phỉ Thúy Vương vậy.

651. Chương 648: Ngọc Thánh Lý Dương, Vị Vua Mới!

Lúc đi vào phòng ăn, càng có nhiều người bắt tay chào hỏi Lý Dương, những người đó đều tận mắt nhìn thấy Lý Dương thắng Phỉ Thúy Vương hôm qua.

Bọn họ đều là ông chủ của công ty châu báu, hoặc là chuyên gia đổ thạch, lúc gặp Lý Dương mỗi người đều tỏ ra sùng bái, thậm chí lúc Lý Dương đang ăn sáng, xa xa còn có rất nhiều người chỉ trỏ vào hắn bàn tán chuyện hôm qua

Đại hội tổ chức mười ngày, Lý Dương ăn sáng trong khách sạn cũng được mười ngày rồi, đây là lần đầu tiên bực bội.

- Lý tiên sinh, chiếc trực thăng của chúng ta đã chuẩn bị xong rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể ra sân bay.

Sang bữa sáng, Sang Dala nói nhỏ với Lý Dương một câu, lúc bọn họ đến thì ngồi vào chiếc trực thăng bay thẳng đến khu khai thác mỏ Iango, hôm nay Lý Dương thắng Phỉ Thúy Vương, hôm qua tướng quân Thornton khẩn cấp phái người đi thuê chiếc trực thăng này, để hồi nữa cho Lý Dương dùng chiếc trực thăng này quay về Ngõa Thành.

Nếu trực thăng không ở Ngõa Thành, tướng quân Thornton cũng muốn đích thân đến đón Lý Dương.

- Được, chúng ta chuẩn bị một chút, một lát nữa sẽ đi!

Lý Dương gật đầu, trong này làm cho hắn cảm thấy rất không tự nhiên, sớm quay trở về Ngõa Thành cũng tốt, hẳn còn phải chủ trì giải thạch những khối nguyên thạch đó, không có sự sắp xếp của Lý Dương, những khối nguyên thạch trúng thầu của hắn cho dù tới Ngõa Thành, cũng không có ai tự tiện giải.

Cái gọi là chuẩn bị quả thật rất đơn giản, là đem những món đồ trong nhà đưa trở về phòng cất giữ, mười mấy phút sau mọi người đều xuống dưới, xe của Sang Dala sắp đặt cũng ra tới cửa.

Ngoài trừ trước đây bọn họ vẫn luôn ngoài chiếc xe thương vụ đó ra, còn có một chiếc Lincoln, trong lòng Sang Dala, chiếc xe thương vụ đó đã không hợp với thân phận Lý Dương.

Đối với chuyện này, Lý Dương chỉ có thể lắc đầu chấp chấp, Sang Dala là có ý tốt, hẳn cũng không nở thẳng thắn khước từ.

Sau khi lên chiếc xe Limousine, Lý Dương còn nghĩ tới chuyện tìm cơ hội nói chuyện riêng với Sang Dala, không cần khách sáo như vậy đối với hắn, giống như trước kia là tốt lắm rồi quá khách sáo như thế này Lý Dương cảm thấy không quen.

Sân say Iangan hôm nay không ít người là người tham gia công bàn trở về, còn có một số ông chủ công ty châu báu chuẩn bị đi đến Ngõa Thành, tin tức Lý Dương sắp mở hội đấu giá Phỉ Thúy đã truyền ra bên ngoài, công ty châu báu có thực lực đều tranh nhau đi.

Những khối nguyên thạch đó vẫn đang phong hiểm rất lớn, có thể đổ khóa, nguyên liệu này không có chút phong hiểm, nhưng cũng có chút giá trị.

- Lý tiên sinh!

- Xin chào Lý tiên sinh!

Vừa vào sân bay, thì có không ít người chìa tay ra chào đón Lý Dương, lúc này cuối cùng Lý Dương cũng thể nghiệm được cảm giác của một minh tinh, hẳn cũng không phải là minh tinh bình thường mà còn là minh tinh được nhiều người ngưỡng mộ.

- Lý cố vấn, ngài đến rồi!

An Văn Quân từ xa đi tới, trên mặt còn mang nụ cười sáng lạn, hôm nay cô đã nhận được được thoải mái cấp của cha, nên cô không còn lo sợ về mối quan hệ giữa Lý Dương với tất cả chi phí xây dựng, cho dù lấy thân phận công ty trả cũng không tiếc.

Kết quả Lý Dương thắng Phỉ Thúy Vương đã truyền khắp trong nước, công ty An thị khẩn cấp mở cuộc họp ban giám đốc, những ông chủ này nghe được tin tức này đầu tiên là không tin, đa phần đều nói là không thể.

Chờ An Chí Thành mang phần ghi hình từ Myanmar về những thành viên trong ban giám đốc này cũng không không nói thêm câu nào, tất cả đều ngơ ngác nhìn nhau.

Giống như dự đoán của An Văn Quân, bọn họ làm sao cũng không ngờ rằng Lý Dương người thanh niên trẻ này bây giờ trở nên lợi hại như vậy.

Ngay cả Phỉ Thúy Vương cũng phải thua hẳn, không phải là Thiệu Ngọc Cường của báo sở phong “báo ngọc khí Bình Châu”, mà là Phỉ Thúy Vương chân chính, một người có danh vọng nhất trong giới đồ thạch.

Sau khi xem đoạn ghi hình, tất cả thành viên trong ban giám đốc đều trầm mặc bấy giờ bọn họ đã hiểu được những sai lầm trước đây của mình, đề nghị của An Chí Thành rất nhanh được toàn thể thông qua, Lý Dương lúc này quả thật đáng để bọn họ trả giá cao để dành lấy.

Bọn họ là thành viên trong ban giám đốc, những chuyện có lợi cho công ty, chobọn họ bọn họ đều không phản đối địa vị của Lý Dương hiện giờ, đủ để bọn họ ra giá càng cao thêm.

- Trưởng phòng An, mọi người muốn quay về sao?

Lý Dương mỉm cười tiến lên phía trước, An thị và hẳn vẫn còn có chút quan hệ, lần này tới Myanmar rất nhiều Phỉ Thúy của hẳn bán được giá cao là nhờ vào An Thị và Thiệu Thị.

Vương Giai Giai nhìn xung quanh cũng không thấy An Tú Bình có ý với Lý Dương, Vương Giai Giai thông minh hình đoán được chuyện gì.

-Không phải, tôi cố tình ở đây chờ ngài đi chuyển bay sáng tới Ngõa Thành!

An Văn Quân mỉm cười lắc đầu nói, từ trong túi mang theo người móc ra một tờ chi phiếu đưa cho Lý Dương.

Lý Dương tiếp lấy tờ chi phiếu rất tò mò, nhìn thấy con số ghi phía trên, rất kinh ngạc nhìn An Văn Quân:

-Trưởng phòng An, đây là ý gì?

Đây là một tờ chi phiếu tiền mặt, con số phía trên viết năm nghìn vạn nhân dân tệ, tờ chi phiếu này không thể sử dụng ở Myanmar, nhưng mang về nước thì có thể đổi ra tiền.

-Lý cố vấn, lần này ngài giúp chúng tôi chọn được khối nguyên thạch gần trăm triệu nhân dân tệ, là tôi căn cứ theo phần trăm trích ra trả thù lao cho ngài, tổng cộng là năm nghìn vạn, xin ngài nhận lấy!

An Văn Quân chậm rãi nói, Lý Dương và An thị đang có hiệp nghị cố vấn, trên công bàn phải giúp An thị sàng chọn nguyên thạch, lúc ở Bình Châu là như vậy, lần này ở Myanmar cũng không ngoại lệ.

Nguyên thạch tốt ở Myanmar rất nhiều, nhưng lực cạnh tranh cũng vô cùng cao, nguyên thạch An thị chọn cũng không mâu thuẫn lớn với Lý Dương, bọn họ thông thường đều chọn phong hiểm ít điểm, giá cả khối nguyên thạch càng cao.

Trong tình huống đó, cũng vẫn muốn giúp bọn họ, Lý Dương cũng chỉ là tiện tay, cũng không nghĩ tới trích phần trăm, càng không ngờ trích phần trăm nhiều như vậy.

Năm nghìn vạn, chuyên gia giới đồ thạch của An thị, phần trăm một năm cũng không cao như vậy.

Mấy chuyên gia đi theo An Văn Quân đều nhìn Lý Dương ngưỡng mộ, song bọn họ không có gì là không phục, Lý Dương đáng được như vậy, sau khi Lý Dương thắng Phỉ Thúy Vương, trong giới đồ thạch đã một cánh bay lên trời, trở thành nhân vật mà mọi người phải ngưỡng cao ngược nhìn.

Người như vậy, đừng nói là năm nghìn vạn, cho dù một trăm triệu cũng đáng

Năm đó Chu Đại Phúc đã từng mời Phỉ Thúy Vương xuống núi, trả lương trên trăm triệu một năm, không cần Phỉ Thúy Vương là gì, chỉ cần giúp bọn họ xem nguyên thạch là được rồi.

Phỉ Thúy Vương vài năm trước đã đáng giá như thế này, đừng nói là Lý Dương bây giờ.

Nhìn Lý Dương cuối đầu không nói, An Văn Quân có chút khẩn trương, không biết làm sao.

Sau khi kết thúc đại hội Bình Châu lần trước, An Văn Quân đề nghị trích cho Lý Dương phần trăm khổng lồ, nhưng bị các thành viên trong ban giám đốc cự tuyệt, cuối cùng chỉ chia cho một phần chi phí dịch vụ, lý do là Lý Dương chỉ là giúp bọn họ sàng chọn nguyên thạch “chứ không phải là tuyển chọn” những khối nguyên thạch này vốn là do chuyên gia đồ thạch bọn họ chọn ra.

Lần này An Văn Quân lại chia phần trăm cao như vậy, trong lòng Lý Dương sẽ có cách nghĩ khác.

- Cảm ơn trưởng phòng An, số tiền này tôi xin nhận.

Lý Dương đột nhiên ngẩng đầu, mỉm cười nói, An Văn Quân thở phào nhẹ nhõm, trên mặt còn hiện ra nụ cười sáng lạn

Ngược lại Tư Mã Lâm có chút khó chịu, đối với tất cả những người này y hiểu rõ nhất, trước sau đều thay đổi lớn như vậy, nhưng không phải vì Lý Dương chiến thắng Phỉ Thúy Vương, trở thành người đứng đầu mới trong giới đồ thạch.

Nhưng Lý Dương đã nhận tiền, y cũng khó mà nói gì.

-Lý cố vấn, ngài cũng là trở về Ngõa Thành sao?

An Văn Quân lại hỏi, Lý Dương thu được tiền thì tốt rồi, y cũng có thể báo cáo kết quả công tác với công ty.

Là quay về Ngõa Thành, tướng quân Thornton đã chuẩn bị trực thăng cho chúng tôi, có thể không đi cùng được với các người, Lý Dương gật đầu cười, trên mặt An Văn Quân tỏa ra chút thất vọng, đồng thời còn có chút ngưỡng mộ, An Văn Quân có máy bay riêng, đáng tiếc An Văn Quân không muốn ngồi trực thăng đến Myanmar, quân chế bên Myanmar không nghiêm ngặt bằng ở trong nước.

-Tốt lắm, chúng ta hẹn gặp lại ở Ngõa Thành, An Văn Quân nói khẽ, bọn người Lý Dương tiếp tục đi về phía trước, vừa đi không được mấy bước, đột nhiên Sang Dala đi nhanh tới một cái siêu thị nhỏ.

Đây là siêu thị nhỏ của sân bay, không khác biệt lắm so với trong nước, bán rất nhiều đồ ăn vặt và đặc sản, còn có báo chí và tạp chí.

Sang Dala cầm lấy một tờ báo trong đó, trên mặt còn nở một nụ cười.

Chỉ trong vài phút, Sang Dala lại chạy trở lại, trên tay còn cầm hai tờ báo, trên mặt vẫn còn chút vui mừng.

- Lý tiên sinh, ngài lên báo rồi!

Sang Dala mỉm cười nói với Lý Dương, tờ báo này là tiếng Myanmar, bọn Lý Dương đều không biết, những người Trung Quốc trong sân bay này cũng không biết, căn bản không có mấy người quan tâm, nếu như Sang Dala không phải là đứng lúc nhìn thấy, cũng sẽ không phát hiện tờ báo này có đăng tin Lý Dương.

- Lên báo, trên báo viết gì?

Lý Dương chau mày, Sang Dala vừa nói y lại bắt đầu nghĩ tới “báo ngọc khí Bình Châu”, chính là tờ báo đăng danh hiệu Ngọc Thánh cho y, kết quả cái danh hiệu vẫn giữ cho đến ngày hôm nay, vẫn trở thành biệt hiệu của hắn.

Tiếc là mục đích của “báo ngọc khí Bình Châu”, muốn phong vương cho Thiệu Ngọc Cường nhưng không thành, lại đổi thành cho Lý Dương.

- Lý Dương tân đế vương, Ngọc Thánh.

Sang Dala cầm tờ báo giơ lên cao, đầu chân mày chau lại, nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ hơn.

- Tân đế vương, Sang Dala, cái này rốt cuộc viết cái gì, nhanh đọc cho bọn tôi xem.

Tư Mã Lâm vô cùng sửng sốt, lập tức đi tới trước mặt Sang Dala, vội vàng hỏi, y vẫn còn cầm tờ báo, phía dưới quả nhiên có ảnh chụp của Lý Dương, chỉ tiếc là chữ ở trên này y lại không nhận ra

-Là trên này viết, một vị tân đế vương giới đồ thạch sắp sửa quật khởi, trên này viết là một chuyên gia đồ thạch giàu kinh nghiệm, nó nói Lý Dương là đế vương thống trị giới đồ thạch trong tương lai, từ sau khi chiến thắng Phỉ Thúy Vương, liền giải ra ba khối Thủy Tinh Chủng, Lý tiên sinh đã thể hiện phong thái đế vương của ngài!

Sang Dala chậm rãi nói, lại nhìn lên tờ báo, vẻ mặt lại càng vui sướng hơn:

- Đây là thời báo Myanmar, là tờ báo lớn nhất do chính phủ phát hành, có ảnh hưởng rất lớn đến toàn thể Myanmar, trên trang chính của bọn họ có viết về Lý tiên sinh, một danh hiệu Lý tiên sinh tân đế vương giới đồ thạch, e rằng không tránh khỏi!

Vị trí hầm số ba là do Cao Bá và tướng quân Thornton cùng chọn, bây giờ hầm này rốt cuộc xảy ra vấn đề gì Cao Bá vẫn không nói rõ, làm cho tướng quân Thornton càng thêm lo lắng.

Chân mày của Lý Dương cũng hơi chau lại một chút, chỗ quặng ngọc này hẳn không nhìn thấy tất cả, nhưng những chỗ phát hiện ra thì đã cho thấy tiềm chất mạch khoáng khổng lồ, cuối cùng những chỗ Lý Dương không nhìn thấy lại bị bỏ trống, cái hầm này chỉ có Lý Dương nhìn thấy những nguyên liệu Phỉ Thúy

Suy nghĩ một hồi, Lý Dương lại thở dài, lần trước đi là quá vội vàng, nếu như quan sát thêm vài ngày, phân bố của quặng ngọc này có thể hiểu rõ được một phần.

Chiếc trực thăng hạ cánh xuống bên cạnh mạch khoáng, tướng quân Thornton ngẩng đầu liếc nhìn Lý Dương.

Chiếc trực thăng sang trong này quả thật thích hợp hơn nhiều so với hai chiếc trực thăng cũ nát trong gia tộc, tướng quân Thornton lo lắng có phải cũng mua một chiếc trực thăng như vậy trở về không, mua một chiếc trực thăng như vậy tuyệt đối không thành vấn đề gì.

Trước đây không mua là vì không cần, những người bọn họ chỉ cần có trực thăng có thể bay tới khu vực khai thác mỏ thì được, bây giờ có Lý Dương thì không giống như vậy, Lý Dương đại sư đồ thạch như vậy đáng để bọn họ dùng bất cứ bao nhiêu tiền để mua, lúc trước Phỉ Thúy Vương tới đây để đổ quặng mỏ, tướng quân Khố Ba cũng đặc ý mua một chiếc trực thăng xa hoa đắt tiền có lẽ.

Chiếc trực thăng đáp xuống, tướng quân Thornton liền đặt tâm tư này sang một bên, đối với lão mà nói mạch khoáng vẫn là quan trọng nhất.

Về chuyện mua trực thăng, quay về giao cho Sang Dala lo liệu thì cũng được.

- Tướng quân, Lý tiên sinh!

Cao Bá đã đứng ở bãi đất trống kia, phía sau y còn có mấy thành viên của một số đội đổ quặng, Lý Dương người dẫn đầu này có thể bỏ đi, bọn họ lại không thể, trong suốt cả quá trình khai thác mỏ vẫn có nhiều công việc cần bọn họ làm.

Nhưng lúc những người này nhìn thấy Lý Dương rõ ràng cũng mang một nguồn khí cuồng nhiệt, tin tức Lý Dương thắng Phỉ Thúy Vương trước khi tướng quân Thornton rời khỏi đã nói cho mọi người biết, đó cũng là một khích lệ.

Bọn họ không tận mắt thấy được trận đấu kinh điển đó nhưng Lý Dương thắng Phỉ Thúy Vương thì đã rõ hết thảy, bây giờ xuất hiện trước mặt bọn họ không phải là Lý Dương chuyên gia đổ quặng mỏ như trước kia, mà là Lý Dương đỉnh cao trong giới đồ thạch, là người đứng đầu trong giới đồ thạch chân chính.

- Cao Bá, rốt cuộc là chuyện như thế nào?

Tướng quân Thornton đáp trực thăng xuống, thì vội vàng hỏi, những ngày tháng hưng thịnh hay an nguy của cả gia tộc lão đều liên quan đến mạch khoáng, do đó lão không thể không nôn nóng.

- Ngài đến xem thử thì sẽ biết!

Cao Bá nhẹ lắc đầu, lại nói với Lý Dương:

- Lý tiên sinh, quấy rầy hội đấu giá của ngài rồi, nhưng chuyện lần này cũng chỉ có thể dựa vào ngài thôi.

Trên mặt Cao Bá có chút khổ sở, tướng quân Thornton và Lý Dương đều có dự cảm không tốt.

- Tôi không sao, chỗ nào xảy ra vấn đề, chúng ta đi xem trước đi

Lý Dương khoát tay, hội đấu giá của hắn giao cho bọn người Trịnh Khải Đạt, so với chính mình đi làm càng yên tâm hơn, đó là đội chuyên nghiệp, lại là người tri kỷ của mình, nhất định làm tốt cho hắn.

- Được, mời ngài.

Cao Bá không chút do dự gật đầu, chuyện lần này quả thật rất gấp, bằng không y cũng sẽ không vội vàng gọi Lý Dương và tướng quân Thornton trở về, hầm số ba xuất hiện hiện tượng cực kỳ không tốt.

Cao Bá đang ở trước, Lý Dương và tướng quân Thornton đi theo sau, thành viên đội đồ quặng mỏ khác cũng vội vàng đi theo.

Chỗ quặng ngọc lúc này hoàn toàn không giống lúc Lý Dương vừa đến, rất nhiều cây cối xung quanh đều bị đốt bỏ hết, xây dựng hàng loạt danh trại, khu vực khai thác mỏ lân cận còn mọc lên nhiều tòa nhà nhỏ hai tầng, tuy đơn sơ nhưng rất chắc chắn, là nơi bọn Cao Bá trú ngụ, thuận tiện cho bọn họ bất cứ lúc nào cũng có thể nắm rõ được tình hình của mạch khoáng.

Ngoại trừ số đó ra còn có một số sĩ binh cần súng đang canh gác khắp nơi, rất nhiều khai khoáng cần đường ray, nhưng chiếc xe đẩy đều để trên mặt đất, còn có rất nhiều cần cầu và máy móc đào bới

Những dụng cụ loại lớn này có thể chỉ dùng trực thăng loại lớn chuyển tới, chi phí vận chuyển là một số tiền rất lớn.

Hầm số ba ở bên đỉnh núi kia, cách hầm số một hơn một trăm thước, địa thế hơi thấp, chân núi cũng không có mạch khoáng, tướng quân Thornton phần lớn mở hầm ở đỉnh núi, khoảng cách cũng rất đều, thuận tiện khai thác chúng.

Vị trí của hầm số ba so với nơi cao nhất của đỉnh núi thấp hơn một chút, ước chừng cũng tiết kiệm được chút sức lực, từ chỗ thấp nhất đào móc có thể đào ra mạch khoáng nhanh hơn.

- Đất của hầm số ba hơi xốp, lớp đá rất ít, tốc độ đào móc cũng nhanh nhất, bây giờ còn muốn sâu hơn hầm số một.

- Tới cửa hầm mở rồi, Cao Bá nói nhỏ, đội nói, đi trước vào hầm.

Lý Dương và tướng quân Thornton cũng đội nón bảo hộ đi theo xuống, trên vách tường đường hầm không có gắn đèn dầu, nên không thể nhìn thấy quặng mỏ, Lý Dương và tướng quân Thornton phải cầm đèn dầu trên tay.

Hầm số ba sâu nhất, chu vi cũng đạt tới ba mươi mét, càng đi vào Lý Dương càng nhăn mày lại, hẳn đã triển khai năng lực đặc thù, vừa mới đảo qua thì phát hiện phía trước không đúng.

Ở chỗ sâu bên trong hầm mỏ, mà xuất hiện một vùng xói mòn to rộng, lúc này Lý Dương đã hiểu được tại sao Cao Bá lo lắng vội vàng gọi bọn họ tới.

Đường xói mòn này là một hiện tượng rất bình thường của núi, thông thường là xuất hiện sau khi động đất, núi đứt gãy tự nhiên hình thành hiện tượng này, trên núi bình thường phát hiện xói mòn là không có vấn đề gì, còn có thể tạo thành một đường quang cảnh.

Nhưng trong mạch khoáng phát hiện xói mòn lại là một chuyện không tốt đẹp gì, bất cứ xói mòn của mạch khoáng nào đều là thứ làm người ta đau đầu, có xói mòn thì chứng minh địa chất ở đây xuất xảy ra vấn đề, rất có thể ảnh hưởng đến phân bố ban đầu của mạch khoáng.

Giống như kẻ cắp giết đồ thạch, bên trong có phi thúy tốt, cũng vì một một kẻ cắp vặt này phá hủy, trở nên không có giá trị, hoặc là rất giá.

Vị trí của đường xói mòn này hơi lệch một chút, nhưng ảnh hưởng cũng không nhỏ, nếu như quặng ngọc dưới đường xói mòn bị hủy hoại, vậy nó không còn là một hầm mạch khoáng lớn, thậm chí còn có thể không bằng mạch khoáng cỡ trung, tóm lại làm cho người ta đau lòng và thất vọng.

Cho nên sau khi xói mòn lại xuất hiện, Cao Bá mới vội vàng gọi Lý Dương và Thornton trở lại khu vực khai thác.

Chu vi có ba mươi mét, bọn họ đi đã được sáu bảy mét, đợi đi sâu vào trong, nhìn thấy đường xói mòn rõ rệt đồ tướng quân Thornton hơn vô cùng sôi sục, trên mặt còn có chút phấn nộ và thất vọng.

Dưới đường xói mòn không có quặng ngọc nào, điều này chứng tỏ quặng ngọc cực lớn có thể bị phá hỏng, hầm quặng chất lượng tốt như vậy lại xuất hiện hiện tượng vô cùng tệ hại, e rằng bất cứ ai cũng đề phần nộ.

Giống như lúc hấn giải thạch, mở ra một cánh cửa bằng vô cùng tốt đẹp, khả năng phía dưới đồ trường cực lớn, hấn cũng thật sự mài ra một số phẩm thúy, rất nhiều người đều tự định giá cho hấn, tám trăm vạn, có, một triệu có.

Đội hấn giải được phân nữa, bên trong giải thạch đột nhiên lại ẩn náu một kẻ cắp, kẻ cắp này phá hủy một nữa phẩm thúy thậm chí là nhiều hơn, tám trăm vạn và một triệu ban đầu không còn, chỉ dừng ở mức giá một trăm vạn tâm tình hấn lúc đó nhất định không thể nào chấp nhận được

Một trăm vạn là không ít, nhưng hấn mua giá thành phẩm của khối mao liêu này thì cũng đã một trăm vạn rồi còn gì?

Đồ quặng cũng như vậy, xói mòn trong đó cũng không nhỏ, tướng quân Thornton vận chuyển mấy thứ ra ngoài, đò xe phải đến nhiều như giống trống khua chiêng, tiền tiêu hao cho khoản này nhất định không ít.

Nếu như hầm quặng ngọc này bị phá hủy, khoản đầu tư này có thể thu lại, sinh lực tiêu hao trong đó có thể là lãng phí, cũng sẽ đã kích không nhỏ tới mọi người.

- Lý tiên sinh, tướng quân, đường xói mòn này chúng tôi đã nghiên cứu rồi, hình thành của nó ước chừng từ ba vạn năm đến năm vạn năm trước, xói mòn thời gian này tổn hại rất lớn tới quặng ngọc.

Cao Bá khổ sở nói, trong đội đồ quặng có một nhà địa chất, phân tích số liệu này không có vấn đề gì, sau khi tướng quân Thornton đứng bên cạnh nghe xong, dậm mạnh một nắm tay vào vách tường, làm cho lửa giận trong lòng lão thêm thịnh nộ.

Cao Bá quay đầu liếc nhìn tướng quân Thornton một cái, nhẹ nhàng lắc đầu, trước đây y không dám nói ra là vì sợ tướng quân Thornton cuồng cuồng lên, tướng quân Thornton là người rất nóng tính, điểm này Cao Bá rất rõ.

Lý Dương bên cạnh cũng bắt đầu chau mày lại, triển khai chậm chậm đặc thù của hấn, thu nhỏ lại khoảng hai thước, cự li lớn nhất dài hơn năm sáu thước, lấy hấn làm bán kính bắt đầu từ từ quét qua.

Năng lực đặc thù lúc đồ thạch, tuyệt đối một việc đều thuận lợi, phạm vi năm sáu thước, không có mao liêu nào làm cho Lý Dương không nhìn thấy tình hình bên trong, nhưng ở khu vực khai thác mỏ không giống như vậy, phạm vi năm sáu thước ở trong núi không coi là cái gì, có thể nhìn thấy vùng ven một chút.

Khu vực xói mòn này quả thật rất lớn, xói mòn càng lớn thì sự phá bỏ càng mạnh, lúc quét nhìn mọi thứ xung quanh, lòng Lý Dương cũng từ từ dịu xuống, trong này lần trước hấn chưa quan sát qua, đây không phải là lần đầu tiên hấn đồ quặng, thì gặp thì gặp hiện tượng đồ khóa như vậy.

Hầm quặng ngọc này đúng là bị xói mòn phá hủy, cái hầm này xem như là bỏ, nhưng không phải là bỏ hết, ít nhiều có thể thu được giá vốn, hoặc chút ít.

Quét qua hơn phân nữa, chân mày Lý Dương đột nhiên buông lỏng ra, trên mặt còn lộ vẻ rất kinh ngạc.

Một lát sau, khóa miệng Lý Dương đột nhiên từ từ nhếch lên cười, một niềm vui sướng điên cuồng từ tận đáy lòng hấn từ từ dâng lên, nhìn thấy nụ cười của Lý Dương, Cao Bá và tướng quân Thornton đều ngơ ngác không biết tại sao.

654. Chương 651: Ra Quặng Rồi, Ra Quặng Rồi.

-Lý tiên sinh, ngài sao vậy?

Cao Bá đang chăm chú nhìn Lý Dương, đây là một chỗ sâu trong quặng mỏ, không có lắp đặt đèn dầu chiếu sáng, chỉ có thể thông qua ngọn đèn trên tay mỗi người nhìn thấy tình cảnh xung quanh Lý Dương, Cao Bá nhìn thấy nụ cười quái lạ như vậy trên mặt Lý Dương, làm cho y có một cảm giác sợ hãi.

- Tôi không sao, tôi đang suy nghĩ về đường xói mòn

Lý Dương mỉm cười nói, lấy tay khua nhẹ lên viên đá nhỏ trên vách tường, viên đá cũng rất nhẹ cũng cũng rất dễ vỡ, khua một cái thì vỡ, trên mặt rõ ràng có dấu vết của ô - xy hóa, là viên bị bào mòn

Cầm lấy viên đá này, trên mặt Lý Dương vẫn còn cười thần nhiên, tướng quân Thornton và Cao Bá nhìn nhau, Cao Bá từ từ đi đến bên cạnh Lý Dương, hỏi nhỏ:

- Có phải ngài nhìn thấy gì không?

Tướng quân Thornton bên cạnh cũng đang nhìn Lý Dương tràn trề hy vọng, Lý Dương không phải là nhà địa chất, nhưng hẳn là chuyên gia đổ thạch, hơn nữa là chuyên gia đổ thạch chiến thắng Phỉ Thúy Vương, bây giờ lão chỉ có thể đem hy vọng gửi gắm vào Lý Dương.

- Tạm thời vẫn không có, Cao Bá, đây là xói mòn toàn bộ sao?

Lý Dương lắc đầu, hạ giọng hỏi.

Câu hỏi của Lý Dương là cho Cao Bá tỏ ra thần sắc uể oải, mặt Cao Bá mang đầy chua xót, chậm rãi nói:

- Đúng, đây là xói mòn toàn bộ, ở đây xuất hiện khu vực xói mòn, xem ra hầm mỏ này “lành ít dữ nhiều” rồi!

Mặt tướng quân Thornton cũng biến sắc khó coi, vùng xói mòn cũng phân thành mấy loại, nếu là xói mòn nhẹ, thì ảnh hưởng không lớn lắm, nói không chừng sau đường xói mòn còn có mạch khoáng khổng lồ nhưng xói mòn toàn bộ thì không giống như vậy, chỗ này giống như là xói mòn toàn bộ, trong tình hình này bất cứ viên đá nào cũng đều bị xong đời, đừng nói chỉ là nguyên thạch Phỉ Thúy.

Vài thành viên trong đội quặng mỏ cũng lắc đầu theo, lúc đầu phát hiện vùng xói mòn này, tâm tình bọn họ không tốt hơn gì so với Cao Bá.

Lý Dương ngó nhẹ viên đá đang cầm trên tay, viên đá lập tức vỡ ra thành hai, đây là đặc điểm lớn nhất của xói mòn toàn bộ, chất đá đã bị tơi ra hoàn toàn, vừa chạm vào thì đã bị vỡ ra.

Lý Dương nhìn ra đây là xói mòn toàn bộ, không ai cảm thấy có gì lạ, nhìn thấy viên đá trắng bạch này thì biết đây là gì rồi.

- Không cần đào nữa, từ chỗ này cho tới phía trước, đào trước năm mươi thước xem sao.

Lý Dương đột nhiên chỉ vào bức tường trước mặt, từ từ nói, tướng quân Thornton và Cao Bá cũng tỏ ra ngạc nhiên, thành viên đội quặng mỏ bên cạnh cũng rất tò mò, không hiểu được.

- Năm mươi thước, không thành vấn đề, ở trong này nếu xói mòn toàn bộ, dùng không mất bao nhiêu thời gian, Cao Bá nghĩ ngợi liền gật đầu, hầm phỉ thúy này tuy bị hư, nhưng thân phận chuyên gia đổ quặng của Lý Dương cũng không hề thay đổi, đối với hầm mỏ này hẳn vẫn có quyền lợi rất lớn.

Tướng quân Thornton há miệng thở dốc, sau cùng lại kìm lại, lão cái gì cũng không nói, nếu như trước kia, tướng quân Thornton cho phép hẳn sẽ hỏi một nguyên nhân, sau khi Lý Dương thắng Phỉ Thúy Vương, tướng quân Thornton ngay cả hỏi cũng không hỏi.

Đó là biểu tượng của thực lực Lý Dương bây giờ đang có thực lực tuyệt đối, lời hắn nói không ai dám nghi ngờ.

Sau khi chỉ chỗ đó xong, Lý Dương rời khỏi hầm số ba, thấy hầm số một xây dựng được một nửa, đó cũng là chỗ Lý Dương vừa chỉ.

Cái hầm này rất bình thường, đã bắt đầu xây dựng đường ray, sau này có thể dùng xe vận chuyển phỉ thúy ra bên ngoài, bên ngoài còn có một kho hàng đang xây dựng để chứa mao lưu khai thác được, các chuyên gia đổ thạch sẵn sàng sàng chọn, phân loại chuyển đi.

Sau khi nhìn thấy những thứ này, Lý Dương gật đầu hài lòng, trước mắt biểu hiện của cả hầm này cũng không tệ tuy xuất hiện vùng xói mòn, nhưng tóm lại cũng không nguy hiểm, còn có chuyện vui bất ngờ.

Quay trở vào trong nhà, Lý Dương khoan khoái uống một ly cà phê, Cao Bá và Lý Dương bên cạnh đều rất tò mò, cũng chỉ có thể ngồi xuống theo.

- Cao Bá ngài thấy đường xói mòn đó thế nào?

Lý Dương uống xong cà phê, đột nhiên hỏi Cao Bá, Cao Bá ngồi thẳng người lần này gặp được Lý Dương y cũng có cảm giác khác biệt, giống như y vừa gặp được lão Trác lại giống như lần đầu tiên gặp được Phỉ Thúy Vương.

Đối mặt với Lý Dương, y lại có cảm giác áp lực, kể từ khi biết Lý Dương thắng Phỉ Thúy Vương, Cao Bá có cách nhìn hoàn toàn khác với Lý Dương.

- Khu vực xói mòn đó xuất hiện lâu rồi, mức độ dễ vỡ của lớp đá có thể thấy được, chỗ đó đợi hết cả ngọn núi thì tiêu rồi, nếu thiên tai xuất hiện đất đá trôi, ở đó rất có thể sẽ hình thành một khe núi tự nhiên sâu hút

Cao Bá chậm rãi nói, những cái y nói đều là thường thức của địa chất, nói xong y lại liếc nhìn tướng quân Thornton.

Trên mặt của tướng quân Thornton rất không tự nhiên còn tỏa ra vẻ thất vọng, lớp xói mòn đã phá hủy cả ngọn núi, hình như giống như bị đứt gãy.

- Ngài nói đúng, hình thành của vùng xói mòn này đã mấy vạn năm rồi, mấy vạn năm này, trong này không gặp được một lần tai nạn tự nhiên sao?

Lý Dương cười ha hả hỏi, Cao Bá sững sốt, tướng quân Thornton cũng đứng thẳng cả người, cúi đầu suy nghĩ.

Chuyện thiên tai đương nhiên là có, nói không xa, trước đây không lâu có một lần chấn động nhẹ, ngay cả bên Việt Nam cũng chấn động rất mạnh, đừng nói là khu mỏ này.

Ngoài trừ lần đó ra, hơn mấy trăm năm ở đây tai nạn không ngừng xảy ra, chỗ này giáp Giã Nhân Sơn, Giã Nhân Sơn kết cấu vô cùng phức tạp, nguy cơ trùng trùng, trong đó có một vách núi và hẻm núi chính là phần bị chấn động hoặc là thiên tai xảy ra.

Vấn đề mà Lý Dương nói trước đây họ vẫn chưa từng nghĩ tới, bây giờ suy nghĩ, Lý Dương nói rất có lý, những tai nạn ở đây sớm đã xảy ra rồi, không nên duy trì hiện trạng.

Vừa nghĩ như vậy, trên mặt mỗi người đều tràn trề hy vọng, tất cả nhìn Lý Dương.

- Ý của ngài là, đây không phải là xói mòn thật.

Cao Bá từ từ ngẩng đầu, gương mặt cũng tràn trề kỳ vọng, hầm quặng mỏ này đối với y mà nói vô cùng quan trọng, một chút có thể bọn họ cũng không muốn phá hủy, đặc biệt là hiện giờ đã bỏ vào một lượng lớn tiền và sức lực vào đó.

- Không, đây là xói mòn thật sự.

Lý Dương lắc đầu, bọn người Cao Bá tỏa ra thất vọng, tướng quân Thornton càng thất vọng nào nề hơn.

- Đây là xói mòn thật sự, nhưng xói mòn thật sự không nhất định là sẽ phá hủy hầm mỏ, bây giờ tôi không dám xác định, chờ đào ra rồi thì mọi người sẽ biết.

Lý Dương lại cười ha hả, thực tế hắn đã nhìn ra đại khái, chỉ tiếc là bây giờ không có cách nào giải thích được, tất cả đợi có kết quả hãy nói.

Lớp đá xói mòn rất mỏng manh, vừa chạm thì đã vỡ, lớp đá như vậy khai thác cực kỳ dễ dàng, giống như đào xuống đất, trung bình một giờ thì có thể đào ra một thước quặng mỏ loại nhỏ, có thể đồng thời chứa được hai người bên trong, chính là một loại quặng mỏ loại nhỏ.

Đó cũng là lý do Cao Bá nói không tốn bao nhiêu thời gian, năm mươi thước, chỉ cần có một lớp đá xói mòn hoàn toàn, làm việc ngày đêm thì ba ngày có thể đào được, đối với năm mươi thước quặng mỏ mà nói, ba ngày quả thật là thời gian rất ngắn.

Tướng quân Thornton lo lắng chờ đợi, thành viên đội quặng mỏ cũng tỏa ra chút lo lắng, những người công nhân này đều cố gắng làm việc kiếm sống, những chuyện này bọn họ không rõ, bọn họ chỉ biết đây là một hầm quặng ngọc đồ trước, còn có quặng phỉ thúy chân chính, có thể cho bọn họ việc làm.

Sau quá trưa, Tư Mã Lâm gọi điện cho Lý Dương, báo cho hắn một tin.

Buổi đấu giá chuyên về phỉ thúy đầu tiên hôm nay tiến hành vô cùng thành công, kết quả vượt hơn tưởng tượng của bọn họ, tất cả phỉ thúy đấu giá đều có giá cạnh tranh cao.

Mức giá thành giao cuối cùng là 230 triệu, cao hơn mức mà bọn Tư Mã Lâm đoán là hơn 30 triệu.

Đây mới chỉ là buổi đấu giá thứ nhất, Trịnh Khải Đạt đem hơn hai trăm khối Phỉ Thúy chia cho năm buổi đấu giá tiến hành bán đấu giá, buổi đầu tiên khởi đầu tốt đẹp làm cho người ta cảm thấy sôi động lên.

Phỉ Thúy nhiều như vậy không có một lưu phách, cũng làm vô cùng phần chấn lòng người, một công ty hội đấu giá có thể tổ chức mấy buổi đấu giá không một lưu phách như vậy thật không dễ, ngoại trừ buổi biểu diễn phỉ thúy đó ở Nhiễm Châu, hội đấu giá của bọn họ ít nhiều cũng xuất hiện hiện tượng lưu phách.

Sự thành công của đấu giá làm cho Lý Dương yên tâm, buổi chiều Lý Dương dẫn theo Cao Bá và tướng quân Thornton đi khảo sát toàn bộ khoáng mạch, đây cũng là công việc thực chuyên gia đồ quặng của hắn, đáng tiếc lần trước vội vàng tham gia công bàn Myanmar, lần này bù lại vừa đúng ở đây.

Sau một hồi khảo sát, gương mặt Lý Dương càng rạng rỡ, lần này Lý Dương đi ra xa hơn mấy trăm thước, lại có phát hiện mới, những phát hiện này làm cho hắn ngạc nhiên vui mừng.

Sáng sớm ngày thứ hai, Lý Dương thức dậy rất sớm, lần này hắn bắt đầu khảo sát từ chân núi, đến lúc ăn cơm trưa mới quay về, khảo sát nửa này làm cho hắn mệt không ít, uống hết mấy ly nước.

Sau lần trở về này, hắn nắm bắt được rất nhiều, thậm chí còn mang theo mấy mẫu làm xét nghiệm.

Sau bữa cơm trưa, Lý Dương quay về phòng của mình nghỉ ngơi, điều kiện rất đơn sơ, nhưng căn phòng chuẩn bị lại rất phù hợp với Lý Dương, không chỉ có điều hòa, còn có buồng vệ sinh và nước ấm, những thứ này trong thành thị rất dễ thấy, còn ở đây rất hiếm thấy.

- Tướng quân Thornton, nếu như lần này thật là phải phá hủy, ngài thấy tôi nên làm thế nào?

Trong căn phòng lớn, Cao Bá và tướng quân Thornton đều đang ngồi ở đó, trên mặt Cao Bá vẫn đang rất u sầu, y rất tin vào thực lực, nhưng chuyện xuất hiện xói mòn toàn bộ làm cho y một đả kích rất lớn, thực lực thêm mạnh, cũng thay đổi không được biến hóa của tự nhiên.

Về khu vực xói mòn bọn họ không có bất cứ ý kiến gì với Lý Dương, vùng xói mòn này ẩn sâu trong núi, hơn nữa rất kín đáo, bên ngoài ngọn núi không có chút đặc thù, trong tình huống này truong núi xuất hiện xói mòn chỉ có thể nói là ngoài ý muốn.

- Mặc cho số phận đi, cho dù phá hủy chúng ta cũng không lỗ, để Lý tiên sinh giúp chúng ta đồ quặng !

Tướng quân Thornton khẽ lắc đầu, nói qua loa, nhưng trên mặt lão lại tỏ ra đang suy nghĩ tìm cách, vốn tưởng rằng là một lần mạch khoáng đại trướng, cuối cùng lại chút lấy vất vả, bất cứ ai cũng không cam tâm.

- Cao, Cao Bá, ra, ra quặng rồi, rồi quặng rồi!

Bên ngoài đột nhiên có người từ bên ngoài chạy nhanh vào, vẫn chưa chạy vào trong thì đã hô lớn, là đồ quặng

655. Chương 652, 653: Mạch Khoáng Cực Lớn

Tướng quân Thornton và Cao Bá đồng thời đứng lên, trên mặt hai người đều vô cùng ngạc nhiên.

- Cậu nói rõ một chút xem nào, rốt cuộc là cái gì cho ra khoáng?

Tướng quân Thornton vội vàng hỏi một câu, người kia bây giờ mới chú ý tới Tướng quân Thornton bên cạnh, vội vàng đứng thẳng lưng, thở nhẹ.

Cao Bá cũng bước lại, lo lắng nhìn người này chạy tới. Người này tuổi khoảng bốn mươi, Cao Bá rất có ấn tượng với người này, anh ta làm trong đoàn đồ khoáng có kinh nghiệm mười năm rồi, là người có kinh nghiệm vô cùng phong phú, nếu không phải là gặp nhau trong tình huống đặc biệt thì tuyệt đối không thể có biểu hiện như vậy.

- Tướng quân, quãng khoáng số 3 đó, theo nơi mà Lý tiên sinh chỉ chúng tôi đào gần ba mươi mét thông vùng phong hóa. phía sau vùng phong hóa đó toàn là Phỉ Thúy, mà chất lượng còn rất cao, chúng ẩn trong đó, tôi chạy tới đây thông báo với Cao Bá và ngài.

Nam thanh niên này chầm chậm nói, nói xong lập tức tới chỗ bên cạnh cầm bình nước dốc một hơi hết sạch, phòng khách này bình thường là nơi họ họp hành và tổng kết công việc.

- Ra khoáng rồi, điều này không thể nào.

Tướng quân Thornton có chút ngần người, thì thào nói một câu, sau vùng phong hóa có thể cho ra khoáng việc này so với khi giải thạch thì khối nguyên thạch còn có một tảng lớn, giữa tảng lớn này còn có thể giải ra một khối Phỉ Thúy hoàn chỉnh, nói thì thể nhưng căn bản không dám để mọi người tin.

- Thực sự là quãng Phỉ Thúy?

Cao Bá cũng hỏi một câu, ông cũng không dám tin, sợ mấy người này tưởng mấy tảng thạch bình thường là Phỉ Thúy, nhưng cũng có thể có khả năng, những thành viên trong đội đổ khoáng này cũng đều là những người có nhiều kinh nghiệm không thể nhìn nhầm được.

- Chính xác, chúng tôi đào mấy khối nhìn một cách tỉ mỉ, lớp vỏ tróc ra một chút, bên trong lộ ra Phỉ Thúy.

Người này lập tức gật đầu mạnh, anh ta vô cùng hiểu mức độ quan trọng của sự kiện này, việc này nói giỡn có thể mất mạng như chơi.

- Đó thực sự ra khoáng rồi, nhanh, nhanh, chúng ta ra xem.

Tướng quân Thornton vội vàng đi ra ngoài, lúc này vẻ vội vàng của ông mới lộ ra.

- Tướng quân đợi một lát, Lý tiên sinh còn ở bên trên.

Cao Bá vội vàng kéo tướng quân Thornton lại, trên mặt còn có chút bất đắc dĩ.

Tướng quân Thornton vội quá rồi, chỗ khoáng vừa mới đào chũng là Lý Dương chỉ ra, họ đi vội vàng như vậy để Lý Dương ở đây thì người ta sẽ nghĩ thế nào. Cho dù Lý Dương không nghĩ ngợi thì cách làm của bọn họ thì không phải lắm, dù sao Lý Dương mới là chuyên gia đổ khoáng, là người đứng đầu đoàn đổ khoáng.

Cao Bá nhắc nhở như vậy tướng quân Thornton mới ngộ ra, đập tay vào đầu:

- xem tôi kích động quá, mọi người đợi tôi, tôi tự đi mời Lý tiên sinh.

Tướng quân Thornton bình tĩnh lại, từ từ bước lên trên lầu, sau khi tướng quân Thornton đi trong lòng Cao Bá không kiềm chế được lại nhảy lên.

Không hổ là Lý Dương, không hổ là Ngọc Thánh, không hổ là người có thể chiến thắng Phỉ Thúy Vương.

Cao Bá không ngờ Lý Dương trong việc đổ khoáng lại lợi hại như vậy, Cao Bá lại nghĩ đến một việc, ngày đó Sang Dala nói với hắn Lý Dương là một thiên tài, ông còn cho là nói quá bây giờ mới hiểu, trên thế giới này thực sự có nhân tài.

Sau mấy phút, Lý Dương và tướng quân Thornton cùng nhau xuống lầu, trên mặt Lý Dương còn cười cười.

Cao bá và người chạy đến báo tin đều đứng thẳng lên một cách không tự nhiên, đối vTả tứ mặtvL c

Tập Dala biết rõ mạch khoáng như thế này đối với gia tộc họ có ý nghĩa như thế nào, có được mạch khoáng này nguy cơ trước đều có thể được giải quyết tất cả, thậm chí việc ông nắm giữ người thừa kế gia tộc trước mắt cũng không cần phải lo lắng bất kỳ điều gì nữa.

- Lão đại, anh quay về muộn rồi, anh phải quay về buổi chiều, có thể thấy sự vội vã của những người này khi đấu giá. Phía sau Lý Dương đột nhiên có người chen lên nói to một câu.

Cuối cùng mấy khối Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng là anh chủ trì đấu giá, Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng chỉ cần xuất hiện đã có người tranh mua không cần đấu giá có thể nâng giá lên rất cao, thêm nữa Lý Sán từng có kinh nghiệm đấu giá Thủy Tinh Chủng, Trịnh Khải Đạt mới đồng ý giao khối Phỉ Thúy cuối cùng cho anh.

Mấy khối Phỉ Thúy đó bán tới hơn hai trăm triệu, một phần sáu tổng giá, khó trách Lý Sán đắc ý như vậy.

- Nếu có ghi hình cho tôi xem xem.

Lý Dương cười lớn, nhìn Lý Sán trước mặt, vẻ mặt quen thuộc của Tư Mã Lâm, Trịnh Khải Đạt, Liễu Tuấn làm họ rất vui, mấy người này đều là những người bạn thân của anh.

- Lý tiên sinh.

Phía sau Sang Dala lại bước lên một người, Lý Dương vội quay đầu lại, mới phát hiện ra Lâm Lang cũng ở đây.

- Lâm tiên sinh, anh cũng ở đây?

- Tôi đặc biệt ở đây đợi cậu, sau khi thấy cậu tôi có thể quay lại Canada rồi.

Lâm Lang cười nói, trong lòng anh còn có chút tiếc nuối, mấy khối Phỉ Thúy cao cấp Lý Dương không bán, làm anh không có cơ hội cầm trên tay.

- Lâm tiên sinh, những khối Phỉ Thúy cao cấp đó không thể bán được, không bán cho anh cũng không bán cho người khác.

Lý Dương trên mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên, lập tức nghĩ tới mấy khối Phỉ Thúy cao cấp, nên thật thà nói trước, đợi Lâm Lang nói ra anh lại phải từ chối.

- Tôi không phải là vì mấy khối Phỉ Thúy đó.

Lâm Lang cười lắc đầu, lại tiếp tục nói:

- Đầu tháng ba sang năm Canada tổ chức đại hội giao lưu nghệ thuật quốc tế lần đầu tiên Lý tiên sinh có thời gian hi vọng có thể tới tham gia, giấy mời của cậu có thể sẽ có người trực tiếp đưa đến tôi chỉ là muốn thông báo trước.

Lý Dương hơi ngạc nhiên, vội vàng hỏi lại Lâm Lang, đại hội giao lưu nghệ thuật quốc tế này rốt cuộc là cái gì.

Từ Lâm Lang Lý Dương có thể hiểu cái gọi là đại hội giao lưu nghệ thuật quốc tế kỳ thực là đại hội giám bảo, có hơn năm mươi nước tham gia, Lâm Lang chính là người tổ chức.

Đại hội giám bảo lần này mặc dù là tổ chức lần đầu tiên nhưng những quốc gia được mời đều rất coi trọng, tới lúc đó có rất nhiều những tác phẩm nghệ thuật nổi tiếng của các nước xuất hiện. Lâm Lang hi vọng Lý Dương có thể mang bát Trường Sinh đi tham gia để mọi người ở các nước khác chiêm ngưỡng quốc bảo của bọn họ.

657. Chương 654: Về Nhà, Hà Lão Hải Lòng

Sau khi Lâm Lang thông báo tin này liền rời đi, đại hội lần này đi hay không đi, Lý Dương vẫn đang suy nghĩ, chưa trả lời Lâm Lang ngay.

Sau hai ngày, bọn Trịnh Khải Đạt thu lại tất cả tiền đấu giá, số tiền này cũng có thể nói là kỳ tích.

Vì cuộc đấu giá lần này là người nhà đấu giá công ty không có nhận bất kỳ phí thủ tục nào, Lý Dương chỉ đưa cho mỗi người một phong bì, đồng thời đưa phí du lịch hai lần trong năm nay cho tất cả các nhân viên trong công ty, một lần trong nước, một lần nước ngoài, đây cũng là lời cảm ơn tới bọn họ.

Toàn bộ số tiền hơn một tỷ hai đều vào tài khoản của Lý Dương, rất nhanh Lý Dương lại chuyển số tiền này cho Sang Dala, đây là đầu tư khai thác quặng có cổ phần.

Đầu tư tổng thể mạch khoáng cực lớn chắc chắn phải nhiều hơn so với trước, nhưng đem số tiền này giống như đầu tư khoáng mạch lại hoàn toàn không có vấn đề gì. Nếu sau này yêu cầu đầu tư thêm có thể sử dụng lợi nhuận hoa hồng, điều này đối với Lý Dương không có ảnh hưởng gì.

Tại Sân bay nhiều người gia tộc Sang Dala tới tiễn Lý Dương, Lý Sán và Liễu Tuấn tỏ ra hưng phấn, bởi vì quan hệ với Lý Dương họ cũng có phần trăm.

Cũng giống như lúc đến, Sang Dala dùng một số tiền lớn thuê máy bay, trực tiếp từ Ngõa thành tới Bắc Kinh, đường hàng không là tốt nhất.

So với lợi ích mà Lý Dương mang lại cho họ thì cái gọi là số tiền lớn thực sự không đáng là bao, Lý Dương nếu đồng ý bọn họ có thể mua máy bay tặng Lý Dương. Hiện giờ thân phận của Lý Dương có chút thay đổi có thêm thực lực, Sang Dala càng coi trọng Lý Dương hơn.

- Lão đại, thoải mái đi.

Nằm trên chiếc ghế máy bay hào hoa, Lý Sán không kìm chế được thốt lên một tiếng, lần này cũng bỏ công hấn tới, Lý Dương đối với bạn thời đại học này rất tốt, cho anh hầu bao to nhất, phải đến hai trăm vạn.

Khoản tiền này đủ để Lý Sán mua một căn phòng đẹp có trang trí đẹp ở Trinh Châu. Lý Sán hiện tại tuổi cũng không còn nhỏ có phòng có xe, lại có chức vụ trong công ty, muốn có người bạn gái có điều kiện tốt cũng không thành vấn đề.

Lý Dương và Trần Lỗi đều có bạn gái rồi, chẳng bao lâu là kết hôn, tới lúc đó Lý Sán một mình cô đơn thì không hay.

- Trinh tổng, tôi có thể xin điều động không?

Liễu Tuấn đột nhiên nói một câu, Trinh Khải Đạt ngồi ở đó, Tư Mã Lâm đợi người quay đầu lại ngạc nhiên nhìn Liễu Tuấn, Liễu Tuấn bây giờ cũng là chủ quản cấp cao của công ty, bộ phận quan trọng trong mấy bộ Liễu Tuấn muốn điều động lẽ nào còn muốn tăng chức?

- Cái này, chúng ta có thể quay lại bàn một chút.

Trinh Khải Đạt cau mày, không trực tiếp từ chối.

Nếu Liễu Tuấn lại thăng chức có thể là phó tổng công ty, hiện tại phó tổng chỉ có một người, có thể có thêm, chỉ có điều Liễu Tuấn vừa mới thăng chức chủ quản bộ phận sứ không lâu Lý Sán vẫn chưa lên phó tổng tùy tiện để hấn lên ảnh hưởng không tốt.

Tư Mã Lâm cau mày, trong lòng có chút không vui, anh cũng cho rằng Liễu Tuấn là nhân cơ hội này thăng chức.

Lý Dương nhìn Liễu Tuấn một cách có ý, anh hiểu Liễu Tuấn, Liễu Tuấn không phải là người cầu danh lợi, khả năng đòi thăng chức không lớn.

Thấy đáng về Trinh Khải Đạt Liễu Tuấn lập tức hiểu suy nghĩ của bọn họ, cười lắc đầu nói:

- Trinh tổng, cương vị tôi muốn điều động không phải là chức vị khác, anh xem có thể để tôi là thư ký của Lý tổng hay không, dù sao chỉ cần có thể bên Lý Dương là thành công rồi.

-Cậu muốn làm thư ký của tôi?

Lý Dương ngạc nhiên, anh không nghĩ Liễu Tuấn là người ham danh vọng nhưng cũng không ngờ là hấn lại đưa ra lời đề nghị như vậy.

- Đúng vậy, Lý tổng, tôi thấy bên anh thú vị hơn, chỉ cần nghe những câu chuyện về anh cũng làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào, nếu được làm việc cùng anh thì khỏi phải nói nữa rồi. Liễu Tuấn lập tức nói một câu, lời nói của hắn làm Tư Mã Lâm và Lý Xán đều gật đầu xác nhận với Lý Dương, bất luận là đồ khoáng hay sau này là trên đại hội giao dịch thì đều làm cho mọi người không thể quên được.

- Không được, tôi không đồng ý. Liễu Tuấn cậu không thể đi, thôi, ở yên bộ phận đồ sứ đi.

Lý Dương vẫn chưa nói Trịnh Khải Đạt đã lập tức nói một tiếng, Liễu Tuấn là nhân tài hiếm có của công ty, vừa trẻ tuổi vừa có năng lực, nhân tài như vậy thật khó kiếm, làm thư ký cho Lý Dương thật lãng phí.

Huống hồ Lý Dương dường như không ở công ty, đưa Liễu Tuấn đi sau này bộ phận đồ sứ ai quản lý, cũng không thể để Lý Xán trở về.

Nhưng những nghi hoặc của bọn Trịnh Khải Đạt với Liễu Tuấn ban nãy hoàn toàn đã mất ngược lại bọn họ càng tin nhiệm Liễu Tuấn hơn.

- Tiểu Tuấn, sau này có cơ hội tôi sẽ đưa cậu đi, việc điều động này không nhắc tới nữa, tôi cũng không cần thư ký.

Lý Dương cười ha ha nói một câu, Liễu Tuấn lập tức nhăn nhó, nằm ở đó không nói gì.

Bay ở trên không, trong cabin thảnh thơi lại có những trận cười vang lên, lúc này Lý Xán là đen nhất, bị mọi người trêu ghẹo, còn có Lý Dương ở bên trêu vào làm mọi người cười không ngớt

Điều này làm cho chuyến đi bớt buồn tẻ hơn, những khi cùng với những người bạn này Lý Dương cảm thấy rất thoải mái.

Chuyến đi Myanmar lần này cũng gần hai mươi ngày, nhưng thu hoạch của Lý Dương thì vô cùng lớn, khi đến chỉ có hơn hai trăm triệu thêm khối Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng bán ở Bắc Kinh cũng không được ba trăm triệu.

Khi về tiền không tăng nhưng lại có cổ phần một phần ba quặng Phỉ Thúy cực lớn, còn hơn ba khối Phỉ Thúy cao cấp.

Những thu hoạch này không phải là tiền mặt mà có thể cân nhắc, chỉ là quặng ngọc đó có thể cho Lý Dương một tài sản lớn có thể tích lũy trong mười năm, có thể làm cho anh không phải bận tâm vì tiền.

Ngoài thu hoạch này ra quan trọng nhất là danh tiếng của Lý Dương.

Lý Dương thành vua Phỉ Thúy như một bước lên mây, trở thành người đứng đầu trong ngành, danh tiếng này bây giờ có sự thay đổi nhưng không lâu có thể thay đổi cuộc sống của Lý Dương.

Máy bay từ từ hạ cánh phủ sân bay Bắc Kinh, cuối cùng cũng về đến nhà rồi, Lý Dương có chút kích động, đi không lâu lại là nước ngoài nếu nói không nhớ nhà là nói dối, Lý Dương dù sao cũng còn trẻ.

Máy bay hạ cánh, bọn Trịnh Khải Đạt chia tay Lý Dương, lát nữa bọn họ lại phải đáp máy bay quay về Trịnh Châu, vé bay đã đặt rồi.

Việc của công ty lỡ mất mấy ngày, lần này lại đều là việc quan trọng nên họ phải sớm quay về xử lý công việc, có được hơn một triệu nhân dân tệ lần này trở thành đầu giá giao ngạch, tin rằng về sau sự nghiệp của công ty sẽ tốt hơn rất nhiều.

Nếu không phải là đường bay đã cố định thì Lý Dương sẽ để phi cơ ở Trịnh Châu một lần, cũng không cần bọn Trịnh Khải Đạt đi lại phiền phức như vậy.

- Triệu ca, các anh về trước đi. Tôi phải tới chỗ Hà lão một chuyến.

Tiến bọn Trịnh Khải Đạt Lý Dương lại nói với Triệu Vĩnh một câu, Triệu Vĩnh ở Myanmar đều bí mật theo Lý Dương, không làm việc gì khác, nhưng bảo vệ bí mật có thể mật hơn so với bảo vệ một cách đường hoàng.

Khi quay lại cũng cùng trở về với bọn Lý Dương.

-Được, trong nhà mọi thứ đã được sắp xếp ổn rồi, chúng tôi về trước xem thế nào.

Triệu Vĩnh gật đầu, ở đây là Bắc Kinh không phải là Myanmar, bên cạnh Lý Dương còn có Lưu Cương và Triệu Khuê, an toàn không vấn đề gì.

Bọn Triệu Vĩnh rời đi, còn mang theo ba khối Phỉ Thúy cao cấp Lý Dương thu được ở Myanmar, Phỉ Thúy này Lý Dương đều có ý định dùng rồi, đặc biệt là chỉ tôn Hoàng kia, trước khi lão gia tử mừng thọ cũng không thể để hắt hủi.

Cờ đỏ đã dừng ở trước cửa sân bay, trước khi về Lý Dương đã thuật lại toàn bộ hành trình của mình cho lão gia tử, không cần phải nói đây chắc chắn là lão gia tử phái người đi đón Lý Dương.

- Ông.

Vẫn chưa vào cửa, Lý Dương liền hưng phấn nói to, giống như đứa trẻ xa nhà lâu ngày vừa mới về đến nhà.

Lý Dương trong lòng thực sự rất nhớ Hà lão nhưng không biểu lộ ra. thu hoạch chuyến đi này không nhỏ, sau khi đạt được thành tích tốt ai cũng muốn khoe với bề trên của mình. Đây cũng là tâm lý thường thấy.

- Ha ha, về rồi à.

Hà lão cười cười từ trong phòng khách vọng ra, Lý Dương lập tức bước nhanh vào phòng khách, Hà lão đang ngồi ở ghế đọc sách, giống như khi mà Lý Dương vẫn hay tới.

- Lại đây, lại đây ta xem nào, đệ nhất nhân trong giới đồ thạch rốt cuộc có gì khác.

Lão gia tử đột nhiên vỗ tay với Lý Dương, thành tích ở Myanmar mà Lý Dương đạt được Hà lão đã sớm nghe nói rồi, vì điều này nên ông vừa tự hào lại vừa vui mừng.

Học trò của mình trẻ như vậy đã trở thành đệ nhất trong nghề bất kỳ người nào cũng có thể có chút kiêu ngạo.

Lý Dương hơi đỏ mặt một chút, nhanh bước tới đằng sau lão gia tử tiện ngồi trên ghế phía sau lão gia tử. Vương Giai Giai cũng đi tới cùng anh, ngồi bên kia lão gia tử, hai người cùng đảm vai cho lão gia tử làm cho nụ cười trên mặt Hà lão sáng lạn hơn cũng hài lòng hơn.

- Ông, ông đừng cười cháu, cháu đều là do may mắn thôi.

Lý Dương chậm chậm nói một câu nhưng trong lòng thực sự có một chút đắc ý, được Hà lão khen ngợi quả không dễ, Hà Kiệt ngày ngày muốn được Hà lão khích lệ mà không được.

- Tốt lắm, không kiêu ngạo, mấy ngày cháu đi những thứ được gửi cho cháu cũng không ít.

Hà lão hài lòng gật đầu, tính cách khiêm tốn của Lý Dương là điểm mà ông thích nhất, là đệ nhất nhân trong giới đồ thạch nhưng Lý Dương vẫn không hề có thay đổi vẫn đáng về đó, những người như vậy thật khó kiếm.

- Những thứ gì vậy?

Lý Dương nhìn Hà lão rồi hỏi có chút nghi ngờ.

- Cháu xem sẽ biết.

Hà lão cười một cách thần bí, vỗ tay ra phía sau, phía sau lập tức có người mang đến một thứ có dán phong thư đưa tới trước mặt Hà lão, chỗ phong thư này có khoảng mười chiếc, mỗi phong phía trên có ghi tên Lý Dương, toàn bộ đều là gửi cho Lý Dương.

- Lý Dương vắng mặt những thứ này đều do ông tạm thời giữ.

658. Chương 655: Giám Đốc Trung Bảo Hiệp

Thư từ Hà lão đưa cho Lý Dương không ít, có người không biết địa chỉ của Lý Dương liền đem gửi trực tiếp tới bảo tàng của Cố Cung nhờ chuyển tới cho Lý Dương, thân phận của Lý Dương ở Cố Cung rất nhiều người biết.

- Mời cháu đến công ty họ làm thủ tịch cổ vấn đồ thạch.

Lý Dương xé bức thư đầu tiên thấy nội dung bên trong liền lắc đầu, đây là lời mời của công ty Châu Bảo lớn, muốn Lý Dương trở thành cố vấn đồ thạch của họ, chỉ cần Lý Dương đồng ý giá cả có thể do Lý Dương quyết định.

Lý Dương đã sớm ký hợp đồng với An Thị, đối với công việc cố vấn đồ thạch anh không có hứng thú gì, sau khi nhìn thấy Lý Dương tiện tay vứt sang bên.

Nội dung mấy phong thư cũng có nội dung như vậy, sau khi Lý Dương chiến thắng vua Phỉ Thúy ở Myanmar đầu biết anh đã ký hợp đồng với An Thị, phải có cơ hội trước rồi hãy nói.

Cho dù Lý Dương ký hay không bọn họ cũng phải thử một lần, vẫn còn hi vọng, không thử thì không có hi vọng gì.

Hà lão cười nhìn Lý Dương, những thứ này ông đều không động đến nhưng cũng có thể đoán được, đây cũng là sự ảnh hưởng của danh tiếng của Lý Dương.

- Trung Bảo Hiệp.

Lý Dương lại cầm lên một phong thư màu trắng, vừa nhìn thấy phong thư liền ngạc nhiên, phong thư này không phải là của công ty Châu Bảo, mà là của hiệp hội trang sức ngọc thạch Quốc Châu Bảo có thân phận của chính phủ.

Lý Dương không lạ lẫm với Trung Bảo Hiệp, dù sao cũng làm ở công ty Châu Bảo nhiều rồi nên Trung Bảo Ngọc là một nhân vật lớn.

- Trung Bảo Hiệp, bọn họ tìm anh làm gì?

Vương Giai Giai hiểu kỳ chen đầu vào, bộ phận chính phủ cô đều rất rõ, trước có làm ký giả thực tập còn làm báo cáo hoạt động của Trung Bảo Hiệp.

- Không rõ, xem xem thể nào.

Lý Dương lập tức xé phong thư, những thứ bên trong cũng không ít, rất nhiều giấy, đầu tiên là ch 1 Tr st nh s; có L

Hà Kiệt đối với năm nghìn vạn rất ngạc nhiên nhưng không quan tâm đặc biệt gì, người như tầng lớp anh đối với tiền không yêu cầu cao như vậy, nếu không phải là bình thường có chút nhu cầu thì bọn họ cũng không chú trọng việc kiếm tiền.

- Quỹ chẳng phải đã mở rồi sao, số tiền này cho vào quỹ sau này không đủ thì tôi lại cho thêm. Lý Dương sờ sờ mũi, Vương Giai Giai bên cạnh cười cười.

- Cho vào quỹ, không thành vấn đề, để tôi đưa, cậu dù sao bây giờ cũng có tiền rồi, có chút đóng góp cũng không tồi.

Hà Kiệt tiện tay cắt ngân phiếu vào trong túi, tiền quỹ của Lý Dương này cũng đã bắt đầu hoạt động rồi, thí điểm ba mươi khu tiểu học đều thành lập miễn phí nhà ăn để cung cấp bữa trưa được hưởng ứng không tồi. Tiếp theo họ chuẩn bị quy mô lớn đem kế hoạch bữa trưa triển khai tại một trăm trường học, sau đó lại mở rộng nhiều hơn.

Tất cả điều này Lý Dương đều biết, đều là Hà Kiệt làm giúp, quỹ này và những thứ khác nói là của Lý Dương nhưng đúng ra phải nói là của hai người anh và Hà Kiệt. Lý Dương chỉ xuất tiền còn tất cả đều là Hà Kiệt lo, sự nỗ lực đóng góp nhiều hơn Lý Dương nhiều.

Còn về ngân phiếu năm nghìn vạn này lại là phần trăm kén xù mà An Văn Quân ở Myanmar đưa cho anh.

Công ty An Thị đưa cho Lý Dương số tiền này với mục đích rõ ràng nhưng anh lại muốn giúp đỡ An Thị, anh chỉ điểm cho An Thị chỗ nguyên thạch đó chỉ ít cũng có thể làm An Thị bớt số tiền tổn thất là một hai trăm triệu, nhận số tiền năm nghìn vạn Lý Dương không hề nghĩ ngợi gì.

Nhưng anh sợ Vương Giai Giai nghĩ khác, thực ra số tiền này cho vào quỹ có thể giúp được bao nhiêu người, có thể nói một mũi tên trúng nhiều đích.

- Đúng rồi, sao anh lại ở đây?

Lý Dương đã thành công trong việc lấy năm nghìn vạn để tránh sự chú ý của Hà Kiệt, trong lòng cũng nhẹ chút lập tức hỏi một câu.

- Đừng nhắc đến nữa, mừng thọ ông chỉ còn không đến mười ngày nữa tôi vội tìm quà mừng thọ thích hợp thật khó, cứ nhắc đến việc này Hà Kiệt lập tức trở nên khổ sở nói một cách than vãn.

Mấy ngày này anh dạo qua không ít thị trường đồ cổ còn mua mấy thứ nhưng những thứ này không dám đưa Hà lão xem, đều phải đưa tới chỗ khác để chuyên gia kiểm tra muốn biết kết quả Hà Kiệt lại đánh mất mấy người ở đây, tất cả những đồ này không có cái nào là thật đều là đồ phồng chế.

- Tìm đồ không nên tìm như vậy, anh như vậy không thể tìm được đồ tốt, mọi người nhìn anh dáng vẻ vội vàng như vậy biết anh là kẻ ngốc nên không muốn bán cho anh.

Lý Dương cũng tỏ vẻ bất đắc dĩ, anh có cảm thấy Hà Kiệt thực sự vội, nếu Hà Kiệt không phải là người lý trí thì có thể bị lừa nhiều lần rồi, mù quáng tìm bảo bối chỉ những ông chủ này là người thích nhất.

- Tôi biết, đây không phải là không có giải pháp, muốn giống cậu có thể gặp may không, cậu đến thật đúng lúc mấy ngày này tôi đi cùng cậu xem có thể chiếm được vận may của cậu không, Hà Kiệt vỗ vỗ tay còn lộ ra bộ dạng

Kỳ thực Lý Dương cũng hiểu, năng lực của Hà Kiệt tìm được một thứ tốt thực sự không dễ nhưng cũng không khó, cho nên anh tự mình đi tìm quà mừng thọ cho Hà lão thì thực sự phải hao tâm. Lý Dương cũng biết những thứ Hà Kiệt bản thân mua hồi được so với những thứ giá cao càng làm cho Hà lão vui.

Giải thích vẫn là giải thích, đối với điều này Lý Dương cũng không tiện giúp với năng lực của anh giúp Hà Kiệt chỉ là việc đơn giản, nhưng điều đó so với việc mua những thứ với giá cao lại hoàn toàn khác biệt, mất đi ý nghĩa chân chính của việc tìm quà tặng trong lễ mừng thọ.

660. Chương 657: Áo Gấm Về Nhà (thượng)

Sau khi gặp được Lý Dương Hà Kiệt không đi xem sản phẩm mỹ nghệ ở Đại Bàng nữa.

Bản thân anh cũng biết gặp được bảo bối ở đây là không có nếu không phải là vô vị thì thực sự không có cách nào, anh cũng không thể chạy tới đây để đi dạo.

Đối với anh mà nói thu hoạch lớn nhất là gặp được Lý Dương, có Lý Dương cùng đi sẽ có thể thay đổi vận may của anh, đối với vận may yêu ma của Lý Dương anh đã nhiều lần tự thân trải nghiệm.

Xuyên qua khu Đại Bằng Lý Dương trực tiếp đi theo hướng tiệm đồ cổ của mình, khi qua tiệm của ông chủ Ngưu Lý Dương còn nhìn nhìn, việc buôn bán của ông chủ Ngưu thực sự không tồi, trong tiệm có rất nhiều khách, a đầu Ngưu Linh đang bận quá không chú ý đến Lý Dương đang đi qua cửa.

Chỉ nhìn qua rồi Lý Dương đi luôn, anh vốn muốn tìm ông chủ Ngưu hỏi chút chuyện nhưng nhìn thấy ông bận như vậy nên thôi.

Trong chốc lát mấy người đã tới cửa lớn của Thụy Tường Trai, Hà Kiệt còn ngẩng đầu nhìn biển quảng cáo cảm giác tang thương.

Việc Lý Dương mua tiệm đồ cổ này Hà Kiệt cũng đã nghe nói, Lý Dương bây giờ là người nổi tiếng trong chợ, mở một tiệm đồ cổ là rất bình thường nhưng đáng tiếc ở đây không có bảo bối nào tốt, cũng không làm cho anh mua lời được.

- ông chủ, ngài đã về.

Lý Dương vừa tới phòng khách, quản lý Tô Đào liền thấy anh vội chạy lại cung kính chào.

- Tôi vừa về, gần đây vẫn tốt chứ?

Lý Dương nhìn bốn xung quanh rồi gật đầu. Thụy Tường Trai có không ít khách, hôm nay lại là cuối tuần không chỉ việc buôn bán bên ngoài tốt mà bên trong cũng không tồi.

- Tốt lắm, hiện tại rất tốt, ông chủ bây giờ danh tiếng của ngài càng ngày càng lớn, ảnh hưởng tốt tới việc buôn bán của chúng ta rất nhiều, chúng ta tháng này lợi ích có thể gấp đôi so với trước.

Tô Đào lập tức trả lời, thời gian này có thể nói là những ngày công việc thuận lợi nhất, ông chủ hoàn toàn uỷ quyền cho làm anh thực hiện những cách làm trước, trong tiệm có thể nâng cao lợi ích và nỗ lực của anh cũng có phần rất lớn.

- Tốt, chúng ta lên trên nói.

Lý Dương nói xong liền đi lên gác, ở dưới lầu nhiều khách hiếu kỳ nhìn anh, Lý Dương không muốn những người ở đây phát hiện ra thân phận của anh tránh gây phiền phức.

Trên lầu có phòng giám đốc và phòng tiếp khách quý, phòng tiếp khách quý chính là nơi tiếp đón những vị khách quan trọng.

Phòng giám đốc hơi nhỏ, Tô Đào chỉ có thể mời bọn Lý Dương vào phòng tiếp khách, Lý Dương cũng không ý kiến gì với điều này, anh mua tiệm đồ cổ này chỉ là muốn bản thân có sự nghiệp kinh doanh ở Bắc Kinh còn lại không phải là dựa vào tiệm để kiếm tiền.

Thực sự muốn kiếm tiền đối với Lý Dương mà nói không con đường nào nhanh bằng đổ thạch, hướng hồ mạch khoáng cực lớn ở Myânm còn có cổ phần của anh, phần trăm sau này có thể cho lợi nhuận hơn tiệm này nhiều.

- Quản lý Tô, về việc buôn bán có khó khăn gì không?

Sau khi ngồi xuống Lý Dương tiện hỏi một câu.

Tô Đào nhìn Lý Dương do dự một chút rồi nhẹ nhàng nói:

- những cái khác thì không vấn đề gì, việc nhập và xuất hàng của chúng ta đều ổn định, chỉ là bảo ở tiệm thị trấn không có đặc biệt gì nên cảm giác hơi tiếc.

- Bảo ở tiệm thị trấn, là việc gì vậy?

Lý Dương cau mày Tô Đào vội vàng giải thích nguyên nhân.

Nghe Tô Đào giải thích Lý Dương hiểu ngay, trấn điểm chi bảo ở trong tiệm đồ cổ là thường thấy, kỳ thực Lý Dương sớm đã thấy trấn điểm chi bảo trong các tiệm đồ cổ khác, chỉ là giá cả rất đắt cho nên tiệm không muốn bán.

Có một số trấn điểm chi bảo là hàng không bán, cho dù bạn đưa ra giá cao bao nhiêu cũng không bán, bày ra đó chỉ là cho thêm danh tiếng.

Một tiệm đồ cổ có trấn điểm chi bảo hay không, nếu có thì giá như thế nào cũng là một tiêu chuẩn để đánh giá thực lực của tiệm đó.

Thụy Tường Trai trước có một bình gốm triều Minh không tồi chính là trấn điểm chi bảo nhưng đáng tiếc tập đoàn Phi Tường đã cầm đi, cho đến bây giờ không có gì tốt cả. Bảo bối giá cao như vậy Tô Đào không thể tự quyết được nên phải báo cáo với Lý Dương để anh nghĩ cách giải quyết.

- Việc trấn điểm chi bảo cậu không phải lo, quay về tôi sẽ tìm cho cậu một cái bày ở tiệm không bán.

Sau khi hiểu sự tình Lý Dương lập tức nói một câu, trên tay còn có rất nhiều bảo bối quý, tiện để một vật ở trong tiệm làm trấn điểm chi bảo không vấn đề gì, đây là việc làm ăn của mình không có vật nào thích hợp cũng không nói được, bị người trong ngành nhìn thấy lại cười cho.

Trên mặt Tô Đào lộ ra ngay nụ cười sán lạn cũng có chút khẩu khí tự hào ông chủ là một người lợi hại, những bảo bối mà anh cầm chắc chắn không tồi, có được trấn điểm chi bảo thích hợp Tô Đào tự tin việc làm ăn sẽ tốt hơn.

ở Thụy Tường Trai một lúc Lý Dương đi luôn, việc buôn bán ở tiệm đồ cổ không tồi, vận tác cũng tốt không cần anh đặc biệt lo lắng, điều này làm Lý Dương rất hài lòng.

Ra khỏi Thụy Tường Trai Lý Dương lập tức bảo Lưu Cương đăng ký vé máy bay đi Minh Dương, ở biệt thự của Minh Dương còn có mấy bảo bối, lần này Tô Đào nhắc đến trấn điểm chi bảo Lý Dương lập tức nghĩ đến mấy bảo bối này.

Những bảo bối Lý Dương bỏ lại Minh Dương là cái khạp Vạn Lịch, đồ tẩy bút, Tuyên Đức Lô, Liêu Trai Lạc Hành Đồ, còn có mấy bộ nữa Lý Dương mua đều để ở Minh Dương.

Bút tẩy Nhữ Diêu rất hợp để làm trấn điểm chi bảo của Thụy Tường Trai, nhân cơ hội này mang về khi Hà lão không quay về Minh Dương thời gian Lý Dương ở đó cũng không lâu.

Sau này nếu có kết hôn với Vương Giai Giai thì sẽ về Minh Dương ít hơn, mang về cũng tốt, đặt ở đó lại phải lo lắng, bảo vệ nhà ở Bắc Kinh của Lý Dương còn an toàn hơn bên kia.

Ngoài những chuyện đó ra Lý Dương có mấy chuyện phải giải quyết gấp, lễ mừng thọ của Hà lão sắp đến rồi, không thể chậm trễ hơn nữa.

Lưu Cương đặt vé ngày thứ hai, buổi chiều Lý Dương cùng Hà Kiệt lại đi dạo mấy chợ đồ cổ, cuối cùng thất vọng quay về, muốn mua được hời không dễ như vậy, cho dù Lý Dương có năng lực đặc thù muốn gặp được thứ tốt cũng cần phải may mắn.

Điều này làm Hà Kiệt có chút uể oải, Lý Dương lập tức quay về Minh Dương không đi cùng Hà Kiệt nữa, chỉ có thể sau mấy ngày nữa xem có cơ hội nữa không, nếu không có anh chỉ còn cách bỏ tiền mua với giá cao, cũng với những người khác đưa quà mừng thọ.

Chào Hà lão, sáng sớm ngày hôm sau Lý Dương quay về Minh Dương, lần này Vương Giai Giai không đi cùng, Lý Dương phải bàn với bố mẹ việc đính hôn của hai người. Ý bố mẹ Vương Giai Giai là làm cùng với lễ mừng thọ Hà lão, coi như là song hỷ lâm môn, nếu như vậy thì thời gian gấp quá rồi.

Máy bay từ từ hạ xuống Minh Dương, Minh Dương chỉ là thành phố cấp ba bình thường, nhưng cũng mạnh hơn nhiều so với Ngõa Thành ở Myanma, điều này làm Lý Dương cảm thán lần nữa, chính trị ổn định mới là đảm bảo cuộc sống của người dân.

Tẩy bút Nhữ Diêu, Tuyên Đức Lô còn có mấy thứ khác đều ở đây, quay lại biệt thự Lý Dương liền đem những thứ này đưa cho Triệu Khuê, để Triệu Khuê tự mình đưa tới Bắc Kinh, anh mấy ngày nay không quay về rồi, Triệu Khuê đem mấy thứ này quay về lại đến báo cáo với anh.

Ngoài mấy bảo bối này, đi cùng Triệu Khuê còn có một khối nguyên thạch trên xe tải, nguyên thạch này là đầu giá khi Lý Dương ở Bình Châu, bên trong còn có Phỉ Thúy không tồi, tổng thể giá trị có thể lên tới hai trăm triệu.

Đáng tiếc Lý Dương không có thời gian giải ra nên cứ để trên xe, lần này cũng mang tới Bắc Kinh.

Khi bọn Triệu Khuê đi đã là ba giờ chiều, đợi bọn họ đi cả biệt thự chỉ còn Lý Dương và Lưu Cương, hai người nhớ lại những ngày mới quen.

Khi đó, ở biệt thự này thường chỉ có hai người bọn họ.

- Lý ca, tôi lái xe.

Lưu Cương đột nhiên nói một câu, cười đi ra bãi xe, một lúc lái Volvo tới, phía sau Volvo còn để mấy khối nguyên thạch.

- Cậu biết tôi muốn đi đâu?

Lên xe, Lý Dương rất ngạc nhiên hỏi Lưu Cương một câu, mấy khối nguyên thạch này không lớn, là Lý Dương đặc ý lưu lại, nhưng trước không đặt ở xe, chắc Lưu Cương chuyển lên.

- Lý ca, nơi anh muốn đi là cổ thành Thúy Ngọc Hiên, tôi đoán đúng hay không?

Lưu Cương nhếch mép cười, khởi động xe rồi lái đi.

Lưu Cương đoán không sai, Lý Dương chính xác muốn đi tới Thúy Ngọc Hiên, muốn tới xem bọn Trương Vĩ thế nào.

Nghiêm túc mà nói, Trương Vĩ là người dẫn đường mang những khối thạch này tới, không có Trương Vĩ giới thiệu Lý Dương cũng không thể quen Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt, cũng không quen được nhiều người bạn tốt như vậy.

Không quen những người này Lý Dương không thể có con đường đổ thạch, muốn đi Vân Nam đổ thạch kiếm tiền. Lúc đó cho dù anh tới Vân Nam cũng không thể thu được thành tích ở Bình Châu, càng không thể trong thời gian ngắn như vậy lại có được danh tiếng như vậy, đạt được lợi ích lớn như vậy.

Thực sự mà nói Lý Dương đối với hiệp hội ngọc thạch Minh Dương còn có cảm tình nhất định, ở đây cũng coi như là nơi bắt đầu sự nghiệp của anh.

Kỳ thực Lý Dương lưu lại mấy khối này Lưu Cương dễ dàng đoán ra, Lưu Cương và Lý Dương ở cùng nhau còn nhiều hơn Vương Giai Giai, hiểu Lý Dương cũng rất sâu sắc.

Sau mười mấy phút, Lưu Cương lái xe tới Cổ Thành ở đây vẫn là nơi cũ không có gì thay đổi lớn.

Dừng xe, Lý Dương và Lưu Cương liền xuống xe đi vào bên trong, khối nguyên thạch để ở trong xe, lát nữa lấy ra cũng không muộn, mấy khối thạch đặt ở bên trong xe cũng không mấy ai để ý.

Hôm nay là chủ nhật khu cổ thành vô cùng náo nhiệt, đường rất nhiều người, thậm chí còn có chỗ phải chen lấn, làm cho những ông chủ lộ ra những nụ cười tươi rói.

Nhìn những hình ảnh quen thuộc Lý Dương lại nhớ ngày còn đi học chạy tới đây đi bộ, thời gian trôi thật nhanh, không ngờ chỉ thoát cái đã thay đổi nhiều như vậy.

Những thay đổi này đều là những thứ mà anh không hề tưởng tượng qua.

Rất nhanh tới Thúy Ngọc Hiên, biển quảng cáo của Thúy Ngọc Hiên hình như bị thay một cái, to hơn cái trước, phía dưới còn treo biển hiệu của hiệp hội ngọc thạch Minh Dương, trước không có biển hiệu này.

Nhìn thấy biển hiệu này Lý Dương cười cười, bước nhanh vào trong tiệm.

661. Chương 658: Áo Gấm Về Nhà(Hạ)

Việc làm ăn của Thúy Ngọc Hiên không tồi, trong tiệm có khoảng hai mươi khách, còn có không ít đang lựa chọn trang sức.

Ngọc khí bày bên trong tủ cũng nhiều hơn so với khi trước Lý Dương đến, trong tiệm không có thay đổi gì, nhưng cho người ta cảm giác phát triển đi lên, Trương Vỹ những ngày này chắc rất thoải mái.

- Hai vị tiên sinh muốn xem gì?

Một cô gái mặc sườn xám đi tới cúi đầu nói một câu, Lý Dương cười đáp lại, thái độ phục vụ của Thúy Ngọc Hiền đều đáng khen.

Cô gái vừa ngẩng đầu lên liền ngáy người ra đó, mắt chữ o mồm chữ o.

-Lý, Lý...

Cô gái nói hai chữ lập tức bịt miệng mình lại, cau mày biểu hiện rất kích động.

Lý Dương thôi cười nhẹ nhàng nói:

- cô là tiểu Liễu đúng không? Trương tổng có ở đây không?

- Có, có, Trương tổng ở bên trong.

Lúc này cô gái không hoảng hốt nữa nhìn chằm chằm Lý Dương bước vào cửa sau, vẻ kích động trên mặt dần mất đi, nhưng cứ nghĩ đến việc Lý Dương vẫn nhớ tên mình là cô lại thấy xúc động.

Lý Dương dần biết, sau khi việc anh ở Myanmar được truyền đi đặc biệt là việc đổ kinh điển truyền đi trong chốc lát trở thành thần tượng của tất cả mọi người. Cô nương này cũng không ngoại lệ, đột nhiên nhìn thấy người mà hằng ngày mọi người vẫn bàn luận cô gái có phản ứng như vậy đã là ổn rồi.

- Xuống rồi, xuống rồi, đáng tiếc quá.

Sau khi Lý Dương vừa bước vào hành lang thì liền nghe thấy tiếng kêu của rất nhiều người, âm thanh rất lớn vẻ rất náo nhiệt.

Lý Dương dừng lại một chút, trên mặt tỏ vẻ ngạc nhiên, phía sau có rất nhiều người, mà còn có người đang giải thạch nhưng không biết ai là người giải.

Lý Dương nhanh chân bước tới hành lang nhìn thấy cảnh tượng trước mặt Lý Dương liền ngáy người một lúc, phía sau cái sân nhỏ này dường như chật cứng người, bao vây mấy giải thạch, Lý Dương căn bản không thể nhìn thấy mấy giải thạch.

Cái sân nhỏ này của Trương Vỹ không lớn, bình thường có mấy chục người cũng phải chen nhau, Lý Dương đếm đầu người cũng phải ít nhất hơn một trăm người chen nhau, đều nhanh chân bước vào trong sân.

Phía trong cùng có mấy người quay đầu nhìn Lý Dương rồi lại lập tức quay lại thò cổ vào bên trong.

- Người này trông rất quen, hình như gặp ở đâu rồi?

Người đàn ông hơn ba mươi tuổi nói bên cạnh, anh ta là một trong số những người vừa quay đầu nhìn Lý Dương

- Có khả năng là hội viên mới gia nhập, khi tụ họp trước có gặp.

Bạn anh ta cũng quay đầu nói.

Nhưng anh ta chỉ nhìn nghiêng Lý Dương, lúc này Lý Dương đã đi tới trước mặt.

- Có khả năng.

Người đàn ông này gật đầu theo, không suy nghĩ nhiều nữa, gần đây hiệp hội ngọc thạch ngày ngày đều có những thành viên mới gia nhập, ngay cả Trương Vỹ cũng không nhận ra tất cả một người.

Nhưng người đàn ông này có cảm giác có gì đó không đúng, không kìm chế được lại quay đầu lại nhìn một cái, đáng tiếc Lý Dương đã bước vào trong đám đông, làm hắn chỉ có thể nhìn thấy chút quần áo.

Không hiểu người này cũng không muốn nghĩ nữa, bên trong bây giờ đang tiến hành giải thạch náo nhiệt, hắn không muốn bỏ lỡ cơ hội này.

Người chen chặt cứng, Lý Dương đứng ở bên ngoài cùng lắc đầu bất đắc dĩ, nhiều người như vậy làm anh cảm thấy ngạt nhiên vô cùng.

Nhiều người như vậy đều là thành viên của hiệp hội ngọc thạch ư? nếu như vậy thì hiệp hội ngọc thạch Minh Dương phát triển cũng khá nhanh, mà những người bên trong đều rất lạ Lý Dương vẫn chưa nhận ra ai quen.

- Lý ca, có cần tôi giúp anh chen vào trong không?

Lưu Cương thấy Lý Dương lắc đầu liền chen vào nói một câu, bên trong rất nhiều người nhưng Lưu Cương nếu muốn chỉ nhẹ nhàng chen là có đường thông ngay để cho Lý Dương vào bên trong cùng.

- Không cần đâu.

Lý Dương quệt mũi lắc đầu, anh chỉ cần biết không cần vào cũng có thể nhìn thấy những gì đang xảy ra.

Năng lực đặc thù được mở ra, tất cả xung quanh được thể hiện ra dưới hình ảnh lập thể, máy giải thạch được bày ra có ít Phỉ Thúy được giải ra còn có rất nhiều phế liệu vừa giải ra được bày dưới đất. xem ra ở đây đã xảy ra một trận giải thạch.

Trên tấm gỗ của máy giải thạch còn đặt một khối nguyên liệu mới, đây là khối mới vừa mới bị cắt một dao, từ vỏ ngoài cho thấy đây là khối chỉ toàn đá.

Lý Dương cũng quen người giải thạch, là Tư Mã Lâm người đã ở cùng anh ở Myanmar một thời gian dài, Lý Dương không ngờ Tư Mã Lâm cũng quay về Minh Dương mà còn ở đây giải thạch.

Đứng bên cạnh Tư Mã Lâm là Trương Vĩ và Cố lão, lúc này vẻ mặt ba người đều rất khó coi.

Xung quanh máy giải thạch còn có không ít người mang vẻ mặt tiếc rẻ, hai mảnh cắt trên máy giải thạch đều lộ ra lớp sương đen dày, sương đen rất không tốt, nhát dao này là xuống rồi.

- Hạ dao nhanh một chút, nếu không là nhận thua.

Tư Mã Lâm đối diện với họ, có mấy người đàn ông trung niên ba bốn mươi tuổi, trong đó có người đột nhiên nói một câu, trên mặt còn có chút khinh thường.

Hắn mở miệng mọi người xung quanh đều lộ ra vẻ tức giận. Điều này làm cho Lý Dương không hiểu tại sao.

- Các anh vội gì chứ? Cho dù sương đen cũng có thể đổ tăng, Lý lão đệ đã đổ tăng sương đen rồi.

Tư Mã Lâm kêu lên một tiếng, cười, nhưng khi lựa chọn hạ dao lại có chút do dự, Trương Vĩ một bên, Cố lão một bên lo lắng cau mày, Cố lão còn lắc đầu cúi xuống.

Khối nguyên liệu này cũng không lớn không nhỏ, nặng khoảng hai mươi cân, trông như miếng thịt khô, bên ngoài màu đỏ vàng giống miếng thịt khô, bong loáng có sức thu hút, chủ yếu lộ ra sương, ven xung quanh đều là chất lượng bình thường.

Nguyên liệu này khi ở Myanmar gặp rất nhiều, nhưng ở Minh Dương thì hiếm có đáng tiếc bên trên khối nguyên liệu này có một miếng từng mai, ảnh hưởng tới giá trị cực lớn.

Cho dù có hoa từng mai giá trị khối này cũng phải trên hai mươi vạn, dù sao miếng thịt to như vậy cũng không thường thấy, nguyên thạch kiểu này tỷ lệ đổ ra Phỉ Thúy không thấp.

Nhát dao Tư Mã Lâm vừa cắt chính là hạ xuống hoa từng mai chỗ vỏ ngoài, đáng tiếc kết quả làm anh rất thất vọng, biểu hiện ở bên dưới quả nhiên không tồi, hiện tại rất nhiều người đều không coi trọng khối thạch này.

- Cố lão, Trương tổng, hai người thấy thế nào?

Tư Mã Lâm nói, có thể thấy khi hạ dao rất lo lắng, không kìm chế được liền hỏi Trương Vĩ và Cố lão đứng bên một câu, mấy người đối diện lập tức cười nhạt về châm chọc.

Thấy cảnh này Lý Dương hiểu ở đây chắc chắn có việc gì đó đang xảy ra, vội vàng kéo một người ở gần nhất hỏi nhỏ một chút.

Người này quay đầu lại nhìn Lý Dương một cái, rất nhanh nói nhỏ, qua lời giải thích của người này Lý Dương hiểu chuyện gì.

Mấy người đàn ông đứng sau mấy giải thạch chính là người Côn Minh Vân Nam, mấy người này là cao thủ đồ thạch, tới Minh Dương là muốn khiêu chiến với Lý Dương, Lý Dương căn bản không ở Minh Dương nên cũng không có ai để ý tới mấy người này.

Không tìm thấy Lý Dương, bọn họ liền khiêu chiến với hiệp hội ngọc thạch Minh Dương, Trương Vĩ không nhìn nổi bọn kiêu ngạo này liền đồng ý yêu cầu đồ thạch họ đưa ra.

Phương thức đồ rất đơn giản, mỗi người lấy ba khối nguyên thạch, Phỉ Thúy giải ra của ai giá trị cao nhất sẽ chiến thắng, người thua không cần đưa Phỉ Thúy cho đối phương, chỉ cần thừa nhận mình không bằng họ là được, điều này cũng giống như phương thức đồ thạch của Trác lão khi Lý Dương ở Myanmar.

Mấy người này đã đến mấy ngày rồi, hôm trước Vương Hạo Dân và một trong số bọn họ thi đồ, kết quả ba khối đều thua, làm hiệp hội ngọc thạch Minh Dương mất mặt, mấy người này lại càng kiêu ngạo hơn.

Hôm qua Trương Vĩ tự mình tham gia, ba khối có hai khối đều giả ra Phỉ Thúy có giá trị vượt đối phương, đáng tiếc khối cuối cùng lại vượt qua Trương Vỹ, cuối cùng Trương Vĩ thua ê chề.

Sau khi thắng hai trận những người này trở nên cuồng vọng, tuyên bố ngay cả Lý Dương đến cũng không thắng nổi, thái độ của bọn họ chọc giận tất cả các thành viên của hiệp hội ngọc thạch việc này không phải là đánh nhau mà có thể giải quyết được, nếu không mấy người này có thể không ra nổi cửa Thúy Ngọc Hiên.

Hôm nay là ngày thứ ba, Trương Vỹ mời Tư Mã Lâm ở Trình Châu tới, lại mang mấy khối trong tiệm của họ ra hi vọng có thể dựa vào sự giúp đỡ của Tư Mã Lâm cứu họ một ván.

Dù sao Tư Mã Lâm ở Myanmar cùng Lý Dương rất lâu có thể giúp Lý Dương giải ra Phỉ Thúy cao cấp Thủy Tinh Chung liên tiếp được giải ra có thể có được chút vận may của Lý Dương, chỉ cần vận may chiến thắng trong trận này thì có thể dẹp yên được bọn người kiêu ngạo đến từ Vân Nam.

Buổi chiều thi đồ thạch bắt đầu, ba khối của mấy người Vân Nam đều đã giải xong phân thành Phỉ Thúy

Nhìn thấy Lý Dương tự tay giải thạch rất nhiều người xung quanh đều tỏ ra rất kích động, rất nhiều người đều vì Lý Dương nên mới gia nhập hiệp hội ngọc thạch Minh Dương, đây cũng là lần đầu tiên nhìn Lý Dương tự tay giải thạch.

Hiệp hội ngọc thạch Minh Dương giờ đã trở thành hiệp hội cấp thành phố lớn nhất tỉnh Hà Bắc, hiệp hội và tên tuổi Lý Dương lúc này đã có 1 sự gắn kết vô cùng chặt chẽ.

-ken kết

Dao cắt từ từ đẩy mạnh xuống, còn có rất nhiều những vụn thạch màu đen vương ra khiến mấy người Vân Nam kia yên lòng hơn rất nhiều. bọn họ mặc dù là những người biểu hiện rất cuồng vọng, nhưng tên tuổi của Lý Dương như vậy thật đã đem lại cho bọn họ nhiều áp lực.

Lúc này khối thạch đó lại vương ra vụn đen, như vậy thì khả năng có sương màu đen là rất lớn.

Vậy thì nhất cắt này vẫn là giảm rồi.

Những người xung quanh cũng bàn tán, Tư Mã Lâm và Cố lão nhìn thấy đómá vụn đen bay ra kia cũng có chút lo lắng.

Đặc biệt là Tư Mã Lâm, sương đen thì đã làm sao, Lý Dương đến cả những lớp thạch đứt đoạn cũng còn giải ra được Thủy Tinh Chung Tử Nhân Tinh, lớp sương đen căn bản không cần phải để ý.

Mười phút sau Lý Dương hoàn thành nhất cắt, tiếp tục lựa chọn vị trí hơi lệch về phía thạch có độ dày hơn.

Trương Vĩ lấy nước vôi vàng rửa sạch mặt cắt, mặt cắt rất nhanh hiện ra rõ ràng.

Nhìn thấy 2 mặt cắt này Trương Vĩ hơi sững người một chút rồi lắc đầu.

Trên 2 mặt cắt vẫn là 1 màu đen, chứ không hề có sắc xanh trong của Phỉ Thúy.

-Ha ha, cho dù là Ngọc thánh thì thua vẫn cứ là thua thôi.

Mấy người Vân Nam phía đối diện có 1 người bỗng lên tiếng, nét mặt tươi cười, còn có vài phần kích động.

Lúc này họ không phải đang đối mặt với 1 hiệp hội ngọc thạch bình thường, mà là hiệp hội có Lý Dương là người thắng cả Phỉ Thúy Vương, nên nếu họ thắng Lý Dương thì chẳng phải họ còn lợi hại hơn cả Phỉ Thúy vương sao?

Những lời này bọn họ cũng không dám nói ra ngoài, tuy nhiên thắng được Lý Dương thì xem như làm cho danh tiếng của Nhất Phi Trùng Thiên lên đến đỉnh cao trong giới đồ thạch, nghĩ đến điều này, mấy người đều hận Lý Dương không nhanh chóng giải thua hoàn toàn khối thạch này.

-Lý lão đệ.

Tư Mã Lâm không để ý đến mấy người Vân Nam kia, nhỏ giọng gọi Lý Dương, trên mặt không hề có chút biểu hiện lo lắng gì.

Không giống với những người khác, hắn có niềm tin tuyệt đối nơi Lý Dương, hắn đã từng tận mắt chứng kiến những kì tích Lý Dương đã tạo ra.

Ngược lại những người là thành viên hiệp hội đang đứng quanh đây lại tỏ ra có chút lo lắng hay mơ hồ, khi này là Tư Mã Lâm đồ thua thì thôi, nhưng sao Lý Dương đến rồi lại cũng vẫn thua?

Bọn họ không tin tưởng Lý Dương như Tư Mã Lâm, rất nhiều người lần đầu gặp Lý Dương, con người thật của Lý Dương trước đây chỉ tồn tại trong tưởng tượng của họ.

-Tư Mã ca, anh xem chỗ sương đen này có gì khác với khi này?

Lý Dương cũng không để ý đến mấy người vân nam kia, liền hỏi lại Tư Mã Lâm.

Mọi người xung quanh đều cẩn thận nhìn lại mặt cắt, bao gồm cả mấy người Vân Nam kia.

-Đều là sương đen, tôi không nhìn ra.

Tư Mã Lâm nhìn 1 hồi rồi lắc đầu cười khỏ, hắn không nhìn ra điểm gì khác biệt.

Lý Dương khẽ cười, chỉ vào mặt cắt:

-anh xem kỹ xem màu sắc có phải là có chút sáng hơn không? Kết cấu của nó còn có vẻ chặt chẽ hơn, còn có vẻ mượt hơn so với khi này nữa.

Lý Dương nói xong thì mọi người cũng có chút cảm giác khối sương đen kia có chút khác so với khi này, sáng hơn, đen mượt hơn, dường như nhát cắt vừa rồi là cắt vào quả táo vậy.

-Lý lão đệ, ý của cậu là?

Tư mã Lâm giật mình vội hỏi.

-Màu đen lúc này dường như biến thành màu đen sống, cong khi này là màu đen chết, như vậy rất có khả năng đồ tăng.

Lý Dương mỉm cười nói khiến mọi người xung quanh đều kinh ngạc, ngược lại Cố lão lại có chút hiểu về vấn đề trong lời nói của Lý dương.

-Màu đen sống

Tư Mã lâm vội vàng lật mặt cắt lên xem cẩn thận.

Màu đen có màu đen sống và màu đen chết, điều này hắn đã sớm biết nhưng từ trước đến nay hắn mới chỉ nhìn thấy màu đen chết, màu đen sống thật sự rất ít, hắn căn bản không biết làm thế nào để nhận biết.

Nếu như khối nguyên thạch này vừa có màu đen sống lại vừa có màu đen chết thì đúng là có cơ hội để học cách nhận biết rồi.

Tư Mã lâm tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Rất nhiều người của hiệp hội đứng đó cũng đều chăm chú quan sát sự bất đồng của 2 màu đen.

Hai mặt cắt này nếu không có những lời nói khi này của Lý Dương thì có lẽ chẳng có ai để ý đến nó nữa.

Về đồ thạch, rất ít người có hiểu biết nhất định màu đen lại có thể xuất hiện ở vị trí nào trong nguyên thạch

ví dụ như những màu đen nắm mô kia thì không thể gọi là có dấu hiệu tốt. tuy nhiên hiện tượng này không phải màu đen sống tuyệt đối có ảnh hưởng lớn đến nguyên thạch, có khi lại là biểu hiện tốt, màu xanh thường xuất hiện từ màu đen.

Câu này có nghĩa là có màu đen không tốt thì nó cũng sẽ có ảnh hưởng đến biểu hiện của màu xanh, đặc biệt là rất nhiều màu đen thích ăn màu xanh, Phi Thúy cũng có thể bị biến thành tầng sương đen không chút giá trị.

Tuy nhiên, đôi khi có màu đen lại rất tốt, có màu đen sẽ có màu xanh mới, khiến cho khối thạch rất có khả năng đồ tăng.

Mấu chốt ở đây là màu đen sống và màu đen chết, màu đen chết là màu đen không thể có sự biến hóa, chỉ là màu đen đơn thuần.

Màu đen sống thì có thể biến thành màu xanh biếc, cũng có thể nói là nếu tầng sương đen là màu đen sống thì rất có thể bên trong nó có màu xanh biến hóa.

Rất có thể là biểu hiện của Phi Thúy

Loại này Tư Mã Lâm đã từng được nghe nói qua, nếu là người mới tiếp xúc với đồ thạch hay không có hiểu biết về lĩnh vực này như Tư mã lâm thì không thể phân biệt được màu đen sống và màu đen chết.

Cái này chỉ có chuyên gia đồ thạch bậc thầy mới có thể tiếp xúc qua những thứ này, cho dù là những chuyên gia giỏi chấp nhận đồ màu đen kiểu này thì cũng rất khó mà phán đoán được.

-Hừ, mạnh miệng, có phải anh nói nó là màu đen sống thì là màu đen sống, màu đen chết thì là màu đen chết đâu.

Mấy người Vân nam phía đối diện lại có 1 người thanh niên lên tiếng.

Hắn chưa tiếp xúc với đồ màu đen nhưng đã từng nghe qua, đương nhiên sẽ nghĩ người khác cũng sẽ không biết cách đồ phức tạp này.

-Phải hay không cứ xem tiếp tục giải tiếp thì biết.

Những thành viên hiệp hội lại hưng phấn trở lại, tất cả đều bị những lời của Lý Dương nói kích thích, hiểu kì về màu đen kia rốt cuộc là màu đen sống hay màu đen chết.

Nếu thật sự là màu đen sống như Lý Dương nói, phía bên trong rất có khả năng sẽ có Phỉ thúy.

664. Chương 661: Có Thù Không Báo Không Phải Là Quân Tử

-Ti ti

Dao cắt tiếp tục đi vào khối thạch, mấy người vân nam đứng trước máy giải thạch đều nhìn chăm chăm vào khối thạch, chính xác là bọn nhìn vào những vụn thạch bay ra từ khối thạch.

Bọn họ tỏ ra nghi ngờ về những lời Lý Dương nói, nhưng không phải là bọn họ thật sự không tin, Lý Dương dù sao cũng là nhân vật lớn mới xuất hiện, hơn nữa những lời hắn nói rất có lý, khiến cho bọn họ đều có chút căng thẳng.

-sao vẫn là màu đen?

-Không hề có biểu hiện của màu xanh a

-nhát dao này cũng sắp xong rồi, nếu lần này cũng không có màu xanh, khối thạch này lành ít dữ nhiều rồi.

Mấy người của hiệp hội lại bắt đầu bàn tán, bọn họ rất sung bái Lý dương, nhưng tình thế trước mắt khiến bọn họ không thể yên tâm, cho dù Lý dương rất giỏi nhưng không phải là không có ai không đồ thua, ngay Phỉ Thúy Vương cũng đồ thua mấy lần.

Lúc này rất nhiều người lo lắng lý dương không may mắn với khối thạch này.

Dao cắt vẫn tiếp tục tiến vào, sẽ nhanh chóng kết thúc, Trương Vĩ, Tư Mã lâm đều chau mày nhìn, nhát dao này từ đầu đến cuối đều là màu đen, không hề có chút xanh nào.

có thể nói đây không phải là dấu hiệu gì tốt, cho dù là Trương Vĩ có thêm niềm tin vào Lý Dương thì lúc này cũng có chút thấp thỏm.

đối lập với bọn họ, mấy người vân nam tỏ ra rất kích động hào hứng, nhát dao giảm này của Lý Dương có sức ảnh hưởng khá lớn đến bọn họ, như vậy khả năng thắng lợi của bọn họ lại càng lớn hơn.

“Rầm”

Trong những âm thanh bàn tán xôn xao, nhát cắt này xem như đã hoàn thành, Trương Vĩ hít sâu, đợi Tư Mã Lâm tách khối thạch xong, lập tức mang nước lại rửa mặt cắt.

-Ha ha, tôi biết thế nào cũng vẫn là thua, vẫn là màu đen.

Trong đám người Vân Nam lại có 1 người lên tiếng, là người ít tuổi nhất, cũng là người tỏ ra kiêu ngạo nhất.

Hắn vừa nói xong thì cũng liền tức khắc sững lại, ngơ ngác nhìn mặt cắt.

“xanh, màu xanh, Lý lão đệ, có màu xanh rồi.”

Tư Mã Lâm cũng đang nhìn vào mặt cắt đột nhiên bắt lấy tay Lý dương kêu lên, Trương Vĩ cũng rất kích động, 2 mặt cắt thì 1 bên vẫn là màu đen, 1 bên thì ẩn hiện 1 màu xanh trong.

Màu xanh này nằm rất sâu, liếc nhìn vẫn là màu đen, nhìn rõ mới có thể nhận ra.

“Có xanh rồi, thật sự đã có màu xanh rồi.”

“Không hổ là Ngọc thánh, nói thật chuẩn.”

“Đợi 1 chút, tôi ghi lại 1 chút, không ngờ cái màu đen này lại có cái mà học hỏi a.”

Những người của hiệp hội đều hưng phấn kêu lên, những người vân nam thì lại có vẻ mặt hơi tối lại, nhưng Lý Dương thật sự đã cắt ra Phỉ thúy, làm cho bọn họ không còn gì để nói nữa, sự tự tin lúc trước cũng không còn nữa.

Cho dù bọn họ không muốn nhưng màu xanh của Phỉ Thúy kia thật sự không thể phủ định.

Cổ lão rất vui mừng, cảm kích nhìn Lý Dương, trong số rất nhiều nguwoif này cũng chỉ có ông mới hiểu được dụng ý của Lý Dương.

Lý Dương rõ ràng thông qua khối thạch này để cho mọi người hiểu thêm về kiến thức đồ thạch, đồ thạch đen là 1 loại đồ thạch có kiến thức cao sâu, qua lần này mọi người có lẽ cũng đã nhận thức được, để mọi người được tiếp xúc với thứ bên trong nó.

Trình độ có chút cao như Tư Mã Lâm, Trương vĩ, qua lần này học được cách đồ màu đen là rất có khả năng. cho dù là những thành viên hiệp hội không hiểu thì cũng đã cho bọn họ 1 bài học sinh động nhất, hay nhất rồi, qua lần học hỏi này, bọn họ sẽ từ đó mà tự mình nghiên cứu, cũng có thể học được nhiều kiến thức trong đồ thạch.

Lý Dương lúc này đang đóng vai trò như 1 người hướng dẫn.

Đáng tiếc Trương Vĩ hoàn toàn bị hấp dẫn bởi Phỉ Thúy, không nghĩ được nhiều như vậy, chỉ có người lớn như Cổ lão mới nghĩ được.

Cổ lão đoán rất đúng, Lý dương chính là đang cho mọi người thêm hiểu biết về cách đồ thạch, thứ này không giúp gì nhiều cho việc phát triển tổng thể, nhưng cũng là 1 loại kiến thức, nếu cứ học từng tí một như vậy, sẽ có thể nâng cao trình độ.

Huống hồ, loại kiến thức thực tiễn này lại có sẵn vật thí nghiệm sẽ khiến mọi người có ấn tượng sâu.

Khối thạch tách ra, Lý dương thu lại dao cắt, tiếp tục dùng dao cũng được nhưng đã để cho mọi người ấn tượng sâu như vậy rồi, lúc này đem khối thạch đi mài sẽ giúp mọi người thật sự nhìn rõ sự biến hóa của màu đen.

“ào ào”

Máy mài thạch đang mài mòn mặt cắt, không lâu sau sẽ lộ ra màu xanh của Phỉ thúy.

“Du Thanh Lục”

Trương Vĩ kêu lên đầu tiên, trong giọng nói có chút tiếc nuối “Du thanh lục “ là màu không tốt lắm, còn có thể nói là màu kém nhất, càng không nói đến so sánh với loại màu xanh dương, xanh tảo nữa.

“chẳng qua là Du thanh lục, có gì đáng vui mừng chứ, cho dù là có Phỉ Thúy thì các người cũng thua rồi.” mấy người vân nam kia lại lên tiếng, mới chỉ nhìn thấy có xanh, không rõ là màu xanh gì, lúc này nhìn ra du thanh lục thì mấy người Vân Nam này cũng thở phào 1 cái.

Lý Dương vẫn chưa ngừng đầu, tiếp tục mài.

Trong lòng Trương Vĩ có chút lo lắng, mọi người trong hiệp hội cũng bắt đầu giương tinh thần, biểu hiện của du thanh lục rất bình thường, phải là phỉ thúy có phẩm chất tốt hơn nữa thì mới được, nếu không kết quả cuối cùng vẫn là thua.

“Tốt nhất là kim ty Phỉ thúy, nếu không thì với loại Phỉ Thúy này rất khó thắng.”

người đứng ở hàng đầu, cũng có tuổi tác trong hiệp hội lo lắng phát biểu, tất cả mọi người trong hiệp hội đều hi vọng Lý Dương sẽ thắng, không chỉ bởi vì vấn đề thể diện.

Trong lòng bọn họ, Lý Dương vô địch, đặc biệt là với những người lần đầu gặp Lý Dương, lúc này Lý Dương tuyệt đối không thể thua. Nếu thua, hình tượng Lý Dương liền bị sụp đổ, tất cả danh tiếng mới có của hiệp hội cũng không còn.

“Tôi tin rằng chúng ta sẽ thắng, Lý Dương là ai chứ, là người chiến thắng cả Phỉ Thúy Vương, cứ chờ xem.”

Cũng không phải tất cả mọi người đều lo, cũng có 1 số người rất thông minh luôn rất lạc quan, từ lúc xuất hiện Lý Dương vẫn luôn mang theo nét mặt tươi cười, cho dù là tốt hay xấu cũng không có chút biến đổi nào.

Cái này nói lên điều gì, đó là Lý Dương rất tự tin, người giải thạch còn không sợ, bọn họ sợ cái gì chứ.

Máy mài thạch tiếp tục hoạt động, mọi người đều đang dán mắt vào nó.

Tâm tình Tư Mã Lâm, Trương Vĩ đều rất căng thẳng, phỉ thúy sẽ nhanh hiện ra, nhìn thấy phẩm chất bên trong của nó thì kết quả của trận này mới có thể đoán được 1 nửa.

“Ồ ào, phỉ thúy lộ ra ngày càng nhiều, Trương Vĩ căng thẳng quan sát, mắt càng lúc càng giương to, trên mặt càng lúc càng tỏ ra vui mừng.

-Phù Dung Chung, đây là Phù Dung Chung!

Trương Vĩ đột nhiên hét lên, Tư Mã Lâm cũng gật mạnh, khoảng cách giữa bọn họ rất gần, lúc này đã nhìn ra phẩm chất thật của Phỉ Thúy, còn cao cấp hơn cả Kim Ti Chung.

“Thật sự là Phù Dung Chung, ha ha, ”

Những người đứng phái trước đều không nhìn được mà kêu lên.

Đám người trở nên có chút chật trội, ai cũng muốn nhìn Phỉ Thúy, mặc dù rất chật nhưng không hề hỗn loạn.

Cổ lão mỉm cười gật đầu, từ bài học về màu đen của Lý Dương, trong lòng Cổ lão cũng có chút an tâm.

Lý Dương có thể mang khối thạch này ra để làm bài học cho mọi người, cho thấy hắn có thể khống chế được tình hình, bọn họ thật sự không cần phải lo lắng gì cả.

Những người Vân nam kia, người này nhìn nguwoif kia, mặt đều nhăn nhúm lại.

Bọn họ không nhìn thấy mặt cắt của khối thạch, bọn họ hận không thể nhảy vào xem được, Lý dương mài ra có thật sự là Phù Dung Chung không, kết quả trận đấu này vẫn chưa thể nói được.

Trương Vĩ dường như biết lòng bọn họ, khi Lý Dương tạm dừng liền mang khối thạch đến cho bọn họ xem, lúc này khối thạch đã mài ra được nửa bàn tay, có thể thấy được phẩm chất phỉ thúy rồi.

phù dung chung, chính xác là phù dung chung, Phù Dung Chung Du Thanh Lục.

“Phù Dung Chung thì sao, nếu qua nhỏ thì chúng tôi vẫn thắng.”

Người Vân nam trẻ tuổi kia lại lên tiếng, Trương Vĩ ha ha cười, khinh miệt nhìn hắn.

Lúc này tâm tình Trương Vĩ rất sáng khoái, khối này là do hắn giải ra thì có lẽ còn trì hoãn nhưng là Lý dương, thì cơ bản đã có định hình rồi, bọn nguwoif kia thua chắc rồi.

Tình thế thay đổi rồi, cuối cùng cùng có thể khinh bỉ bọn họ rồi, Trương Vĩ đã nghĩ nếu thắng thì hắn sẽ báo thù như thế nào đây.

Lý Dương đã chuyển đi, đến thạch cũng đã chuyển theo hết, chiếc máy này cũng không để lại làm gì, mang đến Bắc Kinh thì cũng phiền, chỉ bằng mua luôn ở bắc kinh.

như vậy không chỉ là tạm thời để lại mà là sau này nếu Lý Dương cần thì hẳn sẽ đến đây giải thạch.

“Tốt lắm, tôi sau này còn có 1 tòa nhà kho, tôi vừa thuê làm chỗ tập trung của hiệp hội, vừa hay chúng ta chuyển sang bên đó giải.”

Trương Vĩ suy nghĩ xong liền gật đầu, hẳn biết thân phận của Lý Dương, một chiếc máy giải thạch đã là cái gì, hẳn cũng không khách sáo với Lý Dương nữa.

Tuy nhiên điều hẳn không ngờ được là từ sau khi biết đây là máy giải thạch của Lý Dương thì cho dù là phải đợi thì người ta cũng tình nguyện để được dùng nó, cho dù bên cạnh nó có 1 chiếc máy mới đi nữa. điều này làm cho bọn Trương Vĩ dở khóc dở cười, cuối cùng chiếc máy này lại trwor thành chiếc máy chuyên dụng.

Đây đều là những chuyện sau này, chuyển máy giải thạch cũng không mất nhiều thời gian, mấy người Vân Nam kia cũng không phản đối.

Hơn 100 người đều ở đây, chuyển 1 chiếc máy giải thạch rất đơn giản, Lý dương cho Lưu Cương dẫn bọn họ về biệt thự chuyển đi, 1 chiếc xe chở hàng sau vài chục phút sau đã chuyển xong.

Hơn 100 người dần rút khỏi Thụy Ngọc Hiên, làm cho rất nhiều người đều cảm thấy kinh ngạc.

Khi đến thì đến rải rác, không ai để ý, bây giờ lại cùng nhau đi ra, dáng vẻ rất hung dũng.

“Lý Dương, nguyên thạch của bọn họ biểu hiện đều rất tốt, chỗ tôi lại không có khối nào xuất sắc cả.”

nhân lúc di chuyển, Trương Vĩ liền fhoir nhỏ Lý Dương, có chút khó xử. hẳn cũng là người có mắt nhìn, nhìn 1 cái là biết đối phương mạnh hơn mình nhiều.

Số thạch hẳn có cũng chỉ có thể tìm được 1, 2 khối có thể đem so sánh với số 11 khối đó, chứ không nói là phải chọn ra 11 khối để đấu đồ nữa.

“Không sao, tôi có mang theo.”

Lý dương ra vẻ bí mật cười nói, Trương Vĩ tỏ ra có chút ngạc nhiên, lập tức lại vui vẻ trở lại.

Lý Dương có mang theo nguyên thạch hẳn cũng không hoài nghi gì, trận này bất luận ra sao cũng là bọn hẳn thắng. không còn áp lực nữa, lúc này hẳn cảm thấy rất thoải mái.

Trong lòng Lý Dương khẽ thở dài, hẳn định mang mấy khối này đến giao cho Trương Vĩ để lưu trữ lại tham gia hội chợ sang năm ở Nam Dương.

Sang năm Lý Dương đi Canada, có lẽ không đi Nam Dương được, để lại mấy khối này để có thành tích tốt trong hội chợ Nam Dương.

Chuyện Nam Dương tính sau, bây giờ là phải giáo huấn cho mấy người Vân Nam này đã.

nhà kho phía sau quả thật rất rộng, chủ yếu là có vườn rất lớn, gấp 4, 5 lần so với Thụy Ngọc Hiên.

Những phòng xung quanh cũng không nhỏ, chỉ cần sử dụng 1 chút thì có thể làm khu căn cứ hoạt động rất tốt, lại còn có thể mở được 1 bar nhỏ, để mọi người có thể đến tiêu khiển.

đầu tư chỗ này cũng không ít, tốn không ít tiền của Trương vĩ, nhưng trương Vĩ rất hết lòng vì hiệp hội, trong lòng hẳn rất hiểu.

Chỗ đầu tư này, về sau đồ thạch hoặc bán Phỉ thúy kiếm lại, thành viên hiệp hội có đến 200 người, tên tuổi Lý Dương được truyền ra, sau này còn có nhiều người hơn nữa.

Những người này khẳng định đều đã giải thạch, nếu mua thạch ở đây cũng sẽ có chút lời, giải ra phi Thụy được thua mua lại cũng kiếm được, đầu tư này cũng nhanh thu hồi vốn.

Mấu chốt vẫn là nhiều hội viên như vậy, Trương Vĩ sẽ không phải lo lắng về nguồn cung cấp Phỉ Thúy nữa. như vậy có thể coi là phát triển ổn định, rất có lợi cho hẳn.

Biết về ý đồ kinh doanh của Trương vĩ e rằng cũng chỉ có Tư Mã lâm và Vương Hạo Dân, bọn họ đều rất ghen tỵ và hâm mộ, đáng tiếc là không làm gì được, ai bảo hội trưởng không phải là bọn họ chứ.

Tuy nhiên nói đi cũng phải nói lại, mấy năm nay Trương Vĩ quả thật cũng tốn không ít công sức cho hiệp hội, bây giờ hẳn có thu hoạch cũng là đúng thôi, huống chi đây dù sao cũng là làm ăn có đầu tư, để hiệp hội ngày càng phát triển.

Cho nên cho dù có người biết, cũng sẽ không phản đối gì Trương Vĩ.

667. Chương 664: Tự Tay Báo Thù.

Không ít người tụ tập xung quanh kho hàng, còn muốn nhiều hơn so với người của Thúy Ngọc Hiền lúc ban đầu.

Có một số người là bạn bè khẩn cấp đến thông báo, lúc Lý Dương xuất hiện thì đã biết rồi, cho dù người có đông, chỉ cần có thể chen vào đều sẽ chạy mất, nghĩ tới phong thái của một thánh ngọc, cũng vội chạy tới đây.

Hiện giờ Lý Dương đang có danh vọng cực cao trong hiệp hội Ngọc Thạch Minh Dương, so với hội trưởng Trương Vĩ còn có thể cao hơn rất nhiều.

Kho hàng rất đơn sơ, nhưng không ai để ý những thứ này, mọi người đều nói chuyện vui vẻ, Trương Vĩ dẫn theo người bố trí chỗ đặt máy giải thạch, vội vàng đi nối nguồn điện.

Mấy người bọn Dư Lục vẫn đứng bên cạnh, tay đang cầm nguyên thạch, lặng lẽ nhìn những người của hiệp hội Minh Dương Ngọc Thạch đang bận rộn.

Khắp nơi đều có chi nhánh của hiệp hội ngọc thạch, Vân Nam bọn họ cũng không ngoại lệ, sáu người này là thành viên của hiệp hội ngọc thạch tỉnh Vân Nam, làm việc cho hiệp hội thành phố Côn Minh.

Hiệp hội thành phố Côn Minh cũng chỉ có quy mô hơn hai trăm người, điều này làm cho hẳn rất khó tưởng tượng, Minh Dương một thành phố hạng ba không liên qua gì với đồ thạch, hiệp hội đồ thạch có thể có nhiều thành viên như vậy, điểm này quả thật khiến cho Dư Lục rất ngạc nhiên.

Hiệu ứng của người nổi tiếp, đôi khi không thể xem thường, không có Lý Dương, hiệp hội Ngọc Thạch Minh Dương không thể có quy mô như ngày nay.

Đương nhiên rồi, những thành viên này của hiệp hội Ngọc Thạch Minh Dương, về năng lực luôn thua xa hiệp hội Ngọc Thạch Côn Minh, nhưng lúc bọn họ thành lập có người của Lý Dương giúp đỡ, tương lai của hiệp hội Ngọc Thạch Minh Dương nhất định sẽ huy hoàng hơn.

- Dư Lục, máy giải thạch chuẩn bị xong rồi, các anh giải nguyên thạch trước nhé!

Trương Vĩ đột nhiên đi tới, máy giải thạch của Lý Dương vẫn chưa dọn xong, nhưng không ảnh hưởng việc sử dụng của máy giải thạch này, có thể tiến hành giải thạch trước.

Nguyên thạch của các anh đâu?

Dư Lục do dự một chút, nhẹ giọng hỏi.

- Lập tức đem lại đây! Trương Vĩ cười khì khì.

Lưu Cường đã dẫn người đi khiêng nguyên thạch, nguyên thạch Lý Dương mang theo chỉ hơn mười khối, nhưng chỉ cần hai khối này ứng phó là đủ, hơn mười khối nguyên thạch này, đều có nguyên thạch tảng to, Lý Dương muốn giúp Minh Dương hoạt động ở Nam Dương đạt được thành tích, tự nhiên sẽ không chuẩn bị nguyên thạch quá kém.

Dư Lục gạt đầu, người thanh niên trẻ bên cạnh y đột nhiên đứng lên, nhìn thẳng vào Lý Dương nói:

- Anh Lục, hai cục này tôi muốn thi đố với hẳn! Để tôi

Dư Lục chau mày, Trương Vĩ chỉ lạnh lùng nhìn bọn họ, mối quan hệ giữa mấy người này không phải bình thường y sớm phát hiện ra, nhưng đây là chuyện nội bộ của bọn họ, Trương Vĩ cũng không muốn can dự vào.

- Đúng, tôi muốn thi với hân, rất muốn!

Người thanh niên trẻ nói rất kiên định, nhưng Trương Vĩ phát hiện, trong ánh mắt người thanh niên đó mang thần sắc rất ghen tỵ, đều này làm cho Trương Vĩ cười khẩy mấy tiếng trong bụng, nhiều người ghen tỵ với Lý Dương, ban đầu y cũng ghen tỵ, nhưng bây giờ một chút lòng ghen tỵ cũng không có, với trình độ của Lý Dương bây giờ cả đời hân cũng không đạt được.

- Được, hai cục này để cậu, nhưng tuyệt đối không thể thua, Dư Lục nhìn người thanh niên trẻ một hồi lâu, cuối cùng mới gật đầu, sắc mặt Trương Vĩ không chút biểu cảm, đối với y mà nói, mấy người này ai đồ đều cũng như nhau, kết quả cuối cùng dùng sao cũng giống nhau.

Nguyên thạch của Lý Dương rất nhanh được đưa đến, nhìn thấy những khối nguyên thạch đó Trương Vĩ càng vững tâm hơn.

Đều là nguyên thạch ám tiêu trong công bàn Bình Châu, biểu hiện tự nhiên không quá tệ, nhìn thấy nguyên thạch của Lý Dương, trên mặt của Dư Lục lại tỏ ra lo lắng, những khối nguyên thạch của Lý Dương biểu hiện hoàn toàn tốt hơn so với những khối nguyên thạch của bọn họ mang tới.

Dư Lục lại dặn dò người thanh niên trẻ đó vài câu, nguyên thạch của Lý Dương tuy tốt, nhưng y cũng không phải đặc biệt lo lắng,

Nguyên thạch của bọn họ có mấy khối rất tốt, không hề thua với nguyên thạch của Lý Dương, hơn nữa tình thế hiện tại đối với bọn họ rất có lợi, với năm cục thắng ba cục mà nói, chỉ cần hai cục ở dưới bảo đảm có thể thắng một trận, phần thắng cuối cùng sẽ thuộc về bọn họ.

Lấy ra ba khối nguyên thạch tốt nhất, chắc chắn có một cục thành công, điều này Dư Lục nhất định nắm chắc, bên trong mười một khối nguyên thạch này có một khối nguyên thạch bị lõm ở đáy y đã có mấy năm nay.

Máy giải thạch nối với nguồn điện rồi, người thanh niên đó mang khối nguyên thạch đi vào.

Để bảo đảm đạt được mục đích, lần này Dư Lục chọn ba khối nguyên thạch tốt nhất trong mười một khối nguyên thạch đưa cho người thanh niên chuẩn bị, trong đó có một khối nguyên thạch bị lõm, đây là một loại nguyên thạch bán đồ phũ thủy băng chủng, phũ thủy mặt trên không lớn, nhưng lại là băng chủng, Dư Lục cùng với nhiều chuyên gia thấy qua, rất nhiều người đều xem đánh giá cao khối nguyên thạch này.

Khối này, cũng là một trong những khối nguyên thạch có giá trị cao nhất, định giá không thấp hơn năm mươi vạn, mài ra bên ngoài của phũ thủy nếu lớn, khối nguyên thạch này nói không chừng có giá hơn trăm vạn.

- Bắt đầu rồi!

Những thành viên của hiệp hội ngọc thạch đứng rải rác bên ngoài đều bắt đầu tụ tập lại, bọn họ đều đứng vây quanh mấy đồ thạch, khắp cả sân, rất nhiều người còn khiên một đồng榻 vật trong sân để đứng lên đó, để có thể nhìn thấy rõ ràng tình hình bên trong.

Người thanh niên mang kính giải thạch, hạ thiết đao xuống rất nhanh.

- Chi chi!

Âm thanh máy giải thạch cứ vang lên, mọi người xung quanh cũng không nói chuyện, mấy người Vân Nam đó rõ ràng có chút khẩn trương, lần này thành viên hiệp hội ngọc thạch Minh Dương của bọn họ đối đối mặt không phải là người bình thường, mà là Ngọc Thánh Lý Dương chiến thắng cả Phũ Thủy Vương.

Lý Dương vẫn thản nhiên mỉm cười, trong lòng lại thầm thở dài.

Khối nguyên thạch này là khối nguyên thạch bán đồ sắp mài ra lớp phủ trắng, dưới lớp phủ mờ ảo lộ ra nguyên thạch màu lục rất đẹp, khối nguyên thạch này ở trên thị trường thấp nhất cũng trên hai mươi vạn.

Đáng tiếc là, màu lục lộ ra này là giả, bên trong chỉ là một ít ngọc rải rác, hơn nữa cũng không thành hình, nói giải ra cũng là không đáng một quan, hoặc cũng có thể nói đây là một khối khóa hoàn toàn.

Mấy người Vân Nam xem như không may, khối đầu tiên đã khóa hoàn toàn.

Thiết đao từ từ đẩy mạnh vào giữa khối nguyên thạch, sắc mặt của mấy người Vân Nam đều tỏ ra nghiêm túc khác thường, giải thạch bây giờ là người thanh niên trẻ, nhưng trận thi đấu này lại liên hệ đến tất cả mọi người, nếu thua, mỗi người đều phải viết giấy chiến bại, cũng như những ngày tháng tương lai của bọn họ trong này, mãi mãi cũng không thể quên được lần thất bại này.

- Rầm

sau bảy tám phút người thanh niên trẻ đã mài xong khối nguyên thạch này, khối nguyên thạch này không lớn, nên cắt cũng rất nhanh.

- Không có gì! Thật là tốt, lần đao đầu tiên thì đã không có gì, chúng ta nhất định thắng!

Lau sạch mặt cắt, mọi người xung quanh đều la lên, trong giọng điệu của mọi người đều vui mừng, mấy người Vân Nam này gương mặt có chút trắng bệch.

Một đao này, là cắt ra màu lục, nhưng chỉ có một chút, nhưng rải rác vô cùng, chỉ cần người giải thạch hơi có chút hiểu biết, đều biết lần đi này xuất hiện ngọc tán, hiện tượng vô cùng không tốt.

- Tiếp tục!

Người thanh niên hét lớn, sắc mặt rất trắng, khối nguyên thạch này là y giải khoa, trách nhiệm y lớn nhất, không tránh khỏi người khác trách cứ.

Bọn người Trương Vĩ nhìn khối nguyên thạch mà người thanh niên cố định lại tán ngọc và lớp phủ đen không giống nhau đều vui mừng, lớp phủ đen càng thâm có thể tiếp tục giải ra phỉ thúy, nếu xuất hiện tán ngọc, giải ra thành phỉ thúy thì giá trị rất thấp,

Lần cắt thứ hai nhanh hơn, sau năm phút thì đã thiết xong, thấy lớp đá bụi bám cùng với một đường màu lục, sắc mặt người thanh niên trẻ càng thêm trắng bệch, liên tục hai lần đao đều là tán ngọc, kết cục của khối nguyên thạch này căn bản có thể kết luận rồi.

Không có gì, hoàn toàn thua lỗ.

- Đừng nản chí, chúng ta vẫn còn hai khối nguyên thạch.

Dư Lục đi lên trước, khuyên nhủ một câu, trong lòng y cũng không biết làm sao, rất muốn kéo tai người thanh niên này, đáng tiếc y lại không thể làm.

Người thanh niên này tuổi không lớn lắm, nhưng lại là con của ông chủ y, nếu không phải là thân phận này, người thanh niên này cũng không dám không kính như vậy với y, Dư Lục tuổi không lớn, nhưng kinh nghiệm lại rất nhiều, trong giới đồ thạch Côn Minh cũng xem như có chút tiếng tăm.

- Em biết, anh Lục xin yên tâm, chúng ta nhất định thắng!

Người thanh niên thở sâu, chậm chậm gạt đầu, từ trên tay Dư Lục nhận khối nguyên thạch thứ hai, lần này y không lập tức cố định nguyên thạch, mà hai tay chấp lại hình chữ thập không ngừng cầu nguyện.

- Cầu thần cũng vô dụng, vẫn là không có gì mà thôi!

- Tiếp tục không có gì, nhanh đi cho xong, chúng tôi còn xem Lý Dương nữa chứ!

Người xung quanh đều không khách khí lớn tiếng, khuôn mặt Trương Vĩ càng thêm sáng lạn, mấy người này tỏ ra không ít bức bối.

Người thanh niên cầu nguyện ước chừng một phút mới ngưng bắt đầu giải thạch.

Lý Dương lắc đầu lần nữa, khối nguyên thạch ngược lại không phải hoàn toàn không có gì, bên trong có một khối Can Thanh Chứng rất tốt, phỉ thúy không nhỏ, giá trị cũng trên ba mươi vạn, nhưng phỉ thúy thể này muốn thắng trong cuộc thi đồ thạch này cũng rất khó.

- Đến rồi, đến rồi, máy giải thạch đến rồi, người đi kéo máy giải thạch cho Lý Dương cuối cùng trở lại rồi, những người đứng xung quanh xem người thanh niên giải thạch nhất thời tản ra phân nửa, Trương Vĩ cũng bỏ đi, Tư Mã Lâm và Cố lão vẫn tiếp tục ở lại nhìn họ giải thạch.

Máy giải thạch của Lý Dương vừa đến, nghĩa là hai bên đồng thời có thể giải thạch, tính đối xứng như vậy càng mạnh thêm.

Vị trí Trương Vĩ sớm dự trù rồi, máy giải thạch này phóng tốt, rất nhanh được nối điện, Lý Dương tự mình chọn một khối nguyên thạch, nhưng hắn cũng không mang theo tới máy giải thạch là đem khối nguyên thạch đưa cho Trương Vĩ.

- Lý Dương, đây là?

Trương Vĩ cầm lấy nguyên thạch, vô cùng sửng sốt.

- Trương tổng, anh giải đi!

Lý Dương mỉm cười nói, Trương Vĩ đứng ngẩn người ra, cùng lúc tỏ vẻ vui mừng kinh ngạc.

Hôm qua y bại dưới tay người Vân Nam, tuy Lý Dương khẳng định có thể thắng, nhưng tuyệt đối cũng không để tự tay y thắng mới càng thêm sảng khoái, Lý Dương lần này chẳng khác nào cho y cơ hội.

Trương Vĩ cảm kích nhìn Lý Dương, cũng không từ chối, đi thẳng tới máy giải thạch trước mặt.

Quả thật y rất cần lần chiến thắng này, hôm qua thua không ai trách y, nhưng đối với hình tượng hội trưởng cũng có ảnh hưởng nhất định, hôm nay nếu báo thù thành công, những ảnh hưởng đó mất đi hoàn toàn, còn có thể làm cho y có uy vọng cao thêm.

668. Chương 665: Sự Thật Rất Đáng Sợ (thượng).

Trương Vĩ đã đứng trước máy giải thạch, ai cũng biết giải thạch bên này cũng bắt đầu rồi.

Người giải thạch không phải là Lý Dương, ít nhiều làm cho người ta có chút thất vọng, nhưng nguyên thạch này là do Lý Dương chọn đưa, thấy nguyên thạch của Lý Dương tự tay chọn có thể giải ra Phỉ Thúy thể nào cũng tốt.

- Rầm!

Bên này Trương Vĩ đang cầm khối nguyên thạch khoa tay múa chân, người thanh niên Vân Nam đó, lại thiết xong một đao, một đao này là dọc theo lớp vỏ phủ, sau khi thiết ra lộ ra lớp phủ bên trong, đây là đao thứ nhất của khối nguyên thạch thứ hai của bọn họ.

Lớp phủ vẫn không lộ ra Phỉ Thúy, nhưng biểu hiện của đối phương cũng rất tốt, khả năng giải trướng là rất cao.

Điều này cũng làm cho mấy người Vân Nam đều nhẹ nhàng thở ra, Dư Lục e rằng phải hối hận cục này là nguyên thạch tốt nhất được mang ra.

- Trương tổng, anh xem bên này này, đường này hình rắn hình như không ngắn cũng không dài, bình thường hình rắn có trạng thái rỗng có khả năng đổ tăng, vị trí đầu rỗng lần này rất có thể là chỗ của Phỉ Thúy.

Trương Vĩ đang do dự có nên nhìn Lý Dương hay không, đột nhiên Lý Dương chủ động nói, lời nói của Lý Dương cũng ảnh hưởng đến người xung quanh, tất cả đều hướng nhìn về phía Lý Dương.

- Vẫn có chút giống rỗng thật!

- Đường hình rắn có rỗng, tỷ lệ có Phỉ Thúy sẽ cao.

Mọi người xung quanh rất nhanh nhỏ giọng bàn tán, cách nói này của Lý Dương cũng có nhiều người không biết, Trương Vĩ giống như là lần đầu tiên nghe nói, lúc này đang trở mắt nhìn, nhìn trên lớp da nguyên thạch có điểm hoa văn rắn hình rỗng.

Phỉ Thúy Lý Dương chọn ra chính là hoàng sa da xác, mặt ngoài da xác hình một con rắn rất dài, con rắn này giống như một đường thẳng dài của nguyên thạch, nhưng đường này không nhất định là hoàn toàn thẳng, có lúc cũng xuất hiện chút chênh lệch, ngẫu nhiên là cho hình con rắn thay đổi chút ít, nếu nói đầu trước phá ra một chút, quả thật có chút giống rồng.

Hình con rắn này rất lớn, tỷ lệ giải ra Phỉ Thúy rất cao, đây là chuyện rất bình thường, là kinh nghiệm của các bậc thầy chuyên gia đúc kết lại, bình thường những kinh nghiệm của bọn họ đúc kết lại không thể nói ra ngoài, hoặc chỉ nói cho những người thân cận biết, Lý Dương nói ra trước mặt mọi người, cũng muốn cho mọi người có thêm chút hiểu biết.

Dù sao mấy người Vân Nam kia đề ở bên đây, lại nghe không được hẳn nói người có thể học được kinh nghiệm này đều là người của mình.

- Tôi biết rồi, xuống đao ở bên này thích hợp không?

Trương Vĩ đột nhiên nói, tay vẫn chỉ về phía hình con rắn, mặt trước có Phỉ Thúy, từ chỗ đó thiết nhất định là không được, sẽ phá hỏng toàn bộ Phỉ Thúy, phía dưới gần bên cạnh da, lựa chọn nơi này xuống đao tức có thể nhìn thấy trước khối nguyên thạch này, sẽ cũng không phá gì Phỉ Thúy.

Lý Dương cũng không nói chỉ mỉm cười gật đầu.

Có đồng ý của Lý Dương, Trương Vĩ lập tức bắt đầu, Cổ lão bên cạnh lại nhìn cảm kích Lý Dương, chỉ có ông ta hiểu rõ mục đích của Lý Dương nhất.

Đường vẽ tốt, Trương Vĩ rất nhanh hạ đao, âm thanh giải thạch của hai máy giải thạch cùng lúc vang lên.

Điều này làm cho Lý Dương bắt đầu nghĩ tới lúc thắng Phỉ Thúy Vương, cũng là hai máy giải thạch, nhưng nguyên thạch lần đó tốt hơn nhiều so với lần này, giá trị của nguyên thạch này cũng chỉ đạt tới bảy tám trăm vạn nhân dân tệ.

Thời gian chậm chậm trôi qua, người thanh niên Vân Nam đó giải ra Phỉ Thúy trước, biểu hiện loại kiên thanh, làm cho mấy người Vân Nam thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng mơ hồ thất vọng, dựa vào Phỉ Thúy này mà thắng Lý Dương, bọn họ thật là không thể thắng rồi.

- Rầm!

Đao này Trương Vĩ đã thiết xong, Cổ lão giúp lau sạch mặt cắt, sau khi lau sạch mặt cắt, người xung quanh nhất thời đều kêu lên.

Băng Chủng, trên mặt cắt lộ ra Băng Chủng Phỉ Thúy, nguyên thạch này không có lớp phủ, một đao này của Trương Vĩ cắt vừa đúng chỗ Phỉ Thúy, vẫn không lãng phí chút nào, có thể nói không dễ dàng gì.

Trương Vĩ cũng ngẩng người nhìn mặt cắt trước mặt, mặt cắt có chất lượng cao như thế này y chưa từng làm qua, đây là lần đầu tiên.

Qua một hồi, Trương Vĩ ngẩng đầu nhìn cảm kích Lý Dương, nếu không có Lý Dương nhắc nhở, một mình y nhất định không thể cắt một đường đao chất lượng cao thế này.

Băng Chủng Phỉ Thúy, màu lục của chim anh vũ, sau một đao này trong lòng mọi người cũng có chút lòng tin.

Bên kia trong lòng người thanh niên và Dư Lục cũng bắt đầu dấy lên, đối với đao đầu tiên thì cắt ra Băng Chủng Phỉ Thúy, mà nguyên thạch tốt nhất của bọn họ chỉ là nguyên thạch bán đồ mài ra Băng Chủng Phỉ Thúy, chỉ tính điểm này chênh lệch của hai bên quá lớn, trong lòng vài người đều có một dự cảm không tốt.

Tư Mã Lâm vẫn đứng bên đám người Vân Nam, chờ Trương Vĩ cắt ra hết băng chủng Phỉ Thúy mới chạy tới xem, bên này không có ai xem mấy người Vân Nam giải thạch.

- Anh Lục

Người thanh niên trẻ ngẩng đầu nhìn lên, nhìn Dư Lục có chút mơ màng, kiên thanh nguyên thạch đang nhìn trước mặt, y cũng có một loại cảm giác không thể lý giải nổi.

- Cố gắng hết sức đi!

Dư Lục khẽ thở dài, bắt luận bọn họ có nguyên thạch mài ra Bằng Chủng hay không, nhưng lòng tin của Dư Lục đối với cuộc thi này cũng không bao nhiêu, đối phương là người đầu tiên giải ra nguyên thạch.

Người thanh niên trẻ gật đầu, tiếp tục cuối đầu giải thạch, giải thạch căn bản là một trong những công việc y thích nhất, nhưng lần này lại có cảm giác nhàm chán, chỉ hy vọng sớm giải xong khối nguyên thạch này.

- Tăng rồi, tăng rồi rồi!

Phỉ Thúy không nhỏ, giải ra khối Phỉ Thúy này không chừng chúng ta sẽ thắng.

Dư Lục lại ngẩng đầu lên, bọn họ nhìn không được tình hình giải thạch đối diện, nhưng nghe những người này nói thì hiểu rồi, nguyên thạch của đối phương giải vẫn đang tiếp tục tăng.

Sau hơn hai mươi phút, Trương Vĩ giải xong thạch, hai tay cầm một khối cao cấp Bằng Chủng Phỉ Thúy nặng vài cân, khối Phỉ Thúy này là biểu hiện màu lục của chim anh vũ, khối này không lớn cũng không nhỏ, có thể làm ra mấy cái vòng tay, giá trị cũng gần ngàn vạn.

- Trương tổng, tiếp tục!

Lý Dương không cho Trương Vĩ có thời gian hưởng thụ vui mừng, lại đưa thêm một khối nguyên thạch, đây là khối nguyên thạch ô sa da xác, biểu hiện so với lúc này còn tốt hơn một chút.

- Tốt lắm!

Trương Vĩ la lên một tiếng vui mừng, tiếp lấy nguyên thạch nhìn tỉ mỉ, một hồi sau mới tự mình chọn thời điểm vẽ tuyến, nhưng trước khi vẽ tuyến y vẫn ngẩng đầu nhìn Lý Dương.

Sau khi Lý Dương gật đầu, y mới tiếp tục cố định nguyên thạch, tất cả người xung quanh của vui vẻ bàn tán, bây giờ đối với thắng thua mọi người đều không quan tâm thế nào, chỉ nghĩ nguyên thạch của Lý Dương chọn sẽ giải ra Phỉ Thúy gì thôi.

Cố định nguyên thạch, Trương Vĩ lập tức hạ thiết đao xuống.

Vài phút sau, Trương Vĩ càng thêm vui mừng, khối nguyên thạch không làm cho mọi người thất vọng, lại giải ra bằng chủng Phỉ Thúy, vẫn là biểu hiện cao cấp của Dương Lục.

Bên kia, người thanh niên đến từ Vân Nam đó vừa giải xong Phỉ Thúy kiên thanh chủng, đang yên lặng cầu khẩn bái thần chuẩn bị giải ra bằng chủng Phỉ Thúy đó, vừa bắt đầu cầu nguyện thì nghe được tin tức Trương Vĩ giải ra bằng chủng.

Tin tức này đem lại cho người thanh niên đó tiếp tục đánh mộng, nguyên thạch của bọn họ không lớn, đối phương có hai khối Bằng Chủng Phỉ Thúy xuất hiện rồi, cho dù bọn họ giải ra một loại Bằng Chủng, hy vọng có thể thắng cũng không cao.

-Tiếp tục giải đi, cố gắng hết sức mà làm

Dư Lục cười khổ sở, an ủi người thanh niên trẻ đó, nhưng trong lòng của y lại cảm thấy vô lực.

Thời gian chậm chậm trôi qua, biểu hiện nguyên thạch của Dư Lục quả thật tốt, người thanh niên dùng cách mài thạch càng ổn định hơn, tuy chậm, nhưng sẽ không tổn hại đến Phỉ Thúy bên trong, bây giờ bọn họ có thể không dám để Phỉ Thúy thất bại thêm chút nào.

Không tới nửa tiếng, Trương Vĩ giải xong khối nguyên thạch thứ hai, hai khối bằng chủng Phỉ Thúy cùng xinh đẹp, vô cùng mê hoặc lòng người

- Không hổ là Ngọc Thánh, đã giải ra 2 khối Bằng Chủng!

- Hội trưởng Trương cũng rất tài giỏi, hai khối Bằng Chủng này đều là do y giải ra!

Những thành viên của hiệp hội giải thạch đều bàn tán, nghe thấy bọn họ nói chuyện Lý Dương càng cười thêm, giúp Trương Vĩ đề cao uy vọng cũng là cách làm của hắn, bây giờ xem ra hiệu quả cũng không tệ.

Ba khối nguyên thạch, mình chọn cho Trương Vĩ, có hai khối Phỉ Thúy ăn chắc lúc này Trương Vĩ cũng tràn đầy lòng tin.

Ra tới cửa, người Hồ Thanh đó lập tức la lên, còn phun ra nước bọt, trong lòng của y đối với Lý Dương có chút oán hận, y tự cho rằng mình là người hòa nhã, đối phương nên cho mình một chút mặt mũi mới đúng, bây giờ thì ngược lại, một chút mặt mũi Lý Dương cũng không cho y, còn trực tiếp đuổi bọn họ ra, làm cho Hồ Thanh rất tức giận.

- Câm miệng

Dư Lục lập tức lớn tiếng quở trách Hồ Thanh, cái tên công tử kêu ngạo này tới bây giờ vẫn chưa hiểu được mình đã mắc sai lầm.

Hồ Thanh giật mình nhìn Dư Lục, Dư Lục trước giờ chưa bao giờ dùng giọng điệu này nói chuyện với y.

Dư Lục nhìn Hồ Thanh, lại lắc đầu lần nữa, thở dài hung hăng, Hồ Thanh tên công tử bột này không biết năng lực của Lý Dương, xuất thân của hắn chính là vô cùng rõ ràng.

Dư Lục cũng không biết Lý Dương còn có mạch khoáng ở Myanmar, không biết thân phận của hắn trong hiệp ngọc, nhưng y biết có ảnh hưởng rất lớn đến Phỉ Thúy, ở Vân Nam, bất cứ công ty nào chỉ cần nói phải trị Phỉ Thúy Vương, một câu Phỉ Thúy Vương nói như vậy công ty của bọn họ xem như sụp đổ.

Lý Dương ngay cả Phỉ Thúy Vương cũng có thể thắng, vậy thì sức ảnh hưởng không cần phải nói, Trong lòng Dư Lục có dự cảm không hay, còn có chút lo lắng.

- Hồ công tử, chúng ta ngay đêm về Côn Minh, cậu lập tức đêm chuyện xảy ra hôm nay gọi điện cho Hồ đồng, chuyện này không thể giấu diếm, để cho Hồ đồng nghĩ cách giải quyết chuyện này

Dư Lục nhìn Hồ Thanh, nhẹ lắc đầu, nói xong lại dừng lại một chút, trên mặt còn lộ vẻ chưa xốt:

- Chúng ta, quay về chịu phạt đi.

Đắc tội Lý Dương, chuyện này nhất định phải bị phạt, chỉ là không biết trừng phạt rốt cuộc có nghiêm trọng nhiều không, Dư Lục lúc này thật sự hối hận, tại sao phải nghe theo sự khiêu khích của Hồ Thanh, đi theo y chuyển này.

Dư Lục đi chuyển này cảm thấy oan uổng vô cùng, không được gì, còn mang tiếng bại trận, quay về không biết có bao nhiêu sự trừng phạt đang chờ bọn họ.

- Lý lão đệ, chúng tôi thắng rồi, Tư Mã, anh nhanh gọi điện cho giám đốc Từ của quán Vương Triều, tối hôm nay tôi mời khách, tôi bao, toàn bộ chúng ta đi, không say không về!

trong Phỉ Thúy Hiền, Trương Vĩ vui vẻ nói lớn, y bây giờ quả thật rất vui mừng, bao cả quán rượu Vương Triều, mời tất cả mọi người ăn một bữa phải tốn không ít tiền.

- Ha ha, hiếm khi được Trương tổng chịu tiêu tốn thể này, rõ ràng tất cả thành viên chúng ta đều kêu lên, tối nay phải tụ tập cho đông đủ!

Tư Mã Lâm cười lớn, xung quanh lập tức cười theo, hôm nay đối với bọn họ mà nói là một ngày vô cùng vui vẻ, cũng là một ngày hạnh phúc, rất nhiều người đều đang lên nhìn Lý Dương.

Bọn họ đều hiểu, công lao của Lý Dương là lớn nhất, nghĩ tới bộ dạng chán nản của mấy người Vân Nam đó lúc rời khỏi, mỗi người đều có cảm giác rất sáng khoái.

Các thành viên trong hiệp hội ngọc thạch rất nhiều người đều có xe, sau khi Tư Mã gọi điện, đoàn xe cuốn cuộn chạy tới quán rượu Triều Đại.

Hôm nay Trương Vĩ bỏ ra số tiền khá lớn, mời mọi người một bữa.

Nhưng y bỏ ra số tiền này cũng rất vui, lúc ăn uống, y từ Lý Dương mua khối Phỉ Thúy Dương Lục thứ hai của ngày hôm nay giải, cao cấp Bằng Chứng Ngọc Lục Bảo y cũng rất muốn có, đáng tiếc y chưa có đủ tài lực, chỉ có thể lui lại lần sau mua khối Bằng Chứng khác của Lý Dương

Khối Phỉ Thúy này Trương Vĩ có được trên 150 vạn, số tiền này y và Vương Hạo Dân cùng nhau kiếm ra, dựa vào y cũng không thể được.

Có khối Phỉ Thúy này, sức ảnh hưởng của Trương Vĩ và Vương Hạo Minh gia tăng không ít nguồn hàng, đối với phát triển của bọn họ cực kỳ có lợi, làm cho Trương Vĩ luôn tươi cười hơn hở, nụ cười trên mặt không bao giờ biết mất.

Buổi tuổi rượu uống không ít, người của hiệp hội Ngọc Thạch Minh Dương đã có hơn hai trăm người, ngoài trừ mấy người ở bên ngoài không thể vào, người còn lại nghe nói Lý Dương đều chạy đến, xem ra đây là lần đầu tiên hiệp hội Ngọc Thạch Minh Dương tụ tập nhiều người nhất.

Rất nhiều người lần đầu tiên gặp Lý Dương đều chạy đến quán rượu tìm hân, kết quả cuối cùng ai có thể ngờ, Lý Dương ngàn chén không say uống với tất cả mọi người ở đây, làm cho mọi người càng khâm phục Lý Dương.

Ngoại trừ Lý Dương ra, Trương Vĩ là đối tượng bị mọi người chuốt rượu, y cũng không ngờ tửu lượng Lý Dương lại tốt như vậy, cuối cùng say khướt trở về, Trương Vĩ say bất tỉnh nhân sự, trên khoe miệng vẫn thản nhiên cười.

Sáng sớm ngày thứ hai, Lý Dương lái xe chạy thẳng về Lật Thành, hân ở Lật Thành chỉ có nửa ngày, trưa thì ngồi máy bay đi Quảng Châu.

Thấy Lý Dương về nhà, vợ chồng Lý Quân Sơn và Lý Thành rất vui, đặc biệt là vợ chồng Lý Thành, lần này Lý Dương trở về lại mang theo tin tức cực kỳ tốt, Lý Dương đính hôn, mời hai người tới Bắc Kinh chủ trì đại cuộc.

Đối với ông nội mà nói, không có việc gì quan trọng hơn con cái lập gia đình, ông Lương Khẩu vất vả cả đời, tâm tư này cuối cùng cũng có thể buông xuống rồi.

Vợ chồng Lý Quân Sơn rất kiêu ngạo, biểu hiện của hai người con đều rất tốt, đối với bọn họ như thế là đủ rồi, nhiều chuyện vui đến như vậy, gia đình của hân đã hạnh phúc vô cùng.

Yêu cầu của ông nội không cao, gia hòa vạn sự hưng chính là đeo đuổi lớn nhất của bọn họ.

Ông cũng có chút tiếc nuối, Lý Dương không thể ở nhà, còn phải vội vàng đi, nhưng ông rất rõ, mấy ngày qua bọn họ đi Bắc Kinh, tới Bắc Kinh đoàn tụ cũng không muộn.

Trên chuyến bay Minh Dương đi Quảng Châu, Lý Dương quay đầu lại nhìn thấy Trương Vĩ đang ngủ, đành lắc đầu.

Hôm qua Trương Vĩ uống nhiều thật, tới hôm nay vẫn chưa trở lại bình thường, nhưng y vẫn một mực đòi mình tới Quảng Châu, Lý Dương lần này đến Quảng Châu là có chuyện rất quan trọng, có Trương Vĩ đi cùng cũng tốt một chút.

Sinh thọ của ông nội không còn bao nhiêu ngày, hân là tìm lễ thọ thích hợp, một viên thủy tinh cao cấp loại chỉ tôn hoàng, đáng tiếc khối phỉ thúy trên tay hân là nguyên thạch, vẫn chưa được điêu khắc, phỉ thúy sáng ngời như thế này không thể làm lễ thọ tặng ông nội được.

Sau lần trở về thì vẫn lo nghĩ vấn đề này, phỉ thúy cấp đỉnh trước đây là thông qua ông nội tìm giúp bậc thầy chạm ngọc gia công, lần này vì làm lễ thọ cho ông nội, bậc thầy chạm ngọc chỉ có thể tự mình tìm lấy.

Bậc thầy chạm ngọc mà Lý Dương biết không ít, có tư cách chạm khắc khối phỉ thúy cấp đỉnh này lại càng ít.

Trong số người Lý Dương biết, chỉ có một người thích hợp nhất, đó chính là Nam Trần nổi tiếng tứ đại chạm ngọc trong nước Trần Vô Cực, trình độ của Trần lão Lý Dương đã thấy qua, khối Phỉ Thúy đỉnh cấp này chỉ có thể phát huy giá trị cao nhất khi ở trong tay của vị bậc thầy này.

Điều là Lý Dương không chắc chắn chính là Trần Vô Cực đã phóng dao nhiều năm, Lý Dương cũng không biết mời được ông ta không, nếu mời không được thầy điêu khắc chân chính, Lý Dương thà đổi lễ thọ, cũng không muốn để người khác làm hư khối phỉ thúy cấp đỉnh này.

Muốn tìm được Trần lão, Lý Dương cũng chỉ có thể nghĩ tới một nơi, Thúy Ngọc của Bình Châu Ngọc Khí Phố, quản lý Trương ở đó hình như có mối quan hệ thân thiết với Trần lão.

Lý Dương và quản lý Trương cũng không có qua lại gì, nhưng biết Trương Vĩ và y có quan hệ rất thân thiết, đây cũng là mục đích của Lý Dương đi Minh Dương Phũy Thúy Ngọc Hiền tìm Trương Vĩ, khiêu chiến của mấy người bọn Dư Lục, tiện tay giúp hiệp hội Ngọc Thạch Minh Dương giải quyết phiền toái này, đồng thời dạy cho Hồ Thanh một bài học sâu sắc.

Chiếc máy bay từ từ đáp xuống sân bay Quảng Châu, lúc này Trương Vĩ mới mở mắt, mơ hồ tỉnh táo lại.

- Thằng nhóc này, độc ác quá.

Thấy Lý Dương, Trương Vĩ chợt tỉnh, nhỏ giọng phản nài, là Lý Dương bị chuốc say nhiều nhất, tiếp theo chính là y, đáng tiếc y không có tử lượng như Lý Dương, cuối cùng bị mọi người khiên về nhà

- Trương tổng, có cần uống thêm chén nữa không.

Lý Dương lắc đầu bất đắc dĩ, sáng nay Trương Vĩ vẫn không ngừng uống rượu, bằng không không chừng cũng không xuống máy bay nổi.

- Không cần, tôi tốt hơn rồi?

Trương Vĩ đi đường vẫn còn chút lay động, đi vài bước không chịu nổi lắc đầu, loại rượu khó chịu này Lý Dương đã từng uống qua, có chút gì đó đặc biệt, hẳn rất rõ cảm giác của Trương Vĩ lúc này.

Cửa sân bay có không ít người đang đứng chờ, Lý Dương và Trương Vĩ vừa mới ra cửa, đằng xa có một người mập mập không ngừng phát tay chào bọn họ.

- Trương tiên sinh sao lại tới đây?

Trương Vĩ vô cùng thần nhiên, không ai đang khác vẫy tay với bọn họ, chính là Trương quản lý người họ họ muốn tìm chuyến đi này, Trương Vĩ biết mục đích của Lý Dương nên gọi điện cho quản lý Trương, nói mình và Lý Dương trưa đến, chỉ là không ngờ quản lý Trương đích thân tới sân bay Quảng Châu đón bọn họ.

- Lý tiên sinh, Trương tổng

Trương Vĩ sững sờ một hồi, quản lý Trương của Bình Châu Phỉ Thúy Hiền đã đi tới bọn họ, Lý Dương và Trương Vĩ cũng vội vàng đi lại, lần này bọn họ chính là để tìm người giúp đỡ

- Chúng tôi nói đi Bình Châu để tìm ông, ông sao đến sân bay?

Câu nói trước làm cho Trương Vĩ rất kinh ngạc, quản lý Trương mập cũng lắc đầu cười, nhẹ giọng nói:

- Chuyện các cậu đến tôi đã nói với chú Trần rồi, ông ấy bảo tôi đến đón các cậu, sau đó đi thẳng tới Yết Dương, ông ấy đang ở nhà chờ các cậu đó!

- Trần lão cũng đã biết rồi

Lần này đến lượt Lý Dương kinh ngạc, trên mặt hẳn còn có chút vui mừng, hẳn đến chính là muốn gặp Trần Vô Cực, không ngờ rằng vừa xuống máy bay thì nhận được tin tốt lành này, có thể tới thẳng nhà của Trần Vô Cực, cái này giúp cho Lý Dương tránh đi rất nhiều phiền toái.

- Đúng vậy, Lý tiên sinh, xe đang ở bên ngoài, mời ngài đi trước.

Quản lý Trương mỉm cười gật đầu, còn liếc nhìn Lý Dương có chút cảm khái, lúc trước y cho rằng người thanh niên này rất tài giỏi, ai có thể ngờ rằng sẽ trở thành bây giờ y cũng rất ngưỡng mộ, Ngọc Thánh chiến thắng Phỉ Thúy Vương, nghĩ lại thật kinh khủng.

671. Chương 668: Yêu Cầu Của Trần Vô Cực

Anh Lý, vừa xuống của máy bay lại có hai người gọi Lý Dương

Hai người này là Triệu Khuê và Hải Đông, sau khi hai người chuyển đồ về Bắc Kinh thì lập tức Quảng Châu, sớm hơn Lý Dương một ngày, là bọn họ mang hai khối Phỉ Thúy đến

Nếu muốn tìm Trần Vô Cực giúp đỡ, Phỉ Thúy nhất định phải mang về, không có đồ làm cho người ta rất khó điều khiển.

- Các anh đến rồi à!

Lý Dương mỉm cười, Triệu Khuê và Hải Đông gật đầu theo, đều đứng bên cạnh Lý Dương, bọn họ đến Quảng Châu trước nên thuê hai chiếc xe hơi, thuận tiện cho Lý Dương đi lại trong mấy ngày này, nhưng có quản lý Trương ở đây, hai chiếc xe này tạm thời Lý Dương không dùng đến.

- Quản lý Trương, nếu Trần lão đang đợi chúng ta, thì chúng ta xuất phát đi, đừng để ông ta chờ lâu.

Lý Dương quay đầu nói với quản lý Trương mập mạp, quản lý Trương vội vã gật đầu, y lái một chiếc xe xa hoa đến, Lý Dương và Trương Vĩ còn có Lưu Cương lên xe của y, Triệu Khuê và Hải Đông lái một chiếc xe thương vụ khác đi phía sau.

Quê của Trần lão ở Yết Dương, không ở Bình Châu, lần này chỉ là nhân cơ hội đến đại hội Bình Châu góp vui.

Yết Dương cũng là khu vực gia công ngọc khí nổi tiếng trong nước, phố Dương Mỹ Yết Dương có Quốc Ngọc Đô, ở đó tụ tập rất nhiều thầy chạm ngọc phía nam trong nước, trong những thầy chạm ngọc này, người nổi tiếng nhất chính là Trần Vô Cực.

Khoảng cách giữa Yết Dương và Quảng Châu rất gần, ước chừng bốn trăm km, quản lý Trương sợ Trần lão chờ lâu, lái xe khá nhanh, lúc đến Yết Dương cũng đã tối rồi.

Quản lý Trương đối với địa hình Yết Dương không xa lạ gì, chạy đến một khu biệt thự xa hoa lộng lẫy sau cùng dừng lại trước khu biệt thự rất đẹp này.

- Lý tiên sinh, chúng ta tới rồi!

Dừng xe xong, quản lý Trương quay đầu lại cười, Lý Dương và Trương Vĩ cùng nhìn nhau, cùng nhau xuống xe.

Triệu Khuê và Hải Đông cũng dừng xe lại, Triệu Khuê đem hai thùng chứa Phỉ Thúy cấp đỉnh đưa cho Lưu Cương, bọn họ không đi theo vào, có Lưu Cương đi cùng thì được rồi có chuyện gì bọn họ cũng có thể nhanh chóng giúp đỡ.

Chẳng qua chỗ này cũng không xảy ra chuyện gì.

Tòa biệt thự của Trần lão so với của Lý Dương ở Bắc Kinh muốn nhỏ hơn một chút, cũng chỉ bằng với tòa của Dương Minh, nhưng ở đây xem như là rất tốt rồi, giá trị của căn này ở Yết Dương không thấp, căn biệt thự thế này giá trị cũng trên ngàn vạn.

- Các cậu đến rồi à!, mấy người vừa vào tới cửa, cửa lớn tự mở ra, lần trước ở Bình Châu Lý Dương đã thấy qua Trần lão Vô Cực, đang mặc trang đường đứng ở cửa, cười ha hả nhìn bọn họ.

Tuổi của Trần lão không nhỏ, tuổi của Trần lão xếp thứ hai trong bốn vị bậc thầy chạm ngọc cấp đỉnh nổi tiếng nhất trong nước, chỉ có Hồng lão Tô Châu lớn tuổi hơn ông một chút.

Do Trần lão thường ngày tập luyện Thái Cực Quyền, tuổi của ông tuy lớn, nhưng trong bốn bậc thầy lại có thân hình cường tráng nhất, vốn ông làm mười mấy năm cũng không thành vấn đề, đáng tiếc người cùng thời đều từ từ thoái ẩn, hơn nữa người nhà khuyên nhủ, cũng làm cho ông hoàn toàn buông xuôi, về hưu dưỡng lão an tâm ở nhà.

- Trần lão, xin chào!

Nhìn thấy thân thể cường tráng của Trần Vô Cực Lý Dương vội vàng đi tới phía trước, mắt vẫn nhìn xt so v th t Th

Đầu dây bên kia lập tức truyền đến giọng nói của Hà Kiệt, không chừng lúc nhận điện thoại của Hà Kiệt hẳn không biết là ai.

- Anh Hà Kiệt, tôi không nhìn số, lúc này anh tìm tôi có việc gì.

Lý Dương lập tức thay đổi ngữ khí, đang ở Bắc Kinh, ngoài ông nội ra anh ta là người giúp đỡ hẳn nhiều nhất, thái độ tất nhiên cũng phải khiêm tốn một chút.

- Cậu hôm nay có rảnh không, đi với tôi ra ngoài bàn chút chuyện.

Khẩu khí của Hà Kiệt tốt hơn nhiều, nói chậm rãi, ngày đại thọ của ông nội càng ngày càng gần, nên Hà Kiệt cũng không cần nóng vội như vậy, thuận theo tự nhiên, thực sự tìm không được lễ thọ tốt nhất y cũng hết cách, cũng may có một người bạn Lý Dương đưa mẫu điêu khắc, cuối cùng cũng không phải là không có chút thu hoạch.

- Hôm nay à, không thể để hôm khác à?

Bộ mặt Lý Dương càng tỏ ra thâm trầm, hôm nay hẳn tính toán rất kỹ, cho dù phải xảy ra chuyện gì cũng hoàn lại phải mang sự nhiệt tình về cho vợ.

- Không được, nhất định phải hôm nay!

Bên kia Hà Kiệt kiên định nói, Lý Dương đang nói điện thoại Vương Giai Giai bên này khoát tay đi tới, không còn cách nào nói:

- Vậy thì được, anh đang ở đâu, tôi đón Vương Giai Giai rồi tới tìm anh.

0Cậu đừng tới tìm tôi, tôi sẽ tới tìm cậu, có phải cậu đang ở Ngọc Sơn Tuyền không?

Hà Kiệt đang ngồi ở văn phòng ngẩng đầu nhìn đồng hồ, lập tức nói.

- Đúng, là ở đây, anh muốn tới nhưng phải nhanh một chút, tôi không thích chờ đợi lâu đâu.

Lý Dương đang nói điện thoại, mắt lại nhìn giai nhân cách đó không xa, Vương Giai Giai hôm nay mặc chiếc áo khoác ngoài màu hồng phấn, khuôn mặt nhỏ nhắn ứng hồng, đáng tiếc hôm nay lại không có cơ hội.

- Yên tâm đi, sẽ không để cậu chờ lâu đâu, tôi tắt máy trước, Hà Kiệt nói xong liền tắt máy, lấy chìa khóa xe rời khỏi văn phòng làm việc.

Không tới hai mươi phút, xa của Hà Kiệt đã ở trước cửa Ngọc Tuyền Sơn, kết quả lại bị Lý Dương ném một trận tức giận, Lý Dương nói y đến sớm, nên trễ thêm một chút, hẳn đang cùng Vương Giai Giai đang bàn chuyện sau khi đính hôn nên sống chuyên như thế nào, Vương Giai Giai cũng bị động tâm theo hẳn, nhưng Hà Kiệt lại đến không đúng lúc làm gãy ngang nửa chừng.

Nghe Lý Dương phàn nàn, Hà Kiệt nhất thời nổi đóa, lớn tiếng la quát:

- Cái thằng này biết không hả, anh mày vì sớm một chút vội vàng lái xe vượt mấy cái đèn đỏ, chính là sợ cậu chờ lâu, cậu lại ngang nhiên trách anh mày tới quá sớm.

-Hà Kiệt anh đừng giận, tôi nói chơi, anh nói đi, hôm nay chúng ta đi đâu.

Lý Dương vội vàng chuyển đề tài, cười khả khả, trên mặt Hà Kiệt cũng tỏ ra không biết làm sao, nhưng trong lòng lại vui mừng khôn siết, mối quan hệ giữa y và Lý Dương ngày càng hòa hợp, bây giờ xem ra như hai anh em.

- Cậu đi theo rồi nói, tới đó cậu sẽ biết.

Hà Kiệt không còn giận Lý Dương, lên xe của mình lái xe chạy đi.

Lý Dương vội vàng kéo Vương Giai Giai lên xe, xe này là chiếc Land Rover y mới mua, lúc đi Myanmar mua, vẫn là bọn Triệu Khuê đưa về.

Chiếc đại hồng kỳ của ông nội Lý Dương không chưa lái, mấy ngày trước chuyện của mình cũng nhiều, thêm vào đó Lý Dương không có việc quan trọng gì, chiếc đại hồng kỳ đành để ở bên ông nội.

Hai chiếc xe chạy như bay, phía sau còn có thêm một chiếc, Triệu Khuê và Hải Đông vẫn đi ở phía sau.

Nhìn thấy chiếc xe phía sau, Lý Dương đang cân nhắc nên đi mua thêm mấy chiếc khác, bây giờ trong nhà nhiều người, hai chiếc rõ ràng là không đủ, ba mẹ và anh trai cũng phải cần, họ ít nhất cũng phải một chiếc, tới lúc không có xe sẽ không thuận tiện.

Mười phút sau, Hà Kiệt chạy đến một cái sân vận động, xe đậu bên ngoài sân vẫn không ít, còn có rất nhiều người từ chỗ này đi vào, còn có những người cầm rất nhiều đồ trên tay.

- Anh Kiệt, tới đây làm gì? bây giờ anh có thể nói rồi chứ

Xuống xe, Lý Dương lập tức hỏi lại Hà Kiệt, thấy người xung quanh cầm hẳn thấy lạ, đồ đang cầm rất nhiều là đồ cổ, ở đây nhìn thấy nhiều người cầm đồ cổ như vậy, cảm giác của Lý Dương thật sự có chút là lạ.

- CCTV sẵn tìm kho báu, chuyên mục hôm nay ở đây tổ chức hoạt động giám bảo, tôi muốn thử vận may, tới đây, Hà Kiệt mới nói ra mục đích của y.

Hoạt động bảo giám Cctv năm nay chuẩn bị không khác gì so với năm rồi, người đến bảo giám có hơn mấy ngàn người, chỉ chuyên gia thì mới mười mấy, ngoài giám định ra còn rất nhiều người sẽ bán bảo vật của mình, Hà Kiệt là đến đây tìm bảo vật.

673. Chương 670: Đại Hình Giám Bảo Hoạt Động (hạ)

Ánh mắt Lý Dương sáng lên một chút, hoạt động giám ngọc ngày hẳn nghe Bạch Minh nói qua, chuyên gia hiện trường miễn phí giám bảo, đồ tốt có thể đưa lên Ti Vi, mà hoạt động này, còn có thể làm cho dân chúng đem một lượng lớn bảo vật của mình đến làm kiểm định.

Đối với rất nhiều người có bảo vật mà nói, bọn họ bình thường muốn kiểm định xem nhưng một món đồ kiểm định giá tiền không thấp, hơn nữa còn tìm không có chuyên gia nổi tiếng, hoạt động do đài truyền hình tổ chức đối với bọn họ là thích hợp nhất, chuyên gia mời đến đều là những người nổi tiếng, rất nhiều người cũng đều muốn kiểm nghiệm như vậy, sớm biết ở đây có thì sẽ chuẩn bị sớm.

Ngoại trừ giám ngọc ra, còn có một số đồ sưu tầm được mang ra để đổi lấy mấy món bảo bối khác mà bọn họ thích, mua bán ở đây đơn giản nhất, có giám định của chuyên gia, giá ở đây cũng không tăng nhiều, ngọc bảo không có chuyên gia giám định, cũng có người biết mua, nhưng phải nghiên cứu kỹ, giá cả làm cho chủ hàng vừa lòng thì có thể giao dịch thành công.

Bởi vì có đặc điểm này, rất nhiều có bảo vật và người của công ty bán đấu giá đều muốn tham gia hoạt động như vậy, dần dần hoạt động này trở thành chợ nhỏ, thế này không chừng người của đài truyền hình cũng không ngờ tới.

- Đi thôi!

Hà Kiệt thấy người xung quanh ra vào không ngừng, nói với Lý Dương một câu, hoạt động giám bảo này, cũng là hy vọng cuối cùng để hẳn “sửa mái nhà dột”

Lý Dương nhìn mọi người xung quanh rất ngạc nhiên, giám bảo như thế này chỉ nghe Bạch Minh nói qua, từ trước đến giờ vẫn chưa gặp qua.

- Hà tiên sinh, ngài đến rồi!

Vừa vào sân vận động không bao xa, thì một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi đi đến đón, người đàn ông tướng mạo rất bình thường, xem ra cũng khá thật thà, người như vậy đứng trong đám đông này hẳn hoàn toàn không chú ý tới.

Hà Kiệt gật đầu, lại chỉ vào Lý Dương nói:

- lão Điền, đây là em của tôi, chúng tôi hôm nay có thu hoạch hay không là xem vào ông cả.

- Hà tiên sinh yên tâm, tôi bảo đảm lần này sẽ làm ngài vừa lòng!

Lão Điền liền cười ngây ngô gật đầu, Lý Dương đang ở bên cạnh có chút nghi ngờ, Hà Kiệt không giải thích hẳn cũng không hỏi, hoạt động này là hẳn lần đầu tiên tham gia, xem nhiều nói ít, tránh để làm trò cười cho thiên hạ.

- Tốt, chúng ta đi vào đi!

Hà Kiệt móc một điều thuốc đưa cho ông Điền, ông Điền vẫn cười ngây ngô, sau khi nhận điều thuốc cũng không khách khí, nhét thẳng vào túi.

Mấy người tiếp tục đi về phía trước, Vương Giai Giai nhìn xung quanh vẫn còn rất ngạc nhiên, cô ấy bây giờ không đi làm, nhưng công việc của cô ấy là phóng viên đối với nhiều tin tức mới đều rất miễn cảm, đây rõ ràng là tư liệu sống rất tốt.

- Người này là do một người bạn giới thiệu, đối với hoạt động này rất quen thuộc, ông ta biết món đồ của những người này là bán ở bên ngoài, đồ của những người này là không muốn bán, có thể tránh được một chút lừa đảo, cuối cùng những món đồ giao dịch thành công, trả cho ông ta phía trung gian rồi đi.

Hà Kiệt lại thì thầm nói với Lý Dương.

Hà Kiệt vừa nói thế này Lý Dương liền hiểu qua, ở Phan Gia Viên có ngọc lưu ly, đều có nhiều người như vậy, môi trường chỗ này đối với bọn họ vô cùng quen thuộc, có khách lạ tới bọn họ lại đến gần, người khác muốn gì bọn họ đều có thể giới thiệu qua, nếu người khách giao dịch thành công, các ông chủ đồ cổ phải trả cho bọn họ một ít lợi nhuận nhất định gọi là đả tỉnh nhân.

Lợi nhuận được cho thông thường mà nói đều là một phần mười của giá cả giao dịch, phần lợi nhuận này có khi còn nhiều hơn giá món đồ cổ lúc chào giá.

Ông Điền trước mắt là một đả tỉnh nhân, mượn ưu thế là quen thuộc chỗ này, giúp những người chưa từng tham gia hoạt động này tiết kiệm thời gian, cũng có thể giúp đỡ những người thật sự muốn đào bảo, tìm mua chút đồ để được hưởng thù lao.

Hoạt động giám bảo hoạt động lúc chín giờ sáng, bây giờ là khoảng tám giờ năm mươi phút, các chuyên gia của đài truyền hình vẫn chưa xuất hiện, nhưng sân vận động đã đến không ít người, rất nhiều người trước mặt có một cái thùng hoặc một cái hộp, chính xác là ôm hai cái bình sứ.

Các chuyên gia giám bảo đang ở trong sân bóng rổ tiến hành giám định, số người đi vào sân bóng rổ hạn chế nhiều người vào, đều ở bên ngoài nói chuyện, rất nhiều giao dịch hiện trường cũng là tiến hành ở đây.

Những người có bảo vật sưu tầm đều vui vẻ trò chuyện với người xung quanh, bất kể bọn họ quen hay không quen đồ vật trên tay là dụng cụ tốt nhất liên kết bọn họ lại với nhau.

- Hà tiên sinh, đồ của những người đó là để bán, đồ sứ của bọn họ là rất tốt, nếu ngài có hứng thú có thể đi xem thử!, đi một chút, ông Điền đột nhiên chỉ về mấy người ở góc tường nói nhỏ, ông Điền sáu giờ sáng đã tới đây rồi, mỗi một người đến bọn họ đều âm thầm chú ý, vì chính là để có thể phục vụ tốt nhất.

Huống hồ lần này người giới thiệu của y nói, vị cổ chủ này thể lượng không nhỏ, nhất định phải hầu hạ cho tốt, chẳng trách y không giám lơ là trách nhiệm.

Đồ sứ!

Hà Kiệt hơi sáng mắt, ông nội chính là thích nhất đồ sứ, trình độ đồ sứ cũng rất cao, cao phẳng mười mấy năm trước và cao phẳng bây giờ, có thể công lao phá án của ông nội là cao nhất.

- Đồng hương, xem xem cái chén của anh như thế nào?

Ông Điền thấy vẻ mặt của Hà Kiệt, liền hiểu rõ suy nghĩ của y, mỉm cười đi đến người gần nhất, nhẹ giọng nói.

- Được, để ta xem, cái chén này là Thành Hóa, giá trị liên thành!

Hình dạng người này hơn ba mươi tuổi, nghe lão Điền nói liền cười, nói rất tự hào.

Y vừa nói xong, Lý Dương liền lắc đầu cười, trên mặt còn có vẻ trêu đùa, làm cho Vương Giai Giai và Lưu Cương bên cạnh cũng không hiểu tại sao.

- Anh cười gì vậy?

Vương Giai Giai không nhận được hỏi.

- Không có gì, người này cũng là một cái chày gỗ, bị đè áp thì không hiểu được, đồ của y là thật!

Lúc Lý Dương nhỏ giọng trả lời Hà Kiệt và ông Điền đều đi tới, Lý Dương cũng không chú ý, mà đứng xa xa nhìn, Vương Giai Giai càng thêm hiếu kỳ.

- Ông làm sao biết y cũng không hiểu được, y nói lúc này là Thành Hóa, đấu, thái trên thực tế, đấu là từ song âm, nên gọi là đậu y ngay cả tên cũng không biết, có phải là chày gỗ không, món đồ sau có thể là thật, Lý Dương cười ha hả, đấu thái luôn miệng đọc là đậu, đây là thức cơ bản đời thường, người biết chuyện sẽ không mắc sai lầm như vậy, cũng chỉ là không hiểu những thứ đó, hoặc có thể là giả mới tức cười như vậy.

- Hi hi, Vương Giai Giai đứng bên cạnh cũng bật cười theo, nghe Lý Dương nói như vậy, bọn họ cũng xem thường cái chén người đó cầm trên tay, ngay cả tên người đó cũng không biết rõ, món đồ đó có thật là tốt không?

- Đi, chúng ta đi xem.

Sau khi cười xong, Lý Dương lại nói nhỏ, kỳ thực từ rất xa nhìn thấy, cái chén người đó cầm trên tay là không phải thật, đi lại gần thì càng rõ, chế phẩm này rất kém.

Giá trị Thành Hóa rất cao, truyền lại đời sau cũng rất ít, cái chén này vốn thuộc Thành Hóa, là một loại vô cùng quý giá, màu sắc rất đẹp, rất được người lúc đó ưa chuộng.

Cũng có một số ý kiến nói rằng nó có lúc bắt đầu niên hiệu Tuyên Đức, nhưng thời Tuyên Đức chén tồn tại tương đối ít, mấy chuyện này đến nay vẫn còn tranh luận rất nhiều, trước mắt bảo vật biết nhiều nhất vẫn là Thành Hóa.

Thành Hóa thật sự vốn tồn tại không nhiều, tinh phẩm càng ít, điều kiện đốt chế đấu màu vô cùng nghiêm khắc, độ ẩm không chế không thể có chút qua loa sơ sài, sản lượng ra lúc đó cũng không nhiều, đừng nói là bây giờ.

Trong đấu màu Thành Hóa, chén hang, chén tam thu, chén hình cây nho và chén hình hoa điều, tất cả đều là tinh phẩm, chén đấu màu triều đại thành hóa là nổi danh nhất, đời sau phỏng chế tự nhiên sẽ có nhiều chế phẩm.

Trước mặt người này cầm chính là cái chén, hoa văn rất đẹp, nhưng màu sắc không hay lắm với màu sắc này cảm nhận được đó không phải là Thành Hóa chân chính, cái chén thế này nếu đem ra cho chuyên gia kiểm định, chuyên gia cũng sẽ không nói gì với y mà chỉ liếc mắt một cái để y mang đi ra ngoài.

- Vị ông chủ này, cái chén của tôi là tổ truyền, lúc đó có một đôi, đáng tiếc cái kia đã bị anh tôi lấy đi rồi, anh tôi lấy chiếc đó đi là để bán, bán được rất nhiều tiền, bây giờ đang ở nhà cao cửa rộng, chiếc đó của anh ấy là thật, chiếc của tôi tất nhiên là không thể giả, lúc Lý Dương đến, người đàn ông đó đang nhỏ mặt vào ta Hà Kiệt, Lý Dương hơi chút nhăn mày, người này nếu không phải là lừa gạt, thời gian của cái chén này cũng không tới ba năm, không thể có tổ truyền.

Điều mà Lý Dương đang suy nghĩ chính là lão Điền, người giới thiệu và người khác liên kết lừa gạt thì phiền phức, vậy thì hôm nay Hà Kiệt đừng mong nhìn thấy được món đồ tốt thật.

Lý Dương chú ý tới, chân mày của ông Điền cũng nhăn lại, Hà Kiệt vẫn không nói, ông Điền đành mở trước.

- Cậu nói anh cậu cái chén này bán rất nhiều tiền, tại sao tôi không cậu không đem cái chén này bán cho một người giống như vậy, món đồ này phải một đôi thì rất quý, cậu bán cho họ để thu được giá cao hơn, lời nói của ông Điền nhất thời làm cho Lý Dương nghi hoặc rất nhiều, chân mày Hà Kiệt cũng ngưng tụ lại một chỗ, đối với câu chuyện này y không quan tâm, bản thân y là muốn mua để “sửa mái nhà dột”, nhiều tiền mua món đồ tốt thì không cần tới chỗ này.

- Tôi, người đó không biết tôi, tôi cũng không tìm được họ, cầm cái chén đó sửng sờ một chút, lúc này mới trả lời vội vàng.

Lão Điền không nói, quay đầu nhìn Hà Kiệt, trách nhiệm của ông ta đã làm xong rồi, bản thân ông là giúp Hà Kiệt chọn đồ, lúc này nói như vậy cũng không có gì trái với luật lệ.

- Lý Dương, cậu thấy thế nào?

Hà Kiệt không trả lời quay đầu nhìn Lý Dương, mặt này Lý Dương mới hiểu rõ nhất.

- Đi thôi, anh Kiệt, chúng ta tới trong đó xem xem, Lý Dương cười, Hà Kiệt liền đi theo Lý Dương ra ngoài, nếu Lý Dương không nói, món đồ đó nhất định có vấn đề, Hà Kiệt nhất thời phấn khởi.

- Anh Kiệt, cái chén này nếu thật như lời anh nói, trên hội đấu giá ít nhất cũng phải ba bốn ngàn vạn, khả năng ở đây gặp hàng thật không lớn, đi ra một đoạn, Lý Dương mới cười nói với Lý Dương.

674. Chương 671: Tử Khí Đông Lai

Sau khi bọn Lý Dương rời khỏi, người đó cũng không để ý, tiếp tục ngồi xổm xuống giới thiệu cái chén trên tay y cho người bên cạnh.

- Hà tiên sinh, ngài đừng để ý, đồ trong này không tốt, tôi cho ngài xem cái khác.

Sau khi đi được một đoạn, lão Điền lập tức mỉm cười nói với Hà Kiệt, biểu hiện trên mặt y không có gì thay đổi, trong mắt cũng ẩn chứa chút lo lắng, y là người giới thiệu, chủ động nói trước món đồ đó không tốt, trong lòng cũng có chút không yên.

Cái chén đó, chính lão Điền cũng cảm thấy không tốt, khả năng là thật hầu như không có, tầm nhìn không tốt nhưng rất hiểu lòng người, bằng không cũng không làm nghề này.

Hơn nữa trong câu chuyện này lại có quá nhiều kẻ hở, lập tức làm cho lão Điền nhìn ra, lúc này mở miệng cố ý hỏi, Hà Kiệt lại là khách hàng quan trọng, người lão Điền giới thiệu với Lý Dương chính là người rất có thực lực, y luôn miệng dận dò lão Điền không được có chút sơ xài.

- Không sao, tôi đi ra đằng trước!

Hà Kiệt lại không để ý như thế nào, y lại không cho rằng mình sẽ gặp được vận may lớn như vậy chính là gặp một món đồ lậu đáng giá mấy ngàn vạn.

Trong khoảng thời gian này Hà Kiệt cũng đi dạo qua không ít thị trường đồ cổ, nhãn lực không tăng nhiều thì ít, nhưng tâm thái lại trở nên bình thản rất nhiều, đây cũng xem là thu hoạch của y.

- Anh Kiệt, nếu không thì chúng ta chia nhau ra xem, nếu anh có món đồ gì cần không chắc thì gọi điện cho tôi, xem món đồ đó tốt như thế nào, trong lòng Lý Dương cũng có chút ngứa ngáy, nhìn không được đề nghị tách ra.

- Cũng tốt, cậu không được đi quá xa, có chuyện gì cũng phối hợp một chút, Hà Kiệt suy nghĩ một chút bèn gật đầu, cứ để Lý Dương đi theo sẽ không tìm được lạc thú của việc “sửa mái nhà dột”, nhưng thật gặp món đồ tốt nào vẫn muốn bảo Lý Dương xem giúp một chút, không thể vì chuyện như vậy mà làm hỏng việc.

- Được, lão Điền dẫn anh của tôi đi xem từ từ, nhất định không được cầm nắm lung tung.

Lý Dương liền cười một cái, lại nói với lão Điền, lúc này mới kéo tay Vương Giai Giai bỏ đi, đối với lão Điền Lý Dương bây giờ cũng có chút yên tâm, người này không giống như kẻ lường gạt.

Hơn nữa Lý Dương cũng nghĩ rằng, nếu là người của bạn Hà Kiệt giới thiệu đến, người bạn này nhất định biết rõ Hà Kiệt, khả năng lừa gạt rất ít, đó cũng là nguyên nhân hân yên tâm bỏ đi.

Lý Dương đang kéo Vương Giai Giai, đi về hướng sân bóng của sân vận động, cái sân vận động này không lớn, nhưng có rất nhiều thứ.

Sân bên này lớn hơn, người tụ tập cũng nhiều hơn, rất nhiều người cầm sổ thứ tự của mình đợi, số người mỗi lần vào sân bóng rõ để các chuyên gia giám định không nhiều, người khác đều ở bên ngoài cầm sổ thứ tự chờ, như vậy cũng sẽ không lộn xộn.

- Lý Dương, chúng ta xem đồ gia dụng bên đó như thế nào.

Vương Giai Giai đột nhiên giữ chặt Lý Dương, chỉ vào đám người cách đó không xa, đồ sưu tầm mà những người đó đang cầm đều là đồ gia dụng, tức thời phải đính hôn, bây giờ Vương Giai Giai đối với những loại gia cụ này tương đối miễn cảm, nếu có thể tìm mua được mấy cái Lý Dương thích thì cũng tốt.

Lúc đang cử hành hoạt động bảo giám, các loại đồ sưu tầm đều phân chia theo thành nhóm, vừa xem qua, tựa như phân loại chính xác, ví dụ như thích đồ sứ, thì đến đám người có đồ sứ, người cầm đồ sứ trên tay cũng phân thành mấy loại, có thanh hoa, màu xô, màu men vân vân.

Nhưng đây đều là người sưu tầm tự tự tập, không phải sự sắp xếp từ phía tổ chức, những thứ cùng loại có thể làm cho họ có chuyện để nói, đợi lúc kiểm định còn có thể học tập lẫn nhau, tham khảo lẫn nhau, thuận tiện xem bảo bối của người khác, tới lúc bán hoặc đổi đều được.

-Được!

Nghe Vương Giai Giai nói, Lý Dương liền gật đầu, đi xem gia cụ cổ điển cũng tốt, lần này từ Quảng Châu trở về còn bị ông nội khảo sát qua một lần gia cụ cổ điển, cũng may trong khoảng thời gian ngắn này chưa bao giờ lơ lỏng, Lý Dương hoàn toàn qua được, nhưng bây giờ nhất định không nhàn nhã như vậy.

Vương Giai Giai chỉ vào chỗ đông người, ít nhất có bốn năm chục người, đa phần đều mang ghế hoặc bàn trà linh tinh gì đó, cũng có một số gia cụ là bàn trang điểm, gia cụ lớn không nhiều.

Lý Dương nhìn lướt qua, có thể bị hấp nhận ra là giả thì phải cần nữa giờ, đối với cái này Lý Dương cũng không đặc biệt để ý, đồ cổ nhiều như vậy, cho dù có thể mỗi món đồ đang cầm trên tay của họ đều là thật, có thể có một nửa là thật thì đã may mắn lắm rồi.

- Tôi nói cho mọi người biết, cái ghế gấp toàn thân này được làm từ gỗ tử đàn chính tông, các người thấy nhiều rồi, đây là bảo bối thời trung minh, ban đầu để có nó tôi tiêu hao không biết bao nhiêu sức lực, chạy đi Sơn Đông mấy chuyến, các người xem hoa văn này, điêu khắc rất tinh mỹ, bọn Lý Dương cũng vừa tới gần.

Nghe thấy một người sưu tầm đồ cổ hơn bốn mươi tuổi đang khoe với mọi người về chiếc ghế gấp của y, Lý Dương mới nhìn thoáng qua, thì lắc đầu.

Chiếc ghế gỗ này là một gia cụ cổ đại, thời cổ đại rất nổi tiếng, chúng tôi từng nghe nói qua, ông phải có mấy cái, cái ông nói chính là cái này, chiếc ghế gỗ thời cổ đại và có hình dáng giống như vậy, cũng có chút tôn quý.

Thông thường mà nói, những chiếc ghế gỗ lưu truyền từ thời cổ đại giá trị không thấp, chiếc ghế gỗ của người này xem ra là rất đẹp, đáng tiếc là đồ không thật Lý Dương đối với thứ này không hứng thú mấy, Vương Giai Giai ngược lại rất có hứng thú, công việc của cô ấy là ký giả, thích nghe những chuyện xa xưa.

- Mua đi anh, gỗ tử đàn đó, một chiếc ghế bằng gỗ tử đàn lớn như vậy, bao nhiêu tiền thế?

Có người đứng bên cạnh nói không tin, món đồ người này mang đến cũng là chiếc ghế nhưng lại là ghế bành làm từ gỗ lim thông thường, lớp sơn còn có rất nhiều chỗ bong tróc.

Lý Dương liếc nhìn chiếc ghế bành của y, lặng lẽ gật đầu, chiếc ghế bành này là thật, món đồ mộc mạc đơn sơ, là bằng gỗ lim, đáng tiếc đồ không tốt, lại chỉ có một chiếc, giá tiền sẽ không cao lắm, người có hứng thú mấy ngàn đồng thì có thể mua được một cái.

Chủ nhân của ghế gấp, vừa nghe có người nghi ngờ lập tức ngẩng đầu lên, lớn tiếng nói:

- Ông vẫn không tin, tôi nói cho ông biết, Nam Kinh có một nhà sưu tầm, vừa ra giá một trăm hai mươi vạn để mua chiếc ghế này của tôi tôi cũng không bán, lần này mang đến để các chuyên gia giám định xong, nhất định có thể lên truyền hình, tôi chính là mang nó đến để được lên truyền hình, sau này nổi tiếng rồi mới bán nó.

Lời nói của y làm cho mọi người xung quanh gật đầu, món đồ cổ này bây giờ đã nổi tiếng, đồ có nổi tiếng giá trị mới càng cao, được chuyên gia kiểm định là đồ thật, được xuất hiện trên truyền hình, giá trị nhất định phải cao hơn một chút.

Lý Dương sớm đã nói qua với Bạch Minh rồi, bộ đồ sứ bọn họ kiếm định ở đài truyền hình Hà Nam định giá là tám mươi vạn, mọi người đến Bắc Kinh thì ra giá ba trăm vạn, còn đừng nói, cuối cùng không bán.

- Nếu lên truyền hình thật, ông định bán bao nhiêu, người bên cạnh lại hỏi, mọi người đều rất ngưỡng mộ nhìn người này, tương đối mà nói, trong đám người này đồ của người khác mang tới, đều không đẹp, giá trị càng không cần phải nói.

- Ít nhất cũng ba trăm vạn, người đó càng tỏ vẻ thần bí, xung quanh có người gật đầu, cũng có người lắc đầu.

- Chẳng trách một trăm hai mươi vạn y cũng không bán, có thể bán ba trăm vạn, một trăm hai mươi vạn tôi cũng không bán!

Người đàn ông vừa nãy hỏi y định bán bao nhiêu nói rất là ghen tị, tiếng nói tận đáy lòng của mọi người trong câu nói này.

Quả thật người hôm nay đến đều muốn bảo bối của mình có thể lên truyền hình, vừa lên truyền hình, hơn nữa bảo bối được chuyên gia giám định nói là thật, giá cả có thể là tăng gấp bội, có thể phát tài to.

Lý Dương đứng dậy nhẹ nhàng nói với người đàn ông, vừa làm xong thí nghiệm, không cần giải thích về kết quả nhưng ai cũng hiểu được.

Với chuyện này lại còn có căn cứ xác thực, bất kể là ai cũng không nên nói gì, người đàn ông đó không thể nói Lý Dương có ý đồ từ trước mà tìm người hợp tác làm thí nghiệm được.

Vì lý do này mà hắn không tin, nhưng hiện tại rất nhiều người xung quanh đã hiểu đó là thí nghiệm Tử Khí Đông Lai.

- Nếu đã hiểu được thì làm theo những gì đã nói trước đó đi.

Người đàn ông không nói gì, Lý Dương lại tiếp tục nói:

- Mọi người có nhớ đến vừa rồi giữa tôi và người này đã giao hẹn nếu đồ vật này là giả thì ông ta sẽ phải hô to một câu đồ vật của tôi là giả.

- Con người cũng có chút nhầm lẫn.

Người đàn ông bối rối nói và bỏ đi ra ngoài, mọi người xung quanh ồn ào, người bị lừa mua phải đồ giả này ắt hẳn rất xấu hổ.

- Đây có phải là một nam tử hán hay không?

Vương Giai Giai giận dữ nhìn theo bóng dáng người đàn ông, Lý Dương cũng không để ý, trận đấu với Phỉ Thúy Vương đã giúp hắn hiểu ra nhiều điều nếu người đàn ông đó không kiếm chuyện với Vương Giai Giai thì anh cũng không đứng ra làm việc này.

- Không cần để ý đến hắn, chúng ta đi thôi.

Lý Dương lắc đầu kéo Vương Giai Giai ra ngoài, Lưu Cương đi theo sau cùng hai người nữa lặng lẽ đuổi theo người đàn ông kia.

- Anh bạn trẻ! xin chờ một chút.

Người phụ nữ trên tay cầm hộp nữ trang vẫn chưa rời khỏi liền gọi theo Lý Dương, nét mặt cô có chút do dự.

Lý Dương và Vương Giai Giai quay lại nhìn người phụ nữ.

Sau một hồi phân vân người phụ nữ liền nói:

- Anh bạn trẻ, cậu đã chứng minh được vật của tôi là thật, có thể cho tôi biết nó có giá trị bao nhiêu tiền được không?

Mọi người đều cảm thấy phục Lý Dương, tuy anh còn trẻ tuổi nhưng thực lực rõ ràng không kém, anh nhìn qua đã biết ghê đó là giả, lại còn nhận ra hộp nữ trang kia được làm từ chính gỗ cây tử đàn, không phải ai cũng có được cái nhìn chuẩn xác như vậy.

Lại còn có thể khiến người đàn ông vừa rồi bị một phen mất mặt.

- Được rồi, chị để nó xuống đây.

Lý Dương mỉm cười chỉ xuống mặt bàn, chiếc bàn không quá dài một người có thể ôm lấy.

Người phụ nữ đặt hộp trang điểm lên mặt bàn, mọi người xung quanh đều gật đầu đồng ý, quý trọng đồ vật là một thói quen tốt, Lý Dương làm như vậy cũng là vì sự quý giá của đồ vật, anh tiến lại quan sát một cách cẩn thận hộp trang điểm, xem ra đồ vật này được tạo ra ở giữa hai thời kỳ Ung Chính và Càn Long thì phải.

Hộp trang điểm được dùng thủ pháp Lữ Điều tạo hình thuyền rồng đua thuyền, phong cảnh hữu tình, rất tinh tế, thần thái nhân vật khác nhau rất sinh động, có thể thấy kỹ năng trạm trổ vô cùng thâm hậu.

Đó là một tác phẩm không tồi, hơn nữa lại được làm từ gỗ cây tử đàn, giá trị không thấp tí nào.

Đáng tiếc ở góc hộp có chỗ xước, điều đó ảnh hưởng lớn đến giá trị của nó.

Sau một hồi suy nghĩ Lý Dương mới chậm rãi nói:

- Hộp trang điểm rất tốt nếu không bị xước có giá trị tới bốn đến năm trăm vạn, nhưng nay bị như thế tôi cũng không dám chắc, nhưng chắc chắn được hơn 50 vạn.

- Cảm ơn cậu

Người phụ nữ tươi cười nói, đồ vật này là thật, cô còn có ý định nhờ chuyên gia xem xét, nay đã có lời nói của Lý Dương cô không phải băn khoăn nữa.

- Đừng khách sáo.

Lý Dương nói và đang định xoay người rời đi thì đột nhiên có người gọi:

- Người anh em! có thể xem giúp tôi chiếc bàn dài này thế nào không?

Người đàn ông nói xong háo hức nhìn Lý Dương, trước mặt ông ta là cái bàn dài lúc nãy.

- Việc này tôi xem không được chuẩn lắm.

Lý Dương lắc đầu, bàn dài này và chiếc ghế kia đều giống nhau, đều là đồ nhái cả.

- Cảm ơn!

Người đàn ông tỏ ra thất vọng, lời nói của Lý Dương rõ ràng muốn ám chỉ rằng anh không coi trọng bàn dài của ông ta, nếu không đã có nhận xét.

Nhưng ông ta có thái độ tốt hơn nhiều so với vị kia, Lý Dương thầm thở dài, người này tâm tính ôn hòa, Lý Dương không đành lòng nói sự thật cho ông ta.

- Người anh em, xem giúp tôi với được không?

Lại có người lên tiếng, ông ta ôm một khay trà bằng gỗ màu vàng, trên bề mặt có rất nhiều chấm nhỏ li ti tiến đến.

Nhìn thấy khay trà ánh mắt Lý Dương liền sáng ngời hẳn, vừa rồi anh vận dụng nhiều năng lực đặc thù nhưng chỉ cần nhìn thoáng qua đồ vật này đã biết tuổi của nó chứ không cần lại gần phân tích.

Khay trà có niên đại cuối thời Thanh đầu thời Dân Quốc này có một điểm ấn tượng, loại gỗ tạo thành sản phẩm này cũng không có gì đặc biệt, đây là lúc lướt qua Lý Dương nhìn nhận như vậy, nhưng sau khi quan sát kỹ anh mới phát hiện khay trà được làm từ Anh Mộc

Anh Mộc hay còn gọi là Ảnh Mộc, khay trà nhỏ thế này rất khó chế tạo từ gỗ lim, đó là loại gỗ thuộc hàng quý hiếm chỉ có người có địa vị mới có thể có.

Thực tế Anh Mộc chính là thụ lự, một loại biểu hiện không tốt của cây, cũng thụ một loại bệnh, trước kia là loại gỗ phế, làm bất kỳ đồ nội thất nào cũng không sử dụng loại gỗ này.

Sau đó không biết từ khi nào có người sử dụng loại gỗ phế này để tạo thành các sản phẩm tuyệt đẹp, như ống đựng bút, nghiên mực hay như khay trà này.

Đó được coi như là một sự kì diệu của người xưa.

Thụ lự vốn không nhiều nên sản phẩm làm từ gỗ anh cũng không nhiều, hiện nay trên thị trường đồ nội thất làm từ gỗ này cũng rất khan hiếm nên khá có giá trị, khay trà trước mắt là một điển hình.

Sau khi suy nghĩ Lý Dương mới chậm rãi nói:

- Khay trà của anh được làm từ gỗ anh, thuộc loại khay trà có niên đại khoảng cuối thời Thanh đầu thời Dân Quốc, có trên trăm năm tuổi.

- Chỉ có trên trăm năm thôi sao?

Người đàn ông tỏ rõ vẻ thất vọng, rất nhiều người hiểu cuối thời Thanh đầu thời Dân Quốc ý nói giá trị không cao.

Nhưng thực tế đó là sự hiểu lầm, cuối thời Thanh đầu thời Dân Quốc cũng có không ít tinh phẩm, chẳng qua thời điểm đất nước bùng nổ phong trào sưu tầm, xuất hiện không ít hàng giả, những đồ giả cổ này đã lỗi thời đều có giá trị không cao.

Hàng giả cổ quá nhiều mới làm cho mọi người cảm thấy toàn bộ thanh mạt dân sơ đều không tốt lắm. Giống như hiện nay cũng đang có trào lưu sưu tầm, cũng có nhiều sản phẩm nhái, mấy trăm năm sau những sản phẩm giả này cũng lỗi thời, đều có giá trị thấp nhưng cũng không thể phủ nhận không có tinh phẩm xuất hiện.

- Sưu tầm không chỉ nhìn vào tuổi tác, nhiều tuổi không có nghĩa là có giá trị cao, mở rộng ngàn bức tranh cũng trên trăm triệu, rất nhiều bức tranh cổ không đạt được đâu.

Lý Dương khẽ cười lắc đầu, với tư tưởng này anh cũng hiểu, anh từng có suy nghĩ như vậy nhưng nay đã thay đổi.

- Tôi biết người anh em ạ, anh xem giúp tôi đồ vật này có giá trị bao nhiêu tiền?

Người đàn ông gật đầu, mặc kệ thế nào thì đây cũng là đồ cổ, điều này khiến ông ta thấy yên tâm rồi. Gần đây trong nhà đang thiếu tiền nếu những lời đó là thật thì vẫn còn hi vọng.

677. Chương 674: Bảo Thủ

- Đây là khay trà bằng gỗ anh hảo hạng, có giá trị rất cao, trên thị trường có giá từ hai mươi đến ba mươi vạn, nếu đem đấu giá sẽ rất lời.

Sau một hồi suy nghĩ Lý Dương mới nói.

Đối với việc định giá Lý Dương cũng không am hiểu lắm, Anh Mộc vốn cũng khan hiếm, cũng may lần trước công ty có đấu giá một loại đồ tương tự khiến Lý Dương ấn tượng nên mới có thể đưa ra đánh giá này.

- Bao nhiêu? Hai mươi đến ba mươi á?

Người đàn ông đột nhiên ngẩng đầu nhìn Lý Dương, người khác cũng nhìn anh ta và Lý Dương, Lý Dương nói ra giá như vậy là ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

Vài năm nay giá trị đồ cổ tăng rất nhanh, nhưng đó đều là đồ to như tủ, giường hoặc là cái bàn dài, đồ cổ nhỏ cùng tăng giá trị nhưng không nhiều. Hộp trang điểm của người phụ nữ vừa rồi Lý Dương mới định giá mười vạn, nay khay trà so với hộp trang điểm đó còn cao gấp hai gấp ba lần.

- Được về giá cả, đấu giá sẽ cao hơn.

Lý Dương mỉm cười, nhìn thấy khay trà Anh Mộc khiến tinh thần anh phấn chấn hơn hẳn, bởi vì người đàn ông xấu tính ban đầu đã khiến tâm trạng anh không được vui.

Người đàn ông có chút căng thẳng nhìn Lý Dương và nói thêm:

- Người, người anh em, không biết cậu có hứng thú với bảo bối này của tôi không?

- Anh muốn bán sao?

Lý Dương kinh ngạc ngẩng đầu nhìn, đồ bằng gỗ lim anh cũng hiếm, Lý Dương cũng có ý tưởng muốn mua, chẳng qua chưa nhắc đến, không nghĩ đến việc đối phương chủ động như vậy.

- Đúng tôi muốn bán, cũng không cần đến ba mươi vạn như lời cậu nói, khoảng hai mươi lăm vạn là được.

Người nọ quả quyết nhìn Lý Dương.

Trong nhà có chuyện gấp cần đến tiền, hiện giờ có bao nhiêu tiền gửi ngân hàng cũng đã rút hết, có thể hỏi mượn ai cũng đã hỏi hết rồi nhưng vẫn thiếu mười vạn. Khay trà này của cha ông để lại cũng có rất nhiều người xem đây là đồ cổ có giá trị.

Lần này vì thiếu tiền nên ông muốn bán.

Lúc trước ông ta đã đưa khay trà đến cửa hàng đồ cổ Phan Gia và Ngọc Lưu Ly cho người ta xem qua, người ta trả giá nhiều nhất là tám vạn, ít nhất là năm trăm. Nay thấy Lý Dương định giá cao như vậy khiến ông ta tức giận hộc máu.

Cho dù bán tám vạn cũng không đủ bù vào số tiền còn thiếu nay nghe nói ở đây tiến hành giám định đồ cổ ông ta mang khay trà đến nhờ chuyên gia đánh giá, nếu đúng như lời quảng cáo trên TV không chừng có thể bán với giá cao hơn.

Bây giờ mặc dù chưa có chuyên gia xem xét nhưng có người định giá cho khay trà từ hai mươi đến ba mươi vạn, điều này khiến ông ta vô cùng phấn khởi, cũng không cần để cho chuyên gia đánh giá nữa, có thể bán bây giờ là tốt nhất, số tiền bán đủ đáp ứng phần còn thiếu thậm chí có dư thừa.

- Hai mươi lăm vạn.

Lý Dương cúi đầu suy nghĩ, người đàn ông có vẻ khấn trương nhưng cũng không dám nói gì, chỉ nhìn anh.

- Anh muốn tôi thanh toán bằng hình thức chuyển khoản hay chi phiếu.

Sau mấy giây suy nghĩ Lý Dương mới ngẩng đầu, vừa rồi không phải anh suy nghĩ về giá trị mà nghĩ về nguồn gốc của khay trà.

Đồ vật này nổi tiếng một thời, người có được đồ vật này ắt hẳn không phải bình thường, nếu không có nguồn gốc rõ ràng mà bỏ hai mươi lăm vạn ra mua thì cũng khá mạo hiểm.

- Chuyển khoản, cậu chuyển khoản cho tôi là được.

Người đàn ông vội vàng trả lời, người đàn ông rất hân hoan, cuối cùng có thể đem đồ vật này bán, thậm chí bán được với giá cao khiến ông ta rất vui.

- Cũng được, anh đưa tôi số tài khoản ngân hàng, tôi lập tức chuyển khoản cho anh.

Lý Dương mỉm cười, anh lấy điện thoại ra gọi, anh là khách hàng quen của ngân hàng, việc chuyển hơn hai mươi vạn thực rất nhanh.

Hai phút sau, chuông điện thoại di động của người đàn ông vang lên báo hiệu có tin nhắn.

Xem xong tin nhắn, người đàn ông vui mừng khôn xiết, mọi người đều khẳng định là người đàn ông này đã nhận được tin của ngân hàng, đồ vật chưa được chuyên gia đánh giá nhưng đã bán được hai mươi lăm vạn khiến ai cũng thầm ghen tị với người đàn ông đó.

Ông ta nói lời cảm ơn với Lý Dương và đưa khay trà cho anh, ông rời đi rất nhanh để về nhà thông báo tin tốt.

- Lý Dương, một cái khay nhỏ như vậy thật sự có giá trị hai mươi lăm vạn sao anh?

Vương Giai Giai ngạc nhiên hỏi Lý Dương, trước kia cô biết khay bằng đồ sứ thật đắt giá nhưng không nghĩ tới đồ gỗ cũng đáng giá như vậy.

- Có giá trị, chắc chắn có giá trị, hiện tại mọi người ở đây đều có đồ cỡ lớn, vài năm nữa đồ cỡ nhỏ sẽ tăng giá, nếu anh tìm hiểu rõ được nguồn gốc bảo bối này chắc chắn giá trị còn tăng gấp mấy lần.

Lý Dương mỉm cười gật đầu, giá bảo bối này sẽ tăng, có thể kiếm nhiều ít về sau sẽ rõ. Cùng lắm Lý Dương không tính đến chuyện bán thứ này, hiện tại thiết bị bảo an của biệt thự cũng được lắp đặt khá tốt, bộ sưu tầm đồ cổ của anh vẫn còn ít, Lý Dương còn muốn sưu tầm thêm nhằm làm phong phú kho báu của mình.

- Tiên sinh, anh có thể xem giúp tôi vật này được không?

- Tôi nữa, xem giúp tôi nữa.

Lý Dương vừa định đi đã bị mấy người gọi lại, dường như mọi người đã thay đổi thái độ với anh, xưng hô có vẻ kính trọng hơn.

Vừa rồi trong suy nghĩ của mọi người Lý Dương chỉ là một thanh niên trẻ bình thường, bây giờ thì không như vậy, Lý Dương giúp mọi người đánh giá đồ vật khiến họ rất khâm phục khả năng của anh, lúc này đây họ tin Lý Dương, mong muốn anh xem xét đồ vật giúp họ.

Lý Dương và Vương Giai Giai nhìn mọi người xung quanh, sau một hồi thể hiện trình độ mọi người đã xem Lý Dương như là một chuyên gia.

Việc cho anh là một chuyên gia đích thực cũng có căn cứ.

Nhìn ánh mắt chờ đợi của mọi người xung quanh, anh bất đắc dĩ phải đồng ý, ban đầu anh vốn định đến đây để xem có mua được món đồ nào không, không nghĩ đến chuyện sẽ gặp phải người đàn ông xấu tính kia, giờ nghiễm nhiên trở thành chuyên gia trong mắt bọn họ, họ lại còn thỉnh cầu anh đánh giá đồ giúp họ.

- Tiên sinh, xem giúp tôi đi. Tôi thấy ngài cũng không thua kém gì những chuyên gia, giúp chúng tôi cũng không lãng phí bao nhiêu thời gian của ngài đâu.

Người đàn ông chừng năm mươi tuổi, thái dương có chút trắng bệch tiến đến bên Lý Dương nhẹ nhàng nói, ông ta cũng chính là người kêu lên mấy từ Tử Khí Đông Lai, mọi người ở đây cũng đều khá nhiều tuổi.

Nay có người ca ngợi Lý Dương như một chuyên gia đích thị đó là một câu khen ngợi, anh cũng không hề nghĩ tới, quả thật, năng lực của Lý Dương không hề thua kém các chuyên gia thậm chí nhiều chuyên gia còn không được bằng anh.

- Được rồi, cùng lắm tôi không đưa ra được nhận xét tinh tế, lời nói cũng không cẩn thận thì các vị cũng đừng để ý nhé.

Lý Dương do dự gật đầu, hôm nay anh bị Hà Kiệt gọi tới, cũng không có việc gì, nơi này có khoảng bốn mươi người cũng có nghĩa là có bốn mươi đồ vật cần anh xem, một hồi sẽ xong ngay.

- Cảm ơn, cảm ơn.

Mọi người đồng thanh nói lời cảm ơn Lý Dương, sau đó rất nhanh có một người đem đồ vật của mình cho anh xem.

Mấy món đồ kế tiếp được xem xét rất nhanh, có đồ giả cũng có đồ phồng chế cổ đại, nhưng mà không có thứ nào có giá trị cao, quý nhất chỉ là một cái ghế dựa có giá trị gần một vạn mà thôi.

-Tiên sinh, ngài xem thứ này của tôi đi!

Lý Dương vừa mới cúi thắt lưng lại có người đi tới, hơn 40 vật chỉ còn vài món là chưa xem xét, nghĩ đến đây Lý Dương cũng có chút bất đắc dĩ, hẳn đến đào bảo, không ngờ lại bị ép làm chuyên gia giám bảo.

“Tốt!”

Lý Dương đứng dậy cùng hắn đi ra ngoài, vừa rồi chỉ xem xét những vật nhỏ, người này lại mời hắn ra ngoài, đây khẳng định là một vật lớn.

Thứ này quả thật không nhỏ, nó là một cái giường với 3 mặt chắn, trong số những đồ vật cần xem xét có lẽ nó là thứ lớn nhất.

Giường có 4 loại hình thái, phân biệt là giường nhỏ, giường La Hán, giường khung và giường bạt, hai loại trước có thể nằm, hai loại sau thì phải dùng tới chăn nệm.

Trước mắt là một cái giường La Hán, tên này có nguồn gốc thế nào không ai biết rõ, trước mắt lời giải thích có vẻ hợp lý nhất là giường này có xuất phát từ La Hán của Thiếu Lâm, cho nên mới gọi là giường La Hán.

Giường La Hán bình thường có 3 mặt chắn, một mặt trong số đó hướng về phía trước, loại giường này từ thời Minh về sau thường dùng để đãi khách, hai người có thể ngồi ở mặt biên giường uống trà, trò chuyện, tán gẫu một mình còn có thể nằm xuống nghỉ ngơi.

Tạo hình của cái giường này giống như được làm từ đầu thời Minh, trên nó có điêu khắc một ít phong tục thời đó.

“Ai!”

Lý Dương lại thở dài, cái giường này có thể xem như là vật phồng chế cao cấp, đáng tiếc là người phồng chế nếu không đem nó ra ngoài quá gấp thì đoán chừng có thể lừa được rất nhiều người.

-Tiên sinh, làm sao vậy?

Người chờ xem xét vừa nghe tiếng thở dài của Lý Dương liền vội vàng hỏi một câu, trong lòng hắn có một dự cảm không tốt.

Lúc này tất cả mọi người đã biết được thực lực của Lý Dương, hơn nữa Lý Dương trước đó nói rất chuẩn xác, nếu như Lý Dương không xem trọng cái giường này chứng minh nó có vấn đề không nhỏ.

-Cái giường này anh mua không ít tiền phải không?

Lý Dương lắc đầu hỏi một câu.

-Tiên sinh thật tinh tường, thứ này tôi mua với giá 20 vạn!

Người kia lập tức gật gật đầu rồi nói, hai mươi vạn để mua một cái giường thời Minh, lại còn là một cái giường con nguyên như vậy thì cái giá này không cao, nhưng nếu nó là vật phồng chế thì sẽ thiệt thòi lớn.

Suy nghĩ một chút, Lý Dương chậm rãi nói:

-Cái giường này phồng chế rất cao minh, thân giường cũng dùng tài liệu là Thiết Lực Mộc, hình thức phồng chế là vật thời Minh, đáng tiếc là bọn họ dùng loại gỗ chắc, nếu không thì vật phồng chế sẽ càng thêm hoàn mỹ!

Lý Dương vừa nói vừa lắc đầu, loại gỗ chắc Thiết Lực Mộc trên thị trường hiện nay cũng là một loại gỗ quý, cái giường này nếu tính theo giá trị của tác phẩm nghệ thuật thì giá cả cũng khoảng 1 vạn, nhưng không thể xem là đồ cổ được.

-Phồng chế, xin tiên sinh giải thích cụ thể hơn!

Người nọ sững sờ rồi vội hỏi một câu, trên mặt đã có chút lo lắng.

-Rất đơn giản, đầu thời Minh thì vẫn chưa có đồ bào, loại gỗ chắc thì rất cứng, không thể cắt được, vật được làm bằng gỗ chắc phải cuối thời Minh mới thịnh hành, trước đó vốn không thể có thứ này được!

Lý Dương lại chỉ về phía cái giường rồi tiếp tục nói:

-Cái giường này được làm bằng gỗ chắc, tuy nói là màu nước sơn đã được cố ý làm cũ đi, nhưng gỗ chắc thì vẫn là gỗ chắc, trong đoạn thời gian đó không thể nào có thể cắt bằng thế này được, chỉ điểm này thôi thì cũng đủ để chứng minh nó là vật phủng chế!

Lý Dương lại nghĩ tới lời mà Hà lão nói với hắn, chỉ cần không vật không thật thì khẳng định là sẽ có lỗ hổng. Lời này quả thật là không sai, hôm nay xem xét nhiều gia cụ như vậy làm cho người xung quanh gia tăng thêm không ít tri thức, chính hắn cũng có được rất nhiều kinh nghiệm.

-Đúng, tiên sinh nói đúng, tôi cũng nghĩ tới, cái bào phải từ thời giữa và cuối thời Minh mới xuất hiện, trước đó không thể có được, loại gỗ chắc đầu thời minh không thể nào có thể làm bằng phẳng thế này được!

Người tuồng niên hơn 50 gật gật đầu rồi nói, hắn hiểu biết cũng không ít, có điều không giống Lý Dương bất cứ lúc nào cũng có thể nói ra, Lý Dương phải nói như vậy hắn mới có thể nhớ được.

-Nói như vậy thì cái giường này là giả?

Sắc mặt người kia có chút trắng bệch, học phí sai lầm tới 20 vạn, hắn cũng không phải là phú ông gì, lúc này trong lòng hắn đang rất khổ sở.

-Không thể nói là giả, thứ này dù sao cũng là đồ thật, cũng là Thiết Lực Mộc không tẻ, tuy không thể xem là đồ cổ, nhưng nó là một tác phẩm nghệ thuật không tẻ, hơn nữa điêu khắc trạm trổ cũng rất tốt, nó vẫn có giá trị sưu tập!

Lý Dương lắc đầu rồi lập tức phản bác, thật giả trong giới đồ cổ có đôi khi rất khó xác định, vật phủng chế nhưng chất liệu vẫn là thật, thứ giả chỉ là niên đại mà thôi. Chỉ khi nào mà tài liệu làm nên cũng giả thì mới có thể nói nó là đồ giả được.

-Cám ơn tiên sinh!

Người này có chút ảm đạm rời khỏi, Lý Dương khẽ thở dài, lần này hắn sơ dĩ nói nhiều như vậy là muốn mọi người có thêm chút hiểu biết, về sau mua đồ sẽ cẩn thận hơn, tránh việc bị lừa gạt.

Mặt khác thứ này là vật phủng chế có giá trị nhất ngày hôm nay, tuy là vật phủng chế nhưng nó vẫn có giá trị nhất định.

Xem xét xong vật cuối cùng, thời gian đã trôi qua được hơn 2 giờ, lúc này đã là 12 giờ sáng, Lý Dương vội vàng đứng lên từ chối mấy người muốn giữ lại rồi lôi kéo Vương Giai Giai rời khỏi.

Bọn họ xem xét có chút kỳ lạ nên hấp dẫn một ít người, cũng may là bảo bối những người này không phải là gia cụ nên cũng không đưa ra cho Lý Dương xem xét. Trong lòng bọn họ Lý Dương còn trẻ tuổi như vậy, có tài năng ở lĩnh vực gia cụ đã là tốt lắm rồi, bọn họ làm sao dám nghĩ Lý Dương cũng có tài ở những lĩnh vực khác.

-Lý ca, hôm nay anh rất có phong phạm của chuyên gia!

Đi không xa, Lưu Cương liền với gờ ngón tay cái lên với Lý Dương rồi cười nói một câu, Vương Giai Giai bên cạnh cũng nhin không được gật đầu.

-Đừng nói nữa, giám bảo ở dân gian và giám bảo trong giới đồ cổ không hề giống nhau đâu!

Lý Dương cười khở lắc đầu, hôm nay chỉ xem xét những vật bình thường, lần này và lần xem xét ở Quang Vinh Bảo Trai là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Ở Quang Vinh Bảo Trai những người đó đều rất lễ phép, mặc kệ bọn họ nói cái gì đều chỉ yên lặng nghe, thỉnh thoảng mới có người đưa ra ý kiến khác nhau.

-Người này tuổi không lớn nhưng trình độ rất cao, người như vậy hắn là có chút danh tiếng, đúng rồi, hắn gọi là gì?

Có người nói ra nghi hoặc của mình làm cho mọi người đều sửng sốt, vấn đề này bọn họ cũng muốn hỏi, vừa rồi vẫn chỉ lo xem xét nên bọn họ quên hỏi tên Lý Dương, chuyện sơ sẩy này làm cho bọn họ cảm thấy rất xấu hổ.

680. Chương 677: Vật Làm Cho Tim Lý Dương Đập Nhanh

Lý Dương mang theo Vương Giai Giai đi dạo một hồi thì nhận được điện thoại của Hà Kiệt.

Giữa trưa là thời gian nghỉ ngơi, rất nhiều người đều ra ngoài ăn cơm, có điều có người thì tìm cơm hộp ăn, có người thì đi tiệm ăn.

Lý Dương và Hà Kiệt tuyệt đối thuộc loại có tiền, nơi bọn họ tới là một quán ăn không tệ.

Quán ăn có phòng xa hoa dành riêng cho khách quý, Hà Kiệt tìm một gian phòng như thế, khi đi vào, ngồi xuống, Hà Kiệt liền thở ra một hơi.

-Kiệt ca, không cần nản lòng, lần này giám bảo trong 2 ngày, hôm nay không gặp không có nghĩa là sau đó sẽ không gặp!

Lý Dương nhỏ giọng khuyên một câu, chỉ nhìn bộ dáng của Hà Kiệt là hắn đã biết được kết quả, mặc kệ thế nào đi nữa thì ít nhất buổi sáng hắn cũng đã mua được một khía trà không tệ, Hà Kiệt thì chẳng có được cái gì cả.

Có điều chuyện kiếm tiền nghỉ không phải đi đâu cũng gặp, cho dù là Lý Dương có năng lực đặc thù thì ngày hôm nay hắn cũng không kiếm được món gì tốt cả, cái khay trà dù sao cũng chỉ là một vật bình thường mà thôi.

-Ai nói ta ôi không gặp được, hắc hắc, Lý Dương, mau giúp tôi xem thứ này một chút?

Hà Kiệt đột nhiên nở nụ cười, sự chán chường trên mặt liền biến mất, thay vào đó là sự hưng phấn, trên tay hắn xuất hiện một hộp giấy, hộp giấy này nhìn có vẻ rất tinh xảo.

Lý Dương nhất thời trợn mắt há hốc mồm, hắn không ngờ một người nhìn rất ổn trọng như Hà Kiệt lại có một mặt thế này.

-Lão Điền nói thứ này được người ta bán lại, đồ vật này hắn là không giả, cậu mau giúp tôi xem thử thứ này rốt cuộc là thật hay giả!

Hà Kiệt mở cái hộp ra rồi lấy một cái bình nhỏ màu xanh biếc từ bên trong ra đặt trên bàn rồi khấn trương nhìn Lý Dương.

Thứ này hắn không hỏi ý của Lý Dương mà đã mua chính là vì muốn thử xem nó có phải là hàng tốt hay không và mình có phải là đã kiếm được món hời không, cái bình này cũng không đắt, cho dù là giả thì cũng không có gì.

Nhìn thấy cái bình, hai mắt Lý Dương trừng lớn, hắn cầm cái bình lên rồi hỏi:

-Thứ này anh mua bao nhiêu?

-Ba vạn!

Lý Dương buông cái bình xuống rồi ngẩn đầu lên nhìn Hà Kiệt làm cho Hà Kiệt có chút nổi da gà.

“Ai!”

Lý Dương thở dài một hơi, sắc mặt Hà Kiệt trắng bệch, trên mặt còn có chút tức giận.

-Thật sự là giả, tôi biết tên kia không đáng tin mà, tên đó diễn thật tốt, không đi làm diễn viên thật là uổng phí!

Hà Kiệt lớn tiếng kêu lên, lão Điền bên cạnh cũng đứng lên, trên mặt hắn còn có chút nghi ngờ. Lão điền làm trong nghề này đã rất nhiều năm nhân lực xem đồ tuy không có nhưng ánh mắt nhìn người thì vẫn có,

lần này là lần hấn nắm chặt nên mới giới thiệu cho Hà Kiệt, nếu như thứ này là giả thì hấn sẽ rất khó ăn nói, lại càng không dễ báo cáo công tác cho người bạn của hấn.

-Ha ha, tôi có nói nó giả sao?

Lý Dương đột nhiên ôm bụng phá lên cười, Hà Kiệt và lão Điền đều ngây người, Vương Giai Giai và Lưu Cương đều kinh ngạc trừng mắt nhìn Lý Dương, Lý Dương cười khoa trương như vậy ai mà không biết là Lý Dương vừa mới đùa giỡn với Hà Kiệt chứ?

-Tên này tốt nhỉ, nhanh, nói xem thứ này rốt cuộc là cái gì?

Hà Kiệt sau đó cũng đã hiểu được hấn bị Lý Dương đùa giỡn, lần này giống như vừa rồi hấn đùa giỡn Lý Dương vậy, có điều báo ứng với hấn cũng có chút quá nhanh à nha, hai chuyện chỉ cách nhau có vài phút mà thôi.

-Tốt, tôi nói, ha ha!

Lý Dương thật vất vả mới ngừng cười, lúc này hấn từ từ nói: “Đây là bình ngọc Hòa Điền, có khoảng cuối thời Thanh, thứ này không lớn, nhưng dù sao cũng là đồ thật, chất lượng ngọc cũng không tệ, Kiệt ca, chúc mừng anh lần đầu không bị gạt!”

-Cái gì, còn chúc mừng tôi lần đầu không bị gạt nữa!

Hà Kiệt nhin không được trừng mắt, sau đó lại vội vàng hỏi:

-Thứ này giá trị thế nào, có vượt trăm vạn không?

Lý Dương đá há miệng cười thì bị nghẹn, hấn nhìn Hà Kiệt khoảng một phút đồng hồ, cuối cùng mới giơ ngón tay cái lên rồi nói:

-Kiệt ca, anh ngu, kiếm lời lớn làm gì mà dễ dàng như vậy, thứ này tuy rằng là thật, nhưng giá trị không có cao như anh tưởng, cái bình này cũng chỉ là thứ bình thường, lại không có hoa văn gì, giá cả chỉ khoảng 5,6 vạn, cao hơn là không thể!

-Chỉ có năm sáu vạn!

Hà Kiệt có chút thất vọng, thứ này của hấn không phải bị gạt còn buôn bán lời không ít, nhưng cũng không đạt tới trình độ dùng để làm quà mừng thọ, 5,6 vạn nghe thì không thấp nhưng trong mắt hấn thì chẳng là gì cả.

Hơn nữa, ngày đó rất có thể sẽ có nhiều người, hấn là con trưởng mà lại tặng một món quà chẳng có chút thu hút này thì sẽ làm mất mặt Hà gia.

-Kiệt ca, anh một không có nhân lực hai không có vận may, có thể kiếm được thứ này đã là may mắn lắm rồi, anh cũng nên biết đủ chứ!

Lý Dương hắc hắc nở nụ cười, hấn còn không quên đã kích Hà Kiệt một câu làm cho Hà Kiệt trừng mắt nhìn hấn.

Hiện giờ Hà Kiệt rất yên tâm về lão Điền này, ít nhất thì người này cũng thật tình vì hấn làm việc, hiện tại vẫn còn sớm, còn có một ngày ngày rỗi, hấn vẫn còn cơ hội.

Lý Dương cũng yên tâm, lão Điền này không tệ lắm, hấn cũng là người biết nhìn người, người như vậy Lý Dương đều muốn lưu lại phương thức liên lạc, sau này nói không chừng sẽ còn phải tìm hấn nhờ giúp đỡ.

Buổi cơm trưa rất phong phú, khi ăn cơm Vương Giai Giai còn kể lại chuyện Lý Dương buổi sáng làm chuyên gia giám định cho mọi người nghe.

Lão Điền rất kinh ngạc, hấn không ngờ người em của Hà Kiệt còn trẻ mà lại có thể trấn trụ nhiều người như vậy.

Ăn cơm xong, mọi người lại trở về, buổi sáng kiếm được một món, Hà Kiệt tuy là không đạt được mục đích nhưng việc này cũng làm cho hấn rất có hứng thú.

Đi tới nơi, Lý Dương cùng Hà Kiệt chia nhau ra, Hà Kiệt còn định đi kiếm tiện nghi, mua đồ xong hẳn lại đi tìm Lý Dương nhờ giám định, có lão Điền đi theo, Hà Kiệt cũng tự tin hơn không ít.

Lý Dương hiện tại xem như hoàn toàn không để ý tới lão Điền nữa, sau khi tách ra hẳn liền cùng Vương Giai Giai đi về một hướng, buổi chiều hẳn cần phải đi đào bảo, nơi này có không ít người có bảo bối, không thể để người khác kiếm tiện nghi trước được.

Hiện tại là hơn một giờ chiều, 2 giờ chuyên gia xem xét mới bắt đầu, có điều hiện tại trong sân đã có không ít người, chuyên gia chưa tới nên bọn họ tạm lại thảo luận vài chuyện.

Lý Dương đi tới chỗ có đông người nhất, nơi này bài bán rất nhiều thứ linh tinh, vừa nhìn là biết ngay nơi này là nơi mà người ham mê đồ cổ tụ tập.

Dựa theo khả năng kiếm tiện nghi thì đồ sứ là khó nhất, bởi vì người biết đồ sứ có rất nhiều, đồ tốt từ sớm đã bị người khác mua rồi. Có điều dựa theo giá trị mà nói thì kiếm tiện nghi trong đồ sứ là có lời nhất, đồ sứ giá trị cao, chỉ cần tìm thấy một món tinh phẩm thì ngay lập tức lời được hơn trăm vạn. Hội giao lưu lần trước, chuyện kiếm tiện nghi phần lớn cũng xoay quanh lĩnh vực đồ cổ, cái Trường Sinh Bát và cái khạp thời Vạn Lịch của Lý Dương cũng thuộc về lĩnh vực đồ sứ.

Bên này có không ít người tụ tập, nơi này có khoảng sáu bảy trăm người, làm thành mấy chục cái tiểu đội, loại cơ hội trao đổi thế này cũng không phải là dễ gặp, rất nhiều người đều bắt chuyện với người xung quanh, phát biểu cái nhìn của mình đồng thời học hỏi kinh nghiệm của người khác.

-Cái này mà cũng dám bán 5 vạn? Anh muốn tiền tới điên rồi à?

Đám người Lý Dương vừa mới tới thì chợt nghe có giọng một người hét lên, Lý Dương theo bản năng nhìn về hướng đó, trong ánh mắt đột nhiên xuất hiện một tia kinh ngạc.

Chỗ bọn họ đi qua có một nhóm người ham mê đồ đồng cổ, lúc này có hai người đang đứng cạnh nhau, một người trong đó cầm một cái chén đồng, âm thanh nói chuyện là của người còn lại.

-Anh, thứ này là tôi dùng giá này thu mua được, anh không cần thì trả lại, cần gì phải nói như thế chứ!

Người đối diện phần nộ nói một câu.

-Lão Trì, chúng ta giao tiếp không phải một hai lần, tôi tin anh nên mới từ Tây An chạy tới đây, không ngờ anh lại đưa cho tôi xem một món đồ bỏ thế này? Tôi hiện tại đã nhìn thấu anh, anh cũng đã bắt đầu lừa gạt, đắc, về sau anh đi đường anh tôi đi đường tôi, chúng ta không còn quan hệ gì nữa, lần này xem như là tôi chạy tới để nhìn rõ bộ mặt một người đi!

Người còn lại dường như đang rất tức giận, nghe hẳn nói thì hai người dường như biết nhau, người này dường như bị lừa tới đây để xem một món đồ bỏ.

Những người xung quanh theo bản năng nhìn về phía người cầm gương đồng, bên cạnh hai người này là một cái hộp gỗ, bên trong có vài món đồ đồng linh tinh, có điều phẩm chất thì không được tốt cho lắm.

-Thứ này của anh có thể cho tôi mượn xem được không!

Lý Dương đột nhiên đi tới, nhỏ giọng nói một câu, người vừa la hét kia ngẩn đầu lên, khi nhìn thấy Lý Dương trẻ tuổi hẳn liền lắc đầu, lạnh lùng nhìn Lý Dương.

Lý Dương còn trẻ như vậy thật sự không làm hẳn chú ý được, lúc này hẳn còn hoài nghi Lý Dương có phải là dò người trước mặt này gọi tới hay không nữa.

-Được rồi!

Người cầm gương đồng thở dài một hơi sau đó giao cho Lý Dương.

Người này và lão Điền không khác nhau nhiều lắm, điểm khác nhau là hai người làm ăn ở hai lĩnh vực khác nhau, trước mua sau bán kiếm tiền chênh lệch, việc làm ăn này kiếm được rất ít, so về nhân lực thì nhân lực của người này tốt hơn lão Điền một chút.

Lần này hẳn ra ngoài thật sự tìm được vài món đồ không tệ, đặc biệt là thứ trên tay, thứ này trong mắt hẳn tuyệt đối là đồ tốt, chính vì vậy nên hẳn mới mời khách quen tới, người khách này cũng chính là gã

đứng đối diện vừa la hét. Người khách này buổi sáng lên máy bay, tối giờ này mới tới nơi, khi thấy thứ này hẳn liền mừng to một trận.

Điều này làm cho hắn rất không thoải mái, nhưng hắn cũng biết nơi này không phải là nơi cãi cọ, trong lòng tức giận cũng không có cách nào, Lý Dương xuất hiện vừa lúc giúp đỡ cho hắn, giúp cho hắn có cơ hội xuống đài, chính vì vậy hắn mới thuận tay đưa thứ này cho Lý Dương.

Lý Dương cầm cái gương này lên, tim ngay lập tức đập nhanh hơn không ít.

Việc làm cho tim Lý Dương có thể đập nhanh hơn rất lâu rồi chưa xuất hiện, về phần cái gương này, bên ngoài rất bình thường, nhìn giống như là hàng Dân Quốc phồng chế, giá trị thị trường không quá 5 nghìn.

Sờ gương, Lý Dương có chút mất tự nhiên mở ra năng lực đặc thù, ngay sau đó Lý Dương có chút nhếch miệng, tim hắn cũng đập nhanh hơn không ít...

681. Chương 678: Bảo Bối Bị Che Giấu

Cái gương này thoát nhìn rất bình thường, có điều nó lại làm cho Lý Dương có chút kinh ngạc.

Lúc ở Thượng Hải Lý Dương từng gặp một món bảo bối, cũng là một món đồ đồng, cái kia và cái gương trước mắt này giống nhau, bên ngoài đều bị người ta bỏ vào một cái gì đó để che giấu.

Lý Dương mở ra năng lực đặc thù rồi lập tức lắc đầu, thứ này và cái hắn đoán giống nhau, chúng đều là vật bị người ta dùng Hiện Ẩn Pháp che giấu.

Thứ này giống như cái Tuyên Đức Lô mà hắn mua được ở thành đồ cổ Vân Châu, bên ngoài chúng đều được người dùng Hiện Ẩn Pháp che giấu. Hiện Ẩn Pháp có tác dụng bảo vệ không cho người khác nhìn ra giá trị thật sự của bảo vật, có điều bảo bối sử dụng Hiện Ẩn Pháp rất ít, bảo bối lưu truyền tới nay vẫn còn Hiện Ẩn Pháp lại càng ít hơn.

Ngoại trừ Tuyên Đức Lô, cái gương này là vật thứ hai Lý Dương biết được có dùng thủ pháp Hiện Ẩn Pháp để che giấu, khó trách khi nhìn thấy thứ này tim Lý Dương liền đập nhanh hơn, bảo bối sử dụng Hiện Ẩn Pháp để che giấu tuyệt đối không thể kém được.

“Thứ này của anh bán bao nhiêu?”, Lý Dương ngẩng đầu, mỉm cười nhìn người đối diện, người này không cao lắm, có lẽ khoảng 1m65, làn da có chút đen, trên mặt có dấu vết phong sương, hắn khẳng định là người thường xuyên chạy ra ngoài.

Lý Dương đoán đúng, người có vóc dáng không cao gọi là Trì Dũng này năm nay ba mươi lăm tuổi, là một thương nhân thường xuyên chạy ra ngoài. Lão Điền cũng là một thương nhân như vậy, có điều hắn thì làm công việc phục vụ, Trì Dũng thì thu mua vật dụng rồi bán lại.

Trì Dũng kinh ngạc xoay người lại nhìn Lý Dương, hắn cũng không ngờ Lý Dương lại hỏi giá.

Mà người đối diện kia thì vẫn cười lạnh, trong lòng hắn đã nhận định Lý Dương chỉ đang diễn trò, chuyện như vậy không thể lừa được hắn vì hắn đã gặp rất nhiều lần rồi.

-Những thứ này giống nhau, tổng cộng 5 vạn!

Trì Dũng vội vàng nói một câu, mặc kệ Lý Dương có ý gì, hiện tại hắn chỉ hi vọng Lý Dương có thể mua nó cho xong.

Cái gương này khi hắn thu mua mang lại cho hắn một cảm giác rất không bình thường, rất có thể hắn sẽ kiếm lời một ít, đáng tiếc là khi trở về hắn chưa kịp xem xét chuẩn xác thì đã gọi người tới mua, kết quả là không ai xem trọng cái gương này, hơn nữa còn rất nhiều người xem nó là vật phồng chế thời Dân Quốc.

Nếu thật sự là vật phồng chế thời Dân Quốc thì thứ này không đáng giá, nhiều nhất cũng chỉ có giá mấy trăm mà thôi.

Lúc này hắn nghĩ tới hội trường giám bảo, hắn muốn tới thử xem có thể bán nó được hay không.

Hắn vốn nghĩ người khách này có thực lực chuyên gia, hẳn là có thể cảm giác được chỗ không bình thường của cái gương này, không ngờ thứ mà hắn nhận được là một trận mắng nhieéc, việc này làm cho hắn không không nói ra lời đồng thời cũng chẳng biết làm sao.

Hơn nữa trong lòng hắn cũng đã nghĩ tới việc người khách quen này của hắn cũng không thể nhận biết được thì thứ này đoán chừng thật sự là đồ bỏ, hắn đã không còn hi vọng gì nữa, nhưng khi Lý Dương xuất hiện rồi hỏi giá lại nhen nhóm lên một tia hi vọng trong lòng hắn.

-Đây là 5 vạn, tất cả những thứ này tôi đều lấy!

Lý Dương cũng không biết người này đang nghĩ gì, nghe thấy hắn nói giá liền lập tức lấy tiền trả. Đây là số tiền mặt vừa mới lấy giữa trưa, chủ yếu là để mua một số vật nhỏ, loại thị trường giám bảo thể này rất ít người sẽ sử dụng chi phiếu.

-Anh thật sự mua?

Trì Dũng sững sốt, tuy trong lòng hắn có hi vọng Lý Dương sẽ mua những thứ này nhưng hi vọng này chẳng có bao nhiêu, thứ nhất Lý Dương rất trẻ, thứ hai thứ này nhìn không thấu, không ai muốn dùng 5 vạn để mua nó cả.

-Như thế nào, anh không phải phải bán sao?

Lý Dương nhú mày.

Thứ này là một thứ có thể giúp Lý Dương kiếm được một món lớn, loại chuyện này thấy mà không chiếm là tên ngốc, vừa rồi Lý Dương nghe được đối thoại nên cũng biết người này rất muốn bán đi những thứ này, cho nên mới cố ý hỏi giá, hơn nữa còn trực tiếp lấy ra tiền mặt.

Lý Dương lúc này đang đoán có phải là mình có chút nóng vội hay không, đối phương nếu thay đổi ý kiến hoặc là nâng giá thì thứ này rất có thể không thể mua được.

-Diễn đi, các người cứ tiếp tục diễn đi, tôi xem các người có thể nhận được giải ảnh đế hay không!

Người khách kia đột nhiên nói một câu, trong mắt còn có chút khinh thường, trong lòng hắn đã xem Lý Dương là người mà Trì Dũng gọi tới, sau khi thấy những việc này hắn liền cho là hay người diễn trò, hiện giờ trong lòng hắn còn suy nghĩ vì mình phát hiện hay người diễn trò mà tự hào nữa.

-Diễn?

Trì Dũng kinh ngạc quay đầu lại nhìn, lập tức liền hiểu được tại sao, hắn cũng đã lãng lộn mấy chục năm

Hiện Ân Pháp không khó trừ, cũng không mất bao nhiêu thời gian, Lý Dương sau khi tẩy nó đi vẫn còn thời gian để trở lại tìm bảo vật, dù sao thì vẫn còn cả ngày mai, thời gian vẫn còn.

-Tốt, cậu trai trẻ đi theo tôi nào!

Ông lão vừa lòng gật đầu, trong mắt còn có chút cảm kích hai người trẻ tuổi đi theo phía sau kinh ngạc nhìn ông sau đó chuyển sang nhìn cái gương.

Ông lão trả cái gương lại cho Lý Dương rồi cùng Lý Dương đi ra bên ngoài, Trì Dũng và người khách kia nhìn nhau một cái rồi vội vàng đi theo.

Lưu Cương ôm cái thùng đựng những món đồ đồng từ từ đi theo phía sau, lúc này hắn đang chờ Triệu Khuê và Hải Đông tới nhờ bọn họ mang thứ này lên xe.

Nơi này có không ít người ra vào nên vài người ra ngoài cũng không khiến mọi người chú ý, chỉ một lát sau mọi người đã ra tới bên ngoài.

Bên ngoài có đậu một chiếc Rolls-Royce có mành che, ông lão đi thẳng về chiếc xe đó.

683. Chương 680: Loại Bỏ Lớp Che Giấu (2)

Nhìn thấy ông lão, người tài xế vội vàng xuống xe giúp ông mở cửa xe. Người khách kia khi thấy một mành này thì không còn nghi ngờ gì nữa, cho dù là những người này chỉ diễn trò thì cũng không thể nào kiếm một chiếc xe thế này để diễn trò cả.

Sau khi hiểu rõ việc này, trong lòng hắn rất là ảo não, thứ này vốn hắn thấy trước, nhưng lại bị hắn từ chối không mua, cuối cùng lại rơi vào tay người khác.

-Tiểu Lý, đi lên đi!

Ông lão đứng ở chỗ cửa xe mỉm cười vẫy tay về phía Lý Dương, Lý Dương do dự một chút, cuối cùng cũng lắc đầu, nhỏ giọng nói :

-Lão tiên sinh, tôi nhớ phía trước có một quán trà, nơi đó hẳn là có gian phòng, chúng ta đến đó là được rồi, không cần phải đi xe đâu!

-Cũng tốt, chúng ta cùng nhau qua đó!

Ông lão mỉm cười gật đầu rồi đi theo Lý Dương, tài xế thì lấy xe chạy từ từ phía sau.

Quán trà trong miệng Lý Dương cách nơi này không xa, chỉ khoảng 6,700 thước, đi vài phút là đã tới nơi, quy mô quán trà này không nhỏ, hoàn cảnh bên trong cũng không tệ.

Ông lão trực tiếp tìm một căn phòng rồi đi vào bên trong, Trì Dũng và người khách kia có chút chần chờ, cuối cùng cũng đi theo phía sau.

Lý Dương và ông lão liếc mắt nhìn nhau một cái nhưng cũng không nói gì.

Hai người này một là chủ nhân trước đó, người còn lại thì suýt chút nữa trở thành chủ nhân của món bảo bối này, để cho bọn họ ở lại xem cũng không có gì, có điều chuyện này đối với bọn họ chưa chắc đã là chuyện tốt.

-Tiểu Lý, cảm ơn cậu, mời ngồi!

Đi vào phòng, ông lão cười nói với Lý Dương một câu, Lý Dương đồng ý để cho ông thấy được diện mạo thật sự của thứ này làm cho ông ta rất cảm kích.

-Thụy Đặc, đi chuẩn bị vài thứ đi...

Sau khi Lý Dương ngồi xuống, ông lão quay đầu lại nói với một người trẻ tuổi phía sau, Lý Dương nghe liền hiểu ra mấy thứ này chính là tài liệu dùng để tẩy lớp che giấu đi, ông lão không chuẩn bị thì Lý Dương cũng sẽ gọi Lưu Cương đi chuẩn bị.

-Lý Dương, anh nói là thứ này vốn không phải như thế này, là do người cố ý làm như thế ư?

Vương Giai Giai hiếu kỳ cầm cái gương lên xem rồi hỏi, từ vẻ ngoài mà nói thứ này rất bình thường, ngoại trừ hình tròn thì nó chẳng có gì đặc biệt cả, tuy nhiên trên nó lại có dấu vết phồng chế.

Thông qua vết phồng chế này Lý Dương có thể đoán ra thứ này được một người phồng chế theo hoa văn cuối thời Thanh.

Có vài điểm quan trọng được người đó dùng Hiện Ẩn Pháp che giấu, nhưng không phải tất cả các đặc điểm, dù sao thứ này cũng dùng để sưu tầm, không có khả năng che giấu hết mọi đặc điểm được.

Bảo bối được người ta sử dụng Hiện Ẩn Pháp để che giấu không nhiều, còn tồn tại tới ngày nay lại càng ít, Lý Dương có thể nhìn thấy hai món, hơn nữa còn giành được hai món này quả thật là chuyện vô cùng may mắn.

-Đúng, nhưng mà lúc này rất khó nói, chờ thêm một chút nữa mới có thể biết được!

Lý Dương nhỏ giọng nói.

-Thật kỳ quái, đồ tốt cần gì phải làm cho nó xấu đi như thế chứ?

Lòng hiếu kỳ của Vương Giai Giai đã bị gọi lên nhưng Lý Dương đã nói vậy nên cô đành nhịn xuống.

Cái Tuyên Đức Lô chính tông lần trước hẳn mua được Vương Giai Giai cũng có cảm giác như thế, đem một món đồ không tốt biến thành đồ tốt là chuyện bình thường, nhưng đem đồ tốt, cố ý giả dạng thành xấu lại rất hiếm thấy. Nếu không phải xuất phát từ mục đích bảo hộ bảo vật, chắc chắn người ta sẽ không sáng tạo ra thủ pháp này.

-Tiểu Lý, uống trà!

Ông lão cho người mang lên một bình trà, lúc Lý Dương và Vương Giai Giai nói chuyện thì trà đã được pha xong, ông lão tự mình mời Lý Dương một ly, Trì Dũng và người khách kia tất nhiên là không được hưởng cái phúc này.

-Cám ơn lão tiên sinh, không biết ông họ gì vậy?

Lý Dương vội vàng đứng lên, ông lão có khí chất rất tao nhã, tiếp xúc càng lâu thì khí chất này càng cảm nhận rõ hơn.

-Tôi họ Lương, mới từ Xin-ga-po trở về thăm người thân, vừa lúc gặp được hoạt động này nên cố ý đến xem, không ngờ vừa lúc gặp được một món khiến mình hứng thú!

Ông lão cười cười, nói xng còn liếc nhìn cái gương trên tay Vương Giai Giai, ông lão này là do nghe thấy có người tranh luận nên mới cố ý tới xem, đáng tiếc là ông tới chậm hơn Lý Dương một bước, hki ông đến thì giao dịch đã hoàn tất rồi.

Mới nhìn thấy thứ này ông cũng không nhận ra nó có dùng Hiện Ẩn Pháp, nhưng cảm thấy có chút không đúng nên ông liền chủ động đi theo rồi mượn cái gương của Lý Dương, lúc này mới phát hiện ra nó được người sử dụng Hiện Ẩn Pháp để che giấu.

Sau khi phát hiện ra ông liền có ý tưởng mua nó, ông biết rõ giá trị của nó hơn Lý Dương nhiều.

Người hiểu được thủ pháp sử dụng Hiện Ẩn Pháp cho dù trong quá khứ cũng rất ít, mà vật được sử dụng Hiện Ẩn Pháp phần lớn đều là tinh phẩm, trước kia đã là tinh phẩm thì bây giờ nó đã thăng lên hàng quốc bảo rồi.

Đây cũng là lý do ông ra giá 50 vạn USD, ông tin tưởng cho dù là cái gì thì với cái giá này hôm nay ông sẽ mua được nó, đáng tiếc là Lý Dương cũng là người biết giá trị của thứ này nên căn bản không bán cho ông.

Lý Dương cười cười, trong lòng cũng có chút giật mình.

Thì ra ông lão này không phải người trong nước, khó trách Lý Dương không có gặp qua ông, Xin-ga-po rất nhỏ, người có tài trên phương diện đồ cổ càng ít, hẳn quyết định khi trở về phải hỏi Hà lão một chút, tin chắc rằng Hà lão biết ông lão này là ai.

Sau khi uống vài chén trà, người gọi là Thụy Đặc kia đã trở lại, trên tay còn mang theo một cái chậu lớn.

Khi nhìn thấy thứ này, ánh mắt Lương lão sáng lên, thu dọn ấm trà trên bàn chừa chỗ cho cái chậu, ông gọi Thụy Đặc đặt cái chậu lên bàn rồi rót nước vào.

-Tiểu Lý, cậu tới đi!

Làm tốt chuẩn bị, Lương lão liền nói một câu” Lý Dương gạt đầu rồi từ từ lấy ra vài lá trà.

Lý Dương đã từng thấy qua phương pháp tẩy đi Hiện Ẩn Pháp một lần, lần này vừa lúc có thể tự mình thử, Lương lão thấy động tác của Lý Dương liền gật gật đầu, Lý Dương quả thật biết cách tẩy đi lớp Hiện Ẩn Pháp.

Lá trà rất nhanh đã chuẩn bị xong, Lý Dương pha một ly trà đậm, ngoại trừ Lương lão và Lưu Cương, những người còn lại đều mở to mắt nhìn.

Trì Dũng và người khách nhìn nhau, lúc này bọn họ đều hiểu được Hiện Ẩn Pháp là cái gì, nhưng chuyện Lý Dương làm bọn họ lại xem không rõ. Bọn họ giống như Lý Dương trước kia, Lý lúc xem xóa lớp Hiện Ẩn Pháp trên Tuyên Đức Lô cũng có biểu tình như vậy.

Lý Dương pha trà đậm theo tỉ lệ trước kia Liễu lão đã pha, Lý Dương không hiểu nguyên nhân nhưng bất chước là theo thì không có việc gì khó, lúc trước những động tác Chu lão làm hắn điều nhớ rõ.

Lương lão lại gật gật đầu, tỉ lệ mà Lý Dương pha rất đúng, xem ra Lý Dương có hiểu biết rất sâu.

Sau khi làm xong, Lý Dương lấy ra một cái khăn, đặt lá trà đã pha lên khăn rồi từ lau cái gương, mỗi khi chùi tới đâu thì chỗ đó có cái gì đó rớt ra, lúc này sắc mặt của Lương lão cũng đã chuyển sang nghiêm túc, ông đứng bên cạnh nhìn những động tác Lý Dương làm.

Trì Dũng và người khác nhìn nhau, lúc này bọn họ mới chợt hiểu ra bộ dáng trước kia cũng không phải là diện mạo thật sự của món bảo bối này, là do có người che giấu nên nó mới có bộ dáng như vậy,

Với chuyện này bọn họ cũng có chút nghi ngờ, hai người đã lặn lội trong vòng luẩn quẩn của đồ cổ mấy chục năm, loại thủ pháp đem đồ tốt biến thành đồ xấu, hơn nữa còn không nhìn ra manh mối trước đó bọn họ chưa bao giờ nghe nói qua.

-Lớp đồng xanh đã rớt ra!

Vương Giai Giai đột nhiên kêu một tiếng, mỗi khi Lý Dương lau chùi thì có không ít đồng xanh rớt ra, dần dần bên trong trở nên sáng ngời, dưới ngọn đèn, tuy còn chưa hiện ra hết nhưng sự cao quý của món bảo bối đã được hiện ra.

Trì Dũng và người khác há to miệng, cái gương này quả thật là có cái gì đó bên trong, khi nhìn thấy ánh sáng phản xạ, hai người liền biết thứ này là bảo bối.

Lý Dương tiếp tục chà lau, một lát sau liền ngâm cái gương vào trong nước.

Cái gương này không nhỏ, đường kính hơn 20 cm, nặng khoảng 5, 6 kg, khoảng 10 phút sau, Lý Dương đã lau chùi xong, cái gương đồng sáng bóng xuất hiện trước mắt mọi người.

Sau khi lau chùi xong, Lý Dương vắt chút nước từ lá trà ra rồi nhẹ nhàng vẽ loạn lên thân món bảo bối, di chuyển theo ngón tay Lý Dương, ánh sáng phản chiếu càng thêm sáng rọi.

Hồ hấp của Trì Dũng và người khác đã trở nên dồn dập, đây không phải là cái gương bình thường, rõ ràng là một cái gương đồng xinh đẹp, cái gương đồng này còn là cái gương đồng tốt nhất mà bọn họ từng gặp. Khó trách vừa rồi vị gọi là Lương lão đồng ý dùng 50 vạn USD để mua món bảo bối này, món bảo bối này có thể nói chính là vật báu vô giá.

Sau khi nhìn thấy diện mạo thật của cái gương đồng, trong lòng hai người chỉ có một cảm xúc, đó là hối hận.

-Đây là Thụy Thú Bồ Đào Văn Kính!

Lương lão đột nhiên kêu một tiếng, giọng của ông không nhỏ, ánh mắt cũng trừng rất lớn, hiện tuy Hiện Ân Pháp còn chưa hoàn toàn tẩy sạch nhưng bên trong đã có thể thấy rọ ràng rồi.

Lý Dương cười cười, cũng không có nói gì mà tiếp tục lau chùi gương đồng, nếu muốn tẩy Hiện Ân Pháp thì phải lau chùi xong toàn bộ, nếu không thứ này không còn có ý nghĩa bảo hộ nữa mà chuyển thành phá hư.

Vài phút sau, Lý Dương cuối cùng cũng làm xong, sau khi Lý Dương lau chùi xong, mỗi người đều ngừng hô hấp, ngay cả người không biết gì về đồ cổ như Vương Giai Giai cũng không ngoại lệ.

Cái gương đồng trước mặt này quả thật là làm người ta vô cùng rung động....

684. Chương 681: Gương Đồng Cực Phẩm Thời Đường (1)

Sau khi tẩy xong lớp che giấu, cái gương đồng này liền phát ra sự rực rỡ đẹp đẽ vốn có của nó ra trước mặt mọi người.

Đã không còn che dấu, mặt kính phản chiếu ra ánh sáng rực rỡ, hình ảnh này trông rất sống động, mọi người chỉ cần nhìn thấy là biết ngay nó không phải là vật bình thường.

Trì Dũng và người khách nhìn thoáng qua nhau rồi cực khổ nuốt nước miếng.

Đây là một cái gương đồng đỉnh cấp thời Đường, vào thời Đường gương đồng phát triển rất mạnh mẽ. Gương đồng thời đó không những kế thừa tinh hoa thời Ngụy Hán mà còn hấp thu tinh hoa của rất nhiều dân tộc sau đó dung hợp lại, kết cấu càng thêm tinh tế, lúc đó gương đồng đã đạt tới đỉnh cao.

Vì thế nó là một điểm đặc biệt thời Đường, “thiên thu kim giám lễ”, cái gọi là kim giám chính là gương đồng, mỗi khi tới ngày sinh của Đường Huyền Tông, cộng tức là ngày 5/8 âm lịch, mọi người đều đem gương đồng tặng người xem như là lễ vật, nó có ý nghĩa như là bánh Trung Thu vậy.

Có một ngày lễ như vậy cho thấy nghệ thuật gương đồng thời Đường phát triển mạnh tới mức nào, gương đồng thời Đường được phát triển mạnh nhất từ trước đến lúc đó, đáng tiếc chính thời Minh Thanh thiếu đồng nên rất nhiều vật phẩm bằng đồng được nung chế lại, biến thành tiền đồng, phá tan nghệ thuật gương đồng tinh xảo này.

Hiện tại có không nhiều gương đồng tinh mỹ thời Đường được lưu lại, phần lớn chúng đều nằm trong viện bảo tàng, trước mắt phần lớn trong số chúng đều là được đào ra từ những ngôi mộ cổ mà thôi.

-Thật xinh đẹp!

Vương Giai Giai nhin không được tán thưởng một câu, cô không hiểu đồ cổ, nhưng cái gương đồng xinh đẹp này đã thuyết phục được cô.

-Đúng vậy, thật xinh đẹp, một cái Thụy Thú Bồ Đào Văn Kính lớn như vậy rất là hiếm thấy, có thể nói là quốc bảo!

Lương lão cũng lớn tiếng thở dài, Lý Dương không rõ lắm nhưng Lương lão thì hiểu rất rõ, năm trước có một công ty đầu giá bán ra một cái gương nhỏ hơn cái này rất nhiều, ngay lúc đó thành giá cả của nó đã đạt tới mức 700 vạn NDT. Cái gương đồng này so với cái đó còn tốt hơn, lại lớn hơn rất nhiều, giá cả ít nhất cũng phải gấp 2, 3 lần cái kia.

Lý Dương yên lặng gật gù đầu, trong hình ảnh lập thể hần đã thấy qua cái gương này, có điều khi thật sự thấy được bằng mắt thường, trong lòng Lý Dương vẫn rung động mạnh mẽ.

Gương đồng thời Đường là tốt nhất, mà cái gương đồng trước mặt này lại là tinh phẩm thời đó, chỉ điểm này thôi cũng đủ thấy văn hóa gương đồng thời đó phát triển rực rỡ như thế nào.

Bề ngoài chiếc gương này vô cùng tự nhiên, đường kính khoảng 27 đến 28 cm, loại gương có đường kính nhỏ hơn 10 cm là loại gương nhỏ, từ 10-20 cm là gương đồng cỡ trung, 20-30 cm là gương đồng cỡ lớn, hơn 30 cm là gương đồng loại đặc biệt lớn.

Cái gương này tuyệt đối là gương đồng loại lớn, gương đồng lớn như thế lại có chế tác vô cùng tinh mỹ, thứ này tuyệt đối có thể xếp vào hàng quốc bảo.

Lý Dương cẩn thận cầm gương đồng đặt lên bàn để cho mọi người cùng nhau thưởng thức.

Văn hóa gương đồng cũng là một loại văn hóa chạm khắc, rất nhiều tấm gương đều được điêu khắc, gương đồng càng tinh mỹ thì điêu khắc càng tốt, giá trị nghệ thuật lại càng cao.

Mặt gương đồng này có hình một con thú nằm sấp, hình thể của nó đầy đà, tọa hình khéo léo, trên vai còn có một lông long xinh đẹp, đầu nó hướng vào bên trong, hình ảnh của con thú vô cùng sống động, từ bên ngoài nhìn vào cảm thấy rất tự nhiên.

Công nghệ điêu khắc của tấm gương này vô cùng tinh xảo, phong cách lộng lẫy hoa mỹ, dưới bụng tấm gương có một cái lỗ, đây là nút kính, loại gương tinh xảo thế này mà có nút kính là chuyện rất hiếm thấy.

Ngoại trừ những thứ này, trung tâm những hoa văn còn có một đường thẳng nhô lên chia tấm gương ra

Có một số là tinh phẩm, đáng tiếc là đã bị hư hao, mấy thứ này giá trị cũng không cao lắm.

-Lý tiên sinh!

Lý Dương còn chưa mở năng lực đặc thù để quan sát thì xung quanh đã truyền tới một giọng nói vui mừng, Lý Dương quay đầu lại nhìn một chút.

“Thật là ngài, không nghĩ lại có thể gặp ngài ở đây!”

-Lương hội trưởng!

Lý Dương cũng có chút kinh ngạc, người trước mắt này thật sự là người quen, hẳn là hội trưởng-lão Lương của hiệp hội ngọc thạch Nam Dương. Khối Thủy Tinh Chủng Lý Dương giải ra ở Nam Dương là do người này mua, số tiền bán được sau đó được Lý Dương đầu tư vào công ty đấu giá Khải Đạt.

Lý Dương nói ra tên hẳn làm cho hẳn rất kích động, hẳn nhanh chóng đi tới chỗ Lý Dương.

-Không ngờ ngài còn nhớ tôi, mấy ngày hôm trước tôi có nghe nói tới sự kiện của ngài ở Minh Dương!

Lão Lương có vẻ cực kỳ cung kính làm cho những người quen biết với lão Lương rất kinh ngạc, lão Lương không có thân phận khác, hẳn chỉ là một hội trưởng hiệp hội ngọc thạch, có điều hẳn lại là một tỉ phú, ở Nam Dương hẳn là một người rất có danh tiếng.

Sự tôn kính của hẳn với người trẻ tuổi trước mắt này mọi người đều có thể cảm nhận được, lão Lương không ngờ lại tôn kính người trẻ tuổi này tận đáy lòng mà không phải chỉ là tôn kính bề ngoài, điều này càng làm cho bọn họ kinh ngạc.

Lão Lương quả thật tôn kính Lý Dương từ sâu trong lòng, đại hội nguyên thạch Myanmar hẳn cũng có tham gia, công ty của Trương Vĩ nhỏ nên không đủ để đi nhưng công ty của hẳn thì lại khác.

Ở Myanmar, hẳn tận mắt thấy Lý Dương và Phi Thúy Vương quyết đấu, sau khi trở về hẳn liền khen không dứt miệng.

Đáng tiếc là lúc đó người xung quanh rất nhiều nên hẳn không có dịp bước lên chào hỏi Lý Dương, sau đó hẳn lại phải vội về nước nên cũng không tham gia buổi đấu giá của Lý Dương, việc này làm cho hẳn tiếc nuối thật lâu.

Cũng bởi vì thế nên khi Lý Dương nhận ra hẳn, hơn nữa còn lâu tên hẳn làm cho hẳn rất kích động, hiện tại Lý Dương không phải chỉ là một thành viên của hiệp hội ngọc thạch Minh Dương nữa mà là người chiến thắng Phi Thúy Vương trở thành đệ nhất trong giới đồ thạch.

-Chuyện đó à, chẳng có gì đâu!

Lý Dương thoáng sửng sốt, lập tức hiểu được chuyện gì, chuyện này đoán chừng toàn bộ thành viên của hiệp hội Hà Nam đều biết, vòng luẩn quẩn rất nhỏ, tin tức này khẳng định là truyền rất nhanh.

-Đúng rồi, tôi quên ngài là một vị đại sư xem xét đồ cổ, ngài có thể xem xét giúp tôi món bảo bối này không?

Lão Lương đột nhiên nói, Lý Dương thành danh ở Nam Dương, mọi chuyện của Lý Dương người ở đó đều hết sức để ý, cái Trường Sinh Bát của Lý Dương từng triển lãm ở Trịnh Châu, nó là một đoạn giai thoại trong vòng luẩn quẩn của đồ cổ.

-Đại sư xem xét đồ cổ?

Lão Lương nói không nhỏ nên mọi người xung quanh đều nghe được, mọi người đều nghi hoặc nhìn Lý Dương, rất nhiều người trong mắt đều có vẻ không tin.

Cho dù là mấy người bạn của lão Lương cũng vậy, nguyên nhân là Lý Dương thật sự rất trẻ, rất khó có thể liên hệ với đại sư xem xét đồ cổ được.

686. Chương 683: Chính Nó Có Thể Nói

Lý Dương cúi đầu nhìn thoáng qua, trên tay lão Lương là một cái chén sứ.

-Không tồi, đồ sứ tinh phẩm Không Bạch Kỳ, hiện tại rất ít gặp a!

Lý Dương nhẹ nhàng gạt đầu, món đồ sứ này quả thật không tệ.

Lý Dương vừa dứt lời thì mọi người liền kinh ngạc nhìn hắn, thứ này mọi người đã thảo luận thật lâu, rất nhiều người cũng đoán là thứ này là tinh phẩm Không Bạch Kỳ.

Có điều mọi người nhìn thật lâu mới có thể xác định, trước mắt, người trẻ tuổi này chỉ nhìn thoáng qua là đã thể nói ra 5 chữ ‘tinh phẩm Không Bạch Kỳ’ đủ để chứng minh người trẻ tuổi này có nhãn lực nhất định.

-Lý tiên sinh, mời ngài kể lại cụ thể!

Trên mặt lão Lương có chút đắc ý, hắn cẩn thận đặt cái chén lên bàn, sau đó mời Lý Dương cẩn thận xem, không biết là ai đặt cái bàn ở đây, ngoại trừ cái chén của lão Lương còn có vài món đồ sứ của những người khác cũng đặt lên trên này.

Lý Dương đi tới nhẹ nhàng cầm cái chén lên, có lẽ cái bàn này là do người cố ý mang tới để tiện cho việc đặt đồ sứ.

Cầm cái chén, Lý Dương cẩn thận xem một chút, hắn nhìn không được lại gạt gạt đầu, đồ sứ Không Minh Kỳ không nhiều, cái chén này cho dù là hoa văn hay là phong cách đều vô cùng tinh tế, đủ để xem là tinh phẩm.

Minh Không Kỳ là một đoạn thời gian trong lịch sử, đoạn thời gian này có rất ít đồ sứ, hiện tại Minh Không Kỳ được mọi người xem là thời Minh chinh thống, Cảnh Thái, Thiên Thuận, cả ba giai đoạn này cộng lại cũng không tới 30 năm.

Đến nay lịch sử vẫn chưa phát hiện ra đồ sứ đặt trong cho Minh Không Kỳ, đây cũng là một đoạn trống trong lịch sử đồ sứ.

Minh Không Kỳ có quan hệ rất lớn với chính trị và thời cuộc ở thời đó, hoàng thất chính thống là Minh Anh Tông Chu Kỳ Trấn, chuyện của hắn hiện tại có rất nhiều người biết.

Thời Minh có một biến động nổi tiếng, hoàng đế lúc đó chính là tù binh của em mình, sau đó lại nổi dậy đoạt lại ngôi từ chính người em.

Người bị cướp ngôi chính là Cảnh Thái hoàng đế, Minh Đại Tông Chu Kỳ Ngọc. Sau khi cướp ngôi, Chu Kỳ Trấn sửa niên hiệu thành Thiên Thuận, lúc này lịch sử đồ sứ bị trống 3 năm.

Với chuyện của hai anh em nhà này, những chuyên gia lịch sử có thể ngồi nói vài ngày, nhưng những người khác đều không có hứng thú, hứng thú lớn nhất vẫn là đồ sứ thời này.

Sau khi đổi niên đại, Hoàng đế liền ban bố rất nhiều lệnh cấm với đồ sứ, lúc sau lại có giặc trong giặc ngoài, chiến loạn thường xuyên, tranh quyền torng cung đình lại không ngừng xảy ra làm cho xã hội đình trệ, kinh tế suy yếu.

Thời kỳ này Cảnh Đức Trấn cũng bị ảnh hưởng rất lớn, lúc đó còn rất ít hộ dân có thể nung gốm, đồ sứ nung ra đạt tiêu chuẩn cũng không nhiều lắm, cho dù là tạo hình hay phẩm chất thì thời này cũng không thể so với thời Vĩnh Lạc, Tuyên Đức được.

Có điều thời kỳ này không phải là không có đồ sứ tinh phẩm, một bộ phận nhỏ lò nung vẫn còn hoạt động, hoàng thất quý tộc cũng không thể nào không sử dụng đồ sứ, cho nên tinh phẩm thời đó tuy ít nhưng không phải là không có.

“Bảo bối này của anh không tệ, có thể tìm thấy một món đồ tốt thế này của Không Minh Kỳ quả thật là may mắn!”

Lý Dương nhìn một hồi, lại nhìn không được gạt gạt đầu, đồ sứ Minh Không Kỳ Lý Dương đã gặp vài món, nhưng phẩm chất rất bình thường, cái này có thể nói là cái tốt nhất mà Lý Dương đã gặp qua

-Tôi nói là tinh phẩm mà mọi người không tin, có lời này của ngài thì tôi đã yên tâm, cho dù là không tới chỗ chuyên gia giám định cũng không có gì.

Trên mặt lão Lương xuất hiện nụ cười sáng lạng, hắn có vẻ càng đắc ý, nhưng cũng đúng, có thể tìm thấy một món tinh phẩm Minh Không Kỳ thì quả thật là đáng để đắc ý.

Có điều hắn đã đem Lý Dương xem thành chuyên gia, trong lòng hắn, Lý Dương chính là chuyên gia đỉnh cấp.

-Lão Lương, vị tiểu huynh đệ này, tôi nghĩ đồ sứ tinh phẩm Minh không Kỳ không phải là không có nhưng là cực nhỏ. Thứ này quả thật không sai, nhưng nhưng không thể so sánh với thời Tuyên Đức hay là Thành Hóa được!

Bên cạnh lão Lương đột nhiên có một người nói chuyện, khi nói hắn còn không ngừng lắc đầu.

Người này cũng mang theo một món đồ sứ, nó là một ống đựng bút không nhỏ, ống đựng bút cũng là một món đồ cổ, giá trị cũng không thấp. Xem ra này vừa rồi hơn hai trăm người chia ra thành 2 bộ phận, người ủng hộ lão Lương thì đứng một bên, người phản đối thì đứng một bên.

-Đúng vậy, đây quả thật là đồ sứ Minh Không Kỳ, nhưng trực tiếp nói nó là tinh phẩm thì có phải là quá vô đoán hay không?

Lại có một người tiếp một câu, vài người đứng bên cạnh cũng gật đầu, trên thực tế trước khi Lý Dương đến thì mọi người cũng đã tranh luận như thế này.

Tinh phẩm hay không, đúng thời đại hay không, đây đều là những điểm thường xuyên tranh luận của giới đồ sứ, một món đồ sứ có phải là tinh phẩm hay không rất quan trọng, có phải đúng niên đại không cũng quan trọng không kém.

Không phải tinh phẩm và tinh phẩm có chênh lệch rất lớn, hiện tại cho dù là người không sưu tầm thì cũng biết được hai thứ này có chênh lệch rất lớn.

Mọi người đều nhìn về phía Lý Dương, muốn nghe xem Lý Dương giải thích, chỉ dựa vào một câu của hắn mọi người không thể nào tin được.

-Mọi người có biết Lý tiên sinh là ai không, Lý tiên sinh nói nó là tinh phẩm thì khẳng định là không thể sai được

Lão Lương vội vàng nói một câu, trên mặt đã có chút đỏ lên, mọi người hoài nghi Lý Dương làm cho hắn rất khó chịu.

Trong lòng lão Lương, hắn đã xem Lý Dương là điểm để kiêu ngạo, Lý Dương dù sao cũng là người của hiệp hội ngọc thạch Hà Nam.

Hơn nữa ngay từ đầu khi nhìn thấy Lý Dương bọn họ đã cảm nhận được Lý Dương sau này sẽ không tầm thường, nhưng không ngờ là chỉ sau một năm, Lý Dương đã bay lên tới tận trời, trở thành đồ thạch đệ nhất nhân.

Việc này làm cho hình tượng của Lý Dương trong lòng hắn được đẩy lên cực cao, nói một cách chẳng chút khoa trương, Lý Dương hiện tại chính là thần trong lòng bọn hắn, là thần tượng chung, tất nhiên là hắn không muốn người khác nghi ngờ Lý Dương.

-Lương hội trưởng, tôi không sao!

Lý Dương vội vàng lên tiếng, lúc này hắn rất sợ lão Lương nói ra thân phận của hắn.

Còn rất nhiều thứ hắn chưa xem, nói không chừng còn có thể kiếm được bảo bối, một khi để người khác biết hắn là Ngọc Thánh, chuyên gia cổ ngọc của Cổ Cung thì khi hắn nhìn trúng món gì, món đó còn không bị những người khác nâng giá sao chứ.

Lo lắng này không phải là dư thừa, Mao lão và Bạch Minh đã gặp qua nhiều lần, những người bán cũng không lo chuyên gia không mua, nếu không mua thì bên cạnh cũng sẽ có người mua mà thôi.

Việc này Lý Dương đã sớm nghe bọn họ nói qua, cũng luôn ghi nhớ trong lòng.

-Lý tiên sinh!

Lão Lương kinh ngạc ngẩn đầu lên, Lý Dương lắc đầu rồi nói với hắn một câu:

-Tôi chỉ là người thường!

Lý Dương không có nói rõ, có điều lão Lương thông minh nên cũng hiểu được, có thể làm ăn lớn thì không ai là ngu cả, hắn biết Lý Dương muốn che giấu thân phận của mình, nếu Lý Dương không muốn cho mọi người biết thì hắn tự nhiên là sẽ không nói.

-Mấy vị cho nó không phải là tinh phẩm vì chất lượng của nó không bằng với đồ sứ thời trước và sau đó?

Lý Dương lại mỉm cười hỏi một câu.

Người trung niên ôm ống đựng bút gật đầu nói:

-Đúng, chúng tôi đều nhất trí cho là vậy, đây là hàng bình dân, giá trị rất cao, nhưng không phải là tinh phẩm!

-Hàng tốt của bình dân, không phải tinh phẩm!

-Thứ này rất tốt, ít nhất cũng phải mười vạn!

-Không phải là tinh phẩm!

Mọi người xung quanh đều nói, lão Lương thì có chút sốt ruột, hắn có tin tưởng rất lớn vào Lý Dương, nhưng nhiều người xung quanh nói như vậy hắn cũng sợ Lý Dương sẽ có ý khác.

Lão Lương còn chưa nói gì thì Lý Dương đã mở miệng nói:

-Tôi nói là tinh phẩm là vì có chứng cứ!

-Chứng cứ?

Những người đang phát biểu ý kiến đều ngừng lại, bọn họ cùng nhau quay đầu lại nhìn Lý Dương, ngay cả những người bên cạnh cũng nhìn về phía Lý Dương.

-Khụ, này, tiểu... Lý tiên sinh, căn cứ của ngài có thể nói cho chúng tôi biết để chúng tôi mở rộng tầm mắt được hay không!

Người ôm ống đựng bút ho nhẹ một tiếng, hắn vốn định tiếp tục gọi tiểu huynh đệ, nhưng khi nhớ tới thái độ vừa rồi của lão Lương thì hắn lập tức thay đổi xưng hô, lão Lương trong đám người có địa vị không thấp, người trẻ tuổi này lại được hắn tôn trọng như vậy, người này không thể không thay đổi cách xưng hô cho phù hợp.

Có điều thay đổi thái độ không có nghĩa là hắn đồng ý với Lý Dương, câu nói sau đó của người này mang theo chút bức bách, hắn muốn Lý Dương lấy chứng cứ ra.

-Lý tiên sinh nói có, kia khẳng định có!

Lần này người nói chuyện chính là lão lương, Lý Dương nói vậy làm cho hắn cảm thấy an tâm, hắn hiểu Lý Dương rất sâu, trong giới đồ cổ Lý Dương đã từng xem xét qua rất nhiều ngọc cổ, lại tìm thấy 2 cái Trường Sinh Bát chứng minh hai viện bảo tàng bị lừa, ngoài ra còn có rất nhiều chuyên gia đã bài tử, chứng minh Lý Dương quả thật có thực lực rất cao.

Trong mắt hắn Lý Dương là một chuyên gia, nếu Lý Dương nói có chứng cứ, vậy khẳng định có.

Những người xung quanh đều rất ngạc nhiên, bọn họ muốn biết chứng cứ mà Lý Dương nói là gì? Như thế nào chứng minh đây là tinh phẩm Minh Không Kỳ?

Lý Dương đặt cái chén lên bàn rồi chỉ vào nó, nói:

-Chứng cứ ngay trên mặt ngoài cái chén, kỳ thật cái chén đã tự nói cho chúng ta biết nó là tinh phẩm Minh Không Kỳ do quan lại thời đó nặn!

Lý Dương nói vậy làm cho mọi người đều nhìn về phía cái chén, có điều trên mặt mọi người vẫn là sự nghi ngờ, bọn họ vẫn không tin lời Lý Dương nói.

687. Chương 684: Biết Những Thứ Đây, Anh Cũng Là Chuyên Gia

- Đồ sứ thời kỳ Không Bạch, làm cho người ta cảm giác trực quan chính là rất nhiều lò nung dân gian, liên tục kiểm chứng mấy món đồ sứ thời kỳ Không Bạch, thuyết pháp lò nung của trong cung mới dần dần được xác định

Lý Dương nhẹ nhàng nói, người chung quanh cũng rất tán đồng gật đầu một cái, Lý Dương nói những thứ này đều là căn cứ theo thông thường, những thứ này mọi người đều biết, trước kia, còn có thuyết pháp thời kỳ Không Bạch không có các lò nung ở trong cung.

- Mà trên thực tế, thời kỳ Không Bạch quả thật có sản xuất rất nhiều đồ sứ, hơn nữa chúng không có cùng đặc điểm với một số đồ sứ từ lò nung dân gian!

Lý Dương cao giọng, từ từ nói, lão Lương và mấy người bên cạnh hắn cũng đưa ánh mắt nhìn thẳng về phía Lý Dương.

Lý Dương nhìn một vòng, lúc này chú ý quanh hắn có chừng chừng hai mươi người, những người chung quanh khác biểu hiện rất là tò mò, tò mò tại sao nhiều người như vậy lại đang nghe một người trẻ tuổi nói.

- Đầu tiên điểm thứ nhất, đồ sứ Thanh Hoa thời phong kiến làm từ đất sét tinh khiết, chất đất mềm và không có tạp chất, những thứ này đều là lò nung dân gian không có, hoặc là có rất ít

Giơ tay lên, Lý Dương chỉ vào cái đĩa trên bàn, tiếp tục nói:

- Chúng ta nhìn cái đĩa này, dưới đáy lộ ra một số hoa văn, chất men thì vô cùng nhẵn nhụi, một loại đồ tốt mà lò nung dân gian nung không ra.

Lý Dương vừa nói như thế, lập tức rất nhiều người cũng cẩn thận nhìn cái đĩa Thanh Hoa đặt ở trên bàn, lão Lương cũng không ngoại lệ, mặc dù cái đĩa này đã bị hắn xem qua rất nhiều lần.

- Không tồi, lò nung dân gian rất ít có thể nung ra đồ tốt như vậy, có thì cũng chỉ là rất ít, nhưng không thể khẳng định lò nung dân gian nung không ra được, khi đó đại đa số người ta chỉ định lò nung dân gian, vẫn có thể làm được điểm này

Người đang cầm chiếc ống đựng bút Thanh Hoa nói theo một câu, người chung quanh cũng đều gật đầu một cái, chỉ bằng điểm này Lý Dương rất khó thu phục bọn họ, nhưng Lý Dương nói quả thật cũng không có một chút sai lầm nào.

Lý Dương cũng không để ý, cười cười, tiếp tục nói:

- Lò nung dân gian có thể nung ra đồ tốt như vậy, nhưng có một số thứ mà lò nung dân gian không làm được, đó chính là hoa văn vẽ quét phía trên, đây là thủ pháp năm Diên Thừa Tuyên Đức truyền xuống, đây cũng là một trong những đặc điểm của đồ sứ từ lò nung trong cung lúc ấy

Lời Lý Dương vừa dứt, mấy cái đầu cũng ngó tới, cẩn thận nhìn cái đĩa Thanh Hoa trước đó bị bọn họ xem qua rất nhiều lần.

Hoa văn Quất Bì là một đặc điểm đồ của sứ thời Tuyên Đức, làm tốt còn được gọi là men Quất Bì, điểm này rất nhiều người cũng rõ ràng, những người này cũng đều là người yêu thích gốm sứ Thanh Hoa, trong thời Tuyên Đức, men Quất Bì cũng được coi là một đặc điểm chính.

- Thật sự có hoa văn Quất Bì rất nhỏ

Người vẫn ôm cái ống đựng bút Thanh Hoa kinh hô một tiếng đầu tiên, đồ sứ dân gian thời phong kiến quả thật không có hoa văn Quất Bì như vậy, Lý Dương nói điểm này mặc dù còn chưa để cho hắn vì đó mà tin tưởng đây chính là đồ sứ lò nung trong cung, nhưng hoài nghi cũng không lớn.

- Nhỏ như vậy, trước đó sao tôi không phát hiện ra nhỉ?

Một người khác cũng thán lên, lão Lương hắc hắc cười một tiếng:

- Nếu anh phát hiện ra, vậy anh cũng là chuyên gia

Lời của lão Lương khiến cho tất cả mọi người nhỏ giọng nở nụ cười, mọi người cũng đều ngẩng đầu nhìn Lý Dương, muốn nghe Lý Dương tiếp tục nhận xét.

Lý Dương khẽ mỉm cười, tiếp tục nói:

- Ngoài hoa văn Quất Bì, tầng men của cả cái đĩa giác mỏng hơn nữa ánh sáng trong suốt, sắc men màu xanh, dọc theo bên miệng còn có men đặc biệt, những thứ này đều là đặc điểm đồ sứ lò nung trong cung, lò nung dân gian muốn làm những thứ này hoàn mỹ như vậy, không phải là không làm được, nhưng rất khó!

Tất cả mọi người gật đầu theo, những thứ này đúng là đồ sứ đặc điểm của lò nung trong cung, lò nung dân gian có thể đốt ra tốt như vậy không phải là không có, nhưng ở ba triều đại trên cũng là rất khó, lò nung trong cung cũng khó làm được, càng không cần phải nói lò nung dân gian.

Trong lòng một số người, đã bắt đầu tán đồng lời của Lý Dương, cái đĩa này rất có thể chính là đồ sứ lò nung trong cung.

Có vài người còn hâm mộ nhìn lão Lương, nếu thật là đồ sứ từ lò nung trong cung thời phong kiến, cái đĩa Thanh Hoa này sẽ tăng giá, vốn là nhiều nhất hai mươi vạn, bây giờ ít nhất cũng muốn năm sáu chục vạn, bán đấu giá còn có thể cao hơn.

- Đây là thứ nhất, còn thứ hai nữa

Lý Dương thần nhiên nói, tất cả mọi người thu hồi ý nghĩ trong lòng, tập trung tất cả tinh lực nghe Lý Dương phê bình.

- Điểm thứ hai chính là màu sắc của gốm Thanh Hoa, mọi người có chú ý tới hay không, cái đĩa Thanh Hoa này dùng màu sắc chính là cái gì?

Lý Dương mỉm cười nhìn mọi người, hỏi một câu đầu tiên.

- Xanh Tomali ư?

Có người trả lời một câu không xác định, mấy người kia nhìn chiếc đĩa cũng không có nói chuyện, nhưng cũng yên lặng gật đầu một cái. Bọn họ cũng đồng ý đây chính là màu xanh Tomali, dù sao màu Tomali này và màu xanh trong nước sản xuất không giống nhau, bọn họ không phải là chuyên gia, không có bản lĩnh nhìn một chút liền rõ ràng, nhưng vẫn có thể phân biệt được.

- Anh nói không sai, đây chính là màu xanh Tomali, nhưng màu xanh Tomali cũng có phân loại tốt và loại xấu

Trên mặt Lý Dương lần nữa lộ ra nụ cười, đứng ở phía trước cái đĩa, còn mang một sự tự tin rất lớn:

- Màu xanh Tomalo được sử dụng trong bốn thời kỳ, nhà Nguyên là thứ nhất, thời Hồng Vũ Minh triều khai quốc là thứ hai, thời thứ ba còn lại là thời kỳ Vĩnh Tuyên, đồ sứ thời kỳ Vĩnh Tuyên cơ hồ đều là sử dụng loại màu sắc này, phát huy tác dụng màu của loại này đến cực hạn. Thời kỳ thứ tư, chính là khi bắt đầu thời kỳ Không Bạch

- Màu xanh tốt thì tốt, nhưng yêu cầu của nó đối với lửa nung quá cao, thời kỳ Không Bạch không ổn định, triều đình còn đã từng ban bố lệnh cấm nung, lúc này mấy người công nhân lò nung còn có ý định đi cân bằng khổng chế ngọn lửa đây? Cũng chính là từ thời này bắt đầu, rất nhiều lò nung dân gian chọn dùng màu xanh sản xuất trong nước hoặc là những khác, và cả chính sách “dùng hàng Thanh”, những nguyên liệu màu này dần dần thay thế trong các lò nung dân gian

Lý Dương từ từ nói, người chung quanh lần nữa gật đầu, Lý Dương nói những điều này bọn họ cũng chưa nghe qua, nhưng rất hợp lý, “dùng hàng Thanh” đúng là được dùng chủ yếu sau thời kỳ Không Bạch.

- Coi như lò nung dân gian có rất nhiều lò sử dụng nguyên liệu trong nước, nhưng điều này cũng không cách nào chứng minh cái đĩa này chính là từ lò nung trong cung?

Có người rất nghi ngờ hỏi thêm một câu, tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn Lý Dương, đây cũng là nghi ngờ chung của bọn họ, Lý Dương giải thích sự chuyển đổi nguyên liệu màu, nhưng đây hết thảy giống như chủ đề không liên quan đến bọn họ, không cách nào chứng minh cái đĩa này cái có phải từ lò nung trong cung hay không.

- Có biện pháp chứng minh

Lý Dương khoát tay áo một cái, tiếp tục nói:

- Bởi vì nguyên liệu màu cái đĩa Thanh Hoa này sử dụng chính là Tomali tốt nhất, chỉ có loại nguyên liệu màu này, mới có thể đốt ra được màu lam trên đĩa kia, khiến toàn chiếc đĩa có vẻ đẹp nồng nàn, rõ ràng mà thông suốt. Đồ sứ mà loại nguyên liệu màu này đốt ra có hiệu quả tương tự thời Tuyên Đức, mọi người nhìn kỹ một chút, không khó nhìn ra cái đĩa Thanh Hoa này có nét tương tự thời Tuyên Đức cực lớn!

Lý Dương còn chưa nói hết, mọi người liền quay đầu nhìn về phía cái đĩa đó, mỗi người càng nhìn ánh mắt mở càng lớn, bọn họ đều là người yêu thích sưu tầm, không có hiểu nhiều như chuyên gia nhưng cũng biết một chút kiến thức thông thường.

Với lần này, cái đĩa Thanh Hoa này quả thật là rất giống đồ sứ Thanh Hoa thời Tuyên Đức, đổi cái khuôn và nét vẽ, mọi người đoán chừng sẽ cho là đây chính là đồ sứ thời Tuyên Đức.

- Lý tiên sinh, ý của ngài là, cái đĩa này đúng là dùng nguyên liệu màu Tomali tốt nhất, cùng giống như thời Tuyên Đức?

Có người dường như hiểu cái gì, nhẹ giọng nói một câu.

- Cho dù giống nhau, cái đĩa này cũng không quan hệ với lò nung trong cung mà!

Có người lại cau mày hỏi một câu.

- Ngu ngốc, đã đốt ra màu sắc như đồ sứ Thanh Hoa thời Tuyên Đức, còn nói không quan hệ với lò nung trong cung?

Người bên cạnh người này không nhịn được nói một câu, chung quanh có mấy người cũng nở nụ cười, lúc này tất cả mọi người hiểu đã hiểu ý Lý Dương.

Cái đĩa Thanh Hoa này giống với thời Tuyên Đức, vậy trừ lò nung trong cung đốt ra không có cách giải thích khác.

Lò nung dân gian là căn bản đốt không ra được hiệu quả như loại này, loại nguyên liệu thượng đẳng này lúc ấy hạn chế và quy định rất nghiêm, cũng chỉ có lò nung trong cung mới có thể sử dụng, lò nung dân gian căn bản sẽ không có.

Hơn nữa, lò nung dân gian ngay cả Tomali bình thường cũng không được dùng, lại càng không thể đi chọn dùng loại vô cùng đắt giá này, quá trình nung yêu cầu lại cao hơn.

- Thì ra là ngài nhìn từ màu sắc Thanh Hoa ra, sao tôi không nghĩ tới nhỉ!

Người đang ôm cái ống đựng bút Thanh Hoa lẩm bẩm nói một câu, hần nhớ lại lời của Lý Dương vừa nói:

- Đồ sổ biết nói! Sự thật lại như thế này, cái đĩa này thật ra thì tự nó nói cho bọn họ rất nhiều, chẳng qua là bọn họ cũng không phát hiện ra mà thôi.

Nhưng đây cũng là khác biệt giữa người yêu sưu tầm bình thường và chuyên gia, chuyên gia chính là chú ý cả những chi tiết rất nhỏ, lời ra đặc điểm quan trọng nhất, mọi người đều có thể phát ra được, thì mọi người cũng là chuyên gia.

Từ phản ứng của người ôm cái ống đựng bút, hần đã tin đây chính là đồ sứ của lò nung trong cung, dù sao chứng cứ của Lý Dương thật rất đầy đủ, hần bây giờ không nghĩ ra lý do phản bác.

- Nguyên liệu màu mà cái đĩa này sử dụng chính là nguyên liệu Tomali thượng đẳng, đây là chứng cứ thứ hai, còn thứ ba!

Ánh mắt mọi người lần nữa trợn to hơn, hai chứng cứ này đã đủ để cho lòng nghi ngờ của bọn họ hạ xuống thấp nhất, cũng đã bắt đầu tin tưởng đây chính là món đồ sứ lò nung trong cung, bọn họ không nghĩ tới Lý Dương còn có chứng cứ thứ ba.

- Mọi người nhìn những chữ ghi trên cái đĩa này, đây chính là chứng cứ thứ ba!

Lý Dương chỉ vào lòng cái đĩa để nói một câu, cái đĩa này có khắc chữ, nhưng không phải là năm sản xuất, mà là những chữ khác.

“ Dục Trì Thủy, Quỳnh Dao Nhưỡng”

(Đẹp như nước, men thượng hạng)

Có người từ từ đọc sáu chữ từ lòng đĩa lên, trên mặt rất nhiều người còn có thần sắc nghi hoặc.

Đồ sứ lò nung trong cung thời kỳ Không Bạch không có năm sản xuất, nhưng không có nghĩa là bọn họ không có khắc chữ, trên thực tế rất nhiều đồ sứ lò nung dân gian thời kỳ này cũng đều khắc chữ, đồ sứ lò nung trong cung ngược lại không có khắc nhiều lắm.

Đây cũng là một nguyên nhân bọn họ coi cái đĩa này thuộc về lò nung dân gian, bây giờ Lý Dương nhắc tới điểm này, còn nói đây chính là chứng cứ thứ ba, để cho tất cả mọi người có vẻ nghi ngờ hơn.

- Lý tiên sinh, xin cậu cứ nói tiếp đi!

Người ôm cái ống đựng bút thoáng khom người, hẳn bây giờ thật sự bị Lý Dương chinh phục, đáng tiếc hắn cũng không nhìn ra mấy chữ này có cái gì đặc biệt, điều này làm cho tim hắn rất là ngứa ngáy.

Tựa như có người nói cho anh biết một bí mật, anh đang hưng phấn nghe nửa đoạn trước, kết quả thời điểm mấu chốt lại không có gì, anh không nổi điên với người kia cũng rất lạ.

688. Chương

Sau một khắc, Mao lão cũng giống như Bạch Minh há to miệng, giống như gặp quỷ trước mặt.

Bên kia Chu lão kỳ quái nhìn bọn họ một cái, cầm chén nước lên uống, mới vừa uống một hớp, cũng nhìn theo bọn họ thấy dáng người quen thuộc trong đám người kia.

- Hắt xì!

Chu lão vừa uống miếng nước kia vào liền bị hắt cho phun ra ngoài, sau đó ra sức ho khan, lần này hắt bị chặn họng.

Biểu hiện khác thường của ba vị chuyên gia khiến cho nhân viên làm việc chung quanh cũng đều chú ý tới, rất nhiều người cũng nhìn mấy vị chuyên gia một cách khó hiểu, không hiểu bọn họ làm sao.

Cũng may khoảng cách với những tổ chuyên gia giám định khác cách nơi này hơi xa một chút, Lý Dương lại bên nghiêng người hết bên này đến bên kia, có mấy chuyên gia kỳ quái nhìn qua bên này một cái, không phát hiện cái gì kỳ quái, liền tiếp tục việc giám định của mình.

Đứng ở bên trong đám người, Lý Dương không ngừng nháy mắt cho Bạch Minh bọn họ, còn ra dấu tay, Bạch Minh, Mao lão và cả Chu lão trải qua phút kinh ngạc, cũng bình tâm lại.

Bạch Minh vốn là muốn gọi Lý Dương tới đây, hỏi một chút hắn đang muốn làm cái trò gì, nhìn thấy vẻ mặt Lý Dương hắn cũng hiểu một chút, ít nhất không vạch trần thân phận Lý Dương ngay tại chỗ.

Mao lão và Chu lão càng không nói cái gì, Bạch Minh cũng hiểu ý của Lý Dương, bọn họ không thể nào không biết.

Chu lão còn cười khổ lắc đầu một cái, lâu không có thấy Lý Dương, không ngờ tới lần này gặp mặt Lý Dương lại cho hắn một sự ngạc nhiên thế này, đồ của hắn, còn cần mấy người giám định hộ sao?

- Chào cậu, để cho những người đó đến đây đi!

Bạch Minh đột nhiên gọi nhân viên làm việc bên cạnh lại, chỉ chỉ vào Lý Dương bọn họ, đoàn người của Lý Dương này có khoảng mười lăm người, chuyên gia thường là một lần giám định cho một người, đồ giả thì một đôi lời liền xong đầu đuôi, đồ thật thoạt nhiều nhất cũng nói một hai phút.

Bất kể thời gian bao nhiêu lâu, mỗi lần giám định số người cũng sẽ không nhiều, lần này thái độ Bạch Minh khác bình thường, để cho tất cả bọn họ tới đây, khiến cho nhân viên làm việc cảm thấy rất là kỳ quái.

Bất kể có nhiều kỳ quái, lời của chuyên gia thì phải thi hành, nhân viên làm việc kia rất nhanh gọi mười mấy người đó lại. Những người ở chỗ giám định khác cũng đều phát hiện bọn họ bên này hơi lạ, tất cả đều nhỏ giọng nghị luận.

- Giở trò quỷ gì đây?

Khi Lý Dương bọn họ đến gần, Bạch Minh không nhịn được hỏi một câu.

- Tôi không có giở trò quỷ, giáo sư Bạch, kính xin ngài giúp tôi xem cái bình này!

Người đứng ở phía trước nhất mang số 2567 vội vàng nói tiếp một câu, Lý Dương đang muốn nói chuyện lập tức ngậm miệng, cười hắc hắc một tiếng. Người này có vẻ rất là khó giải thích được, hắn tới giám định, kết quả biểu hiện của chuyên gia cũng rất kỳ lạ, cuối cùng cũng gọi cả mấy người cầm đồ phía sau tới, hiện tại đồ của hắn còn đặt ở trên bàn của mấy vị chuyên gia.

- Không tệ, xuất xứ từ trấn Cảnh Đức, còn nóng đấy, cẩn thận kéo bỏng!

Bạch Minh cúi đầu liếc mắt nhìn, tùy ý nói một câu, người số 2567 sửng sờ ra đó, trên mặt còn đang ngơ ngẩn.

Lời này của Bạch Minh vô cùng thẳng thắn, chỉ cần là người yêu thích sw tầm đều hiểu ý trong những lời này, đồ còn mang theo nhiệt, bỏng tay, chính là đồ mới vừa đốt ra không bao lâu, còn mang theo hơi nóng của lò nung, ý của Bạch Minh là đây là chế phẩm của trấn Cảnh Đức mới ra lò.

- Món đồ này là đồ cơ khí nung ra hàng loạt, nếu cậu như đi trấn Cảnh Đức, có thể nhìn thấy rất nhiều, năm mươi đồng là có thể mua một đôi, bây giờ còn chưa có giá trị sưu tầm, sau này nói không chừng sẽ có!

Mao lão cười cười với người cầm bảo bối đến giám định kia, món đồ này đúng là chế phẩm rất kém, chỉ dùng thủ pháp bình thường, người bình thường cũng có thể nhìn ra. Người cầm đồ số 2567 bị nhân viên làm việc mời đi ra ngoài, hẳn lại muốn cùng chuyên gia trao đổi nhiều một chút, đáng tiếc lúc này chuyên gia không muốn cùng hắn nói nhiều.

Sự chú ý của mấy chuyên gia lúc này cũng tập trung vào người Lý Dương.

- Cậu, tới đây đi!

Người số 2568 vừa định đi lên, Bạch Minh đột nhiên chỉ vào Lý Dương kêu một tiếng, Lý Dương nhìn trong mắt Bạch Minh lóe lên ánh sáng cũng cảm giác được không ổn, Bạch Minh dường như nghĩ ra cái quỷ kế gì đây, hơn nữa còn là nhắm vào mình. Người số 2568 không thể làm gì khác hơn là tránh sang bên trước, để cho Lý Dương đi trước, hẳn và lão Lương cùng nhau đến, lúc này cũng có chút tò mò.

- Lại giở trò quỷ gì đây?

Bạch Minh lại hỏi một câu.

- Tôi không có giở trò quỷ, giáo sư Bạch, kính xin ngài giúp tôi xem cái bình này!

Lý Dương nhỏ giọng nói, người chung quanh đang cầm bảo bối mặt mày cũng lộ ra chút vui vẻ, trên mặt Mao lão cũng vậy, câu trả lời của Lý Dương giống người vừa rồi cái bảo bối đó như đúc.

Câu trả lời này cũng không có để cho mọi người hoài nghi đến cái gì, rất nhiều người tò mò nhìn Bạch Minh, không hiểu trước khi hắn giám định lẽ nào lại thường hỏi cái câu này, chẳng lẽ đây là một thói quen của Bạch Minh?

Chuyên gia Bạch lại có thói quen như vậy, đây chính là tin tức mới, có người quay đầu lại nói với người bạn bên cạnh, đây chính là cuộc đàm luận thú vị.

- Cậu ...

Bạch Minh bị chặn một cái, con người đảo một vòng, hắc hắc cười một tiếng, nhẹ giọng nói:

- Tôi không coi trọng cái bình này của cậu, chính cậu hãy nói về nó trước tiên đi, chỗ nào không tốt?

Người chung quanh càng thêm khó hiểu, người ta cầm bảo bối đến giám định, chuyên gia nên nhận xét cho họ, ngược lại, Bạch Minh đang để người ta tự nói, chuyện như vậy cũng không thấy nhiều. Lão Lương thất thần đứng ở một bên. Hẳn hiểu rất rõ rằng mấy vị này chuyên gia cũng biết Lý Dương, mới vừa rồi Bạch Minh chính là đang nói với Lý Dương, chỉ là bị mọi người hiểu lầm mà thôi.

Lão Lương còn nhớ rõ, ở triển lãm Trịnh Châu, những chuyên gia này cũng tới phê bình cái bát Trường Sinh của Lý Dương, nếu không quen biết, làm sao lại chạy ngàn dặm đến đó.

Chần chờ một chút, lúc này Lý Dương mới từ từ nói:

- Cái bình này quả thật không được tốt lắm, là đồ chế phẩm thời Văn Thanh Quang Tự làm giả đồ thời Khang Hi, còn là đốt ra từ lò nung dân gian.

Lý Dương trả lời khiến cho những nhân viên làm việc càng thêm kinh ngạc, chuyên gia để cho hắn phê bình hẳn đúng là đã phê bình, hơn nữa còn nói đồ của mình không tốt.

Chuyện lạ hàng năm đều có, năm nay đặc biệt nhiều, thật là có người nói đồ mình không tốt.

Mấy người kia đi cùng Lão Lương, vừa rồi thấy Lý Dương giám định đồ sứ lò nung trong cung thời Không Bạch kia cũng gật đầu một cái, bọn họ cũng hiểu một chút, không giống những người khác không biết, lúc này còn mang khuôn mặt mê hoặc.

- Cậu nói không sai, có thể nói một chút lý do hay không?

Bạch Minh lại hỏi một câu, Mao lão và Chu lão cũng cười híp mắt nhìn Lý Dương, không ngăn trở ý Bạch Minh chút nào.

Ánh mắt Lý Dương từ từ trợn to, Bạch Minh không vạch trần thân phận của mình, nhưng lúc này hắn lại dùng cơ hội này kiểm tra mình, nào có chuyên gia nào hỏi người đem đồ đến giám định như vậy.

Bạch Minh hỏi xong, Lão Lương và Ngô Thanh Phong và mấy người cũng xoay đầu lại nhìn Lý Dương.

Bọn họ tổng cộng mười mấy người, bắt quá sau khi đi vào cũng có tách ra, đồ sứ giám định cũng không chỉ có một món này, còn có một vài người đi chỗ khác. Bọn họ những người này cộng thêm Vương Giai Giai và Lưu Cương cũng chỉ có bảy người, ngoài bọn họ ra, những người khác cũng không biết đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

- Lý do rất đơn giản, chính là những điều khắc phía trên này, bọn chúng nói cho tôi biết!

Lý Dương hiểu ý Bạch Minh, đưa ngón trỏ chỉ chỉ vào cái bình, phía trên chính là hình những chim muông, có bảy con chim tất cả.

- Ừm ...

Chính là lão Lương bọn họ lúc này cũng có vẻ nghi ngờ, Mao lão và Chu lão liếc nhìn nhau, bọn họ cũng khe khẽ gật đầu.

Bạch Minh có vẻ còn hăng hái, nói:

- Cậu nói thêm đi, mấy con chim nói gì với cậu?

690. Chương 686: Gây Khó Dễ Cho Chuyên Gia (3)

Mọi người nhìn hình thái những con chim này, đều là đầu hướng về trước, sải cánh, giống như là chạy trốn khỏi chỗ chết, có phải giống như là đang nói hay không? Thế giới thay đổi rồi, chúng ta mau chạy đi. Đây là tâm trạng biến phổ tâm của người thời kỳ cuối triều Thanh, hy vọng mong manh đối với tiền đồ, thất vọng đối với quốc gia!

Lý Dương nhìn Bạch Minh một cái, tiếp tục nói:

- Thời Khang Hi chân chính thì không phải như vậy, những con chim thời Khang Hi đều là lớn bụng, rất nhiều cũng là đậu trên nhánh cây, thời Khang Hi bọn họ đã lấy được lòng thiên hạ, là giai đoạn hưng thịnh, chứng tỏ người thời đó không nhiều lo lắng, tự tại như chim bay giống như, nhiều khi người công nhân vẽ tạo hình đang làm việc liền đem hình thái xã hội lúc ấy biểu đạt ra ngoài!

Lời của Lý Dương khiến cho rất nhiều người chung quanh cũng trợn to hai mắt, còn phân biệt được đồ cổ như vậy, công nghệ mỗi thời kỳ quả thật đều không giống nhau, điểm này là thật.

- Nói không sai, nếu cậu cũng biết rồi, còn đem đến nơi này làm chi?

Bạch Minh gật đầu một cái, trên mặt còn có chút hài hước, Mao lão và Chu lão càng tăng thêm nét cười. Lý Dương đột nhiên xuất hiện ở nơi này là cho bọn họ sự kinh ngạc rất lớn, còn khiến cho Chu lão mất hình tượng một lần, bây giờ Bạch Minh mượn cơ hội này cố ý gây khó khăn cho Lý Dương, bọn họ đương nhiên là vô cùng ủng hộ.

- Tôi đi cùng bạn bè đến, đây cũng không phải đồ của tôi, chúng tôi chủ yếu là muốn giám định món bảo bối này!

Lý Dương chỉ chỉ cái đĩa trong tay Lão Lương, những món đồ sứ này, giám định cũng có chút khó khăn, không phải là Bạch Minh muốn kiểm tra hần hay sao, tốt lắm, tới mà có lẽ vật cũng không phải lắm, Lý Dương cũng phải ra đề, cũng phải kiểm tra Bạch Minh một chút!

Lời phê bình của rất có ý tứ, để cho mấy người chung quanh cũng hứng thú lên, ngay cả những nhân viên làm việc kia cũng nhìn Lý Dương, muốn nghe xem Lý Dương sẽ nói gì tiếp.

- Những người ngoại quốc cũng là vừa đến Trung Quốc, bọn họ không phân ra được thiệt giả, nhưng bọn họ sẽ nhận được chữ, cho là chỉ cần là đồ sứ lò nung trong cung cũng đều phải có năm chữ, các lão tổ tông liền đem những đồ sứ chế phẩm này viết lên là năm Khang Hi, những người ngoại quốc này liền thật cao hứng cầm những chiếc bình mới đi, trở về nước rồi còn huyền truyền đây toàn là đồ cổ Đại Thanh Khang Hi!

- Ha ha!

Lời của Lý Dương để cho mấy người chung quanh vui vẻ nở nụ cười, nụ cười trên mặt Bạch Minh và Mao lão bọn họ cũng càng ngày càng rộng.

Chờ mọi người cười xong, Lý Dương tiếp tục nói:

- Cho đến hiện đại, loại chế phẩm này ở nước ngoài còn nhiều hơn so với quốc nội, có vài người yêu thích sưu tầm cho rằng nước ngoài đồ toàn là thật, thật ra thì không hẳn, trước kia rất lâu lão tổ tông chúng ta liền đem đồ giả bán hết, món của tôi, chính là từ nước ngoài mua về.

Người cầm bảo bối kia đột nhiên nói một câu, thanh âm còn có chút khỏ sở. Hắn tin chắc mình mua được chính là đồ thật cũng bởi vì điểm này. Đây là bảo bối hắn mua từ nước ngoài với giá cao, hơn nữa vị người nước ngoài kia sưu tầm đã có mấy thập niên, lúc còn trẻ hắn đã nhìn thấy có cái món đồ sứ này.

Nếu thật như lời Lý Dương nói vậy, kia cái này nhất định là chế phẩm năm đó bị bán đi, bây giờ lại bị bọn họ - những hậu nhân này mua về, chuyện này không vào đầu người khác, chỉ có thể coi số hắn xui xẻo.

- Thật ra thì cái đồ sứ này có rất nhiều chỗ sơ hở, biết điểm này mọi người cũng sẽ không cho giả làm thành thật!

Ánh mắt mọi người lập tức cũng nhìn ngay vào Lý Dương, ngay cả những nhân viên làm việc kia cũng đều một dạng, không ai không muốn học thêm chút kiến thức, đặc biệt là loại kiến thức này có thể tránh tình huống nhầm lẫn.

Lý Dương đi tới trước bàn, nhẹ nhàng ôm lấy cái bình, chỉ vào sáu chữ đề khoản phía dưới nói:

- Năm đề khoản chính là chỗ sơ hở lớn nhất, Đào Mã Nhân thịnh hành ở sơ kỳ cùng trung kỳ Khang Hi, khi đó Khang Hi vô cùng mê tín, không cho phép lò nung trong cung đốt chế đồ sứ có mang theo năm chữ, viết tên của mình, rất thiếu cát lợi!

Lão Lương cùng Ngô Thanh Phong bọn họ cũng mắt to nhìn chăm chăm Lý Dương, điểm này bọn họ thật đúng là không biết, đi theo Lý Dương họ vừa nhiều học được mấy kiến thức trọng yếu.

- Nói không sai, đồ sứ lò nung trong cung sơ kỳ Khang Hi không có năm chữ, chữ viết thường là tiền triều, tiền triều đã qua rồi, cho dù viết cũng không có gì không tốt.

Mao lão cười ha ha nói tiếp một câu, Mao lão cười thì ánh mắt cũng sắp không nhìn thấy gì nữa, mọi người cũng lại đưa ánh mắt nhắm ngay Mao lão.

Mao lão lại nói:

- Còn có một điều đáng nhắc đến một chút, khi đó quốc gia mới vừa an định lại, nhưng cái bóng quá khứ chiến tranh còn chưa tiêu trừ hết, lúc ấy rất nhiều đồ văn hóa cũng lấy đề tài chiến tranh làm chủ, tỷ như những món Đào Mã Nhân này. Lui về phía sau nữa, cuộc sống yên ổn rồi, dần dần liền xuất hiện một số đồ có họa tiết chút vui mừng, tỷ như, đèn Bách Tử Long, tú cầu sư tử ... những thứ như Đào Mã Nhân kia ngược lại rất ít thấy!

Nhìn sang Lý Dương, nụ cười trên mặt Mao lão càng tăng lên, nói tiếp:

- Cái này giống như khi chúng ta mới vừa dựng nước, điện ảnh có rất nhiều đề tài về chiến tranh, như “địa đạo chiến tranh”, “địa lôi chiến”, “Tiểu binh” ... đến niên đại tám mươi, một vài đề tài vui vẻ xuất hiện trong điện ảnh hơn một chút, ví như “sự nghiệp ngọt ngào”, rất nhiều người các anh cũng còn nhớ chứ, thật ra thì đây đều là chính trị ảnh hưởng vào văn hóa!

Theo như lời Mao lão: “sự nghiệp ngọt ngào” là một tác phẩm điện ảnh rất cũ, đầu niên đại tám mươi vô cùng nổi danh, nó tuyên dương ca ngợi cuộc sống của chúng ta rất tốt đẹp, Lão Lương cùng Ngô Thanh Phong bọn họ cũng có chút ấn tượng.

Mao lão vừa nói như thế, mọi người cũng đều hiểu, cái bình Thanh Hoa này đúng là chế phẩm hậu kỳ, lời của Mao lão tương đương với đang giúp Lý Dương xác định lại như lời hắn nói.

- Tiểu Lý nói không sai, món đồ sứ này đích xác là chế phẩm thời kỳ Đạo Quang, chế tác chính là mình chứng tốt nhất. Khi đó tuy nói là lừa người ngoại quốc, nhưng thợ làm tay nghề còn rất tốt, không giống như đời Hàm Phong, Đồng Trị sau này, ngay cả chế phẩm lò nung trong cung cũng trở nên rất thô!

Chu lão cũng nói một câu, ba vị chuyên gia cũng lên tiếng, tương đương với định luận cuối cùng cho món đồ sứ này.

Mấy người cũng đã chú ý tới, Chu lão nói là “tiểu Lý ”, chứng minh giữa bọn họ đã quen biết, Ngô Thanh Phong chợt gạt đầu một cái, trước đó hắn cũng cảm giác được có chút không đúng, bây giờ cuối cùng đã hiểu.

Tình cảm mấy vị chuyên gia này với Lý tiên sinh vốn là quen biết, chẳng trách đã gây ra những chuyện kỳ quái này.

Tới đây, Lý Dương cũng coi như là phê bình xong cái bình này rồi, đây chính là chế phẩm lò nung trong cung thời kỳ Đạo Quang, tuy nói không phải là đồ sứ lò nung trong cung Khang Hi bốn triều, cũng là một vật cổ, đáng giá sưu tầm.

- Mao lão, tôi, món này của tôi nếu thật là chế phẩm đời Đạo Quang, vậy trị giá đáng bao nhiêu tiền?

Cuối cùng người cầm bảo bối đã hồi phục lại một chút, hắn quan tâm nhất vẫn là vấn đề kinh tế, lần này vốn định kiếm lớn một khoản, không nghĩ tới lại là cái kết quả này.

- Điểm này, hãy để cho Lý huynh đệ nói đi!

Phỉ Thúy vương biết, những lời này của hần truyền đi rồi, người này hoàn toàn hết cách, tuy nói không đến nỗi trực tiếp phá sản, nhưng không thể nào tiếp tục duy trì trong giới ngọc thạch, chỉ có thể chuyển qua làm buôn bán khác, hơn nữa sẽ bồi thường không ít, đầu năm nay người kinh doanh tốt không nhiều lắm, nhưng người sa sút khăng định không ít.

Sở dĩ Koba tướng quân nắm hàng ở Vân Nam không phát, không phải là chờ xem thái độ của Phỉ Thúy Vương hay sao, bây giờ Phỉ Thúy vương đã tỏ thái độ, tương đương với hần ủng hộ Lý Dương công kích Hồ Hán Giang, Koba tướng quân lại càng không vì chuyện nhỏ này đi đắc tội cùng Lý Dương, sau này năm đại gia tộc Myanmar sẽ không có bất kỳ buôn bán gì với Hồ Hán Giang.

Nhà cung cấp nguyên liệu khác dám âm thầm cung cấp hàng hóa, cũng sẽ bị năm đại gia tộc liên hiệp vây hãm, ngành nào có quy luật của ngành ấy, phá quy luật sẽ phải bị trừng phạt.

Những nhà cung cấp nguyên liệu ở Kôn Minh hoặc giả coi như là một nhân vật có tiếng, nhưng ở trong mắt năm đại gia tộc Myanmar thì chẳng là cái gì, đối phó người như vậy chẳng qua chỉ là câu nói.

Ngoài cửa, Hồ Hán Giang nghe được Thiệu Ngọc Cường nói, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt vô cùng, người này ở Kôn Minh vẫn luôn khôn khéo trong giới ngọc thạch, lần này thật bị con trai hại thảm.

Nhìn bóng lưng Hồ Hán Giang, Thiệu Ngọc Cường khẽ thở dài, cuối cùng mới lắc đầu một cái trở về biệt thự.

Từ nay về sau, giới ngọc thạch Kôn Minh sẽ ít đi một người, nhưng những xưởng ngọc thạch nên quyết định thế nào, Hồ Hán Giang thông minh thì sớm một chút chuyển tay mấy cái xưởng này, còn có thể giảm bớt tổn thất nhất định.

- Sư phụ, con nghĩ xong rồi, con muốn đi khu mỏ!

Đứng trước mặt Phỉ Thúy vương lần nữa, trong mắt Thiệu Ngọc Cường đột nhiên lộ ra một thần sắc kiên định, từ từ nói.

Phỉ Thúy vương chợt ngồi thẳng người, nhìn chằm chằm vào Thiệu Ngọc Cường, một lát sau, mới nhẹ giọng nói:

- Lần này quả thật suy nghĩ kỹ chứ?

- Vâng ạ, con đã suy nghĩ kỹ, đi mỏ với con là rèn luyện tốt nhất, bây giờ con không thiếu lý luận, thiếu hụt nhất chính là hiểu biết về cực mỏ, chỉ đi khu mỏ con mới có thể có đột phá!

Thiệu Ngọc Cường nặng nề gật đầu, trên mặt Phỉ Thúy vương từ từ lộ ra nụ cười sáng lạn, nói:

- Nếu con đã ra quyết định, ta cũng không cản con, đi đi, đến sau khi con đi ra, ta cũng nên chính thức về hưu!

Thiệu Ngọc Cường trước đó cũng từng đi khu mỏ, thế nhưng chẳng qua là rèn luyện sơ sơ, cùng một vài chuyên gia cuộc mỏ học tập kinh nghiệm, lần này đi khu mỏ hoàn toàn khác, lần này đi khu mỏ hần là muốn triệt để sinh hoạt chung với các chuyên gia cực mỏ.

Hần muốn giống như Phỉ Thúy vương, trước tiên phải làm thợ đào mỏ, làm việc khổ nhất, làm người trong tuyến đầu tiên tiếp xúc với nguyên liệu, thời gian này có thể là một năm, có thể là hai năm, cũng có thể thời gian sẽ lâu hơn.

Đến khi hần hoàn toàn làm quen rồi, còn muốn đi làm công nhân chọn nguyên liệu, đơn giản mà nói chính là từng bước từng bước đi làm những công việc của công nhân khu mỏ, dùng trái tim của hần đi đến gần cực thạch, cảm thụ tiếp xúc cực thạch.

Hần làm xong hết thấy, một ngày kia đột phá rồi, hần liền được nhận cái danh hiệu Phỉ Thúy vương chân chính.

Hết thấy sự việc phát sinh ở Kôn Minh, Lý Dương căn bản không biết, hần đang cáo biệt cùng đạo diễn Bành Vũ.

Bên cạnh Ngô Thanh Phong bọn họ tất cả đều kính nể nhìn Lý Dương, khi đang nghỉ ngơi, bọn họ cuối cùng cũng biết thân phận thật của Lý Dương.

Ngọc Thánh Lý Dương, người đứng đầu giới cước thạch, đại sư giới chơi đồ cổ, người có các bảo vật tuyệt thế như: cái bát Trương Sinh, bình tiên âm, kiếm trảm lô, bức vẽ thủy trung họa..., những thứ này vô luận thành tựu thế nào, cũng đáng để bọn họ ngưỡng thị.

Ngô Thanh Phong bọn họ rất hiểu tại sao Lão Lương có lòng tin lớn như vậy, thì ra Lý Dương thật là một cao thủ ở ẩn, không thua những chuyên gia đài truyền hình kia một chút.

Bọn họ cũng hiểu mấy vị chuyên gia tại sao lại có biểu hiện kỳ lạ như vậy, thì ra là cũng là bởi vì Lý Dương, bọn họ biết Lý Dương, biết thân phận của Lý Dương, cho nên mới để cho Lý Dương tự làm giám định đồ của mình.

Suy nghĩ một chút cũng đúng, nếu mình là một vị chuyên gia, một người bạn là chuyên gia khác đột nhiên mang theo đồ tìm đến mình giám định, còn là hoạt động công cộng, chắc chắn hẳn cũng sẽ phản ứng như thế.

Cự tuyệt lời mời thịnh tình của Lão Lương và Ngô Thanh Phong bọn họ, Lý Dương và Lưu Cương không trở lại sân vận động, giám định bảo vật hôm nay cũng nhanh chóng kết thúc, trở lại cũng không làm gì.

Buổi trưa nay thật lãng phí, nhưng thu hoạch cũng rất không tệ, kính bô đào đời Đường kia đúng là tinh phẩm khó gặp, cũng đáng giá đến mấy ngàn vạn.

Vừa lên xe, điện thoại di động của Lý Dương liền vang lên.

- Anh Kiệt, thu hoạch thế nào?

Người gọi điện thoại tới là Hà Kiệt, Lý Dương vừa nghe liền hỏi, điện thoại bên kia liền truyền đến thanh âm yếu ớt:

- Chẳng có gì, không nói nữa, cậu ở đâu đây, chúng ta cùng trở về!

- Anh Kiệt, hôm nay đoán chừng em không về, lát nữa em muốn đi cùng mấy bằng hữu.

Lý Dương do dự một chút, từ từ nói, đã thấy Bạch Minh và Mao lão bọn họ, Lý Dương đương nhiên không thể cứ đi như vậy.

Hơn nữa, hôm nay Bạch Minh muốn từng bước chắc ép cho hắn khó chịu, thế nào cũng phải trả đũa vụ này, biện pháp trả đũa tốt nhất chính là để người này ngã dưới gầm bàn, cái này Lý Dương có thể đảm bảo!

- Vậy cũng được, buổi tối tôi cũng còn có chút chuyện khác!

Hà Kiệt không hề há hốc, nói xong liền cúp điện thoại.

Lý Dương bất đắc dĩ lắc đầu một cái, cũng tắt điện thoại di động, đáng tiếc chuyện này mình không giúp được hắn, vận khí trong chuyện kiếm đồ cổ không thể so bì nhiều ít với mua vé số trúng thưởng lớn được, trong lòng Lý Dương cũng chỉ có thể âm thầm chúc phúc cho hắn.

Nhưng Lý Dương tin tưởng, cho dù Hà Kiệt thật không mua được cái gì, tâm của hắn lão gia cũng sẽ nhìn nhận trong lòng, đối với lão gia mà nói chỉ cần có cái tâm này là đủ rồi, trong tay lão gia thật không thiếu hụt những thứ đồ tốt này.

Chờ khi hoạt động hôm nay kết thúc, Lý Dương lập tức gọi điện thoại cho Bạch Minh, mấy vị chuyên gia đều ở đây, trong điện thoại Bạch Minh vẫn còn kêu muốn Lý Dương giải thích.

Buổi tối khi cùng nhau ăn cơm, cuối cùng Lý Dương cũng hiểu tại sao Bạch Minh có những phản ứng đó, cố ý nhắm vào hắn.

Suy nghĩ một chút cũng đúng, nếu mình là chuyên gia giám định, Bạch Minh này cầm đồ chạy tới tìm mình giám định, đoán chừng một cước liền đạp hắn ra ngoài rồi.

Hiểu ra rồi, Lý Dương tự mình phạt ba ly rượu lớn, cuối cùng để cho Bạch Minh và Mao lão hai người hài lòng chút, Thái lão cũng cùng đi theo bọn họ ăn cơm thì trọn mắt hốc mồm, vị trí của hắn khá xa, căn bản không biết hôm nay xế chiều có chuyện gì.

Hiểu đầu đầy, Lý Dương cũng không định cứ như vậy bỏ qua cho Bạch Minh, kết quả buổi tối Bạch Minh bị mang trở về nhà rất bi thảm.

Cơm tối xong, Lý Dương mới đưa Vương Giai Giai về nhà, trước khi đính hôn cuộc sống hạnh phúc thế này đoán chừng là không có, nhưng đính hôn rồi thì có thể, Vương Giai Giai rất cục đồng ý đính hôn xong sẽ thỉnh thoảng trở về biệt thự ở đó mấy ngày.

Đính hôn rồi, tương đương với hai người đã danh chính ngôn thuận, ở chung một chỗ cũng sẽ không có ai nói ra nói vào.

Đưa Vương Giai Giai đi rồi, Lý Dương còn có vẻ có chút hưng phấn, thấy thời gian còn sớm, trở về biệt thự cầm cái kính liền chạy thẳng tới nhà lão gia. Tối nay Lý Dương không muốn ở nhà mới bên này, Triệu Vĩnh bọn họ đều ở đây, làm cho nơi này có không khí hơn, nhưng một loạt Đại lão gia ở chung một chỗ bây giờ không có gì hăng hái.

Cái kính này mặc dù không thần kỳ như bằng cái bát Trường Sinh, nhưng cũng là một đại biểu cho một thời kỳ văn hóa cường thịnh, vô luận là giá trị nghệ thuật hay là giá trị sưu tầm cũng rất cao.

Đồ tốt như vậy, lão gia nhất định sẽ thích, ít nhất cũng có thể được mấy câu khích lệ.

Bây giờ đã là người đứng đầu giới cực thạch, nhưng tâm tính trẻ con của hắn cũng không có thay đổi, tỏ ra kiêu ngạo vì chút thành tích, lấy được hảo bảo bối cũng muốn trước mặt trường bối được khen vài câu, lấy được món đồ tốt các trường bối khẳng định sẽ tán thưởng.

- Lão gia có ở đó hay không?

Trở lại biệt thự, Lý Dương liền hỏi một cảnh vệ viên trước cửa, cảnh vệ viên gật đầu một cái, hơn nữa còn ngẩng đầu nhìn trên lầu.

Lý Dương nói cảm ơn, lập tức đi lên lầu hai, động tác của cảnh vệ viên là nói cho hắn biết lão gia đang ở thư phòng, thời gian này còn chưa tới lúc lão gia nghỉ ngơi, vô luận là mùa đông hay là mùa hè, lão gia đều không phải là thích đi ngủ quá sớm.

Đi tới cửa thư phòng, Lý Dương đột nhiên bước chậm rất nhiều, nhẹ nhàng mở cửa thư phòng, thư phòng của lão gia không khóa cửa bao giờ.

Có một cảnh vệ viên thầm do dự một chút, cuối cùng lắc đầu.

bây giờ người này được cưng chiều còn hơn cả con gái lão gia, cũng chỉ có Lý Dương dám làm chuyện như vậy, bọn họ là cảnh vệ thật, nhưng đều không phải là kẻ ngu, huống chi lão gia cũng đã sớm nhắc nhở, bất kỳ quy củ nào cũng không cần áp dụng với Lý Dương.

Hà lão đang ngồi ở trên ghế nhìn một phần tờ báo, Lý Dương cố nén cười, cố ý hắng giọng, để cho lão gia biết phía sau có người.

Lão gia dù sao cũng lớn tuổi, Lý Dương có thể cho ông một tin vui mừng, nhưng không dám kinh sợ đến ông, phải chịu trách nhiệm thì Lý Dương không kham nổi.

- Về rồi à? Hôm nay không đi à?

Mới vừa tới sau lưng lão gia, lão gia đột nhiên nói một câu, hơn nữa từ từ quay đầu lại, mỉm cười nhìn Lý Dương.

Thân thể Lý Dương chợt rung lên, những lời này của lão gia ngược lại để cho hắn giật mình.

- Lão gia, người làm sao biết là cháu?

Thấy trong mắt lão gia không có bất kỳ kinh ngạc nào, Lý Dương liền hiểu ông khẳng định biết mình tới, điều này làm cho Lý Dương rất là buồn bực, hắn cố ý định hắng giọng là để cho lão gia biết có người vào phòng, cũng không ngờ đến lão gia đã sớm biết là mình.

- Tiểu tử nhà ngươi, gian phòng của ta đây có người khác dám đi vào như vậy không?

693. Chương 689: Triển Lãm Nhỏ Mừng Đại Thọ.

Lão gia cười một tiếng thật lớn, Lý Dương ngẩn người, ngay sau đó gãi gãi đầu, thật đúng là như vậy, vấn đề cơ bản nhất hẳn cũng để cho sơ sót, cái thư phòng này, cho dù là Hà Kiệt bọn họ cũng không dám không chào hỏi liền đi vào, chỉ có một mình hắn là đặc biệt.

- Cầm đến đây đi!

Lão gia để cho Lý Dương ngồi xuống, mỉm cười đưa tay ra.

- Cầm tới cái gì ạ?

Lần này đến phiên Lý Dương không giải thích được.

- Cái kính nhà Đường, đưa ta xem một chút có phải tốt như vậy thật hay không

Lão gia không một chút khách khí, trong mắt Lý Dương lộ ra một tia kính ngạc, lão gia tử cũng quá thần bí, không chỉ có biết hắn mang đồ đến, ngay cả đồ là thứ gì cũng biết.

- Còn đứng ngây ra đó làm gì, hôm nay Lương Lão ở Singapore đánh điện thoại cho ta, giọng rất chua nói cho ta biết hẳn thấy được quá trình con kiểm hàng, khen con lên đến trời, khi đó ta đã biết tối nay con nhất định sẽ tới, còn có thể sẽ mang theo đồ tới!

Hà Lão cười khê một tiếng, trong mắt còn mang theo thần sắc yêu chiều, Lý Dương lấy được đồ tốt, đều sẽ mang đến chỗ hắn khoe trước hết, Lý Dương cao hứng, hẳn càng cao hứng.

- Thì ra là như vậy, đồ ở đây ạ, đúng rồi, lão gia à, vị tên Lương Lão thân phận thế nào ạ?

Lý Dương đưa chiếc kính ra, muốn cho lão gia vui mừng không được, hắn hăng hái cũng không còn cao như vậy nữa, nhẹ nhàng đem đồ vật đặt ở trước ghế, thuận miệng lại hỏi một câu.

Lão gia đeo mắt kiếng, mở ra túi trữ gương đích cái hộp, cái hộp này rất tinh xảo, là lý dương tạm thời ở nhà cầm tới, có thể rất tốt bảo vệ mí này gương.

- Rất đẹp, tốt lắm, được chế tạo hoàng thất Đường triều, tinh phẩm trong các tinh phẩm

Hà Lão gật đầu, hết sức khen ngợi liền mấy câu, ngẩng đầu lên vừa đúng lúc nhìn thấy Lý Dương có dáng vẻ chờ đợi, lại lớn cười một tiếng:

- Ta cho con biết, vị Lương Lão kia thật không đơn giản, hẳn là một vị đại biểu người Hoa ở Singapore, người hành nghề trong giới giải trí cơ hồ đa phần do hắn khống chế, hắn còn là Thái sơn Bắc đẩu trong nghề sưu tầm ở Singapore, trên cả thế giới cũng có danh tiếng rất cao!

Lão gia nói xong, lại cầm kính phóng đại trên bàn lên cẩn thận thưởng thức cái kính vừa cầm lên tay, bất kể Lý Dương một bên đang ngây ngô.

Lý Dương cuối cùng đã có chút hiểu đối với thân phận vị Lương Lão này, quả nhiên thật không đơn giản như hắn dự đoán. Nằm trong tay sự nghiệp giải trí, người này không phải là cha già trong làng giải trí ở Singapore hay sao, Singapore tuy nhỏ, nhưng sản nghiệp giải trí cũng rất phát triển, thế lực vị Lương Lão này sẽ không kém An Thị bao nhiêu.

Có thể lực như vậy, có xe Rolls Royce cũng không coi là cái gì, cái loại xe đó Lý Dương cũng có thể mua, chứ không cần đến danh cha già làng giải trí ở Singapore này.

- Không tệ, tiểu tử ngươi đến chỗ nào cũng có thể có vận khí tốt, lần này đã nhanh một bước, nếu là chậm một bước đồ nhất định sẽ rơi vào tay Lương Lão!

Nhìn một hồi, Hà lão mới thả tay khỏi kính phóng đại, cười ha ha nói một câu.

Hôm nay sau khi Lương Lão và Lý Dương tách ra liền gọi điện thoại cho Hà lão, giọng nói chua loét đó ngay cả Hà Lão cũng phải nổi da gà, trong điện thoại Lương lão không che giấu sự ghen tỵ của hắn đối với Hà lão một chút nào.

Có đệ tử thiên phú như vậy, người nào không muốn có, cái tên đệ tử này còn có vận khí người bình thường không thể có, vậy thì lợi hại hơn nhiều. Lương lão không giống những lão tiên bối khác, chính mắt thấy hắn Lý Dương lấy được một món bảo vật hắn mơ tưởng đã lâu mà không thể có được, điều này làm cho hắn khắc sâu hơn.

Điều này cũng làm cho trong lòng Hà lão thấy tự hào hơn, hôm nay hắn cố ý ngồi ở chỗ này, cũng là đang chờ Lý Dương.

Với sự hiểu biết về Lý Dương của Hà lão, hôm nay có chín phần trở lên Lý Dương có thể sẽ mang theo cái kính đến nơi này, cuối cùng quả nhiên bị Hà lão đoán trúng.

- Lý Dương, hôm nay có mấy người bạn cũ thỉnh cầu, ta cũng không có phản đối, nhưng còn phải xem một chút ý kiến của con.

Hà lão để kính xuống, rồi nói với Lý Dương một câu.

- Bạn cũ của người, là thỉnh cầu gì vậy?

Lý Dương mê hoặc nhìn Hà lão một cái, bạn bè của Hà lão hắn biết cũng không nhiều, Hoàng viện trưởng coi như là một, Hoàng lão ở Hongkong cũng là một, những người khác thì rất ít, những người này nói lên thỉnh cầu đối với lão gia, thì mắc mớ gì tới hắn?

- Những bạn cũ này, có một vài cũng là từ nước ngoài tới, bọn họ muốn nhìn một chút cái chén Trường Sinh, và tiên âm bình cùng bức vẽ Thủy Trung Họa, ý bọn họ là muốn cùng ta xem chúng trong ngày đại thọ!

Hà lão cười híp mắt nhìn Lý Dương, Lý Dương hơi sững sốt một chút, vội vàng gật đầu:

- Cái này hoàn toàn không có vấn đề, trở về con sẽ mang đồ tới, đến lúc đó người làm một triển lãm mô hình nhỏ, để cho những bạn cũ của người quan sát được thật tốt!

- Được, cứ làm như thế, trừ thanh kiếm Thiên Tùng Vân, những thứ khác cũng có thể mang tới!

Hà lão gật đầu một cái, hắn không cần khách khí với Lý Dương, quan hệ của bọn họ càng không cần phải khách khí, huống chi những bạn cũ kia nói lên cái yêu cầu này Hà lão cũng rất thích thú.

Trong lòng Hà lão cũng không phải là triển lãm đồ, mà là đang triển lãm người, Hà lão mượn những bảo bối thần khí này, có thể để cho mọi người có cái nhìn trực tiếp hơn đối với Lý Dương.

Có những thứ đồ này, tin tưởng người trong nghề không có bất kỳ người nào dám xem thường Lý Dương, đồng nghĩa với hoàn toàn giúp Lý Dương làm vững chắc địa vị của mình, nào sợ hắn ra đi mãi, cũng sẽ không vì mình ảnh hưởng đến sự phát triển của Lý Dương.

Những thứ này đều là Hà lão dụng tâm suy nghĩ, Lý Dương cũng không biết.

- Con hiểu rồi, thanh kiếm Thiên Tùng Vân là phải giữ lại, thời khắc mấu chốt mới lấy ra!

Lý Dương gật đầu đồng ý, đồ tốt trong biệt thự của hắn cũng không nhiều, phần lớn đều ở đây. Dem cái bình Tuyên Đức và mấy món đồ mang tới giao cho lão gia là được rồi, về phần làm sao làm bày triển lãm, thì hắn không cần đi quan tâm, Hà lão sẽ đem những thứ này bày biện thật thỏa thỏa đáng.

Cùng lão gia tử lại hàn huyên một hồi, Lý Dương mới trở về phòng nghỉ ngơi.

Hoạt động giám định bảo bối lần này có hai ngày, ngày mai người nhiều hơn, Lý Dương quyết định ngày mai cũng không đi làm người tốt nữa, ngậm miệng không làm phê bình cho người khác. Ngày mai vô luận như thế nào cũng phải quan sát tốt hơn một chút, có món đồ dân gian quốc bảo nào có thể lấy được về tay, cũng khiến cho triển lãm mừng thọ của Hà lão lần này càng thêm được trọng thị.

.....

Vừa rạng sáng hôm sau, Lý Dương ra khỏi cửa hẻm đã biết, sau khi đón được Vương Giai Giai vương Lý Dương lập tức liền chạy thẳng tới sân vận động, khi tới nơi hẻm còn đến sớm hơn Hà Kiệt.

Khi Lý Dương đến sân vận động, cửa chính vừa mở ra, bên ngoài có hơn ngàn người đang đi từ từ vào bên trong, rất nhiều người cũng mang theo bảo bối, bọn họ không dám chen lấn, trật tự không dám hỗn loạn.

Lý Dương chú ý một chút, hôm nay người so với ngày hôm qua còn nhiều hơn, có vài là một thiên tài tới giám định, còn một số là giám định rồi quay trở lại trao đổi, cơ hội giám bảo dân gian đại hình như vậy rất hiếm có, bất kỳ một người thích sưu tầm nào cũng không muốn bỏ qua.

Đợi có gần mười phút, xe của Hà Kiệt liền từ đằng xa lái tới.

- Lý Dương, ngày hôm qua lại đem đồ tốt đến à?

Dừng xe xong, Hà Kiệt còn chưa đi đến trước mặt Lý Dương liền từ đằng xa hỏi một câu.

- Anh Kiệt, tin tức của anh cũng quá nhanh rồi, làm sao anh biết?

Mặt Lý Dương lộ ra kinh ngạc, không nhịn được hỏi.

- Buổi sáng lão gia gọi điện thoại cho tôi, lão gia kể!

Hà Kiệt buồn buồn nói.

Lần mua hàng này hẻm đụng đại vận, hẻm đã nghỉ suốt mấy tháng, có thời gian cũng gần giống tên mập họ Mã ở Minh Dương, có xu thế tẩu hỏa nhập ma.

Cũng may tâm tính Hà Kiệt tốt hơn cậu Mã béo mập kia nhiều, thân phận cũng không giống, sau mấy ngày ngủ vui liền tỉnh lại, bất quá tâm lý muốn mua được hàng lại chưa bao giờ biến mất.

Lần này Lý Dương cũng rất là bội phục, bản chất Hà Kiệt và tên họ Mã khác nhau, họ Mã kia thuần túy là nằm mơ phát tài, mà Hà Kiệt thì chỉ là muốn tấn hiếu. Hà gia nhiều đệ tử như vậy, không có ai được Hà lão đặc biệt yêu thích, cha của Hà Kiệt đã mua mấy món đồ tốt giá trị không rẻ, đáng tiếc Hà lão đã sớm không thiếu những thứ này, chỉ làm thành quà bình thường mà nhận lấy.

Khi đó à Kiệt liền vô cùng rõ ràng, muốn cho lão gia vui vẻ thực sự sẽ phải mua cho được một món bảo bối thật tốt, lúc này mới cho thấy khả năng của con cháu Hà gia, để cho Hà lão gia vui mừng thực sự, dựa vào tiền đi mua cho xong đồ, đó không phải là bản lãnh thật sự.

- Ngày hôm qua tôi lấy được một món, nhưng món đó người bình thường không nhìn ra!

Lý Dương gạt đầu một cái, cái kính ngày hôm qua bề mặt bị bôi một lớp, cho dù đưa đến trước mặt Hà Kiệt hẻm cũng nhìn không ra một chút vấn đề, loại hàng này không phải là dễ kiểm như vậy.

- Tôi biết, nhưng vận khí tiểu tử ngươi thật làm cho người ta ghen tỵ!

Hà Kiệt khoát tay áo một cái, mừng thọ lão gia còn có ba ngày, vốn là tâm lý Hà Kiệt cũng rất vững vàng, kết quả hôm nay lại bị Lý Dương kích thích, hôm nay ngày giám định bảo bối cuối cùng này cũng coi là cơ hội cuối cùng của hẻm.

Lý Dương do dự một chút, cuối cùng vẫn lắc đầu một cái.

694. Chương 690: Nửa Món Đồ Sứ (1)

Khi trước cùng lão gia trao đổi, Lý Dương đã từng nhắc qua là Hà Kiệt có ý định mua đồ cổ, lão gia nói thẳng Hà Kiệt là người si thích nằm mơ, đầu dễ mua được đồ tốt, hướng chỉ kiến thức hẻm hiểu cũng không hiểu lắm, càng không cần phải nói là mua được giá tốt.

Nhưng khi lão gia nói những lời này giữa hai hàng lông mày rõ ràng mang theo một sự vui vẻ an ủi, nhìn ra được ông vô cùng hài lòng đối với dụng tâm của Hà Kiệt, vô luận Hà Kiệt có thể mua được đồ tốt hay không, lòng hiếu của hẻm lão gia đã cảm nhận được thật sâu.

Những điều này Lý Dương vốn định nói cho Hà Kiệt, nhưng chỉ nghĩ mà chưa làm như vậy.

Sau đây còn có mấy ngày cuối cùng, cứ để cho Hà Kiệt tiếp tục cố gắng, không vì nghe được tin tức như thế mà lười biếng, ảnh hưởng ý tốt của hắn.

- Hôm nay phải làm sao nhỉ?

Suy nghĩ một hồi, Lý Dương trực tiếp hỏi.

- Như ngày hôm qua thôi, ta cùng lão Điền vẫn ở cùng nhau, gặp được đồ tốt cậu ở đây giúp tôi giám định một cái!

Hà Kiệt không hề nghĩ ngợi liền trực tiếp hỏi đáp, trong lòng của hắn còn đang suy nghĩ mình đi mua đồ, mặc dù có chút ghen tỵ đối với may mắn của Lý Dương, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không để Lý Dương đi giúp mình, làm như vậy mất đi ý nghĩa.

- Tốt lắm, có chuyện gì cứ tự nhiên điện thoại liên lạc!

Lý Dương đồng ý, hôm nay tới tương đối sớm, bây giờ mới hơn tám giờ, cho tới trưa còn rất nhiều thời gian để cho Lý Dương từ từ nhìn đồ.

Hà Kiệt gạt đầu một cái, cách đó không xa lão Điền đã chạy trở lại, trên mặt mang theo nụ cười làm cho người ta cảm giác thật thoải mái.

Đội lão Điền đến Hà Kiệt liền đi, Lý Dương dẫn Vương Giai Giai và Lưu Cương cùng nhau hướng vào bên trong.

Chín giờ buổi giám định mới bắt đầu, sân vận động ít nhất có hơn một ngàn người đi vào, còn không ngừng có người cuộn cuộn đi vào thêm, gần tới chín giờ, đoán chừng người tiến vào còn có thể nhiều hơn.

Không hổ là thời đại toàn dân sưu tầm, sợ rằng trong lịch sử bất kỳ một thời kỳ nào đều không thể so sánh với lúc này, tin tức hóa phát triển khiến cho nhiều người yêu thích hơn.

Lý Dương nhìn mấy món đồ dọc theo đường, cuối cùng cũng đi vào sân đá bóng.

Người bên ngoài cũng không nhiều, phần lớn người ở sân đá bóng chờ, sân đá bóng cách sân bóng rổ không xa, nơi chốn lại rộng lớn, nơi thích hợp nhất cho mọi người trao đổi.

Vừa đi không đầy mấy bước, mấy người đang ngồi chồm hổm trên mặt đất cách đó không xa liền khiến Lý Dương chú ý.

Người ở đây rất ít, bây giờ còn chưa tạo thành nhóm hơn trăm người.

Những người ngồi chồm hổm trên mặt đất chỉ có năm người, tuổi không lớn lắm, cũng là người hơn ba mươi hoặc là hơn bốn mươi tuổi, bây giờ người thích sưu tầm cũng càng ngày càng trẻ tuổi hóa, không ít người mười mấy tuổi liền bắt đầu thích sưu tầm, nhưng những người này phần lớn trong gia đình đã có đồ sưu tầm.

Trong mấy người này, có người cẩn thận phủ trên mặt đất tấm vải đỏ, sau đó lấy một cái bình từ trong hộp bên cạnh ra.

Đây là một cái bình hồ lô, bình hồ lô không lớn, tạo hình còn có chút kỳ lạ, bắt quá hoa văn trang sức lại vô cùng đẹp, chất gốm sáng ngời, là một món đồ tốt.

- Đồ từ lò nung trong cung Gia Tĩnh, lão Trần, ông từ đâu lấy được món đồ tốt như vậy?

Người vây quanh cái bình này, người lớn tuổi nhất lập tức than thở hỏi luôn, Lý Dương cũng bu lại, đứng trong nhóm những người này, bọn họ chỉ có năm người, hơi nhích ra một chút là có thể cho người khác chen vào.

Lưu Cương và Vương Giai Giai còn đang đứng đó, tò mò nhìn cái bình hồ lô trước mắt, bọn họ xem không hiểu cái bình này là thật hay giả, nhưng có một loại cảm giác rất cổ, đi theo Lý Dương lâu như vậy, ít nhiều cũng có một chút hiểu biết đối với những thứ này.

- Ha ha, lần này lâu lắm mới mua được một món đáng giá, chiếc bình này tôi mua ở Thiểm Tây quê tôi, là người nhà mình giới thiệu, tốn tám mươi vạn đấy!

Vừa đi tới bên này, Lý Dương liền phát hiện thấy Hà Kiệt và lão Điền đang đứng ở bên cạnh một người, trước mặt người này còn để thật là nhiều đồ, vừa nhìn qua giống như là có người đang bày sạp hàng.

- Anh Kiệt!

Lý Dương ở xa xa lên tiếng chào hỏi, Hà Kiệt và lão Điền cũng xoay đầu lại, sau đó đứng lên.

Người ngồi dưới đất chỉ hơi ngẩng đầu, ngay sau đó lại dọn dẹp đồ trên đất, trước mặt hắn để khoảng mười sáu mười bảy cái hộp gỗ, có cái đã mục nát, còn có vài món không hoàn chỉnh lắm, hơi thiếu một chút.

Vật phẩm tương đối hoàn chỉnh chỉ có mấy, nhưng thoạt nhìn cũng có rất nhiều bụi bặm, bảo quản không được tốt lắm.

- Tôi muốn mua lại những thứ đồ này, cậu cảm giác như thế nào?

Lý Dương vừa đi đến, Hà Kiệt nhỏ giọng nói, vòng vo cho tới trưa, đồ có thể khiến cho Hà Kiệt coi trọng cũng không nhiều, những thứ hộp gỗ này vốn là Hà Kiệt cũng là không có hứng thú, nhưng lần thứ hai tới nơi này xem, hắn đột nhiên nhớ ra Hà lão gia cũng đã từng cất giấu quá một hộp gỗ màu đỏ, có chút tương tự với những thứ trước mắt này, nên có ý muốn mua về.

- Đồ thì cũng khá cổ, nhưng rất bình thường, giá trị không cao, để sưu tầm thì không thành vấn đề!

Lý Dương nhìn lướt qua, ngay sau đó gật đầu.

Những thứ đồ này cũng là những cái hộp bình thường triều Thanh, chính là hộp ban đầu được các cô gái để phân son, đồ này lúc ấy cũng rất phổ biến, bây giờ chất đã không còn tốt, nên cũng không đáng giá lắm.

- Không phải giả là được, tôi mua cả!

Câu nói sau cùng của Hà Kiệt là nói với người ngồi dưới đất, người này là phụ nữ, chừng năm mươi tuổi.

Lý Dương lần nữa gật đầu, ngay sau đó mở ra hình ảnh lập thể, bây giờ đã thành thói quen, Lý Dương xem qua đồ rồi dùng hình ảnh lập thể nghiệm chứng một lần nữa.

Sau một khắc, ánh mắt Lý Dương hơi căng thẳng, trong mắt cũng thoáng qua thần sắc khó tin!

696. Chương 692. Anh Gặp May Rồi!

Ở đây có tổng cộng 17 hộp gỗ nhỏ các loại, đa số đều được bố trí cử

a ánh sáng hai tầng, điều này cho thấy đây là một loại dụng cụ cổ có từ triều Thanh.

Ngoài ra còn có một cửa trập 10 tầng, trong thế giới lập thể, màu vàng nhạt của 10 tầng cửa sập hiện lên hết sức rõ nét.

10 tầng cửa trập, mỗi tầng 60 năm, 10 tầng là 600 năm. Điều đó có nghĩa là chiếc hộp gỗ hình tròn này ra đời ít nhất cách đây 600 năm, tức là vào đầu đời Minh.

- Hà tiên sinh, hãy suy nghĩ thêm đã!

Hà Kiệt chuẩn bị lấy tiền, lão Điền sau một hồi do dự, lên tiếng khuyên.

- Không cần đâu, hơi cũ một chút cũng không sao, chúng ta sẽ giữ lại!

Hà Kiệt lắc đầu, bản thân anh cũng không biết vì sao mình lại muốn mua lại những thứ này, rất có thể là vì chúng trông rất giống một chiếc hộp mà trước kia lão gia đã từng có.

Lúc đó, tim Lý Dương đập mỗi lúc một nhanh.

Chiếc hộp trước mặt anh có màu đỏ, bên trên còn phủ nguyên một lớp bụi khiến nó trông rất bẩn thỉu.

Nhưng dù là nhìn bằng mắt thịt thì người ta cũng có thể nhận ra rằng màu sắc của chiếc hộp này không giống với màu đỏ của những chiếc hộp khác, nó trông đậm hơn, sáng hơn, không chút pha tạp, nó mang một dáng vẻ cao quý.

Trong thế giới lập thể, sự khác biệt của chiếc hộp này càng rõ nét hơn.

Nếu những chiếc khác chỉ có hai lớp, nhiều nhất là sáu bảy lớp sơn thì chiếc hộp này có tới hơn 200 lớp, mỗi lớp đều được sơn hết sức tỉ mỉ. Hơn 200 lớp sơn chồng lên nhau, vậy mà độ dày của nó chưa đến 1cm!

Hơn 200 lớp sơn, dày chưa đến 1cm!

Lý Dương hít một hơi thật sâu, giờ thì anh đã rõ đây rốt cuộc là cái gì.

Nhưng Lý Dương vẫn không thể nào hiểu nổi, vì sao trong đồng đồ gỗ trông có vẻ rất bình thường như vậy mà lại có sự tồn tại của một chiếc hộp Dịch Hồng.

Dịch Hồng là đồ sơn mài, một trong những sản phẩm cao quý. Phương pháp gia công những hộp gỗ này ra đời từ đời Tống và phát triển cực thịnh vào đời Minh, Thanh. Ngày nay, những dụng cụ này vẫn còn tồn tại với số lượng cực ít và rất hiếm người có thể nắm bắt được kỹ thuật chế tác trình độ cao đến vậy.

Cái tên Dịch Hồng được dùng để chỉ những món đồ gỗ sang trọng được điêu khắc bằng sơn.

Kỹ thuật chế tác Dịch Hồng khá phức tạp. Trong quá trình chế tác, trước tiên người ta quét một lớp sơn lên trên sản phẩm. Đợi đến khi mặt sơn se lại thì tiếp tục sơn lớp thứ hai, cứ như vậy vài chục lần cho đến khi đạt được chất lượng như mong muốn là được.

Sơn cổ đại có tính tinh khiết rất cao, trong khi sơn ngày nay bị pha chế rất nhiều nhằm tạo thuận lợi cho việc sơn đồ vật, nên không thể tạo thành các sản phẩm sơn mài được.

Sơn thời xưa thì khác, có thể quét hết lớp này đến lớp khác, sau đó dùng chính loại sơn đó để tạo ra các sản phẩm như mong muốn.

Có điều, sơn thời đó dính và cứng rất nhanh. Do đó, khi sơn phải nắm thật rõ thời gian cứng lại của mỗi lớp sơn, không thể để sơn cứng hẳn, cũng không được để quá mềm. Mỗi lớp sơn đều thể hiện một trình độ rất cao, nếu không, công lao vất vả sẽ nhanh chóng xuống sông xuống bể.

Thông thường, một dụng cụ Dịch Hồng sơn bảy tám mươi lớp đã là rất đáng nể, hơn 100 lớp là hàng quý hiếm, còn đến hơn 200 lớp thì đó nhất định là tác phẩm của tông sư một đời. Mỗi một lớp sơn đại diện cho một phần công sức, tài nghệ và kinh nghiệm.

Sau khi sơn xong, vẫn còn một công đoạn cực kỳ gian nan nữa, đó là chờ thời khắc thích hợp...

Sơn rất dễ cứng, sau khi khô hoàn toàn, lớp sơn rắn chắc khiến cho việc điêu khắc rất khó khăn. Nhưng nếu để quá mềm thì sơn sẽ dính vào dụng cụ điêu khắc, gây cản trở rất lớn.

Do đó, việc hoàn thành những đường nét hoa văn phải được tiến hành lúc sơn không quá ướt và cũng không quá khô. Việc nắm bắt được giai đoạn này không hề đơn giản, một chút sai sót nhỏ là phải bắt đầu lại từ đầu. Dù nắm bắt được thời khắc thích hợp để tiến hành công việc thì vẫn phải hoàn thành nó trong thời gian thật nhanh, nếu không, khi sơn cứng lại, kết quả thu được cũng vẫn chỉ là bán thành phẩm.

Muốn hội tụ đủ những kỹ thuật này là điều không hề đơn giản.

Ngoài ra, một vấn đề không kém phần quan trọng nữa là, số lượng lớp sơn càng nhiều thì thời gian thích hợp cho việc điêu khắc càng ngắn. Điều đó giải thích tại sao số lượng lớp sơn trên thành phẩm chính là minh chứng rõ ràng nhất cho tài năng của những người thợ lành nghề.

Chiếc hộp Dịch Hồng trước mặt Lý Dương lúc này thực sự là tác phẩm tuyệt đỉnh của một người thợ bậc thầy, một sản phẩm vô cùng có giá trị. Đáng tiếc là nó không còn được nguyên vẹn.

Lý Dương còn phát hiện ra rằng, bên trong hộp có một tầng lưu lại vết tích của sự mài giũa, rất có thể là nơi ghi chép một nội dung gì đó. Tuy nhiên, vết tích này đã khiến giá trị của chiếc hộp giảm đi không ít, quả là vô cùng đáng tiếc.

17 chiếc hộp, nếu mua hết sẽ vào khoảng 20 ngàn tệ. Lão Điền dù có nghĩ nát óc cũng không thể biết được rằng những chiếc hộp này lại có giá cao đến vậy. Với ông, giá trung bình của đồng gỗ trước mặt chỉ vào khoảng vài trăm tệ, cái đắt nhất cũng chỉ một hai ngàn tệ là cùng, những chiếc xấu xí thì chỉ một trăm tệ là mua được một chiếc, những chiếc mục nát sẽ còn rẻ hơn nhiều.

Trong mắt ông, đồng gỗ mục nát trước mặt căn bản không đáng để móc hầu bao tới 20 ngàn tệ. Tuy nhiên, Hà Kiệt đã muốn mua, ông cũng không còn gì để nói.

Nhìn thấy Hà Kiệt giao tiền cho người trước mặt, sau đó thu dọn món đồ đang nằm ngổn ngang dưới đất, Lý Dương mới thở phào nhẹ nhõm.

Nếu trong đồng đồ gỗ này không có chiếc hộp Dịch Hồng thì nhất định Lý Dương sẽ không đồng ý để Hà Kiệt bỏ ra 20 ngàn tệ. Những chiếc còn lại chỉ đáng giá 10 ngàn tệ, thậm chí đây vẫn là một cái giá cao. Với cái giá này, có thể mua được rất nhiều sản phẩm cùng loại ở ngay tại Phan gia viên, mà tất cả đều được làm từ sau đời Thanh.

Tuy nhiên, chỉ cần có chiếc hộp Dịch Hồng kia thì sẽ khác. Dù không còn nguyên vẹn, nhưng giá trị của nó vẫn vô cùng lớn. Đừng nói là 20 ngàn, cho dù phải trả tới 200 ngàn, thậm chí là 2 triệu tệ, Lý Dương vẫn sẽ đồng ý ngay lập tức.

Người phụ nữ kia không hề nhiều lời, sau khi đếm đủ tiền đã lập tức rời khỏi. Những thứ này thực sự là đồ gia truyền nhà cô, nhưng đều là những món đồ thông thường, ngay cả những người thu mua sắt vụn cũng không thèm ngó ngang tới.

Cô đến đây chỉ là nhằm mục đích tìm kiếm vận may, không ngờ lại có người đồng ý mua với giá cao đến vậy nên khắp khối mừng thầm, cô vội vàng ra về như thể sợ người vừa mua đồ của mình thay đổi ý kiến.

- Anh Kiệt, theo tôi mau!

Lý Dương nhìn Hà Kiệt đầy ngưỡng mộ. Không chỉ vậy, anh còn thoáng có cảm giác mừng vui.

Người ta thường nói có chí thì nên, nhưng Lý Dương cũng không ngờ được rằng Hà Kiệt lại nhặt được một món đồ quý giá đến vậy. Chiếc hộp Dịch Hồng này là đường đường là một kiệt tác tiêu biểu, đại diện cho đời vua Vĩnh Lạc, thời Minh.

Thời Minh, mỗi vị vua đều có những món đồ yêu thích của riêng mình. Thứ được vua Vĩnh Lạc yêu thích nhất chính là chiếc hộp Dịch Hồng. Đó là thời kỳ phát triển huy hoàng nhất của món đồ này. Vua Vĩnh Lạc lên ngôi vào năm 1403, tức là cách đây hơn 600 năm lịch sử.

Hà Kiệt vẫn đang thu dọn đồng hộp. Đối với anh, những thứ này cũng không lấy gì đặt biệt cho lắm, mua lại cũng chỉ là vì trông chúng giống với món đồ mà trước kia lão gia tử đã từng có. Mua về nghiên cứu một chút, dù sao thì con số 20 ngàn cũng chẳng là gì với anh.

- Anh có biết là mình đã phát tài rồi không?

Lý Dương khẽ lên tiếng. Hà Kiệt ngạc nhiên nhìn Lý Dương, mãi sau anh mới lên tiếng:

- Ý của anh là, trong số những món đồ này có bảo bối ư?

Hà Kiệt không phải là kẻ ngốc, Lý Dương vừa nói là anh đã hiểu ngay. Thấy Lý Dương gật đầu đánh rụp, Hà Kiệt một lần nữa cúi đầu nhìn những chiếc hộp vuông, tròn dưới đất.

- Thật vậy ư?

Tim Hà Kiệt bất giác đập rộn ràng. Được Lý Dương coi trọng như vậy khẳng định không phải thứ tầm thường. Đang tiếc là dù có nhìn thế nào anh cũng không thể nhận ra được món bảo bối mà Lý Dương nói rốt cuộc là cái hộp nào.

Ở đây có tới 17 chiếc hộp các loại, Hà Kiệt đương nhiên không thể mù quáng tới mức cho rằng tất cả đều là bảo bối.

- Chính là chiếc này, hãy lấy nó ra trước, đừng làm hỏng!

Lý Dương nhặt chiếc hộp Dịch Hồng lên đưa cho Hà Kiệt. Lúc này, Lý Dương thực sự đã biết cảm giác của những người xung quanh khi nhìn thấy một người khác kiếm được một món đồ có giá trị.

Nhìn một món đồ thực sự có giá trị bị người khác cầm đi mất, trong lòng thực sự có chút gì đó rất khó chịu.

Tuy nhiên, lúc này tâm trạng của Lý Dương vui nhiều hơn. Anh mừng cho Hà Kiệt, mừng cho lão gia tử. Cuối cùng Hà Kiệt cũng có thể thực hiện được tâm nguyện của mình. Dù chiếc hộp Dịch Hồng không được nguyên vẹn cho lắm, nhưng nó là kiệt tác tiêu biểu cho cả một thế hệ, có giá trị vô cùng lớn. Nếu dùng nó để làm quà mừng thọ cho lão gia tử thì không gì thích hợp hơn.

Đã là quà mừng thọ, thì đương nhiên món đồ đó phải thuộc về lão gia tử. Hiện giờ, Lý Dương đã nắm rõ bộ sưu tập của lão gia tử trong lòng bàn tay, bởi nó không khác biệt lớn lắm so với bộ sưu tập của Lý Dương.

Nghĩ đến đây, Lý Dương bất giác cảm thấy vui hơn. Chuyện Hà Kiệt gặp may và anh gặp may đối với anh không có gì khác nhau lắm. Bởi cuối cùng thì những món bảo bối đó cũng sẽ tập hợp lại với nhau.

- Đó thực sự là một món bảo bối ư? Giá trị của nó có lớn không?

Nhìn thấy vẻ mặt ngưỡng mộ hiện lên trên khuôn mặt của Lý Dương, tim Hà Kiệt càng đập nhanh hơn, buột miệng hỏi.

- Chiếc hộp Dịch Hồng này có chút không toàn vẹn, ảnh hưởng không nhỏ tới giá trị vốn có của nó. Theo tôi thấy nếu đem đấu giá hoàn toàn có thể bán được 8 triệu tệ.

Lý Dương nghĩ ngợi một lát rồi khẽ lên tiếng.

Hà Kiệt sững sờ. Con số 8 triệu tệ tuy không là gì với anh, bởi anh hoàn toàn có thể bỏ ra số tiền lớn hơn thế nhiều lần. Thế nhưng đây lại là con số mà anh may mắn có được. Ý nghĩa của câu chuyện đã hoàn toàn đổi khác, 20 ngàn nay biến thành 8 triệu, lần này Hà Kiệt quả thật đã trúng quả lớn!

Kết quả dự đoán của Lý Dương được dựa trên những hiểu biết của anh thông qua những lần đấu giá thực tế. Nếu chiếc hộp Dịch Hồng còn nguyên vẹn, chỉ ít nó cũng phải bán được hơn 30 triệu tệ, thậm chí còn cao hơn. Vào thập niên 80 của thế kỷ trước, trong một buổi bán đấu giá, đã từng có người mua chiếc hộp Dịch Hồng của Vĩnh Lạc với giá hơn 30 triệu tệ.

Chiếc hộp Dịch Hồng mà Hà Kiệt có được lúc này ngoài chỗ ghi niên đại bị người ta cắt mất ra thì hầu như vẫn còn nguyên vẹn. Tuy màu sơn có hơi bẩn một chút nhưng cũng hoàn toàn có thể sửa lại được, khi đó, dáng vẻ hoàn mỹ của nó sẽ trở lại như vốn có.

Lúc này Lý Dương cũng đã hiểu, nếu như niên đại của chiếc hộp không bị xóa mất thì sợ rằng nó cũng sẽ không lọt vào tay của Hà Kiệt mà đã sớm bị người khác chiếm mất từ lâu.

Cho dù có không thật toàn vẹn thì chiếc hộp Dịch Hồng này cũng vẫn có giá trị rất lớn, tuyệt đối không dưới con số 6 triệu. Với hơn 200 lớp vỏ sơn, được liệt vào hàng vô cùng quý hiếm, cho dù Lý Dương có ra giá 8 triệu cũng không có gì là lạ.

Hơn nữa, đây lại là đồ sơn son thiếp vàng chứ không phải đồ gốm sứ, nên yêu cầu về tính toàn vẹn không khắt khe như gốm sứ. Nếu gặp được người thực sự đam mê thì có khi sẽ bán được giá cao hơn nhiều.

- Đi thôi, chúng ta ra ngoài nói tiếp!

Sau vài phút, Hà Kiệt mới lấy lại được bình tĩnh, anh lập tức kéo Lý Dương ra ngoài, bỏ lại những chiếc hộp được làm từ hậu Thanh triều.

Lão Điền vội vàng thu dọn những thứ Hà Kiệt để lại rồi bước nhanh theo.

697. Chương 693. Hai Loại Cửa Trập

Hà Kiệt kéo Lý Dương đến thẳng khách sạn, lúc này đã gần trưa.

- Lý Dương, đây rốt cuộc là món bảo bối gì vậy?

Vào phòng riêng, Hà Kiệt lập tức lấy chiếc hộp Dịch Hồng ra, trên mặt lộ rõ vẻ phấn khích và sốt ruột.

Một món bảo bối trị giá 8 triệu tệ! Nếu làm quà mừng thọ hoàn toàn không thành vấn đề, chỉ có điều những chuyện này xảy ra quá nhanh khiến cho Hà Kiệt nhất thời chưa thể chấp nhận được, tất cả vẫn như đang trong một giấc mộng.

Có điều, dù Hà Kiệt có nhìn thế nào cũng không phát hiện ra chiếc hộp trong tay mình có gì đặc biệt. Anh biết rằng có một số thứ không thể phán đoán qua vẻ bề ngoài, nhưng khi nhìn thấy chiếc hộp gỗ nhỏ này,

Lý Dương tuy còn trẻ nhưng đã từng nhìn thấy rất nhiều ngọc thạch, đó là lý do tại sao anh có biệt danh là Ngọc Thánh. Do đó, nếu ngay cả anh cũng không biết thì chứng tỏ đây là một loại ngọc vô cùng hiếm có.

Sau khi nhìn đám đông một lượt, Lý Dương lập tức quay sang dặn dò Lưu Cương vài câu. Lưu Cương kinh ngạc nhìn Lý Dương, anh vội vàng gật đầu.

Ngay sau đó, Lưu Cương cầm thẻ ngân hàng của Lý Dương rồi bước ra ngoài. Chưa đầy hai phút sau, Lưu Cương quay trở lại. Lần này lại đến lượt Triệu Khuê và Hải Đông cầm thẻ ngân hàng và chứng minh thư của Lý Dương bước ra khỏi sân vận động.

Mọi người xung quanh tập trung mỗi lúc một nhiều. Lý Dương bất giác nhíu mày.

Đây đích thực là một món bảo bối quý giá. Lớp vỏ bao bọc bên ngoài được chế tác bằng phương pháp mà Lý Dương chưa từng thấy và cũng chưa từng nghe qua!

Lý Dương đã hạ quyết tâm có cho được cặp chén ngọc này, dù có phải trả giá cao thế nào chăng nữa.

Đáng tiếc là mọi người tập trung ở đây quá đông, không biết rồi sẽ có bao nhiêu đối thủ cùng cạnh tranh với anh. Hiện giờ Lý Dương chỉ mang theo 500 ngàn tiền mặt, do đó phải có sự chuẩn bị kỹ càng. Anh có cảm giác rằng, nếu để cặp chén ngọc này vượt khỏi tay thì nhất định anh sẽ phải ân hận cả đời.

- Anh bạn trẻ, không giấu cậu, món bảo bối này của cậu chính là Dạ Quang Bôi đời Tống, giá mỗi chiếc phải lên tới trên 10 vạn. Bây giờ tôi sẽ trả cho cậu 25 vạn, đây có thể nói là cái giá thực chất nhất rồi đấy.

Người đầu tiên trả giá cho sản phẩm trợn mắt nhìn Vương Tiểu Cường, sau đó cười hì hì nói với người thanh niên kia.

Anh ta tên là Quách Thọ, trùng tên với một diễn viên điện ảnh, là người chuyên buôn bán đồ ngọc. Quách Thọ có một cửa hàng ở Thạch Gia Trang. Lần này Quách Thọ cố ý đến đây tham gia hoạt động giám định để mong mua được những bảo vật quý giá.

Vừa rồi trong lúc dạo quanh sân vận động, Quách Thọ tình cờ nhìn thấy người thanh niên này. Vừa thấy cặp chén dạ quang, mắt Thọ sáng lên, đây đích thực là một món đồ vô cùng tốt!

Ngay lập tức, anh liền lân la bắt chuyện. Quả nhiên, người thanh niên này đang muốn bán cặp chén dạ quang với giá khá cao, 200 ngàn tệ. Tuy biết 20 ngàn tệ vẫn là một cái giá rất hời, nhưng là người lão luyện trong lĩnh vực đồng cổ nên anh sẽ tìm cách thương lượng để có thể mua hàng với giá mềm hơn.

Cái giá 200 ngàn bị Quách Thọ kéo tụt xuống còn 30 ngàn, sau đó cái lưỡi không xương được Thọ sử dụng để kéo dài thời gian với chàng thanh niên này. Cuối cùng, Thọ thuyết phục được đối phương bán cho mình cặp báu vật với giá 10 vạn tệ.

Đáng tiếc là Thọ vui mừng quá sớm. Giọng nói đầy phấn khích của Thọ đã gọi nhiều con sói tiến đến tranh giành miếng mồi béo bở...

Cục diện hiện giờ không còn nằm trong tầm kiểm soát của Quách Thọ nữa. Lúc này, Thọ hết sức ân hận, nếu sớm biết kết quả thế này thì đồng ý luôn với cái giá 20 vạn cho rồi, đỡ sinh rắc rối.

Sau khi Quách Thọ ra giá 25 vạn, người thanh niên này bèn đưa mắt sang Vương Tiểu Cường, xem ra anh cũng không phải kẻ ngốc. Vừa rồi suýt chút nữa bán món đồ gia truyền với giá rẻ mạt, giờ có người trả giá cao như vậy nên anh sẽ bình tĩnh chờ động thái của thị trường rồi mới đưa ra quyết định cuối cùng.

Sau khi nghĩ ngợi một hồi về giá trị của cặp chén ngọc, Vương Tiểu Cường gật đầu, lớn tiếng nói:

- 26 vạn!

- 30 vạn!

Vương Tiểu Cường còn chưa dứt lời đã bị một âm thanh khác lấn át. Lần ra giá này là một người phụ nữ khoảng 30 tuổi đổ lại, dáng người rất đẹp.

Vương Tiểu Cường và Quách Thọ đồng thời ngoảnh mặt lại. Sau khi nhìn thấy người phụ nữ này mặc toàn đồ hiệu, vẻ mặt hai người khóc dở mếu dở. Chắc chắn đây là người thực sự muốn mua bảo vật, xem ra họ không có duyên với cặp bảo bối kia nữa rồi.

Người thực sự muốn mua bảo vật cũng là người thực sự thích sưu tầm đồ cổ, cho nên điều họ quan tâm nhất khi mua một thứ gì đó không phải là lợi nhuận.

Chỉ cần giá không quá cao thì nhất định họ sẽ mua cho kỳ được. Quách Thọ và Vương Tiểu Cường thì khác, hai người họ đều mở tiệm đồ cổ, họ là người làm ăn kinh doanh, cái họ cần là kiếm thật nhiều tiền.

Quách Thọ trừng mắt nhìn Vương Tiểu Cường, ý như định tìm người để dạy dỗ đối phương một bài học nhưng nhớ lại đây là Bắc Kinh chứ không phải địa bàn của mình nên lại thôi.

Cứ nghĩ đến chuyện mấy trăm ngàn tệ sắp bị vuột khỏi tay là lòng Thọ lại rớm máu vì chua xót.

- 32 vạn!

Vương Tiểu Cường đột nhiên tăng giá. Tâm trạng anh lúc này cũng không khá hơn Quách Thọ, nhưng cặp chén ngọc này quả không tầm thường. Trong số khách hàng của anh có một vài người thích những món đồ kiểu này, hàng sẽ bán được rất nhanh, ít nhiều cũng kiếm được một khoản.

- 35 vạn!

Không chút do dự, người phụ nữ kia tăng thêm 3 vạn. Người thanh niên kia sửng sờ, anh không thể ngờ được rằng một món đồ 20 vạn tệ lại có thể tăng lên 350 ngàn.

Con số 20 vạn này là bố anh nói cho anh biết, vì cặp chén ngọc này là món bảo bối mà bố anh cất giữ bao năm nay. Đáng tiếc là ông đã qua đời nên khi tình hình tài chính khó khăn, anh đã mang món đồ này đi bán.

Nghe nói lần này có các chuyên gia của đài truyền hình tổ chức giám định bảo vật miễn phí, anh đã lập tức ôm bảo vật chạy đến. Tiếc là anh đến hơi muộn nên không kịp đăng ký giám định sản phẩm.

Nhưng anh đến đây chủ yếu là nhằm mục đích bán đồ, chỉ cần có người đồng ý mua là được.

Lúc này, anh như người tỉnh mộng, đưa ánh mắt giận dữ nhìn vào kẻ định lừa anh bán báu vật với giá 10 vạn tệ. Nếu bán cặp chén này với giá đó xong mà biết được thông tin về giá trị thật của nó, chắc chắn anh sẽ ân hận đến chết.

- 36 vạn!

Vương Tiểu Cường nghiêng rằng tăng giá. Nếu có thể bán được ngay thì dù bỏ ra 36 vạn cũng vẫn lời lãi không ít, rất đáng để mạo hiểm.

Nhưng nếu không ai mua thì nhất định lần này Tiểu Cường sẽ rất thê thảm. Vốn lưu động của cửa hàng anh không nhiều, nếu con số 36 vạn tệ nằm trong xó thì sẽ ảnh hưởng rất lớn đến công việc kinh doanh, cửa tiệm của anh vốn không thể so sánh với quy mô cửa tiệm của Lý Dương.

- 40 vạn!

Người phụ nữ kia lạnh lùng lên tiếng. Mọi người xung quanh bàn tán xôn xao, đây không phải là công ty đấu giá, vậy mà họ vẫn có cơ hội chứng kiến một cuộc tranh giá cả khốc liệt.

Vương Tiểu Cường lắc đầu bỏ cuộc. Anh có lòng tin bán được cặp chén này với giá 50 vạn, nhưng trước khi bán anh vẫn phải làm vô số thủ tục như giám định chất lượng, nộp thuế sản phẩm,... trừ đầu trừ đuôi chắc chỉ lãi được vài chục ngàn tệ.

Món hời nhỏ nhoi này nếu không kịp thời thu hồi được vốn thì sẽ thành công chén, thà mua vài món bảo bối nhỏ còn lãi nhiều hơn.

- 42 vạn!

Lại thêm một giọng nói lạ nữa vang lên. Một người đàn ông trung niên đeo kính chen vào đám đông, vừa nghe qua mọi người bàn luận lập tức đưa ra một giá mới.

- 43 vạn!

Người phụ nữ kia ngẩng đầu nhìn đối thủ lạ mặt rồi tăng thêm 30 ngàn tệ. Lúc này, tham gia cạnh tranh món báu vật không còn là những con buôn nữa, mà là những người thực sự đam mê sưu tầm đồ cổ.

699. Chương 695. Mỹ Tửu Dạ Quang Bôi (1)

Lý Dương này giờ không ra giá. Ngoài việc xem xét cặp chén dạ quang, anh còn quan sát rất kỹ vị chủ nhân của nó.

Mỗi lần tăng giá, anh ta đều tỏ ra rất phấn khích, điều này khiến Lý Dương an tâm hơn rất nhiều, chỉ ít thì anh ta cũng thực sự muốn bán món bảo vật này.

Chỉ cần anh ta muốn bán thì vấn đề tiền bạc hoàn toàn không phải lo lắng. Với khả năng tài chính hiện giờ, Lý Dương có thể thách thức mọi đối thủ.

- Tôi trả 50 vạn. Anh bạn trẻ, nếu cậu đồng ý, tôi sẽ lập tức chuyển khoản cho cậu!

Người đàn ông trung niên mới bước vào cười hì hì nói với người thanh niên kia. Trên tay ông còn cầm theo chiếc điện thoại, dường như chỉ chờ đối phương đồng ý là ngay lập tức có thể gọi người chuyển khoản.

- Tôi cũng trả 50 vạn, anh đẹp trai, tôi sẽ trả 50 vạn tiền mặt!

Người phụ nữ vừa lên tiếng, người thanh niên lập tức quay đầu lại nhìn.

Người phụ nữ này nhìn người rất chuẩn. Cô ta thấy chàng trai an mặc rất bình thường, đáng vẻ không giống như những người thường xuyên tham gia những hoạt động buôn bán đồ cổ nên nhất định sẽ không nắm rõ trình tự giao dịch, đối với những người như vậy, tiền mặt luôn có sức hút lớn hơn rất nhiều.

- Cô thực sự muốn trả 50 vạn tiền mặt?

Người thanh niên cuối cùng cũng lên tiếng, mọi người xung quanh bàn luận rất lâu, nhưng đây là lần đầu tiên anh lên tiếng.

- Cậu an tâm, chỉ cần cậu đồng ý, tôi lập tức sẽ trả cậu 50 vạn tiền mặt!

Người phụ nữ quay lại vẫy vẫy tay. Ngay lập tức, một cậu bé giơ một chiếc túi lớn lên rồi chen vào bên trong đám đông.

- Ở đây đều là tiền mặt, chỉ cần cậu đồng ý, chúng tôi sẽ đếm trả cậu 50 vạn!

Cậu bé chen vào xong liền tiện tay mở khóa túi, bên trong lộ ra rất nhiều tập tiền đỏ. Số lượng tiền bên trong chắc chắn không chỉ dừng lại ở con số 50 vạn.

Người thanh niên ôm cặp chén dạ quang ngó mặt vào bên trong với ánh mắt thèm thuồng. Cả đời anh chưa từng nhìn thấy nhiều tiền đến vậy.

- Anh bạn, tôi trả cho cậu 52 vạn, tôi không mang sẵn nhiều tiền đến vậy, nhưng chuyển khoản ngân hàng cũng không có gì khác biệt, tiền sẽ lập tức được chuyển vào tài khoản của cậu, an toàn hơn mang theo tiền mặt nhiều!

Người đàn ông đeo kính vội vàng lên tiếng. Ông là lão tổng của một công ty bất động sản ở Bắc Kinh, gần đây, ông đang có ý định tặng quà cho một vài lãnh đạo nên đến đây để tìm vận may.

Kết quả là ông đã tìm được, vị lãnh đạo mà ông muốn tặng quà có thú vui sưu tầm đồ cổ, nhất là ngọc cổ. Nếu nhìn thấy cặp chén ngọc đời Tống này, nhất định vị lãnh đạo đó sẽ rất vừa ý, cho nên ông mới vội vàng ra giá như vậy.

52 vạn, người thanh niên tỏ ra do dự.

- Anh đẹp trai, tôi thực sự muốn mua món đồ này của cậu, tất cả đều bằng tiền mặt. Hơn nữa có rất nhiều cách để chuyển khoản, ai dám chắc hôm nay anh có nhận được từng ấy tiền thông qua chuyển khoản hay không?

Câu nói của người phụ nữ kia khiến người thanh niên lập tức quay đầu lại, không còn để tâm đến người đàn ông kia nữa.

Người phụ nữ này đã sử dụng chiến thuật tâm lý, cô ta biết rằng chàng trai trẻ kia còn thiếu kinh nghiệm cuộc sống, do vậy, tiền mặt có tác động rất lớn với anh ta.

Điều này cũng khiến tâm lý của Lý Dương nhẹ nhõm hơn rất nhiều. May mà anh đã có chuẩn bị trước, nếu không nhất định sẽ phải giương mắt nhìn những người này đoạt mất món bảo bối quý giá kia.

- Tôi trả 55 vạn, tiền mặt!

Cuối cùng Lý Dương cũng lên tiếng. Người thanh niên kia vừa định gật đầu đồng ý, ngay lập tức bị câu nói này của Lý Dương kéo giật lại, anh nhìn Lý Dương rồi cúi đầu nghĩ ngợi gì đó.

- 60 vạn!

Người phụ nữ kia cũng không chịu thua. Trong chiếc túi của cô ta có tới 80 vạn tiền mặt chỉ dành để mua bảo bối trong ngày giám định hôm nay.

Đáng tiếc là tìm kiếm rất lâu mà không mua được gì. Tuy có vài món rất tốt, nhưng chủ sở hữu của chúng chỉ mang đến đây để giám định, chứ không hề có ý định chuyển nhượng. Cặp chén ngọc này là món bảo bối đầu tiên chủ nhân cũng muốn bán.

Nhưng cô không thể ngờ được rằng số người ưng cặp chén ngọc này lại nhiều đến thế, mỗi lúc lại có thêm một đối thủ cạnh tranh xuất hiện.

Cái giá hiện giờ mà cô đưa ra là 60 vạn, tương đương với giá cao nhất có thể trên thị trường. Những kẻ muốn mua món bảo vật này để nhằm mục đích mưu lợi chắc chắn sẽ không dám cạnh tranh.

- 65 vạn!

Lý Dương lại lên tiếng, anh còn quay sang ra hiệu với Lưu Cương. Lưu Cương lập tức hiểu ý, anh mở chiếc túi mang theo rồi chìa ra cho người thanh niên xem.

Rất nhiều xấp giấy đỏ hiện dần lộ ra bên trong túi!

Thực ra trong túi của Lý Dương chỉ có 55 vạn tiền mặt, nhưng chiếc túi này rất lớn, vốn được chuẩn bị để đựng đồ, nếu chỉ mở một phần chiếc túi ra thì không ai có thể biết được rốt cuộc bên trong có bao nhiêu tiền.

Người phụ nữ kia trừng mắt nhìn Lý Dương. Con số 65 vạn tệ đã vượt xa giá thị trường, Lý Dương không phải không biết giá trị thực của cặp chén ngọc này, mà là anh có mục đích khác. Người phụ nữ kia chắc chắn cũng muốn mua vì mục đích gì đó, những người không hiểu biết mà lại ra giá bừa vốn không nhiều.

Người phụ nữ có chút do dự. Cô thực sự rất thích cặp chén này, nó mang lại cho cô một cảm giác rất đặc biệt, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy nó, cô đã muốn mua cho kỳ được.

Chàng thanh niên bán ngọc hết nhìn người phụ nữ lại nhìn Lý Dương, trong thâm tâm anh không ngừng giục giã: tăng giá nữa đi, tăng giá nữa đi, tăng càng nhiều càng tốt, càng tăng nhiều thì tôi càng được nhiều tiền.

- Anh bạn trẻ, cậu muốn tiền mặt cũng không có vấn đề gì, tôi có thể lập tức bảo người mang đến, bán cho tôi với giá 68 vạn nhé?

Người đàn ông trung niên đeo kính lên tiếng. Hơn 60 vạn tiền mặt không phải là không có, nếu so với chuyện cần nhờ vị lãnh đạo kia thì con số 600 vạn chẳng đáng là bao.

- Anh đẹp trai, một số chuyện trong giới đồ cổ cậu không hiểu đâu. Bây giờ đang cạnh tranh thì giá cả cao thế thôi, lát nữa không còn đối thủ nữa ông ta sẽ không trả cho cậu nhiều thế đâu, lúc đó cậu có muốn tìm chúng tôi cũng không còn kịp nữa.

Người phụ nữ kia cười ha hả, tiếp:

- Bây giờ tôi có thể trả cho cậu 66 vạn tiền mặt, 66 vạn cơ đấy, cậu có thể nhận tiền ngay lập tức.

Người thanh niên nghe xong lập tức quay lại nhìn người đàn ông trung niên với ánh mắt cảnh giác. Chuyện cổ tình trả giá cao để lừa lọc anh cũng từng nghe qua. Những lời của người phụ nữ kia thực sự đã đánh trúng tâm lý của anh ta.

- Cô...

Người đàn ông đeo kính tròng mắt giận dữ, nhưng người phụ nữ kia không hề để ý tới ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống của ông ta. Cô liếc mắt nhìn Lý Dương rồi cười ha hả:

- Anh đẹp trai, thế nào?

- 70 vạn!

Lý Dương lập tức lên tiếng. Nếu còn chần chừ không quyết, sợ rằng sẽ không kịp. Lý Dương thực sự có chút cảnh giác với người phụ nữ này, cô ta quả không hề đơn giản, chỉ vài câu nói mà đã khiến cho người đàn ông trung niên kia có tiền cũng không thể dùng được.

Hơn nữa, tình hình của Lý Dương cũng không mấy khả quan, trong túi lúc này chỉ có 50 vạn tiền mặt, nếu bị phát hiện thì nhất định bảo bối sẽ bị người phụ nữ kia đoạt mất.

Người phụ nữ kia quay đầu nhìn Lý Dương, người thanh niên cũng ngoảnh mặt lại.

70 vạn tệ, hơn 3 lần con số mà người thanh niên này định bán lúc đầu. Anh ta bắt đầu suy nghĩ, rốt cuộc cặp chén ngọc này của anh là bảo bối gì, tại sao người ta lại phải cố sức để tranh giành nó?

- 80 vạn!

Người phụ nữ khẽ thở dài, cô không biết rằng Lý Dương chỉ có 50 vạn, điều khiến cô phải suy nghĩ hơn cả là thân phận của Lý Dương. Lúc đầu cô còn cho rằng Lý Dương là người cùng hội với chàng trai trẻ kia, nhưng sau đó cô đã tự phủ nhận điều đó. Dáng vẻ của Lý Dương không lừa nổi ai, hơn nữa, nếu không thường xuyên tiếp xúc với giới đồ cổ thì không thể có khí chất như vậy được.

Nếu vậy thì chỉ có thể có một khả năng, đó là người này cũng rất thích cặp chén ngọc cổ này, cho nên nhất định phải mua nó cho được, dù phải trả rất nhiều tiền.

Có điều, trong giới đồ cổ, có những chuyện không thể phán đoán theo cách thông thường được. Tại các buổi đấu giá lớn, người ta vẫn thường trả giá cho sản phẩm cao hơn nhiều so với thực tế, sau đó tiến hành lũng đoạn thị trường để mưu lợi.

Giá thị trường của cặp chén này nhiều nhất chỉ 60 vạn, nhưng vài năm nữa nói không chừng sẽ tăng lên 2 triệu tệ. Đồ cổ càng để lâu thì càng có giá.

Do đó người phụ nữ này quyết định trả giá tới 80 vạn. 80 vạn vào thời điểm hiện tại sẽ lỗ, nhưng điều đó không có nghĩa là sau này cũng vậy.

Cái giá 80 vạn vừa được đưa ra, Lý Dương liền cúi đầu nghĩ ngợi gì đó.

Một nửa lượng người có mặt ở khu vực này đều tập trung hết tại đây, khiến số lượng khán giả hiếu kỳ tăng lên hơn 300 người, họ vây quanh bọn Lý Dương tầng tầng lớp lớp, rất nhiều người không thể xem được bên trong đang xảy ra chuyện gì, họ đành phải dựa vào thính lực để nghe ngóng tình hình.

Rất nhanh, tin tức được lan truyền rộng rãi, ngay cả người của đài truyền hình cũng hết sức ngạc nhiên, họ điều bảo vệ tới đảm bảo trật tự và cử người chụp ảnh để ghi lại toàn bộ sự việc.

Trong quá trình giám định bảo vật dân gian, có một món đồ gây sự chú ý của rất nhiều người đồng ý mua với giá cao. Đó thực sự là một thông tin hấp dẫn để phát trên truyền hình.

Lý Dương không biết rõ tình hình bên ngoài như thế nào, anh cúi đầu như đang nghĩ ngợi điều gì đó, nhưng thực ra là đang kéo dài thời gian để đợi bọn Triệu Khuê quay lại.

Nếu không đến khi giao dịch mà trong tay anh lại không có đủ tiền thì nhất định đối phương sẽ cho rằng anh là kẻ lừa đảo, đến lúc đó người phụ nữ kia nhất định sẽ thừa cơ mua mất báu vật.

Người thanh niên nhìn Lý Dương một lát rồi quay lại phía người phụ nữ.

- 85 vạn!

Cuối cùng Lý Dương cũng lên tiếng. Người phụ nữ kia cho rằng Lý Dương đã bỏ cuộc, vừa nghe thấy vậy liền đứng chết lặng, cô ngoảnh lại nhìn Lý Dương chằm chằm.

Lúc này, cô đã hiểu cảm giác mà vừa nãy người đàn ông trung niên trải qua, cô cũng muốn tiếp tục ra giá, nhưng tiếc là cô chỉ có 80 vạn tiền mặt, không thể cạnh tranh tiếp được nữa.

Cô nhìn Lý Dương một lần nữa rồi đột nhiên cười lớn:

- Anh đẹp trai này quả là quyết đoán, được, tôi nhận thua, vật này thuộc về cậu rồi. Có điều chịu lỗ nhiều như vậy để mua lại món bảo vật này, lúc quay về bố mẹ cậu sẽ nghĩ sao, họ chắc đã vất vả lắm mới kiếm được từng ấy tiền.

Lời nói của người phụ nữ này khiến mọi người xung quanh phải gật đầu, họ đều cho rằng Lý Dương là một anh chàng công tử bột, cố tình lấy tiền của bố mẹ để tiêu xài hoang phí.

Không ít người nhìn Lý Dương với ánh mắt xem thường, trong khi người phụ nữ kia thì mỉm cười đầy đắc ý.

700. Chương 696: Mỹ Tửu Dạ Quang Bôi (2)

Lý Dương ngơ ngác nhìn cô một cái rồi bất đắc dĩ lắc đầu.

Lúc này Lý Dương đã hiểu được hàm nghĩa của câu đối, người phụ nữ này quá thông minh, chỉ mới câu đầu tiên thôi thì đã nói hần là phú nhị đại coi tiền như rác, cố ý khiêu khích cô vậy.

-Tiền của ông xã tôi là tự mình kiếm, không giống một số người chỉ dựa vào người khác!

Vương Giai Giai đột nhiên nói một câu, hơn nữa còn hung hăng trừng mắt về phía cô nàng kia, Lý Dương kinh ngạc cúi đầu nhìn người con gái bên cạnh mình, trong lòng có chút cảm động, cho dù thế nào thì Vương Giai Giai vẫn đứng về phía hắn, ủng hộ hắn.

-Cô bé, việc cô không biết còn nhiều lắm? Đừng để bị người khác lừa, thời gian này người miệng lưỡi trơn tru có rất nhiều!

Người phụ nữ quay đầu lại nhìn Vương Giai Giai, khi nhìn thấy khuôn mặt đáng yêu của Vương Giai Giai trong lòng cũng có chút gan hị, cô bảo dưỡng rất tốt, bề ngoài nhìn chỉ khoảng 30, kỳ thật đã 38 tuổi, sắp tới 40 rồi.

-Tôi rất tốt, không ai dám gạt tôi, không cần người thường xuyên bị gạt, tâm lý có chút vấn đề nhắc nhở đầu!

Vương Giai Giai thản nhiên nói một câu, lời cô nói quả thật là sự thật, cha cô là thị trưởng Bắc Kinh, có tầng quan hệ này, ai dám gạt cô thì chính là tự tìm chết.

Sắc mặt người phụ nữ kia có chút thay đổi, sắc mặt có chút dữ tợn, nhìn Vương Giai Giai rồi lại nhìn Lý Dương, người này nói:

-Anh đẹp trai, bạn gái của anh thật lợi hại, không phải là anh vừa rồi ra giá 85 vạn để mua Dạ Quang Bôi hay sao? Hiện tại giá của anh là giá cao nhất, hiện tại chúng ta giao dịch đi!

Người phụ nữ này không có ý gì khác, cũng không phải nghi ngờ Lý Dương không đủ tiền mà chỉ là chuyển chủ đề mà thôi. Lưu Cương mang theo một cái bao rất lớn, rất nhiều người đều nghĩ bên trong ít nhất phải có một trăm vạn.

Trăm vạn tiền mặt tại đây quả thật không ít, nhưng không có gì kỳ quái, có một vài nơi giao dịch mang theo trăm vạn tiền mặt là chuyện bình thường.

Lý Dương trong lòng hơi hơi có chút phát khổ, triệu khuê như thế nào còn không có trở về, hần này tiền nhất lấy ra nữa sẽ lù hãm.

-Khoang khoang, tôi không có noi là bán với giá 85 vạn, hiện tại tôi đổi ý, nếu không có 100 vạn thì đừng hòng mua!

Người trẻ tuổi hét lên, ánh mắt mọi người trong nháy mắt tập trung nhìn hắn, rất nhiều người đều nhìn hắn như tên ngốc.

Người phụ nữ kia mỉm cười quay đầu lại nhìn Lý Dương.

-Một trăm vạn rất cao, Dạ Quang Bôi này có giá chỉ từ 50 tới 60 vạn, tôi cho giá 85 vạn đã là giá cực cao rồi!

Lý Dương cúi đầu suy nghĩ một chút rồi lắc đầu, hắn có chút tức giận vì hành vi tăng giá của người trẻ tuổi này. Có điều đừng nói là 100 vạn, cho dù là 200 vạn hắn cũng mua, đáng tiếc là hắn hiện tại không có nhiều tiền mặt như vậy.

-Anh không cần thì người khác cần, chị gái này, chỉ cần thêm 20 vạn thì cái này se là của chị?

Người trẻ tuổi lập tức quay đầu lại nói với người phụ nữ, còn chưa đợi Lý Dương nghĩ cách thì người phụ nữ sắc mặt thay đổi rồi lớn tiếng nói:

-Anh kêu ai là chị gái? Anh đẹp trai kia nói đúng, cái chén này cùng lắm chỉ 60 vạn, ra giá 85 vạn thì đã không ít rồi, lòng tham không đáy, tôi không mua!

-Tốt!

Lời của người phụ nữ này làm cho mọi người xung quanh rất đồng tình, người trẻ tuổi tắc ngơ ngác nhìn, sắc mặt không thể tin được.

Hắn chỉ nghĩ muốn thuận thế tăng giá, không ngờ kết quả lại như thế này.

Mọi người xung quanh đều giơ ngón tay cái khen ngợi, tất cả đều là người ham mê sưu tầm, lúc mua đồ cũng từng gặp chuyện tăng giá thế này, mọi người đều rất tức giận vì hành vi tăng giá như thế.

Bình thường thì có thể từ bỏ, nhưng rất nhiều người gặp được thứ mình thích thì chỉ còn cách cắn răng chịu thiệt mua bảo bối về, ai biết bọn họ thích làm gì.

Người thanh niên này thấy cạnh tranh gay gắt như vậy nên cố ý tăng giá, có điều mục đích của hắn không đạt tới, không những không có cạnh tranh mà còn chẳng có ai ra giá cả.

-Tốt, vậy 85 vạn đi!

Người trẻ tuổi nhanh chóng nói với Lý Dương một câu, một trăm vạn không có thì 85 vạn cũng được, tiền không tới tay thì chẳng làm được gì cả.

Lý Dương lắc đầu rồi mỉm cười nhìn người trẻ tuổi.

-Anh không phải là 85 vạn cũng không mua chứ!

Người trẻ tuổi giống như mèo bị giẫm đuôi kêu lên một tiếng, Lý Dương chỉ cười cười mà không nói gì. Những người xung quanh đều trầm trồ khen ngợi, đặc biệt là những người ganh tị với người trẻ tuổi này, hiện tại bọn họ đều đứng một bên xem trò hay.

Người trẻ tuổi lại sững sờ đứng đó, trong lòng xuất hiện cảm giác không ổn.

Nhìn Lý Dương một hồi, hắn lại quay đầu lại nhìn người phụ nữ kia rồi nói:

-Chị gái, hắn từ bỏ, chị chỉ cần trả 80 vạn thì tôi sẽ bán nó ngay!

-Còn gọi tôi là chị gái?

Người phụ nữ kia trừng mắt nhìn hắn, phụ nữ kiêng kỵ nhất là có người gọi mình là chị, đặc biệt là người giống cô, sắp tới 40 nhưng gương mặt thì chỉ nhìn khoảng 30, những người thế này đặt biệt miễn cảm.

-Không, không, tiểu thư...

Người trẻ tuổi còn chưa dứt lời thì hần lại bị tròng mắt dữ dội hơn, hần chỉ có thể cười khổ nuốt câu tiếp theo vào bụng.

-Tám mươi vạn tôi cũng không mua, có gì thì hỏi anh chàng đẹp trai có tiền kia đi!

Người phụ nữ từ từ nói, người trẻ tuổi sững sốt, sau đó lắc đầu cười lớn.

Những người xung quanh lại kêu lớn, người thanh niên này đã vác đá đập chân mình vốn định nhân cơ hội nâng giá, không ngờ giá không nâng mà ngay cả giá trước đó cũng không tới.

Nhiều người như vậy, nếu là có người có ý xấu, bọn họ cũng không nắm chắc có thể ra tay ngăn cản kịp thời, loại tình trạng hỗn loạn thế này rất bất lợi với Lý Dương.

Lưu Cương đưa tay vuốt cây sung sau lưng, nếu Lý Dương có nguy hiểm thì hắn sẽ không do dự mà rút sung lục ra, loại tình trạng hỗn loạn này sung lục có uy lực hơn dao nhiều.

Tên phó đạo diễn kia cũng đang rất sốt ruột.

Hắn không biết thân phận thật sự của Lý Dương. Nhưng Bành Vũ đã nói với hắn Lý Dương rất có thân phận, bọn họ khi làm việc phải chú ý không được gây xích mích với Lý Dương.

Nếu không phải Bành Vũ nói vậy, hơn nữa thái độ của Bành Vũ cũng rất cung kính thì hắn sẽ không khiếm tốn như vậy, dù sao thân phận chuyên gia của Lý Dương chẳng có liên quan trực tiếp gì tới hắn cả.

Nhưng mà lúc này ở đây có nhiều người như vậy, nếu như xảy ra chuyện, tạo thành tình huống hỗn loạn thì hắn là người đầu tiên không thoát khỏi trách nhiệm.

-Không cần loạn, xin mọi người không cần loạn. Lý tiên sinh sẽ tiếp đãi mọi người, hiện tại Lý tiên sinh đang rất mệt, cho ngài nghỉ một chút đi!

Vương phó đạo diễn cái khó ló cái khôn, hắn vội vàng lớn tiếng kêu to, hắn tiếng kêu to này quả thật có tác dụng, mọi người xung quanh đã yên tĩnh hơn.

Hắn lại vội vàng gọi những nhân viên công tác đứng xung quanh tới bảo vệ Lý Dương, sau đó lại một phen giải thích, một bên mang theo Lý Dương đi ra ngoài. Những người xung quanh nghe thấy hắn giải thích cũng biết Lý Dương còn gặp lại bọn họ nên cũng không ngăn cản.

Những người này cũng chỉ muốn nhìn thấy Lý Dương thôi chứ cũng không có ác ý gì.

Từ từ, Lý Dương rốt cuộc cũng đã rời khỏi, dưới sự dẫn đường của phó đạo diễn, hắn đi vào phòng nghỉ ngơi.

Lý Dương quay đầu lại nhìn ra phía sau rồi nhìn Vương Giai Giai. Trong mắt hai người đều có sự bất đắc dĩ, phía sau có ít nhất 500 người. Trong số đó chỉ có một bộ phận là người ham mê ngọc thạch, số còn lại chỉ là tò mò đến xem mà thôi.

Dưới loại tình huống này bọn họ muốn chạy cũng không được nên chỉ có thể tạm tránh mặt mà thôi.

Lúc này đây, Lý Dương đã hoàn toàn cảm nhận được uy lực của danh tiếng. Trước kia hắn cũng nổi danh, nhưng không thể nào so với lúc này được, nếu không có hành trình Myanmar, không có thi đấu với Phi Thúy Vương thì những người này cũng lắm chỉ là tò mò chứ không có đi theo hắn như thế này.

Nhiều người như vậy tập trung cùng một chỗ tất nhiên sẽ làm người khác nghi ngờ, chờ sau khi Lý Dương đi vào phòng nghỉ thì bên ngoài đã có hơn nghìn người.

-Ngọc Thánh Lý Dương có gương mặt như thế nào?

-Tôi nghe một người bạn nói, ngày hôm qua khi giám bảo có một người trẻ tuổi bị những chuyên gia hỏi. Vấn đề gì những chuyên gia cũng hỏi hắn, người trẻ tuổi này rất giống với Lý Dương!

-Còn nữa, ngày hôm qua có một người rất trẻ tuổi phụ trách việc giám định gia cụ, hắn nói tốt hơn những chuyên gia nhiều!

Những người bên ngoài cũng không yên tĩnh. Rất nhiều người đều tụ tập cùng một chỗ nghị luận việc xảy ra trong một hai ngày gần đây.

Chuyện ngày hôm qua Lý Dương xem xét gia cụ có rất nhiều người biết.

Lúc này khi bàn lại thì mọi người thấy người này rất giống với Lý Dương, nếu ngày hôm qua thật sự là Lý Dương thì chuyện người trẻ tuổi lại có năng lực cao như thế chẳng có gì là kỳ quái nữa.

Người trong giới ngọc thạch đều biết Lý Dương sở dĩ có danh hiệu Ngọc Thánh không chỉ vì hắn có trình độ cao trong đồ thạch mà hắn còn có năng lực rất cao trong giới cổ ngọc.

Lúc trước chính Lý Dương là người phát hiện ra Tử Cương Ngọc bị phỉ chôn. Sau đó còn đi xem xét xung quanh giải trừ mối họa ngầm này.

Một ít người tuy chưa từng thấy qua Lý Dương nhưng vẫn có hiểu biết nhất định về hắn. Rất nhiều người đều vô cùng kinh ngạc, không ngờ Ngọc Thánh lại là một người lợi hại như vậy.

Hết thấy mọi chuyện bên ngoài Lý Dương đều không biết. Trong phòng nghỉ, Lý Dương nhìn về phía hơn nghìn người bên ngoài, trong lòng lại cảm giác được có chút bất đắc dĩ, có những người này bên ngoài hắn muốn đi cũng rất khó.

-Lý tiên sinh, ngài nghỉ ngơi trước đi, tôi đi thông báo Bành đạo diễn!

Vương phó đạo diễn dần xếp cho Lý Dương xong cũng không đi vào mà quay đầu ra rời khỏi.

Sau khi đi ra ngoài, Vương phó đạo diễn lau mồ hôi trán, trong lòng quyết định giao chuyện phiền toái này cho Bành Vũ, hắn thì kiên quyết không nhắc tới.

-Anh chàng đẹp trai, không ngờ anh lại là người chiến thắng Phỉ Thụy Vương, quả thật là giống với tinh đồn, anh đẹp trai quả thật là còn rất trẻ!

Ngồi trên ghế sofa, người phụ nữ kia quay đầu lại cười nói với Lý Dương một câu, sắc mặt của Vương Giai Giai rất khó coi, cô hung hăng trừng mắt nhìn người phụ nữ.

-Những thứ đó đều là hư danh, thứ này tôi tuyệt đối không dám đương nổi!

Lý Dương nhỏ giọng nói một câu, đôi mày có chút nhíu lại, người phụ nữ này tuyệt đối không đơn giản. Lý Dương hiện tại đang rất cảnh giác với cô ta.

-Quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên, anh đẹp trai không cần khiêu tổn vậy, khiêm tốn quá làm cho chị rất đau lòng đấy!

Âm điệu của người phụ nữ kia lại thay đổi, nghe giống như đang rên rỉ, Vương Giai Giai hừ lạnh một tiếng, Lý Dương vừa định trả lời thì sững sờ rồi cười khổ lắc đầu.

Người phụ nữ này không biết từ đâu xuất hiện, thoát nhìn thì thân phận không thấp, nhưng chuyện mà cô ta làm khiến cho người ta không chịu nổi, Lý Dương không thèm để ý tới cô ta nữa, nếu không Vương Giai Giai sẽ càng thêm tức giận.

-Anh chàng đẹp trai, sau không nói chuyện, như vậy làm chị rất đau lòng đó!

Người phụ nữ lại nói một câu, Vương Giai Giai đứng lên phẫn nộ nhìn người phụ nữ không biết liêm sỉ kia một cái, người kia cũng nhìn cô rồi mỉm cười.

-Em gái tức giận ư? Chị chỉ giúp em kiểm tra hắn thôi mà, nhìn em gấp như vậy kia, cần gì như thế chứ!

Triệu Khuê và Hải Đông đứng phía sau nhìn nhau một cái, hai người đều phát hiện sự sợ hãi trong mắt đối phương. Loại phụ nữ này tuyệt đối không thể trêu chọc. Nếu sau này bọn họ có gặp thì phải chạy cho xa.

-Cô!

Vương Giai Giai giận tím mặt, cô muốn nói gì nhưng không thể mở miệng nổi, Vương Giai Giai quay đầu sang một bên không thèm nhìn người phụ nữ này nữa. Lý Dương thì ở bên cạnh nắm tay an ủi Vương Giai Giai.

Người phụ nữ này, nói chuyện với ả ta càng nhiều thì ả ta sẽ càng tức mà thôi.

Lý Dương không để ý tới người phụ nữ mà người phụ nữ kia cũng không nói gì mà chỉ tò mò nhìn Lý Dương.

-Lý tiên sinh, Khổng tiểu thư, không ngờ mọi người đều ở đây!

Bành Vũ rút cuộc cũng chạy tới, vừa mới đi vào hắn liền cười nói một câu, Vương Giai Giai quay đầu qua, quệt miệng một cái, hiện tại điều cô không muốn nhất là có người nói cô và người phụ nữ này ở cùng một chỗ.

-Bành đạo diễn, thật xin lỗi, đã quấy rầy rồi!

Lý Dương chào đón Bành Vũ, bên ngoài có nhiều người như thế, hắn cũng muốn đài truyền hình giúp hắn giải quyết chuyện này.

-Bành đạo diễn, hoạt động hai ngày nay thuận lợi chứ?

Người phụ nữ kia nhỏ giọng nói một câu, sự vũ mị vừa rồi đã biến mất, chuyện này làm cho những người đàn ông xung quanh vô cùng cảm thán: phụ nữ quả thật là động vật dễ thay đổi.

-Nhờ phúc của Khổng tiểu thư nên hoạt động hai ngày nay rất thuận lợi!

Bành Vũ cười lớn, hắn nhìn Lý Dương rồi lại nhìn người phụ nữ họ Khổng rồi nói:

-Còn 10 phút nữa thì hoạt động ngày hôm nay kết thúc, buổi tối chúng ta có còn có buổi tiệc ăn mừng. Nếu hai vị không có chuyện gì thì cùng tham gia đi!

-Tham gia thì không có vấn đề, nhưng trước hết phải bảo hắn trả lại cái Dạ Quang Bôi cho tôi trước đã!

Lý Dương còn chưa nói gì thì người phụ nữ kia đã chỉ tay về phía Lý Dương rồi nói một câu. Bành Vũ sững sốt, chuyện Dạ Quang Bôi Vương phó đạo diễn có nói qua, nhưng cũng không có nói là có liên quan tới Khổng tiểu thư.

-Cô nói cái gì, ai lừa gạt đồ của cô chứ!

Vương Giai Giai rất cục nịnh không được, lớn tiếng nói một câu.

Người phụ nữ này cô càng nhìn càng thấy đáng ghét. Cô hận không thể trực tiếp đánh chết cô ta, hiện tại không ngờ cô ta còn nói Lý Dương lừa gạt đồ của cô ta, chuyện này Vương Giai Giai không thể nịnh được.

-Giai Giai, đừng kích động, em kích động chỉ làm cho cô ta đắc ý mà thôi, cô ta cố ý chọc giận chúng ta đó!

Lý Dương vội vàng kéo Vương Giai Giai lại, nụ cười trên mặt người phụ nữ kia càng tăng lên, Bành Vũ cười khở, hắn rất cục đã hiểu ra tại sao Vương phó đạo diễn chủ động giao việc này cho hắn làm một mình mà không muốn cùng hắn trở lại.

-Chuyện khác nói sau, Khổng tiểu thư, cha cô đang ở đây, ông ta và những chuyên gia khác đang đến nơi này.

Bành Vũ vội nói một câu, hai người này hắn không thể đắc tội ai được cả, trước hết ổn định tình hình rồi nói sau.

Vương Giai Giai rất cục cũng ngồi xuống, trên mặt còn có chút tức giận. Bành Vũ âm thầm thở ra một hơi. Hắn biết không rõ về Vương Giai Giai nhưng năng lực của Lý Dương thì hắn biết rất rõ, hắn có một người bạn học, người này đang không ngừng nịnh nọt mong tạo quan hệ với Lý Dương.

703. Chương 699 :mỹ Tửu Dạ Quang Bôi (5)

Người bạn học kia của Bành Vũ không phải ai khác mà chính là Thường Thịnh, có mối quan hệ với Thường Thịnh nên Bành Vũ mới biết được thì ra phía sau Lý Dương có một mối quan hệ vô cùng phức tạp. Chính vì vậy khi gặp Lý Dương hắn mới tỏ ra cung kính như thế.

Ngồi một hồi, bên ngoài lại vào rất nhiều người, những người này vừa đi vừa nói chuyện cho tới khi vào tới trong phòng, những người này khi thấy bên ngoài có nhiều người như vậy cũng cảm thấy rất kinh ngạc.

Nhìn thấy những người này, Lý Dương nở nụ cười. Hoạt động giám bảo hôm nay đã xong, những người này đều là chuyên gia phụ trách việc giám bảo hôm nay: đám người Bạch Minh, Mao lão.

-Khổng lão tiên sinh, Lương lão tiên sinh!

Bành vũ vội vàng đi tới cung kính chào hai ông lão, Lý Dương cũng chú ý tới hai người này, làm cho hắn không ngờ là Lương lão cũng ở đây.

-Lý lão đệ, sao cậu cũng ở đây, a, đây là cái gì?

Bạch Minh vừa mới đi vào đã thấy Lý Dương nên nhanh chóng đi tới.

Mao lão và thầy Thái, Liễu lão, Chu lão cũng thấy được Lý Dương, mọi người đều quen biết Lý Dương nên đi tới chào hỏi.

Thứ Bạch Minh vừa rồi hỏi là cái chén Dạ Quang Bôi trên tay Lý Dương, thứ này còn có ẩn tình bên trong nên Lý Dương luôn cầm trên tay mà không giao cho người khác.

Lương lão đang nói chuyện với Bành Vũ cũng đã thấy được Lý Dương, ánh mắt ông sáng lên rồi nhỏ giọng nói với ông lão bên cạnh, hai ông lão cùng nhau đi tới chỗ Lý Dương.

Một lát sau, phần lớn người trong phòng nghỉ đều tụ tập bên cạnh Lý Dương, Lý Dương cũng cuống quýt đứng lên, nhiều tiền bối như vậy đến chỗ hắn mà hắn còn ngồi là rất không có lễ phép.

-Lý lão đệ, thứ này là Dạ Quang Bôi thời Tống có phải không?

Bạch Minh trực tiếp cầm cái chén trên tay Lý Dương lên, nhiều người như vậy chỉ sợ cũng chỉ có mình Bạch Minh là có thể tùy tiện như vậy.

-Có lời của thầy Bạch thì thứ này nhất định là Dạ Quang Bôi thời Tống!

Lý Dương cười nói một câu.

Cái chén này chỉ cần là ông chủ tiệm đồ cổ bình thường là có thể nhìn ra chứ không nói tới Bạch Minh. Bạch Minh trên phương diện đồ cổ không thể so với Lý Dương nhưng cũng không kém quá nhiều. Rất nhiều thứ hắn cũng chỉ cần nhìn một cái là có thể nhận ra.

-Cậu cố ý chê cười tôi đó à?

Bạch Minh cười nói một tiếng rồi trả Dạ Quang Bôi lại cho Lý Dương, đám người Mao lão, thầy Thái đều nhìn về phía cái chén trên tay Lý Dương, mỗi người đều gật gật đầu.

Cái chén này rất không tệ, giá trị không thấp, có điều tất cả mọi người đều là chuyên gia có danh vọng nên cũng không quá để ý tới thứ này.

Những chuyên gia này đến chào hỏi Lý Dương một câu rồi tự mình ngồi xuống. Tâm trạng của Bành Vũ cuối cùng cũng ổn định lại, hắn quả thật là sợ những người này tiếp tục đứng như thế.

-Khổng lão, đây là Lý Dương-học trò của Hà lão, ngày hôm qua tôi nhìn thấy một cái Thụy Thú Bồ Đào Văn Kính, thứ này chính là hắn đoạt được!

Những người khác đều ngồi xuống, Lương lão mang ông lão kia tới trước mặt Lý Dương rồi cười nói một câu.

Lương lão lại chỉ về phía ông lão kia sau đó nhỏ giọng nói :

-Tiểu Lý, vị này chính là Khổng lão mới từ Thailand trở về, Khổng lão cũng là tiền bối có danh vọng trong nước, chẳng qua là ở nước ngoài thời gian hơi dài nên đều có thân phận Hoa Kiều như tôi!

-Cậu nhóc, Trường Giang sóng sau đê sóng trước a, cái gương này còn có Trường Sinh Bát nĩa, hôm nào rảnh tôi nhất định đến xem một chút!

Ông lão họ Khổng này cẩn thận đánh giá Lý Dương một chút rồi lập tức cười nói một câu, trên mặt Lương lão cũng tràn đầy nụ cười.

-Ngài quá khen, khi nào ngài muốn xem những thứ kia thì nói với tôi một tiếng, tôi sẽ chuẩn bị sẵn mọi thứ!

Lý Dương vội vàng trả lời một câu, ông lão này hắn không biết. Có điều nhìn ông ta và Lương lão quen biết như thế, lại là từ bên ngoài trở về, thân phận đoán chừng cũng không kém Lương lão bao nhiêu, tôn kính cũng là chuyện đương nhiên.

-Ha ha. Cậu quá khiêm tốn đó, tôi thật hâm mộ Hà lão!

Khổng Lão cười nói, Lương lão cũng đồng ý gật đầu, không chỉ Lương lão mà những tiền bối xung quanh cũng gật đầu. Bọn họ quả thật hâm mộ Hà lão, tìm được một học trò tốt như thế thì so với việc tìm được một món bảo bối còn vui vẻ hơn.

Tính ra thì Hà lão gặp được Lý Dương quả thật là kiếm được một món hời, không chỉ có người kế thừa mình mà còn có thể nâng cao danh vọng của hai người lên, Lý Dương lúc này còn rất trẻ, ai cũng không dám cam đoan tương lai Lý Dương sẽ phát triển tới mức nao cả.

-Ba, Lương bá bá, các người cần phải làm chủ cho con a!

Người phụ nữ kia đột nhiên đi tới, trên mặt còn tràn đầy buồn bã, Lý Dương và Vương Giai Giai đều hơi chút sửng sốt.

-Hử, chuyện gì nữa đây, có chuyện gì mà muốn bọn ta làm chủ, chẳng lẽ có người bắt nạt cháu à?

Lương Lão cười nói, ông dường như rất yêu thích cô nàng này, Vương Giai Giai hung hãn trừng mắt nhìn người phụ nữ.

-Lương bá bá, ngài nói đúng đó, cháu thường xuyên bị người khác bắt nạt, lần này cũng vậy, cháu thích cái chén Dạ Quang Bôi nên tranh đoạt, cuối cùng lại bị người này lừa gạt đi, bác phải làm chủ cho cháu mới được!.

Người phụ nữ kia nhỏ giọng nói, những chuyên gia trong phòng nghỉ đều hứng thú nhìn cô, bọn họ không giống với Lý Dương, phần lớn bọn họ đều biết người phụ nữ này.

-Thảm a, xem ra Lý lão đệ đắc tội cô nàng, lần này Lý lão đệ chắc ăn trái đắng rồi!...

Bạch Minh nhỏ giọng nói với Mao lão một câu, Lý Dương còn đứng ở bên kia, bọn họ muốn nhắc nhở Lý Dương cũng không được

Mao lão cũng đồng ý gật đầu, người phụ nữ này gọi là Khổng Huyền, trong giới Dương ...

nhiều tiền như vậy không ngờ chỉ để đổi hai cái chén trị giá cao nhất chỉ là 60 vạn, mọi người lúc này đã có chút mơ hồ rồi.

-Lý Dương, đáp ứng hẳn, đáp ứng hẳn!

Bạch Minh lại bắt đầu cầu nguyện trong lòng, hẳn không có ý kiến gì với Khổng lão, có điều vì có quan hệ với Lý Dương nên hẳn muốn Lý Dương có thể đạt được điều tốt nhất.

Trong mắt Bạch Minh, đây là một cái bánh vô cùng lớn rơi từ trên trời xuống.

Lý Dương nhìn Khổng lão vài phút rồi lắc lắc đầu, nói:

-Khổng lão tiền bối, thật có lỗi, cho dù thêm nhiều tiền, nhiều bảo bối hơn nữa tôi cũng không đổi!

“Oanh!”

Những người xung quanh, không chỉ là chuyên gia mà còn có nhân viên công tác của đài truyền hình đều nhỏ giọng thảo luận.

Kẻ điên, hai người đều là kẻ điên, một cặp chén bị người điên cuồng nâng giá tới hơn 200 triệu, mà điên cuồng hơn nữa là chủ nhân của chúng lại không muốn bán, nếu không phải việc này xảy ra trước mắt họ thì bọn họ không thể nào tin được.

Bạch Minh trong lòng ai thán một tiếng, âm thầm vì Lý Dương sốt ruột, hẳn hẳn không thể cướp lấy cái chén giúp Lý Dương giao dịch.

Có 200 triệu này thì muốn mua bao nhiêu cái Dạ Quang Bôi mà không được chứ?

Cũng may là mọi người đang trong phòng nghỉ, phòng nghỉ tuy rằng rất lớn, nhưng người cũng không nhiều, cộng thêm nhân viên công tác của đài truyền hình thì cũng chưa tới 40 người, nếu như chuyện này xảy ra bên ngoài thì chỉ trong một ngày chuyện này sẽ lan truyền khắp trên mạng.

-Tiểu Lý, tôi có thể mạo muội hỏi vì sao cậu không bán được không?

Khổng lão không để ý tới những người xung quanh mà chỉ nhìn Lý Dương, lời của Khổng lão làm cho mọi người yên lặng trở lại, vấn đề này mọi người cũng rất muốn biết.

Đối mặt với món tài sản hơn 200 triệu, thế nhưng còn lựa chọn không bán, không phải điên thì chính là ngốc, cho dù thế nào thì mọi người cũng không nghĩ rằng Lý Dương là điên hay ngốc, tất cả mọi người đều muốn biết nguyên nhân tại sao Lý Dương làm như vậy.

Dù sao đổi thành ai khác thì chỉ cần nâng giá lên 100 vạn thì họ sẽ bán ngay rồi

Lý Dương có chút do dự, một lát sau hẳn mới nói:

-Khổng lão tiền bối, ngài có thể cho tôi biết ngài vì cái gì lại muốn mua thứ này hay không?

Lý Dương không trả lời vấn đề của Khổng lão mà hỏi lại một câu, mọi người lại đều chuyển ánh mắt sang Khổng lão, vấn đề này mọi người cũng rất muốn biết.

-Kỳ thật rất đơn giản, cái chén này vốn là của Khổng gia, là đồ gia truyền của nhà chúng tôi, rất lâu đã thất truyền, tôi hiện tại rất muốn tìm lại nó, mong ngài hỗ trợ cho!

Khổng lão nói, xưng hô đã có chút rối loạn, ngay cả từ ngữ cung kính cũng dùng tới, thái độ có thể nói là vô cùng cung kính, mọi người một lần nữa nhìn về phía Lý Dương.

Khổng lão giải thích như thế có chút miêng cưỡng, nhưng cũng là một lý do, cái chén này là đồ gia truyền, người ta muốn thu hồi là chuyện tất nhiên, chẳng qua trả giá cao như vậy có đáng giá không thì mọi người đều không biết.

-Khổng lão tiền bối, xin lỗi ngài, tôi không bán cái chén này không phải là vì tiền tài, cũng không phải chường mắt bảo bối của ngài, mà là cái chén này còn có tác dụng khác. Tôi có cảm giác cái chén này không phải có diện mạo như thế này, bên trong chén ngọc khẳng định là có thứ gì khác!”

Lý Dương do dự thật lâu, mới chậm rãi nói, khi nói tới hẳn đều quang sát Khổng lão.

Nghe được Lý Dương nói như vậy sắc mặt Khổng lão liền có chút thay đổi nhưng lập tức khôi phục lại, thay đổi này rất nhanh, nếu không phải Lý Dương vẫn chú ý thì chỉ sợ không thể phát hiện được.

Lý Dương nói ra tình huống của cái chén Dạ Quang Bôi cũng chỉ là muốn thử. Hắn nghi ngờ Khổng lão đã nhìn thấu thực hư của cái chén này, hiện tại xem ra điều hắn đoán đã trở thành sự thật, nếu không biết bên trong có bảo bối tốt thì ai lại quyết đoán như vậy chứ.

-Tiểu Lý, lý do này của cậu không tốt, đây chỉ là cái chén bình thường, làm gì có thứ khác bên trong chứ?

Khổng lão lập tức lại nói một câu, những người xung quanh đều gật đầu.

Sau khi Lý Dương nói đây không phải là diện mạo thật sự của cái chén thì mọi người đều chú ý tới nó, mọi người đều cẩn thận nhìn chăm chăm cái chén ngọc, Bạch Minh ngồi gần nhất còn cầm lên cẩn thận quan sát, cuối cùng cũng lắc đầu rồi đặt xuống.

Đây là một cái chén Lam Điền Ngọc rất bình thường, ít nhất thì hắn không nhìn ra vấn đề gì.

Bạch Minh không thấy, những người khác cũng không thấy, Lương lão cũng cầm cái chén lên xem nhưng cuối cùng cũng lắc đầu.

Mọi người lại nhìn về phía Lý Dương, lời giải thích này của Lý Dương mọi người đều không tin tưởng.

-Khổng lão, lý do của tôi là thật hay chỉ là tìm cớ thì chỉ cần chứng minh là được, tôi hiện tại dùng đao thủy tinh để mở cái chén Dạ Quang Bôi này ra, ngài thấy thế nào?

Lý Dương đã có chút nắm chắc nên cười nói một câu, lần này sắc mặt Khổng lão chuyển thành rất khó coi.

Những người xung quanh đều ngây dại nhìn Lý Dương.

Đây chính là bảo bối có người ra giá 200 triệu, Lý Dương không ngờ lại muốn mở nó ra, thật không biết Lý Dương đang nghĩ gì nữa.

-Trường Giang sống sau đê sống trước, tiểu Lý, cậu thật sự đã làm tôi nhìn bằng cặp mắt khác, Hà lão thật lợi hại, thu được một học trò làm tôi vô cùng ganh tị!

Khổng lão đột nhiên thở dài, mọi người vốn đang nhìn Lý Dương đều quay đầu lại nhìn Khổng lão.

-Ba, ba có ý gì thế?

Khổng Huyền vội vàng hỏi, cô cũng sớm nhìn ra không đúng cho nên vẫn không nói gì, lúc này nghe cha mình nói thế nên mới nhịn không được hỏi.

-Không có gì, tiểu Lý nói không sai, bên trong cái chén này còn có thứ khác, nói cách khác cái chén này đang bị che giấu, bên trong mới thật sự là Dạ Quang Bôi!

Khổng lão lắc đầu rồi nói, những người xung quanh đều sửng sốt, trong đó có cả Lương lão.

Khổng lão chỉ vào cái chén kia rồi nói với Khổng Huyền:

-Tiểu Huyền, đây là gia truyền chí bảo của nhà chúng ta, được truyền từ thời Đường, đáng tiếc là đã thất truyền, chúng nó mấy trăm năm trước đã thất lạc, nếu như cha thấy nó trước thì đã không tiếc hết thảy mọi thứ đoạt nó lại, tại sao cha không tới trước chứ!

Khổng lão có chút tiếc hận nói.

Nói xong, ông lại ngẩng đầu nhìn Lý Dương:

-Tiểu Lý, nếu cậu đã biết thứ này có huyền cơ thì tôi cũng không giấu diếm nữa, cái chén này bên trong có chứa gia truyền chí bảo của chúng tôi, thứ này rất quan trọng với Khổng Gia, tôi đồng ý dùng một cái giá lớn để mua lại nó, nếu cậu đồng ý thì xin nhường lại cho tôi!

Những người xung quanh không ai nói chuyện, mọi người đều ngơ ngác nhìn hai người, chuyện này đã phát triển vượt ngoài suy nghĩ của tất cả mọi người.

Một cặp chén bình thường không ngờ Lý Dương lại nói bên trong nó có huyền cơ, hơn nữa Khổng lão cũng thừa nhận, còn nói bên trong cấu giấu gia truyền chí bảo của bọn họ, đáng tiếc là không ai có thể thấy diện mạo thật của nó.

-Khổng lão tiên bối, đề tài này để sau hãy nói, tôi muốn biết vì sao ngại lại biết thứ này là gia truyền chí bảo của gia tộc ngài?

Lý Dương không có trả lời mà lại hỏi ra nghi hoặc của mình. Khổng lão cũng đã nói thứ này đã thất truyền mấy trăm năm, vậy thì thứ này khẳng định là ông chưa có gặp qua, vậy sao có thể khẳng định chắc chắn, hơn nữa còn dùng số tiền lớn để mua.

-Bởi vì loại Bộ Ẩn Pháp của cái chén này chỉ có người của Khổng gia mới có thể sử dụng, cho nên tôi chỉ cần liếc mắt là có thể biết được!

-Bộ Ẩn Pháp!

Khổng lão vừa mới nói xong thì Khổng Huyền đã hét to một tiếng.

-Đúng vậy, con gái, lần này là cha sai, nếu như cha sớm dạy nó cho con thì cái chén này đã trở lại với Khổng gia rồi!

Khổng lão gật gật đầu, trên mặt còn có sự ảo não, Bộ Ẩn Pháp là một loại che giấu chỉ có Khổng gia mới biết, chủ yếu dùng trên đồ ngọc, nó có thể biến một món đồ ngọc đỉnh cấp trở thành một món đồ ngọc bình thường.

Bộ Ẩn Pháp, Hiện Ẩn Pháp và Vụ Ẩn Pháp giống nhau, chúng đều là phương pháp che giấu để bảo vệ bảo bối, điểm khác nhau là Bộ Ẩn Pháp chỉ có Khổng gia mới biết, đây là là phát minh của Khổng Gia, cũng là một loại tài nghệ cao siêu còn được lưu truyền.

Tới thế hệ của Khổng lão, ba đứa con trai đều không có hứng thú với đồ ngọc, chỉ có đứa con gái là có thiên phú nhưng trải qua những biến cố tâm lý, ông sợ tay nghề này rất khó có thể truyền lại. Vốn ông còn định vài năm nữa sẽ dạy thứ này cho con gái để cho con gái mình truyền lại cho con cháu đời sau, không ngờ lại vì vậy mà đánh mất gia truyền chí bảo.

Chuyện này Khổng lão cũng không có nói dối, thứ này quả thật là gia truyền chí bảo của Khổng gia, đã thất lạc vào thời Thanh, Khổng gia tới nay vẫn còn đi tìm, đáng tiếc là vẫn không tìm thấy.

Khổng lão nào ngờ Dạ Quang Bôi lại xuất hiện ở chỗ này, hơn nữa còn để cho con gái ông nhìn thấy. Làm cho ông hối hận là con gái mình không biết Bộ Ẩn Pháp, hơn nữa cũng không biết chuyện bảo bối gia truyền, cuối cùng mất đi cơ hội có được nó, làm cho nó rơi vào tay người khác.

Nếu như rơi vào tay người bình thường còn đỡ, nhưng người này lại là Lý Dương, điểm quan trọng hơn là Lý Dương lại nhìn ra điểm kỳ lạ của cái chén này làm cho ông muốn thu hồi nó cũng không có cách nào

Đáng tiếc hiện tại nói những thứ này thì đã chậm, khi Lý Dương nói bên trong cái chén còn có huyền cơ khác thì Khổng lão đã có cảm giác không ổn khi nghe Lý Dương muốn mở cái chén ra thì ông đã biết mình không thể giấu diếm được nữa.

Bộ Ẩn Pháp không phải là một thứ bình thường, nếu dùng đao thủy tinh rất có thể sẽ làm hỏng bảo vật bên trong, Khổng lão tuyệt đối không dám mạo hiểm, dù sao thì thứ này cũng là bảo vật gia truyền nhiều đời của Khổng gia.

706. Chương 702: Mỹ Tửu Dạ Quang Bôi (8)

Cho dù là Khổng lão hay là Khổng Huyền thì lúc này đều rất hối hận.

Đặc biệt là Khổng lão, từ sau khi học được Bộ Ẩn Pháp cộng thêm việc biết được bảo vật gia truyền của gia tộc thất lạc ông đã không ngừng phái người tìm kiếm tin tức về nó, nhưng tới trước ngày hôm nay vẫn chưa tìm thấy.

Chuyện tìm kiếm bảo vật này tổ tiên ông không làm được, hiện giờ thứ này ông lại thấy được, đáng tiếc lại vì chuyện con gái không có học Bộ Ấn Pháp làm cho nó vượt khỏi tay, cảm giác của Khổng lão lúc này rất khó có thể diễn tả bằng lời.

Khổng Huyền càng hối hận hơn, cô là người thấy cái chén này trước, hơn nữa còn có một cảm giác kỳ lạ trong lòng, đáng tiếc cuối cùng lại từ bỏ. Nếu cô biết thứ này là bảo bối gia truyền thì cô khẳng định sẽ không tiếc tất cả để tranh giành với Lý Dương.

Những chuyên gia đều nhìn cái chén, cho tới lúc này bọn họ vẫn chưa nhìn ra cái chén này có chỗ đặc biệt nào.

Rất nhiều chuyên gia vẫn còn nghi ngờ, bọn họ nghi ngờ hai người này hợp lại để trêu chọc bọn họ.

-Tiểu Lý, cậu thấy thế nào?

Khổng lão lại nói với Lý Dương một câu, trong mắt ông tràn đầy khát vọng.

-Khổng lão, ngài nói là Bộ Ấn Pháp là thủ pháp gia truyền của gia tộc ngài, vậy chắc là ngài cũng biết cách để xóa bỏ thủ pháp này phải không?

Lý Dương suy nghĩ một chút rồi nhỏ giọng hỏi một câu, Khổng lão thì có chút nhú mày.

Lý Dương không có ý định chuyển nhượng nên nói sang chuyện khác, điều này làm cho ông càng thêm có dự cảm không tốt.

-Tiểu Lý, tôi quả thật có thể giải trừ nó, nhưng mà trước hết cậu phải cho tôi một đáp án đã!

Khổng lão khẽ thở dài rồi chậm rãi nói. Khổng Huyền cũng nhìn Lý Dương, lúc này Khổng Huyền đã hoàn toàn khác với lúc nãy, sâu trong ánh mắt cô là sự hối hận và kỳ vọng.

Cô hối hận vì mình khi nãy không chịu tranh giành mà nhường cái chén này cho Lý Dương, kỳ vọng là cô muốn Lý Dương đáp ứng cha cô, chuyển nhượng thứ này lại cho nhà cô.

Khổng Huyền không biết bảo vật gia truyền của gia tộc mình, cũng không biết Bộ Ấn Pháp, nhưng cô biết cha và ông cô từng vì một món đồ mà bon trải khắp nơi. Cô thế nào cũng không ngờ được thứ mà ông và cha cô tìm kiếm cô lại có thể thấy được, mà làm cô chịu không được là bảo bối này lại từ tay cô chạy sang người khác.

”-Khổng lão tiên bối, vấn đề này để bàn luận sau, ngài cũng nên nói cho tôi biết thứ này rốt cuộc là cái gì đã?

Lý Dương lại lắc lắc đầu, những chuyên gia xung quanh cũng đồng ý với cách nói của Lý Dương.

Khổng lão luôn luôn nói đây là bảo vật gia truyền của gia tộc ông, ông đồng ý dùng tài sản trăm triệu để đổi lấy. Nhưng mà cho tới hiện tại mọi người vẫn không biết được trong thứ này rốt cuộc là cái gì, nếu cứ như vậy mà hời hợt chuyển nhượng cho người khác, đừng nói Lý Dương, cho dù đổi thành người khác thì cũng không ai đồng ý cả.

Nói thứ này càng tốt làm cho mọi người càng thêm quan tâm tới món bảo bối này, hiện tại tất cả mọi người đều muốn biết thứ này rốt cuộc là bảo bối gì.

Khổng lão cúi đầu mà không nói gì, Khổng Huyền thì có chút tức giận nhìn Lý Dương.

Lương lão chậm rãi cầm một cái chén lên, hơn nữa còn đặt trước ngọn đèn cẩn thận xem, nhìn một hồi ông đành lắc lắc đầu, Bộ Ấn Pháp của Khổng gia quả thật cao minh, ông căn bản không nhìn ra cái gì.

-Lão Khổng, nếu thứ này thật sự che giấu thì ông trước hết tiêu trừ nó đi!

Lương lão nhỏ giọng nói một câu, ông cũng rất muốn biết bảo bối gì lại có thể để cho Khổng lão quyết tâm như vậy.

-Tiểu Lý, cậu thật sự không thể cho tôi một đáp án chuẩn xác hay sao?

Khổng lão ngẩng đầu lên thê lương nhìn Lý Dương rồi hỏi một câu. Trong lòng ông rất rõ ràng một khi lớp che giấu của cái chén này được tẩy trừ thì hẳn càng khó có thể thu hồi cái chén này, mặc kệ thế nào thì bây giờ hẳn chỉ là Hoa Kiều chứ không phải người trong nước.

Với tính tình của mấy ông già trong nước, khi nhìn thấy cái chén này mà có thể cho nó ra nước ngoài là một chuyện gần như không có khả năng.

Cho dù bọn họ đều không biết thì chỉ cần Lý Dương nhìn thấy diện mạo thật sự, chỉ sợ ông cũng không thể thay đổi ý kiến của Lý Dương được.

-Khổng lão tiền bối, thực xin lỗi, trước khi nhìn thấy diện mạo thật của bảo bối thì tôi sẽ không làm ra bất cứ quyết định nào, nếu như không được thì tôi sẽ giao cho Hà lão xử lý!

Lý Dương nói vậy làm cho Khổng lão biến sắc, cuối cùng sắc mặt chuyển thành chua xót.

Khổng lão quay đầu lại nhìn cái chén Dạ Quang Bôi, trong đôi mắt lóe lên những tia lửa, cuối cùng lắc bất đắc dĩ lắc đầu.

Ông sở dĩ ra giá cao như vậy để mua lại nó chính là vì không muốn cho Hà lão thấy được thứ này. Hà lão có danh vọng vô cùng cao trong giới đồ cổ, ngoại trừ việc ông có tạo nghệ rất tinh thông ra, Hà lão còn có một điểm đặc biệt mà mọi người đều biết.

Thứ mà Hà lão tinh thông nhất chính là ánh mắt, chỉ cần là bảo bối bị che giấu thì không thể thoát khỏi mắt ông, cho dù là che giấu cao minh tới đâu cũng không được. Năm đó cái ngọc tỷ vô cùng bình thường kia chính là Hà lão phát hiện ra có vấn đề.

Hà lão khi còn trẻ cũng từng thấy qua Bộ Ẩn Pháp của Khổng gia, chính vì vậy ông không dám để cho Lý Dương mang thứ này về đưa cho Hà lão.

Đáng tiếc là ông không ngờ được Lý Dương còn trẻ tuổi như vậy mà đã có được nhãn lực rất cao, có thể trực tiếp nhận ra thứ này có vấn đề, tuy rằng Lý Dương chưa nói ra Bộ Ẩn Pháp, nhưng chỉ cần nói ra bên trong cái chén có huyền cơ thì cũng đã đủ rồi.

Khổng lão trong lòng âm thầm thở dài, ông hiểu được biểu hiện của mình như vậy là có chút sốt ruột.

-Tôi có thể giải trừ lớp che giấu này, nhưng sau khi giải trừ xong thì cậu nhất định phải cho tôi một đáp án, được không?

Khổng lão chậm rãi nói, ông biết hi vọng đã rất xa vời, có điều chỉ cần còn hi vọng thì ông sẽ không từ bỏ.

“Tốt!”

Lý Dương lập tức gật gật đầu, lần này hẳn đáp ứng rất sáng khoái.

Lý Dương nói ra tên Hà lão là vì không muốn dây dưa việc chuyển nhượng nữa mà thôi, Bộ Ẩn Pháp Lý Dương chưa từng nghe nói qua, cũng không có nhìn thấy qua. Thấy nhiều chuyên gia xung quanh đều mê mang thì hẳn đã hiểu được Bộ Ẩn Pháp thật sự là thủ pháp của Khổng gia, người ngoài không thể biết được.

Cho dù không phải thì loại thủ pháp này cũng rất hiếm có, ít người biết được, cho dù là Hà lão thì cũng không nhất định là có thể biết được.

Dưới loại tình huống này thì chỉ còn cách nhờ người của Khổng gia giải trừ lớp che giấu này trước rồi nói sau.

-Phương pháp giải trừ có chút phiền phức, có thể đổi chỗ khác hay không, tôi cần chuẩn bị một chút!

Khổng lão ngẩng đầu hướng bốn phía nhìn một vòng rồi nói. Kỳ thật phương pháp cũng không phức tạp, có điều ông cũng không muốn có quá nhiều người nhìn thấy, thứ này dù sao cũng là bí mật gia truyền của Khổng gia.

-Có thể, tôi cho người chuẩn bị một chỗ rộng hơn, một chút nữa chúng ta sẽ đi qua!

Lý Dương lập tức gật gật đầu, hắn cũng không muốn giải trừ lớp che giấu ở trong này, khi nhìn được đôi mắt tỏ sáng của Bành Vũ hắn liền hiểu được tên đạo diễn này muốn quay lại quá trình giải trừ.

Khổng lão nhìn xung quanh một chút rồi gật gật đầu.

Nếu có lựa chọn ông cũng không muốn những chuyên gia này đi theo, tìm một chỗ chỉ có ông và Lý Dương là được, có điều khi nhìn thấy ánh mắt tò mò của những vị chuyên gia thì ông hiểu được chuyện này là không thể nào.

Không cho những chuyên gia này đi theo có nghĩa là đắc tội với toàn bộ bọn họ, sau này nếu ông có về nước chắc cũng chẳng còn ai hoang nghênh ông cả.

Lý Dương nháy mắt với Lưu Cương, Lưu Cương lập tức hiểu ý gật gật đầu.

Dưới sự trợ giúp của Bành Vũ, phải hơn 10 phút sau đám người bên ngoài mới tản ra, nhưng hắn cũng phải ký tên đến mỗi tay thì bọn họ mới chịu rời khỏi, lúc này hắn đã cảm nhận sâu sắc sự đáng sợ của danh nhân rồi.

Dưới dự hộ tổng của Triệu Khuê và Hải Đông, Lý Dương rất nhanh lên xe của mình. Bạch Minh, Mao lão, cũng gắt gao chạy theo, Lương lão và Khổng lão tắc cùng nhau ngồi trên chiếc Rolls-Royce đi theo phía sau hai chiếc xe.

Những người không lái xe thì đi taxi hoặc xe bus, Bành Vũ cũng không muốn bỏ qua cơ hội này, đáng tiếc là yêu cầu phỏng vấn của hắn đã bị từ chối.

Hai người này Bành Vũ không thể đắc tội nổi nên chỉ có thể từ bỏ.

Có một việc làm cho Bành Vũ rất bất đắc dĩ, những chuyên gia đều đã rời khỏi, đoán chừng là buổi tiệc tối chẳng có ai tham gia, chờ khi trở về hắn còn phải giải thích một lần chuyện này cho lãnh đạo nữa.

Lý Dương tìm một căn phòng lớn trong khách sạn, bên trong có 2 cái bàn lớn, đã không có nhân viên của đài truyền hình nên căn phòng này cũng đủ rộng rồi.

-Lão Khổng, bắt đầu đi?

Sau khi ngồi xuống, Lương lão nhìn ra ngoài một chút rồi nói, lúc này đã muộn, sau khi giải trừ xong lớp che giấu của Dạ Quang Bôi vừa lúc có thể ăn cơm tối luôn.

Lương lão lấy ra một cái hộp nhỏ rồi đặt trước mặt Khổng lão, đây là những thứ mà Khổng lão cần, bọn họ khi đi tới nơi này thì Lương lão đã cho thuộc hạ đi lấy chúng.

-Lương lão, không vội, nếu không thì chúng ta đợi thêm một chút nữa đi!

Lý Dương đột nhiên nói một câu, Lương lão kinh ngạc nhìn hắn, vừa rồi Lý Dương vẫn yêu cầu Khổng lão giải trừ, sao giờ đột nhiên lại đổi ý rồi?

-Được, đợi thêm một lát nữa!

Lương lão không hiểu tại sao nhưng vẫn ủng hộ Lý Dương, thời gian ông quen Lý Dương rất ngắn, có điều ông hiểu hắn là một người rất trầm ổn, không phải là một người lật lọng.

Lưu Cương đột nhiên đứng lên rồi đi nhanh tới cửa.

Lưu Cương trực tiếp cửa phòng ra, bên ngoài có một ông lão đang đứng, khi nhìn thấy ông lão này Lý Dương cũng đứng lên đi tới, những vị chuyên gia khác cũng đứng lên, sắc mặt chuyển thành cung kính.

Lương lão cũng đứng lên, trên mặt hắn còn có chút giật mình, khó trách Lý Dương không vội vã bắt đầu, thì ra là thầy hắn, Hà lão đã tự mình tới đây.

707. Chương 703: Mỹ Tửu Dạ Quang Bôi (9)

Khổng lão và Khổng Huyền vội vàng đứng lên.

Hà lão có danh vọng rất cao trong giới đồ cổ. Không phải chỉ vì ông từng làm trong chính phủ nên mới vậy, Hà lão ngoại trừ có trình độ đứng đầu ra, ông còn giúp giới đồ cổ vượt qua mấy lần tai nạn, chính vì vậy người trong giới đồ cổ rất kính trọng ông

Xa không nói, chỉ tính tới vụ án phòng chế cao cấp gần đây thôi cũng có thể thấy được. Nếu không phải Hà lão phát hiện trước tiên, hơn nữa còn xử lý chính xác thì chỉ sợ với đây sẽ là một đả kích cực lớn với giới đồ cổ Trung Quốc.

Ngoại trừ thị trường, người bị ảnh hưởng lớn nhất chính là những chuyên gia bọn họ, những người này phần lớn đều là người không thể phân biệt được vật phẩm phòng chế cao cấp, nếu như bọn họ xem xét xảy ra vấn đề vài lần thôi thì thanh danh của bọn họ xem như là hoàn toàn biến mất.

- Hà lão, ông đã tới!

Lý Dương mỉm cười tiến lên nắm cánh tay ông, Vương Giai Giai thì đi qua bên kia đỡ cánh tay còn lại, hai bên ông là hai người trẻ tuổi phụng dưỡng, tình cảnh này làm cho những vị chuyên gia lớn tuổi hâm mộ không thôi.

Hà lão gật đầu nhìn Lý Dương rồi nhìn Khổng lão, nói:

-Khổng lão, lần này làm phiền ngài!

Nguyên nhân mọi chuyện Hà lão đã biết, Lưu Cương đã báo cáo mọi chuyện với ông. Sau khi nghe chuyện này Hà lão đã quyết định tự mình đến, Lý Dương kiên trì không muốn chuyển nhượng món bảo bối này làm cho ông cảm thấy có chút không thích hợp.

Hà lão hiểu rất rõ Lý Dương, Lý Dương không tham tiền, nhưng cũng không phải là tên ngốc, nếu cái chén Dạ Quang Bôi này mà không đáng giá thì Lý Dương cho dù không bán thì cũng sẽ đổi những vật sưu tầm của Khổng lão. Nguyên thanh hoa, đồ sứ trong năm lò nung nổi tiếng, còn có hơn 10 miếng ngọc cổ thời Hán, đây đều là những bảo bối khó gặp, những thứ này đều là vật mà Lý Dương chưa có.

Lý Dương không chỉ có không đáp ứng mà còn để cho Lưu Cương thông báo cho ông, chuyện này tất nhiên là có nội tình, sau khi hiểu được chuyện này ông liền quyết định đi tới nơi này.

Không phiền toái, Hà lão khách khí rồi!

Khổng lão cười khổ lắc lắc đầu, Hà lão đã đến nên cho dù ông muốn mua lại cũng không thể đánh chủ ý lên người Lý Dương được, mà muốn mua lại bảo bối từ tay Hà lão thì chuyện này ông càng không có nắm chắc.

-Tiểu Lý, Hà lão đến rồi, có phải là nên bắt đầu hay không?

Lương lão lại hỏi Lý Dương một câu, lần này Lý Dương không phản đối nữa mà mỉm cười gật đầu

Lý Dương nháy mắt với Lưu Cương là để hắn thông báo ch Hà lão, hắn và Lưu Cương hiện tại đã vô cùng ăn ý. Lý Dương không cần nói Lưu Cương cũng hiểu được ý của hắn

Lý Dương không bán hai cái chén này, Khổng lão và con gái ông cũng không thể đoạt được của hắn. Có điều khi nhờ bọn họ tẩy trừ lớp che giấu không công, Lý Dương lo lắng bọn họ sẽ động tay động chân, không thể có lòng hại người nhưng lòng phòng người thì vẫn phải có, Hà lão tự mình tới đây nên việc này hắn không cần lo nữa.

Có Hà lão ở đây, bọn họ cho dù có nghĩ cũng không dám làm điều gì bậy bạ.

Khổng lão mở cái hộp lấy một máy khoan điện nhỏ và mấy lưỡi dao mỏng. Ngoài ra ông còn lấy một ống tiêm, loại thường được dùng để tiêm phòng.

Trong hộp có một cái bình nhỏ và một lọ cồn, khi nhìn thấy những thứ này mọi người đều có chút nghi hoặc.

Nhưng bọn họ cũng không hỏi gì, từ xưa đến nay có rất nhiều phương thức che giấu, có một ít thủ pháp đặc biệt để u, nắm hZ T Hấn, Lưmộ g á để u, bậ he , hấJ p khO hvấ h g

Cái chén trước đó đã được mang ra, Khổng lão tiếp tục mang cái chén còn lại ngâm trong rượu còn.

Sau khi lau chùi xong cái chén đầu tiên, những vị chuyên gia đều sững sờ, ngơ ngác nhìn cái chén Dạ Quang Bôi này.

Không chỉ bọn họ, cho dù Khổng lão thì ông cũng ngây người, Lý Dương và Hà lão trừng to mắt. Dạ Quang Bôi dưới ánh đèn đang tỏa ra một luồng sáng trắng mờ ảo, nhìn giống như dòng nước bạc đang chảy xuôi cái chén vậy.

Đây chính là thứ mà dưới hình ảnh lập thể Lý Dương không thấy được, khi nhìn thấy sự xinh đẹp của cái chén, Lý Dương cũng cảm thấy rất rung động, hẳn chưa bao giờ thấy một cái chén xinh đẹp như thế.

Khổng Huyền cũng ngây dại, thậm chí cô còn quên luôn cái chén còn lại.

-Xinh đẹp, thật xinh đẹp a!

Qua vài phút, Khổng lão mới tán thưởng nói một câu.

Sự thần kỳ của cái chén này tổ tiên ông có ghi lại, đáng tiếc là chưa ai nhìn thấy, mãi cho tới đời của Khổng lão mới thấy được.

-Ba, đây là Dạ Quang Bôi tổ truyền của chúng ta?

Khổng Huyền hỏi một câu, trong giọng nói còn mang theo sự uể oải, những ánh sáng phát ra từ cái chén rất xinh đẹp huyền lệ, nó có sức hấp dẫn rất lớn với nữ giới, không chỉ cô, Vương Giai Giai bên kia cũng đang bị hấp dẫn.

Nghĩ tới việc thứ này từ tay mình lọt ra ngoài, Khổng Huyền hiện tại muốn tát mình hai cái, trong lòng cô lúc này chỉ có sự hối hận.

-khẳng định là vậy, nhưng đáng tiếc!

Khổng lão thống khổ lắc lắc đầu, Lý Dương nhìn Lưu Cương, lại nhìn Hà lão rồi cũng lắc lắc đầu.

Biểu hiện của cái chén này rất chói mắt, sự lo lắng vừa trôi qua của Lý Dương lại một lần nữa dâng lên, hẳn rất muốn đoạt cái chén còn lại trên tay Lý Dương rồi tự mình tẩy trừ. Cái chén này nếu còn nằm trên tay cha con Khổng lão, Lý Dương sợ rằng sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, dù sao thì thứ này cũng là tổ truyền của Khổng gia.

-Khổng lão, tôi nhớ sách cổ từng ghi lại là Lý Thế Dân từng có một đôi Dạ Quang Bôi thần kỳ, hẳn rất yêu thích hai cái chén này, mỗi đêm đều phải lấy ra để thưởng thức, cặp chén này có phải là cặp chén được nhắc tới không?

Hà lão cũng đứng lên, đi đến bên cạnh Khổng lão rồi chỉ vào trên Dạ Quang Bôi trên bàn, sau đó hỏi.

-Chính là một đôi đó, đây là bảo bối mà Lý Thế Dân thích nhất, Lý Thế Dân trước khi chết còn ra lệnh phải chôn cất hẳn với cặp chén này, có điều khi cử hành tang lễ thứ này đã bị thái giám vụng trộm đem ra ngoài, chuyện này lúc trước đã làm thành chấn động rất lớn, lúc đó triều đình đã điều tra rất rầm rộ!

Khổng lão nhẹ nhàng gật đầu, nhìn cái chén, ông nói tiếp:

-Triều đình điều tra không có kết quả, cũng không tìm được tình tức gì. Tên thái giám kia không có con cái, sau khi mai danh ẩn tích thì trốn ở Khổng gia, sau đó cặp chén này từ từ trở thành bảo bối gia truyền của Khổng gia!

Những chuyên gia xung quanh đều nhìn Khổng lão, sự chua xót của Khổng lão càng tăng lên, ông nói:

-Có điều cặp chén này quá thần kỳ, tổ tiên Khổng gia vì bảo vệ nó nên đã nghĩ rất nhiều biện pháp, thậm chí còn nghĩ ra Bộ Ấn Pháp để cho giấu cho nó!

709. Chương 705: Hoàn Toàn Xứng Đáng Là Quốc Bảo Cấp Thần Khí

-Lợi dụng Bộ Ấn Pháp, chúng tôi quả thật đã che giấu thứ này được một thời gian rất dài, đáng tiếc là lại không thể tiếp tục bảo tồn tới thời nay. Lúc cưới thời Minh đầu thời Thanh, trong một lần đại tai nạn thứ này đã biến mất, con cháu đời sau của Khổng gia vẫn tiếp tục đi tìm nó cho tới ngày nay!

Khổng lão nói xong, lại nhìn Dạ Quang Bôi, trong mắt chứa sự khát vọng.

Khổng lão quay đầu lại nhìn Lý Dương, còn chưa có mở miệng thì Lý Dương đã giành nói trước:

-Khổng lão tiền bối, ngài vừa nói cái chén này có công năng thần kỳ, vậy sự thần kỳ của nó là gì?

Lý Dương biết ông muốn thu hồi cái chén này nên căn bản là không cho ông cơ hội.

Khổng lão sững sốt, vừa rồi vì quá kích động nên nhất thời thuận miệng, cái chén này quả thật có rất nhiều công năng, nhưng khi nói ra những công năng này thì hi vọng thu hồi nó sẽ càng xa vời.

Những chuyên gia xung quanh đều nhìn về phía Khổng lão, Lưu Cương, Vương Giai Giai và Bành Vũ là người ngoài nghề không hiểu gì nhưng cũng rất tò mò, khi nghe nói tới có công năng thần kỳ mọi người liền nghĩ tới Trường Sinh Bát, sự thần kỳ của Trường Sinh Bát mọi người đã từng thấy qua.

-Thời gian đã lâu lắm rồi, tôi cũng không nhớ rõ!

Một lát sau, Khổng lão lắc đầu, nói, Hà lão thâm ý nhìn ông, Lý Dương thì không có biến hóa gì, có điều trong lòng hẳn thì không tin những gì Khổng lão nói.

Những chuyên gia xung quanh tỏ ra thất vọng, Dạ Quang Bôi trước mắt nhìn rất đẹp, nhưng còn chưa tới mức được xem là thần kỳ.

Khổng Huyền ngẩn đầu lên nhìn cha mình, sắc mặt cô có chút đăm chiêu.

Vương Giai Giai quệt miệng, cô hiểu Lý Dương rất rõ, mặc kệ cái chén này có thần kỳ hay không thì Lý Dương cũng không chuyển nhượng, nếu như hắn đồng ý chuyển nhượng thì cũng không mời Hà lão tới đây rồi.

-Đặc điểm của cái chén này tôi biết một phần, nhưng không biết là có chính xác không nữa!

Hà lão đột nhiên nói một câu, mọi người đều tập trung nhìn ông, trên mặt Lý Dương lúc này tràn đầy sự vui vẻ.

-Hà lão, ông biết thứ này ư?

Lý Dương vội vàng hỏi một câu, cặp chén này từ sớm đã làm cho hắn cảm thấy không đơn giản, nhưng nó có chỗ thần kỳ nào Lý Dương cũng không biết, dù sao thì năng lực đặc thù của hắn không phải là vạn năng.

Hà lão mỉm cười gật đầu, nói:

-Trước kia có xem qua một quyển sách cổ nói rằng Lý Thế Dân rất yêu thích cặp chén này, mỗi ngày đều dùng nó để uống rượu, ngoài ra trên sách còn nói tới vài điểm thần kỳ của nó, nhưng ông không dám chắc những thứ được nhắc tới là sự thật!

Hà lão nói, dù sao thì sách sử ghi lại thường có chút khuếch đại, có điều cũng có vài thứ là sự thật.

Sắc mặt Khổng lão có chút trắng bệch, hà lão có thân phận rất cao, ông đã xem qua rất nhiều sách cổ quý báu, thậm chí một ít cơ mật ông cũng từng xem qua, Hà lão nói không chừng thật sự là biết bí mật của thứ này

-Hà lão, cái chén này rốt cuộc là có gì thần kỳ, xin ngài chỉ giáo cho!

Chu lão đứng dậy, ôm quyền nói một câu, những chuyên gia khác cũng gật gật đầu. Bọn họ cũng đoán là Khổng lão không muốn nói, có điều hiện tại không còn quan trọng nữa, Khổng lão không nói thì vẫn còn Hà lão mà.

Hà lão mỉm cười gật đầu rồi nhỏ giọng nói:

-Tôi biết 2 điểm thần kỳ của cặp chén này, điểm thứ nhất rất đơn giản, mọi người cũng có thể đoán ra, có điều mọi người không ngờ tới mà thôi, tôi hỏi một câu, cái chén này có tên là gì?

-Dạ Quang Bôi!

Bạch Minh bật thốt lên, khi nói xong hần liền sững sốt, mọi người cũng sững sốt giống hần.

Đúng vậy, cái chén này gọi là Dạ Quang Bôi, nó khẳng định là có liên quan tới đêm tối, trên thực tế rất nhiều chén Dạ Quang Bôi trong đêm tối có thể phát sáng, nếu không thì nó cũng không có tên là Dạ Quang Bôi.

Mọi người vừa rồi bị cuốn hút ngay cả tên của nó cũng đã quên.

Nghe Hà lão nói vậy, Khổng lão có chút run lên, Lý Dương vẫn luôn chú ý Khổng lão lập tức hiểu ra Hà lão nói rất đúng, cái chén này trong đêm tối quả thật có biểu hiện khác.

-Lưu Cương!

Lý Dương nhỏ giọng kêu Lưu Cương, Lưu Cương hiểu ý gật gật đầu, hần lập tức đi ra ngoài, loại phòng tổng thống thể này luôn có công tắc điều chỉnh sáng tối, có điều nó không nằm trong phòng mà nằm bên ngoài.

Lý Dương nhìn nhìn bốn phía, sau đó kéo màn lại, xung quanh mờ ảo, xem Dạ Quang Bôi càng thêm huyền lệ hơn.

Và phút sau, đèn trong phòng đã toàn bộ tắt, xung quanh nhất thời chìm vào bóng tối. Hai giây sau, Dạ Quang Bôi trong phòng từ từ phát sáng, mười giây sau, ánh sáng phát ra càng ngày càng rực rỡ, ba mươi giây sau, cái chén đã phát ra ánh sáng vô cùng huyền ảo.

Cái chén này thật sự đã phát ra ánh sáng, những chuyên gia thậm chí có thể mượn nhờ ánh sáng này để quan sát khuôn mặt của những người xung quanh.

Có điều lúc này không ai nhìn những người xung quanh có khuôn mặt thể nào cả, mọi người đều ngơ ngác nhìn cặp chén trên bàn, có vài vị chuyên gia nhin không được không ngừng hít vào.

Khổng lão cũng ngây dại, Khổng Huyền cũng há to miệng, vừa rồi Dạ Quang Bôi chỉ tỏa ra chút ánh sáng, căn bản nhìn không ra cái gì, nhưng lúc này, sự đẹp đẽ của cặp chén trong màn đêm đã xuất hiện trước mặt mọi người.

Hai cái chén phát ra ánh sáng nhìn giống như là ánh sáng của Dạ Minh Châu, chỗ thần kỳ là mỗi cái chén đều xuất hiện hình ảnh của một con rồng đang bay lượn, con rồng này đang chơi đùa với một viên châu, hình ảnh này nhìn giống như đang xem phim vậy.

Có thể nói hình ảnh này so với xem phim còn chân thật hơn.

-Cửu Long Diễm Châu, lão tổ tông không có gạt chúng ta!

Khổng lão chậm rãi nói một câu, trên mặt càng thêm chua xót, trong bóng tối, Dạ Quang Bôi này đã sáng lên, mà Cửu Long Diễm Châu chính là chỗ thần kỳ nhất của cái chén này, Khổng lão trước kia đã biết việc này nhưng tới hôm nay ông mới có thể tận mắt nhìn thấy.

Tất cả mọi người khi nghe Khổng lão nói vậy liền biết lời vừa rồi của Khổng lão là nói dối.

Có điều lúc này không ai để ý tới việc này, đổi lại là bọn họ chỉ sợ bọn họ cũng sẽ làm như vậy.

Lúc này tất cả mọi người đều si ngốc nhìn cảnh tượng trước mặt

Một cái chén-chín con rồng, hai cái chén-18 con rắn, những con rắn này có hình thù khác nhau, bọn chúng trong quần sáng đang không ngừng truy đuổi tranh đoạt viên châu, nhìn vô cùng sống động, náo nhiệt.

Có vài con rắn còn quay đầu hướng về phía mọi người, nhìn giống như là chúng muốn từ trong cái chén bay ra, Bành Vũ ngơ ngác nhìn một màn này, trong lòng hần thì dân lên một ý tưởng đặc biệt: thứ này là Long, nếu chúng thật sự bay ra thì chúng vẫn nhỏ như thể này ư?

-Thật mỹ lệ, thật thần kỳ!

Khổng Huyền từ từ nói từng chữ một, mỗi khi nói một từ thì sự chua sót trên mặt cô càng tăng lên. Cái chén thần kỳ này vốn là của cô, nhưng lại vì khi đấu giá không kiên quyết nên đánh mất, nếu trên thế giới này có thuốc hồi hận thì Khổng Huyền nhất định không tiếc mọi thứ để mua một lọ, cho dù là giá của nó đắt hơn giá của Dạ Quang Bôi này vài lần cũng chẳng sao.

Đôi mắt của Hà lão cũng sáng lên, sách cổ ông nói kỳ thật là bản ghi chép trong cung đình thời Đường, chuyện của cặp chén được nhắc tới ông cũng từng nghi ngờ là có phải hoàng đế cố ý cho ghi lại như vậy hay không.

Hiện tại cuối cùng ông cũng đã hiểu được bản ghi chép này chẳng những không khoa trương mà ngược lại còn có chút không đề cập hết sự thần kỳ của cặp chén này, cặp Dạ Quang Bôi này và Trường Sinh Bát, Tiên Âm Bình giống nhau, chúng đều là bảo vật của văn hóa Hoa Hạ, nó hoàn toàn xứng đáng là quốc bảo cấp thần khí.

Lúc này ông cảm thấy may mắn vì mình đã tới đây, mặc kệ ra sao thì đây cũng là một quốc bảo, lại một món quốc bảo nghìn năm được Lý Dương phát hiện ra, điều này làm cho ông rất vui mừng.

“Tốt, tốt, tốt!”

Hà lão đột nhiên đứng lên rồi liên tục nói 3 chữ tốt, điều này cho thấy ông lúc này cũng đang rất kích động, những chuyên gia khác cũng kích động giống ông, Hà lão nhìn mọi người một cái rồi tiếp tục quang sát Dạ Quang Bôi.

Dạ Quang Bôi huyền ảo xinh đẹp như thế có thể xem nhiều thì nên xem thêm, bỏ lỡ lần này không biết tới bao giờ mới có thể nhìn thấy nó nữa.

Nghe được Hà lão nói vậy, Khổng lão còn đang đắm chìm trong khung cảnh bừng tỉnh lại, Hà lão càng phản ứng kịch liệt thì ông càng không thể nào thu hồi được cặp chén này.

Trên mặt Khổng lão càng chua sót hơn, cho dù Hà lão phản ứng không kịch liệt thì thế nào, cho dù Lý Dương đáp ứng thì quốc gia cũng không cho phép hãn mang thứ này ra nước ngoài, trừ phi hãn một lần nữa chuyển quốc tịch trở lại.

Điểm này kỳ thật Khổng lão không cần đoán nhiều, mặc kệ Hà lão hay là những chuyên gia xung quanh, chỉ cần bọn họ gặp qua thứ này thì bọn họ tuyệt đối không để món quốc bảo như thế này truyền lưu ra bên ngoài.

Mười phút sau, đèn trong phòng sáng lên, chín con rồng trên mỗi cái chén liền biến mất, chúng đều chuyển hóa thành ánh sáng lượng lờ xung quanh cái chén.

-Ai mở đèn thế!

Bạch Minh đột nhiên gầm rú một tiếng, trên mặt còn có sự sốt ruột, sự thất thố của hãn mọi người không hề để ý, tất cả mọi người và hãn đều đang rất sốt ruột.

Dạ Quang Bôi xinh đẹp kia mọi người còn xem chưa đủ, đèn đột nhiên lại mở lên, đây không phải là muốn mạng của mọi người sao, cho dù Bạch Minh không hét lên thì cũng sẽ có người khác hét mà thôi.

-Bạch ca, anh đừng nóng, hôm nay đã trễ rồi, nếu có thời gian thì sau này đến chỗ tôi, lúc đó muốn nhìn bao lâu mà không được chứ!

Lý Dương nhỏ giọng khuyên một câu, khẳng định là Lưu Cương mở đèn, hãn không dám để tới thế này quá lâu, dù sao thì còn có Hà lão ở đây, hoàn cảnh tối như vậy rất nguy hiểm.

Bạch Minh sững sốt, lập tức cười một tiếng. Vừa rồi hãn có chút hồ đồ, bảo bối này là của Lý Dương, với quan hệ của hãn và Lý Dương thì muốn xem thứ này là không thành vấn đề, cùng lắm thì khi về liền đến chỗ Lý Dương để xem cho đã nghiền.

710. Chương 706: Công Năng Thần Kỳ Thứ 2

Những vị chuyên gia khác tôi nhìn anh anh nhìn tôi, trên mặt họ đều là sự bất đắc dĩ.

Bạch Minh và Lý Dương quan hệ tốt nhất, Bạch Minh nếu chạy tới nhà Lý Dương xem bảo bối thì không có vấn đề gì, nhưng bọn họ thì không được. Liễu lão và Chu lão còn tốt, bọn họ cũng có chút quan hệ với Lý Dương, nhưng những vị chuyên gia khác Lý Dương chỉ mới gặp một lần có người Lý Dương thậm chí hôm nay mới gặp mặt mà thôi.

Cho dù là bọn họ mặt dày hơn nữa thì cũng ngượng ngùng trực tiếp tới cửa nhìn, dù sao Lý Dương và bọn họ có chênh lệch tuổi tác rất lớn.

Trong mắt Khổng lão hiện lên một tia âm đạm, Lý Dương nói vậy ông đã hiểu được hắn sẽ không bán cặp chén Dạ Quang Bôi này, chứ nếu muốn bán thì hắn cũng sẽ không mời bọn bè sau này đến xem rồi.

Kỳ thật cho dù Lý Dương đáp ứng thì sau khi phát hiện hiệu quả thần kỳ, Khổng lão cũng rất nghi ngờ mình có thể mang thứ này đi hay không. Chính sách quốc nội ông biết rất rõ, bình thường thì còn tốt, nếu là quốc bảo cấp thần khí thì tuyệt đối không có khả năng mang đi.

Lưu Cương từ bên ngoài trở về, khi phát hiện áp lực trong không khí thì hắn lặng lẽ đứng phía sau Hà lão.

Lưu Cương cũng không có thấy một màng thần kỳ vừa rồi, nhưng từ sắc mặt mọi người hắn có thể phán đoán đại khái, vừa rồi khẳng định đã xảy ra chuyện không thể tin được, chỉ cần nhìn sắc mặt không vui của những vị chuyên gia trong phòng là có thể thấy được

Lưu Cương tiến vào, hơn nữa Lý Dương nói vậy đã làm cho mọi người bình tĩnh lại, lúc này những vị chuyên gia đang nghi ngờ những thứ vừa rồi nhìn thấy rốt cuộc là thật hay là mơ.

-Hà lão tiên sinh, Lý tiên sinh, Dạ Quang Bôi này quả thật là tổ truyền của chúng tôi, Lý tiên sinh, chỉ cần

Gw .QÆM; ?B M iϕB +kM; +?d +| i? M?bM i?'v # Q M?B m ϕ•v- ϕ•v ϕ H" +U+ ?ϕM
T?€i ?B M- p pB + pb +€B ;b MQÊ+ #B M i?"M? `QÊm i?b M,M; H†+ ‡†+ i?M F?¬M
" T?9i b m- Gw .QÆM; H„+ ‡-m `²B M;WM; pB + bY /KM; M,M; HU+ ‡†+ i?M HϕBX
Gw .QÆM; K°i H-M M[+?B i tm'i ` 9 +€B Hv M?Ä- M?[M; p` +?mv M ;B tmM; [m
b€i- K¼B M;QìB ϕ m Km®M ϕQÊ+ T?•M K°i Hv ϕ m®M; i?YX G-M M"v ""M? ok ϕS
ϕQÊ+ KMB `QÊm i`QM; F?¬M; F?Q- KMB ?QÆM; M"v ?Q"MiQ"MF?€+ pÈB KMB ?C
G-M M"v i?-v h?€B ϕQÊ+ T?•M K°i Hv M?Ä- b m F?B m®M; tQM; - i` M K†i ?„M HB
H" p iB + Mm®B- H9+ M"v ?„M +kM; ϕ½ +ªK M?"M ϕQÊ+ +ªK ;B€+ +O .QÆM; H½Q
LQÊ+ i`QM; +?ûM .ϕ Zm M; "¬B [mª i?"i ϕ½ i? v ϕ´B K°i +€+? i?-M F€- M| ϕ½ K M
M[KMB ?QÆM; M"v HϕB `i ‡†+ #B i- ?QÆM; p` +O M| M?[M; HQϕB `QÊm M;QM
æ€M; iB + H" M| +?d +| KMB `QÊm +?S F?¬M; T?ªB H" `QÊm i?"i bU- ?QÆM; p` M
b m M| ϕ½ i`î HϕB ?QÆM; p` +O MQÊ+ F?Q€M; - F?¬M; i? M"Q +| i? +ªK M?"M ?
G9+ M"v K¼B M;QìB ϕ½ ?B m `ä pb b m E?´M; H½Q HϕB M|B M?Q p"v- w M;?o +O
H½Q M|B, MQÊ+ bm®B p"Q- +| ?QÆM; `QÊm- m®M; p"Q M?Q `QÊm- M;?bM +?ûM
E?B `|i MQÊ+ bm®B p"Q i?b M| [mª i?"i +| ?QÆM; `QÊm- F?B m®M; i?b +ªK ;B€
M?QM; [mª i?"i H" +| i? m®M; M;?bM +?ûM F?¬M; b v- +| B HϕB b v MQÊ+ bm®B
h?S MQÊ+ m®M; p"Q +?d H" MQÊ+ - +| ϕB m MQÊ+ +| K°i +?9i KMB `QÊm- ?ÆM M
T?-M +²M M"QX
a m F?B #®M p` +?mv M ;B m®M; tQM; Gw .QÆM; HϕB `|i MQÊ+ p"Q- MÆB M"v +
M;QìB ϕ M; +?î çÈB ϕ i?QîM; i?S+X

dRkX *?QÆM; dy3, *M; h? K h?-M E€ UkV

>ÆM Ry T?9i b m- K¶B p` +?mv M ;B ϕ m m®M; [m K°i H-M MQÊ+ F?Q€M; i`QM
H½Q p" E?´M; >mv M +kM; F?¬M; M;QϕB H X
E?B m®M; tQM; ϕ¬B K„i E?´M; H½Q +| +?9i QÈi €i- ϕ•v H" +¬M; M,M; i?-M F€ +O
ϕQÊ+ HQm i`mv M [m `i M?B m ϕìB- M?QM; T?ªB iÈB i?ìB +O E?´M; H½Q i?b K
M?€TX
"B M MQÊ+ i?"M? `QÊm- ϕ•v H" i M ;¼B i?"i bU +O +¬M; M,M; i?-M F€ i?S ? B M
*Ym GQM; .B M *?•m i`QÊ+ ‡| p" #B M MQÊ+ i?"M? `QÊm #•v ;Bì ϕ m H" M;? i?m"
M| H" iBM? i9v i`Q im +O M;QìB h"mM; >Q X >B M iϕB +?Q /M Gw .QÆM; ϕ²M; w
K†i +kM; b) M; ,M +ªM pB + M"vX
a m F?B i?'v ϕQÊ+ bU i?-M F€ +O +†T +?ûM M"v- M?[M; p` +?mv M ;B ϕ½ ?B m p
/MM; b® iB M HÈM KQM; Km®M +| i? Km HϕB- +?Q /M ϕ´B i?"M? #¼M ?¼ i?b +?d
@Gw .QÆM; - +?Q M;QìB K M; ϕ² ,M H M ϕB5
>" H½Q ϕ°i M?B M M?Ä ;B¼M; M|B K°i +•mX
G9+ M"v # M M;Q" B ϕ½ ?Q"MiQ"Mi®B- i?ìB ;B M +kM; ϕ½ ?ÆM d ;Bì i®B- >" H½Q
KÈB +ªK i?'v H" KbM? +| +?9i ϕ|B #KM;X
@Gw H½Q ϕ - H-M M"v + "m HϕB FB K HìB HÈM- K°i ?²B T?ªB K M; H M M?[M; K|M
"ϕ+? JBM? ?ûi iQ K°i iB M;X
@ M? v M i•K- imv i ϕ®B b) H"K +?Q M? pW HÁM;5
Gw .QÆM; +QìB +QìB- i?m"Mi v i?m ?²B +†T .ϕ Zm M; "¬B `²B ;B Q +?Q GQm *Q

Gw .QÆM; ?B m >¨ H½Q p¨ "¢+? JBM? M|B i? H¨ ¢ +?Q ?„M i?m ?²B +†T .¢ Zm M
FB M bU i?–M F€ +O M| M?Q p¨v H¨ ¢O `²B- M|B F?¬M; +?WM; b) F?ûQ [m€ ?| /
K°i +†T +? +QM M?Q ?´ `bM? K²B- i?ÌB ¢B K M¨v H¨ H9+ i®i M?´i ¢ i?m ?²B +?9M

•M? K„i +O M?[M; p¨ +?mv M ;B iQ`M; T?ÁM; ¢ m i¨T i`mM; i` M +†T +?ûM .¢ Z
+?9M; ¢QÊ+ +?Q p¨Q ?°T `²B ;B Q +?Q GQm *QÆM; K¼B M;QÌB KÈB F?¬M; M?bM
M;QÌB ¢ m H¨ bU F?¬M; MÎ- #¼M ?¼ pšM +ÁM Km®M t2K i? KX

h?–M F?Q- imv i ¢®B H¨ [m®+ #ªQ +†T h?–M F?Q- ?ÆM M[+ÁM H¨ i?–M F?Q F?¬
"€i- +| ¢B K F?€+ pÈB h`QÌM; aAM? "€i H¨ +†T +?ûM M¨v ¢QÊ+ K¼B M;QÌB +MM; M
i? X

L;Q¢B i`W E?´M; H½Q- M?[M; M;QÌB F?€+ ¢ m ?•K K° M?bM Gw .QÆM; - +kM; ?•K
¢€K M;QÌB v m i?Q+? `QÊm M?Q .QÆM; H½Q- €M? K„i #¼M ?¼ H9+ M¨v ¢ M; H'T

a m F?B M?´K M?€T ?QÆM; p¨ M¨v +?d bÊ #¼M ?¼ F?¬M; i? M?´K M?€T ?QÆM;
M[pb i`QM; M?[M; HQ¢B `QÊm F?€+ F?¬M; i? M¨Q +| ?QÆM; p¨ +| K°i F?¬M; ?

GQm *QÆM; i?m .¢ Zm M; "¬B H¢B- i•K i?–M +O K¼B M;QÌB +kM; ¢QÊ+ i?m ?²B
+†T +?ûM K M; H¢B- K¼B M;QÌB ¢ m ¢½ #bM? ioM? H¢B- H9+ M¨v K¼B M;QÌB ¢ m
+O KbM?X

*| ¢B m bU ?•K K° p¨ ;?2M i` +O K¼B M;QÌB pÈB Gw .QÆM; +kM; F?¬M; +?9i M¨Q
M?Q p¨vX *†T +?ûM M¨v iÈB i v Gw .QÆM; p¨ iÈB i v >¨ H½Q +?ŠM; +| ;b F?€+ M
#®B ?"M F?¬M; i? i`U+ iB T +QÊT Gw .QÆM; ¢B ¢ +?Q ?„M H¨K ?¼+ i`Á +O KbM

æQÆM; M?B M- HQ¢B w iQÎM; M¨v K¼B M;QÌB +kM; +?d M;?o i? QM;R [m +?S F

*,M T?ÁM; K¨ ¢€K M;QÌB Gw .QÆM; ¢ M; +| K†i `´i HÈM- # M i`QM; +| k #¨M HÈM
E?´M; >mv M +® w M;²B # M +¢M? >¨ H½Q p¨ Gw .QÆM; - +?d +–M M?bM p K†i +O
¢QÊ+ #¼M ?¼ Km®M +€B ;b- M?[M; +?mv M ;B tmM; [m M? ¢ m H†M; M?bM M?bM

:B®M; M?Q ¢B m E?´M; H½Q ¢Q€M i`QÊ+- ?B M i¢B M m ¬M; M?„+ iÈB +?mv M K
L¬B M¨v i?b F?¬M; +–M Gw .QÆM; M|B +?mv M- M?[M; p¨ +?mv M ;B tmM; [m M?
?¼ imv i ¢®B F?¬M; +?Q T?ûT K|M [m®+ #ªQ i? M¨v H¼i` M;Q¨BX

hB + i®B `´i M€Q M?B i- K†+ F ?•K K° ? v H¨ ;?2M i` Gw .QÆM; i?b K¼B M;QÌB ¢
H½Q +kM; m®M; K'v +?ûM- +| ¢B m +?d M?´T K¬B +?S F?¬M; m®M; M?B mX

h? M?QM; Gw .QÆM; H¢B m®M; F?¬M; Qi- +| ¢B m ?„M i?b +?ŠM; b Q +ª- M;QÊ+
p¨ H½Q +?mv M ;B - M m F?¬M; T?ªB i?´v #¼M ?¼ ¢½ HÈM im´B i?b Gw .QÆM; Qi

h`QM; M?[M; p¨ +?mv M ;B - "¢+? JBM? t2K M?Q H¨ M?Ä im´B M?´i- ¢€M; iB +?„M
M?bM i?´v Gw .QÆM; ¢B iÈB i?b ?„M H¨T iS+ i`€M? K†i- F?¬M; ? +?¢K K†i i`U+ i

J°i ;BÌ b m- #m´B iB + i®B +m®B +MM; ¢½ tQM; - "¨M? ok K M; M?[M; p¨ +?mv M ;
?„M F?¬M; i? +?KT ¢QÊ+ K°i K¨M; T?´M F?Q+? pW `²B- M?QM; ?„M ¢½ i¨M K„i M
+†T +?ûM .¢ Zm M; "¬B- ¢®B pÈB ?„M i?b #'v M?B m +kM; ¢½ ¢O `²BX

Gw .QÆM; +MM; >¨ H½Q +MM; M? m `ÌB ¢B- F?B i?´v +?B +>²M; E€ +O >¨ H½Q- E
HÁM; ¬M; #B i`´i `ä M m #Ä [m +Æ ?°B H–M M¨v i?b ¬M; F?¬M; i? M¨Q ibK H¢B
M[X

@" - ¢ m /Q +QM- M m +QM FB M i`b ;B¨M? K m i?b i?S M¨v ¢½ i`Î p iÈB i v +?9M

æSM; Î i`QÊ+ K†i E?´M; H½Q- E?´M; >mv M `®i +m° + +kM; +?ªv MQÊ+ K„i- +¬ F?|
+? KbM?- ?B M i¢B +¬ ¢ M; +ªK i?´v `´i ?®B ?"M- +¬ ?"M KbM? ¢½ #Ä [m +Æ ?°B

E?´M; H½Q F?) i?Î /¬B- H¢B H„+ H„+ ¢–m,

@æS +QM M;®+- pB + M¨v F?¬M; i? i`€+? +QM- ¢•v +?QM? H¨ b® K M?- +| ¢B r
+?9M; i +kM; #B i .¢ Zm M; "¬B +| i²M i¢B- +?9M; i F?¬M; i? i?m ?²B i?b +?Î +?
H M b) ¢ +?9M; i?m ?²B- i`QÊ+ b m ;b i?b +kM; +| K°i M;¨v M| i`Î p pÈB E?´M; ;B

E?´M; H½Q M?bM p T?Q t - F?B M|B ` HìB M`v i`QM; HÁM; ¬M; +kM; +ªK i?´v `´
i? Fw i?€+ ?B p¼M; M`v +?Q +QM +?€m- ?v p¼M; iQÆM; H¢B b) +| M; QìB ç2K K|M
;B X

Gw .QÆM; ;B Q +?ûM .¢ Zm M; "¬B +?Q >¨ H½Q- +?QM? KbM? i?b K M; GQm *QÆ
a m F?B çQ oQÆM; :B B :B B i`Î p M?¨- Gw .QÆM; H¨T iS+ +MM; GQm \*QÆM; i`
F?ÄB F?€+? b¢M- >¨ H½Q ç½ /†M /Á Gw .QÆM;- ¬M; #ªQ ?„M #m´B i®B i`Î H¢B- /
çB H¨KX

æ M i`QM; T?ÁM; F?€+? ç½ b€M; H M- M?QM; i`QM; T?ÁM; i?b F?¬M; +| B- b m
p - Gw .QÆM; H¨T iS+ +?¢v iÈB H-m ? B- i`U+ iB T çB p¨Q T?ÁM; b€+?X

>¨ H½Q [mª M?B M H¨Î i`QM; T?ÁM; b€+?- i`QÈ+ K†i ¬M; +?QM? H¨ +†T +?ûM .¢ Z
"¬B ` +ÁM +| Kºi #bM? `QÈm- Kºi H¼ J Q æ¨B +ÁM +?Q çQÈ+ KÎ` X

@æ½ i`Î H¢B ¨5

Gw .QÆM; pW KÈB p¨Q T?ÁM; i?b >¨ H½Q HB M KoK +QìB M?bM Gw .QÆM;- ç K M
?B M i¢B ç M; iB M #º +¨M; H9+ +¨M; M? M?- M; v +ª +?2 ;B'm +O ¨º —M S?€T +k
bQ pÈB ¬M; F?B +ÁM i` +ÁM i®i ?ÆM M?B mX

>B M i¢B >¨ H½Q ç½ +| i? F?ŠM; ç`M? Gw .QÆM; +?„+ +?„M çO bS+ ç F i?W ? i
M[+ÁM +| i? pQÈi [m ¬M; M[X

æ®B pÈB M; QìB HÈM im´B M?Q ¬M; - +?d bÊ F?¬M; +| +?mv M ;b F?B M KbM? pm
v #€i +O KbM?- ç†+ #B i Gw .QÆM; ?¬K M v ç½ T?€i ?B M Kºi +†T [m®+ #ªQ i?-M
+| i? i,M; +QìM; / M? iB M; +O Gw .QÆM; K¨ +ÁM H¨K +?Q ¬M; +ªK i?´v `´i FB m

@*?mv M ¬M; /†M i?b +?€m ç•m /€K [m HQ - b m F?B çQ :B B :B B p +?€m H¨T
+†T +?ûM M`v +| çB K +´ [m€B F?€+ F?¬M;5

Gw .QÆM; çB bQ T? - M;²B ç®B /B M pÈB >¨ H½Q `²B +QìB M|BX

@a Q +?€m H¢B M;?o +†T +?ûM M`v +| çB K +´ [m€B F?€+|

æ¬B K„i >¨ H½Q +?Êi H|2 b€M; `²B #B M K'i- Gw .QÆM; ç M; M?bM +†T +?ûM .¢ Z
w iÈB çB K M`vX

@«M; ç2K +†T +?ûM ç ç•v- # M +¢M? +ÁM +| Kºi #bM? `QÈm- M m +?€m çQ€M F?
[m¨ M;®+ ? v b Q\

Gw .QÆM; #om K¬B- M?Ä ;B¼M; M|B- >¨ H½Q çºi M?B M +QìB Kºi +€+? pmB p X

Gw .QÆM; M|B ç9M;- ¬M; ç½ #B m ?B M `i`ä- ç² p¨i +kM; ç½ ç i`QÈ+ K†i- +?d +
+| i? çQ€M çQÈ+ +?mv M M`v +| HB M [m M iÈB .¢ Zm M; "¬BX

*QìB Kºi ?²B- >¨ H½Q KÈB iW iW MÈB, óE€ i?"i ¬M; t2K [m Kºi #ªM b€+? +´- M|
"¬B +| +¬M; ?B m #B M MQÈ+ i?"M? `QÈm- bÎ /o ¬M; #B i H¨ pb b€+? +´ +| MÈB iÈ
p` +O `QÈmX L;?2 ç²M b m F?B `|i`QÈm p¨Q .¢ Zm M; "¬B- `QÈm #bM? i?QìM; |
K¨ `QÈm M;QM i?b +| i? #B M i?"M? K„iYm- M,K ç| Gw h? .•M TªB m®M; p¨B +?
+kM; H¨ pb M;mv M M?•M M`v5ô

Gw .QÆM; +| +?9i b[M; b®i- i` M K†i ?B M ` bU pmB KWM; >„M pºB p¨M; M|B,

@v +O ¬M; H¨ .¢ Zm M; "¬B F?¬M; TªB +?d +| k çB K i?-M F€ K¨ M| +ÁM +| +?¶ -

>¨ H½Q KoK +QìB M?bM Gw .QÆM; `²B H„+ ç-m- M|B, ô\*?mv M M`v ¬M; F?¬M; /€
i?Q M;?B K H¨ #B i M; v i?¬B- ¬M; M;?o .¢ Zm M; #¬B +| i? #B M MQÈ+ i?"M? `QÈm
F?¬M; +| Fª M,M; H¨K +?Q `QÈm M;QM ?ÆM

>¨ H½Q M|B tQM; HB M +¬K #bM? `QÈm H M `²B KÎ M„TX

Gw .QÆM; v M H†M; M?bM K¼B i?S- i•K i`¢M; +O ?„M #•v ;Bì pšM +?Q ?Q`M iQ`
+O ?„M H¢B +| +?9i ç" T M? M? ?ÆMX

*?mv M #B M MQÊ+ i?`M? `QÊm iQ`M; /•M ;B M +kM; +| HQm i`mv M- ``i M?B m
i?mv i- +?Q ç M ?¬K M v Gw .QÆM; KÊB #B i çQÊ+ +?mv M M`v +kM; F?¬M; T?ªE
iQ+? i?" i bUX

G B H`+? +O +†T +?ûM M`v pšM +ÁM H`~M b®- Gw .QÆM; +?d #B i M| +| [m M?
çB m /U p`Q K M? K®B M`v- b m M`v Km®M çB m i` +kM; b) / /`M; ?ÆMX

>` H½Q ç½ #„i ç-m `|i `QÊm p`Q +?ûM- Gw .QÆM; H`T M;²B i?šM; M;QìB H¢B- v

>` H½Q `|i p`Q ç-v 3 T?-M +?ûM `²B ç†i #bM? `QÊm tm®M; +~M i?"M [m M b€iX

J°i T?9i ç²M; ?² b m- >` H½Q p` Gw .QÆM; M?bM M? m- ? B M;QìB ç m i?'v çQÊ+
T?QÆM;X

> B *?ûM .¢ Zm M; "¬B +| `QÊm p®M +| +?9i K`m p`M; - ?B M i¢B ç m ç½ #B M i?"M
M?Q H` MQÊ+ +? M?- F?¬M; +ÁM #° /€M; p®M +| +O `QÊm J Q æ`B M[X

h`QM; T?ÁM; b€+? H9+ M`v ç M; i``M M;"T ?QÆM; `QÊm- KMB `QÊm M`v bQ pÈB î
çQÊ+ KMB ?QÆM; M`v- ? B M;QìB ç m +ªK i?'v ``i b v K X

@«M;- +?€m çB i„i ç M5

Gw .QÆM; /QìM; M?Q M?È iÈB +€B ;b M M p°B p`M; F m K°i iB M;- M|B tQM; HB
+ÁM FûQ K`M; H¢BX

Gw .QÆM; pW M|B M?Q p`v i?b >` H½Q ç½ ?B m çQÊ+ w +O Gw .QÆM;- H9+ M`
FQ+? ç°M;X

æ†i çB K i?-M F€ ç-m iB M +O .¢ Zm M; "¬B +?d +| i? M?bM i?'v F?B i`ìB i®B- >
ç°M; /Q *Ym GQM; .B M *?•m K M; H¢BX *¬M; M,M; i?-M F€ +| i? #B M MQÊ+ i
+?QM? t€+ H`H`K `QÊm i`î M M M;QM ?ÆM- ?B M i¢B ? B çB K i?-M F€ M`v b„T
i?b iQ`M; HÀM; ¬M; +kM; F?¬M; i`€M? F?ÄB +| +?9i +?î KQM;X

EûQ K`M;- ç|M; +Y - Gw .QÆM; KÊB i„i ç M H¢B

"¼M ?¼ +kM; F?¬M; +-M HQ H„M; # M i`QM; [m€ Kì- pÈB €M? b€M; K` .¢ Zm M; "
+kM; b) b€M; H M F?¬M; QiX

hW iW- .¢ Zm M; "¬B #„i ç-m T?€i ` €M? b€M;- Gw .QÆM; p` >` H½Q ç m M?`M
i`WM; K„i M?bM K¼B pB + ç M; tªv ` X X X

dRjX *?QÆM; dyN, *?€m :€B *O >` G½Q

h`QM; #|M; i®B- N +QM `„M iW i`QM; .¢ Zm M; "¬B H¢B ?B M ` X

>B M i¢B i`QM; T?ÁM; +?d +| Gw .QÆM; p` >` H½Q- .¢ Zm M; #¬B i?b ç M; M^K i`
+O ? B M;QìB pÈB +€B +?ûM ``i; -M M M t2K F?€ `àX

*€B +?ûM H9+ M`v p` H9+ î F?€+? b¢M +| +?9i F?€+? #B i- b m F?B i? K `QÊm p`
M?Q i`î M M i`QM; bm®iX hW # M M;Q`B +| i? i?'v çQÊ+ M?[M; ;B¼i MQÊ+ K`m t

*?QM? +QM `„M i` M +?ûM M?bM `i b®M; ç°M;- +?9M; ç M; F?¬M; M;WM; +?ÆB
+?d /m ç°M; tmM; [m M? +?ûM K` +ÁM i¢Q +ªK ;B€+ M?Q H` +?9M; ç M; #ÆB H°B
+?ûM p`vX

Gw .QÆM; M?`M F?¬M; çQÊ+ pQÆM i v- +-K H`v K°i +€B .¢ Zm M; "¬B ç†i i`QÊ+
[m M b€i i? v ç´B +O +€B +?ûMX

*-K .ç Zm M; "¬B i`QM; i v- Gw .QÆM; M;YB çQÊ+ K°i ?QÆM; i?ÆK çO ç b v ç„K M;QÌB ç®B pÈB `QÊm ç½ ?Q`M iQ`M KB M; /`+? M?Q Gw .QÆM; i?b F?B M;YB çQ i?'v KbM? +| i? b) b vX

>` H½Q +kM; +-K K°i +€B +?ûM .ç Zm M; "¬B- M? M?`M; ç†i i`QÊ+ KOB M;YB- i` b v K X

a€+? bY i?lB æQlM; ;?B HçB ?Q`M iQ`M +?QM? t€+- +€B +?ûM M`v [mª i?`i +| + `QÊm- p T?-M pb b Q M| +| i? H`K çQÊ+ i?b T?ªB M;?B M +Sm b mX

>` H½Q #QM; +?ûM `QÊm H M `²B M? M?`M; m®M; K°i M;KK- `QÊm M`v F?-M; M L;QÊ+ HçB ;B®M; M?Q H` K°i HQçB `QÊm M? - +?9M; iW +´ ?°M; iW iW +?½v tm®

> B # ;B•v b m- i`QM; #KM; ¬M; +| +ªK ;B€+ M?Q #` i? m ç®i- HQçB +ªK ;B€+ M K'i- i?•M i? ¬M; M; v H`T iS+ +ªK i?'v i?QªB K€v M?Q H` ç M; i„K M„M; KM tm•M

L?bM i?'v #° /€M; +O >` H½Q- Gw .QÆM; +kM; +-K +?ûM `QÊm H M- M? M?`M; i :B®M; M?Q >` H½Q- Hm²M; ?ÆB M|M; FB +?Êi # M? i`QÈM; i`QM; #KM; `²B #BM i?'v iQ`M i?•M KbM? ç-v bS+ HU+- ;B®M; M?Q H` ?„M ç½ KçM? ;'T k H9+ #bM? i?' ?„M +?Êi +ªK i?'v HQÌB #B M- ?„M M? M?`M; M?„K K„i HçB `²B M?Ä ;B¼M; H-K #

@_QÊm M;QM5

E?QªM; Ry T?9i b m- >` H½Q KÈB M?Ä ;B¼M; +ªK i?€M K°i +•m- `QÊm J Q æ`B - M?QM; +kM; F?-M; T?ªB HQçB ?QÆM; p` M`vX æ•v H` K°i HQçB `QÊm M;QM ?Q`M iWM; m®M; i`QÊ+ ç•vX

>ÆM M[?QÆM; p` M`v bQ pÈB `QÊm J Q æ`B i®i ?ÆM p¬ b® H-M- M; v +ª M;QÌB +kM; ?B m çQÊ+ i?S M`v H` K°i HQçB `QÊm M;QMX

@L?[M; i?S m®M; i`QÊ+ ç| F?-M; i? ;¼B H` `QÊm çQÊ+ X

Gw .QÆM; ç²M; w ;"i ç-mX æ° +²M +O +?ûM `QÊm M`v /QlM; M?Q ç½ i? v ç´B- M `i i?'T- ?QÆM; p` +kM; i? v ç´B M;?B M; i`lB H +? ç'i- HQçB `QÊm M`v Gw .QÆM HÂM; M;QÌB- +?Q /M H` M;QÌB +| M,M; HU+ ç†+ i?M M?Q ?„M +kM; +| i? #` +?m®

@E?| i`€+? Gw h? .•M iÈB +? i +kM; Km®M K M; i?S M`v #²B i€M i?2Q ?„M- K v K #` H½Q i?€B ;B€K i`°K ` - +kM; K v K„M E?´M; ;B +| ° —M S?€T + Q KBM?- M m i?'i i`mv M `²B5

>` H½Q +ªK F?€B K°i +•m- M m F?-M; +| +Æ /mv M i?b i?S M`v F?-M; i? M`Q `A M m F?-M; +| Gw .QÆM; `i +| i? i?S M`v b) `ÆB p`Q i v M;QÌB MQÊ+ M;Q`B- iW ç K|M #ªQ #®BX

@«M;- #ªQ #®B M`v ¬M; i`QÊ+ ? i +S ;B[H'v- iÈB iB +KWM; i?¼ ¬M; ?½v /MM; i?

Gw .QÆM; +| +?9i #bM? ioM? HçB- >` H½Q # M +çM? M;~M ç-m H M KdK +QÌB M?

@E?-M; +-M- HQçB ?B m [mª i?-M F€ M`v F?-M; M M [m€ T?- i`QÆM;- F?B iÈB [m` KWM; ç†i +?mM; K°i +?¶ H` çQÊ+ X

@h®i- ¬M; M #`B H` çQÊ+5

Gw .QÆM; F?-M; ? M;?o M;ÊB HB M i`U+ iB T ;"i ç-m- ç€M; iB + H` >` H½Q ç½ i M m F?-M; i?b i?S M`v H` [m` /MM; ç KWM; i?¼ H` `i i®iX

J½B +?Q iÈB ?ÆM RR ;Bl- Gw .QÆM; p` >` H½Q KÈB i`Î p T?ÁM; M;?d M;ÆBX

GQçB `QÊm J Q æ`B çQÊ+ `|i p`Q i`QM; .ç Zm M; "¬B K¶B M;QÌB m®M; ? i K°i Hv i? v ç´B M`v `i F?-M; i - M?QM; F?-M; B #B i M| +| i€+ /KM; T?K ;b ? v F?-M;- p +?9iX

>" H½Q +ÁM +¬ w ;B[H¢B K°i +?9i`QÊm ç½ i? v ç´B- ¬M; +?m~M #`K M; i?S M"v
F?B ç¢B °B F i i?9+- +€B +?ûM M"v +kM; b) K M; çB +?Q M?[M; F?Q ?¼+ ;B M; T?€i ?B M M;mv M M?•M H"K +?Q +?`i HQÊM; `QÊm i? v ç´B ? v F?¬M;X

3 ;Bì b€M; M;"v ?¬K b m Gw .QÆM; KÈB `ÌB ;BQÌM;- b m F?B `Y K†i`²B tm®M; H
ç½ ` M;Q`B- +| çB m i`QM; T?ÁM; F?€+? H¢B +| K°i M;QÌB F?€+ ç M; M;²B ç¼+ #

@EB i + - M? ç M F?B M"Q i? \

L;QÌB M;²B i`QM; T?ÁM; F?€+? H" >" EB iX

>" EB i #m¬M; iì #€Q tm®M;- i` M K†i pšM +ÁM bU ?QM; T?'M- +€B °T; ¶ FB pš
K B KÈB +| i? i?m ?²B- +| çB m ? B M;"v M v ?„M ç½ ç¼+ `i M?B m iQ HB m +?Q
p i?S M"v- K°i K|M #ªQ #®B M?Q i? ç2K çB H"K [m" +?9+ i?¼ +?Q >" H½Q H" ?Q"
>" EB i K¶B F?B iQÌM; iQÊM; iÈB #° /€M; FBM? M;¢+ pmB KWM; +O ¬M; KbM? i?

@h¬B pW iÈB F?¬M; H•m- ?¬K M v + "m F?¬M; +| pB + ;b +?S\

>" EB i ?„+ ?„+ +QÌB K°i iB M;X

@E?¬M; +| pB + ;b

@E?¬M; +| pB + ;b H" çQÊ+- K°i ?²B çB b•M # v ç|M M;QÌB pÈB i¬B5

E?¬M; çÊB Gw .QÆM; M|B tQM;- >" EB i ç½ ;B" M? M|B i`QÊ+- Gw .QÆM; M?'i i?ì
bÈK +?¢v ç M MÆB M"v F?¬M; M;Ì +?d pb Km®M ?„M +MM; çB ç|M K°i M;QÌBX

oÈB v m +¬m +O >" EB i Gw .QÆM; +kM; F?¬M; T?ªM ç®B- F€ i?"i Gw .QÆM; i`
EB i- F?¬M; +| >" EB i K M; Gw .QÆM; çB i? K ;B ?Q¢i ç°M; ;B€K #ªQ- Gw .QÆM;
i'K +U+ T?~K ;QÆM; ç²M;- + "M; F?¬M; i? M"Q +| çQÊ+ +†T +?ûM .¢ Zm M; "¬BX

h'K ;QÆM; +ÁM çÐ- M m ç pm°i K'i +†T +?ûM .¢ Zm M; "¬B +?„+ >" H½Q p" Gw .
çìBX

*| i? iQÌM; iQÊM; M m Gw .QÆM; F?¬M; +| K†i î ?Q¢i ç°M; ;B€K #ªQ- p"v i?b +†T
p"Q i v E?´M; >mv M- b m ç| +? +¬ b) T?€i ?B M ` #Q K"i +O +†T +?ûM M"vX J
F?¬M; i? M"Q ;BªB i`W +?2 ;B'm M; v i`QM; [m®+ M°B- #¼M ?¼ b) K M; p h? BG

Zm®+ M°B [mªM Hw p ç´ +´`i M; ?B K F?„+- M?QM; HQ¢B .¢ Zm M; "¬B +| # M;Q
F?¬M; [mªM- +?QM? pb p"v M m +†T +?ûM M"v K" #`K M; ` MQÊ+ M;Q`B- ç•v b) H

>" EB i K M; Gw .QÆM; iÈB +QB M?Q H" +| +¬M; #ªQ ° ;B€M iB TX J" Gw .QÆM;
EB i +kM; +| +¬M; F?¬M; M?ÄX

.QÈB HQ¢B ibM? ?m®M; M"v- Gw .QÆM; i'i M?B M b) F?¬M; iW +?®B v m +¬m +O

•M b€M; tQM;- Gw .QÆM; H"TiS+ ;¼B GQm *QÆM; +MM; ` M;Q`B- >" EB i i?b H¢
M;QÌB +MM; M? m çB ç|M oQÆM; ;B B :B BX

E?¬M; ç M Ry ;Bì- K¼B M;QÌB ç½ ç M b•M # v- i`QM; T?ÁM; +?ì- >" EB i F?¬M; M

@EB i + - +?9M; i `®i +m°+ H" çB ç|M B- çWM; M|B H" M? ;B'm +?` /•m +| M;QÌB
Gw .QÆM; çB iÈB # M +¢M? >" EB i`²B +QÌB M|B K°i +€+? Kì €K- ;B¼M; M|B +O ?
:B B M;?2 çQÊ+X

@L;QÌB KÈB\

>" EB i FBM? M;¢+- H"TiS+ +QÌB K„M; ,

@*"m çWM; +| M|B HmM; imM; +?S- çWM; M|B H" F?¬M; +| - +?Q /M +| i?b i¬B H"i
`°M; M?Q + "m +MM; çB +?S- +?9M; i çB /|M a M a M- M m #` +QM M?|+ FB M;?2
#B i?ªK ç|5

@a M a M- +€B ;b a M a M\

Gw .QÆM; H-M M"v i®M ?ÆM i` ,K p¢M ç Km [m-M €Q- M?[M; i?S M"v +kM; F?-M +O >" H½Q `i ç†+ #B i- M; QÌB iÈB i? K /U #m'BiB + +kM; F?-M; T?ªB H" M; QÌ M; QÌB i?•M + "M # M +¢M? >" H½Q- ,M K†+ i`M? i`¼M; K°i +?9i +kM; F?-M; +| ;b L m M?Q ,M K†+ i` M; T?K+ `i #bM? i?QÌM; i?b b) i¢Q +ªK ;B€+ F?-M; H T?ûT +? ?ÆM M[Gw .QÆM; ?B M i¢B +kM; F?-M; i?B m +?9i iB M M"vX

"m'BiB b€M; F?B ` M; Q" B- Gw .QÆM; HB M M?"M çQÊ+ çB M i?Q¢B +O h`-M o- * M"v H"K +?Q Gw .QÆM; v M HÁM; - ç€M; iB + H" h`-M o- *U+ F?-M; +?Q ?„M çB ç! iB + KWM; i?¼ +O >" H½Q- pb p"v TªB ç M MÆB i' +?S+ iB + i?b Gw .QÆM; KÈ bS+ H"K #^M; S?d h?9v FB X

a m F?B +?m~M #` ?Q" M i'i- Gw .QÆM; Gw h?"M? K¶B M; QÌB K-i t2 i`U+ iB T çB Zm€M- ?„M + -M TªB Î +?¶ M"v +?Ì h`-M H½Q iÈB- b m ç! K M; i?2Q [m" KWM; i†

dR8X *?QÆM; dRR, æ¢B h?¼ *O >" G½Q URV

>-K M v Gw .QÆM; F?-M; + -M çB ç!M oQÆM; :B B :B B pb +- b) +MM; +? K Kb #m'BiB + KWM; i?¼ +O >" H½QX

GQm *QÆM; +kM; F?-M; +| iÈB- ?-K M v H" ç¢B i?¼ +O >" H½Q- K†+ F i? M"O M; ?o pšM H" +ªM? p pB M +O >" H½Q- M m H9+ M"v F?-M; +| # M +¢M? >" H½ #€Q +€Q H¢BX

>m®M; +?B ?-K M v pB + #ªQ çªK M iQ" M +?Q >" H½Q + "M; TªB +~M i?"M ?ÆM- #°M M?B m pB + - H9+ M"v GQm *QÆM; +OM; TªB i`Î H¢B ;B9T çÎ- ?ÆM M[Gw .C çB K°i H€i i?b +kM; b) F?-M; ªM? ?QÎM;X

æB m L;Q æ" B Zm®+ h•M Zm€M +€+? L;¼+ hmv M aÆM F?-M; t - ç¢B i?¼ +O >" i`¼M; - +ª MÆB M"v M; "v ?-K M v ç½ çQÊ+ # Q i`¼M ?!BX Gw .QÆM; F?-M; [m€ [n #` #m'BiB +- +| çB m ?„M +kM; +| M; ?2 M!B [m H" M; QÌB H½M? ç¢Q M?" MQÈ+ +H +| M?•M p"i H½M? ç¢Q [m M i`¼M; iU KbM? /†M /Á TªB i' +?S+ #m'BiB + M"v +? Gw .QÆM; p" M; QÌB M?" iÈB +| p F?€ bÈK- F?B t2 +?¢v iÈB +Y F?€+? b¢M- M? i` M; çSM; F?„T MÆB- Gw h?"M? M?" M F?-M; çQÊ+ `Ki +´ H¢BX

E?-M; TªB H" Gw h?"M? i`QM; HÁM; +® [m, K" H" Gw h?"M? ç½ b®M; p" B +?K+ M çB m M"v ç½ i¢Q i?"M? #ªM M,M; bÊ ?½B F?B i?'v çQÊ+ #BM? HQM?X

æWM; M!B Gw h?"M?- Gw .QÆM; H-M ç-m iÈB M?" >" H½Q- i?'v çQÊ+ M?[M; +½ ;B®M; M?Q Gw h?€M?X

Í +Y - Gw .QÆM; H'v ` ;B'v i?-M; ?"M?- b m F?B +~M i?"M /®B +?B m tQM; - M?[M ?„M p"Q- ?ÆM M[ #B m ?B M +O #¼M ?¼ +ÁM `i i-M FQM?X L?[M; #BM? HQM? #m'BiB + M; "v ?-K M v ç m F?-M; çÆM ;BªM- ?ÆM M[;B'v i?-M; ?"M? M"v H" i' i`U+ iB T + 'T +?Q Gw .QÆM; - +?QM? pb p"v #¼M ?¼ KÈB #B m ?B M ` bU i-M FQ Gw .QÆM; i`Î H¢B t2- M?bM #B M #€Q ;B Q i?-M; K°i +?9i `²B #„i ç-m H€v t2 çBX >-K M v F?€+? KÌB +| F?-M; Qi- M; Q¢B i`W p" B M; QÌB #¢M i®i i`QM; MQÈ+ +O > MQÈ+ M; Q" B- +kM; K v H" +| K°i #° T?"M M; QÌB F?-M; +| Î H¢B [m€ H•m- M m F?- F?-M; i? +?S ? i çQÊ+X

Gw .QÆM; p" M; QÌB M?" ç½ iÈB æB m L;Q æ" B Zm®+ h•M Zm€M - Gw h?"M? p" S? K„i M?bM 9 T?Q - i`QM; K„i ? B M; QÌB +?d ç-v bU bMM; #€B p" bÊ ?½BX

@.QÆM; .QÆM; - ç•v H" MÆB K" H½M? ç¢Q iB T ç½B F?€+? MQÈ+ M; Q" B Q- b Q M @ M?- M? +?Q `^M; MÆB M"v +| #° /€M; i? M"Q +?S\

Gw .QÆM; +QÌB M|B- +MM; >` H½Q Î +?mM; K°i i?ÌB ;B M /`B H`K +?Q ?„M +| +?9i
[mwX >ÆM M[iQM? ` i?b ?„M p` oQÆM; :B B :B B ç½ +| i? t2K H`M; QÌB M?` [F?¬M; ç w K` i?¬BX

@`° /€M; `` M?- M? +kM; F?¬M; #B i T?ªB M|B b Q M[5

Gw h?`M? ;½B ;½B ç-m `²B M?bM tmM; [m M? K°i +?9i- ;QÆM; Kti +| +?9i +Q [.QÆM; i?`v p`v +kM; M?`M F?¬M; çQÊ+ MÎ MK +QÌBX

Gw .QÆM; +QÌB- M?[M; M; QÌB F?€+ +kM; +QÌB- #° /€M; ?B M iϕB +O Gw h?`M? ; T?® p`v- M; v +ª M|B +?mv M +kM; F?¬M; HQm HQ€i- K¼B M; QÌB +QÌB H`K +?Q G

*| çB m MK +QÌB M`v H`K +?Q K¼B M; QÌB i?Q+? SM; ?ÆM- h?m`M h?m`M +ÁM F? iÁ KÁ bÌ bQçM; M?[M; i?S tmM; [m M?X

æ•v +kM; H` H-M ç-m iB M Gw .QÆM; ç M æB m L; Q æ`B Zm®+ h•M Zm€M- pb p`v +kM; F?¬M; [m2M i?m°+ +?Q H„K- +kM; K v p2M çQÌM; ç m +| #B M #€Q +?Q M M ç M MÆB i´ +?S+ iB +- F?B iÈB MÆB Gw .QÆM; +ÁM M?`M F?¬M; çQÊ+ i?Î` K°i

Gw .QÆM; M; ?o KbM? ç½ iÈB bÈK M?QM; F?¬M; M; Ì M; QÌB iÈB bÈK ?ÆM Gw .QA HB + M?bM K°i +?9i HB M i?`v çQÊ+ i`QM; b® M?[M; M; QÌB ç½ iÈB +| +ª h`-M o-

@` - M?- K¼B M; QÌB +?Ì K°i +?9i5

Gw .QÆM; M|B pÈB M; QÌB M?` K°i +•m `²B p°B p`M; çB [m - h`-M H½Q iÈB bÈK M? .QÆM; ç M `²B ;B Q +?Q ?„M K| M i` M; bS+ H`K #`M; +U+ T?`K S?d h?9v \*?Q h¬M [m` K` Gw .QÆM; ç½ +?m`M #` ç i†M; +?Q >` H½QX

@h`-M H½Q- M; `B ç½ iÈB5

Gw .QÆM; çB iÈB # M +çM? h`-M o¬ \*U+ `²B +mM; FQM? M|B- i` M Kti h`-M o¬ * i` M Kti +`M; M?B m ?ÆM H` MK +QÌB b€M; HçM; X

@*`m iÈB +kM; F?¬M; Km°M- i¬B +kM; pW KÈB iÈB- t2K i?Y i?S i¬B H`K +| pW w L?bM i?`v Gw .QÆM; - MK +QÌB +O h`-M o¬ *U+ +`M; i, M; H M- H-M +?çK F?„+ M Qi +¬M; bS+- ¬M; +kM; +?d KÈB iÈB „+ EBM? i®B M; `v ?¬K [m - b€M; bÈK ?¬K M pB + +O Gw .QÆM; X

@*€K ÆM M; `B5

Gw .QÆM; M?`M +€B ?°T- i` M Kti ç-v bU +ªK FQ+?X

@*`m +ÁM F?€+? F?Q pÈB i¬B M[``\ h`QÈ+ t2K M| çB5

h`-M o¬ \*U+ +QÌB M|B K°i +•m `²B +?d p T?Q +€B ?°T w #ªQ Gw .QÆM; KÎ` t2K

Gw .QÆM; p°B p`M; +`M i?“M KÎ +€B ?°T ` - b m F?B M?bM i?`v i?S # M i`QM; i?b

E?®B *?Q h¬M >Q`M; FB +O Gw .QÆM; F?¬M; iQM? H` HÈM- +?d +| i? çB m F?„ i`QM; +€B ?°T H` ?bM? i?¼ iBM? #`M; S?d h?9v M?Ä iBM? tªQX h?¼ iBM? çQÊ+ ç /`B /QÈB +^K M?bM ;B®M; M?Q ç M; H„+ HQ i?2Q ;B| p`vX

h` M Kti h?¼ iBM? H` MK +QÌB- MK +QÌB M`v M?bM p¬ +MM; +?•M i?“i- M; QÌB M +ªK ;B€+ H` #S+ iQÈM; ç M; M?bM KbM? `²B KdK +QÌB p`vX

h` M i v #S+ iQÈM; +| K°i [mª ç`Q KWM; i?¼- i?¼ iBM? MÎ MK +QÌB i v +-K [mª ç`Q ç`Q +?Q M; QÌB t2K- çB m M`v H`K +?Q M; QÌB M?bM i?`v #S+ iQÈM; M?`M F?¬M; ç

h`-M o¬ \*U+ #Ä i? K p`Q ? B F?®B h?Ov hBM? *?OM; M?Ä T?K i`È pÈB [mª ç`Q KW +•v pW H9+ içQ i?“M? i€+ /KM; p) `²M; i? K K„i H`K +?Q #S+ iQÈM; +`M; ;B®M; M [mª ç`Q KWM; i?¼ M`v [m€ M?Ä i?b +?d bÊ+ | M; QÌB M?bM i?`v b) +-K H M +„M K°

a m F?B M?bM i?`v i?S M`v- i` M Kti Gw .QÆM; ?B M ` bU FQM? M - F?¬M; ?´ H` h?9v \*?Q h¬M >Q M; k M`v t2K M?Q H` F?¬M; +| ;B Q M?-K M; QÌBX

h`-M o- \*U+ iW €B M?bM Gw .QÆM; `²B M|B,
 @*| K°i pB + i- B T?ªB M|B pÈB + "m K°i + ?9i- i- B + ?d KÈB H"K ` K°i + ?m¶B pÁM; +
 i?S F?€+ +ÁM T?ªB + ?ìi? K p" B M; "v M[5
 @*€K ÆM M; "B- +| + ?m¶B pÁM; + ' H" çO `²B5
 Gw .QÆM; + ?•M i? "M? M|B- hY L?½M hbM? ? „M Km®M i†M; + ?Q oQÆM; :B B :B
 çQM? ?- M i?b +| + ?9i iB + Mm®B- M?QM; F?B F i? - M ç½ +| çO #° i?b +kM; ` 'i i®
 @*"m p" Q i`QÈ+ çB5
 h`-M o- \*U+ +Q|B M|B- Gw .QÆM; ; "i; "i ç-m `²B çB i`Î HçB / "M t T + ?Q ;B çbM? -
 #¼M ?¼ Î # M M; Q" B M; ²B M; ?d M; ÆB- +ÁM KbM? i?b çB p" Q i`QM; + ?m~M #`X
 h?•M T?"M + O Gw .QÆM; p" ?¼ F? - M; ; B®M; M? m- Gw .QÆM; Î i`QM; M"v +kM;
 @Gw .QÆM; - Î # M M"v5
 oW KÈB çB p" Q ççB bªM? i?b ç½ +| M; Q|B M; Q„ + i v ;¼B ? „M- >" EB i ç M; K†+ K
 # M KoK +Q|B M?bM ? „MX
 " M +çM? >" EB i +ÁM +| K°i M; Q|B i`mM; MB M F?QªM; 9y im´B ç M; ?B m F€M?
 @*?9 iQ- ç•v H" Gw .QÆM; - M; Q|B K" - M; i?QÆM; v m M?'i- - M; ç®B pÈB i M M"v
 Gw .QÆM; pW KÈB #QÈ+ iÈB i?b ç½ M; ?2 >" EB i M|B K°i + •m- M; [F?Q +ÁM K M
 .QÆM; b[M; b®iX
 @>W- bm®i M; "v + ?€m + ?d #B i ; •v bU- +ÁM Km®M - M; + ?€m ç®B i®i pÈB + ?€m
 i`¼M; ?ÆM + ?€m M?B m5
 L; Q|B i`mM; MB M H„ + ç-m +Q|B M|B- >" EB i H" T iS+ #om K- B- +| çB m MK +Q|
 K'i- iW ç| +| i? i?'v çQÈ+ ? „M pÈB M; Q|B im`M; MB M M"v +kM; F? - M; ç w F?B M
 Gw .QÆM; FBM? M; ç+ M?bM #¼M ?¼- i`QM; ç-m H" T iS+ tm'i ?B M K°i + €B i MX
 >" *?'M æ- M; - M; Q|B +QM i` B M?Ä M?'i + O >" H½Q- ?B M içB ç M; H" i?` i`QÎM
 çbM? + O >" H½Q +kM; +| M; Q|B M"v- +| çB m M; Q|B i`QM; ªM? p" M; Q|B i?"i +| + ?
 F? - M; i? M?"M ` M; vX
 @*?"Q + ?9 iQ5
 æ½ #B i i?•M T?"M + O M; Q|B i`mM; MB M M"v M M Gw .QÆM; H" T iS+ F?QK M; Q
 H" M?•M p"i [m M i`¼M; i`QM; ; B çbM? >" H½Q ç-m iB M Gw .QÆM; i?'v çQÈ+ - >"
 i?b +- + ?d H" + ?€m ; €B + O >" H½Q K" i? - BX
 @h®i- F? - M; i²B- ç€K M; Q|B M? +ª +ÁM ç M; p°B- F?B iÈB ? i i?b + ?9M; i +MM;
 >" *?'M æ- M; pW HÁM; +Q|B +Q|B- ? „M + ?Q i?'v [m Gw .QÆM; - M?QM; i M im
 [m ` 'i M?B m H- M M #B i Gw .QÆM; ` 'i K B K„M- ?ÆM M[` 'i çQÈ+ >" H½Q i?Q
 L; Q" B ` ? „M +ÁM #B i Gw .QÆM; H" +QM ` oQÆM; ; B - iQÆM; /QÆM; pÈB pB +
 i?•M i?m°+X
 >" *?'M æ- M; +kM; F? - M; F?€+ ? F?Q pÈB Gw .QÆM; K" ç + ?Q Gw .QÆM; +MM; p
 M? m + ?9+ i?¼ >" H½Q iQÆM; çQÆM; pÈB pB + i?W M?"M i?•M T?"M + O ? „M- -
 >" ; B X
 a m F?B Gw .QÆM; iÈB- >" *?'M æ- M; # "M pB + M M ç½ `|B F?ÄB- +| p" B M; Q|B F
 iB T ç½ BX
 >" *?'M æ- M; çB p°B ; B9T + ?Q >" EB i p" Gw .QÆM; ibK çQÈ+ + ?9i i? M? M?"M- #¼
 F?€+ ? + - M iB T ç½B + ?Q H„K- +MM; H„K + ?d H" p" B M; Q|B #çM K" i? - BX
 @o" M K v + O + "m b Q K" i®i i? + ?S- i- B M; ?2 M|B + "m HçB çQÈ+ #ªQ #®B- +| T?

>" EB i FûQ Gw .QÆM; b M; K°i # M`²B ?ÄBX

>" EB i iÈB ?¬K M v KÈB #B i çQÊ+ +?mv M Gw .QÆM; FB K çQÊ+ K|M #ªQ #®B i`
i`QÊ+ ç| - bU i?¬M F€ +O .¢ Zm M; "¬B ?„M +kM; +?Q çQÊ+ i?'v- M?QM; i?S +| i`
F?¬M; /Si KB M; imv i ç®B F?¬M; TªB H" p"i #bM? i?QÌM; - i?S M"v bQ pÈB i?S K
M?B mX

@*ÁM F?¬M; TªB H" M?ì T?9+ +O EB i + M? b Q- M m M? F?¬M; K M; i¬B ç M
i v çQÊ+- M? v M i•K- b m F?B tQM; pB + i¬B b) KÌB M? i?Y K°i H-M5

Gw .QÆM; F?) +QÌB K°i iB M; - >" EB i pW HÁM; ;"i ;"i ç-m- i`QM; HÁM; ?„M +kM
F?B Gw .QÆM; M|B ` +•m M"v i?b bU ;?2M i` +O ?„M +kM; #B M K'ix

L; QÌB # M M; Q" B + "M; M; "v + "M; M?B m- F?¬M; M; WM; +| M; QÌB çti [m" KWM; i?
iÈB ç•v ç m +| i?•M T?"M F?¬M; i-K i?QÌM; - F?¬M; +| B b) çB iB M Kti +ª- [m" K
ç² +´ +| ;B€ i`X

>" H½Q i?Q+? ç² +´ - i` M T?QÆM; /B M ç² +´ ¬M; +kM; +| i`B i?S+ `i + Q- çB K M

Zm" KWM; +O Gw .QÆM; +kM; F?¬M; +| çti i` M #"M- [m" KWM; +O ?„M ç½ ;B Q
#ªQ [mªM- M m F?B KWM; i?¼ +MM; M? m çB i?b [m" KWM; çti +?mM; K°i +?¶ i?b

a m F?B M?ì >" EB i ;B[/MK- Gw .QÆM; HB M`ÌB F?ÄB ç¢B bªM?- +? K p" M? +
+?ì ?„MX

dReX *?QÆM; dRk, æ¢B h?¼ *O >" G½Q UkV

@Gw H½Q ç X

oW KÈB ` F?ÄB +Y - F?¬M; t ç| ç½ +| M; QÌB pšv i v ;¼B Gw .QÆM; - "¢+? JBM? p
JBM? pšM +ÁM ç M; ;BÆ i v H M pšv Gw .QÆM; X

> B M; QÌB H-M M"v M?"M çQÊ+ HÌB KÌB ç m `i pmB- ç¢B i?¼ +O >" G½Q- H¢B F
+| / M? iB M; ç m çQÊ+ KÌB- +ÁM TªB t2K K®B [m M ? +O #¼M ?¼X hmv M?B
?B m- M m #¼M ?¼ F?¬M; +| +?9i [m M ? pÈB Gw .QÆM; - i?b i?B T KÌB b) F?¬M
?¼ +kM; +| / M? iB M; - M?QM; F?¬M; i? b€M? pÈA #" + iB M #®B çQÊ+X

@k M; QÌB ç M bÈK p"v\

Gw .QÆM; [m v M; QÌB çB p T?Q "¢+? JBM?- çªQ K„i M?bM tmM; [m M?- M?bM i
/QÈB ?B M M; ?d K€i`²B KÈB v M i•KX G ç¢B i?¼ pšM +?Q #„i ç-m- bQ pÈB pB
M;²B ?|M; ;B| R +?9i +ÁM i®i ?ÆM- +ªM? p"i î ç•v F?¬M; i?m FûK ;b î +¬M; pB M

ç†+ #B i H" M?[M; çS i` - +?9M; `i ?B m ç°M; - #„i +?9M; M;²B v M i`QM; ç| M?'i ç

@æ M bÈK R +?9i +kM; i®i- H"K [m2M i? K pÈB K'v M; QÌB M[- M; ?2 M|B ?¬K M v
bQm i-K çQÊ+- +| i?"i F?¬M; \

M?[M; M; QÌB ?¬K M v ç M M; Q" B M?[M; M; QÌB +| +?9i [m M ? - M?[M; M; QÌB F?€-
[mv M [mw- +?Q /M +| iB M- M?QM; F?¬M; +| +?9i [m M ? M"Q i?b çWM; +| KÆ ç
L m p" M K v i®i- [m2M #B i i? K p" B M; QÌB- b m M"v +kM; `i +| HÈB- +?mv M ;B +
?Q K"m- H"K `i M?B m pB + +kM; +-M TªB | +?9i [m M ? KÈB çQÊ+X

Gw .QÆM; KdK +QÌB ;"i ç-m,

@ æ9M; - i'i +ª M?[M; i?S i¬B +| çQÊ+ ç m î ç•v- iB + H" b® HQÊM; [m€ QiX

"¢+? JBM? H" T iS+ i`ÁM tQ2 K„i,

@*"m +ÁM M; ¢B Qi- +?¶ #½Q #®B ç| +O M?- i¬B +| çQÊ+ R K|M i?¬B H" ç½ çO H

J Q H $\frac{1}{2}$ Q +kM; +Q`B M?bM Gw .QÆM;- p K†i +kM; F?¬M; F?€+ ;b "¢+? JBM?- +? F?¬M; T?ªB H" [m®+ #ªQ i?-M F?Q i?b +kM; H" M?[M; K|M ç² ?"M; ç-m- #'i +S i?m²M;X

@ M? çWM; Î ç•v K" M;QÐM; K° M[- ç m H" M;Q`B KÎ #ªQ i" M; `B M;- /M b Q +kM; `i M?B m +?SX

Gw .QÆM; +Q`B +Q`B,

@ "ªQ i" M; iQ M?•M 'v +kM; +?d `i #bM? i?Q`M;- +kM; +?d çQÊ+ ;¼B H" M?" #ªQ i æ² +O Gw .QÆM; i®i ç M ç•m i?b pB + KÎ R pB M #ªQ i" M; i?b pšM +ÁM [m€ bÈKX

@Gw iB M bBM?- i?-v "¢+?- i?-v J QX

"¢+? JBM? pšM +?Q F`T M?"M ` i?b ç½ #` R ;B¼M; M|B +„i M; M;- +| k M;Q`B iW ç M; +¬K R ?°T [m" iBM? tªQ- ç M; +MM; pÈB i?-v >QÈM; +O *ªM? æS+ h`M iB >QÈM; ç m H" M?[M; M;Q`B çQÊ+ K`B ç MX

Gw .QÆM; p°B çB ç M- Î ç•v ?„M +QB M?Q ç½ H" +?O M?"- iB T ç½B F?€+? F?S F?B i€M p" B +•m +?mv M T?B K pÈB K'v p` +?mv M ;B R H9+- Gw .QÆM; HB M çQ h?€B p" i?-v >QÈM; ç m `i ?B m Fb p M?[M; K|M ç² Gw .QÆM; bQm i¬K çQÊ+- + +•mX

æ€M; iB + H" H¬M M"v ç m H" /Q >" H½Q b„T ç†i- Gw /QÆM; +kM; F?¬M; ? #B i; b [m X

J'v p` +?mv M ;B ç m ç2K H p"i +O KbM? ç†i H M #"M- Gw .QÆM; +?"Q ?ÄB tQM ç M ?¬K M v- M?[M; p` /Q M? M?•M- M?•M p"i HÈM iU M?B M b) +| +QM +?€m +O M?B M M?[M; #" + iB M #®B +?ÆB ç² +´ i?b pšM H" Gw .QÆM; T?ªB ç M iB T- B # p F?QªM M"v +O >" H½Q +?SX

oW ` F?ÄB Gw .QÆM; HB M M?bM i?'v æQ`M; i'M; +O oBM? "ªQ h` B p" K'v p` i S?QÆM; H½Q ç½ ;B9T Gw .QÆM; T?K+ ?²B H¢B #S+ i` M? +´ +kM; i`QM; b²p•

k M;QìB b m +MM;- H" M;QìB M?bM ``i M?•M ?"m- ,M p" M h•v T?K+ #bM? i?QìM;-
çSM; +çM? ¬M; i - ç! ?ŠM H" M;QìB +QM i` B i?S j- H" M;QìB /mv M?'i î HçB [m•M
hQÈM;- M?QM; F?¬M; /šM [m•M K" +?d ?¼+ H M- i M >" h`9 >Q X

æSM; # M +çM? >" *?'M >Q H" >" *?'M æ¬M;- # M +çM? +ÁM +! k M;QìB T?K M[- R
R M;QìB M?bM ``i F?¬M F?ûQ- k M;QìB M"v ç m H" +QM; €B +O >" H½QX

L;Q" B #¼M ?¼` - +ÁM +! R p" B i? M? MB M- M?[M; M;QìB M"v ç-m ``i ?B m Fb M

h`QM; HÁM; Gw .QÆM; +kM; +! +?9i +ªK i?€M- i?ìB ;B M ?„M î +MM; >" H½Q H•n
M;QìB M?" >" H½Q- M m F?¬M; T?ªB H" KWM; i?¼- i?b +! H) ç M +ª ,M i i +MM; F

L?[M; M;QìB M"v ç m +! ç` p` + Q- imv M?B M [mv M HÊB HÈM +kM; +! M;?o H" i
+ª M?"v ç m ``i #MX

Gw /QÆM; M?"M ` ? i K¼B M;QìB +kM; F?¬M; ç M Ry ;B•v- i`QM; K„i +O K¼B M
çSM; R H9+ K" i?¬BX

>" *?'M :B M; H" M;QìB ;"i ç-m i`QÈ+ pÈB Gw .QÆM;- M!B,

@*?9M; i ç m ç M ç¬M; çO `²B- R H'i b m K M; [m" +O K¼B M;QìB ç M- B +! i?
b m +MM; i¬B +! i?QîM;- M m B H"K +?Q H½Q ;B ?¬K M v iS+ ;B" M- i?b çWM; i`€

L?[M; HìB +O ¬M; i F?B M K¼B M;QìB ç m Mî MK +QìB- F?¬M; F?Q p®M +! +?9i
H M M?B m- Gw .QÆM; +kM; F?¬M; M;?o iÊB- M;QìB M"v M?bM ``i mv M;?B K- M

>" *?'M :B M; +kM; +QìA- ?¬K M v H" ççB i?¼+O H½Q ;B - F?¬M; T?ªB H" +?mv
ç M ç•v i?b b) H"K +?Q M;mìB K'i ?SM;- ç F?¬M; F?Q pmB p H M R +?9i i?b +kM

@" - # v M i•K çB- ¬M; K" M?bM i?'v K!M [m" +O +QM M?'i ç`M? b) ``i pmB- imv i
p¼M;X

>" EB i ç„+ w M!B- pK ?„M i`9M; ?ìB +kM; F?¬M; M!B pÈB >" *?'M :B M;- t2K M?Q
#i M;ìX

@L!B p"v i?b [m" +O +QM H" i®i M?'i\

>" *?'M :B M; M?bM >" EB i- ç°i M?B M ?ÄBX

>" EB i F?¬M; +-M M;?o M;ÊB i`ª HìB,

@æQÆM; M?B M `²BX

@h®i H„K- M m [m" +O +QM F?¬M; T?ªB H" i®i M?'i- b m F?B i`î p i b) iQÈ+ #Ä
T?ªB çB ç•m M[X

>" *?'M :B M; i?ªM M?B M M!B- >" EB i ç„+ w +QìB M?€v K„i- >" *?'M :B M; +kM; F
K" #QÈ+ M? M? ` M;Q"BX

G½Q M?` M?bM >" EB i +QìB +QìB- çB i?2Q >" *?'M :B M;- K¼B M;QìB +S i?2Q i?
` M;Q" B- K†i >" EB i HB M +S i? #B M i?"M? [mª KQÈT ç„M;X

dR3X *?QÆM; dR9, æçB h?¼ *O >" G½QU9V

æ€K M;QìB Gw .QÆM; pW çB ` - K¼B M;QìB # M M;Q" B ç m iB M HçB ;-MX

_i M?B m M;²B î ?"M; ;? T?Q i`QÈ+ ç m ç M; ``i M;QØM; K° M?bM >" H½Q- i`QM
HçB i`9M; +Y- b M; M,K +¬M; pB + +ÁM +! i? +! çB m +?dM?- [mv M HU+ i`QM; i

L?[M; M;QìB M"v ç m M?bM >" H½Q- `²B +?mv M b M; M?b ?" *?'M :B M;- ``i M?B
M;QìB Gw .QÆM;- M?[M; M;QìB FQ #B i Gw .QÆM; ç m iÄ` ``i FBM? M;ç+X

L?[M; M;QìB çB i?2Q >" H½Q p" M;QìB i?•M i`QM; ;B çbM? i?b ç m [m2M K†i- i
M;QìB Hç K†i- M?[M; M;QìB +! [m M ? ;-M ;kB i?b ç m FQ çQ€M ` çQÈ+X

R b® M;QìB H"K Î ",+ EBM?- R b® M;QìB çQÊ+ M;?2 iBM ç²M i?b Mî MK +QìB #Q
M[i?b HçB [m v ç-m M?bM p T?Q M?" ?¼ oQÆM;- oQÆM; hQ" M JBM? +MM; pÊ
i` M Kti F?¬M; ? +| +?9i #B M ç´B M"QX

>" *?'M :B M; çB H M i`QÊ+- M|B p`B +•m +?9+ KWM;- `²B ç2K [m" +O KbM? H M
H'vX

[m" +O ?" *?'M ;B M; H" R #S+ i?ç+? çB m h?¼ aÆM æB M [mw ;B€- F?®B æB M
?B K- +€B M"v +| ;B€ +ÁM + Q ?ÆM +ª >Q" M; æB M +O Gw .QÆM;X

>" H½Q M?bM i?Q€M; [m K|M [m" `²B çti tm®M;- iOK idK +QìBX

J|M ç² M"v ;B€ F?€ + Q- M?QM; ¬M; HçB FQ +¬M ;B€ i`- K" H" i•K w +O +QM +?€
R i`K ?Q" M; çB M #bM? i?QìM; ç M- ¬M; +kM; `i pmbX

@>" H½Q- +| M;QìB F iK+ `²B - +?9+ KWM;X

o` + Q im´B +çM? >" H½Q #¶M; H M iB M;- MK +QìB i` M Kti >" G½Q +" M; `çM; `Ð
M|B,

@T?ªB M|B H" +MM; pmB KÈB ç9M;- H" #çM çìB +O +QM ;€B ¬M; +?S B- ¬M; F?-
@> ? - ç9M;- +MM; pmB- +MM; pmBX

o` + Q im´B M"v HçB +QìB pmB p - >" *?'M :B M; HçB iB M H M M|B K'v +•m- Gw
T?"M +O p` + Q im´B FB X

G" ¬M; M;QçB +O >" EB i- +kM; H" H½M? ççQ M;?d ?Qm- >" *?'M :B M; +| i? i?"
F?¬M; Qi +¬M; H Q +O #® pÊ- i`QM; M?" +| k p` +| i? HU+ HÈM M?Q p"v- ç•v H" (

@*? - +QM +?9+ +? T?9+ M?Q ç¬M; ?ªB- i?¼ iU M K bÆMX

a m F?B M? +ª HmB tm®M;- M;QìB i?S k >" h`QìM; :B M; HB M çB H M- +9B M;Q
¬M; i H" R iÁ çB m a M ?¬ K"m çÄ b"K- b M ?¬ +´ çB M çQÊ+ +QB H" ççB /B M +
#^M; æB M ?Q" M; F?B M½v- M?QM; +kM; F?¬M; ? i-K i?QìM;X

@h®i- +¬M; pB + #"M `°M ?ÆM M[i?b +kM; TªB M,M; p M?"- +ÁM M[- i?QìM;
M[X

>" H½Q +QìB ? ? M|B- ;B¼M; >" H½Q `i M?Ä- ç M Gw .QÆM; +kM; M;?2 F?¬M; `

>" h`QìM; :B M; M;?2 tQM; Kti +| +?9i ?ÆB çÄ H M- +¬M; pB + #"M `°M- ¬M; i `

H½Q Km®M ¬M; p i?,K JBM? .QÆM; i?b M?'i ç`M? H" Km®M ç ¬M; i p i?,K pB M
i`mM; i?m M,K M v ¬M; ç m +?Q p - >" H½Q ç½ TªB H M iB M;X

>" h`QìM; : BM; çB tm®M; i?b H½Q i K i`QM; M?" çB H M- F?€+ pÈB k M;QìB M?
T?€T- M?QM; ç•v H" R i€+ T`K F?€ M´B iB M;- ;B€ +kM; F?¬M; ? i?'TX

G½Q i K +ÁM p M?" Qi ?ÆM H½Q M?`- K°i F?B ç½ M;?B M +Sm i?b b) F?¬M; +Á
pšM +ÁM >" a M b M # M +çM? >" H½Q- H½Q ;B +kM; F?¬M; /†M /Á ;b i? K- +?d M
h'9 >Q HB M çB tm®M;X

hB T ç M H" H½Q iS- >" ;B +| e M? +?` 2K- ¬M; H" M;QìB M?Ä M?'i- `i çQÊ+ +Q
iQM? ibM? +kM; ç½ i? v ç´B M?B m- M?QM; ç®B Kti pÈB >" H½Q pšM iÄ ` +| +?9

æB m M"v +" M; H"K +?Q >" H½Q pmB ?ÆM- +kM; ?Q" B MB K ?ÆM- ;B" `²B- pÊ ¬M;
Qi F?B p - M,K M v +kM; K v +ÁM +| Gw .QÆM; # M +çM?- M m F?¬M; ¬M; +ÁM +¬

L?[M; M;QìB i?"M? +¬M;- +| ç` p` + Q F?¬M; TªB +€B ;b +kM; çQÊ+ M?Q wx

a m F?B H½Q iS çB tm®M;- k M;QìB +QM ;€B ?¼ >" ç½ tm'i ;B€ +kM; #QÊ+ H M- R
+kM; H"K +?S+ `i iQ i`QM; idM?- #€ +ª Í M?" ;B9T +?²M; /çv +QM- +m°+ b®M; `i
,M #m¬M #€M ;b- i?m M?"T Qi ?ÆM R +?9iX

G-M KWM; i?¼ M"v +O >" H½Q- +¬ i?S +O >" EB i +| i" B i`Ê R +?9i- F?B M +?Q #
+?[HÈM ç2K ç M- +kM; H" K|M [m" i` M Ryy p¢MX >" H½Q t2K [m "²B ;"i ç-m- ¬
+QM ¬M; - ¬M; FQ ? ç w ç M K|M [m"- ¬M; +?d Km®M +€+ +QM ¬M; b®M; i®i- +| i
J|M [m" +O +¬ i?S H" HÈM M?'i- H" R #S+ +?[i?ªQ +O oQÆM; æ¢+- +ÁM H" i€+
/Q +¬ +® w K M; iW S?€T p - K'i RkyXyyy M?•M /•M i X i`QÊ+ ç•v >" H½Q +| M|B
æ¢+- +| +?9i iB + Mm®B- +¬ HB M M?Ê K½BX
J|M [m" M"v [mª M?B M H"K +?Q >" H½Q pmB p ?ÆM ?ŠM- +ÁM M?bM H'v R ?²B H
>" ;B 9 i` B k; €B- [m" KWM; ç½ ; -M kyy i`B m- F?B M +?Q K¼B M; Q|B tmM; [m M
i?€MX
B +kM; F?¬M; /€K M|B ; b- >" ;B / M? ;B p¼M; i°+- H¢B +ÁM +| /Q M? M; ?B T ;B
tm'i M"Q i`QM; H"K ,M- ç•v +kM; H" M; mv M M?•M F?B M #¼M ?¼ F?¬M; /€KX
@«M; - +?€m +?9+ ¬M; K½B K½B K¢M? F?Ä2- pmB p - b®M; H•m ¢X
*¬ i?S HmB tm®M; i?b >" EB i M; v H"TiS+ çB H M- i?¬M i?€B +SM; M; „+ F?B M½
ç„+ wX
@Zm" KWM; i?¼ +O +?€m ¬M; M?'i çBM? FQ çQ€M ` çQÊ+ ç•mX
>" H½Q ;"i ;"i ç-m- +| +?9i bYM; b®i- +kM; p` + Q im´B FB KdK +Q|B R +€BX
@hB m EB i- [m" ; b p"v
o` + Q im´B # M +¢M? F?) +Q|B ?ÄB- i`QM; K„i ?B M `ä p iW €B- >" EB i H" +?€
?„M pšM +?d H" R çS i` X
@æ ¬M; M°B KÎ` H" #B i HB M ¢X
>" EB i K M; K|M [m" H M- k p` H½Q M?bM M? m- i`QM; K„i ç m +| p ?ÈM ?ÎX
>" H½Q iW iW KÎ ?°T [m"- # M i`QM; +Q K"m çÄ- ?°T ;¶ bÆM F?„+ ç½ çQÊ+ bY H¢
R H-M M[H¢B b[M; b|X
«M; M; Q¢B >" EB i F?¬M; M?bM ` çB K [mw +O +?B + ?°T- M?QM; >" H½Q H¢B #
>" H½Q H'v ?°T ;¶ ` - +~M i?"M M; 'K M; ?Q - ¬M; +kM; F?¬M; ? iÄ ` M?Q p"v pÈB
R p" B +?mv M ;B T?Q b m +| K„i M?bM i®i +kM; ç½ M?bM ` p"i #€m M"v- Î t [m
M?QM; ç½ H" [m" +O +?€m M°B- i?b +?„+ +?„M F?¬M; i? i?m FûK çQÊ+X
>" *?'M :B M; KdK +Q|B M?bM >" EB i- ;"i M? ç-m- t2K ` >" EB i `i çQÊ+ ç w-
;B H" #B iX
@_ 'i i®i- H'v Î ç•m ` p"vX
J'v T?9i b m >" H½Q KÈB ;"i ç-m- M? ?ÄB- +?B + ?°T M"v ç½ #` ?ÄM; R +?9i- ¬M;
ç®B H" +U+ T?~K ?B K i?'v- ?" EB i ç½ `i +® ;„M; X
@J'v M; "v i`QÊ+ Î ç" B i`mv M ?bM? ¢- +ÁM +| K'v K|M F?€+ M[- i´M; +°M; k p¢MX
>" EB i ;BÆ k M; |M i v H M- i` M K†i +ÁM +| +?9i iU ?"Q- H½Q ;B ?ÆB #'i M; | - M;
>" FB i pšM Hm¬M +® ;„M; - /MM; +?QM? M,M; HU+ +O KbM? ç FB K H|B- Km®M
EB i +| R K|M [m" `i [mw /"M? +?Q ¬M; - M?QM; F?¬M; M; | H¢A H" K|M [m" M"vX
Jm®M FB K H|B HÈM F?¬M; T?ªB H" +?mv M / - çB m M"v ¬M; `i `ä- +€+ +?mv M
M|B H" M; Q|B F?¬M; ?B m #B i ; b- >" EB i +| i? H"K M?Q p"v- M?'i ç`M? ç½ #Ä`
*?d #Ä +¬M; bS+ i?¬B pšM +?Q çO- +ÁM +¬M ç M p" M K v- M?bM p K†i pmB p +C
i€M i?QÎM; X
J|M [m" M"v [mª i?"i ¬M; `i pW w- +kM; F?B M ¬M; `i iU ?"QX

@h@i- i'K HÁM; M"v +O +?€m- i ;?B M?"MX
h` M K†i >" H½Q iÄ` +| +?9i FQ+? ç°M;- p` + Q im´B # M +¢M? ¬M; H¢B iÄ` FB
M"v +kM; F?¬M; +| ;b F?€+ #B i H„K- M?QM; H¢B H"K +?Q >" H½Q FQ+? ç°M; M?
ç°+ ç€Q`B M;- ¬M; HB M M?bM >" EB i pÈB p K†i`i i€M /QÆM;X
LK +QÌB i` M K†i >" \*?'M :B M; +`M; `¢M; `Ð- +QM i` B ¬M; [mª i?U+ ç½`i +® ;„M
>" H½Q`i p mB p X
L?[M; M;QÌB tmM; [m M? +kM; +| R b® M;QÌB H M iB M; #`M i€M- #¼ ?¼ F?¬M; i?
;B - M?QM; ?¼ +| i? M?bM` i?€B ç° +O >" H½Q ç®B pÈB >" EB iX >" ;B çÌB i?
i?S j +| >" EB i ç M; /-M T?'i H M- M?bM +kM; +| i? çQ€M çQÊ+ >" ;B b) M;"v +`
>" EB i p mB p H mB tm®M;- €M? K„i +ÁM HB + ç M Gw .QÆM;X
J|M [m` M"v +kM; H` +| +¬M; +O Gw .QÆM;- M m F?¬M; +| Gw .QÆM; çB +MM;- ?
p +€B ?°T M"v- M m F?¬M; KÌB +?mv M ;B ç M t2K tûi i?b +?B + ?°T +kM; b) ?Q
F?¬M; i? H"K +?Q ?" H½Q p mB M?Q p"vX
>" EB i çB` - K'v M;QÌB +?€m F?€+ +O >" H½Q HB M +kM; çB H MX
"¼M ?¼ F?¬M; T?ªB H` KÈB çB H"K i?b +kM; H` ç M; ?¼+- [m` +kM; +?d #bM? i?Q
H•m F?¬M; M?bM i?'v +€+ +?€m- >" H½Q +,M #ªM +kM; F?¬M; ç w ç M M?[M; K|M
a m F?B #¼M ?¼ çB tm®M;- M;QÌB +?9+ i?¼ iB T i?2Q +?QM? H` Gw .QÆM;X
E?B Gw .QÆM; çB H M- M?[M; M;QÌB Î ç|- ç†+ #B i H` M?[M; M;QÌB F?¬M; #B i ?,
+?€m M?" ?¼ >" ç½ +?9+ ? i HQÊi`²B- ;BÌ H¢B HÁB` R M;QÌB M[- #¼M ?¼ B +k
@>" H½Q- +?€m +?9+ ¬M; M;"v M;"v ç m p mB p - ?¢M? T?9+ K½B K½B ¢X
Gw .QÆM; iB M H M- +9B M;QÌB- M?[M; HÌB +?9+ +O ?„M`i #bM? i?QÌM;- M?QM
M m F?¬M; +| >" H½Q i?b +kM; F?¬M; +| ?„M ?¬K M vX

dRNX *?QÆM; dR8, æ¢B h?¼ *O >" G½Q U8V

u M >B T S?B M,K M v 8R im´B- F?B çB +kM; >" H½Q pšM +?d H` R çS i` X a m ç
M,M; HU+ F?¬M; T?ªB H` ;BÄB H„K- M?QM; F?¬M; ? H"K ?ÄM; pB +;b- i?"M i`¼M
T?ÁM;X a m F?B >" *?'M :B M; H M +?S+ ?„M +kM; çQÊ+ H M R #"+X
æ½ iWM; H"K M;QÌB +O >" H½QX >¬K M v ?„M +kM; +| K†i- p` i`Q M;²B +kM; F?€
@h`B m .QÆM;- M;QÌB M"v H` B p"v\
u M >B T S?B M?bM Gw .QÆM; `²B [m v b M; ?ÄB M?Ä M;QÌB # M +¢M?X "•v ;B`
i?¬M; iBM Î # M M"v ?„M ç m F?¬M; #B i- ?„M HB M ?ÄB M?[M; #`M; ?[m Î „+ FBM
iS+X
@>" ?"- M|B +?Q M? #B i F?¬M; i?"M? p'M ç - KÌB i¬B j i`"MXX
M;QÌB #¢M # M +¢M? # M +QÌB ?" ?" K'v +€B `²B ;BÆ j M;|M i v H MX
@æQÊ+- M|B çBX
u M >B T S?B p°B "i ç-m- [m M ? +O #¼M ?¼`i i®i- çWM; M|B H` j i`"M - ç M Ry
M;QÌB #¢M M"v +O ?„M FûK ?„M p`B im´B M?bM` tmM; [m M? `²B pšv pšv i v pÈ
çÊB ?„M ;?û i B H¢B M;QÌB #¢M M"v HB M M|B M?Ä,
@i¬B M;?2 M|B >" H½Q M?"M ç iY- p T?QÆM; /B M +?ÆB ç² +´- ¬M; 'v`i v m [mv
i?QÌM;- im´B i` K` ç½`i +| / M? iB M;- ?bM? M?Q +ÁM +| / M? ?B m H` L;¼+ h?€
@L;¼+ h?€M?5

u M > B T S? B ç° i M? B M b Y M; b@ i- i` Q M; K„ i + Á M i Q € i H M p F B M? M; ¢ + X
> „ M ç M; H` K p B + Î \* ¬ M J B M? - H` K H ½ M? ç ¢ Q X ; - M ç • v Î o • M L K ç M; ç² M M? m
p` L; ¼ + h? € M? - ? „ M H ¢ B + | + ? 9 i [ m M ? p È B M; Q Ì B + ? O [ mª M F B X æ 9 M; H` ç ½ M
M? Q M; F? ¬ M; M; Ì H ¢ B H` R i? M? M B M - + | i` B ç´ i? ¢ + ? ` i + Q - i? " i F? ¬ M; M; Ì H
M? " ? ¼ > " M? Q p" v X
@ æ 9 M; p" v - M; ? 2 M | B > " H ½ Q ç® B p È B ? „ M + Á M i® i? Æ M +ª p È B + Q M + ? € m i` Q M;
@ E? | i` € + ?
u M > B T T? B M? ; " i ç - m - H` ç² ç + O > " H ½ Q - H ¢ B ` i ; B Ä B ; B M; - H ¢ B ç Q È + ?
? B M Î ç • v + k M; F? ¬ M; + | ; b H` H ¢ X i m v M? B M + | i? ç B + k M; M; Q Æ B M? " M? Q p`
ç ½ + ? ' T M? " M G w . Q Æ M; - ç B m M` v F? ¬ M; ç Æ M ; Bª M + ? 9 i M` Q X
o` # ^ M; ? [ m M` v / Q / U R + ? 9 i - M? b M t m M; [m M? `² B M | B i B T,
@ i ¬ B + | M; ? 2 ç Q È + R + ? m v M - M? Q M; M? F? ¬ M; i? M | B ` M; Q` B ç Q È +
@ u M i • K ç B - + ? 9 M; i [m 2 M # B i H • m M? Q p" v `² A - i ¬ B + Á M H` M; Q Ì B F? ¬ M; # B i
u M > B T S? B ; " i ç - m - i? " M i` ¼ M; M | B X
L; Q Ì B F B + 9 B ç - m t m® M; R + ? 9 i,
@ ç Q È + `² B M | B + ? Q M? # B i - M; ? 2 ç • m M; Q Ì B M` v b) M? M? + ? | M; ç Q M? ? ¬ M p È
u M > B T S? B b Y M; b® i,
@ + Q M; € B ? ¼ o Q Æ M; \ > ¼ o Q Æ M; M` Q \
@ Î " „ + E B M? + Á M + | ? ¼ o Q Æ M; M` Q M [- F? ¬ M; i? ' v + ? + Q M M? " ? ¼ o Q Æ M; ç m
M; Q Ì B # ¢ M M` v + ? m M K B M; - u M > B T S? B + ~ M i? " M [m v ç - m H ¢ B - H B M M? b M i
M; ² B ç | - i` M K † i H" T i S + + | + ? 9 i ; B" i K b M? X
h?ª Q M` Q M? " ? ¼ o Q Æ M; ç m Î ç • v - M? [M; M; Q Ì B H ½ M? ç ¢ Q F? € + F? B M ½ v + Á M
+ | + ? 9 i F B M? M; ¢ + X
i? Q Ì M; i? b o Q Æ M; h Q` M J B M? H` H ½ M? ç ¢ Q + ' T + Q i? Q Ì M; + M M; M? m ç M + ? 9 +
M? Q M; ç M R K b M? i? M` v M? ' i ç` M? + | M; m v M / Q ; b ç | X
" • v ; B Ì i? b ? „ M ç ½ ? B m - M, K M v k M; Q Ì B M` v K` F i? ¬ M i? b > " o Q Æ M; k M? " b) +
u M > B T S? B H` M; Q Ì B # Q ; B Ì + k M; t 2 K t û i ç M + € + K® B [ m M ? + ? Q M? i` ` i` Q È +
i B M; + O > " H ½ Q b) + Á M p M; t ? Æ M M [- ç® B p È B ? „ M + k M; ` i + | H È B X
L? [M; M; Q Ì B H` K + ? Q M? i` ` F i i? ¬ M; ; B ` i M? B m - F? ¬ M; ? Q` M i Q` M i B M + " v M?
@ K' v M; Q Ì B # M + ¢ M? o Q Æ M; i? ` i` Q Î M; H` B \
L? b M H û M b M; T? € B # M F B t Q M; u M > B T T? B H ¢ B ? Ä B i B T X # M ç | + | K' v M;
+ | M? Ä + | - , M K † + F? ¬ M; ç M M ¶ B i - K i? Q Ì M; M? Q M; M? b M ` + | + ? 9 i + ~ M i` ¼ M; X
@ h ¬ B F? ¬ M; # B i X
L; Q Ì B # ¢ M [m v H ¢ B M? b M `² B H † M; H) H „ + ç - m X
J' v M; m Ì B M` v i? b # ¼ M ? ¼ i? " i b U F? ¬ M; # B i X G w Z m • M a Æ M p® M H` M; Q Ì B / •
h? " M? i? b H - M ç - m ç M " „ + E B M? - ? „ M # B i i? b K È B H ¢ X
G w . Q Æ M; ç ½ ç M i` Q È + K † i > " G ½ Q - i` M K † i ? " G ½ Q ? B M ` M K + Q Ì B ` i b € M; H
@ " " M? H ½ Q - i ¬ B ; B È B i? B m p È B ¬ M; - ç • v H` ç i Y + O i ¬ B G w . Q Æ M; - G w . Q Æ M;
" " M? G ½ Q X
> " H ½ Q + Q Ì B ? " ? " ; B [+ ? † i i v G w . Q Æ M; - p K † i ` i p m B p X

S?Q # MFB >Q" M; oB M i`QÎM; ;"i ç-m pÈB Gw .QÆM;- KdK +QÌB ;"i ç-mX +kM
 L?[M; M;QÌB T?Q /QÈB F?¬M; #B i i?•M T?"M Gw .QÆM; +M; FBM? M;¢+- >" EB
 /²M ? i i•K iQ p"Q K!M [m" +?Q ¬M;- p"v "K ¬M; +kM; F?¬M; FûQ i v ?„M M?Q p"vX
 @*?€m +?"Q "M? H½QX
 Gw .QÆM; p°B F?QK M;QÌB ?"M? H - ¬M; M;Q¢B +O >" EB i +kM; H" i`QÎM; #®B-
 M?'i ç`M? F?¬M; pW X
 @> ? - i®i- `i i®i- i ç½M;?2 M!B p +m- ç9M; H" im´B i` ç-v ?S ? M- M"Q +?Q
 +m5
 "M? H½Q MÎ R MK +QÌB- Gw .QÆM; p°B çQ K!M [m" ç M i v H½Q ;B - K!M [m" M
 F?' H"K ;'TX
 >" H½Q KÎ ?°T ` - i?¼ iBM? [m•M HB M ?B M ` - "M? H½Q # M +¢M? çQ i v +?d,
 @ç•v H" +€B ;b\\ ç T [m€ çB5
 "S+ iQÊM; M;¼+ h?¼ hBM? M"v [mª i?"i `i ç T- H" h?Ov hBM? *?OM; *?Q h¬M >O
 i?S+ `°M; `½B M?Q "M? H½Q +kM; F?; i`€M? F?ÄB FBM? M;¢+- M?[M; K!M [m" i`
 pÈB M!X
 @h?Ov hBM? *?OM; *?Q h¬M >Q" M;
 •M? K„i >" H½Q ?ÆB b€M; H M- ¬M; M?•M çQÊ+ ` HQ¢B M;¼+ imv i çdM? M"v-
 h?9v M"v- M?QM; H-M i`QÊ+ F?¬M; ? i?'v- ?; ` H" #` Gw .QÆM; ç2K çB çB m F?
 @Mûi +?¢K i` M"v- i?"i bU T?B T?"K5
 >" H½Q ç2K F?®B M;¼+ H'v ` F?ÄB ?°T- çQ HQ¢B M?bM +~M i?"M- +?Q /M F?¬M
 #B i ç•v H" HQ¢B M;¼+ `i [mw ?B KX
 u M >B T S?B +kM; M?bM i?'v F?®B +?¢K i` - F?B Î *¬M JBM? ?„M +kM; ç½ Km F
 #B i H„K- M?QM; +kM; M?"M ` F?®B +? K i` M"v F?¬M; ? i-K i?QÌM;X
 Î *¬M JBM? ?„M M?bM i?'v `i M?B m S?d h?9v i®i- i` ;B€ i` M M;M p¢M +kM; ç
 F?¬M; i? b€M? pÈB +?¢K M;¼+ M"vX
 @>" H½Q- ç•v H" h`-M H½Q iU i v F?„+ ç;X
 Gw .QÆM; M? i`ª HÌB- +?mM; [m M? K¼B M;QÌB ç m `i FBM? M;¢+- +?¢K i` iB
 `i [mw ?B KX
 G•K G M; H9+ M"v KÈB i?'v #°B T?K+ Gw .QÆM; M?'i- ?„M #B i `ä F?®B M;¼+ M"v
 M?bM M! ` çÌB- M m H" ?„M b) F?¬M; K M; M! çB +?¢K i`X
 @>; ` H" ¬M; i - p'i pª +?Q ¬M; i [m€- +kM; `i +€K ÆM +?€m- i tBM M?"MX
 G½Q ;B KdK +QÌB ;"i ç-m- +i F?®B S?d h?9v b M; R # M- ¬M; ç†i M! +MM; +?¶ p
 Gw .QÆM; +kM; ç½ F i i?9+ K" M KWM; i?¼- HB M ç M çSM; +¢M? >" EB iX
 @Gw .QÆM;- #ªQ #®B M"v +O +m F?QªM; # Q M?B m\
 >" EB i i?'v K!M ç² M"v F?¬M; i-K i?QÌM;- M?QM; ?„M F?¬M; ?B m M?B m p M;¼
 +?¢K i` M"v ;B€ # Q M?B m- HB M ?ÄB M; v Gv .QÆM;X
 @" Q M?B m +kM; F?¬M; [m M i`¼M;- [m M i`¼M; H" i`K HÁM; +O i¬BX
 Gw .QÆM; KdK +QÌB H„+ ç-m- #ªQ M;¼+ +; iB M? p¬ ;B€- K!M [m" i†M; +?Q H½Q ;
 ç€M;X
 @hB m iY- +m H¢B ` p i?•K i`-K- `®i +m°+ H" # Q M?B m\
 >" E i ?ÆB i`WM; K„i- ?„M i?"i F?¬M; ?"B HÁM; pÈB +•m i`ª HÌB M"vX

Gw .QÆM; #`i ç„+ /o H„+ ç-m ,
 @M;mv M HB m H` 9- 8 i`,K i`B m- i`î i?`M? p`i i` M; i`Q i?b ;B€ +| i?'T çB +?9i-
 HçB i?b +kM; M; M; M? m- 9- i`,K i`B m +kM; ç€M;X
 @9- 8 i`,K i`B m\
 >` EB i M;Æ M;€+ ?€ ?@+ KB M;- çSM; b[M; b`X
 9-8 i`,K i`B m- >` EB i +| #€M ? i i`B b^aM +O ?„M +kM; F?¬M; çQÊ+ - M?QM; M| H
 i` M i v Gw .QÆM; +ÁM +| F?¬M; #B i # Q M?B m H` #^aQ #@B +| ;B€ i` M[X
 L;Q`B bQ pÈB M;Q`B iS+ +? i M;Q`B- ?„M p@M +| +?9i iU ?`Q p K|M [m` +O KbM
 +O F?@B M;¼+ - >` EB i HB M F?¬M; M;?o i? K çQÊ+ ;b M[X
 @9 i`,K i`B m\
 L?[M; M;Q`B î # M /QÈB +| M;Q`B FBM? ?½B F m H M- M;Q`B M`v b„+ Kti i`„M; #
 M;Q`B HÈM im´B ?ÆM R +?9i- b„+ Kti +ÁM F?| +QB ?ÆMX
 J`v M;Q`B M`v +kM; H` ç M i? K ;B KWM; i?¼- M;Q`B +| im´B + Q ?ÆM H` ç²M; M;
 ¬M; i çQ i?2Q +QM i` B ç M- Km@M içQ +?Q +QM KbM? +?9i [m M ? pÈB >` ;B -
 *QM i` B ¬M; i +ÁM +?Q ç M jy im´B- +kM; çQÊ+ +QB H` H½M? ççQ +`T i?'T- M
 F?@B M;¼+ +O >` H½Q ç T HB M F?¬M; çWM; çQÊ+ K` iB M ç M ;¬M- HB M M ;?2
 `i F?¬M; K v H` p` # M +çM? ?„M +kM; H` M;Q`B i?Q +? M;¼+ - F?B F?@B M;¼+ M`
 `²B- +| M;Q`B pW ?ÄB ç M HB M H`T iS+ M|B ` ? i- ç v H` R F?@B M;¼+ Qi M?'i -
 oW M|B çWM; +,M; i?ŠM;- M;Q`B M`v HB M ;B`i KbM? K` ?ûi iQ€M; H M- iB M; F
 ?B M` - M?QM; +kM; ç½ Km°MX
 a„+ Kti >` \*?'M :B M; HB M +| +?9i F?| +QB- >` h`Q`M; :B M; i?b +ÁM i? K p t`m
 H M- F?¬M; H•m b m- M;Q`B F m 9 i`,K i`B m FB HB M #` FûQ ` F?ÄB ççB b^aM?
 i?b F?¬M; B #B iX
 hmv M?B M M;Q`B M`v F m H M M?Q p`v- K¼B M;Q`B ç m ç½ #B i ;B€ i?U+ +O F?
 KWM; i?¼ iQ M?'i iW i`QÊ+ ç M M v- K¼B M;Q`B M?bM p T?Q Gw .QÆM; +`M; M

dkyX *?QÆM; dRe, æçB h?¼ *O >` G½Q UeV

>` h`Q`M; :B M; ç½ [m v HçB- M?bM >` H½Q H„+ ç-m +Q`B F?´- b m #m´B iB + ?„
 >¬K M v [m` +O M;Q`B M?` ?¼ >` ;B€ i` ç m F?¬M; i?'T- M?QM; ç•v ç m H` +?m
 i`B HU+ - +kM; F?¬M; bÊ M;Q`B F?€+ M|B ;bX hmv M?B M +| M;Q`B +¬M; F? B M|
 +¬M; F? B M;?B M;ì p`vX
 E?¬M; +¬M #B i H` M;Q`B i? M? MB M M`v +@ w ? v F?¬M;- 2 `^M; b m pK M`v b) -
 iB M ç² +O ?„M p` +? ?„M t2K M?Q tQM; `²BX
 >` h`Q`M; :B M; M? ;`i ç-m- `²B HçB M?€v K„i pÈB K`v +¬ ;€B +?¶ >` a M a MX
 >` a M a M HÈM im´B ?ÆM >` >Q M +?9i- +kM; i?¬M; KBM? ?ÆM- M?bM i?'v +?9 M
 +çM? >` G½Q- M|B p`B +•m M;QM M;¼i HB M F?B M >` H½Q HçB +Q`B T?€ H M- F
 iS+ #B M K`iX
 E?¬M; F?Q +,M; i?ŠM; F?¬M; +ÁM- M?QM; M?[M; M;Q`B +?9 w ç M Gw .QÆM; pšM
 M;Q`B F?¬M; #B i i?•M T?`M +O Gw .QÆM; ç m Km@M i bK B ç| ç /Á ?ÄBX
 @ *? - F?B M½v +| M;Q`B M|B 9yy i`B m ;b- F?¬M; T?ªB H` M|B [m` +O Gw .QÆM
 Gw h?`M? M;²B # M /QÈB pW +Q`B pW ?ÄB- F?B M½v +?„+ +?„M H` +| `i M?B
 +kM; F?¬M; M;QçB H X

@ * ? „ + H ¨ F ? ¬ M ; T ? ^a B ç • m X

@ h?ìB ;B M Gw .QÆM; iB T t9+ pÈB ç² +´ F?¬M; M?B m- M M bQm i-K +kM; F?¬M
 #"+ iB M #®B- #•v ;Bìi b) ;BÈB i?B m pÈB K¼B M; QìB iWM; KìM K°iX
 GQm *QÆM; [m v i`î H¢B- H-M M"v ?„M ç~v p"Q R +?B + t2- i` M t2 +| ç"v R i'K pª
 a m F?B GQm *QÆM; iB M p"Q +Y æ¢B bªM? +kM; H"TiS+ çìM; H¢BX
 G-M M"v /"M? `B M; +?Q i`B M H½K- +kM; H" H tm'i bQ +O Gw .QÆM;- >" H½Q`
 ç½ M; ?o ç M pB + +?QM? i?S+ imv M #®- ç ?„M iU KbM? +| +?¶ çSM; i`QM; ;BÈB
 L m ç½ H" H tm'i tQ- p"v i?b T?ªB ;B9T ?„M +| +?9i / M? iB M; - K'v KìM ç² M"v- i
 #^M; iWM; +?B + K°i çQ ` ç ;•v +ªK t9+- >" H½Q Km®M H"K +?Q ç†+ #B i R +?9i
 hmv M?B M tm'i bQ `²B F?¬M; +| M; ?o H" ?„M b) F?¬M; çB i?2Q ?¼+ i" T >" H½Q
 +M; M; ?B K F?„+ ?ÆM- ç Gw .QÆM; iU +| +?¶ çSM; i`QM; ;BÈB- +?QM? H" ç i¢Q
 GQm *QÆM; ç~v t2 p"Q- iWm iW çB ç M +?¶ ç'i i`®M; î ;B[X
 •M? K„i K¼B M; QìB ç m i"Ti`mM; î +?B + t2- i'K pB`FB ç½ +?2 FQM- F?¬M; i?
 *?2 F?m'i `²B +M; F?B M K¼B M; QìB ?B m Fb ?ÆM- M; v +ª >" a M b M ?" EB i+M
 F?¬M; M; Q¢B H X `•i M?B m M; QìB #M i€M- F?¬M; #B i`®i +m°+ H" M?[M; KìM #
 GQm *QÆM; +QìB +QìB M?€v K„i i„i ? i ç M i`QM; T?ÁM; X
 K" +Y b`T?ÁM; ç m ç½ F?ûT FQM i'i- i`QM; T?ÁM; M?Q ç M; i`QM; K" M ç K p"vX
 @ *?ŠM; H) H" #€i .¢ Zm M; \
 +| M; QìB M?Ä ;B¼M; MìB- M; QìB M"v F?¬M; B F?€+ +?BM?b H" M; QìB ç½ iWM;
 E?´M; H½Q p" E?´M; >mv M M; ?2 i?´v ç m +ªK i?´v t'm ?´X
 î ç•v `i i®B- K¼B M; QìB H¢B +?d +?9 w ç M +?B + t2- F?¬M; B T?€i ?B M` p F
 E?´M; H½Q M?bM +QM; €B +QìB F?´- ?¬K M v M?bM i?´v i-KªM? ?QîM; +O ?" H
 iQîM; ;b ç M [m M; #¬B M[- ¬M; F?¬M; +ÁM +Æ °°B H'v H¢B M[`²BX
 Gw .QÆM; M; -K H„+ ç-m- ?„M +kM; F?¬M; #B i bU b„T ç†i +O >" H½Q- M?QM; M
 #B i F?¬M; T?ªB H" #€i /¢ Zm M; X
 "€i .¢ [m M; F?¬M; HÈM M?Q p"v- +kM; F?¬M; M?´i i?B i T?ªB i„i ç M- K„i Gw .QÆ
 ` çQÊ+X

dkkX *?QÆM; dR3, h`B M G½K æ² *´ L?Ä UkV

E?B Gw .QÆM; çQ€M ` i?b GQm \*QÆM; ç½ p¢+? i'K pªB ` - H" Tirm+b ?B M` Ri
 ç,M; tQ v i`ÁM- tmM; [m M K¼B M; QìB H"TiS+ tm'i ?B MªQªM? -ªQªM? F?¬M; M
 K¼B M; QìB +| +ªK ;B€+ M?Q ç M; î i`QM; +äB ?Q F?¬M; p"vX
 @ æ•v H" L; mv i +ªM? ç,M; X
 G-M M"v H M iB M; H" æQìM; i´M; oBM? "ªQ h` B- i`QM; HìB MìB +ÁM +| +?9i +?m
 *?QM? H" ç² +O ¬M; - Mì #` i M +?mv M ;B ç€M; ;?ûi +O ¬M; ç2K #€M K'i- M m F
 î [m M; oBM? "ªQ i` B `²BX
 J'v M; QìB î +¢M? æQìM; i´M; +kM; +| +?9i ;B"i KbM?- F?¬M; ? +| +?9i H¢ HŠK ;k
 M[X
 J¼B M; QìB ç m #B i M; mv i [m M; ç,M; H" KìM ç² Gw .QÆM; FB K çQÊ+ î Zm M; p
 +kM; ç½ H"K i,M; FQ Qi / M? iB M; +O Gw .QÆM;- ç K¼B M; QìB #B i Gw .QÆM;
 i?¢+?- K" +€+ T?QÆM; /B M F?€+ +kM; `i ;BÄBX
 @ L?[M; i?S M"v ç m H"ªQ ;B€+ b Q\

GϕB +| M;QÌB H M iB M;- >" a M a M ç M; ;Æ i v H M- M;Æ M;€+ M?bM tmM; [m M
 M;"v ; -M ç•v >" H½Q HϕB FQ ç2K K|M ç² M"v` - ç•v H" H-M ç-m +¬ M?bM i?'v K|M
 @ ?bM? M?Q p"v- +| i? H"K ;Bª ;B®M; i?"i M?Q i? M"v i?"i H" FQ / +?9i M"QX
 R M;QÌB i? M? MB M # M +ϕM? >" a M a M +kM; ç M; KÎ iQ K„i- M|B i?2Q R +•m- ç•
 i` B +O >" *?'M æ¬M; - ?B M ç M; ?¼+ çϕB ?¼+X
 L?bM /€M; p M;Æ M;€+ +O >" a M a M- GQm *QÆM; KdK +QÌB- iW iW HMB HϕB p
 @ J¼B M;QÌB +| i? HϕB ; -M t2K- +S t2K iW iW- ç•v H" K|M ç² i¬B p" Gw + KQ Hϕ
 i` B- +ÁM p bU i?¬M Fb +O M|i¬B F?¬M; +¬M M|B M[ `²BX
 GQm *QÆM; M? ;B¼M; M|B- iB M; F?¬M; HÈM- M?QM; B +kM; M;?2 `i `ä- æQÌ
 i`€M? F?ÄB ;B"i KbM?X
 GQm *QÆM; pM M|B +| i? ç M ; -M- M?QM; K¼B M;mrQB7 +kM; FQ M?Q QM; pÐ
 ;B H-M HQÊi HϕB- b m +MM; H" >Q" M; pB M i`QÎM; - h-M H½Q- p" M?|K S?QÆM;
 H½Q- Gw H½Q +kM; H M +MM;X
 >Q" M; H½Q ç M iW ?²M; FQM; pšM M;²B Î R +?¶- +?d +¬M >Q" M; pB M i`QÎM; ç½ H
 H M ;|T pmBX
 @ .QÆM; .QÆM;- ç•v i?"i bU H" æ M b Q\
 Gw i?"M? M;²B `i ; -M Hw .QÆM;- M?bM +ªM?iQÊM; tmM; [m M? F?¬M; M?"M çQ
 ` - Km®M #„i H'v R +QM +?BK M?Ä ç M; HQÊM [m M; ?„M- M?QM; HϕB F?¬M; i? #
 Gw Zm•M aÆM +kM; ;"i ç-m- +ªM? i`QÊ+ K„i H"K ¬M; ;B"i KbM?- +"M; H"K +?Q ¬
 Fb M"v HϕB H" +O +?QM? +QM i` B KbM?X
 @ æ9M;- ç•v H" ç M- +kM; H" iBM? ?Q +O M;? i?m"i i?ÌA +´ çϕB- ç€M; iB + H" ç
 Gw .QÆM; ;"i ;"i- M|B ç M ç•v i`QM; HÁM; +| +?9i +?m t|iX
 hB T t9+ pÈB +€+ K|M ç² +"M; i®i- HQϕB +ªK ;B€+ M"v i`QM; Gw .QÆM; +"M; HÈM
 i?ÌB +´ çϕB +| `i M?B m i?S M;? i?m"i i?¬M Fb- i?"K +?Q ?B M çϕB FQ i? H"K H
 h'i +€ M?[M; K®M ç² M"v +O Gw .QÆM; ç m M?Q p"v- M;QϕB i`W M?[M; i?S +O G
 +ÁM `i M?B m i?S F?€+X oQ /K M?Q h? M? æ²M; FB KÎ H, M; K° h-M h?Ov ?Q" M;-
 M,K- F?B çQÊ+ F? B [m"i ç½ iU ?B M M;mv M i`ϕM;X
 J'v i? M? FB K M"v- M;QϕB i`W h`ϕK G¬- L:Q h" M;- i'i +ª ç m FQ FûK +€+ i? M? i
 *ÁM ç€M; iB + M[H" J½ oQÆM; /QÈB K° çÌB ?€M- i?B i? pšM +ÁM i¬M; M?Q +/
 F?B F? B [m"i +| +?9i bÆ tm'i- F?¬M; +?WM; pšM +ÁM +| i? iB T iK+ #ªQ i²M- Fo
 F?¬M; H"K çQÊ+X
 Î MQÈ+ M;Q" B +kM; +| R b®- M?Q EBK iU i?€T B *"T- ç m H" F i iBM? +O p, M KB
 L?[M; M;QÌB #QÈ+ H M t2K ç M +"M; H9+ +"M; M?B m- `i M?B m M;mrQB7 F?¬M
 iW iW i?QÎM; i?S+X
 L?[M; M;QÌB H M t2K ç M HϕB +?mv M b M; i?QÎM; i?S+ p ?mv MªQ- +| M;QÌB +
 `QÊm ç MX H9+ M"v K" +| `QÊm m®M; i?b i?"i H" imv i pÌBX
 >" *?'M æ¬M; KÎ iQ K„i- F?¬M; M;WM; [m v M?bM tmM; [m M?- ¬M; FQ ? v p M?"-
 i?¬M Fb M?Q p"v i?"i bU +?Q iWM; i?'vX
 L;QϕB i`Wm ?" EB i- +ÁM HϕA i'i +ª M;QÌB i`QM; >" ;B ç m ;B®M; M? m- >" EB i
 ç,M;- ç½ bÈK çQÊ+ FB K M;?B K bU i?¬M Fb M"vX
 E?B K¼B M;QÌB ç m t2K [m - GQm *QÆM; K|B i„i ç M çB- `²B ç~v t2 çB `X
 L;mv i [m M; ç,M; i`QM; i v Gw .QÆM;- +kM; t2K M?Q H" K|M ç² çQÊ+ bQm i-K bÈ

J|M ç² M"v >Q" M; pB M h`QÎM; p" æQÌM; i' M; ç m ç½ M?bM i?'v- h-M H½Q p" S?QÆ
K|M ç² M"v ` ç-m iB M [mª i?"i`'i ç9M; - +S M?bM +€+ +?mv M ;B ç M; i?ªQ Hm" M
ç m #` +?'M ç°M; X

L; mv i [m M; ç, M; ç½ ç2K H¢B +?Q K¼B M; QÌB +?'M ç°M; F?¬M; Qi- ç²M; i?ÌB +`M
çÊB ?ÆMX

L?[M; K|M ç² Gw /QÆM; bQm i-K F?¬M; M?B m- M?QM; K|M M"Q +kM; H" iBM? T?
pQÊi [m ` 'i M?B m K|M bQm i-K +O +€+ iB M #®B F?€+X

>ÆM R T?9i b m- GQm *QÆM; H¢B [m v H¢B- pšM K M; i?2Q R +?B + t2 ç~vX

h` M t2 ç~v ç+ +?2 #ÎB R i'K pªB çÄ- M?QM; FQ HÈM M?Q H-M i`QÊ+- F?B çQ t2 p
i'K pªBX

" M /QÈB i'K pªB H" k +?B + #€i M?Ä K"m ?²M; - ` 'i ç TX

@ æ•v H" R +?B + #€i çÌB i®M; Gw + M; šm M?B M ;†T çQÊ+ Î +¬M; i`QÌM; HQm Hv
i?'v i` M +?B + i?mv M çÌB h®M; #` ç„K çQÊ+ T?€i ?B M M, K M; Q€BX

GQm *QÆM; ;BÈB i?B m [m HQ - +€+ +?mv M ;B H¢B #„i ç-m b€M; K„i H MX

*?B + i?mv M çQÆ+ T?€i ?B M 'v +| ` 'i M?B m M; QÌB #B i ç M- +ÁM ;•v t¬M t Q
T?€i ?B M ` M?[M; K|M ç² ;®K iBM? tªQX

æ€M; iB + H" ç² bS i` M i?mv M ç½ #` ?Q ?¢B M?B m- +ÁM M; mv M p M +kM; ` 'i Q
.QÆM; +| çQÊ+ R +†TX

@ >` H½Q- F?¬M; M; Ì `^M; Gw .QÆM; +ÁM +| M?[M; K|M #ªQ #®B M"vX

>Q" M; pB M i`QÎM; [m v ç-m H¢B M?bM >` H½Q- M; [çB m +| p +?m t|i- M?[M; H
+?d +| R K|M- p"v K" Gw .QÆM; H¢B +| ?ŠM R +†TX

S?Q # M FB - +® +mM; # M æ" B GQ M Gw h?"M? Zm M; +kM; ç M; M?bM Gw .QÆ
K„i +O ¬M; i - Gw /QÆM; H" T iS+ M?È H¢B- M?bM R +€B H" #B i w +O ¬M; i `²B

J|M ç² M?Q p"v K" M; v +ª +® +mM; "€+ EBM? Gw .QÆM; +kM; F?¬M; [mv M p"Q- +

Gw .QÆM; +ÁM +| w ç`M? KÎ #ªQ i" M; iQ M?•M- +€+ ç² ;®K HÈM M?Ä b) H" M?[M;
i? M?QÌM; +?Q M; QÌB F?€+ çQÊ+X

@ M| +kM; M?Ì p"Q p" M K v i?¬BX

>` H½Q +QÌB ? ?ª ;"i ç-m- >Q" M; pB M i`QÌM; ?ÆB M; QM; H¢B- +m®B +MM; +kM
çBX

æ•v K" ;¼B H" +?9i p" M K v b Q\ o"v i?b i? M"Q ;¼B H" p" M K v HÈM- M?[M; M; Q
#^M; ç•K ç-m p"Q +•v +?m®B K" +? i +?Q `²BX

@ J¼B M; QÌB +| i? H¢B ;¬M t2K- M?QM; F?¬M; çQÊ+ iMv iB M +¬K p"QX

GQm *QÆM; H¢B H M iB M; - >Q" M; oB M i`QÎM; p" Gw Zm€M h`QÌM; +kM; H¢B ;¬

*QM +?€m ?¼ ?" +kM; F?¬M; ?SM; i?9 pÈB K|M ç² M"v H„K- #¼M ?¼ ç m F?¬M; ?
i?QÎM; i?S+ - M; Q¢B i`W K"m b„+ ç T ` - FQ +| i?'v M| F?€+ ;b #€i ,M #bM? i?QÌM; -
+?ÁK i`QM; €M? i` ,M; # M M½vX

æ†+ #B i H" >` a M a M- [mv i i•K H€i M[ T?ªB [m' M H'v >` H½Q ç çQÊ+ t2K H¢B

L?[M; +?mv M ;B i?b H¢B F?€+- #¼M ?¼ ` 'i ?SM; i?9 pÈB +?B + #€i M"v- >Q" M;
Gw /QÆM; p" ?` H½Q- Km®M #¼M ?¼ çQ ` [mv M ;|T K|M ç² M"v [mª i?"i`'i F?|X

>Q" M; pB M i`QÎM; +ÁM [m v H¢B HB + [m Gw h?"M? ZBm M; - M? H„+ ç-mX

>„M FQ +| çQÊ+- i?b +?¶ ?¼ Gw FB +`M; F?¬M; +| çQÊ+- M|B çB M|B H¢B- M m
+?„M +kM; F?¬M; ç2K çB [mv M ;|TX

h?ÌB ; BM i`QM; #`v k +?B + #€i +kM; F?¬M; /`B- Ry T?9i b m Gw .QÆM; HB M ç +O Gw .QÆM; F M?B m- i?ÌB ; BM #m´B +?B m H¢B M?B m i?b GQm \*QÆM; 2 `^M M?Q p"vX

GQm *QÆM; pW çB ` - H"TiS+ H¢B ç~v R +?B + t2 F?€+ p"Q- K¼B M; QÌB ç m #B i #` bÆM ç GQm *QÆM; K M; p"QX

G-M M"v t2 +kM; çQÊ+ +?2 pªB çÄ- M?rmM; FQ +?d +| R K|M K" H" k K|MX

GQm *QÆM; iW iW H"i i'K pªB- H"TiS+ ?B M ` hlv M æS+ H¬ K"m ç²M; p" #S+ i` K|M M"v- K†i Gw .QÆM; H¢B +M; i`Î M M`¢M; `Ð ?ÆMX

dkjX *?QÆM; dRN, *m°+ h`B M G½K æ² *´ L?ÄUjV

> B K|M M"v H" /Q Gw .QÆM; H'v çQÊ+ Î +MM; R +?¶X

E?B ç| Gw .QÆM; KÈB +?d pW #QÈ+ p"Q +?ÆB ç² +´- +kM; H" pb R pB + M; Q`B w iQM? K¢M; X hmv M æS+ G¬ p" #S+ i` M? +´- ç m H" F?B çB t2K M; ¼+ +´- Î i?`M?

æS+ G¬ F?¬M; +-M M|B ç M M[- +?QM? H" hmv M æS+ G¬ +O h¬M; hmv M æS+ K'v- Î ç•m +kM; çQÊ+ t2K M?Q R K|M çÁ `i [m M i`¼M; X

"S+ i` M? +´ FB +kM; +| +| H B H`+? F?¬M; i?QÌM; - M; ?o ç M H-M çB h?QÊM; ?ªB FQ çWM; çQÊ+ HB M +QM; KB M; +QÌBX

@ ? B K|M çÁ M"v R H" hmv M æS+ G¬- #` i?B T?€T; B'm çB- +m®B +MM; #` Gw + GB m H½Q K"; BªB çQÊ+ i?B T?€T- +ÁM #S+ i` M? +´ M"v +?QM? H" ó GB m h` B

GQm *QÆM; ;BÈB i?B m çÆM ; BªM- +9B ç-m pÈB *?m H½Q p" GB m H½Q- H B H` H" #9i iQ+? +O "² hMM; HB M? - k K|M M"v çQÊ+ H'v iW R +?¶X

@ 'K hmv M æS+ +O *?QM? h¬M; X

@ æ9M; p"v- GB m i` B ?`M? M?¢+ ç²X

L?[M; M; QÌB i?Q+? çÁ ç²M; p" i` M? +´ ç m çSM; ? i /"v- K¼B M; QÌB M?bM M? m iB M H M t2K- i?QÎM; i?S+ k K|M M"vX

*?Q /M H" imv M æS+ G¬ ? v H" ó GB m i` B ?`M? M?¢+ ç²ô ç m +| w M; o p, M ?€Q +-M M|B- +| i? t2K H" p"i p¬; B€- ?B K i?´vX

ó GB m i` B ?`M? M?¢+ ç²ô +O "² hMM; GB M? imv F?¬M; i?m°+ bÎ i`QÌM; - M?QM; #S+ i` M? /mv M?´i +O "² hMM; GB M? i`mv M H¢BX

smM; [m M? +| i? K K'v +?mv M ;B çB ç M- +| M; QÌB +ÁM H'v ` +ª FQM?- +~M i?"

S?QÆM; H½Q çSM; i`QÈ+ #S+ i` M?- F?¬M; M; WM; ;"i ç-m- +€+ #S+ i` M? p) [m, [ K M; w M; ?o ç†+ i?M M?´i ç`M?- pQ /K M?Q i`2Q Î +?M KB m ? v ç ?B M i - `´i Q

*€+ +?mv M ;B M?bM k K|M #ªQ #®B- F?¬M; M; WM; #`M i€M- Gw .QÆM; K|B çQ bBM?- ç½ F?B M K¼B M; QÌB `´i M; ¢+ M?B M`²BX

@ +?` a M a M- ç•v +| T?ªB H" R +?B + 'K +k F?¬M; - +| ;b ç T\ 1K i?´v M| F?¬M; #

S?Q # M FB #`M- +| R +¬; €B F?QªM; Re im´B +QM; K¬B ?ÄBX ç•v H" 2K ?¼ +O HÉT RR- iQM? +€+? `´i M; ?`+?- M?bM i?´v +€B ;b i?Q+? +kM; M|B K'v +•mXX

@ hB m >Q M- +€B M"v +ÁM +?Q +?„+- +| i?S F?¬M; +?d M?bM # M M; Q`B- i i?´v ¬M; çÁM; w +?Q i`B M H½K i?b F?¬M; i? #bM? i?QÌM; çQÊ+X

>` b M b M +QÌB +QÌB- M" M; /M b Q +kM; ç½ Î + M? ?` H½Q F?€ H•m- +?Q /M F?¬ M?bM i?2Q ibM? ?bM? K" T?€M çQ€M ;€B i`X

@ 2K i?'v pšM F?¬M; #^M; +€B ç M F?B i`QÊ+- F?B p +?9M; i H¢B tBM ¬M; +?Q t
>" >Q M +QÌB ?b ?b H v H v >" a M a MX
>" a M a M KdK +QÌB ;"i ç-m
@ çQÊ+- +?9M; i b) ?ÄB ¬M;- F?¬M; çQÊ+ b) çB ibK Hw .QÆM;X

.M b Q #¼M ?¼ H" M;Q`B F?¬M; ?B m H„KX
Gw .QÆM; +Q`B- çSM; /"v- M? ;B¼M; M|B,
@ " - K - M?- +QM /šM K¼B M;Q`B çB t2K K°i +?9i5
Gw h?"M? p" Gw Zm•M aÆM +kM; p°B p" M; çSM; H M- i` M K†i +ÁM K M; i?2Q K°
F€ M?Q p"v #¼M ?¼ bÈK Km®M çB M?bM- +?ŠM; [m H" pšM +?Q /€K [m ç| i?¬B
oW ç`M? çB ` T?Q M;Q" B- Gw .QÆM; HçB [m v ç-m HçB,
@ "€+ hS- #€+ +| Km®M çB +?mM; ? v F?¬M;\
L;Q`B Gw .QÆM; ?ÄB +?QM? H" >" \*?'M æ¬M;- i` M K†i >" *?'M æ¬M; +ÁM +| +?9
+kM; ç½ [m - ?„M H" K°i ç iY ç`B i?S ? B +O ?¼ >"- H9+ M"v #B m ?B M b) T?ªB -
HÁM; +| Km®M M[M;Q" B K†i +kM; F?¬M; i? #B m ?B M ` X
>" *?'M æ¬M; ?ÆB bYM; b| - H"TiS+ +Q`B +Q`B,
@ æQÊ+ +?S5
>„M +kM; ç½ bÈK iQM? çB t2K- Gw .QÆM; K`B pW ç9M; H9+- b) F?¬M; ç +?Q M; Q
i`QM; HÁM; ?„M- +ÁM +| p `i H" +?[M; +?ç+ X
>" H½Q ;B KdK +Q`B ;"i ç-m- ªM? ?QÎM; i`B M H½K ?¬K M v içQ i?"M? ç9M; M?Q i
i`QM; M?" ç|M M?"M Gw .QÆM; i?"i i•K- M?QM; i`QM; HÁM; F?¬M; T?K+ M?"i ç`M
+?Q K¼B M;Q`B +,M; K„i M?bM i?"M? iQ+? +O Gw .QÆM;X
@ .QÆM; .QÆM;- ç•v #ªQ #®B M?Q p"v- i?"i H" +O +QM b Q\
Gw Zm•M aÆM M?bM M?[M; ?Q b2M +?mv M ç°M; T?Q /QÈB- +ÁM +| +?B + i?mv
;B'+ M;O F?¬M; M;WM; H v ç°M;- F?¬M; M?"M çQÊ+ ?ÄB K°i +•mX
@ æ9M; ç- ç•v ç m H" +QM Km çQÊ+5
Gw .QÆM; ;"i ç-m- ? B +€B #€i h`Q`M; aBM?- +| K°i +€B +ÁM çQÊ+ Km ÎJBM? .Q
i` M?"i Gw .QÆM; Km çQÊ+ ÎJBM? .QÆM;- K v H" i M J½ #ûQ K"TF?¬M; i?'v- M
b) ?®B ?"M M?Q i? M"QX
ªM; "v bmv M;?o pB + Km ç²- M?QM; F?¬M; #B i KbM? ç2K K|M [mw ;B€ M?"i #€i
@ h?"i i?"i H" +QM " - M?" ?¼ Gw i - i' i¬M; ?B M HBM?- +kM; +| i? +| çQÊ+ #ªQ
Gw Zm•M aÆM M;~M ` - HçB ?QM; T?'M M|B K°i +•m- i?¬M b„+ FQ+? ç°M; i` M K†i
@ " - +€B ;b K" i' i¬M; ?B M HBM?- ç•v ç m H" .QÆM; .QÆM; +| #ªM HoM?- +| M,M
M;Q`B +| M,M; HU+5
Gw h?"M? M;~M; ç-m H M- H"TiS+ T?ªM #€+ H`B +O Gw Zm•M aÆM- bU FQ+? ç
?ÆM bQ pÈB Gw Zm•M aÆM K°i +?9i M"QX
>" •B GBM?- S?QÆM; h?K+ *-K +kM; M?bM +?^K +?^K KÎiQ K„i- M; v +ª hB m h?m
` - b| p"Q HÈTi?Ov iBM?- Km®M çQ i v pÈi ?Q b2M T?Q /QÈB ` M;Q"BX
@ Gw .QÆM;- HÈB ?çB ç|5
>" *?'M æ¬M; çQ ` M;|M i v +€B- ?„M +kM; +QB H" M;Q`B FB M i?S+ `°M; `½B-
i?•M H" ççB bQ i`QM; ;BÈB bQm i-K- ç½ ;†T ç² i®i +kM; F?¬M; Qi- #'i [m€ #€i h`
i?"i ç9M; bU H" H-M ç-m iB M M?bM i?'v X
@ "€+ hS [m€ F?2M5
Gw .QÆM; F?B K i®M +Q`B +Q`B- >" *?'M æ¬;M M?bM K°i ?²B- `²B çB i`Î p +?¶ M
M"v +?d +-M M?bM K°i +?9i H" çQÊ+- F?¬M; bB K M?Q M?[M; +?mv M ;B FB X

J°i H€i b m- Gw .QÆM; /šM Gw Zm•M aÆM p" Gw h?"M? i`Î H¢B- K'v M; QìB +ÁM
?¬K M v i'i +ª ç² M?bM i?'v ç m F?B M +?Q #¼M ?¼`mM; ç°M; i?"i b•mX

*m®B +MM; GQm *QÆM; +kM; ç~v #€i h`QìM; aBM? çB- +| p" B M; QìB €M? K„i +ÁM
ç M F?B GQm *QÆM; çB ` # M M; Q" B +Y X

L; QìB # M i`QM; T?ÁM; F?€+? M?Ä ç m M; ?` Hm" M- ; B®M; M?Q H" T?ÁM; ?¼T p"
?B m [mª +O i`B M H½K ?¬K M v F?B M +?Q ?„M `i ?" B HÁM; - +kM; ç¢i çQÊ+ v i

> B T?9i b m- GQm *QÆM; H¢B çB i`Î H¢B- H–M M"v +ÁM ç~v K°i +?B + t2 ç~v- T?

J'v +?mv M ; B +kM; Km®M t¬M; iÈB p¢+? i'K pªB çÄ ç| - M?bM i?"i `ä T?Q /QÈB -
iÈB iWM; +€B iWM; +€B M?Q p"v- F?B ç~v iÈB ç•v H¢B F?¬M; ç +?Q K¼B M; QìB
+?`mX

L?QM; F?¬M; i? T?O M?"M T?QÆM; T?€T M?Q p"v H"K +?Q M; QìB i M?È `i b•m
.QÆM; +kM; b) çQÊ+ K¼B M; QìB ?Q" M iQ" M iB T M?"M- i?U+ bU i`Î i?"M? K°i T?-

GQm *QÆM; çB iÈB ; B[- +QìB +QìB pÈB #®M T?Q - b m ç| KÈB #Ä i'K pªB çÄ T?C

G–M M"v +MM; H9+ ?B M ` i`QÈ+ K†i K¼B M; QìB H" ? B K|M- K°i K|M H" çB M ?Q
H" K°i #° +´ ?¼ - #S+ ?¼ M"v +ÁM +?Q çQÊ+ KÎ` X

GQm *QÆM; +¬K +´ ?¼ H M- iW iW KÎ` - pW KÎpW M|B,

@ æ•v H" #S+ p) óooM? >mv h`B m i?¬M ç² ô +O .B K G" T "ªM M?" æQìM; - H" M
M; ¼+ +?~K- iW M; ¼+ +?~K p¬ibM? T?€i ?B M ` - +kM; K v #S+ ?¼ M"v T?€i ?B
+?9i- M?QM; ç½ T?K+ +? çQÊ+- M; QìB T?K+ +? #S+ ?¼ M"v +?QM? H" +?mv M
S?QÆM; H½Q5

GQm *QÆM; M|B tQM; - #S+ p) +kM; çQÊ+ KÎ` - `i M?B m M; QìB M; ?2 M|B ç M ó
M; ~M ` - +?mv M Gw .QÆM; +| #S+ ?¼ M"v +| K°i b®M; QìB #B i- M?QM; +kM; F?¬
aBM?X

S?QÆM; H½Q KdK +QìB ; "i ç–m- #S+ ?¼ M"v ç9M; H" T?€i ?B M i`QM; M; ¼+ +?
i` M #S+ p) +ÁM BM /'m ?„M ; B€K ç`M? [m - p"v +kM; H" K°i çB m F?B M ?„M FB n

dk8X *?QÆM; dkR, h`B M G½K aQm h–K L?Ä U8V

@ G" óooM? >mv i`B m i?¬M ç² ô i?"i5

G[a€+? F?¬M; M?"M çQÊ+ çSM; H M- #QÈ+ M? M? iÈB # M +¢M?X

h` M F?m¬M K†i p` H½Q M?•M `•m `B /"B M"v iQ€i` p M; •v /¢B- +€+ +?mv M ; B
M?bM ?„M- F?¬M; B +ªK i?'v #'i M; l- +kM; F?¬M; B M?¢Q #€M; ?„MX

G[a€+? F?¬M; T?ªB H" M; QìB h`mM; Zm®+ - M?QM; +kM; H" M; QìB `i M' B / M?
F?¬M; M?Q Gw .QÆM; tm'i ?B M `i Km°M- `i M?B m M; QìB +kM; #B i ?„MX "bM?
[m€B H¢- i?Q+? M; QìB F?€+ H"K i?2Q iQ iQîM; +O ?„M- M?QM; i?U+ HU+ +O ?„
H" p T?QÆM; /B M i` M? p) +´- ç| +kM; H" M?•M p"i +'T ç¢B bQX

GS a€+? bQm i–K F?¬M; Qi i` M? +´ ?¼ - +kM; +| K°i p" B #S+ ; B€i `i QÆM; ç®B -
b„ K M? / M? ç¢B bQ bQm i–K ?B K +| - i` M? +O G[a€+?- Mûi p) +kM; F?¬M; i²B

L; QìB [m2M G[a€+? ç m #B i- G[a€+? i?Q+? p) i` M? M?•M p"i- M; QìB ?„M i?Q+?
H" ?¼ b„ æQìM; i`B m .B K G" T "ªM- .B K G" T "ªM Qi +| i€+ T?~K i•K T?9+- #'i
iQ+? i?"i ? v F?¬M; - ?„M +kM; #„i +?QÈ+ p) i?2Q- F?¬M; b|i #S+ M"QX

*?Q M M H9+ M"v K¼B M; QìB M?bM i?'v ?„M H" M; QìB ç–m iB M çB iÈB- +kM; F?-

@ h–M H½Q- S?QÆM; H½Q- H¢B çB "\

>Q"̄M; pB M i`QÎM; HϕB ϕSM; H M- #S+ ó ooM? >mv i`B m i? -M ϕ²ô M"̄v ?„M ϕ½ M
M; QÌB H"̄K ; B€K ϕ`M? +| ?„M- H-M ϕ-m iB M M?bM i?'v #S+ ?¼ M"̄v- >Q"̄M; pB M
HÁM; ;?2M i} pÈB Gw .QÆM; - ?"M F?¬M; i? ϕQϕi HϕB i` M? M"̄v iW i`QM; i v Gw .
"•v ; Bì i?ÌB ; B M ϕ½ [m H•m- w ϕ`M? M"̄v +kM; T? B M?ϕi X
@ *€+ M? ϕB ϕB- i F?¬M; ϕB M[- M; ?d K°i +?9i ϕ½- i`€M? H€i M[+ÁM +| #ªQ #
HU+ ϕB t2K5
S?QÆM; H½Q +QÌB H„+ ϕ-m- i`QM; HÁM; Gw .QÆM; +QÌB i?¬K- ϕ•v H"̄ S?QÆM;
+| /'m 'M ?„M ; B€K ϕ`M?- H9+ M"̄v +ÁM +?2M +?9+ ϕB t2K b) +ªK i?'v +| +?9i M; QÉ
+Æ ?°B b mX
>ÆM M[- #S+ ?¼ M"̄v ?„M [m2M i?m°+ M?'i- +?QM? H"̄ iW i`QM; i v ?„M ?Q"̄M i?
@ S?QÆM; H½Q M|B `i ϕ9M; - i +kM; F?¬M; ϕB- M; ?d i`QÊ+ ϕ½5
h-M H½Q +QÌB F?´ H„+ ϕ-m- ?„M +kM; F?¬M; T?ªB H"̄ iÄ` b„ /B M- im´B +O ?„M
HmB [mª i?"i +| +?9i F?| +?`mX >„M M; ?2 M|B Gw .QÆM; +ÁM +| K'v K|M #ªQ #®B
+?Q H°` ϕ•v- +?B #^M; /"M? +?9i iBM? HU+ H€i M[M?bM M?[M; #ªQ #®B i®i ?A
@ *kM; ϕQÊ+- H-M M"̄v +?9M; i M?QÌM; +Æ ?°B +?Q M; QÌB F?€+ ϕB5
>Q"̄M; pB M i`QÎM; +| +?9i iB + ?"M H„+ ϕ-m- iBM? i?¬M +O ?„M +kM; `i bmM;
S?QÆM; H½Q ϕ m F?¬M; ϕB- ?„M +kM; F?¬M; iB M +?ϕv iÈB X
"S+ +´ ?¼ M"̄v >Q"̄M; pB M i`QÎM; ϕ½ i?'v [m - M?QM; æB M ?Q"̄M; i?Q i`'M i?b
M; ?2 GQm *QÆM; M|B [m - >Q"̄M; pB M i`QÎM; i?"i ϕ9M; H"̄ Km®M +?ϕv [m M?bM
HQm i`mv M iW +´ ϕϕB #•v ; Bì +kM; F?¬M; i?'v M?B mX
>Q"̄M; pB M i`QÎM; K'v M; QÌB #¼M ?¼ F?¬M; [m t2K- >Q"̄M; H½Q iW >QM; FQM;
/šM ϕ-m M?[M; M; QÌB ϕB iÈB +~M i?"M i?QÎM; i?S+ ? B K|M p"i T?~K M"̄vX
> B K|M p"i T?~K M"̄v ; B€ i` +kM; F?¬M; i?'T- óæB M ?Q"̄M; i?Q i`'M ô Qi M?'i +
+ÁM ó ooM? >mv i`B m i? -M ϕ²ô +O .B K G" T "ªM +, M #ªM H"̄ F?¬M; +| +€+? M"̄Q
i`QÌM; +?Q # Q ; Bì tm'i ?B M [m +?mv M #9i iQ+? i?"i +O .B K G" T "ªM ϕQÊ+ #€
#€M ϕ'm ; B€- ϕQ€M +?WM; +kM; +| i? H M iÈB ?ÆM S+X
.M b Q / M? iB M; .B K G" T "ªM B +kM; #B i- HϕB ?B K i?'v i€+ T?~K- +| H M ϕ M
F?¬M; +| #i F€ p'M ϕ X
Gw Zm•M aÆM p" Gw h?¬M? HϕB M?bM M? m- MÆB M"̄v +€+? +€B #¬M +kM; iQÆM
#¼M ?¼ +kM; +| i? M; ?2 ϕQÊ+X
L; ?2 ϕQÊ+ M?[M; M; QÌB M"̄v ϕ€M? ; B€ ; B€ +ª ϕ°M; K°i +?9i H"̄ K'v M; ¬M pϕM- ?Æ
+? i H†M; ϕ®B pÈB M?[M; +QM b® M"̄vX : Bì F?„+ M"̄v Gw Zm•M aÆM +QB M?Q ϕ½
ϕ½ ?Q"̄M iQ"̄M i`QÎM; i?¬M? - ?„M ϕ½ iϕQ` K°i i?"M? iQ+? F?B M +?Q #¼M ?¼ F?
"S+ +´ ?¼ p" æB M ?Q"̄M; i?Q i`'M ϕQÊ+ #¬v` i`QM; i?ÌB ; B M +| +?WM; KQÌB #
i?Q+? i` M? +kM; iQÆM; ϕ®B M?B m- HϕB H"̄ #9i iQ+? i?"i +O .B K G" T "ªM- `i
+~M i?"M ?ÆM X
GQm *QÆM; H-M M[ϕ~v t2 ϕ~v `ÌB ϕB F?ÄB T?ÁM; F?€+? M?Ä- +€+ ϕ iY >¬ ; B +k
#¼M ?¼ +kM; F?¬M; ?SM; i?9 H„K ϕ®B pÈB #S+ i` M? M"̄v p" b€+? æB M ?Q"̄M; - M
M; ?` Hm" M p #€i h`QÌM; aBM?- ϕ†+ #B iH"̄ iB m M? ϕ-m >¬ >Q MFB - ϕ M #|M;
ϕ-m +?d H|2 H M ?bM?ªM? #€i h`QÌM; aBM? tBM? ϕ TX
h?ÌB ; B M i`¬B [m +kM; ϕ½ F?QªM; K°i ; Bì- Gw .QÆM; ϕ½ #¬v ϕQÊ+ i€K K|M p"i
i` +kM; +?Q +| +€B M"̄Q i?'T ?ÆM M; ¬M pϕM- +ÁM [m®+ #ªQ M?Q #€i h`QÌM; aBM
+ªK T?K+X
K°i b® M; QÌB M?bM Gw .QÆM; €M? K„i #„i ϕ-m +| +?9i i? v ϕ'B- H"̄ K°i HQϕB i?¬M
ϕQÊ+X

h M + O Gw .QÆM; #¼M ?¼ ç m M; ?2 M|B [m - +?mv M M?B m H-M i?„M; HÈM p`
+kM; #B i- M?QM; Gw .QÆM; i?U+ bU i`B M H½K ç² +O ?„M +?Q K¼B M; QÌB t2K-
bU `mM; ç°M; i”M ç€v HÁM; X

L?[M; i?S ç² M`v- #’i F€ K|M M”Q ç®B pÈB #¼M ?¼ K” M|B ç m +| i? H”K #ªQ #®B
i`QM; pB M #ªQ i”M; +kM; imv i ç®B i?-M F?Q- K” M?[M; #ªQ #®B M`v- i’i +ª ç m

h€K K|M p”i T?~K bQm i-K- p”v i?b iQÆM; çQÆM; pÈB H” i€K H-M Km çQÊ+ ?”M;
M;”M p¢M- i?”M? iQ+? M?Q p”v M; ?o +?Q +MM; +kM; `’i FBM? F?OM; X

S?ªB M|B `^M; - +ÁM +| M; QÌB +ÁM +QB Gw .QÆM; M?Q p½M #®B- M?QM; H9+ M
M?[M; i?”M? iQ+? M`v +O Gw .QÆM; - ?Q”M iQ”M çQÊ+ M?[M; +?mv M ;B M`v +
+MM; M;²B M; M; ?”M; pÈB #¼M ?¼- ç•v +kM; H” K°i KK+ çQ+? F?B M >” H½Q ;B

GQm *QÆM; H¢B iW iW çB p”Q- i’i +ª K¼B M; QÌB i?m ?²B bmv M; ?o i`QM; HÁM; -
Î t2 ç~v +O GQm *QÆM; X

h’i +ª K¼B M; QÌB ç M; M; ?o- H-M M”v GQm *QÆM; b) H¢B b) K M; +?Q #¼M ?¼ K
>Q”M; pB M i`QÎM; +kM; F?-M; M; Q¢B H - /M b Q >Q”M; pB M i`QÎM; +kM; +?Q
.QÆM; bQm i-K- i, M?Q æB M ?Q”M; i?Q i`M pW # M M½v- +MM; pÈB +€B ’K hmv
?”M M?bM i?’v X

G-M M”v i’K pªB T?Q i` M t2 ç~v KÄM; ?ÆM- T?Q /QÈB ;B®M; M?Q H” F?-M; +| i
h`QM; K„i `’i M?B m M; QÌB +kM; H° ` iB M; ?B M; Ì- M?bM +?^K +?^K p”Q GQm *Q
GQm *QÆM; F?) +QÌB K°i iB M; - iW iW KÎ i’K pªB ` - #ªQ #®B T?Q /QÈB `®i +K+
@ L; B M i?-M HQM; i?-M ?´5

G-M M”v M; QÌB F m H M i?”M? iB M; +?QM? H” h-M H½Q- h-M H½Q +ÁM i`U+ iB
M; ?B M +´ M”v ?„M [m€ [m2M i?m°+- M; ?B M +´ M”v +ÁM M^K i`QM; i v ?„M K°i i?
?”M T?K+ +? X

@ E?-M; b B- ç•v +?QM? H” M; ?B M +´ M´B iB M; i?-M HQM; i?-M ?´ K” M? Gw K
GQm *QÆM; F?) ;”i ç-m- #„T i?`i i` M Kti æQÌM; i’M; H¢B K’i iU M?B M; B-M ;B”
H” Gw .QÆM; Km çQÊ+- M; ?B M i?-M HQM; i?-M ?´ M”v +kM; p”v- K°i M; QÌB HB
+?¶ oBM? ”ªQ h` B #¼M ?¼- +ÁM H” p”i T?~K + Q +’T M?’i- ç +?Q ?„M F?-M; i? I
*?mv M ? B H-M M”v- +kM; H”K +?Q mv p¼M; +O oBM? ”ªQ h` B ?¢ tm®M; i?’T F?
M; ?o +?mv M Km çQÊ+ pÈB #€M çB H” K°i- +?d +—M M? #€M K’i- p”v ç½ +?SM; K
+?Q ç¢i- ç b|i K’i- mv iQM iU M?B M b) #` ?¢ tm®M; X

@ >Q”M; pB M i`QÎM; - S?QÆM; H½Q- çB- çB t2K K°i +?9i5

h-M H½Q H¢B [m v ç-m M|B pÈB ? B p` H½Q M?•M # M +¢M? K°i +•m- >Q”M; pB M
H M- # p` H½Q M?•M +MM; M? m çB iÈBX

GQm *QÆM; p°B p”M; M; ? M? ç|M- +QÌB M|B,

@ h-M H½Q M; ”B iÈB i?”i ç9M; H9+- M; ?B M M”v +ÁM +?Q ç-v KU+- HB M H”K T?

GQm *QÆM; pšM çB i?2Q Gw .QÆM; - +Æ ?² i’i +ª K¼B i?S Gw .QÆM; +| ?„M +kM
F?-M; M; Q¢B H - `ä`”M; ?ÆM h-M H½Q iWM; i`Ê ;B9T +€B M; ?B M M”v- H9+ M”v
p¬ +MM; i?Q+? ?ÊT X

@ æQÊ+- çQÊ+- +ªK ÆM +”m- iB m iY5

h-M H½Q ç¢B +QÌB H M iB M; - `’i M?B m M; QÌB +kM; M; ?B M; Ì p` iÁ KÁ M?bM # M
H½Q #¼M ?¼ #B i ? ii?ªv M; mv M +ÊX

L;?B M +´ M¨v- +kM; H¨ #¼M ?¼ +MM; M? m T?€i ?B M ` bUªQ /B m i`QM; ç|- M
M;?B M `i #bM? i?QÌM;- K°i F?B ç´ ç-v KU+ HB M i? ?B M ` #Q`M i`QM; ç|X G9
h?€B H½Q #¼M ?¼ ç½ iWM; i?´v +€B M;?B M +´ M¨v- +kM; ç m /QÈM +´ H M-` bS
h-M H½Q iW iW i? K MQÈ+- M? M?¨M; K¨B ç€v M;?B M- +?d +?®+ H€i- ?Q p,M ç
M;?B M #„i ç-m ç°M; ç¨vX
h`QM; [m€ i`bM? ?¼ i ç°M; +?9M; +ÁM H¨K tm'i ?B M bQÆM; i`„M; M?¨M M?ç i- M
K¼B M;QÌB +kM; i`ÈM iQX
@ L;?B M i?-M HQM; i?-M ?´ i-B ç½ M;?2 [m i`mv M i?mv i M¨v- F?¬M; M;Ì H¨ +|
G[a€+? M;Æ M;€+ M?bM çB m /B M ` i`QÈ+ K„i- ?„M v m i?Q+? i` M?- #ªM i?•M -
#ªQ p,M T?ÁM; çQÆM; M?B M F?¬M; t Hç; b- +?Q /M +?Q iWM; i?´v [m M;?B M
M|B [m +•m +?mv M p¨ iBM ç²M p M|X
@ _²M; # v HQÈM- ?´ pÌM- ç•v [mª H¨ F€ +ªM?- +kM; +?d +| M;?B M i?-M HQM; i?
GQÆM; H½Q i?-K M|B K°i +•m- ç•v H¨ K|M ç² bQm i-K i?S +?QM +O Gw .QÆM;-
+?Q K¼B M;QÌB bU`mM; ç°M; `ä` iX
L;QÌB #B i i`QM; i v Gw .QÆM; +| M;?B M i?-M HQM; i?-M ?´ F?¬M; Qi- +?mv M
M;? `i M?B m M;QÌB #B i- M?QM; M;QÌB +?QM? i¨M K„i M?bM i?´v M;?B M i?-M H
T?-M HÈM i?ÌB ;B M M;?B M +´ M¨v çQÈ+ ç i`QM; M?¨ Gw .QÆM;X
G9+ M¨v M;QÌB i¨M K„i i?´v M;?B M +´- F?¬M; F?ÄB i`ÈM iQ ? B K„i- M?[M; H½Q
#B i p)- F?¬M; pB i i?Q T?€T- #¼M ?¼ +kM; ç m iB T t9+ [m iS #ªQ p,M T?ÁM;-
K¶B M;QÌB +kM; H¨ H-M ç-m iB M M?bM i?´v X
@ L;?B M i?-M HQM; i?-M ?´- i?¨i / M? #i ?Q i`mv M 5
>Q¨M; pB M i`QÎM; +QÌB F?´ K°i iB M; - Gw h?¨M? Zm M; +kM; [m v ç-m M?bM ?
;B€+ iQÆM; iU- #ªQ #®B i®i M?Q p¨v- içB b Q F?¬M; T?ªB H¨ i?m°+ p #¼M ?¼ F
h` M K†i E?´M; H½Q p¨ G¶ >mv M +kM; +| +?9i F?´ bÎ- #®B i?¨i i®i +O Gw .QÆM
H¨K +?Q G¶ >mv M ?ÆM ;?2M i} X
GQÆM; H½Q- G[a€+? p¨ aÎ hQM? H½Q M?•M M;Q¨B p F?B T bÊ- +ÁM +| +ªK ;B€
iÈB ç•v- M m F?¬M; M?B m #ªQ #®B i?-M F€ M?Q p¨v b) F?¬M; i?´v çQÈ+- H9+ M¨
iÁ KÁ p Gw .QÆM;X
h-M H½Q K¨B KU+ K°i ?²B- M?bM F„- H9+ ç| KÈB ?¨B HÁM; i`Î p +?¶ M;²B +O Kb
JU+ H„M; `²B- F€ +ªM? i?-M HQM; i?-M ?´ +kM; HB M #B M K'i- GQm *QÆM; p°B
+ªM? H-M M[tm'i ?B M- ç +?Q K¼B M;QÌB +| i? iB T iK+ [m M b€i X
>Q¨M; pB M i`QÎM; KÈB pW pW `ÌB çB- >Q¨M; H½Q HB M çB iÈB- #„i ç-m +¨M i?
M†M; M i?Î /¨B- KdK +QÌB M?bM Gw .QÆM;- H9+ M¨v KÈB i`Î HçB +?¶ M;²B +O
[m M b€i M;?B M i?-M i?2Q i?S iU- H9+ i`Î p HçB i¨M ç-v +ªK F?€B- ?¬K M v iÈ
KÎ`°M; M?½M ;BÈBX

dkeX *?QÆM; dkk, h`B M G½K aQm h-K L?Ä UeV

aU i?-M F€ +O M;?B M +´ +kM; ?´T /šM +QM 2K >¨ ;B - ç€M; iB + #¼M ?¼ +?d i?
L;?B M i?-M HQM; i?-M ?´ çQÈ+ i`B M H½K i`QM; KQÌB H,K T?9i- i'i +ª K¼B M;Q
?²B F€ +ªM? `²M; # v ?´ pÌM- i'i +ª +€+ +?mv M ;B +kM; F?2M F?¬M; /Si- F?¬M;
i`mv M i?mv iX

h`QM; iB M; M;?¨ Hm¨M +O K¼B M;QÌB- GQm *QÆM; H-M M[ç¨v t2 çB X

G9+ M"v €M? K„i > EB i M?bM Gw .QÆM; +kM; +| +?9i H" H¢- i?ÌB ;B M ?„M p" G
F?¬M; iQM? H" M; „M- +kM; ç½; †T Gw .QÆM; Km ç²- M?QM; ?„M +kM; F?¬M; M; ?
+| M?B m ç² i®i M?Q p"vX

"•v ;Bì +€+ +?mv M ;B M ;?` Hm" M M?B m ?ÆM- h-M H½Q `i ?`B HÁM; M;²B ç!- i?
.QÆM; - i`QM; M; ?B M i?¬M M"v +kM; +| MB K FB m M;¢Q +O ?„M- /M b Q +kM; H

GQm *QÆM; H-M M[i`Î H¢B- H-M M"v ç~v t2 ç~v HÈM ?ÆM- +€+ +?mv M ;B ç M
H¢B- €M? K„i i`i +ª ç m i" T i`mM; Î i` M t2 ç~vX

L|B K|M M"v HÈM M?`i +kM; F?¬M; [m€ ç€M; - H-M M"v bQ pÈB i`QÈ+ ç! t2 ç~v Qi
T?Q i` M ç M; ç"v K°i i`K pªB çÄ HÈM ?ÆM- T?Q /QÈB i`K pªB çÄ +ÁM ?B M ` tm
F?¬M; F?€+ +€B ?°T i?Ov iBM? H9+ i`QÈ+ H„K X

æB iÈB ;B[- GQm *QÆM; M?bM #®M T?Q K°i +€B- H9+ M"v KÈB iW iW p¢+? i`¬M

E i [mª T?Q /QÈB +kM; ;B®M; M?Q K¼B M;QÌB /U HB m- T?Q /QÈB i`K pªB çÄ [m
HÈM- T?Q /QÈB H" KQÌB ? B #bM? M?ÄX

h`i +ª KQÌB ? B #bM? ç m H" K"m ç2M- HŠM; H†M; #`v ` ç!- i?Q¢i M?bM `i i-K i?

@ "bM? iB M •K5

"¢+? JBM? H" M;QÌB ç¬m iB M F m H M- M?[M; +€B #bM? M"v F?B ?„M çB +MM; Gv
i?`v [m - +kM; K°i H-M M; ?2 [m •K M?¢+ i?¬M F€+O #bM? iB M •K- +?Q M M b m
çQÈ+ F m H MX

L; ?2 çQÈ+ # +?[ó#bM? iB M •Kô- `i M?B m +?mv M ;B +kM; bYM; b®i K°i +?9i-
#bM? i`QÈ+ K„iX

*kM; +| `i M?B m M;QÌB M; ?2 [m #bM? iB M •K- M?[M; +€B #bM? M"v +ÁM iWM; c
KK+- M?QM; +kM; F?¬M; +| M?B m M;QÌB t2K [m iB i KK+ M"v- ?B m SM; M?[M; +
p`i` M i?U+ i i" M K„i i?`v çÆM ;BªM H" F?€+ M? m i` M i`B /QÈB ç`i X

G9+ M"v T?¬M HÈM +€+ +?mv M ;B +kM; H" H-M ç¬m iB M M?bM i?`v M?[M; i?S M

@ "bM? iB M •K H" +€B ;b\

G¶ >mv M `i M; ?B M; Ì ?ÄB +? ?„M ç M; Î # M +¢M?- i` M K†i E?`M; H½Q +kM; +
#¼M ?¼ H" GQÆM; H½Q- aÎ hQM? H½Q M?•M +kM; ;B®M; M?Q p"v- €M? K„i Gw h
+?^K KQÌB ? B #bM? M?Ä FB X

*?mv M H¢p M?[M; +?B + #bM? M"v H" ç½ iWM; T?€i b!M; i` M iB pB- ç€M; iB + M
i?"i +kM; F?¬M; M?B m- +kM; F?¬M; i`mv M HQm ` ç M MQÈ+ M;Q`BX Gw h?"M?
H" M;QÌB MQÈ+ M;Q`B- +°M; i? K ?„M HQ +?mv M Î +® +mM; - ç®B pÈB +?mv M #
K°i +?9i X

Gw h?"M? Zm M; +ÁM +® w çB ibK iB i KK+ FB - Î i`QM; \*® \*mM; æ`B "„+- +ÁM +`i
+€B #bM? M?Ä- +€B #bM? M"v ;†T ;B! +kM; +| i? T?€i ` i? M?•K / M; ?2- `i ç€
i?"M? F?9+ M?¢+X

*?QM? H" #ÎB pb H) ç!- Gw h?"M? Zm M; KÈB KQÌB T?•M iBM iQÎM; iB i KK+ ç! H
i? + ?€i i?"i bUX

@ J°i ç®M; #bM? +| ;b ? v- ç² +`M; M;`v +`M; F?| +QB- +ÁM F?¬M; #^M; +€B M; ?B

" M +¢M? +€B #`M FB - >` >Q M `i K`i ?SM; i?9 #om K¬B- +m®B +MM; M^K #Á H M
+¬ K°i +€B- +QÌB H„+ ç¬m- M;QÈ+ H¢B >` EB i pšM #WM; #WM; ? ,M; ?€B M?bM M
M?Q iB m M? ç¬m M"v +?d #B i t2K +?Q pmBX

a m F?B M?[M; +€B #bM? M"v çQÈ+ ç~v p`Q- ?„M +ÁM ç†+ #B i +?9 w T?ªM SM; M
i`QM; K„i M?[M; +?mv M ;B M"v +kM; K M; i?2Q K°i bU +?Ì çÈB- +ÁM K¢M? K) ?Æ
i?¬M ?` pW `²BX

æ² +| i? ç +?Q M?B m +?mv M ;B M?Q p"v +kM; +?Ì çÊB- +| i? FûK b Q\

@ JQÌB ? B #bM? M"v i`aB [m ;B€K ç`M?- çQÊ+ +¬M; M?"M H" ç² bS MmM; iW bûi +€B #bM? M"v +| K°i i M ;¼B p¬ +MM; / M;?2- ;¼B H" #bM? iB M •K5

GQm *QÆM; iW iW M|B- pW M|B pW KÎ ?°T i?Ov iBM?- Î +Y +€+? ç| F?¬M; t + ;B| +Ð HÈM- M?QM; ;B| i?´B ` +?QM? H" ;B| M? - F?¬M; aM? ?QÎM; M;QÌB # M i` :B| M? i?´B- •K i? M? i?¬M iB M p M; H M- ç¬m iB M M;? KÌ aQ p M; p¼M; # M i`

@ •K i? M? ;b\ LÆB M"Q T?€i` •K M?¢+\\

>" >Q M ç°i M?B M M;²B i?ŠM; M;QÌB- ç¬m F?¬M; M;WM; +?mv M ç°M; - M?bM +?m ;®+ i? M? •KX

@ hBM?5

æ°i M?B M K°i iB M; `i p M;- ç +?Q >" >Q M bÊ ? i ?²M- iB m +¬ MQÆM; +?Êi ç i`ÁM- K°i H9+ H•m b m- +¬ +kM; F?¬M; iB K çQÊ+ MÆB T?€i` •K i? M?X

>" EB i- >" a M a M H9+ M"v H¢B bYM; bÌ Î ç| - F?¬M; /€K iBM iQÎM; M?bM M?[M; - > B M;QÌB #¼M ?¼ pšM Hm¬M +?9 w M?[M; +€B #bM? iB M •K i` M t2 ç~v +O GQm i?'v K'i ?SM;- i? M? •K pW p M; H M- #¼M ?¼ +kM; #B i M?[M; i? M? •K M"v H" i FB i`mv M iÊB X

E?9+ ?€i hQÈM; [m•M H M? iW iW çQÊ+ i`bM? /B M- #`B ?€i M"v +| +?9i F?€+ pÊ ?"Q F?Q +kM; F?¬M; ? ;BªK #Êi- ç m H`K +?Q M;QÌB i M;?2 K" i?'v M?B i ?mv i *m®B +MM; >" >Q M +kM; T?€i ?B M +| +€B ;b F?¬M; ç9M;- iW iW [m v ç¬m H¢B- FB X

*¬ pšM iB K FB K •K M?¢+- H¢B +?QM? H" iW MÆB M"v T?€i` X

"bM? iB M •K- H9+ M"v >" >Q M p" >" a M a M #¼M ?¼ +m®B +MM; ç½ ?B m i¢B b +€B i M M?Q p"v- iB M •K- •K i? M? i?¬M iB M- ?bM? /mM; p¬ +MM; ;¬M b€i- •K M M?Q iB M •K p"vX

h'i +ª +€+ +?mv M ;B +?mM; [m M? ç m v M H†M;- HŠM; H†M; M;?2 #`B ?€i i mv i \*| p`B +?mv M ;B +ÁM M?„K K„i H¢B- iU ?² /KM; i•K +ªK i?K- /KM; i•K H„M; M;?2 L`Q bÊ Qi M;QÌB #B i #bM? iB M •K- H9+ M"v i?¬M i?€B +kM; ç m ;B®M; M? m- ç² F?| M;?2 çQÊ+ 5

@ >¼ HB m #¼M ?¼ +| ç†i +€B K'vT?iB M?¢+ ;b ç| # M i`QM; ? v F?¬M;- ç M; T? G¶ >mv M FûQ FûQ +€M? i v E?´M; H½Q- iW iW M|B K°i +•m- # M +¢M? +¬- GQÆ ç¬m H¢B- M?bM G¶ >mv M K°i +€B b„+ H¢M?- ? B p` H½Q M?•M #bM? i?ÌB `i ?Á p"v- ç +?Q G¶ >mv M +kM; bÊ ? i ?²M X

@ *?È M|B HmM; i mM;5

•M? K„i E?´M; H½Q +`M; i? K #ûM M?¼M bQ pÈB #¼M ?¼- i?'T ;B¼M; F?B M i`€+? M"v K°i +?9i- +m®B +MM; H„+ ç¬mX

G¶ >mv M M?bM +? +ÁM +| +?9i M|M; Mªv p" bÊ ?½B- i`QM; ;B•v H€i ?B m b B H K†i M?Ä M?„M M?'i i?ÌB i`Î M M i`„M; # +? X

*¬ `i ;?2M i} pÈB Gw .QÆM;- F?¬M; iBM Gw .QÆM; +| ç² i®i M?Q p"v KÈB i?2Q M?QM; M|B M?Q p"v- +kM; iQÆM; çQÆM; +¬ ç M; +?'i p'M >" H½Q- +?'i p'M p` H½ M"v H'v ?Q H`K ;Bª- +® w HW ;ç i #¼M ?¼ X

GÌB M"v #` M;QÌB F?€+ ?B m H-K- p"v +kM; `i T?B M iQ€B- +| i? b) H"TiS+ #`
T?K M[#¼M ?¼ +kM; F?¬M; +-M H,M H°M i`QM; M;? M"v- +?mv M M"v çO ç +?Q
;B Qi?B TpÈB M;QÌB F?€+X

@ " - +€B ?°T M"v F?¬M; T?ªB H" iW M?" +k +O KbM? ibK çQÊ+ ç! b Q \

L?bM i?'v +€B ?°T ;¶ M"v- Gw h?"M? ?ÆB bYM; b®i- H¢B p°B p" M; M!B pÊB Gw Z

[m v ç-m H¢B HB + M?bM Gw .QÆM; X

@ æ9M; - +?QM? H" iW M?" +k +O +?9M; i ibK çQÊ+ ç! - ç•v +kM; H" K!M #ªQ #®B

Gw .QÆM; ;"i ç-m +Q!B- +€B ?°T M"v ;B€ i" ?Q†+ ;Bª F?¬M; + Q- M?QM; HÊB Q-

"i iQ HÊM- F?¬M; +! M!- Gw .QÆM; H¢B F?¬M; i? +! çQÊ+ i?-M FB K L; Q h" M; -

EB K X

@ h?b` H" M?" +?9M; i +kM; +! #ªQ #®B 5

Gw h?"M? ?„+ ?„+ +Q!B K°i iB M; - `i H" FB m M; ¢Q pb #ªQ #®B M?" KbM? tm'i ?B

pW `²B #ªQ #®B çQÊ+ i`B M H½K +kM; H" +O Gw .QÆM; - M?QM; M?[M; #ªQ #®

i`QM; HÁM; Gw h?"M? F?¬M; +! #'i F€ bmv iQÎM; - +, M #ªM F?¬M; /€K M; ?o iÊB b

"•v ;B! M?bM i?'v +€B ?°T M"v- #ÎB pb ç! F?¬M; T?ªB H-M ç-m iB M i?'v- +?Q M M

i?B iX

@ *?¶ +O +?9M; i¬B #ªQ #®B M?B m 5

Gw .QÆM; +kM; +Q!B +Q!B- # M FB GQm *QÆM; ç½ #„i ç-m ;BÊB i?B m,

@ æ•v H" +? +O M? Gw ibK çQÊ+ #®M ?°T K€v +?KT ?bM? p¬ +MM; T?S+ i¢T- bQ

F?¬M; M?B m- M; ?B K F?„+ K" M!B +?QM? H" #ªQ #®B i' i`mv M M?" ?¼ Gw X

G!B +O GQm *QÆM; ç +?Q MK +Q!B i` M KB M; Gw h?"M? HÊM ?ÆM- i` M K†i G

ç°M; - ç•v +?QM? H" K!M ?"M; i?"i ;B€ i" - #ªQ #®B HQm i`mv M i`QM; M?" KbM? X

_i M?B m M; Q!B M; ?2 M!B [m p ?°T +?KT ?bM?- +kM; +! K°i b® M; Q!B i?'v i" M

H†M; ;"i ç-m- GQm *QÆM; ç2K ?°T +?KT ?bM? ç! +¬K H M`²B H¢B ç†i Î ç! - b m ç!

ç€ FB X

E?;2 KB M; çQ!M; i' M; +ÁM K M; i?2Q K°i MK +Q!B- ?„M F?¬M; M; !iQÊM; ç€ Gw

h` B +kM; H'v` i`B M H½K- bQ b€M? pÊB M?[M; p"i T?~K i`QÊ+ ç! - K'v #S+ iQÊM;

M"Q b€M? #^M; - +?„+ H" p"i T?~K Gw .QÆM; bQm i-K çQÊ+ F?¬M; M?B m H„K- +®

*?Q /M M?Q i? - i`QM; HÁM; æQ!M; i' M; +kM; +! K°i +?9i FB m M; ¢Q- ç•v H" ç² #¼

+MM; M?[M; #ªQ #®B FB ç†i +?mM; K°ii +?¶- +?ŠM; T?ªB +kM; Km®M M!B ç² +O

@ "S+ imÊM; KQ!B ? B bBM? iB m M"v - H" M? Gw Km çQÊ+ Î oBM? "ªQ h` B- ?°T

- i?¢+? çB m i?b +"M; ?B K i?'v ?ÆM- i`QÊ+ K„i +?9M; i #B i- ç•v H" i?¢+? çB m

LK +WQB i` M K†i æQ!M; i' M; iW iW +SM; M; „+ Î ç! - iW iW çSM; H M- F?¬M; /€K

i` M i v GQm *QÆM; X

@ *?! +?! K°i +?9i- +"m M!B- ç•v H" iQÊM; i?¢+? çB m +O K€v +?KT ?bM? \

æQ!M; i' M; M?bM +?^K +?^K K„i KÎ iQ- F?¬M; M?`M çQÊ+ ?ÄB K°i +•m- GQm *QÆ

i` M iQÊM; ç€ #„i ç-m +?mv M ç°M; ,

@ æ•v +?QM? H" i?¢+? çB m +O K€v +?KT ?bM?- iQÆM; çQÆM; pÊB K°i ?°T K€v +

M?•M H" T i? - KS+ ç° T?S+ i¢T +kM; H" p¬ +MM; + Q 5

GQm *QÆM; pW M!B pW i?2Q T?QÆM; T?€T K" i`QÊ+ ç! Gw .QÆM; /¢v +?Q ?„M

iB m- M?bM iQÊM; ç€ F?¬M; M; WM; #B M ç´B- €M? K„i æQ!M; i' M; H-M M[i`ÊM

dk3X *?QÆM; dk9, h`B M G½K aQm h-K L?Ä U3V

E?®B i?¢+? çB m M"v +?d M?Q K°i F?®B i?¢+? #bM? i?Q!M; X

L?QM; - +! KQ!B ? B F?®B iQÊM; M?Ä i¢Q i?"M? #° T?"M i?2M +?®i +O K€v çB m

*?d M|B ç M K€v- ç½ M|B H M bU F?€+ #B i +O ç² p"i- H" #ªQ #®B ç†+ #B iX
 >ÆM M[ç•v KÈB i?U+ H" K€v i?¢+? çB m ç°+ M?'i- ç| H" ç² p"i ç°+ M?'i p¬ M?' i`
 M?'iX
 æQÌM; sm•M JBM? KB M; `mM `mM +?"K`½B iB M H M +?QM? ;B[X
 o`i`Q KQÌB ? B #S+ imÊM; M?Ä ç½ #` GQm *QÆM; i? v ç´B- +?d +¬M F?¬M; T?ªB
 #B i çQÊ+ ç•v F?¬M; T?ªB H" i?¢+? çB m #bM? i?QÌM;X æ•v H" K€v çB m F?„+ i?
 çQÊ+¬ pB + M"v +kM; ;B®M; M?Q M|B æQÌM; sm•M JBM? #€M H"m K°i K|M #ªQ #®
 Gw .QÆM; F?) i?Î /`B- M? +kM; ç M; `i HQÐM; HU F?¬M; #B i +| M M H'v ` +?Q
 ç| +| ;b i?¬M #Q- ?B M i¢B Gw .QÆM; ç m F?¬M; +| +?9i K M? K®B- M|B F?¬M; +
 H½K i?m çQÊ+ K°i b® i?¬M; iBM HB M [m MX
 J¼B M;QÌB tmM; [m M? ç m M?bM æQÌM; sm•M JBM?- +| €M? K„i ç²M; +ªK p" +kM
 E?¬M; +¬M M|B i? K- i'i +ª K¼B M;QÌB ç m #B i +?mv M ;b tªv ` - #ªQ #®B æQÌM
 .QÆM; +?„+ +?„M ?„M M;?o +?d H" i?¢+? çB m #bM? i?QÌM;- K½B ç M #•v ;BÌ KÈB
 i`ÌB pU+X
 "€M ç² i®i K" M;?o #€M ç² #bM? i?QÌM;- æQÌM; sm•M JBM? ?Q" M iQ" M ç½ #€M H"
 @ h¬B M?È H"- ç M #|M; i`,M; p" +ª M;?B M i?¬M HQM; i?¬M ?´- Gw .QÆM; ç m Kr
 Gw h?`M? Zm M; M?Qm K"v [m v ç¬m b M; GQÆM; H½Q- E?´M; H½Q M|B K°i +•mX
 @ æ9M;- Î ç•v ç m H" ç² +O oBM? "ªQ h` BX
 GQÆM; H½Q ;"i ç¬m- M|B tQM; ¬M; +kM; i?Q€M; bYM; b®iX
 æ9M; H" oBM? "ªQ h` B- ? B H¬M FB K H"m- M m M?Q i?2Q HÌB M|B M"v +?ŠM; T
 ç| M?[M; # H¬M b Q\
 oBM? "ªQ h` B FB K H"m # H¬MX
 æ•v H" +?mv M K" F?¬M; K°i B +| i? iQÎM; iQÊM; ` - Î oBM? "ªQ h` B K°i H¬M H"
 +O +ª çÌB- ?B M ;BÌ +| M;QÌB FB K H"m j H¬M Î ç| - ç| +?ŠM; T?ªB H" ç€M; M;¢+ M
 _'i M?B m M;QÌB ç M; M?bM Gw .QÆM;- ç m +| +ªK ;B€+ FBM? F?OM;X
 Gw .QÆM; Î oBM? "ªQ h` B FB K H"m- +kM; ç½ ;B€M iB T +?SM; KBM? i?U+ HU+
 F€+Y ?"M; ç² +´ M"Q 2 `^M; +kM; F?¬M; +| F?ª M,M; +| M?B m ç¢B H"m ç +?Q G
 .o M?B M- w iQÎM; M"v b) +?d H" ç M;QÌB oBM? "ªQ h` B M OB +?QM? KbM?- M;
 L?bM K°i ?²B K€v i?¢+? çB m- æQÌM; sm•M JBM? +?m t|i p +?¶ M;²B +O KbM?X
 M;¢B- b m M"v +| M M i´ +?S+ i`B M H½K Î oBM? "ªQ h` B M?^K i,M; ªM? ?QÎM; +?C
 /M b Q Gw .QÆM; +ÁM MÊM;QÌB i K°i •M i bM?X
 a m F?B æQÌM; sm•M JBM? tm®M;- >Q" M; H½Q ç M iW >QM;EQM; p" M;QÌB F?€+
 >°T +?KT ?bM? #^M; ;¶ iY ç" M- K€v çB m F?„+ i?¢+? #^M; ç€ i?ÌB M?" JBM?- H" ?
 imv F?¬M; i? bQ b€M? pÈB ? B i? M? i?¬M FB K p" #bM? iB M •K M?QM; +kM; F
 bQm i¬K çQÊ+ M?[M; ç² M"vX
 *ÁM M[- HQ¢B K€v #^M; ç€ `i Qi;†T- H¢B F?¬M; tm'i ?B M M?B m- K°i H¬M K" C
 iBM? T?~K M?Q p"v [mª i?U+ `i ;BÄBX
 *m°+ i`B M H½K +?d +| KQÌB T?9i- >" a M a M p" M;QÌB M?" +kM; F?¬M; F?ÄB i
 Zm•M aÆM +kM; F?¬M; M;Q¢B H - H¬M M"v +kM; +| K°i K|M ç² H" ç² ;B i`mv M M
 > B ç² p"i çQÊ+ ç2K ` - GQm *QÆM; H¢B ç~v K°i +?B +t2 ç~v iÈBX
 h` M t2 ç~v +| K°i i'K pªB çÄ- i` M t2 +K i? +| M?[M; p"i ;b i?b +?d +| i? +?Ì GQm

h`QM; HÁM; >Q`M; pB M i`QÎM; +| +?9i M; ?B M; Ì- Gw .QÆM; +| i? çQ ` ççB FB
 b m K°i ?²B bmv M; ?o- €M? K„i pB M i`QÎM; >Q`M; b€M; H M p` KçM? K) çSM; /"v
 L; QçB i`W ççB FB M ç² bS ÎM; Q`B- +ÁM +| i? #`v ` #° /€M; M`vX
 GQm *QÆM; +QÌB +QÌB- +?"K `½B H`i i`K pªB çÄ- K°i #²M i?Ov iBM? i`QM; bm®i
 +ÁM +| K°i #S+ ?¼ +´X
 *?QM? H` M|X
 >Q`M; oB M i`QÎM; M?bM #²M i?Ov iBM?- i` M K†i +| +?9i M; ç+ M?B M KWM; `Ð-
 M; QÌB M`Q i?'v [m i`i +ª +€+ #ªQ #®B M`v ç m ?B m w M; ?o +O +m° + i`B M H½K
 h?Ov i`mM; ?¼ - H` i?Ov i`mM; ?¼ +O L; ¬ æçQ hY- K°i #S+ ?¼ +´ p¬ +MM; F€ /
 o K†i +O E?´M; >mv M- E?´M; H½Q p` M; QÌB ?¼ aÎ +| +?9i M; ?B M; Ì- ?¼ +?Q M;
 ;B®M; GQÆM; H½Q ç½ iWM; M; ?2 #çM # M|B [m p`i M`vX
 @ E?¬M; ç|M; F?mM; #S+ i` M? HçB +ÁM +?m`M #` +?Q M; •K MQÊ+ - M? i Km®M
 aÎ hQM? H½Q M?•M M|B- ¬M; p®M Km®M +?•K +?¼+ - ç€M; iB + #€i h`QÌM; aBM? |
 M|B çQÊ+ HÌB M`Q- H-M M`v HçB +?Q ¬M; +Æ ?°BX
 @ aÎ hQM? H½Q M?•M- ?²B M[¬M; b) #B i- i?"i bU `i ç€M; +?Ì çÊBX
 GQÆM; H½Q H„+ ç-m +QÌB ? ?ª- bU F€ /B m +O #S+ i` M? F?B çQÊ+ M; •K i`QM
 oBM? "ªQ h` B çQÊ+ i`B M H½K ?ÆM K°i H-M- `i M?B m M; QÌB ç½ i?'v [m - B iW
 HÌB F?2M M; ÊB- #çM +O HQÆM; G½Q +kM; M?Q i? X
 «M; +kM; i?2Q HÌB F +O M; QÌB #çM ç| K` #B i çQÊ+ +?mv M M`vX
 L; Q`B ?¼ ` - M?[M; M; QÌB +ÁM HçB ç m +| +?9i M; ?B ?Q†+ - ?¼ +?Q # Q ;BÌM; ?2
 MQÊ+X æ| H` pB + +O +?mv M; B - +kM; F?¬M; #B i ; -M ç•v ç M; #`M i€M +?mv
 ?¼ ô +kM; KÊB +?d tm'i ?B M +€+? ç•v K°i i?€M; X
 @ *?ŠM; H)- ç•v H` #S+ ói?Ov i`mM; ?¼ ôX
 h-M H½Q çSM; H M ?ÄB >Q`M; pB M i`QÎM; p` S?QÆM; H½Q K°i +•mX > B M; QÌB
 +O Gw .QÆM; - +| çB m Î h`MM; E?€M? +?d M; ?2 [m +?S +?Q iWM; i?'vX
 @ æ9M; - h-M H½Q- +?„+ +?„M ¬M; b) M; ç+ M?B M F?B M?bM i?'v #S+ ?¼ M`vX
 >Q`M; oB M i`QÎM; iOK idK ;"i ç-m- +MM; h-M H½Q çB ç M +?QM? ;B[- S?QÆM;
 i?¬M F€ M?Q p`v- H`K M; QÌB i t2K F?¬M; +?€MX
 GQm *QÆM; i?ª t2 ç'v- +¬K H'v +m°M i` M?- M? ;B¼M; M|B,
 @ æ•v H` óç pQÆM; tm'i ?`M? ç²ô +O L; ¬ æQÌM; hY- H` #S+ ?¼ p¬ +MM; F€ #Q
 ?B M` - tBM KÌB [mw p` i?QÎM; i?S+X
 GQm *QÆM; KÎ +m°M i` M?- +?d H` K°i #S+ i` M? i?¬ `€T +MM; pÈB M°B /mM; F€
 *?Q iWM; ;†T [m +kM; +?Q iWM; M; ?2 M|B [m M M F?B M K¼B M; QÌB F?€FBM
 GQm *QÆM; i` M? M`v TªB Î i`QM; MQÊ+ KÊB ?B M` `ä`M; M M i`i +ª ç m ç M
 >¼ +?Ì çÊB M?QM; i`QM; HÁM; HçB i?'T i?ÄK- #S+ i` M? ?B M i?' çQÊ+ i`QM; M
 iQÊM; +O ?¼X
 @ >Q`M; oB M i`QÎM; - M; `B i?ª #S+ ?¼ p`Q çBX
 GQm *QÆM; ç°i M?B M M|B pÈB >Q`M; pB M i`QÎM; K°i +•m F?B M ¬M; bYM; b®i
 i` M? iW i v GQm *QÆM; X
 S?QÆM; T?€T i`B M H½K i` M? M`v ¬M; ç½ ;†T [m M M #B i TªB H`K M?Q i? M

J¼B M;QÌB ç m +?,K +?9 M?bM #S+ ?¼ i`QM; i v >Q`M; pB M i`QÎM;- +kM; +| M;Q iWM; +?SM; FB M M M +| T?-M ?Q`B M;?BX æ2K #S+ i` M? ç p`Q i`QM; MQÊ+- ç +?Q # Q ;BÌ M;?o iÈB- +ª +?mv M +?d +| Î i`QM; MQÊ+ #S+ i` M? KÈB çQÊ+ i? ? iQÊM; çQÊ+ M M +| +?9i ?Q`B M;?BX

G-M M`v çQÊ+ +?SM; FB M M M ?¼ `i ?`Q ?SM; +?Ì çÊB çB m F€ /B m tªv ` X

oB M i`QÎM; >Q`M; ç2K #S+ i` M? çti i` M #²M i?Ov iBM?- iW iW i?ª tm®M;X

@ æ9M; H` M;•K i`QM; MQÊ+- #S+ i` M? F?¬M; #` T?€ ?Ov b Q\

>` >Q M ¬K H`v F?m¬M Kti #û M?Ä +O KbM?- M;¢+ M?B M F m H MX

@ S?€ ?Ov\ H`K b Q +| i? i? çQÊ+- KÎ iQ K„i [m M b€i çB- çWM; M|B M?[M; HÌB M

>` EB i H„+ H„+ ç-m- p Kti +| +?9i ç„+ w- #S+ i` M? M`v /Q M? p` Gw .QÆM; Km çQÊ+ +?SM; FB MX

>` a M a M FBM? M;¢+ ?ÄB,

@ EB i + - M? ç½ iWM; i?`v [m `²B b Q\

@ .o M?B M- M? +ÁM H` M;QÌB ç-m iB M M?bM i?`v M|X

>` EB i H`T iS+ ;"i ç-m- F?B M M;QÌB i +| +ªK ;B€+ M? i?"i FB m M;¢Q pb çQÊ +?SM; FB MX

@ L?Q i? M`Q +| i? \

*¬ ;€B M?Ä # M +¢M? >` >Q M ç°i M?B M #`i KB M; KbM?- FBM? M;¢+ M?bM p T? M;•K ?Q`M iQ`M #S+ i` M? p`Q i`QM; MQÊ+- i` M Kti MQÊ+ M´B H M K°i H`M bQ. MQÊ+ ç M; /-M çQÊ+ i? ?B MX

*| bÆM +| i?Ov- ?-m ? i K¼B M;QÌB ç½ M;¢+ M?B M- K°i p`B M;QÌB /B +?mv M ç

@ M? ç½ M|B `²B- çWM; M;~M M;QÌB ` i? - ?½v [m M b€i çBX

>` EB i [m v ç-m H¢B- iWM; çQÊ+ +?SM; FB M M?QM; H-M M`v t2K H¢B M? pšM

J°i #S+ i` M? i?-M #Q iU M?Q i`QM; +´ iQ+?X

*¬ #û >` >Q M F?¬M; M|B ;b- >` a M a M +kM; H° p Kti FBM? ?½B- +ª ? B M?bM iBM?X

a m F?B #S+ i` M? +´ çQÊ+ M;•K p`Q MQÊ+ i?b bU F€ /B m +kM; ç M; /-M ?B M `

h-M H½Q KÎ KB M; M?QM; F?¬M; M|B H M çQÊ+ HÌB M`Q- i'i +ª K¼B M;QÌB ç m ç +kM; Km®M t2K M M çSM; ? i H M- >Q`M; pB M i`QÎM; [m v ç-m M?bM Gw .QÆM;

@ h?-M F?Q- i?-M F?Q-+U+ F€ i?-M F?QX

J°i M;QÌB + Q im´B `•m /`B M;È M;QÌB +?"K `½B iB M iÈB t2 ç~v- F?¬M; +-M M|B i?Q+? i?Q ?¼ - H` iQM ç² +O i?Q ?¼ M M M?bM i?`v çB m i?-M F€ b) +| TªM SM

GQÆM; H½Q- E?´M; H½Q- E?´M; ?mv M +kM; pÈB M;QÌB ?¼ aÎ ç m b[M; bÌ- ?¼ ç +O p,M ?| h`mM; >Q - #'i F B H`

@ h?-M F?Q- +?d M;QÌB +| çS+ KÈB +|X

E?¬M; ?B m pb b Q GQÆM; H½Q H¢B ç°i M?B M M;?o iÈB HÌB +O G[a€+? H9+ b +® w +?•K +?¼+ aÎ iQM? H½Q M?•M p` E?´M; H½Q- M?QM; H9+ M`v ¬M; KÈB +ªK +?•M i?"iX

Gw .QÆM; i?U+ bU +| çS+ b Q\ L m F?¬M; pb b Q H¢B M?B m i?-M F?Q ç M p"v- c

dkNX *?QÆM; dk8, h`B M G½K aQm h-K L?Ä UNV

L;QìB p•v iÈB M;`v +`M; M?B mX

"i F H` +| çQÊ+ M;?2 [m ? v M?bM i?'v [m i?b H9+ M`v i'i +ª K¼B M;QìB ç m #` +O #S+ i` M?X

@ Zmw p` F?¬M; T?ªB p°B- +S i?2Q i`bM? iU ç M [m M b€i- #m´B i`B M H½K ?¬K

a m K°i ?²B # M +¢M? t2 ç~v +| ç M 9y M;QìB +?2M H'M t¬ ç~v ç [m M b€i- T?Q M Km®M p`Q t2K F?B M GQm *QÆM; F?¬M; i? F?¬M; H M iB M; M?„+X

GìB M|B +O GQm *QÆM; F?B M K¼B M;QìB i`"i iU ?ÆM- ?¬K M v ?¼ ç m ç M i? F?¬M; i? iU M?B M H`K +?mv M i?'i H i? M`v çQÊ+- +?O M?•M ç½ H M iB M; M M;¢BX

Jt+ /M p`v i`QM; HÁM; M?B m M;QìB pšM F?¬M; Km®M `ìB F?ÄB- bU i?¬M F€+O M m H-M M`v F?¬M; çQÊ+ t2K i?b F?¬M; #B i ç M F?B M`Q KÈB H¢B çQÊ+ M?bM

@ J¶B H-M M?bM i?'v- +ªK ;B€+ i?'v i•K ?²M / Q ç°M;X

L?•M p`i i`QM; MQÈ+ #'i ç°M;- >Q`M; pB M i`QîM; [m'v tm®M; MQÈ+ F?B M +?Q +`i t9+ ç°M;X

h-M H½Q- S?QÆM; H½Q +MM; GQÆM; H½Q ç m ;"i ç-m- "¢+? JBM? i?b F?¬M; +¬ Î #S+ i` M?- "¢+? JBM? H¢B M;?o ç M +?mv M ç½ iWM; +•M M?„+ #`M pÈB Gw .QÆM; +SM; `„M M M KÈB +| çQÊ+ #ªQ #®B M?Q p`vX

æ€K M;QìB /-M /-M iªM ` - K¼B M;QìB i`î H¢B +?¶ M;QìB- +?ì ç M HQÊi çQÊ+ i?C

@ M?- i'i +ª ç m #` +?†M- M? /šM +?9M; 2K çB t2K çBX

>` >Q M ç M # M >` EB i FûQ ®M; i v €Q +O M?- çB m i?¬M F€+O #S+ i` M? i i?'v- ç€M; iB +?B M i¢B +¬ F?¬M; M?bM iÈB çQÊ+X

@ æWM; p°B- ç•v H` #ªQ #®B +O Gw .QÆM;- Km®M t2K H9+ M[ i b) çQÊ+ t2K- ? i`QÊ+X

>` EB i +QìB F?)- ç² p`i M`v +O Gw .QÆM;- ?¼ Km®M t2K H9+ M`Q +kM; F?¬M; i? +•M M?„+ p b m M M +| K®B [m M ? i®i pÈB Gw .QÆM; ?ÆM ç iB M K¼B +?mv M

>` >Q M ;"i ç-m,

@ o•M;- p`v iW iW ?ÆM; t2K +kM; çQÊ+- 2K M;?2 M|B M? Gw .QÆM; ç½ Km M?` Î î ç•v- 2K Km®M ¬K +€B ç M #|M; i`,M; FB çB M;O5

>` a M a M i?Q€M; bYM; b®i- +?2 KB M; +QìB- ç M #|M; i`,M; p®M H` ç² +´- +| i? çQÊ+- M m #` G½Q ;B iY #B i >` >Q M +?„+ +?„M b) #` K„M;X

>` EB i +kM; Mî MK +QìB- H9+ M`v K¼B M;QìB ç m +ªK i?'v i?"i i?QªB K€B- ;Bì F? €T HU+X

G` i`QîM; i¬M +O ?¼ >`- >` EB i +?`m €T HU+ `i HÈM- çB m `v Gw .QÆM; +kM; F i` M?QM; ç½ H` T?| T?ÁM;- # M +¢M? bU ?¶ i`Ê +O ;B çbM? M? +kM; T?ªB M¶

h?ìB çB K K'v M;QìB ?¼ >` i?ªQ Hm" M- K'v M;QìB ?¼ Gw +kM; +| +?9i b®i `m°iX

>¼ `i Km®M p`Q t2K bU i?¬M F€ ç M; tªv ` +O #S+ i` M?- ç†+ #B i H` Gw h?"M? M;?o iÈB- iW M?Ä ç½ F?¬M; ç w ;b ç M 2K i` B +O KbM?- ;Bì H¢B i`B ;BÄB M?Q ` X

@ Gw .QÆM;- +?ì i`B M H½K +?'K /Si ?½v K M; ç² p çBX

G½Q ;B iY ç°i M?B M M|B pÈB Gw .QÆM;- b m F?B +m°+ i`B M H½K #„i ç-m ç•v pÈB M?X

G w . Q Æ M ; M ; ¢ + M ? B M M † B ,
@ J M ; p \ E ? ¬ M ; + − M ¢ • m - ¢ ¢ • v + k M ; ¢ Q Ê + ¢ X

aU #B M ?| pšM ç M ; iB TiK+- K°i b® M ; QìB M |M ; HÁM ; +?¢v H¢B ; -M [m M b€iX
h`QM ; HÁM ; pB M i`QÎM ; >Q`M ; +kM ; ç M ; `i M ¬M M |M ; - ¬M ; pšM `i +? , K +?9 M ?
?| +?'K /SiX

s Q t QX

a m p`B iB M ; F m- #° `®B ; ¶ +kM ; F?¬M ; /B +?mv M M [- Î +?QM ? ; B [F? v K°i `®
oB M i`QÎM ; >Q`M ; ç SM ; H M ç`M ? iB M H¢B ; -M ç t2K- M ?QM ; K¼B M ; QìB M ? M
+¢M ? t2 ç`vX

L ; QìB ç-m iB M +?¢v iÈB F?¬M ; B F?€+ +?QM ? H` >Q`M ; H½Q >QM ; EQM ; X

>Q`M ; oB M i`QÎM ; +QìB K°i +€+? ç m F?´- p` M`v ç®B pÈB ¬M ; +| K®B Q€M i?M
pB M i`QÎM ; ç½ +| M ?B m H-M ç`M ? ?Á ; BªB K®B K•m i?mšM M`v M ?QM ; ç m #` C

>¬K M v H` ç¢B i?¼ >` H½Q imv i ç®B F?¬M ; i? ç +?mv M tªv ` X

oB M i`QÎM ; >Q`M ; F?¬M ; iB M iÈB K` +MM ; h-M H½Q p` S?QÆM ; H½Q M€M H¢B

@ h?"i bU H` H¶ # M iU i`mv M- çWM ; p°B p`M ; +S iW iW i?QÎM ; i?S+X

J°i +?mv M ; B M ?"M ` +?[ i` M F? v HB M H M iB M ; X L?[M ; +?[+´ M`v F?¬M ; T
#B i- p, M iU +O K'v M ; "M M , K i`QÊ+ +?d +| b® Qi +?mv M ; B M ; ?B M +Sm KÈB #

"¢+? JBM ? ç SM ; Î # M M ; Q`B F?¬M ; i? M ?bM çQÊ+ # M i`QM ; - F?B M M ? Km®M

h`QM ; HÁM ; "¢+? JBM ? i?-K i`€+? Gw .QÆM ; - Gw .QÆM ; +| #ªQ #®B M ?Q p"v K`
+ÁM ; B'm çB- i?"i ç9M ; F?¬M ; TªB #¢M +?Q +®iX

@ *?9M ; i +kM ; [m t2K çBX

>` >Q M ; B [ +?†i i v +O >` a M a M M , M Md- K'v +?` 2K +O >` a M a M +kM ; ç M ;
+?Î çÊBX

@ *?Ì K°i H€i çB- çÊB F?€+? t2K tQM ; +?9M ; i b) t2KX

>` a M a M /Q /U K°i H9+- +m®B +MM ; H¢B H„ + ç-m- #m´B i`B M H½K ?¬K M v ç
+| #° /¢M ; +O +?O +?SX

"¼M i` +| +?9i i?`i p¼M ; - M ?QM ; ç m ; "i ç-m ç²M ; w- M ?" ?¼ >` ``i ; B ; B€Q- K¶B
+?9i ?B m #B i H M ; ?o M M +?9M ; #B i KbM ? TªB H`K ; bX

djRX *?QÆM ; dkd , h`B M G½K aQm h-K L?Ä URRV

@ «M ; +?O >²- i` M ç| pB i +€B ; b- K m K m +?Q K¼B M ; QìB #B i çBX

@ «M ; +?O >² H` M ; QìB #B i M ?B m p +?[ +´ M ?`i- T?B M /`+? çBX

G9+ M`v p`B M ; QìB ç m ?QÈM ; p K°i ¬M ; +K i| + #¢+ i`„M ; - +?QM ? ¬M ; H` M ; QìB
?B M +O G¶ " M iU i`mv MX

L ; QìB M`v i M H` >² L ?`i JBM ?- +ÁM ; ¼B H` ¬M ; +?O >²- K¼B M ; QìB +kM ; ç m [m2

h?U+ ` iW M ?Ä ç M ; Bì ¬M ; +?O >² +?Q # Q ; Bì H`K ¬M ; +?O- ¬M ; +?d T?K i`€+?
M`v p ?Qm H¢B H`K +® p'M i`QÎM ; +O #ªQ i`M ; L K EBM ?- H` K°i H½Q iB M #®B

h´ iB M ¬M ; +?O >² ç m FBM ? /Q M ? ç² +´- ¬M ; +?O >² H` HÈT +QM 2K çB M ?bM ?-
ç m Î „ +EBM ? +kM ; iWM ; H` ¬M ; +?OX hm´B +ÁM i` ¬M ; +?O >² i?Q +? F?Q2 F?Q
i ; ¼B çM ¬M ; H` ¬M ; +?O- ; Bì pšM [m2M ; ¼B M ?Q p"vX

@ æWM ; M |M ; p°B- ç i¬B M ?bM ç½X

«M; +?O >² +~M i?"M ç2Q FQM? ç¼+ +?[?B M i` M K•K- ¬M; F?¬M; p°B p`M; M?Q ?€Q ?S+X

@ «M; +?O >²- ¬M; F?¬M; çQÊ+ M?Q i? - ç¼+ çQÊ+ ç M ç•m ¬M; T?B M /`+? ç M ç

@ L? M? H M H½Q >²- çWM; BK H†M; i? +?SX

E?€+? i? K /U ?¬K M`v ç m H` M?[M; #"+ iB M #®B +?mv M; B +U+ + Q / M? p¼M iB M; ç m F?¬M; M?Ä bQ pÈB ¬M; +?O >²X L; QÌB +m®B +MM; H M iB M; H` L; ?B i +K+ F?ªQ +´- ?B M H` +® p'M ?B T ?°B i?m i?"T #ªQ i²MX

L v H½Q iB M #®B ç! H M iB M; F?¬M; F?€+ ; b M; QÌB i?QÌM; - i?"K +?Q ; B®M; K°

@ L m ¬M; F?¬M; /`+? i?b ç i¬B M?ì M; QÌB /`+?X

" M +¢M? H¢B +! K°i M; QÌB M!M; Mªv H M iB M; - p` iB M #®B M`v ç M iW h?B M h i`QM; M?" ç½ iWM; bQm i-K M?B m ç² p"iX h?ÌB çB K HQ¢M H¢+ imv +! i'M i?'i M #ªQ #®B- M m ç2K #€M` +kM; çO iB M +?Q +QM +?€m K'v çÌB b®M; X

L?B m M?Q p"v M?QM; ç€M; iB + M?[M; #ªQ #®B M?Q +O Gw .QÆM; H¢B F?¬M; ;

@ æQÊ+ `²B- çQÊ+ `²B- i¬B b) /`+? +?Q K¼B M; QÌBX

«M; +?O >² p°B p`M; F?Q€i i v €Q- ¬M; çSM; Î p` i`Q i®i M?'i +! i? [m M b€i çQÊ+ æSM; ç®B /B M ¬M; H` >Q`M; H½Q >QM; EQM; - ?¼+ p'M +O >Q`M; H½Q +kM; ` M; ?B M +Smp +?[ +´ M M +kM; F?¬M; ?B m; b- H9+ M`v +?d KdK +QÌB M?bM ¬M

«M; +?O >² +?"K `½B T?B M /`+?- ç m H` +?[ +´ M M K¼B M; QÌB F?¬M; #B i- M?C ?B m- B +kM; ;"i; "i ç-m- +`M; i? K F?•K T?K+ i¬M; bQ G¶ " M ?ÆMX

@ > B M; `M M, K i`QÈ+ +?9M; i +! G¶ " M- ? B M; `M M, K M v i`B M; ? i?Ê K°+ +O + p`Q K°i b® F,, i?m"i MQÈ+ M; Q`B i?b ?-m M?Q ; B"K +?•M i¢B +?¶- i`QÈ+ K,, i +ÁM ?B M ç¢B- i?"i i?'v ?´ i? MX

L; ?2 ¬M; +?O >² /`+? tQM; H"TiS+ +! K°i H½Q iB M #®B H M iB M; + i?€M- ? B M i`QM; MQÈ+ [mª i?"i F?¬M; +! ; b T?€i i`B MX

h?U+ ` p'M ç M`v +MM; HB M [m M ç M iB M? ?bM? i`QM; MQÈ+ - i?Ê i?O +¬M; M M¬M; +¬M; i?QÆM; - +¬M; çQÊ+ t T ?¢M; i`QÈ+ i?QÆM; M?QM; M m F?¬M; +! [n i?QÆM; M?•M i?b i?"i i?'T FûKX

>ÆM M[M; QÌB M; `v tQ F?¬M; F?¬M; KÎ `°M; M; ? KÈB i¢Q i?"M? HQ¢B ?B M iQ

@ G¶ " M ç9M; H` i?-M iQÈM; X

G¢B +! M; QÌB ç°i M?B M H M iB M; K°i +•m F?B M K¼B M; QÌB [m v ç-m M?bM- - M; ²B `mM; çMB i v pm®i `•m t2K +?WM; F?€ ç,, +wX

hQM? iB M? G[a€+? `´i [m€B H¢- M?QM; +•m M!B pW `²B +O ¬M; F?B M K¼B M; C

_®B ; ¶ #´i ç°M; - GQm *QÆM; +kM; F?¬M; +! w ç`M? #B m /B M H¢B H-M M[X

J¼B M; QÌB b m F?B t2K tQM; ç m ç½ i`Î H¢B +?¶ M; ²B +O KbM?- `®B ; ¶ F?¬M; ç° K½B `²B +kM; `ÌB F?ÄBX >SM; i?9 HÈM M?'i +O ?¼ H` bU #B M ?! +O `®B ; ¶ - +? +! +?9i i?9 p` M`Q +ªX

h`B M H½K `®B ; ¶ +kM; F?¬M; K'i M?B m i?ÌB ; B M- +?d +! ? B KQÆB T?9iX

G9+ GQm *QÆM; ç~v t2 #QÈ+ p`Q T?ÁM; i?ÌB ; B M ç½ [m€ MY +?B m- M m M?Q # H½Q iB M #®B ç½ +ªK i?'v K i- M?QM; ?¬K M v iB M? i?-M ?¼ F?€ T?'M +?'M- #° b ?¼ [m M ? i K i KÄBX

G-M M`v i` M t2 ç~v- T?O i`QM; HÈT pªB çÄ +?d +! K°i i-M; ç² p"i- i¢K i?ÌB +?Q ?

æ M +?QM? ; B[- GQm *QÆM; [m v ç-m M?bM GQÆM; H½Q- +?"K `½B #Ä i'K F?, M

a m i'K p^aB çÄ H[°] K[°]i ;QÆM; ç²M;- p•M ;QÆM; ç²M; ç†+ #B i`ä`M;- iQ`M #° ;QÆ
+ Q [mwX

@ :QÆM; #² ç`Q h?Kv h?95

GQÆM; H½Q F m H M K[°]i iB M;- +ÁM M? M?`M; M?bM tm®M; T?Q /QÈB- i` M K†

h'K ;QÆM; M`v- ¬M; ç½ +?"K K[°]i #QÈ+- H9+ ç! ¬M; F?¬M; #B i Gw .QÆM;- ?B M i
ç! i?"i MU+ +QÌB- pÈB i?U+ HU+ +O Gw .QÆM; i?b +-M ;b ¬M; M[X

*?Q iÈB ?¬K M v M?bM i?'v ç² p"i M`v- #'i ;B€+ GQÆM; H½Q i?-K ç†i ç` p` Gw .Q

«M; bQm i-K ç² p"i `i M?B m M?QM; +?'i HQÊM; bQ pÈB Gw .QÆM; i?b F?¬M; #^M
.QÆM; ç m +!- +ÁM +?Q M!B ç M ;B€ i``- M?[M; #^aQ #®B ç! +O Gw .QÆM; çQÊ+
i? /MM; iB M ç ç€M? ;B€X

GQÆM; H½Q +! F?¬M; Qi w iQÎM;- ;B®M; M?Q Gw .QÆM; p"v- +kM; i`aB [m i?ìB
H M- ;B! ç½ +! ç` p` M; M; M? mX

@ :QÆM; #² ç`Q h?Kv h?9- HÈM M?Q p"v- +U+ T?~K M?" æQÌM;X

Gw h?"M? i?Î /`B M!B- +?mv M ;QÆM; M`v M? ç½ M;?2 GQÆM; H½Q M!B [m - ;QA
M;QÌB i i?'v Hmv M iB +X

@ *?d +! i? M!B- i F?¬M; +! /mv M pÈB M!X

GQÆM; H½Q H¢B +QÌB ç m F?´- M!B HìB M`v ¬M; H¢B M;?o iÈB +•m M!B i`QÈ+ F

h?-M F?Q- +?d +! M;QÌB +! çS+ KÈB +! çQÊ+- K†i ;QÆM; ç²M; M`v F?¬M; T?^aB i?
i`¼M; F?Q- M! F?¬M; +! /mv M pÈB ¬M; K`H¢B ç M çQÊ+ pÈB Gw .QÆM; +! T?^aB
Gw .QÆM; i?"i bU +! çS+ M;QÌB b Q\

*?ì K¼B M;QÌB [m M b€i K[°]i ?²B GQm *QÆM; KÈB +?"K `½B M!B,

@ :QÆM; #² ç`Q h?Kv h?9 M?" æQÌM; M`v- K'v ?¬K i`QÈ+ Gw .QÆM; KÈB +! çQÊ+

GìB M!B GQm *QÆM; pW /Si +! K[°]i p`B +?mv M ;B iB M H M T?Q i`QÈ+- +~M i?
>Q`M; pB M i`QÌM; [m v ç-m H¢B M?bM Gw .QÆM; `²B M? M?"M; çB tm®M; /QÈB
:QÆM; i?ìB M?" æQÌM; M`v ¬M; ç½ +! M;?2 [m - i`QM; i'i +^a +€+ ;QÆM; K` #^aQ i
+kM; F?¬M; +! p"i M?Q p"v- +! i? M!B M!`i ç†+ #B iX

a m F?B i'i +^a +?mv M ;B t2K- Gw h?"M? H¢B +?çv ç M M?bM F„- M? +kM; +?Q
i?'v K¼B M;QÌB M€Q M?B i [m M b€i M? +kM; iÈB K` i?-BX

Zm v i`Î H¢B Gw h?"M? #B i çQÊ+ ;QÆM; M?" æQÌM; +! ;B€ i`` Qi M?'i H` # M;?
M;?o Gw .QÆM; [m^a `i +?`m +?ÆB- #^aQ #®B Gw .QÆM; +! çQÊ+ ç m ?ÆM K[°]i M;
K„i +?SM; FB M +! H) M? b) F?¬M; # Q ;B! iBMX

JQÌB T?9i b m GQm *QÆM; ç~v t2 ` F?ÄB T?ÁM;X

h`B M H½K /B M ` `i M? M?- K¼B M;QÌB ç½ ;†T [m HQ¢B ;QÆM; ç<sup>2</sup>M; M`v M M`
M;²B +O KbM?X

GQÆM; H½Q H` M;QÌB Hmv M iB + M?'i- +?d +?"K K[°]i #QÈ+- H9+ 'v M? M? K[°]i +
+?S F?¬M; +-M M?bM Î +m° +i`B M H½K M;`v ?¬K M vX

GQm *QÆM; i`Î H¢B T?ÁM;- ?¬K M v +-M i`B M H½K KQÌB i€K p"i T?~K- +kM; H`

G-M i`B M H½K M?Ä M`v G½Q ;B iY +?d +?Q i`QM; #`v KQÌB i€K p"i T?~K- Gw .Q
M?Q K!M L;¼+ .QÆM; +?B- ? v #9i +´

L;Q`B ` - Gw .QÆM; +ÁM M?B m HQ¢B S?d h?9v- G½Q ;B iY F?¬M; H'v ç MX

G-M i`B M H½K M`v +?d +-M K¼B M;QÌB i?'v çQÊ+ i?U+ HU+ +O Gw .QÆM; H` çQ
iB M ?`M? i`B M H½KX

s2 ç~v çQÊ+ ç†i î;B[- E?´M; >mv M ç°i M?B M +ªK ;B€+ iBK KbM? ç" T M? M? ?ÆI
ç~vX

GQm *QÆM; [m v ç-m M?bM +¬ p¨ +?"K `½B ;Ð i'K pªB çÄX

L?bM i?'v #ªQ #®B- €M? K„i E?´M; >mv M ç°i M?B M b„+ H¢M?X

#€i /¢ [m M;- M?¨ #¼M ?¼ i´ i`mv M `QÊm M;QM #€i /¢ [m M;- `®i +K+ #` H'v ` M

@ æ•v H¨ K°i ç¬B #€i /¢ [m M; M?¨ æQÌM;- i M H¨ `QÊm M;QM #€i /¢ [m M;- K'v M;
M?B M +| çQÊ+- ?¬K M v KÈB +€+ #"+ iB M #®B i?QÎM; i?S+ p¨ +?Q M?"M tûiX

GQm *QÆM; M? ;B¼M; M|B- ` ?B m H" T iS+ ç M i`QM; T?ÁM; #` i„iX

*ª +,M T?ÁM; +?bK p¨Q #|M; i®BX

@ *?`

>¨ >Q M FûQ >¨ a M a M- +¬ bÊ #|M; i®B M M F?B T?ÁM; i„i ç M +¬ +| +?9i F?¬M;

@ EB H¨ +€B ;b\

>¨ >Q M M?bM t2 ç~v HB M iK+ +?ÈT K„iX

*ª ;B M T?ÁM; pšM +?bK i`QM; #|M; i®B- M?QM; +?¶ t2 ç~v î +?QM? ;B[K°i ç¬B #
î p` i`Q M¨v +O +¬ +| i? [m M b€i `i`äX

æ M; ç`M? M|B çB m ;b ç| >¨ a M a M +kM; M;"K KB M; H¢B- M?bM F?¬M; +?ÈT K
M?[M; ;b KbM? ç M; i?'vX

@ _QÊm M;QM #€i /¢ [m M; \

oB M i`QÎM; >Q¨M; M? M?¨M; M|B K°i +•m- +kM; M;•v M; QìB M?bM #€i /¢ [m M;-
;B ibK FB K i?S M¨v- ;Bì i`QM; i v Gw .QÆM; ¬M; +kM; ç½ M; ?2 [m X L?QM; ç•v
#€i /¢ [m M;- M?bM i?'v +ªM? iQÊM; F€ /B m p"v ¬M; +kM; `i t9+ ç°M; X

h?¬M F?Q- H¢B H¨ M?'i FB M i?¬M F?QX

"° bQm i-K +O Gw .QÆM; +| i?¬M F?Q ?ÆM M?B m M?[M; ;b K¨ #ªQ i¨M; "„+ EBM
+?Q ¬M; +| +?9i ; M? i`X

@ h?"i H¨ ç TX

"¢+? JBM? ç°i M?B M F m H M- `i M?B m M; QìB +kM; +| w M; ?o M¨v- #€i /¢ [m M
ç TX

@ >W- +?B K +O M; QìB F?€+- F?¬M; #B i t'm ?´ +ÁM i`QM; #¨v ` X

E?´M; >mv M i?-K M|B- €M? K„i i¨M ç-v bU T?šM M°- M?bM i?'v #€i /¢ [m M;- HA
p¨ K M; +?9i ?®B ?"MX

djkX *?QÆM; dk3, h`B M G½K æ² aQm h-K URkv

@ hB m >mv M- çWM; M|B HmM; imM; X

G½Q E?´M; H¢B i`WM; K„i M?bM +¬- M?[M; HìB M|B M¨v M m #` H½Q >¨ M; ?2 i?'v
M v H¨ ç¢B i?¼ +O ¬M; +K- çm´B #¼M ?¼ ` M; Q¨B +kM; F?¬M; +| B i?QÆM; iB

E?´M; >mv M M?„K M; ?B M ç¬B K„i H¢B- M?QM; i`QM; K„i H¢B H° ` bU T?šM M° p
çQÊ+ w M; ?o i`QM; HÁM; +O +¬- M m #•v ;Bì î +?¶ +¬ p¨ Gw .QÆM; F?¬M; +| B-
tûQ Gw .QÆM; K°i i¨MX

G½Q GQÆM; HB + M?bM [m €M? K„i p¬ +MM; ªK ç¢K- i`QM; HÁM; H¢B i?î /¨BX

L m bQ p F?Q ç°- E?´M; >mv M i?m t Gw .QÆM;- i?"i F?¬M; #B i H9+ ç-m H½Q
 >mv M H" M;QÌB HÊB ?çB M?"i i`QM; ç€K M?Ä- #•v ;BÌ +`M; HÈM H M- E?´M; >mv
 G9+ M"v- H½Q GQÆM; HçB #„i ç-m M?È iÈB +•m M!B H9+ b€M;X
 Gw .QÆM;- ``i +! i? H" M;QÌB +! +€B çS+ ç!- M;QÌB +! çS+ +O +´ ççB- ççB i`B i?
 +! i? içQ` i?"M? iQ+? ?mv ?Q" M;- i?"K +?Q +! i? i`Î i?"M? K°i ççB i¬M; bQ- +ÁM
 M"Q +kM; ;B®M; M?Q K°i iB m [m€B T?® T?QÌM;X
 æQÆM; M?B M- ç•v +?d H" +€+? M;?o +O H½Q GQÆM;- H½Q ç®B pÈB E?´M; >m
 æ•v +kM; H" bQ b€M? pÈB Gw .QÆM;- M m ç2K bQ pÈB M;QÌB F?€+ K" M!B- E?´M
 HU+- i?"K +?Q bQ pÈB #¼M Gw s€M p" GB m hm'M +¬ ?ÆM ?ŠM- bQ pÈB "ç+? JBM
 @ *?QM +QM L;¼+ GQM; M"v- H"K b Q +! i? F?„+ ` çQÊ+ +?S\
 Gw h?"M? M;Æ M;€+ M?bM H M +€B +?ûM .ç Zm M;- #¶M; M?B M M!B ` K°i +•m-
 ` +?9i F?´ bÎX
 *?QM +QM L;¼+ GQM; M"v H"K b Q +! i? F?„+ H M +€B +?ûM M"v- ?ÆM M[?B r
 i¬M; +O #¼M ?¼ [m p¬ b® çÌB M;?B M +Sm- +m®B +MM; +kM; F?¬M; ibK` ç€T €
 F i Hm"M +O i´ i¬M; çQ` HçB H"K +?Q M;QÌB i ;B"i KbM?X
 h`QÊ+ ç•v ``i H•m M;QÌB +O E?´M; ;B M!B `^M;- +€B +?ûM .ç Zm M; M"v F?¬M;
 ;B M- ?ŠM T?ªB H" i` M i`B `ÆB tm®M;- +?Q /M H" M?•M;B M imv i ç®B F?¬M; +
 L;mv M M?•M +?QM? H" M?Q p"v- M;QÌB E?´M; ;B KÈB M?B m çÌB +~M i?"M; bM;
 ?¼ t2K +€B +?ûM M"v H" p"i iB M- +! çQÊ+ p"i iB M- b m F?B +? i çB ?¼ +! i? H M
 L;QÌB E?´M; ;B #ªQ [mªM ç¬B +?ûM M"v- iW i`QÊ+ ç M;BÌ i`mv M M K F?¬M; i`m
 i`QÎM; /ÁM; +?QM?- K" i`QM; ;B i°+ K¶B çÌB F?¬M; [m€ ? B M;QÌB #B i p ç¬B
 F?¬M; H°` M;Q`B- b) F?¬M; #` K'i +„TX
 Í i?ÌB +´ ççB- ç² p"i i®i i? M"v- M;QÌB #bM? i?QÌM; +kM; F?¬M; /€K +´i ;B[X
 G9+ M;QÌB E?´M; ;B #ªQ [mªM +€B +?ûM M"v- ç½ iWM; ;†T K'v H-M M;mv ?B K-
 i?S+ T?€i KBM? ` #° ~M T?€T- iW ç! p b m- KÈB +?2 /'m çQÊ+ +€B +?ûM M"vX
 Gw .QÆM; F?¬M; #B i M?[M; +´ çB M M"v +O E?´M; ;B - M?QM; M m ?„M #B i M?[
 E?´M; ;B - M?"i ç`M? +kM; b) ``i FBM? M;ç+X
 a m F?B +! çQÊ+ ç¬B +?ûM .ç Zm M; M"v- Gw .QÆM; id Kd M;?B M +Sm i?"M? T?
 Zm M;- ? B +€B +?ûM .ç Zm M; M"v iW [m M b€i # M M;Q`B +?Q i?'v- +?QM? H" M
 M?bM iW # M i`QM;- +! ``i M?B m çB K F?€+ M;¼+ i?"iX
 *! ``i M?B m M!B iQ HB m M!B p ç¬B +?ûM M"v- +SM; ?ÆM ``i M?B m bQ pÈB #´i +
 ;'T KQÌB H-M- K" +´m içQ M?Q M?Q i? M"v iW i`QÊ+ ç M;BÌ Gw .QÆM; +?Q iWM
 i?'v [m i` M #´i +S i`B HB m M"Q +ªX
 *m®B +MM; Gw .QÆM; HçB çQ` K°i F i Hm"M- +?´i HB m içQ` +€B +?ûM M"v- ` +O
 i`€B ç'i- H" K°i HQçB i?B M i?ç+?X
 æQÆM; M?B M- ç•v +?d H" T?€M çQ€M +O Gw .QÆM;- F i [mª +K i? +ÁM T?ªB +
 F„ i?m"iX
 h?B M i?ç+?- F?¬M; T?ªB H" bªM p"i +O M?•M;B M- ? B çB K M"v iQÆM; ç®B ?Ê
 K!M ç² M"v M?B m M?Q p"v- M?QM; i`B i?S+ +kM; F?¬M; ?çM +? X
 "QM;5
 GQm *QÆM; 'M p"Q +€B +?m¬M; K°i +€B- ç M Î iB m bªM? b€M; H M- €M? b€M; +?
 pÈB pÈB #!M; ç K ç m ?B ?Q K„iX

@ *?ûM Jo hYm .ç Zm M;- ç•v +kM; H" K|M #ªQ p"i +m®B +MM; i`B M H½K +O M;
iB M #®B iB M H M ç i?QÎM; i?S+X

GQm *QÆM; pW +?b i v` - H"K` i? KÌB- pB M i`QÎM; >Q" M; M; QÌB ç-m iB M +
KbM? [m H½Q >Q" M; M?'i ç`M? b) F?¬M; çB i` M? ;B" M?- H-M M"v H½Q +| i? M
imv M i? M"v`²BX

Zmª M?B M- H½Q >Q" M; pW çSM; /"v ?W HçM? K°i iB M;- HçB M;²B tm®M;X

h?'v #B m ?B M +O M; QÌB M? 2K M"v- M; QÌB tmM; [m M? M?bM i?'v #¼M ?¼ ç m
`m°i i? M"v +kM; F?¬M; M?B m- ç†+ #B i? B M; QÌB M"v pšM H" M; QÌB +| / M? p½

*?ûM .ç Zm M; ç½ +| K'v M; QÌB M?bM i?'v [m - H½Q *?m- H½Q GB m +ÁM +| "ç+?
K|M ç² i®i i? M"v- F?¬M; B i?'v [m M?B m H-M- "ç+? JBM? FûQ H½Q J½Q çB Hç

oB M i`QÎM; >Q" M; K M; # Q i v- M? M?" M; +-K K°i +€B +?ûM .ç Zm M;X

*€B +?ûM #•v ;BÌ F?¬M; TªB H" K"m ç2M- +?QM +QM L;¼+ GQM; i` M +?ûM ç m
HQM [m M; i?-M F€ ç9M; H" HQm [m M; i?-M F€- HQçB HQm [m M; M"v H"K +?Q M
M? mX

E?¬M; ;B®M; M?Q €M? b€M; #bM? i?QÌM;- ç M; +-K +€B +?ûM .ç Zm M; i? M"v- H
i Hm¬M +ªK i?'v F?¬M; v MX

@ *?ûM J,, hYm .ç Zm M;- ç² i®i i?"i ç|5

oB M i`QÎM; >Q" M; HçB i?Î /"B- ç†i M? M? +€B +?ûM tm®M;- ç M; QÌB F?€+ iB
çSM; [m K°i # MX

G½Q h-M- H½Q S?QÆM; +kM; +-K +€B +?ûM H M i?QÎM; i?S+ K°i +?9i- i`QM; H
i?¬M F?Q- ç•v H" K°i +?B +i?¬M F?QX

oB M i`QÎM; >Q" M;- H½Q h-M- H½Q S?QÆM; t2K tQM; i?b`ÌB F?ÄB +?B +t2 ç`v
M?[M; p` iB M #®B M"v i® +?'i`i + Q- H9+ M?bM i?'v K|M ç² +kM; ç m iU ;B€+X

Gw h?"M? çSM; /"v- pW Km®M çB p"Q i`QM;- HçB /Q /U K°i +?9iX

Zm p" B T?9i- Gw h?"M? [m v ç-m HçB ?ÄB,

@ G½Q E?'M;- +MM; çB F?¬M; \

G½Q GQÆM; p" H½Q ?¼ aÎ +kM; ç m çSM; /"v- +MM; M?bM p"Q H½Q E?'M;X

*? +QM H½Q E?'M; K¶B H-M M?" + iÈB ç¬B +?ûM .ç Zm M; i?b Hm¬M M|B H" +O
K'v i`, K M, K ;b ç|- #•v ;BÌ HçB i`QM; i v Gw .QÆM;- M; v +ª K'v M; QÌB M"v H" #çM
F?¬M; +?Q`^M; E?'M; ;B HçB +| [mv M bÎ ?[m +†T +?ûM .ç Zm M; M"vX

G½Q E?'M; i?Î /"B- H,, + ç-m,

@ *€+ M; QÆB çB çB- i F?¬M; çB- M?bM i?'v ç¬B +?ûM .ç Zm M; M"v i b) ç m HÁ

@ " - içB b Q F?¬M; çB- ç² +O M?" +?9M; i +`M; TªB [m M; KBM? +?QM? ççB ç
E?'M; >mv M çSM; /"v- /MM; bS+ H¬B # KbM?- H½Q GQÆM; p" Gw h?"M? +MM; H

hÈB H9+ M"v +ÁM M|B i? M"Q- iB m >mv M çS i` M"v [mª i?"i [m€ +® +?'T- ç€M
+kM; F?¬M; #B i H"K b Q F?mv M #ªQ +¬- +?d +| i? H"K M?Q F?¬M; M; ?2 i?'v- +
M; ?2 i?'v H" çQÊ+`²BX

«M; +K >" i`QM; `i pmB p - p¬ +MM; ?Á M?½- M?QM; H9+ M¶B ;B" M B +kM; F?¬
ç-m +Æ i`K+ HÈB- HçB ç' Q M +?Q M; QÌB F?€+- ç½ #` T?€M iY ?bM?X

h`QM; K'v +€B €M iY ?bM? ç|- +| # M; QÌB iY ?bM?- i€K M; QÌB +?mM; i?•M- M?[M
i`¼M; T?€M- M? M?'i +kM; #` iM KQÌB M, K- €M iY ?bM? +?O v m H";•v` €M KçM;
+| ¬M; +K- T?€T pB M F?¬M; +| +?9i bU ibM? M"Q Q M m'M;X

$G\frac{1}{2}Q E?^{\prime}M; +kM; H_{,,}+ \zeta -m- iW iW \zeta SM; /"v- +MM; \# \frac{1}{4}M M; Q\grave{I}B H\frac{1}{2}Q GQ\mathcal{A}EM; \zeta B p^{\prime\prime}Q$
 $a m F?B i\grave{E}B; -M- H\Phi B H-M M[M?bM i?'v \zeta -B +? \hat{u}M .\Phi Zm M; - H\frac{1}{2}Q E?^{\prime}M; F?-M; iQ\grave{I}M; +O +^a; B i^{\circ}+- M^{\prime} HU+ +O +^a; B i^{\circ}+- \zeta m \zeta \dagger i i^{\prime}QM; +\epsilon B +? \hat{u}M M^{\prime\prime}v- i\grave{E}B \zeta \grave{I}E$
 $\zeta Q\grave{E}+- M?QM; +?mM; [mv H\Phi B F?-M; i? i^{\prime} \hat{I} p i v \# \frac{1}{4}M ? \frac{1}{4}$
 $E i [m^a M^{\prime\prime}v- H\frac{1}{2}Q E?^{\prime}M; i?"i F?-M; \# B i M M M_{|}B i? M^{\prime\prime}QX$
 $L; Q\grave{I}B /-M /-M Qi \zeta B- H\frac{1}{2}Q E?^{\prime}M; K^{\prime}v H-M \zeta^{\prime}M? p - \zeta m \#^{\prime} E?^{\prime}M; >mv M H-B H\Phi B-$
 $L?bM i?'v +? \hat{u}M .\Phi Zm M; \zeta Q\grave{E}+ \zeta \dagger i i^{\prime} M F? v i^{\prime} M +?B +t_2 \zeta^{\sim}v- \epsilon M? K_{,,}i F? Q F?\epsilon i$
 $Km\textcircled{M} iQ\epsilon i^{\prime} HY - +\neg i? i^{\prime}QM; H\acute{A}M; - M?'i \zeta^{\prime}M? T?^aB \zeta Q\Phi i H\Phi B +\dagger T +? \hat{u}M .\Phi Zm$
 $i^{\circ}+ \# \frac{1}{4}M ? \frac{1}{4}X$
 $\mathfrak{a}\epsilon M; iB + H^{\prime\prime} +\neg ?Q^{\prime\prime}M iQ^{\prime\prime}M F?-M; \# B i- +?Q /M \# \bullet v; B\grave{I} Gw .Q\mathcal{A}EM; \zeta^2M; w \# \epsilon M- [m$
 $w- [m\textcircled{+}; B F?-M; +?Q T? \hat{u}T \#^aQ p^{\prime\prime}i i^{\prime}mv M^{\prime\prime} MQ\grave{E}+ M; Q^{\prime\prime}BX$
 $@ *?^{\prime} a M a M- M; Q\grave{I}B Qi ^2B- +?9M; i +kM; \zeta B t_2K \zeta B_5$
 $>^{\prime\prime} >Q M F\hat{u}Q i v >^{\prime\prime} a M a M- H_{,,}+ i v +\neg ^{\prime}v M_{|}B- >^{\prime\prime} a M a M H\Phi B M?bM H M T?Q i^{\prime}Q$
 $@ \mathfrak{a}B- +?9M; i \zeta B t_2K- Gw .Q\mathcal{A}EM; +| K^{\circ}i \zeta -B +? \hat{u}M \#^aQ \# \textcircled{B} M^{\prime\prime}v F?B M^{\prime\prime}Q- +?^{\prime} +k$
 $>^{\prime\prime} EB i bmv M; ?o- H^{\prime\prime}T i S+ +Q\grave{I}B M_{|}B- +?mv M \zeta -B +? \hat{u}M .\Phi Zm M; M^{\prime\prime}v v i?"i F?-M$
 $Zm M; i?-M F\epsilon M^{\prime\prime}v- v +kM; ?\epsilon ?\textcircled{+} + K^2K- ?bM? M?Q Gw .Q\mathcal{A}EM; \zeta B i\grave{E}B \zeta_{|}- K_{|}^{\prime}M M?[M$
 $\# \textcircled{B} B i\textcircled{i} i?b +kM; +?d +| \hat{I} \zeta_{|}X$
 $h\textcircled{i}- +^aK \mathcal{A}EM M? EB i_5$
 $>^{\prime\prime} >Q M M? +? KB M; +Q\grave{I}B- iB m \zeta -m H M H\mathcal{A}EM ^{\prime\prime}i tBM? \zeta T- M?QM; p\acute{S}M +?Q T$
 $i\epsilon + K M; +?9i M; ?B ?Q \dagger +$
 $J^{\prime}v \zeta S i^{\prime} \hat{I} >^{\prime\prime}; B - /Q\grave{E}B / \acute{S}M /_{,,}i +O >^{\prime\prime} EB i- +MM; \zeta B i\grave{E}B i^{\prime}Q\grave{E}+ +\epsilon B t_2 \zeta^{\sim}v- +^aM$
 $\#_{|}M; \zeta M pW M^{\frac{1}{2}}v K^{\frac{1}{4}}B M; Q\grave{I}B \zeta m; ?B M? \grave{E}- H_9+ M^{\prime\prime}v +| K^{\prime}v M; Q\grave{I}B \zeta M; M^{\prime}T b\acute{S}M$
 $\zeta M; i bK K^{\prime}v +QM ^2M; H_9+ M^{\frac{1}{2}}v$
 $:B ; B\epsilon Q +O >^{\prime\prime}; B p\neg +MM; M; ?B K F?_{,,}+- >^{\prime\prime} EB i F?-M; H M iB M; - M?[M; \zeta S i^{\prime}$
 $M? \grave{A}- +kM; F?-M; / \epsilon K \zeta KM; p^{\prime\prime}Q ? B +\epsilon B +? \hat{u}M M^{\prime\prime}vX$
 $@ J_{|}^{\prime}M \zeta^2 +O M? .Q\mathcal{A}EM; i\textcircled{i} i?"i \zeta_{|}- +?^{\prime} a M a M- 2K [mv i \zeta^{\prime}M? ^2B- M; ?d ? \zeta B i bK$
 $\zeta^2 i\textcircled{i} M^{\prime\prime}v 2K T?^aB i?'v [m K^{\circ}i H-M- >^{\prime\prime} >Q M +kM; ; ? \hat{u} p^{\prime\prime}Q \zeta_{|}- ? B +\epsilon B +? \hat{u}M pW$
 $F?-M; F?\epsilon +; b K^{\prime}vX$
 $@ M? EB i- \epsilon M? b\epsilon M; i^{\prime} M M^{\prime\prime}v H^{\prime\prime}K b Q K^{\prime\prime} +| - b m M^{\prime\prime}v +| + \acute{A}M F?-M; \backslash$
 $>^{\prime\prime} :B G^{\circ} \zeta SM; i^{\prime}Q\grave{E}+ K \dagger i >^{\prime\prime} EB i- ? \grave{A}B ^{\prime\prime}i ?B m F\epsilon - >^{\prime\prime} EB i H^{\prime\prime} +QM +? \epsilon m \zeta \grave{I}B i?S \#$
 $+ Q- \zeta WM; i?'v >^{\prime\prime} a M a M \# bM? i?Q\grave{I}M; i?Q +? i^{\prime} m \zeta M p\grave{E}B v- H_9+ >^{\prime\prime} EB i \#U + iS$
 $/ \epsilon K M_{|}B HmM; imM; X$
 $@ J^{\prime}v p^{\prime}M \zeta M^{\prime\prime}v- K^{\circ}i ?^2B M[M? / \acute{S}M 2K \zeta B ? \grave{A}B M? .Q\mathcal{A}EM; +O 2KX$
 $>^{\prime\prime} EB i +Q\grave{I}B +Q\grave{I}B- v H^{\prime\prime}K b Q \# B i \zeta Q\grave{E}+ \epsilon M? b\epsilon M; H^{\prime}T H\epsilon M? M^{\prime\prime}v iW \zeta \bullet m K^{\prime\prime} +| - Q$
 $KbM?- +?d +| i? \zeta 2K p^{\prime}M \zeta i^{\prime} M \zeta^{\prime} +?Q Gw .Q\mathcal{A}EM;$
 $>^{\prime\prime} :B G^{\circ} pW ; "i \zeta -m- \zeta M; H_9+ Km\textcircled{M} [m v \zeta -m H\Phi B i bK Gw .Q\mathcal{A}EM; - H\frac{1}{2}Q E?^{\prime}M; \zeta$
 $@ L?[M; HQm [m M; M^{\prime\prime}v H^{\prime\prime} +O +?'i HB m H^{\prime\prime}K ^{\prime} +\epsilon B +? \hat{u}M M^{\prime\prime}v- +\epsilon B +? \hat{u}M M^{\prime\prime}v p\textcircled{+}$
 $+ \epsilon B +? \hat{u}M ?Q^{\prime\prime}M i?"M? \zeta Q\mathcal{A}EM; M?B M +| M?[M; HQm [m M; M^{\prime\prime}v_5$
 $@ hB m >mv M_5$
 $G\frac{1}{2}Q E?^{\prime}M; M?Q\grave{E}M; K^{\prime\prime}v- ? \hat{u}i M? \grave{A} K^{\circ}i +\bullet m- \zeta \bullet v H\Phi B H^{\prime\prime} M; Q\grave{I}B M?" +O H\frac{1}{2}Q >^{\prime\prime} - \hat{I}$
 $F?-M; i? M_{|}B HmM; imM; - H\grave{I}B M_{|}B ; \bullet v ?B m H-K- M?Q p^{\prime\prime}v i?"i H^{\prime\prime} T?B M T?S+$

djjX *?QÆM; dkN, h`QM; ""B æ² "ªQ o"i U+m®BV

@ L;¼+ S?B M Zm M; - H" M;¼+ ;b- >" :B G° F?¬M; #B i i•K w +O E?´M; >mv M- ?
æ€K M;Q`B >" EB i- >" a M a M ç m M?bM p +¬ ;€B M"v- +?•M K"v GQm *QÆM; ?.
M?"M; HB + M?bM E?´M; >mv M K°i +€B- M m E?´M; >mv M F?¬M; M`B HmM; imM
H"TiS+ K`B +¬ M"v ` M;Q`BX

@ L;¼+ M"v H" ;b i¬B +kM; F?¬M; #B i- +¬ [m v p ?ÄB M? Gw .QÆM; +O +¬ çB
E?´M; >mv M +Q`B +Q`B- +kM; tQ v M;Q`B #Ä çBX

G½Q E?´M; i`QM; HÁM; M? M?"M; i?Î ` - +kM; K B E?´M; >mv M F?¬M; H`K i`Á ;
M"v- iB TiK+ M`B ç¬B +?ûM .ç L;¼+ M"v H" p"i ;B i`mv M +O M?" #¼ ?¼X

@ M? Gw .QÆM; M?'i ç`M? #B iX

>" :B G° [m v ç¬m M?bM Gw .QÆM; - #om K¬B M`B- i?^M; M?|+ M"v H" H¬M ç¬m i
imv M?Ä- +kM; #B i K®B [m M ? ;B[Gw .QÆM; p" M?" KbM?- ?ÆM M[H9+ M½v
+?Q M` ?Q +ª K„i H M pb K`M #ªQ #®B i?¬M F€- i M M?|+ M"v Hm¬M +| HÁM; iBM
*?Q M M b m F?B M; ?2 E?´M; >mv M M`B- i?2Q #ªM M, M; M` M` HçBX

@ u M i•K çB- F?¬M; +| +?mv M M? Gw .QÆM; +O + "m F?¬M; #B i- >" EB i i?ªM
M?bM E?´M; >mv MX

>" EB i F?¬M; #B i +?mv M ;B[E?´M; >mv M p" Gw .QÆM; - M?QM; v +ªK M?"M çQ
+,K i?M ç®B pÈB Gw .QÆM; - +?mv M M"v H" +?Q v +ªK i?'v F?¬M; i?QªB K€B- M i
i?¼ ¬M; +K- >" EB i M?'i ç`M? b) ?ÄB +?mv M M"v +?Q ` H)X

æ M; H9+ ççB i?¼ ¬M; +K- >" EB i +kM; F?¬M; Km®M +| +?mv M ;b T?B M T?S+ t
h`B M H½K +?ûM .ç Zm M; +kM; ;¬M F i i?9+- GQm *QÆM; ç~v +?B + t2 +?¬K +?"K
ç½ M`B ç•v H" p"i T?~K i`B M H½K +m®B +MM; - +€+ +?mv M ;B tmM; [m M? ç M;
h` M K†i K¶B M;Q`B ç m iÄ ` #MB M;MB- H¬M M"v iÈB `i ç€M; - M?[M; [m®+ M;¼+
K" #€Q ç B ç½ çQ - ``i M?B m H" i€+ T?~K +O +€+ ççB i¬M; bQ- M?bM i?'v M?[M;
+kM; F?¬M; m´M;X

J°i #m´B i`B M H½K- +kM; H`K +?Q K¼B M;Q`B #B i çQÊ+ Gw .QÆM; -

æ` p` +O Gw .QÆM; T?ªB H" ``i + Q- +€B F?B K F?mv i +O Gw .QÆM; +?QM? H

GQm *QÆM; H€B t2 +?–K +?“K`ìB F?ÄB #B i i?U- h`B m E?m p` >ªB æ¬M; H€B .QÆM; Km `i M?B m ç²- ? B M; QìB +| i? K M; ;B9TX

LY M;`v Km ç² çB M +m²M;- +m®B +MM; +kM; ç2K çQÊ+ M?[M; i?S Km çQÊ+ p

"m´B i`Q Gw .QÆM; Km®M /šM oQÆM; :B B :B B ç M +?¶ ? M H–M i`QÊ+ - M; ?d çB M i?QçB +O Gw .QÆM; HçB `2Q H M- ?„M ç`M? T?ªB [m v p M?“i`QÊ+X

>` EB i /šM i?2Q >` a M a M +ÁM +| K´v çS M?|+ M?Q >` >d iÈB #B i i?U +O Gw .QÆM; ç M; îb•M ;QH7- b m F?B ;¼B tQM; HçB Km®M Gw .QÆM; îHçB +?¶ M`vX

a•M +Ä HÈM i? M`v- +ªM? p`i +kM; i®i M?Q p`v- H`K +?Q >` a M a M #` ?´T /šMX

@ J´v çS M?|+ - ç #¼M +?9M; +?ÆB +?¶ M`v i?b çQÊ+ `²B- çB- iÈB T?ÁM; +O i Zm M; +O +`mX

a„T t T +?Q K´v çS i` tQM;- >` EB i H`T iS+ FûQ Gw .QÆM; çB p T?Q #B i i?U- ? i`²B- KMB p` i?ÆK M; QM p¬ +MM;- H9+ #bM? i?QìM; ?„M +kM; F?¬M; m®M; M?

o iÈB M?“- >` EB i M; ?o i? M`Q +kM; F?¬M; ç9M;- i`QM; M?“¬M; KbM? +| `QÊn F?B M`Q +| `QÊm M; QM M?Q p`v- çWM; M|B H`¬M; +K- M; v +ªM?[M; M; QìB HÈM `QÊm M; QM M?Q p`v ç m®M;- çB m M`v H`K +?Q >` EB i +ªK i?´v `i M; ?B M; îX

a€M; bÈK ?¬K M v- >` EB i H`T iS+ iÈB # M ¬M; +K- [m´M H´v ¬M; +K K°i +?9i- + +O ? B +€B +?ûM ç| - b m F?B #B i #Q K`i M`v- pšM F?¬M; M; ²B v M- H`T iS+ +?ç

oW H9+ #¼M >` a M a M +kM; ç m îç•v- pW M; ?2 >` EB i Km®M iÈB # M +?¶ Gw .

L?QM; >` EB i F?¬M; ? Km®M +?9i M`Q- b m F?B #¼M ?¼ #Ä çB- MK +QìB i` M K ?ÆM- Gw .QÆM; +| i? i?•M i?B i pÈB M; QìB +O >` ;B - ç•v +kM; H` MB K M OB Gw .QÆM; ç`M? ;`i ç–m M|B,

@ æWM; ;´T- 2K +| i? M; •K +?Q M?- M?QM; +?d K°i Hv- çÊB +| F i [mª FB K M; ?E

>` EB i FûQ Gw .QÆM; +?çv M? M? M?Q # v- Gw .QÆM; ç`M? +kM; TªB +?çv i?2 +?ûM .ç Zm M; Gw .QÆM; +kM; F?¬M; H´v ;b H`K Hç- +?Q /M ¬M; +K F?¬M; M|B G ;ç i vX

@ æWM; çÊB M[- F i [mª FB K M; ?B K H9+ b€M; ç½ çQ +?Q ¬M; +K `²B- ç° +²M p`B içT +?´i- ç m +| HÊB- +| i? v M i•K K` m®M; X

>` EB i H„+ ç–m- +?®+ H€i HçB FûQ Gw .QÆM; p`Q T?ÁM; F?€+? #B i i?UX

oÈB F i [mª M`v- Gw .QÆM; +kM; `i #´i M; î- ç2K K|M ç² M`v çB FB K M; ?B K- F i [r +kM; TªB #ªv M; `v- FB K M; ?B K +?´i `QÊm +kM; F?¬M; M? M? M?Q p`vX

@ æ•v H` #ªQ i?´i +O +`m `o`Q i`QM; T?ÁM; +´i ;B[ #ªQ p`i >` EB i F?¬M; M; WM

@ *?QM? H` +€B M`v- +?ì i¬B K M; +€B +?ûM M`v ` M; Q`B5

S?ÁM; +´i ;B[#ªQ p`i +O Gw .QÆM; î /QÈB ç´i- H` iW ; ` t2 çB iB T p`Q i`QM; - tm #ªQ p`i +| i€K ;B€K b€i + M? ;B[M; ?B K M; ti- iQìM; i?“M? H`K #^M; ?ÊT FBK +SM +kM; F?¬M; i? mv ?B T çQÊ+ +?¶ M`vX

S?ÁM; +´i +?S #ªQ p`i F?¬M; HÈM- F?¬M; iÈB K°i i` ,K Kûi pm¬M; - i`QM; M`v +?O i`¼M; - ;B®M; i?–M F?Q HQçB i`QìM; bBM? çti î +?¶ M`v- M?[M; #ªQ p`i #bM? i?Q i`QM; T?ÁM; +´i ;B[ #ªQ p`i F?€+X

hW i` M ;B€i?Ov iBM? Gw .QÆM; H´v tm®M; K°i +€B ?°T iBM? tªQ- ç² çti i`QM; M M; ?o M; ÊB K°i +?9i- Gw .QÆM; H´v ? B +€B +?ûM M`v ` - M m`QÊm M; QM M; •K i` i€+ /KM; T?K ;b- b m M`v H`K ` M?B m`QÊm M; QM i? M`v- +?Q M?[M; M; QìB i?•

L?bM i?´v +€B +?ûM .ç Zm M; M`v- K„i >` EB i b€M; M; îB- MQÊ+ KB M; iU ?² Km®

"m' B i @ B > " E B i F ? ¬ M ; i ` î p - î H ¢ B + ? ¶ G w . Q Æ M ; - M ; • K ` b € m + ? û M ` Q Ê m - > " K B b) i B T i K + m @ M ; X
a m F ? B # B i ç Q Ê + ` Q Ê m i B M + @ M ; + ? m v M / M M ; + ? Q ç ¢ B M ° B H " / Q G w . Q Æ M ; i T ? 9 i b m ç ! ' M ç ` M ? i ? - M i ? S + - ç S + Q M M " v v + " M ; M ; " v + " M ; F ? ! ? B m M ' B X
a • M # v " „ + E B M ? - + ? + Q M H ½ Q E ? ' M ; + ? " K ` ½ B # Q Ê + H M + ? B + i ` U + i ? , M ; X
" ¼ M ? ¼ H " ç M ç + ? 9 + i ? ¼ ¬ M ; + K > " - p @ M K m @ M î H ¢ B " „ + E B M ? K ° i i ? ì B ; B M - M H " K + ? Q + Q M ; € B E ? ' M ; ; B F ? ¬ M ; + ! i • K i b M ? - / S i F ? Q € i M ; " v i ? S ? B b m ç ¢ B i ?
* ? B + i ` U + i ? , M ; i W i W + ' i + € M ? - M ; ² B # M + Y b ' - E ? ' M ; > m v M M ? b M H Š M ; H ) ` E ? ' M ; > m v M i ? i ? - K i ` Q M ; H Á M ; - + ¬ b ) [ m v i ` î H ¢ B ç • v - H - M b m i È B - + ¬ b) ç Q i v G w . Q Æ M ; - K M ; p + ? Q M ? " K b M ? X

d j 8 X * ? Q Æ M ; d j R , G w . Q Æ M ; æ Q M ? > ¬ M

> " E B i M ! B ç Q Ê + i ? b H " K ç Q Ê + - p š M î b m @ i # M G w . Q Æ M ; - M ; v + a ? B + ? ` 2 K > " î H ¢ B i ? 2 Q X
h ` Q M ; M ? " M € Q M ? B i ? Æ M K ° i + ? 9 i - H " K + ? Q ? B p Ê + ? ² M ; G w Z m • M a Æ M + Q ì B b æ † + # B i H " > " a M a M - K B M ; K ² K M ; Q M M ; ¼ i - ? B M ; " v M " v o Q Æ M ; : B B : B B p F i [m ^ p b [m M ? + O > " a M a M + S F û Q + ¬ H ¢ B - + Á M # ^ Q + ¬ ; ¼ B p Ê + ? ² M ; G w Z G 9 + ; ¼ B # K - o Q Æ M ; : B B : B B ç Ä K † i - M ? Q M ; ? B M ; Q ì B H ¢ B ` i p m B - t 9 + ç ° M ; h ? ì B ; B M ? B M ; " v i ` ¬ B [m M ? M ? - ? ¬ K M ; " v ç Q M ? ? ¬ M - p W ? W M ; b € M ; G w . Q Æ # K + Á M F ? " M i ` Q Æ M ; ? Æ M K b M ? - G w . Q Æ M ; i ? " i + ! + ? 9 i / Ð F ? ! + / Ð + Q ì B X
E ? ¬ M ; + ? d # K - G w h ? " M ? p " + ? ` / • m + k M ; ç M ; H Q v ? Q v i ` M ; ? b ¬ T ? - i Ä ` ` E ? ¬ M ; + Á M + € + ? M " Q - i W H 9 + # ¼ M ? ¼ # B i ç Q Ê + i ? • M T ? " M i ? " i b U + O # K o Q ? ¬ M H - M M " v + ! + ? 9 i ? " m ç ½ B - H ¢ B H Q H „ M ; - i ? ¬ M ; ; B H " K [m M H È M M ? Q p " v - H / € K i U i B M H „ K X

G 9 + ` + Y - > " • B G B M ? / † M / Á G w . Q Æ M ; p " B + • m X

L ? [M ; H ì B M ! B M " v G w . Q Æ M ; M ; ? 2 ` i M ? B m H - M - G w . Q Æ M ; ç ² M ; i ? ì B + ? ' T M ? + ^ K ç ° M ; - # K K ½ B K ½ B H " M ; Q ì B [m M i • K H Q H „ M ; + ? Q K b M ? M ? ' i X

* ! H) i ` Q M ; K „ i # K - K b M ? K ½ B K ½ B p š M H " ç S i ` X

h W # B i i ? U H € B ` K ' v + ? B + t 2 - t 2 i ` Q M ; M ? " + ! i ? / M M ; ç m / M M ; ? i - K ' v + ? B + M ? " ? " M ; æ B m L ; Q æ " B - M ; ? B i ? S + ç Q M ? ? ¬ M ? ¬ K M v ç Q Ê + i ' + ? S + î ç • v X

s 2 + O # ¼ M M ; Q ì B G w . Q Æ M ; ç " m i ` Q Ê + M ? " ? " M ; K ° i ? ² B - ç Ê B F ? B ¬ M ; + K - K È B G w . Q Æ M ; i ' + ? S + ç Q M ? ? ¬ M î H - m M , K - + € + ? + ? ¶ ç ! + k M ; F ? ¬ M ; t X

S ? Á M ; F ? € + ? H - m M , K ç Q Ê + i ` M ; # ` ` i ç T - o Q Æ M ; : B B : B B p " K ' v M ; Q ì B M ? " + . Q Æ M ; - H 9 + M " v ç ½ ç S M ; + ? ! î # M i ` Q M ; X

> ¬ K M v H " ç Q M ? ? ¬ M - M ; Q ì B F ? ¬ M ; M ? B m M ? Q M ; " v F i ? ¬ M - M ? Q M ; M ; Q ì B + H o Q Æ M ; ; B ` i M ? B m - i ? K K ° i b @ # ^ M ; ? [m + O G w . Q Æ M ; p " ¬ M ; + K - # B i i ? U + + ? S ç Q Ê + M ? B m M ; Q ì B M ? Q p " v - + m @ B + M M ; ç " M ? i ' + ? S + î H - m ? ¢ M ; b M ; + O

@ " M K # M K 5

J ' v M ; Q ì B G w . Q Æ M ; p š M + ? Q i È B - # ¼ M M ; Q ì B > " E B i ç ½ p ° B ç @ i T ? € Q - ç • v H " i ç Q M ? ? ¬ M # M ç " M ; € B T ? ^ B ç @ i T ? € Q i ` Q Ê + - # • v ; B ì i ' i + ^ K ¼ B M ; Q ì B ç m t 2 K M S ? € Q p š M + Á M M ' p M ; - + ! i B M ; ; ¼ B p " Q X

"¼M GQm *QÆM;- h`B m E?m p°B p`M; iW i` M t2 H'v ` K'v +€B ?°T K`m çÄ- +M
i`QM;X

h`QM; M?[M; +€B ?°T çÄ M`v ç m +| bQM? H - ç•v +kM; H`i`T iK+ +k +O "„+ EBM

" M M;Q`B- K'v +'v ?°T çÄ M`v i`¬M; `i #bM? i?QÌM;- b m F?B Gw .QÆM; M;?2 M|
M;?o iÈB i`QM; M?[M; K|M ç² +´ +| K'v +€B ?°T ;¶ çÄ HÈM- i?b #ªQ [mªM Hw h¬ç
+ªM?X

"¼M M;QÌB Gw .QÆM; pW ç M- i`QM; T?ÁM; F?€+? H`T iS+ M€Q M?B i H MX

oQÆM; hQ`M h`mM; +kM; +® w +?çv i?2Q JBM? .QÆM;- +?€m ;€B çQM? ?¬M- ç®
ççBX

oQÆM; hQ`M h`mM; ?¬K M v +ÁM +| i?•M T?"M F?€+- ç| +?QM? H`M;QÌB K B K®
:B B H`i?¬M; [m [m2M #B i M? m M;Q`B w Km®M- b m M`v H` /Q iU #¼M ?¼ M|B
i`T iK+ +O +O "„+ EBM?- çQM? ?¬M T?ªB +| M;QÌB K B K®B- oQÆM; hQ`M h`mM
iÈB i?,K Gw .QÆM;- +?d +| i? çªK M?B K i`¼M; i`€+? [m M i`¼M; M`vX

G9+ çQM? ?¬M H`M;?B i?S+ `i [m M i`¼M;- /•M; i`- /šK H M ;? i`ÁM- i` Q M?š
ç M- >` EB i +ÁM +| K'v M;QÌB oQÆM; S?QM; ç M; H ?ûi -K o- [mª i?"i T?2M M`v

oW [m F?ÄB KQÌB ;B| b€M;- M?[M; #çM ?[m i?•M i?B i çQÊ+ KÌB iÈB ç m ç½ iÈ
M?B m- H½Q ;B G`i h?"M? +kM; F?¬M; KÌB B- T?¬M HÈM H`i?•M i?Q+? +O oQ/

@ G½Q ççB- H½Q ççB5

Gw .QÆM; ç M; pmB KWM; pb ?¬K M v F?¬M; +-M ç|M iB T F?€+? ;B®M; M?Q K'v
;¼B i`mv M HçBX

æ9M; ?ÆM H`K°i iB M; ?ûi- h`-M G¶B HÈM ;B¼M; /M +€+? t K'v /tK çQÌM; ç m +
h`-M G¶B- Gw s€M +ÁM +| GB m hm'M ç M; +?çv p°B iÈB- T?Q b m #¼M ?¼ +ÁM
J½ G•KX

Gw .QÆM; çQM? ?¬M- #¼M ?¼ F?¬M; i? F?¬M; iÈBX

@ G½Q ççB- +?9M; KWM; M?5

æB iÈB i`QÊ+ K†i Gw .QÆM;- Gw s€M pmB p M|B- ?¬K [m #¼M ?¼ ç½ iÈB "„+ EB
.QÆM;X

@ G½Q ççB- ç•v H` [m` KWM; +O +?9M; i¬B- H Qi ibM? M?B m- KQM; M? çWM;

GB m hm'M +QÌB ? ?ª çQ iÈB K'v +€B ?°T- bQ pÈB H p`i +O +€+ p` F?€+? F?€
F?¬M; #B i H`K b Q- çB m FB M FBM? i ç Î ç| - Km®M i†M; H p`i +kM; F?¬M; i?

@ GB m hm'M- M? t2K i¬B H`M;QÌB ;b +?S- +€+ M? +| i? ç M H`i¬B pmB `²BX

Gw .QÆM; +QÌB HÈM- FûQ # M;QÌB M`v çB p`Q i`QM; T?ÁM; F?€+?- Gw .QÆM; p®
#U+ #°B- #çM # # M +çM? ?„M p®M F?¬M; M?B m- M?bM i?'v M?[M; M;QÌB #çM -

@ *`m Gw- +?9+ KWM;

hQ J½ G•K p` h`M? E?ªB +MM; çB iÈB- H p`i +O ? B M;QÌB i?b M†M; `²B- hQ J
M;¼+ M[i?ÌB ?€M ;B€ i` T?ªB K'v i`,K pçM- ç¬B FBK ç²M; M;¼+ M[M`v hQ J½ G
çQÊ+ iW ?°B +?Ê #€M ç'm ;B€- +?QM? H` pb ç H`K H p`i i†M; +?Q Gw .QÆM;- M

G p`i +O h`M? E?ªB +kM; F?¬M; i - H`M;¼+ çB m F?„+ h®M; hY Zm M•K i?ÌB M
M`v +kM; H` v p'i pª H„K KÈB ibK +| çQÊ+X

M? hQ J½- M? h`M?- i`QM; M`v KÌBX

Gw .QÆM; F?¬M; F?€+? F?Q pÈB #¼M ?¼- b m F?B M?"M H'v H p`i i?b /šM ?¼ p

oQÆM; :B B :B +kM; HϕB +?`Q- oQÆM; :B B :B B ?¬K M v K†+ K°i #° p€v K`m i` ,
+QÈB- M?QM; t2K ` +ÁM ç T ?ÆM €Q +QÈB- +MM; pÈB p ç T +O oQÆM; :B B :
i` M i`lBX

æ†+ #B i H` bÊB /•v +?mv M oQÆM; :B B :B K M; i` M +´- M; v +ª GQÆM; S?QÊM
:B B M?bM i?´v bÊB /•v F?¬M; +?`m M¶B +kM; T?ªB F?2M K´v +•m- H9+ M; ?2 oQÆM
HB M iÄ +?9i i?´i p¼M; X

@ *?` /•m- ç T i?´i ç|5

Gw s€M- GB m hm´M +ÁM +| h`-M G¶B ?ÆB M; ~M M; QlB ` - F?¬M; i` M; çB K ç"K
ç T bB m i?Q€i T?`K i`-M- çWM; M|B H` #¼M ?¼- M; v +ª H9+ Gw .QÆM; pW iÈB
M; •v M; QlB K°i +?9i X

@ *€K ÆM K¼B M; QlB ç M +?9+ KWM; - oQÆM; :B B :B B +QlB M? M|B- H9+ M`v
aQ pÈB # M; QlB #¼M ?¼- #B m ?B M +O hQ J½ G•K p` h`M? E?ªB #B m ?B M i®
b Q +kM; H` M; QlB iWM; iªB- M?QM; i`QM; HÁM; +| +?9i`mM; ç°M; - ç®B pÈB Gw
a„T t T tQM; +?Q K´v M; QlB #çM ç M i`QÈ+ iB M- Gw .QÆM; HϕB çB ` M; Q`B- #çM
+ÁM +| #çM +k +O ¬M; +K +kM; #„i ç-m iÈB- HQÊM; F?€+? ?¬K M v iÈB F?¬M; #
M?B i +kM; F?¬M; FûKX

@ *´m Gw- ? ? - +?9+ KWM; 5

"ç+? JBM?- H½Q J Q- H½Q bQ h?€B +kM; /„i i v M? m iÈB- i` M i v # M; QlB M`v +
Gw .QÆM; "ç+? JBM? HB M +QlB HÈM çB iÈBX

h`QM; HoM? pU+ ç² +´ M`v- Gw .QÆM; +kM; +| K´v M; QlB #çM çQÊ+ ;¼B H` #^M;
"ç+? JBM?- #¼M ?¼ ;B®M; M?Q M; M; ?`M; +MM; HS pÈB M? m- F?¬M; ;B®M; M
?„M- im´B i€+ +?| +?9i ?ÆM FûK M? mX

Gw .QÆM; p°B p`M; çB iÈB- pÁM; i v M|B +€K ÆM- /šM K´v M; QlB "ç+? JBM? p`Q

@ *?9 Gw- +?9 +kM; #B i ç´v- M? "ç+? +O +?9 M; ? Q- M?QM; +?9 çQM? ?¬M- M
p"i M`v ;B€ i` F?¬M; + Q- M?QM; +kM; H` +?9i i•K w +O M?X

"ç+? JBM? çQ ?°T H p"i iÈB- +QlB M|B ? ?ª- H½Q J½Q p` H½Q bQ h?€B p°B p`M

@ M? "ç+? i†M; ;b p`v- b Q i`¬M; M? +| p F?¬M; MÐX

Gw .QÆM; +QlB ? ?ª- KÎ+€B ?°T ` - # M i`QM; H"TiS+ ?B M ` +€B #€i h? M? >Q
>Q M`v- Gw .QÆM; ?ÆB bYM; b®iX

æ| +?QM? H` K°i +€B #€i :B hoM? i?"i bU- Gw .QÆM; #B i ç•v H` +€B #€i K` "ç+?
H` K°i #ªQ p"i [mw ;B€ M?´i- ç½ iWM; ç2K ` F?Q2 K´v H-M pÈB Gw .QÆM; X

"•v ;B| "ç+? JBM? ç2K +€B #€i K` v i?Q+? M?´i i†M; +?Q Gw .QÆM; - i'K HÁM; M`v

@ M? F?¬M; MÐ- F?¬M; MÐ i?b F?¬M; K M; ç M +?Q iB m iY K`v `²B- "ç+? JBM?
K„i H½Q [mª i?"i H` +| +?9i F?¬M; MÐ- F?¬M; [mw K|M #ªQ #®B K` H½Q v m [mw M

@ M? "ç+?- ç iç- Gw .QÆM; M?bM "ç+? JBM?- M? M?`M; M|BX

Gw .QÆM; +ªK M?"M çQÊ+ i•K w +O "ç+? JBM?- F?¬M; ? F?€+? F?Q- M?"M H´v
iÈB- Gw .QÆM; `´i ?B m "ç+? JBM?- H p"i K` H½Q çQ M m Gw .QÆM; F?¬M; M?"M
+-K p X

@ > ? - 2K pÈB M? +ÁM F?€+? F?Q ;b +?S\ - i?"i Km®M +ªK iç- ç2K `QÊm i?¼ +C
i?Y t2K5

"ç+? JBM? F?Q€i i v- ç2K i†M; K|M #ªQ p"i v m i?Q+? M?´i H½Q +| +?9i F?¬M; M
M; QlB M?Q Gw .QÆM; - p"i H` +? i- M; QlB H` b®M; B #ªQ Gw .QÆM; ç®B pÈB H½

@ E?¬M; i?"M? p'M ç - `QÊm ?¬K M v F?¬M; M?B m- M?QM; ?¬K M"v M?'i ç`M? c
i?Q+?X

Gw .QÆM; +kM; +Q`B- H-M M"v ç M HQÊi #¼M "¢+? JBM? ?ÆB bYM; b®i- b m ç! H
H9+ m®M; Hv `QÊm K'v ?¬K i`QÊ+- ;B! m®M; `QÊm F?€+ i?"i F?¬M; +! KMB p` ;b-
F?¬M; çQÊ+X

"¢+? JBM? +kM; +?d H" iMv iB M M!B ` - F?¬M; M; ! ?¬K M v +! `QÊm ç! i?"i- ?ÆM
`'i M?B m- H-M M"v i?"i H" +?mv M pmB #'i M; !X

*?"Q ?ÄB #¼M M; Q`B "¢+? JBM? tQM;- Gw .QÆM; H¢B çB ` M; Q" B- pB M i`QÎM;
p` iB M #®B +O +® +mM; +kM; iÊB- ?¼H" #¢M +k +O ¬M; +K- Gw .QÆM; H" ?¼+
+kM; M M ç M +?9+ KWM;X

a m ç!- h`-M o¬ \*U+ K°i KbM? çB iÊB- Gw .QÆM; F?¬M; /€K +?"K i` - p°B p" M; +
M"v- H½Q M?•M ç M; M?bM Gw .QÆM;- H¢B +Q`B b€M; H¢MX

@ Gw iB M bBM?- +?9+ KWM;X

Gw .QÆM; pW ` - H¢B i?'v K°i M; Q`B [m2M- a M; . H ç M; /šM i?2Q ? B M; Q`B M
. H ç M +Y +O H-m M, K M"v H9+ M"Q Gw .QÆM; +kM; F?¬M; #B i- T?ÄM; +?W
+?mv M pÊB h`-M o¬ *U+X

@ *ªK ÆM- t i? M"v- F?¬M; iÊB +kM; çQÊ+ K"5

E?¬M; M; Ì- Gw .QÆM; +, M #ªM ç½ [m M +?mv M M¬v- M m bÈK #B i Gw .QÆM; [m çB M i?QçB M¬v H¬K ;b- H¬K +?Q ;B®M; M?Q ?„M çB i?9+ ;BK+ Gw .QÆM; p¬v- i? HÈMX

"•v ;BÌ æ¬K Zm®+ >Q i?¬v HQ i?"i- +?mv M K'v M;¬v i`QÊ+ ççB i?¼ > H½Q ;B - F?¬M; +! iQ +€+? i? K ;B - M?QM; ç m M;?2 M|B- ççB / M? Gw .QÆM; ç½ bÈK i [m M ? M¬v- æ¬K Zm®+ >Q H9+ 'v +ÁM iQ€i K² ?¬B ?°iX

> H½Q ;B +ÁM H¬ +QM ` oQÆM; ;B - Gw .QÆM; +! ?Q¬M +ªM? F?€ ç M p¬v- +ÁM ç•v F?¬M; T?ªB H¬ +® w +QB i?QÌM; M;QÌB i b QX

@ E?¬M; b Q- F?¬M; b Q- +¬m çWM; ç w- [m'v `¬v +¬m `²B5

æ¬K Zm®+ >Q ?"M F?¬M; M|B çQÊ+ iB M; M¬Q- ;¼B çB M i?QçB M|B +?mv M F? M;Q¬B- M|B F?¬M; +?WM; +ÁM T?ªB +® ;„M; +MM; Gw .QÆM; içQ +?9i [m M ? -H- ?B m H-K KbM? çB i?9+ ;BK+ ?„M i? K ;B iB iKK+ i?b ?„M +ÁM F?¬M; F?| +? i

@ æÊB +?9i- M? M|B ç M H¬ iB iKK+ óbQm i-K #ªQ #®B i? ;BÈBô Q\ L;çB [m€- i

Gw .QÆM; p°B p¬M; ;¼B æ¬K Zm®+ >Q HçB- ?ÆM M[M;²B i?ŠM; M;QÌB- +?mv M H¬ ?„M ç½ ç²M; w- ;¬M ç•v +?mv M M?B m [m€- M;QÌB #¬M `°M bm®i- F?B M +?mv

*m°+ çB M i?QçB M¬v ?¬K M v KÈB F?B M +?Q ?„M M?È iÈBX

Gw .QÆM; pŠM `i +! ?SM; ç®B pÈB iB iKK+ M¬v- H¬K +?mv M ;B ;B€K ç`M? +QB i•M +ªK ;B€+ `i imv i- ç†+ #B i H¬ F?B M?bM M;QÌB +?O i`b ç"TM ?[M; p"i T?¬K ;F

Gw .QÆM; +kM; F?¬M; i?Q+? ?¬M; ;Bª- ç®B pÈB iB iKK+ M¬v i?QÎM; i?S+ +?mv M p`X *?d +¬M H¬K ç² ;Bª ;çi M;QÌB- M M ç"TM- ?¬M; ;Bª +?QM? ?B m +kM; b) #9i iQ+

amv M;?o +?9i- Gw .QÆM; M? ;B¼M; M|B,

@ hB iKK+ H9+ M¬Q i?b ;?B ?bM?- i¬B t2K t2K +! i? b„T t T ` +?9i i?ÌB ;B M iÈB

@ L;¬v FB +! K°i #m' B ;?B ?bM? +?Q iB iKK+- M m +¬m F?¬M; +! i?ÌB ;B M- ?Q¬ +?mv M ;b5

æ¬K Zm®+ >Q HçB +! p +! +?9i /Q /U- Gw .QÆM; ç°i M?B M HçB ç²M; w çB ;?B ? F?¬M; ?B m ;b- M?QM; ç®B pÈB HÌB +O Gw .QÆM; i?b ?„M K°i +?9i +kM; F?¬M; M|B +€B ç!X

@ E?¬M; +-M ?Ov- iB iKK+ M¬v i¬B `i +! ?SM; i?9- ç•v H¬ b® çB M i?QçB +O M æ M H9+ ç! i¬B HB M Hç+ +MM; M? M?ûX

@ " ;BÌ +?B m- +¬m F?¬M; +-M HB M Hç+ +MM; i¬B- ç M H9+ ç! i¬B b) HB M Hç ?bM?5

æ¬K Zm®+ >Q p°B p¬M; HçB M|B K°i +•m- ?B m H¬ Gw .QÆM; i?"i HÁM; Km®M i? ?„M KÈB i?Î T?¬Q- i?•M T?"M Gw .QÆM; [m€ HÈM- M;QÌB M¬Q ç°M; iÌB ç-m M;|M #!T +? i- +kM; F?¬M; F?B M ?„M T?ªB bÈX

.o M?B M- T?K+ pK Gw .QÆM; i®i ç®B pÈB ?„M +kM; +! +?¶ i®i- ?„M +?ŠM; T?ªB ç ç•v b QX

@ æQÊ+ H„K- ç M H9+ ç! HB M Hç+5

G-M M¬v Gw .QÆM; F?¬M; T?ªM ç®B- M|B tQM; ? B +•m F?€+? F?Q HB M +9T çB KbM? +kM; i®i- i`€M? HçB [m M M?B m +?mv MX

s2K i?ÌB ;B M- #•v ;BÌ H¬ # ;BÌ `QçB +?B m- Gw .QÆM; ç`M? F?¬M; M;O- HçB ;:B BX

oQÆM; ;B B :B B F?¬M; ç²M; w ?¬K M v b M; # M M¬v Î- M?QM; F?¬M; +! T?ªM ç®B F?B +QÈB Î içB MÆB M¬v H•m /¬B F?ŠM; ç`M? F?¬M; çQÊ+- i?dM? i?QªM; iÈB ÎK

ç X > B M; QÌB ç½ çQM? ?¬M- +€+? ;¼B ç®B pÈB +? K +kM; ç½ bY H¢B- M"Q bÈ
F?¬M; ºM? ?QÎM; X

E i [mª M"v F?¬M; TªB F?B M +?Q Gw .QÆM; [m€ i?Ä K½M- M?QM; +kM; p¬ +M
?¢M? T?9+ +, M #ªM çQÊ+ #ªQ çªKX

_ÌB ;BQÌM; - +?m~M #`tm®M; H-m- i`QÊ+ F?B tm®M; H-m Gw .QÆM; çB ` pûM `K
+?B m p"Q ;B M T?ÁM; X

S?ÁM; M; O +O Gw .QÆM; - H" K°i ;B M T?ÁM; €M? M„M; +?B m i®i M? 'i #B i i?U>

oW FûQ K" M +Y b´` - Gw .QÆM; HB M bYM; b®i- FBM? M; ¢+ M?bM #½B +Ä T?Q

hB m M? ç-m >" >Q M ç M; ?,M; ?€B #WM; #WM; ?¼+ ç€M? + -m * Q L?o S?m- #
Gw h?"M? +kM; ``i +| ?SM; i?9 ç®B pÈB p" M ç°M; [mw i°+ FB m M"v- +MM; >" >Q
M; QÌB ç€M? ç m +| #`B #ªMX

a m HQM; #¼M ?¼ H¢B +| hB m h?m" M- >" a M a M ç M; /K /¶ hB m h?m Î # M FB

L?[M; çB m M"v ç m F?¬M; TªB H" M; mv M M?•M Gw .QÆM; FBM? M; ¢+- ç +?Q
*QÆM; - ?„M +kM; Î ç•v- ?ÆM M[ç M; +MM; >" a M a M /šM i?2Q hB m h?m" M- M?
>" a M a M- iU ?² M|B +?mv M pÈB M? m ``i ,M wX

GQm *QÆM; +MM; >" a M a M- i?•M M? m F?B M"Q p"v\

Gw .QÆM; M?bM F„- H¢B iU ;"i ç-m K°i +€B- GQm *QÆM; H" +ªM? p pB M +O H½
Î +MM; H½Q ;B - ? B M; QÌB M|B F?¬M; +?WM; ç½ bÈK #B i M? m- F?¬M; ç€M; i?'

@ .QÆM; .QÆM; - +QM iÈB t2K K°i +?9i- M?[M; v T?K+ M"v i? M"Q \

Gw .QÆM; pW tm®M; H-m- HB M #`K ?„M @ >" •B GBM? FûQ [m K°i # M- Gw .
GBM? ç M; ç„+ w ;BÆ H M K'v K|M [m-M €Q ``i ç€M; v m- ç-v K ?Q†+ X

@ J - ç•v H" +€B ;b\

@ u T?K+ +?Q #û +QM- b m M"v +QM p" :B B :B B +| +QM- +| i? K†+5

>" •B GBM? H¢B i bK i? K K'v +€B- Gw .QÆM; /Î F?|+ /Î +QÌB H„+ ç-m- +ÁM +?Q F
+?Q +?€m K +kM; H"K `²B- +kM; i?"i [m€ iQ+? +U+X

@ J - +?mv M Km®M +| +QM +ÁM F?¬M; #B i H" H9+ M"Q ç•v- ?ÆM M[- v T?K+ +?

Gw .QÆM; M; ²B Î i` M ;? b HQM- iU KbM? `|i +?ûM i`"- m®M; K°i ?ÈT- i` M K†i >
pmB- H¢B çB iÈBX

@ .QÆM; .QÆM; - Km v T?K+ M?B m +kM; F?¬M; i®i- B #B i i`QM; [m€ i`bM? bª
?ÈT ? v F?¬M; - KbM? H"K i?b v M i•K- +QM t2K K°i +?9i- v T?K+ M"v i` B ;€B ç m
+QM K†+ +?QM? H"K iU KbM? H"K ç|5

L; ?2 HÌB +O K - Gw .QÆM; H-M M[H„+ ç-m- ?„M ç°i M?B M M?È iÈB ¬M; M; Q¢
p€- H9+ +ÁM i` K [mª i?"i ?¼+ çQÊ+ i v M; ? ``i i®iX

G9+ M?Ä- v T?K+ +O ?„M i?"i çSM; H"K iU H"K ` - M?QM; #•v ;BÌ Km [m-M €Q M
Gw .QÆM; +kM; F?¬M; Km®M ç +?Q K iB T iK+ pb +QM KbM? K" TªB K v [m-M

L?QM; i`QM; HÁM; Gw .QÆM; +ÁM +| +ªK ç°M; M?Q M?Ä- ç•v /M b Q +kM; H" i•K w
Gw .QÆM; M|B,

@ J - M?[M; i?S M"v +QM M?"M- M?QM; b m M"v K F?¬M; + -M H"K- ?ÆM M[- i`C
+?Q +| w ç`M? Km®M bBM? +QM K"5

h•K w +O K F?¬M; i? +U imv i- Gw .QÆM; H¢B F?¬M; ç" M? HÁM; ç +?Q K K i M
M?Q p"vX *ÁM +?Q Km®M +| +QM H" HÌB i?"i HÁM; - b M; M, K Gw .QÆM; KÈB ke i
+?Q iÈB k9 im´B- ?Q" M iQ" M +| i? +?Q p°B +| +QM X

@ *?`ì K°i ? B M,K +| i? - +?`ì [m€ H•m- im´B +QM +kM; F?¬M; M?Ä- bÈK K°i +?9i +
h?'v Gw .QÆM; F?¬M; T?ªM ç®B- >¨ •B GBM? + Q ?SM; M|B- #¨ H¨ M;Q`B ?B m #B
+kM; F?¬M; Km®M +| +QM bÈK M?Q p¨v- +?ŠM; [m H¨ H¨K +? K Hm¬M M|M; HÁM
@ o•M; - +QM ?B m
Gw .QÆM; p°B p¨M; ;"i ç-m- Gw Zm•M aÆM H¢B iW # M M;Q¨B i`Î p - Gw Zm•M aÆ
F?¬M; i?Q+? +¬m * Q L?o S?m- pQ`M ?Q Î ç•v +kM; `i ?ÊT i•K w +O ?„MX
"m´B i®B K¼B M;Q`B +MM; M? m pmB p ,M +ÆK i®B- Gw h?¨M? M|B ? B M;¨v M[
M?¨ +ÁM +| K°i b® +?mv M- #•v ;B`i?U+ bU i?'v çQÊ+ ?Q¨M +ªM? +O Gw .QÆM; -
v M i•K- F?¬M; M|B +?mv M +´T?¬M i`Q`M; ?¼+ FB M[X
>„M #B i 2K i` B i?"i bU F?¬M; [m M i•K +?9i iB M M¨v- +kM; F?¬M; +QB H¨ ?„M H
Gw .QÆM; Km®M- ?Q†+ H¨ Gw .QÆM; ;†T T?ªB T?B M iQ€B ;b- ?„M b) ?€M i`Q`M
.QÆM;X
æ•v +?QM? H¨ ibM? ?mvM? ç K†M M²M;X
*? K Gw .QÆM; +kM; M|B H M v m +¬m Km®M p M?¨- M?QM; #` Gw .QÆM; K¢M?
M|B +?mv M çB p X
Gw h?¨M? ç²M; w ç M;?` +O Gw .QÆM; - +m°+ b®M; +O Gw .QÆM; Î MÆB M¨v bQ
+?Q ? B M;Q`B Î MÆB M¨v ?Q`M; T?9+ +kM; i®i- Gw h?¨M? +ÁM +® w ç +QM i` B
M¨v +kM; +| i? +?,K b|+ +?€m i` B- i`€M? çQÊ+ bmv M;?o #m²M +?€M i`QM; HÁM
"m´B b€M; ? B ?¬K b m Gw h?¨M? çB- pW ç9M; +MM; H9+ ;?B ?bM? iB i KK+- Gw
çB M i?Q¢B +?Q æ¨K i´M; FB - #ªQ HMB iB i KK+ H¢B- i`QM; HÁM; Gw .QÆM; - +
;?B ?bM? iB i KK+ [m M i`¼M; ?ÆM M?B m X
L|B ç9M; ` - Gw h?¨M? H¬M M¨v iÈB +kM; F?¬M; i? Î¨„+ EBM? +?ÆB i?"i H•m- M
MÆB M¨v- b m M¨v #¼M ?¼ iÈB +kM; / /¨M; - K´v M;Q`B M|B + Q ?SM; - /Si F?Q€i
EBM? çB /¢Q K°i pÁM; - +kM; +QB H¨ +?ÆB K°i M;¨v Î i?O ç¬X
h?QÆM; HQÊM; tQM; - >¨ •B GBM? +ÁM /†M Gw .QÆM; ;¼B çB M i?Q¢B +?Q oQÆ
:B B +kM; +MM; çB X
a€M; bÈK M;¨v ?¬K b m- oQÆM; S?QM; HB M çQ oQÆM; :B B :B B ç M M?¨ Gw .
:B B M?bM i?'v Gw Zm•M aÆM ? B M;Q`B HB M i?•M i?B i F m K°i iB M; # K - i?
K¨ ? B p` H½Q M?•M i?'v K€i HÁM;X
>¬K M v F?¬M; Qi M;Q`B- K´v M;Q`B H¢B ç2K t2 i`QM; M?¨ ` H€B- F?B Gw .QÆM;
M?bM M?¨ ç t2 i`®M; i`ÆM- bmv M;?o +| M M Km K´v +?B +t2 M[? v F?¬M; - i`€
?¼ /MM; t2 H¢B F?¬M; / /¨M;X
Í i` M çQ`M; - Gw .QÆM; HB M ;¼B çB M i?Q¢B +?Q h?Q`M; h?¨M? - M?ì ?„M ;B9T
*?O v m pšM H¨ Gw .QÆM; b) F?¬M; çB +?¼M t2- H¬M i`QÊ+ +?QM? H¨ h?Q`M; h?
+Q [m2M pÈB M;Q`B #€M t2- K°i +?mv M F?¬M; +¬M ? B M;Q`B- H¬M M¨v +kM; M?
Gw h?¨M? H€B t2 m/B- +°M; i? K Gw .QÆM; H¨ ? B +?B +t2- +MM; M? m çB ` çQ
çB h?B M M J¬M i`QÊ+- H¢B çB ;B M; oQÆM; S?O- #m´B i`Q çB ,M p`i MQÈM;
i?QªB K€B K°i M;¨v X
Í h?B M M J¬M- +ªM?¨ Gw .QÆM; +?ÆB `i pmB p - ç†+ #B i H¨ hB m h?m¨M- F?¬
Î # M i`QM; - +ÁM M|B `®i +K+ çQÊ+ çB iÈB ?Q¨M; +mM; i?'v i` M iB pB `²BX
æB /¢Q +?Q iÈB i`Q - i`i +ª K¼B M;Q`B iQ€i ` K² ?¬B- H9+ M¨v Gw .QÆM; KÈB /
hK æS+- i`QÊ+ F?B iÈB- Gw .QÆM; HB M ç†i K°i ;B M T?ÁM; i®i- p®M H¨ ç½ FQM
[m M ? - KÈB FB K çQÊ+ +?Q #¼M ?¼ K°i ;B M T?ÁM; /U #`X
@ *?€m ç|B #KM; - +?€m Km®M ,M p`i MQÈM; - +?€m Km®M ,M p`i MQÈM;5

oW iÈB ç M +Y hQ" M hK æS+- iB m h?m" M h?m" M HB M ?ûi iQ- +?¼+ +?Q +ª M?
@ :B B :B B5
S?Q b m Gw .QÆM; #¼M ?¼ ç°i M?B M i`mv M ç M iB M; F m i? M? i?9v- oQÆM;
K†i H"TiS+ H°` iB pmB KWM;X

dj3X *?QÆM; dj9, hB m h?m" M h?m" M :•v >¼

Gw .QÆM; +kM; [m v ç-m HçB- T?Q b m #¼M ?¼ +! ? B M; QÌB ç M; çSM;- ? B M;
oQÆM; :B B :B B tQ v M; QÌB çB iÈB- FûQ i v +- ;€B FB ?ÄB,
@ L?½ hoM?- L;¬ æ°- b Q ? B M; QÌB HçB Î ç•v\
@ æB /çQ T?® i?-B- F?-M; +! pB + i?b` M; Q" B çB /çQ K°i +?9i- K¼B M; QÌB ç¬M
*® L?½ hoM? H HQÐB K°i +€B- H9+ M"v +- KÈB T?€i ?B M Gw Zm•M aÆM #¼M ?
[m *® L?½ hoM? F?-M; i? K ;B H çQM? ?¬M- p®M ç`M? i` m ;? Q oQÆM; :B B
`i M?B m M; QÌB- HB M F?-M; M!B` M[X

@ >W

>" a M a M ?W HçM? K°i iB M;- M;?B M; ç-m- FûQ +€M? i v >" •B GBM? HB M çB
+€B ?W M"v- +® ç +?Q *® L?½ hoM? [m v ç-m HçBX

@ >" a M a M5

*® L?½ hoM? i`ÊM iQ ? B K„i- `i M? M? HçB H°` /€M; p +„M`„M; M;?B M HÊB-
:B B,

@ a Q +- i HçB Î ç•v\
@ >" ;B ççB i?¼- >" a M a M M?`i ç`M? T?ªB i`Î p - #•v ;B! +- `v F?-M; +! pB + ;b
FB - M? i` B Gw .QÆM; M;`v K B T?ªB p [m - ?¬K M v +?9M; i¬B +MM; çB` M;Q

h` M K†i oQÆM; :B B :B B H°` +?9i #`i ç„+ /o- \*® L?½ hoM? p` >" a M a M F?-M;
M?Ä pb K°i +?mv M +QM MQi #„i ç-m +½B M? m- b m ç! HB M iW M?Ä M?Ä ç M H
:B B :B B Î ;B[/`M ?Á X

L?QM; çB m M"v +kM; F?-M; iQM? H" +! i?•K +Wm ççB ?"M ;b- +?QM? H" M?bM ç
K†i Hm¬M Km®M +?¼+ ;B" M ç®B T?QÆM;- ççB F?€B +?QM? H" i`ÌB b M? #`i ?Á X

@ *€+ M; QÌB çB çB- +?9M; i¬B +kM; çB ç•vX

*® L?½ hoM? +?m KB M;- >" a M a M F?-M; ç w iÈB +- +- +ÁM F?-M; i? K M?bM

@ æÊB +?9i- Gw .QÆM; +kM; Î ç•v- +?9M; i +?`Q ?ÄB +?9i çB5

L;¬ æ° ç M; +,M; i?ŠM;- p°B p`M; FûQ i v \*® L?½ hoM? - ?„M +MM; \*® L?½ hoM? `M"v i?"i p`i pª ;†T çQÊ+ +Sm #BM?- H"K b Q +! i? #m¬M; i? X

*® L?½ hoM? bmv M;?o- M; v b m ç! ;"i ç-m- M!B,

@ o"v +kM; çQÊ+- +?`Q ?ÄB tQM; +?9M; i HB M çB5

>¬K M v +kM; F?-M; T?ªB H" H-M ç-m iB M; †T Gw .QÆM;- +?`M; i` B `i i?ŠM
.QÆM; Î >" ;B `i ç†+ #B i- F?-M; T?ªB H" i?"M? pB M +?QM? i?S+- +kM; F?-M;
ç` p` HçB H" ç iY çÌB i?S # ç°+ M?`i p¬M?` +O >" ;B X

*°M; i? K Gw .QÆM; ç½ çQM? ?¬M +MM; oQÆM; :B B :B B- iQÆM; çQÆM; pÈB b
i°+ #ªQ p - M"Q bÊ *® L?½ hoM? M?bM ?„M F?-M; Q - H9+ M"v +kM; M?`i ç`M? i`QM; ;B i°+ M"v` M; Q" B- bmv iQM? p`M ç +kM; `i T?S+ içTX

@ Gw .QÆM;- +?`QX

L;¬æ° p°B p°M; çB iÈB # M +çM? Gw .QÆM;- pšM +ÁM i`ÊM i`ÁM K„i- i` M K†i Gw
p¬ +MM;X

.€M; p ? B M;QìB [m€ i?•M i?B i- Gw .QÆM; H`v i v +?d #¼M ?¼- K†i FBM? M;ç+

@ > B M;QìB

@ *® L?½ hoM? H` p` ?¬M i? +O L;¬æ°- M? F?¬M; #B i b Q \

E?¬M; çÊB Gw .QÆM; ?ÄB- oQÆM; :B B :B B HB M M|B i`QÈ+- M?bM /€M; p +O
?ÄB +€B ;b X

h` M K†i Gw .QÆM; H° ` i?¬M b„+ M;ç+ M?B M- ?„M i`QÈ+ ç| i?“i ç9M; H` F?¬M;
H9+ M`v ç½ ?B m X

Gw .QÆM; +ÁM M?È`ä- L;¬æ° F?B ç| +?çv çB h?Kv G +MM; KbM? Î +?mM; K°i +
p` ?¬M i? +O ?„M- pW ç9M; F?B ç| \*® L?½ hoM? `ìB F?ÄB oQÆM; :B B :B B [m
+QÈT p` ?¬M T?m +O +¬ i çB- H9+ `v i?ìB ;B M ?Q`M iQ`M ,M F?ÈT- +?ŠM; [m
bm v M;?o iÈB T?QÆM; /B M M`vX

L?bM L;¬æ°- i` M K†i Gw .QÆM; H° ` /€M; p F?¬M; K`v ? v ?Q- M;`v ?¬K [m F?
M¬v +kM; H`K F?´ KbM? F?¬M; QiX

L;¬æ° +?d +| i? /MM; €M? K„i +¬m tBM i? i?S- Gw .QÆM; +`M; M?bM +`M; #m²
L?½ hoM?- F?| i`€+? ?„M T?ªB +?çv- ç´B i?“M? KbM?- ç®B K†i M? ç¬m M`v +?d b

@ > K- M m ç½ ;†T- F?¬M; #^M; +MM; M? m ,M +ÆK çBX

L?bM /€M; p L;¬æ°- Gw .QÆM; +?mM; [mv F?¬M; ç`M? HÁM;- +ÁM ;B9T ?„M K°i
M„K çQÈ+ iB m iY- #€Q i?M M;`v ?¬K [m X

@ æQÈ+ ç`v- L?½ hoM?- +?9M; i HB M +MM; Gw .QÆM; çB ,M +ÆK çB- F?¬M; T?

L;¬æ° H`T iS+ ;“i ç¬m ç€T SM;- +ÁM ç€ +?Q Gw .QÆM; K°i €M? K„i +ªK FQ+?X
M;`v ?¬K [m ?ç i?O HB M M? K°i +?9i- b m M`v +| +Æ ?°B M?`i ç`M? T?ªB M? M?
M?“M; +?d +¬M /MM; ç M +?QM KQÆB +?QM T?¬M i`,`K H` çQÈ+- ç #€Q ç€T •M i b

*kM; K v Gw .QÆM; F?¬M; #B i w M;?o +O L;¬æ° H9+ M`v- M m #B i- F?ŠM; ç`M
K°i # MX

@ L?½ hoM?- +MM; M? m çB +?S5

oQÆM; :B B :B B +kM; M|B K°i +•m- *® L?½ hoM? /Q /U K°i +?9i- +m®B +MM; ;“i

*¬ p` >` a M a M F?¬M; ?ÈT M? m- M?QM; ? B M;QìB +½B p½ +kM; bÈK ç½ i?“M
F?¬M; i?`v >` a M a M- i?“i ç9M; H` +¬ +| +?9i M?È- ç9M; H` +| +Æ ?°B +½B +¼K

.QÈB bU ?QÈM; /šM +O Gw .QÆM; p` oQÆM; :B B :B B- K`v M;QìB `®i +K+ p`Q ç
p` M? i` B #¼M ?¼ +kM; i?2Q >` a M a M çB p`Q ;B M T?ÁM;X

*kM; K v Gw .QÆM; M|B ç†i i`QÈ+ ;B M T?ÁM; F?¬M; M?Ä- i? K ? B M;QìB +kM
M? M? Gw .QÆM; HB M ?®B ?”M- iW H9+ M;²B p`Q #`M- *® L?½ hoM? p` >` a M a

@ _M ` - pB + ?¼+ +?Q F i i?9+ b Q HçB i`î HçB \ >¼+ F?¬M; i®i b Q \ *?È îMQÈ
h`mM; Zm®+ M?û5

L|B ç¬B +•m- *® L?½ hoM? ç°i M?B M M|B K°i +•m +U+ F€ #ûM M?¼MX

@ *ÁM +?Q F? B ;BªM;- ?¼+ +| çQÈ+ ? v F?¬M; F?¬M; HB M [m M- +ÁM ?ÆM F?
+?Q ?„M +?çv K`i5

>` a M a M H`T iS+ TªM FQ+?- M?[M; HìB M`v HçB F?B M K†i L;¬æ° #B M b„+ - >
i?•M i?Q+?- b m F?B i`î p >` a M a M pW ç9M; M;?2 M|B [m +?mv M M`vX

@ J - +QM Km®M çB M?“ p bBM?5

hB m h?m" M h?m" M ç°i M?B M M|B K°i +•m- ç M; Km®M iB T iK+ T?ªM FQ+?- *® L
+kM; F?¬M; +| i? M|B i? K- >" a M a M M?bM +¬ +?^K +?^K- i` M K†i +ÁM +Q|B ?
@ J /šM +QM çBX
S?QÆM; h?K+ *-K p°B p`M; ¬K H'v hB m h?m" M h?m" M- >" •B GBM? +kM; çB i?2
>" a M a M p` \*® L?½ hoM? Î ç| +½B pª- i?"i ç9M; H` +| +?9i F?¬M; [m2M X
@ s2K +€+ + "m Fb - i` +QM +kM; #` ?M /¼ `²B5
oQÆM; :B B :B B i`ÊM K„i M?bM >" a M a M p` *® L?½ hoM? K°i +€B- ? B M; Q|B F
M?QM; H-M M`v B +kM; F?¬M; M|B ;b X
*m®B +MM; Gw .QÆM; i?Î /`B- +ÁM H2M HûM çQ ` M; |M i v +€B p T?Q L;¬ æ°-
æ° i?"i H` +| + M çªKX
G9+ M`v L;¬ æ° ?Q`M iQ`M K M; K°i #° K†i M?Q KQÊT ç„M;- p` ?¬M i? M`v +kM; F
H` M; Q|B M?" ûT #m°+ K` b„T t T- +m°+ b®M; Î i`QM; ;B i°+ #¼M ?¼- +| K'v M; Q|E
p` oQÆM; :B B :B B- +| p`M F?Q i®i M?Q p`v- +| i? iU /Q v m çQÆM;- +m®B +MM;
K°i M?"X
L|B i?U+- L;¬ æ° i?"i ç9M; H` ``i ?•K K° Gw .QÆM;- M; `v ?¬K [m ?ç i?O €+ M?Q
F?¬M; +| i•K w ;?2M i} # M i`QM;X
@ >Q`M; i`M;- iÊB `²B ``- ç² +| K M; i?2Q F?¬M;\
L;Q`B +Y ç°i M?B M i`mv M ç M ;B¼M; M|B ç`M ¬M;- >" •B GBM? #¼M ?¼ çB ` M;
+çM? p€+? KÎ ` - ?bM? M?Q H` +| #^M; ?[mX
@ .o M?B M K M; ç M- M; `v K B çB ç`B i`mv M ?bM? ;?B ?bM? iB i KK+- #ªQ #®B
çQÊ+ FBK #`B- #ªQ çªK ç +?Q i`i +ª ;B i•M i?'i FBM?5
J°i i? M? •K F?€+ p M; H M- M; Q|B M|B +?mv M +ÁM +| p ``i FB m M; çQ- M; ?2 i
F?¬M; TªB H` [m€ HÊMX
Gw .QÆM; [m v ç-m HçB- M?bM tmv M [m F?2 +Y ` T?Q M; Q`B- ? B M; Q|B Î +?
; b +kM; M?bM F?¬M; `äX
h`QM; HÁM; Gw .QÆM; •K i?-K bmv M; ?o- b) F?¬M; ç9M; H9+ M?Q p`v +?S- M; `v
?bM? iB i KK+- +| FBK #`B- HçB +| iB i KK+ ;B i•M- ;B®M; M?Q +kM; +?QM? H` i
;BÊBô FB X
smv M [m F?2 +Y - Gw .QÆM; F?¬M; i?'v çQÊ+ ç² T?Q M; Q`B- ç`M? /MM; M,M;
? B M; WÆB ç`M ¬M; +?WM; ?ÆM # KQÆB im`B- + Q F?QªM; K°i Kûi #ªv M, K- K°i
#ªv- p|+ /€M; ;-v- Î i` M i v +O M; Q|B M`v +¬K K°i +€B ?°T- # M i`QM; ç +?QM? i
h` M ço h? M? >Q +| F?€+ b€m +?[ç F?QªM ó æçB JBM? ooM? L?ç+ MB M +?ô
p¬ +MM; tBM? ç T- +?d H` +| p ?ÆB KÊBX
a m F?B M?bM +€B ço M`v- Gw .QÆM; M? M?"M; H„+ ç-m- +€B ço M`v i?|B ;B
ç M K°i M, K- /MM; H|B +O M; Q|B i`QM; M; ? K` M|B i?b +?QM? H` p`i +ÁM #ÄM;
+kM; ``i i®i- +| i? +QB H` +? T?~K + Q +TX
*? T?~K M?Q p`v çQÆM; M?B M F?¬M; ;ç i çQÊ+ M?[M; +?mv M ;B FB - +`M; F?
M; Q|B +?O i`b +kM; H` K°i i v b`M? bÄB- çB ;?B ?bM? iB i KK+- M?'i ç`M? H` K°i
H'v FBK #`B- M^K KÆ5
@ h?"i ç'v- M m H` i?"i- ;B€ i` ` +| i? + Q ?ÆM bQ pÊB FBK #`B- K m +?Q i t2K K°
L; Q|B p|+ /€M; ;-v ç®B /B M M; Q|B M¼ p°B p`M; M|B- €M? K„i b€M; H M M?bM +€
M i`QM; iU M?Q H` K°i #ªQ #®B i?"iX
@ æWM; M|M; p°B- p`Q T?ÁM; `²B ?½v M?bM5

L;QìB;-v+QìB-F?)H„+ç-mX
 @æWM;->Q`M;i'M;-M;QìB#Mi`QM;M?Bm-i-BÎç•vM?bMK°i+?9i-H€iM[
 L;QìB M¼ H¢B F?Q€i i v €Q K°i+€B- /Q /U K°i ?²B- +m®B +MM; ;"i ç-m,
 @o"v+kM;çQÊ+- M? t2K i`QÊ+-`²B+?9M; i çB p`Q5
 L;QìB+Q;-vKÎ?°T`-M;QìB M¼ H"TiS+ +?•m ç-m p`Q- F?m¬M K†i Gw .QÆM;
 M,M; HU+ ç†+ i?M H¢B- M m H" iB i KK+ M;"v K B +?¼M i`9M; ç² HQ¢B M"v- p"v ?
 >bM?ªM? H"Ti? +ÁM+?Q F?ûTH¢B- i` M çQìM; çB H¢B +| K°i M;QìB+?¢v iÊB-
 hB m h?m"M h?m"M KÊB pW çB M?" p bBM? p X
 hB m h?m"M h?m"M +9B ç-m- F?¬M; i?'v T?Q i`QÊ+ +| M;QìB- Gw .QÆM; +?Êi;E
 F?¬M; çÊB ?„M +| T?ªM SM;- hB m h?m"M h?m"M +kM; ç½ çKM; p`Q çMB M;QìB i`
 hB m h?m"M h?m"M +ÁM M?Ä- ?9+ p`Q M;QìB ç`M ¬M; FB HB M #„M M;QÊ+ K°i -
 +ÁM M;QìB ç`M ¬M; FB F?m€M? +?•M- M;QìB ´M ç`M? H¢B- M?QM; +€B ?°Ti` M
 tm®M; X
 @ "BM?X
 J°i iB M; p M; +?€i +?9 - +€B ço h? M? >Q i`QM; ?°T`ÆB tm®M;- H"TiS+ pÐ i
 M;QìB ç`M ¬M; M;Æ M;€+ M?bM KªM? pKM i` M ç'i- +ÁM K M; #° K†i F?¬M; /€K iB
 hB m h?m"M h?m"M #` çKM;- ç-m | + +?Q€M; p€M;- iW iW H„+ ç-m- H9+ M"v S?QA
 +m®B +MM; +kM; çB iÊB- pW M?bM i?'v hB m h?m"M h?m"M M;½ M?"Q i` M ç'i- H
 @ Gw .QÆM;- M? H`K b Q p"v\
 oQÆM; :B B :B B iÁ KÁ M?bM Gw .QÆM;- ? i i?av tªv` # M M;Q`B Gw .QÆM; +kM
 i?M- #¼M ?¼ +kM; M;?2 i?'v iB M; p M;- M?QM; +kM; F?¬M; #B i# M M;Q`B tªv
 @ M? F?¬M; +| b QX
 Gw .QÆM; H„+ ç-m- +?mv M # M M;Q`B M"v +ÁM +¬M ?„M` K†i çB ;BªB [mv i- +k
 i?"i- M m H" i?"i- H¬M M"v bÊ`^M; TªªB #²B i?QìM; F?¬M; Qi iB M X
 Gw .QÆM; pW çB K°i #QÊ+- b„+ K†i HB M #B M ç´B- #QÊ+ +?•M +kM; i,M; M? M
 +?"K K°i #QÊ+- +ÁM+?Q çB` +Y TªÁM;- # M M;Q`B HB M i`mv M ç M ó#®TôK

djNX *?QÆM; dj8, "¼M >¼ G" *QÈT "¡+ S?¢K

Gw .QÆM; pW çB ? B #QÊ+- M?'i i?ìB b[M; b`Î ç|- Gw h?"M?- oQÆM; :B B :B B #
 +€B i? M? •K M"vX

@ P

" M M;Q`B i`mv M ç M iB M; çS i` F m F?|+- b„+ K†i Gw h?"M?- Gw Zm•M aÆM
 K„i +kM; çSM; H M- [m v ç-m H¢B HB M çB` # M M;Q`B TªÁM;- #¼M ?¼ +kM; M;
 hB m h?m"M h?m"M X

GB M iQîM; ç M iB M; pW `²B H" iB M; #¢i i B- b„+ K†i +O ? B M;QìB +kM; +U+ F

@ M? H`K ;b p"v- b Q H¢B ç€M? i` +QM5

a m ç¡ # M M;Q`B H¢B i`mv M iÊB iB M; ?ûi iS+ ;B" M +O S?QÆM; h?K+ *-K- ;B®M
 hB m h?m"M h?m"M +`M; HÈM ?ÆM X

Gw .QÆM; ç½ çSM; H M- ?„M +?d H" /WM; H¢B K°i +?9i- F?B Gw h?"M? #¼M ?¼
 ` M;Q`B `²B- hB m h?m"M h?m"M ç M; M^K i`QM; M;U+ S?QÆM; h?K+ *-K F?|+ H
 K M; #° K†i ?QªM; bÊ M?bM KªM? pKM i` M ç'iX

h`QM; T?ÁM; - b m F?B Gw .QÆM; çB ` GQm *QÆM; +kM; çB ` M; Q`B i?2Q- L; ¬ a
+MM; çB ` M; Q`B- ; B M T?ÁM; #®M +¬ ; €B M?bM M? m- +kM; çB ` M; Q`BX
" M M; Q`B T?ÁM; H` ?`M? H M; - ?`M? H M; +O hQ`M hK æS+ F?¬M; HÈM- H`T iS+
M?'i i?ÌB ?`M? H M; +| p ` 'i +?"i +?°BX
S?Q b m Gw .QÆM; #¼M ?¼- +| K'v M; Q`B i` im´B çB iÈB- Gw .QÆM; +?9 w K°i
[m2M- bmv M; ?o K°i ?²B- Gw .QÆM; H`T iS+ ?B m i?•M T?"M +O ?¼X
L?[M; M; Q`B M`v ç m H` M; Q`B +¬M; iv #ªQ p T?€B iÈB #ªQ p M?" ?„MX *?mv M
#¼M ?¼ +kM; F?¬M; +?9 w ç M- ? v #ÎB pb çB i?2Q Gw .QÆM; - #¼M ?¼ F?¬M; çQ
@ *€+ +`m b Q H¢B M?Q p`v- p¬ /mv M p¬ +È H`K ; b ç€M? i` +QM- K m M!B çB5
>` •B GBM? i?'v F?m¬M K†i M?Ä M?„M +O hB m h?m`M h?m`M- i`€B iBK M?'i i?Ì
+„i- +?¢v ç M i`QÈ+ K†i M; Q`B M¼- H¬B +´ €Q M; Q`B M¼ HÈM iB M; F m KÐ° F MX

J'v #^M; ?[m M"v +kM; +| +?9i i" B M; ? - M?QM; i?"K +?Q +ÁM F?¬M; b€M? #^M; ?;
 ;b- +| +?SM; i?Q +?mv M ;B ;B€K ç`M?- #¼M ?¼M ?'i ç`M? b) F?2M +€B ço M"v
 i'M; + Q ?SM; F?¬M; i?¬BX
 L?QM; M|B +?Q +MM; - ?„M +?d H" Km®M M; ?2 i? K M?[M; H|B + iKM; K" i?¬B i`
 ?„M +kM; F?¬M; T?^B H" p[M; M?Q p"vX
 @ M? M|B H" +?9M; i +QÈT +€B ço +O M?- F?B M +€B ço ;B€i` # i`,K i€K K
 F?¬M; \
 >Q" M; i' M; ç M; KÆ ?²- Gw .QÆM; H¢B ?ÄB K°i +•m- >Q" M; i' M; F?¬M; M; ?o M; Ê
 @ æ9M; - +€+ M; QÆB +?QM? H" +QÈT +O - Km®M +QÈT #^Q #®B +O i - +ÁM ç^a i?
 L?[M; H|B +O Gw .QÆM; M"v- M; ?o ç M K" ?„M ç m çÈM +^M; Q|B- i?2Q #^M M, M
 +?QM? H" Km®M ç2K i°B / M? +QÈT #|+ ;€M H M M; Q|B #¼M ?¼- çQ #¼M ?¼ p"Q
 L; Q" B KK+ ç`+? i^a i?M L; ¬æ°- w M; ?o t'm t i`QM; HÁM; ?„M bÊ `^M; +?d +| +?Q
 :B B p" K'v +¬ ;€B FB +kM; p¬ +MM; tBM? ç T- M?[M; M; Q|B M"v #` KbM? ;„M +€
 M; Q¢B ç` M"v +ÁM F?¬M; bÊ ?½B K" ç M +¬m tBM i? i?S\ æ M H9+ ç| +€B ;b F?-
 @ *kM; ;?B +^`²B +?S\
 Gw .QÆM; [m v ç¬m b M; h`B m ç°B i`QÎM; M|B K°i +•m - h`B m ç°B i`QÎM; p°B p"
 @ :?B `ä`²B- ç¬v çO5
 h`B m ç°B i`QÎM; F?¬M; #B i i?•M T?"M +O Gw .QÆM; - M?QM; pW `²B ?° p i`mM
 ?„M- #^Q p M; Q|B +O ?„M- M; Q|B +| i? ç +?Q ?° p h`mM; L K >^B #^Q p - h`B
 /€K M; ?o i? KX
 @ :?B `ä H" i®i`²B5
 Gw .QÆM; M? ;B¼M; M|B- i`QM; K„i H|2 H M iB b„+ H¢M? X
 @ :?B ;b\ :?B +€B ;b\
 >Q" M; i' M; ç¬m +ÁM +| +?9i KÆ ?²- b m F?B ?ÄB M?[M; H|B M"v ?„M +?Êi bYM; I
 #9i +O h`B m ç°B i`QÎM; - `®i +m°+ ç½ ?B m ;?B H¢B +€B ;b X
 G'v H|B F? B- pW `²B #¼M ?¼M |B +kM; i`Î i?"M? H|B F? B X
 L?QM; M; WÆB ?ÄB H€v H|B F? B T?^B H" +^M? b€i KÈB ç9M; - F?¬M; T?^B H" ?„
 M; ?2 H|B M?Q i? - i`QM; HÁM; >Q" M; i' M; +`M; M; "v +`M; Hm®M; +m®M; X
 *?mv M iB M i`B M ?Q" M iQ" M F?€+ ?„M bmv M; ?o- i?2Q ?„M M; ?o- ç M ç²M +¬M
 #`M +O ?„M KÈB ç9M; X \*?Q /M ;`B i M; p"i F?¬M; çQÊ+ - F?¬M; i? ;€M i°B / M? +
 #¼M ?¼ #²B i?QÎM; +€B ço M"v- /M b Q ?„M +| +?SM; KBM? FB M ç`M?- H¢B +| |
 +| i? H'v çQÊ+ iB M #²B i?QÎM; iW M?[M; M; Q|B M"vX
 "i F çQÊ+ # Q M?B m +kM; +| i? FB K çQÊ+ K°i F?Q^M- +kM; iQÆM; çQÆM; pÈB
 M?QM; #•v ;B| +?mv M iB M i`B M H¢B ?Q" M iQ" M M; QÊ+ H¢B- ç®B T?QÆM; i`Î
 ;B®M; M?Q T?¢K M?•MX
 @ E?¬M; - h`B m ç°B i`QÎM; - i¬B Km®M ;†T J½ bÎ i`QÎM; - i¬B T?^B ;¼B çB M i?Q
 h`QM; HÁM; >Q" M; i' M; i?"i Hm®M; +m®M; - F?¬M; M; WM; F m iQ - K" K'v p` #^M;
 +^K i?'v F?¬M; 'M- #¼M ?¼ ç m F?¬M; T?^B H" M; m M; ®+ - bU i? i`QÊ+ K„i +kM;
 M?Q +?¼+ p"Q M; Q|B F?¬M; ç„+ i°B M'BX
 h`B m ç°B i`QÎM; +kM; F?¬M; ç w ç M ?„M- +Q|B M`M? ç2K ;?B +?ûT çQ +?Q Gw
 J½ bÎ i`QÎM; H" M; Q|B çSM; ç¬m ç²M +¬M; M #¼M ?¼- [m M ? +MM; >Q" M; F?€
 >Q" M; i' M; ç M MÆB M"v KÈB +^K ;B€+ MÆB M"v H" ç` #`M +O KbM? X

J" +?9 +O >Q" M; i' M; KÈB +?QM? i?S+ ç SM; b m- K°i p` *K+ T?| +K+ ;B€K b€i- +
@ Gw .QÆM;- M? F?¬M; b Q +?È \
>Q" M; i' M; ç M; +ÁM M|B- oQÆM; S?QM; + m K"v iW # M M; Q" B çB iÈB- # M +¢M
i`mM; MB MX

d9RX *?QÆM; djd, E?¬M; S?ªB G" E?¬M; "€Q- J" G" *?Q hÈB G9+

GQm +K+ i`QÎM;5

L?bM i?'v M; Q|B i`mM; MB M M"v- h`B m ç°B i`QÎM; H"TiS+ ç SM; i?ŠM; M; Q|B -
T?| i?Q| M; pK +K+ +¬M; M- F?¬M; T?ªB H" +?B +K+ - +kM; F?¬M; T?ªB H" iB m ç²
i`QÎM; +MM; M; Q|B i F?¬M; #B i FûK # Q M?B m +'T ç•v X

GQm +K+ M?bM +kM; F?¬M; M?bM ?„M - HB + K„i M?bM K'v M; Q|B Gw .QÆM; #¼
FBM? M; ¢+ X

@ L;¬ i?B m ;B - +”m +kM; î ç•v Q\

GQm +K+ KdK +Q|B F m L;¬ æ° K°i iB M;- M?QM; M?[M; M; Q|B # M +¢M? M;?2 i?
H" ç M; H'v HÁM;X

@ M? S?QM;- i¬B F?¬M; b Q- b Q M? H¢B iÈB ç•v \

Gw .QÆM; H„+ ç¬m K°i +€B- ?„M F?¬M; b Q- M?QM; M;?o iÈB K†i +O +?€m i` B-

@ :B B :B B M?„M iBM +?Q i¬B- H¢B ç€M? çB M i?Q¢B +?Q i¬B M[- #ªQ i¬B ç M I

Gw .QÆM; F?¬M; b Q- oQÆM; S?QM; +kM; i?ÎT?“Q M? M?äK- F?B ;¼B çB M i?Q
F?B M +?Q ?„M `i H" HQ H„M;- KÎ` t2K tQM; HB M +?¢v ç MX h` M çQ| M; i?m”M
[m2M #B i# M +K+ +¬M; M M"v- +ª ? i?®M; +¬M; M- +| M; Q|B [m2M #B i çB i?2

L?bM i?'v L;¬ æ° Î MÆB M"v- pQÆM; M;¼M M9B +”M; F?¬M; T?ªB HQ H„M; - M; Q
+ªM? HÈM M?Ä- M?QM; ?„M p¬ +MM; `ä`”M;- +? +O p` M"v H" K°i p` H½M? ç¢Q
i`QM; #° +¬M; M- i?“K +?Q i`QM; +ª K°i ? i?®M; +¬M; MX

:†T çQÊ+ GQm +K+ i`QÎM;- H¢B i?'v i?€B ç° GQm +K+ i`QÎM;- h`B m ç°B i`QÎM; +
+O KbM?- i`QM; HÁM; +ÁM •K i?¬K i?'v K v K„MX

L; Q|B M; v +ª GQm +K+ i`QÎM; +kM; T?ªB M`M?- >Q" M; i' M; H-M M"v çQ€M +?WM
>Q" M; i' M; /MM; F?¬M; Qi KbM? iB M ;B2Q ?¼ +?Q K°i b® M; Q|B- +kM; +QB H" #

@ GQm GQm +K+ i`QÎM;

>Q" M; i' M; +kM; +?Q€M; p€M;- p` GQm +K+ i`QÎM; M"v ?„M +| #B i- pB + H`K ,M
[m M ? pÈB ?„M K" +ÁM +?Q tQM;X

L?QM; i?|B ;B M i`QÈ+ +?9 ?„M KÎ iB + K|B ?„M- H9+ 'v +?9 ?„M +kM; ç½ M|B - H
b„T p ?Qm- GQm +K+ i`QÎM; `i +| i? iB M i? K K°i #QÈ+- +?Q M M Km®M M|B i`

GQm +K+ i`QÎM; M?“M M?¢i HB + ?„M K°i +€B- M; Q|B M"v +| +?9i [m2M K†i- M?Q
[m +?d H" M?bM [m2M [m2M- +?SM; KBM? F?¬M; +| [m M ? i`U+ iB T - çB m M"
+kM; v M i•K `i M?B m X

@ _®i +m° +tªv ` +?mv M ;b\

GQm +K+ i`QÎM; [m v ç¬m H¢B- H¢B ?ÄB h`B m ç°B i`QÎM; - h`B m ç°B i`QÎM; H
M|B H¢B K°i H-M- M,M; HU+ #B m ç¢i +O h`B m ç°B i`QÎM; F?¬M; i - F?¬M; H•m
S?QM; +kM; M;?2 `ä X

h`B m ç°B i`QÎM; KB m iª- çQÆM; M?B M M;?B M; p Gw .QÆM;- ç2K +?mv M >Q"
pm F?®M;X

a m F?B M;?2 tQM; - GQm +K+ i`QÎM; ;"i ç-m K°i +€B,
 @ *QÈT # i`,K i€K KQÆB p¢M H" ç¢B €M - +€+ M;QÆB tY Hw F?¬M; çQÊ+- i¬B HB
 +?9M; i b) F?¬M; ç K°i M;QÌB i®i #` Q M m´M;- +kM; b) F?¬M; #Ä [m +?Q K°i M
 +QÈT Îi`QM; iB K +ÆK- +ÁM K M; i?2Q i` +QM- F?¬M; T?ªB [m€ pÈ p~M b Q\
 v iS i`QM; HÌB +O GQm +K+ i`QÎM; ç½ `i`ä`M; - h`B m ç°B i`QÎM; F?¬M; M;WM
 i´M; FB X
 >Q`M; i´M; ç½ ?Q`M iQ`M +?Q€M; p€M;- M;Æ M;€+ M;²B ç|- +?mv M iB M i`B M ?
 +? +O ?„M- F?¬M; T?ªB H" KbM? iB K M;QÌB F?€+ ;•v +?mv M T?B M T?S+- ?bM
 ;€M +?Q ?„M +€B i°B pm F?®M;X
 @ GQm +K+ i`QÎM;- GQm +K+ i`QÎM;- i¬B H" >Q`M; >QÈM; o,M- +?9 i¬B H" >Q`M;
 >Q`M; i´M; p°B p`M; ?ûi iQ K°i iB M; - #•v ;Bì i`i +ª ?v p¼M; +O ?„M +kM; Fw i?€·
 @ *?€m +O >Q`M; +K+ i`QÎM; \
 *?•M K`v GQm +K+ i`QÎM; i`Sm ç°M;- H¢B [m v ç-m H¢B M?bM K†i oQÆM; S?QM
 i?¬K +QÌB F?´X
 æWM; M¡B H" K°i T?¡ +K+ i`QÎM; +K+ ;B€K b€i F?m pU+- +?QM? H" +?€m +O #Q
 +?d bÊ +kM; F?¡ H"K ;b çQÊ+- K´v p` M`v +kM; +¡ H" +€B ;bX *QM i` B i?` i`QÎM;-
 M;QÌB F?€+ H B H`+? +ÁM +?Q `ä- M?QM; i?´v i?€B ç° oQÆM; S?QM; +kM; +¡ i?
 " h?€B iY- B H¢B çB +?¼+ p`Q # i´QM; pÁ p)\
 GQm +K+ i`QÎM; M;?o iÈB ç•v +kM; F?¬M; M¡M; K` iQ€i K² ?¬B- F?¬M; B #ªQ p ç
 @ "'i F H" B- +kM; T?ªB tY i?2Q T?€T Hm"i- i¬B ç½ #€Q +?Q ç°B ?bM? bU- K°i H
 h`QM; HÁM; GQm +K+ bmv M;?o - M;Q`B KB M; H¢B M¡B F?€+- ç•v +kM; H" ç†+ ç
 M;?o M?Q i? M`Q - H9+ M¡B Hm¬M T?ªB K M; ç¢B M;?o X
 >Q`M; i´M; H"TiS+ M;²B i HB iÎ ç|- ?„M`®i +m°+ ç½ ?B m- H-M M`v KbM? ;•v ç¢B
 T?Q b m M¡B ` +kM; F?¬M; i€+ /KM;- +?SM; KBM? M?[M; M;QÌB M`v +,M #ªM F?
 M;?o ç M F i [mª ;†T T?ªB- iBK >Q`M; i´M; H¢B HQ¢M ?ÆMX
 "•v ;Bì çWM; M¡B H´v K´v +¬ MQÆM; tBM? p`Q i v- +?QM? H" KbM? +kM; +¡ i? +¡ i
 :-M KQÌB T?9i b m - M;QÌB +K+ ?bM? bU F?m pU+ ç½ ç M- ç°B i`QÎM; ç°B ?bM? b
 M¡B ? B HÌB K M; i?2Q F?~m +mM; p` >Q`M; i´M; K´v M;QÌB #¼M ?„M`ÌB çB- +ÁM
 F?¬M; B ?ÄB X
 G9+ `ÌB çB >Q`M; i´M; +ÁM HÈM ?ÆM F m Q M m´M; - ?¬iQ i M +?9 ?„MX
 h`B m ç°B i`QÎM; +¡ +?9i FQ+? ç°M; H m K² ?¬B H¢M?- H-M M`v M m i?"i H" K´v
 i?b tQM; `ÁBX \*K+ T?¡ +K+ ;B€K b€i F?m pU+ +kM; H" K°i p` i`Q i?U+ [mv M- F?¬
 ç„+ i°B H½M? ç¢QX
 h?´v K´v +¬ ;€B tBM? ç T FB - iQÆM; H B +€+ M`M; HB M +¡ i? çQ€M çQÊ+X
 oB + FBM? /Q M? +O >Q`M; i´M; +?QM? H" HoM? pU+ ;BªB i`Q- +¡ K´v +¬ ;€B- #
 iWM; +ÁM +¡ M;QÌB M?ªv H-m- M; v +ª +¬M; M i?` +K+ +kM; FBM? ç°M; - +m®B +
 ?„M tBM tÄ- +?mv M HÈM ?¡ M?Ä- +?mv M M?Ä ?¡ F?¬M; - #²B i?QÌM; Qi iB M H
 L?[M; +?mv M M`v `i ?„+ €K - M?QM; H" K°i i?U+ i i²M i¢B X
 h`B m ç°B i`QÎM; H¢B M;?o iÈB K°i +•m M¡B, ó i?B M ?[m i?B M #€Q - €+ ;Bª €+ #
 H" +?Q iÈB H9+X
 h`QÈ+ K†i Gw .QÆM;- GQm +K+ H¢B •K i?¬K H"K + K F i - Gw .QÆM; ?B m ç•m
 h?m" M h?m" M pšM +ÁM Î # M? pB M- ?„M`i F?¬M; v M HÁM; X

oQÆM; S?QM; - L; ¬ æ° +kM; çB i?2Q ` M; Q`B- GQm +K+ çQ+? i?•M iB M M?[M; M
i?ÎT?"Q M? M?ÄK X

J'v M; Q`B M`v- ç` p` [m€ HÈM- HÈM M?Q +| i? çB i?ŠM; ççB M°B- çWM; M|B F?¬
M?Q ç9M; i?"i M?Q p"v +kM; F?¬M; B +| i? H`K; b #¼M ?¼- M; Q`B h K; B HB M
H`K +?Q M; Q`B i i?'v FBM? F?OM; X

@ GQm +K+ i`QÎM; 5

hB M Gw .QÆM; #¼M ?¼ çB `²B- h`B m ç°B i`QÎM; HçB +~M i?"M F m K°i iB M; X

@ L?È +?mv M M; `v ?¬K M v - +€B ; b +kM; F?¬M; çQÊ+ M|B 5

GQm +K+ i`QÎM; M?"M M?ç i M?bM ?„M K°i +€B- ç°B i`QÎM; iB m ç²M +¬M; M M`v
?„M X

@ o•M; i¬B ?B m- ?¬K M v M; Q`B +O +?9M; i¬B #ªQ çªK +kM; b) F?¬M; M|B +€B

h`B m ç°B i`QÎM; p°B p`M; M|B- +ÁM i? i?®i- ç®B pÈB H`B i? +O ?„M GQm +K+ i
HB M çB ` M; Q`B- +?mv M MÆB ç•v tQM; `²B - +?mv M +O ?„M pŠM +?Q tQM; -
T?B M iQ€B M`v X

GQm +K+ H M t2 i`QÊ+ - ç°i M?B M [m v ç-m ?ÄB h`B m ç°B i`QÎM; ,

@ h M?È- bÎ i`QÎM; +€+ M; QÆB p` >Q`M; +K+ H` i?•M i?Q+? ` \

@ o•M; - F i M; ?o 5

@ h®i H„K- H`K `i i®i- M|B F?¬M; +?WM; +| +Æ ?°B +'i M?„+5

GQm +K+ i`QÎM; M?bM ?„M- b m ç| H M t2 `ÌB çB- t2 GQm +K+ i`QÎM; çB i?"i t - h
çSM; Î ç| - ?„M +?d +ªK i?'v Î i` M i`ÌB +| +€B #€M? - `ÆB p`Q i` M ç-m +O ?„M X

L; ?2 w GQm +K+- J½ bÎ i`QÎM; +kM; #` /QM? HQm- ?„M K°i #QÊ+ çB H M p` i`Q bÎ
iÈB- M?QM; M|B +?S+ S?| bÎ i`QÎM; i?b p'M ç +kM; F?¬M; HÈM - M?„+ iÈB S?| b
K°i #QÊ+- ç†+ #B i H` ç½ [m2M #B i GQm +K+ i`QÎM; - p"v b m M`v +ÁM F?¬M; T?

h`B m ç°B i`QÎM; +Q`B ? ?ª- H`K b Q i`Î p T?ÁM; H`K pB + çQÊ+ +kM; F?¬M; #
K„i #B M i?"M? +?mv M i®i - #B M ?| M`v M; v +ª +?QM? ?„M +kM; F?¬M; /U çQ€

S?ÁM; jyj i`QM; # M? pB M - €M? K„i S?QÆM; h?K+ *-K +ÁM ?²M; ?²M; - iB m h?
i`QM; HÁM; M; U+ +O +?`- i` M K†i T?O K°i /ªB #,M; i`„M; - p i bQM; i` M K†i +kM

L; ?2 oQÆM; :B B :B B M|B [m i bM? ?bM?- Gw .QÆM; +kM; / +?`m ?ÆM K°i +?9i

J°i i€i M`v H` `i M†M; - M?QM; F?¬M; +| M; ?B K i`¼M; M?Q ?„M iQÎM; iQÊM; p"v
+?S+ #` i?QÆM; - +kM; F?¬M; +|ªM? ?QÎM; ç M H¶ i B +MM; M?[M; F?Q [m M F?

>¬K M v çB +?•K +Sm ç½ i®i ?ÆM `i M?B m- bQM; i` M K†i K°i ? B M; `v +kM; HB
b m HB M F?¬M; M?bM ` K°i +?9i /'m p i X

L?QM; p'M ç i`QM; HÁM; H` #€+ b„ +kM; F?¬M; /€K #ªQ çªK - +?d +| i? ç +?Q K
#¼M ?¼ F?€K +?Q #û t2K b Q- +?mv M M?Q p"v M|B M†M; +kM; M†M; - M|B F?¬M;
F?ª M, M; +?`m çUM; +O i` M?Q i? M`Q X

L m HÁM; iU €B +O çS i` +U+ KçM? - HçB p¬ +MM; iU iB- p"v i?b p¬ +MM; M; ?
i?"M? iQM? i bM? t'm X

L?QM; iQM? i bM? çS #û i®i- #bM? i?Q`M; HçB i?Q`M; ?¼ i ç°M; - +?mv M M`v b
?QÎM; b) F?¬M; HÈM M?Q p"v- [m K°i i?`B; B M M; „M çS i` +| i? iU [m M X

> i i?ªv ç m F?¬M; T?ªB H` Gw .QÆM; +| i? M„K +?†+- +?d +| i? çQ M; Q`B M?
i?"i i®i X

@ *kM; F?¬M; +| ;b- +QM i¬B iÈB- i¬B çB ç|M +¬ #û- M;çB [m€- i?`i H `²B5
oQÆM; *QÆM; H"TiS+ M?È` çB m ;b- €v M€v M|B pÈB Gw .QÆM; - M|B tQM; HB
çQÊ+ - ?„M p¬ +MM; [m M i•K +QM ;€BX

@ :B€Q bQ oQÆM; H½Q bQ- +| +?9i p°B p" M; 5
æ"K Zm®+ >Q `K S+ M|B K°i +•m - iW ç¬m iÈB çm¬B oQÆM; *QÆM; +kM; F?¬M;
H"K +?Q ?„M `i F?¬M; i?QªB K€B X

*ª i´ iB iKK+ - +?Q /M H" ççQ /B M +kM; `i M æ"K Zm®+ >Q - M; v +ª oQÆM; *QÆM;
pb æ"K Zm®+ >Q H" M; Q|B M; Q" B M; "M? - +kM; F?¬M; T?ªB H" M; Q|B +O i´ iB iK
+O i´ iB iKK+ - H"K +?Q oQÆM; *QÆM; F?¬M; K'v +QB i`¼M; ?„M X

@ E?¬M; b Q- ;B€Q bQ oQÆM; H" K°i M; Q|B `i v m +QM +€B5
Gw .QÆM; +Q|B H„ + ç¬m - +?QM ? ?„M +ÁM +?Q +| +QM- M?QM; ç®B pÈB +?mv M

@ E?¬M; M; ì- ;B€Q bQ oQÆM; i?U+ i +ÁM H" K°i M; Q|B +? i®i5
S?QÆM; h?K+ *-K +kM; ;"i ç¬m K°i +€B- +¬ `i ?B m ?"M? ç°M; +O oQÆM; *QÆM;
tªv ` +?mv M- i?B m +?9i M[ç½ H"K +¬ HQ ç M +? iX

@ *?9M; i çB T?ÁM; ?| i` M; çB5
Gw .QÆM; [m v ç¬m HçB - `²B M|B K°i +•m pÈB æ"K Zm®+ >Q - æ"K Zm®+ >Q p°
ç M T?ÁM; ?| i` M; - F?¬M; Î ç•v M|B +?mv M oQÆM; *QÆM; M[X

S?ÁM; ?| i` M; F?¬M; Qi M; Q|B- t +?B m ?¬K M v ;?B ?bM? `i M?B m iB iKK+ -
i? ;BÈBô H" iB iKK+ [m M i`¼M; - +| T?ÁM; ?| i` M; `B M; - ;Bì T?9i M"v # M i`C
ç M; M; ?d M; ÆB X

a m F?B Gw .QÆM; çB p"Q- æ"K Zm®+ >Q H"TiS+ ;¼B K'v i?Ê i` M; çB K M"v iÈ
M?Q [m M +?d ?mv p"v- +ÁM ;¼B i?Ê i` M; çB K i®i M?`i iÈB T?K+ pK Gw .QÆM; X
æB m M"v H"K +?Q Gw .QÆM; HçB H„ + ç¬m - /€M; p æ"K Zm®+ >Q #•v ;Bì [m€` p
p"v ?„M `i F?¬M; i?Q+? X

J'v i?Ê i` M; çB K +kM; F?¬M; /€K KçQ T?çK pÈB æ"K Zm®+ >Q - æ"K Zm®+ >Q
T?K i`€+? +O çÆM p` i`B iÈ +?Q iB iKK+ - HçB [m M ? `i i®i +MM; T?| i`QÎM;
F?¬M; çQÊ+ - +?d +| i? H M iBM? i?¬M- M; ?2 æ"K Zm®+ >Q #® i`Q - #¼M ?¼ ?|

@ æ"K i´ M; M|B MÆB M"v i v M; ? +O +?` i®i M?`i- p"v i?b T?B M +?` M?û5
Gw .QÆM; M; ²B tm®M; - M|B pÈB i?Ê i` M; çB K FB K°i +•m- K„ i i?Ê i` M; çB K H
ç¬m K°i +€B - +kM; F?¬M; M|B HìB M"Q X

L?QM; F?B ?„M H"K pB + /KM; i•K `i M?B m- i?"i HÁM; ç M; ;B9T Gw .QÆM; ?| i
i•M; #®+ M; Q|B i` im´B M"v `i M?B m- K'v M; Q|B pW `²B ç½ M?bM` - K" M; Q|B i
+?`- çB m M"v H"K +?Q +?` +| +?9i +ªK ç°M; - +kM; +| +ªK ;B€+ çQÊ+ +QB i`¼M; X

S?QÆM; h?K+ *-K- >`•B GBM? +kM; M; ²B tm®M; - ? B +¬ ;€B F?€+ ;B9T +€+ +?`
+?d KdK +Q|B M?bM- F?¬M; v m +¬m ?| i` M; X

oQÆM; :B B :B B #bM? i?QìM; p®M H" F?¬M; ?| i` M; - i?"i ?| i` M; i?b M; QÊ+
p®M +| +O +¬X

:¬M KQ|B T?9i b m - Gw .QÆM; M?bM KbM? i`QM; ;QÆM; +`M; M?bM +`M; ;B"- +ª
#° /€M; M"v +O ?„M +?QM? H" "ç+? JBM? #¼M ?¼ bÊ `^M; +kM; F?¬M; i? M?bM
F?¬M; M|B M?[M; M; Q|B +?Q # Q ;Bì M?bM F„ ?„MX

@ u M hY- +QM çÈB +?9i ç½- ç # i` M; çB K +?Q tQM; ç½- iB iKK+ ?¬K M v ;?B ?
, M i´ v M5

@ æQÊ+ `²B- +? poM? pB M +QB +¬M; pB + H" i?S M?`i- +QM ;€B iÈB- +kM; F?¬M;

@ u M hY - +QM F?¬M; i?¬M; #€Q bÈK pÈB # - +QM #€Q bÈK i?b # ç½ tBM M; ?d-
+?m~M #` tQM; `²B- F?¬M; i? #ÎB pb K°i KbM? # K`ªM? ?QÎM; +¬M; pB + +O +ª
" M M; Q`B i`mv M ç M ? B iB M; M; Q`B M|B +?mv M- i? M? •K +`M; M; `v +`M; ; -M
ç-m H M- F?| 2 KB M; ?B M ` K°i iB KdK +Q`B M?`M M?ç iX
L; Q`B M|B +?mv M # M M; Q`B /o M?B M H` oQÆM; \*QÆM; p` +QM; €B ?„M- oQÆM;
çB K M`v M; Q`B i`QM; M; ? +kM; ?B m- t2K ` iB M; ç²M F?¬M; b B- oQÆM; *QÆ
p`v X
oW `²B +kM; +| i? i?`v çQÊ+ oQÆM; *QÆM; `i [m M i•K +QM ; €B ?„M- M?QM; ?„
+?Î - +kM; Km®M FB M i`b H`K tQM; iB i KK+- bU i?"i çO ç +?SM; KBM? M?[M; H
o`Q T?ÁM; ?| i` M; - M?bM i?`v Gw .QÆM; M; ²B Î ç| - oQÆM; \*QÆM; ` bS+ M?bM-
?ÄB,
@ Gw iB M bBM?- içB b Q +`m HçB Î +?¶ M`v \
æ-m iB M oQÆM; *QÆM; M?bM F?¬M; M?bM ` M; Q`B M; ²B # M #`M ?| i` M; H`
pW i?`v Gw .QÆM; - M?bM F„ K`v H-M - HB M M?"M ` M; Q`B i`QÊ+ K„i M`v X
>„M pW `²B p°B çB ç|M +QM- F?¬M; M|B M?B m pÈB Gw .QÆM; - ç|M çQÊ+ +QM; €
?"M - F?¬M; M; Î Î T?ÁM; ?| i` M; +O i´ iB i KK+ HçB ; †T çQÊ+ Gw .QÆM; - ç•v ç®
H` iBM pmB KWM; X
Gw .QÆM; +Q`B M|B,
@ :B€Q bQ oQÆM; *QÆM; - ?¬K M v i¬B H` ; B i•M +O i´ iB i KK+- K°i ?²B M[M?
+?9i 5
æSM; T?Q b m oQÆM; *QÆM; H` iB m +¬ MQÆM; ? B KQÆB # - ? B KQÆB #®M
.QÆM; X
oQÆM; *QÆM; bYM; b®i K°i +?9i - M; v b m ç| +Q`B F?´ M|B,
@ Gw iB M bBM?- +`m M|B çM - +`m +ÁM +¬M i¬B +?B m +® \ *| +`m H` ; B i•M- H
i€+ /KM; 5
G`B +O oQÆM; \*QÆM; +| +?9i F?Q i`QÆM; - M?QM; H` bU i?"i- +kM; +| i? M?b
+¬M; M?"M Gw .QÆM; X
Gw .QÆM; F?¬M; H M iB M; - +¬ ; €B b m HQM; oQÆM; *QÆM; ç°i M?B M M|B,
@ " - F?B M`Q # i`Î M M F?B K M?Q`M; M?Q p`v\
oQÆM; *QÆM; FûQ M? +QM ; €B- M|B,
@ u M hY- +?È M|B HmM; imM; - iÈB ç•v- u M hY- # ; BÈB i?B m +?Q +QM K°i +?9i
iB M; i`QM; MQÊ+ Gw .QÆM; @ Gw iB M bBM? - F?¬M; T?ªB +QM M|B ; -M ç•v +?
bBM? H` M; Q`B `i ; BÄB +QÊ+ i?ç+? - çQÊ+ tQM; H` ó L; ¼+ i?€M?ô5
@ ó L; ¼+ i?€M?ô \ M? H` M; ¼+ i?€M? Gw .QÆM; \
*¬ ; €B ç°i M?B M F m i?®i H M- #° K†i FBM? M; ç+ - t2K ` +¬ +kM; M; ?2 [m i M G
@ u M hY 5
oQÆM; *QÆM; + m K`v- `²B [m v b M; Gw .QÆM; +Q`B M|B,
@ Gw iB M bBM? - +`m çWM; ç w- M? ç-m M`v iW M?Ä ç½ ?Q- HçB b®M; Î MQÊ+
@ "
*¬ ; €B M?bM oQÆM; *QÆM; `i F?¬M; #bM? i?Q`M; X
oQÆM; *QÆM; ?ÄB,

@ >2M`v ç•m\ G-M M`v F?¬M; çB +MM; +QM b Q \
 >2M`v H` +QM ` oQÆM; *QÆM; - +QM ;€B im´B F?¬M; HÈM H„K- M?QM; ç½ F i ?¬
 oQÆM; *QÆM; +kM; H` +® w ç´B +?O ç X
 @ M? `v çB S `B- ; -M ç•v `´i M?B m pB +- +QM +kM; F?¬M; M?bM i?`v M? `v- ç`M
 oQÆM; *QÆM; +?mv M ç i`B H`T iS+ +| i€+ /KM; - +¬ ;€B H`T iS+ ¬K +´ oQÆM; *Q
 oQÆM; *QÆM; HçB H° ` MK +QÌB iW €B X
 >`M ?mv M K°i ??²B- Gw .QÆM; ç½ ?| i` M; tQM; `²B- M?bM p T?Q ;QÆM; - Gw .Q
 +€B X
 h`QM; ;QÆM; ?Q`M iQ`M +?QM? H` K°i M; QÌB ç`M ¬M; +?WM; # KQÆB #®M M, K
 M; QÌB +?Q i?•M p|B Gw .QÆM; - imv i ç®B F?¬M; i? M`Q M?“M ? B M; QÌB FB H`
 Gw .QÆM; ?| i` M; tQM; - oQÆM; *QÆM; HçB M; ²B tm®M; - i?ÌB ;B M +ÁM +| ?ÆM
 +?|M; ?| i` M; tQM; - M m F?¬M; b) ªM? ?QÎM; i?ÌB ;B M iB i KK+X
 " M M`v oQÆM; u M ç M; +MM; oQÆM; :B B :B B ?`M ?mv M- oQÆM; u M +?QM? H
 h`mM; i M H` oQÆM; u MX
 oQÆM; u M `´i H` bMM; #€B Gw .QÆM; - +?mv M p Gw .QÆM; +¬ M; ?2 `´i M?B m H
 Km®M +? KbM? M?Ì p`Q [m M ? +| i? ;BÈB i?B m p`M; ¼+ i?€M? M`v +?Q KbM?
 i`mv M ?bM? iB K +? HB M; †T çQÊ+ Gw .QÆM; M; Q`B w Km®MX
 "B i çQÊ+ oQÆM; :B B :B B H` p` ?¬M i? +O Gw .QÆM; - F?ÄB +¬M M|B oQÆM; u
 M`QX
 oQÆM; u M M, K M v k9 im´B - bQ pÈB oQÆM; :B B :B B i?b HÈM ?ÆM K°i +?9i - ?
 HS im´BX L, K M; Q€B oQÆM; u M F i ?¬M- +?²M; +¬ H` M; QÌB M? - ;B®M; +? v
 u M #´i ç„+ /o i`QM; ªM? ?QÎM; +O ? B M; QÌB ç`M ¬M; M`v- +kM; +| ?SM; i?9M?
 æ€M; iB +i?“M? iUm +O +¬ +?mM; [mv +| ?çM - F?¬M; +€+? M`Q +MM; +? p` +
 K°i H-M iB T t9+ pÈB +QÊ+ i?ç+? - +¬ HçB v m i?Q+? ç®B pÈB K|M +QÊ+ i?ç+? M
 oQÆM; u M ç†+ #B i i?Q+? M?bM i?`v S?d h?9v tBM? ç T iW i`QM; i v KbM? ;BªB
 F?¬M; Km®M t `ÌB - +¬M; pB + +O oQÆM; u M F?¬M; i - +?²M; i?m M?“T + Q ?A
 K`v H-M +kM; F?¬M; ªM? ?QÎM; +m°+ b®M; X
 h`B M; ? +QÊ+ i?ç+? +O oQÆM; u M bQ pÈB i`B M; ? +?ÆB ç² +´ F?¬M; F?€+ H„
 i`QÌM; +QÊ+ i?ç+? ÎMQÊ+ M? HçB F?¬M; M|M; - M; mv M HB m +QÊ+ i?ç+? i®i`
 u M ;BªB ` - i?QÌM; H` i?m M?B m i?„M; Qi- +?ÆB ?ÆM K°i M, K- Qi M?`i +kM; K`
 i X
 >`M ?mv M K°i ??²B - oQÆM; u M p` oQÆM; :B B :B B +`M; i€M ;šm +`M; i•K ç-m- M
 +ª M?“ #¼M ?¼ +kM; H` F?€M ;Bª t2K i?m ?bM? iB i KK+ - oQÆM; u M +kM; Km®
 F?¬M; +€+? M`Q F?€+ - +?d +| i? ç²M; w pÈB v m +¬m +O +QM ;€BX
 G`K M; QÌB +?O i`b iB i KK+ [m M i`¼M; - oQÆM; \*QÆM; F?¬M; +¬M æ`K Zm®+ >Q
 +?Q +QM ;€B +| çQÊ+ iQ +€+? F?€M ;BªX
 E?QªM; +€+? ç M H9+ i?m iB i KK+ +ÁM +| M, K T?9i - ççQ /B M iU KbM? +?çv ç M
 oQÆM; *QÆM; KÈB i` M; çB K tQM; X
 æçQ /B M i´ iB i KK+ ?¼ .QÆM; - #®M KQÆB b€m im´B - H` ççQ /B M M´B iB M; -
 óbQm i-K #ªQ #®B i? ;BÈBδ +kM; H` Îi` M i v ?„M +`M; H`K +`M; +| iB M; - ;B®M
 iB i KK+ i?“M? +¬M; M?“iX
 h?`v oQÆM; \*QÆM; +?m`M #` tQM; - ççQ /B M .QÆM; i?Q€M; i?Î T?“Q K°i +€B- M
 @ h®i H„K- ;B€Q bQ oQÆM; - +?9M; i ?½v çB K m- æ`K i´M; - Gw iB M bBM? - ? B

æ¢Q /B M .QÆM; /šM Gw .QÆM; #¼M ?¼ çB T?ÁM; +?KT ºM? - i` M çQÌM; çB T?
i?"i iÁ KÁ [m M b€i Gw .QÆM;- ?„M #B i Gw .QÆM; H` ;B i•M K` æ`K Zm®+ >Q
F?-M; #B i i?•M T?"M +K i? +O Gw .QÆM;X

o®M H` æ`K Zm®+ >Q Km®M ç +?Q i?•M T?"M Gw .QÆM; i`î i?"M? pk F?Q #Q K
KK+- M?QM; F iW F?B #B i;B +ºM? Gw .QÆM;- +€B w M;?o M`v M?'i i?ÌB F?-M
+O Gw .QÆM;- ?„M #•v ;B`H` K°i +•m M|B +kM; F?-M; /€K M|B i? KX

E?B p`Q T?ÁM; +?KT ºM? çQ+?- ç¢Q /B M .QÆM; ç°i M?B M FûQ FûQ oQÆM; *QA

@ :B€Q bQ oQÆM;- M? #B i +€B +`m Gw .QÆM; M`v\

h` M çQÌM; M?bM i?'v oQÆM; \*QÆM; p` Gw .QÆM; +Q`B +Q`B M|B M|B- KÈB i?W

@ M? F?-M; #B i\

oQÆM; *QÆM; [m v ç-m H¢B - `i FBM? M;¢+ M|B- M?bM /€M; p ç¢Q /B M- oQÆM

@ M? F?-M; T?ªB H` M;Q`B i`QM; M;? - F?-M; #B i +kM; #bM? i?QÌM; - +?È M?b
+kM; F?-M; #bM? i?QÌM; ç•m- F?-M; +ÁM i?`B ;B M - +?`i B i KK+ ;?B tQM; i-B M

@ L;Q`B i`QM; M;? \

d99X *?QÆM; d9y , "¢M h`B E,

æ¢Q /B M .QÆM; F?-M; +?9 w i?'v oQÆM; *QÆM; ç½ çB iÈB +?¶ M;Q`B +?O i`b M
L;Q`B i`QM; M;? pÈB oQÆM; *QÆM; X L m F?-M; T?ªB H` çB M ºM?- +?„+ +?„M
H` i?m°+ p ç` M ºM?- M?QM; F?-M; T?ªB H` M;Q`B +?ÆB ç² +´- i?2Q M?Q H`B o
+?ÆB ç² +´X

L;?o iÈB ç•v- +?•M K`v ç¢Q /B M .QÆM; M?Qm +?†+ ?ÆM- T?| ç¢Q /B M ;¼B ?„M
L|B +?mM;- M;Q`B K` iB i KK+ #¼M ?¼ K`B ç m +| +?9i / M? iB M;- M;Q`B H`K çB
KBM? iBM? H` i®i M?'i - +?O v m H` M;Q`B i`QM; H`M; ;BªB i`Q- +?Q # Q ;B`K`
ç M i? K;B X

L;Q`B i? K;B ?B m p ç² +´- H¢B F?-M; ç¢i iÈB ?B m [mª;BªB i`QX :B i•M p` M;
;B - ç m +| i? M?bM ` ç² H` i?B i;Bª- iQM? i?9 p` +| i? ;BªK M?B m- ?„M F?-M
+?ÆB ç² +´- +`M; F?-M; M;`M;Q`B Hm¬M Hm¬M +?[M; +?¢+ M?Q ;B€Q bQ oQÆM
M`v X

L;Q`B ` - +?mv M i`QM; b® M;Q`B t2K +| K°i çS i` +kM; H`K +?Q ?„M `i M?S+ ç-
ç| ç½ +?Q T?ûT- #•v ;B` +kM; F?-M; iB M bY H¢BX

G9+ M`v- ç¢Q /B M .QÆM;;?ûi æ`K Zm®+ >Q ?ÆMX

@ a Q +?9 H¢B M;²B ç| M?d\

iB m h?m" M h?m" M ç´B H¢B ç²M; T?K+ M;Q`B t2K b® M?Ä ?ÆM- M;²B Î ?"M; i?S
+?d p`Q +?¶ M;²B +O F?€+? K`B T?Q i`QÈ+- # M +¢M? M|H` >" •B GBM? p` S?Q
Gw Zm•M aÆM Î# M FB X

oQÆM; :B B :B B p` oQÆM; u M M;²B Î p` i`Q ?"M; i?S ? B- ? B M;Q`B +kM; `i tB
i? H M ®M; FQM? M?B m K°i +?9iX

*ÁM GQm *QÆM;- pšM çSM; Î# M +¢M? ;? +?Q M;Q`B t2K- ?„M F?-M; i? K;B ;?

@ *?9 H` F?€+? K`B- +?Q M M M;²B i`QÈ+ K†i- b m M`v iB m h?m" M h?m" M HÈM
M;²B i`QÈ+ K†i5

S?QÆM; h?K+ *-K FûQ i v iB m h?m" M h?m" M- M?Ä ;B¼M; M|B - iB m h?m" M h?m"
+€B- i` M K†i H¢B H°` ?QM; T?'M,

@ h?m" M h?m" M Km® M HÈM H M- +kM; ;B®M; M?Q +?9- H" F?€+? KÌB5
L?bM /€M; p ?QM; T?'M +O iB m h?m" M h?m" M- MK +QÌB >" •B GBM? p" S?QÆM
M;"v +~M; HÈM- iB m h?m" M h?m" M iU ? ?Q" M iQ" M [m M K'i +?mv M F?¬M; pmE
Gw .QÆM; M;²B Î p` i`Q F?€+? KÌB- H M iB M; +?~Q ?ÄB +MM; ? B p` F?€+? KÌB #
> B F?€+? KÌB F?€+ H" K°i M K K°i M[- M; QÌB M[Gw .QÆM; +?Q iWM; ;†T- M K ?b
i`QÈ+ FB Î i`QM; #° T?BK M"Q ç| i` M iB pB ç½ i?'v- +?d H" F?¬M; M?È` X
> B M; QÌB FB im´B +kM; F?¬M; HÈM- +¬ ;€B +?d +| F?QªM; ?ÆM ? B KQÆB im´
+kM; +?d # KQÆB- M; QÈ+ H¢B /€M; p Gw .QÆM; +| p ;B" M?'iX
S?| ç¢Q /B M +?¢v` FûQ ç¢Q /B M .QÆM; - +m®B +MM; ç +?Q ?„M i`Î p i?U+ i¢M
G9+ M"v- ç½ ç M H9+ ;?B ?bM? iB i KK+- ç¢Q /B M .QÆM; F?¬M; +| i?ÌB ;B M M;
p°B p°B p" M; p" M; çB iÈB i` M #K+X
@ *€+ p` F?€+? KÌB- [mw p` F?€M ;Bª- tBM ?½v v M i oM? K°i +?9i5
æ¢Q /B M .QÆM; çSM; Î ;B[- iB m h?m" M h?m" M iÁ KÁ M?bM ?„M- ç¬B K„i iQ b¢
i?2Q bU M; ?B ?Q†+- i¢B b Q M; QÌB tm'i ?` M F?¬M; T?ªB H" M; QÌB +?O i`b i?'v i
M?Q p"vX
*-K KB+- i` M i v +ÁM +-K i" B HB m- pÈB #° ç² F€ H¢- i`QM; K„i iB m h?m" M h?m"
K°i [m€B M?•M X
@ hB i KK+ +O +?9M; i H" T iS+ #„i ç-m - i`QM; [m€ i`bM? ;?B ?bM?- tBM +€+ p`
i" M HU+ ?¶ i`È M; QÌB +?O i`b- F?€+? KÌB p" +?mv M ;B - +ÁM +| K°i çB m- tBM K
p"Q ®M; FQM?5
æ•v H" #~B ;BªM; i?¬M; H +O ç¢Q /B M .QÆM; - +kM; H" +?mv M M?„+ M?Î i`QÈ+
h`QM; b®M; QÌB t2K +| çS i` - p'M ç M"v ç¢Q /B M .QÆM; +kM; M; ?o ç M T?QÆM
#~M #¢+ +MM; oQÆM; *QÆM; - b m M"v +| i? +QB H" M?" bQm i-K M?Ä im´B- M|E
ç M i€+ /KM; i®i F?¬M; M; ÌX
@ JQÌB - +?QM - i€K ô
æ¢Q /B M /QÆM; pW çB tm®M; - €M? ç M HB M i®B tm®M; - F?€+? KÌB +MM; M; Q
çÈB iB i KK+ #„i ç-m X
*ª M?" Gw Zm•M aÆM ç m [m M b€i #®M T?Q - ç°i M?B M iÈB i? K ;B iB i KK+ v
M|B ;B®M; M?Q F€M; ° p"v- +| KQM; çÈB - H¢B +| ?QM; T?'M X
oQÆM; u M +kM; ;B®M; M?Q p"v- F?B +¬ Î M? [m®+ t2K [m `i M?B m F€ iB i KK
i?•M iÈB ?B M i`QÌM; i?b H" H-M ç-m iB M X
@ " - ? B- K°i
æ K M; QÈ+ F i i?9+- H¢B +| K'v ç M b€M; H M - M?QM; +kM; F?¬M; b€M; M?Q pV
+~M; H" K +?Q M; QÌB i i?Q+? X
J€v +?KT ?bM? #„i ç-m H" K p` +- F?€+? KÌB- +?mv M ;B +kM; M;²B i?ŠM; M; QÌ
GBM? +kM; F?¬M; ;B[çQÈ+ ?¬ ?'T M?Q #bM? i?QÌM; - +?Ì çÈB iB i KK+ #„i ç-m X
Í ?B M i`QÌM; i? M; ?B K iB i KK+- ç®B pÈB Gw Zm•M aÆM p" >" •B GBM? K" M|B
H M FB m ?Q H-M ç-m iB M X
•K M?¢+ ç°i M?B M p M; H M- i`Q; M iB M; M?¢+ p" iB M; p¶ i v- oQÆM; *QÆM; K
?B M- iW iU KÎ+Y ;B[KdK +QÌB çB` X Gw Zm•M aÆM p" >" •B GBM? ? B M; QÌB
i v- i?" i ç9M; H" ;B®M; i` M iB pB M?Q ç9+- M?QM; M;²B Î +?¶ M"v- bQ pÈB M?bM
i? K KÈB H¢X

@ *€K ÆM K¼B M;QÌB- i`QÊ+ iB M tBM;BÈB i?B m # p`F?€+? KÌB- #¼M ?¼ i?2
M´B iB M;- /B M pB M M´B iB M; h`QÆM; æ¢B .QÆM; +MM; pÈB M;QÌB +?O i`b i
EBM? +?9M; i - +¬ ;€B p¬ +MM; tBM? ç T @ GQm hoM?5

J¶B K°i M;QÌB çQÊ+ ;BÈB i?B m- iB M; p¶ i v HB M M?B i HB i ?ÆM- F?B ;BÈB i
+kM; p¶ çÄ +ª ç¬B i v M?Ä #ûX

*?ì iB M; p¶ i v M;WM;- oQÆM; *QÆM; KÈB iB T iK+ M¡B,

@ h¬B p¨ Gw .QÆM; iB M bBM? iWM; +! /mv M ;†T K†i- +MM; h`QÆM; æ¢B .QÆM
hoM? +¨M; F?¬M; +-M M¡B +°M; bU ``i M?B m H-M- M¡B p¨v- i¬B +MM; pÈB # p
F?¬M; \

@ æ9M;5

h`QÆM; æ¢B .QÆM; F m iQ ç€T H¢B ç¬m iB M- Gw .QÆM; +kM; +QÌB F m K°i iB M
K HU+- F?QªM; +€+? ;-M ?ÆM H¨K +?Q +¬M; pB + iB M i`B M i®i ?ÆMX

@ *€K ÆM- +! # p`#^M; ?[m OM; ?°- i?"i H¨K +?Q i¬B ``i pmB- +! +•m M¡B +! #¢M
çQÊ+5 J¶B M;QÌB +?9M; i ç m +! ``i M?B m #¢M # - M?[M; M;QÌB #¢M M¬v +kM;
ibM? #¢M M?¢i M?Q MQÊ+- +! M;QÌB ``i i?•M i?B i- ? B M;QÌB ?ÊT H¢B M?Q HQE
+m®B +MM; KÈB +! i? i`î i?¨M? #¢M i®i i`B F,X *€+ #¢M- # M +¢M? K¶B M;QÌB
M;QÌB M¨Q F?¬M; +! #¢M M;QÌB ç! H¨ [m€B M?•M - çB iÈB +?¶ M¨Q +kM; b) F?¬M;

.WM; H¢B +?9i- oQÆM; *QÆM; iB T iK+ M¡B,

@ hbM? +ªK ;B[M?[M; M;QÌB #¢M- Hm¬M F?B M K¼B M;QÌB i`•M i`¼M; M?'i - ?Q
+?mv M pmB M?'i- i? ?QÆM; ;†T #¢M ?B M +?QM? H¨ i?S M?'i- M;QÌB M¨v- M m F
M;QÌB +! i?M Q€M pÈB KbM?- M¡B M?Q p¨v i?b F?¬M; TªB H¨ +?mv M pmB- K¨ H
pÈB #¢M i?b +?QM? H¨ #B F¨+? +O ?„M5

E?€M ;Bª /QÈB ç¨B +kM; Mî MK +QÌB- iB m h?m¨M h?m¨M K†+ /M M;?2 F?¬M; ?B
çQÊ+ F?¬M; F?Q +?mM; [m M?- +kM; +QÌB i?2Q- ç¬B i v M?Ä #û ?¼+ #¨ p¨K - +k

Gw .QÆM; # p`F?€+? KÌB +kM; ç m +QÌB- oQÆM; *QÆM; +?QM? H¨ M?Q p¨v- b)

*?ì K¼B M;QÌB +QÌB tQM;- oQÆM; *QÆM; H¢B M¡B iB T,

@ *?O ç +O +?9M; i M;¨v ?¬K M v HB M ;¼B H¨- #¢M i`B F,- KÌB t2K- HQÊM; #ªQ

@ h?"i ``i ;B®M; i` M iB pB5

Gw Zm•M aÆM M?Ä ;B¼M; H¨K #~K K°i +•m- ;B¼M; ?„M M¡B ``i M?Ä- +?QM? H¨ #
+! M;?2 çQÊ+ X

h?'v +ªM? p¬ +MM; [m2M i?m°+ M¨v tm'i ?B M î i`QÊ+ K„i- >¨ •B GBM? +kM; +! p
H†M; H) [m v ç¬m H¢B HB+ M?bM M;QÌB M?¨ b m HQM;- i`QM; HÀM; +QB M?Q ?C

" M i`QM; +Y - ? B iB m +¬ MQÆM; i` im´B tBM? ç T ç~v +€B ç¨B çB iW iW iÈB- i`
i`„M; - F?B M +?Q +€B #ªQ #®B M¨v çB ` M;Q¨B K M; i?2Q p i` M; M;?B K- i?¬M

æ•v H¨ K°i K¡M h? M? >Q ? B [m B- +?'i ;®K iQÆM; ç®B i®i- H¨ #S+ ?¼ E i M;?c
+?O ç +O M;¨v ?¬K M v X

*?B + #bM? iW iW #` ç~v iÈB ;B[ - bU +?9 w +O K¼B M;QÌB +kM; ç m #` ?'T /šM M
H†M; ;"i ç¬mX

> B +€B [m B #bM? M¨v ``i HÈM- + Q +?WM; ?ÆM # KQÆB +K- #bM? +! ? B +€B [m
b„+ ?Q p,M h? M? >Q +kM; H¨ p¬ +MM; `ä¨¨M; - b„+ ``i b€M;- i?O +¬M; iBM? tªQ
i?ìB F€¨¨M GQM;- ç•v H¨ K¡M ç² i?ìB F€ M,K ç¬m¨¨M GQM;X

Gw .QÆM; H¢B M;?o iÈB # M ç¬m M;?2 M;QÌB i M¡B [m€- ó bQm i¬K #ªQ #®B i?
+kM; H¨ ?¨M; ;Bª- #¼M ?¼ F?¬M; ibK çQÊ+ ç² i®i i?Q+? ?ÊT- HB M H'v ?¨M; ;Bª
K¼B M;QÌB- /M b Q F?¬M; B ?B m X

GÌB M"v F?¬M; #B i H" M; QÌB M"Q i¢Q /Q HK•M- M?QM; Gw .QÆM; imv i ç®B F?¬
h`Î i?"M? K°i +?QÆM; i`bM? `i +| ªM? ?QÎM; - F?¬M; i? M"Q /MM; ?"M; ;Bª ç H`
/•M +?9M; #bM? i?QÌM; t2K F?¬M; ?B m- M?QM; +?mv M ;B +?9 w iB i KK+ HQ¢B
ç`B i`mv M ?bM? KÌB # p` +?mv M ;B +kM; ç m +| i?U+ HU+ M?'i ç`M?- b) F?¬M
FûK +?'i HQÊM; X

*"M; F?¬M; +¬M T?ªB M|B +ÁM +| oQÆM; *QÆM; - ?"M; ;Bª- +?d bÊ ?„M b) T?ªM ç®
@ " p` #^M; ?[m- ç +?Q +?9M; i +kM; çQÊ+ i?'v #¢M i`B F,- tBM KÌB iB M H M ç•
oQÆM; *QÆM; F?Q€i i v €Q K°i +€B- # M; QÌB F?€+? KÌB Gw .QÆM; p" F?€M ;Bª
X

h`QM; iB M; p¶ i v- # M; QÌB Gw .QÆM; çSM; /"v p T?Q i`QÊ+ - çB iÈB i`QÊ+ #
M; QÌB t2K T?Q b m K°i +?9i +kM; Km®M H M M ?bM- ç€M; iB + #¼M ?¼ F?¬M; +|
F?¬M; +?Q T?ûT M?B m M; QÌB M?Q p"v ç M i`QÊ+ t2K- T?ÁM; M; W tm'i ?B M +?
@ M? Gw + +m° + i?¢+? HÊB ?¢B M?Q p"v - +ÁM ?B m ç² +´ b Q \

d98X *?QÆM; d9R, L?" aQm h-K L?Ä hm´B

oQÆM; u M T?K+ H, M- H†M; H) M|B # M i B oQÆM; :B B :B B- i?ÌB ;B M [m çB- G
Gw- K` HU+ [mª F?¬M; M?Ä X

@ *¬ F?¬M; #B i b Q \

L; QÊ+ H¢B oQÆM; :B B :B B `i FBM? M; ¢+ X

oQÆM; u M ;"i ç-m i?"M? i?U+,

@ E?¬M; #B i- `i H•m i¬B F?¬M; +| i`Î p MQÊ+- pšM H" M; ?2 #¢M # MQÊ+ M; Q`B
Jv MK `M|B [m +?mv M M? Gw- M?[M; +?mv M F?€+ +kM; F?¬M; #B i5

oQÆM; u M Î MQÊ+ M; Q`B +kM; +| K°i b® M; QÌB #¢M ;B`m +| - +| p` +?QM? H" KÎ
S?d h?9v Î M? [m®+ F?¬M; HÈM- M?QM; +kM; +| i?` i`QÌM; M?'i ç`M?- +?O v m H

L; QÌB >Q Î M? [m®+ +| iB M F?¬M; Qi- pb Km M; mv M HB m S?d h?9v + Q +´T-
i? KÌB p` +?mv M ;B +QÊ+ i?¢+?- +MM; M? m ç M Jv MK `Km M; mv M HB m- p v
çB MX a m F?B i`Î p - #¢M +O oQÆM; u M +kM; K +QÊ+ i?¢+?- ? B M; QÌB +ÁM
`i i•K ç„+X Gw .QÆM; ç²M; i?ÌB i`Î i?"M? i?-M iQÊM; i`QM; K„i ? B M; QÌB- M?[M;
F?¬M; #B i X

oQÆM; :B B :B B +QÌB M|B,

@ *€B M"v- M? 'v +QB M?Q H" ?B m K°i +?9i çB5

oQÆM; u M M|B,

@ M? Gw i?"i ç9M; H" HÊB ?¢B- +€B ;b +kM; ?B m- iBM iQÎM; F?¬M; # Q H•m b r
+? i¬B5

h`QM; HÁM; oQÆM; :B B :B B +QÌB i?-K - F?¬M; M|B b m M"v - #•v ;BÌ +?d bÊ +kM
Gw .QÆM; iW iU ?¼+ ?ÄB K" i?„M; çQÊ+- M; v +ª H½Q ;B +kM; M|B Gw .QÆM; K
+?¶- +"M; F?¬M; +¬M T?ªB M|B oQÆM; *QÆM; X

Gw .QÆM; ç9M; H" +| +?9i T?QÆM; /B M >" H½Q ;B +kM; F?¬M; +€+? M"Q bQ b€
H" pQ /K i®i M?'i- Gw .QÆM; ibK ` +€+? /MM; ?°T +?KT ?bM? ç½ pQÊi [m >" H½

oQÆM; :B B :B B p" oQÆM; u M H¢B M; ²B i?ŠM; M; QÌB - # p` F?€+? KÌB ç½ i`Î H¢
M; ²B # M +¢M? +?mv M ;B - p` +?mv M ;B >Q„+ •B .•M ç M; HÈM iB M; T? #bM?

*?mv M ;B T? #bM? ``i `ä ``M;- K'v p` +?mv M ;B M"v i?Q`M; i? K ;B iB i KK+ q
M M M|B- +€B ;b F?¬M; M|B- iW KB M; ?¼ b) F?¬M; +| M?[M; i?m"i M;[+?mv M M

GQm æfi >Á M;²B Î T?ÁM; H"K pB + +O i` M;? b HQM #^M; / i?"i- i?•Mi? M;²
 h`QÊ+ ç•v ?„M i?Q+? M;²B Î +?¶ M-v M?'i- KdK +QìB i?m°+ ?ç ç M; +,M; i?ŠM; M
 M;QìB +,M; i?ŠM; ç´B i?"M? ?„M- +m®B +MM; ç +?Q ?„M +ªK M?"M çQÊ+ +ªK i?K
 i?O ?ç FB X
 GQm æfi >Á M,K M v #®M KQÆB H,K im´B- ?„M +| K°i +? pÊ H"K S?| +?O M?B K
 +O +? pÊ- +°M; i? K +® ;„M; +O +?QM? ?„M- GQm æfi >Á M;²B H M;? *K+ T?
 G½Q +K+ i`QÎM; im´B + Q- +kM; M? M? +?|M; p ?Qm- #•v ;Bì p¬ Hm" M H" T?Q i
 GQm æfi >Á M?"M +?S+ +kM; `i + Q X
 "®M KQÆB H,K im´B - i`Î i?"M? i`QÎM; +K+ +¬M; M K°i F?m pU+ Î „+ EBM?- +kM
 iQçB- /M b Q ;B +ªM? +O ?„M F?¬M; +QB H" + Q- Km®M çB H M- M?'i ç`M? M;W
 @ >" h`QÎM; iv- +?mv M +?QM? H" M?Q p"v- M;¬B +¬M- i¬B b) F HçB +†M F) pK €M
 GQm æfi >Á +mM; FQM? ?QÈM; p M;QìB i` im´B T?Q i`QÊ+ K†i- M;QìB M"v b
 M,M; HU+ KbM? p" M;QìB i HçB +| F?€+ #B i i`lB pU+X L;QìB i H"K i®i- iQÆM;
 iB M p"Q p,M T?ÁM; i`mM; QÆM;- K" KbM? - çQ€M +?WM; çìB M"v pBM? /U HÈM M
 i`QÎM; +K+ +¬M; M F?m pU+ K'v M,K X
 L;QìB i` im´B ç®B /B M GQm æfi >Á M?Qm K"v K°i +€B - M? ;B¼M; M|B,
 @ oK €M #•v ;Bì F?¬M; +| b Q \
 GQm æfi >Á ?ÆB bYM; bì- p°B p" M; M|B,
 @ *| - M?QM; +kM; H" i?¬ bÆ ;BªM HQÊ+ - i¬B +ÁM +?Q bY HçB5
 L;¬v ?¬K [m GQm æfi >Á +?QM? H" pb Gw .QÆM; tY Hw pK €M GQm +K+ +| HB M
 i` im´B i`QÊ+ K†i ?„M M"v +?QM? H" >" EB i- M;?2 M|B M;¬v ?¬K [m Gw .QÆM; +
 ç°i - +ÁM #` /šM iÈB ç²M +¬M; M - >" EB i +® w iÈB ?ÁB i?,K ibM? ?bM?X
 >" EB i M|B,
 @ h?¬ bÆ ;BªM HQÊ+ +kM; çQÊ+ - T?QiQ+QTv +?Q i¬B i`QÊ+ K°i T?¬M5
 "B i ibM? ?bM?- >" EB i +kM; v M i•K `i M?B m - ç®B pÈB +?mv M iB m h?m" M h
 +,K iS+X >" EB i iWM; Î M?" Gw .QÆM;- `i i?Q+? çS i` ç€M; v m M"v- +ÁM +® w
 ,M X
 @ o•M;- M;¬B +?Ì +?9i5
 GQm æfi >Á H" T iS+ çSM; H M- M? M? +?|M; M?„+ M?Î M?•M pB M - ç +?Q #¼M
 €MX
 @ h?2Q +€+ M? çB m i` - +€B M;QìB i M >Q" M; >QÈM; o,M M"v i°B F?¬M; i? i? -
 # M M;Q" B i?ìB ;B M H•m M?Q p"v- p T?QÆM; /B M M"v- +€+ M? +kM; T?ªB M;?B
 G'v çQÊ+ i" B HB m pK €M- >" EB i p¶ p¶ i9B ;B'v- iW iW M|BX
 GQm æfi >Á H" T iS+ ;"i ç-m,
 @ >" h`QÎM; iv M;¬B v M i•K- +?9M; i¬B M?'i ç`M? b) iQ" M HU+ çB m i` - ç2K M"v
 #„i ? i- ç +?Q HQçB #çB ?QçB M?Q p"v pšM i²M içB - +kM; H" H¶B +O +K+ +¬M;
 @ J'i #Á KÈB HQ H"K +?m²M;- KQM; H" +ÁM +?Q Km°M- i¬B +?d H" pb M;QìB #çM
 GQm +K+- [m'v `¬v `²B5
 >" EB i çSM; /"v- KdK +QìB M|B K°i +•m- M|B tQM; HB M `lB çB- GQm æfi >Á p°B
 ç M +Y +K+ +¬M; M- M?bM t2 >" EB i `lB çB X
 >" ççB i?B m ;B ?¬K M v ç°i M?B M ;B€ H•K- i?"i /¼ ?„M bÊ F?¬M; QiX

L?QM; çB m M"v +kM; H"K +?Q ?„M ?Q"MiQ" M ?B m i-K [m M i`¼M; pK €M M"v- > F?ª M,M; H"i M; QÊ+ ibM? i? - i'i +ª M; QÌB T?Q b m ?„M +kM; ç m b) tQM; çÌBX
 L? M?"M; i?Î T?"Q K°i +€B- GQm æfi >Á çB i`Î p - +ÁM +?Q i`Î HçB T?ÁM; H"K p HçB p M; H M X
 L?bM K°i +?9i b® çB M iÈB- +?•M K"v GQm æfi >Á M? ç°M; ç°M;- i?Î p" B ?ÆB H çB M i?QçB,
 @ oQÆM; +¬M; iY- p•M;- i¬B ?B m- p•M;- M; v H"TiS+5
 h?ÌB ;B M çB M i?QçB `i M;„M- +9T çB M i?QçB- GQm æfi >Á +ÁM ?ÆB +| +?9i æB M i?QçB H" oQÆM; S?QM; ç€M? iÈB - ?„M +kM; i?2Q pK €M M"v- ;B®M; M?Q > ?² bÆ +†M ?B M içB ?„M M"Q +| - +?d +| i? H'v i`QÊ+ #ªM i|K i„i K" SM; T?|- pK + H"K +?Q M? M?X
 *kM; K v M; QÌB i M >Q" M; >QÈM; o, M M"v F?¬M; M?B m p•v +€M?- pK €M +kM; F H¬B tm®M;- çQ€M +?WM; M; v +ª ?„M +kM; b) ;†T F?| F?, M X
 h`Î HçB T?ÁM; H"K pB +- GQm æfi >Á HçB b B M?•M pB M çB T?QiQ+QTv pK €M ?„M b) T?ªB çQ - oQÆM; S?QM; +kM; H" æçB i?B m; B ?„M F?¬M; ç„+ i°B M´BX
 >² bÆ pK €M pW T?QiQ+QTv tQM;- GQm æfi >Á ç M; +?m~M #` ` +Y - çB M i?Q H M- /Q /U K°i +?9i- GQm æfi >Á HçB çB iÈB i`QÊ+ M?"M çB M i?QçB X
 @ G" GQm T?| +K+ i`QÎM; b Q- i¬B H" >² oo5
 " M FB çB M i?QçB i`mv M ç M ;B¼M; M|B t Hç- GQm æfi >Á ;½B ;½B ç-m- ?ÆB
 @ >² oo- >² oo M"Q p"v \
 @ S?ÁM; k "° +¬M; M >² oo- M? +| i?ÌB ;B M ? v F?¬M;- i¬B Km®M +MM; M? ?" GQm æfi >Á +?Êi`mM`mM- çB M i?QçB i` M i v i?B m +?9i M[ +kM; F?¬M; +-K M æ®B T?QÆM; tQM; / M?- GQm æfi >Á HB M M?È HçB M; QÌB FB H" B- i`QÎM; T >² oo- ç•v +?QM? H" M; QÌB ?B M çªK M?B K +?S+ i?Q Fw S?| #° i`QÎM; i?QÌM; p +?S+ S?| #° i`QÎM; i?QÌM; pK ?¼L; ¬- M; ?2 M|B KÈB +?WM; M, K KQÆB im´B- iB T ç`M? b) M?"M p` i`Q "° i`QÎM; X
 GQm æfi >Á p°B p" M; M|B,
 @ >²- >² #Q i?Q- i¬B- i¬B ç M; +| i?ÌB ;B M ç•v- M; "B Î MÆB M"Q - i¬B çB ?²B #€Q GQm æfi >Á +,M; i?ŠM;- M|B +?mv M +kM; +` H, KX
 @ GQm +K+ F?€+? F?Q `²B- i¬B Î i`QM; #° ç•v- M? +| i?ÌB ;B M ?½v iÈB K°i +?mv K°i +?9i- +?QM? H" €M +QÈT ç² +´ M; "v ?¬K [m F?m pU+ +€+ M? tY Hw ç|- +S M pB + +?Ì M? M?û5
 >² on F?€+? F?Q M|B - M|B tQM; HB M +9T çB M i?QçB - GQm æfi >Á bYM; bÌ- i? ç M; ?ÄB i?, K pK €M M"v X
 oK €M M"v +`M; M; "v +`M; T?S+ içT- K°i H€i b m- i` M i`€M GQm æfi >Á HB M ? i?¬M; bm®iX
 J'v T?9i b m - GQm æfi >Á KÈB +?Êi T?K+ ?²B iBM? i?¬M HçB - H"TiS+ H"K +?Q #ªM- +-K H M ? B i" T ?² bÆ p°B p½ `ÌB çB- oQÆM; S?QM; pšM +?Ì ?„M M[X
 h?`v oQÆM; S?QM;- GQm æfi >Á +`M i?"M ç2K +?mv M i?Q Fw >² çB M iÈB M|B /€K ;B'm ;B K- ?„M F?¬M; #B i i?Q Fw >² ;¼B ?„M /KM; w ;b- pçM M?'i H" M|B ;B9T ?„M b) #` F T Î ;B[ - ? B # M +MM; ûT- F?¬M; +`M i?"M KbM? b) pçM FB T F?¬M; M
 @ h?Q Fw >² ibK M?- ç| H" w +O L; ¬ #° i`QÎM;- F?¬M; b Q- M? çB `²B #€Q +€Q

GÌB +O oQÆM; S?QM; H¢B F?B M i`QM; HÁM; GQm æ¢i >Á `mM H M- M; ?2 w +O
H` i?Q Fw >² Km®M ?B m i bM? ?bM? - K` H` L; ¬ #° i`QÎM; - K°i pK €M M?Q M?Ä- M;
+kM; #` FBM? ç°M; - GQm æ¢i >Á +kM; F?¬M; /€K bmv M; ?o i? KX

oQÆM; S?QM; M?bM K'v i"Tp, M FB M - b m ç! p m M; i v H M- M!B,

@ M? çB çB- i¬B çB i`QÊ+ - ç9M; `²B- +?mv M i¬B Km®M i?S M`v F?¬M; +¬M M!B,

oQÆM; S?QM; `ìB çB- ?„M F?¬M; +! M!B +?Q GQm æ¢i >Á - Km®M ?B m pK €M M`v
hQ`M JBM?- çB K M`v Km®M +?Q GQm æ¢i >Á #B i- çQ€M +?WM; ?„M F?¬M; M; '!

J°i pK €M M?Q M?Ä- FBM? ç°M; +€+ p` HÈM M?Ä- K°i p` S?| #° i`QÎM; - +ÁM FBM?
ç•v +Æ ?² H` +?mv M F?¬M; i? iQÎM; iQÊM; X

E?B GQm æ¢i >Á çB #° +¬M; M ?„M +ÁM ç M; `i +, M; i?ŠM; - F?¬M; T?ªB H` >² d
o, M i?b i®i `²B - M?QM; >Q`M; >QÊM; o, M +kM; çO i?ªK- M?B m ç¢B M?•M p"i M?Q
M`v +?QM? H` h?B M oQÆM; H½Q iY +kM; F?¬M; +Sm çQÊ+ ?„M X

oQÆM; hQ`M JBM? +?9 w +€B pK €M M?Ä M`v- +?QM? p b iB m h?m" M h?m"MX

Gw .QÆM; p` oQÆM; :B B :B B ç½ çQM? ?¬M - Gw Zm•M aÆM +?QM? H` i?¬M; ;B
ç M; Î "„+ EBM?- pŠM +ÁM Î i` M ç` #`M +O ?„M- +?€m i` B H¢B #` M; QÌB i ç€M
*?mv M M?Q p"v ?„M F?¬M; #`v iÄ i?€B ç° +kM; F?¬M; çQÊ+ - +?d H` pK €M M?Q
iU KbM? ` Kfi- +?d +! i? pÁM; pQ K°i +?9i- ç +?Q oQÆM; S?QM; H`K M; QÌB ` K

o T?¬M L; ¬ #° i`QÎM; - p"v i?b çÆM ; BªM ?ÆM- L; ¬ æ° +?QM? H` +QM i` B +O ?„M
i?`M? +QÊT #! + - H¢B /QM? /'T ç M >` ;B p` M; QÌB +O M?` ?¼ oQÆM; - L; ¬ #° i`Q
`M; +?mv M ?ÆM K°i +?9i X

J°i pK €M M?Ä- K°i F?B p`Q K„i ç¢B M?•M p"i- M`Q bÊ +?mv M M?Ä M[- +kM; i`Î i
> i i?ªv çB m M`v Gw .QÆM; +kM; F?¬M; #B i- H9+ M`v ?„M ç M; `i +! ?WM; M?b
/B M- ç•v +?QM? H` T?¬M i?QÎM; +?Q iB iKK+ ?¬K M vX

oQÆM; *QÆM; +?d +?d #S+ ?¼ M`v,

@ h`QÆM; æ¢B .QÆM; - GQm hoM?- ? B M; QÌB +€+ #¢M F?¬M; M M MªM +?Q- [n
M?QM; i¬B +ÁM +! #ªQ #®B ç†+ b„+ ?ÆM- +?QM? H` +€B M`v5

@ æ•v H` i?ÌB ;B M i`QÊ+ - +¬M; i v #€M ç'm ; B€ GÊB æ¢i #€M ` ói? M? bÆM HK+
p)- #€M ` ; B€ ?ÆM # M; `M #ªv i`, K p¢M5

L; WM; +?9i- oQÆM; *QÆM; iB T iK+ M!B,

@ .o M?B M- ç•v F?¬M; T?ªB H` K!M i?"i T?~K ç!- ç•v H` T?K+ +? T?~K5

@ > ? 5

E?€M ; Bª T?Q /QÊB +kM; ç m MÎ MK +QÌB- Gw .QÆM; +kM; H° ` MK +QÌB- K!M çª
+MM; h?B M L? B ?ÊT i€+ #€M ç'm ; B€- +kM; H` K°i K!M #€M ç'm ; B€ +! ; B€ b m
ç'm ; B€ ç!- H-M M`v æ`K i'M; +kM; ç M; ; B9T #¼M ?„M H`K [mªM; +€Q X

@ oW M!B T?K+ +? T?~K- K¼B M; QÌB +kM; +QÌB- ?ÆM # M; `M #ªv i`, K p¢M FB
M; QÌB ç! /€K M?"M F?¬M; \

GÌB +O oQÆM; *QÆM; ç +?Q K¼B M; QÌB H-M M[MÎ MK +QÌB- #S+ ?¼ M`v H` /
+T- T?K+ +? +kM; F?¬M; i H„K- M; QÌB F?¬M; ?B m +kM; F?¬M; T?•M #B i çQÊ
/o M?B M- M; QÌB +! +?9i FB M i?S+ +kM; +! i? M?bM ` p'M ç # M i`QM; X

L?QM; H`K i?`M? T?¬M i?QÎM; - p) +ÁM H` `i i®i M?Q p"vX

@ æQÊ+ - i' i +ª K¼B M; QÌB çWM; M!M; Mªv- T?Q /QÊB +?Q +?9M; i K°i i`M; p¶ i
F?€+ ? +¬K #ªQ #®B ç M ç-m iB M5

E?¬M; F?Q`°M H M- oQÆM; *QÆM; HϕB HÈM iB M; M|B K°i +•m- +Y T?Q b m i
+?WM; ? B KQÆB im´B M?ªv +`iQM; iW # Mi`QM; ϕB` - i` M b•M F?'m +ÁM M´B H
iB m +¬ MQÆM; i?Qϕi M?bM; B®M; M?Q H` iB m v m iBM? X

hB M; p¶i v H-M M[p M; H M- H9+ M`v M; v +ª Gw .QÆM; +kM; ?Q`M iQ`M /mM
M;²B ϕ! p¶i v- iU M?Q i?"i bU ϕ M; tªv` M; Q`B ϕÌB- [m M ? i K€vªM?- K€v [m v

Gw Zm•M aÆM p` >`•B GBM? +`M; p¶i v KϕM?X

hB m +¬ MQÆM; M;²B tm®M; - F?¬M; ϕÊB iB M; p¶i v /WM; - HB M iU ;BÈB i?B m
@ *?"Q K¼B M; QÌB- i¬B i M H` >Q`M; hB m GBM?- ϕ M iW Gϕ+ .QÆM; - >` L K- i¬B
#ªQ #®B K i¬B bQm i-K- #bM? h?B M +¬m L?` iB M ?Á ?ÊT- i¬B iU` ;B€ H` K
M; QÌB OM; ?° i¬B- # p` F?€+? KÌB +kM; ϕ m OM; ?° i¬B5

@ Gw .QÆM; - ϕ•v +?QM? H` ϕ²M; ?QÆM; pÈB M?- K°i ?²B +¬M T?ªB +?B m +® M
GÌB +O iB m +¬ MQÆM; pW M|B tQM; - oQÆM; *QÆM; HB M M|B pÈB Gw .QÆM
+kM; ϕ m M?bM Gw .QÆM; K°i +?9iX G9+ i`QÈ+ ;BÈB i?B m Gw .QÆM; H` ;B€K ϕ®
iB M; ô M`v- ϕ M; M;²B +MM; M?[M; M; QÌB M`v - i`W oQÆM; *QÆM; - Gw .QÆM; p
F?¬M; +! M; QÌB M`Q F?€+ #B i X

d9dX *?QÆM; d9j, E?¬M; h?"i- E?¬M; ;Bª

*¬ ;€B M;²B +ϕM? F?€M ϕ`B- iW iW ϕQ #bM? i?B M +¬m F?QªM; ? B KQÆB +2MiB
J`m ?²M; HK+ +O +€B #bM? ?B M H M`i ϕ T- i` M K†i #bM? +! ? B H½Q ?Á i?QÈ
?Á i?QÈM; FB i?b +¬K +€B ?°T i`ÁM- tmM; [m M? ? B M; QÌB ?¼ +ÁM +! M, K +QM
L?bM i?'v +€B #bM? M`v- Gw .QÆM; H`T iS+ M;²B i?ŠM; M; QÌBX

" M ;B€K F?ªQ +O +?QÆM; i`bM? F?¬M; ;B®M; M?[M; +?QÆM; i`bM? F?€+ - ϕ†+
K`v M; `v M`v #`i Hm" M H` KWM; i?¼ >` H½Q ;B - ? v H` ϕQM? ?¬M i?b Gw .QÆM; ϕ
i`bM? M`v ϕ½ H`K ?„M +! i? i?QªB K€B +?9iX

o` >ÊT L?` hB M H` K°i ϕ¬B i?¬M iB M M?Q i`mv M i?mv i i`QM; M?•M ;B M- iQÈM
?¬M M?•M- +! `i M?B m M; QÌB ϕ½ M; ?2 [m +•m +?mv M +O ?¼- +€B p, M ?Q +O
+?O ϕ M; `v ?¬K M vX

h`QM; i`mv M i?mv i +O ϕÌB æQÌM; +! ? B ?mvM? ϕ - K°i i M H` >`M aÆM- K°i i
+O ? B M; QÌB `i i®i- +?ÆB pÈB M? m iW M?Ä ϕ M HÈM- F i [mª H` b m F?B HÈM
;€B- M?QM; ϕ€M; iB + H` ? B M; QÌB ϕ m F?¬M; M|B +?Q ϕ®B T?QÆM; #B i- +?d +
.MM; ;!+ ϕ° i?ìB ?B M ϕϕB K` M|B- ϕ! H` K°i pÎ F`+? i?QÌM; ;†T- +kM; M?Q H` iB M
i´ iB M +O +?9M; i ϕ½ bÈK +! i? M; ?o ϕ M +•m +?mv M M?Q p`v`²BX

> B M; QÌB #ϕM i®i ϕ m i?Q+? K°i +¬ ;€B- M?'i ϕ`M? T?ªB +! K°i M; QÌB` ϕB- +•
M; QϕB H - b m ϕ! h?"T æ„+ K v K„M ?ÆM- ϕB i`QÈ+ K°i #QÈ+ M M ϕQÈ+ +MM; pÈ
>`M aÆM b m F?B #B i ϕQÈ+- ?ŠM H` b) F?¬M; i? +?`m ϕUM; M´B F i +K+ M`v- +m
i?QÈM; X

a m F?B i?"M? i?•M- h?"T æ„+ H`K i? M`Q +kM; F?¬M; iB K ϕQÈ+ M; QÌB M? 2K i
b m ϕ! +kM; #B i` ϕQÈ+ bU i?"iX

h?"T æ„+ #B i ϕQÈ+ bU i?"i- +ªK i?'v p¬ +MM; ?®B ?"M- HB M ϕB iB K >`M aÆM-
+?M - ?„M M; „i K°i ϕ! ?Q H`K [m`X

æ M M; ¬B +?M - >`M aÆM ;†T HϕB M; QÌB M? 2K i®i- +ªK i?'v `i p mB- # H M K°i
+ÆK- b m F?B h?"T æ„+ , M tQM; - +MM; pÈB M; QÌB M? 2K i®i tm'i; B H`K ?Á i?C

a m ç| M;Q`B i `i +^aK ç°M; ibM? +^aK M? 2K +O #¼M ?¼ HB M çQÊ+ ;¼B H` >ÊT
h?€M?X æ| H` pb M;Q`B tQ F?¬M; #B i +?[- F?¬M; #B i ?¼ i M ;b M M H'v •K ç¼+
K°i ?°T +ÆK ç ç†i i M +?Q ?¼X

æ| H` >ÊT L?` hB M i`QM; ç| +| K°i çB M +®- M;Q`B çB M +® ç| +ÁM +| `i M?B n
M?[M; +•m +?mv M i`mv M i?mv i +O h`mM; Zm®+- ç†+ #B i H` M?[M; +•m +?mv
M`v- K°i M;Q`B +| `i M?B m M?[M; +•m +?mv M F?€+ M? m- ç| +kM; H` K°i ç†+ çB

@ " M?" +?mv M ;B - # p` F?€+? [mw- K`B H M ç^M; i`QÊ+ M?bM Fo t2KX

oQÆM; *QÆM; #m¬M; i v ` - #<sup>a</sup>Q #®B ?B M ` - +€+ +?mv M ;B H`K ;B€K ç`M? p`
iB M ?"M? bmv çQ€M- H9+ oQÆM; *QÆM; K`B F?€+?- €M? K„i pšM HB M iK+ M?b
+Q`B iOK idKX

G¢B ;b ç•v- oQÆM; *QÆM; +ÁM ;B®M; M?Q S?"i .B G†+X

*€B #bM? h?B M *-m M`v ç9M; H` ;B^a- i`i M?B M H` F?¬M; i? [m M´B K„i +O oQ
+kM; F?¬M; ;B'm çQÊ+ Gw .QÆM; - M?[M; #S+ ?¼ çQÊ+ b Q +?ûT M;`v ?¬K M v-
çB K°i #S+X

" p` F?€+? [mw- # M?" +?mv M ;B - ç m çSM; tmM; [m M? +€B #bM?- [m M b€i id

h`QÆM; ><sup>a</sup>B .QÆM; p` GQm hoM? F?¬M; +?d M?bM +€B #bM? K` +ÁM +?9 w [m M
;B - Km®M +| K°i p`B i?¬M; iBM iW #¼M ?¼- i? M?QM; +€+ M?" +?mv M ;B ç½ i?
i`bM? i? M`v `²B- bÊK ç½ F?¬M; / H° ` b„+ K†i +O ?¼X

*m®B +MM; H9+ `B F?ÄB- h`QÆM; L;¼+ G M +kM; M?bM Gw .QÆM; pÈB €M? K„i
`½B H„+ ç-mX

*¬ i H„+ ç-m- H`K h`QÆM; >^aB .QÆM; p` GQm h? M? ç m b€M; K„i H M- /Q`M; M?
#^aM H` F?¬M; #B i h`QÆM; L;¼+ G M H„+ ç-m F?¬M; +| #'i Fb [m M ? ;b +^apÈB #

@ æ² p`i ç½ t2K `²B- +€+ [mw F?€+? ?½v +MM; pÈB M?[M; M;Q`B F?€M ;B^a î ç^M
K°i +?9i- i` Q ç´B K°i tQM; i?b i" T ?ÊT w FB M p` +MM; M? m çQ€M t2KX

oQÆM; *QÆM; +Q`B ? ? M;²B tm®M; p` i`Q +O KbM?- i` M i`mv M ?bM? +?d +|
H9+ i?m T?^aB iB m i®M K'i p`B T?9i- i®i M?'i H` ç +?Q ?„M M;?d M;ÆB K°i H€iX

@ Gw .QÆM; - p`i M`v F?¬M; T?^aB H` i?"i- iBM i¬B çB- F?¬M; b B ç•mX

@ JbM? +^aK i?'v +| M?[M; ?Q p, M M?Q i? - ?bM? M?Q H` i?"i5

@ J`m b„+ iQÆB b€M; - #| i v i?¬B5

>Q`M; hB m GBM? `i FB M [mv i5
 hB m h?m" M h?m" M M;²B i?ŠM; M;Q`B i`QM; HÁM; Gw .QÆM;- ?B m Fb M?bM p T
 @ æQÊ+- p"v +?9M; i tBM K`B +•v #9 ?° #ªQ5
 hB M; M?¢+ H¢B p M; H M- Gw .QÆM; `i ?SM; i?9 M?bM oQÆM; *QÆM; +-K H'v
 M"v ç½ iWM; ç" T pÐ F?¬M; Qi M?[M; ç² M?€B ?B M ç¢BX
 *?B + #9 çQÊ+ oQÆM; *QÆM; ç†i i` M #`M- >Q`M; hB m GBM? ç½ çSM; /"v- M?b
 iBM iQÎM; #ªQ #®B +O KbM?- M?QM; M?bM i?`v +•v #9 M"v pšM +| +?9i HQ H„M;
 *?QÆM; i`bM? M"v +- t2K M?B m H-M`²B- +ÁM +Q`B M?[M; M;Q`B +?O ç² p"i F?€-
 i? #bM? ioM?- ç M HQÊi +- +- KÊB T?€i ?B M +- +kM; F?¬M; i? çB K ioM? M´E
 oQÆM; *QÆM; iW iW KÎ F i [mª FB K ç`M? +O +€+ +?mv M ;B - H9+ M"v Km®M i?
 @ h?-v oQÆM; *QÆM;- i?-v çWM; ç¼+ p°B- +| i? M|B bmv M;?o p" T?€M çQ€M +
 Gw .QÆM; ç°i M?B M M|BX
 > B p` F?€+? [mw p" M?[M; F?€M ;Bª ç`M; b m # M;Q`B ç m b[M; b®i- ç M;?` M"
 iÊB ;B`i?U+ bU +?Q iWM; +|X J¼BM;Q`B ç m #B i i`bM? ç° +O oQÆM; \*QÆM; `"
 F i [mª- +?Q ? T?€i #B m w FB M # Q ;B`X
 h`QÆM; >ªB .QÆM; H" T iS+ M|B i?2Q,
 @ h?-v oQÆM; *QÆM;- ç M;?` +O Gw .QÆM; iB M bBM? `i ? v- i?-v çSM; i` M;|
 +O i?-v çB ¢5
 @ h¬B +kM; ç²M; w pÊB ç M;?` +O ? B M;Q`B ?¼5
 GQm hoM? +kM; H M iB M; OM; ?°- # p` F?€+? [mw H9+ M"v ç m çSM; +MM; K°i +
 @ J`B i?-v oQÆM; \*QÆM; T?€i #B m w FB M- K`B i?-v oQÆM; *QÆM; T?€i #B m v
 _'i M?B m F?€M ;Bª +kM; ?ûi H M i?2Q- oQÆM; *QÆM; ?ÆB M;~M M;Q`B ` - ç¬B
 H¢B- ibM? ?m®M; M"v iW i`QÊ+ ;B` +?Q iWM; +|X
 @ h¬B t2K [m F i [mª FB K ç`M? `²B- w FB M M"v M|B ? v F?¬M; +kM; F?¬M; b Q5
 oQÆM; *QÆM; T?ªM SM; p¬ +MM; M? M?- ;B¼M; K¼BM;Q`B pšM +?Q F i i?9+ ?Š
 `²B ;BÆ i v- #B m H° KbM? +kM; ç½ #B i F i [mª`²BX
 Gw .QÆM; H¢B M|B,
 @ E?¬M; b Q- i?-v oQÆM; *QÆM; +?d +-M M|B ` bmv M;?o +O KbM? i`QÊ+ F?B
 i¬B B +kM; iBM i?-v5
 oQÆM; *QÆM; [m v b M; M?bM Gw .QÆM;- Gw .QÆM; ç M; KdK +Q`B M?bM ¬M;- +
 pšv pšv oQÆM; *QÆM;X
 oQÆM; *QÆM; ?B m- Gw .QÆM; H`K p"v H" +® w H`K F?| ¬M;- +kM; M?Q pW `²B
 Zmª #€Q ç M i?U+ bU [m€ M? M?- Gw .QÆM; [mª H` #B i M„K #„i +Æ ?°BX
 J„i i`ÁM pQ- oQÆM; \*QÆM; +Q`B ? ?ª M|B,
 @ o"v +kM; çQÊ+- i¬B +| i? M|B w FB M +O i¬B- M?QM; w FB M +O i¬B F?¬M; [n
 H` F i [mª FB K ç`M?5
 E?€M ;B` iW iW v M H†M;- i'i +ª ç m iÁ KÁ M?bM oQÆM; \*QÆM;- ç•v H` H-M ç-m
 F i [mª K` M|B bmv M;?o +O KbM? i`QÊ+X
 @ *?B + #bM? M"v `i i®i- F?¬M; ;B®M; M?Q ç² p"i KÊB- i¬B +?d M|B M?Q p"v- +A
 FB K ç`M? M?û5
 E?¬M; çÊB Gw .QÆM; +| T?ªM SM; ;b- oQÆM; *QÆM; HB M KÎ F i [mª FB K ç`M?-

@ "°i K"m :B E?€M? p" +?B + #bM? i?B M +—m M?` iB M- +? i¢Q iBM? i - ¢QÌM;
tªQ- M?QM;5

æ¼+ ¢ M ¢•v oQÆM; *QÆM; ¢°i M?B M M;WM; H¢B- F?B M K¼B M;QìB tmM; [m M
oQÆM; *QÆM; pW `²B M|B w FB M +O KbM?- F?¬M; ;B®M; ¢² p"i KÈB- +?SM; iÄ
p"i M"vX o"i #ªQ #®B M"v F?ª M,M; H" i?"i `i + Q- M?QM; i`QM; F i [mª FB K ¢`M
iW M"v i?QÌM; H" M?[M; pB + F?¬M; i®i- ¢B m M"v F?B M F i [mª i`Î M M +M; #Q
>Q" M; hB m GBM? +kM; +,M; i?ŠM; M?bM oQÆM; *QÆM;- H9+ oQÆM; *QÆM; M|B
@ L?QM;- K"m b„+ M"v `ä `^M; F?¬M; +| T?QM; +€+? +O :B E?€M?- +?'i HB m +
¢B K +O i?ìB :B E?€M?- iªB [m FB K ¢`M? H" ¢² +? T?~K +m®B i?ìB M?" h?
i`QM; ?"M; M;k ¢² +? T?~K- i` M i?`i`QÌM; +| ;B€F?QªM; 8y M;?bM i 5

oQÆM; *QÆM; +m®B +MM; +kM; ¢¼+ tQM;- i'i +ª F?€M ;Bª p" ? B p` F?€+? [mw ¢
KÈB p¶ i v M²M; M?B iX

@ æ'v- i¬B #B i H" i?"i K"5

>Q" M; hB m GBM? pmB bQÈM; M?ªv H M- h`QÆM; >ªB .QÆM; p" GQm hoM? M?bM
> B M;QìB i`QM; HÁM; +| +?9i #'i ¢„+ /o- p"MK v +O Gw .QÆM; +kM; i?"i H" [m€ i
M?Ä #û i?2Q +MM;- F?¬M; M;ì H¢B H"K ?„M ¢Q€M +?m~M- ¢•v i?U+ bU H" ¢² +? T
E?€M ;Bª +kM; ¢ m M?bM p T?Q Gw .QÆM;- M?B i HB i p¶ i v F?¬M; M;ÈiX
hB m h?m" M h?m" M pŠM F?¬M; #B i +?mv M ;b- +?Q ¢ M F?B Gw .QÆM; F?) M|B +
`²B- +m #û KÈB pmB KWM; p¶ i vX E i [mª M"v +| K°i MY +¬M; H Q +O +mX

@ *?9+ KWM; Gw .QÆM;- H—M M"v Gw .QÆM; p" M?" bQm i—K iQ ?QM +O +?9M; i
oQÆM; *QÆM; H¢B M|B- M?•M pB M +¬M; i€+ î # M +¢M? K M; ¢ M ? B K|M [m" F
+ÁM +| K°i p` F?€+? ¢†+ #B i- M m i†M; i?b T?ªB i†M; +ª ? BX
æ¢Q /B M .QÆM; i?Î T?"Q M? M?äK- #•v ;Bì t2K` [m€ i`bM? ;?B H¢B i`QÆM; i`b
p"v K" iB M ?"M? i?b +?QÆM; i`bM? Fb M"v M?'i ¢`M? b) +| id H M;QìB t2K + Q-
M?'iX

hB iKK+ Fb M"v `i ¢†+ b„+ - ?ÆM M[ K¼B M;QìB ¢ m `i i?Q+?X L?QM; i`QM; HÁM
+ªK F?¬M; i®i- /U +ªK M"v iW ¢•m ¢ M v +kM; F?¬M; #B i- +€B +ªK ;B€+ M"v +S H
`i F?¬M; i?QªB K€BX

d9NX *?QÆM; d98, *?B + >°T æUM; "9i h? M? >Q h?ìB aMM; h`BM

a m F?B +¬M; #® F i [mª- F?€M ;Bª ¢ m +QìB M?bM Gw .QÆM;- +´ pk +?Q Gw .QÆ
G—M M"v Gw .QÆM; +| i? ¢Q€M ¢9M;- `i M?B m M;QìB ¢ m +?Q `^M; /Q K v K„M
i—K M?Ä ¢| K M; H¢BX *€+? M|B F?¬M; i?"i +kM; F?¬M; ;Bª p®M H" FB m ¢M - F
.QÆM; i?"i bU +| i? M?bM ` bU i?"i ;Bª +O ¢² p"iX

L?QM; h`QÆM; L;¼+ G M H¢B M;?B ?Q†+ M?bM Gw .QÆM;- b m ¢| iU H„+ H„+ ¢—
oQÆM; u M K"v M?Qm H¢B- M?bM #|M; /€M; Gw .QÆM; T?Q i`QÈ+ - oQÆM; :B B
?B m K°i +?9i ¢² +´ - Gw .QÆM; H¢B #B i +? KbM?- ¢B m M"v F?B M i`QM; HÁM;
*¬ ?Q" B M;?B Gw .QÆM; F?¬M; T?ªB i?m—M i9v H" K v K„MX oQÆM; u M pŠM +Á
¢Q€M ;B€ ¢² +´ ;B®M; ? i pÈB +€+ +?mv M ;B X

@ h?"i ¢€M; iB + - K†+ /M ¢² p"i H" i?"i M?QM; F?¬M; T?ªB MB M ¢¢B- +?9M; i¬B
+?QÆM; p" M;- M?QM; ¢² bS M"v i?U+ bU `i iBM? tªQ- +?mv M iªB ¢QÈ+ ibM? +ªK
;B[;bM +~M i?"M ¢|5

oQÆM; *QÆM; +m®B +MM; çQ ` F i Hm" M- ç² bS K"m ?²M; M"v `i i®i- +€+ +?mv
p" #€Q ;B€ +O +¬ ;€B H9+ i`QÊ+ +kM; H" Ryy M; ?bM i - +QB M?Q ç9M; K°i M[b
tûi +?Q +MM; ç² bS M"v +€+? t bQ pÈB ç² i?"i +O i?ÌB :B E?€M?X

a m F?B F i i?9+ #ªQ #®B i?S M?"i- +?QÆM; i`bM? içK i?ÌB /WM; i`QM; Qi T?9i- ç
i?ÌB ;B M #çM #ç+ pÈB oQÆM; *QÆM; - M?"i ç`M? T?ªB çB m ?"M? +?QÆM; i`bM?

"B m ?B M ?¬K M v +O iB m h?m" M h?m" M M?" M çQÊ+ bU i€M i?"M? +O ?-m ? i
KWM; +?çv p T?Q K p" #` ç F?Q2 +¬M; - t2K ` + "m #û ç½ ?Q" M iQ" M F?¬B T?K
i?QÌM; - M¶B #m²M M; "v ?¬K [m /QÌM; M?Q ç½ [m M K'i `²BX

*?QÆM; i`bM? HçB iB T iK+ i?m ?bM?- M; QÌB +?O M?•M +O #ªQ #®B i?S ? B H
i-K ?ÆM 9y im´BX

æ² #ªQ #®B i?S ? B H" K°i +?B + ço h? M? >Q `i iQ- ?Q p, M H" F i M; ?o pQÌM
#bM? i?QÌM; X

L; QÌB +?O #ªQ #®B M"v `i i?Q+? i` M? +½B +kM; F?€+? KÌB- Hm¬M M?" M KçM?
p` F?€+? KÌB F?¬M; B çQ€M H" i?"i- ç M iB m h?m" M h?m" M +kM; F m H" ;BªX

*?B + ço M"v [mª i?"i F?¬M; i? H" i?"i çQÊ+ - +?d +| i? M|B H" ç² +? T?~K #bM? i
ç`M? +kM; F?¬M; #^M; - M; QÌB +?O M?•M +O ç² p"i +ÁM iU #€Q ;B€ kyy M; ?bM i -
ç-mX

" p` F?€+? KÌB +°M; i? K iB m h?m" M h?m" M #i Hm" M M; QÌB ç`M ¬M; i`mM; MB M
M?Q ;b ç m F?¬M; i? v ç´B w FB M- ç M F?€M ;Bª T?Q b m HQM; ?¼ +kM; F?¬M
E?€M ;Bª i`QM; i`QÌM; [m v p" +€+ p` F?€+? KÌB ç m F?¬M; ç€M? ;B€ + Q ç² p"i- i
i?`v i`QM; +?QÆM; i`bM? M"vX

oQÆM; *QÆM; +¬K +°v #9 H M K°i H-M M[- +°v #9 p" M; `U+ `Ð /QÈB €M? ç M H
æB ç M #`M ;B€K ç`M? b®k- oQÆM; *QÆM; i?2Q H ?ÄB,

@ "°v ;BÌ # p` F?€+? [mw p" M?" bQm i-K M?Ä +O +?9M; i ç½ F?¬M; ç€M? ;B€ +
HmB pšM +ÁM F`T5

@ E?¬M; `9i HmB- i¬B iBM p"Q ç² p"i +O i¬B5

L; QÌB +?O ç² p"i H" T iS+ i`ª HÌBX

a m F?B M|B tQM; - v HçB [m v M; QÌB- i`€B HçB +ÁM F?mv M K'v p` F?€+? KÌB,

@ æ² p"i M"v +O i¬B F?šM; ç`M? H" i?"i- K¼B M; QÌB i? v ç´B w FB M pšM +ÁM F
M m + "m F?¬M; i? v ç´B i?b #S+ i` M? FB M; "v ?¬K M v 2 ``M; F?¬M; H'v çQÊ+ `²

@ "®TX

a m F?B M|B tQM; pW [m v M; QÌB- i`QÊ+ K†i HB M T?€i ` K°i iB M; p M; ;BÁM-

*?B + ço K" v p¬ +MM; iBM iQÎM; ç½ +?B M, K t #~v- KB M; +O h`QÆM; >ªB .QÆM
H-M M"v ç" T +?Q i M i" M?- F?B M K¼B M; QÌB ç m +?Q +| +?m`M #` i•K HwX

a m F?B ç" T tQM; - +ª ?°B i`QÌM; i`Î M M BK H†M; X

o`B ;B•v b m- oQÆM; \*QÆM; KÈB KÎ w FB M ;B€K ç`M? +O +?mv M ;B ,

@ *?B + ço h? M? >Q ?Q p, M H" # M?•M p"i i`QM; F i M; ?o pQÌM ç`Q- K"m b,,
i?¬`€T- i`M; i? `ä ``M; +| /'m p i H" K M?€B- i`ªB [m ;B€K ç`M? H" ç² +? T?~K ?F

@ L; çB [m€5

oQÆM; *QÆM; ; "T w FB M FB K ç`M? HçB- +?"K `½B p +?¶ M; ²B +O KbM?- # M
F?€M ;Bª M; ²B b m +€+ p` F?€+? KÌB ç m F?) #`M i€M pÈB M? mX

@ h¬B çQ€M ç9M; i?"i- +ªK ;B€+ F?¬M; ç9M; - [mª M?B M H" ç² /ÎK5

@ æ² M"v i¬B ç½ bÈK M|B `²B- +?„+ +?„M H" ç² M?€B- p i iQ+? H"K M?€B [m€ `ä`
 @ *-K ç² ;Bª ç M H"K ;B€K ç`M? #ªQ #®B- i`bM? ç° +O M? i i? "i? ¢M? T- ç•v +kM
 E?€M ;Bª ;b +kM; M|B çQÊ+ - +| M; Q|B i?¬M; +ªK pÈB M; Q|B +?O ç² p"i M"v- +kM
 K°i b® M; Q|B i? 'v +QM K„i KbM? F?€ H M- `i? QM; T? 'MX
 >¨ •B GBM? H" K°i i`QM; b® ç| - +¬ +kM; çQ€M ç² p"i M"v H" ;Bª- M; mv M M? •M +¬
 pb Gw .QÆM; - pb +¬ M?bM i? 'v HB M +| +ªK ;B€+ F?¬M; ç9M; - F i [mª i?U+ bU +
 ?ÈM ?Î i` Q ç´B pÈB S?QÆM; h?K+ \*-K- pW `²B H"K i? M"Q i? 'v ç² p"i M"v F?¬M
 K°i +?mv M ;B p"vX
 æ" T pÐ K°i ç² /ÎK- #ªQ #®B i?S ? B +| F i [mª `²B- pB + i?m ?bM? +O +?QÆM; i
 +MM; X
 h?|B ;B M pšM +ÁM- i•K i`¢M; +O ç¢Q /B M .QÆM; /-M /-M +kM; #bM? ioM? H¢
 M?•M ;b- +?QÆM; i`bM? H-M M"v +kM; +QB M?Q H" i? "M? +¬M; - M" ? i?m i? "T+K
 i®i- +| i? M|B- +?QÆM; i`bM? H-M M"v +?„+ b) M? "M çQÊ+ M? [M; H|B F?2M M; Ê
 a m F?B M; ?d M; ÆB- oQÆM; *QÆM; H¢B çB iÈB F?€M ç`BX
 o K†i iQÆB +Q|B +O oQÆM; *QÆM; ç½ i`Î H¢B- M?QM; oQÆM; u M `i M? ¢v +ªK
 *QÆM; p K'i iU M?B M ?B M ` +?9i K i KÄB- çB m M"v H"K +?Q +¬i i? 'v ç m HÁ
 +?QÆM; i`bM? +?d +| p`B T?9i- i` M i?U+ i i?b T?ªB K'i K°i i?|B ;B M /`B KÈB i?
 /`B M?Q p"v Hm¬M T?ªB F?®M; +? iQ`M i? ?°B i`Q|B; - oQÆM; *QÆM; +kM; i? "i
 oQÆM; *QÆM; pW tm'i ?B M- F?€M ;Bª iW iW i`Î M MBK H†M; - Gw .QÆM; ¬K h?i
 p T?Q i`QÊ+ +Q|BX
 >„M; ;B¼M; M? M? - oQÆM; *QÆM; HÈM iB M; M|B,
 @ "•v ;B| tBM K|B M; Q|B +¬K ç² ç M; B€K ç`M? i?S # +O +?9M; i H M b•M F? 'm5
 •K M?¢+ K°i H-M M[H¢B p M; H M- F?€M ;Bª p` +€+ p` F?€+? b m F?B M; ?d M; Æ
 bU +?9w ç M ;B[b•M F? 'm- i?2Q H`M F?|B i`„M; +MM; pÈB •K i? M? çQÊ+ +i H M
 iW iW KÎ` - iW i`QM; çB` H` K°i i? M? MB M `i? Q¢i #€iX
 @ L; Q|B +m®B +MM; +O +?9M; i M; "v ?¬K M v H" K°i M? +? "M; `i ç T i` B- `i
 T?Q i`QÊ+ +O +?9M; i - ;B®M; M?Q EBK æ²M; L; ¼+ L[5
 oQÆM; *QÆM; +Q|B M|B K°i +•m- F?€M ;Bª ç m +Q|B ² H M- M; ²B # M #`M FB K ç
 K†i çÄ H M M?QM; +kM; H¢B pKM; i`°K M; „K +? "M; i` B pW KÈB çB` X
 @ æQÊ+ `²B- F?¬M; M; „K +¬ MQÆM; +O +?9M; i M[- K|B M; ²B5
 M? +? "M; KÈB ç M +kM; M?bM +¬ >Q`M; hB m GBM? Î T?Q /QÈB- oQÆM; *QÆM
 +•m H"K F?€M ;Bª H¢B K°i H-M M[+Q|B ² H M- iB T ç|` K°i +? "M; T?€Q i v M²M;
 *QÆM; +kM; H"K +?Q F?¬M; F?Q +O ?°B i`Q|B; i`Î M M M€Q ç°M; ?ÆMX
 *?d +¬M çB K M"v i?¬B- H" +| i? i? 'v v `i T?M ?ÊT H"K M; Q|B /šM +?QÆM; i`bM?
 Gw .QÆM; M; ¢+ M?B M M?bM M; Q|B i` im´B FB - Gw .QÆM; [m2M M; Q|B i? M?
 M; Q|B [m2M ;b- H9+ K` Gw .QÆM; çB h?QÊM; >ªB- ;†T çQÊ+ #¢M ?¼+ +k L; ¬>B
 ç'm i?¬m HÈM Î h?QÊM; >ªB- i? M? MB M i`QÊ+ K„i M"v +?QM? H" vX
 L; Q|B i` iQ|B M?bM # p` F?€+? [mw- +Q|B ? ?ª ;BÈB i?B m p #ªM i?•M,
 @ sBM +? "Q +€+ #¢M- ;B€Q bQ oQÆM; *QÆM; - i¬B i M H" •m .QÆM; GQÊM; - M; Q
 i€+ i¢B +¬M; iv #€M ç'm ;B€ Î „+ EBM?X >¬K M v i¬B K M; ç M K°i +?B + ?°T çU
 aMM; h`BM? - ?¼ iB i H" >¨ L; mv i h?2Q çm´B >¨M hQM- imv >¨ L; mv i p` >¨M hQM
 M?QM; #¼M ?¼ i`QM; H9+ M"v i? "i bU H" #¢M # i®i +O M? mX
 •m .QÆM; GQÊM; ;BÈB i?B m `i iU M?B M- K¼B M; Q|B ç m i? 'v `i i?Q+? - +€+ p`
 ç m +´pk +?Q v- bQ pÈB ? B M; Q|B i`QÊ+ i?b +? "M; i` B i` M"v +| T?¬M i? ?B M

Gw .QÆM; +kM; p¶ i v- ?ÆM M[HΦB KdK +Q`B M?bM •m .QÆM; GQÊM; X

•m .QÆM; GQÊM; i`QM; F?Q<sup>a</sup>M; i?`B ;B M M`v H`K +?O +¬M; iv #€M ç'm ;B€ K¬ ?
+| i? +?m`M #`i`î i?`M? /Q M? M; ?B T MQÊ+ M; Q`B- i? M?QM; Gw .QÆM; i`QM;
p` +kM; F?¬M; +® ibK +•m ibK i`^a H`B ç M +m®B +MM; X

L?[M; ;b Gw .QÆM; #B i H` M?Q p`v- •m .QÆM; GQÊM; F?¬M; iB T iK+ H`K +¬M; p
p`v +kM; +| +?9i [m M ? ç M ? „M- H-M FB K M; ¼+ H-M i`QÊ+ F i i?9+- •m .QÆM;
L; ¼+ M?QM; +m®B +MM; pšM F?¬M; çQÊ+ çQ H M ç'm ;B€- H`K +?Q 'M iQÊM; +
+| T?¬M ;B^aK #Èi çB M?B mX

L|B +?mM; H`imv +| v m [mw i`B ?Q +O v- F?¬M; i`mv +Sm #'i Fb i`€+? M?B K M
bU ;B^aK b9i`ä` i pÈB i?€B ç°B +O vX

•m .QÆM; GQÊM; i•K + Q F?Q M; ΦQ i'i M?B M F?¬M; i? +?'T M?"M M' B F i +K+ M
EBM?- ibK K°i +¬M; pB + F?€+- i?U+ HU+ +¬M; iv KÈB F?¬M; ?MM; ?"m M?Q # M
F?¬M; #^M; - i? M?QM; iQÆM; H B T?€i i`B M +kM; F?¬M; i<sup>2</sup>B- ¬M; +?O `i +QB i`
v H`K T?| i`M; ;B€K ç®+- ?ÆM M[v +kM; H` M; Q`B „+ EBM?- ;B[v HΦB „+ EBM
K°i Qi F?mv i çB K`²BX

G-M M`v •m .QÆM; GQÊM; ç M i? K; B +?QÆM; i`bM? M`v- ç² p"i #€M ç'm ;B€ b^aM
b m #€M ç'm ;B€ H M K°i HQΦB i`¼M; F?Q- Km®M KQÊM bU i`Ê ;B9T i?`M? i? +
?°B [m€M ç'm ;B€ [mv K¬ HÈM M, K b m b) M•M; + Q K°i #QÊ+ ?ÆMX

S?QÆM; €M M`v tm'i T?€i iW +?QM? +•v #9i +O v- ç M M; Q`B FB K ç`M? M; ¼+ ç
iU M?B M +kM; i?'v v FB M +Q`M; X

@ *?B + ?°T çUM; #9i h? M? >Q i?`B aMM; h`BM? iQ M?Q p`v ?šM H` F?¬M; / ;t
G9+ •m .QÆM; GQÊM; iU ;BÈB i?B m p KbM?- v +¬K ç² KbM? i?B i?"T çQÊ+ +?O
+?"K`½B çB [m - +¬K +€B ?°T #9i p` M?bM M| - +m®B +kM; +9M; M|B K°i +•mX

•m .QÆM; GQÊM; çSM; /"v- +Q`B M|B,

@ h?¬v oQÆM; *QÆM; - i?¬v ç9M; H` +| +QM K„i iBM? iQ`M; - #^aQ #®B M`v F?¬M;
L?[M; H`B oQÆM; \*QÆM; Km®M M|B +kM; F?¬M; i? M|B çQÊ+ M[ - +€+ p` F?€+
M? +?"M; M`v i?"i H` HÈB ?ΦB- K°i +•m M|B i?¬B +kM; H`K oQÆM; *QÆM; T?^aB M
?„M H` `i`ä- oQÆM; \*QÆM; ç m ç½ +?Q`^M; M|B H` i?"i- iU M?B M HB M H` i?"i

@ h¬B ç•m +| +QM K„i iBM? iQ`M; ;b- i¬B +?d M|B ®M; #9i iQ i? M`v F?¬M; / i?'v
i¬B +kM; F?¬M; /€K ç^aK #^aQ- +€B M`v T?^aB t2K w FB M +O +?mv M ;B - KÁB +€+
+?9M; i H M b•M F?'m5

oQÆM; *QÆM; F?¬M; Km®M M|B iÈB p'M ç M`v H•m pÈB •m .QÆM; GQÊM; - ?°T #
K°i +€B H` #B i H` i?"i- v i?2Q #^aM M, M; M|B K°i +•m- M?[M; M; Q`B +?O M; ¼+ F?
GQÊM; p®M +?d Km®M KQÊM +?QÆM; i`bM? M`v ç i, M; #®+ H M- F?¬M; i? #Ä [
+°i i` Q H M- oQÆM; *QÆM; M?'i [m•MX

*€+ +?mv M ;B p` F?€+? K`B ç m H M i` M- •m .QÆM; GQÊM; +Q`B ? ?^a M; ²B K°i
Km®M M?[M; H`B M|B pW M½v H`K +?O ç /•v /Q - v +kM; F?¬M; i? H`K K°i +?m
;?ûi

*| K°i b® pB + +?d M M ç M ç•v i?¬B- H`K M?B m F?¬M; HΦB +| i? /šM ç M K°i F
GQÊM; iBM`^M; H9+ pW`²B +?d H` F?¬M; #`M; „i- #B m ?B M b m ç| b) +?„+ +?„

d8yX *?QÆM; d9e, > B *?[ó~M :B'mô

"` p` +?mv M ;B F?) i` Q ç`B pÈB M? m- h`QÆM; ><sup>a</sup>B .QÆM; p` GQm h`M? +MM; [r
ç^M; b m KbM?- +ÁM Gw .QÆM; i?b +S M?bM p`Q +€B ®M; çUM; #9i i` M #`M FB K
HΦBX

*€B ®M; çUM; #9i M"v`'i iQ- + Q ç M ?ÆM ? B KQÆB +K- iQ" M #° çQÊ+ i`€M; K2M ç€Q- î; B[H" +•m +?mv M p M?•M p"i h? M? >Q - K"m b„+ ç"K M?ç i i?Q+? ?ÊT- M F?„+ ?¼ iU M?B M- M?[M; i?O T?€T ?°B ?¼ K M; T?QM; +€+? +m®B i?îB M?" JB imv i ç®B H" imv i i€+ +m®B i?îB JBM?X

æ•v +| i? M|B H" K|M ç² i®i- ç†+ #B i H" bQ b€M? pÈB M?[M; ç² F?€+ +kM; i®i M ?Q" M +?dM? M?Q p"v- K°i ®M; çUM; #9i HÈM F?€+ #B i ?B K i?'v- M?QM; M?bM Gw .QÆM; Hm¬M +| +ªK ;B€+ F?¬M; ç9M; H„KX

*€B +ªK ;B€+ M"v F?¬M; T?ªB H" ?„M ç½ T?€i ?B M ` p'M ç ;b- K" Hç K°i i`U+ ;B M?Q p"v- #ªM i?•M Gw .QÆM; +kM; F?¬M; `äX

Gw .QÆM; F?) H„+ ç-m- içK i?îB F?¬M; bmv M; ?o M[- i`U+ iB T KÎ ?bM?ªM? H" T b) M?bM çQÊ+ +?•M i?U+ ?ÆM M?B m bQ pÈB /MM; K„iX

a m F?B M?[M; ?bM?ªM? ?B M ` - K„i +O Gw .QÆM; F?¬M; iU M?B M K" KÎ iQ?/ ç| +?d +| +?B + ®M; çUM; #9i ç T ç) ç| - +?d +| K°i i-M; K"m p" M; M?ç i # Q [m M? ? M; S K„iX

J°i HÈT €M? b€M; +?SM; iÄ ç•v H" ç² +? T?~K i?îB ?B M ççB- H" ç² /ÎKX *?B + ?° +| p'M ç - M?QM; çB m F?B M Gw .QÆM; FBM? M; ç+ M?'i +?QM? H" ? B +?[~M i`

@ M? +?¬M; ç T i` B- + "m i M •m .QÆM; GQÊM; ç9M; F?¬M; - + "m +| i? M|B +?Q çUM; #9i M"v +O + "m +| iW ç•m F?¬M; \

GQm hoM? çSM; K°i # M #„i ç-m ç†i +•m ?ÄB- ç¬B K„i /¬B F?¬M; M; WM; M?'T M? v mX

æB m M"v F?B M h`QÆM; >ªB .QÆM; +| +?9i ;?2M i}X \*kM; F?¬M; T?ªB h`QÆM; pÈB GQm hoM?- h`QÆM; >ªB .QÆM; +kM; H" K°i M? +?¬M; ç T i` B- çQÆM; M?E ?9i +O M?[M; +¬; €B- +€+? i`ª HîB p" #B m ?B M F?¬M; i-K i?QîM; +O •m .QÆM; i?QªB K€B H„KX

•m .QÆM; GQÊM; pm®i i|+ - KdK +QîB M|B,

@ *?B + ®M; çUM; #9i M"v H" ç² i?m i?"T +O K°i M; QîB #çM +O i¬B- M? 'v /MM; +ÁM p +?mv M iW ç•m ç M i?b i¬B +kM; F?¬M; `ä H„K5

@ M? +| iB M M|B ` H" K'i # Q M?B m iB M F?¬M; \

GQm hoM? iB T iK+ ?ÄBX

•m .QÆM; GQÊM; +QîB +QîB- H" T iS+ M|B,

@ æB m M"v F?¬M; +| ;b H" #Q K"i- KQîB M, K i`QÈ+ M? 'v #Ä ` 3yy M; ?bM i Km 3yy M; ?bM i - +ÁM H" KQîB M, K i`QÈ+ M[X

E?€M ;Bª ç m F?) # "M Hm" M pÈB M? m- i?` i`QîM; bQm i-K KQîB M, K i`QÈ+ `i M ;Bª HÈB ?çB M?Q #•v ;Bî- ç² ;®K bS ç½ i`ªB [m i?îB Fb ` K„i- ;B€ 3yy M; ?bM i + ;Bî b) H" # Q M?B m- +?ŠM; B /€K iQîM; iQÊM; X

_ 'i M?B m F?€M ;Bª i`QM; HÁM; +kM; +| bmv M; ?o `B M; +O KbM?X J|M ç² M"v M M, M; H" i?"i- M m H" ;Bª i?b #`B ?¼ + M"v K'i F?¬M; Qi iB M ?¼ + T?QX

E?€M ;Bª F?) # "M Hm" M pÈB M? m- GQm hoM? KdK +QîB ;"i ç-m- iB T iK+ M|B,

@ s2K ` M? p" #çM M? [m M ? F?€i®i ç|5

GQm hoM? +| 'M iQÊM; F?€i®i p •m .QÆM; GQÊM; - i`QM; HÁM; +kM; ç½ +| T?€M tQM; i?b F?¬M; ?ÄB M[ - HçB [m v ç-m p T?Q F?€M ;Bª T?Q b m KbM? b¬B M`E

*?QÆM; i`bM? M`v`i +QB i`¼M; bU iQÆM; i€+ HšM M? m- çQ€M ç9M; ? v b B i? p`v +€+ p` F?€+? [mw K¶B H-M i`QÊ+ F?B çQ` [mv i ç`M? ç m i? K F?ªQ w FB b m KbM?- H`K +?Q K¼B M; QÌB +| +ªK; B€+ ç·v H` K°i +?QÆM; i`bM? i?U+ bU +| h`QÆM; >ªB .QÆM; p K†i #bM? ioM?- ·m .QÆM; GQÊM; KdK +QÌB M;²B K°i # M F?-M; FbK M´B ?ÄB,

@ h¬B Km®M ?ÄB M; QÌB /šM +?QÆM; i`bM? K°i +·m ?ÄB- aMM; h`BM? +?„+ ?šM H ç¢B M?“ JBM?- F?B ç| HÁ +O [m M H¢B ç½ +| i? MmM; ` ç² bS iBM? tªQ i? M`v h`QÆM; >ªB .QÆM; pW ?ÄB tQM;- ·m .QÆM; GQÊM; HB M MîMK +QÌB- i` M K†i oQÆM; *QÆM; H¢B ·K i?-K H„+ ç-m- h`QÆM; >ªB .QÆM; +?d H` /B M pB M- KM i?b imv i ç®B b) F?-M; i? ?ÄB +·m ?ÄB i? M`vX

@ :B€Q bQ h`QÆM;- ç-m iB M i¬B Km®M imv M #® K°i +?9i- +?B +®M; çUM; #9i M +O [m M- K` H` ç² bS +O /·MX

@ æ² bS +O /·M\

h`QÆM; >ªB .QÆM; ?ÆB M;~M M; QÌBX

GQm h`M? ç M; i?ªQ Hm”M +MM; F?€M; Bª +kM; [m v ç-m H¢B- FBM? M; ¢+ M?bM +?“K`½B M;~M; ç-m- i`QM; K„i H|2 H M iB b€M; X

”i Hm”M H` F?€M; Bª ? v H` ? B p` F?€+? [mw FB ç m +ªK i?`v p¬ +MM; FBM? M ·m .QÆM; GQÊM; X h`QM; M?“M i?S+ +O #¼M ?¼- ç² ;®K bS +| ;B€ i` + Q M?“i i +O /·M H` ç² p”i i?-M; i?QÌM;- F?-M; ç€M; çQÊ+ M?“+ ç MX

æQ€M +?SM; +ª MQÊ+ +| F?-M; Qi M; QÌB +| bmv M; ?o M`v- ç¢B ç b® ç m H` M?[M ç² ;®K bS- ?Q†+ pW KÊB i bK ?B m çQÊ+ K°i +?9iX

_’i M?B m ç² ;®K bS i?U+ bU H` +O [m M H¢B i?b i®i ?ÆM M?B m +O /·M- M?QM ç®BX æ² ;®K bS +O /·M î i?ÌB h®M; +kM; F?-M; i?m FûK; b +O [m M H¢B- +ÁM iQ`M +kM; p”vX

·m .QÆM; GQÊM; iB T iK+ M|B,

@ æ9M; p”v- ç·v H` ç² bS +O /·M- M?QM; H¢B H` bªM T?~K iBM? i9v i`QM; M?[M; /·M- +ÁM i®i ?ÆM M?B m bQ pÊB ç² ;®K bS +O [m M H¢B +MM; i?ÌBX æB m M`v i? ;BªB i?Q+? i®i ?ÆM5

·m .QÆM; GQÊM; F?-M; ;BªB i?Q+? M?B m K` ç~v p’M ç b M; +?Q oQÆM; \*QÆM K M; iB M; F?€+? [m K†i +?O- +ÁM +| i? ç oQÆM; \*QÆM; i? ?B M çQÊ+ FB M i oQÆM; \*QÆM; H` M; QÌB /šM +?QÆM; i`bM?- p’M ç M`v F?-M; i? F?-M; i`ª HÌB tQM;- oQÆM; *QÆM; ;”i ç-m M|B,

@ o H`+? bY +O ç² ;®K bS +| K°i i?ÌB Fb ç†+ #B i- i?ÌB Fb M`v ;¼B H` i?ÌB Fb [m€ KQÆB M, K b m ç m H` bU [m€ ç° i?2M +?®i +O ç² ;®K bSX

@ RR9 M, K H` +QM b® F?€ ç†+ #B i i`QM; H`+? bY +O +?9M; i X L, K ç| +| # p` ? h`BM?- K°i M; QÌB H` Gw hU h?“M?- +ÁM M; QÌB FB H` h?m”M h`X J°i M, K +| # p i`B m ç¢B- +?QM? i` H9+ M`v p¬ +MM; #B M ç°M;- [m®+ ;B +kM; `”i HQ¢MX L?Q i?Q€i F?ÄB bU ;Á ûT +O +?QM? i`B- iU +| i?ÌB Fb i?2M +?®i T?€i i`B M i? v ç´BX KQÆB M, K- ? B KQÆB M, K M`v pšM F i?W M?[M; ç†+ çB K +O ç² ;®K bS ?”M; M i`B M i? K M?[M; ç†+ b„+ F?€+X æ² ;®K bS î i?ÌB Fb M`v +|ªM? ?QÌM; F?€ HÈM M?“ h? M? b m ç| - p”Q M?[M; i?ÌB çB K ?Q`M; FBK +O E? M; >v- *”M GQM; pšM Qi ç i? i Ð v i Ð š M ?, 7,6•+`ðM °ÄÐ° 0; #“ð•### b[p0 p€v X i?ÌB O € v H`à60p ;®K M[G]

" p` +?mv M ;B +kM; p"v- h`QÆM; L;¼+ G M ;"i ç-m- M;QÌB +| i M H" Gw .QÆM; H" M;QÌB K" +¬ [m2MX

o` Gw .QÆM; ç| i`bM? ç° F?¬M; FûK ?ÆM KbM?- F?¬M; i? M?bM F?¬M; ` K|M ç² i? M"Q #B M ç² i?"i i?"M? ç² ;BªX

@ «M; Gw- M?B m M;QÌB

ç m M|B H" i?"i- ? v H" ¬M; bmv M;?o i? K K°i +?9i- w FB M +O F?€M ;Bª H" p¬ +

•m .QÆM; GQÊM; F?¬M; M?`M çQÊ+ HB M M|B K°i +•m- Gw .QÆM; pW M|B ç•v H T?šM M°- +ªK ;B€+ çQÊ+ ? B p` F?€+? +¬M; M?"M H9+ M½v ;BÌ F?¬M; +ÁM M[- · ç M w FB M +O Gw .QÆM;X

h`QM; HÁM; ?„M +ÁM ç M; ~M +?S K°i M¶B bÊ ?½B- +?d iB + H" M¶B bÊ ?½B ç| ç

Gw .QÆM; +QÌB H„+ ç-m,

@ E?¬M; i? v ç´B M[- i?"i H" i?"i- ;Bª H" ;Bª- ç² i?"i F?¬M; i? #B M i?"M? ç² ;Bª i? i`Î i?"M? ç² i?"i çQÊ+5

S?€i M;¬M +O Gw .QÆM; H"K +?Q i`i +ª F?€M ;Bª T?Q b m #`M Hm"M b¬B M´B- ` ç´B +€+? M?bM ç®B pÈB Gw .QÆM;- F?¬M; Qi M;QÌB +?Q `^M; ?„M H´v HÁM; K¼B

*?d +| Gw Zm•M aÆM- oQÆM; :B B :B B H" KdK +QÌB M?bM Gw .QÆM;- ç†+ #B i H ç½ M|B H" ;Bª i?b +?„+ +?„M H" ;BªX

GQm *QÆM; +kM; M?Q p"v- ?„M Hm¬M KdK +QÌB M?bM Gw .QÆM;- i`QM; HÁM; ? i?b F?¬M; # Q ;BÌ i`Î i?"M? i?"i çQÊ+X

@ hB m bQm i-K ;B - w +`m b Q\

oQÆM; *QÆM; F?¬M; ?ÄB Gw .QÆM; M[K" ?ÄB b M; hB m bQm i-K ;B - M m +`r ?°B ç ?ÄB Gw .QÆM;- oQÆM; \*QÆM; +kM; F?¬M; #B i H" +| TªB Gw .QÆM; ç M +O ?„M M|B b B K°i +€B ? v F?¬M;- imv M?B M #•v ;BÌ `ä `M; F?¬M; TªB H" H9

@ *?€m +kM; ;B®M; +?9 +O +?€m- H" ;Bª5

hB m bQm i-K ;B M|B tQM; K¼B M;QÌB ç m +QÌB `° H M- imv M?B M F?¬M; B p¶ ç²M; ibM? pÈB w FB M +O Gw .QÆM; p` hB m h?m"M h?m"M- pb p"v i?"i F?| ç p¶

•m .QÆM; GQÊM; H¢B +? m K`v- +ªK ;B€+ pmB p H9+ M½v ;BÌ i M #B M ? i- ?„M M

@ æQÊ+ `²B- # p` F?€+? ç½ çQ ` bU HU +?¼M +O KbM?- #•v ;BÌ KÌB +€+ +?mv

" p` +?mv M ;B #„i ç-m ;B€K ç`M? F i [mª- ;B€K ç`M? tQM; ç|M; K°i /'m HÈM- oQ i`QÊ+ +-K iÌ ;B€K ç`M? imv M?B M ?„M F?¬M; KÎ` - K" +| KÎ ? v F?¬M; i?b ?„M +H [mªX

d8kX *?QÆM; d93, Gw .QÆM;- æ9M; G" *`m a Q\

G9+ M`v- •m .QÆM; GQÊM; i?"K +?Q +| +ªK ;B€+ M;QÌB M`v +?QM? H" Gw .QÆM; L m ç9M; H" ?„M i?b ?„M tm'i?B M Î ç•v pÈB / M? M;?o H" F?€+? i? K ;B i?b +| #B i •m .QÆM; GQÊM; b) i? K ;B +?QÆM; i`bM? M;`v ?¬K M v M M +® ibM? ç M ç² H" i?"i i?b ?„M F?¬M; i? #B M M| i?"M? ;Bª çQÊ+ +?S\

•m .QÆM; GQÊM; ç M; M;?o ? i`i +ª M?[M; F?ª M,M; +| i? - H9+ M`v ?„M +?d ç M i¢Q ` #`i HÈB +?Q ?„M- ç®B ç-m pÈB ?„M ?Q†+ H" Gw .QÆM; ç M ç T?€ ?Q¢B ? ;b F?€+X

J°i M;QÌB çQÊ+ i`ÌB ?"m ç½B M?Q ?„M- iW M?Ä ç M HÈM ç m `i FB m M;¢Q- +?Q iWM; #` i?'i #¢B- çB ç M ç•m +kM; çQÊ+ M;QÌB i i€M iKM;- ?Q`M iQ`M F?¬M; M;? KbM? K" i`QÊ+ ? i H" M;?o /Q M;QÌB i F?¬M; ç9M;- ç m H" M;QÌB i +| H¶B pÈB ?

æ•v +?QM? H" çB M ?bM? K°i M; QÌB iU +QB KbM? H" i`mM; i•K- •m .QÆM; GQÊM
 F?¬M; i?b ?„M +kM; ç½ F?¬M; iW +?S+ +¬M; iv Î h?QÊM; >ªB F?B pW #` M; QÌB i
 oQÆM; *QÆM; #QÊ+ ç M # M +çM? •m .QÆM; GQÊM; - •m .QÆM; GQÊM; +® ;„M;
 çSM; /"v +QÌB pÈB oQÆM; *QÆM; X LK +QÌB +O ?„M ?ÆB Hç H"K +?Q oQÆM; *Q
 oQÆM; *QÆM; +kM; F?¬M; M?bM ` çQÊ+ p'M ç - ?„M H„+ ç-m `²B [m v HçB T?Q
 `ÐX >„M M!B HÈM,
 @ "•v ;BÌ GQm hoM? p" h`QÆM; >ªB .QÆM; +O +?9M; i ç m +?Q `^M; ç•v H" ç² i?
 i-K ;B i?b +?Q H" ç² ;Bª- +m®B +MM; tBM ?ÄB HçB H-M M[- +! B Km®M i? v ç' B
 @ h¬B F?¬M; ç' B5
 @ h¬B +kM; F?¬M; ç' B5
 GQm *QÆM; p" h`QÆM; >ªB .QÆM; ç m H„+ ç-m- M m ?¼ i? v ç' B i?b i`QÊ+ iB M
 ç²M; w- ç•v H" K°i H-M i?®M; M?'i w FB M ?B K +!X
 @ h? v ç' B çB- ¬M; Gw- K!M ç² M"v +?„+ +?„M H" ç² i?"i5
 @ Gw .QÆM; - hB m bQm i-K ;B - ? B M; QÌB i? v ç' B w FB M çB- M m F?¬M; i?b K
 @ æ9M; p"v- K¼B M; QÌB ç m +?Q H" ç² i?"i- Gw .QÆM; + "m +kM; M M M; ?2 i?2Q w
 J¼B M; QÌB T?Q b m Gw .QÆM; ç M; +® ;„M; i?mv i T?K+ ?„M- /M b Q i?b Gw .QÆ
 ?¼ +kM; Km®M Gw .QÆM; +! i? i?„M; X
 @ Gw .QÆM; - i¬B OM; ?° M?- F?¬M; ç' B5
 G" iB M; +O oQÆM; u M- oQÆM; :B B :B B [m v HçB FBM? M; ç+ M?bM +¬ i - oQÆ
 Gw .QÆM; HçB M?bM M?[M; M; QÌB F?€+- +m®B +MM; H„+ ç-m- +?„+ +?„M H" ?„M
 F?€+? çQ€M ? v ç M; H" +?mv M ;B ;B€K ç`M?- M?QM; M; mv M i„+ pšM F?¬M; ç'
 @ hB m i?9+ - +?9M; i +! i? v ç' B F?¬M; \
 hB m h?m" M h?m" M M;²B i`QM; HÁM; Gw .QÆM; ?ÄB M?Ä- M?bM M?B m M; QÌB T
 HmM; H vX
 Gw .QÆM; +QÌB H„+ ç-m- M!B M?Ä pÈB hB m h?m" M h?m" M,
 @ hB m i?9+ M!B pÈB +?€m K°i #Q K"i M?Ä M?û- K!M ç² M"v H" ;Bª- +?Q /M +! # C
 i?b M! +kM; i?"i F?¬M; M¶B5
 @ hB m i?9+ M!B H" ;Bª- p"v +?9M; i¬B F?¬M; i? v ç' B5
 hB m h?m" M h?m" M HB M i`M? i`¼M; ;"i ç-m `²B M!B HÈM p"Q KQ+,
 @ *?9M; i¬B F?¬M; ç' B- H" ;Bª5
 oQÆM; *QÆM; M?bM p T?Q Gw .QÆM; ,
 @ Gw .QÆM; - + "m +?„+ +?„M F?¬M; i? v ç' B\
 G9+ M"v oQÆM; *QÆM; i?'v ?ÆB F?! ?B m- F?¬M; #B i pb b Q Gw .QÆM; +?Q `^
 T?®B ?ÊT pÈB +?QÆM; i`bM? +kM; F?¬M; +-M ?„M T?®B ?ÊT- +`M; F?¬M; +-M T
 +?QÆM; i`bM? +?Q ? +?`Q ?ÄB ?„MX
 Gw .QÆM; HçB H„+ ç-m,
 @ h¬B F?¬M; i? v ç' B- i¬B +?Q `^M; ç•v H" ;Bª- H" ?`M; ;Bª5
 •m .QÆM; GQÊM; +`M; H9+ +`M; iS+ ;B" M- ?„M +® ;„M; F?¬M; T?ªM #€+- Gw .QÆ
 H€i M[ç¼+ F i [mª ;B€K ç`M? +O +?mv M ;B b) `ä- `²B b) +?Q ?„M #) K†iX
 @ v FB M +O # p` F?€+? p" hB m bQm i-K ;B ç½ çQÊ+ t€+ ç`M?- M? #çM i` - p,

oQÆM; *QÆM; HϕB #„i ϕ-m ?ÄB- p, M i?Q H¨ K°i HQϕB ?ÊT ϕ²M;- M m #ªQ #®B +O
ϕ i´ +?QÆM; i`bM? ϕ"TpÐ M; v iϕB ?B M i`QìM;- K¶B M; QìB h`b "ªQ i`QÊ+ F?B i?
TªB Fw K°i #ªM- imv M?B M i`QM; +?QÆM; i`bM? M m ?®B ?"M i?b +| i? `9i Hm
ibM? M; QìBX

@ Ew `²B5

•m .QÆM; GQÊM; HϕM? HMM; i`ª HìBX

oQÆM; *QÆM; ?ÄB iB T,

@ "•v ; Bì `9i HmB pšM +ÁM F`T ϕ|5

@ E?¬M; `9i5

•m .QÆM; GQÊM; pšM H„+ ϕ-m- M|B tQM; HϕB M?bM Gw .QÆM;- oQÆM; *QÆM; ;
+-K >° "ªQ *?Mv H MX

L?bM €M? FBK b€M; +O +€B +?Mv- •m .QÆM; GQÊM; ?ÆB HQ H„M;- K°i H9+ b m
M`v +O ?„M +| H B H`+? `ä ``M;- F?¬M; i? H¨ ϕ² ; Bª ϕQÊ+- ?ÆM M[i`i +ª +€+ +
FB K +?SM; i?®M; M?`i ϕ•v H¨ ϕ² [mwX

h?U+ HU+ +€+ +?mv M ;B +¬M; iv ?„M F?¬M; #^M; pÈB M?[M; +¬M; iv #€M ϕ`m ;E
v m- ?ÆM M[?„M `i iBM iQìM; p`Q F?ª M,M; [m M b€i +O KbM?X

J|M ϕ² M`v H¨ i?¨i- Gw .QÆM; +® ibM? M|B ;Bª H¨ pb ϕ® F` pÈB ?„M- ?„M F?¬M; +¬
M; ?o M?Q i? K¨ ?„M i?`v i?QªB K€B ?ÆM K°i +?9iX

@ v FB M +O +?mv M ;B H¨ ®M; #9ih? M? >Q hB m >¨ L; mv i >ϕ h`mv >¨ M hQM i
K`M M?ÆM- K¨m b„+ i?m-M +?QM?- i` M? p) ϕ-v ϕ†M- K¨m b„+ h? M? >Q b„+ Mû
ϕ`M? +?Q i?`v ϕ•v H¨ iBM? T?~K ?B K +| i?ìB F€ aMM; h`BM?- ;B€ i?`i`QìM; F?Qª

oQÆM; *QÆM; Kî F i [mª ;B€K ϕ`M? ` - ϕ¼+ ``M? Kϕ+? iWM; +?[K°i- +?Q ϕ¼+ tC
ϕ½ p¶ i v -K -KX > B p` F?€+? ϕ m `i T?`M F?îB- i•K i`ϕM; F?`T F?îB HQ H„M; +
M½v ;Bì +kM; ϕ½ H„M; tm®M;- ?„M [m v HϕB M?bM Gw .QÆM;X o¨ ?„M HϕB i?`v F
Gw .QÆM; pšM ϕ M; KdK +QìB- b„+ K†i F?¬M; ? #B M ϕ´BX

@ a m ϕ•v tBM KìB #¨ h`QÆM; L; ¼+ G M H M i` Q #ªM; p`M; +?Q M; QìB h`b "ªQ5

oQÆM; *QÆM; p¶ i v M|B HÈM- #ªM; p`M; ϕQÊ+ H¨K #^M; p`M; M; mv M +?`i- ;B€ F
.QÆM; GQÊM; F?¬M; [m M i`¼M; ϕ M ϕB m ϕ| - ϕB m ?„M [m M i•K H¨ F i [mª +O
+?QÆM; i`bM? M`v ϕQÊ+ T?€i b|M; b) +| `i M?B m M; QìB #B i ϕ M ®M; #9ih? M?

*ÁM ;B€ i?`i`QìM; K¨ +€+ +?mv M ;B ϕQ ` F?¬M; H¨ ;b ϕ®B pÈB ?„M- ?„M H¨K p
F?îB ϕB K i?¬B- iW +€B ;B€ ϕ| ?„M +| i? M•M; H M ϕ M jyy pϕM- i?¨K +?Q H¨ 9yy

>ÆM M[+| bU FûQ i?2Q +O i`¼M; F?Q M`v- #m´B ϕ`m ;B€ F?¬M; M|M; KÈB HϕX

h`QÆM; L; ¼+ G M iW p`i`Q +O +?mv M ;B ϕSM; /"v- iW iW iB M H M ;B[F?€M ϕ
i` ϕSM; K†+ €Q bQìM t€K- +-K +?B + ?°T ϕUM; #ªM; p`M;- ϕÈB h`QÆM; L; ¼+ G M

@ *ªK ÆM +¬ ;B€Q h`QÆM;- i€+ T?~K +O +¬ `i ? v- ϕ½ ;B9T i¬B `i M?B m- M|B
b€M; +?Q i¬B ϕ|5

•m .QÆM; GQÊM; #„i i v h`QÆM; L; ¼+ G M H T?ûT M|B- h`QÆM; L; ¼+ G M ?ÆB

@ *m®M b€+? K¨ +¨m M|B H¨ +m®M M`Q p`v\

h`QÆM; L; ¼+ G M M; Q`B H¨K aU Hw +?Q ?B T ?°B h?m i`M; ` +ÁM H¨ ;B€Q bQ ϕ
#€+- ϕ½ tm`i #ªM K`v +m®M b€+?- p +?ÆB ϕ² +´ +| 8 +m®MX

•m .QÆM; GQÊM; +QìB M|B,

@ *?QM? H¨ +m®M *´ EBK æ¨Q hW Gm¨M- i¬B ϕ½ ϕ¼+ ϕB ϕ¼+ HϕB K`v H-M `²B- iV

h`QÆM; L;¼+ G M +QÌB,
 @ G` +m®M ç| ¨- i¬B pB i M| p`Q M,K N8- H9+ ç| +kM; +?Q ?Q`M i?B M H„K5
 @ *¬ F?B K i®M `²B- i€+ T?~K ç| M m +?Q ?Q`M i?B M i?b i`QM; MQÈ+ +ÁM +| i€
 •m .QÆM; GQÊM; F?2M H`K h`QÆM; L;¼+ G M +`M; +QÌB iQÆB ?ÆM- oQÆM; *QÆ
 +€B +® w M?„+ ?¼ iB M ?`M? M? M? K°i +?9iX h` Q i?QÎM; tQM; i?b +?QÆM; i`bM
 p ,M +ÆK pÈB +QM ;€B M[X
 @ hB m i?9+ - F?¬M; T?ªB +?9 M|B H` ;Bª b Q- pb b Q H¢B i` Q i?QÎM; +?Q ?¼\
 hB m h?m`M h?m`M M?bM Gw .QÆM; 'K S+ - ? B K„i i`ÁM tQ2 F?| ?B m H`K Gw .Q
 Gw .QÆM; p®M çÊB +?QÆM; i`bM? i?m ?bM? tQM; b) H`i i~v +?•M iQÈM; bU pB +
 h?m`M h?m`M ?„M ?B m KbM? ç½ p¬ ibM? H`K i`M i?QÆM; +QM M?ÄX hB m h?m
 imv i ç®B- M?QM; F i [mª H¢B F?¬M; ;B®M; M?Q KbM? M|B- +QM i` b) F?¬M; çB
 M| +?d Km®M #B i F i [mª- F i [mª H` +?9 M| ç½ HW M| - çB m M`v H` K°i ç½ FQ+?
 @ h?m`M h?m`M- +?€m v M i•K- +?9 F?¬M; # Q ;BÌ HW +?€m5
 Gw .QÆM; M? M?`M; M|B `²B iW iW çSM; /"vX a m F?B M?bM i?`v K|M ç² M`v Gw
 #'i F i? M`Q +kM; T?ªB H`K `ä +?•M iQÈM; +O M| - F?¬M; i? ç K|M ç² ;Bª M`v
 #•v ;BÌ +?d H` çB i`QÈ+ F ?Q¢+? K°i #QÈ+ i?¬B- +ÁM +?QÆM; i`bM? i?b Gw .QÆ
 L;Q`B ` - pB + T?€i b|M; +?QÆM; i`bM? ç² ;Bª çQÊ+ ;B€K ç`M? H` ç² i?"i +kM; H
 +O +?QÆM; i`bM?- ?B p¼M; H` i` +?QÆM; i`bM? b) ?B m çQÊ+ ?„MX
 h`QÆM; L;¼+ G M ç½ +¬K #ªM; p`M; - •m .QÆM; GQÊM; H¢B M?bM p T?Q Gw .QA
 Gw .QÆM; ç½ FûQ i v çS #û #QÈ+ H M F?€M ç`B- F?¬M; +?d •m .QÆM; GQÊM; F
 p` oQÆM; *QÆM; +kM; M?bM Gw .QÆM; M;Æ M;€+X
 hW i`QÈ+ ç M ;BÌ +?Q +| p` F?€+? M`Q #QÈ+ H M H ç`B H9+ # M i?QÎM; +ªX
 @ Gw .QÆM;5
 oQÆM; *QÆM; #QÈ+ ç M + m K`v- ?„M F?¬M; #B i Gw .QÆM; H M pb /KM; w ;b M
 T?"M +O Gw .QÆM;X
 æ¢Q /B M .QÆM; +kM; çSM; H M- ¬M; ?ÆB iS+ ;B`M- p°B p`M; #ªQ M;QÌB /WM; H
 H M b•M F?'mX GQm *QÆM; +kM; #QÈ+ i?2Q ç M- K¼B M;QÌB ç m çSM; /"v t2K-
 ` +?mv M ;bX
 @ :B€Q bQ h`QÆM;- H•m `²B F?¬M; ;†T5
 Gw .QÆM; +QÌB pÈB oQÆM; *QÆM; `²B +?`Q h`QÆM; L;¼+ G M - i`QM; #m´B ;B C
 #B m H`K +?Q Gw .QÆM; `i M;QÐM; K°X
 @ *"m H`\
 h`QÆM; L;¼+ G M +? m K`v- ç®B /B M pÈB Gw .QÆM; #` +`M; i?'v [m2M i?m°+ ?A
 Gw .QÆM; +QÌB ;"i ç¬m M|B,
 @ h¬B H` Gw .QÆM;- +¬ [m M `²B b Q\ *€+? ç•v K'v M;`v H9+ i¬B H`K H çQM? ?¬
 ç M +¬ ç|\
 Gw .QÆM; M?„+ ç M *?•m G½Q +kM; +| M;?o #B m i?`i?•M T?"M +O KbM?- h`QÆ
 `²B iW iW KÎ iQ K„i- +ÁM +?d i v p`Q Gw .QÆM; M|B,
 @ *"m- Gw .QÆM;- ç9M; H` +`m b Q\

d8jX *?QÆM; d9N, *?m S?ÄM; h?"i GÊB >¢B

" F?¬M; M;ì H" +€B M;QìB H9+ i`QÊ+ #`#" T?O ç`M? H¢B ç9M; H" +€B M;QìB #`
M"v +kM; H"K #" i?'v F?| ?B m ?ÆM- Gw .QÆM; pb b Q tm'i ?B M î ç•v pÈB / M? M
ibM? ?| i` M; M?Q p"v M[X

@ æ•v H" M?ì p"Q +€+

+?mv M pB M i` M; çB K- i¬B M|B ?¼ i` M; çB K i¬B ;B" ?ÆM K°i +?9i5

Gw .QÆM; +QìB +?d p"Q K†i KbM?- h`QÆM; L;¼+ G M p°B M?bM F„ ?ÆM- M;?2 G
` çQÊ+ H" /Q i` M; çB KX

J†+ /M im´B ç½ HÈM- M?QM; /M b Q h`QÆM; L;¼+ G M pšM H" T?K M[- ?B m `i`
pB + #` i?QìM; tmv M i? K ;B +€+ ?Q¢i ç°M; p" +?QÆM; i`bM?- M?QM; #` +?d Km
i` ?ÆM K°i +?9i- +ÁM +® ibM? i` M; çB K +?Q ;B" ?ÆM M?Q Gw .QÆM; ç9M; H" ?

oQÆM; *QÆM; #QÊ+ ç M ?ÄB M?Ä,

@ :B€Q bQ h`QÆM;- ç•v

ç9M; H" Gw .QÆM;- i¬B +MM; + "m 'v ç M T?ÁM; i` M; çB K5

oQÆM; *QÆM; M|B tQM; i?b h`QÆM; L;¼+ G M F?¬M; +ÁM M;?B M;ì ;b M[- M;Q
ç M; çQÊ+ #`M Hm"M M?B m M?'i ;¬M ç•v- M;QìB i? M? MB M i?¬M F€ ç| H" K°i i
iW H9+ tm'i ç¢Q ç M #•v ;B| +kM; F?¬M; # Q M?B m H•m- M?QM; i?"M? iQ+? ç¢i ç
M;QÐM; K°X

"B i çQÊ+ i?•M T?"M +O Gw .QÆM;- h`QÆM; L;¼+ G M H¢B ?ÆB HQ H„M;X

>Q„+ •B .•M p" p` +?mv M ;B +ÁM H¢B +kM; #QÊ+ ç M- M;QìB ç| i M H" J•m o,M o
?ÆM +ª "¢+? JBM? M[- +| +?9i iB M; i,K î i`QM; M;"M?X

J•m o,M ok +kM; H" K°i +?mv M ;B ;B€K ç`M? i` - +QM +?€m +O M?" H"K [m M-
;®K bS- imv M?B M /Q F?¬M; +| M?[M; i?"M? iQ+? `U+ `Ð- iW i`QÊ+ ç M ;B| +?Q i
;B ?"M; ç¬m H¬M M"Q- +| i? bÈK çQÊ+ i? K ;B ?°B ç| +kM; H" KK+ iB m T?'M ç'

@ *| +?mv M ;b p"v\

æ¢Q /B M .QÆM; #QÊ+ ç M- +? m K"v ?ÄB- b m HQM; ¬M; i +ÁM +| i? K K'v M;Qì
+?QÆM; i`bM?- B +kM; iÄ p HQ H„M;X

@ G" i? M"v

oQÆM; *QÆM; #QÊ+ H M T?Q i`QÊ+ ;BªB i?Q+? M?Ä ç²M; i?ìB ;BÈB i?B m i?•M
E?€M ;Bª T?Q /QÈB M?Ä iQ #`M Hm"M M- `i M?B m M;QìB +ÁM M?QÈM; +´ H M M
M?B m M;QìB i" T i`mM; i` M b•M F?'m M?Q i? X

> B p` F?€+? +ÁM H¢B +kM; p"v- +?d H" ?¼ iÄ ` `i`Ki` - F?¬M; #QÊ+ H M b•M F

@ «M; M|B t2K- +| T?ªB H" Gw .QÆM; M;?2 F i [mª tQM; +?`m F?¬M; M¶B- M M +
F?¬M;\

@ *?„+ F?¬M; TªB ç•m-

H"K ;b +| p` F?€+? M"Q M?Q i? +?S\

J†+ /M ?¼ M|B `i M?Ä M?QM; Gw Zm•M aÆM çSM; # M +¢M? ç m M;?2 ? iX

@ h¬B M|B +?Q +€+ ¬M; #B i- +€+ ¬M; M|B p"v H" b B `²B- Gw .QÆM; M|B H" ;Bª
M"v +?mv M ;B ;B€K ç`M? b B `²B5

Gw Zm•M aÆM TªM #€+ H¢B K°i +•m- H9+ M|B ¬M; M;?o ç M M?[M; #ªQ p"i +O +
+€+ +?mv M ;B /"M? +?Q +QM ¬M; i?b ¬M; + "M; i?'v iU iBM ?ÆMX

*ÁM #•v ;Bì ç½ H M ç M Ryyy p¢M `²B- +?Q /M K|M ç² M"v çQÊ+ #²B i?QÌM; i?2Q
p¢M i?¬B- +kM; +| M;?o H" Qi M?'i?„M b) FB K çQÊ+ dyy p¢M- H9+ M"v?„M pšM
H" i?"iX

h`QM; iB K i?S+- i?"K +?Q ?„M ç½ +QB K|M ç² M"v M?Q H" +O KbM? `²BX

*| dyy p¢M- +°M; i? K K°i T?¬M iQ++ +|T M[i?b?„M +| i? i`î i?"M? +´ ç¬M; +O
;B€ M?Ä- M?Q p"v?„M b) F?¬M; +U+ F?´ H"K i?m +?Q M;QìB F?€+ M[X

•m .QÆM; GQÊM; +?Êi Mm®i MQÊ+ KB M; M|B HÈM,

@ kyyy p¢M- M m + "m F?¬M; ibK ` çQÊ+ +?SM; +S i?b T?ªB #²B i?QÌM; +?Q i¬B K

oQÆM; *QÆM; - h`QÆM; L;¼+ G M ç m M;~M; ç¬m H M FBM? M;¢+ M?bM •m .QÆM
+O ?¼ ç®B pÈB ?„M ;Bì ç½ #B M K'i- M;QìB i? M? MB M M"v +kM; +?d H" K°i F
KÎ KB M; ?¬ çB m FB M p¬ Hw M?Q p"vX

*?B + ®M; #9i M"v /M +| çQ ` #€M ç'm ;B€ i?b 8yy p¢M H" + Q i v- FB K ç•m ` ky

Gw .QÆM; M?bM •m .QÆM; GQÊM; +ª T?9i `²B +?Êi M|B,

@ E?¬M; p'M ç ;b- i¬B ibK F?¬M; ` çQÊ+ Fw ?B m M;¬K i?b b) çQ +?Q + "m kyyy

L|B tQM; Gw .QÆM; HB M H¬B ` i| +?B T?B m M[ +?m~M #` pB i Ryyy p¢M- ç®B
pB i i? K +kM; F?¬M; p'M ç ;b- b® iB M M"v +?„+ +?„M •m .QÆM; GQÊM; F?¬M; i

@ * "m Gw- + "m çWM; pB i- ç i¬B5

oQÆM; *QÆM; +?Êi ;B[i v Gw .QÆM; H¢B `²B H„+ ç¬m- M|B tQM; H¢B M?bM b M
T?S+ i¢TX

J¼B M;QìB ç m b[M; b| M?bM oQÆM; *QÆM; - F?¬M; #B i H" ?„M Km®M H"K ;bX

oQÆM; *QÆM; +?Êi +¬K +?B + "9 #ªQ ?° H M- #9 "ªQ ?° b€M; H'T H€M? /QÈB €M
/Q /U +¬K +?B + +?Mv ç" T pÐ ®M; #9iX

@ E?¬M; çQÊ+5

æ¢Q /B M .QÆM; ;¼B i?'i i? M?- H9+ oQÆM; *QÆM; +¬K "9 MªQ ?° ¬M; ç½ i?'
ç½ #B i H" oQÆM; *QÆM; ç`M? H"K ;b- +?d iB + H" [m€ Km°M- +?B + +?Mv i` M i
tm®M;X

@ _ ,M; `„+5

-M; #9i #` T?•M i?"M? #®M M,K T?¬M- +ÁM +| K°i KªM? pÐ M?Ä `ÆB i` M Kti ç'iX

"B M +® #'i M;ì M"v H"K +?Q i'i +ª K¼B M;QìB çSM; tmM; [m M? ®M; #9i ç m M;Ð
oQÆM; *QÆM; - ç¢Q /B M .QÆM; ç m F?´ M?„K K„i H¢B- +€B /U +ªK ?¬K M v b) tª
bU i?"iX

d88X *?QÆM; d8R, •K Ew *?m S?ÄM;

•M? FBK +O #9 "ªQ ?° pšM b€M; +?|B M?Q i? - +?d iB + H" ;Bì F?¬M; B +?9 w ç
p" +ª # p` +?mv M ;B ç m çSM; M;•v M;QìB ` î ç| - Gw .QÆM; +kM; p"vX

E?¬M; B +| i? M;ì çQÊ+- Gw .QÆM; p" •m .QÆM; GQÊM; pšM +?Q i?Ä ?B T tQ
ç" T pÐ +?B + ®M; #9i `²B- #•v ;Bì +?mv M F?¬M; T?ªB ;B[? B M;QìB Gw .QÆM; ;
i`î i?"M? +?mv M +O i´ +?QÆM; i`bM? p" M;QìB +¬K #ªQ #®B - pb p"v K" Gw .QÆM

G9+ M"v •m .QÆM; GQÊM; ?Q" M iQ" M M;Æ M;QìB- ç¬m | + ?„M i`®M; `¶M;X

@ :B€Q bQ h`QÆM;- +?9M;

i [m ç•v M|B +?mv M K°i +?9i çQÊ+ F?¬M;\

oQÆM; *QÆM; [m v H¢B +Q|B M|B pÈB h`QÆM; L;¼+ G M- #` ;"i ç-m- H9+ M`v +?

oQÆM; *QÆM; H¢B ;¼B >Q„+ •B .•M p` J•m o,M ok ç M- K'v M;Q|B ?¼ ç M K°i ;|+ -
M|B +?mv M ;b- oQÆM; *QÆM; M|B +ÁM # M;Q|B F?€+ i?b HB M iK+ ;"i ç-mX

æ¢Q /B M .QÆM; M?bM oQÆM; *QÆM; `²B ;BŠK +?•M M|B,

@ J¼B M;Q|B ç M ç•v- i¢K /WM; +?QÆM; i`bM? H¢B- +?Q F?€M ;Bª çB ` M;Q`B ?

J'v M?•M pB M çB i?2Q ç¢Q /B M .QÆM; - i`QM; i´ +?QÆM; i`bM? i?b ç¢Q /B M .Q
M?'i- H-M M`v ¬M; i F?¬M; #B i pb b Q oQÆM; \*QÆM; H¢B H`K M?Q p"v- M?QM
#ªQ p +?Q oQÆM; *QÆM;- Qi M?'i i?b ¬M; ?B m- bU pB + ç M; /B M ` i¢K i?|B #
M;Q|B #B i i?b i®i ?ÆMX

æ¢Q /B M .QÆM; /šM i? K K'v M;Q|B M[tm®M; ;BªB i€M ç€K ç¬M;- `i M?B m M;Q
ç M; i`Î M M; v +'M- ç†+ #B i H` pB + oQÆM; *QÆM; ç" T pÐ #ªQ #®B çQÊ+ ;B€K
K°i i? K F€ [m€BX

h`QM; i`Q|M; ?ÊT M`v B +kM; Km®M #B i çQÊ+ F i [mªX

*?d iB + H` M?[M; M;Q|B H`K +?QÆM; i`bM? F?¬M; +?Q K¼B M;Q|B +Æ ?°B ç|- F?
i¢K i?|B F?¬M; i? Î H¢B i`QM; T?ÁM; [m v K` T?ªB ` M;Q`B +?Î F i [mªX

a m F?B K¼B M;Q|B `|B çB- oQÆM; \*QÆM; p` # p` +?mv M ;B +kM; ç½ #`M #¢+ t

J'v M;Q|B #¼M ?¼ #QÊ+ H¢B- # p` +?mv M ;B ç m iÄ ` `i M;?B K i`¼M;- +?d +|
?„M M?bM Gw .QÆM;X

Gw .QÆM; F?¬M; #B i H` `®i +m°+ ç½ tªv ` +?mv M ;b- imv M?B M ?„M +kM; ?B
ç" T pÐ ®M; #9i- M?[M; +€B F?€+ F?¬M; M|B- oQÆM; *QÆM; F?¬M; ç ?„M pB i iB
M€i ®M; #9i- +| i? +?Q i?'v `ä `M; H` oQÆM; *QÆM; ç M; ;B9T ?„MX

@ M?- M? +| #B i H` KbM? ç M; H`K +€B ;b F?¬M;\

•m .QÆM; GQÊM; ç½ T?ªM SM; i`Î H¢B- ?„M ?ûi HÈM pÈB oQÆM; *QÆM;- oQÆM
ç M ?„M- +`M i?"M M?†i M?[M; KªM? pÐ H M ç†i H¢B i` M #`M ;B€K ç`M?X

sQM; pB + oQÆM; *QÆM; [m v H¢B M|B pÈB Gw .QÆM; ,

@ Gw .QÆM;- # p` +?mv M ;B ç m +?Q `^M; F i [mª ;B€K ç`M? +O ?¼ +¬M T?ªB
#^M; +?SM; ` çQÊ+ `²B5

*•m M|B M`v ç½ +?SM; iÄ oQÆM; *QÆM; ;B| ç½ çSM; p T?2 Gw .QÆM;X

h`QÆM; L;¼+ G M çSM; # M +kM; ;"i ç-m M|B,

@ «M; •m .QÆM;- i?`M?

i?"i tBM H¶B- +?9M; i T?ªB i?m H¢B F i [mª ;B€K ç`M?- # M;Q|B +?9M; i¬B ç m
p'M ç - F?¬M; i? +?Q H` +?QM? t€+ çQÊ+5

•m .QÆM; GQÊM; H¢B b[M; M;Q|B H¢B- ?„M +`M; i? K T?šM M°- +| M;®+ ç M K'v
p` +?mv M ;B p` oQÆM; *QÆM; ç M; çSM; i` M +MM; K°i +?B M imv M- #¼M ?¼ ç
Gw .QÆM; ç +?®M; H¢B ?„MX

"B i çQÊ+ çB m M`v M?QM; •m .QÆM; GQÊM; +kM; ç`M? +?`m- F i [mª ;B€K ç`M
F?¬M; +| F i [mª ;B€K ç`M?- ?„M F?¬M; +| #'i +S i?S ;b ç H`K #^M; +?SM; +?Q
oQÆM; *QÆM; i? v ç´B w FB M ç½ M|B +°M; i? K bU T?®B ?ÊT +O M?[M; +?mv M

*ÁM i| F i [mª ;B€K ç`M? FB ç½ #` oQÆM; *QÆM; tû ` H`K M?B m KªM? #Ä i`QM;

@ *€+ M;Q|B çÊB ç•v- i¬B b) çB FB M- i¬B b) FB M i'i +ª+€+ M;Q|B5

•m .QÆM; GQÊM; H ?ûi çB M +m²M; - Gw .QÆM; +?"K`½B #QÊ+ ç M # M +¢M? oQ
#"M; B€K ç`M?- oQÆM; \*QÆM; ç½ ç" T`i +?QM? t€+- +?B + ®M; #9i #` T?•M i?"M
[m M i`¼M; M?'i pšM +ÁMX

oQÆM; *QÆM; M?bM •m .QÆM; GQÊM; `²B iW iW M|B,

@ «M; •m .QÆM; - +,M +S

p`Q ?ÊT ç²M; K` +?9M; i ç½ Fw- ?¬K M v M m i¬B ç" T b B ç² +O ¬M; i?b M?B m M
;'T j; B€H9+ ç-m ?ÊT ç²M; çQ ` - ;B€H9+ ç-m +O ®M; #9i M`v H` R3y p¢M- +kM
i?b +?QÆM; i`bM? b) #²B i?QÌM; +?Q ¬M; 89y p¢M5

oQÆM; *QÆM; M|B tQM; i?b Gw .QÆM; FBM? M; ¢+ M; ~M; ç-m H M- çB m M`v ?„M
+-K #ªQ #®B +kM; +|; B€# M ç-m ;b ç|X

@ >ÊT ç²M; \

•m .QÆM; GQÊM; ?ÆB M; ÆM; €+- ?„M HB M M?È H¢B K°i çB m F?QªM +|; ?B i`QM
H` +QB i'i +ª #ªQ #®B ç m H` i?"i ç iQM? ;B€- i`€M? F?ÄB pB + M; QÌB /šM +?QÆ
h` M i?U+ i i?b ç•v +?d H` ç T?ÁM; K` i?¬B- +?Q ç M ?¬K M v i?b +?Q +| M; QÌB
b B +ªX

oQÆM; *QÆM; H¢B +9B ç-m M|B M?Ä pÈB Gw .QÆM; ,

@ hQ`M #° ;B çbM? p` bU

M; ?B T +O i¬B #•v ;BÌ ç m ç†i H M M; QÌB + "m- K|M ç² M`v M m F?¬M; T?ªB H` ;B
ç M H9+ ç| i¬B b) ç M M?" + "m î5

Gw .QÆM; +QÌB ;"i /-m- ç M #•v ;BÌ Gw .QÆM; pšM +?Q ?B m çQÊ+ pb b Q oQÆM
i? - imv M?B M bU ;B9T çÐ +O oQÆM; *QÆM; i`QÊ+ ç•v +?Q iWM; +| - çB m M`v
K°i T?-M T?B M T?S+X

@ h¬B ?B m- ;B€Q bQ oQÆM; +S v M i•K- ;B€Q bQ h`QÆM; - ;B€Q bQ >Q„+- K¼B
Gw .QÆM; +?d i v p`Q KªM? pÐ ç†i i` M #`M M|BX

JªM? pÐ M`v HÈM ?ÆM bQ pÈB M?[M; KªM? F?€+- i?m° + /QÈB ç€v ®M; #9i- iQ #^
bS ?B M` i?b / K†i +O J•m o, M ok p` >Q„+ •B .•M M?Q+? HB M K'v +€BX

h? B bS tm'i ?B M M?bM `i; B®M; pÈB i? B bS +´- H9+ M`v ? B M; QÌB ?ÆB HQ H„M
M M / /`M; M; ?2 HÌB oQÆM; *QÆM; M?Q i? X

@ í ç•v \

oQÆM; *QÆM; p` h`QÆM; L; ¼+ G M [m v H¢B +~M i?"M [m M b€i KªM? pÐ Gw .QÆ
+kM; +?, K +?9 t2K- ç M •m .QÆM; GQÆM; ç M; iS+ ;B`M +kM; [m v H¢B M?bMX

a m F?B t2K tûi tQM; - oQÆM; *QÆM; p` h`QÆM; L; ¼+ G M M?bM M? m H„+ ç-mX
*€B Gw .QÆM; +?d H` i? B bS K`m i`„M; - M; Q`B ` +?šM; M?bM i?'v ;b +ªX

@ Gw .QÆM; - í ç•v i?b +|

;b \

oQÆM; *QÆM; F?¬M; +?`m çQÊ+ HB M ?ÄB- ?„M +® ;„M; ;B[#bM? ioM? M?QM; ;

oQÆM; *QÆM; iU KbM? ç" T pÐ ®M; #9i- i?U+ ` H` Km®M ;B9T çÐ Gw .QÆM; - ?„
ç•v +kM; H` +Æ ?°B ç ?„M +| i? i?•M i?B i pÈB Gw .QÆM; ?ÆMX

L; Q`B ` - oQÆM; *QÆM; `i iBM iQÌM; p`Q i?U+ HU+ +O Gw .QÆM; - i?U+ ` ? B
M; QÌB #¢M- ç| +?QM? H` GB m G½Q- GB m G½Q F?¬M; +?d K°i H-M F?2M M; ÊB
*QÆM; - i`QM; K„i GB m G½Q i?b Gw .QÆM; ç½ i`î i?"M? M; QÌB F?¬M; +| ;b H` F?

oQÆM; *QÆM; ``i iQM M?B K GB m G½Q- GB m G½Q iWM; ;B9T çÐ ?„M ``i M?B m
M;?2 GB m G½Q F?2M M;ÊB B M?Q p"v- ç®B pÈB GB m G½Q- Gw .QÆM; ç½ i`Î i?
;BÈB +´ M;¼+X

L;?o HçB M?[M; HÌB GB m G½Q M|B- `²B HçB M;?o ç M M?[M; i?`M? iUm K" Gw .
pB + Gw .QÆM; ç²M; w #Ä ` kyyy pçM ç +?SM; KBM? ç•v H" ç² ;Bª- oQÆM; *QÆ
HU+ i? v +?Q Gw .QÆM;X

@ h` M +€B M"v F?¬M; +|

#'i +S i?S ;b +ª- Gw .QÆM;- + "m M|B +| ;B[HÌB F?¬M; ç|\

Gw .QÆM; pšM +?Q M|B ;b i?b •m .QÆM; GQÊM; p°B p" M; M|B- ?„M pšM M?È ç M
.QÆM; ç½ pB i- kyyy pçM ;BÌ +?„+ +?„M F?¬M; +| `²B- ?„M +¬M T?ªB ;B" M? ;B"i H

L m Ryyy pçM M"v +| i? ç M i v ?„M- +°M; i? K 89y pçM i´ +?QÆM; i`bM? #²B i?C
+kM; FB K çQÊ+ i` M Ryyy pçM- M?Q p"v ?„M +| i? KÎ +¬M; iv `B M; +?Q KbM? `²B
iv #€M ç'm ;B€- H"K +€B F?€+ i`QÊ+ +kM; F?¬M; b QX

æ M #•v ;BÌ •m .QÆM; GQÊM; pšM +?Q `^M; ç² +O ?„M H" ç² i?"i- i?"K +?Q +ÁM M
T?ªB +O KbM? M"v ç KQm +¬m HÊB `B M; M[X

@ æQÆM; M?B M H" b) ;B[

HÌB5

Gw .QÆM; +QÌB H„+ ç¬m- +¬K KªM? pÐ H M- ;BÆ M;|M i v T?OB M? K°i +€B- HÈT
ç H°` i? B bS # M i`QM;X

h` M HÈT i? B bS +| ?B M H M ? B +?[- ? B +?[F?¬M; ç" T p"Q K„i- +kM; F?¬M; T
M?B M ? B +?[M"v tm'i ?B M Î ç•v HçB H"K +?Q M;QÌB i i?`v M?S+ K„iX

Gw .QÆM; ç†i KªM? pÐ tm®M;- B +kM; M?bM i?'v `ä ? B +?[M"vX

*?m T?ÄM;

?[pB i?B M H M `i çÆM ;BªM- çÆM ;BªM +?d +| ? B +?[>€M ó?m S?ÄM;ô ç½ +

L?bM i?'v ? B +?[M"v- K„i h`QÆM; L;¼+ G M +`M; KÎ iQ ?ÆM- J•m o,M ok p" >Q,
KB M;- iW iW ;BÌ i v H M M?QM; F?¬M; M|B çQÊ+ HÌB M"Q +ªX

oQÆM; *QÆM; pW M;Æ M;€+ pW pmB KWM;- ?„M ç M; ;€M? €T HU+ +?Q Gw .QÆ
/ +?`m +?9i M"Q- M| +| i? ç # T ?„MX

"•v ;BÌ K¼B €T HU+ ç m ç½ çQÊ+ ;BªB iÄ - ? B +?[M"v ç½ M|B H M i'i +ª- +?Q /M F
bS i?b F?B M?bM i?'v ? B +?[M"v +kM; b) #B i çQÊ+ F i[mªX

:®K bS +´ ççB F?¬M; i? +| ? B iW ;BªM ?| M?Q p"v tm'i ?B M çQÊ+X

@ E?¬M;- F?¬M; i? i?

M"v çQÊ+5

•m .QÆM; +?Êi H HÈM- K„i i`ÁM tQ2 M?Q M?bM i?'v K p"v- J•m o,M ok p" >Q„+
M;QÌB +MM; i?ª i v tm®M; F?¬M; M|B ;b +ªX

"B m ?B M +O h`QÆM; L;¼+ G M T?S+ içT M?'i- #` M?bM Gw .QÆM;- `²B HçB M?

•K Fw *?m T?ÄM; ç½ tm'i ?B M ç½ +?SM; KBM? çQÊ+ ç•v H" ç² ;Bª- H" ?`M; M?€B +
L;¼+ G M F?¬M; M;Ì `^M; KbM? HçB ;†T T?ªB K|M ç² ?çB M;QÌB M"vX

@ *| +?mv M ;b p"v- ç•v-

ç•v H" +€B ;b\

a m F?B H"K tQM; pB + +O KbM?- çQ /B M .QÆM; +?çv ç M ?ÄB HÈM- pW ç M
;?B i` M K^M? pDX
J¼B M;Q`B ç m /€M K„i p"Q ç!- ¬M; F?¬M; Km®M +?9 w +kM; F?|X

d8eX *?QÆM; d8k, h~v h` M;

æQ /B M .QÆM; M;?B M;`F m H M K°i iB M; `²B KÆ K" M; M?bM oQÆM; *QÆM;X
@ *€B M"v- F?¬M; i? M"Q
M?Q p"v çQÊ+- K^M? bS M"v H" ;B^a- H" + "m i +® iB M? ç€M? i`€Q- +€+ M;Q`B- +€+
•m .QÆM; GQÊM; +?Êi M!B HÈM- +ÁM ;BÆ i v +?d p"Q Gw .QÆM;- F?m¬M K†i #®
h`QÆM; L;¼+ G M- oQÆM; *QÆM; ç m M?bM ?„M H„+ ç-m- pm Q M +kM; F?¬M; çS
K!M ç² pšM M^K Í ç!- H"K ;b +| +?mv M ç€M? i`€Q +?S- M m +| ç€M? i`€Q i?b +kM
K°i K^M? pĐ i`MM; F?ÈT M?Q p"v çQÊ+- ?ÆM M[ M! HçB pW #` ç" T pDX
•m .QÆM; GQÊM; pšM çSM; Í ç! H ?ûi- +?d iB + H" M;Q`B i +?šM; ç w ç M ?„M- ç
KÈB ?B m çQÊ+ H" ç M; t^av ` +?mv M ;bX
o` F?€+? K!B i M H" Gw .QÆM; ç! ç½ M!B ç9M;- K!M ç² M"v ç9M; H" ç² ;B^a- çQ /B
M?QM; F?B M?bM i?'v ? B +?[ç! tm'i ?B M i` M K!M ç² i?b +kM; #B i F i [m^M?Q
@ *?9M; i #` ç€M? HW `²B5
h`QÆM; L;¼+ G M i?Î /`B- F?m¬M K†i pšM `i T?S+ içT- H" K°i iB M #®B HçB b®M
M,K i?b +?mv M F i Hm" M b B i`QÊ+ K†i i'i +^ K¼B M;Q`B F?| K" +?'T M?"M çQÊ+
æ†+ #B i HçB F i Hm" M b B M; v içB MÆB ;B€K ç`M?- K°i H-M b B +| i? ?Ov +^ /
Gw .QÆM; +Q`B H„+ ç-m `²B M!B,
@:B€Q bQ h`QÆM;- F?¬M;
T?^B +¬ M?bM b B- F?¬M; T?^B H9+ M½v +¬ M!B H" F i [m^ ;B€K ç`M? +| p'M ç b
i? +?Q H" i?"i çQÊ+- +¬ p" ? B p` +?mv M ;B pšM +?Q çQ ` F i Hm" M +m®B +M
Gw .QÆM; M!B H"K +?Q h`QÆM; L;¼+ G M ?ÆB b[M; M;Q`B HçBX
*"m i M!B `i ç9M;- H9+ M½v ç9M; H" #` +| M!B M?Q p"v- ?ÆM M[H9+ ç! pšM +?Q
T?ÄM;- M;?B K i9+ K" M!B i?b F?¬M; T?^B H" M?bM b B- imv M?B M iB M? ?bM? i
L;¼+ G M ?B m `i i`äX "¼M ?¼ M!B +| p'M ç H" +?d H" /Q OM; ?° oQÆM; *QÆM;- M
+S i?b ?¼ pšM FB M ç`M? pÈB F i Hm" M # M ç-m- ?¼ pšM +?Q ?Q" M iQ" M i? v ç´
L?Q p"v +| M;?o H" #¼M ?¼ pšM M?bM b B- +| çB m H" çĐ #) K†i ?ÆM K°i +?9iX
J•m o,M ok M?bM >Q„+ •B .•M `²B ;"i ç-m M!B,
@ *¬ h`QÆM;- Gw .QÆM;
M!B `i ç9M;X G9+ M½v +?9M; i +| Qi i?`B ;B M [m€ M M F?¬M; [m M b€i Fo çQÊ+
+?9M; i pšM +?Q çQ ` F i Hm" M +m®B +MM;5
J•m o,M ok H" M;Q`B i` im´B M?`i i`QM; # p` +?mv M ;B - M m #•v ;B! K" +?mv M
i?b b) ^M? ?QÎM; `i HÈM ç M iQÆM; H B +O ?„M b m M"v- H!B M!B +O Gw .QÆM
b®M; +?Q ¬M;- ;B9T ¬M; +| +Æ ?° H"K HçBX

h`i M?B M-<sup>a</sup>M? ?QÎM; pšM F?¬M; i? i`€M? F?ÄB- F i [m^a; B€K ç`M? H9+ ç-m +O
*QÆM; ç¼+ H M`²B- imv M?B M +| i` M? Hm"MT?Q b m- +°M; i? K pB + ?¼ i?m
+kM; ;B^aK #Èi çQÊ+ K°i T?¬M^aM? ?QÎM;- M M F?¬M; ç M M¶B F?| +QB +?Q H„KX
Pi M?`i i?b<sup>a</sup>M? ?QÎM; M`v +kM; b) F?¬M; ;•v i´M ?¢B [m€ HÈM +?Q bU M; ?B T +O
>Q„+ •B .•M F?¬M; M|B ;b- imv M?B M ¬M; +kM; M?bM h`QÆM; L;¼+ G M- ?`M? ç
M½v ç9M; H` +| ;B9T ?¼ H`v H¢B K°i +?9i / M? /U- H9+ M`v ¬M; i +kM; Km®M ib
tm®M; Î KS+ i?`T M?`iX

@ > Bx5

h`QÆM; L;¼+ G M i?Î /`B F?¬M; M|B ;bX

J•m o,M ok p` >Q„+ •B .•M +kM; i?Î /`B`²B çQ €M? K„i +^aK FQ+? M?bM oQÆM; *Q
"¼M ?¼ #B i bU pB + ?¬K M v +| i? #B M HÈM i?`M? M?Ä- +?d +¬M h`QÆM; L;¼
i„+¬ F?¬M; M|B ` pB + #¼M ?¼ ç½ i?U+ bU M?bM b B i?b #¼M ?¼ +| i? p`M p`Q +
MQm p½M bU pB +X

h`QÆM; L;¼+ G M +kM; #B i #¼M ?¼ ç M; M;?o ;b- #` +| i? F?¬M; ç w ç M M?[M
M;QÌB #¼M ?¼ i?b F?¬M; i? - ?Q pšM +ÁM i` - F?¬M; i? pb bU FB M i`b +O KbM
M;mv M M?•M K` h`QÆM; L;¼+ G M ç½ M;-K ç²M; wX

@ G½Q oQÆM;- +ÁM +?QÆM; i`bM? +O +?9M; i 5

æ¢Q /B M .QÆM; ç m F?´ M|B pÈB oQÆM; *QÆM;X

h•K i`¢M; ?B M i¢B +O ç¢Q /B M .QÆM; +kM; `i T?S+ i¢T- K|M ç² ç9M; M?Q Gw .Q
+?Q i?`v i`bM? ç° +O Gw .QÆM; + Q ?ÆM bQ pÈB M?[M; M;QÌB Î ç•v- +kM; ç²M; M
çQÊ+ iB M; ç²M t`m #B M ;B<sup>a</sup>i?`M? i?`iX

L?[M; çB m M`v ç¢Q /B M .QÆM; ç m ?B m- M?QM; +S M;?o ç M pB + +?QÆM; i`b
i?`v ç m HÁM;X

oQÆM; *QÆM; +QÌB F?´ M|B,

@ sBM H¶B- G½Q .QÆM;- imv M?B M +?QÆM; i`bM? F€ M`v +O +?9M; i +kM; F
çQÊ+- i`QM; T?ÁM; M;?d +O i¬B +| h?¢+? çB m "€i hB M Zm€ >^aB i?ÌB >"m h? M
i¬B pšM /MM; +?ÆB- +kM; H` K|M ç² T?M ?ÊT pÈB +?O ç M;`v ?¬K M v- ¬M; M? M
#^aQ #®B ;B9T-`²B ç2K M|i? v i? p`Q K|M ç² i?S # H` çQÊ+`²BX

@ hbK p`i i? v i? 5

æ¢Q /B M .QÆM; ?ÆB M;È M;QÌB ç²M; i?ÌB F?m¬M K†i H° p p mB KWM;X

æ•v +kM; H` K°i +€+?¬ +ÁM pB + M?ÌM;QÌB i?b`i M?B m +?QÆM; i`bM? H`K çB
K°i H¬M +kM; F?¬M; b Q- Qi M?`i +kM; H` /Q ?¼ #`i ç„+ /o i?¬BX E?¬M; M?Q M?
/KM; +?B m M`v iW ç-m ç M +m®BX L|B H` H`K- i?ÌB ;B M F?¬M; +ÁM M?B m M[
?Q¢+? t2K +| +Sm p½M çQÊ+ +?QÆM; i`bM? ? v F?¬M;X

@ •m .QÆM; GQÊM;- ç•v

ç9M; H` \*?m T?ÄM;- i¬B F?¬M; #B i H` iW ç•m K` M? +| M| M?QM; ç² ;B<sup>a</sup>pšM H`
M;QÌB- i¬B ?B p¼M; H` M? ?B mX

Gw .QÆM; i?Î /`B M|B pÈB •m .QÆM; GQÊM;X

•m .QÆM; GQÊM; pšM +9B ç-m- €M? K„i ç-v Q€M ?"M- M?[M; HÌB +O Gw .QÆM; L
?„M +?d #B i Gw .QÆM; +® ibM? ç M ç®B ç-m pÈB ?„M- i`i +<sup>a</sup>H` /Q Gw .QÆM; +®

*ÁM K|M ç² *?m T?ÄM; M`v ç®B pÈB ?„M +?d +¬M Gw .QÆM; F?¬M; M|B ` i?b F?¬
;B ç m F?¬M; M?bM ` çQÊ+- ?„M +| i? /MM; K|M ç² M`v çB #€M pÈB ;B€ iB M HÈ

*ÁM Gw .QÆM; i?b F?¬M; Km®M M?bM i?'v ?„M M?Q i? - +® w ç M H¨K HQ¢M- +
.QÆM; ?ÆMX

" p` +?mv M ;B ç m ç½ i`î p H¢B +?¶ M;²B +O KbM?- i?¬M b„+ +O h`QÆM; L;¼
+?QÆM; i`bM? #¨ T?ªB î H¢BX

•m .QÆM; GQÊM; çQÊ+ KìB p T?Q b m F?€M ç¨B- +?mv M ç¨T pÐ K|M ç² *?m T
+?mv M pÈB ?„M- K¶B M;QìB +¬K #ªQ #®B F?B i? K ;B +?QÆM; i`bM? ç m +| Fw
ç² ;Bª i?b M;QìB +?O i`b +| i? ç¨T pÐX

hB m h?m”M h?m”M iQÆB +QìB `¢M; `Ð- Gw .QÆM; ?Q¨M iQ¨M #^M; HÁM; pÈB F
F?¬M; ?B m çQÊ+ i?b ?„M +kM; +?`m- i? M? Hw ?Q¨M iQ¨M M?[M; K|M ç² *?m T?
pšM H¨ M;mv M p¼M; K¨ ¬M; +?Q i?U+ ?B M çQÊ+- Gw .QÆM; ç½ ;†T i?b F?¬M
?¨M? çQÊ+X

E?€M ;Bª +kM; ç½ i`î H¢B- oQÆM; u M p¨ oQÆM; :B B :B B +kM; çB i?2QX

> B M;QìB ?¼ H9+ M½v +kM; i?2Q M;QìB t2K çB ` # M M;Q¨B çÊBX *| K'v i? M?
ç T HB M ç M i€M ioM?- KÊB çQÊ+ p¨B +•m HB M #` oQÆM; u M M|B K¨ #Ä çBX

L;QìB t2K [m v H¢B B +kM; M;¢+ M?B M pb #¨M ;B€K ç`M? i?S # #` #Ä i`®M;- oQ
;B[b•M F?'mX

L;QìB h`b ªQ i?S # ç½ `ìB çB- çB m M¨v H¨K +?Q M;QìB i #¨M i€M b¬B M´B- iB
F i [mª +m®B +MM; H9+ M½vX

h`QÆM; >ªB .QÆM; p¨ GQm hoM? +kM; [m v i`î H¢B- H9+ M½v M;QìB t2K ` M;Q
çQÊ+ KìB ç M T?ÁM; M;?dX

oQÆM; *QÆM; ;BªB i?Q+? çÆM ;BªM p¨B +•m- +?QÆM; i`bM? iB T iK+ ;?B ?bM?)

ªQ #®B i?S # çQÊ+ i? v i? p¨Q F?¬M; F?Q F?¬M; +ÁM b¬B M´B M?Q H9+ M½v M
F i i?9+ i?m”M HÊB- tQM; tm¬B ç¢Q /B M .QÆM; i?î /¨B M? M?äKX

*?QÆM; i`bM? F€ M¨v +kM; +QB M?Q F?îB iY ?²B bBM?X

E?€M ;Bª F?¬M; #B i H9+ M½v ç½ tªv ` +?mv M ;b- +kM; F?¬M; i? çB M|B +?mv
+°M; i? K M?[M; HìB F?mv M +O M?[M; M;QìB i®i #KM; i`QM; i´ +?QÆM; i`bM?-
H„M; tm®M;X

æB m M¨v M;Q¨B K'v M;QìB h`QÆM; L;¼+ G M iU ?B m ` i?bM?[M; M;QìB # M M;
H¬M M?bM b B- +?Q /M #B i i?b #¼M ?¼ +kM; b) +| +€+? ;BªB i?Q+?- çB m M¨v H
.•M +| +ªK ;B€+ ç¢B M¢M K¨ F?¬M; +? iX

*?d +| h`QÆM; L;¼+ G M H¨ pšM i¬K K†+- b m ç| tBM M;?d T?ûT K'v F€ HB M- ç
i? K /U +?QÆM; i`bM?- imv M?B M M?[M; çB m M¨v ç m H¨ p b mX

@ :B€Q bQ oQÆM; *QÆM;- ?¬K M v `i +ªK ÆM M;¨B5

Zm v H¢B T?ÁM; ?| i` M;- Gw .QÆM; M|B pÈB oQÆM; *QÆM; K°i +•m- #¼M ?¼ [n
M¨v K¨ çB ` M;Q¨B i?b +?„+ F?¬M; B +ÁM M?“M ` ?„M K'iX

@ E?¬M; +| ;b- i¬M; +?d

+O +?9M; i¬B H¨ i~v +? m ?¨M; ;Bª- ;B[?¨M; i?“i- ?ÆM M[+€B M;QìB H9+ M½v
p¨Q M,M; HU+ +O +”m5

oQÆM; *QÆM; +QìB- H¬M M¨v ?„M ;€M? K¼B €T HU+ çB ç¨T pÐ K|M ç² ç| H¨ Km®
ibM? M¨v +O KbM?- #•v ;Bì KK+ çQ+? +O ?„M +kM; +QB M?Q ç¢i çQÊ+ `²BX

æ Gw .QÆM; K M; ÆM- +?Q /M H¨ K°i +€B ÆM M?Ä +kM; çQÊ+- oQÆM; *QÆM; +k
H¨M; ;BªB i`Q- M| p¬ +MM; m €K- H¨K +?Q ?„M ç½ Km®M `9i F?ÄB iW H•m- +?mv
i`bM? +kM; H¨ K°i ?¨M? ç°M; M?Q i? X

d83X *?QÆM; d89, h`Á GW L;mv M h?¢+?

@ «M; Gw- F?¬M; +| ;b- H¨ +?mv M ;B[K'v M?" #m¬M +?9M; i¬B5

«M; +?O L;Qm +QìB F?' H„+ ç-m- ? B M;QìB # M +¢M? ``i +mM; FQM? M?bM Gw¬.C
#€B M[X > B M;QìB M¨v Gw .QÆM; +kM; i?'v [m2M [m2M- H9+ i`QÈ+ +| ;†T `²B M

@ «M; Gw- ¬M; ç M `²B5

hB m M? ç-m L;Qm GBM? +kM; iW i`QM; +?¢v ` - +mM; FQM? çSM; i`QÈ+ Gw .QÆ
M[- F m +?' ç M H¨ M;¼iX

@ GBM? GBM?- # +¬ H¨K b Q p"v\

L?bM i?'v ¬M; +?O L;Qm F?¬M; M|B ;b Gw .QÆM; HB M ?ÄB L;Qm GBM?X

hmv H¨ F?¬M; ;B Q iB T M?B m pÈB ¬M; +?O L;Qm M?QM; Gw .QÆM; ç½ +QB¬M
¬M; i +| +?mv M- +?„+ +?„M ?„M T?ªB ?ÄB +?Q `äX

@ " i¬B F?¬M; b Q- H¨ K'v +Y ?"M; ÎF?m M K tªv ` +?mv M `²B- #¼M ?¼ #` M;QìB
#® i¬B F?mv M M?QM; ?¼ F?¬M; M;?2- #•v ;Bì H¢B [m v ` i`€+? #® i¬B5

hB m M? ç-m L;Qm GBM? HB M i`ª HìB- F?m¬M KtiÄ p iS+ ;B" M- ¬M; +?O L;Qr

@ GBM? GBM?- çWM; M|B

#"v5

Gw .QÆM; +? m K¨v M|B,

@ «M; +?O L;Qm- `®i +m°+ H¨ +| +?mv M ;b- ¬M; F?¬M; M|B i?b i¬B ;¼B çB M ?ÄB

@ æWM;- i¬B M|B- i¬B M|B5

«M; +?O L;Qm pºB p¨M; F?Q€i i v `²B i?Î /¨B- ¬M; iW iW F ? i K¼B +?mv M- ¬M;
+kM; ?ÄB ` - ¬M; L;Qm F?¬M; #B i i?•M i? +O Gw .QÆM; HÈM +Ð M¨Q- M?QM; +
+| M,M; HQÈM;X

«M; +?O L;Qm KìB Gw .QÆM; p¨Q i`QM; `²B +?"K `½B F X

*kM; ;B®M; M?Q hB m M? ç-m L;Qm GBM? M|B- H¨ K'v iB K M;¼+ i?¢+? F?m M
T?ªB Î ç•vX

hW F?B Gw .QÆM; ç´ çQÈ+ S?d h?9v h?Ov hBM? *?OM; Î+O ?"M; ¬M; +?O L;Qm
K®B [m M ? i?•M i?B i ;B[¬M; +?O L;Qm p¨L;¼+ h?€M? i?b / M? iB M; +O ¬M;
/B m ;†T ;B|X

J'v i?€M; i`QÈ+- F?B Gw .QÆM; pšM +ÁM +?Q çB JB M æB M- ¬M; +?O L;Qm +Á
i`QîM; i?QÆM; ?ºBX

h?QÆM; ?ºB M¨v /Q S? M :B oB M p¨ K'v +Y ?"M; +?•m #€m M;¼+ i?¢+? F?€+ ?
p bU ´M ç`M? i`QM; +¬M; pB +FBM? /Q M? +O ?¼- F?¬M; +| ªM? ?QîM; +O +?C
[m M ?Q¨M iQ¨M +O M?•M /•MX

J†+ /M H¨ +Æ [m M +O M?•M /•M- M?QM; p'M ç tªv ` F?¬M; Qi- +MM; M;? H¨
+MM; Kºi F?m pU+ i?b F?ÄB +-M M|B- B +kM; Km®M KbM? FBM? /Q M? i®i Kºi +?
F?¬M; Qi- H9+ ç| +-M i?QÆM; ?ºB +O #¼M ?¼ ` Kti ç ;BªB [mv iX

«M; +?O L;Qm H¨ Kºi M;QìB M?B i i•K- b m F?B H¨K T?| ?ºB i`QîM; ç½ ;BªB [mv i
+?Q mv [mv M +O ¬M; +¨M; HÈM ?ÆMX L m F?¬M; TªB ?ºB i`QîM; +| M;QìB çÐ
[mv i Kºi b® p'M ç HB M [m M ç M M?" MQÈ+ i?b 2 `^M; ¬M; +?O L;Qm ç½ i`U+ iE
`²BX

aU pB + H-M M"v +kM; +| +?9i HB M [m M ç M +€B +?S+ T?| ?°B i`QÎM; +O -M; -M; mv M i?ç+? HÈM +?O ç°M; ibK -M; +?O L; Qm- M|B H" -M; i +| i? +mM; + 'T K°i ;B€ +^a HçB T?^aB +?, M; X

æ®B pÈB M?[M; i?QÆM; ;B FBM? /Q M? M; ¼+ i?ç+? K" M|B- ç' i?ç+? H" K°i K|M +?O L; Qm FB K FBM? /Q M? p ç' i?ç+?- ?ÆM M[H" MÆB FBM? /Q M? ç' i?ç+? p p ç' i?ç+? HçB + "M; HÈM X

«M; +?O L; Qm H9+ ç| KÈB M; ?2 ç½ i?'v ç°M; HÁM; `²B- HB M çti Km K°i H- ?"M;

æÊi ?"M; ç-m iB M ç9M; H" `i i®i- ;B€ +<sup>a</sup> +ÁM ` ?ÆM bQ pÈB M?[M; MÆB F?€+ - i?S ? B- H- ?"M; M"v +kM; M? M? +?|M; çQ ç M +?¶ -M; - H"K +?Q pB + #m -M #€

*?mv M M"v F?-M; #B i pb b Q HçB çQÊ+ i`mv M ç M M?[M; i?QÆM; ;B Î ç| - ?¼ ç +| i? ;†T çQÊ+ p` i?QÆM; ;B HÈM ç| ç Km M; mv M i?ç+? i?QÊM; çŠM; ;B€ i?'T

hçK i?ÌB i?b -M; +?O L; Qm F?-M; ç²M; w pÈB v m + -m +O ?¼- -M; ? B H-M H"K M?QM; +S +| +^aK ;B€ + M; QÌB M"v F?-M; i?"i i?" - -M; +ÁM Km®M [m M b€i K°i i?Ì

>ÆM M[? B H-M H"K ,M M"v -M; t2K ?"M; i`QÊ+ b m ç| KÈB i`^aiB M- K¶B H-M Km 8y pçM- KK+ çQ+? H" Km®M t2K i?Y M; QÌB Hç K†i M"v +m®B +MM; H" M; QÌB M?C KÈB M|B +?Q M?[M; i?QÆM; ;B F?€+ #B i- /MM; / M? M; ?o i?QÆM; ?°B ç ?ÊT i

h`U+ iB T ?ÊT i€+ pÈB i?QÆM; ?°B H" v m + -m # M ç-m +O M; QÌB i?QÆM; ;B ç|

hB + H" M?[M; i?QÆM; ;B M"v F?-M; +?`m M; ?2 HÌB ;B<sup>a</sup>B i?Q+? +O -M; +?O L; Q M|B `^M; -M; , [mv M KQm HÈB `B M; - +® ibM? ;B[ +QM çQÌM; H"K ,M `B M; +?Q ;B p"QX

ob €T HU+ - -M; +?O L; Qm ç" M? T?^aB H'v / M? M; ?o +O i?QÆM; ?°B ç HB M Hç- M?B M + -M; pB + b m ç| i?b -M; F?-M; i? K ;B M?B m M[- ç m H" M?[M; i?QÆM #m -M ç|X

h`QM; ç| b-B M' B M?'i H" K'v iB K M; ¼+ i?ç+? Î F?m M KX

E?m M K Î ç•v +?d F?m M K +O S? M :B oB M- M; ?B K F?„ +K" M|B i?b M?[M; iB çB ` F?ÄB i?' i`QÎM; +O S? M :B oB M- i`Î i?"M? K°i i?' i`QÎM; M?Ä ç°+ H" T- KQ :B oB M- pB + FBM? /Q M? +O #¼M ?¼ +kM; `i i?m" M HÈB- imv M?B M pšM +| pÈB -M; +?O L; Qm Î # M M"v X

æ•v +kM; H" K°i i`QM; M?[M; M; mv M M?•M K" #¼M ?¼ M -M M|M; Km®M çQÊ+ ?Ê FB - / M? iB M; +O -M; +?O L; Qm # M M"v p®M M' B ?ÆM #¼M ?¼- #•v ;BÎ HçB + p"v #¼M ?¼ b Q +çM? i` M? M' BX

J'v +Y ?"M; # M T?Q -M; +?O L; Qm M; ?2 HÌB F?mv M +O -M; - pB + HB M ? H i?9- M?QM; B +kM; / +?WM; - içK i?ÌB F?-M; B M?9M; i v p"QX *ÁM K'v +Y ?"M; Km K°i H- ?"M; M?Ä ç½ i`U+ iB T çti ?"M; ?ÆM 8 M; ?bM pçMX

8 M; ?bM pçM- #bM? [m•M K¶B +Y ?"M; ç m i` M # i`, K pçM- ç®B pÈB M?[M; +Y ?"M; HÈM M?'i iW i`QÊ+ ç M M vX

G-M M"v M; QÌB i?QÆM; ;B ç| ç" M? T?^aB óKB M +QĐM; ô ç²M; w- ?„ M M|B KbM? ç½ „ + EBM? p` h?B M h•M- M; Q`B #¼M ?¼ ` i?b h?B M h•M p` h?ç+? :B h` M; ç m v ?"M; M, K M; ?bM pçM M"v +| i? çQ i`QÊ+ +?Q ?¼ M?QM; ;„ i #m°+ iB M i` Q +?€Q

L; QÌB i?QÆM; ;B ç| +?d + -M çti +¼+ Ryy pçM- imv M?B M HÌB pšM +?Q M|B ? F?-M; çQÊ+ - M m ?"M; ç M K" F?-M; +?²M; iB M i?b b) i`U+ iB T +?mv M ç M h?B

J'v +Y ?"M; Î F?m M K ç½ ç²M; w p- çB m FB M- i?2Q ;B€ K" M; QÌB i?QÆM; ;B ç +?d + -M ç M çQÊ+ i v ?¼ H" +| i? FB K çQÊ+ K°i F?Q^a M F?-M; M?Ä - M; mv M i?ç +kM; çQÊ+ M[H" ?"M; ç M KÈB i`<sup>a</sup>iB M- M?Q p"v i?b HÈB +?Q #¼M ?¼ `²B-

J'v M; "v b m- ? B +?B + t2 i^aB HÈM ç½ +?Î ?"M; ç M- M; mv M i?ç+? i` M t2 +ÁM #

L;QÌB i?QÆM; ;B ç| HB M ;B^aB i?Q+? pÈB K¼B M;QÌB- ç•v H" M;mv M i?ç+? K" çQÊ+ içB F?m Kç+? F?Q€M; HÈM- +?9M; ç m H" M;mv M i?ç+? i?QÊM; çŠM;- H" ? iW ;B i°+ a M; .mM- M m F?¬M; i?b +kM; F?¬M; +| ;B€ Qm ç½B M?Q p"vX

oB + iQÊM; [m•M a M; .mM p" Gw .QÆM; ?ÊT i€+ ç´ ` F?m Kç+? F?Q€M; HÈM ç½ K'v M;QÌB i?QÆM; ;B b m F?B`Y bç+? M;mv M i?ç+? i?b T?€i ?B M ç•v H" M; m i?€+ HB M iBM p"Q HÌB M;QÌB i?QÆM; ;B ç| M|BX

æ²M; i?ÌB #¼M ?¼ +ÁM i?'v p¬ +MM; K v K„M- +QB M;QÌB i?QÆM; ;B M"v H" K°i M|B F?m Kç+? F?Q€M; K" L;¼+ h?€M? ç´ çQÊ+ ç½ M?"M çQÊ+ `i M?B m çÆM çti +?•m #€m F?„T +<sup>a</sup>MQÊ+- ;B Q +<sup>a</sup>K°i ç®M; iB M tQM; T?<sup>a</sup>B çÊB K°i i?ÌB ;B M b m ç½ M?bM i?'v ?"M; +O Kbm?`²BX

æ•v +kM; H" çB m H"K #¼M ?¼ KWM; i?¬K- ;B[HB M Hç+ pÈB M;QÌB M"v- +?Q /M H"K M;QÌB i`mM; ;B M +kM; FB K çQÊ+ F?®B iB M- F?„T MÆB i`QM; +^aMQÊ+ ç n i?QÊM; çŠM; M"vX

a m F?B FB K M;?B K tQM;- M;QÌB i?QÆM; ;B HB M çÁB iB M- M|B H" ?„M +ÁM iQÊM; [m•M a M; .mM M?•M iB M #`M +?mv M i`U+ iB T/MM; +QM i BM2`ç p" M + GÌB M|B /®B M"v +kM; F?¬M; + Q bB m ;b M?QM; HçB HW çQÊ+ K'v M;QÌB i?QÆ i`^ab® iB M +ÁM HçB K" +ÁM i? M? iQ€M i? K Ryyy pçM iB M çti +¼+X

a® iB M çti +¼+ M"v +kM; H" iB M çti Km ?"M;- ?ÆM M[H" Km ?"M; ;B€ 3 M;?b HçB #`M #ç+- i?'v M M;B<sup>a</sup>B [mv i H¬ ?"M; M"v ç FB K HÌB `²B M|B b m- +| i? K K +?Q pB + FBM? /Q M? +O ?¼X

G¬M çti ?"M; 3 M;?bM pçM i?S ? B M"v +| i? FB K i? K çQÊ+ K°i Qi- H9+ ç| b® M HçB FB K çQÊ+ HÌB M[X

L|B i`„M; ` H" #¼M ?¼ Km®M K°i KkB i M K" i`9M; ? B çQ+?- Km pÈB ;B€ i?'T K" FB K HÌB +?Q Kbm?X

hmv M?B M ;B' + K°M; H"K ;B"m +O ?¼ F?¬M; [m€ ? B M;"v ç½ pĐ i M i`M?- +| K°i i?ç+? p `²B ç2K ` tY Hw HçB K°i H¬M M[ - H¬M M"v H"K +`M i?"M ?ÆM- ¬M; i T? T?¬M H" M;mv M i?ç+? ;B^aM?m°K K"m- ? B T?¬M +ÁM HçB +kM; +?d +| K'v F?®B ç m H" #bM? i?QÌM;- F?mv i çB K ç m çQÊ+ /'m p"Q # M i`QM;X

S?€i ?B M M"v M?Q ç€M? K°i çÁM HÈM p"Q ç¬m ¬M; i - +°M; i? K F?Q^aM iB M çti ç½ T?^aB +?B ;¬M 8yy pçM iB M Kti- b® iB M M"v H" ¬M; i KQÊM `i M?B m M;QÌB i?ç+? M"v ç m H" ;B^ai?b ç M jy pçM ¬M; i +kM; F?¬M; i?m p çQÊ+X

aU pB + b m ç| i?b +`M; çÆM ;B<sup>a</sup>M ?ÆM `²B- B +kM; p°B p" M; çB FB K i` M;mv M M?Q p` i?QÆM; ;B ç¬m iB M- ? i i€K T?¬M ç m H" ;B^aX

LÆB +?Q ` S?d h?9v KÈB +kM; H" ç´ i?ç+?- M?QM; bQ pÈB MÆB +k i?b F?¬M; # M"v +°M; HçB ;B€ +kM; +?Q ç M 8y pçMX

GQçB M;mv M i?ç+? M"v Gw .QÆM; +kM; ç½ iWM; ;†T- ;B€ ç9M; H" `i i?'T- b® M i?QÌM; çti b m ?B M h?9v L;¼+ H" M?Q p"v- ç m /MM; ç M;QÌB KÈB Hmv M i v M +?Q K'v +?K+ i +kM; +|X

a m F?B T?€i ?B M ` bU i?"i K¼B M;QÌB ç m +m®M; +<sup>a</sup>H M- F i [m<sup>a</sup> ç9M; M?Q / F?¬M; i`Í HçB- +kM; F?¬M; HB M Hç+ çQÊ+ pÈB ?„MX

"€Q +^aM? b€i- çB m i` - F HW ç<sup>a</sup>Q iW ç¬m ç M +m®B ç m /MM; i?•M T?"M ;B<sup>a</sup>- b # v- ? B H¬M +°M; HçB H" e M;?bM pçM- #¼M ?¼ +QB M?Q ç½ K'i i`„M;X

e M;?bM pçM- ç®B pÈB #¼M ?¼ K" M|B H" K°i i`M i?'i `i HÈM- F?¬M; i bK çQÊ+ i ¬M; +?d L;QmX

h M HW çªQ M¨v çQÊ+ #B i i?¬M; [m ¬M; +?O L; Qm- #¼M ?¼ Km®M ¬M; +?O L; C
¬M; +?O L; Qm +kM; +?d #B i H„+ ç-m +Q`B F?´X «M; ç½ F?mv M `²B M?QM; #¼M
?¨M +kM; Km°M `²BX

L;?2 ¬M; +?O L; Qm F tQM;- Gw .QÆM; +kM; ?B m çQÊ+ p b b Q H9+ M½v hB m M
?B M M?Q p¨v `²BX

«M; +?O L; Qm ç½ iWM; F?mv M #¼M ?¼- H¨ #¼M ?¼ F?¬M; M;?2- ;B`H¢B ç´ ? i i°
K v ¬M; +?O L; Qm i®i iQM?- ç´B H¢B M;Q`B F?€+ i?b ç½ ç K†+ #¼M ?¼ `²BX

d8NX *?QÆM; d88, L¶B E?B T aÊ *O Gw .QÆM;

@ Gw iB M bBM? - #¼M ?¼ i?“i `i [m€ ç€M; - +ÁM +¶ M;Q`B M¶B H¨ H½Q L; Qm +M
?ÊT pÈB M? m- ?Q¨M iQ¨M [m M K'i F?mv M +€Q # M ç-m +O H½Q L; Qm5

> B M;Q`B # M +¢M? H½Q L; Qm +¶ K°i M;Q`B ç°i M?B M M¶B- ? B M;Q`B #¼M ?¼
M?QM; +Y ?¨M; ç m î# M ç•v- H-M M¨v H¢B M;?2 H`B +O H½Q L; Qm- +kM; F?¬M
i?“i H-M M¨v X

J°i M;Q`B F?€+ M¶B i?2Q,

@ æ9M; p¨v- #¼M ?¼ KÈB pW `²B H¢B i bK M;Q`B iÈB ;¼B H½Q L; Qm- ? B +?9M;
Km®M +MM; çB t2K K°i +?9i5

a m F?B #¼M ?¼ ;BªB i?Q+?- Gw .QÆM; +kM; +QB H¨ ?Q¨M iQ¨M ?B m +?mv M; b

@ E?¬M; i? M¶B M?Q p¨v- i¬B +ÁM +¶ i`€+? M?B K M?“i ç`M?- # M ç-m i T?€i ?B
ç€M; iBM- M m H¨ +¶ i? FB M i`b K°i +?9i- ?Q†+ H¨ H`K çB m i` - M¶B F?¬M; +?W
H-M M¨v5

«M; +?O L; Qm i?î/¨B- +€B KB M; M?Ä +O iB m M? ç-m L; Qm GBM? H¢B +?m H M
+? KbM? i?“i M;®+X

L?QM; +?QM? H¨ +€B iQM? M¨v M M ¬M; +?O L; Qm i?m T?K+ çQÊ+ [m-M +?9M;-
H`K +€B S?¶ ?°B i`QÎM; M¨v- +?d /U p¨Q / M? p¼M; K¨ Gw .QÆM; K M; ç M i?b /M

@ G½Q L; Qm- ç i¬B M¶B- ¬M; +kM; F?¬M; +-M ç w ç M #¼M ?¼- M m ç w ç M ?¼
i?“v #¼M ?¼ #•v ;B`+kM; M¶M; Mªv- bmv M;?o i? M¨Q ç ç2K +?“m M¨v ç´ p¨Q

L;Q`B # M +¢M? ¬M; +?O L; Qm H-M M[ M¶B- i` M K†i +kM; K M; i?2Q p K†i ;B¨M
*?•M K¨v ¬M; +?O L; Qm M?Qm H¢B- H-M M[i?î/¨B M¶B,

@ "¼M ?¼ +kM; HQ- M;?2 M¶B `i M?B m +?O MÊ +kM; #„i ç-m iÈB çÁB MÊ- #¼M
K'v M?“ +¶ i? ;†T M;mv- M;mv +Æ F?¬M; M?[M; +ÁM +¶ i? #`T?€ bªM5

@ æ•v H¨ F i [mª #¼M ?¼ iU i bK- +¶ HÁM; i? K F?¬M; i`€+? çQÊ+ M;Q`B F?€+5

hB m M? ç-m L; Qm GBM? H¢B ?W K°i iB M; X

@ «M; +?O L; Qm- ¬M; +?O >² M¶B F?¬M; b B- HÁM; #¼M ?¼ Km®M ç¨v +€B i°B +?C
F?¬M; +?“m M´B- M?[M; M;Q`B M¨v M¶M; Mªv - +?mv M ;b +kM; +¶ i? H`K çQÊ+ 5

J°i M;Q`B F?€+ # M +¢M? G½Q L; Qm +kM; F?mv M- Gw .QÆM; +kM; #B i i M +O

L;m`B ?¼ >² ;¼B G½Q L; Qm H¨ G½Q L; Qm- i M ç-v çO H¨ >² > B- H¨ +?O M?•M +Y
M?“ G½Q L; Qm- +kM; H¨ H`K #m¬M #€M ç² M;¼+- ?„M p¨ G½Q L; Qm #m¬M #€M `²
M?QM; [m M ? H¢B p¬ +MM; i®i- iW +€+? ;¼B H¨ +¶ i? ?B m çQÊ+X

J°i M;Q`B F?€+ i M ;¼B >Q¨M; oo- +kM; H¨ ¬M; +?O î ç•v- +Y ?¨M; +O ?„M M?Ä K
FB - #bM? i?`B HmB iÈB +kM; Qi K°i +?9i- [m M ? F?¬M; çQÊ+ i?•M i?B i M?Q G

@ «M; +?O L; Qm- #¼M ?¼ M¶B ç m +¶ Hw- ¬M; M M ç T?ÁM; K°i +?9i5

Gw .QÆM; i`-K K†+ K°i ?²B - H9+ M"v KÈB M;~M; ç-m iW iW M|B X

>² > B M?bM Hw /QÆM;- K'v H-M ?€ K²K- +m®B +MM; KÈB [mv i ç`M? - M|B pÈB C

@ Gw iB M bBM? - #¼M ?¼ # M FB ;B®M; M?Q H¢B M€Q HQ¢M M[`²B- F?¬M; #
i? +MM; ¬M; +?O L; Qm çB K°i +?mv M F?¬M; \ *| M; "B €T iªB- M?[M; M; Q|B ç| F?
+?mv M [m€ ç€M; pÈB ¬M; +?O L; Qm5

@ «M; +?O >² M|B F?¬M; b B- Gw iB M bBM? - +| i? K|B M? +MM; çB ? v F?¬M; \

>Q" M; oo +kM; F?mv M- iB m M? ç-m L; Qm GBM? F?¬M; M|B ;b- M?QM; F?B M?b
çÊBX *¬ +kM; ?v p¼M; Gw .QÆM; +| i? ;B9T +? +O KbM?X

h` M K†i Gw .QÆM; +| +?9i /Q /U- ?„M M m H" K°i KbM? iÈB- F?ŠM; ç`M? F?¬M; M
+?O L; Qm H" #^M; ?[m +O ?„M - ?„M b) F?¬M; M?bM ¬M; +?O L; Qm çB K" #` Q M I

æ€M; iB ++? K p" M? i` B +kM; çB i?2Q ç•v- #¼M ?¼ ç M t2K iB K #€M ç² +´ +O
?"M; H¢B ç°i M?B M çB H"K +?mv M F?€+- `i F?¬M; ?ÊT HwX

@ .QÆM; .QÆM;- i?|B ;B M +ÁM bÈK- ? v H" +S +MM; çB t2K b Q- çÊB H€i M[H¢

Hw Gw Zm•M aÆM M?bM Gw .QÆM;- +Q|B pmB p - €M? K„i >" •B GBM? +kM; H" ç²M
:B B :B B M|B p +?mv M iB m L?` *,M- #B i ¬M; +?O L; Qm H" M; Q|B i®i- +?mv M -
imv i ç®B OM; ?° X

@ Gw iB M bBM?- + "m # "M pB + +O KbM? çB- i¬B F?¬M; b Q- +?QM? H" #¼M ?²
+?WM; F?¬M; i®i- ¬B

«M; +?O L; Qm p°B p" M; F?Q€i i v- M|B tQM; H|B +m®B +MM; H¢B i?Î /"B- Gw .Q
i?"i HÁM; pb KQ|B K'v i?QÆM; ;B FB - #•v ;B| M; Q|B H"K ,M ;B®M; M?Q ¬M; +?O

@ Gw .QÆM;- M;?2 H|B # çB- +?9M; i çB t2K i`QÈ+ K°i +?9i- K°i ?²B H¢B çB +Y

oQÆM; :B B :B B +kM; M?Ä ;B¼M; F?mv M K°i +•m- oQÆM; :B B :B B H" T?| M; pB
M?çv +ªK - 'M iQÊM; +O M" M; ç®B pÈB G½Q L; Qm `i i®i- F?¬M; Km®M ç +?Q G½

L;?2 w +O >² > B p" >Q" M; oo- M?[M; M; Q|B M"v H¢B +ÁM iQM? ç +?Q ¬M; +?O
b€m M; "M p¢M iB M #` HW ;¢i M"v- +?mv M M"v #¼M ?¼ KQ|B K'v M; Q|B +kM; ;€
M; Q|B K°i KbM? G½Q L; Qm +ÁM F?¬M; #` ç +? i b QX

@ h®i- +?9M; i çB i`QÈ+ t2K b Q- # K - H€i M[+?9M; i çB iB K #€M ç² +´5

*?•M K"v ¬M; +?O h`B m M?Qm H¢B,
 @ o`iB m i?Q M"v
 @ E m M;Q`B M"Q iB m i?Q ¢•v- i¬B +kM; F?¬M; #B i ¬M;- F?¬M; /€K5
 oQÆM; u M H"TiS+ +„i ¢Si H`B ¬M; +?O h`B m- F?|2 KB M; G½Q L;Qm +kM; F?¬M
 +Q`B X
 @ u M hY- M|B ``i ? v5
 oQÆM; :B B :B B H2M HûM ;BÆ ` M;|M i v +€B- M?[M; M;Q`B M"v i?"i p¬ HB K bd
 +?`m M´B- H`B +O oQÆM; u M +kM; ¢9M; M?Q i•K w M" M;X
 @ G½Q L;Qm- p` M"v H`\
 Jti ¬M; +?O h`B m t M? Kûi- MÆB M"v +?QM? H" ¢` #`M +O ?„M- #` K°i iB m +¬
 [m€ K'i KtiX
 @ *¬ 'v H" #¢M +O i¬B- M?QM; H`B +O +¬ 'v +kM; H" w +O i¬B5
 Gw .QÆM; +Q`B +Q`B ¢SM; H M- F?B Gw .QÆM; M|B- €M? K„i +O >² > B p" >Q" M
 Gw .QÆM; M;mv M w ;B9T G½Q L;Qm- ¢•v ¢®B pÈB #¼M ?¼ K" M|B H" iBM iS+ i®i
 iU ?² +kM; ``i #`i K½M ¢®B pÈB ¬M; +?O h`B m #¼M ?¼X
 @ G½Q L;Qm- #¼M ?¼ H" B\
 «M; +?O h`B m +€m FdM? [m€i H M- # M +¢M? ¬M; +| K'v M;Q`B H° ` i?¬M b„+ F
 M?Ä ;B¼M; M;?` Hm" M X
 «M; +?O h`B m F?¬M; #B i Gw .QÆM;- +kM; F?¬M; +| M;?o M;Q`B MÆB M"v +kM;
 Gw .QÆM; ¢½ iWM; i` M H¬B ¢`B tm'i ?B M [m - MÆB M"v +| K'v M;Q`B +kM; ¢½ i?
 'M iQÊM; M?'i ¢`M? ¢®B pÈB Gw .QÆM;X \*?d H" pW `²B Gw .QÆM; pšM +9B ¢¬m
 +?9 w ¢ M- H9+ M"v Gw .QÆM; pW ¢SM; H M- H"TiS+ +| K'v M;Q`B M?"M ` i?•M
 @ «M; +?O h`B m- +`m 'v ?bM? M?Q +?QM? H" M;¼+ i?€M? Gw .QÆM;5
 L;Q`B # M +¢M? ¬M; +?O h`B m M?Ä ;B¼M; M|B pÈB ?„MX
 @ L;¼+ i?€M? \
 «M; +?O h`B m +?Êi +ª FBM?- H"TiS+ +~M i?"M [m M b€i Gw .QÆM; X
 L;¼+ i?€M? Gw .QÆM; @ +€B / M? ?B m M"v- #•v ;B|+| i? M|B H" +€B i M p M; /°
 ¢†+ #B i H" b m F?B Gw .QÆM; +?B M i?„M; S?d h?9v pQÆM;- i M +O ?„M i`mv
 ?ÆM- M;?B K M?B M i`î i?"M? K°i i`mv M F€ X

deRX *?QÆM; d8d, h`QÈ+ * Q L;¢Q a m *mM; EQM? UkV

h`QÈ+ ¢| ¬M; +?O h`B m M;?2 M|B [m - G½Q L;Qm p" Gw .QÆM; [m M ? F?¬M; i -
 M|B - ¬M; +?O h`B m pšM Hm¬M +?Q H" G½Q L;Qm p" M F?Q i®i- pW ¢9M; H9+ ;†T
 G¬M M"v ?„M +QB M?Q H" ?Q" M iQ" M ?B m - Gw .QÆM; i?"i bU +| [m M ? i?"i i®i
 .QÆM; +kM; b) F?¬M; tm'i ?B M î MÆB M"v X
 «M; +?O h`B m H¢B ?W H¢M? K°i iB M;,
 @ L;¼+ i?€M? i?b H"K b Q\ h?B M ¢` iU +| +¬M; ¢¢Q- i M HQ`M; ;¢i imv i ¢®B F?
 Gw .QÆM; +Q`B +Q`B- M? ;B¼M; M|B,
 @ h¬B +kM; iBM i?B M ¢` iU +| +¬M; ¢¢Q- +?O w +O M;Q`B t'm poM? pB M F?¬M

GÌB +O ç +?Q oQÆM; u M p" oQÆM; :B B :B B +kM; MÎ MK +QÌB- Gw Zm•M aÆ
 M;¼ B H - #¼M ?¼ H-M ç-m iB M T?€i ?B M Gw .QÆM; +ÁM +| iQM? ?"B ?QÊ+ M
 L?QM; ?¼ `i OM; ?° ?"M? ç°M; +O Gw .QÆM;- G½Q L;Qm H" M;QÌB i®i- M?[M; M
 ;¢i- +ÁM Km®M ç +?Q G½Q L;Qm i`a MÊ ;B9T #¼M ?¼- i?"i bU H" [m€ ;? iÎK- `ä
 ç" M; ?Q" M; X
 «M; +?O h`B m Km®M M|B i? K- # M M;Q" B H¢B iB M p"Q K°i ç€K M;QÌB- M;QÌB /
 b€i - T?Q b m +ÁM +| K'v +aM? b€i- M;Q" B ` +ÁM +| GQm L;mv MX
 L?bM i?'v M?[M; M;QÌB M"v- b„+ K†i ¬M; +?O h`B m H"TiS+ H¢B H° ` iB p mB KW
 GQm L;mv M H" M;QÌB i? K H K M?QM; F?¬M; T?ªB F?¬M; +| +?¶ i®i- K¢M; HQÈB
 i®iX M? i` B `m°i +O GQm L;mv M +?QM? H" H"K Î +¬M; M i?` +K+ - imv M|B F?¬
 M?QM; +kM; H" K°i iB m ç°B i`QÌM;- ç®B pÈB `i M?B m /•M +?9M; K" M|B ç•v +kM
 h`QÊ+ ç| GQm L;mv M ç½ #Q K"i iB K ¬M; +?O h`B m i?QÆM; M;?` [m - Km®M #„i
 L;Qm + K i•K iB M? M;mv M;|TiB M +?Q i`M i?'i +O #¼M ?¼ H-M M"v- /U ? i p"Q
 +?d +| i? M;?o +€+? ç~v i`€+? M?B K b M; G½Q L;Qm- ç +?Q ?„M M?"M i°B- M?Q
 i?'i +?Q ?¼X
 G½Q L;Qm #m¬M #€M Î S? M :B oB M +QB M?Q H" F?€- i`M; i? iQ bªM +kM; +| +
 H'v çQÊ+ ? B M;¬M p¢M M"v- i`M i?'i K¶B M;QÌB #¼M ?¼ +kM; +| i? ;BªK #Èi `i i
 [m +€B +Y ªB F?| F?,M i`QÊ+ K„i M"v X
 «M; +?O h`B m Km®M +| # M;¬M p¢M- i?"i ` i?b +kM; #B i G½Q L;Qm +,M #ªM F?
 M?QM; +kM; +?d H" i?O çQ¢M ç ûT G½Q L;Qm i?¬B X
 æ +?Q M? +O GQm L;mv M ` K†i - i?K Hw pK €M M"v- ç~v G½Q L;Qm p"Q +K+ +¬
 F?¬M; M?ª iB M ` X GQm L;mv M p" ¬M; +?O h`B m #Q K"i i?QÆM; HQÊM; tQM;-
 p"Q i`M i?'i +O ?„M- +ÁM /Q H¢B ¬M; +?O h`B m b) +?B X
 oW `²B ç"K T?€M F?¬M; çQÊ+- GQm L;mv M çB ` M;Q" B ç KÌB +aM? b€i iÈB - #¼
 F?| G½Q L;Qm X
 @ GQm ç°B i`QÌM;- M? ç½ iÈB- +?9M; i¬B ç m M|B pK €M M"v ;B Q +?Q M? KÈB
 «M; +?O h`B m p°B p" M; çSM; /"v- çB iÈB M;QÌB +aM? b€i /šM ç-m- +?•M K"v Gw .
 +€B- ?„M F?¬M; ?B m M;mv M M?•M i`QM; M"v- M?QM; +kM; #B i +?mv M F iB T
 L;Qm X
 @ •M HW çªQ b€m M;¬M p¢M- ç•v +kM; F?¬M; T?ªB H" +?mv M M?Ä- i?O iK+ i¬B ç
 i?` +K+ +?QM? i?S+ i?K HwX
 L;QÌB +aM? b€i /šM ç-m M?bM [m M?- H¢B M?bM K°i +?9i ¬M; +?O h`B m- iB TiK
 @ L;QÌB ?ÊTi€+ pÈB i M HW çªQ K¼B M;WÆB i® +€Q Î ç•m\ *?9M; i¬B +-M iB K
 +?9i iB M? ?bM?5
 @ *€B ;b K" i M HW çªQ- G½Q L;Qm p" i M ç| +,M #ªM F?¬M; +| [m M ? 5
 >² > B F?¬M; M?`M çQÊ+ ?ûi iQ K°i iB M;- H9+ M"v G½Q L;Qm +kM; +| /U +ªK t'm-
 ç®B T?QÆM; KÌB M;QÌB +O +¬M; M i?` +K+ iÈB - `ä "M; +?QM? H" M?^K p"Q G½
 L|B H" ?B Ti`Ê çB m i` - i?"i bU p"Q # M i`QM;- Km®M ` çQÊ+ +?d bÊ +kM; F?| F
 E?B #¼M ?¼ iÈB HB M +| /U +ªK- G½Q L;Qm +| p HQ H„M;- #¼M ?¼ /U +ªK [mªM
 ç9M; H" K°i H-M >²M; J¬M v M- +ÁM H" >²M; J¬M v M K" ç®B T?QÆM; +?m~M #` F
 @ *"m H" B \ *| TªB +| [m M ? +MM; i M HW çªQ FB \
 L;QÌB +aM? b€i /šM ç-m H"TiS+ çB iÈB - `i F?¬M; F?€+? F?Q M|B K°i +•m pÈB >

>² > B ?€ KB M; - iW iW HϕB `Ki ϕ-m p - ?„M F?¬M; /€K HQϕM M?“M - ?„M +kM; +
i?b i€M? KϕM; +O ?„M +kM; M;mvX

@ æ²M; +?Q +ªM? b€i- T?€ €M F?¬M; +| M;?o H¨ HQϕM +?KT Kk +?Q M;QìB i - M
Gw .QÆM; M?Qm +?†+ K¨v- F?¬M; M?`M ϕQÊ+ ϕSM; ` M|B K°i +•m- ?„M iU ϕ`M? H
>¨ EB i ? v F?¬M; - G½Q L; Qm M|B i?“i- ;B Q +?Q MÆB M¨Q T?€ €M +kM; F?¬M; H
T?QÆM; •K i?-K H¨K +?mv M t'm- ϕ-m M,K M v +?mv M Q M F?m'i +kM; F?¬M; Qi

@ *?9M; i T?€ €M- +ÁM +?Q iÈB T?B M

L;QìB +ªM? b€i /šM ϕ-m H¨T iS+ +?mv M ?QÈM; p ϕ•v- ϕ`M? F?B M i`€+? Gw .QÆ
bU + Q M;ϕQ +O ?„M HB M i?'T tm®M; - M?bM +?^K +?^K p¨Q Gw .QÆM; X

@ M?- M? H¨ Gw .QÆM; @ Gw iB M bBM? \

h?€B ϕ° +O M;QìB +ªM? b€i ϕ-m HoM? [m v K°i i`,K i€K KQÆB ϕ°- H9+ M¨v F?¬M
F?¬M; #ûM M?¼M M[- ``i M?Ä M? - M?bM Gw .QÆM; - M? ;B¼M; ?ÄB K°i +•m X

@ M? #B i i-B\

G-M M¨v ϕ M T?B M Gw .QÆM; FBM? M;ϕ+- +ªM? b€i M¨v ?„M +kM; F?¬M; M?È- F

@ G-M i`QÈ+ ϕB i?2Q h?M ϕ°B i`QÎM; H¨K pK €M L;?B K h?“M?- i¬B i?'v M? Ît t

*ªM? b€i ϕ-m HoM? i M GQm "bM?- +?QM? H¨ M? `m°i +?O +Y ?¨M; i M GQm L;m
i? v ϕ´B- +mM; FQM? ?ÆMX

GQm "bM? pW M|B M?Q i? - Gw .QÆM; HϕB M?È ` - H-M i`QÈ+ H'v ϕQÊ+ #S+ h?C
T?| +¬M; M T?•M +K+ Km®M ?½K ?ϕB ?„M- F i [mª #` #¼M ?¼ #„i HϕBX

G-M ϕ| H¨ >¨ EB i ;¼B iÈB M;QìB- ϕ°B i`QÎM; ϕ°B ?bM? bU i?` +K+ ϕQ+? i?•M /šM
?bM? M?Q ?¼ h?MX

æ°B i`QÎM; ϕ°B ?bM? bU i?b Gw .QÆM; +ÁM M?È `ä- M?QM; p` ϕ°B i`QÎM; M¨v p¨
M?Q p¨v- Gw .QÆM; +kM; F?¬M; b Q M?È ϕQÊ+- H9+ 'v K¼B M;QìB +ÁM HQ tY €
M?[M; M;QìB M¨v X

Gw .QÆM; F?¬M; M?È ϕQÊ+ #¼M ?¼- +kM; F?¬M; +| M;?o #¼M ?¼ F?¬M; M?È ϕ

G9+ ϕ| ``i M?B m M;QìB +kM; i?-K i?ªQ Hm¨M- >¨ EB i H¨ i?€B iY;B M´B / M? FB
+kM; FûK H¨ # Q- M?[M; M;QìB M¨v +kM; TªB M?bM i?“i F„ K¨ T?K+ pK +?O- +?È
+kM; F?¬M; +? i i? M¨Q v MX

L;?B K h?“M? +?QM? H¨ pQ /K i®i M?'i- M;QìB M-v F +ª +? +O ?„M +kM; ;†T tm
M´B +?Q ?„MX

@ h?b ` H¨ M?- #•v ;Bì +€B €M HW ϕªQ M¨v +| TªB /Q M? T?K i`€+? ? v F?¬M;

Gw .QÆM; ;"i ϕ-m K°i +€B- HϕB ?ÄB HϕBX

@ o•M; - p•M; - i?` +K+ KÈB M?ϕM ϕQÊ+- h?M ϕ°B ; -M ϕ•v iQÆM; ϕ®B #¨M- HB M i
GQm "bM? F?¨M +'T ;"i ϕ-m- i?€B ϕ° ϕ-v p M`M? ?|i- iU ?² ϕ®B pÈB pB + Gw .Q
i?'v ?SM; i?9 T?B i?QìM; - #B m ?B M +O GQm "bM? +¨M; i•M; #®+- MK +QìB i`
+¨M; Qi- GQm L;mv M ?Q¨M iQ¨M M;•v M;¬ ϕSM; ÎK°i # M X

Gw .QÆM; H-M M[;"i ϕ-m,

@ oK €M M¨v i¬B b) +MM; M? EB i M|B K°i iB M; - ?v p¼M; +€+ M? +| i? H¨K +¬
?B M €M Q M5

GQm "bM? ?ÆB /WM; K°i +€B- H¨T iS+ p¶ M;U+ #ªQ ϕªK pK €M M¨v M?'i ϕ`M? b) K
iQ¨M +¬M; #^M; X

>Q¨M; oo p¨ >² > B HϕB M?bM M? m- K†i +O ? B M;QìB i?QÈM; +kM; +| +?9i pmB

G9+ M"v G½Q L;Qm +ªK i?'v T?S+ i¢T M?'i- K°i F?„+ F?B M?[M; +ªM? b€i M"v tm'
M"v KbM? i?U+ tmB t Q- ¢-m M,K M v +?mv M HÊB /KM; +?S+ [mv M ;•v Q M F?m'
M m H" GQm L;mv M /šM p"Q- F?ŠM; ¢`M? +?QM? H" ¢ ¢®B T?| ?„M X

Zm M ? HÈM M?'i+O G½Q L;Qm +kM; +?d H" T?•M ¢°B i`QÎM; +K+ +¬M; i?QÆM;
? +MM; +¬M; M i?'` +K+ M?Q p"v- G½Q L;Qm +kM; ?B m- H-M M"v KbM? ¢Q€M+
F?¬M; i?W M?"M +| HB M [m M +MM; i M HQÎM; ;¢i- F?¬M; #B i M?[M; M;QÎB M"
?„M ¢•v X

*Æ ?? ¢ M; î H9+ G½Q L;Qm Km®M imv i p¼M; - +?mv M H¢B ¢°i M?B M bBM? ¢¢B
b€i M"v ¢®B pÈB Gw .QÆM; +kM; F?¬M; +?d H" i¬M i`¼M; - #¼M ?¼ +kM; +ªK i?'
Gw .QÆM;X

E?¬M; b B- +?QM? H" bÊ ?½B- M;QÎB iB m ¢°B i`QÎM; +¬M; M i?'` +K+ M"v `i bÊ
@ G½Q L;Qm- ¬M; F?¬M; +¬M HQ H„M; - #¼M ?¼ ibK ¬M; ?B T i`Ê ¢B m i` i?b¬M
iB T HB M H¢+ pÈB i¬B- ?¬K M v +?9M; i¬B +ÁM +| pB +- i¬B ¢B i`QÊ+5

Gw .QÆM; ¢SM; /"v- `²B M|B K°i +•m pÈB G½Q L;QmX

G½Q L;Qm p°B p"m; ;"i ¢-m- i?'v i?€B ¢° M;QÎB +ªM? b€i M"v ¢®B pÈB Gw .QÆM
K°i +?9i HQ H„M; X

L|B M;„M ;¼M K'v +•m +MM; G½Q L;Qm- H9+ M"v Gw .QÆM; KÈB K M; i?2Q M;QÎ
`iB ¢B Gw .QÆM; H¢B [m v ¢-m H¢B HB + K„i M?bM ¢®M; G½Q L;Qm FB - H9+ M"v
FB M?'i ¢`M? H" F?¬M; ¢QÊ+- +?d +| i? /MM; +€+? F?€+X

G9+ ¢B Gw .QÆM; +ÁM +| +?9i F?¬M; + K HÁM;- ¢€M; iB + #•v ;Bî i`QM; ibM? ?m®
i®i Km F?®B M;mv M HB m ¢|X

h`QM; iB M; +€K ÆM +O G½Q L;Qm- Gw .QÆM; /šM M;QÎB M?" ¢B +Y ?"M; M;¼
.QÆM; HB M;¼B ¢B M i?Q¢B +?Q >" EB i- F?®B M;mv M HB m M"v M?'i ¢`M? T?
/ /"M; ` K†i- ibK >" EB i iÈB H" i?Q+? ?ÊT M?'iX

>ÆM M[pW ¢9M; i?W +Æ ?°B M"v ¢2K +?mv M G½Q L;Qm M"v M|B +?Q >" EB i-
>" EB i M|B K°i +•m- M;QÎB +O i?'` +K+ +kM; b) F?¬M; ¢ pK €M M;?B M; p ¬M; +?
.QÆM; K" M|B- pK €M M"v +?d +-M H"K +¬M; #bM? H" ¢QÊ+X

æÊB Gw .QÆM; ¢B `²B- GQm "bM? KÈB H-M M[ i`î H¢B b•M b m- +?d i`QM; +?®+
` K² ?¬B H¢M? X

>„M i? M"Q +kM; F?¬M; M;î iÈB- #bM? i?QÎM; K¼B M;QÎB M|B ¢M KQM; +?È ;†T
H-M M"v ?„M ¢½ ;†T- +kM; K v ?„M +?Q T?¢K b B H-K- M m F?¬M; H-M M"v M?'i

@ M?- ¢•v H" +?mv M ;b tªv ` \

h`î H¢B i`QM; b•M- H9+ M"v GQm L;mv M KÈB ¢B iÈB i`QÊ+ K†i M? ?„M- M?Ä ;B¼

@ *?mv M ;b tªv ` M[ - M? i?B m +?9i M[ #` +?9 ?¢B +? i5

GQm "bM? i`WM; K„i- GQm L;mv M H"TiS+ +9B ¢-m- F?¬M; /€K M|B HîB M"Q X

amv M;?o F„- GQm "bM? H¢B i?î /"B- H¬B FûQ GQm L;mv M ¢ M K°i # M- M?Ä ;B¼

@ L;QÎB M"v F?¬M; T?ªB H" M;QÎB #bM? i?QÎM;- +?9M; i F?¬M; +?¼+ p"Q ¢QÊ-
M;?o M[- K'i i?b K'i `²B- +MM; H„K i?b H"K H¢B iW ¢-mX *ÁM M? +?d Km®M F?n
¢`M? F?¬M; i®i p G½Q L;Qm ¢|- M m F?¬M; M? ¢•v +kM; F?¬M; ;B9T ¢QÊ+ +?9-
T?K i`€+? M[ - M?'i ¢`M? #€Q H M +?Q h?M ¢°B i`QÎM;5

L|B tQM; GQm "bM? HB M /šM i?O ?¢ `iB ¢B- GQm L;mv M /M b Q +kM; H" 2K i`
F?¬M; i? ¢ +?Q ?„M iB T iK+ ¢B H"K +?mv M M;m M;®+X

dekX *?QÆM; d83, Gw .QÆM; GϕB *| "ªQ "®B

" M i`QM; T?ÁM; F?€+? h?Kv hQÌM; h` B- Gw .QÆM; ç M; i`Á +?mv M +MM; ;B€K
Gw Zm•M aÆM p` pÊ +MM; pÈB pÊ +?²M; Gw h?`M?- ç m +| M?•M pB M ç†+ #B i?
;BªB +?Q #¼M ?¼+€+? #`v M?[M; ç² +´ i`QM; +Y ?`M;X L?[M; ç² +´ M`v ç m +| ç
+O M?•M pB M H`K pB +i`QM; +Y ?`M; +kM; F?¬M; i - ç +?Q #¼M ?¼M ;?2 `i i
+`M; `ϕM; `ÐX

oQÆM; u M FûQ oQÆM; :B B :B B iÁ KÁ M?bM ? i i?ªv MÆB M`v- i`QM; K„i M`M; C
+`M; i?¬M #Q- +ªM? b€i H B H`+? F?¬M; M?Ä M?bM i?`v ?„M ;B®M; M?Q +QM +?
K°i +Y ?`M; ç² +´ HÈM M?Q p`vX

h¬ æ`Q iB T t9+ pÈB Gw .QÆM; i?ÌB ;B M F?¬M; H•m- M?QM; ?„M +kM; #B i K°i -
çÆM ;BªM #€Q +€Q K°i +?9i pB + #m¬M #€M ;¬M ç•v- b m ç| HϕB M|B +?mv M F?€
:-M ç•v h?Kv hQÌM; h` B #m¬M #€M `i i®i- Gw .QÆM; çQ iÈB #9i L?[.B m H`K
+| K°i K|M M?Q p`v- HϕB i,M; H M F?¬M; Qi / M? iB M; +?Q h?Kv hQÌM; h` BX

"•v ;BÌ H` +m®B M,K- HϕB H` H9+ #m¬M #€M i®i- çQ€M +?WM; HÌB H½B i?€M; M
+ÁM + Q ?ÆM M[X

"•v ;ÌB # i`,K pϕM ç®B pÈB Gw .QÆM; K` M|B F?¬M; +QB H` +€B ;b- M?QM; pB +
+? K i?Q+? M?`i +?QM? H`´M ç`M?- +QM b® M?Q p`v ç +?Q #¼M ?¼+ªK ;B€+ i
S?d h?9v iW ;BªB i?ϕ+?X

h?ÌB ;B M iW iW i`¬B [m - ;¬M iÈB #[ +ÆK i`Q i?b >` EB i HB M +MM; * Q S?QM

*?mv M G½Q L;Qm- >` EB i ç½ ?ÄB [m h?M ç°B i`QÎM; +O i?` +K+- +?mv M M?Q p
+®- +?d +¬M i??Q i`bM? iU #bM? i?QÌM; H` çQÊ+X L;QÊ+ HϕB +kM; i®M M?B m
i M ç| F?¬M; #„i çQÊ+- H¬M b m M|B F?¬M; +?WM; +ÁM +| M;QÌB F?€+ #` HW ;çi

a m +ÆK i`Q >` EB i HB M`ÌB çB- Gw .QÆM; M?Ì?„M ;B9T K°i i v çB H`K K°i +?m
+ÁM +| p p¬ +MM; i?"M i`¼M;X

>` EB i çB `²B- Gw .QÆM; HϕB /šM +? K p +Y ?`M; HQm MB KX

L?[M; i?S ç² +´ M`v ;B€ i` F?¬M; iQM? H` + Q- +kM; +?d K`v M;`M ç M K`v pϕM- +
+ÁM +| K°i K|M H` +€B `K MQÊ+ i?ÌB hmv M æS+ F?€ i®iX

L?[M; i?S M`v i`i +ª +kM; F?¬M; [m€ # KQÆB pϕM- p`i M?Q p`v i?Q+? ?ÊT M?`i
K M; p #`v- i?"i bU +?Q #¼M ?¼ ç2K p ç² +´ i` ;B€ K`v i`,K pϕM ?Q†+ H` ?ÆM M
#m`B i®B b) M;O F?¬M; v MX

h?ÌB ;B M +?¬K +?"K i`¬B- çªQ K„i >` EB i ç½ çB ? B iB M; - ç +?Q Gw .QÆM; Î iB
+| p +| +?9i HQ •mX

Gw .QÆM; çQ +?Q >` EB i i| +?B T?B m ? B i`,K pϕM- M?Ì>` EB i Km ;B9T M?[M;
h`B m FB - ?„M #•v ;BÌ F?¬M; iB M ` K†i- ?„M Km®M çB Km M?[M; M;mv M HB
+?WM; b) ` K°i +€B ;B€ i` M i`BX

æ•v +?QM? H` +?¶ t`m K` ?B m SM; / M? M?•M K M; ç M- Gw .QÆM; +| i? F?¬M;
+kM; F?¬M; /€K #ªQ çªK ¬M; +?O h`B m +| i? ?B m çQÊ+ M?[M; M;mv M HB m M`

*?mv M M?Q p`v i?"i ç9M; H` +| i? T?€i bBM?- /M b Q ç•v +kM; H` M;mv M HB m
?„M +kM; ç½ H¶ M?B m M?Q p`v- +| Km®M ;BªB ` i?Y +?9i p`M K v +kM; `i #bM?

@ M? Gw- M? EB i i`Î HϕB `²B5

Gw .QÆM; ç M; M;²B Î ç| - GQm *QÆM; çB iÈB M?Ä ;B¼M; M|B K°i +•mX Gw .QÆM;
çB ` M;Q`BX

Gw .QÆM; +ÁM +?Q çB ` F?ÄB +Y ?`M; #€M ç² +´ - >` EB i p` * Q S?QM; HB M +

@ M? EB i- i? M"Q\

h?'v >" EB i- Gw .QÆM; H"TiS+ ?ÄBX

@ h¢K ¢QÊ+ - pW #„i ¢-m ¬M; +?O ¢| +ÁM F?¬M; Km®M #€M- +ÁM M|B ;B€ K°i M;“
FQ+? ¢°M; HB M i? v ¢´B w- i'i +ª b® ¢| - +?d i®M i€K KQÆB p¢M- iB i FB K `i M
+”m5

>" EB i +Q|B ¢„+ w- M; ?2 i?'v >" EB i M|B ¢½ Km ¢QÊ+ ¢²- i`QM; HÁM; Gw .QÆM;

>" EB i ibK ¢QÊ+ ¬M; +?O h`B m- Km®M Km ¢®M; M; mv M HB m #`H`K ;Bª- H9+ `K°i +?9i- ?„M F?¬M; M; ?o iÊB b) +| M; Q|B iÊB Km M?[M; M; mv M HB m M`vX

L?[M; M; mv M HB m M`v +| K`v F?®B +kM; i®i- M?QM; T?¬M HÈM +ÁM H`M; mv M h`B m F?¬M; TªB M; Q|B M; m- ?„M M?bM ` >" EB i Km®M Km - +® w H`K #° M?Q ` ;B€ K°i M;`M p¢MX

J°i M;`M p¢M- i?"i /MM; b® iB M M`v Km H¢B- ¬M; +?O h`B m H-M M`v F?¬M; +? K°i +?9iX

æ€M; iB + M?[M; iQM? iQ€M +O ?„M +,M #ªM ¢€M? F?¬M; H M- H9+ `v >" EB i +k ` M?[M; M; mv M HB m M`v T?¬M HÈM H`H`K ;Bª- +ÁM M m M?Q ¬M; +?O h`B m M pK €M M`v +?QM? i?S+ tY Hw- M?[M; M; mv M HB m M`v b) TªB K M; iÊB +K+ +¬M ¢QÊ+ +€B i M HW ¢ªQ ¢| - ?„M K°i tm +kM; ¢WM; KQM; H`v ¢QÊ+ X

«M; +?O h`B m M; ?2 >" EB i M|B M?Q i? H"TiS+ v M H†M; - FªM, M; M`v F?¬M; T GQm "bM? ¢B ¢½ ¢ +”T iÊB M?[M; ¢B m M`v- ;B®M; M?Q Km®M ¢2K M?[M; i?S M`

*°M; i? K +Y +?d M|B M, M; +O >" EB i F?B M +?Q ?„M +ªK ;B€+ `i #`i M- +m®B KQÆB p¢M- #€M iQ`M #° ¢®M; M; mv M HB m +?Q >" EB iX

h€K KQÆB p¢M- +?d H` ?„M K°i T?¬M; B€ K` ?„M ¢½ /MM; ¢ Km ¢®M; M; mv M HÈ F?¬M; #€M- b m M`v H`F i[mª; b B +kM; F?¬M; #B i ¢QÊ+X h€K KQÆB p¢M ? v Q i?S M; mv M HB m M`v i€+? ` #€M- i€K KQÆB p¢M M|B F?¬M; +?WM; +kM; F?¬M; +?O h`B m K` M|B- +| i? i?m ?²B K°i +?9i b) +® ;„M; i?m ?²BX

Gw .QÆM; H"TiS+ M|B,

@ M? EB i- M?[M; M; mv M HB m ¢| #•v ;B|Î +?¶ M"Q\

>"M; /½ iÊB i v- Gw .QÆM; +,M #ªM F?¬M; [m M i•K [m€ i`bM? Km - ?„M +?d Km® HB m ¢| - ?Q`M iQ`M M„K +?„+ ?„M KÊB +| i? v M i•KX

>" EB i H„+ ¢-m,

@ hWiW- +”m ¢WM; p°B- +”m M|B +?Q i¬B #B i i`QÊ+ M?[M; M; mv M HB m FB +| i`QÊ+ iB M ?½v M|B `ä`²B i¬B /šM +”m ¢B t2K5

Gw .QÆM; ?ÆB bYM; b|,

@ M? EB i- M?[M; M; mv M HB m FB ¢•m +| ;b F€ H¢- M? M; ?o M?B m [m€ ¢|5

@ hB m iY- +”m +ÁM F?¬M; M|B i?"i TªB F?¬M; \ >"M; +”m +QB i`¼M; M; QÆB- H +”m #B i- ?`M; H`i¬B ¢B Km - +”m F?¬M; M|B `ä``M; - i¬B +kM; F?¬M; ¢Q +?Q + ` ?°- Î i`QM; ¢| +| #ªQ #®B + Q +`T +kM; ¢ m H` +O i¬B ¢`v5

>" EB i ?„+ ?„+ +Q|B- H`K Gw .QÆM; bYM; b®iX

@ M? EB i- F?¬M; TªB M? M|B i?"i +?S\

J°i H€i b m- Gw .QÆM; KÊB #`i ¢„+ /o M|B X

@ *”m i?'v >" EB i i¬B ;B®M; M; Q|B ? v ¢M b Q\

J„i >" EB i i`ÊM i`WM; - M; v b m ¢| H¢B +Q|B +Q|B,

@ .o M?B M- +?m M|B +?Q i¬B #B i H" +?mv M ;b- i¬B HB M i`ª H¢B ?"M; +?Q +?M
KQÆB p¢M H" +O i¬B- +QB M?Q iQM? T?Q5

L?bM >" EB i- Gw .QÆM; /Î F?|+ /Î +QÌB- ?„M #•v ;BÌ +| +ªK ;B€+ iU K M; iªM; ç€

L m H" M?[M; M;mv M HB m F?€+- +| i? ;BªB ` h?Ov hBM? *?OM; i?b M?QÌM; +
#•v ;BÌ Gw .QÆM; F?¬M; i?B m iB M- ç +?Q >" EB i; BªB ` FB K Qi iB M?Q"MiQ"
K„i ?„M >" EB i F?¬M; F?€+ ;b Gw h?"M?- ?„M +QB M?Q M? i` BX

L?QM; F?®B M;mv M HB m FB ;BªB ` S?d h?9v K" Gw .QÆM; +?Q # Q ;BÌ i?'v-
i?"i bU H" +| +?9i ç m HÁM; X

amv M; ?o i? K +?9i- Gw .QÆM; KÈB +?"K `½B M|B,

@ h`QM; ç®M; M;mv M HB m ç| 2K i?'v +| K°i F?®B F?¬M; #bM? i?QÌM;- #m´B b
M?QM; +?Q M?bM F„- +?Q M M KÈB Km®M M?Ì M? Km H¢B - M m H" 2K F?¬M;
K°i F?®B S?d h?9v + Q +?T5

E?¬M; ;BªB i?Q+? i?b F?¬M; çQÊ+- iQM? iB M? >" EB i- Gw .QÆM; `i `ä- ç`M? M|

.o M?B M- +?mv M M,M; HU+ ç†+ #B i i?b ç€M? +? i ?„M +kM; F?¬M; i? M|B- #•
M?'i i`QM; ;BÈB +QÊ+ i?¢+?- ?„M M|B M;mv M HB m M`v F?¬M; i - F?ŠM; ç`M? F
F?¬M; +-M +?2 /'m X

@ G` F?®B M`Q\

Gw .QÆM; pW M|B M?Q i? - ?SM; i?9 +O >" EB i `ä `M; i,M; H M F?¬M; QiX

@ *?QM? H` F?®B HÈM M?'i5

@ æB- +?9M; i çB t2K b Q5

>" EB i H"TiS+ H¬B Gw .QÆM; çB ` M;Q`B- >" EB i +kM; H" M|M; HÁM; X L; ?2 Gw
Km®M ;BªB ` t2K K°i +?9i i?2Q M?Q HÌB Gw .QÆM; i?b S?d h?9v b) i? M`QX

æ®B pÈB i`B M; ? +O Gw .QÆM; - >" EB i +kM; F?¬M; ?Q`B M; ?BX h`QM; K„i ?„M
[m€B p"iX h`QM; ;BÈB +QÊ+ i?¢+?- Gw .QÆM; M|B ? B- +ªMQÊ+ #•v ;BÌ +kM; F?

@ M? EB i- çWM; M|M; - # K 2K- #¼M ?¼ +ÁM Î ç•v5

Gw .QÆM; p°B p`M; H M iB M; - >" EB i [m v ç-m H¢B M?bM K°i +?9i- H"TiS+ F m

@ *?9 Gw- +- >"- Gw .QÆM; H¢B pW +| i? K K| M #ªQ #®B- K¼B M; QÌB +| Km®M ç
h` M K†i Gw .QÆM; H-M M[ H° ` bU #'i ç„+ /o- >" EB i M|B M?Q p"v- F?¬M; +-M
+MM; iÈB ç|X

Zmª M?B M- ? B pÊ +?²M; Gw Zm•M aÆM iW # M i`QM; çB ` - +ÁM H° ` /€M; p`
S?QÆM; h?K+ *-K +kM; ç m çB ` i?2QX oQÆM; :B B :B B p` oQÆM; u M i?b H"Ti

L; ?2 Gw .QÆM; H¢B Km çQÊ+ #ªQ #®B- K'v M; QÌB M`v b Q +Æ i? M; ²B v M- h¬
T?Q M; Q`B- M m F?¬M; T?ªB ?„M F?¬M; çB çQÊ+- i?"i ç9M; H" Km®M +MM; çB t2
çQÊ+ #ªQ #®B M?Q i? M`QX

@ hB m EB i- #ªQ #®B Î ç•m \

_ F?ÄB +Y ?"M; ç² +´- Gw Zm•M aÆM M?bM +?mM; [m M?- `²B ?ÄB >" EB i K°i +

@ *?9 Gw- +?9 çWM; M|M; p € Ð- •b0°` i?9- °` +kM3•G•°pÐ€v ç #u@Ð Gw Zm•M i@

G`M;Q`B ?B m +QÊ+ i?¢+? K°i +?9i- oQÆM; u M H¢B M?Qm K`v K°i +€B- oQÆM; ;
- Mûi K†i +O M`M; F?¬M; +| K°i +?9i #B M ç´BX
oQÆM; :B B :B B /Q`M; M?Q +| bU iQM M?B K KM [m€M; p`Q Gw .QÆM; - +?Q ç M M
iWM; ç +?Q M`M; i?`i p¼M; X
@ Gw .QÆM; - HÈT i?¢+? K`m bQÆM; i`„M; HÈM M?Q p`v- ibM? ?bM? F?¬M; ´M `V
oQÆM; u M F?¬M; M?`M çQÊ+ ?ÄB K°i +•m- î ç•v M`M; H`M; Q`B ?B m Gw .QÆM;
ç-m iB M i?`v Gw .QÆM; ;BªB i?¢+?X Gw h?`M? p`S?QÆM; h?K+ \*-K +kM; p`v-
F?¬M; ?B m; b- +kM; b) F?¬M; ?ÄBX
>² > B- >Q`M; oo p` +ª G½Q L; Qm +kM; [m v ç-m M?bM oQÆM; u M K°i +€B- M; ?
;B®M; M? m- M?QM; #¼M ?¼ F?€ ?ÆM oQÆM; u M K°i +?9i- ç†+ çB K HÈM M?`i
/äB ç M +m®B +MM; - B +kM; F?¬M; i? #ªQ çªK ibM? ?bM? # M i`QM; X
@ E?¬M; b Q- t2K ibM? ?bM? i? M`Q `²B ?½v M|B5
Gw .QÆM; M; ~M; ç-m H M- #Ä FQM? tm®M; +Q`B +Q`B- oQÆM; u M ç°i M?B M +| +
tm®M; K„i Gw .QÆM; H° ` p iU iBM p¬ +MM; - M`M; +?Q iWM; i?`v B iU iBM ç M
:B`F?„+ M`v- oQÆM; u M F?¬M; M?`M çQÊ+ ;`i ç-m i?2QX
G½Q L; Qm p` >² > B p°B p`M; ç2K +€B ;? iÈB ç•v- ç +?Q Gw .QÆM; M; ?d M; ÆB
i` M i`, K F; +kM; H`F?®B HÈM- çSM; ç ;BªB i?`i K`i bS+X
L; ?d M; ÆB F?¬M; iÈB M, K T?9i- Gw .QÆM; H-M M[çSM; H MX
*® ç`M? H¢B F?®B M; mv M HB m- Gw .QÆM; F?¬M; /MM; K€v +„i M[ K` +?m`M #`
>² > B- >Q`M; oo H¢B M?bM M? m- ;BªB ` i-M; K`m bQÆM; i`„M; H¢B ç´B b M; K`
#`i +S +?mv M; b ç m F?¬M; TªB H`imv i ç®B- i-M; K`m bQÆM; i`„M; HÈM M?Q p
?ÊT- H9+ M`v +€+? i®i M?`i H` ?¢ ç Q i?`i KÄM; - ?Q†+ H` +?d +„i K°i T?¬M # #
/QÈB `®i +m°+ M?Q i? M`Q X
"•v ;B` Gw .QÆM; HB M #„i ç-m K`B- iU M?Q F?¬M; H`K i?2Q H) i?Q`M; X >² > B
iB T iK+ HŠM; H†M; M?bM Gw .QÆM; ;BªB i?¢+? X
*?•M K`v oQÆM; u M H-M M[M?Qm H¢B- ?€ KB M; - +m®B +MM; H¢B F?¬M; M|B
@ *?9 >²- i? M`Q `²B ¢\
hB m M? ç-m L; Qm GBM? ç°i M?B M tm`i ?B M- M`M; çSM; î b m HQM; >² > B- H
Gw .QÆM; ;BªB i?¢+? X
@ hU +QB çB- +?È M|B HmM; imM; 5
>² > B M?Ä ;B¼M; M|B K°i +•m- pW `²B G½Q L; Qm #ªQ ?„M ` M|B pÈB L; Qm GB
bÈK- i`€M? #` M; Q`B i T?€i ?B M i`QM; M`v ;BªB i?¢+?- F?¬M; ç|M; +Y - pÈB H
K°i H€i b•M b m b) FQM M; Q`B X
"bM? i?Q`M; F?B +| M; Q`B ;BªB i?¢+? ç m M?Q p`vX Pi M?`i +| K°i MY F?€+? K
i?¢+?- H-M M`v M; Q`B ;BªB i?¢+? H¢B H` Gw .QÆM; - ç +?Q #¼M ?¼ #B i b) +ÁM
*?Q M M F?¬M; #^M; ç|M; +Y - i`€M? M?[M; T?B M iQ€B M`vX
h`QÈ+ F?B ç|M; +Y - G½Q L; Qm +ÁM /†M /Á L; Qm GBM? çB ` M; Q`B Km +?9i ç²-
bY /KM; ç M- H9+ M`v L; Qm GBM? pW Km ç² tQM; +?çv p iÈB M?`X
@ Eûi Fûi
J€v K`B F?¬M; M; WM; K b€i p`Q i-M; M; Q`B +MM; - i-M; bQÆM; i`„M; /-M /-M #`
K¼B M; Q`B ç m i`T i`mM; p`Q K†i +„i ç M; çQÊ+ K`BX

G9+ M"v b•M b m +Y ?"M; +O G½Q L;Qm- M;Q" B iB M; K€v K" B F?¬M; +| M?[M; i
K'v T?9i X

@ *| K"m HK+ `²B X

J°i i? M? •K +?| B i B p M; H M- oQÆM; u M H¬B +€M? i v oQÆM; :B B :B B- çQ i
.QÆM; K" B tQM; i¬M; bQÆM; i„M; - +| +?¶ `°M; #^M; #"M i v #„i ç-m H° ` K"m HK

>Q" M; oo +kM; i?Î T?¬Q- M|B,

@ h?"i bU +| K"m HK+- K"m b„+ `°i i?m-M- M|B F?¬M; +?WM; H" i,M; K¢M?5

@ *€B ;b M|B F?¬M; +?WM;- i¬B i?'v +?QM? H" i,M; K¢M?X

>² > B F?ŠM; ç`M? M|B- ;B[ M?[M; M;Q`B M"v- M;Q" B K'v M;Q`B ;BªB i?¢+?- +kM
M;mv M HB m ?ÆM K°i +?9i- M;Á B #¼M ?¼` - ?B m bÆ bÆ +?QM? H" oQÆM; :B
.M b Q ÎJv MK ` - oQÆM; :B B :B B çB i?2Q Gw .QÆM; i?`B ;B M /"B M?Q p"v- FB
#B i X

S?Q /QÈB i¬M; K"m bQÆM; i`„M; tm'i ?B M K"m HK+- ç9M; H" #B m ?B M i®i p¬ +
M i`QM; M m H" +| S?d h?9v + Q +'T- F?¬M; +-M [m€ HÈM +kM; +| i? ç +?Q Gv
p®MX

L?QM; oQÆM; :B B :B B ?B m `ä- M;mv M HB m çQÊ+ Gw .QÆM; +QB i`¼M; M?Q
F?¬M; i? M"Q H" +QÊ+ i?„M; #bM? i?Q`M;X

>" EB i pšM çSM; Î;-M ç|- ?„M F?¬M; ?B m `ä H„K p ;BªB i?¢+?- i?"i iÁ KÁ çQ+?
K"m HK+- +?d H" F?¬M; ?B m M;mv M M?•M +K i? - K¼B M;Q`B M|B tQM;- ?„M +k

h`B m E?m p" >ªB æ¬M; pšM Hm¬M çSM; Î T?Q M;Q" B +MM;- #bM? ioM? M?bM C
i? v ç´B +O M;mv M HB m iU ?² +kM; F?¬M; ?'T /šM çQÊ+ #¼M ?¼X

G° ` K"m HK+- Gw .QÆM; i¢K i?`B /WM; H¢B- /MM; MQÊ+ `Y b¢+?- F?|2 KB M; H

*?9i K"m HK+ M"v +?ŠM; [m H" K|M F? B p`- K|M M;M +ÁM Î T?Q b m ç•v X

@ G½Q L;Qm- G½Q L;Qm ¬M; +| Î ç| ? v F?¬M;- +| Î ç| ? v F?¬M;5

" M M;Q" B +Y ç°i M?B M i`mv M ç M iB M; ?¬iQ- ç9M; H9+ K€v ;BªB i?¢+? M;W
i? M? •K # M M;Q"BX

G½Q L;Qm + m K"v- b„+ K†i >² > B p" >Q" M; oo +kM; i`MM; tm®M;- i? M? •K +O M
`°i [m2M- M; v +ª Gw .QÆM; +kM; F?¬M; t H¢X

L m Gw .QÆM; F?¬M; M;?2 b B- ç•v +?QM? H" iB M; +O p` ¬M; +?O h`B m- #¼M ?
ç´ i`€+? M?B K +?Q G½Q L;Qm- M m F?¬M; TªB H" Gw .QÆM; tm'i ?B M ç9M; H
i? ç +?Q #¼M ?¼ çQÊ+ M?Q w- H9+ M"v G½Q L;Qm ç½ F?¬M; +ÁM +?9i +ªK ibM?
H"K ;b X

@ Gw iB M bBM?- +?9M; i F?¬M; ç w iÈB ¬M; i - +°m iB T iK+ çB5

G½Q L;Qm M? ;B¼M; M|B pÈB Gw .QÆM;- Gw .QÆM; [m v ç-m H¢B M?bM >" EB

@ E?¬M; ´M- ¬M; i pšM Î;ä +Y - çQ€M +?WM; #B i¬M; Î # M i`QM; - #'i F ¬M; i
?„M p"Q i`QÊ+ `²B ?½v M|B5

Gw .QÆM; F?¬M; #B i KK+ çQ+? ¬M; +?O h`B m iÈB- +kM; F?¬M; Km®M #B i- M?
Gw .QÆM; F?¬M; M;¢B ;B9T G½Q L;Qm- /¢v +?Q ?„M K°i #`B ?¼+ M?È ç`B- T?Q
[m€ / X

>" EB i ?Q" M ?ªQ F?¬M; #B i w iQ`M; +O Gw .QÆM;- #B i çQÊ+ F?ŠM; ç`M? b) Kr
EB i çQ`M; çQ`M; +?€M? +?€M? H" S?| bÎ +¬M; M +'T + Q- ?bM? iQÈM; i`QM; K„i
p"vX

G½Q L;Qm /Q /U- HϕB M|B,

@ "•v ;BÌ+"m ç M; ;BªB M;mv M HB m Km iW +?¶ ¬M; i p K"5

@ E?¬M; b Q- ç +?Q ¬M; i i?'v +kM; F?¬M; +| ;b5

Gw .QÆM; +QÌB M?"M M?ϕi- ;BªB i?ϕ+? Î ç•v- F?ŠM; ç`M? HW F?¬M; çQÊ+ K¼B M +kM; b) #B i +?mv M M"v- Gw .QÆM; +kM; F?¬M; bÊ +?Q ?„M #B i- F?®B M;mv M +?€M? +?€M? Km HϕB- [mv M bÎ ?[m H" +O ?„M- F?¬M; +ÁM H" +O ¬M; +?O h`B

*ÁM p T?¬M ¬M; +?O h`B m- +| i? i?'v F?¬M; pW K„i pb ?„M- Gw .QÆM; +kM; F? #B i ?„M +| #ªQ #®B- M?B m i? K K°i +kM; F?¬M; +| ;b X

>¬K M v +€+ #B M T?€T #ªQ p Gw .QÆM; p¬ +MM; KϕM?- M;QÌB M"Q i?Q+? ;•v b ç² H'v #S+ h?Ov h`mM; >¼ +O ?„M Î L;?B K h?"M? +?QM? H" pQ /K i®i M?'iX

aU #ªQ p M;QÌB # M +ϕM? Gw .QÆM; ?¬K M v +kM; `i + QX Gw .QÆM; +kM; ç½ + p p +?¶ +? K - i,M; F?¬M; Qi ?° p FQM- K¶B M;QÌB ç m +| #®M ?° p FQM i?2Q M;QÌB M?"- Gw .QÆM; F?¬M; bÊ i®M iB MX

L m F?¬M; T?ªB bUQ +? K T?ªM ç®B- Gw .QÆM; +kM; iQM? i?m ?° p çB i?2Q ?

@ o"v i¬B çB KÎ +Y 5

h?'v Gw .QÆM; F?¬M; +| T?ªM ç®B- G½Q L;Qm +kM; ;"i ç-m K°i +€B- ?„M +kM; K h`B m +ÁM K†i KkB M"Q K†i iB K ç M KbM? X

*?mv M H-M M"v [m çB- G½Q L;Qm b) iW +?S+ T?| +?O i`+? i?QÆM; ?°B- M i•K +?mv M H-M M"v +kM; H"K +?Q ?„M ?Q" M iQ" M i?'i p¼M;X

G½Q L;Qm çB ` M;Q" B- Gw .QÆM; H-M M[ M?' + K€v K" B H M- +?m~M #` iB T iK+

@ Eûi

J€v K" B K m +?| M; +?mv M ç°M; - iB T iK+ K b€i p"Q K†i T?Q /QÈB- €M? K„i K¼B ç m i" T i`mM; Î i` M K†i +„iX

> B T?9i b m- G½Q L;Qm /šM i?2Q ? B M;QÌB çB p"Q b•M b m- i`W ¬M; +?O h`B m L;mv MX

> B M;QÌB M"v +ÁM t€+? i?2Q M?B m [m"- KK+ çQ+? #¼M ?¼ iB K ç M G½Q L;Qm I æ†+ #B i H" GQm L;mv M- b m F?B M;?2 M? i` B M|B +?Q #B i i?•M i? Gw .QÆM; iB K iÈB ¬M; +?O h`B m- ? B M;QÌB ?ÊT F HϕB- bÊK +ÁM ?ÆM Km°M- ? B M;QÌB M|B X

*?Q /M F?¬M; +€+? M"Q F?¬B T?K+ [m M ? M?Q +k- +kM; +| i? +Sm p½M K°i +?9

S?€ bªM- pšM +ÁM +Æ ?°B H"K HϕB iW ç-m- i?"i +?¼+ ;B" M Gw .QÆM; - bÊ `^M; +A H" HÌB GQm "bM? M|B pÈB GQm L;mv M- ?„M +kM; ?B m w M;QÌB M? M"v X

Gw .QÆM; ;B9T G½Q L;Qm- +€B ;®+ +?mv M M"v pšM Î G½Q L;Qm M"v - +?d +¬M H" çQÊ+X

> B M;QÌB çB p"Q b•M b m- ç2K [m" ç tm®M; - ç" M; ?Q" M; çSM; Î K°i # M- K°i +•m X

oW `²B Î +Y - #¼M ?¼ ç½ M;?2 i?'v iB M; +O K€v ;BªB i?ϕ+? # M i`QM; - H9+ M p"Q KÈB #B i Gw .QÆM; ç M; ;BªB i?ϕ+?- çB m M"v H"K +?Q #¼M ?¼ HQ H„M; - ç² #'i F M|B i? M"Q- Gw .QÆM; +kM; H" M?•M p"i i`mv M F€ i`QM; ;BÈB +QÊ+ i?ϕ- H-M Gw .QÆM; ;BªB i?ϕ+? +kM; i®i X

«M; +?O h`B m +QÌB +QÌB pÈB >² > B p" >Q" M; oo- ? B M;QÌB +,M #ªM F?¬M; ç w F?¬M; ç w- v M H†M; +MM; GQm L;mv M çSM; Î T?Q b m +MM; X

«M; +?O h`B m M?bM F„ K†i +„i i` M #`M ;B^B i?¢+?- H¢B +Q`B M|B ,
 @ *| K`m HK+- F?®B M;mv M HB m M`v +| i? i,M; K¢M?- M;mv M HB m HÈM M?Q
 ?¢B - F?¬M; ?´ H`M ;¼+ i?€M?5
 GQm L;mv M F?¬M; M|B M?Q ¬M; +?O h`B m - M?QM; #B m ?B M i` M K†i +„i +O F
 `ä ``M; - HB M ;"i ç-m i€M i?`M? X
 oQÆM; u M [m v ç-m H¢B M?bM #¼M ?¼ K°i +€B- ?W H¢M? K°i iB M;- F?¬M; M|B ;
 ;B^B i?¢+?- M?QM; b„+ K†i ?„M +`M; H9+ +`M; F€ H¢X
 «M; +?O h`B m H¢B i?´v çQÊ+ K°i MY F?®B M;mv M HB m FB - ¬M; +?O h`B m
 M;mv M HB m M`v `i ;B®M; K°i F?®B i`QM; b® M;mv M HB m ?„M #€M çB ?¬K M v
 G9+ M`v- >` EB i [m v ç-m H¢B M?`M M?¢i M?bM #¼M ?¼- i?´v >` EB i- ¬M; +?O h`B
 «M; +?O h`B m +| M;m ?ÆM M[ - +kM; +| i? t€+ ç`M? F?®B M;mv M HB m Gw .QÆ
 ?„M- +€B F i [m^ M`v F?B M +?Q ¬M; +?O h`B m `i F?| +?`m- M?QM; H¢B F?¬M;
 i?¬M iB T iK+ M?bM Gw .QÆM; ;B^B i?¢+? X

de8X *?QÆM; deR, S?d h?9v h?B M L?B M UjV

@ M? h`B m- F?®B M;mv M HB m M`v- b Q 2K i?´v [m2M i?m°+ M?Q p`v\
 J´v T?9i b m- GQm L;mv M +kM; M?bM ` - M?Ä ;B¼M; ?ÄB ¬M; +?O h`B m K°i +•m
 a® HQÊM; M;mv M HB m #` H`K ;B^M`v H` #¼M ?¼ +MM; M? m Km - # M ç-m ¬M;
 HB m HÈM M?´i M`v- GQm L;mv M +ÁM ; M? i} ?²B H•m- #¼M ?¼ H-M M`v Km M; r
 +?Q M M M;mv M HB m ;B€ + Q i`` ;B€ +kM; F?¬M; M?B m- +| i? pQÊi [m ? B KQ
 GQm L;mv M +kM; +| ´M iQÊM; `i b•m pÈB F?®B M;mv M HB m M`v- pW `²B ?„M
 ?B M ` X

@ L?bM +?Q F„- +?È M|B HmM; imM;5

«M; +?O h`B m i`ÈM K„i M?bM ?„M K°i +€B- iS+ ;B`M M|B K°i +•m X
 E?®B M;mv M HB m M`v- ¬M; +?O h`B m +| i? +?„+ +?„M +?QM KQÆB +?QM T?-M
 #€MX G9+ M`v i`QM; HÁM; +O ?„M i?“i H` +| +?9i ?®B ?”M- M m #B i Gw .QÆM; M
 M`v- ?„M M|B ;b +kM; b) F?¬M; #€M i€K KQÆB p¢MX
 L m H` bÈK #B i Gw .QÆM; M?bM i`9M; F?®B M;mv M HB m M`v- ¬M; +?O h`B m
 M?Q p`v- i?Y K v K„M ç ;B^B K°i F?®B +kM; F?¬M; b Q- M;mv M HB m K`M ;¼+ i
 i` M +,M #^M +kM; çQÊ+ #^Q ç^K b) +QÊ+ i?„M;X

GQm L;mv M ;"i ç-m- F?¬M; M|B i? KX

G9+ +?B m +kM; #B i ¬M; +?O h`B m #€M M;mv M HB m- ?„M +ÁM ç M; bmv M;?
 M;mv M HB m +O ?„M- +| i? i?m ?²B K°i +?9i i´M i?´i i?b b) i?m ?²B- +ÁM ?ÆM F
 *?d H` GQm L;mv M +kM; F?¬M; M; ì- M;Q`B Km M;mv M HB m +O ¬M; +?O h`B m

@ Eûi Fûi

hB M; K`B i?¢+? iB T iK+ p M; H M- KQ`B K´v M;Q`B i`QM; b•M +kM; M?bM +?^K -
 K,i oQÆM; :B B :B B i`M ç-v ibM? v m p` bU i`bm K M- /€M; p +?mv M i•K H`K p
 K`HU+- +kM; ?´T /šM M;Q`B i M?´iX

@ J`m HK+ `i ç`K- H` HK+ /QÆM;- M?´i ç`M? H` HK+5

G½Q L;Qm ç°i M?B M F m K°i iB M;- K`m HK+ i` M F?®B M;mv M HB m H° ` +`M
 M;?B K T?QM; T?9- G½Q L;Qm i` M +,M #^M +| i? çQ€M çQÊ+ ç¢B F?€BX

J`m HK+ /QÆM; H` K`m b„+ #B m ?B M + Q +´T- S?d h?9v +| K`m HK+ /QÆM; ;B€

S?d h?9v K"m HK+ /QÆM; +kM; +?B i?"M? K'v HQ¢B- +| ?Q" M; HK+ /QÆM;- v M
J'v HQ¢B M"v +kM; H" #B m ?B M +U+ i®i- M m ?ÊT pÈB +?OM; HQ¢B i®i- ;B€ i`
F?®B H¢B HÈM K°i +?9i- ?ÆM M;"M p¢M +kM; F?¬M; F?|X

GÌB +O G½Q L;Qm F?B M M;QÌB +?mM; [m M? +kM; +?'M T?'M- M;QÌB ?B m M;
M?[M; M;QÌB F?¬M; ?B m- i?'v M;QÌB F?€+ FQ+? ç°M; M?Q p"v- +kM; i?'v FQ+?ç

@ h¬B M;?o H" v M HK+ /QÆM;- H½Q >² ¬M; i?'v i? M"Q \

>Q" M; oo +?d p"Q K†i +„i Gw .QÆM; ç M; K" B- M?Ä ;B¼M; M|B pÈB >² > B- K"m HK
- F?ŠM; ç`M? F?¬M; T?ªB H" + M HK+ /QÆM;X

@ h¬B i?'v F?¬M; ;B®M; - i?'v ;B®M; M?Q H" ?Q" M; HK+ /QÆM;- ¬M; F?¬M; T?€i ?
p" M; b Q \

>² > B H„+ ç-m K°i +€B- +kM; +?d p"Q +?¶ ç M; K" B- >Q" M; oo M?bM F„ ?ÆM- H¢B
+O >² > BX

> B M;QÌB +kM; F?¬M; i` M? Hm"MM[- F?¬M; # Q H•m #¼M ?¼ +| i? #B i ç€T €M

@ >Q" M; HK+ /QÆM;- i?"i H" >Q" M; HK+ /QÆM;5

G½Q L;Qm H¢B HÈM iB M; F m- >² > B p" >Q" M; oo +kM; M;| ç-m H¢B /Á tûi- i` M
+QÌB b€M; H¢M X

G-M M"v H" >² > B ç½ çQ€M ç9M;- Gw .QÆM; K" B ` i?"i ç9M; H" K°i F?®B S?d h?
S?d h?9v M"v `i i`QM;- iW #B m ?B M i`QÊ+ K„i +ÁM +?Q M?bM ` +?OM; HQ¢B-

@ >Q" M; HK+ /QÆM;5

oQÆM; u M +„M +„M ç¬B K¬B- M" M; ;BªB M?B m M;mv M HB m- ?Q" M; HK+ /QÆM
;B|i?'v [m - S?d h?9v i` M i v M" M; ;BªB çQÊ+ #B m ?B M i®i M?'i H" K°i F?®B K
H" >Q h? M? *?OM; #bM? i?QÌM;- S?d h?9v H¢B F?¬M; HÈM- +?d #€M çQÊ+ K'v

J°i H€i b m- i` M K†i oQÆM; u M H¢B H° ` MK +QÌBX

"•v ;Bì M;QÌB ;BªB i?¢+? H" Gw .QÆM;- M;¼+ i?€M? Gw .QÆM;- H" M;QÌB M; v
ç€M? #¢B- M;¼+ i?€M? ;BªB ` S?d h?9v ?Q" M; HK+ /QÆM; M?Q p"v- #•v ;Bì F?¬M

@ ",M; *?OM;- H" ",M; *?OM;5

Gw .QÆM; p'M +ÁM ç M; K" B i?¢+?- G½Q L;Qm H¢B HÈM iB M; F m- H9+ M"v S?
+?9i- G½Q L;Qm M|B M?Q p"v- >² > B p" >Q" M; oo +kM; F?¬M; M?`M çQÊ+ çB H¢B

",M; *?OM; ?Q" M; HK+ /QÆM;- F?®B S?d h?9v M"v F?®B #B m ?B M F?¬M; i - S?
+?QM? H" K°i H-M i,M; K¢M?- `i +| i? H" ?ÆM M;"M p¢M- /M b Q MY F?®B M;mv
F;X

@ E?¬M; ç9M;- G½Q L;Qm- F?¬M; T?ªB H" ",M; *?OM;- H" ",M; *?OM; + Q +'T5

>² > B ?ûi iQ K°i iB M;- Gw Zm•M aÆM p" Gw h?"M? M;?2 i?'v K" M;•v M;¬- #¼M
h?9v M"v `i i®i- M?QM; i®i +?¶ M"Q +kM; F?¬M; `äX

h` M K†i oQÆM; :B B`äX

«M; +?O h`B m p` GQm L;mv M M?bM i?Q€M; [m M? m- i`QM; K„i ? B M;Q`B ç m
M;Q`B ;B®M; M? m ç m F?¬M; M;?o`^M; Gw .QÆM; b) ç´ i,M;X

h`QM; ç€v HQM; GQm L;mv M ç M; +¬m M;mv M Gw .QÆM; ;BªB i?¢+? i?´i #¢B- H
M?Q i? M`v +kM; H`HQ¢B M;Q`B +U+ F€ Q+? F,X

@h¬B M?È` `²B- i¬B M?È` `²B5

æ¬B K`v +O ¬M; +?O L;Qm ç½ ;BªM ` - i` M K†i ?„M +ÁM K M; i?2Q bU pmB bQÈM
H MX

@G½Q L;Qm- M? M?È` +€B ;b i? \

>² L?` p°B p`M; ?ÄB K°i +•m- H9+ M`v €M? K„i i´i +ªK¼B M;Q`B ç m i`T i`mM; H M
/M H` Gw .QÆM; i?b +kM; [m v ç¬m H¢B M?bM ?„M K°i +€BX

@G½Q >²- M? F?¬M; M?È` - +?mv M tªv ` M,K M,K i`QÈ+ î hS smv M ç\

«M; +?O L;Qm +| +?9i FQ+? ç°M; M|B- >² L?` H¢B M?Qm K`v- M,K M,K i`QÈ+- +?
M,K i`QÈ+ ?„M +kM; F?¬M; M?È` ä +?Q H„K- hS smv M ?„M ç½ iWM; çB [m - M?QM
+kM; F?¬M; M?È` ä M[

@G½Q L;Qm- M|B i?ŠM; ` çB- +€B ;b K` M|B pÁM; pÁM; 8 M,K i`QÈ+ `²B H¢B hS s

@L,K M,K i`QÈ+- hS smv M +| M;Q`B ç´ i?¢+? +kM; ;BªB ` K°i F?®B +| K°i +€B H¶
+| p i i?K ?| - # M i`QM; +ÁM +| +ªK´v +?K+ /K+ i`MM; ?B K i?´v M[5

«M; +?O L;Qm M|B- >² L?` b[M; b®i- >Q`M; oo i?b çSM; çÆ M;Q`BX

L,K M,K i`QÈ+- hS smv M [mª i?´i +| M;Q`B ;BªB ` /K+ i`MM; - H9+ ´v +ÁM i¢Q i?
+| M;Q`B ` ;B€ Ry p¢M ç Km /K+ i`MM; - +| çB m +€B ;B€ M`v `´i M? M? ç½ #` K¼
F?¬M; TªªB +?d KQ`B p¢M- Qi M?´i +kM; H`ky p¢M i`Î H MX

L;Q`B FB ;BªB ` ?ÆM ey +QM /K+ i`MM; - M; v H`T iS+ ibK çQÈ+ K|M i`B bªM ?Æ

«M; +?O L;Qm pW M|B p`v çWM; M|B >² L?` >Q`M; oo- +?Q /M H` ¬M; +?O h`B m p
iÈB çQ¢M bU iQ+? Q M? ç°M; M`vX

L,K M,K i`QÈ+ iWM; +| `´i M?B m K¼B M;Q`B Km®M +QÈT b® /K+ i`MM; M`v- M?C
M`v ç½ çQÈ+ K°i i`T çQ`M HÈM Km K´i- iBM iS+ p M| +kM; iW iW T? B M?¢i H¢B

L,K M,K M v- HQ¢B /K+ i`MM; M`v +?Q iWM; tm´i ?B M H¢B H¬M M`QX

>² L?` - >Q`M; oo p` ¬M; +?O h`B m ç m p°B p`M; M?bM p T?Q +€B H¶ i?OM; - +?n
i? b) i`î i?`M? bU i?´i- M,K ç| F?B ibK i?´v /K+ i`MM; - +€B H¶ FB +kM; iQÆM; iU

@G½Q L;Qm- +?mv M H¬M ç| +| H M ho- i¬B M?È` ´i `ä H` +€B H¶ FB `´i M?Ä- +?
iQ M?Q i? M`v5

>² L?` H¢B ?ÄB K°i +•m- ¬M; +?O L;Qm +| +?9i b[M; b®i- ç¬B K`v +kM; M?Qm H¢
ho- +| H¶ +| /K+ i`MM; [mª i?´i H` M?Î ?ÆM i? M`v M?B mX

@æ9M; p`v- i¬B i?´v ç•v +?d H` K°i +€B H¶ T?QM; ?| `´i #bM? i?Q`M; K` i?¬B- #
+|5

GQm L;mv M M?`M F?¬M; çQÈ+ M|B K°i +•m- ?„M pW M|B tQM; i?b ¬M; +?O L;Qm
K„i M?bM ?„M- M; v +ª >` EB i- oQÆM; u M î # M +¢M? ç m FB + M?bM ?„M K°i +
M;`K KB M; H¢BX

G9+ M`v ?„M +kM; `´i ?®B ?`M- +¬M ;b TªªB M|B HmM; imM; - H`B M`v M|B M? i?
M;Q`B i +| i? t2K ç•v H` M;mv M `O M;Q`B ;BªB i?¢+? - ç•v H` +?mv M p¬ +OM;
+?mv M M`v ?„M #` ç€M? +kM; +?ÆM; B ç²M; ibM? pÈB ?„M +ªX

oB + [m M i`¼M; H`H`B M|B M`v +O ?„M ç½ i`U+ iB T ç„+ i°B pÈB M;Q`B F?¬M; M
ç½ +| +?9i ?QªM; bÊ- ?„M bÊ Gw .QÆM; T?€i ?Ä - b m ç| ?mM; ?„M; i`WM; i` ` ?„M

dedX *?QÆM; dej, S?d h?9v h?B M L?B M U8V

GQm L;mv M +~M i?"M M?bM Gw .QÆM;X

h•K i`ϕM; H9+ M"v +O ?„M ϕ M; `i F?¬M; ´M ϕ`M?- ?B M iϕB Gw .QÆM; +ÁM +?Q
#B i K°i ?²B M m i?"i bU ;†T i?m H¶- Gw .QÆM; +| i? ϕ2K i`€+? M?B K ϕ´ H M ϕ-

.M b Q HQϕB +?mv M M"v M m ϕ ?„M ;†T ?„M F?ŠM; ϕ`M? b) ϕ´ H¶B +?Q M; Q`B F?
K°i b® iB M ;¼B H" #²B i?Q`M; M[X

amv #KM; i ` #KM; M; Q`B- GQm L;mv M M?È iÈB H`B M? KbM? /†M /Á- ϕB m M"
i? K HQ H„M;- M m Gw .QÆM; Km®M tªQ i`€ ?„M ?„M +kM; F?¬M; /€K M`B +•m M
+?mv M i?"M? KQÈT ϕ„M;- i`QM; HÁM; ?„M p¬ +OM; ?®B ?"M pb KbM? pW `²B M`

" K†i M;mv M i?ϕ+? +| ? B p i M Si i?"i /"B- ϕ•v H" F i[mª +O ? B ϕ Q pW `²B- Gv
K`B p`Q # M i`QM;X

«M; +?O L;Qm M?`M F?¬M; ϕQÊ+ ϕB iÈB ;¬M- ?„M Km®M #B i KbM? ϕQ€M +| ϕ9M; M
? v F?¬M;X

>² L?`- >Q`M; oo ϕ m ϕB T?Q b m ?„M- >" EB i î p` i`Q ;¬M M?'i- ?„M +?d +¬M #C
M?bM i?'vX

h¬M; ϕ€ iW iW ϕQÊ+ pϕ+? ` - +| H¶i?OM; T?Q /QÈB +kM; ϕ½ iW iW i?'v `ä- # M i
? v H" +| i?S ;b F?€+ +?d +¬M +?ì K°i +?9i H" +| i? #B i`äX

>B M iϕB M; v +ª ¬M; +?O h`B m p` GQm L;mv M ϕ m Km®M ϕB iÈB t2K i?Y- #¼M ?
`®i +m°+ +| ;b ? v F?¬M;X

@*|- +|- i?"i bU +|5

æ¬B K„i ¬M; +?O L;Qm i`WM; HÈM- KB M; Md MQM- b m F?B M`B tQM; ?„M HB M
HÈM iB M; F m H M,

@+| +€B ;b ϕ|- # M i`QM; i?"i bU H" +| #ªQ #®B- Gw iB M bBM?- i?"i bU +| 5

«M; +?O L;Qm M`B +| p `i ?QM; T?'M- F€ i?"i ?„M #•v ;B` pšM +?Q `ä # M i`QM;
+?d M?bM i?'v # M i`QM; +| +€B ;b ϕ| K` i?¬BX

L;Qm GBM? +kM; ϕB iÈB T?Q i`QÈ+- FBM? M;ϕ+ M?bM +? KbM?- +¬ +?Q iWM; i
Q ;B`X

>² L?` p` >Q`M; oo ϕ m FBM? M;ϕ+- +| ϕB m #¼M ?¼ +kM; F?¬M; FQ+? ϕ°M; M?Q
ó_,M; `„+5ô

Gw .QÆM; /MM; bS+- i¬M; ϕ€ M"v i`U+ iB T KÎ ` - H¶i?OM; # M i`QM; i`U+ iB T
M; Q`BX

G9+ M"v ¬M; +?O L;Qm M;WM; HϕB- F?m¬M K†i +| +?9i ϕÄ H MX

>„M pW `²B bÎ /o FQ+? ϕ°M; M?Q p"v H" pb pW `²B M?bM i?'v +| i?S ;B®M; M?Q i
?„M ϕ½ T?€i ?B M ` KbM? ?ÆB i?'i i?®X

@L`v- ϕ•v H" +€B ;b\

>" EB i ;B"i KbM?- pQÆM; i v +?d p T?Q p"i i? ?bM? +?[M?"i # M i`QM;- €M? K
T?Q p"i i? FB - +€B KB M; +O ?„M KÎ `°M;- `®i +m°+ F?¬M; F?ûT HϕB ϕQÊ+ M[

E?¬M; +?d H" ?„M- >² L?`- >Q`M; oo- ¬M; +?O h`B m- GQm L;mv M ϕ m M?Q p"vX

Gw Zm•M aÆM- Gw h?"M? ϕ m KÎ iQ K„i- +?Q /M H" oQÆM; :B B :B B i?b +kM; H° `
i? iBM ϕQÊ+ M?bM p T?Q p"i i? # M i`QM;X

@GQM;- ϕ•v H" GQM;5

E?Q^aM; M[T?9i b m- ¬M; +?O L; Qm i?b i?"Q M|B K°i +•m- >² L?` p" >Q" M; oo ç
ç-mX

h?S M"v p" GQM; i`QM; i`mv M i?mv i[m^ai?"i`i; B®M; M? m- ç†+ #B i H" +€B ç-
M?Q H" ç M; `Qi`"Q p"vX

@Zm^ai?"i H" ; B®M; GQM; - M?QM; /Q`M; M?Q +| +€B ; b ç| F?¬M; ç9M; \

>" EB i H" M; Q`B ç-m iB M #bM? idM? HçB- ?„M /MM; bS+ H„+ H„+ ç-m- * Q S?QM

@*QM `²M; M"v F?¬M; +| bWM; 5

* Q S?QM; pW M|B p"v >" EB i HB M b[M; b®i- ?„M p°B p" M; +9B ç-m tm®M; M?b
S?QM; M|B- i` M ç-m M| F?¬M; +| bWM; - i` M M; Q`B +kM; F?¬M; +| GQM; H•M-
M?[M; +?¶ F?€+ ç m ; B®M; GQM; M?Q ç9+X

G9+ M"v >" EB i +kM; ç½ #B i içB b Q KbM? +^aK i?'v F?¬M; ç9M; - #bM? i?Q`M; ç
H9+ M"v HçB i?'v K°i +QM `²M; F?¬M; bWM; - +?QM? pb p"v M M KÈB +^aK i?'v F?¬
: B^aB i?ç+? ; B^aB ` K°i p"i i? M?bM ; B®M; M?Q GQM; - M; QçB i`W Gw .QÆM; M?[M

*?Q /M H" Gw .QÆM; ç½ i?'v çQÊ+ i?S M"v i`QM; ?bM? ^aM? H"Ti? M?QM; F?B i" M
i`€+? çQÊ+ +| +?9i M; •v M; Q`B- +| çB m +kM; +?d K°i +?9i K" i?¬BX

@GQm *QÆM; - H'v +?Q i¬B K°i +?"m MQÈ+5

Gw .QÆM; M|B pÈB GQm *QÆM; K°i +•m- GQm *QÆM; p°B p" M; çB H'v MQÈ+- pW
H9+ M"v KÈB pW idM? i€Q HçB K" i?¬BX

@SQ SQ5

Gw .QÆM; ç´ +?"m MQÈ+ p"Q # M i`QM; +€B H¶- T?¬M HÈM HQÊM; MQÈ+ ç m çQ

Gw .QÆM; HçB /m¶B i v- +~M i?"M pm®i p2 i?S M"v- p"i i? çQÊ+ Gw .QÆM; pm®i
#|M; X

«M; +?O L; Qm M?Q+? HçB ; -M Gw .QÆM; - >² L?` - >Q" M; oo +kM; M?Q+? HçB p" #

E€ i?"i p` i`Q +O #¼M ?¼ +€+? Gw .QÆM; `i ; -M- #¼M ?¼ çB p" B #QÈ+ i?b ç½ ç
iW ç| +| i? i?'v çQÊ+ #¼M ?¼ ç M; ` ieRKmQMeR #B i i?S M"v H" +€B ; bX

«M; +?O h`B m M?bM GQm L; mv M- i` M K†i GQm L; mv M +| +?9i K`K`i- F?¬M; #B

«M; +?O h`B m H9+ M"v +| +?9i iÁ KÁ- i?S M"v +| ?bM? `²M; - M?QM; +, M #^aM F?¬M
T?^aB S?d h?9v i?b i?S M"v +?d H" K°i F?®B ç€- ; B€i` FûK t S?d h?9vX

@æ•v H" +€B ; b\

«M; +?O L; Qm FBM? ?½B F m H M- b m F?B F m H M ?„M KÈB T?€i ?B M ?¬K M v
i?®X

@æ•v H" æ oQÆM; GK+ \

>² L?` [m v ç-m HçB HB + M?bM ¬M; +?O L; Qm K°i +€B `²B M|B- i` M K†i +ÁM i`"i

o"i i? `i / /"M; i~v bç+? - H9+ M"v M| ç½ H° ` K"m t M? #B +- K°i K"m t M? #B i
i?"i H" +U+ T?~K i`QM; b® S?d h?9v K"m t M?@æ oQÆM; GK+X

æ oQÆM; GK+- p"v i?S M"v F?ŠM; ç`M? H" S?d h?9v- +?Q /M +?d H" HQçB #bM?
içQ ?bM? i? M^av +kM; b) +| ; B€i` M i`BX

@æ9M; p"v- H" æ oQÆM; GK+5

«M +?O L; Qm M?bM F„ K°i ?²B `²B M|B- ?„M i?"K +?Q +ÁM pQÆM; i v ç`M? pm®i p

æ¬B i v ¬M; +?O L; Qm +ÁM +| +?9i `mM `šv- Gw .QÆM; [m v ç-m HçB M?bM ?„M K
M; "v +~M; ç"KX

G9+ i`QÊ+ F?B KbM? i`QM; ?bM? aM? H"Ti? i?'v çQÊ+ i?S M"v i•K i`çM; +kM; F?
Q M?B m- +kM; #ÎB pb i?S M"v M M ?„M KÈB p°B p" M; ;¼B >" EB i HçB- +?Q /M
+kM; T? aB Km HçBX

@«M; +?O L; Qm- M m F?¬M; +| pB + ; b i?b #„i ç-m i~v bç+? i?S M a v i?¬B5

Gw .QÆM; KdK +Q`B M|B pÈB ¬M; +?O L; Qm- ¬M; +?O L; Qm H"TiS+ +?'M ç°M; -?
.QÆM; X

h` M # K†i +QM `²M; M"v +| `€i M?B m p i #~M F?¬M; #B i H" +€B ; b- +| çB m Km
iQ€B ; bX Gw .QÆM; /QÈB ?bM? aM? H"Ti? iWM; T?•M iQ+? i?S M"v- M| H" K°i Hç
M?Q ?' T?€+? HçB i`ÆM #|M; M?Q /¬m KÄX

J†+ F M| H" +€B ; b i?b +kM; F?¬M; aM? ?QÎM; Gw .QÆM; - K'v i?S M"v +| i? / /"M
>² L?` /MM; bS+ Mm®i Mm®i MQÈ+ KB M; - i` M K†i +ÁM K M; i?2Q bU F?€i p¼M;
.K+ GQM; æ oQÆM; GK+- HçB +ÁM H" i?B M M?B M içQ i?"M?- i?S M"v [m½ i?"i
/K i`MM; i`QÊ+ FB KçM? ?ÆM- i®i ?ÆM F?¬M; #B i # Q M?B m H-M- +?Q /M H" /
+kM; +ÁM FûK `i M?B m i?S M"vX

.K+ i`MM; /M b Q ç½ tm'i ?B M p" B H-M- M?QM; i?S M"v +?d KÈB tm'i ?B M H-M
@Gw- Gw iB M bBM?5

.Q /U K°i ?²B- >² L?` `®i +m°+ H M iB M; X

Gw .QÆM; M? M?"M; [m v ç-m HçB- >² L?` +| +?9i #®B `®B- ?„M p°B p" M; M|B,
@Gw- Gw iB M bBM?- +ÁM +¬M ?¶ i`Ê b Q\

L|B tQM; - >² L?` M?bM +?^K +?^K p"Q Gw .QÆM; - i`QM; €M? K„i +ÁM +| bU F?€i p
Gw .QÆM; FBM? M; ç+- H"TiS+ ?B m çQÊ+ içB b Q HB M p°B p" M; ;"i ç-mX

aU i`•M [mw +O i?S M"v Gw .QÆM; #B i`i`ä- +| i? iU i v i~v bç+? M| ç m H" bU
L?bM i?'v >² M?` pmB KWM; p" >Q" M; oo F?€i p¼M; - Gw .QÆM; HB M +| K°i bmv M

Gw .QÆM; M?Ä ; B¼M; M|B pÈB GQm *QÆM; K°i +•m- GQm *QÆM; H"TiS+ HçB çB
M?bM Gw .QÆM; - ç¬B K„i ?„M +kM; ç-v bU F?€i p¼M; X

@EB i+ - iW iW b) ç M- +?9M; i K¶B M; Q`B ç m i„K`Y +?Q M| K°i H-M- iWM; #Q
Gw .QÆM; KdK +Q`B M|B K°i +•m- >" EB i H"TiS+ MÎMK +Q`BX

GQm *QÆM; K M; MQÈ+ iÈB- «M; +?O L; Qm M?bM K„i Gw .QÆM; - +?O ç°M; M?Q`
Km®M M?QM; M?Q p"v +kM; ç½ i?Ä K½M `²BX

@* Q +'T ", M; *?OM; - M m H" h?Ov hBM? *?OM; i?b i®i `²B5

>² L?` M?Ä ; B¼M; M|B K°i +•m `²B +?O ç°M; M?Q`M; p` i`Q- ?„M i~v i?`B ; B M M; ,
`²B- T?~K +?'i +O i?S M"v ?„M +kM; ç½ i?'v `ä

E?®B S?d h?9v ?bM? `²M; M"v H" ", M; *?OM; - K"m b„+ H" æ oQÆM; GK+- S?d h?9
ç½ +| ; B€i` M i`B +?S çWM; M|B H" ?bM? iQÊM; +O i?S M"v- ; B€i` +O M| F?¬M
i?"K +?Q +ÁM +| i? + Q ?ÆM pb i?S M"v H" ? M; ç°+ M?'i p¬M?`X

:B aB i?ç+? tQM; F?¬M; +¬M ; B +¬M; - i?"K +?Q F?¬M; +¬M ç€M? #|M; - F?„Ti?B
Gw .QÆM; F?) +Q`B K°i iB M; `²B H„+ H„+ ç-m M|B pÈB >² L?` ,

@«M; +?O >²- i` M i? ; BÈB F?¬M; +| +?mv M ?Q" M K„- i¬B i?'v i? M"v ç½ H" `i i
>² L?` bYM; b®i- b m ç| HB M +Q`B +Q`B `²B tm i v M|B,

@æ9M; p"v- Gw iB M bBM? M|B `i ç9M; - H" i-B [m€ +® +?'T- i?S M"v [mª i?"i ç½ H
?ÆM M[5

Gw .QÆM; F?¬M; M|B ;b K" [m v ç-m H¢B M?bM K¼B M; QÌB ç M; iB M H M i~v `Y
p" iB m h?m" M h?m" M +kM; F?¬M; M; Q¢B H X

@a Q +?¶ M"v H¢B +| K"m çÄ\

oQÆM; u M ç°i M?B M F m K°i iB M; X

*¬ p" oQÆM; :B B :B B +MM; M? m i~v i? M KbM? +O .K+ GQM; - i`QÈ+ ç| T?¬M H
M"v ? B M; QÌB ç M; i~v +€B çm¬B +O +QM `²M; X

oQÆM; u M pW M|B p"v K¼B M; QÌB HB M i"Ti`mM; M?bM p T?Q +QM `²M; X

E?B M?bM i?'v çB K çÄ M"v- «M; +?O L; Qm- >² L?' p" >Q" M; oo ç m M?`M F?¬M; ç
j M; QÌB ç m H" bU ?QªM; bÊX

Zm K°i i?ÌB ;B M b m- ¬M; +?O L; Qm KÈB KÎ KB M; ,

@*U+ T?~K >mv i K,, L?•M5

de3X *?QÆM; de9, S?d h?9v h?B M L?B M UeV

G½Q L; Qm H"K oQÆM; u M ?Q" M iQ" M #B M i?"M? i M M; ®+ î ç|X

h?ÌB ;B M oQÆM; u M iB T t9+ pÈB +QÊ+ i?¢+? +kM; F?¬M; T?ªB H" H•m- i`QÈ+
M; ?o +K i? i? M"Q- i?' i`QÌM; +QÊ+ i?¢+? # M Gm•M æ¬M +, M #ªM F?¬M; i? ;B
+'T M?Q i? X

L?QM; oQÆM; u M ç½ M; ?B M +Sm H B H`+? +O Gw .QÆM; - #B i S?d h?9v +'T +
i` M?Q i? M"Q- ;¼B H" i?€M? M; ¼+ Gw .QÆM; +?QM? H" pb M? 'v; BªB ` # F?®
ç²M; i?ÌB +| K°i F?®B h>Ov hBM? *?OM; + Q +'T ?mv i J,, L?•MX

" +?[>mv i J,, L?•M ~M +?S M?B m w M; ?o - oQÆM; u M ?B m `i `äX

*"M; ?B m H9+ M"v +¬ +`M; FBM? M; ¢+X

>² > B`- >Q" M; o,, H¢B ;"i ç-m- K,, i i`ÊM iQ- i`QM; ç-m +S M?Q K¬M; HmM; F?¬M;

s M? ç pQÆM; - ?mv i K,, M?•M tm'i ?B M +MM; M? m +ÁM +| ?bM? `²M; iU M?B
h?9v M"v +?Q /M F?¬M; T?ªB H" * Q ", M; +?OM; +?d H" æ"m +?OM; #bM? i?QÌM; +

> B K"m- H¢B H" ? B K"m S?d h>9v +'T T?~K- #ªM i?•M ç½ p¬ +MM; F?| FB K- i?m
`²BX

L; ¼+ HQM; ? B K"m iU M?B M- M M; ¼B H" ;B€ i` M?Q i? M"Q >² > B p" >Q" M; o,,
M; ?o `X

«M; +?O h`B m- GQm L; mv M +| +?9i KÆ K°M; - K"m ?²M; iQÆB FB ç½ H° ` ?Q" M
/B K H p" +?| B K,, i- ? B M; QÌB H9+ M"v p" #¼M >² L?' ç m M?Q M? m- S?d h?9v +
+| ;B€ i` HÈM ç M ç•m #¼M ?¼ +, M #ªM F?¬M; /€K ç€M? ;B€X

@ h`B m E?m - >ªB æ¬M; - +€+ M? +kM; +MM; `Y t2K b Q\

Gw .QÆM; `i #bM? ioM?- F?B M? T?€i ?B M ` F?®B M; mv M i?¢+? M"v ç½ #B i
H9+ FBM? M; ¢+ M?QM; ç® pÈB bU `mM; ç°M; K" M; ¼+ HQM; K M; H¢B i?b p¬ +M
#i M; ÌM; v +ªMQÈ+ +kM; F?¬M; m®M; X

h`B m E?m p" >ªB æ¬M; +MM; M?bM M? m- +MM; H,, + ç-m,

@ Gw + - +?9M; ` F?¬M; `Y ` \

h~v b¢+? M?[M; p i ç2M i` M M;¼+ HQM;- p` iU i v ;BªB ` K°i F?®B S?d h?9v + Q
 ? B M;QÌB ?B m /KM; w +O Gw .QÆM;- M?QM; ? B M;QÌB F?¬M; +| ?SM; i?9 M?
 +O #¼M ?¼ H` #ªQ p Gw .QÆM;- Gw .QÆM; i`QM; HÁM; +| i? M?È #¼M ?¼- ç®E
 > B M;QÌB F?¬M; ç²M; w- Gw .QÆM; +kM; F?¬M; ûT- H9+ M`v ç T?¬M K¼B M;QÌB
 @ *?9- +?€m +kM; T?ªB `Y X
 hB m h?m" M h?m" M ç°i M?B M p¶ +€M? i v Gw .QÆM;- M|B K°i +•m- Gw .QÆM; -
 h?m" M- H`K i v M? +kM; +?¢K p`Q #,M; H¢M? M`v M?QM; H` M;¼+ HQM; i?B M M
 h`QM; K„i ¬M; +?O h`B m H° ` F?€i p¼M; K¢M? K)- GQm L;mv M +kM; M?Q p"v- M
 ç½ [m v M;QÌB H¢B F?¬M; M?bM #¼M ?¼X
 S?d h?9v i?B M M?B M ? B K`m- H½Q L;Qm- +?9+ KWM; ¬M;X
 >² > ` #B m ?B M `i +ªK F?€B H¢B +| +?9i T?S+ i¢T- F?®B S?d h?9v M`v ;BªB ` X
 ?QÎM; +U+ HÈM- i?"K +?Q bÆ pÈB bS+ ªM? ?QÎM; +O i?Ov iBM? +?OM; H-M i`QÈ
 ,M +O ¬M; +?O L;Qm +?„+ +?„M b) +`M; T?`i H MX
 Zm M ? +O >² > ` p` ¬M; +?O L;Qm H¢B i®i ?ÆM- +kM; H` M;QÌB i`QM; M;`M?- i
 @ > ? - +MM; +?9+ - +MM; +?9+5
 «M; +?O L;Qm +QÌB HÈM- +QÌB p¬ +MM; pmB p - #m´B b€M; M?[M; +?mv M F?| F?
 K`iX
 hB m ç-m L;Qm GBM? +kM; +QÌB F? M? F?€+? i?2Q- M;~M; ç-m M?bM Gw .QÆM
 ?´ H` i?¬M iQÈM; +O M`M;- M; v +ª S?d h?9v + Q +`T M?Q p"v ç m +| i? ;BªB ` X
 M;Q¢B i`W ¬M; +?O h`B m p` GQm L;mv M i`i +ª K¼B M;QÌB ç m `Y M;¼+ HQM;
 M;¼+ HQM; ?¬m M?Q ç½ çQÈ+ `Y - +?d +| K°i Qi +ÁM HQm H¢BX
 J`m b„+ #•v ;BÌ +kM; ?B M ` `²B- M;¼+ HQM; M`v TªB /`B ç M KQÌB ? B KQÌB #
 HB KûiX # #®M KB HB Kûi +O T?¬M çm¬B H` ?mv i K„ M?•M ç pQÆM; HK+- H`K
 i?QÆM;- S?d h>9v ?mv i K„ M?•M ç| ;B®M; M?Q K€m iQÆB i` M M;QÌBX
 L?QM; çB m M`v +kM; H`K +ª +?dM? i? M;¼+ HQM; +`M; i? K mv pk- ç-m `²M; T?
 i `®M; T?šM M°X
 @ GQm *QÆM;- ;B9T i¬B +® ç`M? H¢BX
 Gw .QÆM; M? M?`M; M|B K°i +•m- M;¼+ HQM; #•v ;BÌ ç½ H° ` - M?QM; +¬M; pB
 T?Q i` M F?®B M;mv M HB m +ÁM +| M;¼+ HQM; TªB i€+? ` KÈB çQÈ+X
 ç2Q FQM? p`Q H¢B +„i iB T- Gw .QÆM; K2M i?2Q HÈT i?¢+? /QÈB +?•M M;¼+ HQ
 @ _ ` X
 iB M; ;BªB i?¢+? i`QM; M?€v K„i ç½ i`M M;`T K¶B ;| + b•M- •K i? M? M;?2 +?|B i
 ç M K¼B M;QÌB H9+ M`v- K¼B M;QÌB ç m #`M i€M `b `¬K- +?d +| Gw Zm•M aÆM p
 h>9v ç M; +QÌB ç-v ?`B HÁM;X
 ç®B pÈB ;B€ i`M;¼+ HQM; M`v Gw Zm•M aÆM p` Gw h?`M? F?¬M; +¬M M;?o- #
 ç M ;B€ i` +O +€B ;b ?¼ +?d +¬M #B i ç•v H` #ªQ #®B +?•M +?QM? H` çQÈ+- #¼
 #®B i? ;B MX
 >² > ` - >Q`M; o„ H¢B ç M; `b `¬K çQ€M ;B` çQ€M MQM- HQ¢B S?d h?9v i?B M M?B
 çB m F?„+ M`Q- L;¼+ GQM; iU M?B M i¢Q i?`M? `®i +m° + +| ;B€ i` # Q M?B mX
 L;¼+ GQM; M?Q p"v- F?¬M; i? H`v ;B€ i` +O S?d h?9v #bM? i?QÌM; K` ç€M? ;B€
 ;B€ +ª çB m M`v +kM; +?„+ +?„M H` S?d h?9v + Q +`T pQÈi [m iB M i` ,K i`B mX
 G-M M`v ;BªB i?¢+? imv i ç®B H` K°i H-M ç´ i,M;- pšM H` bB m ç´ i,M;X

¬M; +?O h`B m M?bM / Q ç M; +„i- H9+ M`v i`QM; HÁM; +| +?9i i•K iQ M|B F?¬M; ` ç m tm'i ?B MX

G9+ M`v M? +ÁM Q€M ?"M Gw .QÆM; iϕB b Q F?¬M; +| #B m H° ;b pÈB F?®B i?ϕ L?Q p`v M? +| i? iU ;BªB ` F?®B i?ϕ+? M`v i?Y p"MK v- M; ¼+ HQM; i` ;B€ i` M H`+O M? b Q\ E?¬M; +?d H`K M? ?Q`M iQ`M #²B i?QÌM; HϕB i´M i?´i H-M M`v F?QªM iB M HÈMX

GQm L;mv M +kM; `i ç® F} M?QM; i`QM; HÁM; M? +kM; +| +?9i pmB KWM; - Gw .Q i®i î ç•v ç| +kM; H`HÐ HÌB K`i i€+? M? i i?¬BX

GQm L;mv M F?¬M; #B i- Gw .QÆM; iW ç-m iÈB +m®B ç m F?¬M; ç w iÈB HÌB ?„ M?€i / Q b„+ #ûM tmv M [m HÈT i-M; i?ϕ+?- MY F?®B çQÊ+ T?•M H`K ? B- F? .QÆM; +¬K H M K°i +€+? +~M i?"MX

M?[M; p"i M?¼M i` M M; ¼+ HQM; T?ªB /MM; K€v K`B M? KÈB çQÊ+X

@ K`m HK+- K`m HK+ H° ` `²BX

>² > B +?d HÈT i-M; i?ϕ+? MY # MFB F m H M- MY FB Gw .QÆM; +„i` +kM; H H° ` K`m t M? ;B®M; pÈB K`m S?d h?9v # M M½v- +kM; H` #B m ?B M+O t M? >

@ F?®B M;mv M i?ϕ+? M`v H° ` S?d h?9v # K`m ç†+ #B iX

>Q`M; o„ ç°i M?B M M|B K°i +•m- >² > Bp` ¬M; +?O L;Qm M;ϕ+ M?B M- H"TiS+ ;" +•m M|B M`v +O >Q`M; o„ F?¬M; b B- +ª F?®B #•v ;Bì ç½ i?`M? # HQϕB K`m- +?o i`QÊ+ ç m H` ? B K`m +´T T?~K ?mv iK„ M?•M p` ç pQÆM; HK+X

K°i F?®B H° ` # HQϕB K`m- i`QM; ç| ? B HQϕB K`m H` +´T T?~K- i, H K'v HQϕB M M[ HϕB +| M; ¼+ HQM; i?B M M?B M- HQϕB M`v +| i? bQ b€M? pÈB b Q +?´B +? h?B M *?•m Gw .QÆM; ;BªB ` F?B i`QÊ+ p` S?d h>9v EBK hB *?OM; +ÁM [mw ?Æ

S?d h?9v h?B M *?•m EBK hB *?OM; +ÁM tm'i ?B M [m ? B K`m M; ¼+ HQM; +´T T M?´i K°iX

a m KQÌB K'v T?9i- €M? K„i +O K¼B M;QÌB HϕB i"Ti`mM; p`Q K€v i?ϕ+? ;BªBX

L;¼+ GQM; +m®B +MM; ç½ #` Gw .QÆM; +„i` - K`m ç2M i` M i?•M M; ¼+ HQM; +L ç pQÆM; HK+ p` ?mv iK„ M?•M ?B M iϕB t2K ` +~M; H`K +?Q K¼B M;QÌB FBM? M

"®M K|M; pm®i +O M; ¼+ HQM; +kM; F?¬M; +•M ç®B- +| K|M; H` # +| K|M; H` # ;B®M; M? mX

? B K„i M; ¼+ HQM; H° ` i`ÁM tQ2- KB M; ?€ `°M; - K€m iQÆB î i` M çm¬B- T?®B M? m +~M; H`K +?Q K¼B M;QÌB +ªK M?"M çQÊ+ mv pk +O `²M;X

L;¼+ GQM; M`v- /QÌM; M?Q pW +| i`"M +?B M pÈB [m•M ç`+?- K|M; pm®i ç m #` K€m- K`M; ~M; ç-m ;`Q i?ûi K M; p i?„M; HÈB +m®B +MM;X

;B®M; M?Q i?"i- i`¬M; `i b®M; ç°M; - ç•v F?¬M; T?ªB H` i€+ T?~K [m çB m F?„+ M?B MX

ç•v +kM; H` +¬M; i`bM? çB m Hmv M b„+ bªQ +O i?B M M?B M- S?d h?9v M?Q p` +¬M; i`bM? çB m F?„+ +| i? çB m F?„+ ` M; ¼+ HQM; b®M; ç°M; M?Q p`v M?QM; i F?B i mv pk i?b F?¬M; çϕB bQ çB m F?„+ M`Q H`K çQÊ+X

æ•v H` iU M?B M iϕQ ` M| +| bS+ ?9i ç°+ M?´iX

L;¼+ GQM; #`v ` i` M #`M- i`QM; HÁM; ¬M; +?O h`B m +~M; `®B #ÌB- >² L?` p` > K° pW ç® F}- ç®B /B M pÈB #ªQ #®B ç T M?Q i? F?¬M; bBM? HÁM; ç® F} i?b ç| i

æ® F} +?d H` ç® F}- ?¼ +kM; +?d ç i`QM; HÁM; F?¬M; #B m ?B M ` - #B m ?B M

@ Gw .QÆM;- i¬B ?®B ?"M pb ç2K i`ª F?®B M"v +?Q + "mX

>" EB i M;~M; ç-m +?€M MªM M|B pÈB Gw .QÆM; K°i +•mX

M? #B i i?S Gw .QÆM; M?bM i`9M; +?„+ +?„M b) i®i- ç†+ #B i H" T?QÆM; /B M ç
i?B M M?B M M"v +?QM? H" i?S K" M? F?¬M; M; ì iÈB- ç•v +| i? H" #ªQ #®B ç°+ +

M;¼+ HQM; M"v +?QM? H"K >" EB i ç® F} p¬ +MM;X

Gw .QÆM; +Q|B iQ- M|B,

@ EB i + - ?®B ?"M Km°M `²B- M? Km®M t2K ç M +?¶ i¬B K" t2K- M;¼+ HQM; M"v
b€+?X

L;¼+ GQM; F?B î i` M ?bM?ªM? H"Ti? Gw .QÆM; M?bM ` bU K„ H +O M| M?QM
+ªK M?"M F?¬M; çQÊ+ F?Q i? mv pk +O L;¼+ GQM; K M; H¢B- /QÈB ?bM?ªM? M
+,M #ªM F?¬M; i? +ªK M?"M çQÊ+ M?[M; i?S F?€+X

@ æ•v H" + "m M|B p"v- çÊB K°i H€i- i`î p i¬B +?mv M iÈB +?¶ + "m î +ÁM +| `QÊm

>" EB i H"TiS+ ;"i ç-m- M|B iÈB `QÊm H¢B M?È ç M ç K i`,M; pÈB `QÊm M;QM- +?
+| bS+ ?'T /šM p¬ +MM;X

@ E?¬M; p'M ç - M?QM; K¶B H-M +?d # +®+ i?¬B- M?B m F?¬M; +| ç•mX

@ # +®+ i?b # +®+- +?9M; i +| i? ç`M? ` X

>" EB i ;"i ç-m `²B M? M?"M; M?„K K„iX

>" EB i #B i- Gw .QÆM; #•v ;B| K¶B M; "v +| i? +?mv M ?| HQ¢B `QÊm M"v +| ?¢
;B| +?d +| K°i +?ûM /¢ [m M;- +?ûM F?€+ H" +?¶ H½Q ;B iYX çQ¢M i?|B ;B M M"v
M€Q M?B iX

" M +¢M? +ÁM +| M;QÌB ;BÈB i?B m- b| p"Q i?¢+? ?-m K M; H¢B M?[M; p" M K v ;b
p" F?ûQ HûQ H"K M;QÌB M;?2 p¬ +MM; T?'M F?Q+?X

M?[M; M;QÌB M"v M?bM i?'v i?¢+? ?-m i?b iU M;mv M +¬M; ¢S+ p"Q ?ÁK +¬M; ¢S
HÈM K M? ;B€ M?Ä ¢ m +| - +?d +¬M M?bM p"Q ?ÁK +¬M; ¢S+ +kM; #B i ¢QÊ+ M;"v
?-m +?„+ +?„M F?¬M; i²BX

>¬K M v KMM; b€m- +kM; F?¬M; ¢¬M; H„K- KMM; K°i M;?2 M|B t T?"M; MY iB M;
?-m- #•v ;B| +?d t T?"M; K'v T?9i HB M iÈB HQÊi #¼M Gw .QÆM;X

h?¢+? ?-m M"v i¬M; `i ¢€M; v m ¢†+ #B i H" ¢¬m M| - pb #` b| M?B m M M #` M?
?ÆM M?[M; +?¶ F?€+X

æ¬m M?Q p"v #'i F€ M;QÌB M"Q M?bM i?'v ¢ m Km®M b|X

>" a M a M ¢ M; b| i`QÈ+ K†i- +QÌB ? ? #Ä M;•M T?B m p"Q `²B ¢B ` - K'v M;QÌB
.QÆM; b| p"Q KÈB T?€i ?B M ¢¬m iB m i?¢+? ?-m M|M; ?-K ?"T H"K Gw .QÆM; F

@ æB i?¬BX

a| i?¢+? ?-m tQM; HB M ¢B p"Q +?M - iB m i?¢+? ?-m M"v +| i? H"K +?Q K¼B M;
K¼B M;QÌB pmB p ?ÆMX

E?B b| i?¢+? ?-m Gw .QÆM; F?¬M; FB K +? ¢QÊ+ HB M KÎ M,M; HU+ ¢†+ i?M [m

E i [mª [m M b€i +?Q i?'v F?¬M; M;Q" B /U ¢Q€M +O Gw .QÆM;- iB m i?¢+? ?-m
#bM? i?QÌM; F?¬M; +| ¢†+ #B i ;b- M?QM; iB m i?¢+? ?-m i` M M;QÌB +| `i M?B
+| ¢¬m M,KX

@ Gw .QÆM;- 2K Km®M ,M KSi [mªX

>" :B G° ¢°i M?B M +?¢v ¢ M # M Gw .QÆM; +?d +Y ?"M; #€M KSi [mª- M?[M; M;
M?bM i?'v ?"M; KSi [mª H" H'v K°i tB MX

@ æQÊ+- i¬B ¢B Km +?Q K¼B M;QÌBX Gw .QÆM; +QÌB +QÌB- K'v ¢S i` +kM; `Q

>" EB i #bM? i?QÌM; +| +?9i M;?B K i9+ K¼B M;QÌB ¢ m +| +?9i FQM? bÊ pÈB M'
¢M pÈB >" EB i M?QM; F?B Km®M Km i?S ;b ¢ m ibK Gw .QÆM;- Gw .QÆM; +ÁM

J°i H9+- K'v ¢S HÈM M?Ä K¶B M;QÌB ¢QÊ+ K°i tB M KSi [mª- K'v ¢S i` ¢„+ w +¬

"¬M M"v >" EB i +kM; F?¬M; M;Q¢B H - M?bM tB M KSi [mª i` M i v- >" EB i H„+ ¢
K°i +€B- M? `i H•m `²B F?¬M; +| +ªK M?"M pmB p +O i?ÌB 'm i?ÆM?Q p"vX

"ªM i?•M H" +QM i`QÎM;- im´B +ÁM i` H¢B Î +?S+ p` + Q- €T HU+ i` M M;QÌB F?¬
bQ pÈB K'v i?9+ i?9+ +ÁM M?B m ?ÆM K°i +?9iX

L;QÌB Î +?M æ¬M; L?¢+ F?¬M; Qi- ¢†+ b„+ M?'i pšM H" K'v [m¬v Î +Y +?M - M;Q
?"M; #€M M?[M; i?S ¢² +´X

" M +¢M? #¼M Gw .QÆM; +| K'v M;QÌB MQÈ+ M;Q" B- M?[M; M;QÌB MQÈ+ M;Q" B
[m€M M?Ä - Î [m€M M?Ä +| `i M?B m M;QÌB #€M ;®K bS ?Q†+ i? M? ¢²M; F?Q- M
i®i- +?d +| i? HW M;QÌB MQÈ+ M;Q" B ?Q†+ M?[M; M;QÌB F?¬M; #B i- +ÁM M?[M
i? HW ¢QÊ+X

Gw .QÆM; M?bM M?[M; [m¬v ?"M; K°i +€B b m ¢| H„+ ¢¬m +QÌB- Gw .QÆM; +ÁM M
M"v i` M iB pB- F?¬M; M;| ¢ M "„+ EBM? +kM; +ÁM +|X

@ LQ- LQ- ¢„i [m€- ¢„i [m€5

"¼M Gw .QÆM; ¢ M; ¢B- i?'v K°i M;QÌB MQÈ+ M;Q" B i| + p" M; K„i t M? T?Q i`QÈ
M? i ?ÆB +SM; F?B M|B +ÁM tm'i ?B M K'v iW iB M; M?X

@ :B€ M"v- K°i T?¬M iB M F?¬M; QiX

æSM; # M M; Q" B H" K°i M; QìB i`mM; MB M F?QªM; #®M KQÆB im´B- M?bM i`¬M;
;ÈK M?Q M; QìB MQÈ+ M; Q" B FB - K¢M? K) i?Ä i?m" M; B€ +ªX

@ æB M`²B- çB M`²B- M? çB M`²BX

L; QìB MQÈ+ M; Q" B M|B K'v +•m- M; QìB i`mM; MB M FB +, M #ªM F?¬M; i? K ç w
M M|B K'v +•m- p, M; K'v +•m M"v tQM; HB M çB F?ÄBX

L; QìB i`mM; MB M #`v +€B [m€M`'i çÆM; BªM- i` M [m-v +| K°i i? M? FB K +´ ç
F?€+- M; QìB tmM; [m M? M?bM M? ç-v bU F?BM? #dX

@ Gw .QÆM; - +?9M; i çB t2K t2KX oQÆM; :B B :B B FûQ i v Gw .QÆM; - M? M?"

oQÆM; :B B :B B T?€i?B M Gw .QÆM; ç m`'i +?9 wiÈB M; QìB MQÈ+ M; Q" B # M
.QÆM; Mªv` K°i w FB M- ç®B pÈB M?[M; i?S M"v oQÆM; :B B :B B F?¬M; +| ?SM

Gw .QÆM; [m v ç-m M?bM oQÆM; :B B :B B ;"i ç-m +QìB- K'v M; QìB M?" +`M? F?

h? M? FB K +´ î [m-v ?"M; FB`'i /"B F?QªM; K°i Kûi? B- i? M? FB K M"v /"B ?B K
TªB H" M; QìB + Q i?b F?¬M; i? /MM; çQÈ+ i? M? FB K M"vX

L?bM i? M? FB K /"B MK +QìB i` M K†i Gw .QÆM; /-M K'i çB- + m K"v H¢B b„ + K†

ddRX *?QÆM; ded, EB K L"v *| h M * M hQÆM;

@ Gw .QÆM; - i? M? FB K M"v +| ;b ç†+ #B i`\

L?bM i?-M b„+ Gw .QÆM; pQÆM; :B B :B B ?ÄB M?Ä K°i +•m- pQÆM; :B B :B B F
i`bM? ç° +O Gw .QÆM; - H"K i?-M b„+ +O Gw .QÆM; i? v ç´B +?„+ +?„M F?¬M; T

@ s2K ç½`²B M|B b mX

Gw .QÆM; H„+ ç-m iB M H M K'v #QÈ+- M;²B # M [m-v ?"M; t2K i? M? FB K +´ i`C

L; QìB ç" M ¬M; i`mM; MB M +O [m-v ?"M; FB +?d M?bM Gw .QÆM; K°i +€B b m
i`QÈ+- /QìM; M?Q i'i +ª i?S M"v ç m F?¬M; HB M [m M iÈB M? i X

EB K M"v M; Q" B`'i /"B` +ÁM +| +ªK ;B€+`'i H¢- M?QM; i?•M FB K +| +?9i +´ tQ
H" K°i FB K +´ Kî i?ìB M?QM; i?ìB M"Q i?b +?Q çQ€M` çQÈ+X

Gw .QÆM; M?bM F„ i` M /QÈB ?ÆB + m K"v H¢BX

EB K p" pÄ FB K ç m K"m ç2M- M^K v M î ç| t2K` `i #bM? i?QìM; M?QM; H¢B H"K
;B€+ F€ H¢- +ªK ;B€+ M"v`'i H¢; B®M; M?Q K°i M; QìB çÆM ç°+`'i H•m`²B

h? M? FB K M"v +| +?9i F€ H¢X

ç•v H" +€+? M; ?o ?B M i¢B +O Gw .QÆM; - M? pšM +ÁM +?Q Kî M, M; HU+ ç†+ i?
i?ìB F?„+ +m®B +MM; M? KÈB Kî M, M; HU+ ç†+ i?M ç iB M ?"M? FB K +?SM; - bÈ
b) F?¬M; +ÁM ?SM; i?9 M[X

@ Gw .QÆM; - ç•v H" i? M? FB K ;b p"v\

>" EB i +kM; M;²B tm®M; +ÁM i?Á i v` +?d +?d i? M? FB K #`v i`QÈ+ K†i- i` M K

L|B ç M ç² +´ H"K >" EB i +ªK ;B€+`'i i?•M i?B i- K°i H" /'m çÄ- ? B H" FB K +´ - /
K" #ªM i?•M M? +?¼M- +m®B +MM; H KWM; i?¼ i†M; +?Q H½Q ;B iY H"K H½Q ;

J" FB K +´ H¢B H" i?S ççi çQÈ+ HÈM M?'i K" >" EB i +MM; Gw .QÆM; ;B[- i?-M
hMM; EB K L?"i "ªM ç m H" M? i" M K„i M?bM i?'vX

*´ FB K K¼B M; QìB F?¬M; t2K i`¼M; >" EB i +kM; +| +?9i ?SM; i?9X

@ h¬B F?¬M; #B i i¬B +kM; M?bM` ç•v H" FB K ;bX Gw .QÆM; H„+ ç-m >" EB i ?
i? M? FB K +´ FB X

h`bM? ç° +O Gw .QÆM; M? p¬ +MM; `ä- i?S Gw .QÆM; M?bM F?¬M; +?m~M i?b p
 EB K ;b M?bM F?¬M; #B i b Q\ >` a M a M ç°i M?B M iB M H¢B +?d i? M? FB K p`
 @ «M; +?O- i? M? FB K M`v +| i? KÎ` t2K F?¬M;\
 >` a M a M #bM? i?QÌM; t2K` HÈM HÈM M?QM; H`K pB + F?¬M; H¶ K½M; - +¬ +k
 çQÊ+ iMv i v H`v ç²X
 «M; +?O ;"i ç-m M|B,
 @ *| i? X
 «M; +?O M|B `i çÆM ;BªM M?QM; ?Q`M iQ`M #B m H°` w iS >` a M a M F?¬M; F
 `9i FB K`X
 EB K`9i` F?ÄB pÄ F?¬M; +| K°i •K i? M? ;b M?QM; Gw .QÆM; H`T iS+ i`ÊM i`ÁM
 J`v +?O [m-v tmM; [m M? H°` €M? K„i ;?2M i}- i? M? FB K M`v >` a M a M F?¬M;
 `9i` - i`QÊ+ ç| `i M?B m M; QÌB M?bM i?`v FB K`9i`X
 EB K`9i` ç2M imv M- # M i` M F?¬M; +| #'i F€ K`m b„+ p i bQÊ+ M`Q- FB K ç2M
 >` a M a M i?"K +?Q H` Gw .QÆM; ç m ;†T H-M ç-m iB MX
 æ2M +kM; #`v` `²B- FB K M`v H` FB K p¬ T?QM; - FB m p¬ T?QM; M`v +ÁM F?¬M;
 FB K F?¬M; +| F? B T?QM; - ç•v H` FB K p¬ T?QM; i?U+ bU- M m F?¬M; T?ªB H` p
 M; QÌB H¢B iQÌM; FB K M`v H` K°i F?®B b„i ç2MX
 @ s`m i? 5
 >` a M a M + m K`v ç†i i? M? FB K H M i v Gw .QÆM; H¢B çSM; # M +¢M? GQm *C
 @ *?` a M a M- FB K t`m [m€X
 >` :B G° +kM; F m H M K°i iB M; - +QM i` B i?QÌM; i?Q+? +?ÆB FB K M?QM; M?
 M`v +?d +| w M; ?o Km®M K`i çBX
 Gw .QÆM; +-K i? M? FB K H¢B t2K F„ +`M; X
 J`m FB K H` K`m ç2M- M?QM; F?¬M; T?ªB ç2M #bM? i?QÌM; - M?bM F„ i` M i?QÊM
 h` M i?•M FB K K`m ç2M +kM; F?¬M; +| p i iQ+? ;b- FB K K†+ /M p¬ T?QM; M?QM
 ;B€+ M?Q K°i i? M? FB KX
 L?Q M? m- FB K M`v i?•M FB K +kM; K M; T?QM; +€+? +´ tQ - M?Q K°i p`i +´- M
 .QÆM; pšM F?¬M; M|B çQÊ+ `®i +m°+ H` Î i`B m ç¢B M`QX
 @ EB K M`v +| i M ;b F?¬M;\
 Gw .QÆM; ç M; Km®M KÎ M,M; HU+ ç†+ i?M` FB K i` >` EB i ç°i M?B M ?ÄB ¬M
 M; ?2 +kM; M; ~M; ç-m M?bM ¬M; +?O [m-v X
 L; ?2 +•m ?ÄB +O >` EB i K„i ¬M; +?O [m-v b€M; H M- i` M K†i +ÁM +| +?9i iU ?`C
 >` EB i p` Gw .QÆM; M?bM ¬M; i - M; QÌB M`v [m K`v T?9i KÈB i`ª HÌB +•m ?ÄB >
 KÎ KB M; ç½ H`K >` EB i +ÁM +| Gw .QÆM; M; ¢+ M?B M K°i i`"MX
 @ h? M? FB K M`v +| i M- i? M? FB K M`v i M * M hQÆM; - +O p` ç¢B bQ i?ÌB +?B
 J¢+ h` M?QM; ç€M; iB + FB K J¢+ h` #` i?`i i`mv M iÈB M v +?d +ÁM HQm H¢B FB
 «M; +?O [m-v +?¬K +?"K M|B- >` EB i ç M; +QÌB #¶M; i`Î M M ;QÊM; ;¢Q- Gw .Q
 oQÆM; :B B :B B M; •v M; QÌB M?bM ¬M; +?O [m-v Km®M +QÌB M?QM; FbK +? X
 @ * M hQÆM; \ h¢B b Q M? F?¬M; M|B ç•v H` >B M oB M h?¬M FB K\
 >` a M a M F?¬M; +?`m çQÊ+ F m H M K°i iB M; - # M +¢M? K`v +?O [m-v i` M K†i

EB K M"v F?¬M; T?ªB H-M ç-m iB M`9i` - K'v M; QÌB tmM; [m M? bÈK M?bM i?'v
FB K M"v +kM; F?¬M; T?ªB H" H-M ç-m M; ?2 i?'vX

h` M i?U+ i #„i ç-m iW KMM; K°i M; QÌB M"v ç½ K M; i? M? FB K M"v iÈB [m-v M"v
KQÌB M; QÌB ç½ ?ÄB i M +O i? M? FB K M"v- K¶B H-M +?O [m-v #€M FB K ç m +
HÌB M?Q p"vX

G9+ ç-m ?¼ +ÁM +ªK ;B€+ #m²M +QÌB- M?B m H-M [m€ ?¼ +ªK i?'v p¬ p` K'v ¬M;
M?Q H" i M M;®+X

L; QÌB ç" M ¬M; i`mM; MB M #€M FB K +~M i?"M M?bM >" a M a M K°i +€B ç°i M?B

@ E?¬M; - ç•v H" * M hQÆM; - M¶ F?¬M; T?ªB H" >mv M oB M h?¬M EB KX

>" a M a M ?€ KB M; iQ- F?¬M; M¶B M M HÌBX

@ Gw .QÆM; i¬B M?bM M; QÌB M"v +¶ p +¶ p'M ç - ? v H" +?9M; i çB i?¬BX

>" a M a M H¢B M;²B tm®M; M¶B M?Ä pÈB Gw .QÆM; K°i +•m- H9+ M¶B +ÁM M?bM
M"v M´B M¶M;X

@ Gw .QÆM; - >" a M a M M¶B ç9M; ç'v +?9M; i çB i?¬BX

oQÆM; :B :B B +kM; M¶B i?2Q- M; QÌB M"v +kM; H"K +¬ +¶ +ªK ;B€+ F?¬M; #bM?

Gw .QÆM; H„+ ç-m M¶B,

@ æWM; p°B- ç M? t2K t2KX

Gw .QÆM; F?¬M; iBM HÌB M; QÌB M"v M¶B M?QM; i? M? FB K M"v H" ç² +´ i?b ç9M
+¶ i? +QB H" ç² +´ `²B- #B M i" T K°i +•m +?mv M ? v +¶ i? HW i?B M ?¢ çQÊ+X

L?QM; ç•v H" i?¬M FB K * M hQÆM; - çWM; M¶B #¼M ?¼ Gw .QÆM; ç-m iB M F?¬M
? B i? M? FB K M´B iB M; * M hQÆM; i? M? FB K ç¶ p" i? M? FB K M"v F?¬M; +¶ +

Gw .QÆM; #•v ;BÌ Î H¢B +kM; +?d ç t2K K°i +€+? +?B iB i ç T?€M çQ€M MB M ç¢

*?d /U p"Q M?½M HU+ ç®B pÈB K°i +´ p"i F?¬M; +¶ #'i F€ ç†+ i`QM; M"Q K" T?€M
T?ªB H" pB + / - çB m M"v T?ªB /MM; M,M; HU+ +?mv M M; ?B T M?B m ?ÆM p" T?

"bM? i?QÌM; Gw .QÆM; F?¬M; ? v ;†T M?[M; p"i F?¬M; i? T?€M çQ€M` MB M ç¢
ç M? FB K i` #ªM i?•M K°i +?9iX

L?bM i? M? FB K /`B Gw .QÆM; H¢B H„+ ç-mX

EB K M"v F?¬M; T?ªB i?ÌB h? M?- i?•M FB K p" pÄ FB K H¢B F?¬M; +¶ i?Q€i` ç n
pÄ FB K t2K` ``i #bM? i?QÌM; +kM; ``i i`ÆM M?QM; /`B `²M; F?¬M; T?ªB H" ç†+ i

JBM?- L;mv M- h®M; - æQÌM;X

J'v i`B m ç¢B M"v +kM; ç m #` Gw .QÆM; T?O ç`M? F?¬M; T?ªB- #•v ;BÌ Gw .QÆ
+m°+ H" +´ FB K i?ÌB F€ M"Q- +kM; +?d +¶ i? /MM; T?QÆM; T?€T HQ¢B i`WX

h?'v Gw .QÆM; F?¬M; çB oQÆM; :B B :B B p" >" a M a M +kM; F?¬M; ;BK+ M[-
M?bM FB K /`B i`QM; i v Gw .QÆM; - >" a M a M +¶ ?SM; i?9 M?bM M?[M; bªM T?~

L?bM i? M? FB K /`B Gw .QÆM; HB M iK+ + m K"vX

h? M? FB K M"v iW i?ÌB h-M ç M M v ç m #` M? HQ¢B i`W- i?¬M; [m T?QÆM; T?
M"v ç m F?¬M; T?M ?ÊT çB m M"v +kM; +?QM? H" M¶B +?Q M m ç M #•v ;BÌ Gw .Q
FB K M"v H" FB K +´ i`QÊ+ i?ÌB h-MX

EB K +´ i`QÊ+ i`B m h-M ç m H" FB K h? M? æ²M; - FB K ç2M p" F€ [m†+ M?Q p"v
i?'v # Q ;BÌX

G„+ H„+ ç-m Gw .QÆM; iW iW KÎ M,M; HU+ ç†+ i?M- ?bM?ªM? H" T i? H B tm'i?E

Ji i?QÌM; F?¬M; i? M"Q çQ€M çQÊ+` MB M ç¢B +?d +| i? /U p"Q M,M; HU+ ç†+
.QÈB ?bM? °M? H"Ti? iQ" M #° i? M? FB K çQÊ+ i? ?B M` - M?bM i¬M; H¶ ®M;
+MM; M; ¢+ M?B MX

h? M? FB K /"B M"v +| M?B m i¬M; H¶ ®M; K" +ÁM +| K"m p" M; X

h?2Q H¶ ®M; FQM? iQM? iQ€M K"m p" M; M?¢i T?°B [m i` M K°i M; ?bM M, K- K"m
M, K- K"m p" M; i?šK H" F?Q°M; ? B M; ?bM ç M # M; ?bM M, KX

h? M? FB K M"v +ÁM +| M? [M; T?¬M Gw .QÆM; çQ€M +kM; F?¬M; b B b|i H„K- [m
?Q†+ ç¬m *?B M Zm®+X

æ•v +kM; +| i? M|B- ç•v H" K°i i? M? FB K +´ +?•M +?QM?X

L?QM; çB m H"K +?Q Gw .QÆM; i?'v F€ H¢ M?'i H" i?•M FB K ç2M M?Q i? X

h?•M FB K F?¬M; T?°B b„i #bM? i?QÌM; - +kM; F?¬M; T?°B i? M? ç²M; - H" i?S Gw
i?•M FB K +ÁM +| K°i +€B H¶- +€B H¶ F?¬M; HÈM # M i`QM; ç m H" +?'i /`+? K"m
+kM; +?Q iWM; ;†T # Q ;BÌX

EB K +´ M"v Gw .QÆM; F?¬M; T?°B +?Q ;†T # Q ;BÌ h`¢K G¬ p" L; Q h`QÌM; i` M
p"v- +kM; +| i? M|B ? B i? M? FB K M"v ç m +MM; K°i i?ÌB ç¢B M?QM; i? M? FB K
+?9i +´ [m€B- Gw .QÆM; /QÈB bU ;B9T çÐ +O M,M; HU+ ç†+ i?M +kM; F?¬M; M?I

"B m ?B M +O Gw .QÆM; +kM; /¬M /¬M i? v ç´B- i? M? FB K M"v +?Q /M F?¬M; T?
+?„M F?¬M; T?°B H" +´ FB K F?¬M; +| iB M; i, K; b- Gw .QÆM; +kM; +| +°K ;B€+ /O
+?„M +| H B H`+? K" +ÁM +| `i M?B m #Q K"i K" ?B M i¢B M? F?¬M; #B iX

@ Gw .QÆM; - + "m b Q p"v\

>" EB i ç°i M?B M M|B K°i +•m- Gw .QÆM; ç M; M?bM i? M? FB K M?QM; i?¬M b„-
H¢ H"K >" EB i F?¬M; +?`m çQÊ+ ?ÄB K°i +•mX

@ E?¬M; - F?¬M; b Q- ¬M; +?O- i? M? FB K M"v # Q M?B m iB M\

Gw .QÆM; H„+ ç¬m- +?Q FB K p"Q pÄ- çSM; H M- +QÌB ?ÄB ¬M; +?O K°i +•mX

ddkX *?QÆM; de3, E æB M "€M EB K

L; ?2 Gw .QÆM; ?ÄB ;B€- ¬M; +?O [m¬v çSM; i?šM; M; QÌB H M #B m ?B M M; ?B K

J'v [m¬v M?Ä # M +¢M? +| K'v M; QÌB +QÌB +QÌB- i` M K†i #¼M ç¬v +?9i +QB i?Q
i?'v M?B m /€M; p M"v +O ¬M; +?O M"v M?QM; F i [mª +?„+ +?„M ;B®M; M? m H
i?¬BX

>" EB i- #¼M oQÆM; :B B :B B +kM; M?bM Gw .QÆM; X

EB K /"B M?Q p"v #¼M ?¼ B +kM; i?'v t'm- i?U+` +kM; F?¬M; M; Ì Gw .QÆM; H¢
p"vX

>" EB i ç|M FB K iW i`QM; i v Gw .QÆM; M?bM F„+m®B +MM; H¢B H„+ ç¬mX

@ hB m ?mvM? ç - ç•v H" FB K +´ * M hQÆM; ;B i`mv M +O i¬B- p®M H" ç²; B i
F?¬M; +ÁM +€+? M"Q F?€+ KÈB T?°B ç2K ç²; B i`mv M çB #€M- i?"i ?´ i? M pÈB

*?O [m€M +?Q M|B ;B€ K" +ÁM ;BÈB i?B m HBM? iBM? H"K Gw .QÆM; + m K"v H

Gw .QÆM; pW Km®M M|B ¬M; +?O H¢B Ð /Ð` K/Ð2 ¬M9`Q%...É0 y3ÐK¬M0°ŠÀÐ €@

- Đừng nói còn tốt hơn, rốt cuộc ai ngốc không biết nữa, kiếm này tôi nhất định phải kiểm tra lai lịch, Lý Dương buồn bực sờ mũi lại giơ thanh kiếm trên tay lên.

Lý Dương vốn không quan tâm tới thanh kiếm này nhưng bị mấy người kia làm cho anh thực sự muốn tìm ra lai lịch chính xác của thanh kiếm này không cần mười thanh kiếm nổi tiếng như thế chỉ cần là thanh kiếm tốt có gia truyền là được, thanh cổ kiếm này giá trị có thể trên ba mươi vạn.

- He he, được, tôi đợi câu này của cậu.

Hà Kiệt lại cười một tiếng, Lý Dương ngẩng đầu nhìn anh một cái tức giận.

Hà Kiệt cũng điệu bộ nhìn Lý Dương, Hà Kiệt mở cở trong bụng.

Đi được một lúc là tới trước điện chính của chùa Đông Nhạc, chùa Đông Nhạc tổng cộng có ba thần chi giữa là đại đế Đông Nhạc, đây cũng là nguồn gốc cái tên của chùa Đông Nhạc.

Tượng ở Đại đế Đông Nhạc rất cao bày ở trung tâm, rất nhiều người thắp hương cúng vái, bên cạnh còn có người trong chùa giải đoán tụng kinh, những ngày này cũng là lúc mọi người thắp hương nhiều nhất.

Hà San San ban này còn cười to, tới trong điện lập tức nghiêm túc hẳn, dáng vẻ rất nghiêm trang, không có một chút đùa cợt nào nữa.

Lý Dương cũng phải kinh ngạc với tốc độ thay đổi nét mặt của đứa trẻ này, lắc đầu lên thắp hương với mọi người.

Chùa Đông Nhạc có ba thần chi nhưng chỉ mở hai, một là đại đế Đông Nhạc hai là Hỉ Thần.

Hỉ Thần vốn là nơi mai mối, ở đây là nơi linh thiêng biểu hiện cái nhân duyên.

Người trẻ khẩn Hỉ Thần rất nhiều, rất nhiều người trẻ quỳ ở đây cầu khẩn.

Vương Giai Giai cũng không phải là ngoại lệ, kéo tay Lý Dương cùng quỳ xuống, cô cầu khẩn điều gì Lý Dương không hề biết.

Hà San San cũng quỳ xuống, Hà Kiệt đứng bên hiếu kỳ nhìn xung quanh, Hà Kiệt sớm có gia đình, quỳ ở chỗ thần cầu duyên này hay không cũng không vấn đề gì.

Ba thần chi bái hai còn một vì gần đây có sự chỉnh sửa rất lớn không còn hình dạng như ban đầu làm Hà San San còn đang nghi hoặc.

Thần thứ ba của chùa Đông Nhạc là “mười hai Từ”, cũng là Diêm La bảo điện trong truyền thuyết, không khí ở đó khác so với Hỉ Thần Từ. Người Trung Quốc rất nhiều người tin vào thuyết luân hồi, nên thờ cúng Diêm La Vương cũng không ít, nhưng sau khi xảy ra chuyện lớn đã sửa lại triệt để.

Điện Diêm La Bảo của chùa Đông Nhạc trông khá đáng sợ, trên núi dao dưới nổi chảo, cửa lớn, hình tượng điêu khắc mài và cắt răng lưỡi đều có, đã có người thấy cảnh này trên tivi.

Cảnh tượng đáng sợ này rất thật, có lần có một vị khách yếu tim tới đây nhìn thấy những bức tượng hung dữ này rất sợ hãi càng sợ càng có cảm giác thật.

Không may anh ta xui xẻo trong lúc sợ hãi không cẩn thận đã làm mất một cái vòng, cái vòng đó trên tay một tên trộm lúc đó tên trộm giơ tay lên vòng liền kêu lên.

Cũng may, chiếc vòng này trên cổ vị khách còn chưa nhắc tới vị khách, vị khách này bị dọa một trận ở đó cuối cùng không đợi người ta cỡi ra cho anh đã bị dọa chết ngất ở đó.

Đây là việc có thật, chùa Đông Nhạc đã dọa sợ rất nhiều người vì việc này ảnh hưởng quá lớn nên điện Diêm La Bảo cũng đáng sợ, sau này bộ văn hóa có sửa đổi làm ở đây thay đổi mới có bảy mươi hai ti của ngày hôm nay.

Lý Dương vừa nghe điều này từ Bạch Minh nên nói lại cho mọi người nghe.

Sau khi nghe Lý Dương kể câu chuyện này thì mặc dù đại điện đã bật đèn sáng bọn Hà Gia Lộ vẫn không kìm chế được dựa vào người Lý Dương.

Đại diện này hoặc là thời gian cung phụng thần khá lâu cũng có thể là vì có người chết nên làm cho mọi người có cảm giác rùng mình, sợ hãi.

Đi dạo qua ba đại diện, cũng sắp hết buổi sáng ở chùa ăn rất nhiều món đặc trưng của Bắc Kinh, buổi chiều lại đi xem biểu diễn cà kheo.

Đến hơn bốn giờ chiều Hà Kiệt và Lý Dương mới cảm thấy mệt, cả đoàn kéo nhau về.

Chỗ lão gia tử buổi chiều rất ít người, về đến nhà mấy người ngồi uống trà sau đó nằm ra ghế sofa.

- Lý ca, lão gia tử gọi anh lên.

Lưu Cương bước tới bên Lý Dương nói nhỏ một câu, lúc này Lý Dương cũng nằm trên ghế sofa, hôm nay đi bộ cả ngày làm anh mệt.

- Lão gia tử, được, tôi lên đây.

Lý Dương hơi ngạc nhiên, lập tức ngồi thẳng lưng lại nhìn thanh kiếm dài trên tay – được, tôi đi ngay.

Cho dù lão gia tử không tìm anh anh cũng muốn tìm tới lão gia tử. thanh kiếm dài này Lý Dương có cảm giác chắc chắn là thanh kiếm cổ có lai lịch, anh không nhìn ra được lai lịch của cây kiếm nhưng không có nghĩa là người khác không biết, đi hỏi lão gia tử xem là hợp lý nhất.

Lý Dương đứng lên, chào Hà Kiệt rồi lên tầng hai, khi đi còn mang theo thanh kiếm dài.

Thư phòng tầng hai đóng cửa kín, Lý Dương nghĩ ngợi một lúc sau đó gõ cửa.

Những ngày này trong nhà thường xuyên có khách, có một số khách là nhân vật đã xuất hiện trên ti vi, cho dù Lý Dương chưa gặp qua nhưng mỗi lần nghe đến thân phận của họ Lý Dương cũng đều ngạc nhiên, thời gian này Lý Dương không dám tùy tiện vào thư phòng của lão gia tử.

- Vào đi.

Giọng nói của lão gia tử rất nhanh vọng lại, Lý Dương lập tức mở cửa bước vào, lão gia tử một mình đang ngồi bên ghế sofa, Lý Dương vào lão gia tử còn quay đầu lại cười ha ha nhìn Lý Dương.

- Về rồi à? Tay cầm gì vậy?

Lão gia tử nhìn thấy thanh kiếm dài trên tay Lý Dương, cười ha ha hỏi một câu, khi hỏi còn đặt một số giấy tờ lên trên bàn.

- Thần kiếm Can Tương, lão gia tử ngài nhìn xem thế nào?

Lý Dương bước vào tiện tay đóng cửa, khi vào Lý Dương đột nhiên nhớ đến những lời ông chủ quầy nói, cho dù thật hay không thật cũng đùa với lão gia tử một chút.

774. Chương 770: Ngọc Tỷ Truyền Quốc

- Đây chính là thần kiếm Can Tương mà cậu nói?

Lão gia tử chỉ thanh kiếm dài vừa rút ra, dở khóc dở cười nhìn Lý Dương.

Lão gia tử không ngờ Lý Dương cũng có thể đùa với ông, thanh kiếm đen thui này không có hình dáng của một thanh kiếm nổi tiếng gì lại còn nói là thần kiếm Can Tương.

Lý Dương ngồi bên cạnh lão gia tử cười cười nói:

- Thần kiếm Can Tương là người bán kiếm nói, lão gia tử ngài xem kỹ rồi hãy nói.

Phản ứng của lão gia tử đúng như anh dự đoán, kiếm này có phải là Can Tương không không quan trọng, Lý Dương phải làm là tìm ra lai lịch của thanh kiếm này, chỉ cần thanh kiếm này có lai lịch khác thường thì lần này anh không thiệt, chưa biết chừng còn mua hời.

Lão gia tử ngạc nhiên nhìn Lý Dương một cái rồi quay đầu xem kỹ thanh kiếm.

Lão gia tử quá hiểu Lý Dương, Lý Dương để ông xem chắc chắn là có nguyên nhân, lúc này lão gia tử cũng cảm thấy hiểu kỳ.

Nhìn thanh kiếm sự ngạc nhiên trong mắt lão gia tử càng ngày càng cao, lông mày cau lại.

Qua mấy phút, lão gia tử mới ngẩng đầu nhẹ nhàng nói:

- Là kiếm cổ thời Xuân Thu Chiến Quốc, nhưng hình dáng kiếm thực sự rất kỳ quặc, ta xem qua nhiều ghi chép kiếm cổ nhưng vẫn chưa thấy kiếm như vậy, còn nữa thân kiếm cũng rất kỳ quặc, không phải là thanh sắt bình thường, cụ thể có lợi hại như thế nào thì tôi không nhìn ra.

Lão gia tử vừa nói vừa lắc đầu, Lý Dương lập tức tròn mắt vô cùng khâm phục nhìn lão gia tử.

Tất cả điều này Lý Dương cũng biết nhưng là do anh sử dụng năng lực đặc thù, còn lão gia tử là dựa vào mắt của ông.

- Trước tiên không nói thanh kiếm này, việc này tôi phải nói với cậu một chút.

Lão gia tử cho kiếm vào bao lại đặt sang một bên, cười nhìn Lý Dương, Lý Dương vội vàng ngồi thẳng lưng khi lão gia tử tỏ vẻ như vậy nghĩa là có chuyện quan trọng cần dặn dò.

- Cậu xem cái này trước.

Lão gia tử gõ tay xuống bàn, trên bàn vừa đặt tập giấy tờ, đẩy tập giấy tờ sang bên Lý Dương, Lý Dương vội vàng cầm lên lật lật xem.

Tập giấy tờ ghi chép này rất đơn giản cũng chỉ có một trang giấy, toàn bộ chỉ có mấy trăm chữ.

Mấy trăm chữ này Lý Dương rất nhanh nhìn xong, Lý Dương ngẩn đầu đầy sự nghi hoặc nhìn lão gia tử nhẹ nhàng nói:

- Ngọc Tỷ truyền quốc, lão gia tử, đây là chuyện gì vậy?

Số giấy tờ này ghi chỉ là một tin tức hoặc có thể nói là tình báo. Gia tộc Tam Tỉnh Nhật Bản gần đây bí mật nhận được một bảo ngọc đến từ Trung Quốc, sau khi thẩm định bảo bối này là Ngọc Tỷ truyền quốc sớm nhất của Trung Quốc.

Tin này vẫn chưa truyền đi nhưng ở Nhật Bản rất nhiều người tầng lớp thượng lưu đã biết rồi, còn có một số gia tộc muốn chúc mừng gia tộc Tam Tỉnh họ có được bảo bối này.

Lão gia tử cười cười, nói:

- Không biết họ từ đâu tìm được đồ dorm này đồ linh tinh kia còn được coi là bảo bối thật.

- Hóa ra là đồ dorm.

Lý Dương cũng gật đầu, trong lòng nghi hoặc rất nhiều.

Việc Ngọc tỷ truyền quốc được quốc gia tìm thấy Lý Dương nghe lão gia tử nói qua, lúc đầu anh còn tưởng là ngọc tỷ truyền quốc bị đánh cắp, thất truyền ở Nhật Bản, ngọc tỷ truyền quốc bị mất làm Lý Dương bị dọa một trận. Bây giờ anh mới hiểu là bản thân hiểu sai rồi, thứ này vẫn chưa mất.

Nghĩ là như vậy nhưng bảo ngọc quan trọng như vậy thực sự mất rồi thì nhân viên bảo an quốc gia chắc tìm thấy đường dây, xem mất ở chỗ nào.

Lão gia tử lắc đầu lại cười nói:

- Có được ngọc Tỷ dorm này lại còn lớn tiếng tuyên bố, anh ta phải mang ngọc tỷ đi tham gia đại hội thẩm định quốc tế tổ chức ở Canada, phải làm cho tất cả những người dân Trung Quốc thấy ngọc tỷ đại diện cho thân phận hoàng đế Trung Quốc đang ở trong tay người Nhật Bản bọn họ.

Ngữ khí của lão gia tử rất sôi sảng nhưng Lý Dương lại nghe ra trong lời nói của lão gia tử có sự không hài lòng rất nhiều.

- Điều này không vấn đề gì, nếu họ đem đồ dorm đi đại hội thẩm định quốc tế đến lúc đó tôi sẽ nghĩ cách vạch trần bọn họ, để làm cho bọn Nhật Bản xấu mặt.

Lý Dương cười ha ha nói một câu, lão gia tử nhìn Lý Dương, trên mặt cũng cười cười.

Những điều Lý Dương nói lão gia tử không nghi ngờ gì, Ngọc Tỷ truyền quốc này nhìn từ ảnh xem ra rất giống, nhưng giả là giả, đồ giả luôn có sơ hở, với thực lực của Lý Dương thứ thật giả muốn giấu anh cũng khó.

- Chỉ là vạch trần họ thôi thì chưa đủ.

Hà lão cười vẫy tay, lại nói tiếp:

- Có người vì chuyện này mà đặc ý tìm tới ta, ý của chúng ta là để cậu đem ngọc tỷ truyền quốc chân chính đi tham gia đại hội thẩm định lần này, không chỉ là vạch trần bọn họ mà cũng là để mọi người trên thế giới biết rằng ngọc tỷ truyền quốc chân chính chúng ta đã tìm thấy rồi.

- Đem ngọc tỷ truyền quốc đi ?

Lý Dương há miệng to, ngây người nhìn lão gia tử, Lý Dương rất rõ sự quan trọng của ngọc tỷ truyền quốc, quốc gia phát hiện ra thứ này mấy chục năm rồi, nhưng vẫn giấu bí mật chưa lộ ra ngoài.

Lý Dương không ngờ một động tác nhỏ của Nhật Bản lại làm đất nước có phản ứng mạnh như vậy.

- Đúng, bảo bối này cũng đã đến lúc phải đưa ra cho mọi người thấy. Lão gia tử cười gật đầu.

Lý Dương hơi ngạc nhiên, giật mình, kinh ngạc nhìn lão gia tử từ từ nói:

- Ý của ngài là mượn cơ hội này để đưa ngọc tỷ truyền quốc ra thế giới.

Lão gia tử cười tươi hơn nhìn Lý Dương, nhẹ nhàng cầm cốc trà trên bàn lên uống không nói nữa.

Chính là ý này, ngọc tỷ truyền quốc cứ giữ mãi cũng không phải là chuyện tốt, thứ này rất nhạy cảm nhưng ý nghĩa lại rất lớn, nhiều nhất là ý nghĩa tượng trưng cho thời kỳ cổ đại.

Nếu thứ này đặt ở cố cung thì không vấn đề gì nhưng cứ lưu giữ trong cơ cấu quốc gia thì một khi truyền ra thì có chút bị động rồi, khó trách một số người mượn cơ hội này để công kích, một chính đảng của quốc gia vốn có rất nhiều tiếng nói.

Một động tác nhỏ của người Nhật Bản đang làm cơ cấu bảo quản ngọc tỷ thấy rõ sự phiền phức, nhân sự giúp đỡ của Lý Dương công bố ngọc tỷ chân chính ra sau đó nhận ngọc tỷ từ tay Lý Dương ngọc tỷ hậu truyền có thể trở thành vật tượng trưng cho tinh thần của quốc gia để tiến hành triển lãm.

Đây là chủ ý hay, nhất cử lưỡng tiện, mọi người đều tìm lão gia tử thương lượng sau đó lão gia tử lập tức đồng ý.

Trong kế hoạch này điểm quan trọng nhất vẫn là Lý Dương, danh tiếng của Lý Dương rất lớn, bảo bối trên tay anh cũng rất nhiều, ngọc tỷ truyền quốc thật chính là Lý Dương phát hiện ra, bất kỳ người nào cũng không nghi ngờ gì nữa, quốc gia lưu giữ ngọc tỷ truyền quốc mấy chục năm cũng có thể thay đổi hoàn toàn lịch sử.

Tất cả điều này, dưới sự nhắc nhở của lão gia tử Lý Dương cũng hiểu rồi.

- Lão gia tử, ngọc tỷ truyền quốc như vậy xuất quốc sợ không dễ.

Lý Dương đột nhiên hỏi một câu, Trung Quốc đối với quản lý quốc bảo rất nghiêm khắc, có những thứ không thể mang ra nước ngoài một cách dễ dàng, có những thứ không cho phép giao dịch thậm chí có những bảo bối không cho phép xuất cảnh.

Ngọc tỷ truyền quốc không cần phải nghi ngờ gì nữa chắc chắn thuộc loại cuối cùng.

Lão gia tử vẫy vẫy tay cười nói:

- Điều này cậu không cần phải lo lắng, nếu nói không thể đi thì Trạm Lô Ngư Trường cũng không mang đi được rồi, tất cả điều này tôi sẽ sắp xếp cho cậu.

Chế độ thì là chết, con người thì sống, những thứ này nếu thuộc quốc gia thì chắc chắn đừng hòng ra khỏi cửa nhưng trên tay cá nhân có thể quay trở về lại là việc lớn với thân phận của lão gia tử sắp xếp những việc này không thành vấn đề.

- Vậy được, ngài yên tâm, tôi đem thứ này đi thì nhất định sẽ mang về.

Biết lão gia tử có thể sắp xếp tất cả những điều này Lý Dương không do dự gì nữa ngọc tỷ truyền quốc cho dù không phải là bảo bối anh tìm thấy nhưng xuất hiện từ tay anh điều này đối với Lý Dương mà nói cũng là một niềm tự hào.

Lão gia tử nhìn Lý Dương do dự một chút, rồi chậm chậm nói:

- Thời gian đại hội thẩm định lần này cũng không còn nhiều cậu phải chuẩn bị tốt, đi ra ngoài khác so với ở nhà tất cả đều phải chuẩn bị tốt, lần này đi những thứ khác cứ gửi ở chỗ tôi là được rồi mấy người Triệu Vĩnh toàn bộ đi theo cậu.

Những thứ khác lão gia tử nói chính là thần khí quốc bảo trong tay Lý Dương, sau khi Lý Dương đi những thứ này để ở biệt thự thì không yên tâm, giao cho lão gia tử bảo quản là thích hợp nhất.

Để mấy nhân viên bảo vệ bọn Triệu Vĩnh đi theo lão gia tử cũng là vì sự an toàn của Lý Dương, nước ngoài dù sao cũng khác với trong nước, Lý Dương mang đi không chỉ là bảo bối bình thường.

Ngoài ngọc tỷ truyền quốc, hôm đó thiên tàng vân kiếm cũng là thứ thu hút, bọn Triệu Vĩnh cũng không kém Lưu Cương thậm chí còn lợi hại hơn Lưu Cương một chút, những người này làm lão gia tử yên tâm.

Ngoài điều này ra, có chuyện gì lão gia tử chưa nói với Lý Dương.

Lần này ra nước ngoài còn có hệ thống trên trăm người bảo vệ của quốc gia, và hơn ba trăm đặc công binh nhiệm vụ của phái chuyên môn, những người này bí mật bảo vệ chỉ có một người thân phận là phụ trách đi bên cạnh Lý Dương. Có số người bảo vệ này sự an toàn của Lý Dương dường như có thể nói là an toàn.

Điều này lão gia tử không nói với Lý Dương, sợ gây áp lực cho Lý Dương.

Nhưng điều này cũng có thể nhìn ra, quốc gia đối với việc bảo ngọc xuất ngoại lần này có rất nhiều ý nghĩa tượng trưng, tuyệt đối không cho phép mất ở nước ngoài.

Nói chuyện với lão gia tử một lúc, Lý Dương liền đi, Hà Kiệt đang bị bọn Hà San San kéo vào một số chuyện có hứng thú.

Ở chỗ lão gia tử Lý Dương lại xác định một chuyện.

Lần này người đi tham gia thẩm định bảo bối quốc tế không nhiều, trong nước chỉ có khoảng mười hai chuyên gia, Hồng Kông sẽ đi một người, Đài Loan một người, cả đoàn Trung Quốc cũng có mười bốn người.

Lý Dương phụ trách đoàn trưởng trong đoàn đội này, Lý Dương cũng không phản đối gì, lần này anh đi trên tay không chỉ có ba thanh kiếm mà còn có Ngọc Tỷ truyền quốc, việc ngọc tỷ truyền quốc này vô cùng quan trọng, Lý Dương phụ trách đoàn trưởng rất nhiều chuyện cũng thuận tiện hơn nhiều.

Việc ngọc tỷ truyền quốc chưa đến phút cuối cùng thì những thành viên khác của đoàn không ai biết được.

775. Chương 771: Dẫn Đoàn Xuất Phát

Sau khi từ chỗ lão gia tử biết được nhiệm vụ đặc biệt này Lý Dương bắt đầu trở lên rất bận.

Lần này là xuất quốc, về mặt trình độ nhất định mà nói Lý Dương đã là đại diện cho quốc gia đại diện cho cả giới Trung Quốc đặc biệt là anh còn kiêm nhiệm vụ đoàn trưởng.

Lão gia tử cũng đã bật đèn xanh đối với Lý Dương để Lý Dương có cảm giác được thoải mái.

Lý Dương đi chuẩn bị, Hà Kiệt cũng vất vả, Lý Dương đi Hà San San dẫn cả gia đình lập tức quần lầy anh, chưa được mấy ngày chưa đợi chính thức đi làm Hà Kiệt đã có lí do trốn người nhà này.

Đám người nhà này luôn đi với nhau, sự phiền phức thực sự đáng sợ.

Mùng mười tháng giêng, Lý Dương dẫn Vương Giai Giai trở về quê cũ, nghỉ ngơi một chút.

Thời gian đến đại hội thẩm định chỉ còn hơn hai mươi ngày, thời gian cho Lý Dương phải chuẩn bị không còn nhiều, mấy ngày là phải chuẩn bị xong rồi.

Ngoài ra còn phải luyện tiếng Anh cho tốt, tìm hiểu một số tư liệu liên quan đến ngành nghề sưu tầm ở nước ngoài, những thứ này đều rất quan trọng Lý Dương đã sớm chuẩn bị tốt rồi.

Có được trí nhớ siêu phàm còn có tài liệu hoàn chỉnh nhất, Lý Dương học những thứ này nhanh gấp mấy lần người khác nhưng cũng bỏ ra không ít công sức không phải là đơn giản.

Cho nên trong thời gian ngắn Lý Dương đã có sự chuẩn bị đầy đủ, nhân thời gian này về quê thăm bố mẹ, không ăn tết ở nhà, tết xong phải về gặp mặt đoàn tụ gia đình, lần sau muốn gặp mặt không biết là khi nào nữa.

Lần này Lý Dương ở nhà tròn mười ngày, bù lại những ngày tết không có ở nhà.

Khoảng thời gian này tiết mục của bọn Lý Dương lần trước cũng được phát sóng trên đài truyền hình Bắc Kinh, cả nhà ngồi trước ti vi đều cười lớn, tiểu Thuận Thuận còn đi lên trước ti vi chỉ chỉ mình ở bên trong, tự hào giới thiệu.

Sau mười ngày, Lý Dương lại quay về Bắc Kinh.

Hai vợ chồng Lý Quân Sơn rất lưu luyến, nhưng bọn họ cũng hiểu Lý Dương không thể ở đây, bắt buộc phải đi, ở những nơi phát triển tài năng của Lý Dương mới thực sự được phát huy.

- Lão gia tử, nhanh như vậy đã quyết định được người đi? Vừa về tới Bắc Kinh Lý Dương đã bị lão gia tử gọi đến nhà.

Lúc này Lý Dương đang ngồi ở ghế sofa lật nhìn mấy tài liệu, cái này đều là những tài liệu liên quan đến các chuyên gia đi đại hội thẩm định lần này, Lý Dương làm đoàn trưởng lần này phải thuộc mỗi thành viên.

- Không còn sớm nữa, cậu nếu không lười biếng bỏ đi thì danh sách này sớm đã định rồi.

Lão gia tử cười nhìn Lý Dương đại hội thẩm định lần này ai đi ai không đi ở trong nước là công việc rất phức tạp, mọi người mời nhiều như vậy nhưng không thể cứ thế ủa đi như ong vỡ tổ được, chỉ cần mấy người đi đại diện là được.

Đi những người nào ở những người nào viện trưởng Hoàng cũng phải bỏ ra nhiều công sức.

Sau khi quyết định những người đi còn phải lên danh sách gửi sang bên Canada, để phía bên tổ chức chuẩn bị đón tiếp. Lý Dương đi mười ngày những người quyết định đi cũng chỉ còn cách đợi, đợi Lý Dương quay lại tổng kết danh sách này rồi gửi sang bên Canada.

Lý Dương cười cười nói:

- Lão gia tử, cảm ơn ngài, lúc đầu còn có chút lo lắng nhưng bây giờ không còn lo lắng gì nữa rồi.

Lý Dương vô cùng hài lòng với danh sách này, Bạch Minh, Mao lão, Thái Quốc Khánh, Vương Cương cả Liễu lão và Châu lão đều có mặt, mười hai người, đa phần đều là người quen của Lý Dương mà là quan hệ không tồi, điều này làm cho việc Lý Dương làm đoàn trưởng không có bất kỳ áp lực gì.

Danh tiếng của Lý Dương càng lớn hơn nhưng tuổi như vậy mà làm trưởng đoàn dẫn dắt những bậc tiền bối quả thực nhiều áp lực nhưng bây giờ toàn người quen như thế này thì không thành vấn đề nữa rồi.

Lão gia tử cười cười, không nói nữa, quyết định danh sách này cũng phải suy nghĩ tới Lý Dương, lần này Lý Dương không chỉ là mang thân phận cá nhân đi tham gia hoạt động mà thân phận của anh có nhiệm vụ rất quan trọng.

Bạch Minh, Mao lão, Thái Quốc Khánh và Vương Cương quan hệ với Lý Dương rất tốt, có thể nói là bạn thân, có mấy người này đi cùng, cả đoàn coi như đã ổn một nửa.

Liễu lão và Châu lão trong ngành đều là những người danh tiếng, đều rất xem trọng Lý Dương, hai bậc tiền bối này cũng có vai trò quan trọng quyết định sự đoàn kết và thành công trong hoạt động lần này.

Giới sưu tầm trên thế giới có rất nhiều hội nghị giao lưu khác nhau nhưng quy mô lớn như vậy, ảnh hưởng lớn như vậy lại là lần đầu tiên. Bất kỳ người nào cũng đều hi vọng đại diện của Trung Quốc sẽ không bị mất mặt trong hoạt động này, càng hi vọng có thể chiến thắng mang danh dự trở về.

Sân bay Bắc Kinh, Lý Dương đội mũ chậm chậm tiến vào đại sảnh.

Sau Lý Dương còn có hơn ba mươi người, ba mươi người này ngoài mười vị chuyên gia Bắc Kinh ra còn lại là nhân viên làm việc của Canada. Hơn nữa như Liễu lão, Châu lão các bậc tiền bối tuổi rất cao, ra ngoài cũng cần có người đi theo phục vụ.

Ngoài ra trong số những người này còn có hai bác sỹ, tham gia hoạt động này có xảy ra điều gì thì có sự giúp đỡ.

- Lão đại, lão đại, chị dâu, chúng tôi ở đây.

Cách đó không xa có người đang vẫy tay với Lý Dương, nhìn thấy mấy người này Lý Dương lộ nụ cười sán lạn.

Lý Xán, Liễu Tuấn, Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt mấy người đang đi lại phía anh.

Lý Dương đi cùng đoàn, mấy người này đi riêng, đến sớm hơn Lý Dương, đã ở đại sảnh chờ Lý Dương một lúc rồi.

- Lý Dương, chúc mọi người thuận buồm xuôi gió.

Tư Mã Lâm cười cười đập vai Lý Dương, Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt là đi tiễn, Lưu Xán và Liễu Tuấn lần này lại đi cùng. Lần này ra nước ngoài Lý Dương may mắn được hỗ trợ kiến thức hai người này, đối với sự phát triển về sau của công ty cũng có sự giúp đỡ lớn.

Lý Dương cười, Trịnh Khải Đạt cũng bước lại, nói với Lý Dương mấy câu.

- Tiếc quá, Lý lão đệ đi lần này cuộc tụ họp Nam Dương, Minh Dương chúng ta muốn có được thành tích thật không dễ dàng.

Tư Mã Lâm đột nhiên thở dài, thời gian Lý Dương tham gia đại hội thẩm định quốc tế và cuộc tụ họp Nam Dương trùng nhau nên Lý Dương đành lỡ cuộc tụ họp Nam Dương, Tư Mã Lâm muốn đoạt giải ở Nam Dương có chút khó khăn, nếu có Lý Dương thì vương miện quán quân không thể để rơi trong tay người khác.

- Tư Mã đại ca, điểm này anh yên tâm, cho dù tôi không ở đây nhưng Minh Dương chúng ta lần này chắc chắn vẫn đạt thành tích cao, đừng quên bây giờ thực lực của chúng ta đã gấp trước nhiều lần.

Lý Dương cười lớn, đối với hoạt động lần này Lý Dương không lo lắng bất cứ điều gì, lần này anh về quê giao lại mấy khối Bằng Chứng cho Trương Vỹ, Thủy Tinh Chứng rất ít xuất hiện ở giao dịch Phỉ Thúy Nam Dương, điều này dường như bảo đảm chắc chắn sẽ thắng.

Điều này Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt đều không biết, Lý Dương cũng không nói ra, đợi Trương Vỹ thông báo cho họ bất ngờ.

Tư Mã Lâm ngạc nhiên, cũng cười nói:

- Đúng, thành viên và tổ chức của chúng ta bây giờ đã cao hơn so với trước nhiều lần, về mặt tổng thể thành tích chắc chắn sẽ lên cao.

- Đừng nói điều này, Lý lão đệ, lần này cậu phải gặp được bọn Nhật Bản kia, nhất định phải nghĩ cách giáo huấn họ một bài học.

Trịnh Khải Đạt lại bực tức nói một câu, Lý Dương từ từ nhếch miệng cười.

Mấy ngày này, trên mạng truyền rất nhiều tin về ngọc tỷ truyền quốc.

Việc Gia tộc Tam Tỉnh Nhật Bản có được ngọc tỷ truyền quốc đã lên báo Nhật Bản, Tam Tỉnh Khang còn biểu thị ngọc tỷ này bọn họ sẽ tham gia làm nổi bật đại hội thẩm định ngọc quốc tế.

Việc này xuất hiện báo Nhật Bản nóng hần lên, có người Nhật còn nói đem ngọc tỷ truyền quốc cho thiên hoàng như vậy thiên hoàng cũng trở thành hoàng đế Trung Quốc, Trung QUỐC cũng trở thành lãnh địa của Nhật Bản.

Những ngôn từ này xuất hiện liền tạo thành sự phản đối kịch liệt trong cư dân mạng Trung Quốc.

Ngọc tỷ truyền quốc trong tay Nhật Bản đối với người Trung Quốc có ảnh hưởng lớn, đặc biệt là đối với những người trẻ.

Rất nhiều người trẻ cho dù biết tiếng Nhật hay không đều lên diễn đàn phát biểu kịch liệt, trên mạng bây giờ vô cùng hỗn loạn.

- Hắn ta thấy ngọc bảo trong nhà tôi liền nghĩ cách để tôi bán rẻ đi, may mà một người bạn thân của tôi phát hiện ra nói cho tôi biết để tôi chuẩn bị để cho hắn không thể thực hiện được hành vi của mình.

- Hóa ra là như vậy, nhìn hắn ta chỉ muốn cho ăn đấm.

Bạch Minh gật đầu đầu tiên, khi nói còn nắm tay, Bạch Minh không thể gây lộn ở sân bay nhưng nếu có thể anh không khách khí.

Lý Dương cười gật đầu lại nói:

- Loại đề tiện này chắc chắn sẽ có báo ứng.

Ân oán giữa giáo sư Thái và Tam Tỉnh Khanh vẫn chưa hồi rõ, mọi người đã cùng nhau ra ngoài sân bay, ngồi trên máy bay lâu như vậy mọi người đều thấy mỏi mệt, đợi đến khách sạn còn phải nghĩ cách đổi giờ, mấy ngày nữa bắt đầu đại hội thẩm định.

Khách sạn Lâm Thị Lý Dương kéo lại thất lưng làm lộ ra cánh tay trắng bên cạnh.

- Vợ yêu, ngại quá, làm em thức giấc.

Lý Dương nhẹ nhàng cúi đầu, thơm nhẹ khuôn mặt xinh đẹp của Vương Giai Giai Lý Dương lại nhìn về phía trước.

Bộ dạng đỏ mặt của Vương Giai Giai thật đáng yêu, Lý Dương cũng thích nhất bộ dạng này.

Vương Giai Giai đỏ mắt hỏi:

- Mấy giờ rồi?

- Anh xem xem...

Lý Dương tiện tay cầm điện thoại ngạc nhiên:

- Sắp mười giờ rồi.

- Đã muộn vậy rồi, lười quá còn chưa dậy.

Vương Giai Giai ngồi dậy, Vương Giai Giai quen với việc ngủ sớm dậy sớm, lần này có thể nói là lần đầu tiên cô dậy muộn như vậy, điều này chủ yếu là vì lệch giờ không phải việc gì đáng thú vị.

Nhìn cơ thể đẹp mỹ miều của Vương Giai Giai Lý Dương tròn mắt, chỗ nào cũng có thay đổi.

- Bây giờ không được, buổi tối được không?

Sự thay đổi của Lý Dương không giấu được Vương Giai Giai, Vương Giai Giai tội nghiệp nhìn Lý Dương, tối qua Lý Dương đã gây sức ép rồi, lần này Vương Giai Giai thực sự không còn sức lực.

- Ha, ha , được, vợ yêu, tối nay vậy.

Lý Dương nhảy lên mau mặc quần áo.

Sắp mười giờ rồi, Lý Dương cũng muốn đi xem các thành viên trong đoàn thể nào, anh không còn thời gian đùa giỡn ở trong phòng nếu không anh lại ko làm tốt nhiệm vụ đoàn trưởng.

Ngoài Lý Dương ra, những người chưa dậy không nhiều, các bậc tiền bối tối qua mặc dù rất mệt nhưng năng lực thích ứng vẫn tốt, Liễu lão và Chu lão uống trà ở trong lầu trà.

Vẫn chưa dậy chỉ có Lý Xán và Liễu Tuấn, Lý Dương chạy sang gọi hai người này dậy.

Sau khi ăn trưa, Lý Xán và Liễu Tuấn đều gọi nhau tới phố người Hoa ở Toronto chơi, Lý Dương cũng tâm động.

Canada không giống như Myanmar, đây là quốc gia phát triển thực sự, tới Canada không tới đây chơi thì thật có lỗi với bản thân.

Đặc biệt là bây giờ lại có thời gian, tự do sinh hoạt, lúc này không thể lãng phí thời gian ở trong khách sạn được.

Lý Dương gọi điện thoại cho Lâm Bá Văn, đây là hướng dẫn viên du lịch sẵn có không dùng cũng phí.

Biết được ý nghĩ của Lý Dương, Lâm Bá Văn cười cười lập tức sắp xếp xe đến đón, người bạn Lý Dương đi cũng không ít.

- Lý lão đệ, lần này cậu mang bảo bối gì tới? Bát trường Sinh hai bình Tiên Âm hay là chén Dạ Quang?

Trên xe, Bạch Minh nhìn ra ngoài cửa sổ lại quay đầu lại hỏi Lý Dương, thấy bạn Lý Dương đi chơi Bạch Minh và Mao lão cũng đi theo.

Lần này bảo bối mọi người mang tới đều tập trung lại, do viện bảo tàng Cố Cung sắp xếp người chuyên áp giải không có cùng bọn họ vận chuyển.

Mà mỗi người mang bảo bối gì đều là bí mật, Lý Dương mang gì không nói ra ngoài, Bạch Minh trên đường hỏi mấy lần rồi.

- Bạch đại ca, anh mang cái gì? Lý Dương cười cười, không trả lời Bạch Minh mà lại hỏi lại một câu.

- Thứ mà tôi mang chắc chắn không thể so sánh với cậu, cậu cứ nói trước cho tôi biết được không, có phải là chén Dạ Quang, nếu vậy chúng ta lại có thể uống vài chén rượu ngon rồi.

Nói đến chén Dạ Quang Bạch Minh vô cùng hưng phấn, thời gian Bạch Minh đón tết đã đi tìm Lý Dương cuối cùng biết được lai lịch của rượu ngon kia, ở chỗ Lý Dương uống rượu ngon cho đến bây giờ vẫn nhớ.

- Bí mật, đến lúc ấy anh sẽ biết.

Lý Dương hé miệng cười, Bạch Minh lập tức thành bộ dạng ủ rũ, chửi thầm Lý Dương.

Lý Xán, bạn Liễu Tuấn cũng cười, Lưu Cương cũng cười, Bạch Minh tức giận lại không biết Lý Dương mang gì.

Lâm Bá Văn ngạc nhiên nhìn bọn họ, có lời căn dặn của Lâm Lang ngày hôm qua anh sẽ chịu khó quan sát học hỏi những ưu điểm của Lý Dương.

Quan hệ của Lý Dương và Bạch Minh Lâm Bá Văn còn không hiểu rõ, bạn tốt thì chắc không như vậy.

Nghĩ một lát, Lâm Bá Văn lắc đầu, không hiểu đành để sang một bên, anh chủ yếu là phục vụ Lý Dương, quan sát những mặt tốt của người này, dụng ý của Lâm Lang là gì anh rất hiểu, tạo quan hệ tốt với Lý Dương mới là mấu chốt để nắm được công ty Châu Bảo.

Xe lái được hơn nửa tiếng thì dừng ở một con đường mà đối diện với bọn họ lại đều là những kiến trúc cổ điển của Trung Quốc

- Lý tiên sinh, đây là phố người Hoa nổi tiếng nhất ở Toronto con đường này cũng có tên là đường Văn Hóa, bên trong còn có rất nhiều văn hóa Trung Quốc chúng ta.

Xuống xe, Lâm Bá Văn cười giải thích với Lý Dương, Lý Dương nhìn vào trong lập tức gật đầu.

Con đường này thực sự có rất nhiều đặc trưng văn hóa Trung Hoa, những người xa quê hương tới đây cảm thấy thân thiết có những cảm giác không giống nhau, sau khi mấy người xuống xe đều hưng phấn đi vào trong.

- Lý tiên sinh, mời vào bên trong.

Lâm Bá Văn cười thò tay ra, Lý Dương khách khí rồi bước vào trong.

Phố người Hoa ở Toronto không chỉ có một nghiêm túc mà nói phải là một khu vực mà không chỉ phố người Hoa, Lâm Bá Văn dẫn mọi người tới nơi lớn nhất.

Ở đây có rất nhiều thứ dân gian đặc sắc rất hiếm thấy ở trong nước, lúc này bạn Lý Dương đang ngồi trong lầu trà, bên ngoài lầu trà xem ra trông rất bình thường nhưng bên trong trông cổ điển đều là kết cấu gỗ.

Nơi như thế này ở trong nước rất hiếm gặp.

Người ở lầu trà không ít, trong phòng khách có mấy bàn đều ngồi kín, cuối cùng vẫn là Lâm Bá Văn tự mình xuất hiện mới có được một bàn, sau khi mọi người ngồi xuống, bên cạnh lập tức có một người thanh niên ăn mặc theo kiểu người Hoa lên rót trà cho bọn họ.

- Trà ngon.

Uống trà, Mao lão không kìm chế được gật đầu, trà ở đây không thể so với trà trong nước, đương nhiên, trà cũng không hề rẻ, Lâm Bá Văn yêu cầu thứ tốt nhất bình này phải hai nghìn đô Canada, tương đương với hơn một vạn nhân dân tệ.

- Chưa vị, thời gian đấu giá hôm nay tới rồi.

Trong lầu trà bước ra một người khoảng hơn sáu mươi tuổi, người này mặc áo dài màu đen, trang trí giống thời nhà Thanh, phía sau ông còn đi theo một người thanh niên, trước mặt người thanh niên lại là một chiếc xe đẩy nhỏ, bên trên phủ một chiếc khăn màu xanh.

Lý Dương vừa uống trà vừa ngẩng đầu lên, Lý Xán, Lý Tuấn cũng đều nhìn về phía trước, trên mặt mấy người này đều lộ sự ngạc nhiên sau đó quay sang nhìn Lâm Bá Văn.

Trong lầu trà có đấu giá, sao không giống như có đấu giá gì cả.

778. Chương 774: Đấu Giá Ở Quán Trà (trung)

- Lý tiên sinh, đợi một lát.

Lâm Bá Văn lập tức đứng lên vội bước sang một bên, và dặn dò nhỏ nhẹ nhân viên phục vụ lầu trà, Lâm Bá Văn là người tài giỏi, quá trình gian khổ phấn đấu đã bị bọn Lâm Lang cướp mất, lầu trà này giống như tuổi thanh xuân của anh không thể đến lần thứ hai.

Lần này nếu không phải là dẫn Lý Dương đi anh không thể vào, coi như không biết gì việc đấu giá ở đây.

Sau mấy phút, Lâm Bá Văn lại nhẹ nhàng trở lại thời gian anh đi rất ngắn nhưng sự việc đã rõ ràng rồi.

- Lý tiên sinh, là như này, cách đây hơn một năm có người ở đây bán một đồ sứ cổ, người mua đồ sứ này mua với giá rất thấp kết quả tìm chuyên gia xem thì là tinh phẩm thời Khanh Hy, bán cho công ty đấu giá được hơn một trăm vạn, người mua đồ cổ kia là ông chủ ở đây, chuyện này truyền ra, lập tức gây kích động.

Lâm Bá Văn giải thích, hơn một vạn đồng Ca na da, ngày đó tương đương với sáu trăm vạn nhân dân tệ bây giờ, người đó thực sự mua hời.

Khi họ nói chuyện, lão nhân đẩy chiếc xe mở chiếc khăn xanh ra, phía dưới lộ ra cái bình sứ màu xanh, nhìn rất đẹp.

Lâm Bá Văn cũng nhìn thấy chiếc bình nói:

- Ông chủ tiệm này là người thông minh, sau khi biết sự kiện đó lập tức liên hệ với hiệp hội từ thiện, định kỳ tổ chức đấu giá đồ cổ, cứ mười ngày một lần, đồ mỗi lần đấu giá không nhất định là đồ cổ thật, mà toàn bộ đều dựa vào vận may và trình độ của người đấu giá, người trả giá cao sẽ được, tất cả số tiền sẽ chuyển cho quỹ từ thiện.

Lâm Bá Văn nói xong liền uống một ngụm trà, trà trị giá trên vạn nhân dân tệ đã bị anh uống một hụm bằng hết, làm Mao lão khẽ lắc đầu, người thanh niên này cũng là một người không biết thưởng thức trà.

- Ông chủ này thực sự là người thông minh, khó trách thời gian này có nhiều người ở đây.

Lý Dương gật đầu, khi vừa bước vào anh cũng thấy kỳ lạ, lúc này mới hai giờ chiều mà lầu trà rất đông khách, hóa ra là có đấu giá.

Liêu Tuấn cau mày nhẹ nhàng hỏi:

- Tiền thu được toàn bộ đều dùng làm từ thiện, vậy thứ bọn họ mang đến như thế nào?

-Vấn đề này tôi cũng vừa hỏi rồi, ở đây đồ đấu giá đều là ông chủ và hiệp hội từ thiện quyên góp, sau khi đấu giá bất luận số tiền bao nhiêu, hiệp hội từ thiện đều cấp giấy chứng nhận. Lâm Bá Văn vội vàng nói.

Liễu Tuấn chỉ là người đi cùng Lý Dương nhưng anh có thể thấy quan hệ giữa Liễu Tuấn và Lý Dương không tồi, bất kỳ người nào bên cạnh Lý Dương anh đều không thể coi thường.

Lúc này, Lâm Bá Văn cũng có chút ngưỡng mộ Liễu Tuấn, nếu anh có được mối quan hệ như thế này với Lý Dương thì việc nắm quyền công ty chắc chắn sẽ ok.

- Đúng thế, ông chủ này thực sự thông minh.

Vương Giai Giai nói một câu, cô nhìn xung quanh, cách này nhìn rất bình thường nhưng người có thể nghĩ tới không nhiều, đặc biệt là đấu giá vì từ thiện có thể thu hút rất nhiều người.

Ở trong nước, có lúc đấu giá từ thiện những thứ rất bình thường nhưng có thể có giá cao chứ không nói ở Canada.

Canada và trong nước có thể không giống nhau, ở đây không có Quach Mỹ Mỹ, Lô Mỹ Mỹ, từ thiện dùng tài khoản là rất ổn.

Hơn nữa ở nước ngoài một số người rất thích làm từ thiện, càng có nhiều tiền thì càng thích, sau khi quyên góp có thể có chứng chỉ từ thiện là việc rất vinh hạnh, chỉ cần người có sự nghiệp một chút nghe thấy việc này thì sẽ không từ chối.

Để họ cầm ra hai đồ rất dễ, đứng nói mười ngày một lần, mười ngày ba lần đấu giá cũng không vấn đề gì.

Ông chủ này rõ ràng biết làm ăn, biết được đạo lý này mười ngày một lần có thể thu hút người tới đây, một tháng tới lâu trà ba lần, đây chính là địa điểm nghỉ ngơi chủ yếu của họ.

Bọn Lý Dương lúc này cũng đều hiểu điều này, cười nhìn chiếc bình nhỏ màu xanh.

- Khoản này làm sao không có?

Đang cầm đồ sứ lật xem đột nhiên có người kêu lên, những thứ đấu giá ở đây lâu trà không thể giới thiệu bất cứ điều gì, nếu người quyên góp không đồng ý họ còn không thể nói tên người quyên góp, tất cả đều do mọi người đoán.

Có người xem không hiểu nhưng cũng là người trong nghề, lâu trà có đấu giá như vậy để thu hút không ít nhà sưu tầm đồ cổ, không ít việc mua hời cũng xảy ra ở đây nếu không việc làm ăn không thể náo nhiệt như vậy.

Việc mua hời không chỉ xảy ra một lần, cách đây ba tháng ở đây xuất hiện công trình điêu khắc từ châu Âu giá ba nghìn đồng Canada, sau khi kiểm nghiệm là tác phẩm nổi tiếng của đại sư nổi tiếng thế kỷ của châu Âu, giá trị ít nhất cũng phải sáu vạn đồng Canada, trong một lúc giá trị đã tăng gấp hai mươi lần.

Sáu vạn nghe thì không nhiều nhưng đồng Canada giá trị hơn so với nhân dân tệ, tương đương với bốn mươi vạn nhân dân tệ cũng là sự mua hời không nhỏ.

- Đồ sứ này hóa ra có đề khoản ở đáy nhưng bị người ta cố ý gọt đi, Thượng Quan tiên sinh, ngài xem.

Có người đàn ông mập nói một câu, lại ngẩng đầu lên nhìn xung quanh một vị gì mặc đồ du lịch, vị này có vẻ như khoảng sáu mươi tuổi, tóc vẫn đen chắc là nhuộm.

Thượng Quan tiên sinh cầm đồ sứ xem, trong mắt đột nhiên sáng lên, nhẹ nhàng nói:

- Đúng thế, đề khoản này chắc chắn bị người ta cố ý gọt đi.

- Gọt đi rồi, ai có thể gọt đề khoản này?

Người béo ngạc nhiên hỏi, lão nhân mang đồ sứ đến cũng không nói gì chỉ cười cười.

Thượng Quan tiên sinh cũng không nói nữa nhìn cái bình nhỏ màu xanh cũng không biết ông đang nghĩ gì.

- Tôi xem với.

Một giọng tiếng Trung không sôi vang lên, sau khi Lý Dương tới Toronto đã gặp người này, tiếng Hán cũng có thể nói, tiếng Anh cũng có thể nói, nhưng tiếng Hán nói không sôi lắm.

Người này nhìn chưa đến ba mươi, tầm bằng Lâm Bá Văn, Lâm Bá Văn cũng nhìn anh ta cau mày lại.

Lý Xán đứng lúc chú ý tới tinh thần Lâm Bá Văn lập tức hỏi:

- Người này là ai?

- Tam Tỉnh Kết Y, con trai Tam Tỉnh Khanh, anh ta còn đến sớm hơn Tam Tỉnh Khanh, cách đây một tháng đã đến rồi, là một người khoa trương.

Lâm Bá Văn nói nhỏ một câu lại quay đầu dường như không muốn Tam Tỉnh Kết Y nhìn thấy mình.

Lâm Bá Văn có ấn tượng không tốt với Tam Tỉnh Kết Y, gia tộc Tam Tỉnh không nhỏ, mặc dù Tam Tỉnh Khanh không phải là thành viên trực hệ của tập đoàn Tam Tỉnh nhưng cũng tính là một chi nhánh không tồi, trên tay nắm giữ công ty đầu tư trên trăm triệu đô la mỹ.

Sau khi Tam Tỉnh Kết Y tới Toronto Lâm Bá Văn đón hân, Tam Tỉnh Kết Y nhìn thấy em gái Lâm Bá Văn liền theo đuổi, đừng nói Lâm Bá Văn, là Lâm Lang cũng có chút ý kiến.

Cũng không xem bản thân ra gì, một đệ tử ăn chơi trác táng, có gì còn đòi thiên nga, lại muốn theo đuổi em gái anh.

Quá đáng nhất là người này vừa theo đuổi em gái anh vừa tới khách sạn chơi gái, Lâm Bá Văn làm ở khách sạn, nhất cử nhất động của hắn đều được người nhà Lâm gia nắm rõ.

Đối với hạng người này Lâm Bá Văn chỉ có phản cảm, nếu không phải là người nhà gia tộc Tam Tỉnh thì Lâm Bá Văn đã cho ra khỏi Canada rồi.

Những điều này Lâm Bá Văn không nói Lý Xán cũng không hỏi, nghe nói là con của Tam Tỉnh Khang Lý Xán cũng không ưa rồi.

Ở quốc nội Tam Tỉnh Khang bị dân cả nước ghét, con của hắn may mắn là ở Canada nếu ở trong nước chỉ cần có người nói ra thân phận của hắn thì hắn sẽ bị đánh tơi tả.

- Xanh không tước, không tồi, đồ đẹp.

Vị giả này xem danh thiếp trên mặt lộ vẻ ngạc nhiên xem ra vô cùng kinh ngạc.

Biểu lộ của người này rất nhanh thay đổi ông cười nói:

- Hóa ra là Lâm công tử, có anh đảm bảo thì không vấn đề gì rồi.
- Không vấn đề gì thì tốt.

Lâm Bá Văn tự tin cười cười, ở Toronto ngay cả ở Canada Lâm Gia cũng là một tên tuổi lớn, sự bảo đảm của Lâm Bá Văn thì đương nhiên không thành vấn đề.

Vị lớn tuổi kia đưa danh thiếp cho người thanh niên phía sau, người thanh niên nhanh chóng bước đi, Lâm Bá Văn lúc này cũng không chú ý.

Người thanh niên này đi không phải là để xác minh thân phận của anh thật hay giả, người nhà Lâm gia không sợ điều này, đây chỉ là danh thiếp thông thường của Lâm Bá Văn mặc dù là màu vàng nhưng không phải là mạ vàng danh thiếp mạ vàng anh cũng có, số lượng rất ít không đưa ra bên ngoài.

Lý Dương nhìn Lâm Bá Văn không nói gì.

Tam Tỉnh bên kia cũng không ngừng liếc mắt, thỉnh thoảng lại nhìn cái bình trên chiếc xe đẩy, biểu lộ trên mặt cũng không ngừng thay đổi.

Thượng quan tiên sinh lúc này cau mày lại cũng quay đầu nhìn cái bình một cái không biết trong lòng anh đang nghĩ gì.

- Mười một vạn.

Đầy một phút Tam Tỉnh mới cắn răng đưa ra giá mới, sau khi Tam Tỉnh nói ra giá này vẫn không ngừng nhìn cái bình, trong mắt đầy sự thèm thuồng.

Bạch Minh, Mao lão nhìn nhau, trên mặt không hề thay đổi nhưng trong mắt có ý cười cười.

Lúc này bọn họ đều hiểu Lý Dương là cố ý cho Tam Tỉnh này một đòn, hành động này làm bọn họ rất vui, chỉ cần Lý Dương không lỗ mua bình này thì tất cả bọn họ đều ủng hộ.

Tam Tỉnh đưa ra giá, mắt cứ nhìn Lý Dương, hẳn cũng hiểu lúc này có thể hắn sẽ phải chiến đấu với người thanh niên trẻ tuổi hơn hắn trước mặt đây.

Lý Dương từ từ uống ngụm trà, đột nhiên đứng lên, quan sát xung quanh một vòng.

Sau khi nhìn các bàn Lý Dương mới từ từ nói:

- Tám nước liên quân khi tấn công vào Bắc Kinh Từ Hy vội vàng chạy ra khỏi Bắc Kinh, sau khi tám nước liên quân tấn công vào vườn Viên Minh, nhưng sự xâm phạm cấm thành làm không ít thái giám cung nữ chạy đi và mang số lượng lớn ngự khí cung đình ra khỏi hoàng cung.

Lý Dương nói đến đây, rất nhiều người đều hoang mang nhìn nhau, Thượng Quan tiên sinh mắt cau lại quay đầu nhìn Lý Dương.

Sắc mặt Tam Tỉnh không biến đổi gì nhưng ánh mắt hắn lộ rõ thần sắc, rất nhiều người cũng nhìn Lý Dương muốn nghe Lý Dương nói tiếp.

Lý Dương không làm mọi người thất vọng lại nói tiếp:

- Thái giám cung nữ bên ngoài đều có bạn bè thân thiết, sau khi bọn họ trốn ra thì ở chỗ bạn bè, thái giám cung nữ này bạn bè ở Bắc Kinh đông nhất, hơn một nửa là ở Bắc Kinh.
- Người anh em, cậu nói những điều này là ý gì.

Ở bàn đằng xa có người lớn tiếng nói lại một câu, Lý Dương đang đứng đó, tuổi lại không cao, người khác gọi anh như vậy cũng không vấn đề gì.

Lý Dương cười cười, tiếp tục nói:

- Ý ư? rất đơn giản, bọn cung nữ thái giám mang một đồng ra nhưng khi quay về hoàng cung toàn bộ đều tay không.

Lý Dương nói như vậy rất nhiều người cúi đầu trầm tư, ai cũng hiểu Lý Dương nói những điều này chắc chắn là có liên quan đến sản phẩm đầu giá hôm nay chứ không thể nói linh tinh.

- Thanh niên hiểu cũng không ít nhỉ?

Thượng Quan tiên sinh ngẩng đầu nhìn Lý Dương từ từ nói một câu.

Xung quanh mọi người lại nhìn Thượng Quan tiên sinh, họ không quen Lý Dương hơn nữa Lý Dương cũng còn trẻ, nếu đáng tin thì cũng không nhiều.

Nhưng Thượng Quan tiên sinh thì khác, ông là người lớn tuổi ở phố người Hoa, có sức ảnh hưởng không tồi.

- Lão tiên sinh, ngài quá khen.

Lý Dương cười cười, lại ngồi xuống, anh nói những điều này chỉ là nâng cao sức ảnh hưởng của đồ sứ lại nhìn Tam Tỉnh một cái, trong mắt tự nhiên cũng có chút khiêu khích.

- Những người trẻ như anh, hiểu được nhiều như vậy không nhiều, thật sự, năm đó những thứ thái giám cung nữ mang đi không mang về, sau khi Từ Hy quay lại hạ lệnh cho những người mang những bảo bối này quay lại nhưng những thứ này không quay lại, rất nhiều người không đồng ý trả cũng không nở trả, nhưng không dám vi phạm thánh chỉ, sợ bị phát hiện sẽ tử hình, đây là sự kiện nổi tiếng trong cung.

Thượng Quan tiên sinh lại từ từ nói, giọng nói của ông rất lớn, mỗi người đều có thể nghe rõ ràng.

Thanh niên béo bên cạnh Thượng Quan tiên sinh mắt sáng kên, quay đầu nhìn cái bình xanh một cái, đồ sứ này cho người ta ấn tượng nhất không phải là màu của anh mà là khoản bị xóa.

Tam Tỉnh giận tím mặt, hẳn biết việc làm loạn trong cung, hẳn cũng nhìn thấy đồ sứ này rất giống như tinh phẩm trong cung cho nên hẳn mới dám đưa ra giá cao như vậy, có thể hẳn không ngờ ở đây có người đem chuyện này nói hết ra.

- Hóa ra là chuyện trong cung, việc này tôi có nghe qua, hôm nay mới thực sự là như thế nào.

- Tôi nói thế nào cũng không để khoản là chuyện này, bảo bối này chắc chắn là thật.

Thượng Quan tiên sinh tại sao lại nói những điều này ra, cạnh tranh phía sau chẳng phải là càng kịch liệt hơn?

Người xung quanh thảo luận náo nhiệt, rất nhiều người nhỏ nhẹ bàn tán, còn có không ít người nhìn cái bình nhỏ một cách ngưỡng mộ, trong mắt rất nhiều người cái bình nhỏ này đã trở thành bảo bối.

- Nói không sai, đây chính xác là đồ sứ tinh phẩm trong cung nhưng rốt cuộc đáng giá bao nhiêu tiền thì không ai biết, tôi bây giờ đưa ra giá mười năm vạn.

Tam Tỉnh lớn tiếng nói, hẳn cũng nhìn như vậy, lúc này hẳn bèn thừa nhận, đồ sứ phía dưới bỗng biến thành đồ nổi tiếng, ai cũng có thể tranh về tay, xem tư bản rồi.

Lý Xán cau mày, kỳ thực Lý Xán mới đầu cũng tưởng đồ sứ này ở trong cung ra sau Lý Dương lắc đầu lại có Liễu Tuấn hẳn mới thay đổi ý kiến, lúc này lại thành ra tình huống thế này, làm hẳn có chút mơ hồ

Lý Dương lắc đầu lại ngẩng đầu lên lớn tiếng nói:

- Đồ mang ở trong cung ra đều là tinh phẩm thời Khang Hi, mười năm vạn chắc chắn là không đủ, tôi ra giá hai mươi vạn.

Lý Dương lại làm cho mọi người ồ lên nhưng những lời nói của anh có nghĩa là nói rõ, anh cũng là đồ sứ tốt, cho rằng đồ này ở trong cung ra.

Hai mươi vạn đồng Canada tương đương với một trăm ba mươi vạn nhân dân tệ, đồ sứ bình thường không thể có cái giá như vậy.

Người già đẩy xe đẩy trên mặt có chút ngạc nhiên, cũng có chút kích động, ông là ông chủ lầu trà, ông cũng không ngờ cuộc đấu giá hôm nay lại có giá cao như vậy, hai mươi vạn đồng Canada, cao hơn tất cả những cuộc đấu giá trước.

Hai mươi vạn đồng Canada, bên tổ chức từ thiện chắc chắn sẽ hài lòng, sự hợp tác về sau chắc chắn sẽ mật thiết hơn, có sự ảnh hưởng lần này việc làm ăn của ông càng ngày càng tốt.

Lý Dương đưa ra giá hai mươi vạn, mặt Tam Tỉnh trông càng khó coi.

Sắc mặt Thượng Quan tiên sinh cũng khó coi, ông lúc đầu thấy đồ sứ tốt, đồ sứ màu xanh không nhiều loại xanh khổng tước này càng hiếm, đồ sứ như vậy lại là tinh phẩm trong cung đình nhưng tài lực nhìn của anh có hạn, cho dù khẳng định là đồ sứ trong cung nhưng muốn có được cũng lực bất tòng tâm.

- Lò nung của Khang Hy Thịnh Thế mười lăm vạn chắc chắn không đủ, hai mươi vạn sợ cũng không đủ, tôi đưa ra giá ba mươi vạn.

Tam Tỉnh lại nói lớn tiếng, người trung niên bốn mươi tuổi bên cạnh hần cau mày lại, ba mươi vạn đồng Canada tương đương với ba mươi vạn đô la mỹ, ở trong lầu trà đi mua thứ đồ sứ nhìn không rõ chỉ cảm giác có chút không rõ.

- Bốn mươi vạn.

Lý Dương không ngẩng đầu, sau khi ngồi xuống nhẹ nhàng uống tách trà lập tức lại nói, từ năm trăm đến bốn mươi vạn, những người uống trà xung quanh không nói gì, chỉ ít đến hôm nay bọn họ mới thấy được sự điên cuồng như thế này.

Bạch Minh, Mao lão nhìn nhau, trên mặt đều nở nụ cười, ánh mắt lộ ra sự bất đắc dĩ.

Lúc này bọn họ cũng không dám phản đối gì nhiều, Lý Dương tỏ ra phần nộ với Tam Tỉnh, nhưng sự việc làm không tốt có thể ảnh hưởng đến bản thân, bốn mươi vạn đồng Canada, hơn hai trăm vạn nhân dân tệ, Lý Dương có số tiền này nhưng họ cũng không dám nói nhiều.

- Năm mươi vạn.

Tam Tỉnh đỏ mặt nói to, những người xung quanh bàn luận to hơn, năm mươi vạn rồi, từ năm trăm lúc bắt đầu tới năm mươi vạn, bây giờ đã gấp một nghìn lần.

Tăng gấp một nghìn lần, cho dù là hội đấu giá lớn cũng không dễ đạt được như vậy.

- Sáu mươi vạn

Lý Dương quay đầu nhìn Tam Tỉnh một cái, lại nói tiếp:

- Đồ sứ Trung Hoa tinh thâm, Khanh Kiền Thịnh Thế nổi tiếng, màu xanh hiếm thấy, so với Khanh Hy khổng tước đáng giá 1200 đô la Hồng Kông, cái bình này tôi tin còn đáng giá hơn.

Những người xung quanh sững sốt, sau đó lại bàn tán sôi nổi, ai cũng không ngờ trong lầu trà nhỏ lại có được đồ sứ tinh phẩm trong cung còn có giá cao như vậy.

Sáu mươi vạn đồng Canada nhanh chóng bắt kịp đồ sứ giá trị kia.

- Một trăm vạn, một trăm vạn, tôi ra giá một trăm vạn.

Tam Tỉnh đột nhiên hét to, ánh mắt hần đỏ lên, đồ sứ Khang Hy Thịnh Thế thực sự có giá này, Tô Phú mà Lý Dương nói hần cũng biết, chính vì thế mới dám đưa ra giá cao như vậy.

781. Chương 777: Thật Vĩ Đại

- Một trăm vạn.

Tam Tỉnh làm cả quán trà tĩnh lặng hẳn.

Đây là lần trà không phải là công ty đấu giá, cho dù ở công ty đấu giá, thì việc giá lên tới một trăm vạn đồng Canada cũng là một việc ít gặp, phải là công ty đấu giá lớn khi có sản phẩm quan trọng mới có thể có cái giá này.

- Tam Tỉnh tiên sinh, một trăm vạn đồng Canada. Ngài chắc chứ?

Vị lớn tuổi đứng trước xe đẩy hít một hơi sâu, rồi từ từ nói một câu.

Một trăm vạn, tương đương với giá trị của lần trà này. Trong lòng ông chủ này lúc này cũng thực sự thấy kinh ngạc.

Nhưng nói lại thì một trăm vạn này cho dù chốt lại họ cũng không được đồng nào, lần trà chỉ là nơi diễn ra đấu giá tất cả thu nhập từ đấu giá đều gửi cho tổ chức từ thiện.

- Thiếu gia.

Tam Tỉnh đang định nói thì một người mặc đồ tây khoảng bốn mươi tuổi bên cạnh hần vội vàng gọi hần một câu.

Một trăm vạn đồng Canada không phải ít, số tiền như vậy là đạt đến cực hạn của hần, một khi xuất hiện vấn đề đến lúc đó không chỉ Tam Tỉnh gặp phiền phức những điều này còn mang lại xui xẻo cho nhiều người.

- Tôi chắc.

Tam Tỉnh mắt đỏ ngầu nói với người bên cạnh, lại quay lại nói với ông chủ:

- Tôi có thể xác định.

Ông chủ lần trà gật đầu lại quay đầu nhìn Lý Dương.

Lúc này ai cũng hiểu. người tranh giá cũng chỉ có hai bọn họ, hai người này đều là những kẻ điên, ở lần trà đấu giá đồ sứ vì từ thiện giá lên tới một trăm vạn đồng Canada, tương đương với hơn sáu trăm vạn nhân dân tệ, không phải là Khang Hy chân chính giá này chắc chắn là lỗ vốn còn lỗ vốn to.

Ông chủ lần trà đang nhìn Lý Dương, Lâm Bá Văn, Bạch Minh và Lý Xán cũng đang nhìn Lý Dương.

- Nếu như hần có lòng thì để cho hần đi.

Lý Dương hé miệng cười, những người xung quanh đều ngạc nhiên. Trên mặt cũng lộ ra ý cười.

- Mọi người, hôm nay đấu giá đồ sứ bây giờ tới giá là một trăm vạn đồng Canada, còn có người nào tiếp tục ra giá không?

Ông chủ lần trà nhìn xung quanh nhẹ nhàng nói một câu, mọi người nhìn nhau lắc đầu.

Họ cho dù muốn ra giá cũng không đủ sức, Thượng Quan tiên sinh bây giờ cũng không mua nổi, ông nhìn đồ sứ trên xe mà tiếc, rồi cũng lắc đầu.

- Một trăm vạn lần một.

Ông chủ lần trà bắt đầu kêu chốt giá. Đây không phải là đấu giá chính quy nhưng quá trình bắt buộc phải có nguyên tắc này.

- Một trăm vạn lần hai.

- Một trăm vạn lần ba, tôi tuyên bố, đồ sứ đấu giá hôm nay thuộc về Tam Tỉnh tiên sinh.

Ông chủ lần trà kêu lên một tiếng trên mặt còn có chút hưng phấn.

Một trăm vạn đồng Canada cho dù họ không được đồng nào, nhưng sự việc lần này truyền ra thì hiệu ứng quảng cáo sẽ vô cùng lớn. Huống hồ ông giúp tổ chức từ thiện số tiền này cũng cực cao sẽ làm ông nổi tiếng trong sự nghiệp từ thiện.

Trong nước không giống như nước ngoài, nhà từ thiện lớn được nhận sự tôn kính.

Tam Tỉnh thở một hơi dài nhìn Lý Dương với vẻ đắc thắng, Lý Dương nhìn hần một cái trong mắt có chút chế nhạo.

Ánh mắt này của Lý Dương làm Tam Tĩnh rất không thoải mái, Tam Tĩnh đột nhiên phát hiện, trong lòng hắn lúc này không có nhiều cảm giác chiến thắng, điều này làm hắn càng ghét Lý Dương hơn, trừng trừng nhìn Lý Dương.

Ông chủ lầu trà đẩy chiếc xe đẩy tới bàn trước mặt Tam Tĩnh, trên mặt nở nụ cười sán lạn nhẹ nhàng nói:

- Tam Tĩnh tiên sinh, chúng tôi đấu giá ở đây thường là trả tiền vào lúc kết thúc.

- Bây giờ kết thúc?

Sắc mặt Tam Tĩnh thay đổi, ngân phiếu một trăm vạn ông bây giờ mới mở ra nhưng phải là tài khoản của công ty, cũng là quyền lợi của ông, số tiền này lão gia tam tĩnh chắc chắn biết.

Ông chủ lầu trà gật đầu nói:

- Đúng thế, số tiền này phải nộp kịp thời còn phải tiến hành quyền tặng.

Ông chủ lầu trà không nói sai, những thứ đấu giá ở đây đều rất nhanh được chuyển khoản nhưng thường là tiền trăm hoặc nghìn đồng Canada, trên vạn thì ít gặp, trên mười vạn thì không có, còn về trăm vạn này là lần đầu tiên.

- Không có tiền đừng xưng anh hùng.

Lý Dương vừa uống ngụm trà nghe thấy ông chủ lầu trà nói liền cười quay đầu lại nói to một câu, sắc mặt Tam Tĩnh trong nháy mắt biến thành màu đỏ. Nhưng trên mặt lại lộ chút do dự.

Tam Tĩnh có chút kích động, nhưng hắn không ngốc, hắn lúc đầu là dự định đấu giá rồi để bố giúp, rốt cuộc có phải là đồ sứ tinh phẩm Khan Kiên Thịnh Thế không nếu phải đến lúc đó trả tiền cũng không muộn.

- Ông chủ Cao, một vạn đồng Canada nếu vi phạm sẽ bị trục xuất đi.

Thượng quan tiên sinh nói một tiếng, những người xung quanh đều cười, lúc này bọn họ đều nhìn ra, bất luận là Lý Dương hay Thượng Quan tiên sinh cũng đều là áp lực cho hắn ngày hôm nay.

- Thượng Quan tiên sinh, ngài nói đúng, đây là làm từ thiện, lại là khoản tiền lớn một trăm vạn đồng Canada nếu vi phạm chữ tín chắc chắn sẽ bị trục xuất, sau đó không được phép tới đây nữa. Ông chủ lầu trà cười hiểu ý nói.

Ông chủ lầu trà là người thông minh nếu không cũng không thể nghĩ ra chủ ý này để làm ăn, số tiền này sớm tới tay thì ông mới yên tâm. Bị người khác đấu giá mà không trả tiền thì sẽ có ảnh hưởng nhất định tới anh.

Ở đây, ông chủ lầu trà khéo léo cuộc đấu giá này vốn không chính quy, buổi tối mấy ngày trả tiền căn bản cũng không sao, chỉ cần trả tiền là được, ông cố ý nói như vậy cũng là muốn để Tam Tĩnh sớm trả số tiền này.

Mấy người làm cho mặt Tam Tĩnh trắng bệch, hắn đến Canada một tháng rồi, quản lý tín dụng ở đây hắn vô cùng rõ, mấy người này không phải nói chơi.

- Đối với vi phạm chữ tín trong làm từ thiện, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Đối với người như vậy, gia tộc Lâm Thị chúng ta chắc chắn không thể có bất kỳ liên quan gì nữa.

Lâm Bá Văn quay đầu lại cười nói một câu. Tam Tĩnh nhìn thấy Lâm Bá Văn ngạc nhiên lại đứng lên, trên mặt còn có chút vui mừng, nói to: - Bá Văn đại ca, ngài đến khi nào cũng không nói với tiểu đệ một tiếng.

Tam Tĩnh vô cùng nhiệt tình với Lâm Bá Văn, Lâm Bá Văn cau mày lại nói:

- Tôi là đi cùng Lý tiên sinh, hiện tại phục vụ Lý tiên sinh là công việc của tôi, trong công việc tôi không có thân phận gì mong ngài lượng thứ.

- Tôi hiểu, bảo bối này tôi đấu giá được thì chắc chắn sẽ mua.

Thấy Lâm Bá Văn trong lòng Tam Tĩnh rất ngạc nhiên nhưng trên mặt vẫn cười khi nói còn đưa ra ngân phiếu.

Một trăm vạn Canadian dollar chuyển thành đô la Mỹ ngân phiếu tiền mặt, tài khoản của anh không có nhiều tiền như vậy chỉ có thể đổi ra đô la Mỹ.

Đô la Mỹ, Canadian dollar đối với ông chủ lầu trà không có ý nghĩa gì, nhận được ngân phiếu ông chủ lầu trà cười rất tươi.

Ông cầm ngân phiếu đưa cho người thanh niên đẩy xe, người thanh niên đó vội vàng cầm ngân phiếu đi. Ai cũng hiểu đây là đi kiểm tra xem ngân phiếu thật hay giả, tiện đi chuyển tiền luôn.

Chuyển tiền vào trong tài khoản của quỹ từ thiện luôn, số tiền đầu giá này tới lúc Tam Tỉnh hối hận cũng không còn cơ hội.

- Tam Tỉnh tiên sinh, bảo bối này bây giờ là của ngài, ngài nhận đi.

Sau mấy phút, ông chủ lầu trà nhận điện thoại sau khi nhận điện thoại thì mọi lo âu trên khuôn mặt ông biến mất, cười ha ha ôm lấy chiếc bình đặt lên bàn Tam Tỉnh.

Đối với ông mà nói cuộc đấu giá hôm nay kết thúc tốt đẹp.

- Đẹp, đồ đẹp, bảo bối đẹp.

Tam Tỉnh nhận chiếc bình lại nhìn kỹ lại. Sau đó cười ha ha, chiếc bình này hẳn thấy càng ngày càng đẹp, đặc biệt là màu xanh tuyệt đối không phải là thứ bình thường. Cho dù không có khoản thấp nhưng màu này đã biểu hiện là tinh phẩm.

Bạch Minh cười một tiếng, đột nhiên nói: - Ngài quả thật vĩ đại, tặng người khác hơn sáu trăm vạn làm từ thiện thật vĩ đại. Bạch Minh nói là nhân dân tệ, ngồi ở lầu trà một nửa là người Hoa, Bạch Minh nói như vậy bọn họ đều hiểu ý.

Rất nhiều người cũng cười theo, Tam Tỉnh hơi giật mình trên mặt có chút tức giận.

Nhưng nhìn Lâm Bá Văn hẳn lại có chút do dự, Lâm Bá Văn là thành viên quan trọng của Lâm gia. Không phải là người anh có thể đắc tội. Gia tộc Tam Tỉnh còn lớn hơn gia tộc Lâm gia nhiều nhưng anh chỉ là một đệ tử nhỏ, không thể so với Lâm Bá Văn.

Trong gia tộc Tam Tỉnh chi nhánh như hẳn không biết là có bao nhiêu, thành viên quan trọng của gia tộc tuyệt đối không thể vì anh mà đắc tội với Lâm thị.

- Cậu biết cái gì, đây là đồ sứ tám nước liên minh tiến vào Bắc Kinh rồi được người đưa ra, gọi là đồ trong cung, đây không phải là Khang Hy, bán đầu giá thực sự ít nhất cũng phải tới hai trăm vạn, các cậu không có tiền đầu giá không cần phải ganh tỵ.

Tam Tỉnh nói một câu, sắc mặt Bạch Minh trông buồn cười, Mao lão, Lý Xán và Liễu Tuấn cũng quay đầu lại nhìn bộ dạng của Tam Tỉnh.

Lý Dương cũng quay người lại, cười tươi hơn, Tam Tỉnh này cũng hiểu biết nhiều nhưng đáng tiếc chỉ hiểu một nửa.

Chính vì việc đồ trong cung rất nổi tiếng, thời dân quốc xuất hiện một loạt đồ sứ, toàn bộ là chế phẩm đều dùng để lừa người nước ngoài.

Lúc đó rất nhiều người nước ngoài bị lừa, cho đến hôm nay những thứ nhìn giống vẫn còn tác dụng, Tam Tỉnh lần này bị lừa.

Trên mặt ông chủ lầu trà cũng mang một nụ cười tươi, ông nhìn Tam Tỉnh trong mắt có sự khinh bỉ.

Đồ sứ này khi quyền góp chủ nhân cũ đã nói với ông là phẩm chế thời dân quốc, giá trị không cao, sau khi cầm đi đầu giá quyền góp từ thiện là một tâm ý, chỉ là ai cũng không ngờ gặp được tên ngốc ra giá một trăm vạn đồng Canada.

782. Chương 778: Anh Rốt Cuộc Là Ai?

- Tôi thì cái gì cũng không hiểu, nhưng nếu đây là đồ sứ trong cung mà ông nói thì trong nhà còn có hai cái tốt hơn đây, tôi không cần trăm vạn, mười vạn bán cho ông, thế nào?

Bạch Minh cười nhìn Tam Tĩnh.

Bạch Minh lần này không có nói ngoa anh thực sự có hai cái bình hồ lô và mai bình còn tốt hơn, là đồ sứ Thanh Hoa nhìn cũng rất đẹp.

Nếu Hai đồ sứ này gộp lại giá trị năm vạn nhân dân tệ mười vạn đồng Canada Bạch Minh nhất định sẽ bán.

- Ha ha.

Lời nói của Bạch Minh làm Lý Xán và Liễu Tuấn cười ồ Lý Dương cũng không kìm chế được mỉm cười, lúc này đã hoàn thành giao dịch rồi Bạch Minh nhảy lên những người xung quanh uống trà đều cười ồ lên, họ cũng không thích Tam Tĩnh, người Nhật Bản không được một nửa người Trung Hoa ưa thích.

- Vô vị.

Tam Tĩnh nói với Bạch Minh một tiếng lại quay đầu lại xem kỹ đồ sứ phỏng chế dân quốc lúc này trong mắt hắn đồ sứ này chính là bảo bối.

- Vị tiên sinh này, tôi xem đây chính là tinh phẩm một vạn chắc chắn đáng giá.

Thượng Quan tiên sinh quay đầu lại cười nhìn Bạch Minh, lúc nói còn nhìn Lâm Bá Văn.

Lâm gia nổi tiếng nhất Toronto là tập đoàn Lâm Thị, Lâm Bá Văn đã xuất hiện trên truyền hình nhưng Lâm Lang lại thường là nhân vật được treo trên đường, Lâm Bá Văn và Lâm Lang thân phận quý phái hơn nữa những lời ông vừa nói và thái độ của Thượng Quan tiên sinh đã đoán được thân phận của Lâm Bá Văn. Lâm gia ở Toronto tuyệt đối là một gia tộc lớn số một. Liễu Tuấn nhìn Lý Dương một cái lại nhìn Thượng Quan tiên sinh, mới nhẹ nhàng nói:

- Đồ sứ lưu truyền rất nhiều loại, nhưng cái này tuyệt đối không phải.

- Tiểu tử, câu này nói là ý gì?

Liễu Tuấn lặng lẽ cười rất đơn giản đồ sứ này mặc dù đẹp nhưng sáng không thật chỉ có hoa văn không có niên đại không phải là tinh phẩm thời Khang Hy. Thượng Quan tiên sinh vội vàng quay đầu nhìn đồ sứ trước mặt Tam Tĩnh một cái sau khi nhìn kỹ đồ sứ này mới nói với người thanh niên kia.

- Như vậy có hoa văn nhưng không có niên đại không giống đồ cổ chân chính, nhưng cũng quý.

- Tuổi nhỏ ở đây nói vớ vẩn, cậu hiểu gì về hoa văn và niên đại?

Lời của Liễu Tuấn là Tam Tĩnh tức giận nếu không phải là Lâm Bá Văn lúc này đi cùng với người này thì hắn đã xông tới rồi. Liễu Tuấn vẫn chưa nói xong Lâm Bá Văn đã quay người lẳng lặng nói với Tam Tĩnh

- Lần này ông sai rồi Liễu tiên sinh mặc dù còn trẻ nhưng ở Trung Quốc là chủ quản đồ sứ của công ty đấu giá, ở Myanmar đã đấu giá Phẩm Thủy trên trăm triệu Euro, Liễu tiên sinh là tầng lớp cao của công ty, tôi tin thực lực của ông ấy.

Lâm Bá Văn nói như vậy đồng nghĩa với việc hắn cũng không xem trọng đồ sứ này.

Mặt Tam Tĩnh trông càng khó coi, hắn nghi ngờ Liễu Tuấn nhưng không dám trực tiếp cãi lời Lâm Bá Văn lúc này Tam Tĩnh vô cùng tức giận, những người uống trà xung quanh rì rầm bàn tán công ty đấu giá phải phân lớn nhỏ có thể đấu giá lên tới trăm triệu Euro là quy mô rất lớn, có thể làm tới trình độ chủ quản chắc chắn là không tồi. Lúc này mọi người có cơ sở tin tưởng Liễu Tuấn rồi. Kỳ thực ở đây có sự thù ghét, biểu hiện của Tam Tĩnh hôm nay rất khoa trương rất nhiều người ghét, đều cười trước nỗi đau của người khác. Thượng Quan tiên sinh lại cau mày tới bàn Tam Tĩnh xem kỹ đồ sứ rồi lại lắc đầu.

- Liễu tiên sinh, những điều ông nói ban nãy cũng có lý nhưng dựa vào điều gì mà không thể kết luận không phải là thứ tốt? Cho dù không phải là đồ sứ của thời Khang Hy thì cũng không kém mà.

Lời nói của Thượng quan tiên sinh làm mọi người xung quanh bàn tán xôn xao rất nhiều người hiểu đồ cổ nhưng hiểu rõ về giá trị đồ sứ thời Khang Hy thì không nhiều. thực sự là đồ thời Thanh Hậu cho dù là đồ trong cung cũng không đến một trăm vạn đồng Canada, dù sao đây cũng chỉ là đồ sứ đơn giản lại không có đặc biệt gì.

Lý Dương hơi cười nhìn Liễu Tuấn một cái, thấy sự cổ vũ của Lý Dương Liễu Tuấn đứng lên cười nói :

- Chỉ dựa vào điểm này thì không cách nào kết luận được, đồ sứ cần phải có chứng cứ chứng minh, đây là đồ sứ phông chế thời dân quốc.

Trong lầu trà yên tĩnh mọi người tập trung ánh mắt vào Liễu Tuấn, lần này Liễu Tuấn nói một cách rất rõ không chỉ nói đây không phải là đồ sứ trong cung mà còn là chế phẩm thời kỳ dân Quốc. Quan trọng nhất Liễu Tuấn nói có căn cứ. Trên mặt Lý Dương lộ ra nụ cười hài lòng, thời gian này Liễu Tuấn không ngừng tiến bộ chắc chắn sẽ có công lao của Liễu lão.

- Liễu tiên sinh, chứng cứ anh nói là ở đâu? Có thể chỉ cho chúng tôi xem được không? Thượng Quan tiên sinh lập tức đứng lên từ từ nói một câu Liễu Tuấn nhìn Lý Dương tự tin hẳn lên.

Chứng cứ rất đơn giản phía dưới cái bình này mặc dù bị che lấp nhưng vẫn lộ ra.

Rất nhiều người hoang mang đều không biết đây là thứ gì. Mặt Tam Tĩnh biến sắc vội vàng giơ cái bình lên xem dưới đáy.

Thượng Quan tiên sinh bên cạnh Tam Tĩnh cũng nhìn một lúc trên mặt Thượng Quan tiên sinh cũng lộ ra sự ngạc nhiên còn Tam Tĩnh thì mặt trắng bệch. Tam Tĩnh không có thực lực gì nhưng cũng hiểu đồ sứ đặc trưng chuyên gia bình thường có thể không nhìn ra chỉ ít là ông cùng Thượng Quan tiên sinh lúc đầu không phát hiện ra nhưng có người nhắc nhở không giống, Liễu Tuấn chỉ Tam Tĩnh và Thượng Quan tiên sinh đều phát hiện ra. Tam Tĩnh lúc này không biết thế nào nữa, mọi sự châm biếm đang dồn vào hắn làm hắn đỏ mặt mồ hôi liên tục.

Trên mặt Thượng Quan tiên sinh nhìn tuổi tác thì cũng chỉ bằng Lý Xán, nhãn lực không tốt không có nghĩa là hiểu ít Thượng Quan tiên sinh cũng biết chất liệu là đặc điểm của đồ sứ, chất liệu đồ dân quốc và đồ sứ Minh Thanh đều không giống nhau. Chứng cứ này có thể quyết định đây là đồ sứ phông chế.

- Liễu tiên sinh, bái phục.

Thượng Quan tiên sinh quay đầu nói với Liễu Tuấn vỗ vỗ tay lần này khi nói còn có sự chân thành.

Không có Tam Tĩnh, không có bọn Lý Dương thì hôm nay đồ sứ này chưa chắc đã có giá cao như vậy, nhìn đồ sứ này người ta chỉ có thể trả mười vạn đồng Canada. Thượng Quan tiên sinh lại không giàu, mười vạn đồng Canada đã là phần lớn tiền tích lũy của ông. Động tác của Thượng Quan tiên sinh cũng làm cho những người I sẽ * chửi s * khêu h lùg nà nà Ứ bá quX bộ lãn Th ô s c

Cũng may bây giờ không phải là mùa hè, không phải nói mưa lad lập tức mưa xuống, đoán chừng còn phải chờ một lát mới có thể mưa xuống , sau khi Lý Dương thấy sắc trời bên ngoài sau, không muốn chần chờ, lập tức ngoắc tay ra hiệu cho phục vụ viên tới đây.

- Tiên sinh, cần thêm gì ạ?

Nhân viên phục vụ này chừng ba mươi tuổi, thoát nhìn cũng trẻ tuổi, nhưng so với Lý Dương bọn họ mà nói lại có vẻ già hơn một chút .

Lý Dương chỉ chỉ những cái nghiên trong góc đó, nói:

- Những cái nghiên đó, có thể lấy ra để cho tôi xem không?

Những nghiên này nằm ở vị trí rất khó thấy, khi nhân viên phục vụ nhìn thấy Lý Dương chỉ vào đồ, trên mặt hơi có chút thất vọng.

Mấy người Lý Dương tuy trẻ tuổi, nhưng khí độ bất phàm, ăn mặc cũng không kém, thoát nhìn rất giống khách hàng có tiền, không ngờ bọn họ lại nhìn trúng những thứ tàn phẩm này.

Nhân viên phục vụ không mấy háng hái, nhưng vẫn là đem đồ vật lấy ra, từ vẻ mặt không hề che giấu của hắn có thể nhìn ra, khách hàng hắn đang phục vụ hoàn toàn không sánh bằng vị khách lớn tuổi vừa vào cửa hàng.

Nghiên đã được bày ra ngoài, trong mắt Lý Dương lại chợt lóe lên, không chú ý suy nghĩ của phục vụ viên này nữa, lập tức lật bên trong đồng nghiên.

Không lâu sau, hai nghiên cổ một nghiên có đáy rất tầm thường, và một nghiên không hoàn chỉnh được Lý Dương lấy ra ngoài, trên mặt và thân nghiên toàn là bụi bặm, không biết bị vứt ở nơi này bao lâu rồi.

Nhìn nghiên cổ này, trên mặt Lý Dương lại lộ ra thần sắc hưng phấn, nhưng cũng có một cảm giác đau đớn vô hạn, rất mâu thuẫn.

- Nghiên cổ này, bao nhiêu tiền ?

Lý Dương giơ lên nghiên cổ trên tay, nhẹ giọng hỏi.

Nghiên cổ không chỉ bị hư hại, còn không hoàn chỉnh, mặc dù có niên đại nhất định, đáng tiếc hư hại quá nghiêm trọng, giá trị nên cũng không cao, giới sưu tầm nước ngoài, theo đuổi tính hoàn mỹ của đồ cổ còn nghiêm khắc hơn quốc nội.

- Ba trăm!

Phục vụ viên nhẹ giọng nói một câu , nói xong lại bổ sung:

- Nghiên này là nghiên cổ, còn là đời Minh, cho nên mặc dù tổn hại nghiêm trọng, cũng có giá trị nhất định, mấy vị nếu là tới du lịch, mua nghiên cổ này về tuyệt đối sẽ không lỗ.

Ba trăm đồng Canada , không tới hai ngàn nhân dân tệ, cái giá tiền này quả thật không tính là cao, ở trong nước cũng tầm giá này, dù sao cũng là nghiên cổ đời Minh Thật, cũng rất tinh xảo.

- Được, tôi mua!

Lý Dương lấy ví từ trên người ra, ở trong bao tiền có một ít tiền đổi thành đồng Canada, chính là để tiêu vật.

Lý Dương còn chưa lấy ra để đổi thành đồng Canada, Lâm Bá Văn đã giành móc tiền ra trước.

- Lý tiên sinh, chút đồ này, để cho tôi trả nhé!

Lâm Bá Văn trực tiếp đưa tiền, rồi nhếch miệng cười cười với Lý Dương, món đồ này giá trị không cao, chút tiền lẻ này với hắn căn bản không cần Lý Dương trả lại.

Nhưng nói ngược lại, đừng nói ba trăm, cho dù đồ ba vạn đồng Canada, Lâm Bá Văn cũng sẽ tranh trả tiền cho Lý Dương.

- Lâm công tử , ý tốt của cậu tôi nhận, tiền thì để tôi tự mình trả được rồi!

Lý Dương mỉm cười, kéo tay Lâm Bá Văn trở lại, lại từ trong ví lấy ra ba trăm đồng Canada đưa ra, nhân viên phục vụ tò mò nhìn bọn họ mấy lần, lúc này mới nhận tiền của Lý Dương.

- Vậy cũng được!

Lâm Bá Văn nhẹ nhàng sửng sốt, ngay sau đó liền cất tiền vào, hắn không hiểu mấy thứ rẻ tiền đáng giá ba trăm đồng Canada của Lý Dương, nên cũng không tranh trả tiền nữa.

Viết hóa đơn tiến hành rất nhanh, một lát nhân viên phục vụ liền mang theo một tờ hóa đơn được đánh máy vi tính ra cùng một cái hộp tinh xảo, nghiên cổ mặc dù cũ nát, nhưng hắn cẩn thận bao bọc rồi bỏ vào trong hộp, thái độ này đáng tán dương.

- Lão Đại, anh vừa mua cái gì ?

Lý Dương cầm lấy cái hộp, Lý Xán và Liễu Tuấn đã trở lại, trên tay Liễu Tuấn còn cầm một cái hộp hình chữ nhật dài, vừa nhìn cũng biết là cất tranh, Liễu Tuấn cũng đã mua đồ .

- Không có gì, một nghiên cổ nhìn khá tầm thường !

Lý Dương hắc hắc cười một tiếng, mua được nghiên cổ này khiến cho tâm tình của hắn cũng rất khoái trá. Nếu Lý Dương không nhìn lầm, nghiên này có niên đại cổ, giá trị không rẻ, lần này lại mua hời.

- Liễu Tuấn mua tranh cổ, anh mua nghiên cổ, em không có gì cả!

Lý Xán xòe tay, tràn đầy oán trách nói một câu.

Liễu Tuấn liền gõ đầu Lý Xán, lớn tiếng nói:

- Vừa rồi có tranh của Lưu Độ, cậu không mua, chê đắt, bây giờ lại còn có ý oán trách hả?

- Bọn họ ra giá quá cao, về nhà em còn muốn mua tranh như vậy, không bằng em đi phố đồ cổ Trịnh Châu mua, nói không chừng cũng có thể mua được, giá tiền rẻ hơn nhiều!

Lý Xán hắc hắc cười, Lý Xán giám định đồ cổ cũng có thiên phú, nếu không chú hắn sẽ không yên tâm đem một tiệm bán đồ cổ giao cho hắn, đáng tiếc Lý Xán hiểu rằng, mình cũng không phải là thích sưu tầm, rất nhiều thứ hắn chỉ nhìn giá trị kinh tế trong đó.

Tựa như những thứ kia, chỉ là vì muốn sưu tầm thì hắn tuyệt đối sẽ không mua, đồ có thể kiếm được tiền hắn mới có thể mang về .

Lý Dương cũng cười, khẽ lắc đầu, bên kia, Mao Lão và Bạch Minh cũng đi tới bên này.

Trên tay hai người cũng cầm đồ, Bạch Minh cầm chính là một cái hộp bằng hộp bánh gatô, trên mặt còn mang theo nụ cười thỏa mãn, xem ra hắn thu hoạch rất tốt .

Mao Lão cầm cái hộp nhỏ một chút, nằm gọn trong tay, thoạt nhìn càng giống như là một hộp tinh phẩm.

- Lý lão đệ, thu hoạch thế nào ?

Còn chưa đi tới gần, Bạch Minh liền lớn giọng kêu lên, phục vụ viên bốn năm mươi tuổi dẫn họ theo lúc trước cũng đi theo tới đây, cười híp mắt nhìn bọn họ.

- Không tệ, đại thu hoạch!

Lý Dương giơ cái hộp, cười lớn nói, lần này đối với Lý Dương mà nói, chính xác là đại thu hoạch, sự cao hứng của hắn căn bản cũng không hề che giấu .

- Thật sự lại có đại thu hoạch ?

Bạch Minh hơi sửng sốt, ánh mắt lại sáng lên, bước nhanh tới bên Lý Dương, liền định lấy cái hộp trong tay Lý Dương.

Lý Dương đột nhiên đưa cái hộp vừa mua, thuận tay giao cho Lưu Cương, cười hắc hắc, nói:

- Đừng nóng vội, mọi người cũng mua cái gì đó?

Trên tay Bạch Minh còn cầm cái hộp lớn, nhìn lý dương , lại nhìn cái hộp trong tay Lưu Cương, hẳn càng muốn Lý Dương càng không để cho hắn xem, trong lòng hắn lại càng nóng.

- Lý lão đệ, chừng nào cậu cũng học được cái trò bí mật ấy? Cậu đừng thấy tôi mua nhiều đồ, toàn là không đáng tiền, một món nhỏ của Mao Lão cũng đắt hơn những thứ này nhiều, cậu nói nhanh lên, trong hộp của cậu rốt cuộc là cái gì?

Bạch Minh kêu to, nhưng không giành đồ trên tay Lưu Cương, hẳn quen Lý Dương thời gian cũng không ngắn, biết Lưu Cương thoát nhìn là một người nho nhã, nhưng lại có thân thủ bất phàm.

Hơn nữa thân phận của Lưu Cương, Bạch Minh cũng mơ hồ hiểu một chút .

Mao Lão nghe Bạch Minh nói đến mình, cười khổ lắc đầu, nhẹ giọng nói:

- Cậu mua cũng mảnh đồ sứ, tôi đây mua đồ sứ dân gian thời Hoàng Trị, là thứ hoàn chỉnh, không giống nhau, điều này cũng phải so sánh sao?

Lý Dương nhìn Bạch Minh, trên mặt lập tức lộ ra thần sắc bất ngờ.

Bảo tàng của Bạch Minh chính là bảo tàng đồ sứ, triển lãm các mảnh đồ sứ các thời kỳ, cho nên Bạch Minh hề đi công tác, là sẽ thu tập những đồ sứ ở đó.

Mảnh đồ sứ cổ cũng rẻ, nhưng cũng không phải không đáng giá, những năm gần đây vì thu tập những thứ này, Bạch Minh tốn không ít tiền, từ trong nước mà nói, cũng không có người nào nhiều mảnh đồ sứ cổ hơn Bạch Minh.

Là người yêu thích đồ sứ chân chính, cũng không hứng thú lắm với mảnh đồ sứ cổ, đồ sứ Hoàng Trị giá trị đều không thấp, cho dù là đồ dân gian, chỉ cần là hoàn chỉnh đều có giá trị nhất định, tự nhiên không thể so sánh với mảnh đồ sứ vỡ.

Trên thực tế cũng là như thế, đồ sứ Mao lão mua tốn hai vạn đồng Canada, sang nhân dân tệ cũng phải mười mấy vạn, những mảnh đồ sứ của Bạch Minh tất cả vẫn chưa tới hai ngàn đồng Canada, chênh lệch có thể đến mười mấy lần .

- Ha ha, mọi người cũng biết cả rồi, tôi khỏi cần nói, Lý lão đệ, chúng tôi đã nói tất cả, cậu cũng nên để cho chúng tôi biết cậu thu hoạch cái gì đi ?

Bạch Minh kêu to, trên mặt còn có vẻ rất căng thẳng, khiến Lý Dương và Mao lão lại cười âm lên .

Tính nóng của Bạch Minh đoán chừng đời này là không đổi được.

- Lần này thu hoạch của tôi là nghiên cổ, nghiên cổ này rất tốt, khi về tôi sẽ cho mọi người thấy!

Lý Dương chỉ chỉ cái hộp trên tay Lưu Cương, khi nói trên mặt lại mang chút kiêu ngạo .

Hồi tưởng lại hình ảnh lập thể, trong nghiên cổ xuất hiện hoa văn kỳ lân cùng với kim tinh chói mắt, khoe miệng Lý Dương càng ngày càng rạng rỡ.

Nghe được lời của Lý Dương, mắt Bạch Minh chợt sáng lên, vội vàng kêu lên:

- Nghiên cổ, rốt cuộc là nghiên cổ gì, có thể để cho chúng tôi xem trước một chút hay không!

Lý Dương mỉm cười xua tay, lại chỉ chỉ sắc trời bên ngoài lúc này đã càng ngày càng mờ, đoán chừng không bao lâu nữa, mưa sẽ rơi xuống.

Tay Lý Dương vừa chỉ ra bên ngoài , Bạch Minh và Mao lão bọn họ cũng đều nhìn ra phía ngoài theo tay Lý Dương, bọn họ lập tức cũng sưng sốt một chút .

Ngoài cửa một người vội vã đi tới, sau khi nhìn thấy bọn họ, trên mặt lập tức lộ ra tia vui sướng, bước nhanh đi vào trong cửa hàng.

785. Chương 781: Nghiên Kỳ Lân Kim Tinh (p1)

- Lý Dương tiên sinh, thì ra là mọi người ở nơi này!

Người vừa vào này, chính là người từ quán trà tới sau cùng – Thượng Quan tiên sinh, hẳn ra muộn, sau khi ra cửa liền không thấy Lý Dương bọn họ đâu, sau nhiều lần hỏi thăm, mới đến phố cổ bên này tìm được Lý Dương.

- Tách tách...

Bên ngoài bắt đầu rơi xuống giọt nước nho nhỏ, cơn mưa tới sớm hơn Lý Dương tưởng tượng.

Trời mưa, chân mây Lưu Cương hơi động động, giọt mưa rơi xuống chậm chậm trở nên to hơn, chỉ chốc lát sắc trời bên ngoài âm u hơn nhiều, đèn trong cửa hàng bán đồ cổ cũng đã được bật lên.

Lâm Bá Văn đi ra ngoài gọi điện thoại, mưa lớn như thế này, khẳng định không thể rời đi, nếu là mưa vẫn rơi, còn phải nhờ người bên ngoài đưa ô cho bọn họ mới được.

- Thượng Quan tiên sinh, chào ông!

Nhìn thấy Thượng Quan tiên sinh, Lý Dương cũng thấy lạ, nhưng vẫn là lễ phép chào hỏi, vừa rồi người ta phối hợp với mình, đào một cái hố thật to để chôn Tam Tinh Kết Y, cuối cùng để cho hắn bị thua lỗ nặng.

- Thượng Quan tiên sinh, tên Nhật Bản đó cuối cùng thế nào, có khóc hay không ?

Bạch Minh cũng đi tới, chười ha ha hỏi.

Bạch Minh hỏi như vậy, Vương Giai Giai, Lý Xán bọn họ đều nhìn về Thượng Quan tiên sinh, Tam Tinh Kết Y càng xui xẻo, bọn họ lại càng vui.

Mặc dù là lần đầu tiên gặp Tam Tinh Kết Y, nhưng cứ như hai bên có thù trời sinh vậy.

- Nhật Bản!

Ánh mắt Thượng Quan tiên sinh sững sốt, ngay sau đó lại lắc đầu, nói:

- Lúc tôi đi ra hẳn đang kêu trả lại hàng, lúc này tôi cũng không rõ hẳn thế nào.

Kêu trả lại hàng ?

Bạch Minh quay đầu lại nhìn Mao lão, Lý Xán và Liễu Tuấn nhìn nhau, trên mặt mỗi người cũng lộ ra thần sắc đặc ý.

Muốn trả lại hàng nào có dễ dàng như vậy, nếu muốn trả lại hàng, chứng minh người này khẳng định biết đồ của mình là giả, tên này phách y như cha hắn, rốt cục cũng được dạy dỗ.

- Hẳn có trả được không?

Lần này người hỏi chính là Lý Xán.

Bạch Minh bọn họ cũng đều nhìn Thượng Quan tiên sinh, bọn họ không hiểu rõ lắm về thực lực quán trà đó và Tam Tinh Kết Y, nhưng mỗi người đều biết, bỏ tiền mua đồ, muốn trả cũng không dễ dàng, càng không cần phải nói là đồ cổ được bán đấu giá, các công ty bán đấu giá lớn rất ít khi cho trả lại hàng.

Thượng Quan tiên sinh lập tức xua tay:

- Khẳng định không thể nào, lão Hồ làm việc tôi rất hiểu, tiền kia đã chuyển về tài khoản từ thiện ở Toronto, tiền quyền góp rồi, căn bản không thể hoàn lại!

Hắn nói xong những điều này, Bạch Minh bọn họ cười vui vẻ hơn.

Kết quả đúng như Thượng Quan tiên sinh nói, Thượng Quan tiên sinh vừa đi ra, Tam Tinh Kết Y làm loạn ở quán trà, vừa uy hiếp vừa giảng co, kết quả bị ông chủ Hồ báo cảnh sát, khi bọn họ ở đây nghị luận, cảnh sát đang tống Tam Tinh Kết Y ra khỏi quán trà.

Kết quả đối với Tam Tinh Kết Y có thể dự đoán được, một trăm vạn đô la mỹ không đáng lo, cha hắn nằm trong tay công ty có số vốn hơn trăm triệu đô, nhưng công ty không phải là tư nhân, cổ phần của cha hắn cũng chỉ có ba phần mà thôi .

Lần này Tam Tinh Kết Y dùng tiền công ty, cha hắn giúp hắn xóa sạch cái lỗ thủng này nhất định phải tốn không ít công sức, nếu là bị những cổ đông khác biết, thậm chí sẽ uy hiếp cả vị trí của cha hắn, nội bộ gia tộc nhà hắn vừa tồn tại sự giúp đỡ nhưng cũng có cạnh tranh .

Tổng hợp các nhân tố, cho nên Tam Tinh Kết Y mới lo lắng muốn trả lại hàng, trả không được, kết quả lần này hắn thật sẽ rất thảm hại.

- Thượng Quan tiên sinh, ngài biết mấy vị này?

Sau lưng Lý Dương đi tới một người , mang trên mặt nụ cười rực rỡ, chính là nhân viên phục vụ khá lớn tuổi đã dẫn bọn họ ra ngoài lúc trước.

Thượng Quan tiên sinh cười ha ha nói:

- Giám đốc Ngô, tôi cũng mới biết mấy vị tiên sinh này, vừa rồi ở quán trà có một chuyện vui, hôm nay bán đấu giá bình khổng tước không có đề khoản đã đạt giá một trăm vạn!

- Một trăm vạn!

Giám đốc Ngô sửng sốt một chút, khuôn mặt không dám tin, một trăm vạn đồng Canada, ở bất kỳ nơi nào đều không phải là số nhỏ.

Thượng Quan tiên sinh lập tức gật đầu , lại chỉ vào Lý Dương nói:

- Không sai, một trăm vạn kia, là một người Nhật Bản đặt giá, vị người Nhật Bản đó chịu nhả tiền, nhờ có Lý Dương tiên sinh. Đúng rồi, ông còn chưa biết thân phận thực của Lý Dương tiên sinh? Cậu ấy là đại biểu Trung Quốc tới tham gia đại hội giám bảo lần này!

- Đại biểu từ Trung Quốc sang tham gia đại hội?

Giám đốc Ngô có vẻ khiếp sợ hơn, kinh ngạc hơn cả khi nghe được con số một trăm vạn vừa rồi.

Giới chơi đồ cổ ở Toronto gần đây rất náo nhiệt, nóng bỏng bàn tán chuyện đại hội giám định bảo bối lần này, ai cũng biết, chuyên gia có thể tới tham gia đại hội giám định phải là bậc nhất nhì, đều có uy vọng rất cao.

Lý Dương còn trẻ như vậy, lại là chuyên gia đến từ Trung Quốc, nơi có nền văn hóa nghệ thuật cổ phát triển nhất, trở thành đại biểu cũng không dễ dàng .

- Lý Dương tiên sinh, thật là thất kính, vừa rồi là tôi có mắt không thấy núi Thái Sơn, không biết cậu cũng là chuyên gia lợi hại!

Giám đốc Ngô lập tức tiến lên nhiệt tình cầm tay Lý Dương, trong mắt hắn vẫn còn một chút nghi ngờ, Lý Dương quá trẻ tuổi, người như vậy sẽ là đại biểu cho chuyên gia Trung Quốc sao?

Nếu không phải Thượng Quan tiên sinh nói ra những lời này, chỉ e hắn căn bản sẽ không tin.

Thượng Quan tiên sinh cũng rất kinh ngạc đối với tuổi tác của Lý Dương, nhưng đối với thân phận của hắn cũng không có gì hoài nghi, cũng vì còn có Lâm Bá Văn đi theo, Lâm gia là chủ nhà trong hoạt động giám định bảo bối lần này, người có khả năng để cho thành viên Lâm gia đi cùng, thân phận khẳng định không đơn giản .

Lý Dương cười khoát khoát tay, lại chỉ chỉ vào Bạch Minh và Mao Lão, nhẹ giọng nói:

- Giám đốc Ngô khách khí rồi, tôi chẳng qua là người bình thường tới tham gia hoạt động, ngoài tôi ra, Bạch Minh – giáo sư Bạch, Mao Hiểu – giáo sư Mao tất cả đại biểu tham gia hoạt động!

Thượng Quan tiên sinh chợt sửng sốt một chút, quay đầu lại nhìn Bạch Minh và Mao lão, hắn không ngờ, trong đám người này, có đến ba đại biểu Trung Quốc tham gia hoạt động giám bảo lần này.

Ba vị đại biểu, tương đương với ba vị chuyên gia bậc nhất ở Trung Quốc.

- Giáo sư Mao Hiếu!

Đây là ý nghĩ của Thượng Quan tiên sinh, Lý Dương mua được đồ tốt ở Sáu Phương Trai, nếu Mao lão nói những lời kia cũng là thật, nghiên cổ này có giá trị không thể lường được.

Lý Dương từ từ rửa sạch, nghiên cổ trong tay Lý Dương tựa hồ thay đổi rất nhiều, muốn nhanh chóng loại bỏ những bụi bặm này, khôi phục vẻ huy hoàng của nó.

Lý Dương cẩn thận rửa sạch, màu đen cao quý trên thân nghiên cổ từ từ cũng hiển lộ ra .

Giám đốc Ngô cười khở một tiếng, chỉ nhìn nghiên cổ này, cũng biết nó nhất định là đồ tốt, không cần có những hình ảnh thần kỳ kia, nghiên cổ này cũng sẽ không chỉ là cái giá đó.

Lúc này trong lòng Giám đốc Ngô bắt đầu mắng nhân viên làm việc trong cửa hàng.

Bọn họ bình thường cùng định kỳ lau dọn đồ trong cửa hàng, đồ cổ rõ ràng rất phiền toái, còn phải dụng tâm, những nghiên cổ này vì giá trị thấp, lại không ai chú ý, cho nên vẫn chưa được rửa sạch. Ban đầu nếu bọn họ thật rửa sạch một chút, không phải đã phát hiện món bảo bối này sao, ít nhất cũng sẽ không bán giá tiền thấp như vậy.

Lý Dương rửa nghiên cổ đến nửa tiếng, mới lấy nghiên cổ từ trong chậu nước ra, lúc này cũng đã thay bốn chậu nước rồi.

Nghiên cổ được rửa sạch, cảm giác tang thương rõ ràng hơn. Nhìn nghiên cổ này và so sánh cùng nghiên thần long thần hổ độc nhất vô nhị, Bạch Minh và Mao lão chắc chắn hơn nghiên cổ này chính là nghiên kỳ lân kim tinh.

Điều này làm cho mặt của hai người cũng có chút kích động, đây chính là thần nghiên, hai đại thần nghiên lần nữa xuất thế, lại ở cùng nhau, bản thân chính là món công đức vô lượng.

Hai người cũng nhìn thấy nghiên cổ bị nứt mấy mảnh, cũng giống như Lý Dương, lộ ra thần sắc vô cùng thống khổ.

Nghiên cổ này hiển nhiên không được may mắn như nghiên thần long thần hổ, nghiên thần long thần hổ mặc dù cũng có hư tổn, nhưng dù sao cũng là trọn vẹn, có thể phục hồi lại, còn nghiên kỳ lân kim tinh này, tổn hại kia có thể vĩnh viễn không thể hồi phục lại .

Nghiên quý như vậy, lại không trọn vẹn, sợ rằng bất kỳ một người yêu thích nghiên cổ cũng sẽ đau lòng .

Lần này Lý Dương cũng hết cách, nếu là có bộ phận không trọn vẹn, hẳn còn có thể tìm Tần lão giúp một tay sửa lại, nhưng mảnh vỡ hoàn toàn biến mất, hẳn cũng không cách nào tìm trở về.

Khi mọi người đang nhìn chăm chú, Lý Dương mới đem mực bỏ vào trong nghiên cổ đã được rửa sạch.

Nhịp tim Bạch Minh và Mao lão cũng không nhịn được tăng nhanh, có phải là nghiên kỳ lân kim tinh mà bọn họ tưởng tượng hay không, sau một khắc liền có thể biết.

787. Chương 783: Cảnh Tượng Thần Kỳ Mà Như Thật

Mực được đổ vào nghiên, Lý Dương và Thái lão đều giống nhau, đưa đầu ngón tay vào trong khay mực, nhẹ nhàng mài.

Phòng nghỉ trở nên vô cùng an tĩnh , ánh mắt của mọi người cũng nhìn chăm chú vào cái nghiên trên mặt bàn. Giờ khắc này , trong phòng thậm chí có thể nghe được tiếng hít thở khản trương của người bên cạnh.

- Đây, đây là cái gì?

Miệng giám đốc Ngô đột nhiên há thật to , ánh mắt cũng tròng lên tròn xoe , hẳn còn vươn tay ra, có chút bối rối đích chỉ vào cái nghiên cổ Lý Dương vừa mài.

Thượng Quan tiên sinh cũng không khác so với hắn là bao, cũng là giương mắt lên, trong mắt đều là rung động , nói cái gì cũng không nói ra được.

Bạch Minh và Mao lão hơi khá hơn chút , nhưng đồng dạng lộ ra khỏi thần sắc bất khả tư nghị .

Ánh mắt Lâm Bá Văn trừng lên lớn nhất , tròn nhất, thấy một màn trước mắt này , đã vượt ra khỏi sự tưởng tượng của hắn .

Trên nghiên cổ, từ từ toát ra từng tia sương mù trắng trắng, những lớp sương mù này ngưng kết ở phía trên của nghiên, ngưng mà không tán .

Trong sương mù, mơ hồ có một con kỳ lân bay múa không ngừng, quanh thân kỳ lân còn có vòng kim tinh chói mắt, thỉnh thoảng ẩn hiện ra.

Đây hết thấy , cũng chỉ xảy ra ở phía trên nghiên cổ, một màn này , so với khi thấy nghiên thần long thần hổ còn thần kỳ hơn .

Ngay cả Lý Dương, sau khi nhìn thấy những thứ này đầu ngón tay cũng không nhịn được dừng lại một chút, đến khi sương mù sắp biến mất mới vội vàng lần nữa mài tiếp.

Nghiên thần long thần hổ, là có kỳ quan long hổ bay nhảy, cũng có sương mù trắng nhạt, nhưng sương mù kia căn bản không cách nào so sánh với sương mù trong nghiên kỳ lân kim tinh này, trước mắt sương mù rất dày .

Tầng sương mù này đã đạt tới mức như thực, mắt thường nhìn cũng không thấu , chính là bởi vì sương mù dày đặc như thể hình tượng kỳ lân ở bên trong kia mới có vẻ thần huyền hơn, chân thực hơn, càng nhìn cũng càng thêm rõ ràng .

Lý Dương vẫn còn tiếp tục mài, kỳ lân và sương mù cũng càng trở nên dày đặc , giám đốc Ngô không nhịn được ra sức dụi dụi hai mắt, xem mình rốt cuộc có phải xuất hiện ảo giác hay không, cái đã thấy sao cũng như là ảo.

Sau khi mở mắt , kỳ lân uy vũ to lớn kia vẫn còn đang bay lượn bên trong, giám đốc Ngô quay đầu lại nhìn, mỗi người cũng giương mắt , gắt gao nhìn chăm chăm vào nghiên cổ trước mắt.

- Nghiên kỳ lân kim tinh, đây là nghiên kỳ lân kim tinh thật

Qua mấy phút sau, Mao lão mới nặng nề thở dài, một màn này xuất hiện trước mắt mọi người, cũng không ai hoài nghi thân thể nghiên cổ này nữa, cũng chỉ có nghiên kỳ lân kim tinh trong truyền thuyết mới có thể làm được một màn như mộng như ảo này.

- Mao lão, nghiên thần long thần hổ chúng ta đều thấy, nhưng cái này tựa hồ so với nghiên thần long thần hổ còn thần kỳ hơn ?

Bạch Minh cau mày hỏi, Vương Giai Giai thoáng sửng sốt , cũng gật đầu theo. Lưu Cương, Lý Xán và Liễu Tuấn bọn họ cũng vật, bọn họ đều đã thấy nghiên thần long thần hổ, nhưng ở nghiên thần long thần hổ lại không có cảm giác như thực đến thế.

So sánh với nhau, nghiên thần long thần hổ càng giống như là đồ họa trong tivi, mà nghiên kỳ lân kim tinh trình diễn mới giống như tồn tại chân thật.

Mao lão cũng nhíu mày, ngẩng đầu nhìn Lý Dương.

Hai cái nghiên cổ cũng là xuất hiện từ cùng một người, có hiệu quả thần kỳ giống nhau, hiệu quả kia cũng không khác là bao mới đúng, không nên xuất hiện sai lệch lớn như vậy.

Chân mày Lý Dương nhảy dựng lên, cẩn thận nhớ lại chuyện tương quan với nghiên kỳ lân kim tinh và nghiên thần long thần hổ, suy nghĩ một hồi , khóe miệng Lý Dương đột nhiên há ra.

Lý Dương nhìn ngoài cửa sổ, trên mặt lại lộ ra nụ cười rục rịch, nhẹ giọng nói:

- Mao lão, Bạch huynh, các vị có còn nhớ hay không , theo như lời Thái lão ban đầu?

- Thái lão?

Chân mày Bạch Minh và Mao lão nhíu chặt hơn, qua mười mấy giây sau, Bạch Minh trợn to hai mắt, cũng nhìn ngoài cửa sổ .

- Tôi hiểu rồi, thì ra là như vậy, quả đúng như lời nói đó, nghiên thần long thần hổ cũng có thể làm được như vậy , hiển hiện hiệu quả thần kỳ hơn

Bạch Minh là người đầu tiên hét to một tiếng, sau đó chân mày Mao lão cũng giãn ra, hắn cũng nhớ ra lời nói của Thái lão ban đầu, là những kiến thức về đồ cổ, kiến thức uyên bác của Thái lão quả thật không người nào có thể so sánh được, xuất thân cũng là ưu thế rất lớn.

- Bạch giáo sư, các ngài hiểu cái gì , chúng ta sao không hiểu cái gì hết nhỉ?

Thấy Bạch Minh và Mao lão cũng lộ ra thần sắc đã hiểu, Lý Xán càng nóng nảy hơn , không nhịn được bèn hỏi một câu .

Bạch Minh và Mao lão liếc nhìn nhau , cùng nhau lớn tiếng cười .

Cười một hồi, Bạch Minh mới nhẹ giọng nói:

- Nghiên thần long thần hổ và nghiên kỳ lân kim tinh, bình thường như khi chúng ta thấy nghiên thần long thần hổ lúc trước, sẽ là sương mù màu trắng nhạt, rất mỏng rất nhẹ , chỉ có khi trời mưa mới có thể xuất hiện sương mù dày đặc như thế, nếu như đợi mưa tạnh, chúng ta trở lại nhìn nghiên kỳ lân kim tinh, hiệu quả cũng tương tự như nghiên thần long thần hổ biểu hiện!

Mao lão cũng cười gật đầu, nói tiếp:

- Không sai, ban đầu Thái lão đề cập tới trời mưa có biến hóa, lúc đầu chúng ta không nhớ ra được, còn sau khi Lý tiên sinh nhắc nhở mới nghĩ đến!

- Trời mưa còn có thể tạo ra biến hóa ?

Lý Xán tròn to hai mắt, cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, mưa bên ngoài không nhỏ, sắc trời còn rất âm u .

Lý Dương gật đầu, cười nói:

- Ban đầu Thái lão đã nói qua cái đặc điểm này, chỉ có điều lúc đó là ngày nắng, sau lại mấy lần lấy nghiên thần long thần hổ ra nhưng cũng là ngày nắng, chúng ta liền quên mất điểm này, tôi cũng là vừa thấy mưa bên ngoài , mới nhớ tới cái đặc thù này!

Ban đầu khi giám định nghiên thần long thần hổ, Lý Xán và Liễu Tuấn cũng không có mặt, Bạch Minh và Mao lão ngược lại đều có mặt, cho nên sau khi được nhắc nhở, bọn họ mới có thể nhớ ra.

Bạch Minh gật đầu , lại quên mất liếc nhìn nghiên kỳ lân kim tinh, nặng nề thở dài nói:

- Trời mưa cũng vậy, không mưa cũng vậy, có hiệu quả thần kỳ này, tôi thấy hai nghiên này cũng có thể nói là thần khí, Lý lão đệ, thật may mắn, quả nhiên là đại thu hoạch!

Người chung quanh cũng rất đồng ý đối với lời của Bạch Minh, vật này vô luận là thần khí hay không, nhất định là món bảo bối trọng yếu, còn là bảo vật vô giá, lần này đối với Lý Dương mà nói, đích xác là đại thu hoạch.

Trong lòng giám đốc Ngô lúc này rất không dễ chịu, hắn không phải là ông chủ cửa hàng, nhưng là nhân viên quản lý, tựa như tiệm bán đồ cổ Tô Đào của Lý Dương một dạng , ông chủ không thể nào hỏi quá nhiều, hết thấy chuyện kinh doanh cũng là giám đốc Ngô tiến hành.

Trong tay hắn, một món đồ tốt bị bán đi hớ như thế, trong lòng cơ hồ tràn đầy hối hận và không cam lòng.

Các loại cảm xúc đè ép, khiến cho giám đốc Ngô có cảm giác thở không nổi, nhưng loại cảm giác này cũng là bình thường .

Tựa như một người đang mua vé số, kết quả trên ti vi ra quay thưởng , hắn nhìn vé số của mình, không trúng, tiện tay nhét vào một bên .

Kết quả mấy ngày sau, trên ti vi báo không ai lãnh thưởng, hắn còn cười có người ngu ngốc, đến khi thời gian lãnh thưởng qua đi, hắn mới phát hiện tờ vé số trúng thưởng kia trong tay của hắn , đáng tiếc đã biến thành giấy vụn .

Phát hiện việc này, sự hối tiếc đoán chừng sẽ làm hắn có cảm giác muốn nhảy lầu.

Chuyện không giống nhau, nhưng cảm giác không khác lắm , bất luận kẻ nào gặp phải chuyện như vậy tâm tình khẳng định đều không thể thanh thoi, chính là Đường Cảnh Minh ở Vinh Bảo Trai cũng vậy, sau khi bán đồ cho Lý Dương rồi trong lòng cũng rất khó chịu .

- Đi cùng Lý tiên sinh ra ngoài là lựa chọn thông minh nhất, đi tới đâu, cũng có thể thấy đồ tốt!

Mao lão cũng nặng nề cảm thán, Lý Xán và Liễu Tuấn lập tức gật đầu theo, đây chính là lời nói tâm huyết, mỗi lần đi theo Lý Dương, hầu như đều có tin mừng .

- Lý tiên sinh, tôi thật bội phục nhân lực của ngài, Lý tiên sinh, có chuyện có thể cùng ngài thương lượng một chút hay không?

Lâm Bá Văn đột nhiên ngồi thẳng người, nhìn chằm chằm vào Lý Dương, nói rằng món bảo bối này là Lý Dương thông qua cảm giác mua được, Lâm Bá Văn cũng không thể nào tin tưởng được, hẳn tin Lý Dương nhìn thấu vấn đề trong đó, mới mua lại.

Có vài người, sẽ dùng một vài lý do khác để che dấu năng lực của mình, đây là một loại biểu hiện khiêm tốn.

Trong mắt Lâm Bá Văn, Lý Dương chính là một khiêm tốn người như vậy, dĩ nhiên, nếu Lý Dương không có danh tiếng hiển hách, vậy hẳn đoán chừng nên tin tưởng “cảm giác” đó.

- Thương lượng chuyện gì ?

Chân mày Lý Dương nhẹ nhàng động động, đối với lời Lâm Bá Văn sắp nói hẳn có chút dự cảm .

Lúc nói chuyện, Lý Dương cũng ngưng mài trên tay dích, cọ xát liên mấy phút, cổ tay cũng thấy mệt mỏi .

Dừng tay lại , cảnh thần kỳ kỳ lân trong sương mù dày đặc cũng đã biến mất, khiến cho Thượng Quan tiên sinh rất tiếc nuối, đồ thần kỳ như vậy, đừng nói thấy được, đời này hẳn nghe cũng chưa nghe qua .

- Đáng tiếc!

Thượng Quan tiên sinh khê thở dài, còn có vẻ mặt loại thỏa mãn. Mao lão mỉm cười nhìn hẳn, cảm nghiệm cổ từ chỗ Lý Dương tới, lại bắt đầu nhẹ nhàng mài, cảnh tượng thần kỳ kỳ lân bay lượn lại xuất hiện lần nữa.

Cảnh tượng thần kỳ lần nữa xuất hiện, lần nữa hấp dẫn ánh mắt của mọi người, Thượng Quan tiên sinh cảm kích nhìn Mao lão, lại chăm chú thưởng thức cảnh tượng thần kỳ khó gặp này.

Lâm Bá Văn cũng liếc mắt nhìn cảnh tượng kỳ lân bay lượn kia trong mắt lại thoáng qua thần sắc sốt sắng.

- Lý tiên sinh, không biết ngài có thể bán nghiên kỳ lân kim tinh này lại hay không, chỉ cần ngài đồng ý, tùy ngài ra giá!

Lâm Bá Văn lại quay đầu lại nhìn Lý Dương, từ từ nói ra lời muốn nói, trong lòng Lý Dương ngầm thở phào, quả nhiên như hẳn đoán, Lâm Bá Văn là muốn mua lại nghiên cổ này .

Điểm này hẳn cũng rất giống Lâm Lang, khi Lâm Lang nhìn thấy bát Trường Sanh, trực tiếp ra giá rất shock: năm ức, Lâm Bá Văn không ra giá, nhưng tùy Lý Dương ra giá, cũng coi là có năng lực mua.

Thân thể giám đốc Ngô đột nhiên lúc lắc, trong mắt hiện ra nét si mê thưởng thức, lập tức trở nên tỉnh táo.

- Lý tiên sinh, nếu ngài bán nghiên cổ này, có thể ưu tiên cung cấp lại cho chúng tôi hay không, chúng tôi cũng có thể để cho ngài tùy ý ra giá!

Giám đốc Ngô là người không ngu ngốc, bảo bối giá trị như vậy đáng bao nhiêu tiền căn bản không cách nào đoán được, nào sợ sẽ tổn kém, thuộc về tàn khí, nhưng tàn nữa nó cũng là nghiên thần kỳ, đặc biệt là hiệu quả thần kỳ này, vô luận khi tiến hành bán đấu giá , nhất định cũng là giá trên trời.

- Giám đốc Ngô, lời này hình như là tôi đã nói ra trước!

Sắc mặt Lâm Bá Văn chợt trầm xuống , nếu không phải nơi này là địa bàn của người ta, Lý Dương lại ở bên bạn bè, đoán chừng hẳn sẽ nổi giận .

- Lâm công tử, đây chính là bảo bối rất quý, bất luận kẻ nào nhìn thấy cũng sẽ muốn có nó, hơn nữa , đây là do chúng tôi bán đi, ưu tiên bán lại âu cũng là phải!

Giám đốc Ngô từ từ trả lời, có vẻ không hề muốn đầu hàng , lúc nói trong mắt lại toát ra một sự thống khổ, bán giá rẻ, bỏ ra số tiền lớn thu hồi lại, chỉ sợ cũng là điều làm cho người ta cực kỳ thống khổ.

788. Chương 784: Giá Của Bát Trường Sinh

- Lý tiên sinh thêm năm trăm vạn đồng Canada thì như thế nào ?

Lâm Bá Văn không chờ giám đốc Ngô nói xong, quay đầu lại rồi nhẹ giọng nói cùng Lý Dương. Năm trăm vạn đương nhiên chỉ là thêm năm trăm vạn đồng Canada vào giá mua chính là hơn một ngàn vạn đồng Canada, chuyện này truyền đi tuyệt đối lập kỷ lục trong lịch sử văn vật Trung Quốc. Cái nghiên kỳ lân kim tinh này biểu hiện thần kỳ nữa dù sao cũng là món tàn khí, hư hại phía trên so với nghiên thần long thần hổ lúc trước còn nghiêm trọng hơn. Nhưng bộ phận mà nghiên thần long thần hổ thiếu cũng dính sát vào trên đài nghiên, sau khi phục hồi thì gần như không có vấn đề gì, không giống nghiên kỳ lân kim tinh này hoàn toàn là tàn khí. Khẩu khí mạnh mẽ của giám đốc Ngô cho thấy người thoát nhìn rất trẻ tuổi này cũng không phải là người bình thường. Thêm năm trăm vạn đồng Canada thì giá đó ở Canada đã có thể mua được món quốc bảo rất tốt. Bạch Minh và Mao lão mang khuôn mặt hết sức thần nhiên . Mao lão rất tự nhiên mài nghiên, bọn họ dường như không có nghe được giá cả vậy. Thêm năm trăm vạn đồng Canada là rất cao nhưng cái giá tiền này tuyệt đối không thể nào đánh động Lý Dương, không nói cần nói thêm nghiên kỳ lân kim tinh và nghiên thần long thần hổ vốn là một đôi. Một đôi nghiên thần kỳ đặt chung một chỗ có thể phát huy tác dụng lớn hơn, Lý Dương không thể nào bán đi .

Bạch Minh cũng chẳng qua là nhìn hai người bọn họ không nói một câu gì thêm. Lâm Bá Văn lại không hề biết điều này, nhìn người chung quanh một cái, lại hỏi:

- Lý tiên sinh ngài thấy thế nào ?

Thêm năm trăm vạn đồng Canada, cái giá tiền này đã không thấp, khi Lâm Bá Văn hỏi, nhịp tim hắn cũng đang tăng nhanh. Vật phẩm này đã không thể chỉ bàn đến giá trị về mặt đồ cổ, mà nhân tố khác là hiệu quả thần kỳ kia thì bất kỳ giá tiền nào cũng không mua được.

- Lý tiên sinh, ngài có thể chờ một chút tôi lập tức gọi điện thoại cho ông chủ hay không?

Lý Dương còn chưa nói, trên mặt giám đốc Ngô liền mang theo thần sắc kiên quyết. Thêm năm trăm vạn đồng Canada hắn khẳng định không thể làm chủ được, nhưng ông chủ tiệm bán đồ cổ này có thể, ông chủ tiệm bán đồ này cũng là một vị thương nhân có chút danh tiếng ở Canada.

- Không cần.

Giám đốc Ngô vừa định đi ra ngoài, Lý Dương liền xua tay cười ha ha nói. Lý Dương lại nói:

- Nghiên kỳ lân kim tinh này tôi còn chưa có ý định bán, sau này muốn bán thì hãy nói.

Mao lão và Bạch Minh nhìn nhau, trên mặt cũng mang theo nét vui vẻ. Theo như lời Lý Dương nói, cũng đúng như kết quả bọn họ dự đoán, nghiên thần long thần hổ và kỳ lân kim tinh chỉ có đặt lại cùng nhau mới thực sự là thần khí. Đối thành bất cứ người nào, cũng sẽ không bán đi một đôi thần khí.

Giám đốc Ngô vẫn còn đang sững sờ, Lâm Bá Văn đã xoay đầu lại, trên mặt của hắn cũng có sự kinh ngạc này. Thêm năm trăm vạn đồng Canada, Lý Dương cũng không quan tâm, Lâm Bá Văn cũng dự liệu trong việc cược thạch Lý Dương có thể đánh cược thắng Phỉ Thúy vương thì tài sản chắc chắn sẽ không ít . Một lát sau Lâm Bá Văn cắn răng, lần nữa nói:

- Lý tiên sinh, tôi biết tài sản của ngài không ít, bảo bối trên tay cũng nhiều, cái nghiên kỳ lân kim tinh này tôi thật rất thích, thêm một ngàn vạn đồng Canada ngài chuyển nhượng cho tôi thì như thế nào ?

Điều này Lâm Bá Văn khẳng định vì nghiên kỳ lân kim tinh này cũng tốn rất nhiều. Cái nghiên kỳ lân kim tinh này Lâm Bá Văn cũng sẽ không tự mình làm đồ sưu tầm mà mua được rồi sẽ tặng cho Lâm Lang.

Như vậy, đối với sự phát triển của Lâm Bá Văn sau này nhất định là có trợ giúp cực lớn. Cho dù Lâm Bá Văn phải bỏ ra khoản tiền lớn hơn nữa cũng là đáng giá. Thêm một ngàn vạn đồng Canada, giám đốc Ngô lặng lẽ há to miệng, cuối cùng bất đắc dĩ lắc đầu. Thêm một ngàn vạn đồng Canada trên căn bản có thể so sánh được với toàn bộ giá trị đồ trong tiệm bán đồ cổ này của bọn họ. Lúc này, cuối cùng giám đốc Ngô cũng hiểu giá trị cái nghiên nhìn như tầm thường này, cứ theo Lâm công tử ra giá, không phải cách hay. Người bình thường căn bản không có thể ngay sau đó bỏ ra thêm một ngàn vạn đồng Canada như vậy. Ánh mắt Thượng Quan tiên sinh lại sáng lên, ở Toronto, người có thể trong chưa đầy nháy mắt trực tiếp dùng một ngàn vạn đồng Canada đi mua một món đồ cổ cũng chỉ có người của gia tộc Lâm Thị, hơn nữa phải là thành viên trọng yếu trong gia tộc Lâm Thị. Lúc này Thượng Quan tiên sinh cũng có thể xác định được thân phận thực của Lâm Bá Văn.

- Lâm tiên sinh...

Rốt cục Lý Dương cũng lên tiếng, Lý Dương vừa nói Lâm Bá Văn liền căng thẳng nhìn hắn. Sở dĩ Lâm Bá Văn căng thẳng như vậy vì hắn chỉ sợ mình cũng không nghe được rõ ràng lắm.

Lâm Bá Văn cũng rất rõ ràng món bảo bối này rất tốt. Trước mắt, người có tiếng nói nhất trong Lâm gia, chú hắn, Lâm Lang, rất yêu thích sưu tầm đồ cổ. Bởi vì thói quen của Lâm Lang nên trong Lâm gia người trên dưới đều có nghiên cứu nhất định về đồ cổ. Lâm gia phát triển hơn từ khi Lâm Lang cầm quyền nên mới có sức khống chế và địa vị ở toàn thể Lâm gia. Cũng vì thế, sau khi Lâm Bá Văn nhìn thấy nghiên cổ thần kỳ này, ý nghĩ đầu tiên chính là mua lại nó. Nào ngại mình không cất giữ được, tặng cho Lâm Lang khẳng định sẽ có trợ giúp cực lớn đối với sự phát triển của hắn ngày sau.

Đây mới là nguyên nhân Lâm Bá Văn xuất giá cao. Nhìn Lâm Bá Văn trong lòng Lý Dương khe thở dài, nói:

- Nghiên kỳ lân kim tinh và nghiên thần long thần hổ nổi danh là hai bảo bối khi hợp thành sẽ thực sự là thần khí.

Lý Dương nói tới đây liền không nói thêm, chỉ cười cười nhìn Lâm Bá Văn. Ý tứ của Lý Dương rất rõ ràng, đây là bảo bối hắn căn bản sẽ không đi bán nên cũng không cần tốn lời lẽ thuyết phục. Lâm Bá Văn nhìn Lý Dương một hồi đột nhiên lại nói:

- Một ngàn năm trăm vạn đô la mỹ ngài thấy thế nào?

Nụ cười của Lý Dương lập tức cứng ngắc ở đó, ngẩng đầu nhìn Lâm Bá Văn. Hắn không ngờ Lâm Bá Văn căn bản nghe không ra ý tứ của hắn, lại vẫn tiếp tục tăng giá lên nữa. Một ngàn năm trăm vạn đô la mỹ, gần ức nhân dân tệ, đối với thần khí mà nói đây cũng là giá tiền cao nhất trong lịch sử.

Một ngàn năm trăm vạn đô la mỹ, Lý tiên sinh ngài có thể cảm nhận được thành ý của tôi chứ!

Ngay sau đó Lâm Bá Văn lại nói một câu, giám đốc Ngô cũng không gọi điện thoại nữa, thở dài ngồi ở một bên cạnh nhìn bọn họ.

Ông chủ của giám đốc Ngô có đủ khả năng nhưng để cho ông chủ của hắn đồng ý mua một món chưa từng thấy, lại không thể chính mắt thấy sự thần kỳ nơi bảo bối thì việc xuất giá cao như thế là chuyện tuyệt đối không thể, trừ phi ông chủ của hắn bây giờ đang ở chính chỗ này. Đáng tiếc điểm này căn bản không thể nào, ông chủ của giám đốc Ngô đang nghỉ đông, ông chủ của hắn cơ hồ không ở nhà. Nghĩ tới cái giá tiền một ngàn năm trăm vạn đô la mỹ này, trên mặt giám đốc Ngô lại lộ ra nụ cười khổ sở.

Một trăm đồng Canada đi mua đồ mà chưa đầy hai giờ liền tăng đến một ngàn năm trăm vạn đô la Mỹ, coi đồng Canada trực tiếp đổi thành đô la Mỹ thì cũng là tăng năm mươi vạn lần, tăng mạnh kiểu này thực sự giám đốc Ngô chưa bao giờ thấy qua, cũng chưa bao giờ nghĩ tới.

Nhưng lần này tăng mạnh như vậy liền chân thực xuất hiện ở trước mắt của hắn, điều này khiến giám đốc Ngô thật không biết là cảm giác thế nào.

- Lâm tiên sinh có thể anh hiểu lầm ý của tôi!

Lý Dương nhẹ nhàng thở dài, lần nữa nói, hắn vừa rồi không có ý chê ít, chính là muốn nói cho Lâm Bá Văn không phải là hắn thấy nghĩ bán thì tiếc, Lâm Bá Văn lại không để ý tới điểm này. Lâm Bá Văn hơi

sửng sờ lại vội nói:

- Hiểu lầm? Tôi hiểu rồi, Lý tiên sinh, có phải là không hài lòng đối với giá cả, vậy hai ngàn vạn, hai ngàn vạn là giá cao nhất mà tôi có thể trả.

Giá hai ngàn vạn. Thượng Quan tiên sinh đột nhiên cảm giác hít thở không nổi.

Vừa bắt đầu Lâm Bá Văn ra giá, Thương Quan tiên sinh cũng không có để ý, chẳng qua là đang thưởng thức quang cảnh thần kỳ ở nghìn cổ, cho đến khi Lâm Bá Văn nói lên giá một ngàn năm trăm vạn, hắn mới giật mình quay đầu lại .

Cũng không chờ hẳn suy nghĩ chuyện gì đang xảy ra Lâm Bá Văn lại thay tăng giá cả, trực tiếp thêm đến hai ngàn van .

Hai ngàn vạn đồng Canada, đây chính là hơn một ức nhân dân tệ, đây cũng là mười mấy lần so với tài sản của Thượng Quan tiên sinh, nghe thấy khoản tiền này Thượng Quan tiên sinh bống há to mồm, thật không biết nên nói cái gì .

Lý Dương khẽ thở dài một cái, liếc nhìn Lâm Bá Văn, từ từ hỏi:

- Lâm tiên sinh, tôi không biết Lâm Lang tiên sinh có nói qua với cậu giá khi anh ấy nhìn thấy bát Trường Sinh hay không ?

- Bát Trường Sinh?

Lâm Bá Văn hơi sửng sồ, chân mày từ từ dính lại .

Sự thần kỳ của bát Trường Sinh, Lâm Bá Văn nhiên nghe nói qua, hơn nữa sau lần Lâm Lang đi Trung Quốc về, truyền thuyết về bát Trường Sinh được Lâm Lang khen không dứt miệng, không thể sưu tầm được đồ thần kỳ như vậy cũng là một đại tiếc nuối của Lâm Lang. Lâm Bá Văn không biết Lý Dương nhắc tới bát Trường Sinh với mục đích là cái gì nhưng ở trong lòng hắc lại có một dự cảm xấu.

Trên thực tế cũng là Lâm Lang dùng năm ước muốn mua bát Trường Sinh, nhưng sau khi trở về hắn không thể nào nói chuyện này ra, chỉ nói qua về sự thần kỳ của bát Trường Sinh, chính là Lâm Bá Văn cũng không biết chú hắn vì bát Trường Sinh mà đã từng ra giá gần năm ước nhân dân tệ.

- Bát Trường Sinh của Lý tiên sinh chính là thần khí, Bá Văn nghe qua rất thích, kính xin ngài nói về nó nhiều hơn.

Một lát sau Lâm Bá Văn chấp tay ôm quyền nói một câu. Lâm Bá Văn là một người thông minh, hẳn không biết Lý Dương nói đến bát Trường Sinh là có ý gì nhưng chuyện dính dáng đến chú mình không phải là chuyện nhỏ, hỏi thêm mấy câu cũng không thừa.

Lý Dương thở dài từ từ đem chuyện Lâm Lang muốn mua bát Trường Sinh nói ra .

Lý Dương nói rất đơn giản, thậm chí chưa nói ra giá ban đầu Lâm Lang trả khi muốn mua bát Trường Sinh, nhưng Lâm Bá Văn là một người thông minh từ lời của Lý Dương hẳn liền hiểu Lâm Lang cũng muốn mua từ trên tay Lý Dương món đồ với giá so với giá trước mắt này cao hơn nhiều nhưng cuối cùng lại không được như ý nguyện .

- Anh Lý, mưa đã tạnh.

Lưu Cương đột nhiên nhỏ giọng nói ở bên tai Lý Dương một câu, Lý Dương quay đầu lại xem sắc trời ngoài cửa sổ, ngoài cửa sổ ~~soán gió rất to~~ gió rất to, sắc

Mà hôm nay, mới chỉ là ngày khai trương hoạt động ở Nam Dương.

Trong trung tâm quảng trường, xây dựng một đài cao chừng hơn một thước, là nơi dành cho các thành viên hiệp hội ngọc thạch Hà Nam, bây giờ cũng đã đứng ở trên đài cao .

Trên đài cao đặt một hàng tám máy giải thạch, năm nay nguyên liệu để giải so với năm ngoái lại thêm không ít , mấy năm này hoạt động ở Nam Dương càng làm càng lớn , được xưng ngang hàng với giao dịch ở Bình Châu, về tổ chức lại tăng lên ba máy giải thạch.

Trong đó bên cạnh một máy giải thạch có người nhiều nhất , có chừng năm sáu chục người , vậy không lọt một kẻ hở nào của máy giải thạch kỳ.

Giữa những người này, ba người đang đứng, trong ba người, có một người mang theo mắt kiếng , đang chuyên chú giải thạch, đó chính là hội trưởng hiệp hội ngọc thạch Minh Dương Trương Vĩ, hai người bên cạnh hẳn dĩ nhiên là Trịnh Khải Đạt và Tư Mã Lâm.

Khối nguyên liệu ba người đang giải chính là một khối nguyên liệu bạch muối sa da lớn, giải khối nguyên liệu này Trương Vĩ còn có vẻ có chút kích động .

Đây là khối nguyên liệu thứ hai mà hôm nay Trương Vĩ giải, khối thứ nhất khối giải tăng, nhưng thành tích không phải là quá lý tưởng. Tất cả hy vọng của hắn đều đặt ở khối nguyên liệu này, có thể lấy được thành tích tốt trong lễ khai mạc hay không, liền dựa vào khối nguyên liệu trước mắt này.

- Có màu lục, có màu lục rồi, xuất hiện màu lục

Một đao kia còn chưa cắt xong, bên cạnh liền bắt đầu có người lớn tiếng hét , giữa khối thạch xuất hiện màu lục tươi như vậy, thấy những thứ này, tay Trương Vĩ rõ ràng ngừng một chút , sau đó động tác nhẹ nhàng hơn.

Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt cũng nhìn nhau , trên mặt cũng lộ ra nụ cười sáng lạn .

- Xoạt...

Một đao kia của Trương Vĩ hoàn toàn cắt xong, bên cạnh Tư Mã Lâm trực tiếp bê một chậu nước tưới lên, màu lục phía dưới lập tức chói mắt lộ ra ngoài .

Người đứng chung quanh cũng là thành viên ưu tú hiệp hội ngọc thạch Minh Dương bọn họ, lại thấy được màu lục này, ánh mắt mỗi người cũng sáng lên, sau đó tất cả đều tròn tròng mắt.

Hiện ra ở trước mắt họ là Phỉ Thúy thuần khiết, xanh biếc, khối Diễm Lục này không cần bất luận kẻ nào giải thích bọn họ cũng biết là cái gì , màu sắc xanh hàng cực phẩm, chắc chắn là Đế Vương Lục.

Trương Vĩ nhìn mặt cắt cũng có chút ngây dại, trong lòng có một sự vui mừng, và một chút kích động .

- Đây là, Thủy Tinh Chủng sao?

Một thành viên hiệp hội ngọc thạch chừng hơn ba mươi tuổi nhỏ giọng hỏi, tâm trí mọi người lập tức cũng hồi trở lại, màu sắc Đế Vương Lục là rất đẹp, nhưng cũng có nhiều loại, loại đẹp tạo nên chất đẹp, mới có thể lớn tạo nên giá trị Phỉ Thúy lớn hơn.

- Không phải, đây là Băng Chủng, Băng Chủng cao cấp!

Bên cạnh hắn Cố lão đột nhiên lắc đầu, trên mặt cũng mang theo nụ cười rục rờ. Khối Phỉ Thúy này rất giống là Thủy Tinh Chủng, nhưng độ trong suốt vẫn chưa hoàn toàn đạt tới trình độ của Thủy Tinh Chủng, chỉ là đến rất gần Thủy Tinh Chủng, Băng Chủng cao cấp.

Băng Chủng cao cấp Đế Vương Lục, đây cũng là Phỉ Thúy cực kỳ tốt, Phỉ Thúy cao cấp.

Không lâu sau, người của hiệp hội ngọc thạch Minh Dương liền đem chuyện giải xuất Phỉ Thúy này hô lên , rất nhiều người cũng đều nhường vị trí, để cho những người khác tới xem một chút khối Phỉ Thúy còn chưa giải xong này.

Hội trưởng hiệp hội ngọc thạch Trịnh Châu - lão Đặng đi tới đầu tiên, Trịnh Châu đang giải nguyên liệu ở máy giải thạch ngay bên cạnh máy của Minh Dương.

Lão Đặng trước tiên là liếc nhìn nguyên liệu vừa cắt ra trên bàn giải thạch, lại đi tới trước mặt Trương Vĩ, tràn đầy ghen tỵ nói:

- Lão Trương, Băng Chung cao cấp Đế Vương Lục, chúc mừng, tiểu tử người sao cũng có vận khí tốt như vậy?

Trương Vĩ đang cao hứng nhếch miệng cười to, lấy mắt kính xuống, cười nói:

- Ha ha, thiên cơ bất khả lộ, đừng thấy Lý Dương của chúng tôi không có ở đây, nhưng chúc vô địch năm nay chúng tôi còn chưa muốn nhường cho ai, ai cũng không dễ cướp đi được đâu!

Lần hoạt động ở Nam Dương này, bởi vì Lý Dương không tới, rất nhiều nơi cũng lấy lại tinh thần, muốn trong lễ khai mạc lấy được một thành tích tốt, tốt nhất có thể lời Minh Dương xuống, để cho bọn họ trở thành nhà vô địch mới.

Đáng tiếc nguyện vọng này trực tiếp bị bóp nát mất một nửa, Trương Vĩ cắt ra Phỉ Thúy Băng Chung cao cấp Đế Vương Lục cũng không nhỏ, nếu Phỉ Thúy là giải ra vẫn giống như biểu hiện bây giờ, giá trị liền cao, muốn so sánh với khối Phỉ Thúy này cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Mấy hội trưởng cũng sang xem, cuối cùng tất cả đều lắc đầu rời đi.

Trong lòng không có cách nào khác, bọn họ thầm mắng Trương Vĩ vận may *** chó. Hơn nữa, trong lòng họ còn đều có một chút bất đắc dĩ, Minh Dương không có Lý Dương vẫn có thể vươn lên, nào sợ Lý Dương không có ở đây, họ cũng có thể kéo dài huy hoàng đó.

Cùng những thứ hội trưởng này hàn huyên mấy câu, Trương Vĩ lập tức đeo mắt kiếng, lần nữa giải thạch.

Nửa giờ sau, Trương Vĩ cầm kia hai khối Băng Chung Phỉ Thúy Đế Vương Lục cao cấp không nhỏ trên tay, vẫn ngây ngơ cười khúc khích.

Nếu là không có Thủy Tinh Chung xuất hiện, vậy chúc vô địch trong khai mạc hôm nay không phải là Minh Dương thì còn ai khác, khối Băng Chung Đế Vương Lục cao cấp này cũng sẽ trở thành ngọc vương hôm nay, thậm chí có thể trở thành ngọc vương trong suốt cả hoạt động.

Cho dù xuất hiện Thủy Tinh Chung, vậy cũng phải nhìn một chút màu sắc và lớn nhỏ của khối Thủy Tinh Chung, khối Băng Chung Đế Vương Lục này không nhỏ, cũng không kém hơn so với một khối Thủy Tinh Chung Phỉ Thúy.

Băng Chung Đế Vương Lục cao cấp hoàn toàn giải ra ngoài, chung quanh mười mấy thành viên hiệp hội ngọc thạch Minh Dương tất cả cũng vung cánh tay hô to, vui mừng vì sự ra đời của khối Phỉ Thúy này.

Nhìn nhiều thành viên ủng hộ như vậy, những hội trưởng hiệp hội ngọc thạch khác cũng nảy sinh ra ghen tỵ sâu sắc đối với Trương Vĩ.

Trong lòng bọn họ, còn có một tia bất đắc dĩ.

Ai bảo bọn họ không có xuất hiện người như Lý Dương vậy, bọn họ nếu có thể có thể xuất hiện một người như Lý Dương, vậy bây giờ tiến hành ăn mừng chính là bọn họ, ai cũng biết, minh dương có thể phát triển gấp bội, tất cả đều là công lao của Lý Dương.

Băng Chung Đế Vương Lục cao cấp, khối này vừa giải xuất Phỉ Thúy cũng giống như một ngọn núi đè ép những vị hội trưởng khác, để cho bọn họ đều không còn ôm hy vọng gì đối với buổi khai mạc hôm nay.

Hội trưởng Nam Dương - lão Lương chen lấn đi vào, từ từ đi tới bên người Trương Vĩ, nhỏ giọng hỏi:

- Lão Trương, cậu hãy thành thật nói cho tôi biết, những nguyên liệu này có phải ngọc thánh nói trước chuẩn bị hay không?"

Trương Vĩ hơi sững sờ, hắc hắc cười một tiếng, không nói gì.

Người thông minh vẫn có rất nhiều, lão Lương chính là một người trong đó, hắn đã nhìn thấu vấn đề trong đó.

Khối nguyên liệu này đích xác là Lý Dương chuẩn bị cho hắn, là lần trước khi Lý Dương về nhà chuẩn bị kết hôn tự tay giao cho hắn, còn đặc biệt chỉ ra, khối nguyên liệu này giải ra vào chính ngày lễ khai mạc.

Nhưng vừa bắt đầu Trương Vĩ cũng chưa muốn giải khối nguyên liệu này, chính là giải khối hắc dụng tâm chọn lựa, chuẩn bị thật lâu, là khối để dành cho buổi khai mạc lần này.

Nguyên liệu mà Trương Vĩ chuẩn bị giá trị không thấp, là khối hắc tón tám mươi vạn mua về, trước khi giải khối nguyên liệu này, trong lòng Trương Vĩ cũng muốn thử xem sao, thử xem có thể không dựa vào Lý Dương mà giành được thành tích tốt hay không.

Kết quả có thể tưởng tượng được, nếu là nguyên liệu của Trương Vĩ giải ra được Phỉ Thúy cao cấp, hắn cũng sẽ không dùng khối nguyên liệu mà Lý Dương chuẩn bị này.

Khối nguyên liệu kia của Trương Vĩ cuối cùng cũng giải ra được Phù Dung Chung Phỉ Thúy, giá trị hơn một trăm vạn, kết quả coi như không tệ, lần này Trương Vĩ không có thua thiệt, nhưng muốn dựa vào kết quả này giành được thành tích tốt trong lễ khai mạc thì không có mấy hy vọng .

Lúc này, hắn mới đem khối nguyên liệu mà Lý Dương chuẩn bị ra , nguyên liệu của Lý Dương lý quả nhiên không để cho bọn họ thất vọng, Bằng Chung Đế Vương Lục cao cấp, Trương Vĩ tựa hồ đã thấy được thời điểm bảy hôm sau, hắn lần nữa nhận lấy chứng nhận quán quân và chiếc cúp.

Trương Vĩ không nói gì, nhưng lão Lương đã biết đáp án, hâm mộ nhìn Trương Vĩ một cái , lão Lương than thở rồi đi.

Lần này Lý Dương không tới, nhưng ảnh hưởng của hắn vẫn còn tồn tại, Lý Dương chỉ cần trước đó chuẩn bị xong nguyên liệu cho Trương Vĩ, giải thưởng của hoạt động tại Minh Dương kia cuối cùng sẽ thuộc về Minh Dương như cũ, ai cũng đừng nghĩ chuyện cướp đi .

Nhớ lại chuyện đấu Ngọc ngày hôm qua, Minh Dương đã xuất danh tiếng, lão Lương lại thở dài .

Cuộc so tài ngày hôm qua, Minh Dương chỉ lấy ra khỏi một món tác phẩm ngọc điêu, là tác phẩm Phỉ Thúy phong đao của đại sư Trần Vô Cực, đây cũng là Lý Dương cung cấp, vừa thấy khối Phỉ Thúy này, ngay cả ban giám khảo cũng kinh động .

Mấy người trong ban giám khảo cũng đứng dậy, vây quanh khối Phỉ Thúy kích động cảm thán và tiến hành đánh giá, thiếu chút nữa không đem tác phẩm này tặng đến bầu trời, kết quả sau cùng cũng có thể tưởng tượng được, khối Phỉ Thúy không chút huyền niệm liền trở thành vô địch đấu ngọc.

Trở lại trước trận địa của mình, lão Lương lại nhìn đám người đông đúc trên đài cao.

Ban tổ chức lễ hội Nam Dương vừa bắt đầu liền xây dựng đài cao, vốn muốn Lý Dương có thể xuất hiện ở đây, để cho hắn biểu diễn giải thạch thật đặc sắc, đáng tiếc Lý Dương không tới, không biết có bao nhiêu người bởi vì điều này mà thất vọng .

Hơn nữa nhân số hôm nay lại nhiều hơn so với năm ngoái rất nhiều, cũng là nhờ có Lý Dương.

Rất nhiều người cũng nghe nói qua Lý Dương là thành viên hiệp hội ngọc thạch Minh Dương, cũng biết Lý Dương đã tham gia hoạt động một lần, cho nên lần này cũng đã chạy tới muốn thấy phong thái của ngọc thánh, cuối cùng lại cũng không được như nguyện ước.

Chỉ là một người, liền có lực ảnh hưởng lớn như vậy , lão Lương cảm thán và đồng thời cũng có chút vui mừng .

Lý Dương không phải là người của Nam Dương bọn họ, nhưng là người xuất thân từ Nam Dương mà ra, là niềm kiêu hãnh của hiệp hội ngọc thạch Hà Nam bọn họ, đồng thời cũng là niềm kiêu hãnh của cả giới cực thắng.

.....

Ngủ một giấc thật ngon, vừa rạng sáng ngày thứ hai Lý Dương liền bị Vương Giai Giai kéo từ trong chăn ra ngoài.

Bởi vì chênh lệch giờ giấc, buổi khai mạc Nam Dương bên kia liền kết thúc.

Bằng Chứng Đế Vương Lục cao cấp trở thành ngọc vương hôm nay, khi Trương Vĩ tuyên bố khối nguyên liệu này là ngọc thánh Lý Dương cung cấp, hơn nữa tối nay sẽ tiến hành bán đấu giá, Nam Dương bên kia quả là thật lộn xộn một chút .

Trương Vĩ có nguyên liệu mà Lý Dương cung cấp, lần này Minh Dương muốn thua sợ rằng cũng khó khăn , những hội trưởng ôm dã tâm kia tất cả đều đang ai thán, năm nay xem ra chỉ có thể đi tranh đoạt vị trí á quân, quán quân thì cũng đừng nghĩ đến nữa.

Hết thấy Lý Dương cũng không biết, sau khi rửa mặt, Lý Dương lười biếng lôi Vương Giai Giai cùng đi tới phòng ăn ăn điểm tâm, vừa tới phòng ăn, liền thấy Lâm Bá Văn và Lâm Lang đang ở đó cười híp mắt chờ đợi mình .

Lâm Bá Văn là trực tiếp cùng Lý Dương ở chung khách sạn, còn Lâm Lang thì cũng là sáng sớm đã chạy đến .

- Lý lão đệ!

Bạch Minh từ bên ngoài đi tới, hôm nay Bạch Minh dậy cũng không muộn, bên hắn còn có Mao lão, hai người cũng có vẻ rất có tinh thần .

791. Chương 787: Sự Phụ Cước Thạch Của Lâm Lang

Ở Toronto có rất nhiều phố Đường Nhân, phố Ka-hu-lun là một người trong số đó .

Phố Đường Nhân này không phải là lớn nhất, nhưng là nơi người Hoa sống nhiều nhất, đồng thời cũng là một trong ba phố Đường Nhân nổi tiếng nhất ở Toronto.

Kích thước con đường này không bằng phố Đường Nhân Cựu Kim Sơn. nhưng ở nơi này, cuộc sống rất giống trở lại quốc nội. Ở đây, người ngoại quốc mắt xanh tóc vàng rất ít thấy, người đi lại khắp nơi đều là người Hoa da vàng mắt đen.

Theo như lời Lâm Lang, vị tiền bối kia, chính là ở nơi này .

Trên đường đi, mỗi lần Lâm Lang nhắc tới vị tiền bối này cũng có vẻ có chút hưng phấn, mà sự tôn kính trên mặt hắn kia phát ra từ nội tâm cũng không chút nào che giấu. Điều này làm cho Lý Dương càng thêm tò mò đối với vị tiền bối này .

Xe dừng ở bên một đường phố không rộng lắm, Lâm Lang nhảy xuống trước tiên.

- Lý tiên sinh , chúng ta trước xuống xe đi. trong này khó thông xe!

Lâm Lang cười ha ha nói với Lý Dương, nói xong lại quay đầu lại nhìn con phố phía sau.

Con đường này không rộng, nhưng rất sâu, thoạt nhìn, thật giống như đường ở quốc nội, cũng có chút giống với các con phố đi bộ ở quốc nội.

Hai bên đường phố có rất nhiều cửa hàng, những thứ này cửa hàng cũng treo biển hiệu bằng tiếng Trung, có một số cửa hàng căn bản cũng không có tiếng Anh, tất cả đều là tiếng Trung. Hiện tượng này ở nước ngoài cũng không thấy nhiều .

Ngày hôm qua Lý Dương bọn họ đi cũng là phố Đường Nhân, nhưng nơi đó tất cả biển hiệu đều là Trung - Anh kết hợp. Còn một số cửa hàng mới chỉ có tên tiếng Anh, không có viết tiếng Trung, nơi này và nơi đó có thể nói là ngược lại hoàn toàn.

Đứng ở đầu phố, Lâm Lang có vẻ hơi thất thần, chậm rãi nói:

- Lý tiên sinh, nơi này là phố Đường Nhân cổ xưa nhất ở Canada, có lịch sử hơn một trăm năm, có rất nhiều người từ nhỏ đã sống ở đây, lớn lên ở đây, bọn họ thậm chí ngay cả Trung Quốc cũng chưa về qua.

Nói tới chỗ này, Lâm Lang dừng lại. Trên mặt đột nhiên lộ ra tia kiêu ngạo:

- Nhưng, mỗi một người Hoa nơi này đều có thể nói được tiếng mẹ đẻ, tiếng Hoa, tất cả đều vô cùng lưu loát, nào sợ bọn họ cả đời này cũng không trở về Trung Quốc một lần, bọn họ đều có thể nói tiếng Hoa lưu loát .

Lâm Bá Văn đi tới bên người Lý Dương, nhỏ giọng nói:

- Lý tiên sinh , năm đó ông nội tôi chính là xuất thân từ nơi này, ba tôi và chú tôi khi còn bé cũng từng sống ở đây!

Lý Dương lập tức gật đầu, lúc này hẳn cuối cùng đã hiểu, sau khi Lâm Lang tới đây tại sao lại kích động như vậy, nơi này cũng có thể nói là quê hương của hắn.

Lâm Lang không phải là tự di dân tới, đời cha hắn đã di dân đến chỗ này, bản thân là một người Hoa. Ở đây bọn họ có được một mảnh đất lớn như vậy đúng là không dễ .

Lý Dương cũng cuối cùng hiểu rõ , tại sao người của Lâm gia cũng có thể nói ra tiếng phổ thông tiêu chuẩn, cái này có quan hệ rất lớn với sự giáo dục bọn họ từ nhỏ.

Cuộc sống người Hoa ở đây, căn bản nhất là từ nhỏ đã phải bắt đầu học, đó chính là không thể quên gốc, chưa từng phủ nhận thân phận mình là người Hoa .

- Thật ngại, Lý tiên sinh, để cho cậu chê cười rồi, chúng ta đi thôi!

Lâm Lang cười cười, vẻ cảm thương trên mặt nhất thời biến mất không dấu vết, cả người cũng khôi phục vẻ uy nghiêm thường ngày. Đây mới là Lâm Lang – người nắm trong tay tập đoàn Lâm Thị.

Bạch Minh, Mao lão và Lý Xán bọn họ cũng nhìn chung quanh một lượt. Sau đó cùng nhau đi theo Lý Dương vào trong phố.

Mao lão xuất ngoại rất nhiều lần, cũng đã đến rất nhiều phố Đường Nhân, nhưng phố Đường Nhân trên căn bản chỉ có người Trung Quốc tồn tại giống như vậy thì cũng không thấy nhiều, trên đường đi, Mao lão còn không ngừng gật đầu.

Con đường này là đường chính, bên trong còn có mấy đường nhỏ phụ, ở trên đường, Lâm Lang không ngừng giới thiệu nơi này cho Lý Dương.

Nơi này trước mắt có hơn hai vạn người Hoa sinh sống, trong đó có một nửa người Hoa cũng là ra đời ở nơi này, lớn lên ở nơi này, sau đó sẽ từ nơi này đi về với thế giới .

Một số phòng ốc trong này cũng là kiến trúc cổ, nhưng phòng ốc được xây dựng lại trong gần mười năm qua cũng không ít, phòng ốc mới cải tạo chính là tập đoàn Lâm Thị xuất tiền giúp một tay kiến tạo, toàn bộ kiến tạo miễn phí là Lâm Lang muốn dùng phương thức này tự nói với mình cùng con em Lâm gia, bọn họ cũng không phải là người quên gốc.

Chỉ cải tạo một chút những phòng ốc này, liên tiêu hao của tập đoàn Lâm Thị hơn ức đô la Mỹ, bình quân hàng năm cũng tiêu tốn hơn ngàn vạn đô la Mỹ.

Nói đến số tiền kia, Lâm Lang không có một chút tiếc nuối, ngược lại còn mang theo một niềm tự hào, hơn ức đô la Mỹ, với hắn mà nói không khác một đồng, nói ném ra ngoài liền ném ra ngoài.

- Ông, Lý Dương nói không sai, hần có vận khí tốt không người nào có thể so sánh được, từ khi xuất hiện, thành tích có được cũng là kinh người.

Lúc nói lời này tựa hồ Lâm Lang còn mang theo vẻ đắc ý. Lão nhân từ từ há hốc miệng ra, ánh mắt cũng thay đổi lần nữa sáng ngời lên, nhìn Lý Dương thật lâu mới từ từ gật đầu, nói:

- Vận khí chỉ có thể là nhất thời, không thể nào cả một đời. Cậu có thể cực thắng tiểu Mã vậy tài nghệ của cậu quả thật đã đến đỉnh điểm, trình độ trong hai năm có được? Thì ra là trên cái thế giới này thật sự có thiên tài trẻ tuổi như vậy, là thiên tài.

- Ông, ông nói không sai, Lý Dương không chỉ là thiên tài ở lĩnh vực cực thạch mà ở trong giới sưu tầm càng thêm tài giỏi, cậu ta bước vào giới sưu tầm thời gian không lâu nhưng thành tích có được chính là con đây cũng ghen tỵ. Lần đại hội giám định bảo bối này cậu ta là đại biểu trẻ tuổi nhất trong tất cả chuyên gia của Trung Quốc, có người trẻ như vậy trong đội Trung Quốc tuyệt đối là chưa từng có ai.

Lâm Lang nhanh chóng nói, nói đến đây trong lòng hần lại không nhịn được dâng lên một sự ghen tỵ, bất kỳ một món bảo bối của Lý Dương cũng làm cho hần vô cùng thêm muốn. Mà Lý Dương lại có nhiều bảo bối như vậy, hần còn chưa dừng lại, ở Canada lại kiếm lậu được nghìn cổ kỳ lân kim tinh, thần khí như vậy bây giờ làm cho người ta không thể không muốn có.

- Đúng rồi, ông ơi, trong lĩnh vực sưu tầm đồ cổ Lý Dương có một vị danh sư đức cao vọng trọng người Trung Quốc là Hà lão gia.

Lâm Lang lại nói, ánh mắt lão nhân lần nữa trợn to, trên mặt còn mang cả vui mừng .

- Sư phụ của cậu là vị quan chức cao cấp trong quốc nội - tiểu Hà?

Lão nhân lần nữa hỏi một câu .

- Tiểu hà?

Sắc mặt Lý Dương lại thay đổi, có chút cổ quái, nghĩ tới tuổi vị lão nhân trước mắt này hần chỉ có thể nén cảm xúc lại, vị lão nhân này lớn hơn lão gia hai mươi tuổi, xưng hô như vậy cũng không có gì. Lý Dương hướng về phía lão nhân gật đầu một cái, ở quốc nội thân chức vị cao lại là người đức cao vọng trọng trong giới sưu tầm cũng chỉ có lão gia mà thôi.

- Thật tốt, tốt vô cùng.

Lão nhân lại cười, lần này nụ cười vui vẻ hơn, còn không ngừng nhìn Lý Dương từ trên xuống dưới, ánh mắt cũng có chút là lạ khiến trong lòng Lý Dương có cảm giác sợ hãi. Lâm Lang nhỏ giọng nói bên tai Lý Dương :

- Năm đó ông có thể từ Myanmar chạy trốn tới Hongkong lại từ Hongkong tới Ca Na Đa cũng là nhờ anh trai của Hà lão gia giúp một tay, kết quả anh trai của Hà lão gia cũng là một trong những người ông cảm kích nhất trong đời!

793. Chương 789: Bán Cho Anh Ba Khố Nguyên Liệu

Lâm Lang nói rất nhẹ, lần này lão nhân không nghe thấy. Lý Dương lại lộ ra thần sắc kinh ngạc. Người nhà Hà lão gia hần căn bản cũng đã hiểu rõ, nên anh trai của Hà lão gia thì lại đã từng nghe qua, nhưng chuyện anh trai của Hà lão gia và vị Trần Xung lão nhân này thật đúng là chưa nghe nói qua. Anh trai của Hà lão lớn hơn hần mười mấy tuổi, trước giải phóng phải đi Hongkong chiến đấu, sau lại xây dựng cơ nghiệp cũng là người có không ít công hiến trong công cuộc xây dựng Trung Quốc. Đáng tiếc ông ta qua đời sớm lại không có con cái, tất cả tài sản do Hà lão thừa kế, hiện nay con gái Hà lão đang xử lý. Lão nhân nhìn Lý Dương lại rất hài lòng gật đầu một cái.

- Tuổi còn trẻ đã có thành tích cao như vậy, lại không kiêu không nóng nảy càng thêm hiếm có. A Lang, chúng ta cùng đi ngạn phòng.

Trên mặt Lâm Lang lộ ra một chút kinh hãi quay đầu lại nhìn Lý Dương, khi nhìn Lý Dương còn mang theo một chút thần sắc hâm mộ .

- Lâm tiên sinh cái gì gọi là ngạn phòng.

Lý Dương vội vàng hỏi một câu, trên mặt còn tràn đầy mơ hồ, theo như lời vị lão nhân này nói có rất nhiều điều hẩn hẩn nghe không hiểu. Không chỉ có Lý Dương, Bạch Minh, Mao lão cả Lý Xán và Liễu Tuấn bọn họ vẫn ngồi bên cạnh không nói gì, cũng mang khuôn mặt nghi ngờ. Mấy người này từ khi đi vào cũng chưa có nói chuyện, vẫn lẳng lặng ngồi cạnh, Lý Xán hoàn toàn mơ mơ hồ hồ, nghe hiểu một chút ít, mấy người kia thì hoàn toàn mơ hồ, căn bản không biết Lý Dương và vị lão nhân này nói cái gì. Ngược lại Lưu Cương và Vương Giai Giai nghe cũng hiểu được thân phận vị lão nhân này. Phỉ Thúy vương và Trác lão đã từng bái ông làm thầy, điều này quả thật làm cho người ta kinh ngạc.

- Lý Dương, đi theo tôi, ngạn phòng của ông đã thật lâu không mở ra.

Lâm Lang thấy Lý Dương còn đang sững sờ vội vàng kéo hẩn một cái, sau đó đẩy xe lăn của lão nhân vào gian phòng kia. Lý Dương quay đầu lại liếc mắt nhìn rồi vội vàng đi theo. Lưu Cương và Vương Giai Giai lập tức cũng đi theo, còn lại mấy người nhìn nhau, cuối cùng cùng nhau đi theo vào bên trong gian phòng.

Gian phòng mang phong cách Nhật, có lịch sử ít nhất bốn năm mươi năm nhưng gian phòng được sửa sang lại cũng rất sạch sẽ, một cái bàn đặt ở ngay chính giữa, mặt trên còn có công cụ chế tác ngọc. Trần lão không chỉ là vị đại sư cực thạch mà còn là vị đại sư điêu khắc ngọc rất nổi danh. Bên cạnh gian phòng còn có cánh cửa nhỏ, Lâm Lang đẩy lão nhân trực tiếp đi vào cánh cửa nhỏ bên cạnh. Lão nhân lấy từ trên người ra một chuỗi chìa khóa giao cho Lâm Lang, sau khi Lâm Lang mở cửa nhỏ ra, phía sau lại lộ ra một cửa phòng. Trên cửa phòng này còn có một lỗ khóa, Lâm Lang rất nhuần nhuyễn ấn lỗ khóa lên phía trên, cuối cùng lại dùng chìa khóa mở cửa phòng. Ở đây Lâm Lang cũng giống như là một chủ nhân.

- Ông, cửa mở ra rồi.

Cửa phòng vừa được mở ra, Lâm Lang quay lại nhẹ giọng nói với ông lão một câu, ông lão ngẩng đầu lên quay đầu lại cười nhìn Lý Dương, ý bảo Lý Dương cùng hẩn đi vào. Lâm Lang đẩy ông lão, cũng quay đầu nhìn Lý Dương, lúc này mới đẩy xe lăn đi vào trước.

Lý Dương lúc này như hòa thượng sờ đầu không sờ được não, chỉ có thể đi vào theo. Phía sau cửa phòng là một gian phòng không nhỏ, còn lớn gấp đôi so với bên ngoài, vừa đi vào ánh mắt Lý Dương liền trở to, ngây ngất nhìn tất cả trước mắt. Ở trước mặt của hẩn là mấy giá để đồ, trên giá để nhiều loại nguyên liệu cực thạch, vừa nhìn cũng biết là nguyên liệu rất tốt, có rất nhiều tầng phong hóa cũng rất rõ ràng, Lý Dương chưa từng thấy nguyên liệu có nhiều tầng phong hóa như vậy, đủ chứng minh những nguyên liệu này tuyệt đối không phải là khai thác gần đây.

- Trần lão, Lâm tiên sinh, đây là ?

Nhìn thấy Phỉ Thúy lần đầu và ngay cả thành phẩm thiên nhiên, Lý Dương cũng không kinh ngạc đến vậy, có thể thấy được đến đây phòng là các nguyên liệu, hơn nữa vừa nhìn cũng biết đều là nguyên liệu thượng đẳng khiến cho Lý Dương thật sự rất giật mình .

- Đây là ngạn phòng của ông, cũng là bảo ngạn của ông. Năm đó sau khi ông tôi từ Myanmar rời đi rất không cam lòng liền nhờ anh trai của Hà lão gia giúp một tay đem những nguyên liệu ông tôi khổ cực cất giấu được ở Myanmar mang đến một thuyền nhỏ, hơn bốn trăm khối nhưng tới hôm nay chỉ còn lại hơn một trăm khối, những khối khác đã dùng qua.

Nói tới chỗ này Lâm Lang lại liếc nhìn lão nhân, trong mắt lộ ra một tia cảm kích, tiếp tục nói:

- Lâm gia chúng tôi có thể phát triển cũng là do lúc ban đầu ông cung cấp tiền bạc cho chúng tôi. Khi tôi còn bốn ba, có một lần đối mặt tai ương diệt vong, là ông tôi lấy ra mười khối nguyên liệu giải ra tám khối Phỉ Thúy cao cấp, giúp ta giải quyết nguy cấp, không có ông, cũng không có tập đoàn Lâm Thị bây giờ.

Vẫn đi theo bên cạnh Lâm Lang, lúc này ánh mắt Lâm Bá Văn cũng trở to. Hẩn biết chú mình và người này quan hệ rất tốt, cũng biết đây là một vị lão nhân mà chú tôn kính nhất, nhưng hẩn không biết Lâm gia bọn họ và vị lão nhân này còn có quan hệ sâu xa như thế. Theo như lời Lâm Lang nói vị lão nhân này chính là cha mẹ tái sinh của Lâm gia.

- A Lang, đều là người một nhà, con còn nói những điều này làm gì?

Lão nhân đột nhiên nhú mồm một cái, còn có vẻ có chút tức giận, quay đầu lại khiển trách Lâm Lang một câu. Lâm Lang lập tức nói tiếp:

- Thấy Lý Dương nên cái gì cũng không nhận được.

Cho tới giờ khắc này, Lý Dương mới coi là hiểu tại sao mỗi lần Lâm Lang nhắc tới vị lão nhân này đều có vẻ tôn kính như thế, cũng không phải là đơn giản, bởi vì năng lực cực thạch của hắn là theo vị lão nhân này mà học được, cũng có nguyên nhân là vị lão nhân này trợ giúp cực lớn cho hắn.

- Mười khối nguyên liệu giải ra được tám khối Phỉ Thúy cao cấp, tỷ lệ cao như vậy sao?

Lý Xán đột nhiên nói một câu, hắn đi theo Lý Dương tham gia giao dịch Phỉ Thúy Myanmar có một số điều cần bản cũng đã hiểu. Hắn vừa nói mọi người lúc này mới chú ý lời Lâm Lang nói kia. Sắc mặt Lý Dương cũng khẽ động động, rất kinh ngạc nhìn lão nhân. Mười khối nguyên liệu giải ra tám khối Phỉ Thúy cao cấp? Còn không phải chỉ là giải xuất tám khối Phỉ Thúy mà mười khối nguyên liệu thì có tám khối trưởng lớn, cái tỷ lệ này có thể nói cực kỳ kinh khủng, chính là Lý Dương cũng làm không tới .

Nghiêm chỉnh mà nói Phỉ Thúy Băng Chủng trở lên mới có thể xưng là Phỉ Thúy cao cấp, ngay cả Phù Dung Chủng cũng chỉ là Phỉ Thúy trung cao cấp. Mười khối nguyên liệu có tám khối Băng Chủng đây là một khái niệm như thế nào. Giờ khắc này Lý Dương mới cảm nhận được thực lực kinh khủng của vị lão nhân này, suy nghĩ một chút cũng đúng. Người từng là sư phụ của Phỉ Thúy vương và một người kinh doanh tài giỏi như Lâm Lang thì tài nghệ vị lão nhân có thể đơn giản sao .

- Trần lão, thật bá phúc!

Lý Dương đột nhiên hướng về phía lão nhân ôm quyền nói, lần này lời bá phúc chính là phát ra từ nội tâm. Hắn rất tin tưởng lời nói của Lâm Lang, chuyện ở đây tuyệt đối sẽ không đi nói láo gạt người .

- Điều này không có gì to tát cả!

Lão nhân cười cười nói.

- Những nguyên liệu này là hơn sáu mươi năm trước ta liền bắt đầu góp nhặt được, mười mấy năm sau thì chính là ta tự mình vào khu mỏ tìm về. Khi đó, nguyên liệu không khan hiếm giống bây giờ, chỉ cần chịu cố gắng vào núi là có thể đào ra nguyên liệu tốt.

Dừng lại một chút lão nhân nói tiếp.

- Hơn nữa khi đó nguyên liệu có thể giải xuất Phỉ Thúy tốt tương đối nhiều, ta nhớ lúc ta còn trẻ một ngàn đồng Canada là có thể mua được Thủy Tinh Chủng Đế Vương Lục, bây giờ muốn cũng không có.

Lão nhân lại cười hà hà nói. Nhưng Lý Dương lại không chú ý nụ cười lão nhân. Lần này nhìn nguyên liệu ánh mắt Lý Dương dần dần nóng lên. Trước kia Phỉ Thúy không có giá như bây giờ, mười năm trước một khối Thủy Tinh Chủng Đế Vương Lục khoảng mười vạn là có thể mua được, mà bây giờ một ước anh cũng không mua được. Đây chính là Phỉ Thúy tăng giá. Nhưng mấy thập niên trước muốn có được nguyên liệu thượng đẳng quả thật nếu so với bây giờ dễ dàng hơn nhiều. Những khối nguyên liệu này ít nhất cũng đã năm mươi năm, còn là một vị đại sư trải qua mười năm dụng tâm chọn và sưu tầm như vậy thì tỷ số có thể tưởng tượng được.

Giờ khắc này Lý Dương cũng không nhận được muốn phát ra năng lực đặc thù, quan sát thật kỹ xem bên trong những nguyên liệu này.

Nếu là cho phép lần này hắn nguyện ý mua lại tất cả, chỉ nhiều tiền hơn nữa cũng đáng .

- Trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ, ông à, không có những nguyên liệu này của ông, chúng ta cũng sẽ không có ngày hôm nay. Lúc đầu ông mang những nguyên liệu này tới nơi này quả là lựa chọn rất anh minh.

Lâm Lang cúi đầu lại cười, nói thêm một câu .

Lần này hắn nói tuyệt đối là lời nói thật lòng, hơn bốn trăm khối nguyên liệu kia, dùng mất một trăm khối trên căn bản cũng là dùng đến khi rất cần thiết. Mấy thập niên gần đây, nơi này có thể phát triển có lớn như vậy, có thể xuất hiện tập đoàn Lâm Thị lớn như vậy, có thể để cho cư dân nơi này vẫn an ổn sống, và

còn có thể để cho thủ nghệ nơi này vẫn truyền được thừa kế lại, không thể không có công của Trần Xung lão nhân. Lão nhân lại mỉm cười khoát khoát tay, lần này không nói gì. Nhưng nhìn vẻ mặt ông cũng có thể biết ông thấy hành động năm đó của mình cũng rất đáng kiêu hãnh, thành quả vô giá mà những nguyên liệu này mang đến chính ngay cả ông cũng không thể lường được .

- Lý Dương, cậu nhìn kỹ một chút đi, các nguyên liệu ở đây, ta sẽ bán cho cậu ba khối.

Lão nhân lại từ từ nói một câu, Lâm Lang quay đầu lại liếc nhìn Lý Dương, trên mặt cũng mang theo nụ cười rất nồng hậu. Một khối? Lý Dương thoáng sửng sốt, trong lòng còn có chút tiếc hận. Nhưng suy nghĩ một chút, năm mươi năm qua lão nhân mới tiêu hao đi một trăm khối nguyên liệu, lại là dùng trong thời điểm then chốt, có thể một lần bán cho mình một khối cũng đã rất tốt rồi. Lý Dương vừa đánh giá tất cả các khối nguyên liệu, lần này nguyên liệu cũng đều là thượng đẳng trong số các nguyên liệu thượng đẳng chân chánh. Toàn bộ nguyên liệu cực thạch ở đây thì có phần lớn là cực thạch loại lớn, rất ít loại nhỏ. Năm đó chắc chắn khi chọn lựa những nguyên liệu này, tài nghệ của lão nhân có thể xưng là vua cực thạch. Phỉ Thúy vương tại sao không lấy tên là Cực thạch vương có lẽ cũng là bởi vì cái tên này trước đó sự phụ hân đã dùng, hân sẽ không đi thừa kế danh hiệu như vậy. Nguyên liệu ông chọn được có thể nói là mười thắng chín, cũng đều là khai thác từ mấy thập niên trước, mua đi một khối đã là chuyện rất may mắn. Lý Dương không thể kỳ kèo số lượng, cũng không tỏ ra khách khí, từ từ đi tới bên cạnh giá đỡ, cẩn thận quan sát từng khối nguyên liệu. Càng xem ánh mắt Lý Dương càng sáng, lần này trên căn bản cũng không có nguyên liệu biểu hiện kém, quả là mười khối thì bên trong chỉ có một hai cực thua. Tỷ lệ cao hơn so với giao dịch Phỉ Thúy ở Myanmar nhiều. Thậm chí trong đó còn có những nguyên liệu thượng đẳng khác mà bây giờ trên thị trường căn bản không thấy được. Ngay cả ở hình là ở Myanmar cũng không có.

794. Chương 790: Phỉ Thúy Tốt Hơn Cả Thủy Tinh Chung

- Toàn là nguyên liệu tốt!

Lý Dương nhìn mười mấy khối , không nhìn được nhỏ giọng kêu một tiếng, ánh mắt cũng là càng ngày càng sáng , nhiều nguyên liệu tốt như vậy có thể chọn lựa ba khối, đối với Lý Dương mà nói cũng là một sự hành hạ .

- Khối nguyên liệu này, giải ra Phỉ Thúy có khả năng đến chín phần trở lên , thấp nhất cũng phải là Băng Chung!

Lý Dương đứng ở cạnh một khối cực thạch cỡ lớn, trong lòng âm thầm suy đoán, cho dù không cần năng lực đặc thù, tài nghệ cực thạch của Lý Dương bây giờ cũng rất mạnh, hơn cả Thiệu Ngọc Cường, đại khái có thể phân cao thấp cung Lâm Lang, đối với một số đặc điểm của nguyên liệu cũng có thể nhìn ra .

Nhưng bất đồng là, những đặc điểm này đều là Lý Dương tự mình tổng kết, những hiểu biết của Lâm Lang thì lại đa phần do Trần Xung lão nhân dạy cho hân .

Lắc đầu một cái, Lý Dương lại đi tới bên kia, đứng ở bên một khối nguyên liệu thủy thạch thật lâu cũng không nhúc nhích .

Nguyên liệu thủy thạch cũng là nguyên liệu thượng đẳng, trước kia ở trên bờ sông có thể nhặt được, giá trị Phỉ Thúy tăng lên thì rất nhanh chuyện tốt như vậy liền cũng không có nữa, hôm nay trên thị trường, nguyên liệu thủy thạch cũng rất hiếm. Đây không phải là khối nhỏ, có điều biểu hiện rất bình thường.

Khối nguyên liệu trước mắt này rõ ràng mang theo tầng phong hóa. Nguyên liệu thủy thạch tuyệt đối là khối nguyên liệu giá trị cao nhất, mặt ngoài bóng loáng có vân sáng, nếu là không có những dấu vết phong hóa này, nó còn có thể càng thêm sáng.

Nguyên liệu như vậy, cũng có khả năng xuất Phỉ Thúy cực lớn, thậm chí là giải xuất Thủy Tinh Chung Phỉ Thúy.

Thở dài , Lý Dương từ từ đi tới phía trước.

Nguyên liệu không nhiều lắm, chỉ có hơn một trăm hai mươi khối, mỗi khi thấy một khối nhịp tim Lý Dương đập mạnh, hận không thể trực tiếp mua lại mang đi, trở về giải thật thoải mái.

Lúc này, Lý Dương càng thêm tin tưởng Lâm Lang.

Cũng chỉ có nguyên liệu như vậy, mới có thể đạt tỷ lệ mười khối giải xuất tám khối Phỉ Thúy cao cấp, nguyên liệu như vậy, mười khối toàn bộ giải trường tuyệt đối không phải là vấn đề gì .

Tám khối Phỉ Thúy cao cấp này, rất có thể có Thủy Tinh Chủng. Như vậy giá trị Phỉ Thúy rất cao. Những nguyên liệu này biểu hiện đều thật sự quá tốt, đưa đến Băng Chủng thì rất nhiều khối sẽ là Ngọc vương, cho dù ở Myanmar, cũng là thứ khiến cho tất cả mọi người tranh đoạt.

Lão nhân lặng lẽ nhìn Lý Dương, trên mặt mang theo nụ cười như cũ.

Lâm Lang cũng không lên tiếng, phẩm chất nguyên liệu ở đây như thế nào, hẳn vô cùng rõ ràng , giải ra hơn ba trăm khối nguyên liệu, Thủy Tinh Chủng có mười mấy khối, tỷ lệ này ngay cả trong năm đại gia tộc ở Myanmar cũng không thấy được .

Chính là bởi vì những Phỉ Thúy giá trị cao này, cho bọn họ vốn tiền bạc, mới đủ cho cha Lâm Lang xuất thân từ phố Đường Nhân này đi ra ngoài tạo dựng công ty châu báu.

Có những tích lũy của cha, để cho Lâm Lang có một trụ cột vững vàng, từ tình huống này đưa công ty châu báu phát triển lớn mạnh, cuối cùng trở thành một tập đoàn khổng lồ.

Ước chừng mất nửa giờ, Lý Dương mới nhìn xong những nguyên liệu này, mỗi một khối cũng rất cẩn thận nhìn.

Sau khi xem xong, trong lòng Lý Dương càng thêm khó, không dùng năng lực đặc thù, đừng nói chọn ba khối trong những nguyên liệu này, ngay cả chọn mười khối hẳn cũng không biết nên chọn thế nào.

- Lý Dương, sao rồi, chọn như thế nào, chọn xong chưa?

Lâm Lang cười hỏi, hẳn rất hiểu tâm trạng Lý Dương lúc này, mỗi lần hẳn có cơ hội chọn lựa nguyên liệu ở nơi này, cũng rất giống Lý Dương, không biết chọn khối nào tốt nhất .

- Chưa được!

Lý Dương ra sức lắc đầu, lại nặng nề thở dài .

Lâm Lang cười càng vui vẻ hơn, nụ cười Trần Xung lão nhân cũng giãn ra không ít, trên mặt Trần Xung lão nhân còn có một sự tự hào, năm đó tích góp tất cả những nguyên liệu này, đích xác là một chuyện khiến Trần Xung lão nhân tự hào nhất.

Trần Xung lão nhân có một con trai một con gái, khi trốn khỏi Myanmar , con gái lại bị hại ngoài ý muốn, điều này cũng trở thành nỗi đau không nguôi trong lòng lão nhân. Cho nên Lâm Lang mượn tiền trả thù vị tướng quân kia ông đều không phản đối một chút nào, cuối cùng vị tướng quân kia cả nhà cũng rơi vào kết cục thê thảm.

Con trai đi theo Trần Xung lão nhân đến Ca Na Da, rất nhanh liền ở chỗ này dựng nhà, nhưng con trai ông cũng không thừa kế thành tựu cực thịnh của ông.

Sau ông lại có một cháu trai , chính là người vừa rồi Lý Dương bọn họ thấy, người thanh niên trung hậu đứng ở cửa xướng .

Cháu trai Trần Xung lão nhân tên là Trần Hoa, quan hệ với Lâm Lang rất tốt, Trần Xung lão nhân vừa tới Ca Na Da thì Lâm Lang vừa ra đời, khi còn bé Lâm Lang đã thích quần lấy Trần Xung xem những nguyên liệu cực thịnh.

Tất cả năng lực cực thịnh của Lâm Lang đều là đi theo Trần Xung lão nhân học được, cháu trai lão nhân Trần Hoa lại không học được một chút nào, nhưng thủ nghệ điêu khắc ngọc của Trần Xung lão nhân, đã được Trần Hoa học hết bảy tám phần. Ở nơi này, tài nghệ điêu khắc ngọc của Trần Hoa cũng là cao nhất, có thể so sánh được với các đại sư trong nước.

- Anh à, nguyên liệu nơi này rất khó chọn sao ?

Lý Xán không nhịn được nhỏ giọng hỏi, những nguyên liệu này hẳn không nhìn ra điểm xấu, chỉ cảm thấy không bằng những nguyên liệu thấy ở giao dịch Phỉ Thúy Myanmar, ít nhất những nguyên liệu kia cũng lộ

ra rất nhiều Phỉ Thúy, không giống nơi này, tất cả đều là nguyên liệu cỡ lớn, mà lại chỉ có thể nhìn bề ngoài .

Lý Dương lắc đầu, không nói gì, xoay người lại, lần nữa nhìn hơn một trăm khối nguyên liệu cao cấp nhất này.

Năng lực đặc thù mở ra, hình ảnh lập thể trong nháy mắt bao phủ những nguyên liệu này ở bên trong , Lý Dương không phải là người ỷ lại, nhưng dùng mắt không chọn được đồ, chỉ có thể mượn năng lực đặc thù.

Dù sao năng lực đặc thù cũng là tư chất của hắn.

Dưới hình ảnh lập thể, lập tức cho thấy cảnh tượng một dải xanh biếc óng ánh, Lý Dương nhìn lướt qua, không nhận được nuốt nước miếng.

Những thứ màu xanh biếc này, chín phần trở lên cũng là màu Lục cao cấp, ngoài màu Lục ra, cũng có những màu sắc khác, những màu sắc này biểu hiện đều không kém .

Ngoài ra, còn có mấy khối màu sắc cực phẩm xuất hiện , cùng với rất nhiều Thủy Tinh Chủng Phỉ Thúy.

Hơn một trăm khối nguyên liệu, Thủy Tinh Chủng có hơn tám khối, Lý Dương lúc này chỉ cảm thấy miệng khô lưỡi khô, tám khối Thủy Tinh Chủng, giao dịch Phỉ Thúy Myanmar đáng giá mấy vạn trở lên, nhưng hơn hai mươi khối Thủy Tinh Chủng xuất hiện, còn là tốt nhất từ trước tới giờ, nguyên liệu nơi này chiếm tỷ lệ thật sự quá cao .

Ngoài Thủy Tinh Chủng, Băng Chủng, Phù Dung Chủng ... lại càng thêm cao, hơn bốn mươi khối, Lý Dương lần nữa cảm giác được, theo như lời Lâm Lang mười khối nguyên liệu giải ra được tám khối Phỉ Thúy cao cấp là thật sự tồn tại .

Đây chính là những nguyên liệu sau khi được chọn lựa còn dư lại, nói cách khác, ba trăm khối nguyên liệu trước kia, nhất định còn tốt hơn so với những thứ này.

Lý Dương từ từ thu hồi cảm xúc trong lòng, bắt đầu tiến hành lựa chọn trong tám khối Thủy Tinh Chủng.

Đã có cơ hội lựa chọn ba khối, vậy khẳng định phải lựa chọn thật tốt, Lý Dương tuyệt đối sẽ không lãng phí cơ hội như vậy .

- Không đúng!

Ánh mắt Lý Dương chợt trừng to, đầu mắt tự nhiên hạ thấp xuống, trên mặt hắn, còn có thần sắc cực kỳ kích động.

Trong tám khối Thủy Tinh Chủng, có một khối rõ ràng không giống những khối Phỉ Thúy khác, vừa bắt đầu Lý Dương coi khối này là Thủy Tinh Chủng Đế Vương Lục, nhưng cẩn thận quan sát mới phát hiện bất đồng trong đó.

Khối Phỉ thúy này, so với những khối Thủy Tinh Chủng khác mịn hơn, hoàn toàn đạt tới sự cân bằng.

Khối phỉ thúy này, không có bất kỳ đường vân, tạp chất, bên trong toàn màu Lục kết hợp cùng Phỉ Thúy một cách hoàn mỹ, màu Lục là Chủng, loại kết hợp hoàn mỹ này, Lý Dương chưa bao giờ thấy qua .

Khối phỉ thúy này, hoàn toàn có thể nói còn tốt hơn Thủy Tinh Chủng Phỉ Thúy rất nhiều .

Tốt hơn Thủy Tinh Chủng Phỉ Thúy?

Trong lòng Lý Dương đột nhiên giật mình, sau đó buông tim liền không nhận được tăng nhanh, không ngừng đập nhanh .

Ngẩng đầu nhìn ánh sáng bầu trời, trong lòng Bạch Minh lần nữa cảm thán.

Đi theo Lý Dương quả nhiên đến chỗ nào đều có chuyện kỳ lạ phát sinh, không phải sao, tới chỗ tầm thường thế này, Lý Dương cũng có thể tồn tại không dưới hai ức nhân dân tộc, số tiền kia là cả đời này hắn cũng kiếm không đủ.

Trong lòng Liễu Tuấn và Mao lão cũng kích động, Lý Xán ngược lại vẫn luôn ngây ngô, không có bất kỳ thái độ gì.

Hắn thực sự đã chứng kiến sự điên cuồng của cuộc thạch, ở Ngưỡng Quang, tham gia giao dịch Phỉ Thúy Myanmar, nguyên liệu mà giá cả quá ức cũng nhiều, trong đó có ngọc vương giao dịch Phỉ Thúy Myanmar, đã đạt tới ba ức sáu ngàn vạn nhân dân tệ, ba khối nguyên liệu này còn chưa bằng một khối kia mà.

Lâm Lang đẩy lão nhân đi ra ngoài, nơi này cũng có mấy giải thạch, nhưng mấy giải thạch cũng không ở đây, có xưởng giải thạch đặc biệt.

Khu này cũng thuộc khu xưởng gia công, đầu phố có một xưởng giải thạch của Lâm Lang.

Xưởng giải thạch cung cấp nguyên liệu Phỉ Thúy cho bọn họ, sao khi bọn họ mua nguyên liệu về gia công, thành phẩm sau khi gia công sẽ có người đặc biệt thu về, cũng có thể đơn độc bán đi.

Cứ như vậy, những người nơi đây cũng chỉ có quan hệ hợp tác cùng tập đoàn Lâm Thị, mà không phải quan hệ làm thuê. Ngoài gia công, bọn họ còn có thể làm rất nhiều buôn bán khác, thậm chí làm một số gia công cho bên ngoài cũng không thành vấn đề.

Điểm này khiến cho người trong khu phố rất đồng tình. Sau khi Lâm gia phát tài cũng không quên bọn họ, tôn trọng bọn họ, khiến cho bọn họ không thấy có cảm giác phụ thuộc vào Lâm gia.

- Ông!

Mới ra cửa, Trần Hoa liền kêu lên, còn ngẩng đầu nhìn Lâm Lang, cuối cùng ánh mắt đặt vào Lưu Cương, Liễu Tuấn và cả Lý Xán đang ôm nguyên liệu.

Lý Dương đã chuyển tiền cho Lâm Lang, ba khối nguyên liệu này hoàn toàn thuộc về Lý Dương, bây giờ do Lưu Cương bọn họ giữ.

Liễu Tuấn đang ôm chính là khối nguyên liệu thủy thạch, khi vừa ôm khối nguyên liệu này Liễu Tuấn còn có chút chán ngán, cứ như một khối thạch tầm thường vậy, giá cả lại vượt qua một ức, so sánh thì còn cao hơn sư tử tầm vật phẩm quốc bảo.

Hơn nữa Liễu Tuấn nhìn thế nào, cũng không nhìn ra khối nguyên liệu này có cái gì tốt, càng không nhìn ra khối nguyên liệu này rốt cuộc đáng tiền ở chỗ nào.

796. Chương 792: Oan Gia Ngõ Hẹp

Cửa vẫn là loại cửa gỗ nhỏ kiến trúc của vài thập niên trước, khi nhìn thấy chúng người ta không khỏi sinh ra cảm giác hoài niệm.

Lâm Lang giúp ông lão đi tới phía trước, bên ngoài cửa hàng có không ít người qua lại, mọi người đều cung kính chào ông lão, có vài người tuổi lớn nói chuyện bằng ngôn ngữ khác làm cho Lý Dương nghe không hiểu.

Ngôn ngữ mà bọn họ nói giống như là ngôn ngữ của địa phương này vậy.

Tuy rằng nghe không hiểu, nhưng Lý Dương cũng có thể nhìn ra mọi người đều tôn kính ông lão này bằng cả tấm lòng giống như Lâm Lang vậy.

“Lang ca!”

Một người từ phía sau chạy tới, Lâm Lang quay đầu lại cười cười, người vừa chạy tới là Trần Hoa, hắn vừa rồi đang bận khóa cửa.

Hắn nghe nói sắp sửa giải thạch nên mới nhanh chóng chạy tới như thế.

Trần Hoa chạy tới thì không nói chuyện nữa, hẩn quay đầu lại nhìn khối nguyên thạch trên tay Liễu Tuấn, sau đó lắc lắc đầu.

Trần Hoa không đổ thạch, nhưng hẩn cũng thấy qua cảnh ông hẩn giải thạch, hẩn biết nguyên thạch có thể giải ra Phỉ Thúy thường được ông tồn kho, khi tới thời điểm mấu chốt mới lấy ra sử dụng.

Khối nguyên thạch này hẩn cũng nhận ra, khối này đã được Lâm Lang lấy ra mấy lần nhưng cuối cùng vẫn mang trở về.

Hẩn nghe ông hẩn nói qua đây là hàng ông không bán, bên trong rất có khả năng sẽ giải ra Phỉ Thúy tốt, đáng tiếc ông hẩn vẫn không chịu giải nó, điều này làm cho hẩn rất ngạc nhiên như hẩn vẫn nhìn không khỏi tới chuyện này.

Không nghĩ tới hôm nay bảo bối lại được ông hẩn đem ra, hơn nữa còn bán cho người khác, lúc đi ra hẩn đã hỏi Lâm Lang nên cũng biết được chủ nhân của khối nguyên thạch này.

Chuyện này Lâm Lang cũng không có giấu Trần Hoa, ý của ông hẩn Trần Hoa cũng đoán được chút ít, ông hẩn muốn khối nguyên thạch này có nhà mới.

Với việc này Trần Hoa cũng không có ý kiến gì, hẩn là một người rất dễ thỏa mãn, hơn nữa mấy năm nay hẩn cũng đã tích súc được không ít, số tiền này cũng đủ để hẩn sống rồi, không cần phải để ý gì nhiều.

“Bát dất, không bán, vì cái gì không bán?”

Mới vừa đi không xa, từ cửa hàng trước mặt liền truyền ra một tiếng hô lớn, là giọng nói tiếng Hán rất cứng ngắt, cộng thêm câu đầu tiên mắng chửi người nên mọi người liền biết giọng nói này là ai.

Sắc mặt Lâm Lang hơi đổi, Lâm Bá Văn nhìn hẩn một chút rồi vội vàng chạy tới cửa hàng kia.

Đám người Lý Dương cũng ngừng lại, đôi mày của Trần Hương có chút nhăn lại, nhưng ông ngồi trên xe lăn không nói gì.

“Quý Nhật Bản, sao đi đâu cũng gặp bọn chúng thế, thật là xui!”

Bạch Minh dùng sức phun nước miếng, hẩn vốn đang hứng trí chuẩn bị đi xem Lý Dương giải thạch, không ngờ nửa đường lại gặp người Nhật, chuyện này làm cho Bạch Minh có chút không thích ứng.

Chỉ chốc lát, từ bên trong căn tiệm đi ra một đám người, người đi đầu là Lâm Bá Văn, sắc mặt của hẩn lúc này cũng không dễ nhìn gì.

Nhìn thấy đám người này, Lý Dương có chút sững sốt, ngay cả Lâm Lang cũng mở to hai mắt nhìn.

“Lâm tiên sinh, xin chào xin chào, không ngờ lại có thể gặp được ngài ở đây, chúng ta thật đúng là có duyên a!”

Trong đám người có một tên mặt khoảng 50 tuổi nhanh chóng đi tới chào hỏi Lâm Lang, trên khuôn mặt của tên mập này còn đầy nụ cười nịnh nọt.

Lý Xán hừ một tiếng, quay đầu đi, Liễu Tuấn và Lưu Cương có chút nhíu mày. Thật đúng là oan gia ngõ hẹp, tên này không phải ai khác mà chính là tên Nhật Bản đã đại diện tham gia đại hội giám bảo lần trước, tên đã tự tuyên bố mình có Ngọc Tỷ Trung Quốc-Tam Tỉnh Khang.

Phía sau tên này còn có 5, 6 người, trong đó có cả Tam Tỉnh Kết Y, có điều trên mặt hẩn có chút đỏ lên, hơn nữa còn có dấu bàn tay.

Tam Tỉnh Kết Y cũng chú ý tới đám người Lý Dương, khi nhìn thấy Lý Dương thì hẩn liền tròn mắt, hung tợn nhìn Lý Dương.

Lâm Lang nhíu mày, chậm rãi hỏi:

-Tam Tỉnh tiên sinh, sao ngài lại ở đây? Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Nhân viên thượng tầng của khu vực này có quan hệ rất sâu với Lâm Lang nên không có ai đánh chủ ý tới nơi này, thế lực ngầm ở Toronto cũng đã nhận được cảnh cáo nên không ai dám gây chuyện ở đây. Nơi này

được Lâm Thị tập đoàn bảo vệ, cuộc sống của người Hoa ở nơi này rất an nhàn sung sướng làm cho những người khác rất ngưỡng mộ.

Hiện tại có người gây chuyện ở nơi này lại vừa lúc bị hấn gặp được, Lâm Lang khẳng định là muốn hỏi một chút.

-Không có gì, tôi nghe nói ở đây có món đồ ngọc không tệ nên cố ý chạy tới định mua mấy khối, kết quả là người nơi này không muốn bán, bọn họ có muốn làm ăn nữa không vậy!

Tam Tĩnh Khang lập tức lắc đầu nói, việc này làm cho đôi mày của Lâm Lang càng thêm nhíu chặt.

-Đại sư đồ ngọc nơi này đều có hợp tác với tập đoàn của chúng tôi, đồ ngọc của bọn họ phần lớn đều bán cho công ty chúng tôi, còn nữa, Lâm gia chúng tôi có xuất thân từ nơi này mà ra!

Lâm Bá Văn thần nhiên nói, nơi này chính là địa bàn của Lâm Thị, đáng tiếc những tên này không biết chuyện này, có điều hẳn có nghĩa vụ phải nhắc nhở một chút.

-Thì ra là thế, đó là hiểu lầm, tôi lập tức đi giải thích!

Tam Tĩnh Khang kinh ngạc ngẩn đầu nhìn, nói xong hẳn liền quay đầu lại đi trở lại cửa hẳn, khi tới nơi hẳn liền khom người xin lỗi với những người mà hẳn vừa mới nhục mạ, thái độ của hẳn làm cho đôi mày của Lâm Lang có chút giãn ra

-Bất nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh, quả nhiên là bản sắc dân tộc a!

Bạch Minh lại phun ra một bãi nước miếng, giọng của hẳn cũng không nhỏ nên những người xung quanh đều nghe được, ngay cả những tên Nhật Bản kia cũng nghe thấy.

Trên mặt Lâm Bá Văn có chút ý cười, hẳn cũng không thích những tên này, nếu không phải bởi vì bọn họ là khách thì hẳn đã trực tiếp bỏ ra ngoài rồi.

Tam Tĩnh Kết Y trừng to mắt, hẳn vừa định đứng ra thì đã bị người phía sau kéo lại.

Những người này Lý Dương cũng có chút ấn tượng, bọn họ chính là những người đi theo đám người Lý Dương ngày hôm qua, bên trong đám người này còn có một người còn có mặt đỏ hơn cả Tam Tĩnh Kết Y, tuy dấu tay không nhìn thấy nhưng có thể thấy mặt hẳn đã sưng lên không ít.

-Lâm tiên sinh, xin lỗi, tôi thật không biết là ngài có quan hệ sâu với nơi này như thế, nếu sớm biết thì tôi đã đi tìm ngài rồi!

Sau khi Tam Tĩnh Khang đi ra liền không ngừng cười nói nịnh nọt Lâm Lang, chuyện này làm cho Bạch Minh một lần nữa nôn khan cũng làm cho Lý Dương càng thêm khinh bỉ bọn người này hơn.

Một người như vậy không ngờ dám noi Ngọc tỷ đang nằm trong tay mình, nếu thật sự là vậy thì đây chính là sự sỉ nhục của Ngọc tỷ.

Sắc mặt của Lâm Lang cuối cùng cũng đã dịu đi không ít, nếu hôm nay Tam Tĩnh Khang gây rối ở nơi này thì hẳn tuyệt đối sẽ bao che cho người ở đây, có điều vẫn chưa có xung đột gì, thái độ của Tam Tĩnh Khang cũng rất thành khẩn nên hẳn cũng không thể nói thêm được gì.

Có câu nói: 'Không đánh người cười', với người có da mặt dày hư Tam Tĩnh Khang hẳn cũng không có biện pháp nào.

-Lâm tiên sinh, ngài chuẩn bị đi đâu?

Chờ sắc mặt Lâm Lang dịu đi, Tam Tĩnh Khang mới hỏi một câu, Lâm Lang quay đầu lại nhìn Lý Dương rồi mới nói:

-Tôi bồi Lý tiên sinh đến từ Trung Quốc đi giải thạch, hẳn vừa lúc có mấy khối nguyên thạch cần giải!

Lâm Lang giải thích rất đơn giản, cũng không nói hẳn và Lý Dương có quan hệ gì, càng không nói tới lai lịch của những khối nguyên thạch này, thái độ có thể nói là lạnh nhạt.

-Lý tiên sinh tới từ Trung Quốc?

Tam Tỉnh Khang ngẩn đầu nhìn Lý Dương rồi quay đầu lại nhìn Tam Tỉnh Kết Y.

Việc Tam Tỉnh Kết Y bán đấu giá thua lỗ 100 vạn dollar Canada ngày hôm qua hẳn đã biết, vì thế hẳn đã giáo huấn Tam Tỉnh Kết Y một trận, nếu không phải lúc này không tiện về nước thì chỉ sợ hẳn đã ra lệnh Tam Tỉnh Kết Y về nước rồi.

Nhưng cho dù Tam Tỉnh Kết Y ở lại thì cũng bị hạn chế tự do, phải mỗi ngày đi theo Tam Tỉnh Khang, mà vết đỏ trên mặt Tam Tỉnh Kết Y chính là kiệt tác của Tam Tỉnh Khang.

Từ miệng Tam Tỉnh Kết Y Tam Tỉnh Khang biết được sở dĩ hẳn bị thua lỗ nhiều như vậy thuần túy là do một người Trung Quốc họ Lý tạo ra, khi Tam Tỉnh Kết Y thuật lại chuyện tất nhiên là có thêm mắm thêm muối nói Lý Dương cố ý phá hoại, hẳn thì chỉ là người vô tội để giảm bớt lửa giận của cha hẳn.

Cho nên sau khi Tam Tỉnh Khang nghe nói có một người Trung Quốc họ Lý mới miễn cảm như vậy.

-Tam Tỉnh tiên sinh, anh đã kiểm tra món đồ sứ mà anh nháo kia chưa, nó có phải là đồ Quan Diêu không?

Lý Dương đột nhiên cười cười rồi lớn tiếng nói với Tam Tỉnh Kết Y, giọng của Lý Dương rất lớn nên mọi người đều nghe được.

Lý Dương vừa dứt lời thì Bạch Minh, Lý Xán đều phá lên cười, Mao lão và Liễu Tuấn cũng mỉm cười, Vương Giai Giai và Lưu Cương trên mặt cũng có nụ cười.

Nụ cười trên mặt Lâm Bá Văn càng tăng lên, Lâm Lang cũng có chút mỉm cười.

-Cậu chính là người ngày hôm qua đã gạt con tôi.

Tam Tỉnh Khang lạnh lùng nói, có thể hẳn sẽ nịnh nọt Lâm Lang, nhưng Lý Dương thì không như vậy, đối với Lý Dương hẳn thậm chí còn có chút âm lãnh.

-Tam Tỉnh Khang tiên sinh, nói cũng không thể nói lung tung, nếu ông cho rằng tôi lừa gạt con trai ông thì ông có thể báo cảnh sát, nếu không tôi có thể tố cáo ông phi bán đó!

Lý Dương mỉm cười lắc đầu, ngữ khí cũng không chút khách sáo, việc này làm cho Lý Xán trong lòng khen Lý Dương không dứt miệng.

Lý Xán đứng một bên vỗ vỗ tấm ảnh, trong tấm ảnh khuôn mặt Tam Tỉnh Khang rất âm trầm, mà Lý Dương thì chỉ thấy bong bóng, sau khi viết rồi đăng, kết quả cuối cùng bài viết này được rất nhiều người đăng lại.

-Tam Tỉnh tiên sinh, xin lỗi, chúng tôi muốn đi giải thạch!

Lâm Lang cười đứng dậy nói một câu tách hai người ra, cho dù là Lý Dương hay Tam Tỉnh Khang thì đều là người đến tham gia đại hội giám bảo lần này, Lâm Lang tuy không thích Tam Tỉnh Khang nhưng cũng không muốn hai người đứng đây cãi nhau.

-Giải thạch, giải nguyên thạch à?

Tam Tỉnh Khang lập tức quay đầu lại cười ha hả nhìn Lâm Lang, sắc mặt hẳn thay đổi cực nhanh làm cho Lâm Lang cũng cảm thấy kinh ngạc.

-Đúng vậy, Lý tiên sinh mua mấy khối đồ thạch, tôi bồi hẳn đi giải thạch!

Lâm Lang nói, trong lòng thì âm thầm mắng tên Tam Tỉnh Khang không thức thời, ý của hẳn đã nói rất rõ, bọn này chuẩn bị đi, ông không cần đi theo, không ngờ Tam Tỉnh Khang còn tiếp tục đặt câu hỏi.

Lâm Lang không ngờ là Tam Tỉnh Khang lại tiếp tục cười nói: “Giải thạch, tốt, Lâm tiên sinh, tôi có thể theo ngài nhìn không? Đã sớm nghe nói Lâm tiên sinh có năng lực đồ thạch rất mạnh, còn không có người có thể so sánh được với ngài!”

797. Chương 793: Tên Mặt Dày

Sắc mặt của Lâm Lang có chút khó coi.

Tam Tỉnh Khang kinh ngạc nhìn hấn, Tam Tỉnh Khang cũng không hiểu nhiều về đồ thạch, nhưng hấn cũng có tìm hiểu tin tức của Lâm Lang. Tập đoàn Lâm Thị ở Canada có ảnh hưởng rất lớn, lần này ngoại trừ việc đến tham gia đại hội ra thì việc quang trọng hơn chính là thành lập quan hệ với Lâm Thị.

Cho Tam Tỉnh Kết Y đến trước là chủ ý của hấn, với việc Tam Tỉnh Kết Y theo đuổi em gái Lâm Bá Văn hấn hoàn toàn giờ tay đồng ý.

Có thể cùng Lâm gia kết thành thông gia thì gia tộc hấn sẽ phát triển tốt hơn.

Cũng bởi vì Tam Tỉnh Khang chuẩn bị không đủ nên hấn mới nói câu vừa rồi.

Có điều thấy Lâm Lang không vui, Tam Tỉnh Khang cũng không biết mình chọc Lâm Lang ở điểm nào làm cho Lâm Lang không thích.

Lâm Lang cúi đầu nhìn về ông lão Trần Hướng.

Hấn lại quay đầu lại nhìn Lý Dương, trong lòng không ngừng mắng tên Tam Tỉnh Khang này.

Lời nịnh hót ai cũng thích nghe, lời bình thường thì cũng thôi, Lâm Lang tuy rằng không để ý nhưng trong lòng khẳng định cũng có vui vẻ.

Nhưng mà người thầy dạy đồ thạch của hấn còn đang ở đây, người này được mọi người gọi là Vua đồ thạch, mà bên cạnh hấn còn có một người hiện được xem là đồ thạch đệ nhất, ở trước mặt bọn họ năng lực đồ thạch của hấn không thể nào so được, vậy mà Tam Tỉnh Khang còn nói vậy, đây không phải là đang trêu đùa hấn sao.

Dưới loại tình huống này, Lâm Lang có thể vui vẻ mới là lạ.

Lâm Lang mất hứng nhưng hấn cũng không thể từ chối yêu cầu của Tam Tỉnh Khang được, trình độ mặt dày của Tam Tỉnh Khang cũng làm cho hấn kinh ngạc.

-Xin lỗi, khối nguyên thạch này là của Lý tiên sinh, tôi chỉ đi giúp hấn mà thôi

Ho nhẹ một tiếng, Lâm lang chậm rãi nói, lời nói đã rất rõ ràng, đây không phải là đồ của tôi, và ông cũng chỉ là người qua đường, ông có thể đi rồi.

-Hấn?

Tam Tỉnh Khang tựa hồ rất kinh ngạc, hấn không ngừng nhìn Lý Dương, trong mắt lại thỉnh thoảng lóe lên một tia ngoan độc.

-Đúng, xin lỗi, chúng ta đi trước!

Lâm Lang vội vàng nói một tiếng, nói xong cũng không chờ Tam Tỉnh Khang phản ứng mà đã đến phụ giúp đẩy xe lăn đi tới phía trước, Lý Dương cười lắc đầu rồi cũng đi theo, hấn đã nhìn ra Tam Tỉnh Khang chính là một tên tiểu nhân điển hình.

Lâm Lang rời khỏi, mọi người cũng cùng nhau đi, chỉ để lại Tam Tỉnh Khang đứng đó, trong mắt không ngừng lóe lên sự ngoan độc.

“Ba!”

Tam Tỉnh Kết Y đi tới, Tam Tỉnh Khang quay đầu lại hung hấn nhìn hấn một cái rồi đột nhiên chạy theo.

Tam Tỉnh Khang vừa đi thì những tên Nhật Bản kia cũng đi theo.

Chỗ giải thạch nằm ngay ở góc đường, cửa chính nơi này không hề thu hút, cánh cửa còn có chút mục nát, đây là một kiến trúc cổ đã có từ rất lâu, Lâm Lang vài lần định tu sửa lại nơi này, định mở rộng cửa hàng lên, giúp cho việc làm ăn của những hàng xóm xung quanh tốt hơn.

Đáng tiếc là Trần lão không đồng ý, mà những hàng xóm cũng đã quen với tình trạng như bây giờ nên cũng không muốn đổi, cứ vậy nên

Một đao này của Lý Dương đã cắt khối nguyên thạch ra thành 2 phần, hai bề mặt đều lộ ra một tầng sương trắng, đối với tình huống này bình thường cũng không dễ phán đoán.

Bình thường khi cắt ra tầng sương trắng thế này thì đã có thể xem là giải tảng, nhưng cắt ngay giữa mà xuất hiện tầng sương trắng thế này rất ít thấy, không ai dám cam đoan cái gì cả.

Xuất hiện tình huống như vậy thì một là nguyên thạch biến dị, hai là tầng đá bên trong quá dày, cắt đến giữa khối nguyên thạch vẫn là tầng đá.

Tính huống này giống như lần mà Lý Dương giải ra Phỉ Thúy Ngọc Long, thiên nhiên Phỉ Thúy Ngọc Long ở giữa cũng xuất hiện một tầng sương trắng.

Nhìn thấy biểu hiện của khối nguyên thạch này, Lý Dương nhin không được nhú mày.

Lâm Lang tin tưởng Trần lão 100%, nhưng hắn không ngờ là ngay giữa khối nguyên thạch này lại là một tầng sương trắng, tóm lại đây là một biểu hiện không được tốt lắm.

-Đổ thạch giải ra không phải là ngọc sao? Chẳng lẽ đây là ngọc?

Tam Tỉnh Kết Y đột nhiên kêu một tiếng, hắn với đổ thạch không biết, nhưng biết đổ thạch sau khi giải xong thì sẽ có Phỉ Thúy, trước mắt hai tầng sương trắng này nhìn thế nào cũng không phải là biểu hiện tốt, tầng sương trắng này quá nồng, vừa nhìn là biết giá trị không cao.

-Đây đương nhiên không phải là ngọc rồi, phân cũng không bằng!

Một người trung niên bên cạnh Tam Tỉnh Kết Y nói một câu, những tên Nhật Bản đều nở nụ cười, vừa rồi Bạch Minh nói chuyện châm chọc làm cho bọn họ ghen một bụng tức, hiện tại bọn họ đã có cơ hội phát tiết.

Lâm Lang nhú mày, quay đầu lại lạnh lùng nhìn bọn họ, trên mặt đã khôi phục sự bình tĩnh.

Phân cũng không bằng ư, đây là khối nguyên thạch của Trần lão, loại đánh giá này hắn chỉ mới nghe lần đầu, đây cũng là đánh giá kém cỏi nhất với nguyên thạch của Trần lão.

Lâm Lang cẩn thận nhìn những tên Nhật kia, tướng mạo của những người này đã được Lâm Lang nhớ kỹ.

Những người này hiện tại còn không biết đã hoàn toàn đắc tội Lâm Lang.

Tam Tỉnh Khang lại cười nói:

-Lâm tiên sinh, tôi không hiểu đổ thạch, nhưng từ tình huống hiện tại có phải là đã thua lỗ rồi phải không?

Lâm Lang ngẩng đầu lên nhìn hắn như một thằng ngu, có điều trong lòng hắn cũng bất đắc dĩ.

Nếu cắt bên cạnh bề mặt mà xuất hiện tầng sương trắng thì đây tuyệt đối là đổ tảng, nhưng cắt ngay giữa thì hắn cũng không xác định cho lắm.

Cho dù Lâm Lang thì hắn cũng không biết tình huống này là như thế nào.

-Nhìn kỹ hắn nói đi!

Lâm Lang thản nhiên nói một câu, Tam Tỉnh Khang không hiểu đổ thạch nhưng hắn nói không phải là không có khả năng. Khối nguyên thạch này rất có thể là hoàn toàn thua lỗ, cắt ngay giữa mà ra tầng sương trắng thế này thì tình hình rất không tốt.

Cho dù là cắt ngay giữa ra Phỉ Thúy thì cũng phải nhìn xem Phỉ Thúy có phẩm chất như thế nào.

Nếu không đạt tới mức cao cấp Phỉ Thúy thì khối nguyên thạch này vẫn có thể thua lỗ, dù sao đây là khối nguyên thạch trị giá 3000 vạn.

-Lâm tiên sinh nói rất đúng, một lát nữa thì mới biết được kết quả, may mắn khối nguyên thạch này không phải của ngài, nếu không khi giải không ra Phỉ Thúy thì khối nguyên thạch này hoàn toàn không đáng một đồng!

Tam Tỉnh Khang cười lớn, khi nói những lời này hắn còn cố ý nhìn Lý Dương, sự khiêu khích trong mắt hắn rất rõ ràng.

-Không có gì, bọn họ thua không chịu nổi thì để chúng tôi, khối này mua bao nhiêu? Bán cho chúng ta được, sự tổn thất này để bọn ta gánh vác

Một người bên cạnh Tam Tĩnh Khang cười lớn, vừa rồi bị Bạch Minh nhục nhã nên những người này đã ghen hòng, cho nên khi có cơ hội bọn họ liền cản trả lại.

-Đúng vậy, bao nhiêu tiền, để chúng tôi gánh vác cho!

-Chỉ cần Lâm tiên sinh thích, những khối nguyên thạch này chúng tôi đều mua, các người cứ việc ra giá!

-Thua lỗ thì đừng thể hiện, có thể kiếm lại chút nào hay chút ấy, Tam Tĩnh gia tộc bọn này không thiếu chút tiền cơm đó!

Những tên Nhật Bản bên cạnh Tam Tĩnh Khang càng thêm cười lớn, lần này đến lượt đám người Bạch Minh căm tức nhìn bọn họ.

-Tam Tĩnh tiên sinh, có chút quá rồi đó!

Lâm Lang thản nhiên nói một câu, những tên Nhật kia đều ngậm miệng lại, Tam Tĩnh Khang cũng có chút lo lắng nhìn Lâm Lang, hẳn còn quay đầu lại trừng mắt nhìn những tên kia.

Bọn họ nói vậy cũng không phải là do Tam Tĩnh Khang bày mưu, nhưng vừa rồi Bạch Minh nói vậy làm cho bọn họ đều rất tức giận, nhân cơ hội này nên bọn họ đều phát tiết ra.

-Lâm tiên sinh, ngài đừng để ý, những tên này khi về tôi sẽ dạy bảo bọn họ lại!

Tam Tĩnh Khang cười nhìn Lâm Lang, những tên Nhật kia cũng không nói gì mà chỉ hung hăng nhìn đám người Lý Dương.

Trần lão ngẩn đầu nhìn đám người Nhật Bản liếc mắt một cái, sắc mặt ông rất bình tĩnh.

Lâm Lang cũng chú ý tới Trần lão, thấy ông không có tức giận nên cũng thở ra một hơi. Trung Quốc và Nhật Bản là kẻ thù truyền kiếp, hẳn là người Hoa nhưng do sinh ra và lớn lên ở Canada nên tình cảm với quốc gia không hề sâu đậm như đám người Lý Dương.

-Khối nguyên thạch này 500 vạn dollar Canadian, các người ai muốn mua?

Lý Dương đột nhiên nói một câu, trên mặt còn mang theo nụ cười sáng lạng, Lâm Lang khiếp sợ quay đầu lại nhìn Lý Dương, hẳn chẳng thể nghĩ tới Lý Dương sẽ nói như vậy.

-Năm trăm vạn dollar Canadian, giết tiền à!

Tam Tĩnh Kết Y hét to một tiếng, 500 vạn dolar Canada tương đương với 500 vạn USD, cho dù là Tam Tĩnh Khang thì cũng không dám nói một lần có thể lấy ra được nhiều tiền như thế, khó trách Tam Tĩnh Kết Y lại phản ứng lớn như vậy.

-Tam Tĩnh Kết Y, nói chuyện xin thận trọng, khối nguyên thạch này quả thật là Lý tiên sinh dùng 500 vạn để mua lại!

799. Chương 795: Hoàn Mỹ Phỉ Thúy Long Thạch Chủng (2)

“Chát!”

Một âm thanh vang lên làm cho mọi người ngẩn đầu nhìn, lúc này xung quanh máy giải thạch đã có vài chục người, ánh mắt mọi người đều tập trung trên người Tam Tĩnh Kết Y.

Tam Tĩnh Kết Y lúc này đang bịt mắt, kinh ngạc nhìn cha mình.

-Lâm tiên sinh, con nhỏ không hiểu chuyện, xin ngài đừng để ý!

Tam Tĩnh Khang quay đầu lại đánh thêm một cái nữa rồi quay lại khom người với Lâm Lang, Lâm Lang vốn đang tức giận nhưng khi thấy một màn này cũng kinh ngạc mà nhìn.

Tam Tỉnh Kết Y sờ nữa bên mặt còn lại rồi cúi đầu, trong mắt hần lóe lên sự ngoan độc, không biết là hần đang nhắm vào Lý Dương hay là nhắm vào cha mình nữa.

-Không có việc gì!

Lâm Lang bắt đắ dĩ khoát tay áo, người ta trước mặt mọi người giáo huấn chính con mình, nếu hần còn để ý thì sẽ bị người khác xem là rất không phóng khoáng.

Tam Tỉnh Khang thấy sắc mặt Lâm Lang thay đổi nên cũng nở nụ cười.

Đám người Lý Dương đều lắc lắc đầu, có một người cha như thế xem như Tam Tỉnh Kết Y không hay ho, nhiều người như vậy lại không chút do dự bạt tay, chuyện này tổn thương lòng tự trọng rất lớn đó a.

Trong nước tình trạng này rất ít, đừng nói là người trưởng thành như Tam Tỉnh Kết Y, cho dù là đứa trẻ thì cũng sẽ không bị cha mẹ mình đánh ngay giữa đám đông như thế. Có điều có dân tộc nào đó không có lòng tự trọng, xuất hiện tình trạng thế này cũng không có gì.

Bên ngoài lại có 3, 4 người đi vào.

Bình thường nơi này thỉnh thoảng cũng có giải vài khối nguyên thạch để lảng giềng có nguyên liệu chế tác, thỉnh thoảng cũng sẽ có người tới xem việc giải thạch, có điều người đến phần lớn đều là người trẻ tuổi, bọn họ đều là xem náo nhiệt, nhân số cũng không nhiều, cũng chỉ có vài người, rất ít khi tăng lên hơn 10 người.

Hôm nay mọi người nghe nói Lâm Lang giải thạch nên nơi này mới nhiều người như thế, từ điều này có thể thấy Lâm Lang ở nơi này có danh tiếng rất lớn.

Lý Dương đem nữa khối nguyên thạch đặt một bên rồi cẩn thận đánh giá nữa khối nguyên thạch còn lại, sau khi xem xét kỹ lưỡng Lý Dương chuẩn bị một lần nữa giải thạch.

Nhìn thấy Lý Dương vẽ đường cắt, Trần lão gật gật đầu, trên mặt còn lộ ra sự vừa lòng.

Trần lão đã lớn tuổi, lại chỉ có thể ngồi trên xe lẳng nên không thể chính mình giải thạch, mấy năm nay Trần lão nhiều lắm cũng chỉ là luyện tập bằng một vài khối nguyên liệu nhỏ để tiêu khiển mà thôi.

Những thứ mà ông giải ra không thể nào so sánh với lúc ông còn khỏe mạnh được, ông đã rất lớn tuổi, chân cũng không còn tri giác, tay cũng thường xuyên phát run, tình trạng ông như vậy nên không thể nào giải những khối nguyên thạch lớn được.

Không thể giải thạch, nhưng ông lão vẫn còn nhãn lực, chỉ cần liếc một cái thì ông đã biết vị trí mà Lý Dương chọn rất tốt, nếu bên trong có Phỉ Thúy thì một đao này rất thích hợp, nó có thể cắt ra Phỉ Thúy, hơn nữa còn không làm hư hao Phỉ Thúy bên trong.

Cổ định nguyên thạch xong, Lý Dương một lần nữa đeo kính lên rồi tiếp tục giải thạch.

“Rè Rè!”

Âm thanh máy giải thạch lại vang lên, lần này đám người Nhật Bản không nói chuyện nữa, có mấy người còn lén lút nhìn Tam Tỉnh Khang, Tam Tỉnh Kết Y chỉ vì một câu nói làm cho lâm Lang tức giận thì đã bị Tam Tỉnh Khang không chút lưu tình tát một cái, đó chính là con ruột mà còn như vậy, nếu bọn họ nói bừa thì chắc chuyện sẽ càng khó coi hơn.

Những hàng xóm xung quanh lúc này đang nhỏ giọng thảo luận, khu phố này chính là phố gia công ngọc, nó đã có trăm năm lịch sử, sau này Trần lão mới tới nơi này, ngoài ra Lâm Thị cũng được thành lập ở đây làm cho ngành sản xuất gia công ngọc ở nơi này rất phát triển.

Người làm nghề chạm ngọc ít nhiều thì cũng biết về nguyên thạch, thứ này dù sao cũng là nơi giải ra Phỉ Thúy.

Lúc này biểu hiện của khối nguyên thạch mọi người đều không xem trọng, tựa như lần ông chủ Ngưu ở Phan Gia Viên vậy, Lý Dương cũng là từ giữa cắt ra tầng sương trắng, chỉ cần là người trong nghề thì cũng sẽ lo lắng suy nghĩ.

Đường cắt trên nữa khối nguyên thạch này Lý Dương không phải cắt ngay giữa mà là cắt ở một góc bên cạnh, như vậy cũng có thể cắt nhanh hơn.

Vài phút sau, một đao này đã cắt xong.

“Rầm!”

Lâm Lang giúp đỡ tách hai nửa khối đá ra, Lưu Cương tắc thì đem nước đã chuẩn bị sẵn đổ lên, bề mặt về cắt ngay lập tức hiện ra trước mặt mọi người.

-Đây là cái gì?

-Màu lam, bên trong là Phỉ Thúy màu lam?

-Ra Phỉ Thúy, tăng rồi!

Nhìn thấy bề mặt vết cắt, những người xung quanh đều nhỏ giọng nghị luận, Lâm Lang có chút sững sờ nhìn mặt cắt, Lý Dương đã chọn đúng, bề mặt vết cắt lúc này vẫn là tầng sương trắng, nhưng đã có thể dùng mắt thường thấy được bên trong có một khối màu Lam.

Lam Phỉ, từ tình huống trước mắt xem ra phẩm chất của thứ này cũng không thấp, rất có khả năng là cao cấp Phỉ Thúy, nếu như là cao cấp Phỉ Thúy thì thứ này chắc chắn có giá trị không thấp.

Đôi mắt Tam Tỉnh Khang xoay chuyển, hần tiếp tục nhìn Lý Dương mà không nói gì.

-Lý tiên sinh!

Lâm Lang đưa đá mảy cho Lý Dương, sau hai đao đã thấy màu, cho dù là ai thì cũng không tiếp tục cắt, đổi thành đá mài là lựa chọn tất nhiên.

-Cám ơn!

Lý Dương nhẹ nhàng cười, Lý Xán và Liễu Tuần đều vây lại xem mặt cắt.

Bạch Minh, Mao lão cũng như vậy, hai người bọn họ cũng không phải là lần đầu tiên thấy Lý Dương giải thạch, mỗi lần Lý Dương giải thạch đều mang lại cho những người xung quanh cảm giác ngạc nhiên.

-Màu sắc này sao nhìn quen thuộc thế?

Mao lão đột nhiên nhíu mày, màu sắc bên dưới lớp đá kia tạo một cảm giác rất quen thuộc cho Mao lão làm cho ông nhin không được hỏi một câu.

Giọng của ông rất nhỏ, nhưng do Bạch Minh đứng gần nên có thể nghe được .

Bạch Minh cũng gật đầu, nói:

-Tôi cũng thấy quen thuộc, màu sắc của nó giống như là khối Hải Dương Lam lần trước?

-Hải Dương Lam?

Mao lão nhin không được sợ hãi kêu lên một tiếng, trong đầu cũng đã sáng tỏ. Đúng vậy, màu sắc này hần đã thấy ở lần đổ thạch trong Phan Gia Viên, màu sắc của khối này rất giống với khối Hải Dương Lam lúc đó, nếu không phải là có tầng sương trắng này thì màu sắc có thể nói là giống nhau như đúc.

Mao lão kêu lên làm cho mọi người xung quanh cũng có thể nghe được.

Đặc biệt là những người hàng xóm xung quanh, bọn họ đều nhìn về phía bề mặt vết cắt, màu lam ẩn rất sâu bên dưới tầng sương trắng nên chỉ có thể nhận biết nó là màu lam, cụ thể là màu lam ra sao thì không thấy rõ, Mao lão vừa kêu như vậy làm cho mọi người ngay lập tức nghĩ tới Hải Dương Lam, bọn họ càng nhìn thì thấy khả năng này càng lớn.

Cho dù là Lâm Lang thì cũng yên lặng gật đầu.

Vừa rồi nhìn thấy màu Lam hần cũng đã nghĩ tới Hải Dương Lam, chỉ là hần không nói ra mà thôi, không ngờ Mao lão là đại sư xem xét đồ cổ lại có hiểu biết về đồ thạch sâu như vậy, chỉ mới nhìn là đã nhận định bên trong là Hải Dương Lam.

Nếu Mao lão biết suy nghĩ trong lòng Lâm Lang thì không biết ông nên khóc hay nên cười đây, sợ dĩ ông nhận ra là vì số Phỉ Thúy có màu lam mà ông thấy quá ít, chỉ có một mình Hải Dương Lam, hơn nữa loại

màu sắc này tạo cho ông ấn tượng rất sâu, vừa rồi lại có Bạch Minh nhắc nhở nên mới nhớ tới, căn bản là không hề giống với suy nghĩ của Lâm Lang.

Loại hiểu lầm này cứ như vậy sinh ra.

Kỳ thật trong cuộc sống cũng có rất nhiều chuyện hiểu lầm nhỏ như thế này, có đôi khi bạn bè cãi nhau, sau đó mới phát hiện suy nghĩ của hai bên chẳng dính dáng gì với nhau, chỉ có trao đổi với nhau thì sự hiểu lầm mới ít xảy ra.

Lý Dương quay đầu lại nhìn Mao lão một cái, trên mặt lộ ra nụ cười sáng lạng.

Quay đầu, Lý Dương lập tức bắt đầu mài.

Tiếng ma sát làm cho mọi người đang nghị luận từ từ yên tĩnh lại, tất cả mọi người đều chăm chú nhìn về phía bề mặt vết cắt, chỉ có Vương Giai Giai là chú ý nhìn Lý Dương, trong mắt cô lúc này chỉ có một thứ đó là tình yêu tràn đầy dành cho Lý Dương.

Sự tự tin khi Lý Dương giải thạch là thứ cuốn hút, thứ mà Vương Giai Giai thích nhất.

Lúc này, từ phía sau cô nhìn thấy bóng dáng cao lớn vững trãi của đêm giáng sinh hôm đó, bóng dáng đó đã khắc sâu trong tâm trí cô, cô không thể nào quên được.

Tầng sương trắng càng ngày càng mỏng, Lâm Lang cũng đã hoàn toàn tập trung vào việc giúp đỡ.

-Hải Dương Lam, thật sự là Hải Dương Lam!

-Thuần khiết Hải Dương Lam a, thật khá!

Những người hàng xóm xung quanh đều lớn tiếng hô, tầng sương còn lại rất mỏng, chỉ mài một hồi là đã có thể thấy Phỉ Thúy, Phỉ Thúy còn chưa hoàn toàn lộ ra nhưng màu sắc thì mọi người cũng đã thấy được.

Những người này từ nhỏ đã học điêu khắc ngọc, Phỉ Thúy các loại bọn họ cũng đã gặp qua, nhưng thứ giống Hải Dương Lam thì bọn họ cũng rất ít gặp, cho dù thấy thì thứ này cũng chỉ có thể giao cho những ông lão có tay nghề cao chạm khắc, bọn họ không hề được dùng.

Những người này khi thảo luận còn khôn ngừng nhìn về phía Lý Dương và Mao lão.

Lúc nhìn Lý Dương, trong mắt bọn họ là sự hâm mộ, Hải Dương Lam dù sao cũng là màu sắc thuộc hàng cao cấp, hiện giờ Phỉ Thúy có độ trong suốt rất cao, nếu là Băng Chủng thì với kích cỡ của Phỉ Thúy lúc này nó sẽ có giá ít nhất là 2, 3 nghìn vạn NDT, nếu là cao cấp Băng Chủng thì giá còn cao hơn nữa.

Nói như vậy, cho dù Lý Dương dùng 500 vạn dollar Canada mua khối nguyên thạch này hẳn cũng sẽ không thua lỗ, hơn nữa còn kiếm được một ít.

Khi nhìn Mao lão, trong mắt bọn họ là sự kính nể, nhanh như vậy liền đoán được màu sắc bên trong, trình độ này cao hơn bọn họ rất nhiều, trong mắt những người này, Mao lão đã trở thành chuyên gia đồ thạch, hơn nữa còn là chuyên gia có trình độ rất cao.

Sự hiểu lầm xinh đẹp này chẳng có ảnh hưởng gì với việc giải thạch, Lý Dương vẫn tiếp tục mài lớp sương trắng.

Trên mặt Tam Tĩnh Khang có chút âm trầm, Tam Tĩnh Kết Y thì cuối đầu không nói gì.

-Thủy Tinh Chủng!

Lâm Lang đột nhiên kêu lên một tiếng, trên mặt còn có chút khiếp sợ.

Hắn ở gần nhất, lại là người hỗ trợ nên là người đầu tiên biết được phẩm chất của khối Phỉ Thúy, sự toang suốt của khối Phỉ Thúy đã nói lên tất cả.

-Thủy Tinh Chủng Hải Dương Lam!

Lâm Lang lại hô lên một tiếng, trên mặt còn có chút bất đắc dĩ, lại có chút hâm mộ.

Trần lão có rất nhiều nguyên thạch tốt, giải 300 khối nguyên thạch đã ra không ít Thủy Tinh Chung, có điều Lý Dương chọn tron phần còn thừa lại, giải khối thứ nhất ngay lập tức ra Thủy Tinh Chung Hải Dương Lam, điều này làm cho Lâm Lang rất ghen tị.

Đương nhiên, loại ghen tị này một chút là đã biến mất, hẳn hiểu được Lý Dương có thể lựa chọn ra khối nguyên thạch này không phải là ngẫu nhiên, nó và năng lực của Lý Dương có quan hệ rất lớn.

800. Chương 796: Hoàn Mỹ Phỉ Thúy Long Thạch Chung (3)

-Thật sự là Thủy Tinh Chung a

-Thủy Tinh Chung Hải Dương Lam, siêu cấp tăng giá a

-Không phải Lâm tiên sinh giải thạch sao, tại sao lại đổi thành bạn của hắn giải?

Những người hàng xóm xung quanh đều nhỏ giọng thảo luận, mỗi người đều có vẻ có chút hưng phấn, Thủy Tinh Chung Phỉ Thúy, cho dù là bọn họ thì cũng không phải là thường xuyên có thể thấy.

Có vài người tin tức linh thông đã biết được người giải thạch không phải Lâm Lang, chuyện này làm cho bọn họ cảm thấy rất kinh ngạc.

Trần lão trước kia giải ra không ít, có điều phần lớn đều là giải thạch bí mật, những háng xóm này không thấy nhiều, mà thấy được Thủy Tinh Chung thì lại càng ít.

Thủy Tinh Chung Hải Dương Lam.

Phỉ Thúy đã hoàn toàn lộ ra, Lâm Lang không ngừng lắc đầu, tuy nhiên vẫn đứng bên cạnh hỗ trợ.

Bạch Minh, Mao lão, Lý Xán và Liễu Tuấn đều rất hưng phấn.

Bọn họ không hiểu nhiều về đồ thạch, nhưng với giá trị của Phỉ Thúy thì bọn họ cũng có hiểu biết nhất định, làm chuyên gia xem xét đồ ngọc, thứ này cũng nằm trong phạm vi cần biết của bọn họ.

Đồ ngọc làm bằng Phỉ Thúy có sức nặng rất lớn trong ngành đồ ngọc, Phỉ Thúy với màu sắc, chất lượng khác nhau có giá trị như thế nào là những tư liệu mà chuyên gia xem xét cần biết.

-Nếu giải ra khối Phỉ Thúy đủ lớn thì lần này lão đại giàu to rồi

Lý Xán hiểu biết nhiều hơn một chút, hẳn dù sao đã từng đi Myanmar, cũng đã tham gia qua đại hội ở Myanmar, lúc này hắn đang đứng bên cạnh nhỏ giọng giải thích cho Liễu Tuấn.

Khi nói chuyện Lý Xán có vẻ rất hưng phấn, giải ra Thủy Tinh Chung Phỉ Thúy làm cho hắn nhớ lại cảnh tượng sôi động ở Myanmar lần đó.

Đêm đó quả thật là một đêm điên cuồng, đêm đó Lý Dương chiến thắng Phỉ Thúy Vương, trở thành đệ nhất trong giới đồ thạch.

-Tiểu Xán, từ tình hình trước mắt thì giá trị lớn nhất có thể đạt tới là bao nhiêu?

Liễu Tuấn nhỏ giọng hỏi một câu, Lý Dương giải ra Thủy Tinh Chung Hải Dương Lam, nhưng giá trị của khối Phỉ Thúy này là bao nhiêu thì không ai dám cam đoan.

-Theo tôi thì khối Phỉ Thúy này có giá ít nhất 3, 4 trăm triệu.

Lý Xán cẩn thận nhìn xung quanh rồi nhỏ giọng nói, lúc này khối Phỉ Thúy bên trong nặng chưa tới 10 kg, nếu như bên trong toàn là Thủy Tinh Chung Hải Dương Lam thì 3, 4 trăm triệu chỉ là con số nhỏ.

Liễu Tuấn lè lưỡi không nói gì, giá trị của khối Phỉ Thúy này đã vượt qua sự tưởng tượng của hắn.

Lúc ở Myanmar, khi bán đấu giá cực phẩm Phỉ Thúy Liễu Tuấn đã xúc động rất mạnh, khi đó Liễu Tuấn chỉ biết những khối Phỉ Thúy này đều là do Lý Dương giải ra.

Có điều hắn cũng không có nhìn thấy tận mắt cảnh Lý Dương giải thạch, cho nên mỗi khi nhớ tới giá trị của những khối Phỉ Thúy đó hắn đều có chút cảm giác không thể tin được.

Cho tới ngày hôm nay hấn mới xem như đã hiểu được, triệt để hoàn toàn tin tưởng, Lý Dương quả thật có thực lực này, mà những khối đồ thạch, những khối Phỉ Thúy quả thật là có năng lực làm cho người ta điên cuồng.

-Lý tiên sinh, chúc mừng a

Lâm Lang có chút phức tạp nhìn Lý Dương, hôm nay hấn chính là người mang Lý Dương tới nơi này, những khối nguyên thạch này cũng là của Trần lão, giải ra Thủy Tinh Chủng Phỉ Thúy, tâm trạng của Lâm Lang quả thật là có chút phức tạp.

-Lâm tiên sinh, còn phải cảm ơn ngài, nếu ngài không giới thiệu thì tôi cũng không thể tìm được khối nguyên thạch tốt như thế.

Lý Dương cười cười rồi lại bắt đầu mài, vừa rồi chỉ mới mài được một phần nhỏ, vẫn chưa thể lấy khối Phỉ Thúy bên trong ra được.

Thấy Lý Dương một lần nữa mài đá, Lâm Lang cũng không nói chuyện nữa mà tiếp tục hỗ trợ, sau khi cố định nguyên thạch xong thì hấn liền đứng một bên mỉm cười.

Lúc này không ai biết được suy nghĩ trong lòng Lâm Lang.

Nơi này quả thật là do Lâm Lang mang Lý Dương tới, có điều trước đó hấn cũng không suy nghĩ nhiều, hấn chỉ nghĩ muốn mang Lý Dương tới để giới thiệu cho Trần lão.

Trần lão trong lòng Lâm Lang có địa vị tôn kính giống như là ông của hấn vậy, Lý Dương là học trò của cố nhân Trần lão, hơn nữa Lý Dương lại có thành tựu rất cao trong giới đồ thạch, Trần lão khẳng định sẽ thích Lý Dương.

Cho dù Trần lão mở kho hàng bán cho Lý Dương vài khối nguyên thạch Lâm Lang cũng sẽ không kinh ngạc, nếu có thì cũng chỉ là hâm mộ Lý Dương. Nguyên thạch mà Trần lão tích góp lại rất tốt, Lý Dương có thể mua được 3 khối có thể nói là vô cùng may mắn.

Cho dù là khi Lý Dương lấy nguyên thạch ra hấn cũng không suy nghĩ nhiều, nguyên thạch của Trần lão có giá không thấp, nhưng có thể nói là cái giá này hoàn toàn thích hợp, Lâm Lang cũng không thể có ý kiến gì.

Nhưng điều làm cho hấn không ngờ là khối đầu tiên trong 3 khối mà Lý Dương chọn đã giải ra Thủy Tinh Chủng Phỉ Thúy, việc này cho dù là hấn chỉ sợ cũng rất khó có thể làm được.

“Ào ào ”

Bề mặt lộ ra Phỉ Thúy lúc này càng ngày càng lớn, âm thanh thảo luận của những người xung quanh càng ngày càng cao, với bọn họ mà nói, nhìn thấy Thủy Tinh Chủng được giải ra bọn họ đều cảm thấy hết sức hưng phấn.

Bên ngoài lại có 7, 8 người đi vào, lúc này bên trong đã có khoảng trăm người, nếu có thêm khoảng 20 người đi vào thì nơi này đã có mặt một phần năm số người sống ở đây.

Những người mới tới đi lại hỏi những người tới trước, sau đó bọn họ đều nhìn về phía khối Thủy Tinh Chủng trên máy giải thạch, lúc này về mặt mọi người đều đang rất phấn chấn. Cho dù là Phỉ Thúy không phải bọn họ giải ra, nhưng có thể tận mắt nhìn thấy Thủy Tinh Chủng xuất hiện với bọn họ mà nói cũng đã đủ rồi.

Càng không phải nói khối nguyên thạch này có quan hệ với Lâm Lang và Trần lão.

Hai mươi phút sau, Lý Dương dùng máy mài lại.

Bề mặt vết cắt đã được Lý Dương mài xong, viên Thủy Tinh Chủng Hải Dương Lam bên dưới nhìn rất chói mắt, tất cả mọi người ham mê Phỉ Thúy đều si ngốc nhìn về phía nó.

Tất nhiên ngoại trừ đám người Tam Tỉnh Khang, những tên Nhật này chẳng ai là người ham mê Phỉ Thúy cả.

Có điều Tam Tỉnh Khang cũng biết giá trị của khối Phỉ Thúy này, trông mắt hấn không ngừng chuyển động, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Sau khi mày xong bề mặt vừa cắt, Lý Dương tháo kính mắt, thở ra một hơi, chuẩn bị nghỉ ngơi một chút.

Khối Phỉ Thúy bên trong không nhỏ, chỉ bằng khối Phỉ Thúy này thôi cũng đủ hoàn vốn khi mua 3 khối nguyên thạch, thậm chí còn có lời một ít, lần mua bán này Lý Dương có thể nói là đã kiếm lời lớn.

Lâm Lang cũng ngừng lại, có điều ánh mắt của hắn không có rời khỏi khối nguyên thạch, lúc này nói hắn không hối hận khẳng định là gạt người, kho nguyên thạch của Trần lão nói một cách chung chung thì cũng có thể xem như là của hắn.

Bán cho Lý Dương 3 khối nguyên thạch thì không có gì, nhưng khối thứ nhất đã giải ra Thủy Tinh Chung đã làm cho Lâm Lang có chút lên men, đồ kỳ là chuyện không thể tránh được.

-Lý tiên sinh, 20 triệu dollar Canada, tôi mua lại khối nguyên thạch này, thế nào?

Một lát sau, tâm trạng của Lâm Lang đã khôi phục lại, có điều khối Thủy Tinh Chung Hải Dương Lam trước mặt này có sức hấp dẫn quá lớn, cho dù biết đây là không lẽ phép nhưng hắn vẫn hỏi.

Khối nguyên thạch trước mặt này cho dù là ai thì cũng muốn mua lại

Lý Dương kinh ngạc ngẩng đầu, trong quá trình hắn giải thạch thường xuyên có người ra giá, Lý Dương cũng đã quen, nhưng hắn không ngờ Lâm Lang lại ra giá với hắn.

Những người xung quanh đều bắt đầu thảo luận, hơn nữa âm thanh còn lớn hơn trước.

Những lời này của Lâm Lang có thể xác định được người hôm nay giải thạch là bạn của hắn, nếu không Lâm Lang cũng sẽ không chủ động ra giá. 20 triệu dollar Canada tương đương với trăm triệu NDT, khối nguyên thạch này Lý Dương mua với giá 5 triệu dollar Canada, hiện tại nếu bán thì có thể xem là lời 4 lần.

-Lâm tiên sinh, ngài cứ nói giỡn

Lý Dương cười nói, quan hệ của hắn và Lâm Lang cũng không cạn, đặc biệt là khi ở Myanmar, hai người có thể nói là cùng chung trận tuyến, những khối Phỉ Thúy của Lý Dương đa số là do Lâm Lang mua.

-Tôi không nói giỡn

Lâm Lang bất đắc dĩ lắc đầu, Lý Dương nói vậy hắn đã hiểu ý của Lý Dương, nhưng mà hắn vẫn muốn thử một chút, Thủy Tinh Chung Hải Dương Lam quả thật là đã làm cho hắn đỏ mắt

Lần đại hội Myanmar Lâm Lang đã mua không ít Thủy Tinh Chung từ tay Lý đa r Tỉ r Lu Lang đ

Bề mặt vết cắt vừa lộ ra thì những người xung quanh đều tròn to mắt, bên trong không có sương trắng mà trực tiếp lộ ra Phỉ Thúy, bản thân khối nguyên thạch này không có tầng sương

Lâm Lang trừng mắt to nhất, trong lòng hắn thì đang rất rung động.

-Thủy Tinh Chung, đây là Thủy Tinh Chung, nhưng màu sắc này, sao lại là màu đỏ?

Những người xung quanh đều lớn tiếng nói, có vài người còn gật đầu, những người này tuổi không nhỏ, bọn họ đều chưa từng thấy qua thứ này.

Vài người hơi lớn tuổi một chút thì ngậy người ra mà không nói gì.

Lâm Bá Văn dùng sức hít vào một hơi

Lâm Bà Văn tuy rằng còn trẻ nhưng trình độ cũng nhiều hơn những người xung quanh, hắn đã nhìn ra khối Phỉ Thúy này, Phỉ Thúy lộ ra không nhiều lắm, chỉ khoảng nửa bàn tay, nhưng màu đỏ kia cũng đủ để làm chóa mắt mọi người rồi.

Trong mắt Trần lão lóe lên tia sáng không hợp với tuổi tác, sau đó ông lại mỉm cười gật đầu.

-Này, đây là cái gì a?

Có người lớn tiếng hỏi một câu, lần này người hỏi là Bạch Minh, Bạch Minh cũng xem xét qua một ít đồ trang sức bằng Phỉ Thúy, có điều Phỉ Thúy như màu máu thể này hắn còn chưa bao giờ nhìn thấy qua.

Lâm Lang quay đầu lại nhìn Bạch Minh rồi quay đầu nhìn Lý Dương.

Trên mặt hắn có chút chua xót, hắn từ từ nói từng từ một:

-Đây là...cực phẩm.. Huyết Mỹ Nhân

Cực phẩm Huyết Mỹ Nhân.

Năm chữ này làm cho mọi người yên lặng lại, mặc kệ có hiểu hay không thì lúc này không ai nói chuyện.

Thủy Tinh Chung Phỉ Thúy, cực phẩm Huyết Mỹ Nhân, thứ này và thứ mà Lý Dương giải ra ở Bình Châu giống nhau như đúc, tính ra thì khối này còn to hơn khối trước.

Nhìn màu đỏ tươi trên khối nguyên thạch, Lý Dương vừa lòng nở nụ cười.

Bên trong khối Lão Tượng Bì này là một khối cực phẩm Phỉ Thúy, Thủy Tinh Chung Huyết Mỹ Nhân, khối Huyết Mỹ Nhân lần trước Lý Dương đã dùng hết, chúng đã biến thành những món đồ trang sức để cho người nhà đeo.

Loại Phỉ Thúy tự nhiên có ít cho bản thân thì càng nhiều càng tốt, lần này có thể gặp được Huyết Mỹ Nhân chính là ngạc nhiên ngoài ý muốn đối với hắn.

-Thủy Tinh Chung Huyết Mỹ Nhân, ông trời ơi.

-Đây chính là đỉnh cấp Phỉ Thúy a, khối Phỉ Thúy này đáng giá bao nhiêu tiền?

-Lại là một khối Thủy Tinh Chung, xem ra người trẻ tuổi này rất lợi hại

Những người xung quanh đều nhỏ giọng thảo luận, ánh mắt của bọn họ khi nhìn Lý Dương không còn giống như trước, giải ra một khối Thủy Tinh Chung Hải Dương Lam có thể nói là may mắn, nhưng giải ra hai khối Thủy Tinh Chung, trong đó có một khối là cực phẩm Huyết Mỹ Nhân thì chuyện này không thể dùng may mắn để giải thích nữa.

Lâm Bá Văn ngẩn đầu nhìn Lý Dương, trong mắt hắn ngoài sự rung động còn có những tia sáng.

Thiên tài, tuyệt đối là thiên tài.

Lý Dương là thiên tài nghìn năm khó gặp của giới đồ thạch, một thiên tài như vậy nếu tạo quan hệ tốt thì sẽ rất có lợi cho Lâm Thị. Lúc này cho dù Lâm Lang không giao hảo thì hắn cũng sẽ chủ động tạo quan hệ với Lý Dương.

Loại thực lực này của Lý Dương đối với công ty châu báu mà nói có lực hấp dẫn vô cùng lớn, đặc biệt là Lý Dương còn rất trẻ, tương lai của hắn không thể đoán trước được.

Đôi mắt Tam Tinh Khang, Tam Tinh Kết Y đều lay động, không biết là đang nghĩ cái gì.

Những người xung quanh một lần nữa thảo luận xem khối nguyên thạch này đáng giá bao nhiêu tiền, nhưng mọi người đều có một thống nhất là giá trị của khối nguyên thạch này chắc chắn còn cao hơn khối vừa rồi.

Vừa rồi chính là ba nghìn 800 vạn a.

Tam Tinh Khang nghĩ tới cổ phần công ty của hắn trong gia tộc, cho dù đổi thành tiền thì cũng không nhiều như vậy, vừa rồi trong lòng hắn có cảm giác như bị ghen, tất cả tài sản của hắn cộng lại cũng không bằng một khối nguyên thạch.

Đây chỉ là khối đầu tiên, vậy mà khối thứ 2 còn có giá cao hơn khối đầu, đây chẳng phải nói là hai khối Phỉ Thúy thôi thì đã có giá hơn công ty của hắn rồi sao?

Điều này làm cho hắn càng thêm khó tiếp thu.

-Lý, Lý tiên sinh

Lâm Lang đột nhiên quay đầu lại nhìn Lý Dương.

Lý Dương từng giải ra 3 khối đỉnh cấp Phỉ Thúy ở Myanmar, đó là Thủy Tinh Chủng Đế Dương Lục, Thủy Tinh Chủng Chí Tôn Hoàng và Thủy Tinh Chủng Tử Nhân Tinh.

Đáng tiếc là ba khối Phỉ Thúy này đều bị Lý Dương mang về nước, trở thành hàng không bán, hắn chỉ có thể mua khối Băng Chủng Lam Tinh Linh và những khối Thủy Tinh Chủng khác, đây cũng là nguyên nhân hắn nói Lý Dương chỉ sưu tầm đỉnh cấp Phỉ Thúy.

Vừa rồi hắn nói lời này cũng chỉ vui đùa, nhưng hắn không ngờ lời nói của hắn đã sắp thành hiện thực, thậm chí nó tới nhanh tới mức hắn không kịp chuẩn bị tâm lý.

Giờ khắc này, Lâm Lang đột nhiên có chút hối hận.

Hắn không nên mang Lý Dương tới chỗ Trần lão, mang đến còn chưa tính, nhưng không nên nói ra thân phận của Lý Dương, nếu không phải có quan hệ của Hà lão thì chắc chắn Trần lão sẽ nhìn Lý Dương bằng con mắt khác, không hề bán nguyên thạch cho Lý Dương.

Không bán 3 khối nguyên thạch này thì khối Thủy Tinh Chủng Huyết Mỹ Nhân sẽ còn được bảo tồn, số mệnh gì cũng sẽ do hắn giải ra.

Thời điểm đó khối Phỉ Thúy này nhất định là của hắn.

Lý Dương cũng không biết ý tưởng trong lòng Lâm Lang, lúc này hắn vẫn nở nụ cười sáng lạng, nói :

-Lâm tiên sinh, vừa rồi ngài đã nói là đỉnh cấp Phỉ Thúy tôi sẽ giữ lại sưu tầm.

Gương mặt Lâm Lang có chút co rýt, lời này đích thật là hắn nói, nhưng mà hắn nói vậy chỉ để mua khối Thủy Tinh Chủng Hải Dương Lam, hiện tại những lời này ngược lại đã cản trở hắn.

Có điều lời này quả thật là do hắn nói, hắn cũng không thể phản bác được.

Hơn nữa ý của Lý Dương đã rất rõ ràng, khối Phỉ Thúy này hắn sẽ không bán.

Nếu không phải Lý Dương hiện tại còn không nhiều tiền mặt lắm thì khối Thủy Tinh Chủng Hải Dương Lam kia hắn cũng không định bán, trên tay hắn chỉ có hơn 200 triệu, mua xong 3 khối nguyên thạch này xong chỉ còn sót lại vài chục triệu, nếu mà có chuyện thì nhất định sẽ thiếu tiền.

Ngoài ra bán đi khối Thủy Tinh Chủng Hải Dương Lam cho Lâm Lang còn vì Lâm Lang đã giúp đỡ mang hắn tới đây hơn nửa hắn cũng định kiếm ít tài chính, hiện tại Lý Dương trên tay đã có hơn 300 triệu, số tiền này đã đủ hắn xài nên hắn không dự định bán Phỉ Thúy nữa.

Chờ sau khi quặng Phỉ Thúy bắt đầu kiếm được tiền, chỉ cần trông vào số hoa hồng kiếm được thôi thì hắn cũng không cần vì tiền mà lo lắng nữa.

-Lý tiên sinh, khối Phỉ Thúy này của ngài có phải là muốn làm thành đồ trang sức không?

Lâm Bá Văn bước lên cúi đầu cung kính nói một câu, Lý Dương đã dùng thực lực của mình giành được sự tin tưởng của hắn.

Đôi mắt Lâm Lang sáng lên, ý của Lâm Bá Văn hắn đã hiểu, khẳng định là nghĩ cách ở khâu gia công.

Chiêu này của Lâm Bá Văn cũng không tệ, Lâm Thị có rất nhiều Thủy Tinh Chủng, nhưng loại đỉnh cấp thế này thì không có khối nào, đây cũng là một tiếc nuối dành cho hắn.

Có thể mua lại khối Huyết Mỹ Nhân của Lý Dương, cho dù là không đầy đủ thì nó cũng sẽ giúp ít rất lớn cho Lâm Thị.

-Đúng, làm thành đồ trang sức chính mình dùng.

Lý Dương mỉm cười nhìn Lâm Bá Văn rồi nhỏ giọng nói.

-Lý tiên sinh, khối Phỉ Thúy này khá lớn, nhất định có thể làm ra vòng tay, còn có thể làm ra rất nhiều mặt dây chuyền và những thứ linh tinh. Đỉnh cấp Phỉ Thúy trên tay ngài cũng không thiếu, ngài cũng không dùng quá nhiều, ngài xem có thể giao chúng cho chúng tôi gia công không, chúng tôi cam đoan sẽ tìm cho ngài người thợ tốt nhất, làm thành thứ ngài muốn, ngài chỉ cần bán cho chúng tôi một nửa là được.

Lâm Bá Văn từ từ nói, một khối nguyên vẹn khẳng định là không được, một nửa cũng đã rất không tệ rồi, loại đỉnh cấp Phỉ Thúy thế này cho dù chỉ làm thành mặt dây chuyền thì cũng sẽ có rất nhiều người tranh giành.

Tuy không mua được nguyên khối có chút không cam lòng, nhưng ít nhất thì cũng được một nửa, dù sao thì cũng tốt hơn là không có gì.

-Lâm công tử, chờ khi giải xong khối nguyên thạch này rồi tính có được không?

Lý Dương mỉm cười lắc lắc đầu, khối Phỉ Thúy này hắn khẳng định sẽ không bán, hiện hắn không thiếu tiền, loại Phỉ Thúy đỉnh cấp thế này cũng là thứ Lý Dương ít gặp, hắn nhất định là sẽ không bán.

Những khối nguyên thạch này của Trần lão không phải là thứ đã cất giữ mười năm thì cũng là thứ đã cất vài chục năm, hơn nữa chúng còn là thượng đẳng Phỉ Thúy, thứ này không phải dễ gặp.

Hơn nữa trong 8 khối Thủy Tinh Chủng bên trong, ngoại trừ Thủy Thạch, những thứ khác đều không có biểu hiện của Thủy Tinh Chủng đỉnh cấp.

Lý Dương không thể nào từ bỏ khối Phỉ Thúy này được nên chỉ có thể có lỗi với Lâm Lang mà thôi, nơi này có rất nhiều người đều là hàng xóm của Lâm Lang, Lý Dương cũng không định từ chối thẳng nên mới nói như vậy.

Mặc kệ thế nào thì thứ này cũng có sự giúp đỡ của Lâm Lang nên mới tới tay của hắn, Lý Dương cũng cảm thấy rất bất đắc dĩ, sau này nếu có giải ra Thủy Tinh Chủng thì sẽ ưu tiên bán cho Lâm Lang xem như là bồi thường.

-Được rồi.

Lâm Bá Văn liếc nhìn Lý Dương một cái rồi gật gật đầu.

Trên mặt Lâm Lang cũng nở nụ cười, Lý Dương không có hoàn toàn từ chối cho thấy bọn họ còn có cơ hội, Lâm Bá Văn cũng rất vừa lòng với việc này.

Lúc này ánh mắt Tam Tinh Kết Y càng thêm đỏ, sự oán hận trong mắt càng tăng càng thêm rõ ràng.

Đừng nói hắn, cho dù là cha hắn Tam Tinh Khang thì ánh mắt cũng đã có chút đỏ lên, hắn rất cuộc cũng chú ý tới những đánh giá của những người xung quanh. Khối nguyên thạch này trước mắt đã có giá hơn 30 triệu Dolar Canada, nếu như tăng thêm một chút thì 50 triệu cũng không thành vấn đề.

803. Chương 799: Hoàn Mỹ Phỉ Thúy Long Thạch Chứng (6-1)

-Tăng, lại tăng

-Còn đang tăng, khối Phỉ Thúy này nhất định là sẽ có giá trên trời.

Lý Dương vừa mới cắt xong một đao thì xung quanh đã vang lên không ít tiếng rít rào, đặc biệt là nhóm người đứng xung quanh mấy giải thạch, bọn họ không còn ổn trọng như lúc đầu nữa, lúc này bọn họ đang rất hưng phấn.

Đỉnh cấp Phỉ Thúy với rất nhiều người mà nói là một thứ rất xa vời, rất có thể cả đời bọn họ cũng không thể thấy được nó xuất hiện, hiện tại được chính mắt nhìn thấy, bọn họ không hưng phấn sao được.

-35 triệu, từ biểu hiện trước mắt thì khối Phỉ Thúy này ít nhất cũng có giá 35 triệu.

Trong đám người có một người tuồng niên nói, hắc tử nhỏ đã học chạm khắc ngọc, hiện tại có thể xem là một người có tay nghề khá cao, haka1 có danh tiếng.

Người này cũng từng đi Myanmar vài lần nên trình độ của hắn khá cao.

-35 triệu? Tôi thấy ít nhất cũng 38 triệu, nếu không thì đi hỏi A Lang xem thử đi.

Bên cạnh lập tức có người phản bác, nói chuyện là một ông lão hơn 60, đây là một đại sư chạm khắc nổi tiếng trong khu vực này, A Lang trong lời ông chính là Lâm Lang, nơi này mỗi người trên cơ bản đều nhận thức Lâm Lang.

-Hỏi thì hỏi, a Lang, cậu nói xem khối nguyên thạch này hiện tại có giá bao nhiêu?

Lâm Lang vừa mới giúp đỡ cố định nguyên thạch xong, Lý Dương bên còn chưa hạ đao thì những người bên cạnh đã hỏi Lâm Lang.

Lâm Lang quay đầu lại nhìn Lý Dương một cái rồi cười khổ lắc đầu nhìn bọn họ:

-Nếu như Lý tiên sinh nguyện ý bán với giá 38 triệu thì tôi ngay lập tức sẽ mua ngay.

Đừng nói 38 triệu, cho dù là 40 triệu thì Lâm Lang cũng sẽ không do dự mua ngay, đáng tiếc là người ta còn không muốn bán.

Lâm Lang hiểu rất rõ thực lực của Lý Dương, Lý Dương sẽ không làm chuyện mà hắn không nắm chắc, hơn nữa chỉ cần khối nguyên thạch nào được Lý Dương xem trọng thì khối nguyên thạch đó trên cơ bản đã đổ tăng.

-Xem đi, tôi nói có sai đâu, đây chính là đỉnh cấp Phỉ Thúy đó.

ông lão nói ra giá 38 triệu liền đắc ý cười lớn.

Những người xung quanh đều nở nụ cười, những người này rất hâm mộ việc Lý Dương giải ra đỉnh cấp Phỉ Thúy, trong lòng cũng có ghen tị, nhưng loại cảm xúc này cũng không ảnh hưởng tới hoạt động của bọn họ, chờ sau khi cảm xúc trở lại bình thường thì chuyện này sẽ trở thành đề tài bàn tán của bọn họ, mà cuối cùng thì chuyện này đối với bọn họ cũng chỉ vậy mà thôi.

Tận mắt nhìn thấy người khác giải ra một viên Phỉ Thúy trăm triệu, không có cảm giác thì chỉ có thánh nhân, có điều người như thế trong hiện thực không thể nào tồn tại.

Có điều có vài người ngoại lệ, ánh mắt của Tam Tỉnh Khang, Tam Tỉnh Kết Y càng thêm đỏ, trong lòng bọn họ chỉ biết là hết thảy mọi thứ tốt, mọi ưu đãi chỉ có thể thuộc về bọn họ, khi nhìn thấy Lý Dương giải tăng, lòng của bọn họ giống như bị đao cắt vậy.

“Rầm ”

Đao thứ 3 đã cắt xong, những người xung quanh lập tức yên lặng, mọi người đều tập trung nhìn bề mặt vết cắt, bọn họ rất muốn biết kết quả của một đao này.

”Ào ào

Một chậu nước rót lên, bên dưới lại lộ ra màu đỏ rực rỡ, một đoạ này của Lý Dương cực chuẩn, tách lớp đá bên ngoài ra nhưng không hề làm tổn thương tới Phỉ Thúy bên trong.

-Còn tăng, lại tăng rồi.

-Nếu giao khối nguyên liệu này cho tôi thì tốt biết bao.

-Giao cho anh, nghĩ tốt nhỉ, thứ này không thể nào giao cho chúng ta đâu.

Những người xung quanh lại náo động, một vài thợ chạm ngọc có tay nghề đều mơ ước nhìn về phía khối nguyên thạch, một viên đỉnh cấp Phỉ Thúy tốt như vậy nếu để cho bọn họ gia công thì bọn họ có chết cũng mãn nguyện.

Cho dù là Trần Hoa thì ánh mắt của hắn đã có chút nóng lên.

Trần lão vẫn yên lặng ngồi chỗ cũ, trên mặt vẫn là nụ cười rạng rỡ, ông tiếp tục nhìn Lý Dương giải thạch.

Từ đầu tới giờ, Trần lão vẫn chưa hề nói một câu nào.

Sau ba đao, khối Phỉ Thúy đã sắp lộ diện, khối Thủy Tinh Chủng Huyết Mỹ Nhân này không nhỏ, đừng nói là 40 triệu, cho dù là 50 triệu thì những công ty châu báu cũng sẽ tranh nhau cướp đoạt.

Tất nhiên, điều kiện trước tiên là Lý Dương muốn bán nó.

“Rè rè ”

Tiếng máy giải thạch lại vang lên, những người xung quanh đều bắt đầu chụp ảnh khối nguyên thạch, vừa rồi có một người đã làm như vậy, điều này đã nhắc nhở mọi người, lúc này mọi người đều lấy điện thoại ra chụp lại hình khối Thủy Tinh Chủng Huyết Mỹ Nhân.

Có người còn chạy về lấy cameras, thứ này chụp sẽ rõ ràng hơn chụp bằng điện thoại nhiều.

Đao thứ 4 rồi đao thứ 5.

Lý Dương cắt khối nguyên thạch này tành hình thoi, tuy là cắt vậy thì số lần cắt sẽ nhiều hơn, nhưng có thể bảo đảm sự an toàn của viên Thủy Tinh Chủng bên trong.

Sau khi cắt xong mỗi một đao thì khối nguyên thạch này đều tăng giá.

Mỗi một lần thấy được màu đỏ của viên Phỉ Thúy bên trong, những người xung quanh đều cảm thấy rất hưng phấn, một khối nguyên thạch tốt như thế này hông thể nào thua lỗ được, nếu khối nguyên thạch này mà thua lỗ mọi người sẽ rất đau lòng.

Đương nhiên là không thể tính đám Nhật Bản kia được.

-Tiểu Xán.

Vương Giai Giai đột nhiên quay đầu lại vẫy tay với Lý Xán, Lý Xán vội vàng chạy lên, nhỏ giọng hỏi:

-Chị dâu, chuyện gì?

-Cậu chạy ra ngoài xem thử coi có thể mua được pháo hay không?

-Pháo

Đôi mắt Lý Xán lập tức sáng lên, tăng mạnh như vậy quả thật là nên đốt pháo chúc mừng, Vương Giai Giai không nói thì hắn cũng đã quên luôn việc này rồi.

-Chị dâu đợi tí nhé.

Lý Xán lập tức gạt đầu rồi đi tới bên cạnh Lâm Bá Văn sau đó hỏi nhỏ một câu, tiếp theo hai người cùng nhau đi ra ngoài.

Lý Xán không ngốc, nơi này hắn không quen, hắn nào biết chỗ ào bán pháo, có Lâm Bá Văn bên cạnh ngu gì mà không hỏi, Lý Xán còn tính mua nhiều một chút để chúc mừng nữa.

Thủy Tinh Chủng Huyết Mỹ Nhân, Phỉ Thúy đỉnh cấp như vậy có ý nghĩa như thế nào, bất cứ người nào của châu báu Lâm thị đều hiểu. Không cần nói gì khác, chỉ cần có được cho dù là một nửa khối Phỉ Thúy này đối với hắn mà nói cũng là đại công lao .

Lý Dương đi tới bên Liễu Tuấn. Khối nguyên liệu giảo ngày hôm nay đối với Lý Dương mà nói, có ý nghĩa rất lớn. Quan trọng hơn cả ba khối trong ngày cuối của giao dịch Phỉ Thúy Myanmar cực thạch cùng Phỉ Thúy vương. Khối quan trọng nhất cũng chính là khối lúc này trên tay Liễu Tuấn. Lý Dương đã dùng hai ngàn vạn đồng Canada mua lại. Trong ngày cuối cùng giao dịch Phỉ Thúy Myanmar, Lý Dương đã tạo nên một kỷ lục, chiến thắng Phỉ Thúy vương. Chính bởi sự huy hoàng của kỷ lục này mới có thể để cho mọi người nhớ hắn rõ đến vậy. Cái kỷ lục này chính là liên tục giải ra Thủy Tinh Chủng Phỉ Thúy.

Có rất nhiều đại sư cực thạch cũng đã từng giải ra Thủy Tinh Chủng, hàng năm có ít nhất hơn hai mươi khối Thủy Tinh Chủng Phỉ Thúy các loại các dạng xuất hiện, thời điểm nhiều nhất vượt qua mười khối Thủy Tinh Chủng Phỉ Thúy cùng xuất hiện cũng không phải là không thể được. Nhưng cùng một người cùng một chỗ liên tục giải được hai khối Thủy Tinh Chủng liền vô cùng khó khăn, đến nay mới nghe nói Phỉ Thúy vương làm được. Nhưng thành tích của hắn còn không cách nào so sánh với Lý Dương được.

Một trong hai khối Thủy Tinh Chủng Phỉ Thúy mà Lý Dương giải ra có màu vàng tím cực kỳ đẹp mắt.

Kỷ lục trong hai khối Phỉ Thúy có một khối Phỉ Thúy cao nhất như vậy cũng có thể nói là kỷ lục chưa từng có. Còn vào hôm nay, Lý Dương lại sắp phá vỡ kỷ lục do mình tạo nên. Để có thể sáng tạo ra kỷ lục không người nào sánh kịp này, mấu chốt chính là khối thủy thạch trên tay Liễu Tuấn. Nhìn Lý Dương cầm khối thủy thạch trên tay đi tới cạnh máy giải thạch, ngay cả Lâm Lang cũng nổi lên chút kích động trong lòng. Khối nguyên liệu này, Lâm Lang có ấn tượng đã định lấy ra ít nhất hai lần, dù sao nguyên liệu thủy thạch có khả năng giải ra Phỉ Thúy cao cấp rất lớn. Hơn nữa, khối nguyên liệu này biểu hiện lại tốt như vậy. Trước đó, khi cho Lâm Lang chọn lựa nguyên liệu, mấy lần hắn cũng chọn trúng nó. Đáng tiếc mỗi lần đều bị Trần Xung lão nhân ngăn lại, cho đến hôm nay lại bán cho Lý Dương. Khối nguyên liệu này nếu Lý Dương biết trước là khối không bán, đoán chừng cũng không mua được. Mà nếu là mười năm trước Lý Dương tới đây, cũng không có thể mua được khối nguyên liệu này. Khi đó, Trần Xung lão nhân rất coi trọng khối nguyên liệu này, coi nó giống như bảo bối, rất trân trọng cất giữ.

Đến giờ, tuổi của Trần Xung lão nhân bây giờ quá lớn, đúng lúc Lý Dương không biết duyên cớ này, lại chọn trúng khối nguyên liệu này, nên cuối cùng nó mới rơi thuộc về hắn. Lần này cũng có thể nói cũng là may mắn.

Lý Dương đặt nguyên liệu ở trên bàn giải thạch, những tiếng xì xào bàn tán lập tức nhỏ đi rất nhiều. Liên tục hai khối Thủy Tinh Chủng trong đó còn có một khối Phỉ Thúy cao cấp nhất, đã khiến cho Lý Dương tạo được một uy lực vô hình.

Bất kỳ người nào có năng lực, đến chỗ nào cũng sẽ được người khác tôn trọng .

Đặt khối nguyên liệu xuống, Lý Dương ra sức hít một hơi, hiện trường có hơn năm mươi người, hắn là người duy nhất biết sự thật bên trong khối nguyên liệu này, cũng bởi vì như thế hắn cũng là người kích động nhất.

- Chờ một chút!

Một giọng già nua đột nhiên vang lên, Lý Dương đang chuẩn bị cố định khối nguyên liệu, nghe thấy thanh âm này vội vàng quay đầu lại, kinh ngạc nhìn Trần Xung lão nhân .

Người vừa nói chính là Trần Xung lão nhân, ông đang ngồi ở xe lăn mỉm cười nhìn Lý Dương. Trần Hoa đẩy ông lão từ từ đi về phía máy giải thạch, đây cũng là ý của Trần Xung lão nhân.

- Khối nguyên liệu này có thể để ta giúp cháu giải không?

Trần Xung lão nhân nhìn Lý Dương, từ từ nói một câu. Lý Dương từ từ há hốc miệng ra, ngay cả Lâm Lang cũng bất ngờ nhìn Trần Xung lão nhân .

Thấy Lý Dương không nói gì, Trần Xung lão nhân lần nữa nói:

- Khối này ta muốn cùng cháu giải ra, được không ?

Trần Xung lão nhân nói liên tục hai lần, trên mặt còn mang theo vẻ mặt nghiêm túc. Ông vừa nhìn khối thủy thạch kia lại vừa nhìn Lý Dương.

Bất kể nói thế nào, bây giờ khối nguyên liệu thủy thạch này đã thuộc quyền sở hữu của Lý Dương, không thuộc về ông nữa. Trần Xung lão nhân muốn cùng giải khối nguyên liệu này, cũng cần được Lý Dương đồng ý.

- Vâng... đương nhiên là có thể, nhưng Trần lão, ông...?

Lý Dương vội vàng gật đầu, khi nói lại quay đầu lại nhìn Lâm Lang. Hắn không ngờ lúc này Trần Xung lão nhân lại muốn tới đây giải thạch. Trần Xung lão nhân của hai mươi năm trước hoặc là thân thể cường tráng chút thì căn bản hắn sẽ không nói bất kỳ lời nào. Nhưng giờ Trần Xung lão nhân cũng hơn chín mươi tuổi, hơn nữa còn là nửa người bị liệt, dưới tình huống này, đừng nói giải thạch, chỉ e đơn giản nhất là cố định nguyên liệu, Trần Xung lão nhân cũng làm không nổi.

- Cháu yên tâm, ta sẽ không làm phiền cho các cháu đâu!

Trần Xung lão nhân cười to một tiếng, Trần Hoa đẩy xe lăn lên vị trí mà Lý Xán vừa đứng, không đẩy hai phút Lý Xán buộc phải lui lại, trên mặt còn có vẻ có chút âm ỉ.

- Ta chỉ muốn giúp lấy nước rửa nguyên liệu là được.

Trần Xung lão nhân cầm lên một ống nước, lại cười ha hả nói thêm một câu. Trần Hoa còn cẩn thận giúp ông lão chỉnh lại ống nước để tránh nước bên trong rơi vào người ông lão. Vô luận là giải thạch hay mài thạch cũng không thể thiếu nước, giúp một tay té nước cũng là công việc đơn giản nhất.

Lý Dương không nói gì lại nhìn vào mắt Lâm Lang.

Lâm Lang vội vàng đi tới, nhỏ giọng hỏi:

- Ông có thể không?

Tuyệt đối không thành vấn đề.

Trần Xung lão nhân cười lớn, nói với người qua lại trên phố, lúc này giọng nói lớn hơn. Trần Xung lão nhân ở đây có uy vọng cực cao, có thể nói hơn Lâm Lang rất nhiều. Bây giờ mọi người thấy Trần Xung lão nhân muốn đích thân giải thạch, mỗi người cũng có vẻ rất hưng phấn. Một số người lớn tuổi lúc còn trẻ đã thấy Trần Xung lão nhân giải thạch, khi đó bọn họ thích nhất là nhìn chính Trần Xung lão nhân giải thạch. Khi đó giá trị Phỉ Thúy không được cao như bây giờ, gia công cũng không nóng giống như bây giờ, nhưng cuộc sống mấy ngàn người ở nơi này đều dựa vào gia công ngọc, trong thời gian dài Trần Xung lão nhân đã giúp về nguyên liệu chế tác ngọc cho nơi này.

- Lý Dương có thể bắt đầu rồi.

Trần Xung lão nhân ổn định vị trí rồi nói với Lý Dương một câu. Lý Dương nhìn lại một chút, lúc này mới cố định nguyên liệu trên bàn giải thạch. Nhìn khối nguyên liệu bị Lý Dương cố định, trong mắt Trần Xung lão nhân lại có một thần sắc tiếc nuối, nhưng thần sắc này rất nhanh biến mất.

Nguyên liệu thủy thạch trước đây nhiều vô kể, đơn giản mà nói chính là lưu vực hoặc là bờ sông có thể nhặt được. Các con sông bên cạnh các mỏ khai thác nguyên liệu ở Myanmar, người ta từng dễ dàng nhặt được nguyên liệu thủy thạch. Nguyên liệu thủy thạch thượng hạng giá trị rất cao, bọn họ cực thạch tỉ lệ giải ra Phỉ Thúy cao cấp rất cao, thậm chí không thể hề kém so với nguyên liệu da voi.

Khối nguyên liệu thủy thạch trên tay Lý Dương này chính là một khối nguyên liệu thượng đẳng biểu hiện thật tốt.

Nguyên liệu thượng đẳng như vậy cho dù ở giao dịch Phỉ Thúy Myanmar cũng sẽ được mọi người chú ý, giá cả không có chỉ hơn ức nhân dân tệ như vậy mà sẽ vượt qua ngàn vạn nhân dân tệ. Nếu là mài ra chút Phỉ Thúy tốt hoặc là lộ ra tầng màu sương trắng thì giá trị còn có thể cao hơn rất nhiều. Đạt tới hơn ức cũng không phải là không thể được.

Trần Xung lão nhân ra giá hai ngàn vạn đồng Canada, cái giá tiền này không thể nói thấp, người bình thường sợ rằng còn không dám quyết tâm mua, nhưng Lý Dương thì khác.

Lý Dương đã hoàn toàn biết bên trong khối nguyên liệu này có gì, đừng nói hai ngàn vạn, cho dù năm ngàn vạn, sáu ngàn vạn thậm chí hơn ức tiền Canada, Lý Dương cũng sẽ không buông tha cho khối nguyên liệu này.

Lý Dương quay đầu lại nhìn Trần Xung lão nhân, lúc này Trần Xung lão nhân cũng đang nhìn hắn. Hơn nữa còn đưa cho hắn một ánh mắt khích lệ. Lâm Lang cũng đang nhìn Trần Xung lão nhân, việc ông lão trực tiếp đến tham dự giải thạch khiến Lâm Lang cũng không ngờ. Nhưng nghĩ đây là khối nguyên liệu mà ông lão đã gìn giữ nhiều năm như vậy mà chưa giải, hắn cũng thấy bình thường. Khối nguyên liệu này có thể nói là một khối mà ông lão yêu quý nhất, bây giờ bán đi, nếu bị người khác giải, ông muốn cùng giải cũng hoàn toàn có thể hiểu.

Hít sâu một hơi, Lý Dương liền đeo kính chuyên dụng, quả quyết nhấn đao xuống.

- Xoẹt ...

Lần này thanh âm có vẻ thanh thúy hơn, Lý Dương không vạch đường cắt, trực tiếp dè lưỡi đao xuống khiến cho chung quanh không ít người lại nghị luận. Trần Xung lão nhân cũng nhìn Lý Dương thật kỹ. Đây là khối nguyên liệu cuối cùng.

Liễu Tuấn nhích lên trước gần hơn, lại nhìn Lý Dương hạ đao một cách căng thẳng. Hắn và Lý Xán vừa rồi đã đánh cược, hai người bọn họ cược xem nguyên liệu trên tay người nào giải ra Phỉ Thúy trước, khối Phỉ Thúy giá trị cao hơn. Hôm nay Liễu Tuấn đã thua một lần, so sánh phẩm chất Phỉ Thúy cũng khó mà thắng khối nguyên liệu vừa giải ra Phỉ Thúy cao cấp nhất kia. Hơn nữa khối Phỉ Thúy đó cũng không nhỏ, sau khi lui xuống, Lý Xán còn mấy lần đến trước mặt Liễu Tuấn nói bóng gió về chuyện cá cược, đến khi về, Liễu Tuấn không biết làm sao tránh đây .

806. Chương 801: Phỉ Thúy Long Thạch Hoàn Mỹ (8)

Khối nguyên liệu thủy thạch này cũng không lớn, vị trí Lý Dương lựa chọn cũng không phải là chính giữa, năm sáu phút sau, lần cắt này đã xong.

- Bộp...

Lâm Lang giúp Lý Dương tách nguyên liệu ra, hai mặt cắt đều lộ ra .

Trần Hoa vội vàng hắt một chậu nước lên mặt cắt, Trần Xung lão nhân tuy nói là giúp một tay, nhưng việc ông có thể làm có hạn, công việc hắt nước này ông lại không thể làm được, chỉ có thể để Trần Hoa tới giúp.

- Tầng màu sương trắng này biểu hiện không tệ, có thể lại tăng mạnh!

- Tôi khẳng định tăng mạnh, vừa rồi tôi nghe nói, người trẻ tuổi này tên là Lý Dương, chính là người lần này chiến thắng cả Phỉ Thúy vương trong giao dịch Phỉ Thúy Myanmar, bây giờ được xưng là người dẫn đầu trong giới cược thạch!

- Thì ra là cậu ta, chẳng trách lợi hại như vậy, liên tiếp giải ra Thủy Tinh Chủng!

Người chung quanh không ngừng nghị luận, thân phận Lý Dương đã bị người ta phát hiện, chính là Lý Xán miệng rộng nói ra, người khác thấy hắn và Lý Dương là bạn, liền có ý tới hỏi thăm, người ta vừa hỏi, hắn liền chủ động giới thiệu Lý Dương.

Hắn còn sợ người khác không biết, liền kể ra cả những chiến tích huy hoàng của Lý Dương, nói ra còn có vẻ vô cùng tự hào, dường như những thành tích là chính hắn đạt được vậy.

Biết được thân phận Lý Dương, lúc này lại nói ra trước mặt mọi người, tỏ ra là kiến thức của hắn uyên bác .

Không lâu sau, những người chung quanh cũng biết thân phận Lý Dương.

Người chung quanh cơ hồ cũng là từ các xưởng chế tác ngọc trên phố ra xem, bọn họ có thể không chơi cược thạch, nhưng vô cùng hiểu rõ về Phỉ Thúy vương, giao dịch Phỉ Thúy Myanmar tạo ra mấy kỷ lục, đặc biệt là thành tích của Lý Dương ở đó đều khiến mọi người chú ý.

Lúc này bọn họ biết người liên tục giải ra Thủy Tinh Chủng chính là Lý Dương, khiến cho bọn họ càng thêm bội phục Lý Dương.

Người trên phổ nghị luận không nhỏ, Tam Tinh Khang cũng cúi đầu, hấn ngẩng đầu thật đúng là sợ người khác thấy ánh mắt ghen tỵ phát đỏ lên của hấn.

Lúc này ánh mắt của Tam Tinh Kết Y còn đỏ hơn mắt Tam Tinh Khang, hai khối Phỉ Thúy giá trị có thể hơn ục đô la Mỹ, trong lòng hấn không ngừng phẫn nộ, tại sao hai khối Phỉ Thúy này không phải của hấn?

Không thể không nói, tính di truyền rất quan trọng, lúc này ý tưởng của Tam Tinh Khang và Tam Tinh Kết Y cơ hồ cũng giống nhau .

Lý Dương ném một mảnh nguyên liệu nhỏ sang một bên, cẩn thận nhìn một góc mặt cắt lộ ra trước mặt, sau một lát mới lần nữa cố định nguyên liệu.

Cố định nguyên liệu xong, Lý Dương tiếp tục hạ đao, cũng không mài tăng sương trắng kia như mọi khi, lấy được khối Phỉ Thúy bên trong ra rồi hẵng nói.

Lâm Lang há miệng, cuối cùng lại lắc đầu. Mỗi người đều có thói quen giải thạch riêng, Lâm Lang rất muốn mau chóng biết được tình trạng trong khối thủy thạch này, nhưng hấn sẽ không can thiệp quá trình Lý Dương giải thạch.

Cho tới bây giờ, Lâm Lang vẫn rất tin vào khối nguyên liệu này.

Khối nguyên liệu này có giá cao gấp đôi hai khối vừa giải ra Thủy Tinh Chủng Phỉ Thúy ban nãy, hơn nữa còn là khối nguyên liệu mà cả Trần Xung lão nhân và Lý Dương đều coi trọng.

Lý Dương không coi trọng, cũng sẽ không bỏ ra số tiền lớn như vậy đi mua .

Trong lòng Lâm Lang, đã xếp Phỉ Thúy mà khối nguyên liệu này giải ra vào hàng cao cấp, thậm chí là Thủy Tinh Chủng, Lâm Lang có cảm giác đến tám phần trở lên, hơn nữa khối nguyên liệu này còn có có là khối Phỉ Thúy cao cấp nhất.

Nhưng kết quả cuối cùng, còn phải chờ khối nguyên liệu này hoàn toàn giải ra mới có thể biết .

Khi Lý Dương giải thạch, trong lòng Lâm Lang mơ hồ còn có một loại cảm giác khác.

Hấn cảm giác, khối nguyên liệu này có lẽ sẽ cho hấn một niềm vui không tưởng tượng nổi.

Loại cảm giác này rất kỳ quái, ngay cả Lâm Lang cũng cảm thấy buồn cười, Phỉ Thúy cao cấp nhất xuất hiện có cái gì đáng vui mừng? Cùng lắm thì lại là một khối Phỉ Thúy cao cấp thật lớn, thật như vậy cũng tốt, hấn có thể mua từ Lý Dương một khối Phỉ Thúy lớn.

Đến lúc đó làm mặt dày cũng phải mua, giải ra hai khối Phỉ Thúy cao cấp, Lý Dương cũng nên nhường cho hấn một khối .

- Rẻ

Tiếng cắt thạch lại vang lên, lần này Lý Dương lại chọn vị trí lần ranh, nhìn dáng vẻ tựa như cắt một lớp nhỏ bên ngoài.

Mấy phút sau một đao kia liền cắt xong, tách ra làm hai, kết quả không khác đao vừa rồi.

Một mảnh vỏ ngoài nữa, nguyên liệu lộ ra tầng sương trắng dày hơn.

- Tầng màu sương này rất dày đấy!

- Đúng vậy, tầng này dày như vậy, giải ra Phỉ Thúy có thể không lớn lắm, đoán chừng không sánh bằng khối Phỉ Thúy đỉnh cấp vừa mới giải ra rồi.

Người chung quanh nhỏ giọng nghị luận, đặc biệt là người hiểu một chút về cực thạch, lúc này đều giống như là chuyên gia, giới thiệu về cực thạch cho người bên cạnh.

Nhưng bọn họ cũng bỏ quên điểm trọng yếu nhất, đó chính là tính cá cực đặc thù của cực thạch.

Khi chưa tới một khắc cuối cùng, ai cũng không dám bảo đảm bên trong rốt cuộc ra sao. Cũng bởi vì như thế, nhiều khối đá đơn thuần mới được gọi là nguyên liệu cực thạch.

Đao thứ hai cắt xong, Lý Dương tiếp tục cố định nguyên liệu, vẫn chưa tính mài nguyên liệu.

Đao thứ ba, thứ tư.

Vỏ ngoài của khối nguyên liệu đã bị Lý Dương cắt đi ba phần tư, chỉ nguyên lớp vỏ cũng đã cắt đi mấy kg, lúc này biểu hiện phía trên vẫn là tầng máu sương trắng, một chút màu sắc khác cũng không thấy .

Lúc này Tam Tinh Kết Y ngẩng đầu lên, trên mặt còn lộ ra nụ cười .

Hắn không hiểu cực thạch, nhưng lại biết mấy dao này của Lý Dương đều không lộ ra Phỉ Thúy, nếu bên trong khối nguyên liệu không có Phỉ Thúy, vậy thì tương đương với một tảng đá , không có bất kỳ giá trị .

Không có giá trị , chính là cực thua, nghĩ tới Lý Dương cực thua, Ba Tinh Kết Y còn vui hơn cả bản thân kiếm được tiền.

- Lý Dương!

Lâm Lang nhỏ giọng kêu tên Lý Dương, khi gọi Lý Dương, hắn lại nhìn một chút Trần Xung lão nhân, khối nguyên liệu này là trần khối mà Trần Xung lão nhân quý nhất, phía dưới lại vẫn là lớp màu sương.

Lớp màu sương dày như vậy , nói cách khác ít nhất còn mấy kg phế liệu, nếu như vậy, đã có thể xác định một nửa khối nguyên liệu này vô ích, nghiêm chỉnh mà nói, khối nguyên liệu này trước mắt cũng không có cái biểu hiện gì tốt .

Khối nguyên liệu lớn đã đành, nhưng khối nguyên liệu này cũng không lớn , chỉ có chừng 10 kg, khối nguyên liệu không lớn lại mất đi một nửa, coi như là người lạc quan thì lúc này cũng có chút thất vọng .

- A Lang, con không giữ được bình tĩnh, điểm này tốt hơn là con hãy học tập Lý Dương một chút đi!

Lý Dương còn chưa nói, Trần Xung lão nhân đã lên tiếng trước, Lâm Lang cười khổ gật đầu, không ngừng tỏ ra đồng ý.

Hắn lớn tuổi hơn Lý Dương, nhưng chỉ bàn về cực thạch, hắn quả thật không sánh bằng Lý Dương , điểm này hắn đã tâm phục khẩu phục .

Lý Dương cười lắc đầu, lại cố định lại nguyên liệu lần nữa, lần này Lý Dương không dùng dao cắt nữa, mà là đổi sang máy mài.

Rốt cục Lý Dương đã bắt đầu mài thạch, lúc này Lý Dương hít một hơi thật sâu , từ từ mài trên tầng sương trắng.

Tầng này quả thật rất dày, ma xát liền mấy phút , phía dưới vẫn không có bất kỳ biến hóa, tất cả đều là màu trắng.

Điều này làm cho tiếng nghị luận người chung quanh càng nhiều, những người dân phố này cho dù hiểu cực thạch thì cũng hiểu không nhiều lắm, tựa như người yêu thích cực thạch, thấy biểu hiện không tốt , cũng cảm giác sẽ cực thua, thấy biểu hiện tốt, liền cho là nhất định có thể cực trưởng .

Vừa cắt ra thì khối nguyên liệu biểu hiện cũng rất tốt, cho nên tất cả mọi người coi trọng, không ai nói không tốt, nhưng lúc này nguyên liệu biểu hiện cũng không tốt, rất nhiều người liền bắt đầu nhận định, khối nguyên liệu này nhất định là cực thua .

Mọi người càng không coi trọng, nụ cười trên mặt Tam Tinh Kết Y lại càng lớn, Lý Xán vô tình thấy được nụ cười của Tam Tinh Kết Y, tức giận trợn mắt nhìn hắn.

Liễu Tuấn đứng bên cạnh có chút bất đắc dĩ, bình thời hắn và Lý Xán đánh cuộc phần lớn là hắn thắng, lần này không ngờ lại thua tới hai lần.

Lúc này, ngay cả Liễu Tuấn cũng không coi trọng khối nguyên liệu này, cho là nó không thể nào hơn được khối Thủy Tinh Chúng Huyết Mỹ Nhân mới vừa giải ra .

Tiếng nghị luận chung quanh không có ảnh hưởng đến Lý Dương. Lý Dương tiếp tục chuyên chú mài tảng sương trắng, Trần Xung lão nhân cầm ống nước, đang tưới nước cho Lý Dương.

Nhìn dáng vẻ chuyên chú của Lý Dương, Trần Xung lão nhân lại mỉm cười gật đầu.

Người tuổi trẻ này không kiêu không nóng nảy, làm việc chững chạc, không bị ngoại giới làm ảnh hưởng, nhân lực càng thêm không thể chê, là một mầm non tốt. Nếu là mấy thập niên trước gặp được người trẻ tuổi này, Trần Xung lão nhân nhất định muốn thu nạp hẳn về với mình, đáng tiếc bây giờ tuổi quá lớn, không còn đủ nhiệt huyết.

Nhưng điều này không ảnh hưởng, trong đầu Trần Xung lão nhân còn có kinh nghiệm nhiều năm như vậy để dành, chỉ cần Lý Dương muốn, những thứ này cũng có thể truyền cho Lý Dương.

- Có màu lục rồi, có màu lục!

Một người đột nhiên hét to một tiếng, cơ hồ mọi người trong nháy mắt cũng chuyển hướng nhìn về phía Lý Dương đang mài thạch, vừa rồi vẫn luôn là sương trắng, sự chú ý của mọi người cũng không nhiều.

- Thật sự có màu lục, màu sắc còn rất thuần chủng, phải là màu cao cấp, không biết có thể đạt tới Đế Vương Lục hay không!

Một vị lớn tuổi gật gật đầu, lớn tiếng kêu lên.

Lúc này chỉ có thể nhìn xuyên thấu qua tầng màu sương đó thấy một chút xíu màu lục như vậy, không nhìn kỹ còn không nhìn ra, nhưng lúc này nếu là nói trước, màu lục nhất định là có.

Lý Dương ngẩng đầu lên, tay đặt trên máy mài hơi ngừng lại, Vương Giai Giai vội vàng đi giúp Lý Dương lau mồ hôi trán.

Liên tục giải thạch, khiến trên người Lý Dương đã nóng hầm hập.

- Nếu thật giải ra Đế Vương Lục, người tuổi trẻ này cũng quá lợi hại!

Có người còn nói thêm một câu.

Hắn vừa nói xong, bên cạnh có người phản bác:

- Theo tôi, không chỉ có thể xuất Đế Vương Lục, còn là Thủy Tinh Chủng, hẳn là ngọc thánh, dĩ nhiên lợi hại!

Người phản bác tuổi không lớn lắm, nhưng có vẻ rất là sùng bái Lý Dương, lúc nói lời này còn vẫn đang nhìn Lý Dương.

Trên mặt Lâm Lang từ từ cũng lộ ra nụ cười, màu lục thế này, lấy kinh nghiệm của hắn mà xét, cho dù không đạt tới Đế Vương Lục cũng sẽ là Tổ Mẫu Lục, đây đúng là biểu hiện cao cấp.

Khói Phỉ Thúy này có thể giải ra màu lục là tốt rồi, chứng minh Trần Xung lão nhân không có nhìn lầm, tốt nhất là Đế Vương Lục, hay là Thủy Tinh Chủng cao cấp, lúc này Lâm Lang cũng mong là có thể giải ra được Phỉ Thúy cao cấp.

Nghỉ ngơi một chút, Lý Dương tiếp tục mài thạch, màu lục trên mặt càng mài càng lộ ra rõ ràng.

Mấy phút sau, cuối cùng một khối Phỉ Thúy bằng ngón tay cái lộ ra, lúc này, Lý Dương càng thêm cẩn thận, so với vừa rồi giải ra Thủy Tinh Chủng Huyết Mỹ Nhân còn cẩn thận hơn.

- Đế Vương Lục, thật sự là Đế Vương Lục, còn là Thủy Tinh Chủng!

Lâm Lang nhếch miệng cười lớn, Phỉ Thúy đã cơ bản lộ ra, màu sắc cũng vô cùng rõ ràng, Lâm Lang đứng gần Lý Dương nhất, là người phát hiện phẩm chất Phỉ Thúy trước nhất.

- Không đúng, đây không phải là Thủy Tinh Chủng!

Trần Xung lão nhân đột nhiên kêu một tiếng, ánh mắt trừng thật to.

Trần Xung lão nhân muốn đứng lên, Trần Hoa vội đỡ ông lão, lúc này Lâm Lang mới phát hiện, cũng không phải là ông lão thật đứng lên, vừa rồi thuần túy là ông dùng cánh tay chống thân lên!

807. Chương 802: Phỉ Thúy Long Thạch Hoàn Mỹ (9)

- Không phải là Thủy Tinh Chủng?

Lâm Lang lộ ra vẻ kinh ngạc, vội vàng đi tới đỡ Trần Xung lão nhân ngồi xuống ghế. Nửa người dưới Trần Xung lão nhân căn bản hoàn toàn tê liệt, không còn chút tri giác, đứng lên tuyệt đối là không tưởng. Khi đỡ Trần Xung lão nhân ngồi xuống, Lâm Lang còn quay đầu lại nhìn. Bây giờ khối Phỉ Thúy lộ ra mới bằng ngón cái kia quả thực cực kỳ thuần chánh, điều này biểu hiện cũng chứng minh đây là một khối Phỉ Thúy cao cấp nhất, vô luận nhìn như thế nào, đây cũng là một khối Thủy Tinh Chủng Đế Vương Lục đỉnh cấp.

Lúc này Lâm Lang còn tưởng rằng Trần Xung lão nhân nói khối này không tốt bằng Thủy Tinh Chủng Phỉ Thúy .

- Ông ngồi lại đi.

Lâm Lang chậm chậm nói với Trần Xung lão nhân, cũng không có đặc biệt để ý lời ông nói. Dù sao Trần Xung lão nhân tuổi quá lớn, ông lão chín mươi lăm tuổi, cho dù trước kia năng lực cực thạch rất mạnh, lúc này cũng kém xa không bằng ai .

- Đây không phải là Thủy Tinh Chủng, đây là Long Thạch Chủng.

Trần Xung lão nhân đột nhiên kia ngồi thẳng người, nặng nề nói, lúc nói mắt của hắn còn lóe ra một tia tinh quang. Lý Dương ngẩng đầu lên, rất kinh ngạc nhìn ông lão một cái, Long Thạch Chủng đúng là tên của khối Phỉ Thúy hoàn mỹ này. Nó đúng là Phỉ Thúy Long Thạch Chủng hoàn mỹ .

Đây cũng là cái tên Trác lão ở Myanmar nhắc đến một lần: Phỉ Thúy Long Thạch Chủng hoàn mỹ - nhưng gây cho hắn ấn tượng cũng là cả đời khó có thể quên. Long Thạch Chủng, cái tên này chính xác mà nói là người Trung Quốc đã lấy con vật biểu tượng của sự cao quý nhất đặt tên cho nó.

Nguyên liệu giải ra Phỉ Thúy Long Thạch Chủng ở cổ đại cũng có cách gọi là hòn đá rồng, vô luận nói thế nào thì rồng cũng là tượng trưng cho hoàng giả, vua chúa. Nhưng vì sự biến mất của Phỉ Thúy Long Thạch Chủng, đối với rất nhiều người yêu thích cực thạch hoặc là người yêu thích Phỉ Thúy, đây là cái tên xa lạ. Phỉ Thúy Long Thạch Chủng y cũng có thể nói là Phỉ Thúy trăm năm khó thấy 1 lần. Nếu so với Thủy Tinh Chủng thì hiếm hơn nhiều. Trong lịch sử số lần Long Thạch Chủng xuất hiện cũng có thể đếm được trên đầu ngón tay. Chính bởi vậy bây giờ người biết nó không nhiều lắm. Trong lịch sử, Phỉ Thúy Long Thạch Chủng còn có rất nhiều tên: Long Hoàng Chủng, Hoàng Giả... cũng được dùng để gọi tên Phỉ Thúy Long Thạch Chủng. Bất kỳ một cái tên nào cũng đại biểu sự cao quý vô song. Mà Long Thạch Chủng cũng được các đại sư cực thạch công nhận là vua trong các loại Phỉ Thúy . Rất nhiều người yêu thích cực thạch, bao gồm Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt, thậm chí cả Trương Vĩ cũng chưa từng nghe nói về Long Thạch Chủng. Đây là một loại Phỉ Thúy hết sức lâu đời. Trước đây thật lâu Long Thạch Chủng bao nhiêu năm không xuất hiện một lần. Đặc điểm lớn nhất chính là loại Phỉ Thúy này được giải từ nguyên liệu thủy thạch. Sau này nguyên liệu thủy thạch hiếm dần và không tìm được nguyên liệu thủy thạch tốt nữa, loại Phỉ Thúy này cũng liền không xuất hiện. Hơn bốn mươi năm không xuất hiện, cũng có thể nói là Phỉ Thúy loại này tuyệt chủng hơn bốn mươi năm. Hôm nay, loại Phỉ Thúy quý tộc này rốt cục lần nữa lần nữa xuất hiện trên thế gian.

- Long Thạch Chủng ?

Lâm Lang đột nhiên đứng thẳng người, quay đầu lại vô cùng khiếp sợ nhìn vào mặt cắt trên khối nguyên liệu, bây giờ Phỉ

gã c năm không xuất x tên nà ợ thật

Cũng may lúc này sự chú ý của mọi người đều tập trung vào Phỉ Thúy Long Thạch Chủng, không ai để ý hai người bọn họ, hai người bọn họ nhìn chăm chăm, đỏ mắt tiếc hận, như là quý không được ăn thịt người, vẻ mặt thật đúng là rất là kinh khủng .

- Phù phù...

Lý Dương tháo giá cố định Phỉ Thúy, nhẹ nhàng thổi mấy hơi, khối Phỉ Thúy Long Thạch Chủng này cuối cùng đã được Lý Dương giải xong.

- Nổ pháo đi!

Trần Hoa đột nhiên hét to một tiếng, bên kia sớm đã có người chờ nghe được tiếng nói của Trần Hoa lập tức chầm vào pháo.

Mấy tràng pháo và mấy thùng pháo hoa cùng nhau đốt lên, đã kinh động đến các ban ngành chính phủ, vì thế sau chuyện này Lâm Lang còn phải nộp năm ngàn đô tiền phạt, hơn nữa phụ trách vệ sinh dọn dẹp toàn bộ cho sạch sẽ. Không còn cách nào khác, ai bảo hấn và Trần Hoa quan hệ tốt, không phải là hấn đứng ra người ta sợ rằng còn có thể bắt Trần Hoa đi. Tiếng pháo nổ và pháo hoa không ngừng nổ rộ trên không trung thu hút chú ý của mọi người, nhưng trong chốc lát lại quay đầu lại liếc mắt nhìn khối Phỉ Thúy trong tay Lý Dương. Pháo hoa rất đẹp nhưng còn không sánh bằng khối Phỉ Thúy này.

- Lý Dương, ta có thể xem một chút không?

Trần Xung lão nhân nhìn Lý Dương, đầu ngón tay chỉ vào khối Phỉ Thúy vừa giải ra, Lý Dương vội vàng đem Phỉ Thúy giao cho Trần Xung lão nhân, yên lặng đứng ở bên cạnh. Trần Xung lão nhân không ngừng vuốt ve Phỉ Thúy, trên mặt còn có sự hoài niệm, không ai biết rốt cuộc ông nhớ ra cái gì. Hai phút sau, Trần Xung lão nhân mới đưa phỉ thúy trả lại cho Lý Dương. Lý Dương vẫn luôn chú ý ánh mắt ông lão, bất luận là khi cầm Phỉ Thúy hay khi giao lại cho mình, ông lão chỉ có thưởng thức mà không có bất kỳ ý muốn đoạt lấy. Điểm này để cho Lý Dương bội phục, nếu hấn nhìn thấy người khác giải ra khối Phỉ Thúy tốt như vậy, chắc chắn sẽ nghĩ như thế nào có thể mua lại giống như Lâm Lang vậy.

Lý Dương nghĩ tới đây, bên tai liền truyền đến giọng nói của Lâm Lang:

- Lý tiên sinh, cũng cho tôi xem một chút được không ?

Lâm Lang có vẻ căng thẳng, hồi tiếc thậm chí còn có vẻ ghen tỵ, nên vẻ mặt hấn có thể nói là cực kỳ phức tạp.

Lý Dương mỉm cười vươn tay đưa Phỉ Thúy vào tay Lâm Lang. Bất kể nói thế nào, Lý Dương có thể có được khối Phỉ Thúy này cũng là có công lao thật lớn của Lâm Lang, chỉ là xem một chút khối Phỉ Thúy thì Lý Dương không thể không đồng ý, như vậy thì quá cạn tình cạn nghĩa.

Huống chi hấn bây giờ còn đang trong địa bàn của người ta .

- Thật là đẹp !

Cầm Phỉ Thúy trong tay, Lâm Lang cẩn thận nhìn, không nhịn được liên tục khen ngợi.

Phỉ Thúy nằm trong tay thật ấm, đây là khối Phỉ Thúy có đặc điểm mùa đông ấm, mùa hạ mát, khi chạm vào còn có cảm giác ấm áp, mềm mại như đôi bông đào người con gái, nhẹ nhàng xoa bóp cảm thấy vô cùng thích thú.

Mặt ngoài khối Phỉ Thúy cũng có vẻ bóng dẹt thường, sờ lên không có bất kỳ cảm giác chịu nơi tay. Điểm này càng rõ thêm đặc thù của khối Phỉ Thúy, đây chính là khối Phỉ Thúy còn chưa trải qua bất kỳ phương pháp gia công nào, ngay cả Thủy Tinh Chủng Phỉ Thúy cao cấp nhất vừa giải ra cũng không thể tạo được cảm giác đó, sờ vào tựa như vuốt nhẹ vào tơ lụa mềm nhẵn vậy.

Lâm Lang gơ Phỉ Thúy lên, mấy người chung quanh cũng không nhịn được phải nhắm mắt.

Phỉ Thúy phản xạ ánh mặt trời toàn thân chói sáng, giống như vô số bích ngọc hội tụ, lúc này lần nữa cho thấy nhiều dải ánh sáng, đây cũng là một đặc trưng của Long Thạch Chủng. Long Thạch Chủng còn hàm chứa những màu sắc kỳ diệu khác, đây mới thực là biểu hiện của Phỉ Thúy hoàn mỹ. Lâm Lang đang cầm Phỉ Thúy trên hai tay, trở nên si ngốc, khi nhìn Phỉ Thúy trong tay hấn còn tản ra một huỳnh quang chút

nhân nhật, Thủy Tinh Chủng Phỉ Thúy cũng có ánh sáng huỳnh quang nhưng lại không rõ ràng như vậy. Còn Long Thạch Chủng lại có thể phát ra ánh sáng huỳnh quang dưới ánh mặt trời một cách rõ ràng.

- Tuyệt ... thật tuyệt!

Lâm Lang lại mỹ lắc đầu, trong mắt càng thấy tiếc nhiều hơn. Lâm Lang khó khăn ngẩng đầu lên, lúc này hẳn thật không muốn rời mắt khỏi khối Phỉ Thúy, đáng tiếc không thể, chủ nhân khối Phỉ Thúy cũng không phải là hắn .

- Lý tiên sinh, khối Phỉ Thúy Long Thạch Chủng này tôi nguyện đưa cho cậu một trăm năm mươi triệu tiền Canada, cậu thấy thế nào?

Lâm Lang từ từ nói, lúc nói chuyện vẫn không nhìn Lý Dương, hai mắt Lâm Bá Văn lại sáng lên nhìn khối Phỉ Thúy trên tay Lâm Lang, hận không thể nói đồng ý giúp Lý Dương. Một trăm năm mươi triệu. Người chung quanh cũng đều nhỏ giọng nghị luận, thật đúng là khối Phỉ Thúy thiên giá, số tiền này trên căn bản đã sáng lập một kỷ lục mới, một trăm năm mươi triệu tiền Canada cũng tương đương một tỷ nhân dân tệ.

Ban đầu Lâm Lang ra giá năm trăm triệu nhân dân tệ với bát Trường Sinh, thì khối Phỉ Thúy này đã có giá bằng một đôi bát Trường Sinh.

809. Chương 804: Phỉ Thúy Giá Trị Hai Trăm Triệu Đô La Mỹ

Tam Tỉnh Khang, Tam Tỉnh Kết Y đột nhiên ngẩng đầu lên. Ánh mắt của hai người vẫn đỏ rực, bọn họ kinh ngạc nhìn khối Phỉ Thúy trên tay Lâm Lang, không lâu sau ánh mắt liền thay đổi dị thường, nóng bỏng, một khối Phỉ Thúy nằm gọn trong lòng bàn tay như vậy, cũng không lớn mà lại có giá trị cao hơn so với bọn tổng thể giá trị công ty hắn nắm trong tay.

Điều này khiến cho hai người không hiểu, đồng thời trong lòng cũng chậm chậm dâng lên một sự tham lam, khối Phỉ Thúy như vậy phải thuộc về bọn hắn mới đúng. Đặc biệt là Tam Tỉnh Kết Y, trong lòng giống như bị đao cắt chảy máu đầm đề.

Vận may của Lý Dương càng làm cho hắn ghen tỵ khi hắn nghĩ Lý Dương chỉ là một người hoàn toàn bình thường, Phỉ Thúy như vậy căn bản không phải là Lý Dương, Lý Dương căn bản cũng không xứng. Bảo bối như vậy phải thuộc về hắn mới đúng, chỉ có hắn, thân phận cao quý mới xứng với bảo bối như vậy.

Lòng ghen tỵ của Tam Tỉnh Khang so với Tam Tỉnh Kết Y còn lớn hơn, nhìn Phỉ Thúy trên tay Lý Dương, con người còn không ngừng chuyển động. Rất nhiều người xung quanh cũng đều nhìn Phỉ Thúy, ánh mắt của bọn họ cũng nóng bỏng nhưng nguyên nhân đỏ mắt hoàn toàn khác, bọn họ phần lớn là thưởng thức và hâm mộ, tham lam thì không nhiều.

Một trăm năm mươi triệu.

Lý Dương mỉm cười lắc đầu, Lâm Lang đúng là người rất biết mua, gần một tỷ nhân dân tệ chỉ cầm đi mua một khối Phỉ Thúy.

Nhưng khối Phỉ Thúy này cũng thật trị giá cái giá này, Phỉ Thúy như vậy, dù người có tiền nữa cũng không nhất định có thể mua được, càng không cần phải nói.

Lý Xán và Liễu Tuần nhìn nhau không hiểu chuyện gì. Lúc này hai người đều quên mất chuyện cá cược vừa rồi, trong lòng của bọn họ chỉ có giá trị rung động của khối Phỉ Thúy, gần một tỷ nhân dân tệ, mua công ty bán đầu giá của bọn họ cũng có thể mua mấy cái. Nhưng đây chỉ là một khối Phỉ Thúy. Hai trăm triệu nhân dân tệ mua lại một khối nguyên liệu, hôm nay tổng thể giá trị đến gần một tỷ sáu trăm triệu nhân dân tệ, tăng giá gần gấp tám lần, mà lần này tăng giá trong vòng chưa đầy buổi sáng. Pháo hoa vẫn còn tiếp tục nổ, hai người đồng thời quơ quơ đầu để cho đầu tỉnh táo hơn. Trong lòng hai người còn có kích động và hưng phấn, đi theo Lý Dương ra ngoài quả nhiên không sai, lần này so với ở Myanmar còn nhiều kích động hơn. Ở Myanmar, Lý Dương vất vả chừng mấy ngày cuối cùng mới làm cho hai trăm triệu nhân dân tệ biến thành một tỷ. Ở đây thì chỉ với một khối nguyên liệu và chỉ trong một buổi sáng thu hoạch liền cao hơn ở Myanmar.

Bạch Minh và Mao lão cũng sững sờ, trong lòng hai người đều tính toán chuyển đổi giữa nhân dân tệ và đồng Canada. Tính toán xong, lấy được con số khiến cho bọn họ cũng phải im lặng, hơn một tỷ, chỉ trong chốc lát mấy khối đá nhìn tầm thường liền biến thành bảo bối giá trị cao hơn một tỷ? Biến chuyển này, cho dù là bọn họ chính mắt thấy cũng không dám tin tưởng. Nhìn ánh mắt đầy hy vọng của Lâm Lang, Lý Dương khe khẽ thở dài.

Lý Dương thở dài, sắc mặt Lâm Lang liền hơi cứng lại, một dự cảm xấu lập tức xuất hiện ở trong lòng hắn. Quả nhiên, sau một khắc Lý Dương lắc đầu, nhẹ giọng nói với hắn:

- Thật ngại, Lâm tiên sinh, khối Phỉ Thúy quý giá này, tôi sẽ không bán.

Phỉ Thúy Long Thạch Chủng hoàn mỹ nhất, bất luận kẻ nào thấy bảo bối như vậy, sợ rằng cũng sẽ không muốn buông tay.

- Một trăm tám mươi triệu tiền Canada, Lý tiên sinh, nếu cậu không hài lòng giá cả, chúng ta còn có thể bàn lại.

Lâm Lang lại vội vàng nói thêm một câu, trong lòng hắn thật sự rất căng thẳng, còn căng thẳng hơn khi Lý Dương giải ra khối Thủy Tinh Chủng Huyết Mỹ Nhân. Phỉ Thúy cao cấp nhất không thấy nhiều, nhưng bình quân hàng năm trên căn bản cũng có thể xuất hiện mấy khối như vậy, số lượng rất ít nhưng không phải là không có. Còn Phỉ Thúy Long Thạch Chủng hoàn mỹ như vậy phỉ thúy thật đúng là trăm năm cũng không nhất định thấy được một lần, từ phẩm chất Phỉ Thúy mà nói, còn mạnh hơn Phỉ Thúy Thiên Châu trong tay hắn rất nhiều.

Phỉ Thúy như vậy không thấy thì thôi, thấy mà không thể có được e rằng sẽ trở thành tiếc nuối lớn nhất đời hắn.

- Một trăm tám mươi triệu?

Người chung quanh càng thêm bất ngờ, giọng nói đều không tự nhiên nhỏ đi rất nhiều, tất cả đều cầm điện thoại di động hoặc là máy chụp ảnh, không ngừng chụp lại hình khối Phỉ Thúy giá trị đạt tới một trăm tám mươi triệu tiền Canada này. Khối Phỉ Thúy này có thể lập kỷ lục mới trong giới Phỉ Thúy, không chụp ngay chỉ sợ cũng không có cơ hội nữa.

Tam Tỉnh Khang và Tam Tỉnh Kết Y cũng hơi chấn động một chút, sự tham lam trong mắt của hai người càng tăng lên, cũng vì càng ghen tỵ với Lý Dương.

Lý Xán và Liễu Tuấn chỉ gật đầu, một trăm tám mươi triệu tiền Canada và một trăm năm mươi triệu tiền Canada đối với bọn họ mà nói, sự khác biệt không lớn, đối với bọn họ mà nói cũng là một con số xa xôi mà họ không thể đụng vào, không có cảm giác gì. Giống như lúc xem truyền hình hay coi báo, những thứ đáng giá bao nhiêu tỷ cũng chỉ là một con số.

Bạch Minh và Mao lão phản ứng không khác bọn họ. Hai người bắt đầu dĩ lắc đầu, đi theo Lý Dương ra bên ngoài toàn gặp chuyện vui mừng. Thật may là lần này được đi theo. Chuyện lần này sau khi trở về nói ra khẳng định sẽ làm vô số người hâm mộ.

- Hai trăm triệu đô la Mỹ, chỉ cần cậu muốn, số tiền này tôi có thể đưa cho cậu bất cứ lúc nào, khối Thủy Tinh Chủng Huyết Mỹ Nhân tôi không cần nữa.

Lý Dương còn chưa nói, Lâm Lang lại nói một câu. Hai trăm triệu đô la Mỹ. Lúc này ngay cả những người xem trên phố cũng đều yên tĩnh lại, lẳng lặng nhìn Lý Dương, hai trăm triệu đô la Mỹ chỉ một khối Phỉ Thúy, giá trị quá cao. Chỉ cần Lý Dương đồng ý, hôm nay liền trực tiếp có thu hoạch hơn hai ba trăm triệu đô la Mỹ. trừ đi khoản hắn bỏ ra mua nguyên liệu thì tịnh kiếm cũng trên hai trăm triệu, ngoài ra còn có một khối Phỉ Thúy đỉnh cấp giá trị mấy trăm triệu nhân dân tệ. Suy tính ra con số này, khi mọi người nhìn Lý Dương không khỏi lộ ra thần sắc hâm mộ, chỉ có Lưu Cương cảnh giác nhìn bốn phía, hơn nữa lặng lẽ liên lạc cùng Lâm Phong, để cho hắn lại phải thêm một vài đặc công tới âm thầm bảo vệ Lý Dương. Triệu Thủy còn chưa tới tới đây, lúc này Lưu Cương cũng chỉ có thể tìm Lâm Phong.

Lâm Phong là người cục an ninh quốc gia bí mật phái đi, tham gia vào đoàn đại biểu chuyên gia Trung Quốc, thân phận giờ là bí thư phụ trách đoàn đại biểu, lần này tới Canada tham gia hoạt động, tất cả chuyên gia đã được sắp xếp chu đáo. Nhận được tin Lưu Cương truyền tới Lâm Phong lập tức lại tăng hai mươi người

âm thầm đi tới chỗ Lý Dương, một số người còn nguy trang thành người bình thường vào xưởng giải thạch. Bảo vệ an toàn cho Lý Dương cũng là một trong những công việc của bọn họ.

Lâm Lang vẫn còn đang nhìn Lý Dương, hắn có vẻ lo lắng hơn. Hai trăm triệu đô la Mỹ có thể lập tức chuyển vào tài khoản trong ngân hàng của Lý Dương, Lâm Lang đã hoàn toàn biểu đạt thành ý của hắn. Tập đoàn Lâm thị rất lớn nhưng một lúc điều động hai trăm triệu đô la Mỹ cũng không dễ dàng, nhưng khối Phỉ Thúy này đáng để hắn làm như thế, đối với Lâm Lang mà nói, mua được khối Phỉ Thúy này quan trọng hơn hai trăm triệu đô la Mỹ.

- Lâm tiên sinh, bây giờ nguyên liệu đã giải xong, chúng ta trở về rồi hãy nói được không?

Trong lòng Lý Dương thấy nặng nề, lại nhẹ giọng nói một câu, Lâm Lang hơi sững sờ, trên mặt lại lộ ra tia vui sướng, nơi này đúng là không phù hợp để nói chuyện mua bán. Lúc này Lâm Lang còn tưởng rằng trong lòng Lý Dương đã nghĩ xuôi. Trần Hoa đẩy Trần Xung lão nhân, trên mặt ông lão vẫn mang theo nụ cười thần bí, trên mặt ông không thấy được bất kỳ sự buồn bã mà ngược lại cảm giác ông rất hài lòng. Quả thật nụ cười của Trần Xung lão nhân lúc này mang theo một thần sắc hài lòng. Khối nguyên liệu này là ông bán cho Lý Dương, giải ra Phỉ Thúy Long Thạch Chủng hoàn mỹ như vậy, ông lão lại không có một chút tiếc nuối, chỉ một tấm lòng này cũng đủ để cho người ta kính nể. Người trong các xưởng giải thạch bắt đầu từ từ đi về, Lâm Lang vẫn luôn đi cùng Lý Dương từ lúc ở chỗ bọn họ ra ngoài, ngay cả chào hỏi mấy người Tam Tỉnh Khang cũng chưa. Lúc này Lâm Lang thật đúng là quên bẵng mấy người Nhật Bản này.

Đối với hắn mà nói chuyện gì cũng không quan trọng bằng khối Phỉ Thúy Long Thạch Chủng trước mắt. Nhìn Lâm Lang bọn họ từ từ đi khỏi, Tam Tỉnh Kết Y lặng lẽ đi tới trước mặt Tam Tỉnh Khang cắn răng, có vẻ rất không cam lòng.

- Ba, hay là chúng ta lấy mấy khối Phỉ Thúy của thằng nhãi kia về?

Tam Tỉnh Kết Y nhỏ giọng nói một câu, ý hắn nói dùng chính là cầm lấy mà không phải đi giành mua, trong tiềm thức hắn đang coi mấy khối Phỉ Thúy mà Lý Dương giải ra thành của hắn.

- Bốp!

- Ngu ngốc!

Đầu của Tam Tỉnh Kết Y quay một trăm tám mươi độ, trên mặt lại hiện ra thêm một vết màu đỏ, cúi đầu đứng ở đó, không dám nói thêm. Khi hắn cúi đầu trong ánh mắt lại lóe ra thần sắc vô cùng oán hận, nếu là có cơ hội, có chuẩn bị, hắn thậm chí sẽ giết chết Tam Tỉnh Khang, hắn hận cha không ít hơn Lý Dương một chút nào.

- Nơi này là Canada, là đất của Lâm Lang, muốn ra tay ở đây? Muốn chết à?

Tam Tỉnh Khang lại nhỏ giọng nói một câu, lần này hắn nói là tiếng Nhật, thật ra thì trong lòng hắn còn muốn lấy được mấy khối Phỉ Thúy kia hơn Tam Tỉnh Kết Y.

Trong mắt Tam Tỉnh Khang lóe lên tia sắc lạnh, nhỏ giọng nói:

- Xem tình hình đã, nếu là Lâm Lang mua được Phỉ Thúy thì chúng ta chỉ có thể bỏ cuộc, nếu là không thì khi bọn họ rời Canada chính là lúc chúng ta ra tay.

Mấy khối Phỉ Thúy này hắn vẫn chưa từ bỏ ý định giành được.

- Tam Tỉnh tiên sinh cái tên Lý Dương này rất phách lối, đợi đến khi hoạt động giám bảo bắt đầu, nhất định phải thật dạy dỗ hắn.

Người bên cạnh Tam Tỉnh Khang nhỏ giọng nói một câu, nói đến đại hội giám bảo, trong mắt Tam Tỉnh Khang lại có tia sáng đồng thời còn có chút tiếc hận. Ngọc tử truyền quốc mới thực sự là bảo vật vô giá, đáng tiếc hắn cũng không có quyền bán đi. Trước khi hắn tới Canada, tộc trưởng gia tộc Tam Tỉnh của Nhật Bản, Sơn Khẩu Tổ và mấy đại lão quan trọng cũng đã nhắc nhở hắn, ngọc tử truyền quốc của Trung Quốc tuyệt đối không cho phép hắn bán đi, chỉ có thể quyền tặng cho Thiên Hoàng. Quyền cho Thiên Hoàng cũng không phải là không có bù đắp lại, chỉ cần ngọc tử là thật, đến lúc đó gia tộc Tam Tỉnh liền đem toàn bộ cổ phần công ty cho hắn, để cho hắn có trăm phần trăm cổ phần.

Số cổ phần này giá trị trên bảy mươi triệu đô la Mỹ. Vốn là Tam Tỉnh Khang tương đối hài lòng với chuyển

Chỉ những trọng điểm này, cũng làm cho Lý Dương được khai thông rất nhiều, trong quá khứ chỉ có thể dựa vào năng lực đặc thù để phân biệt đồ, bây giờ thì hoàn toàn hiểu.

Còn có một số thứ, thậm chí là với năng lực đặc thù hắn cũng không học được.

Lúc rời đi, Trần Xung lão nhân bảo Lý Dương ngày mai tiếp tục tới, Lý Dương không hề nghi ngại liền đồng ý.

Đàm luận cùng ông lão càng nhiều, hắn sẽ có thu hoạch nhiều hơn.

- Lý tiên sinh, hai khối Phỉ Thúy này anh định xử lý như thế nào?

Trên đường trở về, Lâm Bá Văn đột nhiên lại hỏi Lý Dương một câu .

Thấy Lý Dương ngẩng đầu nhìn mình, Lâm Bá Văn lại vội vàng giải thích:

- Ý của tôi là, anh định để ở tủ bảo hiểm của khách sạn hay là cất ở đâu?

Ý Lâm Bá Văn hỏi chính là cái này, hai khối Phỉ Thúy không lớn, nhưng giá trị cũng là cực cao, trị giá mười mấy ức, tương lai làm thành đồ trang sức đeo tay, giá trị còn có thể cao hơn.

Đặc biệt là khối Phỉ Thúy Long Thạch Chủng, hoàn toàn có thể làm một bộ đồ trang sức đeo tay, một bộ trang sức đeo tay bằng Phỉ Thúy Long Thạch Chủng, có thể so sánh với món đồ quý giá nhất của nữ hoàng Anh.

- Lâm công tử, hệ thống bảo hiểm của châu báu Lâm thị nổi tiếng thế giới, lần này thì phiền các anh nhé!

Lý Dương mỉm cười gật đầu, Lâm Bá Văn vừa nói xong hắn liền hiểu ý đối phương, càng không cần Lâm Bá Văn phải cố ý giải thích, vừa rồi thiếu chút nữa Lâm Bá Văn đã bảo Lý Dương trực tiếp để hai khối Phỉ Thúy lại chỗ hắn.

Lâm Bá Văn không nói thẳng lúc đó, cũng chính là sợ Lý Dương hiểu lầm.

Để ở châu báu Lâm thị, đúng là nếu so với trong khách sạn an toàn hơn, Lý Dương cũng suy tính trước, dù sao cũng không phải là đồ mấy trăm mấy ngàn vạn, là bảo bối giá trị mười mấy ức, tủ bảo hiểm của khách sạn cũng không đáng tin nhiệm.

Dù sao những khối Phỉ Thúy này cũng là công khai giải ra ngoài, người khác không nói, mấy người Nhật lại cũng đã thấy toàn bộ.

Lý Dương cũng không tin bọn họ sẽ hảo tâm như vậy, giữ bí mật về điều này cho hắn.

Trên thực tế Lý Dương đã đoán đúng, buổi chiều Tam Tỉnh Khang liền gọi điện thoại cho Lâm Lang, biết Lâm Lang không mua được khối Long Thạch Chủng kia, lập tức cho người truyền ra ngoài chuyện Lý Dương giải ra khối Phỉ Thúy quý giá lúc sáng.

Đặc biệt là giá trị khối Phỉ Thúy Long Thạch Chủng cuối cùng kia, truyền đi nhiều nhất.

Nhiều người biết, sau này hắn ra tay cũng sẽ không chỉ một mình hắn bị nghi ngờ, trong lòng Tam Tỉnh Khang đã có ý nghĩ xấu.

Nhưng nếu đặt ở châu báu Lâm Thị, Lý Dương cũng không phải là không có nghi ngờ, còn cùng Vương Giai Giai thảo luận qua về cái vấn đề này.

Lâm Lang thật sự rất thèm muốn hai khối Phỉ Thúy nguyên liệu này, gửi ở đó, đến lúc không lấy trở lại được, Lý Dương còn không khóc chết được, Phỉ Thúy Long Thạch Chủng, đời này cũng có thể không gặp được nữa.

Cuối cùng vẫn là một câu nói của Vương Giai Giai làm hắn bớt lo lắng.

Bây giờ bọn họ đang ở Toronto, nếu thật là Lâm Lang muốn dùng mọi phương thức lấy được hai khối Phỉ Thúy, vô luận như thế nào họ cũng không thể trốn thoát, nơi này chính là địa bàn của Lâm Lang.

Thay vào đó, còn không bằng tạm thời đặt khối Phỉ Thúy chỗ Lâm Lang, Lý Dương đã cho Lâm Lang hy vọng, hẳn không muốn đắc tội với Lý Dương, với thế lực khổng lồ sau lưng Lý Dương kia, Lâm Lang tuyệt đối sẽ không đi làm chuyện ngu ngốc.

Hơn nữa, đặt ở chỗ Lâm Lang, Lý Dương cũng không cần lo lắng vấn đề an toàn nữa, chờ Triệu Vĩnh bọn họ đến rồi, bí mật phái người đem khối Phỉ Thúy về nước là được.

- Lý tiên sinh, anh yên tâm, đồ còn người còn, đồ không còn, tôi lấy đầu của tôi ra bồi thường cho anh!

Người nói lần này là Lâm Lang, Lâm Lang cười lớn, thì ra là những cảm xúc hỗn loạn lúc trước đã biến mất, không thể mua được cả khối Phỉ Thúy khiến hẳn có chút tiếc nuối, nhưng hẳn cũng không phải là không có thu hoạch, trên tay hẳn có thể có một món trang sức bằng Phỉ Thúy Long Thạch Chủng.

Việc Lý Dương đồng ý đưa đồ đến gửi chỗ hẳn, trong lòng Lâm Lang cũng có chút cảm động, ít nhất đây là sự tín nhiệm của Lý Dương với hẳn.

Lý Dương cười to một tiếng, nói:

- Ha ha, Lâm tiên sinh, anh nói quá lời, Phỉ Thúy này có quý đến mấy, cũng là một đồ vật, ở trong tay anh, tôi tin tưởng sẽ không có bất kỳ vấn đề gì!

Để giải quyết vấn đề cất giữ khối Phỉ Thúy, Lâm Lang trực tiếp cho người lái xe đến công ty.

Khi cất hai khối Phỉ Thúy, Lâm Lang còn mang Lý Dương đi thăm quan kho hàng châu báu của công ty bọn họ, nơi này tất cả đều là công nghệ cao hiện đại, rất nhiều nơi cũng cần vân tay và ánh mắt để kiểm nghiệm, không phải đúng người, căn bản không mở được cửa.

Vì sự an toàn, Lâm Lang giúp Lý Dương cất hai khối Phỉ Thúy ở một phòng nhỏ, hơn nữa cũng đưa thông tin của Lý Dương vào hệ thống.

Cứ như vậy, căn phòng này, chỉ có khi Lâm Lang và Lý Dương cùng ở đây mới có thể mở được phòng.

Quá trình lưu giữ đều dựa theo trình tự, làm xong mọi công đoạn, sắc trời cũng hoàn toàn tối, bao nhiêu nhân tài cùng nhau quay trở về khách sạn.

Vốn là Lâm Lang muốn dẫn Lý Dương và mọi người đi đến một nhà hàng rất nổi danh ở Toronto, nhưng bị Lý Dương cự tuyệt, ăn cơm tối hẳn không muốn bày vẽ, nếu không chức đội trưởng hẳn cũng thấy không xứng, trở về nhất định sẽ bị mắng.

Huống chi, phòng ăn của khách sạn năm sao, các món ăn cũng không thể chê.

Lý Dương kiên quyết ở lại, Lâm Lang cũng thôi, cùng Lý Dương đi đến khách sạn.

Thời gian đến khai mạc đại hội giám bảo càng ngày càng ít, các chuyên gia các nơi cũng lục tục chạy đến, khi vào khách sạn Lâm Lang cũng chào hỏi mấy người, bọn họ đều là người gần đây mới đến Toronto.

Từ điểm đó cũng có thể nhìn ra quan hệ của Lâm Lang vô cùng rộng, người trong nghề biết hẳn rất nhiều.

Có vài người còn nhìn chằm chằm vào Lý Dương, nhưng Lý Dương cũng không để ý, trực tiếp dẫn Vương Giai Giai trở về phòng, chờ chuẩn bị xong mới đi đến phòng tiệc.

Mấy ngày nay bọn họ đều ăn cơm ở đây, nơi này không khí náo nhiệt, bọn họ đông người cũng thoải mái.

Phòng ăn rất náo nhiệt, xa xa Lý Dương đã thấy bên trong rất nhiều người, một bàn có Lâm Lang và Lâm Bá Văn đang chờ đợi, Lý Dương và mọi người lập tức cùng nhau đi vào bên trong.

Lý Xán và Liễu Tuấn, còn cả Bạch Minh và Mao lão bọn họ cũng đã về phòng, lúc này còn chưa xuống.

Vừa vào sảnh phòng ăn bữa tiệc, không khí náo nhiệt bên trong lập tức an tĩnh không ít, khiến cho đi tới Lý Dương trợn to hai mắt, không hiểu chuyện gì.

Vương Giai Giai và Lưu Cương cũng vậy, ngay cả hai chú cháu Lâm Lang và Lâm Bá Văn cũng tràn đầy nghi ngờ, sao bọn họ vừa tiến đến, người ở đây đều ngừng nói chuyện nhỉ?

- Lý Dương!

Một tiếng chói tai đột nhiên vang lên, Lý Dương quay đầu lại, lập tức phát hiện một người quen.

Vương Cương và con gái – Vương Yến, đang ngồi ở một cái bàn, vẫy tay về phía Lý Dương, nhưng trên bàn họ có mấy người toàn là người nước ngoài da trắng, tất cả những người này đều nhìn mình.

Lý Dương lại quay đầu lại, lúc này Vương Cương ngồi ở bên kia, bên cạnh hắn là Thái lão và Liễu lão, mấy người cũng đều không lên tiếng, tất cả đều nhìn chăm chăm vào Lý Dương.

Khi Lý Dương nhìn về một bàn phía khác, có người trên bàn lập tức xoay đầu đi chỗ khác.

Người này cũng là người quen của Lý Dương, vẫn cho rằng Lý Dương cướp đoạt bảo bối gia truyền nhà họ - Lỗ Huyền, ở trên bàn này, người Lý Dương quen biết thật đúng là không ít.

Lương lão ở Singapo, còn có Sở Tính lão nhân cha của Lỗ Huyền - Khổng lão, đều ở đây.

Ngoài Lỗ Huyền, những người khác lúc này cũng đang nhìn Lý Dương, đều có vẻ giống như nhìn thấy quái vật, khiến Lý Dương thấy vô cùng khó hiểu.

- Tiểu Lý, các cậu còn chưa ăn cơm thì tới đây cùng nhau ăn đi!

Chu lão đột nhiên lên tiếng, Lý Dương lập tức đi tới bàn của Chu lão bọn họ, vừa đúng còn mấy chỗ trống.

- Chuyện gì xảy ra vậy, vừa rồi là thế nào?

Ngoài cửa lại truyền tới một thanh âm, Bạch Minh và Mao lão cùng nhau tới, hai người trở về phòng thay quần áo nên lúc này mới xuống, vừa rồi khi tới phòng ăn liền thấy được cảnh tất cả mọi người nhìn chăm chú Lý Dương.

- Bạch lão, ngồi bên này đi!

Thái lão vẫy vẫy tay về phía Bạch Minh, Bạch Minh và Mao lão lập tức đi tới, mấy người ngồi xuống rồi, phòng ăn mới từ từ lại náo nhiệt trở lại, tất cả mọi người nhỏ giọng nói chuyện, thanh âm rõ ràng nhỏ hơn nhiều so với lúc vừa rồi.

Còn có vài người, khi nói chuyện vẫn thỉnh thoảng len lén liếc Lý Dương.

Sau khi Chu lão giải thích, cuối cùng Lý Dương đã hiểu chuyện gì xảy ra.

Chuyện buổi sáng nay hắn liền một lúc giải ra ba khối Phỉ Thúy, còn có một khối giá trị hai trăm triệu đô la Mỹ, đã nhanh chóng truyền đi khắp nơi, rất nhiều người trên tay còn có một đoạn video ngắn ghi lại lúc Lý Dương giải thạch, đặc biệt là khối Phỉ Thúy Long Thạch Chung, nổi bật dị thường.

Không cần đoán, những thứ này nhất định là Tam Tỉnh Khang bọn họ tung ra, buổi sáng cũng có người Nhật dùng điện thoại ghi lại.

Cộng thêm chuyện trước một ngày Lý Dương mua được nghìn lẻ kim tinh, xế chiều hôm nay Lý Dương đã trở thành đối tượng để mọi người đàm luận. Người khác tới tham gia hoạt động giám định bảo bối, Lý Dương cũng tới, nhưng là tới mua đồ cổ kiếm tiền, hơn nữa còn kiếm được vượt qua con số bọn họ tưởng tượng.

Lâm Lang ra giá hai trăm triệu đô la Mỹ muốn mua Phỉ Thúy của Lý Dương, cũng có trong video.

Còn có những người hiểu biết về Phỉ Thúy, sau khi nhìn thấy Long Thạch Chung thì ngậy người ra, nếu không phải bọn họ không biết Lý Dương ở đây, sợ rằng sẽ trực tiếp đi tìm.

Trong tình huống này, Lý Dương lập tức trở thành danh nhân, thậm chí vô cùng nổi danh.

Người tới tham gia hoạt động, bất kể là quốc gia nào, khu vực nào, bây giờ bọn họ có thể có người không biết tên người đứng ra tổ chức, nhưng nhất định sẽ biết Lý Dương, thậm chí phần lớn còn biết dáng hình của Lý Dương.

Cho nên, sau khi Lý Dương đi vào, những người đag bàn tán, nghị luận trông thấy hắn mới lập tức im lặng, để cho không khí trở nên yên tĩnh dị thường.

812. Chương 807: Hai Trăm Triệu Đô Vẫn Thấp

Nghe Chu lão giải thích, Lâm Lang bọn họ cũng trợn mắt, há hốc mồm.

Tin đồn truyền đi quá nhanh, chỉ mới một buổi chiều, liền khiến cho mọi người đều biết, nhìn dáng vẻ bọn họ, chuyện của Lý Dương cũng có thể truyền về Trung Quốc rồi, bây giờ mạng internet vô cùng phát triển.

- Chu lão, mọi người ... sao mọi người cứ nhìn vậy?

Lý Dương có vẻ dở khóc dở cười, sau khi Chu lão nói xong, người trong bàn vẫn nhìn chằm chằm Lý Dương, tựa như nhìn quái vật.

Chu lão hơi sững sờ, lập tức lắc đầu, nói:

- Chúng ta có thể nghĩ thế nào, Lâm tiên sinh, anh thật sự định bỏ ra hai trăm triệu đô la Mỹ để mua Phỉ Thúy của Lý Dương sao?

Chu lão nói xong lời cuối cùng, chính là hỏi Lâm Lang, trên mặt Lâm Lang và Lý Dương cũng lộ ra thần sắc kinh ngạc, lúc này hai người bọn họ cũng đã hiểu được nguyên nhân.

Chuyện truyền đi nhanh như vậy, rộng như vậy, nguyên nhân lớn nhất cũng chính bởi vì cái giá Lâm Lang đưa ra.

Một khối Phỉ Thúy còn chưa qua gia công, không kể trước đó mất bao nhiêu tiền mua, Phỉ Thúy giải ra bán hai trăm triệu đô la Mỹ thì bản thân nó chính là một kỷ lục. Con người đều có lòng hiếu kỳ, những chuyên gia này cũng không ngoại lệ, đặc biệt là chuyện lần này lại là một người trong nghề với bọn họ làm.

Trong tình huống này, một truyền mười, mười truyền một trăm, sợ rằng không đầy một buổi chiều, tất cả những người này liền biết chuyện.

Lúc này cuối cùng Lý Dương cũng hiểu, vì sao vừa rồi mấy người xa lạ kia cũng cứ nhìn mình.

Trong đoạn video đúng là có hình Lý Dương đeo kính giải thạch, nhưng cuối cùng khi giải xong và bàn tán giá cả lại không đeo, hơn nữa, quần áo trên người của hắn và quần áo của người trong video hoàn toàn giống nhau, chỉ cần không phải người mù, nhất định có thể nhận ra hắn.

- Quả thật tôi đưa ra cái giá này, nhưng Lý tiên sinh không bán!

Nói đến cái đề tài này, Lâm Lang tự giấu bản thân, với người như Lý Dương thì đúng là hết cách, kim tiền với Lý Dương cũng chẳng có tác dụng là bao, Lâm Lang cũng nhận thấy rằng Lý Dương cũng không quan tâm tiền, hắn cũng không thiếu tiền.

- Không bán?

Chu lão kinh ngạc ngẩng đầu lên, nói xong, lại tròn mắt nhìn Lý Dương, ánh mắt của hắn lại càng kỳ quái hơn.

Người chung quanh cũng không khác gì hắn, trong mắt cũng mang theo sự nghi hoặc.

Hai trăm triệu đô la Mỹ, đây cũng không phải là hai trăm triệu nhân dân tệ, coi như là hai trăm triệu nhân dân tệ một khối Phỉ Thúy, đó cũng là giá trong mơ, như vậy mà Lý Dương còn không bán, lúc này mọi người thật không hiểu cái gì.

- Lý tiên sinh, bái phục!

Một ông lão hơn sáu mươi tuổi ngồi bên cạnh Chu lão, đột nhiên vỗ tay nói với Lý Dương, trong mắt của ông ta còn có chút kích động.

- Lý Dương, tôi giới thiệu cho cậu một chút, vị này chính là Tổng Học Dân - Tổng lão ở Đài Loan!

Chu lão nghiêng người sang bên cạnh, chỉ vào ông lão bên cạnh, lại nói tiếp:

- Hôm nay Tổng lão vừa tới, vừa rồi chúng tôi vẫn đang nói đến cậu, sớm biết hôm nay cậu còn có chuyện đặc sắc như vậy, chắc chắn sẽ đi cùng cậu ra ngoài, Bạch lão và Mao lão thật may mắn!

Lời của Chu lão khiến không khí chung quanh tốt hơn một chút, mấy người trên bàn cũng nở nụ cười.

- Tổng lão, sao ngài không nói trước một tiếng, để cho chúng tôi ra sân bay đón ngài!

Lý Dương vội vàng đứng lên, đoàn đại biểu chuyên gia Trung Quốc đến tham dự lần này tổng cộng có mười bốn người, trong đó có một người Đài Loan và một người Hương Cảng, đại biểu của Đài Loan tới chính là Tổng Học Dân.

Lần này có thể để cho chuyên gia Đài Loan và đại lục đi cùng cũng không dễ dàng, ở Đài Loan có vài người còn đứng ra phản đối, cuối cùng do Tổng Học Dân kiên trì nên mới được.

Tổng Học Dân ở Đài Loan là thế hệ sơ tầm đầu tiên, hôm nay sáu mươi bảy tuổi, tuổi tác không tính là quá già.

Lần này Lý lão ở Cổ Cung Đài Bắc cũng nhận được thư mời, nhưng sau khi thương lượng cùng Hoàng viện trưởng ở Bắc Kinh, liền quyết định mời Tổng Học Dân làm đại biểu chuyên gia Đài Loan.

Tài nghệ giám định của Tổng Học Dân ở Đài Loan không phải thứ nhất, nhưng đồ ông sưu tầm rất phong phú, tuyệt đối đứng ở vị trí đầu não, Tổng gia rất có thể lực ở Đài Loan, cũng rất có tiền, người như vậy mới có thể lấy ra vật phẩm tốt nhất để tham gia giám định bảo bối.

Dĩ nhiên, Cổ Cung Đài Bắc có nhiều đồ cổ đáng giá hơn đồ trong tay Tổng Học Dân nhiều, nhưng hầu như đều là thuộc về quốc gia, không thích hợp đem đi tham gia hoạt động giám định dân gian loại này.

- Không cần không cần, tôi đã nói trước là sẽ đi Mỹ, chơi mấy ngày ở chỗ con gái, sau đó mới tới Canada!

Tổng Học Dân nhìn Lý Dương, trong mắt còn mang theo một khát vọng, ánh mắt này Lý Dương thấy rất quen thuộc, dường như đã thấy ở Lâm Lang, lúc này Lý Dương vội vàng tránh ánh mắt của Tổng Học Dân.

Đối với người tên Lý Dương, thật ra Tổng Học Dân cũng thật tò mò, trước khi tới đây, ông đã nghe Lý lão nhiều lần nhắc đến cái tên này. Ông biết Lý Dương trẻ tuổi, lại vừa đính hôn, hơn hai mươi tuổi, nhưng đồ cổ hần sưu tầm được, đặc biệt là những quốc bảo thần khí, ngay cả hai đại Cổ Cung cũng không thể không ghen tỵ.

Lần này tới Toronto, ông cũng biết Lý Dương là đoàn trưởng đoàn chuyên gia Trung Quốc, vừa bắt đầu còn có chút không phục, nhưng vừa tới đây, liền bị mấy cái tin đồn nóng bỏng nhất làm cho tâm phục khẩu phục.

Nghiên kỳ lân kim tinh, một nghiên cổ rất có giá trị, là đại biểu cho thần nghiên, Lý Dương tới Canada ngày thứ hai liền mua được một món hời như vậy, đây là tin tức khi ông còn chưa tới khách sạn đã nghe được.

Nghiên kỳ lân kim tinh thần kỳ, nhiều đại biểu Trung Quốc đã được thưởng thức, mỗi người đều khen không dứt miệng.

Hơn nữa, Tổng Học Dân còn biết tin đồn nghiên thần long thần hổ và nghiên kỳ lân kim tinh vốn là một đôi, đã sớm thuộc về Lý Dương, để cho hai đại nghiên thần hội tụ, đây chính là công đức không nhỏ.

Bản thân Tổng Học Dân là một người yêu thích đồ cổ, còn không biết nên làm thế nào gặp được Lý Dương, biết được những tin đồn này, lại bị Lý Dương làm cho kinh ngạc.

Sở thích của Tổng Học Dân rất rộng, đồ sứ, ngọc, văn phòng phẩm, tranh vẽ ... đều rất thích, đây là đặc điểm của người sưu tầm có tiền, bọn họ không quan tâm tiền, chỉ cần thấy thích đồ cũng sẽ muốn mua bằng được.

Trong số những đồ sưu tầm này, Tổng Học Dân cũng rất thích ngọc, trong đó có Phỉ Thúy, đã từng đặc cách đi tham gia giao dịch Phỉ Thúy Bình Châu và Myanmar, tự chọn mua nguyên liệu, mời ngọc đại sư điêu khắc ngọc làm cho mình theo ý thích.

Tổng Học Dân cũng biết cực thạch, nhưng năng lực cực thạch cũng không mạnh, chỉ có thể nói là bình thường, hơn nữa còn rất bình thường. Nhưng sự hiểu biết về Phỉ Thúy của ông lại vô cùng sâu, có Phỉ Thúy cao cấp, hoặc là thấy khối Phỉ Thúy mình thích, ông cũng sẽ tìm mọi cách mua bằng được.

Trong số Phỉ Thúy mà ông sưu tầm cũng có một vòng tay làm bằng Thủy Tinh Chủng Đế Vương Lục, cũng là món mà ông cực kỳ yêu thích.

Hiểu biết của Tổng Học Dân đối với Phỉ Thúy vô cùng sâu, nên vừa bắt đầu nghe nói Phỉ Thúy giá trị hai trăm triệu đô la Mỹ, cảm giác đầu tiên chính là không tin.

Phỉ Thúy đỉnh cấp giá trị là rất cao, nhưng để đạt tới giá hai trăm triệu đô la Mỹ, phải là khối rất lớn, theo tình hình cực thạch hiện nay, muốn giải ra khối Phỉ Thúy lớn như vậy có thể nói là vô cùng khó khăn.

Nhưng sau khi nhìn thấy đoạn video kia, những ý nghĩ này liền không còn nữa.

Long Thạch Chủng, là Long Thạch Chủng, biết được tên khối Phỉ Thúy này, từ trong video thấy được hình khối Phỉ Thúy này, Tổng Học Dân ngay người ước chừng mấy phút, cho đến khi người trợ lý bên cạnh gọi, ông mới tỉnh lại, và tới đây.

Điều này khiến cho trợ lý của ông ta cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, bọn họ còn chưa bao giờ thấy Tổng Học Dân thất thố như vậy.

Khi đó Tổng Học Dân đã không còn để ý những chuyện nhỏ nhặt này nữa, đến khách sạn ông liền hỏi thăm chung quanh, hỏi xem bây giờ Lý Dương ở đâu, cuối cùng là Chu lão khuyên nhủ thật lâu, mới khiến cho tâm trạng ông ổn định lại, an tâm ở trong khách sạn chờ đợi Lý Dương.

Tổng Học Dân sưu tầm Phỉ Thúy cũng đã được ba mươi năm, Long Thạch Chủng cũng là một lần ông tình cờ biết được, biết giá trị loại Phỉ Thúy này.

Đáng tiếc đời này ông cũng chưa thấy qua Phỉ Thúy Long Thạch Chủng, trong lịch sử Long Thạch Chủng xuất hiện qua mấy lần, cũng chỉ trên diễn đàn nhắc đến, cuối cùng bị người nào sưu tầm được cũng không ai biết.

Cho nên ông ta càng rõ ràng hơn giá trị của một khối Phỉ Thúy như vậy, xác định được khối Phỉ Thúy này chính là Long Thạch Chủng, ông thậm chí cảm giác Lâm Lang đã ra giá thấp một chút, Phỉ Thúy như vậy, giá hai trăm triệu đô la Mỹ cũng là giá thấp.

- Tổng lão tới rồi, bây giờ đoàn đại biểu chuyên gia Trung Quốc chúng ta, chỉ có Hoàng lão chưa tới thôi!

Nhìn Tổng Học Dân, Lý Dương có dự cảm xấu, vội vàng nói sang chuyện khác, bên cạnh Lâm Lang vẫn cười ha hả nhìn Tổng Học Dân, không nói gì.

Lâm Lang và Tổng Học Dân đã sớm biết nhau, Lâm Lang còn từng bán cho ông ta một số Phỉ Thúy cao cấp, đương nhiên là có biết ông ta yêu thích Phỉ Thúy.

Lúc này Tổng Học Dân nghĩ gì Lâm Lang vô cùng rõ ràng, nghĩ tới mình cũng bị “va phải tường”, người mới quen như Tổng Học Dân, Lý Dương sẽ không để ý.

Bây giờ Lâm Lang cũng vô cùng hài lòng về việc mình cũng sẽ có một món làm từ Long Thạch Chủng.

- Hoàng lão ngày mai sẽ đến, Lý Dương, nếu cậu không có chuyện gì, mai chúng ta cùng đi đón nhé!

Chu lão nhỏ giọng nói một câu, lần này Chu lão là đoàn phó đoàn đại biểu chuyên gia, giúp đỡ Lý Dương xử lý một số chuyện.

- Ngày mai à, mấy giờ nhỉ?

Lý Dương hơi có chút do dự, ngày mai hẳn còn tính toán đi đến chỗ Trần Xung lão nhân kia tiếp tục lắng nghe ông răn dạy, đối với Lý Dương mà nói, Trần Xung lão nhân chính là kho bảo bối sống.

Trong kho này, ngoài những kinh nghiệm phong phú về cực thạch kia ra, còn có rất nhiều kinh nghiệm phong phú về cực mỏ, những điều này đều là những kiến thức Lý Dương muốn học.

- Năm giờ chiều, Lý Dương, nếu cậu không bận, tốt nhất nên đi!

Chu lão có chút bận tâm nhìn Lý Dương, Hoàng lão không giống với Tổng Học Dân, lần này trong đoàn đại biểu chuyên gia Trung Quốc, người có danh tiếng lớn nhất chính là Hoàng lão.

Hoàng lão không chỉ nổi tiếng ở trong nước, trên thế giới cũng rất có uy tín, rất nhiều nhà sư tầm nổi tiếng nước ngoài cũng vô cùng ngưỡng mộ ông.

Không khách khí mà nói, Hoàng lão tới chính là con át chủ bài, lần này các đại biểu chuyên gia tới, không có một vị cấp bậc thái sơn bắc đẩu cũng không được, mời Hoàng lão ra mặt, Hà lão gia đã phải tự mình làm cầu nối.

- Năm giờ chiều, không có vấn đề, nhưng tôi muốn đi một nơi trước đã, đến năm giờ tôi sẽ trực tiếp đi ra sân bay, Chu lão, đến lúc đó chúng ta gặp nhau ở sân bay có được không?

Thời gian Hoàng lão rất có lợi cho Lý Dương, như vậy trên căn bản hẳn sẽ có thể có một ngày ở chỗ Trần Xung lão nhân, buổi chiều rời đi sớm một chút cũng được.

- Được thôi, nói trước như vậy đã!

Chu lão gật đầu, cũng an tâm, đón Hoàng lão, Lý Dương nhất định phải ra mặt, dù sao Lý Dương mới thật sự là đoàn trưởng.

Ở góc khác, Bạch Minh đã bắt đầu khua tay múa chân miêu tả cảnh tượng sáng hôm nay Lý Dương giải thạch giống như Liễu lão và Thái lão bọn họ.

Bạch Minh cũng vừa biết nguyên nhân nơi này xuất hiện cảnh tượng kỳ dị vừa rồi, biết được hẳn có vẻ hưng phấn hơn, là người tận mắt chứng kiến việc giải thạch buổi sáng, những chuyên gia khác trên bàn hẳn đều hỏi thăm hẳn, thật phù hợp để hẳn có thể phát huy tốt nhất sở trường của mình.

Dưới lời kể của Bạch Minh, chuyện giải thạch buổi sáng trở nên sinh động hoạt bát hơn, hiện ra như là một buổi giải thạch thần thánh vậy.

813. Chương 808: Ngọc Tỷ Thật Giả (1)

Sau bữa cơm tối, Lý Dương đành trốn về phòng, không để ý đến những người quen hay không quen mượn cớ chào hỏi Lý Dương.

Có vài người chưa từng thấy Lý Dương nhưng họ biết Lâm Lang, liền cố ý đi cùng Lâm Lang nói chuyện, Lâm Lang cũng là người thông minh lập tức giới thiệu người bên cạnh với Lý Dương, khiến cho mọi người không biết Lý Dương cũng không biết Lâm Lang liền mượn quan hệ bạn bè, tìm cách gặp mặt, tỷ như một người sư tầm trẻ người Anh liền dựa vào quan hệ với nhà Vương Yến để làm quen Lý Dương.

Kết quả tối nay, trên căn bản Lý Dương không được động tới dũa, không ngừng chào hỏi và nói “rất hân hạnh” với những người nói kiểu như: “ngưỡng mộ đã lâu”, đến mức nói xong lời cuối cùng miệng Lý Dương cũng sắp tê cứng.

- Những người này thật kinh khủng!

Trở về phòng, Lý Dương còn vỗ vỗ ngực, sảnh lớn có ít nhất hơn hai trăm người, trong đó hơn một nửa đã tới bắt tay Lý Dương. Lâm Lang còn nhỏ giọng chọc ghẹo hẳn, nói: hẳn bây giờ còn nổi tiếng hơn cả mình tỉnh.

- Ai bảo trong hai ngày nay anh có được thành tích quá chói lọi, bọn họ cũng muốn lây vận may của anh!

Vương Giai Giai bắt đắc dĩ phải giúp Lý Dương thu quần áo, bởi Lý Dương mà tối nay cũng không ít người đến làm quen với cô, tối nay cô cũng không ăn được nhiều.

- Vận may?

Lý Dương hơi sững sốt, ngay sau đó lại lắc đầu.

Chuyện ngày hôm qua có được nghiên kỳ lân kim tinh và hôm nay mua được một khối nguyên liệu bên trong có một khối Phỉ Thúy quý hiếm nhất trên đời, chắc chắn có nhân tố may mắn, nhưng Lý Dương dựa vào năng lực đặc thù của hẳn là chính, không có năng lực đặc thù những vận may này, căn bản không có.

Lý Dương bọn họ mới vừa vào, các đại biểu Nhật Bản đã đến hội trường, đúng lúc người Nhật thấy Lý Dương bọn họ đi vào.

Đoàn người Nhật có tám người, Tam Tỉnh Khang là một trong đó, những người này cũng không có danh tiếng gì, nếu không phải may mắn, trên tay có bảo bối là ngọc tỷ truyền quốc của Trung Quốc như vậy, nói không chừng hoạt động lần này hẳn cũng không thể tới tham gia.

- Thanh Mộc tiên sinh, người tuổi trẻ đi trước nhất kia chính là Lý Dương.

Tam Tỉnh Khang đứng ở trước mặt một ông lão hơn sáu mươi tuổi, nhỏ giọng nói, khi hắn nói chuyện có vẻ vô cùng cung kính, còn thấy nịnh hót hơn trước mặt Lâm Lang.

Người này tên là Thanh Mộc Vị Ương, là một nhà sư tầm rất nổi tiếng ở Nhật Bản, cũng là đại biểu các nhà sư tầm Nhật Bản đến tham dự đại hội lần này.

- Tôi biết, hy vọng đồ của ông là thật, lần này có thể dạy cho cái người trẻ tuổi của Trung Quốc này một bài học sâu sắc!

Thanh Mộc Vị Ương nhàn nhạt nói một câu, ngẩng đầu nhìn vào mắt Tam Tỉnh Khang, lại bước về phía trước.

Tam Tỉnh Khang không được yêu quý lắm trong đoàn đại biểu Nhật Bản, Thanh Mộc Vị Ương vốn là nói xem trước ngọc tỷ truyền quốc trong tay hắn, nhưng bị Tam Tỉnh Khang từ chối, từ đó về sau Thanh Mộc Vị Ương liền có chút thái độ với Tam Tỉnh Khang.

Nếu không phải quốc gia yêu cầu, hắn thậm chí không muốn đi cùng Tam Tỉnh Khang.

- Vâng, đúng mà, ngài yên tâm!

Tam Tỉnh Khang vội vàng gạt đầu, hắn dường như không nhìn ra ông lão này ghét hắn, vẫn cười nịnh đi theo bên người Thanh Mộc Vị Ương.

Ánh mắt Tam Tỉnh Kết Y gắt gao nhìn vào cửa chính, khi thấy Lý Dương, ánh mắt của hắn lại đỏ bừng.

Kể từ sau khi nhìn thấy Lý Dương, Tam Tỉnh Kết Y liền vô cùng xui xẻo, trước là bồi thường một trăm vạn đô la Mỹ thì không nói, sau lại lại bị Tam Tỉnh Khang liên tục cho mấy bạt tai trước mặt mọi người.

Ngày hôm qua hắn thật khó hiểu, muốn đi gặp Lâm Bá Văn và em gái của Lâm Bá Văn.

Kết quả Lâm Bá Văn căn bản không muốn tiếp hắn, hắn gọi điện thoại cho em gái Lâm Bá Văn, thậm chí còn nhận được sự cười nhạo của đối phương, hơn nữa còn nhấn mạnh nói rõ cho hắn, giữa bọn họ không gì.

Càng làm cho Tam Tỉnh Kết Y không chịu nổi chính là, trong điện thoại đối phương còn nhắc tới Lý Dương, điều này làm cho hắn càng thêm oán hận Lý Dương.

.....

Hoạt động giám định lần này tổ chức ở tầng ba, khi vào hội trường còn phải theo trình tự kiểm tra nghiêm ngặt.

Kỳ đại hội này, toàn thể giới tổng cộng có hơn năm trăm nhà sư tầm và chuyên gia giám định tới tham gia, đây là con số đã xác định.

Các chuyên gia tới tham gia hoạt động, mỗi người ít nhất cũng phải mang theo một món đồ sư tầm, nhiều thì có thể ba bốn món, đây cũng là Lâm Lang học được ở Trung Quốc, nhưng các đồ mang đến hoạt động lần này không yêu cầu nhất định là mua được, chỉ cần là đồ anh thấy hài lòng là được.

Những vật phẩm sư tầm này phải được mọi người và ban giám định cùng thưởng thức, cuối cùng đem triển lãm.

Hơn năm trăm vị chuyên gia, vậy thì có ít nhất hơn năm trăm món vật phẩm, những vật phẩm này không dám bảo đảm toàn bộ là thật, bất quá nếu là đại biểu cấp chuyên gia, tính thật cầu đồ vật sẽ cao hơn bình thường.

Cũng có thể nói, ít nhất chín phần mười trở lên các vật phẩm mang đến cũng là thật, không ai muốn mang theo đồ giả để bị mất mặt.

Cho nên vấn đề an toàn là rất quan trọng đối với ban tổ chức.

Đại hội tổng cộng sẽ diễn ra trong bảy ngày, năm ngày trước là giám định, thảo luận, hai ngày sau triển lãm, sẽ triển lãm chính các món bảo bối mà các chuyên gia mang đến.

Khi diễn ra hoạt động giám định thì chỉ có một đơn vị truyền hình được tiến hành truyền trực tiếp, những cái khác không được truyền hình, khán giả chỉ có thể chờ đến hai ngày triển lãm cuối cùng, mới có thể nhìn thấy những bảo bối này.

- Lý tiên sinh, anh đã tới, tôi dẫn anh vào chỗ ngồi!

Lý Dương bọn họ vừa vào tới bên trong, Lâm Bá Văn liền xuất hiện, cười ha hả nói một câu. Lần này Lâm Bá Văn không chờ Lý Dương ở khách sạn, nhưng lại chờ hắn ở hội trường, Lâm Bá Văn vẫn phục vụ Lý Dương như cũ.

Lý Dương đánh giá chung quanh một chút, rồi gật đầu, đi theo Lâm Bá Văn vào bên trong.

Hội trường hiện có một ngàn ghế mềm hạng sang, còn có sân khấu lớn.

Một ngàn chỗ ngồi hình thành nửa vòng tròn vây quanh đài chủ tịch, nghe nói vì cử hành hoạt động lần này, trung tâm triển lãm phải tiến hành sửa đổi hội trường này, chính là để bọn họ dễ dàng dùng để họp.

Vị trí của đại biểu Trung Quốc ở hơi chệch phía đông, không biết là ban tổ chức cố ý hay là trùng hợp, bên cạnh bọn họ chính là chỗ của đại biểu chuyên gia Nhật Bản.

Thấy bảng hiệu đại biểu Nhật Bản, phía sau lại để trống không, Lý Dương không nhìn được nhú mày một cái.

- Lý tiên sinh, có cần tôi giúp anh đi hỏi ban tổ chức một chút, sắp xếp lại chỗ ngồi hay không. Chúng tôi cũng không tham gia vào việc xếp chỗ ngồi!

Thấy Lý Dương cau mày, Lâm Bá Văn vội vàng nhỏ giọng hỏi.

Nguyên nhân khiến Lý Dương cau mày, Lâm Bá Văn rất hiểu. Lúc này Lý Dương còn đang đánh giá biểu hiệu của khu vực dành cho đại biểu Nhật Bản.

815. Chương 810: Ngọc Tỷ Thật Giả (3)

- Không cần đổi, cứ như vậy đi

Lý Dương khoát tay, không muốn thay đổi chỗ ngồi thêm rắc rối làm gì, bị các chuyên gia đánh giá không hay lại còn tưởng sợ người Nhật Bản này, Lý Dương không muốn bị hiểu lầm như thế.

- Tốt lắm, tôi ngồi ở chỗ này. Anh cần gì cứ nói trực tiếp với tôi.

Lâm Bá Văn đứng phía sau Lý Dương, giống như một người hầu cận, nhưng thật ra Lâm Bá Văn tự nguyện đi theo Lý Dương, không có gì bất mãn cả.

Mấy ngày nay hắn thấy được tiềm năng của Lý Dương, muốn quan hệ tốt với Lý Dương, điều đó chỉ có lợi chứ không có hại đối với châu báu Lâm Thị.

Châu báu Lâm Thị là đại bản doanh làm giàu của Lâm gia, tập đoàn Lâm Thị tuy lớn nhưng chiến lược kinh doanh lại không có nhiều thay đổi, theo Lâm Lang kiêm nhiệm vị trí tổng giám đốc châu báu Lâm Thị có thể thấy được điểm đó.

- Chúng ta ngồi xuống đi.

Lý Dương quay đầu lại nhìn và nhẹ giọng nói một câu, đa số các ánh mắt của các chuyên gia đều dừng lại ghé bên cạnh người Nhật Bản.

Trên thế giới có nhiều quốc gia không hài lòng với Trung Quốc, cũng có một số quốc gia đối địch với Trung Quốc nhưng thái độ người Trung Quốc đối với người các quốc gia khác không giống như đối với người Nhật Bản, là thù hận.

Theo dòng thù hận, hận đến tận xương tủy, có thể nói đa số dân Trung Quốc đều cảm xúc này, nói đơn giản là hoài nghi, phức tạp một chút là vì tình cảm quốc gia.

Đặc biệt các vị tiền bối hiểu rõ cảm giác này nhất, đa số họ đều có người thân tham gia kháng chiến chống Nhật nên cảm nhận được nỗi đau và sự mất mát Nhật mang lại.

- Thật xui xẻo.

Bạch Minh thở dài ngồi xuống chỗ của mình, vài vị tiền bối xung quanh mỉm cười, họ đối với người Nhật Bản cũng không thích nhưng không biểu hiện rõ giống Bạch Minh như vậy.

Người vào hội trường càng ngày càng nhiều, mấy người Lý Dương vừa ngồi xong thì đằng xa có một đám đông đi tới, là người Nhật Bản đang tới hội trường.

Tổng cộng có 8 chuyên gia Nhật Bản, nhưng đoàn Nhật Bản có đến hơn 20 người, người đi theo cũng không phải là ít.

Tam Tỉnh Kết Y chăm chú đi theo sau Tam Tỉnh Khang, vừa nhìn thấy Lý Dương hẳn giờ giờ cái thùng trên tay lên nhìn Lý Dương khiêu khích.

Trên tay hẳn có một cái rương không lớn, màu trắng, rất giống một tủ thuốc.

Nhưng mà lúc này hẳn giờ một đồ vật như vậy, giống như một đại biểu chuyên gia Trung Quốc giờ lên, thật là rất xấu hổ.

Ánh mắt Lý Dương đột nhiên ngưng lại, miệng nở nụ cười lạnh lẽ.

Lưu Cương cười nhạt, mặt khác không biết trên mặt người tỏ ra phẫn nộ, lại có chút lo lắng nhìn Lý Dương, nhìn Lý Dương bình tĩnh như vậy, mọi người cũng trầm xuống.

Lý Dương là một người trẻ tuổi tạo ra rất nhiều kỳ tích, có lẽ lúc này đây anh vẫn vậy, vẫn tiếp tục tạo kỳ tích.

Thấy chỗ ngồi của mình và Lý Dương gần nhau, Tam Tỉnh Khang và Tam Tỉnh Kết Y đều ngạc nhiên, Tam Tỉnh Kết Y tươi cười, dường như thật hưng phấn nhìn chăm chăm vào Lý Dương.

Lý Dương quay về không để ý những người này, quay sang nói chuyện cùng Hoàng lão.

Hai ngày ở Toronto, chuyện của hẳn Hoàng lão cũng đã nghe nói, vận khí của Lý Dương quả thật có chút vô địch, HongKong là thế mà Canada cũng như thế.

Chỉ có điều ông rất thưởng thức thành tích của Lý Dương, đáng tiếc Kỳ Lân Kim Tinh đã được bí mật gửi về nước, không thể chính mắt mình nhìn thấy được.

Ông còn nói với Lý Dương, lần sau Lý Dương mang theo tất cả các bảo bối đến Hồng Kông, ông sẽ trợ giúp Lý Dương tổ chức một buổi triển lãm thần khí quốc bảo.

Kỳ Lân Kim Tinh dù sao cũng là bảo bối, sau khi Lý Dương có được cũng lo lắng việc xuất cảnh gặp trở ngại nên đã bí mật đưa trở về, có đặc công như họ ở đây, đưa về nghiên mực nhỏ này cũng không vấn đề gì.

Thời gian trôi qua thật chậm.

Năm trăm chuyên gia, một ngàn chỗ ngồi không còn chỗ nào trống, rất nhiều người đem theo người nhà hoặc thư ký đi cùng, số lượng những người này chẳng khác số các chuyên gia.

Vừa đúng 9 giờ, người chủ trì bắt đầu khai mạc.

Quá trình hoạt động ở nước ngoài so với trong nước ngắn gọn hơn nhiều, không có lãnh đạo nói chuyện rườm rà, một quan chức chính phủ Canada khai mạc đại hội.

Trong lúc này Lý Dương với thân phận là đại biểu cho chuyên gia Trung Quốc lên bàn chủ tịch, Lý Dương mỉm cười, cha con Tam Tỉnh Khang nhìn với ánh mắt lạnh băng.

9h30' hoạt động chính thức được bắt đầu.

Lần giám bảo này dựa theo hội nghị của chuyên gia nhất lưu bên Trung Quốc tạo thành, có điều nó cũng có phong cách riêng của mình.

Giám bảo chính là thử thách năng lực phân biệt của mọi người, ngoài việc để người khác đánh giá bảo bối của mình cũng cần đánh giá sự thật giả bảo bối của người khác.

Trong hoạt động này ban tổ chức bí mật để một số đại biểu mang đến một số đồ giả để tham gia triển lãm, số đồ giả đó không nhiều lắm chủ yếu là góp cho đủ số lượng.

Nếu số lượng không nhiều, hơn nữa đại hội giám bảo khẳng định lần này có xuất hiện đồ giả, các chuyên gia đều đang rất hưng khởi, xác suất đánh giá sai là rất ít nên không sao cả. Không bằng ở đây có toàn bộ thế giới đồng hành trước mặt, đó mới là điều đáng lo.

Điểm nể đã thêm phần thú vị rồi, đồng thời lần hoạt động này thu hút nhiều người ở nhiều nơi có trình độ khác nhau về tham dự.

Ở chính giữa có bày bàn chủ tịch sáng ngời, bên cạnh có bốn màn hình lớn, trên màn hình lớn sẽ hiện lên các bảo bối được triển lãm, mỗi lần triển lãm đưa lên ít nhất là một, nhiều nhất là mười.

Ngoại trừ một số người ở ngoài, bảo bối mang đến triển lãm đều nhiều, như vậy tốc độ giám bảo sẽ nhanh hơn, dù sao bảo bối thì nhiều mà thời gian chỉ có năm ngày.

Người chủ trì tuyên bố giám bảo chính thức được bắt đầu, Lâm Lang đưa bảo bối đầu tiên ra.

Canada là chủ nhà, bảo bối đầu tiên được mang ra là của họ cũng không có gì đáng trách cả.

Lâm Lang là thành viên ban tổ chức, thời điểm anh đứng trên đài thì toàn hội trường vỗ tay nhiệt liệt.

Bàn để triển lãm hình tròn, có bố trí đèn để mọi người xung quanh thấy rõ bảo bối trên bàn, màn hình lớn để trên cao nên người xem cũng dễ dàng quan sát.

- Là người được mang bảo bối đầu tiên ra cho quý vị thưởng thức, tôi rất vinh dự và hồi hộp.

Lâm Lang vừa mở cái rương vừa nói, âm thanh truyền rõ khắp hội trường.

- Tôi có thể cam đoan, bảo bối này là thật, không phải cố ý đưa đồ giả vào.

Lâm Lang nói xong cầm trên tay một bình sứ không nhỏ, từ từ đặt lên bàn triển lãm.

Các chuyên gia trong hội trường đều nở nụ cười, nhưng tất cả đều chột ngừng lại, dường như ai cũng kinh ngạc, ai cũng bị thu hút bởi bảo bối mà Lâm Lang vừa đưa ra.

- Đây là bình Nguyên Thanh Hoa Tứ Yêu Đồ, mời các vị đánh giá.

Lâm Lang chìa tay hướng về bảo bối và nói một cách rất tự tin, thân là chủ nhà cũng không thể đưa ra một bảo bối kém được, nguyên thanh hoa này rất thích hợp.

Chỉ có điều trong lòng Lâm Lang có chút tiếc nuối, nếu có thể có được Trường Sinh Bát của Lý Dương, đem Trường Sinh Bát ra trong buổi hôm nay chắc chắn sẽ khiến mọi người còn ngạc nhiên hơn.

Đáng tiếc Lý Dương lại không bán, Lâm Lang chỉ có thể đưa vật quý giá, chưa từng cho bên ngoài chiêm ngưỡng.

Lâm Lang đứng ở đó mỉm cười, trong hội trường các chuyên gia đang xôn xao bàn tán, giám bảo lần này chính là thử thách năng lực phân biệt, tất cả mọi người chỉ có thể nhìn thấy, không thể bắt đầu như vậy càng khó khăn để đánh giá hơn.

Tuy nhiên, là đại biểu chuyên gia, không khó khăn không được, như vậy mới có thể so sánh được trình độ cao thấp.

- Đúng vậy, Nguyên Thanh Hoa. Lâm Lang có Tứ Yêu Đồ khi nào?

Lời nói vừa rồi của hắn rất nặng, cũng tương đương đem nhóm đại biểu chuyên gia Trung Quốc biến thành một người, Ngọc Tỷ Truyền Quốc là một bảo vật vô cùng hiếm có, nếu có vật mang ra trước nó, người khác sẽ nói bảo bối này không bằng Ngọc Tỷ.

Nhưng lúc này nếu Tam Tỉnh Khang mang ra trước thì lại không giống.

Ngọc Tỷ Truyền Quốc có thể là vật nổi bật nhất trong đại hội, trừ khi chuyên gia Trung Quốc có bảo vật tốt hơn so với Ngọc Tỷ Truyền Quốc thì mới có thể ngăn chặn Tam Tỉnh Khang được.

Ngọc Tỷ Truyền Quốc là độc nhất vô nhị, ở Trung Quốc là báu vật đứng thứ nhất thứ nhì, chuyên gia Trung Quốc muốn đem ra một bảo bối tốt hơn, trên cơ bản là không có khả năng.

Đến lúc đó các chuyên gia Trung Quốc chỉ có hai lựa chọn, một là chịu mất mặt, chịu xấu hổ tiếp tục triển lãm bảo bối của mình, chẳng qua chỉ bị các nước khác xem nhẹ mà thôi, mình không thể ngẩng cao đầu mà tự hào được.

Mặt khác chính là không tham gia triển lãm nữa, rời hội trường đi về.

Bất kể lựa chọn cách nào thì cũng khiến Tam Tỉnh Khang rất vui, cho nên hắn mới muốn phải triển lãm bảo bối của mình trước Lý Dương.

Theo lý mà nói Lý Dương không nên đồng ý mới phải.

Lý Dương dễ dàng đồng ý khiến Tam Tỉnh Khang hơi chột dạ.

- Ba, ở đây hắn cố làm ra vẻ huyền bí, nếu hắn đồng ý chúng ta đem bảo bối của mình ra trước, sau đó hắn có dùng cách gì thì cũng vô dụng mà thôi.

Tam Tỉnh Kết Y nhìn cha mình có chút đắn đo liền nhỏ giọng nói, ánh mắt Tam Tỉnh Khang sáng lên, đứa con nói đúng, thiếu chút nữa Tam Tỉnh Khang đã bị Lý Dương hù dọa.

Người chủ trì ngậy người ra, chuyện trước mắt xử lý không tốt lắm.

- Để cho Nhật Bản lên trước.

Bên tai anh đột nhiên truyền đến âm thanh quen thuộc, người chủ trì không do dự nữa, lập tức tươi cười nói với Lý Dương và Tam Tỉnh Khang:

- Nếu các chuyên gia Trung Quốc đã bằng lòng vậy mời đại biểu chuyên gia Nhật Bản lên đài để mọi người cùng thưởng thức bảo bối.

Người chủ trì phản ứng rất nhanh, người nói với anh vừa rồi chính là Lâm Lang.

Lúc này Lâm Lang đang ở bàn chỉ huy, người chủ trì được trang microphone, qua tai nghe người chủ trì có thể nghe được lệnh từ bàn chỉ huy.

Có điều vừa rồi anh từ chối cũng là ý của Lâm Lang, sau đó lại thay đổi khiến người chủ trì cũng không hiểu ra sao nữa.

- Được, cảm ơn, hy vọng anh không hối hận vì quyết định của mình.

Tam Tỉnh Khang bắt chước theo lễ nghi của người Trung Quốc ngày xưa, chắp tay làm lễ, lặng lẽ cười một tiếng, lập tức lên đài, Tam Tỉnh Kết Y vui mừng đi theo sau y.

Lúc đi qua Lý Dương, Tam Tỉnh Kết Y còn hung hăng trừng mắt nhìn anh.

Lý Dương khẽ cười thở dài, lại nhìn về phía Lâm Lang, vừa rồi anh chú ý tới Lâm Lang, Lâm Lang ra ám hiệu hỏi anh đồng ý hay từ chối người Nhật Bản, cuối cùng Lý Dương ra quyết định, tỏ vẻ không từ chối.

Lý Dương Lâm Lang hiểu được ý của mình, Lâm Lang và Lý Dương cũng không tin tưởng nhiều lắm liền trực tiếp giúp anh ta đối phó với chuyện này.

Nếu Lý Dương đồng ý cho Tam Tỉnh Khang lên trước, chắc chắn anh đã nắm trong tay vấn đề, Lâm Lang đang rất tò mò về Lý Dương.

Tam Tỉnh Khang lên đài, các chuyên gia thôi không bàn tán nữa, tất cả ngồi ngay ngắn lại chuẩn bị xem trò hay.

Chuyện ngọc tỷ truyền quốc không chỉ xôn xao ở Trung Quốc và Nhật Bản, các nước khác ít nhiều cũng biết những người này, đặc biệt các chuyên gia, đa phần họ biết chuyện ân oán chỉ là không nghĩ mâu thuẫn lại tiến triển nhanh như vậy.

- Anh nói, hẳn muốn trưng bày Ngọc Tỷ Truyền Quốc của, chúng ta nên làm gì bây giờ?

Lý Xán nhỏ giọng hỏi Liễu Tuấn, anh cũng có chút lo lắng, nếu đúng đem trưng Ngọc Tỷ Truyền Quốc, các chuyên gia Trung Quốc sẽ vô cùng xấu hổ.

- Không sao cả, không thấy Lão đại tự tin như vậy sao, sợ gì chứ, ta tin tưởng Lão đại.

Liễu Tuấn lắc đầu, Lý Xán đi theo anh cùng nhìn Lý Dương im lặng, biểu hiện của Lý Dương thật sự rất tự tin, khiến Lý Xán cũng yên tâm một chút.

Liễu Tuấn nói xong câu đó trong lòng lại suy nghĩ, cho dù đó thật là ngọc tỷ truyền quốc, Lão đại đem ra một báu vật thần khí cũng có thể so sánh được, đáng tiếc bảo vật Trung Quốc lại ở trong tay người Nhật Bản, cuối cùng lại của mình so sánh với mình.

Cái cảm giác này khiến cho người ta thật không cam lòng, chỉ có điều đây là cách giải quyết duy nhất lúc này.

Không phải chỉ mình Liễu Tuấn suy nghĩ như vậy, lão Liễu, lão Chu, Bạch Minh cũng có chung suy nghĩ, Tam Tỉnh Khang thật sự mang ra Ngọc Tỷ Truyền Quốc, cũng chỉ có quốc bảo thần khí của Lý Dương là có thể so sánh được.

Lý Dương vẫn giữ bí mật nên bọn họ chỉ có thể đoán vậy thôi.

Cũng có khả năng, các chuyên gia bảo vật hôm nay ắt hẳn không thể gạt hái, nhiều ít khiến cho người ta có chút tiếc nuối.

- Mở ra đi.

Lý Xán đột nhiên kêu lên một tiếng, Tam Tỉnh Kết Y đã muốn mở cái rương, đem ra một cái hộp đẹp để đặt lên bàn, trái tim Lý Xán đập rộn ràng, hai mắt không rời bàn triển lãm.

Hoàng Lão Tắc nhẹ nhàng nhìn Lý Dương, Lý Dương vẫn giữ vẻ mặt cũ và mỉm cười, không có chút thay đổi nào.

Điều này khiến trong lòng Hoàng Lão thâm khen ngợi, ông cũng không biết Lý Dương dùng cách nào để đối lại, nhìn thấy Lý Dương bình tĩnh như vậy nên ông cũng thấy an tâm.

Cho dù Lý Dương không thể giải quyết, Hoàng Lão cũng có biện pháp phản kích lại người Nhật Bản, hôm nay ông mang cái gì đến chính là đã có sự chuẩn bị.

Lợi nhuận bán đấu giá trong nước của công ty.

Trịnh Khải Đạt và Tư Mã Lâm cũng vài người ở công ty đều có mặt trước TV. Canada có truyền hình trực tiếp nhưng trong nước không bắt được, Trịnh Khải Đạt mua bộ truyền hình vệ tinh, tìm người có khả năng hỗ trợ, để thu được tín hiệu truyền hình từ Canada.

- Lý lão đệ, sao cậu lại đồng ý cho hẳn ta lên trước thế.

Nhìn thấy Lý Dương đồng ý Tam Tỉnh Khang, Trịnh Khải Đạt bất đắc dĩ đập mặt bàn, hận một cái hiện tại không thể gọi điện cho Lý Dương hỏi vì sao lại làm thế.

Ai cũng đều biết, Ngọc Tỷ Truyền Quốc làm nổi bật tâm tư của nhân vật trong lời nói, với chuyên gia Trung Quốc sẽ thật bất lợi.

Trên mặt Tư Mã Lâm cũng tỏ vẻ khó chịu, cũng đành bất đắc dĩ.

Hoạt động bên Nam Dương chưa chấm dứt, họ cố ý có mặt ở đây để xem TV, hệ thống vệ tinh được đặt ở Trịnh Châu.

Hiện tại Minh Dương dẫn đầu, đem tất cả giải thưởng tặng cho tên thứ hai, họ đều đuối không kịp.

Mặt khác đám hội trưởng đều biết, nguyên liệu lần này đều là do Lý Dương cung cấp, họ ghen tỵ đồng thời rất bất đắc dĩ, trong lòng còn nghĩ sau này có cần lập quy định cho Minh Dương hay không.

Tình huống trước mắt Minh Dương chỉ cần có Lý Dương ở đây, mỗi giải vô địch họ sẽ không có gì ngoài ý muốn, thật đúng khiến họ không cam lòng.

Loại ý tưởng này từng hội trưởng đều có nhưng không ai dám nói ra trước, ai nói ra chắc chắn sẽ đắc tội với Lý Dương, Lý Dương khá nóng tính, đắc tội anh ta có thể hoạt động nam dương sẽ bất ổn.

- Các vị, tôi nghĩ tất cả mọi người đã nghe qua chuyện xưa, cũng đã nghe qua một câu thành ngữ.

Hôm sắp mở ra Tam Tỉnh Khang đột nhiên lại đóng lại, cười ha hả nói một câu.

Các chuyên gia nhìn hần, hần nhìn xung quanh rồi nhìn về hướng bàn chủ tịch.

Tam Tỉnh Khang không để ý đến phản ứng của mọi người, tiếp tục nói:

- Thành ngữ kia gọi là Châu về hợp Phở (của về chủ cũ), chuyện xưa là chuyện Hòa Thị Bích, chúng ta đều biết Hòa Thị Bích là khối mỹ ngọc, sau khi Tần Thủy Hoàng thống nhất Trung Quốc, khối mỹ ngọc rơi vào tay ông ta, sau đó ông ta dùng khối mỹ ngọc này tạo ra khối ngọc tỷ, chính là Trung Quốc chân chính truyền quốc ngọc tỷ.

Tam Tỉnh Khang chậm rãi nói xong, ít nhiều các chuyên gia đều có phản ứng, có người còn thán mắng hần.

Không cần hần giải thích mọi người cũng đều hiểu về Ngọc Tỷ Truyền Quốc, còn cố ý tỏ ra có học vấn nói thành ngữ, đó không phải là lãng phí thời gian của mọi người sao, hần và Trung Quốc có ân oán làm gì có ai không biết.

Tam Tỉnh Khang không hề biết mọi người không hài lòng, vẫn rất đắc ý chậm rãi mở hòm.

- Mời các vị thưởng thức, lần này tôi mang đến Ngọc Tỷ Truyền Quốc Trung Quốc.

Tam Tỉnh Khang mở hòm, hai tay cẩn thận cầm ngọc tỷ màu ngọc bích, phía trên được chạm khắc hình rồng, hình vuông, thoát nhìn ngọc bích thật là tốt, trên cái sừng còn được dát vàng.

P phía dưới ngọc tỷ có khắc trùng điệp chữ triện, rất ít người có thể nhận biết được, chỉ có mấy chuyên gia Trung Quốc nhìn vài lần trên màn hình lớn, đều không biết được đánh nhắm mắt lại.

- Thật đúng là Ngọc Tỷ Truyền Quốc.

Lý Xán đau khổ nhắm hai mắt lại, người khác cũng đều không dễ chịu chút nào, Ngọc Tỷ Truyền Quốc tượng trưng tinh thần từ nhiều năm tới nay, hiện nay biểu tượng này đã bị suy yếu, nhưng dù sao đó vẫn là nét văn hóa của Trung Quốc, hơn nữa lại là văn hóa trọng yếu.

Văn hóa này chính là văn hóa đế vương, Trung Quốc trải qua 2000 năm tư duy phong kiến, giữa chuyên chế quân chủ ngọc tỷ đều chiếm một phần rất quan trọng.

Mà khối ngọc tỷ này được sáng chế từ đời hoàng đế đầu tiên, đó là chân chính Ngọc Tỷ Truyền Quốc.

Cầm ngọc tỷ trên tay Tam Tỉnh Khang càng thêm đắc ý, thậm chí còn đi vài vòng quanh bàn chủ tịch, khiến các nhiếp ảnh gia rất tức giận.

Hần cứ đi như vậy khiến các nhiếp ảnh không quay chụp được các góc cạnh của ngọc tỷ, trên màn hình lớn không hiển thị được rõ ngọc tỷ.

Cuối cùng người chủ trì nhắc nhở, mới khiến Tam Tỉnh Khang để yên ngọc tỷ trên bàn triển lãm, sau đó bốn màn hình lớn hiển thị các góc cạnh của ngọc tỷ, lúc này các chuyên gia mới thấy rõ ràng.

Sau khi Tam Tỉnh Khang mở hòm, Lý Dương dùng năng lực của mình để đánh giá, khi anh nhìn thấy hình ảnh bên trong của ngọc tỷ cũng há hốc miệng, ánh mắt cũng trừng lên tròn xoe.

818. Chương 813: Ngọc Tỷ Thật Giả (6)

Sau khi Tam Tỉnh Khang đưa ra ngọc tỷ, không chỉ Lý Dương mà Hoàng lão vốn ban đầu cau mày cũng giãn ra.

Hoàng lão không tài nào mở miệng được, vẻ mặt so với Lý Dương không có gì khác nhau.

Ngoài trừ Hoàng lão, các chuyên gia ngồi phía dưới cũng đều nhíu mày, nhìn sang chỗ đám Nhật Bản, lúc này Thanh Mộc Vị Ương đang rất tức giận.

- Đây là Ngọc Tỷ Truyền Quốc, thoát nhìn thật đẹp.

- Nhóm chuyên gia Trung Quốc lần này thăm rồi, họ không thể đưa ra bảo bối nào tốt hơn Ngọc Tỷ Truyền Quốc, chỉ có thể chán nản rời khỏi mà thôi.

- Ngọc tỷ này giá trị bao nhiêu tiền vậy?

Không ít lời bàn tán ở phía dưới được cất lên, đa phần những người đang nói là người đi cùng các chuyên gia, không ít người còn hâm mộ Tam Tỉnh Khang, bảo bối này so với Nguyên Thanh Hoa xem ra còn tốt hơn.

Trên truyền hình, đa số đều rất tán thưởng.

Khối ngọc tỷ này thoát nhìn chất rất là tốt, màu trắng mịn tinh tế, ánh sáng chiếu xuống còn có phản quang, vừa thấy đã biết là quý giá.

Khối kim sừng kia cũng rất lóng lánh, khiến nhiều người tin tưởng rằng đây là Ngọc Tỷ Truyền Quốc Trung Quốc.

Lúc này ở khu Vancouver Canada có không ít người Hoa đang xem chương trình trực tiếp này, Vancouver Canada là thành thị của người Hoa, toàn bộ có đến 400 nghìn người Hoa đang cư trú, chiếm 1/5 tổng số dân.

Những người Hoa đó giúp làm gia tăng một phần lớn lượng khán giả xem chương trình.

Người quản lý đài truyền hình cười đắc ý, bọn họ bắt phải trả giá cao cho chương trình, căn cứ vào số liệu biểu hiện trên bàn, chương trình họ đã thu hút được nhiều khán giả, trước mắt sẽ còn tiếp tục tăng nữa.

Trong lòng người quản lý kia chỉ sợ lúc này mâu thuẫn giữa Trung Quốc và Nhật Bản lại thêm căng thẳng.

- Hoàng lão

Lý Dương quay đầu lại mỉm cười nhìn Hoàng lão, Hoàng lão cũng nhìn anh, anh nhìn thấy trong mắt Hoàng lão ánh lên cái nhìn bất đắc dĩ cùng với sự chế giễu.

- Ngọc Tỷ Truyền Quốc này chính là bảo ngọc Hòa Thị Bích, đến triều đại nhà Hán, có kêu gọi Vương Mãng soạn vị, làm tổn hại đến ngọc tỷ, sau đó có người dát vàng tạo thành sừng, đó cũng là nguồn gốc của kim sừng.

Tam Tỉnh Khang lớn tiếng nói, hẳn có vẻ am hiểu về lịch sử Trung Quốc.

Chỉ vào sừng màu vàng hắn tiếp tục nói:

- Kim sừng này tuy bị làm tổn hại nhưng lại có ý nghĩa lịch sử, ở Trung Quốc có câu “Đắc ngọc tỷ giả được thiên hạ” nghĩa là ai có được Ngọc Tỷ Truyền Quốc người đó là hoàng đế. Bảo bối này ở Trung Quốc có vai trò mà không thể vật nào thay thế được, trên thế giới cũng khó có loại bảo bối này, hoàn toàn xứng đáng là thần khí.

Tam Tỉnh Khang ra sức giới thiệu, Tam Tỉnh Kết Y đứng cạnh cha mình nhìn Lý Dương một cách khiêu khích.

Các chuyên gia dưới đài cũng không ai phản ứng giống ai cả.

Ít nhất có 7, 8 chuyên gia có vẻ mặt kỳ lạ, còn đa số đều tán thưởng bảo bối này.

Chỉ cần bắt đầu tiến hành đánh giá, rất nhiều người chuẩn bị để ăn nút đỏ.

Các đại biểu quốc gia Đông Nam Á ngồi cùng một khu, Khổng lão nhìn Lý Dương lắc đầu thở dài.

- Đáng tiếc, nếu là thật sự thì hôm nay hẳn khiến cho Lý Dương thật khó chịu, tình hình này là không ổn rồi.

Khẩu khí nói chuyện của Khổng lão thật phức tạp, ông cũng là người Hoa, cứ cho là ông không thoải mái vì chuyện đêm quang chén nhưng ông cũng không mong muốn bảo bối đó ở trong tay người Nhật Bản.

Năm đó người nhà Khổng lão cũng bị nạn ở Nhật Bản.

- Ba, liệu đây có phải là đồ giả không?

Khổng Huyền đột nhiên mở to hai mắt nhìn, bất kể là mặt nào thì khối ngọc này đều rất không sai, hơn nữa thoát nhìn đã bị cuốn hút, Khổng Huyền mới nhìn cũng tin đây là Ngọc Tỷ Truyền Quốc chân chính.

Khổng lão thở dài, nhẹ nhàng gạt đầu.

Gia truyền của họ nhà Khổng là chơi ngọc, ngọc khí ở đây được tạo bởi tay nghề cao, xếp hàng đầu trên thế giới, chính là Hà lão và Khổng lão rất sùng bái trình độ chế tác ngọc khí này.

Khổng lão tham gia đại thọ Lão gia tử, cũng để khẳng định mình.

Lần này lúc đầu Khổng lão không nghĩ sẽ đến Toronto, còn đưa theo cả Khổng Huyền, nhưng biết Lương lão và Sở lão đều tới tham gia hoạt động nên ông cũng đến, Lương lão là người luôn thích sự náo nhiệt, những người này có thể nói đều bị Lương lão giật dây tới.

Bọn họ đến coi như làm cho nơi này gia tăng không ít các chuyên gia.

- Lão Khổng, có thể chắc chắn sao?

Lương Mỹ nhỏ giọng hỏi một câu, Ngọc Tỷ Truyền Quốc này, hẳn có cảm giác không phải nhưng không thể nói rõ được, lời nói không chứng cứ sẽ không thuyết phục người.

- Có thể, nhưng người làm ra ngọc tỷ này chắc chắn rất đặc biệt, một người tài giỏi, lần này có không ít người bị đánh lừa.

Người anh em họ Khổng cảm giác phức tạp nhìn Lý Dương bên kia, không biết Lý Dương có nhìn ra vấn đề của ngọc tỷ hay không.

Trong lòng hẳn có cảm giác Lý Dương có thể nhận ra sự thật giả của ngọc tỷ.

Thực lực của Lý Dương khiến nhiều người nể phục, mặc dù anh còn trẻ nhưng cũng không hề thua kém các bậc tiền bối, Lý Dương có thể phát hiện nhà bọn họ bộ ẩn pháp che dấu đêm quang chén, thì không lý do gì lại không nhìn ra đồ giả này.

Tam Tỉnh Khang đứng trên đài quan sát xung quang một lúc lại quay đầu nhìn Lý Dương khiêu khích.

- Lý Dương, làm sao bây giờ?

Chu lão nhíu mày nhỏ giọng hỏi Lý Dương, Ngọc Tỷ Truyền Quốc thoát nhìn không sai, trong mắt ông đó là đồ thật.

- Chu lão, không có việc gì đâu, ông cứ yên tâm.

Lý Dương quay đầu lại nhếch miệng cười, lúc trước Lý Dương còn có chút lo lắng, sợ rằng ngọc tỷ trên tay Tam Tỉnh Khang là vật phông chế Trung Quốc cổ đại và ngọc tỷ chân chính đưa ra cùng một lúc thì không dễ dàng gì.

Nhưng mà điều anh lo lắng cũng thừa, Tam Tỉnh Khang muốn chết, sẽ khiến cho hắn được toại nguyện.

Chu lão vẫn nhíu mày, Hoàng lão quay đầu lại cười với Chu lão và nói:

- Không việc gì, cứ tin Lý Dương đi.

Chu lão kinh ngạc liếc nhìn Hoàng lão, đây là lần đầu tiên Hoàng lão ủng hộ Lý Dương, hơn nữa xem ra trên mặt Hoàng lão có gì đó khó hiểu.

Lý Dương gật đầu với Chu lão khiến ông an tâm một chút, ngồi thẳng thân mình tiếp tục nhìn Ngọc Tỷ Truyền Quốc kia.

Không hiểu vì sao sự lo lắng trong lòng ông được giảm đi nhiều, có lẽ do lời nói Hoàng lão, ông ta còn tin Lý Dương như vậy thì mình sao phải lo lắng nữa.

Người chủ trì muốn đứng trước đài để bắt đầu cho tiến hành đánh giá, thời gian đã bị lãng phí quá nhiều rồi phải tiến hành nhanh.

- Đây là bảo bối chuyên gia Nhật Bản Tam Tỉnh Khang mang đến, đó là Ngọc Tỷ Truyền Quốc Trung Quốc, mời mọi người...

- Khoan đã

Người chủ trì chưa dứt lời thì Tam Tỉnh Khang lại cắt ngang và bước tới trước đài.

- Lý tiên sinh, tôi hỏi anh một chút, tôi có bảo bối thế này, bảo bối của các anh có thể nào so sánh sao?

Tam Tỉnh Khang kiêu ngạo hỏi, khiến không ít các chuyên gia đang xem trọng ngọc tỷ tỏ ra thất vọng, Tam Tỉnh Khang rất đường hoàng, không phải đang có vật báu của Trung Quốc sao, cần thiết phải ép người quá như vậy không.

Thực ra Tam Tỉnh Khang cũng không hiểu nổi hành vi của mình, lời này vốn để lúc Lý Dương lên đài mới hỏi, nhưng hấn sợ Lý Dương bỏ đi, nên đã giành hỏi trước.

Mà tạo nên kết cục này tất cả là vì hấn đổ kỵ với Lý Dương.

Đặc biệt khi hấn tận mắt chứng kiến Lý Dương giải ra giá trị 200 triệu mỹ kim long thạch loại Phỉ Thúy, sự đổ kỵ của hấn càng tăng cao, sau có cơ hội khiến Lý Dương bẽ mặt hấn có thể bỏ qua sao.

Từ điểm đó có thể nhận thấy, hấn cùng với con hấn – Tam Tỉnh Kết Y đúng là một loại người.

- Tam Tỉnh Khang.

Thanh Mộc đột nhiên kêu một tiếng, Lý Dương quay đầu lại nhìn hấn một cái, lập tức đứng lên.

Tam Tỉnh Khang này thật sự không biết sống chết, ngay cả sủng hấn cũng chưa giơ lên, từng bước tiến lên, hấn muốn nhanh xử Lý Dương, Lý Dương sẽ không có khả năng phản ứng lại.

Thanh Mộc hết sức khó coi, Lý Dương lo lắng hấn nhìn ra cái gì, ngăn cản Tam Tỉnh Khang, lúc này mới nhanh chóng đứng dậy, cười ha hả hướng đến bàn chủ tịch.

Lý Dương vừa đi lên, Lưu Cương cũng theo sau, trên tay Lưu Cương cầm một cái rương nhỏ

- Tốt lắm

Người quản lý đài truyền hình kích động thiếu chút nữa nhảy lên, càng ngày càng thú vị, bọn họ như vậy chương trình càng thu hút người xem nhiều hơn.

Các chuyên gia bên dưới cũng hứng thú, mỗi người đều có suy nghĩ riêng của mình, cảnh tượng thú vị vậy ai cũng muốn xem.

Người ngồi trước TV cũng đều rất hứng khởi, ở Trịnh Châu xa xôi, Trịnh Khải Đạt và Tư Mã Lâm cũng đang nắm chặt bàn tay của mình, muốn xem Lý Dương sẽ phản kích thế nào đối với sự kiêu ngạo của Tam Tỉnh Khang.

Họ đều nhớ rõ, trước khi đi Lý Dương đã cam đoan với họ.

Bên trong biệt thự Bắc Kinh, Hà lão cũng ngồi trước TV, trên mặt rất tươi cười, Hà San San ngồi cạnh ông muốn hỏi ông cười điều gì, nhưng cuối cùng lại không hỏi nữa.

- Anh lên đây làm gì nữa?

Tam Tỉnh Khang muốn làm nhục Lý Dương, những tưởng Lý Dương then quá sẽ có biểu hiện giận dữ, ngược lại Lý Dương còn lên bàn chủ tịch khiến hắn không hiểu vì sao.

- Muốn làm gì?

Tam Tỉnh Kết Y đến cạnh cha mình, gắt gao nhìn chăm chăm Lý Dương.

- Tôi không muốn làm cái gì, nói cho anh hay, đừng đứng đây tiếp tục sỉ nhục quốc bảo Trung Quốc chúng ta, mang theo đồ giả của các người đi xuống đi.

Lý Dương vẫn tươi cười, hơn nữa còn rất vui vẻ, ngay cả Lưu Cương cũng rất tươi cười.

Mang theo đồ giả của các người rời khỏi đây sớm đi.

Câu cuối cùng của Lý Dương khiến cho tất cả các chuyên gia đều ngẩng đầu lên nhìn, kinh ngạc nhìn anh, trong đó có vài người tán dương gật đầu, trong đó có Hoàng lão.

Còn các chuyên gia khác đều nhìn với ánh mắt kinh ngạc, bảo bối này thoát nhìn thì đó là đồ thật, vị chuyên gia Trung Quốc này lại nói là đồ giả, hơn nữa tuổi anh ta rất trẻ, có phải bị Tam Tỉnh Khang lừa quá nên như vậy không?

819. Chương 814: Muốn Cho Hắn Hiểu Được Vì Sao Chết

- Anh, anh nói cái gì?

Tam Tỉnh Khang tức giận, sắc mặt trở nên trắng bệch, chỉ tay vào mặt Lý Dương hỏi, có vài nhân viên an ninh chạy đến phòng khi có chuyện không hay xảy ra.

Ai cũng không nghĩ tới, hoạt động vừa mới bắt đầu đã trở nên hỗn loạn thế này, hơn nữa lại đang quay trực tiếp, chẳng phải xấu mặt Lâm Lang và các thành viên ban tổ chức sao.

- Tôi nói là đồ đây của người là đồ giả, ông không nghe rõ sao, hay còn muốn tôi cho người phiên dịch?

Hoạt động ngày hôm nay tiếng Anh là ngôn ngữ thông dụng, có số ít người không hiểu tiếng Anh được trang bị tai nghe để người phiên dịch dịch cho hiểu.

- Đồ giả, thật là nực cười, té ra người Trung Quốc đều là thua không dậy nổi người, nhìn thấy chúng ta giữ quốc bảo của các người liên vu cáo đây là đồ giả.

Tam Tỉnh Kết Y từng bước tiến tới lớn tiếng, Tam Tỉnh Khang bị Lý Dương làm cho tức giận cũng đã bình tĩnh lại chút ít, lạnh lùng nhìn Lý Dương.

Lý Dương chỉ cười không nói gì thêm nữa.

Điều làm cho Tam Tỉnh Kết Y không thoải mái chính là ánh mắt Lý Dương, nhưng thời điểm có một người chiến thắng và cái nhìn thương hại ở một phòng trà là giống nhau

- Lý tiên sinh, anh hãy giải thích rõ ràng, nếu không nói được anh sẽ bị tòa án triệu tập.

Tam Tỉnh Kết Y nói, phía dưới nhiều chuyên gia gật đầu tán thưởng.

Pháp luật nước ngoài rất nghiêm, nhiều nơi biết được điều này, nay trước mặt mọi người Lý Dương nói đó là đồ giả, nếu không giải thích rõ ràng hoặc không có chứng cứ, hoàn toàn có thể đưa Lý Dương ra pháp luật. Đây là bảo bối có giá trị cao, nếu là vu cáo để hạ thấp giá trị là phạm pháp.

Dưới đài Thanh Mộc khe khẽ thở dài, nhắm hai mắt lại.

Nếu Lý Dương lên đài trước hắn còn có thể ngăn cản được, nhưng lúc này đã muộn, Tam Tỉnh Khang ép Lý Dương là chính mình dồn mình vào bước đường cùng.

Trong lòng Thanh Mộc rất phẫn nộ.

Tam Tỉnh Khang kiên cường, còn nói giữ bí mật, sống chết không chịu cho hắn xem đồ vật, nếu hắn thấy ngọc tỷ này trước cũng sẽ không đồng ý để hắn tham gia hoạt động hôm nay.

Lần này thì xong rồi, Tam Tĩnh Khang không chỉ đánh mất mình mà còn khiến cho các chuyên gia Nhật Bản cũng xấu hổ.

Người này về nước nhất định phải trừng trị hắn.

Thanh Mộc vẫn đang nghĩ về chuyện phạt Tam Tĩnh Khang, Lý Dương lại cười nói:

- Giải thích, giải thích thế nào cho tốt đây, đồ giả chính là đồ giả, vĩnh viễn không bao giờ thành đồ thật.

Thời điểm nói chuyện, Lý Dương còn thần tình không cần thần thái, càng khiến cha con Tam Tĩnh Khang tức giận, lần này Tam Tĩnh Khang đứng ra, hắn đến trước mặt Lý Dương nói:

- Lý Dương, anh nói là đồ giả, vậy chứng cứ đâu, nếu không ta hoài nghi anh cố tình phá hoạt động lần này.

Vóc dáng hắn không cao, đứng trước Lý Dương phải ngẩng đầu lên, lời nói hắn khá khôn ngoan, trực tiếp quy kết cho Lý Dương, đem toàn bộ trách nhiệm đổ lên Lý Dương.

- Tam Tĩnh tiên sinh, ông nói đúng lắm, tôi không gánh được trách nhiệm này, tôi hỏi một chút, là ai muốn phá hoạt động này trước, thay đổi quy củ tranh lên đài? Là ai đã cố ý gây chuyện với tôi?

Lý Dương vẫn giữ nguyên vẻ mặt mỉm cười, lúc này Lý Dương và Tam Tĩnh Khang đang đứng cùng một chỗ, phía dưới mọi người ngạc nhiên phát hiện, Lý Dương thật sang trọng và thanh lịch, ngược lại Tam Tĩnh Khang có chút đáng khinh.

- Lý tiên sinh, Tam tĩnh tiên sinh, ân oán của các vị mời xuống đài giải quyết đừng để ảnh hưởng đến hoạt động chung.

Lâm Lang đi tới, rất nghiêm túc tỏ vẻ không thiên vị ai cả, có điều anh lại nhìn Lý Dương với ánh mắt bất đắc dĩ.

- Quản lý, quản lý, tăng gấp đôi, tăng gấp đôi.

Bên kia đài truyền hình, một nhân viên hưng phấn quơ số liệu mới nhất cho người quản lý hiện trường thấy, quản lý nghe được liền nở nụ cười rất tươi.

Tăng gấp đôi, tự nhiên đề cập đến xếp hạng, có mâu thuẫn thật là tốt, mọi nỗ lực xếp hạng thậm chí tăng lên gấp đôi, lần này xong việc chắc chắn anh được khen ngợi.

Tiếng nói của Chu lão không nhỏ, vài người xung quanh đã nghe được, Bạch Minh, Mao lão, Thái Lão Sư, còn có cả Vương Cương đều nghe rõ, Liễu lão cũng chạy tới.

Lý Xán và Liễu Tuấn cũng muốn đi, có điều phía trước đã có nhiều chuyên gia, khiến họ cũng ngại.

- Hoàng lão, thật sự là Chu Phảng sao?
- Làm giả chân thực như vậy, tôi nghĩ đó là sự thật.
- Nếu là Chu Phảng, tiểu Nhật Bản sẽ gặp phiền phức lớn, Lý lão đệ.

Vài người lú lú kêu lên, không cần đoán, người nói kia chính là Bạch Minh, hiện tại về mặt anh rất kinh ngạc xen lẫn sự vui mừng.

Chu Phảng, dĩ nhiên là kiện Chu Phảng, quả thật lợi hại, có thể làm ra một vật như thật.

Hoàng lão gật đầu nói:

- Chắc chắn là Chu Phảng, chỉ có điều trình độ người này so với trước kia đã khá hơn, đây là vật gần nhất mà ông ta phỏng chế.

Thật sự là giả, giả cũng có thứ vô cùng giống thật, Chu Phảng rất lợi hại, có thể lừa bịp nhiều người như vậy, nhưng không đánh lừa được mọi người trên thế giới, chỉ cần có người nhận ra, thì nó chính là đồ giả.

Lý Dương có thể nhìn ra Chu Phảng đến, cũng không bất ngờ đối với Hoàng lão, thực lực Lý Dương đã sớm chiếm được cảm tình của ông.

Có điều Lý Dương nhận định kim sừng chính là bằng chứng khiến Hoàng lão có chút giật mình, kim sừng giống thật quá, ít nhất Hoàng lão không nhận thấy có vấn đề gì ở kim sừng cả.

Lúc mấy người nói chuyện Lý Dương liền mở khối kim sừng.

Camera nhắm vào ngọc tỷ, quản lý đài truyền hình cũng chỉ huy trực tiếp người cắt cảnh, cùng với người chủ trì ở ngoài tiến hành giới thiệu.

- Xôn xao.

Kim sừng được mở ra, theo bản năng tất cả mọi người đều rướn đầu lên quan sát.

Lý Dương cầm ngọc tỷ, khe thở dài, cũng may nhờ có năng lực đặc thù, anh mới có thể biết được điểm giao nhau giữa kim sừng và ngọc tỷ, mới có thể tách kim sừng nhanh như vậy, bằng không phải nhờ đến sự can thiệp của công cụ.

Phía dưới kim sừng lộ ra khối bạch nị ngọc, sau khi nhìn khối phiến ngọc này đầu óc Tam Tỉnh Khang bỗng nhiên quay cuồng.

- Đây, điều đó là không thể.

Tam Tỉnh Khang điên cuồng sợ hãi kêu lên, tiến tới cướp lại ngọc tỷ mất trợn trừng lên, trên mặt tràn ngập tia máu, chăm chú nhìn phiến ngọc dưới kim sừng.

Các chuyên gia phía dưới đều ồ lên, nhiều người không tin vào mắt mình.

Trên màn hình lớn, trong TV đều hiện thị rõ phía dưới kim sừng là khối ngọc chất.

Trên khối ngọc có khắc mấy chữ.

Chu Diệp phỏng chế.

Chỉ đơn giản có bốn chữ nhưng đã nói lên tất cả, không sợ không hiểu chữ Hán cũng có thể khẳng định vấn đề.

Nhận biết bốn chữ này, lúc này trong lòng tràn đầy chấn động, đặc biệt tới tham gia hoạt động lần này đa số các chuyên gia đều nhìn nhận đây là ngọc tỷ thật, chuẩn bị ấn nút đỏ để xác nhận.

Hiện tại bốn chữ Hán không lớn, giống như bốn tiểu nhân, đối diện bọn họ mà chế giễu.

821. Chương 816: Cho Ông Mở Mang Kiến Thức Nhìn Xem Thần Khí Chân Chính Của Trung Quốc Là Như Thế Nào

Phỏng chế, hai chữ này đã hoàn toàn nói lên thân phận của nó.

Máy quay không ngừng chiếu vào ngọc tỷ, người chủ trì hưng phấn bình luận, trụ sở đại truyền hình hạnh phúc không ngừng nhìn bằng xếp hạng.

Tam Tỉnh Khang đứng ở đó, Tam Tỉnh Kết Y cũng ngây dại đi.

Tam Tỉnh Kết Y nói chữ Hán nên nhận biết chữ Hán, bốn chữ này đã biểu lộ tất cả, hơn nữa bốn chữ này là chữ đơn giản, càng có thể nói hết vấn đề.

- Điều đó là không thể.

Tiếng nói Tam Tỉnh Khang nhỏ đi nhiều, sắc mặt tái nhợt, ôm ngọc tỷ trên tay thậm chí còn run rẩy.

Ngọc tỷ này hắn đã mất nhiều tiền để có được, chính là muốn dùng bảo bối này để kiếm lợi nhuận.

Thời gian trước, hắn đi công tác có gặp một người bạn, thân phận người bạn không thấp, là quân nhân thế gia.

Điều quan trọng, ông nội người này từng là vị tướng đi xâm chiếm nước Trung Quốc, sau chiến tranh về nước đã xuất ngũ.

Yêu thích sưu tầm hơn nữa lại có trình độ, lúc ấy Tam Tỉnh Khang nổi lên một ý đồ, ở Nhật Bản có nhiều người biết, sau khi từ Trung Quốc trở về có rất nhiều người mang được bảo bối Trung Quốc về, sau đó có một số người cũng đem trả lại nhưng cũng có một số được lưu truyền trong dân gian.

Bảo bối này lúc trước được cất dấu, không dám mang ra, theo thời gian nó liền trở thành đồ gia truyền, cũng có người bắt đầu sưu tầm những đồ cổ như vậy.

Vì thế Tam Tỉnh Khang muốn tiếp xúc người này, thử anh ta để tìm cơ hội mua lại bảo bối.

Công ty người này đang rơi vào khó khăn, đưa ra một bảo bối để Tam Tỉnh Khang xem, bảo bối đó chính là Ngọc Tỷ Truyền Quốc.

Sau khi nhìn thấy ngọc tỷ, hắn thiếu chút nữa bị ngất xỉu, hắn chẳng thể nghĩ tới, người này lại có bảo bối lợi hại đến vậy.

Ngọc Tỷ Truyền Quốc Trung Quốc và tam đại thần khí Nhật Bản giống nhau đều rất quan trọng, hắn có thể tưởng tượng ra giá trị của nó.

Gặp được bảo bối này, Tam Tỉnh Khang liền cuốn lấy vị bằng hữu kia không tha, người bạn đó cũng biết ý nghĩa của bảo bối này liền đưa ra giá 200 triệu Mĩ kim, cuối cùng Tam Tỉnh Khang thuyết phục dùng 150 triệu Mĩ kim để có được ngọc tỷ.

Số tiền đó hắn đem thế chấp nhà cửa vay tiền của ngân hàng để mua, nay thời điểm trả tiền ngân hàng đã rất gấp.

Cho nên khi Tam Tỉnh Kết Y bị lừa mất 100 triệu Mĩ kim, hắn đã rất đau lòng và tức giận, số tiền hắn bị lừa bây giờ còn nhiều hơn gấp bội.

Hiện tại bảo bối này đương nhiên là giả, Tam Tỉnh Khang đỡ đỡ người không muốn tin đó là sự thật.

Sau khi mua bảo bối này hắn còn tìm đến nhiều bạn bè để xem xét, đều nói đó là đồ thật, có giá trị.

Hơn nữa chính hắn cũng không phát hiện ra vấn đề của ngọc tỷ.

- Lý Dương, anh dùng thủ đoạn gì khiến ngọc tỷ của tôi trở thành đồ giả được.

Tam Tỉnh Khang phát điên kêu lên, còn định tiến lên dọa Lý Dương, lần này Lưu Cương không khách sáo liền đẩy hắn ra, Lâm Lang chỉ huy nhân viên an ninh giữ Tam Tỉnh Khang lại.

- Tam Tỉnh tiên sinh, nói chuyện cũng nên chú ý thời điểm.

Lâm Lang lớn tiếng nói, ánh mắt Tam Tỉnh Khang vẫn như cũ, hần đỏ lên, trông rất thê thảm.

Dĩ nhiên hần hiểu được, Lý Dương không làm gì sai cả, tại hần không chú ý nên mua phải đồ giả, còn mang đến hội nghị giám bảo để khoe khoang nữa.

Kết quả thật bi đát.

Chưa tính đến thể diện, hiện tại hần lo lắng về vấn đề công ty, 150 triệu Mỹ kim không phải là số nhỏ, ngoài tài chính của bản thân và bất động sản mượn nợ ở ngoài, còn lợi dụng đem thế chấp tài sản công ty để vay, tất cả đều đang ở bước đường cùng.

Một khi chuyện này lộ ra ngoài, đừng nói đem toàn bộ công ty cho hần mà vị trí chủ tịch hần cũng không giữ được, lập tức bị hạ bệ, điều không hay nữa là chịu sự trừng phạt của gia tộc.

Điểm này đối với hần là đòn chí mạng, khiến hần sợ hãi.

- Chu Phảng, dĩ nhiên là Chu Phảng, Chu Phảng quả lợi hại thật.

- Thật sự là đồ giả, may mà tôi chưa ấn nút, nếu không đã bị đánh lừa rồi.

Các chuyên gia dưới đài khiếp sợ, tất cả đều nhỏ giọng bàn tán, có người buồn người vui, nhóm chuyên gia Trung Quốc tươi cười rạng rỡ, trái lại các chuyên gia Nhật Bản đều nghiêm mặt lại.

- Hoàng lão, ông thật lợi hại, đúng là Chu Phảng, cuối cùng làm ra cái này khiến tôi thật thoải mái.

Bạch Minh cười lớn, Chu lão, Liễu lão đều tươi cười, gánh nặng trong lòng đã được trút bỏ.

Phòng chế phẩm, phòng chế cho dù tốt cũng là giả, lần này chờ xem Tam Tỉnh Khang sẽ thế nào.

Mọi người trải qua thời khắc lo lắng, giờ phút này đây giống như được phóng thích, mỗi người đều rất thoải mái và cười tươi.

Lý Xán, Liễu Tuấn cũng cười rất thoải mái, quả nhiên Lão đại không làm họ thất vọng, sự việc diễn ra li kỳ so với xem phim còn thú vị hơn nhiều.

- Tốt lắm, Lý lão đệ, lần này chúng ta trở về nhất định sẽ ban thưởng cậu.

Trịnh Khải Đạt đứng trước TV, dùng sức dấm tay mình xuống, nhảy lên sung sướng, tiểu Nhật Bản vẫn kiêu ngạo về ngọc tỷ, dĩ nhiên đó là đồ giả, trong lòng Trịnh Khải Đạt và Bạch Minh giống nhau, thế nhưng đều có cảm tình với Chu Phảng.

- Ai u, lão Trịnh, ông bị thần kinh rồi, ôi cái chân của tôi.

Tư Mã Lâm đau khổ kêu to, dùng tay ôm chân, nắm dấm vừa rồi của Trịnh Khải Đạt không đánh vào mình mà lại đánh vào đùi Tư Mã Lâm.

- Hì hì, ngại quá, lỡ tay lỡ tay thôi.

Trịnh Khải Đạt vội vàng đứng lên, Tư Mã Lâm đỡ khóc đỡ cười cũng không thể nổi giận, kỳ thật trong lòng ông và Trịnh Khải Đạt giống nhau, đều rất kích động.

Trong nước, Nhật Bản đang rất nhốn nháo.

Đặc biệt trên internet, trước tiên biết được tin người Nhật Bản lấy ngọc tỷ giả của người Trung Quốc, đem tin tức này rơi vào tay người bạn trong nước kia, tin tức được đăng lên diễn đàn, nhìn đến tin đó hầu như mọi người đều hưng phấn kêu lên.

Ở Nhật Bản không có nhiều người chú ý lắm cũng biết kết quả, sắc mặt đều trở nên u ám, trước sự kiện ồn ào của ngọc tỷ, không ai nghĩ có kết quả thế này cả.

Ở hiện trường hoạt động, trên đài Tam Tỉnh Khang hầu như không đứng nổi, Tam Tỉnh Kết Y phải giúp hần.

- Tam Tỉnh Khang, ông có đồ giả là việc của ông, nhưng không nên mang đến đây để khoe khoang, lại càng không nên nhắm vào chuyên gia Trung Quốc chúng tôi.

Lý Dương đột nhiên nói một câu, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Tam Tĩnh Khang.

Các chuyên gia phía dưới ít nói chuyện hăn, mọi người tập trung vào Lý Dương.

Ánh mắt Lý Dương trở nên lạnh lùng, lại nói sang người chủ trì:

- Đồ vật này giờ là của tôi, hiện tại cần tiếp tục xem xét không?

Lời nói Lý Dương khiến Tam Tĩnh Khang run lên, lúc này hăn mới nhớ đến vừa rồi giữa hăn và Lý Dương có thỏa thuận, đây là đồ giả nó liền thuộc quyền sở hữu của Lý Dương.

Lại còn bày đặt ký thỏa thuận trước mặt nhiều người như vậy, hiện tại hăn không nghĩ được gì nữa, mọi việc trở nên rối mù lên.

Người chủ trì có chút bối rối, tình thế ngoài vòng kiểm soát của anh, anh chỉ có thể xin sự trợ giúp từ Lâm Lang.

Lâm Lang tiến đến, cười to nói:

- Xem xét, dĩ nhiên phải xem xét, hiện tại ngọc tỷ này thuộc Lý tiên sinh quả không sai, chỉ có điều cũng phải có quá trình.

Vẫn muốn tiếp tục xem xét, cuối cùng người chủ trì cũng biết mình phải làm gì, vội vàng kêu gọi để cho các chuyên gia lựa chọn đánh giá.

Kết quả này ai cũng biết, toàn bộ là màu đen, dưới tình huống kẻ ngốc mới lựa chọn ấn nút đỏ.

- Ba đã đúng.

Sau khi ấn nút đen Khổng Huyền còn đau khổ nói một câu.

Khổng lão nhìn cô lắc đầu thở dài không nói chuyện.

Ông hiểu được ý của Khổng Huyền, bảo bối này nếu ông nhìn ra mà cô không nhìn ra, cô sẽ tìm lão Khổng xin chỉ bảo, hỏi ra giả địa phương đến.

Khi Lý Dương tuyên bố đó là đồ giả, chứng minh một điều rằng trình độ của Lý Dương hơn hăn cô, đối với sự kiêu ngạo của mình, Khổng Huyền khó mà chấp nhận chuyện này.

- Tiếp theo, bảo bối Trung Quốc chúng tôi mới thật sự xuất hiện.

Trên đài chủ tịch, Lý Dương hỏi người chủ trì một câu, người chủ trì nhìn xuống phía dưới, lúc này hầu như các chuyên gia Nhật Bản đều cúi gầm mặt xuống.

Người chủ trì cũng không ngốc, lập tức gật đầu nói:

- Đã đến lượt anh, mời anh đưa ra bảo bối để các quý vị ở đây thưởng thức.

Trong lời nói của người chủ trì, nói là thưởng thức chứ không phải là xem xét, trong tiềm thức của mình anh chắc chắn Lý Dương sẽ mang ra một bảo bối thật sự.

Lâm Lang và nhân viên an ninh đi xuống, Tam Tĩnh Kết Y oán hận nhìn Lý Dương, dịu Tam Tĩnh Khang đi xuống.

- Khoan đã.

Lý Dương đột nhiên gọi Tam Tĩnh Khang lại, hăn khó khăn quay đầu lại nhìn Lý Dương.

Hăn ở bên cạnh Tam Tĩnh Kết Y, trong mắt ánh lên sự thù hận.

Căn bản hăn không nghĩ ngọc tỷ này lại là giả, tất cả việc này hăn đều đổ lên đầu Lý Dương, từ khi gặp Lý Dương, nhiều lần rồi Lý Dương toàn mang điều không may đến cho bọn hăn.

Lý Dương là khắc tinh của họ, là một người đáng ghét.

- Anh, anh muốn gì nữa?

Tam Tỉnh Khang cố lấy hết sức mình lớn tiếng hỏi một câu, hiện tại Lý Dương là người thắng, hẳn là kẻ thua nhưng có điều vẫn có thái độ mạnh mẽ chống đối.

Lý Dương mỉm cười lắc đầu:

- Không có gì, tôi chỉ muốn cho các người mở mang tầm mắt thôi, nhìn xem chân chính thần khí, Ngọc Tỷ Truyền Quốc chân chính là thế nào.

Lý Dương chậm rãi nói, tiếng nói không lớn nhưng rõ ràng, khiến cho mọi người đều hiểu được ý của anh.

Ngọc Tỷ Truyền Quốc chân chính?

Ánh mắt Tam Tỉnh Khang run lên, Lý Dương không để ý đến hắn, ra hiệu cho Lưu Cương, lập tức Lưu Cương mạnh mẽ chiếc hộp đến bàn triển lãm, trực tiếp mở ra.

Lý Dương không để ý đến Tam Tỉnh Khang nữa, đến bàn triển lãm đem đồ vật ở trong hộp ra cẩn thận để trong lòng bàn tay rồi từ từ vươn tay ra.

Giờ khắc này, cả hội trường đều chìm trong yên lặng.

822. Chương 817: Sự Rung Động Do Ngọc Tỷ Mang Đến

Trên tay phải Lý Dương lẳng lặng nâng lên một kiện ngọc tỷ.

Hình dáng ngọc tỷ với ngọc tỷ của Tam Tỉnh Khang không khác nhau, nhưng hai người cùng đem một chỗ lại khác nhau một trời một vực.

Ngọc tỷ trên tay Lý Dương, cả vật thể là một màu trắng, nhưng không phải loại màu trắng nhũ này, đây là loại màu khiến người xem không nói nên lời, thoát nhìn thật khoan khoái, bên trong màu trắng còn mờ mờ ảo ảo phiếm động phiến phiến màu xanh, loại thanh này khiến cho người ta có cảm giác thật dễ chịu.

Hơn nữa hai loại màu sắc cũng không phải kết hợp cùng một chỗ, thoát nhìn như là hòa hợp, hoàn toàn dung hợp cùng nhau.

Giữa người có ta, trong ta có người.

Ánh sáng màu xanh mờ nhạt, bên trong hình thành một xoáy sóng động, phảng phất một vẻ rực rỡ đến mê người.

Khi ánh sáng rơi xuống, trên ngọc tỷ còn có một vòng hào quang màu trắng như một con mắt, có vẻ thiêng liêng mà không thể xâm phạm, ngọc tỷ của Lý Dương cũng giống như đế vương cao quý.

Ở một góc ngọc tỷ có chứa kim loại màu vàng nhạt, màu vàng này cũng không phải vàng tinh khiết.

Ngọc tỷ này bị làm tổn hại một cái sừng, đồn rằng sau đó bị hoàng kim bù lại, lời đồn cũng không sai, nhưng đó cũng không phải là hoàng kim bình thường mà là một loại hợp kim, thành phần chủ yếu là hoàng kim.

Loại hợp kim ấy lúc đó được tạo ra như thế nào, hòa hợp lại thành kim chúc gì hiện tại cũng không ai rõ.

Có điều khối ngọc tỷ này hầu như hoàn mỹ, giống như được tạo ra từ ban đầu vậy, không có dấu vết gì là phục hồi cả.

Điểm ấy Tam Tỉnh Khang không nhận ra, Tam Tỉnh Khang liếc mắt nhìn ngọc tỷ chỉ biết là hoàng kim được khảm lên.

Nhìn ánh hào quang sáng rực trước mặt, trong lòng Lý Dương cũng rung động.

Ngọc tỷ này anh mới có được cách đây không lâu, đây cũng là lần đầu tiên được mở ra xem, anh đã dùng năng lực đặc thù để quan sát, chất ngọc của khối ngọc tỷ này thật là tốt, sắp xếp chặt chẽ, chất ngọc này chỉ có long thạch loại Phỉ Thúy mới có thể so sánh với.

Dưới hình ảnh lập thể, Lý Dương đã thấy bản chất vật chất, nhìn thấy vòng hào quang sáng rực, bất kể ai sau khi xem xong cả đời cũng không thể quên được.

Đây mới là ngọc tỷ truyền quốc chân chính, tượng trưng cho thân phận hoàng đế cùng với thần khí uy phong.

Cha con Tam Tỉnh Khang ngây người ở đó, thậm chí phía dưới kia có người nín thở, ngay cả trước TV cũng có người quên việc của mình đang làm.

Cho đến lúc này Lý Dương mới hiểu được, vì sao quốc gia coi trọng sự an toàn của ngọc tỷ như vậy, phải đặc công bảo hộ, hoàn toàn xứng đáng thần khí dân tộc.

Lý Dương cẩn thận đặt ngọc tỷ trên bàn triển lãm, anh cũng không giới thiệu gì nhiều.

Camera tập trung quay các góc của ngọc tỷ, khiến cho người xem rung động.

Người quản lý đài truyền hình liên bị kích động, với bảo bối này càng thu hút được nhiều người xem, chắc chắn lần truyền hình trực tiếp này thành công rực rỡ rồi.

Lý Dương tiếp nhận thùng trên tay Triệu Vĩnh, đặt trên bàn triển lãm, cẩn thận lấy đồ ở bên trong ra

- Mở thùng rất chậm như vậy, hẳn khoe khoang cái gì.

Khổng Huyền lạnh lùng nói một câu, lão Khổng, Lương lão và các chuyên gia Đông Nam Á đều kinh ngạc nhìn cô, lời nói vừa rồi của cô không nhỏ.

- Tiểu Huyền, đừng nói lung tung.

Lương lão bất đắc dĩ lắc đầu, Khổng Huyền hận Lý Dương đến tận xương tủy, đó không phải là chuyện hay.

Trong lòng lão Lương có một cảm giác rất mơ hồ, nhà họ Khổng tốt nhất đừng chạm vào Lý Dương, nếu không sẽ không có kết cục tốt, Tam Tỉnh Khang là một ví dụ điển hình.

- Cháu biết rồi.

Khổng Huyền nhỏ giọng nói, qua vẻ mặt của cô cũng biết là cô nói miệng vậy thôi nhưng trong lòng xem ra không hề thoải mái.

Thực tế, đây là Canada, không phải ở trong nước, Khổng Huyền không có gì phải e dè cả.

Có điều cô nói Lý Dương khoe khoang thật là oan uổng cho anh, đó là thần kiếm, rất sắc bén, nếu không cẩn thận anh sẽ bị đứt tay, lúc lấy ra đương nhiên phải cẩn thận một chút.

- Thần kiếm ngư tràng.

Ánh mắt lão Hoàng sáng lên, ba bảo bối của Lý Dương lần này, bảo bối thứ nhất đã được đưa ra đúng như phán đoán của ông và một số người, đó là thần kiếm ngư tràng.

824. Chương 819: Vũ Khí Của Quốc Gia

Nhìn thấy chuỗi của kiếm cổ, các chuyên gia Trung Quốc lập tức vui vẻ nở nụ cười.

Chỉ có Tổng Học Dân vẫn có chút mơ hồ, lại hỏi Hoàng lão:

- Ông vừa nói cái gì cơ, cái gì tràng?

Vừa rồi Hoàng lão nói đến tên kiếm cổ, đáng tiếc ông chỉ lẩm bầm, âm thanh rất nhỏ, Tổng Học Dân đã ngồi sát cạnh ông vẫn nghe không rõ, vẫn muốn hỏi lại.

Nghe Tổng Học Dân hỏi vậy, Hoàng lão không khỏi lại mỉm cười, các chuyên gia xung quanh cũng cười nhiều hơn.

Cái gì tràng, không phải là cái gì tràng mà là thần kiếm Ngư Trường, có người nghe Tổng Học Dân hỏi về thần kiếm đã cảm thấy không thoải mái trong lòng.

- Đây, chính là Ngư Trường Kiếm.

Lão Hoàng cười và chỉ vào kiếm cổ trên bàn triển lãm giải thích cho Tổng Học Dân.

- Hóa ra là Ngư Trường Kiếm

Tổng Học Dân gật gù đầu, ngay sau đó lại chờ người ra lại hỏi:

- Ông, ông có thể nói rõ Ngư Trường Kiếm là thế nào không?

Chuyện thần kiếm ngư tràng trong tay Lý Dương truyền cũng không nhiều, chỉ có ai tham gia lễ mừng thọ của lão gia tử mới biết, có điều sau đó các chuyên gia cũng kín tiếng, không ai nói gì ra bên ngoài cả.

Duy nhất chỉ có Bạch Minh hay nói, anh cùng theo Lý Dương và cùng thấy bảo bối này, bảo bối như vậy mới xứng đáng để hắn đem đi triển lãm giám định thế giới, chỉ có thể là Ngư Trường Kiếm.

Mà quanh đi quẩn lại nhắc đến Lý Dương, đầu tiên nghĩ đến là bát Trường Sinh, hơn nữa bát Trường Sinh dường như đã khắc lên tên Lý Dương.

Tổng Học Dân ở Đài Loan, trước đây cũng không tiếp xúc nhiều với Lý Dương, từ đầu đến giờ không biết đến chuyện này, lúc này nghe tên kiếm cổ chẳng trách ngạc nhiên là phải.

- Thần kiếm Ngư Trường, vũ khí của đất nước hiển hiện ở đây, quả thật so với thần khí khác thì rất tốt.

Lão Hoàng chậm rãi gật đầu, lại cảm thán nói một câu, Chu lão, Liễu lão bên cạnh cũng tán thành.

Trung Quốc bây giờ không phải là Trung Quốc của 100 năm về trước, một số người lúc nào cũng nghĩ ra hành động khiêu khích, thời điểm này nên bày ra cường lực.

Vũ khí đất nước chính là tượng trưng, biểu đạt sự quyết tâm.

Các chuyên gia khác cũng đang bàn tán.

Ngoại trừ các nước Đông Nam Á, còn các chuyên gia còn lại vẫn đang nghi ngờ, họ những tướng Lý Dương sẽ đem đến bảo bối tốt, không nghĩ tới đó là thanh kiếm không có gì cuốn hút cả.

Khiến bọn họ có cảm giác hơi không đúng là do vỏ kiếm này vẫn còn mới.

Ở đây đều là các đại biểu chuyên gia của các nước, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra, thanh kiếm đặt ở bàn triển lãm có vỏ rất là mới, đoán chừng vừa mới được tạo ra gần đây.

Lâm Lang mỉm cười, thần kiếm Ngư Trường, anh không nghĩ rằng Lý Dương lại mang bảo bối này đến.

Trên mặt Lâm Bá Văn mơ hồ không hiểu gì cả, nghĩ đến việc hỏi cho rõ nhưng lại không hứng thú nói chuyện với Liễu Tuấn và Lý Xán nên không tài nào mở miệng được

- Lý tiên sinh, bảo bối này của anh?

Người chủ trì không vong vo thêm nữa, tuy anh không nhìn ra là vỏ kiếm còn mới nhưng anh thấy đa số các chuyên gia phía dưới đều toát lên ánh nhìn nghi ngờ.

- Đây là thần kiếm thượng cổ của Trung Quốc chúng tôi, tên là Ngư Trường, do bậc thầy chế tạo kiếm Âu Dã tông sư chế ra.

Lý Dương mỉm cười giới thiệu, nói xong lại lấy ra trong thùng cái kệ nhỏ, bản thân Ngư Trường Kiếm không có vỏ, vỏ hiện tại được tạo ra để bảo vệ kiếm mà thôi.

Chủ yếu là vì sự an toàn, Ngư Trường Kiếm rất sắc bén.

Để cái kệ nhỏ ra, Lý Dương chậm rãi rút thanh kiếm, vỏ kiếm đưa cho Triệu Vĩnh.

Rời khỏi vỏ, thân kiếm hiện rõ một màu đồng thau, thân kiếm mang một màu đỏ sậm mờ ảo mang theo bao sát khí, khoảng cách kiếm gần người chủ trì nhất, nhìn thấy màu kiếm như vậy người chủ trì đột nhiên có cảm giác sợ hãi liền lùi lại phía sau hai bước.

Lý Dương đem Ngư Trường Kiếm đặt nhẹ lên kệ nhỏ, lúc này mới đứng sang một bên.

Sau khi nghe Lý Dương giới thiệu tên kiếm, không ít các chuyên gia phía dưới khá sửng sốt, đặc biệt với những người có chút hiểu biết về văn hóa cổ Trung Quốc, đều biết nói đến Ngư Trường Kiếm là một trong 10 đại thần kiếm.

Ở đây có khá nhiều người biết đến văn hóa Trung Quốc, lịch sử Trung Quốc, dù sao trên thế giới hiện vật văn hóa của Trung Quốc được lan truyền nhiều nhất, nên nhiều người cũng rõ nguồn gốc của Ngư Trường Kiếm.

Vì biết nên họ mới sửng sờ như vậy, nhiều người mở to hai mắt nhìn, chăm chú nhìn hình ảnh trên màn hình lớn.

Để đánh giá kết quả thật giả, họ cần quan sát kỹ.

- Một thanh kiếm như vậy cũng dám nói là Ngư Trường sao?

Phía dưới đột nhiên có người lên tiếng, mọi ánh mắt đều hướng về người đàn ông vừa lên tiếng

Khi tất cả mọi người còn đang nhỏ giọng trao đổi, thì hần ta đột nhiên nói to lên để thu hút mọi người, sau khi biết được người lên tiếng là ai khiến không ít người tỏ thái độ khinh bỉ và lắc đầu ngao ngán.

Nói lên những lời này chính là Tam Tỉnh Khang, phía sau là Tam Tỉnh Kết Y còn tỏ ra khiêu khích.

- Tiểu tử, chúng ta đánh cược đi, nếu đây không phải là Ngư Trường thần kiếm chân chính, không cần nhiều chỉ cần cược 1 triệu đô la Mĩ thôi.

Bạch Minh lại cười nhìn sang các chuyên gia Nhật Bản, Tam Tỉnh Kết Y quay đầu lại hung hăng nhìn anh, lại cúi xuống không nói gì nữa.

Hần nghi ngờ Lý Dương, chỉ lợi dụng tâm lý của mọi người, lại thấy khung cảnh náo nhiệt của Lý Dương khiến hần càng hận, không kiềm chế được lên kêu lên.

Nhưng để đánh đố với Bạch Minh hần thật đúng không dám, chính hần cũng hiểu rõ thanh kiếm này có đến 8, 9 phần là thật, đánh đố khác nào tặng tiền đổi phương mà thôi.

- Bạch giáo sư, anh có 1 triệu đô sao?

Vương Cương ngồi cạnh Bạch Minh hỏi anh một câu, Bạch Minh thoáng ngạc nhiên, trên mặt đặc ý nhỏ giọng nói:

- Hiện tại tôi không có 1 triệu đô, nhưng nếu thật sự hần dám đánh cược với tôi, tôi đập nồi bán sắt cũng cược.

- Haha, anh không phải lo, chỉ cần nói một tiếng tôi có thể cho anh mượn đủ 1 triệu ngay.

Vương Cương cười lớn, lời nói của Vương Cương không có gì sai, nếu Tam Tỉnh Kết Y dám đánh cược, họ cũng sẽ đi tới cùng, đằng nào cũng nắm chắc phần thắng, phải khiến cho cha con Tam Tỉnh Khang không thoát khỏi án tử mới được.

Mọi người không để ý nhiều đến lời nói của Tam Tỉnh Kết Y, lại càng thêm coi thường hần.

Biểu hiện của hần hiện tại rõ ràng là một kẻ thua cuộc đau khổ.

Trên đài Lý Dương vẫn mỉm cười, nhìn khắp hội trường sau đó mới lại nói:

- Cái chuôi Ngư Trường Kiếm còn có công năng đặc thù, để mở rộng tầm mắt của bọn họ tôi sẽ chỉ cho quý vị rõ.

Triệu Vĩnh sau khi nhận võ kiếm liền lui xuống phía dưới, chờ Lý Dương nói xong lại mang lên đài hai cái chậu nhỏ, bên trong chứa đầy nước.

Màn Ngư Trường Kiếm dưới nước sắp thể hiện trước mặt mọi người.

Các chuyên gia nước ngoài ngay từ đầu đã cảm thấy thú vị, cứ cười như là một trò chơi. Nhưng một lúc sau, tiếng cười giảm dần thay vào đó là sự nghiêm túc.

Rất nhanh toàn hội trường lại chìm vào sự tĩnh lặng, chỉ nghe được tiếng thở của mọi người.

Cá chuyên gia đều thông minh, bản thân không làm được những thành tích như vậy, lúc này họ đều nhìn ra được tác dụng của công năng đích thực.

Dưới ngọn đèn, màu đỏ sậm của thanh kiếm càng lúc càng hiện rõ, đặc biệt xem qua làn nước, toàn bộ thân kiếm thật giống như hồng long di chuyển.

Hồng long này giống huyết long thì đúng hơn, mặc dù màu đỏ rất nhẹ, nhưng mang sát khí thì ai cũng cảm nhận được.

Đây chính là thanh kiếm sát khí.

- Ở trong nước, nếu nước đổi thành máu tươi thì

Một chuyên gia nước Nga nói nhỏ với người bạn bên cạnh, chính thân mình cũng cảm thấy run run.

Nếu bên trong nước đổi thành máu tươi, suy nghĩ một chút, thực sẽ có một màu máu đỏ tươi, thân kiếm sắc bén như vậy giống như tử thần, như hồ rình người khiến người không dám nhúc nhích, sợ tử thần cướp đi sinh mạng của mình.

Số người nghĩ như vậy thật không ít, mỗi người đều có cảm giác không rét mà run.

Một lúc sau Lý Dương lại đặt thanh kiếm trở lại kệ, để camera quay mọi góc độ của thanh kiếm, để mọi người xem rõ hơn.

Các chuyên gia phía dưới lại nhỏ to bàn tán, kiếm cổ này chắc chắn có từ hơn 2000 năm về trước, rất có ý nghĩa lịch sử, hơn nữa cảm giác vừa rồi khiến các chuyên gia đều tin rằng đó là thần kiếm Ngư Trường.

Chỉ có thần kiếm chân chính mới có thể tỏa ra hơi thở khủng khiếp như vậy.

- Thần kiếm Ngư Trường hiện thế, Lý Dương lại có thể đem thần kiếm Ngư Trường đến.

- Ngư Tràn thần khiếp dày đặc sát khí đang đe dọa tất cả các chuyên gia.

- Lý Dương còn nói có ba bảo bối, một bảo bối đã được đưa ra, hai bảo bối kia là gì hãy đoán xem, đoán trúng có thưởng.

Trên internet trong nước, các tiêu đề được đồng loạt đăng lên, trong nước cũng như ngoài nước, người trong nước càng lý giải ý nghĩa Ngư Trường Kiếm, đó là quốc bảo thần khí, là biểu tượng của Trung Quốc, hiển thị cho nền văn minh lớn của Trung Quốc trên thế giới.

Giờ khắc này ở trong nước, từ được tìm nhiều nhất là Ngư Trường.

Hải Đông đem rương trên tay đến để Lý Dương mở ra, Lý Dương lấy ra một vật gì đó rất nhỏ.

Trong khi Lý Dương lấy bảo bối ra, các chuyên gia phía dưới tự nhiên im lặng hẳn, tất cả đều tập trung nhìn vào tay Lý Dương.

Lần này Lý Dương lấy ra cũng liên quan đến kiếm. Một kiếm cổ có vỏ.

Nhìn thấy chuôi kiếm cổ các chuyên gia không còn hoài nghi nữa, tất cả ngồi thẳng thân chăm chú nhìn để đoán lai lịch của chuôi kiếm cổ.

- Thần kiếm Trạm Lô.

Lão Hoàng mỉm cười gật đầu, quả nhiên ông đã đoán đúng, nhìn hình dạng dài ông đã nghĩ đến hai thanh thần kiếm, hai thần khí này được mang đến đây rất hợp lý.

Có thể khiến thế giới thấy được vẻ huy hoàng văn minh của văn hóa Trung Quốc, còn để cho họ biết dân tộc Trung Hoa không dễ gì bị bắt nạt, Trung Quốc có lượng kiếm, khi ra tay bất kể kẻ nào cũng không thể chịu được.

825. Chương 820: Thần Kiếm Trung Quốc Với Danh Dao Nhật Bản

- Trạm Lô?

Khóe miệng Tổng Học Dân rung lên, ông ta là một nhà sư tầm, không sai, nhưng số lần đi ra ngoài không nhiều lắm, đa phần chỉ quanh quẩn kết giao ở Đài Loan.

Đặc biệt tuổi càng lúc càng nhiều, ông càng giành nhiều thời gian ở nhà để nghỉ ngơi hơn, chỉ ở nhà thưởng thức những bảo bối mình đã sưu tầm chứ rất ít giao lưu với bên ngoài.

Nếu không phải lần này ở Đài Bắc có lão Lý mời ông đi cùng, thì đoán chừng ông cũng không tới tham gia hoạt động lần này.

Nhưng mà hiện tại ông ta cảm thấy thật may mắn vì mình đã đến đây, vài năm không đi ra ngoài không nghĩ thế giới bên ngoài đã có nhiều thay đổi như vậy, quốc bảo thần khí như vậy, nếu không đến tham dự có lẽ đã bỏ lỡ cơ hội có một không hai.

Thân là người Trung Quốc nên ông hiểu được ý nghĩa Trạm Lô.

- Nhớ ngày đó, lần đầu nhìn thấy cái chuỗi thần kiếm này, chân khí khiến người ta cảm thấy giật mình.

Lão Mao xúc động nói một câu, bên cạnh ông lão Liễu và Bạch Minh cũng gật đầu tán thành, trước họ đã được cùng nhau nhìn thấy chuỗi thần kiếm này.

Chính là không ngờ Lý Dương vừa giành được thần kiếm, thời điểm đó mọi người đang đồng tâm hiệp lực phá án và bắt giam Cao Phảng, lúc trước uy lực thần kiếm này khiến họ rất rung động.

- Hoàng Lão, Lý Dương này cuối cùng còn có bao nhiêu bảo bối như vậy?

Tổng Học Dân đột nhiên hỏi một câu, Lý Dương liên tục đưa ra ba bảo bối, mặt khác không cần đoán cũng chắc chắn là cùng loại, nhưng cuối cùng nói chung là tốt nhất.

- Bảo bối của anh ta.

Hoàng Lão ngẩn ngơ, nghĩ tại triển lãm nhỏ của Lý Dương.

Bảo bối của Lý Dương, ông ta cũng đã thấy, cũng có chút ghen tỵ với Lý Dương bởi vì bao nhiêu quốc bảo thần khí đều rơi vào tay anh ta, những bảo bối tất cả các nhà sưu tầm đều mơ ước có được.

Một lát sau thấy Tổng Học Dân vẫn đang nhìn mình, lúc này Hoàng lão mới vội vàng nói:

- Bảo bối của anh ta, về sau anh sẽ có cơ hội chiêm ngưỡng, cụ thể có bao nhiêu, tôi cũng không dám nói.

Trên tay Lý Dương rất cuộc có bao nhiêu bảo bối, lần trước chứng kiến có phải là tất cả mọi thứ anh ta có hay không, trong lòng Hoàng lão cũng không chắc chắn.

Cái khác không nói, nhưng hôm nay Lý Dương mới lộ ra Ngọc Tỷ Truyền Quốc, bảo bối này chưa ai nghe nói qua, không ai biết lại có trong tay anh ta.

Quốc bảo thần khí thật là nhiều, suy nghĩ một chút, Hoàng lão tự ti lắc đầu.

- Tôi tán thành lời nói của Hoàng lão, Tổng lão, anh có cơ hội đến Bắc Kinh, tôi nghĩ Lý Dương và Lão gia tử đều chào đón ông.

Lão Chu cười ha hả nói một câu, lão Tổng lặng yên, ông cũng biết Hà lão, cũng có kết giao tình bằng hữu, một vài năm rồi ông không quay về đại lục, nhân cơ hội này cũng nên về.

Khi mấy người đang nói chuyện, Lý Dương đã đem Trảm Lô ra khỏi vỏ, cẩn thận đặt trên bàn triển lãm.

Bàn triển lãm được làm bằng thủy tinh hữu cơ, cũng khá chắc chắn, nhưng so với đá thì không bằng, nhưng hơn thép, Trảm Lô kiếm rất sắc bén, thép cũng không thể nói chơi.

Trên bàn triển lãm, thần kiếm tỏa ra một một màu xanh lạnh, màu sắc đó sắc bén dị thường, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Người chủ trì dựa vào lần gần nhất, lúc nhìn thấy thanh kiếm này không giống với nhìn thấy Ngự Trường lúc đó lùi bước lại phía sau, lúc này đây anh ta cảm thấy nhiệt độ như hạ xuống, màu sắc quái dị khiến anh sợ hãi, trong khoảng thời gian ngắn quên mất câu hỏi.

Lý Dương liếc nhìn người chủ trì, chính mình đứng ở trước đài, Triệu Khuê và Hải Đông tiến vào, vô tình đẩy người chủ trì sang một bên.

Họ không phải là sợ người chủ trì xem cái chuỗi thần kiếm này, mà bởi vì thanh kiếm thật sự sắc bén, sợ ảnh hưởng đến người chủ trì mà thôi.

- Đây cũng là tác phẩm của Âu Dã Tử tông sư của chúng tôi làm, kiếm này tên là Trảm Lô, là kiếm bậc nhất trong thiên hạ, là kiếm của đế vương, độ sắc bén có thể nói nhất trong thiên hạ, không có gì có thể so sánh cùng.

Lý Dương chậm rãi giới thiệu đặc điểm lớn nhất của kiếm Trảm Lô là rất sắc bén, sau khi Lý Dương giới thiệu, Hải Đông cẩn thận chuyển đến thân kiếm, để mọi người xem rõ ràng chữ cổ trên đó.

Hai chữ vĩnh viễn không phai trên Trảm lô là một đặc điểm, sau đây hoàn toàn có thể để mọi người xem.

- Thiên hạ đệ nhất, không người nào có thể so sánh, hừ....

Dưới đài lại có tiếng lăm bầm không thích hợp được phát ra, các chuyên gia đang thưởng thức thần kiêu đều ngạc nhiên quay đầu nhìn lại phía người Nhật Bản.

Lần này không phải là Tam Tỉnh Kết Y, mà là một chuyên gia Nhật Bản khác, hần tên là Hắc Điền Tiểu Lâm.

Hắc Điền Tiểu Lâm năm nay 49 tuổi, đang công tác tại bảo tàng Tokyo Nhật Bản, trình độ hần cũng không thấp, có thể so với lão Liễu, lần này Nhật Bản cử các đại biểu trọng yếu đến tham dự, toàn những người có cách xử sự chín chắn.

Mọi người thấy hần lên tiếng, rất nhiều người biết đến hần đều giật mình, không ai nghĩ đến người khiêu khích lần này lại là hần.

Cha con Tam Tỉnh Khang cũng ngạc nhiên nhìn Hắc Điền Tiểu Lâm.

Tam Tỉnh Khang và Hắc Điền Tiểu Lâm cũng không hề hợp nhau, Hắc Điền Tiểu Lâm là nhà sư tầm bình thường, tài lực bình thường, Tam Tỉnh Khang vẫn tự cho mình có huyết thống quý tộc, nên với loại người bình thường này rất không coi trọng. Tam Tỉnh Khang chỉ tôn trọng những người có tiền hoặc có địa vị cao hơn mình.

Bình thường Tam Tỉnh Khang còn hay chế giễu Hắc Điền Tiểu Lâm, không nghĩ rằng lúc này hần lại ủng hộ mình, trên mặt có biểu lộ sự xúc động.

Trong lòng Tam Tỉnh Khang, đã kích Lý Dương chính là giúp hần.

- Người có ý gì?

Bạch Minh đứng lên lên tiếng, Lý Xán, Liễu Tuấn thậm chí cả Lâm Bá Văn cũng đều đứng lên, vài người khác cũng trợn mắt hung tợn nhìn Hắc Điền Tiểu Lâm.

Nhật Bản hôm nay lại muốn khiêu khích họ, vừa nhận một bài học chưa đủ sáo, lại muốn khiêu chiến tiếp.

Lâm Lang nhú mày, suy nghĩ một chút, anh dặn dò người bên cạnh rồi sau đó đi đến vị trí mà các chuyên gia Nhật Bản và Trung Quốc đang ngồi.

Lâm Lang đã hiểu ra, để chuyên gia hai nước ngồi cạnh nhau như vậy là một sự sai lầm.

Hãy nhớ lấy chúng ta.

Trên đài mặt Lý Dương càng lúc càng cau có.

Tượng đất còn có ba phần tính nóng, Tam Tỉnh Khang không nói, Lý Dương vốn sẽ chờ cơ hội để dạy cho hần một bài học. Nhưng lại có thêm người Nhật Bản không biết tốt xấu, ở triển lãm bảo bối còn công khai nghi ngờ, cái đó cũng đồng nghĩa với việc làm mất mặt hần.

- Vị tiên sinh này, anh có ý kiến gì xin mời nói rõ.

Lý Dương chậm rãi nói, vừa rồi Tam Tỉnh Kết Y quấy rối còn chưa tính, việc này sẽ chỉ làm bọn họ thêm mất mặt mà thôi, Lý Dương là người thắng, dĩ nhiên không để ý tới sự thất bại đó. Nhưng Hắc Điền Tiểu Lâm lại khác, nếu hần không giải thích rõ ràng Lý Dương sẽ không để yên.

Đặc biệt lần này Hắc Điền Tiểu Lâm lại là người Nhật Bản, càng không thể bỏ qua việc này một cách dễ dàng được.

Thanh Mộc khẽ thở dài nhìn sang Hắc Điền Tiểu Lâm.

Quan hệ hai người không được tốt lắm, Thanh Mộc chưa biết vì sao Hắc Điền Tiểu Lâm lại có thể nói như vậy.

Lần này tới tham gia đại hội giám bảo, Hắc Điền Tiểu Lâm cũng chuẩn bị khá chu đáo, mang đến vật báu gia truyền, bảo bối này cũng đã qua tay nhiều người, cuối cùng nhờ có một nhân vật có tiếng chiếu cố mà họ Hắc mới có được nó.

Bảo bối của Hắc Điền Tiểu Lâm cũng là một loại vũ khí, đặc điểm đặc sắc nhất cũng chính là sắc bén, khi Lý Dương giới thiệu thanh kiếm của mình vô cùng sắc bén, thì với tính tình thẳng thắn có gì nói đấy Hắc Điền Tiểu Lâm không kiềm chế được đã phản bác lại ngay.

Có điều lần này Hắc Điền Tiểu Lâm phản bác có phải do lúc trước người Nhật Bản bị Lý Dương làm cho mất mặt hay không, điều này chỉ trong lòng hắn là rõ nhất.

- Tôi cố tình nói đó, hơn nữa cũng có ý kiến.

Hắc Điền Tiểu Lâm đứng lên, hôm nay các chuyên gia Nhật Bản mặc trang phục dân tộc, toàn thân màu đen, trên tay cầm đao, rất cao ngạo nhìn Lý Dương.

- Anh nói kiếm của anh là thiên hạ đệ nhất kiếm, là kiếm sắc bén nhất, tôi có cảm giác thật nực cười, người Trung Quốc các vị có câu ngạn ngữ kêu tự cao tự đại, tôi thấy anh chính là người tự cao tự đại.

Hắc Điền Tiểu Lâm không khách khí nói, Lâm Lang đã muốn đi tới, vẻ mặt anh cau lại.

- Tiên sinh, mời anh chú ý cho, đây là chương trình trực tiếp, không phải là nơi giải quyết ân oán cá nhân.

Lâm Bá Văn lớn tiếng nói, Lâm Lang đã đến, anh không thích hợp để nói những lời này nhưng Lâm Bá Văn thì có thể, Lâm Bá Văn cũng biết hiện Lâm Lang đang rất tức giận.

- Lại tới nữa, lại tới nữa, Thượng Đế, thật không biết nói thế nào để cảm tạ ngài.

Người quản lý đài truyền hình lại kích động, vừa rồi triển lãm thần kiếm, tuy lượng xem không giảm xuống nhưng cũng không tăng lên, khiến anh ta có chút tiếc nuối, nay lại thấy xung đột xảy ra, anh ta vui mừng khôn xiết.

Yêu những người Nhật Bản này đến chết đi được.

Cãi nhau đi, cãi nhau đi, mâu thuẫn càng nhiều càng tốt, càng thu hút khán giả.

- Tiểu tử này thật mất dạy, nơi này không thích hợp để một người như ngươi lên tiếng.

Hắc Điền Tiểu Lâm khinh miệt nhìn Lâm Bá Văn, sắc mặt Lâm Lang biến đổi rất khó xem.

- Hắc Điền tiên sinh, ông nên chú ý ngôn từ của mình, đây là cháu tôi, không phải là tiểu tử mất dạy.

Trên mặt Lâm Lang tỏ vẻ lạnh lùng một cách bất thường, trực tiếp nói với Hắc Điền Tiểu Lâm, trong lòng Lâm Lang đã nghĩ tới, có nên hay không tống những người gây mất trật tự này ra ngoài.

Hắc Điền Tiểu Lâm sững sốt, hắn biết Lâm Lang, biết thân phận Lâm Lang, lúc này hắn mới biết được, ngồi cùng các chuyên gia Trung Quốc bên kia là người của Lâm gia.

Có lời đồn Lâm gia và Lý Dương quan hệ với nhau rất thân thiết, lời đồn đó quả không sai.

Hắc Điền Tiểu Lâm lập tức tươi cười, khom người cúi đầu đối với Lâm Lang nói:

- Thật ngại với Lâm tiên sinh quá, tôi không biết đó là cháu anh, tôi sẽ giải thích với anh và cháu anh hiểu. Hôm nay tôi sơ suất nhầm vào Lý Dương bởi vì anh ta nói anh ta có thanh kiếm sắc bén nhất, tôi không phục, bởi vì đao trên tay tôi mới đáng gọi là sắc bén nhất.

Hắc Điền Tiểu Lâm nói xong, giơ chiếc đao trên tay hắn lên, Lâm Lang nao nao nhìn chiếc đao trên tay Hắc Điền Tiểu Lâm.

Cái chuôi đao này thật đúng là cổ, người khác thường để bảo bối trong rương, hắn thì ngược lại, trực tiếp cầm đến, chỉ có điều hắn không nói nên không ai biết cả.

826. Chương 821: Chém Một Lần

Lâm Lang càng xem càng kinh ngạc, cái chuôi đao này khiến anh không có cảm giác giống lắm.

Đầu tiên là vỏ đao, vỏ đao này có màu vàng sẫm, bao tương thuần khiết, liếc mắt xem qua là đã biết, Lâm Lang không hiểu nhiều về đao nhưng cơ bản cũng biết chút ít.

Những gì diễn ra ở trường quay khiến Hắc Điền Tiểu Lâm vẫn còn có chút phân vân, hai hàng lông mày của Thanh Mộc Vị Ương từ từ nhíu lại vào nhau.

Tam Tỉnh Khang thật lòng không muốn Hắc Điền Tiểu Lâm chấp thuận yêu cầu, tốt hơn hết là cứ để cho thanh kiếm Trảm Lô của Lý Dương bị chẻ hỏng còn, như vậy vừa giữ lại được chút thể diện, vừa khiến hắn có thể hả giận.

Tam Tỉnh Kết Y thì càng không cần phải nói đến cũng biết trong lòng hắn đang thâm nguyên rửa Lý Dương đến mức nào.

- Ba, bác Lương, bác Bá, mọi người nói xem trong hai thứ vũ khí ấy, thứ nào lợi hại hơn?

Khổng Huyền quay đầu sang đây bên kia dành cho những người đến từ các nước Đông Nam Á, hỏi mấy vị trưởng bối ngồi bên cạnh, Lương lão với Sở lão cùng nhìn, cả hai đều không nói gì.

- Từ danh tiếng của các thanh kiếm mà nói, thì thanh yêu đao Muramasa có nhiều tiếng tăm hơn thanh Trảm Lô một chút. Ở Nhật Bản, tiếng tăm của thanh kiếm Muramasa khá vang dội, nhưng trải qua chiều dài lịch sử, nó lại không sánh bằng thanh Trảm Lô. Hơn nữa thanh Trảm Lô sắc bén thế nào, chúng ta đều đã tận mắt trông thấy rồi, thế nên bây giờ quả thật rất khó để phán đoán xem thanh nào lợi hại hơn thanh nào.

Khổng lão chậm rãi nói một câu, nhưng lại hoàn toàn là 1 lời nhận xét khá chung chung, thanh Muramasa có lịch sử không dài nhưng trong mỗi lần xuất hiện của nó đều khiến cho người khác đều phải cảm thấy kinh ngạc, cho nên cũng không thể xem thường được.

Huống hồ thanh Muramasa thần kì này còn là thanh Muramasa lợi hại nhất còn tồn tại.

Khổng Huyền bĩu môi nói:

- Lịch sử? Lịch sử thì có tác dụng gì chứ? Cái quan trọng ở đây vẫn là tính thực dụng của nó, để cho cháu nhận xét, cháu vẫn cho rằng thanh Muramasa lợi hại hơn.

- Tiểu Huyền!

Lương lão đột nhiên trừng mắt nhìn, Khổng lão cũng lòi cô một chút, nét mặt của của Sở lão cũng bị biến sắc.

Mặc dù bọn họ là người ngoại quốc, nhưng vẫn mang trong người dòng máu của Trung Quốc, hơn nữa lại nghiên cứu về văn hóa cổ nên đối với văn hóa cổ mà nói có tình cảm sâu nặng.

Mức độ hiểu biết của họ về đất nước hiện nay có thể không cao, nhưng lại có lòng trung thành tuyệt đối đối với vật báu quốc gia. Khổng lão đứng ở góc độ trung gian để đánh giá thì có thể hiểu được, còn Khổng Huyền lại trực tiếp đi nói thần khí của Trung Quốc lại không bằng thanh kiếm của Nhật Bản thì thật khó có thể mà chấp nhận cho được.

Trong lòng bọn họ cũng là muốn Lý Dương có thể thắng được Hắc Điền Tiểu Lâm.

- Cháu biết rồi!

Khổng Huyền lè lưỡi, mấy vị trưởng bối cùng trừng mắt nhìn cô ta, khiến cho cô cảm thấy hơi chột dạ. Cô từ nhỏ đến lớn đều sống và lớn lên ở nước ngoài, lại có không ít thành kiến đối với Lý Dương, nên vừa rồi mới nói ra những lời như vậy.

- Các vị nói xem rốt cuộc là kiếm lợi hại hơn hay đao lợi hại hơn?

- Tôi thấy cây đao này của Nhật Bản là tam đại danh đao trên thế giới, hơn nữa cây đao này mới chỉ có mấy trăm năm lịch sử, còn thanh kiếm kia lại là vật có hơn hai nghìn năm lịch sử, làm sao có thể bì được chứ?

Các vị chuyên gia phía dưới đều bắt đầu xì xào tranh luận, lúc đầu bọn họ đều lo bảo vật quốc gia sẽ bị hư hại, nhưng nhìn thấy không khí náo nhiệt như vậy, cũng muốn đưa hai thứ vũ khí này ra so tài một chút.

Đương nhiên là cũng có một số ít người thực sự có tấm lòng quảng đại, thật tâm không muốn cho đao kiếm đấu nhau, bất kì thanh nào bị hư hỏng cũng đều là chuyện không tốt cả, nhờ không may cả hai thanh đều bị hư hại thì quả thật càng thê thảm hơn.

- Quản lí, đạo diễn lại vừa nói lại tăng lên rồi, tỉ lệ khán giả xem truyền hình từ đầu đến giờ đã tăng lên bốn lần rồi đấy.

Bên phía đài truyền hình, một nhân viên làm việc vội vã chạy đến thông báo với cấp trên, quản lí nghe thấy vậy liền cười lớn đắc chí, tăng gấp bốn lần, giờ vẫn đang tiếp tục tăng nữa. Lần phát sóng trực tiếp này chỉ e rằng sẽ trở thành chương trình truyền hình thành công nhất trong lịch sử của đài truyền hình từ trước tới nay, đến lúc đó, muốn ngừng phát sóng cũng không được nữa rồi.

Bây giờ, vị quản lí này, càng xem càng thấy có hứng thú với Lý Dương. Trong lòng thầm nghĩ Lý Dương chính là phúc tinh của ông ta. Từ khi có sự xuất hiện của hắn, tỉ lệ người coi truyền hình đã không ngừng tăng lên, đây không phải là phúc tinh thì là cái gì cơ chứ.

- Lý tiên sinh, cậu đùa chẳng lấy gì làm thú vị cả. Hắc Điền tiên sinh là một người rất nghiêm túc đấy.

Lâm Lang bước lên khán đài, cười cười rồi nói, cậu ta đã nhìn thấy sự sắc bén của thanh Trảm Lô, nhưng vừa nãy cũng chứng kiến thấy cây đao Muramasa cũng không phải loại thường, nên có chút lo lắng cho Lý Dương.

Cây Muramasa bị phá hủy thì cũng bị phá rồi, nhưng thanh Trảm Lô cũng có chút bị hư hại, e rằng hắn sẽ đau lòng.

- Lâm tiên sinh, tôi nghĩ đây là cách tỉ thí tốt nhất, cũng là cách có thể tiết kiệm thời gian nhất. Nếu Hắc Điền tiên sinh không muốn, chỉ cần trước mặt mọi người thừa nhận đây là thanh kiếm sắc bén nhất, mạnh hơn cây đao của tiên sinh nhiều, tôi sẽ không theo nữa.

Lý Dương mỉm cười, lắc lắc đầu, Lâm Lang ngẩn người, trên mặt lộ rõ sự chua xót.

Lý Dương đây là thêm dầu vào lửa à, hắn vốn định hạ mình một chút, giờ đoán rằng hạ mình cũng chẳng ích gì, quả nhiên, Lý Dương vừa dứt lời, nét mặt của Hắc Điền Tiểu Lâm trông không thể nào khó coi hơn được nữa.

- Được, ta đồng ý với người, ta chọn cách đấu kiếm.

828. Chương 823: Đao Gãy Làm Đôi (2)

Hắc Điền Tiểu Lâm lớn tiếng, vốn dĩ hắn cảm thấy có chút do dự, bởi lẽ nếu cây đao này có bất kì sự hư hại nào, hắn cũng không thể nào mà gánh được hậu quả mà nó gây ra, cho nên không dám mạo hiểm.

Dù sao thì thanh kiếm này trông cũng không đến nỗi nào, hơn nữa còn là một thanh kiếm bình thường của Trung Quốc cổ đại, hắn chưa suy nghĩ gì đã lập tức đồng ý.

Chỉ có điều bây giờ những điều này đều không còn quan trọng nữa, chịu một đòn đả kích của Lý Dương, hắn không còn chút do dự nào nữa, cảm thấy bất chấp tất cả, lần này nhất định phải dạy cho tên tiểu tử Trung Quốc này một bài học.

Khi chấp nhận, hắn đã tự đưa ra cho mình yêu cầu, tranh thủ điều kiện có lợi nhất.

Chấp nhận, Hắc Điền Tiểu Lâm chấp nhận rồi.

Dưới khán đài, các vị chuyên gia đều ngồi thẳng người, Hoàng lão há hốc miệng, chỉ muốn đứng hẳn lên để có thể nhìn thấy nụ cười tự tin của Lý Dương rồi lại ngồi thẳng người xuống, lúc này Hoàng lão có lòng tin không tưởng đối với Lý Dương.

Sau khi Hắc Điền Tiểu Lâm nói xong, thì trừng mắt nhìn thẳng vào Lý Dương.

Ưu điểm lớn nhất của cây đao Muramasa là độ sắc bén, đó cũng là điều mà hắn luôn tin tưởng, không chút nghi ngờ. Ở điểm này, đó cũng là một tiểu xảo của hắn, hình thức chém sẽ do hắn chọn, hắn sẽ có thể chọn hình thức có lợi cho mình nhất, Hắc Điền Tiểu Lâm định xông vào rồi chém thật mạnh.

Đao, bản thân của nó đã thích hợp với việc dùng lực, một khi có đà, đến chết rồi vẫn bỏ mạnh xuống được, còn thanh kiếm của Lý Dương thì xem ra cũng chỉ sáng mà thôi, chứ không có chút sát khí nào cả, Hắc Điền Tiểu Lâm tin rằng mình có thể chém đứt thanh kiếm đó.

Chỉ cần chém nhanh một chút, cây đao của hắn sẽ không bị hư hỏng gì hết, với cách này, đã có không biết bao nhiêu người bị một đao chém thành 2 phần rồi.

- Được, ta đồng ý với người.

Lý Dương mỉm cười gật đầu, ánh mắt trông càng lạnh lùng hơn.

Nếu như không phải đang ở trên khán đài thì Lý Dương sẽ không kiên trì được như thế. Khi đứng ở đó và lấy ra báu vật này, không chỉ đại diện cho mình hắn nữa, mà giờ đây đã trở thành đại diện cho cả một quốc gia.

Mặc dù Hắc Điền Tiểu Lâm đang khiêu khích Lý Dương, nhưng trên thực tế, hắn đang khiêu khích cả quốc gia, bởi vậy, Lý Dương không thể lùi bước.

Cũng giống như việc hắn vừa vạch trần Tam Tĩnh Khang, làm cho hắn một phen nhục nhã, người Nhật Bản cũng cảm thấy được đó như là một nỗi nhục quốc thể.

- Được, bắt đầu đi!

Hắc Điền Tiểu Lâm ngẩng đầu lên, tay phải cầm chuôi đao, từ từ rút ra khỏi bao, thân đao lóe sáng, lại một lần nữa hiện ra trước mặt mọi người.

Từ trên khán đài, Lý Dương cũng cảm nhận được sát khí toát ra từ cây đao, cơ hồ cũng sánh ngang với Ngự Trường kiếm.

Hắc Điền rút cây đao ra, nắm chắc bằng hai tay, vỏ đao đặt ở một bên.

- Mang thanh kiếm của người ra đi, chúng ta chuẩn bị bắt đầu thôi.

Hắc Điền hai tay cầm đao, đến luồng sát khí kia cũng toát lên trên người hắn, khiến cho bọn Lưu Cương và Triệu Vĩ cũng phải rung mình.

Cây đao này, quả thật đã giết không biết bao nhiêu người, không chừng phải đến cả trăm người, cũng có khi lên đến vài trăm người cũng nên, chỉ có một thanh kiếm đã từng giết chết nhiều sinh mạng như vậy mới khiến cho người cầm đao mang trên mình một luồng sát khí như thế.

- Lý huynh, hay để tôi cho!

Lý Dương đang quay người lại để lấy thanh kiếm, đột nhiên Lưu Cương đứng ra nói, hắn đang lo lắng cho Lý Dương, cả hai thứ vũ khí này đều không đơn giản chút nào, cây đao mà khiến cho Lý Dương bị thương thì thực sự rất phiền phức.

- Không sao đâu Lưu Cương, tin tôi đi.

Lý Dương mỉm cười lắc đầu, lần đối kiếm này chỉ có thể là hắn, hắn chủ động đưa ra lời đề nghị đấu, nhưng thực ra trong lòng hắn đã nắm chắc 100% chiến thắng rồi.

Chuyện này đã nắm chắc thắng rồi, nhưng chỉ có tự tay hắn làm, mới có thể trở thành sự thật.

Lý Dương cầm thanh kiếm lên, lúc đó Lý Dương đột nhiên lạng người đi một lúc, hắn cảm nhận được sự vui mừng, thân kiếm còn rung lên nhẹ nhẹ.

Cái cảm giác đó thật khó diễn tả thành lời, nhưng lại là một sự thật rõ ràng đang tồn tại, giống như thanh đao này cũng có linh Kiếm vậy, có thể hiểu được lời nói của đối phương.

Lý Dương cầm dọc thanh kiếm ngay trước mặt, cười không ngớt.

Sau khi có được cảm giác đó, Lý Dương không còn chút do dự nào nữa, quay người đi thẳng về phía Hắc Điền Tiểu Lâm, trông hai người thật giống nhau, người thì cầm kiếm, người thì cầm đao, đứng cách nhau một khoảng, giống như hai người đang đứng tỉ thí võ nghệ trên khán đài vậy.

Lâm Lang đưa mắt nhìn xung quanh, bắt mắt dĩ đành cúi đầu.

Hoạt động của buổi trưa nay đã chiếm không ít thời gian, có điều thoát nhìn đã thấy hiệu quả của nó xem ra cũng không đến nỗi nào, ít nhất tính đến thời điểm hiện tại chưa có vị chuyên gia nào chủ động đề xuất ý kiến.

Ngược lại, rất nhiều chuyên gia tỏ ra rất hứng thú ngược lên khán đài, nhưng đó vốn dĩ không phải chủ ý của họ, đợi qua buổi trưa, nhất định phải đưa ra thêm vài quy định nữa, không thể tiếp tục xảy ra tình trạng như vậy được.

Đứng trên khán đài, Hắc Điền Tiểu Lâm đột nhiên cảm thấy không thoải mái, không biết là tại sao, nhìn thấy Lý Dương nhếch mép cười một cách thản nhiên nên cảm thấy có chút khó chịu, càng lúc càng buồn bực.

Lý Dương và Hắc Điền Tiểu Lâm thì hoàn toàn trái ngược nhau, lần này cầm thanh kiếm trên tay, hẳn có một cảm giác kì quái mà từ trước đến nay chưa bao giờ thấy.

Lúc này, hẳn như đang chìm đắm trong một ánh sáng ấm áp nhất, vận người bẻ cổ một cách thoải mái, khiến hẳn không cưỡng lại được mà nhắm mắt lại tận hưởng, không thèm nói tiếng nào.

Nhìn thấy Lý Dương nhắm nghiền mắt, Hắc Điền Tiểu Lâm có chút sửng sốt, sự phẫn nộ ngay lập tức càng hiện rõ trên nét mặt.

Lý Dương nhắm mắt lại cùng hẳn đối kiếm, điều này khiến hẳn không thể nào thuận mắt cho được, khiến cho Hắc Điền Tiểu Lâm càng thêm phẫn nộ, thiếu chút nữa là phát điên lên.

Nhìn thấy Lý Dương như vậy, khán giả phía dưới cũng ngẩn người.

Những chuyên gia Trung Quốc như Hoàng lão và Chu lão cũng không tránh khỏi lo lắng, đây chính là trận tỉ thí giữa hai thứ vũ khí sắc bén, chỉ cần một chút không cẩn thận, có thể sẽ gây thương tích đến cả người.

Những chuyên gia đến từ các nước khác trong lòng lại đều có chung một suy nghĩ: phải chăng Lý Dương quá tự cao tự đại, lúc như thế này mà còn dám nhắm mắt?

Lương lão và Khổng lão cũng hơi sửng sốt, không hiểu.

Ngược lại, Khổng Huyền lại cười đầy ẩn ý, giống như châm chọc Lý Dương không biết tự lượng sức mình.

Trước ti vi, rất nhiều khán giả cũng không thể hiểu được hành động đó của Lý Dương, có những người cùng người thân tranh luận, thậm chí đoán xem kết quả sẽ như thế nào?

Nhắm mắt lại, hẳn tựa hồ như không nghe thấy bất kì một âm thanh nào từ bên ngoài, dường như trong không gian của trời đất, chỉ tồn tại một mình hẳn, hoặc cũng có thể nói, chỉ còn lại mình hẳn với thanh kiếm, ngoài ra không còn vật gì khác bên cạnh nữa cả.

Cái trạng thái đó khiến cho hẳn bị mê hoặc, vô cùng thích thú.

Nhưng cũng không mất quá nhiều thời gian chìm đắm trong cái trạng thái mê hoặc ấy, hẳn đột nhiên đi đến một nơi trắng xóa trên thế giới này, tất cả mọi vật trên thế giới đó, hẳn hoàn toàn có thể nhìn thấu.

Nhìn tất cả xung quanh, hẳn thấy đôi chút kinh ngạc nhưng lại không lấy gì làm xa lạ.

Giữa thân đao, không biết có phải là bởi vì nguyên nhân thường xuyên sử dụng hay không, đã có vết mẻ, vết mẻ này rất nhẹ, mắt thường mà nhìn không thấy, là ở dưới tấm hình lập thể hiển hiện ra.

Vị trí vết mẻ trên thân đao, là điểm yếu của cây đao này, đừng nói Trảm Lô kiếm, đối thành kiếm bình thường, chỉ cần chém trúng cái chỗ này, đều có thể tạo thành hư tổn nhất định.

Tổng hợp lại tất cả, Lý Dương mới tin tưởng, Trảm Lô kiếm đủ sắc bén, đối phương lại có khuyết điểm, không lợi dụng cơ hội này đả kích đối phương một lần, thì phải là quá lương thiện.

Vừa rồi, khi Lý Dương giơ kiếm ra, hình ảnh lập thể luôn luôn mở, Hắc Điền Tiểu Lâm kia chạy băng băng rất nhanh nhưng ở dưới hình ảnh lập thể thì chính là động tác chậm, Lý Dương chuẩn xác dùng Trảm Lô kiếm nhắm vào chỗ điểm yếu đó của đao Muramasa.

Lúc sau, mọi người đã thấy kết quả cuối cùng.

Hành động của Lý Dương từ trước đến nay, người khác đều không dám mạo phạm, những người Nhật Bản đó nhiều lần khiêu khích, Lý Dương nếu không có cách đáp lại, không chỉ là mất mặt mình, còn có thể diện quốc gia.

Trong tình huống này, hắn mới chủ động đưa ra đối sách, giáo huấn đối phương một bài học.

Kết quả cũng trong sự khống chế của Lý Dương, đặc điểm lớn nhất của Trảm Lô kiếm là hoàn mỹ, người Nhật Bản cũng nhận được sự giáo huấn đầy đủ.

Đối với sự giải thích của Lý Dương, các chuyên gia dưới đài dần dần đều chấp nhận.

Đối thành bọn họ, có đem xuyên qua thép dày mười phân, cũng sẽ đáng để tin như vậy, tông sư không hổ là tông sư, quả nhiên tuyệt đỉnh đại sư cũng không thể so sánh được.

Tuyệt đỉnh đại sư, cho dù tài nghệ có cao nhường nào, so sánh cùng tông Sư vẫn là chênh lệch quá lớn.

Đương nhiên, những chuyên gia này căn bản không biết Lý Dương đang nói dối bọn họ, nếu biết chắc chắn sẽ không nghĩ như vậy.

Lý Dương đứng ở trước đài triển lãm bảo bối, Triệu Vinh đưa lên cái rương thứ ba, hắn không muốn lãng phí không chút thời gian nào, vừa rồi Lâm Lang đã nhỏ giọng thúc giục hắn, bảo hắn tiến hành nhanh lên.

Đặt cái rương này trên đài triển lãm, Lý Dương lại nhìn nhìn dưới đài, lần này hắn nhìn chính là hàng ghế người Nhật Bản.

Đây cũng là lần đầu Lý Dương chủ động nhìn sang ghế người Nhật Bản bên kia, trên mặt thản nhiên tươi cười.

Tam Tinh Kết Y đang ngẩng đầu, nhìn thấy Lý Dương liền không thềm để ý chút nào, lửa giận trong lòng hắn lại trào lên.

Lý Dương tươi cười, hiện tại có thể nói là hắn ghét nhất bị nhìn thấy nụ cười của Lý Dương.

- Coi như Trảm Lô kiếm chém đứt đao Muramasa, vậy cũng không thể chứng minh nó chính là kiếm sắc bén nhất thiên hạ, đệ nhất thần khí Thảo Thế kiếm của đại Nhật Bản chúng ta mới là kiếm sắc bén nhất, chờ ngày nào đó chúng ta đem ra món thần khí này, cũng có thể đem Trảm Lô kiếm của người chém thành hai nửa!

Tam Tinh Kết Y đột nhiên lại kêu một tiếng, nhưng lời này của hắn làm cho người ta có cảm giác bất lực. Thật giống như đánh nhau đánh không lại người ta, nói ta phải đi về tìm viện binh, hơn nữa Tam Tinh Kết Y đưa cứu binh đến, cũng là đồ vật vốn đã thất truyền thật lâu.

830. Chương 825: Chân Tướng Thiên Tùng Vân Kiếm

Thảo Ung kiếm, Tam Tinh Kết Y nói đến thanh kiếm này.

Lý Dương hơi ngẩn ra. Khóe miệng lại cười cười, mà ở Bắc Kinh xa xôi, Hà Kiệt đang ôm bụng cười ha ha, cười sắp vỡ bụng.

Thanh kiếm được btyk khoác lác nhắc đến này, lúc này đang ở trong tay Lý Dương, thanh kiếm này thế nào Hà Kiệt có thể hiểu, đừng nói để cho nó đi so sánh với Trảm Lô kiếm, ngay cả chống lại Ngự Trường Kiếm, nó cũng thua.

Một thanh kiếm như vậy, Tam Tỉnh Kết Y còn dám nói có thể chặt Trảm Lô kiếm ra thành hai nửa, thật sự là trăng tráo.

Lưu Cương cũng cười, chính là trên mặt Triệu Vinh bọn hắn đều lộ ra vẻ tươi cười.

Bọn họ cũng đều biết Thiên Tùng Vân kiếm đang tồn tại, Tam Tỉnh Kết Y nói cái thần khí hoàn hảo nào khác thì không biết, thế nhưng nói đến cái này, thật không may cho hắn, chẳng trách gần nhất hắn luôn không may mắn.

Chung quanh, các chuyên gia đều nhìn lại phía chuyên gia Nhật Bản bên này, trong mắt rất nhiều người mang theo sự cười nhạo và thương hại, có rất ít người đồng cảm với người Nhật Bản.

Tất cả mọi người đã tận mắt chứng kiến, vài lần đều là người Nhật Bản chủ động khiêu khích trước, bọn hắn có cái kết cục này, mọi người thấy chính là hợp lý, không ai thích người luôn chủ động khiêu khích.

Thanh Mộc Vị Ương lại nhăn mày, quay đầu lại nhìn nhìn Tam Tỉnh Kết Y, sau đó Tam Tỉnh Kết Y vội vàng cúi đầu. Không dám đối diện cùng Thanh Mộc Vị Ương.

Lúc này camera của đài truyền hình đang ghi hình Tam Tỉnh Kết Y, hoàn toàn ghi lại nhatas cử nhất động của hắn trên TV.

Hắn lúc này càng giống là một vai hề, đặc biệt là dáng vẻ cúi đầu, khiến khán giả TV đều không có một chút thiện cảm với hắn, sau đó còn có rất nhiều người phê phán hành động của hắn.

Tam Tỉnh Khang cũng nhíu mày, cuối cùng lắc đầu, không nói gì.

Các đại biểu chuyên gia Trung Quốc quay đầu lại nhìn thoáng qua, cũng không để ý đến Tam Tỉnh Kết Y. Lúc này đi để ý đến hắn, thật là mất giá trị con người. Người thua không biết hối cải thì căn bản không đáng đi để ý làm gì.

Đến nỗi ngay cả đệ nhất thần khí của Nhật Bản mà hắn nhắc đến. Các chuyên gia Trung Quốc cũng không để ý.

Một món bảo bối thất truyền, có cái gì đáng giá nói, muốn nói bảo bối, Trung Quốc thất truyền càng nhiều, tìm được Hiên Viên vô địch kiếm trở về, toàn bộ thần khí Nhật Bản đều không là gì.

Hoàng lão, Chu lão bọn họ cũng đã ngồi thẳng người, nhìn thấy cái rương cuối cùng của Lý Dương trên đài triển lãm.

Hai bảo bối lúc trước, Hoàng lão cũng đã đoán được, nhưng một món cuối cùng này thì ông ta lại không đoán ra, trong các bảo bối mà Lý Dương triển lãm, có thể được xưng thần khí chân chính cũng chỉ có hai thanh thần kiếm.

Ngoài ra, bọn họ cũng không nghe nói qua.

Nhưng thấy vẻ bề ngoài của cái rương Lý Dương cầm, rõ ràng lại là một bảo bối thuộc hàng vũ khí, không phải đao chính là kiếm, chẳng lẽ bên trong thập đại thần binh, Lý Dương lại lấy đi một món đồ, là món thần binh mọi người cũng không biết?

Các chuyên gia trogn nước cũng suy đoán, các chuyên gia nước ngoài cũng suy đoán.

Bảo bối của Lý Dương bọn hắn đang vô cùng thần phục, lúc trước có lẽ còn có người coi khinh Lý Dương, cho là hắn quá trẻ tuổi, chính là may mắn mới có chút danh tiếng.

Lúc này loại suy nghĩ này đã rất ít. Chỉ dựa vào vận may, không thể nào có được nhiều bảo vật thần kỳ đến như vậy, bảo bối như vậy đều là có thể thấy nhưng không thể có, không có nhân lực tốt, không có thực lực, căn bản sẽ không phát hiện ra.

- Lão Lương, ông cùng Hà gia quan hệ tốt nhất, cũng sớm quen biết chàng thanh niên này nhất, ông nói xem, đây sẽ là cái gì?

Hàng ghế Đông Nam Á, Sở Tính lão nhân hỏi Lương lão một câu, con gái Khổng lão cũng xoay đầu lại. Nhìn Lương lão.

Lương lão sững sốt, sau đó bất đắc dĩ lắc đầu:

- Tôi và Hà lão cũng nhiều năm chưa liên hệ rồi, nếu không phải lần này đại thọ ông ấy, tôi cũng sẽ không qua. Đến nỗi, Lý Dương, tôi cũng chỉ quen cậu ta sớm hơn các ông một ngày, càng không có giao tình gì. Bảo bối của cậu ta là cái gì, tôi cũng không thể nào biết được!

- Chàng thanh niên này, luôn làm cho người ta giật mình. Chúng ta cứ mỗi mắt mong chờ đi!

Sở Tính lão nhân gật gật đầu, cảm thán nói một câu, Lương lão nói cũng là lời nói thật, hiểu biết về Lý Dương. Lương lão so sánh với bọn họ cũng là bên tám lạng người nửa cân, có thể còn không bằng Khổng lão.

Khổng lão muốn lấy về bảo bối gia truyền nhà mình, ít nhất cũng phải có hiểu biết nhất định về Lý Dương.

Camera truyền hình nhắm ngay lên đài triển lãm, Lý Dương chậm rãi lấy bảo bối bên trong ra.

Cũng có không ít người dự đoán, xem lần này Lý Dương lại mang đến cho bọn họ niềm vui là cái gì, Lý Dương đã triển lãm ba bảo bối, khiến rất nhiều người đều thỏa mãn, đặc biệt Trại Lô kiểm quyết đấu cùng đạo Muramasa, càng làm cho những người trẻ tuổi kia thích.

Lại là một thanh kiếm.

Lý Dương lấy Bảo bối ra, cơ hồ trong lòng toàn bộ chuyên gia đều có một ý niệm như vậy trong đầu, Lý Dương lấy ra nữa chứng thật là một thanh kiếm dài, kiếm này cũng có vỏ kiếm. Vỏ kiếm là mới được làm lại.

Nhưng thanh kiếm này, lại có chút kỳ quái, không giống thanh Trại Lô vừa rồi, rốt cuộc là kiếm gì, rất nhiều chuyên gia cũng đều không nhìn ra.

Đừng nói bọn họ, chính là Hoàng lão và Chu lão của đoàn chuyên gia Trung Quốc, cũng đều cau mày tự hỏi, so sánh trong trí nhớ thần kiếm này có thể tương đồng với thanh kiếm nào.

Thanh Mộc Vị Ương nhìn thấy kiếm đem, ánh mắt càng trừng càng lớn. Vội vàng đứng lên.

Gia tộc Thanh Mộc là gia tộc có tiếng trong giới sưu tầm Nhật Bản cất chứa giới vọng tộc, nhưng có một vài người trong giới sưu tầm Nhật Bản không biết, trước kia thật lâu gia tộc bọn họ liền phải chấp hành một nhiệm vụ bí mật, nhiệm vụ này chính là tìm kiếm một trong tam đại thần khí của Nhật Bản - Thiên Tùng Vân kiếm.

Về thanh thần kiếm thất truyền này, người trong gia tộc Thanh Mộc có thể nói là hiểu rõ nhất.

Ở chiến tranh thế giới II, bác của Thanh Mộc Vị Ương - Thanh Mộc Long đã điều tra ra Thiên Tùng Vân kiếm, thiếu chút nữa mang trở về được, đáng tiếc trên đường trở về hấn lại bị quân nhân Trung Quốc bắt được, cuối cùng chết ở Trung Quốc.

Mà theo tin tức hấn điều tra, cũng không thể truyền thanh kiếm trở về.

Sau đó, người trong gia tộc Thanh Mộc một lần nữa điều tra, cuối cùng xác định mục tiêu ở Tây Tạng, đáng tiếc Tây Tạng thật sự quá lớn, Thanh Mộc Vị Ương đã đi Tây Tạng vài chuyến, cuối cùng đều không có thu hoạch được gì.

Mặc dù không có kết quả, nhưng hiểu biết của gia tộc Thanh Mộc về Thiên Tùng Vân kiếm cũng sâu nhất, lúc này vừa nhìn thấy chuỗi kiếm thanh kiếm này, hấn liền phát hiện ra nó giống hình ảnh được lưu lại trong gia tộc như đúc.

Thanh Mộc Vị Ương, cũng là người đầu tiên, duy nhất trong hội trường vừa nhìn liền nhận ra thanh kiếm này.

Lý Dương còn chưa rút kiếm ra khỏi vỏ, Thanh Mộc Vị Ương đã thở dồn dập, ánh mắt gắt gao nhìn vào trường kiếm trên tay Lý Dương, bộ dáng của hấn, khiến không ít chuyên gia Nhật Bản chung quanh đều cảm thấy thực kinh ngạc.

Thanh Mộc Vị Ương là một người lớn tuổi nhất trong bọn họ. Cũng là chuyên gia rất có thanh danh ở Nhật Bản, ai cũng không hấn như thế là thất thố quá mức.

Chứng kiến bộ dạng của Thanh Mộc Vị Ương, Lâm Lang lập tức thấy đau đầu, vội vàng bước nhanh tới.

Bên Nhật Bản không thể ổn định một lát, Lý Dương vừa đem bảo bối thứ ba ra, phía Nhật Bản lại có người đứng lên, sau đó hàng ghế của chuyên gia Nhật Bản có động tĩnh gì cũng khiến Lâm Lang phải suy nghĩ.

- Thanh Mộc tiên sinh, ngài làm sao vậy?

Lâm Lang tới gần, nhẹ giọng hỏi một câu, lần này hấn muốn chủ động một chút, tốt nhất đừng xuất hiện chuyện như Hắc Điền Tiểu Lâm vừa rồi, lực ảnh hưởng của Thanh Mộc Vị Ương, Hắc Tiểu Lâm không thể so sánh, nếu là hấn có động tĩnh gì, khẳng định không phải là chuyện nhỏ.

- Lâm tiên sinh, ngài không cần lo lắng cho tôi, tôi không sao, Lý tiên sinh, tôi muốn hỏi ngài, bảo bối này, có phải đến từ Nhật Bản hay không? .

Thanh Mộc Vị Ương lắc đầu với Lâm Lang, lại đột nhiên hỏi với lên trên đài, hỏi Lý Dương, rất nhiều chuyên gia đang nghị luận đều ngừng lại, sôi nổi quay đầu lại nhìn hàng ghế chuyên gia Nhật Bản bên này.

Người phụ trách đài truyền hình sung sướng kêu lên một tiếng, những người Nhật Bản này thật là đáng yêu, hấn cần cái gì họ sẽ làm vậy, đến đây đi, đến đây đi, làm càng rùm beng càng tốt.

- Thanh Mộc tiên sinh, thật ngại, bảo bối này là tôi tìm được ở Trung Quốc, trước đó bị thất truyền mấy trăm năm! . .

Lý Dương mỉm cười, không trả lời thẳng câu hỏi của Thanh Mộc Vị Ương, nhưng hấn lại miêu tả một sự kiện thực về đồ vật này, là phát hiện ra ở Trung Quốc.

Rất nhiều chuyên gia cũng kỳ quái nhìn Thanh Mộc Vị Ương, đặc biệt là những người quen biết hấn, không biết vì sao Thanh Mộc Vị Ương lại thất thố như vậy.

Ở trong mắt rất nhiều người, Thanh Mộc Vị Ương có thể luôn luôn là người thân thể cao ngất, người luôn bình tĩnh. Cũng là trụ cột trong đoàn chuyên gia Nhật Bản lần này.

Thanh Mộc Vị Ương thở sâu, không để ý ánh mắt của người chung quanh, lại nói:

- Lý tiên sinh, ngài có thể rút thanh kiếm này ra hay không?

Dáng vẻ của hấn hiện tại khiến cho các chuyên gia chung quanh càng thêm kì quái, ngay cả chính Lâm Lang cũng nhìn hấn nghi hoặc, Lý Dương tới tham gia hoạt động, nhất định là sẽ rút thanh kiếm ra cho mọi người thưởng thức và xem xét, việc này không cần hấn hỏi cũng sẽ là như vậy.

Huống chi, tất cả mọi người liếc mắt một cái có thể nhìn ra vỏ thanh kiếm này cũng là mới, Lý Dương sẽ không triền lãm trước mọi người một cái vỏ kiếm mới tinh.

- Không vấn đề! . .

Lý Dương mỉm cười, chậm rãi rút ra trường kiếm bên trong vỏ ra, thân kiếm vừa lộ ra, lại biểu hiện ra một tầng sương mù, nhìn thấy tầng sương mù này, thân thể Thanh Mộc Vị Ương chậm chậm run run lên.

- Sương mù, đây là thật sao?

- Có thể tự tỏa ra sương mù. Đây là kiếm gì vậy?

- Henry, anh hiểu biết văn hóa Trung Quốc sâu nhất, anh có biết đây là kiếm gì không?

Đông đảo các chuyên gia nhỏ giọng trao đổi. Thanh kiếm này vừa rút ra lại khiến cho tất cả mọi người giật mình, hai thanh kiếm trước đều có đặc thù của mình, nhưng cái chuôi bên ngoài thượng cũng không tầm thường, lúc này còn có người nghĩ. Một món bảo bối cuối cùng của Lý Dương này quả nhiên không để mọi người thất vọng.

- Hoàng lão, đây là kiếm gì, không phải là Hiên Viên kiếm chứ?

Chu lão chau mày lên, hần suy nghĩ mãi không ra, cũng không còn nghĩ ra thần kiếm nào trong truyền thuyết của Trung Quốc có đặc điểm như vậy.

- Không phải Hiên Viên kiếm. Tôi thấy như là Thừa Ảnh?

Liễu lão gật đầu, Thừa Ảnh cũng là một trong thập đại thần kiếm của Trung Quốc, là kiếm cổ rất tốt, đúc từ đời nhà Thương. Trong truyền thuyết, Thừa Ảnh chỉ thấy chuôi kiếm không thấy thân kiếm, có thể ẩn thân kiếm.

Lúc này, kiếm cổ mà Liễu lão có thể nghĩ đến, có thể so sánh với thanh kiếm này, tựa hồ cũng chỉ có Thừa Ảnh.

Chân mày Chu lão nhảy lên, không đồng ý, cũng không phản đối, nhưng trong lòng ông ta cũng kiên quyết không đồng ý với Liễu lão.

- Không đúng, đây không phải là kiếm của chúng ta, chẳng lẽ là nó?

Hoàng lão đột nhiên kêu một tiếng, ánh mắt tròng tròn xoe, quay đầu lại nhìn chăm chăm vào Thanh Mộc Vị Ương, cả người Thanh Mộc Vị Ương đang ngày một run hơn!

831. Chương 826: Ăn Miếng Trả Miếng

Lúc này cả người Thanh Mộc Vị Ương run lên, mặt cũng đỏ bừng.

Nhìn bộ dạng của hần, Hoàng Lão lại quay sang nhìn thanh trường kiếm trên tay Lý Dương, mắt tròng to, ông ta có thể xác định được lai lịch của thanh kiếm này rồi.

Hoàng Lão ngồi xuống lại, nét mặt càng lộ vẻ kích động.

Chu Lão, Liễu Lão và cả Bạch Minh vẫn chưa hiểu sự tình, mấy người bọn họ nhìn về phía Hoàng Lão và Thanh Mộc Vị Ương, cho đến lúc này họ vẫn chưa đoán được rốt cuộc đây là thanh kiếm gì.

- Không phải kiếm trong nước đâu!

Chu Lão đột nhiên nhớ tới câu nói lúc nãy của Hoàng Lão, hần không chau mày nữa mà ngẩng đầu ngạc nhiên, nhìn lên thanh bảo kiếm đang nằm trên đài trưng bày bảo vật kia.

Đột nhiên, trong lòng Chu Lão nhớ đến một cái tên, lúc này mặt của lão cũng đầy vẻ ngạc nhiên.

Sắc mặt của Liễu Lão, Mao Lão cũng dần thay đổi, nhìn về bảo vật trên đài, lại quay sang ngó các chuyên gia Nhật Bản đang có mặt ở đây.

Về phía Thanh Mộc Vị Ương lại càng không cần nói, các chuyên gia còn lại, có cả Hắc Điền Tiểu Lâm và Tam Tinh Khang, sắc mặt lúc này cũng có thay đổi.

-Ừ đúng, chúng ta toàn nghĩ theo lối mòn!

Bạch Minh vỗ mạnh vào đùi một cái, cuối cùng cũng nhớ ra cái tên ấy rồi, xem xét bảo vật cùng với phản ứng của những người Nhật Bản chung quanh, Bạch Minh toét miệng cười hể hả, tỏ vẻ vô cùng phấn khích.

Lúc này, khi Bạch Minh nhìn sang Lý Dương thì vẻ mặt đã khác trước, ánh mắt tràn đầy sự khâm phục và hứng khởi, cả món đồ này mà Lý Dương cũng có được, thế thì còn thứ gì mà hần ta không tìm được nữa chứ?

-Hoàng Lão, Chu Lão các ông nói gì thế?

Tổng Học Dân chau mày, lúc này hần vẫn chưa phản ứng kịp, không có chút đầu mối nào về lai lịch của thanh bảo kiếm thần kì.

- Tổng Lão này, đừng nóng vội, ông sẽ được biết ngay ấy mà!

Chu Lão cười ha hả, lại quay đầu nhìn sang Tam Tinh Kết Y. Quá đã, lâu rồi mới có được cảm giác tuyệt vời như thế này, trong giây phút này dường như tất cả lông mao trên người đều được hanh thông, thoải mái đến mức muốn la lên một tiếng.

Tên Tam Tỉnh Kết Y này nói cái gì là có cái đó.

Chu Lão và Liễu Lão đều đã đoán ra được lai lịch của thanh kiếm này, cũng chính vì đã đoán ra được rồi nên mới tỏ ra ngạc nhiên, kích động đến vậy.

Lúc này, bọn họ lại nhớ đến vẻ bình tĩnh và tự tin của Lý Dương trước đó, đừng nói trên tay hắn không có Ngọc tỷ truyền quốc, cho dù Ngọc tỷ truyền quốc trên tay Tam Tỉnh Khang là thật đi chăng nữa, Lý Dương cũng chẳng có gì phải lo, món bảo vật này trên tay Lý Dương, đến lúc này kẻ nên lo sợ chính là bọn người Nhật kia.

-Bạch Lão sư chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Lúc này cả Lý Xán và Liễu Tuấn đều rất mơ hồ, dù sao thì hai người bọn họ tuổi đời còn non trẻ, sao có thể nhìn ra được lai lịch của thanh bảo kiếm.

Bạch Minh quay đầu lại, cười một tiếng, nói:

-Hihi, sau này cứ đi theo học hỏi lão đại của hai đứa, ta đảm bảo tương lai hai đứa sẽ không thua kém gì tụi ta đâu.

Lý Xán sờ sờ đầu, lần này thì lại càng mơ hồ, khó hiểu hơn.

Ý gì đây, họ hỏi về đồ vật, sao Bạch Minh lại nói về bọn họ chứ, ai chẳng biết đi theo Lão Đại học hỏi sẽ có nhiều lợi ích, điều này vốn dĩ đâu cần Bạch Minh nói ra.

Còn nữa, Bạch Minh hình như hứng khởi quá đà rồi, khi Trạm Lô Kiếm chém đứt Dao Muramasa, Bạch Minh cũng không hưng phấn như bây giờ.

-Hóa ra là nó!

Sở Tính lão nhân ngồi ở ghế các chuyên gia Đông Nam Á đột nhiên la lên một tiếng, ánh mắt lộ vẻ ngạc nhiên, cuối cùng hắn ta cũng đã nhìn ra lai lịch của thanh kiếm này rồi.

Sau khi kêu lên một tiếng, hắn lại quay người sang nhìn Thanh Mộc Vị Ương, lần này hắn đã hiểu tại sao Thanh Mộc Vị Ương lại kích động đến thế. Dù là hắn cũng không ngờ tới thanh thần khí này lại có thể xuất hiện ở đây, mà còn nằm trong tay của Lý Dương nữa.

- Sở Lão, đây rốt cuộc là kiếm gì vậy?

Lương Lão vội vàng hỏi một câu, bản thân lão không thích sưu tầm binh khí, hiểu biết về binh khí cổ lại càng ít. Thanh kiếm này, dù có vất nát óc, lão cũng không nghĩ ra được.

Cha con Khổng Lão bên cạnh cũng đang nhìn Sở Tính Lão nhân.

-Kì thật lúc này đã có người nhắc qua thanh kiếm này rồi, cậu thanh niên Nhật kia không phải đã nói Nhật Bản còn có một thần khí xứng tầm với Trạm Lô Kiếm sao, đó chính là thanh kiếm này.

Sở Lão mỉm cười, nói thế nào thì lão cũng là Hoa kiều Trung Quốc, đương nhiên là ủng hộ Lý Dương rồi.

-Có thể sánh ngang với Trạm Lô Kiếm?

Lương Lão, Khổng Lão đều chau mày, đột nhiên hai người bọn họ sững người ra, bọn họ đã nhớ lại lời nói lúc này của Tam Tỉnh Kết Y, sắc mặt của họ cũng thay đổi như Sở Lão.

Trong số các chuyên gia có mặt ở đây, người nhìn ra được không ít, lúc đầu, suy nghĩ của mọi người đều rơi vào lối mòn, chỉ nghĩ đến phương diện lịch sử Trung Quốc mà lại không nghĩ về những thứ khác, cho nên mới nghĩ không ra lai lịch của món thần khí này.

Nhưng khi trí óc đã minh mẫn trở lại, lại nghe thêm lời nói của những người khác, những người này cũng dần dần nhận ra lai lịch của thanh bảo kiếm, dù gì thì họ cũng là những người ưu tú trong giới giám định bảo vật trên thế giới, phần lớn đều là những chuyên gia xuất sắc.

Những người đã nhận ra được lai lịch của thần khí, về mặt lúc này của họ đều giống với Sở Lão.

Đồng thời, sắc mặt của họ cũng lộ vẻ kì lạ, hiện nay mỗi người bọn họ đều nhớ lại lời nói lúc nãy của Tam Tinh Kết Y.

Thanh kiếm mà hắn nói tới đã xuất hiện rồi, nhưng lại không nằm trong tay của hắn mà rơi vào tay đối thủ, đây quả là điều mĩ mai lớn.

Thiên Tùng Vân Kiếm, cũng chính là Thảo Ung Kiếm mà Tam Tinh Kết Y nhắc đến, hiện nay đã xuất hiện trước mặt mọi người.

Hiện nay trước màn hình Ti Vi cũng có không ít người đang đoán già đoán non, đoán xem thanh kiếm này rốt cuộc có lai lịch gì. Từ vẻ ngoài cho thấy thanh kiếm này còn đẹp hơn, thần kì hơn cả Ngư Trường kiếm và Trảm Lô Kiếm trước đó.

Làn sương trắng bao quanh thân kiếm khiến cho mọi người rất hứng thú, nhiều người đều đang đoán điều gì đã tạo nên hiện tượng kì lạ này.

Người của Thanh Mộc Vị Ương không còn run nữa nhưng lại càng lộ vẻ kích động.

Lúc này, Lâm Lang ở bên cạnh cũng há to mồm, ngẩng người nhìn lên trên đài.

Bây giờ Lâm Lang cũng đã nghĩ ra lai lịch của thanh kiếm, hắn cũng giống như mọi người, làm thế nào cũng không ngờ được thanh kiếm lại xuất hiện ở đây, càng không tài nào đoán ra nó lại nằm trong tay của Lý Dương, là bảo vật cuối cùng mà Lý Dương đem ra trưng bày.

-Haha, quả không hổ danh là Lý Dương, có thể đem đến niềm vui bất ngờ cho chúng ta!

Hoàng Lão đột nhiên cười lớn một tiếng, lúc đầu khi ngọc tỷ truyền quốc xuất hiện thì bọn họ đã bàn tán, Lý Dương có khi nào sẽ đem đến bảo vật mà họ không biết tới hay không.

Vốn chỉ là đoán mò mà thôi, không ai ngờ lại có thể sớm thành hiện thực đến vậy, lần này lại mang đến cho họ một bất ngờ lớn.

Nhìn thấy các chuyên gia Nhật Bản há hốc mồm kinh ngạc, mỗi chuyên gia Trung Quốc đều có cảm giác hả hê sung sướng.

Trước khi đến Canada, trong lòng của nhiều chuyên gia Trung Quốc đều rất ảm ức. Cuộc tranh luận giữa Trung – Nhật trước đó, những chuyên gia như bọn họ cũng chịu ảnh hưởng rất nhiều.

Đặc biệt là trước đó không có ai bác bỏ tin đồn, khi Tam Tinh Khang khoa trương ngạo mạn, ai cũng muốn tát cho đám quỷ Nhật Bản này một cái bạt tai.

Hôm nay nỗi ảm ức này cuối cùng cũng được giải tỏa, mà còn được thoải mái, hả hê trút giận.

Đầu tiên là ngọc tỷ truyền quốc của Tam Tinh Khang được giám định là đồ giả, tiếp đó Lý Dương lại mang ra ngọc tỷ truyền quốc thật, rồi đến giờ là sự xuất hiện của Thiên Tùng Vân Kiếm, lần này trong lòng mọi người đều vô cùng hả hê, vui sướng.

Nếu như trước đó không có việc Tam Tinh Khang cứ luôn miệng ca ngợi ngọc tỷ truyền quốc thì có lẽ khi Lý Dương lấy ra Thiên Tùng Vân Kiếm, mọi người sẽ không có cảm giác như vậy.

Lý Dương cũng ngậy người ra một lát, hướng về phía đài, nhìn tỉ mỉ hơn một chút, viên kim cương màu vàng to như vậy, độ thuần lại cao như vậy, trong lịch sử, trên toàn thế giới chỉ có Kim Kê Toàn Thạch rồi.

Kim Kê Toàn Thạch có xuất xứ từ Trung Quốc, là viên kim cương lớn nhất từ trước đến nay mà Trung Quốc phát hiện được trong nước, nặng đến 281 cara.

Đầu năm 1936, La Diên Bang một người nông dân của Lý Trang Hương, ở ngoại ô Lâm Nghi tỉnh Sơn Đông trong khi xới đất ở Kim Kê Lĩnh đã đào được một viên kim cương, viên kim cương này rất lớn, màu vàng đỏ, hơn nữa độ trong suốt rất cao. Lúc đó sự việc này đã dẫn đến sự xôn xao, náo động lớn.

Sau đó viên kim cương bị tham quan vùng này cướp đi, năm 1938 Lâm Nghi bị Nhật Bản xâm chiếm, viên kim cương lại bị tướng lãnh Qin Hua đoạt mất, sau đó lại trải qua mấy lần tranh đoạt giữa giới lãnh đạo của Nhật Bản.

Sau khi kháng chiến kết thúc, viên kim cương này lại biệt vô âm tích, có người nói nó đã chìm xuống đáy đại dương, cũng có người nói nó đã bị Thiên hoàng Nhật Bản giấu mất, hơn nữa còn có người đồn rằng, viên kim cương này đã lưu lạc trong dân gian Nhật Bản.

Dù là cách nói nào cũng không được chứng thực, nhưng việc viên kim cương lớn nhất của Trung Quốc biến mất từ đó thì lại là sự thật.

Điều mà Hoàng Lão bọn họ không ngờ tới đó là hôm nay có thể nhìn thấy nó ở đây, hơn nữa nó lại thật sự nằm trong tay người Nhật Bản.

-Hừm, bọn Nhật Bản này đúng là không phải tay vừa, nếu Lý Dương không có Thiên Tùng Vân kiếm và ngọc tỷ truyền quốc trong tay thì lần này chúng ta đúng là ở thế bị động mất rồi!

Hoàng Lão cười nhạt một tiếng, sau khi hết kinh ngạc, lão cũng đã hiểu được dụng ý của bọn Nhật Bản, lần này người Nhật Bản mang đến nhiều bảo vật Trung Quốc như vậy không phải là muốn áp chế chuyên gia Trung Quốc hay sao.

Các chuyên gia khác cũng gật đầu theo, đầu tiên là ngọc tỷ truyền quốc, sau lại đến Kim Kê Toàn Thạch, bọn Nhật Bản này đúng là có mưu đồ xấu.

833. Chương 828: Tôi Không Đánh Giá Cao

Các chuyên gia Nhật Bản cuối cùng đã ngẩng đầu lên, nhưng chỉ có thế mà thôi, không ai trong bọn họ nhìn về phía các chuyên gia Trung Quốc, ngay cả Tam Tinh Kết Y cũng như vậy.

Giống như Hoàng Lão đã nói, may là họ còn có Lý Dương, trong tay Lý Dương không chỉ có ngọc tỷ truyền quốc, còn có thần khí Nhật Bản là Thiên Tùng Vân kiếm, đã đã kích được khí thể kiêu căng, ngạo mạn của bọn Nhật Bản.

Nếu như không, người âm ức hậm hực lúc này sẽ là bọn họ, đặc biệt là kẻ tiểu nhân như San Jing Jie Yi, không biết đầu sẽ ngẩng cao bao nhiêu, nói những câu châm biếm, mỉa mai gì.

Thanh Mộc Vị Ương đã giới thiệu ngắn gọn về Kim Kê Toàn Thạch, tiếp theo lại đem ra trưng bày món bảo vật thứ hai của hắn.

Đây là một pho tượng Nhật Bản mạ vàng đồng, pho tượng này có hình quan âm, ngồi khoanh chân, tay trái nắm trước ngực, bàn tay phải giơ ra ngón trở đặt lên tay trái.

Dưới pho tượng là đài hoa sen, trên pháp đài còn có họa tiết và văn tự, chữ khắc trên đó là chữ Nhật Bản, trông có vẻ cổ xưa.

Pho tượng cao hơn 30 cm, tạo hình quan âm sống động như thật, là tạo hình tượng Phật điển hình của Nhật Bản. Từ chữ khắc trên đó có thể thấy đây là pho tượng thời Muromachi (thời Thất Đinh) của Nhật Bản, cách đây cũng đã năm sáu trăm năm rồi.

Pho tượng Phật thời Muromachi hoàn chỉnh, chế tác tuyệt đẹp như thế, hiện nay ở Nhật Bản cũng không nhiều, là món đồ tinh xảo quý hiếm, khó mà thấy được.

Giá trị của pho tượng Phật này thật ra không thể sánh được với Kim Kê Toàn Thạch lúc này, nhưng cũng không kém cạnh gì, tượng Phật ở Nhật Bản không thiếu, nhưng tinh xảo, đẹp mắt lại không nhiều, pho tượng trước mắt này là đồ tinh xảo nhất trong các món đồ tinh xảo.

Tượng Phật vừa xuất hiện, nhiều chuyên gia phía dưới đã gật đầu tán thưởng.

Tượng Phật rất phổ biến ở nhiều quốc gia, tượng Phật có thể thấy ở các nước trên thế giới, nhiều chuyên gia cũng có nghiên cứu về tượng Phật, Phật giáo Nhật Bản rất phát triển, tượng Phật cùng với Phật khí của Nhật Bản cũng có tiếng tăm nhất định trên toàn thế giới.

Các chuyên gia Nhật Bản đang xì xầm bàn tán, trên mặt của họ cuối cùng cũng đã nở nụ cười.

Đây là một quốc bảo Nhật Bản rất có tính đại diện, đẹp đẽ tinh xảo, khi nhìn thấy pho tượng Phật này, một vài chuyên gia theo đạo Phật còn tỏ ra hết sức tôn kính.

Một ông lão hơn 70 tuổi ngồi hàng đầu tiên bên đại diện của chuyên gia nước Mỹ khẽ chau mày, sau đó cứ luôn chăm chú nhìn về màn hình, không nói lời nào.

-Người Nhật Bản chẳng ra gì cả, nhưng bọn họ quả thật là có đồ tốt, món đồ này không tệ chút nào.

Bạch Minh nhỏ tiếng nói chuyện với Mao Lão ngồi kế bên, không bàn đến những thứ khác, chỉ với thân phận một người nghệ nhân mà nói, pho tượng Phật này có rất nhiều chỗ đáng khen ngợi, quả thật là một món đồ tinh xảo hiếm có.

Mao Lão gật đầu nói:

-Đúng vậy, hoạt động lần này chắc sẽ có thể nhìn thấy nhiều bảo vật nổi tiếng của các nước trên thế giới.

Nói đến đây, Mao Lão lại liếc mắt nhìn xung quanh một lượt, trong đại hội giao lưu tác phẩm nghệ thuật thế giới lần thứ nhất này, các chuyên gia đến tham dự đều có tiếng tăm nhất định, chuyên gia các nước cũng ra hết sức để tranh tài, các bảo vật mang tính đại diện được đem đến nhất định không ít, tuyệt đối có thể khiến nhiều người mở mang tầm mắt.

-Lý Dương, cậu thấy thế nào?

Hoàng Lão quay đầu lại, nhỏ tiếng hỏi Lý Dương một câu, sau khi bước xuống khỏi đài, Lý Dương đã ngồi lại bên cạnh Vương Giai Giai. Có thể nói nhiệm vụ hôm nay của hắn đã thành công mỹ mãn.

Lý Dương vẫn mỉm cười, hắn không hiểu biết lắm về tượng Phật của Nhật Bản, nên dứt khoát phóng ra năng lượng đặc biệt, bao trùm lấy tượng Phật, trực tiếp dùng năng lượng đặc biệt để tiến hành giám định.

Năng lượng đặc biệt vừa mới được triển khai thì nụ cười trên môi Lý Dương đã tan biến, dưới hình ảnh lập thể, vòng sáng nhàn nhạt bao xung quanh tượng Phật rất chói mắt.

Một vòng sáng màu vàng nhạt, thời gian đại diện không quá 60 năm.

Không chỉ như vậy, toàn bức tượng Phật cũng không phải là một bức tượng hoàn chỉnh, mà là do mười mấy bộ phận nhỏ, không giống nhau tạo thành, có điều vết nối giữa mỗi bộ phận lại được làm rất hoàn hảo.

Tất cả những nguyên vật liệu để gắn kết pho tượng Phật không hoàn chỉnh lại với nhau là những nguyên liệu hóa học mà từ trước tới giờ Lý Dương chưa từng nhìn thấy, nó không những có thể khiến cho hai khối đồng gắn chặt lại với nhau, cả vết nối cũng hoàn toàn bị dấu mất. Cho dù có dùng kính lúp bạn cũng không nhìn ra bất cứ sơ hở gì.

Thấy sắc mặt Lý Dương có chút không tốt, Hoàng Lão lại vặn hỏi:

-Lý Dương này, cậu làm sao thế?

-Không, không có gì, tôi không thích pho tượng Phật này!

Lý Dương khẽ lắc đầu, lời nói của Lý Dương không chỉ khiến Hoàng Lão ngớ người ra, mà ngay cả Chu Lão, Liêu Lão bọn họ cũng đều quay đầu lại, ngạc nhiên nhìn về phía Lý Dương.

Không thích lắm, hàm ý đằng sau của câu nói này, mọi người đều rõ, Lý Dương cho rằng đây là đồ giả, không phải đồ thật.

-Không thể nào, tôi thấy tốt lắm mà?

Tổng Học Dân nhướng nhướng mày, hẳn ta không có hứng thú gì với vũ khí, nhưng đối với tượng Phật cũng có chút nghiên cứu, quan hệ giữa Nhật Bản và Đài Loan không căng thẳng như với Trung Quốc, Tổng Học Dân cũng nhiều lần đến Nhật, trong nhà còn sưu tầm vài món Phật khí của Nhật Bản.

Đối với Tổng Học Dân mà nói đây là món quốc bảo vô cùng hoàn chỉnh cũng vô cùng hiếm có.

-Ông Thanh Mộc đã mang đến một viên kim cương, một pho tượng Phật, mời các chuyên gia cùng thưởng thức, giám định!

Không đợi Lý Dương trả lời, người chủ trì đã đứng ra, bây giờ cũng đã trễ rồi, hẳn chẳng lải nhải dông dài làm gì, trực tiếp để mọi người tiến hành giám định. Hai món bảo vật này giám định xong thì buổi hoạt động sáng nay cũng sẽ kết thúc.

Một loạt sự việc trong sáng hôm nay đã khảo nghiệm sức chịu đựng của hẳn.

“Xoẹt, xoẹt!”

Đèn đỏ không ngừng sáng lên, Lý Dương do dự chốc lát, cuối cùng nhấn nút đỏ trước, tiếp đó lại dứt khoát nhấn vào đèn đen.

Vào giờ phút này, màu đen rõ ràng độc đáo, chói mắt biết bao.

Bên Lý Dương xuất hiện màu đen, kết quả giám định tượng Phật trên màn hình cũng xuất hiện rồi, rất nhiều chuyên gia đều nhìn về phía các chuyên gia Trung Quốc. Hôm nay không phải chưa từng xuất hiện đèn đen, nhưng chỉ xuất hiện có một đèn đen duy nhất thì là lần đầu tiên.

Điều này chứng minh, ý kiến của chuyên gia này với mọi người không giống nhau, cho rằng đây là pho tượng Phật giả.

-Lại là người!

Tam Tỉnh Kết Y quay đầu lại, hung hăng trừng mắt nhìn Lý Dương. Sắc mặt của các chuyên gia Nhật Bản khác cũng không được tốt, hình như hôm nay Lý Dương có ý đối đầu với bọn họ thì phải.

Đương nhiên đây chỉ là ý nghĩ riêng của bọn họ, người của nhiều nước khác không hề nghĩ như thế. Dù gì thì hôm nay Nhật Bản cũng nhiều lần chủ động khiêu khích các chuyên gia Trung Quốc, hành vi của bọn chúng, mọi người đều thấy.

Lý Dương ấn đèn đen, các chuyên gia Trung Quốc khác lúc này cũng tỏ ra do dự đôi chút, tất cả lại nhìn về phía đài triển lãm bảo vật.

Bọn họ vô cùng tin tưởng Lý Dương, cũng rất khâm phục thực lực của Lý Dương, nhưng cho dù có nhìn thế nào, bọn họ cũng không nhìn ra bảo vật này giả ở chỗ nào.

Thậm chí không nhìn ra có điểm nào để người ta nghi ngờ.

-Tôi tin Lý lão đệ

Bạch Minh cắn răng, trực tiếp nhấn vào nút đen, cái đèn đen thứ hai sáng lên.

Bạch Minh sau khi nhấn nút xong lại toét miệng cười, hẳn tin tưởng Lý Dương hơn cả bản thân mình, hẳn tin rằng Lý Dương không nhìn lầm, bản thân hẳn bị che mắt, không nhìn ra được đây là đồ giả.

Trên thực tế cho tới giờ phút này hẳn vẫn không nhìn ra nó giả ở chỗ nào.

Mao Lão, Vương Cương ấn đèn đen theo, bọn họ giống với Bạch Minh, tin tưởng Lý Dương hơn chính mình, cũng tức là nói, họ tin rằng Lý Dương không nhìn lầm, đơn giản chỉ là chọn theo lựa chọn của Lý Dương.

Nghiêm khắc mà nói, bọn họ đã bị che mắt trước món bảo bối này.

-Tôi vẫn kiên trì với cách nhìn của chính mình!

Tổng Học Dân thở dài một tiếng, nhấn xuống nút đỏ.

-Lý Dương, tôi cảm thấy cậu đúng, nhưng lần này tôi phải tin vào cái nhìn của mình trước!...

Hoàng Lão do dự một lát, cuối cùng nhỏ giọng nói, cũng ấn vào nút đỏ.

Lúc này Chu Lão, Liêu Lão càng tỏ vẻ mâu thuẫn, một mặt bọn họ tin tưởng Lý Dương, mặt khác họ lại kiên quyết tin tưởng vào phán đoán của chính mình, lúc này thật khó để lựa chọn.

Một lát sau, Chu Lão và Liêu Lão mới nhấn vào nút đỏ, bọn họ vẫn kiên trì tin tưởng chính mình, cho dù có sai đi nữa.

Bốn đèn đen. Trên màn hình, kết quả giám định của tượng Phật cuối cùng cũng đã xuất hiện cả đèn đen và đèn đỏ, nhưng bên đèn đen không nổi bật lắm, chỉ có vài cái.

Vị giám đốc của đài truyền hình đột nhiên ngồi thẳng người dậy, đến rồi, cuối cùng đến rồi, thứ chờ đợi bấy lâu, cuối cùng cũng đã đến rồi, trước khi hoạt động buổi sáng kết thúc, cảnh tượng mà hắn hy vọng lại xuất hiện rồi.

Lần này não động càng lớn càng tốt.

Thanh Mộc Vị Ương cũng nhìn xuống đài, chính xác mà nói là nhìn Lý Dương, ánh mắt của hắn thỉnh thoảng lóe lên tia sáng khác nhau, khiến người khác không đoán được hiện nay hắn đang nghĩ gì.

-Năm đèn đen rồi!

Đột nhiên có người la lên một tiếng, Lý Dương và Bạch Minh bọn họ đều vội ngẩng đầu lên, số đèn đen hiện trên màn hình đã trở thành 5 cái, cũng tức là nói, có người có suy nghĩ giống với Lý Dương.

Đang nhìn thì số lượng đèn đen lại chuyển thành 6 cái.

Mọi người ùn ùn đứng lên, nhìn ngó khắp nơi, xem thử còn có ai giám định món đồ này là giả nữa.

Thanh Mộc Vị Ương đứng trên đài cũng quay đầu lại, sau khi nhìn thấy bên nào chọn đèn đen lần này, Thanh Mộc Vị Ương cũng ngăn người ra, người lần này chọn đèn đen là người bên ghế của đại diện chuyên gia nước Mỹ.

Số lượng 7, 8 cái đèn đen vẫn còn tăng lên, sau khi giám định kết thúc, cột đèn đen trên màn hình đã rất rõ ràng.

Con số trên cột màu đen cho mọi người biết tổng cộng có mười người cho rằng pho tượng Phật này không phải đồ thật, 11 so với 505, con số này khác nhau quá lớn nhưng trong lòng mọi người lại dấy lên một niềm dự cảm không tốt.

Về mặt giám định đồ cổ, không có chuyện thiếu số phục tùng đa số, nhiều lúc, món đồ mà nhiều người cho là thật lại thường luôn là giả, hướng chỉ mọi người đều thấy rõ, người cho đó là giả là những ai.

Người đầu tiên giám định là giả đương nhiên là Lý Dương.

Lý Dương thì không cần nói rồi, mấy ngày nay là người nổi trội nhất, người thu hút, nổi bật nhất trong sáng hôm nay chính là hắn ta, đến nay Lý Dương là người có sức hút nhất trong đám chuyên gia đến tham gia hoạt động này.

Một người nữa chính là ông Hawes người Mỹ, đồng thời còn có hai chuyên gia bên cạnh ông Hawes.

Ông Hawes là nhà giám định, nhà sưu tập nổi tiếng ở Mỹ, ông không chỉ là trưởng cố vấn của hiệp hội sưu tầm Mỹ, còn là cố vấn kỹ thuật cho mười mấy viện bảo tàng nước Mỹ.

Các viện bảo tàng này gồm có viện bảo tàng của Mỹ nói riêng như bảo tàng Đô Hội Mỹ, bảo tàng lịch sử tự nhiên, bảo tàng lịch sử quốc gia Mỹ và bảo tàng văn minh tâm cơ toàn thế giới nói chung.

Một người như vậy cũng cho rằng đó là giả, khiến cho những người biết danh tiếng hoặc hiểu rõ ông Hawes, trong lòng đều kêu lên một tiếng.

834. Chương 829: Đây Quả Thật Là Đồ Giả

Ông Hawes còn có một đặc điểm là thích kết giao bạn bè.

Hơn nữa uy danh của ông Hawes rất cao, thật lực cũng rất mạnh, những viện bảo tàng quan trọng của các nước khác có hoạt động giao lưu với nước Mỹ đều sẽ chào hỏi với ông một tiếng, ông là người trong ngành, là chuyên gia hàng đầu, hoạt động tích cực hiếm thấy.

Vả lại, ông Hawes còn là tiền bối được nhiều người biết đến, trong số nhiều chuyên gia ở đây, người biết ông Hawes còn nhiều hơn biết Lâm Lang.

Một người như vậy cũng giám định là giả, khiến cho mọi người bắt đầu dao động.

Có bốn người bên phía đại diện các chuyên gia Trung Quốc chọn đó là giả, phía Mỹ có ba người, ba người còn lại, trong đó có hai chuyên gia là bên phía đại diện chuyên gia của Pháp.

Thanh Mộc Vị Ương quay đầu lại , hướng về phía Hawes nhẹ giọng nói một câu , Hawes đã từng đã đến Nhật Bản , Thanh Mộc Vị Ương chính là một trong những người tiếp đón, đối với vị tiền bối này anh cũng rất là tôn kính, rất khách khí hỏi một câu .

- Không nói ra người chắc chắn cậu không phục, tôi muốn hỏi một chút , ở đây có người hay mang theo cocacola không?

Hawes cười lắc đầu một cái , đứng dậy , rồi hỏi mọi người một câu .

- Có, tôi có!

Rất nhanh có người trả lời, phương Tây có không ít người thích uống loại nước uống này, hôm nay lại có người mang vào đây .

Người này đem cocacola tới trước mặt Hawes, Hawes lắc đầu , đề nghị người này đem cocacola lên đài .

- Thanh Mộc, cậu đem cocacola rót vào trong chậu, sau cho cho tượng phật vào , sẽ biết kết quả !

Chậu trên đài vốn là có , Ngự Trường Kiếm của Lý Dương khi thể hiện cũng là dùng chậu , kia hai chậu bây giờ đang ở trên đài , Hawes vừa nói như thế , rất nhanh có nhân viên làm việc đem nước đổ đầy chậu.

Thanh Mộc Vị Ương nhìn chậu nước và hai lon cocacola một bên , lại có chút do dự .

Cocacola là thức uống có tính chua , thứ có tính chua đối với đồng xanh khí cũng sẽ có tổn hại nhất định, đây chính là điều đại kỵ , ngộ nhờ đây là thật, bị ngâm trong nước cocacola như vậy , cũng sẽ ảnh hưởng tới giá trị .

- Thanh Mộc, cậu không cần lo lắng , nếu ngâm nước không ra kết quả , tôi sẽ bồi thường cho cậu bằng đồ của Giám Thật thật!

Hawes lại nói một câu, Thanh Mộc Vị Ương giật mình , không còn do dự , nhận lấy chậu nước , đồng thời từ từ đem kia hai lon cocacola đổ vào chậu nước .

Bồi thường bằng đồ của Giám Thật, đừng nói là Thanh Mộc Vị Ương, chính là Hoàng lão bọn họ cũng đều rất cảm kích.

Hawes sưu tầm được rất nhiều thứ vô cùng phong phú , đây là một trong số đó , đây cũng là thứ bảo bối mà Thanh Mộc Vị Ương và thậm chí còn rất nhiều nhà sưu tầm Nhật Bản cũng mơ ước đã lâu .

Giám Thật đồng độ, là câu chuyện cổ rất nhiều người Trung quốc truyền tai nhau.

Nhưng có rất ít người biết , Giám Thật cũng là vị thư pháp gia lớn , nhà kiến trúc học và nhà y học, ông đã cống hiến cho Nhật Bản rất nhiều kiến thức về lĩnh vực kiến trúc, phật học, y học, có người nói, không có Giám Thật đến Nhật Bản, văn hóa Nhật Bản còn lạc hậu hơn so với trăm năm trước .

Giám Thật sáu lần đồng độ, cuối cùng đã tới Nhật Bản , tinh thần của ông đáng để mọi người khâm định, dĩ nhiên , đại sư Giám Thật nếu biết sự tàn bạo của Nhật Bản đối với dân tộc Trung Hoa có thể sẽ không để đồng độ cho ai biết .

Sau khi Giám Thật đại sư đến Nhật Bản, hai mắt đã bị mù, trong tình huống này ông đã chỉ đạo anh em bên Nhật Bản, đã làm được rất nhiều thành tích mà nhiều người không ngờ.

Cho đến nay, Nhật Bản vẫn có rất nhiều người sùng bái Giám Thật, sùng bái vị đại sư này , trước lúc Giám Thật lâm chung, đồ đệ còn vì ông xây một tượng phật, ngày nay cũng là quốc bảo của Nhật Bản .

Vị đại sư mà tất cả người Nhật Bản tôn kính này, bút tích lưu lại vô cùng ít , đặc biệt là sau khi ông bị mù , mặc dù cũng viết rất nhiều , nhưng theo thời gian lưu truyền phần lớn đều bị mất, chỉ có cực ít cực ít lưu truyền ở Nhật Bản.

Trên tay Hawes có bút tích như vậy , còn một số bút tích về phương diện kiến trúc tâm đắc , cho dù về ý nghĩa lịch sử hay khảo cổ cũng vô cùng quan trọng .

Hơn nữa, những chữ này là Giám Thập viết sau khi bị mù, một người mù, những thư pháp ông viết ra càng có ý nghĩa , tuy nói Giám Thập đại sư không phải là thư pháp tông sư , nhưng những chữ này của ông cũng đã đạt tới cái đẹp tột cùng .

Cho nên sau khi nghe những lời của đại sư Hawes, Thanh Mộc Vị Ương mới có thể sảng khoái như vậy, lập tức làm theo cách của Hawes đã nói.

Nhưng từ điểm này mà nói, anh vẫn có niềm tin với bảo bối của mình .

- Lý tiên sinh, tuổi trẻ tài cao!

Trên đài, khi Thanh Mộc Vị Ương đang đổ coca-cola , Hawes vẫn chưa ngồi xuống , mà hướng về phía Lý Dương chấp tay lên tiếng chào, kiểu nắm tay đậm chất Trung Quốc của Hawes làm Lý Dương hơi ngạc nhiên.

- Chào Ngài Hawes, ngài quá khen

Lý Dương vội vàng nắm tay đáp lễ , thân phận của Hawes anh biết , Chu lão đã giới thiệu không ít lần những chuyên gia danh tiếng tham gia hoạt động lần này , Hawes chính là một người trong số đó , còn là một người đặc biệt phải chú ý.

- Người Trung Quốc các bạn rất thích khách khí , khi tôi bằng tuổi cậu cái gì cũng không biết , cậu còn trẻ như vậy , đã có thể nhìn ra tượng này không hoàn chỉnh, thật không dễ dàng!

Hawes tiếp tục nói, thanh âm không nhỏ , chuyên gia Trung Quốc và chuyên gia Mỹ có sự khác biệt nhất định .

Hai người nói như vậy, cũng gây sự chú ý cho không ít các chuyên gia khác.

Lý Dương sờ sờ mũi, lại nói:

-Hawes, ngài đừng khen tôi như vậy , sau này tôi còn phải học hỏi ngài nhiều!

Ngoài miệng nói như vậy, thật ra Lý Dương trong lòng rất vui sướng, địa vị Hawes ở Mỹ không ít lần viện trưởng Hoàng viện bảo tàng Cố Cung ca ngợi, làm cho lý Lý Dương cũng có chút đắc ý nho nhỏ.

- Trung Quốc có câu nói cổ, khiêm tốn quá cũng là kiêu ngạo , tôi muốn hỏi Lý tiên sinh một câu , cậu nói tượng phật này không phải là đồ hoàn chỉnh , vậy nó rốt cuộc là mấy bộ phận tạo thành ?

Hawes vẫn chưa ngồi xuống , hai người cách nhau nửa hội trường cứ nói chuyện với nhau như vậy, cũng không để ý Thanh Mộc Vị Ương trên đài, lớn tiếng trò chuyện với nhau .

Lâm Lang cười khổ lắc đầu một cái , Nhưng rất nhiều chuyên gia cũng không có bất kỳ dự kiến gì đối với điều này , Lý Dương hôm nay là người thu hút nhất, Hawes lại là đại sư công nhận, rất nhiều người đều hứng thú nhìn bọn họ .

Lý Dương do dự một chút , Hawes nói cũng không sai , danh tiếng và biểu hiện của Lý Dương bây giờ không cần thiết phải khiêm tốn như vậy .

Huống chi Lý Dương không chỉ đại diện cho một người, ít là sư phụ và các vị chuyên gia bên cạnh, nhiều là Lý Dương đại diện cho cả đất nước Trung Quốc.

- Hawes, theo cách nhìn của riêng tôi, tượng phật này là do mười ba khối khác nhau đặt ở những vị khác nhau mà thành , nhưng được lắp ghép vô cùng hoàn mỹ , loại kỹ thuật này là gì thì tôi không biết , tôi chỉ có thể nhìn ra những thứ này thôi!

Lý Dương từ từ nói , những thứ này đương nhiên là hắn nhìn thấy qua năng lực đặc thù, tượng đồng này thực sự là do mười ba khối khác nhau tạo thành, kết nối rất hoàn mỹ , làm cho những người dùng mắt thường không thể nhìn ra .

Những điều Lý Dương là thật , hắn chỉ biết là bên trong có loại vật phẩm hóa học, cụ thể là gì Lý Dương thật sự không rõ lắm , nói như vậy , cũng là phỏng Hawes hỏi tiếp, sợ sau đó nói không được.

Lý Dương nói xong , nhìn Hawes, Hawes cũng nhìn chằm chằm hắn .

Một lát sau , Hawes mới cảm thán một tiếng nói:

- Những câu nói cổ của Trung Quốc không sai, tre già măng mọc, nếu không phải ta nhìn thấy trước, cũng không nhìn hơn mười ba khối, Lý tiên sinh, bái phục!

Lần này ông dùng tiếng Trung , mà tiếng Trung của ông rất tốt, nói tiếng phổ thông rất chuẩn, như người Trung Quốc bản địa.

Những lời này, có nghĩa là đã đồng ý với Lý Dương , cũng có nghĩa là đồng tình với ý kiến của Lý Dương, tượng phật này là do mười ba khối khác nhau tạo thành.

Trên đài, Thanh Mộc Vị Ương đã rót xong hai lon cocacola , hắn cũng nghe cuộc nói chuyện giữa Lý Dương và Hawes.

Trong lòng hắn, bây giờ đầy sự tức giận, hai người không chút nề hà nói chuyện ở đây , không coi bảo bối của hắn ra gì .

Nhưng nghĩ tới lưu bút của Giám Thật, Thanh Mộc Vị Ương lại nhẫn nhịn.

Giá trị tác phẩm của Giám Thật nếu so với tượng phật này còn cao hơn nhiều, đã có người cho là phật tượng là giả, sau này khẳng định còn phải trải qua nhiều lần giám định , thậm chí khoa học giám định, vậy thì không bằng nghe lời đề nghị của Hawes, theo phương pháp của ông thử một cái.

Nếu như thử không ra cái gì, hắn còn có thể kiếm được bảo vật giá trị cao hơn nhiều, đây cũng là lý do hắn đồng ý .

Sau khi nước và cocacola trộn lẫn vào nhau, nước trong chậu biến thành màu tím đen, Thanh Mộc Vị Ương ôm lấy tượng phật, lại do dự một chút, cuối cùng khẽ cắn răng, đem tượng phật bỏ vào trong nước.

Đừng nói bỏ xuống, cầm tượng phật này đi đổi lấy lưu bút của Giám Thật anh cũng đồng ý.

Sau khi bỏ tượng phật vào ,mọi người đều tập trung vào trên đài , màn ảnh lớn đều là hình ảnh tượng phật sau khi cho vào nước .

Hawes mỉm cười ngồi xuống , Lý Dương cũng ngồi xuống , hai người đều không có bất kỳ lo lắng, thậm chí không xem chuyện trên đài.

Tượng phật bỏ xuống chưa tới một phút , cơ thể Thanh Mộc Vị Ương run lên , hai tay nhanh chóng lấy tượng phật từ trong nước ra , nhìn tượng phật trước mặt, thân thể hắn không ngừng run.

Mà dưới đài, lúc này lại vô cùng yên tĩnh.

836. Chương 831: Tất Cả Đều Nhìn Nhầm.

Các vị chuyên gia dưới đài đều kinh ngạc nhìn tượng phật trên tay Thanh Mộc Vị Ương.

Ngay cả những chuyên gia Trung Quốc cũng không ngoại lệ, đặc biệt là bọn Hoàng lão, trong mắt đầy sự rung động, miệng há to như quả trứng gà.

Tượng phật bị nhúng trong nước cocacola giống như bị bom đánh tới tấp, lúc này đài sen dưới tượng phật cũng không còn nữa rồi, ngay cả đài pháp thân dưới tượng phật cũng thấy nhiều vết nứt, thân đồng lúc này cũng đầy vết đen lại không có hào quang như trước.

- Lạch cạch!

Trên thân tượng phật, nửa chân quan âm đột nhiên rơi xuống, rơi vào trong chậu nước phía dưới.

Cú rơi này còn làm cho mọi người kinh ngạc, đặc biệt là những người tín phật, bây giờ đều chấp tay khấn, không biết làm bầm cái gì.

Nửa chân của tượng phật bị rơi xuống nước, nước bắn lên từng giọt, trong đó mấy giọt còn lưu trên mặt Thanh Mộc Vị Ương, nhưng lúc này Thanh Mộc Vị Ương căn bản không chú ý đến điều này, hai tay anh run lên, mắt ngầu đỏ không dám tin vào tất cả những gì mắt mình nhìn thấy.

Tượng phật này tan rồi.

Việc không thể xảy ra lại đang xuất hiện ngay trước mặt.

- Cocacola

Phản ứng của Thanh Mộc Vị Ương đầu tiên chính là nghi ngờ có phải là Haves và Lý Dương phối hợp với nhau không, dùng thứ khác cố ý lấy cocacola để làm tổn thương tượng phật của hắn.

Nhưng sau đó ý nghĩ này bị hắn phủ quyết.

Tượng phật trước mắt không chỉ là thay đổi màu sắc mà là hoàn toàn bị phân giải, những phần bị tách ra cũng lộ rõ nhìn hóa ra không phải là một chỉnh thể, điểm này dùng bất kỳ sản phẩm hóa học nào cũng có thể làm ra, hơn nữa mùi vị của cocacola anh thực sự ngửi thấy.

Huống chi Haves không thể làm như vậy ông không có lý do để liên kết với Lý Dương trị mình.

- Giả rồi, thực sự là giả.

- Đây mới là ngày đầu tiên, tôi nhìn lầm rồi.

- Tượng phật này nói thể nào cũng không được rồi.

Dưới đài các chuyên gia rì rầm bàn tán, nhiều người tuổi cũng cao lại có chút uy vọng.

Như Hoàng lão, Lương lão ở Singapo.

Bọn họ bây giờ đều cau mày, tượng phật này bây giờ ngay cả một người mù cũng có thể nhìn ra vấn đề nhưng trước đó mọi người không nhìn ra. Chứng minh bọn họ trước đó đều nhìn lầm.

Là số đông nhìn lầm.

Hoàng lão đã biết lựa chọn của Lý Dương, thậm chí sau khi thấy lựa chọn của Hawes lại càng không có thay đổi, đó là vì sự tin tưởng. Bây giờ kết quả cuối cùng lại khẳng định niềm tin của anh không hề thay đổi.

Tượng phật này thực sự là đồ giả, còn không phải là thứ hoàn chỉnh.

Kết quả này thực sự khó làm cho họ tiếp nhận nhưng quay lại nhìn những chuyên gia xung quanh trong lòng họ lại đành chấp nhận.

Lần nhìn lầm này không chỉ mấy người bọn họ mà cả hơn năm trăm người đều nhìn lầm, thực sự nhìn ra vấn đề chỉ có số ít.

Thực sự mà nói những người nhìn lầm chỉ có mười người nhưng mười người này cũng không phải là tự bản thân có thể nhìn ra vấn đề, hơn năm người tự mình nhìn ra vấn đề của tượng phật những người khác đều là ăn theo. Ví dụ như Bạch Minh, Hoàng lão.

- He he, tôi biết, đã chắc chắn với Lý Dương là không sai.

Miệng Bạch Minh lúc này cũng cười ăn theo cũng thế, tự mình nhìn cũng vậy, anh lần này thực sự thấy sự đúng đắn trong sự lựa chọn của mình, chỉ có mười vị chuyên gia thẩm định đúng, điều này chẳng phải là nói anh đã là một trong 10 người xếp thứ nhất thế giới?

Nghĩ đến đây miệng Bạch Minh càng há to, đương nhiên rồi, đây chỉ là cách nghĩ của anh ta, top 10 của thế giới cũng chỉ có người lạc quan như anh mới dám nghĩ như vậy.

Trên mặt Mao lão cũng lộ ra nụ cười nhưng ông không cười to bằng Bạch Minh, việc lần này cho ông ấn tượng mạnh chính là sự thẩm định của Lý Dương. Chỉ ít về mặt đồ khí thanh đồng, thực sự xuất sắc vượt qua mọi người rất nhiều.

Nhìn Lý Dương khuôn mặt trẻ như vậy trong lòng Mao lão không kìm chế được cảm thán.

Trẻ như vậy đã làm cho người ta phải ngưỡng mộ rồi. Thậm chí sợ với Hoàng lão giỏi như vậy mà còn lợi hại hơn. Thành tựu của Lý Dương tương lại thật không dám tưởng tượng, tương lai của anh có thể càng vượt qua đỉnh cao trở thành tông sư lưu truyền bách thế.

- Bảo anh học theo bố đi, anh không đồng ý, lần này anh biết trình độ của bố rồi chứ?

Phía chuyên gia nước Anh, Vương Yến nói với chồng, trong số những người lần này chọn là giả có Vương Cương, nhìn nút đen trên tay Vương Cương Vương, Yến tức giận.

Đáng tiếc cô không biết Vương Cương chỉ là chọn theo Lý Dương, thực sự để ông ta chọn kết quả chắc chắn không như vậy.

Henry cười khở một tiếng. Không nói lời nào nhưng khi quay sang nhìn chuyên gia Trung Quốc trong mắt lộ chút kính nể, người rất thẳng.

Có vị nhạc phụ như vậy anh cũng rất tự hào.

- Không thể nào, điều này không thể nào.

Lúc này Thanh Mộc Vị Ương hoảng loạn, cầm nửa pho tượng phật đặt dưới đất, hai tay vươn theo tượng phật, trong miệng không ngừng nói lớn.

Hình như tượng phật trước đó chính là ảo tưởng, sau khi bị lật tẩy bay giờ lộ ra mới là tượng phật thật.

Từng khối đen lổm đổm, những khối đồng kim xấu xí chính là những thứ được ghép vào với nhau trở thành tượng phật quốc bảo mà anh không hề nghi ngờ, thậm chí còn tiêu nhiều tiền để mua nó.

Bên phía Chuyên gia Nhật Bản rất nhiều người lúc này cũng giống như Thanh Mộc Vị Ương, hoàn toàn không có phản ứng lại.

Tượng phật này ở Nhật Bản là có tổ chức qua triển lãm nhỏ, rất nhiều người đi xem, tất cả đều tán dương không ngớt, không có một ai nhìn ra vấn đề của tượng phật, không hiểu sao ở đây trong một lúc đã biến thành đồ dỏm rồi.

Có mấy ngày các chuyên gia còn nhìn phía bọn Lý Dương. trong mắt bọn họ đã xuất hiện nỗi sợ hãi.

Chính là người này làm chuyên gia Nhật Bản bọn họ vô cùng bất lợi, ba vị chuyên gia trên đài chính là ba vị chuyên gia xui xẻo, người này như là bùa mê bọn họ. Lúc này thậm chí có người đang nghĩ có phải là lấy bảo bối khác của mình ra để đỡ xui xẻo.

Cách nghĩ của người Nhật Bản lúc này Lý Dương không biết, anh nhìn mấy vị chuyên gia khác, mấy vị chuyên gia này đều là người cùng chọn như anh, thậm chí định là giả.

Dưới sự giúp đỡ của năng lực đặc thù Lý Dương mới có thể nhìn ra vấn đề của tượng phật nhưng Hawes, anh em Jose và mấy người Mexico không có năng lực đặc thù.

Họ có thể dùng mắt thường trực tiếp nhìn ra đủ chứng minh trình độ của họ cao hơn nhiều những chuyên gia khác ở đây.

- Hawes tiên sinh đây là tại sao?

Thanh Mộc Vị Ương đột nhiên ngẩng đầu, ra sức rống lên một tiếng, trong âm thanh đầy sự không cam lòng, ánh mắt anh cũng biến thành đỏ tươi.

- Thanh Mộc đừng kích động, đây thực sự là kỹ thuật làm giả mới nhất, đại hội lần này tôi đã chuẩn bị để trình bày kỹ thuật này ra, không ngờ đã có người bị lừa rồi.

Hawes than một tiếng, đứng lên từ từ nói.

Kỹ thuật làm giả mới nhất mà ông nói chính là đến từ Mỹ, không thể không nói khoa học kỹ thuật Mỹ thực sự rất phát triển một số người không hiểu có thể lợi dụng thủ đoạn của khoa học kỹ thuật để làm ra đồ dỏm mà các chuyên gia hàng đầu cũng nhìn lầm.

Nước Mỹ có một trung niên tên Essen, anh ta cũng là một nhà sưu tầm nhưng không tính là một nhà sưu tầm thực thụ, thuộc mẫu người thích sưu tầm cấp thấp, mặt khác trình độ của anh không ra sao, những đồ phồng chế bình thường anh cũng không nhìn ra, hơn nữa tiền có hạn chỉ sưu tầm một số đồ nhỏ nhỏ.

Người này còn nhìn nhầm mấy lần mua phải mấy đồ dỏm.

Đồ cổ làm giả không chỉ Trung Quốc mới có, toàn thế giới đều có, kiểu làm ăn gian dối này thu hút rất nhiều người.

Sau khi Essen nhìn nhầm, cái anh ta nghĩ không phải là làm sao nâng cao trình độ của mình mà ngược lại đi nghiên cứu đồ giả, đây giống như lừa người, anh không muốn báo động, lấy phương pháp này đi lừa người.

Essen là thầy giáo môn hóa trường cấp hai, không cần nói, thông qua kiểm tra và làm thử nghiệm anh ta tìm ra một số phương pháp.

Thông qua vô số lần thử nghiệm và quan sát Essen phát minh ra một thủ đoạn làm đồ giả. Hơn nữa còn tuyển một đám người bắt đầu kiếp sống làm đồ giả.

Không thể không nói tiềm năng của con người là vô cùng, chỉ cần chịu khó một chút là có thể làm ra, một thầy giáo hóa học thường nhìn lầm như vậy đã thông qua phương thức dây truyền chế tạo ra một loạt đồ cổ làm hàng loạt các chuyên gia đỉnh cao cũng nhìn không ra.

Thứ họ chế tạo nhiều nhất là đồ thanh đồng.

Phương thức dây chuyền này thực ra cũng không phức tạp, Essen tìm thêm mấy người, mấy người này đều có năng lực thủ công nhất định, sau đó anh đem những bảo bối phỏng chế phân thành những khối nhỏ, họ tập trung tiến hành nghiên cứu để không sai một chi tiết nào, để tạo ra đồ giống như thật.

Cả món đồ thanh đồng một người phỏng chế có khả năng xuất hiện sai sót nhưng sau khi phân ra mỗi người nghiên cứu một phần thì tỷ lệ sai sót rất ít, thêm chút cẩn thận, thời gian một tháng có thể làm ra đồ cổ phỏng chế thanh đồng hoàn mỹ.

Đồ tách ra lại gắn lại mới là mấu chốt, thuốc hóa học mà Essen phát minh ra có tác dụng gắn kết, thuốc của anh không chỉ gắn kết những đồ tách ra bên trên còn có thể sản sinh ra chất phủ truyền thể chính tông.

Như vậy, Essen dùng phương pháp này phỏng chế ra thanh đồng khí có giá trị liên thành, đồng thời thông qua phương pháp này bán đồ ra thu được lợi nhuận kinh khủng, thứ trên tay Thanh Mộc Vị Ương chính là một trong số đó.

Cho dù đồ phỏng chế nhiều phần thật nhưng nó cũng không phải là thật, Essen biết điểm này cho nên khi anh bán đồ không hề thông qua công ty đấu giá.

Nhưng anh không giao cho công ty đấu giá không có nghĩa là không có người nào khác không làm như vậy.

Có người mua bảo bối của anh muốn truyền tay để kiếm ít tiền liền đưa tới công ty đấu giá người ở công ty đấu giá không nhìn ra thật giả nhưng họ mới một cổ vấn đến cũng chính là Hawes nhìn ra là không phải đồ thật.

Lúc đó, chính là Hawes cũng không biết chắc chắn thứ này là đồ giả.

Cuối cùng vẫn là thông qua kỹ thuật thẩm định mới xác định đây là đồ phỏng chế hiện đại, lúc đó sau khi kết quả này được đưa ra tạo thành cơn chấn động mạnh, thế là qua điều tra đã điều tra ra thân thế của Essen.

837. Chương 832: Một Phát Bay Lên Trời

Essen bị bắt rồi, tất cả những điều này đã được làm rõ chân tướng.

Thời gian hơn một năm, Essen đã lợi dụng dây chuyền sản xuất phỏng chế mười lăm thanh đồng khí có giá trị lớn, mới đầu họ chỉ có thể phỏng chế bảo bối trong bảo tàng, có tham gia đối chiếu việc phỏng chế càng trở lên dễ dàng.

Sau này vì sợ xảy ra vấn đề sau khi thành thực họ mới bắt đầu phỏng chế những thứ chưa từng xuất hiện này.

Chỉ cần có tư liệu có hình ảnh bọn họ đều có thể căn cứ theo những đặc trưng này để làm ra sản phẩm, một người một khối, phải thực sự chú ý bộ phận đó đồng thời so sánh với đồ phỏng chế càng đơn giản.

Tượng phật mà Thanh Mộc Vị Ương mang đến chính là đồ phông chế thời kỳ sau.

- Mười lăm sản phẩm, chúng tôi đã tìm được bảy sản phẩm, tính cả sản phẩm này là tám.

Hawes từ từ nói một câu, lần này tham gia hoạt động ông có ý nói việc này ra nhắc nhở mọi người chú ý, cũng nhờ mọi người tìm cách thu hồi những sản phẩm dỏm còn lại.

Tám sản phẩm vẫn còn bảy sản phẩm nữa, các chuyên gia trong lòng lại suy nghĩ.

Ban nãy khi nghe thấy Essen bị bắt bọn họ thực sự thở phào nhẹ nhõm, bất luận là quốc gia nào những người làm đồ phông chế giả này đều là những kẻ thù không đội trời chung của họ, không cần thận danh tiếng của bọn họ đều bị hủy hoại trong tay bọn này.

Xa không nói, Thanh Mộc Vị Ương đây chính là ví dụ điển hình.

Thanh Mộc Vị Ương mặt trắng bệch hai tay vẫn đang run, việc này trở thành việc mọi người đều đồng tình.

Anh không giống như Tam Tỉnh Khanh hay Hắc Điền Tiểu Lâm, hai người đó là tự làm tự nhận tự tìm phiền phức, Thanh Mộc Vị Ương chỉ là người bị hại có thể nhận được sự đồng tình của mọi người.

- Hawes tiên sinh, bây giờ chỉ còn lại năm sản phẩm thôi.

Đại biểu chuyên gia nước Pháp Josep, đột nhiên nói một câu, mọi người ngạc nhiên một chút lập tức hiểu ra.

Chắc chắn có hai sản phẩm phông chế như vậy đã bị họ phát hiện cho nên mới nói như vậy, anh em Jose không thích giao lưu với người khác, lần này chủ động nói ra những điều này thật không tồi.

Còn lại năm sản phẩm vẫn chưa tìm ra, không nhiều, các chuyên gia cũng không quá lo lắng.

Cùng lắm thì về sau phải chú ý nhiều hơn về thanh đồng khí, Essen bị bắt những thứ mà anh chế tạo bán ra vì rất nhiều đều là giao dịch ở chợ đen, không điều tra lưu lạc ở đâu nhưng tạo hình là có, gặp được những thứ này chú ý một chút hoặc lấy cocacola kiểm tra cũng được.

Cocacola và chất hóa học mà Essen phát minh có sự xung đột tuyệt đối, lấy cocacola kiểm tra là chuẩn, đây cũng là phát hiện của Essen mà kết quả mọi người cũng tận mắt chứng kiến rồi.

Lúc này mọi người mới hiểu tại sao anh em Jose cũng nhất quyết là giả, họ đã gặp phải đồ dỏm loại này đồng thời làm thẩm định qua.

Nhưng trình độ của họ thực sự cao có thể tự mình nhìn ra, các chuyên gia khác không như vậy, có người lại nhìn Thanh Mộc Vị Ương trong lòng thở dài.

Lúc trước có cả Lý Dương còn cố ý nhằm vào những chuyên gia Nhật Bản bây giờ có chút xấu hổ.

Lần này, là Lý Dương thẩm định là giả, việc này thực sự là như vậy, Lý Dương không nói sai, hẳn không nhằm vào bất kỳ người nào đối lại là bản thân hắn, nhìn ra là đồ giả cũng không thể nói dối là thật.

Nghĩ tới Lý Dương, những vị chuyên gia này lại lộ chút kinh ngạc.

Hawes là người biết toàn bộ, là thấy qua đồ dỏm nhưng Lý Dương không biết cũng không có tượng phật trên tay quan sát kỹ anh nhìn ra tượng phật là đồ thật nhưng không hoàn chỉnh, năng lực của Lý Dương rốt cuộc là cao tới đâu?

Lúc này mọi người đều có cách nghĩ giống bọn Mao lão, chỉ ít trình độ của Lý Dương về mặt thanh đồng khí đã mạnh hơn rất nhiều người bọn họ.

Cũng có một số người nhìn Bạch Minh, Mao lão và mấy vị chuyên gia Mexico.

Họ cũng đều nhìn ra vấn đề nhưng tuổi của họ đa phần đều lớn hơn Lý Dương, mọi người còn có thể chấp nhận được.

- Tôi đơn giản là chọn theo lựa chọn của Lý Dương.

Thấy nhiều người bên cạnh nhìn mình Bạch Minh vội vàng xua xua tay nói lớn, các chuyên gia đang nhìn anh đều ngạc nhiên lập tức cười ồ.

- tôi hiểu ý của cậu những điều trước kia tôi xin lỗi, tôi đảm bảo bản thân không thể để chuyện như vậy xảy ra nữa, nhưng Thiên Tùng vẫn kiếm vẫn hi vọng cậu suy nghĩ lại cái này dù sao cũng là đại diện thần khí Thiên hoàng uy nghi của chúng tôi.

Nghe thấy Thanh Mộc VịUơng xin lỗi, Vương Giai Giai và Lưu Cương đều vui sướng, nếu không phải Thanh Mộc VịUơng đang ở đây họ sợ sẽ cười to lên mất.

Lý Dương đứng lên cười ha ha nói:

- Tôi hiểu, Thanh Mộc tiên sinh, xin ngài yên tâm, đối với thiên tùng vân kiếm chúng ta có thời gian sẽ nói tiếp, bây giờ không phải là lúc nói chuyện này, anh cảm thấy thế nào?

- Vậy được, hôm nào tôi hẹn Lý tiên sinh.

Thanh Mộc VịUơng cũng đứng lên sự khách khí của Lý Dương rõ như vậy mà anh cũng không nhận ra anh là tên ngốc rồi.

Lần này đến anh vốn muốn thử tiện nói chỗ hỏng của Thiên Tùng vân kiếm trên tay Lý Dương. Nhưng không ngờ Lý Dương lại kịch liệt như vậy, dùng việc hủy hoại kiếm để uy hiếp anh làm loạn anh.

Nhưng còn tốt, Lý Dương không từ chối đàm phán, chỉ cần đàm phán là được, điều đó chứng minh anh vẫn có hi vọng mang thiên tùng vân kiếm về.

Chỉ có điều giá có thể lớn hơn một chút.

Nghĩ đến những thứ của Lý Dương, Thanh Mộc VịUơng lại có chút đau đầu.

Khẩu vị của Lý Dương cũng lớn quá, Nhật Bản nhiều bảo tàng như vậy, bên trong có bao nhiêu đồ cướp từ Trung Quốc không biết có bao nhiêu, có khả năng vượt qua con số mười vạn, đơn giản bảo tàng đông Kinh Nhật Bản có gần một vạn.

Lấy những thứ này đổi lấy thiên tùng vân kiếm căn bản không thể nào, đừng nói là anh ta ngay cả Thiên Hoàng cũng không có quyền lợi này.

Lúc này, Thanh Mộc VịUơng phát hiện ý tốt muốn mang thiên tùng vân kiếm về rất khó.

Thanh Mộc VịUơng đi rồi Vương Giai Giai và Lưu Cương không kìm chế được ôm bụng cười ha ha

Lý Thư cũng không nhịn được cười .

Những lời này anh vốn muốn nói với Thanh Mộc VịUơng. Nhưng không trực tiếp như hôm nay, sẽ rất uyển chuyển, cũng là Thanh Mộc VịUơng xui xẻo, tự thân đến bây giờ có tấm lá chắn này Lý Dương bớt lo hơn nhiều.

Đương nhiên Lý Dương cũng không hoàn toàn hi vọng vào Thanh Mộc VịUơng, trước khi Lý Dương đến đã bảo Lưu Cương tìm đến công ty bảo vệ, tiêu mất khá nhiều tiền mới mua được, chuyển công ty tới huyện Lật Thành, gần trăm bảo vệ toàn lực bảo hộ người nhà Lý Dương.

Khoản tiền này không nhỏ, lên tới tám con số nhưng đối với Lý Dương mà nói, đảm bảo sự an toàn cho người nhà là quan trọng nhất, anh không thể vì bản thân mà ảnh hưởng tới người nhà.

Người Nhật Bản có thể sẽ không có động tác nhỏ đáng tiếc Lý Dương cũng không dám cá cược, chỉ có thể phòng bị tốt.

Chỉ cần là tiền có thể làm được việc đối với Lý Dương mà nói bây giờ không phải là vấn đề.

Thanh Mộc VịUơng đi rồi, Lý Dương và Vương Giai Giai cũng không có hứng thú nghỉ ngơi, đành xem tivi vậy.

Tiếp tục hoạt động buổi chiều, trước khi hoạt động người chủ trì tạm thời tuyên bố một số kỷ luật trước hội trường, những kỷ luật này những người tham gia biết đó là sự tình buổi sáng xảy ra.

Đối với những kỷ luật này các chuyên gia không có phản đối gì, không quy tắc không thành việc, buổi sáng cũng thực sự loạn.

Buổi chiều, đại diện chuyên gia Nhật thiếu mất hai người, Hắc Điền Tiểu Lâm và Tam Tỉnh Khang hai người đều không tham gia hoạt động nữa.

Thiếu hai người không ảnh hưởng đến tiến trình cả hoạt động, hoạt động thẩm định ngọc buổi chiều tiến hành nào nhiệt hơn.

Một số quốc gia châu Âu bắt đầu ra mắt, họ mang đến bảo bối làm Lý Dương mở rộng tầm mắt.

Có người thậm chí mang đến một bộ khôi giáp mạ vàng hoàn chỉnh nhưng lại rất uy nghiêm, đây là bảo bối của một vị quý tộc công tước năm đó.

Trong hình ảnh lập thể, bộ Khôi Giáp thực sự là đồ cổ, phù hợp với niên đại, từ công nghệ và những góc độ khác để phán đoán Lý Dương đã xác nhận đây là sản phẩm đáng quý.

Khi thẩm định, bảo bối này quả nhiên toàn là màu hồng thông qua, mấy vị chuyên gia mang bảo bối tới khoe không ít thể diện.

Hoạt động buổi chiều tiến hành rất thuận lợi, năm giờ rưỡi chuẩn kết thúc, các chuyên gia lúc này mới tan cuộc.

Hôm nay chỉ là ngày đầu tiên sau đó còn hoạt động mấy ngày nữa còn có thể họ sẽ gặp được nhiều bảo bối hơn, trong hội trường mỗi chuyên gia đều có những tâm trạng hài lòng.

Lâm Lang cũng vui.

Ông đã dự đoán được tình hình, hoạt động thẩm định đã thành công mười phần có mở đầu tốt tương lai có thể tiếp tục tổ chức, uy vọng của Lâm Lang cũng tăng lên.

Người duy nhất có tâm trạng không tốt là giám đốc đài truyền hình, buổi chiều không có sự kiện gì phát sinh, rất nhiều người không thể xem hiểu sản phẩm mang tính nghệ thuật, tỷ lệ xem giảm so với buổi sáng nhưng bắt đầu như vậy là tốt lắm rồi, nói chung đã làm đài truyền hình vô cùng hài lòng.

840. Chương 836: Gặp Bạn Cũ Ở Sòng Bạc (Thượng)

Trong mùa đông, ánh mặt trời chạng vạng treo ở phía tây, chậm rãi lặn xuống .

Ánh sáng mặt trời mang theo ấm áp nhẹ nhàng chiếu ở cả vùng đất, khiến khí trời rét lạnh cuối cùng lại tăng thêm một chút ấm áp, cho dù màn đêm xuống, cũng không có vẻ quá rét lạnh .

Cách trung tâm triển lãm quốc tế rất xa có một quán trà, lúc này không trong thời gian uống trà, nhưng buôn bán lại vô cùng mạnh.

Quán trà này Lý Dương cũng không xa lạ , chính là khi hắn vừa tới Canada, có chút rảnh rỗi thường đi dạo qua, lúc nghỉ ngơi cũng hay vào quán trà đó, nơi này còn có bán đấu giá từ thiện quy mô nhỏ, lần trước, ở nơi này, Lý Dương đã đào cho Tam Tỉnh Kết Y 1 cái hố thật sâu.

Ông chủ quán trà này là một người thông minh, đại hội giám bảo lần này ảnh hưởng rất lớn, ông chủ đã nghỉ ngay tìm máy ghi hình, trực tiếp truyền phát hình ở triển lãm, để cho mọi người uống trà cũng có thể thấy cả quá trình hoạt động.

Quả thật, hiệu quả thật rất tốt, hôm nay lúc hoạt động kết thúc, khách của quán trà ngồi lại đạt tám phần trở lên, miệng ông chủ cũng cười sắp lệch quai hàm.

- Thượng Quan tiên sinh, ngài thật sự biết Lý Dương tiên sinh ?

Hoạt động cuối cùng kết thúc, trên ti vi bắt đầu phát quảng cáo, mọi người không có bất kỳ hứng thú gì đối với quảng cáo.

Ở một bàn trong đó, có một trung niên hơn ba mươi tuổi ngồi đối diện Thượng Quan tiên sinh nhỏ giọng hỏi, Thượng Quan tiên sinh là khách quen nơi này, cả ngày hôm nay đều ở đây, nghe lời của người này, sắc mặt hắn nhẹ nhàng cứng đờ , có vẻ rất mất hứng.

Thượng Quan tiên sinh nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, thản nhiên nói:

- Dĩ nhiên biết, Lý tiên sinh mua được đồ cổ tốt ở Sáu Phương Trai, tôi cũng ở đó, giám đốc Ngô có thể chứng minh!

- Ông chủ Nghê, Lý Dương tiên sinh đích xác là mua được nghìn lẻ năm kim tinh ở Sáu Phương Trai, trước khi Lý tiên sinh đi, còn tới đây uống trà, mọi người chúng tôi đều thấy!

Ngồi cùng bàn có người nói giúp, ban đầu, lúc Lý Dương rời đi có giới thiệu về mình, ai cũng không nghĩ tới, ngày đó bọn họ nhìn thấy một người trẻ tuổi bình thường lại lợi hại như vậy, là người nổi tiếng nhất đại hội giám định.

Ông chủ Nghê kia vội vàng ôm quyền, lắc đầu nói:

- Tôi không có ý hoài nghi, chỉ là tôi muốn nói nếu Thượng Quan tiên sinh biết Lý tiên sinh, có thể dẫn tới cho mọi người thấy hay không, cũng có thể để cho chúng ta chiêm ngưỡng phong thái của anh ta!

Lời của hắn để cho thanh âm chung quanh nhỏ đi rất nhiều, mọi người cũng đều nhìn Thượng Quan tiên sinh.

Thượng Quan tiên sinh hơi ngẩn ra, lập tức lại cầm lên chén trà, nói:

- Lý tiên sinh bây giờ đang tham gia hoạt động, sợ rằng không có thời gian, sau này hãy nói đi!

- Đúng, Lý tiên sinh bây giờ bận rộn như vậy, làm sao có thời giờ tới đây!

- Nhưng như đã nói qua, sáng hôm nay Lý tiên sinh đem Trảm Lô kiếm chém đầu của tên người Nhật đó thành hai nửa, thật lợi hại!

- Ông lầm rồi, buổi sáng Lý tiên sinh cuối cùng giám định bức tượng phật là giả mới lợi hại nhất, không ngờ cậu ta còn trẻ như vậy, cũng đã có thực lực siêu cường như vậy!

Trong quán trà lập tức lại sôi nổi nghị luận, mỗi người đều nói chuyện mình cho là đặc sắc nhất.

Trong những vị khách này, có hơn phân nửa cũng là ngồi từ buổi sáng đến buổi chiều, những cảnh đặc sắc buổi sáng họ đều thấy được.

Còn có một số khách mấy ngày trước gặp được Lý Dương ở chỗ này, hôm nay Lý Dương xuất hiện ở hội trường, bọn họ liền nhận ra được.

Điều này làm cho quán trà nhộn nhịp hơn, đặc biệt là trong buổi sáng Lý Dương đã dạy dỗ những người Nhật Bản kia, tiếng vỗ tay trong quán trà vang dội đến nỗi con đường phía đối diện cũng có thể nghe được, đây là phố Đường Nhân, người tới uống trà phần lớn cũng là người Hoa.

Nhìn chung quanh những người này rất hưng phấn, Thượng Quan tiên sinh bắt giác lắc đầu một cái, hắn biết Lý Dương, Lý Dương cũng đã gặp hắn, nhưng người giống như hắn, chỉ thấy Lý Dương 1 lần, đoán chừng Lý Dương đã sớm quên, còn nói gì chuyện mời.

Hơn nữa, ngay cả điện thoại của Lý Dương, hắn cũng không có, làm thế nào đi mời?

Nghĩ tới đây, Thượng Quan tiên sinh lại thở dài.

Ban đầu, lần đầu tiên nhìn thấy Lý Dương, hắn cũng cảm giác được Lý Dương có vẻ không bình thường, cũng không nghĩ đến Lý Dương lại lợi hại như vậy, ở đại hội giám bảo thế giới, trước mặt chuyên gia các nước cũng biểu hiện được thực lực siêu cường, hôm nay thì đúng là 1 bước lên trời.

Lần sau, khi gặp lại được Lý Dương, chỉ e hắn cũng phải ngước lên.

Nhưng có còn cơ hội gặp mặt lại hay không, ngay cả chính hắn cũng không biết.

bên ngoài hội trường, Lý Dương đang lên một chiếc xe thương vụ.

Lưu Cương, Lý Xán bọn họ cũng đi đi vào theo, Bạch Minh càng muốn đi theo Lý Dương, ngay cả Mao lão cũng đi theo.

Chiếc xe này chính là xe trước đó bọn họ ngồi, mấy người ngồi xuống cũng không chật chội, tài xế nổ máy xe, trước mặt và phía sau còn có hai chiếc xe nhỏ đi theo, bên trong là 6 hộ vệ đám Triệu Vĩnh bọn họ, những xe này cũng là do Lâm Lang cung cấp.

Bảo bối của Lý Dương cũng đã triển lãm xong, trước mắt mà nói, trong số người tới tham gia hoạt động, bảo bối của Lý Dương đáng giá tiền nhất, cộng thêm có được thần khí của Thiên hoàng Nhật Bản như vậy, thật không tầm thường, Lâm Lang cũng coi trọng an toàn đối với Lý Dương nhất.

Ngoài hộ vệ của Lý Dương, Lâm Lang lại phái thêm mười hộ vệ của tập đoàn Lâm thị đi theo, cần phải cố gắng tránh mọi rủi ro.

Dĩ nhiên, Lâm Lang cũng không biết chung quanh Lý Dương còn có ba trăm hộ vệ tinh anh của Trung Quốc âm thầm bảo vệ, an toàn của Lý Dương bây giờ vô cùng cao.

- Lý tiên sinh, bây giờ trở về khách sạn luôn không?

Lâm Bá Văn quay đầu hỏi Lý Dương một câu, Lâm Lang đã sớm ra lệnh cho hắn, bỏ qua hết thảy công việc trước mắt, chỉ cần Lý Dương ở Toronto thêm một ngày, hắn sẽ phải theo Lý Dương một ngày, cái gì khác cũng không cần quan tâm, toàn tâm phục vụ Lý Dương cho tốt.

Nhìn bóng đêm bên ngoài dần dần tăng và những đèn nê ông đang sáng lên, Lý Dương trầm ngâm, nhẹ nhàng lắc đầu, nói:

- Hôm nay không trở về khách sạn sớm như vậy, cũng không muốn ăn cơm sớm như vậy, tới nơi này rất nhiều ngày, còn không được chơi một lần nào thoải mái, chúng ta tìm một chỗ thật tốt chơi một chút nhĩ!

Cũng đúng, đến Toronto gần 1 tuần, vừa mới bắt đầu thì có đi ra ngoài một lần, sau đó Lý Dương cũng không có thời gian đi ra ngoài nữa.

Mấy ngày đó hắn còn luôn ở bên Trần Xung lão nhân, vẫn luôn bỏ mặc Vương Giai Giai.

Hiện giờ nhiệm vụ của hắn đã hoàn thành, bảo bối trong tay cũng đều cho mọi người thấy cả, hoạt động mấy ngày sau hắn chỉ cần thưởng thức bảo bối của người khác và làm giám định là được, có thể nói là rất dễ dàng.

Thừa dịp này, cũng có thể mang Vương Giai Giai đi chơi một chút, chớ sau khi trở về, ngay cả một vài câu chuyện phiếm về Toronto cũng không nói ra được.

- Chơi à?

Lâm Bá Văn thoáng sửng sốt, lập tức cười cười, gật đầu nói:

- Tôi hiểu, Lý tiên sinh, tôi bảo đảm để cho cậu chơi vui vẻ!

Lời của Lâm Bá Văn để cho Lý Dương có chút khó hiểu, nhưng rất nhanh sau đó Lý Dương đã biết ý tứ của hắn.

Xe đi không bao xa, ngừng lại trước ở một tòa kiến trúc hiện đại xa hoa bậc nhất, tài xế dừng xe, Lâm Bá Văn đã cùng Lý Dương xuống xe.

Đứng ở bên người Lý Dương, Lâm Bá Văn có chút hưng phấn giới thiệu:

- Lý tiên sinh, đây là sông bạc lớn nhất ở Toronto chúng tôi, với vận may của cậu, ở chỗ này nhất định có thể kiếm khoản lớn!

- Sông bạc?

Ánh mắt Lý Dương có chút bất ngờ, hắn hoàn toàn sửng sờ ở đó, hắn hoàn toàn ngờ tới Lâm Bá Văn sẽ dẫn hắn đến một chỗ như vậy.

Việc đánh bạc ở Toronto là hợp pháp, Toronto là thành phố lớn rất nổi tiếng, sông bạc có rất nhiều, trước kia, Lâm Bá Văn cũng thích đánh bạc, nhưng khi vào công ty của vào gia, Lâm Lang liền cấm chỉ hắn đánh bạc.

Ông ta nói tiếng Nhật, âm thanh cũng không nhỏ Lý Dương cau mày, lúc này họ cách một khoảng cách chưa tới mười mét, người đàn ông lùn lại không một chút che giấu những điều ông nói Lý Dương đều nghe thấy hết.

- Shan-ben tiên sinh, hẳn chính là Lý Dương, nhưng thần khí thiên hoàng, tôi sẽ nghĩ cách lấy lại.

Thanh Mộc Vị Ương lắc đầu một cách bất đắc dĩ còn nhìn Lý Dương.

Sự uy hiếp của Lý Dương anh không dám quên. Lúc này anh cũng đi theo. Còn thực sự sợ Lý Dương hiểu lầm gì, Lý Dương hiểu tiếng Nhật.

Người đàn ông lùn gật đầu, bước nhanh tới bên Lý Dương làm Lý Dương cau mày lại.

Trên mặt Tam Tinh Kết Y có chút vui mừng cũng vội vàng đi tới.

Thấy bọn họ đi lại Triệu Vĩnh, Triệu Khuê mấy bảo vệ liền đứng cạnh Lý Dương, nhìn mấy người đối diện một cách không vui vẻ. Đối với người Nhật Bản họ không có ấn tượng tốt, chỉ cần Lý Dương lên tiếng họ hai người có thể đánh gục bọn người kia.

842. Chương 838: Cơ Hội Áo Gấm Về Nhà (1)

Trước bàn của nhân viên này, mấy người chơi khác tiếp tục, mấy người Lý Dương cũng chơi.

Lâm Bá Văn bên này cứ chú ý tới Lý Dương lập tức chào hỏi bọn Bạch Minh, nhanh bước về phía Lý Dương. Đang ở mấy bàn khác chơi với mấy người Bạch Minh cũng bỏ bàn của mình đi theo.

Trên mặt Lý Dương đột nhiên lộ ra nụ cười, Lý Xán bên cạnh cũng vậy.

Phía sau mấy chuyên gia Nhật Bản, bọn Thanh Mộc Vị Ương, Chu Văn đang mặc bộ thường phục và một hình ảnh quen thuộc khác xuất hiện, lão tứ Lý Bồi quả nhiên đang ở đây, họ thực sự đi cùng nhau.

Năm người học cùng đại học, sau khi tách ra ba bốn năm đến nay lại gặp nhau ở đây, cảm xúc lúc này thật khó diễn tả bằng lời.

Nhìn nụ cười của Lý Dương, trong lòng Thanh Mộc Vị Ương lại nhói lên.

Hôm qua anh báo cáo kết quả gặp mặt với Lý Dương cho Thiên Hoàng nhưng chỉ nói bảo bối của Lý Dương, hẳn phải nỗ lực hơn, không nói việc đối phương uy hiếp hắn, ngữ khí của Lý Dương hôm đó làm hắn tin thực sự xuất hiện tình trạng không hay Lý Dương sẽ dám huỷ thần khí.

Nếu hắn báo cáo những lời này với Thiên Hoàng, một khi Thiên Tùng Văn Kiếm xảy ra chuyện gì, cho dù không phải trách nhiệm của hắn thì chuyện này cũng là do hắn mà ra.

- Lão đại, lão lục.

Xa xa, lão tứ Lý Bồi gọi to, nhanh bước về phía Lý Dương, lúc này trong mắt Lý Dương không còn có mấy người Nhật Bản kia chỉ có những anh em bằng hữu hơn hai năm không gặp.

Chu Văn, Lý Bồi cũng không để ý tới mấy người trước mặt, trong sòng bạc đi lại rất nhiều người hai người chân đi rất nhanh vượt qua bọn Thanh Mộc Vị Ương tới chỗ Lý Dương.

- Tứ ca.

Lý Xán hưng phấn gọi to, anh lúc này có cảm giác giống Lý Dương, bạn đại học bốn năm, sau mấy năm không gặp vui mừng khôn xiết, người không trải nghiệm bao giờ không thể hiểu được.

Thanh Mộc Vị Ương, Tam Tinh Khang và người đàn ông lùn đứng giữa bọn họ đều ngạc nhiên, trên mặt người đàn ông lùn còn lộ chút phẫn nộ.

Ban này Lý Dương đang cười hắn còn cho rằng cười hắn, lúc này mới biết hoàn toàn do bản thân hiểu lầm.

- Lý tiên sinh!

Người đàn ông lùn bước nhanh về phía trước, dùng tiếng Hán vẫn còn chưa thạo nói với Lý Dương một câu, lời chào này phải mười mấy giây sau mới được đáp lại, đối phương mơ hồ tiếng Hán không rõ gọi anh.

Chỉ nói về trình độ tiếng Hán thì người đàn ông lùn này không thể so được với Thanh Mộc Vị Ương và Tam Tinh Khang.

- Lý tiên sinh, đây là bạn khi trước của tôi, Shan-ben-tai-lang, ông hiện tại đang kinh doanh ở Toronto, sòng bạc này ông có cổ phần nhất định, hôm nay ông xem tivi mới biết chúng ta tới Toronto đặc ý mời chúng ta tới làm khách.

Thanh Mộc Vị Ương đột nhiên giải thích một câu, nói rất đơn giản, trong câu nói của anh nói rõ họ mấy ngày đến đây là ngoài ý muốn chứ không cố ý đi theo Lý Dương, càng không có ý gì khác Lý Dương đừng hiểu lầm.

Shan-ben-tai-lang.

Chu Văn và Lý Bồi quay lại, trên mặt có chút ngạc nhiên vội vàng lại cúi đầu xuống, họ chỉ lo chạy tới chỗ Lý Dương và Lý Xán, còn không chú ý tới chủ tịch hội đồng quản trị của sòng bạc bên cạnh họ.

Tổng tài sản của sòng bạc này lên tới trên tỷ đô la mỹ, Shan-ben-tai-lang là chủ tịch hội đồng quản trị lớn của công ty. Chiếm cổ phần mười mấy phần trăm, mà Shan-ben-tai-lang còn là một trong những người sáng lập ra sòng bạc, có vị trí rất cao ở đây.

Shan-ben-tai-lang ban này chỉ nhìn họ một cái lại chú ý tới Lý Dương không hề chú ý tới hai người bọn họ.

- Shan-ben-tai-lang tiên sinh, xin chào!

Lý Dương khẽ gật đầu, coi như là đáp lại lời Thanh Mộc Vị Ương, điều này làm Thanh Mộc Vị Ương nhẹ nhàng chút.

Lần này Lý Dương nói tiếng Nhật, mặc dù cũng không chuẩn lắm nhưng chỉ ít người Nhật có thể nghe hiểu.

Thấy Lý Dương có thể nói tiếng Nhật, sắc mặt Shan-ben-tai-lang có chút thay đổi, ông lúc này cũng hiểu chắc chắn Lý Dương ban này nghe được những điều họ nói.

Shan-ben-tai-lang tiện tay xoa mấy đĩa thẻ của Lý Dương cười:

- Lý tiên sinh tuổi trẻ tuần kiệt, không ngờ tiếng Nhật cũng giỏi như vậy làm người khác bái phục, thế nào Lý tiên sinh hôm nay chơi thế nào?

Ông lần này dùng tiếng Nhật để nói, nếu nói tiếng Hán thì thật mất mặt nên không nói nữa.

- Cũng được, mấy vị không phải là có việc hay sao, vậy tôi không làm phiền nữa.

Lý Dương gật đầu, anh tới sòng bạc là để chơi, ở đây gặp được Chu Văn và Lý Bồi thật ngoài sức tưởng tượng, anh bây giờ chỉ muốn cùng nói chuyện với những người bạn lâu ngày không gặp, không có lòng dạ nào ở đây nói chuyện với Shan-ben-tai-lang.

Những người Nhật Bản này nhìn thấy mục đích lớn nhất của anh là gì nên không nấn ná nữa.

Không cần phải nói ban này Shan-ben-tai-lang còn nói lời thôi, Lý Dương không muốn cho họ cơ hội nữa.

Lý Xán lúc này đã kéo Chu Văn và Lý Bồi nói nhỏ, những câu tiếng Nhật mà bọn Lý Dương nói Lý Xán không hiểu gì nên không quan tâm đến bọn họ.

Mắt Chu Văn có chút ngạc nhiên nhìn Shan-ben-tai-lang, lại nhìn Lý Dương, Chu Văn học hành đều rất nỗ lực, gần đây còn đang học tiếng Nhật, sau này tiếp đón khách Nhật ở đây, những điều hai người nói anh hiểu chút ít.

- Cậu!

Shan-ben-tai-lang mặt cứng lại, ông không ngờ Lý Dương lại không thèm để ý đến ông, như vậy phải đuổi hẳn đi.

Shan-ben-tai-lang là người Nhật Bản, ông chỉ là làm ăn đầu tư lớn ở Canada, không sửa quốc tịch, ở Nhật Bản ông cũng là một người thích sưu tầm cho nên quen mấy người Thanh Mộc Vị Ương nhưng ông chỉ là thích sưu tầm còn về trình độ thẩm định thì rất bình thường.

Quen mấy chuyên gia Thanh Mộc Vị Ương vẫn là để nâng giá mấy đồ cổ Nhật Bản mời mấy vị này thẩm định là có duyên cớ.

Đại hội thẩm định lần này Shan-ben-tai-lang sớm đã biết rồi, cũng biết người Nhật cũng sẽ tới nhưng không chú ý thế nào.

Sau khi xem trên ti vi anh mới biết mấy người đến đều là người quen, liền phái người đến mời bọn họ tới sòng bạc làm khách mời cả mấy vị chuyên gia trong nước sau này anh có bảo bối gì còn có thể mời mấy vị chuyên gia giúp thẩm định.

Thanh mộc vị Ương là được họ mời tới chỉ là ai cũng không ngờ họ lại gặp Lý Dương ở đây.

Shan-ben-tai-lang lẩn lộn cũng nhiều năm, trên mặt ông lần nữa lộ ra nụ cười nhẹ nhàng nói:

- Lý tiên sinh, chúng tôi cũng không có chuyện gì, đang muốn tìm mấy người chơi, Lý tiên sinh chơi ở đây hơi nhỏ hay là chơi cùng chúng tôi, chơi lớn một chút thế nào?

- Ngại quá, tôi không chơi tiền.

Lý Dương không nghĩ gì từ chối luôn.

Shan-ben-tai-lang chân suýt nữa khụy xuống, trong mắt đầy sự phẫn nộ trừng trừng nhìn Lý Dương.

Đến sòng bạc nói không chơi tiền thế đổi thẻ bài làm gì? Mà họ là người đã từng chơi qua, lúc này nói với họ như vậy rõ ràng là làm nhục ông.

- Shan-ben-tai-lang.

Bên cạnh truyền lại tiếng gọi, Lâm Bá Văn ban nãy tới nhưng không nói gì lúc này cũng nên ra mặt.

Thấy Lâm Bá Văn, Shan-ben-tai-lang có chút ngạc nhiên, ông quen Lâm Bá Văn là hậu duệ kiệt xuất của gia tộc Lâm thị, cháu đích tôn của Lâm Lang.

Gia tộc Lâm thị ở Toronto là một nhân vật lớn, là đối tượng Shan-ben-tai-lang nỗ lực kết giao, cũng gặp qua Lâm Bá Văn nhìn cái là nhận ra ngay.

- Lâm công tử xin chào, hôm nay anh cũng tới chơi?

Sắc mặt Shan-ben-tai-lang thay đổi rất nhanh, lập tức cười chào Lâm Bá Văn, thái độ tốt hơn nhiều so với lúc nói chuyện với Lý Dương.

Lâm Bá Văn xua tay cười:

- Không, tôi đi theo Lý tiên sinh, Lý tiên sinh là khách quý của tập đoàn Lâm thị.

- Lý Dương?

Shan-ben-tai-lang lập tức quay đầu nhìn Lý Dương, trong mắt có chút nghi hoặc.

Ông chỉ xem trên ti vi mới biết Lý Dương, mà vừa nhìn thấy bọn Thanh Mộc Vị Ương còn không biết quan hệ giữa Lâm gia và Lý Dương.

Lâm Bá Văn lúc này trực tiếp đứng bên cạnh Lý Dương, cười nhìn Shan-ben-tai-lang. miếng đất ở Toronto tập đoàn Lâm thị là vàng, cho dù Shan-ben-tai-lang ở đây dốc sức hai mươi năm cũng không dám có chút coi thường nào.

Bạch Minh, Liễu Tuần cũng đều quay lại, cùng nhau đứng bên Lý Dương.

- Hóa ra Lý tiên sinh là khách quý của tập đoàn Lâm thị, thất lễ rồi, tôi ban nãy chỉ là muốn mời Lý tiên sinh chơi một chút nhưng Lý tiên sinh không đồng ý.

Shan-ben-tai-lang lập tức cúi người, có Lâm Bá Văn ở đây, sự tức giận của ông bị kìm chế lại.

- Lý tiên sinh không chơi tiền, chúng ta chơi thứ khác thế nào?

Shan-ben-tai-lang ngẩng người dậy, ngữ khí thay đổi tiếp tục nói:

- Tôi biết Lý tiên sinh là một nhà sưu tầm lớn của Trung Quốc, chúng tôi ở đây có mấy tranh chữ của Trung Quốc nếu Lý tiên sinh đồng ý tôi cầm mấy tranh chữ này ra để cậu anh xem thế nào?

Lý Dương khẽ cười lại lắc đầu:

- Xin lỗi, tôi không có tranh chữ gì có thể làm đồ cược, hay là thôi vậy.

Chồn cáo đến chúc tết gà, Shan-ben-tai-lang này không có gì tốt đẹp cả, ông là người mở sòng bạc các thủ thuật chơi ông nắm rõ hết, lại chơi với một người mới đây chẳng phải là bắt nạt người khác sao?

Còn một điểm nữa, không chơi tiền, chơi đồ nhưng Lý Dương không mang đồ gì tới bảo bối mang tới mỗi thứ đều là thần khí, đều có thể sánh với mấy bức tranh chữ của ông.

Hơn nữa, lòng dạ của ông Lý Dương cũng hiểu không phải là muốn Thiên Tùng Vân Kiếm sao, Lý Dương không hề cho hấn cơ hội này.

- Không sao, Lý tiên sinh không có đồ có thể dùng tiền, tôi lấy mấy bảo bối tới, Lý tiên sinh đưa ra giá tương đương là được, cậu thấy xem thế nào?

Shan-ben-tai-lang tiến sát hơn lại nói một câu, Lý Dương vẫn không nói gì, âm thanh của Tam Tỉnh Kết Y đột nhiên vang lên:

- Lý tiên sinh không phải là người may mắn sao? Chơi bài là dựa vào vận may, Lý tiên sinh không dám?

Tam Tỉnh Kết Y bình thường cũng chơi tốt, ban nãy ông nhìn thấy Lý Dương chơi cho nên cố ý mời Lý Dương.

843. Chương 839: Cơ Hội Áo Gấm Về Nhà (2)

Trong mắt Shan-ben-tai-lang hiện lên chút tia sáng, cười đứng đó không nói gì, Tam Tỉnh Kết Y lúc này nói là có ý giúp đỡ ông.

Kích tướng, đây là cách kích tướng.

Lâm Bá Văn nhìn Tam Tỉnh Kết Y, trước đó vốn có ấn tượng tốt với người này lúc này cảm thấy mất hết, con trai Tam Tỉnh Khanh lần này tới Toronto là thất bại.

Tam Tỉnh Khang trầm mặc nhìn Lý Dương không nói gì, điều này có thể thấy cách ông đối xử với con trai, nếu theo tính cách của ông ít nhất cũng phải mắng cho mấy câu.

Thanh Mộc Vị Ương chuyển ánh mắt im lặng đứng đó không có biểu lộ gì.

Hắn đã giải thích qua, việc sau này phát sinh không có liên quan tới hắn, hơn nữa đây là sòng bạc, chơi bạc ở đây là bình thường, Lý Dương đồng ý hay không là việc của hắn.

Không đồng ý hắn cũng không có tổn thất gì, đồng ý rồi đối với hắn cũng không có bất lợi gì.

Mấy người đứng ở giữa sòng bạc ai cũng không nói gì, mọi người đều tĩnh lặng nhìn Lý Dương.

- Lão đại.

Chu Văn đột nhiên kêu lên dường như tắt cả ánh mắt của mọi người lúc này đều đổ về phía anh.

Chu Văn không vội vàng tiếp tục nói:

- Tôi vừa đặt khách sạn rồi, mấy năm không gặp chúng ta đi uống một chút.

- Được. Lý Dương lập tức gật đầu, cười càng to hơn.

Sáu người cùng học với nhau, tuổi của hắn là lớn nhất cũng là một người có địa vị cao nhất trong phòng, nhưng học tập tốt nhất, người thông minh nhất là Chu Văn.

Chu Văn thấy Lý Dương thực sự không muốn dây dưa với mấy người này lập tức giúp Lý Dương giải thoát vòng vây, lúc này cách kích động của Tam Tỉnh Kết Y không có tác dụng nữa rồi, Lý Dương là có việc, lúc này bỏ đi không ai nói được gì.

Sắc mặt Shan-ben-tai-lang trầm xuống.

Ông mời Lý Dương chơi mục đích thực sự không đơn giản chỉ là chơi bạc, tâm lý của dân cơ bạc rất nhiều người hiểu, một khi bước vào cuộc thì sẽ mất hết lý trí, có thể làm được những việc bình thường sẽ không làm.

Lý Dương không phải là dân chơi bạc nhưng Shan-ben-tai-lang thì nắm rõ, chỉ cần Lý Dương bước lên trên bàn chơi, ông có thể bồi dưỡng đối phương thành dân chơi bạc, để nhân cơ hội lấy Thiên Tùng Vân Kiếm trên tay Lý Dương về.

Nếu có thể lấy lại mấy thần khí của Lý Dương về thì tốt quá, anh xem bản tin buổi sáng trên ti vi rồi, ông thêm nhỏ dải mấy thần khí này của Lý Dương.

Lý Dương kéo Chu Văn, Lý Xán và Lý Bồi cùng nhau mấy người cùng đi ra ngoài, Tam Tỉnh Kết Y có chút không cam nhưng không còn cách nào khác.

- Jason, anh muốn đi đâu? Tôi nhớ tối hôm nay có ca của anh.

Mấy người đi được mấy bước, trước mặt đi tới một người da trắng hơn bốn mươi tuổi nhìn thấy Lý Bồi ngạc nhiên kêu lên.

- Giám đốc Hán Tư, tôi có bạn đến phải đi tôi đã xin nghỉ rồi.

Lý Bồi vội vàng nói một câu, Chu Văn lại giải thích nhỏ bên tai Lý Dương, Jason là tên tiếng Anh của Lý Bồi, cũng là tên khi làm việc ở sòng bạc.

- Xin nghỉ rồi? Được, tôi biết rồi.

Người da trắng gật đầu, ngẩng đầu nhìn thấy Shan-ben-tai-lang ở phía sau hơi ngạc nhiên, vội vàng bước nhanh lại.

- Shan-ben-tai-lang, ngài có dặn dò gì không?

Người da trắng đối với Shan-ben-tai-lang rất kính cẩn, Shan-ben-tai-lang không chỉ là chủ tịch hội đồng quản trị của sòng bạc mà còn là cao thủ nổi tiếng trong giới chơi bạc,

Hán Tư, người bạn này là ai? Shan-ben-tai-lang có chút suy nghĩ nhẹ nhàng hỏi một câu.

Người da trắng này là nhân viên quản lý của sòng bạc, anh nhận ra, Chu Văn và Lý Bồi chỉ là nhân viên làm thêm cấp thấp nhất, Shan-ben-tai-lang căn bản không có ấn tượng đối với họ, không quan tâm, người bên cạnh Lý Dương có hai người là nhân viên làm việc của sòng bạc của ông.

Mà một người trong đó còn là người bạn này giải vây cho Lý Dương.

- Shan-ben tiên sinh, đó là ...

Hán Tư cúi đầu, từ từ nói ra thân phận của Lý Bồi, Hán Tư là người quản lý lâu một của sòng bạc, lâu một sòng bạc hơn trăm nhân viên đều do một tay anh quản lý, bao gồm Lý Bồi và Chu Văn.

Nói đến Chu Văn cũng là nhân viên của sòng bạc, trong mắt Shan-ben-tai-lang hiện lên chút ánh sáng.

- Shan-ben-tai-lang, nhân viên như vậy nên đuổi mới đúng.

Lần này người nói là Tam Tỉnh Khang, hơn nữa lại nói bằng tiếng Anh, âm thanh cũng không nhỏ, Lý Dương đang đi phía trước đột nhiên dừng lại quay đầu nhìn Tam Tỉnh Khang một cái.

- Shan-ben-tai-lang, Alvin và Jason bình thường làm việc rất nỗ lực, Alvin đã nghỉ làm, tôi tin Jason nhất định xin nghỉ rồi.

Hán Tư hơi ngạc nhiên, anh không hiểu bạn của Shan-ben-tai-lang tại sao lại nói như vậy nhưng vẫn phân bua một câu.

Hơn trăm nhân viên ở tầng một, Chu Văn và Lý Bồi là số ít nhân viên làm việc nỗ lực nhất, cũng là người anh tin tưởng nhất, bằng không khi anh không nhìn thấy Lý Bồi sẽ lập tức gọi đến hỏi ngay.

Alvin chính là tên tiếng Anh của Chu Văn, hai người nhập gia tùy tục, ở đây đều đặt tên tiếng Anh.

- Tam Tỉnh tiên sinh, cảm ơn đề nghị của ngài.

Shan-ben-tai-lang gật đầu, Chu Văn lại cười một cách khổ sở, công việc này phải bỏ rồi.

Kỳ thực khi này anh kéo Lý Dương đi trong lòng đã chuẩn bị rồi, Shan-ben-tai-lang là chủ tịch hội đồng quản trị, anh không biết vị chủ tịch này lại có mâu thuẫn với Lý Dương nhưng có thể thấy vị chủ tịch này muốn đưa Lý Dương lên bàn chơi không có dụng ý tốt đẹp gì.

Anh cũng nhìn ra, Lý Dương bây giờ thân phận cũng rất không đơn giản. Nhưng bất luận Lý Dương là thân phận gì thì đều là đàn anh của hắn, bạn tốt của hắn, trong tình huống này hắn thà đắc tội với chủ tịch hội đồng quản trị chứ không để Lý Dương chịu thiệt.

Về phương diện chơi bạc chỉ cần không cẩn thận là bị thiệt lớn.

Anh kéo Lý Dương đi, cho dù bây giờ Shan-ben-tai-lang không quen anh sau này chưa biết chừng cũng nhận ra anh, đến lúc đó chắc cũng là kết quả như này.

- Lão đại, mau đi thôi.

Chu Văn lại kéo Lý Dương, kết quả là đúng như anh dự đoán cho nên nghe thấy lời nói Tam Tỉnh Khang đằng sau anh cũng không quan tâm.

- Đợi lát.

Lý Dương lại lắc lắc đầu, quay người lại từ từ đi lại phía sau.

Anh từ chối Shan-ben-tai-lang, nguyên nhân lớn nhất là nhìn thấy anh em tốt, lúc này anh chỉ muốn cùng bọn họ nói chuyện, nói chuyện xa cách sau mấy năm.

Nhưng tấm nhân tình này bây giờ bị chà đạp triệt để, đặc biệt là Tam Tỉnh Khang nói đuổi hai người bọn Chu Văn.

Lý Dương không biết bọn Chu Văn xem trọng công việc thế nào nhưng nếu là công việc như vậy Lý Dương tin có thể giúp bọn họ tìm một công việc khác tốt hơn, lương cao hơn.

Nếu hai người không thích ở trong nước, thích làm ở Toronto Lý Dương cũng có thể giới thiệu cho họ tới tập đoàn Lâm thị.

Với quan hệ của Lý Dương và Lâm Lang chắc chắn hai người bọn họ sẽ được làm việc trong tập đoàn Lâm thị một cách thoải mái, vì điều này Lý Dương nợ tập đoàn Lâm thị một tấm nhân tình cũng không sao.

Nhưng Lý Dương không dễ dàng tha thứ, hai người bạn tốt là vì mình mà bị người ta tống ra khỏi cửa, vốn chỉ định cùng bạn bè ôn lại chuyện cũ không muốn dây dưa gì với mấy người Nhật Bản này nhưng anh phải tiến ra cửa Lý Dương cũng chỉ có thể vì mục đích của họ.

Có năng lực đặc thù công cụ siêu phàm này Lý Dương chỉ cần lý trí một chút không lựa chọn thì chắc chắn là vẫn còn bất khả chiến bại.

Lý Dương đi tới trước mặt Shan-ben-tai-lang nhẹ nhàng nói:

- Ông nói đi, ông muốn chơi thế nào?

- Lão đại!

Chu Văn đột nhiên lại chạy lại, Lý Bồi cũng chạy theo, Lý Bồi không biết chuyện gì nhưng thấy Shan-ben-tai-lang không tốt gì với Lý Dương, lúc này cũng lo lắng nhìn Lý Dương.

- Jason, Alvin, có chuyện gì vậy?

Hans kinh ngạc cẩn thận bước lại trước mặt hai người hỏi khê, anh chỉ nhìn thấy Lý Bồi tới hỏi một chút, không ngờ lại gây ra nhiều chuyện như vậy.

- Giám đốc Hans, không có gì nhưng xin lỗi tôi muốn nghỉ việc.

Chu Văn nói lắc lắc đầu, khi nói trong mắt có chút không cam nhưng lại không có chút hối hận nào.

Shan-ben-tai-lang là chủ tịch hội đồng quản trị nhưng đáng tiếc không phải là chủ tịch hội đồng quản trị cõi mở, điều này rất nhiều người biết bây giờ đắc tội với ông sau này muốn làm việc ở đây cũng khó chi bằng chủ động xin nghỉ trước.

Chỉ ít anh có thể kéo Lý Dương ra không để anh mắc mưu, Chu Văn ban này là nhân viên của sòng bạc, trên bàn chơi bạc sớm cũng nhìn ra Lý Dương căn bản không biết chơi bạc, nếu chơi cùng Shan-ben-tai-lang chắc không thể thắng.

- Anh Hans, tôi cũng xin nghỉ việc.

Lý Bồi nhếch miệng cười, lương ở sòng bạc thực sự không thấp, nghỉ việc rất đáng tiếc, nhưng tình cảm anh em bọn họ quan trọng hơn, không cần phải nói Shan-ben-tai-lang muốn đuổi bọn họ.

- Lão đại, anh thấy rồi đây bây giờ chúng tôi đều xin nghỉ việc, xem bộ dạng của anh bây giờ không tồi, sau này tôi và lão tứ đều dựa vào anh rồi.

Chu Văn cười, lại kéo Lý Dương, ý của anh rất rõ chính là không muốn Lý Dương chơi bạc với Shan-ben-tai-lang.

Sắc mặt Shan-ben-tai-lang trông rất khó coi, trước mặt bọn Thanh Mộc Vị Ương lần này hẳn bị mất mặt quá, đáng tiếc bây giờ trước mặt mọi người hẳn cũng không tiện làm gì.

- Lý tiên sinh, hay là chúng ta chơi Stud đi.

Không đợi Lý Dương phản ứng Shan-ben-tai-lang vội vàng nói một câu, Lý Dương đồng ý chơi rồi nếu anh đổi ý cơ hội như vậy lại đi đều không được rồi.

Làm như vậy ông chắc chắn đắc tội với Lâm thị, nhưng cứ nghĩ đến việc Lý Dương lên bàn chơi bạc được nhiều lợi ích ông lại kiên trì làm như vậy.

Trên tay Lý Dương là Thiên Tùng Vân Kiếm chỉ cần Lý Dương mất đi lý trí thì ông có thể thu lợi rất nhiều những thần khí này, có những thần khí này trong nước ông có thể có nhiều danh vọng và tiền bạc.

Đến lúc đó, ông hoàn toàn có thể về nước phát triển, trở thành nhân vật thượng lưu chân chính, không cần phải phiêu bạt ở bên ngoài.

Bất luận là người quốc gia nào đều có muốn áo gấm về nhà, đây chính là cơ hội lớn nhất để Shan-ben-tai-lang áo gấm trở về quê hương, ông vốn là dân chơi bạc gặp được cơ hội như vậy đương nhiên không thể bỏ lỡ.

- Được, không vấn đề gì.

Lý Dương khẽ cười, gật đầu đồng ý, Chu Văn lại há to miệng cuối cùng lại lắc đầu, trong mắt có chút lo lắng.

844. Chương 840: Bức Hoạ Của Trịnh Bản Kiền

Tại sòng bạc, tầng 5, có tổng cộng 3 phòng đơn nhỏ.

Bình thường đây là nơi tiếp đón khách, nói là phòng nhỏ, nhưng thực ra diện tích mỗi phòng cũng hơn 200 mét vuông, giữa phòng đặt một bàn đánh bạc hình tròn, bên cạnh còn có một ghế dài và sofa, có đủ chỗ cho hơn 2,3 chục người cùng xem.

Căn phòng như vậy, Chu Văn chỉ là nghe nói qua, chứ chưa tới bao giờ, y thể nào cũng không ngờ tới, lần đầu tiên vào căn phòng như thế, lại trong tình trạng này.

- Lão Đại, chơi một ván là được rồi.

Chu Văn chau mày, khẽ nói một câu. Theo như y thấy, bất luận bây giờ Lý Dương làm gì, đều không nên đồng ý với Shan-ben-tai-lang, hẳn hiểu sòng bạc hơn Lý Dương.

Đáng tiếc là Lý Dương đã đồng ý rồi, hẳn chỉ có thể khuyên như vậy thôi. Châu Văn lúc này còn không biết giữa Lý Dương và Shan-ben-tai-lang có mâu thuẫn gì, nhưng y lại không hiểu, Shan-ben-tai-lang một mực đều là nhằm vào Lý Dương.

Lý Dương khẽ cười nói :

-Lão Nhị, cậu còn chưa hiểu tôi sao? Cứ yên tâm đi.

Chu Văn nhìn Lý Dương. Trong lòng hơi nhẹ nhõm một chút. Cùng học mấy năm đại học, Lý Dương này luôn khiến người ta tin phục, bất luận gặp phải chuyện gì, Lý Dương đều là một người lý trí, cũng là một đại ca tốt.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao y muốn kéo Lý Dương xuất ngoại cùng mình, rất sớm trước đây, Lý Dương đã khiến bọn y cảm thấy an tâm rồi.

- Nhị ca, Lão Đại bây giờ không phải là trong cuộc chiến đâu, anh cứ yên tâm đi!

Lý Xán khẽ nói một câu, lại cười nhẹ một tiếng, y có đủ lòng tin vào Lý Dương rồi. Không giống Chu Văn và Lý Bồi, vài năm không gặp Lý Dương , chỉ mới gặp lại mà thôi.

- Lý tiên sinh, mời.

Shan-ben-tai-lang cười mờ ám, mời Lý Dương vào phòng. Lại nói với tên đang cúi người đứng bên cạnh vài câu. Đây là chỗ của người chủ trì bàn đánh bạc.

Bình thường mà nói, Lý Dương ngồi đối diện với Shan-ben-tai-lang. Căn phòng như thế này có thể chứa được 8 người cùng ngồi đánh bạc, nhưng Shan-ben-tai-lang lại không hề mời người khác, mà chỉ cười ha ha nhìn Lý Dương. Lần này cũng chỉ là hai người bọn họ cùng nhau đánh bạc.

Điều này đối với Shan-ben-tai-lang mà nói là một cơ hội tuyệt vời, y tự nhiên không thể mời người khác vào rồi.

Tam Tỉnh Khang và Thanh Mộc Vị Ương đều chỉ là nhẹ chau mày. Hai người bọn y không nói gì. Trực tiếp ngồi vào bên cạnh.

Tam Tỉnh Khang không còn tiền vốn, y lần này đến là còn có mục đích riêng, nếu mà có thể, y còn muốn mượn Shan-ben-tai-lang một số tiền để bù vào khoản lỗ to lớn này, nếu không thì y chỉ đợi mà từ bỏ quyền khống chế công ty mà thôi.

Thanh Mộc Vị Ương thì muốn nhiều hơn.

Nếu mà Lý Dương thua thảm bại, đối với y mà nói chỉ có cái tốt, nếu Shan-ben-tai-lang thắng để lấy được thần khí, y cũng nhẹ nhõm rất nhiều. Xét cho cùng Shan-ben-tai-lang là người Nhật, xử lý y so với Lý Dương cũng dễ hơn nhiều, chỉ cần Shan-ben-tai-lang nguyện mang kiếm thần về Nhật, vậy thì có công lao của y rồi.

Chỉ có điều là công lao lớn nhỏ không giống nhau. Đối với Thanh Mộc Vị Ương mà nói thì còn mãnh liệt hơn nhiều so với việc mang thần kiếm về Nhật.

Ngoài cửa, có mấy thanh niên trẻ mang vài thứ đi tới, nhìn thấy mấy thứ này, nụ cười trên mặt Shan-ben-tai-lang liền biến thành sung sướng vô cùng, tự mình tiếp nhận mấy thứ đó mang vào.

Thứ mà Shan-ben-tai-lang thích chính là sưu tầm tranh chữ, mấy bức này, đều là những bảo bối mà y khổ công sưu tầm được gần đây.

- Lý tiên sinh, đây là một số bộ sưu tập mà tôi sưu tầm vài năm gần đây, tôi thích tranh chữ, đặc biệt thích tranh chữ Trung Quốc, anh đừng để ý, anh xem bức “Hà Hoa Đồ” của Lang Thế Ninh này xem, anh cho là nó trị g NA NA thành sung g

Y nghĩ nhiều hơn một chút, nếu có thể cùng Lý Dương về nước, lại có cơ hội phát triển thì không gì tốt hơn, nhưng nếu làm phiền Lý Dương thì chi bằng không mở lời.

Trong sáu người ở cùng một phòng, Chu Văn là người cẩn thận nhất, cũng là người hay nghĩ cho người khác nhất.

Vừa rồi y chủ động kéo Lý Dương rời khỏi, cũng là chứng minh tốt nhất cho tính cách này.

- Lý tiên sinh, bái phục!

Shan-ben-tai-lang cầm lên ba quân bài, nói thẳng ra, bài trong tay y không lớn lắm, chỉ hai lượt nữa là xong, nhưng thái độ của Lý Dương lại khiến y có chút mơ hồ.

Y đánh bao nhiêu thì Lý Dương cũng đánh bấy nhiêu, hơn nữa trên khuôn mặt Lý Dương luôn nở nụ cười tự tin, đến bài chưa lật cũng không thèm nhìn.

Điều này hoàn toàn không giống với những người đánh bài khác, nhưng Shan-ben-tai-lang cũng không đặc biệt chú ý, đây chỉ là ván bài đầu tiên, y cùng lắm cũng chỉ thua 10 nghìn USD, về sau còn nhiều cơ hội nữa.

Ván đầu tiên, lúc mọi người còn chú ý bàn luận về mấy bức tranh, đã nhanh chóng kết thúc, Lý Dương thắng.

Hà Quan xếp bài, khoe miệng Lý Dương nở nụ cười vui vẻ.

Ván bài đầu tiên rất có ý nghĩa, Lý Dương là ba con ba, bài trên tay có thể xuất hiện hai con ba, bài chưa lật cũng là ba, bài chưa lật của Shan-ben-tai-lang cũng là ba, nhưng bài trên tay y lại là đôi năm và đôi mười, bài có hai đôi. Trên bài xuất hiện hai đôi, vậy là không có cơ hội thắng bộ ba.

Quả nhiên, lúc đôi thứ nhất xuất hiện, nụ cười trên mặt Shan-ben-tai-lang liên tục xuất hiện, tiền đánh cược cũng tăng từ 100 nghìn lên 200 nghìn.

Rất nhanh, bài của hai người được hạ xuống, những người xung quanh thì thào to nhỏ rồi nhìn bài, lúc này ngay lập tức yên lặng, yên lặng nhìn bàn bài.

- 500 nghìn!

Cuối cùng Shan-ben-tai-lang đặt cược, bài y có hai đôi, Lý Dương chỉ có một đôi, bài y khả năng thắng lớn hơn của Lý Dương rất nhiều, nhìn bài Lý Dương, Chu Văn và Lý Bồi đều không nói gì, lông mày cũng căng thẳng chau lại.

Ở bên kia, Shan-ben-tai-lang lộ nụ cười vui mừng, Lý Dương càng đen đui thì y càng vui sướng.

Bây giờ trên mặt bàn hai người đều đặt hơn 500 nghìn tiền cược, lúc này nếu bỏ cuộc thì số tiền hơn 500 nghìn cũng không còn nữa, nếu theo tiếp, có khả năng sẽ thua hơn 1 triệu, Lý Dương bất luận theo tiếp hay bỏ cuộc thì đều chết dở.

Trong lòng Shan-ben-tai-lang đã chắc rằng Lý Dương sẽ thua trận này.

- 500 nghìn, đừng đánh tiếp nữa, không có hi vọng thắng đâu!

Chu Văn khẽ nói một câu, trên mặt có chút lo lắng, Lý Dương có một đôi ba, bất luận thế nào cũng không lớn bằng đôi 5 và đôi mười trong tay Taro Yahamoto, nếu như y bốc được con bài tốt vậy thì Lý Dương chắc chắn thua rồi.

Sau khi Shan-ben-tai-lang đặt cược, trong lòng cũng có chút căng thẳng.

Lần này, y thực sự rất muốn ra đòn quyết định, ngay lập tức khiến Lý Dương thua sạch, chỉ sợ Lý Dương sợ chạy mất, mới đặt cược 500 nghìn.

Con bài y bốc không phải con bài đẹp mà là con 3, cũng tức là cả bộ bài chỉ còn lại một con ba, khả năng Lý Dương bốc được 3 là rất mong manh.

Hơn nữa, trên bài của Lý Dương, còn có một con 6 và một con 9, e rằng khi thành đôi thì đôi 9 và đôi 3 cũng không thắng nổi hai đôi của Shan-ben-tai-lang.

Lúc này bất luận thế nào thì khả năng Shan-ben-tai-lang thắng Lý Dương cũng rất cao.

Lý Dương khẽ cười, nói:

- 500 nghìn, tôi theo!

Shan-ben-tai-lang trong lòng khẽ thở phào nhẹ nhõm, chưa thở xong thì Lý Dương đã đẩy gần hết số tiền cược trước mặt ra.

- Tôi đặt hết số tiền trên bàn!

Sau khi Lý Dương đẩy hết số tiền đặt cọc ra, tất cả mọi người đều ngẩn ra, người chiếm ưu thế tuyệt đối trong ván bài là Shan-ben-tai-lang nhưng không cược hết, người đang ở thế yếu như Lý Dương lại cược hết, có mấy người đầu óc cứ ong ong, có chút khó hiểu.

Còn nữa, đây mới là ván bài thứ hai, thời gian còn chưa hết ba phút, lúc này đã chốt rồi, ván bài này diễn ra hơi nhanh.

Đẩy số tiền cọc ra, Lý Dương vẫn ngồi cười như trước, trên khuôn mặt vẫn là vẻ tự tin đó.

- Lão đại, vẫn chưa bốc bài đó!

Lý Bồi đột nhiên khẽ nói, những người khác tiếp tục ngẩn ra, không sai, Lý Dương từ đầu đến cuối chưa bốc bài, đến con bài chưa bốc là gì cũng chưa xem đã cược hết tiền, mọi người lúc này có một cảm giác choáng váng.

Lý Dương vẫn chưa lật bài, thực sự mà nói, từ lúc ngồi lên bàn, đến bài hăn cũng không xấp.

Chỉ đẩy mấy đồng tiền cược.

Chưa xem bài bốc lên, bài trên tay đang ở trong tình trạng vô cùng bất lợi, Lý Dương không ngờ lại dám cược hết, điều này thực sự là kẻ điên mới làm, Lý Bồi che mắt lại, không dám nhìn nữa.

Chu Văn cũng chau mày lại, e rằng Lý Xán và Bạch Minh vô cùng có lòng tin vào Lý Dương, lúc này nét mặt cũng vô cùng khó coi.

846. Chương 842: Giải Quyết Trong Năm Phút (2)

- Tôi theo!

Shan-ben-tai-lang nhanh chóng đẩy hết số tiền cọc trước mặt mình ra, há miệng cười, tỏ ra hơi kích động.

Y vừa rồi cược 500 nghìn, chỉ là muốn xem có thể thắng thêm được 500 nghìn nữa không, thế nào cũng không thể ngờ rằng Lý Dương lại cược hết, đây chẳng phải là khiến y như ý sao, nếu biết như vậy, vừa rồi y đã cược hết cho rồi.

Chưa đầy 3 phút ngẩn ngui, ván bài đã được hết, điều này khiến mọi người không thể ngờ tới được.

Thấy Shan-ben-tai-lang cược tiền, nụ cười trên mặt Lý Dương càng rực rỡ hơn.

Lý Dương còn quay đầu nhìn mấy bức tranh ở bên kia, những bức tranh này, mấy phút nữa thôi sẽ trở thành chiến lợi phẩm của hăn rồi.

Sáu bức tranh, bức tranh Nhật Bản đầu tiên không nói, năm bức tranh Trung Quốc còn lại đều là tuyệt tác, đặc biệt là “Trúc Diệp Đồ” của Trịnh Bản Kiều, là tác phẩm đại biểu cho những tuyệt tác, trong nước rất hiếm gặp, lần này nếu Lý Dương mang về nước, ý nghĩa càng quan trọng.

- Lý tiên sinh, xin hạ bài đi!

Shan-ben-tai-lang còn đang nhẩn nha, y đã tính qua rồi, hi vọng thắng của y phải trên 9 phần mười, Lý Dương chỉ nắm một phần thắng mà thôi.

Hơn nữa, Lý Dương vốn chưa xem con bài bốc, như vậy tỉ lệ thắng của hăn càng thấp, đến không phải mấy phần trăm sợ rằng cũng không có, nói cách khác, ván bài này hăn thua chắc rồi!

Câu nói của Shan-ben-tai-lang khiến Chu Văn nhẹ nhõm phần nào, nhưng vẫn không thể yên tâm được.

Shan-ben-tai-lang mời Lý Dương hạ bài, chứ không phải mình trực tiếp hạ bài, điều này chứng tỏ con bài y bốc không phải con bài đẹp, nếu là con bài đẹp, y chỉ cần trực tiếp xòe bài ra là kết liễu Lý Dương rồi, con bài nào của Lý Dương cũng không thể lớn hơn y được.

Chỉ cần không phải là con bài đẹp thì Lý Dương có cơ hội rồi, cho dù cơ hội này rất mong manh.

Chu Văn là một người cẩn thận, lúc y đang nghĩ những điều này, những người xung quanh đều đang khẽ bình luận, ván bài này kết thúc nhanh như vậy, mọi người đều lo lắng cho Lý Dương.

Ngoài Vương Giai Giai và Lưu Cương ra, những người đi cùng Lý Dương, lần này đều không nghĩ rằng mọi chuyện sẽ tốt đẹp.

Cũng chỉ có hai người bọn họ có một niềm tin mù quáng với Lý Dương.

- Hạ bài đi, sao lại không dám hạ, sợ thua sao, haha!

Âm thanh đáng ghét của Shan-ben-tai-lang lại vang lên, mấy người Bạch Minh cảm phần trọn mắt nhìn y, nhưng lúc này không phản bác được, chỉ có thể lơ y đi như một con ruồi.

- Lý tiên sinh, cậu không hạ bài, vậy tôi hạ trước nhé!

Shan-ben-tai-lang cười trực tiếp xòe bài ra, một con ba màu đỏ khiến Chu Văn khẽ thở phào, quả nhiên như y dự đoán, bài Shan-ben-tai-lang bốc không phải con bài đẹp, Lý Dương vẫn còn cơ hội rồi.

Nhưng con bài Shan-ben-tai-lang bốc lại là con 3, vậy tức là hi vọng thắng duy nhất của Lý Dương chính là ở con 3 cuối cùng, e rằng Lý Xán lúc này niềm tin với Lý Dương cực kì thấp.

- Ha ha, cậu vẫn còn cơ hội thắng, cậu chẳng phải hay nói bản thân hay gặp may mắn sao, hạ bài đi cho mọi người xem chứ!

Shan-ben-tai-lang lại lớn tiếng cười nói, trên khuôn mặt y vẫn cười như trước, Tam Tỉnh Kết Y cũng cười hớn hở, trong lòng Thanh Mộc Vị Ương cũng có chút hoan hỉ, coi như có thể thắng Lý Dương một lần.

Tam Tỉnh Kết Y cười mất lịch sự, Lý Dương lại khẽ lắc đầu, gơ tay, lật con bài mình bốc ra.

Nhìn con bài vừa lật, Lý Dương khẽ vỗ tay:

- Cảm ơn câu kết của ông, số của mình thật là hên!

Nụ cười của Shan-ben-tai-lang đột nhiên tắt ngấm, miệng cười của y đơ cứng lại, mọi người xung quanh nhìn con bài Lý Dương vừa lật, ngay lập tức im lặng không một tiếng động.

Tỉ lệ vô cùng nhỏ, cuối cùng con ba đó lại thật sự xuất hiện trên bài Lý Dương.

Ba con ba, ván bài này Lý Dương thắng rồi.

Chỉ trải qua hai ván bài, Lý Dương đã hoàn toàn thắng lợi, kết quả này, e rằng đối với Lý Xán, người rất có niềm tin với Lý Dương cũng không thể ngờ được, từ lúc ván bài bắt đầu tới giờ chưa cả được 5 phút.

Kết quả này không phải là điều mà Shan-ben-tai-lang có thể ngờ tới.

Đối phương vốn chưa xem bài, thậm chí không cả xếp bài, sao vẫn có thể bốc được con 3 duy nhất, khả năng này quả thực rất thấp, thấp đến mức Shan-ben-tai-lang không thể tin nổi.

- Tiểu Xán, đem tranh lại đây!

Lý Dương quay đầu, nói với Lý Xán vẫn còn đang ngẩn người, Lý Xán đột nhiên tỉnh người, nhanh chóng bước qua, ôm sáu bức tranh lại.

- Tranh, mau mở ra xem sao!

Mao Lão đột nhiên kêu lên, vừa rồi bức tranh của Trịnh Bản Kiều vẫn chưa xem đã, bây giờ số tranh này đã là của Lý Dương, bọn họ có thể yên tâm rồi, thoải mái mà thưởng thức.

Khóe miệng Shan-ben-tai-lang run lên cầm cập, còn không dám tìm là nhìn thấy Lý Dương xòe năm con bài ra.

Y thua rồi, y không ngờ lại thua rồi, thua một người chưa từng đánh bài bao giờ, hơn nữa còn thua nhanh như vậy, hai ván bài, chưa đầy 5 phút.

Shan-ben-tai-lang quay đầu, cảm phần trừng mắt nhìn Tam Tỉnh Kết Y.

Lần này Tam Tỉnh Kết Y trở thành người xấu hổ nhất, vừa rồi y còn cười lớn chế giễu Lý Dương, nhưng không ngờ rằng Lý Dương lại thật sự lật được con bài mong muốn, câu nói của y thật sự trở thành lời kết.

Mặc dù biết đây là điều không thể, nhưng Shan-ben-tai-lang trong lòng vẫn có chút khó chịu với Tam Tỉnh Kết Y.

Sự khó chịu này một khi xuất hiện thì khó mà tiêu tan.

Cờ bạc luôn là vậy, người mê cờ bạc đều rất mê tín, có lúc một câu nói, một hành động nhỏ cũng có thể đắc tội hoàn toàn với người khác, con trai của Tam Tỉnh Khang lần này coi như đã đắc tội Shan-ben-tai-lang.

- Bốp.

Tam Tỉnh Khang khuôn mặt cảm phần, giơ tay cho con trai một bạt tai, tiếng đánh này khiến mọi người trong phòng giật nảy mình, còn y thì bị cha mình làm cho choáng váng.

- Lắm mồm!

Sau khi đánh xong, Tam Tỉnh Khang giáo huấn con trai mình một câu, y xoa mặt, cúi đầu, trong mắt không ngừng hiện ra thần sắc cảm phần.

Tam Tỉnh Khang lúc này trong lòng vô cùng tức giận, lần này nhận lời mời của Shan-ben-tai-lang, y định sẽ tạo mối quan hệ tốt với Shan-ben-tai-lang, xem xem liệu có thể mượn được một chút tiền để bù đắp vào những lỗ của công ty hay không.

Shan-ben-tai-lang có nhiều tiền hơn Tam Tỉnh Khang, nếu không phải đằng sau Tam Tỉnh Khang có gia tộc Shan-ben thì e rằng người khác sẽ không coi y ra gì, kết quả việc mượn tiền lần này không thành, con trai đã vì câu nói vô tình đắc tội với người ta, cũng khó trách y nổi giận.

- Đi thôi!

Lý Dương không để ý gì đến tất cả những gì mà Tam Tỉnh Kết Y làm, hắn đứng dậy chậm rãi đi ra ngoài, mặc dù bị Shan-ben-tai-lang làm chậm trễ chút thời gian, nhưng thu hoạch cũng khá, có được tranh của Dương Châu Bát Quái, lần này trong lòng Lý Dương bắt đầu vui vẻ.

Bạch Minh, lão Mao còn cả bọn người Liễu Tuấn, cẩn thận thu mấy bức tranh lại, vô cùng buồn ngủ.

- Lý tiên sinh, chờ một chút!

Shan-ben-tai-lang vội gọi, nhìn mấy bức tranh, tim y còn đang rỉ máu, đây là những bảo bối tốt nhất mà y đã cất giữ nhiều năm, trong lúc nhất thời đã thua mất tại nơi này, trong lòng không thể diễn tả là cảm giác gì.

Lúc này Shan-ben-tai-lang không còn nghĩ đến thanh Thiên Tùng Vân kiếm nữa, chỉ nghĩ làm sao để lấy lại mấy bức tranh.

- Shan-ben tiên sinh, ông có ý gì?

Lý Dương chưa có hành động gì thì Lâm Bá Văn đã đi đến, sắc mặt rất nghiêm túc, y còn cho rằng Shan-ben-tai-lang không chịu thua, không muốn Lý Dương rời khỏi.

- Lâm công tử, tôi không có ý gì, tôi chỉ tiếp tục muốn đánh bài với Lý tiên sinh!

Shan-ben-tai-lang vội xoa xoa tay, đây là địa bàn của y nhưng ở đây y không dám đắc tội với người nhà họ Lâm.

- Vẫn còn muốn đánh, ông còn có đồ gì?

Lý Dương quay đầu lại, rất có hứng thú nhìn Shan-ben-tai-lang, mấy bức tranh này khiến tâm tình Lý Dương vô cùng tốt, cũng không để ý đến thái độ lúc trước của y, nếu trong tay y vẫn còn tuyệt phẩm khác, Lý Dương không ngại bỏ chút thời gian, chơi với y hai ván nữa.

Hơn nữa, có người tặng bảo bối cho mình, Lý Dương cũng không có lí do từ chối.

Shan-ben-tai-lang hơi ngần người, lập tức hiểu ý của Lý Dương, Lý Dương là muốn y mang đồ ra cá cược, không muốn đánh tiền với y.

Nghiến nghiến răng, Shan-ben-tai-lang lớn tiếng nói:

- Có, tôi vẫn còn một món đồ tốt hơn!

- Tốt hơn, được, vậy hay bỏ ra đây xem trước đã!

Lý Dương ngồi ở đó, mỉm cười nhìn Shan-ben-tai-lang, y dặn dò người bên cạnh mấy câu, nhanh chóng bước ra khỏi phòng, chỗ y ở chính là ở sòng bạc, bảo bối của y cũng đều ở trong phòng của y.

- Lão Đại, hay là chúng ta đừng đánh nữa!

Chu Văn do dự một lúc, rồi mới khẽ nói với Lý Dương, Lý Dương vừa rồi có thể thắng, với y mà nói đơn thuần là sự may mắn, trên bàn bài kiểu may mắn này có thể xuất hiện, nhưng tuyệt đối không phải là luôn xuất hiện.

Shan-ben-tai-lang đánh bài nhiều năm như vậy, chỉ cần bỏ ra một chút thực lực là có thể thắng Lý Dương rồi.

- Lão nhị, cậu yên tâm, bỏ ra một chút thời gian nữa, lát nữa anh em chúng ta vui vẻ tụ tập!

Lý Dương cười lớn tiếng, trong lòng lại có chút cảm động, mấy năm không gặp, tính khí của Chu Văn vẫn không thay đổi chút nào, vẫn luôn thích suy nghĩ cho người bên cạnh mình.

Lý Dương không phải người trong ngành đánh bài, nhưng chỉ cần có khả năng đặc biệt, hẳn sẽ không thể thua được, trừ phi Shan-ben-tai-lang gỡ mảnh khóe.

Dưới lớp lập thể, hàng nghìn kĩ thuật của Shan-ben-tai-lang đều trở thành lộ liễu, y dám giở trò, Lý Dương sẽ có cách lật tẩy, về điều này Lý Dương cũng không lo lắng lắm.

Chưa đầy 10 phút, Shan-ben-tai-lang ôm một bức tranh khá to vào, sau khi quay về y còn có chút thở dốc.

Bức tranh y cầm đến khá lớn, sau khi vào phòng Shan-ben-tai-lang không cần nghỉ ngơi, trực tiếp mở bức tranh lên bàn cho Lý Dương xem, bức tranh này là do y vừa mất một khoản tiền lớn mới có được.

Tranh vừa mở ra, những chuyên gia xung quanh đều đứng dậy.

Bất luận là chuyên gia Nhật Bản hay là những chuyên gia Trung Quốc đang thuở .

Lý Dương trước mắt tuyệt đối chính là địch nhân của bọn họ.

Hà Quan giảm bớt hơi thở, chậm rãi chia bài.

Tên Hà Quan này là nhân viên cao cấp của sòng bạc, đã chơi cùng rất nhiều con bạc giàu có, ván bạc vài triệu đô la y cũng đã thấy qua, nhưng giống tay bạc toàn ném tiền đi như thế này, thì y mới thấy lần đầu.

Có người có tiền bước vào sòng bạc cũng không điên cuồng như vậy.

Năm quân bài rất nhanh đã được chia ra, Lý Dương vẫn giống như lúc nãy, không xem qua bài ở dưới, chỉ ngồi nhìn bức hoạ mỉm cười.

Trên quân bài, Shan-ben-tai-lang có hai quân át, một quân 7 và một quân 9, bài dưới là một quân bài đơn vô dụng, trên tay y giấu quân át và 7, nếu đổi quân bài phía dưới, lớn nhất có thể hợp thành ba quân át.

Ba quân át ,trong bài Lãng Hà đã là quân nhỏ nhất rồi.

Bài của Lý Dương là 4 , 5,7, 8, thiếu một quân 6 thì đã thành một bộ, nếu bài phía dưới là quân 6, vậy thì bài của Lý Dương ăn bài của Shan-ben-tai-lang . Nhưng nếu bài bên dưới không phải là 6, thì có đổi bài nào đi nữa đều không thắng được y.

Lần lấy bài này, Lý Dương thấy đẹp hơn so với lần trước đó, nhưng nó cũng có hạn, ít nhất trên quân bài chiếm ưu thế so với Shan-ben-tai-lang .

Shan-ben-tai-lang do dự một lúc, cuối cùng bỏ ra thẻ 1000 để thay bài .

Y không ngờ kết quả xuất bài lại là như thế này, bài bên dưới có đổi hay không cũng đã không còn ý nghĩa nữa rồi, kết quả là ba và hai quân át đều như nhau, chỉ cần Lý Dương xuất hiện bộ, y nhất định thua.

Ngược lại, bài của Lý Dương đổi thành một quân khác, thì ván này hẳn đừng mong thắng.

Bây giờ, thật sự chỉ có thể mong chờ may mắn, trong lòng Shan-ben-tai-lang thầm cầu nguyện, y ở trên bàn bạc đã rất lâu, chưa hề cầu nguyện qua lần nào, lần này rốt cuộc bị một tay mới vào nghề bức cho đến nước này.

- 6, nhất định là 6.

Bọn người Chu Văn, Lý Xán lúc này cũng đang cầu nguyện, Tam Tỉnh Khang cùng mấy tên Nhật cũng như vậy. Nhưng Tam Tỉnh Khang lại đang cầu nguyện khác hoàn toàn so với bọn Chu Văn.

Bọn y hi vọng bài phía dưới của Lý Dương là quân khác, chỉ cần không là quân 6 là được.

Lý Dương chậm rãi vươn tay ra, lúc vươn tay còn vẫn nhìn Shan-ben-tai-lang.

Shan-ben-tai-lang không nhìn mặt Lý Dương, hai mắt hằm hằm nhìn tay của Lý Dương. Bài dưới tay y căn bản không bày ra, quân này của Lý Dương chỉ cần mở ra kết quả cuối cùng là có thể công bố được rồi.

Cái cảm giác sự may mắn này trong tay người khác khiến Shan-ben-tai-lang rất không thoải mái, nhưng y cũng không còn cách nào khác.

- Tôi nhớ có người đã từng nói, vận khí của tôi rất tốt, tôi tin may mắn hôm nay nhất định đang đứng bên cạnh tôi.

Lý Dương trong miệng thì nói, trên tay đột nhiên nhanh hơn, trực tiếp mở bài. Quân bài dưới tay là màu đỏ, một quân 6 đỏ tươi cùng mấy con bài màu đỏ khác cùng một chỗ thật gai mắt, tất cả những người nhìn thấy bài đều nhìn không được thở hắt ra.

Toàn thân Shan-ben-tai-lang nhảy dựng lên, không dám tin, nhìn lại bài của Lý Dương.

Bốn, năm, sáu, bảy, tám, thành một bộ, những quân bài này coi như đã tuyên bố tử hình đối với y.

Hoàn toàn giết chết y.

Bất luận bài của Shan-ben-tai-lang là gì, đều không thể thắng được, ván này, bàn bạc này, kết thúc rồi.

Thời gian lần này còn nhanh hơn lần trước, Lý Dương chậm rãi đứng lên, trực tiếp đi tới bên cạnh y lấy đi bức hoạ của Cừu Anh. Hôm nay có thể nhìn thấy bức hoạ này, hơn nữa có thể thắng về tay, đối với hắn mà nói cũng là một việc mừng ngoài dự liệu rồi.

Thua rồi, Shan-ben-tai-lang lại thua nữa rồi.

Thuật đánh bài của y cao siêu như vậy, thậm chí chuẩn bị trước cả bài muốn nhanh thắng nhưng đều không có tác dụng gì, đã thua một cách triệt để như thế này.

Giây phút này, trong lòng Shan-ben-tai-lang tràn ngập hối hận, y hối hận vì đã tìm Lý Dương để đánh cược, hối hận vì đã cùng hắn chơi bài Lăng Hà, đáng tiếc là hối hận lúc này cũng đã vô dụng.

Lý Dương cầm bức hoạ, đi về phía người của mình, bọn Bạch Minh, Mao Lão nhìn đều rất kích động, bức hoạ này đã trở thành của Lý Dương, vậy chẳng phải là, đợi sau khi trở về, bọn y lại có thể được thưởng thức nó nữa sao. Sau khi về nước, chỉ cần nghĩ nhìn thấy Lý Dương là thấy rồi.

- Lão Đại vận khí thật tốt nha. Nhìn Lý Dương đầy hưng phấn, Châu Văn đột nhiên nhỏ tiếng nói đầy cảm xúc, lúc này Lý Xán đã nói qua vận khí của Lý Dương tốt, bọn y vẫn không để tâm, lúc này đều đã hiểu ra, vận khí của Lý Dương tốt cực có bao nhiêu thay đổi.

Nhưng lần này rốt cục có thật là do vận khí tốt không, sợ chỉ có một mình Lý Dương là người hiểu rõ nhất.

- Ha ha, Nhị ca lần này anh tin chưa, tôi đã nói Lý Dương nhất định sẽ thắng mà.

Lý Xán biểu hiện còn phấn khích hơn cả Lý Dương, gọi một tiếng, lập tức chạy lại bên Lý Dương, chúc mừng thu hoạch hôm nay của y.

Thu hoạch hôm nay quả không nhỏ, nhìn bức hoạ này của Cừu Anh, nếu đấu giá ở trong nước cũng được 4, 5 trăm triệu, thêm 6 bức khác nữa, Lý Dương hôm nay ít nhất cũng kiếm được 7,8 trăm triệu nhân dân tệ.

Đây chỉ là đơn thuần dùng tiền để ước lượng mà thôi, nếu nhìn từ góc độ nghệ thuật mà nói, thu hoạch hôm nay thực sự là vô giá.

- Không, ta còn muốn cược nữa. Shan-ben-tai-lang đột nhiên kêu to một tiếng.

Mắt y chuyển thành có tia đỏ, không cam tâm, lúc này trong lòng y chính là có cảm giác này, thuật đánh bạc của y căn bản không phát huy tác dụng, hoàn toàn là do thua sự may mắn của Lý Dương, khiến y không cam tâm.

Lý Dương quay đầu lại nhìn Shan-ben-tai-lang nói khẽ :

- Cược cũng được, nhưng hôm nay thế này thôi, còn có một cái là, tôi chỉ cược bảo bối thôi, không cược tiền. Ông nếu còn có những bảo bối khác, có thể đến tìm tôi.

Shan-ben-tai-lang bây giờ là kẻ thua trận, xem ra rất đáng thương, nhưng Lý Dương trong lòng thật sẽ không nổi lên bất cứ lòng thương nào, chỗ bảo bối này, vốn dĩ đã là tổ tiên của bọn y năm đó cướp từ Trung Quốc đi. Bây giờ chỉ là đem những bảo bối lưu lạc này trở về quê hương mà thôi.

Nghĩ tới đây, Lý Dương lại có chút vui mừng, thật may những bí mật trong những bức hoạ này vẫn chưa bị lộ ra. Nếu như bị lộ ra, y còn có thể gặp được tên “chưa biết gì” này sao?

Sau khi nói xong, Lý Dương cũng không quay đầu lại nữa, bước những bước lớn ra cửa. Bọn Triệu Vĩnh mấy người qua nhận mấy bức cổ hoạ, Lý Cương đi lấy những chi phiếu để mua mã thẻ về, mấy người cùng nhau ra khỏi phòng.

Trong căn phòng, Lý Dương trước sau ở lại cũng không quá nửa tiếng.

Thời gian nửa tiếng, vốn dĩ là Shan-ben-tai-lang muốn lấy thời gian của Lý Dương, bây giờ bảo bối đều bị thua sạch, một người không còn gì giờ lại là y, kết cục này thực sự khiến y không chấp nhận được.

Nhưng may mà y vẫn không có điên cuồng, không có làm việc gì kích động.

Ra khỏi sòng bạc, trời đã rất tối. Dưới sự dẫn đường của Lâm Bá Văn, mấy người rất nhanh đã tìm thấy một quán ăn, ăn một bữa tiệc lớn.

Bữa ăn này cười nói không ngớt, mọi người đều rất vui vẻ.

Trong khi ăn, Chu Văn, Lý Bồi hiểu nhiều hơn về Lý Dương trong mấy năm nay. Lý Dương và Lý Xán cũng biết về cuộc sống của bọn y trong thời gian đó.

Nói ra, trong huynh đệ 6 thì hai người bọn hấn được xem như là trải qua hai năm trên thuyền lênh đênh khổ nhất, tiền không kiếm được bao nhiêu, chịu sương gió hai năm nay, suýt chút nữa còn bị bắt cóc, cũng là vì lần đó bị dọa cho sợ, nên khiến hai người bọn hấn quyết định lên đất liền, không ra biển nữa.

Trong hơn nửa năm nay, việc chính của bọn hấn cũng là mới có khởi sắc, Chu Văn cũng là vừa lập gia đình mới một tháng, lại xảy ra chuyện này, so sánh với Lý Dương mà nói, vận khí bọn y thực sự không ra gì.

Điều này cũng khiến hai người bọn y uống không ít rượu, cuối cùng đều say khướt.

Trở về quán rượu, thời gian cũng đã hơn 10 giờ đêm, Chu Văn và Lý Bồi đều bị Lý Dương đưa về quán rượu, hai bọn y còn được bọn Triệu Vĩnh đưa vào giường.

Tiền Bạch Minh và Mao Lão cùng với bọn Lý Xán, Liễu Tuấn xong, Lý Dương mới mang bảy bức cổ hoạ chiến lợi phẩm về phòng mình.

Ngồi trên sô pha, Lý Dương từ từ mở bức hoạ thị nữ của Cừu Anh ra, khẽ sờ lên giấy vẽ.

Giấy vẽ bức hoạ này khác với giấy vẽ thông thường, hơi dày hơn một chút, nhưng thời Minh, không phải không có giấy vẽ dày, điểm này không có vấn đề gì.

Bức hoạ này, cũng đích thực là bút tích của Cừu Anh, dưới nhãn quang năng lực đặc biệt của mình, cho thấy thời gian vẽ bức hoạ này và thời đại Cừu Anh sống là hoàn toàn tương đồng.

Có những chỗ không giống những bức cổ hoạ khác, chính là bí mật lớn nhất của nó, bí mật này ở đằng sau bức hoạ.

Nó không phải là một bức hoạ hoàn chỉnh, phía sau và phía trước không dùng chung một loại giấy vẽ. Nói đơn giản là, bức hoạ này dùng hai loại giấy vẽ mà thành, phần phía sau thực ra chỉ là một tờ giấy trắng mỏng, dán trên tờ giấy dày mà thôi.

Ở đây dùng là một thủ thuật gắn kết tinh xảo để dính chúng lại với nhau, khiến người khác khi nhìn nó chỉ là như dùng một tờ giấy vẽ.

Lý Dương mở bức hoạ ra, khẽ sờ lên mép tờ giấy vẽ, cẩn thận dùng tay nhấc nó ra.

Vương Giai Giai dựa vào bên người hấn, Lưu Cương vừa pha cà phê xong, từ sau khi bảo bối của Lý Dương xuất hiện, Lưu Cương luôn luôn ở cùng một chỗ với hấn.

Chỗ bọn Lý Dương ở là một căn phòng lớn, có hai phòng ngủ, trong đó một phòng là cho Lưu Cương.

Điều này cũng là để thuận tiện hơn trong việc bảo vệ Lý Dương.

Sau khi nhấc tờ giấy một lúc, tờ giấy mỏng đã bị Lý Dương tách ra một chút, hấn khẽ thở ra một tiếng, cẩn thận từ từ tách tờ giấy mỏng ra.

May mà nó chỉ là tờ giấy dán bên ngoài, chứ không phải dán thật vào, không thì hấn thực sự không dám trực tiếp tách nó ra.

849. Chương 845 Bức Hoạ Hai Mặt

-Lý Dương, việc này, việc này là như thế nào?

Nhìn từng lớp giấy của bức hoạ từ từ được bóc ra, Vương Giai Giai mở to đôi mắt đẹp ra nhìn, trông càng đáng yêu, Lưu Cương cũng đi tới, tạm thời để cà phê sang một bên.

Lý Dương không ngoài đầu lại, khẽ nói:

-Đừng gấp, một lúc nữa các người sẽ biết thôi.

Lớp giấy này không dễ lộ, nếu không thì cũng đã không giấu được nhiều người trong nhiều năm như vậy mà không bị phát hiện, Lý Dương tiếp tục nhẫn, không dám dùng sức quá mạnh, phòng trừ làm tổn hại đến bức hoạ.

Lưu Cương vẫn là ngồi im lặng một bên, nhìn kĩ từng động tác của hắn.

Y không kinh ngạc giống Vương Giai Giai, vì thời gian y theo Lý Dương hơn Vương Giai Giai rất nhiều, biết rằng Lý Dương rất cẩn thận, thường có thể phát hiện ra những thứ mà người khác không phát hiện ra được.

Sau khi tờ giấy phía sau bị bóc ra, phía dưới hiện ra một ít hình vẽ, 1 bức tranh giống như mặt trước.

Bây giờ hình ảnh đó vẫn còn chưa rõ, nhìn bức hoạ này, Vương Giai Giai lại há hốc miệng, cuối cùng lại không dám hỏi gì.

Nhìn Lý Dương tự ý bóc bức hoạ ra như thế này, nhìn thế nào đều cảm thấy giống như đang phá hoại nó vậy, nhưng Vương Giai Giai biết là không phải, Lý Dương làm như vậy chắc chắn có dụng ý của hắn, chỉ là bây giờ cô ta vẫn chưa rõ mà thôi.

-Lý ca, đây là mặt sau của bức hoạ.

Lưu Cương đột nhiên nói, Vương Giai Giai ngẩn ra một lúc, vội vàng chăm chú nhìn vào bức hoạ.

Phía sau mờ mờ hiện ra hình vẽ, mới bắt đầu Vương Giai Giai cũng đã trở thành mặt sau của bức hoạ rồi, màu sắc trong suốt hiện ra, vì vậy mới có cảm giác Lý Dương đang phá hoại bức hoạ cổ.

Bị Lý Cương thức tỉnh như vậy, sau khi nhìn kỹ lại Vương Giai Giai cũng phát hiện ra, hình vẽ trước mắt tuy không rõ, nhưng tuyệt đối không phải là hình thị nữ mà bọn họ mới nhìn thấy, mà ngược lại càng giống núi non, hoa lá, chim chóc hơn.

Wương Giai Giai ánh mắt loé lên, trực tiếp nói:

-Lẽ nào trong bức hoạ này còn có bức hoạ khác?

-Trong tranh có tranh, mặt sau bức hoạ của Cừu Anh có, sẽ là tranh của ai?

Lưu Cương cũng nói theo, trên mặt y đầy kinh ngạc, trong mắt còn có chút nóng lòng.

Theo Lý Dương lâu như vậy, y không hiểu việc kí kết, nhưng cũng biết một chút kiến thức cơ bản thông thường, cũng biết địa vị của Cừu Anh trong giới thư hoạ.

Cừu Anh đã là người thầy đứng đầu rồi, tranh của ông có giấu bảo bối, điều này thì Lưu Cương thật chưa dám nghĩ tới.

-Trí tưởng tượng của các người thật phong phú!

Lý Dương cười ha ha nói tiếp:

-Đây đích thực là trong tranh có tranh, rốt cục là như thế nào, một lúc nữa có kết quả sẽ biết ngay thôi.

Trong tranh có tranh, nghiêm túc mà nói thì không phải như vậy.

Bức hoạ này chính xác là một bức hoạ hai mặt, một tờ giấy, hai người vẽ, mặt chính, mặt phụ đều có.

Hiện tượng này là vô cùng hiếm thấy, giấy vẽ sau khi thấm mực cơ bản không thể vẽ thêm được nữa, sẽ ảnh hưởng tới mặt vẽ kia, trừ phi là loại giấy đặc biệt, đặc biệt dày. Giấy vẽ trước mắt tuy dày, nhưng vẫn chưa tới mức độ như vậy.

Điều này cho thấy, bức hoạ này là hai người cùng lúc vẽ hai mặt, chỉ có như vậy mới có thể lưu lại được tranh của hai người trên cùng một tờ giấy được.

Người có thể cùng Cừu Anh cùng lúc vẽ tranh không nhiều, lại có thể khiến hai người cam tâm tình nguyện cùng lưu bút vẽ của mình trên cùng một bức hoạ lại càng hiếm, nghĩ một lúc, thấy người vẽ mặt sau bức tranh này hầu như rất bằng lòng.

Đường Bá Hổ, Văn Chính Minh, Trầm Châu, cũng chỉ có người Thiên Môn Tứ Kiệt như Cừu Anh mới có tư cách này.

Toàn bộ tờ giấy vẽ mỏng ở mặt sau đều đã bị Lý Dương bóc xuống hết.

Khẽ thở ra một tiếng, Lý Dương cẩn thận để tờ giấy đã bóc sang một bên, lại trở về phòng lấy một chiếc bàn chải mềm nhỏ chưa dùng qua, nhẹ nhàng chà lên mặt sau bức hoạ.

Mặt sau tờ giấy vẽ hình như có một lớp thứ gì đó không ngừng bị bàn chải chải mất, mà mặt dưới bức hoạ cũng trở thành càng ngày càng rõ hơn.

-Chim chóc, núi non.

Vương Giai Giai nhìn ngẩn ngơ chỗ vừa bị bàn chải chải ra, có hai con chim đang vui sướng bay trên bầu trời, phía dưới lộ ra góc một ngọn núi, bất luận là chim hay là núi, trong bức hoạ hình vẽ rất chân thực.

Lúc này, hai người không hiểu biết lắm về thư hoạ như Vương Giai Giai và Lưu Cương đều cảm nhận bức hoạ bên dưới thông qua một loại linh khí khác nhau.

Loại linh khí này không nói ra được, nhưng nó khiến người ta thấy rất thoải mái.

Lý Dương từ từ chải, trong lòng cũng có chút kích động.

Tranh hai mặt, bản thân người vẽ đã rất khó khăn rồi, để hoàn thành quả không dễ, những hoạ sĩ thông thường đều không thể làm được như thế này, chứ đừng nói đến bậc thầy về thư hoạ.

Đây là lần đầu tiên hắn thấy một bức cổ hoạ hai mặt, hơn nữa, đây lại còn là một tác phẩm do hai bậc thầy về thư hoạ cùng vẽ, hai người đều là những hoạ sĩ nổi tiếng, bất cứ tên tuổi người nào được truyền ra ngoài đều có thể làm chấn động giới sưu tầm tranh.

Cùng với làn sóng những động tác chải không ngừng của Lý Dương, bức hoạ bên dưới ngày càng hiện rõ nhiều hơn, càng có nhiều chim chóc trong tranh hiện ra.

-Đây là cái gì?

Vương Giai Giai đột nhiên kêu lên một tiếng, Lý Dương chải làm lộ ra một cái đầu chim rất to, chỉ nguyên cái đầu của con chim thôi đã to hơn những con chim khác rồi, hơn nữa, cái đầu chim này lại vô cùng đẹp đẽ, cao quý.

-Phượng hoàng.

Vương Giai Giai mở to mắt, không đợi Lý Dương trả lời, đã tự mình nói nhỏ một câu.

Cái đầu chim to lớn này, đích thực là giống Phượng hoàng, bức hoạ bên dưới được chải lộ ra càng nhiều, hình dáng nó càng rõ, hình dáng Phượng hoàng càng hiện ra rõ ràng, chính xác hơn.

Vương Giai Giai trong lòng có chút động, lập tức ngoái đầu, lặng nhìn Lý Dương, hỏi nhỏ:

-Lý Dương, đây là, “Bách Điểu Triều Triều Phượng Đồ” (trăm con chim cùng hướng về Triều Hoàng)

“Bách Điểu Triều Triều Phượng”, đừng nói là Vương Giai Giai, chính Lý Cương lúc này cũng nhìn ra, con Phượng hoàng và những con chim nhỏ trên một nửa bức hoạ này đã hiện ra quá rõ ràng rồi.

“Bách Điểu Triều Triều Phượng Đồ”, cũng đích thực là một bức hoạ nổi tiếng, Lý Dương dừng chải lại, nhìn Vương Giai Giai gật gật đầu.

Hai người Vương Giai Giai, Lý Cương tìm đập có chút nhanh, “Bách Điểu Triều Triều Phượng Đồ” không chỉ có một người đã vẽ qua, nhưng muốn vẽ ra bức nổi tiếng nhất, chỉ có một người.

Người này chính là Đường Bá Hổ, vừa đúng sống trong cùng một thời đại với Cừu Anh, nhiều hơn Cừu Anh 10 tuổi.

Hai người cùng vẽ tranh, cũng không phải không có khả năng, huống hồ trên bức hoạ của Cừu Anh vốn dĩ đã có đề bút của Đường Bá Hổ rồi.

Nhìn Vương Giai Giai và Lưu Cương kinh ngạc như vậy, Lý Dương khẽ cười, tiếp tục chải, làm lộ ra hoàn toàn bức cổ hoạ bị ẩn giấu. Hôm nay, lúc chiếu bức hoạ dưới hình ảnh ba chiều hẳn đã phát hiện ra trong này có giấu bí mật gì đó, vì vậy phản ứng còn mãnh liệt hơn hai người kia.

Bức hoạ hai mặt này, đích thực là do Cừu Anh và Đường Bá Hổ cùng vẽ, mặt chính vẽ “Cung Đình Thị Nữ Đồ” của Cừu Anh, mặt sau chính là bức hoạ nổi tiếng “Bách Điểu Triều Phượng Đồ” của Đường Bá Hổ.

Hai mặt này, hai người cùng lưu lại đề bút, bên bức của Cừu Anh là một bài thơ của Đường Bá Hổ, còn mặt bị giấu sau tranh lại là một đoạn văn của Cừu Anh, miêu tả quá trình hai người cùng vẽ tranh.

Lý Dương chải tiếp, Vương Giai Giai và Lưu Cương đều không nói gì, hai mắt đều nhìn chăm chăm vào bức cổ hoạ hiện ra ngày càng rõ bên dưới.

Sau 5, 6 phút, Lý Dương khẽ bỏ bàn chải xuống, thổi lên mặt bức hoạ.

Mặt bức hoạ lúc còn gắn kết với tờ giấy vẽ đều đã bị Lý Dương chải đi đa số rồi, nhưng lớp bụi phủ trên mặt bức hoạ lâu như vậy, vẫn cần phải tiến hành sửa lần nữa. Lần sửa này đối với bức hoạ vốn dĩ không có bất cứ ảnh hưởng nào, sẽ không ảnh hưởng đến giá trị của nó.

Nhìn bức “Bách Điểu Triều Phượng Đồ” trước mặt vẫn còn mờ mờ, Lý Dương lại bắt đầu thổi.

Đây chính là thu hoạch lớn nhất ngày hôm nay của hắn.

Đường Bá Hổ, Cừu Anh, cùng trên một tờ giấy vẽ vẽ tranh, hơn nữa còn cùng lưu đề bút, bức hoạ này cũng trở thành hai bức. Nhưng hai bức này không phải là những bức hoạ đơn giản, bình thường. Chúng kết hợp cùng nhau sinh ra một năng lượng, đủ để khiến vô số người bị sốc.

Bức hoạ này vốn dĩ có thể có giá trị tới bốn, năm mươi triệu nhân dân tệ, nay thêm bức “Bách Điểu Triều Phượng Đồ” của Đường Bá Hổ nữa, thì nó đã không còn có thể dùng chục triệu làm đơn vị tính nữa, còn về việc nó có giá trị bao nhiêu, không ai có thể tính ra được.

Chỉ có bán đấu giá, hoặc ở trên thị trường mới có thể biết được giá trị thật của nó.

Nhưng nếu bán đấu giá hoặc để trên thị trường, cũng không chắc có thể đưa ra giá trị đích thực của nó. Đây là bức hoạ độc nhất vô nhị, Đường Bá Hổ và Cừu Anh cùng vẽ, tuy không sánh bằng tranh trong nước của tôn sư Ngô Đạo Tự, nhưng trong giới bậc thầy, hầu như không có ai sánh bằng.

Lý Dương thưởng thức kĩ trên dưới bức cổ hoạ trước mặt. Dưới hình ảnh ba chiều, bức hoạ đã bị hắn xem qua mấy lần, nhưng cảm giác phân tích vật chất toàn bức hoạ trong hình ảnh ba chiều, và dùng mắt thường nhìn hoàn toàn là hai sự khác biệt.

Dùng mắt thường để nhìn, mới có thể có cảm nhận thực sự được chiêm ngưỡng tranh.

Bức “Bách Điểu Triều Phượng Đồ” này, động tác của mỗi một con chim nhỏ trên tranh đều không giống nhau, truyền thần nhất chính là mắt của chúng, trong mắt mỗi con chim đều đại diện cho một loại tư tưởng khác nhau.

Có con chim ngẩng đầu kiêu hãnh, cung kính nhìn con Phượng hoàng đứng trên cao, trong mắt nó chỉ có sự tôn thờ vô cùng, dường như chỉ cần Phượng hoàng hạ lệnh, dù cho trước mắt có là rừng đao biển lửa nó cũng sẽ không từ mà xông pha.

Còn có một số con chim, cúi thấp đầu, không động đậy, giống như là thuộc hạ trung thành nhất đang lắng nghe nữ vương.

Ngoài ra, phía xa xa còn có những con chim cầu vòng càng đặc sắc hơn, vươn cái cổ dài về phía trước, như là đang khẽ gật gù.

Biểu hiện của chúng càng giống như đang vui đùa, không để tâm cái gì, hai cánh đập đập, thể hiện một niềm tự hào, thần thái phong phú, như là chỉ cần Phượng hoàng nói xong một câu, chúng liền gật đầu bay đi.

Hình thái mỗi con chim không giống nhau, nhưng đều có khí chất và tư tưởng đặc thù của mình.

Đây chính là ý cảnh, bậc thầy chỉ có thể có cảm nhận, không thể có ý cảnh truyền đạt bằng lời. “Bách Điếu Triều Phụng Đồ” của Đường Bá Hổ xứng đáng là tác phẩm nổi tiếng mọi thời đại, nhìn những con chim khác nhau trên bức hoạ, Lý Dương dường như cũng đang tới ngọn núi này, ở giữa những con chim đó.

-Tranh rất đẹp.

Lý Dương nhìn không được tán thưởng một tiếng, hẳn đối với phương diện tranh chữ vẫn còn nông cạn, có thể khiến hắn cảm ngộ sâu như thế này, có thể nghiệm mạnh mẽ như thế vậy thì bức hoạ này tuyệt đối có thể nói là tuyệt phẩm.

Thậm chí ở một mức độ nào đó, còn đẹp hơn bức hoạ của Cừu Anh ở mặt bên kia.

Bức hoạ này cũng có thể là cố ý bị giấu đi, trong quan niệm của thế gian, giấu đi thì nhất định là tốt, vì vậy mới bị lộ ra Cừu Anh ở mặt chính, mặt sau là Đường Bá Hổ.

-Đích thực là tranh đẹp.

Chính là đối với Lưu Cương và Vương Giai Giai bất động, lúc này cũng gật gật đầu đồng tình, bức hoạ này bọn y cũng nhìn ra không ít thứ, thực sự là một bức hoạ đẹp, bất luận người hiểu hay không đều bị thu hút mất.

850. Chương 846: Fan Hâm Mộ Của Lý Dương

Thở dài một lúc, Lý Dương lập tức bày bức hoạ ra, lấy máy ảnh chụp mấy bức từ những góc độ khác nhau.

Bức hoạ này rơi vào tay hắn có thể nói đơn thuần là may mắn.

Nếu không phải vừa vặn đi đến sông bạc, gặp Chu Văn và Lý Bồi, hẳn sẽ không đợi ở đó, nếu không đợi chờ như vậy, Lý Dương đến mặt của Shan-ben-tai-lang cũng không gặp được, chứ đừng nói đến những bức hoạ này.

Nếu không có sự khích bác của Shan-ben-tai-lang, hoặc Lý Dương đồng ý cược tiền với y mà không phải là cược bảo bối, thì những bức hoạ này cũng sẽ không rơi vào tay hắn. Chỉ sợ chúng sẽ vẫn nằm trong phòng sưu tập của Shan-ben-tai-lang mà thôi.

Cũng giống như vậy, không có sự giúp đỡ của năng lực đặc biệt, thì cho dù Lý Dương có gặp được chúng, cũng không có cách nào thắng về từ tay Shan-ben-tai-lang, càng không thể phát hiện ra bí mật của bức hoạ này.

Nói đi nói lại, tất cả những điều này quan trọng nhất căn bản vẫn là năng lực đặc biệt, đây mới chính là chỗ dựa lớn nhất của hắn.

Chụp xong rồi, Lý Dương trực tiếp dùng máy tính gửi cho Hà lão gia.

Bức hoạ hai mặt nghìn năm hiếm thấy của Cừu Anh và Đường Bá Hổ này tuyệt đối thuộc về bảo vật cấp cao quốc gia, tin tốt như thế này, tất nhiên cần cho ông biết trước, khiến ông cũng vui lây.

Toronto và Bắc Kinh có sự khác biệt về giờ, bên Bắc Kinh bây giờ đang là ban ngày, sau khi Hà lão nhìn thấy bức hoạ này, tự mình gọi điện thoại cho Lý Dương, sau khi biết được quá trình lấy bức hoạ về, cười lớn trong mấy phút liền, cuối cùng dặn dò mấy câu, bảo Lý Dương chú ý an toàn.

Gác máy xong, Lý Dương mở mấy bức chiến lợi phẩm khác ra chiêm ngưỡng, tới tận hơn 12 giờ mới đi ngủ.

Sáng ngày thứ hai, Lý Dương họp với những chuyên gia đại biểu của Trung Quốc.

Nhìn Lý Dương, trong mắt bọn Hoàng Lão, Châu Lão loé lên những ánh nhìn khác thường.

Trước lúc Lý Dương chưa tới, cái miệng oang oang của Bạch Minh sớm đã nói hết toàn bộ chuyện hôm qua

Lão Châu hơi nhú mảy, đột nhiên nói:

- Vạc Chu Công, thầy Trương, chẳng lẽ chiếc vạc này có liên quan đến mộ Chu Công?

Mộ Chu Công?

Những chuyên gia khác lập tức ngăn người ra, Hoàng lão cũng không ngoại lệ.

Vạc Chu Công không có ai nghe qua, nhưng mộ Chu Công thì mọi người ai cũng biết, đó là một ngôi mộ lớn được phát hiện vào cuối năm ngoái, là mộ của một vị chư hầu thời Thương, vị chư hầu này họ Chu, vì vậy gọi là mộ Chu Công, chứ không phải là tổ tiên của thời Chu.

Mộ Chu Công khai quật được không ít đồ đồng, tạo một chấn động lớn trong giới khảo cổ, giới sưu tầm cũng có không ít người từng nghe qua.

Nhưng thứ mọi người nghe thấy đều là một vài đồ nhỏ được khai quật, đồ nặng vừa to vừa hoàn chỉnh như thế này căn bản chưa hề nghe qua.

Lý Dương chậm rãi sử dụng khả năng đặc biệt, cả chiếc vạc lập tức hiện ra trong những hình ảnh lập thể.

Vòng ánh sáng xung quanh chiếc vạc này là vòng ánh sáng màu đen vô cùng hiếm thấy, đồ có vòng ánh sáng màu đen Lý Dương không thấy nhiều, nhưng chỉ cần có vòng ánh sáng kiểu này thì sẽ là khoảng hơn ba nghìn năm.

Chỉ nói về mặt thời gian thì chiếc vạc này thực sự là đồ thời nhà Thương.

Nhìn thân vạc, đuôi mảy Lý Dương đột nhiên chớp động.

Thân nổi khi bị xử lý đặc biệt nhìn không ra vết tích khai quật, xem ra càng giống với đồ vật được khai quật từ lâu rồi, nhưng những vết tích còn để lại sau khi xử lý và khai quật khiến Lý Dương có phán đoán, chiếc vạc này được khai quật chưa được nửa năm.

Nhìn những vết tích khai quật xử lý đồ đồng này, bản thân cũng thật có chút kì lạ, lại thêm biểu hiện trước đó của Trương Thịnh, lần này trong lòng Lý Dương vô cùng nghi hoặc.

Lý Dương đang do dự, muốn hỏi về thời gian, thì Trương Thịnh đã nói rồi.

- Giáo sư Chu nói không sai, chiếc vạc này đích thực có liên quan đến mộ Chu Công, thực ra mà nói, chiếc vạc này từ mộ Chu Công mà ra!

- Từ trong mộ ra, vậy sao có thể vào tay người Hàn Quốc được?

Bạch Minh lập tức kinh ngạc thốt lên, đồ khai quật từ mộ đều là văn vật quốc gia, những đồ vật này đừng nói là xuất ra nước ngoài, cho dù là mua bán cũng không được. Càng không cần nói là đồ vật quý giá như thế này.

Thầy Trương Thịnh cười khổ, chậm rãi nói:

- Mộ Chu Công thực ra được phát hiện hơn hai năm rồi, cuối năm ngoái mới bắt đầu khai quật dưới sự chỉ đạo của tôi, nhưng điều khiến tôi không thể ngờ đến đó chính là, mộ Chu Công vốn được đánh giá là hoàn chỉnh lại bị đào trộm trước đó!

Mấy vị chuyên gia đều lặng lẽ nhìn giáo sư Trương Thịnh, bí mật này thật sự không có ai biết.

Nhưng nghĩ một chút cũng có thể hiểu được, việc mất mặt thế này, những người trong giới khảo cổ chắc chắn sẽ không truyền ra ngoài, bọn họ cũng biết đây là chuyện bình thường.

- Điều đáng ghét nhất đó là ngôi mộ này bị đào trộm một tháng trước khi chúng tôi chính thức khai quật, điều này khiến chúng tôi vô cùng đau lòng!

Trương Thịnh lắc đầu, khuôn mặt có chút đau khổ, tiếp tục nói:

- Sau đó qua điều tra, là do trong nội bộ chúng tôi có vấn đề, có người tham lam không chịu nổi sự mê hoặc, đã ra tay trước, đào trộm một lô bảo bối quý giá trong mộ Châu Công, trong đó có chiếc vạc vương này cũng chính là vạc Chu Công này!

Nói đến đây, các chuyên gia cơ bản đều hiểu hết.

Đội khảo cổ có kẻ mờ ám, ra tay trước đào trộm mộ cổ, tên mờ ám này chắc chắn là nhân vật quan trọng trong đội khảo cổ, nếu không thì không thể biết được vị trí ngôi mộ chi tiết như vậy, càng không thể làm đến mức thần không biết quỷ không hay như vậy. Khai quật một ngôi mộ lớn thì trước đó đều có canh giữ bảo vệ.

Còn về đồng bảo bối bị cướp mất, kết quả mọi người cũng có thể đoán được, vạc Chu Công xuất hiện trong tay người Hàn Quốc, những đồ vật này ước tính lần này sẽ được vận chuyển buôn bán ra nước ngoài.

Cướp mộ, sau đó lại đem văn vật ra nước ngoài bán, những người có thể nói là còn đáng ghét hơn cả hán gian, bị mất đi đều là những tài sản của cả dân tộc Trung Hoa.

- Tôi tin những gì mà thầy Trương nói, chiếc cạc này được khai quật chưa quá nửa năm, bị người ta đặc biệt xử lý qua!

Lý Dương khẽ nói, các vị chuyên gia đều nhìn kĩ lên khán đài, Hoàng lão và Châu lão cũng khẽ gật gật đầu. Lúc đầu bọn họ thật sự không chú ý đến những điều này, chiếc nôi này được xử lý bằng phương pháp khá cao siêu, dường như khiến người ta không thể nhìn ra là đồ vừa mới được khai quật.

- Đúng, chưa quá nửa năm, tiểu Lý quả nhiên lợi hại!

Trương Thịnh gật gật đầu, dường như có nụ cười, nhưng trên mặt lập tức lại lộ ra vẻ phẫn nộ, nói:

- Kẻ đào mộ cổ cướp bảo vật chính là một người đồng nghiệp cũ của tôi, cũng chính là phó đội trưởng đội khảo cổ của chúng tôi, y và Phác Nguyên Sinh mấy năm trước là bạn, sau khi xảy ra vụ cướp mộ, y liền không thấy tăm hơi đâu, bây giờ vẫn còn đang bị phát lệnh truy nã, tôi vốn cho rằng y chạy đến Mĩ hoặc Canada, bây giờ nhìn thấy chiếc nôi này tôi mới hiểu, y nhất định trốn ở Hàn Quốc!

- Nói như vậy, việc cướp mộ lần này có khả năng liên quan đến Phác Nguyên Sinh?

Hoàng lão há hốc miệng, chậm rãi nói, mọi người đều có vẻ kinh ngạc.

- Tôi cũng không rõ, nhưng tôi đột nhiên nhớ ra, trong thời gian ngôi mộ này bị cướp, Phác Nguyên Sinh có đến Trung Quốc một lần, người này thường xuyên đến Trung Quốc, lúc đó tôi không chú ý gì, nhưng bây giờ...

Nói đến đây, Trương Thịnh không nói nữa, nhưng ý của ông mọi người đều hiểu hết.

Lần cướp mộ này, ước đoán có liên quan đến Phác Nguyên Sinh, như vậy lô bảo bối này được mang ra nước ngoài nhanh như vậy cũng có được sự giải thích hợp lý rồi.

Đây là thuộc về giới chuyên môn. Nếu thật sự là như vậy, thì tên Phác Nguyên Sinh này thật sự là quá đáng ghét, quá bỉ ổi.

Liên kết với kẻ phản đồ nước khác, cùng nhau mưu đoạt bảo bối của nước khác, đợi sau khi vào tay, còn định mang đến nước người ta mà khoe khoang, loại người này, e rằng mấy từ “vô liêm sỉ” cũng không thể hình dung nổi.

Nói y vô liêm sỉ, thì làm ô nhục từ này quá!

Lúc này, mọi người đều nghĩ đến lúc mà người Hàn Quốc này lên khán đài.

Các vị chuyên gia lập tức trở nên phẫn nộ vô cùng, Lý Dương cũng không ngoại lệ, lúc này, Lý Dương hận không thể cho tên khốn kia một cú đấm.

Người ta trộm đồ còn biết đường mà lẩn trốn, tên khốn này không ngờ còn dám diễu võ dương oai công khai đến hiện diện.

- Vạc Chu Công, là một bảo bối quý nhất của ngôi mộ, là báu vật quốc gia, thật đáng tiếc!

Trương Thịnh lại thở dài, các chuyên gia xung quanh trong lòng cũng không dễ chịu gì, điều này không cần Trương Thịnh nói bọn họ cũng hiểu, chiếc vạc vuông, có hoa văn là đồ vô cùng quý báu trong số những đồ đồng, các vị chuyên gia ai cũng đều rất rõ.

Kiểu nôi này trải qua các triều đại Trung Quốc đều là đồ vật rất quan trọng, rất lâu trước đó, còn có truyền thuyết “Hạ Vũ đúc cửu đỉnh”, kiểu nôi này được coi là đồ vật thần kì của quốc gia, tượng trưng cho quyền lực thiên tử.

Thời kì Xuân Thu, Sở Trang Vương đã ra oai với Chu thiên tử, hỏi thiên tử một câu thế này:

- Kiểu vạc này lớn nhỏ nặng nhẹ thế nào?

Câu hỏi của Sở Trang Vương thực sự là muốn rình mò thiên hạ, muốn âm mưu đoạt quyền, chiếc vạc chẳng qua là một cái cớ mà thôi.

Nhưng từ việc này có thể thấy được tầm quan trọng của kiểu vạc này ngày xưa, “vấn đỉnh thiên hạ, vấn đỉnh trung nguyên” đều là những câu thành ngữ từ đây mà ra, có được chiếc vạc này mới có được thiên hạ.

Vật quý báu như vậy lại rơi vào tay kẻ khác, còn rơi vào tay một tên trộm, khó trách mọi người đều phần nộ, khó chịu như vậy.

- Đồ mà Phác tiên sinh mang đến chính là vạc Chu Vương của thời nhà Thương, mời mọi người đưa ra kết quả giám định!

Người dẫn chương trình đứng ra, thời gian chiếu chiếc nôi này không ngắn, đến bên tổ chức cũng biết tính quan trọng của chiếc vạc này, chiếc vạc vương này còn lại hoàn chỉnh như vậy, hoa văn còn rõ ràng như vậy, đối với bất cứ một bảo tàng nào cũng đều là báu vật quý giá vô cùng.

Ước tính đây cũng là lý do mà kéo dài thời gian chiếu hơn một chút, lúc đó Phác Nguyên Sinh vênh mặt lên, trông rất là kiêu ngạo.

Các đại biểu chuyên gia khác của Hàn Quốc, lần này cũng đều có vẻ vô cùng tự hào.

852. Chương 848: Xảy Ra Chuyện Gì?

- Lâm công tử, có thể giúp tôi một việc không?

Lý Dương đến bên Lâm Bá Văn, khẽ hỏi một câu.

Lâm Bách Văn lập tức gật đầu, nói:

- Lý tiên sinh, cậu cứ nói!

- Giúp tôi kiểm tra tư liệu của Phác Nguyên Sinh, những sở thích của y, tôi rất cần, càng chi tiết càng tốt!

Lý Dương nói vô cùng nhỏ, ngoài Lưu Cương ở tương đối gần ra thì những người khác đều không nghe thấy, Lưu Cương kinh ngạc nhìn Lý Dương, đôi mắt càng ngày càng sáng lên.

- Không vấn đề gì!

Lâm Bá Văn lập tức đồng ý. Đây là địa bàn của bọn họ, lấy tư liệu về một người thì quá là đơn giản.

Cũng không phải là bảo y đi bắt cóc tên Phác Nguyên Sinh này.

Bắt cóc người này, Lâm Bách Văn cũng làm được, nhưng phải xét đến hậu quả của sự việc.

- Vậy được, tôi xin cảm ơn trước, những tư liệu này nhanh chóng thì là tốt nhất!

Lý Dương nói xong, cổ tay sờ nhẹ vào cái núm màu đỏ. Đây là vạc đồng nhà Thương chính cống, vật báu quý giá vô cùng, bảo bối vốn không có vấn đề gì, đáng tiếc rơi vào tay tên tiểu nhân bỉ ổi nên đã bị vướng bụi.

Cả hội trường nhất trí màu đỏ, đứng ở trên khán đài, Phác Nguyên Sinh trông càng đặc ý, lúc mang nôi đồng đến còn liếc nhìn về phía hàng ghế của các chuyên gia Trung Quốc.

Nhưng lần này, nhìn lại y lại chính là những ánh mắt muốn ăn thịt người.

Đặc biệt là thầy Trương Thịnh, trong mắt trào ra hỏa khí, hai tay nắm chặt lại, móng tay đều cắm vào lòng bàn tay.

- Lý ca, anh là muốn?

Lưu Cương ngoảnh đầu ra, khẽ hỏi bên tai Lý Dương một câu, còn gơ hai tay vào hư không bắt bắt chụp chụp, làm tư thế cầm nắm.

Y vừa rồi nghe thấy Lý Dương và Lâm Bá Văn nói chuyện, y vô cùng hiểu tính cách Lý Dương, lúc này Lý Dương nghe ngóng tin tức, vậy tức là trong lòng Lý Dương tuyệt đối có ý nghĩ khác.

Lý Dương khẽ xua tay, nói:

- Tạm thời vẫn chưa nghĩ được, nhưng biết địch biết ta thì càng tốt, trước tiên tìm hiểu nhiều một chút không có hại gì!

Lưu Cương gật đầu, không nói gì nữa, trong lòng y vẫn vô cùng tin tưởng Lý Dương, tin hẳn nhất định có cách giải quyết chuyện này, Lý Dương từ trước đến giờ chưa làm bọn họ thất vọng bao giờ.

- Người này nhìn tướng mạo có khí phách, bộ dạng là người có học vấn, không ngờ lại là người như vậy!

Nhìn Phác Nguyên Sinh đi xa rồi, Lý Dương ghen ngào nói.

- Nhìn người không thể chỉ nhìn bề ngoài, những người đến sông bạc của chúng tôi đánh bạc khuy nh gia bại sản nhìn con trung hậu hơn kẻ này nhiều!

Chu Văn bắt lực lắc lắc đầu, câu nói này của y rất được Lý Dương đồng tình, hai người làm việc trong sông bạc nửa năm nay nhưng gặp qua không ít loại người, nhìn người không thể nhìn tướng mạo, câu nói này trải nghiệm sâu sắc nhất.

Hoạt động vẫn tiếp tục, lần này không xảy ra xung đột, khiến giám đốc đài truyền hình rất thất vọng, trên mạng cũng không có động tĩnh gì.

Chiếc vạc này thực sự không tồi, lai lịch của nó mọi người không rõ, cũng chẳng có ai hỏi, những người hiểu được lúc này đều tán thưởng bảo bối này, chẳng ai nghĩ đến lai lịch của nó.

Chiếc nồi đồng coi như là mở màn tốt đẹp, tiếp theo đó là một vị chuyên gia nước Nga, bảo bối mang đến cũng không tồi, là quyền trượng của một vị quốc vương thời kì đế quốc La Mã.

Sự xuất hiện của chiếc quyền trượng này khiến một số chuyên gia nước Đức vô cùng phẫn nộ, đây là bảo bối sau khi nước Đức bại chiến trong trận chiến thứ hai năm đó, bị Liên Xô lấy khỏi Béc-lin, người Đức còn tìm kiếm một thời gian, nhưng người Liên Xô không chịu nhận.

Bọn họ không ngờ, trong đại hội giám định lần này lại có thể nhìn thấy bảo bối này.

Nhưng bọn họ không công khai nói ra những lời lẽ quá khích, mấy vị chuyên gia người Đức sau khi chuẩn bị hoạt động sau lại đi bàn bạc, không làm cho hội trường xảy ra hỗn loạn, tất cả đều diễn ra theo như dự định.

Chuyên gia lên khán đài rất nhiều nhưng cũng không phải cái gì mà các chuyên gia đem đến cũng là bảo bối thật.

Vị chuyên gia Ấn Độ sau khi nhìn thấy quá nửa hội trường đều chọn đèn màu đen, khuôn mặt đầm đầm sát khí, đặc biệt là các chuyên gia quốc tế quyền uy kia cũng chọn đèn màu đen, đồng nghĩa với việc tuyên phán tội tự hình đối với bảo bối của y.

Cho dù còn có sự kiểm định lại nghiêm khắc hơn thì ý nghĩa cũng không lớn.

Kể từ sau vị chuyên gia Ấn Độ này, kết quả kiểm định bắt đầu dần không phải là ý kiến của cả hội trường nữa, xuất hiện những ý kiến khác nhau.

Hơn nữa những văn vật nguy tạo mà hội đồng ủy thác cho các chuyên gia mang đến cũng dần dần xuất hiện, càng khiến tất cả các chuyên gia phải tập trung tinh thần hơn nữa, thận trọng với mỗi sự kiểm định của các bảo bối.

Còn Lý Dương, sau khi nhìn thấy từng bảo bối này cũng cảm thán không ngớt.

Ở trong nước hẳn đã từng nhìn thấy không ít bảo bối tốt, nhưng lên vũ đài quốc tế mới biết, những đồ gậy ở trong nước chẳng là gì, chẳng trách lão gia nói, muốn trở thành người giỏi thực sự, tất phải tiến hành giao lưu nhiều với bạn bè quốc tế.

Một buổi sáng nhanh chóng trôi qua, buổi trưa trở về khách sạn ăn đơn giản chút đồ, buổi chiều vẫn tiếp tục hoạt động.

Hoạt động buổi chiều càng sôi động hơn, một buổi chiều có hơn 70 bảo bối xuất hiện trên khán đài, mở rộng tầm nhìn của mọi người.

Bảo bối của Bạch Minh, Chu lão cũng được mang ra hội trường vào buổi chiều, nhận được không ít lời khen.

Buổi chiều có ba bảo bối gây ra sự tranh luận nhiều nhất, trong đó không ngờ lại xuất hiện đồ Chu phỏng của Trung Quốc, Chu phỏng năm đó có một bộ phận truyền ra nước ngoài, không thể thu về, hôm nay trong đại hội giám định quốc tế lại lừa không ít những con mắt của các chuyên gia.

Đồ Chu phỏng này khiến 90% chuyên gia trong hội trường bị lừa, vẫn may người bị lừa nhiều, các chuyên gia đều không phải là chú ý như vậy.

Dần dần, hơn năm trăm chuyên gia tham gia hoạt động cũng bắt đầu phân cao thấp, Lý Dương, Hawes tiên sinh và anh em nhà Jose là đỉnh nhất, bất cứ bảo bối của quốc gia nào, bọn họ cũng không phán đoán sai cái nào.

Một lần cũng không có.

Hoàng lão, Lương lão cùng với một số người có danh tiếng của một số nước khác thuộc vào top hai, Thanh Mộc Vị Ương cũng nằm trong hàng ngũ này, số lượng người này không nhiều, khoảng hơn 20 người.

Không phải những đồ vật đặc biệt khiến họ khó phân biệt đều không giấu nổi họ, ít nhất đồ Chu phỏng đồ cũng không làm họ bị lừa.

Còn lại, coi như lấy trình độ Liễu lão và Châu lão làm đại diện, chính là top thứ ba, những người này rất nhiều, khoảng hơn 200 người, đa số có con mắt không tồi, nhưng những đồ giả trà trộn với kỹ thuật cao lại đánh lừa được bọn họ.

Lý Dương lại xua tay, làm hư hại tranh, vậy hẳn là người có tội rồi.

Đây đều là tài sản dân tộc, bảo vật quốc gia, bất kì ai cũng không có quyền làm tổn hại chúng.

- Được!

Hoàng lão gật gật đầu, lông mày của mấy vị chuyên gia hơi nheo lại, yên lặng chờ Lý Dương.

Lý Dương lại thở dài, lúc này không bỏ tranh ra cũng không được, hẳn vốn định sửa xong, trang hoàng lại từ đầu rồi mới cho mọi người xem bức tranh này, người tính không bằng trời tính, lần này chỉ có thể cầm tranh ra cho mọi người xem đã.

Lại quay vào phòng trong, lúc Lý Dương cầm tranh Lý Dương lại nghĩ, những tiền bối này nhìn thấy bức tranh hai lớp này không biết miệng sẽ há rộng đến cỡ nào.

Tranh hai mặt, Lý Dương dùng một tranh màu đen đặc biệt buộc lại, phòng ngừa rơi nhiều bụi vào.

Nhìn thấy Lý Dương ôm bức tranh màu đen ra, Hoàng lão và Tổng Học Dân lại nhú mày lại, trong lòng vô cùng lo lắng.

Lý Dương vừa rồi chỉ nói là không hư hại gì, nhưng không giải thích, chẳng lẽ bức tranh này còn nghiêm trọng hơn cả họ tưởng tượng, xảy ra chuyện gì?

854. Chương 850: Giá Shock

Hắn vừa đứng lên, các chuyên gia còn lại cũng vội vàng đứng dậy, tất cả đều nhìn Lý Dương.

Động tác của bọn họ ngược lại khiến Lý Dương sửng sốt, ngừng lại mấy phút, lúc này mới bước nhanh tới.

- Tổng lão, ông đừng nóng, tranh này tuyệt đối không sao!

Khi thấy vẻ mặt bọn họ, Lý Dương đã hiểu cả, đi tới trước mặt Tổng Học Dân, không nhịn được lại nói một câu.

Nói xong, Lý Dương liền bỏ lớp vỏ bọc màu đen phía ngoài bức họa ra, Tổng Học Dân vừa định nói thêm, nhìn thấy cuộn giấy vẽ, cả người lập tức cũng dờ ra đó.

Ngoài cuộn giấy vẽ bình thường, khi cuộn lại chỉ nhìn thấy mặt sau của giấy vẽ, không có hình ảnh hiển hiện.

Bức họa này của Lý Dương, khi cuộn vào, lại có thể thấy rõ ràng màu sắc trên giấy vẽ, sau bức tranh có màu sắc, điều này hoàn toàn đi ngược lại hiểu biết thông thường của bọn họ.

Lý Dương cẩn thận đặt bức tranh ở trên bàn, đây là một tranh vẽ hai mặt, đáng để hắn làm như vậy, hai mặt bức tranh, bất kỳ một mặt nào bị hư hại cũng là tổn thất cực lớn.

Vương Giai Giai, Lưu Cương đã pha trà xong, thấy Lý Dương lấy bức họa này ra, khóe miệng hai người cũng dâng lên một nụ cười.

Hoàng lão chau mày, nghe giọng hỏi:

- Lý Dương, có chuyện gì xảy ra à?

Những chuyên gia khác cũng đều ngẩng đầu nhìn Lý Dương, đặc biệt là Bạch Minh và Mao lão, hai người bọn họ đã thấy bức họa này một lần, bức vẽ trong ấn tượng và bức trước mắt hoàn toàn khác biệt.

Lý Dương cười khẽ lắc đầu, nói:

- Hoàng lão, ông đừng nóng, lập tức ông sẽ hiểu!

Vừa nói, Lý Dương nhẹ nhàng mở tranh ra, hình ảnh lộ ra, theo tay Lý Dương, “cung đình sĩ nữ đồ” của Cừu Anh từ từ xuất hiện trước mắt mọi người, bức họa phía sau, lại bị che phía dưới.

- Cừu Anh, quả là Cừu Anh!

Tổng Học Dân nhẹ giọng kêu lên, ánh mắt của ông lại lớn lại hơn bình thường, lúc này ông đã không để ý phía sau còn có nét vẽ, trong mắt chỉ có hình ảnh xinh đẹp trước mặt này.

Hoàng lão há miệng, muốn xem phía sau của bức vẽ, nhưng lại nhịn được, cẩn thận nhìn mặt trước bức vẽ.

Chỉ cần là tranh vẽ của Cừu Anh không bị hư hại là được, phía sau có chút sự cố có thể tiến hành phục chế, quan trọng nhất còn là mặt trước của bức vẽ.

- Không hổ là Cừu Anh, tranh thị nữ mà vẽ như truyện thần tiên vậy!

Liễu lão nhẹ giọng cảm thán, đeo găng tay, không ngừng vuốt ve giấy vẽ, lời của ông khiến cho các tiền bối chung quanh cũng phải gật đầu thật mạnh. Thiên Môn Tứ Kiệt có thể nói là những họa sỹ kỳ tài của Trung Quốc, các họa sĩ cùng thời, người có thể có được tài nghệ cực cao giống như bốn người bọn họ cũng không nhiều lắm.

Càng không cần phải nói, mấy người bọn họ còn cũng để lại không ít giai thoại kỳ lạ, tên của bọn họ không chỉ một lần xuất hiện trên tivi, trở thành nhân vật mọi nhà đều biết.

- Đường Bá Hổ cũng làm thơ khen ngợi, nhưng tranh vẽ của Cừu Anh không xuất hiện nhiều!

Chu lão nói thêm một câu, Tổng Học Dân ra sức gật đầu, ánh mắt vẫn còn đang đặt trên bức tranh, ông rất tán đồng lời của Chu lão, Đường Bá Hổ vẽ tranh cho người khác cũng có đề khoản, nhưng viết một bài thơ thì rất ít.

Bức tranh này là của Cừu Anh vẽ, Đường Bá Hổ hạ bút, tuyệt đối là tác phẩm hiếm có, giá trị cao hơn so với tranh bình thường không ít.

Nếu như tranh vẽ bình thường của Cừu Anh đáng giá hai ba ngàn vạn, bức tranh này sẽ có giá cao gấp bội.

Khi mọi người thưởng thức bức tranh, không nhin nhìn Lý Dương đầy hâm mộ, bất kể người có tiền hay là không có tiền cũng như nhau, tranh vẽ như vậy, dù là có tiền cũng không mua được.

- Tuyệt, quá tuyệt!

Tổng Học Dân lớn tiếng ca ngợi, liên tục khen mấy câu, Hoàng lão ngẩng đầu lên, nhìn Lý Dương, lại cúi đầu nhìn bức tranh phía dưới.

Do dự một chút, Hoàng lão rốt cục vẫn phải hỏi:

- Lý Dương, vừa rồi mặt sau tranh này sao vậy?

Hoàng lão vừa hỏi câu này, Tổng Học Dân và những chuyên gia khác tất cả đều ngẩng đầu lên, bọn họ còn chưa hiểu phía sau bức tranh có vấn đề gì, không biết có phải Lý Dương không cẩn thận để thứ gì quệt vào hay không, nhưng thoát nhìn cũng không giống.

- Tôi lật tranh lại nhé! Hoàng lão nhìn sẽ hiểu!

Lý Dương nhẹ nhàng lắc đầu, đưa tay ra. cẩn thận cầm bức tranh lên, Lưu Cương vội vàng chạy tới, hai người cầm hai đầu bức tranh, đồng thời lật ngược lại, phía sau bức tranh, cũng chính là chỗ vừa rồi có màu sắc lập tức hiện ra trước mặt mọi người.

- Đây... đây là ...

Tranh vẽ còn chưa được đặt ngay ngắn, ánh mắt các vị chuyên gia cũng tròn cả lên, ngơ ngác nhìn mặt sau bức tranh vừa bị lật lại này, sau bức tranh này cũng là một bức tranh, hơn nữa cũng là một bức tranh thần kỳ.

- Phụng hoàng, bách điểu, đây là... ?

Tổng Học Dân ngồi xổm người xuống, ánh mắt mơ màng, thanh âm của ông ta còn có chút rung động, đủ để nhận ra lúc này ông ta đang bị kích động.

Hoàng lão, Chu lão, Liễu lão mấy người bọn họ cũng đều ngồi xổm, cẩn thận nhìn từng góc trên bức tranh, mỗi một loại màu sắc.

Tất cả các chuyên gia, lúc này đều chen ở bên cạnh bàn, thường thức từ mọi góc độ bức tranh phía sau, càng xem bọn họ càng kích động.

Những chuyên gia này cũng đều là người có kiến thức, nào sợ có người không quá hiểu về tranh vẽ, lúc này cũng đều cảm giác được cái gì đó, phía sau bức tranh này, tuyệt đối không thua kém mặt trước vừa thấy, tranh của Cừu Anh ở mặt trước.

- Đường Bá Hổ, đây là bút tích thật của Đường Bá Hổ, đây là bức tranh “ Bách điều triều phượng đồ ” của Đường Bá Hổ.

Tổng Học Dân cẩn thận đánh giá mỗi con điều nhỏ, cuối cùng nói với giọng run run, toàn bộ sự chú ý của Hoàng lão đã tập trung vào bức tranh.

Lý Dương im lặng đứng đó, trên mặt vẫn luôn mang theo nụ cười.

Phản ứng của bọn họ đều đúng như Lý Dương dự đoán trước, đừng nói là bọn họ, ngay cả bản thân mình khi mới thấy bức tranh này cũng bị kinh ngạc không khác gì họ, ai có thể ngờ được, sau bức tranh của Cừu Anh, còn ẩn chứa một bức tranh tuyệt vời khác.

- Bức tranh này, là Đường Bá Hổ và Cừu Anh cùng nhau vẽ, đồng thời vẽ trên một cuộn giấy vẽ!

Hoàng lão nhẹ giọng nói, cho dù hắn không nói mọi người cũng có thể hiểu, chữ viết trên bức tranh của Cừu Anh đã nói rất rõ ràng, hai người cùng vẽ trên một cuộn giấy, đồng thời nhắc bút vẽ, đồng thời hạ bút, vẽ liền một mạch, tạo thành bức tranh hai mặt hiếm thấy này.

Hoàng lão nói xong, vừa nhìn về phía Lý Dương.

Sự chú ý của những chuyên gia khác cũng dần dần đều tập trung vào Lý Dương.

- Lý lão đệ, tôi nhớ khi cậu mới có được bức tranh này, vốn không có tranh của Đường Bá Hổ phía sau mà?

Bạch Minh nhỏ giọng hỏi, hắn hỏi câu này đúng là rất gần với suy nghĩ của mọi người, đây chính là tranh vẽ hai mặt cực kỳ hiếm thấy, còn là hai vị danh nhân cùng chung tay vẽ, San-ben-tai-lang quả là bị sét đánh, lại lấy ra bức tranh như vậy để đánh cược với Lý Dương?

Càng không cần phải nói, phía sau bức tranh này chính là tranh của Đường Bá Hổ, San-ben-tai-lang thích nhất đích chính là tranh của Đường Bá Hổ, hắn đã từng nói, đời này có thể có được một bức tranh của Đường Bá Hổ, chết cũng cam lòng, hắn sao có thể ngờ tranh thần kỳ của Đường Bá Hổ, lại bị hắn coi là tranh của Cừu Anh mà đi đánh cược cùng Lý Dương?

Hơn nữa, Bạch Minh cũng nói, khi được đem ra cá cược, bức tranh này chỉ có một mặt của Cừu Anh, đến tay Lý Dương, lại có thêm một mặt, càng làm cho mọi người nghi ngờ .

- Tôi tình cờ phát hiện sau khi mang về, phía sau tranh này có dán đè một tầng giấy dính, vì vậy tôi liền mở lớp giấy dính ấy ra, mới phát hiện phía sau cũng có hình, đây chính là phát hiện bất ngờ!

Lý Dương xoa tay, hắn không muốn giải thích nhiều, chỉ nói tình cờ phát hiện, vật này cũng không cần giải thích quá nhiều.

- Thì ra là như vậy, cậu này, vận may của cậu, tôi thật không cách nào diễn tả được!

Tổng Học Dân gật đầu trước tiên, ngay sau đó cười khỏ nhìn Lý Dương, trong lòng những chuyên gia khác cũng không tránh được nổi lên sự ghen tỵ, một bức họa biến thành hai bức, bản thân bức tranh còn là cá cược may rủi mà có được, một đồng tiền cũng không mất, chuyện tốt như vậy, bọn họ đương nhiên mong gặp phải một lần.

- Phát hiện này không phải là cái gì xấu, nếu như vậy, gặp được nhiều lần cũng tốt!

Hoàng lão cười ha hả nói, các chuyên gia chung quanh cũng đều nở nụ cười, chuyện bất ngờ phát hiện được một bức họa không chỉ có một mặt, lại là người nổi tiếng vẽ, chuyện như vậy, thật là ai cũng muốn gặp được.

Bạch Minh cười lắc đầu, lại lớn giọng nói:

- San-ben-tai-lang, mang đá tự đập vào mình, tôi thật muốn thấy thấy vẻ mặt hần khi biết bức tranh này của Đường Bá Hổ!

Các vị chuyên gia cũng sững sốt một chút, ngay sau đó cùng nhau phá lên cười, vẻ mặt của San-ben-tai-lang, không cần đi nhìn cũng có thể đoán được, đoán chừng hần sẽ hồi hận đến mức muốn nhảy lầu.

- Lý tiên sinh, bức tranh này tuyệt đối là quốc bảo, tôi có một không thỉnh cầu, cậu thấy thế nào?

Tổng Học Dân đi tới, nhìn Lý Dương, trong ánh mắt còn mang theo khát vọng cháy bỏng, chân mày Chu lão, Liễu lão bọn họ hơi nhíu lại, không ai nói gì.

Hoàng lão há miệng, cuối cùng lắc đầu.

Cái bộ dáng này của Tổng Học Dân, còn nói ra lời như vậy, mục đích của hần là cái gì ai ai cũng rõ ràng.

Không đợi Lý Dương nói, Tổng Học Dân lại nói tiếp:

- Tôi biết làm người khác khó chịu một chút, nhưng tôi thật sự rất thích bức tranh này, một ức năm ngàn vạn, tôi đưa cậu một ức năm ngàn vạn nhân dân tệ, cậu thấy thế nào?

Một ức năm ngàn vạn, cái giá này không tính là thấp, tranh có giá trên một ức là cao nhưng đây là tác phẩm của Đường Bá Hổ và Cửu Anh cùng vẽ, là hai người đồng thời vẽ lên hai mặt, như vậy thì cái giá tiền này cũng không coi là cao.

Hơn nữa vừa rồi Tổng Học Dân cũng nói, đây mới thực là quốc bảo, còn là quốc bảo quý hiếm, so với thần khí kém một chút, nếu tính cả độ khó khi hai người đồng thời vẽ tranh thì bức tranh này đã có thể xưng là thần khí.

Bảo bối như vậy, ai cũng muốn lưu truyền trong quốc gia của mình, Đài Loan cũng thuộc về Trung Quốc, nhưng trước mắt dù sao cũng là người lãnh đạo riêng, trong lòng Chu lão và Mao lão không khỏi có chút suy nghĩ.

Hoàng lão là người Hương Cảng, lần này căn bản không tiện phát biểu ý kiến.

- Tổng lão, thật ngại quá, ông cũng biết, tôi không thiếu tiền!

Lý Dương khẽ thở dài, nhiều chuyên gia như vậy, nhưng người có đủ tiền mua bức họa này cũng chỉ có Tổng Học Dân và Hoàng lão hai người họ, giờ Lý Dương liền chú ý quan sát hai người bọn họ, trong mắt Hoàng lão chỉ có ý thưởng thức, trong mắt Tổng Học Dân lại có thêm ý muốn đoạt lấy.

Quả nhiên, ông ta đã nói ra cái yêu cầu này.

- Không thiếu tiền, tôi biết!

Tổng Học Dân hơi sững sốt, vội vàng nói tiếp:

- Một ức năm ngàn vạn, tôi lại đưa cậu thêm ba mươi bức tranh nổi tiếng, những bức tranh này, tôi bảo đảm giá trị mỗi một bức đều không thấp hơn trăm vạn!

Ba mươi bức tranh nổi tiếng không dưới trăm vạn, mấy chuyên gia cũng tính toán một chút. Mỗi một bức thấp nhất trăm vạn, thì tổng cộng cũng hơn ba ngàn vạn, Tổng Học Dân không thể mua tất cả các bức tranh với giá một trăm vạn, ba mươi bức tranh này, cũng có thể vượt qua năm ngàn vạn.

Hơn nữa một ức năm ngàn vạn tiền mặt, vậy thì bức tranh này, tương đương với Tổng Học Dân đã ra giá hai ức!

855. Chương 851: Thần Khí Lại Xuất Hiện

Hai ức, một bức tranh.

Các chuyên gia chung quanh đều ngừng nói chuyện, tất cả đều nhìn Lý Dương.

Giá trị hai ức không nói đến nữa, ba mươi bức tranh kia đã vượt qua giá trị trăm vạn, để có được cũng không dễ dàng, số tranh vẽ này, đủ để mở một triển lãm tranh quy mô nhỏ, hơn nữa còn là triển lãm vô cùng hấp dẫn người xem.

- Tổng lão, ông đừng có mê hoặc tôi, bức tranh này, dù thế nào tôi cũng không thể bán!

Lý Dương cười khở lắc đầu, nghe thấy Lý Dương từ chối, mắt Tổng Học Dân có chút ảm đạm, còn có sự thất vọng, nhưng đây cũng là kết quả hắn đã đoán trước, cho nên ra giá cũng chỉ là muốn thử một chút.

Nói trắng ra là, Tổng Học Dân đang muốn thử vận may, muốn xem xem có thể mua được bức tranh vẽ hai mặt này hay không.

Chu lão, Liễu lão bọn họ cũng yên lặng, thở phào nhẹ nhõm, Lý Dương không bán là tốt rồi, đây là ở nước ngoài, bức tranh này Lý Dương đánh cuộc thắng mà có, bọn họ cũng nói cũng không ích gì, thật Lý Dương muốn bán đi, cho dù là bán cho bên Đài Loan, bọn họ cũng sẽ đau lòng.

- Lý Dương, cậu có thể cầm thẳng bức tranh lên cho chúng ta nhìn một chút hay không?

Mao lão nhẹ giọng nói một câu, bức tranh này vẽ hai mặt, đều là các danh họa vẽ, hơn nữa còn là đồng thời vẽ, chỉ nhìn một mặt có cảm giác thiêu thiêu, Mao lão định nói yêu cầu này từ lâu.

Cầm thẳng lên, các vị chuyên gia cũng hơi bất ngờ, ngay sau đó ánh mắt cũng nóng như lửa.

Bức tranh này, để thẳng đứng lên sẽ nhìn rõ nhất, xem bên này là tranh của Cừu Anh, quay người lại là có thể thấy tranh của Đường Bá Hổ, hai đại sư, hai cảnh vẽ khác nhau, lần lượt thưởng thức phong cách của hai người, đề nghị này quả là rất thú vị.

- Cái này không thành vấn đề!

Lý Dương lập tức gật đầu, bảo Lưu Cương tìm cái giá đỡ, cẩn thận kẹp bức tranh lên trên, tất cả mọi người tự giác đứng ở hai bên, chân đi từ từ nhúc nhích, từ từ thưởng thức hai mặt đứng của bức tranh cổ.

Tranh thị nữ của Cừu Anh, chính là miêu tả cảnh quý phi và cung nữ trong cung, sự cao quý của các quý phi, cùng với sự buồn tẻ chốn thâm cung lộ ra trên bức tranh, còn có sự cẩn mẫn của các thị nữ, sự ngưỡng mộ trong lòng các thị nữ, cũng đều hiển hiện rất rõ ràng.

Sau khi thưởng thức “thị nữ đồ”, nhẹ nhàng bước lên một bước, lập tức lại thấy một bức tranh hoàn toàn khác.

Đây là trên núi thật cao, có một con phượng hoàng ngẩng cao đầu đưa mắt nhìn xuống thần dân của mình, vẻ uy phong và tôn quý hiện rõ trên giấy, ngay cả những người đang xem bức tranh, trong lòng cũng không nhận được cảm giác sùng bái đối với phượng hoàng.

Có người nói, tranh của Đường bá Hổ mang một loại khí phách, quả đúng như vậy, bức “Bách điều triều phượng đồ” này chính là một ví dụ điển hình, khí phách hoàn toàn đã bộc lộ ra ngoài.

Các chuyên gia không ngừng rục rịch, qua lại nhìn hai bức tranh, có vài chuyên gia còn nhỏ giọng nỉ non.

Bọn họ hoàn toàn dung nhập vào hai cảnh trong hai bức tranh này, một chốc nhập thân vào cung đình, một chốc lại xuất hiện ở trong núi lớn, ở cùng những cung nữ, lại ở cùng trăm điều.

Vòng vo mấy vòng, Hoàng lão ngừng lại trước tiên, ngồi ở trên ghế sa-lon, thăm ca ngợi.

Bất luận là “Cung đình sĩ nữ đồ” của Cừu Anh, hay là “Bách điều triều phượng đồ” của Đường Bá Hổ, cũng là tinh phẩm của hai vị đại sư, hai bức tranh hợp lại một chỗ, càng làm cho nó trở thành bảo vật vô giá.

Có thể tưởng tượng, đây là hai vị đại sư cùng vẽ, không nói đến việc bọn họ dùng cách gì để vẽ vội, trong lòng hai vị đại sư nhất định là có ý so tài, cũng là cố gắng mười phần, vẽ rất nghiêm túc.

Kết quả cuối cùng, Đường Bá Hổ hơi cao hơn một bậc.

Về điểm này, từ chữ đề trên tranh cũng có thể nhìn ra, Đường Bá Hổ lưu lại là bài thơ, còn Cừu Anh viết là một ít lời, nhưng sự tôn kính vô cùng rõ ràng.

Hoàng lão ngồi xuống không lâu, Liễu lão và Chu lão cũng đều ngừng lại.

Hơi lớn tuổi, không thể cứ đi đi lại lại ở đó thường thức, hai người cũng như Hoàng lão, ngồi xuống mà tràn đầy xúc cảm, nhìn thấy cả hai mặt của bức tranh này, đối với bọn họ mà nói tuyệt đối là niềm vui ngoài mong đợi.

- Lý Dương, vận may của cậu quả thật không tệ, nhưng sau này chớ đồng ý đánh cược một cách tùy tiện, lần này quá trình cậu đánh cược cùng với San-ben-tai-lang chúng tôi cũng nghe qua, không biết nên nói cậu ngu ngốc hay là nói cậu to gan đây!

Ngồi xuống rồi, Hoàng lão nói với Lý Dương một câu, quá trình cá cược dĩ nhiên là Bạch Minh nói ra, người này miệng rộng tuyệt đối không có cách nào giữ bí mật.

Trong mắt Hoàng lão bọn họ thấy, lần này Lý Dương có thể thắng, chính là do may mắn và quá to gan.

Trên bàn cược, không cho San-ben-tai-lang một chút cơ hội trình diễn kỹ thuật, sau đó mượn may mắn của mình thắng được đối phương, cách như thế sử dụng một lần thì được, nhưng nhiều thì không được.

Hơn nữa, San-ben-tai-lang chắc chắn sẽ không phục, hẳn nói như vậy cũng có ý nhắc nhở Lý Dương, thật vất vả thắng được bảo bối, cũng đừng để lại bị thua.

- Hoàng lão, ông yên tâm đi, tôi biết nên làm như thế nào!

Lý Dương sờ lên lỗ mũi, hẳn bạo gan, nhưng cốt lõi không phải ở đó, đáng tiếc những lời này không thể nói rõ được, năng lực đặc thù là bí mật lớn nhất của hắn, ngay cả Vương Giai Giai cũng không biết bí mật này.

Những vị chuyên gia khác cũng đều ngừng lại, ngồi xuống uống trà Lưu Cương đưa tới.

Bọn họ cũng nhỏ giọng nghị luận, cảm giác vừa rồi khi xem tranh, khi đang nói chuyện, thỉnh thoảng bọn họ còn liếc mắt nhìn Lý Dương, có cảm giác phức tạp khó nói.

Bọn họ cũng là đám người tương đối cao tuổi, lại hâm mộ một người tuổi trẻ, thậm chí còn có chút ghen tỵ.

Nhưng lúc này, người bọn họ ghen tỵ nhất chính là Hà lão, Hà lão mới thực sự là người tinh thông, có đệ tử tốt như vậy, sự may mắn này của Hà lão cũng khiến mỗi vị chuyên gia thấy đổ kị trong lòng.

ngồi một hồi, các vị chuyên gia mới cáo biệt rời đi, bọn họ ôm kỳ vọng mà đến, sau đó mang theo hài lòng mà về.

Sáng hôm sau, Lý Dương rời giường sớm một chút, Lâm Bá Văn đưa đến cho hắn một tin tức tốt.

Phòng trên tầng trên phòng của Phác Nguyên Sinh ở đã có phòng trống, hôm nay Lý Dương tham gia hoạt động trở về là có thể qua đó ở, sự trang trí của gian phòng này giống hệt phòng của Phác Nguyên Sinh, nằm phía đối diện.

Điểm này khiến cho Lý Dương rất là hài lòng, nếu đối diện, Lý Dương thậm chí không cần mở rộng năng lực tới năm mươi mét, là có thể thấy tất cả đồ đạc trong phòng Phác Nguyên Sinh, xem xem có thể tìm được cơ hội nào hay không.

Hôm nay là ngày thứ ba của đại hội, bảo bối mà chuyên gia các nước mang đến nhiều hơn, tốt hơn.

Nhưng số lần chế phẩm hiện đại xuất hiện cũng tăng lên không ít, trừ một số chế phẩm hiện đại ban giám khảo cố ý để bên ngoài, một số khác thì chuyên gia đến tham dự cũng tự nhìn ra.

Kết quả như vậy nên buổi giám định hôm nay vô cùng nóng bỏng, còn đưa tới tranh luận trong phạm vi nhỏ.

Những tranh luận thứ này cũng có ích, có thể để cho mỗi vị chuyên gia học được thêm không ít đồ, vào hôm nay chính là Lý Dương cũng cảm giác mình đạt được không ít kiến thức, những thứ này bình thời không thể tự học được.

Bảo bối hôm nay, bắt mắt nhất là chiếc vương miện mà Hawes tiên sinh mang đến.

Đây là vương miện của quốc vương nước Anh – Henry đời thứ tám, thông thường vương miện cũng là truyền đời thừa kế lại, nhưng khi Henry đời thứ tám phát triển được cải cách tôn giáo, lại tự làm vương miện, mặt trên cái vương miện này còn có một viên kim cương hơn một trăm hơn chín mươi ca-ra.

Vương miện được chế tạo từ kim loại thuần, rất nặng, ngoài viên kim cương còn có những bảo thạch khác, vô cùng xinh đẹp.

Điều này cũng có liên quan đến công lao to lớn của Henry đời thứ tám, cái vương miện này đã từng là quốc bảo của nước Anh, sau lại mất tích, chẳng ai ngờ rơi vào tay của Hawes tiên sinh.

Cộng thêm cái vương miện này, đại hội lần này đã cho thấy năm sáu món quốc bảo cao nhất của các nước, đây hoàn toàn có thể nói là phiên đại hội quốc tế chất lượng cực cao.

Cái kết quả này, ngay cả Lâm Lang cũng không dự liệu được, nhưng hẳn rất hài lòng và vui vẻ đối với cái kết quả này.

Bảo bối của Hawes tiên sinh được toàn thể hội trường thông qua, hôm nay đoàn chuyên gia Trung Quốc có ba người lên đài, trong đó có Mao lão.

Mao lão mang đến chính là món đồ sứ, không phải là đồ Thanh Hoa, mà là một cái bát, giá trị của cái bát này cũng không thấp, hơn ngàn vạn, đây cũng là vật phẩm Mao lão quý trọng nhất trong tất cả các món sưu tầm được.

Món đồ sứ này, được ông coi là bảo bối gia truyền, không bán, đã từng có người ra đến giá một ngàn hai trăm vạn để mua cũng bị hất cự tuyệt, đây cũng là kiêu hãnh lớn nhất của Mao lão.

Sau khi hoạt động ngày hôm nay kết thúc, Lý Dương không đồng ý với đề nghị của Lâm Bá Văn là đi ra ngoài du ngoạn, liền quay trở về khách sạn.

Lâm Bá Văn đang giúp Chu Văn và Lý Bồi làm lại hộ chiếu, còn một phần không nhỏ tiền lương của bọn họ tháng này, cũng lấy lại, Lý Dương không muốn đi ra ngoài, hai người định cùng Lý Xán và Liễu Tuấn đi ra ngoài dạo chơi một vòng.

Thời gian hai người ở Toronto không lâu, nhưng nếu so với Lý Xán bọn họ thì nhiều hơn nhiều, biết những chỗ nên đến chơi một lần.

- Lý Dương, vẫn tốt mà, sao lại đổi phòng lúc này vậy?

Đến phòng mới, Vương Giai Giai rốt cục không nhịn được hỏi một câu, Lý Dương yêu cầu đổi phòng lúc này, cô vẫn luôn không hiểu.

Lý Dương cười to một tiếng, nói:

- Cũng không có gì, em không cảm thấy chúng ta cả ngày giẫm lên đầu bọn ăn trộm, cần thoải mái một chút sao?

Lý Dương vừa nói xong, liền trở về phòng thay quần áo, lưu lại bộ mặt kinh ngạc, bị dọa đến sững sốt của Vương Giai Giai.

Nguyên nhân là gì Lý Dương đương nhiên không thể nói ra được, cũng chỉ có thể giải thích như vậy, thay quần áo xong, Lý Dương liền mở rộng năng lực đặc thù, hết thấy tầng dưới lập tức cũng hiện ra ở trong hình ảnh lập thể.

Phía dưới gian phòng của Lý Dương chính là phòng của Phác Nguyên Sinh, bên trong có một két bảo hiểm, trong két bảo hiểm chỉ có một vài đồ vật bình thường và một máy vi tính xách tay, cũng không có gì khác.

Lý Dương cũng không phát hiện cái vạc Chu Công ở bên trong gian phòng, nói vậy có nghĩa là đã bị Phác

Lúc này, Phác Nguyên Sinh đã sớm ngồi xe taxi rời đi, nhìn đáng vẻ chắc lại rất khuya mới trở về, bị Thanh Mộc Vị Ương làm mất tập trung, bây giờ Lý Dương muốn phải người theo dõi hắn cũng không được.

Điều này làm cho tâm tình Lý Dương không thật tốt.

Suy nghĩ một chút, Lý Dương liền lắc đầu, nói:

- Thanh Mộc tiên sinh, thật ngại quá, bạn bè của tôi đang chờ tôi rồi, lần sau vậy!

Nói xong, Lý Dương sai bước đi về phía trước, xe buýt của đoàn chuyên gia Trung Quốc đã tới, Hoàng lão cũng đã lên xe, đang đợi Lý Dương.

Thanh Mộc Vị Ương tìm đến mình với mục đích là gì, Lý Dương rất rõ ràng, dứt khoát không cho hắn cơ hội mở miệng.

Thanh Mộc Vị Ương chợt sững sốt, vừa định đi về phía trước, liền bị Triệu Vĩnh bọn họ chặn đường đi lại, tách hắn và Lý Dương ra xa nhau, đến khi hắn phản ứng lại được, Lý Dương đã đi ra thật xa.

- Lý tiên sinh!

Thanh Mộc Vị Ương đột nhiên lấy ra một tờ giấy, lớn tiếng kêu lên, Lý Dương quay đầu lại nhìn hắn một cái, chân đã nhấc lên, lên xe buýt trước mặt.

Lưu Cương, Lý Xán bọn họ cũng đi theo lên xe, sau đó xe buýt khởi động, từ từ đi về khách sạn.

- Thanh Mộc tiên sinh, tên Lý Dương này bây giờ quá đáng ghét!

Shan-ben-tai-lang tức giận kêu một tiếng, hắn vốn không có ấn tượng tốt với Lý Dương, lại thắng hắn món mà hắn quý nhất, nếu không phải muốn mượn cơ hội lần này lấy bảo bối trở lại, hắn cũng sẽ không đi theo tới đây.

- Đừng nói trước những điều này, cứ đi đã rồi hãy nói, Kimura tới rồi, chúng ta tận lực làm theo những yêu cầu của hắn là được!

Thanh Mộc Vị Ương thở dài, đi về phía xe của mình, hắn tới gặp Lý Dương là vì nhiệm vụ, nhiệm vụ này là sáng sớm hôm nay mới nhận được, sau khi nhận được nhiệm vụ này, miệng Thanh Mộc Vị Ương cũng bắt gặp há to.

Sau khi hoạt động buổi sáng kết thúc, hắn đi tìm Shan-ben-tai-lang và Tam Tỉnh Kết Y, bảo bọn họ chờ đợi mình, buổi chiều khi hoạt động vừa xong, hắn liền tìm Lý Dương, không ngờ Lý Dương căn bản không cho hắn cơ hội mở miệng.

Khách sạn không xa, Thanh Mộc Vị Ương đuổi theo đến khách sạn, Lý Dương bọn họ đã sớm xuống xe.

- Lý tiên sinh, xin chờ một chút, tôi thật sự có chuyện rất quan trọng!

Cũng may Lý Dương đi chưa xa, đến đại sảnh Thanh Mộc Vị Ương liền đuổi kịp hắn, Thanh Mộc Vị Ương gọi to để cho Lý Dương dừng bước, mấy vị chuyên gia khác chung quanh cũng đều nhìn về phía sau.

- Lý tiên sinh, tôi rất có thành ý, cậu chờ tôi nói xong hãy ra quyết định được không?

Thanh Mộc Vị Ương bước nhanh tới, khi đến bên cạnh Lý Dương, hắn vẫn còn đang thở hổn hển, rất lâu rồi hắn cũng không chạy như vậy.

Shan-ben-tai-lang và Tam Tỉnh Kết Y còn chạy chậm hơn hắn, lúc này mới từ phía sau đuổi theo tới đây, cũng thở hổn hển, vừa nhìn cũng đủ biết không thường xuyên rèn luyện.

Lý Dương nhíu mày một cái, nói:

- Thanh Mộc tiên sinh, ngài cũng thấy đấy, bây giờ tôi đang đi cùng bạn bè, chúng tôi còn có rất nhiều chuyện!

- Tôi biết! Hoàng lão tiên sinh, Tống lão tiên sinh ... chừ vị, tôi chỉ xin một chút thời gian, một chút là được!

Thanh Mộc Vị Ương chấp tay, lần này khi nói hần quay về phía Hoàng lão bọn họ, nhiệm vụ lần này rất quan trọng, khiến cho hần không thể không cúi đầu, ngày mai Kimura sẽ tới Toronto, hần ít nhất phải sắp xếp xong công việc trước lúc đó.

- Được rồi, chúng ta qua bên kia nghỉ ngơi rồi nói chuyện!

Lý Dương bất đắc dĩ gật đầu, không thể lấy cớ, lần này xem ra Thanh Mộc Vị Ương thật sự có chuyện, ngay cả Hoàng lão hần cũng phải chào hỏi, không cho hần cơ hội đoán chừng hần sẽ còn đuổi theo.

Vậy thì cứ nghe xem hần muốn nói cái gì, dù sao hần chắc chắn sẽ không bán Thiên Tùng Vân kiếm.

- Được, đa tạ Lý tiên sinh!

Thanh Mộc Vị Ương lập tức gật đầu, trên mặt cuối cùng cũng giãn ra một chút, sắc mặt Tam Tinh Kết Y cũng ngày càng thêm khó coi.

Khu nghỉ ngơi của khách sạn năm sao không nhỏ, nhưng người của Lý Dương cũng nhiều, nhiều người như vậy đến đây, khiến nơi này có chút chật chội, Hoàng lão, Chu lão và Tổng Học Dân cũng đi tới.

- Lý tiên sinh, bệ hạ chúng tôi biết tin về thần kiếm, rất kích động, cố ý phái tôi tìm đến cậu, bệ hạ rất hy vọng thần kiếm có thể trở lại Nhật Bản, tiếp tục phù hộ quốc dân Nhật Bản!

Vừa ngồi xuống, Thanh Mộc Vị Ương liền chậm rãi nói, khi nói đến “bệ hạ”, trên mặt của hần còn lộ ra vẻ sùng kính.

Mấy người Lý Dương cũng không phản ứng, khi Hoàng lão bọn họ nhìn thấy Thiên Tùng vân kiếm cũng đã đoán được, Thiên Hoàng Nhật Bản nhất định sẽ có hành động, việc làm của Thanh Mộc Vị Ương lúc này không ai cảm thấy kỳ quái.

- Bệ hạ rất có thành ý, nguyện lấy ra một số đồ tới trao đổi thần kiếm, đây là danh sách bảo bối mà bệ hạ muốn dùng để trao đổi thần kiếm, cậu hãy xem trước một chút!

Thanh Mộc Vị Ương nói tiếp, nói xong liền đưa tờ giấy vẫn cầm trên tay đưa cho Lý Dương, lần này hần không nói chuyện mua bán, hần hiểu Lý Dương không thiếu tiền, sẽ không bao giờ bán Thiên Tùng Vân kiếm đi.

Chuyện trao đổi lần này cũng là ý của Thiên Hoàng, nếu có thể trực tiếp đổi thanh thần kiếm trở lại thì tốt, vậy sẽ bớt đi rất nhiều phiền toái, nếu không được, còn có chiêu khác.

Lý Dương nhận lấy tờ giấy kia, nghi ngờ nhìn Thanh Mộc Vị Ương.

Đặt tờ giấy nằm ngang, vừa thấy mấy chữ phía trên, mắt Lý Dương liền tròn to, trên mặt còn lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nhìn thấy dáng vẻ của Lý Dương, Thanh Mộc Vị Ương thở phào nhẹ nhõm, đừng nói Lý Dương, ngay cả hần khi nhận được danh sách này cũng hết sức khiếp sợ, vì đổi lại Thiên Tùng Vân Kiếm, Thiên Hoàng thật sự đã dốc hết tâm huyết.

Ngẩng đầu nhìn vào mắt Thanh Mộc Vị Ương, Lý Dương thở bình thường lấy lại bình tĩnh, tiếp tục nhìn lên trên giấy.

Một trang giấy, chỉ viết tên của mười mấy món đồ, không tới một phút Lý Dương liền xem xong, nhìn hết những thứ đồ này, Lý Dương lại đặt tờ giấy lại trên bàn, cúi đầu trầm tư.

Dáng vẻ của hần, khiến cho Hoàng lão và Bạch Minh bọn họ cũng rất nghi hoặc, rõ ràng là Thanh Mộc Vị Ương vì thanh Thiên Tùng Vân kiếm mà tìm đến Lý Dương, tờ giấy này rốt cục viết cái gì, mà khiến Lý Dương phải xao động.

cái bộ dáng này của Lý Dương, rõ ràng là trong lòng có dao động.

- Để tôi xem!

Bạch Minh nói với Lý Dương một câu, còn dùng ngón tay chỉ tờ giấy trên bàn, hẳn bình thời làm việc rất thiếu suy nghĩ, nhưng có một số việc sẽ không hàm hồ, không được Lý Dương đồng ý, hẳn sẽ không tự tiện đi xem tờ giấy này.

Lý Dương từ từ gạt đầu, Bạch Minh lập tức cầm tờ giấy lên, Mao lão và Liễu lão cũng châu đầu vào, Hoàng lão cũng rất muốn nhìn, đáng tiếc đứng cách đó hơi xa, chỉ có thể chờ đợi.

- Tắm thiệp chết chóc!

Vừa thấy mấy chữ phía trên, Bạch Minh liền kinh hô một tiếng, đứng bật dậy.

Khóe miệng Thanh Mộc Vị Ương lộ ra nụ cười, rất hài lòng với phản ứng của Lý Dương, người thấy tờ giấy này, đoán chừng không ai không kinh ngạc.

- Tắm thiệp chết chóc? Cái gì là tắm thiệp chết chóc?

Hoàng lão không nhịn được liền hỏi, vừa hỏi xong, chính ông ta cũng đơ ra đó.

Tắm thiệp chết chóc là một bộ thư pháp danh sách những cái tên, tất cả chuyên gia cũng nghe qua cái tên này, ngay cả Liễu Tuấn và Lý Xán cũng không ngoại lệ, người không biết, cũng chỉ có người không chuyên như Vương Giai Giai.

Tắm thiệp chết chóc rất nổi danh, ít nhất là rất nổi danh ở Trung Quốc.

Nguyên nhân rất đơn giản, đây là một tranh chữ của Vương Hi, thánh thư pháp Vương Hi, một người vô cùng nổi tiếng.

Nhưng bức thư pháp này rốt cuộc có phải bút tích thật của Vương Hi hay không còn đợi khảo chứng, nhưng các chuyên gia cũng có tiếng tăm từng nói qua, nếu như trên đời còn có lưu truyền bút tích thật của Vương Hi, vậy tuyệt đối chỉ có tắm thiệp chết chóc mà thôi.

Tắm thiệp chết chóc, hiện giờ đang ở Nhật Bản, quốc bảo của Trung Quốc được lưu truyền ở Nhật Bản.

món bảo bối này cũng không phải là bị cướp đi trong chiến tranh, tương truyền khi Giám Chân qua Nhật đã mang đi, cuối cùng là thật hay giả, bây giờ không ai biết, nhưng món bảo bối này rất được coi trọng ở Nhật Bản cũng là thật.

- Cốc trà men Thiên Mục.

Khóe miệng Bạch Minh lại rung rung, đây là cái tên thứ hai trong danh sách, tất cả những người hiểu đồ sứ, nghe được cái tên này đều ngẩn ngơ ở đó.

Men Thiên Mục, là tên một loại men được dùng thời nhà Tống, là một loại men đặc thù.

Điều kỳ diệu của nó chính là sự thay đổi kỳ diệu trong quá trình nung, là thông qua cách nung đặc thù mà sinh ra một hiện tượng, sự biến đổi của loại men Thiên Mục này là một nét độc đáo thời kỳ nhà Tống, loại này từ cực kỳ khó nung, trong thời kỳ đó chính là tinh phẩm trong những tinh phẩm.

Đồ sứ loại này, ở Trung Quốc đã không nhiều lắm, chén trà men Thiên Mục tới giờ trên thế giới chỉ có ba quốc gia có, Nhật Bản chính là thứ nhất, Nhật Bản có thể đem món bảo bối này ra trao đổi Thiên Tùng Vân kiếm, có thể thấy được quyết tâm của bọn họ thật rất lớn.

- Đàn Phượng Hoàng!

Bạch Minh đột nhiên rên rỉ một tiếng, hẳn cuối cùng hiểu tại sao Lý Dương lại có phản ứng như vậy, hẳn thấy hết danh sách này, sự chấn động trong lòng còn lớn hơn Lý Dương.

Đàn Phượng Hoàng, là một cây đàn nổi tiếng nhà Đường, có được gọi là đàn phượng.

Nghe nói Đàn Phượng Hoàng được chế tạo từ băng tơ tằm và gỗ lạnh vạn năm, là một cây đàn tốt, đã từng là thứ đồ Tống Vi Tông yêu quý nhất, sau bị thất truyền, đến triều Minh lần nữa xuất hiện, được đưa vào hoàng cung đại nội.

Đến triều Thanh cái đàn này lại biến mất, cuối nhà Thanh ở đông bắc từng có tin tức, bây giờ xuất hiện ở trong danh sách người Nhật Bản dùng để trao đổi hiên Tùng Vân kiếm, làm thế nào đến được Nhật Bản thì có thể tưởng tượng ra.

- Bạch Minh, cậu đọc nhanh lên một chút đi!

Tổng Học Dân đột nhiên kêu một tiếng, Bạch Minh đọc từng cái một, mỗi một cái tên cũng làm cho mọi người kinh hãi không ngừng, lúc này mọi người cũng nóng nảy, Tổng Học Dân không nhịn được, lên tiếng thúc giục Bạch Minh.

- Được, tôi lập tức đọc!...

Bạch Minh lập tức cầm tờ giấy, lại nhìn mắt Lý Dương, thấy Lý Dương không phản đối, lúc này mới đọc tiếp.

Trên giấy tổng cộng viết tên mười hai món bảo bối, giá trị mỗi món đều không thấp, nhưng món tốt nhất, để cho động lòng người nhất chính là ba món phía trên cùng, ba món này cũng có thể nói là quốc bảo hàng đầu, so với bức tranh hai mặt Lý Dương vừa có được không hề thua kém.

- Lý tiên sinh, mười hai món bảo bối này, đổi lấy một thanh thần kiếm của cậu, cậu cảm thấy như thế nào? ...

Thanh Mộc Vị Ương lại nhỏ giọng hỏi một câu, trên mặt còn có chút đắc ý, này mười hai món bảo bối tuyệt đối là rung động lòng người, hẳn tin Lý Dương sẽ động lòng.

Những người khác, lúc này cũng đều nhìn về phía Lý Dương, muốn biết cuối cùng hắn lựa chọn là cái gì.

858. Chương 854: Mời Nhữ Thiên Tùng Vân Kiếm (1)

Thanh Mộc Vị Ương lẳng lẳng nhìn Lý Dương, lúc này hắn cũng có vẻ là thoải mái.

Mười hai món bảo bối, không coi là nhiều, nhưng chất lượng tất cả các món thì không cần bàn, mười hai món bảo bối này, giá trị cũng không thấp hơn ngàn vạn.

Đặc biệt là ba món trên cùng, đây tuyệt đối là quốc bảo hàng đầu, bất luận kẻ nào thấy những bảo bối này cũng sẽ loạn nhịp tim, thấy phản ứng của Lý Dương và mấy vị chuyên gia chung quanh, Thanh Mộc Vị Ương thấy nắm chắc hơn.

Đợi chừng hai ba phút, rốt cục Lý Dương cũng mở miệng nói:

- Thanh Mộc tiên sinh, những thứ đồ này thật là tốt!

Trên mặt Thanh Mộc Vị Ương lộ ra một tia đắc ý nho nhỏ, có thể để cho Lý Dương thừa nhận những bảo bối này, chính là niềm tự hào trong lòng hắn, vô tình, trong lòng Thanh Mộc Vị Ương, Lý Dương đã có địa vị cao như thế.

Chỉ là một câu khen ngợi nho nhỏ, đã khiến cho hắn có chút tự mãn.

Trên thực tế rất nhiều chuyên gia tới tham gia hoạt động, cũng đã coi Lý Dương ở địa vị rất cao, không nói là đệ nhất, nhưng trừ Hawes tiên sinh, anh em Jose ra, cũng không người nào có thể so sánh, Thanh Mộc Vị Ương có tâm trạng này cũng coi là bình thường.

- Nhưng ...

Giọng Lý Dương đột nhiên thay đổi, sắc mặt Thanh Mộc Vị Ương hơi căng thẳng, lập tức gắt gao nhìn Lý Dương chằm chằm.

Lý Dương tiếp tục nói:

- Những thứ đồ này đều không phải là duy nhất, thiếp chết chóc rất nổi danh, đáng tiếc trước mắt vẫn còn tranh cãi, không thể xác định là có phải bút tích của thánh thư pháp hay không, chén trà men Thiên Mục

rất quý, nhưng chúng tôi cũng có, đàn Phượng Hoàng chỉ là một cây đàn, chúng ta còn có Đường Cầm và Hán Cầm còn tốt hơn, đàn Phượng Hoàng cũng chỉ là cây đàn nổi tiếng!

Nhìn Thanh Mộc Vị Ương, trên mặt Lý Dương dần dần lộ ra vẻ tươi cười, nói:

- Thanh Mộc tiên sinh, tôi muốn hỏi một chút, quý quốc có thể tìm ra thanh kiếm nào tốt hơn Thiên Tùng Vân kiếm hay không?

- Cậu ... lý luận kiểu này căn bản không thỏa đáng!

Thanh Mộc Vị Ương cứng lưỡi, lớn tiếng kêu lên, vẻ thoải mái của hắn lúc trước cũng không còn, còn có vẻ có chút tức giận.

Thanh Mộc Vị Ương lại vội vàng phân bua:

- Thiên Tùng Vân kiếm quả thật không gì có thể so sánh, nhưng chúng tôi cũng lấy ra mười hai món bảo bối rồi, đủ để chứng minh thành ý của chúng tôi!

Lý Dương thấy buồn cười, lần nữa nói:

- Nếu thật có thành ý, vậy tôi muốn mười mấy vạn đồ bị cướp đi trong chiến tranh, mặc dù phần lớn đều không phải là quốc bảo, nhưng chúng cũng là tổ tông chúng tôi để lại cho chúng tôi, những thứ này, anh có thể đồng ý không?

- Nói rất hay!

Bạch Minh thầm nói trong lòng, Hoàng lão và Chu lão bọn họ nhìn nhau, khóe miệng cũng giãn ra không ít, lời này của Lý Dương có thể nói ra được điều trong thâm tâm bọn họ.

Vừa rồi bọn họ nhìn thấy danh sách này cũng giật mình, nhưng lúc này cũng đã biến mất. Chỉ mười mấy món bảo bối, đương nhiên không cách nào so sánh với số lượng đồ cổ khổng lồ bị cướp đi, hơn một nửa đồ cổ của Trung Quốc bị truyền ra nước ngoài, một nửa này, lại có một phần khá nhiều ở Nhật Bản.

Những thứ này đều là nguyên nhân lịch sử tạo thành.

- Lý tiên sinh, cái yêu cầu này của cậu quá cao, đừng nói là tôi, bất luận kẻ nào cũng không thể đáp ứng!

Thanh Mộc Vị Ương hít sâu một hơi, ngăn ngọn lửa giận trong lòng, tiếp tục nói:

- Hoàng lão, Tổng lão, hôm nay liền dựa cả vào hai vị rồi!

Sau khi ngồi xuống, Lý Dương cười ha ha nói với Hoàng lão và Tổng Học Dân trước mặt đi, những chuyên gia khác của Trung Quốc đều đã lên đài triển lãm một lượt, biểu diễn bảo bối của mình, chỉ còn Hoàng lão và Tổng lão còn chưa lên.

Lý Dương “đánh trận đầu”, Hoàng lão và Tổng lão trận cuối, đây cũng là sách lược định trước, bảo bối hôm nay, sẽ không kém so với ngày thứ nhất bao nhiêu.

- Tiểu Lý, trước khi tới ta còn rất có lòng tin, nhưng thấy được bảo bối của cậu, lại thấy mọi người nhiều bảo bối như vậy, bây giờ ta thật hối hận ban đầu đồng ý đánh trận cuối cùng!

Tổng Học Dân cười khỏ một tiếng, ra sức lắc đầu .

Ông và Hoàng lão tham gia triển lãm ngày cuối cùng, là chuyện đã xác định từ trước khi tới Toronto, khi đó Tổng Học Dân rất tin tưởng bảo bối của mình, trên tay hắn quả thật có mấy món bảo bối thật tốt, nhưng sau khi đi tới, nhìn thấy nhiều quốc gia quan trọng như vậy, sự tin tưởng của ông cũng từng bước từng bước bị phá hủy.

Ít nhất là mấy ngày trước, trong mấy món bảo bối triển lãm, thì đã có thật nhiều món bảo bối tốt hơn so với bảo bối trên tay ông ta.

- Chào các vị chuyên gia ...

Tổng Học Dân còn muốn nói điều gì, tiếng của người chủ trì đã vang lên, Lý Dương lý nhìn một chút phía đoàn chuyên gia Nhật Bản, hôm nay chuyên gia Nhật Bản lại có người vắng mặt, Thanh Mộc Vị Ương không tới.

Nghĩ đến chuyện ngày hôm qua, khóe miệng Lý Dương lại lộ ra nụ cười.

Thanh Mộc Vị Ương có chuẩn bị thế nào, Lý Dương cũng sẽ không sợ, địa điểm thì Lâm Bá Văn đã xác định, tiến hành đánh bài ở trụ sở chính của gia tộc Lâm thị, tính an toàn nơi đó tuyệt đối không cần lo lắng.

Đến lúc đó Lâm Lang đích thân đảm nhiệm vị trí trọng tài, người phát bài là Chu Văn, thiên thời, địa lợi, nhân hòa đều có cả, cộng thêm năng lực đặc thù, Lý Dương quả thật có chút mong đợi trò cá cược này.

Lúc này hắn lại có chút bận tâm Thanh Mộc Vị Ương bọn họ sẽ từ bỏ cá cược.

- Quỷ Cốc Tử xuống núi, đây là Quỷ Cốc Tử xuống núi!

Lý Dương đang suy nghĩ, tiếng của Bạch Minh đột nhiên vang lên, chung quanh rất nhiều chuyên gia Trung Quốc cũng nhìn lên đài triển lãm, trên đài có người Anh quốc chừng hơn bốn mươi tuổi, đây là chuyên gia thứ nhất lên đài hôm nay.

Trên đài triển lãm, vừa đặt lên một cái bình Thanh Hoa, cái này Thanh Hoa nay không xa lạ với các chuyên gia Trung Quốc, chính là món đồ sứ có giá bán đấu giá cao kỷ lục – bình Thanh Hoa hoa văn Quỷ Cốc Tử xuống núi.

Trên đài, người trung niên gốc Anh đặt cái bình lên triển lãm rồi mỉm cười đứng bên cạnh.

Đông đảo các chuyên gia dưới đài cũng xôn xao nghị luận, cái bình Thanh Hoa này xuất hiện, còn gây chấn động hơn so với món Thanh Hoa mà Lâm Lang triển lãm trong ngày thứ nhất, cái bình Thanh Hoa này nổi tiếng thế giới, bình Thanh Hoa này nổi tiếng như vậy, không thể không thừa nhận.

- Jam Lyes Kainaqi, đây là con trai Lyes Kainaqi, thừa kế nghiệp cha, bây giờ cũng là vị giám định và nhà sưu tầm nổi tiếng !

Hoàng lão nhẹ giọng nói một câu, các chuyên gia Trung Quốc xung quanh cũng chột gật đầu một cái, hâm mộ nhìn cái bình Thanh Hoa này trên đài triển lãm.

Lý Dương cũng yên lặng gật đầu một cái, người này là con trai Lyes Kainaqi, vậy hắn có thể mang cái bình Thanh Hoa này đến cũng không có gì kỳ quái, lần trước phá kỷ lục, người mua được cái bình Thanh Hoa này, chính là Lyes Kainaqi.

Lyes Kainaqi là người Luân Đôn, nước Anh, nổi tiếng là một vị thương nhân yêu đồ cổ, Jam có thể mang đến cái bình này thì rất bình thường, đây vốn là đồ của người ta.

- Món triển lãm đầu tiên trong hôm nay chính là cái bình Thanh Hoa giá trị này, cạnh tranh sau đó có thể tưởng tượng được!

Tổng Học Dân lại lắc đầu bất lực, nhẹ giọng nói một câu, bây giờ lòng tin của hắn lần nữa bị đả kích, tài nghệ trong đại hội giám định lần này quả thật rất cao, ngay cả bình Thanh Hoa Quý Cốc Tử xuống núi cũng có thể nhìn thấy ở chỗ này, thật không biết còn có cái gì không thấy được.

- Lão Tổng, đừng nản chí, bảo bối của ông cũng không kém mà, lát nữa lại có thể làm cho mọi người mở rộng tầm mắt!

Hoàng lão lại cười một tiếng, an ủi Tổng Học Dân, sự an ủi của Hoàng lão cuối cùng cũng làm cho ông ta thấy dễ chịu hơn một chút, bảo bối của Tổng Học Dân giá trị không sánh bằng cái bình Thanh Hoa này, nhưng cũng là món bảo bối hiếm có, rất đáng thưởng thức.

Thời gian bình Thanh Hoa được triển lãm hơi lâu một chút, trên màn ảnh lớn không ngừng hiện lên các góc độ của bình Thanh Hoa, tất cả các chuyên gia cũng cẩn thận quan sát.

Mấy phút sau, bắt đầu giám định, không ngoài dự liệu, tất cả đều là đèn đỏ thông qua.

Bình Thanh Hoa mở màn cũng làm cho không khí náo nhiệt hơn, các chuyên gia phía sau mang bảo bối lên triển lãm cũng đều không kém, tuy nói giá trị không sánh bằng bình Thanh Hoa, nhưng đều đặc tính riêng.

Ngày cuối cùng hoạt động giám định, quả nhiên có rất nhiều chuyên gia giữ lại bảo bối đánh trận cuối.

860. Chương 856: Vật Phẩm Sư Tầm Của Hoàng Lão

Sau khi mười mấy vị chuyên gia lên đài giám định, hội trường là những âm thanh huyền ảo, bảo bối của vị chuyên gia nào mang đến, cũng làm cho người ta lên tiếng bình luận.

Cũng như dự đoán của mọi người, có không ít chuyên gia cũng để bảo bối lại cho ngày cuối cùng, chất lượng những bảo bối vừa lên đài cũng rất tốt, lần này lại xuất hiện những đặc sắc đỉnh cấp.

Phạm Cao, Hòa Lan là những họa sỹ nổi tiếng trường phái ấn tượng, cũng là một trong những nghệ thuật gia thiên tài nổi tiếng thế giới.

Vị họa sỹ nổi tiếng thế giới này lại ẩn danh sớm, ba mươi bảy tuổi liền rút lui về, nhưng nghệ thuật tài phú hắn để lại cũng là vô giá, tranh Phạm Cao vừa xuất hiện, liền hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Rất nhiều chuyên gia nhỏ giọng nghị luận, và lặng lẽ nhìn Lý Dương, anh em nhà Jose và Hawes.

Mấy ngày nay, ngoài bốn người bọn họ ra, những người còn lại cũng không có sức nặng, ngay cả Bạch Minh cũng rất kiên trì, nhưng kết quả chứng minh hắn cũng từng sai.

Trong mắt tất cả các chuyên gia, duy trì việc không giám định sai lầm, chỉ còn lại có bốn người bọn họ.

Tranh Phạm Cao rất nổi danh, đồng thời người bắt chước cũng rất nhiều, người không tiêu chuẩn nhất định, thật không dám tùy tiện đưa ra quyết định.

Dưới năng lực đặc thù của Lý Dương, bức họa này phát ra ba tầng sáng màu vàng nhạt, vô luận giấy vẽ hay nét vẽ cũng phù hợp với niên đại của Phạm Cao, dưới hình ảnh lập thể, Lý Dương cẩn thận tiến hành phân tích, cuối cùng phán đoán đây là một bức tranh thật.

Hắn chưa từng thấy qua tranh của Phạm Cao, nhưng mấy ngày nay rất nhiều người ngoại quốc mang tranh đến nên hắn thấy không ít.

Khi giám định tranh sơn dầu, Lý Dương từ từ lục lọi một ít kinh nghiệm, dưới hình ảnh lập thể không nhìn ra cảnh vẽ, nhưng lại có thể phân tích rõ ràng từng góc cạnh.

Mỗi một họa sỹ có phong cách riêng, thành tựu của họ cũng không giống nhau.

Bức họa này, mỗi một nét vẽ cũng rất tự nhiên, hài hòa, là bức tranh mà Lý Dương thấy bắt mắt nhất trong mấy ngày nay.

Nếu là hàng bắt chước, vô luận bắt chước giống như thế nào, thật cỡ nào, phẩm chất cũng sẽ có cảm giác không thuận mắt, bởi vì dù sao nó cũng là hàng giả, không thể làm được như tác phẩm gốc, không phải thứ được người đó làm ra.

Hơn nữa niên đại khác nhau, bắt chước dù đạt trình độ nào, trong hình ảnh lập thể nhất định có thể nhìn ra .

Tổng hợp những thứ này, chính là lý do Lý Dương phán đoán là tranh thật.

- Tôi thấy giống như là thật!

Nhìn một hồi, Hoàng lão từ từ gật đầu nói một câu, Tống Học Dân chưa phát biểu ý kiến, nhưng cũng gật đầu một cái, bày tỏ đồng ý .

Liều lão , Chu lão yên lặng nhìn chăm chú vào mỗi chi tiết trên màn ảnh lớn, bọn họ không am hiểu lắm đối với tranh nước ngoài, nhưng từ nội tâm mà nói, bọn họ cũng cho là đây là một bộ tranh thật.

Lúc này, mấy vị này lão tiền bối cũng quay đầu lại liếc nhìn Lý Dương.

Mấy ngày nay biểu hiện của Lý Dương đã chinh phục mọi người, những chuyên gia Trung Quốc khác cũng không ngoại lệ, đừng nói bọn họ, ngay cả những chuyên gia quốc gia khác cũng đều đang lén quan sát Lý Dương.

Trong những người này, thậm chí còn có cả chuyên gia Nhật Bản.

- Tôi đồng ý ý kiến của Hoàng lão!

Lý Dương lại nhìn một hồi, cuối cùng từ từ gật đầu, Hoàng lão thở phào nhẹ nhõm, có Lý Dương tán thành, ông nhất thời cảm giác tự tin nhiều .

Ngay cả chính ông cũng không phát hiện ra cái bất đồng rất nhỏ này.

Lý Dương, đã hoàn toàn dùng thực lực để chứng minh tất cả, ngay cả Hoàng lão – bậc Thái sơn bắc đẩu như vậy, cũng coi Lý Dương ngang hàng với mình, thậm chí còn có địa vị cao hơn bản thân ông một chút.

- Các vị chuyên gia, bức tranh này do Phạm Cao vẽ

Tiếng của người chủ trì lại vang lên, thời gian giám định bắt đầu, sau khi người chủ trì nói xong, hội trường cũng chưa ai bật đèn, cho đến mười mấy giây sau, mới có mấy đèn đỏ sáng lên.

Hiện tượng này cũng không phải là lần đầu tiên xuất hiện, đã thấy nhiều lần, các chuyên gia cũng đều cẩn thận hơn.

Sau vài đèn đỏ, lại có hai đèn đen sáng lên, sau đó, càng ngày càng nhiều đèn đỏ sáng lên, trong đó cũng rải rác có mấy đèn đen.

Hơn ba phút sau, các chuyên gia giám định mới kết thúc.

Bức họa này, có mười sáu vị chuyên gia cho là giả, mười sáu vị chuyên gia này cũng là chuyên gia bình thường. Lý Dương, anh em nhà Jose và Hawes cũng là đèn đỏ, điều này làm cho rất nhiều người ổn định trong lòng.

Ngoài bốn người bọn họ ra, tất cả chuyên gia hăng ghê thứ hai đều lựa chọn đèn đỏ, này mười sáu vị chuyên gia không biết sẽ nghĩ như thế nào, nhưng cũng không mấy người coi trọng bọn họ lắm.

Vị chuyên gia kia cầm bảo bối đi xuống đài, rất nhiều người còn đang nghị luận .

Buổi sáng nay mới xuất hiện không tới hai mươi món bảo bối, nhưng đã xuất hiện bình Thanh Hoa Quỷ Cốc Tử xuống núi và tranh của Phạm Cao. Trừ ngày thứ nhất ra, không có bất kỳ một ngày nào mà chất lượng có thể so sánh với ngày hôm nay.

Điều này làm cho vẻ mặt Lâm Lang vui vẻ càng tăng lên, đây là một lần hoạt động quốc tế thành công, ảnh hưởng của hoạt động lần này, sẽ rất có lợi cho hắn sau này.

Thời gian chậm chậm trôi qua.

Hơn ba mươi món bảo bối lên đài, hội trường lại xôn xao, xôn xao lần này, so với tranh Phạm Cao và bình Thanh Hoa xuất hiện trước đó còn kịch liệt hơn.

Lần này xuất hiện vẫn là tác phẩm thư họa, nhưng lần này xuất hiện là một bức họa của Michel Angelo.

Michel Angelo, đây chính một trong ba người đại tài trong văn nghệ thời kỳ phục hưng, đích điều khắc gia, kiến trúc gia, hội họa và thi nhân nổi tiếng nhất, vị này chính là một đại tông sư, tranh của ông ta gây chấn động thế nào có thể tưởng tượng được.

Vừa nhìn thấy bức tranh này, Lý Dương liền mở rộng năng lực đặc thù.

Dưới hình ảnh lập thể, sau khi thấy bức tranh này, Lý Dương không nhịn được lắc đầu.

Bức tranh này bắt chước rất thật, thậm chí giấy vẽ cũng là mấy trăm năm trước, cùng thời đại Michel Angelo.

Màu sắc, kỹ thuật vẽ cũng được chọn lựa cực kỳ tỉ mỉ, cơ hồ giống với tranh của Michel Angelo như đúc, đáng tiếc làm giống như thế nào đi nữa, giả chính là giả, nó cũng không phải thật. Ngoài trang giấy vẽ có nhiều vòng sáng ra, còn có một vòng sáng nhỏ, loại phối hợp này, chứng minh bức tranh này chính là kết hợp cổ và hiện đại.

Nói đơn giản, giấy cổ, màu vẽ cổ, người hiện đại vẽ.

Bức tranh này làm giả thật rất công phu, thậm chí ý cảnh cũng bắt chước được tương đối, hơn nữa nếu lấy giấy vẽ của tranh này để đoán cũng không ra kết quả gì, đủ để lừa gạt phần lớn các công ty bán đấu giá trên thế giới.

Lý Dương quay đầu lại nhìn chung quanh một lượt, khi hắn nhìn người khác, rất nhiều người cũng đang nhìn hắn.

Hoàng lão có chút do dự, hắn cảm thấy có chút không đúng, nhưng lại nói không được, hơn nữa hắn nhìn tranh này quả thật là giống như thật, để cho hắn lựa chọn, chọn là thật có khả năng rất lớn.

Michel Angelo, đây chính là tông sư thiên cổ, tác phẩm của ông ta nào có dễ dàng làm giả như vậy.

Bức tranh này, triển lãm trong thời gian dài nhất, sau khi triển lãm, các vị chuyên gia bắt đầu giám định.

Lần này tốc độ giám định so với tranh Phạm Cao còn nhanh hơn một chút, đèn đỏ cái này tiếp nối cái kia sáng lên, Hoàng lão do dự, cuối cùng vẫn ấn đèn đỏ.

Tổng Học Dân, Chu lão, Liễu lão cũng giống nhau.

Lý Dương nhẹ lắc đầu, lần này hắn không đồng ý giám định như vậy, cũng không nhắc nhở Hoàng lão bọn họ. Lần đại hội giám định này vốn là một cơ hội thể hiện năng lực của người giám định và người sưu tầm, ra kết quả giám định theo người khác, vậy còn không bằng không đến.

Người có thể tới tham gia hoạt động, phần lớn cũng là người có địa vị tương đối cao.

Đầu ngón tay Lý Dương đặt ở trên nút màu đen, hắn còn chưa ấn đèn, hội trường đã có đèn đen sáng lên, Lý Dương quay đầu lại nhìn một chút, là hướng Hoắc Tư tiên sinh, lần này nhấn đèn đen chính là Hawes. Khẽ thở dài, Lý Dương quả quyết ấn nút đèn màu đen.

Hai đèn đen, Lý Dương vừa ấn đèn đen, lại có hai đèn đen cùng nhau sáng lên.

Anh em Jose cũng đã ấn.

Rất nhiều chuyên gia cũng ngẩng đầu nhìn, khi bọn hắn thấy bốn vị này lựa chọn không coi trọng món đồ này, sắc mặt họ cũng thay đổi, nếu là bốn người bình thường, bọn họ căn bản sẽ không để ý.

Nhưng bốn vị này, là những người biểu hiện tốt nhất hội trường, được mọi người tin phục nhất, cũng là bốn vị chuyên gia duy nhất chưa từng giám định sai lầm. Trong bọn họ xuất hiện một người thì thôi, bốn người lại cùng ra kết quả giám định giống nhau. Cho dù là người tự tin nhất hội trường này, trong lòng cũng dao động. Chân lý, không nhất định nằm trong tay đa số.

Sắc mặt vị chuyên gia cầm bảo bối trên đài cũng khó coi, bức tranh này là ông ta mất rất nhiều tiền mới có được, đi tìm rất nhiều chuyên gia xem qua, còn cố ý làm giám định kỹ thuật, tất cả đều nói này bức họa là thật, đến nơi này, lại bị bốn vị chuyên gia có uy vọng nhất giám định là đồ giả.

Kết quả này thật đúng là để cho ông ta có chút không thể tiếp nhận. Nhưng đã có quy định trước, cho dù có ý kiến, cũng không được nói ra tại chỗ, sau này còn có giám định lần hai, đến lúc đó có thể hỏi tự do.

Tranh của Michel Angelo vẽ, bất kể thiệt giả, cũng lần nữa mang đến không khí cho hội trường, buổi sáng tổng cộng giám định hơn sáu mươi món bảo bối, có tám món xuất hiện đèn đen, trong đó hai món còn là đèn đen toàn hội trường, đây là bảo bối ban tổ chức cố ý cho vào, hai món này cũng coi là có tài nghệ bất chước nhất định, đáng tiếc không lừa gạt được chuyên gia tham dự.

Sau giờ nghỉ trưa, hoạt động buổi chiều tiếp tục .

Hoàng lão, Tống lão hai người họ cũng lên đài, số lượng bảo bối buổi chiều cũng tương đương buổi sáng, nhưng chất lượng lại có chút chênh lệch, món bảo bối thứ nhất trong buổi chiều xuất hiện chính là một món quốc bảo.

Món bảo bối này là bội kiếm của Napoléon, mấy năm trước thanh bội kiếm này đã bị bán đấu giá một lần, giá sau cùng là hơn năm ngàn vạn nhân dân tệ, nghe nói là hậu nhân của Napoléon mua được. Nhưng người mang món bảo bối này đến hôm nay cũng không phải là hậu nhân của Napoléon, xem ra lời đồn không phải là hoàn toàn có thể tin tưởng .

Bội kiếm của Napoléon là thật, món bảo bối này rất nhiều người đều đã thấy, lần nữa nhìn thấy cũng không xa lạ, thanh kiếm này cũng khuấy động không khí trong hoạt động buổi chiều. Một ngày hôm nay, món mở đầu buổi sáng và buổi chiều có thể nói đều là rất tốt. Sai kiếm của Napoléon, Hoàng lão rất cục cựa cũng lên đài.

Bình thường mà nói, thời điểm này cũng không tốt, bảo bối tốt ngay phía trước tất sẽ ảnh hưởng đến bảo bối phía sau, nhưng khi Hoàng lão lên đài dường như không hề để ý, nụ cười cũng vô cùng thật.

Hoàng lão vừa lên đài, các đại biểu đoàn chuyên gia Trung Quốc cũng ngồi thẳng người .

Ở bên cạnh, vị trí của các chuyên gia Đông Nam Á, Lương lão, Khổng lão và Sở Tính lão nhân cũng đều ngưng nói chuyện, dốc sự chú ý lên trên đài .

Bọn họ đều biết Hoàng lão, cũng là một người bọn họ vô cùng bội phục, lúc này trong lòng của bọn họ cũng có chút mong đợi .

Hoàng lão mang theo hai cái hộp, mỗi tay một hộp, ông đặt cái hộp bên tay phải lên trên đài triển lãm, từ từ mở ra, nhẹ nhàng lấy bảo bối bên trong ra.

861. Chương 857: Ngọc Tỷ Càn Long

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Cái hộp thứ nhất không lớn, Hoàng lão từ bên trong cẩn thận lấy ra một hộp nhỏ.

Ánh mắt các vị chuyên gia dưới đài cũng gắt gao nhìn lên trên đài, có không ít chuyên gia trong hội trường biết Hoàng lão, ít nhất một phần ba người, cũng biết đây là vị đại sư đức cao vọng trọng, Thái Sơn bắc đầu trong giới sưu tầm HongKong.

Hoàng lão là một thành viên trong đoàn chuyên gia Trung Quốc, ông xuất hiện ở trận cuối cùng, rõ ràng là nhân vật chủ chốt.

Điều này cũng làm cho mọi người càng thêm tò mò đối với vật phẩm mà ông mang đến.

Anh em nhà Jose từ từ ngồi thẳng người, nhìn chăm chăm trên đài, hoạt động lần này, hai người bọn họ biểu hiện mạnh hơn Hoàng lão, nhưng hai người vẫn rất tôn kính đối với Hoàng lão.

Kiến thức về đồ sứ của hai người, lúc ban đầu chính là học được từ Hoàng lão, đây là một sự thật, ở Trung Quốc mà nói, hai người còn có quan hệ thầy trò với Hoàng lão.

Hoàng lão đã mở ra cái hộp, nhẹ nhàng lấy bảo bối ra ngoài.

- Ngọc tỷ, đây là ngọc tỷ ...?

- Ngọc tỷ được làm từ ngọc Dương Chi, loại ngọc này cũng không nhiều!

- Đây là ngọc tỷ của Càn Long!

Thấy bảo bối trên tay Hoàng lão bày ra, các chuyên gia dưới đài lập tức cũng nhỏ giọng nghị luận, Hoàng lão lần này cũng lấy ra một khối ngọc tỷ, từng thấy được ngọc tỷ truyền quốc của Trung Quốc trong ngày thứ nhất, lúc này các chuyên gia cũng rất hứng thú đối với ngọc tỷ này.

- Ngọc tỷ của Càn Long, không sai, đây là ngọc tỷ của Càn Long!

Tổng Học Dân đột nhiên kêu một tiếng, trên mặt ông ta còn có vẻ có chút kích động, ngọc tỷ Càn Long cũng không phải là ngọc tỷ truyền quốc, nhưng cũng là món bảo bối giá trị cao.

Ngọc tỷ, trước nhà Tần còn gọi là ấn, sau nhà Tần, chỉ có ấn của Hoàng Đế mới có thể xưng là ngọc tỷ, ấn của vương cung đại thần, cũng chỉ có thể xưng là ấn, mà không thể nữa gọi là ngọc tỷ.

Đây cũng là quy định của Tần Thủy Hoàng năm đó, quy định này vẫn được dùng cho đến nhà Thanh.

Ngọc tỷ Càn Long, chính là ấn của Càn Long, cũng không phải là ngọc tỷ truyền quốc, ngọc tỷ của Càn Long là nhiều nhất, nhiều hơn thật nhiều so với tổ phụ của ông ta là Khang Hi Hoàng đế.

Mấy năm trước, Trong buổi đấu giá ở HonhKong, một khối ngọc tỷ Càn Long đã được mua với giá cao ngất, đạt một lý lục mới.

Ngọc tỷ này, điêu khắc bên trên chính là bảo ấn của Càn Long, trọng lượng tổng thể hơn một ngàn gam, là ngọc Dương Chi, vô luận là chất ngọc hay là ý nghĩa, cũng tuyệt đối có ý nghĩa, tuyệt đối là quốc bảo.

Đây chính là món đồ thứ nhất Hoàng lão lấy ra.

Các vị các chuyên gia cẩn thận nhìn ngọc tỷ, tất cả đều nhỏ giọng nghị luận .

Ngọc tỷ này, nếu nói giá trị tuyệt đối cao hơn bội kiếm của Napoléon, khó trách khi Hoàng lão lên đài không có một chút lo lắng, có bảo bối như vậy, cũng thật không cần lo lắng.

Napoléon rất lợi hại, nhưng Càn Long cũng là một vị hoàng đế nổi tiếng triều Thanh, thân phận cũng không khác Napoléon, ngọc tỷ của Càn Long, ở trình độ nhất định, ý nghĩa cũng không kém bội kiếm của Napoléon chút nào.

Hơn nữa, bội kiếm của Napoléon từng bị phục chế, thanh kiếm này từng bị gỉ sét, cũng là nhân tố quan trọng ảnh hưởng giá trị của nó. Ngọc tỷ Càn Long, được làm từ ngọc Dương Chi, chính bản thân khối ngọc cũng đã có giá trị gấp bội, lại càng không cần nói nó còn có giá trị lịch sử.

Từ việc chế tạo, ngọc tỷ Càn Long được điêu khắc công phu nhất, người có thể điêu khắc được ngọc tỷ, đều là nhân vật không tầm thường trong thời đó.

Nếu nói đến việc chế tác công phu hơn, thì kiếm của Napoléon tuy rất tốt, nhưng chất lượng sẽ kém một chút, từ việc thanh kiếm này đã từng bị gỉ sét là có thể nhìn ra điểm này.

Tổng hợp mà nói, vô luận từ phương diện nào mà nói, đây cũng là một món quốc bảo tốt hơn nếu so với bội kiếm của Napoléon.

Quốc bảo , lại thấy quốc bảo .

Không khí trong hội trường đích lần nữa bị xáo động, Lương lão, Khổng lão bọn họ cũng lớn tiếng kêu lên, mấy người này cũng có quan hệ nhất định với Hoàng lão, ngay từ lúc ở HongKong chưa trở về, bọn họ đã biết nhau .

Những chuyên gia các nước khác cũng đều nhỏ giọng nghị luận.

Ánh mắt mọi người sáng lên, ngọc tỷ của Hoàng lão này nếu so với bội kiếm của Napoléon thì mạnh hơn, hoặc giả danh tiếng của Càn Long ở Châu Âu không sánh bằng Napoléon, nhưng lấy thân phận và lãnh thổ thống trị mà nói , Càn Long không thua kém Napoléon một chút nào.

Nếu bàn về giá trị, ai cũng có thể nhìn ra, giá trị khối ngọc tỷ này tuyệt đối không kém, mấy năm trước bán đấu giá ngọc tỷ Càn Long được ra giá hơn ức, nói cách khác, giá trị ngọc tỷ này cũng không dưới một ức nhân dân tệ.

Ngọc tỷ Càn Long từ từ được triển lãm, các chuyên gia dưới đài cũng đều nhẹ giọng nghị luận, Hoàng lão lại cầm cái hộp thứ hai lên, đặt ở trên đài triển lãm.

Khi chưa mở cái hộp này ra, trên mặt Hoàng lão lại lộ ra một vẻ vui vẻ kỳ lạ, nhìn Lý Dương phía dưới đài, lại nhìn sang đoàn chuyên gia Nhật Bản bên kia.

Cái hộp này cũng là một cái hộp hình chữ nhật, so với hộp của Lý Dương thì hơi ngắn một chút, Hoàng lão nhìn qua dưới đài, mới từ từ mở cái hộp, lấy bảo bối bên trong ra .

Bảo bối sáng chói, các chuyên gia liền rối rít nghị luận .

Đặc biệt là chuyên gia Nhật Bản bên kia , còn lại có năm vị chuyên gia Nhật Bản, có hai vị cũng đứng lên, kinh ngạc nhìn trên đài .

Hoàng lão lấy ra là một chiếc đao, từ ngoại hình mà xem, đây là đao điển hình của võ sĩ Nhật Bản, cây đao này không dài, có vỏ đao, lẳng lẳng bày trên giá đỡ.

Thấy cây đao này, ngay cả Lý Dương cũng lộ ra vẻ kinh ngạc trên mặt .

Hoàng lão đứng ở trên đài, từ từ cầm thanh đao Nhật Bản này lên, nhẹ nhàng rút ra, phía dưới thân đao sáng ngời khiến cho không ít chuyên gia đều không tự nhiên nhắm mắt lại một cái .

Trong lòng rất nhiều chuyên gia, lúc này đều cùng chung ý tưởng: đao tốt.

Năm vị chuyên gia Nhật Bản có vẻ càng khiếp sợ hơn, ngơ ngác nhìn thanh đao Nhật Bản ở trên đài, sau khi Hoàng lão rút đao ra, liếc mắt nhìn trên dưới, lúc này mới từ từ nói:

- Thanh đao này được đặt tên là Quỷ Thiết, một trong những thanh đao nổi tiếng của Nhật Bản, mấy năm trước tình cờ rơi vào tay tôi , mời mọi người thưởng thức, giám định!

Quỷ 7 y rú y

Bên ngoài trung tâm triển lãm, lúc này một chiếc xe Mercedes-Benz thương vụ đang đỗ, Thanh Mộc Vị Ương, Shan-ben-tai-lang, Tam Tỉnh Khang và hai người trung niên lạ mặt đang ngồi ở bên trong xe .

Trong đó có một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, mặt chữ vuông, lông mày rậm, thoạt nhìn rất tinh thần , nhắm mắt lại tĩnh tọa ở ghế phía sau.

Mấy người Thanh Mộc Vị Ương cũng chăm chú nhìn hẩn, người này chính là người tối hôm qua mới đến Toronto – Kimura, cũng là đặc sứ của Thiên Hoàng, nhiệm vụ lần này chính là phụ trách việc lấy lại Thiên Tùng Vân kiếm .

Kimura cũng không nổi tiếng ở Nhật Bản cho lắm, nhưng trong giới cá cược, bài bạc, danh tiếng của hẩn cũng không thường.

Đây là một vị cao thủ cờ bạc, đồng thời còn là trung thần của Thiên Hoàng, lần này người nói ra điều kiện cá cược chính là hẩn, trong lòng hẩn muốn ngăn không cho một đại biểu nào mang Thiên Tùng Vân kiếm về, như vậy mới có thể thể hiện được năng lực của hẩn.

Về phần trao đổi, đó là ý của Thiên Hoàng.

Nếu có thể mang Thiên Tùng Vân kiếm về thuận lợi, Thiên Hoàng cũng không muốn gây nhiều phiền toái đến như vậy.

Bên cạnh Kimura trung, là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi khá gầy, dáng vẻ của hẩn có vẻ cực kỳ cao ngạo, Tam Tỉnh Khang nhìn hẩn, trong mắt thỉnh thoảng có chút hâm mộ cùng ghen tỵ, bất quá thái độ cũng vẫn cực kỳ nịnh hót.

Người này tên là Tam Tỉnh Thái, là thành viên trực hệ gia tộc Tam Tỉnh.

Thành viên trực hệ gia tộc Tam Tỉnh, thân phận đương nhiên quan trọng hơn thứ hệ như Tam Tỉnh Khang, hơn nữa lần này Tam Tỉnh Thái còn mang đến món chí bảo, đây cũng là điều khiến hẩn cao ngạo.

Mấy người bọn họ, ở cửa chính đợi Lý Dương.

Tối nay sẽ bắt đầu cá cược, mười hai món bảo bối trong danh sách cũng được Kimura đem tới Toronto, bây giờ đang ở trên xe bọn họ, chờ hoạt động hôm nay kết thúc, bọn họ sẽ đón Lý Dương, cùng nhau đến địa điểm mà Lý Dương lựa chọn, bắt đầu buổi cá cược kinh động thế giới này.

Nhiều bảo bối giá trị cao như vậy, nói là kinh động thế giới một chút cũng không quá.

- Thái thiếu gia, Kimura tiên sinh, hẩn đi ra kia!

Tam Tỉnh Khang đột nhiên kêu một tiếng, hơn nữa lấy tay chỉ chỉ ra bên ngoài , ở cửa trung tâm triển lãm, Lý Dương dưới sự bảo vệ của Triệu Vĩnh bọn họ đang cùng Hoàng lão và mọi người cùng nhau cười cười nói nói đi ra.

Kimura vẫn đang nhắm mắt ngồi yên lặng đột nhiên mở to mắt, trong mắt hẩn còn thoáng qua tia sắc lạnh, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Lý Dương.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

863. Chương 859: Lâm Uyển Doanh

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Cửa trung tâm triển lãm, các vị chuyên gia tham gia hoạt động không ngừng đi ra. Trên mặt mỗi vị chuyên gia cũng mang theo một chút kích động và luyến tiếc không thôi. Hoạt động lần này vô cùng thành công, xế chiều hôm nay những bảo bối được triển lãm càng vượt qua xa ngày thường, có thể nói, mỗi một món cũng có thể gây chấn động tâm tư mọi người.

Khi ở cửa, mỗi chuyên gia đi qua thấy Lý Dương và Hoàng lão, cũng sẽ tiến lên chào hỏi thân mật.

Hoạt động lần này, rất nhiều chuyên gia các nước cũng thể hiện phong thái quốc gia mình, cho thấy rằng hơn năm ngàn năm văn hóa văn minh đương đại, nước nào cũng có đặc sắc.

Đoàn chuyên gia Trung Quốc cũng đã cho thể nhân một ấn tượng mới mẻ.

Trong hoạt động lần này, người có thu hoạch lớn nhất, nổi danh nhất chính là Lý Dương.

Cũng có thể nói, hoạt động lần này để cho tiếng vang của Lý Dương làm cho người ta kinh ngạc, trước khi hoạt động diễn ra, chỉ có người trong giới siêu tầm Trung Quốc biết hắn, biết tên thiên tài này. Nhưng sau hoạt động lần này, Lý Dương đã dùng thực lực chứng minh bản thân trước đồng nghiệp thế giới.

Ngay cả Hoắc Tư tiên sinh uy vọng cực cao cũng công khai bày tỏ, Lý Dương là thiên tài kiệt xuất nhất mà hắn đã gặp, không có ai hơn.

Nhìn vẻ mặt mỉm cười, không ngừng chào hỏi những chuyên gia khác của Lý Dương, trong lòng Tam Tỉnh Khang lại nổi lên sự đổ kỵ, trong mắt mang theo sự ghen tỵ sâu đậm.

Trong lòng Thanh Mộc Vị Ương cũng có chút chua xót, thành tựu mà Lý Dương có được, bất luận kẻ nào cũng muốn cso, bất luận kẻ nào cũng hâm mộ.

Kimura chỉ lẳng lặng nhìn Lý Dương, nhìn người trẻ tuổi trước mặt mà buổi tối nay sẽ trở thành đối thủ của hắn.

Kimura có một chút khác với Shan-ben-tai-lang, hắn không coi thường bất kỳ đối thủ nào, đây cũng là nguyên nhân hắn có thể thường xuyên thắng bất bại trên bàn bài, không coi thường bất kỳ đối thủ nào, cũng không dễ dàng bị lật thuyền trong mương.

Sáng hôm nay, hắn đã nhìn thấy Lý Dương trong video ở chỗ Shan-ben-tai-lang.

Nội dung video rất ngắn, cũng chỉ đánh có ba lá bài, điều này làm cho Kimura không nhìn ra được quá nhiều vấn đề, nhưng hắn chú ý tới một số chi tiết.

Đó chính là vẻ mặt Lý Dương.

Từ đầu đến cuối, vẻ mặt Lý Dương đều tỏ ra cực kỳ tự tin, dù ở trong tình thế nguy hiểm cực độ, vẻ mặt Lý Dương cũng không chút nào dao động, trước sau vẫn tin mình có thể thắng.

Đây là một vẻ tự tin khổng lồ, người có được lòng tự tin thế này cũng không nhiều .

Trong sòng bạc, nghệ thuật cá cược là một mặt, nhưng nhiều hơn cả còn là khảo nghiệm trong lòng, chỉ nhìn điểm này, Kimura cũng biết Lý Dương còn khó đối phó hơn cả một cao thủ cờ bạc.

Nhưng người như vậy cũng không phải là không có khuyết điểm, lòng tin không thể dao động, một khi bị dao động chắc chắn sẽ hỏng, Kimura tin tưởng, chỉ cần hắn có thể quang minh chính đại thắng Lý Dương một lần, hôm nay người chiến thắng chính là hắn.

- Xuống xe!

Kimura nhẹ nhàng buông ra hai chữ, bọn họ cứ không xuống xe, Lý Dương sẽ lên xe đi mất.

Thanh Mộc Vị Ương từ trên xe đi xuống trước tiên, mấy người Nhật Bản cùng nhau đi tới phía Lý Dương, Lưu Cương là người đầu tiên phát hiện bọn họ, nhẹ nhàng kéo Lý Dương lại, hơn nữa đứng ở trước mặt Lý Dương.

Thanh Mộc Vị Ương xuống xe trước, nhưng người đi đằng trước lại là Kimura, khuôn mặt hắn đang mỉm cười, bước nhanh tới gần Lý Dương, đáng tiếc bị Triệu Vĩnh chắn bên ngoài .

Kimura không để ý chút nào, cách người, liền đối chấp tay nói với Lý Dương:

- Lý tiên sinh, xin chào ngài, tại hạ là Kimura, ngưỡng mộ đại danh của ngài đã lâu!

- Kimura tiên sinh, xin chào!

Lý Dương nhẹ nhàng gật đầu, lại nhìn vào mắt Thanh Mộc Vị Ương, người này có thể lên tiếng trước Thanh Mộc Vị Ương mà nói, cũng đủ để chứng minh thân phận của hắn.

Thanh Mộc Vị Ương thấy Lý Dương nhìn mình, lại vội vàng nói:

- Lý tiên sinh, Kimura tiên sinh mới từ Nhật tới, anh ấy mang đến mười hai món bảo bối trong danh sách, tối nay, người đấu với cậu, chính là anh ấy!

Nói đến mười hai món bảo bối, mắt Lý Dương hơi căng thẳng, thoáng sáng lên tia sáng mà không người nào biết.

Lúc này, trong lòng Lý Dương cũng có kích động nho nhỏ, nhưng trên mặt hắn cũng không có bất kỳ biến hóa, Hoàng lão và Chu lão bọn họ nghe thấy lời của Thanh Mộc Vị Ương, ngược lại hơi có chút lo lắng.

- Tôi hiểu rồi. Địa điểm tôi đã chọn xong, ở trang viên Lâm thị, lúc đó Lâm Lang tiên sinh sẽ đảm nhiệm vị trí trọng tài, mọi người thấy thế nào?

Lý Dương mỉm cười gật đầu một cái, cũng không nói vòng vo, nói thẳng ra địa điểm.

Thanh Mộc Vị Ương liếc nhìn Kimura, Kimura yên lặng gật đầu, nhẹ giọng nói:

- Lâm Lang tiên sinh là vị rất có uy tín, nếu do anh ấy làm trọng tài không có bất kỳ vấn đề gì, ta tin ở anh ấy!

Những lời này, cũng có nghĩa đã xác định xong địa điểm cá cược.

Mấy người đang nói chuyện, từ trong hội trường, mấy vị chuyên gia Nhật Bản đi ra liền phát hiện bọn họ, mấy chuyên gia Nhật này do dự một chút, lập tức đi tới phái Thanh Mộc Vị Ương.

Một người trong đó còn nhỏ giọng nói bên tai Thanh Mộc Vị Ương mấy câu, sắc mặt Thanh Mộc Vị Ương chợt biến đổi, lập tức nhìn về phía Hoàng lão.

Trong lòng Lý Dương bọn họ âm thầm bật cười, người này nói cái gì không cần đoán cũng có thể biết, khẳng định đang nói chuyện về Quỷ Thiết đao, trên tay Hoàng lão có Quỷ Thiết, đối với người Nhật mà nói là một chấn động.

- Thanh Mộc tiên sinh, Kimura tiên sinh, nếu các vị không có ý kiến, vậy chúng ta gặp lại vào bảy giờ tối ở trang viên Lâm thị!

Lý Dương nói xong liền bước lên xe buýt, các đại biểu đoàn chuyên gia Trung Quốc cũng đều lên xe, chân mày Thanh Mộc Vị Ương nhíu lại thật chặt, nhìn Hoàng lão lên xe, câu nói sau cùng cũng chưa kịp nói.

Xe buýt của Lý Dương bọn họ vừa đi không bao lâu, Shan-ben-tai-lang và Tam Tinh Kết Y bọn họ cùng nhau kinh hô một tiếng.

Thanh Mộc Vị Ương nói chuyện Quỷ Thiết đao cho bọn họ biết, mấy người này không đến hội trường, lại không xem ti vi, lúc này ngược lại thành những người biết tin tức chậm trễ nhất.

Trên xe, về mặt Hoàng lão liên tục biến đổi, cuối cùng khe khẽ thở dài, không nói gì.

Buổi cá cược tối này Lý Dương đã đồng ý, muốn đổi ý cũng không dễ dàng, huống chi ngày hôm qua Hoàng lão cũng đã tỏ rõ thái độ, hôm nay sẽ đi theo đến tham gia buổi cá cược này tròng.

Đến lúc đó, có thể ủng hộ Lý Dương bao nhiêu, sẽ ủng hộ hết cho hắn.

Phía tây Toronto có một trang viên lớn, diện tích chừng mấy trăm mẫu, ở Canada có đất rộng như vậy, trang viên lớn như vậy thật ra thì cũng không ít.

Nơi này chính là đại bản doanh gia tộc Lâm thị, cũng là trang viên nhà họ Lâm.

Gần bảy giờ, dưới sự hướng dẫn của Lâm Bá Văn, Lý Dương đã đến nơi. Cùng đi với Lý Dương, ngoài Chu Văn và Lý Xán bọn họ, còn có Hoàng lão và mười một vị chuyên gia khác.

Những tiền bối này cũng không yên tâm lắm, cứ kiên trì đòi theo tới đây.

Vốn là chuyện của mình Lý Dương, kết quả ngược lại giống như là các chuyên gia Trung Quốc hành động tập thể, điều này làm cho Lý Dương khó xử nhưng cũng có chút cảm động, các tiền bối đều là có ý tốt .

Lâm Lang đích thân dẫn người của Lâm gia chờ đón Lý Dương ở cửa, ở Toronto, thậm chí toàn thế giới, người có thể để cho Lâm Lang tiếp đón như vậy người cũng không nhiều, từ điểm đó cũng có thể nhìn ra Lâm gia rất coi trọng Lý Dương.

- Anh Hai, người này chính là Lý Dương?

Khi Lý Dương đi vào trang viên, trong đám người nghênh đón Lý Dương có một cô bé mang bộ mặt nghi hoặc nhìn Lý Dương, cô bé này thoát nhìn còn có chút ngây thơ, giống như là mười sáu mười bảy tuổi, ánh mắt vô cùng sáng.

- Em à, anh nói cho em biết, đừng xem thường anh ấy, chớ nhìn tuổi anh ấy không lớn lắm, rất lợi hại đấy, đại hội giám định lần này, biểu hiện của anh ấy có thể nói là hàng đầu, so với rất nhiều lão chuyên gia cũng mạnh hơn nhiều!

Người bên cạnh cô bé này hưng phấn vừa nói , khi nói đến lý Lý Dương, trong mắt còn lóe ra tia sùng bái. Người này chính là Lâm Bá Vũ, mấy ngày nay, ngày nào hắn cũng hỏi thăm tin tức về Lý Dương từ chỗ Lâm Bá Văn, dần dần cũng trở thành người ái mộ Lý Dương.

Cô bé kia là em gái ruột Lâm Bá Văn – Lâm Uyển Doanh, trước kia Tam Tỉnh Kết Y theo đuổi cô bé, năm nay cô bé hai mươi hai tuổi, bắt quá đáng vẻ vô cùng duyên dáng, thoát nhìn như vị thành niên.

- Em biết rồi!

Lâm Uyển Doanh nhẹ giọng tán thành, trong mắt cũng không ngừng lóe lên ánh sáng kỳ quái, Lâm Bá Vũ căn bản không suy nghĩ những điều này, hắn đang chăm chú nhìn phía trước, trong đôi mắt còn có những ngôi sao nhỏ nhỏ.

- Lý tiên sinh, cậu đã tới!

Trong phòng khách chính của trang viên Lâm thị, Kimura đang ngồi đó liền đứng lên, bọn họ tới sớm hơn Lý Dương, sau khi tách ra từ trung tâm triển lãm liền đến đây chờ Lý Dương.

- Kimura tiên sinh!

Lý Dương mỉm cười gật đầu, nhìn nụ cười của Lý Dương, Shan-ben-tai-lang lại vô cùng không thoải mái, khẽ hừ một tiếng , quay đầu lại.

Lý Xán, Liễu Tuấn và Chu Văn bọn họ không ngừng quan sát căn phòng hào hoa, trong lòng vẫn còn đang khen ngợi.

Đây chính là trang viên quý tộc, quả nhiên là trang hoàng rực rỡ, giống như là hoàng cung vậy, bọn họ cũng có thể có một mảnh trang viên như vậy thì thật là tốt.

Lý Xán và Liễu Tuấn đã qua Myanmar, cũng ở trong trang viên gia tộc Sang Dala, nơi đó đã tuyệt đẹp nhưng so sánh với nơi này thì biến thành vùng nông thôn, nơi này mới thật sự là chỗ ở của quý tộc.

- Lâm tiên sinh, hôm nay lại phiền toái anh!

Lý Dương nhẹ giọng nói với Lâm Lang một câu, Kimura bọn họ đã tới, vậy thì sớm một chút bắt đầu đánh cược, sớm thắng được bảo bối về, còn có thể ăn mừng một chút.

- Lâm tiên sinh, phiền toái ngài!

Kimura cũng nói theo, hắn còn mong tiến hành nhanh hơn Lý Dương, càng muốn sớm bắt đầu .

- Không phiền gì, có thể chứng kiến một cuộc cá cược như vậy là vinh hạnh của tôi, nếu hai vị không muốn nghỉ ngơi, mời đi theo tôi!

Lâm Lang cười to một tiếng, biểu hiện gấp gáp của Kimura hắn có thể hiểu được, nhưng sao cả Lý Dương cũng biểu hiện gấp gáp như vậy, điều này làm cho Lâm Lang có chút nghi ngờ.

Thật ra thì khi Lâm Bá Văn trở lại đã nói cho hần biết, Lý Dương nhờ bọn họ giúp tìm nơi đánh cược, phản ứng đầu tiên của Lâm Lang chính là không dám tin.

Lý Dương là thắng được Shan-ben-tai-lang, nhưng ngay cả Lâm Lang cũng cho là ván bài đó Lý Dương thắng được thuần túy là vận may, Shan-ben-tai-lang quá khinh người, mới bị thua bảo bối nhanh như vậy.

Khi đánh bài, mấy người Nhật này chắc chắn sẽ không như thế, Lý Dương căn bản không thể thắng dễ dàng.

Đánh cược bài cũng cá tính cá cược như cược thạch, nhưng là hai khu vực ngưi mã không giống nhau, Lý Dương đánh cược thạch lợi hại thế nào, ai cũng không dám so sánh.

Nhưng ban đầu, Lâm Lang còn muốn tìm Lý Dương, khuyên hần một đôi câu.

Sau lại nghe Lâm Bá Văn tường thuật lại đầu đuôi, Lâm Lang liền bỏ qua ý tưởng đi khuyên can, Lý Dương đồng ý cá cược với người Nhật Bản ngay trước mặt mọi người, nếu là đột nhiên thay đổi chủ ý, bản thân những người Nhật này chắc chắn sẽ không phục, đến lúc đó chuyện sẽ phiền phức hơn.

Lâm Lang cũng chỉ có thể cố gắng hết sức của mình, cho Lý Dương một vài trợ giúp khác.

Ít nhất lần cá cược này, Lâm Lang có thể bảo đảm tính công bằng!

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

864. Chương 860: Mười Hai Món Bảo Bối

- Lý ... Lý tiên sinh, trong khoảng thời gian này tôi cũng không quấy rầy cậu, cũng không ai tới phiền cậu, cậu... làm cái gì vậy?

Thanh Mộc Vị Ương lớn tiếng hỏi, trong giọng nói còn mang theo sự hốt hoảng , khiến cho Lý Dương cũng hơi sửng sốt một chút , Kimura càng thêm khó hiểu.

Lý Dương nhíu mày một cái, nói:

- Thanh Mộc tiên sinh , tôi không hiểu ý của anh?

- Lý tiên sinh, có phải cậu không tuân theo ước định hay không, đã làm hỏng Thiên Tùng Vân kiếm?

Thanh Mộc Vị Ương hít sâu một cái, không hề dùng kính ngữ khi nói chuyện với Lý Dương.

Phá hủy Thiên Tùng Vân kiếm?

Lời của Thanh Mộc Vị Ương khiến cho người chung quanh cũng sửng sốt một chút, mặt Kimura càng thêm biến sắc, nhìn chằm chằm vào Lý Dương.

Lý Dương kinh ngạc nhìn Thanh Mộc Vị Ương, đột nhiên nở nụ cười lớn, cười rất sáng khoái, còn khom người xuống ra sức ôm bụng .

Thì ra Thanh Mộc Vị Ương còn tưởng rằng hắn đã phá hủy Thiên Tùng Vân kiếm, chia làm hai nửa, cố ý đặt ở trong hai rương, sức tưởng tượng của hắn thật đúng là rất phong phú.

Nhưng điều này làm cho Lý Dương cũng rất hài lòng , ban đầu uy hiếp Thanh Mộc Vị Ương, hiệu quả thoát nhìn rất tốt, mấy ngày nay Lý Dương quả thật rất yên bình.

- Thanh Mộc tiên sinh hiểu lầm rồi, Triệu đại ca, mở cái rương ra để cho Thanh Mộc tiên sinh xem một chút!

Lý Dương khẽ cười, lúc này mới nói một câu, khi nói chuyện trên mặt vẫn vui vẻ như cũ, Triệu Vĩnh đã mở cái rương trong tay hắn ra, bên cạnh Triệu Khuê cũng mở cái rương trước mặt hắn ra.

Trong rương của Triệu Khuê có sáu bức họa, trong rương của Triệu Vĩnh chỉ có một bức .

Hơn nữa, bức tranh trong rương của Triệu Vĩnh rất cổ quái, phía sau bức tranh còn có màu sắc, Thanh Mộc Vị Ương thấy rõ bảo bối trong rương rồi, tâm trạng mới trùng xuống , ngay sau đó lại nghi nghi hoặc hoặc nhìn Lý Dương.

Chân mày Hoàng lão, Chu lão và cả Tổng Học Dân bọn họ lại nhíu lại thật chặt.

Đây rõ ràng là bức tranh hai mặt Lý Dương mới có được hôm trước, sáu bức tranh còn lại, bọn họ không hiểu Lý Dương đem những thứ này ra làm gì .

Để cho bọn họ lựa chọn, phải tình nguyện để cho Lý Dương cầm Thiên Tùng Vân kiếm đi đánh cuộc với mấy người Nhật Bản này, thì họ cũng không đồng ý để cho Lý Dương cầm bức tranh hai mặt mà có khả năng trên thế giới chỉ còn duy nhất một bức đi đánh cuộc, bức tranh này, ý nghĩa của nó còn mạnh hơn so với Thiên Tùng Vân kiếm.

Chu lão nhìn Lý Dương, cuối cùng lại lắc đầu, lúc này không thích hợp cho ông ta đặt câu hỏi, chỉ có thể chờ một lát xem có cơ hội hay không, rồi hỏi Lý Dương.

Kimura nhỏ giọng hỏi Thanh Mộc Vị Ương, Thanh Mộc Vị Ương nói ra chuyện xảy ra lần trước khi Thanh Mộc Vị Ương thấy Lý Dương.

Mặc dù vậy, hắn còn là thay Lý Dương bày tỏ thái độ.

Chỉ cần có người dám làm cho Lý Dương thấy không hài lòng, Lý Dương thà hủy đi, cũng sẽ không để cho người Nhật lấy được thanh thần kiếm này.

Sau khi biết được, trong mắt Kimura lại thoáng qua tia sắc lạnh, trên mặt đột nhiên lộ ra nụ cười, nhẹ giọng nói:

- Lý tiên sinh, chúng tôi muốn xem chính là thần kiếm, không phải là những thứ này, ngài có ý gì đây?

Lý Dương lại cười lớn một tiếng, khoát tay một cái, nói:

- Đừng nóng vội, thần kiếm nhất định có thể để cho mọi người thấy, đây là chiến lợi phẩm mấy ngày trước tôi mới thắng được, Kimura tiên sinh chẳng lẽ không muốn nhìn một chút sao?

Lời của Lý Dương vừa nói xong, Hải Đông cầm mấy cái ghế tới, xếp thành một hàng, Triệu Khuê đem mấy bức họa trong rương ra, đặt lên đó.

Mấy bức tranh nổi tiếng vừa được mở ra, sắc mặt mấy người Nhật cũng thay đổi .

Nụ cười trên mặt Kimura cũng dần dần biến mất. Khiêu khích, đây là sự khiêu khích của Lý Dương, ý của Lý Dương hẳn biết rất rõ ràng, đây là đang nói cho hắn biết, mấy ngày trước hắn có thể thắng mấy món chiến lợi phẩm này, hôm nay cũng có thể thắng được đồ của hắn .

Việc hắn đem bảo bối bày ra có dụng ý giống Kimura, chính là đánh loạn tâm lý đối phương.

Lửa giận trong lòng Kimura vừa lên, ánh mắt lập tức lại sáng ngời, cảnh giác nhìn Lý Dương.

Lý Dương khó đối phó hơn so với hắn tưởng tượng, đối phương căn bản không giống như là một tay mới chưa bao giờ đánh cuộc, ngược lại giống như là đã trải qua khảo nghiệm nơi sông bạc, điều này làm cho Kimura coi trọng Lý Dương hơn.

Nhìn này sáu bức họa, ánh mắt Shan-ben-tai-lang dần dần đỏ lên, tim của hắn đang rĩ máu .

Sau khi Triệu Khuê mở hết các bức tranh ra, lại cùng Triệu Vĩnh lấy ra bức tranh hai mặt kia, Hoàng lão, Tống Học Dân và những chuyên gia khác cũng đi tới, lại nhìn một cách căng thẳng.

Bức tranh này chưa được phục chế lại, không thích hợp lấy ra trưng bày lắm, sau khi phục chế thì không có vấn đề gì.

- Kimura tiên sinh, đây là một trong những bức tranh lần trước tôi thắng trở về, nhưng bức tranh này có chút cổ quái, tôi cũng mới phát hiện chuyện lạ về bức tranh này sau khi mang về, anh cũng thường thức chút đi!

Lý Dương đưa tay ra mời Kimura, Kimura nhìn Lý Dương thật sâu, đi theo Lý Dương tới trước bức tranh hai mặt, lúc này bức tranh hai mặt đã được dựng đứng thẳng ở đó.

Hải Đông, Lưu Cương và mấy hộ vệ chú ý nghiêm mật phản ứng mấy người Nhật Bản này, đặc biệt là Shan-ben-tai-lang, liền không để cho hắn tiến vào quá gần.

Lâm Lang cũng đi theo tới đây, khi bức tranh này vừa mở ra, cho thấy một mặt bức tranh là tranh của Cừu Anh.

- Không tệ, là bút tích thật của Cừu Anh, Lý tiên sinh thật may mắn!

Kimura liếc mắt nhìn, lập tức gật đầu một cái, lời của hắn khiến cho người bên cạnh là Lâm Lang hết sức tán đồng, vận may của Lý Dương quá tốt, Shan-ben-tai-lang đau khổ nhìn lại bức tranh này, cuối cùng nó đã trở thành đồ của người khác.

- Kimura tiên sinh, sau khi xem xong hãy nói!

Lý Dương khẽ cười một tiếng, Triệu Vĩnh và Triệu Khuê lập tức xoay tròn bức tranh một trăm tám mươi độ, khiến cho bức tranh của Đường Bá Hổ phía sau hiện ra ở trước mặt của mọi người.

Vừa lật lại, sắc mặt Lâm Lang và Thanh Mộc Vị Ương liền thay đổi.

Kimura là cao thủ cá cược, tài nghệ về sưu tầm cũng rất bình thường, tranh của Cừu Anh, hắn đã nghe nói, mới cố ý nói như vậy, thật ra nếu cho hắn phân biệt, hắn cũng nhìn không ra thật giả.

Nhưng Lâm Lang không giống Kimura mà giống Thanh Mộc Vị Ương.

Hai người bọn họ đều là người có kiến thức, bức tranh vừa xuất hiện, hai người cũng cảm giác được có gì đó không đúng, ngay sau đó lại bị bức tranh này hấp dẫn.

- Bách điều triệu phượng đồ!

Lâm Lang rên rỉ một câu, phản ứng của hắn cùng Tổng Học Dân và Hoàng lão ban đầu không khác lắm. Thanh Mộc Vị Ương vẫn còn đang sững sờ, thoong thường phía sau bức tranh phải là trống không mới đúng, phía sau bức tranh này, lại có một bức tranh khác, biến chuyển này khiến cho hắn nhất thời không phản ứng kịp .

Đột nhiên, ánh mắt Thanh Mộc Vị Ương lộ ra sự hoảng sợ, nhìn chăm chăm vào Lý Dương.

Vừa rồi khi thấy bức tranh này bọn họ vẫn còn thấy kỳ quái, tại sao khi được cuộn lại mà mặt sau tranh vẫn có màu sắc, lúc này cuối cùng hắn đã hiểu, phía sau bức tranh cũng không phải là vô tình, mà còn có một bức tranh khác.

Hơn nữa còn là một bức tranh tốt hơn, đây chính là “ Bách điều triều phượng đồ”, với nhãn lực của hắn, lần đầu tiên nhìn thấy liền nhận ra được .

- Lý tiên sinh, ý của cậu là gì?

Kimura hơi nhú mày, nhẹ giọng hỏi một câu.

- Không có gì, chỉ là lấy được món chiến lợi phẩm thật tốt, để cho mọi người cùng thưởng thức, Kimura tiên sinh, Thanh Mộc tiên sinh, Lâm tiên sinh, mọi người nhìn một chút, bức tranh này, so sánh với mười hai món bảo bối kia thì thế nào?

Lý Dương cười lớn lắc đầu , lại nhìn mắt Shan-ben-tai-lang.

Lúc này Shan-ben-tai-lang đang ngơ ngác nhìn bức tranh trước mặt, không nhúc nhích chút nào, ánh mắt của hắn có vẻ có chút ngây dại, lại có vẻ không dám tin, trong hai mắt của hắn, còn mang theo vẻ hối hận sâu đậm.

Nhìn dáng vẻ Shan-ben-tai-lang, Lý Dương lại thở dài.

Hôm nay, nếu người đánh bài với Lý Dương vẫn là Shan-ben-tai-lang, Lý Dương căn bản không cần quá nhiều thủ đoạn là có thể thắng hắn, bởi vì lúc này tâm thần Shan-ben-tai-lang đã rối loạn.

Một người đang rối loạn tâm trí, không thể giành chiến thắng được.

Đây là đại kỵ trong cá cược.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

866. Chương 862: Đây Là Chiến Lợi Phẩm Của Tôi (2)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Đáng tiếc hôm nay đối thủ của Lý Dương lại là Kimura, Lý Dương liếc nhìn Kimura, lại cười to và nói:

- Nói thật, về bức tranh này tôi còn phải cảm tạ Shan-ben tiên sinh, không phải là anh ấy, tôi cũng không thể có được bức tranh này, lại càng không thể phát hiện điều bí mật này, để cho “ Bách điều triều phượng đồ” nổi tiếng của Đường Bá Hổ tái hiện nhân gian, Kimura tiên sinh, anh nói xem, có đúng như vậy hay không?

Độc, thật rất thâm độc.

Nghe những lời của Lý Dương, cơ hồ tất cả mọi người đều có suy nghĩ như vậy, đây là Lý Dương đang xát muối trên vết thương của người ta đây mà.

Nhưng hành động của Lý Dương, ngoài những người Nhật Bản thấy không ưa thì không ai ghét, lần này thay vì nói là lần đánh cược, còn không bằng nói là một cuộc chiến tranh, Lý Dương vẫn duy trì tỉnh táo, còn có thể tìm cơ hội đả kích đối phương.

Người khác thì không nói, nhưng lúc này Shan-ben-tai-lang có chút không bình thường.

Hắn hít thở dồn dập, ánh mắt cũng đỏ ngầu, Hải Đông bọn họ cũng lạnh lùng nhìn hắn, chỉ cần hắn có bất kỳ hành động gì thì sẽ bắt hắn lại, hắn muốn tiến đến gần Lý Dương càng không thể nào .

- Lý tiên sinh, quả nhiên rất may mắn!

Kimura nhàn nhạt nói, liếc nhìn Lý Dương, lại nói:

- Nhưng may mắn vĩnh viễn sẽ không ở một người, nói không chừng hôm nay người có may mắn này sẽ là tôi!

Kimura phản kích.

Nụ cười trên khóe miệng Lý Dương càng đậm, trong lòng Kimura có để tâm, hắn phản kích chứng minh những thứ này còn ảnh hưởng đến hắn, bất kể có cần thiết hay không, đối với Lý Dương mà nói, cũng không có gì xấu.

Lý Dương cười lớn một tiếng, tiếp tục nói:

- Kimura tiên sinh, con người của tôi rất mê tín, tôi tin may mắn vĩnh viễn sẽ không rời tôi đi, anh muốn lấy may mắn từ tôi đi cũng không dễ dàng đâu, nói không chừng , mười hai món bảo bối kia cũng sẽ giống như mấy bức tranh, đến lúc đó Kimura tiên sinh, đừng quá đau lòng nhé!

Miệng lưỡi giết người!

Còn chưa bắt đầu cá cược, chiến tranh cũng đã vang dội, nhìn vẻ cứng cỏi của Lý Dương, lo lắng của Hoàng lão bọn họ có chút nhẹ đi, Lý Dương đã không quên đả kích đối phương, chứng minh Lý Dương vẫn còn tỉnh táo tuyệt đối, đối với bọn họ mà nói, đây là tin tức tốt.

- Điều này cũng không cần nói nhiều, Lý tiên sinh, đồ tôi đã thấy, Thiên Tùng Vân kiếm có thể lấy ra một chút hay không?

Kimura khẽ mỉm cười, cố đè ép lửa giận trong lòng, lúc này vẻ mặt hắn thoát nhìn rất bình tĩnh, thật ra thì thâm tâm cũng không yên tĩnh, ít nhất mục đích của Lý Dương cũng đạt được một phần .

- Không thành vấn đề!

Lý Dương cười gật đầu, Lưu Cương đi tới, trên tay hắn không biết lúc nào đã có thêm một cái rương, khi Lưu Cương lấy cái rương này ra, liền thu hút sự chú ý của Kimura và Thanh Mộc Vị Ương.

Thanh Mộc Vị Ương vừa nhìn liền nhận ra, đây chính là Thiên Tùng Vân kiếm mà Lý Dương triển lãm trong ngày thứ nhất của hoạt động, điều này làm cho trái tim của hắn không ngừng đập nhanh, toàn bộ sự chú ý cũng tập trung vào cái rương này.

- Lý tiên sinh, tôi nhớ cậu nói qua, có bảo bối, lúc nào cũng có thể tìm cậu đánh cược, có phải như vậy hay không?

Shan-ben-tai-lang đột nhiên hét to một tiếng, tất cả người trong gian phòng cũng sửng sốt một chút, tất cả đều nhìn về phía hắn.

Lúc này ánh mắt Shan-ben-tai-lang vẫn đỏ như cũ, nhưng chưa đánh mất lý trí, không ngừng nhìn Lý Dương và bức tranh hai mặt, lúc hắn nói, tựa hồ vẫn đang nghiêng rằng.

- Đúng, tôi đã nói như vậy, nhưng thời gian tôi ở Toronto không lâu!

Lý Dương gật đầu một cái, ban đầu lúc rời đi Lý Dương đã nói với Shan-ben-tai-lang, có bảo bối còn có thể tìm hắn, lúc ấy có vẻ như một câu châm chọc, nhưng cũng là câu nói thật.

Trong tay người Nhật Bản có không ít bảo bối lấy đi từ Trung Quốc, ngoài những thứ ở viện bảo tàng, những bảo bối trong dân gian còn nhiều hơn, bọn họ nguyện ý cầm tới đưa cho mình, Lý Dương tự nhiên sẽ không cự tuyệt .

Lần này Lý Dương tự tin tuyệt đối, hắn có thể thắng Shan-ben-tai-lang một lần, sau này có thể vẫn thắng hắn .

- Được!

Shan-ben-tai-lang hít sâu một cái, rồi khom lưng trước Kimura, nói:

- Kimura, thật ngưỡng chừng, tôi phải đi trước, chúc ngài hôm nay đắc thắng!

Nói xong, Shan-ben-tai-lang liếc nhìn Lý Dương, sải bước đi ra ngoài, tim của hắn đã rối loạn từ lâu, lúc này ở lại chỗ này cũng không trợ giúp được gì.

Cho nên, việc hắn bỏ đi, cả Thanh Mộc Vị Ương và Kimura cũng không có phản ứng nào.

Lâm Lang phái người đi tiễn Shan-ben-tai-lang, lúc này Thanh Mộc Vị Ương và Kimura đã không thêm để ý đến hắn, mắt của hai người cũng tròn to không ít, nhìn thanh trường kiếm xuất hiện trước mặt này.

Lưu Cương đem Thiên Tùng Vân kiếm từ trong rương ra, hơn nữa còn rút kiếm ra khỏi vỏ.

Ở khoảng cách gần, nhìn Thiên Tùng Vân kiếm rõ ràng hơn, thân kiếm vẫn luôn bao phủ ở một tầng sương trắng, kiếm này huyền ảo giống như là tiên cảnh vậy.

- Thần kiếm, là thần kiếm thật!

Kimura hơi lộ vẻ kích động, Thanh Mộc Vị Ương gật đầu thật mạnh, đây là lần thứ hai hắn thấy Thiên Tùng Vân kiếm, nhưng vẫn không khống chế được tâm trạng của mình.

Lúc này những người bên ngoài cũng ngó đầu nhìn vào bên trong, Lâm Bá Vũ và Lâm Uyển Doanh còn muốn cầm cái ghế tới, đứng lên trên, thấy Thần kiếm không ngừng tỏa ra đám sương mù, miệng hai người cũng há rộng ra.

Bảo bối thần kỳ như vậy, còn là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy.

Vừa rồi những bảo bối kia đã rất tốt, nhưng sau khi nhìn thấy thanh thần kiếm này bọn họ mới phát hiện, những thứ đó cũng là tầm thường, chỉ có thanh kiếm này mới có thể xưng được là thần khí, này rõ ràng chính là một thanh kiếm tiên.

Lý Dương vẫn giữ nụ cười nhàn nhạt, điểm thần kỳ nhất của thanh kiếm này chính là tầng sương tồn tại vĩnh viễn kia.

Tính sắc bén của thanh kiếm này chỉ có thể coi là bình thường, thậm chí có thể không sánh bằng đao Muramasa, nghiêm khắc mà nói, thanh kiếm này quan trọng nhất chính là bởi ý nghĩa tượng trưng, nó là một trong ba thần khí của Thiên hoàng Nhật Bản, cũng là vũ khí duy nhất trong tam đại thần khí.

- Kimura tiên sinh, đồ anh đã nhìn thấy, có thể bắt đầu chưa?

Lý Dương cười khoát tay một cái, Lưu Cương cầm kiếm dựng thẳng lên, đặt ở một bên, cũng không thu lại, người có tên Tam Tỉnh Thái, hùng hực nhìn vào thần kiếm.

Ở chỗ khác, Chu Văn đã thay xong y phục, ra hiệu cho Lý Dương, ý bảo hắn đã chuẩn bị xong.

Lúc này, nhịp tim cũng không ngừng tăng nhanh ở, hắn là một người cố gắng hiếu học, tiến bộ cũng mau lẹ, học về cá cược nửa năm liền trở thành người phát bài, đây chính là minh chứng tốt nhất.

Nhưng dù sao, hắn cũng chưa từng chủ trì vụ cá cược quá lớn như vậy, bình thường cá cược lên đến mấy ngàn mấy vạn cũng đã không nhiều, mười mấy vạn trở lên thậm chí còn trên trăm vạn, bọn họ chưa từng được cho tham dự qua.

Cũng có thể nói, đây là một lần hắn chủ trì vụ cá cược cao nhất.

Vô luận là địa điểm, hay là giá trị đồ vật cá cược, cũng là Chu Văn chưa bao giờ thấy qua, tổng thể giá trị những bảo bối này tính toán ra, đủ để xếp vào mười vụ cá cược nổi tiếng thế giới.

Đây đối với Chu Văn mà nói cũng là một kiêu hãnh.

Nào sợ sau này hắn cũng không làm ở sòng bạc nữa, có thể đích thân tham gia vụ cá cược lớn như thế này, đã làm cho hắn vô cùng hài lòng, càng thêm cảm kích trước Lý Dương.

Đứng ở trước bàn, trên mặt Chu Văn lộ ra nụ cười, đưa tay ra mời Lý Dương và Kimura.

Hai người ngồi hai bên bàn, Chu Văn lại hỏi thăm một chút, chủ yếu hỏi thăm hai người chuẩn bị xong hay chưa.

Nếu là chuẩn bị xong, có thể chính thức bắt đầu.

Bên cạnh, những trợ thủ khác cũng cầm thẻ đánh bài tới, bày cả đồng trước mặt hai người.

Thẻ đánh bài đặt ở trước mặt mỗi người chính là những thẻ đánh bài tương đương một trăm triệu, có ba loại màu sắc hồng - vàng - lam, theo thứ tự trị giá là năm mươi vạn, mười vạn và năm vạn, người nào thua sạch thẻ bài trước, chính là người thua trong trận đấu ngày hôm nay, bảo bối của người đó đương nhiên phải thuộc về với đối thủ.

Những thẻ bài này chỉ có tính tượng trưng, cũng không có giá trị thực.

Đây không phải là trận đấu chính quy, cũng không phải là ở sòng bạc, cho nên trận đấu này cũng không hạn chế thời gian, mỗi lần hạ ít nhất năm vạn, thua sạch mới thôi.

Không có quy tắc gì đặc biệt, Chu Văn nói đơn giản mấy câu, ván bài sẽ bắt đầu.

Ngồi thẳng người, khoe miệng Lý Dương lại nở ra một nụ cười thần nhiên, đây là nụ cười của người nắm chắc phần thắng, cũng là nụ cười cực kỳ tự tin.

Phía đối diện Lý Dương, Kimura rốt cục cảm nhận được cảm giác mà Shan-ben-tai-lang từng cảm thụ, đối với nụ cười này của Lý Dương, hắn cũng rất không thoải mái, nhìn là rất tức giận.

Cười đi, cổ mà cười, đến lúc ta lấy bảo bối của ngươi đi, xem ngươi còn cười được không.

Trong lòng Kimura thầm suy nghĩ, lại quay lạnh lùng nói với Chu Văn:

- Tôi đã xong!

- Tôi cũng không có vấn đề!

Lý Dương nhẹ giọng nói, khoe miệng vẫn vui vẻ như cũ.

Chu Văn gật đầu một cái, lấy ra một bộ bài mới tinh, sau khi lấy ra và kiểm tra xong, lúc đó bắt đầu xáo bài, bộ bài này có hoa văn phía sau giống với một trong hai loại lá bài mà Kimura giấu giếm trên người.

Điều này làm cho Kimura thấy trong lòng yên tâm rất nhiều, lại đưa ánh mắt không tự nhiên nhìn máy quay bốn chung quanh.

Lâm Lang đáng chết, lắp nhiều máy quay như vậy, lát nữa tráo bài phải cẩn thận một chút mới được, chỉ cần không bị bắt được tại chỗ, hắn liền có thể nắm chắc phần thắng, cho dù chuyện này có bị người ta phát hiện sau đó, cũng không vấn đề. Hắn đã đưa ra quyết định, có được thần kiếm về tay, lập tức mang theo thần kiếm đến sân bay, bao một chiếc máy bay bay thẳng về, hắn cũng đã nói qua với phía sân bay.

Mang thanh thần kiếm đi khỏi Canada, chông dù có bị Lâm Lang phát hiện hắn giả trò, cũng không thể làm gì đối với hắn.

Bộ bài rất nhanh được kiểm xong, Chu Văn hỏi Lý Dương có muốn kiểm tra lại hay không, Lý Dương lắc đầu, tỏ vẻ không cần thiết, Kimura nhìn một chút máy chia bài, do dự chút nhưng cũng không kiểm lại bài.

Quy định lần này vô cùng chánh quy, Chu Văn phát bài, nhưng bài còn phải đặt vào máy phát bài đểao lại một lần, như vậy người phát bài cũng không khống chế được thứ tự các lá bài, càng không thể làm trò qua mắt.

Đây chính là ván cá cược lớn của thế kỷ, Lâm Lang cũng tính toán tất cả tình huống bên trong, cần phải bảo đảm công bình.

Trong tình huống này, Kimura kiểm lại bài đã không có ý nghĩa nữa.

Máy tráo bài nhả ra hai lá bài, Chu Văn thuận thực phát cho mỗi người một lá, sau đó lại phát thêm một lá, lúc này hắn đã hoàn toàn nhập vai, giống như hắn đang phát bài ở một sòng bạc vậy.

Chu Văn và Lý Dương đều có một ưu điểm, làm chuyện gì cũng vô cùng nghiêm túc, không dễ sơ suất.

Vương Giai Giai, Lý Xán bọn họ cũng ngồi ở hai bên, cái ghế của bọn họ hơi cao một chút, cũng có thể thấy rõ ràng hết thấy trên bàn, Lưu Cương đứng ở sau lưng Lý Dương, cách khoảng 2m, sau lưng Kimura cũng có 1 người trẻ tuổi, người này là hộ vệ của hắn

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

867. Chương 863: Tâm Trạng Tốt Trong Nháy Mắt Biển Mất

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Lâm Lang ngồi ở vị trí chủ trì, bên cạnh hắn chính là Lâm Bá Văn.

Phía sau chỗ ngồi của Lâm Lang, còn có một màn ảnh lớn, đây là màn ảnh các góc của máy quay, thời gian một ngày, hắn không có đủ thời gian đặt màn hình điện tử.

Trên màn ảnh lớn, chia làm hai phần, một bên là Lý Dương, một phần khác là Kimura.

Như vậy có thể để cho mỗi một người trong phòng, cũng nhìn rõ ràng động tác cùng vẻ mặt của hai người, điểm này, Lâm Lang học được từ giao dịch Phỉ Thúy Myanmar.

Ban đầu Lý Dương và Phỉ Thúy vương đánh cuộc, chính là dùng nhiều máy quay chuyển tới màn ảnh lớn, mới để cho nhiều người như vậy cùng chứng kiến một sự kiện đó.

Lần này cá cược, quy mô so ra kém với lần đánh cuộc đó, nhưng ý nghĩa thì không hề kém, đây là một lần cá cược quyết định vận mệnh rất nhiều quốc bảo quan trọng.

Hơn nữa lần này người xem cũng không ít, đặc biệt là trực hệ con em Lâm gia, cũng được Lâm Lang cho phép đi vào quan sát.

Đại sự như vậy đối với bất kỳ người nào mà nói, cũng có ý nghĩa nhất định, Lâm Lang là người thông minh như vậy, đương nhiên sẽ không bỏ qua những cơ hội này, để giáo dục con em gia tộc.

Dĩ nhiên, Lâm Lang để cho bọn họ xem cũng không phải là cá cược, mà là nhìn người, người nào trong mắt chỉ có đánh cuộc, không có gì khác, tuyệt đối là sẽ thất bại.

Lý Xán, Lý Bồi và Liễu Tuấn căng thẳng nhìn lá bài của Lý Dương.

Hai lá bài trước mặt, Lý Dương chưa hề động vào, lúc này Lý Dương cầm bài A, coi như không tệ.

Kimura cầm bài là R, so với Lý Dương thì thấp một chút, Lý Dương chưa lật bài, Kimura cũng chưa lật, cũng mỉm cười, lẳng lặng nhìn Lý Dương.

Theo quy tắc, vòng một nên là Lý Dương nói trước, lúc này Lý Dương và Kimura vẫn chỉ cười cười, đây là một thái độ rất nhiều người yêu thích đánh bài thường tỏ ra, hai người hoặc là nhiều người hơn cũng có thể chơi.

Điện ảnh HongKong thấy kiểu đánh bài này rất nhiều, nhưng trên thực tế cũng không nhiều tình huống như vậy xuất hiện, tình cờ có thể xuất hiện một lần đã không dễ dàng .

- Lý tiên sinh nói đi!

Chu Văn nhẹ giọng nói một câu .

- Ván thứ nhất, thử một chút, năm mươi vạn!

Lý Dương tiện tay ném ra ngoài khối thẻ bài màu đỏ, đây là thẻ năm mươi vạn, so với một trăm triệu thì năm mươi vạn không coi là nhiều.

- Đi theo! ...

Kể từ sau khi Lý Dương tới, người anh trai luôn luôn hiểu rõ cô nhất thấy cô cũng không nói một câu, mỗi lần hỏi hấn cũng vội vã trả lời phải đi cùng Lý Dương. Lâm Bá Vũ còn hơn thế, cả ngày nghiên cứu về Lý Dương, coi Lý Dương là thần tượng điên cuồng nhất.

Hai người anh này, bình thường cũng đều là người thương yêu cô nhất, kết quả Lý Dương lại là thứ nhất, bọn họ cũng coi mình là người vô hình, biến chuyển này khiến cho Lâm Uyển Doanh không thể tiếp nhận, cũng khó chịu nhất.

Tự nhiên, Lâm Uyển Doanh có cảm giác thù địch với Lý Dương, như bị cướp mất anh trai.

- Tứ ca, bây giờ anh thấy thế nào, lão Đại có hy vọng thắng không?

Chỗ khác, Lý Xán cũng nhỏ giọng hỏi Lý Bồi, giám định đồ cổ thì Lý Xán mạnh hơn Lý Bồi nhưng trên bàn bài, hấn liền xa xa không bằng Lý Bồi.

- Nhìn từ mặt sau bài, Kimura đoạt lấy ưu thế rất lớn, lão Đại còn chưa xem qua lá bài, bây giờ anh cũng thật khó nói!

Lý Bồi cười khỏ một tiếng, thói quen Lý Dương không nhìn lá bài này, hấn chưa từng gặp, lúc này thật không dám nói lung tung .

Theo lẽ thường mà nói, không nhìn bài thì khả năng thua bài có thể rất lớn, nhưng với Lý Dương thì điểm này hiển nhiên không đúng, Lý Dương là một người có may mắn, cho dù không nhìn bài, cũng có thể có được lá bài tốt, đạt được thắng lợi.

Trước trận đấu này, Lý Dương đánh với Shan-ben-tai-lang, chính là ví dụ điển hình nhất.

- Kimura tiên sinh, không nên quá hẹp hòi, lá bài tốt như vậy chỉ hạ hai trăm vạn, quá ít, tôi thêm năm trăm vạn!

Khi mọi người nghị luận, rốt cục Lý Dương cũng lên tiếng, sau khi ném ra bốn khối thẻ, lại đẩy về trước mười khối thẻ, máy phát bài đã sớm ngừng lại, Lý Dương cũng đã sớm biết lá bài tiếp theo, cũng tương đương bây giờ hấn cũng đã biết năm lá bài.

Khi đã xác định được kết quả, Lý Dương đương nhiên sẽ không khách khí .

Thêm năm trăm vạn?

Tiếng nghị luận chung quanh nhất thời lại tăng lên không ít.

Ván bài thứ nhất, Lý Dương chính là như vậy, dọa cho Kimura phải bỏ cuộc, hơn nữa thắng hơn ba trăm vạn thẻ bài, ván thứ ba này lại như vậy, tất cả mọi người nhìn về phía Kimura, muốn biết phản ứng của hấn .

Trên mặt Kimura có vẻ âm trầm bất định, không tới một phút, liền biến thành nụ cười, nói:

- Lý tiên sinh, nếu như anh hăng hái như vậy, vậy tôi cũng theo!

Vừa nói, Kimura cũng đẩy ra ngoài mười khối thẻ bài.

Ván bài thứ nhất, hấn thua ở nội tâm, mặt bài cũng không thuận lợi, cho nên cuối cùng mới từ bỏ, Kimura là một người biết chừng mực.

Nhưng lần này thì khác, lần này hấn thấy lá bài lật, hơn nữa mặt sau bài còn cho thấy ưu thế, lúc này phải từ bỏ, hấn tuyệt đối không muốn , cũng không cam tâm.

Năm trăm vạn, hấn muốn theo ván bài đến cuối một lần.

Tăng thêm năm trăm vạn, bây giờ mỗi người hạ đã khoảng tám trăm vạn, người chung quanh cũng ngồi thẳng người, lắng lắng nhìn lên bàn đánh bài.

Hơn tám trăm vạn này chỉ là thẻ bài, thực tế giá trị cũng không chỉ có những thứ này, hơn tám trăm vạn, tương đương với một trong mười hai món chí bảo, thật bàn về giá thị trường mà nói, bảo bối như vậy giá trị thấp nhất cũng phải ngàn vạn trở lên, hoặc là mấy ngàn vạn.

Mỗi người hơn tám trăm thẻ chất đồng ở giữa bàn, cũng tạo thành một đồng thẻ nho nhỏ ở đó.

Chu Văn tiếp tục phát bài, vẫn phát cho Kimura trước, Kimura lấy được lá số 6, Lý Dương có lá số 3.

Lá bài vừa phát ra, ngay cả bản thân Chu Văn cũng sửng sốt một chút.

Trên mặt sau bài, Kimura rõ ràng là có đôi Q và một đôi 6, hai đôi, còn Lý Dương là đôi 3 và đôi 4, giống nhau là có đôi, sự trùng hợp như vậy, có thể nói là vô cùng hiếm thấy.

Bất đồng là, Kimura đã xem qua lá bài, còn Lý Dương chưa xem qua.

Mọi người chung quanh cũng xôn xao nghị luận, rất nhiều người còn có vẻ rất kích động, loại bài hai bên đều có đôi thẻ này là cực kỳ khó thấy được.

UyênNhi18

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

869. Chương 865: Sấm Sét Giữa Trời Quang (2)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Lâm Lang cũng đứng lên, cũng càng thêm mong đợi sự phát triển của ván bài này.

Nhìn mặt bài, Kimura từ từ lộ ra vẻ tươi cười, nhưng trong lòng hắn cũng không cao hứng giống như ngoài mặt, lá bài lật của hắn chỉ là số 7, cũng không phải là đặc biệt tốt, nếu là lá bài tốt, hắn là có thể tạo thành mũi tấn công Lý Dương thật mạnh.

Dù sao hai đôi của Lý Dương cũng rất nhỏ, cho dù có tốt cũng không thắng được hắn.

- Kimura tiên sinh, bài của anh đang lớn hơn, vậy anh nói đó trước đi!

Lý Dương vươn tay ra, làm bộ mời, sau đó lười biếng tựa trên ghế, mỉm cười nhìn Kimura, hắn có vẻ không thêm để ý chút nào, khiến cho hàng mi của Kimura không nhịn được lại nhảy lên xuống.

Động tác rất nhỏ, nhưng vẫn là có động tác.

Bây giờ, bài của Kimura quả thật lớn hơn, đôi Q cùng đôi 6, hai đôi, nếu lá bài còn chưa lật là Q hoặc là sáu, ván bài này hắn tất thắng.

Nhưng lá bài kia là gì chính hắn cũng chưa rõ ràng, không được như ý, hắn cũng chưa chắc thắng được Lý Dương, hai đôi của Lý Dương rất nhỏ, nhưng cũng có thể có bộ ba lá 4.

Huống chi, đến bây giờ Lý Dương vẫn luôn không thèm nhìn lá bài.

Kimura nhìn một chút đồng thẻ bài trên mặt bàn kia, lại mất tự nhiên sờ soạng nhặt bài lên.

Trong số lá bài hắn giấu trên người, thì có một lá 6, hơn nữa vừa đúng cùng màu sắc, nếu là tráo bài, lần này khẳng định người thắng chính là hắn.

Hiện trường không có mấy người chân chính hiểu đánh bài, hắn có nắm chắc không để cho ai phát hiện ra hắn tráo bài, đây đối với hắn mà nói rất dễ dàng, nhưng tránh được máy quay thì không phải là dễ dàng như vậy, đối với hắn mà nói cũng có khó khăn nhất định.

Do dự một chút, trên mặt Kimura lại lộ ra nụ cười, nhẹ giọng nói:

- Bài tốt như vậy, lại là một đôi 4, thật hiếm có, hạ quá ít Lý tiên sinh khẳng định không hài lòng, vậy thì một ngàn vạn đi!

Đẩy thẻ bài ra ngoài, tay của Kimura cũng chắc chắn hơn.

Tráo bài cần dùng ở thời khắc mấu chốt, lúc này Kimura cũng chưa muốn dùng, cho nên mới xuống một ngàn vạn.

Ván bài này tuy không phải là tuyệt hảo, nhưng mặt bài cũng không nhỏ, trừ phi lá bài kia của Lý Dương là ba hoặc là bốn mới có thể thắng, đến bây giờ Lý Dương còn chưa nhìn lá bài, Kimura liền đánh cuộc lá bài kia của Lý Dương không phải là ba cũng không phải là bốn .

Dù thế nào, cơ hội cho Kimura đều nhiều hơn một chút.

Lý Dương cười hắc hắc, đẩy ra gần một nửa khối thẻ màu đỏ trước mặt, cười ha hả, nói:

- Kimura tiên sinh nói không sai, quá ít tôi khẳng định không hài lòng, tôi theo một ngàn vạn, thêm hai ngàn vạn nữa.

- Theo một ngàn vạn , thêm hai ngàn vạn nữa!

Kimura lập tức ngồi thẳng người, ánh mắt gắt gao nhìn Lý Dương, Lý Dương theo bài thì cũng không ngoài ý muốn của hắn, nhưng lại không ngờ Lý Dương sẽ theo nhiều như vậy. Cái bộ dáng này của Lý Dương, rõ ràng chính là muốn nuốt hắn.

Nếu là Lý Dương xem qua lá bài rồi thì khác, nhưng lúc này, rõ ràng là Lý Dương chưa có xem qua bài, thậm chí ngay cả bài cũng không động tới.

Trong tình huống này, Kimura thật không biết về tự tin của Lý Dương là từ đâu tới.

Lúc này, hắn cũng hoàn toàn cảm nhận được cảm giác của Shan-ben-tai-lang khi đánh bài với Lý Dương, rất khó chịu, thật sự rất khó chịu, đối mặt với một người không xuất bài theo như lệ thường, thuần túy là muốn đánh cuộc vận may với mình, để cho người ta thật có cảm giác không thể hiểu.

Thôi không nói vấn đề này, vấn đề là, cái người cùng người đánh cuộc vận may này, vận may của hắn thật rất tốt, không cần thận sẽ để cho người bị “lật thuyền trong mơ”, Shan-ben-tai-lang chính là ví dụ điển hình nhất.

Nhìn Lý Dương, trong lòng Kimura nhanh chóng thay đổi, không muốn theo, cũng chưa nói từ bỏ.

Ở trong lòng của hắn , cũng đang khó mà quyết định , lúc này mới ván thứ ba, ván này kết thúc thì thời gian vẫn chưa tới một giờ đồng hồ, Lý Dương đã để cho một cao thủ đánh bài chịu đựng áp lực lớn như vậy, đủ để cho Lý Dương tự hào.

Kimura lại mất tự nhiên sờ vào vị trí giấu bài.

Vị trí này chính là lá bài 6, động tác này là hắn theo bản năng, vô cùng nhẹ, cho dù người vẫn chú ý hắn cũng sẽ không biết ý nghĩa của động tác này.

- Tôi theo!

Mấy giây ngắn ngủn, rốt cục Kimura cũng hạ quyết tâm, cũng đẩy một đồng thẻ màu đỏ trước mặt đi, nhưng sau khi đẩy xong hắn cũng không có dừng lại, sau đó lại đẩy tất cả thẻ bài trước mặt đi.

Đặt tất cả.

Kimura đã đặt tất cả, ván thứ ba, hắn đã đặt tất cả, người chung quanh nhất thời cũng ngây ngẩn cả người, rất nhiều người còn không dám tin tưởng nhìn lên mặt bàn.

Vừa rồi thời gian Kimura suy tính không lâu , nhưng nghĩ cũng không ít .

Hiện tại hắn không phải là bài tuyệt hảo, nhưng là phần thắng rất lớn, hơn nữa còn có lá bài tăng trên người, có cơ hội mạo hiểm tráo bài ép Lý Dương, dù thế nào, hắn cũng chiếm ưu thế .

Tráo bài nhất định phải cẩn thận, máy quay không để sót điều gì, thì hắn phải tạo ra điểm mù, vị trí lá bài hắn giấu này đúng lúc là phía dưới cánh tay, dựa vào cái bàn để đổi bài, cẩn thận hơn một chút, cho dù máy quay có nhiều cũng nhìn không ra được cái gì.

Nhưng tráo bài như vậy lại tăng lên khó khăn , đối với Kimura mà nói, cũng là một thách thức.

Tráo bài như vậy, cho dù là hần, tỷ lệ thành công cũng chỉ có chừng bốn phần mười.

Bản thân Kimura chính là tín đồ cá cược, tỷ lệ thành công ở đây chỉ có bốn phần, đã đáng cho hần đi đánh cuộc một lần, huống chi, bài của hần đang đoạt lấy ưu thế, còn Lý Dương, ngay cả lá bài cũng không nhìn, dù thế nào cũng là hần có hy vọng thắng hơn.

Ngoài ra, trong lòng Kimura còn có ý tưởng, chính là xem một chút có thể hù dọa cho Lý Dương bỏ cuộc hay không, Lý Dương không dám đi theo, tương đương hần thắng ván này hơn ba ngàn vạn thể.

Nếu Lý Dương mà thua trận này, lòng tin của hần nhất định là bị đả kích, chỉ cần lòng tin của Lý Dương có dao động, phía sau đối mặt với người mới trong sòng bạc như vậy, Kimura có hy vọng thắng lớn hơn.

Từ đầu đến cuối, trong lòng Kimura, Lý Dương cũng là một người mới ở sòng bạc tay.

Đặt cược tất, khóe miệng Lý Dương càng tỏ ra vui vẻ, ánh mắt cũng sáng ngời hơn.

Lý Dương quay đầu lại nhìn mười hai món bảo bối kia, trong mắt mắt tự nhiên cũng lộ ra vẻ thèm muốn.

Nói hần không động tâm đối với những bảo bối này, đây tuyệt đối là gạt người, bây giờ, những bảo bối này lập tức có thể thuộc về hần, thời gian so với Lý Dương trừ tính còn nhanh hơn một chút.

- Tôi theo!

Quay đầu lại, hai tay Lý Dương chạm vào đồng thẻ bài, ra sức đẩy về phía trước, thanh âm leng keng không ngừng vang lên, một đồng thẻ lớn liền bị Lý Dương đẩy tới trước mặt.

Trợ thủ bên cạnh vội vàng tiến lên giúp một tay, dồn tất cả thẻ bài về chung một chỗ.

Tất cả thẻ bài của hai người, chất đồng thật cao, bày ra ở chính giữa bàn rất là hoành tráng, Chu Văn nhìn Lý Dương, trận đấu này hần cũng không ngờ sẽ kết thúc nhanh như vậy.

Người chung quanh vây xem, trở nên ồn ào hơn.

Người của Lâm gia, người Nhật Bản đi theo Kimura tới, cùng với các chuyên gia Trung Quốc cùng Lý Dương tới, tất cả đều cùng người quen bên cạnh nghị luận.

Ba ván bài, ván thứ ba liền quyết định thắng bại, cảnh này tương tự cùng mấy ngày trước.

- Lý tiên sinh nhất định có thể thắng, tôi tin tưởng anh ấy!

Lâm Bá Vũ dùng sức nắm tay thành quả đấm, trong ánh mắt mang một vẻ kiên định, ngay cả chính hần cũng không biết lòng tin này là từ đâu tới, có lẽ là những tin đồn thần thoại về Lý Dương lưu truyền đến nay đã ảnh hưởng hần.

Lâm Bá Vũ cẩn thận nghiên cứu qua về Lý Dương, để cho Lâm Bá Vũ sùng bái nhất chính là biểu hiện của Lý Dương khi đối mặt các cường địch, hần cố ý tìm lại video Lý Dương cùng Phi Thúy vương cược thạch.

Trong video, Lý Dương rất oanh liệt, lại càng đánh càng hăng, từ biểu hiện không từ bỏ để cho hần ngưỡng mộ không nguôi. Lâm Bá Vũ là người yêu thích cược thạch nhất Lâm gia, từ khi bắt đầu xem video đó, Lâm Bá Vũ liền coi Lý Dương trở thành thần tượng mới, cũng sùng bái Lý Dương như đồng đảo người trong nước.

- Em bảo anh ấy nhất định sẽ thua!

Giọng Lâm Uyển Doanh vang lên không đồng tình, Lâm Bá Vũ càng nhận định Lý Dương thắng, trong lòng cô lại càng không thích thú, không nhận được phần bác lại một câu.

Chỉ cần lời tâng bốc Lý Dương, cô sẽ muốn phản bác.

Lâm Bá Vũ nhàn nhạt nhìn cô một cái, nhếch miệng cười một tiếng, sau đó lại xoay đầu lại nhìn bàn đánh bài, thái độ của hần để cho Lâm Uyển Doanh càng thêm không phục, cũng sinh ra một chút oán hận với Lý Dương.

Trong lòng cô, là Lý Dương đoạt đi hai người anh mà cô yêu quý nhất.

Bên kia, chân mây Tống Học Dân đã ngưng kết thành một đường thẳng, vẻ mặt của mấy người Hoàng lão cũng không tốt hơn, mấy người đều đang trao đổi, mỗi người cũng nói những lời tốt đẹp, tất cả đều bày tỏ Lý Dương nhất định có thể thắng .

Đối diện bọn họ, vẻ mặt mấy người Nhật Bản cũng không khác gì, Thanh Mộc Vị Ương cũng nhíu chặt mày, trong mắt còn có chút lo lắng.

Cảnh này, quá giống mấy ngày trước khi Lý Dương đánh bài với Shan-ben-tai-lang.

Điều này khiến cho trong lòng hắn không khỏi dâng lên một sự lo lắng, đáng tiếc hai người cũng đã đặt hết thẻ bài, coi như hắn muốn nhắc nhở cũng đã mất cơ hội, chỉ có thể cầu nguyện trong lòng, để cho Kimura chiến thắng .

Sau khi Lý Dương đặt hết thẻ, tâm trạng Kimura lại rất bình tĩnh.

Hắn đã không có đường lui, cánh tay của hắn cũng chậm chậm dán vào cạnh bàn đã điều chỉnh, B , để yên đã t n

- Tôi muốn cùng anh đánh cuộc, đánh cuộc thanh kiếm này!

Chân mày Lâm Lang nhíu lại thành đường thẳng, lúc này, hắn không ra mặt cũng không được.

- Tam Tỉnh tiên sinh, ván bài đã kết thúc!

Lâm Lang đi tới, còn có mấy hộ vệ của trang viên Lâm Thị cũng đi theo phía sau hắn, như hổ nhìn chim chú vào Tam Tỉnh Thái, chỉ cần Lâm Lang nói một tiếng, bọn họ có thể trực tiếp ném cái tên cuồng ngạo này ra ngoài.

Nơi này là địa bàn của Lâm Gia.

- Đó là ván bài của Lý Dương và Kimura kết thúc, anh ấy còn chưa đánh cùng tôi, bây giờ tôi muốn đánh cược vận may cùng anh ấy ...

Tam Tỉnh Thái từ từ nói, lúc nói chuyện vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Lý Dương, Thanh Mộc Vị Ương và Tam Tỉnh Khang cũng ngơ ngác đứng ở phía sau, lặng lẽ nhìn Tam Tỉnh Thái.

Tam Tỉnh Thái theo chân trung Kimura tới Toronto, tin tức Tam Tỉnh Thái lấy được chính là để ý hắn cho tốt, để cho hắn gia tăng chút kiến thức.

Trong lệnh của gia tộc, cũng không có nhắc đến việc để cho Tam Tỉnh Thái đi tìm Lý Dương đánh cuộc.

- Đánh cuộc vận may à, anh lấy cái gì tới đánh cuộc? ...

Bạch Minh bước nhanh tới, rất không khách khí nói một câu. Lý Xán, Chu Văn bọn họ cũng đều vây tới đây, Lâm Bá Vũ cũng vội tiếp nhảy tới, căm tức nhìn Tam Tỉnh Thái.

- Đương nhiên là tôi có đồ đánh cuộc, xem các cậu có dám nhận hay không!

Tam Tỉnh Thái khinh miệt nhìn Bạch Minh một cái, phát phát tay về phía sau, người phía sau hắn vẫn mang theo cái rương kia, lập tức cầm đồ trong tay tới.

Nhìn ba Tam Tỉnh Thái lấy ra cái rương, chân mày Lâm Lang lần nữa nhảy lên, nhưng lần này hắn cũng không nói lời nào.

Thanh Mộc Vị Ương và Tam Tỉnh Khang cũng đều nhích lại gần, Tam Tỉnh Thái từ từ mở ra cái rương, bên trong lộ ra một thanh bảo kiếm, chính xác mà nói là một thanh kiếm cổ.

Kiếm cổ không có vỏ kiếm, kiếm bằng đồng đen nhưng, thân kiếm cũng tỏa ra ánh màu xanh, tản ra vẻ lạnh lẽo.

Sau khi thấy thanh kiếm này, tất cả mọi người chung quanh cũng sững sốt một chút, ngay cả Lâm Lang cũng không ngoại lệ.

Tam Tỉnh Thái có vẻ cao ngạo hơn, cầm chuôi kiếm, lấy thanh kiếm từ trong rương ra, trong nháy mắt khi hắn lấy ra đó, thanh kiếm này dường như biến mất, trên tay Tam Tỉnh Thái chỉ có chuôi kiếm.

Đến khi Tam Tỉnh Thái thực sự nắm chắc thanh kiếm, thân kiếm mới lần nữa hiển hiện ra, người chung quanh thuận sáng có thể thấy thân kiếm, người đứng ngược sáng, chỗ đã thấy vẫn còn có chút mờ hồ.

Phía dưới chuôi kiếm, trên thân kiếm còn khắc hai chữ nổi.

Nhìn thấy cảnh thân kỳ này, chung quanh nhất thời yên lặng như tờ, có vài người còn từ từ nhúc nhích thân thể, nhìn thân thanh kiếm này từ thực trở nên ảo, từ ảo lại thành thực.

- Thừa Ảnh, đây là Thừa Ảnh kiếm! ...

Chu lão đột nhiên thất thanh kêu lên, ông là người thấy hai hoa văn kia trước hết, hai chữ cổ này ông ta biết, chính là bởi vì biết, mới có vẻ kinh ngạc như vậy.

Thừa Ảnh kiếm, kiếm vô hình, một trong thập đại thần kiếm của Trung Quốc.

Xôn xao.

Chung quanh trong nháy mắt bùng nổ tiếng xì xầm, tất cả mọi người đang trò chuyện với nhau, ánh mắt Thanh Mộc Vị Ương cũng trừng thật to, hẳn không ngờ Tam Tinh Thái lại mang theo một món bảo bối như vậy.

Thừa Ảnh, tuy xếp ở vị trí cuối cùng trong thập đại thần kiếm, nhưng cũng là một trong thập đại thần kiếm, đối với người Trung Quốc có ý nghĩa không nhỏ.

Nếu là sớm biết có thanh kiếm này, lấy ra trao đổi cùng Thiên Tùng Vân kiếm của Lý Dương cũng không phải là không thể được, nhưng lúc này, Tam Tinh Thái lại lấy ra, muốn cùng Lý Dương đánh cược.

Lúc này, tâm tình của Thanh Mộc Vị Ương cũng không khá hơn.

Thanh Mộc Vị Ương lần nữa đi về phía trước một bước, đứng ở bên cạnh Tam Tinh Thái, nhỏ giọng hỏi:

- Tam Tinh tiên sinh, ngài, ngài lấy được cái thanh thần kiếm này lúc nào vậy?

- Một năm trước, tôi đi du ngoạn ở bắc Biển Đen, phát hiện từ một gia ở đó, thanh kiếm này được cất trong một căn nhà nhỏ, khi tôi đi ngang qua, đúng lúc phá căn nhà, kiếm này liền xuất hiện ở dưới chân của tôi!

Tam Tinh Thái ngược đầu, từ từ nói, chung quanh người nghe cảm giác đã hiểu hẳn nói gì, cũng rất im lặng, đây chính là thần khí, thần khí chân chính, cho nên tự mình chạy đến dưới chân Tam Tinh Thái.

Vận may này, thật đúng là không thể lý giải.

Trong phút chốc Lâm Lang lại nghĩ tới lời nói của Tam Tinh Thái, hẳn muốn cùng Lý Dương đánh cược Thiên Tùng Vân kiếm, đánh cược vận may.

Tên Tam Tinh Thái này thật đúng là kiêu ngạo có thừa, có được vận may như vậy, thật có thể so sánh với Lý Dương, còn giá trị của Thừa Ảnh kiếm, cũng đủ để đánh cược cùng Thiên Tùng Vân kiếm.

Hai món này, cũng đều là thần khí, và cũng là thần kiếm.

Thanh Mộc Vị Ương lại có vẻ có chút kích động, tiếp tục nói:

- Tam Tinh tiên sinh, thanh thần kiếm này ngài định xử lý như thế nào? ...

Những lời này chính là lời trong lòng Thanh Mộc Vị Ương, hẳn hận không được nói thẳng ra muốn lấy thần kiếm đổi thần kiếm, đáng tiếc Thừa Ảnh kiếm không phải đồ của hắn, không cách nào nói được.

Hắn bây giờ, chỉ có thể từ từ dụ Tam Tinh Thái.

Nếu là Thừa Ảnh thành công đổi được Thiên Tùng Vân kiếm, vậy công lao của hắn vẫn là lớn nhất, Kimura sống chết cũng hoàn toàn không có quan hệ đến hắn.

- Thanh Mộc tiên sinh, tôi vừa nói tôi muốn dùng thanh kiếm này làm tiền đặt cược, đánh cược cùng Lý tiên sinh!...

Tam Tinh Thái ngẩng đầu, lớn tiếng nói, hai người đi theo phía sau hắn, cũng đều nhìn chằm chằm vào Lý Dương.

Đánh cược vận may, bọn họ tin tưởng Tô Thông tuyệt đối sẽ không thua, cho dù là Lý Dương vừa thắng Kimura.

Tam Tinh Thái đích xác là người may mắn, ngoài việc có được Thừa Ảnh kiếm hắn còn có rất nhiều chuyện may mắn, Tam Tinh Thái không hiểu lắm về đồ cổ, nhưng hắn kiếm được cũng không ít đồ, Thừa Ảnh kiếm chính là một trong đó.

Ngoài Thừa Ảnh kiếm, trên tay của hắn còn có thanh danh đao Y Thế Thiên Tử của Muramasa, Y Thế Thiên Tử là một thanh đao nổi tiếng hơn cả thanh Diệu đao Muramasa.

Mà cái thanh thần đao này hắn chỉ tốn một vạn đồng yên Nhật mua về từ một kẻ lang thang.

Mặt khác, Tam Tinh Thái mỗi lần đến đâu, trên căn bản cũng sẽ gặp được may mắn, hắn đã từng nhặt được dây chuyền kim cương nặng hơn 3cara ở Mỹ, ở Hàn Quốc vô tình mua được đồ dùng tế lễ mà quốc vương Triều Tiên vô cùng quý trọng, ở Âu Châu, còn mua được đồ điêu khắc thời kỳ phục hưng rất nổi tiếng.

Cũng có thể nói, hắn đi tới đâu, may mắn liền theo đến đó, lời này một chút đều không khoa trương .

Điểm này nếu so với Lý Dương thì mạnh hơn, tất cả những gì Lý Dương có được cũng là nhờ năng lực đặc thù mà phát hiện ra, mà Tam Tinh Thái thuần túy dựa vào vận may mà có được những bảo bối này.

- Đánh cuộc?

Thanh Mộc Vị Ương không phải không biết những thứ này, nghe lời của Tam Tinh Thái, sắc mặt của hắn lại có chút kỳ quái .

Lúc này, hắn sợ nhất phải nghe chính là đánh cuộc, Shan-ben-tai-lang và Kimura liên tục thất bại, khiến cho hắn cũng không dám nữa khinh thị Lý Dương chút nào, về đánh cuộc mà nói, Thanh Mộc Vị Ương không cho là Tam Tinh Thái có thể thắng Lý Dương.

Trong ấn tượng của hắn, Tam Tinh Thái cũng là một người chưa bao giờ tiếp xúc đánh cuộc.

- Lý Dương, có dám cùng tôi đánh cuộc hay không?

Thanh Mộc Vị Ương còn chưa biết nên khuyên như thế nào, Tam Tinh Thái lại lớn tiếng kêu lên, nhìn chăm chăm vào Lý Dương, trong mắt còn mang theo một sự khiêu khích .

- Đánh cuộc như thế nào? ...

Lý Dương thần nhiên nói, lần này hắn không có chút do dự nào.

Vừa rồi dưới năng lực đặc thù, hắn vẫn luôn chú ý trên người Kimura, không quan sát những người khác, không nghĩ nơi này còn cất giấu một món thần khí như vậy.

Nếu bị hắn thấy được, vậy hắn đương nhiên sẽ không bỏ qua, đánh cuộc là điều Lý Dương không ngại nhất, coi như Tam Tinh Thái không đề cập đến, chính hắn cũng sẽ nói lên ý tưởng đánh cuộc.

Thừa Ảnh kiếm, đối với Lý Dương mà nói thật sự là điều bất ngờ trong bất ngờ, vui mừng trong vui mừng .

Tam Tinh Thái cười cười, lập tức nói:

- Rất đơn giản, một ván định thắng thua, chúng ta mỗi người rút ra lá bài, trực tiếp so lớn nhỏ!

Rút bài ra so lớn nhỏ.

Đây cũng là một loại phương thức đánh cuộc, người bình thường rất ít dùng, trừ phi cao thủ đặc biệt lợi hại có thể nhớ bài, bọn họ dùng phương thức đánh cuộc, đặt tất cả tâm trí vào một lá bài.

Lý Dương thấy Tam Tinh Thái, thế nào cũng đều không giống người lợi hại như vậy, loại phương pháp này đối với bọn họ mà nói, chính là đánh cuộc may rủi.

Đây cũng là mục đích của Tam Tinh Thái, nói riêng về vận may, hắn không tin trên thế giới này còn có người lợi hại hơn so với hắn.

Thiên Tùng Vân kiếm, giống như là đang chờ đợi hắn, là thu hoạch lớn nhất của hắn trong lần đến Toronto này.

Khi Lý Dương đánh cuộc cùng Kimura, trong lòng hắn liền mong Kimura thua, chỉ có khi Kimura thua, hắn mới có cơ hội thắng được Thiên Tùng Vân kiếm, đạt được danh dự to lớn này.

Còn mười hai món chí bảo kia, nếu Lý Dương muốn, hắn không ngại lần nữa đánh cuộc, đến lúc đó cũng thắng về tay những bảo bối kia, lúc này Tam Tinh Thái đã hoàn toàn nhận định, hôm nay chiến thắng nhất định là hắn.

Nghe được Tam Tinh Thái nói ra phương pháp đánh cuộc, Lý Dương lần nữa lộ ra nụ cười.

- Được, tôi đồng ý với anh, tôi liền lấy Thiên Tùng Vân kiếm làm đồ cá cược, thần kiếm đổi thần kiếm, nhưng tôi có một yêu cầu, tôi muốn rút bài trước!...

Lý Dương từ từ gạt đầu, rút ra bài so lớn nhỏ, đây đối với hắn mà nói có lợi hơn đánh bài, không đồng ý mới là kẻ ngu, phải biết những lá bài này vừa dễ xuống, đối với hắn mà nói cũng đều là lá bài lật, tìm được một lá lớn nhất cần bản không phải vấn đề gì to lớn.

- Không được, tôi muốn rút bài trước!

Tam Tỉnh Thái lập tức lắc đầu, cự tuyệt yêu cầu của Lý Dương, một bộ bài nếu rút ra, lá bài lớn nhất chỉ có một lá, Tam Tỉnh Thái rất có lòng tin đối với vận may của mình, nhưng vận may của Lý Dương tựa hồ cũng không kém, lúc này hắn cũng muốn chiếm lấy cơ hội trước.

- Phương pháp đánh cuộc là anh nói ra, theo lý thì tôi được rút bài trước!

Lý Dương cũng lắc đầu, kiên trì ý kiến của mình.

Điểm này đối với hắn rất quan trọng, tranh thủ rút bài trước thì cơ hội chính là tất thắng, tranh thủ không được tuy nói không nhất định thua, nhưng lại có thể thua, Lý Dương cũng sẽ không muốn cho mình bị thua.

- Phương pháp tôi nói ra, bài tôi cũng muốn rút trước!

Tam Tỉnh Thái không nhường bước chút nào, người chung quanh cũng nhỏ giọng nghị luận, đặc biệt là chuyên gia Trung quốc bên kia, rất nhiều người cũng muốn trừng trị Tam Tỉnh Thái, tiếp viện Lý Dương.

Phương pháp đánh cuộc là hắn nói, theo thường quy, Lý Dương đúng là sẽ được rút bài ra trước, Tam Tỉnh Thái còn cướp cơ hội rút bài trước, giống như muốn chiếm đoạt tất cả cái tốt vậy.

- Nếu như vậy, hai người cùng nhau rút ra, người nào rút được lá bài lớn nhất người đó thắng? ...

Lúc này Lâm Lang lên tiếng, chung quanh rất nhiều người nhất thời đều ngừng nói chuyện, đề nghị này của Lâm Lang nghe quả thật rất công bình, cùng nhau rút ra, cũng không cần tranh giành trước sau.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

872. Chương 868: Lấy Thần Khí Đổi Thần Khí

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Lời của Lâm Lang, khiến cho người chung quanh nhất thời lại an tĩnh không ít .

Đồng thời rút ra nhìn như rất công bình, nhưng cũng có bất cập, nếu hai người cùng nhìn trúng 1 lá bài, so sánh chính là tốc độ, người nào nhanh tay người đó thắng .

Loại phương thức này, đã từng xuất hiện qua ở những bàn đánh cuộc khác, nhưng phần lớn là phương pháp những cao thủ sử dụng đánh cuộc, bọn họ vốn là luyện qua tốc độ, nhanh tay căn bản là một trong những nghệ thuật, nếu so tài, vừa trong nháy mắt một cái, là bọn họ có thể lấy được bài.

Mọi người cũng đều liếc nhìn hai người bọn họ, rất nhiều người cũng lắc đầu.

Hai người này dù thế nào cũng không giống người có tốc độ như vậy, mặc dù hai người biểu hiện cũng là cực kỳ tự tin.

- Nếu không, mỗi người rút ra một bộ bài, anh trộn bài người kia tới rút, người kia trộn bài thì anh rút!

Một thanh âm sắc bén từ sau lưng Lâm Lang truyền tới, mọi người thoáng sửng sốt, sau đó ánh mắt rất nhiều người chợt sáng lên.

- Uyển Danh, chớ nói lung tung!

Lâm Bá Vũ sợ hết hồn, vội vàng kéo kéo Lâm Uyển Doanh, người vừa nói chính là cô, Lâm gia dạy dỗ tại nhà rất nghiêm, trường hợp này không thể tùy tiện mở miệng nói chuyện.

Nhưng Lâm Uyển Doanh là con gái, bình thường yêu cầu đối với cô không quá nghiêm khắc, lúc này thấy màn đặc sắc sắp xuất hiện, lại sắp không tiến hành nổi nữa, có chút nóng nảy, không nhịn được kêu lên.

Bị Lâm Bá Vũ nói như thế, Lâm Uyển Doanh lập tức lè lưỡi, cúi đầu không nói thêm.

Lâm Bá Văn quay đầu lại nhìn em gái một chút, cũng mang dáng vẻ như có điều suy nghĩ.

Hắn bây giờ suy nghĩ vấn đề toàn diện hơn một chút, Lâm Uyển Doanh nói cái biện pháp này mặc dù nghe rất đơn giản, nhưng lại rất thực dụng, hai người cũng không muốn từ bỏ cơ hội được rút bài trước, lại không muốn cùng nhau rút, đây thật đúng là biện pháp tốt nhất.

Chỉ là nếu như vậy, bọn họ có cơ hội cầm bài giống nhau, có cơ hội giống nhau.

Lâm Bá Văn ngẩng đầu nhìn hai người, nhíu mày một cái, lại nở nụ cười, hai người này đánh cuộc đơn thuần là so vận may, nếu xuất hiện thế bằng nhau, hẳn thật là có chút không dám tin.

- Em cảm thấy chủ ý này không tệ, Lão Đại anh thấy thế nào?

Lý Xán nhỏ giọng hỏi Lý Dương, hẳn không biết sự thật của Lý Dương, nhưng lại vô cùng tín nhiệm vận may của Lý Dương, ngay cả Kimura cũng đã thua Lý Dương, lúc này còn có cái gì mà Lý Dương không làm được.

Chu Văn nghĩ ngợi nhiều hơn một chút, hẳn bắt đầu hoài nghi thật ra thì Lý Dương rất tinh thông luật đánh cuộc, cố ý giả bộ heo ăn hổ, cho nên cuối cùng thắng Shan-ben-tai-lang và Kimura rất dễ dàng, nguyên nhân chính là Lý Dương đã nhìn thấu tiểu xảo của Kimura.

Chỉ là cái ý nghĩ này có chút điên cuồng, khiến cho hắn không dám tin tưởng thôi. Hắn và Lý Dương có quen biết bốn năm, mặc dù mấy năm không gặp, nhưng mấy năm này lại để 1 người không hiểu gì biến thành cao thủ đánh cuộc, cơ hồ là không thể nào.

Nhưng là, bất kể Lý Dương có phải cao thủ đánh cuộc hay không, lúc này đề nghị mỗi người rút ra một bộ bài là rất được, cũng là phương pháp trung hòa nhất trước mắt.

Lâm Lang đột nhiên cười một cái, thản nhiên nói:

- Lý tiên sinh, Tam Tỉnh tiên sinh, đây là cháu gái tôi – Lâm Uyển Doanh, tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, nhưng đề nghị của nó, mọi người ngược lại có thể suy nghĩ một chút!

Nghe được chú cũng tán thành ý kiến của mình, Lâm Uyển Doanh lập tức ngẩng đầu lên, kiêu ngạo nhìn Lâm Bá Vũ.

Lâm Bá Vũ thở phào nhẹ nhõm, Lâm Lang cũng nói như vậy, lần này Lâm Uyển Doanh khẳng định cũng không sao, nếu không Lâm Lang truy cứu hỏi đến, cô sẽ ném mùi đau khổ.

- Tôi đồng ý!

Tam Tỉnh Thái nói đầu tiên, hẳn tin vận may của mình sẽ không thua Lý Dương, Lý Dương không muốn từ bỏ được rút bài trước, đây là lựa chọn tốt nhất của hắn.

- Lâm tiên sinh, tôi cũng đồng ý!

Lý Dương mỉm cười gật đầu. Hai bộ bài cùng rút, hẳn không phải người rút trước, nhưng tiền đề cũng là bất bại, Lý Dương không có lý do để phản đối, ưu thế vẫn còn ở bên hắn.

- Nếu mọi người cũng không ý kiến, tôi tiếp tục đảm nhiệm trọng tài lần này, rút ra bài so lớn nhỏ, kết quả rút ra, bất luận kẻ nào cũng không được đổi ý!

Lâm Lang gật đầu một cái, lớn tiếng nói một câu, Lâm Bá Văn là chạy đến một bên đi làm thỏa thuận, khi lập thỏa thuận, Lâm Bá Văn lại quay đầu lại nhìn một chút hai cây thần kiếm kia.

Lấy thần khí tới cực thần khí, ván cá cược này thật điên cuồng.

Hai cây thần kiếm này, gia nghiệp Lâm gia lớn như vậy cũng không có nổi một món, cũng khiến cho bọn họ vô cùng hâm mộ, nhưng lần này tin về vụ đánh cuộc truyền đi, cũng sẽ trở thành vụ đánh cuộc nổi tiếng, giá trị hai món thần khí, cũng không cách nào lường được.

Thỏa thuận rất nhanh được in ra, vụ đánh cuộc lớn như vậy, không có tờ giấy trắng mực đen làm căn cứ, ngay cả Lâm Lang cũng không hoàn toàn yên tâm.

Trước khi Lý Dương và Kimura đánh cuộc, cũng đã ký thỏa thuận tương tự.

Cầm thỏa thuận, Tam Tỉnh Thái xem thật kỹ mấy lần, ngay sau đó gật đầu, liền chuẩn bị ký tên ấn dấu tay, Thanh Mộc Vị Ương vội vàng nhích lại gần phía trước, có chút căng thẳng kêu lên:

- Tam Tỉnh tiên sinh, ngài có nên suy nghĩ thêm một chút không?

Lúc này, Thừa Ảnh kiểm trên tay Tam Tỉnh Thái là hy vọng cuối cùng để đổi lại Thiên Tùng Vân kiểm ở Toronto này của hắn, mặc dù Tam Tỉnh Thái đã đồng ý đánh cược, hắn vẫn muốn khuyên một chút.

Có thể trực tiếp đổi trở lại, không nhiều phiền toái như vậy thật tốt, phương diện đánh cược, Thanh Mộc Vị Ương thật đang sợ, bị Lý Dương cùng lúc thắng hai lần, thấy Tam Tỉnh Thái không có chút kinh nghiệm đánh cược, Thanh Mộc Vị Ương không có dù chỉ là một chút lòng tin.

- Thanh Mộc , xin hãy tin tưởng tôi, nhất định phải tin tưởng tôi!

Tam Tỉnh Thái trừng mắt, khi nói chuyện, giọng nói của hắn cũng không tự nhiên mà cao lên rất nhiều, Thanh Mộc Vị Ương nhìn vẻ mặt tự tin của hắn, muốn nói cũng không thể nói ra được khỏi miệng.

- Tam Tỉnh tiên sinh, tôi tin tưởng ngài!

Thanh Mộc Vị Ương nhẹ giọng nói, lại đứng qua một bên, đến bước này, hắn cũng không có cách nào, dù không tin đến thế nào, hắn cũng không được ra lệnh cho Tam Tỉnh Thái, vị này chính là thành viên trực hệ gia tộc Tam Tỉnh, không phải là thứ hệ như Tam Tỉnh Khang.

Tam Tỉnh Thái nhanh chóng ký tên, nhấn dấu tay, giao thỏa thuận lại cho Lâm Lang.

Bên này Lý Dương đã sớm làm xong hết thấy, Chu Văn lấy ra hai bộ bài mới tinh, rút ra, cũng cho mỗi người một bộ.

Mọi người chung quanh Lâm Bá Văn cũng dần trở về chỗ ngồi, bọn họ đứng quá gần sẽ ảnh hưởng hai người, đây chính là một cuộc đánh cược kinh động thế giới, thứ đánh cược còn là thần khí tuyệt thế, ai cũng không kham nổi một chút trách nhiệm.

Lý Dương bắt đầu trộn bài, nhìn Lý Dương trộn bài, Chu Văn không nhịn được lắc đầu.

Phương thức Lý Dương trộn bài kiểu này, giống như lúc bọn họ cùng học đại học, chỉ nhìn từ động tác này cũng có thể thấy được Lý Dương là người thật sự không hiểu về đánh cược, tráo bài như vậy không nói đến chuyện dễ dàng bị người ta ghi nhớ được bài, còn không cách nào trộn được đều, có những lá bài sẽ không thay đổi vị trí.

Chu Văn lại nhìn Tam Tỉnh Thái, tâm trạng lập tức trùng xuống không ít.

Tam Tỉnh Thái so với Lý Dương thì cũng chỉ bên tám lạng bên nửa cân. Khi Lý Dương trộn bài, hắn căn bản là không nhìn Lý Dương trộn. Khi tự mình trộn bài, lại diễn động tác rút một xấp lại 1 xấp, kiểu trộn bài như vậy càng khó trộn đều hơn, thật sự đánh cùng cao thủ đánh cược, nhất định có thể bị thua.

Đáng tiếc chính là, khi Tam Tỉnh Thái trộn bài, Lý Dương cũng không hề nhìn hắn.

Đối với hai người mà nói, ai cũng không cách nào nhớ được thứ tự bài, có nhìn người kia trộn hay không cũng không có bất kỳ khác biệt.

Người chung quanh lại nghị luận, lúc này người bị hỏi nhiều nhất là Lý Bồi. Lý Xán, Liễu Tuấn và thậm chí Bạch Minh cũng thỉnh thoảng hỏi hắn chút vấn đề, trong những người ngồi đó, người hiểu đánh cược chân chính cũng chỉ có hắn.

Nghe Lý Bồi nói, Tam Tỉnh Thái tuyệt đối không hiểu đánh cược, trong lòng mọi người hơi thả lỏng một chút, không hiểu đánh cược, vậy thì thật là đánh cược vận may, bàn về vận may, bọn họ chưa từng thấy người nào may mắn hơn Lý Dương.

Trong tiếng nghị luận, hai người cũng trộn bài xong, bày ở trên mặt bàn, bày ra còn có chút hỗn loạn.

Chu Văn cười khổ lắc đầu, nếu có cao thủ đánh cược ở nơi này, nhất định sẽ không nhìn nổi, kiểu xếp bài còn không bằng này người học sơ cấp, hắn và Lý Xán cũng đã luyện trộn bài và xếp bài khá tốt, có thể đem năm mươi hai lá bài, chỉnh tề bày ra một hình cung hoặc là những hình dáng khác.

Dáng vẻ này bây giờ, ba năm tờ còn chồng lên nhau, đừng nói hình cung gì, đường thẳng tắp cũng không được.

Lý Dương khẽ cười một tiếng, nói:

- Tam Tỉnh tiên sinh, xin mời!

Năng lực đặc thù được mở ra, dưới hình ảnh lập thể, hai bộ bài hiện ra rất rõ ràng, nhìn mặt bài trong suốt, Lý Dương cười đưa tay ra mời Tam Tỉnh Thái, hẳn đã tìm được lá bài lớn nhất kia.

- Được, để tôi trước!

Tam Tỉnh Thái đồng ý ngay, lúc nói chuyện liền đưa tay ra, mời Lý Dương qua bên đó rút bài, cũng không nhìn, trực tiếp rời chỗ.

Sau khi Tam Tỉnh Thái vươn tay ra, ánh mắt Lý Dương cũng không tự nhiên lóe một cái, đến khi Tam Tỉnh Thái rút được lá bài, trong mắt của hắn cũng lộ ra kinh ngạc.

Một tờ bích xuất hiện ở trên mặt bàn, bọn họ so lớn nhỏ là dựa theo quy định đen đỏ, bích lớn nhất, hai nhỏ nhất.

Bích, đã là bài lớn nhất, lá bài đầu tiên này bảo đảm không thua và còn có thể chiến thắng.

Xôn xao.

Thấy lá bài của Tam Tỉnh Thái, phần lớn người chung quanh cũng đứng lên, đặc biệt là mấy người Nhật Bản kia, cũng kích động vỗ tay kêu to, ánh mắt Thanh Mộc Vị Ương lóe ra ánh sáng, không ngừng nhìn sang Thiên Tùng Vân kiếm, dường như thanh thần kiếm kia đã lấy được về tay.

Tên Tam Tỉnh Thái này thật đúng là vận may không phải tầm thường, rút bừa như vậy, liền rút được lá bài lớn nhất kia, sớm biết hẳn có vận may tốt thế này, vừa bắt đầu nên để cho hắn tới.

Thanh Mộc Vị Ương lại đi tới chỗ mười hai món bảo bối kia nhìn một chút, nếu là Lý Dương không cam lòng, tiếp tục cầm mười hai món bảo bối này đi đánh cuộc, nói không chừng, bọn họ còn có thể mang những bảo bối này về.

Hoặc là nói, Lý Dương không cam tâm, Trảm Lô kiếm, Ngự Tràn kiếm, ngọc tỷ truyền quốc và Long Thạch Chung Phỉ Thúy cũng lấy ra đánh cuộc, những bảo bối này, không phải cũng là của bọn họ sao? Mang theo những bảo bối này trở về nước, cho dù không phải là hắn mang về, trên người hắn cũng có một phần vinh dự to lớn.

Có những ý nghĩ này, Thanh Mộc Vị Ương kích động hơn, vốn là đang tuyệt vọng cũng toàn bộ tiêu tan.

Ngược lại với bọn họ là các chuyên gia Trung Quốc, Hoàng lão, Chu lão, mỗi người cũng dăm chiêu, Tam Tỉnh Thái này vận may thật quá tốt, lật lên chính là lá bài lớn nhất, lập tức khiến lòng tin của bọn họ đối với Lý Dương cũng bớt đi không ít.

Vận may của Lý Dương không tồi, nhưng một lần có thể rút được lá bài lớn nhất thì tỷ lệ cũng không cao.

Lúc này mấy người đều đang suy nghĩ, cho dù thua, cũng muốn khuyên Lý Dương không nên kích động, kia mười hai món chí bảo cũng không kém, không có Thiên Tùng Vân kiếm thì mang được những bảo bối này về cũng rất tốt, những bảo bối này quan trọng đối với Trung Quốc hơn.

Chu Văn ngẩng đầu nhìn mắt Lý Dương, từ từ, ánh mắt của hắn trợn to không ít.

Hắn đột nhiên phát hiện, lúc này Lý Dương không có bất kỳ cảm xúc nào, chỉ thấy hắn cười nhếch mép, ánh mắt hiện, lúc -S l Ồ L n Dương kh

Lần này, bảo bối mà Lý Dương thắng càng quan trọng hơn so với những món trước kia, đó chính là món thần khí rất có giá trị, hơn nữa còn là một trong mười đại thần khí của Trung Quốc.

- Thắng rồi, cuối cùng thắng rồi!...

Lý Dương thoáng thở phào, vận may của Tam Tỉnh Thái đã tạo cho hắn áp lực không nhỏ, thậm chí còn lớn hơn nhiều khi đối phó với Lâm Lang, nếu không phải dùng năng lực đặc biệt, người thua nhất định là hắn.

Bây giờ đã kết thúc rồi, Lý Dương quay đầu lại, nhìn kiếm Thừa Ảnh nằm sừng sờ trên bàn, trên khoe miệng đang nở nụ cười mãn nguyện.

Món thần khí này, có thể cùng hắn trở về nước rồi.

Thanh Mộc Vị Ương lại ôm đầu đau khổ, ngồi xổm ở đó, tâm tình của y hoàn toàn tương phản với Lý Dương.

Trong lòng của Thanh Mộc Vị Ương lúc này vẫn còn đang hối hận, nếu ngay từ lúc đầu, kiên trì đối hoán, nếu không phải muốn đánh cược để trục lợi không chừng món thần khí này đã vào trong tay y, có thể cùng y trở về nước.

Mười hai món bảo bối, nếu thêm kiếm Thừa Ảnh, Thanh Mộc Vị Ương tin rằng tuyệt đối có thể đổi lại kiếm Thiên Tùng Vân

Nhưng lúc này nói những điều này đã quá trễ rồi, những món bảo bối này cũng không phải là vật y có thể làm chủ, lần này đối với y mà nói, thật sự là “tiền mất tật mang” thua trắng tay.

- Không thể được, cái này không thể được.

Ánh mắt Tam Tỉnh Thái có chút ngây dại, không dám tin vào hai lá bài trên bàn.

Thua rồi, y đã thua rồi, cảnh tượng này tuyệt không thể xảy ra lại hiện ra trước mắt, giấy khắc này đầu óc của Tam Tỉnh Thái trống rỗng, chỉ có không tin được.

Tam Tỉnh Thái, người có vận may đệ nhất Nhật Bản đã thua rồi.

Loại đánh cược này, quả thật Tam Tỉnh Thái không phải là lần đầu tiên chơi, ở Nhật, ở Pháp, ở Anh, y đã từng đánh cược với một số người thậm chí là một số cao thủ.

Mỗi lần như vậy, đều là y thắng, trên người y, ít nhất cũng lập kỷ lục bất bại mấy chục trận

Nhưng lần này, kỷ lục bất bại của y bị Lý Dương phá vỡ và chính y đã trở thành viên đá kê chân cho Lý Dương, sự chênh lệch này quả thật rất lớn, thật làm cho y có chút không chịu được.

Một số người Nhật ở phía sau y cũng đứng sừng sờ.

Đặc biệt là hai tên bảo vệ đi theo Tam Tỉnh Thái, nét mặt bộ dạng hoàn toàn giống với Tam Tỉnh Thái, bọn họ đã thấy qua rất nhiều lần Tam Tỉnh Thái chiến thắng, nhưng cảnh tượng thua đây là lần đầu tiên.

- Lý Dương là Át bích, Tam Tỉnh Thái là K bích, ván bài này, bài của Lý Dương lớn hơn một chút, tôi chính thức tuyên bố, phần thắng thuộc về Lý Dương.

Giọng của Lâm Lang vang lên, kết quả này không tuyên bố mọi người cũng biết, chỉ là phải làm theo trình tự mà thôi.

Người Trung Quốc xung quanh càng phấn khởi hơn, Lý Xán kéo Bạch Minh, đi đến chỗ bảo vệ của Tam Tỉnh Thái cười lớn, kiếm thần Thừa Ảnh, món thần khí này bây giờ đã thuộc về tay Lý Dương, trở thành món lợi phẩm của Lý Dương.

Lý Xán từ trên tay của tên bảo vệ trực tiếp nhận lấy kiếm thần, tên bảo vệ đó tỏ ý không vui, Triệu Vinh, Triệu Khuê và Hải Đông cùng đi tới mấy bước, đám bảo vệ của Lâm gia có thêm mấy chục người chen lại xung quanh, làm cho tên đó không dám có bất cứ hành động thiếu suy nghĩ gì.

- Không hổ là thần tượng của ta, thắng rồi, chúng ta thắng rồi!

Trong đám người của Lâm gia, Lâm Bá Võ tỏ ra vui mừng nhất, đang ở đó nói nhỏ, còn vui hơn là mình chiến thắng.

Trên mặt Lâm Bá Võ tràn ngập nụ cười mãn nguyện, bộ dạng của Lý Dương càng tốt hơn, chứng tỏ tất cả những gì hắn làm là càng chính xác, nhưng đầu từ sớm đã có mục đích, Lý Dương tuyệt đối là con rồng đang ở thân, không, nên nói là con rồng lớn đang bay trên cao.

- Lý tiên sinh, chúc mừng!

Lâm Lang đi tới bên cạnh chỗ Lý Dương, vươn cánh tay lên cười ha hả, đối với may mắn của Lý Dương, hôm nay xem như cuối cùng y cũng đã hiểu được, Lý Dương và Yasushi Mitsui cách đánh cược vận may, làm cho y chấn động lớn.

Hai người, ngay cả quá trình xào bài của đối phương cũng không thấy, có thể rút ra lá bài lớn như vậy, nếu không phải là may mắn thì không còn cách nào để giải thích, điểm này giúp cho Lý Dương che dấu bí mật lớn.

Lý Dương cười ha hả chìa tay ra nói:

- Cảm ơn Lâm tiên sinh, lần này phải cảm ơn ngài đã cho một nơi tốt như vậy!...

- Tôi chỉ là ra tay tổ chức mà thôi, may mắn của ngài... quả thật là làm cho người ta ngưỡng mộ!...

Lâm Lang mỉm cười, lại quay đầu nhìn mười hai món bảo bối đó và kiếm Thừa Ảnh, không chịu nổi lắc đầu, may mắn của Lý Dương, quả thật không có cách nào để hình dung, rất khó làm cho người ta không có lòng ghen tị.

Nhìn thấy những chiến lợi phẩm này trước mặt, còn tốt hơn so với những món cất dấu nhiều năm của Lâm Lang, thiếp chết chóc, chén trà men Thiên Mục, đàn Phượng Hoàng..., những cái này đều là những quốc bảo đẳng nhất, của thứ được giữ ở Nhật rất lâu.

Kiếm Thừa Ảnh, là món thần khí rất đáng giá, thần khí như thế, đến nay Lâm Lang cũng không có một cái.

Còn có bát Trường Sinh, bình Tiên Âm, thủy trung họa, chén Dạ Quang, nghĩ lại vận khí của Lý Dương, Lâm Lang lại không nói gì, cũng chỉ là vận khí tốt như vậy, mới có được những món bảo bối thể này.

- Không vẫn chưa kết thúc, ta còn muốn cược, tiếp tục cược với cậu.

Tam Tinh Thái đột nhiên nói lớn, ánh mắt của y không đỏ mà trở nên sắc bén, cược vận khí bại dưới tay Lý Dương, y quả thật không thể nào chịu nổi.

Lâm Lang đang muốn nói, Lý Dương bất tình linh nhìn qua y, đứng ra, mỉm cười nói:

- Tôi có thể cược với ngài, nhưng ngài lấy gì để cược.

Lấy gì để cược.

Tam Tinh Thái đứng sững sờ ở đó.

Lần này y đến, chính là trong mấy món bảo bối của Lý Dương phải lấy cho được thanh kiếm Thiên Tùg Vân, cho nên mới mang theo kiếm Thừa Ảnh.

Có món thần khí này, y tin Lý Dương nhất định sẽ nhận lời mình, đánh cược với mình thêm một lần.

Trên thực tế cũng là như vậy, Yasushi Mitsui từ lúc mới bắt đầu và suốt cả quá trình, nhưng lại không đoán được kết cục, y và Lý Dương có một kết cục, đáng tiếc người thua lại là y.

Điểm này, đúng là mạnh miệng nói khoát, theo cách nói Lý Thái Hà tiên tử quả thật là một bi kịch.

Mặt trầm tĩnh, Tam Tinh Thái lớn tiếng quát:

- Tôi có tiền, tôi dùng tiền đánh cược với ngài, ta đánh cược với ngài mười tỷ đô la Mỹ.

Mười tỷ đô la Mỹ, Tam Tinh Thái cũng có, hơn nữa không chỉ bấy nhiêu, vận khí của y tốt nên không chỉ có bao nhiêu đó, trong lĩnh vực khác y cũng có, số tiền này là chính y chơi cổ phiếu có được, nếu không chơi sao có nhiều như vậy, và cũng chưa bao giờ thua.

Nếu không phải là gia tộc không cho phép, y dựa vào cổ phiếu cũng có thể kiếm được nhiều tiền.

Mười tỷ đô la Mỹ, người xung quanh đều thất kinh.

Mười tỷ đô la Mỹ, tương đương với hơn mười tỷ đô Canada, hơn sáu mươi tỷ nhân dân tệ, tài sản của Lý Dương không thiếu, nhưng tiền mặt chỉ có mấy tỷ mà thôi, so với hơn sáu mươi tỷ phải ít hơn nhiều.

Lâm Lang cũng có tiền, tiền mình làm chủ nhiều hơn con số mười tỷ đô la Mỹ, nhưng một lần y lấy ra mười tỷ đô la Mỹ tiền mặt cũng không phải là chuyện dễ dàng, cần phải làm một số thủ tục.

Thời gian phát triển của Lâm thị lại có hạn, vẫn chưa trở thành tập đoàn tài chính thật sự.

Nghe tới con số mười tỷ đô la Mỹ, ánh mắt của Tam Tinh Khang lập tức sáng lên, có chút đổ kỵ, có chút oán hận, sau đó tự mình cúi đầu.

Y và Tam Tinh Thái có cùng một họ, đều là thành viên trong một gia đình, nhưng Tam Tinh Thái đang nắm mười tỷ đô la Mỹ trong tay, y vì có hơn mười nghìn vạn đô la Mỹ mà có lớp tóc bạc trên đầu, thậm chí có thể mất đi quyền lực hiện có trong tay, chênh lệch này cũng không quá lớn.

Hơn nữa tất cả, chỉ là vì y là thứ hệ, Tam Tinh Thái mới là trực hệ.

Lúc này, mọi người đều giống như Tam Tinh Thái, Tam Tinh Thái đem mười tỷ đô la mỹ của tập đoàn Tam Tinh đánh cược.

Lý Dương cười lắc đầu, nói nhỏ:

- Ngài Tam Tinh, tôi đã nói rồi, tôi không cược tiền, nếu ngài có bảo bối gì tôi không phản đối đánh cược với ngài, nếu lấy tiền cược thì thôi vậy, ngài có lấy ra thêm nhiều tiền, tôi cũng không cược.

Không cược tiền, đây là cách nghĩ mà ngay từ lúc đây Lý Dương đã xác định.

Hắn không thiếu tiền, hoàn toàn nhất thiết phải dùng năng lực đặc biệt đánh cược với người khác, hơn nữa một khi khai mở cánh cửa này, người tìm hắn đánh cược sẽ càng nhiều.

Hắn có thể không thua, nhất định thắng, nhưng thắng lại cũng phiền phức, vì số tiền này mà phiền phức, thật không đáng.

Cái này không giống như những món bảo bối đó, chúng vốn là đồ vật của Trung Quốc, Lý Dương dùng cách đánh cược thắng đem về, hắn chính là công thân, người khác biết, nếu thắng một đồng tiền mặt, không chỉ làm người khác đỏ mặt, e rằng còn gây sự chú ý của nhiều người.

Huống hồ, y muốn kiếm tiền còn có nhiều cách, không đánh cược thạch, chỉ đơn thuần đánh cược khoáng quặng, hắn cũng có thể lấy được nhiều tiền hơn cược tiền, nguồn gốc tài sản chính, những khoáng sản này, năm đại gia tộc ở Myanmar nhất định sẽ tranh nhau mua, nếu nói bọn họ không đủ tiền, cũng có thể mượn tiền mua.

Tóm lại tất cả những cái này, đủ để trở thành nguyên tắc của hắn không cược tiền, Tam Tinh Thái đề nghị cược tiền, cho dù là mười tỷ đô la Mỹ, Lý Dương cũng không cần suy nghĩ mà cự tuyệt.

Tam Tinh Thái nhíu mày, lớn tiếng nói:

- Không đánh bài, nhưng đồ của tôi đều ở Nhật, anh dám ở đây đợi tôi không?

- Không, tôi sẽ không đợi ngài, nhưng ở đây cũng không phải không có bảo bối, ngài có thể thử đi mua một số bảo bối để đánh cược với tôi, chẳng hạn như đồ đồng đen, hoặc một số bảo bối Trung Quốc khác, như vậy ta cũng thích.

Lý Dương thu hẹp ánh mắt lại, trong ánh mắt vẫn còn hiện lên sự giảo hoạt, vùng chân mày của Tam Tinh Thái bị nhấn lại từ từ giãn ra, liếc nhìn qua rất lâu.

Y là một người thông minh, hiểu được ý trong lời nói của Lý Dương.

Ở đây rất nhiều người đều mang bảo bối đến tham gia hoạt động, y có thể dùng tiền mua một món, hơn nữa Lý Dương đã nhất lời đánh cược, trong câu nói này Lý Dương đã ám chỉ rất rõ ràng rồi.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

875. Chương 871: Bí Mật Lớn Của Kiếm Thừa Ảnh (1).

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Không chỉ Tam Tỉnh Thái hiểu rõ, rất nhiều người xung quanh cũng rõ.

Bạch Minh lặng lẽ chỉ tay về phía Lý Dương, y là người hiểu rõ mục đích của Lý Dương trước nhất.

Các chuyên gia Trung Quốc đều nhìn Lý Dương mỉm cười, Lâm Lang nhìn Lý Dương với ánh mắt thích thú, trong lòng của y còn có chút cảm thán, người ta không chỉ có thể nhìn thấy biểu hiện bên ngoài, Lý Dương là một cao thủ rất lợi hại.

- Lý Dương, trong vòng ba ngày tôi nhất định sẽ đến tìm anh.

Tam Tỉnh Thái nhìn chằm chằm vào Lý Dương, sau đó chào tạm biệt Lâm Lang bên cạnh rồi bỏ đi.

Tam Tỉnh Thái đi rất dứt khoát, y biết rõ ý của Lý Dương, lúc này tiếp tục ở đây cũng không có ý nghĩa gì, chỉ bằng trở về chuẩn bị những thứ đó.

- Lý tiên sinh, Lâm tiên sinh, thật ngại, tôi cũng phải đi đây!

Thanh Mộc Vị Ương sớm đã đứng dậy, nhưng sắc mặt vẫn còn trắng bệch, rất khó nhìn, sau khi Tam Tỉnh Thái thua không mất đi ý chí chiến đấu, vẫn muốn tìm Lý Dương cược lại, nhưng Thanh Mộc Vị Ương hoàn toàn không như vậy.

Mà ba lần thua Lý Dương, có thể nói đã cướp mất hết lòng tin của y.

- Thanh Mộc tiên sinh, xin chờ một chút.

Lý Dương đột nhiên gọi, Thanh Mộc Vị Ương chưa kịp xoay người đi, quay đầu lại nhìn Lý Dương kinh ngạc.

Nhìn thấy Thanh Mộc Vị Ương, Lý Dương cười nói:

- Thanh Mộc tiên sinh, bản chép tay mà lần trước ngài nói tôi rất có hứng thú, không biết chúng ta có thể làm một cuộc trao đổi không?

- Bản chép tay, bản chép tay gì?

Thanh Mộc Vị Ương mở to mắt, trái tim cũng nhảy dựng lên không thua kém gì.

Lý Dương cười nhạt nói:

- Hoạt động buổi trưa ngày thứ nhất, cái bản chép tay mà ngài nói với tôi!

Cái bản chép tay mà hắn nói, chính là Khẩu Môn Chuyên khi lần đầu tiên Thanh Mộc Vị Ương chủ động tìm gặp Lý Dương, ghi chép những thư tín cổ đại, sau khi Thanh Mộc Vị Ương nói qua, Lý Dương vẫn còn nhớ tới chuyện này.

- Tôi nhớ rồi, cái bản ghi chép đó vẫn còn, ngài muốn đổi cái gì?

Thanh Mộc Vị Ương có thể cảm nhận được trái tim của mình đang đập nhanh kịch liệt, trao đổi, lo lắng nhất của y lúc này, là rất muốn có lại kiếm Thiên Tùng Vân, Lý Dương sẽ không phải lấy thần kiếm đổi lấy quyển sổ ghi chép đó chứ?

Mặc dù biết chuyện này là không thể, Thanh Mộc Vị Ương nhin không nổi vẫn cứ nghĩ tới chuyện này, nghĩ ngợi một hồi, giống như người chết đuối tuyệt vọng vớ được khúc củi khô.

Lý Dương bật cười, nói:

- Thanh Mộc tiên sinh, ngài đừng kích động, tôi còn có một câu hỏi, Thanh Mộc Long Nhất có liên hệ gì với ngài?

Dáng vẻ kích động của Thanh Mộc Vị Ương, mọi người xung quanh chỉ cần không phải là kẻ ngốc đều có thể nhìn thấy, người hơi thông minh một chút, đều có thể đoán được tại sao y kích động, Lý Dương không phải ngốc, tất nhiên cũng có thể hiểu được.

.

Lấy sổ ghi chép đổi kiếm thần, e rằng chỉ có Thanh Mộc Vị Ương dám nghĩ như vậy, cũng quá không thực tế chút nào.

- Thanh Mộc Long Nhất?

Thanh Mộc Vị Ương đột nhiên mở to mắt, vội vàng hỏi:

- Đó là bác cả của tôi, trước đây rất nhiều năm ông ấy đã thất lạc ở Trung Quốc, lúc đó tôi vẫn chưa sinh ra, sao ngài biết ông ta?

Thanh Mộc Long Nhất, là bác ruột của Thanh Mộc Vị Ương, làm nhiệm vụ ở Trung Quốc rất bí mật, cho dù cuối cùng chết ở Trung Quốc, cũng là bí mật lớn của gia tộc, người ngoài ít ai biết.

Nhưng mối quan hệ của bọn họ trước đây Lý Dương đã điều tra rõ, bằng không thì cũng không đề nghị trao đổi cái này, lúc Thanh Mộc Vị Ương tìm đến mua kiếm thần, Lý Dương đã bảo Lưu Cương đi điều tra gia tộc Thanh Mộc Vị Ương.

Lý Dương mỉm cười nói:

- Tôi tình cờ có một phần nhật ký của ông ấy, tôi muốn lấy cuốn nhật ký này, để đổi lấy quyển sổ ghi chép của ngài, ngài thấy thế nào?

Con mắt của Thanh Mộc Vị Ương vẫn chưa hết lời ra, bỗng chợt tỉnh nhìn Lý Dương.

Cuối cùng y cũng hiểu, kiếm Thiên Tùng Vân tại sao lọt vào tay Lý Dương, thì ra hẳn có được kết quả điều tra năm đó của Thanh Mộc Long Nhất, đó là cách gần nhất để hắn tiếp cận kiếm Thiên Tùng Vân.

Nhật ký mà Lý Dương nói, y rất rõ là món đồ gì.

- Lý tiên sinh, bác cả Long Nhất đã thất lạc nhiều năm, rất cảm tạ ngài có thể đem di vật của ông ấy trở về.

Thanh Mộc Vị Ương chậm chậm cúi thấp đầu, hơi khom người, nụ cười trên khóe miệng của Lý Dương ngày càng sâu thêm, Thanh Mộc Vị Ương đã nhận lời trao đổi.

Sắp văn kiện của Thanh Mộc Long Nhất để lại, sau khi lấy bảo bối ra thì không có tác dụng gì, về phần sơn động đó, cũng bị người của quân đội triệt để niêm phong cất vào kho, ở chỗ đó là khu vực biên giới, khá mẫn cảm.

Sắp văn kiện này đối với Lý Dương cũng vô dụng, nhưng đối với Thanh Mộc Vị Ương thì không giống như

Trong kiếm có kiếm, cùng loại với kiếm mẫu, nhưng lại không giống, điều này làm cho Lý Dương bắt đầu nhớ tới một câu chuyện truyền thuyết.

Trong truyền thuyết, kiếm Thừa Ảnh có một huynh đệ song sinh, một tên là kiếm Hàm Quang, một tên là kiếm Thừa Ảnh, vào thời Xuân Thu, đều là vật phẩm của Khổng Chu, nhưng người sau chỉ thấy kiếm Thừa Ảnh, không có ai thấy kiếm Hàm Quang.

Sau đó lại có người tiết lộ ra, Hàm Quang và Thừa Ảnh vốn là một, Hàm Quang vốn ẩn trong Thừa Ảnh, đáng tiếc lúc truyền ra những lời này, bắt luận là Hàm Quang hay là Thừa Ảnh đều không thấy đâu, không có ai chứng minh câu nói này là thật.

Dần dần, chuyện này đã trở thành một truyền thuyết, rất nhiều người đều tin truyền thuyết này.

- Lão đại, anh sao vậy?

Chu Văn cẩn trọng nhất, phát hiện cái sai của Lý Dương, vội vàng hỏi, Lý Xán, Liễu Tuấn và Liễu Tuấn đều lần lượt kéo đến, Lâm Bá Văn cũng giống như bọn họ ngẩng đầu sang nhìn Lý Dương.

Vương Giai Giai siết chặt cánh tay của Lý Dương, khác lạ của Lý Dương, cô đã sớm đã phát hiện ra trước Chu Văn, nhưng cô biết Lý Dương nhất định là đang suy nghĩ chuyện này, nên không hỏi gì.

- Tôi không sao, các người đi theo tôi vào phòng!

Lý Dương khẽ thở dài, lắc đầu nói, nói xong kéo Vương Giai Giai đi thẳng vào phòng ngủ.

Bọn Lý Xán liếc mắt nhìn nhau, đều tỏ ý khó hiểu, sau cùng vẫn đi theo.

Lý Dương vào phòng có lý do của mình, người bên ngoài quá đông, trong này hẳn có thể dùng khả năng đặc biệt để nhìn thanh kiếm này, nhưng xảy ra chuyện gì, hẳn lại không rõ, ở bên ngoài hẳn không dám tùy tiện thực hiện bước tiếp theo, chỉ có thể dẫn bọn họ vào trong phòng.

Phòng ngủ nhỏ hơn một chút so với phòng khách, nhưng người lại ít hơn, nên an toàn hơn một chút.

- Lão đại, rốt cuộc là chuyện gì?

Vừa chạy đến, Lý Xán vội hỏi một câu, trong những người này, y là người đi theo Lý Dương lâu nhất, cũng hiểu Lý Dương rõ nhất, khi gọi bọn họ vào nhất định sẽ có chuyện gì khác.

- Đừng hỏi, bây giờ ta không dám khẳng định, một chút nữa mọi người sẽ biết!

Lý Dương ngắt đầu khoát tay, ngồi xuống bên cạnh cái bàn trà, những người bọn Lý Xán, những người bị hắn bỏ lại phía sau đều chạy đến sau lưng hắn

Lý Xán không hỏi ra nguyên nhân, chỉ có thể đứng đó hiểu kỳ, mở to mắt nhìn Lý Dương.

Liễu Tuấn, Đồng Văn cũng giống như Lý Bồi, không mở được cái đèn lớn của phòng ngủ, chỉ mở được đèn nhỏ, đèn sáng nhưng hơi tối, phần lớn thân kiếm Thừa Ảnh đã được hiện ra.

Đèn sáng nếu nói có chút tối, thân kiếm trên kiếm Thừa Ảnh sẽ không còn, sáng rực và tối đen, đều là điều kiện của kiếm Thừa Ảnh ẩn thân, chỉ dựa vào điểm này thì không thể không bội phục tổ tông của chúng ta.

Mấy nghìn năm trước thì không có tay nghề như vậy, quả thật đáng để chúng ta kiêu ngạo.

Lý Dương đặt thanh kiếm lên bàn trà, đối với sự sắc bén của kiếm Thừa Ảnh hẳn không lo lắng gì, tay đặt trên lưỡi kiếm cũng không có vấn đề gì, hẳn không yên tâm, chính là thanh kiếm ẩn chứa trong kiếm Thừa Ảnh,

Nhìn thấy chữ khắc trên kiếm Thừa Ảnh, Lý Dương hít một hơi thật sâu, lấy ngón tay ấn nhẹ lên chữ “ảnh”.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

877. Chương 873: Kiếm Ẩn Trong Kiếm.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Trên kiếm Thừa Ảnh, có khắc chữ cổ “ảnh”, không phải là cố định, mà là một cái nút có thể hoạt động.

Cái nút này, không phải tùy tiện là có thể hoạt động, phải có phương thức đặc biệt mới được, Lý Dương không biết cách, nhưng lại có thể nhìn thấu tất cả, biết kết cấu của cái nút này.

Ngón tay của Lý Dương nhẹ nhàng ấn lên chữ “ảnh”, bọn Lý Xán ở phía sau Lý Dương đều nhìn chăm chăm vào Lý Dương.

Chuyển động nhẹ được một phút, cái chữ này cuối cùng lỏng ra, Lý Dương thở phào nhẹ nhõm, càng cố dùng sức ấn đầu ngón tay, cổ nổi lồng, chứng tỏ cách làm của hắn là không sai, chỉ là tốc độ hơi chậm một chút.

- Chuyển động rồi, cái chữ này chuyển động rồi.

Lý Bồi đột nhiên chỉ tay vào Lý Dương kêu lớn, quả nhiên, thì ra bên ngoài chữ “thừa” còn có chữ “ảnh” viết đè lên.

Nhìn thấy cảnh tượng này, có mấy người căng mắt nhìn.

Chữ khắc trên kiếm, còn có thể hoạt động, chuyện này rõ ràng là không có trong đời thường, bây giờ ai biết ở phía dưới còn có một cổ quái khác, mấy người càng tập trung cao độ, đồng thời cũng rất kích động.

Mặt dưới xảy ra chuyện gì, tóm lại là chuyện làm người ta giật mình, đi theo Lý Dương, thật sự không lúc nào là không thiếu chuyện đặc sắc ly kỳ.

Sau khi cái chữ chuyển động, Lý Dương từ từ điều chỉnh lực của ngón tay, chăm chăm quan sát có thể nhìn thấy sự biến hóa của cái chữ cổ, xê dịch cẩn thận.

Động tác của hắn rất chậm, không biết chính xác cách làm cũng chỉ có thể làm như vậy.

Đây cũng là Lý Dương may mắn,

Người khác, thì biết đây là một cái nút rất quan trọng, cũng không có cách gì, ai cũng không dám phá hỏng thần kiếm, cái then chốt cuối cùng này.

Đây chính là thần khí, làm hư rồi không ai có thể gánh nổi trách nhiệm này.

Động tác rất chậm, nhưng lại rất chính xác, nhưng chỉ trong mấy phút, đầu ngón tay của Lý Dương đã đổ ra mắt giọt mồ hôi, trên mặt hắn vẫn nở nụ cười.

Cái nút, cuối cùng cũng nhanh được ấn xuống.

Chữ cổ “ảnh”, lúc này đã lật ngược lại, Lý Xán sau lưng Lý Dương, bọn Liễu Tuấn không ngừng thở ra, ánh mắt vẫn không rời khỏi kiếm thần.

Lý Xán, Liễu Tuấn, Lưu Cương, Bạch Minh càng rõ hơn, có bí mật mồni nhanh chóng bị Lý Dương phát hiện, và bọn họ là người đầu tiên chứng kiến bí mật này.

Chỉ có hai người Lý Bồi và Chu Văn rất hiếu kỳ, bọn họ lần đầu tiên đi theo Lý Dương chứng kiến cảnh thần kỳ này.

Sau khi chữ “ảnh” lật ngược lại, trong lòng Lý Dương cảm giác nhẹ nhõm, cái chữ hoàn toàn chìm xuống.

- Rác, rác.

Một âm thanh giòn vang lên, chuôi kiếm của kiếm Thừa Ảnh từ từ mở rộng ra, một chuôi kiếm mới lộ ra, chuôi kiếm này màu bạc, còn mang hàn khí rất đậm.

Một tiếng giòn vang, nhìn thấy món đồ mới xuất hiện, bọn Lý Xán đều nhìn không chớp mắt.

- Cái này, đây là kiếm Tử mẫu à?

Liễu Tuấn đột nhiên kêu lên, kiếm Tử mẫu ở Trung Hoa có rất nhiều, đều là bộ kiếm lớn kiếm nhỏ, lợi dụng kẻ địch lúc không chú ý đâm cho kẻ địch một kiếm chí mạng.

Loại kiếm này, trong phim cũng thấy qua rất nhiều, cũng rất bình thường.

Tác dụng quan trọng.

Nhưng kiếm mẫu này và kiếm Thừa Ảnh cũng có những chỗ không giống nhau, quá trình luyện ra kiếm Thừa Ảnh phức tạp hơn, chờ lấy kiếm lấy kiếm ra, đầu mình cũng sớm đã bạc mắt rồi.

Lý Dương khẽ lắc đầu, không nói, chậm rãi rút thanh kiếm bên trong ra.

Thân kiếm vừa xuất hiện, mấy người bọn Lý Xán không tự chủ được lùi lại mấy bước, thân kiếm này như có chút mơ hồ, nhưng lúc rút kiếm ra mang theo hơi khí dày đặc, làm người ta chịu không nổi run cả người.

Lý Dương chậm chậm rút thân kiếm ra, kiếm hơi ngắn, so với kiếm Thừa Ảnh thì ngắn hơn, nhưng lưỡi kiếm lại sắc bén hơn kiếm Thừa Ảnh, thanh kiếm này, Lý Dương không dám tùy tiện dụng vào.

Màu ánh sáng hơi tối, thân của thanh kiếm này tựa hồ có một lớp phủ màu đen, so với kiếm Thừa Ảnh thì có vẻ thần bí hơn.

Lý Dương cầm kiếm lên, tùy tiện chém xuống một cái, thân kiếm đâm thủng qua bàn trà trước mặt Lý Dương, đang lúc cảm nhận có chút trở lực nhỏ, Lý Dương cảm thấy không ổn, đáng tiếc không kịp thu tay lại.

Thanh đoản kiếm này, đã đâm xuyên thủng qua cái bàn trà.

Lý Xán, Liễu Tuấn, Chu Văn, Lý Bồi đều mở to hai mắt nhìn, ngay cả Lâm Bá Văn đi cùng Lý Dương cũng không ngoại lệ.

- Rầm!

Một tiếng động vang lên, cái bàn trà trước mặt Lý Dương vỡ ra thành hai, chân bàn rớt xuống đất, hai âm thanh nặng nề vang lên bên tai mọi người.

- Chuyện gì đây?

Lý Bồi thất thanh hét lớn, trong mắt vẫn còn vẻ kinh hãi, biểu hiện của Liễu Tuấn và Lý Xán tốt hơn y, hai người này ít ra cũng đã nhìn thấy qua kiếm chém sắt như chém bùn.

Trong trường hợp này, mặt của cái bàn trà này không phải là bằng đá, chỉ là cái bàn bằng gỗ bình thường.

Lâm Bá Văn vẫn còn mở căng mắt.

Y đã từng nhìn thấy qua một kiếm chém đứt, chỉ là thời gian xảy ra trong nháy mắt, cũng không nhìn thấy rõ làm sao một đao chém đứt cái bàn này thành hai mảnh.

Lúc đó, y chỉ cảm nhận được một đường kiếm rất sắc bén, nhưng cụ thể sắc bén thế nào, thì không cảm nhận được.

Lúc này, trong lòng hắn không ngừng thở ra, lúc này hắn nhìn thấy rất rõ, Lý Dương chỉ tùy tiện chém xuống một cái, không nghĩ rằng sẽ chém cái bàn, nhưng đường kiếm thẳng tắp, lại xuyên thủng qua cái bàn, làm cái bàn bằng gỗ lim vỡ ra làm hai.

Cái bàn trà này làm bằng gỗ, nhưng gỗ mà khách sạn dùng đều là gỗ tốt, cái búa thông thường cũng không dễ dàng gì chém đứt như vậy.

Xương đầu trên người hắn so với cái bàn trà phải cứng hơn nhiều, có thể cản được lưỡi kiếm sắc bén của thanh kiếm nhỏ này sao? Nghĩ tới đây, Lâm Bá Văn lại run cả người.

Ầm.

Cánh cửa của phòng ngủ đột nhiên vỡ ra, Triệu Vĩnh vội đi trước vào trong phòng, khi thấy bọn Lý Dương không có chuyện gì, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc Lý Dương đi vào cũng không dẫn theo y, y đứng bên ngoài đợi, nghe thấy âm thanh lập tức chạy vào, suốt cả quá trình cũng chỉ có mười phút, nếu không phải y cách căn phòng hơi xa một chút, cũng không thể chạy đến nhanh như vậy.

Triệu Vĩnh đứng ở đó, nhìn Lý Dương sững sốt, lại nhìn cái bàn trà nát vụn dưới dưới đất, trong đầu y có chút mơ hồ khó tả.

Hắn hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì

Mọi người cũng không phản ứng gì.

Triệu Khuê và Hải Đông vội chạy vào, cuối cùng và Triệu Vĩnh cũng đứng ngăn người ra ở đó.

Hai người đều đứng ở cửa, nghe thấy tiếng động cũng chạy lại, tốc độ của bọn họ cũng không chậm.

Sau đó những người như lão Hoàng, lão Đồng, Tổng Học Dân cũng xuất hiện ở cửa mật thất, nhìn ngơ ngác vào bên trong, bọn họ cũng nghe thấy tiếng động lúc này, cũng tưởng rằng Lý Dương xảy ra chuyện gì.

Lúc nghe thấy tiếng động, bọn lão Hoàng, lão Đồng đều như bị hồn siêu phách tán, bọn họ ai cũng có thể xảy ra chuyện gì, còn Lý Dương thì không thể, Lý Dương là hy vọng của tương lai.

- Lưu Cương, bật đèn lên.

Lý Dương người tạo ra chuyện như thế này á ngại cười, trên tay hắn vẫn đang còn cầm thanh kiếm ngắn, thanh kiếm này không phải là kiếm Thừa Ảnh, độ bén của phải bén hơn so với kiếm bình thường rất nhiều, Lý Dương lại không dám đến bọn họ lại gần mình.

Sau khi bật đèn lên, tất cả ở trong phòng đều thấy rõ ràng.

Hiện thấy rõ nhất, chính là cái bàn bị chém, hai thanh kiếm trên tay Lý Dương, và kiếm ảnh nhàn nhạt trên chuỗi kiếm.

Đang đứng ở xa, lại có thể nhìn thấy kiếm ảnh, kiếm Thừa Ảnh vốn là kiếm có ảnh vô hình.

- Lý Dương rút cuộc là chuyện gì?

Lão Hoàng nhìn lại phía sau, cả tiếng hỏi một câu, chuyện lúc này thật sự làm cho bọn họ kinh sợ không nhỏ, nói không khoa trương, thì thiếu chút nữa tim của bọn họ sắp thoát ra ngoài.

- Không, không sao, ngài xem cái này!

Lý Dương cẩn thận rút thanh đoạn kiếm ra, lúc này mới dám tiến tới bắt chuyện với lão Hoàng, nhiều người thế này chen vào phòng ngủ, trong phòng ngủ nhất thời chật kín người.

- Lão Hoàng, chúng ta ra ngoài đi.

Bên trong quả thật rất đông, Lý Dương vội vả nói lại một câu, lão Hoàng quay đầu lại nhìn, cuối cùng gật đầu.

Lúc ra ngoài, Lý Dương lại lắc đầu, nhìn Lâm Bá Văn á ngại.

Cánh cửa của phòng ngủ bị Triệu Vĩnh làm hư, hơn nữa cái bàn trà bị gãy, căn phòng này có hai món đồ này đã phá hủy căn phòng, khách sạn này lại là sản nghiệp của Lâm gia, trước mặt chủ nhân phá hủy đồ đạc, Lý Dương ít nhiều có chút á ngại

- Lý tiên sinh, có cần tôi đổi một căn phòng khác cho ngài không?

Lâm Bá Văn thấy Lý Dương đang nhìn mình, liền hỏi lại, y lại không nghĩ tới hai món đồ hư này, chỉ là đang nghĩ Lý Dương ở không tiện, hủy hoại hai món đồ này, đối với y mà nói hoàn toàn không là vấn đề gì cả.

- Không cần, ngày mai hãy nói, bây giờ đã khuya rồi, không tiện lắm đâu.

Lâm Bá Văn không nhắc tới chuyện này, nhưng vẫn đang nghĩ tới hắn, làm chi Lý Dương rất cảm động, sờ sờ lên mũi, hắn cũng không nói gì khác, đi thẳng ra ngoài phòng.

Bên ngoài, bọn người lão Hoàng đều ngồi xuống, tất cả đều nhìn Lý Dương

Cái bình Quan Diêu Mai mà lão Hoàng đang cầm trên tay chính là cái bình thời Vĩnh Nhạc, là một trong số hai mươi món bảo bối đó, bát trà Diêu Biến Thiên Mục Dứ đó, lúc này lại ở bên Liễu Tuấn.

- Lão Hoàng, không biết ông đã từng nghe qua kiếm Hàm Quang chưa?

Đứng ở đó, Lý Dương trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, nói ra nghi vấn của mình, hẳn nghi ngờ kiếm ngấn của kiếm Hàm Quang cũng có chữ khác, nhưng chỉ có một chữ, còn là chữ cổ kỳ quái, Lý Dương hoàn toàn không biết.

- Kiếm Hàm Quang trong Ân Thiên Tử tam kiếm?

Đầu chân mày của Lão Hoàng nhăn lại, bọn lão Liễu lão Chu bên cạnh cũng nhìn Lý Dương, không biết Lý Dương làm sao đột nhiên nhắc đến hai thanh kiếm này.

Lý Dương liền gật đầu, nói:

- Đúng, chúng là thanh kiếm này, lão Hoàng ngài có biết về lai lịch của thanh kiếm này không, chắc cũng đã nghe nói về truyền thuyết của nó và kiếm Thừa Ảnh.

Truyền thuyết của kiếm Hàm Quang và kiếm Thừa Ảnh?

Lão Hoàng không trả lời Lý Dương, lại quay đầu nhìn lão Chu, lão Liễu và mấy vị chuyên gia.

Lý Dương cũng biết câu chuyện truyền thuyết này, bọn họ tất nhiên cũng biết, ba thanh kiếm trời ban, là Thừa Ảnh, Hàm Quang và Tiêu Luyện, trong đó Thừa Ảnh là nổi danh nhất.

Đặc biệt là lúc kiếm Thừa Ảnh ra ra khỏi lò nung có “Giao Long Thừa Ảnh, Nhận Lạc Vong Quy” như vừa nói, đây cũng là lai lịch của kiếm Thừa Ảnh danh tiếng.

Hơn nữa truyền thuyết về ba thanh kiếm này có rất nhiều nhưng hai thanh kiếm Hàm Quang và Thừa Ảnh không có nói nhiều trong truyền thuyết lúc này bọn lão Hoàng cũng bắt đầu nghĩ về câu chuyện truyền thuyết hay này.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

878. Chương 874: Lại Có Kiếm Hàm Quang.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Lý Dương, anh nói chính là thời Xuân Thu, chuyện danh gia Khổng Chu giấu kiếm Hàm Quang trong kiếm Thừa Ảnh.

Lý Dương liền gật đầu:

- Đúng, chính là chuyện này!

Đang nói, Lý Dương cầm cây kiếm đặt lên bàn.

Lúc này Lý Dương kéo thanh kiếm đó vào bên trong, hai chữ cổ thừa ảnh cũng trở lại hình thái ban đầu, Lý Dương không nói, trực tiếp ấn lên chữ “ảnh” trên đó.

Nhất hồi sinh, nhị hồi thực.

Tốc độ của Lý Dương lần này rõ ràng nhanh hơn lúc này không ít, lực ấn trên đầu ngón tay cũng càng thích hợp hơn.

Đám người Hoàng lão, Tổng Học Dân, đang vây quanh Lý Dương, bọn Lý Xám bị đẩy qua một bên, Lý Xán và Chu Văn nhìn nhau, cùng lắc đầu.

Cũng may trước đây bọn họ đã xem qua quá trình này, là quá trình đầu tiên, lần này cũng không có gì hối tiếc.

Không tới mười phút, chữ “ảnh” hoàn toàn bị lật ngược lại, lần này Lý Dương tiết kiệm phân nửa thời gian so với lần trước, Lý Dương có cảm giác, nếu làm lần sau, sẽ tiết kiệm thêm một chút thời gian so với lần trước.

Các vị chuyên gia xung quanh đều mở trừng mắt, tâm trạng của bọn họ không khác gì với bọn người Lý Xán.

Khoa trưởng nhất chính là Bạch Minh, lúc này Bạch Minh vẫn đang há hốc mồm nhìn Lý Dương.

Trên mặt Hoàng lão, Chu lão tỏ ra kích động, bọn họ đều biết về câu chuyện truyền thuyết của kiếm Hàm Quang và kiếm Thừa Ảnh, mà động tác của Lý Dương trước mặt, và miêu tả trong truyền thuyết thật là cực kỳ giống nhau.

Điều này đã nói rõ, câu chuyện truyền thuyết đó là thật, mà bảo bối lần này Lý Dương thu hoạch được, không chỉ là một thanh kiếm Thừa Ảnh.

- Rắc, rắc!

Lý Dương buông lỏng tay, chuôi kiếm một lần nữa văng ra, Lý Dương cẩn thận, chậm rãi rút ra một thanh kiếm màu bạc, còn bảo các chuyên gia xung quanh tránh ra xa một chút.

Dưới ánh sáng chói rực, rút ra một thanh kiếm có ảnh nhưng lại vô hình.

- Nhanh, nhanh, tắt đèn.

Hoàng Lão hét to, Triệu Vinh bên cạnh lập tức khóa cửa và tắt cái đèn lớn, trong phòng liền tối âm lại, thanh kiếm rút ra từ kiếm Thừa Ảnh từ từ hiện ra hình dạng thật của nó.

- Tương truyền, danh gia Khổng Chu giữ kiếm cũng chỉ có nghe danh Hàm Quang chứ chưa thấy qua Hàm Quang, sau khi có được kiếm Thừa Ảnh mới cơ hội này, hẩn ấn nhẹ lên chữ “ảnh”, dùng lực ấn cũng không có phản ứng, liền ấn nhẹ từ từ.

Âm thanh của Chu lão vừa cất lên, lão nhìn chăm chăm vào Lý Dương đang từ từ rút thanh kiếm ra, lòng tràn đầy cảm thán.

Ngẩng đầu nhìn mọi người xung quanh, Chu lão tiếp nói:

- Vừa rút ra, chỉ nghe thấy một tiếng rắc, thanh kiếm phân thành hai nửa, từ bên trong hiện ra một chuôi kiếm ngắn nhỏ. Khổng Chu chậm chậm rút ra thanh kiếm ở bên trong, có thể cảm nhận được thân kiếm đang từ từ được rút ra, nhưng lại không nhìn thấy thanh kiếm, thế là Khổng Chu dùng tay chạm vào, một giọt máu lập tức rơi xuống đất, ông ấy chỉ để tay nhẹ lên, thì đã bị thương rồi.

Giọng Chu lão nói không cao, nhưng lúc này không ai nói chuyện, ai nấy đều nghe rất rõ.

Lý Dương không nói gì, câu chuyện là Chu lão nói hẩn cũng đã từng đọc qua trên sách cổ, đây là truyền thuyết loạn sinh của hai thanh kiếm Hàm Quang và Thừa Ảnh, tương truyền, hai thanh kiếm này là hai anh em song sinh.

Ngoại trừ hai thanh kiếm cùng ở một chỗ ra, hai thanh kiếm này còn có dấu hiệu đặc biệt là ẩn thân, đây cũng là lý do bọn chúng trở thành anh em song sinh, không phải hình dạng của hai thanh kiếm này giống nhau.

Bọn người Lâm Bá Văn, Lý Xán, Chu Văn nghe tới đây, toàn thân chịu không nổi rung mình một cái.

Mấy người vẫn đang nhìn nhau, gia danh Khổng Chu giấu kiếm cũng quá lớn, dùng tay chạm vào thanh kiếm, mấy người lại nhìn qua cái bàn trà, đầu ngón tay của Khổng Chu cũng có thể bị thương như vậy.

Chu Lão dừng lại một chút, rồi tiếp tục nói:

- Sau đó, Khổng Chu đem thanh kiếm này tới chỗ tối mới nhìn thấy rõ, một khi ánh sáng chiếu vào thân kiếm, sẽ không nhìn thấy thân kiếm, về điểm này giống với kiếm Thừa Ảnh, sau khi nhìn thấy rõ, ông ta

vận công vun kiếm ra xa, chỉ cảm nhận được chuôi kiếm chấn động kịch liệt, một âm thanh lớn vang lên, bức tường bên ngoài lại bị mũi kiếm chém thủng, thanh kiếm này chính là kiếm Hàm Quang.

Nói đến đây, Chu lão không nói nữa, lẳng lặng nhìn mọi người.

Câu chuyện truyền thuyết này cũng chỉ có như vậy, truyền thuyết có chút khoa trương phóng đại, thậm chí khí kiếm đánh thủng xuyên tường cũng không có thật, Lý Dương cũng không thấy thanh kiếm này có năng lực như vậy.

Nếu kiếm Hàm Quang lợi hại như vậy, vậy nó phải lợi hại hơn kiếm Trảm Lô.

Tuy nhiên ở nhiều chỗ khác cũng giống như vậy, ngoại trừ cái nút có chữ “ảnh” không rút ra được, mà chỉ chạm vào ra, cả câu chuyện truyền thuyết đều trùng hợp với thanh kiếm trước mắt, đây cũng là nguyên nhân Lý Dương tin rằng đây chính là kiếm Hàm Quang.

- Kiếm này, chính là kiếm Hàm Quang!

Lão Hoàng thở dài nặng nề, mọi người lại nhìn sang lão, Tống Học Dân và Liễu lão cùng cảm thán một cái, cuối cùng lão Liễu chậm rãi nói:

- Chữ khắc trên thanh kiếm này, chính là hai chữ Hàm Quang, truyền thuyết Loan Sinh là thật, kiếm Hàm Quang cũng thật, Lý Dương lần này lại lời to.

Đối với khen ngợi của lão Liễu, mọi người đều rất đồng ý, vốn cược thắng một thanh kiếm, lại được hai thanh kiếm, tất cả đều là thần khí, quả thật là hiếm thấy.

Lý Dương lần này may mắn, không khục không được.

Liễu Tuấn chen lại, đột nhiên hỏi:

- Ông nội, trên này rõ ràng chỉ có một chữ, sao ông nói là hai chữ?

Liễu Lão ngẩng đầu, nhìn Liễu Tuấn, cười nhạt hỏi:

- Ta bảo mày xem cuốn “Chu Thương Cổ Văn Điển” mày xem xong chưa?

Liễu Tuấn có chút ngạc nhiên, lại có chút xấu hổ, nhỏ giọng nói:

- Nhìn có một chút, chữ ở trên mặt quả thực khó hiểu, không thể nhìn thấy được.

- Bảo mày học nhiều mày không học, lúc này còn hỏi chuyện ngu ngốc này à!

Liễu Tuấn hừ lạnh một tiếng, “Thương Chu Cổ Văn Điển” là một quyển sách trong cổ cung, quyển sách này Liễu Tuấn không thể mang về nhà, nhưng lại có thể vào cổ cung học, chuyện này ít nhiều có chút quy định, nhưng là vì người trẻ tuổi vào, mọi người chỉ liếc mắt nhìn một cái.

- Tiểu Tuấn, đây quả thật là hai chữ, đây là loại chữ cổ, gọi là thể Hợp Triệt, hai chữ nhìn tựa như một, kỳ thực không phải như vậy, hai chữ này chính là hai chữ hàm quang, cậu không cảm thấy, nếu đây là một chữ, cũng có điểm phức tạp lắm sao?

Tống Học Dân cười ha hả giải thích, mấy ngày nay bọn họ đều ở cùng nhau, các chuyên gia đều có ấn tượng tốt về học thức của Lý Xán và Liễu Tuấn, đây cũng là y đang giải thích cho Liễu Tuấn hiểu.

- Cảm ơn Tống lão, tôi hiểu rồi.

Liễu Tuấn gật đầu, lại nhìn Liễu lão ái ngại nói:

- Ông nội, trở về con nhất định sẽ đọc hết quyển sách này.

Có câu nói của Hoàng lão, còn có chứng minh của Liễu lão và Tống Học Dân, thanh kiếm này có khả năng chính là kiếm Hàm Quang, chứng minh lời nói của Lý Dương là không sai.

Trong lúc Lý Dương đang vui mừng, cũng có chút ái ngại, quyển sách mà lão Liễu nói, hắn đã xem qua rồi, nhưng hắn định sau khi quay về sẽ xem thêm một chút, hắn ra vào cổ cung tiện hơn.

Nhưng cái này cũng chứng minh, trình độ cơ bản lúc này của hắn so với các bậc tiền bối còn kém rất xa, cần phải học tập nhiều.

Hoàng Lão đột nhiên nặng nề thở dài, lớn tiếng nói:

- Bây giờ, cuối cùng ta cũng rõ truyền thuyết đó là như thế nào rồi, thì ra là vậy.

Mấy chuyên gia đều xoay đầu nhìn lão, có chút khó hiểu, không rõ Hoàng lão nói là chuyện gì, sao lại có liên quan đến một truyền thuyết khác nữa?

Hoàng Lão lại cười một cái, tiếp tục nói:

- Các người đã quên truyền thuyết về Khổng Chu múa kiếm chưa?

Khổng Chu múa kiếm?

Các chuyên gia xung quanh đều mở tròn mắt, rất nhiều chuyên gia chợt nhớ lại, nhìn Hoàng lão khâm phục.

Lúc này, Lý Dương cũng hiểu rõ ý của Hoàng lão.

Khổng Chu múa kiếm, là một truyền thuyết về kiếm Thừa Ảnh, truyền thuyết này và kiếm Thừa Ảnh có cùng một lượt, có thể nói là một câu chuyện có tình tiết.

Tương truyền, Khổng Chu có một lần ở vệ quốc múa kiếm bên hàng cây thông, múa chính là Thừa Ảnh, lúc đó cũng vừa chạng vạng tối, người xung quanh chỉ có thể nhìn thấy chuôi kiếm mà không nhìn thấy thân kiếm, nhưng thật ra trên bức tường có bóng của thanh kiếm.

Nhưng bóng của kiếm chỉ tồn tại một lúc, dưới bóng đêm nó lại biến mất, lúc này, Khổng Chu đang múa kiếm Thừa Ảnh, đánh ra một vòng hình cung lớn, đột nhiên vun kiếm vào một gốc cây tùng cổ thụ cao ngất trời.

Lúc đó xung quanh có không ít người, mọi người đều nghe thấy một tiếng “sạt” chỉ thấy thân cây hơi rung nhẹ, nhưng lại không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng sau đó không lâu, cây cổ tùng nay bị một cơn gió nam thổi nhẹ qua liền ngã ầm xuống, đường vân tuổi của gốc cây to bằng phẳng rộng rãi, chứng tỏ cây này đã sống rất lâu đời.

Câu chuyện này, lưu truyền rất lâu, rất nhiều người đều cảm thấy rất mâu thuẫn, không làm sao tin được.

Trước đây kiếm Thừa Ảnh có tên là kiếm Ưu Nhã, nghe đồn giết không chết người, một thanh cổ kiếm giết không chết người, sao có thể chặt đứt một cây cổ tùng, đây quả thật là một chuyện nực cười, kiếm mà chém được cây cổ tùng, lại chém người không chết, là chuyện càng không thể nào.

Nhưng có Hàm Quang lại không giống như vậy, kiếm Thừa Ảnh quả thật chém người không đứt, nhưng

Ba nghìn vạn đô la Mỹ, cũng gần hai tỷ nhân dân tệ, chuyện này nếu truyền ra ngoài, tuyệt đối sẽ làm chấn động, nếu xuất hiện mức thành giao như thế này trong hội đấu giá, nói không chừng còn có thể ảnh hưởng đến thị trường đồ đồng khí, cũng tăng giá theo.

- Nếu tôi nói, chi bằng tìm người đi cướp thằng này, để y có tiền cũng mất mạng, xem nó còn dám áp bức chúng ta không.

Một tên bảo vệ đứng trước mặt Tam Tĩnh Thái nghiêng rằng nói một câu, y đi theo theo Tam Tĩnh Thái trong khoảng thời gian ngắn, chỉ không tới ba năm, không bằng người đó bên cạnh được sủng ái.

Tam Tĩnh Thái bỗng nhiên trừng mắt:

- Hồ đồ, chúng ta vừa trả giá cao mua bảo bối của nó, nó chết rồi, người nói người ta sẽ nghĩ thế nào?

Nói xong tên bảo vệ liền cúi đầu, không nói nữa, Tam Tĩnh Thái nhìn y, lại lắc đầu, nói:

- Nhưng tiền của ta không dễ mất như vậy đâu, đợi đấy, không phải là người dễ ăn đâu nhé, ta sẽ cho người biết thế nào là hậu quả.

Tam Tĩnh Thái nói xong, lại nhìn vạc Chu Công, cuối cùng cười bước lên lầu.

Ba nghìn vạn đô la Mỹ, mua một cái vạc quả thật rất rất đắt, vạc Chu Công chỉ là trọng khí, không phải là thần khí.

Nhưng Tam Tĩnh Thái không phải không làm như vậy, trong lời nói ám thị của Lý Dương y cũng hiểu rất rõ, hần thích nhất Đồng Khí tinh mỹ cũng chính là cái vạc này.

Cũng có thể nói, không có cái vạc này, Lý Dương hoàn toàn sẽ không đồng ý đánh với y.

- Đợi ta lấy kiếm Thiên Tùng Vân về, ta sẽ cho người biết một chút về khả năng của ta.

Đợi ta...

Lúc đi lên cầu thang, trong mắt của Tam Tĩnh Thái thoáng có chút sắc lạnh, liền bước nhanh lên lầu, hai nhân viên bảo vệ ở dưới lầu nhìn nhau, một trên lầu, một dưới lầu liên tục canh gác.

Bảo vệ của Tam Tĩnh Thái chỉ có hai người, không phải y không có đủ tài lực, cũng không phải thân phận của y không đủ, mà y cho rằng cần phải như vậy, với may mắn của y, căn bản sẽ không xảy ra chuyện gì nguy hiểm, cho dù có nguy hiểm, cũng chắc chắn sẽ cải nguy thành an.

Đó là một người luôn tin tưởng vào may mắn một cách mù quáng.

Lúc này Lý Dương cũng từ vừa bên ngoài ăn cơm trở về quán rượu, hôm nay bọn họ không dùng cơm trong khách sạn, là Lâm Bá Văn mời mọi người đi ăn ở nhà hàng Trung Quốc, mùi vị rất ngon.

Bọn người lão Hoàng lần lượt chia tay với Lý Dương, mỗi người đều trở về phòng của mình, sáng sớm ngày mai bọn họ phải đến trung tâm hội triển lãm, bày trí bảo bối của mình, ngày một bắt đầu, triển lãm hai ngày nữa chính thức bắt đầu.

Chờ kết thúc triển lãm, hoạt động trong giới cũng tự động kết thúc.

Triển lãm lần này, đều là bảo bối thật sự được giám định bởi đại hội giám bảo, bảo bối có thể được các chuyên gia giám định, mỗi món tinh phẩm đều có giá trị không nhỏ, càng không cần nói, trên đại hội giám bảo còn xuất hiện mấy món thần khí.

Trước khi cuộc triển lãm này bắt đầu, ban tổ chức đại hội giám bảo sẽ đọc tuyên bố, rất nhiều người đều mong chờ cuộc triển lãm lần này.

Vé vào xem triển lãm rất đắt, phần lớn là những người làm ăn kinh doanh, các chuyên gia được mọi người chiêu đãi rất lâu, thành ra cũng không có ý kiến gì.

Nhưng khoảng tiền này, chẳng khác nào là giữ lại.

Lần sau bọn họ sẽ dùng tới.

Bảo bối triển lãm ngày mai, có một phần được các chuyên gia gửi đi nơi tổ chức, tới lúc đó Lâm Lang sẽ phụ trách đưa tới hội tiến hành bố trí, còn một phần các chuyên gia tự làm lấy, tới lúc đó sẽ tự mình đưa tới hội.

Có mấy trăm cảnh sát làm công việc hộ tống cho lần triển lãm này, đảm bảo sự an toàn cho buổi triển lãm.

Trước đây có mấy người thống kê, lần này có rất nhiều bảo bối được chuyên gia mang tới, có rất nhiều bảo vật quý hiếm được cất giữ rất cẩn thận, những món đồ này nếu đổi thành tiền, phải là một món tiền không lồ mà không ai dám nghĩ tới, ít nhất cũng tạo ra một một hào phú thế giới.

- Anh Lý, anh muốn uống gì?

Vừa vào trong phòng, Lưu Cương hỏi, bình thường Lý Dương không đặc biệt thích nước giải khát, uống trà cũng được, cà phê cũng được, có lúc còn uống nước trái cây.

- Trà Pha Điểm đi!

Lý Dương nhẹ xoa đầu, thuận miệng ngáp một cái, trưa hôm nay có mấy món bảo bối phải tranh luận, chủ nhân của món bảo bối không đồng ý với người khác là bảo bối của họ là giả, gặp chuyện như vậy, chuyên gia và người bình thường quả thật không có gì khác nhau.

Mà Lý Dương, Hawes và anh em Josse hôm nay là người bị tranh luận nhiều nhất.

Một bức tranh của Cơ La rộng khoảng một thước, tranh luận hai mươi phút, chủ nhân của bức tranh đó, đang nhìn chăm chăm Lý Dương và bọn người Hawes, nhìn nhầm rồi, bức tranh của y chính là tinh phẩm.

Chính là giám định khoa học kỹ thuật, cũng không tìm ra sơ hở gì trên phương diện này, kết quả trên giấy, càng phù hợp với niên đại.

Cuối cùng, vẫn là Lý Dương từng bước từng bước chỉ ra điểm khác biệt đó.

Vấn đề, chứng minh đã được bày ra, mới làm cho mọi người tin phục, trên bức họa này, Lý Dương trực tiếp chỉ ra ba điểm thiếu sót, mỗi điểm thiếu sót đều là một chứng cứ rất xác thực.

Những điểm thiếu sót này, đều là dưới năng lực đặc biệt của hắn, vì quan phát hiện, điểm này lại làm cho ngài Hawes và anh em Jose đều rất kinh ngạc, ngài Hawes chỉ phát hiện ra hai điểm, anh em Joseph phát hiện ra một điểm, Lý Dương càng lợi hại hơn họ, phát hiện ra một thiếu sót cực kỳ bí ẩn.

Hôm nay lúc hắn ra về, ngài Hawes lại mời Lý Dương, nếu hắn có thời gian nhất định sẽ Mỹ một chuyến, mà chính ngay Hawes cũng tỏ ý nếu có cơ hội sẽ tới Trung Quốc.

Lưu Cương chạy đi, Vương Giai Giai vào phòng thay đồ, Lý Dương thoáng cái đã nằm trên ghế sofa, từ từ nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Vừa nhắm mắt lại, hình lập thể tự nhiên mở ra, khắp cả căn phòng, tất cả hình ảnh đều xuất hiện khắp cả căn phòng.

Lầu dưới là phòng của Phác Nguyên Sinh, hôm nay Phác Nguyên Sinh vẫn ở trong phòng, đang người trước cái máy vi tính trong phòng, giống như là đang viết cái gì đó, tinh thần Lý Dương hơi chấn động, tập trung chú ý vào Phác Nguyên Sinh.

Lúc này, Lý Dương còn chưa biết vạc Chu Công đã nằm trong tay Tam Tỉnh Thái.

Xem mấy lần, chân mày Lý Dương lại dựng ngược lên, há miệng không tự nhiên.

Trong nhật ký của Phác Nguyên Sinh viết, y đang viết chuyện vạc Chu Công đã bị bán, hơn nữa bán được giá rất cao, trên ngữ khí của nhật ký, có thể thấy được sự vui mừng của Phác Nguyên Sinh.

Trong căn phòng dưới lầu, trên mặt Phác Nguyên Sinh vẫn đang nở nụ cười.

Nhìn trộm người khác viết nhật ký, trong lòng Lý Dương thoáng có chút cảm giác tội lỗi, nhưng muốn biết rõ đối phương, một chút cảm giác tội lỗi cũng không sao, đối phó với người đê tiện, cũng nên dùng tới cách này.

Phác Nguyên Sinh đang viết về thu hoạch của ngày hôm nay, ba nghìn vạn đô la Mỹ, đủ cho một mình sống cả đời, Lý Dương cũng rất cảm thán chuyên gia Tam Tỉnh Thái .

Lý Dương đang muốn thu hồi lại năng lực đặc biệt, nội dung Phác Nguyên Sinh viết có thay đổi, bắt đầu viết về người phụ nữ có tên gọi là Jinya, trong nét chữ có vẽ rất cảm phần oán hận.

Trong cuốn nhật ký, Phác Nguyên Sinh nói sau này có thể sẽ không nghe theo sự sắp đặt của người phụ nữ này nữa.

Càng về sau, chân mày của Lý Dương càng ngày càng nhíu lại, năng lực đặc biệt cũng vẫn đang khai mở.

Vừa viết xong về người phụ nữ này, Phác Nguyên Sinh bắt đầu mắng chửi một tổ chức gọi là Jinya, theo lý giải của Lý Dương chính là hai từ này, Lý Dương chỉ biết chút ít tiếng Hàn, cũng không giỏi tiếng Nhật, chỉ có thể xem hiểu một số một dung đơn giản.

Tổ chức Jinsheng này tựa hồ rất lớn, là những tên đầu gấu làm ăn trục lợi, vạc Chu Công chính là một món đồ của những kẻ phản bội Trung Hoa, đồng thời còn có một thanh đồng khí giá trị rất cao.

Lần này Phác Nguyên Sinh mang đến vạc Chu Công đến tham gia hoạt động, mục đích chính là muốn rửa sạch cái vạc này, sau này sau khi y ra tay, Phác Nguyên Sinh có thể thu được món tiền khoảng ba trăm vạn đô la Mỹ.

Trong cuốn nhật ký, chửi tổ chức này là keo kiệt không công bằng.

Trong khi vạc Chu Công chính là thu hoạch cuối cùng của giữa y và kẻ phản bội Trung Hoa, còn chính y trực tiếp mạo hiểm lộ diện, công lao của y là lớn nhất, một nửa cũng không quá đáng, tổ chức lại cho y chỉ ba mươi vạn.

Giá trị của cái vạc này, Phác Nguyên Sinh biết rất rõ, bán đấu giá, cho dù đấu giá không tới một nghìn năm trăm vạn đô la Mỹ, thì cũng phải trên một nghìn vạn đô la Mỹ, chỉ cho y ba mươi vạn, làm cho Phác Nguyên Sinh cảm thấy sững sốt.

Cho nên Tam Tỉnh Thái nhất quyết tìm y, y chính là có ý khác, một con sư tử đang há mồm, bất luận là bao nhiêu tiền, y cũng muốn bán món đồ này để đi, bây giờ là cơ hội tốt nhất.

Hai ngày này, y cùng bạn bè của y tổ chức chơi bởi rượu chè, y còn cho rằng hai ngày cuối món bảo bối này sẽ xuất hiện trong hội triển lãm, lúc này , chính là cơ hội tốt nhất của y.

Tối hôm nay, y đã giao dịch hoàn toàn thành công, hơn nữa chuyển tất cả tiền từ tài khoản ngân hàng trong nước ra nước ngoài, y quay lại đây là để thu dọn đồ đạc, đợi thu dọn xong thì sẽ đi ngay.

Nhưng Phác Nguyên Sinh còn có thói quen viết nhật ký, vừa thu được một món tiền lớn, nhất định sẽ đem tất cả quá trình viết vào đây.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

881. Chương 877: Ta Muốn Giết Hắc (1).

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Ba nghìn vạn, ba nghìn vạn đô Mỹ đó, y cũng không cần lo lắng cho những ngày tháng sau này nữa, có số tiền này, đủ để cho y sống sung sướng ở bất cứ đất nước nào ở châu Âu.

Có thể, y có thể mua một nông trang, mỗi ngày ăn rau quả từ nông trang của mình, uống nước suối thiên nhiên, lại nuôi thêm mấy người phụ nữ, là có trải qua những ngày tháng quý tộc sung sướng.

Nghĩ tới đây, Phác Nguyên Sinh phần khởi muốn hét to.

Cuốn nhật ký điện tử đang đặt trước mặt y, trong mắt y lộ ra chút ánh sáng hung ác, đang bắt đầu lật xem cuốn nhật ký điện tử, cái y xem, đều là nhật ký mà y đã viết trước đây.

Lúc này, Phác Nguyên Sinh, hoàn toàn không biết, còn có một người, đang cùng y chăm chú vào cái màn hình.

Nội dung của cuốn nhật ký không dài, đang xem nội dung của những quyển nhật ký trước đây, thần sắc của Phác Nguyên Sinh có chút bạo ngược của thú tính, mà Lý Dương đang ở trên đầu y, đang cố mở to hai mắt nhìn.

Mấy cuốn nhật ký này, Park Primeval mở xem rất nhanh, chủ yếu lật xem ở những chỗ quan trọng, thỉnh thoảng còn thấp giọng cười vài tiếng, âm thầm rất kinh khủng.

Lý Dương lúc này đã chú ý đến những cái này của y, y hoàn toàn đã bị nội dung của cuốn nhật ký này làm cho ngây người.

Cái tên Phác Nguyên Sinh này, trong dáng mạo khá đường hoàng, không ngờ rằng lại là một tên biến thái, chính là biến thái đại siêu cấp.

Người mà Phác Nguyên Sinh thích lại là đứa bé gái nhỏ hơn y mười ba tuổi, trong cuốn nhật ký của y, có ghi lại quá trình xâm phạm mấy bé gái, trong đó có một bé gái là con của em ruột y.

Em họ của Phác Nguyên Sinh chính là Seamen, có một lần bị gặp nạn nên chết, vợ của em y không thể chịu nổi áp lực, tinh thần có chút thất thường, kết quả trở thành người thực vật, cuối cùng cũng không thể vượt qua.

Một gia đình hạnh phúc, thoáng chốc chỉ còn lại một đứa bé gái chín tuổi.

Em họ của Phác Nguyên Sinh không có thân thuộc gì, chỉ qua lại khá thân thiết với Phác Nguyên Sinh, hơn nữa chính Phác Nguyên Sinh cũng không có con, bé gái này đương nhiên là đến nhà của Phác Nguyên Sinh.

Hoặc lẽ, chính bé gái này cũng không ngờ, người bác nhân ái hiền hậu này là tên ác ma.

Đứa cháu gái tới không được nửa năm, mọi ma ác của Phác Nguyên Sinh đều hướng vào cô gái này, đây là người biến thái, đem quá trình xâm phạm đều ghi chép trong cuốn nhật ký, tỏ ra rất kiêu ngạo, rất tự hào.

Đứa bé này còn quá nhỏ, lại không có ai nương tựa, chỉ có thể một mình chịu đựng tất cả.

Lý Dương chú ý tới thời gian của nhật ký, nếu tính, đứa bé gái đáng thương này, đã bị Phác Nguyên Sinh hành hạ hơn một năm rồi.

Trong khoảng thời gian hơn một năm, Phác Nguyên Sinh đã dùng mọi thủ đoạn tàn nhẫn, đầy dọa dẫm đứa bé gái có cùng huyết thống với mình, hơn một năm nay, đứa bé gái đã gặp biết bao khổ ải khó mà tưởng tượng được.

Chầm chậm, Lý Dương thở gấp, hẳn không phải không thấy qua người xấu, năm đo chính hắn đã từng thấy người dùng súng đi cướp, xem chút nữa là bị bắt, nhưng những người xấu đó, so với Park Primeval, quả thật họ có vẻ lương thiện hơn nhiều.

- Anh Lý, anh sao vậy?

Lưu Cương đi đến, thấy bộ dạng Lý Dương có chút kỳ lạ, vội vàng hỏi một câu, Lý Dương thở gấp, mắt hơi đỏ, không biết chuyện gì nên cho rằng hắn đã bị bệnh rồi.

- Tôi không sao, tôi uống chút nước!

Lý Dương lắc đầu, nhìn Lưu Cương bưng ly trà đến, lập tức bưng uống hết vào bụng, những chuyện này hẳn không có cách nào nói ra, nhưng trong lòng hắn lại vô cùng hoang mang

Một ly trà, được Lý Dương một hơi uống cạn, cũng may trà Lưu Cương bưng đến là trà nguội, nếu không Lý Dương đã bị bỏng rồi.

Lưu Cương nhìn Lý Dương nghi hoặc, chậm rãi lắc đầu.

Phác Nguyên Sinh vẫn đang lật xem nhật ký, ngoại trừ đứa cháu gái vẫn đang ở trong nhà y ra, còn có các bé gái khác đều gặp cảnh ngộ bi thương, y đều đánh số cho các bé gái này, cho mỗi người bọn họ có một cái tên mới.

Ainu, chính là tên của đứa em gái cùng họ với y, nhìn cái tên này, Lý Dương chỉ cảm nhận mắt của mình đang căng ra vô hạn.

Ngoại trừ những cái đó ra, Lý Dương cũng biết đến một người tên gọi là Jinya, người này lại là vợ của Phác Nguyên Sinh, hơn nữa nhỏ hơn y khoảng mười tuổi, Phác Nguyên Sinh gia nhập vào tổ chức này, chính là vì người phụ nữ này.

Jinya là một nhân vật quan trọng trong một tổ chức, hình như cha của cô chính là người đứng đầu của tổ chức đó, chính là như vậy, vị trí của Jinya Trong nhà cao hơn Phác Nguyên Sinh, Park Primeval hoàn toàn không dám đắc tội đến cô ta.

Không chừng đây là lý do Phác Nguyên Sinh rất căm hận cô ta.

Xem qua nhật ký, Phác Nguyên Sinh đóng nhật ký điện tử lại, Lý Dương chú ý đến, đây là nhật ký điện tử bí mật, cất dấu rất kỹ.

Đem cái máy vi tính cất đi, Phác Nguyên Sinh lấy ra một cái giỏ xách trên giường, lại kiểm tra mấy vật phẩm trong đó như hộ chiếu, sau cùng quay đầu nhìn vào căn phòng, lấy cái giỏ xách nhỏ và cái máy tính vào rồi đi ra ngoài.

Y trở về chủ yếu là lấy cái máy vi tính và hộ chiếu, những quần áo này đối với y hoàn toàn không quan trọng, có tiền rồi, quần áo gì cũng mua được.

- Lưu Cương, có bận gì không, chúng ta cùng đi tản bộ một chút.

Lý Dương đột nhiên lắc đầu, đối với câu hỏi của Lưu Cương lúc này, nếu không nhìn thấy nội dung của cuốn nhật ký, Lý Dương lại biết vạc Chu Công đang ở trong tay Tam Tỉnh Thái, vậy hẳn sẽ không có phản ứng gì đối với chuyện ra đi của Phác Nguyên Sinh.

Phác Nguyên Sinh đi thì đã đi rồi, không có liên can gì với hắn.

Sau khi xem qua nhật ký, Lý Dương cảm thấy mình phải làm rõ chuyện này, không như vậy mình chính là một tội nhân, Lý Dương không phải là người nhiệt huyết, cũng không phải là người xung động, nhưng cũng những hạn chế riêng, những điều mà Phác Nguyên Sinh làm đã vượt ra sự tượng tượng của hắn.

Cái tên Phác Nguyên Sinh này, không phải là người, ngay cả súc sinh cũng không bằng.

Lưu Cương kinh ngạc nhìn Lý Dương, hấp tấp gật đầu nói:

- Được, được chứ!

Đi ra ngoài tản bộ, Lý Dương vẫn chưa bao giờ làm như vậy, hôm nay không biết xảy ra chuyện gì, đột nhiên lại đưa ra yêu cầu như vậy.

Nhưng đi ra ngoài tản bộ, cũng nên dẫn theo Vương Giai Giai mới đúng, làm gì kéo bọn lão già thể này, hai người đàn ông đi bộ dưới trăng chẳng lẽ thú vị lắm sao?

Lưu Cương nghĩ ngợi trong lòng nhưng không nói ra.

Lý Dương đi, lại không đi, Phác Nguyên Sinh đột nhiên biết mất trong nhìn lập thể, lúc đi ra ngoài, hẳn không có thời gian nói với Vương Giai Giai, chỉ có thể nói qua loa với Triệu Vĩnh.

Lưu Cương đi bên Lý Dương, Triệu Khuê và Hải Đông còn có hai người khác đi theo phía sau, mấy món bảo bối quý giá của Lý Dương đều ở trong khách sạn, hơn nữa Vương Giai cũng ở đây, cần phải có người trông nom.

Thằng máy đang đi lên, lúc Lý Dương chờ thang máy, Phác Nguyên Sinh đang đứng ở cửa thang máy đi xuống.

Trong hình ảnh lập thể, nhìn vẻ mặt tươi cười, Phác Nguyên Sinh còn cầm sau lưng cuốn nhật ký, ánh mắt của Lý Dương bắt đầu từ từ hanh sắc lên, đây là lần đầu tiên Lý Dương nhìn một tên chết tiệt như vậy.

- Lý tiên sinh, trùng hợp thể này!

Cửa thang máy mở ra, Phác Nguyên Sinh vừa muốn đi vào thì đã gặp Lý Dương, y chỉ hơi cúi thấp người xuống, đi thẳng vào trong thang máy, còn chào hỏi bắt chuyện chào hỏi Lý Dương.

Lý Dương đang ở trên đầu y, tất nhiên sẽ vào thang máy sớm hơn y một bước.

- Thật khéo!

Lý Dương cười nhẹ nói, chữ “khéo” hơi nhấn mạnh một chút, thấy bao nhật ký sau lưng Phác Nguyên Sinh, Lý Dương lại mỉm cười hỏi:

- Ông Phác Nguyên Sinh, muện thể này mang giỏ xách sau lưng đi đâu vậy, trong cái giỏ xách này, không phải là món bảo bối gì chứ?

Lý Dương và Phác Nguyên Sinh đều dùng tiếng Anh nói chuyện, giao tiếp không thành vấn đề gì.

- Đâu có, máy vi tính của tôi bị hư, tôi đang có chuyện gấp cần dùng, muốn đem đi tìm người sửa lại một chút.

Phác Nguyên Sinh cười lớn một tiếng, mở giỏ xách ra, để Lý Dương nhìn vào bên trong, rõ ràng chính là cái máy vi tính, không phải là bảo bối như Lý Dương nói.

Phác Nguyên Sinh cố sức lôi cái máy vi tính trong giỏ ra, có vẻ rất tức cười.

Cửa thang máy lại mở ra, có hai người vào, hai người này đều là người bình thường, không phải là người tham gia hoạt giám bảo.

- Máy vi tính hư rồi, vậy thật kéo, ông Phác Nguyên Sinh, người anh em này của tôi là chuyên gia sửa máy vi tính, đem máy tính của anh đưa đây, tôi nhờ cậu ta sửa giúp cho.

Lý Dương chỉ vào Lưu Cương, cười ha hả mấy tiếng, nói, còn tay giật lấy cái giỏ đựng cái máy tính sau lưng.

Lưu Cương kinh ngạc liếc nhìn Lý Dương, y chỉ biết một chút máy tính, nhưng tuyệt đối không tinh thông, càng không phải là chuyên gia, Lý Dương nói như vậy, làm cho y rất tò mò.

Nhưng y cũng hiểu, Lý Dương nói như vậy là có dụng ý, chỉ mỉm cười gật đầu, không phủ nhận.

- Không cần, không cần làm phiền tới cậu!

Phác Nguyên Sinh cuống quýt, nhanh tay kéo cái ba lô lại, y là người đa nghi lại rất cẩn thận, cho nên dùng máy vi tính ghi chép nhật ký, chính là sợ nhật ký sẽ bị bại lộ, tất cả những gì trong này là lời nói thật của y.

Y đa nghi, tất nhiên không thể giao máy vi tính cho Lý Dương, hướng hồ cái máy vi tính này không bị hư.

Đang nói, thang máy xuống tới lầu một, Phác Nguyên Sinh bước ra thang máy, cũng không thềm chào Lý Dương, vội vàng đi ra ngoài.

- Anh Lý, người này có vấn đề!

Lưu Cương tiến lại gần, nói nhỏ mấy câu vào tai Lý Dương, Lý Dương nhếch miệng, hẳn đang nghĩ cách để lấy cái máy tính và hộ chiếu trong tay y, Lưu Cương đang đúng lúc cho hắn lí do này.

Người này có vấn đề, lý do này đã đủ rồi.

Ai cũng có chút tò mò, cho dù phát hiện được nhật ký trong máy vi tính của y, ai cũng sẽ không hoài nghi chuyện Lý Dương phát hiện trước nội dung bên trong này, mọi người sẽ nghĩ, chính Phác Nguyên Sinh đã để lộ chân tướng của mình.

- Triệu Khuê, Hải Đông!

Lý Dương bước ra thang máy, quay lại phát tay, Triệu Khuê và Hải Đông ở trong thang máy, bọn họ cảm thấy được sự sợ hãi bình thường của Phác Nguyên Sinh, nghe Lý Dương gọi, lập tức đi lại.

-Hai người các anh, có thể cướp cái ba lô của y không, nhưng không thể để người ta phát hiện là các anh cướp.

Lý Dương nhỏ giọng nói, trong cái ba lô đó là cái máy vi tính, đó là chứng cứ quan trọng nhất, Lý Dương muốn làm sáng tỏ cuốn nhật ký này.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

882. Chương 878: Ta Muốn Giết Hắc (2).

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Nhật ký này không thể là chứng cứ trực tiếp, nhưng chuyện trong này sẽ bị người điều tra, những chuyện này một khi điều tra ra, kết quả của Phác Nguyên Sinh cũng thật khó mà tưởng tượng nổi.

Một cái giỏ khác là chính mình thư và hộ chiếu của y, Lý Dương hận không thể trực tiếp giết chết người này, nhưng đó là hành động có lý trí, không cần thận suy nghĩ sẽ tự mình nhảy vào hố.

Chỉ cần cướp sạch những thứ trên người y, nội trong thời gian ngắn không thể rời khỏi Toronto, sau khi đem cuốn nhật ký này phơi bày ra ánh sáng, thì hắc cũng phải chết rồi.

- Anh Lý, không thành vấn đề, đây chỉ là chuyện nhỏ!

Triệu Khuê nhếch miệng cười, bọn họ là bộ đội đặc chủng, hơn nữa là đặc chủng trong đặc chủng, sức chiến đấu rất mạnh, cướp lấy món đồ từ tay một người, quả thật rất đơn giản.

Lý Dương gật đầu, nói nhỏ:

- Vậy được, các anh đi theo y cướp món đồ đó của y đem về đây!

- Không cần, một mình tôi đi là được rồi!

Triệu Khuê lắc đầu, đi nhanh về phía trước, đối với người như Phác Nguyên Sinh phải cần đến hai người, quả thật quá xem trọng ý rồi.

Triệu Khuê và Hải Đông vẫn đi bên cạnh Lý Dương, biết chuyện của vạc Chu Công, người này cũng không thích Phác Nguyên Sinh lắm, thêm vào đó lúc này bọn họ cảm thấy có chút cổ quái, yêu cầu này của Lý Dương không phản đối.

Cướp một cái giỏ xách, cũng xem là giáo huấn y, lúc này bọn họ hoàn toàn không biết món đồ trong giỏ đó là cái gì đủ có thể tạo nên sức ảnh hưởng lớn.

Phác Nguyên Sinh đi ra cửa một khách sạn liếc mắt nhìn phía sau, lúc này Triệu Khuê vẫn chưa đuổi theo.

Điều này làm cho y thở phào nhẹ nhõm, đi như vậy sẽ rất không lễ phép, nhưng y không cần lo nhiều như vậy, dù sao y và Lý Dương cũng không có giao tình gì, hơn nữa y đã đăng lý mua vé trên mạng rồi vé máy bay từ Ottawa đến New Zealand, sáng sớm ngày mai đi, từ đó vòng qua Hà Lan, sau đó thay đổi thân phận, ẩn cư luôn ở đó.

Tất cả cái này, đều là y tính toán kỹ.

Có ba nghìn vạn đô Mỹ, y có thể làm ăn nhỏ, cũng có thể gửi ngân hàng để lấy lãi, cho dù làm thế nào, cuộc sống sau này của y cũng sẽ tốt hơn.

Cửa khách sạn có một chiếc taxi, tâm tình của Phác Nguyên Sinh rất vui, vậy vậy cái taxi, chiếc xe đó nhanh chóng chạy lại kế bên y.

Chính là lúc này, phía sau y có một bóng đen chạy lại, cái bóng đen che mặt, mang bao tay.

Sau đó, cướp lấy cái giỏ xách đang đeo sau lưng của Park Primeval, cái giỏ trên tay thậm chí tiền trên người y cũng bị cướp sạch, lúc này cái bóng đen đó mới nghênh ngang đi.

Tất cả những cái này đều xảy ra trong thời gian rất ngắn, lúc cái taxi đó chạy qua sợ hãi kêu cướp, cái bóng đen đó đã nhanh chóng biến mất.

Bóng đen đó chính là Triệu Khuê, tới một nơi không có ai, y mới cười thầm mấy cái, đem món đồ cướp được giấu đi, nghênh ngang trở lại khách sạn.

Chờ một lát, lấy một thứ khác để đem những món đồ này đi, hoàn toàn có thể thần không biết quỷ không hay, bây giờ trực tiếp mang món đồ đó đi nhất định sẽ bị quản chế của khách sạn phát hiện ra.

- Anh Lý, thành công rồi!

Trở lại quán rượu, Lý Dương đang ở trong khu nghỉ, nhìn y kinh ngạc, qua một hồi, Lý Dương mới nhìn đồng hồ, suốt quá trình, cũng chưa tới mười phút.

Lúc Triệu Khuê nói với Lý Dương, quán rượu mới có mấy tên bảo an chạy ra, Triệu Khuê còn phải trừng mắt quan sát, động tác của y quả thật rất nhanh.

Triệu Khuê nhỏ giọng, nói chỗ giấu món đồ, Lý liền Dương cười khoái trá, lúc này mới đi nhanh ra ngoài.

Tại cửa chính, Lý Dương thấy Phác Nguyên Sinh thất sắc lạc hồn, người xung quanh đã báo cảnh sát, bảo an của khách sạn tức giận quát ầm lên, ở cửa chính, đồ của khách bị cướp, đối với bọn họ mà nói là một khiêu khích rất nghiêm trọng.

Đối với những cái này, Phác Nguyên Sinh không thèm để ý, bây giờ y chỉ muốn lấy lại cái giỏ xách của mình, cho dù cái máy tính không lấy lại cũng được.

Trong đó lại có hộ chiếu và chứng minh thư của y, tiền và thẻ ngân hàng trong ba lô, mất những cái này, đừng nói là y đi Hà Lan, ngay cả đi đâu cũng không được.

Hơn nữa vạc Chu Công đã bị y bán lấy, nếu bị người trong tổ chức phát hiện, kết quả thật khó mà tưởng tượng nổi.

Nghĩ tới đây, Phác Nguyên Sinh chịu không nổi rung mình, tổ chức này thủ đoạn độc ác, đối với kẻ phản bộ trừng phạt rất nghiêm trọng, chính mắt y nhìn thấy một tên phản bội, bị chặt đứt hết các đầu ngón tay, móc mắt, cuối cùng đem vứt xuống biển.

Lý Dương an ủi y mấy câu, lúc này mới mỉm cười bỏ đi.

Sau nữa tiếng đi ra ngoài tản bộ, Lý Dương trở về phòng, lúc đi có sáu người, lúc quay về có năm người, có một người được Lý Dương bảo đi theo dõi Phác Nguyên Sinh.

Không có hộ chiếu, cũng phải đề phòng cái thằng này tức nước vỡ bờ, xem một chút cũng không có gì.

Trong phòng khách, Lý Dương bị Vương Giai Giai trách cứ mấy câu, Lý Dương liên tục xin lỗi, sau đó mới lấy máy tính của Phác Nguyên Sinh ra.

Nghe xong chuyện của bọn Lý Dương làm, Vương Giai Giai lắc đầu đành chịu, chuyện này có thể lớn có thể nhỏ, nhỏ là trò đùa dai, không ảnh hưởng lớn đến đại cục, lớn chính là cướp đoạt, bị bắt phải ngồi tù.

Nhưng Lý Dương làm cũng làm rồi, nhưng bình thường những hoạt động xã hội là do Triệu Khuê làm, Vương Giai Giai cũng không nói gì.

Mở máy vi tính, Lý Dương đột nhiên nhăn mày, nhẹ giọng hỏi:

- Các anh có ai biết giải mật mã không?

Máy tính của Phác Nguyên Sinh, mở không được máy vi tính vì có mật mã, loại mật mã này Lý Dương đã thấy qua, là mật mã "M", trước đây có rất nhiều máy tính sử dụng, bây giờ rất hiếm thấy.

- Tôi đây!

Hải Đông phóng đến, nhận điện thoại từ trong tay Lý Dương, vừa bấm thuận thực lên bàn phím.

- Anh Lý, Hải Đông chính là chuyên gia máy tính trong quân đội, y rất giỏi, giỏi hơn cả hacker bình thường. Triệu Khuê nói nhỏ, bọn họ là đặc chủng, không phải là binh chủng chiến đấu thuần túy, mỗi người đều có những kỹ năng khác nhau, đặc trường của Hải Đông chính là máy vi tính.

Nhưng Triệu Khuê không nói đúng chút nào, Hải Đông không thể so với hacker bình thường, cao thủ hacker cũng không lợi hại như Hải Đông, Hải Đông đã từng sử dụng internet để chọc phá qua một lần

Không tới ba phút, máy tính khởi động lên, thậm chí Lý Dương cũng không kịp nhận ra Hải Đông phá giải như thế nào.

Đây chính là mở mật mã, thông thường mà nói chỉ có ông chủ mới có thể mở, hoặc mở máy tính sử dụng hồi phục như cũ, không có gì là mở không được, Hải Đông ngay cả máy tính cũng chưa từng chọc phá ra mà phá giải, quả thật làm cho Lý Dương rất nghi ngờ.

Sau khi khởi động máy, còn có mật mã, cần phải nhập mật mã vào mới mở ra được.

Cái tên Phác Nguyên Sinh này vẫn luôn cẩn thận, nhưng càng làm như vậy, mọi người càng tò mò, hơn nữa biểu hiện trước đây của y kỳ quái, ngay cả Lưu Cương lúc này cũng muốn mở nhanh cái máy vi tính của y.

Mật mã đơn giản vô cùng, một phút sau, màn hình đã mở ra.

Sau khi mở máy tính lên, Hải Đông lật xem một chút, mỉm cười nói:

- Anh Lý, trong máy tính của thằng này không có gì, rất đơn giản.

Hải Đông đối với cái máy tính này không xem trọng như vậy, loại giải mã bình thường này, đối với y không thành vấn đề gì.

- Đừng vội, anh tìm kỹ một chút xem, cái máy vi tính này không có vấn đề, tại sao y nói hư rồi?

Lý Dương lắc đầu, Hải Đông hơi do dự một chút, bộ dạng bắt đầu hơi nghiêm túc, Lý Dương nhắc nhở y, trước đây là lấy chuyện cái máy tính hư làm lý do, nhưng lại không cho Lý Dương chạm vào.

Nhưng cái máy tính không hư, không phải Phác Nguyên Sinh có vấn đề, chính là máy tính có vấn đề.

Hải Đông cuối thấp đầu một chút, không nói, cẩn thận xem lại phần cứng bên trong, không lâu, y phát hiện một sắp văn kiện mật ẩn bên trong.

Thấy nhìn thấy chỗ thư mục, ánh mắt của Lý Dương lại phát ra tia hàn quang

Trong này chính là nơi y để nhật ký điện tử, không ngờ cái thư mục này cũng bị y giải được, hơn nữa là mật mã của nhật ký điện tử, Phác Nguyên Sinh vì để che dấu nhật ký của hắn, cũng phải dụng tâm rất nhiều.

Loại mật mã này, đối với người bình thường hay khó, nhưng đối với Hải Đông, nó như một tờ giấy, vừa chọc thì đã thủng.

Hai phút sau, thư mục đã được mở ra, xuất hiện biểu tượng của nhật ký điện tử, bên cạnh cuốn nhật ký điện tử, còn có một thư mục khác cũng cài mật mã.

Tầng tầng lớp lớp mật mã, bây giờ không cần Lý Dương nói, mọi người đều cảm thấy đều kỳ dị trong đó.

Cuốn nhật ký điện tử đầu tiên được giải ra, sau khi mở được nhật ký điện tử, mọi người đều vây lại xem, lúc mới đầu mọi người đều tươi cười, nhưng sau khi xem một hồi, mọi người đều không cười nữa trên mặt chỉ toàn là nỗi giận.

Nhật ký điện tử, là nhật ký năm năm gần đây của Phác Nguyên Sinh, Lý Dương không xem tí mĩ từng trang một, chỉ lật xem những cái trọng điểm, trong đó có Na Kỷ Niên trước đây hắn đã thấy qua.

Chính những cái này, làm kích động mọi người nổi giận.

- Súc sinh, sao có loại người thế này!

Vương Giai Giai thất thanh hét lên, nhìn Lý Dương không dám tin, cô hy vọng Lý Dương nói với cô, đây chỉ là nhật lý huyền ảo, là tiểu thuyết, không phải là thật.

Là thật, thật làm cho cô không thể chấp nhận được.

Đáng tiếc Lý Dương không nói những lời mà cô muốn nghe, chỉ lắc đầu, làm cho đôi mắt của Vương Giai Giai càng thêm ướt ướt, không ngăn nổi nước mắt chảy dài.

- Anh Lý, em phải giết y!

Triệu Khuê đột nhiên đứng dậy, trên người y quả thật mang một người sát khí, Triệu Khuê chính là kẻ giết người, hơn nữa không chỉ giết một người, người nanh sói, cơ hồ trên tay đều có máu tươi.

Lưu Cương cũng vậy, Lý Dương tận mắt nhìn thấy Lưu Cương giết người, mặt không đỏ, lòng không rung.

- Đừng làm vậy, vì một thằng súc sinh như vậy quả thật không đáng.

Lý Dương vội vàng quát một câu, hắn cũng muốn chính tay mình giết chết Phác Nguyên Sinh, nhưng lại không thể làm như vậy, giống như hắn nói, quả thật không đáng.

Phác Nguyên Sinh chính là chuyên gia đến để tham gia học động, nếu y chết rồi, lại là bị giết chết, Lâm Lang nhất định sẽ truy ra cho tới cùng, ngay cả cảnh sát cũng không tha, cuối cùng cũng có thể tra ra bọn họ, giết người là tội lớn, tới lúc đó Lâm Lang sẽ không tha cho bọn họ.

Huống chi, Lâm Lang cũng không nhất định giúp bọn họ, chuyên gia đến tham gia hoạt động chết, Lâm Lang phải gánh trách nhiệm rất lớn, đến lúc đó không chừng lão càng thêm tức giận.

Nghe Lý Dương nói, Triệu Khuê không kiên quyết nữa, y không phải là tên ngốc, hiểu rõ ý của Lý Dương.

Phác Nguyên Sinh mà hại mình, quả thật không đáng, có cuốn nhật ký này, thằng chó này sẽ phải trả một giá đắt, còn hơn là trực tiếp giết nó.

Nhìn cuốn nhật ký một hồi, Hải Đông lại giải mã được thêm một cuốn văn kiện khác.

Trong này chính là một số tấm hình, còn có một số video, mở xem tấm hình đầu tiên, tất cả người xung quanh máy tính đều sửng sốt.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

883. Chương 879: Cái Gì, Cướp Bóc?

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Nội dung của ảnh khiến cho Triệu Khuê lập tức đứng dậy, nếu không phải Triệu Vĩnh kéo tay hắn, người này chắc đã chạy ra ngoài rồi, sau khi đợi hắn chạy đi rồi, kết quả của Phác Nguyên Sinh nghĩ đến là biết.

Vương Giai Giai ở bên cạnh nước mắt cũng không kìm nổi, không ngừng rơi xuống hai má, mắt của cô tự nhiên nhắm lại, bức ảnh này chính là ác mộng đối với cô.

Cổ nén cơn tức trong lòng, Lý Dương lại bảo Hải Đông kích mở mấy tấm ảnh bên dưới.

Tuy nhiên, sau khi xem hơn chục tấm, dù là các ông của bọn họ cũng không nhìn được nữa, còn Video kia, căn bản không có ai dám mở.

- Súc vật, đúng là súc vật!

- Không, cậu làm rồi, nói hắn là súc vật là làm sỉ nhục súc vật!

Hai người Hải Đông, Lưu Cương nói nhỏ, mắt bọn họ hơi đỏ, mấy tấm ảnh đó thật khó coi, bất kỳ ai cũng không nghĩ đến dưới trời đất sáng sủa này vẫn còn hành vi man rợ như thế.

Đặc biệt là vẻ mặt đau khổ, sợ hãi, tuyệt vọng của các em gái càng khiến người ta đau đớn hơn.

Thâm sâu nhỏ ra khí dung tục, Lý Dương xoay người nói với Hải Đông:

- Các hình ảnh này, còn có nhật ký, cậu có thể đi hay không, nhưng không thể để người khác biết từ đâu truyền ra?

- Được không thành vấn đề!

Hải Đông lập tức nhận lời, phút giây này, Hải Đông đã biết mục đích của Lý Dương, đám người Triệu Vĩnh và Lưu Cương vây quanh cũng đều nhìn nhau, lặng lẽ gật đầu.

Cho hắn ra ánh sáng, phơi bày cho thiên hạ xem, để cho thế giới nhìn, thế gian vẫn còn có người đáng chết như vậy.

Cách này, hơn hẳn cách Triệu Khuê trực tiếp giết hắn, chỉ có nhật ký không tính làm chứng cứ nhưng có những hình ảnh thì khác hoàn toàn, còn có các video, video còn chưa mở, nhưng mọi người đã đoán được là gì rồi, chẳng qua không có dũng khí đi xem mà thôi.

Mấy người là lính đặc biệt ở chiến trường, thập tử nhất sinh, chém giết vô số quân địch, không ngờ vẫn còn vài thứ không dám xem, nghĩ cũng biết thứ này đối với họ có sức ảnh hưởng cực lớn.

Hải Đông lấy ra cái Usb cóp toàn bộ hình ảnh, nhật ký và các video, cũng không nói chuyện, liền đi ra ngoài.

Phòng của hắn cũng ở tầng này, trong phòng hắn có máy tính riêng, hắn muốn dùng máy tính của mình nhanh chóng truyền toàn bộ các thứ trên ra ngoài.

Cầm máy tính, Hải Đông lại rời phòng, cuối cùng xuất hiện ở một con phố không xa, không mấy bắt mắt.

Hải Đông thành thạo kéo dây mạng ở bên tường, nối với máy tính, sau mười phút, diễn đàn lớn của Toroto, Canada cũng xuất hiện nhật ký và hình ảnh này.

Hải Đông thông minh, còn vào không ít các diễn đàn của Hàn Quốc, sau khi làm xong những điều này, hắn mới từ từ trở về khách sạn.

Hải Đông che giấu toàn bộ vết tích, e là các hacker giỏi nhất trên thế giới cũng không tra ra nổi toàn bộ việc này là do hắn làm.

Sau khi trở về khách sạn, mọi người đều yên lặng ngồi ở đó, trong lòng đều ghen đắng.

Lúc này Phác Nguyên Sinh còn đang ở cục cảnh sát, hắn giục cảnh sát nhanh chóng phá án, hắn lo sợ chính là không có hộ chiếu và tiền chạy không nổi, lúc này hắn vẫn chưa biết, mạng của Canada và Hàn Quốc đã bùng nổ thông tin về hắn.

Canada là ban đêm, người có thói quen lên mạng buổi tối thấy những nội dung này tạm thời chưa truyền đi.

Nhưng ở Hàn Quốc hiện đang là ban ngày, hơn nữa còn là buổi trưa, lượng người truy cập mạng rất cao, nơi mà Hải Đông post cũng là diễn đàn lớn nổi tiếng của Hàn Quốc, còn dùng quyền của admin, cho dù là chưa đăng ký cũng có thể post bài vào.

Rất nhiều người vừa bắt đầu đều hiếu kỳ nhấn vào, nhưng sau khi đợi xem nội dung bên trong tất cả đều ngây người.

Suy nghĩ đầu tiên của mỗi người là không dám tin, nhưng xem đến nhật ký chân thực như vậy, sau khi lại xem các hình ảnh kia, không thể khiến họ không tin.

Rất nhiều nữ sinh download tài liệu này, đều ôm mặt khóc nức nở, gọi đây là địa ngục, là nhật ký ác ma.

Phản ứng của diễn đàn lớn của Hàn Quốc không chậm, một vài diễn đàn bắt đầu xóa bài này, còn có một vài diễn đàn lưỡng lự cuối cùng vẫn xóa bỏ.

Bài post này lai lịch không rõ ràng, còn dùng thân phận admin của bọn họ, chẳng may là giả, bọn họ không gánh nổi trách nhiệm.

Diễn đàn đã xóa bài, nhưng không bao lâu cả Hàn Quốc sẽ thấy nội dung bài post này.

Bất kỳ ai cũng không dám, cũng không muốn tin, trên lãnh thổ của Hàn Quốc của bọn họ vẫn đang sống những thứ không bằng sức vật, đáng tiếc nhất chính là, ác ma này vẫn đang khoác một lớp vỏ hào hoa bên ngoài, hẳn là một danh nhân của giới sưu tầm ở Hàn Quốc, thậm chí còn vài lần lên TV.

Sức mạnh của Internet là vô cùng, sức mạnh của Internet là khổng lồ, không đến một giờ, cảnh sát Hàn Quốc đã nhận được báo án, bắt đầu bắt tay vào điều tra.

Đồng thời, Canada bên này cũng bùng nổ.

Bất kỳ một ai, xem thấy các thứ này e rằng đều không thể thờ ơ, nội dung của nhật kí khiến họ không dám tin, không muốn nhìn càng không nói đến những hình ảnh kia.

Canada dù là ban đêm, trên Internet cũng nổ tung.

Đặc biệt là bọn họ từ trong nhật kí hiểu được, chủ nhân trong nhật kí vẫn ở Canada, vẫn đang ở Toronto, rất nhiều người kêu gọi phải tóm người này.

Vài người của Toronto bắt đầu báo cảnh sát, cảnh sát cũng xem thấy các thứ này trên internet, vừa mới về khách sạn, tinh thần Phác Nguyên Sinh đang chán nản, lo lắng không tìm ra hộ chiếu, còn bị cấp trên phát hiện việc bán vạc cổ, lại bị dẫn đến cục cảnh sát.

Chứng kiến cảnh sát kích mở nhật kí của hắn, Phác Nguyên Sinh không nói gì, con mắt trở nên tròn xoe, suýt nữa nhảy ra khỏi hốc mắt.

Sau đó, hơi thở của hắn trở nên vô cùng gấp, mặt đỏ bừng, không đến nửa phút, người lập tức đứng như trời trồng ở đó, choáng.

Sau khi thấy nhật kí bị truyền đi, hắn chỉ nghĩ, xong rồi, hắn xong rồi, hoàn toàn hết rồi.

Lý Dương nhìn chăm chăm vào Internet, thấy sự việc này xôn xao trên mạng, và một vài mạng không ngừng có post mới, trong lòng Lý Dương cũng rất cảm thán.

Sức mạnh của Internet quả nhiên khổng lồ, hiện nay còn nhiều người chưa biết, chỉ là người thường xuyên đăng ký ở các diễn đàn này, theo thời gian phát triển, lần này chắc chắn sẽ trở thành một vụ bê bối chấn động thế giới.

Tuy nhiên, toàn bộ việc này không có quan hệ với Lý Dương rồi, ai cũng không thể biết, người đứng đằng sau việc này chính là hắn.

- Nghỉ ngơi đã, ngày mai còn có việc!

Lý Dương thở dài, đem toàn bộ mọi thứ giao cho Lưu Cương, sau khi xử lý máy tính của Phác Nguyên Sinh, lại trực tiếp gửi cho cảnh sát, đó là giấy tờ gốc, còn hộ chiếu, tiền và các thứ khác, cho một môi lửa, mấy thứ này vô ích rồi.

Sáng sớm ngày hôm sau, vài người mắt nặng trĩu ra khỏi giường, đêm nay tất cả mọi người đều không ngon giấc.

Mỗi lần trước khi vào giấc ngủ, bọn họ đều nghĩ đến nhật kí của Phác Nguyên Sinh, nghĩ đến đứa nhỏ đáng thương, tình hình này có thể ngủ ngon mới lạ, ngay cả Lý Dương cũng chỉ mơ mơ màng màng,

Buổi sáng, trang viên Lâm thị, sắc mặt của Lâm Lang tái nhợt khi xem báo.

Các bài post tối qua trên mạng đã có trên báo rồi, sức chấn động của “ cánh cửa nhật kí” này không kém gì các tấm ảnh của Trung Quốc, đó là nhân loại lần nữa khiêu chiến với luân lý.

Chủ yếu là Phác Nguyên Sinh thực sự quá vô sỉ, dương dương tự đắc trong nhật kí của hắn, phương pháp sỉ nhục các cô bé còn tệ hơn so với các bộ phim đồi trụy của một vài nước, thật ứng với câu nói:

Chỉ có người không tưởng tượng nổi, không có gì hắn làm không nổi.

Xảy ra chuyện như thế, vẫn được mời làm chuyên gia của đại hội giám định bảo bối, đối với hoạt động lần này chắc chắn có ảnh hưởng nhất định, may mà Phác Nguyên Sinh cũng không tính là nhân vật quan trọng, trước đây mọi người đều không biết mặt mũi của hắn, chỉ cần làm sạch sẽ là được.

Hiện nay Lâm Lang tức giận là bởi vì giận chính mình, đã cùng ở với người như thế mấy ngày, còn bắt tay, lúc thấy nhật kí kia, Lâm Lang thậm chí cũng nổi lên ý nghĩ chém chết tên khốn này, thậm chí rửa tay mấy chục lần cũng không sạch.

Bên kia, Tam Tỉnh Thái cũng biết được tin, đồng thời cũng biết, lúc đó ở Hàn Quốc đã xôn xao.

Hải Đông không chỉ post ảnh, còn post video, nhưng Video vừa post không lâu, Hải Đông cả tối ngủ không ngon, liền đem tất cả mọi thứ cho hết lên mạng, lúc này Hàn Quốc bên kia đứng vào buổi trưa.

Đã có video, sự chấn động càng lớn, cảnh sát Hàn Quốc lần này gắng hết sức, buổi trưa liền dẫn người con gái trong nhà Phác Nguyên Sinh, cũng chính là cháu gái của hắn.

Cô gái này lúc đầu không dám nói, nhưng sau khi xem thấy nhật kí và hình ảnh không kìm nổi, đau khổ khóc ở cục cảnh sát, tiếng khóc của cô khiến không ít các cảnh sát không kìm nổi rơi lệ.

Sau đó, cô gái đã để lộ thân thể của cô cho mọi người, thấy đâu đâu cũng là thương tích, đặc biệt là các bộ phận kín, vừa mới chịu roi vọt không lâu, không dám để người khác nhìn thẳng vào vết thương, các nữ cảnh sát ở trong phòng giúp cô gái khám thân thể từng người từng người ôm mặt trốn ra ngoài, không ngừng khóc thống thiết.

Mọi người có mặt đều tin rằng, Phác Nguyên Sinh lúc đó có mặt ở đó, nhất định sẽ bị đánh chết vì hận.

Tiếp theo lấy chứng cứ càng đơn giản, có nhật kí, có video, có hình ảnh, lại thêm nhân chứng, cảnh sát nhanh chóng phát lệnh truy nã sang Canada, hơn nữa không chế được Kim Nhã, đang muốn trốn ra nước ngoài.

Hai người này chính là vợ và bố vợ của Phác Nguyên Sinh, bọn họ không tàn ác như Phác Nguyên Sinh, nhưng cũng có vi phạm pháp luật, án mạng ở trong tay họ.

Lời khai của hai người càng chứng thực tính chân thực của nhật kí, tuy nhiên đó đều là lời nói lại, chính Triệu Khuê cũng không ngờ, hắn đoạt được cuốn sổ ghi chép, tạo nên một sự kiện trọng đại chấn động thế giới trong vòng không đến một tháng.

Ngồi ở trên xe, các chuyên gia Trung Quốc cũng đang tới trung tâm triển lãm.

Hoàng lão còn rất tò mò về dáng vẻ của Lý Dương, bọn họ cũng chưa nghe thấy chuyện này, dù sao nhật kí lên mạng mới có một ngày, người biết được tin hiện giờ đa số là thanh niên trẻ thích lướt web, sau khi đợi truyền hình và các phương tiện truyền thông lần lượt đưa tin, người biết còn nhiều hơn.

- Lý Dương, mọi người làm sao vậy?

Hoàng Lão không kìm nổi, cuối cùng hỏi một câu, Lý Dương ôm đầu còn chưa nói, di động của Lâm Bá Văn rung chuông lên.

Vừa nhận được điện thoại, Lâm Bá Văn đã không nén nổi kêu lên kinh hãi:

- Cái gì, cướp bóc?

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

884. Chương 880: Mười Kế Của Tam Tỉnh Khang.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Lúc Lâm Bá Văn lên tiếng, sắc mặt cũng đột nhiên thay đổi, người xung quanh cũng không ai để ý đến sắc mặt của Lý Dương. Hoàn toàn chú ý tập trung vào người Lâm Bá Văn.

Lâm Bá Văn không nói gì, lẳng lặng nghe đầu bên kia báo cáo.

- Cướp bóc?

Chu Lão, Lý Dương cùng nhìn nhau. Lâm Phong, đảm nhiệm chức Bí thư đoàn đại biểu chuyên gia Trung Quốc khẽ ra hiệu, để các chiến sĩ công an đặc công quốc gia đang ẩn núp tăng cường cảnh giác.

Hôm nay là thời điểm triển lãm tại hội trường, để bảo đảm an toàn, Lâm Lang đã mời không ít cảnh sát, không ngờ còn xuất hiện tình trạng cướp bóc, đây chính là cái bẫy tai nghiêm trọng vào mặt hắn.

Trước đó có chuyên gia tồi như Phác Nguyên Sinh, sau lại có chuyện cướp bóc, quả thật Lâm Lang sắp nổi điên.

Thời gian cuộc gọi của Lâm Bá Văn không dài, không lâu sau liền gác máy, vẻ mặt có chút nghiêm trang.

Không đợi Lý Dương hỏi, Lâm Bá Văn chủ động nói:

- Lý tiên sinh, tôi vừa biết được tin, trên đường chuyên gia Nhật Bản đến gặp tập kích, vật báu của Thanh Mộc Vị Ương bị cướp rồi.

- Kim Kê Toàn Thạch?

Lâm Bá Văn vừa dứt lời, vài người liền kêu lên, vật báu của Thanh Mộc Vị Ương không nhiều, chỉ đem có hai thứ, một là bức tượng bằng đồng thau bị coca phá hủy rồi, còn cái còn lại chính là Kim Kê Toàn Thạch.

- Đúng, chính là thứ đó.

Lâm Bá Văn nặng nề gật đầu, trên mặt cũng có chút căm tức, phòng vệ nghiêm ngặt như vậy còn có người dám tác quái gây án, thật đáng giận, còn để cho chúng thực hiện được.

Vì cảnh sát kịp thời đến, khiến cho bọn cướp chỉ lấy được vật báu của Thanh Mộc Vị Ương rồi chạy mất, tuy đồ đạc bị cướp không nhiều nhưng bọn cướp xem như cũng thực hiện được, lúc này, Lâm Bá Văn hoàn toàn có thể tưởng tượng ra cảnh Lâm Lang bộc phát cơn thịnh nộ.

- Thật đáng tiếc!

Bạch Minh gật mạnh đầu, trên mặt có chút tiếc nuối, có chút phẫn nộ, nhưng hoàn toàn không có chút đau khổ.

Đồ của người Nhật Bản bị cướp cũng đáng, chẳng phải Kim Kê Toàn Thạch này vốn là vật báu thuộc về Trung Quốc sao, lần sau xuất hiện, không biết là khi nào.

Một số chuyên gia khác cũng rất phẫn nộ đối với sự việc xảy ra, nhưng trong lòng lại có cảm giác vui sướng khi họ gặp họa.

Các lão tiền bối thế hệ cha chú đều trải qua kháng chiến chống Nhật, chiến tranh vô cùng đau đớn với quần chúng, đặc biệt là có rất nhiều người chết trong chiến tranh, khiến lòng họ càng thêm đau khổ hận thù.

Lại thêm sau chiến tranh Nhật Bản không thừa nhận việc xâm lược, dẫn đến trong lòng người dân Trung Quốc hiện nay vẫn có rất nhiều người căm thù Nhật Bản, thù ghét bọn họ.

Cho nên, nhóm chuyên gia này mới có suy nghĩ này, Nếu chuyên gia của các nước khác bị cướp, trong lòng họ cũng rất lo lắng và tức giận rồi.

- Hiện nay thế nào rồi?

Lý Dương gật đầu, khẽ hỏi một câu.

Lâm Bá Văn thở dài, nói:

- Các cảnh sát đang vây bắt bọn cướp, chú của tôi đã thông báo các tin tức, treo thưởng truy nã bọn cướp này.

Truy nã, treo giải thưởng, đều chứng minh nhóm cướp kia đều đã chạy mất, e rằng sau này tóm được bọn chúng cũng khó thay đổi việc chúng cướp bóc thành công, Lâm Lang là thành viên quan trọng của ban tổ chức, khó khăn càng lớn.

Xe từ từ chạy, vì chuyện cướp bóc, khiến mọi người đều rất cẩn thận, cảnh sát bên đường cũng tăng thêm không ít.

Vừa bắt đầu, hộ vệ và cảnh sát đều trọng điểm bảo vệ đều là các bảo bối trong kho, đó là nơi rất nhiều chuyên gia tạm thời cất giữ bảo bối, có hơn hai trăm bảo vệ và một trăm cảnh sát bảo vệ, số lượng bảo bối ở đây nhiều nhất, đã chiếm một nửa bảo bối được triển lãm.

Còn lại đều là các bảo bối trong tay các chuyên gia, có một bộ phận bảo bối là của tư nhân muốn tiến hành trao đổi hoặc giao dịch, và các nguyên nhân khác, mới không đưa vào kho.

Thanh Mộc Vị Ương đang cầm vật báu của mình và các chuyên gia Nhật Bản khác cùng tiến vào hội trường.

Ai cũng không ngờ, Lý Dương biểu hiện huy hoàng nhất thì không có việc gì, người Nhật Bản lại gặp phải họa, bảo bối của Thanh Mộc Vị Ương bị cướp, tương đương với hấn ta không có vật báu tham gia triển lãm.

Xe chậm chậm dừng ở bãi đỗ xe, cảnh sát của trung tâm triển lãm càng nhiều.

Vừa bước xuống xe, Lý Dương nhìn Thanh Mộc Vị Ương cách đó không xa rõ ràng có chút ngạc nhiên, bên cạnh hấn có mấy cảnh sát theo cùng, Lâm Lang cũng ở đó.

Trên mặt Thanh Mộc Vị Ương có chút đau xót, trong đầu hấn trống rỗng kể từ khi xảy ra vụ cướp .

Sở dĩ nhóm cướp này có thể thành công là vì trong có nội ứng phối hợp bên ngoài, Thanh Mộc Vị Ương cũng không ngờ, lái xe đưa hấn đến lại là một tên cướp.

Lái xe cũng là cướp, kết quả không cần nghĩ cũng biết, cũng may bảo bối của các chuyên gia Nhật Bản khác vẫn đang giữ trong kho, bọn cướp cướp được bảo bối này liền bỏ đi, đó cũng xem như là trong cái rủi có cái may.

Người lái xe này không phải người của ban tổ chức ngay từ đầu chỉ định cho bọn họ, tối qua mới thay đổi, tối qua lúc hấn đến còn giải thích một lúc, do lái xe cũ bị ốm, nên để hấn lái thay.

Hôm qua không có việc gì quan trọng, các chuyên gia đều không nghi ngờ, thậm chí không kiểm tra lại nên mới dẫn đến lỗ hổng lớn như vậy.

Hôm nay, lúc lái xe này mới xuất hiện ở đây, mọi người vô cùng yên tâm lên xe, xe đi không xa thì lạc đường, tiếp đó liền xảy ra cướp bóc.

Lâm Lang ở bên không ngừng an ủi Thanh Mộc Vị Ương, đồng thời bảo đảm, nhất định sẽ tóm được bọn cướp, vật báu sẽ tìm lại được cho ông ta.

Trên mặt Thanh Mộc Vị Ương chỉ có đau xót, trong lòng ông ta, còn hối hận vô cùng.

Thật ra hấn đã bán Kim Kê Toàn Thạch cho Tam Tỉnh Khang, là thứ để Tam Tỉnh Khang tìm Lý Dương đánh bạc, chẳng qua hấn muốn giữ lại chút thể diện, yêu cầu dùng Kim Kê Toàn Thạch tham gia triển lãm một lần cuối cùng, đợi sau triển lãm, giao trả Tam Tỉnh Khang.

Điều này Tam Tỉnh Khang không phản đối, viên Kim cương này chỉ cần là của y là được, sau thời gian triển lãm, có thể dùng để đánh với Lý Dương, nên định sau khi kết thúc triển lãm sẽ lấy đi.

Nào ngờ, sẽ xảy ra việc ngoài ý muốn này, vật báu bị cướp, Thanh Mộc Vị Ương không thể trao lại cho Tam Tỉnh Khang , thậm chí có thể ảnh hưởng đến vụ cá cược của y với Lý Dương, dù sao Kim Kê Toàn Thạch cũng là vật báu nổi tiếng của Trung Quốc.

Đó mới là lo lắng lớn nhất của hấn, lúc này hấn vô cùng hối hận, cần gì vì chút thể diện như vậy, đến nỗi bị động như thế này.

Cách đó không xa, cha con Tam Tỉnh Khang vội vàng tiến lại, Thanh Mộc Vị Ương cũng ở trên xe, vừa rồi là tay trắng, trong tay y hoàn toàn không có bảo bối, cũng không sợ bị cướp, cũng không xảy ra chuyện gì.

Tam Tỉnh Khang đi lại, không ngừng an ủi Thanh Mộc Vị Ương, Tam Tỉnh Kết Y theo sau y, trong mắt lại bắt gặp góc lên đặc ý.

Tam Tỉnh Kết Y vẫn lặng lẽ nhìn túi của Tam Tỉnh Khang, ai cũng không ngờ, viên kim cương mà mọi người đang tìm kiếm lại ở trên người Tam Tỉnh Khang, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, đối với sự dũng cảm của cha mình, Tam Tỉnh Kết Y khâm phục vô cùng.

Ấn cướp này thực ra chính là kế hoạch của hai cha con họ.

Ngay từ đầu Tam Tỉnh Kết Y còn phản đối, nếu muốn cướp, không bằng trực tiếp cướp của Lý Dương, vật báu của Lý Dương nhiều, lại đáng giá, so với cướp của người mình còn đáng cướp hơn.

Hắn phản đối, bị lên lớp 1 bài.

Tam Tỉnh Khang giỏi hơn so với con trai của y nhiều, ánh mắt cũng rất tàn ác, cướp của Lý Dương rất khó, vật báu của Lý Dương nhiều ai cũng biết, phòng vệ cũng rất chặt, dựa vào chục người của y đó, căn bản không phải là đối thủ của người ta.

Hơn nữa, vật báu của Lý Dương rất khiến người khác chú ý, trong thời gian ngắn không thể ra tay, bị người khác phát hiện còn phiền phức hơn.

Nhưng cướp của người mình không giống nhau, thứ nhất người khác sẽ không nghi ngờ bọn họ, bọn họ an toàn, thứ hai, chính là vật báu của Thanh Mộc Vị Ương đối với họ rất có lợi, có thể khiến họ trong thời gian ngắn không lo về tiền.

Bảo bối của Thanh Mộc Vị Ương là khối kim cương, quan trọng nhất chính là kim cương nguyên chất, sau khi vào tay bọn họ có thể gia công, biến thành khối kim cương nhỏ, tuy có thể ảnh hưởng đến một phần giá trị, nhưng rủi ro dù sao nhỏ hơn nhiều, giá trị của khối kim cương như thế, sau khi bán được, đủ để bù vào lỗ hổng lần này của y.

Một điểm cuối cùng, cướp của người mình rất thuận lợi, dễ dàng ra tay, càng dễ bố trí, sự thực chứng minh Tam Tỉnh Khang đúng, bọn cướp căn bản không đem khối kim cương đi, mà trao cho nội ứng này - y, cướp như thế có thể che giấu càng tốt hơn.

Thanh Mộc Vị Ương đáng thương, hoàn toàn không biết bảo bối của hắn ở gần trong gang tấc, ở ngay bên cạnh, trên người người bạn xem ra rất chân thành, đang khuyên nhủ hắn.

Lý Dương, Chu Lão bọn họ nhìn về bên này, hai người đều có chút phân vân.

- Chúng ta xuống dưới thôi.

Lý Dương thở dài, khẽ nói, bỏ qua các cái khác, hiện nay bọn họ dù sao đều là chuyên gia cùng đồng hành tham gia triển lãm, lúc này lấy tình lấy lý cũng nên đi an ủi một câu, hoặc chào một cái.

- Được, đi thôi.

Sau khi Lý Dương nói, Chu Lão lập tức gật đầu tán đồng, các Chuyên gia Trung Quốc khác không nói chuyện, cùng đi đến chỗ Thanh Mộc Vị Ương.

Lúc hướng về phía trước, tim Lý Dương không ngừng đập mạnh, thậm chí có cảm giác lo lắng.

Loại cảm giác này rất lạ, chân mày của Lý Dương từ từ nhíu lại, nhưng bước chân không dừng lại tiếp tục tiến về phía trước.

Càng tiến lên trước, con tim lại đập nhanh hơn, hơn nữa, càng không chịu điều khiển càng nhanh hơn, cuối cùng Lý Dương dừng bước lại, nhìn xung quanh.

Không phát hiện bất kì khác thường, người bên cạnh cũng tò mò nhìn hắn, khiến hắn chỉ có thể trước hết nén con tim này, tiếp tục tiến lên trước.

Lúc cách Thanh Mộc Vị Ương 10m, con tim của Lý Dương càng nhanh hơn, vừa bước một bước, năng lực đặc biệt của hắn đột nhiên tự động triển khai, hình ảnh lập thể trong nháy mắt xuất hiện trong đầu hắn.

Hình ảnh lập thể lớn nhất, trong phạm vi khoảng 10m, toàn bộ xung quanh hiện ra.

Lý Dương đứng ở đó, con tim của hắn lúc này càng đập nhanh không ít, nhưng trái tim này không át được sự kinh hãi của hắn, trong hình ảnh lập thể, càng khiến Lý Dương chú ý, là khối kim cương óng ánh, hình nhân đào kia.

Khối kim cương này, chính là Kim Kê Toản Thạch mà hôm nay bị cướp mất, chính là khối kim cương trên người Tam Tỉnh Khang.

Cổ họng Lý Dương không kìm nổi nuốt ừng ừng, dưới chân bắt giắc tiến về phía trước thêm vài bước.

Mấy bước này, khiến hắn tiến lại bên cạnh Tam Tỉnh Khang, Tam Tỉnh Khang ở cách hắn không đầy một mét, đang mỉm cười chào hắn.

Hình ảnh lập thể càng rõ, trong đầu Lý Dương không có suy nghĩ khác, càng gần khối kim cương, khối kim cương càng sinh ra lực hấp dẫn, không ngừng kích thích Lý Dương.

Hiện giờ Lý Dương không có bất kì các động tác khác, trên mặt chỉ cố gượng cười, ý thức của hắn có chút mơ hồ, cũng có thể nói, Lý Dương lúc này đơn thuần dựa vào ý chí chống đỡ.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

885. Chương 881: Năng Lực Đặc Biệt Lần Nữa Tiến Hóa. (1)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Nuốt lấy nó, nuốt lấy nó...

Trong lòng Lý Dương không ngừng xuất hiện ý nghĩ này, hình ảnh lập thể luôn mở ra, khối kim cương sắc vàng trong suốt vô cùng lấp lánh kia giống như cây hoa anh túc có sức hấp dẫn vô cùng với Lý Dương.

Cảm giác thấy Lý Dương có chút khác biệt, Vương Giai Giai vội vàng kéo cánh tay của Lý Dương lại, trên mặt lộ vẻ lo lắng.

Hiện giờ, trong mắt Lý Dương rõ ràng có chút mờ đục, trên đầu đang toát mồ hôi ra ngoài, sắc mặt càng tái nhợt, dáng vẻ này thật sự rất giống như người đột nhiên mắc bệnh nặng.

- Lý Dương, cậu làm sao vậy?

Lâm Lang cũng chú ý thấy Lý Dương bất thường, tiến lại hỏi nhỏ, Chuyên gia Trung Quốc theo cùng, toàn bộ đều lo lắng nhìn Lý Dương.

Trán Lý Dương rớt cuống cũng toát mồ hôi hột, đây đang là mùa đông, trang phục mọi người mặc trên người đều rất dày, chưa đến mức trên đầu toát toàn mồ hôi hột.

Lý Dương không nói gì, chậm chậm lắc đầu, tuy nhiên mọi người đều nhìn ra sự bất thường của hắn.

Lưu Cương, Triệu Vĩnh đều tiến lại, Tam Tỉnh Khang cũng chú ý thấy Lý Dương, trên mặt lộ ra vẻ quan tâm, trong lòng lại vui như hoa nở.

Đối với y mà nói, Lý Dương càng đen đui càng tốt, tốt nhất là bị bệnh nặng cũng coi như ông trời có mắt.

Khó khăn hít một hơi, ở gần khoảng cách với khối kim cương như vậy Lý Dương có cảm giác khó thở, tay của hắn dùng sức nắm vào trong túi áo mình, cố nén không buông tay ra, đi sờ vào khối kim cương kia.

Lực hấp dẫn kia còn tăng mạnh, ý chí của Lý Dương có chút mơ hồ, chính hắn cũng không biết được còn có thể kiên trì trong bao lâu nữa.

Có lẽ, hắn không nên đi đến bên này.

- Lý tiên sinh, có muốn gọi xe cứu thương hay không ?

Lời nói này chính là Thanh Mộc Vị Ương, hắn cũng không ngờ được bảo bối của mình lại bị cướp, Lý Dương thật sự bị bệnh nặng, không phải ở Toronto điều dưỡng chính là phải về nước trị bệnh, Vậy hy vọng mong manh của hắn càng thêm xa vời

- Không, không cần!

Lý Dương khó nhọc lắc lắc đầu, trán toát mồ hôi càng ngày càng nhiều, cảm giác giống như lên cơn nghiện, khiến hắn rất đau khổ, nếu không phải ý chí của Lý Dương rất kiên cường, không chừng đã bỏ nhào vào người Tam Tinh Khang rồi.

- Lý tiên sinh, nếu không tôi đỡ ngài đến bên kia nghỉ ngơi chút được không ?

Tam Tinh Khang tỏ vẻ quan tâm tiến lại, đồng thời tiến lên trước đỡ Lý Dương, thấy vẻ khó chịu của Lý Dương y càng vui mừng, trước đó muốn khuyên Thanh Mộc Vị Ương trở về khách sạn, lần này ngược lại không muốn đi rồi.

- Không, đừng...

Lý Dương còn chưa nói xong, Tam Tinh Khang đã dựa sát vào, Lý Dương hiện nay như tựa sát vào khối kim cương kia.

- ầm ầm ầm.

Trong đầu Lý Dương đột nhiên truyền đến chấn động, ý chí cũng không kiên trì được, cả người hoàn toàn ngã gục xuống.

Hướng Lý Dương ngã xuống chính là bên phía Tam Tinh Khang kia, đồng thời lúc ngã xuống, tay hắn luôn luôn nắm chắc, cũng từ túi áo thoát ra ngoài.

Cảnh này, khiến mọi người xung quanh đều sửng sờ.

Lưu Cương, Triệu Vĩnh tốc độ nhanh nhất, trong khoảnh khắc Lý Dương ngã xuống nhanh chóng đuổi tay kéo Lý Dương, tay của Lưu Cương và Triệu Vĩnh đều tóm cánh tay Lý Dương.

- Bình!

Hai người đồng thời cảm thấy lực khổng lồ, thân là đặc công, bọn họ không ngờ bị lực này kéo ngã xuống, cùng Lý Dương đè Tam Tinh Khang cùng ngã nhào xuống phát ra âm thanh nặng nề.

Toàn bộ sự việc đều trong nháy mắt xảy ra.

Trong quá trình ngã xuống, lòng bàn tay của Lý Dương có cảm giác ngứa ngáy khó chịu, bản năng khiến tay hắn cực nhanh luồn vào trong túi của Tam Tinh Khang, một tay ôm trọn khối kim cương lớn hình nhân đào kia.

Cảm giác cực khoan khoái lập tức tràn ngập toàn thân Lý Dương, hình ảnh lập thể, Lý Dương rõ ràng nhìn thấy, toàn bộ khối kim cương nhanh chóng thu vào trong bàn tay, không đến một giây, khối kim cương biến thành bột phấn.

- Lý tiên sinh!

- Tam Tinh Khang tiên sinh!

- Lưu Cương, đại ca!

Người xung quanh vội vàng ra dìu bọn họ, toàn bộ xảy ra lúc này đều quá bất ngờ, mọi người trông thấy chính là Tam Tinh Khang muốn đỡ Lý Dương, kết quả cánh tay không đỡ được, thân mình Lý Dương liền ngã xuống trên người Tam Tinh Khang.

Sau đó, người bên cạnh Lý Dương đi kéo hắn, kết quả cũng bị kéo ngã.

Toàn bộ, nhìn thế nào cũng như chuyện ngoài ý muốn.

Về phần Lý Dương trong nháy mắt cái cánh tay luồn vào trong túi của Tam Tinh Khang, căn bản không ai nhìn thấy, sau khi hấp thu kim cương, tay Lý Dương lại rút lại, toàn bộ quá trình này ở hình ảnh lập thể nhìn rất chậm, thực ra cũng chính là trong nháy mắt.

Sau khi đứng dậy, mồ hôi ở trán Lý Dương hoàn toàn biến mất, cả người cũng thư thái lên rất nhiều, so với trước đó quả thực là khác lạ.

- Ba, ba có sao không ?

Tam Tĩnh Kết Y kéo Tam Tĩnh Khang đứng dậy, khẽ hỏi.

Tam Tĩnh Khang này bị ba người rất nặng đè trên người, cũng may đè ở thắt lưng, khiến lưng y hiện giờ rất đau, nhưng toàn bộ đều không trách người khác được, ai bảo chính y tìm vợ việc vào mình chứ.

- Ta không sao!

Tam Tĩnh Khang lắc đầu, ra sức vận lưng, đến nay y cũng hơn 50 tuổi, tuổi tác cũng không nhỏ nữa, bị đè như vậy cũng rất khó chịu.

Thanh Mộc Vị Ương tiến lại, khẽ giọng hỏi:

- Tam Tĩnh Khang, có cần phải đi bệnh viện kiểm tra không?

- Cũng được, vẫn thực hơi đau, vậy chúng tôi đi trước nhé.

Tam Tĩnh Khang do dự, lập tức gạt đầu nhận lời, hẩn ngấm nghĩ điệu cười của Lý Dương, giờ Lý Dương lại biến thành không việc gì, chính hẩn bị đè ngã, thực sự không nên ở lại nơi này.

Chào Lâm Lang một cái, Tam Tĩnh Khang mới dẫn con trai đi ra ngoài, không còn Lý Dương rồi, lúc này đối với hẩn việc quan trọng nhất là xử lý tốt viên kim cương kia, đó là hy vọng để bù vào lỗ thủng của công ty y.

Gọi taxi xong, trước khi lên xe, Tam Tĩnh Khang sờ soạng cái túi, sắc mặt y trong thoáng chốc trở nên tái nhợt.

Viên kim cương trong túi của y lần này sờ không còn nữa rồi, toàn bộ túi trống rỗng, Tam Tĩnh Khang khám lại toàn thân một lần nữa, cũng không thấy tung tích của viên kim cương kia.

- Kim cương không thấy nữa rồi.

Trán Tam Tĩnh Khang trong thoáng chốc toát mồ hôi lạnh, giữa mùa đông, đáng vẻ của y so với Lý Dương vừa nãy càng kỳ lạ hơn.

- Ba, sao vậy?

Tam Tĩnh Kết Y nghi hoặc hỏi, bộ dáng của Tam Tĩnh Khang vừa nhìn là biết xảy ra chuyện.

Tam Tĩnh Khang nhanh chóng xoay người, đi ngược lại, vừa đi hai bước, y lại dừng lại ở đó.

Y nghi ngờ viên kim cương trong lúc hỗn loạn vừa nãy đã bị rơi trên mặt đất, nhưng y không dám quay lại tìm, viên kim cương kia một khi bị người khác phát hiện, y ngay cả giải thích cũng không được.

Trong chốc lát, lòng Tam Tĩnh Khang rối loạn vô cùng, ngơ ngác nhìn đám người Lý Dương và Thanh Mộc Vị Ương phía xa, sững sờ không dám tiến lại một bước.

Trên mặt Tam Tĩnh Kết Y càng nghi hoặc, lại hỏi:

- Ba, rốt cuộc là sao vậy?

- Không, không việc gì, con đừng hỏi nữa!

Hiện nay, Tam Tĩnh Khang không dám nói với con trai chân tướng, sợ hẩn có biểu hiện ra ngoài, một khi bị phát hiện cướp viên kim cương quý báu này đó thực chỉ có đường chết.

Nghĩ đến hậu quả này, mồ hôi của Tam Tĩnh Khang càng chảy ra nhiều hơn.

Không lâu, Lý Dương liền rời đi, Thanh Mộc Vị Ương cũng lên xe tạm thời quay về khách sạn, Lâm Lang lại vội vàng lo các chuyện khác, lúc này Tam Tĩnh Khang mới dám quay lại nơi vừa nãy, từng chút từng chút tìm kiếm.

Nơi y vừa ngã xuống, từng tấc đất trong mấy chục m xung quanh đều được tìm kiếm một lần, đến khi có người hỏi thăm, Tam Tĩnh Khang mới ngơ ngác ngồi trên đất, bộ dáng mất hồn vía.

Kim cương, quả thực không thấy nữa rồi.

Dù viên kim cương hiện giờ ở đâu, giờ khắc này đã không còn ở trên người y rồi, đó là sự thật.

Cũng chính là nói, âm mưu lần này của y, án cướp áp ủ trong thời gian dài cũng không có thu hoạch, còn y vẫn phải dùng cái giá rất cao đi thuê bọn cướp kia, số tiền này có thể khiến y khuynh gia bại sản hoàn toàn.

Nếu quyết nợ không trả cho bọn chúng, Tam Tỉnh Khang chỉ nghĩ đã rùng mình. Y tìm những người thủ đoạn như thế nào y rõ nhất, không lấy được tiền, y và Tam Tỉnh Kết Y chắc chắn không thể quay về Nhật Bản.

Lý Dương đi đến cửa, cũng không thể tiến vào trung tâm triển lãm.

Dưới sự phò tá của Lâm Bá Văn, hắn trực tiếp đi thẳng về khách sạn, Hoàng Lão bọn họ cũng ở lại, bọn họ phải ở lại trông coi bảo bối của mình.

Dáng vẻ của Lý Dương vừa nãy cũng quả thực khiến mọi người rất lo lắng, nếu không phải hắn kiên cường, vài người còn muốn đưa hắn thẳng đến Bệnh viện, giữa mùa đông, đứng ở ngoài, cả đầu đều là mồ hôi hạt thật sự rất lo lắng.

- Lý Dương, thực sự không được rồi, chúng ta nên đi Bệnh viện thôi?

Lý Dương lúc này còn có chút mất hồn vía, sau khi về đến phòng, Vương Giai Giai không kìm nổi khuyên một câu.

Lý Dương mạnh mẽ lắc đầu, nói:

- Anh thực sự không sao cả, nghỉ ngơi một chút sẽ khỏi ngay, tin anh đi.

Nói xong, Lý Dương từ từ đi vào phòng ngủ, đồng thời nằm trên giường, Vương Giai Giai và Lưu Cương cùng nhìn nhau, bất đắc dĩ lắc đầu.

Lúc này cũng chỉ có thể như thế, Tuy nhiên Lý Dương biểu hiện ở trung tâm triển lãm, bất luận thế nào bọn họ cũng phải đưa Lý Dương đến Bệnh viện kiểm tra. Ngay cả không như vậy, đợi sau khi về nước cũng phải tìm cách để Lý Dương đi khám lại toàn thân lần nữa, dáng vẻ vừa xong của Lý Dương thật sự khiến bọn họ lo lắng.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

886. Chương 882: Năng Lực Đặc Biệt Lần Nữa Tiến Hóa. (2)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Năng lực đặc biệt của Lý Dương hiện giờ là 50x50, so với trước là 10x10 đã gấp năm lần, hình ảnh lập thể biến thành lớn như vậy, hắn chưa thể thích ứng, dường như vốn đã như thế rồi.

Hình ảnh lập thể lớn như vậy là sau khi hắn nuốt viên kim cương kia, lần đầu tiên phát hiện mọi thay đổi, Lý Dương cũng phát hiện, mỗi lần sau khi nuốt kim cương, hình ảnh lập thể của hắn đều thay đổi nhất định.

Không chế được hình ảnh lập thể, Lý Dương từ từ tiến hành thu nhỏ, phạm vi 50m không ngừng rộng ra phía ngoài, lúc vươn đến 250 m, thì cũng không vươn được nữa.

Chiều dài 250m, rộng 10m, đó là cực hạn của Lý Dương vươn ra, cũng có thể nói, hiện nay năng lực đặc biệt của hắn phạm vi quan sát đủ lớn, so với trước đây gấp hơn năm lần.

Đó chắc chắn là tin vui, nếu hiện nay Lý Dương đi tham gia giao dịch Phi Thúy Myamar, không đến một ngày hắn có thể đọc xong toàn bộ nguyên thạch, hơn nữa còn xem rất rõ ràng, chính xác từng khối nguyên thạch.

Lý Dương chậm rãi thả lỏng tinh thần của mình, rất nhanh, hắn lại phát hiện một thay đổi khác.

Thay đổi này ở trong cơ thể hắn.

Hắc tuyến rất nhỏ trong cánh tay trước kia, hiện nay đã to bằng ngón cái, còn mười đầu ngón tay còn nhỏ hơn, hiện nay cũng bằng khoảng hạt đậu, đều lớn hơn trước kia không ít.

Các hắc tuyến này đến giờ Lý Dương cũng không biết rốt cuộc có tác dụng gì.

Lý Dương đang nằm ở trên giường, nhắm hai mắt lại giả bộ nghỉ ngơi, Vương Giai Giai đang ở trong phòng ngủ sửa sang lại trang phục, thảnh thơi liếc hắt, Lý Dương không mở to mắt nhưng toàn bộ xung quanh đều không qua được hắt.

Bên dưới chăn, ngón tay Lý Dương đột nhiên giật giật.

Trước đó, hình ảnh lập thể hắt cũng có thể nhìn thấy hắc tuyến này, nhưng tuyến đen đều cố định tồn tại, Lý Dương chỉ có thể trông thấy, nhưng không cảm nhận được sự tồn tại của chúng.

Lần này lại khác, các hắc tuyến này khiến hắt có các cảm giác không giống nhau, trong cánh tay hắt đang có một luồng khí nóng từ từ chảy qua, luồng khí nóng này chính là trên các các sợi đen này.

Ngón trỏ của Lý Dương chậm chậm nhảy lên, luồng khí nóng trong cánh tay được hắt cố ý dẫn truyền, chậm chậm di chuyển lên đầu ngón trỏ.

Bất thành linh, Lý Dương mở mắt, trong mắt tràn đầy kinh hãi.

Trong hình ảnh lập thể, sợi đen kia từ ngón trỏ của hắt xông ra, tuy chỉ toát ra một chút, nhưng sự thay đổi này đã khiến hắt vô cùng giật mình, Lý Dương chưa từng nghĩ, trong cơ thể của hắt hắc tuyến không tên một ngày nào đó còn có thể nhảy ra ngoài.

Giật mình, hắc tuyến lại lùi về trong ngón tay, luồng khí nóng trên cánh tay tựa hồ biến mất.

Tay từ trong chăn duỗi ra, Lý Dương nhìn chăm chăm vào ngón tay của mình, lúc sợi đen kia từ trong này toát ra, đầu ngón tay không có một chút cảm giác.

- Reng reng

Điện thoại trên người Lý Dương đột nhiên réo lên, tiếng chuông điện thoại cắt đứt dòng suy nghĩ của hắt, Lý Dương lập tức lấy di động ra, lúc thấy số có chút sững sờ chút.

Điện thoại này là Hà lão gia gọi đến.

Bắc Kinh lúc này đã là buổi tối, Hà lão biết được vừa rồi thân thể Lý Dương không bình thường, cho nên đích thân gọi đến hỏi thăm tình hình, hỏi Lý Dương có phải bị ốm hay không ?

Lý Dương giải thích một lần ở trong điện thoại, nói rõ mình không sao, sau đó mới gác máy.

Trong lòng hắt còn vô cùng cảm động.

Hiện nay, Bắc Kinh bên đó khoảng 11:PM, mùa đông có thói quen đi ngủ sớm, thời gian này nhất định ngủ ngon rồi, là có người đánh thức ông, mới có cuộc điện thoại này.

Lý Dương hiện nay đã rất hiểu tính cách của ông cụ rồi.

Nói cách khác, chỉ cần là chuyện của mình, bất kì lúc nào biết được tin tức gì đều báo cáo lại cho ông, nếu không người khác tuyệt đối không dám quấy rầy ông lúc này, càng không thể có cuộc điện thoại này.

Điểm này ngay cả Hà Kiệt cũng không so được với Lý Dương.

Thở dài, Lý Dương quẳng các suy nghĩ khác trong đầu sang một bên, ngồi dậy, cười ha ha nhìn Vương Giai Giai.

Cuộc điện này của ông cụ khiến Lý Dương rất cảm động, đồng thời cũng khiến hắt yên tâm mọi việc.

Hắc tuyến trở nên to, hơn nữa có thể chịu điều khiển rồi, Lý Dương hiện nay còn không rõ việc gì, nhưng lại có thể như thế nào, chỉ cần không ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường của hắt là được, vấn đề hắc tuyến sau này hãy từ từ sờ đến.

Hơn nữa, theo kinh nghiệm của hắn, mỗi lần nuốt kim cương hắc tuyến đều có thay đổi, còn hình ảnh lập thể cũng theo đó thay đổi, mỗi lần biến hóa, đối với Lý Dương mà nói đều rất tốt, chưa bao giờ có ảnh hưởng xấu.

Lần này hắn nuốt Kim Kê Toàn Thạch, dù là phẩm chất hay kích thích đều tốt hơn nhiều so với những lần nuốt trước đó, có biến hóa cũng là phải rồi.

Hiểu được điều này, Lý Dương lại lạc quan lên, năng lực đặc biệt không mất đi là được, hình ảnh lập thể mở rộng khiến năng lực của Lý Dương càng tăng thêm rất nhiều, bằng với tăng cường của thực lực của hắn rồi, đó nhất định là chuyện tốt.

- Anh cười cái gì vậy?

Vương Giai Giai không hiểu gì nhìn Lý Dương, không kìm nổi hỏi một câu.

Dáng vẻ ngây ngô của Lý Dương lúc này quả thực khiến người ta rất tò mò.

Vừa nãy Hà lão gọi điện đến hỏi thăm, Vương Giai Giai cũng nghe thấy, nhưng không nghĩ nhiều như Lý Dương, xét đến thời gian Vương Giai Giai và ông cụ tiếp xúc quá ngắn, cũng không hiểu tính tình của ông cụ.

- Không có gì, dù sao hôm nay không có việc gì, chúng ta đi dạo phố được không ?

Lý Dương cười lớn một tiếng, Vương Giai Giai ngẩn người, còn lộ ra vẻ mặt vui mừng. Đối với người con gái mà nói, không có người nào không thích dạo phố, tính cách của Vương Giai Giai rất tốt, nhưng nói chung là con gái đều thích đi dạo phố.

Hơn nữa, Lý Dương rất ít khi chủ động đưa ra ý kiến dẫn cô đi dạo.

- Đừng nhìn nữa, gọi Lão Nhị, Lão Tứ, Lão Lục và Tiểu Tuấn chúng ta cùng đi!

Lý Dương bước xuống giường, đi giày, kéo Vương Giai Giai đi.

- Đừng, đừng vội như vậy, đợi em thay quần áo đã!

Vương Giai Giai vội vàng tránh Lý Dương, lườm hắn. Hiện giờ cô mặc trang phục thường, lúc ra phố, con gái đều muốn đổi trang phục đẹp đẽ, Vương Giai Giai cũng không phải là ngoại lệ.

- Ha ha, được, anh đi trước thông báo cho bọn họ.

Lý Dương cười to, bước nhanh ra khỏi phòng ngủ gọi điện cho bọn Lý Xán. Hôm nay Lý Xán vốn không đi theo hắn, cùng với đám người Chu Văn đi chơi, bố trí ở trung tâm triển lãm căn bản không cần bọn họ.

Gọi điện thoại cho bọn họ, sau khi hẹn hò, lại đợi khoảng 20p, Vương Giai Giai mới khoác áo lông vũ màu đen bó sát người đi ra, tóc của cô cũng đặc biệt cột thành đuôi ngựa.

Nhìn Vương Giai Giai, Lý Dương có chút ngẩn người, khóe miệng từ từ hé ra.

Dáng vẻ của cô hiện giờ khiến cho Lý Dương nhớ đến cảnh lần đầu tiên hai người gặp mặt, đó là buổi tối bình yên đó, ngày hôm đó, Vương Giai Giai cũng trang điểm như vậy.

Sau đêm đó cuộc đời của Lý Dương hoàn toàn thay đổi.

- Nhìn đờ đẫn gì vậy?

Đi đến trước mặt Lý Dương, Vương Giai Giai hé miệng cười, dáng vẻ quyến rũ khiến cho Lý Dương ngây người thêm chút.

- Không, chúng ta đi thôi.

Lý Dương xấu hổ cười, hắn tất nhiên sẽ không nói ra, lần đầu tiên lúc mình thấy cô ấy, không kìm nổi đi sau cô, muốn làm quen cô.

Việc này nói ra, không chừng Vương Giai Giai sẽ cười hắn.

Đám người Lý Xán, Chu Văn đều ở trung tâm Thành phố, lúc Lý Dương đến còn bị Lý Xán trách một trận, Lý Dương đã đợi Vương Giai Giai 20 p, nhưng bọn họ lại đợi Lý Dương chừng một tiếng.

Cuối cùng vẫn là Lý Dương nhận lời mời cơm, vài anh em mới tha cho hắn.

Một đám người, trên đất khác quê người đi dạo, chạy náo nhiệt, mỗi người cười cũng đặc biệt vui vẻ.

Hôm nay Lý Dương vô cùng hào phóng, thẻ trong tay tiêu sài thoải mái, không những mua cho Vương Giai Giai một đồng quần áo và đồ trang điểm, còn mua rất nhiều thứ cho đám người Lý Xán.

Hắn còn mua một đồng quà lớn, người thân trong nhà rất nhiều, lần đầu tiên ra nước ngoài cũng dễ dàng, không tặng cho mọi người một chút quà cũng không phải, Hà lão, Hà Kiệt, người nhà ở Lật Thành, ai cũng có.

Kết quả cuối cùng chính là tất cả mọi người đều ôm gói lớn gói nhỏ, cuối cùng là Lâm Bá Văn điều một chiếc xe đến mới đem được hết mọi thứ về.

Buổi tối mọi người không ở khách sạn ăn cơm, đến thẳng nhà hàng Trung Quốc tốt nhất, món nào ngon càng thích hợp với khẩu vị của bọn họ.

Trên bàn cơm, Lý Dương còn gọi rất nhiều rượu, vừa thấy rượu đám người Lý Xán đều yên, Chu Văn và Lý Xán hiện nay đều biết tử lượng của Lý Dương, cả bàn hợp lại cũng không thể qua hắn.

Đồ ăn đưa lên, Lâm Bá Văn liền ra ngoài nghe điện, một lát liền trở lại.

- Lý tiên sinh, bọn cướp vừa bị tóm rồi!

Lâm Bá Văn bắt ngờ nói một câu, trên mặt có chút cảm thán.

Bọn cướp bị tóm, khai ra người chủ mưu đứng sau, lúc nghe thấy tên người chủ mưu, cảm giác đầu tiên của Lâm Bá Văn chính là không dám tin, sau đó liền nghĩ, người này thực sự có thể làm ra chuyện này.

- Phá được rồi, bảo bối có tìm lại được không?

Lý Xán vội vàng hỏi một câu, hôm nay bọn họ không đi trung tâm triển lãm, nhưng cũng nghe nói sáng nay có việc cướp bóc, đó là bản tin chính trong ngày hôm nay.

Lâm Bá Văn lắc đầu, nói:

- Vẫn chưa, nhưng người đứng sau chủ mưu là ai, chắc chắn các người không đoán được.

Người chủ mưu, Lý Dương lại nghĩ đến viên Kim Kê Toàn Thạch kia đã bị mình nuốt, bảo bối trên người Tam Tỉnh Khang, người chủ mưu chắc chắn là y, khó trách Lâm Bá Văn bùi ngùi như vậy.

Không đợi mọi người hỏi, Lâm Bá Văn liền đem tin tức mà mình vừa biết được, chậm rãi nói ra.

Lần này Lâm Lang thật quyết tâm, nhất định phải tóm được mấy tên cướp này, thêm người trong ban tổ chức, chính phủ và các chính quyền địa phương, mọi người ra sức nỗ lực khiến cho hai thế giới sáng và tối đều bị khuấy động lên.

Lực lượng lớn mạnh như vậy vừa ra tay, toàn Thành phố chắc chỉ là con ruồi, chắc chắn cũng trốn không thoát sự truy đuổi điều tra của họ.

Lúc buổi chiều, Lâm Lang đã điều tra ra chân tướng, đã biết thân phận của bọn cướp, Tuy nhiên nhóm cướp này vẫn đang lẩn trốn, đến buổi tối mới tóm được mấy tên này.

Kể bị tóm, biết kết cục của mình nhanh chóng khai ra đồng bọn, sau khi biết được án cướp này là do Tam Tỉnh Khang chủ mưu đồng thời Tam Tỉnh Kết Y cũng tham dự, Thanh Mộc Vị Ương ngay người ra, ngay cả Lâm Lang cũng cảm thấy bất ngờ.

Sau đó Thanh Mộc Vị Ương lại cẩn thận nhớ lại mấy chỗ không đúng mấy hôm trước, cuối cùng xác định đó chính là âm mưu của Tam Tỉnh Khang.

Hôm qua đổi lái xe, Thanh Mộc Vị Ương có hỏi chút, nhưng bị Tam Tĩnh Khang cắt ngang, hơn nữa nói đều là người ở đây, sẽ không có vấn đề, lúc đó Thanh Mộc Vị Ương chưa để ý, hiện giờ mới nghĩ ra vấn đề trong đó.

Cha con Tam Tĩnh Khang cũng bị bắt giữ, tuy nhiên bảo bối lại không tìm được, Tam Tĩnh Khang nói đã bị mất rồi, lý do này thực không thể tin tưởng, Tam Tĩnh Khang lúc này chắc còn khổ sở.

Nghe xong tin tức Lâm Bá Văn mang đến, Lý Dương khẽ cười .

Vật báu của Thanh Mộc Vị Ương chắc chắn không tìm thấy, viên kim cương đó sớm đã biến thành hắc tuyến trong cơ thể hắn rồi, Lý Dương có thể nuốt được kim cương, nhưng không có năng lực nôn ra ngoài.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

887. Chương 883: Anh Hùng Về Nước

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Trước là tội ác của Phác Nguyên Sinh phơi bày ánh sáng, sau là chuyện cha con Tam Tĩnh Khang âm mưu cướp bóc.

Hai chuyện này làm cho đại hội giám bảo vốn hoàn mỹ bị phủ một tầng tro bụi, chuyện này làm cho Lâm Lang tức giận tới mức muốn học máu.

Có điều hai chuyện này cũng không có tạo thành ảnh hưởng quá lớn.

Sáng ngày hôm sau, Toronto, các thành phố lớn của Canada thậm chí là từ những thành phố lớn ở nước ngoài đều có rất nhiều người tiến vào trung tâm.

Triển lãm vừa mới bắt đầu không lâu liền bởi vì nhân số quá nhiều nên bắt đầu hạn chế số lượng và thời gian tham quan của từng người.

Tình trạng nóng nẩy lúc này làm cho tâm trạng của Lâm Lang tốt hơn một chút, tuy nói là có hai tên bại hoại tới tham gia, nhưng dù sao thì tình huống vẫn còn tốt, tới tham dự còn có hơn 500 vị chueyn6 gia, tuy nhiên không ai dám cam đoan bọn họ đều xứng chức cả.

-Lý tiên sinh, Vật sư tằm của ngài quả thật rất được hoang nghênh nha!

Đại sảnh khu triển lãm, Lâm Bà Văn cười nói với Lý Dương một câu, cha con Tam Tĩnh Khang bây giờ con đang trong ngục, cho dù là có tìm được kim cương hay không thì hai cha con nhà này cũng xong rồi.

Khối kim cương kia không phải của Thanh Mộc mà là của Tam Tĩnh Thái, nó là tiền đánh cược với Lý Dương, Tam Tĩnh Khang chỉ là một chi thứ mà cũng dám cướp đồ của hắn, cho dù cảnh sát lo liệu không được thì Tam Tĩnh Thái cũng không tha cho hắn.

Nhìn đám người đông đúc trước mặt, Lý Dương cười nói: “Cũng là do anh bài trí tốt, các người nhường vị trí tốt nhất cho tôi, chỗ này mà không có ai xem mới là kỳ quái đó!”

Vật của Lý Dương được trưng bày ở trung tâm, chỉ cần là người vừa tiến vào là có thể thấy ngay, ở chỗ này mà ít người xem mới là việc lạ.

Lâm Bá Văn cười khẽ một tiếng rồi nói:

-Lý tiên sinh quá khiêm tốn, những món thần khí này tôi cũng có nghe nói, có không ít người tới đây là vì những món thần khí này của ngài đó!

Lời nói này quả thật đúng sự thật, chỉ cần nhìn làn da của những người tới hôm nay là có thể biết.

Lúc này trong khu triển lãm có hơn một nửa là người Trung Quốc, hơn nữa đa phần đều là người trẻ tuổi.

Canada là đích đến của những người Trung Quốc di dân hoặc du học nên người Trung Quốc ở đây rất nhiều, rất nhiều người đều muốn đến đây để nhìn Truyền Quốc Ngọc Tỷ và những món thần khí của quê hương.

Cũng có vài người tới xem Tiên Tùng Vân Kiếm, đây chính là thần khí của Thiên Hoàng Nhật Bản, hiện tại lại ở trong tay người Trung Quốc, hơn nữa còn đem nó đi triển lãm, chỉ nghĩ thôi thì bọn họ cũng cảm thấy thư thái rồi.

Trong số bọn họ có người tới sớm một ngày, cũng có người tới trước hai ngày, tới vào sáng hôm nay cũng có.

Bọn họ dùng chính hành động của mình để biểu đạt tình cảm của mình với đất nước.

Kết quả không làm cho bọn họ thất vọng, sự xinh đẹp của Ngọc Tỷ làm cho mọi người không ngừng trầm trồ khen ngợi, 3 thanh thần kiếm tuy rằng không thể rút ra cho mọi người xem nhưng phong cách hình dáng của nó đều được mọi người ghi tạc trong lòng.

Xem bảo bối của Lý Dương rất nhiều, xem những thứ khác cũng có không ít người.

Gần 700 món bảo bối tinh phẩm, mỗi món giá trị đều không thấp, quan trọng nhất là những bảo bối này đều là tác phẩm tiêu biểu trên thế giới, nhiều bảo bối trên thế giới như vậy tụ tập lại một nơi cùng triển lãm cũng là lần đầu tiên thấy được.

Trong hội trường rộng lớn, không chỉ có lượng người đến xem khổng lồ mà những chuyên gia được mời đến cũng đang từ từ chậm rãi tham quan, thưởng thức những món bảo bối trong hội trường.

Cơ hội thế này rất khó có được, bọn họ tất nhiên là không thể bỏ qua.

Triển lãm tổ chức phi thường thành công, đài truyền hình của Canada thậm chí là những đài truyền hình trên thế giới đều sẽ có ghi hình, CCTV cũng tổ chức một nhóm tới làm tiết mục.

Hai ngày triển lãm rất nhanh chấm dứt, rất nhiều người đều cảm thấy mình xem chưa đủ, còn có rất nhiều người mãnh liệt yêu cầu kéo dài thời gian triển lãm.

Đáng tiếc yêu cầu này cuối cùng không được thông qua, những chuyên gia đến tham dự phần lớn đều đã mua vé máy bay về nước, trong nước còn có chuyện phải làm, bọn họ cũng không thể tiếp tục chậm trễ.

Nhưng cuối cùng mọi người cũng nhau xác định, việc triển lãm này sẽ được tiếp tục thực hiện vào năm sau. Loại đại hội giám bảo này tạm qui định là một năm một lần, năm nay không có xem đủ, có thể sang năm lại đến, bảo bối sang năm khẳng định sẽ càng nhiều hơn, xem cũng sẽ thích thú hơn.

Sân bay Bắc Kinh, một đoàn người từ từ đi ra.

Máy bay này rất lớn, nhưng người cũng không nhiều, đây là máy bay đã được thuê, nó mang không tới một trăm người mới từ Toronto trở về.

“Về nhà, rốt cục về nhà!”

Vừa mới xuống máy bay, Lý Bồi liền lớn tiếng gầm rú, rời nhà gần bốn năm, chưa tính tới cuộc sống bên ngoài thế nào, nhưng ở ngoài càng lâu thì mọi người sẽ càng cảm thấy nhớ nhà, thời gian càng lâu, lại càng mãnh liệt, lúc này, hắn rốt cục cũng đã đứng trên mảnh đất quê hương.

Chu Văn không có rống lên, nhưng trên cơ mặt hắn đang khẽ giật cho thấy hắn cũng đang rất kích động.

“Nhị ca, tứ ca, sau này chúng ta cùng nhau cạnh tranh!”

Lý Xán cười nói rồi vương tay ôm cổ hai người, tình cảm của ba người đang thể hiện làm cho những người xung quanh cũng cảm thấy hâm mộ.

Chu Văn, Lý Bồi đều đáp ứng đến chỗ Lý Dương công tác, gần đây Lợi Đạt phát triển không tệ, Trịnh Khải Đạt có ý định mở công ty ở Bắc Kinh, Trịnh Châu tuy không tệ nhưng so với Bắc Kinh thì còn kém xa.

Hiện tại có Thiên Nhai cổ thành hợp tác, giúp cho công ty có cơ hội tiến quân Bắc Kinh, Trịnh Khải Đạt lòng tham lớn, hắn còn muốn sau này mở thêm chi nhánh ở HongKong và ở nước ngoài nữa.

Bên phía Bắc Kinh dựa theo ý của Trịnh Khải Đạt thì sẽ do Lý Xán và Liễu Tuấn phụ trách, hai người tuy rằng còn trẻ nhưng rất quyết đoán, lại rèn luyện lâu như vậy, hai người cũng là lão công thần thành lập công ty, giao nơi này cho bọn họ cũng yên tâm.

Còn có một điều khác là Liễu Tuấn ở Bắc Kinh còn có Liễu lão giúp đỡ, hẳn lại là người Bắc Kinh, giao cho hẳn phụ trách thì công ty càng dễ phát triển hơn.

Có điều hai người dù sao cũng còn trẻ, Lý Xán sẽ đảm nhiệm chức phó quản lý phụ trách mọi mặt công tác, Liễu Tuấn thì chủ quản bộ chuyên gia, quản lý giao cho Tư Mã Lâm đến đảm nhiệm.

Tư Mã Lâm kỳ thật là tọa trấn nơi này giúp bọn hắn củng cố mọi mặt, nếu không có chuyện gì đặc biệt thì đều giao cho hai người phụ trách, dung việc này để rèn luyện bọn họ.

Lý Xán và Liễu Tuấn có thể xem là đã thăng quan tiến chức, tiền lương đều tăng gấp đôi, trở thành người có mức lương cao.

Chu Văn và Lý Bồi sẽ công tác trong chi nhánh ở Bắc Kinh, bọn họ không hiểu đồ cổ, nhưng có thể làm công tác hành chính, hai người ngay từ đầu không có chức vụ rất cao, nhưng tiền lương còn cao hơn làm ở Toronto, thêm nữa là không gian thăng chức còn rất lớn.

Đây cũng không phải là Lý Dương không xem trọng bọn họ mà do bọn họ yêu cầu thế, chức vụ dựa vào quan hệ đạt được thì chỉ làm cho công ty thêm phiền, huống hồ bọn họ cũng không biết chính mình có thể đảm nhiệm nổi hay không nữa.

Nhìn 3 người, Lý Dương cũng nở nụ cười.

Huynh đệ bọn họ cuối cùng cũng tụ hội lại với nhau.

Dưới phi cơ, Lâm Phong mang theo những đặc công khác sửa sang lại những món bảo bối.

Lúc đi thì những bảo bối này được tách ra, nhưng khi về thì không có, mọi người cùng nhau trở lại, máy bay chỉ cần trở lại vùng trời quốc gia thì không có nguy hiểm gì.

Lý Dương quay đầu lại nhìn nhìn đám người Triệu Vĩnh, nụ cười trên mặt lại càng tăng thêm.

Đám người Triệu Vĩnh đang ôm từng cái thùng đặt vào xe chống đạn, những bảo bối này trước hết vận chuyển tới nhà Hà lão để cho ông thưởng thức, sau đó mới mang về nhà cũng không muộn.

Chuyện vận chuyển mấy thứ này Lý Dương không cần quan tâm, những bảo tiêu của Lý Dương cộng thêm những người Hà lão phái tới đã đủ đảm bảo an toàn của những thứ này rồi.

-Chúng ta đi thôi!

Lý Dương vung tay lên, mọi người đều đi ra ngoài, những chuyên gia đều xuống máy bay, lần hành trình Toronto này nhất định là một lần hành trình khó quên với bọn họ.

Nhìn về phía Lý Dương, Chu lão, Liễu lão nhìn nhau, hai người đều lộ ra nụ cười hiểu ý.

Lý Dương, cái tên này đã bắt đầu nổi tiếng, tương lai rốt cuộc hắn sẽ phát triển thế nào những lão tiền bối như hai người không thể nào biết được.

Ngoài cửa sân bay có không ít người đang đứng, những người này phần lớn đều mang theo hoa tươi đang ở hai bên lo lắng chờ đợi.

Điều này làm cho những người vừa rời khỏi chẳng biết tại sao, một ít người ở lại định nhìn xem rốt cuộc là ai đến mà lại có nhiều người hoan nghênh như thế.

-Đến rồi, đến rồi!

Đám người đột nhiên xôn xao, những người này cũng không ít, chừng hai trăm người, ngay cả bảo an sân bay đều đã được điều động tới, cẩn thận chú ý bọn họ.

Đám người cũng không hỗn loạn, chỉ có điều rất nhiều người đều giơ băng gôn lên, còn có người cầm hình ảnh giơ lên khỏi đầu rồi quơ quơ.

Những người xung quanh nhìn những băng gôn và hình ảnh rồi chẳng biết tại sao, hình ảnh này cũng không phải ảnh minh tinh, mà là một cái Ngọc Tỷ rất lớn một cái Ngọc Tỷ mạ vàng.

Ngoại trừ Ngọc Tỷ còn có mấy thanh kiếm, cuối cùng mới có hình người.

Đám người Lý Dương rút cuộc cũng đi ra, vừa mới ra tới thì ngay lập tức có những tiếng hô động trời không ngừng vang lên làm cho mọi người không nhìn được nhìn về phía này.

Hơi hai trăm người cả nam lẫn nữ đều giơ băng gôn hình ảnh lên, miệng thì không ngừng kêu to tên Lý Dương.

Trên một băng gôn có biết 6 chữ lớn "Hoan nghênh anh hùng về nước"

Trong long bọn họ, Lý Dương chính là anh hùng, là anh hùng đã thể hiện hiết bản sắc của Trung Hoa, là anh hùng đã tìm về Ngọc Tỷ cho đất nước.

Những người này đều là nhóm người từng trên Internet chú ý lý Dương, bọn họ cảm tạ Lý Dương ngày đó đã mang đến sự vui mừng vui vẻ cho bọn họ.

Chuyên đã qua nhiều ngày nhưng những người đều không hết nhiệt tình, rất nhiều lần bọn họ tụ tập lại cùng một chỗ đàm luận này chuyện đã khiến cho máu bọn họ sôi trào, kích động không thôi

Nhiều người lực lượng lớn, những người này không ngờ có thể biết được thời gian Lý Dương trở về nước, thế là bọn họ tổ chức lại, muốn tới sân bay tới đón tiếp anh hùng trong long họ, đến để tặng cho Lý Dương một bó hoa tươi mà họ đã chuẩn bị từ trước.

Với bọn họ mà nói, Lý Dương so với những minh tinh kia càng đáng giá được tặng hoa hơn.

-Lý Dương, anh là thần tượng của em, hoan nghênh anh trở về!

Một cô gái chạy tới, đưa cho Lý Dương một bó hoa tươi, lại ôm LÝ Dương một cái rồi mới hét lên sau đó rời khỏi.

-Lý Dương, cho xin chữ ký đi!

-Tôi cũng muốn!

Rất nhanh, những người ở phía sau cũng xông tới, Lý Dương nhìn bọn họ, trong lòng xuất hiện một cảm giác mang tên cảm động.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

888. Chương 884: Hà Lão Vui Mừng (1)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Lý Dương ở sân bay trì hoãn hơn nửa giờ, cuối cùng mới có thể rời đi trong sự lưu luyến của mọi người.

Sự nhiệt tình của những người này so với những người ở Toronto còn mạnh hơn, bọn họ đều là những người biết được tin tức sớm nhất nên từ rất sớm bọn họ đã ở sân bay chờ Lý Dương trở về.

Cũng có thể nói, bọn họ là fan trung thành nhất của Lý Dương, khi Lý Dương lấy ra Ngọc Tỷ và Thiên Tùng Vân Kiếm làm khiếp sợ mọi người, bọn họ thì đứng bên cạnh không ngừng la hét cổ vũ

Ngoài cửa sân bay đậu mấy chiếc xe, bên trong những chiếc xe này có người của hiệp hội sưu tầm và người của Cổ Cung, trong đó còn có cả một chiếc xe bus.

Những chuyên gia của Trung Quốc lần này ở triển lãm có thể nói là biểu hiện rất tốt, đặc biệt là Lý Dương, hắn đã giúp cho đoàn thể Trung Quốc gia tăng không ít điểm số, đề cao danh vọng của Trung Quốc trên trường Quốc Tế.

Những người này đều đang chờ bọn họ, chuẩn bị mời đoàn người từ Toronto về đi ăn mừng.

Đầu đoàn xe là một chiếc xe chở một nam một nữ, hay người đang không ngừng phất tay về phía Lý Dương. Nhìn thấy hai người kia, Lý Dương liền sững sốt, sau đó hấn nhanh chóng đi tới.

-Đại anh hùng, cảm giác như thế nào?

Lý Dương còn chưa nói gì thì người nam kia đã mở miệng nói trước, giọng điệu của hấn còn amng theo sự trêu chọc.

Lý Dương cười khở một tiếng rồi lắc đầu, nói:

-Kiệt ca, anh cố ý cười tôi đó ư?

-San San, sao bạn cũng tới đây?

Vương Giai Giai cũng bước nhanh chóng tới trước mặt cô gái rồi vui mừng gọi.

Hai người trẻ tuổi này không phải ai khác mà chính là Hà Kiệt và Hà San San, hai người vừa rồi cũng có đi vào bên trong, nhưng khi thấy Lý Dương đang bị mọi người bao vây nên đã thay đổi ý nghĩ quay trở ra chờ hai người.

-Mình tới đón anh hùng và vợ anh hùng vừa mới về nước!

Hà San San cười nói, Lý Xán và Chu Văn đi theo phía sau đều cố nén cười, không dám cười ra tiếng nên cả đám đều mặt đỏ cả lên.

-Tốt rồi, đi thôi, ông đang chờ ở nhà, nếu không đúng thời gian đưa hai người trở về nhà thì chúng tôi sẽ bị ăn cờ lê đó!

Hà Kiệt cười lớn một tiếng, hấn vừa nói xong thì Hà San San đã kéo Vương Giai Giai lên xe, không để ý tới bọn họ mà đã khởi động xe chạy mất, Hà Kiệt chỉ có thể đứng đó lắc đầu.

Bên cạnh còn có chiếc xe của Hà Kiệt, sau khi Lý Dương chào tạm biệt đám người Chu lão liền leo lên xe của Hà Kiệt.

Buổi tiệc hấn tham gia, nhưng trước hết phải trở về nhà Hà lão một chút mới được.

Lý Xán, Liễu Tuấn và Chu Văn tạm thời tách nhau ra, bọn họ đi công ty ở Bắc Kinh, sau khi nghỉ ngơi còn phải chuẩn bị công tác, bên này không có cái gì, mọi thứ đều phải do bọn họ chuẩn bị.

Bên trong biệt thự, Hà lão không giống bình thường nằm nghỉ, mà là đứng ở bên ngoài cửa nhìn.

Những cảnh vệ bên cạnh cùng với Hà Chấn Đông vừa mới về nhà đều không nói gì, Hà Chấn Đông lúc này đang đứng phía sau Hà lão, thấy Hà lão vui vẻ như vậy trong lòng hấn cũng có chút ganh tị.

Hà lão đối với Lý Dương so với những người làm con như bọn họ còn muốn tốt hơn.

Có điều lần này Lý Dương quả thật là quá xuất sắc, ở nước ngoài làm tăng mặt mũi cho quê nhà, khi nghe tới những việc Lý Dương đã làm, hấn cũng không nhịn được vỗ tay khen hay, Hà lão có biểu hiện như thế hấn cũng hiểu được.

-Đến rồi!

Đôi mắt Hà Chấn Đông sáng lên, Triệu Vĩnh và người mà Hà lão phái đi tiến lên mở cổng, bắt đầu lấy những món bảo bối xuống, mỗi một món bọn họ đều làm vô cùng cẩn thận, mỗi một thứ này đều có giá trị vô cùng xa xỉ, bọn họ cũng không dám qua loa.

Hà lão nhìn thoáng qua bọn họ, sau đó dặn dò mang những thứ này vào phòng khách rồi không nói gì nữa.

Ông vẫn như cũ nhìn ra bên ngoài, ai cũng hiểu được thứ ông chờ không phải là vật mà là người, một người đã đi ra nước ngoài được nửa tháng.

Lý Dương bị trì hoãn một hồi, cũng may là Cao Phong lái xe khá nhanh, sau khi đồ vật được mang vào phòng khách không lâu thì xe của Hà Kiệt và Hà San San đã chạy tới.

Lần này, trên mặt Hà lão rốt uộc đã nở nụ cười

-Ông, cháu đã mang anh húng trở về rồi này!

Hà San San vừa xuống xe liền nhanh chóng chạy lại, trong nhà không cho cô mua xe nên cô chỉ có thể chiếm dụng xe của Lý Dương, mỗi lần lái xe cô cũng không dám để cho Hà lão nhìn thấy, hôm nay nếu không phải bởi vì Lý Dương trở về, cô cũng không dám quang minh chính đại chạy xe về như thế.

Tình huống lúc này là phải nịn nọt, cô biết Hà lão lúc này thích nhất là cái gì.

Nghe cháu gái mình nói vậy, nụ cười trên mặt Hà lão càng sáng lạng hơn, thậm chí ông còn bật cười rồi đi tới trước hai bước nữa.

Hà Kiệt và Lý Dương cũng xuống xe, hai người nhanh chóng tới, lúc này trên mặt Lý Dương còn có chút kích động.

-Hà lão, cháu đã trở về!

Đứng trước mặt Hà lão, Lý Dương tựa hồ biến thành một đứa trẻ rồi ngoan ngoãn nói một câu, Hà lão vươn tay vỗ vạy Lý Dương vài cái rồi vui sướng cười to.

Tiếng cười của ông còn mang theo sự tự hào nồng đậm.

Biểu hiện lần này của Lý Dương ở Toronto hoàn toàn vượt qua sự tưởng tượng của ông, Lý Dương hiện tại còn phát triển nhanh hơn ông dự tính, có một học trò như thế này với một ông lão mà nói là một chuyện vô cùng vui vẻ.

Trong khoảng thời gian này ông đã nhận không ít cuộc gọi, rất nhiều đều là bạn bè quốc tế gọi tới. Người bạn Mỹ quốc-Hoắc Tư của Hà lão khi gọi điện thoại tới giọng nói mang theo sự ghen tị nồng đậm, khi gọi tới người này còn trực tiếp khẳng định là học trò của người này không thể nào so với học trò của Hà lão được.

-Trở về là tốt rồi, đồ của cháu đã được mang tới đây, đi, vào trong giúp ông đại khai nhãn giới chút nào, ông biết cháu lần này có thu hoạch không hề nhỏ chút nào cả!

Hà lão vui vẻ cười nói, ông trực tiếp kéo Lý Dương đi vào trong, Hà Kiệt và Hà San San nhìn nhau, hai người đồng thời bắt đầu dī lắc đầu, bọn họ đều phát hiện trong mắt đối phương có sự ghen tị.

Hà lão từ trước tới giờ chưa từng đối tốt với bọn họ như vậy bao giờ!

Đừng nói bọn họ, cho dù là Hà Chấn Đông cũng chưa từng được đối xử như vậy, hiện giờ trong lòng hắn cũng đang ghen tị với Lý Dương.

Trong phòng khách là những bảo bối của Lý Dương mang về từ Canada, khi đi thì chỉ có vài món nhưng khi về thì lại là một đống lớn, nhiều ra không biết bao nhiêu lần.

-Hà lão, ông ngồi xuống trước, cháu sẽ mở ra cho ông từ từ thưởng thức!

Lý Dương kéo Hà lão ngồi xuống ghế, đồ vật lần này thật sự không ít, chuyến đi lần này thu hoạch không tệ, nó đã vượt qua sự tưởng tượng của Lý Dương.

Truyền Quốc Ngọc Tỷ đang trong tay Lâm Phong, thứ này vốn không phải là bảo bối của hắn, thứ này bị quốc gia bí mật thu hồi cũng không có gì. Huống hồ khi Ngọc Tỷ trên tay hắn hắn cũng đã nghiên cứu, xem xét đủ rồi.

Ba thanh thần kiếm là bảo bối của Lý Dương, cũng là chủ lực trong chuyến đi lần này.

Ba thanh thần kiếm này lập công không ít, trong đó Trảm Lô Kiếm thể hiện sự uy nghiêm của Trung Quốc cho toàn bộ thế giới biết.

Ba thanh thần kiếm này không cần lấy ra, mọi người đã xem đủ rồi nên Lý Dương trực tiếp trước đặt chúng sang một bên.

Lý Dương mở cái thùng thứ nhất ra, bên trong là 6 quyển sách cuộn, đây là 6 bức họa Lý Dương thắng được ở sông bạc từ tay Sơn Bản Nhất Lang, 6 bức tranh này đều là những thứ có giá trị, vật sưu tầm trong lĩnh vực thi họa của Lý Dương rất ít, vừa lúc có thể dùng những thứ này bù đắp.

6 bức tranh, Lý Dương mở từng bức tranh ra, khi mở một bức tranh, Hà lão đều mỉm cười gật đầu.

Sau khi xem xong 6 bức tranh, chúng được đặt tạm sang một bên, ngoại trừ Hà lão và Lý Dương ra mọi người đều không hiểu gì, bọn họ chỉ tới góp vui mà thôi.

Lý Dương mở ra một cái thùng đặc chế, bên trong xuất hiện một bức tranh đặc thù.

Mặc ngoài của bức tranh có màu sắc rực rỡ, Hà Kiệt và Hà San San đều tò mò nhìn vài lần, hai người nếu không ngốc thì sẽ biết mặt ngoài bức tranh thường được giữ sạch sẽ, tình huống thế này quả thật là không bình thường.

Nhưng thật ra Hà lão khi nhìn thấy bức tranh này liền đứng lên, ảnh chụp bức tranh này ông đã sớm xem qua, nhưng cũng chưa từng thấy bằng mắt thường bao giờ.

-Ông, đây là một cặp tranh vẽ, một mặt này là cung đình cung nữ đồ của Cừu Anh, mặt trái là Bách Điều Triều Phượng đồ của Đường Bá Hổ, bức tranh này cháu sẽ nhờ Phương lão chữa trị, rất nhanh có thể thấy phong thái thật sự của nó!

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

889. Chương 885: Hà Lão Vui Mừng (2)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Cầm bức tranh, Lý Dương cười nói với Hà lão, nghe thấy tên Đường Bá Hổ, hai mắt Hà Kiệt và Hà San San đều sáng lên, hai người rất tò mò nhìn bức tranh này.

Không có biện pháp, Đường Bá Hổ có danh tiếng quá lớn, hơn nữa nhân vật này còn được dựng thành rất nhiều bộ phim truyền hình nên mọi người đều biết về tên tài tử phong lưu này.

-Tốt, tốt lắm!

Hà lão không ngừng đánh giá bức tranh rồi, nhìn không được gật đầu, nói.

Mặc kệ là Cừu Anh hay là Đường Bá Hổ thì đây cũng là một tác phẩm nghệ thuật vô cùng xuất sắc, Hà lão có một bức tranh của Cừu Anh, nhưng tác phẩm của Đường Bá Hổ ông không có sự tầm được, chủ yếu là Đường Bá Hổ quả thật quá ít vẽ tranh.

Thứ này có thể nói là tinh phẩm thể loại thư họa của Đường Bá Hổ, chp dù xem trăm lần cũng không thấy chán.

Một lát sau, Lý Dương mới thu hồi bức tranh, lúc thu hồi hẳn còn đoán xem Phương lão khi thấy bức tranh này sẽ có sắc mặt thế nào, nhìn thấy bức tranh này không biết Phương lão có tròng rớt mắt hay không nữa.

Sau khi thu hồi tranh của Đường Bá Hổ, Lý Dương lại mở một cái thùng khác, bên trong có vài cái rương nhỏ, Lý Dương lấy ra một trong số chúng rồi cẩn thận mở ra.

Bên trong là một cái chén nhỏ có màu sắc rực rỡ, có thể thấy được cái chén này còn có thể phản chiếu ánh sáng, đồng thời trên thân chén còn mang theo một phong cách cổ xưa.

Lý Dương vừa mới lấy cái chén này ra, Hà lão liền trực tiếp đi tới, ông từ từ nhận lấy cái chén trên tay Lý Dương, cẩn thận lật xem, vừa rồi bức tranh của Đường Bá Hổ ông còn có thể nhìn được, lần này rốt cục nhìn không được nữa.

Bát trà Diệu Biển Thiên Mục với Hà lão có sức hấp dẫn không nhỏ, Hà lão có chút tiên vị với đồ sứ, thứ ông am hiểu nhất cũng là thứ này.

Diệu Biển Thiên Mục trong tay Hà lão không ngừng thay đổi vị trí.

Hà Chấn Đông đứng bên ngoài, Hà Kiệt và Hà San San đều từ từ mở to mắt, mỗi khi Hà lão thay đổi vị trí, bọn họ đều thấy được cái chén có những hoa văn màu sắc khác nhau.

-Không tồi, đây là bộ trà ở Nhật!

Qua vài phút, Hà lão mới thở ra một hơi, Hà lão từng mang phái đoàn qua phỏng vấn Nhật, cũng từng thấy qua thứ này, nhưng ông và Hoàng lão đều chưa từng cầm nó quan sát lần nào cả.

Cái chén này quả thật hiếm có, cho dù là công nghệ hay là giá trị của nó đều hoàn toàn xứng đáng là quốc bảo.

-Ông, thứ này hiện giờ không phải là của Nhật Bản nữa, hiện tại nó là của chúng ta!

Hà San San đột nhiên nói một câu, mọi người đều sững sốt, sau đó đều cười phá lên.

Tiếng cười không ngừng vang vọng trong đại sảnh, mọi người rất đồng ý với cách nói của Hà San San, thứ này có thể lúc đầu là của Nhật Bản, nhưng từ giờ phút này nó đã là của chúng ta, nó đã trở về nhà, trở về ngôi nhà thật sự của mình.

-Lý Dương, rất tốt!

Hà lão nói một câu, sắc mặt của Hà Chấn Đông có chút thay đổi, có thể được Hà lão tán thưởng như vậy không phải là chuyện dễ, cho dù là hắn cũng không nhiều lần được hưởng, chỉ khi Hà lão thật sự vui vẻ thì mới có thể dùng giọng điệu này để nói chuyện.

Vương Giai Giai cười cười, nói:

-Hà gia gia, ông đừng nóng, còn nữa mà!

Còn nữa, quả thật còn nữa, Lý Dương lúc này mới mở ra vài cái thùng, một phần mười cũng chưa tới, còn rất nhiều bảo bối đang chờ mọi người quan sát đây.

Đại tới trước mặt cái rương, ngoại trừ Diệu Biển Thiên Mục còn có vài cái hộp nhỏ, Lý Dương lấy ra một cái so với cái vừa rồi to hơn rồi mở ra.

Những bảo bối này đều được đóng gói rất nhiều lớp, có thể chịu được chấn động rất mạnh, cam đoan bên trong không bị hư hỏng.

Lần này Lý Dương lấy ra là một cuộn giấy, so với bức họa trước đó thì nhỏ hơn.

Nhìn thấy bảo bối trên tay Lý Dương, Hà lão lại có chút kích động, ông đã đoán được đây là thứ gì.

Lý Dương chậm rãi mở ra quyển trục, phía dưới lộ ra một bộ thư pháp tác phẩm, Hà lão lập tức tiếp nhận đến, cao thấp cẩn thận nhìn, càng xem, hắn trên mặt lại càng có vẻ kích động.

-Tang Loạn thiếp, đây là Tang Loạn thiếp thật sự!

Hà lão nhỏ giọng nói, thứ này ông đã gặp ở Nhật Bản, nó là thứ quốc bảo Trung Quốc quan trọng nhất ở Nhật Bản, cho dù là biết được bảo bối này đã thuộc về Lý Dương, nhưng khi tận mắt nhìn thấy nó ông cũng cảm thấy kích động.

-Ông, ông thấy từ này thế nào?

Lý Dương đột nhiên nhỏ giọng hỏi một câu, Hà lão đang kích động đột nhiên sững sốt, sau đó kinh dị liếc mắt nhìn Lý Dương.

Lý Dương hỏi thế này có chút kỳ quái, Hà lão liền nhú mày, sau đó cẩn thận nhìn chữ trên tấm thiếp.

Từ này cứng cáp có lực, ý cảnh sâu xa, nhìn thế nào thì nó cũng giống như bút tích của Thư thánh vương, Hà lão liếc mắt nhìn một chút rồi lắc đầu.

Một lát sau, Hà lão mới từ từ nói:

-Chữ này không có vấn đề, thư pháp này ông cũng gặp ở Nhật, đây là thật là một món đồ thật!

Lý Dương cười gật đầu, không nói gì nữa, hiện tại không phải là lúc nói chuyện.

Hà lão nhìn kỹ Tang Loạn thiếp, Lý Dương lại mở mấy cái thùng khác, những thứ này đều là bảo bối Lý Dương thắng được từ tay Trung Thôn Nhất Lang, đây quả thật là một lần đại thu hoạch với Lý Dương.

Trong rương có 5 rương nhỏ, mở rương này xong hẳn lại mở một cái thùng khác.

Lần này trong thùng vẫn là rương nhỏ, nhưng chỉ có ba cái, Lý Dương lấy ra một cái dài nhất, mở ra rồi lấy từ bên trong ra một cây đàn.

Phượng Hoàng Cầm.

Đây là một danh cầm thời Đường, trải qua chiến loạn tang thương mà vẫn được bảo tồn tới giờ quả thật không phải là chuyện dễ dàng, từ sau khi bị Nhật Bản cướp đi, nó cuối cùng cũng đã trở về nhà.

Phượng Hoàng Cầm có hình thức của Phụ Hi Cầm, khi Hà lão cầm trên tay còn khê gảy vài cái, tiếng đàn vẫn thanh thúy như trước, đồng thời nó còn mang theo một âm thanh rất cổ xưa.

Cây đàn cổ này cũng là quốc bảo Trung Quốc, trong những vật sưu tầm của Lý Dương không hề có cây đàn nào, lúc này vừa lúc có thể bổ sung.

Sau khi thưởng thức cổ đàn, Lý Dương mở mấy cái thùng còn lại ra, bên trong có đồ sứ Vĩnh Lạc, còn có Khổng Tước Lục Dấu Song Nhĩ bình chạm rồng, loại bình như thế trong nước không có lấy một cái.

Mỗi món vật phẩm Lý Dương lấy ra đều làm cho Hà lão phải trầm trồ.

Lúc này đây Lý Dương có đại thu hoạch, lúc trước ông cho hẳn đi Toronto quả thật là một lựa chọn chính xác.

Mười hai món bảo bối đã lấy ra, Triệu Vinh và Lưu Cương lại mang một cái rương rơi, Lý Dương đột nhiên nở nụ cười rồi đi tới chỗ Hà lão.

-Khi ông xem bảo bối này rồi không được kinh ngạc nha!

-Món bảo bối gì có thể làm ông kinh ngạc thế?

Hà lão trừng mắt, đáng tiếc lúc này ông đang nở nụ cười nên cái trừng mắt này chẳng có gì uy nghiêm, cái trừng mắt này nhìn giống như đùa giỡn hơn.

Hà Chấn Đông, Hà Kiệt liền bĩu môi.

Trong lòng hai người đều nghĩ chỉ mới nhìn những bảo bối này thì Hà lão đã đủ giật mình rồi, còn nó có cái gì có thể làm cho ông kinh ngạc, không biết vừa rồi khi ai nhìn thấy cái chén Thiên Nhân đã trừng mắt to nhất.

Đương nhiên, những lời này hai người đều chỉ dám nói trong lòng chứ không dám nói ra.

-Tốt a, vậy cháu lấy nó ra đây!

Lý Dương lại cười một tiếng, Hà lão lúc này cảm thấy Lý Dương cười có chút quỷ dị, vì vậy ông càng thêm mong chờ món bảo bối này.

Mở thùng ra, bên trong là một món đồ sứ, bởi vì có bọt biển chống sốc nên lúc này mới chỉ thấy được đây là một món đồ sứ lớn, nhưng vẫn chưa thấy được nó là món bảo bối gì.

Từ từ, lớp bảo vệ đã lấy ra, món đồ sứ bên trong cũng lộ diện.

Lý Dương cẩn thận lấy nó ra, đặt ở trên bàn, mà Hà lão đứng bên cạnh thì đã trừng to hai mắt, ngơ ngác nhìn món đồ sứ trước mặt này.

Hà lão thật sự bị kinh sợ, trong đời này số lần Hà lão bị kinh sợ thế này cũng không nhiều.

-Cháu, cháu, sao thứ này lại ở trên tay cháu?

Hà lão chỉ tay vào cái bình rồi lớn tiếng hỏi, giọng của ông đã có chút phát run, từ đó có thể thấy được ông đang thật sự kích động.

Trên bàn là một món đồ sứ lớn, hơn nữa còn là một cái bình Nguyên Thanh Hoa lớn.

Thứ này chính là món Nguyên Thanh Hoa “Quý Cốc Tử hạ sơn” đã xuất hiện trong đại hội giám bảo, thứ này hẳn là phải nằm trong tay gia tộc Manufacturers Eskenazi, lần này thứ này do con của dòng họ Eskenazi mang đi triển lãm.

Hà lão yêu thích đồ sứ, chuyện này ai cũng biết cả.

Trong đồ sứ, Hà lão thích nhất là Nguyên Thanh Hoa, đáng tiếc là số lượng Nguyên Thanh Hoa quá ít, số lần xuất hiện không nhiều lắm, chính vì vậy nên lần trước Cẩm Hương Đình xuất hiện Hà lão mới quyết tâm phải mua nó như vậy.

Cuối cùng thứ đó cũng được Lý Dương mua về, cuối cùng nó cũng đã trở thành một vật quan trọng của bộ sưu tập của Hà lão.

Cẩm Hương Đình tốt, nhưng đã có dấu sửa chữa qua, hơn nữa trong số Nguyên Thanh Hoa thì nổi danh nhất, quý nhất chính là Quý Cốc Tử Hạ Sơn, cũng chính thứ này mới làm cho Nguyên Thanh Hoa vốn không được chú ý lại trở thành hàng nóng như bây giờ.

Quý Cốc Tử Hạ Sơn chính là một trong những tác phẩm nổi danh trong lĩnh vực đồ sứ bị tám nước liên minh cướp đoạt, lúc trước khi nghĩ tới việc này thì mọi người Trung Quốc đều cảm thấy đau lòng.

-Ông đừng kích động, nghe cháu từ từ nói!

Lý Dương vội kéo Hà lão xuống, Hà Chấn Đông cũng vội vàng đi tới phụ giúp.

Hà Chấn Đông lúc này đang không ngừng than thở, vừa rồi không biết là ai nói sẽ không kinh sợ, hiện nay chỉ kém một chút nữa là tròng mắt đã rớt xuống, có điều Quý Cốc Tử Hạ Sơn đột nhiên xuất hiện ở nơi này, Hà lão không thể nào không sợ được.

Lý Dương từ từ nói, hẳn lại nghĩ tới tình cảnh sau khi triển lãm ngày đầu kết thúc Tam Tỉnh Thái tới tìm hắn.

Tam Tỉnh Thái quả thật may mắn, ba ngày thời gian hắn đã thu đủ bảo bối quan trọng, khi tìm tới Lý Dương hắn đã đổ một hồi, bảo bối tổng cộng có mười sáu kiện, ngoại trừ kim cương ra thì 15 món còn lại vô cùng đáng giá.

15 món này có vài món đang triển lãm, nhưng trên tay hắn có hợp đồng, phần hợp đồng này chứng minh 15 món này thuộc về hắn, Lý Dương chỉ cần thắng hắn thì có thể trực tiếp đi nhận 15 món bảo bối này.

15 món này, trước hết là một cái đỉnh, vật thứ 2 chính là Nguyên Thanh Hoa.

Bình Nguyên Thanh Hoa này Tam Tỉnh Khang mua lại với giá 80 triệu USD, Eskenazi là gia tộc thương nhân, bọn họ chú trọng lợi ích, Nguyên Thanh Hoa cho dù tốt, hiện tại cũng đang tăng giá, nhưng bán đấu giá cũng không thể bán được với cái giá này.

80 triệu USD tương đương với 500 triệu NDT, có nghĩa là cái giá này đã gấp 4 lần giá thị trường rồi.

Có ích lợi như thế bọn họ không bán mới là lạ, vì thế không chút do dự nào họ đã bán thứ này cho Tam Tỉnh Thái, khi Tam Tỉnh Thái lấy thứ này cho Lý Dương xem thì ánh mắt của hắn cũng trừng lớn.

Nguyên Thanh Hoa xuất hiện với hắn là chuyện kinh hỉ ngoài ý muốn.

Khi nhìn thấy hợp đồng này, trong lòng Lý Dương đã nở hoa, vì vậy hắn đã nhanh chóng đáp ứng. Lần này hai người trực tiếp ở khách sạn, người làm chứng vẫn là Lâm Lang.

Tam Tỉnh Thái là người cực kỳ tin tưởng vận may, hắn muốn đứng lên ngay tại chỗ mình té ngã, lần này hắn vẫn so lớn nhỏ với Lý Dương.

Có điều lần này hắn yêu cầu người khác lật bài, hai người cũng không lật bài, bài tẩy cũng không được xem.

Khi nghe thấy yêu cầu không hợp lý này, Lý Dương không chút do dự đáp ứng, không xem thì không xem, có nhìn hay không với hắn mà nói chẳng có ảnh hưởng gì, kết quả vẫn nằm trong sự khống chế của hắn.

Tam Tỉnh Thái quả thật may mắn, nhưng may mắn của hắn không kéo dài quá lâu.

Kết quả có thể nghĩ, Tam Tỉnh Thái trừng to mắt, rất không tin tưởng rời khỏi, hắn lại thua nữa, lại bại bởi Lý Dương.

Lần thua này đã kích so với lần trước còn nặng hơn nhiều, liên tục hai lần bại bởi Lý Dương, không chỉ có thua tài sản và bảo bối mà còn thua sự tin tưởng, lần đầu tiên hắn cảm thấy dao động vì vận may của mình.

Mà Lý Dương thắng liền gọi Lưu Cương và Lâm Phong tới, bảo bọn họ giữ bí mật, tạm thời không cho Hà lão biết, mục đích chính là tạo bất ngờ cho ông.

Hiện tại đến xem, hiệu quả quả thật không tồi!

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

890. Chương 886: Thu Hoạch Siêu Lớn

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

“Tốt, ha ha!”

Lý Dương mới vừa nói xong, Hà lão lại cười to một tiếng, có điều trong mắt ông có chút cổ quái.

Lý Dương rất mai mắn, điểm này ông biết rất rõ, nhưng ông cũng không ngờ là Lý Dương lại may mắn tới trình độ này, thuần túy do may mắn với người khác, hơn nữa còn cá cược lớn như thế, chuyện này làm cho ông cảm thấy có chút không tưởng.

Nếu là Hà lão đi Toronto, đoán chừng ông sẽ giống Hoàng lão khuyên Lý Dương, chỉ cần là người có lý trí thì sẽ không đặt cược vào vận may của mình.

Hà lão cười xong liền yêu thích không rời tay không ngừng xem xét món đồ sứ trên tay mình.

Hình ảnh của thứ này ông đã thấy rất nhiều lần, nhưng chưa bao giờ quan sát gần thế này, nhìn mỗi hoa văn trên nó, ông không ngừng gật đầu.

Hà Chấn Đông, Hà Kiệt nhìn nhau, hai người đều nở nụ cười.

Hôm nay Hà lão cười nhiều hơn bình thường rất nhiều, tính trong lĩnh vực yêu thích của Hà lão, bọn họ quả thật không thể nào bằng Lý Dương, từ khi Lý Dương xuất hiện, cuộc sống của Hà lão đã thay đổi không ít.

Đối với con cháu mà nói, chỉ cần ông vui vẻ, thế là đủ rồi.

Đây cũng chính là nguyên nhân bọn họ xem Lý Dương là người nhà, hơn nữa thỉnh thoảng bọn họ còn phải ghen tị với Lý Dương nữa.

Sự kinh hỉ mà Nguyên Thanh Hoa mang lại cho Hà lão lớn hơn sự tưởng tượng của mọi người rất nhiều, cái bình này ông xem ít nhất nửa giờ mới ngừng lại, so với xem những bảo bối khác, ông xem thứ này lâu hơn nhiều.

Sau khi xem mệt, Hà lão mới thở ra một hơi rồi thỏa mãn nằm trên ghế nghỉ mệt.

Bình Nguyên Thanh Hoa này cuối cùng đã về nước, hơn nữa còn là do học trò mình mang về, nghĩ tới điểm này ông liền cảm thấy tự hào, khi tin tức này được truyền ra chắc chắn giới đồ cổ sẽ một lần nữa oanh động.

Cẩn thận đặt Nguyên Thanh Hoa qua một bên, Lý Dương lại mở một cái thùng khác.

Bình Nguyên Thanh Hoa này Lý Dương không định mang về nhà vội, tạm thời đặt nó ở nơi này để Hà lão thưởng thức, sự yêu thích Nguyên Thanh Hoa của Hà lão hơn hẳn rất nhiều, để lại đây cũng là một chuyện tốt.

Bảo bối của Lý Dương đặt ở đây hay đặt ở nhà cũng chẳng có gì khác nhau, huống hồ thời gian hẳn ở nhà mới còn không bằng thời gian hẳn ở chỗ Hà lão nữa.

Một cái đỉnh đồng được Lý Dương chậm rãi đem ra, sự chú ý của Hà lão lập tức bị hấp dẫn, ông nhin không được lại đứng lên.

Chu Công Đỉnh là tên của thứ này, nó trước kia đã bị trộm đi, hiện tại Lý Dương cũng mang nó về.

Tam Tỉnh Thái tổn hết tâm tư tìm kiếm sưu tầm, cuối cùng những thứ này lại lọt vào tay Lý Dương.

-Đây là Chu Công Đỉnh?

Hà lão nhỏ giọng hỏi một câu, Lý Dương không nói gì mà chỉ gật đầu.

Chuyện Chu Công Đỉnh xuất hiện ở Toronto Hà lão khẳng định cũng biết, lần này vì tạo ngạc nhiên cho Hà lão nên tin tức món bảo bối này tới tay Lý Dương cũng giấu đi.

Khi đám người Chu lão biết được chuyện này không biết sẽ trách mắng hẳn thế nào đây.

“Tốt, Tốt, Tốt!”

Hà lão liên tục nói 3 chữ tốt, sắc mặt ông cũng căng thẳng, ông đột nhiên lại hỏi Lý Dương:

-Chuyện Phác Nguyên Sinh có phải là cháu giở trò không?

-Hắc hắc, Hà lão mắt sáng như đuốc, cháu có lần gặp qua hẳn, cảm thấy hẳn có chút kỳ lạ nên tìm hẳn trên trọc một chút, không ngờ à cháu lại phát hiện bí mật, không tin ông có thể hỏi Lưu Cương!

Lý Dương lặng lẽ cười một tiếng, sau đó giải thích với Hà lão, chuyện này hẳn cũng không dám nói lung tung, Lưu Cương không nói chuyện này là vì hẳn thỉnh cầu, nhưng khi Hà lão hỏi thì hẳn tuyệt đối không giấu.

Hà lão thở dài, nói:

-Không tồi, nên làm như vậy, tên này thật là súc sinh, thật không ngờ hẳn là người như thế!

Phác Nguyên Sinh là chuyên gia nổi tiếng của Hàn Quốc, đã nhiều lần tới Trung Quốc, Hà lão từng gặp qua hẳn, ấn tượng cũng không tồi, thế nhưng hẳn lại làm ra hành vi man rợ như thế.

Hiện tại Hà lão có thể nói là cực lực ủng hộ Lý Dương, người như vậy nên cho hẳn trừng phạt.

Ở ngày triển lãm cuối cùng, Phác Nguyên Sinh đã bị cảnh sát Hàn Quốc dẫn về nước, chứng cứ phạm tội của hẳn rất rõ ràng, hơn nữa còn làm cho dân chúng Hàn Quốc rất tức giận, có hơn 10 vạn người yêu cầu xử bắn Phác Nguyên Sinh.

Khoang nói tới chuyện Tử Hình, ít nhất thì hẳn cũng sẽ bị phán tù chung thân.

Tổ chức bảo hộ nhi đồng của Hàn Quốc chính thức khởi tố Phác Nguyên Sinh, dựa theo pháp luật Hàn Quốc, cho dù hẳn có tử hình, cũng sẽ bị thiến rồi mới chấp hành, người như vậy phải phạt thật nặng mới đúng tội.

Ngoài ra chuyện này đã làm cho dư luận thế giới ồn ào, đài truyền hình các quốc gia gần đây luôn dùng tin tức này buôn lời gièm pha, hình tượng của Hàn Quốc đã bị bôi đen không ít, chuyện này làm cho tổng thống Hàn Quốc tức giận mắng tên Phác Nguyên Sinh là súc sinh.

Ngoài ra cái tổ chức Kinh Sinh cũng đã bị tạm ngừng hoạt động để điều tra, đáng tiếc là chính phủ Hàn Quốc che giấu, không thừa nhận bảo bối đã bị trộm đi, điểm làm cho mọi người rất tức giận đồng thời cũng bắt mắt dĩ.

Chính phủ Hàn Quốc chơi xấu cũng không phải là lần đầu tiên.

Có điều cũng may là Chu Công Đỉnh đã được mang về, đây là một trong những món quý trọng nhất, những thứ còn lại chỉ có thể từ từ nghĩ cách thôi.

Hà Chấn Đông, Hà Kiệt nhìn nhau.

Hai người đều thấy được trong mắt đối phương sự kinh ngạc, chuyện Phác Nguyên Sinh gần đây nháo rất lớn, ngay cả bọn họ cũng đều nghe nói, không ngờ người khởi xướng chuyện này lại là Lý Dương.

Có điều suy nghĩ một chút Hà Kiệt liền thấy bình thường trở lại.

Bên cạnh Lý Dương có 7 bộ đội đặc chủng, cướp một cái máy tính chỉ là chuyện nhỏ, chỉ có thể nói Phác Nguyên Sinh không may, xem nhật ký trên máy bay lại bị Lý Dương phát hiện, cho dù là ai khi nhìn thấy những bức ảnh này đều có cảm giác phát điên muốn giết người cả.

Cho chuyện này hấp thu ánh sáng đã có thể nói là nhẹ cho hắn rồi.

Đây là ý nghĩ của Hà Kiệt, cũng là ý tưởng của mọi người, không ai biết trước khi cướp máy tính Lý Dương đã biết được chuyện này.

Hơn mười phút sau, Lý Dương thu hồi Chu Công Đỉnh.

Chuyện Chu Công Đỉnh trở về nước Hà lão rất vừa lòng, thu hoạch lần này của Lý Dương đã ngoài sự tưởng tượng của ông.

Sau Chu Công Đỉnh, Lý Dương lấy những món bảo bối khác ra.

Những thứ này đều là bảo bối đã tham gia trong đại hội giám bảo, hơn nữa đều có xuất xứ từ Trung Quốc, câu nói "tôi thích bảo bối Trung Quốc" của Lý Dương đã làm cho Tam Tỉnh Thái giúp hắn gom góp số bảo bối này.

Sức mạnh tiền tài thật lớn, Tam Tỉnh Thái quả thật là dựa vào tiền tài thu được không ít chỗ tốt.

Ngoại trừ Nguyên Thanh Hoa và Chu Công Đỉnh, những thứ còn lại đều là vật sưu tầm quý báu có giá trị, nào là đồ sứ Vĩnh Tuyên, đồ sứ Khang Can, thi họa nổi tiếng thời cận đại, còn có một ít những bức thi từ cổ và ngọc cổ.

Ngay cả Nguyên Thanh Hoa của Lâm Lang Tam Tỉnh Thái cũng từng tới định mua, chuyện này làm cho Lâm Lang tức giận tới mức đập bàn.

Lâm Lang cho dù có thiếu tiền hơn nữa thì cũng sẽ không bán bảo bối của mình, điểm này rất giống với Lý Dương.

Còn thừa mười ba món bảo bối, Hà lão phải dùng hơn 1 giờ mới xem xong, trong một giờ này, Hà lão thỉnh thoảng sẽ lộ ra khuôn mặt kích động.

Trước kia Lý Dương lấy ra bảo bối cùng, lắm thì chỉ làm cho Hà lão có chút kích động mà thôi, không thể nào như ngày hôm nay được.

Hơn nữa Lý Dương từ trước tới giờ cũng chưa từng một lần lấy ra nhiều bảo bối thế này bao giờ, lần hành trình này, hắn đem về tới mấy món quốc bảo, những thứ còn lại đều là bảo vật hiếm có, loại thu hoạch này muốn không kích động cũng không được.

Những thùng đã mở ra gần hết, chỉ còn lại 2 cái mà thôi.

Hai cái thùng này một đúng để chứa nguyên thạch, Long Thạch Chủng và Thủy Tinh Chủng, khi trở về Lý Dương đã lấy hai khối Phỉ Thúy này theo.

Khi mang số Phỉ Thúy này đi Lâm Lang còn dặn dò khi làm ra thành phẩm nhất định phải lưu một món cho hắn, Lâm Lang vẫn rất để tâm tới khối Phỉ Thúy này.

Một thùng cuối cùng cũng là thùng chứa bảo bối tốt nhất trong chuyến đi lần này, thần kiếm Thừa Ảnh.

Mang thùng tới, đặt trên bàn, Lý Dương có chút mất tự nhiên mỉm cười.

Hà Chấn Đông, Hà Kiệt và Hà San San đều có chút chết lặng. Hơn 20 món trước đó đều là Lý Dương thắng được, giá trị của những thứ này khi mới lấy ra Hà San San từng hỏi qua, nhưng khi biết đáp án cô liền cảm thấy hết hồn.

Có món không thể định giá, cũng có món có giá ít nhất là trăm triệu, mặt khác còn có những món có giá 300 triệu, 500 triệu.

Chỉ tính tới vật có giá hơn trăm triệu thôi thì cũng có mười mấy món, những thứ khác đều là chục triệu tính lên, Hà lão nói đúng, lần này quả thật Lý Dương thu hoạch được vô cùng lớn, lớn tới mức bọn họ cũng phải đỏ mắt.

Cái thùng từ từ mở ra, Hà lão cũng đứng lên.

Trước khi bảo bối bên trong được lấy ra Hà lão đã cảm thấy kích động, tin tức thần kiếm Thừa Ảnh không thể giấu được ông, thứ được Lý Dương giữ lại cuối cùng cũng là thứ có giá trị nhất cũng chỉ có cái này.

Thùng mở ra, bên trong có một thanh trường kiếm đang nằm yên, không đợi Lý Dương nói chuyện, Hà lão đã tự mình đi qua.

Ông từ từ vuốt thanh kiếm rồi vui vẻ nở nụ cười

Thần kiếm Thừa Ảnh, lại một thanh thần kiếm thất truyền được tìm về, đây đều là công lao của Lý Dương, chỉ cần thứ này thôi cũng đủ để áp chế những thứ còn lại rồi.

Hà lão tin tưởng chỉ cần cho Lý Dương thời gian, hẳn nhất định có thể lớn tới một độ cao làm cho người khác phải ngưỡng mộ, một nhân vật nổi tiếng thiên cổ.

Đệ nhất tông sư a, chỉ nghĩ thôi thì ông cũng đã cảm thấy kích động rồi.

Học trò ông đã có khả năng trở thành tông sư một giới, đây chính là sự kiêu ngạo lớn nhất của ông.

Vuốt ve một hồi, Hà lão mới lật thanh kiếm cẩn thận nhìn.

Kiểm có vỏ kiếm, có điều vỏ kiếm này là vật được làm sau này, thực tình xảo, nhưng giá trị cũng không cao, Hà lão không nhìn vỏ kiếm mà chỉ nhìn phong cách cổ xưa của chuôi kiếm mà thôi.

Nhìn khoảng 2 phút, Hà lão bắt đầu rút thanh kiếm ra.

-Này, này, sao thanh kiếm này không có thân kiếm?

Trường kiếm vừa rút ra một nửa, Hà San San liền lớn tiếng kêu một câu, sắc mặt còn rất kinh ngạc.

Hiện tại ban ngày, phòng khách lại đang mở đèn sáng, dưới ánh sáng này, Thừa Ảnh giống như là không có thân kiếm, đây cũng là lai lịch cái ên Vô Ảnh chi Kiếm của nó

Không chỉ Hà San San, Hà Kiệt và Hà Chấn Đông đều mở to mắt nhìn.

Một cái chuôi kiếm, lại không có thân kiếm, mà không thể tin được là Hà lão lại rút kiếm một cách rất tự nhiên, giống như thật sự có một thanh kiếm vậy, Hà lão chắc chắn là sẽ không làm chuyện vô vị, đây chắc chắn là có nguyên nhân.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

891. Chương 887: Mượn Truyền Quốc Ngọc Tỷ

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Hà lão giống như không có nghe lời Hà San San nói mà vẫn như cũ rút thanh trường kiếm ra.

-Cái bóng kia là cái gì?

Hà Chấn Đông đột nhiên kêu lên, thanh trường kiếm lúc này đã được hoàn toàn rút ra, Hà lão đang đặt nó trước mặt mình để thưởng thức.

Tuy không nhìn thấy thân kiếm, nhưng có thể nhìn thấy bóng dáng mờ ảo của nó, Hà Chấn Đông tập trung nhìn hơn nên là người đầu tiên phát hiện ra cái bóng.

Hắn vừa kêu như vậy Hà Kiệt cũng chú ý tới, một lát sau, Hà San Sa cũng đã nhìn thấy.

Ba người từ từ há rộng miệng mà không khép lại được.

Lại nói tiếp, bảo bối thần kỳ bọn họ gặp qua không ít, đặc biệt là Hà Kiệt, Ngư Trường Kiếm, Thiên Tùng Vân Kiếm và bức tranh trong nước đều là hắc và Lý Dương cùng nhau phát hiện, nhưng mà hắc chưa từng nghĩ tới việc trên đời sẽ có một thanh kiếm trong suốt thế này.

Những cảnh vệ viên đứng bên cạnh cũng trừng to mắt.

Có vài người còn hâm mộ Lưu Cương, đi theo Lý Dương thường xuyên chạy rong bên ngoài, hơn nữa mỗi ngày đều không buồn tẻ, lạy thường xuyên có thể nhìn thấy bảo bối, thật là sung sướng, mà bọn họ thì chỉ có thể suốt ngày ở trong nhà mà thôi.

Hà lão hiện tại lớn tuổi, cũng ít đi ra ngoài, bọn họ cũng không thể đi đâu được.

Lý Dương, Lưu Cương và Vương Giai Giai đều nở nụ cười thần nhiên, lần đầu tiên nhìn thấy Thừa Ảnh Kiếm bọn họ cũng như vậy mà thôi.

Có điều bộ dáng lúc trước của bọn họ bọn họ cũng không biết, nhưng nhìn những người này bọn họ đều có chút đoán được, hiện tại trong lòng bọn họ đều đang cảm thấy có chút thành tựu.

Hà lão từ từ đặt thanh trường kiếm lên bàn, Lý Dương vội vàng đem ghế qua để ông ngồi xuống từ từ xem.

Sau khi đặt lên bàn, thân kiếm cũng có chút rõ ràng hơn, mọi người có thể nhìn ra hình dáng đại khái của nó.

-Tắt đèn đi!

Hà lão ra lệnh, đèn trong phòng khách lập tức tắt, tuy rằng trong phòng vẫn còn sáng, nhưng không thể so được với thời điểm có đèn được.

Lúc này bộ dáng của Thừa Ảnh Kiếm lại rõ hơn không ít.

-Đây thật sự là một thanh kiếm?

Hà San San dùng ánh mắt không thể tin được nhìn thanh trường kiếm, cô từng xem qua Ấn Thân kiếm trong truyện tranh, phim hoạt hình cũng từng thấy, nhưng trong hiện thực thì chưa từng thấy qua.

-Thừa Ảnh, đây thật sự là Thừa Ảnh, một trong mười đại danh kiếm của Trung Quốc!

Hà lão gật đầu nói, trên mặt còn mang theo chút cảm khái, mười đại thần kiếm mỗi thanh đều là sự kiêu ngạo, trong thời đại vũ khí lạnh, thứ này đại biểu cho sức mạnh, cho quyền lực.

Thay triều đổi đại, những thanh thần kiếm này dần dần thất truyền rồi từ từ mất tích.

Mà hiện tại, một bộ phận chúng đã hiện thế, hướng mọi người bài ra phong thái, mà người làm điều này chính là Lý Dương.

-Thừa Ảnhnh kiếm!

Hà San San nhỏ giọng nỉ non, ánh mắt thì không ngừng trừng lớn, sự kinh ngạc trong mắt càng tăng lên.

Trạm Lô, Ngư Tràn, Thừa Ảnh đều là một trong mười đại danh kiếm, điểm này bọn họ đều biết rõ, cho dù là người không biết thì khi thấy được Trạm Lô cũng sẽ tìm sách tra cứu để biết tên của thập đại danh kiếm.

Thanh kiếm trước mắt này chính là thần kiếm Thừa Ảnh, một trong thập đại thần kiếm, không hổ có tiếng là thần kiếm, chỉ cần nói tới hiệu quả ẩn thân này thôi thì cũng đủ để lưu danh sử sách rồi.

Hà lão cho mọi người kéo màng lại, bên trong lại càng thêm tối.

Thừa Ảnh trên bàn cũng dần dần lộ ra diện mạo của mình, có điều khi nhìn kỹ mọi người vẫn cảm giác có chút mơ hồ, muốn nhìn rõ thanh kiếm này quả thật không phải là chuyện dễ dàng.

Hà lão đột nhiên ngẩng đầu, nhỏ giọng nói:

-Lý Dương, lấy Hàm Quang Kiếm ra luôn đi!

Hàm Quang và Thừa Ảnh là một cặp kiếm, Hà lão biết nếu đã có Thừa Ảnh thì Hàm Quang nhất định sẽ ở bên cạnh, hỏi như vậy Lý Dương cũng không cảm thấy kỳ quái.

Nhưng mà đám người Hà Kiệt khi nghe thấy vậy đều lên tin thần, bọn họ cũng không biết gì, Hàm Quang bọn họ cũng chưa từng nghe qua.

Nhưng bọn họ đều hiểu thứ có thể để cho Hà lão chủ động kêu lấy ra tuyệt đối không phải là vật bình thường

Lý Dương gật đầu, đi đến trước cái bàn rồi ngồi xuống, ngay tại chữ khắc trên Thừa Ảnh, hẩn ấn xuống một cái.

Lần này, Lý Dương so với lần trước càng thêm thuần thực, chỉ dùng một phút đồng hồ đã lật ngược chữ lại.
“Sát!”

Chuôi kiếm tự động mở ra, Lý Dương có chút do dự, hẩn không có rút kiếm ra mà nhỏ giọng hỏi:

-Ông, Hàm Quang vô cùng sắc bén, nó lại là vô hình chi kiếm, ông phải cẩn thận!

-Điểm ấy ông biết!

Hà lão gật đầu rồi từ từ rút cuôi kiếm nhỏ ra, ánh mắt của đám người Hà Kiệt càng thêm trầm lớn.

Trong kiếm có kiếm, tử mẫu kiếm a.

Trong phòng có chút tối, tuy mọi người có thể thấy rõ thanh kiếm được rút ra, nhưng nếu nhìn kỹ thì mọi người sẽ cảm thấy mơ hồ giống như khi nhìn Thừa Ảnh kiếm.

Hàm Quang vừa rút khỏi vỏ, mọi người ngay lập tức cảm thấy có chút lạnh, Vương Giai Giai nhích lại gần Lý Dương, Hà San San thì mất tự nhiên nhích lại gần Hà Kiệt.

Hà lão cẩn thận đánh giá thanh đoản kiếm này rồi vừa lòng gật đầu.

Hà lão tất nhiên là biết truyền thuyết về Hàm Quang và Thừa Ảnh, truyền thuyết này trước đó chỉ có thể xem là truyền thuyết, mà hiện tại, truyền thuyết này đã trở thành sự thật, rất nhiều sách sử ghi lại vẫn có thể tin cậy được.

Sau khi nhìn xong, ông cho người ở đèn lên, hai thanh thần kiếm lập tức biến mất trước mặt mọi người.

Lúc này đám người Hà Kiệt không còn sợ hãi nữa, bọn họ giống như Lưu Cương, xem qua vài lần nên cũng quen rồi.

-Tốt, phi thường tốt!

Hà lão lại cảm thán một tiếng, sau đó cho Lý Dương thu hồi 2 thanh kiếm lại, động tác của Lý Dương làm cho mọi người một lần nữa bội phục.

Chỉ có một chút bóng dáng mơ hồ mà còn có thể rút kiếm vào vỏ nhẹ nhàng, chuẩn xác như thế, quả thật là không dễ dàng.

Có điều bọn họ cũng không biết Lý Dương mở ra năng lực đặc thù rồi mới rút kiếm vào, dưới hình ảnh lập thể, Thừa Ảnh kiếm căn bản không có ẩn hình, rút kiếm vào cũng không phải là chuyện gì khó.

Lý Dương mở cái thùng cuối cùng ra.

Lần này Hà lão không có kích động như trước mà chỉ mỉm cười gật đầu, hai khối Phỉ Thúy đều rất không tệ, nhưng trong lòng ông cho dù Phỉ Thúy có tốt hơn thì cũng không so được với những món bảo bối kia.

Hà San San nhỏ giọng hỏi vài câu, cô không hiểu Phỉ Thúy nên hỏi một chút. Phỉ Thúy này vẫn chưa thành phẩm, nhưng nhìn vẫn thấy thích, vì vậy cô có ý muốn mua chúng.

Đương nhiên, nếu cô biết một trong số chúng có người ra giá 200 triệu USD Lý Dương cũng không bán chỉ sợ cũng sẽ không xem nhẹ hai khối Phỉ Thúy này, một khối Phỉ Thúy thôi cũng đủ để mua một chiếc xe mà cô mơ ước từ lâu.

-Lý Dương, đến phòng sách của ông!

Hà lão đứng lên, thân nhiên nói một câu, nói xong liền tự mình đi lên lầu, Lý Dương có chút sững sốt, sau đó vội vàng đi theo.

Hà Chấn Đông, Hà Kiệt đều ở phía sau tròng to mắt rồi cùng nhau lác đầu.

Mà Hà San San thì đã kéo Vương Giai Giai và Lưu Cương sang một bên hỏi hành trình đi Canada lần này, khi nghe, Hà Kiệt cũng bị hấp dẫn nên cũng đi tới ngồi một bên nghe.

-Lần này cháu thu hoạch thật không tệ, ngay cả ông cũng có chút đồ mất đó!

Trong phòng sách, Hà lão kéo Lý Dương ngồi trên sofa, sau khi ngồi xuống ông liền cười nói một câu.

Lời này của ông cũng không có ý khuếch đại, nhiều bảo bối như vậy chỉ cần là người yêu thích sưu tầm đều cảm thấy đồ mất, đây là tình cảm bình thường của mỗi người.

Lý Dương lác đầu, nói:

-Có được nhiều bảo bối như vậy cũng là vì Thiên Tùng Vân Kiếm!

Lúc nói Lý Dương còn có chút cảm khái, đây cũn là tiếng lòng của hắn, không có Thiên Tùng Vân Kiếm, 6 bức cổ họa và bức tranh 2 mặt kia cũng không thể nào rơi vào tay hắn.

Hơn nữa nếu không có nó thì Tam Tỉnh Thái cũng sẽ không tới tìm hắn.

Hết thấy mọi việc đều là do Thiên Tùng Vân Kiếm tạo nên, chính thứ thần khí này đã hấp dẫn đám người Nhật tự chui đầu vào lưới. Mà cũng do bọn họ có lòng tham, muốn thu thần kiếm về, lại không muốn trả giá, cho nên mới thua nhiều bảo bối như thế vào tay Lý Dương.

-Cháu nói đúng, Thiên Tùng Vân Kiếm a, ông cũng không nghĩ nó lại có tác dụng lớn như thế!

Hà lão cảm thán một tiếng rồi nói tiếp:

-Cháu cũng đã về nước, mà bọn họ lại vừa thua nhiều bảo bối như thế cho nên tạm thời sẽ yên ổn, có điều chỉ sợ còn có chuyện cháu phải đi làm!

-Ông, lại có chuyện gì?

Lý Dương nhíu mày, Hà lão nói thận trọng như vậy nên hắn cũng có chút lo lắng.

Hà lão cười khẽ một tiếng rồi nói:

-Cháu không cần lo lắng, cũng không phải là đại sự gì!

Ngừng một chút, Hà lão lại nói tiếp:

-Tin tức Truyền Quốc Ngọc Tỷ về nước đã tới tai quốc nội, tạo thành rất lớn oanh động, chuyện này bọn ông cũng không ngờ tới, lúc này phần đông nhà bảo tàng trong nước đều tới tìm cháu mong muốn có thể mượn Ngọc Tỷ trở về tọa trấn vài ngày!

Sự oanh động của Truyền Quốc Ngọc Tỷ quả thật làm cho mọi người không tưởng nổi, không chỉ có các nhà bảo tàng lớn yêu cầu mà những chỗ sưu tầm dân gian cũng đã lên tiếng, tất cả mọi người đều lên tiếng muốn nhìn Truyền Quốc Ngọc Tỷ.

Có lẽ chuyện này có liên quan với cách Ngọc Tỷ xuất hiện, Ngọc Tỷ thật giả đối mặt, chuyện này quả thật là rất phấn khích.

Lý Dương chợt có suy nghĩ nên liền hỏi:

-Ông, ý ông là?

Hà lão thần nhiên cười nói:

-Nếu đã có nhiều người muốn nhìn, sao lại không để cho các viện bảo tàng trưng bày vài ngày, có điều quốc gia không tiện ra mặt nên hiện giờ phải phiền tới cháu!

Lý Dương sưng sốt, sau đó lập tức mừng rỡ, nói.

Truyền Quốc Ngọc Tỷ từ tay hân giao cho viện bảo tàng và quốc gia giao cho viện bảo tàng có tình chất hoàn toàn khác nhau.

Từ tay Lý Dương cho mượn, vậy viện bảo tàng sẽ thiếu Lý Dương một phần nhân tình, như vậy mối quan hệ của Lý Dương sẽ được mở rộng. Các viện bảo tàng lớn có không ít lão tiền bối, còn có rất nhiều người trong nghề có tiềm lực, chuyển đi Toronto cũng có mấy chuyên gia từ viện bảo tàng khác tới đó.

Nhìn Lý Dương, Hà lão cười khẽ gật đầu.

Điểm này là do Hà lão tranh thủ cho Lý Dương, lần này Lý Dương tạo danh tiếng cho quốc gia, lại còn tìm về Truyền Quốc Ngọc Tỷ, rất nhiều người đều vừa lòng nên thuận tay cho Lý Dương phần nhân tình này. !

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

892. Chương 888: Sửa Chữa Bức Tranh 2 Mặt

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Lý Dương không ngu ngốc, tất nhiên là biết Hà lão trợ giúp mình.

Sự cảm kích hẳn không cần nói ra lời, phần cảm kích này không cần dùng từ ngữ để diễn đạt, đây là một loại thân tình, chỉ cần Lý Dương khắc sâu trong lòng là được.

Nói chuyện với Hà lão một lát, Lý Dương mới rời khỏi phòng sách.

Hắn còn phải đi tham dự buổi tiệc chúc mừng, hiện tại không còn sớm, bên kia đã gọi điện hối thúc, mà buổi tiệc này hẳn nhất thiết phải đi.

Buổi tiệc chúc mừng rất náo nhiệt, nhân số cũng không ít, phần đông chuyên gia ở Bắc Kinh đã xuất hiện, lần này Lý Dương là công thần lớn nhất, cũng là đối tượng để mọi người chúc mừng.

Hoàng viện trưởng chủ trì buổi tiệc, ông không nói thêm gì mà chỉ rót rượu mời Lý Dương.

Lý Dương không cự tuyệt bất cứ ai mời rượu, có vài người không biết tử lượng của Lý Dương nên tiến lên định chuốt say hắn, về phần kết quả, nhìn Bạch Minh đang cười trộm là biết ngay.

Phương lão cũng tới tham gia buổi tiệc, hơn nữa còn ngồi bên cạnh Lý Dương.

Chuyện bức tranh hai mặt trước đó ông đã biết được tin tức, nếu không phải Lý Dương cam đoan ngày mai sẽ mang tới chỗ ông, Phương lão khẳng định sau khi kết thúc buổi tiệc sẽ chạy tới tìm Lý Dương xem bức tranh. Cừu Anh và Đường Bá Hổ cùng nhau vẽ lên một tấm giấy, thứ này với ông không phải là chỉ có chút lực hấp dẫn thôi đâu.

Sự hấp dẫn này so với bức tranh của Diêm Lập Bản trước đó còn mạnh hơn nhiều.

Ngoại trừ Phương lão, rất nhiều người đều hâm mộ Lý Dương.

Bọn họ không biết chuyện Chu Công Đỉnh và bình Nguyên Thanh Hoa “Quỷ Cốc Tử Hạ Sơn”, nhưng chuyện Lý Dương mang về hơn 20 món bảo vật bọn họ cũng biết.

Tang Loạn thiếp, bát trà Diệu Biển Thiên Nhân, còn có Phượng Hoàng Cầm, những thứ này đều là quốc bảo cao cấp.

Những bảo bối này chỉ cần nhìn thấy vài lần đã tốt lắm rồi, Lý Dương lại có được tất cả những thứ này, bọn họ muốn không hâm mộ cũng không được.

Tiệc mừng công tiến hành hơn 2 giờ, giữa chừng có mấy vị chuyên gia đã rời khỏi, họ là vì uống quá nhiều nên đã được người đưa về, những chuyên gia này tuổi không quá lớn, vì không biết nên đã tìm Lý Dương mời rượu, kết quả cuối cùng có thể tưởng tượng được.

Mà những chuyên gia có tuổi rồi Lý Dương cũng không dám mời rượu họ quá nhiều.

Sáng ngày hôm sau, Lý Dương mơ mơ màng màng tỉnh lại, thuận tay sờ sờ bên người, cảm thấy bên cạnh không có gì, hần chột bừng tỉnh

Vương Giai Giai không có bên cạnh, ngày hôm qua cô phải về nhà cha mẹ, đi ra ngoài nhiều ngày như vậy cô cũng rất nhớ cha mẹ mình, mà sau khi trở về nếu không trở về nhà thì cũng không thích hợp.

Lý Dương đã quen có cô bên cạnh, hần thích việc buổi sáng khi tỉnh lại ngửi được một mùi thơm ưu nhã, hiện tại chỉ còn một mình hần, hần thật sự cảm thấy không quen.

Rời giường, kéo bức màn.

Lưu Cương đã ở tron sân rèn luyện thân thể, đám người Triệu Vĩnh thì đang chạy bộ, thói quen của bọn họ đã có từ rất lâu, thói quen này rất khó có thể sửa chữa, mà bọn họ thì cũng không muốn sửa.

Sân biệt thự rất lớn, đám người Triệu Vĩnh được Lý Dương đồng ý nên đã tìm một chỗ trống tạo quân doanh, dùng chỗ này để tập luyện hàng ngày, chỗ tuy nhỏ, nhưng dụng cụ thì đầy đủ, ngả cả vài thứ chỉ có trong quân đội nơi này cũng có.

Đây là nhà của hần, ở bên ngoài tuy rằng rất tốt, nhưng không thể nào so với ở nhà được.

Hít thật sâu vào một hơi, sau đó Lý Dương bắt đầu vệ sinh cá nhân trong nhà có bảo mẫu nên không cần lo lắng bữa sáng, ăn bữa sáng xong thì cũng đã tới giờ, hôm nay là ngày hẹn của hần và Phương lão.

Hơn 8 giờ, Lý Dương đã xuất hiện trên đường lớn của Xưởng Lưu Ly.

Nhìn con đường tràn đầy phong cách cổ xưa này, Lý Dương từ từ mỉm cười, thật lâu không có tới nơi này, nơi này cũng có rất nhiều kỷ niệm với hần.

Tiệm của Phương lão không xa, Lý Dương mang Lưu Cương và Hải Đông từ từ đi tới.

Vương Giai Giai mới vừa về nhà, phải ở nhà với mẹ cô, hôm nay không có đi theo Lý Dương, chờ tới trưa hần cũng sẽ đến nhà Vương Giai Giai ăn cơm, mang con gái người ta đi lâu như thế, trở về cùng ăn một bữa cơm cũng là chuyện nên làm.

-Phương lão!

Vừa mới đi vào Lý Dương đã lớn tiếng chào hỏi, Phương lão đang ngồi trong tiệm, Lý Dương vừa kêu như vậy ông liền đứng lên đi ra ngoài đón.

Phương lão mặc một bộ trang phục màu vàng mang phong cách nhà Đường, rất nhiều ông lão đều thích trang phục có phong cách này, nó có thể biểu hiện ra khí chất nho nhã, mặc vào trông rất tuyệt.

Có điều Phương lão ngày hôm nay mặc nó không phải bởi vì khí chất mà là vì nghênh đón Lý Dương, Đường Bá Hổ và Cừu Anh cùng nhau vẽ lên một tấm giấy, thứ này đáng để ông ăn mặt trang trọng như vậy.

-Tiểu Lý, đồ vật có mang tới không?

Nhìn thấy Lý Dương, Phương lão liền nhìn về phía tay hần, khi thấy tay hần không có cầm cái gì nên ông vội hỏi một câu.

-Có mang đến!

Lý Dương lập tức gật đầu.

Lưu Cương lập tức mang cái thùng lại, khi thấy cái thùng này, Phương lão liền cảm thấy rất kích động, hai tay không ngừng chà xát.

Nhìn thấy bộ dáng sốt ruột của ông, Lý Dương không cảm thấy buồn cười mà chỉ thấy kính trọng.

Chỉ có người thật sự yêu thích, trân trọng tranh chữ mới có thể biểu hiện như vậy, ngoài tranh chữ ra, trong mắt họ không còn thứ gì khác, Phương lão lúc này chính là như vậy, từ khi bức tranh này lấy ra, cho dù vẫn còn nằm trong thùng thì tất cả sự chú ý của ông đã tập trung vào nó.

Lý Dương không nói gì mà trực tiếp mở thùng, lấy bức tranh ra.

Mở cuộn tranh ra, lúc này Phương lão không có kích động như trước, ánh mắt ông trùng to, tay cũng đã ổn định, ông từ từ kéo bức tranh ra.

Con và học trò của Phương lão đều đang ở trong tiệm tò mò nhìn.

Hôm nay Phương lão tới rất sớm, quần áo thì được chuyên môn giặt rồi ngâm trong nước có hương hoa một giờ, bình thường chỉ khi có tác phẩm quan trọng cần sửa chữa ông mới làm như vậy.

Sau khi mặt vào bộ Đường trang, ông vẫn luôn ngồi đây chờ, con và học trò ông cũng đang chờ đợi, bọn họ muốn nhìn xem rốt cuộc là thứ gì lại làm cho ông phải cẩn thận nghiêm trang như vậy.

Bức tranh mở ra, Phương lão tới gần cẩn thận thưởng thức, trên mặt còn mang theo nụ cười không dứt.

Phương lão đang xem bức tranh của Đường Bá Hổ, ý cảnh của bức tranh này rất sậu xa, đặc biệt là vẻ mặt khác nhau của Bách Diệu, có thể nói là lập luận sắc sảo, khi nhìn mọi người đều cảm thấy rung động.

Con và học trò của Phương lão đứng ở đối diện, thứ họ nhìn là bức tranh của Cừu Anh.

Nhìn thấy bức họa này hai người cũng cảm thấy sững sờ, trong lòng họ còn nói một câu: thì ra là tranh của Cừu Anh, khó trách cha thầy) lại trang trọng như thế.

Bức tranh của Cừu Anh đáng giá đều Phương lão làm như vậy.

Bức tranh 2 mặt này Phương lão cũng không có nói với 2 người, bọn họ vừa rồi cũng không có chú ý tới mặt trái của bức tranh, lúc này còn tưởng rằng đây là một bức tranh một mặt bình thường cần được sửa chữa.

Một lát sau, hai người mới cảm thấy không đúng.

Phương lão luôn nhìn mặt trái bức tranh, bình thường thì mặt trái không có gì đẹp, bức tranh Phương lão không xem, ngược lại đi nhìn mặt trái, thế nào đi nữa thì việc này cũng có chút không thích hợp.

Hai người nhìn thoáng qua nhau rồi cùng nhau đi ra, sau đó đi tới bên cạnh Phương lão.

Khi nhìn thấy mặt trái còn có một bức tranh khác, hai người đều há to miệng, hai người đều là người thân cận với Phương lão, trình độ thư họa của hai người cũng rất cao, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra đây là bút tích của một đại sư khác.

Bức tranh của Cừu Anh thôi thì cũng đã đủ kỳ quái rồi, còn nay lại có thêm một bức tranh của một đại sư khác, điều này làm cho bọn họ càng thêm kỳ quái.

Ánh mắt hai người dời sang chỗ đề tên của bức tranh, vừa thấy nó, trong đầu hai người giống như có cái gì mới nổ tung, lúc này bọn họ không còn suy nghĩ được gì nữa

Bọn họ nhìn thấy gì?

Bọn họ nhìn thấy phần đề tên Đường Bá Hổ, còn có vài lời của Cừu Anh, đây là một tác phẩm của Đường Bá Hổ, mặt trái không ngờ lại là tác phẩm của Đường Bá Hổ.

Vậy bức tranh của Cừu Anh là chuyện gì? Bên kia thì Cừu Anh đề tên, Đường Bá Hổ ghi vài câu.

Đầu của hai người lúc này đã có chút mơ hồ, nhất thời không suy nghĩ gì được.

Đừng nói bọn họ, cho dù là Hoàng lão khi nhìn thấy bức tranh này cũng cảm thấy mơ hồ, hai mặt bức tranh lại có 2 tác phẩm khác nhau, đây chính chuyện trái với lẽ thường, cũng chỉ có Đường Bá Hổ, mới có thể làm ra chuyện điên cuồng như thế.

Mà bức tranh 2 mặt này cũng chỉ có bọn họ mới có thể làm thành.

Một lúc sau, hai người mới phản ứng lại, hai người rút cuộc cũng hiểu chuyện gì xảy ra.

Lại nhìn bức tranh, trong mắt bọn họ lúc này không chỉ có thưởng thức mà còn mang theo sự kính nể.

Bọn họ cuối cùng cũng hiểu vì cái gì Phương lão lại trịnh trọng như vậy, nếu hôm nay người nghênh đón bức tranh là bọn họ, bọn họ cũng sẽ trịnh trọng như vậy, đối với một bức tranh như thế này không thể không trịnh trọng được

Nhìn khoảng 10 phút, Phương lão mới thở ra một hơi rồi nhỏ giọng nói:

-Tiểu Lý, bức tranh nàu sửa chữa không có vấn đề, nhưng nó không thể giống bình thường cuộn tròn lại được!

Lý Dương nhú mày, vội vàng hỏi:

-Phương lão, ngài có thể nói cụ thể một chút không?”

-Bức tranh này sau khi sửa chữa xong chỉ có thể để lộ ra toàn bộ, không thể cuộn lại, hơn nữa nó còn phải thường xuyên thông gió xử lý ẩm, sẽ có chút phiền toái!

Phương lão từ từ nói, kỳ thật bức tranh này có thể cuộn lại, bảo quả như bình thường, chỉ cần niêm phong mặt sau lại là được.

Có điều mặt sau là tranh của Đường Bá Hổ, Phương lão không muốn niêm phong bức tranh này lại nên tất nhiên là sẽ không nói tới.

-Tôi hiểu ý ngài, bức tranh này sau này chỉ có thể lộ ra như thế này phải không?

-Đúng, ý tôi là thế!

Phương lão gật gù đầu, Lý Dương cười cười, việc này với hắn cũng không có gì, hắn vừa lúc đang thiếu mấy bức tranh, đem bức tranh này treo lên còn có thể tạo cảm giác văn nhã, về phần phòng ẩm thì cũng không có chuyện gì.

Treo bức tranh này lên còn có thể tăng lên sự thưởng thức trong phòng sách, treo mặt của Cừu Anh vài ngày, sau đó lại treo mặt có bức tranh của Đường Bá Hổ, chuyện này cũng rất thú vị a.

-Lý Dương?

Lý Dương đang nghĩ ngợi thì phía sau đột nhiên có người kêu, Lý Dương và Phương lão đều ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài

Lúc này ở ngoài cửa có mấy người đang đứng, ở giữa những người này có một cô gái mặt áo khoát trắng, vóc dáng rất cao, cô chính là người vừa rồi đã gọi Lý Dương! !

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

893. Chương 889: Lý Dương-chuyên Gia Quốc Tế Hàng Đầu

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

-Sao không ai giữ cửa vậy?

Phương lão đang xem bức tranh, đột nhiên bị những người này quấy rầy, trong lòng liền dâng lên cơn tức, ông cũng không nghĩ nhiều mà trực tiếp hô lên.

Con và học trò Phương lão nhìn nhau, trên mặt đều có chút bất đắc dĩ, ông lão vừa xem tranh là quên hết mọi thứ, những người này bên ngoài rõ ràng là có quen biết Lý Dương, nếu lại đóng cửa thì không phải là sẽ trực tiếp đắc tội người hay sao.

Hai người nhìn về phía Lý Dương, trong mắt còn chứa sự xin lỗi, Lý Dương cũng không để ý, tính cách của Phương lão chính là như thế.

-Phương lão, đừng, đừng đóng cửa, là tôi, tôi là tiểu Hoàng đây!

Ngoài cửa có người đột nhiên kêu to, hơn nữa còn nhanh chóng đi tới, đó là một người trung niên khoảng 4, 50 tuổi, dáng người có chút mập.

Hiện tại đã gần tháng 4, thời tiết có chút ấm, quần áo của đám người này xem như rất thích hợp.

Chẳng qua khi người này xưng hô là tiểu Hoàng, mọi người đều có chút buồn cười mà thôi.

-Tiểu Hoàng?

Phương lão quay đầu lại nhìn hẩn một cái rồi nhẹ nhàng gạt đầu, sau đó lại tiếp tục nhìn cổ họng mà không để ý tới bọn họ nữa.

Học trò của Phương lão vội vàng đi lên, nhỏ giọng giải thích:

-Hoàng sư huynh, mời vào, thầy tôi chính là như vậy, khi thấy thứ mình thích thì cái gì cũng quên hết!

Người trung niên họ Hoàng vội vàng gạt đầu, sau đó vội vàng cùng mọi người đi vào, thừa dịp này, học trò của Phương lão cũng đóng cửa lại, không cho người khác đi vào.

-Lý Dương, sau anh lại ở đây?

Cô gái đứng giữa vẫn chú ý tới Lý Dương, sau khi tiến vào cô liền hỏi một câu.

Lý Dương chỉ chỉ bức tranh rồi nhỏ giọng nói:

-Ta có bức tranh cần sửa chữa nên tìm Phương lão giúp!

-Đây là tranh của Đường Bá Hổ?

-Bách Điều Triều Phương đề!

Một người sợ hãi kêu lên, tên béo họ Hoàng và những người khác cũng kinh ngạc, ngơ ngác đứng ở phía sau Phương lão.

Nghe thấy hai cái tên này, cô gái vội vàng quay đầu lại, tập trung chú ý nhìn bức tranh.

Trước không nói, chỉ 3 chữ Đường Bá Hổ thôi cũng đủ để làm cho mọi người chú ý, mọi người khi nhìn thấy bức tranh đều không đi đâu nữa, tất cả đều vây quanh ở chỗ đó.

Lý Dương cười khẽ một tiếng rồi nhỏ giọng hỏi:

-Trần tiểu thư, sao cô lại ở đây?

Người này không phải ai khác mà là người Lý Dương gặp ở HongKong-Trần Vi, cô có thể xem là đồng hương với Lý Dương, lần trước phỏng vấn Nguyên Thanh Hoa, hai người cũng có không ít giao tiếp.

Trần Vi lập tức nói:

-Chúng tôi tới tham gia buổi đấu giá xuân Bảo Lợi, lần này có không ít tinh phẩm, vì vậy cấp trên ra lệnh lập nhóm chuyên gia đến đây!

Đấu giá xuân Bảo Lợi?

Lý Dương yên lặng gạt đầu, Bảo Lợi là công ty đấu giá lớn trong nước, thành lập không lâu, chỉ có 7,8 năm, nhưng địa vị hiện nay đã không thể lay chuyển được.

Lúc trước khi sáng lập công ty, Trịnh Khải Đạt đã từng nói qua phai học tập Bảo Lợi, trước tiên mạnh nhất trong nước, sau đó mới nhắm ra thế giới bên ngoài.

Lần đấu giá này nghe nói Bảo Lợi đã chuẩn bị rất lâu, bọn họ đem lần đấu giá đầu năm này xem như là một khởi đầu tốt đẹp, hơn nữa bọn họ còn định phá vỡ kỷ lục, sáng tạo ra một cái huy hoàng mới chỉ thuộc về Lợi Đạt

Lần đầu giá này có tới 2900 món vật phẩm được đấu giá, toàn bộ được đấu giá liên tục, loại quy mô đấu giá này không phải công ty của Lý Dương có thể so sánh.

-Lý tiên sinh, ngài vừa nói bức tranh này là của ngài?

Trần Vi hỏi, lúc đối diện Lý Dương cô cũng có chút câu nệ.

Hai người dù sao đã có hơn 1 năm không gặp, tứ sau khi phòng vấn Nguyên Thanh Hoa xong, hai người chưa từng có qua lại lần nào

Lý Dương mỉm cười gật gật đầu, nói:

-Đúng vậy, bức tranh này là của tôi, tôi định nhờ Phương lão sửa chữa nó!

Trần Vi hâm mộ nói:

-Tranh của Đường Bá Hổ là thứ rất hiếm có, thật không ngờ là ngài cũng có một bức!

Lúc nói chuyện Trần Vi còn ngẩn đầu lên nhìn Lý Dương, vừa rồi khi nhìn thấy Lý Dương, cô cảm thấy rất ngoài ý muốn.

Một năm trước Lý Dương đã tạo cho cô một ấn tượng rất sâu, mà trong một năm này, sự phát triển của Lý Dương cũng đã vượt qua sự tưởng tượng của cô, việc này càng làm cái tên Lý Dương khắc sâu trong lòng cô hơn.

Phương diện này cũng không có cảm tình gì, đây thuần túy chỉ là sự tôn kính và nể phục mà thôi.

Đặc biệt là lần đại hội giám bảo ở Canada này, Lý Dương vì nước dương oai, mang Truyền Quốc Ngọc Tỷ trở lại quốc gia càng làm cho đất nước tăng thêm thể diện, cũng Trần Vi càng thêm thấy Lý Dương là một người thần kỳ.

Ngay trước khi đến Bắc Kinh, Trần Vi còn từng nghĩ tới có lẽ sẽ gặp lại Lý Dương, không ngờ chuyện này đã thành sự thật, cô thật sự gặp lại Lý Dương trong xưởng Lưu Ly.

Mà lần này cô tới đây cũng chỉ là vì đi ra ngoài mua sắm thôi, Trần Vi không ngờ mình tùy tiện đi là có thể gặp được Lý Dương, hiện tại xem ra cô đi ra ngoài mua sắm là một quyết định rất chính xác.

-Vận khí mà thôi!

Lý Dương cười cười, Phương lão đã lật sang mặt còn lại của bức tranh.

Bốn người đi cùng Trần Vi cũng nhìn thấy mặt còn lại của bức tranh.

-Đây, đây là cái gì?

-Bức tranh của Cừu Anh, Đường Bá Hổ ghi chú!

Lại có người kêu lên, đứa con và học trò của Phương lão đều thần nhiên cười, vừa rồi khi nhìn thấy bức tranh, hai người đã thất thố, hiện tại tới lượt những người này.

Bốn người cộng thêm Phương lão, tất cả đều đứng trước mặt bức tranh, lẳng lặng nhìn, không ai nói gì.

-Lý tiên sinh, đây là chuyện gì?

Trần Vi nhú nhú mày rồi quay đầu lại kinh ngạc nhìn Lý Dương, vài người xem mặt trái bức tranh, lại còn biểu hiện kinh ngạc như thế, điều này làm cho cô rất nghi hoặc.

Từ vị trí của cô xem ra mặt này chính là mặt trái.

Lý Dương cười khê lắc đầu rồi đem tình huống của bức tranh sơ lược giải thích một lần, đôi mắt Trần Vi từ từ trừng lớn, cái miệng nhỏ nhắn đã há to không ít.

Bức tranh 2 mặt, hơn nữa còn là tranh của Cừu Anh và Đường Bá Hổ cùng nhau vẽ, chuyện này quả thật là khó tin, có điều nếu Lý Dương nói thì chuyện này nhất định là thật.

Lý Dương sẽ không nói giỡn trong chuyện này, Trần từ từ đi tới quan sát, cái miệng của cô đã ha to không ít.

Bức tranh này thật đúng là có 2 mặt.

-Tiểu Lý, cho tôi một ngày, tôi sẽ sửa chữa tốt nó!

Sau khi cẩn thận thưởng thức, Phương lão từ từ nói một câu, bức tranh này không có hư hỏng ở chỗ quan trọng, chỉ cần sửa chữa một chút là được.

Chuyện này rất đơn giản, đừng nói là ôn, cho dù chỉ là những người có chút tay nghề cũng có thể làm được.

Có điều là bức tranh này, Lý Dương chỉ có thể giao cho Phương lão mới an tâm.

-Phương lão, ngài lo liệu là được, thời gian không thành vấn đề?

Lý Dương nhỏ giọng nói, bức tranh này hẳn không vội mang về, hơn nữa lần này do Phương lão ra tay nên hẳn vô cùng yên tâm giao cho Phương lão.

-Tốt, tôi sẽ bắt đầu làm việc, mọi người có việc thì đi trước đi!

Phương lão gật đầu, cũng không để ý tới phản ứng của Lý Dương, càng không để ý tới những người trong phòng mà cầm bức tranh đi ra phía sau, với ông mà nói bức tranh này mới là thứ quan trọng.

Trong cửa tiệm lúc này chỉ còn lại con và học trò của Phương lão.

-Lý tiên sinh, Hoàng sư huynh, thật xin lỗi, tính tình của thầy tôi là như thế đó!

Học trò của Phương lão xấu hổ cười cười, học trò của Phương lão gọi là Nghiêm Vệ Quốc, từ nhỏ đã đi theo Phương lão, tuổi tác cũng trạc tuổi con Phương lão, sau này Nghiêm Vệ Quốc sang Mỹ học tập, khi tốt nghiệp mới trở lại chỗ Phương lão.

-Không có gì, Phương lão luôn thật tình như vậy mà!

Tên mập họ Hoàng lắc đầu, khi nhìn vào bên trong, đôi mắt hắn thỉnh thoảng lóe lên sự hâm mộ, bức tranh hai mặt kia đã được Phương lão mang vào bên trong, ít nhất thì hiện tại hắn không thể thấy được nữa.

-Lý tiên sinh, để tôi giới thiệu cho ngài!

Trần Vi đột nhiên nhỏ giọng nói một câu, sau đó cô kéo 4 người kia đi tới chỗ Lý Dương.

Không thể không nói, khi có phụ nữ thì sẽ náo nhiệt hơn nhiều, đặc biệt, Trần Vi là người chủ trì tiết mục truyền hình, cách ăn nói của cô càng làm cho không khí thêm náo nhiệt.

Thông qua Trần Vi giới thiệu, Lý Dương biết tên mập này gọi là Hoàng Đình, giáo viên mỹ thuật tạo hình Tích Giang, cũng là chuyên gia xem xét tranh chữ nổi tiếng trong nước.

Có điều sự nổi tiếng này cũng chỉ có hạn, ít nhất thì Hoàng Đình không có tham gia qua hội gia lưu chuyên gia trong nước, Lý Dương cũng không có gặp qua hắn.

Hoàng Đình và Nghiêm Vệ Quốc từng có quan hệ sư huynh đệ, Hoàng Đình từng tới gặp Phương lão vài lần, cũng xem như là có quen biết Phương lão. Lần này đến đây chính là ý kiến của hắn, khi tới xưởng Lưu Ly tất nhiên là hắn muốn tới đây thăm hỏi một chút.

Chỉ là không ngờ khi tới đây hắn lại có thể thấy được một bức tranh kỳ lạ như thế.

Hoàng Đình và 3 chuyên gia khác đều là thành viên của Hoa Dự Thu Tàng, Bạch Minh và Mao lão từ sau tết đã bắt đầu từ từ rút khỏi, chỉ có những chuyên mục đặc biệt mới thấy sự có mặt của họ.

Mà đám người Hoàng Đình chính là nhóm chuyên gia mới.

Trần Vi khi giới thiệu đám người thì giới thiệu rất bình thường, nhưng khi giới thiệu Lý Dương thì lại rất trang trọng, khi giới thiệu, bọn họ đều mở to mắt nhìn Lý Dương.

Lý Dương hiện tại có thể nói là cách một trời một vực so với trước kia, người trong giới sưu tầm không ai không biết chuyện đại hội giám bảo quốc tế, tất nhiên bọn họ cũng biết tới cái tên Lý Dương-người đã mang lại vinh dự cho Trung Quốc.

Nhắc tới Lý Dương người ta không chỉ nhắc tới những bảo bối của hắn mà còn nhắc tới sự biểu hiện cực kỳ xuất sắc của Lý Dương.

Toàn bộ đại hội giám bảo, xem xét tất cả vật phẩm không có sai lầm chỉ có 4 người, 4 người này có trình độ hàng đầu thế giới, mà trong 4 người này có cả Lý Dương.

Đứng đầu quốc tế a, đám người Hoàng Đình tuy là chuyên gia, nhưng đều là chuyên gia trẻ tuổi, ngay cả trình độ đứng đầu Trung Quốc bọn họ cũng không dám nói, lại càng không nói tới đứng đầu thế giới.

Mà Lý Dương trước mặt bọn họ lúc này lại chính là chueyn6 gia hiện đang là một trong những người đứng đầu thế giới.

Khi Trần Vi giới thiệu, không ai bởi vì Lý Dương trẻ tuổi mà khinh thường, trong mắt bọn họ lúc này chỉ có sự kích động mà thôi.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

894. Chương 890: Con Sốt Mang Tên Truyền Quốc Ngọc Tỷ (1)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Sau khi trần Vi giới thiệu xong liền yên lặng đứng một bên nhìn Lý Dương.

Không thể không nói, Trần Vi là một cô gái có nét đẹp cổ điển, dáng người cô cao gầy, trang phục cô đang mặc cũng mang theo một phong cách cổ trang, tôn lên khí chất cao nhã của cô.

Có cô gái sinh động như vậy nên không khí cũng đã sôi động nên.

Trần Vi không hổ là có xuất thân người chủ trì tiết mục truyền hình, chỉ vài phút thôi thì cô đã là cho Lý Dương và đám người nói chuyện giống như là bạn lâu năm, ít nhất thì từ mặt ngoài không ai nói là bọn họ chỉ vừa mới gặp mặt cả.

Ngay cả Nghiêm Vệ Quốc và con của Phương lão cũng đã tham gia vào cuộc nói chuyện.

Mọi người nói chuyện một hồi, Lý Dương lúc này rời khỏi, hắn vừa mới về nước, còn rất nhiều chuyện chờ hắn đi làm.

Khi rời khỏi, Trần Vi lại phát thư mời cho Lý Dương, mời hắn khi nào có thời gian thì tới tham gia tiết mục của bọn họ, lần này Lý Dương cũng không có hoàn toàn từ chối

Từ khi tham gia tiết mục của đài truyền hình Bắc Kinh, Lý Dương cũng không có quá lớn mâu thuẫn với tiết mục giám bảo trên truyền hình này.

Huống chi cái tên của hắn hiện tại cả nước đều đã biết, cho dù có tham gia nhiều hoạt động truyền hình cũng không sao, huống chi Lý Dương cũng không xa lạ với Hoa Dữ Thu Tàng, có thời gian đến tham dự cũng không tệ.

Kết quả này làm cho Trần Vi rất ngoài ý muốn, cũng rất vui mừng, nếu không phải Hoàng Đình còn đang ôn chuyện với Nghiêm Vệ Quốc, cô thật sự muốn trở về khách sạn nằm suy nghĩ một chút.

Ra ngoài, Lý Dương liền đi thẳng tới Ngọc Tuyền Sơn.

Quà cho mẹ vợ đã chuẩn bị tốt, tất cả đều đã đặt trong xem, lần đi Toronto, Lý Dương đã mua rất nhiều quà, mỗi người đều có phần, mẹ vợ lại càng không thể thiếu.

Xem qua kiểm tra, xe cuối cùng cũng đã tới Ngọc Tuyền Sơn, biển số xe của Lý Dương cũng không có đăng ký ở đây, cho dù là cảnh vệ quen hắn vẫn phải theo lệ tiến hành kiểm tra.

Lý Dương cũng không để ý tới chuyện này, lúc này hắn nghĩ nếu là xe của Hà lão thì chuyện này sẽ không xảy ra.

-Dương Dương đến rồi à!

Vừa mới vào cửa, Lương Phụng Anh đã trực tiếp đi tới rồi chào đón Lý Dương.

Lương Phụng Anh có thể nói là vô cùng vừa lòng với người con rể này, hôm trước đi đơn vị, sau khi nói ra chuyện con rể mình là người đã giành vinh quang cho đất nước, mang Ngọc Tỷ trở về, lúc đó tất cả đồng nghiệp đều hâm mộ nhìn bà.

Thời buổi này người còn trẻ mà đã có năng lực lớn như thế không nhiều, đây tuyệt đối là thiên tài.

Điểm khó được nhất là cảm tình của đôi vợ chồng Lý Dương có thể nói là vô cùng tốt, cảm tình có thể duy trì tốt như vậy cũng không phải là chuyện dễ dàng, vì vậy Vương Giai Giai đi mấy ngày này, Lương Phụng Anh cũng không nói gì.

-Em rể tới à?

Bên trong đột nhiên có người kêu lên, chỉ chốc lát sau, Vương Phong đã xuất hiện trong phòng khách.

Vương Giai Giai thì ở phía sau hắt, Vương Giai Giai ở lầu 1, còn Vương Phong thì ở lầu 2, vậy mà Vương Phong còn ra trước, từ đó có thể thấy Vương Phong đã chạy nhanh như thế nào.

Khuôn mặt Vương Giai Giai có chút đỏ, có điều so với trước kia thì cô hào phóng hơn nhiều, mà 2 từ em rể của Vương Phong, Lương Phụng Anh cũng không để ý, hai người đều đã trải qua bước cuối cùng, hơn nữa cũng đã đính hôn, việc này trên cơ bản đã là sự thật rồi.

Loại gia đình như bọn họ rất khó có việc hối hôn, như vậy ảnh hưởng thật sự quá lớn.

Huống hồ hai người vốn đã yêu nhau, càng không thể xuất hiện tình huống này, nếu không như vậy Lương Phụng Anh cũng không muốn gả Vương Giai Giai cho Lý Dương.

-Đã sắp 30 rồi, sau lại trẻ con như vậy chứ, không bằng Dương Dương gì hết!

Lương Phụng Anh trừng mắt nhìn Vương Phong rồi nhỏ giọng răn dạy một câu, hiện tại bà thuần túy là mẹ vợ xem con rể, càng xem càng thích, vì vậy mới lấy con mình ra so sánh.

Vương Phong lập tức bắt mồm kêu lên:

-Con nói này mẹ, bọn họ còn chưa kết hôn mà mẹ đã như vậy, khi hai người kết hôn thì trong nhà này còn có chỗ cho con nữa sao?

-Nếu con có thể giống Dương Dương, đi tới hội nghị cấp quốc tế mà còn có thể tăng vinh dự cho quốc gia, trong nhà này tất nhiên sẽ có vị trí của con!

Lương Phụng Anh lập tức nói, Vương Phong cúi đầu xuống nhỏ giọng thì thầm, có điều hắt nói gì thì không ai nghe được cả.

Từ đầu tới đuôi Lý Dương cũng không có nói chuyện, thừa dịp này hắt vội vàng lấy quà ra, Lương Phụng Anh một lần nữa khích lệ, hơn nữa còn xem thường liếc nhìn Vương Phong một cái.

Đợi một hồi, Lương Phụng Anh mới đi xuống chuẩn bị thức ăn, con rể tương lai không thể thường xuyên tới đây, lần này lại tặng thể diện như vậy, tính thế nào thì cũng phải khao một bữa.

-Lý Dương, mau, đi theo tôi!

Vương Phong quay đầu lại rồi lập tức kéo Lý Dương lại, thần bí nói một câu, nói xong liền kéo hắt lên lầu.

-Anh hai, hai người đi đâu thế?

Vương Giai Giai vội vàng kêu một tiếng

-Anh có thứ tốt muốn Lý Dương xem, nếu em có hứng thú thì cũng lên đây xem!

Vương Phong không có quay đầu lại mà trực tiếp lôi kéo Lý Dương lên lầu, Vương Giai Giai bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó cũng đi lên.

Phòng của Vương Phong ở lầu 2, có điều hắn cũng có nhà bên ngoài nên cũng không thường ở nhà, lần này có mặt là do Lương Phụng Anh ra lệnh bảo tới, em gái đã trở về, em rể cũng tới, thân làm anh như hắn tất nhiên là phải ở nhà rồi.

Vương Toàn Minh gần đây rất bề bộn, giữa trưa rất ít về nhà ăn cơm, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Thấy bộ dáng thần bí của Vương Phong, Lý Dương tràn đầy nghi hoặc, hắn chỉ có thể nghi hoặc đi theo vào phòng.

Phòng của Vương Phong không lớn, chỉ có 20 m², phi thường đơn sơ, ngoại trừ tủ quần áo và một cái máy tính bàn, còn lại không có gì hết, hoàn toàn không giống nơi một thái tử gia nên ở.

Ở một góc phòng có một cái thùng gỗ lim, Vương Phong sau khi kéo Lý Dương vào cũng không mời ngồi mà hứng thú kéo cái thùng ra.

Vương Giai Giai đã đến, thuận tiện đóng cửa lại.

-Anh hai, đây là cái gì?

Thùng không nhỏ, cao khoảng nửa thước, khi thấ nó Vương Giai Giai nhin không được hỏi một câu, Vương Phong thần thần bí bí như thế làm cho cô còn nghi hoặc hơn cả Lý Dương.

-Hắc hắc, anh nói này Giai Giai, không chỉ ông xã em biết kiếm tiền nghỉ, anh hai em cũng biết đó, đây là món hời lớn nhất mà anh kiếm được, hai người mở to mắt nhìn nhé!

Vỗ thùng, Vương Phong tự hào nói một câu, câu nói này làm cho Vương Giai Giai đỏ mặt, hung hăng trừng mắt nhìn Vương Phong.

Vương Phong căn bản không để ý, sau khi nói xong hắn liền mở thùng ra, cẩn thận ôm một cái bình gốm từ bên trong ra.

Đây là một bình gốm sẫm màu, cao hơn 30 cm, miệng bình rộng khoảng 10 cm, cái bình này không lớn cũng không nhỏ, có thể xem là cỡ trung.

Đặt cái bình lên bàn, Vương Phong nói:

-Em rể, nhìn thứ này của anh xem, nó thế nào?

Lúc nói chuyện khuôn mặt Vương Phong tràn đầy sự đắc ý.

Nhìn cái bình sứ, sắc mặt Lý Dương có chút kỳ lạ, hắn không ngờ Vương Phong thần bí mang hấn tới đây chỉ là vì xem thứ này.

Vương Giai Giai thì tò mò nhìn cái bình, hơ cô không hiểu đồ cổ, nhưng cô cảm thấy trên cái bình này toát ra một hơi thở cổ xưa, thoạt nhìn cũng không tệ lắm.

-Em rể, sao không nói chuyện!

Thấy Lý Dương không nói chuyện, Vương Phong liền hỏi một câu, Vương Giai Giai cũng quay đầu lại nhìn Lý Dương.

Phương diện đồ cổ Lý Dương mới là chuyên gia, hắn có tuyệt đối quyền uy, chuyện này đã được công nhận, chuyên gia đỉnh cấp thế giới, danh hiệu này chẳng tầm thường chút nào cả.

Lý Dương nghẹn lời, lúc này mới chậm rãi nói:

-Anh, anh hai, cái bình này từ đâu có?

Vương Phong lập tức trả lời:

-Đây là tôi đào bảo kiếm được, nó là bảo bối khó lường, không tệ phải không?

Nói xong, Vương Phong còn nhẹ nhàng vuốt ve bình, nhìn giống như là đang vuốt ve bảo bối âu yếm của mình vậy

Cái bình này, hoa văn trên nó là mặt hàng rất thông thường, thật không có gì bất đồng, có điều nó nhìn đã rất cũ, chỉ có thể xem như là vật phông chế cấp thấp, Vương Phong lại đem nó xem như là bảo bối, Lý Dương thật sự không muốn đã kích hắn.

-Tôi nói cho cậu biết, thứ này của tôi không kém đâu, nó không thua gì Tiên Âm Bình của cậu!

Vương Phong lại nói một câu, dường như sợ Lý Dương không tin nên hắn gõ lên thân bình một cái, chỉ chốc lát, cái bình thật sự phát ra âm thanh bén nhọn.

-Vâng, thật sự vâng!

Vương Giai Giai mở to mắt nhìn rồi kinh ngạc kêu lên, cô không hiểu đồ sứ, nhưng cô có thể nghe được thứ này thật sự là từ chiếc bình vọng ra.

Một lát sau, Vương Phong lại đặc ý hỏi:

-Thế nào, em rể, bảo bối này của tôi không tệ chứ?”

-Không tệ, rất không tệ!

Lý Dương ghen cười, nhỏ giọng nói, do nhin cười quá mức nên khuôn mặt đã đỏ lên.

-Đây thật sự là bảo bối!

Vương Giai Giai kinh ngạc đi tới, sờ soạng cái bình kia một chút, cô cũng không có nhiều nghi ngờ, trong ấn tượng của cô thì bình phát ra âm thanh rất khó gặp, trong suy nghĩ của cô, thứ như thế chính là bảo bối.

-Đương nhiên, Giai Giai, không chỉ có em rể mới kiếm được tiện nghi đâu đó!

Vương Phong đặc ý cười, thanh danh của Lý Dương ở giới đồ cổ rất vang dội, dần dần hắn cũng đã ảnh hưởng những người thân cận, Hà Kiệt và Vương Phong chính là ví dụ điển hình, Vương Phong một đoạn thời gian trước đã thấy thứ này nên bỏ tiền ra mua.

Tiền không nhiều lắm, Vương Phong lại tra xét một ít tài liệu, phát hiện chỉ cần là đồ sứ có thể phát ra tiếng vang thì giá trị rất cao, hắn tương đương đã kiếm được một món lớn.

Từ đó hắn đặt cái bình này ở nhà, chuẩn bị dùng nó là vật sưu tầm quan trọng của mình, hôm nay Lý Dương tới nên hắn nhin không được mang ra khoe.

-Anh hai, thứ này anh mua bao nhiêu tiền?

Vương Giai Giai nhẹ nhàng gõ cái bình, âm thanh một lần nữa xuất hiện nên cô nhin không được hỏi.

Vương Phong cười nói:

-Không nhiều lắm, 5 vạn, thứ này mang tới công ty đấu giá, ít nhất cũng bán được 500 vạn!

“Ha Ha!”

Lý Dương rút cuộc nhin không được, lập tức cười ra tiếng, Vương Giai Giai và Vương Phong đều quay đầu lại nhin hắn.

Lý Dương thật vất vả mới ngừng cười, lúc này chậm rãi nói:

-Anh, anh hai, không nhiều như vậy, anh đưa em 500, em can đoan sẽ mua một món còn tốt hơn thứ này cho anh, về phần bán đấu giá, ngoại trừ công ty nhỏ chuyên gạt người ra, anh không nên nghĩ tới công ty lớn nha!

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

895. Chương 891: Cơn Sốt Mang Tên Truyền Quốc Ngọc Tỷ (2)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Lý Dương quyết định nhắc nhở Vương Phong, thứ này đặt trong nhà thì không sao, nhưng nếu mang đến công ty thì thật sự rất dọa người, Vương Phong dù sao cũng là một công tử ca, nếu làm chuyện mất mặt như vậy thì sẽ rất khó coi.

-Năm trăm?

Vương Giai Giai và Vương Phong cùng nhau hô lên, Vương Phong tròn tròn mắt nhìn Lý Dương.

Lý Dương rất vô tội gật đầu.

Loại đồ sứ có hoa văn bằng hóa chất thể này cùng lắm là 500 mà thôi.

Vương Phong và Vương Giai Giai đều không ngốc, bọn họ hiểu điều này có nghĩa gì, ý của Lý Dương là thứ này không phải đồ thật.

Vương Giai Giai còn quay đầu lại nhìn cái bình, sau đó nhú nhú mày.

Nếu Lý Dương nói là giả, vậy khẳng định không thể thật được, Vương Giai Giai tin tưởng tuyệt đối với Lý Dương, đáng tiếc cô lại nhìn không ra thứ này giả ở chỗ nào.

Vương Phong hoài nghi nhìn Lý Dương, sau đó nhỏ giọng hỏi:

-Anh nói này em rể, có khi nào em nhìn nhầm không, loại âm thanh này chính là đồ tốt, anh lên mạng tra tư liệu thấy đồ sứ có thể phát ra âm thanh là đồ thật

Nếu không phải là do Lý Dương nói mà do người khác nói chỉ sợ hần đã xông lên tranh luận rồi, mấy ngày nay hần đã xem thứ này là bảo bối của mình.

-Thật sự vang lên thì quý, nhưng thứ này không phải!

Lý Dương mỉm cười, đi ra phía trước rồi dùng tay gõ vài cái, âm thanh lại phát hiện.

Sau khi ngừng tay, Lý Dương nói tiếp:

-Tiếng vang thật sự của đồ sứ nghe rất sáng khoái, âm thanh có chút nặng nề, nếu vang lên thời gian dài thì sẽ nghe giống như tiếng chuông!

Ngồi xổm xuống, Lý Dương lại nói:

-Cái bình này phát ra âm thanh bén nhọn, khi nghe làm cho người khác cảm thấy không thích thú, lại không có thanh vận, không tin thì anh nghe thử một chút nếu nghe thời gian dài sẽ làm cho người nghe cảm thấy bức mình!

Lý Dương lại gõ bình sứ, Vương Phong và Vương Giai Giai đều dựng thẳng tai nghe, quả nhiên, nghe không tới 1 phút hai người đều cảm thấy bức bối.

Lý Dương lại lấy một cây dao nhỏ trên bàn, sau đó cạo nhẹ vỏ bình.

-Anh xem, mỏng không chịu nổi, những hoa văn này vượt đều cảm thấy sấp, đây là đặc điểm của hóa chất, thứ này đều là đặc điểm của kỹ thuật hiện đại, hơn nữa còn là loại bình thường nhất!

Nói tới đây, Lý Dương không nói gì nữa, Vương phong xem như đã hoàn toàn hiểu ý Lý Dương.

Cái gọi là đồ sứ có tiếng vang không chỉ không phải là bảo bối mà còn là đồ bán vỉa hè, cho dù là người bình thường cũng chưa chắc sẽ dùng.

Lúc này sắc mặt Vương Phong rất khó coi

Cuối cùng hần đã hiểu được vì cái gì khi mua thứ này về mình chưa bao giờ nghe thời gian dài, lúc đó chỉ thấy nó là bảo bối nên không để ý nhiều, hiện tại cuối cùng đã biết.

Đây vốn là tạp âm, có thể nghe lâu mới là chuyện lạ.

Về phần cảm giác thô ráp, hẳn từ sớm đã cảm nhận được, còn tưởng rằng là do gia truyền truyền lưu thời gian dài tạo thành, thì ra đây là do thủ pháp tạo thấp kém, đáng thương hẳn còn không biết, chỉ lo cả ngày đắc ý.

-Anh hai, sư tu tâm không thể sốt ruột, tiện nghi cũng không phải dễ kiếm, nếu anh thật sự thích sư tu tâm thì phải học tập từ trụ cột, từ từ xem, từ từ học, cuối cùng mới không bị gạt!

Lý Dương lại khuyên một câu, sư tu tâm là một chuyện lâu dài, 5 vạn đối với Vương Phong cũng không có gì, xem như đây là học phí đi.

-Con bà nó, tôi nói sau khi mua lại nhiều người như vậy, khi ra giá cũng không có ai tranh giành, khi quay lại thì chẳng thấy ai cả, tôi chính là kẻ ngốc mà!

Vương Phong đột nhiên hét lên một tiếng, cái bình này là do hắn ngẫu nhiên mua về, hẳn còn đi dạo xung quanh tìm người bán xem thử coi có thứ gì tốt nữa không, kết quả là không hề gặp lại.

Người ta lừa hắn, đương nhiên phải đổi chỗ, loại mặt hàng thấp kém này căn bản không cần xem xét, chỉ cần người có chút hiểu biết là có thể nhìn ra vấn đề.

Lý Dương cười khê lắc đầu, nhỏ giọng nói:

-Anh hai, không cần để ý như vậy, chịu thiệt chút sẽ nhớ lâu, anh không nên tin lời những người bán hàng vỉa hè nữa là ok thôi!

-Chịu thiệt thì chịu thiệt!

Vương Phong thở dài rồi ngẩng đầu nhìn Lý Dương và Vương Giai Giai, tiếp tục nói:

-Có điều hai người nhất định phải giữ bí mật việc này ai cũng không thể nói!

-Anh yên tâm, bọn em khẳng định sẽ giữ bí mật!

Lý Dương giơ tay lên cười khê nói một câu, những kẻ lừa đảo này lá gan không nhỏ, lại dám lừa Vương Phong, nếu Vương Phong thật sự để ý thì đám người này ai cũng không chạy thoát.

Nhưng hiện tại xem ra chuyện này không có khả năng, Vương Phong cũng không muốn chuyện này truyền đi, tất nhiên sẽ không giống trống khua chiêng truy bắt đám người này, bất có điều nếu đám người này đụng phải Vương Phong, bọn họ khẳng định sẽ vô cùng hối hận.

Vương Giai Giai cũng giơ tay lên cam đoan mình sẽ giữ bí mật Vương Phong mới yên lòng.

Thứ này cũng may là hắn chưa cho người khác xem, nếu không thì mới thật sự là mất mặt.

Lương Phụng Anh bắt đầu gọi đám người xuống, vài người cùng đến phòng ăn.

Bữa cơm trưa rất phong phú, Lương Phụng Anh đối với con rể tương lai vô cùng tốt làm cho Lý Dương ăn rất no, buổi chiều Lý Dương mang Vương Giai Giai trở về, nói thế nào thì cũng không thể để cô tiếp tục ở lại được.

Hai ngày bình tĩnh trôi qua, hai người an tâm bố trí phồn tân hôn, sau khi đính hôn, ngày kết hôn cũng sẽ nhanh đến, dựa theo kế hoạch của Lý Dương thì sẽ kết hôn ngày quốc khánh, có điều bây giờ vẫn chưa có quyết định chính xác.

Trong 2 ngày này, Lý Dương nhận không ít cuộc gọi, tất cả đều là các viện bảo tàng gọi tới.

Sau khi Hà lão đem tin tức Lý Dương sẽ cho những viện bảo tàng mượn Truyền Quốc Ngọc Tỷ để trưng bày, những viện bảo tàng đều điên cuồng, tất cả đều tranh giành cơ hội, Truyền Quốc Ngọc Tỷ a, cho dù là chỉ trưng bày vài ngày thôi cũng đủ để danh tiếng của viện bảo tàng tăng cao.

Rất nhiều viện bảo tàng còn trực tiếp mời Lý Dương làm cố vấn danh dự cho bọn họ, có người thậm chí còn gửi thiệp mời tới.

Lý Dương đếm một chút thấy được chỉ thư mời thôi thì đã có hơn mười viện bảo tàng, nếu như hẳn toàn bộ đồng ý thì sẽ ngay lập tức trở thành cổ vấn danh dự cho hơn 10 viện bảo tàng.

Kiên trì vài ngày, sau khi thương lượng với Hà lão, Lý Dương quyết định để cho Truyền Quốc Ngọc Tỷ bắt đầu triển lãm từ Bắc Kinh.

Dù sao hẳn hiện tại hẳn đang ở Bắc Kinh, Truyền Quốc Ngọc Tỷ có hiệu quả cường điệu, đặt nơi khác đầu tiên cũng không thích hợp, Bắc Kinh là trạm thứ nhất cũng sẽ không có ai phản đối.

Còn một điều là viện bảo tàng Bắc Kinh rất lớn, cũng rất hiện đại hóa, càng thích hợp là trạm đầu tiên.

Ngoài trừ Truyền Quốc Ngọc Tỷ, lần này Lý Dương còn định triển lãm Tang Loạn thiếp, bát tráp Diệu Biển Thiên Nhân cùng với Phượng Hoàng Cầm.

Đây đều quốc bảo lấy lại từ Nhật Bản, trước kia rất khó có thể nhìn thấy, lần này cũng để cho mọi người thưởng thức một lượt.

Viện bảo tàng thủ đô ngày đầu tiên luôn trong tình trạng đầy người, ngày đầu tiên có hơn 10 vạn người đến tham quan, so với bình thường nhiều hơn vài lần, việc này thiếu chút nữa đã buộc ban tổ chức phải hạn chế số lượng người.

Lực hấp dẫn của Truyền Quốc Ngọc Tỷ thật sự quá lớn, lần này Truyền Quốc Ngọc Tỷ lại xuất hiện một cách rung động như vậy càng làm cho mọi người tò mò muốn xem diện mạo thật sự của Truyền Quốc Ngọc Tỷ.

Ngày hôm sau, viện bảo tàng thủ đô đã phải tiến hành hạn chế số người, phải xếp hàng để được vào, hơn nữa còn hạn chế thời gian tham quan, không có biện pháp, người hôm nay quả thật nhiều hơn ngày hôm qua rất nhiều.

Viện bảo tàng thủ đô triển lãm 5 ngày, mỗi ngày đều vô cùng nóng, cuối cùng viện trưởng phải thương lượng với Lý Dương xem có thể kéo dài thêm vài ngày hay không

Kết quả việc này không biết như thế nào lại bị những viện bảo tàng khác biết làm cho điện thoại của viện bảo tàng thủ đô luôn không ngừng, tất cả đều gọi điện tới мэng viện trưởng là tên có lòng tham.

Đặc biệt là viện bảo tàng Quảng Đông, thiếu chút nữa viện trưởng viện bảo tàng Quảng Đông đã bay tới Bắc Kinh rồi, dựa theo kế hoạch, trạm tiếp theo chính là chỗ của bọn họ, nếu dời lại thì khi tới lượt họ cũng phải chậm vài ngày.

Cuối tháng 4, xuân về hoa nở, thời tiết dần dần ấm áp, Lý Dương và Vương Giai Giai ngồi trên máy bay thuê riêng, trực tiếp từ Bắc Kinh bay tới Nghiêm Châu.

Máy bay này là do viện bảo tàng Quảng Đông trực tiếp bao trọn, bảo bối như Truyền Quốc Ngọc Tỷ không có khả năng dùng máy bay bình thường.

Máy bay từ từ đáp xuống sân bay Quảng Đông, ở sân bay đã có mười mấy ông lão đang sốt ruột chờ.

-Lý Dương, Lý Dương!

Lý Dương vừa mới xuất hiện, còn chưa đi xuống thì đã có người gọi hắn, nhìn thấy những người phía dưới, Lý Dương vội vàng xuống máy bay.

Đứng trước mặt là một ông lão hơn 80 tuổi, cũng là người mới kêu Lý Dương.

Ông lão này họ Nghiêm, trên người mặc bộ quần áo tượng trưng cho viện trưởng viện bảo tàng Quảng Đông cũng là một nhân vật nổi tiếng trong giới đồ cổ, danh tiếng rất lớn, trình độ cũng phi thường cao.

Lần trước khi vạch trần chuyện đồ sứ bị đánh tráo, Nghiêm lão chính là một trong những người nhận ra vật phẩm bị đánh tráo, có thể nói trình độ của ông, Hà lão, Hoàng lão là sần sần nhau.

Đối mặt một vị tiền bối như vậy, Lý Dương cũng không dám làm lớn.

Đứng bên cạnh Nghiêm lão là viện trưởng đương đại của viện bảo tàng Quảng Đông-Hồ Đại Phong, người này không đạt tới trình độ chuyên gia cao cấp nhất, nhưng năng lực quản lý lại vô cùng mạnh, viện bảo tàng Quảng Đông trong tay người này phát triển vô cùng tốt, không hề thua kém với viện bảo tàng Bắc Kinh.

Thấy Lý Dương đi vào, Hồ Đại Phong cảm thấy an ổn không ít, Quảng Châu hiện tại có không biết bao nhiêu người đang chờ Truyền Quốc Ngọc Tỷ, lần này Quảng Châu khẳng định là sẽ nóng nẩy hơn cả Bắc Kinh.

Mọi người vừa xuống máy bay liền ngay lập tức lên xe.

Xe cảnh sát đi phía trước mở đường, ngoài ra còn có hộ vệ, đặc công, đoàn xe đi từ cổng đặc biệt, người không biết còn tưởng rằng có vị thủ trưởng nào tới nữa đó chứ.

Nhìn ngoài cửa sổ, Lý Dương lắc đầu cười cười.

Đi theo Truyền Quốc Ngọc Tỷ, hẳn cũng được hưởng phúc lây, loại qui cách chỉ khi có thủ trưởng quốc gia tới mới được dùng này hẳn cũng được nếm thử.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

896. Chương 892: Tôi Còn Một Khối Nguyên Liệu (1)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Vương Thiên Trạch là người Hồ Nam, hiện nay là một sinh viên giỏi nhất của khoa y trường Nam Phương.

Chưa đến 8h: Am, hẳn cùng rất nhiều bạn học cùng đến trước cửa Bảo tàng Tỉnh, ngoài bọn họ còn có rất nhiều sinh viên các trường đang tập trung cùng một chỗ, cùng trao đổi.

- Thiên Trạch, chúng ta cuối cùng có thể thấy Ngọc tỷ truyền quốc chân chính như thế nào rồi!

Nam sinh bên cạnh hẳn đeo kính có làn da hơi đen phần khởi nói một câu.

- Đúng vậy, lập tức có thể nhìn thấy rồi.

Vương Thiên Trạch cũng vui mừng như thế hát cảm, sáng nay bọn họ hơn năm giờ đã dậy rồi, cố ý đến xem Ngọc tỷ truyền quốc.

Nhìn bốn năm trăm bạn học bên cạnh, Vương Thiên Trạch kêu ngạo ngẩng đầu.

Xung quanh có rất nhiều các sinh viên các trường khác, mục đích cũng giống bọn họ đều muốn ngắm Ngọc tỷ truyền quốc, tuy nhiên, đám sinh viên tại chức này chỉ có một hai trăm người, ít thì cũng chỉ có mấy chục người, một đội bốn năm trăm người giống bọn họ rất ít.

Đồng thời trên người bọn họ còn mang theo khẩu hiệu và biểu ngữ tuyên truyền, từ tất cả các phương diện đều tổ chức hoàn thiện hơn sinh viên các trường khác nhiều.

Ngoài ra, Vương Thiên Trạch còn là đội trưởng của ban nghiên cứu bảo vật quốc gia, hiệp hội sưu tầm của trường học.

Ban nghiên cứu quốc bảo này mới thành lập, chủ yếu học tập tìm hiểu các quốc bảo của các dân tộc Trung Hoa, sau hội giám bảo Niên Dạ mới thành lập thêm một bộ phận mới.

Trước đó nhóm người Vương Thiên Trạch định trực tiếp đăng kí vào hiệp hội, tiếc rằng việc học tập ở trường không thích hợp, chỉ có thể tạm thời làm trực thuộc bên dưới của hội sưu tầm, chính một bộ phận như vậy, thành viên hội sưu tầm đã chiếm 1/3, hơn nữa Niên Dạ toàn người mới gia nhập.

Ngoài ra, Vương Thiên Trạch còn là nhân viên liên lạc đầu tiên tuyên bố Ngọc tỷ quốc truyền.

Hắn có anh họ du học ở Toronto, nơi đó có thể xem phát sóng trực tiếp, anh họ hắn đang xem TV, dùng QQ bản mới nhất gửi cho hắn, sau đó hắn chuyển vào trong diễn đàn của trường học.

Khi ngọc tỷ Truyền quốc làm chấn động, anh họ hắn cũng kích động nhảy lên, chừng mấy phút không có tin tức gì.

Lúc đó có thể khiến hắn lo lắng chết được, cũng bất chấp phí điện thoại quốc tế rất đắt, trực tiếp gọi điện qua Đức hỏi thăm tình hình, sau đó bằng tốc độ nhanh nhất phát tán lên mạng, để người dân cả nước biết tin tức chấn động lòng người này.

Tin của Vương Thiên Trạch trong nước là sớm nhất.

Lúc sau, anh họ hắn còn chụp mấy kiểu ảnh từ TV, ảnh thực ra không rõ, nhưng khiến hắn cực kỳ phấn chấn, các tấm ảnh này một tuần liền đứng top đầu trên các diễn đàn, đến nay vẫn là bài post lượng người xem nhiều nhất của Niên Dạ.

Thời gian trước, tin tức Lý Dương về nước hắn liền ra sân bay đón, bắt xe đến Bắc Kinh, lấy được chữ ký của Lý Dương trên tấm ảnh, khiến bọn họ đều rất hâm mộ.

Lúc đó, bọn họ còn đang nghĩ, nếu Lý Dương đến Quảng Châu, bọn họ chắc chắn sẽ ra sân bay đón, ngắm anh hùng trong lòng mình.

Tuy nhiên, sau đó không lâu, bọn họ lại nghe sự việc Truyền quốc ngọc tỷ phải tiến hành triển lãm, khiến những người này vô cùng kích động.

Tin tốt không ngừng truyền đến, Quảng Châu là trạm thứ hai triển lãm ngọc tỷ Truyền quốc, sau khi bảo tàng Tỉnh đưa tin ra, Vương Thiên Trạch và các bọn học của hắn lẳng lặng chờ mong, đợi ngày này tiến đến.

Đáng tiếc Lý Dương lần này đến Quảng Châu bằng máy bay riêng, họ không biết được khi nào Lý Dương đến, dù có biết cũng đừng nghĩ đi đón Lý Dương.

- Nhiều người như vậy?

Cửa bảo tàng Tỉnh, Lý Dương vừa xuống xe cũng hơi chút bất ngờ, lúc này mới hơn tám giờ một chút, quảng trường của cửa bảo tàng đã tập trung hàng vạn người, họ đều là sinh viên trẻ tuổi.

Bảo tàng chính thức mở cửa vào 9:Am.

Vương Giai Giai kéo tay Lý Dương, Lưu Cương ở một bên Lý Dương, Triệu Khuê và Hải Đông theo sau hắn.

Nhìn đám người xôn xao trướng mặt, Vương Giai Giai cũng có chút kinh ngạc.

Hôm nay là ngày đầu tiên của triển lãm Nghiễm Châu, nhận lời mời của Hồ trưởng phong, hôm nay đặc biệt gia nhập nghi thức mở triển lãm ngọc tỷ Truyền quốc, Hồ Trưởng Phong rất có uy thế, không khí ở Quảng Đông còn tốt hơn Bắc Kinh.

Nếu không phải hắn mời, hôm qua Lý Dương chắc trực tiếp đi Yết Dương rồi, đến nói này cũng không cần phải đích thân hắn đến.

Sáng nay, Lý Dương dậy rất sớm, ăn cơm sáng cảm giác không có vị, liền đến đây trước, không ngờ được nhìn cảnh tượng náo nhiệt như vậy.

- Sức hấp dẫn của ngọc tỷ Truyền quốc không ngờ lôi cuốn như vậy.

Vương Giai Giai cũng cảm thán một tiếng, kéo tay Lý Dương, hai người đi ở quảng trường, đi không lâu, về mặt mọi người khó coi tìm một chỗ ít người.

Người trên quảng trường, xôn xao, hưng phấn trao đổi, đi được mấy bước Lý Dương liền nghe thấy tên mình, có vài sinh viên kích động bàn luận, cũng có vài người không biết được việc của Lý Dương trước kia, người khác lại đặc biệt nói cho họ nghe.

Nội dung nghe được nói chung qua loa, đơn giản miêu tả tình tiết chuyện Lý Dương và ngọc tỷ Truyền quốc.

Điểm này nằm ngoài ý muốn của Lý Dương, ở nơi này, hắn cũng trở thành người nổi tiếng rồi, dù không phải ai cũng biết hắn, nơi này chỉ cần một nửa, không, chắc chỉ cần 1/5 người biết hắn, bị nhận ra ở nơi này cũng rất thảm.

Bị mấy ngàn người vây quanh lại thêm tập tính của người trong nước thích náo nhiệt, kết quả có thể nghĩ là biết ngay, ba người Lưu Cương, Triệu Khuê và Hải Đông theo hắn chắc chắn không đỡ nổi nhiều người như vậy.

Điều này khiến trong lòng Lý Dương có chút lo lắng, hồi hận không đem theo cái kính râm theo, đồng thời trong lòng có chút tự hào, mọi việc mình làm ở Toronto đều được các đồng bào ủng hộ.

Lặng lẽ quay trở lại xe, Lý Dương không dám đi dạo trên quảng trường.

Điều này khiến Vương Giai Giai không kìm nổi cười vài tiếng, Lý Dương chỉ có thể bất đắc dĩ vuốt mũi, thể nghiệm nỗi nhớ làm người nổi tiếng.

Thời gian chậm chậm trôi qua, 8:40 nghi thức mở triển lãm mới chính thức bắt đầu, 20p trước đó chính là thời gian dự trù để chuẩn bị, hôm nay người muốn đến tham quan ngọc tỷ Truyền quốc nhiều vô số.

Lúc nghi thức bắt đầu, quảng trường đã tập trung hơn ba trăm ngàn người, toàn bộ quảng trường tập nập người, Bảo tàng Tỉnh từ trước đến nay chưa từng náo nhiệt như vậy.

Cảnh tượng này khiến Hồ Trường Phong rất xúc động, ông đã chuẩn bị tốt cuối cùng đã được như ý.

Nghi thức khai mạc triển lãm rất ngắn, nhưng không thể thiếu các vị lãnh đạo nói chuyện, hai mươi phút ngắn ngủi, bị các vị lãnh đạo chiếm 10p, đối mặt với nhiều người như vậy, văn hóa nói chuyện, lãnh đạo vô cùng hài lòng.

Nếu không phải là Hồ Trường Phong không ngừng nhắc nhở, ông còn thực sự còn muốn nói thêm nữa, rất lâu không có nhiều người nghe ông diễn thuyết như vậy.

Lý Dương xuất hiện khiến ai có mặt ở hội trường đặc biệt là các sinh viên đến sớm nhất rất nhiều người đều gào lên.

Nếu không phải là ban đầu trên mạng phát sóng trực tiếp chuyện này, lúc này mọi người cũng đều biết câu chuyện của ngọc tỷ Truyền quốc và Lý Dương trong hội Giám bảo Niên dạ. Lý Dương vì quốc gia đương uy, vì vẻ vang quốc gia, dạy dỗ Nhật Bản, sự kiện đó đều đủ khiến bọn họ nhiệt huyết sôi trào.

Vương Thiên Trạch gào rất to, Lý Dương là thần tượng của hắn, hôm nay có thể ở đây gặp được thần tượng khiến cậu ta rất vui sướng.

Dù chỉ cần nhìn từ xa, cũng khiến cậu ta rất hài lòng, ít nhất tận mắt thấy thần tượng rồi.

Nghi thức tổ chức rất thành công, đúng 9h bảo tàng chính thức mở cửa, thời gian mỗi người ngắm Ngọc tỷ Truyền quốc chỉ có năm phút, nếu không hạn chế thời gian, hôm nay nhiều người như vậy nhất định không xem hết rồi.

Trong Bảo tàng, đài triển lãm Ngọc tỷ Truyền quốc rất bắt mắt, xung quanh đều trống.

Trên bàn triển lãm không xa, là Lâm Phong dẫn vài cảnh sát đặc nhiệm, bọn họ cẩn thận quan sát xung quanh, chính Lâm Phong cũng ở trong phòng điều khiển bảo đảm tuyệt đối sự an toàn của Ngọc tỷ Truyền quốc.

Đài triển lãm không cao, được ngăn cách bởi giá đỡ thủy tinh, thực rất đẹp, ngọc tỷ Truyền quốc phát ra ánh sáng hòa dịu xung quanh, được ngọn đèn chiếu rọi cao quý như vậy, mê người như vậy.

Ngọc tỷ này, khiến người cảm giác như không có thực trên nhân gian.

Mỗi người tận mắt thấy ngọc tỷ đều vô cùng mãn nguyện, không hổ là thần khí quốc bảo của dân tộc Trung Hoa, không thẹn là ngọc tỷ Truyền quốc, được bày trong thời gian dài như vậy.

Đáng tiếc chính là, mỗi người chỉ có năm phút thưởng thức, còn bị cầm mang camera và máy di động chụp ảnh.

Sau năm phút, từng tốp người không nỡ rời khỏi ngọc tỷ Truyền quốc, lại đến ngắm các vật báu khác, Lý Dương cũng đem theo mấy vật báu khác tham dự triển lãm, ngoài ra Bảo tàng Tỉnh cũng cất giữ rất nhiều vật báu.

Các vật báu này cũng bị hạn chế thời gian thưởng thức, sau khi thời gian đến còn phải dời đi, nhường lại vị trí cho người khác.

Trong văn phòng, nghe được báo cáo của cấp dưới, nụ cười trên mặt Hồ Trường Phong không bị biến mất, cố ý đứng ở cửa sổ nhìn đám người chen chúc ở quảng trường, nụ cười ngày càng mở.

Cảnh như vậy chắc cũng chỉ có Olympic mới có thể so sánh được.

Bên kia quảng trường, đã bắt đầu có xe bán nước đi động, có mấy cái ghế đơn giản, rất nhiều người xếp hàng còn hỏi những người vừa mới ra cảm nhận thế nào.

Vật báu, đây mới là vật báu chân chính, là thần khí quốc bảo chân chính, đợi lâu cũng đáng giá.

Thông tin của người đã thưởng thức, càng khẳng định sự tin tưởng của người xếp hàng sau, đợi, chẳng lẽ đợi cả buổi sáng, cũng không lên được hiện trường, cố gắng xem thần khí quốc bảo rốt cuộc như thế nào.

Chỉ riêng từ lực ảnh hưởng mà nói, Ngọc tỷ Truyền quốc trên tay Lý Dương không phải thần khí quốc bảo có thể so sánh, bát Trường Sinh cũng tổ chức triển lãm, sự sôi động trước mắt vẫn kém xa.

Căn cứ vào thống kê, thời gian một buổi sáng, lượng du khách có thể đạt tới gần trăm ngàn, con số này so với Bắc Kinh vẫn tốt hơn nhiều, đồng thời ngày đầu tiên này người xem qua Ngọc tỷ trở về Thành phố tuyên truyền, tin rằng mấy ngày sau người đến còn nhiều hơn.

Lúc này Hồ Trường Phong có tư tưởng gần giống với Trưởng Bảo tàng thủ đô Bắc Kinh rồi, thời gian triển lãm sao chỉ có năm ngày, thời gian nhiều thêm mới tốt, thêm năm ngày nữa cũng không sao, toàn bộ Quảng Châu một hai chục triệu dân, thêm các Thành phố xung quanh, triển lãm một tháng có thể ngày ngày đầy ắp người.

Tất nhiên, lời này ông không thể nói ra, nếu không lần sau trưởng quản lý bảo tàng lần sau muốn triển lãm lại gọi điện đến мэng Đức Luật Phong.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

897. Chương 893: Tôi Còn Một Khối Nguyên Liệu (2)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Ngọc tỷ Truyền quốc cùng đồng thời kéo theo sự sôi động của Quảng Châu, Lý Dương đã ngồi lên xe, đi về Yết Dương.

Biết được tin tức chị em An Văn Quân, An Văn Quân bảo Lý Dương gọi điện cho Đức Luật Phong, biết được người ta đã không còn ở Quảng Châu, chỉ có thể bắt đắ dĩ gặt gặt đầu.

Còn trong mắt của An Văn Bình chảy ra vài giọt nước mắt, lẳng lặng cúi đầu.

Lúc hơn hai giờ chiều, Lý Dương cuối cùng đã đến Yết Dương.

Lý Dương lần này đến không nói trước với Trần Vô Cực, hẳn muốn gây bất ngờ với Trần Vô Cực về Long Thạch Chung Phỉ Thúy, tin chắc Trần Vô Cực cũng không chịu nổi sự mê hoặc như thế.

Lý Dương còn chưa chính thức bái sư, thời gian này lại bận, tuy nhiên Trần Vô Cực cho rất nhiều bài tập không dễ.

Quyền pháp cơ sở của Trần thị thái cực, mỗi ngày Lý Dương ở Thành phố luyện một lúc, tiếc rằng hẳn không cảm thấy chính mình có chút thay đổi, đơn thuần chỉ rèn luyện thân thể thôi.

Nhà Trần Vô Cực ở khu biệt thự, xuyên qua nội đô, rất nhanh đến nơi này.

Đứng từ xa quan sát nhà Trần Vô Cực, khoe miệng Lý Dương lại xuất hiện nụ cười, khối Thủy Tinh Chung Huyết Mỹ Nhân cao cấp còn chưa là gì, Trần Vô Cực sớm đã mài qua loại Phỉ Thúy đẳng cấp này, khối Long Thạch Chung phỉ thúy kia thì không.

Long Thạch Chung hơn 40 năm đều không xuất hiện, ngay cả Trần Vô Cực cũng không thể không động lòng.

Đối một bậc thầy nhiều năm kinh nghiệm chạm ngọc mà nói, một khối nguyên liệu tốt cũng chính là sự theo đuổi của bọn họ.

Xe qua bảo vệ lấy số, sau khi có số mới được cho đi, Lý Dương muốn trực tiếp xuất hiện trước mặt Trần Vô Cực, mong muốn đó xem như không có rồi, không được chủ nhà đồng ý, bảo vệ không tùy tiện cho xe lạ đi vào.

Đường của khu biệt thự rất đẹp, một lúc xe đã đến trước nhà Trần Vô Cực.

Cửa của biệt thự Lão Trần mở ra, có người đứng ở cửa đợi Lý Dương, Lý Dương và Vương Giai Giai vừa xuống xe đã được mời vào.

Trần Vô Cực ngồi trên sofa phòng khách, ngồi bên cạnh Trần Vô Cực còn có một người già tóc hoa râm, tuổi của người này xem ra ít nhất cũng phải hơn 70 tuổi.

Lý Dương hơi sững sờ, vội vàng hỏi:

- Trần Lão, hơi khiếm nhã rồi, cháu không biết ông còn có khách, hay là cháu đợi ông một lúc.

Đối với người rất kỹ tính mà nói, lúc có khách rất kỵ bị làm phiền, cho nên Lý Dương mới như vậy, đáng tiếc ở đó không phải là nhà Hà lão, nếu là trong nhà Hà lão có khách, Lý Dương đã đi thẳng đến thư phòng chờ rồi.

Lúc này hẳn thầm nghĩ về xe ngồi một lát.

- Không cần, đều không phải là người ngoài, chúng ta cùng ngồi lại đều được.

Trần Vô Cực mỉm cười cúi đầu chính là chào hỏi Lý Dương và Vương Giai Giai, người già tóc hoa râm kia cũng đánh giá Lý Dương, trong mắt còn có vui mừng sâu đậm.

Lý Dương thoáng sững sốt, lập tức theo dẫn dò của Trần Vô Cực, kéo Vương Giai Giai ngồi đối diện hẳn, Lưu Cương lắc lắc đầu không ngồi, đứng sau bọn họ.

Nếu Trần Vô Cực để họ ngồi ở đây, chứng minh quan hệ các vị khách thực không tồi, lúc ông lão kia quan sát Lý Dương, Lý Dương cũng chăm chú nhìn ông, tuổi tác rất cao rồi, trên mặt trái đầy nếp nhăn, nhưng mắt còn rất tốt, trong mắt còn rất sáng.

Tay ông cũng rất khỏe, sau khi Lý Dương ngồi xuống, vẫn mỉm cười nhìn Lý Dương.

Trần Vô Cực nhẹ nhàng cười, chỉ vào người già kia, chậm chậm nói:

- Lý Dương, Giai Giai, ta giới thiệu với hai cháu một chút, vị này là Hồng Hi Hồng Lão, Hồng Lão là Thái sơn bắc đầu của giới chạm ngọc chúng ta.

Hồng Lão?

Mây Lý Dương nhảy lên, trong lòng bất ngờ run lên, có thể được Trần Vô Cực trang trọng gọi là Thái sơn bắc đầu trong giới chạm ngọc cũng chỉ có một người, một trong bốn vị ông tổ của giới chạm ngọc trong nước, Hồng lão ở Tô Châu.

Vị bậc thầy này thành danh sớm hơn Trần Vô Cực, Phong dao cũng rất sớm, tuy nhiên ông và Trần Vô Cực có một điểm không giống nhau, đồ đệ của ông rất nhiều, khắp thiên hạ, người học ra có thành tích cũng rất nhiều, điểm này làm cho người trong ngành kính nể.

- Hồng Lão, chào ông!

Lý Dương đứng dậy, cung kính chào hỏi, đây chính là vị tiên bối chân chính, đáng để Lý Dương kính phục.

Hồng Lão xoa tay, nói:

- Ngồi đi, ngồi xuống đi, tự cổ anh hùng xuất thân từ thiếu niên, nhưng ta ở chỗ Lão Mã chưa thấy cháu khiêm tốn như vậy, ha ha!

Trong lời nói của ông khiến Lý Dương có chút ngượng ngùng, Lão Mã của Hồng Lão là ai, Lý Dương biết rất rõ, Phỉ Thúy vương - Mã lão tiên sinh, họ đều là người cùng một thế hệ.

Tiền bối trong giới ngọc thạch Lý Dương quen cũng chỉ có vài người như vậy.

- Lão Mã đánh cuộc thạch với Lý Dương bị thua, bị mất nhục khí, ông ấy có thể nói tốt sao, lời này cũng tin?

Trần Vô Cực đột nhiên nói một câu, Hồng Lão quay đầu nhìn ông, lại cười lớn, chuyện Trần Vô Cực muốn nhận Lý Dương làm đồ đệ, trong mấy người bọn họ không phải là bí mật gì, hiện nay là người một nhà, tất nhiên phải hiểu nhau.

- Lão Mã không phải người như vậy, Clip lần trước bọn họ đánh cuộc tôi cũng xem rồi, chàng thanh niên thực kiêu ngạo.

Trong lời nói của Hồng lão lại khiến Lý Dương cúi đầu, lần đó đánh cuộc Lý Dương toàn lực ứng phó, lúc đó Phỉ Thúy vương - Mã tiên sinh chính là kẻ thù của hắn, đối với kẻ thù tất nhiên sẽ không có thái độ như bề trên.

Trần Vô Cực bất hòa với Hồng Lão về chủ đề này, lại hỏi Lý Dương :

- Lần này đến đây, là đến đưa Ngọc Tỷ Truyền Quốc đi triển lãm chứ gì?

Lúc ấy trên mặt của Trần Vô Cực cũng thoáng có chút vừa lòng.

Ngọc Tỷ Truyền Quốc, Vua trong các loại ngọc bích, hiện nay thần khí quốc bảo này nằm trong tay đồ đệ ông, đó cũng là chuyện rất tự hào, đừng nhìn tuổi tác của họ, cả đời tranh giành, đến già họ vẫn còn cạnh tranh.

Đồ đệ của Hồng Lão nhiều, nhưng trong số nhiều đồ đệ của ông, không có ai có vật báu như Ngọc Tỷ Truyền Quốc.

Nhắc đến Ngọc Tỷ Truyền Quốc, ánh mắt của Hồng Lão sáng lên, nhưng cũng đành chịu.

Tên tuổi của Lý Dương trong giới đồ cổ hiện giờ là như mặt trời giữa trưa, đều vượt qua hết thành tích của ông trong giới cực thạch, Trần Vô Cực nhanh hơn một bước, giành lấy đồ đệ như thế trước, quả thực khiến ông có chút không thể nề hà.

Tuy nhiên, ông cũng không lo, Lý Dương đánh cuộc thạch lợi hại, xem đồ cổ cũng lợi hại, nhưng không có nghĩa chạm ngọc nhất định có thể học thành tài.

Chạm ngọc và giám định và cả cực thạch không giống nhau, đó là phải thật bản lĩnh, không rèn luyện khổ cực không thành, cho nên ông không nghĩ trong chạm ngọc Lý Dương sẽ vượt qua các đồ đệ của ông.

Trên phương diện dạy dỗ đồ đệ, ông mãi mãi là vị trí mạnh nhất trong bốn vị quân sư mạnh nhất.

Đối với vấn đề của Trần Vô Cực, Lý Dương không có bất kỳ ngoài ý muốn, Ngọc Tỷ Truyền Quốc đang trong tay hắn, việc Quảng Châu muốn mở triển lãm Ngọc Tỷ Truyền Quốc cả nước đều biết, Yết Dương cách Quảng Châu chỉ có 4-5h đi xe, hôm nay triển lãm, hắn sẽ xuất hiện ở đây, ai cũng có thể đoán ra.

- Là đưa Ngọc Tỷ Truyền Quốc đến , nhưng cháu có chút việc muốn phiền ông, lần này cháu ở Niên Dạ, Canada gặp được Trần Xung, đã mua được mấy khối nguyên thạch không tồi từ chỗ ông, chế ra mấy khối Phỉ Thúy.

Lưu Cương ở bên cạnh, cho tay vào hộp lấy ra, Lý Dương đón hộp, trực tiếp mở trên bàn, từ trong đó lấy ra tấm vải lụa màu đỏ.

Tấm vải lụa này bao quanh khối nguyên liệu Phỉ Thúy.

Lời nói của Lý Dương khiến Trần Vô Cực và Hồng Lão đều ngồi thẳng lưng, Hồng Lão còn cười cười, nói với Lý Dương:

- Nguyên thạch của Trần Lão, đó cũng là hàng tốt, đã giải ra Phỉ Thúy gì?

Lý Dương cười mỉm, từ từ mở tấm vải lụa.

Bên dưới, lộ ra nguyên liệu Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng Huyết Mỹ Nhân, dưới ánh đèn rất đẹp.

Hai lão nhân cùng nhìn nhau, đều khẽ gật đầu, Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng Huyết Mỹ Nhân đẳng cấp, may mắn của Lý Dương thật không tồi, nguyên thạch của Trần Xung lão nhân tốt, nhưng giải ra Phỉ Thúy đẳng cấp như thế thật không dễ.

Với Phỉ Thúy đẳng cấp hai người có chút xúc động, nhưng không lưu tâm.

Hai người đều không chỉ gia công Phỉ Thúy đỉnh cấp một lần, Thủy Tinh Chủng Huyết Mỹ Nhân của Lý Dương trước đó chính là đồ đệ mà Hồng Lão vừa ý nhất gia công.

Còn Trần Lão, trước đó không lâu Thủy Tinh Chủng Chí Tôn Hoàng đã thành hình từ tay ông.

Hồng Lão cười một tiếng, khen ngợi nói:

- Thủy Tinh Chủng Huyết Mỹ Nhân rất tuyệt, vận khí của Lý Dương khiến ta ghen tị rồi, Lão Trần trở lại nghề liền có nguyên thạch tốt như vậy đưa đến tận cửa, thật khiến ta ước ao!

Nguyên thạch tốt như vậy lúc mới phong đao, đều là nguyên liệu họ cạnh tranh lẫn nhau, hiện nay đều đã phong đao rồi, lòng cạnh tranh cũng không còn nữa.

Tuy nhiên, trong lòng Hồng Lão thật có chút hâm mộ, nghĩ trước đây họ cạnh tranh khối nguyên liệu tốt thật vất vả, Trần Vô Cực ngồi trong nhà, lại có người đưa đến tận cửa.

- Nguyên liệu này muốn làm cái gì?

Trần Vô Cực không khách khí, trực tiếp hỏi, Lý Dương mang nguyên liệu như thế đến chính là tìm ông gia công, nguyên liệu này Trần Vô Cực muốn đích thân ra tay.

- Làm một chiếc dây chuyền ạ, và làm nhiều hình khác.

Lý Dương cũng không khách khí, Hồng Lão ở bên cạnh cũng gật đầu, Huyết Mỹ Nhân lần trước của Lý Dương đã làm dây chuyền, đó là vì người bên hấn nhiều, lần này làm dây chuyền, xem ra tâm tư của Lý Dương thực không tồi, nghĩ vẫn đến người bên mình.

Phẩm chất như vậy, cực kì hiếm thấy.

Phải biết rằng, khối Thủy Tinh Chủng Huyết mỹ nhân này có thể làm ra vòng tay, giá trị của một chiếc vòng tay lên đến hàng trăm triệu đồng, hơn nữa vừa xuất hiện sẽ bị người khác tranh đi mất.

- Được, nếu không vội, ngồi lại nói chuyện, khi trở lại ta đã làm xong rồi.

Trần Vô Cực gật mạnh đầu, ông cũng có thể hiểu được suy nghĩ của Lý Dương, tất cả làm thành dây chuyền sẽ ảnh hưởng đến giá trị, nhưng thân thể có thể thu được lợi ích càng nhiều hơn, về điều này Trần Vô Cực không có gì phản đối.

- Trần Lão, cháu không vội, ông cứ từ từ làm, cháu vẫn còn có một khối nguyên liệu ở đây.

Lý Dương liếc phía dưới, lại tấm vải lụa màu đỏ bọc quanh Phỉ Thúy ra, lần này hấn còn cẩn thận hơn lần vừa này.

Vải đỏ nhẹ nhàng đặt ở trên bàn, Lý Dương chậm chậm mở ra.

Trần Vô Cực và Hồng Lão vốn đang cười, trông thấy khối nguyên liệu Phỉ Thúy này mắt liền chăm chăm nhìn vào đó, tiếp đó ánh mắt hai người đều có chút đăm chiêu, không bảo mà cùng nheo lại.

Trong phòng khách, giờ phút này cũng lặng ngắt như tờ.

Qua một lúc, Hồng Lão mới có lời đáp ứng.

- Phỉ Thúy Hoàn mỹ, Long Thạch Chung....

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

898. Chương 894: Tranh Đoạt!

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Long Thạch Chung, không ngờ là Phỉ Thúy Long Thạch Chung.

Hai mắt của Trần Vô Cực và Hồng Lão đều sáng khác thường, giống như khi đói gặp được miếng thịt dè vậy.

Hai người đều tiến lên phía trước hai bước, đứng ở bên cạnh nguyên liệu Phỉ Thúy Long Thạch Chung đó.

Phỉ Thúy trước mặt, bề ngoài toát ra tia huỳnh quang, rất giống Ngọc Tỷ Truyền Quốc kia.

Tuy nhiên, ánh sáng của Ngọc Tỷ Truyền Quốc càng trơn càng đậm, rất có quy luật và sáng bóng, càng giống Ngọc tỷ đang di chuyển trong ngân hà.

Lý Dương cũng vẫn chịu sức ảnh hưởng của Long Thạch Chung, Phỉ Thúy Long Thạch Chung, đừng nói các nguyên liệu khác, thành phẩm cực kì khó thấy, loại Phỉ Thúy này có một bộ phận người đồ thạch đều không biết.

Còn trên thị trường cái gọi là trang sức Phỉ Thúy Long Thạch Chung, căn bản không cần đi xem cũng biết kết quả rồi. Nguyên liệu của loại Phỉ Thúy này đã biến mất cũng mấy chục năm rồi, trước hết không nói bọn họ có nguyên liệu mấy chục năm trước hay không, dù có, cũng không đủ cho bọn họ bày bán trong cửa hàng.

Phỉ Thúy như thế, vừa xuất hiện chắc chắn bị người cướp mất làm vật báu, không cần nói tìm con đường tiêu thụ, bày trong cửa hàng, Long Thạch Chung đó, đa phần là lừa bịp người không hiểu.

Tuy nhiên, Long Thạch Chung chân chính trước mặt này còn là khối nguyên liệu, nguyên liệu như thế đối với các đại sư chạm ngọc có thể nói có sức hấp dẫn trí mạng.

Hai lão nhân đều nhìn chăm chăm vào nguyên liệu Phỉ Thúy không còn vài che.

Lý Dương khẽ ho một tiếng, nhỏ tiếng nhắc:

- Trần Lão, Hồng Lão, các ông có thể ngồi xuống xem.

Cơ thể của hai lão nhân đồng thời rớt xuống, hai người nhanh chóng ngồi trên vị trí trước đó, dáng vẻ của họ vừa nãy quả thực có phần thất thố.

Lúc này, trên mặt hai người đều có cảm giác nóng phừng phừng, đặc biệt là Trần Vô Cực, trong lòng vô cùng hối hận, sao lại biểu hiện nóng lòng như vậy, trước mặt Lý Dương này một chút uy nghiêm cũng không còn rồi.

Nhưng vừa nghĩ đến nguyên liệu Long Thạch Chung trước mắt, trong lòng ông lại nóng như lửa thiêu.

Đây là Long Thạch Chung, từ khi ông hành nghề chạm ngọc lâu như vậy, chưa từng gặp được Long Thạch Chung hoàn mỹ này, có thể tự tay làm tác phẩm dây chuyền Long Thạch Chung, đó cũng là niềm tự hào không ai có thể có được.

Chỉ ít Hồng Lão và hai vị đại sư còn lại chưa từng có cơ hội.

Trần Vô Cực nén lại kích động trong lòng, nhẹ nhàng hỏi:

- Lý... Lý Dương, khối nguyên liệu này cháu cũng thu được từ chỗ của Trần Lão sao?

Hồng Lão ở bên cạnh cũng quay đầu lại nhìn Lý Dương, Lý Dương khẽ gật đầu.

Trần Vô Cực thở dài, nói:

- Nguyên thạch của Trần Lão đều là trước kia từ Myanmar mang đi, không ngờ trong số nguyên thạch này còn có Phỉ Thúy Long Thạch Chúng hoàn mỹ này.

- E rằng hiện nay chỉ có trong nguyên thạch của Trần Lão có Phỉ Thúy như vậy!

Hồng Lão cũng cảm thán cúi đầu.

Với hai người mà nói, Lý Dương thật ra có thể hiểu được.

Long Thạch Chúng chỉ có trong nguyên liệu thủy thạch hàng tốt mới có thể giải ra, cũng có người nói Nguyên thạch nham động có thể giải ra loại Phỉ Thúy này, tuy nhiên loại Long thạch trong lịch sử đã biết toàn là giải từ Nguyên liệu thủy thạch, không thấy nguyên thạch nham động giải ra Phỉ Thúy Long Thạch Chúng.

Cùng với sự tăng trưởng của giá trị Phỉ Thúy, đừng nói nguyên liệu thủy thạch tốt, chỉ nguyên liệu thủy thạch thường, hiện nay cũng rất khó kiếm được.

Nguyên liệu thủy thạch đều kiếm được trong nước suối, hiện nay trong núi đều không moi ra nguyên liệu, đừng nói trực tiếp đi đãi, loại nguyên liệu thủy thạch tốt này, bốn mươi năm trước đã mất dấu rồi.

Cho nên hai người mới nói chỉ có nguyên liệu của Trần Xung lão nhân mới giải ra, Trần Xung lão nhân - vua đồ thạch trước đây, nguyên liệu của ông hầu hết đều do chính ông tìm được, toàn là nguyên liệu phẩm chất tốt, lúc bấy giờ, loại nguyên liệu này còn chưa mất dấu.

- Lão Trần, khối nguyên liệu này tôi muốn chia đôi.

Hồng Lão bất ngờ nói một câu, lúc nói xong mặt không đỏ, tim không đập, giống như hai người cùng mua đồ vậy.

- Nằm mơ à, đừng nói một nửa, một chút ta cũng không nhượng.

Trần Vô Cực lắc mạnh đầu, nói kiên quyết, nguyên liệu này là Lý Dương đưa tới, Lý Dương là ai, chính là đồ đệ mà ông chuẩn bị thu nạp, công phu chạm ngọc cả đời đều muốn truyền thụ lại, gần như con trai chính ông.

Trong tiềm thức của Trần Vô Cực, khối nguyên liệu này chính là của ông, ai cũng đừng mong cướp đi.

- Ông không thể độc chiếm được, cùng lắm thì, sau này tôi có nguyên liệu tốt sẽ nhường cho ông!

Hồng Lão lập tức lắc đầu.

- Còn sau này à? Ông cho rằng nguyên liệu Long Thạch Chúng đầy đường đều có à, mấy chục năm rồi, chúng ta gặp được khối này, hôm nay dù ông nói thế nào tôi cũng không nhượng lại!

Đầu Trần Vô Cực lắc đầu như cái trống, mắt vẫn nhìn chằm chằm vào khối nguyên liệu Long Thạch Chúng kia.

- Ông không nhượng lại cho ta, tôi sẽ không đi đâu, ngày ngày tôi ở lại đây khiến ông không làm gì được.

Hồng Lão bất chấp đạo lý, Lý Dương, Vương Giai Giai ngồi ở đó chết lặng, lúc này, Lý Dương định phản ứng lại.

- Hồng Lão, ông không phải đã lui về hơn chục năm rồi, còn muốn khối nguyên liệu này làm gì?

Lý Dương rất cẩn thận hỏi một câu, Trần Vô Cực sững người, lập tức hưng phấn vỗ đùi, lớn tiếng nói:

- Đúng, bị ông quấy rối suýt nữa ta quên mất, ông đã lui về hơn chục năm rồi, ở đây tranh đoạt gì với tôi nữa?

Thời gian Hồng Lão phong dao dài hơn Trần Vô Cực, tuổi tác lớn hơn, sức khỏe cũng không tốt, căn bản không thể lần nữa có khả năng làm tiếp.

Bị hai người nói như vậy, Hồng Lão tựa hồ cũng nghĩ đến, dù ông có được khối nguyên liệu này cũng không thể đích thân động thủ được.

Điều này khiến sắc mặt ông có chút ảm đạm, gặp được khối nguyên liệu hoàn mỹ trong lòng mình ấp ủ, mình cũng không có năng lực mà làm, đối với đại sư đứng đầu quả thực là đau xót.

Tuy nhiên đó cũng là Hồng Lão, tâm tính người thường sao có thể so được, không quá một phút, ông lại lấy lại tinh thần.

Hồng Lão ngồi thẳng người, lớn tiếng nói:

- Tôi không tự mình làm, có thể để A Hạo làm!

A Hạo tên là Hoàng Hạo là đại đồ đệ của Hồng Lão cũng là người có trình độ cao nhất, đại sư chạm ngọc nổi tiếng trong nước, sau bốn bị đại sư đứng đầu đã lui về, tên tuổi của cậu ta xem như một trong các đại sư có tiếng vang nhất.

Trên cổ Lý Dương đeo dây chuyền, vẫn là dây chuyền Thủy Tinh Chủng Huyết mỹ nhân, trong tay hắn làm ra.

- Vậy càng không được!

Trần Vô Cực hất đầu lên, tỏ ra rất tự tin, tiếp tục nói:

- Lão Hồng, không phải tôi không cho ông, A Hạo rất giỏi, nhưng cậu ta không hơn được Trần Nhất Dao tôi, nguyên liệu như thế, ông cho rằng giao cho ai thích hợp nhất?

Trần Nhất Dao là tên khác của Trần Vô Cực, sự mềm dẻo và cứng rắn của ông không ai bì được, Nhất Dao có thể làm ra các thứ không ai có thể làm được, cho nên mới gọi là Trần Nhất Dao.

Sau khi Trần Vô Cực thành danh, người gọi biệt danh này cũng ít đi, chỉ có các thế hệ tiền bối cùng ông vẫn gọi như vậy.

Hồng Lão khẽ gật đầu, tâm tình có chút giảm xuống.

Sau khi bốn vị đại sư giỏi nhất lui về, Hoàng Hạo quả thực là người không ai có thể so được, nhưng Trần Vô Cực đã trở lại rồi, ông là cao thủ không ai bằng, lại thêm kinh nghiệm phong phú, so với Hoàng Hạo quả thực hơn hẳn.

Nguyên liệu hoàn mỹ như thế chỉ có thể giao cho người giỏi nhất mới thích hợp, nếu là đích thân ông vẫn còn có thể so được, nhưng tiếc rằng ông đã già rồi, không cầm nổi dao rồi, không có tư cách cạnh tranh rồi.

Nghĩ đến đây, Hồng Lão lại có chút hâm mộ và ghen tị Trần Vô Cực.

Trần Vô Cực xuất thân con nhà võ, thân thủ rất tốt, hơn bảy mươi tuổi rồi, mấy thanh niên còn không phải là đối thủ của ông, dù ông phong dao cũng là do hiu quạnh và người nhà khuyên.

Điểm này mọi người không thể so sánh với Trần Vô Cực, như hiện nay nói trở lại liền trở lại, đó là bởi vì có thân thủ tốt làm chỗ dựa, còn mấy người già bọn họ muốn trở lại cũng khó lòng mà thực hiện.

- Khối nguyên liệu này sao không sớm xuất hiện mười mấy năm trước chứ?

Hồng Lão thở dài, Trần Vô Cực nhếch miệng cười.

Hồng Lão đó rồi bỏ tranh giành, Trần Vô Cực tất nhiên rất vui mừng, lúc tuổi trẻ, danh tiếng của ông còn chưa lớn, nghề chạm ngọc còn chưa bùng nổ, mấy người già họ không ít lần cạnh tranh các nguyên liệu.

Mỗi lần đó đều tranh giành đến đỏ mặt tía tai, cuối cùng cho dù người có thể cầm được nguyên liệu cũng rất gian nan.

Nào được như hôm nay có thể khiến Hồng Lão bỏ cuộc dễ dàng như vậy, điều này trước đây rất hiếm thấy.

Tuy nhiên nghĩ một lúc, Trần Vô Cực lại có chút thổn thức, Hồng Lão không tranh giành là vì ông già, thế hệ các ông quả thực đều đã già rồi. Cho dù là ông, hiện nay sức khỏe tốt có thể cầm cự thêm vài năm, nhưng vài năm sau thì sao? Một khi hơn tám mươi tuổi rồi, cho dù ông võ công cao cường đến đâu e rằng chúng không thể thuận buồm xuôi gió làm được chuyện mình muốn làm.

Nghĩ đến đó, ánh mắt Trần Vô Cực nhìn Lý Dương càng nóng hơn, Lý Dương có thể nhanh chóng trưởng thành kế thừa được sự nghiệp của ông, sau này lúc phong dao chính thức ông cũng không còn tiếc nuối nữa.

- Lão Trần, nguyên liệu cho ông không vấn đề, nhưng tôi muốn xem ông làm.

Hồng Lão lại nói, Trần Vô Cực chần chờ một lúc, cuối cùng gật đầu nhận lời.

Ông hiểu tâm tư của Hồng Lão, nguyên liệu khó gặp được này không thể đích thân làm rất đáng tiếc, nhưng vẫn có thể tận mắt xem khối nguyên liệu này làm thành thành phẩm, các ông đều giành cả đời cống hiến cho chạm ngọc, có thể tận mắt nhìn được trang sức Phỉ Thúy hoàn mỹ xuất hiện cũng tốt.

Như người đồ thạch, mình giải không ra Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng, nhìn người khác giải ra cũng rất vui.

- Lý Dương, khối nguyên liệu này, con định làm như thế nào?

Trần Vô Cực ngẩng đầu nhìn Lý Dương, lúc này tâm trạng ông vô cùng bình tĩnh, nguyên liệu là của Lý Dương, muốn làm thành như thế nào vẫn do Lý Dương tự quyết định.

- Làm một chiếc vòng tay, hai cặp nhẫn còn lại làm thành dây chuyền.

Lý Dương lập tức trả lời, xử lý như thế nào khối nguyên liệu Phỉ Thúy Long Thạch Chủng này, Lý Dương sớm đã nghĩ xong rồi, khối nguyên liệu Phỉ Thúy này không nhỏ, có thể làm được vòng tay.

Các nguyên liệu còn thừa không ít, hai đôi nhẫn rất đơn giản, còn dây chuyền sau này còn phải lấy ra hai cái tặng cho Lâm Lang, lúc ở Toronto, Lâm Lang đã giúp Lý Dương không ít.

Mặt nhẫn Long Thạch Chủng có thể làm thành nhẫn đính hôn, lúc chính thức kết hôn mang ra.

Trước đây Lý Dương giữ lại một cặp nhẫn Thủy Tinh Chủng Đế Vương Lục, tuy nhiên hiện nay đã có Long Thạch Chủng tốt hơn, liền chọn nhẫn Phỉ Thúy Long Thạch Chủng.

Hai cặp nhẫn, có một cặp Lý Dương định giành cho Lưu Cương, thời gian Lưu Cương theo hần rất dài, luôn luôn chịu vất vả khổ nhọc, Lý Dương cho cậu ta tiền cậu ta cũng không lấy, hơn nữa Lưu Cương vẫn độc thân cũng không tiêu đến tiền gì.

Cặp nhẫn Long Thạch Chủng này là quà của Lý Dương vì cậu ta chuẩn bị, quà cưới, tin tưởng đến lúc Lưu Cương thấy cặp nhẫn này sẽ rất vui mừng.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

899. Chương 895: Vị Khách Đeo Kính Râm.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Lần này đến chỗ Trần Vô Cực này, nguyên liệu Phỉ Thúy Long Thạch Chủng của Lý Dương quả thực đã khiến ông rất vui mừng kinh ngạc.

Có khối nguyên liệu này ở đây, dù Trần Vô Cực còn đang phong dao, ông cũng sẽ quay lại, nguyên liệu tốt như thế cầu mà không được, gặp được rồi không thể bỏ qua, trừ phi thực sự không động thủ được nữa.

Nhưng ông cũng không thể sớm như vậy đã khởi công, phải chuẩn bị tốt, lúc điều chỉnh lại tinh thần tốt nhất mới bắt đầu làm việc.

Cùng nói chuyện với Hồng Lão, Lý Dương cuối cùng đã hiểu rõ vì sao ông lại ở đây.

Yết Dương là căn cứ chạm ngọc nổi tiếng nhất phương nam, Tô Châu là thành phố rất có sức ảnh hưởng đến nghề chạm ngọc đông nam, hiệp hội ngọc thạch hai vùng vì mở rộng ảnh hưởng, cố ý tổ chức cuộc thi đấu đại sư chạm ngọc hai thành phố.

Các đại sư tham gia thi đấu đều là cao thủ đứng đầu nổi tiếng của hai thành phố, hoạt động này rất tốt, sức ảnh hưởng rất lớn, còn có thể tăng thêm ý chí chiến đấu của người tham gia, khiến con người hai vùng cùng nhau tiến bộ.

Hoạt động này không phải năm nay mới bắt đầu tổ chức, trước đó đã tổ chức năm lần, mỗi năm một lần, năm nay là lần thứ 6.

Địa điểm hoạt động cũng không cố định ở Yết Dương, năm ngoái tổ chức ở Tô Châu.

Đại sư chạm ngọc đến Tô Châu lần này là đại đồ đệ của Hồng Lão - Hoàng Hạo, anh ta là thành viên quan trọng của Tô Châu đến tham gia thi đấu, dẫn đầu lần này.

Trước kia, Hoàng Hạo ba năm liên tiếp đều là quán quân, các đại sư Yết Dương năm nay sớm đã hô khẩu hiệu, phải đoạt lại ngôi vị quán quân lần nữa.

Theo lý thường mà nói loại hoạt động này hiện nay không lay động được Hồng Lão, các hoạt động của Tô Châu trước kia, ông cũng không tham gia.

Tuy nhiên tình hình năm nay có chút đặc biệt, ông nghe nói Trần Vô Cực lần nữa tái xuất khiến ông suy nghĩ, vừa lúc tuổi tác của ông cũng già rồi, lần này không xuất hiện e rằng sau này đi không nổi rồi, nên đi đến đây.

Đó mới là nguyên nhân ông xuất hiện trong nhà Trần Vô Cực.

Hồng Lão cũng mượn hoạt động lần này, đi thăm người bạn già Trần Vô Cực, tất nhiên rồi, cũng là suy nghĩ vì đồ đệ, chống đỡ chắc cũng được, chỉ có điều ông sẽ không thừa nhận mà thôi.

Nhưng ông cũng không ngờ sẽ thấy được khối nguyên liệu Phỉ Thúy hoàn mỹ ở nhà Trần Vô Cực.

Thời gian Lý Dương đến là buổi chiều, đợi đến tối, tâm trạng Trần Vô Cực tốt, đích thân mở tiệc, chiêu đãi Hồng Lão và Lý Dương, lúc tiệc tối đệ tử của Hồng Lão cũng đến.

Năm nay Hoàng Hạo vừa qua 50 tuổi, hiện nay là thời kỳ đỉnh cao trong sự nghiệp, tuy nhiên tuổi tác của ông ta so với Lý Dương già hơn, tuổi tác của anh ta gần gấp đôi Lý Dương.

Đối với tuổi trẻ như Lý Dương, Hoàng Hạo rất kinh ngạc, cái tên Lý Dương này ông sớm nghe qua lúc hần chưa thành danh.

Sớm biết Lý Dương, còn gia công dây chuyền Thủy Tinh Chủng Đế vương lục cho hần, lúc đó ông đã biết Lý Dương rồi, chỉ là lúc đó trong ấn tượng của ông Lý Dương chỉ là chàng thanh niên may mắn.

May mắn giải được Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng Đế vương lục ra.

Nhưng sau đó cái tên Lý Dương, ông càng ngày nghe thấy càng nhiều, giao dịch Phỉ Thúy Nam Dương, Bình Châu, đệ tử Vua Phỉ Thúy Thiệu Ngọc Cường, lại đạt được danh hiệu Thánh Ngọc.

Hàng loạt việc này khiến ông rất kinh ngạc, nhưng còn chưa coi trọng như vậy, đến tin tức từ Myanmar truyền đến, Lý Dương không ngờ ngay cả Phỉ Thúy vương cũng thắng được, Hoàng Hạo lúc nghe tin này, miệng há ra rất lâu.

Trước đây bị ông cho rằng là cậu ta tốt số, hiện nay một bước bay cao lên tận trời, trở thành người nổi tiếng rồi.

Cho dù là đại sư chạm ngọc như Hoàng Hạo, đối với Lý Dương cũng không dám coi thường, nghề chạm ngọc và đồ ngọc có liên quan, nguyên liệu của công việc hầu hết đều là Phỉ Thúy còn nguyên liệu tốt trong Phỉ Thúy đều từ các đại sư đồ thạch kia.

Cho nên, lần này gặp Lý Dương, Hoàng Hạo rất coi trọng Lý Dương, một chút cũng không dám tự cao tự đại.

Còn chiếu theo thân phận mà nói, hai người là người cùng thế hệ, không có gì xấu hổ.

Với Hoàng Hạo, Lý Dương cũng rất khách khí, hần còn muốn theo Trần Vô Cực học chạm ngọc, sau này cũng xem như là người cùng ngành với Hoàng Hạo.

Dù nguyên nhân trước đây là gì, việc nhận lời Lý Dương sẽ làm được, huống hồ hắn cũng muốn giải ra nguyên liệu, dùng tay của mình mài rửa thành thành phẩm.

Như thế càng thêm cảm giác thành tựu.

Trong yến tiệc, Hoàng Hạo sau khi nghe việc Phỉ Thúy Long Thạch Chung, ánh mắt trợn trừng lớn hơn so với sư phụ của ông, biết khối nguyên liệu trong tay Trần Vô Cực, chuẩn bị động dao, ngọn lửa đỏ kị trong mắt không giấu nổi.

Long Thạch Chung, đây chính là người chơi trò chơi thấy được mạnh nhất, như một trang bị lợi hại nhất, là thêm muốn như vậy, ghen tị như vậy, tiếc rằng trang bị này không thuộc về mình.

Hơn nữa, trang bị như thế còn không có cái thứ hai.

Đối diện với tiền bối Trần Vô Cực như thế, Hoàng Hạo căn bản không dám đưa ra yêu cầu chia nguyên liệu.

Ông chỉ có thể ai oán trong lòng, tại sao Lý Dương không sớm thu được Phỉ Thúy hoàn mỹ này, như thế không chừng khối nguyên liệu này có thể rơi vào tay ông.

Hoàng Hạo phiền muộn, không ngừng uống rượu, Trần Vô Cực và Hồng Lão đều không dám ngăn, chỉ có thể tìm Lý Dương.

Kết quả không cần phải nghĩ, Hoàng Hạo cuối cùng lão đảo về phòng, cũng may thi đấu đại sư vẫn còn hai ngày, với không tâm trạng này của ông, chắc chắn trình độ bậc thầy thật sự mạnh hơn người khác, lúc thi đấu sẽ thua.

Thi đấu bậc thầy, từ tên có thể biết, tham gia thi đấu đều là sư phụ bậc thầy về chạm ngọc.

Gì là bậc thầy, ở Yết Dương có một câu: bạn không có tác phẩm giá trị trên triệu đồng hòng được gọi là bậc thầy, từ câu nói này là biết sự lợi hại của bậc thầy, hơn nữa số lượng bậc thầy cũng rất hiếm, lần thi đấu bậc thầy của hai thành phố này, hai bên đều chỉ có tham gia sáu người, sáu người này đại diện cho trình độ cao nhất của mảnh đất đó.

Buổi tối Lý Dương đến thẳng trong nhà Trần Vô Cực, trước đó Lý Dương muốn thuê phòng khách sạn nhưng Trần Vô Cực không đồng ý.

Nghĩ về sau còn phải theo Trần Vô Cực học chạm ngọc, Lý Dương cũng không kiên quyết, cũng may người lần này hắn dẫn đến không nhiều, căn biệt thự này hoàn toàn có thể chứa được.

Sáng sớm ngày hôm sau, Trần Vô Cực ngồi tĩnh tọa ở hương thất.

Hương thất là nơi mà tâm trạng Trần Vô Cực bình tĩnh, trước đây gặp được các tác phẩm quan trọng, ông đều đến ngồi một ngày ở trong phòng này, trong phòng có đốt lư hương, có tác dụng trợ giúp không tồi đối với sự trấn tĩnh của tinh thần.

Gian hương thất này, lần trước ông chạm Thủy Tinh Chung Chí tôn hoàng mới dùng, không ngờ nhanh như vậy lại dùng đến.

Hôm nay Trần Vô Cực sẽ không bắt đầu, nhưng cũng không ra ngoài, ăn cơm sáng xong, cảm thấy buồn chán, Lý Dương dẫn Vương Giai Giai đi dạo.

Biệt thự của Trần Vô Cực ở gần đường Dương Mỹ Yết Dương, còn thôn Dương Mỹ chính là trung tâm chạm ngọc lớn nhất của Yết Dương.

Thôn Dương Mỹ, có lịch sử gia công chạm ngọc hơn trăm năm, được xưng là "Ngọc đô châu Á", mỗi năm ở đây chỉ ngành Chạm ngọc đã đạt được một tỉ đồng.

Câu không có tác phẩm trị giá qua triệu, không thể coi là bậc thầy, không phải là tin đồn vô căn cứ.

Hiện nay, cả thôn Dương Mỹ toàn bộ là gia công Phỉ Thúy, không có ngọc khí khác, trên thực tế rất nhiều Thành phố chạm ngọc nổi tiếng đều gia công Phỉ Thúy, trong ngành chạm ngọc Tô Châu, Phỉ Thúy chiếm doanh thu hơn tám phần.

Ngọc Trung Quốc, ngọc mềm cũng chỉ có Nam Dương và Hòa Điền hiện nay gia công tương đối nhiều một chút.

Phỉ Thúy có được do cực thạch, Yết Dương bản thân không sản xuất nguyên liệu, toàn bộ nguyên liệu đều mua, vì vậy Yết Dương còn có danh hiệu “ Trung Quốc ngọc đô không sản xuất ngọc”

Đi trên đường Dương Mỹ, đem lại cho Lý Dương cảm xúc nhiều nhất chính là như giống đã đến Bình Châu.

Phố buôn bán ngọc của Bình Châu rất lớn, nhưng đó chỉ là con phố nhỏ, Đường Dương Mỹ rất rộng, so với ngọc khí Bình Châu còn rộng hơn nhiều, xung quanh có rất nhiều cửa hàng kinh doanh ngọc khí.

Tuy nhiên, nói này không Bình Châu chỉ có cửa hàng đồ ngọc, hai bên phố còn có rất nhiều tiệm cơm, quán trà, siêu thị và các cửa hàng khác, nếu không thì nơi này đều có thể vượt qua Bình Châu rồi.

Cửa hàng ngọc trên đường Dương Mỹ chủ yếu là bán các trang sức thành phẩm, cửa hàng mở rất xa hoa, giá thành cũng không rẻ, rất nhiều du khách ở nơi này mua, phải là người phải am hiểu, đều sẽ đến các khu công xưởng khác, trang sức Phỉ Thúy nơi đó rẻ hơn chút.

Kéo tay Vương Giai Giai , Lý Dương đi được vài bước, liền đi về khu công xưởng.

Đường này đều là trước đó người đó trong nhà Trần Vô Cực nói với hắn, đó là người họ hàng ở nơi xa của Trần Vô Cực, hiện nay ở nhà chăm sóc Trần Vô Cực.

Với Lý Dương ra ngoài người đó rất yên tâm, ông biết thân phận của Lý Dương.

Đường đường thánh ngọc, ngay cả Phỉ Thúy Vương cũng có thể chiến thắng, nếu ở đây bị người khác hãm hại lừa gạt, Lý Dương dứt khoát tìm khối đậu phụ đâm chết rồi.

- Nhiều nguyên liệu như vậy?

Với mới qua đường cái, chuyển sang con phố khác chưa lâu, Vương Giai Giai không kìm nổi kêu lên một tiếng.

Đây là ngã ba đường, Lý Dương may mà từ ngã ba đường đi lại, trước mặt là con phố dài không rộng lắm, chẳng qua, hai bên phố có rất nhiều tiệm đồ thạch, nơi này xem ra càng giống Thụy Lệ.

Đây chính là phố cực thạch của Yết Dương, nguyên liệu cần gia công ngọc, nơi này tất nhiên không thể thiếu nguyên liệu.

Các công xưởng lớn sẽ tự mình đến Bình Châu, Vân Nam, Thụy Lệ, hoặc Myanmar mua bán, còn sư phụ chạm ngọc hoặc các đồ đệ theo học tự mua nguyên liệu của chính mình, gan nhỏ trực tiếp mua Phỉ Thúy, còn gan lớn trực tiếp cực thạch, giải các nguyên liệu ra.

Nhìn thấy cảnh náo nhiệt này, trong lòng Lý Dương cũng có chút chấn động, thị trường nguyên liệu lớn như vậy, rất lâu rồi hắn chưa gặp được.

Hiện nay năng lực đặc biệt vừa mới tiến hóa, vừa may đến đây thử nghiệm.

- Đi nào, chúng ta vào trong xem xem!

Lý Dương từ trong túi lấy ra một cái kính râm, sau khi đeo xong, kéo Vương Giai Giai đi vào bên trong.

Hiện nay hắn người rất nổi tiếng trong giới đồ thạch, không ngại bị người khác nhận ra chắc chắn phiền hà, đã có kinh nghiệm ở Bảo tàng Tỉnh Quảng Châu, Lý Dương chuẩn bị trước rồi, sớm đã mua kính râm thật to.

Chưa đi được mấy bước, liền đi vào một cửa hàng không lớn lắm, tiệm này khoảng hơn chục m2, bên trong có rất nhiều nguyên liệu cực thạch, còn có một cái tủ, trên mặt tủ đặt rất nhiều Phỉ Thúy.

Lưu Cương đứng ở sau Lý Dương, lẳng lặng quan sát trước sau, còn Triệu Khuê và Hải Đông đi theo không xa, hiện giờ họ âm thầm bảo vệ.

- Các vị muốn mua gì?

Trong tiệm có một chủ trẻ tuổi và hai vị khách hơn ba mươi tuổi, chủ cửa hàng khoảng hai bốn hai năm tuổi, xem ra còn ít tuổi hơn Lý Dương, lúc này đang nhìn ngó vực Lý Dương.

Nghiên cứu cực thạch là dùng mắt, giữa ban ngày người ta đều cầm đèn xem, Lý Dương dù sao cũng đeo kính đen tiến vào, bộ dáng chẳng ra sao đó khiến cậu ta càng tò mò, cậu ta thậm chí còn coi đám người Lý Dương là người rảnh rỗi đến chơi đùa.

Hai vị khách khác cũng hiếu kì nhìn Lý Dương, tiếp đó lắc lắc đầu, tiếp tục đi quan sát nguyên thạch mà bọn họ cần.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

900. Chương 896: Nhà Kho Nguyên Thạch

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Cứ nhìn thử xem!

Lý Dương nói một câu, khi hắn quỳ xuống xem số nguyên thạch thì cảm thấy có cái gì đó không đúng.

Với cặp kính màu đen, người khác sẽ không nhìn thấy rõ dáng điệu của hắn, như chính hắn nhìn không rõ số nguyên thạch này vậy, dưới cặp kính đen, rất nhiều nguyên thạch bị phủ bởi một lớp màu tối, nhìn nguyên thạch kiểu này đến những đặc điểm rõ ràng nhất cũng không thấy chứ đừng nói đến chuyện quan sát những đặc trưng nhỏ hơn.

- Ông cứ xem, có gì cần thì gọi tôi!

Ông chủ cửa hàng cười ha ha nói rồi đi vào trong tiếp những vị khách khác.

Chắc đối với ông ta hai người kia mới chính là khách hàng thực sự, Lý Dương chỉ là đến xem cho vui mà thôi, là người đi dạo chơi thôi.

Vương Giai Giai, Đào Khuyết thì không biết đến điều này, hai người đang nhìn khắp xung quanh.

Nói ra thì nguyên thạch họ cũng nhìn thấy rất nhiều rồi, cũng có nghe Lý Dương nói qua một vài đặc điểm, nguyên thạch ở đây đa phần đều có thể nhìn ra được chút gì đó, còn bên trong nguyên thạch thì lại không biết gì, nhưng ít nhất cũng biết được nguyên thạch nào tốt nguyên thạch nào xấu.

Ở đây đều là những nguyên thạch bình thường, kích thước không to lắm, nhiều khối chỉ khoảng vài cân.

Nguyên thạch bình thường nên giá cả cũng không cao, nhiều nguyên thạch có ghi giá bên cạnh nhưng đều là giá Kg, mỗi kg từ một hai trăm đến năm sáu trăm đều có cả.

Số này đều được đặt ngay cửa, đi vào bên trong một tí cũng có nguyên thạch giá một hai nghìn một kg, số nguyên thạch này nhìn có vẻ tốt hơn một chút, rất nhiều khối đã để lộ tầng bụi hoặc Phỉ Thúy, nhưng số lượng không nhiều lắm.

Tuy nhiên tổng thể mà nó nguyên thạch ở đây đều thuộc loại bình thường, không có đặc điểm gì rõ ràng, số Phỉ Thúy được lộ ra cũng rất bình thường, vì vậy họ giá bán được tính theo trọng lượng.

Nguyên thạch tốt một tí đều được để bên trong, hai vị khách kia đang xem chúng.

Lại có thêm hai người khách nữa bước vào, bọn họ cũng đều rất trẻ, chắc cũng bằng tuổi với chủ cửa hàng, họ quỳ xuống xem những nguyên thạch được đặt ở cửa, vừa xem vừa nói chuyện.

Cửa hàng này không lớn lắm, mới có bảy tám khách mà thấy nhộn nhịp hẳn lên, chủ cửa hàng quay đầu lại nhìn một cái rồi lại tiếp tục nói chuyện với hai người khách kia.

Lý Dương nhìn xung quanh rồi lấy tay xoa mũi.

Đeo kính đen thì không thể nhìn rõ được, Lý Dương đành phải sử dụng khả năng đặc biệt của mình, cho đến hôm nay năng lực đặc biệt của hắn có thể bao phủ trong bán kính khoảng 50m, những cửa hàng bên cạnh, thậm chí cửa hàng đối diện bên kia đường cũng nằm trọn trong đầu hắn.

Quan sát một phạm vi lớn như thế, Lý Dương gật đầu hài lòng.

Trong khối lập thể có trên một vạn nguyên thạch, là hàng của bảy tám cửa hàng lân cận, sau khi phạm vi được mở rộng, điều tốt lại hiện rõ hơn, nhìn thấy những món đồ trong phạm vi rộng như vậy đều nằm trong đầu mình, trong lòng Lý Dương cũng hơi xao động.

Chỉ tiếc là trên một vạn nguyên thạch này đều rất bình thường.

Sản nghiệp điêu khắc ngọc của Yết Dương làm ăn rất phát đạt, chiêu mộ rất nhiều đại sư điêu khắc nổi tiếng, tuy nhiên những người theo học nghề ở đây cũng không ít, trong đó cũng có rất nhiều nhà điêu khắc trình độ bình thường.

Những người này lại chiếm phần đông.

Họ vì nhiều lý do khác nhau mà không thể sử dụng những nguyên thạch tốt được, đa số đều chọn những nguyên thạch bình thường là để chuẩn bị cho những người này để cho họ tiến hành chọn lựa.

Ngoài ra còn có một vài người yêu thích đồ thạch trong vùng và những người đến nơi này du lịch.

Bọn họ cũng sẽ chọn những loại nguyên thạch bình thường, giá không cao nhằm luyện tay nghề chơi, nếu giải được Phỉ Thúy tốt có thể trực tiếp tìm đại sư để làm thành đồ tặng sức, nếu không thích thì có thể bán đi, các chủ cửa hàng ở đây đều thu hồi thành phẩm Phỉ Thúy.

Cứ như vậy ta cũng đủ tưởng tượng ra chất lượng của nguyên thạch ở đây như thế nào rồi, ít nhất thì trong ngàn số nguyên thạch mà Lý Dương nhìn thấy khối tốt nhất là khối có thể cho ra Phỉ Thúy Phù Dung Chung, Phỉ Thúy này cũng không lớn lắm mà nó còn không nằm trong cửa hàng này.

- Đi thôi!

Lý Dương kéo Vương Giai Giai rồi nói nhỏ một câu.

Số nguyên thạch này không đủ sức hấp dẫn đối với hắn, nếu khối Phỉ Thúy Phù Dung Chung kia ở trong cửa hàng này thì hắn có thể nhân tiện mua về, Phỉ Thúy giải ra được có thể bán mấy mươi vạn, coi như kiếm chút tiền tiêu vật vậy.

- Xin ông đợi một chút!

Lý Dương vừa đi được hai bước thì bỗng có tiếng gọi, là ông chủ cửa hàng gọi lại.

Lý Dương đứng đó, quay lại nhìn, cửa hàng không lớn, mấy giây sau ông chủ đã đến bên hắn.

- Thưa ông, ông không chọn được cái nào sao? Không sao, nếu ông muốn xem hàng tốt hơn thì tôi sẽ chỉ chỗ cho!

Chủ cửa hàng cười ha ha nói, sau khi nói xong tự hắn cũng thấy ngạc nhiên.

Thường thì khi có khách lớn từ nơi khác đến, nếu họ không hài lòng với hàng ở đây thì những ông chủ này mới nói như thế, để giới thiệu họ đến những thương gia buôn nguyên thạch lớn hơn.

Như vậy họ có thể có tiền hao hồng giới thiệu và trích phần trăm.

Tuy nhiên Lý Dương nhìn thế nào cũng không giống với những người khách lớn, đặc biệt là hắn còn mang thêm kính râm, nhìn có vẻ giống với người ngoài ngành hơn.

Trước đó thì ông chủ này không chú ý đến Lý Dương, chỉ khi Lý Dương định đi thì hắn mới vội vàng gọi lại rồi nói những lời đó.

Nói xong tự nhiên ông ta cũng thấy bức, việc gì phải nói những lời này với Lý Dương chứ.

Lý Dương hơi ngạc nhiên rồi cười nói:

- Còn có nơi tốt hơn sao, vậy làm phiền ông rồi!

Nguyên thạch ở đây đúng là không đủ sức hấp dẫn hẳn, giá trị của chúng thấp, một hai trăm mỗi khối đều có, cao cũng không quá mấy vạn, mời vạn trở lên thì rất ít.

Nguyên thạch ở những cửa hàng này cũng giống như khu Nam Dương, một người từng đi giao dịch Miến Điện như Lý Dương mà hứng thú với những nguyên thạch này mới là lạ.

Ông chủ trẻ hơi sững người rồi vội vàng nói:

- Được, ông đợi một chút!...

Ông ta lấy điện thoại ra gọi, ông ta cứ nghĩ là Lý Dương sẽ từ chối hoặc là sẽ hỏi thăm, không ngờ Lý Dương lại đồng ý liền, điều này làm ông ta rất ngạc nhiên, và cũng hơi nghi ngờ.

Tuy nhiên lời đã nói ra rồi, việc nên làm cũng phải làm thôi.

Bây giờ ông ta đi không được, đành phải cho người dẫn Lý Dương qua bên kia, hai vị khách của ông ta ở đây đang muốn mua nguyên thạch giá năm vạn sáu, với một cửa hàng nhỏ như của ông thì năm vạn sáu là một mối làm ăn rất lớn.

Lý Dương cũng không vội, hẳn đứng đó từ từ chờ đợi.

Lúc này hai vị khách trước cửa cũng chọn xong nguyên thạch cho mình, họ chọn ba khối, cộng lại khoảng trên một nghìn tệ, hai người này chắc là người đang theo học nghề hoặc là người yêu thích đồ thạch bình thường, mua vài nguyên thạch giá thấp về giải chơi.

Lý Dương thấy trong ba khối này có một khối có thể cho ra Phỉ Thúy, giá khoảng trên nghìn tệ, nói chung là cũng không bị lỗ.

Hai người này vừa đi thì bên ngoài bước vào một anh chàng trẻ hơn cả chủ tiệm, khoảng 20 tuổi gì đó, là em ruột của ông chủ, sau khi nghe chủ tiệm dặn dò xong liền dẫn mấy người Lý Dương rời đi.

Lý Dương cũng không khách sáo mà đi theo anh ta.

Một lúc lâu sau khi mấy người Lý Dương rời đi, cuộc mua bán bên này mới xong, ông chủ trẻ đóng cửa tiệm rồi dẫn hai người khách ra ngoài giải thạch.

Trong cửa hàng ông ta cũng không có máy giải đá, đầu phố mới có nơi chuyên dùng để giải thạch.

Đi trên đường mà ông chủ này cứ thấy lơ mơ, lúc này việc gì phải nói với người khách đeo kính râm đó những lời như thế chứ, lạ nhất là người đó lại cười đồng ý giống như là một tay lão luyện cái gì cũng biết.

Tay lão luyện?

Ông chủ trẻ hơn giật mình, cuối cùng thì ông cũng hiểu.

Người khách này tuy là đeo cái kính chẳng ra gì cả, nhưng trên người anh ta lại toát ra một khí chất không thể nói được, cái khí chất này ông ta đã từng gặp, ông ta đã từng đi khu giao dịch Bình Châu, chính một vài chuyên gia đồ thạch của các công ty lớn có loại khí chất này.

Chính cái khí chất này đã làm cho ông ta nói những lời đó mà không hề do dự chứ không tỏ ra xem thường vì anh ta đeo kính râm.

Ông chủ trẻ còn có một cảm giác nữa, chính là cái khí chất của mấy chuyên gia đồ thạch kia còn kém xa người này rất nhiều.

Phố đồ thạch không dài, em trai ông chủ là một người rất cởi mở, nói chuyện như sáo suốt cả quãng đường đi, một lúc sau đã đến cửa của một cửa hàng.

Cửa hàng này trên thực tế giống như một nhà kho, chỉ ở đây mới có thể mua được nguyên thạch tốt.

Cái này cũng tương tự như ở Bình Châu, nguyên thạch tốt chỉ có thể mua được ở kho, mấy chục vạn hoặc mấy trăm vạn nguyên thạch ở đây không bao giờ bày bán trong các cửa hàng ngoài phố.

Vừa đi vừa nói chuyện Lý Dương cũng biết được vài điều về ông chủ trẻ này.

Ông chủ đó họ Hoa, một họ rất hiếm gặp, tên đầy đủ là Hoa Thiên, năm nay 27 tuổi, tốt nghiệp cấp hai xong thì đi làm, cũng đã từng học qua nghề chạm ngọc nhưng tay nghề không được tốt vì vậy thành tích cũng không cao, học được vài năm thì chuyển qua buôn bán nguyên liệu Phỉ Thúy.

Mấy năm trước có mở vài cửa hàng đồ thạch trên con phố này.

Mấy năm nay thị trường Phỉ Thúy trở nên sôi động, nên công việc làm ăn của họ rất trôi chảy, Hoa Thiên mua được nhà mới ở ngoại thành, rồi đính hôn, hai tháng nữa sẽ làm đám cưới.

Nói đến chuyện anh sắp cưới vợ, chàng trai này vui vẻ lắm.

Cậu ta tên là Hoa Tranh, chữ Tranh trong từ tranh tranh ngạo cốt, có nghĩa là ngông nghênh, năm nay hai mốt tuổi, vừa mới tốt nghiệp đại học, hiện đang làm việc cho một công xưởng gần đây, lương ở đó rất thấp nhưng công việc thoải mái, thỉnh thoảng có thể chạy về giúp đỡ anh được.

Hai người là trẻ mồ côi, nghe Hoa Tranh nói thì năm đó anh trai cậu ta học rất giỏi nhưng trong nhà xảy ra chuyện, ba mẹ vì tai nạn mà qua đời, tên tài xế xe đâm phải đó thì chạy trốn, vì vậy mới chỉ mười mấy tuổi nhưng Hoa Thiên phải nghỉ học ở nhà làm việc nuôi em.

Hai anh em họ rất thương yêu nhau, công việc làm ăn của Hoa Thiên cũng coi như là tạm được, Hoa Tranh tuy không tìm được công việc tốt nhưng lại rất lạc quan, cậu ta muốn làm việc tại xưởng để kiếm thêm ít kinh nghiệm sau này có thể mở một cửa hàng riêng giống như anh vậy.

Cửa hàng chỉ mở một cửa nhỏ, một người lái đầu ra khi nghe tiếng gọi của Hoa Tranh, hẩn nhìn Hoa Tranh rồi nhìn mấy người Lý Dương sau đó gật gật đầu.

Hoa Tranh vui vẻ dẫn Lý Dương đi vào bên trong, lúc vào đều chào hỏi, cậu ta dẫn khách đến, nếu công việc làm ăn thuận lợi thì đến lúc đó còn phải tính kinh phí và phần trăm.

Trong cửa hàng có một cái sân nhỏ, Hoa Tranh dẫn mọi người qua sân rồi đi vào bên trong.

Vừa bước qua một dãy nhà xưởng thì Lý Dương đã nghe thấy tiếng giải đá quen thuộc, bước thêm bước nữa, phía trước bỗng hiện ra một khoảng đất trống, có một cái lều ở đó, phía dưới có hai máy giải thạch, một máy đang làm việc.

Đối diện nó là một nhà xưởng rất lớn, Hoa Tranh dẫn Lý Dương bước vào bên trong, có mười mấy người đang đứng thành tốp ở trong đó.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

901. Chương 897: Hưởng Thụ Quyền Uy

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Nhà xưởng này rất lớn, nó được phân ra thành mấy con đường nhỏ, hai bên đường xếp đầy đồ thạch.

Nhìn bên ngoài thì khó mà tin được ở đây trị giá hơn nghìn vạn, thậm chí là mười mấy nghìn vạn, hơn nữa ba bốn chục đồng đồ thạch trên đất còn đắt hơn cả một chiếc BMW bình thường.

Mấy người đang đứng xem thạch bên trong đều quay lại nhìn Lý Dương sau đó tiếp tục bàn luận những khối mình định mua.

Trong kho có tất cả mười mấy người, có thể thấy ở đây làm ăn cũng không tệ.

Bên trong có thấp đèn, tuy là không sáng bằng bên ngoài nhưng ta có thể nhìn thấy rõ cả khối đồ thạch, điều này hơn xa nhiều so với Bình Châu, tuy nhiên khi xem nguyên thạch ai cũng có một chiếc đèn pin nhỏ, đây là dụng cụ cần phải có.

- Ông chủ, chính là ở đây, ông cứ xem đi, chọn được khối nào thì gọi tôi!

Hoa Tranh mỉm cười, nói xong cậu ta bước đến bên cửa, ở đó có một chiếc bàn, còn có một người ngồi bên bàn đang nhìn bọn họ.

- Mấy người này là do anh trai tôi giới thiệu đến!

Hoa Tranh bước đến nói nhỏ một câu, người đó gật đầu, rồi đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn nói gì, ông ta cúi đầu không nói gì.

Chắc ông ta thấy lạ khi Lý Dương mang kính râm.

Nguyên thạch trong kho rất nhiều, khoảng mấy nghìn khối, Lý Dương bước đến bên cạnh một đồng nguyên thạch rồi lật xem vài khối.

Những nguyên thạch này nhìn có vẻ tốt hơn bên ngoài rất nhiều, chỉ kém hơn ở Bình Châu một chút thôi.

Hơn nữa ở đây có rất nhiều nguyên thạch toàn đỏ, chúng chiếm khoảng trên một nửa. Điều này làm Lý Dương rất ngạc nhiên, Yết Dương là thành phố chạm ngọc, hàng năm đều tiêu hao một lượng nguyên liệu Phỉ Thúy rất lớn, minh liệu hoặc nguyên thạch bán đỏ nên được ưa chuộng mới phải, không ngờ ở đây lại có nhiều nguyên thạch toàn đỏ như vậy.

Điều này làm Lý Dương không hiểu, hẳn cũng lười suy nghĩ, lúc về hỏi Trần Vô Cực là được rồi.

Tuy nhiên nguyên thạch toàn đỏ nhiều lại có lợi với hắn, toàn đỏ thì càng mạo hiểm, vì vậy giá sẽ càng thấp, nhờ đó mà thu về được nhiều lợi nhuận hơn.

Lật xem một vài nguyên thạch xong Lý Dương liền lắc đầu.

Nguyên thạch nhìn có vẻ tốt nhưng lại làm cho người ta thấy tiếc, trong số này có khối Hắc ô sa khoảng 30kg, trên vỏ có màu trứng muối, có vết da rắn, chất lượng rất tốt.

Những nguyên thạch như thế này nếu đem đến giao dịch thì ít nhất cũng được trên trăm vạn, chỉ tiếc là bị một vết thâm nhỏ làm ảnh hưởng đến giá trị của cả khối, vết thâm khoảng bằng bàn tay, cũng giống như một người phụ nữ đẹp vậy, trên mặt có một vết sẹo thì sẽ không còn đẹp nữa.

Chính vết thâm này làm cho giá trị của nó từ trên trăm vạn giờ rớt xuống còn mười mấy vạn.

Hơn nữa, theo kinh nghiệm của Lý Dương, vết thâm này sẽ phá hoại Phỉ Thúy, tính đỏ sẽ không còn cao nữa.

Lý Dương chỉ xem nguyên thạch khoảng mấy phút, xem xong đứng lên phủi tay rồi đi đến đồng nguyên thạch khác.

- Tiểu Tranh, mấy người này đúng là do anh cậu giới thiệu đến sao?

Người ngồi bên bàn trước cửa hỏi Hoa Tranh một câu, ông ta tên là Trình Tự Lập, năm nay 40 tuổi, là một trong những ông chủ ở đây, cửa hàng này do mấy người hợp tác lại mở chuyên bán những nguyên thạch tầm trung và cao cấp.

- Đúng vậy, tôi đến cửa hàng để dẫn họ đến đây mà, ông chủ Trình, có vấn đề gì sao?

-

Hoa Tranh vội vàng hỏi.

Trình Tự Lập lắc đầu:

- Không có gì, Tiểu Thiên là người thông minh...

Ông ta nói đến đây thì không nói nữa, ông biết Hoa Thiên, trước đây cũng có làm ăn cùng nên cũng biết rõ năng lực làm việc của anh ta, nếu là người do Hoa Thiên giới thiệu đến thì chắc chắn không có vấn đề gì.

Tuy nhiên mấy người này hoàn toàn không giống người xem nguyên thạch, mấy phút, đứng nói là mười mấy khối, đến mấy khối cũng xem không xong, bọn họ không mang theo dụng cụ, lại qua loa như vậy, trong mắt ông ta thì giống với người đến chơi hơn.

Lý Dương không biết là ông chủ đang có ý kiến với hắn, vẫn tiếp tục đi xem phía trước.

Xem hai ba đồng xong hấn gặt đầu, nguyên thạch ở đây nhìn chung là chất lượng rất tốt, giá vượt quá trăm vạn rất ít, nhưng mấy vạn mười mấy vạn thì lại rất nhiều, mấy mươi vạn cũng có.

Một khối nguyên thạch mấy mươi vạn đã thuộc loại cao cấp rồi, chà được chút màu xanh, hoặc mở một cửa sổ tốt thì giá có thể lên đến trên trăm vạn.

Tổng thể mà nói thì nguyên thạch ở đây làm hấn rất hài lòng.

Lý Dương gặt gặt đầu, hấn theo Trần Vô Cực học nghề chạm ngọc, sớm muộn đều phải bắt đầu, nhân cơ hội này chọn vài khối tốt giải ra được nguyên liệu để luyện tay nghề.

Vận dụng năng lực đặc biệt của mình, hình lập thể bắt đầu hiện ra.

Cả nhà xưởng đều hiện lên trong hình lập thể, đây chính là thể lợi sau khi năng lực đặc biệt lớn mạnh, nếu cứ theo phạm vi như trước đây hoàn toàn không thể một lúc mà thấy được hết tất cả.

Nguyên thạch trong nhà xưởng đều hiện ra dưới hình lập thể, đây là những thước ngọc đến thần tiên cũng khó đoán được, giờ tất cả đều xuất hiện trong đầu Lý Dương.

Tình hình bên trong mỗi khối nguyên thạch Lý Dương đều nhìn thấy rất rõ.

- Ông chủ Trình!

Ở phía cửa chợt cất lên tiếng gọi, sau đó có ba người bước vào, dẫn đầu là một thanh niên khoảng hơn 20 tuổi, chắc cũng bằng tuổi với Hoa Thiên.

- Bí thư Đỗ, ngọn gió nào đưa ông đến đây vậy?

Trình Tự Lập vội đứng dậy đi ra, người vừa đến tuổi không lớn nhưng quyền uy không nhỏ, cho dù là ông ta cũng không dám đắc tội.

- Ông chủ Trình khách sáo rồi, lát nữa ba tôi sẽ dẫn một vài vị khách đến xem hàng, vì vậy nhờ tôi đến nói trước với ông một tiếng!

Người thanh niên khoát tay nói rất khách sáo, nhưng khuôn mặt lại tỏ ra kiêu ngạo.

Trình Tự Lập hơi ngạc nhiên vội nói:

- Hội trưởng Đỗ sẽ đến, vậy tôi phải lo đi chuẩn bị rồi!

Người thanh niên gặt đầu rồi nhìn xung quanh, hấn nhíu mày khi nhìn thấy mười mấy người khách và Lý Dương.

Người thanh niên này tên là Đỗ Vũ Phàm, là bí thư Hiệp hội Ngọc thạch Yết Dương, Hiệp hội Ngọc Thạch một nửa thuộc nhà nước một nửa thuộc nhân dân, giống như cấp huyện các nơi đều có, tuy nhiên cơ cấu Hiệp Hội Ngọc thạch mỗi nơi mỗi khác.

Những nơi mà văn hóa Ngọc thạch càng phát triển thì quyền lợi của Hiệp Hội Ngọc Thạch nơi đó càng huy hoàng.

Giống như Bình Châu, mặc dù là một hiệp hội Ngọc Thạch nhỏ nhưng vì có giao dịch Bình Châu nên quyền lợi và chất béo bở của bọn họ rất lớn, hội có một cơ cấu rất hoàn chỉnh, không chỉ có hội trưởng, phó hội trưởng mà còn có cả bí thư, bộ trưởng tuyên truyền...

Yết Dương cũng như vậy, cơ cấu hoàn hảo, hơn nữa Hiệp hội Ngọc Thạch ở hai nơi này cũng giống với Hiệp hội Ngọc Thạch tỉnh, đều là cơ quan nhà nước trực thuộc Trung Bảo Hiệp.

Hội trưởng của hai Hiệp hội này mạnh hơn so với Trương Vĩ ở Minh Dương rất nhiều.

Những người kinh doanh có liên quan đến Ngọc Thạch ở Yết Dương đều phải đến liên hệ với Hiệp hội Ngọc thạch, điều này là không thể tránh được.

Cái tên Đỗ Vũ Phàm này là con của Hội trưởng Hiệp hội Ngọc thạch Yết Dương, sau khi tốt nghiệp xong được cha sắp xếp cho làm trong Hiệp hội, năm nay đã trực tiếp thăng lên chức bí thư.

Trong nước hiện tượng này rất phổ biến, những người có quyền sắp xếp cho con mình vào làm trong cơ quan là chuyện bình thường, huống chi là Hiệp hội mang màu sắc dân gian này.

Đỗ Vũ Phàm chợt nói:

- Ông chủ Trình, có thể nói họ nhanh một chút được không, khách quý sắp đến rồi, ở đây tốt nhất là không có người!

Trình Tự Lập hơi bất ngờ nhú mày lại rồi từ từ nói:

- Bí thư Đỗ, những người này đều là khách quen, làm thế thì không được tốt cho lắm.

Xem nguyên thạch không giống như xem những thứ khác, xem trúng rồi thì sẽ quyết định rất nhanh, nếu xem chưa ra có khi phải cần đến mấy tiếng đồng hồ

Cũng có lúc lâu hơn nữa, khoảng vài ngày, đối chiếu xem xét xong rồi mới đưa ra quyết định, bây giờ là buổi sáng, khách cũng chỉ vừa mới đến, lúc này vẫn chưa có ai xem xong cả.

Trình Tự Lập cũng vì có một chút tiếng tăm ở Yết Dương, đối lại người khác thì họ sẽ không dám nói như vậy rồi, đành phải ngoan ngoãn nghe lời thôi.

Đỗ Vũ Phàm lắc đầu cười nói:

- Thì đi giải thích với bọn họ một tiếng, có thể lát nữa rồi đến, lỡ may mà khách quý không hài lòng thì ông không chịu nổi trách nhiệm đâu đó.

Trình Tự Lập quay lại nhìn rồi lại càng chau mày hơn.

Để cho khách đi ra một lát nữa rồi quay lại, nói thì dễ nhưng lại đắc tội với khách vô cùng, người không hiểu sẽ còn la nữa, bọn họ mở cửa buôn bán, làm gì có chuyện đuổi khách đi chứ.

Không làm vậy thì lại đắc tội với người thanh niên trước mặt.

Đắc tội với cậu ta vẫn là chuyện nhỏ, sau lưng cậu ta là người đứng đầu Hiệp hội Ngọc thạch, nếu ông ta làm khó mình một chuyện gì đó thì cũng mệt rồi, nghĩ một lúc, Trình Tự Lập quyết định không thể vì nhỏ mất lớn được, cùng lắm thì bồi thường cho những vị khách này thôi.

- Được, bí thư Đỗ đợi một chút!

Thấy Trình Tự Lập đồng ý, Đỗ Vũ Phàm mỉm cười, hẳn thích nhất là cảm giác này, cái cảm giác hưởng thụ quyền lợi, cái cảm giác người ta không giám không nghe lời mình

Tuổi không lớn nhưng anh ta là người ham làm quan, nguyện vọng lớn nhất là có thể ngồi vào vị trí của ba mình, trở thành ông chủ Hiệp hội Ngọc Thạch Kiết Dương

Hoa Tranh đứng bên cạnh thì cũng người một lúc, cậu ta quay lại nhìn Lý Dương rồi giữ Trình Tự Lập lại nói:

- Ông chủ Trình, khách đang chọn nguyên thạch, đợi họ chọn xong rồi nói được không?

Lúc này Lý Dương đang đi, phía sau Lưu Cương đang đẩy một chiếc xe nhỏ, bên trong đặt một khối nguyên thạch, giống như là đang đi mua đồ trong siêu thị vậy.

Trình Tự Lập quay lại nhìn đúng lúc Lý Dương chọn một khối nữa để lên xe.

Điều này làm Trình Tự Lập rất kinh ngạc, vừa không chú ý một lúc, cái người bị ông ta hoài nghi không phải khách lúc này đã chọn xong nguyên thạch, nhìn họ có vẻ đúng là muốn mua.

Chợt nhớ lại câu nói cũ: nhìn người không thể nhìn ở bề ngoài.

- Được, khách cậu dẫn đến cứ để họ chọn xong, tôi sẽ đi nói với những khách khác trước!

Bất kể trong lòng kinh ngạc, Trình Tự Lập vẫn vội vàng đồng ý một câu, có thể bán được hàng vẫn là chuyện tốt.

Hoa Tranh mỉm cười, Lý Dương có thể mua được hàng là tốt rồi, điều cậu ta quan tâm là phí giới thiệu, cho dù mua hàng giá mấy vạn thì hắn cũng có được một khoản thù lao kha khá.

- Đợi một chút!

Trình Tự Lập chưa đi thì bị Đỗ Vũ Phàm gọi lại, hắn còn lạnh lùng nhìn Hoa Tranh.

Đỗ Vũ Phàm là một người cậy quyền cực độ, hắn lợi dụng thân phận để đè ép Trình Tự Lập, không ngờ nửa đường lại gặp kỳ đà cản mũi, điều này làm hắn rất khó chịu.

Hắn bây giờ giống như đang bị khiêu chiến chịu không được liền gọi Trình Tự Lập lại.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

902. Chương 898: Món Làm Ăn Lớn

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Trình Tự Lập bỗng dừng lại, quay đầu nhìn mặt nhìn rồi nói:

- Bí Thư Đỗ, có gì cần dặn dò sao?

Đỗ Vũ Phàm cười lắc đầu nói:

- Không có gì, ông chủ Trình, khách quý sắp đến rồi, đừng để dây cà ra dây muống nữa!

Trình Tự Lập tròn mắt, còn Hoa Tranh thì vô cùng kinh ngạc nhìn người thanh niên, mới làm ăn đã đến tận cửa mà hắn lại muốn làm cản trở.

- Đỗ công tử, thế này hình như không thích hợp cho lắm?

Trình Tự Lập nhẹ nhàng nói, cách xưng hô cũng thay đổi, mới làm ăn sắp xong cũng không cho phép, điều này làm ông vô cùng tức giận, hành vi này của Đỗ Vũ Phàm chẳng khác gì cướp lấy bát cơm của người khác.

Lý Dương ở đằng xa hoàn toàn không biết những chuyện đang xảy ra, hắn vẫn đang chọn nguyên thạch.

Trong kho này, giữa hơn hai ngàn nguyên thạch vẫn còn có mấy khối Phỉ Thúy cao cấp.

Trong đó có một khối Thủy Tinh Chứng biến dạng, vỏ ngoài biểu hiện không tốt lắm, vết thâm làm cho Phỉ Thúy bên trong bị phá hỏng.

Cũng may là Phỉ Thúy không bị hư hết toàn bộ, còn lại một phần Phỉ Thúy có giá trị rất cao, tuy nhiên cho dù biết như vậy Lý Dương cũng thấy đau lòng, số Phỉ Thúy bị phá hư chiếm một nửa, đó là cả tài sản trăm triệu đó.

Ngoài khối Phỉ Thúy biến dị này ra, ở đây không còn xuất hiện Thủy Tinh Chứng nữa.

Tuy nhiên Băng Chứng thì có đến mấy khối, nơi này vốn đều là những nguyên thạch giá cao, có thể xuất hiện băng chứng cũng là điều bình thường. Tất cả có năm khối Băng Chứng tốt, ngoài một khối có thể trực tiếp cắt được Phỉ Thúy, giá cực cao ra thì bốn khối còn lại đều nằm trong xe của Lý Dương.

Lý Dương lại chọn thêm hai khối Phù Dung Chứng nữa cộng thêm một khối Băng Nhũ Chứng, sau đó thì hắn dừng lại.

Ở cửa, khuôn mặt Hoa Tranh đỏ bừng, phần nộ nhìn Đỗ Vũ Phàm.

Đỗ Vũ Phàm lại lạnh lùng nhìn Trình Tự Lập, Trình Tự Lập mặt biến sắc, lúc này ông vừa nói vài câu dễ nghe và nói cứng, không ngờ cái tên Đỗ Vũ Phàm này vẫn cứng đầu, muốn ông lập tức mời hết khách đi.

Nói mời còn lịch sự, thực ra là đuổi khách đi, bắt buộc phải nghe theo mệnh lệnh của hắn.

Lý Dương đẩy xe đến, Hoa Tranh nhìn thấy liền vội vàng chạy lại.

Lý Dương là khách cậu ta giới thiệu đến, nên cậu ta phải có trách nhiệm với hắn.

- Lão thoa...

Vừa gọi một tiếng thì Hoa Tranh chợt sững sốt, xe của Lý Dương chất khoảng bảy tám khối nguyên thạch, cậu ta cũng không ngờ Lý Dương trong thời gian ngắn lại chọn được nhiều nguyên thạch như vậy.

Sững người ra một lúc, Hoa Tranh liền vội vàng nói:

- Nhiều, nhiều như vậy sao, ông muốn mua hết tất cả số này sao?

Bảy tám khối nguyên thạch, hơn nữa đều là nguyên thạch tốt, có mấy khối giá đạt đến mấy mươi vạn, nếu số này được mua thì giá cũng lên đến trên trăm vạn, thậm chí là nhiều hơn, theo lệ cũ thì cậu ta cũng có thể có được một khoản kha khá.

Khoản tiền này thậm chí còn nhiều hơn số tiền anh cậu vất vả kiếm cả tháng.

Lý Dương cười nói:

- Đúng vậy, cũng cảm ơn mấy người rất nhiều vì đã dẫn chúng tôi đến đây.

Tâm trạng Lý Dương rất tốt, số nguyên thạch này không rẻ nhưng số tiền chúng mang lại càng lớn, bây giờ Lý Dương không thiếu tiền, nhưng ai thấy tiền mà không thích chứ.

Càng hướng chi thị trường Phỉ Thúy vốn đang cần hàng, số Phỉ Thúy này còn khó kiếm hơn tiền bạc nữa, ít nhất thì sau khi Lý Dương có một vài thành tựu trong lĩnh vực chạm ngọc thì tuyệt đối sẽ không chọn những Phỉ Thúy kém chất lượng để đi điều khác.

Những thứ này đã trở thành sự lựa chọn tốt nhất của hắn.

- Không, không có gì, ông chủ Trình, ông chủ Trình!

Hoa Tranh sững người một lúc rồi mới cười lớn, sự lo lắng lúc này giờ cũng không còn nữa, một mối làm ăn lớn như thế, Trình Tự Lập không thể bỏ qua được, cho dù cái con người kiêu ngạo kia nói thế nào thì lần mua bán này đều thành công.

Hoa Tranh vừa chạy vừa gọi lớn, Lý Dương theo sau một lúc cũng đến nơi.

Trình Tự Lập nhìn xe đẩy của Lý Dương, cũng ngạc nhiên không kém gì Hoa Tranh.

Người thanh niên này chỉ xem một lúc đã chọn được nhiều nguyên thạch như vậy đã làm cho ông ta rất ngạc nhiên rồi, không ngờ nguyên thạch mà anh ta chọn lại toàn là những nguyên thạch tốt, đây không phải là kinh ngạc mà là kinh hãi.

Những người như thế này không phải là những chuyên gia lợi hại thì là những người có tiền nhưng không biết tiêu đâu cho hết, chỉ là muốn tìm cảm giác mạnh thôi.

Trình Tự Lập ngẩng đầu nhìn Lý Dương, cứ có cảm giác hắn không phải là đại gia, nếu so sánh với Đỗ Vũ Phàm thì Lý Dương chắc chắn hơn hắn nhiều. Tiếc là Lý Dương mang kính râm nên ông ta không nhìn ra được tướng mạo gì của chuyên gia cả.

- Ông chủ Trình, khách đến rồi, số nguyên thạch này đều mua hết, ông, ông tính rẻ một chút nhé!

Hoa Tranh vui vẻ nói, Đỗ Vũ Phàm giờ bị bỏ qua một bên, Trình Tự Lập cũng mỉm cười, cho dù lòng hoài nghi nhưng dù sao trước mắt vẫn là một vị khách xộp, có lợi cho việc làm ăn của ông ta.

- Ông chủ, đây toàn là những nguyên thạch giá cao, chúng tôi ở đây yêu cầu phải trả tiền mặt.

Trình Tự Lập nhìn Lý Dương, ông tin tưởng Hoa Thiên, nhưng điều cần nói đều phải nói, quy tắc giao dịch đồ thạch từ trước đến giờ đều tiền trao cháo múc cả.

Vì tính đặc trưng của đồ thạch bắt buộc người ta phải như vậy, nếu không thì sẽ xảy ra rất nhiều tranh chấp, Lý Dương cười gật đầu:

- Tôi hiểu, trả bằng chi phiếu được không? Nếu không được thì tôi có thể trực tiếp chuyển khoản!

Quy tắc này hẳn đã biết từ lâu, số nguyên thạch này cùng lắm cũng chỉ hơn hai trăm vạn, bây giờ hai trăm vạn đối với Lý Dương chỉ là chuyện nhỏ.

Dần dần Lý Dương cũng quen với cách sống của những người có tiền, hẳn không còn coi trọng đồng tiền như trước nữa.

- Chuyển khoản hả, không thành vấn đề!

Trình Tự Lập cười lớn, ông cũng yên tâm hơn, chi phiếu cũng đáng tin tưởng nhưng cần phải đến ngân hàng, nó không tiện bằng chuyển khoản, ở đây ông có thể trực tiếp kiểm tra tài khoản của mình.

Những người khác trong phòng cũng kinh ngạc nhìn về hướng cửa ra vào.

Người thanh niên mang kính râm vừa bước vào lại chọn xong nguyên thạch, hình như không chỉ chọn một khối, điều này làm họ rất ngạc nhiên, có vài người đặt nguyên thạch trên tay xuống rồi tiến về phía cửa.

Sau khi đến nơi, bọn họ càng ngạc nhiên hơn khi thấy Lý Dương mua cả xe nguyên thạch.

Mọi người bắt đầu nhỏ to bàn tán, mấy người khác cũng bước đến, một lúc sau mọi người đứng một bên nói chuyện, chủ đề tất nhiên là về Lý Dương, trong khoảng thời gian ngắn mà mua được nhiều nguyên thạch như vậy làm ai cũng cho rằng Lý Dương là thằng điên.

Là một thằng điên rất có tiền, nếu không thì sẽ không làm những chuyện điên rồ như vậy.

Đây là đồ thạch chứ không phải trò chơi nhà chòi, đồ thạch rất tàn khốc, lên voi xuống chó mấy hồi, người không hiểu mà chơi bậy thì bao nhiêu tiền cũng không đủ, rất nhiều người đều lộ vẻ cười trên nỗi đau của người khác.

Đặc biệt là họ thấy nguyên thạch mà Lý Dương chọn có một khối có vết thâm, điều này càng làm cho họ tin rằng Lý Dương sẽ thua, thua một cách thảm hại, nó sẽ làm cho người thanh niên không biết trời cao đất dày này nhận được một bài học xứng đáng.

Mọi người đều đang bàn tán về Lý Dương còn Trình Tự Lập thì đang tính tiền tất cả số nguyên thạch này, lòng vui như mở hội.

Món làm ăn lớn, đúng là món làm ăn lớn, đơn hàng này của Lý Dương đã vượt xa mấy ngày buôn bán của ông ta cộng lại, đến nơi này đều là khách quen, rất nhiều người đều suy nghĩ kĩ càng rồi mới mua, nhưng mua lại không nhiều, không giống như Lý Dương mua một lúc mấy khối như vậy.

Đương nhiên, nếu ông ta biết Lý Dương đã chọn hết những nguyên thạch có thể cho ra Phi Thúy tốt ở đây thì không biết là nên khóc hay nên cười nữa.

Đỗ Vũ Phàm đứng bên cạnh càng lúc càng thấy khó chịu.

Lúc này Đỗ Vũ Phàm hoàn toàn bị vứt qua một bên, điều này làm cho một người luôn tự cho là mình nhất như hẳn không thể chịu đựng được.

Bây giờ thứ bị bỏ qua không chỉ hắn mà còn là quyền uy của hắn.

Điều này làm cho hắn khó mà chấp nhận được, hắn mới là người có quyền đứng trên những người này, nhưng lúc này vị trí đầu lại bị biến thành không khí, Đỗ Vũ Phàm không làm loạn luôn ở đây là may rồi.

- Ông chủ Trình!

Hít một hơi sâu, Đỗ Vũ Phàm chợt gọi một tiếng, khuôn mặt lại nở nụ cười.

Giận không ra mặt, điều này hẳn học được từ cha mình, bất kể lúc nào đều không thể cho người khác thấy tâm trạng thực sự của mình, ít nhất thì không thể nhận ra từ bên ngoài.

- Bí thư Đỗ, xin lỗi, tôi xong ngay đây!

Trình Tự Lập quay lại cười tươi rồi quay sang Lý Dương:

- Ông chủ, tất cả tám khối có giá lần lượt là...cuối cùng tổng giá trị là 216 vạn, lần đầu tiên ông đến nên tôi lấy ông 210 vạn là được rồi!

Trình Tự Lập vô cùng vui mừng.

Lý Dương chọn rất nhiều nguyên thạch đều là những nguyên thạch tốt ở đây, bình thường cũng có người xem qua nhưng vì giá cao quá nên không mua.

Bây giờ chúng được mua đi cùng một lúc, ông ta thu được một món tiền lớn, có thể mua thêm hàng mà người ta càng thích, càng dễ bán hơn rồi.

Cần phải biết là hơn hai nghìn nguyên thạch ở đây có tổng giá trị không quá ba nghìn vạn, tám khối nguyên thạch của Lý Dương mua đã trên hai trăm vạn, đã bằng 1/10 giá trị rồi

- 210 vạn, không thành vấn đề!

Lý Dương cười, Trình Tự Lập cho người đi làm hợp đồng, đối với những món làm ăn lớn bọn họ đều ký hợp đồng, 210 vạn đối với bọn họ mà nó là một món làm ăn vô cùng lớn rồi.

Lý Dương không từ chối ký hợp đồng, hắn trực tiếp ký tên lên, Trình Tự Lập nhìn hợp đồng vừa được ký xong mà mặt vui như hoa nở. Hoa Tranh đứng bên cạnh cũng vô cùng vui mừng, cậu ta lên đi gọi điện cho anh trai, món làm ăn lớn này cũng đã vượt quá mức tưởng tượng của cậu ta.

Đỗ Vũ Phàm bị bỏ qua lần nữa làm hắn tức giận như muốn nổ tung.

Lần này hắn không nhịn được nữa liền gọi lớn:

- Ông chủ Trình, ông phải suy nghĩ cho rõ, làm vụ này xong phía sau có bán được hàng hay không thì không ai dám bảo đảm đâu!

Trình Tự Lập chợt chùng mặt lại, ông quay lại nhìn Đỗ Vũ Phàm.

Cái tên Đỗ Vũ Phàm này hôm nay muốn đến đây đối đầu với ông đây, việc làm ăn sắp xong rồi, đến hợp đồng cũng ký rồi, hắn lại có thể nói những lời uy hiếp đó ra được.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

903. Chương 899: Ở Đây, Tôi Chính Là Quyền Lực

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Lý Dương quay lại kinh ngạc nhìn Đỗ Vũ Phàm một cái.

Đến lúc này Lý Dương mới chú ý đến hắn, lúc này Lý Dương có nhìn thấy Đỗ Vũ Phàm nhưng hắn cứ đứng đó không nói gì nên Lý Dương không để ý, không ngờ hắn lại lớn tiếng như vậy.

Vẻ mặt của Đỗ Vũ Phàm rất khó coi, trong lòng đầy phẫn nộ.

Dù sao thì hắn vẫn còn trẻ, tâm trạng chỉ có thể giấu được một lúc chứ không thể che giấu mãi được, bị những người ở đây coi thường làm cho hắn không thể chịu thêm được nữa.

Trình Tự Lập chậm rãi nói:

- Đỗ công tử, ý cậu là gì vậy?

ở đây có rất nhiều người, ông không ngờ cái tên họ Đỗ này lại không giữ thể diện cho ông mà nói ra những lời như vậy, điều này chẳng khác gì trở mặt chứ.

Trình Tự Lập cũng có quan hệ của mình nên chỉ cần điều phối một chút, nhưng cứ nghĩ đến chuyện cha con nhà họ Đỗ cậy quyền lộng hành thì lại tức không chịu được.

Sự việc sẽ không nghiêm trọng như Đỗ Vũ Phàm nói, sau này ông ta vẫn còn làm ăn được nhưng sẽ không thuận lợi như trước nữa, cha con họ sẽ tìm cách để chèn ép ông.

- Ông chủ Trình, ông đừng để ý, Bí thư Đỗ chỉ là hơi kích động thôi, lát nữa Hội trưởng Đỗ sẽ dẫn khách đến, ông ở đây vẫn còn như vậy thì bí thư Đỗ sẽ khó mà ăn nói với Hội trưởng!

Một người đứng bên cạnh Đỗ Vũ Phàm vội vàng nói giải vây, lúc này Đỗ Vũ Phàm mới từ từ bình tĩnh trở lại, nhưng hắn vẫn lạnh lùng nhìn Trình Tự Lập.

Trình Tự Lập hôm nay làm hắn mất mặt, hắn sẽ ghi mãi mối thù này.

Trình Tự Lập lại do dự, ông là ông chủ, nhưng gốc vẫn ở đây, nếu làm lớn chuyện với Đỗ Vũ Phàm thì không có lợi gì cho ông cả.

Nhưng nghĩ đến món làm ăn hơn hai trăm vạn mà bị một câu nói của Đỗ Vũ Phàm làm bỏ lỡ thì ông cũng không cam lòng.

Người đứng bên cạnh Đỗ Vũ Phàm lại cúi xuống nói với hắn:

- Bí thư Đỗ, món làm ăn này của ông chủ Trình cũng không dễ mà có được, Hội trưởng mấy phút nữa là đến, nếu ông chủ Trình đồng ý làm theo lời cậu, đợt lễ Ngọc Giao lần này chi bằng cậu cấp thêm cho ông chủ Trình một sạp hàng nữa, cậu thấy sao?

Người này rất linh hoạt, có thể nói là giỏi ứng phó, chỉ cần hai câu nói đã làm dịu không khí căng thẳng xuống, còn để cho hai bên có thể có quyền lựa chọn.

Lời anh ta nói lần nữa làm ông chủ Trình thấy do dự.

Lễ Ngọc Giao là một sự kiện lớn trong giới Ngọc Thạch Kiết Dương, mỗi năm một lần, ngoài những doanh nghiệp trong vùng còn có một vài doanh nghiệp trong tỉnh đến tham gia, khách hàng có cả khách trong nước và vùng Đông Nam Á, đây là một buổi triển lãm lớn mang tầm cỡ quốc tế.

Nơi tổ chức lễ Ngọc Giao là trung tâm văn hóa Ngọc thạch Kiết Dương, sạp hàng có giới hạn nên rất quý, hơn nữa người có quyền phân chia sạp hàng là Hiệp hội Ngọc thạch.

Đỗ Vũ Phàm thở hắt một tiếng, hắn biết, lúc này không phải là lúc đối đầu với Trình Tự Lập, điều này cũng chẳng có lợi gì với hắn, ngược lại còn làm thấp uy tín của hắn nữa.

Hắn lúc này cần phải gây dựng uy tín cho mình, duy trì uy quyền của mình, chỉ cần Trình Tự Lập làm theo yêu cầu của hắn mời những người khách này đi khỏi rồi đợi khách quý đến thì mục đích coi như hoàn thành.

Bất kể hắn dùng thế lệ gì, chỉ cần Trình Tự Lập làm như vậy là được, uy tín của hắn vẫn còn, thậm chí còn được nâng cao thêm một chút, Trình Tự Lập không lại với những thương gia có tài sản trên trăm triệu nhưng dù sao cũng có tài sản trên nghìn vạn, cũng là một doanh nghiệp trong vùng.

Lý Dương chau mày, lúc này thì hắn hiểu người này lại muốn uy hiếp, lại là giao thừa, hắn đang muốn cản trở mối làm ăn này.

Tám khối nguyên thạch này giá chỉ hơn hai trăm vạn, nhưng sau khi rơi vào tay Lý Dương thì giá ít nhất cũng tăng lên mười mấy lần, tài khoản của Lý Dương bây giờ vẫn chưa đến 3 trăm triệu, hắn không thể vứt bỏ số tiền này được.

Hơn nữa đây đều là nguyên liệu Phỉ Thúy, là nguyên liệu sau này hắn cần dùng đến.

Trình Tự Lập tỏ ra hơi dứt khoát, ông ta là người buôn bán, lúc này sẽ đưa ra quyết định có lợi cho mình.

- Tiểu Tranh, ông chủ, thật xin lỗi, hôm nay ở đây có chút chuyện, tạm thời dừng việc mua bán lại, số nguyên thạch này tôi sẽ giữ lại cho ông, nếu ông muốn thì đợi ngày mai tôi sẽ đưa!

Nếu chống lại Đỗ Vũ Phàm thì cũng sẽ không có lợi gì cho ông ta cả, hơn nữa ông ta có thêm một sạp hàng, điều này hấp dẫn quá đi chứ.

Lợi ích mà sạp hàng này mang lại hoàn toàn có thể bù vào những tổn thất nếu vụ mua bán hôm nay không thành, huống chi chưa chắc là vụ làm ăn này không thành, bọn họ vẫn có thể ngày mai lại đến mua.

Đây chính là sự lựa chọn của Trình Tự Lập.

Đỗ Vũ Phàm cuối cùng cũng đã mỉm cười, Trình Tự Lập đã đồng ý, và hắn đã bảo vệ được uy quyền của mình.

Trình Tự Lập lần này đồng ý thỏa hiệp cũng có nghĩa là sau này ông ta vẫn sẽ bị hắn chèn ép, cảm giác này thật là tuyệt, còn chuyện vụ làm ăn này có thành hay không, ngày mai Lý Dương có lại đến hay không thì chẳng liên quan gì đến hắn cả.

Lý Dương đang định nói thì bỗng có điện thoại thông báo là chuyển khoản đã hoàn thành.

Lý Dương cười nói:

- Ông chủ Trình, thật xin lỗi, hợp đồng tôi cũng đã ký rồi, tiền cũng đã được chuyển đến, số này bây giờ đã là của tôi rồi!

Hợp đồng đã ký, tiền cũng đã trả, vụ làm ăn này coi như xong, còn số nguyên thạch này cũng đã trở thành công cụ của Lý Dương.

Hoa Tranh vốn đang tức giận, nghe Lý Dương nói vậy liền cười rất tươi.

Mua bán xong rồi là tốt, phần trăm chỗ ông chủ Trình rất cao, đặc biệt là đối với những vị khách đầu tiên, tiền trích phần trăm có thể lên đến hơn hai vạn, nếu mất món tiền này chắc cậu ta chết mất.

- Cái này!

Trình Tự Lập ngơ ngác vội nhìn sang Đỗ Vũ Phàm nói:

- Bí thư Đỗ, cậu xem thế này?

Ông ta đã đồng ý thỏa hiệp, ông không muốn đắc tội với Đỗ Vũ Phàm nữa, nhưng vụ làm ăn cuối cùng đã xong rồi, ông cũng không theo lệ cũ, đối với ông thực ra đây là kết quả tốt nhất.

Những người đứng xem xung quanh lúc này cũng biết được mục đích của Đỗ Vũ Phàm.

Bọn họ đều rất bất bình, chỉ vì có khách quý đến mà mời bọn họ đi, bất kể ai ở đây cũng đều thấy không vui.

- Ông chủ Trình, đừng để chậm trễ nữa, tôi mượn chiếc xe đẩy này một chút, lát nữa sẽ trả lại cho ông, chúng tôi đi trước đây!

Lý Dương cười ha ha vẫy tay chào, Vương Giai Giai khoác tay hắn, còn Lưu Cương thì đẩy xe, Hoa Tranh cũng vội vàng chạy theo, mọi người mỉm cười đi ra ngoài.

- Các người không được đi!

Đỗ Vũ Phàm chợt gọi một tiếng, rồi nói với hai người đứng sau hắn:

- Đi kiểm tra thật kỹ công cụ của bọn họ!

Trình Tự Lập sững người lại, đang định đi thì chợt dừng lại rồi lắc đầu, ông bắt đầu đi đứng ở phía sau.

Lần này ông không tiện lộ diện nữa, tiền cũng đã vào tài khoản của ông, ông cũng đã đồng ý với yêu cầu của Đỗ Vũ Phàm, chỉ bằng đứng sang một bên để đỡ phải phiền phức.

Làm thế này đúng là không phải, nhưng tình thế không như mình muốn, ông cũng đành chịu thôi.

Trình Tự Lập quay lại khuyên mấy vị khách của ông rời đi, ông hứa là mời hết mọi người đi chứ không phải chỉ mình Lý Dương.

Mười mấy vị khách vừa đi vừa chửi, bọn họ cũng không muốn đi, đang có kịch hay xem mà, nhưng Trình Tự Lập đang gọi bảo vệ đến, trong một nơi chứa hơn mấy nghìn vạn nguyên vạn nguyên thạch này thì cũng có đến mấy chục bảo vệ.

Bị người ta đuổi đi chỉ bằng tự mình đi cho khỏe.

Người của Đỗ Vũ Phàm chặn xe đẩy lại, Lưu Cương vẫn không làm gì, lạnh lùng nhìn họ, Hải Đông và Triệu Khuê đang từ xa bước đến, hai người bọn họ cũng giống như khách mới bước vào vậy.

- Cậu có quyền gì mà kiểm tra công cụ của tôi?

Lý Dương không cười, lạnh lùng nhìn người thanh niên đang đỏ bừng mặt đứng trước mặt mình, ở đây là trong nước, nếu nói là đem giao thừa, chỉ cần không phải tự hấn gây chuyện làm những việc quá đáng thì còn có thể có chuyện gì làm hấn lo lắng nữa chứ.

Hà Gia và Vương gia hợp lại thì đến người đứng đầu đem giao thừa cũng không thể coi thường được.

- Quyền ư?

Đỗ Vũ Phàm chợt trở nên hung dữ hơn, cái mà hấn theo đuổi là quyền lực, những việc mà Lý Dương vừa làm lúc này chính là đang khiêu khích quyền lực của hấn, làm hấn không thể sáng mặt được.

- Ở đây tôi chính là quyền lực, dựa vào cái gì? Chính là dựa vào cái chức Bí thư Hiệp hội Ngọc Thạch, số nguyên thạch này tôi nghĩ là có vấn đề cần phải kiểm tra thì bắt buộc phải để tôi kiểm tra!

Đỗ Vũ Phàm đã hoàn toàn lộ ra chân tướng của mình, đây là đất của hấn, hấn chẳng sợ gì cả, Hiệp hội Ngọc Thạch cần kiểm tra nguyên thạch cũng là chuyện bình thường.

Nhưng những nguyên thạch này là người ta vừa mới mua về, là xem xong mới mua, bây giờ vì không vừa ý mà nói như thế, làm như thế, chẳng khác gì là một tên cường đạo cả.

Thậm chí còn cường đạo hơn cường đạo nữa, ít nhất thì cường đạo còn có chút tự trọng, hấn thì một chút da mặt cũng không cần.

- Bí thư Đỗ?

Người vừa nói lúc này quay lại nhìn Đỗ Vũ Phàm, khuôn mặt lộ vẻ lo lắng.

Anh ta là một người hoạt bát, chức vụ không cao, cũng vừa mới vào Hiệp hội Ngọc Thạch liền được Đỗ Vũ Phàm trọng dụng.

Đỗ Vũ Phàm bây giờ đang tức hừng hực, anh ta thì không, một người có thể bỏ hai trăm vạn ra mua nhiều nguyên thạch như thế chẳng lẽ lại là người bình thường?

Đáp án chắc chắn là không phải là người bình thường.

Đối với người bình thường thì luật này có thể được áp dụng, người ta chỉ cần ngậm đắng một chút, nhưng nếu gặp người có thân thể thì phiền phức to, nếu thân thể nhỏ, phải trả giá một chút hoặc làm cho người ta chịu thiệt một chút, nếu thân thể lớn thì tất nhiên năm nay mệt rồi.

- Làm gì thế, không nghe lời tôi sao?

Đỗ Vũ Phàm trợn mắt nhìn anh ta một cái làm ta chợt rụt vai lại không dám nói gì nữa, muốn nhắc nhở cũng không được, đành phải cầu cho Lý Dương không phải là người có thân thể hoặc thân thể không lớn lắm.

Lý Dương lạnh lùng cười:

- Một cái Hiệp hội Ngọc Thạch, mà còn là Bí thư lại có quyền như vậy sao?

Lưu Cương và Vương Giai Giai cũng đều nhìn Đỗ Vũ Phàm, mắt họ hiện lên sự cười nhạo và thương hại.

Lý Dương nói những lời này ra là chứng tỏ hấn đang giận rồi, Lý Dương xuất thân trong gia đình nông dân, hơn hai mươi năm sống trong cuộc sống bình dân làm hấn thấy ghét những con cáo đội lốt dê như thế này.

- Tôi có quyền như vậy đó, thì sao nào?

Đỗ Vũ Phàm lại lạnh lùng nói.

- Còn đứng đó làm gì, còn không nhanh thu công cụ của họ lại đi?

Hai người đứng trước Lưu Cương nhìn nhau một cái, họ bắt đầu đi tiến về phía Lưu Cương.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

904. Chương 900: Tôi Không Có Tư Cách?

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Lý Dương lạnh lùng nhìn Đỗ Vũ Phàm, không hề động, cũng không nói gì.

Lưu Cương tiến lên phía trước, tên kia vừa muốn nói gì thì cả người liền bay ra ngoài, lúc bay ra hắn còn thấy được mọi người đang nhìn hắn, sau đó hắn ngã trên mặt đất, nửa ngày sau cũng chưa tỉnh lại.

Lưu Cương phụ giúp xe, tất nhiên là không khả năng để cho những người này cướp xe đi

-Anh, các người dám động thủ!

Đỗ Vũ Phàm co rút đồng tử lại, vươn tay chỉ, chỉ vào Lưu Cương rồi lớn tiếng kêu, lúc này tất cả khách hàng đều sững sờ, xung đột lại thăng cấp.

-Đỗ bí thư, có chuyện gì thế?

Người phía sau hắn không ra mặt không được, Đỗ Vũ Phàm bị khi dễ ở chỗ này, đừng nói là quầy hàng Ngọc Dao, cho dù chỉ là nhà máy hắn không có xảy ra chuyện gì đã là vô cùng may mắn rồi.

Lý Dương nhẹ nhàng cười, chậm rãi nói:

-Ông chủ Trình tới rất tốt, những nguyên thạch này tôi mới mua từ chỗ này, thế nhưng có người nói chúng nó có vấn đề, vậy là thế nào?

Lý Dương nói rất bình tĩnh nhưng lại làm cho Trình Tự Lập cảm thấy căn thẳng, Trình Tự Lập ngẩn đầu lên kinh ngạc nhìn Lý Dương một cái.

Lúc này hắn mới phát hiện người thanh niên này không hề đơn giản.

-Ông chủ Trình, mau gọi người tới bắt bọn họ, sau này tôi sẽ cho ông thêm 2 quầy hàng!

Đỗ Vũ Phàm đột nhiên nói, Trình Tự Lập liền sững sờ, trên mặt hiện ra sự chua xót.

Nếu vừa rồi hắn có lẽ sẽ vì 2 quầy hàng này làm chuyện xấu hổ một lần, nhưng hiện tại hắn không dám nữa, áp lực vừa rồi vẫn còn tồn tại, chỉ nghĩ tới điểm này thôi hắn liền không dám làm gì.

-Đỗ bí thư, hiểu lầm, có lẽ hiểu lầm!

Trình Tự Lập cười khổ rồi bất đắc dĩ nói.

“Anh...”

Đỗ Vũ Phàm mới nói một chữ liền cảm giác chân không còn chạm đất nữa, thân thể hắn đã bị một người xa lạ nhấc lên, người xa lạ kia còn nắm cánh tay hắn kéo ra sau rồi trực tiếp đánh gục hắn, thiếu chút nữa đã làm cho hắn té xuống đất.

Người xa lạ này khi rời khỏi còn khi miệt nhìn hắn một cái.

Đỗ Vũ Phàm vẫn còn mất hồn, một lát sau mới phát hiện trước mặt mình lại xuất hiện hai người xa lạ, hai người này lúc này đang đứng phía sau người thanh niên đeo kính râm, nhìn giống như là bảo tiêu vậy.

Trình Tự Lập lui về sau, may mắn không ra tay, hai người bảo tiêu này vừa nhìn là biết ngay không dễ chọc. Lúc này hắn càng thêm tin tưởng người thanh niên này không đơn giản, hắn lại càng không muốn dính vào chuyện này.

-Hong lão, ông chủ Hoàng, nơi này là phòng chứa nguyên thạch lớn nhất của chúng tôi, tuy rằng kém Bình Châu, nhưng cũng không kém quá nhiều!

Từ xa truyền tới một giọng cười sang sảng, Đỗ Vũ Phàm vốn đang hoảng sợ liền cảm thấy vui vẻ, hắn không để ý gì cả mà trực tiếp đứng lên chạy về phía giọng nói đó.

Nghe giọng nói này, sắc mặt Trình Tự Lập liền thay đổi, hắn lại bất đắc dĩ lắc đầu.

Hắn tất nhiên là nghe ra chủ nhân của giọng nói này chính là hội trưởng hiệp hội ngọc thạch, cha của Đỗ Vũ Phàm, phó hội trưởng hiệp hội ngọc thạch Quảng Đông-Đỗ Chi Quý, Đỗ hội trưởng.

Kiệt Dương là một nơi quan trọng, hội trưởng sẽ đồng thời kiêm nhiệm chức phó hội trưởng hiệp hội ngọc thạch tỉnh, có điều chỉ là một chức vụ ảo mà thôi.

Tứ từ có một đoàn người xuất hiện, đoàn người có khoảng 20 người, đi đầu chính là Đỗ hội trưởng.

Khi nhìn thấy cha mình, Đỗ Vũ Phàm cuối cùng cũng tìm được chỗ dựa, hắn vội vàng chạy tới rồi nhỏ giọng nói vài câu.

Đỗ hội trưởng vốn đang tươi cười lúc này đôi mày càng ngày càng nhíu, khách quý đang bên cạnh, hắn cũng không tiện lo liệu việc riêng của con mình.

Lúc này sắc mặt của Lý Dương cũng hơi đổi.

Đi theo phía sau Đỗ hội trưởng không phải ai khác mà là Hồng lão và Hoàng Hạo, lúc này hai người cũng đang kinh ngạc nhìn Lý Dương. Mang kính râm có thể lừa dối người khác, nhưng đối không được hai người ngày hôm qua còn ăn cơm chung với hắn, lại càng không nói tới Vương Giai Giai và Lưu Cương hai người cũng biết mặt.

Lúc này Lý Dương cũng biết được khách quý vừa rồi là Hồng lão và Hoàng Hạo.

Lý Dương xoay chuyển tròn mắt rồi đi tới phía trước, mà Vương Giai Giai bên cạnh thấy được ám chỉ của Lý Dương nên lặng lẽ ra dấu cho Hoàng Hạo và Hồng lão để cho bọn họ đừng nói ra than phiền của Lý Dương.

Vương Giai Giai ra dấu rất khó hiểu, nhưng ít ra thì Hoàng Hạo và Hồng lão đều không có lên tiếng gọi Lý Dương.

Lưu Cương phụ giúp đẩy xe, Triệu Khuê và Hải Đông thì đi theo phía sau, Hoa Tranh gắt gao đi theo, đám người cùng nhau đi ra bên ngoài, đi chưa được mấy bước thì đã đến bên cạnh cha con Đỗ Vũ Phàm.

-Đứng lại!

Đỗ Vũ Phàm hét to một tiếng, cha hắn đã tới, lại còn có nhiều người như thế nên hắn cũng không sợ như trước mà hung tợn nhìn chằm chằm Lý Dương.

Đỗ hội trưởng cũng nhíu mày, quay đầu lại nhìn Hồng lão, nói:

-Hồng lão, ông chủ Hoàng, xin lỗi, nơi này có chút tình huống, nhưng sẽ không ảnh hưởng đến hai vị, mọi người đi trước xem nguyên thạch đi, tôi giải quyết xong sẽ tới ngay!

Hắn muốn đuổi hai người này đi trước để tiện việc xử lý, biểu hiện của hắn tính ra thì tốt hơn con hắn rất nhiều.

-Không gấp, có chuyện gì thế? Nếu không phải đại sự thì chúng tôi chờ một chút cũng không sao!

Hồng lão cười lắc đầu, lại hứng thú nhìn Lý Dương, mặc kệ hắn có hiểu dấu hiệu của Vương Giai Giai hay không, lúc này hai người vẫn hỗ trợ giúp Lý Dương che giấu thân phận.

Đỗ Chi Quý có chút không muốn, nhưng sắc mặt cũng không có thay đổi gì, hắn cười nói:

-Không phải đại sự gì, chỗ ông chủ Trình buôn bán có người mang nguyên thạch giả tới định lừa gạt, chúng tôi trước kiểm tra rồi nói!”

Trình Tự Lập nghe xong liền sôi sục, sắc mặt lại càng khó coi, nguyên thạch giả, vị Đỗ hội trưởng này lật mặt còn giỏi hơn con hắn nữa, chỉ câu nói đầu tiên thôi thì đã đổ hết tội lên người trẻ tuổi

Hơn nữa, còn bắt hắn đi vào yêu cầu phối hợp nữa.

Nhưng chuyện này hẳn nào dám không phối hợp, trước nói, hợp đồng người ta còn đang cầm, tiền hẳn lại vừa nhận được, rõ ràng là hẳn bán nguyên thạch, lại bị vu hãm là nguyên thạch giả, hơn nữa còn là người ta bán cho hẳn, trách nhiệm này hẳn cũng không gánh nổi a.

Huống chi hẳn lại có chút sợ hãi Lý Dương nên càng không dám nói gì.

Nhưng nếu không phối hợp, Đỗ hội trưởng đoán chừng sẽ không tha cho hẳn, hẳn không phải là ông chủ lớn có tài sản trăm triệu, có thể cùng Đỗ hội trưởng xưng huynh gọi đệ, chống Đỗ Vũ Phàm hẳn còn dám, nhưng đối nghịch với vị hội trưởng trước mặt thì hẳn lại không dám.

Hai bên đều không thể đắc tội, hẳn cũng chỉ có thể giả ngu mà thôi,

Nguyên thạch giả?

Sắc mặt của Hồng lão và Hoàng Hạo đều rất kỳ lạ, vị trước mặt này là ai? Đây chính là Ngọc Thánh a, người đã chiến thắng Phi Thúy vương, người được giới đồ thạch công nhận là đệ nhất Ngọc Thánh, hẳn chạy đến đây bán nguyên thạch giả, nói chuyện này ra chẳng ai tin cả.

Lập tức, sắc mặt hai người đều thay đổi, nếu không ai tin, Lý Dương lại không có khả năng làm chuyện này, vậy lời vị Đỗ hội trưởng này khẳng định là giả.

Vu oan vu hãm, trong lòng hai người đồng thời xuất hiện ý này.

Hoàng Hạo nhìn chằm chằm thầy mình, Hồng lão thì lắc đầu, ông biết bối cảnh của Lý Dương, đừng nói một tên Đỗ Chi Quý, cho dù là 100 Đỗ Chi Quý cũng chỉ là đồ ăn với Lý Dương mà thôi.

Hồng lão không đi, Đỗ Chi Quý cũng không thể làm gì được, hẳn chỉ có thể xử lý tốt chuyện này thôi.

-Tiểu huynh đệ, xin lỗi, nguyên thạch của cậu có người báo là giả, chúng ta cần điều tra một chút, mời cậu phối hợp, nếu là thật, sau khi chúng tôi kiểm tra xong sẽ chứng minh!

Đỗ hội trưởng mỉm cười, nhỏ giọng nói xong, giọng điệu của hẳn mạnh hơn Đỗ Vũ Phàm nhiều, người này cũng không phải là một tên ngu ngốc.

-Xin lỗi, những nguyên thạch này không phải bán mà là mới mua!

Lý Dương nhẹ nhàng lắc đầu, bộ dáng của hẳn lúc này rất kỳ lạ, có điều bộ dáng của Lý Dương Đỗ Vũ Phàm cũng không để ý tới, hẳn chỉ muốn hung hăng trả thù mà thôi.

Bị người ném đi, đây có thể nói là sỉ nhục lớn nhất trong đời hẳn.

-Mua hay bán phải để hiệp hội chúng tôi điều tra rồi nói sau!

Đỗ hội trưởng thần nhiên nói, sau đó nháy mắt với những người phía sau, những tên phía sau muốn tiến lên bắt bọ người Lý Dương lại

Tốc chiến tốc thắng, đợi một lát nữa thì chuyện này bọn họ không thể làm gì được.

-Chờ một chút!

Lý Dương đột nhiên giơ tay, những tên kia đều ngừng lại rồi quay đầu nhìn Đỗ Chi Quý.

Bọn họ không biết, Lý Dương vừa cứu bọn họ, chỉ mấy người bọn họ mà cũng dám đụng Lý Dương, đây tuyệt đối là tìm đánh, Triệu Khuê và Hải Đông khi rat ay tuyệt đối sẽ không nể tình, những người này không chết được, nhưng cũng phải nằm viện 2 3 tháng mới ra được.

-Tôi có hợp đồng có thể chứng minh những thứ này vừa mới mua!

Lý Dương chậm rãi nói một câu, hẳn không có gọi ông chủ Trình tới làm chứng, vừa rồi ông chủ Trình không nói gì cho thấy hẳn sẽ không giúp Lý Dương.

-Ai biết của hợp đồng của anh có phải là giả hay không, chờ kiểm tra rồi nói sau!

Đỗ Vũ Phàm lại nói một câu.

Sắc mặt Lý Dương thay đổi, khuôn mặt càng ngày càng lạnh. Hắn chậm rãi đi tới chỗ Đỗ Vũ Phàm và Đỗ Chi Quý, bọn họ vốn cách nhau không xa, đi chưa được mấy bước Lý Dương đã tới trước mặt hai cha con bọn họ.

-Lời các người nói mới tính sao? Đây là tác phong của hiệp hội ngọc thạch các người à?

Lý Dương nói rất bình thản.

Đỗ hội trưởng có chút căng thẳng, thái độ nói chuyện của đối phương làm cho hắn rất phẩm cảm, rất nhiều năm từ khi hắn lên chức hội trưởng đã khogn6 có ai dám nói chuyện với hắn như vậy

-Tác phong của hiệp hội ngọc thạch chúng tôi không cần cậu bình luận, nhớ kỹ thân phận của cậu, hiện tại cậu là người bị tình nghi, không, là tội phạm bị tình nghi!

Với Lý Dương, Đỗ Chi Quý kỳ thật cũng không quá lo lắng, hắn nghe ra Lý Dương là người ngoài, hắn là người phương bắc, nơi này là phía Nam, là địa bàn của hắn, cho dù Lý Dương có lai lịch cũng không làm được gì.

Cường Long không áp địa đầu xà.

Đây cũng là nguyên nhân hắn nghe được chuyện con hắn nói xong cũng dám làm như vậy.

Lý Dương đột nhiên lại lộ nụ cười, sau đó hắn chậm rãi rút tay vào túi rút ra một quyển sách:

-Ông sai rồi, không phải hiệp hội ngọc thạch của các người mà là hiệp hội ngọc thạch của chúng ta, trước nhìn xem thứ này rồi mới nói tôi có quyền lên tiếng hay không!

Nói xong, Lý Dương trực tiếp mở quyển sách ra, nhìn nội dung bên trong, cha con Đỗ Chi Quý liền sững sốt.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

905. Chương 901: Bị Đứa Con Hại Chết

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Giấy chứng nhận rất đơn giản, viết chính là thân phận của Lý Dương, một thân phận do chính phủ cấp.

Đây là bằng chứng xác thật Trung Bảo Hiệp cấp cho Lý Dương, Lý Dương từ khi từ Myanmar trở về, Trung Bảo Hiệp liền mời Lý Dương, sau khi Lý Dương đồng ý, thứ này cũng cấp cho Lý Dương.

Có điều Lý Dương rất ít khi đi Trung Bảo Hiệp họp, hắn cũng rất ít đi tham gia hoạt động của bọn họ, Lý Dương tính ra cũng chỉ là trên danh nghĩa mà thôi.

Trung Bảo Hiệp là cơ cấu cấp trên của hiệp hội ngọc thạch, hiệp hội ngọc thạch đều phải làm theo lệnh chính phủ, có thể nói là hiệp hội ngọc thạch đều phải nghe lời Trung Bảo Hiệp, nhưng chuyện Trung Bảo Hiệp làm lại không có liên quan gì tới hiệp hội ngọc thạch.

Cái này giống như thị ủy thường ủy không thể so sánh với thị ủy tỉnh ủy, Lý Dương cho dù mặc kệ không làm cái gì hắn vẫn có quyền lên tiếng và đề nghị, lại càng không cần phải nói Lý Dương là cố vấn danh dự của hiệp hội ngọc thạch.

Thủ tịch cố vấn, đó là chức vụ ngang hàng với hội trưởng tổng hiệp hội ngọc thạch, cho dù là khogn6 có thực quyền thì sức ảnh hưởng vẫn rất lớn.

Sức ảnh hưởng này căn bản không phải là một hội trưởng hiệp hội ngọc thạch cấp huyện có thể lay chuyển, cho dù là Đỗ Chi Quý kiêm nhiệm chức phó hội trưởng hiệp hội ngọc thạch tỉnh cũng không được, giữa hai người cách nhau vài cấp, căn bản không thể nào so sánh được.

Một cái thị trưởng có thể so với trung ương đảng hay sao?

Đỗ Chi Quý sau khi nhìn nội dung bên trong thì cả người đều mộng.

Đỗ Vũ Phàm so với hắn còn tệ hơn, ngây ngốc đứng ở nơi đó, ngơ ngác nhìn hết thấy trước mắt, hắn cảm thấy mình đang mơ, Trung Bảo Hiệp chỉ có vài người có chức vụ như thế, hắn không ngờ là mình lại gặp một người.

Đường đường là Lý sự, đi tới nơi này không trước tiên tới hiệp hội để cho bọn họ hảo hảo hầu hạ, ngược lại chạy đến nơi này mua nguyên thạch, thấy thế nào cũng không có khả năng.

Không có khả năng, đây là cảm giác của Đỗ Vũ Phàm.

-Giả, nhất định là giả, ba, tấm giấy chứng nhận này của hắn không phải là giả, giả tạo, Lý sự của Trung Bảo Hiệp chúng ta đều biết, nào có người trẻ tuổi như vậy chứ?

Đỗ Vũ Phàm đột nhiên kêu lên, hắn không thể tin được, lại càng không muốn tin, nếu người trước mắt này là Lý sự, vậy thì cha con bọn họ sẽ rất thảm.

Lý sự của Trung Bảo Hiệp, đó là thủ trưởng của thủ trưởng của thủ trưởng của cha hắn, chỉ một câu nói thôi thì bọn họ cũng sẽ xong đời.

Đặc biệt là tình huống hiện tại, bọn họ chính là vu oan hãm hại người này, việc này một khi truyền ra thì cho dù cha hắn có hậu trường cũng sẽ xong đời, bọn họ sẽ rất thảm.

Cho nên, hắn theo bản năng lựa chọn không tin

Đỗ Chi Quý run người, lập tức gật đầu, lớn tiếng nói:

-Đúng, đây không phải là thật, Trung Bảo Hiệp không có Lý sự trẻ tuổi như vậy, giấy tờ này là giả, nói, cậu giả tạo thứ này có mục đích gì?

Đỗ Chi Quý cũng không nguyện ý tin tưởng thứ này là thật, trong tiềm thức hắn cũng đồng ý với cách nói của con mình, nếu đây là sự thật thì bọn họ sẽ phiền phức lớn, lớn đến mức hắn không thể nào chịu nổi.

Trình Tự Lập lặng lẽ đi tới, trước khi Lý Dương thu hồi tờ giấy hắn cuối cùng cũng nhìn thấy nội dung bên trong.

Sau khi xem xong, Trình Tự Lập yên lặng lui ra phía sau, còn thè lưỡi, trong lòng lại cảm khái vô cùng, âm thầm nói: mẹ ơi, may mắn ta thông minh, không có tiền vào, Lý sự của Trung Bảo Hiệp a, suýt nữa là tiêu rồi?

Lý Dương thu hồi giấy chứng nhận, cười lạnh một tiếng, nói:

-Trung Bảo Hiệp ông còn dám nghi ngờ, còn có cái gì ông không dám làm không?

Đỗ Chi Quý lập tức hét lớn:

-Không phải tôi hoài nghi, thứ này vốn không phải là thật, Trung Bảo Hiệp chưa bao giờ có Lý sự trẻ tuổi như thế, giả, đây khẳng định là giả!

Những thành viên của hiệp hội đi theo phía sau hắn lúc này cũng nghi hoặc, bọn họ đều không dám nói lời nào, có điều từ sắc mặt bọn họ cho thấy bọn họ tin Đỗ Chi Quý nhiều hơn một chút.

Đỗ Chi Quý cũng cũng cực một lần, nếu thành công thì tốt, nếu thất bại thì kết quả này hắn không thể nào gánh nổi.

Thân phận Lý Dương là thật, kết quả nhẹ nhất thì vị trí của hắn khó giữ được, đặc tội một vị Lý sự của Trung Bảo Hiệp, vậy tương đương với đặc tội một quan to ở Trung ương, hắn có thể ngồi yên mới là kỳ lạ.

Nếu nặng thì chuyện hắn làm mấy chục năm nay đều bị khai ra, Kiệt Dương có vị trí đặc thù, chạm ngọc nổi tiếng thế giới, mấy năm nay hắn cũng kiếm được không ít từ việc này.

Đừng xem đây là cơ cấu dân gian, nhìn giống như là hội chữ thập đỏ quốc tế, không kiểm tra thì thôi, nếu kiểm tra thì hậu quả sẽ rất khủng bố.

-Đỗ Chi Quý, theo tôi được biết, Trung Bảo Hiệp quả thật có một vị Lý sự dưới 30 tuổi!

Có người đột nhiên nói một câu, giọng nói còn rất trầm, Đỗ Chi Quý đột nhiên quay đầu lại, ngơ ngác nhìn Hồng lão, vừa rồi nói chuyện chính là hồng lão.

Trong lòng hắn dần dần dâng lên một cỗ dự cảm không tốt.

Ngoài cửa lại có một người trẻ tuổi chạy tới, người trẻ tuổi này khi vào thấy có nhiều người như vậy liền dừng lại, sau khi nhìn thấy Hoa Tranh hắn liền chạy tới.

Người thanh niên này chính là Hoa Thiên, nghe em mình nói hôm nay đón tiếp một khách quý, mua nguyên thạch hơn 200 triệu nên mới chạy tới.

Chẳng qua không khí nơi này làm hắn có chút không hiểu, hắn chỉ có thể gọi Hoa Tranh qua một bên rồi cẩn thận hỏi.

Hồng lão nói vừa rồi nói xong liền thần nhiên liếc nhìn Đỗ Chi Quý một cái, tiếp tục nói:

-Đỗ hội trưởng, có lẽ ông đã quên, Ngọc Thánh Lý Dương chưa tới 30 tuổi, sau khi hắn thắng Phi Thúy Vương thì Trung Bảo Hiệp đã tặng cho hắn chức vụ Lý sự!

Hồng lão nói rất nhẹ nhàng nhưng không khác nào dung búa tạ đập vào Đỗ Chi Quý, Trình Tự Lập ở một bên cũng ngăn người, lặng lẽ thối lui đến một bên, chậm rãi đi vào nhà kho.

Hồng lão là người có danh tiếng trong giới đồ thạch, từng là thành viên của Trung Bảo Hiệp, cho dù là Đỗ Chi Quý là hội trưởng của hiệp hội ngọc thạch huyện cũng chỉ là thành viên trên danh nghĩa của Trung Bảo Hiệp mà thôi, tuy nhiên tin tức này hắn cũng nhận được.

Lúc này Đỗ Chi Quý cũng nhớ tới năm trước quả thật hắn có nhận được một thông báo như vậy.

Nhưng người trong thông báo là Ngọc Thánh Lý Dương, đó là nhân vật vô cùng lợi hại, đồ thạch đệ nhất nhân, hắn thấy thế nào thì người thanh niên trước mặt này cũng không thể là Lý Dương được.

-Lý Dương, thật là Lý Dương!

Cách đó không xa, đột nhiên có một giọng nói sợ hãi vang lên, mọi người đều quay đầu lại nhìn về hướng đó.

Cửa nhà kho, Trình Tự Lập run rung tay cầm hợp đồng, sắc mặt thì hoảng sợ, vừa rồi khi ký hợp đồng hắn căn bản là không chú ý tới chữ ký của Lý Dương, thậm chí việc làm ăn hoàn tất là được, hợp đồng chỉ là hình thức.

Nhưng mà lúc này cầm hợp đồng nhìn, hắn lại thấy được hai chữ Lý Dương, giống như là có dòng điện cao thế chạy qua, hắn suýt chút nữa thì đã hôn mê.

Vừa rồi người tới mua nguyên thạch bị hắn xem là người tới đùa giỡn dĩ nhiên là người có danh hiệu đệ nhất giới đồ thạch, Ngọc Thánh, người đã chiến thắng Phi Thúy Vương.

Nam Vương Bắc Thánh, hiện tại giới ngọc thạch đều biết Bắc Thánh còn lợi hại hơn Năm Vương, người lợi hại như vậy lại vừa mới mua nguyên thạch ở chỗ hắn, Trình Tự Lập nghĩ tới đây lại có cảm giác muốn hôn mê.

Hoàng Hạo nhìn Hồng lão rồi nhanh chóng đi tới, cầm hợp đồng trên tay của Trình Tự Lập cẩn thận nhìn, phân hợp đồng này cũng là một căn cứ chính xác chứng minh Lý Dương vừa mới mua nguyên thạch chứ không phải giống như Đỗ Chi Quý nói, cố ý mang nguyên thạch giả tới đây lừa gạt.

Trước đó chỉ là đoán, hiện giờ đã có căn cứ xác thực, Hoàng Hạo một lần nữa trở về chỗ Hồng lão.

Nghe Hoàng Hạo báo cáo, Hồng lão mỉm cười, lại quay đầu lại nhìn Đỗ Chi Quý, nhỏ giọng nói:

-Đỗ hội trưởng, tôi có thể chứng minh thân phận của hắn, tiểu Lý đích thật là Lý sự của Trung Bảo Hiệp, hắn là đệ tử duy nhất của lão Trần, ngày hôm qua chúng tôi còn mới ăn cơm với nhau đây!

Hồng lão có thể chứng minh thân phận của hắn?

Lúc này Đỗ Chi Quý thật sự hiểu được cha con hắn lần này thật sự đã đá trúng thiết bản, người trước mặt này thật sự là Ngọc Thánh, Lý sự của Trung Bảo Hiệp.

Về phần Trần lão, khẳng định là Trần Vô Cực, Trần Vô Cực là người có danh tiếng cao nhất ở Kiết Dương, cho dù hần nhìn thấy cũng phải khách khí tiếp đón.

Vị trước mặt này thật sự là Lý sự của Trung Bảo Hiệp, hơn nữa người này còn kiêm chức thủ tịch cổ vấn của hiệp hội ngọc thạch, cấp bậc ngang bằng với tổng hội trưởng.

Người như vậy lại bị hần vu oan là bán nguyên thạch giả, Đỗ Chi Quý hiện tại hận không thể tìm chỗ đập đầu chết cho xong.

Lúc này Đỗ Vũ Phàm đã hoàn toàn ngây người.

Một người có khẩu âm vùng ngoài, mang theo kính râm, làm cho hần rất chán ghét thế lại có thân phận cao như vậy, chuyển biến này làm cho hần không tiếp thu được

Thứ này giống như thái tử đi tuần trong thời cổ đại vậy, thiếu gia tri phủ trước mặt thái tử điều vô dương oai, đây khẳng định là muốn chết.

Đỗ Chi Quý cả người toàn là mồ hôi lạnh, hần vội vàng khom người với Lý Dương:

-Hiểu lầm, hiểu lầm, Lý, Lý cổ vấn, đây thuần túy là hiểu lầm, là tôi quản giáo không nghiêm, có gì mạo phạm xin thứ lỗi!

Lý Dương là Lý sự của Trung Bảo Hiệp, đồng thời cũng là thủ tịch cổ vấn của hiệp hội ngọc thạch, gọi cổ vấn cũng không có gì sai.

-Có phải hiểu lầm hay không thì cứ mời Cao chủ tịch tới là biết!

Lý Dương khẽ cười nói, lại nói tiếp:

-Di động của tôi vừa mở, Cao chủ tịch vẫn đang nghe chúng ta nói chuyện, ông có muốn nói vài câu không?

Cao chủ tịch là người cầm lái Trung Bảo Hiệp, Lý Dương vừa rồi đã lặng lẽ nhấn tin nhắn cho Cao chủ tịch, sau đó liền gọi điện thoại, hần là Lý sự của Trung Bảo Hiệp, tất nhiên là có dãy số của chủ tịch rồi.

Cũng có thể nói, hết thảy mọi chuyện phát sinh ở đây Cao chủ tịch đều biết

Nhìn di động Lý Dương đưa, Đỗ Chi Quý run run tay, nhận điện thoại, từ bên kia truyền tới vài tiếng nói nặng nề, nói xong liền tắt điện thoại.

Âm thanh này rất quen thuộc, hần là thành viên của Trung Bảo Hiệp, đã từng tới tổng hiệp hội vài lần nên biết chủ nhân của giọng nói này.

Người nói chuyện chính là người cầm quyền của Trung Bảo Hiệp hội-Cao Trường Hà, Cao chủ tịch.

Nghe tiếng điện thoại, thân thể Đỗ Chi Quý liền mềm nhũn, sắc mặt lúc này đã chuyển sang màu xám tro, hần rút cuộc cũng chống không nổi, trực tiếp ngã xuống đất, trước khi ngã xuống trong đầu hần chỉ còn một ý nghĩ.

Lúc này hần đã bị con mình hại chết.

Đỗ Vũ Phàm bên cạnh thấy cha mình ngã xuống, biểu hiện càng tệ hơn, hần không ngờ lại ngồi xuống đất rồi khóc rống lên.

Đỗ Vũ Phàm xem như hiểu được, hết thảy quyền lợi, quyền uy của hần rất nhanh sẽ theo gió bay mất, hết thảy những thứ này sẽ không có bất cứ quan hệ gì với hần nữa.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

906. Chương 902: Dừng Để Luyện Tập

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Nhìn Đỗ Chi Quý tê liệt ngã xuống đất và gào khóc Đỗ Vũ Phàm, những thành viên của hiệp hội ngọc thạch đều đứng đó không biết phải làm sao.

Mặc kệ thế nào thì bọn họ cũng là thành viên của hiệp hội ngọc thạch Kiệt Dương, Đỗ Chi Quý vẫn là hội trưởng của bọn họ, cho dù Lý Dương thật sự là Lý sự của Trung Bảo Hiệp thì cũng không có quyền trực tiếp bãi miễn một hội trưởng.

Hồng lão khẽ thở dài, chậm rãi nói:

-Các người mang hội trưởng của mình về trước đi, chuyện hôm nay tạm thời không được truyền ra ngoài!

Vài tên thành viên của hiệp hội tiến lên mang Đỗ Chi Quý và Đỗ Vũ Phàm đi, chỉ để lại hai người bên cạnh Hồng lão, bọn họ cũng không để ý tới Hồng lão và Hoàng Hạo hai người khách quý này nữa.

Hội trưởng đã hỏng mắt, bọn họ cũng không biết tiếp theo phải làm sao.

Cuối cùng Đỗ Chi Quý và Đỗ Vũ Phàm có kết cục gì, Lý Dương không để ý, cũng lười suy nghĩ.

Cao chủ tịch đã biết việc này, khẳng định sẽ xử lý, nếu cha con Đỗ Chi Quý trong sạch, vậy bọn họ không có việc gì, cùng lắm chỉ là bãi miễn chức vụ.

Nhưng nếu bọn họ không trong sạch, vậy thì không ai bảo vệ được hai người, Cao Trường Hà là người biết bối cảnh của Lý Dương, hẳn tuyệt đối sẽ không xử lý chuyện nay qua lo lừa gạt Lý Dương.

Trình Lập Bản, Hoa Thiên, Hoa Tranh đều ngậy người, sững sờ nhìn Lý Dương.

Lúc này cho dù là Hoa Thiên thì cũng đã biết thân phận của Lý Dương, Ngọc Thánh Lý Dương, người trong giới đồ thạch không ai không biết cái tên này, cái tên này gần đây vô cùng vang dội.

Đặc biệt là Hoa Thiên, hẳn rất kích động nhìn Lý Dương, hẳn không ngờ người khách hôm nay lại chính là Lý Dương, đây chính là thần tượng của hắn a.

Thấy bộ dáng mang kính râm của Lý Dương, Hoa Thiên cũng không cảm thấy kỳ lạ nữa, ngược lại cảm giác rất có phong phạm, đây mới là bộ dáng của thần tượng.

Trình Tự Lập lúc này vô cùng hối hận, nếu như trước đó hắn biết người thanh niên mang kính râm chính là Lý Dương thì nói gì hắn cũng sẽ hoàn toàn ủng hộ, đây là cơ hội tốt để tạo quan hệ với Lý Dương, cứ như vậy hắn cứ không công lãng phí.

Lúc này Trình Tự Lập đang vô cùng hối hận nhưng không làm được gì.

Ngọc Thánh Lý Dương a, vừa rồi nếu không cố kỵ, đứng ra giúp đỡ Lý Dương, vì khách hàng bảo vệ quyền lợi, có lẽ sẽ có thể kết giao với Lý Dương. Khác không nói, chỉ cần Lý Dương tùy tiện nói mấy câu thì việc làm ăn của hắn sẽ tốt hơn rất nhiều.

Đáng tiếc là hắn lại lựa chọn từ bỏ.

Lúc này, đối mặt Lý Dương, cho dù là Trình Tự Lập hay Hoa Thiên thì đều đem bản thân đặt ở vị trí rất thấp, bọn họ là thương nhân nguyên thạch, Lý Dương với bọn họ mà nói chính là truyền thuyết

-Tiểu Lý, xin lỗi, tôi cũng không biết bọn họ là người như thế!

Hồng lão thở dài, Hồng lão cũng là thành viên của hiệp hội ngọc thạch, hơn nữa còn là cố vấn, ông có chút giao tình với Đỗ Chi Quý, quan hệ hai người cũng xem như là không tệ.

Nhưng Hồng lão không ngờ Đỗ Chi Quý lại là một người như thế, hôm nay may mắn là Lý Dương, nếu thật sự là một người không có bối cảnh hoặc là bối cảnh không sâu thì lần này thật sự sẽ phải ngậm bồ hòn rồi.

Lý Dương nhếch miệng cười cười, nói:

-Hồng lão đừng khách khí, ngài đến đây khẳng định là có chuyện, người phải xin lỗi là tôi mới đúng, đã làm chậm trễ công việc của ngài rồi!

Lý Dương nói vậy làm cho Hồng lão và Hoàng Hạo đều nở nụ cười, chuyện xấu hổ do cha con Đỗ Chi Quý mang lại cũng dịu đi không ít.

Cười một lát, Hồng lão mới từ từ nói:

-Lần này chúng tôi tới là muốn xem thử coi có nguyên thạch gì tốt hay không, nếu như gặp thứ tốt thì sẽ mua, hiện tại thì có chút đáng tiếc...

Nói tới đây, Hoàng Hạo lại liếc mắt nhìn xe đẩy chỗ Lưu Cương

Tay nghề chạm ngọc của hắn rất tốt, nhưng năng lực đổ thạch thì chỉ bình thường, đi theo phía sau hai người là 2 vị chuyên gia, hai người này rất lợi hại ở Tô Châu, nhưng so với Lý Dương thì chênh lệch có chút lớn.

Hai người kia chỉ có thể xem là chuyên gia đổ thạch bình thường, không thể nào so với Phỉ Thúy Vương, lại càng không thể so với Lý Dương được.

Lý Dương xuất hiện ở nơi này, lại đến mua nguyên thạch trước, vì vậy Hồng lão và Hoàng Hạo đều không còn tin tưởng nữa.

Cho dù là có nguyên thạch tốt chỉ sợ chúng đều đã nằm trên xe đẩy của Lý Dương rồi.

Trình Tự Lập ở bên cạnh, nghe bọn họ nói liền ngăn người, sau đó liền gõ gõ đầu.

Vừa rồi hắn còn vì có được một vụ làm ăn lớn mà vui vẻ, hiện tại đã có chút hối hận, nguyên thạch Ngọc Thánh nhìn trúng có thể kém sao, kia nếu biết là Lý Dương, những nguyên thạch này hắn khẳng định sẽ không bán, để lại tự mình giải nói không chừng sẽ còn kiếm lời gấp mấy lần ấy chứ.

Trình Tự Lập là người làm ăn, thứ đầu tiên hắn suy nghĩ tới chính là làm sao để đạt được lợi ích cao nhất.

-Xem ra lần này chúng ta thật sự đã đến không!

Hồng lão cũng cười nói một tiếng, trong giới chạm ngọc ông không phục bất cứ ai, hiện tại ông chính là người đứng đầu. Nhưng trên phương diện đổ thạch, ông vô cùng bội phục Lý Dương và Phỉ Thúy Vương, tron lĩnh vực này hai người mới chân chính là cao thủ.

Đặc biệt là Lý Dương, còn trẻ mà đã có thành tích cao như vậy, ngay cả Long Thạch Chủng Phỉ Thúy cũng đã giải ra, muốn không phục cũng không được.

Hoàng Hạo cũng lắc đầu, còn có chút thở dài, trước đó còn có chút hi vọng, nhưng khi nhìn thấy Lý Dương thì hắn biết chẳng còn hi vọng gì nữa.

Bị Lý Dương tới trước, muốn tìm ra nguyên thạch tốt là chuyện rất khó khăn.

Trình Tự Lập cũng biết điểm này, có điều hắn cũng không có để ý.

Người trong giới đổ thạch rất mê tín, chỗ từng có cao thủ tới, bọn họ ngược lại càng nguyện ý đến, chỉ cần thả ra tin tức Ngọc Thánh từng mua nguyên thạch ở đây, hắn tin tưởng việc làm ăn của mình sẽ tốt lên rất nhiều.

Người có tư tưởng giống như Hoàng Hạo không phải không có, nhưng rất ít, chỉ có vài người mà thôi.

Có nhiều người hơn muốn hưởng một chút may mắn của Lý Dương, Ngọc Thánh cũng mua nguyên thạch ở đây kia chứng minh nguyên thạch nơi này rất tốt, nói không chừng bọn họ mua cũng có thể làm giàu được.

Lý Dương mỉm cười lắc đầu, không nói gì.

Tình huống nguyên thạch bên trong hắn biết rất rõ, nguyên thạch tốt có thể đại tăng đã bị hắn mua hết, Hoàng Hạo cho dù có mua thì cũng không tìm được hàng tốt, trừ phi ông chủ Trình có trữ hàng.

Thay vì ra vẻ khiêm tốn, không bằng cứ yên lặng không nói gì.

Hoàng Hạo đột nhiên đi về phía trước, đứng trước mặt Lý Dương rồi thần bí nói:

-Lý Dương, nếu không thì anh nhường lại số nguyên thạch này đi, tôi ra giá gấp 5, thế nào?

Hoàng Hạo nói vậy làm cho mọi người rất sững sốt, đặc biệt là hai chuyên gia đi theo hắn.

Đổ thạch vốn là chuyện có tính không xác định rất cao, một khối nguyên thạch nếu giải ra Phỉ Thúy thì tăng giá gấp 5 không phải là không thể, nhưng nguyên thạch giá trị càng cao thì bội số tăng giá càng nhỏ.

Mấy khối nguyên thạch này của Lý Dương bọn họ không biết dùng bao nhiêu để mua, nhưng cũng có thể tính toán đại khái.

5 lần, đó chính là hơn nghìn vạn, cho dù có thể giải tăng thì cũng không nhất định có thể giải ra Phỉ Thúy có giá nghìn vạn, ít nhất bọn họ đều nghĩ như vậy.

Huống hồ đây chỉ mới là nguyên thạch, tốn một số tiền lớn như vậy đi mua, bọn họ cảm thấy có chút không đáng.

Hoàng Hạo có suy nghĩ riêng của mình, từ sớm hắn đã biết tới Lý Dương, hắn biết sớm hơn những người này rất nhiều, chiến tích của Lý Dương hắn từng nghiêng cứu qua, nghiên cứu càng nhiều, hắn càng cảm thấy ngạc nhiên.

5 lần, thoát nhìn rất khó, nhưng nếu là Lý Dương thì tuyệt đối không có vấn đề, nguyên thạch do Lý Dương tự mình chọn thì tăng giá nhiều là chuyện tất nhiên.

Hơn nữa Lý Dương giải nguyên thạch tăng giá với bội số 10 không phải là ít lần, đại tăng với Lý Dương mà nói là chuyện rất đơn giản.

Hắn tin tưởng nhãn lực, tin tưởng thực lực của Lý Dương nên mới dám nói vậy.

-Hoàng sư huynh, anh đừng nói giỡn với tôi nữa!

Lý Dương lại lắc lắc đầu, hai vị chuyên gia phía sau anh nhìn tôi tôi nhìn anh, sau đó cùng nhau lắc lắc đầu.

Đây là chèn lệch a, nếu là bọn họ mua nguyên thạch, còn chưa ra khỏi tiệm mà đã có người ra giá gấp 5 để mua lại, bọn họ khẳng định sẽ trực tiếp bán đi, cho dù là nghĩ bọn họ cũng sẽ không thèm nghĩ.

Nhìn Ngọc Thánh người ta, có cơ hội kiếm được số tiền lớn, thế nhưng lại từ chối, ít nhất thì người ta cũng quyết đoán hơn 2 người nhiều.

Lý Dương cũng không biết ý tưởng của bọn họ, nếu biết chắc hắn sẽ cười vỡ bụng mất.

Hắn không bán, hắn không bán vì hắn biết giá trị của những khối nguyên thạch này, Hoàng Hạo ra giá 5 lần nhìn thì rất điên cuồng, nhưng còn xa mới đủ, mấy khối nguyên thạch này cho dù là 50 lần hắn cũng sẽ không bán.

-Cậu cứ xem như là tôi đang đùa đi!

Hoàng Hạo tiếc nuối nói một câu, Lý Dương nói vậy hắn đã biết Lý Dương không định bán, hắn cũng không có giao tình quá sâu với Lý Dương, nếu cứ dây dưa thì rất có thể sẽ làm cho Lý Dương hiểu lầm, chuyện này là chuyện rất không nên.

-Tiểu Lý, cậu có kế hoạch gì với những khối nguyên thạch này không.

Hồng lão lại hỏi một câu.

-Cũng không có kế hoạch gì, chờ Trần lão xuất quan, tôi sẽ theo ông học kỹ xảo trụ cột, những khối Phỉ Thúy giải ra từ những khối nguyên thạch này xem như dùng để luyện tập đi!

Lý Dương suy nghĩ một chút rồi chậm rãi nói, hắn vừa nói xong thì những người xung quanh đều kỳ quái nhìn hắn.

Luyện tập? Đây chính là nguyên thạch trị giá 200 vạn, Phỉ Thúy giải ra cho dù không tốt, chỉ cần có Phỉ Thúy thì ít nhất cũng mấy chục vạn, từ xưa đến nay dùng Phỉ Thúy có giá như vậy để luyện tập quả thật là chưa từng thấy.

Huống chi, Lý Dương có thân phận gì, tên của hắn cam đoan với việc đổ tăng, nếu là đổ tăng thì giá trị của những khối nguyên thạch này sẽ càng cao hơn.

Năm trăm vạn, thậm chí là 1000 vạn cũng có thể.

Nếu thật sự giải ra Phỉ Thúy có giá nghìn vạn, lại bị người dùng để luyện tập, chuyện này nếu để mọi người biết thì sợ sẽ tức giận tới học máu.

Đừng nói là một tay mới, cho dù là người chuyên nghiệp thì cũng chưa chắc cả đời điêu khắc có thể làm được những thứ có giá tổng cộng nghìn vạn, con số này chỉ có đại sư mới có thể mà thôi.

Cho nên mọi người mới kỳ quái nhìn Lý Dương, nếu không phải bởi vì thân phận của Lý Dương chỉ sợ đã có người mắng hần rồi.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

907. Chương 903: Mỗi Dao Đều Tăng (1)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

“Khụ...”

Hoàng Hạo ho khan, nhìn Lý Dương rồi hần bắt đầu nói:

-Chuyện luyện tập trước cậu không cần gấp, chạm ngọc chú ý là tin tể, không có chuyện may mắn, cậu nên cẩn thận một chút!

Hoàng Hạo nói vậy làm cho rất nhiều người đồng ý gật đầu.

Chạm ngọc quả thật không có bất cứ liên quan gì với may mắn, tất cả đều chú ý tới công phu, công nghệ có tốt hay không chỉ cần nhìn qua là có thể biết, không giống đồ thạch, cho dù là người không biết gì cũng có thể đồ tăng.

Hơn nữa, đối với chạm ngọc đại sư thì lãng phí nguyên liệu là chuyện rất đáng xấu hổ, đặc biệt là nguyên liệu tốt thì càng không thể lãng phí.

Hoàng Hạo mấy năm nay luôn đạt chức quán quân trong cuộc thi điêu khắc không phải là không có nguyên nhân.

Cùng một khối nguyên thạch, hần có thể làm ra nhiều thứ hơn người khác, từ đó có thể gia tăng giá trị nguyên liệu, điểm này cũng là đặc điểm lớn nhất của Hồng lão, cũng là truyền thống của giới chạm ngọc Tô Châu.

-Tiểu Lý, những kinh nghiệm này Trần lão sau này sẽ nói cho cậu!

Hồng lão lại nói một câu, hần cũng có chút không thích ứng với việc Lý Dương dùng 200 vạn mua nguyên thạch chỉ để luyện tập, chẳng qua Lý Dương không phải đệ tử hần nên hần không tiện nhắc nhở mà thôi.

Lý Dương thoáng sửng sốt, lập tức gật đầu nói:

-Đa Cảm ông Hồng lão và sư huynh nhắc nhở, tôi sẽ nhớ kỹ!

Nguyên liệu cao cấp với Lý Dương mà nói là chuyện không khó có, Thủy Tinh Chung rất ít, nhưng Phù Dung Chung và Băng Chung thì có khá nhiều, chỉ cần Lý Dương muốn thì chỉ cần đi dạo thị trường nguyên thạch một vòng là có thể tìm thấy rất nhiều nên hần sẽ không để ý tới vấn đề nguyên liệu.

Hần cũng không biết sự coi trọng của những trạm khắc sư khác với nguyên liệu tốt, sau khi được Hoàng Hạo và Hồng lão nhắc nhở, hần mới phát hiện sai lầm này.

Trình Tự Lập, Hoa Thiên, Hoa Tranh đều mở to mắt nhìn.

Bọn họ bị chuyện Lý Dương mua nguyên thạch chỉ để luyện tập dọa sợ, mấy người đều là thương nhân nguyên thạch, nhưng nơi này nổi tiếng là về chạm khắc, hiện tượng chạm khắc sư lãng phí nguyên thạch cũng là chuyện không được cho phép ở đây.

Rất nhiều học trò sơ cấp đều chỉ lấy những thứ phế liệu để luyện tập mà thôi.

-Hong lão, Hoàng tiên sinh, hai người còn xem nguyên thạch nữa sao?

Những hội viên của hiệp hội ngọc thạch bên cạnh cẩn thận hỏi một câu, Hoàng Hạo có công ty của riêng mình cho nên Đỗ Chi Quý gọi hắn là ông chủ Hoàng, mà bọn họ chỉ là nhân viên bình thường nên không dám kêu thẳng như vậy.

Hong lão khoát tay áo, nói:

-Quên đi, không xem nữa!

Lúc này ông quả thật không còn hứng thú xem nguyên thạch nữa, Hoàng Hạo cũng giống như vậy, hai tên chuyên gia phía sau có chút tiếc nuối nhưng cũng không nói gì.

Trong lòng hai người đều muốn so với Lý Dương một lần, có điều không dám nói ra, nếu nói ra thì chỉ sợ những người xung quanh sẽ nói bọn họ không biết tự lượng sức mình.

Dù sao thì danh tiếng của Lý Dương cũng lớn hơn bọn họ rất nhiều.

-Hong lão, sư huynh, tôi muốn trở về, nếu hai người không xem nguyên thạch thì cùng nhau trở về nhé!

Lý Dương lại nói một câu, bên trong có một khối Băng Chung, hắn muốn trở về giải thạch, Hong lão không muốn xem hắn cũng không muốn cản trở.

Hong lão gật gật đầu, lại nói với 2 chuyên gia phía sau:

-Tôi và tiểu Lý cùng nhau trở về, hai người không cần lo cho chúng tôi!

Mọi người cùng nhau đi ra ngoài, Hoa Thiên và Hoa Tranh sau khi cáo biệt Trình Tự Lập liền nhanh chóng đuổi theo.

Trình Tự Lập thì đứng đó tiếp tục phát sầu, chuyện lần này nếu truyền ra đoán chừng hắn sẽ bị mọi người cười nhạo, đây vốn là một cơ hội rất tốt, Ngọc Thánh Lý Dương từng đến chỗ hắn, nếu hắn có thể tận dụng cơ hội này thì việc làm ăn của hắn chắc chắn sẽ tốt lên.

Mọi người đều biết Lý Dương không những giải thạch giỏi mà đồ quáng cũng rất lợi hại, mạch quáng lớn nhất Myanmar hiện nay cũng có cổ phần của Lý Dương trong đó.

Làm quen với Lý Dương chẳng khác nào làm quen với Thontorn tướng quân, tương lai nhập hàng cũng dễ hơn không ít, có nguồn cung cấp, sinh ý mở rộng là chuyện vô cùng dễ dàng.

Đáng tiếc là hết thấy mọi việc hiện đã không có liên quan gì với hắn nữa, cho dù da mặt hắn có dày hơn thì hắn cũng không dám chạy tới làm quen với Lý Dương, mà những chuyện trong lòng hắn cũng không dám nói ra. Người ta vừa mới mua nguyên thạch, hắn lại không đứng ra làm chứng, chẳng khác nào cam chịu phối hợp với Đỗ Vũ Hàm.

-Anh, anh thật lợi hại!

Hoa Tranh lặng lẽ vươn ngón tay cái với Hoa Thiên, Hoa Thiên sững sốt rồi ngưng ngưng lắc đầu.

Hắn biết ý của Hoa Tranh, người khách giới thiệu không ngờ lại là Ngọc Thánh, lúc này hai người không còn để ý gì nhiều, bọn họ chỉ muốn cùng thân tượng của mình ở chừng một chỗ lâu hơn mà thôi.

Đi ra bên ngoài, Lưu Cương vẫy vẫy tay về phía hai anh em Hao Tranh Hoa Thiên.

Lúc này hắn còn đang đẩy xe đẩy, bọn họ mua nguyên thạch hơn 200 vạn nên mượn xe đẩy cũng không có vấn đề gì. Có điều đã ra ngoài nên Lưu Cương không muốn trở vào trong, vì vậy chiếc xe này chỉ có thể làm phiền hai người mà thôi.

-Khụ khụ!

Hoàng Hạo đột nhiên ho khan 2 tiếng, hắn chỉ vào xe đẩy rồi nhỏ giọng nói:

-Lý Dương, những khối nguyên thạch này nếu không bán thì hãy giải thạch đi!

Nói xong, Hoàng Hạo còn có chút khấn trương nhìn Lý Dương.

Không chỉ Hoàng Hạo, hẳn vừa dứt lời thì mọi người đều nhìn Lý Dương, Hồng lão cũng không ngoại lệ

Người có tên, cây có bóng, Lý Dương thanh danh vô cùng vang dội, trong giới đồ thạch không ai có thể sánh với hẳn, nhưng bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy Lý Dương giải thạch, người Trung Quốc thường có tính tò mò, Hồng lão cũng không ngoại lệ, bọn họ đều muốn nhìn Lý Dương giải thạch.

-Không thành vấn đề!

Lý Dương nhẹ nhàng cười, lập tức gật gật đầu.

Lý Dương không ngu ngốc, tâm tư của những người này hẳn có thể nhìn ra, Hồng lão là tiên bối, Hoàng Hạo thì có thể xem là sư huynh hẳn, Hoàng Hạo đã chủ động nói vậy hẳn cũng không tiện từ chối.

Như lời Hoàng Hạo nói, những khối nguyên thạch này sớm muộn gì cũng sẽ giải ra, không bằng cứ giải luôn ở đây.

-Tốt, vậy chúng tôi đi tìm người hỗ trợ!

Hoàng Hạo nhếch miệng cười to, còn có chút kích động, không chỉ là hẳn, hai tên chuyên gia đi theo cũng kích động, Ngọc Thánh Lý Dương a, có thể tận mắt nhìn thấy hẳn giải thạch cũng xem như là hạnh phúc.

Huống chi, những nguyên thạch này hẳn lại tự mình lựa chọn, việc này càng thêm có ý nghĩa.

Hoa Tranh, Hoa Thiên sau khi nghe được đều cảm thấy sững sốt, sau đó liền kích động, bọn họ hiện tại có thể đi theo Lý Dương, việc này chẳng phải đồng nghĩa là bọn họ có thể nhìn thấy Lý Dương giải thạch hay sao?

-Ông chủ Hoa!

Lý Dương đột nhiên vẫy tay về phía Hoa Thiên, Hoa Thiên lại sững sốt, lập tức chạy lại chỗ Lý Dương.

-Lý, Lý tiên sinh!

-Phụ cận nơi này có chỗ này có mấy giải thạch không?

Lý Dương nhỏ giọng hỏi một câu, kỳ thật chỗ bọn họ vừa ra khỏi có hai máy giải thạch, có điều Lý Dương đã đi ra nên không muốn trở vào trong.

Lý Dương vừa mới mua nguyên thạch, ông chủ lại trở mặt nhìn người ta vu oan hẳn mà không nói lời nào, đây là đạo đức cơ bản, Lý Dương có thể hiểu sự khó xử của hẳn nên sẽ không truy cứu, nhưng Lý Dương không muốn cùng người như vậy tiếp xúc.

Ông chủ Trình này còn không bằng Hoa Tranh, Hoa Tranh tuy ít nói, nhưng dù sao thì cũng nói giúp hẳn vài câu, chỉ có điều không ai để ý tới mà thôi.

Hoa Thiên mở to hai mắt nhìn, lập tức gật đầu nói:

-Có, có, bên này có, rất gần đây!

Hẳn là người thông minh, hiểu được Lý Dương không muốn trở về nên lập tức chỉ chỉ bên kia, nơi này là khu trạm ngọc lớn nhất Kiết Dương, cơ hồ là mỗi nhà đều có mấy giải thạch.

Mượn mấy giải thạch với hẳn là chuyện không hề khó.

Nếu như nói ra tên Lý Dương, những người đó biết được Ngọc Thánh là người mượn mấy giải thạch, chỉ sợ bọn họ còn tranh nhau mang mấy giải thạch tới, chuyện khác không nói, nếu Lý Dương giải thạch ở chỗ họ không khác gì với việc quảng cáo giùm họ cả.

Hoa Thiên đi ở phía trước, Lý Dương và đám người Hồng lão đi theo phía sau, vài phút sau, mọi người đã tới một nhà xưởng nhỏ.

Đây là một xưởng nhỏ, chỉ có một máy giải thạch, có điều máy giải thạch lúc này không có người dùng, ông chủ nơi này rất quen thuộc với Lý Dương, sau khi nghe Hoa Thiên nói xong hẳn liền không tin nổi nhìn Lý Dương, sau đó mới phản ứng lại.

Chuyện mượn máy giải thạch của bọn họ tất nhiên là không có vấn đề gì.

Ông chủ nơi này còn tự mình đi pha trà, hẳn dùng loại trà tốt nhất mình có để chiêu đãi Lý Dương. Hồng lão, Lý Dương và đám người chạm khắc sư đều đi vào, chuyện này làm cho ông chủ xưởng rất kích động, chỉ thiếu chút nữa thì hẳn đã tru lên rồi.

Hồng lão, Hoàng Hạo không để ý tới ông chủ xưởng đang kích động, thứ bọn họ quan tâm là những khối nguyên thạch trên xe đẩy kia.

Xung quanh máy giải thạch đã đứng đầy người.

Ngoại trừ đám người Hồng lão, những người còn lại đều là công nhân nơi này, nghe nói Ngọc Thánh giải thạch ở đây nên mọi người đều không có lòng dạ nào để làm việc, ông chủ xưởng cũng đang rất vui vẻ nên thoải mái cho bọn họ tạm ngừng công việc.

Đừng nói bọn họ, cho dù là ông chủ xưởng hiện giờ cũng không có lòng dạ nào để làm việc

Xưởng này không lớn, công nhân cũng không nhiều, chỉ có hơn hai mươi người mà thôi

Trong xe có 8 khối nguyên thạch, số lượng không tính ít, Lý Dương do dự một chút rồi lấy ra một khối nguyên thạch còn nguyên vẹn.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

908. Chương 904: Mỗi Dao Đều Tăng (2)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Khối nguyên thạch này có vỏ ngoài rất bình thường, giá của nó chỉ là 12 vạn, giá cả tương đối rẻ, Lý Dương trước hết chọn khối này là vì Phỉ Thúy bên trong tương đối dễ lấy.

Khối nguyên thạch này chỉ nặng khoảng 6 cân, nhưng bên trong phần lớn đều là Phỉ Thúy, Phỉ Thúy bên trong chiếm khoảng 4, 5 cân, giải khối này rất dễ dàng.

Bên trong khối nguyên thạch này là Phù Dung Chung, màu sắc không tẻ, Phỉ Thúy bên trong có giá khoảng 2 trăm vạn, chỉ một khối này thôi thì Lý Dương đã thu hồi lại tiền vốn rồi.

-Rè rè!

Lý Dương cố định xong nguyên thạch liền trực tiếp cắt xuống, Hồng lão yên lặng gật đầu.

Hồng lão có trình độ giải thạch không tốt lắm, nhưng cũng không tệ, nhãn lực cũng rất cao, một dao này nhìn như lỗ măng, nhưng trên thực tế là cắt rất chuẩn xác, nếu lớp đá bên ngoài không dày thì một dao này sẽ trực tiếp cắt vào sẽ xuất hiện Phỉ Thúy ngay.

Sau khi máy giải thạch bắt đầu hoạt động, âm thanh thảo luận của mọi người đã nhỏ đi rất nhiều, mọi người lúc này đang rất hưng phấn.

Nguyên thạch không lớn, lại cắt ngay mép ngoài nên rất nhanh đã cắt xong.

Hoàng Hạo, Lưu Cương tự động bước lên hỗ trợ, Hoàng Hạo lúc này đang ôm chậu nước, nguyên thạch vừa mới tách ra hẳn liền đổ nước lên, kết quả của một dao này ngay lập tức xuất hiện trước mặt mọi người.

-Xanh, có màu xanh rồi!

Hoa Tranh đột nhiên kêu lớn lên, không cần hẳn nhắc nhở mọi người cũng đã biết kết quả, trên mặt cắt lúc này đã xuất hiện một khối Phỉ Thúy màu lam nhạt, một dao này có thể xem là đã đại tăng.

Những người xung quanh càng thêm kích động, đao thứ nhất đã cắt tăng, đây chính là dấu hiệu tốt, Phù Dung CHủng màu lam nhạt, giá trị của khối nguyên thạch này không có 60 vạn thì đừng nghĩ tới việc mua nó.

-Tốt, tốt lắm!

Hồng lão mỉm cười gật đầu, Phù Dung CHủng màu lam nhạt, biểu hiện rất không tệ.

Đổ thạch có rất nhiều người mê tín, bọn họ rất chú ý tới dấu hiệu, Lý Dương chỉ mới cắt đao đầu tiên mà đã có dấu hiệu tốt như thế quả thật là làm mọi người phấn chấn, hai tên chuyên gia nhìn nhau rồi cũng yên lặng gật đầu.

Ngọc Thánh quả nhiên không phải hư danh, chỉ một đao này thôi thì đã mạnh hơn bọn họ rất nhiều.

Một đao, một khối nguyên thạch 12 vạn biến thành 60 vạn, trực tiếp tăng giá 5 lần.

Lý Dương quay đầu lại cười cười sau đó tiếp tục cố định nguyên thạch, tiếp tục cắt, mọi người đều chăm chú nhìn về phía máy giải thạch.

Khối nguyên thạch này ngoài lớp đá mỏng bên ngoài còn lại đều là Phỉ Thúy, chỉ cần cắt hết lớp đá bên ngoài là được, công việc này khá đơn giản, hơn mười phút sau, hình dáng của Phỉ Thúy đã lộ ra, nhìn về phía viên Phỉ Thúy xin đẹp, rất nhiều người đều nở nụ cười.

-Tôi thấy nó cũng khoảng 10 cân, xin đẹp như thế giá ít nhất cũng phải 300 vạn?

Khi Lý Dương mài xong phần đá cuối cùng, những người công nhân xung quanh liền cảm thán một câu, những người khác đều yên lặng gật đầu, bọn họ từ nhỏ tiếp xúc nguyên thạch, Phỉ Thúy, tuy rằng đổ thạch không được nhưng giá cả thì bọn họ cũng biết không ít.

Ba trăm vạn, đây là mức giá cố định, có điều hiện tại trên thị trường Phỉ Thúy cao cấp có cầu mà không có cung, giá cả sẽ tăng lên rất cao.

-Đại tăng a, chỉ mới khối đầu tiên thì đã giải tăng, chỉ khối này thôi thì đã tìm lại phần vốn đã bỏ ra rồi!

Một chạm khắc sư đi theo Hồng lão cảm thán một câu, nói xong hắn liền sững sốt, Hoàng Hạo còn qua đầu lại nhìn hắn một cái.

Những lời này của hắn không sai, Lý Dương mua số nguyên thạch này tổng cộng tốn 210 vạn, chỉ một khối nguyên thạch này thôi thì đã có thể bán được với giá 300 vạn, một khối nguyên thạch đã thu hồi được vốn, hơn nữa còn có thể kiếm được không ít.

Lúc giải thạch mọi người không cảm thấy gì, nhưng lúc này bọn họ đều đã cảm thấy được sự khủng bố của Lý Dương.

Đây chính là thực lực của Ngọc Thánh.

Khối thứ nhất giải xong, Lý Dương đặt nó qua một bên rồi trực tiếp lấy một khối nguyên thạch gần mình nhất, đặt nó lên máy giải thạch.

Trong nhà Trần lão không có máy giải thạch, mang những khối nguyên thạch này về cũng không giải được, không bằng cứ ở đây giải hết, như vậy sẽ giảm bớt phiền toái, mang Phỉ Thúy đi tiện lợi hơn mang nguyên thạch nhiều.

Đây là một khối nguyên thạch nặng khoảng 20 kg, bên trong có một khối Băng Nhũ Chủng Phỉ Thúy, màu sắc không phải rất tốt, giá trị Phỉ Thúy khoảng 4, 5 trăm vạn gì đó.

Khối nguyên thạch này Lý Dương mua với giá không tới 30 vạn, theo bội số tăng giá mà nói khối nguyên thạch này không có bội số lớn như khối vừa rồi, nhưng bội số cũng đã hơn 10.

Nửa giờ sau, Lý Dương đã lấy khối Phỉ Thúy bên trong ra, lần này hắn giải thạch cực nhanh, nếu đổi thành người khác chưa chắc đã giải xong nó trong vòng nửa giờ.

Mọi người đều nhìn về phía hai khối Phỉ Thúy, hai khối nguyên thạch đều giải ra 2 khối Phỉ Thúy lớn, toàn bộ đều đại tăng, 2 khối Phỉ Thúy đã có giá trị hơn 700 vạn, Lý Dương đã kiếm được gấp 3 số tiền mình bỏ ra.

Cho dù Hoàng Hạo biết Lý Dương sẽ đổ tăng, nhưng hắn cũng khôn ngờ Lý Dương lại lợi hại, lại đổ tăng nhiều như thế.

Hai khối, chỉ mới hai khối mua với số tiền hơn 40 vạn, vẫn còn có 6 khối chưa giải, vậy mà đã lời gấp 3 lần, giá gấp 5 lần hẳn ra trước đó chỉ sợ là đã đánh giá quá thấp.

Hai tên chuyên gia đổ thạch đều nhìn nhau rồi cúi thấp đầu xuống.

Tăng giá gấp 3 không phải bọn họ chưa gặp qua, hơn nữa không chỉ một lần, nhưng giống như Lý Dương chỉ dùng có 2 khối nguyên thạch, hơn nữa còn liên tục cắt 10 lần đều tăng, bọn họ không thể làm được như thế.

Tới khối nguyên thạch thứ 3, khối này nhỏ hơn một chút, chỉ khoảng 12 kg.

Bên trong khối nguyên thạch này là một khối Băng Chủng, đáng tiếc là khối không lớn, giá trị chỉ khoảng 300 vạn, khối nguyên thạch này mua với giá 25 vạn, vẫn là đổ tăng với bội số hơn 10 lần.

Khối nguyên thạch này Lý Dương dùng nhiều hơn khối trước 10 phút, hình dáng của khối Phỉ Thúy bên trong có chút kỳ lạ nên Lý Dương phải dùng nhiều thời gian hơn.

3 khối nguyên thạch giải ra Phỉ Thúy, giá trị của chúng đã lên tới nghìn vạn, tính chỉnh thể thì đã tăng giá gấp 5 lần, chuyện này làm cho mọi người rất giật mình, mà liên tục 3 lần giải tăng làm cho mọi người rất mong đợi vào những khối nguyên thạch tiếp theo.

Mà hai tên chuyên gia kia thì không ngừng đối lập mình với Lý Dương.

Liên tục 3 lần đại tăng, trước không nói giá trị Phỉ Thúy, chỉ tính liên tục thôi thì bọn họ đã thua rồi.

Nghỉ ngơi một chút, Lý Dương tiếp tục giải thạch.

Lần này giải nhanh hơn, 3 khối nguyên thạch Lý Dương chỉ dùng hơn 1 giờ đã giải xong, trên bàn lại nhiều thêm 2 khối Băng Chủng và một khối Phù Dung Chủng.

3 khối Phỉ Thúy này so với 3 khối trước có giá cao hơn, 3 khối cộng chung một chỗ chúng đã có giá khoảng 1800 vạn, chỉ riêng một khối Băng Chủng trong đó đã có giá 800 vạn.

6 khối nguyên thạch, toàn bộ đổ tăng, Phỉ Thúy giải ra có giá trị 2500 vạn

-Thật không ngờ nguyên thạch của lão Trình lại tốt như thế, sớm biết vậy tôi đã mua hết số nguyên thạch ở đó, cho dù đập nổi bán sắt cũng sẽ mua!

Ông chủ xưởng vỗ đùi một cái rồi ảo não nói, những người xung quanh đều kỳ quái nhìn hắn, hắn cũng đã phát hiện mình thất thố nên vội vàng cúi đầu xuống.

Sau lưng hắn có không ít công nhân đang cười trộm cũng có không ít người đang cố nén cười.

Tâm tư của ông chủ mình bọn họ hiểu được, bọn họ đều biết số nguyên thạch này Lý Dương đều mua từ chỗ Trình Tự Lập, hết thấy số nguyên thạch ở đó cũng chỉ có giá 3000 vạn, chỉ riêng 6 khối này thì đã có giá 2500 vạn, mua hết số nguyên thạch ở đó khẳng định là sẽ có lời.

Còn thừa nhiều nguyên thạch như vậy, giải ra Phỉ Thúy thế nào cũng sẽ có giá hơn 500 vạn.

Có điều hắn cũng chỉ nói mà thôi, chuyện như vậy hắn tuyệt đối không dám làm, mấy nghìn vạn a, hắn phải bán hết tài sản hơn nữa còn phải đi vay thêm tiền mới đủ, chuyện thế này nếu không dám chắc thì không ai dám làm cả.

Lý Dương cũng cười cười, ý nghĩ này cũng chỉ là thương tình, loại chuyện này có tính phiêu lưu rất lớn, chẳng ai dám làm đâu.

Một kho hàng nguyên thạch rất có thể sẽ tăng giá mấy lần nhưng cũng có thể sẽ bị thua lỗ hết, chuyện này có tính mạo hiểm rất lớn.

Lúc này đã là 10 giờ sáng, Lý Dương xoa xoa mồ hôi trên trán rồi cầm 1 trong 2 khối nguyên thạch còn lại lên.

Bên trong khối này có một khối Băng Chung, Phỉ Thúy bên trong không lớn, màu sắc cũng bình thường nhưng giá trị so với những khối Băng Chung trước đó đều cao hơn.

Mở thiết đao, nhắm chuẩn vị trí, Lý Dương trực tiếp đè xuống.

Hồng lão lại gật đầu, đồ thạch cần nhờ vận khí, nhưng nhiều hơn là phải dựa vào thực lực, từ quá trình Lý Dương giải thạch ông có thể thấy được trình độ của hắn.

Tốc độ giải thạch của Lý Dương so với những chuyên gia khác đều nhanh hơn rất nhiều, điều quan trọng là mỗi nhát đao của Lý Dương đều đúng chỗ, không có tạo thành bất cứ lãng phí nào.

Làm được chuyện này so với phán đoán nguyên thạch có đồ tăng hay không còn khó hơn nhiều, cắt nguyên thạch mà không có lãng phí sẽ làm tăng giá trị của viên Phỉ Thúy lên rất nhiều, từ đó những chạm khắc sư cũng sẽ có nhiều nguyên liệu để chạm khắc hơn.

Có thể làm được chuyện này Hồng lão chỉ biết có 2 người, một là Lý Dương, người còn lại chính là Phỉ Thúy Vương, từ điểm này có thể thấy chuyện lần trước Lý Dương thắng Phỉ Thúy Vương cũng không phải là nhờ vào may mắn.

Một đao này rất nhanh đã cắt xong, Hoàng Hạo tẩy sạch bề mặt vết cắt rồi lại sưng sốt.

Hắn không biết đây là lần sưng sốt thứ mấy trong ngày rồi, sau khi mỗi khối nguyên thạch bị cắt, hắn đều như vậy, mỗi lần Lý Dương hạ đao đều không làm cho hắn thất vọng.

Có điều lần này đôi mắt hắn càng trừng to hơn.

-Đế Vương Lục, đây là Đế Vương Lục?

Có người hô lên, mấy viên Phỉ Thúy vừa rồi có rất nhiều màu sắc, nhưng chưa có khối nào là toàn xanh, mà khối Phỉ Thúy vừa xuất hiện này đã làm được điều đó, việc này làm cho bọn họ rất kích động.

Đây là một khối Băng Chung Phỉ Thúy, hơn nữa còn là cao cấp Băng Chung, mà màu sắc thì là Đế Vương Lục, cao cấp Băng Chung Đế Vương Lục, đây chính là cao cấp Phỉ Thúy có thể so sánh với Thủy Tinh Chung.

-Không phải Đế Vương Lục, đây là Ngọc Lục Bảo!

Hồng lão đột nhiên lắc đầu rồi nói, lời nói của ông làm cho mọi người đều sưng sốt, mọi người lập tức cẩn thận quan sát rồi từ từ gật đầu.

Màu xanh này quả thật thuần khiết, nhưng vẫn chưa đạt tới tiêu chuẩn Đế Vương Lục, có điều nó cũng đã đạt tới trình độ Ngọc Lục Bảo, giá cả của khối nguyên thạch này lại tăng mạnh, hiện tại ít nhất cũng đã hơn 500 vạn.

Mà đây chỉ là phần Phỉ Thúy mới lộ ra trên một mặt cắt mà thôi.

Lý Dương một lần nữa cầm thiết đao lên, những người xung quanh liền yên lặng lại, tất cả đều tập trung tinh thần nhìn thiết đao đang từ từ cắt xuyên qua khối Phỉ Thúy.

-Lại tăng, mỗi đao đều tăng!

Hai chuyên gia đồ thạch lúc này đã ngây ngốc người, trong đó có một người không ngừng nỉ non, trong mắt hắn lúc này là sự rung động cực độ.

Những người xung quanh đều đến xem náo nhiệt, xem quá trình giải thạch phấn khích, nhưng bọn họ thì xem quá trình chuyên môn.

Từ đao đầu tiên cho tới hiện tại, Lý Dương cắt bao nhiêu đao bọn họ không có tính toán qua, cũng không rõ ràng lắm, nhưng bọn họ biết mỗi đao Lý Dương đều cắt tăng, chưa bao giờ thất bại cả.

Mỗi đao đều tăng, đây quả thật chính là mỗi đao đều tăng.

Đây là Lý Dương, đây là thực lực của Ngọc Thánh, hai người nhìn nhau, trong mắt họ đều là sự tôn kính.

Trình độ như vậy quả thật rất khủng bố, những chuyên gia đồ thạch bình thường có thể cắt liên tục 3, 4 đao đều tăng đã là tốt lắm rồi, đằng này Lý Dương mỗi đao đều tăng giá, việc này tương đương với việc 100% tăng giá, khi nghĩ tới đây tim hai người liền không nhịn được đập mạnh hơn.

Lòng cạnh tranh trước đó của hai người cũng đã biến mất từ lâu, bọn họ không có một chút ý nghĩ muốn so tài nào nữa, chênh lệch quá lớn, chênh lệch giống như học sinh tiểu học và sinh viên vậy, căn bản không thể so sánh.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

909. Chương 905: Cực Phẩm Phi Thúy, Hắc Bạch Vô Thường

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Cao cấp Bằng Chứng Ngọc Lục Bảo, thứ này so với những khối trước đó còn tốt hơn nhiều.

Những người khác đều không biết ý tưởng của 2 tên chuyên gia, tất cả đều tập trung tinh thần nhìn Lý Dương.

Tăng, lại tăng, 8 khối nguyên thạch đã có 7 khối tăng, chiến tích khủng bố thế này đừng nói là thấy, cho dù là nghe bọn họ cũng chưa từng nghe qua.

Lý Dương, cũng chỉ có loại người đứng đầu thế này mới có thể làm ra chiến tích điên cuồng như thế.

Trên mặt mỗi người lúc này đều có sự thỏa mãn và kích động, Lý Dương không làm cho bọn họ thất vọng, toàn bộ những nhát đao đều tăng, mỗi người khi nhìn thấy vậy đều cảm thấy vô cùng thích thú.

“Rè rè!”

Thiết đao lại dề xuống, Hồng lão yên lặng nhìn Lý Dương, trong lòng lại có chút phức tạp.

Lý Dương quả thật là một thiên tài, chuyện khác không nói, chỉ nói chuyện Lý Dương còn trẻ mà lại có thực lực như thế này đã có thể thấy hắn là thiên tài nhất đẳng, có điều đồ thạch và chạm khắc khác nhau, cho dù đồ thạch có xuất sắc thế nào cũng chưa chắc đã chạm khắc được tốt như thế.

Từ khi mới bắt đầu vào lĩnh vực đồ thạch cho tới hiện tại, vẫn chưa có ai cùng lúc có thành tích cực cao trong cả hai lĩnh vực đồ thạch và chạm khắc, ít nhất thì 4 vị đại sư đứng đầu bọn họ đều không được, đồ thạch thượng đều không được.

Tham thì thâm, lúc này Hồng lão đã có chút lo lắng cho người bạn Trần Vô Cực của mình.

Hoàng Hạo lúc này thì chỉ đang cảm thán, nhà kho kia không ngờ lại có nhiều nguyên thạch tốt như thế, điều này làm cho hắn rất là giật mình, đáng tiếc hắn đi chậm, nguyên thạch tốt đều đã bị Lý Dương mua hết, lúc này hắn càng thêm tin tưởng chỉ cần chỗ có nguyên thạch mà Lý Dương đã xem qua thì không nên tới nữa, nguyên thạch tốt trong đó hết 9/10 đã bị Lý Dương mua sạch.

Hoa Tranh và Hoa Thiên hai người lúc này đang tròn mắt.

Chỉ có bọn họ mới biết được Lý Dương trong nhà kho kia trong thời gian rất ngắn, ngắn tới mức không thể tin được, chỉ với thời gian ngắn mà đã có thể kiếm được nhiều nguyên thạch tốt như thế, toàn bộ lại đồ tăng, chuyện này gần như không thể nào xảy ra lại xuất hiện trước mắt bọn họ.

Hoa Thiên nhìn em mình, trong mắt Hoa Tranh lúc này đều là sự hoảng sợ, mà hắn cũng không khác gì.

Lúc này bọn họ đều hiểu được, Lý Dương có thể đồ thắng Phi Thúy Vương không phải là dựa vào may mắn mà là dựa vào thực lực chân chính, hắn có thực lực này.

Lý Dương, không hổ là người đứng đầu giới đồ thạch.

Một đao này vừa cắt xong, còn chưa nhìn thấy Phỉ Thúy bên trong thì mọi người đã biết một đao này đã cắt tăng.

Hai gã chuyên gia lúc này đã hoàn toàn chết lặng, những công nhân đang nói chuyện với nhau thì đều có vẻ rất hưng phấn, mà Hoàng Hạo thì lại hăm mộ nhìn Lý Dương.

Hắn cũng không nghĩ nhiều như Hồng lão, hắn chỉ nghĩ nếu Lý Dương học chạm khắc thì sẽ không cần vì nguyên liệu mà phát sầu, với trình độ của hắn thì muốn loại nguyên liệu gì mà không được chứ.

Khối nguyên thạch này Lý Dương dùng không nhiều thời gian thì đã gải xong, thời gian cũng sắp 12 giờ trưa, Vương Giai Giai giúp Lý Dương lau mồ hôi, lúc này chỉ còn một khối nguyên thạch nữa thôi.

Lý Dương đặt khối Phỉ Thúy lên bàn, nhiều Phỉ Thúy như vậy đặt cùng nhau nhìn vào có vẻ rất chói mắt, mà khối Băng Chủng Ngọc Lục Bảo thì càng giống như là Hoàng Hậu trong số những khối Phỉ Thúy, nhìn vô cùng chói mắt.

Cao cấp Băng Chủng Ngọc Lục Bảo không lớn, nhưng cũng không nhỏ, có thể làm ra 2 cái vòng tay, mà khối Phỉ Thúy này có giá trị có thể so với tất cả những khối trước đó cộng lại.

Ba nghìn năm trăm vạn, thậm chí có thể còn cao hơn.

Đây là giá mà đám người Hồng lão định ra cho khối Phỉ Thúy này, cái giá này có thể nói là rất cao, hiện giờ tính ra số Phỉ Thúy Lý Dương gải ra đã có giá trị lên tới 6000 vạn.

6000 vạn, khi Hoàng Hạo nghĩ tới con số này liền cảm thấy hít thở không thông.

Đây chính tăng giá gấp 30 lần, khó trách trước đó hắn ra giá gấp 5 Lý Dương cũng không chịu bán, cho dù là chính mình thì cũng sẽ không bán, 5 lần và 30 lần chênh lệch thật sự quá lớn.

Năng lực đồ thạch của Lý Dương lúc này đã được mọi người công nhận và tán thành, cường giả đi đến đâu cũng sẽ nhận được sự tôn kính của người khác.

Cho dù là Hồng lão cũng không ngoại lệ, Lý Dương trên phương diện chạm khắc chỉ là học trò mới vào nghề, nhưng trên phương diện đồ thạch hắn cũng đã là nhân vật cấp bậc đại sư giống như Phỉ Thúy Vương.

Điểm khác nhau giữa hai người là một người đã tuổi già, người còn lại thật sự còn rất trẻ, bồi phận có chút thấp mà thôi.

Lý Dương thở ra một hơi rồi cầm khối nguyên thạch cuối cùng lên, khối nguyên thạch này có vỏ ngoài là Bạch Sa Bì, bên ngoài có lớp lớp muối, nhìn không tệ lắm.

Lớp trứng muối bên ngoài không nhỏ, hơn nữa cộng thêm biểu hiện của Bạch Sa Bì thì khối nguyên thạch này đã thuộc hàng cao cấp, sức nặng cũng hơn mười kg, nếu như trong đại hội giao dịch nguyên thạch thì khối nguyên thạch này nhất định sẽ được đặt trong khu Âm Tiêu, giá cả cuối cùng để mua được nó ít nhất cũng phải trăm vạn.

Đáng tiếc chính là mặt trái có một đám lông rất khó chịu, khi nhìn thấy thứ này thì cho dù là người ế chịu nhất chỉ sợ cũng sẽ bỏ đi, nguyên thạch có đám lông như thế này không ai muốn đồ cả.

Nguyên thạch như vậy trong kho nguyên thạch có mấy chục khối, Lý Dương khi thấy những khối này liền đoán rằng những khối này đều là gom từng khối một lại, để lâu quá mà không ai mua nên mới để trưng bày cùng một chỗ.

Có điều cũng may là khối nguyên thạch này không có ai mua, nếu có người mua thì khối nguyên thạch này đã không tới được tay của Lý Dương.

Nhìn thấy biểu hiện của khối nguyên thạch này, những người xung quanh đều có chút sững sốt, có người còn nghi hoặc nhìn Lý Dương.

Những người nơi này cũng có nhất định hiểu biết về nguyên thạch, chỉ nhìn khối nguyên thạch này thì mọi người đều biết khối nguyên thạch này có tỉ lệ thua lỗ cực cao.

Thế nhưng không ngờ đôi mắt Hồng lão lại sáng lên, loại nguyên thạch này có tỉ lệ thua lỗ rất cao, nhưng nếu đồ tăng thì có thể nói là siêu cấp tăng giá.

Nguyên thạch thể này nếu trong tay người khác thì Hồng lão cho rằng tỉ lệ thua lỗ cao hơn một ít, nhưng ở trong tay Lý Dương thì lại khác, trước đó Lý Dương đã đổ tăng 7 lần, hắn đã hoàn toàn chứng minh thực lực của mình. Hắn là một đại sư có trình độ đổ thạch cực cao, người như vậy sao có thể vô duyên vô cớ chọn một khối nguyên thạch bị thua lỗ được chứ?

Có ý tưởng giống như Hồng lão là Hoàng Hạo, Hoàng Hạo nhìn thầy của mình, hai người không nói gì, Hoàng Hạo tiếp tục phụ giúp Lý Dương.

Những người khác lúc này đều đang nhỏ giọng thảo luận, phát biểu cái nhìn của mình, một ít người còn tỏ ra lo lắng, một số người khác thì tin tưởng vững chắc khối nguyên thạch này nhất định sẽ đổ tăng.

Bởi vì khối nguyên thạch này là do Ngọc Thánh chọn.

“Rè rè!”

Âm thanh giải thạch vang lên, Hoa Tranh quay đầu lại nhìn Hoa Thiên, nhỏ giọng hỏi:

-Anh, anh thấy khối nguyên thạch này như thế nào, có thể tiếp tục đổ tăng hay không?

Hoa Tranh tuổi còn nhỏ, hắn cũng không thể tự hỏi những việc quá phức tạp, chỉ biết là khối nguyên thạch này biểu hiện không được tốt lắm, trong lòng hắn liền cảm thấy lo lắng nên mới hỏi như vậy.

-Có thể, nhất định có thể!

Hoa Thiên nắm chặt tay rồi gật mạnh đầu.

Hắn tin tưởng Lý Dương, tin tưởng Ngọc Thánh sẽ không làm cho bọn họ thất vọng, đây thuần túy là sự tin tưởng, cho dù là trong lòng hắn biết khối nguyên thạch này không được tốt lắm hắn cũng sẽ tin tưởng như vậy.

Nguyên thạch biểu hiện không tốt không có nghĩa là khối nguyên thạch này có giá trị không thấp, nếu không có đám lông kia thì nó có giá ít nhất cũng trăm vạn, thế nhưng khối nguyên thạch này chỉ có thể bán với giá 8 vạn, trong những khối Lý Dương mua thì đây là khối rẻ nhất.

“Rầm!”

Một đạo đã cắt xong, rất nhiều người đều nhin không được đi tới phía trước, Hoàng Hạo hít vào một hơi rồi đổ nước lên bề mặt vết cắt.

“A!”

Bề mặt vết cắt lộ ra, mọi người đều nhin không được kinh hô, trên mặt còn mang theo sự kinh ngạc, hai bên mặt cắt đều xuất hiện Phỉ Thúy, đáng tiếc chúng đều là toái ngọc.

Thua lỗ?

Cho dù là Ngọc Thánh thì giải loại đổ thạch có tính chất thua lỗ cực cao này vẫn không được, rất nhiều người kinh ngạc đồng thời cũng cảm thấy thất vọng, Lý Dương dù sao cũng là người, không phải là thần, hắn cũng sẽ thất bại.

Đặc biệt là hai chuyên gia kia, trên mặt hai người cũng lộ ra ý cười.

Hồng lão cau mày, Hoàng Hạo có chút ngẩn người, khối nguyên thạch này không có đổ tăng như bọn họ tưởng tượng, lại càng không nói tới chuyện siêu cấp tăng giá.

Lưu Cương, Vương Giai Giai đều không cảm thấy gì, Vương Giai Giai tiến lên giúp Lý Dương lau mồ hôi, những người xung quanh nói gì căn bản không ảnh hưởng tới cô

-Anh, không phải anh nói thứ này nhất định sẽ đổ tăng hay sao?

Hoa Tranh trừng to mắt, thất vọng nhìn anh mình, trong lòng, hắn rất hi vọng Lý Dương có thể đổ tăng, 8 khối nguyên thạch toàn bộ đổ tăng, đây mới là chuyện đáng kiêu ngạo.

-Anh không biết, anh thật sự không biết!

Hoa Thiên chưa sót lắc đầu, hẳn không phải Lý Dương, cũng không có trình độ cao như thế, kết quả thế này hẳn căn bản là không thể đoán trước, hẳn chỉ cảm giác Lý Dương sẽ đổ tăng nên mới nói như vậy.

Lý Dương không để ý tới những nghị luận xung quanh, hẳn vứt một nửa khối nguyên thạch ra một bên, lại lẩn nữa cố định nửa khối nguyên thạch còn lại.

Lúc này đây, Lý Dương không có lựa chọn cắt mà lại dùng máy mài.

Đây cũng là lần đầu tiên Lý Dương chưa thấy Phỉ Thúy mà lại lựa chọn mài, âm thanh nghị luận xung quanh lập tức nhỏ đi rất nhiều, mọi người đều tập trung nhìn Lý Dương.

“Rè rè!”

Máy mài bắt đầu làm việc, lực chú ý của Hồng lão một lần nữa bị khối nguyên thạch hấp dẫn, từ từ, tất cả mọi người đều không nói chuyện, tất cả đều tập trung nhìn khối nguyên thạch.

Hoàng Hạo hỗ trợ tưới nước, ánh mắt hẳn không ngừng nhìn chăm chăm vào bề mặt vết cắt.

Mây ngọc vỡ cũng không khó, chỉ một lát sau Lý Dương đã mài xuyên qua phần ngọc vỡ, dần dần, một lớp màu trắng xuất hiện, ngoài ra nó còn có chút màu đen, bên ngoài mọi người nhìn vào mà không biết tại sao.

Màu trắng còn dễ nói, có thể nói nó là tầng sương ở giữa, có điều nếu vậy thì màu đen giải thích như thế nào?

“rè rè!”

Mọi người vẫn còn đang đoán thì thứ bên trong đã dần dần lộ ra.

Bên dưới không ngờ lại là Phỉ Thúy, có điều màu sắc có chút kỳ lạ, ở giữa màu đen có màu trắng, giữa màu trắng có màu đen, Phỉ Thúy như vậy chưa ai từng gặp qua cả.

-Cực phẩm Phỉ Thúy, Hắc Bạch Vô Thường!

Hồng lão đi tới phía trước, trong mắt ông đều là sự khiếp sợ, ông nhin không được lớn tiếng nói một câu.

Hắc Bạch Vô Thường, nghe được cái tên này, Hoàng Hạo cũng sửng sốt. Phỉ Thúy có 7 màu, màu xanh là thông thường nhất, cũng là đại biểu cho Phỉ Thúy, ngoại trừ màu xanh la còn có màu xanh dương, ngoài những màu thông thường ra nó còn có hai màu là trắng và đen.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

910. Chương 906: Anh Có Kim Ti Hồng Phỉ, Tôi Có Hắc Bạch Vô Thường

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

-Thật sự là Hắc Bạch Vô Thường!

Hoàng Hạo vươn tay, run rẩy vuốt ve khối Phỉ Thúy, viên Phỉ Thúy bóng loáng mang theo sự lạnh lẽo làm cho người ta trầm mê không muốn buông tay.

-Anh, cái gì là Hắc Bạch Vô Thường?

Hoa Tranh quay đầu lại hỏi Hoa Thiên. Cực phẩm Phỉ Thúy Hắc Bạch Vô Thường, những từ này hẳn chưa bao giờ nghe, hẳn căn bản không biết nó có ý nghĩa gì, có điều bề mặt vết cắt một ra Phỉ Thúy hẳn đã nhận ra, màu sắc tuy kỳ lạ nhưng nó thật sự là Thủy Tinh Chứng.

Hoa Thiên sửng sốt, lập tức trừng mắt, lớn tiếng nói:

-Em không thấy màu sắc của khối Phỉ Thúy sau, đây chính là Hắc Bạch Vô Thường!

Hoa Tranh bĩu môi, không nói gì nữa mà tiếp tục nhìn về phía máy giải thạch.

Kỳ thật Hoa Thiên cũng không biết nó có ý nghĩa gì, có điều hẳn nói cũng không sai, Hắc Bạch Vô Thường chính là dựa vào hai màu trắng đen trên khối Phỉ Thúy mới hình thành.

Hắc phỉ và Bạch phỉ trong giới Phỉ Thúy rất khó gặp, hai màu này thưa thớt hơn những màu khác rất nhiều.

Màu đen Phỉ Thúy ngoại trừ sản lượng thấp ra, độ tán thành của thị trường với nó cũng không cao. Thật lâu trước kia, Phỉ Thúy màu đen là biểu hiện không tốt, nó mang theo ý nghĩa đen tối, ngoại trừ những khối Phỉ Thúy đen xin đẹp ra, những thứ còn lại đều là phế liệu bị người ném đi.

Gần 30 năm trở lại đây, đặc biệt là khi tiến vào thế kỷ mới, giá trị Phỉ Thúy tăng lên mỗi ngày, loại Phỉ Thúy đen này mới dần dần được người tán thành, làm thành một ít đồ trang sức trừ tà, nhưng giá trị vẫn không thể nào so với những loại Phỉ Thúy khác được.

Phỉ Thúy màu trắng thì đỡ hơn, nhưng bởi vì nó giống như Hòa Điền Ngọc, loại Phỉ Thúy này thiếu chút nữa bị người ta xem là Hòa Điền Ngọc, cho nên giá trị cũng không cao.

Giá trị Phỉ Thúy từ từ tăng cao, hiện giờ Phỉ Thúy đen và Phỉ Thúy trắng đã có giá khá cao, được mọi người tán thành, giá cả của chúng mỗi năm đều tăng lên rất nhiều.

Loại Phỉ Thúy này mặc dù vẫn không thể so với những loại Phỉ Thúy khác, nhưng là không phải tuyệt đối, trong số chúng có một loại Phỉ Thúy thậm chí còn tốt hơn những loại Phỉ Thúy có màu khác, trong giới đồ thạch nó có danh tiếng rất lớn.

Đó chính là cực phẩm Phỉ Thúy Hắc Bạch Vô Thường.

Hắc Bạch Vô Thường chính là loại Phỉ Thúy có màu trắng và màu đen hòa cùng một chỗ, hình thành một loại Phỉ Thúy 2 màu độc đáo, đây cũng không phải là Phỉ Thúy một bên màu đen một bên màu trắng, chỉ có loại Phỉ Thúy 2 màu đen trắng hòa hợp hoàn mỹ với nhau mới được gọi là Hắc Bạch Vô Thường.

Loại Phỉ Thúy này cũng chịu ảnh hưởng từ phẩm chất Phỉ Thúy, loại có phẩm chất tốt thì giá trị cao, không tốt thì giá trị thấp.

Có điều cho dù là phẩm chất tốt thì giá cả của chúng vẫn còn rất cao.

Mà khối Phỉ Thúy này không thể nghi ngờ là loại Hắc Bạch Vô Thường tốt nhất, Thủy Tinh Chứng Hắc Bạch Vô Thường, màu đen và màu trắng đều vô cùng tinh khiết, loại Phỉ Thúy này đã thật lâu chưa từng xuất hiện qua.

Nói tới Hắc Bạch Vô Thường, những đại sư đồ thạch đều sẽ nhớ tới 1 chuyện xưa, mà câu chuyện này lại là sự thật, câu chuyện này xuất hiện trên người Phỉ Thúy Vương và Trác lão.

Thật lâu trước kia, khi đôi mắt của Trác lão còn có thể nhìn thấy.

Năm đó hai người đều đang rất nổi bật, hai người lúc đó đều là danh nhân trong giới đồ thạch, có một lần hai người cá cược với nhau, Phỉ Thúy Vương giải ra Kim Ti Hồng Phỉ, đồ thắng Trác lão, Trác lão không phục lắm, tự mình vào núi tìm nguyên thạch, sao đó thách đấu Phỉ Thúy Vương.

Lúc này đây người thắng là Trác lão, ông giải ra Hắc Bạch Vô Thường, thế nhưng chỉ là Băng Chứng Hắc Bạch Vô Thường, nó rất xinh đẹp, giá trị của nó so với Kim Ti Hồng Phỉ của Phỉ Thúy Vương còn cao hơn. Sau khi giải ra khối Phỉ Thúy này, Trác lão liền cười lớn rồi nói một câu: Anh có Kim Ti Hồng Phỉ, tôi có Hắc Bạch Vô Thường.

Từ ý nghĩa mà nói 2 loại Phỉ Thúy này cùng cấp, chúng đều là biến dị Phỉ Thúy

Câu chuyện này đã nói lên giá trị của Hắc Bạch Vô Thường, năm đó Phỉ Thúy Vương rất đỏ mắt, nhưng mấy chục năm sau ông vẫn chưa thể giải ra Hắc Bạch Vô Thường, nếu tính ra thì tỉ lệ xuất hiện Hắc Bạch Vô Thường còn nhỏ hơn cả Kim Ti Hồng Phỉ.

Có điều Trác lão cũng chưa từng giải ra Kim Ti Hồng Phỉ, hai người đều đem việc này trở thành tiếc nuối lớn nhất của mình.

Hiện giờ Lý Dương đã làm được chuyện mà bọn họ không làm được, không chỉ giải ra Kim Ti Hồng Phỉ mà ngay cả Hắc Bạch Vô Thường hắc cũng đã giải ra, hơn nữa thứ này còn là Thủy Tinh Chủng Hắc Bạch Vô Thường.

Hoàng Hạo rút cuộc cũng rút tay lại để cho Lý Dương tiếp tục mài.

Những người xung quanh đều lớn tiếng trao đổi, bọn họ đều đang rất kích động.

Cho dù bọn họ không biết ý nghĩa thật sự của Hắc Bạch Vô Thường nhưng Thủy Tinh Chủng Phỉ Thúy xuất hiện bọn họ thấy rất rõ, Thủy Tinh Chủng a, cho dù là bọn họ thì cũng có rất ít người đã từng thấy qua Thủy Tinh Chủng.

Tuy khối Thủy Tinh Chủng này màu sắc rất kỳ lạ, nhưng chỉ cần là Thủy Tinh Chủng thì giá trị chắc chắn sẽ không thấp.

Một bộ phận lớn số người trong đây lần đầu tiên thấy được Thủy Tinh Chủng xuất thế, về sau bọn họ cũng có tiền vốn để khoe khoang. Thủy Tinh Chủng, lại là Thủy Tinh Chủng mà Ngọc Thánh giải ra, về sau khi gặp người khác bọn họ cũng có chuyện để lấy ra khoe khoang rồi.

“Xoát xoát!”

Đá mài liên tục ma sát với khối nguyên thạch, Hồng lão yên lặng nhìn Lý Dương, trong mắt ông lúc này đang tràn đầy sự kích động.

Giờ khắc này, ông thậm chí dâng lên một ý niệm trong đầu, ông nghĩ mình về phải khuyên nhủ Trần Vô Cực đừng cho Lý Dương đến học tập chạm ngọc, Lý Dương là thiên tài trong giới đồ thạch, hắc rất có có thể trở thành đệ nhất tông sư trong giới đồ thạch.

Lý Dương đang chuyên chú mài thạch, hắc cũng không biết suy nghĩ của những người xung quanh.

Phỉ Thúy trong khối nguyên thạch này bị phá hỏng không ít, phần Phỉ Thúy nguyên vẹn cũng là không có hình thù cố định, việc này làm cho hắc không có biện pháp dùng máy cắt, chỉ có thể từ từ mài rồi tìm biện pháp mà thôi.

Hắc Bạch Vô Thường, Lý Dương biết giá trị của khối Phỉ Thúy này, khi mài, hắc cũng rất đau lòng vì phần Phỉ Thúy còn lại bị phá hủy.

Nếu không có nhúm lông kia, phần Phỉ Thúy bên trong rất có thể đều là cực phẩm Phỉ Thúy Hắc Bạch Vô Thường, từ đó khối Phỉ Thúy này sẽ có giá trị cao hơn nhiều.

Đá mài từ từ di chuyển xung quanh phần ngọc vỡ, những mảnh vỡ kia cũng đã bị Lý Dương lấy xuống, dần dần lộ ra Phỉ Thúy bên trong.

Nhìn thấy bề mặt mài, sắc mặt hai tên chuyên gia kia đều đã chuyển sang trắng bệch, trong mắt hai người lúc này chỉ có sự hoảng sợ.

Vừa rồi khối nguyên thạch bị hai người xem là thua lỗ, lúc này lại giải ra khối Phỉ Thúy cực phẩm như vậy.

Một đao vừa rồi nếu không cắt ngay vị trí đó thì sẽ tăng lên không ít khó khăn và thời gian, hiện tại nhìn thế nào đi nữa thì một đao vừa rồi của Lý Dương không phải là sai lầm mà là một đao vô cùng hoàn mỹ.

Khối nguyên thạch tẻ như thế này, Lý Dương vẫn có thể cắt tăng, hơn nữa còn là cắt ra Thủy Tinh Chủng nữa.

Hai người không nói gì mà chỉ lặng lẽ nhìn Lý Dương mài nguyên thạch, lúc bọn họ nhìn Lý Dương, trong ánh mắt không tự chủ được toát ra sự sùng kính, thực lực của Lý Dương đã hoàn toàn thuyết phục bọn họ.

Những người khác cũng có ý tưởng giống như 2 người, cho dù là Hồng lão thì trước đó ông cũng cho rằng một đao vừa rồi của Lý Dương không phải là một đao tốt, mà lúc này bọn họ cũng không còn quan tâm tới chuyện này nữa.

Lúc này thứ bọn họ quan tâm chính là khối Phỉ Thúy bên trong.

Vài phút sau, toàn bộ bề mặt đã được mài đi một lớp, Lý Dương thở ra một hơi rồi mở máy cắt.

Đọc theo bề mặt lớp vỏ ngoài, Lý Dương tiếp tục cắt xuống, lúc này việc cắt dễ hơn lúc trước rất nhiều, cũng sẽ không tạo thành sự hư hao cho Phỉ Thúy.

-Ông chủ, đây, đây là Thủy Tinh Chủng a!

Trong số đám công nhân có một người trẻ tuổi chạy ra, chẳng biết tại sao nói một câu.

-Tôi biết đây là Thủy Tinh Chủng, mắt tôi vẫn chưa có mù!

Ông chủ tức giận nhìn hấn rồi nói một câu, nói xong hấn lập tức quay đầu lại chăm chú nhìn Lý Dương giải thạch, lúc này hấn rất muốn biết khối Thủy Tinh Chủng bên trong lớn như thế nào, giá trị của nó là bao nhiêu.

-Giải ra Thủy Tinh Chủng, không phải nên chúc mừng sao?

Người công nhân nói có chút nhỏ, nhưng hấn vẫn quyết tâm nói ra.

Đổ thạch đại tăng, đốt pháo chúc mừng là thói quen của người đổ thạch, nơi này cũng không ngoại lệ, có điều nơi này chỉ khi thật sự đổ tăng thì mới đốt pháo mà thôi.

Chu dù là Ngọc Lục Bảo trước đó hay là Thủy Tinh Chủng bây giờ, thứ này đều là đại tăng, rất đáng chúc mừng, có điều hấn chỉ lo chú ý tới Lý Dương nên quên mất chuyện này.

-Đúng, đúng, phải chúc mừng, nhất định phải chúc mừng, cậu mau tới văn phòng tôi, tôi nhớ rõ ở đó có 2 quả pháo, cậu, còn cậu nữa, nhanh ra ngoài mua một ít trở về, tiền sau này tôi sẽ trả lại cho cậu!

Ông chủ không ngừng nói, hấn liên tục dặn dò 3 công nhân, những người này đều tròn mắt rồi quay đầu chạy đi.

Văn phòng của ông chủ xưởng không xa, đi một hồi lá có thể trở lại, nhưng hai người bị gọi đi mua pháo thì sẽ rất thảm.

Đi ra ngoài mua, quay lại ít nhất cũng phải 10 phút, mà lúc này là thời điểm mấu chốt, Ngọc Thánh lý Dương đang giải Thủy Tinh Chủng, nói không chừng khi về thì mọi chuyện đã kết thúc.

Hai người rất không cam tâm, nhưng không thể không đi ra ngoài mua pháo, vì vậy hai người chỉ có thể không ngừng mắng thầm tên đã đưa ra chủ ý này.

Ông chủ kia thì cười to, hỉ cần tiếng pháo vang lên thì nhà xưởng của hấn sẽ nổi danh, Thủy Tinh Chủng, lại có sự hiện diện của Lý Dương và Hồng lão, khi nghĩ tới những người xung quanh dùng ánh mắt hâm mộ nhìn hấn thì hấn liền cười đắc ý.

Lúc này hấn vô cùng cảm tạ Hoa Thiên đã mang Lý Dương tới đây, hấn trong lòng đang cân nhắc việc mời tên này đi ăn một bữa.

“Rầm!”

Ông chủ xưởng ngừng suy nghĩ vẫn vơ, đem lực chú ý di dời tới chỗ Lý Dương.

Phía dưới tầng sương, không có lộ ra Phỉ Thúy, khi thấy vậy mọi người liền thở ra một hơi, cắt tầng sương rất dễ gặp Phỉ Thúy, đặc biệt là một mặt đã xuất hiện Phỉ Thúy.

Đổi quá đá mài, vài phút sau, tầng sương kia đã được mài sạch, Lý Dương không làm cho mọi người thất vọng, lúc này một phần của khối Phỉ Thúy Hắc Bạch Vô Thường lại lộ ra.

Phỉ Thúy kiều diễm ướt át, thân Phỉ Thúy vô cùng trong suốt, nhìn nó giống như là do nước ngưng kết thành vậy.

Một nửa Phỉ Thúy bị phá hư, một phần còn lại không ngờ lại xuất hiện cực phẩm Phỉ Thúy, cho dù là Hồng lão thì cũng phải cảm thán thiên nhiên thần kỳ.

Mài xong một mặt, Lý Dương thoáng nghỉ ngơi một chút rồi lại mở máy cắt.

Thiết dao vừa cầm lên, trong xưởng đã vang lên tiếng pháo, khi tiếng pháo vang lên, rất nhiều người đều vỗ tay, cho dù là Hồng lão thì cũng không ngoại lệ.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

911. Chương 907: Tôi Ra Giá 100 Triệu

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Tiếng pháo làm cho mọi người càng thêm hưng phấn, tất cả mọi người đều đã đứng mấy giờ, nhưng không ai cảm giác mệt, mỗi người vẫn như cũ vô cùng có tinh thần.

Lý Dương cũng lộ ra vẻ tươi cười, bên ngoài vang lên tiếng pháo, bên trong ẩn bắt đầu hạ đạo.

Bởi vì khối Phỉ Thúy bên trong đặc thù nên chỉ có thể giải như vậy, mỗi một lần đều phải trước cắt sau mài, như vậy mới có thể đảm bảo viên Phỉ Thúy bên trong.

Phỉ Thúy vốn không lớn, lại là trân bảo khó có, cho dù là ai thì cũng không được phép lãng phí.

Tiếng pháo vang lên đã thu hút sự chú ý của những người bên cạnh, những người gần nhất thì trực tiếp chạy qua, nghe nói Lý Dương đang giả thạch bên trong, hơn nữa còn gài ra Thủy Tinh Chủng, những người này ngay lập tức cảm thấy không chịu đi.

Chỉ chớp lát, xung quanh nhà xưởng đã có rất nhiều người.

Cũng may lúc này đã là hơn 12 giờ, rất nhiều người đã tan ca về nhà, nếu không thì sẽ còn đông hơn nữa.

Trong số những người mới tới có cả 2 ông chủ bên cạnh, khi ông chủ xưởng nói chuyện với hai người, sự đặc ý của hắn làm cho 2 người kia ề ề, đồng thời cũng là phi thường hâm mộ.

Ngọc Thánh Lý Dương, còn có Hồng lão, đây đều là đại sư có danh tiếng, có thể thỉnh một người đã là chuyện vô cùng khó, người này ngược lại, hai vị đại sư đứng đầu không ngờ chủ động lại chỗ này.

Vận may của người này không thể không làm người ta đổ kỵ.

Nhóm người bên ngoài sau khi tiến vào cũng không có ngừng lại, có rất nhiều người nghe được tiếng pháo nên đã đi tới, nếu còn đứng bên ngoài thì một lát nữa họ sẽ không đi vào được.

Tiếng pháo ngừng lại, Lý Dương đã cắt xong một đao, tiếp theo hắn như trước chuyển sang máy mài.

-Ông chủ Vương, ông cũng tới đây à! . . .

Ba ông chủ xưởng đang đứng ngoài nói chuyện thì có một người đi tới, lần này là một ông chủ của xưởng chạm khắc ngọc, xưởng chạm khắc của người này khá lớn, 3 ông chủ xưởng cộng lại cũng chỉ bằng một nửa của người ta.

Xưởng của ông chủ Vương cũng có thể xem là có danh tiếng trong cả Kiệt Dương này.

-Ông chủ Cơ, có chuyện gì mà đốt pháo thế? . . .

Ông chủ Vương nhìn còn trẻ, chỉ hơn 40 tuổi, lúc tới hắn liền cười hỏi một câu, ông chủ Vương biết bên trong xưởng có rất nhiều người, nhưng tại sao như thế thì hắn lại không biết.

Ông chủ Cơ chính là ông chủ của nhà xưởng này, thấy có người hỏi nên hắn liền trả lời:

-Ha ha, cũng không có gì, Ngọc Thánh cùng với Hồng lão đang ở trong này, vừa rồi Ngọc Thánh giải ra Thủy Tinh Chủng nên chúng tôi đốt pháo chúc mừng thôi!

Nói xong hắn liền yên lặng, nhưng nhìn vẻ mặt hắn thì mọi người đều biết hắn đang rất đắc ý, mà hai ông chủ bên cạnh thì ghen tị tới mức hận không thể đánh hắn một chầu.

-Ngọc Thánh, Hồng lão tiên sinh!

Ông chủ Vương nhíu mày, hắn lập tức nhớ tới tin tức cấp dưới báo cáo.

Chuyện Ngọc Thánh Lý Dương xuất hiện ở Kiết Dương không phải là chuyện bí mật gì với những ông chủ lớn, trong hiệp hội ngọc thạch đều có người của bọn họ, chuyện Lý Dương và Đỗ hội trưởng có mâu thuẫn đã sớm truyền tới tai bọn họ.

Lý Dương là Lý sự của Trung Bảo Hiệp, lần này đoán chừng Đỗ Chi Quý sẽ không hay ho, có điều chuyện này không có liên quan gì tới những thương nhân bọn họ. Đỗ Chi Quý thể mạnh, nhưng đối với những thương nhân tài sản trăm triệu, thậm chí là thương nhân tài sản 10 triệu thôi thì sức ảnh hưởng cũng là rất nhỏ.

Với bọn họ mà nói, có lẽ đổi một hội trưởng mới mới là chuyện có lợi, tốt nhất là có thể đổi một hội trưởng nghe lời tới đây.

-Đúng, bọn họ đều đang ở bên trong! . . .

Ông chủ Cơ gật đầu, trong lòng hần thì cảm thấy vô cùng đắc ý. Mời, nhất định mời Hoa Thiên, không chỉ mời mà còn phải mời hần ăn một bữa tiệc lớn, hơn nữa còn cho tiền lì xì, chuyện tốt như vậy chỉ có thể gặp chứ không thể cầu, không có bọn họ, hần làm sao có thể nở mày nở mặt như bây giờ.

-Ông thật là may mắn, có thể mang chúng tôi đi vào không? . . .

Ông chủ Vương cười cười, ông chủ Cơ càng thêm đắc ý, hần lập tức mang bọn họ đi vào, ông chủ Vương đi theo, phía sau hần còn có 2 tên bảo tiêu.

Mấy người bọn họ đi tới nơi, Lý Dương vẫn còn đang mài nguyên thạch.

Khối nguyên thạch này cắt vài đao, diện mạo của nó cũng đã lộ ra một phần, khối Phỉ Thúy này không lớn, nhưng nó là Hắc Bạch Vô Thường, lại còn là Thủy Tinh Chủng, giá trị của nó không thể đo lường được.

-Hắc Bạch Vô Thường!

Vừa mới đi vào, ông chủ Vương liền sững sốt hô lên, ánh mắt cũng chuyển thành ngơ ngác, hần khác với những người khác, lúc đầu hần làm giàu bằng Phỉ Thúy, sau đó mới sửa sang làm chạm khắc.

Vì vậy hần cũng có trình độ nhất định, sự hiểu biết của hần về Phỉ Thúy cũng nhiều hơn những người khác.

Hắc Bạch Vô Thường, loại Phỉ Thúy hiếm có này hần cũng biết, hai mươi năm trước hần còn gặp qua một lần, đó là lúc hần làm thương nhân nguyên thạch, lúc đó hần đã tận mắt thấy được loại Phỉ Thúy này được giải ra.

Hần còn nhớ rõ khối Phỉ Thúy lạ này được một thương nhân mua với giá cực cao.

-Ông chủ Vương, Hắc Bạch Vô Thường là có ý gì?

Ông chủ Cơ nhỏ giọng hỏi một câu, vừa rồi Hồng lão nói tới cái tên này, đáng tiếc hần không hiểu gì, lại không dám đi hỏi Hồng lão.

Hiện tại ông chủ Vương cũng biết không cần phải hỏi thăm người khác, trực tiếp hỏi hần là được.

Ông chủ Vương có chút phức tạp nhìn ông chủ Cơ, không ngờ Lý Dương lại giải ra cực phẩm Phỉ Thúy Hắc Bạch Vô Thường, hơn nữa còn là Thủy Tinh Chủng, chỉ điều này thôi cũng đủ để hần hâm mộ ông chủ Cơ rồi.

-Hắc Bạch Vô Thường ...

Hần từ từ giải thích, một lát sau hần đã nói ra lai lịch của viên Phỉ Thúy này, thậm chí chuyện của Phỉ Thúy Vương và Trác lão hần cũng nói, ông chủ cơ, hai ông chủ bên cạnh và những người công nhân bên cạnh khi nghe được câu chuyện đều cảm thấy sững sốt.

Hắc Bạch Vô Thường không ngờ lại có lai lịch như thế.

Thì ra viên Phỉ Thúy có màu sắc kỳ lạ này không phải là viên Phỉ Thúy bình thường, nó là cực phẩm Phỉ Thúy, giá trị sẽ cao hơn Phỉ Thúy bình thường rất nhiều.

Những người không có nghe ông chủ Vương giải thích thì nhỏ giọng hỏi người bạn bên cạnh, một lát sau, mọi người đều đã hiểu ý nghĩa của khối Phỉ Thúy này.

Điều này làm cho bọn họ nghị luận càng nhiều, cũng lớn hơn nữa.

-Bùm bùm bùm! . . .

Bên ngoài lại có tiếng pháo vang lên, hai tên mua pháo vừa rồi đã trở về, hai người giao cho những người khác châm pháo, hai người bọn họ thì chạy trở về.

Hoàn hảo, Lý Dương còn chưa giải thạch xong, điều này làm cho hai người nhẹ nhàng thở ra.

-Hai người đi mua pháo đi

Ông chủ Vương suy nghĩ một chút rồi quay đầu lại nói với 2 tên bảo vệ, trong đó có một người chạy ra mua pháo.

Phỉ Thúy như vậy đáng giá để chúc mừng, nếu có người liên lạc với với truyền thông thì nói không chừng nhờ hoạt động lần này có thể nâng cao địa vị của Kiệt Dương lên, ông chủ Vương là một thương nhân, thứ đầu tiên hắn nghĩ tới là làm thế nào để có được lợi ích lớn nhất.

Đương nhiên, việc này phải được Lý Dương đồng ý, hắn cũng biết thân phận của Lý Dương, Lý Dương không đồng ý, ai cũng không dám làm như vậy.

Mười phút sau, tiếng pháo ngừng lại, khối Thủy Tinh Chủng này cũng đã giải ra hoàn toàn.

Khối Phỉ Thúy này Lý Dương dùng khoảng 40 phút mới giải xong, viên Phỉ Thúy này đặt lên bàn, ngay lập tức nó liền làm cho những viên Phỉ Thúy còn lại trở bên ảm đạm.

Tất cả mọi người đều si mê nhìn khối Phỉ Thúy này, nó chỉ to như một nắm tay trẻ em thôi nhưng trong mắt mọi người ngoài nó ra thì không còn gì cả.

Hiện tại phần lớn mọi người trong này đều đã biết về Hắc Bạch Vô Thường, mà lúc này, xung quanh mấy giải thạch đã có 7, 8 chục người, hơn nữa càng ngày càng đông.

Lưu Cương đi lên, từ từ thu hồi những khối Phỉ Thúy lại, mang những khối Phỉ Thúy này về thì đơn giản hơn mang nguyên thạch rất nhiều.

Hải Đông và Triệu Khuê cảnh giác nhìn 4 phía, những Phỉ Thúy này có giá trị không thấp, mà bảo tiêu thì chỉ có 3 người bọn họ, không thể không cảnh giác được.

-Khoang Khoang! . . .

Lưu Cương đang muốn thu hồi thì Hoàng Hạo đột nhiên lên tiếng.

Lưu Cương quay đầu lại nhìn nhìn Lý Dương, Hoàng Hạo lúc này cũng có chút khẩn trương.

-Lý Dương, khối Phỉ Thúy này cậu có bán hay không, nếu bán thì tôi nguyện ý dùng 80 triệu để mua!

-80 triệu?

Những người xung quanh lập tức nghị luận, khối Phỉ Thúy này không đủ để làm vòng tay, thế nhưng lại có giá cao tới 80 triệu, lai lịch của Hắc Bạch Vô Thường quả nhiên là thật, thứ này so với Thủy Tinh Chủng bình thường còn đắt hơn.

Lý Dương không nói gì mà chỉ cầm khăn lau mặt, vừa rồi giải thạch đã làm cho hắn mệt chết đi được.

-80 triệu có chút thấp, tôi ra giá 85 triệu! . . .

Một giọng nói đột nhiên vang lên, mọi người trong nháy mắt đều tập trung về phía người ra giá, người này chính là ông chủ Vương vừa mới tới.

80 triệu quả thật không cao, Hoàng Hạo cười khở, sở dĩ hắn ra cái giá này là vì hắn không có nhiều hơn con số này, hắn không ngờ nữa đũa lại có người quấy phá.

Hoàng Hạo trong lòng có chút mất hứng, nhưng hắn cũng không thể làm gì, đây là Kiệt Dương chứ không phải địa bàn của hắn.

-88 triệu!

Hoàng Hạo khê cần môi, lại tuôn ra giá mới, lúc này hắn đang rất hối hận, lúc đầu nếu hắn kiên trì thì tốt rồi, 5 lần không được thì hắn ra giá gấp 10 lần, 10 lần không được thì ra 20 lần, ra giá như thế Lý Dương cũng sẽ bán mà thôi.

Lúc này hắn lại càng hối hận vì mình không tới sớm hơn, nói không chừng mấy khối nguyên thạch này là của hắn.

Đây cũng là tâm lý bình thường, khối nguyên liệu này có sức hấp dẫn rất lớn với hắn, thậm chí còn vượt qua đỉnh cấp Phỉ Thúy, vì lo được lo mất nên hắn mới có suy nghĩ như vậy.

Đáng tiếc hắn không biết là cho dù hắn ra giá tới đâu Lý Dương cũng sẽ không bán cho hắn, những thứ này trong mắt Lý Dương đã là hàng không bán.

-90 triệu!

Ông chủ Vương trực tiếp ra giá 90 triệu, 90 triệu với hắn cũng có chút cố hết sức, nhưng đây là địa bàn của hắn, hắn muốn xoay sở số tiền này cũng không phải là chuyện gì khó

Hắn biết giá trị của khối Phỉ Thúy này, đặc biệt khối Phỉ Thúy này còn là Thủy Tinh Chủng, đó chính là vật báu vô giá.

-Tôi ra giá 1 trăm triệu

Phía sau đột nhiên có một giọng nói xa lạ vang lên, ông chủ Vương, Hoàng Hạo và những người khác đều nhìn ra phía sau, phía sau có một tên mập, bộ dáng khoảng 50 tuổi đang đi tới, ông chủ Vương vừa nhìn thấy hắn liền nhin không được có chút nhú mày.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

912. Chương 908: Người Cầm Chén Vàng Xin Cơm

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Tên mập rất nhanh đi tới phía trước rồi cười cười nhìn Lý Dương

-Lý tiên sinh, khối Phỉ Thúy này tôi ra giá 100 triệu, nếu ngài đồng ý thì chúng ta lập tức có thể giao dịch!

Lại có người đến phá đám nên Hoàng Hạo rất sốt ruột, hắn vội vàng nói:

-Lý Dương, tôi cũng ra giá 100 triệu, thứ này rất quan trọng với tôi, cậu bán cho tôi đi!

Hắn muốn có khối Phỉ Thúy này để chuẩn bị trong tương lai lên chức đại sư, chạm ngọc của Kiết Dương đã có lịch sử trăm năm, đặc biệt là trên phương diện Phỉ Thúy, trên mặt này nó không hề kém Tô Châu, nơi này cũng có một đại sư rất nổi danh.

Hai đại sư nổi danh nhất trong lĩnh vực này là Trần Vô Cực và Hồng lão, trong 2 người, Trần Vô Cực chưa bao giờ thu học trò, nhưng ở Kiết Dương vẫn có một người có tay nghề đại sư.

Người này tên là La Thụy Hoa, Trần Vô Cực là người đứng đầu trên lĩnh vực tinh thần, ông chính là lãnh tụ giới chạm ngọc Kiết Dương, mà La Thụy Hoa là nhân vật đứng thứ 2, người này có trình độ kém hơn Hoàng Hạo một chút, ba năm nay hắn chỉ là á quân trong cuộc thi chạm khắc.

Năm nay, La Thụy Hoa đã chuẩn bị rất đầy đủ, thẻ phải thừa dịp địa lợi giành lấy chức quán quân, nếu Hoàng Hạo không cẩn thận thì sẽ bị té ngã ngay.

Hơn nữa, hắn còn nghe nói La Thụy Hoa đã tìm được một khối nguyên thạch không tệ, ngay cả nguyên liệu để thăng chức đại sư nghe nói hắn cũng đã chuẩn bị xong, Hoàng Hạo khi biết tin thì long tin của hắn cũng đã sắp suy sụp, chính vì vậy hắn mới chạy tới đây mua nguyên thạch để thử vận may.

Vận may hắn đã dùng phải, hắn không ngờ lại gặp được cực phẩm Phỉ Thúy, đáng tiếc là khối Phỉ Thúy này không phải là của hắn.

Nếu như có được khối nguyên liệu này hắn nhất định có thể thắng được La Thụy Hoa, hơn nữa hắn cũng có tin tưởng một lần nữa đoạt chức quán quân, nếu liên tục giành quán quân 4 lần thì Tô Châu của hắn sẽ hoàn toàn đề bạt Kiệt Dương.

Đây cũng là nguyên nhân mà hắn gấp gáp khẩn trương như vậy.

Ông chủ Vương do dự một chút rồi mới kiên định nói:

-105 triệu, Lý tiên sinh, nếu ngài đồng ý thì có thể ngay lập tức giao dịch!

105 triệu.

Những người xung quanh càng thêm nghị luận nhiều hơn lớn hơn, có không ít người vừa mới tới đang gấp rút hỏi thăm tình huống.

-Tôi ra giá 110 triệu, ông chủ Vương, dường như là gần đây ông không được thuận lợi trong vấn đề tài chính thì phải?

Tên mập kia nói, hắn gọi Trầm Chính Đức, hắn là một trong những thương nhân tới đây đầu tiên, hơn nữa cũng là người còn ở lại nơi này.

Trầm Chính Đức có xuất thân bình thường, khi Trung Quốc bắt đầu cải cách hắn cũng bắt đầu làm ăn, hắn khởi nghiệp bằng nghề buôn lậu, ăn không ít khổ, cuối cùng mới trở thành phú hào. Tiền tài của hắn vẫn còn duy trì tới thời gian này, đây là chuyện không dễ dàng gì, điều này cho thấy hắn cũng là một thương nhân rất giỏi hoạt.

Trải qua nhiều việc làm ăn làm cho hắn trở nên vô cùng khôn khéo, chỉ cần là việc có lợi hắn đều có tham dự vào.

Ở Kiệt Dương, hắn có một nhà xưởng rất lớn, có thể xếp top 3 trong cả Kiệt Dương.

Ngoài ra hắn còn có công ty điện sản ở Nghiễm Châu, ở Kiệt Dương hắn cũng có công ty châu báu, bên Phúc Kiến hắn cũng có mấy nhà máy, thậm chí ở Đông Hoàn hắn cũng có 2 công ty gia công điện tử.

Mấy năm nay việc buôn bán di động lúc lên lúc xuống, đã có vài nhà máy đóng cửa, có điều việc này cũng không ảnh hưởng tới hắn, rất nhiều người Kiệt Dương đều có nghe đồn tổng tài sản tên này đã lên tới hơn trăm triệu.

Có phải là thật hay không không ai biết, nhưng Trầm Chính Đức hắn có tiền là chuyện thật sự, điểm này ông chủ Vương so ra thì kém hơn hắn rất nhiều.

110 triệu, Hoàng Hạo có chút xanh mặt, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài, cái giá này đã làm cho hắn không thể tiếp tục tranh giành nữa, 100 triệu hắn có thể lo được nhưng 110 triệu thì đã vượt quá sức hắn.

Ông chủ Vương nhìn khối Phỉ Thúy trên tay Lưu Cương, ánh mắt trở nên cực nóng.

Hắn biết rất rõ giá trị của khối Phỉ Thúy này, chỉ cần thứ này lọt vào tay hắn thì sẽ có rất nhiều người tìm tới kua, cho dù bỏ ra 110 triệu hắn cũng sẽ không chi thua lỗ.

-Một trăm...

-Khoang!

Ông chủ Vương chỉ mới nói ra hai chữ thì đã có một giọng nói đánh gãy lời hắn, hắn lập tức ngậm miệng lại, cũng không có biểu hiện gì là không vui.

Người đánh gãy lời hắn không phải ai khác mà là chủ nhân của khối Phỉ Thúy, Lý Dương.

-Mấy vị không cần cãi cọ nữa, thứ này tôi không bán!

Mấy người này tranh cãi nửa ngày mà không có ai hỏi Lý Dương có ý gì, điều này làm cho hắn rất là bất đắc dĩ, mà chuyện này dường như cũng không phải phá sản lần đầu.

Cũng không có biện pháp, mỗi người khi thấy được thứ tốt đều theo bản năng muốn có được nó, với bọn họ mà nói, dùng tiền tài để cạnh tranh là biện pháp tốt nhất, ngay cả Hoàng Hạo thì cũng nghĩ vậy.

-Không bán!

Ông chủ Vương sững sốt, Trần Chính Đức cũng ngây người, Hoàng Hạo cũng mở to mắt, sau đó hần lại mỉm cười.

Hiện tại Lý Dương không bán là tốt nhất, như vậy hần sẽ còn cơ hội, quan hệ của Lý Dương với hần cũng chỉ là sơ giao, khi về cần phải nghĩ biện pháp mới được.

Hơn nữa, Lý Dương không có công ty châu báu của mình, cũng không phải chạm ngọc sư, giữ nguyên liệu lại cũng vô dụng, trước sau gì chúng cũng sẽ biến thành vật phẩm, điều này sẽ tạo cơ hội cho hần.

-Lý tiên sinh, tôi rất có thành ý, ngài có thể suy nghĩ một chút không?

Ông chủ Vương nhú chặt mày, tình huống của Lý Dương hần cũng biết, suy nghĩ của hần không khác Hoàng Hạo nhiều lắm, có điều hần không có lạc quan như Hoàng Hạo, Lý Dương vừa đi thì hần sẽ không còn cơ hội nữa.

Lý Dương cười lắc đầu, nhỏ giọng nói:

-Không cần nói nữa, nói thật tôi không thiếu tiền, các người cho rằng một người yêu thích Phỉ Thúy trong tình huống không thiếu tiền sẽ bán viên Phỉ Thúy mình thích đi ư?

Mọi người đều sững sốt, ông chủ Vương cười khổ lắc đầu, không nói gì nữa.

Lý Dương đã nói như vậy bọn họ cũng không tiện tiếp tục ra giá, nếu tiếp tục sẽ làm cho người khác nghi ngờ mình có động cơ khác.

Ông chủ Vương và Trần Chính Đức chỉ có thể tiếc nuối nhìn Lưu Cương thu khối Phỉ Thúy lại.

Phỉ Thúy không có, những người xung quanh vẫn còn đắm chìm trong màn phấn khích vừa rồi, trong đám người, sắc mặt của Trình Tự Lập là kém nhất.

Hần hoàn toàn không ngờ trong số nguyên thạch của hần lại có thứ tốt như vậy, nếu như biết thì có lẽ hần sẽ giải toàn bộ số nguyên thạch mình có rồi.

Đặc biệt là khối nguyên thạch chứa Hắc Bạch Vô Thường, nó là khối nguyên thạch đã động trên tay hần một năm, những khối khác đều có thể bán ra, chỉ có nó là không ai để ý tới, một năm trước, khối này hần yết giá là 12 vạn, tới khi Lý Dương tới thì chỉ còn 8 vạn do chẳng ai thêm mua nó.

Hần cảm giác lúc này mình giống như là người cầm bát vàng đi xin cơm vậy, một khối nguyên thạch trị giá trăm triệu lại bị hần xem như rác rưởi.

Trình Tự Lập rất hối hận, sự vui sướng khi giao dịch 200 vạn trước đó đã biến mất, có điều những người xung quanh thì lại không giống như hần, lúc này bọn họ đang rất hưng phấn.

Rất nhiều người tới muộn đều thàn than đáng tiếc, mà những công nhân trong xưởng thì tràn đầy tự hào, toàn bộ quá trình giải thạch bọn họ đều xem được.

Mua nguyên thạch hết 200 vạn, Phỉ Thúy giải ra không thể đánh giá, 7 khối trước đó có giá 6000 vạn, mà khối cuối cùng lại có giá hơn trăm triệu.

Nếu tình ra, giá trị tổng cộng của 8 khối Phỉ Thúy này đã tăng lên con số 180 triệu.

Con số này làm người ta chỉ cần nghĩ thôi thì cũng đã cảm thấy choáng váng đầu, chuyện thế này chỉ có đại hội giao dịch mới có thể thấy được mà thôi.

Hơn nữa cho dù là ở đại hội giao dịch thì chuyện thế này cũng không dễ gặp.

Tên mập Trần Chính Đức kia đi tới trước, đứng trước mặt Hồng lão.

Hần cúi đầu, nhỏ giọng nói:

-Hong lão, ông chủ Hoàng, Lý tiên sinh, tôi đã chuẩn bị cơm trưa, mời các vị đi theo chúng tôi, Vương phó hội trưởng trước đó đã căn dặn tôi phải mời cho được 2 vị!

Thái độ của tên mập đã hạ xuống rất thấp, Hồng lão sửng sốt một chút rồi gật gật đầu.

Hắn dung danh nghĩa hiệp hội ngọc thạch để mời, Vương phó hội trưởng là một trong 2 phó hội trưởng, tên mập này hiển nhiên là biết chuyện vừa rồi nên không nhắc tới Đồ hội trưởng mà chỉ nhắc tới Vương phó hội trưởng.

Hơn nữa trưa nay hiệp hội ngọc thạch vốn cũng định chiêu đãi đám người, nói vậy cũng không có gì sai.

Lý Dương do dự một chút, cuối cùng cũng gật đầu, Hồng lão đã đồng ý nên hắn cũng không tiện từ chối.

Lúc này ông chủ Cơ và ông chủ Vương đang âm thầm hồi hận, hiện tại đã là giữa trưa, làm sao mà bọn họ lại không nhớ tới chuyện cơm trưa vậy chứ, nếu có thể mời những người này đi thì đây cũng là một chuyện rất vinh quang.

Chỗ tốt này không ngờ cũng bị Trầm Chính Đức cướp đi rồi.

Về phần lý do của Trầm Chính Đức, bọn họ vốn cũng không tin, Vương phó hội trưởng chính là người phát ngôn của hắc toan hiệp hội ngọc thạch, cho dù là chưa nói thì hiện tại cũng có thể xem là Vương phó hội trưởng đã mời rồi.

Muốn trách, chỉ có thể trách hai người bọn họ không nghĩ tới điểm này, trong việc đầu cơ luôn cúi bọn họ quả thật là kém xa Trầm Chính Đức.

Chuyện này nói thêm cũng vô dụng, Trầm Chính Đức không những mời người mà đã mang xe tới, mời Hồng lão và Lý Dương lên xe, trên đường đi hắn còn cố ý ghé qua ngân hàng, hơn nữa còn thông qua quan hệ mang tên quản lý ngân hàng tới.

Hết thấy mọi việc hắn làm là để Lý Dương tiện việc gửi những viên Phỉ Thúy vừa mới giải ra.

Biểu hiện này tuy rất nhỏ nhưng cũng đã làm Lý Dương hài lòng.

Mang theo Phỉ Thúy có giá trị trăm triệu đi ăn cơm, cho dù muốn ăn thì cũng sẽ ăn không vô, trước tiên gửi chúng, những việc khác cũng dễ làm hơn, Trầm Chính Đức có thể làm ăn thành công quả thật là do có chỗ độc đáo riêng của mình.

Đoàn người đi tới nhà hàng tốt nhất mà Trầm Chính Đức đã chuẩn bị. Trước khi bọn họ tới, bữa cơm quả thật là đã được chuẩn bị tốt, cho dù là Hồng lão, ấn tượng về hắn cũng đã có chút thay đổi, trước đó nhìn thấy bộ dáng mập mập của hắn, Hồng lão chỉ xem hắn là gian thương mà thôi.

Không khí bữa cơm không tệ, mọi người cũng ăn không ít, thứ nhất là hương vị thật sự không tệ, thứ hai là mọi người quả thật là đã khá đói rồi.

Đặc biệt là Lý Dương, từ sáng tới trưa hắn không ngừng giải thạch, liên tục giải thạch như vậy cái bụng hắn không kháng nghị mới là lạ.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

913. Chương 909: Thiên Nhân Hợp Nhất

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Trầm Chính Đức nói chuyện rất khôi hài, cũng rất có đúng mực.

Lúc ăn cơm hắn là người nói nhiều nhất, nhưng cũng không làm cho người ta cảm thấy chán ghét, lời nói của hắn rất bình thường không hề có chút cao thâm nào tạo cho người ta cảm giác rất chân thật, căn bản không giống như lời nói của một thương nhân.

Sau khi ăn cơm trưa xong Trần Chính Đức thức thời tiễn bước đấm người Lý Dương.

Toàn bộ quá trình Trần Chính Đức không đưa ra bất cứ yêu cầu gì, thậm chí ngay cả chuyện tranh giành Phi Thúy trước đó cũng không nhắc tới làm cho Lý Dương cảm thấy có chút ngại ngùng

Khi trở về tới nhà Trần Vô Cực thì đã ba giờ chiều.

Trần lão vẫn còn bên trong chưa ra, bình thường ông thường tĩnh tọa một ngày, phải tới chạng vạng tối mới chấm dứt, Lý Dương đã sớm biết điểm ấy, hna81 không hỏi gì nhiều mà chỉ trở về phòng nghỉ ngơi.

Ở đầu giường trong phòng ngủ có không ít bộ sách chuyên nghiệp, những thứ này đều là trụ cột mà Trần lão cố ý chuẩn bị cho Lý Dương.

Thầy thì truyền cho tuyệt học, nhưng trụ cột thì không thể buông bỏ, rất nhiều thứ đều liên hệ với trụ cột, mà từ sách vở cũng có thể có được không ít tri thức, hơn nữa Lý Dương có thể nhìn một lần không quên nên sẽ càng có ít với hần hơn.

Hiệp hội ngọc thạch Kiết Dương nằm ngay bên cạnh trụ sở thường ủy, vị trí của nó nằm ngay ngã tư đường rất thuận lợi cho việc lưu thông.

Hiệp hội ngọc thạch có khu nhà riêng của mình, trang trí vô cùng xa hoa, nó còn khí phái hơn của trụ sở thường ủy. Chỗ này được xây dựng từ tiền của những thành viên tự nguyện quyên góp, mấy trăm hội viên tự nguyện quyên góp, số tiền cũng không ít nên chỗ này mới có được quy mô như thế.

Nơi này xây dựng trong 5 năm, nó từng là sự kiêu ngạo của Đỗ Chi Quý.

Hơn mười người nhân viên của hiệp hội ngọc thạch Kiết Dương đang ngồi trên ghế, ở chiếc ghế thượng vị có một người đang ngồi, người này là Cố hội trưởng của hiệp hội ngọc thạch Quảng Châu.

Hắn tới đây là để tuyên bố một mệnh lệnh.

Mệnh lệnh này là do Cao chủ tịch trực tiếp gọi điện thoại nói cho hắn, Cố hội trưởng không dám chậm trễ, ngay nghỉ nghe mệnh lệnh liền lên xe chạy tới chỗ này, vừa mới tới hắn liền triệu tập thành viên của hiệp hội trở lại họp.

Đỗ Chi Quý thì ngồi bên cạnh hắn, hiện tại sắc mặt của hắn tái nhợt, trên trán không ngừng có mồ hôi lạnh chảy xuống, Đỗ Vũ Phàm ngồi phía sau thì đã hoàn toàn choáng váng, ánh mắt hắn trống rỗng nhìn về phía trước.

Trong đôi mắt hắn đều là sự không dám tin.

Mệnh lệnh này rất đơn giản, Vương phó hội trưởng tạm thời thay hội trưởng xử lý công việc, tất cả mọi việc của Đỗ Chi Quý tạm thời đình chỉ lại, không được tiết lộ bất cứ thông tin nào với hắn.

Loại cơ cấu của Trung Bảo Hiệp khác với cơ quan nhà nước, nó có tính chất nửa quan nửa dân, chính vì vậy nên mệnh lệnh khi truyền xuống cũng không có quá nhiều thủ tục rườm rà.

-Cố hội trưởng, ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ cố hết sức để làm tròn công tác của mình!

Vương phó hội trưởng có nén sự hưng phấn, hắn đứng lên trang trọng nói, mệnh lệnh này đến quá đột nhiên, đột nhiên tới nỗi hắn không kịp chuẩn bị.

Hiệp hội ngọc thạch không phải là cơ quan chính phủ, phó là phó, trưởng là trưởng, muốn thăng chức không phải là chuyện dễ dàng gì.

Cho dù hắn là phó hội trưởng thì cái ngai hội trưởng hắn cũng không dám nghĩ tới, Đỗ Chi Quý có thể lực mạnh, chính vì vậy hai tên phó hội trưởng bọn hắn chỉ có thể trung thực làm việc mà thôi, nhưng không ngờ, phía trên đột nhiên có một mệnh lệnh như thế này truyền xuống, hơn nữa việc tốt này còn rơi lên đầu hắn, chính vì vậy lúc này hắn đang hết sức hưng phấn.

-Tôi tin mọi người, tin hiệp hội ngọc thạch Kiết Dương sẽ có một tương lai tốt đẹp, mọi người giải tán trước đi, tôi và Đỗ Chi Quý tán gẫu vài câu!

Cố hội trưởng cười cười, những nhân viên khác lập tức đứng dậy đi ra ngoài, lúc này bọn họ đang nghĩ tới chuyện chúc mừng Vương hội trưởng, đồng thời cũng suy nghĩ tới chuyện sáng hôm nay.

Chuyện cha con Đỗ Chi Quý xung đột với Ngọc Thánh sáng nay không phải là chuyện bí mật gì, lúc đó lại có không ít nhân viên của hiệp hội đi theo nên cũng biết, khi trở lại bọn họ cũng nói chuyện này cho những người bên cạnh mình.

Những nhân viên hiệp hội này kỳ thật cũng là những ông chủ ở Kiết Dương, ai cũng không ngờ động tác của Lý Dương lại nhanh như vậy, ngay cả thời gian để Đỗ Chi Quý phản ứng cũng không có, hoàn toàn đã dồn hấn vào chỗ chết.

Những việc này đều là do ao chủ tịch làm, có điều trong mắt mọi người chuyện này là do sức ảnh hưởng của Lý Dương tạo nên.

Những người này rốt cuộc cũng không xem Lý Dương chỉ là một đại sư đồ thạch bình thường nữa, lúc này trong lòng mỗi người đều đang có tính toán của riêng mình.

Cố hội trưởng cũng không có nói chuyện với Đỗ Chi Quý quá lâu, rất nhanh hấn đã rời khỏi phòng họp.

Hấn cộng từ chối lời mời của hội trưởng mới nhậm chức, cùng ngày hấn liền chạy về Quảng Châu, Kiết Dương với hấn mà nói chính là một nơi tệ hại, hấn căn bản không muốn ở lâu.

Hấn là hội trưởng hiệp hội ngọc thạch Quảng Đông, hiệp hội Quảng Đông là hiệp hội mang tính trọng yếu, hấn cũng có một chức vụ ở Trung Bảo Hiệp nên tin tức nhiều hơn người khác một ít.

Hấn nghe nói Cao chủ tịch tức giận tới mức đập bể vài cái chén, hơn nữa còn mắng Đỗ Chi Quý nửa ngày mới thôi.

Hiệp hội ngọc thạch không có bộ giám sát, nhưng Trung Bảo Hiệp có, hấn nghe nói bộ giám sát đã tổ chức thành viên bí mật tới Kiết Dương điều tra, người bị điều tra chính là Đỗ Chi Quý, cấp trên đã quyết định loại bỏ người này rồi.

Dưới loại tình huống này, hấn tất nhiên là không muốn dây dưa với Đỗ Chi Quý mà chỉ an ủi vài câu liền nhanh chóng rời khỏi.

Đỗ Chi Quý sống hay chết chẳng ai thèm để ý, ở bên ngoài, rất nhiều người đều bắt đầu chúc mừng Vương hội trưởng, mà tên phó hội trưởng khác thì hăm mộ nhìn hấn, ai oán vận may của mình không được tốt.

Đồng thời hấn cũng suy nghĩ có phải là do tên Trầm mập mời Lý Dương ăn bữa cơm mới làm cho họ Vương lên chức hội trưởng hay không. Cũng không phải mình hấn có suy nghĩ này, rất nhiều người đều biết chuyện Lý Dương sáng nay giải ra nguyên thạch trị giá trăm triệu, cũng biết Lý Dương cùng Trầm Chính Đức đi ăn cơm.

Mà Vương hội trưởng hiện nay lại chính là người của Trầm Chính Đức, có mối quan hệ này nên mọi người không thể không nghĩ như vậy.

Đáng tiếc là hết thấy mọi thứ đều là sự hiểu lầm, sau khi Trầm Chính Đức biết được tin cũng cảm thấy ngoài ý muốn, cấp trên sở dĩ đem Vương phó hội trưởng lên làm hội trưởng chính là vì hấn làm người ổn trọng, lúc này hiệp hội lại cần một người như thế nên hấn mới có thể lên chức được.

Cố hội trưởng đi rồi, trong phòng họp chỉ còn lại một mình Đỗ Chi Quý.

Không bao lâu, Đỗ Vũ Phàm đi vào phòng họp, từ bên trong liền truyền ra tiếng kêu khóc của hấn. Đỗ Chi Quý ngã ngựa, chức bí thư của hấn chắc chắn là không giữ được, ai cũng hiểu được tuy hiện giờ hấn vẫn còn giữ chức vụ, nhưng đây chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, Vương hội trưởng lên ngôi, chắc chắn sẽ không giữ lại người không phải phe cánh của mình.

Cái tên Lý Dương cũng trở thành cấm kỵ trong khoảng thời gian ngắn ở Kiết Dương.

Hết thấy mọi chuyện Lý Dương đều không biết, khi chạng vạng, hấn mới lười biếng đuổi thắt lưng rồi đi ra bên ngoài đánh Thái Cực Quyền.

Hiện giờ đánh Thái Cực Quyền đã trở thành thói quen của Lý Dương, hần dùng thứ này thuần túy là để rèn luyện thân thể.

Thái Cực Quyền hần luyện cũng là Thái Cực Quyền của Trần thị, Thái Cực Quyền mà những ông bà lão đánh ở công viên không thể nào so với nó được, thứ đó chỉ hoàn toàn là võ thuật đánh dấm cho đẹp mắt, hoàn toàn không có uy thế như Thái Cực Quyền của Trần Vô Cực.

Trần Vô Cực khi dùng Thái Cực Quyền, ngay cả Lưu Cương cũng sẽ phải ăn đau khổ đó.

Đánh một lần, thấy thời gian còn sớm, Lý Dương lại đánh một lần nữa, buổi sáng hôm nay mệt chết đi được, vừa lúc mượn Thái Cực Quyền hần có thể thư giãn gân cốt một chút.

Lý Dương vừa mới sử dụng thức mở đầu, trong đầu liền có ý tưởng.

Hần chưa từng xem qua bộ dáng đánh Thái Cực Quyền của mình, Thái Cực không có giá trị thực chiến với hần, nhưng ít ra thì bộ dáng của nó cũng không tệ lắm, thoát nhìn rất phiêu dật, nhìn vào rất có cảm giác tiên phong đạo cốt. Vừa lúc không có việc gì, Lý Dương liền quyết định dùng năng lực đặc thù để xem động tác của chính mình, hần rất muốn xem bộ dạng của mình lúc này.

Với người khác mà nói muốn nhìn bộ dáng của chính thì chỉ có thể dùng máy quay, hoặc là đứng trước gương, nhưng với Lý Dương mà nói thì đơn giản hơn rất nhiều.

Sử dụng hình ảnh lập thể, không gian áp súc tới bên cạnh thân thể mình, che chắn một ít chỗ quan trọng, làm cho trong hình ảnh chỉ có mình hần, vậy là có thể nhìn thấy động tác của chính mình, hơn nữa còn là nhìn thấy dưới góc quay 360 độ, việc này cho dù là dùng máy quay cũng không thể làm được.

Lý Dương từ từ giơ tay về phía trước, đôi môi từ từ mím cười, trong hình ảnh lập thể hần hoàn toàn nhìn thấu động tác của chính mình, cảm giác này có chút gì đó là lạ.

Nhìn động tác của mình trong hình ảnh lập thể, Lý Dương phát hiện động tác của hần càng thêm lưu loát càng thêm thoải mái.

Đây là cảm giác mà hần chưa bao giờ trải qua, bộ quyền pháp này Lý Dương đã đánh rất nhiều lần, nhưng chưa bao giờ thuần buồm xuôi gió như hôm nay, lúc trước có một ít động tác không lưu loát, giờ phút này chúng cũng giống như nước chảy mây trôi vô cùng tự nhiên.

Hình ảnh lập thể cũng giống như một tấm gương phản chiếu lại, vì vậy Lý Dương rất dễ dàng điều chỉnh động tác của chính mình.

Một lần qua đi, Lý Dương càng thêm hứng trí, hần không ngờ lại đánh thêm một lần nữa, hần hiện tại hần không hề cảm thấy mệt mỏi, ngược lại lúc này hần cảm thấy thân thể tràn đầy lực lượng.

Trên trán Lý Dương toát ra một luồng sương trắng, nhìn động tác của Lý Dương, Vương Giai Giai và Lưu Cương đều há to miệng, mà người thanh niên chiếu cố Trần Vô Cực cũng cảm thấy kinh ngạc.

Động tác của Lý Dương vô cùng tự nhiên, vô cùng hài hòa, cả người giống như đã hòa thành một với thiên nhiên vậy.

Vương Giai Giai và Lưu Cương không hiểu chuyện gì xảy ra nhưng hần lại biết.

Tên hần là Trần Lỗi, là một thành viên chi thứ của Trần gia, vì vậy hần cũng có học Thái Cực Quyền.

Đây là cảnh giới đạo pháp hợp nhất, nó là một trạng thái của đạo gia, trong học thuật của đạo gia, loại cảnh giới này có một cái tên rất dễ nghe, đó là Thiên Nhân hợp nhất.

Nghe thì giống như rất mơ hồ, kỳ thật đạo lý cũng rất đơn giản, nói trắng ra là tiếng vào trọng thái vong ngã cùng thiên nhiên, toàn bộ thể xác và tinh thần đều dung nhập vào cảnh giới này, người bình thường rất khó đạt tới, nhưng những người có tư tưởng cao thâm vẫn có thể chạm tới thứ này.

Trần Lỗi biết chuyện này, cũng biết Trần Vô Cực đã đạt tới cảnh giới đó, hần thì còn thiếu một chút nữa, chủ yếu là tâm tự của hần vẫn còn phức tạp rối ren, không thể đem toàn bộ tâm thần tập trung vào việc luyện Thái Cực Quyền được.

Quyền thứ 3 đánh xong, sương trắng trên trán Lý Dương càng ngày càng nhiều, cái ót cũng đã có chút mồ hôi, ngay lúc này, hần bắt đầu quyền thứ 4.

Khi đánh quyền thứ 4, mắt hần liền nhắm lại, hần chuyên chú nhìn tiêu bản của mình trong hình ảnh lập thể rồi sửa chữa lại những động tác chưa chuẩn xác.

Lúc này quyền pháp của hần còn chuẩn hơn cả trong sách vở, Lưu Cương há to miệng, trong mắt hần là sự sợ hãi.

Trước kia hần cũng từng thấy Lý Dương luyện quyền, trước kia Lý Dương cũng chỉ khoa chân mua tay, không hề có giá trị thực dụng, nhiều nhất cũng chỉ là rèn luyện thân thể, trong mắt hần, luyện Thái Cực Quyền còn không bằng ra ngoài chạy bộ nữa.

Nhưng mà hôm nay, nhìn thấy quyền pháp của Lý Dương, hần cảm thấy trong đó có sự sắc bén, động tác thì cũng giống như lúc bình thường, nhưng nó lại mang đến cho hần hai cảm giác hoàn toàn khác nhau. Lúc này Lý Dương đánh quyền hoàn toàn không giống như lúc trước.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

914. Chương 910: Thiên Tài Trong Thiên Tài

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Lúc Lưu Cương còn sững sờ thì Lý Dương càng ngày càng đánh quyền một cách thuần thực, tốc độ đã nhanh gấp đôi trước đó.

Quyền thứ 4 kết thúc, Lý Dương cũng không ngừng lại mà thuận thế bắt đầu đánh bộ quyền pháp thứ 5, trong lòng Lý Dương lúc này không có bất cứ suy nghĩ gì khác ngoài bộ võ thuật Thái Cực Quyền.

Dưới hình ảnh lập thể, động tác của hần càng ngày càng chính xác, Lý Dương nhắm mắt, nụ cười trên mặt hần càng ngày càng sáng lạng.

Loại cảm giác thoải mái này làm cho hần rất thích thú, hần rất hưởng thụ nên muốn tiếp tục như thế.

-Chú, chú đã ra rồi à!

Trần Lỗi đột nhiên quay đầu lại, kinh ngạc kêu một tiếng, trần không biết khi nào Trần Vô Cực đã có mặt ở đây, ánh mắt ông thì gắt gao nhìn về phía Lý Dương đang đánh Thái Cực Quyền.

Trần Vô Cực phát tay, Trần Lỗi lập tức ngậm miệng lại.

Trong mắt Trần Vô Cực lúc này là sự hưng phấn và kích động, ông hiểu rất rõ trạng thái của Lý Dương, ông thật sự khâm phục Lý Dương chỉ luyện Thái Cực Quyền có mấy tháng mà đã có thể tiến vào trạng thái Thiên Nhân hợp nhất.

Chuyện này với ông mà nói tuyệt đối là ngoài ý muốn, nếu không phải tận mắt nhìn thấy ông tuyệt đối không tin đây là sự thật.

Thái Cực Quyền của Trần Thị đã lưu truyền rất lâu, trong đó có không ít thiên tài xuất hiện, nhưng cho dù là thiên tài, muốn tiến vào cảnh giới này cũng phải mất ít nhất 3 năm hơn nữa còn là do có danh sư chỉ bảo cộng thêm chăm chỉ luyện tập mới được.

Lý Dương chỉ được hần dạy một lần, sau đó tự mình luyện tập, cái gọi là luyện tập cũng không ngoài việc mỗi ngày đánh một hai lần bộ quyền pháp này mà thôi, gọi luyện tập là đề cao, nói khó nghe một chút chính là đùa giỡn mà thôi.

Hết chuyện này Trần Vô Cực biết rất rõ, nhưng ông không có biện pháp, Lý Dương quả thật đã qua cái tuổi tốt nhất để luyện quyền, cho hần luyện Thái Cực Quyền cũng chỉ để hần cảm nhận một chút sự mềm mại, dùng để hỗ trợ cho đao pháp sau này mà thôi.

Có điều Lý Dương lại làm cho ông ngạc nhiên, hơn nữa còn là một ngạc nhiên vô cùng lớn.

Thiên tài quả nhiên không giống bình thường, Lý Dương không những là thiên tài trên phương diện đồ cổ và đồ thạch, ngay cả việc luyện Thái Cực Quyền hần cũng là thiên tài.

Lúc này Trần Vô Cực đột nhiên cảm thấy nguyện vọng vốn xa vời của mình không ngờ lại gần như vậy, nói không chừng Lý Dương sẽ làm tốt, làm giỏi hơn ông nhiều.

“Tốt!”

Trần Vô Cực đột nhiên hét to một tiếng, Lý Dương vừa định đánh bộ quyền pháp thứ 6 liền bị âm thanh này cắt đứt, lúc này hần đang đứng cứng ngắc tại chỗ.

Sự vui sướng thoải mái kia đã biến mất, hình ảnh lập thể tự động thu hồi, Lý Dương cuối cùng cũng đã trở về hiện thực

-Trần lão, sao thế này?

Lưu Cương kinh ngạc hỏi một câu, hần không biết Lý Dương làm sao, nhưng hiểu được, Lý Dương tiến vào một loại trạng thái vô cùng khó gặp, loại trạng thái này rất có lợi, nhưng không ngờ Trần Vô Cực lại cắt ngang.

Nếu không phải bộ quyền pháp này vốn là do Trần Vô Cực truyền cho Lý Dương, hần lại biết Trần Vô Cực rất tốt với Lý Dương thì đoán chừng Lưu Cương đã động thủ rồi.

Dường như hiểu ý Lưu Cương nên Trần Vô Cực mỉm cười gật đầu, nhỏ giọng nói:

-Tham thì thâm, cơ thể hần không thể chống chịu được trong thời gian dài đâu!

Lưu Cương rung mình, lập tức quay đầu lại nhìn Lý Dương.

Lúc này Lý Dương đang đỏ bừng mặt, trên trán mồ hôi càng ngày càng nhiều, hơn nữa sau khi dừng lại, mồ hôi trên trán càng chảy ra nhiều hơn.

-Cảm ơn Trần lão!

Lưu Cương cúi đầu, hần hiểu được Trần lão là vì tốt cho Lý Dương nên mới làm vậy, mấy quyền pháp này nhìn như bình thường, nhưng đã tiêu hao rất nhiều sức lực của Lý Dương, nếu tiếp tục như thế thì rất có thể sẽ gặp phải tác dụng phụ.

Trần Vô Cực cười gật gật đầu, trên mặt ông vẫn là nụ cười thỏa mãn.

Lý Dương có thể vào trạng thái này một lần, vậy thì sẽ có lần thứ 2, lần thứ 3, tương lai còn rất dài, không cần thiết phải cố chấp. Mà Lý Dương tiến vào Thiên Nhân Hợp Nhất cho thấy hần đã hoàn toàn luyện thành Thái Cực Quyền sơ cấp, có thể đi học tập trung cấp công pháp.

Ngắn ngủn mấy tháng mà đã học thành sơ cấp Thái Cực Quyền, từ trước tới nay không có mấy người có thể làm được.

-Trần lão, ngài đã xuất quan!

Lý Dương đi tới chào hỏi Trần Vô Cực, sau khi ngừng lại, cơ thể hần liền cảm thấy mệt nhọc, sự mệt nhọc này so với giải thạch còn lớn hơn nhiều.

Trần Vô Cực nhìn Lý Dương một chút rồi cười nói: “Lý Dương, cậu so với sự tưởng tượng của tôi còn tốt hơn, lợi hại hơn, trước hết nghỉ ngơi đi, ngày mai tôi sẽ động đao, tới lúc đó cậu tới hỗ trợ tôi!”

Lý Dương gật đầu, cũng không có để ý, hàn huyên với Trần Vô Cực vài câu hần liền trở về phòng.

Trên người hần có không ít mồ hôi, phải trở về tắm rửa một chút, nếu không loại cảm giác này sẽ làm cho hần rất khó chịu, không có tin thần làm việc gì hết.

Sau khi Lý Dương rời khỏi, Trần Lỗi đi tới trước mặt Trần Vô Cực rồi nhỏ giọng hỏi một câu:

-Chú, chú để cho hần tới giúp, liệu hần có thể làm được không?

Trong mắt người bình thường, chạm khắc là cầm dao, ngồi trước cái bàn, từ từ khắc một khối ngọc. Nhưng tên thực tế không phải như vậy, việc chạm ngọc phức tạp hơn bình thường rất nhiều, đặc biệt là chạm ngọc đại sư, việc bọn họ làm còn phức tạp hơn nữa.

Khác không nói, chỉ nói tới dao khắc, Trần Vô Cực có tới 18 thanh dao khắc, tất cả đều được chế tạo riêng, khi điêu khắc, ở mỗi chỗ khác nhau sẽ dùng một loại dao riêng.

Ngoại trừ dao còn có những dụng cụ khác như chỉ, mài,..., những thứ này cũng đi để khắc những thứ nhỏ như dây chuyền, mặt nhẫn, nếu như điêu khắc vật lớn thì vật dụng cần phải chuẩn bị càng nhiều hơn. Mỗi vị đại sư khi làm việc đều cần có một trợ thủ bên cạnh hỗ trợ, người trợ thủ này nhất định phải có bản lĩnh, hơn nữa còn phải là người quen thuộc với điêu khắc sư

Lúc đại sư làm việc, người trợ thủ này rất quan trọng, bọn họ biết đại sư cần thứ gì nên sẽ chuẩn bị công cụ thích hợp, như vậy mới có thể giúp cho chạm khắc đại sư toàn tâm toàn ý hoàn thành tác phẩm của mình.

Cho nên Trần Lỗi rất kinh ngạc vì Trần Vô Cực gọi Lý Dương tới giúp ông, Lý Dương chưa học qua chạm khắc, mà cũng không có hiểu biết về Trần Vô Cực, đi giúp chắc chắn là không được, hơn nữa còn là làm phiền nữa.

-Cậu cũng đi theo, tôi chỉ muốn hấn cảm nhận không khí lúc điêu khắc mà thôi, như vậy mới có trợ giúp cho hấn!

Trần vô cực cúi đầu suy nghĩ một lúc rồi mới nói, Trần Lỗi gật đầu rồi không nói gì nữa.

Mỗi lần Trần Vô Cực điêu khắc, người hỗ trợ luôn là Trần Lỗi.

Lúc cơm chiều, Trần Vô Cực đã biết chuyện của Đỗ Chi Quý và Lý Dương, Trần Vô Cực bình thường rất hoài ái hôm nay thiếu chút nữa đã lật tung cái bàn lên.

Cha con Đỗ Chi Quý không ngờ lại vu cáo Lý Dương bán nguyên thạch giả làm cho Trần Vô Cực tức giận tới mức nói tự mình sẽ đi tìm hấn tính sổ, bị Lý Dương giữ chặt ông mới bỏ qua, sau khi gọi điện thoại nghe được chuyện Đỗ Chi Quý đã bị cách chức, con giận của ông mới giảm bớt.

Hội trưởng hiệp hội Ngọc Thạch rất lợi hại, nhưng cũng không thể so với Trần Vô Cực được, Trần Vô Cực là nhân vật cấp bậc đại sư, hơn nữa còn thuộc nhóm người đứng đầu, là một trong những chuyên gia nổi danh trong nước, ông còn là người dẫn đầu của ngành chạm ngọc Kiệt Dương.

Nếu ông thật sự truy cứu thì Đỗ Chi Quý cũng sẽ không chịu nổi.

Có điều chuyện này đã chậm, Đỗ Chi Quý đã bị phạt, nếu lúc này còn đi tìm hấn gây sự thì có vẻ ông quá nhỏ mọn nên việc này đành phải bỏ qua

Kỳ thật, Trần Vô Cực cũng không có quá mức tức giận, không phải là ông không giận, nhưng còn chưa tới mức thất thổ, ông làm vậy là bởi vì Lý Dương, bởi vì ông lo lắng cho Lý Dương.

Lý Dương là đại sư đứng đầu trong lĩnh vực đồ thạch, hơn nữa còn có danh hiệu đệ nhất, bị người nói bán nguyên thạch giả, chuyện này không khác nào cầm tác phẩm của ông rồi nói đây là do máy móc làm thành vậy

Đây chính là sự sỉ nhục rất lớn.

Chờ sau khi xác định Lý Dương không để ý chuyện này Trần Vô Cực mới thả lỏng, sau đó lại biết Lý Dương giải ra Hắc Bạch Vô Thường nên ông muốn Lý Dương lấy ra xem một chút.

Cầm khối Phi Thúy trên tay, Trần Vô Cực lại cảm thán trong lòng.

Lý Dương có ưu thế mọi người không thể có được, trình độ cực cao, lại vô cùng may mắn, quan trọng nhất là hiện tại hấn còn rất trẻ, thành tựu tương lai không thể ước lượng được.

Đây cũng là nguyên nhân ông mong đợi thành tựu trên phương diện chạm khắc của Lý Dương, ý tưởng của ông và Hồng lão khác nhau, Lý Dương chính là tuyệt thế thiên tài, cho dù là lĩnh vực nào cũng là như vậy.

Sáng ngày hôm sau, Hồng lão mang Hoàng Hạo tới đây.

Lúc trước khi tranh đoạt Long Thạch Chung Phỉ Thúy Hồng lão và Trần lão đã giao hẹn phải tận mắt nhìn thấy thứ này được chạm khắc, xác định hôm nay là ngày động đao nên Trần lão liền gọi Hồng lão tới.

Về phần Hoàng Hạo là do Hồng lão cố ý mang tới, hiện tại Hoàng Hạo cũng là một vị đại sư, có điều vẫn còn chênh lệch không nhỏ với Trần Vô Cực, nhìn đại sư chân chính điêu khắc cũng có trợ giúp không nhỏ cho hắn.

Hồng lão và Trần lão ở điểm này có suy nghĩ giống nhau, Long Thạch Chung là nguyên liệu còn tốt hơn Thủy Tinh Chung, Trần Vô Cực lại là đại sư đứng đầu, lúc này ông điêu khắc, khôn gọi học trò mình tới xem sao được.

Lúc trước khi đưa ra đề nghị này, hai người đều có tâm tư như vậy.

Sau khi đi vào biệt thự của Trần Vô Cực, Hoàng Hạo liền cảm thấy kích động đứng ngồi không yên, Hồng lão đã phong đao mười mấy năm, có thể hỏi tri thức lý luận, nhưng thực tiễn thì Hồng lão lại không giúp được gì cho Hoàng Hạo cả.

Trần Vô Cực là người duy nhất trong bốn vị đại sư còn có thể điêu khắc, xem Trần Vô Cực làm việc hẳn sẽ thu hoạch được rất nhiều thứ, từ đó có thể cảm nhận được cảnh giới của Trần Vô Cực và Hồng lão.

8 giờ sáng, Trần Vô Cực đi vào phòng làm việc, Trần Lỗi, Lý Dương, Hồng lão và Hoàng Hạo theo sát phía sau.

Đi vào chỉ có 5 người bọn họ, khi Trần Vô Cực làm việc không thích có quá nhiều người, Lưu Cương và Vương Giai Giai đành phải ở bên ngoài chờ.

Phòng làm việc của Trần Vô Cực rất lớn, bên trong có một cái bàn, trên đó còn có những cái đèn, ánh sáng từ chúng tỏa ra làm cho những dụng cụ bên dưới không hề có bóng.

Đóng cửa lại, Trần Vô Cực nói:

-Lão Hồng, tôi nói trước, các người tùy ý xem là được, không nên lên tiếng, nếu không đừng trách tôi không nói cảm tình đuổi hai người ra ngoài!

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

915. Chương 911: Kỹ Thuật Như Thần

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

-Lão Trần ông cứ yên tâm, chúng tôi tuyệt đối không nói câu nào!

Hồng lão nghiêm túc nói, ông và Trần Vô Cực tranh đấu cả đời, tuy nói bình thường 2 người là đối thủ cạnh tranh, nhưng hai người cũng là người hiểu đối phương nhất.

Long Thạch Chung hiếm có, điêu khắc thứ này Trần Vô Cực cũng rất khắt khe, nếu như có thể làm tốt thì thứ này sẽ là tác phẩm để đời của ông.

Lúc tuổi già còn có thể dùng Long Thạch Chung để tạo một tác phẩm huy hoàng cho mình, việc này thật sự là rất sung sướng, điểm này Hồng lão hiểu nên mới trịnh trọng như thế.

Trần Vô Cực gạt đầu rồi ngồi thẳng trên ghế.

Trần Lỗi mang một chậu nước ấm tới để cho Trần Vô Cực ngâm đao, đây là thói quen của Trần Vô Cực, trước khi làm việc ông thường ngâm những thanh đao của mình một lần để lên tinh thần.

Ngâm 5 phút, Trần Vô Cực lấy chúng ra, hai tay tràn đầy nếp nhăn của ông hiện tại do nước nóng nên có chút đỏ lên, Trần Lỗi tiến lên đưa khăn để ông lau sạch tay mình.

Làm xong việc này, ông liền đi tới cái bàn.

Trên bàn có một cái rương nhỏ, bên cạnh là những dụng cụ thường dùng của Trần Vô Cực, đi đến trước cái bàn, Trần Vô Cực không có ngồi xuống mà mở cái rương lấy Phỉ Thúy ra.

Nhìn thấy khối Phỉ Thúy xinh đẹp này, ánh mắt Hoàng Hạo liền trừng lớn.

Hắn và thầy hắn giống nhau, hai người đều có khát vọng với nguyên liệu tốt, có điều Hồng lão tuy có khát vọng nhưng không thể làm gì được, mà hắn thì vẫn còn mạnh khỏe, nếu có được nó thì hắn nhất định sẽ tạo thành một tác phẩm rất xuất sắc. Lúc này hắn đang ai thán, vì sao Trần Vô Cực đã phong đao rồi mà lại muốn tiếp tục điêu khắc, nếu không như vậy thì với quan hệ của hắn và Lý Dương lúc này rất có thể khối Phỉ Thúy này đã rơi vào tay hắn.

Có điều hiện tại có nói cũng không làm gì được, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn mà thôi.

Cũng may người sử dụng là người có danh tiếng lớn hơn hắn nhiều, trình độ cũng rất cao, cho dù có chút ghen tị nhưng trong lòng hắn cũng đã chịu phục, bình tĩnh lại, hắn chuẩn bị học hỏi kinh nghiệm của Trần Vô Cực.

-Lý Dương, khối nguyên liệu này tôi đã cẩn thận tính qua, sau khi làm xong vòng tay còn có thể làm ra w khối ngọc bài và một ngọc bội!

Trần Vô Cực chỉ vào khối Phỉ Thúy rồi chậm rãi nói, vừa nói ông vừa ra dấu nên sử dụng thứ này thế nào, đây cũng là một môn học vấn, chạm khắc sư tốt là người có thể làm ra càng nhiều vật phẩm hơn từ cùng một khối nguyên liệu.

Lý Dương gật đầu, hai khối ngọc bài và 1 khối ngọc bội đã rất tốt rồi, lúc trước hắn chỉ nghĩ là có thể làm ra 2 khối ngọc bội mà thôi.

Trần lão lại nói tiếp:

-Ngọc bài tôi định làm thành Xuân Thủy Lưu Sơn, phần còn dư có thể làm thành một chuỗi ngọc đeo tay, ngọc bội thì làm Long Bội, phần còn lại thì làm mặt nhẫn!

Trần Vô Cực nói xong lại nhìn Lý Dương.

Nguyên liệu là của Lý Dương, muốn làm thế nào còn cần ý của Lý Dương, đây chỉ là đề nghị của ông, chuyện còn lại phải do Lý Dương quyết định.

-Làm theo ý của ngài là được, ngài cho rằng làm thế là thích hợp nhất thì cứ làm, tôi không có ý kiến!

Lý Dương nhẹ nhàng cười nói, an bài thế nào quả thật hắn không hiểu, mà phương án của Trần Vô cực như thế hắn đã rất vừa lòng rồi.

Hồng lão đứng ở phía sau cũng đồng ý gật đầu.

Kiệt Dương và Tô Châu có một điểm giống nhau, đó là rất tiết kiệm nguyên liệu, đại sư tuổi tác càng lớn thì lại càng tiết kiệm, nguyên liệu có giá trị 800 vạn bọn họ có thể biến chúng thành 1000 vạn để dùng.

Trần Vô Cực phân phối như thế rất thích hợp, cũng rất tinh tế, mỗi chỗ đều rất hợp lý.

Đây cũng là đặc điểm của chạm khắc sư phương nam

Phương Bắc thì lại khác, thứ bọn họ theo đuổi là bộ dáng của tác phẩm, thứ bọn họ quan tâm trước hết là thành phẩm, làm thành cái gì mới thích hợp nhất, cho dù là có chút lãng phí cũng không sao.

Bình thường thì cùng một khối nguyên liệu, bọn họ lãng phí nhiều hơn những chạm khắc sư miền nam khoảng 1,2 phần mười, người càng theo đuổi sự hoàn mỹ thì càng lãng phí nhiều, có người thậm chí đều lãng phí đến 3, 4 phần mười, có người thậm chí còn lãng phí tới một nửa.

Thói quen của người miền bắc đám người chạm khắc sư miền nam không quen nhìn, vì thế giới chạm ngọc đã xảy ra không ít tranh luận.

Kỳ thật việc này đều do lịch sử tạo thành, Phương bắc có nhiều nguyên liệu nên bọn họ có thể lãng phí, miền nam thì lại rất ít, có chỗ còn không có.

Nguyên liệu của miền nam phần lớn đều được vận chuyển từ miền Bắc, bây giờ có xe lửa tốc độ nhanh nên việc vận chuyển khá dễ dàng chứ không như hồi xưa, lúc trước vận chuyển những thứ này rất khó khăn nên chạm khắc sư miền nam mới có thói quen tiết kiệm nguyên thạch

Cùng một loại nguyên liệu nhưng nó ở miền nam có giá cao hơn miền bắc không ít, hơn nữa lại rất khó có được, cho nên mới dưỡng thành thói quen như thế, thói quen này trong mắt người miền bắc thì lại biến thành keo kiệt.

Ngẫm lại cũng đúng, phương bắc có vị trí rất gần Bắc Kinh, Bắc Kinh là kinh thành, đó là nơi những nguyên liệu tốt nhất tụ tập lại, tất nhiên là nguyên liệu sẽ nhiều và tốt hơn miền nam.

Chính vì như vậy ch nên trong 4 vị đại sư, quan hệ của Hồng lão và Trần lão tốt hơn một chút, hai người đều là đại biểu của phía nam.

Lý Dương không có phản đối, Trần Vô Cực liền dựa vào suy nghĩ của mình bắt đầu làm.

Vòng tay khi làm có nhiều phế liệu nhất, phần nguyên liệu còn lại cũng nhiều nhất, ngọc bội sẽ được làm từ phần nguyên liệu còn lại từ vòng tay, trần vô cực trước hết chuẩn bị làm 2 khối ngọc bài.

Ngọc Bài Xuân Thủy Thu Sơn.

Xuân Thủy Thu Sơn không phải chỉ là phong cảnh, nó còn chứa 2 câu chuyện bên trong.

Thời Tống, phương bắc Trung Quốc có 2 dân tộc thiểu số là Khiết Đan và Nữ Chân, hai dân tộc này đều có tập quán săn bắn, bọn họ chia mùa đi săn thành 2 mùa là xuân và thu, cái gọi là ngọc bài Xuân Thủy Thu Sơn chính là miêu tả 2 hoạt động này.

Ngọc Xuân Thủy miêu tả cảnh tượng bắt thiên nga, người của hai nước Liêu Kim đều am hiểu bắt ưng và thuần ưng, bọn họ thuần dưỡng một loại ưng không lớn, nhưng phi thường mãnh liệt, loại ưng này được gọi là cốt ưng, mà người của hai nước Liêu Lim gọi loại ưng này là Hải Đông Thanh.

Bọn họ rất chú trọng săn bắn mùa xuân, vì vậy bọn họ chuẩn bị rất nhiều thứ, dần dần nó đã trở thành một tập quán.

Đầu tiên, hoán đổi của bọn họ phải bắt thiên nga, khi thấy thiên nga đến liền thả Hải Đông Thanh. Thiên nga lớn hơn Hải Đông Thanh rất nhiều, chim ưng muốn bắt thiên nga cũng không phải là việc dễ dàng, không bắt được, vậy thì phải làm sao? Hải Đông Thanh vì vậy đã luyện ra một bản năng siêu phàm, khi nó thấy thiên nga, định xong mục tiêu, nó liền bay cao hơn thiên nga.

Sau đó, nó từ không trung gắt gao nắm lấy đầu thiên nga rồi lao thẳng xuống phía dưới, chờ tới khi chạm đất nó mới thôi. Lúc này, người huấn luyện chim ưng liền chạy tới bắt thiên nga, sau đó họ dùng dao găm mổ đầu thiên nga ra, lấy óc đút cho Hải Đông Thanh ăn.

Óc thiên nga chính là loại thức ăn ưa thích của Hải Đông Thanh.

Sau khi thành công săn bắt thiên nga, bọn họ liền nhổ lông dài nhất của thiên nga ra xem như chiến lợi phẩm, mà phần tốt nhất trong số đó sẽ là cọng phẩm dâng lên cho hoàng đế. Thu hoạch thiên nga càng nhiều cho thấy cuộc sống năm đó càng thuận lợi, tất cả mọi người sẽ càng thêm hạnh phúc, người bắt được nhiều sẽ được ban thưởng hậu hỉ.

Đây là lai lịch của Xuân Thủy ngọc, cho dù là loại Xuân Thủy ngọc nào đi nữa thì trên đó đều có Hải Đông Thanh và thiên nga, ngoài ra còn có những sóng nước nhẹ nhẹ cho thấy đây là cảnh mùa xuân.

Xuân Thủy ngọc là một trong những loại đồ ngọc, khởi nguyên từ Liêu, Kim, cho tới nay vẫn có người làm loại ngọc này.

Trần Vô Cực là Xuân Thủy ngọc chính là hi vọng Lý Dương có thể giống như chim ưng vĩnh viễn bay lượn trên bầu trời.

Về phần Thu Sơn, ý nghĩa của nó đơn giản hơn nhiều, Thu Sơn là đi săn mùa thu, lên núi săn thú, nó là loại săn bắn thông thường nhất, con mồi tốt nhất trong đợt săn bắn này chính là Lộc, vì vậy trên ngọc bài sẽ có hình Lộc trên đó.

Tiếp theo là Hổ, Hổ này không phải là Hổ nuôi dưỡng, hình ảnh này ám chỉ thợ săn, ý nghĩa của nó chính là nói thợ săn mãnh liệt như Hổ.

Ngọc Bài Xuân Thủy Thu Sơn mang ý nghĩa vừa dịu dàng vừa mạnh mẽ.

Trần Vô Cực là người phương nam, mà ngọc bài Xuân Thủy Thu Sơn và câu chuyện của nó thuần túy là của phương bắc, chính vì vậy làm thứ này là một thử thách với ông.

Sau khi phần nguyên liệu được tách ra, Trần Vô Cực liền ngồi xuống, động tác trở nên vô cùng chuyên chú, sau đó ông bắt đầu làm việc.

Tay của Trần Vô Cực vô cùng linh hoạt, mũi khoan rất nhanh đã tạo thành diện mạo phác họa của ngọc bài, nhìn về phía khối ngọc, Trần Vô Cực vừa lòng gật đầu.

Nhận lấy đặc chế đao từ tay Trần Lỗi, bàn tay nắm chặt đao khắc không ngừng bay múa trên khối nguyên liệu, Hồng lão, Hoàng Hạo và Lý Dương đều mở to mắt nhìn.

Ngay lúc này, Trần Vô Cực thể hiện ra bản lĩnh điêu khắc thần kỳ của mình

-Âm Dương khác?

Nhìn đao khắc không ngừng biến đổi, trong đầu Lý Dương đột nhiên xuất hiện 3 từ này.

Đây chính là tuyệt kỹ của Trần Vô Cực, Âm Dương khác khác với các loại điêu khắc khác, nó vừa nhu vừa cương, rất khó để điều khiển đao khắc, cũng chỉ có Trần Vô Cực vô cùng tinh thông Thái Cực Quyền mới có thể vận dụng thủ pháp này nhẹ nhàng như thế.

Hoàng Hạo càng nhìn càng chuyên chú, từ khi Trần Vô Cực động đao thù hấn đã nhận ra thủ pháp này.

Thủ pháp chạm ngọc Âm Dương Khắc, trong những người sử dụng thủ đoạn này nếu Trần Vô Cực nói thứ 2 thì không ai dám nói thứ nhất, cho dù Hồng lão thì cũng không thể so với Trần Vô Cực được, Thái Cực công chú ý nhất chính là Âm Dương điều hòa, Trần Vô Cực luyện quyền pháp này nên có lợi hơn những người khác.

Trần lão điêu khắc rất nhanh, không bao lâu sau, một con chim ưng sơ bộ đã xuất hiện.

Hồng lão đứng phía sau cũng gật gật đầu.

Trần Vô Cực là người có tốc độ điêu khắc nhanh nhất trong số những vị đại sư, ngoại trừ thể lực ra, tốc độ điêu khắc của ông nhanh như vậy cũng là có quan hệ với quyền pháp ông luyện.

Trên ngọc bài, con chim ưng với chiếc mỏ sắc nhọn lộ ra, còn không chưa có hoàn toàn thành hình thì sự lạnh lùng sắc bén của nó cũng đã lộ ra.

Lý Dương đột nhiên có một suy nghĩ, hắn liền nhớ tới một thủ pháp chạm khắc khác, lúc điêu khắc miệng ưng, Trần Vô Cực đã sử dụng thủ pháp này đem độ cong của miệng ưng và sự tinh xảo sắc bén kết hợp lại cùng một chỗ, không cần nhìn chỗ khác, chỉ cần nhìn cái mỏ này cũng đã thấy con chim ưng này rất giống thật.

Trần Lỗi cũng chú ý tới điểm này, mỗi lần Trần Vô Cực ngẩng đầu lên thì Trần Lỗi đều hiểu ý đưa đao khắc.

Mỗi lần Trần Vô Cực đổi đao, Hồng lão đều chú ý rất rõ, khi điêu khắc càng dùng ít đao càng tốt, có người chỉ dùng 1 đao, như vậy càng dễ dàng điêu khắc hơn.

Có điều dùng nhiều đao thì cũng có chỗ tốt của nó, như vậy thì tạo hình càng thêm sắc nét càng thêm có thần.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

916. Chương 912: Buổi Tối Tiếp Tục

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Nhìn một khối nguyên liệu dần dần thay đổi thành nhiều hình dạng, trong lòng Lý Dương lúc này có rất nhiều cảm xúc.

Trong phòng chỉ có mình hắn là người đầu tiên tiếp xúc với chạm khắc, trước không noi tay nghề sắc sảo của Trần Vô Cực, chỉ cần nhìn một khối nguyên liệu từng chút từng chút một biến thành những vật phẩm tinh xảo, chuyện này cứ thần kỳ như là tạo hóa vậy.

Hồng lão, Hoàng Hạo không có tâm tư như Lý Dương, trong lòng bọn họ chỉ nghiền ngẫm về kỹ xảo của Trần Vô Cực mà thôi.

Chạm ngọc khắc hình thì dễ, thế nhưng khắc thần thì lại khó.

Rất nhiều người học chạm khắc chỉ mới học 1, 2 năm thì đã dậm về mở tiệm, gia công một số vật phẩm cho những người xung quanh, những thứ bọn họ làm chỉ có hình mà không có thần, thậm chí là hình dáng cũng rất bình thường, khô khan.

Nếu muốn ngọc khí có thần vận không phải là chuyện dễ, không chỉ cần không ngừng cố gắng mà còn cần có thiên phú, có thể làm được tới bước này cơ hồ đều là chạm ngọc đại sư, từ điểm này có thể thấy được sự gian nan trong đó.

Người đứng đầu như Trần lão, hình còn chưa có mà thần đã xuất hiện, việc này càng khó hơn, điểm này Hồng lão cũng có thể làm được, thế nhưng Hào Hạo thì lại chưa, đây là sự chênh lệch giữa hắn và đại sư.

Thời gian từ từ trôi qua, toàn bộ thân thể chim ưng đã lộ ra, còn chưa đánh bóng thì sự uy vũ của nó đã lộ ra, nhìn nó thật sự là giống như một con chim ưng thật sự đang bay lượn trên bầu trời vậy.

Mà còn thiên nga thì đang há mỏ, tựa hồ đang cảm thán vận mệnh bất công, lại giống như là nó đang cố gắng giãy dụa lần cuối.

Dòng suối nhẹ nhàng bên cạnh, còn có những cọng cỏ xanh đang đón gió, những cây cỏ cực kỳ nhẵn nhụi, tinh tế, nhìn giống như là những sợi tơ.

Cho dù là người bình thường không phục Trần lão như Hồng lão cũng không nhìn được gậy đầu.

Kỹ thuật của Trần Vô Cực quả thật rất phong cách, không hổ là đệ nhất đại sư, đao pháp của Hồng lão cũng rất cao minh, nhưng phần lớn đều là được dạy từ người khác, đời trước, đại sư ở Tô Châu mạnh hơn ở Kiệt Dương rất nhiều.

Lúc này đao pháp của Trần Vô Cực đã thuyết phục được Hồng lão. Lúc này Hoàng Hạo đang xem không chớp mắt, Hồng lão đã phong đao mấy chục năm, mấy chục năm này Hoàng Hạo từ từ lớn dần nhưng hắn chưa bao giờ gặp được đối thủ mạnh hơn mình, vì vậy trong lòng dần dần có chút ngạo khí.

Thế hệ trước vẫn còn, hắn cũng rất tôn trọng bọn họ, nhưng bọn họ không ra tay làm cho hắn cảm thấy được mình cách vị trí đệ nhất không xa lắm, hôm nay, sau khi thấy kỹ xảo của Trần Vô Cực, hắn cũng đã tỉnh lại, lúc này hắn đã hiểu được sự chênh lệch giữa mình và những bậc đại sư hàng đầu, lúc này khi nghĩ tới ý nghĩ trước đó của mình, hắn cảm thấy mình rất ngây thơ.

Ngọc bài trên tay Trần Vô Cực thay đổi vị trí, trên tay kia, thanh đao không ngừng biến đổi.

Buổi sáng đã qua một nửa, Xuân Thủy ngọc bài cũng sắp hoàn thành.

“Hô!”

Khắc xong một đao cuối cùng, Trần Vô Cực thở ra một hơi, Trần Lỗi mang chậu nước đi, lúc điêu khắc không thể thiếu chậu nước, bên trong chậu nước lúc này đã có chút biến thành màu xanh, đây là do những mảnh vỡ khi điêu khắc rơi vào tạo thành.

Hiện tượng này chỉ có thể xuất hiện khi vật điêu khắc là nguyên liệu tốt mà thôi. Đến khâu đánh bóng, mài, đánh bóng là một khâu quan trọng trong việc chế tạo đồ ngọc, đồ ngọc thành phẩm thể nước mười phần, khi sờ vô cùng bóng lóng, thứ này có được là do đã trải qua khâu đánh bóng. Mà nguyên liệu bình thường thoát nhìn rất tốt nhưng không thể nào đạt tới trình độ này.

Trần Vô Cực rất để ý việc đánh bóng, cho tới bây giờ ông đều đánh bóng thủ công.

Thủ công kém xa máy móc, đồ ngọc tốt hơn nữa nếu là thứ có kích cỡ lớn thì đánh bóng thủ công đôi khi phải mất một hai ngày, thậm chí càng lâu hơn, có điều đây chỉ là một khối ngọc bài nên thời gian cần thiết không nhiều lắm.

Trần Vô Cực nắm ngọc bài trong tài rồi từ từ chà xát, Hồng lão rút cuộc cũng lui ra sau rồi ngồi trên ghế sofa nghỉ ngơi.

Hoàng Hạo và Lý Dương đều nhớ kỹ động tác của Trần Vô Cực, Hoàng Hạo thì để ý tới cách thức, điệu dụng của từng đao, mà Lý Dương thì thuần túy là nhớ, nhớ hết thấy cả quá trình

Với Lý Dương mà nói những sách vở kia hoàn toàn không thể nào cung cấp nhiều tri thức cho hắn bằng việc xem Trần Vô Cực điêu khắc.

Một khối ngọc bài nhỏ nên tốn không bao lâu, thủ pháp của Trần Vô Cực rất điêu luyện nên lại càng tiết kiệm thời gian, hơn một giờ sau, một khối ngọc bài sáng bóng xuất hiện trước mắt mọi người.

Tới giữa trưa, khối ngọc bài này cuối cùng cũng đã hoàn thành.

Nhìn khối ngọc bài trước mặt, Trần Vô Cực nhếch miệng cười cười, ít nhất thì khối ngọc bài này cũng làm ông vừa lòng.

Hình ảnh trong ngọc bài là thời khắc khi Hải Đông Thanh bắt thiên nga, hai móng ưng cấp ngay đầu thiên nga, thiên nga hoảng sợ cố gắng ngẩng đầu, hí dài một tiếng, hai chân dùng sức muốn giãy ra khỏi móng vuốt chim ưng.

Hai cánh ưng trải rộng ra, đầu ngẩng cao, ánh mắt sắc bén mang theo sự cao ngạo.

Đây là hình ảnh ưng đầu thiên nga, nhìn vào nó người ta giống như là nhìn thấy chim ưng vá thiên nga đang đánh nhau trên bầu trời, hơn nữa hai loài động vật còn đang không ngừng rơi xuống, nhìn vô cùng chân thật.

Chính thể khối ngọc bài cũng rất chân thật, những chi tiết nhỏ cũng rất tinh xảo.

-Lão Trần, thật không ngờ là Xuân Thủy Ngọc ông làm cũng tốt như vậy, tôi còn nghĩ loại ngọc bài này chỉ có những tên miền Bắc kia mới làm được nữa chứ! . . .

Hồng lão thở dài, Xuân Thủy ngọc là loại hình thường gặp ở miền Bắc, phía Nam không gặp nhiều, khối Xuân Thủy ngọc này của Trần Vô Cực cho dù là Xuân Thủy ngọc ở miền bắc chưa chắc đã sánh bằng nó.

Cho dù là chạm trổ có thể so sánh, nhưng trên mặt chất lượng ngọc thì khối ngọc của Trần Vô Cực chắc chắn là sẽ tốt hơn, Hồng lão cảm thấy rất cao hứng đồng thời lại cảm thấy có chút mất mát.

Cạnh tranh thì không kể thời gian nơi chốn, như hai người bọn họ vậy, hai người đều đã cạnh tranh cả đời nhưng vẫn chưa định thắng thua, nhưng hôm nay khối Xuân Thủy Ngọc này thậm chí có thể thắng những lão già phương Bắc, sau khi bọn họ thấy khối ngọc này chắc chắn sẽ rất giết mình.

Đáng tiếc là thứ này do Trần Vô Cực làm chứ không phải hắn.

-Ha ha, tôi cũng chỉ ngẫu nhiên mới làm được mà thôi, sau khi phong đao tôi từng đi thảo nguyên phương bắc, trùng hợp là tôi cũng thấy được hình ảnh Hải Đông Thanh bắt thiên nga, hình ảnh đó đã khắc sâu trong đầu, tuy nhiên không có ngọc tốt cho nên tới bây giờ mới động đao!

Trần Vô Cực cười lớn một tiếng, có vẻ rất là kiêu ngạo, Hồng lão sững sốt một chút rồi có chút bội phục nhìn Trần Vô Cực.

Hải Đông Thanh hiện nay đã là động vật sắp tuyệt chủng, có thể thấy được cảnh Hải Đông Thanh bắt thiên nga so với chuyện kiếm được món hời siêu lớn còn khó hơn, không ngờ Trần Vô Cực lại gặp được, vận may của ông cũng không phải là loại bình thường a.

Đương nhiên, thuần túy chỉ dựa vào vận may là chuyện không thể nào, đoán chừng là Trần Vô Cực có tâm tìm kiếm, công phu không phụ lòng người, quả thật là ông đã gặp được, về phần gian khổ trong đó, chỉ sợ người biết được chỉ có mình Trần Vô Cực.

Lúc này Hồng lão đã hiểu được vì sao Trần Vô Cực lại điêu khắc sinh động như vậy, thì ra đây là cảnh mà ông đã thấy qua.

Lý Dương cầm ngọc bài yêu thích không buồn.

Long Thạch Chung Phỉ Thúy có một màu sắc rất khác biệt, sương ành sáng của ngọn đèn nó càng xinh đẹp hơn, khối ngọc bài này sau khi được đánh bóng, vẫn sáng trên nó càng thêm chói lọi, bên ngoài không ngừng có ánh sáng tỏa ra, nhìn giống như là khối ngọc bài này có khoát một tầng huỳnh quang bên ngoài vậy.

Xinh đẹp, cao quý, thần kỳ.

Đây mới chân chính là cực phẩm Phỉ Thúy, ngọc bài này so với ngọc bội bằng Đế Vương Lục trước đó còn đẹp hơn nhiều, Huyết Mỹ Nhân cũng rất tốt, nhưng nó thiếu mất một lớp vỏ ngoài huỳnh quang như thế này, tầng ánh sáng huỳnh quang này làm cho ngọc bài nhìn rất thần bí, nó giống như là tiên ngọc vậy.

Đến trưa, mọi người đều ra khỏi phòng.

Vương Giai Giai và Lưu Cương đều thấy được khối ngọc bài trên tay Lý Dương, khi nhìn thấy hai người liền mở to mắt, Vương Giai Giai thì yêu thích không ngừng thưởng thức nó.

Nữ giới đều thích thứ xinh đẹp, Vương Giai Giai cũng không ngoại lệ, khối ngọc bài này ngoại trừ Truyền Quốc Ngọc Tỷ ra thì nó là thứ xinh đẹp nhất.

Mọi người đến phòng ăn ăn cơm, bữa cơm rất đơn giản nhưng cũng rất đầy đủ dinh dưỡng.

Trần Vô Cực ăn không nhiều, khi ăn xong ông liền đi vào phòng nghỉ, buổi chiều ông còn phải tiếp tục làm việc nên phải nghỉ ngơi một chút.

Đại sư đều có tình tình đặc biệt, Trần Vô Cực thích yên tĩnh, giữa trưa ông thường tới phòng nghỉ để nghỉ ngơi.

Ăn cơm trưa xong, Lý Dương trở về phòng ngủ, trong đầu không ngừng nhớ lại quá trình chế tác của Trần Vô Cực hồi sáng.

Đây là khóa chạm ngọc thứ nhất cũng là khóa học sinh động nhất của hắn, đáng tiếc là hắn hiểu không nhiều, Trần Vô Cực cũng không có trực tiếp chỉ bảo cho hắn nên hắn chỉ có thể nhớ kỹ, sau này từ từ sẽ hiểu.

Nếu để những chạm khắc sư Kiết Dương biết được suy nghĩ của Lý Dương đoán chừng sẽ đánh hắn một trận tới bời, đây chính là Trần Vô Cực a, khi Trần Vô Cực chạm khắc có thể đứng một bên quan sát đã là tốt lắm rồi, còn muốn trực tiếp chỉ dẫn nữa à?

Hai giờ chiều, Trần Vô Cực trở lại phòng làm việc.

Ngày hôm nay Trần Vô Cực chuẩn bị làm 2 ngọc bài, buổi sáng Xuân Thủy Ngọc, buổi chiều Thu Sơn ngọc, Thu Sơn Ngọc đơn giản hơn Xuân Thủy ngọc một chút.

Xuân Thủy ngọc khắc chim ưng, Thu Sơn Ngọc thì khắc hổ, Hải Đông Thanh rất khó gặp, nhưng hổ thì dễ dàng hơn.

Tuy hổ trong vườn bách thú không còn sự uy vũ, nhưng vẫn còn công viên tự nhiên, trước khi phon đao Trần Vô Cực từng tới công viên tự nhiên, cũng đã thấy qua hổ hoang, hơn nữa trước đó ông đã từng điêu khắc tác phẩm hình hổ

Một buổi qua đi, một khối ngọc bài có ánh huỳnh quang lại xuất hiện trong tay Lý Dương, hai khối ngọc bài nằm cạnh nhau càng tăng thêm vẻ đẹp và sự huyền bí của chúng.

-Lý Dương, buổi tối chúng ta tiếp tục, hôm nay trạng thái không tệ, buổi tối tôi muốn làm vòng tay!

Khi đi ra Trần Vô Cực đột nhiên nói một câu, Hồng lão kinh ngạc nhìn ông rồi cười khở lắc đầu

Dựa theo thể lực mà nói thì ba lão già bọn ông không thể nào so sánh với Trần Vô Cực được, nếu đổi thành ông, làm ra 2 khối ngọc bài thôi thì ông đã mệt tới không động đậy nổi, thế mà Trần Vô Cực vẫn còn sức lực buổi tối làm thêm một cái vòng tay...

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

917. Chương 913: Năng Lực Đặc Thủ Có Chuyện Ngoài Ý Muốn

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Trạng thái của Trần Vô Cực quả thật không tệ, đã lâu ông không có hứng thú liên tục làm tác phẩm như hôm nay.

Sau khi Thu Sơn ngọc làm xong Trần Vô Cực không những không cảm thấy mệt mỏi mà còn cảm thấy rất có tinh thần, ông hiểu được mình đang tiến vào một trạng thái vô cùng tốt, rèn sắt khi còn nóng, ông không chút do dự quyết định tối nay sẽ làm công việc của ngày mai.

Nếu như buổi tối làm xong vòng tay vậy thì chỉ còn lại ngọc bội, mặt nhẫn và mặt dây chuyền, vốn công việc của 3 ngày nay chỉ còn lại 2 mà thôi.

Tốc độ này cho dù là Hồng lão lúc có trạng thái tốt nhất cũng không thể so sánh được, điều này làm cho Hồng lão cảm thấy tức giận.

Một thân thể tốt quả thật là làm gì cũng có ưu thế.

Hai khối ngọc bài lúc này đều đang ở trên tay Vương Giai Giai, lúc này cô đang vô cùng yêu thích thưởng thức chúng, cho dù là người không hiểu gì cũng có thể cảm nhận sự tinh mỹ của 2 khối ngọc bài này.

Ăn cơm chiều xong, Trần Vô Cực một lần nữa trở vào phòng làm việc.

Lý Dương nói vài câu với Vương Giai Giai rồi cũng đi vào, có kinh nghiệm ban ngày nên Lý Dương biết được công tác buổi tối không phải một chút là có thể làm xong nên hẳn bảo Vương Giai Giai đi nghỉ ngơi sớm một chút không cần phải chờ hẳn.

Ngọn đèn trong phòng làm việc rất sáng, ở bên trong nhìn không ra ban ngày và ban đêm khác nhau chỗ này.

Trần Vô Cực yên lặng ngồi trên ghế sofa, ông tự mình pha một bình trà, ông vẫn bình tĩnh như buổi sáng, đôi tay ông lúc này đang ngâm trong nước nóng, rất là thoải mái.

Đây là chỗ tốt mà Thái Cực Quyền mang lại, luyện tập Thái Cực Quyền sức khỏe sẽ tốt hơn những người khác nhiều.

Chế tạo vòng tay có cách thức tiên của nó, vòng tay chú trọng tự nhiên chất phát, trên vòng tay không có hoa văn phức tạp nhưng phải càng thêm tinh tế, trong quá trình chế tác không thể có chút nóng vội, chỉ một chút không tốt thì ngay lập tức sẽ gặp sai lầm, mà có chút sai lầm thì giá trị của vòng tay này sẽ giảm mạnh.

Trong những đồ trang sức bằng Phi Thúy thì vòng tay có giá trị nhất, rất nhiều nguyên liệu khi được định giá người ta thường xem nó có đủ để làm vòng tay hay không, từ điểm đó có thể thấy được tầm quan trọng của vòng tay trong đồ trang sức.

Trần Vô Cực lau khô tay rồi một lần nữa ngồi trước bàn.

Hình dáng của vòng tay trước đó đã được cắt ra, phần còn thừa lại sẽ làm mất nhẵn và mặt dây chuyền, Trần Lỗi cẩn thận đặt chúng qua một bên, đây chính là Long Thạch Chủng, không thể lãng phí được.

Dưới ngọn đèn, sắc mặt của Trần Vô Cực trở nên vô cùng chuyên chú, mà Lý Dương thì đang ngồi bên cạnh hắn.

Đây là yêu cầu của Trần Vô Cực, ngồi càng gần thì Lý Dương sẽ cảm nhận càng sâu, Hoàng Hạo vô cùng hâm mộ nhìn Lý Dương, đáng tiếc hắn không có đai ngọc như vậy nên chỉ có thể thành thật thật thật đứng phía sau

Chế tác vòng tay và ngọc bài là 2 chuyện hoàn toàn khác nhau, vòng tay làm rất dễ, nhưng muốn làm tốt, tạo sự hấp dẫn cho nó thì không dễ dàng chút nào, chỉ cần có một chút biểu hiện chênh lệch thì sẽ làm mất đi giá trị của vòng tay.

Phương diện này là thứ có thể dùng để so sánh thực lực của 2 bên.

Thứ này giống như 2 vận động viên chạy bộ, chạy tốc độ chạy của 2 người như nhua, 100 m không phân ra thắng thua, vậy thì 200, 300, 400, 500 m.

Chạy càng lâu, càng xa thì chênh lệch của cả 2 càng lớn.

Làm vòng tay cũng như vậy, không thể gấp, cho dù là đã sắp hoàn thành cũng không được gấp, càng sắp hoàn thành thì càng phải tỉ mỉ tinh tế hơn.

Nhìn vòng tay từ từ thay đổi, Lý Dương đột nhiên thầm mắng mình một câu.

Quá trình làm hắn có thể thấy rõ, nhưng với nhãn lực hiện nay thì không thể nhìn ra những điểm khác biệt trong đó, nếu ánh mắt nhìn không ra, không bằng sử dụng năng lực đặc thù.

Dưới hình ảnh lập thể, cho dù là thay đổi nhỏ nhất hắn cũng có thể thấy rõ.

Đây cũng là ưu thế lớn nhất của hắn, vừa rồi thế nhưng hắn lại không sử dụng, đây quả thật là sai sót lớn mà.

Nói làm liền làm, lập thể hình ảnh chậm rãi triển khai, Lý Dương thoáng sửng sốt, khéo miệng lại nổi lên tia tiểu ý.

Sau khi năng lực đặc thù tiến hóa, hình ảnh đã có thể phóng to hơn trước rất nhiều lần, hiện tại hình ảnh lập thể đang bao phủ cả căn phòng, giờ phút này Vương Giai Giai đang tắm rửa, thân hình lả lướt, đáng người phún huyết kia hoàn toàn hiện ra trong hình ảnh lập thể.

Một màn này làm cho tim Lý Dương nhện không được đập nhanh hơn

Vài giây sau, Lý Dương điều khiển hình ảnh lập thể che chắn lại những thứ xung quanh, đem lực tập trung dời sang khối nguyên liệu trên tay Trần Vô Cực.

Trong hình ảnh lập thể, động tác của Trần Vô Cực Lý Dương xem rõ ràng hơn nhiều, mỗi sự thay đổi của vòng tay đều hiện ra trong đầu hắn, những thứ Lý Dương có thể phát hiện ra trong lúc này so với Hoàng Hạo còn nhiều hơn.

Lý Dương vừa lòng gật gật đầu, ánh mắt và hình ảnh lập thể đồng thời chú ý lên vật trên tay Trần Vô Cực.

Trần Vô Cực chuyên chú hơn, động tác cũng đã chậm lại, nhưng vẫn rất chuẩn, chiếc vòng tay lúc này giống như đã hòa với thiên nhiên thành một vậy.

Hoàng Hạo và Hồng lão đều đang sững sờ, hai người ngơ ngác nhìn Trần Vô Cực, Lý Dương đang dùng năng lực đặc thù quan sát cũng kinh ngạc nhìn Trần Vô Cực.

Lúc này trong mắt Trần Vô Cực không có chút dư quang, vẻ mặt vô cùng chuyên chú, động tác của ông thì vô cùng hài hòa tự nhiên. Loại trạng thái này Lý Dương cũng không xa lạ, ngày hôm qua hắn từng trải qua, đó chính là trạng thái thiên nhân hợp nhất.

Có điều lúc này không phải là đang đánh quyền mà là đang chế tác đồ ngọc.

Lúc này xuất hiện tình trạng thiên nhân hợp nhất cho thấy trong mắt Trần Vô Cực lúc này chỉ có vòng tay mà không có thứ gì khác

Trần Lỗi nhìn Trần Vô Cực, vẻ mặt hắn cũng có chút kích động, rất sớm trước kia Trần Vô Cực đã tiến vào cảnh giới thiên nhân hợp nhất, nhưng đó là luyện Thái Cực Quyền, trên phương diện chế tác thì rất ít ỏi, hơn nữa trên phương diện này mà muốn tiến vào trạng thái thiên nhân hợp nhất là chuyện không dễ dàng gì.

Khi Trần Vô Cực ở trạng thái tốt nhất cũng chỉ 2 lần tiến vào trạng thái này, mà hai lần đó tác phẩm được tạo ra đều gắn liền với danh tiếng của ông, tác phẩm đó cho dù là Hồng lão cũng phải sợ hãi thán phục.

Lúc này đây, Trần Vô Cực lần thứ 3 tiến vào trạng thái này, có thể tưởng tượng được tác phẩm này sau khi thành công sẽ tuyệt mỹ như thế nào.

Lúc này ông đã già, nguyên liệu lại là Long Thạch Chung, Trần Vô Cực không ngờ lại phát huy vượt sức của mình, điều này có thể xem là một an ủi cho ông.

Trần Vô Cực trong loại trạng thái này có động tác càng thêm hoàn mỹ, trên mặt Hồng lão lúc này là sự hâm mộ, ông hiểu được đây là cơ hội để Trần Vô Cực vượt qua mình.

Một ông lão hơn 70, sau khi phong đao lại một lần nữa chế tác, hơn nữa bản thân còn phát huy vượt mức, đây là là chuyện vui mừng.

Huống hồ, nguyên liệu chế tác còn là Long Thạch Chung Phỉ Thúy, đây có thể nói là một món trang sức để đời, là tác phẩm người khác không thể so sánh được.

Hoàng Hạo không có mất mát như thầy mình mà chỉ kích động.

Hắn mới năm mươi tuổi, trên phương diện chạm ngọc thì tuổi này cũng không cao, lúc này là thời kỳ đỉnh cao của hắn, Trần Vô Cực hôm nay đã mở ra cho hắn một cánh cửa mới, để cho hắn trong tương lai có cơ hội vượt qua bản thân thậm chí là vượt qua Hồng lão.

Ngón tay Lý Dương đột nhiên vểnh lên.

Lúc chú ý của hắn đã chuyển từ tay Trần Vô Cực sang tay của mình, ngón trỏ của Lý Dương lúc này đang có chút run rẩy.

Sợi tơ đen trong cơ thể hắn lúc này đang từ từ di động, điều này làm cho Lý Dương càng thêm hiếu kỳ, chuyện năng lực đặc thù không chịu khống chế không phải chỉ mới xuất hiện lần đầu, nhưng đều là trong tình huống đặc thù mới xuất hiện mà thôi.

Giống như là khi gặp nguy hiểm, khi gặp được kim cương có đủ lực hấp dẫn, năng lực đặc thù sẽ tự động xuất hiện.

Nhưng lần này Lý Dương đang chủ động sử dụng năng lực đặc thù, hơn nữa xung quanh một không có kim cương, hai không có nguy hiểm, năng lực đặc thù vậy mà lại xuất hiện, chuyện này thật sự là làm cho Lý Dương có chút hồ đồ.

Ngay sau đó, đôi mắt Lý Dương đột nhiên trừng lớn, tim trực tiếp đập với tốc độ cao nhất.

Hắn thậm chí có thể nghe được tiếng tim mình đập thành thạch, sắc mặt hắn có chút bối rối, hơn nữa hắn còn quay đầu sang nhìn thoáng qua chỗ khác.

Khi năng lực đặc thù xuất hiện kỳ lạ, Lý Dương liền chú ý bản thân mình. Ngay vừa rồi, sợi tơ đen không ngờ lại từ trong tay hắn duỗi ra, tuy rằng duỗi ra không nhiều nhưng vẫn làm cho hắn hoảng sợ, không chút khoa trương mà nói hắn quả thật đã bị dọa suýt xỉu.

Hiện tại xung quanh không phải chỉ có mình hắn, xung quanh hắn có vài người, nếu như bị người khác nhìn thấy thì hậu quả chắc chắn sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Ngón tay xuất hiện tơ đen, chuyện này có giải thích cũng vô ích, huống hồ Lý Dương căn bản là không có biện pháp giải thích, đến lúc đó cho dù không bị cắt vài miếng thịt thì cũng sẽ bị mang tới bệnh viện kiểm tra một lần, kiểm tra không ra kết quả chắc chắn là sẽ không bỏ qua cho hắn.

Lý Dương rất nhanh cuối đầu nhìn thoáng qua ngón tay, sau đó hấn lại sững sốt.

Dùng ánh mắt để nhìn thì hấn không phát hiện được gì, vẫn là bộ dáng trước, nhưng trong hình ảnh lập thể thì sợi tơ đen đang không ngừng dài ra

Lý Dương nghĩ một lát cũng không hiểu tại sao, nhưng trong lòng thì đã an ổn lại, hấn lại vụng trộm nhìn Hồng lão Hoàng Hạo và Trần Lỗi, thấy lực chú ý của 3 người vẫn đang tập trung trên tay của Trần Vô Cực hấn liền thở ra một hơi.

Không có phát hiện là tốt rồi, tim của hấn lúc này vẫn còn đập nhanh, hơn nữa hấn vẫn chưa phục hồi lại.

Ngày vui thì ngắn, tâm trạng còn chưa kịp ổn định lại một lần nữa bị xáo trộn, sợi tơ đen vốn đang không chịu khống chế bắt đầu vươn về phía vòng tay. Lúc này nó đã kéo dài 30 cm, dựa theo tốc độ này thì không bao lâu sau nó sẽ chạm vào vòng tay.

Lực chú ý của mọi người đều đang tập trung nhìn vòng tay.

Đây không phải là muốn chết sao?

Tim Lý Dương lại đập nhanh hơn, cả người trở nên rất khẩn trương, ánh mắt và hình ảnh lập thể không ngừng quan sát, hấn quan sát không phải vòng tay mà là ngón tay của mình.

Mắt thường không thể thấy được gì, nhưng trong hình ảnh thì lại thấy được sợi tơ đen, điều này làm cho Lý Dương lúc này đứng ngồi không yên.

Mà lúc này, chế tác vòng tay đã tới bước cuối cùng, Trần Vô Cực vẫn đang trong trạng thái thiên nhân hợp nhất, tay ông lúc này đang ông ngừng đánh bóng cho vòng tay.

“Oanh!”

Đầu Lý Dương có chút vụng, sợi tơ đen cuối cùng đã trở về, sau khi va chạm, sợi tơ đen nhanh chóng rút lại làm cho Lý Dương cảm thấy đầu có chút choáng váng.

Sau khi tỉnh lại, Lý Dương lập tức nhìn xung quanh, lúc này lòng hấn bỗng nhiên trầm xuống.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

918. Chương 914: Ròng Sinh Trong Ngọc, Đệ Nhất Tông Sư?

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Hồng lão, Hoàng Hạo đều khiếp sợ, Trần Lỗi thì vẻ mặt không dám tin.

Lòng Lý Dương trầm xuống, lúc này hấn cảm thấy có chút hít thở không thông, hai tay hai chân đều vô cùng lạnh lẽo, vẻ mặt bọn họ kỳ quái như thể làm cho Lý Dương nghĩ rằng bọn họ thấy được sợi tơ đen kia.

Phải làm cái gì bây giờ? Giết người diệt khẩu?

Lý Dương vừa mới có suy nghĩ này liền lập tức ném nó đi, không có Lưu Cương trợ giúp, chỉ dựa vào thân thể của hấn, đừng nói là 4 người, cho dù chỉ một mình Trần Lỗi hấn cũng không đối phó được.

Hơn nữa, hấn cũng không có tàn nhẫn như vậy, sau khi giết người xong thì mọi chuyện sẽ càng khó làm.

Huống chi Trần Vô Cực đối với hấn rất tốt, hấn cũng không xuống tay được, hơn nữa vô duyên vô cớ động thủ thì cho dù là Lưu Cương cũng sẽ ngăn cản hấn.

Chết không thừa nhận?

Đoán chừng là rất khó, không thể nào tất cả đều thấy ảo giác được, lúc này hấn đang rất hỗn loạn, hấn suy nghĩ rất nhiều biện pháp nhưng không có cái nào sử dụng được.

-Đây, đây là cái gì?

Hồng lão run rẩy vươn tay chỉ, chỉ chỉ phía trước, đôi môi ông đang rung lên, có điều ông không có nhìn Lý Dương.

Không chỉ là ông, cho dù là Hoàng Hạo hay Trần Lỗi đều không thèm nhìn hắn một cái, ánh mắt của bọn họ lúc này đều gắt gao nhìn về phía bàn tay của Trần Vô Cực, lúc này Trần Vô Cực cũng đang ngơ ngác nhìn tay mình, nói chính xác hơn là vòng tay trên tay mình.

Vòng tay này sau khi đánh bóng cũng có ánh huỳnh quang của Long Thạch Chung, xung quanh tỏa ra màu xanh biếc, vờn quanh vòng tay, nhìn rất đẹp.

Có điều đây không phải là thứ quang trọng, quan trọng là bên trong vòng tay.

Bên trong vòng tay nhiều hơn một nhánh gì đó đen dài, nhánh này không phải cố định mà đang không ngừng di động.

Một lát sau, nó đã biến đổi hình dáng, từ từ nó xuất hiện một cái đuôi, thân thể từ từ mọc ra 4 móng vuốt, bên trong rõ ràng là một con rồng Trung Hoa.

Bên trong vòng tay xuất hiện một con Hắc Long?

Hắc long biến hóa xong liền từ từ trôi nổi trong vòng tay, nó di động không hề có quy luật gì, thỉnh thoảng nó lại di động gần tới phần ngoài vòng tay, có đôi khi nó lại có mặt ở chỗ sâu nhất bên trong.

Vòng tay này giống như là dòng nước, con rồng thì chậm rãi bơi trong đó.

Hết thấy việc này đều vượt qua sức tưởng tượng của bọn họ làm cho bọn họ không thể tin nổi.

-Trời giáng điềm báo, rồng sinh trong ngọc?

Trần Lỗi đột nhiên nói một câu, Hồng lão và Hoàng Hạo đều nhìn nhau, trên mặt vẫn là sự khiếp sợ, cách nói của Trần Lỗi nghe rất buồn cười nhưng không thể phản bác được.

Chiếc vòng tay này quả thật là tự động xuất hiện một con rồng.

Lúc này Lý Dương đã hồi phục lại một chút, hắn cũng đã phát hiện ra chuyện không đúng.

Mọi người cũng không có nhìn hắn, ánh mắt mọi người đều tập trung tại một điểm, Lý Dương nhìn theo ánh mắt bọn họ, khi nhìn thấy thì ánh mắt của hắn cũng không thể rời ra được.

Hắn cũng thấy được vòng tay trên tay Trần Vô Cực, khi nhìn thấy thứ này hắn liền có cảm giác thân thiết, dường như vòng tay này có liên hệ với hắn vậy.

Lý Dương thậm chí có loại cảm giác cho dù cái vòng tay này ở đâu hắn cũng có thể tìm thấy.

Con rồng đen bên trong cũng tạo cho Lý Dương cảm giác quen thuộc, dường như con rồng đen này hắn đã gặp rất nhiều lần, thế nhưng cái vòng tay này chỉ mới vừa được làm ra, hơn nữa còn do hắn tận mắt nhìn thấy.

Đây là một loại cảm giác rất kỳ quái, không thể nói rõ, nhưng nó rõ ràng là tồn tại, Lý Dương cảm giác được cái vòng tay này mà nát thì con rồng đen bên trong sẽ một lần nữa trở về cơ thể hắn.

Trở về?

Lý Dương nhú mồm, hắn thật sự có cảm giác này.

Nhìn con rồng màu đen, đôi mắt Lý Dương từ từ mở lớn, hắn há to miệng, thân thể có chút run run. Hắn rốt cục cũng nhớ cảm giác này từ đâu tới, con rồng đen hắn hoàn toàn giống với sợi tơ đen trong người hắn.

Lý Dương vội vàng mở hình ảnh lập thể ra, sợi tơ đen trong ngón trỏ của hắn quả nhiên là đã ngắt đi một đoạn, sợi tơ trong cánh tay từ từ di chuyển tới ngón tay, bổ sung đoạn thiếu hụt vừa rồi.

Lúc này hắn đã hiểu rõ, con rồng màu đen bên trong chính là sợi tơ trong người hắn biến thành, thứ này vì sao chạy ra, vì sao mất thường không thể nhìn thấy, tại sao khi chạy ra thì người khác có thể thấy rõ, những điều này hắn hoàn toàn không biết.

Hết thấy việc này làm cho Lý Dương cảm thấy mình sắp phát điên.

Sợi tơ thần bí này không biết tác dụng thì cũng thôi, nhưng mà nó lại thường quấy rối, lần này thiếu chút nữa đã hù chết hẳn. Có điều bây giờ còn tốt, những người xung quanh còn không có chú ý tới sợi tơ trên tay mình, nếu không lúc này thứ mà bọn họ là xem là hắc chữ không phải là vòng tay rồi.

Trực giác nói cho hẳn biết chuyện này xảy ra là do hẳn đã nuốt kim cương, năng lực đặc thù sau khi tiến hóa mới có thể làm như vậy, nếu hình ảnh lập thể vẫn như trước thì chuyện này chắc chắn sẽ không bao giờ xảy ra.

Về phần nguyên nhân cụ thể là gì hẳn cũng không rõ.

Một lát sau, Lý Dương thở ra một hơi, mặc kệ thế nào thì trước mắt xem như đã qua cửa, về sau tìm cơ hội nghiên cứu thứ này một chút, nhìn xem có tác dụng gì khác nữa không, nếu không khi gặp hẳn sẽ bị dọa nữa thì không tốt.

-Long sinh trong ngọc, đây không phải là thần khí sao?

Hoàng Hạo nói một câu, giọng nói của hẳn có chút run run, đồ ngọc đôi khi bên trong sẽ có thứ gì đó, cũng có vài thứ sẽ có biến hóa, giống như là thứ trước mắt này, trong quá trình chế tác xuất hiện một con rồng đen, chuyện này chưa bao giờ xảy ra trước đó.

Con rồng này quả thật giống thật, nhìn vô cùng thần kỳ.

Không chỉ có như thế, khi con rồng này xuất hiện chiếc vòng tay có vẻ rất có linh khí, nó mang lại cho người khác cảm giác cao quý, không thể khinh nhờn.

Cùng một khối nguyên liệu làm ra trang sức, ngọc bài không thể nào so sánh với chiếc vòng tay này được, ngọc bài cho dù tốt hơn nữa thì cũng là vật phàm, vòng ngọc này dường như đã thoát ly phạm trù bình thường, nó dường như đã trở thành tiên vật rồi vậy.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao Hoàng Hạo lại hỏi như vậy, chiếc vòng ngọc này đã mang lại cho hẳn sự rung động rất lớn.

Hồng lão lắc đầu, ông nhìn Trần Vô Cực rồi chưa sót nói:

-Có phải thần khí hay không thì khó nói, nhưng tôi biết thứ này không phải là đại sư đứng đầu thì không thể nào làm được!

Không phải đại sư đứng đầu thì không làm được?

Hoàng Hạo sững sốt, sau đó có chút hoảng sợ nhìn.

Trần Lỗi cũng quay đầu lại kinh ngạc nhìn Hồng lão.

Hồng lão dùng sức hít vào một hơi, chậm rãi nói: “Đây là biểu hiện của tông sư, chỉ có bậc tông sư mới có thể tạo thành hiệu quả như thế, cũng chỉ có tông sư, mới có thể làm ra bảo bối thần kỳ như vậy, tác phẩm thể này cho dù là tôi ở thời kỳ tốt nhất cũng không thể làm được!”, Hồng lão nói rất chậm, nhưng ý nghĩa ông cũng đã diễn đạt rất rõ ràng

Thân thể Hoàng Hạo có chút chấn động, Trần lão thì chăm chú nhìn Hồng lão, trên mặt còn có chút vui mừng, sắc mặt hẳn chút không khống chế được.

Lời này nếu là người khác nói chỉ sợ Trần Lỗi không tin, nhưng đây là lời của Hồng lão.

Hồng lão vốn là đại sư đứng đầu, nếu như ông chính miệng thừa nhận cho dù là lúc tốt nhất cũng không thể làm ra thứ như thế này thì chỉ có một người mới có thể làm được, đó chính là tông sư.

Tông sư Trần Vô Cực?

Tuy Trần Lỗi và Trần Vô Cực không có chung huyết thống, nhưng lại cùng dòng họ, hơn nữa lại rất chiều cố hẳn, quan hệ hai người giống như là cha con, lúc này khi nghe thấy vậy Trần Lỗi rất là vui vẻ.

-Biểu hiện của Tông Sư?

Trần Vô Cực khẽ run động, lời nói này làm ông kích động không nhẹ.

Cho dù là ai, đặc biệt là người đang đứng đầu trong một lĩnh vực thì không ai không muốn mình trở thành tông sư, chỉ cần trở thành Tông Sư thì mình sẽ trở thành đối tượng vạn người kính ngưỡng, tên tuổi có thể lưu truyền muôn đời.

Nhưng mà Tông Sư có dễ dàng đạt được sao, lúc này Trần Vô Cực đang rất mơ hồ.

Vừa rồi ông tiến vào trạng thái Thiên Nhân hợp nhất, toàn bộ tâm trí của ông đều tập trung vào chiếc vòng tay, nhưng con rồng đen này sinh ra thế nào thì ông cũng rất mơ hồ.

-Thầy, đây thật sự là biểu hiện của bậc Tông Sư sao?

Hoàng Hạo đột nhiên hỏi một câu, trên mặt hắn còn có vẻ kích động, Đệ nhất tông sư a, nếu đây là biểu hiện của Tông Sư thì chẳng phải nói là Trần Vô Cực đã đột phá trở thành Tông Sư rồi sao?

Tận mắt nhìn thấy một Tông Sư xuất hiện, chỉ ngấm lại thôi thì Hoàng Hạo đã cảm thấy mình vô cùng hưng phấn.

Hồng lão gật đầu, ông có chút phức tạp nhìn Trần Vô Cực, lúc này ông có chút thất thần, năm đó hai người có vô số lần cạnh tranh, hai người cũng là bạn thân của nhau, hiện giờ thì ông đã bị người bạn của mình vượt qua.

Tông sư, ông hiểu rất rõ sức nặng của hai từ này. Từng thời kỳ có không ít đại sư xuất hiện, chỉ cần là người có thiên phú, có cố gắng, lại có chút may mắn thì trở thành đại sư là chuyện không khó, nhưng muốn trở thành Tông Sư thì không dễ dàng như vậy.

Chuyện này không phải muốn là được, nó cần có vận may, cần cơ hội còn cần rất nhiều điều kiện khác.

-Trần Vô Cực, chúc mừng ông, cuối cùng ông cũng đã đột phá!

Hồng lão khom người nói với Trần Vô Cực. Đệ nhất tông sư đánh giá để ông làm như vậy, đáng giá để ông tôn kính.

Trần Vô Cực quay đầu lại, trên mặt không hề có sự hưng phấn, ngược lại còn có chút bất đắc dĩ, ông nhỏ giọng nói:

-Lão Hồng, đừng nói giỡn, tôi không có đột phá, tôi vẫn như trước thôi!

Tình huống của bản thân ông hiểu rất rõ, vì thế ông không thể nhận lấy vinh quang này.

Trong lòng ông có cảm giác chuyện này xảy ra là do có nguyên nhân gì đó, lần này chỉ là ngoài ý muốn, về phần vì sao thì ông không biết.

Lý Dương đứng ở một bên mở to mắt nhìn, hắn thật không ngờ năng lực đặc thù xuất hiện chuyện ngoài ý muốn lại tạo thành biểu hiện của Tông Sư, mà Trần Vô Cực cũng bị xem là Tông Sư !

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

919. Chương 915: Tìm Kiếm Nguyên Nhân

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

-Trần lão, ông không cần khiêm tốn, tất cả mọi người đều thấy được, đây quả thật là biểu hiện của bậc Tông Sư!

Hoàng Hạo nhỏ giọng nói một câu, trong giọng nói mang theo sự tôn kính, lúc trước Hoàng Hạo cũng tôn kính, nhưng trong đó có một chút là làm lấy lệ, hắn trước đó luôn có chút không phục, không hề giống như lúc này hoàn toàn khâm phục, hoàn toàn tôn kính.

Đây là lực ảnh hưởng của Tông Sư, cho dù là Hồng lão cũng không dám dùng mình đối lập chứ nói chi là Hoàng Hạo.

Hồng lão thở dài, lại nói:

-Lão Trần, ông không cần phủ nhận, rất lâu rồi chúng ta chưa từng có tông sư sinh ra!

Trần Vô Cực yên lặng nhìn bọn họ rồi lại lắc đầu.

Ông cúi đầu nhìn chiếc vòng, trong lòng có chút mơ hồ, hay là, ông thật sự đã trở thành tông sư?

Điểm này không phải là không thể, khi tiến hành chạm khắc muốn tiến vào trạng thái thiên nhân hợp nhất khó hơn nhiều khi đánh Thái Cực Quyền, Thái Cực Quyền là lấy mình làm trung tâm tiến vào Thiên Nhân Hợp Nhất. Mà chạm ngọc thì phải dựa vào vật trên tay làm trung tâm rồi tiến vào trạng thái vong ngã.

Loại trạng thái này càng khó thực hiện hơn.

Trần Vô Cực còn nhớ rõ lần đầu tiên chạm khắc tiến trạng thái này là khi ông hơn 30 tuổi, cũng chính tác phẩm kia đã giúp ông trở thành đại sư, từ một chạm khắc sư bình thường trở thành đại sư chân chính.

Cũng ngay lúc đó, thời đại của Trần Vô Cực ông chính thức bắt đầu.

Lần thứ hai, là lúc ông hơn 50, tác phẩm đó được sự công nhận của tất cả người trong nghề, cũng từ lần đó, ông mới cùng Hồng lão và 2 người khác trở thành 4 vị đại sư hàng đầu.

Một lần xuất hiện 4 vị đại sư làm cho mọi người cho rằng chạm khắc đã tới thời kỳ huy hoàng của nó, tương lai nói không chừng còn có thể xuất hiện một vị tông sư.

Lúc đó có suy đoán như vậy, sự thật chứng minh, từ đó về sau giới chạm ngọc Trung Quốc ngày càng phát triển, càng ngày càng nhiều người gia nhập ngành này, mà địa vị của chạm khắc sư cũng dần dần được nâng cao.

Thế nhưng Tông Sư vẫn chưa xuất hiện.

-Tôi muốn nói ch lão Tống, lão Tề một tiếng để gọi bọn họ tới, lão Trần, ông hãy chuẩn bị sẵn sàng đi!

Hồng lão lại nói một câu, xuất hiện tông sư là một việc vô cùng quan trọng, cho dù là Hồng lão thì cũng không dám chậm trễ, ông cũng hiểu được Trần Vô Cực đã không còn cùng một tầng lớp với bọn ông nữa.

Tống lão và Tề lão ở Bắc Kinh, hai người cũng là chuyên gia đứng đầu, hiện giờ tất cả đều phong đao ở nhà, an hưởng tuổi già.

Trần Vô Cực sững sốt, lập tức lắc đầu:

-Đừng nóng vội, chờ ngày mai khi làm hết mọi thứ rồi nói sau!

Trần Vô Cực rất nghi hoặc, cứ không hiểu như vậy thì ông đã trở thành tông sư, chuyện này làm cho ông rất mơ hồ. Hơn nữa, trong lòng ông cũng không tán thành chuyện này, có lẽ ông siêu việt bản thân nhưng không thể nào trở thành Tông Sư được.

Hồng lão mỉm cười gật gật đầu, nói:

-Cũng tốt, dù sao chúng ta cũng cần thời gian chuẩn bị!

Trần Vô Cực không nói gì mà tiếp tục cầm lấy vòng tay, đây chỉ là một món bán thành phẩm, cho dù là có hiệu ủa thần kỳ đi nữa thì nó vẫn là vật chưa hoàn thiện.

Trạng thái Thiên Nhân hợp nhất không có khả năng sẽ xuất hiện nữa, có điều vòng tay này chỉ còn việc kết thúc nữa mà thôi, có loại trạng thái này hay không cũng không quan trọng.

Nửa giờ sau, vòng tay thành phẩm xuất hiện trước mặt mọi người.

Sau khi đánh bóng xong, vòng tay thành phẩm xuất hiện trước mặt mọi người, ánh huỳnh quang kia nhìn thật giống như những bong nước xanh biếc, nó làm cho mọi người nhìn không được muốn cầm nó lên nhìn.

Nhưng khi vương tay thì người ta lại cảm thấy do dự, nếu thật sự cầm lấy thì sẽ khinh nhờn nó, không ai nguyện ý khinh nhờn vật xinh đẹp này cả.

-Lão Trần, ông còn không chịu thừa nhận sao, đây chẳng phải là biểu hiện của tông sư ư?

Nhìn vòng ngọc, trong mắt Hồng lão xuất hiện sự hâm mộ, loại tác phẩm này là thứ mà ông tha thiết mơ ước, nhưng ông căn bản là không thể nào hoàn thành.

Trần Vô Cực bất đắc dĩ gật đầu, nói:

-Đây đích thật là biểu hiện của tông sư, hơn nữa thứ này cũng là tác phẩm tiêu biểu của tông sư!

Cho dù là linh khí của cái vòng hay là con rồng đen thì chúng đều là biểu hiện của sự cao quý, hơn nữa chúng không thể nào bị phục chế được, đây là đặc điểm lớn nhất của Tông Sư.

Một vị Tông Sư không phải lúc nào cũng làm ra được loại tác phẩm này, Tông Sư cũng có tác phẩm bình thường, thí dụ như Lục Tử Cương, Tử Cương Ngọc cũng có không ít thứ chỉ thuộc hàng đại sư hàng đầu mà thôi.

Có điều một khi xuất hiện biểu hiện của Tông Sư thì người đó đã trở thành Tông Sư.

Ai cũng không thể phủ nhận được điều này.

Lúc này đã là 11 giờ tối, sau khi làm xong, Trần Vô Cực cuối cùng cũng đã lộ ra sự mỏi mệt, tình trạng thiên nhân hợp nhất hao phí tinh thần, hơn nữa còn là trong tình trạng chạm khắc thì sẽ càng tiêu hao nhiều hơn, cho dù thân thể của Trần Vô Cực có tốt hơn thì cũng không chịu nổi.

Lý Dương Diu Trần Vô Cực ra bên ngoài, cái vòng tay kia cũng tạm thời đặt ở chỗ Trần Vô Cực.

Ông hiện còn đang tự hỏi mình bước vào cảnh giới Tông Sư như thế nào, nếu có thể làm rõ, nói không chừng ông có thể làm ra thêm những món mang biểu hiện Tông Sư.

Biểu hiện Tông Sư có thể nói chính là điều kiện tất yếu để hình thành thần khí, cho dù không phải thần khí thì cũng không kém bao nhiêu.

Trở lại phòng ngủ, tốc độ tim đập của Lý Dương mới phục hồi lại bình thường, Vương Giai Giai đang ngủ, Lý Dương đi vào nhà vệ sinh kiểm tra thân thể của mình.

Chuyện hôm nay đã làm hấn vô cùng hoảng sợ.

Hấn chưa bao giờ biết công năng này của sợi tơ đen.

Lúc này Lý Dương cảm giác rất rõ chiếc vòng tay đang ở đâu, hơn nữa còn cảm giác được chiếc vòng tay đang được người khác vuốt ve.

Năng lực đặc thù mở ra hình ảnh lập thể xuất hiện, sợi tơ đen lại xuất hiện, trong mười ngón tay của hấn đều tràn đầy sợi tơ đen.

Mười sợi tơ đen này rõ ràng là mỏng hơn lúc trước một chút, nhưng so với tình trạng thiếu một đoạn lớn vừa rồi thì tốt hơn nhiều vì có sợi tơ đen ở cánh tay bổ sung, với tình trạng này thì đến ngày mai sẽ trở lại như cũ.

Yên lặng không chế sợi tơ đen, Lý Dương không chế nó tập trung lại một ngón tay, lần này tụ tập ở ngón tay cái.

Từ từ đầu ngón tay cái xuất hiện một lớp màu đen, những sợi tơ đen đã được Lý Dương thành công không chế ra ngoài cơ thể, cùng lúc đó, ánh mắt Lý Dương gắt gao nhìn ngón tay cái, trong hình ảnh lập thể rõ ràng có thể nhìn thấy nhưng bằng mắt thường thì không thể nào thấy được.

“Hô!”

Thở ra một hơi, sợi tơ đen nhanh chóng rút vào cơ thể.

Lý Dương cuối cùng cũng có kết luận sợi tơ đen có thể rút ra ngoài cơ thể, nhưng cho dù ra ngoài thì cũng chỉ có Lý Dương dùng năng lực đặc thù mới có thể thấy được, mắt thường không thể nào trông thấy nó.

Đây cũng chứng minh ví sao khi đi kiểm tra sức khỏe không hề phát hiện được sợi tơ đen này, hiện tại trên thế giới không có thứ gì có thể phát hiện sự khác biệt trong cơ thể của Lý Dương.

Không có ai phát hiện thì rất tốt, như vậy hẳn càng an tâm về bí mật của mình, đây là bí mật lớn nhất của hẳn cũng là bí mật mà hẳn không muốn chia sẻ cho bất cứ ai.

Thở dài một hơi, đôi mày Lý Dương lại nhíu, lúc này hẳn đang nhớ tới con rồng đen trong chiếc vòng tay.

Người khác không biết, nhưng hẳn biết rất rõ Trần Vô Cực sở dĩ làm được như thế hoàn toàn là do sợi tơ đen thần bí trong cơ thể hẳn

Nghĩ đến đây, Lý Dương đột nhiên có một ý tưởng.

Nếu sợi tơ đen có thể tạo thành biểu hiện của Tông Sư vậy chẳng phải là hẳn có thể tạo thành số lượng lớn tác phẩm Tông Sư, thậm chí là số lượng lớn Thần Khí?

Khi nghĩ tới đây tim Lý Dương không nhịn được đập nhanh hơn.

Cố gắng ổn định lại, Lý Dương lấy dây chuyền mình vẫn đeo ra, một lần nữa mở hình ảnh lập thể, không chế sợi tơ đen tràn ra ngoài cơ thể.

Một lát sau, sợi tơ đen lại xuất hiện ở đầu ngón tay.

Lý Dương ngừng thở, từ từ đem mặt dây chuyền chạm vào ngón tay, dưới hình ảnh lập thể Lý Dương thấy rõ hai thứ này chạm vào nhau.

Lý Dương trừng lớn đôi mắt.

Sợi tơ đen vẫn như cũ, Ngọc Quan Âm cũng vậy, hai thứ đặt cùng nhau giống như là Ngọc Quan Âm bị một lớp khói đen bao phủ, hai thứ chẳng hề có ảnh hưởng gì với nhau.

Không có xuất hiện hắc long, mà sợi tơ cũng không có nhập vào Ngọc Quan Âm, thậm chí không có biến hóa gì.

Điều này làm cho Lý Dương có chút uể oải, suy nghĩ một chút hẳn liền ra ngoài.

Hắn đang hoài nghi tình huống này có phải là có liên quan tới chất liệu hay không, chiếc vòng tay làm bằng Thủy Tinh Chung, vừa lúc bên ngoài hẳn cũng có 2 khối ngọc bài bằng Thủy Tinh Chung, lúc này vì giải quyết sự tò mò nên hẳn cũng bất chấp không suy nghĩ nhiều.

Hắn quyết định dùng Long Thạch Chung để thí nghiệm.

Ngọc Bài có một khối đang nằm trên tay Vương Giai Giai, một khối khác thì nằm ở ngăn kéo đầu giường, Lý Dương nhẹ nhàng lấy ngọc bài ra rồi một lần nữa trở vào phòng vệ sinh.

Nắm ngọc bài, tâm trạng Lý Dương một lần nữa có chút kích động.

Một phút sau, Lý Dương thất vọng nhìn khối ngọc bài, trong hình ảnh lập thể, khối ngọc bài không khác gì Ngọc Quan Âm chúng đều không có cộng hưởng với sợi tơ đen, càng không nói tới chuyện sợi tơ đen xâm nhập vào trong.

Không phải nguyên liệu, đôi mày của Lý Dương lại nhíu.

Thứ hẳn có thể nghĩ tới chỉ còn 1, đó chính là Thiên Nhân Hợp nhất.

Trong quá trình chế tác, Trần Vô Cực đã tiến vào trạng thái Thiên Nhân Hợp nhất, nói không chừng loại trạng thái thần kỳ này chính là nguyên nhân.

Thiên nhân hợp nhất, Lý Dương cũng từng trải qua nên hẳn cũng có thể ném thử một lần.

Mở hình ảnh lập thể, Lý Dương nắm khối ngọc bài rồi yên lặng nhớ tới cảm giác khi mình tiến vào Thiên Nhân Hợp nhất, hẳn có thể đi vào trạng thái này hoàn toàn là do năng lực đặc thù hỗ trợ.

Khoảng nửa giờ sau, Lý Dương mới thất vọng lắc đầu.

Hắn có thể tiến vào cảm giác này nhưng không thể hoàn toàn quên chính mình, chỉ khi trong lòng hắn chỉ còn đồ ngọc thì mới được, mà hiện tại hắn hoàn toàn chưa đạt tới cảnh giới này cho nên thí nghiệm có thể nói là hoàn toàn thất bại.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

920. Chương 916: Tông Sư Chân Chính

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Không thể thành công, Lý Dương đành phải tạm thời từ bỏ, hôm nay hắn không thể tìm ra nguyên nhân được rồi.

Tuy nhiên trong lòng hắn vẫn còn một ý niệm to gan, hôm nay Trần Vô Cực vẫn phải tiếp tục làm việc, trong lúc Trần Vô Cực làm việc thì sẽ thí nghiệm lại lần nữa, xem có thể thành công hay không.

Suy nghĩ này rất mạo hiểm, nếu không phải là Lý Dương xác định lại, thậm chí đối diện với chiếc gương, rồi cầm điện thoại chụp ngón tay, tận mắt phát hiện ra một vật chất màu đen thì hắn cũng không dám làm như vậy.

Sáng sớm ngày hôm sau, Trần Vô Cực dậy rất sớm, tập Thái Cực Quyền ở trong vườn.

Đây là thói quen của ông, mười mấy năm rồi ngày nào cũng vậy, cho dù là trời mưa trời gió gì cũng không bỏ, trong vườn có một cái đình hóng gió, lúc mưa thì hắn sẽ tập trong cái đình này.

Hồng Lão và Hoàng Hạo cũng dậy rất sớm, trong mắt họ hiện rõ vài đường máu.

Hôm qua hai người đó ngủ không ngon, đang làm chứng về vụ Tôn sư, và việc ra đời của một Tôn sư mới, họ ngủ được mới lạ.

Hai người đó còn tưởng tượng đến chuyện sau khi tin tức này truyền đi thì sẽ gây chấn động lớn như thế nào, sẽ làm thay đổi kịch liệt cả ngành nghề như thế nào.

Khi Lý Dương nhớ lại, ngoài Trần Lỗi và Vương Giai Giai ra, mấy người khác đều đang ở trong vườn, đến cả Lưu Cương và Triệu Khuê cũng như vậy.

Mấy người đó đang xem Trần Vô Cực múa Thái Cực Quyền, động tác của Trần Vô Cực không nhanh, nhưng mỗi động tác lại mang đến một cảm giác phiêu diêu rất khó tả, giống như trạng thái mà hôm Lý Dương tiến vào thiên nhân hợp nhất vậy.

Trần Vô Cực lúc này hoàn toàn không ở trong trạng thái đó.

Đây chính là công luyện tập nhiều năm của ông, làm cho mỗi động tác quyền pháp đều trở nên vô cùng điêu luyện. Điều luyện đến mức không có động tác nào là thừa cả, tất cả đều rất tự nhiên, thuần thực.

Quen tay thì hay việc, đây mới chính là nguyên nhân mà trong trường hợp bình thường ông có thể đạt được giới hạn hoàn mỹ như vậy.

Trần Lỗi đang chuẩn bị bữa sáng, ăn sáng xong...năm người Lý Dương cũng bước vào phòng làm việc giống như hôm qua vậy, Vương Giai và Lưu Cương đành phải chờ ở ngoài.

Hôm nay là ngày khai mạc cuộc thi đại sư giữa hai thành phố, cũng may là hôm nay không có cuộc thi giữa các đại sư cao cấp, nên Hoàng Hạo mới có dịp không phải lộ diện mà ở lại chỗ Trần Vô Cực.

Hoàng Hạo không đến dự lễ khai mạc, cũng không tránh khỏi mang lại cho người qua ấn tượng quá kiêu ngạo, nhưng lúc này hắn không hơi đâu mà nghĩ nhiều như vậy, tận mắt quan sát công tác tôn sư, việc này còn quan trọng hơn nhiều.

Nếu thực sự có xung đột với trận đấu, thì hẳn sẽ từ bỏ trận đấu mà không hề do dự, ở lại chỗ Trần Vô Cực, dù sao thì đấu đại sư hẳn cũng đã ba lần giữ chức quán quân, giờ bỏ một lần cũng không sao.

- Lý Dương, ngồi bên cạnh tôi đi, xem nhiều, nhớ được nhiều!

Trần Vô Cực ngâm tay vào nước xong rồi nói với Lý Dương một câu, ngồi bên cạnh Trần Vô Cực, cả phòng chỉ có Lý Dương là được cái đãi ngộ đó.

Điều này làm cho Hoàng Hạo thấy đổ kị, tôn sư à, trong lòng hẳn đã hoàn toàn cho Trần Vô Cực là một vị Tôn sư mới, có một người thầy là Tôn sư, mà còn là đệ tử duy nhất nữa, Lý Dương đúng là may mắn hết chỗ nói.

Hoàng Hạo lại quay đầu nhìn lại vị sư phụ của mình.

Sư phụ của hẳn rất tốt, trình độ cũng cực cao, nhưng tiếc hẳn không phải là đệ tử duy nhất của sư phụ, dưới tay Hồng Lão có đến mấy mươi đệ tử, hẳn có được địa vị như ngày hôm nay hoàn toàn là nhờ bản thân cố gắng mà có được, không như Lý Dương, sau này đi ra, chỉ cần nói là đệ tử duy nhất của Trần Vô Cực thì không ai dám chậm trễ với hẳn rồi.

Người với người, có lúc không có cách nào sánh bằng được.

Trần Lỗi đem nguyên liệu còn lại của ngày hôm qua ra, hôm nay cái đầu tiên phải làm là ngọc bội, còn mặt nhẫn và chuỗi hạt đeo tay chiều mới làm.

Trước khi làm ngọc bội, Trần Vô Cực lại hít thở sâu, nhắm chặt mắt, tay sờ lên khối ngọc nguyên liệu, không ngừng nhớ lại chuyện ngày hôm qua.

Cho dù là Trần Vô Cực, cũng không chắc là khi đang làm việc có thể đi vào cảnh giới của thiên nhân hợp nhất, điều này cần cơ hội và may mắn, nếu không cuộc đời của ông sẽ không chỉ có ba lần như vậy.

Mười phút trôi qua, Trần Vô Cực mới bắt đầu dể lỏng đầu, lấy lại tâm trạng rồi bắt đầu làm việc.

Đối với Trần Vô Cực mà nói, lúc làm ngọc bội có thể đi vào được Thiên Nhân Hợp cũng giống như ta gặp một món đồ tốt nhưng không thể có nó, nếu thực sự theo đuổi thì cũng không thể có được, hôm qua có thể đi vào được trạng thái đó không thể không nói đó là một may mắn.

Tim Lý Dương lại đập càng nhanh hơn, chột dạ quay đầu lại nhìn.

Rõ ràng là biết mắt thường không thể nhìn thấy được, nhưng đứng trước mặt nhiều người như thế này, hẳn không dám trực tiếp để vật chất màu đen thần bí lộ ra ngoài, hoặc đây cũng chính là minh chứng cho việc có tặc giạt mình.

Cho dù là hẳn bây giờ không phải là kẻ trộm, nhưng lại có cảm giác đó.

Mũi khoan trên tay Trần Vô Cực từ từ chuyển động, không lâu sau, hình dáng của ngọc bội đã dần hiện ra, đây là miếng Long Bội, rồng là vật tổ của Trung Quốc, cũng là một tạo hình thường gặp trong Ngọc khí.

Trần Vô Cực đang làm là Ngũ Trảo Kim Long, loại rồng này lại càng uy vũ hơn, sau khi hình dáng được lộ ra, ông mới thay bằng dao khắc chuyên dụng của mình.

Lúc điêu khắc, Trần Vô Cực không ngừng hồi ức lại con rồng đen trong vòng ngọc ngày hôm qua, không kìm nổi lòng liền liền làm nguyên hình con rồng đó, tay bắt đầu múa dao.

Lý Dương lại lặng lẽ nhìn phía sau, cuối cùng không chịu được nữa liền sử dụng năng lực đặc biệt.

Hẳn vẫn thử nghiệm lại lần nữa, chuyện này vô cùng hấp dẫn hẳn, sau khi làm rõ, không chừng có thể lượng sản thần khí, cứ nghĩ đến giá trị của thần khí là biết cái này có sức hấp dẫn lớn như thế nào rồi.

Hình ảnh lập thể được mở ra, cẩn thận quan sát một lúc, sau xác định là mọi người đều chú ý vào Trần Vô Cực chế tác ngọc bội, mới từ từ khơi ra tuyến đen trong cơ thể.

Một lúc sau, trên ngón trỏ của lý Dương lại xuất hiện một đường đen mỏng.

Qua một buổi tối bổ sung, vào sáng nay, tuyến đen trên cơ thể Lý Dương đã khôi phục lại trạng thái ban đầu, nhìn không thấy có gì thay đổi cả.

Tuyến đen xuất hiện trên ngón trỏ, dưới sự kiểm soát của Lý Dương, dần dần chảy sang tay của Trần Vô Cực.

Mắt thường không thể nhìn thấy được, nhưng Lý Dương lại nhìn thấy rất rõ trong hình ảnh lập thể, đường đen mỏng này giống như một con rắn dài vậy, từng chút từng chút hướng đến tay của Trần Vô Cực.

Dẫn được một nửa đường, Lý Dương không chịu được liền dừng lại, trong hình ảnh lập thể, hình dáng ngón trỏ có mang tuyến đen đúng là rất quái dị, vừa nhìn đã thấy sợ.

Hít sâu một cái, tuyến đen này lại từ từ đi về phía trước, ba phút trôi qua, tuyến đen cuối cùng cũng tiếp xúc được với ngọc bội.

Nhìn ngọc bội càng lúc càng tiến gần lại, tim Lý Dương lại đập mạnh hơn nữa, động tác lần này của hắn bị Trần Lỗi phát hiện, nhưng Trần Lỗi lại không để ý, anh ta còn nghĩ chắc do Lý Dương nhìn thấy kỹ thuật cắt của Trần Vô Cực nên mới như thế.

Trần Lỗi năm đó, lúc bắt đầu nhìn thấy Trần Vô Cực khắc ngọc, cũng kích động mấy ngày như thế, còn hôm nay, Trần Vô Cực đã trở thành Tôn sư, đừng nói là Lý Dương, đến bản thân hắn cũng có phần xúc động.

Sợi tơ đen cuối cùng cũng đã chạm đến ngọc bội.

Mắt Lý Dương lại mở to hơn, sợi tơ đen trực tiếp xuyên qua ngọc bội, nhưng không có phản ứng gì, hoàn toàn giống với thí nghiệm ngày hôm qua, tuyến đen này giống như nó có thể xuyên qua được vạn vật vậy.

Lý Dương hơi thất vọng, sợi tơ đen không bị không chế đã nhanh chóng trở về lại trong cơ thể Lý Dương.

Thí nghiệm lại thất bại rồi, ít nhất trước mắt là thất bại, muốn thành công hoàn toàn không biết cái gì có thể, thậm chí Lý Dương còn hoài nghi, không biết có phải là năng lực đặc biệt ngày hôm qua bị phát điên hay không mà chạy vào bên trong vòng ngọc.

Cái này cũng không phải là không thể, dù sao thì năng lực đặc biệt ngày hôm qua không bị bản thân khống chế, nếu thực sự là như vậy, cách nghĩ lượng sản thần khí của hắn cũng đồng nghĩa với việc dễ non hoàn toàn rồi. Ai mà biết được cái năng lực đặc biệt này lại phát điên vào một ngày nào nữa chứ.

Ngoài điều này ra, còn có một nhân tố không thể chứng minh được, đó chính là thiên nhân hợp nhất.

Chỉ tiếc là cái cảnh giới này khó đạt được quá, cho dù là Trần Vô Cực cũng không thể muốn là có được, cần phải có cơ hội và vận may mới có thể, còn Lý Dương, muốn đạt đến trình độ này trong khắc ngọc, không biết là đến lúc nào đây.

Hoặc là nói, Trần Vô Cực vẫn còn có cơ hội bước vào loại trạng thái này, nhưng hắn không chắc chắn lần nào cũng ở bên cạnh, nếu không ở bên cạnh thì đối với Lý Dương chẳng có tác dụng gì cả, không thể làm thí nghiệm được.

Còn Trần Vô Cực, nếu không có năng lực đặc biệt của Lý Dương giúp sức, cũng không thể làm ra tác phẩm của Tôn sư được.

Người ở đây, chỉ có Lý Dương là hiểu rõ nhất, Trần Vô Cực chưa hoàn toàn đạt đến bậc Tông sư chân chính, chiếc vòng ngọc đạt đến trình độ Tông sư đó, trên thực tế là nhờ công lao của cả hai người.

Khi Lý Dương thất vọng, thì ngọc bội dần dần thành hình, Hồng Lão và Hoàng Hạo đều tập trung tinh thần nhìn vào Trần Vô Cực, sợ sẽ bỏ lỡ một điểm thú vị nào đó.

Trần Lỗi càng không ngừng đệ đao, nhìn thấy vị trí mà Trần Vô Cực cần làm là ông a biết Trần Vô Cực cần dao khắc gì, ông liền chuẩn bị sẵn, có một trợ thủ như vậy, đúng là có thể tiết kiệm được rất nhiều tinh lực.

Hai tiếng đồng hồ trôi qua, ngọc bội hoàn chỉnh đã xuất hiện trước mặt mọi người, miếng ngọc bội này và ngọc bài lần trước đều có mang ánh sáng lấp lánh giống nhau, nhìn đẹp vô cùng.

Nhưng ngọc bội này hoàn toàn không thể sánh với vòng ngọc ngày hôm qua được, đây là một tác phẩm đỉnh của đại sư, nhưng lại không phải là kiệt tác của Tông sư.

Hồng Lão và Hoàng Hạo có chút thất vọng, một tác phẩm như thế này, thì Hoàng Hạo chỉ cần nỗ lực, thì không hẳn là không đạt đến ngày đó, còn Hồng Lão lúc ở trạng thái đỉnh nhất cũng có thể làm ra sản phẩm kha khá.

Cái họ muốn xem chính là kiệt tác của Tông sư chân chính.

Bản thân Trần Vô Cực cũng hơi thất vọng, ông càng nghi ngờ tình hình ngày hôm qua, chỉ tiếc là hôm nay ông không thể vào được trạng thái thiên nhân hợp nhất, nếu không thì đã có thể biết được cuối cùng có phải là trạng thái này hay không, cộng thêm nguyên liệu Long Thạch Chứng cao cấp này mới có thể làm cho ông ta trở thành Tông sư.

- Lão Trần, chúc mừng ông!

Hồng Lão nói một câu, tuy là rất muốn nhìn thấy kiệt tác Tông sư lần nữa nhưng ông cũng không thất vọng với kết quả trước mắt, Tông sư không phải lúc nào cũng làm ra được những kiệt tác như vậy, nếu không thì kiệt tác của Tông sư sẽ không có đặc trưng không thể sao chép được rồi.

Chưa làm ra được cũng không sao, sau này vẫn còn cơ hội, có một cái là đã có thể chứng minh ông đã bước ra một bước lớn, trở thành Tông sư, có cái thứ nhất thì chắc sẽ có cái thứ hai.

Còn bọn họ, thì cả đời cũng không làm được như vậy.

- Tôi không sao!

Trần Vô Cực lắc đầu, rồi nhìn lại ngọc bội trong tay, nếu là bình thường, làm được ngọc bội tốt như thế này ông sẽ rất vui, nhưng hôm nay lại không thấy sự hưng phấn đó.

Trong lòng ông cứ thắc mắc, bây giờ ông có thật sự đã bước được một bước để trở thành Tông sư chân chính hay không?

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

921. Chương 917: Khai Sơn Lập Phái

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Ngọc bội được đặt lên bàn, Hồng Lão và Hoàng Hạo đều không nhịn được gật đầu.

Miếng ngọc bội hình con rồng này được làm rất đẹp, đặc biệt là phần đầu, đã thể hiện được kỹ năng điêu khắc ngọc tinh xảo của Trần Vô Cực.

Đầu rồng mắt lé, hai mắt chăm chăm nhìn vào phía trước, miệng rộng mở khê, giống như đang thở vẫy, sợi râu rồng ở khóe miệng phiêu diêu theo khí thở.

Tất cả móng đều mở ra, thân rồng vờn trên không trung, giống như là ngẩng nhìn mặt đất từ trên cao vậy, vừa giống như là đang muốn nói điều gì đó, toàn thân con rồng toát lên vẻ uy nghi đường bệ, cộng thêm ánh sáng lấp lánh trên cơ thể của nó, lại càng thêm mờ ảo, giống như là một thần long thực sự.

Chỉ dựa vào kỹ thuật điêu khắc thôi thì đây là một tác phẩm cực đỉnh, miếng Long Bội này nếu vào thời cổ đại thì là vật chuyên dụng của Hoàng đế, phối hợp với Long Phỉ Thúy Long Thạch Chứng, đảm bảo cả thiên hạ đều không có, có thể đây là miếng duy nhất.

Trần Vô Cực giao ngọc bội cho Lý Dương, hít thở sâu rồi từ từ đứng dậy.

Vấn đề tối hôm qua ông vẫn chưa nghĩ ra, cũng rất khó để hiểu rõ, ông làm ra được một kiệt tác của một Tông sư chân chính đó là sự thật, cho dù là có chút mơ hồ, thì cũng là từ tay ông mà ra.

Trần Lỗi vội bụng nước trà đến, Trần Vô Cực đón lấy rồi uống hết hơn một nửa cốc.

Lúc ông làm việc, thì thích là một mạch cho xong, như vậy mới có thể duy trì được trạng thái tốt, trung gian không bao giờ làm bất cứ chuyện gì, trong trường hợp tinh thần tập trung cao độ thì sẽ không có những ý tưởng khác.

Làm việc liên tục mấy tiếng đồng hồ, không uống một ngụm nước nào, bây giờ mới chịu uống.

Trần Lỗi biết thói quen của ông, trước khi công việc hoàn thành thì ông sẽ chuẩn bị sẵn, đợi Trần Vô Cực xong việc thì trà cũng vừa uống, Trần Lỗi là người hiểu thói quen của Trần Vô Cực nhất.

Tuy nhiên từ đó cũng có thể nhìn thấy, cho dù là đại sư đứng đầu, muốn thành công cũng không dễ, cần phải dốc hết sức lực vào đó.

Hồng Lão, Hoàng Hạo nhìn Trần Vô Cực một cái, họ đang nghĩ là nên truyền tin tức này ra ngoài như thế nào.

Bất luận là Trần Vô Cực có thừa nhận hay không, thì việc ông làm ra được tác phẩm chỉ có Tôn sư mới làm được vẫn là sự thật, chiếc vòng ngọc thần kỳ đó, là do ông ta tận mắt nhìn thấy nó được làm ra từ tay Trần Vô Cực.

Có tác phẩm mới của Tôn sư, cũng có nghĩa là một Tôn sư mới đã xuất hiện.

Điều này có sức ảnh hưởng cực lớn đối với cả ngành nghề, cho dù là Hồng Lão cũng không dám chậm trễ, truyền thông tin này đi như thế nào, rồi làm thế nào để cho chuyện này có sức ảnh hưởng tích cực đối với cả ngành nghề đều phải cân suy nghĩ cẩn trọng.

Nhưng cuối cùng bất kể như thế nào, giới điêu khắc ngọc đều phải chào đón sự kiện này đó là sự thật.

Buổi chiều, Trần Vô Cực lại tiếp tục công việc, mặt nhẵn làm không khó, cả buổi chiều, hai lớn hai nhỏ, Trần Vô Cực đã làm xong hai cặp mặt nhẵn, một đôi trong đó Lý Dương đã dùng được, đây sẽ là nhẵn cưới của hắn với Vương Giai Giai.

Buổi tối, Trần Vô Cực lại tăng ca, để làm xong chiếc vòng tay cuối cùng.

Trạng thái hôm nay của ông rất tốt, nhưng tiếc là cả ngày không thể đi vào được trạng thái thiên nhân hợp nhất, tác phẩm Tôn sư ngoài chiếc vòng đó ra thì không thấy xuất hiện thêm cái nào nữa.

Trần Vô Cực có phần bất đắc dĩ, Lý Dương lại càng buồn bực hơn ông, chiều và tối nay, hắn đều là lại thí nghiệm đó, kết quả vẫn giống như lúc trước, vật chất màu đen không có chút tương dung nào với những ngọc khí này cả. Đừng nói là hình thành Hắc Long trên ngọc khí, đến hắc điểm cũng không có.

Ngọc bài, ngọc bội, vòng ngọc, vòng đeo tay và nhẵn, trong hai ngày, cả khối Phỉ Thúy Long Thạch Chung đã trở thành những đồ trang sức xinh đẹp, cứ mỗi món đồ xuất hiện đều làm cho mọi người điên cuồng, vẻ đẹp của chúng không chỉ hấp dẫn tất cả phụ nữ mà đến nam giới cũng không thể cưỡng lại được.

Trần Vô Cực làm việc hai ngày liên tục, tối nay có thể nghỉ ngơi thoải mái rồi.

Hồng Lão tiếp tục ở lại đây, còn Hoàng Hạo thì về khách sạn, ông ta còn phải tham gia thi đấu, tuy nhiên sau khi nhìn thấy Trần Vô Cực làm việc, ông không còn hứng thú lắm với cuộc thi nữa.

Cứ cho như là có thể giành chức quán quân đi, thì ông cũng chỉ là một đại sư, chứ không đạt đến trình độ của đại sư cao nhất, ông còn kém xa sư phụ của mình lắm, còn so với giới hạn Tôn sư mà Trần Vô Cực đạt được thì khoảng cách đó càng lớn.

Chức quán quân này, đã không còn quan trọng đối với ông ta nữa, ông hiểu con đường mà sau này ông phải đi, đó chính là dựa vào mục tiêu Trần Vô Cực, hi vọng sẽ có một ngày đạt đến trình độ của ông, làm ra được những tác phẩm Tôn sư như ông.

- Lý Dương, đây là vòng ngọc, có thể tạm thời để lại chỗ này được không.

Trong phòng khách, Hồng Lão cười nói với Lý Dương một câu, trên ghế sofa đang có bốn người ngồi, Trần Vô Cực, Hồng Lão, Lý Dương và Vương Giai Giai.

Lưu Cương đang ở trong sân học Thái Cực Quyền với Trần Lỗi, sau khi nhìn thấy Lý Dương thiên nhân hợp nhất, và Trần Vô Cực múa Thái Cực Quyền, hắn cũng trở nên có hứng thú với võ thuật truyền thống

Trung Hoa này. Trần Vô Cực không thể nào đích thân dạy hẳn được, nhưng Trần Lỗi thì có thể, Lưu Cương hỏi gì Trần Lỗi cũng cười ha ha trả lời.

Ngay cả Triệu Khuê và Hải Đông cũng đứng một bên chăm chú lắng nghe.

ở đây bình thường chỉ có hai người Trần Lỗi và Trần Vô Cực, con cái Trần Vô Cực một tháng chưa chắc đã đến một lần, lần này có nhiều thanh niên trẻ ở đây như vậy làm cho Trần Lỗi cũng rất vui vẻ, câu hỏi của Lưu Cương cũng chính là hữu cầu tất ứng.

Lý Dương đang ngồi trong phòng khách sững người một lúc, rồi lập tức gật đầu cười:

- Hồng Lão, xem ông nói kìa, điều này đương nhiên không thành vấn đề rồi.

Vòng ngọc là tác phẩm đỉnh của Tôn sư làm ra, Hồng Lão để vòng ngọc ở đây, thì Lý Dương cũng biết được mục đích của ông, Trần Vô Cực trở thành Tôn sư, không phải cứ nói là được, vòng ngọc chính là chứng cứ hữu hiệu nhất.

Hồng Lão cười, rồi nói với Trần Vô Cực:

- Lão Trần, lúc này tôi có gọi điện cho Lão Tống, lúc đầu bọn họ không tin, đợi tôi nói đến ba lần thì bọn họ mới có phản ứng!

Hồng Lão cười ha ha tiếp tục nói:

- Hôm nay bọn họ sẽ xuất phát, sẽ đến đây nhanh thôi, nhưng tôi nghĩ, chúng ta không nên vội vàng như thế, cần phải chọn thời gian và địa điểm thích hợp để tuyên bố sự việc này.

Chuyện mà Hồng Lão nói chính là chính thức công khai Trần Vô Cực trở thành Tông sư với mọi người, chiếc vòng ngọc này đến lúc đó sẽ được bày ra, nó là bằng chứng để Trần Vô Cực trở thành Tông sư.

Tuy nhiên trước khi sự việc này được công bố, thì có một vài người phải được biết trước, hai vị đại sư khác của bọn họ là hai người cần phải biết đầu tiên.

Trần Vô Cực gật đầu, ngồi thẳng dậy rồi nói:

- Không cần phải vội, một tháng nữa là đến đại giao dịch Bình Châu, tôi nghĩ đến hôm đó là được!

- Giao dịch Bình Châu, được, tôi thấy hôm đó thích hợp!

Mắt Hồng Lão chợt sáng lên liền gật đầu tán đồng, giao dịch Bình Châu là một trong những sự kiện lớn của giới ngọc thạch, người điêu khắc ngọc cũng thuộc những người trong giới ngọc thạch, đến lúc này tuyên bố sẽ không có vấn đề gì.

Huống chi ảnh hưởng của giao dịch Bình Châu rất lớn, người đến tham dự cũng rất đông, đến lúc đó bọn họ giới thiệu người đứng đầu điêu khắc ngọc, phối hợp với giao dịch Bình Châu, còn có thể làm sức ảnh hưởng của chuyện này lan ra rộng hơn, đạt đến hiệu quả cao nhất.

Trần Vô Cực quay đầu lại nhìn Lý Dương nói nhỏ:

- Lý Dương, đợi đến ngày đó, tôi chuẩn bị chính thức thu cậu làm đệ tử, cậu xem có được không?

Lúc nói câu này, Trần Vô Cực hơi hồi hộp.

Khả năng bẩm sinh của Lý Dương ông biết, đồ đệ tốt như thế này tuyệt đối có thấp đèn lòng cũng không tìm ra được, hơn nữa ông cứ có cảm giác, bản thân lần này bất ngờ đột phá, làm nên tác phẩm của Tôn sư nhất định có liên quan đến Lý Dương.

Chỉ là cái liên qua mà ông nghĩ chỉ là sự may mắn mà Lý Dương mang lại, nhờ đó ông mới có bước đột phá, chứ ông không hề nghĩ đến những cái khác.

Nhưng chính những điều này, làm cho ông vô cùng coi trọng Lý Dương, cho dù là Lý Dương đã đồng ý, nhưng sau khi hỏi xong không tránh khỏi suy tính thiệt hơn.

Cái này giống như việc có người trúng 500 vạn vậy, cầm tờ vé số biết được là tờ giấy này có thể đổi thành tiền, nhưng trong lòng lại bất an, đợi khi lấy được tiền về rồi mới hoàn toàn yên tâm.

- Tất cả cứ theo ý ông làm là được rồi!

Lý Dương gật đầu, Trần Vô Cực liền mỉm cười, trong giây phút này ông lại cảm thấy mình thu nhận Lý Dương làm đệ tử lại càng vui hơn chuyện trở thành Tông sư.

Hồng Lão ở bên cạnh nhìn hai thầy trò với ánh mắt phức tạp.

Sau một tháng nữa, đối với Trần Vô Cực mà nói, là ngày có ý nghĩa nhất trong cuộc đời ông. Trần Vô Cực chọn ngày này để thu nhận Lý Dương, đủ để thấy ông coi trọng Lý Dương như thế nào.

Vào ngày này, nói là ngày Trần Vô Cực khai sơn lập phái cũng không quá.

Trần Vô Cực ở Kiết Dương nhiều năm như vậy, chưa từng thu nhận đồ đệ, nhưng có rất nhiều được ông chỉ bảo, cả ngành điêu khắc ngọc ở Yết Dương đều chịu ảnh hưởng của ông, trước khi ông trở thành Tông sư thì đã trở thành người đứng đầu ở đây rồi.

Trở thành Tông sư, sức ảnh hưởng này sẽ lớn hơn, nói không phải khoa trương, đến lúc đó tất cả cá nhà điêu khắc ngọc ở Kiết Dương đều sẽ coi Trần Vô Cực là sư tổ, là tông sư thực sự, không chỉ trong đời này mà còn lưu truyền cả cho đời sau.

Đến lúc đó, chính là lúc thực sự khai sơn lập phái.

Có một Tông sư là ông trấn giữ, điêu khắc ngọc Kiết Dương trong tương lai sẽ phát triển như thế nào thì chỉ cần tưởng tượng cũng thấy, nghĩ đến phái điêu khắc ngọc Tô Châu, danh tiếng mà Lục Tử Cương đạt được lớn như thế nào là đủ biết, còn bây giờ, những nhà điêu khắc ngọc Tô Châu vẫn coi Lục Tử Cương là Tổ sư gia.

Lục Tử Cương lúc đó chính là Trần Vô Cực hôm nay.

Thật là vinh quang, đây cũng là vinh quang mà mấy người bọn họ khao khát nhất, ông và hai người khác đều không có hi vọng rồi, nhưng không ngờ Trần Vô Cực sau khi gác kiếm lại làm ra được chuyện này.

Tổ Sư một phái, đến thời điểm quan trọng nhất lại thu nhận đệ tử, cho dù là Lý Dương không biết gì về điêu khắc ngọc cũng sẽ trở nên nổi tiếng.

Nghĩ đến đây, Hồng Lão lại tự lắc đầu.

Dường như không cần nghi thức thu nhận đệ tử của Trần Vô Cực thì Lý Dương cũng đã nổi tiếng rồi, giới ngọc thạch người không biết đến Lý Dương không nhiều. Hồng Lão chỉ biết thở dài trong lòng, đây là một cặp thầy trò kỳ lạ, bọn họ rất có thể sẽ để lại một đoạn giai thoại thiên cổ.

Dù sao thì Lý Dương cũng có khả năng bẩm sinh tuyệt đỉnh, bất luận là ở trong giới đồ thạch hay là giới cổ ngọc, đều có hi vọng làm ra đột phá nhất để trở thành Tông sư.

Nếu Lý Dương thực sự trở thành Tông sư, bất kể là Tông sư trên lĩnh vực gì, cái cặp thầy trò Tông sư này sẽ được lịch sử ghi nhớ mãi, được vô số người ngưỡng mộ và kính trọng.

Chuyện này không phải là không có tiền lệ, cặp bố vợ và con rể Âu Dã Tử và Tương Giá, cha con Vương Hi đều là những ví dụ.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

922. Chương 918: Cuối Cùng Là Đón Ai?

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Sân bay Thượng Hải.

Trường Viện bảo tàng Thượng Hải tên là Tô Dương, năm nay 55 tuổi, là một người có quyền uy trong giới tranh chữ, là một trong những chuyên gia hàng đầu trong nước, Buổi giao lưu chuyên gia lần trước ông có việc không đến tham dự được, nhưng lễ đại thọ của Ông thì ông ta có đi chúc mừng.

Tô Dương có điểm khác biệt so với những người trường Viện bảo tàng khác, ông sinh ra trong một gia đình làm quan ở Hongkong, hơn nữa lại là danh gia vọng tộc nổi tiếng

Từ nhỏ không lo chuyện áo cơm, sống trong thời kỳ hòa bình, lại là một cuộc sống quý tộc, Tô Dương có một thái độ phản nghịch rất lớn, lại không lo học hành, không thích việc kinh doanh của gia đình, vào năm 15 tuổi lại có hứng thú với tranh chữ cổ.

Niềm đam mê này kéo dài đến tận bây giờ.

Ba mẹ của Tô Dương tính tình rất thoải mái, Tô Dương lại là con út trong năm người, ba mẹ thấy ông thích tranh chữ cổ liền tìm cho ông một thầy giáo để ông đi học, kết quả đã thực sự buộc được chân ông.

Vì sở thích, lúc vào đại học Tô Dương đã chọn ngành khảo cổ, còn đi du học ở Anh, cuối những năm 80 trực tiếp quay về nước, báii đại sư Cổ Hàn làm thầy, theo học mười mấy năm.

Cổ Hàn sống ở Thượng Hải, để tiện cho việc học tập, ông liền chuyển hộ khẩu đến Thượng Hải, di dân về đất liền.

Qua giới thiệu của sư phụ, Tô Dương vào làm việc cho Viện Bảo Tàng Thượng Hải, thái độ chăm chỉ hiểu học của ông lấy được cảm tình tất cả mọi người, hơn nữa ông tiến bộ rất nhanh, không bao lâu sau, liền trở thành một trong những chuyên gia hàng đầu trong Viện Bảo Tàng.

Sau khi Cổ Hàn qua đời, Tô Dương tuổi cũng đã lớn, coi như là đã cắm rễ tại Thượng Hải, sau đó nội lực càng ngày càng phát triển, thu hồi Hongkong về lại, việc kinhdoanh của gia đình Tô Dương chuyển đến Thượng Hải, ở đây đã trở thành cột căn cứ khác của nhà họ Tô.

Sáu năm trước, trưởng Viện Bảo Tàng từ chức, theo đề cử của ông này, Tô Dương trực tiếp lên nhậm chức đó, cũng coi như là đã ngẩng đầu lên được hoàn toàn.

Tô Dương lúc đó, dáng vẻ đi qua đi lại trên sân bay khác xa với dáng vẻ vững vàng của ông khi đứng trước mặt mọi người.

- Ba, ba đừng đi qua đi lại nữa được không, máy bay còn nữa tiếng nữa mới đến mà.

Một chàng trai chưa đến 30 tuổi đứng bên cạnh nói với Tô Dương. Đây là con út của ông, không phải là người trong Viện Bảo Tàng, hiện đang phụ trách một vài công việc kinh doanh của gia tộc tại Thượng Hải, Tô Dương tuy là không hỏi chuyện công ty, nhưng ông vẫn có cổ phần trong tập đoàn Tô Thị, là do ba mẹ ông để lại.

Tô Dương trừng mắt nói:

- Ba lạnh, đi một chút không được sao? Còn con, nói ít lại đi không ba sẽ mang con ra gánh nguy hiểm đó!

Người thanh niên lè lưỡi nói:

- Được, vậy con không nói nữa

Nam thanh niên vẫn còn cười thâm trong bụng, bây giờ đã là tháng năm rồi, Thượng Hải đang là mùa xuân mát mẻ, lấy cái lạnh ra để làm lý do mà cũng nói được.

Nửa tiếng sau, trên bầu trời cuối cùng cũng xuất hiện một điểm đen, Tô Dương đang đi qua đi lại chợt đứng lại.

Máy bay hạ cánh, có vài người từ từ bước xuống, trong đó có Lý Dương bay từ Quảng Châu đến, bây giờ là ngày thứ ba kể từ khi Trần Vô Cực kết thúc công việc. Triển lãm trong Viện Bảo Tàng ở Quảng Đông cũng đã xong, Lý Dương đành phải tạm thời rời khỏi Trần Vô Cực, dẫn Truyện Quốc Ngọc Tỉ đến trạm triển lãm thứ ba.

Ai bảo hần về danh nghĩa bây giờ là chủ nhân của Truyện Quốc Ngọc Tỷ, hơn nữa đây là cơ hội hiếm có để tiếp xúc với những Viện Bảo Tàng trên khắp cả nước, tuy nhiên hần cũng đã hẹn với Trần Vô Cực là một tháng nữa nhất định sẽ quay lại.

- Lý Dương, cuối cùng thì cậu cũng đến, đồ đạc đâu?

Lý Dương vừa xuống máy bay, Tô Dương liền dẫn một đoàn người đến đi sau lưng bọn họ, có cảnh vệ và xe cảnh sát nữa, cũng không thua kém gì lúc ở Quảng Châu.

Không còn cách nào khác, trong nước cũng đã ra lệnh, cần phải đối đãi với Truyện Quốc Ngọc Tỷ giống như đối đãi với lãnh đạo quốc gia, bảo đảm an toàn cho Truyện Quốc Ngọc Tỷ.

Lý Dương nhìn Tô Dương liền bất đắc dĩ lắc đầu nói:

- Viện trưởng Tô, rốt cuộc ông đến đón tôi hay là đến đón Truyện Quốc Ngọc Tỷ vậy?

Tô Dương cười vội vàng nói:

- Đều đón hết đều đón hết, đồ đâu, nhanh lấy ra đi!

Con trai Tô Dương chợt đi đến nói nhỏ:

- Ba, ba không xem đây là đâu sao, Lý Dương đã đến rồi, đồ chắc chắn là có, đợi về rồi xem cũng không muộn mà!

Tô Dương hơi sững người liền lắc đầu:

- Đúng vậy, nhìn tôi sốt ruột kìa, đi thôi, đi về, đi về rồi xem!

Tô Dương nói xong liền kéo vai Lý Dương đi, anh con trai đứng bên cạnh nhìn Lý Dương thoong cảm, Lý Dương thì lại hơi thấy buồn bực.

Nói ra thì Tô Dương và Lý Dương có quan hệ rất gần, quan hệ này phải bắt đầu từ Hà Lão.

Khi Tô Dương còn ở Hongkong, rất than thiết với anh trai của Hà Lão, Tô Dương về đại lục tìm thấy họ nghề, có thể tìm đến được cửa nhà Cổ Hàn cũng là nhờ Hà Lão làm cầu nối, thậm chí việc Tô Dương vào được Viện Bảo Tàng, rồi lên chức Viện trưởng cũng là nhờ một phần ở Hà Lão.

Cổ Hàn là đại sư nổi tiếng ở trong nước, đặc biệt là về tranh chữ, hơn nữa sư phụ của Đỗ Hàn chính là Nghiêm Phúc Minh.

Nếu tính ra, thì Cổ Hàn và Hà Lão chính là sư huynh sư đệ, Tô Dương là cháu trai của ông, cùng thế hệ với Lý Dương, tuy nhiên tuổi tác hai người cách xa nhau, bình thường gặp nhau cũng ít, cũng chưa từng xưng hô là sư huynh sư đệ.

Xe cảnh sát chạy phía trước mở đường, Lý Dương ngồi trên chiếc Hummer dài của con trai Tô Dương, nhìn qua cửa xe từng tòa nhà chọc trời lướt qua, sự tiếp đãi lãnh đạo quốc gia này đây là lần thứ hai hần có được, lần này còn uy phong hơn lần trước ở Thượng Hải nữa.

Con trai Tô Dương rất phóng khoáng, cậu ta lấy trong tủ lạnh ra mấy cái ly, rót rượu vang vào đó rồi cười ha ha đưa cho mấy người Lý Dương:

- Lý Dương, tôi là Tô Hữu Bằng, rất vui được gặp cậu!

- Cảm ơn!

Lý Dương vừa nói xong thì sững người lại, tay vừa đưa ra liền dừng lại ở đó.

Tô Hữu Bằng nhún vai, vênh vênh miệng đặt ly rượu vào tay Lý Dương rồi nói:

- Người đầu tiên nghe thấy tên tôi đều phản ứng giống như cậu vậy, cái tên của tôi có lực sát thương rất lớn, không còn cách nào khác, không biết ba tôi nghĩ sao mà đòi đặt cái tên này cho bằng được, gọi quen rồi nên không đổi được nữa!

Tô Hữu Bằng chia rượu cho từng người, Vương Giai Giai, Lưu Cương, Hải Đông và cả Triệu Khuê nữa, tuy nhiên ba người Lưu Cương chỉ cầm thế thôi chứ không uống, lúc này không cho phép họ uống.

Ngồi xuống lại, anh ta nói:

- Tuy nhiên tôi cũng oan, lúc đặt cái tên này, cái tên Tiểu Hồ hay Tiểu Thái Hải đó ai biết sau này lại trở thành minh tinh, làm tôi vừa nói tên ra là tất cả mọi người lại nghĩ đến hắn, nếu không phải là ông già tôi không đồng ý thì tôi đã sớm thay cái tên này rồi!

- Ha ha

Anh ta vừa nói xong Vương Giai Giai liền cười, Lý Dương cũng không nhịn được, tính cách của tên Tô Hữu Bằng rất được, rất hiền lành, tuy là lần đầu gặp mặt, nhưng Lý Dương có ấn tượng rất tốt đối với hắn.

Có tên cùng người nổi tiếng, cuộc sống thường ngày chắc là khổ não cũng không ít.

Tuy nhiên vị minh tinh kia có nhiều tiền bằng hắn hay không thì không ai biết, bây giờ hắn đang giữ cổ phần của Tô Dương, đó là khối tài sản lên đến mười con số đó.

- Tôi cũng rất vui khi gặp anh!

Lý Dương chủ động bắt tay với Tô Hữu Bằng, một lúc sau, Tô Hữu Bằng nói chuyện đã kéo quan hệ họ xích lại gần hơn, giống như là bạn bè đã quen biết từ rất lâu vậy.

Tô Hữu Bằng 28 tuổi, lớn hơn Lý Dương 2 tuổi, cũng coi như là người cùng tuổi, Lý Dương không biết anh ta, nhưng anh ta lại biết rất nhiều chuyện về Lý Dương, Tô Dương ở nhà rất hay nhắc đến người sư đệ này.

Đội xe trực tiếp chạy đến Viện Bảo Tàng, trong phòng triển lãm mà Viện Bảo Tàng đã chuẩn bị sẵn, Truyện Quốc Ngọc Tỷ coi như là chính thức được chiếu sáng, Tô Dương sau khi nhìn thấy nó, thì không rời mắt, ông quên hết mọi vật xung quanh.

Cũng may có Tô Hữu Bằng đón tiếp Lý Dương, nếu không sẽ làm Lý Dương xấu hổ mất.

Đợi Tô Dương xem xong, Lý Dương mới lắc đầu bước đến chậm rãi nói:

- Viện Trưởng Tô, Ngọc Tỷ sẽ có trợ thủ của tôi là Lâm Phong coi sóc, ngày mai triển lãm bắt đầu cho đến 5 ngày sau khi triển lãm kết thúc, anh ta sẽ thay tôi phụ trách, trong thời gian này, có thể giao bảo bối cho các vị!

Năm ngày, là thời gian mỗi Viện Bảo Tàng tổ chức triển lãm, trong khoảng thời gian này Lâm Phong sẽ không rời đi, còn Lý Dương không có chuyện gì, nhân cơ hội này sẽ đi dạo quanh Thượng Hải một vòng.

Cái đô thị quốc tế này, lần trước hắn vội đến rồi vội đi nên vẫn chưa có thời gian xem.

- Được, cậu cứ đi đi, để Hữu Bằng đi chơi cùng các cậu!

Tô Dương quay lại cũng không khách sáo với Lý Dương, trong lòng ông chưa bao giờ coi Hà Lão là người ngoài, Hà Lão là trưởng bối của ông, với Lý Dương đương nhiên ông cũng coi như người một nhà.

- Đi thôi, ở đây không hoan nghênh chúng ta đâu!

Tô Hữu Bằng bước đến cười khoát tay, anh ta và Lý Dương vừa bước đi được hai bước thì ghé vào tai Lý Dương nói:

- Đã lớn tuổi như thế rồi mà còn nghĩ một đằng nói một nẻo, bây giờ cậu biết người ông tiếp đón là ai chưa?

Lý Dương hơi sững người, không cười nổi nữa.

Cái tên Tô Hữu Bằng này rất thú vị, anh ta đang nói đến câu nói mà Tô Dương nói ở sân bay, trong lòng Tô Dương e rằng ông đến đón Truyện Quốc Ngọc Tỷ là chính.

- Đi thôi, tôi sẽ dẫn mọi người đến khách sạn, phòng đã sắp xếp xong xuôi cả rồi!

Không đợi Lý Dương phản ứng, Tô Hữu Bằng lại lắc tay, mấy người cùng bước ra ngoài.

Ở bên cạnh anh ta, Lý Dương càng lúc càng cười tươi hơn, hắn có một dự cảm, ở bên cạnh Tô Hữu Bằng những ngày này chắc chắn sẽ không cô đơn.

Tô Hữu Bằng dẫn họ đến khách sạn ShangRi-La, nhà họ Tô chủ yếu làm về thường trường và hàng điện tử, không nhúng tay vào khách sạn, tuy nhiên Tô Hữu Bằng là khách bạch kim của khách sạn này, vì vậy mà đặt phòng Tổng thống cho mọi người không thành vấn đề.

Lý Dương đến Thượng Hải vào buổi trưa, nghỉ tại khách sạn một lúc liền bị Tô Hữu Bằng lôi ra ngoài.

Buổi tối Tô Dương không có thời gian, ông phải chuẩn bị cho buổi triển lãm ngày mai, vì vậy buổi tối Tô Hữu Bằng có nhiệm vụ tiếp đón Lý Dương.

Lần này Tô Hữu Bằng lái một chiếc xe Benz hào hoa đến, còn có thêm một chiếc Cayenne, mấy người Lý Dương ngồi lên chiếc xe Benz, xe Cayenne giao cho Triệu Khuê và Hải Đông.

Chiếc xe này tạm thời sẽ để ở chỗ Lý Dương, lúc Tô Hữu Bằng không có mặt, bọn họ có thể tự mình lái xe đi chơi Thượng Hải, có thể nói, tất cả đã được Tô Hữu Bằng sắp xếp hết.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

923. Chương 919: Linh Cảm Chẳng Lành

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Đến rồi, chính là ở đây!

Tô Hữu Bằng dẫn mấy người Lý Dương đến bên đường, dừng xe lại rồi chỉ một nhà hàng gần đó vui vẻ nói.

Vương Giai Giai hơi ngỡ ngàng, Lý Dương cũng tròn to mắt, nơi mà Tô Hữu Bằng chỉ lại là một tiệm ăn ven đường, nó cũng là một nhà hàng, nhà hàng này có một tấm biển để bốn chữ đơn giản, Sủi cảo Mục Gia.

Tô Hữu Bằng cười hi hi nói:

- Mọi người đừng có nghĩ là nhà hàng này chả ra gì cả, thức ăn ở đây không thua kém gì khách sạn năm sao đâu, bánh sủi cảo của bọn họ thì càng tuyệt nhất, đi thôi, tôi đảm bảo không làm mọi người thất vọng.

Lý Dương và Vương Giai Giai nhìn nhau, hai người cùng nở nụ cười.

Cái tên Tô Hữu Bằng này thật sự rất thú vị, theo lý thường mà nói, bọn họ vừa mới đến, Tô Hữu Bằng là chủ, buổi tiệc tiếp đón dù sao cũng nên long trọng một tí, không ngờ Tô Hữu Bằng lại dẫn họ đến một quán ăn ven đường.

- Đi thôi!

Lý Dương thì lại không để ý gì đến chuyện đó, hắn cầm tay Vương Giai Giai bước đi.

Quán ăn ven đường như thế này thì trước đây hắn là thường khách, đêm giao thừa lúc còn đi học, hắn thường cùng mấy đứa bạn cùng phòng đi đến chỗ này, lúc đi làm rồi thì cách dăm ba hôm lại cùng đồng nghiệp hoặc bạn bè đến uống vài ly.

Tuy nhiên, từ khi khả năng đồ thạch được phát giác, Lý Dương rất hiếm khi đến những nơi như thế này, giờ đến lại hắn thấy có một cảm giác thật gần gũi.

Tô Hữu Bằng dẫn Lý Dương, Vương Giai Giai và cả Lưu Cương nữa chọn một cái bàn thật sạch sẽ rồi ngồi xuống, còn tài xế, Triệu Khuê và Hải Đông thì ngồi vào một bàn khác.

- Bao tử dê chiên, thịt bò kho tàu, một món rau luộc, hoa Tây Lan xào, và cả canh thịt bò tây hồ nữa, rượu trắng Mục Gia lấy hai cân nhé!

Không có thực đơn, Tô Hữu Bằng thành thực gọi món, bốn món chính một món canh, ngắn gọn và bình thường.

Chọn món xong, Tô Hữu Bằng lại cười nói với Lý Dương:

- Rượu trắng Mục Gia là của bọn họ tự nấu, độ nồng không cao, nhưng mùi vị lại rất ngon, bình thường thì rượu này bọn họ không bán, chỉ có thể uống luôn ở đây, hôm nay chúng ta đến sớm, nếu muộn một tí là không còn chỗ ngồi rồi.

Cầm rượu lên, Tô Hữu Bằng ngửi một cách say mê.

Lý Dương quay lại nhìn, bây giờ mới 6h chiều, trời vẫn còn sang, số bàn trong quán đã được ngồi hết một nửa, đợi đến lúc ăn cơm thì Lý Dương tin ở đây chắc chắn sẽ chật người.

Nhà hàng rất bình thường, nhưng món ăn lại được đưa lên rất nhanh, một lúc sau, bốn món chính và một món phụ đã được dọn ra, Triệu Khuê và Hải Đông bên bàn bên kia cũng ăn như vậy.

- Lý Dương, Giai Giai, hai người ăn thử đi, bảo đảm sẽ làm hai người hài lòng. Thức ăn ở đây rất chính thống, không có hại môi trường, nhưng bọn họ làm tuyệt đối sạch sẽ!

Tô Hữu Bằng cầm đũa lên gấp một miếng luộc.

- Rau sam?

Mắt Lý Dương hơi sang lên, hần cười nói, Tô Hữu Bằng ngẩng đầu lên ngạc nhiên.

Tô Hữu Bằng cười sáng khoái:

- Không sai, đây là rau sam, không ngờ Lý Dương cũng nhận ra!

Lý Dương cầm đũa lên, nhìn món rau sam trước mặt, hần lại mỉm cười, hần chợt nhớ lại hồi còn nhỏ.

Lúc đó, hai anh em Lý Dương và Lý Thành thường về quê, đặc biệt là vào lúc nghỉ hè, đêm gia thừa phần lớn là họ đón ở quê, hồi đó hai anh em thích nhất là nhảy xuống sông tắm, bắt cá chạch, tìm tổ chim.

Ngoài những trò này ra đào rau dại, hái trái du cũng là sở thích của họ, quả du có thể ăn sống, rau hái được chính là rau sam, ăn rất ngon.

Lý Dương còn nhớ rất rõ, ăn rau mà mình hái được, có cảm giác như mình đã có được một thành quả nào đó.

Nhoáng một cái mười mấy năm trôi qua, tất cả những kỷ niệm về quê hương giờ chỉ còn là ký ức, nhưng rau sam này vì Lý Dương đào được rất nhiều lần, cộng thêm sau này thường mua về ăn, vì vậy mới nhận ra.

Vương Giai Giai lại rất hiếu kỳ, cô cũng gấp món ăn không bắt mắt này, rồi bỏ vào miệng nếm thử, mùi vị quả là rất ngon.

Lý Dương cũng ăn một miếng, hần hơi sững người.

Ở đây luộc rau sam rất ngon, làm cho Lý Dương có cảm giác như được quay về những ngày còn thơ ấu, sau này không phải là hần không được ăn loại rau này, nhưng không có cảm giác đó, chỉ có ở đây mới tìm lại được cảm giác lúc còn nhỏ.

- Rất ngon, đúng là rất ngon!

Lý Dương lại gấp thêm mấy miếng nữa, cái cảm giác lâu lắm không gặp này làm hần cảm thấy nhớ nhung, bữa cơm này tuyệt đối ngon hơn bữa cơm trong khách sạn năm sao nhiều.

- Nào, uống thử rượu trắng đi!

Tô Hữu Bằng cầm bầu rượu lên, rót cho Lý Dương một ly, rồi đến Vương Giai Giai và Lưu Cương, cuối cùng mới rót cho mình, rượu vừa mới đem ra nên rất thơm, mới chỉ ngửi thôi cũng đủ biết đây là rượu ngon rồi.

- Rượu này rất ngon!

Lý Dương nhấp một ngụm rồi gật đầu, rượu này đúng là không nặng lắm, khoảng hơn 30 độ, nhưng nó lại mang một vị cay đặc biệt, tuy nhiên khi uống vào lại rất ngọt và thơm, làm cho người ta như quay trở về nông gia viên vậy.

Nghiêm khắc mà nói thì rượu này không thơm như rượu Mao Đài ngũ lương, nhưng cái phong tình nông gia thì không phải loại rượu nổi tiếng nào cũng có được. Nếu rượu Mao Đài được các gia đình quyền quý dùng

trong đêm giao thừa thì rượu ở đây là điển hình Gia Bích Ngọc, những người yêu thích rượu sẽ không bỏ qua mùi vị này.

Vương Giai Giai cũng nhấp một ngụm, cô bỗng nhăn mặt, cái vị cay cay nỳ làm cô chẳng thích chút nào, nên uống một chút rồi thôi.

Lưu Cương thì cười, rượu trước mặt anh ta vẫn chưa uống.

Còn Tô Hữu Bình thì rất thích mùi vị của rượu này, cứ cụng hết ly này đến ly khác với Lý Dương, một lúc sau, hai cân rượu đã bị hai người này uống hết.

Nhìn dáng vẻ của Tô Hữu Bằng lúc này khó mà tin được anh ta là một công tử đang nắm giữ khối tài sản trên một tỉ, mà nhìn giống như một người làm công hơn, tan giờ làm cùng bạn bè đi giết thời gian.

- Sủi cảo đến rồi, mấy vị, đang còn nóng đó!

Hai cân rượu vừa uống xong, thì sủi cảo cũng được mang đến, người của nhà hàng này rất biết cách làm ăn, mùi vị thức ăn ngon, thái độ phục vụ cũng tốt, chẳng tranh mà bán chạy như thế.

Lúc này ở đây đã chật người, xung quanh có rất nhiều người đang nói chuyện chờ đợi, họ chấp nhận chờ chứ không chịu đi nơi khác ăn cơm, có thể ngồi ở những nhà hàng như thế này không nhiều.

- Cảm ơn!

Lý Dương ngẩng đầu lên, một chàng trai bưng sủi cảo đến, khuôn mặt nở nụ cười, anh ta đặt bánh xuống rồi quay người đi.

- Tùng ?

Lý Dương chau mày ngạc nhiên rồi gọi vội một tiếng.

Người thanh niên sững người quay lại nhìn Lý Dương, Vương Giai Giai hiếu kỳ nhìn bọn họ, Tô Hữu Bình thì lại rất kinh ngạc.

- Anh là ai? Sao lại biết tên tôi?

Anh ta ngơ ngác nhìn Lý Dương, khuôn mặt vẫn còn non nớt, nhìn có vẻ khoảng 14, 15 tuổi gì đó, đáng lẽ đêm giao thừa cậu ta phải ở trường mới phải chứ.

Tuy nhiên cũng không loại trừ trường hợp nghỉ học sớm để đi làm thêm.

- Đúng là cậu, ông nội đâu?

Lông mày Lý Dương nhíu lên một cái, người đang đứng trước mặt Lý Dương chưa gặp bao giờ, nhưng lại nhìn thấy hình của cậu ta, giao dịch Bình Châu năm ngoái, lúc Lý Dương đi dạo quanh phố đồ cổ vào ban đêm thì gặp một ông lão, là một ông lão cực kỳ ham mê thu tàng.

Ông ta tên là Lý Kiến Nghĩa, lúc đó vì không có tiền nên phải mang công cụ đi bán để cháu nội có tiền nộp học phí, Lý Tùng chính là cháu nội của ông, Lý Dương lúc đến thăm nhà ông đã nhìn thấy hình của họ.

Một tấm hình rất quần quýt, đó là công cụ duy nhất ngoài đồ cổ ở trong nhà họ, Lý Dương có ấn tượng rất mạnh đối với điều này, lúc đó còn cẩn thận xem hình của họ, vì vậy mới nhớ được.

Chỉ mới một năm trôi qua, Lý Tùng không có gì thay đổi, Lý Dương lúc đầu không nhận ra, nhưng vì có chút quen quen nên nhớ lại liền hỏi, không ngờ lại đúng là cậu ta.

Nhắc đến ông nội, mắt Lý Tùng hơi đỏ, cúi đầu xuống nói:

- Ông nội mất nửa năm trước rồi!

Mất nửa năm trước rồi?

Lý Dương sững người lại, liền nhớ lại vị ham mê thu tàng đó, là một ông lão rất hiền lành.

Hắn chỉ gặp ông một lần, sau đó cũng chỉ đến thăm một lúc, hoàn toàn không có tình cảm gì, nhưng ông lão lại là một trong những người Lý Dương kính phục, vì sở thích của mình, vì lý tưởng của mình mà ông đã hi sinh tất cả.

Lúc đó khi gặp ông lão này, hắn có cảm giác sức khỏe ông không tốt, nhưng hắn cũng không nghĩ nhiều, sau đó Lý Dương không đến Bình Châu nữa, đến Quảng Châu rồi cũng vội rời đi, hắn vốn nghĩ lúc giao dịch Bình Châu sẽ đến thăm ông lão, không ngờ lần gặp trước cũng là lần gặp cuối cùng.

Ngừng lại một lúc, Lý Dương mới nói:

- Ông nội mất rồi, sao cậu lại ở đây?

Vương Giai Giai, Tô Hữu Bằng đều không nói gì, hai người hiếu kỳ nhìn bọn họ, lần trước là Ngô Hiếu Ly đi cùng Lý Dương, chuyện này Lý Dương cũng chưa từng kể với Vương Giai Giai.

Mất Lý Tùng càng đỡ hơn, đôi mắt ngấn nước.

Một lúc sau Lý Tùng mới chậm rãi nói:

- Sau khi ông nội tôi mất, cô tôi đã dọn hết đồ đạc trong nhà đi, rồi đón tôi đến Thượng Hải, sau đó tôi đến đây!

- Nhà hàng này, là của cô cậu?

Lý Dương gật đầu, ông lão còn có con gái, nếu ông lão mất, thì Lý Tùng và con gái ông đều là những người kế thừa hợp pháp, tuy nhiên Lý Tùng vẫn là vị thành niên, con gái ông đón cậu ta đến cũng không có gì.

- Không phải

Lý Tùng lắc đầu.

Lý Tùng đang định nói tiếp thì có tiếng gọi:

- Tùng, làm gì đó, nhanh đến bê thức ăn đi!

- Đến đây!

Lý Tùng áy náy nhìn Lý Dương, rồi chạy trở vào, cậu không quen Lý Dương, nhưng người lạ này lại có một cảm giác gần gũi, làm cậu không nhận được mà nói hết những điều này ra.

Lý Dương lại chau mày.

Cửa hàng này nếu là của cô Lý Tùng thì còn được, giúp việc nhà tí đâu có sao, nhưng lại không phải như thế, vậy có nghĩa là Lý Tùng chỉ làm công ở đây mà thôi.

Năm nay Lý Tùng mới 15 tuổi, hơn nữa cậu vẫn còn phải đi học, bây giờ chắc là cấp ba, cho dù là tan học đi làm thêm cũng sẽ ảnh hưởng đến kết quả học tập. Những vật phẩm mà ông lão cất giữ được Lý Dương vẫn còn nhớ, giá trị chắc chắn trên trăm vạn, tùy ý lấy ra vài món cũng đủ để Lý Tùng an tâm học hành, mà không cần phải đi làm thêm thế này.

Lý Dương dần dần có một linh cảm chẳng lành.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

924. Chương 920: Người Phó Thác Cho Lý Dương

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Lý Dương, có chuyện gì vậy?

Vương Giai Giai hỏi nhỏ một câu, bộ dạng của hắn lúc này trông thật khó coi, làm cho Lý Dương không khỏi lo lắng.

Tô Hữu Bằng cũng nhìn Lý Dương, Lưu Cương thì chạy mày lại, hắn cũng không nhớ Lý Tiểu Tùng đang đứng trước mặt là ai, tuy nhiên vẫn có cảm giác quen quen, lúc trước khi hắn cùng Lý Dương đi Bình Châu, có nhìn thấy hình, tuy nhiên không chú ý như Lý Dương.

Quay lại nhìn Lý Tiểu Tùng đang bận bịu, Lý Dương nói nhỏ:

- Tôi từng quen một ông lão...

Lý Dương chậm rãi kể lại quá trình hắn quen với ông lão Lý Kiến Nghĩa, cũng như giới thiệu sơ qua về ông lão này. Nghe Lý Dương trần thuật, Tô Hữu Bằng, Vương Giai Giai đều chau mày, bọn họ cảm thấy có gì đó khang khác.

Không nói đến giá trị của những món đồ cổ đó, đó dù sao cũng là cô của Lý Tiểu Tùng, nó vẫn còn là học sinh, ở lứa tuổi này không nên đi làm thêm như thế mà phải ở nhà chăm chỉ học hành mới phải.

- Ông chủ Mục, có thể để Tiểu Tùng qua đây một lúc không, chúng tôi có một vài chuyện cần hỏi nó.

Tô Hữu Bằng chợt nói một câu, hắn là khách quen ở đây, lại rất phóng khoáng, còn giúp ông chủ giải quyết một chuyện rất phiền phức, lời hắn nói ông chủ dám không nghe, nên liền gọi Tiểu Tùng ra.

Đứng trước mặt Lý Dương, Lý Tiểu Tùng thấy hơi ngại ngùng.

- Đừng có sợ, em ngồi xuống đây, anh này từng là bạn!

Tô Hữu Bằng đứng dậy, vỗ vỗ vai Lý Tiểu Tùng, cậu bé lại quay lại nhìn Lý Dương, không kinh ngạc lắm, lúc này Lý Dương đã hỏi chuyện về ông cậu.

- Dạ

Lý Tiểu Tùng gật đầu rồi ngồi xuống.

Lý Dương nhìn Lý Tiểu Tùng nhẹ nhàng nói:

- Tiểu Tùng, anh tên là Lý Dương, đã từng đến nhà em...

- Anh chính là Lý Dương? Ngọc thánh Lý Dương?

Lý Tiểu Tùng bật kêu lên, vô cùng kinh ngạc nhìn Lý Dương, ánh mắt ngẩn lẹ.

Lý Dương gật đầu:

- Đúng vậy, anh là Lý Dương, ông nội em có nhắc đến anh sao?

Lý Tiểu Tùng không nói gì, nước mắt chảy ra rồi úp mặt lên bàn khóc nức nở, Lý Dương, Tô Hữu Bằng và cả Vương Giai Giai đều sửng sốt, không ai ngờ là cậu bé lại có phản ứng như vậy.

Khóc một lúc Lý Tiểu Tùng mới ngẩng đầu lên, vừa khóc vừa kể chuyện của mình.

Lý Kiến Nghĩa đứng là có kể chuyện về Lý Dương cho Lý Tiểu Tùng nghe, hơn nữa không chỉ kể một lần, Lý Kiến Nghĩa sống gần Bình Châu, cho dù là bình thường ít ra ngoài, nhưng ông cũng biết chuyện về giao dịch Bình Châu.

Ngọc thánh Lý Dương, là một ngôi sao sáng mới trong giao dịch Bình Châu, báo chí còn có đăng hình nữa.

Tong hình Lý Dương mang kính, nhưng Lý Kiến Nghĩa chỉ vừa mới nhìn là đã nhận ra, người này chính là người tốt bụng đã giúp ông, rồi lại đến nhà ông chơi.

Lý Kiến Nghĩa có ấn tượng rất tốt với Lý Dương, lúc trước nói chuyện cũng biết là Lý Dương có mở công ty đầu giá, bây giờ nhìn thấy Lý Dương lợi hại như vậy, vì vậy lúc trước khi ở nhà ông thường kể về Lý Dương cho cháu nội nghe.

Ngày vui ngắn chẳng tày gang, sức khỏe ông mỗi ngày một yếu, ba tháng sau đi kiểm tra, kết quả thật đau lòng.

Ông mắc bệnh nan y, mà thời gian thì không còn nhiều nữa.

Trong những ngày cuối đời, điều ông lo lắng nhất không phải là những bảo bối của mình mà là cháu trai của ông Lý Tiểu Tùng, Lý Tiểu Tùng tuổi còn nhỏ, ba mẹ lại không còn, nếu ông ra đi thì cháu nội của mình sẽ mất chỗ dựa.

Lúc đó ông đã quyết định.

Nếu lỡ ông đi, thì để Lý Tiểu Tùng đi tìm Lý Dương, nhờ Lý Dương giúp bán hết những món đồ trong nhà, món tiền đó sẽ giữ lại cho Lý Tiểu Tùng để cậu học lên cấp ba, rồi đại học, nếu được thì còn có thể lo cho cậu cưới vợ nữa.

Kế hoạch của ông rất tốt, ông biết nếu ông mất thì những bảo bối đó cũng mất đi giá trị, chỉ bằng lấy nó để đổi lại tương lai cho cháu nội.

Hơn nữa ông cũng tin tưởng Lý Dương, thứ nhất là do trực giác của ông, thứ hai là Lý Dương đổ thạch kiếm rất nhiều tiền, bản thân lại mở công ty lớn, sẽ không chiếm lấy chút tiền nhỏ bé đó của mình đâu.

Nhưng ông lại quên tính đến một người, đó là người con gái bất hiếu của mình, con gái ông được gã cho một người đàn ông Thượng Hải, bình thường đã để ý đến số bảo bối này của ông, sau đó bị ông mắng đuổi đi, nhiều năm sau không có qua lại gì nữa.

Ông vừa mất, Lý Tiểu Tùng vẫn chưa kịp đi tìm Lý Dương thì người con gái bất hiếu đó đã tìm đến nhà, cho rằng Lý Tiểu Tùng còn nhỏ, cô là người duy nhất có thể thừa kế hợp pháp số tài sản đó, nên đã dọn hết đồ trong nhà đi.

Người phụ nữ này tuy là bất hiếu, nhưng lại có quan hệ huyết thống với ông lão, Lý Tiểu Tùng là vị thành niên đây chính là sự thật, hơn nữa người ta cũng đã đồng ý là mang Lý Tiểu Tùng đi, rồi nuôi cậu trưởng thành.

Người ngoài thì không biết được việc trong nhà, cho dù là những người hàng xóm biết được quan hệ cha con họ không tốt, cũng đành bất đắc dĩ mà thôi, những người trong tổ dân phố cũng không có cách nào, nên đành nhường quyền giám hộ cho người phụ nữ này, vì bà ta là người thân duy nhất của Lý Tiểu Tùng.

Lúc ở Quảng Đông thì vẫn tốt, khi quay lại Thượng Hải rồi thì bà cô của Lý Tiểu Tùng đã lộ nguyên hình.

Cô ta không chỉ không làm thủ tục chuyển trường cho cậu mà còn không để cậu sống trong nhà nữa, để cậu ngủ trong phòng để đồ, hàng ngày phải ăn cơm thừa, cứ như vậy một thời gian, lại ngại cậu ở không ăn cơm nên đã đưa cậu đến đây làm thêm.

Vừa làm đã được hai tháng, phần tiền lương vất vả của cậu cũng bị cô lấy mất, làm cho cậu không còn cách nào để trở về nhà được.

Thực ra cậu về nhà cũng thế, nhà cũng đã bị cô bán mất rồi.

Lý Tiểu Tùng là một cậu bé yếu đuối, không dám nói chuyện của mình cho người ngoài nghe, cho đến hôm nay ông chủ của hàng cũng không biết được cảnh ngộ của cậu, vẫn nghĩ cậu là người dưới quê lên.

Bây giờ trẻ em nông thôn mười bốn mười lăm tuổi đi kiếm việc làm rất nhiều.

- Vô liêm sĩ, đúng là vô liêm sĩ hết mức, trên đời này sao lại có chuyện như vậy chứ.

Nghe Lý Tiểu Tùng kể xong, Vương Giai Giai phần nộ đập bàn một cái, sự đồng cảm của cô lại nổi lên, nhưng Lý Tiểu Tùng đúng là đáng để thông cảm.

Tô Hữu Bằng lắc đầu nói:

- Vì gia sản mà anh em trở mặt không còn là chuyện hiếm gặp nữa, đây cũng là điều bình thường!

Hắn không ngạc nhiên lắm vì chuyện này, đừng nói là những gia đình bình thường, việc tranh chấp trong những gia đình giàu có cũng rất nhiều, không như Vương Giai Giai, xuất thân trong gia đình chính trị, kiểu gia đình này không bao giờ xuất hiện hiện tượng tranh chấp tài sản đó.

Vương Giai Giai quay lại nhìn Lý Dương, vội vàng hỏi:

- Lý Dương, chuyện này anh định như thế nào?

Lý Dương lúc này đang chau mày.

Người ngoài thì khó mà giải quyết được việc trong nhà họ, Lý Dương muốn đòi lại công bằng cho Lý Tiểu Tùng cũng không phải là chuyện dễ, nhiều lắm cũng chỉ là khiển trách bà cô của Lý Tiểu Tùng mà thôi.

Nghe Vương Giai Giai hỏi như vậy, Lý Dương lắc đầu:

- Những cái khác thì không nói, để Tiểu Tùng đi học lại là điều quan trọng nhất, Tiểu Tùng, em có muốn đi học lại không?

Lý Dương hỏi Lý Tiểu Tùng câu cuối cùng, hẳn cần phải biết ý cậu như thế nào, nếu Lý Tiểu Tùng thực sự không muốn đi học thì hẳn có cố gắng mấy cũng vô dụng.

Mắt Lý Tiểu Tùng chợt sáng lên, nhẹ gật đầu.

- Muốn đi học là tốt rồi, số bảo bối đó anh sẽ nghĩ cách để lấy lại về cho em, em không cần phải làm việc ở đây nữa, lát nữa đi cùng bọn anh, e rằng Thượng Hải cũng không thể ở lại, anh sẽ giúp em tìm một nơi, tìm trường tốt, em thấy có được không?

Lý Dương nói thêm câu nữa, Lý Tiểu Tùng do dự một lúc rồi cúi đầu nói:

- Bảo bối của ông đã bị cô lấy đi rồi, em bây giờ không có tiền?

Vương Giai Giai mỉm cười nói:

- Tiểu Tùng, tiền bạc thì em không cần phải lo, chỉ cần em muốn đi học, anh Lý Dương của em có thể giúp em, đến lúc đó em chỉ cần học chăm chỉ là được rồi!

- Em đồng ý!

Lần này Lý Tiểu Tùng không do dự nữa liền nói lớn một câu, trong mắt ánh lên niềm khát vọng.

Lý Tiểu Tùng vốn học rất khá, nhưng tiếc là thuộc vào hàng mọt sách, nếu không thì cũng không đến nỗi chừng đó tuổi mà bị cô chèn ép như thế, nếu là một tên tiểu tử phản nghịch thì sớm đã chống lại bà cô của mình rồi.

Hơn nữa, có thể trở lại trường là nguyện vọng lớn nhất của cậu.

- Ông chủ Mục, tôi muốn bàn với ông một chuyện!

Tô Hữu Bằng đứng dậy bước đến cạnh ông chủ rồi chậm rãi nói, hẳn biết là Lý Dương nhất định sẽ dẫn đứa bé này đi, nên hẳn phải nói chuyện với ông chủ.

Bánh sủi cảo của Mục Gia rất ngon, tuy nhiên bây giờ mấy người Lý Dương cũng không còn tâm trạng để thưởng thức nữa, Lý Dương ăn vội hai cái rồi mấy người liền dẫn Tiểu Tùng đi.

Trong lòng Lý Dương vẫn còn đang rất phần nộ bị ai.

Hắn đang phần nộ chuyện của Lý Tiểu Tùng, đang bị ai cho ông lão Lý Kiến Nghĩa, Lý Kiến Nghĩa một đời si mê thu tàng, đáng để tôn kính, trước khi chết, ông nghĩ sẵn đường đi cho cháu nội, chỉ duy nhất một điều không nghĩ tới đó là người con gái bất hiếu.

Chính đứa con gái bất hiếu này đã làm cho cháu nội ông suýt nữa mất đi tương lai của mình.

Ông chủ Mục Gia rất chần chừ, cuối cùng thì cũng đã đồng ý với Tô Hữu Bằng.

Để bọn họ dẫn người đi thì ông không biết ăn nói thế nào với cô của cậu bé, tuy nhiên ông cũng hiểu, Tô Hữu Bằng là người không đơn giản, rất có thân thế, càng không thể là người ông có thể đắc tội được.

Lần trước khi ông gặp vấn đề, nếu không phải nhờ Tô Hữu Bằng giúp thì chắc bây giờ cửa hàng cũng đã đóng cửa rồi.

Sau một hồi do dự, cộng thêm việc Tô Hữu Bằng đảm bảo, ông ta mới đồng ý để Lý Tiểu Tùng đi.

- Lý Dương, cậu định sắp xếp cho Tiểu Tùng như thế nào?

Trên đường về nhà, Vương Giai Giai nói nhỏ với Lý Dương một câu, cô vốn là một cô gái lương thiện, sau khi biết chuyện của Tiểu Tùng càng quan tâm đến cậu hơn.

Lý Dương thấy Lý Tiểu Tùng đang ngồi lo lắng mỉm cười nhẹ nhàng nói:

- Tôi định sẽ nhận nó là em nuôi, để xem nó thích đi đâu, bất kể là đi đâu, tôi đều sẽ để cho nó có một môi trường học tập ổn định, từ từ trưởng thành.

Đây đúng là suy nghĩ thật của Lý Dương, nghe Lý Tiểu Tùng nói trước khi mất Lý Kiến Nghĩa phở phác cậu cho hẳn thì hẳn đã đưa ra quyết định đó.

Hắn sẽ không để ông lão thất vọng được.

Để cậu bé làm em nuôi, bất kể cậu đi đâu, thì cuộc sống sau này đều không cần phải lo lắng nữa.

Nếu Lý Tiểu Tùng đồng ý, có thể sắp xếp cho cậu học ở Bắc Kinh, hoặc là đến Lật Thành cũng được, Lý Dương tin ba mẹ mình sẽ xem cậu như con trai ruột, anh trai cũng sẽ chăm sóc cậu như đứa em của mình vậy.

Ở Lật Thành có người nhà chăm sóc cho cậu nên Lý Dương rất yên tâm, chỉ có điều giáo dục ở đó không bằng Bắc Kinh, đương nhiên rồi, sự lựa chọn cuối cùng vẫn phụ thuộc vào Lý Tiểu Tùng.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

925. Chương 921: Bữa Tiệc Từ Thiện. (1)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Ngồi trên xe hào hoa, Lý Tiểu Tùng cúi đầu có vẻ hơi cau nộ.

Trong lòng cậu ta, dường như nhớ lại các lời mà ông nội đã nói với mình lúc đầu, lúc đó ông nói đợi mấy ngày nữa ta liên lạc với Lý Dương, nhờ cậu ta giúp bán đấu giá các bảo bối này, sau này cuộc sống của cháu sẽ không phải lo lắng nữa.

Đáng tiếc chính là, tình cảm của ông đối với bảo bối khiến ông không nỡ xa rời, cảm thấy mình còn có thể giữ thêm được mấy ngày.

Kết quả, cuối cùng một lần phát bệnh khẩn cấp, cho nên ông căn bản không có cơ hội liên lạc được với Lý Dương, con gái hiếu thảo của ông luôn dõi theo ông, danh chính môn thuận nhận lấy của tài sản cả đời ông sưu tầm.

Còn đứa cháu mà ông lo lắng đã trở thành người thừa của xã hội.

Lý Dương đột nhiên quay đầu lại, đầu của Lý Tiểu Tùng càng cúi thấp hơn, còn có chút hoảng hốt, cậu ta vừa xong thỉnh thoảng lên nhìn Lý Dương, bây giờ bị Lý Dương phát hiện.

Khóe miệng Lý Dương khẽ nhếch lên, trong lòng Vương Giai Giai lại tính lấy việc thực sự này viết báo cáo, để mọi người đều biết bộ mặt thực sự vô liêm sỉ của cô Tiểu Tùng

Quan sát thấy Lý Dương vẫn luôn nhìn mình, Lý Tiểu Tùng càng cúi thấp hơn, trong lòng cũng càng rối hơn.

Cậu ta khát vọng được đến trường, rất hy vọng được đi học, lúc đi theo ông nội, cậu ta đã thề rằng, từ nay về sau nhất định phải chăm chỉ học hành, thi đỗ đại học, sau đó tìm một công việc tốt, sau này để ông có thể hưởng phúc theo cậu ta.

Hy vọng là tốt đẹp nhưng sự thực là tàn khốc, ông nội không thể đợi được ngày cậu ta hiếu thuận, còn cậu ta sau khi mất đi người ông trụ cột gia đình này. Cậu ta oán trời trách đất, dường như không có tương lai.

Đến khi Lý Dương xuất hiện, người mà ông nội thường xuyên nhắc đến

Người này quả thực không tồi, sau khi nghe nói việc của mình, liền nhận lời cho mình đi học, chính vì thế, Lý Tiểu Tùng mới không chút do dự đi cùng Lý Dương, thậm chí, không thèm nói với người cô gian ác kia một tiếng.

Trong lòng cậu ta rất muốn lần nữa được quay lại trường học.

Cũng vì nguyên nhân này khiến cậu ta trở nên lo lắng vô cùng, chỉ sợ toàn bộ việc này chỉ là giấc mộng, Lý Dương chỉ là người đồng tình, không phải thực sự phải giúp cậu ta.

Dù sao, hiện nay cậu ta không có đồng nào, một người vô duyên vô cớ giúp đỡ, tỉ lệ xảy ra việc này rất ít rất hiếm, số phận bi thảm của Lý Tiểu Tùng đã không mình sẽ có may mắn như vậy.

Xe rất nhanh về đến khách sạn, đưa đám người Lý Dương về đến phòng, bạn bè Tô Châu mới dời đi.

Đám người Lý Dương đặt phòng thượng hạng lớn nhất của khách sạn, có bốn phòng, phòng ngủ chính là Lý Dương và Vương Giai Giai, Lưu Cương mỗi người một phòng, phòng không có phòng trống, tuy nhiên, Triệu Khuê và Hải Đông có thể ở chung có thể thừa ra một phòng.

Đứng ở trong phòng thượng hạng, miệng của Lý Tiểu Tùng há hốc, đứng ở nơi đó không biết phải làm gì, thậm chí không biết nên đi vài bước, nơi thượng hạng như vậy cậu ta chưa bao giờ được đến.

Cũng may có Vương Giai Giai niềm nở tiếp đón cậu ta, dẫn cậu ta đi đến sofa ngồi, còn lấy rất nhiều đồ ăn ngon cho cậu ta nữa.

Lý Dương tự mình đi vào phòng ngủ, gọi điện cho ông cụ, việc này hẳn muốn báo cáo cho ông cụ, đồng thời cũng muốn nói suy nghĩ của mình với ông cụ, chỉ cần ông cụ ủng hộ, hẳn nắm chắc được 100%.

Cuộc điện kéo dài hơn chục phút, Lý Dương cười vui gác má, trong mắt còn toát lên sáng ngời.

Sự việc của lão nhân Lý Kiến Nghĩa, trước đó rất lâu Lý Dương đã nhắc với ông cụ, lần này vừa nói ông cụ vẫn còn ấn tượng, đối với những người say mê sưu tầm, thái độ của ông cụ tôn kính mà không tán đồng, hiểu rõ đồ cổ, mê mẩn đồ cổ, quá si mê ngay cả cuộc sống cơ bản cũng không thể bảo đảm cũng không tốt.

Tuy không tán đồng phương thức sưu tầm này, nhưng loại người này cũng đáng được tôn kính, ông cụ nghe lão nhân chuẩn bị đem các bảo bối đi đấu giá để cho cháu trai có một tương lai ổn định liền suy ngẫm, một người say mê như vậy có thể làm được bước này thực không dễ dàng.

Cuối cùng, sau khi nghe xong suy nghĩ của Lý Dương, ông cụ chỉ nói một câu:

- Làm theo cách nghĩ của cháu đi, không phải băn khoăn gì.
- Lưu Cương, tôi nói chút việc với anh!

Ra khỏi phòng, Lý Dương Lý Tiểu Tùng rất cẩn trọng ở trên sofa được Vương Giai Giai an ủi, vẫy tay gọi Lưu Cương.

Lưu Cương đi theo Lý Dương vào phòng, Lý Tiểu Tùng trong phòng khách cuối cùng lộ ra nụ cười, Vương Giai Giai bảo đảm với cậu ta, chỉ cần cậu ta đồng ý rất nhanh chóng có thể quay trở lại trường học.

Với đảm bảo của Vương Giai Giai, Lý Tiểu Tùng có sự tín nhiệm không hiểu được, trong nội tâm của cậu có lẽ không tin một nàng tiên xinh đẹp như vậy sẽ lừa gạt mình đâu.

- Lưu Cương, tôi muốn biết tất cả tài liệu của cô của Tiểu Tùng, còn có các lô bảo bối hiện nay đang thất lạc, trong tay cô của Tiểu Tùng, phải xác nhận tất cả ở trong tay cô ta, nếu không phải trong tay cô ta, lưu lạc đến đâu tôi cũng muốn biết rõ, phải tường tận mỗi một vật, cho dù đã hỏng, vỡ rồi tôi cũng muốn biết mảnh vỡ ở đâu, hơn nữa càng nhanh càng tốt!

Trong phòng ngủ, Lý Dương nói nhỏ với Lưu Cương, vẻ mặt còn trở nên nghiêm túc.

Lông mày Lưu Cương khẽ nhíu lại, trên mặt lộ ra một chút do dự, lúc này mới chậm rãi nói:

- Anh Lý, tra các việc này không khó, nhưng tôi cần dùng không phải lực lượng của chúng ta, hiện nay tôi không có quyền lực này.

Lý Dương mỉm cười, nói:

- Việc này anh không cần lo lắng, quyền lực này tôi sẽ có, anh chỉ cần nói có thể tra ra hay không là được.

Lưu Cương kinh ngạc nhìn Lý Dương một cái, lập tức nói:

- Có quyền muện nhất hai ngày, tôi có thể tra ra, thứ mà anh Lý cần.

Lý Dương khẽ gật đầu, nói:

- Được, vậy thì hai ngày, trong hai ngày anh chủ yếu phụ trách việc này, tôi đợi tin tốt của anh!

Thời gian hai ngày đối với Lý Dương không là gì, hẳn hoàn toàn có thể đợi được.

Điều tra các tư liệu của cô của Tiểu Tùng không khó, Lưu Cương có thể làm được, nhưng phải làm tường tận như vậy không dễ, nếu cô của Tiểu Tùng đã bán hết các bảo bối kia rồi, kết quả muốn điều tra càng khó hơn.

Dựa vào một người Lưu Cương cũng có thể tra ra, nhưng cần thời gian, Lý Dương cần chính là tốc độ, Lưu Cương cũng biết, Lý Dương ở Thượng Hải không còn nhiều thời gian nữa.

Nếu như thế, muốn nhanh chóng biết được kết quả, nhất định phải dùng đến một chút năng lượng bên ngoài.

Năng lượng này, hiện nay Lưu Cương không có quyền điều động, Lý Dương cũng không thể, tuy nhiên, người đứng sau Lý Dương có thể hơn nữa rất dễ dàng.

Lưu Cương chỉ kinh ngạc một chút, lập tức hiểu rõ, Lý Dương nhất định đã chủ động nói với ông cụ rồi, có sự ủng hộ của ông cụ còn thực sự không làm được việc sao.

Vừa nói xong, Lưu Cương liền nhận được điện thoại của một đồng đội ở Thượng Hải, bắt kể Lưu Cương làm gì, anh ta đều phối hợp cùng.

Đồng đội này của Lưu Cương ở Thượng Hải có sức mạnh nhất định.

Lý Dương lại ra nói chuyện với Lý Tiểu Tùng một chút, Tiểu Tùng nói với Lý Dương, nếu có thể quay trở lại trường học, cậu ta hy vọng có thể về Phật Sơn học, phần mộ của ông nội vẫn ở đó, lúc tết Thanh Minh, cậu ta còn có thể đi tảo mộ, thăm nom ông.

Với yêu cầu này của Tiểu Tùng, Lý Dương hơi bất ngờ, nhưng lại rất hiểu được.

Nơi đó là vùng đất thân thuộc nhất của cậu ta, là nhà của cậu ta, môi trường đó cũng làm cho hắn yên tâm nhất, khiến cho Lý Dương đáng tiếc nhất chính là, ở đó không ai có thể chăm sóc cậu ta, Phật Sơn Lý Dương không có ai quen.

Tuy nhiên, cuối cùng Lý Dương vẫn đáp ứng yêu cầu này, chỉ riêng suy nghĩ thường xuyên đến thăm nom ông nội, đã làm cho Lý Dương không thể từ chối được, đây có lẽ cũng là hy vọng của Lý Kiến Nghĩa.

Buổi tối, Tiểu Tùng ngủ rất ngon, cậu ta mơ một giấc mơ, trong mơ cậu ta quay trở lại trường học, ông nội còn ở bên cạnh cậu, mỗi ngày đều ở nhà chờ cậu về.

Tin tức Ngọc tỷ truyền quốc đến Thượng Hải, trước mấy ngày đã đưa trên báo.

Tô Dương không có đầu não thương nghiệp Hồ Quán Trường Quảng Đông, nhưng ông có ưu điểm của mình, bình thường không phơi bày, không tuyên truyền, lần này đón Ngọc tỷ truyền quốc, ông và người phụ trách chính của bảo tàng đã mở họp mấy lần, tiếp thu ý kiến quần chúng, cùng đưa ra phương thức triển lãm thích hợp nhất.

Bảo tàng Thượng Hải nằm ở khu náo nhiệt, xung quanh là biển, nổi tiếng nhất là phố đi bộ Nam Kinh, lượng người ở nơi này càng lớn.

Sáng sớm, cửa Bảo tàng Thượng Hải cũng người tấp nập, quảng trường Cực Đại tập trung không ít người.

Giống như lúc ở Quảng Châu, nơi này có không ít người đều là sinh viên, sinh viên ở nơi này hơi khác với Quảng Châu, trang phục chung, rất nhiều đều mang theo biểu ngữ, còn có vài người đội mũ che nắng, trên mũ in hình Ngọc tỷ truyền quốc.

Các sinh viên cũng đồng thời tiến vào, đã có kinh nghiệm của Quảng Châu, rất nhiều người đều thay đổi và cải cách.

Trong các sinh viên, yêu mến Lý Dương cũng không ít.

Lý Dương dẫn Vương Giai Giai , còn có Lý Tiểu Tùng cùng đứng lên khao mại, Lý Tiểu Tùng bên cạnh Lý Dương xem ra có chút ngại ngùng, có chút hoảng hốt, có lẽ bởi vì cậu ta chưa từng xuất hiện trước đông người như vậy.

Lý Dương vừa xuất hiện, rất nhiều thanh niên trẻ ở quảng trường liền chen lại, rất nhiều người còn hô to tên của Lý Dương.

Các việc ở Canada bị cuốn hút theo Lý Dương nhiều nhất là các sinh viên này, khiến cho nhiều người qua bảo tàng không biết tường tận lại tưởng rằng là vị đại minh tinh nào đến chứ.

Nghe thấy nhiều người hô tên Lý Dương, mắt Lý Tiểu Tùng cũng sáng lên.

Trong lòng cậu ta, hình ảnh người anh xa lạ này thay đổi, cậu ta bắt đầu tin tưởng, sự lựa chọn của ông nội không sai, người anh này sẽ giúp đỡ mình, thay đổi vận mệnh mình.

Giờ khắc này, bầu trời của cậu ta không còn u ám nữa đã lộ ra các tia sáng.

Ngày đầu tiên ở triển lãm bảo tàng Thượng Hải rất thành công, sự sôi trào kéo dài trước đó ở Bắc Kinh, Quảng Châu, Thượng Hải càng làm cho nhiều người trong nước hiểu hơn về Ngọc tỷ truyền quốc.

Còn có người của rất nhiều nơi đang mong chờ, hy vọng Ngọc tỷ truyền quốc có thể sớm ngày đến nơi của họ để họ có thể tận mắt nhìn thấy.

Trạm tiếp theo phải đến Bảo tàng Nam Kinh, càng chuẩn bị tốt hơn.

Ngay từ đầu Thượng Hải bên này đã mời đài truyền hình và các báo theo dõi phỏng vấn để tạo khí thế, còn có rất nhiều nơi đưa quảng cáo, để các thị dân đều biết, năm ngày sau Ngọc tỷ truyền quốc sẽ đến Nam Kinh, đến lúc đó, họ cũng có thể ở trong bảo tàng tận mắt thấy quốc bảo trung qua đã hai ngàn năm lịch sử.

Sau khi người dẫn chương trình khai mạc, Lý Dương liền lặng lẽ dời đi.

Tô Hữu Bằng trở thành hướng dẫn viên du lịch tri kỷ nhất của họ, còn Lý Dương cũng dẫn Vương Giai Giai và Lý Tiểu Tùng ở Thượng Hải vui chơi thỏa thích một ngày, Tiểu Tùng đến Thượng Hải mấy tháng rồi, hôm nay là ngày đầu tiên yên tâm nhất chơi đùa rất vui vẻ.

Hoàng cung, Nhật Bản.

Sắc mặt Thiên Hoàng trầm xuống quỳ ở trong một phòng nhỏ, trên tay còn cầm văn kiện vừa nhận được.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

926. Chương 922: Bữa Tiệc Từ Thiện. (2)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Đáng tiếc chính là, người của Bộ ngoại giao Nhật Bản rõ ràng chẳng làm được việc gì, chỉ đưa ra một lệnh từ ngoại giao đơn giản, sau đó không đưa ra giải thích, Bộ ngoại giao Trung Quốc coi Thiên Tùng Vân Kiếm là sở hữu tư nhân tạm thời từ chối yêu cầu này, người của Bộ ngoại giao Nhật Bản cũng không tiến thêm hành động nữa.

- Xấu xa.

Văn kiện này còn chưa xem hết, đã bị Thiên Hoàng ném sang một bên, Thiên tòng vẫn kiểm nếu quay trở về, sức ảnh hưởng của Thiên Hoàng sẽ tăng thêm không ít, đối với Nội Các mà nói, họ cũng không kỳ vọng có hoàng thất mạnh mẽ, cho dù hiện nay Hoàng Thất đã không còn oai phong nữa.

- Đi, đi gọi Thanh Mộc Long Nhất đến đây.

Hít sâu lại, Thiên Hoàng vẫy người ở bên ngoài vào, ngoài cửa lập tức chạy ra ngoài, trong mắt của Thiên Hoàng còn toát lên tia thù hận.

.....

- Một quá!

Vương Giai Giai bước nhanh đến sô pha của phòng thượng hạng, nằm lên, hôm nay là ngày thứ ba họ đến Thượng Hải, cũng là ngày thứ hai triển lãm Ngọc tỷ truyền quốc, họ vừa từ nơi vui chơi giải trí về, ngày hôm nay chơi rất thỏa.

Lý Dương đang muốn nói chuyện, điện thoại trên người hắt vang lên, sau khi nghe điện, hắt lập tức ngừng lên, cười khà khà nói:

- Tiểu Tùng, trường học ở quê nhà của em, anh đã sắp xếp ổn thỏa rồi, còn là trường cũ trước đây cháu học, đợi anh làm xong việc ở đây sẽ đưa em trở về học.

- Thật sao!

Trong nháy mắt Lý Tiểu Tùng sững người, trong mắt lại xuất hiện các giọt nước mắt trong suốt, tính cách của cậu căn bản không như các chàng trai, ngược lại giống cô gái, tính cách này của cậu ta, khó trách sẽ rơi vào nông nổi này.

- Tất nhiên là thật rồi.

Trong lòng Lý Dương thở dài, trên mặt còn tươi cười, việc trường học của Tiểu Tùng là Lý Dương nhờ Trương Vĩ ở Bình Châu giúp đỡ, cậu ta là cháu rể của Trần Vô Cực, Lý Dương nhanh chóng trở thành đồ đệ của Trần Vô Cực cũng không xem là người ngoài.

Lý Tiểu Tùng trước đó chính là học sinh của trường đó, hiện nay lần nữa quay trở lại trường thủ tục không phức tạp, chỉ là ở lại một năm, nửa năm này đã chậm trễ không ít bài tập.

- Anh Lý Dương, thật sự cảm ơn anh!

Trong mắt Lý Tiểu Tùng đang cầm nước mắt, hai ngày nay chơi rất vui, tuy nhiên lòng cậu ta luôn nhắc nhở, quay lại trường học mới là việc quan trọng, hiện nay lo lắng này cuối cùng đã không còn rồi.

- Em muốn cảm ơn anh thì nên chăm chỉ học tập, đừng để ông nội em thất vọng.

Lý Dương khẽ nói, lúc nói hắt lại nhớ đến người ông cả đời si mê sưu tầm đồ cổ, nếu ông biết cháu của ông hiện nay đã tốt hơn rồi, có lẽ sẽ rất được an ủi.

- Anh Lý, Tô tiên sinh đến rồi!

Triệu Khuê đi đến bên cạnh Lý Dương, nói nhỏ, Lưu Cương lúc này không ở khách sạn, việc Lý Dương muốn anh ta điều tra, đã sắp tra xong rồi, anh ta đang trên đường trở về.

Tô tiên sinh chính là Tô Hữu Bằng, hai ngày nay luôn bầu bạn với Lý Dương, làm cho quan hệ giữa họ nhanh chóng thân thiết hơn, hiện nay đã trở thành người bạn rất tốt rồi.

Lý Dương gật đầu, mỉm cười đi lại.

Tô Hữu Bằng đang ở cửa đợi, trước mặt cậu ta còn có Hải Đông, không hề bị ngăn lại mà tức giận.

- Lý Dương, tin tốt, xem tôi mang đến gì cho cậu?

Nhìn thấy Lý Dương, Tô Hữu Bằng liền hướng đi vào bên trong, còn giơ tay lắc lắc mấy đồ rực rỡ sắc vàng, sau khi vào nơi này, cậu ta cũng không khách khí, đi pha trà mình thích, còn đồ trên tay đặt ở trên bàn.

- Thiệp mời? Bữa tiệc từ thiện?

Lý Dương cầm lấy mấy tờ vàng lấp lánh kia, mở ra xem xem, sau đó cau mày, Tô Hữu Bằng đang pha trà, không quay đầu lại nói:

- Đúng vậy, là Hiệp hội từ thiện Thượng Hải và Hiệp hội thương nghiệp đồng tổ chức, quyên góp chút tiền cho các trẻ em vùng núi, cải thiện cuộc sống của họ tốt hơn.

Pha trà xong, Tô Hữu Bằng mới đi về sô pha.

Lý Dương đặt thiệp mời xuống thuận miệng hỏi:

- Đây là các người nào đi ?

- Còn có thể là ai chứ, không phải là các anh chàng công tử, chỉ có họ có nhiều tiền nhất, thật ra, bữa tiệc này chính là nơi so sánh, có cần thêm một lý nữa không?

Tô Hữu Bằng nói xong, đem trà trên tay đưa cho Lý Dương, cậu ta rất thích trà đặc, rất thích Thiết Quan Âm đặc đặc, trà đó Lý Dương ngửi đều khó chịu.

Lý Dương lắc lắc đầu, bắt đầu nói:

- Hay là tôi không đi nữa, anh cũng biết mà, trường hợp này tôi không thích lắm!

Nơi các công tử tụ tập, Lý Dương còn thực sự không có ấn tượng gì, ở Bắc Kinh rất ít khi tham gia các hoạt động này, không ngờ đến Thượng Hải rồi còn có người đưa thiệp tới cho hắn.

Tô Hữu Bằng lập tức xoa xoa tay nói:

- Không đi không được, thiệp này của cậu, là của người khác ủy thác cho Tôi tôi đấy!

Lý Dương thoáng sửng sốt, Tô Hữu Bằng không nói tiếp, tiếp tục rót trà, nước trà đặc tỏa ra hương thơm rất đặc biệt, tuy nhiên chính là hương vị quá nồng chút.

Tô Hữu Bằng rót rất hưởng thụ ngửi ngửi, lúc này mới bắt đầu thưởng thức trà đặc của cậu ta.

- Anh Lý!

Phòng khách lại vang lên tiếng gọi, Lưu Cương ra ngoài đã trở về rồi, trên tay anh ta còn cầm một túi hồ sơ, việc Lý Dương giao cho anh ta, lúc này đã hoàn thành rồi.

- Hữu Bằng, cậu đợi một chút!

Lý Dương vội vàng đứng dậy, trước đó hắn gọi Tô Hữu Bằng là anh, Tô Hữu Bằng hơn hắn hai tuổi, kết quả ngày đầu tiên bị Tô Dương nghe được, sau đó hai người đều bị mắng một trận.

Theo thân phận, Lý Dương là tiểu sư đệ của Tô Dương, là đồng môn chân chính, quan hệ này ai cũng không thể phủ nhận, Lý Dương gọi Tô Hữu Bằng là anh, đó chẳng phải loạn luân sao, cuối cùng hai người bắt đầu dĩ, chỉ có thể xưng tên với nhau, đỡ bị Tô Dương cổ hủ soi.

- Cậu có việc bận, tôi cũng có việc đi trước, bữa tiệc là tối mai, ban ngày tôi sẽ không đến, tối đến đón cậu.

Tô Hữu Bằng vẫy vẫy tay, uống sạch chén trà trước mặt, đứng dậy đi ra ngoài, mấy tấm thiệp mời kia đều để lại, cậu ta đến đây thật ra chính vì việc đưa thiệp này.

- Để mai tính sau!

Lý Dương bắt đầu đi tiễn Tô Hữu Bằng ra ngoài, lúc này mới vội vàng đi lại, nghe kết quả điều tra của Lưu Cương.

- Anh Lý, bữa tiệc này, chắc chắn anh thực sự phải đi đấy!

Lý Dương vừa quay lại, Lưu Cương cầm thiệp mời bắt đầu dĩ cười với Lý Dương, anh ta vừa nhìn thấy mấy thiệp mời này, tổng cộng có sáu tấm, ngay cả Lý Tiểu Tùng cũng có một tấm.

- Sao lại thế?

Lý Dương kinh ngạc hỏi.

Lưu Cương khẽ cười lắc đầu, nói:

- Lý Văn Na bán đi các đồ, có năm món ở bữa tiệc này sẽ bán đấu giá, anh Lý muốn thu các bảo bối này lại, thực sự phải đi cố gắng.

Lý Văn Na chính là cô của Lý Tiểu Tùng, năm nay 40 tuổi, tên rất hay, nhưng đáng tiếc người không được như tên, lòng rất thâm độc.

Các vật báu cả đời Lý Kiến Nghĩa sưu tầm, bị cô ta lấy về Thượng Hải, sau đó ủy thác cho công ty bán đấu giá tổ chức một phiên bán đấu giá, 70% số bảo bối trong đó đều bán ra ngoài, tổng cộng bán được hơn ba triệu tệ.

Còn 30% còn lại đều bán sạch, Lý Văn Na cũng không giữ lại, lấy giá hai trăm ngàn, bán rẻ cho một tiệm đồ cổ, khoản tiền này, sau đó toàn bộ Lý Văn Na đem gửi, Lý Tiểu Tùng không nhưng không được một phần tiền, thậm chí ngay cả tin tức cũng không biết.

Sau khi có được sự ủng hộ của ông cụ, trong lòng Lý Dương đưa ra một quyết định.

Hắn phải giúp Lý Kiến Nghĩa mở một triển lãm, quyền sở hữu triển lãm đều thuộc về Lý Tiểu Tùng, các đồ vật triển lãm chính là các món đồ cả đời Lý Kiến Nghĩa sưu tầm, các bảo bối bán ra ngoài, Lý Dương đều phải thu hồi lại.

Tiền thu mua lại, Lý Dương không định lấy tiền túi của mình ra.

Cô của Tiểu Tùng, Lý Văn Na làm sao có thể nuốt được khoản tiền này sẽ để cô ta nôn ra như thế, không đủ cũng phải là cô ta tự bù vào, Lý Văn Na và chồng cô ta ở Thượng Hải có hai bất động sản, chắc chắn mua lại gấp đôi cũng đủ.

Còn như thế nào để Lý Văn Na nôn ra khoản tiền này cũng rất đơn giản, Lý Dương sẽ không định từ đường thẳng mà để cô ta nôn ra khoản tiền này.

Hiện nay, quyền của Lưu Cương rất lớn, muốn trị bọn họ người bình thường thực đơn giản, kiếm bất kỳ lý do nào đều có thể khiến họ táng gia bại sản, huống hồ, mọi buôn bán của chồng Lý Văn Na làm đều thực sự không sạch.

Lý Văn Na lúc này căn bản không biết, vì lòng tham của cô đã đem đến cho cô rất nhiều phiền phức, đợi sau này biết được, hối hận cũng đã muộn, tất cả tài sản đều đã bị họ phá hết, đây cũng là báo ứng.

- Tô Hữu Bằng này!

Xem kết quả điều tra của Lưu Cương, Lý Dương lắc đầu, tuy nhiên trong lòng cũng ấm lên, Tô Hữu Bằng nhất định đã biết được tin này, cho nên đã giúp hắn chuẩn bị trước.

Bữa tiệc từ thiện lần này là một phiên đấu giá nhỏ, đấu giá đều là các công tử quyền góp đồ cổ sưu tầm, hoạt động này hiện nay ở trong nước rất phổ biến, Hong Kong càng nhiều hơn.

Người có nhiều tiền, nói chung dẫn đo chút gì, phiên đấu giá từ thiện như thế không những có thể tăng thêm danh tiếng của họ, còn có thể khiến họ có được xã giao tốt, mấy năm gần đây, Thượng Hải bên này rất náo nhiệt, dường như mỗi năm đều tổ chức mấy lần như vậy.

- Anh Lý, cậu ta cũng là người có lòng!

Lưu Cương cũng cười cười.

Đại công tử tập đoàn Bảo Xương Thượng Hải Chu Thiết Thành, đã quyên góp năm món bảo bối vừa đấu giá không lâu, lúc đầu cậu ta đấu giá là ba trăm nghìn, lần này lại đưa ra đấu giá, cho dù giá cả như thế nào, toàn bộ đều quyên góp cho tổ chức từ thiện, trở thành khoản từ thiện lần này.

Còn năm món đồ cổ này là năm món trong hơn trăm món bảo bối Lý Kiến Nghĩa sưu tầm, Lý Dương phải thu mua lại tất cả các bảo bối, năm món này không thể bỏ qua.

Lý Dương cười gật đầu.

- Tôi biết rồi, chúng ta cũng chuẩn bị chút, tối mai tham gia phiên đấu giá lần này, khoản tiền này làm từ thiện cũng rất tốt.

Lúc nói chuyện trong mắt hần lại sáng ngời, năm món đồ cổ này cho dù bán với giá bao nhiêu, người cuối cùng mua được đều là Lý Văn Na, Lý Dương sẽ không giúp cô ta tiết kiệm tiền.

Còn thiệp mời của Lý Tiểu Tùng, càng dễ hiểu, các bảo bối này vốn dĩ thuộc về cậu ta, để cậu ta tận mắt thu hồi lại cũng tốt.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

927. Chương 923: Ông Cần Thôi Lại Tôi 20 Vạn (1)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Tại viện bảo tàng Thượng Hải, mấy ngày nay vẫn đông nghẹt người, rất nhiều người lại được một lần nữa trải nghiệm cái cảm giác chờ đợi triển lãm quốc tế.

Có điều tất cả những người từng thấy Ngọc tỷ truyền quốc, không có ai là hối hận vì điều này, đó là bảo vật Trung Hoa đích thật, là thần khí quốc gia, trong lòng bọn họ đều có cảm giác tự hào mãnh liệt.

Trong bảo tàng Thượng Hải, tại nơi triển lãm Ngọc tỷ truyền quốc còn đặc biệt đặt một màn hình lớn, không ngừng chiếu đi chiếu lại một đoạn video.

Đoạn video này do bọn họ dùng giá cao mua lại của đài truyền hình Canada, đoạn video này chính là đoạn Tam Tinh Khang đem ra Ngọc tỷ giả, bị Lý Dương vạch trần hơn nửa còn lấy ra Ngọc tỷ thật. Đây còn là đề nghị của một nhân viên trẻ trong bảo tàng, người nhân viên này lúc đó cũng từng chờ đợi truyền hình trực tiếp trên mạng.

Tô Dương cảm thấy rất hay nên đã trực tiếp tiếp thu ý kiến đó.

Hiệu quả của đoạn video này tốt vô cùng, người đã từng nhìn thấy Ngọc tỷ truyền quốc, lại xem đoạn video, không có ai là không lớn tiếng khen ngợi, Hồ Trường Giang ở Quảng Châu sau khi biết tin này còn thăm hỏi hận, người đông quả thật lực lượng lớn, trước đây sao hần lại không nghĩ ra điều này nhỉ.

Có thể tưởng tượng được đoạn video này đã cổ vũ, khích lệ lòng người như thế nào.

Viện bảo tàng Nam Kinh sau khi nhận được tin này cũng lập tức bắt đầu bắt tay chuẩn bị, bọn họ càng hận người Nhật Bản hơn, cuộc thăm sát Nam Kinh là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng người dân Trung Quốc.

Ngoài đoạn Lý Dương lấy ra Ngọc tỷ truyền quốc, bên Nam Kinh còn biên tập cả đoạn Trảm Lô Kiếm chém đứt Dao Muramasa.

Đoạn video này càng có thể khiến cho người Nam Kinh trút giận, bên phía Thượng Hải vẫn đang triển lãm, phía Nam Kinh đã bắt đầu phát những đoạn video này để làm tuyên truyền, khiến cho nhiều người Nam Kinh chờ không được mà dứt khoát trực tiếp đến Thượng Hải xem Ngọc tỷ truyền quốc.

Báo chí, truyền thông lại đưa tin rầm rộ, cũng may là do yêu cầu của Lý Dương, hình ảnh trong đoạn video này đã được làm mờ đi, nếu không thì lần này Lý Dương thật sự phải trở thành minh tinh mất rồi.

Náo động về Ngọc tỷ truyền quốc vẫn tiếp tục diễn ra, sau khi ăn sáng xong, Lý Dương đã lái xe đến Vân Châu Cổ Ngoạn Thành.

Người dùng 20 vạn để mua đứt mấy món đồ cổ của Lý Kiến Nghĩa chính là một cửa hàng trong Vân Châu Cổ Ngoạn Thành.

Bộ sưu tầm của Lý Kiến Nghĩa có chừng hơn ba trăm món, 30% số bảo vật, số lượng khoảng một trăm món, những món này đều là đồ sưu tầm cực kì bình thường, giá thấp chỉ khoảng mấy chục đồng, giá cao một chút

cũng chẳng qua là mấy vạn mà thôi, hơn nữa cũng chẳng có mấy món đạt được giá cao cỡ ấy, đều là những món không hút khách.

Những món không bán được vốn dĩ là những món không được thị trường quan tâm.

Có điều giá trị thực sự của những món này cũng cao hơn nhiều so với 20 vạn, khoảng hơn 40 vạn, Lý Văn Na ngại phiền phức, mới rao bán một lần tất cả với giá thấp, nếu tiệm đồ cổ hoạt động tốt, những món hàng này có thể bán hết toàn bộ thì có thể kiếm được lợi nhuận gấp mấy lần.

Đứng trước tòa nhà Cổ Ngoạn Thành, trong lòng Lý Dương lại trào lên cảm xúc, cách lần đến trước hơn một năm, Cổ Ngoạn Thành trong hơn một năm này không có thay đổi gì lớn, nhưng sự thay đổi trên người hắn lại không nhỏ.

-Anh Lý này, những món đồ sưu tầm được Kính Đường Trai mua lại này đã bị bán đi sáu món, chúng tôi đã tìm ra chủ nhân mua lại những món đồ đó rồi, ngoài một người không có ở nhà ra, những người còn lại đều ở Thượng Hải.

Lưu Cương bước lên trước, nhỏ giọng nói một câu, trong thời gian hai ngày, có thể hỏi thăm tình tức rõ ràng như vậy thật không dễ dàng, Lý Dương muốn giúp Lý Kiến Nghĩa tìm lại bộ sưu tập của hắn, nếu đã muốn lấy lại thì phải lấy lại toàn bộ, một món cũng không thể bỏ qua.

Lý Dương mỉm cười nói:

-May mà chỉ bán có sáu món, nếu bán hết thật thì khó mà tìm lại lắm!

Lưu Cương gật đầu, đi theo Lý Dương vào bên trong, Lý Tiểu Tùng đi theo Lý Dương ở phía sau, sau mấy ngày ở cùng Lý Dương, hắn không còn câu nệ như trước, mà bây giờ tươi cười nhiều hơn.

Nhìn thấy lầu một náo nhiệt ồn ào, Lý Dương không dừng lại mà trực tiếp đi vào thang máy.

Kính Đường Trai là một tiệm đồ cổ không nhỏ nằm ở lầu bốn, chủ tiệm họ Lưu, năm nay hơn 50 tuổi, mười mấy năm trước thích sưu tầm, kết quả là không ít lần trúng quả lười, sau đó dứt khoát tự mình mở tiệm đồ cổ.

Vì trước đó làm kinh doanh, người buôn bán rất linh hoạt, bản thân hắn sưu tầm chẳng ra gì nhưng công việc làm ăn trong tiệm lại không tệ, trải qua mấy năm phát triển đã trở thành một cửa tiệm nổi tiếng ở Văn Châu Cổ Ngoạn Thành, tài sản đạt tới mấy trăm vạn.

Từ thang máy bước ra, nhìn thấy cảnh náo nhiệt trước cửa các cửa tiệm, Lý Dương không khỏi gật đầu mỉm cười.

Hiện nay không hổ là thời đại mà cả nước đổ nhau sưu tập, nếu là trước đây, làm sao có thể tưởng tượng được Cổ Ngoạn Thành cũng có sức hút cao như trung tâm mua sắm được, Lý Dương đến vào giữa sáng, trong mấy tiệm này đều có mười, hai mươi khách, còn có nhiều khách nghĩa được bảo vật mình thích, trả tiền mang đi liền.

-Các vị muốn xem gì ạ?

Diện tích của Kính Đường Trai không nhỏ, vừa mới bước vào đã có nhân viên trẻ tuổi mặc áo dài bước đến chào hỏi, tiệm này cũng có trên trăm mét vuông, ở đây cũng được coi như là tiệm lớn rồi.

-Ông chủ Lưu có ở đây không?

Lý Dương mỉm cười lắc đầu, nói thẳng vào vấn đề chính, Lý Tiểu Tùng bên cạnh lúc này lại ngậy người ra ở đó, rướm rướm nước mắt.

Ở một góc phía trước không xa quầy, hắn nhìn thấy một cái đĩa Thanh Hoa, hắn có ấn tượng với cái đĩa này, đó là cái đĩa mà ba năm trước ông nội dẫn hắn đi mua cùng, lúc bấy giờ đã tốn một ngàn hai trăm đồng, ông nội vào những ngày cuối đời còn định giá cho những món đồ này, cái đĩa này hiện nay, giá khoảng 2 ngàn.

Tên nhân viên hơi sửng người, lập tức hỏi:

-Hiện nay ông chủ không có ở đây, không biết ông có chuyện gì ạ?

-Nói với ông chủ anh có mối làm ăn lớn, bảo ông ấy mau chóng trở về!

Triệu Khuê nhếch miệng cười, trả lời câu hỏi thay cho Lý Dương, bọn họ đến để mua bộ sưu tầm đã được mua về với giá 20 vạn, mua lại từ tay người khác, nhất định không chỉ ở giá 20 vạn, mỗi làm ăn mười mấy vạn ở đây cũng là không nhỏ rồi.

-Vâng, xin các vị đợi một lát, tôi sẽ gọi điện thoại cho ông chủ ngay!

Tên nhân viên có vẻ hoài nghi, nhìn bọn họ một lát, rồi lại lấy điện thoại gọi cho ông chủ của mình. Khí chất, cách ăn nói của Lý Dương bây giờ khác biệt rất xa so với ngày trước, vì có Vương Giai Giai bên cạnh, quần áo của hắn cũng rất sang trọng, tuy không phải hàng xa xỉ gì nhưng cũng không phải là thứ quần áo được bán khắp nơi ngoài đường.

Thêm vào Lưu Cương, Triệu Khuê và Hải Đông đều có khí khái nam nhi, với bản năng của mình, tên nhân viên biết rằng mấy người này không đơn giản, nói chưa chừng lại có mối làm ăn lớn thật.

-Thưa các vị, ông chủ chúng tôi sẽ đến liền, xin các vị chờ một lát.

Cúp điện thoại, tên này lại cười và nói với Lý Dương bọn họ một tiếng, Lý Dương gật đầu, không để tâm, trước khi đến hắn không báo trước, người ta không thể nào cứ ở đây mà đợi hắn mãi được.

Nhân lúc bây giờ rảnh rỗi, Lý Dương xem xét cửa tiệm trước mắt.

Đồ trong Kính Đường Trai không ít, cũng có nhiều hàng độc đáo, xuất sắc, nhưng đồng thời cũng có hàng giả, không phải là đồ giả cổ thì cũng là đồ giả hiện đại, có thể mua đúng hàng không còn phải xem mắt nhìn của mình.

Thời buổi này, gần như không có tiệm đồ cổ nào dám trực tiếp nói tiệm mình không có hàng giả, thị trường chính là như vậy.

Đồ sứ là mặt hàng chủ lực của Kính Đường Trai, hơn phân nửa các món hàng đặt ở đây đều là đồ sứ, sau khi Lý Tiểu Tùng bước vào thì cứ nhìn khắp nơi mãi, không lâu thì rơi lệ, hắn ít nhất trông thấy bảy, tám vật

sưu tập trước đó của ông nội rồi.

Lý Tiểu Tùng không hiểu về sưu tầm, nhưng nhiều đồ vật như vậy ngày nào cũng đặt ở nhà, lúc rảnh rỗi ông nội lại thích lấy ra ngắm nghía từng món một, hắn sớm đã nhớ kĩ rồi.

Nhìn thấy bảy, tám vật sưu tập này, hắn đã có thể tưởng tượng ra được kết quả hiện nay của các vật sưu tập mà ông nội suốt đời trân quý.

-Vị khách này, hay là ông xem trước những món bảo vật trong tiệm, chờ ông chủ về rồi nói sau được không ạ?

Tên nhân viên rất lạnh lẽo, thấy Lý Dương xem xét chung quanh liền sáp lại, Lý Dương rất có dáng của một khách hàng lớn, nếu bàn thành công chuyện làm ăn thì hoa hồng sẽ không ít.

Lý Dương gật đầu, mỉm cười nói:

- Được, anh cứ lo việc của mình đi nếu xem được cái nào tôi sẽ kêu anh sau!

Đồ ở đây có rất nhiều món đều có giá mấy vạn hoặc là mười mấy vạn, món giá mấy chục vạn rất ít, tới bây giờ Lý Dương chỉ mới thấy có hai món, một món đặt ở chính giữa, là bát Thanh Hoa nhỏ thời Càn Long, đồ trong cung tinh xảo, đáng tiếc là có chút ố màu, nếu không giá trị tuyệt đối phải hơn trăm vạn.

Dù là vậy, bát Thanh Hoa này cũng phải có giá cao tám mươi vạn, xem vị trí của nó, giống như là bảo vật trấn tiệm.

Món còn lại là bình hồ lô Phần Thái tinh xảo, được đặt ở góc khuất, không phải chỗ quan trọng, xung quanh cũng đều là những món nhỏ giá một, hai vạn.

Nhìn được mấy lần, lông mày Lý Dương khẽ nhíu lại, bát Thanh Hoa thì không có gì nhưng bình hồ lô kia hắn lại thấy có chút kì lạ.

Bề ngoài đẹp như vậy, nhìn thế nào cũng giống như là bình từ trong cung, sao lại đặt ở nơi không bắt mắt như vậy, còn không có được vị trí tốt như mấy món mười mấy vạn, cái bình này có vẻ rất hút khách mà.

Chuyện như thế này, trên cơ bản rất ít xảy ra ở tiệm đồ cổ.

-Chẳng lẽ là mời như?

Lý Dương khẽ động lòng, thầm nghĩ, có những tiệm đồ cổ sẽ cố ý đặt vài món tốt ở nơi không bắt mắt, khiến những người hiểu biết chút ít tưởng là mình lượm được của bỏ, thật ra những món đó đều có khiếm khuyết hoặc là đồ nhái được làm giả rất giống thật.

Thông thường những người có tâm lý lấy được của hồi đầu sẽ sốt ruột, muốn nhanh chóng mua về để phát tài, như vậy sẽ trúng quả lười của cửa tiệm, chờ sau khi bọn họ trở về xem xét kĩ lưỡng mới biết, thứ bọn họ mua được chính là đồ hư, sứ mẻ và đồ giả.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

928. Chương 924: Ông Cần Thối Lại Tôi 20 Vạn (2)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Lý Dương mỉm cười lắc đầu, năng lượng đặc biệt được triển khai, trong chớp mắt cả cửa tiệm đều xuất hiện dưới hình ảnh lập thể.

Phần lớn các bảo vật trong tiệm đều có nhiều vòng sáng, số ít chỉ có một vòng ánh sáng, bình hồ lô Phần Thái tinh xảo mà Lý Dương chú ý đến cũng có nhiều vòng sáng, nhìn từ vòng sáng cùng với màu sắc họa tiết có thể thấy chiếc bình này thuộc vào thời Đạo Quang.

Dưới đáy bình có con dấu, là hiệu Thận Đức Đường, Thận Đức Đường là một kiến trúc của Viên Minh Viên, vua Đạo Quang rất thích nơi này, có vài đồ sứ cũng có những chữ khắc này.

Đồ sứ ngự dụng đương nhiên là đồ trong cung, trên thực tế Thận Đức Đường chính là đồ sứ trong cung thời Đạo Quang, có điều sau này có rất nhiều đồ giả, đến thời Dân Quốc vẫn còn có người làm nhái, đến nỗi khi giám định loại đồ sứ này đều phải rất thận trọng.

Lông mày Lý Dương dần dần ra, trên mặt lại nở nụ cười, bản thân đồ sứ không có vấn đề, không có sứ mẻ gì, hơn nữa còn là đồ sứ trong cung tinh xảo thời Đạo Quang, nhưng chữ khắc dưới đáy bình có chút không đúng, chữ khắc dưới bình đã có người nhúng tay vào.

Không chỉ con dấu dưới đáy mà chân đế cũng có người gỡ trừ.

-Này anh bạn có thể lấy bình hồ lô này ra cho tôi xem thử không?

Sau khi hiểu rõ, Lý Dương trực tiếp giơ tay ra, chỉ vào bình hồ lô, hỏi tên nhân viên luôn tiếp đãi họ một câu, có bình hồ lô này, hẳn càng nắm chắc có thể lấy lại bộ sưu tầm của Lý Kiến Nghĩa.

-Món này ạ? Xin ông đợi một lát!

Tên nhân viên lập tức gọi nhân viên phục vụ trong quầy, hẳn chỉ nghênh đón khách, lấy bảo vật cho khách xem đều là nữ nhân viên trong quầy, hẳn không tiếp xúc với bảo vật bên trong.

Một cô gái trẻ tuổi, cẩn thận cầm bình hồ lô tới, đặt trên quầy, đồng thời mỉm cười đứng phía đối diện với Lý Dương.

Bình hồ lô này không nhỏ, có họa tiết Phần Thái hình Khương Thái Công câu cá, bình rất sáng, họa tiết đẹp mắt, đồ sứ Đạo Quang tuy không sánh được với thời Khang Hy Càn Long, nhưng dù gì cũng là thời nổi tiếp, một vài đồ sứ trong cung tinh xảo vẫn giữ được dư âm của thời thịnh thế.

Chiếc bình này chính là đại diện điển hình, Lý Dương cẩn thận xem qua một lần, lặng lẽ gật đầu.

- Chào ông, đây là bình hồ lô Phấn Thái thời Dân Quốc, làm giả thời Đạo Quang, là tác phẩm đầu đời Dân Quốc, tuy là hàng nhái nhưng lại được làm giả rất khéo, không thua kém gì đồ sứ trong cung đích thực thời Đạo Quang.

Nữ nhân viên nhỏ nhẹ giới thiệu, Lý Dương ngẩng đầu nhìn cô ta một cái, ánh mắt có chút kì lạ.

Đồ sứ trong cung thời Đạo Quang chính tông lại bị tiệm đồ cổ xem như hàng giả thời Dân Quốc, chuyện như vậy Lý Dương đúng là chưa từng gặp qua.

Đồ giả thời Dân Quốc cũng tốt, giá của nó với giá đồ sứ trong cung Đạo Quang thật cách biệt rất lớn, kiếm được đồ hời, lại thuận tiện cho mình lấy lại những món bảo vật bị bán rẻ, tại sao lại không làm chứ.

Người phục vụ kia không chịu được ánh mắt kì lạ của Lý Dương, vừa định nói chuyện thì Lý Dương đã mở lời trước.

- Bao nhiêu tiền?

- Gì ạ? À!

Người phục vụ hơi ngần người, vội vàng nói:

- Bình hồ lô Phấn Thái này chỉ cần ba vạn tám ngàn.

Ba vạn tám, đối với hàng giả Dân Quốc mà nói, giá này là hợp lý rồi, cửa tiệm này ít ra không có nói thách, hoặc có lẽ đó cũng là bí quyết buôn bán thành công của ông chủ Lưu, bất luận là làm ăn buôn bán gì, ông chủ chân chính, hàng hoàng đều sẽ làm khách hàng yêu thích.

- Được, ba vạn tám, tôi mua nó!

Lý Dương cũng không trả giá gì, trực tiếp lấy tiền ra, hôm nay hấn ra ngoài vốn là để mua đồ, mang theo đủ năm mươi vạn tiền mặt, số tiền này đều ở trong túi của Lưu Cương.

Đếm ba vạn tám nghìn cũng đơn giản, đếm đủ tiền, viết xong hóa đơn, người phục vụ kia vẫn còn chút sững sờ.

Mối làm ăn này thật sự quá nhanh, bình thường bọn họ cũng không phải chưa từng có những mối làm ăn thành công nhanh chóng, nhưng giống như người đang đứng trước mặt này, chỉ xem qua vài lần, liền trực tiếp trả tiền thì chưa từng có bao giờ.

Đã mua bán xong, khi người nữ phục vụ và tên nhân viên nhìn Lý Dương, ánh mắt hơi khác lạ.

Lúc này, bọn họ càng có thể xác định Lý Dương là khách sộp, ánh mắt của tên nhân viên càng trở nên sáng rỡ, bỏ mặc việc tiếp đón khách hàng khác, hấn lại chạy đến trước mặt Lý Dương, ân cần nói:

- Thưa ông, ở đây chúng tôi còn có nhiều món đồ sứ tốt hơn, ông thích loại nào, tôi sẽ lập tức tìm người lấy đến cho ông!

- Không cần đâu, cảm ơn!

Lý Dương mỉm cười lắc tay, đồ sứ ở đây rất nhiều nhưng món hời thật sự thì chỉ có cái này, mấy vật sưu tầm khác rất bình thường, muốn có mấy loại như vậy, tiệm đồ cổ của hấn cũng có, hoàn toàn không cần phải mua ở đây.

Tên nhân viên có chút thất vọng, nhưng không bỏ đi mà lại giới thiệu với Lý Dương những món khác.

Miệng mồm của tên này không tệ, giới thiệu vô cùng sinh động, Lý Dương nghe mà nhin không được ý muốn lôi kéo người, tên này mà đến cửa tiệm của hấn, tuyệt đối có thể nâng cao mối làm ăn trong tiệm.

Không biết được ý nghĩ lúc này của Lý Dương, tên nhân viên còn đang giới thiệu đột nhiên ngừng lại và đi thẳng về phía trước, đứng trước mặt một người đàn ông trung niên hơn 50 tuổi nhỏ giọng nói:

- Ông chủ, ông đã về rồi, vị này là ông chủ Lý, mười phút trước ông ấy vừa mới mua một bình hồ lô Phấn Thái của chúng ta.

Họ của Lý Dương là do vừa nãy khi hấn giới thiệu đã hỏi được.

Mắt của ông chủ Lưu sáng lên, ông ta nắm được trọng điểm mà tên nhân viên vừa nói, mười phút trước.

Ông ta nghe điện thoại chẳng qua có mười hai, mười ba phút, cũng tức là nói, người này đến tiệm, chỉ dùng có hai, ba phút là hoàn thành một đợt mua bán, ông ta biết bình hồ lô Phần Thái này, nó không phải là món quý giá nhất trong tiệm nhưng cũng là thứ có giá tới mấy vạn.

- Ông chủ Lý, xin chào, xin chào, thật ngại quá, ban nãy tôi có chút việc nên đến trễ!

Ông chủ Lưu hơi gầy, tiếng Phổ thông không được chuẩn lắm, xen lẫn giọng Thượng Hải, cho người ta cảm giác là một người đàn ông thông minh sắc sảo, lúc này ông ta đang chấp tay chào hỏi Lý Dương.

- Là do chúng tôi không mời mà đến mới đúng!

Lý Dương cười cười, cũng không khách khí gì mà trực tiếp nói:

- Hai tháng trước, ông Lưu đã dùng hai mươi vạn để mua lô hàng, tổng cộng có 103 món, hiện nay ông chủ Lưu đã bán đi sáu món, hôm nay tôi đến đây chính là muốn mua lại tất cả mấy món còn lại.

Ông chủ Lưu khá sững người, nét mặt có chút ngỡ ngàng.

Một lát sau ông ta mới “bình tĩnh” mà kêu lên:

- A, hóa ra là ông nói lô hàng đó, ông chủ Lý này, ông đúng là có ý, ngay cả tôi mua bao nhiêu, bán bao nhiêu đều biết, báai phục, báai phục!

Lý Dương vừa nhắc đến lô hàng hai mươi vạn, ông ta liền biết là lô hàng nào rồi, cố ý làm ra vẻ ngỡ ngàng, ngạc nhiên, thật ra là trong lòng đang tính tranh thủ thời gian, Lý Dương nói quá tường tận, cặn kẽ, dù là bản thân ông ta cũng không biết chỉ bán ra sáu món.

Lô hàng này mua về là cho vào kho, đã sớm lẫn lộn với mấy món khác, bán được bao nhiêu, ông ta thật sự không biết rõ.

Có điều con số tổng thể mà Lý Dương nói là đúng, ban đầu ông ta mua về quả thật là 103 món, từ điều này có thể thấy Lý Dương không nói dối, hẳn ta thật sự biết mấy món đồ này.

Ông ta lại nghĩ một lát, lai lịch của món hàng này rất bình thường, là di sản của một nhà sưu tầm sau khi qua đời để lại cho con cái thừa kế, thủ tục đầy đủ, còn được đem ra bán đấu giá, mặc dù ông ta nghĩ không ra mục đích Lý Dương muốn mua lô hàng này, nhưng ông ta rất an tâm.

Bất kể mục đích của Lý Dương như thế nào, hẳn quả thật là đến để mua bán, mua về hai mươi vạn, bản thân ông ta không thể nào bán đi với giá hai mươi vạn, mới làm ăn này có thể bàn bạc được.

-Ông chủ Lưu, ông ra giá đi!

Lý Dương cười nói.

Nói xong, Lý Dương lại nhẹ nhàng lau chùi bình hồ lô trên tay, lau chùi rất cẩn thận, để ông chủ Lưu một mình suy nghĩ.

Mới làm ăn này không nhỏ, quả thật là mới làm ăn mấy chục vạn, có điều người ta đã biết giá ông ta mua nó, nên ra giá không thuận tiện lắm, ra giá quá cao sẽ dọa người ta đi mất, ra giá quá thấp cũng không được, bản thân ông ta cũng muốn kiếm tiền.

Nghĩ đến việc đối phương điều tra tỉ mỉ như vậy, nhất định là rất muốn mua lô hàng này, mắt ông chủ Lưu sắc lại, cắn răng, nhẹ giọng nói:

-Ông chủ Lý là người nhanh nhẹn dứt khoát, vậy tôi cũng không ra vẻ làm gì, năm mươi vạn, ông thấy thế nào?

Năm mươi vạn?

Vương Giai Giai và Lý Tiểu Tùng đều ngây người ra, Lý Dương lại không có phản ứng gì đặc biệt.

Trong lòng Vương Giai Giai thầm nghĩ, món đồ mua với giá hai mươi vạn, để trong hai tháng, còn bán đi mấy món, lại ra giá cao trên trời năm mươi vạn, giá này nhiều hơn gấp đôi trước đó, dân chợ trời cũng không bán đắt vậy.

Lý Dương ngẩng đầu, mỉm cười nói:

-Năm mươi vạn có hơi cao!

Ông chủ Lưu liền làm bộ mặt nhăn nhó, thăm thưng, nói:

-Ông chủ Lý này, thật không giấu gì, lô hàng này tôi dùng hai mươi vạn mua về, nhưng cũng từng đứt lót không ít, ông đã hiểu rõ như vậy, nên biết giá trị thực sự của lô hàng này, bốn mươi vạn cũng hơi quá đáng, cho dù là tôi bán cho những tiệm khác ít nhất cũng là giá này, nhưng tôi mở tiệm làm ăn, ông phải để tôi kiếm chút đỉnh, bốn mươi tám vạn, thật sự không thể rẻ hơn được nữa.

Ông chủ Lưu dùng 20 vạn để mua là thật, cũng phải chạy cửa sau, đưa 20 vạn cho người của công ty bán đấu giá đã cung cấp tin nội bộ, đó chính là tất cả tiền vốn của ông ta.

Đương nhiên, con số phí tổn này ông ta nhất định sẽ không nói ra.

- Bốn mươi vạn!

Lý Dương nhìn ông ta, giơ ra bốn ngón tay, lại nói tiếp:

- Thật không giấu gì, tiểu đệ có một cửa tiệm đồ cổ ở Bắc Kinh, vụ làm ăn này mà thành công, nói không chừng sau này chúng ta còn có thể làm ăn qua lại nhiều hơn.

Lý Dương không nói dối, hẳn thật sự có một tiệm đồ cổ ở Bắc Kinh .

Bắc Kinh, Thượng Hải, một Nam một Bắc, tiệm đồ cổ mua bán qua lại với nhau rất bình thường, có nhiều món đồ ở miền Nam bán không được tốt, miền Bắc lại bán rất chạy, có những bảo vật miền Bắc bán không được giá, đến miền Nam lại có thể tăng giá lên gấp đôi, chủ yếu là xem mình làm thế nào.

Ông chủ Lưu nhìn Lý Dương, có chút do dự, cuối cùng dường như đã hạ quyết tâm, gật đầu nói:

-Vậy được rồi, thật không ngờ ông chủ Lý trẻ tuổi như vậy lại bàn mối làm ăn lớn đến thế, bốn mươi vạn, ông xem khi nào thì giao dịch?

Trong tiệm còn có những khách hàng khác, vốn dĩ ông chủ Lưu còn muốn dẫn Lý Dương lên trên bàn chuyện làm ăn, không ngờ ở đây đã bàn xong rồi, mối làm ăn này bàn nhanh thật.

Bốn mươi vạn, ông ta kiếm được mười tám vạn, đã rất hài lòng rồi.

Lô hàng này không ai thèm đấu giá cũng tức là không dễ dàng gì bán ra được, để ở chỗ ông ta, bán đến năm mươi vạn thậm chí nhiều hơn đều có khả năng, nhưng phải tốn bao nhiêu thời gian để bán đi thì không ai biết được.

Có thể là nửa năm, cũng có thể là một, hai năm.

Cái nghề mua bán đồ cổ này, nhiều lúc nhu cầu về vốn lưu động cũng rất lớn, hàng như thế này có thể bán đi sớm, lại có không ít lợi nhuận, ông chủ Lưu sẽ không do dự gì.

- Bây giờ có thể giao dịch!

Lý Dương khẽ cười, ông chủ Lưu lại lặng người đi một chút, lập tức cười nói:

- Haha, ông chủ Lý quả thật rất nhanh lẹ, bên này, xin mời!

Ông chủ Lưu kéo Lý Dương đến phía quầy, tên nhân viên rất ngưỡng mộ, nhìn Lý Dương, ánh mắt của các nhân viên quầy cũng khác đi, Lý Dương trẻ tuổi, người cũng không tệ, lại có nhiều tiền vậy, là bạch mã hoàng tử điển hình.

Tiếc là chàng bạch mã hoàng tử này đã có chủ, nhìn thấy Vương Giai Giai bên cạnh Lý Dương, nhiều người lại cuối đầu xuống.

Ông chủ Lưu nhìn cái túi trên người Lưu Cương một cái, lại hỏi:

-Ông Lý này, ông trả bằng tiền mặt hay chuyển khoản ngân hàng?

Mắt của ông ta rất tinh, vừa nhìn đã biết túi này đựng rất nhiều thứ mềm, rất có thể là tiền mặt, hơn nữa vừa này ông ta cũng hỏi nhỏ, lần mua bán trước cũng lấy tiền từ trong túi này ra.

- Không, cả hai đều không phải!

Lý Dương lắc đầu, lại khoát tay, đặt bình hồ lô lên trên quầy, chỉ vào bình hồ lô mà nói:

- Tôi dùng cái bình này để đổi lô hàng đó của ông, ông thối lại cho tôi hai mươi vạn là được rồi!

Dùng bình hồ lô trao đổi? Thối lại cho hắn hai mươi vạn?

Khuôn mặt tươi cười của ông chủ Lưu lập tức cứng ngay lại, tên nhân viên cũng ngậy cả người, mấy cô gái trong tiệm càng không dám tin mà nhìn về Lý Dương.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

929. Chương 925: Sự Thay Đổi Của Bình Hồ Lô

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Không chỉ có bọn họ, ngay cả những người khách đang xem hàng bên cạnh đều quay đầu lại nhìn Lý Dương.

- Ông chủ Lý này xin ông đừng nói giỡn!

Nụ cười của ông chủ Lưu đã biến mất, còn hơi gượng, trong lòng có chút tức giận, bất kể là ai gặp chuyện thể này e rằng đều không thể bình tĩnh được.

Lý Dương khẽ thở dài, nói:

- Ông chủ Lưu, tôi không nói đùa, tôi nói thật đấy!

Đang nói, Triệu Khuê từ ngoài bước vội vào, trên tay hắn xách một cái túi, trong túi là một lọ bông gòn có cồn và một cục xà phòng, những món này là Lý Dương vừa mới dặn hắn đi mua.

Ông chủ Lưu nén cơn giận, cười nhạt một tiếng:

- Ông chủ Lý, ông đã không có thành ý như vậy, vụ làm ăn này không làm cũng được!

Tên nhân viên tiếp đón Lý Dương lúc này, còn có một tên chuyên nghề đón khách đều đứng sau ông chủ Lưu, cảnh giác nhìn Lý Dương, ngay cả ánh mắt của những nữ nhân viên kia cũng thay đổi.

Lúc này, hình tượng của Lý Dương trong lòng bọn họ từ bạch mã hoàng tử nhanh chóng trở thành một tên vô lại.

- Ông chủ Lưu xin đợi một chút, nếu như ông không đồng ý, tôi sẽ dùng tiền mặt mua bán với ông ngay.

Lý Dương không chút để tâm, cười nhẹ, lắc đầu.

Bình hồ lô không nhỏ, cao hơn 30 cm, tròn trĩnh, nhìn rất đẹp, Lý Dương lấy bông gòn có tẩm cồn từ tay Triệu Khuê, lau chữ khắc dưới đáy bình, một lúc sau, trên bông gòn tẩm cồn dính chút màu xanh, còn chữ khắc dưới đáy bình đã thay đổi.

Mấy người chung quanh tụ tập lại, đều tò mò nhìn Lý Dương, ngoài những khách hàng ở trong tiệm, còn có những người qua đường ghé tạt vào.

Thói quen thích náo nhiệt của người Trung Quốc ở mọi nơi đều như nhau.

Sau khi dùng bông gòn tẩm cồn lau chùi xong, Lý Dương lại dùng khăn giấy lau sạch chân đế, ông chủ Lưu trợn tròn mắt trước những thay đổi này, lúc này chữ khắc vốn có đã hoàn toàn thay đổi hình dáng.

Lý Dương lại lấy xà phòng lau bầu để, bầu để vốn dĩ nhìn thô ráp, ổ vàng bị kem xà phòng phủ lên. Sau khi Lý Dương dùng nước khoáng rửa sạch xà phòng, vết ổ vàng trên bầu để đã hoàn toàn biến mất, không còn thô ráp nữa, nhìn nhẵn mịn hơn trước rất nhiều.

- Đây, đây là?

Ông chủ Lưu mở to mắt, ngơ ngác nhìn mọi thứ trước mắt.

Sau khi chữ khắc dưới đáy bình và bầu để thay đổi, cả món đồ sứ dường như biến đổi hoàn toàn, ông chủ Lưu giống như lần đầu tiên nhìn thấy món đồ sứ này.

Chỉ là sự thay đổi nhỏ ở hai nơi, nhưng cả món đồ sứ lại như được thay da đổi thịt, đừng nói ông chủ Lưu, hai tên nhân viên cùng với những người khách xung quanh cũng cảm thấy sự khác biệt.

- Bình hồ lô này không được bình thường!

Xung quanh có một vị khách cảm thấy nghi hoặc, gãi gãi đầu, hắn đã nói ra tiếng lòng của rất nhiều người, bọn họ đều cảm thấy bình hồ lô này có gì đó kì lạ, nhưng lại không nói được là lạ ở chỗ nào.

- Đây là đồ sứ trong cung thời Đạo Quang đích thật, bình hồ lô Thận Đức Đường.

Trong đám người phía sau, có người đột nhiên nói một câu, rất nhiều người quay đầu lại nhìn, người nói là người đàn ông hơn năm mươi tuổi, đeo kính gọng đen, xem ra rất giống giáo sư đại học.

- Đồ sứ trong cung thời Đạo Quang đích thật?

Lập tức có người hỏi vặn lại, ông chủ Lưu càng ngây người ra, ông ta biết rất rõ, cái bình này được mua lại như hàng giả Dân Quốc và cũng được bán theo như hàng giả Dân Quốc, làm thế nào mà trong nháy mắt lại trở thành đồ sứ trong cung Đạo Quang đích thật rồi?

Điều này cũng giống như một cô gái bình thường đột nhiên hóa thân trở thành mỹ nữ trước mặt ông ta vậy.

Có điều bản thân ông ta thấy cái bình này cũng giống đồ sứ trong cung Đạo Quang đích thật, cho dù ban đầu thường hay bị lừa, nhưng làm nghề buôn bán đồ cổ lâu năm như vậy, bây giờ cũng có một trình độ giám định nhất định rồi.

- Đúng vậy, các vị xem con dấu này, nếu cẩn thận so sánh sẽ phát hiện nó với các đồ sứ trong cung thời Đạo Quang là cùng do một người làm ra, còn cái bầu để này nữa, nhẵn mịn, tinh tế như vậy, không phải đồ sứ dân gian lúc đó có thể đúc ra được, những đồ nhái sau này càng không thể nhái được chất lượng bầu để như vậy, tôi thấy đây chính là đồ sứ trong cung hiệu Thận Đức Đường thời Đạo Quang.

Người đàn ông giống giáo sư kia lại nói tiếp, nói xong bản thân ông ta cũng lắc đầu, nhìn Lý Dương.

Những người xung quanh không nghĩ ngợi nhiều như vậy, lúc này bọn họ đều sôi nổi bàn tán, những người có mặt ở đây đa số đều là những người thích sưu tầm, có trình độ nhất định.

Vân Châu Cổ Ngoạn Thành tầng này lại cao cấp hơn tầng kia, rất nhiều người mới tập tành sưu tầm đều đến tầng một và tầng hai, ít khi nào lên phía trên, họ rất hiếm khi mua đồ ở đây.

Người thích sưu tầm lại có trình độ nhất định đều có chút hiểu biết về đồ sứ Thận Đức Đường.

Thận Đức Đường được xem như một trong những đồ sứ nổi tiếng nhất cuối thời Thanh, đặc biệt là đồ sứ Phần Thái, từ sau thời Đạo Quang thì cứ bị làm giả mãi, thời cuối Thanh có đồ giả, Dân Quốc cũng có đồ giả, đến hiện giờ vẫn có người làm giả, bởi vì người thích đồ sứ loại này rất nhiều.

Món đồ không có thị trường, tự nhiên sẽ không có ai làm giả, giống như quần áo không có nhãn hiệu, không hút khách, có muốn mua đồ giả cũng khó, đồ thật còn khó bán, trên thị trường làm gì có người nào đi làm giả.

Chính vì bọn họ có hiểu biết, vì thế đều biết mức độ nổi tiếng và giá cả của đồ sứ hiệu Thận Đức Đường.

- Ông chủ Lý, ông ta không phải do ông mua chuộc đó chứ?

Ông chủ Lưu đột nhiên hỏi một câu, hiện nay ông ta thấy cái bình hồ lô này cũng giống với Quan Diêu Đạo Quang thật lắm, tiếc là ông ấy biết món hàng này ban đầu vốn là đồ giả Dân Quốc, đầu óc lúc này cũng không linh động được.

Một người trên thương trường như ông ta theo bản năng xem người nói hộ lời cho Lý Dương là một tên cò.

Lý Dương hơi sững người, tiếp đó chỉ đành lắc đầu, nhỏ giọng nói:

- Bỏ đi, nếu ông chủ Lưu không tin thì coi như tôi chưa nói gì vậy, bốn mươi vạn, chúng ta lập tức dùng tiền mặt giao dịch!

Sở dĩ hần đề nghị dùng bình hồ lô để trao đổi là bởi vì bình hồ lô này rất to, dạo gần đây hần lại rất bận, phải đem Ngọc tỷ truyền quốc đi triển lãm khắp nơi, còn phải giúp Lý Tiểu Tùng lấy lại tất cả những vật sưu tầm của ông nội nên không tiện mang cái bình này đi khắp nơi.

Đem cái bình bán lại cho tiệm đồ cổ này thì hần cũng bớt phiền phức, hơn nữa bình này vốn dĩ được phát hiện ở đây.

Hiện nay người khác không tin, hần cũng sẽ không ép buộc, làm khó gì, không thể mang đi khắp nơi, cùng lắm chịu phiền phức một lần, tìm người gửi nó về Bắc Kinh theo đường hàng không, bất kể nói thế nào đây cũng là đồ sứ trong cung có giá trên mười vạn.

Lưu Cương ở bên cạnh liền đặt túi lên quầy, ông chủ Lưu hơi ngăn người, vội vàng tiến lên trước một bước.

- Ông chủ Lý này xin ông đợi cho một lát, tôi không có ý đó, ông xem lô hàng này nhiều như vậy cần có thời gian để sắp xếp, tôi bảo người thu xếp trước, chúng ta đến phòng khách quý nghỉ ngơi một lát có được không?

Ông chủ Lưu mỉm cười nói với Lý Dương, hai tên nhân viên đằng sau ông ta đều ngăn cả người ra, cả những người phục vụ kia cũng hơi ngớ người, sự việc phát triển ngoài dự liệu của bọn họ.

Lý Dương giơ tay xem đồng hồ, chậm rãi gật đầu.

Hơn chín mươi món đồ quả thật cần thời gian để thu xếp, nghỉ ngơi một chút cũng được, cho dù nói thế nào hôm nay hần cũng phải mang những món đồ này về, còn về bình hồ lô trên tay này chỉ là thứ yếu.

Ông chủ Lưu trực tiếp dẫn Lý Dương lên lầu bảy, để lại những người trong tiệm ở đó bàn tán sôi nổi.

Lý Dương bước ra thang máy, nhìn thấy cầu thang đi lên lầu tám, lại nghĩ về chuyện lần trước đấu giá ở đây, không nhịn được cười.

Trên lầu tám là phòng hội nghị và sảnh bán đấu giá, người không được cho phép không thể lên đây.

Lầu bảy có bốn phòng tiếp khách quý, là nơi được thương gia cả Cổ Ngoạn Thành sử dụng chung, thuận tiện cho họ đón tiếp khách quý, đương nhiên nơi đây cũng không phải sử dụng miễn phí, cần phải trả tiền.

Phòng khách quý không rộng, giống với phòng khách quý của An Thị ở Minh Dương, sau khi đi vào trong, ông chủ Lưu liền mời bọn Lý Dương ngồi xuống, còn bản thân ông ta vẫn không ngừng xem xét bình hồ lô kia.

Bình hồ lô này ông ta càng xem càng cảm thấy giống đồ sứ trong cung.

Vốn khi mua về đã có chút nghi ngờ, hoa văn tinh xảo như vậy sao có thể là hàng giả Dân Quốc được, tiếc là bầu đế và chữ khắc dưới đáy đều mang đặc trưng rõ nét của đồ giả thời đầu Dân Quốc.

Mà thời đầu Dân Quốc, đồ sứ cũng từng có một thời kì huy hoàng ngắn ngủi, nói không chừng có thể đúc ra thứ hoa văn tinh xảo như vậy.

Cũng chính vì như vậy, món đồ sứ giả thời Dân Quốc này mới có giá cao hơn ba vạn, đồ giả Dân Quốc bình thường cũng chỉ có mấy trăm đồng, tốt hơn chút cũng chẳng qua là mấy ngàn đồng mà thôi.

Lúc này bầu đế và chữ khắc đã thay đổi, bản thân ông chủ Lưu nhìn, đã không nhìn ra vết tích gì của hàng giả Dân Quốc.

- Thần kì, quá thần kì rồi, ông chủ Lý, ông có thể nói cho tôi biết chuyện ban nãy là như thế nào không, món đồ sứ này tại sao vào tay ông chỉ trong nháy mắt lại có sự thay đổi lớn đến vậy?

Lại xem một lát, ông chủ Lưu lắc mạnh đầu, nói một cách xúc động, nhân viên ở đây đã mang trà lên, lúc uống trà mắt của ông ta vẫn nhìn chăm chăm vào bình hồ lô.

Lý Dương mỉm cười nói:

- Thật ra rất đơn giản, cái bình này đã bị người ta giả trò che mắt!

- Có người giả trò?

Ông chủ Lưu ngạc nhiên ngẩng đầu, vẫn chưa hỏi tiếp, cửa phòng khách quý lại được mở ra, người bên ngoài vẫn chưa bước vào, đã có tiếng cười sang sảng truyền vào trước.

- Lão Lưu, lại mua được món đồ tốt gì rồi?

Chưa dứt lời, một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi từ ngoài cửa bước vào, người đàn ông có vóc dáng rất cao, hơn một mét tám, mặc một chiếc áo khoác gió màu đen, xem ra rất có khí chất.

Lưu Cương, Triệu Khuê bọn họ khẽ chau mày, nhưng không có ai làm gì.

Bọn họ biết đây là người mà ông chủ Lưu kêu đến, nếu là tùy tiện xông vào thì đã sớm bị bọn họ tổng khứ ra ngoài rồi.

Người đàn ông không chút khách sáo, liền đi đến bên ông chủ Lưu, mắt nhìn bình hồ lô kia, nhìn thấy bình hồ lô, trên mặt ông ta lại lộ ra vẻ hồ nghi.

Cái bình này ông ta từng thấy qua, trước đó không lâu ông chủ Lưu có đưa cho ông ta xem, nhờ ông ta giám định giúp vì vậy vẫn còn có ấn tượng.

Ông chủ Lưu đành lắc đầu đứng dậy, nói với Lý Dương:

- Ông chủ Lý, đây là bạn thân của tôi, chuyên gia giám định của Cổ Ngoạn Thành chúng tôi, Hạ lão sư, cái bình này tôi thật sự không chắc chắn lắm, vì thế mời ông đến để xem giúp, hy vọng ông đừng để tâm!

Người đàn ông này đích thật là do ông chủ Lưu tìm đến để giám định giúp, chuyện như vậy trong nghề đồ cổ không hiếm thấy, cũng không có gì đáng để che giấu.

Người đàn ông kia cuối cùng đã chú ý đến Lý Dương, ban nãy hắn chỉ mãi nhìn thấy sau lưng Lý Dương, sau khi bước vào lại chú ý đến món đồ sứ, vẫn chưa thật sự nhìn Lý Dương một cái.

Vừa quay đầu lại, nhìn thấy dáng vẻ của Lý Dương, người đàn ông này ngay cả người ra, sững người đến hơn mấy giây, mới ra sức dụi dụi mắt, sau đó mắt càng lúc càng trừng to.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

930. Chương 926: Thân Ảnh Quen Thuộc (1)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Lý, Lý tiên sinh.

Người đàn ông đó có chút bối rối, hai tay giơ lên, mắt tự nhiên nắm tay, sắc mặt còn có chút đỏ lên, đồng thời còn rất kích động.

Ông chủ Lưu kinh ngạc nhìn hắn, người này tên là Hạ Kế Hải, bốn mươi sáu tuổi, tuổi không lớn, nhưng là người có tư chất trong lĩnh vực giám định đồ cổ, quan hệ của hắn không tồi, bình thường không ít người muốn hắn giúp xem xét bảo bối. Có rất nhiều người mua đồ không tốt, đều là tìm hạ kế hải. nhưng thái độ

của hắn thế này vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy, bình thường Hạ Kế Hải rất thoải mái, nhìn hắn vừa rồi sau khi vào cửa là biết.

- Lão Hạ, anh làm sao vậy?

Hạ Kế Hải còn đang sững sờ, ông chủ Lưu không biết ra sao, chỉ có thể gọi hắn một tiếng, lúc này Hạ Kế Hải con lạ hơn so với bình hồ lô kia.

Hạ Kế Hải đột nhiên tỉnh người, lập tức lắc đầu, lại cung kính nói với Lý Dương:

- Lý tiên sinh, cậu đến nơi đây khi nào?

- Anh biết tôi?

Lý Dương hơi kinh ngạc, người này hắn thấy rất xa lạ.

Hạ Kế Hải gật gật đầu, nói :

- Lần trước cậu ở đây xem xét cổ ngọc, tôi đã thấy cậu một lần!

Lần trước xem xét cổ ngọc, hiện trường không ít người, người nhiều như vậy, sự chú ý của Lý Dương lại đang đặt vào ngọc, hiện trường có bao nhiêu người chỉ e hắn đều không quen, lại càng không cần phải nói đến nhớ được.

Người này gặp hắn rồi, cũng là có thể.

- Lão Hạ, rốt cuộc sao lại thế này, tôi càng ngày càng không hiểu?

Ông chủ Lưu lại kêu một tiếng, lần này thanh âm không nhỏ, hắn thật sự không hiểu, trong mắt hắn Lý Dương chỉ là thanh niên có tiền, có thể khiến Hạ Kế Hải thấy Lý Dương, mà có thái độ như đối đãi tiền bối vậy, hắn cũng không rõ.

Cuối cùng Hạ Kế Hải tỉnh hồn lại, lại nghĩ tới vấn đề của ông chủ Lưu, nhẹ giọng hỏi:

- Ông chủ Lưu, ông ... ông không biết Lý tiên sinh là ai?

- Ông chủ Lý là người phương bắc, cũng là người kinh doanh đồ cổ mà?

Ông chủ Lưu suy nghĩ một chút, nhẹ giọng nói, lúc này hắn coi như tiếp tục ngu ngốc, cũng hiểu được người trẻ tuổi này không đơn giản, nhưng rốt cuộc là như thế nào, hắn còn không rõ, hắn chỉ biết là Lý Dương họ Lý, cũng không biết tên đầy đủ của Lý Dương.

- Kinh doanh đồ cổ ?

Hạ Kế Hải hơi sững sờ, bất đắc dĩ cúi đầu, tiếp tục nói:

- Lý tiên sinh không chỉ có kinh doanh đồ cổ đơn giản như vậy, cậu ta là thiên tài ngàn năm khó có được trong giới sưu tầm chúng ta, trên tay cậu ta có Ngọc tỷ truyền quốc, Trăm Lô thần kiếm ... ở đại hội giám định quốc tế tại Canada, đã làm chúng ta tăng không ít thể diện!

- Ngọc tỷ truyền quốc, Trăm Lô thần kiếm?

Nghe hai cái danh từ này, ông chủ Lưu sững sốt, câu nói kế tiếp với hắn mà nói không quan trọng.

Người trong giới sưu tầm, hiện tại không ai không biết chuyện tại Toronto, đây chính là đại sự trong giới sưu tầm đồ cổ, chuyện Lý Dương nổi danh ở đại hội thế giới tự nhiên đều biết rất rõ ràng.

Ngọc tỷ truyền quốc, kiếm Trăm Lô, còn có bát Trường Sinh thần kỳ kia, hiện tại đều là của Lý Dương.

- Cậu ... cậu chính là Lý Dương?

Ông chủ Lưu có chút lắp bắp, hỏi một câu, hỏi xong sau chính hắn liền hối hận, câu hỏi này thật sự rất ngốc.

Lý Dương nhẹ nhàng gật đầu, thân phận thật không có gì cần phải che giấu.

- Thật là cậu, sao cậu không nói sớm đây?

Ông chủ Lưu đứng lên, còn hưng phấn hơn Hạ Kế Hải vừa rồi, hơn một năm nay, danh tiếng Lý Dương càng lúc càng lớn, tuy rằng tuổi trẻ, nhưng đã thành danh và là chuyên gia hàng đầu.

Đặc biệt là trong đại hội quốc tế giám định bảo bối lần này, càng khiến nhiều là người nhớ hần.

- Lão Lưu, cái bình này là sao?

Cuối cùng Hạ Kế Hải nhớ ra mục đích mình tới, sau khi ngồi xuống, chỉ vào cái bình rồi hỏi ông chủ Lưu một câu.

- Cái bình này ...

Ông chủ Lưu thoáng ngẩn ra, lập tức nở nụ cười:

- Bây giờ tôi đã tin, bình này nhất định là thời Đạo Quang, Lý tiên sinh, cái bình này cùng số hàng kia, cậu đưa thêm hai mươi vạn, tôi lập tức cho cậu!

Ông chủ Lưu cũng phản ứng được, hần là người thông minh, thân phận biết Lý Dương rồi, không còn hoài nghi nữa.

Những người khác có thể là hần không tin, nhưng Hạ Kế Hải tuyệt đối không thể lừa hần, Hạ Kế Hải là bạn tốt của hần, đừng nói cái bình như vậy, chính là bảo bối giá trị trên trăm vạn cũng giúp hần xem qua, chưa từng xảy ra vấn đề.

Hần cũng biết chuyện Lý Dương đã tới xem đồ cổ Vân Châu, Hạ Kế Hải là chuyên gia giám định đồ cổ Vân Châu, quả thật đã thấy Lý Dương tận mắt.

Bất kỳ một người nào từng gặp Lý Dương, chỉ sợ đều cũng có ấn tượng rất sâu, người còn trẻ như vậy, trình độ lại cao như vậy, cả nước chỉ có một.

Ông chủ Lưu hài lòng, Hạ Kế Hải lại không hiểu.

Khi Hạ Kế Hải hỏi ra, cuối cùng ông chủ Lưu đã giải thích toàn bộ câu chuyện. Cầm bình hồ lô, nhìn thấy trên dưới không một chút dấu đồ sứ làm giả thời Dân Quốc, ánh mắt Hạ Kế Hải cũng trầm lớn, hần thực hồ nghi nhìn lên Lý Dương, hần cũng hoài nghi, có phải Lý Dương dùng phép thuật hay không, biến một món đồ Dân Quốc thành đồ sứ Đạo Quang quan.

- Đúng rồi, Lý tiên sinh, thế này là sao, cậu mới sờ vào một chút, một món đồ làm giả thời Dân Quốc làm sao lại biến thành đồ sứ trong cung thời Đạo Quang?

Ông chủ Lưu trầm mắt, lại hỏi, đây là câu hỏi hần vừa rồi đã muốn hỏi, kết quả Hạ Kế Hải đi vào, để cho hần chưa thể hỏi được.

Lý Dương cười cười, chậm rãi nói:

- Tôi mới nói, món đồ sứ này bị người ta làm gì đó!

Dừng một chút, Lý Dương nói tiếp:

- Đầu thập niên 90, Hà Nam có một thương nhân đồ cổ, tên là Hoàng Tứ Hải, anh ta thường xuyên xuống nông thôn thu đồ cổ, nhưng khi đó việc buôn bán của anh ta chỉ là quy mô nhỏ, tài chính thiếu thốn, có nhiều thứ thấy tốt lại không mua được, rất buồn rầu!

Ánh mắt của ông chủ Lưu và Hạ Kế Hải đều chậm rãi trầm lớn, hai người đều không nói gì, bọn họ đều hiểu được, Lý Dương nói chuyện này khẳng định có quan hệ cùng bình hồ lô trước mắt này.

Nhìn thấy hai người như vậy, Lý Dương lại cười, tiếp tục nói:

- Hoàng Tứ Hải là một người rất thông minh, khi anh ta đi học, thích nhất chính là hoá học, vì thế anh ta liền nghĩ tới một cách!

- Cách gì?

Ông chủ Lưu nhin không được hỏi một câu, sau khi hỏi xong lại cúi đầu.

Khi người khác nói chuyện, thực kiêng kị chuyện nói leo, hẳn nghe như nhập thần, không tự chủ được mà hỏi, sau khi hỏi xong liền hối hận.

Lý Dương cũng không có để ý, cười nói:

- Hẳn nhờ người, làm thành ản, giống với chữ trên bình này, hẳn lại tìm ra một chất, có thể bôi lên trên lớp men trên đồ sứ, khiến men của đồ sứ biến thành thô khó coi, mượn cách này, sau này gặp được đồ sứ vừa ý, tạm thời không mua được, lặng lẽ giở trò, sau này lại đến thu mua!

Lý Dương nói xong, mỉm cười xem mặt ông chủ Lưu và Hạ Kế Hải.

Ông chủ Lưu dường như hiểu, lập tức nói:

- Tôi hiểu rồi, anh ta sửa đề khoản, lại sửa men đồ sứ, làm mọi người tưởng lầm là chế phẩm, cứ như vậy cho dù có những người khác thấy, nhìn thấy n đồ sứ như vậy, cũng sẽ không mua!

Lý Dương khẽ cười một tiếng, nói :

- Đúng vậy, đó là mục đích của anh ta, chờ anh ta đi rồi, cũng có mặt người khác đến xem bảo bối, nhưng vừa thấy đồ vật này, cho dù có đẹp nữa cũng sẽ không mua!

Đầu thập niên 90, sưu tầm mới manh nha, khi đó cũng không giống như hiện tại, khi đó người mua đồ cổ, chỉ lấy tinh phẩm.

Đừng nói mấy thứ này là chế phẩm Dân Quốc, ngay cả chế phẩm hậu kỳ nhà Thanh, cũng có rất ít người muốn mua.

Khi đó, cái gọi là chế phẩm thời Dân Quốc, không thể được như đồ của Trần Cảnh Đức bây giờ, với người sưu tầm khi đó mà nói, Dân Quốc chính là đồ hiện đại.

- Gian thương, thật sự là gian thương!

Hạ Kế Hải nhin không được cảm thán nói, gian lận đem thứ tốt biến thành đồ chế phẩm Dân Quốc, đoạn tuyệt người ta, dùng chiêu để mua, khi mình đi mua, bởi vì rất nhiều người cũng không mua, giá tiền chắc chắn rẻ đi, chủ ý này thật sự rất tuyệt! .

Nhưng muốn làm được điều này cũng không dễ dàng, riêng chuyện chế tạo hại cái kia cũng rất khó khăn, lại càng không cần phải nói giở trò trước mắt chủ nhân món đồ.

Hai điểm thay đổi, quả thật đều có vấn đề, chính là cần phải có thời gian, khắc lên đồ cổ, dù sao cũng là ản, không thể thật sự giống như thật, cần ít nhất thời gian một ngày mới khô. Hoàng Tứ Hải giở trò xong, cũng nói giá với chủ nhân, chờ hai ngày nữa sẽ đến, để cho bọn họ cẩn thận cất giữ.

Bởi vì biết vật phẩm quý, chủ nhân phần lớn sẽ khóa lại, đủ thời gian cho hẳn.

Còn rất nhiều người không coi trọng bảo bối nhà mình, bình thường căn bản không để ý, chắ sẽ không thấy được, đều không biết bảo bối nhà mình đã phát sinh biến hóa.

Đến hai ngày sau, Hoàng Tứ Hải nhất định là sẽ không xuất hiện, hẳn đang đợi, đợi đến đúng lúc, khi đó, có thể dùng giá cực thấp mua được bảo bối này, mua hời hết thứ này đến thứ khác.

Dùng phương pháp này, thật đúng là để cho hẳn mua rẻ được không ít bảo bối, đáng tiếc Hoàng Tứ Hải không thể lừa dối mãi, cuối cùng trò của hẳn bị người ta phát hiện .

Người phát hiện hẳn dùng những thủ đoạn này chính là Hà lão, Hà lão lên lớp Hoàng Tứ Hải một bài, sau này Hoàng Tứ Hải cũng không dám làm như vậy nữa, hai cách này cũng bị hẳn hủy.

Nhưng hẳn đã dùng phương pháp kia nhiều năm, thời gian dài như vậy, đồ bị hẳn đã làm thành giả nhiều lắm, có nhiều thứ không thể mua trở về, hoặc là do chủ nhân chuyển nhà chẳng hạn, dần dần liền truyền lưu lại.

Từ khi đồ chế phẩm Dân Quốc biến thành đồ “nóng”, mấy thứ này lại bắt đầu chảy vào thị trường, vài năm trước Hà lão thấy một món đồ, đặc biệt giảng cho Lý Dương chuyện này, cho nên Lý Dương mới biết được.

Hôm nay, Lý Dương cũng gặp phải đồ sứ như vậy, cùng cái mà Hà lão nói thật đúng là giống nhau như đúc.

Hoàng Tứ Hải này, làm đồ thành giả quả thật không tệ, đã hai mươi năm, con dấu giả không có bất kỳ biến hóa, không dùng cồn, cho dù dùng nước thì cũng rửa không sạch, còn chất men, lại càng giống như đồ sứ Dân Quốc.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

931. Chương 927: Thân Ảnh Quen Thuộc (2)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Chính là bởi vì hai điểm này, khiến rất nhiều chuyên gia đều có thể nhìn lầm, coi món đồ sứ này trở thành chế phẩm Dân Quốc.

Dù sao các nhà giám định, đều rất cẩn thận, có một chút là không ổn, bọn họ cũng sẽ không coi là thật, lại càng không cần phải nói đồ sứ này có chứa hai điểm hình đặc thù thời Dân Quốc.

- Trời cao đất rộng, có đủ những điều lạ!

Ông chủ Lưu lại cảm khái một câu, lúc này, hắn không còn có gì hoài nghi cái bình này.

Chẳng qua một món bảo bối tốt, để cho hắn bán rẻ, chớp mắt lại dùng nhiều tiền mua về, trong lòng đều có một chút không thăng bằng, nhưng nghĩ tới bảo bối này là Lý Dương phát hiện, hắn thấy không thăng bằng liền tiêu thất.

Lý Dương chính là quảng cáo sống, chuyện này truyền đi, đối việc buôn bán của hắn tuyệt đối sẽ có trợ giúp rất lớn.

Hạ Kế Hải có chút hâm mộ nhìn ông chủ Lưu một cái.

Thị trường đồ sứ Thận Đức Đường rất tốt, giá trị cao nhất, cái bình hồ lô này lại lớn như vậy, tuyệt đối là tinh phẩm hiếm có.

Sáu mươi vạn, không tính cao, huống chi sáu mươi vạn này cũng không phải ông chủ Lưu bỏ tiền mặt, có bốn mươi vạn là dùng đồ vật này nọ để làm trao đổi, bốn mươi vạn kia, khi ông chủ Lưu mua thì chỉ mất hơn hai mươi vạn, như vậy tính ra, tương đương hắn mất bốn mươi mua được cái bình này.

Hạ Kế Hải sở dĩ biết được rõ ràng như thế, là bởi vì khi mua số đồ này hắn cũng ở đó, được ông chủ Lưu nhờ đi hỗ trợ.

Nhưng trong tiềm thức của hắn, cũng không ngờ đến chuyện Lý Dương kiểm lậu, đây là khả năng của Lý Dương, năng lực này, bọn họ lại nghĩ là dựa vào nhân lực mà có.

Cầm bình hồ lô, ông chủ Lưu lại nở nụ cười.

Trong lòng hắn âm thầm tự giễu, gần đây vì muốn kiếm thêm nhiều bảo bối về cửa hàng, hắn đã mất nhiều hao tổn tiền mặt cửa hàng, luô công sức và tiền của. Nhưng hắn lại không biết, bảo bối vẫn ở trong cửa hàng của mình, đáng tiếc chính hắn không nhìn ra, có bảo bối mà không nhìn được, mãi cho tới hôm nay Lý Dương đến, mới khiến cho món bảo bối này không bị long đong nữa.

Nghỉ ngơi một chút, tin về Kính Đường Trai đã được truyền đi, những bảo bối của Lý Kiến Nghĩa đã được thu hồi khá đủ.

Lý Dương từ chối nhiệt tình của ông chủ Lưu, không ở lại dùng cơm, mang theo mấy món đồ quay trở về khách sạn.

Giúp đỡ Lý Dương xếp đồ, mấy người kia thấy Lý Dương đi xe Cayenne, đều tặc lưỡi, lúc trước họ hiểu lầm Lý Dương, người này không chỉ còn trẻ có tiền, mà còn thực sự có bản lĩnh.

Lý Tiểu Tùng luôn luôn im lặng nhưng nó rất kính nể Lý Dương, dần dần biến thành sùng bái.

Trước đây Tiểu Tùng thường xuyên cùng ông nội đi mua đồ cổ, nhưng mỗi lần nó chỉ thấy ông nội mất tiền, không thấy ông được tiền, hôm nay Lý Dương cũng là đi ra ngoài mua đồ, nhưng hắn không tốn một phân tiền, còn buôn bán lời hơn mười vạn, đây là sự chênh lệch.

Tiểu Tùng tuổi cũng không nhỏ, thấy chuyện này, tâm trí dần dần cũng quen, trong lòng âm thầm coi Lý Dương trở thành tấm gương, tương lai, nhất định phải làm người giống Lý Dương.

Chín mươi bảy món đồ được thu về, tạm thời đặt ở trong cửa hàng nhỏ, buổi trưa ăn đơn giản chút gì đó, buổi chiều Lý Dương lại bắt đầu hành trình.

Lý Kiến Nghĩa sưu tầm được chừng hơn ba trăm món, đây chỉ là phần nhỏ trong đó, còn có hơn hai trăm món cần thu hồi lại, thời gian Lý Dương ở Thượng Hải có hạn, không thể lãng phí.

Còn lại hơn hai trăm món, phần lớn là rải rác, Lý Dương bảo Triệu Khuê cùng Hải Đông đi ra ngoài, tìm Tô Hữu Bằng, nhờ hắn hỗ trợ, quảng lưới rộng, thu đồ về càng mau chóng.

Một buổi chiều, Lý Dương lại thu hồi hơn năm mươi món, nhưng mất không ít tiền, số tiền kia Lý Dương tạm thời ứng trước, sau này sẽ bảo cô của Tiểu Tùng trả.

Những bảo bối này, có một nửa đều phải mua về với giá gấp rưỡi. Vốn là bán đấu giá, giá gấp đôi, tuyệt đối có thể nói là giá rất cao.

- Hữu Bằng, hôm nay phải cảm ơn anh nhiều!

Lý Dương bưng chén rượu, mỉm cười nói với Tô Hữu Bằng một câu, hôm nay thiên có Tô Hữu Bằng hỗ trợ, bằng không chỉ dựa vào vài người Lý Dương bọn họ, đâu có thể thu hồi nhiều như vậy.

- Lý Dương, anh vẫn khách khí, thực khách khí thì hãy kiếm cho tôi chút rượu ngon Đại Nội, ông già tôi, từng khen không dứt miệng!

Tô Hữu Bằng cười hắc hắc, tuổi hắn không lớn, nhưng thích uống rượu, các loại rượu đều thích, hắn còn bỏ năm mươi vạn đồng Euro mua xưởng rượu ở nước Pháp, còn rượu ngon lấy được trong đại thọ Hà lão, khi về Tô Dương thật sự không ít lần đề cập qua, đã sớm để cho hắn ngứa ngáy.

- Không thành vấn đề!

Lý Dương đáp ứng vô cùng sẵn sàng, Tô Hữu Bằng lại sững sốt, trong lòng không khỏi có chút hâm mộ đối với Lý Dương.

Hà lão đối với hắn thật sự rất tốt, nên Lý Dương mới nói có thể có rượu ngon, đủ để nhìn ra sự cưng chiều.

Đến bây giờ, Tô Dương và rất nhiều chuyên gia đều nghĩ đến hôm đó được uống loại rượu Đại Nội đặc biệt gì, Tô Hữu Bằng cũng nghĩ vậy, bọn họ căn bản không biết, rượu Đại Nội đó, muốn uống phải tìm Lý Dương, rượu này khắp thiên hạ chỉ có chén dạ quang của Lý Dương mới có thể tạo ra.

- Đến rồi!

Tô Hữu Bằng đột nhiên nói một câu, bọn hắn cùng tới tham gia tiệc rượu từ thiện, nơi này có 5 món đồ Lý Dương cần mua về.

- Tập hợp xe xịn!

Vương Giai Giai cong môi, bãi đỗ xe chỗ bọn họ dừng xe, chung quanh tất cả đều là các loại xe xịn, Lamborghini cũng có bảy tám chiếc, ở trong này, không thấy xe nào dưới một trăm vạn.

Triệu Khuê bọn họ lái xe Cayenne, ngược lại biến thành chiếc xe cực kỳ bình thường, nếu không phải trên người có thư mời, xe của bọn họ còn không được dừng ở đây đâu.

- Hôm nay không ít người tới, không phải công tử giàu có thì cũng người nổi tiếng!

Tô Hữu Bằng nhún vai, Vương Giai Giai thực không ưa những người này, cô học nghề đưa tin tức, phản cảm nhất chính là loại công tử nhà giàu ăn chơi sa đọa, nhưng cô cũng không có cách nào.

- Tô đại công tử, không phải anh cũng như vậy sao?

Lý Dương cười ha hả, nói tiếp một câu, Tô Hữu Bằng thoáng sửng sốt, lập tức lắc đầu bất đắc dĩ, nhà hắn cũng có xe xin hơn, nhưng tiện xe của Lý Dương, Tô Dương mới sử dụng chiếc xe này.

Điểm ấy hắn cũng không để ý.

Mà Lý Dương có trêu, Tô Hữu Bằng cũng không để tam, trong lòng ngược lại còn có chút thích thú, Lý Dương vui đùa với hắn chứng minh không coi hắn là người ngoài.

Phía sau Lý Dương có bao nhiêu nhân vật khổng lồ, hắn rất rõ ràng, tính cách của hắn thoải mái không kềm chế được, nhưng vì gia tộc, có đôi khi cũng sẽ nghĩ nhiều một chút. Hà lão dù sao cũng lớn tuổi, có thể kéo được Lý Dương về mình, hơn nữa, xây dựng cũng cố quan hệ, đối với bọn họ mà nói chỉ có lợi.

Lý Dương bọn họ đến một khu biệt thự, tiệc rượu tổ chức ở một tòa biệt thự lớn nhất nơi này.

Cửa chính cũng rất xa hoa, cửa còn trải thảm đỏ thật dài, phục vụ đứng tiếp khách, còn có hai thanh niên mặc lễ phục.

- Tô thiếu gia đã về mặt, lần này tới sớm như vậy?

Trong đó, một người nhìn thấy Tô Hữu Bằng, lập tức đi tới, cười lớn đi lên định ôm Tô Hữu Bằng, kết quả bị Tô Hữu Bằng trực tiếp vươn tay chặn lại.

- Hoa thiếu gia, tôi không muốn là đồng tính nam, anh thích, hãy tìm đi tìm tiểu tử họ Ngưu đó!

Người thanh niên trẻ tuổi kia sắc mặt căng thẳng tiến đến bên tai Tô Hữu Bằng, nhỏ giọng nói:

- Cậu đừng xua đuổi tôi được không? Nếu không tôi đem chuyện lần trước công bố ra!

Tô Hữu Bằng lập tức xua tay:

- Tiểu tử, chỉ biết dùng chiêu này đe dọa người ta, tôi giới thiệu cho anh một chút!

Nói xong, Tô Hữu Bằng chỉ chỉ Lý Dương, nhẹ nói nói :

- Đây là Lý lão đệ và em gái tôi, bọn họ vừa đến Thượng Hải, tôi liền mang bọn họ đến chơi đùa !

Tô Hữu Bằng lại giới thiệu cho Lý Dương, chỉ vào người thanh niên kia:

- Đại thiếu gia tập đoàn Hoa thị, Hoa Khiếu Thiên, đừng nhìn dạng chó hình người của hắn, kỳ thật chính là Công Tử ăn chơi.

Khi hắn giới thiệu, may mắn Tô Dương không ở bên cạnh, nếu là Tô Dương ở đây, hắn khẳng định không dám nói như vậy, Tô Dương sẽ làm ầm lên, lại loạn vai vế.

- Lý tiên sinh, chào, anh là bạn của Tô thiếu gia, hắn là miệng chó không thể khạc ra ngà voi, tại Thượng Hải, có chuyện gì cứ việc tới tìm ta!

Hoa Khiếu Thiên cười ha hả chào hỏi cùng Lý Dương, Tô Hữu Bằng cũng không có giới thiệu tỉ mỉ về thân phận Lý Dương, Hoa Khiếu Thiên chỉ coi bọn họ là công tử nơi khác tới.

Đám người như bọn họ không ít, công tử đất Thượng Hải - Hoa Khiếu Thiên còn chưa quen hết, lại càng không cần phải nói người nơi khác . Lý Dương cùng Vương Giai Giai khí chất bất phàm, đặc biệt là Vương Giai Giai, mang theo sự cao quý như Phượng Hoàng, loại khí chất này không phải gia đình bình thường có thể nuôi dưỡng được.

- Cảm ơn!

Lý Dương vươn tay, bắt tay Hoa Khiếu Thiên, người đi theo bầy, Hoa Khiếu Thiên này tính cách có chút giống Tô Hữu Bằng, đều rất hào phóng, hơn nữa quan hệ của hai người thoát nhìn cũng rất tốt.

- Tốt lắm, anh cứ tự nhiên, chúng tôi đi vào trước!

Tô Hữu Bằng phát phát tay, mang theo Lý Dương vào bên trong, khi đi qua cửa, ném thư mời lên trên bàn, kỳ thật bọn họ không xuất ra thư mời, cũng sẽ không có người ngăn bọn họ.

Tiệc rượu lần này chính là Hoa Khiếu Thiên chịu trách nhiệm chính, khu biệt thự xa hoa này, chính là tài sản nhà họ Hoa.

Biệt thự rất lớn, chỉ nói diện tích cũng tương đương biệt thự của Lý Dương ở Bắc Kinh, nhưng nơi này không có sân Golf, sân bóng, có một hồ bơi lớn, kiến trúc khác cũng tương đối nhiều, biệt thự chính lớn hơn rất nhiều so với chỗ Lý Dương.

Đại sảnh phía trước biệt thự có một bể bơi ngoài trời, chung quanh đã bày rất nhiều đồ, tiệc rượu lần này, nội thất ngoại thất đều bố trí cẩn thận, bên trong làm đầy giá, bên ngoài là chỗ mọi người trao đổi.

Rất nhiều người đều thích cảnh bên ngoài này, rộng rãi, tự nhiên, bên cạnh còn có hồ bơi lớn, ngoài trò chuyện còn có thể làm một số chuyện không muốn người khác biết.

Tô Hữu Bằng mang theo Lý Dương đến ngồi xuống bên một cái bàn, nhỏ giọng nói chuyện.

Nơi này thực khuất, cũng không ai quấy rầy bọn họ, sắc trời chậm chậm biến thành đen, người vào cũng càng ngày càng nhiều, không bao lâu, trong sân có thêm hơn một trăm vị tuấn nam mỹ nữ.

Lý Dương đang nói chuyện với Tô Hữu Bằng một vài chuyện ở Hồng Kông, khéo mắt nhìn thoáng qua đám người, cái nhìn này khiến cho hắn thoáng ngẩn ra, trong đám người, hắn đã phát hiện một thân ảnh quen thuộc.

Lý Dương quay đầu lại, cái thân ảnh kia đột nhiên cũng xoay người, trừng mắt to, nhìn chăm chăm vào Lý Dương, tựa hồ còn có chút không tin.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

932. Chương 928: Không Đơn Giản Như Vẽ Bề Ngoài

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

-Cậu làm sao vậy?

Tô Hữu Bằng nhìn Lý Dương một cách hoài nghi.

Vương Giai Giai cũng hướng tầm mắt về phía Lý Dương đang nhìn, hàng lông mày lập tức trùng xuống.

Phía xa xa kia là Tịnh Đình- người mà cô biết rất rõ, còn gặp qua vài lần rồi, hơn nữa cô còn biết rằng, tình cảm của Lý Dương đối với cô gái này khá đặc biệt, về mặt tình cảm mà nói, cô gái đấy cũng có thể xem như là tình địch của Giai Giai.

Người Lý Dương vừa nhìn thấy là An Văn Bình

Đứng cạnh An Văn Bình còn có người con trai chừng 30 tuổi, mặc trên mình bộ quần áo trắng muốt, thoát nhìn trông rất tuấn tú.

-Là anh ấy, sao anh ấy lại ở đây?

An Văn Bình mở to mắt, nhìn chăm chăm vào Lý Dương, mắt cô trở nên mơ màng, còn mang theo trong đó là chút hờn tủi.

An Văn Bình đứng đó, đột nhiên vô thức đi về phía Lý Dương, người con trai mặc bộ quần áo trắng cũng ngẩn người, rồi lập tức cáo biệt với người đang nói chuyện cùng, đuổi theo cô.

Lúc ấy, An Văn Bình dường như đã hoàn toàn quên mất hắn.

Trong ánh mắt cô, chỉ còn có mình Lý Dương mà thôi.

Gặp Lý Dương ở Quảng Châu mấy ngày trước, khiến cho lòng cô không thể nào yên bình trở lại, An Văn Quân nhìn thấy vậy nhưng cũng không thể làm gì được, chỉ có thể tìm cách giới thiệu bạn trai cho cô.

Tâm bệnh phải có thuốc tâm. Cô biết rõ tình trạng của em mình, nói cách khác, An Văn Bình bị thế này cô cũng phải chịu trách nhiệm khá lớn, lúc trước nếu không phải do cô giới thiệu, thì mọi chuyện cũng không đến nông nổi này.

Thật trùng hợp, nhị công tử Bạch Triễn Đào của nhà họ Bạch lúc đó cũng ở Quảng Châu, hơn nữa còn đến chào hỏi bọn họ, An Văn Quân nhân cơ hội đó đã đưa An Văn Bình đến giới thiệu với Bạch Triễn Đào, nhằm mục đích là để hai người họ gặp gỡ quen biết nhau..

Quy mô của tập đoàn Bạch Thị cũng không hề nhỏ, được coi là công ty lớn trong nước. Bạch Triễn Đào là nhị công tử của Bạch gia, kết giao với An Văn Bình cũng có thể coi là môn đăng hộ đối, bố mẹ An Văn Bình cũng sẽ không có gì để mà phản đối.

Tâm trạng của An Văn Bình không tốt, An Văn Quân định để cô đi cùng Bạch Triễn Đào đến Thượng Hải nghỉ ngơi một chuyến, nhân tiện giải quyết giúp An Thị chút chuyện nhỏ, cũng là để rèn luyện cho cô luôn.

-Văn Bình, cô làm sao thế?

Người mặc bộ đồ toàn màu trắng kia là Bạch Triễn Đào, bước nhanh đuổi theo An Văn Bình, hỏi cô một cách quan tâm.

An Văn Bình không hề trả lời, thậm chí còn không thèm liếc cậu ta một cái, làm cậu ta vô cùng tức tối, sự giận dữ chợt lóe lên trong ánh mắt, nhưng ngay sau đó lập tức lấy lại nụ cười.

Lý Dương lấy làm ngạc nhiên khi thấy An Văn Bình đi tới, trong lòng có hơi bối rối, chợt dạ nhìn trộm Vương Giai Giai.

Tô Hữu Bằng thì mở to mắt nhìn Lý Dương, rồi lại nhìn Bạch Triễn Đào đang bước về phía hai người họ, trong đầu thì không ngừng đoán già đoán non.

Hắn biết Bạch Triễn Đào, dù sao cũng là công tử ở đất Thượng Hải, nhưng lại không hề quen biết An Văn Bình, Tô Thị và An Thị cùng ở Hồng Kông, nhưng đáng tiếc là từ nhỏ Tô Hữu Bằng đã sống ở Thượng Hải, Thượng Hải đang phát triển, An Thị lại có hứng thú phát triển thị trường ở đại lục, thời gian An Văn Bình ở Quảng Châu cũng nhiều hơn một chút, hai người họ đúng là không thể quen biết nhau được.

An Văn Bình nét mặt tươi cười bước đến trước bàn Lý Dương.

-Xin chào An tiểu thư, không ngờ có thể được gặp cô ở đây.

Vương Giai Giai đứng lên, chủ động đưa tay ra chào, An Văn Bình thoáng sửng sốt, cũng vội ra bắt tay Giai Giai.

-Tôi cũng vậy, rất vui được gặp cô.

-Bạch thiếu gia, vị này là...?

Tô Hữu Bằng cũng đứng dậy, kinh ngạc hỏi một câu. Cậu ta cũng là người khá nhạy cảm, vừa nãy lúc nhìn thấy An Văn Bình đi tới, liền cảm thấy ánh mắt của cô gái này có gì đó không bình thường.

-Tô thiếu gia, giới thiệu với anh, đây là bạn gái của tôi- An Văn Bình, Văn Bình, đây là Tô Hữu Bằng của Tô Thị ở Hồng Kông, có thể nói hai người cũng là đồng hương đấy!

Tô Thị đến từ HongKong, An Thị cũng vậy, mặc dù Tô Hữu Bằng lớn lên ở Thượng Hải, nhưng cũng sinh ra ở Hồng Kông, nói là đồng hương cũng không hề quá chút nào.

-An Thị?

Tô Hữu Bằng hơi sửng sốt, lập tức nhỏ giọng hỏi lại.

Họ An gặp rất ít, có thể hợp với thân phận Bạch Triễn Đào, lại đến từ HongKong cũng chỉ có tập đoàn An Thị thôi, Bạch Triễn Đào mỉm cười gật đầu, không nói gì.

Nhận được sự khẳng định của Bạch Triễn Đào, nét mặt Tô Hữu Bằng lại có gì đó kì lạ.

Hắn có tính cách rất thoải mái, nhưng trên thực tế lại là người quan sát người khác khá kĩ lưỡng, bằng không sao có thể giúp Lý Dương nghe ngóng được bữa tiệc rượu này để mà chuẩn bị trước chứ.

Ánh mắt An Văn Bình có gì đó không bình thường, một Vương Giai Giai lúc nào cũng hiền hòa vừa rồi lại chào hỏi cô ta với ánh mắt sắc lẹm, hai điểm đấy cũng đủ để cậu ta nhận ra được vấn đề.

Cô An Văn Bình này rõ ràng là có ý với Lý Dương.

Tô Hữu Bằng không ít lần nhếch mép, cậu ta không ngờ, một người thật thà như Lý Dương mà cũng phong lưu như vậy, hơn nữa lại là tiểu thư của An gia.

-Tô thiếu gia, hai vị này là...?

Bạch Triển Đào hỏi có vẻ hơi buồn bực, vốn dĩ hẳn định chờ An Văn Bình giới thiệu, nào ngờ cô đã ngồi ngay xuống nói chuyện luôn với Giai Giai, vứt luôn hẳn ta sang một bên.

Nên hẳn chỉ có thể chủ động hỏi Tô Hữu Bằng

Tô Hữu Bằng lập tức gật đầu nói:

-Thật ngại quá, tôi quên mất không giới thiệu, Lý lão đệ là bạn của tôi, còn Vương tiểu thư đây là em dâu tôi.

Ở đây cậu ta không hề nói rõ thân phận của Lý Dương ra.

-Bạch thiếu gia, sao lại trốn đến nơi xa xôi thế này chứ...ô...Tô thiếu gia, cậu cũng ở đây sao, lâu rồi không gặp, dạo này cậu quay phim ở đâu thế?

Âm thanh phát ra từ phía sau Bạch Triển Đào, nét mặt Tô Hữu Bằng trong nháy mắt trùng xuống, thần sắc của Bạch Triển Đào cũng thật khó coi.

Bất kì ở đâu cũng có người tốt kẻ xấu, chứ chẳng cần phải nói đến cuộc sống vô lo này của họ.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

933. Chương 929: Hẳn Là Người Bán Đồ Cổ, Vào Đây Bằng Cách Nào? (1)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Cao Cường đã hoàn toàn hiểu ra.

Hắn không biết mình làm cách nào mà chui ra khỏi bể nước được, ngồi một lát bên thành bể bơi, lắc lắc đầu cho nước chui hết ra khỏi tai, hẳn mới gọi là có chút phản ứng.

Người thực sự gọi hắn tỉnh dậy là tiểu minh tinh mà hẳn mới ..., tiếng hét chói tai của tiểu minh tinh cuối cùng khiến hắn hồi thần lại.

Cao Cường tức giận đứng dậy, quay đầu nhìn khắp bốn phía, hẳn lại bị đẩy rơi xuống nước, còn là trước con mắt chứng kiến của biết bao người.

Ánh mắt của hàng trăm người xung quanh đều tập trung vào hắn, khiến hắn ta không thể chịu đựng nổi, với cái sĩ diện của hắn, thì đó là một việc nằm ngoài sức chịu đựng.

-Là ai...

Cao Cường bật người dậy, hét to lên. Vừa mới nói được hai từ đã lập tức nín bật, nhìn thấy một người “đằng đằng sát khí” đang tiến về phía hắn, hẳn chợt nghĩ liệu vừa rồi có phải người này đã nhắc nhở hắn lên, mới nghĩ đến đó đã hồn bay phách lạc.

-Người, người muốn làm gì, đừng...

Âm thanh bực tức của Cao Cường đột nhiên biến thành sợ hãi, theo đó là tiếng hét đến chói tai, bộ dạng hùng hổ vừa rồi không còn nữa, thứ âm thanh hiện tại của hắn khiến người khác liên tưởng đến một loại sản vật đặc biệt trong hoàng cung thời phong kiến.

Tiếng hét yếu ớt của hắn khiến người ta hoài nghi phải chăng tiếng hét ấy đã bị nuốt mất rồi.

Triệu Khuê một tay nắm lấy cổ áo hắn, một tay giữ lấy đầu hắn, ném cả người hắn xuống bể bơi một lần nữa. Nước tràn ngập trong bể bơi, đầu óc của Cao Cường bị một phen choáng váng, không còn biết gì nữa.

-Chuyện gì xảy ra thế?

Hoa Khiếu Thiên từ ngoài vội vã bước vào, mặt đầy sự tức giận, hoạt động lần này là do cậu ta đứng lên tổ chức.

Lý Dương chưa kịp nói gì, Tô Hữu Bằng đã đi đến nói:

-Hoa thiếu gia, không có chuyện gì đâu, tên tiểu tử này thiếu nợ, tôi làm cho hắn tỉnh táo một chút ý mà.

Hai hàng lông mày của Hoa Khiếu Thiên nhú lại vào nhau, nơi nào có người nơi đó ắt có giang hồ, huống hồ là phạm vi người ở đây, một công ty bình thường, đơn vị bình thường còn tồn tại đấu tranh nữa là.

Chỉ có điều bình thường bọn họ ít khi vạch mặt nhau ra giống như vậy.

Triệu Khuê dừng lại, bước về phía Lý Dương, lúc này tên Cao Cường kia đã im lặng rồi, nếu không thiếu chút nữa là bị ngắt đi, ở trong bể phải uống không ít nước.

-Cường thiếu gia, cậu sao rồi?

Từ trong đám đông có một người bước nhanh ra, giữ lấy Cao Cường, lo lắng hỏi, người này cũng là người trong cái vòng luẩn quẩn ấy. Nhưng tài sản của gia tộc không nhiều, không thể so sánh với tập đoàn Hoa Thị, Tô Thị và Bạch Thị, chỉ có thể coi như là một tiểu công tử mà thôi.

Những người như vậy hôm nay đến đây cũng khá nhiều, hầu hết là những cánh tay đắc lực của những người này, người vừa rồi cũng là cánh tay đắc lực Cao Cường.

-Hoàng Tam, đưa Cao Cường vào phòng khách thay đồ và nghỉ ngơi một lát đi!

Sắc mặt của Hoa Khiếu Thiên không tốt chút nào, nhưng cũng không đến mức nổi cáu. Anh ta đã nhận ra, người đi cùng Tô Hữu Bằng đến đây là người gây ra chuyện, chẳng qua là Tô Hữu Bằng giúp hắn ta, muốn truy cứu chuyện này chỉ còn cách là đi tìm Tô Hữu Bằng mà thôi.

-Tô thiếu gia, đừng để tôi phải khó xử!

Hoa Khiếu Thiên nhẹ nhàng nói một câu, sau đó liền rời đi, Tô Hữu Bằng và Cao Cường vốn không ưa nhau, đối với mọi người đây cũng không phải việc gì đáng ngạc nhiên cả.

Mọi người xung quanh vẫn còn chỉ chỉ trỏ trỏ tranh luận, nhiều người còn cười một cách khoái trá.

Thượng Hải là một thành phố lớn trên thế giới, ở đây có rất nhiều tập đoàn có tài sản vượt mức 10 tỉ, càng không phải nói một số công ty lớn của thế giới đều có chi nhánh ở đây.

Bình thường mọi người ít nhiều cũng có chút cạnh tranh, lần này nhìn thấy người khác đấu đá nhau, trong lòng cũng có thể gọi là vui mừng trên nỗi đau của người khác.

Bố mẹ của Cao Cường làm hải quan, bình thường họ không biết bao nhiêu người, hơn nữa Cao Cường tính cách ngang ngược, nên nhiều người trong lòng cảm thấy rất hả dạ, kêu to đánh được hắn thì càng tốt.

Hai dáng hình diễm lệ từ đằng xa bước tới, nhìn thấy hai người họ, Tô Hữu Bằng đưa tay lên sờ sờ mũi, tỏ rõ nét cười khố.

Đó là hai cô gái rất xinh đẹp, thân hình cao ráo, một người mặc bộ đầm màu trắng, giống như một đóa phù dung mỹ lệ, còn người kia mặc lễ phục bó sát màu vàng, để lộ rõ thân hình thon thả.

Khi hai người đi tới, không ít kẻ phải trộm nuốt nước miếng.

-Tô đại ca, Bạch đại ca!

Cô gái mặc váy trắng tiến đến bên cạnh bọn họ, mỉm cười chào Tô Hữu Bằng và Bạch Triển Đào, hơn nữa lại phảng phất nổi hận và nét diễm đam đến đáng yêu.

Bạch Triễn Đào nhìn Tô Hữu Bằng, cười hì hì, rồi đi đến trước mặt An Văn Bình, khom lưng nhẹ nhàng hỏi:

-Văn Bình, em thấy đói rồi đúng không? Hay là mình đi ăn chút gì đó đi?

-Em không đói, nếu như anh thấy đói thì anh đi ăn trước đi!

An Văn Bình thản nhiên đáp lại, Bạch Triễn Đào cảm thấy hơi xấu hổ.

Lý Dương ngẩng đầu nhìn Bạch Triễn Đào, rồi lại nhìn vào mắt An Văn Bình, sau đấy mới nói:

-Giai Giai, anh hơi đói rồi, hay là chúng ta qua bên kia ăn chút đi, trông thức ăn có vẻ ngon lắm!

Lý Dương không ngốc tí nào, cô gái mặc váy trắng rõ ràng là đi về hướng Tô Hữu Bằng, tính khí có vẻ không tốt lắm, Lý Dương không biết quan hệ giữa bọn họ là gì, và cũng không muốn biết, những người giàu chẳng phải là một tình tiết trong vở bi hài kịch sao.

-Vâng!

Vương Giai Giai khéo léo gạt đầu, điều đó lại khiến cho Bạch Triễn Đào thêm một phen đổ kị. Nhìn bạn gái của người khác với bạn gái của chính mình, đúng là không thể nào mà bì kịp được.

Lý Dương, Vương Giai Giai chào An Văn Bình, quay người đi về phía trước. An Văn Bình dõi theo phía sau của họ, ánh mắt không thể giấu đi vẻ buồn bã. Bạch Triễn Đào vừa toan ngồi xuống thì An Văn Bình lập tức đứng dậy, chạy nhanh về phía Lý Dương.

Bạch Triễn Đào tím tái mặt mày, cảm hận nhìn theo bóng dáng bọn họ.

Hắn không phải kẻ ngốc, thái độ của An Văn Bình vừa rồi đến Tô Hữu Bằng cũng nhìn ra, chẳng qua là không thể hiện ra mà thôi. Cậu ta không quen Lý Dương, cũng không biết An Văn Bình, làm cách nào để nhìn hắn dưới con mắt khác được.

Có điều trong lúc này, trong lòng thực sự cảm thấy ghen ghét, không phải ghét An Văn Bình mà là Lý Dương.

Cẩn chặt rằng, Bạch Triễn Đào chạy theo, cô gái mặc đồ màu vàng luôn mỉm cười nhìn bọn họ. Nhìn thấy Bạch Triễn Đào rời đi, cô gái mặc váy trắng nghe thấy người bên cạnh nói nhỏ một câu, cười rồi cũng rời đi.

Chỉ trong chốc lát, nơi này chỉ còn lại cô gái mặc váy trắng và Tô Hữu Bằng.

Khiến cho Tô Hữu Bằng thâm mắng bọn họ, mắng họ vì chẳng có chí khí gì cả, người bị mắng nhiều nhất chính là Lý Dương, hắn rời đi, còn không phải là cố ý hại cậu ta sao?

Trời dần tối lại, nhưng trong khuôn viên căn biệt thự lại được thắp đèn sang trưng, rất nhiều các loại cao lương mỹ vị như thịt nướng, các món ăn, tôm, đồ ngọt điển tâm chỉ cần bước lên vài bước là có thể nhìn thấy được bày biện rất nhiều.

Có rất nhiều đồ ăn, hương vị thơm ngon lan tỏa làm say mê lòng người.

Tất cả mọi người ở đây đều có cuộc sống sa hoa vào bậc quý tộc. Chỉ tính riêng những thực phẩm được chuẩn bị đó thì cũng lên đến 10 vạn tệ, hơn nữa hầu hết đều bị vứt bỏ vào ngày hôm sau, thực sự là quá lãng phí.

Mùi thức ăn thơm ngon lan tỏa, Lý Dương chạy đi chạy lại cả ngày nên mới ngửi thôi đã cảm thấy muốn ăn rồi, kéo ngay Giai Giai đến một bàn phía trước, cầm dao ăn con tôm hùm, nhìn là thấy Lý Dương cắt tôm không đạt yêu cầu, trông khá là thô, nhưng dù sao thì cũng tách được thịt tôm ra ngoài.

Vương Giai Giai liếc mắt nhìn Lý Dương, cười trách móc:

-Anh ý, chưa gì đã chạy đi như vậy rồi, tí thử quay lại xem Tô đại ca có mắng anh một trận không!

-Tử đạo hữu bắt tử bản đạo, nét chua xót của cô gái vừa nãy, anh có thể cảm nhận được. Nếu không chạy ngay e không kịp mất!

Lý Dương cười hì hì, nói xong cho miếng thịt tôm vào miệng ăn.

-Anh biết người khác buồn, tại sao lại không cảm nhận được nỗi buồn của em?

An Văn Bình vừa đi đến, buồn rầu nghĩ, trong lòng đầy đau xót, chỉ tiếc rằng những lời đó chỉ có thể giữ trong lòng, không thể nào nói ra được.

Bạch Triển Đào cũng chạy tới nơi, người ở đây có vẻ đông hơn, nhiều người biết hắn đến chào hỏi, nhưng hắn không hề giới thiệu thân phận của An Văn Bình với người khác.

Cô gái mặc đồ màu vàng cũng theo lại đây, đứng cách họ không xa, nhìn bọn họ một cách hứng thú.

Người xung quanh khá đông, tùm nãm tùm ba, hoặc từng đôi từng đôi đứng lại nói chuyện với nhau. Rất nhiều người cầm ly rượu trên tay, cũng có người bê đĩa thức ăn, nhưng những người như vậy có vẻ không nhiều.

Ngồi ở bàn ăn uống thoải mái như Lý Dương thật là chẳng có mấy người. Có vài người đi qua nhìn họ với thái độ coi thường.

Vương Giai Giai và Lý Dương đều không thèm để ý đến những chuyện đó, tiếp tục chiến đấu với con tôm hùm trên bàn.

Lây sang cả An Văn Bình bên cạnh đó, cô không ngừng cầm rượu lên và uống.

Cơm no rượu say, Lý Dương nắc lên một cách khoái trí, còn An Văn Bình uống rượu mặt đỏ bừng. Nét mặt Bạch Triển Đào càng lúc càng khó coi, ngược lại, cô gái mặc váy trắng không ngừng đánh giá Lý Dương, không ngừng vờ vờ chiếc ly trên tay, miệng nở nụ cười kì quái.

Trong lúc đó, Hoa Khiếu Thiên cũng đi qua nói với Lý Dương và Bạch Triển Đào vài câu ngắn gọn rồi rời đi.

Nhìn bộ dạng ăn uống thoải mái của Lý Dương trong lòng cũng có chút xem thường. Là người có thể đến đây, có ai mà chưa từng ăn qua những đồ này, trong bữa tiệc này hầu hết là như vậy, mọi hầu hết đến đây quan trọng nhất vẫn là để giao lưu.

Chứ làm gì có ai giống hai người họ, giống như kẻ nhà quê chỉ biết ăn uống, không biết tận dụng cơ hội hiếm có này mà xây dựng mối quan hệ với những công tử ở đây.

Phải biết rằng, rất nhiều người hiện đang làm ở các công ty lớn hoặc là doanh nghiệp của gia tộc, quyền lực rất lớn, có những cuộc làm ăn trị giá lên đến một trăm triệu, thậm chí là một tỷ đều từ cái nơi này mà được kí kết.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

934. Chương 930: Hắn Là Người Bán Đồ Cổ, Vào Đây Bằng Cách Nào? (2)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Cũng có nhiều người, ở nơi đây đã quen biết nhau, kết làm lương hữu, mở rộng mối quan hệ xã hội, xây dựng cơ sở tốt đẹp cho công việc trong tương lai.

-Các vị bằng hữu, cảm ơn sự có mặt hôm nay của mọi người. Lần này, lễ từ thiện được tập đoàn Hoa Thị chúng tôi cùng quỹ từ thiện Hoa Vũ tổ chức sắp bắt đầu rồi, cũng cảm ơn sự hào phóng của các vị quan khách đã quyền góp cho cuộc đấu giá từ thiện những đồ vật mà bản thân các vị đều vô cùng yêu quý.

Cầm microphone, Hoa Khiếu Thiên đứng ở giữa khuôn viên phát biểu vài câu, đứng bên cạnh còn có người đàn ông trung niên chừng 40 tuổi, cũng không ngớt nói lời cảm ơn.

Ông ta chính là người phụ trách buổi từ thiện lần này, là một tổ chức từ thiện của nhân dân, bây giờ là những vị công tử đây. Số tiền được quyền góp cũng sẽ không được đưa đến hội chữ thập đỏ, mà rất vui mừng được hợp tác cùng một số quỹ từ thiện của nhân dân.

Ít nhất số tiền này với sự giám sát chặt chẽ cũng được sử dụng một cách có hiệu quả. Được dùng ở những nơi thật sự cần thiết. Nhìn từ điểm này cũng thấy xuất phát điểm của bọn họ khá tốt.

Hai người nói xong, rất nhiều người bước lên trước chào hỏi họ, chúc những lời chúc như chúc cuộc bán đấu giá thành công tốt đẹp, sau đó chậm chậm tiến tới đại sảnh của căn biệt thự.

Phía bên trong sớm đã được bố trí đầu vào đầy, từng chiếc bàn tròn và một khán đài chủ trì tạm thời, tạo thành một phòng bán đấu giá đơn giản. Đây không phải là một cuộc bán đấu giá chính thức, cũng không có những thiết bị phức tạp như bàn điện thoại.

Mọi người đi dần vào đại sảnh, ngồi vào vị trí dành cho mình.

Trên bàn không có giấy nhãn cũng không ghi rõ ai ngồi ở vị trí nào, nhưng trong lòng mọi người đều ngầm hiểu đại khái. Thứ tự chỗ ngồi rất nghiêm khắc, mỗi người đều tự biết mình nên ngồi ở đâu.

Giữa các công tử công có sự phân chia cao thấp, như Hoa Khiếu Thiên, Tô Hữu Bằng, Bạch Triển Đào và Cao Cường, đều là những người có thân phận hơn trong các vị công tử. Vị trí của bọn họ cũng dựa vào đó mà sắp xếp.

Buổi đấu giá sắp bắt đầu, Tô Hữu Bằng cũng như Lâm Đại Xá, vội vàng tạm biệt cô gái mặc đồ trắng, đưa Lý Dương bước nhanh vào đại sảnh.

Mục đích lớn nhất đến đây hôm nay của bọn họ không phải là để tham gia tiệc rượu mà là để tham gia buổi lễ bán đấu giá.

Cô gái mặc váy trắng cắn cắn môi, không muốn nhìn thấy hình dáng Tô Hữu Bằng chạy trốn như vậy. Cô gái mặc đồ vàng không biết đã đi đến chỗ cô từ lúc nào, cùng nhìn bóng lưng Tô Hữu Bằng.

-Thư Vận, cô hà tất phải khổ sở như vậy?

Cô gái áo vàng thở dài, nhìn cô mặc váy trắng một cách thương hại. Cô gái mặc váy trắng tên là Từ Thư Vận, cô không phải là người Thượng Hải, mà là tiểu công chúa của nhà họ Từ ở Đài Loan.

Từ gia là vua trong ngành điện tử, cao su ở Đài Loan, làm ăn rất lớn, có tầm ảnh hưởng nhất định đến cả Đông Nam Á.

Từ Thư Vận thở dài một cách kín đáo, nhẹ giọng nói:

-Chị họ, chị không hiểu đâu, khi không nhìn thấy anh ấy, trong lòng em chỉ có anh ấy mà thôi!

-Tiểu Minh Tinh đáng ghét, thôi bỏ đi, Thư Vận, đừng buồn vì cậu ta nữa, chị sẽ giúp em chinh đồn lại cậu ta!

Cô gái mặc đồ vàng đành cúi đầu, những cô gái sa vào lưới tình là những người ngốc ngếch nhất. Tô Hữu Bằng rõ ràng là không có ý gì đối với cô, cô lại cứ một mực với khúc phượng cầu hoàng, hoa rơi hữu ý mà nước chảy vô tình.

Từ Thư Vận mỉm cười, lắc đầu, thản nhiên nói:

-Chị họ, chúng ta cũng đi vào trong thôi.

Hai cô gái lôi tay nhau, đi nhanh về phía đại sảnh. Họ đi đến đâu cũng có rất nhiều người chủ động nhường ghế cho họ, chào hỏi một cách thân mật.

Cô gái mặc đồ vàng vừa bước vào đã nhìn thấy Lý Dương, ngồi cạnh hắn là Vương Giai Giai và An Văn Bình. An Văn Bình đến đây hôm nay với thân phận là bạn gái của Bạch Triển Đào, nhưng cô ta lại trao tâm tư tình cảm cho người con trai không ra gì kia, điểm này cô sớm đã nhận ra rồi.

Nhìn thấy bọn họ, cô gái mặc đồ màu vàng lại càng nhếch mép.

-Thư Vận, mình vào bên trong đi!

Cô gái mặc đồ vàng kéo tay Từ Thư Vận đi thẳng lên phía trước, với thân phận của cô ta thì cô ta có đủ tư cách để ngồi vào mấy chiếc bàn phía trên cùng.

Trên đó vẫn còn bàn trống, nhưng cô bất ngờ kéo Từ Thư Vận ngồi vào bàn mà Tô Hữu Bằng đang ngồi, những chiếc bàn trong đại sảnh không lớn lắm, kể cả chiếc bàn tròn phía trước mặt, người ngồi ở đây cũng nhiều, điều đó cho thấy ở đây khá đông.

Tô Hữu Bằng thoáng nhăn mày, bất đắc dĩ lắc đầu.

Sắc mặt của Bạch Triển Đào cũng không được tốt, sau khi An Văn Bình nhìn thấy Lý Dương thì không thèm để ý đến hắn, hắn bây giờ vừa thấy đổ kị, vừa tức giận, may mà hắn kiềm chế được, không đã nổi đóa lên ở chỗ này.

Trong đại sảnh, lại có mấy người đi ra.

Đi lên phía trước là Cao Cường, hắn đã thay bộ quần áo khác, tóc cũng đã khô rồi, ánh mắt dừng lại khi nhìn thấy Lý Dương và Tô Hữu Bằng, cuối cùng đi đến ngồi vào bàn bên cạnh bọn họ.

Sau khi Cao Cường ngồi xuống, hắn không dám nói một lời nào cả, mặc dù là kẻ ngang ngược, nhưng hắn cũng không phải là tên ngốc. Đến tham gia tiệc rượu lần này, hắn không mang theo vệ sĩ, vừa này có gọi điện thoại, nhưng vệ sĩ của hắn cũng phải mất một khoảng thời gian mới có thể đến kịp, trước lúc đấy chỉ có thể ngậm bồ hòn mà thôi.

Không lâu sau, bàn trong đại sảnh đã chật kín người, mọi người đều nhỏ tiếng nói chuyện, chờ buổi đấu giá từ thiện bắt đầu, đối với buổi đấu giá này mà nói, có ý nghĩa tượng trưng rất lớn, không ai được đồ vật mình ưng ý thực sự, đơn thuần chỉ vì vui là chính.

-Tiểu minh tinh, cậu không giới thiệu họ với chúng tôi một chút sao?

Cô gái mặc đồ màu vàng đột nhiên đưa tay ra chỉ vào Lý Dương và Vương Giai Giai, mỉm cười với Tô Hữu Bằng.

Nét mặt Tô Hữu Bằng lại biến sắc một lần nữa, là bởi vì tên của cậu ta được gọi lên, Tiểu minh tinh là biệt hiệu của cậu, đây là tên gọi mà cậu ta ghét nghe nhất, cô gái này là đang cố tình có ác tâm với cậu.

-Chị họ!

Tô Hữu Bằng còn chưa kịp nói gì, Từ Thư Vận đã lôi cánh tay cô, cô bất đắc dĩ lắc đầu, cô em họ của mình, thực sự đã lún quá sâu rồi.

-Chu tiểu thư, thật ngại quá, Lý lão đệ đây là bạn thế giao của ta. Cậu ta chỉ ở lại Thượng Hải chơi vài hôm, vì thế nên tôi mới không giới thiệu với mọi người.

Tô Hữu Bằng thở sâu, nhẹ giọng nói, Triệu Cường ở bên cạnh cũng đồng tai lên nghe, hắn ta muốn biết người dám đối xử như thế với hắn là ai.

Hắn ta rất hận Tô Hữu Bằng, nhưng hắn hận nhất là Lý Dương- kẻ làm cho hắn mất mặt nhất.

-Đây là Lý tiên sinh có phải không, mạo muội một chút, xin hỏi ngài phát tài ở đâu vậy?

Cô gái mặc đồ vàng bước sát lại gần Lý Dương, mỉm cười hỏi, lúc này bộ đồ của cô càng vốn đã bó giờ càng bó sát hơn, thật khiến người ta lo nghĩ không hiểu bộ ngực kia của cô có bị lộ ra ngoài không nữa.

Cả Vương Giai Giai và An Văn Bình đều nhú mày, bản năng khiến hai người họ cùng không ưa cô gái này.

Lý Dương cười, lắc đầu nói:

-Tôi có phải là phát tài gì đâu, chỉ là mở một tiệm bán đồ cổ nhỏ mà thôi.

Trong danh nghĩa kinh doanh của mình, Lý Dương chỉ có tên quán đồ cổ là do hắn đặt, còn những thứ khác đều là do người ta góp cổ phần, nói như vậy cho qua chuyện.

-Tiệm đồ cổ?

Không chỉ nét mặt cô ta có chút kì quái, mà tất cả những người xung quanh nghe thấy đều sửng sốt.

Có thể xuất hiện ở đây, tài sản ít nhất cũng phải có vài trăm triệu, phần lớn đều trên một tỷ, hoặc là tập đoàn công ty có tài sản đặt trên mười tỷ.

Kiểu buôn bán của họ rất phong phú, buôn bán đồ cổ cũng ít người đề cập đến, cho dù có làm thì kiểu làm ăn buôn bán này cũng chỉ là phụ trợ, cũng không phải là làm ăn quan trọng gì.

Trong con mắt của những người này, đồ cổ chỉ là những thứ đồ chơi mà thôi, không mấy ai đặc biệt đi làm cái nghề đó. Còn quán đồ cổ, trong ấn tượng của họ, ngoài Vinh Bảo Trai thuộc sở hữu quốc gia ra, thì không có quán nào đáng để họ chú ý đến cả. Tiệm đồ cổ cũng không phải là công ty bán đấu giá.

Món đồ cổ có giá trị thực sự, đều được đem đi bán đấu giá.

Không ít người càng nhìn Lý Dương càng thấy khinh thường, không thể trách kẻ vừa rồi ăn uống thoải mái quá mức vừa rồi, không ngờ đích thị là kẻ quê mùa chưa bao giờ được nhìn thấy thế giới bên ngoài.

-Hắn chỉ là kẻ bán đồ cổ, vào đây bằng cách nào?

Cao Cường tru lên một cách phẫn nộ, trong đại sảnh nhất thời lặng ngắt như tờ, đến Bạch Triển Đào cũng nhìn Lý Dương nghi hoặc, chẳng nhẽ hôm nay thực sự đã nhìn nhầm hắn rồi, Lý Dương chỉ là một người bình thường thôi sao.

Triệu Khuê quay đầu lại, trừng mắt nhìn Cao Cường. Cao Cường ngay lập tức ngồi xuống.

Bây giờ như theo bản năng, hắn rất sợ Triệu Khuê, vừa nãy thiếu chút nữa hắn đã bị Triệu Khuê đìm chết ngạt dưới nước, nên chỉ có thể thâm phẫn nộ, găm thét trong lòng, đợi vệ sĩ đến giúp hắn báo thù mà thôi.

-Tôi đi vào đây, cậu có ý kiến gì sao?

Lý Dương quay đầu, thản nhiên nói, người như Cao Cường đi đâu cũng làm cho người ta ghét, đặc biệt là Vương Giai Giai- người mà hắn đã tùy tiện đánh giá, không hề kiêng sợ, nhìn bộ dạng nuốt nước bọt của hắn, càng khiến cho Lý Dương không thể chịu đựng được.

Bất kì một nam nhân nào, e rằng cũng khó mà có thể tha thứ chuyện như thế được.

Vừa rồi giáo huấn hắn còn chưa đủ, giờ lại còn tiếp tục nữa, Lý Dương không thêm để ý, tiếp tục dạy cho hắn một bài học.

Mọi người xung quanh đều cười, không cần biết thân phận của Lý Dương là gì, dám nói Cao Cường nhiều như vậy, thật là người khác thấy bái phục. Cao Cường là một kẻ lòng dạ hẹp hòi, hơn nữa còn có thái độ đề tiện đối với người khác, rất nhiều người không muốn đắc tội với hắn.

Mọi người đều đang nhìn Tô Hữu Bằng, họ đều cho rằng Tô Hữu Bằng đứng đằng sau làm chỗ dựa cho Lý Dương, dù sao bọn họ cũng nghĩ rằng người vừa giáo huấn Cao Cường là Tô Hữu Bằng.

-Tôi không có ý kiến gì cả, hi vọng mọi người tiếp tục đi ra ngoài.

Cao Cường nén cục tức lại trong lòng, nói chậm rãi:

-Đi.

Hắn nói một cách nặng nhọc, nhiều người lo lắng cho Lý Dương khi bị Cao Cường đang trắng trợn uy hiếp.

Con người lòng dạ hẹp hòi, nói như vậy được, nhất định sẽ dám làm.

-Điều này cậu không cần phải lo lắng, ngược lại một vài kẻ cần phải tự cẩn thận, đừng có làm những việc không nên làm!

Ánh mắt Lý Dương chợt sắc bén, khi nói lời này, trên người hắn toát lên khí thế uy nghiêm, khiến cho cô gái mặc đồ vàng trợn tròn mắt lên nhìn.

Trong lòng bây giờ cũng giống Bạch Triển Đào, người trẻ tuổi trước mặt này tuyệt đối không phải là người đơn giản, chỉ là người mở tiệm bán đồ cổ mà có được cái khí thế của kẻ bề trên như thế sao.

Đáng tiếc là chỉ có những người ngồi cùng bàn lúc đó mới có thể chú ý được khí thế của Lý Dương.

-Nể mặt tôi một chút, đừng tranh cãi nữa, có được không? Cuộc đấu giá sắp bắt đầu rồi.

Hoa Khiếu Thiên không thể không ra mặt, đi tới, nhỏ giọng nói, Tô Hữu Bằng vội vàng chạy lại khuyên Lý Dương, chẳng nhẽ muốn làm Hoa Khiếu Thiên phải xấu hổ hay sao, dù sao cũng là một trong số ít những người bạn của cậu ta.

Vệ sĩ của Cao Cường không đến, trong lòng có chút chột dạ, cũng không tranh luận gì cả.

Mọi người xung quanh càng lúc càng tranh luận nhiều, vài người còn chờ xem kịch vui, chừng một lúc lâu mới đuổi kịp họ, Cao Cường nhất định phải trả mối thù này. Nói không chừng tí nữa sẽ có một cuộc ẩu đả đầy phần khích ý chứ.

Ánh đèn bỗng nhiên tối sầm lại, trên đài người chủ trì đổi lại sang rực lên, một vị chủ trì cuộc bán đấu giá trong bộ âu phục đi tới.

Mặc dù đây không phải là cuộc bán đấu giá chính quy, nhưng Hoa Khiếu Thiên vẫn chuẩn bị đầy đủ, mời người chủ trì chuyên nghiệp, như vậy sẽ càng có không khí, có khi sẽ đưa ra được mức giá rất cao.

Hôm nay có thể đưa ra giá bao nhiêu, sẽ phản ánh được từng đáy tâm ảnh hưởng của cậu ta.

Phiên đấu giá bắt đầu, Lý Dương không để ý đến tên Cao Cường kia, chăm chú nhìn người chủ trì trên khán đài. Phía sau có chiếc bàn chỉ ngồi hai người, Lý Dương quay lại nhìn họ.

Hai người này là Lý Tiểu Tùng và Hải Đông, Tiểu Tùng không quen lắm với môi trường này, sau khi đến, thì Hải Đông dẫn cậu ta ra hoa viên, đến khi phiên bán đấu giá bắt đầu mới đi vào, hơn nữa lại ngồi ở sau cùng.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

935. Chương 931: Dao Ngô Côn? (1)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Lý Tiểu Tùng nhìn thấy Lý Dương, khiến hắn cảm thấy điềm tĩnh hơn nhiều.

Chuyện hôm nay khiến hắn vừa cảm thấy mới lạ vừa thấy sợ hãi, sống cùng ông một thời gian, cậu ta chưa bao giờ nghĩ có thể đến một nơi như thế này, điều này đối với hắn mà nói, giống như một giấc mơ không thực tế.

Cuộc sống sa hoa của các tiểu thư, công tử nhà giàu, đối với cậu như là cảnh tượng trong mơ vậy.

Khi vừa bước vào, cậu ta vô cùng bàng hoàng, bất đắc dĩ, Lý Dương chỉ có thể nhờ Hải Đông chú ý đến cậu, đưa cậu ra hoa viên cho khuây khỏa, đến khi phiên đấu giá bắt đầu mới dẫn vào.

Cũng chính vì như thế, ngoài Tô Hữu Bằng và Hoa Khiếu Thiên, không ai biết quan hệ giữa họ.

Hoa Khiếu Thiên bước lên khán đài, các tiểu thư công tử phía dưới dần trật tự, tất cả đều mỉm cười nhìn cậu. Ở đây, Hoa Khiếu Thiên được xem như là một người có tên tuổi, Hoa công tử luôn có tiếng là thích làm việc thiện.

Quỹ từ thiện Hoa Vũ thực chất là do nhà họ Hoa sáng lập.

Đứng trước khán đài, Hoa Khiếu Thiên hơi khom người, cười nói:

-Cảm ơn mọi người đã đến đây, cuộc đấu giá từ thiện này, bất luận là quyền góp được bao nhiêu, thì Hoa Khiếu Thiên tôi cũng xin bảo đảm, tất cả số tiền này sẽ hoàn toàn được chuyển đến cho những đứa trẻ kia. Và số tiền này, quỹ từ thiện Hoa Vũ sẽ trực tiếp phò thác cho quỹ đầu tư của Lý Dương, dùng vào kế hoạch “trăm vạn bữa ăn trưa tình thương”

Lý Dương đang ngồi phía trên bồng ngẩn người. Nét mặt Giai Giai cũng có chút kì lạ.

Hai người họ đều không nghĩ rằng, số tiền quyên được từ cuộc đấu giá lần này cuối cùng lại đưa cho ngân quỹ từ thiện của Lý Dương, như quỹ từ thiện của Lý Dương bây giờ, trong nước cũng có không ít tiếng tăm..

Đặc biệt là kế hoạch trăm vạn bữa ăn trưa tình thương mới được lập ra gần đây, được lên rất nhiều mặt báo và kênh truyền hình, nhận được sự ủng hộ mạnh mẽ từ phía quốc gia.

Đó là một kế hoạch khá lớn. Ý nghĩa của “ Trăm vạn bữa trưa tình thương” là chuẩn bị bữa trưa tình thương cho trăm vạn các em nhỏ, giảm cho bọn trẻ buổi trưa không phải chạy tới chạy lui, gia đình cũng tiết kiệm được một khoản chi phí.

Kế hoạch này rất lớn, ít nhất cũng phải mất thời gian vài năm mới có thể thực hiện được, đây là quỹ mới được thành lập, người chịu trách nhiệm của quỹ trước đây đã đặc biệt tìm Lý Dương, đàm phán qua việc này.

Lý Dương không hề phản đối kế hoạch này, lúc đó còn ủng hộ cho quỹ số tiền lên đến năm triệu nhân dân tệ, để bảo đảm cho kế hoạch được tiến hành thuận lợi.

Cấp bữa trưa tình thương cho hàng nghìn đứa trẻ, cần một số tiền không nhỏ, cứ cho là một khẩu phần ăn của một đứa trẻ là ba tệ, một ngày cũng tiêu tốn hơn ba trăm vạn, một năm ít nhất cũng cần hơn trăm triệu.

Huống chi trong quá trình hoạt động còn cần phải tiêu vào nhiều việc nữa, số vốn cần càng phải nhiều hơn.

Nếu không phải quỹ hoạt động bây giờ khá tốt, họ cũng không dám đưa ra kế hoạch này. Có điều kế hoạch này được rất nhiều người ủng hộ, còn có một vài tổ chức từ thiện giống như vậy quyên tiền cho họ, quỹ từ thiện Hoa Vũ là một trong số đó.

-Bộp, bộp bộp...!

Mọi người phía dưới cho một tràng pháo tay, tiếng tãm quỹ của Lý Dương rất lớn, giao số tiền này cho bọn họ, những vị tiểu thư, công tử kia rất yên tâm, chỉ có điều lúc đó không ai ngờ được rằng, chủ quỹ từ thiện đó lại là người đang có mặt ở đây.

Hoa Khiếu Thiên vui mừng bước xuống, buổi đấu giá từ thiện hôm nay chính thức bắt đầu.

Ánh đèn phía trên khán đài sáng rực rỡ hơn, chủ trì phiên đấu giá mỉm cười đứng ở phía trước bàn, trên mặt bàn đặt vật đấu giá đầu tiên trong ngày hôm nay.

-Vật được đấu giá đầu tiên hôm nay là ống đựng bút Thanh Hoa thời Gia Khánh. Ống đựng bút này cao 30cm, đường kính 7.3cm, được giữ gìn nguyên vẹn, là một vật quý khó có được.

Người chủ trì nhẹ giọng nói, ông ta không giới thiệu tỉ mỉ chỗ quý giá của ống đựng bút này, mà chỉ giới thiệu sơ qua.

Ông ta hiểu rõ, những người ngồi phía dưới kia tham gia đấu giá không phải là thật lòng muốn có được những bảo vật này, đừng nói là một cái ống đựng bút, kể cả một đồng gạch vụn, bọn họ cũng sẽ đấu giá. Điều mà họ cần là làm thế nào cho có không khí.

Điều đương nhiên là gạch vụn không thể mang đến đấu giá được, như vậy thì Hoa Khiếu Thiên thật mất mặt quá.

Tất cả mọi người trong hội trường, người thực sự có hứng thú, có thể xem hiểu được giá trị của những món đồ này e rằng chỉ có mình Lý Dương, trình độ của An Văn Bình cũng tốt nhưng còn kém xa Lý Dương.

-Người bán đồ cổ, cậu cảm thấy ống đựng bút này thế nào?

Cô gái mặc đồ vàng đột nhiên quay sang hỏi nhỏ Lý Dương, mấy người Tô Hữu Bằng đều quay đầu nhìn Lý Dương, trên mặt Tô Hữu Bằng còn nín lại nụ cười ngụ ý. Lý Dương nói mình tự mở cửa hàng đồ cổ, người bán đồ cổ dường như đã trở thành tên gọi của hắn.

Lý Dương ngẩng đầu nhìn cô gái mặc đồ vàng, lắc đầu nói nhỏ một tiếng:

-Ông đựng bút này rất tốt, hoa văn trên ống là một người tri thức. Hắn cầm mũ đứng chỗ Tiểu Tùng, đưa tay chỉ vào mặt trời trên bầu trời, phong thái uy nghiêm, khí vũ hiên ngang, miêu tả nét phi thường.

Lý Dương cười cười rồi nói tiếp:

-Đưa tay chỉ mặt trời, mặt trời dần dần mọc, có ý nghĩa là “chỉ nhật cao thăng”, chiếc ống đựng bút này là một món quà tuyệt vời dành tặng cho bạn bè ở thời cổ đại, vì lễ quà tặng nên được làm rất tinh xảo. Tuy là món đồ của dân gian nhưng lại là tinh phẩm trong dân gian, chứa đựng giá trị to lớn.

Lý Dương nói rất nhỏ, nhưng vẫn có người nghe thấy, nghe thấy lời bình của hắn, cô gái mặc đồ vàng và Bạch Triển Đào đều hết sức ngạc nhiên.

Những lời hắn nói rất có lí, hắn nói mình tự mở cửa hàng đồ cổ, thực sự là cũng có khả năng này.

Bạch Triển Đào lại nghĩ xa hơn một chút. Hắn biết cha mẹ Tô Hữu Bằng là giám đốc của viện bảo tàng ở Thượng Hải, quen biết nhiều người trong giới sưu tầm. Tô Hữu Bằng nói Lý Dương là bạn thế giao, có khả năng là một người sưu tầm mà ông Tô Dương- cha cậu ta quen biết, hơn nữa hắn còn hiểu rõ gia tộc Tô Thị.

Nghĩ như vậy, đã dễ dàng giải thích cái khí thế làm cho hắn có chút mơ hồ mà Lý Dương có.

Từ nãy đến giờ, hắn chỉ biết Lý Dương họ Lý, mà không biết tên đầy đủ là gì. Đó là do Tô Hữu Bằng cố ý không muốn cho người khác biết, Lý Dương là người trẻ tuổi, thêm vào đó là có mối quan hệ với cậu ta, nói danh tính của hắn cho mọi người biết, những vị công tử này khó tránh khỏi việc đoán xem thân phận của Lý Dương là gì.

Cũng giống như Lý Dương, cậu ta cũng không muốn chia sẻ với mọi người.

Bạch Triển Đào nghi ngờ, chứ người khác cũng không nghĩ nhiều như vậy.

Cao Cường đúng lúc đó cũng nghe được lời nói của Lý Dương, phần nộ nhìn hắn. Lý Dương thực sự là người làm đồ cổ. Hắn lại bị tên bán đồ cổ nhãi nhép này coi thường, giáo huấn một trận, điều này khiến hắn tức muốn chết, thế là sẽ phải báo mối thù này.

-Năm vạn!

-Năm vạn tám!

-Sáu vạn!

Lời giải thích lúc nãy của Lý Dương đã đưa giá của ống đựng bút dân gian này từ ba vạn lên sáu vạn, tăng gấp đôi. Không khí ở đây còn náo nhiệt hơn nhiều so với cuộc bán đấu giá chính quy.

Chiếc ống đựng bút này cũng không phải là mục tiêu của Lý Dương. Lý Dương chỉ cười mà không ra giá.

Cao Cường bây giờ không thể tránh né Lý Dương, nhưng cũng không chứng minh rằng hắn chấp nhận chờ như thế, con mắt hắn đảo qua đảo lại, lập tức quay đầu lại nói với Lý Dương:

-Tên tiểu tử kia, nghe người nói tốt như vậy, sao không thấy người phản ứng gì thế? Có phải là không có tiền không, không có thì ta có thể cho người vay tạm một ít!

Tiếng Cao Cường nói không hề nhỏ, rất nhiều người quanh đấy đều nghe thấy. Hoa Khiếu Thiên ngồi ở bàn bên cạnh cũng nhíu mày.

Triệu Khuê quay đầu lại trừng mắt nhìn hắn. Phiên đấu giá này cũng bắt đầu rồi, tên Cao Cường này cũng cứng đầu cứng cổ rồi, ước gì Triệu Khuê đến gây chuyện với hắn, tới lúc đó, không cần vệ sĩ của hắn ra tay, Hoa Khiếu Thiên cũng không thể tha cho bọn họ được.

Người khác đều nhìn Lý Dương, có kẻ nhìn rồi cười, có kẻ vui mừng khi người khác gặp họa.

Trong mắt họ vẫn mang chút gì đó xem thường, lúc này, trong tiềm thức cũng đề cao mình hơn, một kẻ buôn bán đồ cổ thông thường, căn bản không thể sánh với họ được.

Đến những kẻ tùy tùng đi cùng cũng có thể ngẩng cao đầu trước Lý Dương.

Họ là những người đi cùng, nhưng lại là những người giỏi, là cánh tay đắc lực nhất, là những công tử con nhà giàu có với số tài sản lên đến trăm triệu thậm chí là nhiều hơn thế, chứ không phải là kẻ bình thường. Điều kiện gia đình cũng rất tốt, tài sản ít nhất cũng vài trăm triệu.

Người đang ra giá cũng không ra giá nữa, tất cả đều nhìn Lý Dương.

Lý Dương thản nhiên quay đầu lại nhìn Cao Cường, cảm thấy hơi bức bối, vừa rồi bị dạy cho bài học như thế vẫn chưa đủ, giờ còn làm cho người khác phải thấy ghét.

-Ta ra mười vạn!

Lý Dương chậm rãi giơ tay lên, giá trị thực của ống đựng bút này chỉ đáng năm sáu vạn, mười vạn là cái giá quá cao rồi, hơn nữa tất cả số tiền trong cuộc đấu giá này đều dùng vào mục đích từ thiện, lại là cho quỹ tình thương của hắn ta, đưa giá cao một chút cũng không sao.

Mười vạn, ai ai cũng cười.

Người bán đồ cổ trẻ tuổi này, thật là dễ kích động quá, Cao Cường vừa mới nói như vậy mà đã ra giá như thế rồi, đồ cần đấu giá hôm nay không hề ít, lát nữa lại có cậu ta ra giá cạnh tranh rồi.

Lý Dương vừa đưa giá đó ra, liền quay lại nhìn Cao Cường nói:

-Tôi không có tiền cũng đưa ra cái giá mười vạn, cậu thì vất chày ra nước, có phải là còn không có tiền bằng tôi không?

-Xôn xao!

Rất nhiều người cười ồ lên, còn có vài tiếng tranh luận nhỏ nhỏ, người chủ trì trên khán đài sững sờ, trường hợp này hắn chưa gặp bao giờ.

Cao Cường nghĩ một lúc rồi đứng bật dậy, lớn tiếng hét:

-Hai mươi vạn, tôi ra giá hai mươi vạn, anh còn dám theo không?

-Năm mươi vạn!

Lý Dương nhẹ nhàng giơ tay lên, còn đưa ra năm đầu ngón tay. Lưu Cương cười đầy ẩn ý, tên Cao Cường này cố tình chọc giận Lý Dương, có điều đã bị phản tác dụng, giờ người bị chọc giận lại là hắn mới đúng.

-Một trăm vạn!

Cao Cường lớn tiếng hô. Hoa Khiếu Thiên nhú mày, do dự không biết có nên hòa giải một chút, không nên làm mọi chuyện gay gắt quá.

Xung quanh mọi người bắt đầu tranh luận lớn tiếng hơn, cười cợt nhiều hơn, họ càng ngày càng cảm thấy hưng phấn.

Những cuộc đấu giá thông thường làm gì có sự tranh đua kịch liệt như vậy, một vài người bắt đầu kích Lý Dương để hắn đưa ra giá cao hơn.

-Năm mươi vạn!

Lý Dương lại đưa bàn tay ra, tất mọi người đều vô cùng ngạc nhiên. Nét mặt Cao Cường còn lộ rõ vẻ sung sướng, hắn vốn nghĩ Lý Dương không thể theo kịp hắn, thật không ngờ, hắn còn theo nhanh hơn tưởng tượng.

-Ý tôi là USD.

Lý Dương bổ sung.

Đây không phải là cuộc bán đấu giá chính quy, nên loại tiền tệ đem mua vật đấu giá không có giới hạn. Muốn dùng USD để mua cũng không vấn đề gì, Lý Dương khiến mọi người không thể nói gì được.

Năm mươi vạn USD, là hơn ba trăm vạn nhân dân tệ, hơn một trăm vạn tệ của Cao Cường rất nhiều.

Mọi người thi nhau bàn tán, Cao Cường mặt lúc xanh lét, lúc trắng bệch, hiểu ra rằng bị Lý Dương đùa giỡn rồi, may là những lời giỡn cợt vừa rồi chưa nói ra, nếu không bây giờ càng mất mặt hơn nữa.

Thế nhưng điều này càng khiến hắn tức giận hơn.

-Một trăm vạn USD, ta đưa ra giá một trăm vạn USD, tiểu tử, thế nào, người còn dám theo ta không?

Cao Cường lớn tiếng kêu. Một trăm vạn USD, hơn sáu trăm vạn nhân dân tệ, nhiều người càng thấy có hứng thú hơn, sự việc đang xảy ra này đối với họ thực sự là thú vị hơn cuộc bán đấu giá nhiều.

-Không theo nữa!

Lý Dương lắc lắc đầu, Cao Cường ngoác miệng cười lớn.

-Tôi nghĩ, những đứa trẻ kia sẽ rất cảm ơn cậu đấy!

Lý Dương đột nhiên cười rồi nói, Cao Cường mỉm cười, rồi hừ một tiếng, nói:

-Không có tiền để theo thì đừng tỏ vẻ anh hùng, những đứa trẻ đó có cảm ơn tôi hay không không cần anh phải hỏi, dù thế nào đi nữa thì bọn chúng cũng không cảm ơn anh!

Nói xong Cao Cường ngoảnh đầu bước đi, cảm thấy buồn bực.

Lúc này hắn không hề thấy vui sướng vì đã thắng, vì giờ hắn mới nghĩ ra, ban đầu hắn chỉ là muốn chọc giận đối phương, không ngờ rằng cuối cùng hắn lại bỏ ra một số tiền lớn như thế để mua thứ đồ này.

-cộp!

Người chủ trì cuối cùng cũng có chút phản ứng, nhanh chóng đập chùy xuống, vật đấu giá đầu tiên, ống đựng bút thanh hoa có giá ban đầu đưa ra chỉ có ba vạn, được ông ta bán ra với giá hơn sáu trăm vạn, cũng coi như là đã tạo ra được kỉ lục cho riêng mình.

Cô gái mặc áo vàng luôn chú ý đến Lý Dương, cảm thấy rất tò mò về con người này.

Nhìn Lý Dương từ bỏ, không dám tiếp tục ra giá, nhưng cô hiểu là Lý Dương đã cố tình làm như vậy. Từ lúc bắt đầu, Cao Cường đã bị Lý Dương thôn tính rồi, từng bước từng bước rơi vào kế sách của hắn, cuối cùng dùng mức giá cao nhất để mua lại một ống đựng bút.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

936. Chương 932: Đao Ngô Côn? (2)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Điều này, nhìn nụ cười đầy ẩn ý của Lý Dương là đủ biết.

Cô chưa nghĩ xong thì vật đấu giá thứ hai đã được đem ra bán. Đó là miếng ngọc cổ thời nhà Minh, giá khởi điểm cũng là ba vạn, trong chớp lát đã lên đến tám vạn tệ.

Lần này Cao Cường không tiếp tục khiêu khích nữa, nên cuối cùng miếng ngọc cổ này được bán với giá mười vạn tệ.

Do ống đựng bút lúc nãy nên mọi người không có hứng thú mấy với miếng ngọc cổ này, họ vẫn đang bàn tán về chuyện lúc nãy.

Vật đấu giá tiếp theo cũng không kém miếng ngọc cổ lúc nãy, bán ra cũng rất nhanh, chỉ vài lần ra giá là có thể định giá bán đi. Đây không phải là cuộc bán đấu giá chính quy, được tiến hành không lâu lắm. Những người bán đấu giá vốn dĩ không để ý đến món đồ, mà chỉ là đem tiền ra quyên góp mà thôi.

Cao Cường không đấu đá với Lý Dương, hắn vừa nhận được tin vệ sĩ của mình đã đến, ước chừng phải có mười người, đang đứng đợi ở ngoài.

Có mười người này, hẳn tin rằng sẽ đập gãy nát được chân Lý Dương, từ từ trút được giận.

Năm bảo vật của Lý Kiến Nghĩa đều được xuất hiện hết, Lý Dương đều mua lại hết.

Để mua năm món bảo vật này, Lý Dương đã tốn mất bảy mươi vạn. Những vị tiểu thư công tử này đúng là những người có tiền, tùy hứng thì nâng giá lên, mỗi món đồ đều có giá cao hơn so với giá trị thực của nó.

Kỳ thực nói là bán đấu giá, nhưng cũng không khác gì cuộc quyen góp.

Mua được năm món đồ, là Lý Dương đã hoàn thành được nhiệm vụ lần này, hẳn quay đầu nhìn Lý Tiểu Tùng, lúc này Lý Tiểu Tùng đang xúc động nhìn hẳn.

Năm món bảo vật này, giá trị cao thấp khác nhau, là bảo vật mà bình thường ông nội hay đem ra thưởng thức nhiều hơn, khi vừa được đưa ra, Tiểu Tùng đã chú ý ngay rồi.

-Đây là vật đấu giá cuối cùng của ngày hôm nay, là tháp ngọc thời Minh do Hoa thiếu gia quyen. Giá khởi điểm là một trăm vạn nhân dân tệ, bây giờ bắt đầu ra giá!

Âm thanh của người chủ trì vang lên, vật đem đấu giá ngày hôm nay không ít, tổng cộng có hơn ba mươi món đồ, nhưng ngoài sự việc xảy ra ngoài ý muốn khi bán món đồ đầu tiên, còn lại tốc độ phát giá rất nhanh, chỉ hơn một tiếng đồng hồ đã đấu giá đến món đồ cuối cùng.

Ngọc tháp đặt trên mặt bàn, nét mặt Hoa Khiếu Thiên không khỏi lộ ra một chút vẻ đặc ý.

Chiếc tháp ngọc này rất được, là tháp ngọc có bảy tầng, độ cao gần mười phân, toàn thân làm bằng Bạch Ngọc, được trạm trổ tinh xảo, giá khởi điểm một trăm vạn cũng không có gì là cao cả.

Chiếc tháp ngọc này và những vật đem ra đấu giá trước đó không thể cùng một cấp bậc, vật lần này đích thực là một tinh phẩm.

Chiếc tháp ngọc này cũng thu hút sự chú ý của Lý Dương, lúc trước chỉ là một vài món đồ sứ có tranh chữ, giá trị thực sự cũng chỉ vài vạn tệ, cao nhất cũng chỉ đến mười vạn, còn chiếc tháp ngọc này, còn giá trị của chiếc bảo bối tháp ngọc này thực sự vượt quá trăm vạn tệ

-Một trăm mười vạn.

-Một trăm hai mươi vạn.

-Một trăm hai mươi tám vạn.

Âm thanh ra giá phía dưới không ngừng vang lên. Bất luận là có biết được giá trị của tháp ngọc hay không, rất nhiều người vẫn phát giá khiến hội trường trở nên rất sôi nổi. Đây là bảo vật mà Hoa Khiếu Thiên đem ra quyen.

-Một trăm năm mươi vạn.

Tô Hữu Bằng ra giá, cậu ta ít nhiều cũng biết về món đồ này, dù sao thì cũng là người có danh tiếng, chiếc tháp ngọc này vừa nhìn đã cảm thấy không tồi chút nào, đúng lúc cũng muốn khiến cho hội trường của người bạn tốt sôi động thêm chút nữa.

-Hai trăm vạn.

Tô Hữu Bằng vừa mới hô qua, tiếng Cao Cường lại vang lên, hẳn rõ ràng là cố ý chọc tức Tô Hữu Bằng, Tô Hữu Bằng đảo đảo cặp mắt trắng dã, lúc đó thật giống như ăn tươi nuốt sống con mồi.

-Người bán đồ cổ, chiếc tháp ngọc này thế nào?

Cô gái mặc đồ vàng tiến về phía trước, đập vai Lý Dương hỏi nhỏ, hẳn quay đầu nhìn cô ta, mỉm cười, rồi quay đầu đi, lần này không hề phản ứng lại cô ta.

Một cô gái xinh đẹp thì ai chẳng thích, nhưng không biết phép tắc lại khiến người ta thấy ghét.

Giá của tháp ngọc vẫn tiếp tục tăng, sau khi Cao Cường ra giá thì Tô Hữu Bằng cũng không tiếp tục ra giá nữa, nên hẳn cũng im hơi lặng tiếng, những người khác thì tăng giá lên thêm mấy vạn mấy vạn một.

Bây giờ người thích chiếc tháp ngọc như thế này phần lớn là những người già, vậy nên mang về làm quà xem ra vừa có thể khiến họ vui mừng, vừa làm cho Hoa Khiếu Thiên nở mày nở mặt, còn đóng góp được cho quỹ từ thiện, đúng là một công đôi đường.

Lý Dương nhìn kĩ lại tháp ngọc, lặng lẽ gật gật đầu.

Chiếc tháp ngọc này là sản vật điêu khắc của Tô Châu, cuối thời Minh, được trạm trổ rất đẹp, đạt đến cấp đại sư, nhưng còn kém đại sư đứng đầu một chút.

Giữa Lý Dương và chiếc bàn trước mặt có khoảng cách nhất định, tháp ngọc thì nhỏ, Lý Dương định trực tiếp sử dụng năng lực đặc biệt.

Những đồ vật bán đấu giá trước đó, có những đồ nhỏ nhưng thoát nhìn lại rất tinh xảo, Lý Dương cũng dùng năng lực đặc biệt quan sát qua, dưới hình ảnh lập thể càng hiện ra trực quan, rõ ràng hơn.

Hình ảnh lập thể xuất hiện, tháp ngọc có nhiều lỗ ống kính ở với nhiều tầng, nhẹ nhàng trôi lơ lửng giữa hình ảnh lập thể,

Rất nhiều chi tiết tỉ mỉ của tháp ngọc được hiện ra rõ ràng phía dưới hình ảnh lập thể, con mắt Lý Dương từ từ mở to ra trông thấy, lần này không phải là vì bề mặt ngoài của tháp ngọc mà là phía bên trong, xoay vòng bên trong là một khối kim loại.

Bên trong tháp ngọc này vẫn ẩn giấu một vật khác nữa.

Khối kim loại này xem chừng là một lưỡi dao, toàn thân xoay vòng quanh thân tháp, trên lưỡi dao còn có chữ, chỉ có điều là uốn lượn nên không nhìn rõ là chữ gì, Lý Dương từ từ nhớ lại phía dưới hình lập thể, cố gắng khôi phục lại nguyên trạng của những chữ đó, mới chắc chắn nhận ra được.

Chữ trên đó rất đơn giản, chỉ là hai chữ “Triện” được viết bằng hán tự cổ, hơn nữa là còn được viết ở mặt trên lưỡi dao.

Nhìn kĩ hai chữ này, nét mặt Lý Dương đột nhiên biến sắc, trong mắt ánh rõ sự kinh ngạc, hai chữ không hề phức tạp, một chữ đọc là “ngô”, chữ kia đọc là “côn”, đọc liền lại là “ngô côn”

Đao Ngô Côn?

Lý Dương vẫn đem theo nét kinh ngạc trên khuôn mặt, điều này mang đến cho hắn sự chấn động ghê gớm.

Đao Ngô Côn, đây có thể là binh khí độc môn của nhất đại tông sư Lục Tử Cương mà được lưu truyền trong giới chạm khắc ngọc, đã bị thất truyền sau khi Lục Tử Cương qua đời, là một bảo đao có giá trị không gì sánh được, nếu không có nó thì cũng không có vị nhất đại tông sư Lưu Tử Cương.

Cũng có người cho rằng, đao Ngô Côn của Lục Tử Cương chính là cây đao Côn Ngô.

Đao Côn Ngô được lưu truyền từ xa xưa, nghe đồn rằng ở Tây Hải có một hòn đảo, trên đảo có một loại kỳ thạch, gọi là đá Côn Ngô, dùng đá này để luyện thiếc, thiếc tạo ra có ánh sáng rực rỡ, như nước tinh khiết, cắt ngọc thạch ngọc như cắt bùn đất.

Vì vậy, đao Côn Ngô còn được gọi là bảo đao Côn Ngô, được ghi chép vài lần trong sử sách. Tương truyền Hòa Thị Bích đầu tiên không thể làm ra được ngọc tỉ truyền quốc, khiến Lý Tư lo lắng đến bạc tóc, cuối cùng đưa ra được sáng kiến, dùng bảo đao Côn Ngô Cắt mới có thể tạo ra được ngọc tỉ truyền quốc một cách tốt nhất.

Sự thật thế nào, cây đao Ngô Côn của Lục Tử Cương có phải là bảo đao Côn Ngô Cắt được lưu truyền hay không, do sự biến mất của đao Ngô Côn, cũng trở thành bí ẩn thiên cổ, đến tận ngày nay vẫn không một ai có thể biết được.

-Hai trăm sáu mươi hai vạn!

Cuối cùng, cuộc cạnh tranh giành lấy chiếc tháp ngọc này càng lúc càng kịch liệt, đến bây giờ, vẫn có người ra giá, tăng hơn ba lần so với giá khởi điểm một trăm vạn.

-Hai trăm sáu mươi lăm vạn!

Lại có người ra giá mới, Hoa Khiếu Thiên gật đầu hài lòng.

Chiếc tháp ngọc này, ngay từ đầu cậu ra chỉ đoán là sẽ có giá hai trăm hai mươi vạn, có thể đấu giá được đến giá này là đã hài lòng lắm rồi, bây giờ lên đến hơn hai trăm sáu mươi vạn, có thể coi là vượt quá mục tiêu đặt ra ban đầu rồi.

-Hai trăm bảy mươi vạn!

-Hai trăm bảy mươi lăm vạn!

Còn ba bốn người tiếp tục tham gia đấu giá, cho thấy giá chiếc tháp ngọc này vẫn còn tăng nữa, thậm chí có khả năng tăng lên ba trăm vạn.

-Ba trăm vạn!

Hoa Khiếu Thiên vừa nghĩ đến con số ba trăm vạn, bên này đã có người ra cái giá đấy rồi. Mọi người đều nhìn người vừa ra giá, rất nhiều người tỏ ra kinh ngạc.

Người ra giá lần này là Lý Dương.

Với năng lực đặc biệt, Lý Dương phân tích kĩ lưỡi đao mang hai chữ Ngô Côn. Chất liệu làm lưỡi đao trong tháp ngọc so với đao thông thường không giống nhau, bất luận đây có phải là cây đao Ngô Côn thật không, thì Lý Dương cũng không thể tuột mất nó.

Nếu là Ngô Côn đao thật, thì hẳn có thể buôn bán đại phát rồi.

-Ba trăm năm mươi vạn!

Lý Dương vừa dứt lời, đã có một người đứng dậy, Cao Cường không thể nhịn được liền tiếp tục đấu lại Lý Dương. Có điều lần này hẳn không nâng giá lên cao một phát luôn mà nâng từ từ, để một lúc là có thể dọa chạy Lý Dương.

Lý Dương khẽ cau mày, con ruồi nhặng này thật đáng ghét, lần này, Lý Dương thực sự muốn đấu giá được đồ vật này, nhất định không thể để người khác cướp mất.

Bên ngoài đột nhiên có người bước nhanh tới, đi đến chỗ Hoa Khiếu Thiên, cúi đầu nói nhỏ vài câu.

Nét mặt Hoa Khiếu Thiên chợt biến sắc, lập tức đứng dậy, lộ rõ nụ cười rục rĩ trên môi.

-Các vị, thành thật xin lỗi, cuộc đấu giá của chúng ta xin ngừng tại đây một lát, có vị khách quý vì có việc nên đến muộn, có điều anh ta đã đến rồi, tôi muốn ra ngoài nghênh đón một chút.

Hoa Khiếu Thiên nói xong quay bước đi, vài vị công tử ngồi cạnh cậu ta cũng đi ra ngoài, còn Lý Dương đang muốn đưa ra giá nên đành ngồi lại, hình ảnh lập thể vẫn đang mở, vẫn đang nghiên cứu cẩn thận lưỡi đao đang xoay quanh bên trong tháp ngọc

Chiếc tháp ngọc không lớn lắm, nên xem ra lưỡi đao này cũng không lớn, rất mỏng, thực sự có nét tương đồng với đao Ngô Côn trong tin đồn.

-Là Lý Chí Minh!

-Anh ta cũng đến rồi. sức ảnh hưởng của Hoa Khiếu Thiên thật lớn đấy.

-Hóa ra là anh ấy, hẳn nào Hoa Khiếu Thiên gấp gáp như vậy.

Hoa Khiếu Thiên quay lại cùng một người con trai chừng hơn ba mươi tuổi, nhìn người con trai này đi tuốt về đằng trước, đứng ở vị trí trung tâm nhất, mọi người đều thì thào tranh luận, âm thanh của bọn họ đều rất nhỏ.

Mọi người đều có thái độ hâm mộ đối với người thanh niên vừa bước vào. Cao Cường đứng lên, nét mặt lộ rõ nụ cười nịnh nọt.

Lý Chí Minh năm nay ba mươi ba tuổi, không phải là công tử con nhà giàu, nhưng lại có thân thể lừng lẫy hơn nhiều những vị công tử con nhà quyền quý ngồi đây, cậu ra là con trai của thị trưởng thành phố Thượng Hải, con cháu của quan gia.

Ở trong nước, có quyền vẫn hơn có tiền.

Lý Chí Minh mỉm cười tiến về phía trước, vị trí của cậu ta chắc chắn là ở phía trên cùng, khi đi qua bàn mấy người Lý Dương đang ngồi, Lý Chí Minh đột nhiên quay người, kinh ngạc nhìn Vương Giai Giai và Lý Dương.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

937. Chương 933: Thân Phận Của Hắc (1)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Hiện nay Lý Chí Minh đang làm cán bộ cấp thứ trưởng tại một doanh nghiệp quốc hữu ở Thượng Hải.

Buổi tiệc rượu từ thiện hôm nay, Hoa Khiếu Thiên từ mấy ngày trước đã mời hắc rồi, hy vọng hắc có thể đến tham dự, lúc đó Lý Chí Minh không hứa chắc, trở về suy nghĩ mấy ngày, cuối cùng quyết định đến tham gia hoạt động lần này.

Dù sao thì đây cũng là buổi đấu giá từ thiện, không giống với những lần hội họp thuần túy bình thường, có chút lợi ích đối với hắc.

Có điều đến lúc nào đối với hắc mà nói là một điều rất đáng cân nhắc, nếu đến sớm, bên cạnh hắc nhất định sẽ bu đông nghẹt người, khiến hắc chịu không nổi, đến quá trễ cũng không tốt, ít ra cũng không thể đợi kết thúc rồi mới đến, như vậy chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Cuối cùng hắc quyết định sẽ đến khi người ta đang tiến hành bán đấu giá, vốn dĩ sẽ đến khi đang tiến hành bán đấu giá nhưng giữa đường lại gặp chút chuyện làm hắc đến khi gần kết thúc mới tới nơi.

Dù thế nào thì hắc cũng đã đến, buổi đấu giá vẫn chưa kết thúc.

Với Hoa Khiếu Thiên mà nói, Lý Chí Minh chịu đến là được rồi, chỉ cần hắc có mặt, đối với Hoa Khiếu Thiên mà nói là một chuyện rất hạnh diện.

Thị trường thành phố Thượng Hải, cũng có cấp bậc cao như tỉnh trưởng vậy, quan lớn cấp Bộ hơn nữa còn có địa vị quan trọng ở Thượng Hải, tỉnh trưởng bình thường cũng không sánh được với vị thị trưởng này.

Quý tử của thị trưởng còn có ảnh hưởng lớn hơn cả những tên công tử có tiền như bọn họ.

Lý Chí Minh đi phía trước, Hoa Khiếu Thiên vui mừng hơn hử đi theo sau, nụ cười rạng rỡ trên mặt, lần này Lý Chí Minh đến đây lại nâng cao tầm ảnh hưởng của hắc lên một bậc.

Lý Chí Minh chậm rãi đi phía trước, trên môi luôn nở nụ cười.

- O!

Lý Chí Minh đang đi thì đột nhiên quay đầu lại, ngạc nhiên nhìn Vương Giai Giai, vừa nãy đi ngang qua hắc đã thấy dáng cô gái này rất quen, nhưng không nhớ ra là ai, bây giờ thấy được mặt, cuối cùng hắc cũng đã nhận ra.

Cha của Vương Giai Giai và cha hắc không cùng một doanh trại nhưng từng làm việc chung, có thể nói khi Vương Giai Giai còn nhỏ thì hai người bọn họ đã quen nhau rồi.

Lý Chí Minh nhìn Vương Giai Giai lại nhìn Lý Dương bên cạnh cô ta, quay người đi về phía bọn họ.

Bạch Triển Đào, Tô Hữu Bằng, còn có hai cô gái cũng vội vàng đứng dậy, tiếp đó Lý Dương và Vương Giai Giai cũng đứng lên.

-Lý tổng!

Bạch Triển Đào vội nhỏ giọng chào hỏi, Lý Chí Minh là tổng giám đốc doanh nghiệp quốc hữu, trước mặt Lý Chí Minh, bọn họ không dám trực tiếp gọi Lý Thiếu.

-Lý tổng, xin chào ông!

Tô Hữu Bằng cũng cung kính chào hỏi, chỉ có cô gái mặc áo vàng, trước mặt Lý Chí Minh có chút căng thẳng.

-Đây chắc là Bạch công tử và Tô công tử rồi, xin chào!

Lý Chí Minh thân thiện gật đầu, nét mặt Bạch Triển Đào lộ vẻ kích động, đối với hắn mà nói việc Lý Chí Minh còn nhớ mình là một việc vô cùng vinh hạnh.

Lý Chí Minh mỉm cười, sau khi nói chuyện với bọn họ xong thì quay người lại, đứng trước mặt Vương Giai Giai.

-Giai Giai, em đến Thượng Hải khi nào vậy, sao lại có mặt ở đây?

- Anh Chí Minh, em đến Thượng Hải khi nào, anh thông minh như vậy nhất định sẽ đoán ra mà, đúng không?

Vương Giai Giai mỉm cười, thuận tay kéo tay của Lý Dương, điệu bộ thân mật của hai người, khiến người ta vừa nhìn đã biết họ là tình nhân, mà còn là một đôi tình nhân rất ân ái.

Hoa Khiển Thiên, Bạch Triển Đào đều ngăn người ra, rất nhiều người xung quanh cũng tròn xoe mắt.

Lý Chí Minh quen biết với bạn gái của tên thương gia đồ cổ này?

Hơn nữa nghe giọng điệu của bọn họ, hình như là quen biết lâu rồi, quan hệ còn rất tốt, Lý Chí Minh là quý tử của thị trường, vậy bạn gái của tên thương gia đồ cổ này lại có thân phận gì?

Bọn họ không ngờ đến mức cho rằng người khiến Lý Chí Minh cố ý dừng lại, không để tâm đến nhiều người chung quanh mà đến chào hỏi, chỉ là một cô gái bình thường.

Lúc này nhiều người có chút ngơ ngác, kể cả cô gái áo vàng và Từ Thi Vận.

Mắt của Lý Chí Minh cũng mở rất to, nhìn Vương Giai Giai, lại nhìn Lý Dương.

Ánh mắt của hắn nhanh chóng trở lại bình thường, lại nở nụ cười, đồng thời chủ động giơ tay ra, vui vẻ nói:

-Ông Lý, đã nghe danh từ lâu, không ngờ có thể gặp được ông ở đây, hân hạnh, hân hạnh!

Lý Chí Minh không ngờ, những người xuất thân từ gia tộc chính trị như bọn họ không có người nào là kẻ ngốc.

Quan hệ của Vương Giai Giai và Lý Dương, người bình thường không biết nhưng những người ở tầng lớp thượng lưu không ai là không biết, gần đây Ngọc tỷ truyền quốc được triển lãm ở Thượng Hải, Vương Giai Giai và Lý Dương lại thân mật như vậy, nếu hắn lại không đoán ra được thân phận của Lý Dương thì dứt khoát từ chức về nhà cho rồi.

Cao Cường đột nhiên hơi choáng váng, xem chút là không đứng vững được.

Hoa Khiển Thiên, Bạch Triển Đào bọn họ đều há hốc mồm, có ít nhất hơn phân nửa người trong đại sảnh giống như bọn họ vậy.

Bọn họ nhìn thấy cái gì, lại nghe thấy điều gì rồi?

Khi Lý Chí Minh bước vào đều không bắt tay với Hoa Khiển Thiên, Bạch Triển Đào và Tô Hữu Bằng, nhưng trước mặt tên thương gia đồ cổ này, Lý Chí Minh lại chủ động giơ tay ra.

Hơn nữa hắn ta còn nói những câu như ngưỡng mộ đã lâu, hân hạnh.

Đối với nhiều tên nhà giàu mà nói, có thể để cho Lý Chí Minh nhớ tên mình là một việc rất hãnh diện rồi, có thể khiến cho Lý Chí Minh chủ động khách khí như thế này là chuyện mà bọn họ không bao giờ dám nghĩ tới.

-Chào anh Chí Minh, rất vui được quen biết anh!

Lý Dương cũng giơ tay ra, bắt lấy tay của Lý Chí Minh, đây là lần đầu tiên hắn trông thấy Lý Chí Minh, nhưng đã biết được thân phận của hắn ta, khi Lý Chí Minh vừa bước vào thì Vương Giai Giai đã nói với hắn rồi.

-Hơ!

Nhiều người hít vào một hơi, còn có vài người vẫn đang choáng váng.

Lý Chí Minh chủ động giơ tay ra với tên thương gia đồ cổ này, tên thương gia này lại còn thoải mái đón nhận như vậy, khiến cho bọn họ có một cảm giác mơ hồ, không thực tế.

Đặc biệt là Cao Cường, hắn thậm chí còn nghi ngờ có phải bản thân đang nằm mơ hay không.

Mọi người đều là tầng lớp thượng lưu, nhưng giữa bọn họ với nhau vẫn có sự khác biệt, người như Lý Chí Minh là người địa vị cao ngất ngưởng, mãi mãi không thể động chạm tới.

Một người như thế lại có thể cười nói với một tên thương gia đồ cổ, nói chuyện một cách rất bình đẳng, không chỉ có Cao Cường bị choáng mà Hoa Khiển Thiên lúc này cũng ngẩn cả người ra rồi.

-Đừng đứng mãi thế, chúng ta ngồi xuống nói chuyện đi!

Lý Chí Minh quay đầu lại nhìn, liền kéo ghế ngồi xuống, Vương Giai Giai và Lý Dương cùng gạt đầu, đa số người ở bàn cũng ngồi xuống theo.

Bạch Triển Đào lại rất lúng túng đứng ở đó, cái bàn này vốn dĩ đã chật rồi, Lý Chí Minh ngồi xuống, mọi người cũng ngồi nên hắn không còn chỗ.

Bây giờ hắn ngồi cũng không phải mà bỏ đi cũng không phải.

Hoa Khiển Thiên cũng rất ngượng, hắn vốn dĩ muốn dẫn Lý Chí Minh đến bàn của mình, bây giờ Lý Chí Minh dừng lại, hắn cũng muốn ở lại nhưng bàn rõ ràng là không còn chỗ.

Mấy người đang ngồi cũng không thể nhường chỗ cho hắn.

-Hoa công tử, ngại quá, làm trễ nãi buổi đấu giá của các vị, có thể tiếp tục được rồi!

Hoa Khiển Thiên đang do dự, Lý Chí Minh lại quay đầu nói với hắn một câu, Hoa Khiển Thiên vội gạt đầu, bước nhanh đến trước chỗ ngồi của mình, hắn hiểu rõ hôm nay không có cơ hội để “trau dồi tình cảm” với Lý Chí Minh rồi.

Bạch Triển Đào cùng Lý Chí Minh đi đến chỗ của bọn họ ở bên kia, tiếp tục đứng một mình ở đây, chỉ khiến cho hắn càng thêm khó chịu.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

938. Chương 934: Thân Phận Của Hắn (2)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

-Không sao, anh cứ đấu giá trước đi!

Lý Chí Minh mỉm cười gạt đầu, tỏ ra rất hòa nhã, ngoài Tô Hữu Bằng biết thân phận của Lý Dương ra, tất cả những người chú ý bọn họ đều rất ngạc nhiên.

Tô Hữu Bằng hiểu rằng đây là do thân phận đặc biệt của Lý Dương mới khiến cho Lý Chí Minh cố ý làm quen, Lý Dương không phải người trong quan trường nhưng năng lực của hắn không thua kém gì so với viên chức nhà nước như Lý Chí Minh.

-Bốn trăm vạn!

Lý Dương giơ tay, Cao Cường đột nhiên thở hắt ra một tiếng, lập tức ngã người lên tùy tùng ở bên cạnh.

-Bốn trăm vạn, còn có ai ra giá cao hơn bốn trăm vạn không?

Người chủ trì lại kêu lên, Lý Chí Minh không nói chuyện với Lý Dương nhưng lại nhỏ tiếng nói chuyện với Vương Giai Giai.

Bọn họ cũng coi như là lớn lên với nhau từ nhỏ, Vương Giai Giai nói chuyện cũng không dè dặt gì, một lát sau, đã nói hết tất cả mọi chuyện, Lý Chí Minh kinh ngạc nhìn Lý Dương một cái, lại lắc đầu cười.

Người ở đây lại coi Lý Dương như một thương nhân đồ cổ, những cậu ấm này quả là thú vị.

Lý Dương là thương nhân đồ cổ không sai, có điều không phải là thương nhân bình thường mà là người có danh tiếng nhất trong giới đồ cổ, tiếc là mấy cậu ấm trước mặt này đều có mắt không trông, không nhận ra được vị chuyên gia này.

-Bốn trăm vạn, chúc mừng vị khách ngồi ở bàn số năm này, đã dùng bốn trăm vạn mua lại món đồ đầu giá cuối cùng của chúng tôi ngày hôm nay.

Người chủ trì gõ mạnh xuống bàn, điều này cũng có nghĩa là buổi đấu giá từ thiện ngày hôm nay đã chính thức kết thúc, Lý Dương đã có được Tháp Ngọc này cùng với lưỡi đao thần bí có khắc hai chữ “Ngô côn” bên trong.

-Chúc mừng anh Lý Dương !

Lý Chí Minh nói một câu với Lý Dương trước, biểu hiện của mọi người xung quanh không có gì thay đổi, lúc này họ đều lặng người ra.

Lúc này bọn họ coi như đã hiểu rõ rồi, Lý Chí Minh không những đối đãi hoàn toàn bình đẳng với tên thương gia đồ cổ bí ẩn này, còn chủ động kết giao với hắn, hai người rõ ràng là mới gặp nhau lần đầu.

Người khiến cho Lý Chí Minh chủ động kết giao, rất nhiều người đều không muốn nghĩ tiếp nữa.

Điều này cũng giống với việc khi họ nhìn thấy Lý Chí Minh đều muốn chủ động quen biết với hắn vậy, đó là bởi vì thân phận của đối phương cao hơn mình, địa vị cũng cao hơn.

Địa vị của tên thương gia đồ cổ này hoặc là cao hơn hoặc là ngang ngửa với Lý Chí Minh, dù sao thì cũng không thua kém gì Lý Chí Minh, bằng không thì Lý Chí Minh cũng sẽ không làm như vậy.

Cho dù là chọn giả thiết thứ hai, như vậy cũng có nghĩa là tên thương nhân bí ẩn kia có địa vị ngang ngửa với Lý Chí Minh, việc này nói lên điều gì? Có nghĩa là gia thế của tên thương gia trẻ tuổi bí ẩn trước mặt nhất định không thua kém gì Lý Chí Minh.

Không chừng là người nhà của vị quan Trung Ương nào, người như vậy tuyệt đối không phải là người mà những cậu ấm như bọn họ ở đây có thể so sánh được.

Cao Cường cũng nghĩ đến điều này, sắc mặt càng thêm tái nhợt hơn.

-Cám ơn!

Lý Dương khẽ mỉm cười, cái Tháp Ngọc này chẳng có gì đáng chúc mừng, nhưng lưỡi đao bên trong nói không chừng là thần khí tuyệt thế của Lục Tử Quyển, như vậy thì sẽ có một ý nghĩa rất lớn.

Nếu quả thật là như thế thì đây tuyệt đối là một chuyện vui đáng mừng.

-Lý Dương, hắn tên là Lý Dương?

Cô gái mặc áo vàng đột nhiên chau mày lại, cuối đầu nói nhỏ với chị họ một câu, bọn họ không hề biết tên thật của Lý Dương, mãi đến khi Lý Chí Minh nói tên ra mới biết.

-Cái tên này rất quen!

Từ Thi Vận cũng chau mày lại, mắt của cô gái áo vàng đột nhiên sáng rõ, vội vàng nói:

-Tôi nhớ ra rồi, tiền hôm nay chúng ta đấu giá không phải sẽ giao cho quý Lý Dương gì đó hay sao?

-Đúng rồi, tôi cũng nhớ ra rồi, Ngọc tỷ truyền quốc, Ngọc tỷ truyền quốc kia không phải là bảo vật của Lý Dương đó sao?

Từ Thi Vận cũng khẽ khẽ lên, hai người còn ngơ ngẩn nhìn Lý Dương, giọng nói chuyện cũng to hơn một chút, những người xung quanh đều nghe thấy.

-Thi Vận!

Tô Hữu Bằng âm thầm ghé sát vào một tí, nhỏ tiếng nhắc nhở, hai cô gái phát hiện ra mình hơi quá khích, vội vã cuối đầu xuống

-Lý Dương, bọn họ đều không biết anh à?

Lý Chí Minh ngạc nhiên nhìn Lý Dương, nhỏ giọng hỏi một câu, cô gái áo vàng đột nhiên ngẩng đầu, câu nói này cũng đồng nghĩa với việc hé lộ thân phận thật sự của Lý Dương.

Đúng là hần ta rồi, con người này chính là người nổi tiếng hiện nay.

Ngọc tỷ truyền quốc đang được triển lãm ở bảo tàng Thượng Hải, cha của Tô Hữu Bằng chính là viện trưởng viện bảo tàng, hần ở cạnh Tô Hữu Bằng cũng là việc dễ hiểu thôi.

Có điều bọn họ chỉ biết đến tiếng tăm trong giới đồ cổ của Lý Dương, nhưng lại hoàn toàn không biết bối cảnh thâm sâu của Lý Dương.

Dù là như vậy cũng đủ để bọn họ kinh ngạc rồi, nhớ lại Lý Dương nói có mở tiệm đồ cổ, đúng là không nói dối, hình như Lý Dương đúng là có tiệm đồ cổ ở Bắc Kinh, hiện nay buôn bán rất đắt khách.

-Chí Minh, tụi em chỉ đến đấu giá vài món đồ, không cần phải nói những điều này.

Vương Giai Giai nhỏ tiếng giải thích, Lý Chí Minh lắc đầu cười mấy tiếng, hần cũng không để tâm gì, lại nói những chuyện khác với Lý Dương.

Buổi đấu giá đã kết thúc, có điều vẫn chưa được thanh toán, lúc này Hoa Khiển Thiên đang bận dắt người đi thanh toán tiền.

Vật quý giá nhất trong buổi bán đấu giá hôm nay là lọ đựng bút, giá tới một trăm vạn USD, số tiền này Cao Cường thật sự không dám quýt, lúc quẹt thẻ hần hơi đau lòng, nhưng khi nghĩ tới việc hần đã đắc tội với một người xưng huynh gọi đệ với Lý Chí Minh, trong lòng lại sợ hãi thấp thỏm.

Ngoài lọ đựng bút ra, giá trị Tháp Ngọc mà Lý Dương đấu giá được cũng không thấp, bốn trăm vạn, là vật có giá trị cao thứ hai hôm nay, Lưu Cương cầm thẻ của Lý Dương để quẹt.

Có điều sở dĩ Tháp Ngọc có thể được đấu giá cao như vậy, một phần nguyên nhân cũng là do Cao Cường, lúc này trong lòng Cao Cường hối hận chết đi được, có phải hôm nay ra đường đã không xem Hoàng lịch mà đắc tội với một người quan trọng như vậy.

Trong lòng hần không vui chút nào, nhưng tâm trạng của Hoa Khiển Thiên lại không tệ.

Hôm nay tổng cộng đã gom được hơn một ngàn bốn trăm vạn tiền từ thiện, tuy không thể so sánh với các cuộc bán đấu giá từ thiện quy mô lớn, nhưng cũng coi như là một kết quả không tệ đối với những cậu ấm như bọn họ rồi.

Đây lại không phải là hoạt động do cha của bọn họ tham gia, những buổi đấu giá từ thiện như vậy đều có thể gom trên cả trăm triệu tiền từ thiện.

Bọn họ chỉ là chơi nhỏ, bình thường cũng chỉ có mấy trăm vạn mà thôi, lần này đạt trên một ngàn vạn cũng coi như là phá kỉ lục rồi, thêm vào việc Lý Chí Minh đích thân đến đây, sức ảnh hưởng của Hoa Khiển Thiên lập tức được nâng cao.

Sức ảnh hưởng này không chỉ được nâng lên trong giới cậu ấm của họ, mà trong gia tộc của chính hần cũng như vậy, hần có thể thiết lập mối quan hệ tốt đẹp với Lý Chí Minh, sẽ khiến cho địa vị của hần trong gia tộc càng lúc càng cao, quyền lợi sau này tự nhiên cũng sẽ ngày càng lớn hơn.

Lý Chí Minh tuyên bố kết quả cuối cùng trước mọi người, đồng thời gửi lời cảm ơn đến từng vị khách.

Người mà hắn cảm ơn nhiều nhất chính là Cao Cường và Lý Dương, hai người bọn họ khi đầu giá đã ra giá cao nhất, có điều nét mặt của cả hai hoàn toàn không giống nhau, Lý Dương cứ mỉm cười mãi, Cao Cường lại ủ rũ mặt mày.

Hoạt động đã kết thúc, mọi người bắt đầu về dần, Lý Chí Minh cũng đứng dậy, tươi cười nhìn Lý Dương nói:

-Lý Dương, Giai Giai, hai người ở đây vẫn chưa ăn no đúng không, đã đến Thượng Hải rồi vậy thì hai người đều là khách, tôi làm chủ, lát nữa ra ngoài ăn chút gì nhé?

Những người xung quanh nghe Lý Chí Minh nói như vậy, sắc mặt cũng có chút kì lạ.

Thông thường thì người tham gia tiệc rượu đều sẽ không ăn no, sau khi kết thúc trở về nhất định sẽ ăn thêm gì đó, đây gần như là lệ thường rồi.

Nhưng tuyệt đối không bao gồm mấy người trước mặt này, bọn họ đều đã nhìn thấy, mấy người họ đã ăn sạch hai con tôm hùm lớn, một đĩa cua cùng với rất nhiều xâu thịt nướng, còn uống hết hai bình rượu đỏ.

Nếu bọn họ vẫn chưa ăn no thì chỉ có thể cho thấy dạ dày của bọn họ quá lớn rồi.

Hoa Khiển Thiên vừa bước đến cũng ngăn người ra, mặt mày tối sầm.

-Chí Minh, cảm ơn anh, vừa nãy chúng em ăn không ít món, nếu anh muốn mời khách thì để ngày mai vậy, hôm nay tụi em không ăn được nữa đâu!

Vương Giai Giai cười giòn một tiếng, Lý Dương cũng mỉm cười gật đầu, vừa nãy hắn là người ăn nhiều nhất, một con tôm hùm gần như nằm trọn trong bụng của hắn, hiện giờ thật sự là ăn không vô.

Lý Chí Minh tròn to mắt, cuối cùng lại cười, nói:

-Thế à, vậy được rồi, ngày mai tôi làm chủ, nói trước rồi, Lý Dương anh đưa tôi số điện thoại, mai tôi liên lạc với anh!

Nói xong Lý Chí Minh còn lấy điện thoại ra, Lý Dương cũng lôi điện thoại của mình ra.

Những người xung quanh nhìn bọn họ, lúc này cũng hơi lạng người ra, Lý Chí Minh chủ động mời người khác ăn cơm, còn bị từ chối, phải chờ đến ngày khác, chuyện này nếu như không phải bọn họ tận mắt nhìn thấy nhất định sẽ không tin.

Nếu bọn họ có thể mời được Lý Chí Minh ăn cơm thì bất kể là thời gian nào, mặc kệ có ăn qua thứ gì chưa cũng sẽ hớn hở chạy tới.

Đây chính là sự khác biệt, sự khác biệt về địa vị.

-Tô thiếu gia, người quen của anh rất cuộc là có thân phận gì vậy?

Cô gái mặc áo vàng bên cạnh cuối cùng cũng nắm được cơ hội, đến trước mặt Tô Hữu Bằng, hỏi nhỏ một câu.

Lúc này cô ta rất tò mò, hiếu kì về Lý Dương, Lý Chí Minh nhất định biết về thân phận của Lý Dương , nhưng cô ta không dám theo hỏi Lý Chí Minh, chỉ đành đi tìm Tô Hữu Bằng.

Cô ta tin rằng Tô Hữu Bằng nhất định biết những điều này.

Tô Hữu Bằng chỉ đành lắc đầu, cô gái áo vàng tên Chu Nhã Nhược, là tiểu thư duy nhất của nhà họ Chu, Chu gia là gia tộc lớn ở Thượng Hải, có quan hệ rất tốt với Tô Thị, ban đầu khi Tô Thị tiến vào Thượng Hải, Chu gia cũng giúp đỡ không ít.

Cô gái Chu Nhã Nhược này, xem chút nữa là trở thành vị hôn thê của hắn, có điều cũng vì cô ta mà Từ Thị Vận và hắn mới quen biết nhau, có một tình cảm dây dưa không dứt.

-Tôi nói cho cô biết, nhưng cô phải giữ kín đấy!

Tô Hữu Bằng thở dài, người con gái trước mắt là loại người phải truy cùng hỏi tận mới chịu thôi, cho dù hắn không nói thì Chu Nhã Nhược cũng sẽ trở về hỏi người nhà của cô ta.

Đám dương tôn công tử bọn họ không biết thân phận thật sự của Lý Dương, nhưng những bậc cha chú ít nhiều gì cũng biết đôi chút, tin tức của bọn họ rất nhạy bén.

Thay vì khiến cô ta ghi hận, trở về hỏi rõ, chi bằng tự mình trực tiếp nói ra đây.

Chu Nhã Nhược ra sức gật đầu, vội nói:

-Anh yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không nói ra đâu, anh nói nhanh đi!

Tô Hữu Bằng nhìn ngó xung quanh, nói nhỏ bên cạnh cô ta:

-Cô chắc biết người ở sau lưng Tô gia chúng tôi, Lý Dương là đồ đệ của người đó, là người đệ tử duy nhất!

Chu Nhã Nhược lại trợn tròn mắt, há hốc mồm.

Đằng sau Tô gia có một nhân vật lớn giúp đỡ bọn họ, điều này không phải là bí mật gì trong giới thượng lưu ở Thượng Hải, nhân vật lớn này tuy đã về hưu, nhưng sức ảnh hưởng vẫn còn, có điều ông ta giúp Tô gia đơn thuần chỉ là vì mối quan hệ với Tô Dương.

Đây là thế của Tô gia, bình thường người trong Tô gia không dám trực tiếp động chạm đến con người này.

Nhưng Lý Dương lại là đệ tử ruột của ông ta, có mối quan hệ gần gũi hơn nhiều, hèn gì mà Lý Chí Minh cũng cố ý kết giao, thân phận này thật sự rất đáng nể, còn cao hơn cả thân phận cậu ấm cô chiêu của mấy người bọn họ.

Tô Hữu Bằng hơi do dự, lại nói tiếp:

-Còn nữa, vị hôn thê của hần chính là Vương tiểu thư, là thiên kim của thị trưởng Vương Toàn Minh.

-Thị trưởng Vương Toàn Minh!

Mắt của Chu Nhã Nhược càng mở to hơn, người bình thường có lẽ không biết Vương Toàn Minh là ai, nhưng bọn họ thì không, các đại sứ biên giới của tất cả các tỉnh, thành trên toàn quốc, tên của mỗi một người, bọn họ đều biết rất rõ, đó là bài học cần thiết.

Thị trưởng có tên Vương Toàn Minh trong cả nước chỉ có một người, đó là vị thị trưởng của thành phố Bắc Kinh này.

-Ừ, hiểu là được rồi, đừng nói ra nhé!

Tô Hữu Bằng gật đầu, sợ dĩ hần nói ra những điều này là vì cảm thấy Chu Nhã Nhược hình như rất hiếu kỳ về Lý Dương, đây không phải là dấu hiệu tốt, một người con gái có hứng thú về một người con trai rất có khả năng sẽ chuyển biến thành thứ tình cảm khác.

Hần phải dập tắt suy nghĩ này, thân thế của Lý Dương vốn rất mạnh, bạn gái của hần cũng không yếu kém gì, người ta là hôn nhân chính trị đích thật, không phải những người như bọn họ có thể phá hoại được.

-Tôi biết rồi!

Chu Nhã Nhược gật đầu, hèn gì mà Lý Dương dám ở đây tùy ý ra tay giáo huấn người, lại không quan tâm ánh mắt của bọn họ, vẫn ở đó ăn uống no say.

Có một thân phận bối cảnh như vậy, đúng là không cần quan tâm những việc đó thật, so với bọn họ, những công tử tiểu thư bình thường tự kiêu ngạo mạn như cô ta chẳng là gì cả.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

939. Chương 935: Nhuyễn Dao

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

-Lý Dương, Giai Giai tôi có chút việc phải về trước, mai gặp lại!

Lý Chí Minh lưu lại số điện thoại của Lý Dương, mỉm cười nói một câu, lại quay đầu chào tạm biệt Hoa Khiển Thiên, tiếp đó liền bỏ đi, hắn đến chỉ là để thêm không khí, có mặt ở đây là được rồi, gặp được Lý Dương và Vương Giai Giai đơn thuần chỉ là ngẫu nhiên.

Hẹn xong giờ với Lý Dương, hắn cũng không cần phải tiếp tục ở lại đây rồi.

Hoa Khiển Thiên cung kính tiễn Lý Chí Minh ra cửa, mới bước nhanh trở về, trong lòng hắn cũng dấy lên cảm xúc.

Tục ngữ nói không sai, không thể xem mặt mà bắt hình dong, lúc này hắn vẫn chưa biết thân phận thật sự của Lý Dương, nhưng người có thể được Lý Chí Minh xem trọng như vậy, tuyệt đối không phải là người mà bọn họ có thể động chạm được.

Lúc này trong lòng hắn lại đang mắng nhiếc Tô Hữu Bằng, thật đúng là, dẫn một người như thế đến cũng không nói rõ ràng, may là hắn không làm việc gì quá đáng.

Có điều tên Cao Cường thê thảm rồi, nhớ đến vẻ hống hách, ngang ngược thường ngày của Cao Cường, thậm chí có nhiều lúc ngay cả hắn cũng không nể mặt, Hoa Khiển Thiên lại nở nụ cười.

Ác giả ác báo, bọn họ không làm gì được Cao Cường, cũng sẽ có người có thể trừng trị được tên này.

-Chúng ta cũng đi thôi Lý Dương!

Tô Hữu Bằng cười hớn hở, đứng bên cạnh Lý Dương, mọi người xung quanh lúc này đều rất ngạc nhiên nhìn bọn họ, ngay từ đầu bọn họ còn có chút khinh thường giờ thì tất cả đều ngưỡng mộ.

Lý Dương lắc đầu, khẽ nói:

-Chờ một lát nữa, tôi còn có việc muốn hỏi!

Bên trong ngọn Tháp Ngọc này còn giấu một lưỡi dao bí ẩn, mục đích mà Lý Dương mua lại Tháp Ngọc cũng là vì lưỡi dao này, bất kể lưỡi dao đó được bỏ vào như thế nào, hắn cũng phải tra tìm lai lịch của Tháp Ngọc, nói không chừng có thể tra ra manh mối gì đó.

Hoa Khiển Thiên đã trở lại, Lý Dương trực tiếp đi tới.

-Ông Lý!

Hoa Khiển Thiên vội vã nghênh tiếp, cung kính chào hỏi, thái độ của hắn lúc này hoàn toàn khác trước, nhưng những người xung quanh đều không cảm thấy kì lạ, cũng không có ai xem thường Hoa Khiển Thiên, nếu đổi lại là bọn họ thì cũng sẽ như thế thôi.

Lý Dương cầm Tháp Ngọc, mỉm cười hỏi:

-Ngại quá, phiền anh một chút Hoa Thiếu, tôi muốn biết làm sao anh có được ngọn Tháp Ngọc này vậy? Hắn không hề khách khí, mà đi thẳng vào vấn đề, bởi vì Lý Chí Minh mà những người này sẽ không xem hắn như người bình thường nữa, nhưng như thế cũng tốt, ít ra thứ mà hắn muốn biết, Hoa Khiển Thiên tuyệt đối sẽ không giấu diếm hắn.

-Ngọn Tháp Ngọc này là năm ngoái tôi mua tại Triều Thiên Cung ở Nam Kinh, tôi nhớ là có hóa đơn, ông chờ một lát, tôi sẽ tìm cho ông ngay!

Hoa Khiển Thiên suy nghĩ trong chốc lát, lập tức trả lời, Triều Thiên Cung là chợ đồ cổ nổi tiếng ở Nam Kinh, cụ thể là mua ở đâu thì Hoa Khiển Thiên quả thật nhớ không ra, hắn chỉ nhìn thấy đẹp nên mua về thôi, không cố ý nhớ cửa tiệm đó làm gì.

Hoa Khiển Thiên vội vàng rời khỏi, một lát liền quay lại, trên tay còn cầm một tờ hóa đơn.

Tên công ty trên hóa đơn là Bác Cổ Đường, Lý Dương liền cầm lấy lấy hóa đơn, nói:

-Hoa Thiếu, tôi lấy hóa đơn này nhé?

Hóa đơn là căn cứ mua Tháp Ngọc, bây giờ Tháp Ngọc đã bị Lý Dương mua lại, tờ hóa đơn này cũng xem như là của hắn rồi, đem đi cũng chẳng sao cả.

-Đương nhiên không thành vấn đề, là do tôi sơ ý, hóa đơn nên để chung với Tháp Ngọc, tôi tiễn ông ra ngoài!

Hoa Khiển Thiên liền gật đầu đáp, hắn biết Lý Dương có ý muốn đi, nên không mở miệng giữ lại, lúc này không phải là lúc giữ khách, còn về thân phận thật sự của Lý Dương, hắn chỉ có thể nghe ngóng, hỏi thăm sau.

Bên kia, Cao Cường đang nhìn Lý Dương một cách đáng thương.

Hắn đắc tội với không ít người, Tô Hữu Bằng chính là kẻ thù của hắn, nhưng những người mà hắn đắc tội không phải bị hắn trừng trị không dám lên tiếng thì cũng không làm gì được hắn.

Tiếc là lần này lại đụng nhằm một đối thủ nặng kình, chỉ nhìn biểu hiện của Lý Chí Minh, hắn cũng biết đối phương tuyệt đối không phải là người mà hắn có thể đắc tội được, không nhanh chóng cứu vãn chỉ e ông ngoại và cha hắn cộng lại cũng cứu không được hắn.

Lý Dương khẽ nhìn hắn một cái, lại lắc đầu, lúc này Lý Dương không có hứng thú so đo, tính toán với loại người này, có điều cũng sẽ không buông tha hắn ta dễ dàng vậy.

Hoa Khiển Thiên tiễn Lý Dương ra xe, đồng thời nhìn Lý Dương lên xe rời khỏi, mãi đến khi xe đã đi xa hắn mới quay người bỏ đi.

Các cậu ấm cô chiêu tham gia tiệc rượu đều đã bỏ về, quá trình của buổi tiệc rượu không quan trọng, hơn một ngàn vạn tiền từ thiện có được từ buổi đấu giá từ thiện bọn họ cũng không quan tâm, tên thương gia đồ cổ thần bí đêm nay mới là điều mà họ quan tâm nhất.

Sau khi mọi người trở về đều đem chuyện hôm nay kể lại với người nhà.

Các đại gia tộc ở Thượng Hải lại một phen náo loạn, ngoài một vài gia tộc lớn ra, rất nhiều người đều đang thăm dò tin tức của Lý Dương.

Việc Lý Dương là đệ tử của Hà lão không phải là chuyện bí mật gì trong giới đồ cổ, dần dần những người này cũng dò hỏi được, rất nhiều người lại gọi con cái mình ra giáo huấn cho một trận.

Người thăm nhất trong đây chính là Cao Cường, Cao Cường bị cha hắn đánh cho một trận nhừ tử, lại bị cầm tù đến nửa năm, khoảng thời gian đó xem nữa là làm hắn chết ngạt.

Cha của Cao Cường, vị cục phó cục hải quan này còn nhờ vào quan hệ cố tình tìm đến người của Tô gia, nhờ Tô Hữu Bằng kéo quan hệ, đích thân xin lỗi trước mặt Lý Dương.

Trước đó ông ta cũng nghĩ cách, thử liên hệ với người của Hà gia, đáng tiếc là người của Hà gia không có một ai thèm quan tâm đến ông ta.

Kết quả cuối cùng không ai biết, nhưng người để tâm đều có thể nhìn ra.

Mấy ngày sau, tập đoàn công ty của ông ngoại Cao Cường đã góp khoản tiền hai trăm triệu nhân dân tệ cùng hiện vật trị giá năm ngàn vạn nhân dân tệ cho quỹ từ thiện của Lý Dương, cố ý ủng hộ cho kế hoạch “Buổi ăn trưa đầy tình thương”, số tiền cần cho kế hoạch này cao đến mấy tỷ, có lần quyên góp này, có thể giảm bớt phần nào áp lực về tiền bạc.

Có điều đây là chuyện sau này, Lý Dương trở về khách sạn, bước liền vào phòng, cẩn thận xem xét Tháp Ngọc.

Tháp Ngọc được điêu khắc từ một khối ngọc xanh trắng, là một khối ngọc thạch hoàn chỉnh, chỉ có giữa đáy có một khe nhỏ, cái khe nhỏ này còn được điêu khắc để dấu đi, không nhìn kỹ sẽ nghĩ nó là một họa tiết bình thường.

Cái lỗ nhỏ này có thể nhét vừa vạn lưỡi dao, khe hở rất hẹp, rất nhỏ, lưỡi dao nhét vào rồi, nhưng muốn lấy ra không hề dễ dàng gì.

Nhân lúc Vương Giai Giai đi tắm, Lý Dương triển khai hình lập thể, dùng một cây kim nhỏ, cẩn thận khều lưỡi dao bên trong, cuối cùng cũng làm cho một góc của lưỡi dao lộ ra ngoài từ khe hở nhỏ.

Vì không làm hư Tháp Ngọc, Lý Dương tốn rất nhiều sức, cuối cùng mới kéo được thanh dao nhỏ dài khắc hai chữ “Ngô côn” này từ Tháp Ngọc ra ngoài.

Sờ lưỡi dao, cảm giác đầu tiên của Lý Dương là rất mềm, nhìn lưỡi dao kim loại sáng lóa, khi sờ lại càng giống vải thô, thậm chí còn biến hình khi uốn vặn, hèn gì lại có thể nhét cả một lưỡi dao vào bên trong Tháp Ngọc nhỏ, sau khi uốn cong, lấy ra ngoài vẫn có thể biến thẳng lại như cũ.

Cảm nhận được điều này, Lý Dương lại bắt giác chau mày lại.

Lưỡi dao như thế này thật khó tin lại là một lưỡi dao khắc, sử dụng nó là một chuyện phiền phức, nó càng giống với Nhuyễn Kiếm, mềm mềm, có nắm cũng nắm không được thẳng, càng khó nói đến việc điêu khắc trên ngọc thạch rồi.

Lưỡi dao có lưỡi nhọn, rất sắc bén, Lý Dương dùng bàn trà bằng đá cẩm thạch làm thí nghiệm, cắt đá cẩm thạch không dễ dàng như cắt đậu hủ, nhưng cũng có thể cắt ra rất nhẹ nhàng.

Kết quả này khiến Lý Dương hơi rầu rĩ, lại có chút buồn phiền.

Bây giờ hẳn không có cách nào để chứng thực thanh dao này chính là Ngô Côn Dao của Lục Tử Cương rồi, ít ra Lý Dương không cảm thấy lưỡi dao này có thể điêu khắc Ngọc Thạch, sắt thì có sắt đấy nhưng cảm không thẳng thì không cách nào điêu khắc được.

-Lý Dương, trên tay anh đang cầm gì vậy?

Vương Giai Giai từ phòng tắm bước ra, còn đang lau tóc, thấy Lý Dương đang cầm một thanh kim loại, thuận miệng hỏi một câu.

-Không có gì, anh vừa tìm thấy một lưỡi dao, đang thử thử!

Lý Dương thuận miệng giải thích, đặt lưỡi dao vào trong cái rương nhỏ, thuận tay ném rương vào trong ngăn kéo.

Lưỡi dao thần bí này hiện tại chỉ có thể tìm hiểu nhiều đó thôi, đúng lúc nơi triển lãm tiếp theo của Ngọc tỷ truyền quốc là ở Nam Kinh, có thể thuận tiện điều tra thử lai lịch của Tháp Ngọc, xem thử có thể tìm được manh mối gì không.

Vương Giai Giai không quan tâm đến lưỡi dao trông có vẻ bình thường này, Lý Dương cũng đỡ phải giải thích.

Ngày hôm sau, Lý Dương và Tô Hữu Bằng lại chia nhau ra, tiếp tục mua lại những bảo vật bị đem bán.

Có tư liệu điều tra trước đó của Lưu Cương, việc thu mua được tiến hành rất thuận lợi, lần này không những có người của Tô Hữu Bằng giúp đỡ, cả tập đoàn Tô Thị cũng phái không ít người đến, chuyện trong buổi tiệc rượu từ thiện hôm qua, bọn họ đều đã biết, đương nhiên sẽ dốc hết sức giúp đỡ Lý Dương.

Người đông tạo nên sức mạnh lớn, trong một ngày đã thu hồi được gần trăm món sưu tầm, giá cả ít hơn so với hôm qua, nhưng cũng có mấy món không mua được do người chủ không chịu bán.

Những món này Lý Dương sẽ nghĩ cách khác, trước mắt mà nói, tình hình tổng thể vẫn rất tốt.

Chỉ riêng số lượng mà nói, khoảng $\frac{3}{4}$ bộ sưu tập của Lý Kiến Nghĩa đã được thu hồi lại.

Tiến độ này khiến Lý Dương rất hài lòng, hẳn còn thời gian hai ngày ở Thượng Hải, thu lại toàn bộ bộ sưu tập là không thể nào, nhưng thu lại phần lớn thì không có vấn đề gì.

Dù sao thì cuộc bán đấu giá cũng là chuyện của hai tháng trước rồi, những người đấu giá được bảo vật không nhất định đều là người Thượng Hải.

Dù là người sống ở Thượng Hải, cũng có số ít hiện nay không ở Thượng Hải, người ta không có ở đây thì cũng không thể đến nhà ép lấy lại đồ.

Buổi tối, Lý Chí Minh gọi điện cho Lý Dương rất đúng giờ, hẳn làm chủ mời Lý Dương và Vương Giai Giai ăn bữa tối.

Lúc dùng bữa, Lý Dương kể về chuyện của Lý Kiến Nghĩa và cả chuyện hắn muốn giúp Lý Tiểu Tùng. Hôm nay có mấy người nhất quyết không chịu nhường lại bảo vật, Lý Dương lại không thể dùng thủ đoạn cường ép nên dứt khoát tìm Lý Chí Minh giúp đỡ.

Như vậy cũng có nghĩa là nợ tình nghĩa của Lý Chí Minh, món nợ nghĩa tình này tạm ghi nhớ trước, đối với Lý Dương mà nói, hiện nay việc giúp Lý Tiểu Tùng, lấy lại tất cả những bảo vật yêu quý của Lý Kiến Nghĩa mới là việc quan trọng nhất.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

940. Chương 936: Đôi Vợ Chồng Trẻ Cãi Nhau

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

-Yên lung hàn thủy, nguyệt lung sa,

Dạ bạc Tần Hoài cận tửu gia

Cảnh đêm ở sông Tần Hoài này thật đẹp!

Vương Giai Giai khoác tay Lý Dương, khẽ gác đầu lên vai hắn, rảo bước chậm rãi bên bờ sông Tần Hoài. Bên cạnh là đình đài lầu các gạch đỏ ngói xanh, thuyền hoa màu hồng dập dềnh trên mặt nước, khiến cho nơi đây mang đậm nét cổ điển.

Gió mát thổi qua mặt, thoải mái mát mẻ, mang theo không khí trong sạch của nước sông, bây giờ chính là thời điểm thích hợp nhất để du ngoạn sông Tần Hoài.

-Giai Giai, chỉ cần em thích là được rồi !

Lý Dương ôm vai Vương Giai Giai, mỉm cười nói, hôm nay là ngày đầu tiên bọn họ đến Nam Kinh, đến bờ sông Tần Hoài, còn là do Vương Giai Giai chủ động đề nghị nữa.

-Cảm ơn anh!

Vương Giai Giai khẽ ngẩng đầu, đôi mắt sáng lấp lánh, khuôn mặt dễ thương còn hơi đỏ ửng như quả táo chín mọng, khiến cho người ta không nhịn được mà muốn cắn một miếng.

-Có gì đâu, đây là việc anh nên làm mà, là anh làm không tốt, xin lỗi em!

Lý Dương hơi đau lòng, càng ôm chặt Vương Giai Giai vào lòng, sau khi Vương Giai Giai ở cùng hắn thì đã từ bỏ công việc, cũng không ở cạnh người nhà, suốt cả ngày vô duyên vô cớ đi theo hắn, còn hắn lại rất hiếm khi nào có thể giống như một người yêu đích thật, dẫn nàng ra ngoài hẹn hò, tản bộ.

Điều này khiến Lý Dương cảm thấy mình nợ Vương Giai Giai rất nhiều.

Cách đó không xa, Lưu Cường và Triệu Khuê cười híp mắt nhìn cặp tình nhân ở phía trước, hai người họ ở nơi vắng lặng này anh anh em em, bọn họ đi theo quá gần thì không tiện.

Hải Đông người luôn đi theo bọn họ, lúc này lại lên Phật Sơn.

Chuyện ở trường của Lý Tiểu Tùng đã được sắp xếp xong, bản thân hắn cũng muốn trở về trường sớm, Lý Dương bảo Hải Đông đưa hắn về, làm xong mọi thứ ở đó.

Bên cạnh Lý Dương có Lưu Cường và Triệu Khuê là đủ rồi.

Vương Giai Giai quay đầu, mắt sáng ngời, khẽ lắc đầu nói:

-Không gì, anh rất bận, em cũng biết anh sẽ có một tương lai tươi sáng! Nhưng đôi khi em không tìm được mà nghỉ, muốn anh mỗi ngày đều ở bên cạnh em giống như bây giờ. Em biết suy nghĩ như vậy rất ích kỷ, anh không phải chỉ thuộc về một mình em!

Lời của Vương Giai Giai khiến trong lòng của Lý Dương càng thêm áy náy, hắn ôm Vương Giai Giai vào lòng, hai người cứ như thế đứng bên hồ, ôm chặt lấy nhau.

-Đừng đi Lợi Lợi, em nghe anh nói, nghe anh giải thích đã!

Không khí ẩm áp, lãng mạn bị tiếng hét vội vàng lúc này phá hỏng mất rồi, Lý Dương và Vương Giai Giai cùng ngẩng đầu lên, vừa lúc một cô gái đi ngang qua họ, phía sau có một chàng trai có vẻ trẻ tuổi hơn Lý Dương đang vội vã đuổi theo cô ta.

-Em không muốn nghe anh giải thích, ly hôn đi, em phải ly hôn với anh!

Cô gái rướm rướm nước mắt. Tiếng la lớn khiến Lý Dương và Vương Giai Giai phải cùng liếc nhìn một cái, hai người bọn họ xem ra còn trẻ tuổi, vậy mà đã kết hôn rồi.

Nghe đến hai từ ly hôn, người con trai kia càng lo lắng, sốt ruột hơn, trên tay cầm một miếng ngọc bội, vội vàng nói:

-Lợi Lợi, em đừng như vậy có được không, bình tĩnh nghe anh giải thích, đây tuyệt đối là món bảo vật, em phải tin anh!

Người con trai không nói thì thôi, vừa nói thì giọng cô gái càng lớn hơn, cô ta khóc nói:

-Tin anh, anh bảo em làm sao có thể tin anh được? Chúng ta kết hôn mới có ba tháng, đây là tiền mẹ em cho chúng ta mua xe, anh hay rồi, không nói tiếng nào đã mua cái thứ này, rốt cuộc trong lòng anh có em hay không chứ?

Giọng nói của cô ta khiến cho không ít người xung quanh chú ý, rất nhiều người còn đứng đó xem.

Chàng trai có vẻ lúng túng, núm lấy cánh tay của cô gái, nói nhỏ:

-Lợi Lợi, có chuyện gì hai chúng ta nói riêng có được không, anh không nên dấu em làm những việc này, nhưng lúc đó quá gấp mà, nếu anh không mua, món bảo vật này sẽ bị người khác mua mất!

Hắn vừa nói như vậy, cô gái càng tỏ vẻ tức giận hơn:

-Anh là gã ngốc, còn dám nói như thế à? Gì là người khác mua mất chứ, đó là do bọn họ cố tình gạt anh, nếu bán đắt như vậy, sao giờ anh trả hàng lại, họ lại không chịu chứ?

Chàng trai lại cúi đầu xuống, cô gái nhìn thấy người xung quanh càng lúc càng nhiều bèn giằng mạnh khỏi tay chàng trai, lại chạy về phía trước, càng chạy càng nhanh.

Chàng trai hơi ngẩn người ra, vội vàng đuổi theo, lúc hắn đi, trên mặt còn lộ vẻ đau khổ.

-Lý Dương, tội mình đi theo xem sao, được không?

Vương Giai Giai nói nhỏ một câu, đây là việc cãi vã điển hình của vợ chồng trẻ,

mà hình như còn là vì vấn đề tiền bạc, Vương Giai Giai là cô gái lương thiện, có lẽ không hy vọng đôi vợ chồng trẻ vừa mới kết hôn thì đã chia tay nhau như vậy, hoặc cũng có thể là đồng tình với cô gái kia, vì thế mới muốn đuổi theo xem thử tình hình.

-Được!

Lý Dương khẽ gật đầu, kéo tay Vương Giai Giai, bước nhanh theo.

Hắn đã nghe được nội dung chủ yếu, trên tay chàng trai hình như cầm miếng ngọc bội, nếu hắn đoán không sai thì chàng trai này không nói tiếng nào đã dùng tiền trong nhà mua ngọc bội, kết quả là bị vợ phát hiện, nên mới xui xẻo như vậy.

Sau đó vợ hắn đưa hắn đi trả hàng lại, ông chủ không đồng ý, nên mới xảy ra chuyện vừa nãy.

Nếu như là thật, rất có thể sẽ là một bi kịch, chuyện như vậy, nghe thế nào cũng giống như bị người ta gạt bẫy.

Cô gái chạy rất nhanh, chàng trai không ngừng giải thích, không ngừng nói lời ngon ngọt, nhưng cô gái không nghe, khóc lóc đi đến một nơi vắng người, cuối cùng ngồi ôm đầu khóc ồ lên.

Ở đây rất vắng người, chỉ có hai người bọn họ.

Vương Giai Giai quay đầu nhìn Lý Dương một cái, buông tay ra, chậm rãi bước đến bên cô gái, chàng trai nhìn thấy Vương Giai Giai có chút ngạc nhiên, ánh mắt lộ vẻ cầu cứu.

-Anh chờ chút đã, tôi nói chuyện với cô ấy được không?

Vương Giai Giai nói nhỏ một câu, chàng trai hơi sững người, liền cười nói:

-Được, cảm ơn cô! Ban nãy làm phiền hai người, thật ngại quá!

Chàng trai nói xong thì đi về phía Lý Dương, có một cô gái giúp hắn khuyên vợ vẫn tốt hơn là hắn tự mình nói, lần này vợ hắn rõ ràng không chịu nghe hắn giải thích.

Vương Giai Giai hơi ngẩn người, lập tức lại nở nụ cười.

Chàng trai này thú vị thật, lúc đuổi theo vợ mình mà còn không quên quan sát xung quanh, lúc này bọn họ cãi nhau cạnh Lý Dương và Vương Giai Giai, không ngờ hắn ta lại nhớ mình.

-Chào cậu, tôi họ Lý, có chuyện gì với cậu thế?

Lý Dương tiến lên trước hai bước, nhìn chàng trai, mỉm cười hỏi, trên mặt chàng trai liền lộ vẻ bất lực, khẽ thở dài.

-Một lời khó nói hết!

Chàng trai chậm rãi kể cho Lý Dương nghe chuyện giữa hai người bọn họ.

Đây là chuyện của ba ngày trước, hắn cùng với một người bạn đến hồ Tần Hoài chơi, khi đi ngang qua một tiệm đồ cổ thì bước vào xem thử.

Thời buổi này được gọi là toàn dân sưu tầm, những người trẻ tuổi như bọn họ cũng từng xem qua không ít các tiết mục về giám định bảo vật, vào tiệm đồ cổ xem đơn thuần chỉ là vô cho vui, không nghĩ ngợi gì nhiều.

Nhưng một miếng ngọc bội đã thu hút được sự chú ý của hắn, đây là một miếng ngọc bội trắng hình rồng rất đẹp.

Tiếc là giá của miếng ngọc bội này quá cao, đến những mười vạn, đối với một người con trai bình thường vừa mới kết hôn mà nói, món tiền này không phải là con số nhỏ, điều này khiến hắn rất do dự.

Nói ra cũng trùng hợp, khi hắn đang xem ngọc bội thì có một ông khách bước vào, cũng để ý miếng ngọc này.

Ông này tự xưng là giáo sư đại học Nam Kinh, đồng ý mua lại miếng ngọc bội này, chỉ là không mang nhiều tiền mặt trong người hơn nữa ông ta cũng không có thói quen quẹt thẻ, chỉ dùng sổ tiết kiệm, phải về lấy tiền.

Thấy ông lão muốn giắt mất ngọc bội của mình, chàng trai không do dự nữa, quyết định mua luôn miếng ngọc bội.

Mười vạn, trực tiếp quẹt thẻ trả tiền, số tiền này là cha vợ hắn vừa mới cho bọn họ, là tiền giúp hai vợ chồng mua chiếc xe, khỏi phải đi bộ, cha mẹ của chàng trai đã giúp họ mua nhà rồi.

Chàng trai hớn hờ mang ngọc bội về nhà, nhưng lại không được khen ngợi như dự đoán mà bị la cho một trận.

Không chỉ có cô gái la mắng, cha mẹ chồng của hắn cũng đều trách hắn, thậm chí cha mẹ hắn cũng mắng hắn một chập, cuối cùng không có cách nào, hắn chỉ có thể dẫn vợ đến tiệm đồ cổ để trả hàng, người ta lại không chịu nhận lại, vợ hắn trong lúc tức giận đã đòi ly hôn với hắn.

Từ tiệm đồ cổ bước ra, cãi cho đến tận đây.

Nghe xong chuyện hắn kể, Lý Dương thở dài trong lòng, nhẹ giọng hỏi:

-Tiêu Nham, tôi gọi cậu là Tiểu Tiêu nhé, tôi hỏi cậu, tại sao lúc đó cậu lại tin chắc rằng miếng ngọc cậu ưng ý là đồ thật chứ?

Việc mà anh chàng này gặp phải là việc thường thấy ở tiệm đồ cổ, thấy có người ưng ý một món đồ, lại do dự không dứt thì sẽ tìm người đến giành, thúc đẩy giao dịch thành công, nhiều lúc đó là thủ đoạn thường dùng của bọn bán hàng giả.

-Tôi tin vào trực giác của mình, còn ông lão kia nữa, tôi thấy ông ta cũng giống một giáo sư lắm!

Tiêu Nham nhỏ giọng nói, vừa nãy hắn đã nói cho Lý Dương biết tên của hắn và vợ, vợ hắn tên là Lợi, cũng bằng tuổi với hắn, bọn họ là bạn học thời đại học, năm nay 24 tuổi, yêu nhau thời đại học, sau khi tốt nghiệp là kết hôn liền.

-Trực giác?

Lý Dương lại thở dài, trực giác đôi khi có thể tin, đôi khi lại không thể coi như thật được, còn về ông giáo sư kia, mấy tên cò trong tiệm đồ cổ, kẻ nào cũng là cao thủ diễn xuất cả.

Bạch Minh đã từng nói, giới điện ảnh không phải cả ngày cũng không tìm được diễn viên có thực lực sao, đến giới đồ cổ mà tìm, vừa tìm là có một đám, diễn gì giống đó, còn có thể khiến mình không nhìn ra được, bảo đảm sẽ khiến các đạo diễn hài lòng.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

941. Chương 937: Mua Chiếc Bmw Cũng Không Thành Ván Đẽ

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

-Lý đại ca, anh thấy bảo vật này của tôi thế nào?

Tiêu Nham nhìn Lý Dương đầy vẻ hy vọng, hắn rất tin tưởng vào miếng ngọc bội này, nhưng mấy ngày nay bị người nhà đả kích không nhẹ, lúc này hắn cũng cần một chút an ủi.

Lý Dương đứng trước mặt hắn, tuổi tác của Lý Dương chỉ lớn hơn hắn một chút, nhưng trong lòng hắn lại rất tin tưởng con người trước mặt này, cảm giác tin tưởng này ngay cả hắn cũng cảm thấy kì lạ.

Tiêu Nham vẫn đang nghĩ, rất có thể do hôm nay hắn có vẻ bất lực nên đối phương mới đến giúp đỡ.

-Lợi Lợi, lát nữa cô hãy làm theo những gì tôi nói nhé, cô yên tâm, tôi và chồng đều sẽ giúp cô mà!

Lý Dương còn chưa nói, Vương Giai Giai đã kéo cô gái kia đi tới, mắt cô gái vẫn còn ửng đỏ, khóe mắt còn rướm lệ, chắc là ban nãy lại khóc nữa rồi.

Mười vạn đối với những người trẻ tuổi như bọn họ mà nói không phải là con số nhỏ.

Số tiền này cũng là do ba mẹ cô ta cực khổ tích góp được, là của hồi môn của cô ta, nếu mất thật, không biết cô ấy sẽ đau lòng thế nào.

Nhìn thấy vợ mình, Tiêu Nham liền bước tới, nhỏ giọng nói:

-Lợi Lợi, là do anh không tốt, em đừng giận nữa được không?

Vương Giai Giai nhìn Lý Dương một cái, nói:

-Anh biết mình sai là được, chúng ta tìm chỗ nào, anh giải thích rõ ràng với Lợi Lợi một tí!

-Được, tôi biết gần đây có một quán trà, chỗ hơi nhỏ nhưng trà rất ngon, chúng ta tới đó ngồi đi, cũng phải cảm ơn sự giúp đỡ của hai người!

Tiêu Nham liền gật đầu, nói xong còn kéo Lý Dương ra ngoài.

Hắn rất dẻo miệng, cũng rất thông minh. Dắt Lý Dương đi rồi, cô gái giúp mình khuyên bảo vợ nhất định cũng sẽ đi theo, như vậy vợ của hắn cũng sẽ bị dẫn theo, không cần phải van nài vợ đi cùng rồi.

- Lý đại ca, anh thấy bảo vật này của tôi thế nào?

Trên đường đi, Tiêu Nham lại hỏi một lần, hiện giờ hắn rất muốn biết nhận xét của Lý Dương về ngọc bội này, vốn dĩ hắn có đủ tự tin, tiếc là tiệm đồ cổ từ chối trả hàng, sau khi bị từ chối, lòng tự tin của hắn có chút dao động rồi.

Lý Dương mỉm cười nói:

-Lát nữa tới chỗ cậu nói, tôi sẽ nói cho cậu biết!

-Được, ở phía trước không xa là tới rồi!

Quán trà mà Tiêu Nham dẫn bọn họ đến đúng là nhỏ thật, một tiệm mặt tiền rất nhỏ, chỉ có mấy chục mét vuông, lầu hai lớn hơn một chút, có hai phòng nhỏ.

Lúc này người trong quán trà không nhiều, hình như Tiêu Nham không chỉ đến đây một lần, sau khi bước vào liền đặt một phòng nhỏ.

Căn phòng nhỏ quả thật không lớn, một cái bàn, sáu cái ghế, trên tường còn gắn điều hòa, ngoài ra thì không còn thứ gì khác, mà không gian bên trong, nhiều nhất cũng chỉ ngồi được sáu người.

Tiêu Nham gọi Lý Dương và Vương Giai Giai ngồi xuống, mỉm cười nói:

-Hồi học đại học, có khi thích cùng bạn bè đến đây uống trà, nói chuyện, đừng chê chỗ này nhỏ, nhưng giá cả phải chăng, trà của họ cũng không tệ!

Nói xong, hắn lại vội vã gọi vợ mình, Lưu Lợi bĩu môi, ngồi xuống cạnh Vương Giai Giai, không thèm để ý đến hắn.

-Ngọc bội của cậu đây!

Lý Dương đưa trả Tiêu Nham miếng ngọc bội hình rồng, miếng ngọc bội này này giờ nằm trong tay Lý Dương, lúc này Lý Dương cũng không biết nên nhận xét về Tiêu Nham như thế nào.

Chàng trai trông có vẻ linh hoạt, món bảo vật quý giá như vậy lại dám giao cho một người xa lạ giữ này giờ, không thể không nói lá gan của hắn cũng lớn thật.

Điều này dường như cũng hợp với tính cách của hắn, chỉ vì thích, ưng ý mà tiêu hết tiền để mua một miếng ngọc bội mà không biết là đồ thật hay giả.

Nhìn thấy ngọc bội, mắt của Lưu Lợi lại đỏ ửng, nhẹ giọng nói:

-Giai Giai, cô nói đi rốt cuộc là anh ấy đang nghĩ cái gì chứ, miếng ngọc bội này không thể ăn, không thể uống được, vốn dĩ là không biết có thể đáng giá bao nhiêu nữa, sao anh ấy có thể mua nó ngay tức khắc được chứ, thậm chí cũng không bàn bạc với tôi một tiếng, số tiền này có phải của mình anh ấy đâu!

-Có lẽ anh ấy nhất thời bị ma quỷ che mắt đó thôi, Tiêu Nham, anh có thể cam đoan sau này tuyệt đối sẽ không làm những chuyện như thế này nữa không?

Vương Giai Giai an ủi Lưu Lợi, lại quay đầu lại nói với Tiêu Nham một câu, Tiêu Nham vội gật đầu, giơ tay thề thốt, tuyệt đối sẽ không xảy ra những chuyện như thế này nữa, chỉ mong Lưu Lợi có thể tha thứ cho hắn.

-Lý Dương, miếng ngọc bội này rốt cuộc như thế nào?

Vương Giai Giai mỉm cười, hỏi Lý Dương một câu, lúc hỏi câu này, cô ta còn chớp mắt như ra dấu điều gì.

Cô ta vừa hỏi, Tiêu Nham cũng phản ứng lại, vội nói:

-Đúng rồi, Lý đại ca, bây giờ anh có thể nói rồi chứ, rốt cuộc anh cảm thấy miếng ngọc bội của tôi như thế nào?

Lưu Lợi ngồi bên cạnh Vương Giai Giai, lúc này cũng rất tò mò nhìn Lý Dương, ánh mắt còn lộ vẻ hy vọng.

Lúc này Vương Giai Giai có giới thiệu Lý Dương với cô ta, dù không nói rõ thân phận của Lý Dương nhưng cũng nói qua Lý Dương buôn bán đồ cổ, ở Bắc Kinh còn có một tiệm đồ cổ rất lớn.

Lý Dương nhìn bọn họ, khẽ thở dài, nói:

-Tiểu Tiêu, tôi phải nói trước một câu, gan của cậu cũng lớn thật, rất không nên, trong tình cảnh đó không nên tùy tiện mua đồ.

Lời của hắn ta khiến mắt của Lưu Lợi tối sầm lại, còn Vương Giai Giai lại hơi sững sờ, mở tròn mắt nhìn Lý Dương.

Lý Dương lại nói:

-Nhưng cậu cũng may mắn thật, ngọc bội này của cậu quả thật là đồ cổ, ngọc bội Tam Trảo Long này là ngọc bội đời Đường, là trang sức tùy thân của vương công quý tộc, tôi đoán đây có lẽ là vật tùy thân của một vương gia nào đó đời Đường!

Tiêu Nham ngơ ngác nhìn Lý Dương, lát sau mới vui mừng mà reo lên:

-Có thật không? Lý đại ca những lời anh nói là thật sao, anh không lừa tôi chứ?

Lý Dương mỉm cười, tiếp tục nói:

-Tại sao tôi phải gạt cậu chứ, miếng ngọc bội này của cậu còn có một điểm rất hiếm có, nó là một tác phẩm truyền thể, không phải vật tuần táng được đào ra từ cổ mộ, ngọc cổ truyền thể sẽ có giá cao hơn nhiều so với những cổ ngọc được đào dưới đất bình thường!

-Haha, tôi biết mà, đây nhất định là món bảo vật, cảm ơn anh Lý đại ca!

Tiêu Nham vui mừng nhảy cẫng lên, Vương Giai Giai lại mỉm cười, nét mặt của Lưu Lợi lại lộ vẻ không dám tin và kích động.

Một lát sau, Lưu Lợi mới có chút bất an, hỏi:

-Lý, Lý đại ca, những điều anh nói đều là thật chứ? Anh không phải là cố ý an ủi chúng tôi đó chứ?

Tiêu Nham lập tức ngừng cười, lại ngồi xuống.

Lời của Lý Dương khiến hắn rất vui nhưng nghĩ lại, khả năng mà Lưu Lợi nói cũng rất lớn, dù sao thì Tiêu Nham không biết thân phận của Lý Dương, chỉ xem Lý Dương như một người anh trai tốt bụng.

Một người xa lạ như thế do có yếu tố an ủi bên trong nên độ tin cậy cũng không cao.

Mặc dù tâm trạng của hắn hơi suy sụp nhưng vẫn rất cảm kích Lý Dương, dù nói thế nào đi nữa, có người công nhận bảo vật của hắn, tạm thời gác qua nguyên nhân công nhận, bây giờ người nói món bảo vật này tốt không chỉ có mình hắn nữa rồi.

Vương Giai Giai mỉm cười, kéo tay Lưu Lợi, nhẹ nhàng nói:

-Lợi Lợi này, anh ấy làm sao có thể an ủi hai người chứ, cô không biết anh ấy, anh ấy cũng vậy, dù sao đi nữa tôi cam đoan với cô, lời anh ấy nói tuyệt đối đáng tin, anh ấy có mở một tiệm đồ cổ rất lớn mà!

-Cái gì, Lý đại ca là người làm trong ngành đồ cổ?

Lưu Lợi vẫn chưa mở lời, Tiêu Nham lại mừng rỡ reo lên, nếu Lý Dương là người buôn bán đồ cổ, vậy thì nhất định sẽ có một năng lực thẩm định nhất định, những lời hắn nói lúc này sẽ có ý nghĩa khác biệt rồi.

Lý Dương khẽ cười, nói:

-Đúng vậy, tôi có một tiệm đồ cổ, lần này cậu rất may mắn, không mua lầm, nhưng việc như vậy không nên chút nào, sau này vẫn phải chú ý nhiều hơn!

Tiêu Nham liền đưa ngọc bội ra trước mặt Lưu Lợi, cười đắc ý, nói:

-Lợi Lợi, em thấy chưa, anh nói không sai mà, đây thật là món bảo vật, Lý đại ca cũng nói nó là bảo vật rồi!

Lưu Lợi trừng mắt nhìn Tiêu Nham, lại nhìn Lý Dương, lộ vẻ do dự.

Không lâu sau, cô ta mới nhỏ giọng hỏi:

-Lý đại ca, vậy miếng ngọc bội này có thể đáng giá bao nhiêu tiền?

-Tôi thấy ít nhất cũng trị giá mười vạn, vừa này không phải đã nói rồi sao, miếng ngọc bội này là đồ dùng trước đây của vương gia, vật mà vương gia dùng, giá cũng không quá tẻ đâu!

Vương Giai Giai lập tức nói một câu, lại đưa mắt ra hiệu với Lý Dương.

Lý Dương mỉm cười, lắc đầu, không trả lời câu hỏi trước đó mà lại hỏi:

-Lợi Lợi, hai người vốn dĩ chuẩn bị mua xe gì vậy?

Số tiền mười vạn này là của hồi môn mà cha mẹ Lưu Lợi cho cô ta, là tiền chuẩn bị mua xe, điều này khi bọn họ cãi nhau có nói qua, sau đó cũng từng giải thích rồi.

Lưu Lợi tỏ vẻ hơi ngượng ngùng, nhỏ giọng, nói:

-Tôi vốn muốn mua chiếc Carnival hai chỗ, anh ấy nói Ford tốn xăng, muốn mua chiếc Polo, chúng tôi vẫn chưa quyết định xong thì anh ấy đã dùng hết tiền rồi!

Nói đến đây, mắt cô ta lại đỏ ửng lên.

Người đàn ông của mình, không nói tiếng nào đem tất cả tiền trong nhà đi mua đồ khác, cô ta lại không biết, cảm giác này quả thật rất khó chịu, chẳng trách cô ta giận đến mức muốn ly hôn.

Lý Dương khẽ cười, nói:

-Vậy thì bây giờ hai người không cần rầu rĩ rồi, miếng ngọc bội này có thể đủ để hai người mua chiếc Carnival, sau đó mua chiếc Polo, còn có thể dư chút đỉnh, số tiền dư này nếu dùng hết cho việc đổ xăng thì cũng đủ để xe của hai người chạy được rất lâu!

Tiêu Nham sững sốt, lại vội vàng hỏi:

-Lý đại ca, ý anh là sao?

Lý Dương chỉ vào miếng ngọc bội trên bàn, cười nói:

-Miếng ngọc bội hình rồng đời Đường của cậu, giá trên thị trường hiện nay ít nhất cũng phải ba mươi vạn, ngọc cổ truyền thế như thế này còn là loại có tiền cũng không mua được, cậu chỉ cần muốn bán, không cần lo bán không được. Có điều nếu muốn bán thật, tốt nhất vẫn là tìm công ty đấu giá có thực lực, nếu cậu thật sự muốn bán, tôi có thể giúp cậu liên hệ với một công ty đấu giá có thực lực!

-Ba, ba mươi vạn?

Tiêu Nham há hốc mồm, Lưu Lợi ở bên cạnh cũng tròn xoe mắt, miếng ngọc bội mua với giá mười vạn, cũng mới mua mấy ngày lúc này lại có thể biến thành ba mươi vạn, làm sao cũng cảm thấy không được thực tế.

-Đúng vậy, ba mươi vạn, chỉ có ít chứ không nhiều! Nói không chừng càng có giá cao hơn!

-Vậy, vậy không phải có thể mua được chiếc BMW hay sao?

Tiêu Nham vẫn còn hơi sững sờ, Lý Dương ngăn người, liền cười nói:

-Nếu gặp được chiếc mình thích, lại có người cạnh tranh, mua con BMW rẻ một chút thì không có vấn đề gì!

Ba mươi vạn, Lý Dương đoán đó chỉ là giá ước chừng, nếu đưa ra đấu giá, đấu được hơn ba mươi vạn, thậm chí hơn bốn mươi vạn đều có khả năng, bỏ đi phí thủ tục, Tiêu Nham mua chiếc BMW trong nước, đúng là không có vấn đề gì.

-Lợi Lợi, giờ thì cô yên tâm rồi nhĩ.

Vương Giai Giai mỉm cười, Lưu Lợi lại cúi đầu xuống, cửa bên ngoài được mở ra, ông chủ mang theo bộ đồ trà tinh xảo bước vào!

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

942. Chương 938: Tôi Muốn Mua Bộ Đồ Trà Của Ông

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

-Thật ngại quá, để mọi người chờ lâu rồi!

Ông chủ rất nhiệt tình với khách, đặt xong bộ đồ trà lại giải thích mấy câu, mới rời khỏi phòng. Quán trà này rất nhỏ, không có nhiều quy tắc như quán trà lớn.

Tiêu Nham đứng lên, cầm lấy bình trà, rót cho Lý Dương một chén trà trước:

-Lý đại ca, nếm thử trà ở đây của họ đi, mùi vị quả thật rất ngon, tay nghề pha trà của ông chủ rất giỏi!

Bình trà là một bình sứ men trắng, trên mặt có họa tiết hoa đào màu đỏ, nhìn rất đẹp mắt.

Màu men trên thân bình sáng lóang, chỉ nhìn một cái, Lý Dương đã nhìn ra đây là đồ sứ vô cùng cao cấp, sau khi tỉ mỉ xem xét, mắt của hắn liền mở to, người liền ngồi thẳng dậy.

-Lý đại ca, anh nói miếng ngọc bội này đáng giá như vậy, tại sao khi chúng tôi đến tiệm đồ cổ, bọn họ lại không chịu trả hàng chứ?

Lưu Lợi đột nhiên hỏi một câu, cô ta vẫn còn lo lắng về miếng ngọc bội này, cô ta vừa mới bắt đầu đi làm, mười vạn, dựa theo tiền lương hiện nay của cô ta, không ăn không uống, cũng phải mất hơn bốn năm mới kiếm được số tiền như thế, lúc này cô ta quan tâm nhất vẫn là chuyện tiền bạc.

Người con gái đã kết hôn, sẽ bớt lãng mạn đi, cuộc sống mới là vấn đề thiết thực nhất.

Lời của cô ta khiến Tiêu Nham cũng nhìn sang Lý Dương, dù sao thì bọn họ cũng vừa mới đến tiệm đồ cổ, người ở đó nhất quyết không chịu cho trả hàng, Lưu Lợi muốn bán lại cho bọn họ, bọn họ cũng không mua, nên mới khiến Lưu Lợi tức giận như vậy.

-Điều này tôi không rõ, nhưng tôi có thể bảo đảm với hai người, miếng ngọc bội này là đồ thật, nếu hai người muốn, ba mươi vạn, hiện giờ tôi có thể mua lại của hai người!

Lý Dương cầm chén trà nho nhỏ lên, mở to mắt nhìn kĩ càng mọi nơi trên chén trà, lúc nói chuyện cũng không ngừng đầu lên.

Chén trà này cũng có họa tiết hoa đào màu đỏ, miệng chén rất đều đặn, Lý Dương khẽ búng nhẹ lên chén trà, có thể nghe được âm thanh giòn tai.

Lưu Lợi liền lắc tay, nói:

-Vậy thì không cần đâu, chúng tôi còn phải cảm ơn anh, Lý đại ca à!

Cô ta không hoàn toàn tin vào lời nói của Lý Dương, nhưng rất cảm kích trước sự giúp đỡ của Lý Dương và Vương Giai Giai, người ta không có nghĩa vụ phải giúp đỡ mình, có thể làm được thế này đã không dễ dàng rồi.

Lý Dương nhìn kỹ chén trà một lát mới đặt xuống, trà trong chén lại không uống ngụm nào.

Hắn lại cầm chén trà của Vương Giai Giai lên, tiếp đó xem chén của Tiêu Nham và Lưu Lợi, một bình trà, bốn chén trà, đây là một bộ đồ trà, tất cả đều có họa tiết hoa đào.

-Mọi người chờ chút, tôi đi lấy chút điểm tâm!

Tiêu Nham đứng lên bước khỏi phòng, Lưu Lợi cũng đứng dậy, cô ta đi cùng với Tiêu Nham lấy điểm tâm.

Trong phòng chỉ còn lại Lý Dương và Vương Giai Giai, Lý Dương lại cầm bình trà lên, xem kĩ con dấu dưới đáy bình, hắn không ngờ rằng ở đây lại có thể gặp một bộ đồ trà như thế này.

-Em còn tưởng anh không hiểu ý em chứ, làm em lo lắng vô ích!

Vương Giai Giai đột nhiên nói một câu còn mỉm cười tươi tắn, ban nãy cô ta đưa mắt ra hiệu với Lý Dương để Lý Dương phối hợp với cô ta, nói tốt cho miếng ngọc bội, vì thế Vương Giai Giai đồng ý tự bỏ tiền mua lại miếng ngọc bội này.

Hai người trẻ tuổi ở bên nhau không dễ dàng gì, Vương Giai Giai là một cô gái đầy lòng trắc ẩn, chỉ nghĩ làm cách nào để bọn họ làm lành, dù bản thân có chút tổn thất cũng không sao.

Hơn nữa mười vạn đối với họ mà nói cũng không nhiều, tiền riêng của Vương Giai Giai cũng có tới mấy chục vạn.

Lý Dương đặt bình trà xuống, ngẩng đầu lên, ngạc nhiên nhìn Vương Giai Giai, hỏi:

-Em vừa nói anh hiểu ý gì của em cơ?

Vương Giai Giai hơi ngẩn người, nói:

-Chuyện em ra hiệu cho anh nói miếng ngọc bội đó là thật đó, không phải anh đã làm rồi sao?

Lý Dương tròn xoe mắt, liền lắc đầu, cười nói:

-Anh thật sự không hiểu ý em, anh chỉ là nói ra sự thật mà thôi!

Hắn nhìn thấy Vương Giai Giai nháy mắt với hắn nhưng lúc đó hắn cũng không nghĩ ngợi gì nhiều, chủ yếu là xuất phát điểm không giống nhau.

-Anh nói thật chứ?

Vương Giai Giai khẽ mở miệng, ngạc nhiên nhìn Lý Dương nhỏ tiếng nói:

-Ý anh là miếng ngọc bội của anh ta thật sự là đồ thật hả?

Lý Dương ung dung cười nói:

-Gì mà thật sự là đồ thật chứ, đây quả là miếng ngọc cổ tinh xảo từ đời Đường, nếu Tiểu Tiêu muốn bán, anh sẽ giới thiệu cho bọn Lý Xán, kéo mỗi dùm bọn họ!

Ngọc cổ truyền thể như thế này, bán ở tiệm đồ cổ không thích hợp, bán ở phiên đấu giá ngọc cổ ở hội đấu giá mới là tốt nhất, những người đến tham gia buổi đấu giá như vậy đều là người thích loại ngọc cổ này nhất, còn là khách có tiền.

Vương Giai Giai sững người, liền cười vui vẻ:

-Hóa ra là đồ thật, vậy thì tốt quá rồi, em còn tưởng anh cố ý nói đó là đồ thật theo ám hiệu của em nữa chứ!

Lý Dương nhìn cô ta, mỉm cười, có một câu hắn không nói ra, miếng ngọc bội đó nếu là giả thì hắn tuyệt đối sẽ không nói thành đồ thật.

Nếu là như vậy, hắn sẽ chỉ trả lời mơ hồ, hoặc sẽ trực tiếp dùng mười vạn mua lại cho Tiêu Nham, từ đó đạt được mục đích giúp đỡ bọn họ.

Cầm chén trà lên, Lý Dương khẽ nhấp một ngụm trà, hương vị trà quả thật rất thơm ngon, nhưng tâm tư của hắn đều hướng về bộ đồ trà này, bộ đồ trà này là bảo vật tuyệt vời, bảo vật đích thật.

-Thật ngại quá Lý đại ca để hai người phải đợi lâu rồi!

Tiêu Nham đã trở lại, cùng về với hắn còn có cả Lưu Lợi, thật ra lúc này hai vợ chồng ở bên ngoài bàn bạc, bàn xem nên làm gì với miếng ngọc này.

Tiêu Nham có ý giữ lại miếng ngọc bội, Lưu Lợi lại muốn bán đi, Lý Dương có thể giới thiệu công ty đấu giá cho bọn họ, vậy thì cứ ủy thác cho công ty đấu giá bán đi.

Lưu Lợi không hiểu về sưu tầm, cứ cảm thấy cầm một miếng ngọc bội nho nhỏ thế này ở trên tay không được thiết thực, không thực tế bằng con số trong ngân hàng.

-Bánh trứng muối ở tiệm này rất ngon, rất chính cống, Lý đại ca, Giai Giai hai người cũng dùng thử đi!

Lưu Lợi đặt điểm tâm vừa mang vào lên bàn, lại quay đầu nhìn chăm chăm vào Tiêu Nham.

Tiêu Nham đang do dự, thấy ánh mắt của vợ, chỉ đành thở dài bất đắc dĩ, nói ra suy nghĩ của bọn họ, hẳn muốn bán miếng ngọc cổ truyền thể này đi.

Sau khi nói xong, Lưu Lợi lại có chút căng thẳng, cô ta luôn cảm thấy không được hiện thực, sợ Lý Dương cố ý an ủi bọn họ mà thôi.

Lý Dương mỉm cười nhìn họ, liền lấy từ trong túi ra cuốn vở và cây viết, viết một số điện thoại và tên, xé ra đưa cho Tiêu Nham, nói:

-Cậu gọi điện thoại cho người này, để hắn phái người đến lấy món bảo vật này của cậu, cậu bảo với hắn là do Lý Dương giới thiệu hai người, về mặt giá tiền và phí thủ tục, bọn họ sẽ tính giá ưu đãi nhất cho hai người.

-Cám ơn anh, Lý đại ca!

Tiêu Nham liền nhận lấy tờ giấy, Lưu Lợi cuối cùng cũng yên tâm hơn, Lý Dương thoải mái giới thiệu công ty đấu giá cho bọn họ như vậy, nghĩa là ban này không phải chỉ là đơn thuần an ủi họ mà thôi.

-Tiêu Nham, cậu có quen với chủ tiệm này không?

Lý Dương lại hỏi một câu.

-Có quen, chúng tôi thường đến đây lắm!

Lý Dương lại nói tiếp:

-Vậy cậu có thể gọi ông ấy tới đây không, tôi có chút chuyện muốn hỏi ông ta!

-Gọi ông chủ tới? Không thành vấn đề!

Ánh mắt Tiêu Nham thoáng chút ngạc nhiên, liền đứng dậy bước ra, hắn không biết tại sao Lý Dương lại đột nhiên gọi ông chủ tới, còn đang nghĩ có phải là do Lý Dương không vừa lòng với trà ở đây không?

Có điều như vậy cũng nên nói trước với hắn một tiếng, hơn nữa khi Lý Dương uống trà cũng không tỏ vẻ không hài lòng gì về trà, đột nhiên gọi chủ tiệm, khiến Tiêu Nham có chút mơ hồ, cũng khiến hắn rất tò mò.

Không lâu sau, ông chủ vừa bưng trà ra lúc này đã bước vào cùng Tiêu Nham.

-Anh bạn trẻ, không biết có việc gì vậy?

Ông chủ bước vào phòng, không ngồi xuống mà mỉm cười hỏi một câu, ông ta biết Tiêu Nham, mặc dù Tiêu Nham đã tốt nghiệp rồi nhưng ông ta vẫn quen xem Tiêu Nham như học sinh, Lý Dương đương nhiên được xem như bạn học của Tiêu Nham rồi.

-Ông chủ, bộ đồ uống trà của ông rất tinh xảo, tôi muốn biết ông mua nó từ đâu vậy?

Lý Dương chỉ vào bộ đồ trà trên bàn, nhỏ giọng hỏi một câu, có thể gặp bộ đồ trà như vậy ở đây khiến hắn rất bất ngờ, càng không ngờ rằng bộ đồ trà này lại trực tiếp được đem ra để khách sử dụng.

-Bộ đồ trà?

Ông chủ tiệm mở tròn mắt, nhìn bộ đồ trà, lập tức tỏ ra thất vọng.

Bộ đồ trà này vô cùng tinh xảo, những người khách từng dùng qua trước đó đều khen ngợi không ngớt, vấn đề mà Lý Dương hỏi cũng chẳng làm ông ta ngạc nhiên gì.

Ông chủ nhếch miệng cười, nói:

-Đây là đồ ở nhà chú tôi, ông ấy vốn làm việc ở trấn Cảnh Đức, sau này qua đời, thời gian trước em họ tôi thu dọn đồ đạc, dọn được một số món, nó thấy cũng không dùng tới nên cho tôi, vừa may chỗ tôi ở đây có thể dùng được!

Về mặt Lý Dương có chút kì lạ, nhưng nhanh chóng bình tĩnh trở lại, nhỏ giọng hỏi:

-Ý ông là bộ đồ trà như thế này còn có tới mấy bộ nữa lặn?

Ông chủ tiệm gạt đầu, nói:

-Đúng vậy, bộ đồ trà này tổng cộng có ba bộ, ngoài đồ pha trà ra còn có bát, chén trà, gạt tàn thuốc, đĩa ...Tôi thấy rất đẹp, đồ pha trà thì để dùng ở đây, chỉ có khách ở trong phòng mới có thể dùng được bộ đồ thể này!

-Bát, chén trà, gạt tàn thuốc, đĩa?

Về mặt lúc này của Lý Dương càng kì lạ hơn, trong ánh mắt còn có chút kích động.

Hơi bình tâm lại, Lý Dương mới cẩn thận hỏi:

-Ông chủ này, những món đồ hiện giờ đều ở chỗ ông cả sao? Có được cất giữ hoàn chỉnh không?

Ông chủ tiệm không nghĩ ngợi nhiều, liền đáp:

-Em họ tôi dọn đến Thượng Hải ở rồi, những món này mang đi không được, đều để lại chỗ tôi, ngoài đồ pha trà ra, những món khác tôi đều đang dùng, có lẽ vẫn còn hoàn chỉnh, có một cái bát từng bị rớt một lần nhưng rất bền, không bị rớt bể.

Đồ mình đang dùng, bát còn bị rơi một lần.

Tim Lý Dương tự nhiên nhói mạnh một cái, nhìn ông chủ này với vẻ kì lạ, bảo vật như vậy nếu bị hư hại thật, e rằng bất kể kẻ nào biết được cũng đều đau lòng xót ruột.

Những món này không những quý giá, giá cả cũng rất cao, cứ nói bộ đồ trà trước mắt này cũng có thể đổi được hơn mấy quán trà của ông ta.

-Ông chủ ơi tôi có yêu cầu đường đột này, những món này rất đẹp, tôi thích vô cùng vì thế tôi muốn mua lại, ông có thể nhường cho tôi không, ông có thể tùy ý ra giá!

Lý Dương chậm rãi nói một câu, nói xong hắn còn nhìn ông chủ tiệm mãi.

Ông chủ mở to mắt nhìn Lý Dương, vẻ mặt lại có chút do dự, mấy món đồ sứ này trong mắt ông ta chính là đồ sứ của trấn Cảnh Đức, dù có đẹp, nhưng giá cả hoàn toàn không cao, ông ta cũng vì thấy đẹp mắt mới đem mấy món đồ sứ này đến tiệm để dùng.

Trong lòng ông ta chưa bao giờ nghĩ sẽ bán mấy món này đi.

-Lão Ngưu, ông cứ bán cho anh tôi đi, ông yên tâm, về mặt giá cả tuyệt đối không để ông chịu thiệt đâu!

Thấy ông ta do dự, Tiêu Nham lập tức đứng ra, nói giúp Lý Dương một câu!

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

943. Chương 939: Món Hời Thật Sự

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

-Việc này, hay là mọi người chờ chút, tôi bàn bạc với vợ cái đã?

Ông chủ tiệm lộ vẻ khó xử, ông ta chỉ phụ trách về mặt kĩ thuật, trà trong tiệm là do ông ta pha, đồng thời kiêm chức nhân viên phục vụ, nhưng vấn đề liên quan đến tiền bạc đều do vợ của ông phụ trách.

Nói xong, ông ta không chờ Lý Dương trả lời liền tự mình đi ra ngoài.

Không lâu sau, một phụ nữ hơn ba mươi tuổi, trang điểm rất đậm cùng ông chủ bước vào, người phụ nữ này xem ra rất thông minh sắc xảo, Tiêu Nham nhìn thấy cô ta liền quay đầu đi hướng khác.

Đây là bà chủ tiệm, bình thường không ở tiệm vào buổi sáng, nhưng buổi tối khi kết sổ nhất định sẽ xuất hiện ở tiệm.

Tiêu Nham và bạn học của hắn đều không ưa gì bà này, con người này rất gian xảo, một người bạn của Tiêu Nham từng vì không cẩn thận làm vỡ một cái ly mà bị đòi bồi thường một trăm ngàn.

Một cái ly bình thường thôi, cái giá đó quả thật hơi mắc, khiến cho tên bạn này của hắn không đến đây nữa.

Nếu không tại ông chủ Lão Ngưu thật thà, trà ở đây thơm ngon, e rằng đám bạn học bọn họ đều không đến rồi, buổi tối Tiêu Nham cũng không đến, hôm nay là do đúng lúc có chuyện mới đến.

-Nghe Lão Ngưu bảo các người muốn mua bộ đồ trà của chúng tôi?

Người phụ nữ vào phòng liền kéo cái ghế ngồi xuống, mùi nước hoa nồng nặc trên người cô ta khiến Vương Giai Giai và Lý Dương đều không nhịn được mà nhăn mũi.

Lý Dương lùi ra sau, gật đầu nói:

-Đúng vậy, không chỉ là bộ đồ trà của hai người, tôi rất thích loại đồ sứ đẹp thế này, hy vọng có thể mua lại toàn bộ.

-Haha!

Bà ta cười một tiếng, tiếng cười của bà ta khiến Lý Dương nổi cả da gà.

-Anh bạn nhỏ, mấy món này tuy chỉ là đồ do trấn Cảnh Đức làm ra, nhưng lại rất đẹp, bình thường cũng là bảo vật trấn tiệm trong quán chúng tôi, nếu cậu muốn mua, giá cả không thấp đâu!

Lần này, Vương Giai Giai cũng rút người lại phía sau, mùi trên người bà này quá nồng.

-Về mặt giá cả thì không thành vấn đề, tôi thấy nó đẹp mắt nên mới thích, đối với những vật mình thích tôi bằng lòng trả giá cao!

Lý Dương lại vội nói một câu, cả người lại dựa về phía sau, tiếc là căn phòng chỉ rộng chừng đó, lúc này cả phòng đều nồng nặc mùi nước hoa, mùi nước hoa này thật sự rất nồng, làm cho người ta thấy khó chịu.

Ngay cả Tiêu Nham và Lưu Lợi bên cạnh lúc này cũng lặng lẽ bịt mũi lại.

Người phụ nữ giơ một bàn tay ra, quơ qua quơ lại trước mặt Lý Dương:

-Anh bạn nhỏ, nếu thật sự thích thì bán cho mấy người cũng không phải không được, một bộ đồ trà năm ngàn, chắc giá, những món khác nếu muốn mua thì sẽ tính riêng.

-Năm ngàn?

Tiêu Nham và Lưu Lợi đều sững người, giá vậy cũng quá chặt đẹp rồi.

Trong mắt bọn họ, đây chỉ là bộ đồ trà bình thường, cùng lắm cũng chỉ là hơi đẹp mắt, trong cửa hàng mấy trăm đồng là có thể mua được một bộ rồi, càng không cần nói lại là bộ đồ trà second hand đã dùng rồi, năm ngàn cứ cảm thấy như đang hét giá, chặt chém.

Có điều như vậy cũng phù hợp với tính cách của bà ta, một ly trà làm vỡ cũng mất một trăm đồng tiền bồi thường, bây giờ có người tự chui đầu vào rọ, muốn mua đồ của bà ta, làm sao có thể ra giá thấp cho được.

Ông chủ Lão Ngưu bên cạnh cũng ngăn người ra, nhịn không được, lên tiếng:

-Tiểu Liên, em cũng biết, đây chính là đồ trong xưởng của ông chú chúng ta, năm trăm ngàn có phải là...

-Im mồm, ai cho phép anh lên tiếng!

Không chờ Lão Ngưu nói hết, bà ta liền hét một tiếng, Lão Ngưu vội cúi đầu xuống, không nói nữa.

Trong nhà, Lão Ngưu bị vợ quản rất nghiêm, nếu không thì cũng không đến nỗi bán một bộ đồ trà nho nhỏ cũng không dám tự ra chủ ý, phải gọi vợ đến.

-Năm ngàn một bộ, không vấn đề, có điều tôi muốn tất cả loại đồ sứ như vậy ở chỗ hai người, thiếu một món cũng không được!

Lý Dương mỉm cười gật đầu, đừng nói năm ngàn, dù là năm vạn hán cũng không có bất kì ý kiến gì, chỉ cần đối phương chịu bán là được, càng huống gì lúc này hán thật sự không muốn nói thêm gì nữa với đối phương, nếu không thì bầu không khí ở đây có thể làm cho hán ngất xỉu mất.

Bà chủ tiệm hơi ngẩn người, lại cười khanh khách nói:

-Cậu em thật nhanh lẹ, dứt khoát, cậu yên tâm, đồ sứ thể này, một món tôi cũng không đưa thiếu cho cậu đâu, Lão Ngưu còn không mau đem mấy đồ trong nhà lại đây?

Câu nói cuối cùng của bà ta là nói với Lão Ngưu, mấy cái bát, đĩa, gạt tàn thuốc ...vẫn còn dùng ở trong nhà, dù bà ta có xấu xa, mặt dày cỡ nào cũng thấy ngại khi mang ra cái bát còn đựng cơm thừa, hoặc là gạt tàn còn đầy đầu thuốc lá.

Bà ta bảo Lão Ngưu về lấy đồ là có ý muốn dọn dẹp, lau rửa mấy món này, mang đồ sạch sẽ đến.

Nhà của bọn họ nằm ở đằng sau quán trà, rất gần, không lâu sau thì Lão Ngưu đã quay lại, trước khi ông ta trở về, Lý Dương đã bước khỏi phòng, đứng ở ngoài hít thở không khí thiên nhiên trong lành.

Tiêu Nham còn bất bình thay cho hán, cho rằng bà chủ tiệm này đúng là dân gian thương.

Thấy Lý Dương thật sự thích loại đồ sứ như vậy thì hét giá trên trời, hán lại không biết rằng, cái giá này đối với giá trị thật sự của đồ sứ mà nói ngay cả con số lẻ cũng không bằng.

Đồ đã mang tới rồi, ba bộ đồ trà, sáu cái bát, hai cái gạt tàn thuốc, còn có chín cái đĩa và hai chén trà lớn, hai chén trà còn đang đầy nắp.

Họa tiết trên đồ sứ, ngoài hoa đào ra còn có hoa mai, chỉ có hai loại hoa văn này, nhìn thấy nhiều đồ sứ như vậy đặt trước mắt, tim của Lý Dương đập thành thịch.

Ba bộ đồ trà, gộp chung lại là một vạn năm ngàn, những món còn lại, bà ta lại đòi thêm hai vạn, Lý Dương không cò kè với bà ta, trực tiếp lấy ra ba vạn năm ngàn tiền mặt.

Bà ta còn lo Lý Dương đổi ý, lập tức nhận lấy tiền, đồng thời tỏ rõ những món này đã thuộc về Lý Dương, không được trả lại hàng.

Trả hàng?

Lý Dương nghe thấy lời bà ta nói chỉ thầm lắc đầu trong lòng, có kẻ ngốc mới trả lại hàng, chỉ là không biết sau khi bà chủ tiệm biết được giá trị thật sự của mấy món đồ sứ này xong có hối hận đến mức đâm đầu vào tường không.

-Giai Giai, Lý đại ca, vốn muốn mời hai người uống trà, kết quả lại không uống được gì, hai người có đói không, tôi biết phía trước có một tiệm ăn không tệ, hay là chúng tôi mời hai người ăn chút gì nhé?

Ra khỏi quán trà, Lưu Lợi ngại ngần nói một câu, Lý Dương trực tiếp lấy ra ba vạn năm ngàn tiền mặt để mua thứ mình ưng ý, điều này khiến cô ta an tâm rất nhiều.

Đầu tiên Lý Dương nhất định có tiền, vậy lời hán ta nói rất có khả năng là thật, rất có thể là người mở tiệm đồ cổ, quen biết với công ty đấu giá, nếu là như vậy, miếng ngọc bội này của bọn họ thật sự có thể bán với giá cao trên ba mươi vạn.

Trước đó, cô ta luôn bán tén bán nghi.

-Đúng, đúng, Lợi Lợi nói đúng, chúng tôi mời hai người dùng cơm!

Tiêu Nham nói theo một câu, bây giờ là 8 giờ tối, Vương Giai Giai muốn dạo hồ Tần Hoài vào buổi tối, cơm tối vẫn chưa ăn, lúc này bọn họ thật sự có chút đói rồi.

-Haha, được thôi, có điều không cần hai người mời đâu, bữa này tôi mời hai người!

Lý Dương cười lớn một tiếng, hướng về nơi xa vẫy vẫy tay, Lưu Cương và Triệu Khuê lập tức trong bóng tối bước ra.

Nhìn thấy hai người đột nhiên xuất hiện, Tiêu Nham và Lưu Lợi hơi ngẩn người, hai người bọn họ có một người ở lại, người còn lại được Lý Dương nhỏ giọng dặn dò mấy câu lại rời khỏi.

Không lâu sau, bên cạnh bọn họ xuất hiện một chiếc Mercedes-Benz, sáu người có hơi chật, nhưng vẫn ngồi vào.

Chiếc Mercedes-Benz này là do Lý Dương thuê từ khách sạn, chiếc Cayenne ở Thượng Hải hẳn còn đưa cho Tô Hữu Bằng, hẳn và Vương Giai Giai ra ngoài không có xe cũng không được thuận tiện, dứt khoát thuê luôn một chiếc, thuê xe cũng không mất bao nhiêu tiền.

Ngồi lên Mercedes-Benz, Tiêu Nham và Lưu Lợi còn cảm thấy có chút mơ hồ.

Chiếc xe trực tiếp chạy về hướng khách sạn mà Lý Dương ở, Lý Dương không rành lái về Nam Kinh, dứt khoát chọn luôn chỗ hẳn ở hiện nay, đây là một khách sạn năm sao, bên trong có cả nhà hàng.

Trước khi xuất phát, Lý Dương bảo Triệu Khuê đặt phòng ở nhà hàng.

Lúc này có hơi trễ, nhưng Lý Dương là khách của khách sạn, muện thế nào bọn họ cũng đều được phục vụ.

-Ngồi đi!

Mua lại những món đồ sứ kia, tâm trạng của Lý Dương rất tốt, sau khi vào nhà hàng liền chủ động kêu gọi vợ chồng Tiêu Nham, không có bọn họ, hôm nay hẳn cũng không gặp được những món đồ sứ này, càng không cần nói đến việc lượm được của hồi rồi.

-Lý, Lý đại ca, hay là chúng ta đổi chỗ khác nhé?

Tiêu Nham nhìn nhà hàng sang trọng, nói nhỏ một câu, khách sạn này hẳn chưa đến bao giờ nhưng nghe bảo đây là phòng VIP, nghe nói dùng bữa ở đây, một bữa ít nhất cũng tốn tới mấy ngàn, ăn uống bình thường cũng trên cả vạn rồi.

Lý Dương cười, lắc đầu nói:

- Không cần, ở đây là được rồi, hôm nay còn phải cảm ơn cậu nhiều lắm, không có cậu dẫn đi, tôi cũng không vớ được của hồi này!

- Cửa sổ?

Nghe Lý Dương nói như vậy, Tiêu Nham liền lấy lại tinh thần, ngạc nhiên nhìn Lý Dương, lại hỏi:

- Lý đại ca, món hồi mà anh nói không phải là mấy món đồ sứ này đó chứ?

Khi Tiêu Nham nói câu này, Lý Dương đang lấy một cái cốc trà từ bên trong ra, nhìn ngấm tĩ mĩ.

Hoa văn cốc trà là hoa mai màu đỏ, men trắng hoa đỏ, nhẹ nhàng thanh tao, Lý Dương còn nhìn dưới đèn, không ngừng gật đầu.

- Không sai, chính là những món bảo vật này, đây đúng là món hồi thật sự!

Lý Dương mỉm cười gật đầu, Vương Giai Giai và Lưu Cương ở bên cạnh cũng sáp vào, hiếu kì nhìn những đồ sứ này, bọn họ biết phẩm vị của Lý Dương, có thể được Lý Dương gọi là của hồi lớn, tuyệt đối là bảo vật đích thật.

Cổ Ngoạn Thành ở Thượng Hải, bình hồ lô hiệu Thận Đức Đường đã bị người ta nhúng tay vào, mua với giá ba vạn tám, sau đó bán ra với giá sáu mươi vạn, Lý Dương cũng không nói đó là món hồi lớn.

Tiêu Nham bước lại, ở cạnh Lý Dương tỉ mỉ xem xét một lát, rồi lắc đầu nói:

-Lý đại ca, anh đừng đùa với chúng tôi nữa, tôi mặc dù không hiểu về sưu tầm, nhưng xem qua rất nhiều sách và tạp chí, chữ khắc dưới đáy của những món đồ sứ này tôi biết mà, rõ ràng viết bốn chữ “Trần Cảnh Đức chế”, vừa nhìn đã biết là đồ vật có niên đại gần đây.

- Không tệ, chữ khắc Triện cũng biết, xem ra dốc công không ít!

Lý Dương ngẩng đầu nhìn hẳn, cười nói, không chờ Tiêu Nham có phản ứng, lại nói tiếp:

- Đây quả thật là đồ của trần Cảnh Đức chế tạo, mà còn là đồ sứ được tạo ra sau thời kiến quốc, niên đại ngắn nhưng không có nghĩa không có bảo vật thật sự, những món đồ sứ này vừa khéo chính là bảo vật!

Dưới đây của những món đồ sứ này được khắc bốn chữ Triện, nội dung giống với Tiêu Nham nói là bốn chữ “Trần Cảnh Đức chế”, đồ sứ thể này không hiếm, sau thời kiến quốc, các xưởng làm đồ sứ của Nhà nước thường khắc những chữ này.

Cho dù là hiện nay, cũng có một số lò nung sẽ khắc những chữ thể này để chứng minh đây là công nghệ của trần Cảnh Đức.

-Lý đại ca, lời anh nói tôi có chút mơ hồ, nếu thời gian đã ngắn làm sao có thể vẫn là bảo vật được chứ?

Tiêu Nham tròn xoe mắt, vừa nghi ngờ lại vừa hiểu kì, trong ấn tượng của hắn, giá cả của đồ sứ sau thời kiến quốc đều không cao, cho dù trong những món đồ sứ đó có rất nhiều món trị giá mấy trăm đồng, thứ tốt nhất cũng chẳng qua là một, hai vạn.

Hơn nữa món có giá cả cao chút đều là những đồ để ngắm, trang trí như bình lọ, tuyệt đối không phải là những đồ thực dụng như bát, đĩa.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

944. Chương 940: Cực Phẩm Hiện Đại

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Lý Dương đang cầm một cái bát nhỏ, nghe lời của Tiêu Nham thì quay lại cười.

-Giá trị của một món đồ không thể chỉ xem thời gian, thời Tống có rất nhiều bình chậu bình thường được khai quật, giá cả cũng không cao, hiện nay có rất nhiều tác phẩm nghệ thuật, ví dụ như một vài bức tranh của các nhà danh họa cận đại, còn có giá cao hơn cả những bức tranh cổ.

Tiêu Nham nghe lời Lý Dương nói liền nhướng mắt, lắc đầu nói:

-Lý đại ca, đó là tác phẩm của danh họa, mang giá trị nghệ thuật rất cao, đồ sứ làm sao có thể so sánh được với thư họa?

Điệu bộ của Tiêu Nham rõ ràng là không phục.

Bản thân Tiêu Nham có khuôn mặt con nít, nhìn có vẻ rất trẻ trung, dáng vẻ không phục của hắn có chút dễ thương, Lưu Lợi bên cạnh nhìn không được mà bật cười.

Mâu thuẫn của hai người, lúc này cũng được dịu bớt đi, dù còn cãi vã nhưng tuyệt đối sẽ không nói ra những câu như ly hôn.

Lý Dương cười ha hả, nói:

-Tôi nói cho cậu biết, những đồ sứ này đều là tác phẩm của danh nhân, còn là tác phẩm của chuyên gia, giá trị nghệ thuật càng cao.

Tiêu Nham mở miệng nhưng cuối cùng lại không nói câu nào, nhưng nhìn ánh mắt của hắn có thể biết rằng hắn hoàn toàn không đồng ý với lời nói của Lý Dương.

Nhìn dáng vẻ của hắn, Lý Dương khẽ cười một tiếng, quay người đi đến bên Triệu Khuê, mượn một cái đèn pin nhỏ trên người hắn, Triệu Khuê có thói quen mang theo bên mình rất nhiều vật dụng, đèn pin cũng là một trong số đó.

Lý Dương cầm đèn pin, lại chỉ vào cái bát nhỏ kia, cười hỏi Tiêu Nham:

-Tôi hỏi cậu, hoa văn trên đây có đẹp không?

Tiêu Nham cuối đầu nhìn một cái, liền nói:

-Đẹp thì có đẹp, nhưng rất đơn điệu, hoa mai quá ít rồi, tôi cảm thấy không đẹp bằng Thanh hoa!

-Vậy là cậu không hiểu nghệ thuật rồi, cậu tưởng về những bông hoa này dễ lắm à, quá trình chế tác của chúng còn phức tạp hơn cả thanh hoa, khó hơn thanh hoa rất nhiều!

Lý Dương không hề khách khí gì nói một câu, khuôn mặt lại nở nụ cười, lại nói:

-Hôm nay tôi sẽ cho cậu xem, thế nào mới là tác phẩm nghệ thuật chân chính, cái đẹp chân chính!

Lý Dương cầm đèn pin đi đến trước bàn, đặt đèn pin vào trong một cái bát, lật úp bát lại, rồi bật đèn pin, để ánh sáng đèn pin chiếu vào mặt trong bát.

Lưu Lợi, Vương Giai Giai đều tò mò xúm lại xem.

Ngay sau đó, mắt của ba người đều mở to.

Vách bát sau khi được đèn pin quân dụng chiếu vào, trắng nõn như sữa, hoa mai nhàn nhạt trên vách bát, dưới ánh sáng như dần dần nở hoa, trông rất đẹp mắt.

Vách bát được chiếu sáng như bạch ngọc trắng nõn nà, tỏa ánh sáng óng ánh như tiên đài ngọc các, phần sứ dưới đáy bát hơi dày, màu sắc tối dần, lại mang một cảm giác mờ ảo.

Phía trong vách màu trắng, còn có những tia sáng lấp lánh, khiến cho cả cái bát trở nên quý giá, tao nhã, chỉ nhìn cảnh tượng đẹp dễ như vậy, khó mà tin rằng đây chỉ là một cái bát sứ bình thường.

Lý Dương mỉm cười không nói lời nào, tiếp tục xoay cái bát.

Vách bát chuyển động, hoa mai cũng chậm chậm chuyển động theo, hoa mai sống động như đang nở rộ, điểm đỏ tươi kia dưới ánh đèn cũng trở nên tươi đẹp khác thường, như hồng tiên tử trên tuyết, nhẹ nhàng nhảy múa.

Sau khi xoay một vòng xong, Lý Dương hài lòng lấy đèn pin ra.

Cái bát nhỏ lại trở về với dáng vẻ bình thường, nhìn thì rất đẹp nhưng tuyệt đối không có cảm giác mộng ảo như ban nãy.

-Lý, Lý đại ca, chuyện này là như thế nào?

Tiêu Nham tròn xoe mắt, bước lên cầm cái bát, không ngừng lật qua lật lại xem xét, thật khó tin là chiếc bát nhỏ ban nãy lại hiện ra vẻ đẹp tuyệt mỹ như một viên ngọc bích không tì vết, màu trắng sữa của miếng ngọc khiến hắn vô cùng bất ngờ.

Hắn bằng này tuổi đầu rồi vẫn chưa nhìn thấy đồ sứ nào lại tuyệt đẹp, thần kì như vậy.

Lý Dương búng nhẹ vào cái bát, âm thanh lanh lảnh vang lên, nghe âm thanh này, Lý Dương hài lòng, cười nói:

-Những món đồ sứ này sử dụng một loại nguyên liệu đã được dày công tinh chế, lại trải qua sự nghiên cứu cẩn thận của vô số chuyên gia, cuối cùng mới chế tạo nên, là kết tinh của trí tuệ đích thật, thật đáng tiếc!

Lý Dương nói đến đây, lại thở dài.

Những đồ sứ này là kết tinh của văn hóa Trung Hoa thời cận đại, là báu vật quý giá của Trung Quốc, tiếc là công nghệ nung sứ tốt như vậy, lại vì một vài nguyên nhân đặc biệt mà không còn, đúng là một chuyện đáng tiếc.

Điều này so với việc thất truyền một vài công nghệ tinh xảo thời cổ đại còn khiến người ta đau lòng hơn nhiều, mấy món đồ sứ này được nung ra cũng chẳng qua mới hơn ba mươi năm.

-Để tôi cho mọi người cảm thấy sự thần kì nữa nhé!

Lý Dương ngẩng đầu lên, không còn nghĩ về vấn đề ban nãy nữa, đó là do nguyên nhân lịch sử tạo thành, cái nguyên nhân lịch sử này, cùng với thân phận nhạy cảm hiện giờ của hắn không tiện phán xét, dứt khoát không đề cập đến.

Lý Dương đứng dậy đến bên máy uống nước, đổ nước nóng vào trong một chén trà, hai tay lại không ngừng ôm chén trà, xoay nhẹ nhẹ.

Một lúc sau, bọn Tiêu Nham tròn xoe mắt.

Đây là nước sôi mới đun, ly nước bình thường sau khi đổ nước sôi vào làm sao có thể ôm như thế này, vậy không phải sẽ làm phỏng tay hay sao, chén trà Lý Dương cầm trên tay rất lớn, nhưng lại rất mỏng, điều này bọn họ đều biết cả.

-Nước này, không nóng sao?

Tiêu Nham do dự một lát, cuối cùng mới lên tiếng hỏi, Lý Dương cười hề hà, đặt chén xuống bàn, bảo hắn cầm lên cẩn thận, đừng nhắc chén quá cao, cũng đừng rời khỏi phạm vi cái bàn.

Cầm chén trà, Tiêu Nham chỉ có một cảm giác, thoải mái ấm áp, hoàn toàn không có cảm giác nóng hổi.

-A, hừ, hừ, bỏng chết tôi rồi!

Cuối đầu xuống, Tiêu Nham uống một ngụm nước trong chén trà, liền nhảy cẫng lên, may là Lý Dương đã có chuẩn bị, kịp thời đón lấy chén trà từ tay hắn ta.

Lý Dương đón lấy chén trà, còn Tiêu Nham lại không ngừng nhảy loạn lên ở bên cạnh, lại cuống quýt cầm lấy cái ly thủy tinh, rót đầy nước lạnh uống hết.

Nước rất nóng, Tiêu Nham đã dùng thực tế để chứng minh, ánh mắt Lưu Lợi, Vương Giai Giai lại lộ vẻ ngạc nhiên, cái vách sứ mỏng manh này lại có hiệu quả cách nhiệt tốt đến thế.

-Lý đại ca, chuyện này là như thế nào?

Tiêu Nham cuối cùng cũng hoàn hồn, cười đau khổ, hỏi, lưỡi của hắn đã bị bỏng đỏ hết lên rồi, may là lúc hắn uống, nước đã nguội đi một chút, nếu không thì sẽ phỏng nặng.

Lý Dương gõ gõ bàn, mỉm cười nói:

-Những món đồ sứ này được nung ra dưới một nhiệt độ cao đặc biệt, nhiệt độ nhất định phải ở 1380 đến 1410 độ, con số này nghe ra thì đơn giản, nhưng mọi người sẽ không thể hiểu được khó khăn trong đó.

Điều này Lý Dương nói không sai, bình thường nung đúc đồ sứ, đa số là khoảng 1300 độ, vượt qua 1300 độ thì là nhiệt độ cao, giữa 1380 và 1300 độ, xem ra chỉ kém có 80 độ, nhưng 80 độ đó lại vô cùng khó khăn, gian khổ.

Đặc biệt là sau khi nhiệt độ tới 1350 độ, mỗi lần tăng lên một độ đều phải vất nát óc, cần rất nhiều chuyên gia cùng tìm tòi nỗ lực, đây không phải là do khó tăng nhiệt độ mà là vấn đề đồ sứ trong lò có thể thích ứng được hay không.

Có những đồ sứ chỉ có thể chịu được một số nhiệt độ này, sai lệch một độ thì sẽ rạn nứt ngay, nghiêm trọng hơn chút thì cả lò nung bị hỏng, tất cả đồ sứ bị hư hại, phải mở lò nung lại từ đầu.

Thành Hóa đầu thái, thứ nổi tiếng nhất trong số đồ sứ chính là dùng nhiệt độ cao để nung đúc thành, mà lò đồ sứ này còn có kỹ thuật cao hơn, khó hơn cả Thành Hóa đầu thái, điều kiện nung đúc càng đặc biệt, những đồ sứ được nung ra tự nhiên cũng sẽ đẹp hơn, tốt hơn những đồ sứ trước đó.

Chịu nhiệt chỉ là một đặc điểm trong số đó, những món đồ sứ này, cho dù có được nấu trong nước sôi, lập tức bỏ vào trong nước đá cũng sẽ không có bất cứ vấn đề gì, hơn nữa men trắng của chúng không bao giờ phai màu. Tổng hợp tất cả nhân tố lại với nhau, những món đồ sứ này tuyệt đối là cực phẩm trong cực phẩm, có thể nói là tác phẩm nghệ thuật vĩ đại.

Lý Dương chậm rãi giải thích đặc điểm của đồ sứ, Lý Dương giải thích rất ít, chỉ là lời giảng giải phiến diện, nhưng vẫn khiến cho những người ở đây há hốc mồm.

Tiêu Nham đột nhiên vỗ vào đầu mình, nói:

-Tôi nhớ ra rồi, Lão Ngưu hình như có khoe về điều này, hắn nói đồ pha trà của hắn rất tốt, không bỏng tay, lúc đó chúng tôi đều không để tâm, không ngờ lại còn có cả nhân tố này ở bên trong.

Về điểm chịu nhiệt này, Lão Ngưu ở quán trà đã sớm phát hiện ra rồi, tiếc là ông ta không hiểu được ý nghĩa ở bên trong, có bảo vật mà không hề biết, ngược lại còn xem bảo vật như món đồ bình thường để sử dụng.

-Lý đại ca, nói này giờ, đây rốt cuộc là đồ sứ gì vậy?

Lưu Lợi nhin không được hỏi một câu, Tiêu Nham và Vương Giai Giai đều nhìn Lý Dương, cả Lưu Cương và Triệu Khuê trong phòng cũng làm như thế.

Lý Dương vuốt vách sứ của chén trà, khẽ nói:

-Những đồ sứ này, được nung ra vào năm 1975, lại được gọi là sứ 7501, những đồ sứ này khi ấy chỉ được nung ra cho một người sử dụng!

-Chỉ dành cho một người sử dụng, là ai vậy?

Lưu Lợi ngạc nhiên kêu lên một tiếng, Vương Giai Giai che miệng lại, dù gì thì cô ta cũng xuất thân từ gia tộc chính trị, nghe đến năm 1975 thì đã cảm thấy có gì không đúng rồi, sau khi nghe câu nói cuối cùng của Lý Dương, trong lòng cô ta đã đoán ra được kết quả.

-Chủ tịch!

Lý Dương mỉm cười, nhẹ giọng nói.

-Chủ tịch, chủ tịch gì cơ?

Lưu Lợi ngơ ngàng ngẩng đầu lên, Tiêu Nham cũng rất mơ hồ, nhưng liền đó, Tiêu Nham lập tức mở to hai mắt, chỉ vào đồ sứ, lại không hỏi được điều gì.

Không lâu sau, Lưu Lợi cũng kịp phản ứng ra, có vẻ mặt giống hệt Tiêu Nham vậy.

Vào thời kì đó, được xưng là chủ tịch thì chỉ có một người, là vị thần trong lòng của toàn dân, là vĩ nhân mà không ai sánh được, khi ấy, dường như cũng chỉ có người đó mới có tư cách sử dụng món đồ như thế này.

Tiêu Nham, Lưu Lợi chợt hiểu ra.

Hóa ra là vật ngự dụng của chủ tịch, hèn gì mà lại đẹp đẽ, tinh xảo như vậy, huy động hết sức lực cả nước chỉ để nung đồ sứ cho một người, việc như vậy cũng chỉ có thời đại đó mới có thể xảy ra.

Một lát sau, Lý Dương lại chậm rãi nói:

-Lô đồ sứ này, tổng cộng đã được nung ra một vạn món, có hai ngàn món được đưa đến Bắc Kinh, những món còn lại vốn dĩ phải tiêu hủy toàn bộ, nhưng lúc đó có người nghĩ, nếu tiêu hủy rồi lỡ bên chủ tịch thiếu thốn, hư hại cần sử dụng thì bên đây sẽ không bù lại được.

Lý Dương cầm cái đĩa lên, nhìn vào đĩa, nói tiếp:

-Thế là bọn họ chỉ tiêu hủy một phần, còn lại khoảng hơn bốn ngàn món, cùng với sự chuyển biến của thời đại, lô đồ sứ này được cất giữ lại, sau đó công xưởng đóng cửa, kết quả là chúng bị phân phát như những phúc lợi phẩm bình thường, người lúc bấy giờ đều không hiểu được giá trị của những món đồ sứ này, vì vậy mà có rất nhiều tổn thất, hư hại ngoài ý muốn hoặc bị đưa ra nước ngoài, các món còn lưu truyền trong nước hiện nay cũng không nhiều.

Những điều Lý Dương nói đều là sự thật, lô đồ sứ này, còn được gọi là Mao Sứ (đồ sứ của Mao Trạch Đông), số lượng còn lại hiện nay rất ít, người sưu tầm cũng rất hiếm lộ những món như thế này ra ngoài.

Dù gì thì đây là đại diện cho kĩ thuật đỉnh cao của một thời đại, những món đồ sứ này, trình độ của nó trong lịch sử cũng rất ít có món nào có thể sánh được, là cực phẩm hiện đại.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

945. Chương 941: Muốn Bái Sứ

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

-Lý đại ca, ý của anh là những món đồ sứ này đều là Mao Sứ?

Tiêu Nham giơ tay chỉ vào mấy món đồ sứ trên bàn, không nhin được lại hỏi một câu, lúc này hấn đã rất tin tưởng vào lời nói của Lý Dương.

Lý Dương cười, gật đầu nói:

-Đúng vậy, những món này đều là Mao Sứ!

Đồ sứ của vĩ nhân sử dụng, bất kể là phẩm chất hay là ý nghĩa lịch sử đều rất lớn, huống hồ số lượng của lô đồ sứ này rất ít, chất lượng tuyệt vời, còn trở thành tuyệt khí, giá trị của nó càng cao hơn.

-Lý đại ca, đồ sứ như vậy thì đáng giá bao nhiêu tiền?

Lần này người hỏi là Lưu Lợi, đồ sứ tuyệt đẹp cao quý như vậy, lại là bảo vật có mối quan hệ với vĩ nhân, đối với cô ta mà nói giá trị nhất định càng cao, ít ra cũng cao hơn cái giá mà Lý Dương mua chúng.

Lý Dương quay đầu lại, nhìn cô ta một cái, cầm cái chén nhỏ vừa nãy được đèn pin chiếu sáng lên, nhẹ giọng nói:

-Năm ngoái ở Christie Hồng Kông có buổi bán đấu giá, một món tương tự như cái bát nhỏ này, giá bán ra cuối cùng là một trăm chín mươi vạn!

-Một trăm chín mươi vạn, không ít chút nào!

Lưu Lợi khẽ gật đầu, nói một câu, sau khi nói xong thì ngẩn cả người ra đó.

Tiêu Nham cũng quay đầu lại, ngơ ngác nhìn Lý Dương.

Một cái bát nhỏ, giá một trăm chín mươi vạn, hôm nay Lý Dương mua đến sáu cái bát như vậy, vậy chẳng phải chỉ một lô bát này cũng trị giá hơn một ngàn vạn rồi hay sao, càng không cần nói đến việc hấn vẫn còn mấy món khác nữa.

Cho dù cái đĩa không bằng bát, sự hơn kém đó cũng không khác biệt nhiều lắm, chín cái đĩa dù gì cũng có thể so với sáu cái bát nhỏ này, còn có ba bộ đồ trà kia, trà cụ là thành bộ, giá cả có lẽ càng cao hơn.

Gạt tàn thuốc, chén trà lớn và trà cụ gộp lại, thế nào cũng không thua kém gì sáu cái bát kia.

Nếu tính như vậy thì không phải giá trị của lô đồ sứ trước mắt này ít nhất cũng trên ba ngàn vạn đó sao, hơn ba ngàn vạn lận, hai vợ chồng Tiêu Nham và Lưu Lợi rất may mắn có cha mẹ lo, không cần phiền muộn về nhà ở, nhưng đối với bọn họ mà nói hơn ba ngàn vạn là một khoản tiền lớn không thể tưởng tượng được.

Món tiền này chỉ tùy ý dùng hơn ba vạn là có thể đổi được, lần này Lưu Lợi làm thế nào cũng không dám tin.

Càng huống gì, số tiền này chỉ là suy đoán của bọn họ, sự thật thế nào bọn họ hoàn toàn không biết.

-Lý đại ca, những điều anh nói là thật chứ?

Tiêu Nham nhìn Lý Dương, lại nhỏ giọng hỏi một câu, hấn ta không giống với Lưu Lợi, cho rằng Lý Dương đang bốc phét, nhưng trong lòng hấn cũng không dám tin tưởng, vì thế mới hỏi một câu như vậy.

-Là thật hay là giả thì đã sao? Lưu Cương bảo họ mang đồ ăn lên đi!

Lý Dương cười một tiếng, Lưu Cương liền bước ra, lúc này nhân viên phục vụ có bưng đồ ăn lên nhưng bị Lưu Cương chặn lại ở ngoài, bọn họ vẫn chưa nói chuyện xong, tạm thời không để mang đồ ăn lên.

Lúc này nhân viên phục vụ bên ngoài đều chờ đợi rất nóng lòng, đồ ăn mà còn không mang lên nữa thì sẽ nguội mất, đến lúc đó khách có ý kiến thì bọn họ lại phải gánh, thời buổi này nghề phục vụ không hề dễ làm.

-Lý đại ca, bất kể là thật hay giả thì tôi cũng bái phục anh, tôi muốn theo anh học hỏi, anh dạy tôi có được không?

Tiêu Nham lại sắp vào, ở bên cạnh Lý Dương, nhỏ giọng nói một câu, lúc nói, ánh mắt của hấn còn chan chứa khát vọng.

Tiêu Nham rất thích sưu tầm, nếu không cũng sẽ không dám mang toàn bộ gia sản ra mua một miếng ngọc cổ, nhưng sở thích này của hắn có thời gian không dài, chỉ chưa đến một năm thời gian, bình thường vẫn là bản thân học hỏi qua sách vở.

Cũng có thể nói, năng lực của hắn có hạn, một ít năng lực thực tiễn đều là do tự hắn đến tiệm đồ cổ nhìn người khác mà học hỏi được.

Lúc này hắn vẫn chưa biết thân phận thật sự của Lý Dương, nhưng đã có thể xác định được trình độ của Lý Dương cao hơn hắn rất nhiều, đương nhiên sẽ không muốn bỏ qua cơ hội như thế này, nhanh chóng tìm cơ hội bái sư học nghề.

Lý Dương ngẩng đầu nhìn hắn một cái, vẻ mặt có chút kì lạ.

Trong giới đồ cổ, đây là người đầu tiên đề nghị muốn theo hắn học hỏi, lúc này tâm trạng của Lý Dương thật sự có hơi phức tạp, nhưng hắn biết rõ về tình trạng của mình, nếu thật sự thu nhận đệ tử, thì không phải là giúp người ta mà là hại người ta.

Dựa vào tình hình hiện giờ của hắn hoàn toàn không có thời gian để dạy người khác.

Suy nghĩ một lát, Lý Dương mới ngẩng đầu lên, nhẹ giọng, nói:

-Tiêu Nham, cậu rất thông minh lanh lợi, tôi chỉ đạo cậu, cậu cũng chịu nỗ lực, nhưng cái nghề đồ cổ này không dễ học chút nào, đòi hỏi phải dốc tâm dốc sức, còn phải trải qua một thời gian rất dài mới có thể thấy được thành quả, nếu cậu không chịu được cực khổ thì thôi bỏ đi!

Những điều Lý Dương nói là sự thật 100%, kì thật bất kì một nghề nghiệp nào, muốn làm ra thành tích đều cần phải nỗ lực vất vả, tiếng tăm của Trần Vô Cực rất nổi bật, nhưng khi điêu khắc ngọc cũng phải nỗ lực rất nhiều.

Lý Dương có năng lực đặc biệt trợ giúp, có thể tiến bộ thần tốc, nhưng đó cũng chỉ là trường hợp đặc biệt.

Cho dù là cả thế giới, hiện nay cũng không có ai có thể sánh được với Lý Dương, dù gì thì có được loại năng lực đặc biệt này cũng chỉ có mỗi mình hắn ta mà thôi.

Tiêu Nham hơi ngần người, lập tức vui mừng reo lên:

-Lý đại ca, anh yên tâm đi, tôi nhất định sẽ nghiêm túc, cố gắng học hỏi, tuyệt đối không phụ lòng kì vọng của anh!

Lý Dương lại lắc đầu, nói:

-Tiêu Nham, tôi không có thời gian để dạy cậu, cũng không thể dạy cậu, nhưng nếu cậu thật lòng muốn học, tôi có thể giới thiệu sư phụ cho cậu, nhưng cậu phải cam đoan là học hành đàng hoàng, nghe lời của sư phụ!

Năng lực của Lý Dương thế nào hắn tự biết rất rõ, có rất nhiều lý luận hắn biết, nhưng đều là được nghiệm chứng dưới sự giúp đỡ của năng lực đặc biệt.

Không có năng lực đặc biệt, hắn ngay cả một chuyên gia tầm cỡ cũng không phải, cùng lắm là xếp vào hàng chuyên gia tầm tầm bậc trung, đó còn là do trước đây hắn từng năng lực đặc biệt học hỏi được rất nhiều điều.

Với tình trạng như vậy, hắn quả thật không có tư cách để dạy đồ đệ.

-Anh không dạy tôi!

Tiêu Nham sửng người, tinh thần suy sụp hẳn đi, nhỏ giọng nói:

-Anh không dạy tôi thì còn giới thiệu sư phụ cho tôi làm gì, tôi chỉ tin tưởng có mình anh!

Lý Dương cười nói:

-Tôi không dạy cậu, nhưng không có nghĩa là người tôi giới thiệu lại kém cạnh hơn tôi, người thầy mà tôi giới thiệu cho cậu vô cùng lợi hại, hiện giờ tôi còn chưa chấn người ta có chịu nhận cậu không nữa!

-Lý đại ca, người mà anh giới thiệu là ai vậy?

Tiêu Nham ngẩng đầu lên, trong mắt lại có chút hy vọng, có lẽ lời Lý Dương nói đã tác động đến hắn.

Lý Dương nhìn hắn, mỉm cười nói:

-Người này rất trẻ tuổi, đương nhiên rồi, tuổi tác còn trẻ là khi so sánh với những người trong giới đồ cổ, còn so với chúng ta thì lớn tuổi hơn nhiều, anh ta có một viện bảo tàng riêng ở Bắc Kinh, có một trình độ rất cao về phương diện đồ sứ, đồ ngọc, đồng thời cũng là chuyên gia tầm cỡ trong nước, đã lên Ti Vi rất nhiều lần, tên của anh ta là Bạch Minh, không biết cậu có nghe qua chưa?

Người thầy mà Lý Dương muốn giới thiệu cho Tiêu Nham chính là Bạch Minh, tính cách của Tiêu Nham rất giống với Bạch Minh, lại chịu mày mò nghiên cứu, nếu Bạch Minh đồng ý, nói không chừng Tiêu Nham sẽ trở thành Bạch Minh thứ hai.

Lý Dương biết rằng Bạch Minh cũng muốn tìm một đệ tử thích hợp, tiếc là tìm mãi không ra.

Thêm vào đó Bạch Minh còn trẻ, việc này cứ tạm thời gác đó, quan hệ giữa Lý Dương và Bạch Minh thân nhất, đương nhiên biết rõ những điều hắn nghĩ trong lòng.

-Bạch Minh? Lý đại ca, người mà anh nói là Phiến Bạch, giáo sư Bạch?

Tiêu Nham đột nhiên kêu lên một tiếng.

-Đúng vậy, hình như anh ta có biệt danh này!

Lý Dương hơi ngần người, vội vàng nói.

Đồ được triển lãm trong viện bảo tàng mà Bạch Minh mở đều là mảnh sứ, bởi vì hắn thích sưu tầm mảnh sứ, thường sưu tập các mảnh sứ vỡ vì thế nên người trong ngành đặt cho hắn một biệt danh là “Phiến Bạch”, có điều bình thường khi mọi người ở cạnh nhau, chưa bao giờ gọi biệt danh đó của Bạch Minh.

-Lý đại, ngay cả Bạch giáo sư mà anh cũng biết hay sao, anh thật sự có thể giới thiệu tôi theo anh ta học ư?

Tiêu Nham càng tỏ ra kích động, bước lại bắt lấy cánh tay của Lý Dương, do kích động mà cả người đều run lên.

Điều này khiến Lý Dương có chút không vui, Bạch Minh cũng có danh tiếng, nhưng hình như không bằng tiếng tăm của hắn, bất kể là Ngọc tỷ truyền quốc hay là bát Trường Sinh của hắn đều gây sóng gió một thời gian trong giới đồ cổ.

Càng không cần nói, hắn còn triển lãm Phong Mang ở Canada, trở thành chuyên gia hàng đầu quốc tế.

-Chỉ cần cậu muốn, tôi có thể giới thiệu cậu với anh ta bất cứ lúc nào!

Lý Dương sờ sờ mũi, chậm rãi nói một câu, trong lòng hắn vẫn còn đang nghĩ, nếu Tiêu Nham và Bạch Minh thật sự trở thành thầy trò thì sau này hắn nhất định phải kiểm soát ở Bạch Minh mấy lần.

Tiêu Nham kéo cánh tay của Lý Dương, lại vội vã nói:

-Lý đại ca, vậy anh giới thiệu nhanh nhanh lên, cảm ơn anh nhiều lắm, anh không biết, người mà tôi sùng bái nhất chính là Bạch lão sư!

Câu này hắn không nói sai, sở dĩ hắn thích sưu tầm, đơn thuần là vì xem qua một quyển danh tác của Bạch Minh, sau đó mới yêu thích nghề này, Bạch Minh giống như là thầy giáo khai sáng của hắn.

Nghe Lý Dương nói quen biết Bạch Minh, còn có thể giới thiệu hắn theo Bạch Minh học hỏi, hắn sớm đã kích động không kiềm chế được rồi.

-Được, tôi gọi điện thoại liền!

Xem thời gian, vẫn còn chưa muộn, Lý Dương lắc đầu, liền lấy điện thoại ra bấm số của Bạch Minh, nếu đã muốn giúp bọn họ thì dứt khoát làm đến cùng.

Điện thoại nhanh chóng vang lên âm thanh “tút, tut”, Tiêu Nham ở cạnh Lý Dương, còn tỏ ra hơi kích động.

-Lý Dương, cái cậu này, sao lại gọi điện thoại cho tôi rồi? Tôi còn đang định gọi cho cậu đây, haha, cậu không biết đâu, cậu vừa gọi điện đến là mấy người bọn họ đều đứng người ra, cậu giúp tôi được một lần nở mày nở mặt.

Điện thoại vừa mới được bắt, tiếng la của Bạch Minh đã dội sang, Bạch Minh tỏ ra còn phần khởi hơn cả Tiêu Nham.

-Bạch đại ca, tôi có một chuyện muốn nói với anh...

-Khoan nói đã, hiện giờ cậu còn ở Nam Kinh không?

Lý Dương đang định nói với Bạch Minh về chuyện của Tiêu Nham, kết quả là bị đối phương cắt ngang, còn hỏi lại hắn một câu.

-Đúng vậy, tôi còn ở đây...

Lý Dương sờ sờ mũi, Tiêu Nham còn đứng ở bên cạnh, đang kích động nhìn hắn ta, lúc này Lý Dương thầm hỏi hận, sao lại lựa ngay lúc Bạch Minh đang lên cơn để gọi điện thoại cho hắn.

-Đúng lúc, hiện giờ tôi cũng đang ở Nam Kinh, Thái lão sư, Mao lão đều ở đây, hiện giờ chúng tôi đang ăn cơm với nhau, cậu ở đâu vậy, có muốn lại đây cùng ngồi một lát không? Lâu rồi chúng tôi không gặp cậu.

Tiếng của Bạch Minh nhanh chóng được truyền tới, tiếng của hắn rất to, Lý Dương và Tiêu Nham đều nghe rất rõ ràng.

Trong lòng Tiêu Nham lại dấy lên một cảm giác khác, khi Bạch Minh nói chuyện với Lý Dương, hình như còn có chút cảm giác hãnh diện, cảm giác hãnh diện này không phải đối với Lý Dương mà là đối với những người bên cạnh hắn, dường như Lý Dương gọi điện thoại cho hắn khiến hắn vô cùng tự hào.

Tiêu Nham thật sự có cảm giác như vậy, sau khi Bạch Minh nói chuyện xong với Lý Dương lại còn nhỏ tiếng khoe cái gì đó với người bên cạnh, những lời này sau khi truyền qua điện thoại thì Tiêu Nham hoàn toàn nghe không rõ, nhưng hắn lại có thể cảm thấy được ý nghĩa đó, cảm thấy một cách rất rõ ràng!

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

946. Chương 942: Trùng Hợp

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Gần đây Thiệu Chí Hiên rất đặc ý, thậm chí có cảm giác như may mắn đến với mình.

Mấy tháng này, hắn liên tục ra tay, có được một số bảo bối rất tốt, quan trọng nhất là có vài món đồng thau, điều này làm cho hắn vô cùng đặc ý.

Thiệu Chí Hiên là một vị danh nhân trong giới sưu tầm ở Nam Kinh, trình độ của hắn cũng không cao, nhưng tài lực hùng hậu, được phép tiêu tiền, hơn mười năm trước, hắn đã dùng tới triệu nhân dân tệ đi thu mua nguyên bộ đồ lễ, đáng tiếc chưa mua được. Nhưng hắn dám tiêu tiền, chịu tiêu tiền, đối với người si mê sưu tầm đồ cổ, rất nhiều người đều tôn hắn làm thiếu gia.

Tự mình hưởng thụ, không bằng đồng đảo hưởng thụ, Thiệu Chí Hiên đã hơn sáu mươi tuổi, dứt khoát tổ chức một lần hoạt động.

Thiệu Chí Hiên thích sưu tầm, vì sưu tầm, thu mua ba cửa hàng đồ cổ, lần hoạt động này cử hành ngay tại một cửa hàng đồ cổ lớn nhất Nam Kinh của hắn, cửa hàng đồ cổ tên là “Phẩm Bảo Trai”, lần hoạt động này tên là “Phẩm chất bảo bối” .

Phẩm chất bảo bối, cái tên như ý nghĩa, chính là để mọi người thưởng thức bảo bối của hắn, từng món một.

Thiệu Chí Hiên tính cách phóng khoáng, thường xuyên mời một số chuyên gia đến giúp hắn xem xét, chỉ tiêu hào phóng, một số chuyên gia cùng quan hệ với hắn cũng không tồi, lần hoạt động này mời khách đến, có rất nhiều người đều nhận lời mời.

Bạch Minh, Mao lão, Thái lão bọn hắn chính là chuyên gia nhận lời mời mà đến.

Nhưng tổ chức hoạt động lúc này, Thiệu Chí Hiên cũng có lợi dụng ảnh hưởng của ngọc tỷ truyền quốc, dù sao ngọc tỷ truyền quốc cũng vừa mới được đem đến Nam Kinh triển lãm.

Hoạt động của Thiệu Chí Hiên còn chưa khai mạc, khuya hôm nay hắn đã mở tiệc chiêu đãi Bạch Minh mấy người, trong tiệc rượu, được đàm luận nhiều nhất chính là ngọc tỷ truyền quốc cùng với Lý Dương, Thiệu Chí Hiên nhiều lần nghe qua tên Lý Dương, đáng tiếc chưa gặp được Lý Dương.

Bạch Minh đang thổi phồng chuyện ở đại hội giám định bảo bối ở Toronto, Lý Dương điện thoại tới, cú điện thoại này khiến hắn cảm thấy rất đúng lúc, dù sao đây chính là Lý Dương gọi tới.

Mọi người, cũng rất hâm mộ nhân lực của Bạch Minh, khi Lý Dương chưa nổi danh đã trở thành bằng hữu, tình cảm bằng hữu sâu đậm thế này, có thể tạo ảnh hưởng trong tương lai.

- Lý Dương, cậu đến chỗ chúng tôi ngồi một chút đi, vừa lúc giới thiệu mấy người bạn cho cậu?

Bạch Minh cầm điện thoại, thuận miệng nói, chung quanh có nhiều người chưa từng gặp Lý Dương, ánh mắt của bọn họ đều nóng lên.

Mấy ngày này, bởi vì nguyên nhân ngọc tỷ truyền quốc, Lý Dương đã trở thành một người rất nổi danh, sắp trở thành truyền kỳ.

Điện thoại bên kia, Lý Dương cúi đầu nhìn nhìn mấy món đồ sứ trên bàn, bắt đầu đi lắc đầu, nói :

- Bạch đại ca, tôi giờ không tiện đến đó, nếu các bạn của anh có thời gian chi bằng đến chỗ tôi, tôi vừa mới gọi chút đồ ăn!

Những đồ sứ đó giá trị không thấp, giờ lại là buổi tối, Lý Dương cũng không muốn mang theo chúng chạy khắp nơi.

Bạch Minh ngẩng đầu, nhìn nhìn người bên cạnh, lớn tiếng kêu lên nói :

- Chúng tôi bên này, có đến tám người đấy!

Lý Dương nhẹ giọng nói:

- Không sao, chỗ tôi rộng, đúng rồi, tôi nói cho anh biết, hôm nay tôi lại mua được đồ tốt, có thể là bảo bối tốt...

- Có bảo bối, vậy cậu chờ chúng tôi, hiện tại cậu ở chỗ nào?

Lý Dương nói còn chưa dứt lời, Bạch Minh liền vội vàng kêu lên, sau khi nói xong đã đứng lên chuẩn bị đi ra ngoài, hắn vốn tính nóng vội, khiến Mao lão lại lắc đầu.

Lý Dương nói ra địa chỉ, Bạch Minh tắt điện thoại, lập tức tới ngay.

Thiệu Chí Hiên luôn ở bên cạnh nghe, chỗ khách sạn của Lý Dương cách chỗ họ không xa, nghe xong câu nói của Bạch Minh lập tức gọi xe lại đây, chuyện Lý Dương mua được đồ cổ, mọi người đều rất tò mò.

Trong giới sưu tầm, chuyện Lý Dương mua được đồ tốt lưu truyền rất nhiều, hắn được mệnh danh “ Kiểm lậu Vương ”, hắn lại kiếm lậu, cũng đủ hấp dẫn mọi người.

- Lý đại ca, Bạch lão thật sự sẽ đến?

Chỗ Lý Dương, Tiêu Nham đang kích động nhìn hắn, nghe thấy Tiêu Nham nói vậy, khóe miệng Lý Dương dần dần nhếch lên không ít.

Nói đến ai khác Lý Dương còn không dám chắc, nhưng là Bạch Minh nhất định sẽ đến, cho dù bây giờ hắn ở Bắc Kinh, cũng nhanh chóng lái xe lại đây, người này tính nôn nóng có thể nói là nổi danh.

Nói cho hắn một chuyện, không cho hắn chứng kiến tận mắt, cơ hồ chính là muốn lấy mạng của hắn.

Lý Dương mỉm cười gật đầu, nói :

- Cậu yên tâm, tôi cam đoan, anh ấy rất nhanh sẽ đến, Lưu Cương, bảo người phục vụ làm thêm vài món ăn!

Câu nói sau cùng, Lý Dương là nói với Lưu Cương, chỗ Bạch Minh không ít người, tuy rằng chỉ ném qua đồ ăn, nhưng trên bàn ít đồ cũng không hay, dù sao cũng đồng người tới.

Mấy món đồ sứ, đều được Lý Dương cẩn thận đặt lên trên bàn.

Nhìn thấy những món đồ sứ này, nụ cười trên khóe miệng Lý Dương càng đậm, nhiều đồ sứ như vậy, ngay cả Hà lão cũng không có.

Mười mấy phút sau, cửa đột nhiên được mở ra, người đầu tiên tiến tới, vội vàng nhìn thoáng qua, lập tức ánh mắt đã đặt vào chỗ Lý Dương, bước nhanh tới bên Lý Dương.

- Lý lão đệ, cậu nói bảo bối đâu?

Người đi trước hết là Bạch Minh, hắn đi tới bên Lý Dương, hỏi hết câu, bóng dáng Mao lão mới xuất hiện ở cửa.

Tiêu Nham vốn đang căng thẳng, nhìn thấy Bạch Minh, sự căng thẳng liền tiêu biến mất, biểu hiện của Bạch Minh rất giống trong hiểu biết của hắn, vừa nhìn cũng biết là người không câu nệ.

Tiêu Nham cũng có tính cách này, chính là bởi vì như thế hắn mới thích tính cách của Bạch Minh, do đó thích sưu tầm.

- Kia!

Ngón tay Lý Dương chỉ, Bạch Minh nhìn theo ngón tay của hắn, nghi hoặc nhìn mấy món đồ sứ đặt chính tề bên kia, hắn vừa rồi cũng nhìn thấy những thứ này, nhưng Lý Dương xếp rất chỉnh tề, khiến cho hắn còn tưởng rằng những thứ này là đồ của khách sạn.

Nhìn kỹ một chút, hai mắt Bạch Minh chậm rãi trừng lớn, ánh mắt của hắn rốt cuộc không rời những món đồ sứ đó.

Với nhãn lực của Bạch Minh, tự nhiên có thể nhìn ra những đồ sứ đó không tầm thường, từ hoa văn phía trên, cũng có thể dễ dàng đoán được lai lịch những đồ sứ đó.

Mao lão vào đến nơi, Thái lão sư bọn họ, cũng đều theo động tác của Bạch Minh, nhìn sang mấy món đồ sứ đặt tại nơi đó.

Mao lão vốn định giới thiệu cho Lý Dương mấy người, nhìn thấy những đồ sứ này rồi tâm trạng Bạch Minh cũng vẫn chưa ổn định, lập tức bước nhanh đi tới.

Trong tám người, có mấy người tò mò nhìn Lý Dương, cũng vội vàng đi theo.

Sau đó, sự hấp dẫn của Lý Dương đối với bọn họ còn không bằng những đồ sứ này, những người này, đều là người thích sưu tầm chân chính, yêu thích đồ cổ, đều nhìn mà không muốn dời chân.

Tám người, tất cả đều chen chúc ở trước bàn, ở nơi này Triệu Khuê cũng không khỏi có chút bận tâm.

Hắn lúc này đã biết giá trị những đồ sứ này, một cái chén cũng phải hai trăm vạn, ngoài hắn ra càng không cần phải nói, bất kỳ một món đồ đều không được bị hư hại.

Nhìn thấy bọn họ như vậy, Lý Dương lại lắc đầu cười cười.

Tám người này Lý Dương quen bốn, ngoài ba người Bạch Minh, một người còn lại là chuyên gia hàng đầu của Nam Kinh, Hứa Mộc.

Hứa Mộc năm nay năm mươi ba tuổi, xem như là một chuyên gia trẻ tuổi trong mắt mọi người, Lý Dương triển lãm bát Trường Sinh và mở công ty đấu giá, Hứa Mộc đều có đến. nhưng Hứa Mộc cũng không phải người của bảo tàng, lần này Lý Dương tới, định khi đi mới đến chào hỏi, không ngờ hôm nay liền gặp được hắn.

- Mao Sứ, đây là Mao Sứ thật!

- Nhiều Mao Sứ như vậy, ở chỗ nào tới vậy?

- Lần đầu tiên tôi tận mắt nhìn thấy Mao Sứ, thật xinh đẹp!

Tám người, chen chúc và nghị luận sôi nổi, ngoài Bạch Minh bốn người là chuyên gia hàng đầu, còn lại ba người, đều giống như Thiệu Chí Hiên, là người thích sưu tầm.

Bọn họ đều là người yêu thích sưu tầm, trong quá trình sưu tầm không ngừng đúc rút kinh nghiệm, nhưng trình độ, so sánh với chuyên gia còn có chút khoảng cách.

Nhìn một lúc, Mao lão mới phản ứng lại, sắc mặt hần hơi có chút đỏ lên, đi tới đến bên Lý Dương.

- Lý Dương, thật ngại, những đồ sứ này rất tinh xảo và đẹp mắt, khiến chúng tôi không nhận được phải đi xem!

Mao lão nói không nhỏ, Thái lão cùng vài người khác cũng đều sực tỉnh lại, vội vàng cùng nhau đi ra, đi đến chỗ người khác, không chào hỏi trước chủ nhân, ngược lại chạy tới xem bảo bối người ta, chính là hành vi không lịch sự.

- Không sao, chỉ có thể nói bảo bối hấp dẫn hơn tôi, sau này tôi sẽ xem xét cách ăn mặc của mình, xem có thể mặc như những bảo bối này hay không, để hấp dẫn chư vị đại sư!

Lý Dương cười một tiếng, Mao lão cũng nở nụ cười, Lý Dương đùa khiến không khí dịu đi không ít.

Mấy người kia, đều lưu luyến không rời từ bên kia đi tới, người cuối cùng trở về đến đúng là Bạch Minh.

- Lý Dương, tôi giới thiệu cho cậu một chút!

Mao lão bắt đầu dĩ lắc đầu, vốn nhiệm vụ giới thiệu là của Bạch Minh, bọn họ cũng đều biết Bạch Minh và Lý Dương quan hệ gần nhất, đáng tiếc lúc này trong lòng Bạch Minh chỉ còn có mấy món Mao Sứ, Mao lão đành giúp Bạch Minh làm công tác này.

Người cao nhất, tóc đen, rất có tinh thần là Thiệu Chí Hiên, nhìn từ ngoài, hần trông như là hơn năm mươi tuổi, mà không phải người sắp bảy mươi.

Còn lại ba người, cũng giống Thiệu Chí Hiên, gia cảnh đều rất giàu có, bình thường bởi vì đam mê mà tụ tập cùng một chỗ.

Giới thiệu qua, mọi người mới cùng nhau ngồi xuống, trên bàn lại mang lên món ăn mới, nhưng Bạch Minh bọn họ đã ăn qua chút đồ, lúc này không phải quá đói, bọn họ đến nơi này muốn thấy nhất vẫn là Lý Dương.

- Lý lão đệ, cậu kiếm từ đâu ra nhiều Mao Sứ vậy ?

Sau khi ngồi xuống, Bạch Minh liền hỏi, hiện tại người còn giữ được Mao Sứ rất ít , Lý Dương có mấy chục món, hơn nữa chính là trọn bộ đồ sứ, và không chỉ một bộ.

Lời của hần, khiến người chung quanh đều nhìn về Lý Dương, bọn hần cũng rất tò mò, Lý Dương từ nơi nào kiếm được nhiều Mao Sứ như vậy.

Mỗi một món Mao Sứ giá trị cũng không thấp, cộng lại, lại càng là con số không tưởng.

- Đây toàn là đồ hôm nay tôi mới mua được, cũng là trùng hợp, Tiêu Nham, hay là cậu nói chuyện này đi!

Lý Dương mỉm cười gật gật đầu, số Mao Sứ này quả thật đến bất ngờ, không phải Vương Giai Giai lo lắng chuyện vợ chồng son nhà Tiêu Nham, đuổi theo xem tình hình, hần tự không quen được vợ chồng này.

Không quen, cũng sẽ không đi uống trà, sẽ không thấy được bộ đạo cụ pha trà đó, càng không thể có nhiều Mao Sứ như vậy.

Có thể có được đồ sứ tinh mỹ này, Tiêu Nham cũng có công lao thật lớn, Lý Dương lại muốn giới thiệu Tiêu Nham cho Bạch Minh, liền đem cơ hội này cho Tiêu Nham, như vậy có thể để mọi người quen biết chàng trai thú vị này.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

947. Chương 943: Giá Mua

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Tài ăn nói của Tiêu Nham không tồi, đặc biệt thần tượng của hắn lại là Bạch Minh ngay trước mặt, khiến cho hắn miêu tả rõ ràng hơn.

Tính khí Tiêu Nham lại càng không phải loại nóng vội, không lâu sau, liền đem đầu đuôi câu chuyện kể rành rành một lần, hắn nói vô cùng rõ ràng, Bạch Minh bọn họ cũng không ngừng gật đầu.

Tiêu Nham mới nói xong, Bạch Minh liền nhện không được hỏi:

- Lý lão đệ, cậu nói, số đồ Mao Sứ này, là tại một quán trà, mua được giá ba vạn rưỡi?
- Không kém bao nhiêu đâu!

Lý Dương khẽ cười một tiếng, ba vạn rưỡi thật đúng là giá hắn thu mua món đồ sứ này, Lý Dương không giấu diếm, bằng không cũng sẽ không để cho Tiêu Nham nói chuyện này.

Bạch Minh không nói gì, Mao lão, Thái lão vài người cũng đều nhìn nhau.

Mua hời, tuyệt đối là rất hời.

Ba vạn năm nghìn đồng, đừng nói toàn bộ đồ sứ này, cho dù một cái chén trà nho nhỏ trong bộ trà cụ đều khó mà mua được, những đồ sứ này thực đem đầu giá, với giá thị trường hiện tại, chỉ sợ giá niêm yết đều có thể đến ba nghìn năm trăm vạn.

Chỉ là tính giá niêm yết, thì Lý Dương mua số đồ sứ này đã đáng giá gấp trăm lần, đây tuyệt đối là đại lộ.

Bạch Minh đột nhiên thở dài, nói:

- Lý lão đệ, tôi hối hận vì không thể luôn luôn đi theo cậu!

Từ Toronto trở về, Bạch Minh cùng với Lý Dương không đi cùng nhau, tách ra không bao lâu, Lý Dương lại mua được đại lộ như thế, thật sự là khiến Bạch Minh phải ca thán.

Đây là Bạch Minh chưa biết chuyện Lý Dương làm ở Yết Dương, nếu là biết Lý Dương ở Yết Dương còn giải ra Phỉ Thúy hiếm có, còn không biết sẽ diễn cảm thế nào đâu.

Mao lão, Thái lão, còn có vài người khác chung quanh đều nhìn nhau, trong mắt đều mang theo cảm thán.

Người không biết Lý Dương, một là vì Lý Dương tuổi còn trẻ mà cảm thán, hai là Lý Dương có Mao Sứ mà họ cảm thán, trình độ nung Mao Sứ, tuyệt đối có thể được xưng tụng là đứng đầu, nổi danh hơn cả so với thời đại tiền triều.

Dù cho Mao Sứ chỉ có hơn ba mươi năm lịch sử, giá trị của chúng không thua gì tinh phẩm sứ Thanh Hoa thời Khanh Hy, Càn Long.

Ở trong mắt một số người biết sưu tầm chân chính, giá trị của Mao Sứ còn lớn hơn nữa.

Tiêu Nham giới thiệu xong, không nói thêm, ánh mắt nhìn chằm chằm Bạch Minh, trong mắt của hắn còn mang theo tia sùng bái, sau khi Bạch Minh đi vào hắn liền nhận ra ngay, lúc trước hắn xem các sáng tác của Bạch Minh, trên bìa còn có ảnh chụp Bạch Minh.

- Lý tiên sinh!

Thiệu Chí Hiên đột nhiên đứng lên, hắn còn quay đầu lại nhìn thoáng qua mấy món Mao Sứ trên bàn kia, trong mắt mang theo lửa.

Thiệu Chí Hiên vừa đứng lên, Thái lão cũng cảm giác được có chút không ổn, Thái lão quan hệ với hắn khá tốt, hắn có rất nhiều Bảo bối đều là Thái lão đến giám định cho, Thái lão hiểu rõ tính cách của hắn hơn cả.

Thiệu Chí Hiên ôm quyền, nhẹ giọng nói:

- Lý tiên sinh, hôm nay có thể nhìn thấy cậu, thật là vinh hạnh và may mắn!

Lý Dương quay đầu lại nhìn hần, Tiêu Nham thì vẫn nhìn Bạch Minh, đáng tiếc Bạch Minh không để ý hần, cũng theo ánh mắt của mọi người nhìn Thiệu Chí Hiên.

Thiệu Chí Hiên lại quay đầu lại nhìn thoáng qua, lập tức xoay đầu lại, nói:

- Tôi có một yêu cầu quá đáng, hi vọng Lý tiên sinh có thể thứ lỗi, những món Mao Sứ này, tôi nguyện ra giá cao mua lại, không cần nhiều, chỉ cần cậu để cho một bộ đồ sứ là được, hi vọng cậu có thể để cho!

Thiệu Chí Hiên là một kẻ yêu thích sưu tầm đồ dân gian, còn là một người rất si mê, gặp được thứ mình thích, ăn không ngon, cũng phải nghĩ biện pháp đi mua được về tay của mình.

Hôm nay tới nơi này, vốn là muốn biết Lý Dương, thật không ngờ lại thấy được cả những Mao Sứ này, Thiệu Chí Hiên thật sự cũng tâm lòng.

Thái lão bất đắc dĩ nhìn Bạch Minh, sự tình đúng như hần đoán, trong đầu Thiệu Chí Hiên quả nhiên là nổi lên ý niệm mua lại Mao Sứ của Lý Dương.

Những người sưu tầm như họ, khi thấy bảo bối, bản năng phản ứng chính là bỏ tiền mua, tiền không phải vạn năng, nhưng có nhiều tiền, tiền lại có thể làm được rất nhiều điều, mà tình cảm không thể làm được.

Có 1 số tác phẩm nghệ thuật, anh không có tiền, căn bản là không mua được.

Sau khi Thiệu Chí Hiên nói xong, ánh mắt nhìn thẳng mắt Lý Dương, Mao Sứ, số lượng còn lại trên bộ thể giới, cũng chỉ mấy trăm mà thôi, đừng nói một bộ, có thể sưu tầm được vài món, đã là quang vinh lớn lao.

- Thiệu tiên sinh...

Lý Dương mở miệng, Thiệu Chí Hiên lại đột nhiên nói:

- Lý tiên sinh, tôi rất thật tâm, chỉ cần một bộ trà cụ, một cái bát và một cái đĩa, giá thì cậu có thể tùy tiện nói!

Nói xong, Thiệu Chí Hiên còn lấy ra từ trong túi tiền một tờ chi phiếu, đặt trước mặt Lý Dương.

Đây là một tờ chi phiếu trống, Thiệu Chí Hiên là người có thế lực ở Nam Kinh, chi phiếu như vậy rất có uy tín, chi phiếu trống, đương nhiên, con số mặt trên cũng không thể tùy tiện mà viết, thực tiễn mấy trăm tỷ, cũng không thể đổi.

Xem chi phiếu trước mặt, mày Lý Dương chậm rãi ngưng kết lại với nhau.

Thiệu Chí Hiên là người sưu tầm chân chính, đồng thời cũng là người làm xí nghiệp, hần gặp được thứ mình thích, từ trước đến nay đều dùng tiền mua, điểm ấy khiến cho mọi việc với hần đều thuận lợi, rất nhiều đồ vật, đều là hần ra giá mua được.

Khi gặp được Lý Dương, lại thấy những Mao Sứ này, theo bản năng hần lại sử dụng phương pháp này.

Lý Dương mỉm cười lắc đầu, chậm rãi đẩy chi phiếu trở về, nói :

- Thiệu tiên sinh, thật ngại, tôi không thiếu tiền!

Mao Sứ bất kể là giá trị nghệ thuật, hay là giá trị lịch sử đều là hàng đầu, những thứ không nói đâu xa, kỹ thuật nung vang dội cổ kim này đã làm cho mọi người khâm phục.

Đồ sứ như vậy, Lý Dương sẽ không nghĩ tới dùng tiền mà cân nhắc.

- Lý tiên sinh, cậu đừng vội cự tuyệt, tôi biết cậu không thiếu tiền, Nhưng tôi thật sự là rất có thành ý, một bộ trà cụ, năm trăm vạn, bát và các món khác hai trăm vạn, cộng lại, tôi đưa cho cậu một trăm ngàn, cậu thấy thế nào?

Thiệu Chí Hiên lắc đầu, đẩy chi phiếu xuống, hần có rất nhiều kinh nghiệm trong thu mua bảo bối của người khác.

Có những bảo bối, một số người ban đầu cũng nói không bán, nhưng khi nói giá cao, hoặc là giá mà người thường không thể hình dung được, chủ nhân những bảo bối này liền do dự, cuối cùng bị hấn lay động.

Lúc này, bản năng hấn cũng coi những Mao Sứ trước mặt như những bảo bối kia.

Lý Dương nhẹ nhàng lắc đầu, còn chưa nói thêm, Thiệu Chí Hiên lại tiếp tục nói:

- Lý tiên sinh, trà cụ tôi cho cậu tám trăm vạn, bát và những cái khác tôi cho cậu bảy trăm vạn, tổng cộng một ngàn năm trăm vạn, mấy thứ này, tôi thật vô cùng thích, hi vọng ngài có thể giúp!

Một ngàn năm trăm vạn, chỉ là một bộ trà cụ cùng một cái bát và vài thứ khác, Lưu Lợi há to miệng, ngay cả Tiêu Nham cũng sửng sốt.

Vừa rồi Lý Dương nói qua mấy thứ này đáng giá, nhưng không trực quan như hiện tại.

Đừng nói có người ra một ngàn năm trăm vạn mua một phần trong đó, ngay cả có người ra một trăm ngàn mua toàn bộ, nếu là đồ trong tay bọn họ nhất định sẽ bán đi toàn bộ, phải biết rằng, những đồ sứ này Lý Dương mua về mới ba vạn năm nghìn đồng.

Mà giá cả thế này, lúc trước bọn họ còn cảm giác hơi đắt.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

948. Chương 944: Hấn Mạnh Hơn Tôi!

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Chênh lệch gần năm trăm lần, hướng hồ đây còn không phải toàn bộ, chỉ là một phần nhỏ, dựa theo giá cả này, toàn bộ Mao Sứ này cộng lại sẽ không bằng bảy tám trăm ngàn giá.

Bảy tám trăm ngàn, sẽ mua được bao nhiêu cỗ xe BMW, Tiêu Nham bắt đầu có chút choáng váng.

Thiệu Chí Hiên nhìn Lý Dương, trong lòng của hấn còn có chút kích động.

Thiệu Chí Hiên yêu thích sưu tầm, yêu thích sưu tầm đồ sứ, đồ sứ Thanh Hoa thời Khang Hy, Càn Long, Vĩnh Tuyền hấn đều sưu tầm được nhiều qua đấu giá, đồ sứ ngũ đại quan Tổng đại hấn cũng có, nhưng lại không có tinh phẩm sau kiến quốc.

Thời sau kiến quốc, Trần Cảnh Đức đốt chế không ít đồ sứ, hiện tại thời thế nóng, làm cho bọn họ đốt ra nhiều đồ sứ hơn xưa nhiều, nhưng chân chính có thể được cho là tinh phẩm trong tinh phẩm, chỉ có nhóm Mao Sứ.

Chỉ có đồ sứ này, có thể so sánh với Ngũ đại quan Tổng đại, và với thời kì Vĩnh Tuyền, Khang Hy, Càn Long.

Đây mới thực là tinh phẩm, tinh phẩm chân chính, đối với người thích sưu tầm như Thiệu Chí Hiên mà nói, lực hấp dẫn căn bản không thể tưởng tượng được, cho nên hấn vừa thấy liền muốn mua, thậm chí là giá trên trời cũng muốn mua.

- Thiệu tiên sinh, anh không biết tính tình Lý lão đệ, muốn dùng tiền mua được bảo bối ở trên tay hấn, không thể!

Bạch Minh rất cục hoàn toàn hồi tỉnh lại, thở dài, chủ động khuyên bảo Thiệu Chí Hiên một câu, hấn rất hiểu Lý Dương, đừng nói một ngàn năm trăm vạn, cho dù một triệu năm trăm ngàn, Lý Dương không muốn bán, người đó cũng không mua được.

- Giáo sư Bạch nói không sai, Thiệu Chí Hiên, có nhiều thứ không mua được !

Mao lão vội vàng bổ sung một câu, tính khí Lý Dương bọn hấn hiểu khá rõ, Lý Dương không quan tâm tiền tài đến như vậy.

Thiệu Chí Hiên nhìn bọn họ một cái, lại quay đầu, nhìn Lý Dương, nhẹ giọng nói:

- Lý tiên sinh!

- Thiệu tiên sinh! Thực ngại!

Lý Dương nhẹ nhàng lắc đầu. Trong mắt Thiệu Chí Hiên lập tức hiện lên chút ảm đạm, hẳn là một người yêu thích sưu tầm, người chung tình với sưu tầm, tự nhiên biết, có những bảo bối với người sưu tầm mà nói, không thể dùng tiền tài để cân nhắc.

Tựa như một số vật phẩm mà hẳn sưu tầm, người khác đưa nhiều tiền hơn nữa hẳn cũng sẽ không bán.

Thiệu Chí Hiên nhẹ nhàng lắc đầu, chậm rãi nói:

- Lý tiên sinh, nói phải ngại hẳn là tôi, kỳ thật những đồ sứ này nếu trên tay của tôi, tôi cũng sẽ không bán.

Lời của hẳn, khiến cảm giác của Lý Dương đối với hẳn lập tức thay đổi rất nhiều, rất nhiều người nhìn thấy thứ mình thích, đều cũng nghĩ cách mua cho kỳ được, không đến thời khắc cuối cùng đều không buông tha.

Giống như Thiệu Chí Hiên, có thể hiểu được, không tiếp tục tranh giành cũng không có nhiều người.

Dừng một chút, Thiệu Chí Hiên lại ngẩng đầu lên, tràn đầy kỳ vọng nhìn lên Lý Dương, nhẹ giọng nói:

- Lý tiên sinh, tôi không muốn tiếp tục nài nỉ cậu bán những Mao Sứ này nữa, nhưng tôi có một thỉnh cầu nho nhỏ, còn hi vọng cậu có thể đáp ứng!

Thiệu Chí Hiên nhìn Lý Dương, không đợi Lý Dương nói tiếp, tiếp tục nói:

- Tôi hi vọng cậu có thể cho tôi mượn vài món Mao Sứ trong vài ngày, lần triển lãm “Phẩm chất bảo” này, phần nhiều là người xem tinh phẩm đồ sứ hiện đại của chúng ta, chỉ cần vài ngày là được, phí thuê, tôi trả cho cậu năm mươi vạn!

Nói xong, Thiệu Chí Hiên còn nhìn Lý Dương, Bạch Minh và Mao lão đều há hốc mồm, lúc này bọn họ cũng không biết nên nói cái gì.

Thiệu Chí Hiên không mua nữa, nhưng lại thuê, hơn nữa là thuê cho triển lãm, đây là một loại đi thuê có ích với những người sưu tầm.

Lúc này không chỉ Thiệu Chí Hiên, mấy người kia, cũng đều trở mắt nhìn Lý Dương.

Lý Dương đột nhiên cười cười, lập tức lắc đầu, nói :

- Thiệu tiên sinh, năm mươi vạn tiền thuê thì thôi, tôi đồng ý những thứ giống nhau, sẽ lấy cho ngài để ủng hộ ngài triển lãm!

Không phải mua, chính là thuê, điều này làm cho Lý Dương có thêm ấn tượng đối với Thiệu Chí Hiên.

Ít nhất trong lòng Thiệu Chí Hiên quả thật đang nghĩ mở rộng văn hóa Trung Hoa, chứ không phải đơn thuần là tư lợi, cái này rất giống chuyện nhà bảo tàng mời hẳn.

Ngọc tỷ Truyền quốc có thể cho mượn, những Mao Sứ này đương nhiên cũng có thể cho mượn.

Để cho càng nhiều người biết đến loại đồ sứ tinh mỹ này, cũng là ước nguyện ban đầu của Lý Dương, cũng chính là bởi vì như thế, hẳn không cần kia năm mươi vạn kia. Nhưng nói trở lại, hiện tại năm mươi vạn đối với Lý Dương thật sự không coi vào đâu, hẳn tuyệt đối sẽ không bởi vì năm mươi vạn mà thay đổi ý nghĩ của mình.

- Thật sự, cảm ơn, thật cảm ơn cậu!

Thiệu Chí Hiên sửng sốt, lập tức kêu lên, triển lãm lần này, hẳn mời không ít đồng nghiệp trong nước, bảo bối của hẳn thật là nhiều, nhưng đồ sứ lại hơi ít.

Đồ sứ của hẳn, đại bộ phận đều là đồ sứ cổ, hơn nữa lúc trước cũng đã có triển lãm, lần này thuê được Mao Sứ của Lý Dương, về trình độ nhất định cũng có thể nâng cao uy tín của hẳn, đồng thời cũng có thể để cho càng nhiều người nhìn thấy những đồ sứ tinh mỹ nhất sau kiến quốc này.

- Thiệu tiên sinh, quá khách khí!

Lý Dương mỉm cười lắc đầu, Thiệu Chí Hiên còn nhìn mấy người bên cạnh, trên mặt đều lộ ra vui sướng, mấy chuyên gia Bạch Minh bọn họ cũng đều lộ ra tươi cười, hoạt động của Thiệu Chí Hiên có thêm Mao Sứ, nhất định có thể làm cho rất nhiều người đồng nghiệp giật mình.

- Lý đại ca!

Tiêu Nham đột nhiên lặng lẽ lôi cánh tay Lý Dương, lại quay đầu lại nhìn Bạch Minh, Lý Dương gọi Bạch Minh tới, chính là giới thiệu sự phụ với hãnh hưng, kết quả mọi người đang nghị luận Mao Sứ, không để ý hắn.

- Ha ha, Tiêu Nham cậu đừng giận!

Lý Dương nhìn thấy Tiêu Nham thật tội nghiệp, lập tức cười to một tiếng, lúc này mới nhìn Bạch Minh, chậm rãi nói:

- Giáo sư Bạch lão sư, kỳ thật hôm nay tôi gọi anh, là có chuyện khác, anh thấy Tiêu Nham thế nào?

Lý Dương vừa dứt lời, Tiêu Nham liền mất tự nhiên ưỡn ngực, tràn đầy khát vọng nhìn Bạch Minh.

- Tiểu Tiêu à, rất không tồi!

Bạch Minh thuận miệng đáp một câu, lại có chút nghi hoặc nhìn Lý Dương, Lý Dương nói là kiểm lậu hắn mới đến, người tên Tiêu Nham này vừa rồi nói không tồi, nhưng hắn thật sự không có ấn tượng gì quá lớn.

Tiêu Nham lại quay đầu lại, mắt nhìn Lý Dương, trong mắt còn mang theo chút khẩn cầu.

Lý Dương mỉm cười, tiếp tục nói:

- Tiêu Nham rất cố gắng, cũng muốn nghiên cứu, càng khó được chính là cậu ấy thích tác phẩm nghệ thuật cổ, anh Bạch, tôi nhớ hiện tại anh luôn luôn lẻ loi một mình, thu người đệ tử này thì thế nào?

Lý Dương vừa nói xong, tay Bạch Minh đang cầm liền cứng ngắc ở đó, còn Tiêu Nham, lại đầy khát vọng nhìn Bạch Minh, chỉ còn chờ Bạch Minh đáp ứng, bên này liền bưng rượu qua, cử hành lễ bái sư.

- Lý lão đệ, hôm nay sao cậu cũng thích đùa thế nhỉ?

Tiêu Nham đang muốn đứng lên, một câu của Bạch Minh lập tức đã kích hắn, nhìn Bạch Minh, cũng không biết là dũng khí từ đâu tới, Tiêu Nham vội vàng nói:

- Giáo sư Bạch, tôi thật sự vô cùng sùng bái ngài, sau khi xem sách của ngài tôi mới yêu thích sư tâm hơn, đặc biệt hi vọng, thiết tình hy vọng có thể bái ngài làm sư phụ, hi vọng ngài có thể thu nhận tôi!

Tiêu Nham nói xong, bưng chén rượu, thẳng đến trước mặt Bạch Minh, còn thiếu không quỳ gối nữa thôi.

- Cậu, cậu ...

Bạch Minh nhìn hắn chằm chằm, liên tục nói hai từ, lời nói sau lại không nói ra được, chung quanh những người khác cũng đều hâm mộ nhìn hắn.

Bất kể nói thế nào, có một người sùng bái, có một người muốn bái sư như thế luôn là một sự kiêu ngạo, huống chi người này lại là Lý Dương giới thiệu.

- Sư phó, ngài hãy thu nhận tôi đi!

Tiêu Nham bưng chén rượu, quỳ gối xuống, Lưu Lợi đứng cạnh đều ngây ngẩn cả người, cô không nghĩ Tiêu Nham vì sư tâm, thật sự muốn bái sư.

Nhưng cô cũng không có gì phản đối hành vi của Tiêu Nham.

Bạch Minh là danh nhân trong giới sư tâm quốc nội, người thường xuyên xuất hiện trên TV, còn có bảo tàng của mình tại Bắc Kinh, đây là vị danh sư chân chính, Tiêu Nham thực yêu thích sư tâm, bái người này làm sư phụ, Lưu Lợi rất ủng hộ.

Lưu Lợi cũng thường xuyên xem “ sư tử bảo bối thế giới”, cô đã thấy qua Bạch Minh, ít nhất cô biết Bạch Minh là một vị chuyên gia chân chính có trình độ.

- Đợi một chút, cậu đừng vội, trình độ cậu ta mạnh hơn nhiều so với tôi, sao cậu không bái cậu ta nhỉ?

Bạch Minh ra sức kéo Tiêu Nham dậy, trên mặt của hắn còn mang theo sự nghi hoặc, Tiêu Nham tránh không được tay của Bạch Minh, đành phải đứng lên.

Tiêu Nham quay đầu lại nhìn Lý Dương, lại nhìn sang Bạch Minh, rồi mới lên tiếng:

- Lý đại ca là rất lợi hại, nhưng tôi cảm thấy được, vẫn là ngài mạnh hơn, sách của ngài chính là bài võ lòng của tôi, nói thật, tôi cảm giác ngài mạnh hơn so với Lý đại ca?

- Tôi mạnh hơn so với cậu ta?

Thần sắc Bạch Minh đột nhiên biến thành cực kỳ cổ quái, nhìn Tiêu Nham, lại nhìn nhìn Lý Dương, lớn tiếng kêu lên nói :

- Mười năm trước, nếu nói tôi mạnh hơn so với cậu ta thì tôi tin, nhưng hiện tại cả nước có mấy người có thể so sánh với cậu ta? Ngọc tỷ Truyền quốc, kiếm Trảm Lô, kiếm Thiên Tùng Vân, bát Trường Sinh, những thần khí đó đều là thứ chúng ta căn bản không với tới!

Tạm dừng chút, Bạch Minh lại lộ ra thần sắc kính nể, tiếp tục nói:

- Lại càng không cần phải nói, trong đại hội giám định bảo bối quốc tế Lý lão đệ được thế giới công nhận là chuyên gia đứng đầu, có thể nói nhất thế giới, danh sư như vậy xưng không tìm, lại tới tìm tôi?

Nói xong, Bạch Minh lại lắc đầu.

Trong đại hội Quốc tế giám định bảo bối, Lý Dương cùng Hawes tiên sinh và anh em Jose được xưng là chuyên gia đỉnh cấp, vinh quang này đã sớm vang vọng toàn cầu.

- Giáo sư Bạch, ngài nói cái gì cơ?

Tiêu Nham trợn mắt nhìn Bạch Minh, trên mặt tràn đầy mơ hồ, ngọc tỷ truyền quốc, kiếm Trảm Lô ... hắn đều nghe nói qua, không rõ tại sao Bạch Minh nói ra những cái này.

Mới vừa hỏi xong, Tiêu Nham lại lặng đi một chút.

Ngọc tỷ Truyền quốc đang triển lãm ở Nam Kinh, là một người yêu thích sư tử bảo bối, hắn đã sớm nghe nói, còn tính ngày mai đưa vợ đi xem, kết quả bởi vì chuyện miếng ngọc bội làm chậm trễ.

Ngọc tỷ Truyền quốc, đây chính là bảo bối của Lý Dương, chuyện Lý Dương nổi tiếng ở triển lãm bảo bối quốc tế Trung Quốc, ngay cả sinh viên mới tốt nghiệp cũng đều nghe nói qua, hắn còn từng nói qua, làm người nên làm người như Lý Dương vậy, trở thành anh hùng dân tộc thời đại mới.

- Đợi một chút!

Tiêu Nham lại mở to hai mắt nhìn Lý Dương, vừa rồi Lý đại ca không phải là nói hắn tên Lý Dương sao, còn giới thiệu cho hắn một công ty đấu giá, chỉ là vừa rồi hắn, căn bản không nghĩ nhiều như vậy.

Lúc này được Bạch Minh nhắc nhở, cuối cùng Tiêu Nham phản ứng lại, hắn ngẩng đầu, ngơ ngẩn ngẩn ngẩn nhìn Lý Dương, tất cả trong mắt đều là kinh ngạc và rung động. Hắn không ngờ, giảng hòa vợ chồng hắn cãi nhau, hơn nữa từ này đến giờ ở cùng hắn, lại chính là vị chuyên gia danh khí vang dội nhất quốc nội ấy, Lý Dương thật đúng là giống lời đồn, còn trẻ như vậy.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

949. Chương 945: Bạch Minh Thu Đồ Đệ

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Không chỉ có Tiêu Nham, Lưu Lợi cũng mở to hai mắt nhìn.

Cô có thể không biết cái khác, nhưng đối với ngọc tỷ truyền quốc lại hiểu rất rõ, mấy ngày nay TV báo chí không ngừng ném bom, Ngọc tỷ truyền quốc đang triển lãm ở Nam Kinh, chỉ sợ bất kỳ một người dân thành phố Nam Kinh nào cũng biết điểm ấy.

Chính là cô cũng thật không ngờ, đột nhiên xuất hiện hai người hảo tâm, giúp đỡ bọn họ, chính là chủ nhân của Ngọc tỷ truyền quốc.

- Lý, Lý đại ca?

Tiêu Nham máy móc xoay đầu lại, giống như vừa mới quen Lý Dương, trong mắt đã tràn đầy rung động và kinh ngạc.

Lúc này, hần tình nguyện tin tưởng 2012 đã đến, nhưng cũng không thể tin được, người mà từ này đến giờ hần xưng huynh gọi đệ, hết sức hòa ái và trẻ tuổi này chính là đại sư nổi tiếng nhất quốc nội - Lý Dương.

Tin bài về Lý Dương, Tiêu Nham biết đến nhiều hơn Lưu Lợi nhiều.

Lý Dương ở Toronto, Tiêu Nham chính là một trong những người chú ý theo dõi trên internet nhất, đáng tiếc Tiêu Nham chưa thấy ảnh Lý Dương, cũng không nghĩ tới Lý Dương còn trẻ như vậy.

- Bạch đại ca, anh cũng biết tình hình của tôi, hơn nữa, tôi còn trẻ như vậy căn bản không thể giáo huấn người khác cái gì, nhưng anh thì khác, Tiêu Nham rất thông minh, lại chịu cố gắng, nếu anh bỏ lỡ, sau này hối hận cũng đừng trách tôi!

Lý Dương mỉm cười nói, đầu Tiêu Nham vắng vắng một tiếng, những lời này của Lý Dương, tương đương hần thừa nhận thân phận của mình, hần chính là vị Lý Dương có được ngọc tỷ truyền quốc kia.

Bạch Minh lại nhìn về phía Tiêu Nham, người khác nói hần có thể không để ý tới, nhưng Lý Dương nói, hần nhất định phải chăm chú lắng nghe.

Tiêu Nham này, nhìn từ ngoài coi như trung hậu thành thật, nhìn cúng ưa nhìn, thái độ làm người cũng thông minh, thực cố gắng học tập, đồ đệ như vậy cũng không thể không thu nhận.

Bạch Minh tuổi không lớn, nhưng tính toán mình về sau, nhà bảo tàng của hần chắc không người kế tục.

- Ngọc bội của cậu, lấy cho tôi xem!

Bạch Minh vươn tay nhỏ giọng nói một câu, Tiêu Nham sửng sốt, vội vàng lấy ngọc bội hình rồng trong túi ra, lúc này tâm trí Tiêu Nham cũng coi như khôi phục lại.

Hần quả thật rất kinh ngạc đối với thân phận Lý Dương, nhưng thật sự nếu muốn bá sư, hần vẫn hy vọng có thể bá Bạch Minh.

Trong nội tâm của hần, luôn coi Lý Dương là người anh mà không phải sư phụ, đây là một loại cảm giác thực kỳ quái, cũng không phải bởi vì quan hệ tuổi tác mà là trong nội tâm của hần, chỉ coi Lý Dương như anh ruột.

- Không tồi, Đường Ngọc!

Tiếp nhận ngọc bội, Bạch Minh liền nhẹ nhàng gạt đầu, vừa rồi Tiêu Nham nói qua chuyện của hần, nhưng vừa rồi tất cả mọi người nghĩ đến chuyện của Lý Dương, cũng không ai để ý chuyện của hần, khối ngọc bội này lấy ra, mọi người mới nhớ tới, chàng trai trước mắt này, dù không biết rõ tình hình cũng dám bỏ ra toàn bộ tài sản, đi mua thứ mình thích.

Chuyện như vậy, thứ nhất thật ngu xuẩn, thứ hai là người rất có tâm theo đuổi, bộ dạng Tiêu Nham thoát nhìn không giống như là ngu xuẩn, huống chi khối ngọc này còn là tinh phẩm khó khăn lắm mới có được.

Người không hiểu, có thể mua được càng không dễ dàng.

- Sư phụ, ngài thu nhận tôi đi!

Tiêu Nham lại bưng rượu đi tới, lần này hắn không quỳ xuống, nhưng trong mắt lại lộ ra khát vọng mãnh liệt, Lưu Lợi há miệng thở dốc, cuối cùng lại nhẹ nhàng cúi đầu.

Bạch Minh nhìn chằm chằm vào trước mặt Tiêu Nham, không nói gì, cũng không từ chối.

Người chung quanh đều lẳng lặng nhìn bọn họ bá sự, nhưng thu đồ đệ cũng không phải chuyện đơn giản như vậy, không ai không hi vọng mình thu nhận được đệ tử giỏi, ai cũng mơ tưởng người đệ tử có thể kế thừa từ đời này sang đời khác, làm rạng rỡ tổ tông, đệ tử tốt nhất chính là Lý Dương.

Hà lão có được Lý Dương, được bao nhiêu người trong giới sư tầm ghen tị, đáng tiếc Lý Dương chỉ có một, không còn có người thứ hai.

Bạch Minh không nói gì, đột nhiên tiếp nhận chén rượu từ tay Tiêu Nham, ngửa cổ một ngụm uống hết, mới đem chén rượu đặt lại trên bàn.

Người chung quanh đều sửng sốt, Tiêu Nham cũng tròn tròn mắt.

- Tiểu tử ngốc, còn thất thần cái gì, rót một ly nữa!

Mao lão đột nhiên cười xich một tiếng, Tiêu Nham lúc này mới sực tỉnh, lập tức lại rót đầy một chén rượu, cung kính bưng tới.

Bạch Minh, con người này thoát nhìn thực hào phóng, cũng rất thẳng thắn, nhưng đối với một số việc vẫn rất để ý, nếu hắn quyết định cần thu nhận Tiêu Nham làm đồ đệ, vậy nhất định sẽ dạy đồ đệ này thật tốt. Đương nhiên, nhưng làm sư phụ có cái giá của nó, hắn đối bạn bè có thể tùy tiện hi hi ha ha, nhưng ở trước mặt đồ đệ vẫn phải nặn ra bộ dạng trang trọng.

- Giáo sư Bạch, chúc mừng!

- Giáo sư Bạch, mừng có được đồ đệ tốt!

- Lão Bạch, ông cũng làm sư phụ rồi, sau này cần chừng chặc chút!

Bạch Minh tiếp nhận tam chén rượu, quan hệ thầy trò này xem như xác định xong, người chung quanh đều sôi nổi chúc mừng.

Đây chỉ là lễ bá sự đơn giản, nếu Bạch Minh không hài lòng, còn có thể tổ chức nghi thức nhận đồ đệ rất quy cách, lúc này phải xem tâm trạng của hắn, bắt đầu từ giờ, Tiêu Nham đã chính thức đã trở thành đồ đệ của Bạch Minh.

Giới sư tầm còn có rất nhiều truyền thống, rất nhiều người hiện đại có thể không coi trọng đối với quan hệ thầy trò, nhưng ở trong giới sư tầm thì khác, thầy trò giống như là cha con, bất luận kẻ nào đều phải coi trọng.

Chính là Lý Dương, chưa từng có lễ bá sự chính thức, nhưng có lễ xuất sư phi thường long trọng, vô luận Lý Dương đi nơi nào, hắn là đệ tử Hà lão, thân phận này đều không thể hủy.

Nói cách khác, từ nay về sau trên người Tiêu Nham liền mang dấu ấn của Bạch Minh, tựa như Lý Dương ra ngoài, người khác đầu tiên sẽ nghĩ đến là Hà lão.

Sau này Tiêu Nham có thành tựu cao, Bạch Minh cũng thơm lây, tương tự, Tiêu Nham làm không tốt, người sư phụ là Bạch Minh này cũng sẽ mất mặt, mặc kệ nguyên nhân gì, Bạch Minh cũng sẽ dạy dỗ Tiêu Nham.

Trước mắt hai người vấn đề lớn nhất chính là chỗ ở xa cách, điểm ấy, trước khi thu nhận đồ đệ, Bạch Minh còn hơi lo lắng.

Không có ưu thế địa lý cũng không phải vấn đề mấu chốt nhất, mấu chốt vẫn là đồ đệ này có vừa ý không, là người mình thích hay không, kỳ thật lần đầu tiên nhìn thấy Tiêu Nham, Bạch Minh liền có ấn tượng đối với hắn không tệ.

Còn về nơi ở, đối với Bạch Minh mà nói cũng không phải là không có biện pháp giải quyết.

Hắn vốn thường xuyên chạy khắp cả nước, ở lại Nam Kinh một thời gian cũng không vấn đề gì, hoặc là đưa Tiêu Nham đến Bắc Kinh, ở nhà bảo tàng của hắn rèn luyện, tìm chỗ ở cho vợ chồng họ ở Bắc Kinh rất đơn giản.

Còn công việc của Lưu Lợi, hắn đều nghĩ kỹ, đến lúc đó phải đi nhờ Lý Dương, ai bảo Lý Dương là người tiến cử bọn họ, Lý Dương có công ty đầu giá, lại có cửa hàng đồ cổ, hơn nữa thân phận kinh khủng của hắn, sắp xếp một công việc thật sự như là một bữa ăn sáng.

Thu nhận được đồ đệ Bạch Minh có vẻ rất cao hứng, ánh mắt nhìn Tiêu Nham cũng không giống với lúc trước.

Buổi tối hắn uống không ít, cuối cùng uống say bị đưa về phòng, hắn không đi đâu khác, ở khách sạn này thuê 1 phòng, còn Tiêu Nham ở lại chăm sóc sư phụ, thầy trò bọn họ đã có danh phận.

Trước khi đi, Thiệu Chí Hiên lại ước định thời gian cùng Lý Dương.

Triển lãm của hắn cử hành vào ngày kia, chỉ cần Lý Dương ngày mai mang theo Mao Sứ đến nơi là được, có thể mời được người như Lý Dương đến, Thiệu Chí Hiên cũng rất cao hứng, lại càng không cần phải nói triển lãm lại nhiều hơn một số đồ.

Ngày kia, cũng không có xung đột trong lộ trình của Lý Dương, Lý Dương liền đồng ý.

Nghỉ ngơi cả đêm, ngày hôm sau Lý Dương dẫn Lưu Cương ra ngoài, Nam Kinh còn có vài món đồ Lý Kiến Nghĩa sưu tầm, lần này hắn đi cũng là cần đem mấy thứ này thu hồi về.

Chuyện ở Nam Kinh coi như thuận lợi, khi Lý Dương đem chuyện về Lý Kiến Nghĩa nói ra, tất cả mọi người đồng ý cầm bảo bối trên tay bán trao lại cho Lý Dương, trong đó có vài món là chuyển nhượng lại giá gốc.

Điều này cũng vì đồ ở Nam Kinh không nhiều lắm, hơn nữa hắn lại để lộ thân phận của mình, ai cũng phải nể mặt Lý Dương.

Một ngày, Lý Dương đã thu thập toàn bộ đồ, tìm công ty vận chuyển đưa đến Bình Châu, lúc này tâm trạng Lý Dương cũng hoàn toàn bình ổn lại.

Toàn bộ đồ Lý Kiến Nghĩa sưu tầm, hiện giờ chỉ thiếu 4 món không thể thu hồi, 4 món đồ này, người chủ người đều không ở quốc nội, nhưng Lý Dương cùng bọn họ liên hệ qua điện thoại, bọn hắn đều nói, sau khi trở về sẽ đem bảo bối chuyển nhượng lại.

Có nghĩa là, tất cả vật phẩm mà Lý Kiến Nghĩa sưu tầm đã sắp được trở lại.

Nhưng cái giá cũng không thấp, số bảo bối này bị con gái Lý Kiến Nghĩa bán với giá hơn ba trăm vạn, Lý Dương mua lại giá hơn bảy trăm vạn, khoản tiền chênh lệch này Lý Dương luôn luôn nhớ kỹ, sau này bắt người con gái bắt hiều kia trả.

Những đồ cổ này, Lý Dương định sẽ mở triển lãm ở quê nhà Lý Kiến Nghĩa, để càng nhiều người hiểu vị lão nhân bình thường này, biết chuyện hắn cả đời chung tình với sưu tầm.

- Lý ca, chúng ta đã đến!

Lưu Cương vừa xuống xe, phía sau chính là Triệu Khuê cùng Triệu Vĩnh, Triệu Vĩnh hôm qua mới đến, Hải Đông ở Bình Châu tạm thời cũng chưa về, Triệu Vĩnh lo lắng, định đi xem .

Lúc này ở trên tay Triệu Vĩnh còn ôm một cái rương, đây là Mao Sứ mà Lý Dương mang đi.

Triển lãm của Thiệu Chí Hiên cử hành vào hôm nay, sáng sớm Lý Dương liền chạy lại đây.

Lý Dương xuống xe, thấy tòa nhà phong cách cổ trước mặt, yên lặng gật gật đầu.

Trước mắt chính là phố đồ cổ Triều Thiên Cung nổi tiếng Nam Kinh, đáng tiếc đây là Triều Thiên Cung mới, có một hơi thở hiện đại hoá, không được như Triều Thiên Cung cổ.

Triều Thiên Cung cổ với văn hóa hàng vỉa hè, chính là đại thắng cảnh của giới cổ vật Nam Kinh, hiện tại cũng có hàng vỉa hè, nhưng không có được cảm giác cổ kính như xưa.

Vài năm phía trước, giới cổ vật quốc nội còn có một câu tục ngữ như vậy, bắc có Lưu Ly Hán, nam có Triều Thiên Cung, Triều Thiên Cung này đích thị là thị trường đồ cổ Nam Kinh, lúc ấy chính là một trong hai đại thắng cảnh đồ cổ Trung Quốc, đáng tiếc hiện giờ Lưu Ly Hán còn, nhưng Triều Thiên Cung lại thay đổi đáng về.

Lý Dương biết, nhưng cảm xúc cũng không sâu, Triều Thiên Cung cổ hán cũng chưa từng thấy qua.

Kéo tay Vương Giai Giai, Lý Dương thẳng đi vào bên trong, triển lãm ở tầng 4, là một trong những cửa hàng lớn nhất nơi này, cũng là nơi Thiệu Chí Hiên tổ chức triển lãm .

Tầng 4 chỉ có mấy cửa hàng ít ỏi, mỗi gian cửa hàng đều rất lớn, trang hoàng rất xa hoa, trong đó một cửa hàng đang có vòng hoa đỏ ở cửa, ở trên cửa, còn có 3 chữ: “ Phẩm Bảo Trai”.

Tương truyền, ba chữ kia do đại sư thư pháp nổi tiếng Khải Công đại sư tự tay viết, từ điểm đó có thể nhìn ra lực ảnh hưởng của 3 chữ này.

Lý Dương ra đang ở tầng 4, đang đứng ở cửa “Phẩm bảo trai”, Thiệu Chí Hiên hơi sững sờ, lập tức bước nhanh tới. Trước khi Lý Dương đi thì gọi điện thoại cho hân, Thiệu Chí Hiên vốn ở tầng 1 chờ, kết quả mới có vị khách quan trọng đến, liền tự mình cùng khách đi lên, không ngờ bỏ lỡ cơ hội nghênh đón Lý Dương.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

950. Chương 946: Lại Thấy Kiếm Cổ

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Lý tiên sinh, cậu đã tới!

Thiệu Chí Hiên đi đến trước mặt Lý Dương, ánh mắt mắt tự nhiên lại nhìn sang tay Triệu Vĩnh, hai ngày này hân thật ra cùng nhiều bạn bè bắt mí qua, hôm nay sẽ có bảo bối thần bí để triển lãm.

Mao Sứ, ở trong lòng rất nhiều người quả thực thần bí.

Đồ sứ Ngũ Niên Dạ nhà Tống, Vĩnh Tuyên, Khang Hy, Càn Long không tồi, nhưng rất nhiều người đều thấy qua, không giống Mao Sứ, số lượng ít ỏi, lượng còn lại đến nay càng ít, trước kia không hiểu được giá trị trong đó, gần đây người ta mới bắt đầu coi trọng. Hơn nữa Thiệu Chí Hiên dám đảm bảo, hôm nay, trong đám người tới, ít nhất có một nửa người đều chưa từng thấy qua Mao Sứ.

Lý Dương mỉm cười xoa cằm, nói :

- Thiệu tiên sinh, bảo bối tôi mang đến rồi, hai ngày này chúng sẽ giao cho ngài giữ!

- Cảm ơn, thật sự rất cảm tạ cậu, cảm ơn cậu tín nhiệm!

Nghe được chính miệng Lý Dương xác định, trên mặt Thiệu Chí Hiên không che dấu được kích động, có lẽ giá trị Mao Sứ này không phải cao nhất, nhưng chúng có ý nghĩa nhất, những đồ sứ khác không thể so sánh.

- Thiệu tiên sinh không cần khách khí!

- Lý đại ca, anh đã tới!

Đúng lúc đó, Tiêu Nham từ bên trong đi ra, thấy Lý Dương lập tức chạy tới, Bạch Minh phải trở lại Bắc Kinh, không tiếp tục cử hành nghi thức thu đồ đệ chính thức, long trọng nhận Tiêu Nham, nhưng thân phận hai người đã được xác định.

Thật giống như Lý Dương và Trần vô cực, hai người cũng không cử hành nghi thức chính thức, nhưng trong lòng sớm xác lập mối quan hệ này.

- Lý tiên sinh, Tiêu Nham thực chịu khó, 2 ngày nay giáo sư Bạch ở chỗ tôi, Tiêu Nham giúp được rất nhiều, hơn nữa rất nhiều đồ cậu ta nhận biết được rất nhanh, một chút liền thông thạo, hai ngày này giáo sư Bạch tươi cười không ngớt!

Thiệu Chí Hiên nhìn thấy Tiêu Nham, cười đùa một câu, kỳ thật hẳn không chỉ khen Tiêu Nham, hẳn nói cũng là sự thật. Mấy ngày nay Tiêu Nham tỏ ra rất nhanh nhẹn, khiến Bạch Minh rất là vừa lòng, ngay cả Mao lão và Thái lão đều có chút hâm mộ Bạch Minh.

Đồ đệ như Lý Dương, vạn năm khó được 1 người, căn bản không cần thiết suy nghĩ chuyện “Tiêu Nham không sánh bằng Lý Dương” nhưng chịu bỏ công sức, nguyện ý cố gắng học, hơn nữa hẳn còn có thiên phú không tẻ, thành tích tương lai cũng sẽ vô hạn.

Tục ngữ ba tuổi xem đêm giao thừa, bảy tuổi trông người già, dạy đồ đệ cũng là như vậy, ba ngày có thể nhìn ra rất nhiều đồ cổ, Tiêu Nham quả thực cũng là đồ đệ siêng năng, tương lai chưa chắc có thể kém so với Bạch Minh.

Điều này làm cho Bạch Minh rất thỏa mãn, đồng thời, cảm kích đối với ý tốt của Lý Dương.

- Thiệu tiên sinh, ngài quá khen!

Tiêu Nham cúi đầu, nhẹ nói, tiếng cười của Thiệu Chí Hiên càng lớn, mắt nhìn cái rương mà Triệu Vĩnh đang ôm, hẳn liền nói với Tiêu Nham:

- Tiêu Nham, cùng Lý tiên sinh nói chuyện nhé, tôi đi đem mấy món bảo bối Lý tiên sinh mang đến này xếp vào đây!

Nói xong, Thiệu Chí Hiên lại quay đầu lại, đối mặt Lý Dương, nói:

- Lý tiên sinh, trước hết để cho Tiêu Nham cùng cậu đi xem nhé, tôi xong ngay thôi!

- Được rồi, ngài đi đi!

Tiêu Nham khoái trá gạt đầu, Thiệu Chí Hiên cùng Lý Dương cáo biệt, dẫn Triệu Vĩnh lên tầng trên, Mao Sứ này là đồ thần bí nhất triển lãm, xếp vào chỗ nào không thể tùy tiện.

- Lý đại ca, tôi có thể đi theo sư phụ, thật sự cảm ơn anh!

Tiêu Nham quay đầu, cảm kích nói với Lý Dương một câu, không có Lý Dương, hẳn không thể nào quen được Bạch Minh, lại càng không thể bái sư.

Về chuyện bái sư, Lưu Lợi cũng ủng hộ hẳn, Lưu Lợi cũng không che giấu, sở dĩ cô ủng hộ hẳn thuần túy là bởi vì Lý Dương, cô hi vọng tương lai Tiêu Nham cũng có thể trở thành người như Lý Dương.

Hiện giờ Lý Dương cũng là thần tượng của cả hai người bọn họ.

Người nhà hai bên cũng không phản đối, bọn họ đều rất vui.

Huống hồ Bạch Minh quả thực là vị đại sư rất có tiếng, chẳng những có bảo tàng của riêng mình, còn giảng dạy ở Bắc Kinh, xuất bản ra rất nhiều sách, có thể bái một vị sư phụ như vậy, bọn họ đều hiểu được, đây là phúc của Tiêu Nham, lại càng không thể ngăn trở.

- Không cần thiết cảm tạ tôi, đây là duyên phận, sau này hãy cố gắng !

Lý Dương khẽ cười một tiếng, từ cửa lại rất nhiều người tới nữa, Tiêu Nham kéo Lý Dương vào cửa hàng đồ cổ.

Phẩm Bảo Trai là cửa hàng rất có danh tiếng ở Triều Thiên Cung, chiếm diện tích mấy trăm mét vuông, phân ra mấy gian. Lần này tới tham gia triển lãm của Thiệu Chí Hiên không dưới trăm người, lúc này đã đến đây chừng một nửa, ngoài một số đang ở phòng nghỉ, rất nhiều người đang thưởng thức bảo bối nơi này.

Còn có một số người thấy vừa ý, liền trực tiếp mua, lượng giao dịch, liền tăng hơn so được với bình thường.

- Lý đại ca, bên này đều là đồ sứ, Thiệu Chí Hiên thích đồ sứ và đồ đồng thau, cho nên đồ sứ cũng là nhiều nhất trong cửa hàng của ông ấy, ước chừng chiếm một nửa!

Tiêu Nham dẫn Lý Dương vào trong gian chính, giới thiệu, hai ngày này hắn luôn luôn đi theo Bạch Minh, cũng phụ tá ở đây, đã là rất quen thuộc đối với nơi này.

Trong gian chính có rất nhiều giá bày đồ cổ, nhiều nhất là các loại đồ sứ, trong đó đồ sứ Thanh Hoa chiếm đa số, Lý Dương nhìn kỹ vài lần, 1 bộ phạn đều là đồ thật, trong đó có một số là hàng cao cấp.

Những đồ sứ này giá trị cũng không thấp, giá mười vạn trở lên đúng là rất nhiều, trăm vạn trở lên cũng có mấy món. Ở vị trí bắt mắt nhất, bày một món đồ thời kì Càn Long – bình mai, giá cái bình này khoảng năm sáu trăm vạn, nếu không phải miệng bình hơi lỗi, giá trị còn có thể rất cao.

Cái bình này, hắn là một món hút khách của cửa hàng. Tổng hợp lại mà nói, cửa hàng đồ cổ này không thua cửa hàng của Lý Dương ở Bắc Kinh, diện tích kinh doanh so với cửa hàng của Lý Dương đó còn rộng hơn.

- Nơi này đều là đồ đồng thau, Thiệu Chí Hiên cũng yêu thích đồng thau, cho nên nơi này đặc biệt chuẩn bị cho ông ấy, gặp được thứ ông ấy thích, ông ấy liền trực tiếp cầm đi!

Tiêu Nham lại dẫn Lý Dương tới một tủ hàng khác, giữa các tủ hàng có tấm ngăn, bày trí bảo bối bên trong riêng ra, cũng tiện lợi cho khách hàng, điểm ấy được khách khen ngợi.

Đáng tiếc cửa hàng Lý Dương không có diện tích rộng như vậy, không thể phân nhỏ như vậy, nếu không có thể lấy kinh nghiệm ở đây, nhân tiện khuếch trương quy mô cửa hàng của mình, cũng biến cửa hàng của mình tương tự nơi này.

Gian này nhiều đồ hơn so với gian kia, chỉ có hơn chục mét vuông, vừa đến nơi đây trước mắt đúng là một màu đồng thau.

Nơi này bày đặt đều là đồ đồng thau, các chủng loại đều có, tốt thì có tượng Phật, kém một chút thì là các hương bình thường, ở trong quầy, Lý Dương còn thấy hai cái ấm Trương Minh Kỳ được làm giả, nhưng không phải hàng giả hiện đại mà là hàng giả thời Dân Quốc.

Lý Dương nhìn kỹ vài lần, lại lặng lẽ gật đầu.

Nơi này đồ bình thường rất nhiều, nhưng có vài món bảo bối thật là tốt bảo, có cái đỉnh Chiến quốc có ba chân giá trị còn trên trăm vạn, nhưng mua loại đồng thau này thủ tục giao dịch hơi phiền toái.

Đi vài bước! Ở đi phía trước chính là thư phòng, Tiêu Nham đang muốn dẫn Lý Dương đến phía trước đi, Lý Dương đột nhiên đứng lại, còn quay đầu lại, kinh ngạc nhìn quầy phía trước mặt.

Kia là một quầy thực bình thường, bên trong bày một ít đồ trị giá mấy ngàn đồng, quý một chút thì cũng chỉ một hai vạn, còn đa phần đều là mấy trăm đồng.

- Lý đại ca, anh làm sao vậy?

Tiêu Nham đi tới, hỏi một câu, Lý Dương lập tức lắc lắc đầu, chân mày hắn thoáng nhăn lại, ánh mắt còn nhìn đến một góc quầy.

Chính xác, Lý Dương nhìn chính là một thanh kiếm cổ trong góc quầy kia, thanh kiếm này không dài, màu đen, nhìn không ra niên đại cụ thể, cũng không có gì đặc biệt.

Nhưng trên thanh kiếm cổ này, Lý Dương lại có loại cảm giác cực kỳ quen thuộc.

Cái chuôi kiếm cổ này, giống như đúc thanh kiếm Can Tương khi hắn đi chơi chùa dịp đầu năm mua được, Lý Dương có lẽ không nhầm.

Hai thanh kiếm này, nhìn từ bên ngoài, có chút khác, mặt khác đều hoàn toàn giống nhau, như vậy, người không biết thậm chí đều có thể coi chúng là sắt vụn.

- Thanh kiếm cổ này có thể lấy ra cho tôi xem hay không?

Tiêu Nham đang định tiếp tục hỏi, Lý Dương đã đi tới quầy bên cạnh, chỉ vào kia thanh kiếm cổ không chớp mắt hỏi, người phục vụ bên trong rất nhanh đã đi tới.

Người phục vụ không biết Lý Dương, nhưng có biết Tiêu Nham, thấy Tiêu Nham đi theo cũng không dám coi thường, lập tức đem thanh cổ kiếm ra, Tiêu Nham là đồ đệ của Bạch Minh, Bạch Minh là chuyên gia mà ông chủ mời đến, thân phận so với bọn họ quan trọng hơn.

Trong giới sưu tầm, cũng còn rất nhiều quan niệm cũ, thầy trò không khác gì cha con đâu.

Vuốt ve thanh kiếm trước mặt, vẻ mặt Lý Dương lại có chút kỳ quái.

Thanh kiếm này, chẳng những hình dáng giống thanh Can Tương, mà khi vuốt cảm giác cũng giống như vậy, đều mang theo phong cách cổ xưa, thật nhìn cũng biết là đồ cổ, nhưng nhìn không ra niên đại nào.

Ngoài ra, thân kiếm cũng mang cảm giác tang thương cô độc, thân kiếm thanh kiếm này, cũng là nhìn không ra là đúc từ cái gì, là đồng thau hay là sắt thép nguyên chất.

Không hợp lý là, Lý Dương mua kiếm Can Tương có vỏ kiếm, cái thanh kiếm này lại không có.

Năng lực đặc thù mở ra, dưới hình ảnh lập thể, thân kiếm lập tức hiện ra nhiều tầng sáng nhạt, số lượng tầng sáng cũng tương đương thanh kiếm trong nhà Lý Dương.

Còn chất liệu kiếm, cũng giống như thanh kiếm trong nhà, khiến Lý Dương nhìn không rõ rệt là loại hợp kim gì. Tầng sáng và chất liệu, có hai nhân tố này, Lý Dương cơ bản có thể phán đoán, hai thanh kiếm kỳ quái này xuất thân từ cùng một thời đại, thậm chí xuất thân từ tay cùng một người.

- Thanh kiếm này có tên hay không?

Vuốt ve thanh kiếm cổ, Lý Dương lại hỏi một câu, người phục vụ kia lắc đầu, nói :

- Điều ấy tôi không biết, cần tra hồ sơ mới được!

- Vậy phiền cô, hãy tra cho kỹ, Lý tiên sinh chính là khách quý của Thiệu tiên sinh!

Lý Dương còn chưa nói, Tiêu Nham liền giành nói trước, người phục vụ hơi ngẩn ra, lập tức đi tìm hồ sơ, cô vốn nghĩ Lý Dương là bạn của Tiêu Nham, không ngờ cũng là khách của ông chủ.

Hôm nay ông chủ mời rất nhiều chuyên gia và bạn bè đến, nhưng người trẻ giống như Lý Dương thì vô cùng ít.

Thanh kiếm này, bình thường cũng không phải không ai hỏi qua, nhưng chưa từng có người muốn mua, càng không có người hỏi tên, trong mắt rất nhiều người, thanh kiếm như vậy làm sao cần hỏi tên là gì.

Người phục vụ đi tra tư liệu, Lý Dương cũng không thúc giục, ở đó vuốt ve thanh kiếm cổ và quan sát thân kiếm.

Vương Giai Giai thì rất tò mò, cô cũng thấy thanh kiếm cổ này cho cô một cảm giác quen thuộc, chỉ có điều cô còn không nhớ ra chuyện khi Lý Dương mua thanh kiếm Can Tương, đồ như vậy, so sánh với bảo bối của Lý Dương thật sự rất bình thường.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

951. Chương 947: Người Không Hiểu Về Sưu Tầm

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Phẩm Bảo Trai quản lý được hiện đại hoá, có hồ sơ đặc biệt trên máy tính, không lâu sau người phục vụ kia liền đi trở lại.

Còn có 1 thanh niên chừng ba mươi tuổi cùng cô đi tới, người phục vụ kia đi ở phía sau hắn.

Người thanh niên kia cung kính đứng trước mặt Lý Dương, nhỏ giọng nói:

- Chào ngài, nửa năm trước có người đem thanh kiếm này đến cửa hàng, lúc ấy người quản lý đã thu mua rồi niêm yết giá một ngàn năm trăm tệ, nửa năm qua có rất nhiều người hỏi qua, nhưng người có hứng thú không nhiều!

- Lý đại ca, đây là phó giám đốc Đường, anh ấy quản lý mảng đồ đồng thau này!

Tiêu Nham nhỏ giọng nói bên tai Lý Dương, hai ngày này hắn không chơi không ở đây, đã góp sức vào triển lãm này, mấy chục nhân viên nơi này hắn đều quen.

Phó giám đốc Đường gật gật đầu cùng Tiêu Nham, mắt nhìn tư liệu mới in ra trong tay, lại tiếp tục nói:

- Đáng tiếc thanh kiếm này khi thu mua lại cũng không có tên, chúng tôi cũng không biết nó rốt cuộc tên là gì, bởi vì rất cổ, cũng bắt mắt nhưng phẩm chất không tốt, chúng tôi mới để ở đây!

Lý Dương hỏi tên của đồ cổ, điểm ấy vừa rồi người phục vụ đã nói, cửa hàng đồ cổ lớn thế này, phục vụ như vậy đã là rất tốt, bất kỳ nhân viên nào cũng đều rất thận trọng, vấn đề của khách hàng đều phải nhớ rõ.

- Một ngàn rưỡi đúng không?

Lý Dương cúi đầu trầm ngâm, phó giám đốc Đường lập tức gật đầu, nói :

- Vâng, nhưng hôm nay là triển lãm của ông chủ chúng tôi, có thể giảm giá tám phần!

Tám phần, tương đương trừ đi ba trăm đồng, đây đối với Lý Dương mà nói không là gì, người phục vụ cũng đã báo cáo thân phận Lý Dương, hắn cũng quen Tiêu Nham.

Giảm 8%, không phải chỉ mình Lý Dương, hôm nay người đến cửa hàng của Thiệu Chí Hiên đều được ưu đãi như vậy, mua đồ rẻ tiền thì nghĩ không đáng bao nhiêu, nhưng mua hơn mười vạn, mấy chục vạn, có thể tiết kiệm một món tiền lớn.

- Được, thanh kiếm này tôi mua, xin hỏi các anh có dư vỏ kiếm hay không ?

Lý Dương lấy tiền từ trong túi ra hơn một ngàn đồng, kỳ thật thanh kiếm này đừng nói là một ngàn rưỡi, chính là một vạn rưỡi, mười lăm vạn Lý Dương cũng sẽ mua.

Hắn có cảm giác, thanh kiếm này có liên hệ với thanh bảo kiếm trong nhà.

Thanh kiếm trong nhà, Lý Dương mất tám mươi vạn mua về, cái thanh kiếm này giống thanh kiếm trong nhà, nhưng so về giá cả, mua thanh kiếm trong nhà với thanh kiếm này như mua rau cải vậy.

- Thật là ngại, chúng tôi không có vỏ kiếm, nhưng tôi sẽ bọc lại thật tốt cho ngài!

Phó giám đốc Đường dẫn Lý Dương đi đến quầy thu ngân, lại đưa thanh kiếm cho người phục vụ kia.

Nếu là khách hàng bình thường, chỉ mua đồ có giá trị hơn một ngàn đồng hắn tuyệt đối sẽ không tự mình ra mặt, bất kể nói thế nào hắn cũng là quản lý, chủ yếu phục vụ những khách hàng lớn.

Nhưng Lý Dương lại khác, Tiêu Nham đi cùng hắn, lại là khách mời của ông chủ, khách của ông chủ hôm nay, bất kỳ một người nào bọn họ đều không dám coi thường.

Thanh toán rất nhanh, thanh toán tiền lấy được hóa đơn, thanh kiếm kia cũng trở thành của Lý Dương .

- Lý Dương, thanh kiếm kia, sao em cảm giác có chút quen thuộc?

Sau đó, Vương Giai Giai mới nhắc đến nghi hoặc trong lòng cô, khi Lý Dương làm việc, hoặc là nói chuyện cùng người khác, cô chưa bao giờ tùy tiện nói chen vào.

Lý Dương mỉm cười, nhéo cái mũi nhỏ của cô, nhẹ giọng nói:

- Em không nhớ sao, hồi đầu năm khi anh mua Can Tương bảo kiếm!

- Được rồi, em nhớ ra rồi, thảo nào em thấy quen thuộc như vậy!

Vương Giai Giai kêu lên, lại cả kinh nói:

- Lý Dương, chúng ta lần trước bị gạt mà, em nhớ lần trước anh mua giá tám mươi vạn, thanh kiếm này chỉ cần một ngàn rưỡi sao?

Lúc trước khi mua Can Tương, bọn họ ấn tượng rất sâu, chính là vì bề ngoài không tốt giá lại rất cao, Vương Giai Giai vừa rồi cũng là nhất thời chưa nhớ ra được, được Lý Dương nhắc nhở liền nhớ lại, thanh kiếm đó cùng thanh kiếm vừa mới thấy kia quả thật là một đôi.

Sau đó, rốt cục cô hiểu được vì sao lại có cảm giác quen thuộc.

Kiếm giống nhau, cửa hàng của người ta lớn như vậy chỉ bán một ngàn rưỡi, Lý Dương mua trên quán lẻ đường lại mất tám mươi vạn, nên theo bản năng cô cảm giác là bị lừa, điều này khiến trong lòng cô lại có chút bất bình.

Tám mươi vạn kia, quỳn cho hội từ thiện, lại có thể trợ giúp không ít trẻ.

Phó giám đốc Đường quay đầu, kinh ngạc nhìn bọn họ, tiếng của Vương Giai Giai rất lớn, bọn họ cũng nghe được, dùng tám mươi vạn đi mua thanh kiếm như vậy, phó giám đốc Đường không biết nên nói về họ như thế nào.

Này nay người trẻ tuổi có tiền, nhưng tựa hồ lại hơi ngốc, cổ kiếm như vậy nhìn từ đâu đều không có giá trị tám mươi vạn.

Phó giám đốc Đường không biết thân phận Lý Dương, hình tượng Lý Dương ở trong lòng hắn cũng giảm xuống, tuy rằng còn chưa phải là người giàu có đột tiền, nhưng ít ra cũng là người không hiểu về sưu tầm.

May mắn hắn không biết thân phận Lý Dương, bằng không lời này nói ra không biết bao nhiêu người cười đến rụng răng.

Lý Dương không hiểu sưu tầm, toàn Trung Quốc phỏng chừng cũng không người nào biết sưu tầm, cả Trung Quốc, không ai có bảo bối tốt hơn, thần kỳ hơn so với Lý Dương, ngay cả ông chủ lớn của họ, cũng phải tìm Lý Dương mượn bảo bối ủng hộ hoạt động.

Tiêu Nham thì có vẻ thực kinh ngạc, quản lí Đường không biết Lý Dương, có thể thế nhưng hắn lại biết rõ ràng thân phận Lý Dương, còn có người có thể lừa được Lý Dương, đây quả thực chính là chuyện không tưởng.

Nhưng Vương Giai Giai là vị hôn thê của Lý Dương, lời cô nói có thể tin, Lý Dương lại không phản bác, việc này thật là có khả năng, Tiêu Nham cũng không biết nói như thế nào.

Lý Dương như không thấy được ánh mắt của bọn họ, cười ha hả nói:

- Lừa hay không lừa cũng không sao, vui vẻ là tốt rồi!

Lấy được kiếm cổ, Lý Dương đưa cho Lưu Cương cầm, cầm trên tay như vậy thật đúng là có thể dọa người.

Ít nhất không ai biết cổ kiếm trong tay bọn họ chỉ có giá hơn một ngàn đồng, rất nhiều người đều nghĩ đây là cái gì rất đó rất tốt, ở Phẩm Bảo Trai, đồ vật có giá hơn một ngàn đồng tuyệt đối là rất bình thường, sẽ không được bọc kín như vậy.

- Lý tiên sinh, Lý tiên sinh...

Mới vừa đi vài bước, xa xa lại truyền tiếng kêu, Thiệu Chí Hiên đã sắp xếp xong Mao Sứ, lại trở lại.

Thiệu Chí Hiên đi đến bên người Lý Dương, cung kính nói:

- Lý tiên sinh, triển lãm của tôi lập tức bắt đầu, một hồi cậu thay mặt khách quý, nói vài lời được không?

Hai mắt phó giám đốc Đường nhú lại, dần dần lại trừng lớn.

Hắn có thể cảm giác được, ông chủ tỏ ra tôn kính đối với Lý Dương, đây mới thực là tôn kính, người có thể làm cho ông chủ của bọn họ đối đãi như vậy cũng không nhiều.

Lý Dương lắc đầu, nhẹ giọng nói:

- Thiệu tiên sinh, tôi nhìn khách quý phát biểu coi như xong, tôi không biết ăn nói, ngài để người khác đi!

Thiệu Chí Hiên có vẻ có chút tiếc hận, nói :

- Vậy được rồi, vậy lát nữa khi triển lãm chính thức bắt đầu, cậu nhất định phải lên nhé!

Lý Dương không phát biểu, thật làm cho hắn có chút tiếc nuối, không khoa trương mà nói, Lý Dương hiện tại nổi danh nhất trong giới sưu tầm, Lý Dương có thể nói mấy câu, trên mặt của hắn cũng sẽ tăng vẻ đặc ý.

Nhưng Lý Dương không muốn, hắn cũng sẽ không cưỡng ép.

- Tiểu Đường, chuyện gì vậy?

Thiệu Chí Hiên thấy bọc vải trên tay Lưu Cương, nhin không được lại hỏi một câu, quản lí Đường lập tức đã đứng lại, cúi đầu, đem chuyện mới xảy ra nói một lần.

Đương nhiên, những lời Vương Giai Giai nói hắn là chắc chắn sẽ không nói, chỉ nói Lý Dương mua cổ kiếm của họ.

Nghe xong câu chuyện, Thiệu Chí Hiên lập tức lớn tiếng kêu lên nói :

- Các cậu sao lại lấy tiền của Lý tiên sinh tiền, trả lại, nhanh trả lại đi, cái này sao có thể được!

Lý Dương hơi ngẩn ra, vội vàng lắc đầu nói:

- Thiệu tiên sinh, hơn một ngàn đồng, không đáng bao nhiêu, ngài đừng khách khí !

Thiệu Chí Hiên suy nghĩ, trực tiếp gạt đầu, nói:

- Cũng được, vậy thôi, Tiểu Đường, bắt đầu từ giờ cậu luôn luôn đi theo Lý tiên sinh, anh ấy cần cái gì thì cậu làm cái đó, lại có thứ Lý tiên sinh vừa ý, chỉ cần là của chúng ta, vô luận là cái gì, cũng không cần lấy tiền, hiểu chưa?

Hơn một ngàn đồng, quả thật không đáng truy cứu, hắn thật ra biết bản thân và gia đình Lý Dương, cũng không muốn tiếp tục vấn đề này.

Mà hắn cũng không còn thời gian đi cùng Lý Dương, khách tới rất nhiều, có nhiều người đều cần hắn tự mình ra mặt, chỉ có thể dặn dò quản lí của mình giúp đỡ hắn.

Tiêu Nham đã đi cùng Lý Dương, nhưng Tiêu Nham cũng là khách, không bằng phái người trong cửa hàng đi.

- Dạ!

Quản lí Đường lập tức gạt đầu, nhưng trong lòng rộn lên một sự kinh hãi, trong nội tâm của hắn thì đang suy đoán thân phận Lý Dương.

Hắn không biết Lý Dương là ai, nhưng hắn biết thế lực của ông chủ, biết trọng lượng lời ông chủ vừa mới nói. Lý Dương vừa ý cái gì, cũng có thể tùy ý lấy đi, có nghĩa là cả Phẩm Bảo Trai này đặt ở trước mặt Lý Dương, để cho hắn tùy tiện lựa chọn.

Nếu Lý Dương tham lam, hoàn toàn có thể lấy đi vài món bảo bối quý nhất nơi này, vậy cũng đáng giá hơn một ngàn vạn.

Thiệu Chí Hiên lại dặn dò quản lí Đường vài câu, mới vội vàng rời đi, hoạt động lập tức bắt đầu, hắn thật sự không có thời gian ở lại đây .

Quản lí Đường đối với Lý Dương tựa hồ càng cung kính hơn, nhỏ giọng hỏi:

- Lý tiên sinh, ngài muốn xem gì, tôi dẫn ngài đi?

Nhưng những suy đoán trong lòng hắn kia tuyệt đối sẽ không biểu lộ ra, không như vậy, hắn cũng không thể còn trẻ như vậy đã được làm đến phó giám đốc nơi này.

- Không cần, ta đến thẳng triển lãm đi!

Lý Dương cười lắc đầu, vừa rồi khi quan sát cổ kiếm, hắn thuận tiện dùng năng lực đặc thù xem toàn bộ bảo bối trong cửa hàng, Phẩm Bảo Trai thực lực không tồi, có rất nhiều tinh phẩm, cũng có mấy cái có thể mua được.

Nhưng đó chỉ là tiểu lậu, đã không hấp dẫn được Lý Dương, vả lại Thiệu Chí Hiên còn nói qua như vậy, hẳn cũng ngại không tiêu tiền mà đi lấy đồ của người ta, điều này không phải thói quen của hắn.

- Ngài chờ chút, tôi đi cùng ngài!

Quản lí Đường cúi đầu, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Nội tâm của hắn đang vui mừng, may mắn người trẻ tuổi trước mắt này không phải cái loại người không có thể diện, không nhân cơ hội chủ nhân hào phóng mà xông lên, nếu Lý Dương thực chọn đi những bảo bối ở đây, trong lòng hắn cũng sẽ đau.

Trong tiềm thức hắn coi Lý Dương là kẻ dễ dàng bị lừa, là một người không hiểu về sưu tầm, ở trong lòng hắn, bảo bối tốt rơi vào trong tay người như thế chính là phí phạm, quản lí Đường tuổi còn trẻ, nhưng đối với văn hóa đồ cổ lại có một tình cảm chân thành.

Điểm ấy, rất giống Tiêu Nham, hai người đều rất yêu thích văn hóa cổ.

Triển lãm của Thiệu Chí Hiên được tổ chức ở đại sảnh tầng 6, quản lí Đường mang theo Lý Dương bọn họ đi lên, trước cửa đã đầy người, hoạt động sắp bắt đầu, những người này đều ở bên ngoài chờ đợi.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

952. Chương 948: Bảo Bối Thần Bí

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Người ở đây, đã có hơn hai trăm người, có một bộ phận là được mời đến, và một số là người đi cùng giống như quan hệ của Bạch Minh và Tiêu Nham, còn có một bộ phận là người trong giới đồ cổ nơi này.

Thái độ đối nhân xử thế của Thiệu Chí Hiên rất hào phóng, quan hệ với người trong giới đồ cổ nơi này khá tốt, có nhiều cửa hàng đồ cổ cỡ lớn cũng ủng hộ hắn.

Lần này, triển lãm Phẩm Bảo Trai có được nhiều bảo bối tốt chính là đồng nghiệp chung quanh cung cấp, Thiệu Chí Hiên cần chính là cho mọi người thưởng thức càng nhiều bảo bối càng tốt, cũng không có ý muốn những bảo bối này là của hắn, bằng không cũng sẽ không mượn được bảo bối của Lý Dương.

- Lý đại ca, sự phụ đã ra rồi!

Tiêu Nham thực hưng phấn kêu một tiếng, Bạch Minh cùng Mao lão và vài vị chuyên gia cùng Thiệu Chí Hiên đi ra, Bạch Minh có vẻ rất phấn chấn, khi thấy Tiêu Nham và Lý Dương, còn thoáng sửng sốt, lập tức vẫy vẫy tay thật cao hứng.

- Lý tiên sinh, triển lãm của ông chủ chúng tôi sắp bắt đầu rồi, vì triển lãm lần này ông chủ đã chuẩn bị thời gian thật lâu, bảo bối tốt còn có rất nhiều, có người nói, triển lãm của ông chủ lần này, các bảo bối giá trị đến một tỉ đồng, so với triển lãm ngọc tỷ truyền quốc còn tốt hơn!

Quản lí Đường nhỏ giọng giới thiệu cho Lý Dương, giới thiệu đến câu cuối cùng, trên mặt của hắn còn lộ ra một sự kiêu ngạo và tự hào, triển lãm của ông chủ có thể thành công, mỗi người bọn họ đều rất vui vẻ.

Ngọc tỷ Truyền quốc, đang được triển lãm ở Nam Kinh, rất thu hút, triển lãm lần này tổ chức cùng ngọc tỷ truyền quốc, còn nói tốt hơn so với ngọc tỷ truyền quốc, bọn họ cũng đang thuyết phục bản thân, nhưng bảo bối của bọn họ quả thật không tệ.

Lý Dương khẽ cười một tiếng, không nói gì, lẳng lặng nhìn phía trước.

Tiêu nham lại hít hít cái mũi, lớn tiếng nói:

- Quản lí Đường, triển lãm lần này cũng không tồi, nhưng ngài so sánh nó hơn cả triển lãm ngọc tỷ truyền quốc thì tôi cũng không đồng ý, ngọc tỷ truyền quốc là cái gì, đó là tượng trưng cho văn minh Trung Hoa,

giá trị của nó vô địch, hôm nay triển lãm bảo bối, bất cứ món nào, cũng không sánh bằng ngọc tỷ truyền quốc, lại càng không cần phải nói ý nghĩa !

Triển lãm Ngọc tỷ Truyền quốc, chính là chủ đề nóng ở Nam Kinh, bất kỳ một người yêu thích sưu tầm cũng biết đến.

Lại càng không cần phải nói, ngọc tỷ truyền quốc là của Lý Dương, nếu là Thiệu Chí Hiên nói lời này, Tiêu Nham không phục, nhưng sẽ không có phản ứng gì, nhưng quản lí Đường nói ra những lời này, hẳn muốn phản bác đôi câu .

Tuổi trẻ bồng bột, điểm ấy Tiêu Nham cũng có chút.

Quản lí Đường ngăn người, còn chưa nói gì, Lý Dương thì lắc đầu nói với Tiêu Nham:

- Tiểu Tiêu, triển lãm của Thiệu tiên sinh là tâm huyết của ông ấy, bất kể nói thế nào, đây là triển lãm được tất cả mọi người trợ giúp!

- Lý đại làm, em đã hiểu rồi!

Tiêu Nham lập tức lên tiếng, nhưng trong lòng của hắn lại nghĩ Lý Dương không muốn tranh luận cùng người khác, là phong cách cao thượng, hắn cũng không nói nhiều nữa.

Quản lí Đường cũng không nói chuyện, Thiệu Chí Hiên đang đứng dậy, Thiệu Chí Hiên có vẻ rất minh mẫn, nói đơn giản vài câu, Thái lão lập tức đi ra.

Thái lão là người được đề cử phát biểu cho khách quý, Thái lão sư nói chuyện dí dỏm, tất cả mọi người đều thích, lại là chuyên gia thường xuyên xuất hiện trên TV, thực có duyên, ông nói vài câu, hoạt động cũng coi như chính thức bắt đầu rồi.

Sảnh triển lãm rất lớn, nhưng lần này Thiệu Chí Hiên bày ra bảo bối cũng không nhiều, cho nên thực rộng rãi.

Nhưng những chỗ trống đó đều được Thiệu Chí Hiên tận dụng, làm thành chỗ nghỉ ngơi, còn bày đặt các món ăn, hoa quả cùng đồ uống, đáng tiếc không có rượu, nếu có thêm rượu, thật giống một tiệc rượu.

- Lý Dương?

Lý Dương vừa định vào trong, phía sau hắn lại truyền đến giọng nói, đây là thanh âm của con gái, Lý Dương và Vương Giai Giai đồng thời quay đầu lại.

Ở phía sau bọn họ, có một cô gái mặc màu váy liền áo vàng đang nhìn họ, cô bé này Lý Dương thật không xa lạ, tại tiệc rượu ở Thượng Hải đã gặp qua, nhưng hôm nay cô ta mặc 1 bộ váy liền áo rất vừa người, thoát nhìn thực là cao quý.

Lý Dương còn nhớ rõ, Tô Hữu Bằng đã nói tên cô ta, tên là Chu Nhã Nhược, là công chúa trong gia tộc Chu Thị ở Thượng Hải.

- Lý Dương, Giai Giai, thật là hai người, tôi còn tưởng rằng tôi nhìn lầm rồi!

Chu Nhã Nhược rất nhanh đi tới, cao hứng nói, nhìn thấy Lý Dương ở trong này, thật sự khiến cô bất ngờ, đồng thời cũng có chút hưng phấn nho nhỏ.

Nếu Chu Nhã Nhược biết thân phận Lý Dương, cô cũng không nghĩ là lạ, nhưng lại rất tò mò đối với Lý Dương, lần này đến Nam Kinh, cũng là cô ta tranh thủ tới.

Cha của Chu Nhã Nhược là bạn của Thiệu Chí Hiên, người có tiền rất nhiều người đều yêu thích sưu tầm, cha của Chu Nhã Nhược chính là một trong số đó, quen Thiệu Chí Hiên không lâu liền kết thành bạn tốt.

Lần này cha của Chu Nhã Nhược được mời đến, đáng tiếc lại không có thời gian lại đây, Chu Nhã Nhược nghe vậy, liền xung phong thay cha đến, cha cô cũng không nghĩ nhiều, liền đồng ý.

Mình không thể đi, cho con gái đi, coi như là nể tình bằng hữu.

Chu Nhã Nhược lại nghĩ nhiều, cô biết triển lãm ngọc tỷ truyền quốc lưu động tới Nam Kinh, vậy Lý Dương liền ở Nam Kinh, như vậy hoạt động này rất có thể gặp được Lý Dương, đúng là cô ta ôm tư tưởng này mới đến.

Trước khi đến, cô còn cầu nguyện, hiện tại nguyện cầu đã trở thành sự thật.

- Chu tiểu thư, xin chào, thực trùng hợp!

Lý Dương mỉm cười đáp lại một tiếng, Vương Giai Giai thì khoắc cánh tay Lý Dương, cười híp mắt nhìn Chu Nhã Nhược.

Cô không quá cảm thấy ghét cô bé này, nhưng cũng không có gì khác liên quan đến đối phương, cũng không muốn nhiều lời, động tác nho nhỏ của cô, cũng biểu lộ lập trường của mình.

- Thật sự trùng hợp, không ngờ lại gặp được anh ở chỗ này!

Chu Nhã Nhược đã đi tới, hưng phấn kêu lên, quản lý Đường lặng lẽ cúi đầu, trong lòng lại có chút ghen tị.

Kể có tiền, công tử gia thật là tốt, bên mình có cô gái xinh xắn, lại còn có cô gái xinh đẹp chủ động bắt chuyện, lúc này hình tượng Lý Dương ở trong lòng quản lý Đường chính là như vậy.

- Tôi cũng vậy...

Lý Dương vừa mới nói, bài phát biểu phía trước đã xong, cửa chính triển lãm được mở ra, Lý Dương lại bị quản lý Đường dẫn tới phía trước, hẳn là một trong những người đi vào đầu tiên.

Sau đó, Lý Dương cũng không tâm trạng nào nói chuyện cùng cô gái chỉ gặp mặt qua một lần này.

Sảnh triển lãm rất lớn, còn được chia làm mấy khu, kỳ thật chủ yếu đúng là hai khu lớn, đồ sứ và đồ đồng thau, đây là sở thích khác biệt của Thiệu Chí Hiên, hẳn sưu tầm được nhiều nhất, cũng chính là những thứ này.

Ngoài sở thích cá nhân của Thiệu Chí Hiên, trong những đồ sưu tầm ở đây, còn có một nơi đặc thù.

Những đồ nơi này bày biện đều là bảo bối được bạn bè tài trợ cho triển lãm lần này, Mao Sứ mà Lý Dương mang tới, lúc này đều đang được đặt vài đồ, chưa được lật lên.

Không chỉ có Mao Sứ của Lý Dương, nơi này rất nhiều bảo bối do bạn bè Thiệu Chí Hiên tài trợ, đều đang đặt vài đồ.

Còn những bảo bối khác của chính bản thân Thiệu Chí Hiên thì đang được triển lãm, có bình Thanh Hoa thời Càn Long hai quai, còn có đỉnh tứ phương thời Xuân Thu ... mỗi món bảo bối đều là vô giá, những bảo bối này đặt lại đây, một tí thì không dám nói, nhưng vài trăm triệu thì thật đúng là có thừa.

Bảo bối đang đặt vài đồ, khiến tất cả mọi người rất tò mò, nhưng Thiệu Chí Hiên không để lộ đáp án ngay, mọi người chỉ có thể nhẫn nại đi xem bảo bối khác trước.

Cũng may những bảo bối này đều rất tốt, nhìn thấy liền hấp dẫn lực chú ý của mọi người, khiến mọi người quên đi suy nghĩ về những bảo bối ẩn kia.

Lý Dương lôi tay Vương Giai Giai, đi thưởng thức những đồ Thiệu Chí Hiên sưu tầm.

Là người sưu tầm, tiền tài thật sự rất quan, không phải là quan trọng nhất thì cũng là một trong những thứ quan trọng nhất, điểm ấy Thiệu Chí Hiên càng thể nghiệm rõ rệt nhất, không có tiền, căn bản không có khả năng sưu tầm được những đồ này.

Rất nhiều người trong giới sưu tầm đều là đại triệu phú cũng có quan hệ với điều này.

Không có tiền, muốn sưu tầm chỉ có thể là một lời nói nhiệt huyết, tiền không phải vạn năng, nhưng ở thời đại này, yêu thích sưu tầm, lại không có tiền dư trăm triệu thì không thể, rất nhiều bảo bối tốt không thể có được nếu không có tiền.

Cho dù là lấy vật đổi vật, lấy sưu tầm mà nuôi sưu tầm, cũng phải có một chút tiền vốn mới được.

Bảo bối của Thiệu Chí Hiên có chừng hai trăm món đồ, Lý Dương tính số bảo bối này giá trị không thấp, chỉ riêng những đồ Ngũ Đại quan nhà Tống cũng đã trên trăm triệu, còn có rất nhiều tinh phẩm, tổng thể sẽ không thấp hơn năm trăm triệu.

Nếu là tìm một công ty đầu giá tốt, bán ra bảy, tám trăm triệu đều không phải là không có khả năng.

Riêng điểm này, sẽ khiến rất nhiều người sưu tầm phải chần chừ, muốn sưu tầm được tinh phẩm, thực là không có tiền không được, đặc biệt hiện tại rất nhiều đồ cổ liền đại biểu cho tiền tài, đại biểu cho của cải.

Thời hoàng kim của sưu tầm mà lại, người bình thường thì chơi cho vui, kẻ có tiền thì đúng là đùa với của cải.

- Chư vị, có lẽ mọi người cũng sốt ruột chờ đợi, tôi lập tức công bố bảo bối thần bí ngày hôm nay, trước khi công bố, xin mọi người đợi thêm năm phút cuối cùng!

Một giờ sau, Thiệu Chí Hiên cầm microphone, lớn tiếng nói vài câu, mấy bảo vệ luôn luôn theo sau, cũng đều chuẩn bị kỹ càng.

Những đồ này đều là người khác tài trợ, cũng là bảo bối thần bí của Thiệu Chí Hiên hôm nay.

Thương nhân đều biết phải chuẩn bị vẹn toàn, cho dù không có Mao Sứ của Lý Dương. Hắn cũng có thể ngẩng mặt với bạn bè, lúc trước có mấy người, đều là người trong nghề, đã đem bảo bối tốt nhất mà họ sưu tầm được hỗ trợ cho triển lãm của hắn, khiến cho triển lãm của hắn thật là nhiều bảo bối tốt.

Điều này vừa gia tăng lực ảnh hưởng của Thiệu Chí Hiên, đồng thời, cũng có thể làm cho những bảo bối này càng vang danh, xem như đôi bên cùng có lợi.

Theo lời nói của Thiệu Chí Hiên, tất cả mọi người đưa ánh mắt về khu vực cuối cùng, thật nhiều người đều tò mò nhìn lên, Lý Dương cũng nhin tò mò, không dùng năng lực đặc thù để quan sát.

Dùng năng lực đặc thù là có thể thấy rõ ràng những bảo bối này, nhưng mất đi thú vị, lại không có cảm giác chờ đợi.

Lúc này Lý Dương đang hưởng thụ loại cảm giác này, cùng mọi người cùng nhau chờ đợi, chờ đợi xem những bảo bối này là cái gì, nhưng có một bộ phận hắn đã biết trước tiên, chính là Mao Sứ mà hắn đưa tới.

Lúc trước triển lãm có thể là không có Mao Sứ, Lý Dương coi như không cần năng lực đặc thù cũng có thể biết lúc này Mao Sứ được xếp chỗ nào.

Thiệu Chí Hiên còn nói nói mấy câu, thu hút toàn bộ sự chú ý lại đây, sau đó hắn mới tuyên bố vạch những tấm vải đỏ, lúc này hắn đã thu hút đủ khẩu vị của mọi người rồi, khiến mọi người càng thêm tò mò và chờ đợi đối với mấy thứ này.

Vải đỏ được mở ra, nơi này tổng cộng có hơn hai mươi món bảo bối, trong đó có mười món là Mao Sứ mà Lý Dương đưa tới, bảo bối của Lý Dương liền chiếm gần một nửa!

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

953. Chương 949: Lại Nghe Được Cái Gì?

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Những Mao Sứ này gồm có một bộ đồ pha trà, còn lại cũng đều là một đôi, ở bên trong hai chén nhỏ, còn có hai cái thìa thật nhỏ.

Số lượng bảo bối của Lý Dương đã chiếm một nửa, nhưng chỉ cần một góc nhỏ, rất nhiều người mang theo lòng hiếu kỳ, đã bị những Mao Sứ của Lý Dương này hấp dẫn đầu tiên.

Mười mấy món bên cạnh, cũng đều là đồ rất quý, có đồ sứ, có đồ ngọc, nhưng chúng rõ ràng không đồng bộ, lại không được thanh nhã như Mao Sứ.

Nhưng nhìn bên ngoài mà nói, những Mao Sứ này rất giống đồ sứ gia dụng bình thường.

- Đây là cái gì?

- Mao Sứ, không ngờ là Mao Sứ, năm trước tôi ở Hồng Kông thấy qua một cái bát, không nghĩ ở đây có nhiều như vậy!

- Không hổ là Thiệu Chí Hiên, lại có thể mượn được nhiều Mao Sứ như vậy!

Những bảo bối thần bí được hé lộ rồi, sự chú ý của hơn phân nửa người đều tập trung ở Mao Sứ, rất nhiều người cũng đang cảm thán, Mao Sứ rất hiếm, nhưng không phải là chưa từng xuất hiện qua, nơi này có rất nhiều người cũng là người sưu tầm và giám định, có rất nhiều người liếc mắt một cái có thể nhận ra lai lịch đồ sứ.

Thiệu Chí Hiên mỉm cười đứng đó, sau khi hé lộ những bảo bối này, ngoài Mao Sứ, hẳn còn có bảy tám món đồ sứ, trong đó có đồ sứ Thanh Hoa thời Vĩnh Tuyên, những đồ sứ này nhìn qua đều vô cùng tinh xảo.

Nhưng một lần xuất hiện mười mấy món Mao Sứ, lại đồng bộ, vẫn hấp dẫn sự chú ý nhất.

Trong triển lãm, thứ đồng bộ nhiều như vậy cũng không thấy nhiều.

Chậm rãi, tất cả mọi người đi lên phía trước, người quan sát những Mao Sứ này lúc này nhiều nhất, một số người không hiểu, nghe được người khác giới thiệu cũng có hứng thú, người trong giới sưu tầm, cho dù chưa thấy qua Mao Sứ, nhưng cũng đã được nghe nói một chút về loại đồ sứ này.

Tương truyền, đây là một một lượng lớn đồ sứ được chế tạo với công nghệ đạt đến đỉnh cấp, là nung cho riêng một người, hơn nữa, quá trình nung những đồ sứ này vô cùng gian nan, rất nhiều chuyên gia đồng tâm hiệp lực, mới cùng nhau khắc phục được khó khăn này.

Càng về sau, để bảo vệ tính duy nhất của những đồ sứ này, ngay cả phương pháp nung cũng bị mất, hoặc là niêm phong cất vào kho, dù sao sau này mọi người không còn thấy qua loại đồ sứ này.

Những điều này, càng làm nổi lên lòng hiếu kỳ của mọi người.

- Thiệu tiên sinh, bội phục!

Một người đầu bạc, râu dài chừng bảy mươi tuổi đứng bên cạnh Thiệu Chí Hiên, vừa cười vừa nói, hẳn tay còn không ngừng vuốt râu dài, thoát nhìn có chút phong cách thần tiên.

- Mã hội trưởng, những thứ này là do bạn bè tài trợ, cũng không phải công lao của tôi!

Thiệu Chí Hiên cười rất vui vẻ, nhưng vẫn lắc đầu khiêm tốn nói, bên cạnh hắn, vị lão nhân này là hội trưởng danh dự hội sưu tầm Giang Tô, là một vị lão tiền bối nổi tiếng Giang Tô.

Vị lão tiền bối này rất ít rời núi, nếu không phải Thiệu Chí Hiên có chút giao tình cùng hắn, lần này còn không nhất định mời được hắn.

Lão nhân râu dài thở dài, nói :

- Có thể mượn được, đó cũng là nể mặt mũi của anh, ba mươi năm trước tôi đã từng thấy qua một ít Mao Sứ, đáng tiếc khi đó người trong nước không hiểu, người nước ngoài lừa mua đi không ít!

Hắn vừa nói như thế, Thiệu Chí Hiên cũng rất cảm khái, nói :

- Đúng, rất nhiều bảo bối của chúng ta đều bị truyền ra nước ngoài, đây quả thật là một nỗi đau!

Hắn cảm xúc sâu nhất đối với những lời này, lần triển lãm này vài món đồng khí nhà Chu, Thanh, chính là hắn từ nước ngoài mua ngược trở về, bảo bối này về nước hắn liền xé bỏ xuất xứ, cái này cũng có ý nghĩa, những bảo bối hắn mua về này, vĩnh viễn sẽ không truyền lưu ở nước ngoài nữa.

Bên cạnh hai người, vài người khách cũng đang không ngừng cảm thán.

Mao Sứ chỉ có hơn ba mươi năm lịch sử, nhưng cũng có không ít bị truyền lưu ở nước ngoài, đều là sau khi cải cách mở cửa bị bán đi ra ngoài, không thể không nói là một loại bi kịch.

- Lý đại ca, những Mao Sứ của anh rất được hoan nghênh !

Tiêu Nham ngẩng đầu, rất kính nể nhìn Lý Dương, hai ngày này, hắn ở bên Bạch Minh, nghe được không ít chuyện về Lý Dương.

Lý Dương là người có thực lực chân chính, Mao Sứ này, số lần hắn thấy qua so với Lý Dương nhiều hơn nhiều, cho tới bây giờ vẫn không nghĩ tới những thứ này là bảo bối, mà Lý Dương lại phát hiện ra, hơn nữa lập tức ra giá mua.

Ba vạn rưỡi, lúc ấy Tiêu Nham còn nghĩ là giá của kẻ tham lam, chỉ sợ người bán Mao Sứ này còn đang cười ngậy ngô đó.

Hiện tại mà nói, cái giá đó không khác gì tặng không lắm, Lý Dương nguyện ý bán đi, thì toàn bộ Mao Sứ đó giá lên đến mấy ngàn vạn, nghĩ đến chuyện mình từng dùng đồ sứ giá trị mấy trăm vạn uống trà, Tiêu Nham liền có chút kích động.

Bất kể thế nào nói, đồ sứ vĩ nhân đã dùng qua, hắn cũng được dùng qua vài lần .

- Lý đại ca? Mao Sứ? Lý Dương, Mao Sứ này là của anh?

Một giọng nữ đột nhiên vang lên, không biết khi nào Chu Nhã Nhược đã bu lại, đang kinh ngạc nhìn Lý Dương, mà bên kia, quản lý Đường cũng đang há to miệng.

- Đây là thứ chúng tôi ngẫu nhiên lấy được!

Lý Dương không nói gì, Vương Giai Giai trả lời trước một câu, Lý Dương gật đầu cười cười, quay đầu tiếp tục thưởng thức bảo bối của hắn.

Quản lý Đường miệng lại mở không ít, trong lòng của hắn còn đang điên cuồng hét lên, hắn đã nghe được cái gì? Một người hắn vẫn nghĩ không hiểu sâu sắc, không ngờ là chủ nhân Mao Sứ này.

Điều này thật cũng làm cho người ta không thể tin được , lúc này, Mao Sứ này chính là bảo bối được mọi người chú ý nhất, những Mao Sứ này thật sự là của vị công tử có tiền này thì thật là bị long đong .

Mãi đến lúc này, hắn còn cho rằng Lý Dương chính là 1 công tử có tiền .

Lý Dương cũng không biết ý tưởng của hắn lúc này, đang quay đầu lại cẩn thận thưởng thức vài món bảo bối khác.

Những điều này là do bạn bè hoặc người trong giới sưu tầm cung cấp cho Thiệu Chí Hiên, đều là bảo bối họ yêu quý, tất cả đều là tinh phẩm trong tinh phẩm.

Có vài người còn đang nhỏ giọng nghị luận, chỉ tính giá trị những bảo bối này, cũng sắp so với giá trị toàn bộ bảo bối của Thiệu Chí Hiên, mà cả sảnh triển lãm bảo bối, nếu toàn bộ đem đi đấu giá, nhất định có thể vượt qua một tỉ.

Loại triển lãm dân gian chất lượng cao này, ở Nam Kinh thật lâu không thấy xuất hiện. Từng người đến xem triển lãm đã cảm giác được là đáng đến xem, còn giá trị, khi cẩn thận thưởng thức những tinh phẩm bảo bối này, càng thêm bội phục Thiệu Chí Hiên.

- Không tồi, Nguyên Thanh Hoa!

Lý Dương nhìn kỹ một cái bát Thanh Hoa khá lớn, có chút cảm khái.

Đây là do một người bạn của Thiệu Chí Hiên sưu tầm được, món này vô luận là màu sắc hay men Thanh Hoa, đều là vô cùng hoàn mỹ, hiện mà có được loại Thanh Hoa này, bảo tồn hoàn chỉnh như vậy càng ít, giá trị chắc chắn sẽ không thấp.

- Đây là Nguyên Thanh Hoa!

Tiêu Nham trừng to mắt, hắn luôn luôn đi theo Lý Dương, Lý Dương nhìn cái gì hắn nhìn cái đó, hắn bây giờ còn chưa thể tính nhập môn, vô luận là đồ sứ Thanh Hoa đặt ở trước mặt của hắn, không có người giới thiệu hắn cũng không thể nhận ra được.

Nhưng đại danh Nguyên Thanh Hoa thì hắn nghe qua rất nhiều lần .

Vương Giai Giai mắt nhìn Lý Dương, lại quay đầu, mỉm cười nói với Tiêu Nham :

- Khi nào cậu đến Bắc Kinh, bảo Lý Dương đưa cậu đi xem đồ Thanh Hoa của anh ấy, anh ấy có chiếc bình Quỹ Cốc tử xuống núi, rất lớn, rất đẹp!

- Quỹ Cốc tử xuống núi?

Tiêu Nham đột nhiên sững sờ, mắt tỏ ra không thể tin được nhìn lên Vương Giai Giai cùng Lý Dương.

Lý Dương cười khê gật gật đầu, nói:

- Được rồi, khi nào đến Bắc Kinh, có thời gian tôi sẽ cho cậu thấy!

Bạch Minh là bạn tốt của hắn, Tiêu Nham cũng được coi là anh em của hắn, hơn nữa hắn thực thích tính khí Tiêu Nham này, trong nhà có bao nhiêu tinh phẩm sưu tầm được, nhất định sẽ dẫn hắn đi xem.

Cho dù hắn không nói, Bạch Minh cũng sẽ đưa ra yêu cầu như thế, thưởng thức nhiều đồ tinh mỹ, cũng có trợ giúp rất lớn đối với Tiêu Nham trong tương lai.

- Lý đại ca, anh thật lợi hại, Nguyên Thanh Hoa tốt như vậy mà anh cũng có được!

Ánh mắt Tiêu Nham sáng lên như Tiểu Tinh Tinh, cho dù người không hiểu về sưu tầm, cũng biết được Nguyên Thanh Hoa Quỹ Cốc tử xuống núi là cái gì, đây chính là đồ Nguyên Thanh Hoa rất nổi tiếng, từng được bán giá hơn hai ức.

Lời này nếu là người khác nói, hắn khẳng định không tin, nhưng từ miệng Lý Dương thì bất đồng.

Lý Dương nói hắn có, vậy hắn khẳng định sẽ có, sẽ không gạt người, với thân phận cùng địa vị của Lý Dương, cũng sẽ không đi gạt người.

Quản lý Đường nhện không được, đảo cặp mắt trắng dã, nếu không phải Thiệu Chí Hiên ra mệnh lệnh, hắn nhất định sẽ chủ động rời đi.

Hắn lại nghe được cái gì? Nguyên Thanh Hoa Quỹ Cốc tử xuống núi, món đồ sứ còn ở nước Anh mà, có thể đã lâu không nghe nói qua về món Thanh Hoa này, hắn nghĩ, đồ sứ như vậy nếu là có động tĩnh, nhất định sẽ có tin tức.

Lúc này trong lòng của hắn, hoàn toàn nhận định Lý Dương chính là kẻ ngốc, không biết đã bỏ bao nhiêu tiền uống phí đi mua cái đồ giả Nguyên Thanh Hoa, hắn căn bản không tin Quỹ Cốc tử xuống núi sẽ ở trong tay Lý Dương.

Trong lòng hắn còn có chút ai oán, Mao Sứ này thật sự là của người trẻ tuổi này, vậy thì thật là tài năng không được trọng dụng .

Nhưng cũng không thể trách tin tức của hắn chậm, không chỉ là hắn, toàn bộ thế giới, rất nhiều người đều không biết Nguyên Thanh Hoa Quỹ Cốc tử xuống núi ngay trong tay Lý Dương, đây là Tam Tinh Thái lấy ra đánh bạc, tự nhiên sẽ không được tuyên dương.

Không chỉ không nói về chính mình, hắn vẫn cùng Tam Tinh Thái hiệp thương, tạm thời không để lộ ra chuyện bảo bối này trong tay hắn, vốn là Tam Tinh Thái mang theo bảo bối tham gia đại hội giám định bảo bối, lại đem bảo bối bán, như thế, nên chờ sau này tìm được cơ hội thích hợp sẽ tuyên bố giao dịch lần này.

Sau đó, bình Nguyên Thanh Hoa này được Lý Dương chơi bài thắng, Tam Tinh Thái lại càng không muốn đi nói chuyện lần này ra.

Đây cũng là nguyên nhân tin tức này không thể để lộ ra ngoài, Hà lão còn không biết được tin mừng này, quản lý Đường, người quản lý cửa hàng đồ cổ bình thường như vậy càng không cần phải nói.

Nguyên Thanh Hoa đã xem một lúc, sự chú ý của Lý Dương lại tập trung ở một khối ngọc bài.

Đây là đồng Bạch Ngọc bài không nhỏ, chính tông cùng Điền Bạch Ngọc, lớn hơn rất nhiều ngọc bài mà Lý Dương có được, cao hơn 10mét, rộng bảy tám centimet.

Ngọc bài lớn như vậy có thể nói rất hiếm thấy.

Dần dần, cũng có không ít người bị ngọc bài này hấp dẫn, rất nhiều người đều nhỏ giọng nghị luận, khối ngọc bài này không chỉ rất lớn, hơn nữa lại rất tinh mỹ, hoa văn mặt trên là hình đoàn người, giống như thật, nhìn đi, nhìn lại, rất nhiều người đều kinh ngạc.

- Lý đại ca, khối ngọc bài này thật đẹp, so với ngọc bội của em mạnh hơn nhiều?

Tiêu Nham đột nhiên hỏi một câu, hắn cũng xem khối ngọc bài này, càng xem càng thấy xinh đẹp, càng xem càng hấp dẫn người, ngọc bội của hắn giá trị ba mươi vạn, so sánh với ngọc bài trước mắt, chính hắn cũng cảm giác thua kém.

Khối ngọc bội đó, vốn Lưu Lợi kiên trì cần bán đi, nhưng Bạch Minh và Mao lão bọn họ đưa nhận xét, hơn nữa Tiêu Nham tận lực cầu xin, cuối cùng đã đồng ý giữ lại.

Bán lấy tiền, mua xe, sau này hàng năm cũng mất giá, nhưng ngọc bội thì khác, nó còn có thể tăng giá rất lớn, hiện tại là ba mươi vạn, qua vài năm nói không chừng chính là năm mươi vạn.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

954. Chương 950: Ngọc Bài Tử Cương Huyền (1)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Giọng của Tiêu Nham không nhỏ, chung quanh rất nhiều người cũng nghe được .

Một số người sưu tầm đang xem, đều quay đầu lại, mỉm cười nhìn hắn một cái, lời này nói của Tiêu Nham rất buồn cười, nhưng thực đáng yêu, hắn lấy ngọc bội của mình đi so sánh với khối ngọc này, thực làm cho người ta cảm giác như ghé con không sợ cọp.

Trong lòng mọi người, vô luận ngọc bội của Tiêu Nham tốt đến đâu, đều không thể so sánh cùng ngọc bài trước mắt.

Khối ngọc này bài, chính là Tử Cương ngọc, tác phẩm nổi tiếng của tông sư Lục Tử Quyển, giới chạm ngọc, tông sư rất ít, thanh danh Trần Vô Cực còn chưa truyền ra, mọi người căn bản không tin có thể có tác phẩm so sánh được với tác phẩm của Lục Tử Quyển.

Lý Dương cười một tiếng, nói :

- Ngọc này bài quả thật tốt hơn so với ngọc bội của cậu, nhưng ngọc bội của cậu cũng không kém, tóm lại là cậu kiểm lậu!

Lý Dương nói gì, Tiêu Nham hiểu rõ ràng nhất, hắn vừa nói như thế, Tiêu Nham lập tức nhếch miệng nở nụ cười. Đáng thương, cặp mắt của quản lý Đường lại đảo trắng dã, hắn cũng biết chuyện về Tiêu Nham, mới bái Bạch Minh làm sư phụ, có sư phụ tốt như vậy, nhưng hắn không có trình độ gì.

Nói Tiêu Nham hiện tại bộ dạng đó, có thể kiểm lậu cái gì tốt? Hắn căn bản không tin tưởng.

- Cũng đúng, cảm ơn anh, Lý đại ca, may mắn là có anh giúp em, bằng không em thật không biết nên làm như thế nào!

Tiêu Nham cười lớn một tiếng, hắn nói lời này cũng là thật tâm, không có Lý Dương cho hắn chút danh, lại có Bạch Minh công nhận, ngọc bội của hắn kia căn bản không biết nên xử lý như thế nào, lúc ấy cửa hàng đồ cổ không nhận lại, tim của hắn đều muốn ngừng đập.

Chịu không được áp lực từ Lưu Lợi, đến lúc đó, bảo bối cũng có thể bị hấn coi thành đồ bỏ đi, bán giá thấp.

Lý Dương mỉm cười gật gật đầu, không nói gì, tiếp tục xem những vật khác.

- Ngọc Tử Cương này không phải là giả chứ, tôi nghe nói hiện tại Chu Phảng có thể làm giả Ngọc Tử Cương, giả giống thật phi thường?

Có một thanh âm rất nhỏ truyền tới, là đôi bạn bên người Lý Dương đang nhỏ giọng nói chuyện, thanh âm rất nhỏ, nhưng khoảng cách rất gần, vẫn bị Lý Dương nghe được.

- Đừng nói linh tinh, khối Ngọc bài Tử Cương này tôi nghe nói qua, là bảo bối của ông chủ Chu ở Bắc Cổ Đường, không phải là giả !

- Tôi biết, nhưng Tử Cương ngọc bài phỏng chế thực vô cùng nhiều, có giả đời nhà Thanh và thời Dân Quốc, bọn họ làm giả cũng rất thật!

- Cho dù là gia thời nhà Thanh, vậy cũng có một chút giá trị, tôi thấy khối ngọc bài này không sai, anh không nên nói lung tung, Thiệu tiên sinh nghe được nhất định sẽ tức giận.

- Biết, biết rồi, tôi không nói!

Hai người nói rất nhỏ, Lý Dương cũng chưa hoàn toàn nghe rõ, nhưng đại khái cũng nghe rõ, trong hai người này có một người đang hoài nghi khối ngọc này là giả.

Kỳ thật hoài nghi loại này không phải một mình hấn, Tử Cương ngọc thật sự là rất nổi tiếng, phỏng chế phẩm lại rất nhiều, có đồ giả hiện đại và cả giả cổ đại, được nhận định là đồ thật cũng rất ít.

Lý Dương nhẹ nhàng lắc đầu, khối Tử Cương ngọc này, Lý Dương cảm giác là đồ thật.

Lý Dương cực kỳ có duyên với Tử Cương ngọc, hấn thành danh trong giới ngọc cũng là bởi vì đã phát hiện Chu Phảng Tử Cương ngọc, đó là đồ giả cao cấp có thể làm cho vô số người nhìn lầm, lại bị Lý Dương, một người mới vào nghề nhận ra được, lúc ấy tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Theo thời gian phát triển, đặc biệt là thời gian kiểm nghiệm ngọc, Lý Dương lại thấy qua mấy khối Tử Cương ngọc không tồi.

Trong kinh vực ngọc khí, hấn đã có kinh nghiệm thực phong phú, khối ngọc bài trước mắt này , hấn không dùng đặc thù năng lực nghiệm chứng, nhưng trong lòng đã nhận định là đồ thật.

Hơn nữa khối ngọc bài này đối với hấn tựa hồ còn có một lực hấp dẫn không thể hiểu.

Loại lực hấp dẫn này khiến cho Lý Dương muốn chiếm dụng ngọc bài, cho dù ra giá cao tới đâu cũng không thành vấn đề, càng xem khối ngọc bài này, ý nghĩ này của hấn càng mạnh.

Lý Dương thoáng lắc đầu, lại đi nơi khác nhìn.

Triển lãm hôm nay đa phần Lý Dương dùng ánh mắt cẩn thận quan sát, thưởng thức, những món bảo bối này cũng không tệ, ít nhất, với khả năng giám định và thưởng thức của bản thân mà nói, đều rất giá trị.

Lặng lẽ mở năng lực đặc thù, mấy thứ này lại cho Lý Dương một cảm giác khác, có thể làm cho hấn nhìn càng thêm rõ ràng những bảo bối này, nhận rõ đặc điểm bảo bối để học tập và hơn nữa là nâng cao trình độ.

Dưới hình ảnh lập thể, toàn bộ bảo bối đều thể hiện rõ ràng.

Đồ đồng thau, đồ sứ Thanh Hoa tinh mỹ, Mao Sứ cao quý thanh nhã, cùng với Tử Cương ngọc mà vừa rồi hai người kia nghị luận.

Nhìn thấy ngọc bài Tử Cương này, hai mắt Lý Dương dần dần lộ ra chút kinh ngạc, khối ngọc bài Tử Cương này, bên trong càng thêm phức tạp so với mặt ngoài, ở bên trong ngọc bài, có vô số lỗ kim thật nhỏ, từng lỗ kim lớn nhỏ, chiều sâu cũng không đồng đều, dài thì có mấy millimet, nhỏ thì, ngay cả 1 millimet đều không được.

Những lỗ kim này ẩn giấu ở dưới ngọc bài, mắt thường căn bản nhìn không ra.

Chân mày Lý Dương chậm rãi ngưng kết lại với nhau, lần này lỗ kim thật sự rất kỳ quái, nếu không phải mặt ngoài ngọc bài kia có bảy tầng màu vàng nhạt biểu lộ tuổi của nó, Lý Dương thậm chí cũng hoài nghi tính chân thật của Tử Cương ngọc bài này.

Bảy tầng màu vàng nhạt, đúng lúc là thời mà Lục Tử Cương sống.

Tại thời kì đó, có thể có trình độ chạm ngọc như vậy, lại để lại đề khoản Lục Tử Cương, cũng chỉ có một đại tông sư Lục Tử Cương làm được.

Lý Dương chậm rãi hít vào một hơi, bình ổn tâm thần.

Những lỗ kim này, ngay từ đầu đã cho Lý Dương một loại cảm giác kinh ngạc, nhưng sau đó, Lý Dương lại dần dần cảm thấy cảm giác không bình thường. những lỗ kim này, tựa hồ có cái quy luật nào đó, trong một liên hệ nào đó, nhưng quy luật này, Lý Dương còn chưa phát hiện ra.

Lý Dương chậm rãi nhắm hai mắt lại, hắn không dùng mắt thường để nhìn, thuần túy quan sát khối ngọc bài ở dưới hình ảnh lập thể, hắn quan tâm nhất, vẫn là những lỗ kim.

Dưới hình ảnh lập thể, Lý Dương không ngừng sắp hàng lỗ kim, xem xét vị trí của chúng, cố gắng tìm ra quy luật trong đó.

Có thể làm được điểm ấy cũng chỉ có Lý Dương, người khác căn bản cũng sẽ không phát hiện sự tồn tại của lỗ kim, chúng rất thật, rất bí mật, hơn nữa quá sâu, ở mặt ngoài căn bản cũng không thấy được gì.

Cho dù dùng kính lúp nhìn, đều nhìn không ra.

- Lý tiên sinh, hiện giờ anh có thì giờ rảnh không?

Ánh mắt Lý Dương đột nhiên mở ra, không biết khi nào Thiệu Chí Hiên đã đi tới trước mặt của hắn, bên người Thiệu Chí Hiên còn có vài người đi theo, tuổi đều khoảng sáu bảy mươi, những người này đang tò mò nhìn Lý Dương.

- Thiệu tiên sinh, tôi không bận.

Trong lòng Lý Dương thở dài, có chút tiếc nuối, bị quấy rầy, hắn cũng không thể tiến hành phân tích, ở dưới hình ảnh lập thể mà suy nghĩ và phân tích, cũng không phải là chuyện dễ dàng, tinh thần nhất định cần tập trung.

- Lý tiên sinh, tôi giới thiệu cho anh mấy vị bằng hữu, bọn họ đều rất thích thưởng thức Mao Sứ của cậu!

Thiệu Chí Hiên cười, trong lòng quản lí Đường đột nhiên có cảm giác thống khổ như kim đâm, Mao Sứ này thật đúng là của công tử này, thật sự làm cho người ta tiếc .

Tiêu Nham nói hắn có thể không tin, nhưng tự miệng ông chủ nói, hắn không thể không tin.

Lý Dương gật đầu, Thiệu Chí Hiên chỉ vào người đầu bạc râu bạc kia nói:

- Lý tiên sinh, vị này chính là lão tiền bối nổi danh nhất Nam Kinh chúng ta, Mã Đức Hoa, Mã hội trưởng!

- Mã hội trưởng, chào ông!

Lý Dương vội vươn tay ra, vị lão tiền bối này hắn nghe nói qua, đáng tiếc chưa từng gặp.

Mã hội trưởng vuốt râu dài, cười ha ha nói:

- Tôi gọi cậu là Tiểu Lý nhé, năm đó tôi ở cùng Hà lão, không ngờ ông ta lại thu được một người đệ tử kiệt xuất như vậy, khiến chúng ta, những lão già này, phải hâm mộ!

- Mã hội trưởng, ngài khách khí!

Lý Dương vừa cười vừa lắc đầu.

Mã hội trưởng có quen Hà lão, quan hệ rất tốt, hắn nói những lời này thật không sai, nhưng bên cạnh, Đường quản lí sắp chịu không nổi.

Đường quản lí không biết Hà lão là ai, nhưng hắn có biết Mã hội trưởng, Lý Dương rõ ràng là kẻ ngốc bị người ta lừa quá nhiều lần, một công tử cái gì cũng không hiểu, Mã hội trưởng lại có đi khen ngợi người như vậy, nếu không phải chính tai nghe được, hắn căn bản không thể tin được.

Lúc này, Đường quản lí đang hoài nghi, Mã hội trưởng trước mắt có đúng là người thật hay không? Có phải Mã hội trưởng, người ngay thẳng trượng nghĩa, vĩnh viễn không nói lời nói dối hay không.

- Lý tiên sinh, đây là ông bạn già của tôi, Chu Kế Tiên, ông ấy cũng có cửa hàng đồ cổ, Bác Cổ Đường ở đây chính là của ông ấy, giống như Phẩm Bảo Trai, quy mô rất lớn, Tử Cương ngọc bài chính là của Chu lão !

Thiệu Chí Hiên lại chỉ vào một ông lão khác, giới thiệu, Lý Dương lập tức chào hỏi, trong lòng cũng hiểu được, vị này chính là đối tượng hai người kia vừa đàm luận.

Bác Cổ Đường, nghĩ đến cái tên này, trong lòng Lý Dương lại hơi kích động một chút.

Tại Thượng Hải, hắn mua được cái tháp ngọc kia, dường như chính là Hoa Khiếu Thiên mua về từ Bác Cổ Đường, hoá đơn còn ghi, đáng tiếc trong khoảng thời gian này hắn chưa kịp đi thăm dò nơi phát hiện ngọc tháp, cứ bận rộn chuyện Lý Kiến Nghĩa.

Vừa đúng lúc mượn cơ hội này, hỏi về chuyện này.

- Lý tiên sinh, nghe đại danh đã lâu, nếu có cơ hội, còn hy vọng có thể thưởng thức đồ mà cậu sưu tầm!

Chu Kế Tiên bắt tay cùng Lý Dương, không bởi vì Lý Dương trẻ tuổi mà coi thường, rất lịch sự nói chuyện cùng Lý Dương.

Đường quản lí rốt cục không nhịn được, lão đảo, khiến Thiệu Chí Hiên còn quay đầu lại nghi hoặc nhìn hắn một cái.

Đường quản lí trong lòng rất bị phẫn, trường hợp này lại không dám nói ra khỏi miệng, Chu Kế Tiên cũng là lão tiền bối nơi này, thế nhưng lại đưa ra yêu cầu muốn thưởng thức đồ công tử này sưu tầm, nhìn thấy những thứ đó, Chu lão phỏng chừng sẽ học máu, đồ giả nhất định sẽ nhiều hơn đồ thật.

Những thứ không nói đâu xa, ngay cả Quỷ Cốc tử xuống núi Nguyên Thanh Hoa hắn cũng dám mua, người như vậy còn có cái gì không bị lừa ?

Trong lòng Đường quản lí, Lý Dương hoàn toàn là kẻ ngốc, Lý Dương sưu tầm được cái gì, nhất định là không đáng xem.

Đáng tiếc lần này hắn không dám nói ra, vô luận là Thiệu Chí Hiên hay Chu Kế Tiên, đều cao quý hơn so với thân phận của hắn nhiều, lúc này, thái độ mấy người này đối với Lý Dương rõ ràng rất tốt, hắn nhất thời nói ra những những lời này, phỏng chừng lập tức sẽ bị sa thải.

- Chu tiên sinh, ngài yên tâm, có cơ hội tôi nhất định sẽ lấy ra cho mọi người thưởng thức, Thiệu tiên sinh chính là tấm gương của chúng ta .

Lý Dương khẽ cười một tiếng, Thiệu Chí Hiên lại phá lên cười, nói :

- Đâu có, không dám, nhưng nếu Lý tiên sinh tổ chức triển lãm cá nhân, tôi nhất định sẽ mạnh mẽ ủng hộ !

Bị Lý Dương thổi phồng như vậy, Thiệu Chí Hiên cũng cảm giác được mở mày mở mặt, đáng tiếc hắn không biết, cấp dưới bên cạnh hắn, Đường quản lí sắp điên rồi.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

955. Chương 951: Ngọc Bài Tử Cương Huyền (2)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Sau này nhất định sẽ như vậy!

Lý Dương mỉm cười gật đầu.

Bảo bối trên tay Lý Dương càng ngày càng nhiều, đặc biệt lần này từ Toronto thắng trở về thực nhiều bảo bối, nếu là mở nhà bảo tàng, thì còn không đủ, nhưng tổ chức triển lãm tư nhân như Thiệu Chí Hiên lại không vấn đề gì.

Lý Dương tổ chức triển lãm, lực hấp dẫn tuyệt đối vượt qua Thiệu Chí Hiên.

- Thực mong đợi được thưởng thức những bảo bối Lý tiên sinh sưu tầm!

Chu Kế Tiên cười theo một tiếng, vài người khác cũng đều gật đầu đồng ý, những vật khác không nói, chỉ ngay như thần khí ngọc tỷ truyền quốc và bát Trường Sinh cũng đủ lực hấp dẫn.

Thiệu Chí Hiên cùng Lý Dương hàn huyên vài câu, lúc sau liền rời đi, có rất nhiều khách đều cần hân tự mình tiếp đãi, nhưng Chu Kế Tiên ở lại, hẳn đi theo lại đây, vốn là đến làm quen Lý Dương.

Thiệu Chí Hiên đi rồi, Lý Dương quay đầu nói cùng Chu Kế Tiên:

- Chu lão, Tử Cương ngọc bài của ngài, là bảo bối thật quý!

Chu Kế Tiên cười lớn một tiếng, lắc đầu, trên mặt lại mang theo đắc ý, nói :

- Không dám, không dám, thứ này như thế nào cũng không sánh bằng những bảo bối của Lý tiên sinh!

Tử Cương ngọc vốn là rất ít thấy, Tử Cương ngọc lớn như vậy lại càng khó được, tuy rằng khối ngọc bài này không sánh bằng ngọc tỷ truyền quốc, bát Trường Sinh, nhưng lại là tinh phẩm vô cùng hiếm thấy, là thứ đáng giá nhất của Chu Kế Tiên.

Đường quản lí lại đảo cặp mắt trắng dã, rốt cục nhìn không được, nhẹ nói nói :

- Chu lão tiên sinh, ngài quá khiêm nhường, theo tôi được biết, có người từng đưa ra năm mươi triệu muốn mua khối Tử Cương ngọc bài này của ngài, nhưng bởi vì anh ta là người ngoại quốc nên ngài cự tuyệt, nếu ngài đồng ý, có thể đã tạo ra một kỷ lục trong giới cổ ngọc!

Đường quản lí nói xong còn trộm đưa mắt nhìn Lý Dương, giống như đang nói: Mao Sứ của người là trân quý, nhưng Tử Cương ngọc bài là bảo bối có người chịu bỏ ra năm mươi triệu để mua, không phải có thể so sánh với Mao Sứ này hay sao.

Đáng tiếc hẳn không biết, hẳn cố ý nói ra cái giá này không có bất kỳ chút lực nào đánh vào Lý Dương, trong tay Lý Dương, bảo bối giá trị vượt qua năm mươi triệu nhiều vô kể, bát Trường Sinh đã có người ra năm trăm triệu một cái.

Nhưng lời này của hẳn lại làm cho Lý Dương khê động lòng.

Chu Kế Tiên nghiêm sắc mặt, nghiêm túc nói:

- Tiểu Đường, cậu nói như vậy là sai lầm rồi, vô luận người nọ ra bao nhiêu tiền tôi cũng sẽ không bán. Tử Cương ngọc là bảo bối tổ tông truyền cho chúng ta, bị mất trên tay của tôi, tôi chính là người có tội với tổ tông, người đắc tội với quốc gia, sau khi chết, lão tổ tông cũng sẽ không nhận tôi!

- Chu lão tiên sinh, tôi hiểu được, tôi chỉ đơn cử ví dụ mà thôi!

Đường quản lí lập tức cúi đầu giải thích, Chu Kế Tiên này và ông chủ của bọn họ, Thiệu Chí Hiên, giống nhau, đều có tình dân tộc rất sâu, kỳ thật rất nhiều người làm sưu tầm nghĩ thế này. Mấy năm gần đây, bảo bối qua tay của bọn họ chảy ngược về nước cũng là càng ngày càng nhiều.

Chu Kế Tiên gật đầu, không nói gì, hẳn có quen quản lí trẻ tuổi này, biết hẳn nói lời này không có ác ý, hướng hồ được người ta chỉ ra giá trị bảo bối của mình, trong lòng hẳn cũng có chút kiêu ngạo nho nhỏ.

Lý Dương đột nhiên hỏi:

- Chu lão, cái giá kia nếu người mua không phải người ngoại quốc thì sao đây?

Chu Kế Tiên hơi ngần người, lúc trước có một người Hàn Quốc thích ngọc bài Tử Cương của hắn, ra giá năm mươi triệu, Chu Kế Tiên không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt, nguyên nhân chủ yếu cũng là bởi vì thân phận của người nọ.

Suy nghĩ một chút, Chu Kế Tiên lại lắc đầu:

- Điều này tôi còn chưa nghĩ tới, nhưng đổi thành người trong nước thì tôi nghĩ là sẽ cần suy nghĩ!

Chu Kế Tiên không giống với Thiệu Chí Hiên, Thiệu Chí Hiên bởi vì yêu thích sưu tầm, mới thu mua mấy cửa hàng đồ cổ, làm kinh doanh đồ cổ.

Còn Chu Kế Tiên, bản thân chính là kinh doanh đồ cổ, tổ tiên hắn, từ đời Thanh tại Lưu Ly Hán ở Bắc Kinh đã làm nghề này, sau này, Chu Kế Tiên lại nắm cũ nghiệp, làm vài thập niên, cuối cùng làm được như bây giờ.

Từ bản chất mà nói, hắn còn là một thương nhân, chỉ cần không làm trái quan điểm của hắn, mọi bảo bối trong lòng của hắn đều có một giá trị, không giống Thiệu Chí Hiên và Lý Dương, nếu là thứ hắn yêu quý cần bản sẽ không xem xét chuyện đi bán.

- Tôi hiểu!

Lý Dương gật đầu, trong lòng tính toán nếu hắn thật muốn ra giá mua ngọc bài, làm như thế nào để mở miệng, hay là tìm Thiệu Chí Hiên hỗ trợ, có thể nắm chắc một chút.

Chu Kế Tiên nhìn thoáng qua chung quanh, nói :

- Lý tiên sinh, cậu có mệt hay không, muốn đến bên cạnh nghỉ ngơi hay không?

- Được, vừa lúc có một số việc muốn hỏi thăm Chu lão một chút!

Lý Dương đồng ý, nói.

- Không thành vấn đề, chỉ cần tôi biết, nhất định sẽ nói cho cậu biết!

Chu Kế Tiên cười lớn một tiếng, hắn còn tưởng rằng Lý Dương muốn hỏi chuyện Tử Cương ngọc bài. Chuyện hắn có được Tử Cương ngọc bài này nghĩ đến cũng thực phần khích, Lý Dương hỏi, hắn sẽ nói ra.

Đây cũng là một lần kiểm lậu để cho hắn kiêu ngạo thật lâu.

Phòng nghỉ ở bên cạnh, phía trước có rất nhiều người, sau khi hoạt động bắt đầu, mọi người đều đã đi đến sảnh triển lãm, lúc Chu Kế Tiên dẫn theo Lý Dương vào, chỉ có hai vị lão nhân ngồi ở bên trong nghỉ ngơi, nhỏ giọng nói chuyện phiếm.

Ở trong này, Chu Kế Tiên coi như là người chủ nhân, kêu người đem lên đây ít trà hảo hạng.

Đường quản lí cũng vào theo, đáng tiếc hắn thoát nhìn có chút không cam lòng, trong phòng triển lãm có rất nhiều bảo bối mà hắn chưa thấy qua, đang muốn thưởng thức, lại bị ép vào phòng nghỉ cùng Lý Dương.

Trong lòng hắn, lúc này lại không biết đang oán hận Lý Dương như thế nào đâu.

Đây cũng là do hắn không biết thân phận Lý Dương mà thành, nếu là biết được, không biết sẽ kích động đến nhường nào.

Lý Dương là danh nhân giới cổ vật, nhưng người hiểu rõ về Lý Dương đều là lão tiền bối hoặc là đại sư, người bình thường biết đến cũng không nhiều.

Người như Đường quản lí, bình thường làm việc chăm chỉ, người tiếp xúc phần lớn là người sưu tầm bình thường, hiểu biết về Lý Dương còn không bằng một số sinh viên, luôn luôn tra cứu thông tin về Lý Dương.

Đương nhiên, nếu ở Phan Gia Viên thì hoàn toàn không giống với lúc trước, nơi đó cơ hồ tất cả mọi người đều biết Lý Dương.

Lý Dương có một vài danh khí, là có được từ Phan Gia Viên.

Nhưng Đường quản lí cho dù biết cái tên Lý Dương này, biết Lý Dương là chuyên gia giám định và sưu tầm rất lợi hại, có công đem ngọc tỷ truyền quốc ra thế giới, chủ nhân ngọc tỷ truyền quốc chính là Lý Dương.

Bất đắc dĩ chính là, hấn bởi vì công việc bề bộn nhiều việc nên chưa xem ti vi, kỳ thật có xem cũng vô dụng, nhà đài phát đi hình ảnh, do Lý Dương yêu cầu, cố ý làm mờ đi, căn bản nhìn không ra bộ dáng thực của hấn. Mà ngay từ đầu Đường quản lí cũng không nghĩ người trẻ tuổi trước mắt này lại có liên hệ với Lý Dương trong lời đồn, đặc biệt nghe bọn họ đối thoại, lại càng không nghĩ như vậy, người trùng tên trùng họ rất nhiều, mà Lý Dương lại là một cái tên đại chúng.

Hơn nữa, ở trong lòng của hấn, Lý Dương nhìn như thế nào cũng phải hơn ba mươi tuổi? Cũng không phải hơn hai mươi tuổi như người trước mặt.

Lý Dương này, tựa như một sinh viên vừa tốt nghiệp, cùng Tiêu Nham không khác là bao.

Bên kia, nghe xong chuyện Lý Dương hỏi, Chu Kế Tiên nhú nhú mày, nói:

- Lý tiên sinh, anh nói cái ngọc tháp nào kia? Tôi không nhớ rõ, để tôi hỏi lại trước đã, được không?

Hấn nghĩ Lý Dương muốn hỏi chuyện Tử Cương ngọc, không ngờ rằng đối phương hỏi chính là chuyện về cửa hàng đồ cổ Bác Cổ Đường, cửa hàng đồ cổ đó là nơi hấn làm giàu nhưng mấy năm nay hấn rất ít hỏi đến việc kinh doanh, đã sớm giao cho con trai toàn quyền xử lý.

- Vậy phiền ngài !

Lý Dương cười cười, lai lịch ngọc tháp có thể tra rõ ràng, có một chút trợ giúp cho tìm hiểu về Ngô Côn Dao của hấn, nhưng Lý Dương cũng không có nhiều hi vọng, lưỡi dao giấu kỹ như vậy, cho dù là nguyên chủ nhân cũng không nhất định biết có thứ này.

Lý Dương truy xét điểm ấy, chỉ là muốn thử thời vận, bằng không cũng sẽ phải đợi cho một thiên tài xuất hiện mà hỏi .

- Không phiền đâu, Lý tiên sinh, xin chờ một chút!

Chu Kế Tiên cười lớn lắc đầu.

Chuyện xác thực không phải là chuyện gì phiền phức, trong lòng hấn cũng muốn cố gắng làm như vậy. Lý Dương còn trẻ như vậy đã có thành tựu như hiện tại, tương lai thật sự rất rộng mở. Tuổi của hấn lớn, Lý Dương thành tựu cao tới đâu kỳ thật cũng không quan hệ đến hấn, nhưng lưu lại thiện duyên, thân thiết với Lý Dương sẽ có trợ giúp cực lớn đối với con cháu hấn.

Chu Kế Tiên tin tưởng qua mấy năm, mười năm, hoặc là hai mươi năm sau, Lý Dương thực sự trưởng thành, nhất định sẽ trở thành nhân vật quan trọng nhất trong giới, cũng là người có uy vọng nhất.

Tương lai không ai có thể so sánh với Lý Dương, đây là cách nhìn của Chu Kế Tiên.

Cho nên hấn mới chủ động bảo Thiệu Chí Hiên giới thiệu hấn với Lý Dương, sớm đặt quan hệ cho con cháu, lúc này đừng nói Lý Dương hỏi việc nhỏ như vậy , chính là hỏi một chuyện đại sự, hấn cũng sẽ cố gắng hết sức.

Chu Kế Tiên gọi điện thoại, bảo con trai ở dưới lầu đi lên trả lời chuyện Lý Dương hỏi, lại còn có thể cho bọn họ quen nhau.

Khi đang chờ đợi, lại có mấy người vào phòng nghỉ, có một người Chu Kế Tiên quen biết, Chu Kế Tiên đi lên bắt chuyện trước.

Thừa dịp này, Lý Dương nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trong đầu của hấn còn muốn quan sát Tử Cương ngọc bài, lỗ kim kỳ quái này bản năng mách bảo khiến hấn cảm thấy không tầm thường, lỗ nhỏ còn này khiến Lý Dương nhớ đến lưỡi dao thần bí giấu bên trong tháp ngọc.

Lưỡi dao thực mềm, ngay đỉnh nhọn của dao lại khác thường, có một góc nhọn vô cùng nhỏ, còn nhỏ hơn so với cây kim, Lý Dương nhớ lại hình dáng lưỡi dao rồi so sánh, xem lưỡi dao cùng ngọc bài Tử Cương trước mắt mỗi liên hệ nào hay không.

Nếu là có liên hệ, lưỡi dao kia thực có thể là Ngô Côn Dao thất truyền, là khí cụ Lục Tử Cương thành danh.

Nhắm mắt lại, hình ảnh lập thể tự động triển khai, phòng nghỉ và sảnh triển lãm không xa, cự ly này Lý Dương chỉ cách Tử Cương ngọc bài khoảng một trăm mét, phóng to hình ảnh một chút, ngọc bài lập tức lại hiện ra trong hình ảnh lập thể.

Bỏ qua toàn bộ thứ khác, Lý Dương chuyên chú phân tích lỗ kim trong ngọc bài.

Những lỗ kim này, đều khiến Lý Dương cảm giác có quy luật gì đó, đáng tiếc rất phức tạp, nhìn một chút không đoán ra.

Chậm chậm, Lý Dương tiến hành sắp hàng phân loại dựa theo lỗ kim dài ngắn, lớn nhỏ, bỏ qua một số không quan trọng, những lỗ kim dần dần bắt đầu xuất hiện biến hóa.

Lỗ kim rất tinh tế, thế nhưng khi sắp hàng ra hình người, tuy rằng còn không thấy rõ, nhưng quả thật xuất hiện hình dáng giống người, và lại không chỉ một người.

Đây vẫn chỉ là một phần nhỏ, bên kia, Lý Dương cố ý sắp hàng, dần dần cũng hiện lộ ra bất đồng.

Bên này, lại cho thấy vài con chữ, chữ thoát nhìn thực hư ảo, cũng rất khó phân biệt là chữ gì, Lý Dương không ngừng uốn nắn sắp hàng, không ngừng che bớt hoặc là để lộ ra, một lát sau, rốt cục hẳn thấy rõ ràng mấy chữ trong đó.

Những chữ này hiện ra xong, sắc mặt Lý Dương biến đổi mạnh mẽ, đứng bật dậy.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

956. Chương 952: Ngọc Bài Tử Cương Huyền (3)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Lý Dương, anh làm sao vậy?

Vương Giai Giai nghi hoặc ngẩng đầu, Lưu Cương cũng trực tiếp đứng lên theo, anh em Triệu Khuê và Triệu Vĩnh cũng vậy.

Lý Dương xoa nhẹ đầu, nói :

- Anh không sao, nghỉ ngơi vậy được rồi, không bằng chúng ta quay về sảnh triển lãm nhìn nhìn lại những bảo bối kia đi?

Mấy chữ kia, khiến Lý Dương vô cùng rung động, trong lòng của hắn thầm nghĩ nên tiếp tục quay lại xem ngọc bài kia, trong ngọc bài tuyệt đối không phải đơn giản như mặt ngoài, nhưng cụ thể còn có cái gì, hiện tại Lý Dương còn chưa nhìn ra.

Phân tích dưới hình ảnh lập thể, chính là cảnh tượng hư ảo, cũng không thể thấy như thực tế.

Vương Giai Giai nhăn nhăn hàng lông mi, lộ ra chút lo lắng, cái bộ dạng này của cô lại càng lộ vẻ đáng yêu, đáng tiếc lúc này Lý Dương căn bản không chú ý tới, Tiêu Nham thấy được, lập tức lại quay đầu đi.

Vương Giai Giai nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, nhỏ giọng hỏi:

- Con trai của Chu lão tiên sinh lập tức lên đây, chúng ta đi ngay thích hợp sao?

Lý Dương vừa hỏi lại lịch ngọc tháp, người ta lập tức bảo người hiểu đầu đuôi giải thích cho hắn, sau đó hắn lại đi, không phải là làm cho người ta đi mất công sao, đây chính là chuyện thực không lịch sự.

Bình thường Lý Dương, tuyệt đối sẽ không làm vậy tới.

- À, đúng rồi, anh thật hồ đồ, chúng ta ở đây đợi lát nữa đã!

Lý Dương hơi ngẩn người, lập tức tự giễu cười cười, hắn cố gắng bình ổn tâm tình của mình, khối ngọc bài kia còn hiện ra trong hình ảnh lập thể, ngọc bài không thể chạy thoát được.

- Được!

Vương Giai Giai còn có vẻ có chút nghi hoặc, cô cảm giác Lý Dương có chút khác lạ, nhưng khác ở chỗ nào cô lại không thể nói rõ, lúc này cô căn bản không biết rung động trong lòng Lý Dương.

Mấy chữ kia, tạo cho hấn rung động rất lớn.

- Lý tiên sinh, đây là con trai tôi, Chu Hiểu, sau này hi vọng cậu có thể chỉ giáo nhiều hơn!

Đang nói chuyện, Chu Kế Tiên dẫn theo một người trung niên chừng hơn 40 tuổi đi tới, người trung niên mặc âu phục, có vẻ rất có tinh thần, sau khi thấy Lý Dương, bước nhanh đi tới, hơn nữa chủ động vươn tay ra.

- Lý tiên sinh, chào cậu! Đại danh của cậu, tôi nghe qua rất nhiều lần, hôm nay có thể nhìn thấy cậu, thật là vinh hạnh!

Chu Hiểu năm nay năm mươi tuổi, nhưng nhìn qua có vẻ trẻ hơn tuổi, khi tuổi trẻ hấn không thi lên đại học, liền đi theo cha dốc sức học hỏi, xem xét, hấn học hỏi không được nhiều lắm, nhưng lối buôn bán lại hiểu rất rõ.

Dưới sự dẫn dắt của hấn, việc kinh doanh của Bác Cổ Đường tốt hơn so với trước kia rất nhiều, còn mở mấy chi nhánh.

- Chu tiên sinh quá khách khí, phiền ngài chạy một chuyến rồi, thực ngại quá!

Lý Dương lập tức lắc đầu, trong lòng hấn còn đang nghĩ chuyện ngọc bài Tử Cương, nên chuyện tìm manh mối ngọc tháp đã không suy nghĩ nhiều nữa, ngọc tháp chỉ là cố tìm manh mối, ngọc bài Tử Cương là thực, hai thứ hoàn toàn khác nhau.

Chu Hiểu lắc đầu, nói :

- Không phiền gì, vừa rồi cậu hỏi, tôi cũng vừa tra xét lại, là như vậy...

Chu Hiểu làm kinh doanh, tự nhiên rất biết nhìn người, hấn nhìn ra Lý Dương có một chút không yên lòng, tuy rằng không biết vì cái gì, nhưng hấn tuyệt đối sẽ không đi gây khó dễ cho người ta.

Hấn nói đơn giản, rất nhanh đem chuyện Lý Dương cần hỏi nói rõ ngọn ngành.

Ngọc tháp là một món của hàng đồ cổ nhà họ thu được từ một người ở Vô Tích, bảo bối này giá trị không thấp, cho nên Chu Hiểu có ấn tượng rất sâu, sau khi nhận điện thoại của Chu Kế Tiên, mới có thể nhanh như vậy tra ra thứ Lý Dương cần.

Người ở Vô Tích đó họ Dương, cuộc sống không tệ, mặc dù không phải đại phú đại quý, nhưng là người giàu có, cửa hàng đồ cổ nhà Chu Hiểu phải người đi nhiều lần, mới mua được cái tháp ngọc này từ tay bọn họ.

Người nhà họ Dương sống ở Vô Tích rất nhiều năm, nhưng nghe nói tổ tiên bọn họ cũng là người Tô Châu, tháp ngọc cũng là bảo bối gia truyền của bọn họ, ngoài tháp ngọc ra, còn có vào món khác, nhưng tháp ngọc cũng là món giá trị cao nhất.

Bọn hấn sở dĩ bán tháp ngọc, là bởi vì con cháu trong nhà bọn họ cần ra nước ngoài học, cần một khoản tiền, bằng không người của Bác Cổ Đường có tiếp tục chờ cũng vô ích, mà người chờ cũng không chỉ có Bác Cổ Đường, còn có mấy công ty đấu giá.

Người ta cần tiền dùng gấp, công ty đấu giá không thể lập tức đưa tiền, lúc này mới khiến người nhà họ Dương đem bảo bối bán cho Bác Cổ Đường.

Việc này đều là cấp dưới làm, trong thời gian ngắn như vậy, Chu Hiểu đã tra ra mấy thứ này, quả thật không dễ dàng, nhưng từ điều này cũng cho thấy năng lực của hấn.

- Lý tiên sinh, đây là địa chỉ người nhà họ Dương, cậu cần thì hãy cầm lấy!

Sau khi nói xong, Chu Hiểu lại đưa qua tờ giấy, ngay cả địa chỉ gia đình người ta hấn đều ghi rõ, đủ để nhìn ra hấn thật sự để tâm, cho dù Lý Dương còn đang suy nghĩ chuyện ngọc bài, lúc này cũng sẽ phải chú ý, trong lòng còn có một chút cảm kích.

- Chu tiên sinh, thật sự rất cảm tạ, sau này có cần cái gì, Chu tiên sinh cứ nói!

Tư liệu rất tỉ mỉ, có trợ giúp rất lớn đối với Lý rất, tháp ngọc là bảo bối gia truyền nhà người ta, nói như vậy chuyện tháp ngọc bị qua tay nhiều người là rất ít có thể, nhà này người ta còn có vật gia truyền khác, nói không chừng thực có thể tìm được một số manh mối hữu dụng.

Nếu là chứng minh được xuất xứ của Ngô Côn Dao, vậy giá trị của cái tin tức này cũng cao.

- Lý tiên sinh, cậu quá khách khí rồi!

Chu Hiểu thoáng sửng sốt, lập tức nhếch miệng nở nụ cười, hẳn làm chuyện này, không phải là vì muốn kết thân với Lý Dương, hiện giờ có được một câu hứa hẹn như vậy, coi như vừa rồi vất vả đều đáng giá.

- Lý tiên sinh không cần khách khí như thế, đây đều chuyện con trẻ nên làm !

Chu Kế Tiên cùng người bạn đã nói chuyện xong trở lại, cười ha hả nói một câu, Chu Hiểu cũng sửng sốt, lập tức khoe miệng mang theo chút chua xót, hẳn đã năm mươi tuổi, trước mặt người trẻ tuổi lại bị gọi là con trẻ.

Chông dù hẳn đã nhiều kinh nghiệm sống, lúc này da mặt cũng có chút khó coi.

Đường quản lí lại càng choáng váng, hẳn thậm chí cảm giác muốn chạy trốn, Chu lão nói sai rồi, hai người thấy thế nào chứ hẳn thấy Lý Dương mới là đứa trẻ.

Bọn họ cũng không biết, trong mắt Chu Kế Tiên, Lý Dương đã không còn là người trẻ tuổi, hoàn toàn coi hẳn thành ngang nhau, cho dù có để ý, đó cũng là hăm mộ đối phương, còn trẻ như vậy, đã có được thành tích huy hoàng rất lâu rồi.

- Chu lão, ngài đừng nói như vậy, Chu tiên sinh với tôi mà nói coi như là trưởng bối !

Chu Hiểu không nhịn được, Lý Dương lại càng khó xử, lúc này Lý Dương mặt đỏ rần, Vương Giai Giai thì che miệng cười trộm, bình thường rất khó nhìn thấy Lý Dương đỏ mặt.

- A, ừ, tôi biết rồi!

Chu Kế Tiên ngẩn người, lập tức phá lên cười, tiếng cười của hẳn, khiến Lý Dương và Chu Hiểu càng xấu hổ .

- Lý đại ca, Chu lão, chúng ta nghỉ ngơi cũng lâu rồi, không bằng tiếp tục quay về xem những bảo bối kia đi, những bảo bối kia đều thực tinh mỹ, tôi còn chưa thấy nhiều bảo bối như vậy bao giờ!

Tiêu Nham là một người nhanh trí, nhảy ra giúp Lý Dương giải vây, vừa rồi Lý Dương liền gợi ý quay lại sảnh triển lãm, hiện tại hẳn nói đề nghị này tương đương là đang giúp Lý Dương.

- Được rồi, tiếp tục xem bảo bối!

Lý Dương lập tức đứng lên, mắt tán dương nhìn Tiêu Nham. Cuối cùng, giúp Bạch Minh quả là cũng đáng, trong lòng hẳn đang chú ý nhất vẫn là khối ngọc Tử Cương kia, đề nghị này nói trúng ý hẳn.

Đương nhiên, địa chỉ người ở Vô Tích đó, hẳn cũng nhớ kỹ, sự kiện kia có thời gian cũng phải đi xử lý cho xong.

Chu Chu Kế Tiên cười vang, gật gật đầu, cùng Lý Dương đi ra ngoài, Chu Hiểu cũng theo lại đây, thật vất vả gặp được Lý Dương, hiện tại đúng là lúc thắt chặt quan hệ.

Một lát sau, Chu Hiểu đột nhiên lộ ra chút giật mình, rất bội phục nhìn lên bóng lưng cha hẳn.

Chuyện vừa rồi thực xấu hổ, nhưng xấu hổ thế này lại làm cho khoảng cách giữa bọn họ và Lý Dương được kéo gần lại rất nhiều, có vẻ thân thiết hơn một chút, gừng càng già càng cay, ít nhất trên phương diện sử trí này, hẳn còn cần tiếp tục học tập cha mình.

Triển lãm không ít người, Thiệu Chí Hiên đang bận rộn.

Bạch Minh, Mao lão bọn hẳn cũng ở đó, chung quanh cũng có không ít người, những người này phần lớn là người sưu tầm, đang dò hỏi bọn họ, hoặc là trò chuyện gì đó khác.

Vào sảnh triển lãm, Lý Dương đi thẳng vào khu vực trong cùng, Mao Sứ của hắn và ngọc bài Tử Cương của Chu Kế Tiên đều ở nơi này, khi đến gần, hắn chỉ chú ý vào khối ngọc bài.

- Thật ngại, tôi xin lỗi phải đi.

Bạch Minh nhìn thấy Lý Dương, lên tiếng chào hỏi mấy người chung quanh, lập tức đi tới.

- Sư phụ!

Tiêu Nham nhỏ giọng kêu một câu, lại đi tới bên người Bạch Minh, Bạch Minh mỉm cười nhìn hắn, liền đứng ở bên cạnh Lý Dương, đắc ý nói:

- Lý lão đệ, hôm nay Mao Sứ của cậu hấp dẫn không ít người, có rất nhiều người đều hỏi thăm đây, xem có thể mua được vài món hay không!

Bạch Minh đang đắc ý, giống như Mao Sứ này chính là của hắn vậy!

Lý Dương không nói gì, Bạch Minh cũng không đắc ý, nói tiếp:

- Thiệu Chí Hiên phải đi giải thích, liền mất rất nhiều công sức. Nhưng nói trở lại, lần đầu tiên tôi nhìn thấy, nếu những bảo bối này không phải của cậu, nói không chừng cũng muốn mua vài món, hôm nay triển lãm phần lớn là đơn lẻ, những Mao Sứ của cậu lại là đồng bộ, lại là tinh phẩm xinh đẹp như vậy!

Bạch Minh nói không sai, bảo bối nếu chỉ có một, có lẽ bọn hắn sẽ không để tâm lắm, hoặc là có rất ít người để tâm.

Nhưng bảo bối nhiều như vậy, vậy khó mà nói, tựa như lần đầu tiên Thiệu Chí Hiên nhìn thấy những Mao Sứ này, đã nghĩ chuyện đi mua, nhiều như vậy, mua mấy món chắc chắn không thành vấn đề.

Lúc này, người có chút tiền, đại bộ phận đều có suy nghĩ thông minh lạnh lợi, tất cả đều hiểu được giá trị của Mao Sứ trong tương lai, khả năng tăng tỉ giá không nhỏ, mua được vài món, tương lai tuyệt đối sẽ không có hại.

- Lý lão đệ, nói thật, Mao Sứ của cậu thật làm cho người ta ghen tỵ, đến lúc đó tôi cũng mượn một hai món về, để triển lãm trong bảo tàng của tôi, tăng lên chút danh tiếng, bảo tàng của tôi ngày càng ít người, sắp đói rồi!

Bạch Minh nói xong, lại làm ra vẻ khổ sở, bảo tàng của hắn làm ăn rất bình thường, nhưng tuyệt đối không đến nỗi thê thảm như hắn nói, hắn thuần túy là đang giả bộ đáng thương.

Nhưng có một số cái hắn không nói sai, bảo bối Lý Dương thực đem ra vài món để hắn đem đi triển lãm, thật có thể giúp hắn tăng thêm lượng khách rất nhiều, khiến việc kinh doanh biến thành rất tốt.

- Anh nói sao?

Lý Dương rốt cục quay đầu, kinh ngạc nhìn Bạch Minh, vừa rồi hắn luôn mở ra năng lực đặc thù, dùng mắt thường cùng hình ảnh lập thể đồng thời quan sát ngọc bài Tử Cương, hoàn toàn không nghe được lời nói của Bạch Minh.

Bạch Minh há miệng, một lát mới buồn rười rượi lắc đầu, nói :

- Không, không có gì, cái cậu này, cảm giác vừa rồi tôi nói chính là đàn gảy tai trâu, lãng phí cảm tình!

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

957. Chương 953: Ngọc Bài Tử Cương Huyền (4)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Lý đại ca, chuyện là như vậy ...

Tiêu Nham tiến lên, cười hì hì nói lại thỉnh cầu vừa rồi của Bạch Minh, lúc này Bạch Minh buồn bực muốn học máu.

Bình thường thoát nhìn Bạch Minh rất chừng mực, nhưng thật ra là người rất sĩ diện, bằng không với quan hệ của hắn và Lý Dương, cần bản không cần phải nói giỡn trong trường hợp này như vậy.

Chỉ cần hắn nói ra, Lý Dương nhất định sẽ đem đồ cho hắn mượn, có điều hắn ngại ngừng phải mở miệng mà thôi.

Lần này hắn cũng ghen tỵ với Thiệu Chí Hiên, cho nên nói vậy. Thật không ngờ hắn nói đã là lời nói lãng phí, Lý Dương hoàn toàn không nghe được, lúc này nếu đất có kẻ hở, phỏng chừng hắn sẽ chui vào.

Cũng may hắn còn có đồ đệ thông minh, lập tức hóa giải xấu hổ cho hắn.

Nghe xong Tiêu Nham giải thích, Lý Dương lập tức hiểu ra sai lầm của mình, tuy là Vô Tâm mà thất thố, nhưng là lỗi của mình, người ta đến nói chuyện cùng với người, người lại phân tâm nghĩ đến cái khác.

Lắc đầu, Lý Dương lập tức nói với Bạch Minh:

- Bạch đại ca, lần này tôi mang từ Toronto về không ít bảo bối tốt, đang muốn thương lượng cùng anh đây. Xem bảo tàng của anh có thể cho tôi mượn chỗ hay không, để cho tôi bày mấy ngày?

- Mượn chỗ, bày vài ngày?

Bạch Minh hơi sửng sốt, điều này tốt hơn nhiều nếu hắn chỉ mượn mấy món Mao Sứ của Lý Dương. Lý Dương thắng được tất cả những gì, bọn hắn không biết, nhưng lúc trước Lý Dương thắng qua không ít thứ tốt, bảo bối quan trọng quốc gia còn có mấy món.

Bạch Minh lập tức cười mắng:

- Khôn nhể, đây chính là cậu nói nhé, quay đầu lại cậu rút lại lời cũng không được!

Tâm tình Bạch Minh cuối cùng cũng dịu lại, Thiệu Chí Hiên, Chu Kế Tiên, Thái lão sư bọn họ liền tiến lên chúc mừng Bạch Minh và Lý Dương, khi bọn họ nhìn Bạch Minh, trong ánh mắt đều mang theo thần sắc hâm mộ.

Bảo bối của Lý Dương chính là siêu cấp, không cần lấy ra nhiều lắm, chỉ cần vài món đã có thể khiến cho chỗ của Bạch Minh nóng lên.

Đáng tiếc những người khác không được đãi ngộ như Bạch Minh, bọn họ cũng biết quan hệ của Bạch Minh và Lý Dương, khi người ta chưa hoàn toàn nổi tiếng đã trở thành bạn tốt của nhau.

Lúc này chung quanh của bọn họ cũng không ít người, có một người khá béo, hơn 40 tuổi đột nhiên chỉ vào Lý Dương hỏi:

- Thiệu tiên sinh, cậu ta chính là chủ nhân của Mao Sứ sao?

Thiệu Chí Hiên nhướn mày, lại giải thích nói:

- Thường tổng, vị này chính là Lý tiên sinh, Mao Sứ này đều là của cậu ta!

Người béo kia gật đầu, lại nói tiếp:

- Lý tiên sinh, chào cậu, những Mao Sứ của cậu thật tuyệt, cậu có nhiều như vậy bán cho tôi vài món được không? Tôi không cần nhiều lắm, một bộ đồ pha trà là được, tôi sẽ trả cho cậu ba trăm vạn!

Ba trăm vạn mua một bộ đồ sứ pha trà.

Lý Dương còn chưa nói gì, Thiệu Chí Hiên đứng ra, nói :

- Thường tổng, có một chuyện tôi quên nói, tôi từng ra giá tám trăm vạn, Lý tiên sinh cũng chưa bán bộ đồ sứ này!

Nếu so với tám trăm vạn, ba trăm vạn cũng có chút quá thấp rồi.

Vừa rồi, khi người béo hỏi, hắn cũng cảm giác có chút không đúng, lúc trước hắn nhiều lần hỏi thăm qua chủ nhân Mao Sứ, đều bị Thiệu Chí Hiên cố ý ngăn cản, không nghĩ tới chuyện sẽ thế này.

- Tám trăm vạn?

Người béo kia cả kinh, chung quanh có nhiều người cũng cùng tâm trạng, lúc này, trong lòng những người muốn mua Mao Sứ của Lý Dương đều bất ngờ, một bộ pha trà liền có giá tám trăm vạn, cái khác càng không cần phải nói.

Giá này cho dù có mua cũng không lỗ, nhưng kiếm được cũng rất có hạn, ít nhất trong thời gian ngắn khăng định kiếm không được cái gì, người muốn sưu tầm, thì đang ai oán không đủ tiền, bằng không cũng tới tranh giành.

- Thiệu tiên sinh thật có khí phách, tám trăm vạn ...!

Người béo nói xong lại lắc đầu, xoay người nhìn lại Chu Kế Tiên, nói:

- Chu lão tiên sinh, ngọc bài Tử Cương này, tôi đồng ý đưa thêm hai trăm vạn, ba ngàn hai trăm vạn, anh để cho tôi nhé!

Lý Dương mạnh mẽ xúc động, lúc này người béo kia không mua được Mao Sứ của hắn, lại nhắc đến ngọc bài Tử Cương đây.

Chu Kế Tiên hơi ngần người, nhẹ giọng nói:

- Thường tổng, không nên lấy lão phu ra mà đùa chứ!

Trong lòng của hắn còn mang theo chút tức giận, người này ra giá thật bất lương, tâm tư của hắn, Chu Kế Tiên liếc mắt một cái có thể nhìn ra.

Người kia quả thật muốn mua ngọc bài Tử Cương, nhưng không có gì thành ý, chỉ ra giá ba ngàn vạn.

Ngọc bài Tử Cương này đưa đi đấu giá, không nói trước giá niêm yết bao nhiêu, cuối cùng xong xuôi thủ tục mua bán, giá thấp nhất cũng có thể được hơn ba ngàn vạn, thậm chí có công ty đấu giá đi tìm hắn, nếu là không đưa được ba ngàn vạn, công ty đấu giá cũng phải cho hắn số này, mà còn là con số sau khi đi trừ các loại phí tổn.

Đem đi đấu giá cũng bảo đảm hơn ba ngàn vạn, Chu Kế Tiên làm sao có thể đem đồ vật bán cho hắn.

Sau đó, hắn lại đưa ra thêm hai trăm vạn, tăng chút giá này và không thêm thật đúng là không có gì khác nhau, nhưng nói ra lúc này lại không giống với lúc trước.

Ít nhất ở trong mắt mọi người, hắn còn là một người rất có tiền, không mua được Mao Sứ, cũng sẽ không khiến người khác cảm giác hắn bị tám trăm vạn giá làm khiếp sợ.

Dưới tình huống như vậy, chông dù hắn không mua được, cũng là rất có thể diện.

Quả nhiên, người béo kia cười hắc hắc vài tiếng, cùng Chu Kế Tiên nói vài câu, lúc này mới cảm miệng, nhưng hắn liên tục xuất giá mua bảo bối nơi này, đã khiến rất nhiều người nhìn hắn với con mắt khác.

Bất kể thế nào nói, người có thể một lần xuất ra hơn ba nghìn vạn tuyệt đối không phải là người bình thường.

Người chung quanh đều nhỏ giọng nghị luận, còn có một vài người thỉnh thoảng liếc mắt nhìn người béo kia một cái, người vào đây có một bộ phận rất có tiền, nhưng cũng có người bình thường, người béo kia đang rất đặc ý hưởng thụ cảm giác trở thành tiêu điểm nghị luận.

Lý Dương đột nhiên quay đầu, nói với Chu Kế Tiên:

- Chu lão tiên sinh, khối ngọc bài Tử Cương này thật sự rất tuyệt, nếu quả thật ngài có ý bán ra, tôi nguyện đưa cho ngài giá năm ngàn vạn!

Nói xong, trong lòng Lý Dương còn có chút căng thẳng.

Trước đây đều là người khác ra giá mua bảo bối của hắn, lúc này hắn cũng được thể nghiệm cảm giác của một người đi mua bảo bối của người khác.

Năm trăm ngàn?

Chung quanh nổi lên tiếng nghị luận, nụ cười trên khuôn mặt người béo kia lập tức biến thành mất tự nhiên, vừa rồi hắn ra giá ba ngàn hai trăm vạn, nháy mắt đã có người ra cái giá cao gấp rưỡi so với giá của hắn, điều này làm cho hắn rất khó chịu trong lòng.

Chu Kế Tiên cũng kinh ngạc nhìn Lý Dương, hắn không nghĩ tới Lý Dương sẽ đưa ra giá để mua.

Thiệu Chí Hiên, Bạch Minh, Mao lão, Thái lão sư bọn họ cũng tương tự. Bọn họ không hoài nghi tiền bạc của Lý Dương, chính là không ngờ Lý Dương sẽ ra giá mua trong trường hợp này, lúc này không phù hợp với phong cách của Lý Dương.

Trong ấn tượng của bọn họ, bảo bối Lý Dương từ trước đến nay mua được đều là mua rẻ, năm ngàn vạn, mua ngọc bài này cũng không phải là cái giá hời.

Chu Kế Tiên hơi có chút do dự, vừa rồi Lý Dương liền hỏi qua điều tương tự, nếu có người trong nước bỏ ra năm trăm ngàn, kết quả sẽ như thế nào, hắn nói qua chính mình sẽ suy nghĩ, lúc này thật sự hắn đang suy nghĩ.

Dù sao Chu Kế Tiên là người kinh doanh đồ cổ, bất cứ đồ vật nào trong lòng của hắn đều có một giá trị.

Năm ngàn vạn có lẽ không phải giá thấp đối với khối ngọc bài Tử Cương này, nhưng chênh lệch cũng có hạn, nếu là người khác ra giá, hắn có thể còn nói nâng giá, đạt được thu hoạch mình vừa ý, nhưng là Lý Dương, hắn lại cần nghĩ nhiều một chút.

Thật ra hắn đang tính toán lưu lại thiện duyên với Lý Dương, trong tương lai, thời khắc mấu chốt có thể có được sự trợ giúp lớn.

Lúc này tiêu điểm lập tức chuyển thành Lý Dương, chung quanh rất nhiều người đều nhìn sang Lý Dương, nhỏ giọng nghị luận, hôm nay không mang Kính râm, nhưng cũng đeo một cặp kính tối màu, khiến cho nhiều người không nhận ra thân phận chân thật của hắn.

Chu Hiểu đột nhiên chen lại đây, cười ha ha nói:

- Lý tiên sinh, năm trăm ngàn là giá quả thật không thấp, nhưng cậu cũng biết, có đôi khi có tiền cũng không mua được nhiều thứ, tỷ như Mao Sứ của cậu!

Chu Kế Tiên hơi sững sờ, lập tức gật gật đầu, không nói chuyện.

Lý Dương cúi đầu suy nghĩ, lại chậm rãi ngẩng đầu nhìn Chu Hiểu một cái, cuối cùng chậm rãi gật đầu, nói:

- Được, tôi đồng ý dùng Mao Sứ này và năm ngàn vạn, để đổi lấy ngọc bài Tử Cương này!

Năm ngàn vạn, thêm những Mao Sứ này?

Người đầu tiên sững sờ đúng là cha con Chu Kế Tiên.

Vừa rồi Chu Kế Tiên không có phản đối, là bởi vì hắn hiểu ý tứ của con trai, bán cho Lý Dương không phải không thích hợp, nhưng nếu là có thể trao đổi thì tốt hơn. Ngọc bài Tử Cương chỉ có một, những Mao Sứ này lại có thật nhiều, trao đổi được những Mao Sứ này, đối việc buôn bán của bọn họ cũng có trợ giúp.

Hơn nữa, hắn cũng biết, Lý Dương còn có rất nhiều Mao Sứ, có thể trao đổi, bọn họ không ai thiệt thòi, đây mới là đôi bên cùng có lợi, so với đơn thuần bán đi thì tốt hơn nhiều.

Có thể bọn họ suy nghĩ chỉ là trao đổi đơn thuần, khiến Lý Dương lấy Mao Sứ làm tiền mua, không đủ năm ngàn vạn, dùng tiền mặt là được, chứ không phải cần năm ngàn vạn lại thêm Mao Sứ này.

Giá trị Mao Sứ không phải thấp, tổng giá trị ít nhất cũng phải hai ba ngàn vạn, Lý Dương chỉ cần tùy ý đưa thêm một hai ngàn vạn có thể đổi được ngọc bài Tử Cương, mà không cần phải thêm năm ngàn vạn.

Chu Hiểu có vẻ như trong mơ, nếu đúng như Lý Dương nói, tương đương ngọc bài Tử Cương bán được bảy tám ngàn vạn, giá cả này hẳn rất hài lòng, thậm chí có thể nói phải kinh ngạc và vui sướng.

Lý Dương cũng không nghĩ nhiều như vậy, trong lòng hẳn, khối ngọc bài Tử Cương này giá trị tuyệt đối không chỉ năm ngàn vạn, Mao Sứ thì hẳn vẫn còn, lấy vài món trao đổi cùng ngọc bài cũng không sao.

- Được!

- Không được!

Chu Hiểu vừa định đồng ý, Chu Kế Tiên giành nói một tiếng, vừa rồi Chu Kế Tiên cũng bị giá cả này hấp dẫn, bán đi như vậy hẳn cũng đồng ý, nhưng hẳn muốn càng nhiều.

Kiểm thêm hai ba ngàn vạn không ai không muốn, nhưng cũng phải nhìn cách kiếm như thế nào, kiếm thêm số tiền kia, lại mất đi cơ hội cùng Lý Dương xây dựng quan hệ tốt, khoản này không nên kiếm, trong lòng Chu Kế Tiên vô cùng thấu hiểu.

Không nói trước thành tựu của Lý Dương trong lĩnh vực đồ cổ trong tương lai, chỉ nói thân thể hiển hách sau lưng của hắn kia, tương lai cũng có thể giúp bọn họ được nhiều việc lớn.

Nói trắng ra, cùng Lý Dương tạo quan hệ tốt, thậm chí khiến Lý Dương nợ tình, nhà họ Chu bọn họ chẳng khác nào nắm được miếng Kim Bài miễn tội chết, thời điểm khó khăn trọng đại, uy lực của Kim Bài liền hiển hiện ra .

Chu Kế Tiên lớn tuổi, mong muốn càng rộng, không giống như người trẻ, chỉ chú trọng ích lợi trước mắt.

Tương lai nhà họ Chu khẳng định sẽ phát triển, đến lúc đó tiếp tục làm ăn, thì hai ba ngàn vạn trước mắt căn bản không đáng giá cái gì, đầu tư nhân tình, vĩnh viễn quan trọng hơn so với đầu tư tiền tài.

- Lý tiên sinh, cậu không hiểu ý của chúng tôi, cậu ra giá năm ngàn vạn thực thích hợp, ý của chúng tôi là, Mao Sứ của cậu nếu có thể quy ra tiền để trao đổi là được!

Chu Kế Tiên gật đầu, vừa cười lớn vừa nói, lời của hắn khiến nhiều người chung quanh càng mở to hai mắt nhìn.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

958. Chương 954: Ngọc Bài Tử Cương Huyền (5)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Chu... Chu lão tiên sinh, ngài... ngài nói không nhầm chứ?

Người béo kia là người đầu tiên đặt câu hỏi, còn có vẻ vô cùng kinh ngạc, hành vi của Chu Kế Tiên lúc này, tựa như có người tặng tiền cho hắn, hắn lại đẩy đi nói không cần, hành vi như vậy, ở trong mắt bọn họ chính là một kẻ ngu.

Đây cũng không phải là một khoản tiền nhỏ, hai ba ngàn vạn kia, nếu là theo cái giá Chu Kế Tiên đưa ra, chỉ khoảng ba ngàn vạn.

Chu Kế Tiên ngẩng đầu nhìn hắn một cái, có vẻ có chút không vui, nói :

- Tôi nói sai được sao? Hơn nữa đây là chuyện làm ăn giữa tôi cùng Lý tiên sinh!

Một câu này khiến hắn không há miệng được nữa, nhưng tất cả mọi người hiểu được ý tứ của hắn, đây là việc buôn bán của chúng tôi, anh là cái gì mà chen miệng?

Người béo kia đành thối lui qua một bên, trong lòng thì thầm mắng, mắng Chu Kế Tiên đầu không có não, chết cũng xứng đáng. Đồng thời hắn còn ở ảo tưởng, lúc này Chu Kế Tiên sắp mê sảng, cũng sẽ bán giá thấp cho mình một vài bảo bối.

Chu Kế Tiên lại xoay người, nói với Lý Dương:

- Lý tiên sinh, tôi nói thật, ý tứ của Chu Hiểu cũng là như thế, ngọc bài Tử Cương năm ngàn vạn, nếu cậu đồng ý, chúng ta sẽ tính giá thực của Mao Sứ, nếu cậu không muốn, chỉ cần tiền mặt cũng được!

Tiếng nghị luận của người chung quanh càng lớn, rất nhiều người đều nhìn Chu Kế Tiên một cách cổ quái, hăm mộ nhìn Lý Dương.

Chỉ có ánh mắt mấy vị lão tiên bối hơi sáng lên, bọn họ cũng đều biết thân thế Lý Dương, thăm than Chu Kế Tiên không hổ là Lão Hồ Ly, chỉ cần biết được thành tựu tương lai của Lý Dương cùng thân phận của hắn, sau này liền có cơ hội, hiện tại mất chút tiền, tương lai nhất định có hồi báo ngoài mong đợi.

Nếu thật đồng ý kiếm thêm số tiền này, đó mới là thằng ngốc.

Ở trong mắt mọi người, năm ngàn vạn là giá trị thực của ngọc bài Tử Cương, bảy tám ngàn vạn cũng quá cao, các người mượn cơ hội này há to miệng cắn người, bất luận kẻ nào mua, chỉ sợ cũng không thoải mái, cũng tương đương chặt đứt sợi dây kết nối.

Đương nhiên, đây đều là do mọi người không biết suy nghĩ của Lý Dương mới đi nghĩ như vậy, đây đều là điều thường tình. Nhưng người đối mặt hai ba ngàn vạn còn có thể cự tuyệt, tuyệt đối là người có tư cách tham gia đại biểu nhân dân toàn quốc, Chu Kế Tiên vẫn khiến một vài người bội phục.

Chu Hiểu không biết vì cái gì mà cha mình như thế, nhưng hắn vẫn không dám nói ra dị nghị, hắn biết cha rất nghiêm túc trong những chuyện lớn, làm như vậy, khẳng định có lý của hắn. Hơn nữa vừa rồi Chu Kế Tiên có nói “Chúng tôi”, hắn lại nói khác sẽ chỉ làm mọi người thấy chuyện buồn cười, tạo thành cha con đối khẩu.

Đường quản lý đầu càng lúc càng choáng, hắn biết Lý Dương khẳng định có tiền, đối với chuyện Lý Dương ra giá thật không ngoài dự liệu, thật không ngờ Chu Kế Tiên lại cự tuyệt đối phương tăng giá.

Không chỉ là hắn, toàn bộ những người không hiểu thân phận Lý Dương đều có ý tưởng này.

Lý Dương cũng ngây ngẩn cả người, ra giá cao đối phương lại cự tuyệt, chuyện này hắn cũng là lần đầu tiên gặp được.

Vương Giai Giai đột nhiên kéo tay Lý Dương, thầm lắc đầu ra hiệu với Lý Dương.

Lý Dương không hiểu, nhưng Vương Giai Giai lại rất rõ ràng, hôm nay trước mọi người mà đồng ý, nợ nhân tình hai ba ngàn vạn này tương đương ghi lại, Lý Dương cũng thuộc loại thái tử gia điển hình, chuyện nợ tình người như vậy cũng không có chỗ tốt gì đối với hắn.

Tương lai không biết làm sao trả người ta.

Từ nhỏ liền sống trong hoàn cảnh này, Vương Giai Giai càng thêm hiểu rõ kiểu như lợi dụng này, kỳ thật cũng không nhất định tốt, đặc biệt là chuyện này xảy ra trước mặt mọi người.

Lý Dương suy nghĩ một chút, lúc này mới nhẹ nói nói :

- Chu lão tiên sinh, đa tạ ý tốt của ngài, nhưng trong mắt tôi, ngọc bài Tử Cương này giá trị tuyệt đối đáng như vậy, tôi ra giá này vẫn là dựa giá theo giao dịch!

Xôn xao!

Mọi người lại ồ lên, hôm nay làm sao vậy, cần bán đồ ngậy ngô đem tiền đây đi, người mua đồ, lại ngây ngô đem tiền tặng lại, hôm nay hình như lại không phải ngày Cá tháng Tư?

Tại hiện trường, cũng chỉ có mấy người là thực sự hiểu.

Trong những người này có Bạch Minh, Mao lão bọn họ, bọn họ biết thân thế và gia đình Lý Dương, không thiếu chút tiền ấy, không cần phải vì chút ấy thiếu nhân tình người khác, chuyện thế này, sau này không trả, Lý Dương cũng khó xử.

- Ôi, mình ngất đi cho rồi!

Đường quản lí mãnh liệt vỗ đầu mình, âm thầm cảm thán, không phải hẳn không hiểu là thế giới này thật sự biến hóa quá nhanh, việc hôm nay rõ ràng vượt ra sự tưởng tượng của hẳn.

Chu Kế Tiên lặng cười khổ, nhẹ nhàng lắc đầu, hồi hận vừa rồi không thể nói rõ ràng, bây giờ hẳn không thể tiếp tục yêu cầu giá thấp .

Nói vậy thật sự cũng thái quá, rất lộ liễu, sẽ nhận được hiệu quả ngược lại.

Tiểu xảo của hẳn, khiến người chung quanh chú ý, hẳn càng thêm buồn bực, bán giá thấp không được còn chịu buồn bực, người như thế thật hiếm thấy.

Chu Kế Tiên ngẩng đầu, chậm rãi nói:

- Nếu Lý tiên sinh kiên trì như vậy, tôi đây cũng không phản đối, khối ngọc bài Tử Cương này bán theo giá năm ngàn vạn nhân dân tệ cộng thêm món Mao Sứ này để trao đổi, Chu Hiểu, đi viết hai bản hợp đồng!

Đồng ý rồi, trong lòng Lý Dương thoáng nhẹ nhàng thở ra, mục đích lớn nhất của hẳn đúng là ngọc bài Tử Cương, ngọc bài này đối với hẳn có lực hấp dẫn rất lớn, hơn nữa khẳng định không đơn giản giống mặt ngoài, nhưng cụ thể là cái gì hẳn cũng chưa rõ ràng .

Sớm một chút mua được khối ngọc này bài, có thể sớm một chút tìm ra đáp án.

Chu Hiểu bước nhanh đi ra ngoài, cửa hàng đồ cổ của bọn họ ở tầng dưới, hợp đồng kiểu này, bọn họ đã làm rất nhiều lần, rất thuần thục.

Không lâu sau, Chu Hiểu đi trở lại, phía sau hẳn còn hai người đi theo, một người trong đó là luật sư, một người khác là người công chứng, loại giao dịch này đối với Bác Cổ Đường mà nói cũng là giao dịch thật lớn, bao năm qua cũng chưa có giao dịch lớn đến vậy, đáng giá coi trọng như thế.

Người chung quanh cũng tiếp tục nghị luận, lúc này tiêu điểm mọi người nghị luận chính là Lý Dương.

Còn trẻ như vậy, lại nhiều tiền như vậy, bỏ ra bảy tám chục vạn mà mắt cũng không chớp một cái, người như vậy kỳ thật không nhiều lắm, tất cả mọi người đang suy đoán hẳn là công tử nhà ai.

Còn có một vài tiểu cô nương ánh mắt đều sáng lên, nếu không phải Vương Giai Giai luôn luôn khóe cánh tay Lý Dương, các cô đều muốn chạy tới chủ động liếc mắt đưa tình.

Hợp đồng đưa đến, kí tên, yêu cầu ngân hàng chuyển khoản, ngọc bài Tử Cương chính thức thuộc về Lý Dương.

Mà những Mao Sứ này, cũng rơi vào tay cha con Chu Kế Tiên, Chu Hiểu có chút vui sướng nhìn những Mao Sứ này, trong lòng còn lên kế hoạch, nên sử dụng Mao Sứ như thế nào để việc buôn bán của bọn họ trở thành náo nhiệt hơn.

Tiêu Nham thì rất kính nể nhìn Lý Dương, bảy tám ngàn vạn, không chớp mắt liền chi ra, không hổ là thần tượng của hẳn.

Ký tên xong, Chu Kế Tiên lại đi tới, cười ha hả nói:

- Lý tiên sinh, buổi trưa hôm nay để tôi mời cơm, để chúc mừng việc buôn bán của chúng ta thành công, mặt khác, Bác Cổ Đường chúng tôi chuẩn bị quyền bị quyền cho quỹ của Lý Dương ba ngàn vạn tiền mặt, dùng để trợ giúp trẻ em nghèo khổ!

Lý Dương đột nhiên sững sốt, ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Chu Kế Tiên.

Chung quanh rất nhiều người cũng đều ngây ngẩn cả người, giao dịch thành công, Chu Kế Tiên kiếm thêm ba ngàn vạn, có thể số tiền kia còn chưa vào tài khoản, đã muốn để cho đi ra.

- Lão Hồ Ly!

Bạch Minh, Mao lão cùng với Thiệu Chí Hiên bọn họ đều khẽ thở dài một tiếng, thủ đoạn của Chu Kế Tiên rất tuyệt, Lý Dương không nợ nhân tình của hẳn, nhưng tất sẽ có thiện cảm tốt đối với bọn họ, tương lai thực sự có lúc cầu tới cửa cũng sẽ có tác dụng.

Lý Dương về mặt nghiêm túc, trang trọng nói:

- Chu lão tiên sinh, tôi thay mặt quý từ thiện Lý Dương cảm tạ sự giúp đỡ của ngài, cũng thay mặt những đứa trẻ kia cảm ơn ngài!

Mặc kệ Chu Kế Tiên có ý gì, hấn như vậy đều là trợ giúp người, đây là trợ giúp người chân chính.

“Trăm vạn bữa cơm trưa tình thương” hàng năm cần tài chính cao tới hơn một tỷ, chỉ trông vào một mình Lý Dương quả thật rất mệt, ba ngàn vạn không nhiều lắm, nhưng là không ít, có nhiều người bỏ ra như vậy, khả năng kế hoạch này thành công sẽ rất cao.

Chu Kế Tiên cười lớn, không ngừng xoa tay:

- Lý tiên sinh cậu quá khách khí, so sánh với cậu một tay tạo nên quỹ từ thiện lớn như vậy, tạo phúc cho dân, tôi làm chút ấy đáng gì. Hơn nữa số tiền kia vẫn là cậu trả nhiều, tôi cũng không tính là thiệt thòi, sau này hàng năm Bác Cổ Đường chúng tôi còn có thể hiến cho quỹ tiền vật nhất định, đến ủng hộ việc thiện!

Hàng năm đều quyên tiền, đây là quyết định mà Chu Kế Tiên vừa mới nghĩ ra, hội từ thiện tuy rằng Lý Dương cũng không quản, nhưng hoạt động dưới tên của hấn, sẽ có thể đẩy quan hệ với hấn sâu sắc hơn.

Có cảm tình rồi, so với chuyện Lý Dương nợ bọn họ một nhân tình càng mạnh hơn.

- Hội từ thiện Lý Dương là của hấn? Hội từ thiện Lý Dương không phải là do ngọc thánh Lý Dương sáng lập sao?

- Đúng vậy, tôi nhớ lần này người mang ngọc truyền quốc tỹ đến triển lãm chính là vị Lý Dương đại sư đó, chính là người sáng lập Hội từ thiện Lý Dương?

Người chung quanh lại không ngừng nghị luận, nhưng lần này bọn họ nghị luận không phải thủ tục mua bán, mà là thân phận Lý Dương, Hội từ thiện Lý Dương hiện tại rất nổi tiếng, thân phận người sáng lập cũng không phải là cái gì bí mật.

Bởi vì ảnh hưởng của ngọc tỹ truyền quốc, gần đây cũng không có ít người quyên tiền cho Quý từ thiện Lý Dương, khiến kế hoạch “Trăm vạn bữa cơm trưa tình thương” có thể tiếp tục thực hiện thuận lợi, mà Hội từ thiện Lý Dương được quản lý rất minh bạch, cũng làm cho mọi người càng thêm tin tưởng đối với cái quỹ này.

- Thiệu tiên sinh, anh ta... anh ta chính là Lý Dương, Lý đại sư?

Người béo run rẩy đứng trước mặt Thiệu Chí Hiên, kinh ngạc hỏi, Chu Kế Tiên vừa nói như thế, bọn họ tiếp tục đoán không ra thân phận thật của Lý Dương, thì chính là đồ ngốc.

Thiệu Chí Hiên mỉm cười gật gật đầu:

- Lý tiên sinh chính là vị đại sư đó, vừa rồi ở Toronto, anh ta đã dùng ngọc tỹ truyền quốc và Trạm Lô thần kiếm, thể hiện thần uy Trung Hoa chúng ta!

Tiếng của Thiệu Chí Hiên không nhỏ, rất nhiều người cũng nghe được.

Đường quản lý chỉ cảm thấy mắt mình biến thành màu đen, hấn cảm giác mình đang nằm mộng, nhất định là đang nằm mộng, người bị hấn khinh thường, coi là công tử có tiền, không ngờ là chủ nhân ngọc tỹ truyền quốc.

Chuyện về Lý Dương hấn nghe không nhiều lắm, nhưng những chuyện ở Toronto hấn có nghe nói qua một ít, hấn cực kỳ bội phục đối với Lý Dương.

Người được hấn bội phục như vậy, mới vừa rồi còn bị hấn nghĩ là một kẻ ngốc, là một kẻ ngốc có tiền dễ bị lừa. Người có thể được quốc tế công nhận là chuyên gia đứng đầu, một người có được nhiều thần khí, có thể là kẻ ngốc sao?

Đáp án là phủ định, lúc này Đường quản lý đột nhiên lại nhớ lại một sự chuyện.

Vừa rồi Lý Dương bọn họ nói... cái bình Nguyên Thanh Hoa - Quỷ Cốc tử xuống núi đồ ở trong tay của bọn họ, ngay từ đầu hấn chỉ cho là chuyện cười, nhưng trước mắt người trẻ tuổi này thật sự là vị đại sư kia, chuyện này hoàn toàn không phải là chuyện cười.

Hắn lại nghĩ tới, bình Nguyên Thanh Hoa này ... một thời gian trước không phải xuất hiện ở Toronto sao?

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

959. Chương 955: Ngọc Bài Tử Cường Huyền (6)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Đường quản lí không ngừng nghĩ trong đầu, một lúc sau, hắn vô tri vô giác đi theo Lý Dương trở về phòng nghỉ.

Sau khi thân phận Lý Dương bị Chu Kế Tiên vạch trần, cơ hồ mỗi người đều ở đến chào hỏi Lý Dương, trong nháy mắt Lý Dương liền trở thành tiêu điểm trong sảnh triển lãm, thậm chí những bảo bối kia cũng không được thưởng thức nữa.

Điều này làm cho Bạch Minh, Mao lão và Thái lão bọn họ không biết làm sao.

Lý Dương hoàn toàn đoạt đi sự nổi bật của bọn họ, luận thực lực mà nói, bọn họ coi như không sánh bằng Lý Dương, có thể cũng là chuyên gia nhất lưu, nhưng lúc này tất cả đều bị bỏ rơi, so với lúc trước mỗi người đều vây quanh vài người bên cạnh, cung kính nói chuyện, đãi ngộ đã tuyệt đối cách biệt một trời một vực.

- Đi, chúng ta cũng qua đó!

Bạch Minh nói một câu, Mao lão cùng Thái lão bọn họ đều gật đầu, buổi sáng triển lãm đã gần kết thúc, hơn nữa trong lòng Bạch Minh còn dâng lên một sự hưng phấn.

Phòng nghỉ lúc này cũng không yên tĩnh, Lý Dương vừa vào, người lại đây cũng không ít.

Cuối cùng Thiệu Chí Hiên đành đưa họ về khách sạn trước, dù sao cũng tới giờ ăn cơm trưa rồi, sớm một chút đi về khách sạn cũng không có gì.

Ngọc bài Tử Cường được Lý Dương đồng ý tạm thời lưu giữ trong triển lãm, sảnh triển lãm có lực lượng bảo vệ mà Thiệu Chí Hiên tốn khá nhiều tiền thuê, phương diện an toàn không cần lo lắng.

Lần này vì bảo hộ bảo bối của triển lãm giá trị đến cả tỷ đồng, Thiệu Chí Hiên phải đầu tư mấy trăm vạn thuê bảo vệ, ngoài ra còn mua bảo hiểm lớn.

Lần hoạt động này, Thiệu Chí Hiên coi như là đánh bạc.

Lúc này, Mao Sứ vẫn ở vị trí cũ, nhưng chủ nhân đã biến thành Chu Kế Tiên.

Khi ăn cơm trưa, Thiệu Chí Hiên và Chu Kế Tiên lại tranh chấp.

Nói cũng thật buồn cười, hai người tranh chấp không ngờ lại là vấn đề ai mời cơm trưa, Chu Kế Tiên bởi vì đã có giao dịch với Lý Dương, phải mời mọi người cùng ăn cơm trưa, Thiệu Chí Hiên lại không đồng ý, cho rằng đều là khách của hắn, về lý, nên là hắn mời.

Một bữa cơm không tốn bao nhiêu, Chu Kế Tiên không nhiều tiền như Thiệu Chí Hiên, nhưng dù sao tài sản cũng có trên ức, một bữa cơm cùng lắm là vạn đồng, số tiền này với hắn mà nói vẫn không thành vấn đề.

Hai người tranh chấp mười mấy phút, cuối cùng vẫn là Tiêu Nham đứng ra giải quyết vấn đề này.

Cơm trưa trước hết để cho Thiệu Chí Hiên mời, buổi tối ở để Chu Kế Tiên mời, chúc mừng giao dịch của bọn họ, dù sao đồ cũng chưa về tay, chúc mừng cũng không có ý nghĩa gì.

Cuối cùng Chu Kế Tiên đồng ý chủ ý này, Thiệu Chí Hiên cũng không còn phản đối.

Khách của Thiệu Chí Hiên rất nhiều, cho dù là cơm trưa hẩm cũng không thể hoàn toàn ngồi ăn cùng Lý Dương, buổi tối sẽ càng bận rộn, buổi tối để cho Chu Kế Tiên mời mà nói, hoàn toàn không vấn đề gì.

Buổi chiều triển lãm vẫn rất thu hút, Lý Dương xuất hiện khi triển lãm sắp kết thúc, lần này thật không gây ra xôn xao.

Hôm nay người tới xem triển lãm khá đông, lại có thân phận địa vị nhất định, người bình thường căn bản sẽ không được Thiệu Chí Hiên đưa thư mời.

Những người này rất nhiều người từng thấy Lý Dương, Lý Dương tuổi còn trẻ nhưng đã là đại sư nổi danh cả nước, người giỏi sưu tầm, lại từng xem truyền hình về đại hội giám định quốc tế, hơn nữa Lý Dương rất ít khi công khai lộ diện, lần này vì chuyện triển lãm ngọc tỷ truyền quốc mà đến, khiến mọi người có cảm giác Lý Dương rất thần bí.

Trong tình huống này, đột nhiên biết Lý Dương thân phận, thấy hắn thật sự còn trẻ như vậy, khó tránh đều có chút thất thố, khi sự tình đã qua đi thì cũng không để tâm.

Triển lãm kết thúc rất nhanh, lần này Lý Dương không để ngọc bài Tử Cương tiếp tục lưu lại sảnh triển lãm, hắn muốn mang về nghiên cứu.

Khối ngọc bài Tử Cương này, có thể nói làm mất một ngày của hắn, nếu không phải một thứ bày ở triển lãm, hắn đã sớm lấy về, ngày mai còn có một ngày triển lãm, đến lúc đó lại mang đến cũng được.

Chu Kế Tiên cũng đem Mao Sứ về xem trước, hắn cũng muốn thưởng thức Mao Sứ này kỹ hơn.

Cả mấy người, đều đi theo Chu Kế Tiên về Bác Cổ Đường, phòng nghỉ của triển lãm rất đông người, còn phòng nghỉ ở Bác Cổ Đường thực yên tĩnh, mặc dù khá nhỏ, nhưng đối với bọn họ mà nói, là rất thích hợp.

Nơi này không được Chu Kế Tiên đồng ý, người khác không thể vào được.

- Lý lão đệ, nói một chút đi!

Mới vừa ngồi xuống, Lý Dương đang cẩn thận vuốt ve họa tiết trên ngọc bài, Bạch Minh liền đỉnh đạc ngồi ở bên cạnh hắn, hỏi một câu.

Lý Dương kinh ngạc ngẩng đầu, nói :

- Nói cái gì?

Không chỉ Lý Dương, những người khác chung quanh cũng đều nhìn Bạch Minh, lúc này người bên cạnh Lý Dương đều là người thân cận, Bạch Minh, Mao lão, Thái lão, cha con Chu Kế Tiên, cùng với Tiêu Nham và Đường quản lý.

Đường quản lý là bởi vì phải phục vụ Lý Dương, mới đặc biệt theo tới.

Lúc chiều, thái độ của Đường quản lý đối với Lý Dương quay một trăm tám mươi độ, lúc trước hắn có chút khinh thường Lý Dương, cho rằng Lý Dương chỉ là công tử có tiền. Nhưng lúc chiều thì hoàn toàn biến thành sùng bái, hắn còn nhỏ giọng hỏi mấy vấn đề mà lúc trước không biết rõ, Lý Dương đều giải thích cho hắn, khiến hắn hiểu ra nhiều.

Điều này làm cho hắn càng thêm kính nể Lý Dương, vì suy nghĩ lúc sáng mà hắn thấy xấu hổ.

- Nói về ngọc bài này!

Bạch Minh khẽ cười nói, nói xong còn đưa mắt nhìn Chu Kế Tiên, Bạch Minh cảm giác được gì đó, Lý Dương vừa ý thứ gì đó tuyệt đối không phải đơn giản như vậy, lại càng không cần phải nói chuyện Lý Dương nguyện ý bỏ nhiều tiền đi mua.

Huống hồ, thái độ của Lý Dương đối với ngọc bài này thực không bình thường, Bạch Minh ở bên Lý Dương thời gian dài nhất, ngoài Vương Giai Giai và Lưu Cương ra, xem như một người hiểu rõ Lý Dương nhất.

Theo hắn thấy, từ khi Lý Dương cạnh tranh với người kia mua ngọc bài, hắn đã có cảm giác này.

- Ngọc bài có cái gì đâu chứ?

Lý Dương khẽ cười một tiếng, nói xong lại bưng chén trà lên uống vài ngụm, trong lòng lại thầm giật mình, hẳn không biết tại sao Bạch Minh nhìn ra vấn đề.

Bạch Minh chau đầu lại, nhìn kỹ ngọc bài Tử Cương, lại lắc đầu nói:

- Lý lão đệ, tôi không biết có phải cậu nhìn ra cái gì thật hay không? Nhưng tôi có cảm giác, ngọc bài Tử Cương này thực không tầm thường, hơn nữa cậu nhất định biết bí mật mà chúng ta không biết!

Bạch Minh nói vậy, khiến Mao lão cùng Thái lão cũng đều nhích lại gần.

Ngay cả cha con Chu Kế Tiên cũng rất nghi hoặc nhìn bọn họ, ngọc bài Tử Cương ở trên tay bọn họ đã hơn mười năm, Chu Kế Tiên đã nhìn không biết bao nhiêu lần, muốn nói còn có cái gì khác, hẳn là người thứ nhất không tin.

Lý Dương cũng mở to hai mắt nhìn, Bạch Minh cũng cảm thấy khối ngọc bài Tử Cương này không bình thường. Còn hẳn, chính là dưới năng lực đặc thù mới phát hiện ra, chỉ trông vào mắt thường mà nói, căn bản nhìn không ra vấn đề gì cả.

Suy nghĩ, Lý Dương cũng đành chịu, trực giác thường nói không rõ được, có đôi khi thật đúng, Bạch Minh mặc dù là đoán, nhưng tiếp cận sự thật, khối ngọc bài Tử Cương này rốt cuộc có cái gì bất đồng, Lý Dương không biết, nhưng nhất định sẽ có phát hiện gì khác lạ.

Do dự một chút, Lý Dương chậm rãi mở miệng, nói:

- Khối ngọc bài Tử Cương này, tôi thấy có chút giống khối ngọc bài mà tôi nhìn thấy trong 1 quyển sách, nếu thật là như thế, hẳn là sẽ có đó khác biệt!

Bạch Minh hơi sững sờ, bật thốt lên kêu lên:

- Thật sao, Lý lão đệ, vậy cậu còn không mau nói, sốt ruột chết được!

Lúc trước chính là Bạch Minh chỉ đoán, nói phải khẳng định, kỳ thật trong lòng cũng không nắm chắc, hiện tại có Lý Dương xác thực, khiến cho hẳn có vẻ càng sốt ruột.

Tính nôn nóng này, thật là khó sửa đổi được.

- Lý Dương, ngọc bài Tử Cương này thực có cái gì chỗ đặc biệt sao?

Mao lão thấy tai ù ù, Lý Dương hỏi Bạch Minh một câu, Thái lão và hẳn đều mang vẻ mặt nghi hoặc, một bên Chu Kế Tiên cũng đồng dạng.

Đối với lời này của Lý Dương, Chu Kế Tiên thấy có chút không tin được.

Lần này Lý Dương không do dự, nói thẳng:

- Tôi xem trong một bản cổ tịch giới thiệu qua, nói Lục Tử Cương từng làm ra một khối Ngọc bài Tử Cương Huyền, phi thường thần kỳ, tôi xem khối ngọc bài này, cùng ngọc bài trong sách cổ ghi lại rất giống, mới có thể liên tưởng đây chính là ngọc bài Tử Cương Huyền trong truyền thuyết!

Thời gian có một ngày, Lý Dương tiếp xúc ngọc bài tuy rằng không nhiều lắm, lại dùng năng lực đặc thù cẩn thận phân tích rất lâu.

Những lỗ kim thật nhỏ này sắp hàng ra thành chữ Lý Dương chưa thể xem hết, nhưng là nhìn được một phần, trong đó còn có chữ Ngọc bài Tử Cương Huyền, còn lại là những con chữ nhằng nhịt.

Lý Dương nói như vậy, cũng là vì che dấu, tránh chuyện sau này thực phát hiện ra bí mật trong đó lại không có lý do mà giải thích, nói ra trước tiên, còn không khiến cho mọi người hoài nghi.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

960. Chương 956: Ngọc Bài Tử Cương Huyền (7)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Ngọc bài Tử Cương Huyền?

Bạch Minh, Mao lão, Thái lão và cha con Chu Kế Tiên đều ngẩng đầu lên, đều có vẻ có chút mờ mịt.

Cái từ này có thể là lần đầu tiên bọn họ nghe nói, ngọc Bài Tử Cương truyền lưu không nhiều, nhưng chưa từng nghe nói có sự tồn tại của Ngọc bài Tử Cương Huyền.

- Lý Dương, cậu xem sách đó ở chỗ nào?

Thái lão nhin không được hỏi một câu, hần bình thường có nghiên cứu đối với sách cổ cũng nhiều, nhưng chưa thấy qua có sách cổ ghi lại thứ này.

Lý Dương mỉm cười, nói :

- Hình như là ở Cổ Cung, là ngẫu nhiên tôi nhìn thấy, lúc ấy không để ý, lúc này cũng không nhớ nổi là quyển sách nào!

Thái lão gật đầu, không tiếp tục đặt câu hỏi.

Muốn nói sách cổ ở đâu nhiều nhất, thật phải nhắc đến Cổ Cung, bên trong rốt cuộc có bao nhiêu sách cổ, chỉ sợ ngay cả Hoàng viện trưởng cũng không nắm rõ.

Lý Dương nói nhìn thấy ở nơi đó, thật là có khả năng, Lý Dương cũng chính là chuyên gia ở Cổ Cung.

Hần lại không nghĩ rằng, đây là Lý Dương cố ý nói như thế, chính là bởi vì sách cổ ở Cổ Cung nhiều lắm, hần bịa ra lý do này cũng không có cách nào đi khảo chứng, đương nhiên trở thành lý do chính đáng.

- Lý tiên sinh, sách cổ kia nói như thế nào ?

Lần này người đặt câu hỏi chính là Chu Kế Tiên, hần cũng bắt đầu có chút tin lời Lý Dương nói, cho nên mới hỏi như vậy. Ngọc bài Tử Cương Huyền, chỉ thêm một chữ, nhưng nghe cảm giác hoàn toàn xa lạ.

Ngọc bài Tử Cương Huyền, nhiều thêm một từ, lại cảm giác mờ ảo.

- Như vậy đi, tôi làm thí nghiệm nhỏ, ngọc bài này có phải là ngọc bài Tử Cương Huyền thật hay không, hoặc là sách cổ nói đúng hay không, rất nhanh liền có thể biết !

Lý Dương mỉm cười ngẩng đầu, rồi nhỏ giọng nói vài câu cùng Triệu Khuê, Triệu Khuê rất nhanh đi khỏi.

Khi Triệu Khuê đi ra ngoài, Lý Dương lại nhớ lại những con chữ trong đầu dưới năng lực đặc thù, trong đó còn có một câu như vậy: ngọc bài Tử Cương Huyền, kẻ động là kinh ngạc!

- Còn có thí nghiệm?

Bạch Minh cẩn thận tiếp nhận ngọc bài từ trong tay Lý Dương, nhìn kỹ một lúc, sau đó lại hỏi một câu, người khác chung quanh cũng đều vây quanh bên cạnh Lý Dương.

Lý Dương nói :

- Được rồi, sách ghi lại thế nào, tôi thử một chút sẽ biết!

Thấy tất cả mọi người đang nhìn ngọc bài Tử Cương, Lý Dương cầm ngọc bài đặt ở trên bàn, để tất cả mọi người có thể xem rõ ràng hơn, kĩ càng hơn, chứ đừng châu đầu vào một chỗ, khó chịu mà cũng không an toàn.

Mấy người đều ngồi vây quanh bàn, cả Tiêu Nham cũng giống như vậy, tất cả mọi người tò mò nhìn ngọc bài trước mặt, mỗi người đều muốn nhìn được chút gì đó, cuối cùng tất cả đều thất bại.

Ngoài cảm giác ngọc bài làm rất tinh xảo, chạm trổ kỹ càng, mỗi người đều không có cảm giác khác.

Đặc biệt là Chu Kế Tiên, ngọc bài này ở trên tay hắn đã mười mấy năm , bình thường thời gian thường thức không nhiều nhưng có cơ hội hắn cũng sẽ lấy ra thưởng thức, còn tiến hành lau chùi, chưa bao giờ phát hiện có cái gì khác thường.

Lúc này nhìn lại, cảm giác vẫn giống nhau, căn bản cũng không thấy được gì.

Nhưng còn Lưu Cương và Vương Giai Giai thì lại không tỏ thái độ gì ra ngoài, bọn họ cũng không cần cần thận nhìn, ngọc bài này Lý Dương nói có điều lạ, bọn họ tin tưởng khẳng định sẽ có khác biệt, câu đó còn chưa công bố đáp án, đợi khi công bố tự nhiên sẽ biết.

Sự tín nhiệm của hai người bọn họ đối với Lý Dương tuyệt đối là mù quáng.

- Sư phụ, con nhìn như thế nào cũng nhìn không ra?

Tiêu Nham gí mắt nhìn thật lâu, cuối cùng nhin không được hỏi Bạch Minh một câu, Bạch Minh quay đầu lại nhìn hắn, lặng lẽ gõ đầu của hắn, nói :

- Người mới học vài ngày, liền muốn nhìn được cái gì? Nếu vậy chúng ta đây đã không cần học rồi!

Gặp tai bay và gió Tiêu Nham cười khổ sờ sờ đầu, không nói thêm.

Bạch Minh cũng quay đầu lại, trong lòng của hắn còn đang suy nghĩ, đừng nói người không thấy, chính là sư phụ của người cũng vậy, thật là không nhìn ra, đương nhiên, những lời này hắn tuyệt đối sẽ không nói ra.

Triệu Khuê đi ra ngoài rất nhanh đã trở về.

Không bao lâu, Triệu Khuê liền quay trở lại phòng khách quý, trên tay của hắn cầm một bình rượu còn có một cái bàn chải nhỏ, ngoài ra không còn những vật khác .

Rượu thực bình thường, bàn chải cũng nhìn không ra có cái gì thần kỳ, Bạch Minh mấy người đều nghi hoặc nhìn Lý Dương.

Lý Dương nhận hai đồ vật kia, cũng không giải thích, trực tiếp tìm ra một cái cốc trà lớn, mở bình rượu ra trực tiếp đổ vào, lại đặt bàn chải ngâm vào trong chén rượu.

Làm xong tất cả chuyện này Lý Dương mới lấy ngọc bài tới, còn có chút thận trọng.

Một phút sau, Lý Dương cầm lấy bàn chải, đặt ở phía trước ngọc bài, xem bộ dáng có lẽ đang chuẩn bị tắm rượu chà ngọc bài, hoặc là rửa ngọc bài.

- Lý tiên sinh, đây là thí nghiệm sao?

Chu Kế Tiên vội vàng kêu một tiếng, trên mặt còn mang theo kinh ngạc Chu Hiểu cũng như thế, so với cha còn có vẻ kinh ngạc hơn.

Người biết thưởng thức ngọc cũng biết, cần giữ gìn cẩn thận, đặc biệt là cổ ngọc truyền lại đời sau, bảo dưỡng càng không thể qua loa.

Nói như vậy, ngọc đều là dùng nước trắng để ngâm, tốt nhất là nước suối không bị ô nhiễm, rửa sạch, không thể dùng thứ có chứa tính ăn mòn để ngâm ngọc.

Trong rượu chứa cồn, độ ăn mòn của cồn không cao, nhưng cũng không tốt, ngọc bình thường gặp phải cồn còn không tốt, loại cổ ngọc truyền nhiều đời này, thật là phải kiêng kị cồn.

Cồn không chỉ có gây thương tổn đối với ngọc, đối với hình dáng cũng vậy, cồn có thể làm hư hao khối ngọc, tạo thành tổn thương không đáng có.

Cho nên thấy Lý Dương muốn dùng rượu và bàn chải để chà ngọc bài, Chu Kế Tiên mới nhin không được, lại hỏi một câu.

Lý Dương cầm bàn chải, xoay người, chậm rãi gạt đầu, nói:

- Đưa theo trí nhớ của tôi, có phải Ngọc bài Tử Cương Huyền hay không, chính là dùng phương pháp này để làm thí nghiệm!

Chà rượu khẳng định là đúng rồi, nhưng Lý Dương cũng không nắm chắc, phương pháp hẩn thấy, thật ra là phát hiện từ ngọc bài, nếu là lý giải sai lầm, thực tạo thành tổn thương đối với ngọc bài, hẩn cũng sẽ vô cùng đau lòng.

Suy nghĩ chút, Lý Dương lại nói:

- Mạo hiểm vậy, để tôi thử chà một chút, xem cuối cùng có phải như vậy hay không!

Bàn chải không lớn, chỉ chà một chút thì không vấn đề.

- Được, vậy đợi chút, tôi chuẩn bị chút nước trong!

Chu Kế Tiên đồng ý, chính mình đi lấy nước trắng sạch, nếu là thí nghiệm không đúng, cần nhanh chóng rửa đi hết cặn, tránh tổn thất lớn nhất có thể.

Ngọc bài Tử Cương lớn như vậy, bảo tồn hoàn thiện thực không dễ dàng, thực bị hư, hẩn sẽ cho là mình cũng có trách nhiệm, sẽ vì chuyện này mà đau lòng.

Lý Dương cảm kích nhìn hẩn một cái, trước dụng ý của hẩn, Vương Giai Giai đã muốn giải thích cho hẩn, bất kể mục đích của Chu Kế Tiên là gì, cảm tình của hẩn đối với đồ cổ là thật, là vị tiền bối đáng tôn kính.

Hết thấy chuẩn bị xong xuôi, Lý Dương mới cầm bàn chải, nhẹ nhàng trám chút rượu, quyết đoán chà lên ngọc bài.

Vị trí mà hẩn chà, chính là chỗ nhìn thấy chữ dưới hình ảnh lập thể, nhưng những chữ này là do hẩn sắp hàng lỗ châm mà đoán được, cũng không biết có phải là làm như vậy hay không.

Vừa chà xuống, Lý Dương lập tức dừng tay, gắt gao nhìn chăm chăm ngọc bài, lúc này trong lòng của hẩn cũng có chút căng thẳng.

Kết quả có phải là giống như hẩn phát hiện, dự đoán hay không, liền thấy ngay, nếu không phải, hẩn còn phải đi về tiếp tục nghiên cứu, tiếp tục tìm hiểu cho ra bí mật của ngọc bài.

Mấy người Bạch Minh, Chu Kế Tiên cũng đều trợn tròn mắt, không chớp, nhìn vào ngọc bài.

Chỗ bị rượu chà qua, mang theo chút ướt át, nhưng không có biến hóa gì, Chu Kế Tiên nhẹ nhàng lắc đầu, cầm lên khăn ướt chuẩn bị trước đó, chuẩn bị lau rượu trên ngọc bài.

Tay hẩn mới vừa vươn ra, cả người thân đột nhiên rung động, hẩn đưa cánh tay, cũng hoàn toàn cứng ngắc tại đó.

Bạch Minh, Mao lão, Thái lão cũng trợn to mắt, không thể tin được.

Ánh mắt Lý Dương cũng tròng lớn, tim đập nhanh, quả là giống như đúc những gì hẩn phân tích.

Nơi bị hẩn chà qua cặn, chậm chậm hiển hiện ra một chữ, một con chữ cứng cáp mạnh mẽ.

Cái chữ này là màu bạc, trắng hơn bạc một chút, nhưng rất sáng, chữ đầu tiên hiển hiện ra chính là “Tử”.

Tựa như mặt trăng trong nước chi, cái chữ này mang theo cảm giác phiêu đăng, ngay sau đó chữ thứ hai lại xuất hiện.

Chữ thứ hai là “Cương” .

Hai chữ cùng phiêu đăng, có vẻ thần bí dị thường, người chung quanh đều ngừng thở, tròng mắt, ngơ ngác nhìn hết thấy xảy ra, không ai suy nghĩ cái khác.

Chữ thứ ba, cũng xuất hiện ngay và giống hai chữ trước, chữ “Huyền” này cũng đung đưa trong nước, chữ thứ tư và thứ năm, hiện ra gần mặt ngoài ngọc bài, hai chữ cuối cùng, là “Ngọc bài”.

Ngọc bài Tử Cương Huyền.

Năm chữ màu bạc phiêu đăng, không cần Lý Dương tiếp tục giải thích, người khác đều hiểu được thân phận ngọc bài này, đây thật sự là ngọc bài Tử Cương Huyền, chẳng ai ngờ rằng, ngọc bài Tử Cương Huyền lại thần kỳ như vậy.

Năm chữ hiện ra một hồi, lại chậm chậm nhạt dần.

- Lý... Lý tiên sinh, rượu, tiếp tục chà chút rượu!

Không đợi Lý Dương phản ứng, Chu Kế Tiên kêu lên đầu tiên, lúc này tất cả mọi người hiểu được Lý Dương đã đúng, còn về chuyện còn có thể ảnh hưởng đối với ngọc bài hay không, tất cả mọi người đã quên.

Một bảo bối cần rượu mới có thể phát huy hiệu quả thần kỳ, rượu thực sẽ có ảnh hưởng đối với nó sao?

Lý Dương cầm bàn chải, lần này ngâm rượu càng nhiều, chà cũng càng mạnh, một góc nhỏ đã bị Lý Dương dùng rượu chà lên.

Những chữ giống như viết ở trên mặt nước, không ngừng ánh lên màu bạc lại xuất hiện, nhưng lần này không chỉ xuất hiện năm chữ, số lượng chữ xuất hiện càng nhiều.

Gần trên nhất, từ trên tới dưới chỉ có mười chữ, mười chữ này xếp liên tiếp, chính là một câu.

- Ngọc bài Tử Cương Huyền, chà vào là kinh ngạc!

Tiêu Nham há hốc mồm, chậm rãi đọc lên mấy chữ này, mấy chữ có vẻ vô cùng phiêu diêu, còn mang theo chút khí phách, cùng với cảm giác phong lưu phóng đãng không kém chế được của lãng tử.

Cho dù người không hiểu thư pháp, cũng đều cảm giác như thế.

Mấy chữ này, giống như là một người hiệp khách du dương, hoặc là một ẩn sĩ có cái nhìn thấu sự, không thực trên thế gian viết.

Ngọc bài Tử Cương Huyền, chà vào là kinh ngạc, đây là ý gì?

Mao lão nhẹ nhàng nỉ non, cha con Chu Kế Tiên hoàn toàn mắt choáng váng, Thái lão trừng mắt tròn xoe, vẻ mặt nói không nên lời.

- Có chữ viết, còn có chữ viết sao?

Đường quản lý đột nhiên kêu một tiếng, vươn đầu ngón tay ra, kích động chỉ vào ngọc bài, tay hắn còn đang run rẩy, từ lúc thấy sự thần kỳ của Ngọc bài biểu hiện ra, tim của hắn liên tục đập không ngừng.

Mấy người, tất cả đều cẩn thận nhìn vào ngọc bài.

Chính là Lý Dương cũng không ngoại lệ, hắn dùng năng lực đặc thù đã phát hiện một vài chữ, nhưng sự chấp vá này, không phải tổng thể, hơn nữa tuyệt đối không có cảm giác phiêu dật như những chữ trước mắt.

Lần này chữ xuất hiện nhỏ hơn, nhưng giống như mười chữ kia, đều có vẻ vô cùng phiêu du.

Chữ không xuất hiện cùng lúc, hai hoặc là ba chữ hiện ra trước, càng mang theo vẻ thần bí, nhìn thấy mấy chữ này, Bạch Minh nhin không được liền đọc ra.

- Ta Lục Tử Cương, cả đời có 3 thứ đặc ý, nghĩ ra kỹ thuật khắc chữ này, mượn khí thiên địa làm thành thần ngọc, hứng thú, hoan lạc ...

Trong câu chữ không có dấu chấm câu, Bạch Minh thuần túy là đọc nhấn giọng bằng cảm giác, hắn đọc, người khác thì đều trừng mắt thật to, vô cùng rung động.

Đây càng giống một câu nói, là câu tự thuật của Lục Tử Cương, có thể khắc bên trong đồ vật. Phương pháp khắc và khí thiên địa là cái gì không ai biết, trong dòng chữ của Lục Tử Cương vốn không đề cập phương pháp khắc.

Mọi người thấy rung động, đồng thời, tâm tình lại càng kích động .

Ai cũng hiểu, phát hiện ở khối ngọc bài này sẽ làm mọi người có nhiều hiểu biết hơn về Lục Tử Cương, còn những chữ xuất hiện trước mắt giống như thần tích, lại khiến khối ngọc bài này toát lên thần khí.

Thần khí mà một đại tông sư như Lục Tử Cương làm ra, ảnh hưởng khi nó xuất hiện đối với giới chàm ngọc, thậm chí cả giới Ngọc Thạch đều rất sâu đậm, rất lớn.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

961. Chương 957: Ngọc Bài Tử Cương Huyền (8)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Chữ trên ngọc bài còn đang gia tăng, toàn bộ những chỗ Lý Dương chà qua rượu, đều xuất hiện chữ.

Phía trước là miêu tả, mặt sau lại là giải thích đối với ngọc bài, ngọc bài Tử Cương Huyền, lấy rượu làm xúc tác, chà ở trên ngọc bài, sẽ xuất hiện biến hóa cực kỳ thần kỳ.

Điểm này, tất cả mọi người đã thấy được.

Lý Dương cầm lấy bàn chải, không chút do dự, trực tiếp đem trọn khối ngọc bài chà vào rượu.

Chữ màu bạc rõ ràng hơn, ở bên trái hàng chữ, chậm rãi xuất hiện một người mặc quần áo triều Minh, hần nhìn lên trời gờ chén rượu, tựa hồ đang mời ông trời, như là trời xanh đang cùng hần uống rượu.

Người này, tuy rằng chỉ có hình dạng, nhưng động tác nhẹ nhàng, giống như người sống thực.

- Đây có thể là Tử Cương hay không?

Tiêu Nham đột nhiên nói một câu, tất cả mọi người hơi sửng sốt, lập tức vài người cũng không nhận được gặt đầu.

Đây có phải là Tử Cương hay không không ai biết, nhưng nhìn thần ý gờ chén rượu lên, thật là có thể nghĩ đến chính là Tử Cương, Lục Tử Cương trong truyền thuyết chính là có tính cách như vậy, phóng đảng không kèm chế được.

Đang lúc mọi người nhìn chăm chú, hình ảnh chậm rãi biến mất, Lý Dương chà rượu cũng gần khô.

- Lý lão đệ, tiếp tục chà một lần nữa, chúng tôi còn chưa thấy rõ ràng mà!

Hình ảnh không còn, Bạch Minh lập tức nóng lòng, ôm đầu kêu một tiếng, những người khác không nói gì, nhưng trong mắt cũng đều mang theo khát vọng, hy vọng có thể tiếp tục xem được một màn thần kỳ vừa rồi.

Lý Dương không để cho mọi người thất vọng, cầm lấy bàn chải, lại chà xuống.

Lần này chà nhanh hơn, trên ngọc bài lại thể hiện ra hình ảnh màu bạc.

- Đây... đây là gì?

Ánh mắt mọi người chớp chớp rồi trừng tròn, Thái lão còn vươn tay, kinh ngạc hỏi một câu, hình ảnh bọn họ đang chờ mong vừa rồi kia cũng không xuất hiện nữa, lần này xuất hiện chính là một bức tranh người ngấm trắng.

Có ba người, ngồi ở cạnh bàn đá, trên bàn bày mấy chén rượu, một người trong đó gờ ngón tay lên không trung, bầu trời còn có một mặt trăng bán nguyệt, hình tượng nhân vật rất đơn giản, thoát nhìn tựa như phim hoạt hình những năm sáu bảy mươi, nhưng thứ này là ở thời cổ đại, đây tuyệt đối là làm cho người ta chấn kinh.

Cho dù ở hiện đại, vài người thấy như vậy, cũng đều trợn mắt há hốc mồm.

- Tôi... tôi không biết!

Lý Dương lắc đầu, miệng lắp bắp, từ điểm đó có thể nhìn ra trong lòng hần cũng khiếp sợ, hần thật sự không biết, dưới hình ảnh lập thể cũng không thấy hình ảnh này.

Rượu đang khô đi chậm rãi, không lâu sau, hình ảnh này cũng đã biến mất.

Không đợi mọi người nói, Lý Dương cầm bàn chải lại chà tới, trong ánh mắt mọi người lại xuất hiện rung động, lúc này hình ảnh hiện ra sau khi chà rượu lại có thay đổi.

Lần này không phải người, mà là một bức Sơn Thủy đồ, còn có chim nhỏ bay trên Thiên Không.

Thật giống anime (nhân vật hoạt hình), đặt ở trong TV sẽ có vẻ thực sơ sài, không ai muốn nhìn, nhưng ở trên ngọc bài này thì bất đồng, chính là mấy biến hóa đơn giản này, khối ngọc bài này hoàn toàn xứng đáng với tên Huyền Ngọc Bài.

Những mẫu tự Huyền hoặc, hình ảnh thực vô cùng chuẩn xác.

Cảnh tượng giống như mộng ảo, chỉ xuất hiện trong mơ, lúc này rành rành hiện ra trước mặt mọi người.

Ngọc bài Tử Cương Huyền, danh xứng với thực.

Cảnh tượng chỉ tồn tại trong thời gian rất ngắn, lần nữa lại biến mất .

Lý Dương lại chà bàn chải lên, mọi người chế ngự nhịp tim của mình, cùng đợi cảnh tượng mới xuất hiện.

Quả nhiên, ngọc bài không để cho mọi người thất vọng, lần này xuất hiện không ngờ là cảnh sắc thành thị, ngã tư đường thành thị, nhà lầu thành thị, còn có người đi lại ở ngã tư đường.

- Ngọc bài Tử Cương Huyền, chà vào là kinh ngạc, rốt cục tôi hiểu được ý tứ rồi !

Thái lão đột nhiên kêu một tiếng, trên mặt còn tràn đầy vẻ rung động, chung quanh vài người đều quay đầu lại nhìn hắn, lại tiếp tục xoay đầu lại nhìn ngọc bài.

Thái lão cũng không còn để ý phản ứng của mọi người, tiếp tục nói:

- Huyền, chính là đặc thù ngọc bài, chà, là giải thích phương pháp, chà là kinh ngạc, là ý của Lục Tử Cương, chà vào nó, ngay lập tức sẽ bị kinh sợ, thật khí phách, không hổ là một đại tông sư, ngọc thần chân chính!

Thần Ngọc, là một cái danh của Lục Tử Cương.

Mọi người không ai nói lại, nhưng trong lòng cũng đồng ý thuyết pháp của Thái lão.

Tôi làm ra thứ gì đó, bất cứ ai nhìn thấy đều kinh ngạc, khí phách nhường nào, hào khí nhường nào, một chữ đơn giản, lại mang theo khí phách hào hùng, người dám nói như vậy nói, cũng chỉ có Lục Tử Cương.

Chà một lần là đủ kinh ngạc, muốn cho người kinh ngạc một lần, ông trời, đều phải khiếp sợ tay nghề của ta.

Thượng Thiên cũng sẽ giật mình, càng khỏi nói người bình thường.

Trên thực tế, thứ này xuất hiện ở cổ đại, hiệu quả như vậy tuyệt đối có thể thu hút mọi người, sẽ coi ngọc bài này trở thành đồ thần thánh và kính ngưỡng.

Cho dù ở hiện đại, rất nhiều người biết đến, cũng sẽ bị sự thần kỳ của ngọc bài này làm kinh sợ.

Đây không phải TV, không phải phim hoạt hình, cũng không phải gương, chỉ là ngọc bài, chà một cái, có thể xuất hiện hiệu quả thần kỳ.

Hình ảnh tiêu biến, Lý Dương lại chà ở trên ngọc bài, lại xuất hiện biến hóa.

Lần này xuất hiện chính là Tiên Cung lầu các, còn có thiên nga và mây mù gì đó, bức họa này, thoạt nhìn càng giống là Tiên Cung, ngay cả cảnh tượng Tiên Cung, Lục Tử Cương cũng làm được, cái vẽ Thượng Thiên cúi đầu trước hào khí lại càng hiển lộ không thể nghi ngờ.

Chà vào là kinh ngạc!

Mặc kệ Thượng Thiên có bị kinh sợ hay không, dù sao Lý Dương bọn họ đều bị kinh hãi, lên trời nếu là có tư tưởng, e rằng cũng sẽ bị kinh sợ.

Hình ảnh biến mất, Lý Dương tiếp tục chà, cảnh tượng mới lại xuất hiện.

Chà chín lần, liên tục xuất hiện chín lần cảnh tượng bất đồng, đến cuối cùng tất cả mọi người chết lặng, rất khó tưởng tượng, một khối ngọc bài như vậy lại mang hiệu quả thần kỳ như thế.

Lần thứ mười, hình ảnh không phải là mới, mà là hình xuất hiện thứ nhất, có chữ của Lục Tử Cương.

Lúc sau tiếp tục chà, vẫn là lặp lại mấy hình phía trước, lặp lại liên hồi, sau chín lần, lại xuất hiện những dòng chữ của Lục Tử Cương, cái này cũng chứng minh, khối ngọc bài này chỉ có chín kiểu biến hóa.

Chín kiểu biến hóa, cũng là phi thường kinh người, người bình thường một kiểu biến hóa đều làm không được.

- Thần khí, đây hoàn toàn xứng đáng là quốc bảo thần khí!

Mao lão thổ dài, có chút hâm mộ, lại có ánh mắt phức tạp nhìn Lý Dương, Lý Dương thật có duyên phận cùng thần khí, ngọc bài này ở trên tay Chu Kế Tiên mười mấy năm, người ta chỉ coi như ngọc bài bình thường, đến tay hắn, mới thể hiện ra sự thần kỳ.

Chu Kế Tiên yên lặng gật đầu, trong lòng còn có chút hối hận cùng chua xót.

Nếu là hắn biết ngọc bài này thần kỳ như thế, căn bản không thể lấy ra triển lãm, cũng không thể bán cho Lý Dương, có hiệu quả thần kỳ này, có thể coi có được tinh phẩm đứng đầu, có thể trở thành quốc bảo thần khí chân chính, vật báu vô giá.

Có hiệu quả này mà đi bán, năm ức hắn cũng sẽ không đồng ý.

Đáng tiếc bây giờ nói điều này đều đã muộn, đồ đã không còn là của hắn, là ở trong tay người khác hiện ra sự thần kỳ, lúc này trong lòng hắn còn sản sinh suy nghĩ oán hận Lý Dương.

Lý Dương biết rõ ngọc bài này không đơn giản, có hiệu quả thần kỳ, lại không nói cho bọn họ biết, ngược lại mua mất bảo bối của bọn họ, đổi thành kẻ khác, trong lòng cũng có chút oán hận.

Nhưng nói trở lại, nếu mình biết bảo bối của người khác có năng lực thần kỳ như thế, cũng sẽ không nói, thâm nghĩ cách mua cho được đồ vật đó trước, mỗi người cũng đều giống nhau điểm này, trừ phi mua không được.

Đây đều chuyện thường tình.

Lý Dương không phủ nhận hắn có tư lợi, nhưng khi mua ngọc, hắn thật sự không biết ngọc bài có chứa hiệu quả thần kỳ như thế, hắn chỉ biết là trong đó có điều kỳ lạ, không bình thường, cụ thể là cái gì cũng không rõ ràng.

Dưới tình huống như vậy, lúc ấy Lý Dương cũng đã ra một cái giá thích hợp.

Bây giờ nói điều này đều không cần thiết, Chu Kế Tiên thổ dài, hắn không phải người không biết điều.

Món bảo bối này, mười mấy năm hắn đều không phát hiện bí mật trong đó, chỉ có thể nói hắn và bảo bối này không có duyên, mười mấy năm này, hắn chỉ cần dùng rượu chà lau ngọc bài một lần, ngọc bài liền trở thành bí mật của hắn vĩnh viễn.

Nghĩ đến đây, Chu Kế Tiên lại tự giễu lắc đầu.

Đây là bảo bối mà hắn quý trọng, bình thường vô cùng giữ gìn, làm sao có thể đi dùng rượu để chà lau ngọc bài, đối với hắn mà nói căn bản là chuyện không thể nào, cũng chính là bởi vì sự giữ gìn này, để cho hắn mất đi cơ hội phát hiện một món đồ thần khí.

Thái lão đứng dậy, đột nhiên nói:

- Tôi cũng xem được ở trong một sách cổ ghi lại, Tử Cương tổng cộng có 3 tác phẩm tông sư, đáng tiếc sau đó toàn bộ thất truyền, hiện tại mà nói, ngọc bài Tử Cương Huyền này hẳn chính là một món đồ tông sư của ông ấy!

Là một người tông sư, nhất định sẽ có tác phẩm tông sư của mình.

Quốc bảo thần khí không nhất định đều là tác phẩm của tông sư, nhưng tác phẩm của tông sư khẳng định chính là thần khí, đặc điểm lớn nhất của tác phẩm tông sư chính là không thể phục chế, không thể tưởng tượng, mang theo thần hiệu mà người thường không thể làm được.

Huyền Ngọc bài như vậy, cho dù là Trần Vô Cực cũng không thể làm ra, hiện đại, bất kỳ một vị đại sư chạm ngọc đều khó có khả năng phục chế ra.

Tác phẩm của Lục Tử Cương tông sư, thần khí chân chính, Lý Dương lần này lại kiểm lậu.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong lòng mấy người đều có suy nghĩ bất đồng, mặc kệ nghĩ cái gì, lúc này mọi người đối với Lý Dương đều có một sự hâm mộ và ghen tị, ngay cả Bạch Minh cũng không ngoại lệ.

Không có suy nghĩ này, cũng chỉ có Vương Giai Giai và Lưu Cương mà thôi.

Chu Kế Tiên gật đầu, nói theo:

- Đúng vậy, ban đầu Lục Tử Cương có nói qua, hắc tử cộng có ba tác phẩm đặc ý, ngọc bài Tử Cương Huyền này chính là một trong số đó!

Hắn nói ra những lời này, cũng là đã hoàn toàn nghĩ thông.

Hắn làm kinh doanh đồ cổ cả đời, cũng không phải không bán hớ qua, lần này cũng vậy mà thôi, đi hỏi hặn cũng vô dụng, luẩn quẩn trong lòng thì chỉ khổ bản thân.

Trong mắt Chu Hiểu mang theo vẻ không cam tâm sâu sắc, nhưng hắn không nói gì.

Bán hớ, chỉ có thể nói rằng bọn họ nhận lực thua kém, không nói cái gì không thể nhận ra, chính là lần này bán đi một thần khí, còn là tác phẩm của một đại tông sư, để cho hắn nhất thời có chút không thể chấp nhận.

Đường quản lí lúc này vẫn há hốc mồm, ngơ ngác ngồi ở đó.

Từ khi Ngọc bài Tử Cương Huyền vừa mới bắt đầu biểu hiện ra hiệu quả thần kỳ, hắn đã mang cái bộ dạng này, hắn đời này cũng chưa nghĩ tới còn có bảo vật thần kỳ như thế, càng không nghĩ tới, chính mình sẽ tận mắt thấy một bảo vật như vậy một lần nữa xuất thế.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

962. Chương 958: Ngọc Bài Tử Kim Huyền, Vừa Quét Liền Kinh Thiên.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Chú Lý có thể để ta cũng quét thử xem không?

Bạch Minh quay đầu lại, tội nghiệp nhìn Lý Dương, trong mắt cậu ta còn có khát vọng sâu đậm, vừa quét liền kinh thiên, hào khí kinh thiên này đủ cuốn hút mỗi người.

Lý Dương mỉm cười, không nói gì, trực tiếp đưa bàn chải lại.

Bạch Minh thoáng sửng sốt, lập tức xúc động nhận lấy, lúc cầm bàn chải tay cậu ta còn hơi run, trước khi Tử Cương Huyền ngọc bài quét rượu lên đã bốc hơi sạch sẽ, Lý Dương mới đặc biệt lau lại một lần, chỗ bị rượu quét vào dù là lớp ngoài hay chất ngọc đều không có bất kỳ sự thay đổi nào.

Chỉ ít phút chốc này, rượu trên bàn chải không có tổn hại gì với bản thân ngọc bài.

Bạch Minh cầm bàn chải, đang chấm rượu trong bát trà, học theo dáng vẻ của Lý Dương, trực tiếp đem bàn chải lên trước mặt ngọc bài. Vừa xong Lý Dương đã lau nhiều lần như vậy, lúc này rượu trong bát trà đã vơi một nửa rồi.

Cầm bàn chải, vẻ mặt của Bạch Minh bỗng nhiên vô cùng nghiêm túc, duỗi tay ra, trên mặt Ngọc bài bắt đầu quét.

- Soạt!

Bạch Minh quét rất nhanh, lần quét này nhanh chóng kết thúc, chữ cổ sắc bạc sáng, dập dềnh như trên mặt nước vậy, kia, ngọc bài Tử Cương Huyền vừa quét vừa kinh thiên, mười chữ lớn lúc này thấy được bên ngoài, mỗi lần thấy mấy chữ này, trong lòng mọi người lại trào dâng lòng kính trọng.

Mười chữ phóng khoáng này hoàn toàn bày ra phong thái tuyệt thế tông sư, phong cách này tự nhiên, vô cùng hào hùng như thế không khiến người khác giầy vò.

Bạch Minh cầm bàn chải có vẻ càng kích động, ngoài Lý Dương ra không ai có thể hiểu được cảm giác này của cậu ta hiện nay, cảnh tượng thần kỳ từ trong tay cậu ta xuất hiện, đây là không khí trong lành kinh thiên đả để quét ra.

Đợi cảnh tượng biến mất hoàn toàn, Bạch Minh mới bắt đầu quét lần thứ hai.

Các hình vân từ từ hiện ra, người xung quanh đối với cảnh này đều xem rất nhiều lần, lúc này đều như xem trăm lần cũng không chán mắt tiếp tục xem tiếp, Bạch Minh đang cầm bàn chải càng không cần phải nói.

Quét chín cái nhanh chóng quét xong.

Bạch Minh còn hơi chần chừ chưa hết, động tay lau Ngọc bài và đứng ở bên nhìn là hai cảm giác khác nhau hoàn toàn, đây là một loại cảm giác không thể diễn tả bằng lời. Giống như đứa trẻ đốt pháo hoa. Cho dù ai phóng đều có thể nhìn thấy. nhưng cảm giác người châm lửa đốt và các người ở xung quanh hoàn toàn khác nhau.

- Lão Bạch, cậu muốn làm gì? Đợi chút!

Bạch Minh lại nhúng rượu, Mao Lão cưỡng quát kêu cậu ta, còn kéo cánh tay cậu ta lại, quay đầu có chút luống cuống hỏi:

- Lý Dương, Thầy Bạch đã quét một lần rồi, có thể để chúng em cũng quét thử không ?

Mặt của Mao lão mặt mập vì sốt ruột, ánh mắt lại nhíu lại thành một đường chân chim, điều đó rất nhanh sẽ không nhìn thấy được.

Bộ dáng của cậu ta rõ ràng rất buồn cười. Lúc này rõ ràng cậu ta đã không chú ý đến các điều đó.

Còn người khác cũng không chú ý đến vẻ mặt của cậu ta, mọi người đều đang nhìn Lý Dương, tay đều cảm thấy ngứa ngáy, chỉ thấy mọi người đã nghiệm, không bằng mình đích thân ra tay, ai đều không muốn thử chút, loại quét ra cảm giác kinh thiên.

Lý Dương còn chưa nói gì, Bạch Minh đã có chút không vui, vội vàng kêu lên:

- Lão Mao anh đừng có vội, tôi còn quét lại một lần, một lần là xong.

Nếu không phải Lão Mao kéo Bạch Minh, bàn chải của cậu ta đã quét lên rồi.

- Không được, Lão Bạch, cậu không thể là người như vậy, đã quét một lần rồi vẫn còn muốn. Xếp hàng xếp hàng!

Điều đó khiến Thầy Tháo cũng lên tiếng trách Bạch Minh, ông cũng rất vội, cũng muốn tận tay thử thử, giờ không còn sớm rồi, còn lãng phí thời gian, ai biết còn có cơ hội hay không?

Bỏ qua thời khắc sẽ không có cơ hội vàng nữa.

- Đúng, thầy Bạch, thầy đã quét một lần rồi, nhường lại cho chúng em nhé!

Chu Kế Tiên bắt đầu giúp Thầy Thái, Chu Hiểu cũng giúp:

- Tiêu Nham thấy sư phụ bị mọi người vây, vội vàng lên trước hỗ trợ mấy câu, đáng tiếc tác dụng không lớn.

Mao Lão nắm chặt tay Bạch Minh sống chết không buông.

Thấy mặt bọn họ tranh cãi nhau đỏ mặt tía tai, đặc biệt là Lao Mào không ngừng túm người Bạch Minh, Lý Dương không khỏi cười mỉm, Lý Dương nói:

- Bạch đại ca, cậu nhường cho Mao Lão trước, đợi sau khi về Bắc Kinh, chúng ta có rất nhiều cơ hội!

Lý Dương vừa nói như thế, Bạch Minh lập tức dịu lòng, bàn chải cũng bị Mao Lão đoạt mất.

Mao Lão quay đầu cảm kích nhìn Lý Dương, lại đặc ý trừng mắt nhìn Bạch Minh, cầm bàn chải, đi nhúng ít rượu trong bát.

Thầy Thái cũng thở phào, tuy nhiên đối với Bạch Minh thậm chí có chút ngưỡng mộ, giữa các chuyên gia bọn họ cũng chỉ có Bạch Minh và Lý Dương quan hệ tốt nhất, quan hệ này đã không thể thay thế được, từ trong lời nói của Lý Dương có thể nghe ra.

Lý Dương lại tiến lên trước, đem toàn bộ rượu thừa trút vào trong bát, bát này mỗi lần có thể trút được nhiều, cả bình rượu thực ra không dùng nhiều, đủ để rửa người lau một lần.

Mao Lão cầm bàn chải, nghiêm túc giống Bạch Minh.

Lúc lau bức họa đầu tiên, Mao Lão xúc động muốn kêu to, ông cuối cùng cũng cảm nhận được cảm giác của giữa Lý Dương và Bạch Minh vừa nãy, đối với Lục tử Cương toát ra khí thế khiêu ngạo càng bội phục.

Hình ảnh vài bức họa xuất hiện, Lý Dương nắm tay Vương Giai Giai ở bên cạnh, đang thấy bọn họ kích động quét Ngọc bài.

Sau Mao Lão là Thầy Thái, sau Thầy Thái là Chu Kế Tiên. Mỗi một người quét qua Ngọc Bài đều có cảm giác thỏa mãn, Ngọc bài như thế chỉ nhìn không được quét, không thể nghiệm được cảm giác đặc biệt này, vừa quét liền kinh thiên, chỉ có ở linh hồn của Tử Cương Huyền ngọc bài này.

Cuối cùng, ngoài Lưu Vồng, Triệu Vĩnh Triệu Khuê ra, tất cả mọi người đều được quét một lần, Tiêu Nham và Giám đốc Đường đều được.

Lúc Giám đốc Đường buông bàn chải sớm đã rơi lệ, xúc động trong lòng ông căn bản không thể dùng lời nói để hình dung được, ông cũng sờ qua Thần khí, tự tay thể nghiệm được sự huyền diệu của Thần khí.

Sau cảnh tượng lau Cửu chuẩn khác, Chu Kế Tiên buông bàn chải, người cũng thoải mái vô cùng.

Phải nói vừa nãy ông còn có chút hối hận, oán hận, lúc này toàn bộ tư tưởng này đều biến mất hoàn toàn, bảo bối thần kỳ như thế, kỳ diệu như thế căn bản không phải bọn họ có thể bảo vệ được.

Chu Kế Tiên cả đời làm buôn bán, đã gặp rất nhiều người, ông rất rõ, bảo bối như thế một khi truyền tin ra ngoài, Chu gia ông sau này mãi mãi không có ngày nào yên trù khi chuyển thẳng đi nơi khác.

Từ xưa đến nay, người không có thực lực, tốt nhất không nên giữ những thứ không nên có.

Nghi ngờ có tội, điểm này thời kỳ nào cũng rất hợp

Chu Kế Tiên hoàn toàn có thể nghĩ được, Bảo bối này ở trong tay ông nếu bị truyền tin ra ngoài họ sẽ bị rất nhiều rắc rối, nhiều bi thảm, người thêm mong bảo bối như thế rất nhiều, đến lúc đó tất cả các quan cao hợp lại kết quả cuối cùng nhất định bọn họ sẽ không chịu nổi sự quấy nhiễu giao bảo bối ra.

Đây vẫn là kết quả tốt nhất, thiếu chút còn có khả năng bị người ta làm cho tan cửa nát nhà, bảo bối như thế có thể lôi cuốn rất nhiều người đổ xô hoàn toàn có thể nghĩ được.

Bảo bối như thế, chỉ có để trong tay Lý Dương là thích hợp nhất.

Lý Dương có hậu trường mạnh, có Hà Lão đích thân vì cậu ta hộ tống, xuất thân của Lý Dương như hiện nay đứng hai nhà Hà Vương, bất kỳ ai muốn động vào Lý Dương đều phải cân nhắc cẩn thận.

Trên thực tế cũng là như vậy, nếu hậu thuẫn của Lý Dương không phải có năng lực lớn mạnh như vậy, lúc đầu cậu ta phát hiện được Bát Trường Sinh sẽ không giữ được.

Đầu tiên cậu ta cửa đầu tiên của Viện trưởng Hoàng, Viện trưởng Hoàng đã thích bảo bối, thủ đoạn vô cùng gian manh, khiến người ta khó lòng phòng bị.

Cho dù cậu ta liều chết cự tuyệt Viện trưởng Hoàng, các người khác sẽ dùng các thủ đoạn khác đoạt bảo bối từ trong tay cậu ta.

Người khác không nói, Lâm Lang nhất định sẽ động lòng, Lâm Lang ở hai thế lực sáng tối ở nước ngoài vô cùng có dã tâm, đối phó với Lý Dương thực sự rất dễ dàng, đến lúc đó Lý Dương không biết có kết quả như thế nào?

Hiện thực chính là như vậy, cho dù hiện nay là xã hội thực hiện theo Pháp luật.

Sau khi Lý Dương không có lực lượng bảo vệ mạnh mẽ sau lưng các bảo bối kia càng không cần phải nói, càng không cần nói có người của Cục công an quốc gia thăm nhòm ngó, đó không phải là người thường có thể hưởng thụ.

Toàn bộ điều này, chỉ có thể nói trên người bình thường không thể xảy ra.

Dù như thế, Hà Lão còn đích thân hoạt động, vì Lý Dương tìm sáu đặc công Triệu Vĩnh, đem các cảnh vệ thân thiết bên cạnh mình bất cứ lúc nào cùng theo sát Lý Dương từ đó có thể thấy ông cũng rất lo lắng.

Chu Kế Tiên có thể hiểu rõ điều này, Chu Hiểu cũng có thể hiểu được.

Cậu ta không xấu xa như cha mình như vậy, nhưng cũng hiểu bảo bối như thế đã không phải là các vật mà họ có thể có được, trong lòng không có bất kỳ hối hận.

- Lý tiên sinh, chư vị chuyên gia không còn sớm nữa, chúng ta đi ăn chút đồ, nghỉ ngơi sẽ thế nào?

Đội người cuối cùng quét xong, Chu Kế Khải đứng lên trước, Lý Dương xoa xoa bụng, lập tức gật đầu.

Thời gian quét một lần không dài, nhưng quét chín lần cần chút thời gian, hiện nay vẫn là mỗi người quét chín lần, thời gian sớm đã trôi qua rồi bữa cơm tối rồi, hiện nay đã sắp 8:30pm rồi.

Chu Kế Tiên vừa nói như vậy, mọi người đều cảm thấy hơi đói, khiến mỗi người đều hơi ngượng, thấy đồ vật thần kỳ, mọi người đều quên mất thời gian khiến Lý Dương chịu đói cùng họ.

Lý Dương đứng dậy rất thuận miệng nói:

- Tôi không có ý kiến gì, tôi thấy mọi người tối nay ăn cơm nhất định sẽ ăn nhiều, như thế càng có không khí ăn uống, tôi nói trước tôi thích ăn nhất là cá rán hành, không được tranh của tôi đấy.

Lý Dương vừa nói vừa giơ tay, ai dám cướp của tôi tôi sẽ liều mạng với hắn. Điều đó khiến xấu hổ của mọi người biến mất hoàn toàn, rất nhiều người đều phá lên cười.

Mọi người càng cảm kích Lý Dương hơn.

Giám đốc Đường vỗ mạnh đầu, việc lớn như vậy không ngờ quên báo cáo với ông chủ rồi.

Sai lầm này phải nhanh chóng sửa chữa, nếu không nói ông chủ trở về còn không biết sẽ mắng cô ấy thế nào.

Tuy nhiên, trước khi báo cáo ông còn chào Lý Dương, ông sợ hành vi của mình bị Lý Dương hiểu lầm, Lý Dương không đồng ý, sẽ bị ông chủ mắng, ông cũng sẽ không nói gì.

Việc Tử Cương Huyền ngọc bài, Lý Dương không định giấu diếm, cũng không thể giấu nổi.

Giám đốc Đường vừa nói Lý Dương không để ý đã đồng ý rồi, dù ông không báo, Thiệu Chí Hiên cũng sẽ biết chuyện này, ngày mai Ngọc bài này còn ở triển lãm bên đó của ông ta.

Chỉ là lúc triển lãm ngày mai lực lượng bảo vệ chắc phải tăng cường thêm, Lý Dương tính định hai vệ sĩ của mình suốt đêm đến đó, Hải Đông cũng phải đến. nhà của Lý Kiến Nghĩa được Lý Dương lần nữa mua lại, Tiểu Tùng cũng lần nữa quay trở lại trường học, cậu ta hoàn toàn có thể được giải phóng rồi.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

963. Chương 959: Dương Gia Ở Vô Tích.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Lúc đi đến khách sạn, tâm trạng của mọi người vẫn rất kích động.

Giống như Lý Dương nói, vì đói nên bữa tối mọi người đều ăn rất nhiều, tuy nhiên lời của bọn họ nói càng nhiều hơn đều nói về cảm nhận lúc quét Tử Cương Huyền ngọc bài kia.

Quét một lần Ngọc bài Tử Cương Huyền sẽ thành niềm tự hào mãi mãi không quên của bọn họ.

Lúc bữa tối bắt đầu được một nửa, Thiệu Chí Hiên vội vội vàng vàng đến, lúc Giám đốc Đường báo cáo lúc đầu ông còn không tin, không tin Ngọc bài kia sẽ thần kỳ như thế, còn cho rằng Giám đốc Đường trêu đùa ông.

Nhưng Giám đốc Đường báo cáo quá tỉ mỉ, quá rành rọt.

Đợi nghe xong báo cáo, ông lại gọi điện cho Chu Kế Tiên và Giám đốc Đường nói giống hệt nhau.

Đến lúc này ông mới tin mọi lời nói của Giám đốc Đường, Chu Kế Tiên chắc chắn sẽ không giống như thể trêu đùa ông, huống hồ Giám đốc Đường không có cái gan này.

Sau khi biết ông ngồi không yên được, chào hỏi khác, nhanh chóng rời khách sạn.

Bọn người Lý Dương không đến khách sạn kia mà Thiệu Chí Hiên bố trí, tối này là Chu Kế Tiên làm chủ nhà, tất nhiên không thể sắp xếp giống nhau được.

Lúc chờ Thiệu Chí Hiên đến, thời gian cũng trôi qua hơn nửa, Tử Cương Huyền ngọc bài đã được Lý Dương tạm thời cất kín rồi, ông muốn xem chỉ có thể đợi đến ngày mai.

Tuy nhiên ông cũng không rời đi, cho dù ông muốn dời đi, các người khác sẽ không đồng ý, người của Bạch Minh đều đang kích động, đang nói với nhau, may mà đã đến một người xem không biết hôm nay xảy ra chuyện gì, ai cũng bắt đầu miêu tả cảm nhận về việc quét Ngọc bài Tử Cương Huyền hôm nay cho Thiệu Chí Hiên, cách nói của mỗi người không giống nhau nhưng ai cũng tỏ ra vô cùng kích động, hơn nữa nói đều thần kỳ như vậy.

Điều này làm cho Thiệu Chí Hiên vô cùng hối hận, hối hận mình tại sao không đến thẳng chỗ Lý Dương, càng không nói bảo bối có thể dễ nhiều chuyện gia như vậy đều kích động chắc chắn không kém rồi.

Cũng may ngày hôm sau ngọc bài còn phải tham gia triển lãm, Thiệu Chí Hiên không phải hoàn toàn không có cơ hội.

Sáng sớm ngày hôm sau, Thiệu Chí Hiên chủ động chạy ra đón Lý Dương.

Việc của Ngọc bài Tử Cương Huyền tối qua khiến ông cả đêm không ngủ ngon, luôn nhớ lại sự thần kỳ và tinh xảo mà bọn Bạch Minh nói, còn có cái kia, vừa quét liền kinh thiên rút cuộc là kinh thiên như thế nào.

Lần này Lý Dương không để ông thất vọng, còn ở phòng khách quý của bác cổ đường tận tay thể hiện sự thần kỳ cho ông.

Lúc ban đầu thấy mười chữ lớn, cảm của Thiệu Chí Hiên suýt nữa rơi xuống, miệng há to cũng không mím lại được, tối qua bọn Bạch Minh nói thực mơ hồ, nhưng sau khi tận mắt thấy ông mới phát hiện, đám người Bạch Minh nói vẫn còn nhẹ.

Chữ bạc dập dờn, căn bản không nên xuất hiện trước vật trần tục.

Giá trị trước kia vượt qua năm mươi triệu, được cho là tử cương huyền ngọc bài tinh phẩm trong tinh phẩm, lúc này ở trong lòng ông không ngờ thành vật trần tục.

Lý Dương cầm bàn chải quét mấy lần, sau khi hiện ra chín bức họa khác nhau, liền đem Ngọc bài Tử Cương Huyền giao cho Thiệu Chí Hiên.

Triển lãm của Thiệu Chí Hiên tổng cộng hai ngày trước đó đã nhận lời, Lý Dương kia sẽ đem đồ vật tham gia triển lãm, Hải Đông đã trong đêm trở về, lại thêm hai người ở Bắc Kinh vội chạy đến, sáu vệ sĩ của Lý Dương tự ở đây năm người.

Năm người để lại bốn người tiếp tục bảo vệ Ngọc bài Tử Cương Huyền, có bốn người cầm vũ khí của đặc công, chỉ cần không phải phần tử khủng bố đến đều có có bất cứ vấn đề gì.

Cho dù đến phần tử khủng bố cũng phải xem nhiều người, ít người căn bản không thể đột phá sự phòng hộ của chúng ta.

Bàn giao toàn bộ, Lý Dương dẫn Vương Giai Giai lặng lẽ rời Nam Kinh, theo cùng bọn họ còn có Lưu Cương và Triệu Khuê.

Nơi Lý Dương muốn đi chính là Vô Tích, hôm nay triển lãm Truyền Quốc Ngọc Tỷ sẽ kết thúc, ngày mai cậu ta phải mang Truyền Quốc Ngọc Tỷ đến trạm tiếp theo Triển lãm Tuần Hoàn, Trạm tiếp theo là Trịnh Châu.

Lý Dương phải tranh thủ thời gian ngày cuối cùng này đi tìm hiểu lai lịch của Ngọc Tháp.

Vô Tích cách Nam Kinh rất gần, lái xe một tiếng là đến, đám người Lý Dương vừa đến cửa nhà ga gặp ngay hai người đón.

- Xin hỏi là Lý Dương, Lý tiên sinh đúng không?

Tuổi tác hai người cũng không lớn lắm, vóc dáng cao, nam tử trưởng thành hơn chút hơn ba mươi tuổi, lúc này nói chuyện với đám người Lý Dương chính là nam tử cao cao này.

- Bí thư Chu đúng không, lần này phải làm phiền các người rồi.

Lý Dương mỉm cười giơ tay ra, người kia lập tức cười nịnh, trong miệng còn nói không phiền, cung kính dẫn đám người Lý Dương lên chiếc xe Mercedes chín chỗ.

Bí thư Chu đảm nhiệm chức vụ quan trọng của Thành phố Vô Tích, anh ta từng là bạn học trường đảng Hà Kiệt, Lý Dương ở Vô Tích không có người quen, đơn giản gọi điện cho Hà Kiệt, Hà Kiệt lập tức ra mặt mời bạn học cậu ta đến.

Bí thư Chu không biết quan hệ cụ thể của Lý Dương và Hà gia, anh người cấp bậc này không có tư cách hỏi, lại không phải là tiền bối trong làng đồ cổ, biết rất ít.

Tuy nhiên người có thể khiến Hà Kiệt dằn dò mấy lần, cẩn thận dằn dò nhất định không phải là người đơn giản, Bí thư Chu tất nhiên không dám qua loa.

Có người quen thuận tiện đủ đường, xe lái mấy vòng trong thành phố, một lúc liền dừng lại ở khu phố cổ.

Trong khu phố cổ còn có nhà kiểu tứ hợp viện mấy chục năm trước đều có kết cấu gạch ngói, tuy nhiên, sân của nơi này đều rất nhỏ, đường càng nhỏ.

Người bán Ngọc tháp sống ở nơi này.

Dương gia có một khu nhà riêng biệt, phòng không lớn lắm, nhưng sân cũng khoảng hơn hai trăm mét, xem như nhà giàu có nhất vùng.

Nơi này từng nhốn nháo khai thác, nếu khai thác người ta còn nói Dương gia bỗng chốc có thể thành triệu phú, tiếc rằng nhốn nháo một trận cuối cùng không tiến hành khai thác, Dương gia vẫn sống ở đây.

Lại nói lại, nơi này thực sự được khai thác, sau mấy căn nhà của họ bán đi, tiền cũng không cần mua ngọc tháp, Lý Dương cũng không thể thấy ngọc tháp, cuối cùng thu được lưỡi dao có khắc chữ bên trong.

- Chú Dương, Chú Dương, chú có nhà không?

Dẫn Lý Dương đến nơi này, Bí thư Chu lập tức khản cổ kêu lên, nơi này không có chuông cửa, người đánh tiếng chỉ có thể dựa vào cổ họng.

Nói đến cũng vừa khéo, chủ nhân của Dương gia Dương Kế Tổ là chú Dương trong miệng của Bí thư Chu từng làm việc ở cục dân chính mới nghỉ hưu mấy năm, bí thư Chu cũng công tác ở nơi đó, cuối cùng thăng chức lên Chính quyền Thành phố.

Lý Dương vừa nói tìm gặp ông, Bí thư Chu lúc đó liền vỗ ngực, anh ta đối với người Lý Dương muốn tìm rất thân, rất hiểu.

Điều đó khiến Lý Dương cũng rất vui mừng, có người quen việc này sẽ tiện hơn nhiều.

- Ai vậy?

Trong nhà truyền ra thanh âm, một lát sau mới có nam tử năm sáu mươi tuổi, nhìn nhìn cửa một chút, lập tức mở cửa.

- Trưởng khoa Chu, ngọn gió nào thổi anh đến đây vậy?

Nam tử nhiệt tình chào hỏi Bí thư Chu, thời điểm cục dân chính Bí thư Chu là một Trưởng khoa, Dương Kế Tổ cũng thế, tuy nhiên về sau thăng cao, một người nghỉ hưu, quan hệ này chậm chậm nhạt đi rất nhiều.

- Chú Dương, đừng để chúng cháu đứng ngoài cửa nói chuyện chứ, có khách quý!

Bí thư Chu gãi đầu, có vẻ hơi xấu hổ, nam tử kia quay đầu nhìn đám người Lý Dương, cũng không hỏi gì, mở cửa mời đám người Lý Dương vào.

Sân rất nhỏ. Nhưng trang trí rất tinh tế, có các bồn hoa nhỏ nhỏ, khoảng mấy bồn.

Dương Kế Tổ mời đám người Lý Dương vào thẳng phòng khách, lại nhiệt tình pha trà. Điều này khiến đám người Lý Dương rất cảm thán, có quan hệ cũng tốt hơn, nếu không có quan hệ, nhiều người bọn họ đến như vậy, chắc muốn vào cửa phải giải thích cả sáng.

Dương Kế Tổ vội vàng xong, liền bị Bí thư Chu kéo ngồi xuống, anh biết thời gian của Lý Dương không có nhiều, Hôm nay còn vội quay về Nam Kinh.

Bí thư Chu mở lời, Lý Dương chậm rãi bày tỏ ý của mình ra, hơn nữa cũng cầm ngọc tháp ra, đặt trên bàn.

Nhìn thấy ngọc tháp, nụ cười của Dương Kế Tổ lập tức khô cứng ở đó, một lát sau, ông mới thở dài, mình ở đó lắc đầu, chậm chậm nói:

- Con Trai liều mạng ra nước ngoài, ngăn không được, không cho tiền thì phải uống thuốc, chúng tôi cũng bó tay.

Lúc nói chuyện, trên mặt Dương Kế Tổ còn kèm theo đau khổ.

Đây là bảo bối gia truyền, thời kì khó khăn nhất cũng phải giữ lại, cuối cùng thất truyền trong tay ông, khiến trong lòng ông rất đau khổ, đặc biệt là lần nữa thấy lại.

Nhưng ông chỉ có một cậu con trai, con trai muốn ra nước ngoài như điên, hơn nữa bạn gái của con trai ông đã ra nước ngoài rồi, còn không để con trai ông đi, quan hệ của chúng sẽ như gió thổi, đối mặt với nỗi đau khổ và uy hiếp của con trai, cuối cùng Dương Kế Tổ không thể kiên trì được, đành phải bán bảo bối gia truyền để con trai ra nước ngoài.

Nhưng không thể phủ nhận, lúc bán bảo bối gia truyền Lão Dương cũng bị con trai dọa tự tử.

Chẳng may con trai không còn rồi, còn cần bảo bối gia truyền làm gì nữa, truyền cũng không truyền được nữa, còn có thể gọi là bảo bối gia truyền không ?

Kiên nhẫn chờ Dương Kế Tổ nói xong, Lý Dương mới từ từ hỏi:

- Chú Dương, cháu nghe nói Bảo tháp này lưu truyền còn đồng thời có các đồ vật khác, các đồ vật kia cháu có thể lấy ra để cháu nhìn thử được không?

- Cậu hỏi các vật đó để làm gì?

Vấn đề này của Lý Dương khiến Dương Kế Tổ lập tức cảnh giác.

Có lẽ vì Bí thư Chu ở bên cạnh, ông cũng biết thân phận của Bí thư Chu, tiếp đến thanh âm lại dịu đi chút, nhẹ giọng nói:

- Xin lỗi cháu, trông thấy ngọc tháp này ta hơi kích động, các thứ còn lại đều không đáng giá, chúng ta lấy ra để cho những người mua đồ xem qua, tất cả cộng lại không được hai ngàn, cho nên cũng không bán.

Nói xong, ông lại thở dài, tổ tiên quả thực truyền lại rất nhiều đồ, tiếc rằng đến đời ông lưu lại rất ít, bảo bối đáng giá cuối cùng cũng bị ông bán mất, chỉ còn lại đều là đồ phế phẩm.

Cầm giá phá sản này khiến ông rất khó chịu.

Lý Dương vừa muốn nói chuyện, Dương Kế Tổ lại nói tiếp:

- Các người đợi chút, tôi đi lấy cho các người xem.

Hiện giờ ông cũng hiểu rõ, thứ quý giá nhất của nhà ông chính là bảo tháp kia, các thứ khác cộng lại cũng không bằng một góc của ngọc tháp, nếu không trước đây sẽ không bán một thứ, các thứ khác nếu đáng giá chắc chắn sẽ bán hết rồi, tiền chuẩn bị đi nước ngoài tất nhiên càng nhiều càng tốt.

Còn hiện giờ ngọc tháp đang trong tay người ta, ông không mất một phút lo lắng, Dương Kế Tổ liền cầm cái hộp ra, hộp rất cũ, là hộp bánh những năm bảy mươi tám mươi, nước sơn đều tróc rất nhiều, nhưng giữ gìn rất sạch sẽ, có thể thấy có người thường xuyên lau chùi.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

964. Chương 960: Thật Sự Là Dao Ngô Côn.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Ôm hộp, thần sắc của Dương Kế Tổ lại có chút xót xa.

Dù nói thế nào đó đều là bảo bối tổ tiên truyền lại

- Đáng tiếc vật báu đáng giá nhất lại thất truyền trong tay ông, còn các thứ còn lại bởi vì giá trị quá thấp mới có thể được bảo toàn.

- Chỉ còn lại các thứ này thôi đều không đáng giá.

Dương Kế Tổ mở hòm ra, bên trong đang để miếng gỗ và miếng giáp kỳ quái. Các thứ này thoát nhìn đều có xưa, nhưng khuôn mẫu rất bình thường cũng không có bất kỳ nét tinh xảo gì, cho nên giá trị không cao.

ở bên trong còn mấy quyển sách cổ và các bản chép tay.

Sách cổ đều là bản chép tay, giấy đã ố vàng. Còn không được nguyên vẹn, các bản chép tay cũng giống như thế, bề ngoài thoát nhìn đều vô cùng không đẹp mắt.

Lý Dương tiện tay cầm một quyển sách cổ, lật trang, cẩn thận đọc.

Cổ văn xem ra rất đơn điệu, còn khó hiểu, tuy nhiên Lý Dương chậm chậm hiểu rõ, quyển sách cổ này ghi lại quá trình học tập của người nhà họ Dương, người đầu tiên tên là Thư Tả. xem ra càng giống nhật ký. Người họ Dương này tự xưng là đệ tử của Lục Tử Cương, còn là đồ đệ nhỏ nhất của Lục Tử Cương.

Tuy nhiên trong sách miêu tả Lục Tử Cương rất ít, chỉ ghi lại ông ấy tự mình học ra cái gì, từng có thành tựu gì.

Đang xem sách cổ, Lý Dương lại khẽ liếc xuống.

Ghi chép của sách cổ là loại nhật ký, nhưng trang giấy của sách cũng mang theo vết tích cuối đời Thanh, cũng chính là nói quyển sách này không thể là vị tổ tiên thời Minh của Dương gia viết lại được.

Cứ như vậy nội dung thực sự giảm dần hướng hồ bên trong cũng không có nội dung đặc biệt gì.

Nếu là sách cổ thời minh, chỉ cần giữ được đến ngày nay có giá trị nhất định.

Lý dương lại cúi đầu nhìn mấy cuốn sách cổ còn lại đều là loại giấy này. Nói rõ chúng đều cùng một thời, chẳng lẽ các thứ này sẽ không đáng giá như vậy.

Đồ cuối đời Thanh cách hiện nay chỉ hơn trăm năm, sự ghi chép trong sách cổ lại là loại nhật ký, căn bản không thể nào khảo chứng, không có ý nghĩa lịch sử, thứ này chỉ có thể làm một bản viết tay cuối đời Thanh.

Sách cổ như vậy giữ gìn lại không được hoàn thiện, tất nhiên giá trị cũng không cao rồi.

Lý Dương đặt quyển này xuống, lại cầm quyển thứ hai.

Lần này vừa mới lật lên, mắt Lý Dương tròn to lên, ghi chép trong sách cổ này không ngờ là Ngô Côn Dao, quan trọng nhất chính là bên trong còn giới thiệu tỉ mỉ về Ngô côn dao.

Các điều viết trong sách, lúc Lục Tử Cương còn trẻ, có lần mua ngọc muốn lượm, cũng không ngờ sau khi mở rộng, ông liền bán người bán ngọc làm thầy học nghệ thuật mài ngọc, cuối cùng trở thành cao thủ mài ngọc.

Tuy nhiên khi đó mọi người thường dùng phương pháp xoay cát, Lục Tử Cương có ý nghĩ muốn khắc ngọc nhưng không thành, liền đến trước mặt vị sư phụ này thỉnh giáo, xin phương pháp chính xác.

Vị sư phụ này cũng là kỳ nhân, chỉ ra các chỗ chưa được của phương pháp xoay cát, hơn nữa nói với Lục Tử Cương, muốn làm được như ông nói nhất định sử dụng phương pháp dao khắc khác nhau.

Tuy nhiên lúc đó dao tốt rất ít, chất ngọc thường rất cứng, muốn làm ra miếng ngọc chân chính mà mình mong muốn, dùng dao khắc cũng không dễ dàng gì. Sư phụ của Lục Tử Cương lại cho ông chủ ý.

Sư phụ của Lục Tử Cương nói với ông:

- ngày xưa thời Chu Mục Vương, đặc biệt còn ngô thiết ngọc dao một thanh, dao dài một thước, chén chịu tam thăng, cắt ngọc như cắt bùn, muốn sử dụng phương pháp dao cắt trước tiên phải Ngô Côn Dao.

Lục Tử Cương không biết dao này lấy ở đâu, lại hỏi sư phụ, cuối cùng sư phụ nói với ông:

- Dao này đã bị chôn cùng trong mộ rồi.

Điều này khiến Lục Tử Cương cảm thấy rất xui xẻo, nhưng cuối cùng không chịu nổi sự hấp dẫn của phương pháp khắc dao, quyết định đi đào mộ lấy dao. Cuối cùng dưới sự giúp đỡ của sư phụ thành công cầm được Dao Ngô Côn.

Nhưng hình dạng của Côn Ngô Dao không hợp với việc khắc ngọc, sư phụ của ông lại đưa ra kiến nghị:

- Ngay sau đó Côn Ngô Dao bị Lục Tử Cương cầm đi rèn lại lần nữa, cuối cùng luyện thành một con Dao khắc nhỏ dài, lần nữa mệnh danh là Ngô Côn Dao.

Côn Ngô Dao chỉ kém nhau một chữ, thực ra đều là một thứ có Dao Ngô Côn, thì không có Dao Côn Ngô.

Sau khi có được Dao Ngô Côn, nghệ thuật chạm ngọc của Lục Tử Cương ngày càng tiến bộ, dần dần vang danh, phương pháp khắc dao của ông cũng được rất nhiều người theo đuổi, nhưng trong tay người khác không có Dao Ngô Côn, cũng không thể khắc ra tác phẩm khắc dao sinh động như vậy.

Các nội dung này dùng cổ văn cũng vài trang giấy là viết hết, nhưng điều đó không quan trọng, thực sự khiến Lý Dương vui mừng ở giới thiệu ở mặt sau.

Giữa sách còn giới thiệu tỉ mỉ Dao Ngô Côn, Dao Ngô Côn dài 3.4 thốn, 3.4 thốn thời Minh cũng mười mấy Mm, cũng giống như các lưỡi dao khắc thần bí mà Lý Dương thấy trong thực tế.

Dao Ngô Côn mềm như liễu, gấp khúc tự nhiên, chiết một nửa, ba ngày mở dao triển khai không giống nhau.

Ý của những lời này, con Ngô côn dao rất mềm, hai bên gấp thành một, đề bà ngày còn mở được, vẫn còn đáng về trước đây, không có bất kỳ thay đổi gì. Điểm này lại khiến Lý Dương tìm được điểm tương đồng với lưỡi dao thần bí, thấy được điểm này, Lý Dương dường như có thể khẳng định hẳn thu được lưỡi dao kia chính là lưỡi dao Dao Ngô Côn của tuyệt thần thể Lục Tử Cương.

ở phần sau của sách càng khiến Lý Dương ngạc nhiên vui mừng.

Dao Ngô Côn vì lưỡi mềm, trong khi sử dụng cần các tấm gỗ khác nhau để cố định, có lúc còn phải dùng kẹp. các miêu tả các tấm gỗ và kẹp này giống với các thứ Lý Dương xem vừa xong, đã có thứ này Côn Ngô Dao có thể biến thành dao khắc thực sự

Hít một hơi thật sâu, Lý Dương lúc này mới chỉ vào sách cổ, hỏi Dương Kế Tổ:

- Chú Dương, theo cháu được biết, Lục Tử Cương có thể là tông sư nổi tiếng nhất, sách của chú viết là ông đã sử dụng binh khí Côn Ngô Dao để thành danh, tại sao không nói không đáng giá.

Nghe xong lời nói của Lý Dương, Dương Kế Tổ nhìn Lý Dương lạ lẫm, một lát sau mới liếc xuống dưới.

Dương Kế Tổ nói:

- Sự việc nhiều năm như vậy, ai biết được trong sách nói thật hay giả.

Sách này có người của tiệm sách cổ và công ty đấu giá đến xem qua rồi, còn có người của công ty đấu giá đặc biệt thử giấy, kết quả nói giấy là của thời kỳ sau của nhà Thanh, nội dung viết bên trong đều là bịa đặt.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

965. Chương 961: Đã Thiếu Thiếu Chút Gì?

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Mấy đồ này ở trong tay người khác quả thực không đáng tiền, nhưng ở trong tay Lý Dương hoàn toàn khác.

Cái khác không nói, chỉ riêng giá trị của Dao Ngô Côn không thể ước tính được, Dao Ngô Côn thực sự xuất hiện trên thế gian sẽ khiến vô số các sư phụ chạm ngọc phát cuồng. Phải biết hiện nay các sư phụ chạm ngọc dùng dao khắc, ít nhiều đều chịu ảnh hưởng của phương pháp khắc dao của Lục Tử Cương.

Thần binh tuyệt thế như thế, giá trị tuyệt đối không thể ước tính được.

Trên tay Lý Dương có Ngô cụ dao, trước mặt công cụ này càng làm cho công cụ của Ngô côn dao hoàn chỉnh hoàn toàn, ở trong lòng Lý Dương, giá trị các đồ này mãi mãi cao hơn Ngọc tháp này.

Hướng hồ, trước đây lúc Lý Dương đổ ngọc tháp, bản thân vì Dao Ngô Côn mà đi, cũng không hoàn toàn thực sự vì tháp này.

- Chú Dương, Lý tiên sinh rất có thành ý.

Bí thư Chu nói nhỏ một câu, ông không hiểu giá trị của đồ cổ, tuy nhiên thấy ngọc tháp đều hơn mấy quyển sách cổ và mấy tấm gỗ này, về mặt hai người cũng nói rõ vấn đề này.

Dương Kế Tổ vội vàng kêu lên:

- Chú biết, chú biết rồi, nhưng Lý tiên sinh ông thực sự muốn trao đổi như thế không ?

Dương Kế Tổ nói ông không động lòng đó chắc chắn là gạt người, Giá trị của ngọc tháp cao hơn các đồ này nhiều, trong cảm nhận của người trong nhà ông, ngọc tháp mới thực sự là vật báu gia truyền, các thứ khác đều là kèm theo.

- Cháu đồng ý trao đổi!

Lý Dương gật đầu, tuy nội dung trong sách hẳn có thể nhớ toàn bộ, hình dáng của tấm gỗ và cái kẹp cũng có thể nhớ lại, nhưng nói chung không bằng bản gốc.

Hơn nữa, lý dương dùng năng lực đặc biệt quan sát, tấm gỗ kẹp này không đơn giản như vẻ bề ngoài, chỉ dựa vào mình cậu ta tuyệt đối không thể phỏng chế được, chỉ có thể mua lại bản gốc này, trở về từ từ bắt chước theo.

Điều đó mới là mấu chốt.

Ánh mắt Dương Kế Tổ không ngừng dao động, có do dự có kích động, cuối cùng trở nên u ám, khẽ cúi đầu.

Bí thư Chu nhìn thấy dáng vẻ của ông, trên mặt không khỏi tỏ ra giận dữ, trong lòng có chút lo lắng.

Thân phận thực sự của Lý Dương ông còn chưa biết, nhưng Hà Kiệt ông rất hiểu, hơn nữa cha của ông cũng là người đi theo chú hai của Hà Kiệt, nghiêm túc mà nói ông cũng là đội ngũ của Hà gia.

Việc Đại thiếu gia Hà gia giao phó, ông ở đây làm sai, sẽ để lại ấn tượng không tốt cho Hà Kiệt, ông chắc sẽ ối mầu buồn bực.

Lúc này ông không tìm được, kêu to lên:

- Lão Dương, chú rốt cuộc có ý gì, một chút thể diện cũng không nể cho cháu sao?

Thể diện ở trong nước vẫn thực sự là thứ rất kỳ lạ, vì thể diện việc sinh mạng con người đều có thể làm ra. Câu nói này của Bí thư Chu có thể nói rất nặng lời.

Dương Kế Tổ cúi đầu, nói:

- Bí thư Chu, anh hiểu lầm rồi, Lý tiên sinh muốn các đồ này, cứ cầm đi trước đi, dùng nào dùng xong thì trả lại là được mà, các đồ này không đáng giá, mãi mãi không thể so được với ngọc thạch này, tôi không thể để cậu ấy thiệt như vậy.

Lời nói của Dương Kế Tổ khiến Bí thư Chu lập tức ngậy người ở đó, có chút xấu hổ gãi gãi đầu.

Người ta không phải không đồng ý trao đổi, mà là đem tặng không, mượn đi, lại không nói ngày hoàn trả, với tặng không cũng thực sự không có gì khác nhau.

Lý Dương cũng rõ ràng hơi kinh ngạc, chăm chăm nhìn Dương Kế Tổ.

Một lát sau, Lý Dương mới lại tươi cười nói:

- Chú Dương, chú đồng ý cho cháu mượn thực sự rất cảm ơn chú, như thế nhé, cháu sẽ để ngọc thạch tạm thời ở chỗ chú, đợi đến khi nào cháu quay lại trả lại chú các đồ này, chú đem ngọc thạch trả lại cho cháu được không?

Lời nói của Lý Dương khiến mắt Vương Giai Giai sáng ngời, lập tức mỉm cười gật gật đầu.

Dương Kế Tổ này là người lương thiện, ông vì trao đổi mà đấu tranh cuối cùng bỏ đi, cho dù là vì nguyên nhân gì, ít nhất ông không phải là người có lòng tham không đáy.

Người như thế càng không thể để họ chịu thiệt được.

- Điều đó, điều đó không phải quá tốt sao.

Dương Kế Tổ ngăn người ở đó, trên thực tế ông không muốn trao đổi, không phải muốn trút lấy phiền phức cho mình, Thái độ của Bí thư Chu lấy lòng Lý Dương ông sớm đã nhìn ra rồi. Bí thư Chu trong mắt ông đã là người rất có năng lực, Lý Dương như thế càng không cần phải nói.

Vẫn còn, tuổi tác của Dương Kế Tổ cũng không trẻ nữa rồi, cả đời làm việc ở cục dân chính, đã tiếp xúc với rất nhiều người.

Lý Dương và Vương Giai Giai rõ ràng khí chất bất phàm, Lưu Cương, Triệu Khuê mang theo phong cách từng trải, ông đã đón không ít bộ đội phục viên trở về, có vài binh lính cũ còn có một chút cảm giác như thế.

Tuy nhiên, các binh lính già và hai người trước mặt vừa so sánh thì giống như người lớn và đứa trẻ nhỏ, căn bản không thể so sánh được.

Hai người này chắc chắn là người rất giỏi trong các binh lính phục nguyên, hơn nữa hai người từ đầu đến giờ không nói gì, sau khi vào nhà còn quan sát xung quanh, vừa nhìn như là bảo vệ.

Có khí chất, lại dẫn theo bảo vệ bên cạnh, còn được Bí thư Chu nịnh nọt như thế, sẽ là người đơn giản sao?

Dương Kế Tổ không ngu, thực sự chiếm được bảo bối này ông không biết là phúc hay là họa, ông lớn tuổi rồi, không muốn mạo hiểm, điều đó không cần.

Trừ các điều đó ra, còn có một điểm rất quan trọng.

Đó chính là ông không biết đổi được ngọc thạch trở lại, ông có thể giữ được hay không?

Con trai ở nước người tiêu tiền như nước, lần trước tiền bán ngọc tháp đều tiêu gần hết rồi, gần đây mới biết tiết kiệm, nếu để nó biết ngọc tháp lại trở về, không biết sẽ còn bán lần thứ hai nữa không?

Thực sự như thế, ông tốt nhất không cần.

- Không có gì không tốt, chú Dương, chúng ta cứ như thế nhé, mấy thứ này cháu xin cầm đi trước?

Lý Dương mỉm cười đứng dậy, đồng thời cầm cái hộp sắt cũ kĩ kia lên tay, ngọc tháp cũng để lại chỗ cũ.

Dương Kế Tổ cũng theo đó đứng dậy, đến khi Lý Dương bắt đầu hướng đi ra ngoài, ông mới kêu to lên:

- Cảm ơn, thực sự cảm ơn các người, các người yên tâm, Ngọc tháp mãi mãi là của các người, tôi, tôi giữ hộ!

Cách như thế đối với ông mà nói không thể tốt hơn, người ta để đồ ở lại đây, còn mạnh mẽ để lại đây, điểm lo lắng đầu tiên không còn nữa rồi.

Còn điểm lo lắng thứ hai, đồ này không phải là của ông, ông chỉ giữ hộ không có quyền bán, cũng không lo lắng con trai trở về bán mất, đến lúc đó nói rõ ngọn nguồn con nhất định sẽ không vướng víu.

Với ông mà nói, điểm tốt nhất chính là ngọc tháp này có thể ngày ngày trông thấy, đồ ông đã nhìn cả đời bất ngờ không còn nữa, ông mất một khoảng thời gian trong lòng trống rỗng, rất hối hận, hiện này cảm giác thực sự có thể về lại rồi, chẳng sợ mọi quyền không ở chỗ mình, có thể ngày ngày thấy được cũng tốt.

Lý Dương cúi đầu, đi thẳng ra ngoài, hôm nay cậu ta vẫn muốn trở về Nam Kinh, thời gian không đủ.

Tiền đám người Lý Dương ra cửa, Dương Kế Tổ mới vỗ mạnh đầu, vừa kéo tay Lý Dương, lớn tiếng kêu lên:

- Xem tôi kích động quá, thực sự xin lỗi, thế nào cũng phải ăn cơm mới đi chứ, bên cạnh có quán cơm ngon lắm, tôi mời!

- Chú Dương, không cần đâu, thời gian không cho phép, đợi lần sau nhé, chú Dương nếu có cơ hội đến Bắc Kinh cũng có thể tìm cháu, đây là danh thiếp của cháu.

Lý Dương khẽ lắc đầu, đưa danh thiếp của mình lại. Danh thiếp này là danh thiếp của tiệm đồ cổ, Lý Dương rất ít ở ngoài, chỉ khi thực sự gặp được người ưng ý mới như thế.

Dương Kế Tổ không biết, tấm danh thiếp bình thường này, nhiều năm sau đã giúp đỡ nhà ông rất nhiều, không hề khoa trương khiến nhà ông tránh được nguy cơ khủng hoảng, sau việc đó, Ngọc tháp mới được Lý Dương thu về, tuy nhiên các điều đó điều để sau này hãy nói.

Không giữ được, thấy Lý Dương phải đi, Dương Kế Tổ lúc này mới nói:

- Vậy thì được rồi, sau này có cơ hội sẽ mời ông ăn cơm, đáng tiếc mấy quyển sách gia truyền đã bị mất mấy quyển rồi, nếu không thì cùng để các người cầm đi rồi.

- Đã đánh mất, mất sách cổ gì?

Lý Dương quay mạnh đầu lại, kinh ngạc hỏi, mấy quyển sách này cậu ta vừa nãy dùng năng lực đặc biệt xem toàn bộ rồi, có giới thiệu của tổ tiên Dương gia, có phương pháp sử dụng Đạo Ngô Côn, còn các việc khác.

Lúc xem các nội dung này, Lý Dương liền cảm thấy có chút không đúng, nói chung cảm giác thiếu thiếu cái gì đó.

Dương Kế Tổ lắc đầu nói:

- Ta cũng không rõ nữa, lúc ta còn nhỏ đã mất rồi, mất trong tay cha của ta, cha ta luôn nói bị sư huynh của người lấy trộm mất, đáng tiếc không có chứng cứ, cuối cùng không giải quyết được gì.

- Sư huynh của phụ thân chú là ai? Mất như thế nào?

Lý Dương lại hỏi.

Dương Kế Tổ nhớ lại một chút, chậm rãi nói:

- Điều đó ta không rõ nữa, ta chỉ nhớ sư huynh của cha ta họ Chu, lúc ta còn nhỏ bắt ta gọi là bác Chu, sau khi mất đồ, cha ta nổi giận, bác Chu không thừa nhận lấy trộm đồ nhà ta, sau đó chúng ta và gia đình họ cũng không có bất kỳ qua lại gì nữa!

- Họ Chu?

Mắt Lý Dương lập tức trợn lên, không biết là vì sao, trong lòng cậu ta đột nhiên nghĩ đến một người.

- Chu Diệp

Hiện nay còn lưu lạc ở nước ngoài, Chu Diệp đó có thể phỏng chế Tử Cương Ngọc.

Dương Kế Tổ nhẹ giọng nói:

- Là họ Chu, ta còn nhớ địa chỉ nhà trước đây của họ, sau đó chúng ta không có quan hệ gì, tình hình gia đình họ cũng không rõ nữa, các đồ này nếu đối với Lý tiên sinh thực sự quan trọng, tôi có thể ghi lại địa chỉ theo trí nhớ cho ngài. Xem xem có thể tìm lại mấy quyển sách cổ kia không!

Lý Dương lập tức gật đầu:

- Vâng, chú viết lại địa chỉ cho cháu, cháu đi nghe ngóng một chút, chú Dương, tin này rất quan trọng với cháu, thực sự rất cảm ơn chú!

Dương Kế Tổ nói điều đó, là bởi vì cha ông trước khi lâm chung vẫn còn nhớ thương các quyển sách cổ đó. Ông không hy vọng có thể tìm lại, nhưng cũng hy vọng Lý Dương có thể tìm lại được, như thế dù nói thế nào, đồ vật tổ tiên truyền lại có thể tập trung lại thành một.

Dương Kế Tổ về phòng viết một địa chỉ, cách nhiều năm như vậy ông vẫn nhớ rất rõ, chứng minh trong lòng ông cũng tin đồ nhà mình bị bác Chu kia lấy trộm đi, địa chỉ viết là một nơi cũ của Tô Châu, người họ Chu kia sống ở Tô Châu.

Điều đó khiến cho dự cảm trong lòng Lý Dương càng thêm mãnh liệt, cậu ta cảm thấy, mấy cuốn sách cổ bị trộm mất nhất định nằm trong tay của người nhà họ Chu, mấy cuốn sách này nhất định có liên quan đến Lục Tử Cương.

Còn Chu Diệp có thể phỏng chế Tử cương ngọc thần kỳ như thế cũng có liên quan đến mấy quyển sách bị mất này.

Tuy nhiên, chính xác như thế hay không, chỉ có thể đợi tra ra kết quả mới có thể biết được, sau khi trở về Nam Kinh, Lý Dương lập tức cử Triệu Khuê đích thân đến Tô Châu điều tra sự việc, điều tra càng cặn kẽ càng tốt, đặc biệt là tình hình các thành viên trong nhà họ Chu, nhất định phải thăm dò rõ ràng.

Lúc này, Lý Dương rất cuộc cũng hiểu, hẳn vì sao có cảm giác các quyển sách cổ này thiếu thiếu cái gì.

Mấy quyển sách cổ này có quan hệ rất lớn đến Lục Tử Cương, thậm chí có phương pháp sử dụng Đào Ngô Côn, nhưng cũng không ghi chép lại phương pháp khắc dao của Lục Tử Cương.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

966. Chương 962: Sự Thần Bí Của Lý Chủ Tịch

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Tại sân bay Trịnh Châu, Trịnh Khải Đạt và Tư Mã Lâm vui vẻ cùng đợi.

Lý Dương ở Toronto làm nhiều chuyện kinh thiên động địa như vậy, đáng tiếc hai người chỉ có thể xem qua TV, lòng tràn đầy xúc động chờ Lý Dương trở về kể chi tiết.

Lần này hoạt động ở Nam Dương, bởi có Lý Dương trợ giúp nên Minh Dương đoạt giải quán quân, liên tục hai năm liền đạt giải quán quân, hơn nữa hiệp hội ngọc thạch Minh Dương gia tăng thêm nhiều thành viên, làm cho Minh Dương thật sự lo lắng về thể diện trước những người đồng hành trong toàn tỉnh.

Thời điểm hoạt động chấm dứt, Trương Vĩ xúc động rơi lệ.

Đã bao nhiêu năm, cuối cùng Minh Dương cũng đã vượt mình, không chỉ có hội trưởng hiệp hội ngọc thạch nhìn với ánh mắt ghen tỵ, trong lòng Trương Vĩ cũng vô cùng dễ chịu.

Lần này hoạt động ở Nam Dương, cũng khiến hội trưởng các nơi hiểu được đạo lý.

Minh Dương chỉ cần có Lý Dương ở đây, về sau bọn họ đừng nghĩ đến chuyện tranh giành chức quán quân, bất kể là Lý Dương có tự mình tham gia hay không tham gia cuộc tụ hội này.

- Đến đây!

Trịnh Khải Đạt bỗng nhiên cố gắng vẫy tay, họ và người bảo tàng tỉnh cùng đến sân bay, hai người vốn không thể vào sân bay, chỉ có điều mọi người biết quan hệ của họ với Lý Dương nên cũng nhắm mắt cho qua.

Dĩ nhiên chắc chắn Tư Mã Lâm có tác động bên trong.

- Đến đây!

Tư Mã Lâm phấn chấn kêu lên một tiếng, Lý Dương trở về họ định sẽ đi Bắc Kinh ăn mừng, nhưng Lý Dương lại mang theo Ngọc tỷ truyền quốc nên họ không có cơ hội.

Ngọc tỷ truyền quốc, nghĩ đến bảo bối như vậy Tư Mã Lâm đã nghĩ phấn chấn kêu to rồi.

Hiện giờ Tư Mã Lâm cũng giống Trịnh Khải Đạt, thích sưu tầm, bên người bạn, nghề của anh ta và sưu tầm có liên quan với nhau, vô hình có thể nuôi dưỡng niềm vui thú của hắn.

Máy bay từ từ hạ cánh, trên máy bay đích thị là có Lý Dương và Ngọc tỷ truyền quốc.

Trên máy bay Lý Dương nhắm mắt lại nghĩ về chuyện mới xảy ra.

Ngày hôm qua khi rời khỏi Dương gia, nghe được Dương Kế Tổ nói rằng có sách cổ bị trộm lén, Lý Dương liền hiểu được vì sao mình luôn thấy thiếu thiếu và có cảm giác thật khó tả.

Trên tay Lý Dương có mấy bản sách cổ đích xác kể lại tỉ mỉ về Ngô Côn Dao, có đúng đó là đao khắc pháp của Lục Tử Cương hay không còn phải xem xét.

Nếu nói Lục Tử Cương là đại sư khắc ngọc đệ nhất thì Ngô Côn dao trên tay hắn chính là thần binh lợi khí, mà đao khắc pháp kia, tuyệt thế thần công lợi hại nhất, không có vũ khí, không có công phu, uy lực của Ngô Côn dao kia không thể tưởng được.

Hiện tại Lý Dương chỉ có thể đoán như vậy, kết quả cụ thể thế nào phải chờ Triệu Khuê về để hỏi.

Trước khi đi Lý Dương đã nói qua với Triệu Khuê, điều tra nhà họ Chu, có tin tức của tất cả các thành viên Chu gia lập tức báo cáo, sau đó không làm gì nữa, Lý Dương phải xác định xem dự đoán của mình rốt cuộc có đúng hay không.

Máy bay từ từ hạ cánh, Trịnh Khải Đạt và Tư Mã Lâm càng lúc càng phấn khích.

Cánh cửa máy bay mở ra, mọi người đã đứng ở sân bay rất nhiều, người ở bảo tàng tỉnh là nhiều nhất và rất sốt ruột, vì triển lãm lần này anh chuẩn bị rất đầy đủ, thời gian chuẩn bị cũng đã lâu.

Cái khác không nói, Hà Nam là quê hương của Lý Dương, đủ để hắn cống hiến nhiều tác phẩm.

Người phụ trách bảo tàng tỉnh là Thái Sử Tiến, nghe nói tổ tiên là thủ lĩnh Tam Quốc là Thái Sử Từ, đáng tiếc Thái Sử Tiến không được uy mãnh như Thái Sử Từ, ngược lại thoát nhìn còn có chút yếu đuối.

Thái Sử Tiến cao chưa đến 1,7m, người gầy, hơn nữa lại có ánh mắt yếu đuối, thích hợp là một diễn viên điện ảnh hơn.

Năng lực của Thái Sử Tiến cũng bình thường, không thuộc đội ngũ chuyên gia hạng nhất, anh ta có xuất thân nên mới tham gia bộ phận quản lý.

- Lý tiên sinh, hoan nghênh anh đã về.

Lý Dương vừa bước xuống, Thái Sử Tiến liền tới nắm lấy tay anh, xúc động nói chuyện.

Trịnh Khải Đạt và Tư Mã Lâm lần này không vội, họ biết lần này Lý Dương đến Trịnh Châu là có việc rất quan trọng nên Thái Sử Tiến mới đích thân nghênh đón như vậy.

- Cám ơn anh, Ngọc tỷ truyền quốc này có thể giao cho anh rồi.

Lý Dương mỉm cười gật đầu, anh đã từng gặp Thái Sử Tiến ở Trịnh Châu, nhưng lúc đó Lý Dương không có danh tiếng như bây giờ.

Thái Sử Tiến lập tức ngừng đầu nói:

- Anh, anh yên tâm, tôi lấy cái đầu ra để bảo cho sự an toàn của Ngọc tỷ.

- Thái Sử Tiến, đầu của cậu không đáng giá vậy đâu.

Một vị nhiều tuổi bên cạnh Thái Sử Tiến nói đùa một câu, đó là cố vấn trưởng của bảo tàng tỉnh, một chuyên gia giỏi trong nước. Lần trước Lý Dương đã gặp người này một lần, lúc sau Lý Dương khai trương công ty bán đấu giá, triển lãm bát Trường Sinh, ông ta cũng tới, coi như là người quen.

Lời nói ông ta khiến tất cả mọi người đều cười, Thái Sử Tiến ngượng ngùng lấy tay gỡ đầu.

Câu nói đùa này làm cho không khí tốt hơn hẳn, cánh cửa xe cảnh sát mở, Lâm Phong mang theo Ngọc tỷ truyền quốc, xung quanh còn có nhân viên hộ tống.

Bên ngoài đều coi Lý Dương là chủ nhân của Ngọc tỷ truyền quốc, trên thực tế anh còn chưa được chạm đến bảo bối này được mấy lần.

Anh cũng chỉ được cái danh mang theo Ngọc tỷ truyền quốc, thực ra bảo bối luôn trong tay Lâm Phong.

Bên này Trịnh Châu được sắp xếp ổn thỏa, Lý Dương rời sân bay chào từ biệt Lâm Phong và Thái Sử Tiến, nhân dịp mấy ngày anh muốn về thăm nhà, ra ngoài lâu như vậy anh cũng thấy nhớ cha mẹ và người thân.

- Lý lão đệ, chuyện về Ngọc tỷ truyền quốc là thế nào? Từ trước đến nay chúng tôi không biết thông tin gì cả?

Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt đợi Lý Dương ở trong xe, đây là chiếc xe mà công ty bán đấu giá, ở trên xe Trịnh Khải Đạt hưng phấn hỏi một câu, nói đến Ngọc tỷ truyền quốc anh lại nghĩ đến cảm xúc khi xem TV.

Sau đó anh và Tư Mã Lâm lại thấy hối hận vì đã không đi cùng Lý Dương đến Canada, kết quả như vậy mà không được tận mắt chứng kiến quả thật rất nuối tiếc.

Hai người họ cảm thấy ghen tỵ với Lý Xán và Liễu Tuấn.

Lý Dương khẽ lắc đầu cười:

- Ngọc Tỷ và Ngư Trường Kiềm đều như nhau, không có gì đáng kể cả.

Lý Dương đã suy nghĩ cả, không thể để lộ gì về Ngọc tỷ truyền quốc, chỉ có thể nói bảo bối đó chẳng khác gì Ngư Trường Kiềm, cùng được phát hiện cùng lúc.

Mỗi bảo bối đều có địa vị nhất định, nếu nói cùng lúc phát hiện ra Ngọc tỷ truyền quốc cũng sẽ không khiến cho người ta nghi ngờ gì.

Tư Mã Lâm lập tức phát tay, nói thật mạnh:

- Không hỏi chuyện trước đây nữa, trực tiếp lật tẩy hần ta, xem Tam Tỉnh Khang trắng mắt ra, cảm giác đó thú vị đến tận xương tủy.

Hai người lại nhớ lại cảm giác lúc xem TV, ở trên xe thiếu chút nữa không kiềm chế được nhảy dựng lên.

Ngọc tỷ truyền quốc ngày mai bắt đầu được triển lãm ở Trịnh Châu, họ đã có được vé, đến lúc đó tha hồ chiêm ngưỡng, có điều hiện tại muốn theo Lý Dương, công ty gần đây phát triển khá tốt, ba cổ đông dự kiến sẽ mở rộng thêm quy mô.

Lợi nhuận bán đấu giá càng ngày càng cao, điều đó không sai.

Lúc khởi đầu tuy công ty có làm ăn chưa được tốt, nhưng vẫn duy trì được, hơn nữa Lý Dương nổi danh bên ngoài, nay đã hơn 1 năm có thể nói tốc độ phát triển của công ty rất nhanh.

Ngoại trừ việc bán đấu giá cổ định ở ngoài, Lợi Đạt này một năm tổ chức hơn 10 đợt đấu giá lớn nhỏ các loại, như vậy bình quân cứ 5,6 ngày lại có một cuộc bán đấu giá.

Mỗi cuộc đấu giá chỉ cần vượt qua trăm triệu nhân dân tệ, hơn một năm phát triển, lợi nhuận mà họ thu được đã hơn hai trăm triệu nhân dân tệ, điều này vượt quá so với dự kiến ban đầu của họ.

Có điều họ chi cũng không ít, đều là những khoản chi cần thiết, thành lập hai chi nhánh quan trọng tại Bắc Kinh và Thượng Hải.

Chi nhánh công ty ở Bắc Kinh về cơ bản coi như đã được thành lập, hiện tại ở Thượng Hải mới đang chuẩn bị mở, đến lúc đó Chu Lỗi – người bên cạnh Trịnh Khải Đạt sẽ đi phụ trách. Vốn dĩ, ban đầu họ định dành thời gian để tiến hành đại hội cổ đông, phân chia lợi nhuận, tìm cách giải quyết việc nhưng Lý Dương không có thời gian, cũng liền hoãn lại.

Vừa nhân dịp Lý Dương trở về, đem việc này giải quyết sớm.

Trụ sở công ty bán đấu giá Lợi Đạt, ban đầu Trịnh Khải Đạt mua hai tầng hiện giờ đã cảm thấy chật, bắt đắc dĩ anh thuê thêm toàn bộ tầng trên cùng mới đủ dùng.

Trịnh Khải Đạt, Tư Mã Lâm cùng Lý Dương đến công ty để họp.

Nơi đây được xây dựng theo kiểu cũ, lúc họ đi qua đã có rất nhiều người nhìn thấy, đó đều là những nhân viên mới của chi nhánh công ty, một số người được đề bạt không phải đến chi nhánh công ty lãnh đạo mà trở thành nhân viên chủ quản ở trên lầu.

Nhìn thấy bọn họ đi vào, nhiều người lộ đầu ra cửa sổ bàn tán.

Hai thành viên hội đồng quản trị đồng thời ra tiếp, dường như lâu lắm rồi không có chuyện như thế này xảy ra, chỉ có lần trước Phó thị trưởng thường trực Trịnh Châu đến công ty kiểm tra.

Lợi Đạt bán đấu giá ở Trịnh Châu thậm chí ở vùng Trung Nguyên đã trở thành thương hiệu, ai ai đều biết, thời điểm khai trương ngay cả chủ tịch Tỉnh cũng đích thân đến, công ty tư nhân ở đây được ưu đãi như vậy quả là độc nhất.

Có mối quan hệ như vậy, sẽ không có ai có thể cản trở họ, Tư Mã Lâm sẽ có cách giải quyết hết.

- Lý chủ tịch, đó là Lý chủ tịch!

Ở một ô cửa sổ có người đột nhiên kêu lên, chung quanh có rất nhiều người quay đầu nhìn anh ta đầy nghi ngờ.

- Lý chủ tịch, tôi nhớ ra rồi, đúng là anh ta.

Lại có một người nhỏ giọng kêu lên, cũng xúc động như người kia.

Hai người này đều đã có tuổi ở công ty, đều sẽ được đề bạt, số ít còn lại là công nhân, nguyên nhân chính vì vậy nên họ chỉ nghe nhiều chuyện ly kỳ của Lý Dương.

Hiện tại mọi người không phân biệt cao thấp, già hay trẻ đều biết đến việc của Lý Dương, Ngọc tỷ truyền quốc, Ngự Trường Kiếm, sau khi Lý Dương vang danh ở Toronto, Trịnh Khải Đạt đã tuyên bố với toàn công ty, người có ảnh hưởng lớn nhất trong công ty chính là Lý Dương.

Nay cái danh chuyên gia đã gắn với Lý Dương.

Vốn Lý Dương không muốn làm to chuyện như vậy, nhưng Trịnh Khải Đạt và Tư Mã Lâm không đồng ý, Lý Dương có danh tiếng, lực ảnh hưởng vô cùng lớn, Trịnh Khải Đạt có quyết định như vậy là rất đúng đắn.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

967. Chương 963: Tất Cả Đều Hiểu

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Tại sân bay Tokyo, Thanh Mộc quay đầu nhìn các vị quan viên, bắt đầu cúi xuống phía dưới.

Trước mặt ông ta là chuyến bay quốc tế đi Bắc Kinh, tin tức về thần kiếm càng ngày càng nhiều người biết đến, công chúng phản ứng mạnh mẽ, mà ông không hoàn thành ý nguyện thiên hoàng là thu hồi thần kiếm đã bị thiên hoàng trách mắng nhiều lần.

Lúc này đây ông tìm đến Lý Dương để mong đem thần kiếm về.

- Thanh Mộc, mọi sự thuận lợi, hi vọng lần này anh có thể mang đến tin tức tốt.

Lúc bắt đầu đăng ký, phía sau Thanh Mộc có một quan viên lên tiếng một câu, đáng tiếc trong lời nói anh ta không có chút cảm tình gì.

- Tôi hiểu rồi, tạm biệt.

Thanh Mộc khom người, xoay người đi tới hướng máy bay, không ai để ý đến ông ta, trong lòng cảm thấy chua xót vô cùng.

....

- Lý chủ tịch, ai là Lý chủ tịch?

Trong khu làm việc, có một người ngây ngô hỏi, khiến mọi người xung quanh nhìn anh ta, làm việc ở công ty bán đấu giá Lợi Đạt, người nào không biết Lý Dương quả thật là lạ.

Người này không phải là ngốc, nhất thời phản ứng như vậy, nhìn thấy ánh mắt của đồng nghiệp xung quanh, anh ta cũng sửng sốt.

Nay mọi người nói tới Lý chủ tịch là ai, trên mặt đều tỏ ra xúc động, lập tức nhỏ to bàn tán với người bên cạnh.

Lý Dương là thành viên hội đồng quản trị công ty, điều ấy các công nhân viên lâu năm đều biết, Trịnh Khải Đạt cũng nhiều lần nhắc tới, đáng tiếc Lý Dương lâu không qua công ty, khiến cho các công nhân viên mới không biết.

Lý Dương chính là một thành viên lớn trong hội đồng quản trị, chiếm 1/3 cổ phần công ty, lại là chuyên gia giám định, không đến một lần thật khiến cho người ta cảm thấy lạ.

Lần này Lý Dương xuất hiện, cũng khiến cho mọi người hoàn toàn tin tưởng những tin đồn trước đây, chuyên gia đứng đầu trong giới giám định đồ cổ cả nước, đại sư cấp thế giới - Lý Dương chính là vị chủ tịch thần bí của công ty bọn họ.

Có thể được làm việc cùng một vị đại sư như vậy, mỗi người dường như đều háo hức hơn.

- Tôi nhớ ra rồi, Ngọc tỷ truyền quốc được triển lãm tại Trịnh Châu, Lý chủ tịch mang theo Ngọc tỷ truyền quốc tới.

Một cô gái đột nhiên lên tiếng, xung quanh mọi người lại bàn tán ồn ào hơn, mắt của các cô gái sáng lên, Lý Dương tuổi trẻ lại tài giỏi như vậy, đó mới thực là người trong mộng.

- Ngọc tỷ truyền quốc rốt cục đã đến đây, tôi có thể đợi mấy ngày nữa.

Lại có một người nữa lên tiếng, mọi người ở công ty bán đấu giá Lợi Đạt đều có vé vào cửa, đây là lợi ích Trịnh Khải Đạt đem lại, lần này các nơi triển lãm, ngoài Quảng Đông Bắc Kinh miễn phí còn lại nơi nào cũng thu phí.

Miễn phí nhưng số lượng người rất đông, sau khi khấn cấp bàn bạc mới đưa ra quyết định.

Triển lãm ở nhiều nơi, Lý Dương có thể đạt được số tiền không nhỏ, người đến thưởng thức Ngọc tỷ truyền quốc cũng nhiều, số tiền thu được cũng nhiều, chỉ có điều số tiền đó lại không phải của Lý Dương.

Ngọc tỷ truyền quốc không phải ở trong tay Lý Dương, vì thế số tiền thu được cũng không phải của anh.

Có điều số tiền này cũng không rơi đi lung tung, đều giao cho Lý Dương để làm từ thiện, quỹ từ thiện gần đây phát triển nhiều, kế hoạch 1 triệu bữa cơm trưa đang được thực hiện, rất cần tiền.

Trong phòng họp công ty lúc này chỉ ba người Lý Dương, Trịnh Khải Đạt đang phân tích sự phát triển của công ty trong hơn 1 năm qua.

Công ty phát triển khiến Lý Dương rất kinh ngạc, vượt qua sự mong đợi ban đầu của họ, so với tưởng tượng của họ thì tốt hơn nhiều.

Sau khi nghe xong Lý Dương suy nghĩ và khẽ cười:

- Trịnh đại ca, Tư Mã đại ca, tôi không có ý kiến gì cả, công ty phát triển càng lớn, tôi là một cổ đông càng được lợi chứ sao, tôi ủng hộ các anh.

Theo như lời của Trịnh Khải Đạt, đó là ý tưởng của họ.

Ngoài các khoản chi, trước mắt công ty có lợi nhuận, và số tiền đó được chia ra, nhưng Trịnh Khải Đạt lại muốn tiếp tục đầu tư, mở rộng.

Số lợi nhuận có được để dùng vào việc mở rộng quy mô công ty thì phải được sự đồng ý của tất cả mọi người, không có Lý Dương đồng ý anh không dám tùy ý tiến hành, phát triển chi nhánh Bắc Kinh trước kia cũng do Lý Dương lên tiếng.

Trịnh Khải Đạt mỉm cười gật đầu nói:

- Lý lão đệ và chúng tôi đều có ý kiến giống nhau, chúng tôi an tâm rồi, chúng ta cần lên kế hoạch cho mục tiêu, vốn nghỉ 5 năm có thể phát triển mạnh mẽ, nhưng tình hình này chỉ cần 3 năm là đủ, sau 3 năm chúng ta lại mở chi nhánh ở HongKong, sau đó sẽ tiến ra thị trường nước ngoài.

Trịnh Khải Đạt nói rất hào khí, hơn nữa lại rất tự tin.

Hiện tại đã có chi nhánh ở Bắc Kinh và sắp tới là Thượng Hải, trong tương lai mở thêm chi nhánh ở HongKong cũng không phải là khó, chờ đến khi tiến ra nước ngoài, công ty bọn họ thực sự được quốc tế hóa.

Đưa ra định hướng phát triển, Trịnh Khải Đạt lại một lần nữa nói lại tình hình làm ăn của Lợi Đạt trong thời gian gần đây.

Lúc trước họ đầu tư 200 triệu xây dựng công ty bán đấu giá, hiện giờ giá trị đã tăng lên gấp 3, ít nhất cũng đạt 600 đến 700 triệu, đó là tính sơ sơ như vậy, nếu tính cả tài sản hữu hình thì ít nhất phải đến 800 triệu.

Trong đó còn không tính đến lực ảnh hưởng của Lý Dương, nếu tính cả thì phải nhiều hơn.

Gần một năm, số tiền đầu tư tăng lên gấp 4, đây là một sự thành công lớn, Trịnh Khải Đạt và Tư Mã Lâm đều cảm thấy hài lòng.

Dĩ nhiên tỷ lệ này chẳng thấm thía gì so với Lý Dương đi đánh cược thạch, Lý Dương đánh cược vượt qua 4 lần giá trị tài sản có rất nhiều, thập chí gấp 10, gấp 100 lần, nhưng việc đánh cược chỉ là nhất thời, không giống như làm ăn lâu dài.

Công ty phát triển nhanh, khiến Lý Dương cũng thật phấn chấn, còn nói vui phải đãi Trịnh Khải Đạt và Tư Mã Lâm một bữa ra trò, không say không về.

Lý Dương vừa đề cập đến chuyện uống rượu, hai người mặt đã tái đi, ra sức lắc đầu, cùng Lý Dương uống rượu ư, muốn chết cũng không dùng cách đó.

Ba người trong hội đồng quản trị họp rất nhanh, đa số thời gian là Trịnh Khải Đạt nói, Lý Dương chỉ ngồi nghe, hết nửa buổi sáng đã họp xong.

Chỉ có ba người, làm việc gì cũng tiện hơn nhiều, Tư Mã Lâm từng muốn đưa ra thị trường chứng khoán nhưng bị Trịnh Khải Đạt khuyên can, Lý Dương cũng không tán thành.

Công ty họ không thiếu tiền nhưng không thể mở rộng được, bây giờ họ không có sức mạnh để mở rộng, một khi đưa ra thị trường chứng khoán chắc chắn bị ảnh hưởng.

Ba người, hai người phản đối, việc này Tư Mã Lâm cũng không nhắc lại lần nào nữa.

Bữa trưa Lý Dương mời, có điều Lý Dương mời tất cả mọi người trong công ty, chỉ cần là nhân viên ở Trịnh Châu đều có thể đến dùng bữa, đây là đề nghị của Trịnh Khải Đạt, hiện tại ở công ty Lý Dương có uy vọng cao, để anh ta ra mặt mời cơm mọi người chẳng phải sẽ chiếm được tình cảm của mọi người sao.

Trước bán đầu giá Lợi Đạt chỉ có mấy chục người, hiện tại công ty có thêm công nhân thì số lượng người cũng lên đến trên dưới 100 người, chỉ với 1 năm mà phát triển như vậy, tâm huyết của Trịnh Khải Đạt bỏ ra thật xứng đáng.

Không khí bữa trưa thật náo nhiệt, bởi vì buổi chiều còn làm việc nên mọi người không uống rượu, nhưng không vì thế mà ảnh hưởng đến không khí vui vẻ đó.

Sau khi kết thúc bữa trưa, Lý Dương rời Trịnh Châu trở về nhà.

- Lý ca, Triệu Khuê mang thông tin đến.

Còn chưa lên xe, Lưu Cương liền đi ra ngoài, một lát sau đã quay trở lại, anh ta đi nhận một số tài liệu, Triệu Khuê từ Tô Châu mang về tài liệu, Lưu Cương biết Lý Dương luôn mong chờ kết quả từ Triệu Khuê, nhận được kết quả Lưu Cương liền mang đến cho Lý Dương ngay.

Lý Dương ngồi thẳng thân mình, xem bức vẽ truyền thần và tài liệu.

Tài liệu rất đơn giản, Triệu Khuê đã điều tra được mối quan hệ trong gia đình họ Chu.

Gia đình họ Chu đã sớm chuyển nhà, chỉ có địa chỉ nhà cũ ở đây, Triệu Khuê lại mang cho Lưu Cương một phần giấy chứng nhận, điều tra cũng không có gì là khó, rất nhanh liền biết ai là chủ nhân của địa chỉ này.

Có địa chỉ, đi điều tra quan hệ gia đình họ dễ như trở bàn tay.

Tài liệu có chi tiết các thành viên trong gia đình họ Chu, thành viên Chu gia không nhiều lắm, chỉ có mười mấy người, nhìn tên những thành viên đó ánh mắt Lý Dương tự nhiên dừng lại khi gặp tên một người.

Chu Diệp, trên tờ giấy xuất hiện cái tên Chu Diệp.

Triệu Khuê còn ghi chú rõ, Chu Diệp đúng đang lẩn trốn ở nước ngoài, Chu Diệp – người có thể làm giả bảo bối kia đang bị truy nã, ảnh hưởng lớn đến Chu gia, điểm ấy Triệu Khuê sau khi thăm dò liền biết được.

- Quả nhiên là anh ta.

Nhìn danh sách, khẩu khí Lý Dương thật dài, anh đã đoán đúng, linh cảm đó là sự thật.

Tài nghệ của Lục Tử Cương vô cùng kỳ diệu, tuyệt thế thần binh Ngô Côn đao cũng không phải thất truyền, ông ta đã truyền lại cho đồ đệ, có điều đồ đệ này rất cẩn thận, không công bố ra ngoài mà ẩn dấu đi.

Dù sao năm đó Lục Tử Cương bị hoàng đế sát hại, có lo lắng dự cảm cũng là bình thường.

Nên người này mới đem bí mật nói cho đời sau, cũng có thể vẫn lén gạt đi, cuối cùng hậu duệ ông ta cũng không biết việc này, chỉ biết đem bảo bối truyền xuống, tựa như Dương Kế Tổ hôm nay vậy.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

968. Chương 964: Về Nhà

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Về mấy bản sách cổ kia sao lại là thời nhà Thanh mà không phải là nhà Minh, điểm ấy cũng thật dễ lý giải.

Trải qua chiến tranh, mấy bản sách cổ từ thời nhà Minh bảo tồn đến nay cũng không dễ dàng, có thể hậu nhân chỉ có thể sao chép lại bản thảo, nhưng để tồn tại mấy tin tức này.

Dương Kế Tổ không tin nội dung đó là thật, nhưng tổ tiên Dương gia lại tin.

Nếu đúng sách cổ do chính người nhà họ Dương viết tay, tất cả đều có thể giải thích rõ ràng.

Còn có Chu Diệp phỏng chế Tử Cương ngọc, nếu Chu Diệp thật sự chiếm được Lục Tử Cương đao khắc pháp bí tịch, hơn nữa trời phú cho anh ta, phỏng chế ra Tử Cương ngọc giống như vậy cũng không phải không có khả năng.

Trên người Chu Diệp, dường như giống và Lục Tử Cương, đều cuồng ngạo, ngay cả Ngọc tỷ truyền quốc cũng dám phỏng chế, đó là một minh chứng rõ ràng.

Lặng lẽ một hồi, Lý Dương lại dặn dò:

- Gọi cho Triệu Khuê, bảo anh ta tiếp tục điều tra, chủ yếu về Chu Diệp, xem anh ta mấy năm gần đây có liên lạc với Chu gia không.

Lưu Cương gật đầu, đi ra ngoài gọi điện cho Triệu Khuê, Lý Dương cúi đầu, trên tay cầm điện thoại.

Chuyện này có cần thiết phải báo cho Lão gia tử, mặt khác Lý Dương cũng muốn Lão gia tử cho ý kiến, Chu Diệp luôn luôn phỏng chế cổ ngọc, tóm lại đó là tai họa ngầm.

Cầm điện thoại, Lý Dương lại mỉm cười.

Xe chạy nhanh về hướng Minh Dương, Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt đều theo bên người...

Huyện Lật Thành là một huyện nông nghiệp lớn, số dân lên đến 1 triệu dân.

Nơi đây Lý Dương từng sống, lúc còn nhỏ thị trấn huyện Lật Thành thực sự rất nghèo, chỉ cần trời mưa một chút là con đường đã lầy lội.

Khi anh lớn lên thị trấn cũng phát triển hơn, có điều mấy năm gần đây mới phát triển nhanh.

Vài năm nay Lý Dương đi ra ngoài, thời gian về nhà cũng ít, lần nào về cũng rất vội vàng, không có thời gian nán lại lâu.

Xe đã tới trạm thu phí Lật Thành, Lý Dương kinh ngạc phát hiện Lật Thành đã có rất nhiều thay đổi.

Những vùng đất hoang trước đây nhà cửa đã mọc lên như nấm, có rất nhiều nơi đang được xây dựng, quy mô thị trấn được mở rộng ra nhiều.

- Lưu Cương, đi nhanh đi!

Lý Dương đột nhiên nói một câu, không hiểu sao tim anh lại đập nhanh thế, có lẽ vì sắp về đến nhà, sắp được gặp những người thân trong gia đình.

Anh đang rất nhớ cha mẹ và anh em của mình.

Lưu Cương nhẹ nhàng gật đầu không nói gì, nhấn chân ga, xe của Trịnh Khải Đạt và Tư Mã Lâm cũng tăng tốc.

Thị trấn số lượng người không phải là ít, mấy năm gần đây ở thị trấn luôn được xây dựng thêm, hiện tại giờ cũng có dáng vẻ của thành thị.

Ngôi nhà của Lý Dương thuộc khu vực giải phóng cũ, hôm nay cuối tuần, nhà trường nghỉ, chắc chắn cha mẹ sẽ ở nhà.

Vào ngõ nhỏ quen thuộc, tìm Lý Dương lại càng gấp nhanh hơn. Thực ra lần gần đây nhất về cũng không phải là lâu, năm trước Lý Dương về nhà vừa được sửa sang lại, tính đến nay cũng chỉ mấy tháng, nhưng Lý Dương lại có cảm giác mấy năm rồi chưa về.

Xe tới hẻm thì không vào được nữa, Lý Dương xuống xe, bên cạnh hẻm cũng có nhiều xe ô tô đỗ lại, trong đó có vài xe thuộc tỉnh ngoài.

Nhìn ngôi nhà của mình Lý Dương rất vui mừng.

Ngôi nhà có 3 tầng, được trang hoàng đẹp đẽ, ít ra cũng là ngôi nhà đẹp nhất ở đây, vì vậy vợ chồng Lý Quân Sơn ra ngoài được không ít người hâm mộ.

Hiện tại rất nhiều người biết đến Lý gia có những đứa con vô cùng tài giỏi.

Lý Thành thì mở trường học, tài sản cũng lên đến vài triệu cũng là người có tiếng tăm ở thị trấn nhỏ này, Lý Dương còn hơn thế nữa, còn thành lập công ty lớn ở ngoài, ngôi nhà của Lý gia cũng là do Lý Dương bỏ tiền ra xây lại.

- Ba hoa, cậu đừng ngồi đó mà ba hoa đi.

- Đúng vậy, cậu em ấy tôi thấy rồi, chẳng qua cùng tên mà thôi, không có khả năng một người.

- Lão Tam, tôi biết anh em cậu vài năm về đây rất phát, nhưng cũng có thể cậu hơi thổi phồng sự thật, theo như cậu nói thì Ngọc tỷ truyền quốc không phải của nhà các cậu sao?

Lý Dương vừa mới đến cửa liền ngạc nhiên dừng lại vì nghe thấy câu chuyện.

Nghe giọng nói thì cũng không phải nhiều tuổi, hơn nữa nội dung câu chuyện hình như đang nói về mình, hình như là bạn bè của Lý Thành.

- Tin hay không thì tùy, các cậu đều là bạn học của tôi thì tôi mới nói thôi.

Bên trong giọng nói quen thuộc vang lên, đó là giọng của Lý Thành, nghe giọng dường như Lý Thành đang rất khó chịu

Lý Dương lại mỉm cười, nhớ về những chuyện đã qua với anh mình.

Lý Thành năm đó đỗ đại học sư phạm, Lý Dương biết về mối quan hệ của họ cũng không sai, các bạn cùng phòng Lý Thành có mối quan hệ rất tốt với nhau, năm đó liền hào hứng kết huynh đệ.

Trong phòng của Lý Thành có 8 người.

Sau này tốt nghiệp ra trường họ vẫn thường xuyên liên lạc với nhau, đặc biệt 8 người họ tuy rằng không ở cùng thành phố nhưng ở cùng tỉnh, thời điểm tốt nghiệp đã giao hẹn với nhau, hàng năm bắt kể là có chuyện gì đều tụ họp 1 lần.

Mỗi năm sẽ lần lượt tụ họp ở nhà một người, bắt đầu từ nhà Lý Thành, Lý Thành tốt nghiệp đã nhiều năm như vậy mà mối quan hệ của 8 người họ vẫn được duy trì.

Điểm ấy khiến Lý Dương vô cùng hâm mộ.

Tính thời gian năm nay hình như đến lượt tụ họp ở nhà Lý Thành.

Quả nhiên là như vậy, có vài người là bạn cùng học, có người lạ ở trong nhà cũng không có gì là lạ.

Nhẹ nhàng nhìn xuống dưới, Lý Dương đẩy cửa bước vào.

Trong nhà có một bàn dài, có mấy người ngồi đó, phòng khách cũng vô cùng náo nhiệt, cánh cửa không đóng, Lý Dương đẩy cửa bước vào khiến mọi người ngẩng lên nhìn anh.

Trong nhà có tất cả 7 người, cả Lý Dương nữa là 8, những người này đều trạc tuổi Lý Dương, có mấy người thoát nhìn rất chừng chạc.

Lý Dương ngỡ ngàng, đó chắc chắn là mấy người bạn cùng học với Lý Thành năm đó.

Lý Thành đầu tiên sững sờ, sau đó mừng rỡ kêu lên:

- Dương Dương, Giai Giai, các em đã về rồi sao?

Lý Dương cười, kéo Vương Giai Giai đến trước mặt Lý Thành nói:

- Anh, em vừa đến Trịnh Châu, có thời gian nên về thăm nhà.

Phía sau Lý Dương còn có Triệu Vĩnh và Lưu Cương, mỗi người đều cầm đồ trên tay, đây là quà mà Lý Dương mang từ Toronto về.

Những quà tặng đó trước đó đều ở Bắc Kinh, được Triệu Vĩnh giữ.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

969. Chương 965: Chứng Minh

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Lưu Cương cũng vào đến, triu mền kêu lên một tiếng, làm cho Hà Ái Linh mừng rỡ, Lý Quân Sơn đang ở trên lầu chơi đùa cùng Tiểu Thuận Thuận, cũng chạy xuống nhà, Lý Dương trở về khiến không khí gia đình thật vui vẻ.

Tiểu Thuận Thuận rất vui, Lý Dương mang cho nó rất nhiều đồ chơi.

Tất cả mọi người vào phòng khách, cũng may phòng khách đủ lớn, nhiều người như vậy nhưng không chật chội, ngược lại thấy náo nhiệt vô cùng.

- Hai người nói thăm gì đấy?

Một người có khuôn mặt chữ điền đi đến bên Lý Thành và lão Lục hỏi một câu.

Người có khuôn mặt chữ điền đó là người Trịnh Châu, xuất thân không thể so với Lý Thành và lão Lục nhưng cũng hơn nhiều người.

- Không có gì, tôi vừa hỏi lão Tam về vấn đề kia.

Lão Lục nhún vai, anh ta đã phần nào tin lời Lý Thành, anh ta đã nhìn thấy Ngọc tỷ truyền quốc qua TV, tuy rằng không nhìn rõ mặt Lý Dương lúc đó nhưng cũng có nét hao hao.

Người này vừa nói lập tức lão Đại cũng tiến đến bên Lý Thành hỏi:

- Lão Tam, anh cho chúng tôi biết sự thật đi, em trai anh có đúng là người kia không?

Lão đại ở Trịnh Châu, mấy hôm trước tuyên truyền anh ta cũng thấy được, hiện tại Lý Dương là người nổi tiếng cả nước, chuyên gia cấp quốc tế, họ không thể tin được, một người tài giỏi như vậy lại là em của bạn họ.

Lý Thành quay đầu nhìn anh ta, trên mặt có chút bất đắc dĩ, còn chưa kịp nói gì thì có hai người tiến vào.

Trịnh Khải Đạt và Tư Mã Lâm cũng đang vào.

Hai người họ phấn chấn đi cùng Lý Dương về nhà, tới nhà rồi họ mới xấu hổ khi phát hiện ra mình đến nhà Lý Dương chơi mà không mang quà gì.

Lý Dương về nhà mang theo rất nhiều quà, bọn họ lại không có, vì vậy lại vội vàng đi ra thị trấn mua chút quà, mặc kệ là thích hợp hay không còn hơn là đến tay không.

Trịnh Khải Đạt và Tư Mã Lâm đều là người quen, Lý Quân Sơn biết họ cùng mở công ty với Lý Dương, hai người cũng rất niềm nở, thân thiện khiến trong nhà càng thêm náo nhiệt.

Mấy người bạn học của Lý Thành nhỏ to bàn tán.

Lần này bọn họ bàn tán trong phòng khách, giọng tuy nhỏ nhưng cũng đủ để mọi người xung quang nghe thấy, Lý Dương nghe thấy họ nhiều lần nhắc đến tên mình.

Hiển nhiên, tiêu điểm bàn tán của họ là Lý Dương.

Nhẹ nhàng nhìn xuống dưới, Lý Dương đứng dậy đi lên lầu, Vương Giai Giai cùng Hà Ái Linh cũng lên lầu, chỉ còn Lưu Cương.

Phòng tân hôn được trang hoàng đẹp, tầng hai được mở rộng, ở đây còn có một gian phòng riêng cho Lý Dương.

Gian phòng này cũng giống phòng trước kia Lý Dương ở, bất kể anh về hay không cũng được dọn dẹp sạch sẽ, đó là cách mẹ anh thể hiện sự nhớ nhung anh.

Nhìn chăm chú vào mỗi đồ vật trong phòng, trong lòng Lý Dương rất xúc động.

Một lát sau, Lý Dương gọi điện cho Lý Thành, để Lý Thành lên anh sẽ hỏi cẩn thận.

Kết quả không khác so với anh dự đoán, lần này đến phiên Lý Thành tổ chức cuộc tụ họp này, mời các bạn đến Lật Thành chơi, thời điểm nói chuyện phiếm đã không tự chủ được mà nói ra chuyện về Ngọc tỷ truyền quốc.

Những người bạn cùng học có quan hệ với Lý Thành đã mười mấy năm, Lý Thành đã buột miệng nói cho mọi người biết người giữ Ngọc tỷ truyền quốc là Lý Dương, là em trai mình.

Còn lại Lý Dương phần lớn đã biết, những gì anh nghe được cũng không có gì khác cả.

Tất cả mọi người đều không tin lời nói của Lý Thành, đặc biệt có mấy người từng đến Lật Thành chơi, họ từng gặp qua Lý Dương, càng không tin lời Lý Thành.

Chính là trước kia Lý Dương thật sự rất bình thường, rất khó để người ta nghĩ rằng Lý Dương ở đây và Lý Dương ở cuộc triển lãm quốc tế vừa rồi là một người, huống chi Ngọc tỷ truyền quốc là quốc bảo hàng đầu, họ căn bản không thể tin đó là người nhà Lý Thành được.

Sau khi giải thích, Lý Thành hỏi:

- Dương Dương, có phải anh đã làm sai điều gì?

Lý Thành tỏ vẻ căng thẳng, hỏi tiếp:

- Em cũng biết đó là những người bạn tốt của anh, cho nên anh mới không giấu diếm, nếu em không thích từ nay về sau anh sẽ không đề cập đến chuyện này nữa, không nói với người khác về mối quan hệ của anh em mình nữa

- Anh, anh nói sao đây?

Lý Thành còn chưa nói xong, Lý Dương lớn tiếng cắt ngang lời Lý Thành, nhìn sự căng thẳng của Lý Thành, trong lòng Lý Dương đột nhiên có cảm giác đau đớn.

Lý Dương thở dài nói:

- Anh, quan hệ anh em chúng ta sao không thể nói ra bên ngoài? Anh không làm gì sai cả, em chỉ lo lắng anh bình thường không chú ý, nói toạc quá mức như vậy cũng không tốt cho anh và cha mẹ.

Nghe Lý Dương nói xong, Lý Thành thở nhẹ nói:

- Anh biết, ở nhà anh không bao giờ nói chuyện của em ra bên ngoài, sợ rước lấy phiền phức, có điều họ không phải những người như vậy, đều là bạn tốt của anh, cho nên anh mới buột miệng nói ra với họ vậy thôi.

Nói toạc ra quá mức là không tốt, điểm ấy Lý Thành cũng biết, song có điều ai cũng có sự kiêu ngạo, đều muốn cho bạn bè biết niềm tự hào của mình.

Nói đơn giản cũng chỉ vì sĩ diện, đây cũng là lẽ thường tình của con người.

Sự hư vinh bất kể ai cũng có, Lý Dương cũng không ngoại lệ, chỉ cần không phải nhìn thấy ai cũng đi khoe khoang là được, Lý Thành hiển nhiên không phải người như vậy, điều này làm cho Lý Dương yên tâm nhiều.

Lý Dương nở nụ cười, nhẹ giọng nói:

- Anh, có phải bọn họ không tin đúng không?

Lý Thành gật đầu:

- Ủ, có chút không tin.

Nói đến chuyện này quả thật Lý Thành có chút buồn bực, Lý Dương là niềm tự hào lớn nhất của nhà anh, vì có mối quan hệ tốt với nhau anh mới chia sẻ chuyện này vậy mà không ai tin anh, làm như anh là một kẻ thích tăng bốc, khoe khoang.

Vừa mới thôi cả 7 người đều không tin.

- Không việc gì, em sẽ cùng anh chứng minh.

Lý Dương nhếch mép thành lưỡi liềm, bạn học của anh trai không tin, vậy chứng minh cho họ xem thật là dễ.

Lý Thành sưng sốt, sau đó lại vô cùng vui mừng.

Lý Dương nói sẽ chứng minh thì chắc chắn không thành vấn đề, anh hi vọng có thể khiến các bạn học nhìn mình bằng ánh mắt hâm mộ, khiến cho các bạn anh biết mình có một người em trai lợi hại thế nào.

Lý Dương và Lý Thành cùng nhau xuống lầu, hai người nói gì với nhau trên lầu không ai biết, chỉ có điều lúc xuống lầu đều rất tươi cười vui sướng.

Lưu Cương đi ra ngoài, trên xe còn có Triệu Khuê và hai vệ sĩ, theo Lý Dương từ Nam Kinh để mang về mao từ, mao từ đổi cho vòng kế trước nhất bộ phận, còn thừa không ít, lần này đều mang trở lại.

Ngoại trừ chuyện này, còn có một việc về bảo bối quan trọng, lần này Lý Dương ở Nam Kinh còn gặt hái được cương huyền ngọc bài.

Bảo bối này Lý Dương mang về sở dĩ muốn để mọi người trong nhà chiêm ngưỡng, để cho mọi người được mở mang tầm mắt, đáng tiếc không mang được Ngọc tỷ truyền quốc, bằng không anh cũng mang về để cho gia đình anh thưởng thức.

Nhưng anh có mang về vào cửa của buổi triển lãm Ngọc tỷ truyền quốc, anh đang tính sẽ đưa cho người nhà để đi xem.

Lý Thành về chỗ ngồi, phần chân kêu lên:

- Lão đại, lão Nhị, và các cậu hãy mở to mắt mà nhìn.

- Mở to mắt nhìn cái gì?

Lão đại chẳng hiểu gì, Lý Thành cười cười và không giải thích gì thêm.

Anh tuyệt đối tin tưởng Lý Dương, lúc này anh phải chú ý xem mọi người há mồm trợn mắt thế nào, trong lòng anh rất há hê.

Lưu Cương trở về, trên tay anh có một cái hộp, cùng vào với Lưu Cương còn có Triệu Vĩnh.

Trên tay Triệu Vĩnh cầm một bình rượu bình thường và một bàn chải, hai người tiến vào thu hút sự chú ý của mọi người, rất nhiều người nhìn họ một cách kỳ lạ.

Hai người đều không nói chuyện, đi thẳng đến trước mặt Lý Dương, đem đồ vật đặt lên bàn, Triệu Vĩnh tìm cái chén nhỏ đổ rượu vào đó.

- Giai Giai, họ làm gì đây?

Hà Ái Linh cầm tay Vương Giai Giai, kỳ lạ hỏi một câu, chuyện ngọc bài Tử Cương Huyền họ cũng không biết, toàn bộ trong phòng khách chỉ có Lý Dương và vài người hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Vương Giai Giai mỉm cười nói:

- Mẹ, đừng nóng vội, từ từ xem rồi mẹ khác biết, chắc chắn mẹ sẽ rất kinh ngạc.

Ngọc bài Tử Cương Huyền thần kỳ quả thật có thể làm cho người ta giật mình, lần đầu tiên cô gặp, có cảm giác khiếp sợ trong một thời gian dài.

Hà Ái Linh cười, ánh mắt trêu mếu nhẹ nói:

- Được, mẹ sẽ không vội, xem chuyện gì có thể làm mẹ kinh ngạc nào.

- Lão Tam, em cậu làm gì vậy, khó hiểu quá.

Lão Lục không kiên nhẫn được lại hỏi một câu, lúc này Lý Dương mở hộp ra, ngọc bài lộ ra, sự tinh xảo của ngọc bài lập tức thu hút mọi người.

Trước tiên không nói đến cảnh tượng thần kỳ, bản thân khối ngọc bài Tử Cương này có vẻ siêu phàm, nếu không cũng không có giá 50 triệu.

Lục Tử Cương làm ngọc, chọn nguyên liệu đặc biệt hà khắc, bản thân khối ngọc bài là Điền Bạch Ngọc hảo hạng, hơn nữa lại có kỹ thuật, chỉnh ngọn đèn chiếu xuống ngọc bài khiến khối ngọc bài vô cùng đẹp và toát lên vẻ cao quý.

- Tôi cũng không biết, nhìn xem sẽ hiểu.

Lý Thành nhìn xuống dưới, thực ra anh cũng không biết Lý Dương làm cái gì, Lý Dương chỉ nói chính mình sẽ chứng minh, cũng không nói phương pháp thế nào.

- Hoan nghênh các anh đến chơi nhà, em vừa trở về, cũng không kịp chuẩn bị gì, vừa dịp mang từ Nam Kinh đến một bảo bối, mời mọi người chiêm ngưỡng.

Lý Dương lên tiếng, giọng nói không to nhưng cũng khiến mọi người nghe rõ.

Lý Dương nói đơn giản, nói xong trực tiếp cầm bàn chải chấm chén rượu, mọi người đều đang chú ý.

Trong mắt mọi người vẫn mang vẻ nghi ngờ, chỉ có Vương Giai Giai và Lưu Cương vẫn thản nhiên cười.

- Lão Tam...

Lão đại vừa mới nhỏ giọng hỏi một câu, lập tức cả người liền ngậy ra, ánh mắt trừng lên tựa như chuông đồng, không chỉ có anh ta mà mọi người cũng vậy, kể cả Lý Thành.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

970. Chương 966: Tin Tốt Lành

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Tư Mã, cậu Lý đang làm gì vậy?

Khi Lý Dương cầm bàn chải nhúng vào rượu thì Trình Khải Đạt ghé vào tai Tư Mã Lâm hỏi nhỏ một câu, chuyện Ngọc bài Tử Cương Huyền Lý Dương không nói với họ, Ngọc bài này bọn họ cũng lần đầu tiên nhìn thấy.

Tư Mã Lâm nhìn kỹ phía trước, ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc nói:

- Tôi không rõ, cứ nhìn tiếp là biết thôi!

- Cũng chỉ có thể như vậy...cái này...cái này là gì?

Trình Khải Đạt thở nhẹ một cái, vừa mới quay đầu lại thì cả người cứng lại chỗ đó, hần há hốc mồm kinh hãi nhìn Ngọc Bài trước mặt, bàn chải của Lý Dương, đã đánh lên trên Ngọc Bài rồi.

Phía dưới lớp ngọc, từng chữ từng chữ màu bạc sáng lấp lánh hiện lên, giống như là đêm trăng tròn, bóng mặt trăng in xuống đáy hồ vậy.

Những người trong phòng khách ngoài mấy người Lý Dương ra, bao gồm cả Tiểu Thuận Thuận lúc này đều có cùng chung một biểu hiện, người lần đầu tiên nhìn thấy Ngọc Bài Tử Cương Huyền thì không ai là không khỏi kinh hoàng.

Mười chữ cái lớn hiện ra đầu tiên.

Khi chữ cái sau hiện lên nhẹ nhàng phiêu dang, Ngọc Bài trước mặt giống như một thiên cung mê hoặc vậy, làm cho người ta không kìm được mà lạc vào trong đó.

- Ngọc Bài Tử Cương Huyền...

Lão Lục đang đứng bên cạnh Lý Dương đọc nhỏ, mười chữ sau khi được ông đọc xong thì những chữ phía sau đó cũng lần lượt hiện ra.

Lục Tử Cương, bất kể là trước đây họ có biết người này hay không, có nghe nói đến người này hay không, thì lúc này cái tên đó đã khắc sâu vào trong lòng họ.

Những chữ được hiện ra, đối với những người không thuộc chuyên ngành thì việc phân biệt có gặp chút khó khăn, không ai là có thể nhận ra hoàn toàn, tuy nhiên phần lớn mọi người đều biết là được, ít nhất thì cũng hiểu được ý nghĩa khái quát.

Những chữ phía dưới không ai đọc lên, mọi người dồn sự chú ý vào những ký tự từ từ xuất hiện này, cứ mỗi một chữ xuất hiện, họ đều cảm thấy như tim đập mạnh một cái, giống như bị vật gì đó đánh vậy.

Chữ cái dần dần hiện ra, rõ ràng và đầy đủ.

Sau đó xuất hiện người con trai mặc đồ cổ trang bên cạnh dòng chữ, mỗi người trưởng thành đang có mặt ở đây đều cảm nhận được sự kiêu ngạo trên người thanh niên này.

- Ủng ực!

Người anh cả đứng bên cạnh Lý Thành nuốt nước miếng một cái, cái cảnh tượng thần kỳ này, đừng nói là thấy, trước đây đến nghe nói còn không có, nếu không phải là tận mắt nhìn thấy thì người khác nói e rằng sẽ không ai tin.

Không chỉ có mình anh ta, những bạn học đứng bên cạnh Lý Thành đều có cảm giác đó.

Cho dù là người nhìn thấy nhiều bảo bối của Lý Dương như Lý Thành, thì lúc này cũng sẽ ngơ ngác đứng ở đó, bảo bối như thế này hẳn cũng lần đầu tiên nhìn thấy.

- Tư Mã, anh véo tôi đi, xem có phải tôi đang nằm mơ hay không?

Trịnh Khải Đạt chợt kéo tay Tư Mã Lâm nói một câu, Tư Mã Lâm cũng chỉ biết lắc đầu.

Tư Mã Lâm tỉnh táo hơn Trịnh Khải Đạt một chút, bọn họ không phải đang nằm mơ, nằm mơ cũng không thể có chuyện hai người cùng mơ chung một giấc mơ, bọn họ đã nhìn thấy không ít bảo bối ở chỗ Lý Dương, cứ nghĩ là sức chịu đựng của mình đã được mài giũa rồi, không ngờ lần này lại bị Lý Dương làm cho kinh động như vậy.

Đồ diện dần dần được khuếch tán, chữ cái và bóng người biến mất.

Lý Dương lại châm rượu, cầm bàn chải chải lại lần nữa, mọi người nín thở theo các đường chải của bàn chải, chờ đợi kỳ tích lại lần nữa xuất hiện.

Cảnh tượng lúc trước không xuất hiện nữa, những chữ cái nhộn nhạo cũng biến mất, nhưng hình ảnh thần kỳ thì vẫn còn, hình ảnh khác nhau mang lại cho người ta những cảm giác khác nhau.

Mọi người ngơ ngác nhìn, hơn một nửa số người trong phòng đều há hốc miệng.

Trong đó có cả hai ông bà Lý Quân Sơn.

Hai người không ngờ, thế gian này còn có một bảo vật thần kỳ như vậy, mà bảo vật này lại nằm trong tay con trai họ.

Hình ảnh không còn nữa, Lý Dương lại chấm rượu rồi chải lên bề mặt lần thứ ba.

Hình ảnh lại xuất hiện, lần này trong phòng khách đã bắt đầu có tiếng động, những người có trí tuệ cao một chút lúc này cũng đã có phản ứng, bọn họ nói nhỏ chỉ để cho mình nghe.

Lần thứ tư, lần thứ năm.

Từng hình ảnh không giống nhau hiện ra, làm mọi người dần dần bị cảnh tượng thần kỳ này làm cho tê dại, tuy nhiên thì mắt lúc nào cũng mở to, sợ sẽ bỏ lỡ một cảnh sắc ngoạn mục nào đó.

Lần thứ sáu của Lý Dương.:

- Ngọc Bài Tử Cương Huyền, càng chải càng kinh ngạc!

Lão Nhị đứng bên cạnh Lý Thành liền thốt lên một câu, Lão Nhị là người duy nhất ở lại trường trong số những bạn học của hắn, hiện là giáo viên đại học.

Anh ta là người đầu tiên cảm nhận được hàm ý của mười chữ đó, những người khác vẫn còn đang đắm chìm trong sự kiện thần kỳ này.

Họ không có được sự trải nghiệm như Thái giáo sư, nhưng họ không phải là người trong giới cổ ngọc, họ có tốc độ phản ứng như vậy cũng là tốt lắm rồi, Thái giáo sư lúc chải đến lần thứ ba thì càng hiểu rõ hơn ý nghĩa của mấy chữ này.

Càng chải càng kinh ngạc, sự kinh thiên đó mỗi người đều cảm nhận được.

Lý Dương mỉm cười, từ từ chải xong ba lần sau cùng rồi thu Ngọc Bài lại.

Ngọc Bài được thu lại nhưng mọi người vẫn tập trung ánh mắt vào chỗ có Ngọc Bài, giống như Ngọc Bài vẫn còn ở đó, vẫn còn đang hiện ra sự thần kỳ vậy.

Một lúc sau, có người chú ý đến khuôn mặt tươi cười này giờ của Lý Dương.

Lúc này bọn họ nhìn Lý Dương, không chỉ thể hiện sự ngưỡng mộ, mà còn thể hiện sự kính sợ, bảo bối thần kỳ như vậy, tuyệt đối không phải người bình thường có thể có được.

Thu lại Ngọc Bài, Lý Dương cũng không nói nhiều, chỉ đưa vé tham dự triển lãm Truyền Quốc Ngọc Tỉ cho Lý Thành, vé rất nhiều, người trong nhà không dùng hết số đó, số còn lại để cho Lý Thành tự đi phân phát.

Làm xong hết mọi việc, Lý Dương cùng ba mẹ và cả Vương Giai Giai nữa cùng đi lên lầu, Trịnh Khải Đạt và Tư Mã Lâm cũng đi theo, trong phòng khách chỉ còn lại Lý Thành và bạn học của anh ta.

- Lão Tam, Lão Tam...

- Lão Bát đừng có chen vào, để tôi nói trước...

- Tam Ca, vé, đưa cho tôi vài tấm vé đi...

Mấy người Lý Dương lên lầu khoảng ba phút thì trong phòng khách huyền não cả lên, Lý Thành bỗng chốc trở thành trung tâm, bị mấy bạn học vây quanh.

- Đừng vội, mọi người đừng vội!

Lý Thành vội càng nói lớn, mọi người lập tức dừng lại, lúc này bọn họ đưa ánh mắt phức tạp nhìn Lý Thành.

Ngưỡng mộ có, đổ kỵ có, hưng phấn có, không ai giống ai cả.

Tuy nhiên có một điểm có thể xác định, đó là bọn họ bắt đầu thay đổi thái độ đối với Lý Thành, sự thay đổi này có lẽ đến bọn họ cũng không biết.

- Tam Ca, không ngờ những điều cậu nói lại có thật, em trai cậu chính là Lý Dương, ôi chào!

Lão Lục gật đầu đồ kị, chưa xốt nói một câu, bình thường hần gọi Lý Thành là Lão Tam, đây là lần đầu tiên hần gọi là Tam Ca, hơn nữa lại gọi rất tự nhiên.

- Tôi đã nói trước rồi mà, là mọi người không chịu tin, tuy nhiên chuyện này mọi người phải giữ bí mật cho tôi, tôi không muốn để tất cả mọi người đều biết!

Lý Thành cười hi hi, lúc này Lý Dương không cần phải đi chứng minh, không ai còn hoài nghi thân phận của hần nữa.

Ngọc Bài Tử Cương Huyền, mức độ thần kỳ của bảo bối này không kém gì Truyền Quốc Ngọc Tỉ, những người có bảo bối này, hoàn toàn không cần phải đi giả mạo người khác, cầm bảo bối này đi triển lãm có thể thu hút sự chú ý của vô số người.

- Tam Ca anh yên tâm, chúng tôi tuyệt đối sẽ không đi nói bậy đâu, vé, cho tôi một tấm vé được không?

Một người cao khoảng 1m80 nói tiếp một câu, đây là Lão Bát, Lão Bát tinh mắt, lúc Lý Dương đưa vé cho Lý Thành hần đã phát hiện ra đó là vé tham dự triển lãm Truyền Quốc Ngọc Tỉ.

Vé Truyền Quốc Ngọc Tỉ đã bán hết từ mấy ngày trước, bây giờ mua vé toàn là vé rất đắt, có nhiều cái còn giới hạn cả thời gian, vé này khó mà có được, người có tiền cũng không mua được chúng.

Lý Dương một lúc lấy ra nhiều tấm vé như vậy cũng đã gián tiếp chứng minh thân phận của hần.

Cũng chỉ có chủ nhân của Truyền Quốc Ngọc Tỉ mới có nhiều vé đến như thế, còn cho người khác mà không tiếc nữa chứ, nếu tổ chức Hoàng Ngưu có được số vé này thì không biết bán ra mấy trăm tệ một tấm.

Lão Bát mở miệng xin vé, làm mọi người đều chú ý vào xấp vé trên tay Lý Thành, mấy người lại làm náo động cả lên.

Số vé này Lý Dương giao cho Lý Thành là để anh ta tự sắp xếp, phân phối thế nào Lý Dương không quan tâm.

Khoảng hơn hai tiếng sau, Lý Thành dẫn bạn ra khỏi nhà, vô hình chung Lý Thành trở thành trung tâm của mọi người. Buổi tối số bạn học này cũng không rời đi mà cứ ở lại chơi, tuy nhiên đề tài mọi người bàn luận không giống như lúc đi học nữa, bọn họ chỉ bàn luận về một người, đó là Lý Dương.

- Cậu Lý, nói cho chúng tôi biết, sao cậu lại có được bảo bối này vậy?

Trong phòng ăn, Trịnh Khải Đạt hồi hộp nhìn Lý Dương, ở đây chỉ có anh ta, Tư Mã Lâm và Lý Dương, Vương Giai Giai đang bận ở trong bếp.

Bây giờ là buổi tối, Trịnh Khải Đạt và Tư Mã Lâm tối nay không về mà ở lại nhà Lý Dương, nhà Lý Dương rất lớn, có thể dọn hai phòng ra cho khách ở không thành vấn đề.

- Thực ra cũng không có gì, muốn nghe cũng được thôi, chúng ta cùng hết ba ly rượu này đã, hai người khó khăn lắm mới đến đây một bữa, hôm nay hai người là khách!

Lý Dương cười, hần rót đầy ba ly rượu trên bàn, mắt Trịnh Khải Đạt và Tư Mã Lâm nhìn chăm chăm.

Uống hết ba ly rượu này, so với tửu lượng của bọn họ nhất định không chịu nổi, chẳng phải Lý Dương đang cố tình ức hiếp bọn họ sao.

- Cậu Lý...

- Reng reng!

Tư Mã Lâm vừa mở miệng thì Lý Dương chợt có điện thoại gọi đến, nhìn thấy số mắt Lý Dương như sáng lên rồi hần đứng dậy đi ra ngoài nói chuyện.

Là điện thoại của Hà lão gia gọi đến, ông thông báo cho Lý Dương một tin.

Ngày mai ông sẽ đến Minh Dương ở một thời gian, năm nay vì công việc nhiều nên đến bây giờ ông mới có thời gian để đến Minh Dương.

Cũng có nghĩa là ngày mai Lý Dương có thể gặp được ông rồi, đây là một tin tốt đối với hắn, Lý Dương vốn đang muốn đến Bắc Kinh để gặp ông.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

971. Chương 967: Cảm Xúc Của Hà Lão

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Việc Hà lão đến Minh Dương chỉ là ý định nhất thời.

Trước đây khi Lý Dương nói chuyện điện thoại với ông, ông vẫn còn chưa muốn đến, là sau khi Hà San San biết được Lý Dương ở Minh Dương mới đòi ông cùng đến.

Về Minh Dương thăm bà nội là lý do mà Hà San San đưa ra.

Vợ của Hà lão là người Minh Dương, cũng đã mất ở Minh Dương, sau đó tuy là được mai táng tại Bắc Kinh, nhưng mọi người đều quen về Minh Dương cúng giỗ, ở đây là cội nguồn của bà.

Lý do này ông cũng không phản đối được nên đành phải đồng ý với cô, cũng đúng lúc gần đây ông không có việc gì làm, quay về Minh Dương sống một thời gian để tu tâm dưỡng tính.

Hàng năm khi ông ở Minh Dương cũng là lúc tinh thần ông ổn định nhất.

Tám giờ sáng ngày hôm sau, cặp anh em Trịnh Khải Đạt và Tư Mã Lâm mới thức dậy.

Hôm qua cuối cùng họ cũng được mãn nguyện, nghe Lý Dương kể những chuyện xảy ra gần đây, nói nhiều bàn nhiều, nói đến tận Nam Kinh, lúc nói Trịnh Khải Đạt không ngừng vỗ đùi hối hận, tiếc là không đi cùng Lý Dương.

Vì vậy mà kết quả là sáng hôm sau lúc hắn thức dậy trên bắp đùi vẫn còn đau, còn có cả một vùng da bị đỏ lên nữa.

Lý Dương nói rất nhiều, tuy nhiên bọn họ uốn còn nhiều hơn, Lý Dương lấy việc uống rượu ra để làm điều kiện kể chuyện cho họ nghe, bất tri bất giác hai người đã uống hết hơn một cân rượu, sau đó mơ màng đi vào phòng khách.

Tửu lượng bọn họ không được như Lý Dương.

Buổi sáng khi thức dậy, hai người thấy cổ họng kho rát, đầu thì đau nhức, cũng may là trên bàn có để sẵn nước lọc, hai người tu tu uống liền lúc hết nửa chai.

Trong sân, Lý Dương đang chăm chỉ múa Thái Cực Quyền, từ lúc làm được thiên nhân hợp nhất ở chỗ Trần Vô Cực, trình độ múa Thái Cực Quyền của Lý Dương đã có sự thay đổi.

Thái Cực Quyền mà Lý Dương múa trước đây chỉ thuần túy là khoa chân múa tay thôi, nhìn không có chút phong độ nào cả. Nhưng Thái Cực Quyền lúc này thì lại ẩn chứa một chút sắc bén, Thái Cực Quyền như thể này đã có một năng lực đối chiến nhất định rồi, Lý Dương chăm chỉ luyện tập một thời gian, rồi học thêm ít điều về sử dụng thực chiến nữa có khi có thể đánh thắng được hai thanh niên bình thường cũng nên.

Muốn dựa vào Thái Cực Quyền để một bước lên thiên, lợi hại giống như Lưu Cương thì hoàn toàn không thể, hắn chỉ tập Thái Cực Quyền trong một thời gian ngắn mà đã có năng lực đối chiến là ghê gớm lắm rồi, nếu những người luyện tập lâu năm biết được điều này nhất định sẽ kinh hồn cho mà xem.

Tục ngữ nói không sai, ba năm đánh khắp thiên hạ, mười năm Thái Cực bắt xuất môn, Thái Cực cần phải luyện tập nhiều năm mới có được kết quả, nếu tính ra thì Lý Dương tập Thái Cực Quyền mới được có nửa năm chứ mấy.

Sau bữa cơm trưa, Lý Dương liền rời Lật Thành, chiều nay Hà lão sẽ đến nơi, hẳn phải đến sân bay đón ông.

Ba mẹ của Lý Dương cũng đi cùng hẳn, ở Minh Dương, Lý Dương cũng có nhà riêng, hai người không muốn chia tay con trai và con dâu sớm như thế nên đòi đi cùng họ.

Sân bay Minh Dương, Lý Dương đứng ở cửa ra đặc biệt liên tục ngược đầu lên xem, khóe miệng nhướng lên một chút.

Ngọc Bài Tử Cương Huyền, trong số những bảo bối quả hẳn tuyệt đối có thể sánh với vẻ đẹp của Bát trường sinh và Bình Tiên Âm, một bảo bối như thế, ngay đến cả Hà lão nhìn thấy cũng không thể không có phản ứng.

Hình như Lý Dương đã nhìn thấy dáng vẻ lúc kinh ngạc của ông.

Mỗi lần là Hà lão kinh ngạc là những lần Lý Dương thấy vui nhất, thấy kiêu ngạo nhất. Giống như một đứa trẻ vậy, lúc thi được 100 điểm, đứng đầu lớp, điều đầu tiên nghĩ đến là thông báo tin này cho bố mẹ để được bố mẹ khen ngợi.

Hà lão là thầy của Lý Dương, những thành tích mà Lý Dương đạt được thì người hẳn muốn chia sẻ niềm vui nhất là ông.

Nếu lần này Hà Lão không đến Minh Dương, thì sau khi triển lãm Trịnh Châu kết thúc hẳn sẽ trực tiếp đi đến Bắc Kinh, sau triển lãm Trịnh Châu, Lý Dương muốn nghỉ ngơi một thời gian, sau đó sẽ tiếp tục tiến hành triển lãm Tuần Hoàn.

Trịnh Khải Đạt, Tư Mã Lâm cũng đến sân bay để đón Hà Lão, cơ hội này là vô cùng hiếm có.

Tuy nhiên khi đón xong bọn họ sẽ lập tức quay về Trịnh Châu, công ty vẫn còn rất nhiều nhiều việc phải làm, hai người không giống như Lý Dương có thể hoa tay múa chân, có rất nhiều việc cần bọn họ đích thân giải quyết.

- Anh Lý, đến rồi!

Lưu Cương chợt kêu lên một tiếng, Lý Dương lập tức quay đầu lại, tại cửa ra đặc biệt có mấy người đang đi ra, người đi ra đầu tiên chính là Hà Lão, bên cạnh ông còn có một thiếu nữ đang cầm lấy tay ông.

Đi sau ông là hai vệ sỹ, trước hai vệ sỹ là Hà Kiệt đang mỉm cười, Hà Kiệt mấy ngày nay cũng không có việc gì, Hà San San vừa nói là đến Minh Dương thăm bà nội thì hẳn cũng đi theo.

- Ông!

Lý Dương kéo Vương Giai Giai cùng chạy đến, nhìn hai người bọn họ Hà Lão liền cười lớn lộ cả hàm răng.

Hai vợ chồng Lý Quân Sơn cũng vội vã đi đến, con trai có được thành tựu ngày hôm nay cũng là nhờ vào ông lão này, bọn họ cũng rất kính trọng Hà Lão.

Tại cửa ra đặc biệt có rất ít người, nói mấy câu xong Hà Lão liền cười lớn rồi bước lên xe, mọi người cùng quay về biệt thự, đợi sau khi bọn họ rời đi, mới có một đội bí mật thực hiện nhiệm vụ lặng lẽ tản ra.

Biệt thự vẫn như cũ, biệt thự của Lý Dương và Hà Lão ở gần nhau, rất thuận tiện.

Hai tòa biệt thự, tất cả mọi người trực tiếp đi về biệt thự của Hà Lão, biệt thự của Lý Dương đang cho người quét dọn, những vật quan trọng của hẳn đã được chuyển đi rồi, nếu không có người quét dọn thì không thể nào ở được.

- Ông, ông xem đây là cái gì?

Trong sân, mọi người vừa ngồi xuống thì Lý Dương liền lấy ra một cái hộp chớp mắt nói.

Sân của ông rất lớn, còn có cây cổ thụ che nắng nữa, lúc này mọi người đều ngồi dưới bóng cây, trong phòng đúng là có người thường xuyên quét dọn nhưng lâu rồi không có người ở nên cần phải dọn dẹp một tí mới có thể ở được.

- Lấy ra ông xem thử!

Hà Lão cười hi hi đưa tay ra lấy chiếc hộp, đây là một chiếc hộp gỗ làm bằng gỗ lim thượng đẳng được Lý Dương mua khi ở Nam Kinh.

Trong hộp có đặt vài cuốn sách cổ, mấy miếng gỗ và kẹp, còn có một lưỡi dao dài mỏng nữa.

Nhìn thấy những vật này, Hà Lão liền ngồi thẳng người dậy, mặt tỏ vẻ nghiêm túc rồi nói:

- Đây là Ngô Côn Dao mà con nói sao?

Chuyện Ngô Côn Dao hôm qua Lý Dương cũng đã có nói, ông sớm đã biết rồi nên không cho là bí mật nữa.

Lý Dương gật đầu:

- Ông, ông xem mấy cuốn sách cổ này trước là biết thôi!

Cách sử dụng được ghi trong sách cổ Lý Dương đã thử làm rồi, không hề kém, hoàn toàn có thể là miếng dao mềm biến thành dao sắc, sau khi toàn bộ được chứng minh, Lý Dương mới đem chúng đến cho Hà Lão xem.

- Đây là cái gì?

Hà San San đứng bên cạnh tò mò hỏi, hai vợ chồng Lý Quân Sơn cũng ở đây nhưng hai người họ không nói gì chỉ im lặng đứng nhìn.

- Thần Binh Tuyệt Thế của Lục Tử Cương, khí thế rất lớn!

Lý Dương cầm cá kẹp và miếng gỗ lên rồi nói.

Sau đó hắn rút ra mấy miếng nhỏ ở trong miếng gỗ, miếng gỗ trở thành hình dáng của móng vuốt đặc biệt, móng vuốt nhỏ này được đặt lên tấm dao mỏng rồi lấy kẹp kẹp lại, chiếc dao vốn mềm lập tức trở thành dao cứng, làm thế nào cũng không gãy ra được.

Vì miếng dao là mềm, lúc cố định có thể làm nó biến dạng theo hình dáng mình muốn, đây cũng chính là đặc điểm của Ngô Côn Dao, chiếc dao này có thể thay thế vô số dao khác.

Giải thích của Lý Dương không thể làm hài lòng Hà San San được, cô bĩu môi rồi dẫn Vương Giai Giai đi chỗ khác nói chuyện.

Dù sao thì những vật này cô cũng không hiểu, chỉ bằng nói chuyện con gái với Vương Giai Giai còn thích hơn, ví dụ như chuyện gần đây Lý Dương có bắt nạt Vương Giai Giai không, mới nói có vài câu mà làm Vương Giai Giai đỏ mặt rồi.

Bên này sau khi Lý Dương cố định xong Ngô Côn Dao, thì ông cũng đã đặt sách cổ xuống, khuôn mặt đầy cảm xúc.

Số sách này không dày, viết cũng không nhiều nên ông xem xong rất nhanh, những món đồ mà người khác không tin này thì lại là đồ vô giá trong mắt họ.

Lý Dương đã lấy thực tế ra để chứng minh, những ghi chép này là hoàn toàn đúng, Ngô Côn Dao cũng đã nằm trong tay Lý Dương.

- Ông, ông xem đi!

Lý Dương trực tiếp đưa Ngô Côn Dao cho ông, dao được cố định xong hơi cong một chút, lưỡi dao phía trong, như thế này điều khắc chắc chắn không dễ dàng gì nhưng nó có thể bảo vệ mình tránh khỏi bị tổn thương.

Bây giờ Lý Dương cố định dao cũng không phải để điều khắc mà mục đích chính là vì an toàn.

Ông cầm lấy dao cẩn thận quan sát một hồi rồi mới nói:

- Không tồi, đây chính là Ngô Côn Dao, là vật tùy thân của Tôn sư Lục Tử Cương, đã cách mấy trăm năm, cuối cùng nó cũng đã xuất hiện!

Lý Dương gật đầu.

Cái Ngọc Tháp chứa miếng đao của Ngô Côn Đao không phải là tác phẩm của Lục Tử Cương, mà là của tổ tiên Dương gia làm nên nhằm cất giấu Ngô Côn Đao.

Giá của Ngọc Tháp rất cao, không ai muốn đi phá vỡ nó cả, càng không nghĩ là bên trong nó còn có một bảo bối nữa, nếu như vậy, thì Ngô Côn Đao này rất có thể sẽ được cất giấu mà không bị con người phát hiện.

Sự cất giấu này không biết sẽ kéo dài bao lâu.

Còn mấy cuốn sách cổ đó, đều viết lại những sự việc có thật, tiếc là vì không có vật thật, cộng thêm là chữ viết tay nên làm cho người ta không tin tưởng, một món đồ chân chính lại trở thành một món đồ bịa đặt.

Người thay đổi tất cả chính là Lý Dương, nói chính xác hơn là năng lực đặc biệt của Lý Dương.

Nếu không có năng lực đặc biệt của hắn để cho ra được những kết quả này thì e rằng Ngô Côn Đao bây giờ vẫn còn tồn tại trong Ngọc Tháp, không biết đến bao giờ mới có thể nhìn thấy ánh sáng.

Hà Lão không hiểu về chạm ngọc, nhưng cũng đã từng nhìn thấy rất nhiều tác phẩm nổi tiếng.

Cầm đao khắc lên, Hà Lão lại lấy đại một miếng ngọc, miếng ngọc được đặt trong hộp, là đồ dùng thử của Lý Dương lưu lại lần trước, nó là một miếng ngọc bình thường thôi, không đáng bao nhiêu tiền cả.

Hà Lão rạch nhẹ một đường lên trên bề mặt, miếng ngọc lập tức xuất hiện một vạch sáng, rất nhẹ, rất mỏng.

- Đao tốt, không hổ là Ngô Côn Đao được thay bởi đao cắt ngọc Côn Ngô, chỉ tiếc là cuốn sách quý về cách khắc của đao đó không còn nữa!

Đến đây, ông lại lắc đầu, đối chiếu với những điều tra của Chu Gia không khó, hôm nay trước khi ông lên máy bay, phía bên Triệu Khuê đã có tiến triển mới.

Một người hiện tại trong nhà Chu Gia, chú của Chu Diệp đã nói rồi, cha của hắn đúng là có giữ lại một cuốn sách quý thần kỳ, cuốn sách này chỉ giao cho người khắc ngọc thiên tài. Chú của Chu Diệp không có được tài năng thiên bẩm đó, kết quả là cuốn sách đó được truyền lại cho Chu Diệp làm ông ta vô cùng ghen tị.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

972. Chương 968: Bảo Kiếm Can Tương (thượng)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Những vật này rồi sẽ có một ngày quay trở lại!

Lý Dương nói nhỏ một câu, còn Hà Lão thì thở dài không nói gì.

Lúc trước vì mềm lòng mà tha cho Chu Diệp, cộng thêm việc tay của Chu Diệp bị tàn tật, không ai nghĩ là một người bị tàn tật ở tay như hắn lại có thể làm lại công việc khắc ngọc, thậm chí còn làm đẹp hơn trước nữa, có câu ngàn năm nói rất đúng: Phá rồi lập sau.

Chỉ tiếc là Chu Diệp sau đó lại vẫn đi theo con đường cũ.

Lý Dương và ông đều hiểu, nếu so sánh Ngô Côn Đao với sách cổ tâm đắc về đao khắc mà Lục Tử Cương để lại thì sách cổ có quan trọng hơn một chút, thời trước không có đao khắc tốt, nhưng bây giờ kỹ thuật hiện đại rồi, cái gì cũng có thể làm được hết.

Chu Diệp có sách cổ trong tay, sau đó làm ra đao phù hợp cho hắn sử dụng, cộng thêm tài năng bẩm sinh của hắn mới phỏng được Cường Ngọc như thật.

Tiếc là bây giờ nói những điều này cũng không có tác dụng gì nữa, sau khi Tử Cương Ngọc xuất hiện, ông đã điều động lực lượng của mình đi điều tra một lần, chỉ biết là Chu Diệp có thể cất giấu ở Ý, còn những cái khác đều không biết.

Dù sao thì Chu Diệp cũng mất tích một thời gian rất dài, ông lại nghỉ hưu ở nhà, không tiện vì chuyện này mà đi dùng đến lực lượng quốc gia.

Lý Dương đứng dậy đi đến trước mặt Hà Lão, kéo tay ông nói nhỏ:

- Ông, ông không cần phải lo, con là người may mắn, có khi một ngày nào đó sẽ lấy được sách cổ về!

Ông hơi ngạc nhiên rồi lập tức cười lớn:

- Haha, được, hi vọng ông có thể nhìn thấy ngày đó!

Ông cười phá vỡ đi bầu không khí tĩnh lặng, làm mọi người xung quanh cũng cười theo.

Cách nói của Lý Dương rất mờ ảo, hi vọng rất ít, nhưng có thể làm cho ông vui là được rồi, lúc đó Chu Diệp có thể thoát được cũng có liên quan một chút đến ông.

Lưu Cương bước đến, tay cầm một cái hộp nữa.

Cũng là một chiếc hộp gỗ màu đỏ, nhìn thấy hộp này mắt ông sáng lên, chuyện Ngọc Bài Tử Cương Huyền không giấu được ông, ông có nghe người ta nói về chuyện này nhưng vẫn chưa được nhìn thấy.

- Ông, đây là thu hoạch lớn nhất của con ở Nam Kinh, xin mời ông thưởng thức!

Lý Dương cười hi hi, Lưu Cương mở chiếc hộp ra rồi đặt rượu và bàn chải lên, một loạt động tác này làm Hà Kiệt và Hà San San đều tò mò đi đến.

Vương Giai Giai đứng bên cạnh Lý Dương rồi cầm lấy tay hắn, Lý Dương chấm rượu vào bàn chải rồi đưa cho ông.

Lần này Lý Dương để ông đích thân chải, tự mình cảm nhận cái cảm giác càng chải càng kinh thiên đó.

Ông cầm bàn chải, không thắc mắc gì rồi trực tiếp chải một vòng lên Huyền Ngọc Bài, trước đây ông chưa từng chải nhưng lại được nghe qua.

Những việc trọng đại phát sinh từ chỗ Lý Dương, Lưu Cương đều thông báo, Nguyên Thanh Hoa Đại Kê lần trước là Lý Dương yêu cầu, nên mới giấu ông để làm cho ông bất ngờ.

Lần này Lý Dương không để Lưu Cương làm như vậy nữa.

Sau khi những chữ cái lần lượt hiện ra, ông căng thẳng hơn, còn Hà Kiệt và Hà San San thì tròn to mắt.

Bọn họ cũng không hơn gì Trịnh Khải Đạt và Tư Mã Lâm, cho dù là nhiều lần nhìn thấy bảo bối của Lý Dương, nhưng lúc nhìn thấy Ngọc Bài thần kỳ này thì bọn họ đều há hốc miệng.

- Đúng là càng chải càng kinh thiên!

Ông không chịu được liền thốt lên một câu khen ngợi, ông được biết về sự thần kỳ của Ngọc Bài này tuy nhiên sau khi tận mắt chứng kiến mới thấy kinh hãi, cái cảm giác kinh thiên này đã được nhiễm vào ông.

Lý Dương mỉm cười đắc ý.

Cái cảnh này vốn dĩ phải đợi hắn quay về Bắc Kinh mới nhìn thấy được, không ngờ giờ nó đã xảy ra ở Minh Dương.

Hôm nay đây là lần thứ hai vợ chồng Lý Quân Sơn nhìn thấy sự thần kỳ của Ngọc Bài này, nhưng bọn họ vẫn có cảm giác bị rung động, sự thần kỳ của bảo bối này có xem một trăm lần cũng không chán.

Đợi sau khi hình ảnh hoàn toàn biến mất, Hà Kiệt và Hà San San mới có phản ứng.

Hà San San kéo Vương Giai Giai qua một bên nói nhỏ, còn Hà Kiệt thì kéo tay Lý Dương hỏi, ông có thể biết trước những chuyện này nhưng bọn họ đều không biết.

Lần đầu tiên nhìn thấy bảo bối như thế này hai người đều thấy vô cùng kinh ngạc.

Mắt Hà lão hiện lên vẻ tán thưởng và rung động, ông lại cầm bàn chải lên rồi chải lần thứ hai.

Ngọc Bài Tử Cương Huyền, chỉ có tự mình chải lên mới cảm giác được sự kinh thiên hoàn mỹ đó, ông bây giờ đang chìm đắm trong ngạo khí kinh thiên của Lục Tử Cương.

Hà Kiệt và Hà San San đang hỏi Lý Dương và Vương Giai Giai đều ngây người ra ở đó.

Ngọc Bài này lại có thể thay đổi hình ảnh giống như trong phim vậy, chuyện này đúng là mới nghe lần đầu.

Hình ảnh thứ hai dần dần biến mất, ông bắt đầu thấy thích thú, ông gọi bảo vệ đem rượu ngon có mang theo ra rót cho mỗi người một ly để cùng uống cùng thưởng thức cảnh tượng thần kỳ này.

Rượu của ông mang đến là rượu mà Lý Dương đã dùng chén Dạ Quang để ủ, thuộc loại rượu ngon nhất.

Đợt này Lý Dương bận liên tục, chỗ ông có cất giữ một bình rượu, ngoài những rượu biếu tặng cho đại nội ra thì số còn lại vẫn để ở nhà ông.

Số rượu này bình thường Hà Kiệt muốn uống một chút ông cũng không cho, hôm nay nhờ Ngọc Bài Tử Cương Huyền mà Hà Kiệt mới có cơ hội để uống.

Uống rượu ngon, thưởng thức thần khí, đúng là còn gì bằng nữa.

Sau khi uống hết một ly, ông bắt đầu chải lần thứ ba, cảnh tượng thần kỳ lại xuất hiện, làm cho Lý Dương không khỏi xúc động, đúng là ông biết hưởng thụ cuộc sống, thưởng thức như thế này còn tao nhã hơn lần trước nhiều.

Uống rượu xong, ông lại càng thêm cao hứng, sau khi kết thúc lần thứ ba ông liền nhanh chóng thực hiện lần thứ tư.

Ngọc Bài Tử Cương Huyền này không hổ là kiệt tác của Tôn sư Lục Tử Cương, bảo bối tốt như thế này mà được chôn giấu bấy nhiêu năm đúng là thật lãng phí.

Tuy nhiên ông cũng cảm thấy rất vui mừng, nếu Ngọc Bài này mà được phát hiện mấy mươi năm trước rồi được truyền đi khắp nơi thì không biết rồi nó sẽ lưu lạc về phương nào.

Trung Quốc lúc đó, hoàn toàn không thể bảo vệ được thần khí như thế này, rất nhiều bảo bối của Quốc gia đều bị thất lạc vào thời điểm đó.

Một ly rượu, ông lại chải một lần.

Sau khi chải xong lần thứ chín thì ông đã uống được bảy ly rồi, Hà Kiệt và Lý Dương cũng đã uống năm sáu ly, cộng thêm Lý Quân Sơn, Vương Giai Giai và Lưu Cương nữa thì đã bằng số rượu bảy tám ngày mới làm được rồi.

Lần này ông mang một phần ba số rượu cất giữ đến Minh Dương.

Sau khi phát hiện ra ông lại bắt đầu thấy đau lòng vội đem rượu đi cất, nhìn thấy ông tỏ ra đau lòng như thế Hà Kiệt và Lý Dương đều không nhịn được cười.

Bình thường ông rất nghiêm khắc, rất khó nhìn thấy ông có điệu bộ như vậy.

Cười vui nhất là Hà Kiệt, lần này có thể nói là hắn được uống đã, bây giờ trong miệng vẫn còn thấm mùi rượu ngon.

- Ông, ông có mang thanh kiếm Can Tương đến không?

Cười xong Lý Dương lại vội hỏi, mấy người bọn họ đều là tiểu bối, cười nữa nếu ông mà tức giận thì bọn họ sẽ chịu không nổi đâu.

- Mang đến rồi, con cần nó để làm gì?

Về mặt ông được khôi phục trở lại, ông vẫn thấy còn chút đau lòng nhưng khuôn mặt thì không còn nhăn nhó nữa, lần này nếu không uống nhiều như thế thì ông cũng sẽ không lộ cái điệu bộ như vậy.

Đương nhiên rồi, xung quanh đều là người nhà, ông cũng rất thoải mái, người ngoài nhìn thấy ông thì mãi mãi vẫn chỉ thấy đáng vẻ nghiêm túc của ông thôi.

Lý Dương nói nhỏ:

- Ở Nam Kinh con cũng có gặp một thanh kiếm cổ tương tự như thế, con cứ có cảm giác là chúng có liên quan đến nhau nên nhờ ông mang đến để đối chiếu.

Cái hấn đang nhắc đến chính là thanh kiếm cổ mua ở Phẩm Bảo Trai thuộc Nam Kinh.

Nói xong Lưu Cương chạy đi lấy thanh kiếm, đồ của họ đều để trên xe, có cả thanh kiếm mua ở Nam Kinh đó nữa.

Thanh kiếm không có vỏ, nhìn có vẻ không bắt mắt, Lý Dương lấy ra đặt lên bàn, lông mày ông nhích nhẹ một cái.

- Ý, thanh kiếm này sao con lại thấy quen thế nhỉ?

Hà San San chợt nhảy đến, chỉ thanh kiếm đang đặt trên bàn hỏi lớn.

Vương Giai Giai nói nhỏ:

- Cô quên rồi sao, năm ngoái lúc đi chơi ở hội chùa Lý Dương đã mua một thanh kiếm cổ, rất giống với thanh kiếm này!

Nghe Vương Giai Giai giải thích, Hà San San chợt kêu lên:

- Tôi nhớ ra rồi, lần trước Lý Dương dùng 80 vạn để mua một thanh kiếm hồng, còn nói là kiếm Can Tương gì đó, đúng rồi, không nhắc thì tôi quên mất, anh Kiệt còn cá cược với tôi nữa mà, anh Kiệt, anh không được chạy lòng đầy nhé!

- Cá cược?

Hà Kiệt hơi mơ hồ, một lúc sau mới nhớ lại, lập tức gật đầu:

- Cá cược đương nhiên là giữ lời rồi, tuy nhiên thanh kiếm cổ này không ai định giá được, bây giờ vẫn chưa biết ai thắng mà!

Hà San San liền nói:

- Sao lại không tính được? Giai Giai, thanh kiếm này mọi người mua bao nhiêu tiền vậy?

Hà San San cũng luôn tiện hỏi thôi, nhưng hỏi xong thì Vương Giai Giai lại hơi đỏ mặt, còn cúi đầu xuống nữa.

Thanh kiếm này yết giá là một nghìn rưỡi, còn giảm hai mươi phần trăm cho họ nữa, trên thực tế là mua với giá một nghìn hai, giá này Vương Giai Giai cũng ngại nói ra, nếu so sánh thì sao vẫn có cảm giác thanh kiếm Lý Dương mua 80 vạn lúc trước là bị lừa vậy.

- Giai Giai, sao cô không nói gì hết vậy?

Hà San San không thấy Vương Giai Giai trả lời liền hỏi lại.

- Thanh kiếm này là một nghìn hai!

Lý Dương trả lời thay Vương Giai Giai, khuôn mặt còn lộ vẻ bất đắc dĩ, tuy nhiên hấn không hề thấy hối hận, hai thanh kiếm này đối với hấn không phải là thanh kiếm bình thường, nhưng không bình thường ở chỗ nào thì hấn lại không biết.

Bảo vệ của ông đã quay lại, trên tay cầm một cái hộp, trong hộp chính là thanh kiếm Can Tương đó.

Lý Dương bước lên mở chiếc hộp ra, lúc cầm thanh kiếm này lên, trong lòng hấn có một cảm giác khó hiểu làm bàn tay hấn run run, giống như có vật gì đang hết sức hấp dẫn hấn.

Hà San San sưng người lại, sau đó xua tay cười lớn nói:

- Một nghìn hai, haha, tôi biết là thanh kiếm này không đáng tiền mà, mọi người đã bị lừa rồi, anh Kiệt, anh thua rồi nhé, một món đồ một nghìn hai làm sao có thể đáng giá tám mươi vạn được chứ?

Hà Kiệt không nói gì, chỉ tròn mắt nhìn về phía trước, giống như là đang nhìn thấy ma vậy

Không chỉ có hấn, đến Vương Giai Giai và cả ông cũng vậy, Hà San San không chịu được liền quay lại nhìn rồi cô cũng sững người lại tròn mắt nhìn hai thanh kiếm đặt trên bàn.

- Đây, đây là...

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

973. Chương 969: Bảo Kiếm Can Tương (trung)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Lý Dương cầm thanh kiếm cổ lên, trong lòng lại có một cảm giác khát vọng.

Sự khát vọng này chính là đến từ thanh kiếm cổ, thanh kiếm dường như đang rung động, cảm giác lo sợ của Lý Dương chính là vì sự khát vọng này.

Hít một hơi thật sâu, Lý Dương lại cúi đầu nhìn thanh kiếm đang đặt trên bàn, nếu đặt hai thanh kiếm lại với nhau thì sẽ nhận ra được sự khác nhau giữa chúng.

Thanh kiếm trên tay Lý Dương có dài và dày hơn một chút.

Thanh kiếm mua từ Nam Kinh đang đặt trên bàn lại rất ngắn, rất mỏng, nhưng chất liệu và kiểu dáng của chúng hoàn toàn giống nhau, vừa nhìn là đã biết chúng được làm cùng một khoảng thời gian.

Sự lo sợ đó mỗi lúc một lớn, thậm chí Lý Dương còn cảm thấy thanh kiếm trên tay đang run rẩy, giống như là đang biểu đạt cái gì đó, miêu tả cái gì đó, rồi lại giống như là đang khấn cầu cái gì đó.

Cảm giác này rất kỳ lạ, Lý Dương vỗ nhẹ vào đầu mình rồi từ từ đặt thanh kiếm xuống bàn.

Lúc đặt thanh kiếm xuống, tim Lý Dương chợt đập mạnh một cái, ma xui quỷ khiến thế nào lại đặt hai thanh kiếm chồng lên nhau, hai thanh kiếm xếp thành hình chữ “hạ”.

Tuy nhiên hình dạng này không phải Lý Dương cố tình đặt, mà là thanh kiếm tự rơi xuống tạo nên hình như thế.

Lúc hai thanh kiếm vừa tiếp xúc với nhau, tay của Lý Dương đột nhiên tê lên một cái nên thả thanh kiếm rơi xuống, sau đó hai thanh kiếm trở thành hình dạng như bây giờ.

Vào cái khoảnh khắc mà thanh kiếm rơi xuống, Lý Dương còn có một cảm giác rất kỳ lạ.

Hắn chợt có cảm giác, thanh kiếm đang cầm trên tay khi rơi xuống lại rất vui vẻ, rất hưng phấn, Lý Dương liên tục đánh vào đầu mình, bỏ tất cả những cảm giác phi thực tế này sang một bên, một thanh kiếm mà cũng có cảm xúc ư, nếu điều này mà nói ra thì đừng nói là người khác, đến bản thân hắn còn không tin được.

Lý Dương vừa ổn định lại tinh thần thì mắt đột nhiên nhắm lại, rồi ngơ ngác nhìn hai thanh kiếm trước mặt.

Thanh kiếm vốn dĩ màu đen, nhưng lúc này lại dần dần hiện từng vệt ngắn dài khác nhau, giống như là những đường hoa văn vậy. Cả hai thanh kiếm đều đang chuyển động, một lúc sau chúng hoàn toàn biến dạng.

Điều làm Lý Dương ngạc nhiên nhất là những việc tiếp diễn sau đó, hai thanh kiếm lúc không có người kiểm soát đã bắt đầu chuyển động trên bàn.

Tất cả những điều này mọi người xung quanh đều nhìn thấy, cũng vì như thế mà Hà Kiệt mới có biểu hiện như nhìn thấy ma vậy.

Hà San San sau khi quay lại nhìn thì chợt quên hết những điều cô vừa nói, cô ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mặt, hai thanh kiếm không có sự tác động của con người đang chuyển động, cái cảnh này đúng thật là kỳ quái.

Nếu không phải đang là ban ngày, xung quanh lại có nhiều người như thế thì có khi Hà San San đã hét lớn lên rồi.

Hà lão đứng dậy, từ từ bước đến, khuôn mặt nghiêm nghị khác thường, cảnh vệ vội vàng chạy đến, cảnh giác nhìn hai thanh kiếm đang chuyển động trên bàn.

Hai thanh kiếm này không có bất kỳ lực kéo gì mà tự mình chuyển động, cũng không biết là có gì nguy hiểm hay không, bọn họ không dám để Hà Lão đến gần.

Lý Dương cũng không ngờ lại có cảnh tượng này xuất hiện, lúc hai thanh kiếm đang chuyển động, hắn tự nhiên sử dụng năng lực đặc biệt của mình.

Trong hình ảnh lập thể nhìn càng rõ hơn mắt thường nhìn thấy nhiều.

Hai thanh kiếm đúng là đang chuyển động, khi chuyển động thì Lý Dương phát hiện ra chất lỏng kỳ bí bên trong thanh kiếm không ngừng loãng ra, hơn nữa còn khuếch tán ra bên ngoài.

Chất lỏng được pha loãng càng ngày càng nhiều, không gian chứa chất lỏng trong thanh kiếm không rộng, khi pha loãng trở nên nhiều hơn nên bên trong càng trở nên chật chội.

- Zi zi !

Một âm thanh nhỏ, bình thường thì sẽ không có ai để ý đến, nhưng khi bầu không khí im lặng thì tất cả mọi người xung quanh đều nghe thấy hết, đến cả hai vợ chồng Lý Quân Sơn cũng vậy.

- Đó, đó là cái gì vậy?

Vương Giai Giai đưa tay chỉ vào chuôi kiếm hồi nhỏ, chỗ chuôi kiếm từ từ chảy ra một chất lỏng màu đỏ, chất lỏng không nhiều nhưng mọi người đều có thể nhìn thấy.

Thanh kiếm xuất hiện chất lỏng màu đỏ là thanh kiếm Lý Dương mua với giá 80 vạn, người bán kiếm đã từng nói đây là kiếm thần Can Tương.

Mấy giây sau, thanh kiếm còn lại cũng xuất hiện chất lỏng như thế, Hà lão chau mày lại, tuy là không đứng gần nhưng nhưng thay đổi của thanh kiếm ông đều nhìn thấy hết.

Thay đổi đó cũng là lần đầu tiên ông lão được nhìn thấy.

Lúc này Hà San San hoàn toàn quên đi vụ cá cược với Hà Kiệt, tất cả mọi người đều chú ý vào hai thanh kiếm trước mặt, chú ý đến sự biến hóa của nó.

Lý Dương là người chuyên chú nhất, chỉ có hắn biết sự thay đổi này từ đâu mà có.

Sau khi chất lỏng bên trong thanh kiếm được pha loãng, áp lực của thanh kiếm tăng lên, chỗ chuôi kiếm chợt xuất hiện một cái lỗ nhỏ, chất lỏng ở bên trong chảy ra qua lỗ này, sau đó chảy vào những đường hoa văn xuất hiện trước đó.

Hoa văn không theo một quy tắc nào cả, đều là những đường ngắn dài khác nhau, vừa để cho chất lỏng chảy vào.

- Giai Giai, cô xem, chúng có giống là đang chảy máu không?

Hà San San chợt nói một câu làm Vương Giai Giai giật mình, cẩn thận quan sát lại lần nữa, hai hàng chất lỏng màu đỏ đó giống như hai hàng nước mắt chảy ra khi người ta khóc vậy.

Nước mắt màu đỏ, đó chính là huyết lệ rồi.

Chân mày của Hà Kiệt, Lưu Cương, và cả Lý Dương nữa đều động dậy, Hà San San chỉ vô tình nói ra như vậy thôi nhưng lại rất có lý.

Hai thanh kiếm này giống như là đang khóc vậy.

Nước mắt chạy dọc theo những đường hoa văn, thanh kiếm như chuyển động nhanh hơn, một lúc sau, chất lỏng như nước mắt này chảy đến giữa thân kiếm.

Hai dòng chất lỏng chảy đến giữa rồi từ từ hòa quyện lại với nhau.

Chất lỏng sau khi hòa quyện không còn là màu đỏ nữa mà biến thành màu xanh, có xuất hiện thêm những bong bóng nhỏ nữa, làm cho mọi người càng thêm kinh ngạc.

Tuy nhiên những bong bóng này lại mang lại cho người ta một cảm giác thoải mái, giống như một ca sỹ xinh đẹp đang hát vậy, cảnh tượng trước mặt như càng thêm vẻ quái dị.

Cảm giác này không chỉ mình Lý Dương có, mà mọi người xung quanh đều cảm thấy như thế.

Chất lỏng tụ lại mỗi lúc một nhiều, bong bóng dần dần khuếch tán ra bên ngoài, xâm chiếm thân kiếm màu đen, Lý Dương càng chau mày hơn, sự rung động trong lòng mỗi lúc một mãnh liệt.

Nếu mắt thường thì chỉ nhìn thấy chất lỏng màu xanh liên tục chảy khắp thân kiếm, nhưng nhờ năng lực đặc biệt của hắn mà hắn nhìn thấy rõ chất lỏng này chảy ra không phải là mù quáng mà là đang cải tạo thanh kiếm một cách có trình tự.

Cải tạo, Lý Dương đang có cảm giác như vậy.

Những nơi có chất lỏng màu xanh tràn lên thì màu đen của thanh kiếm đều biến mất, màu đen này giống như một lớp dầu được rửa sạch rồi thay bằng lớp chất lỏng màu xanh vậy.

Chất lỏng màu xanh sau khi dung nhập vào thân kiếm thì dần dần chảy xuống chuôi kiếm.

Những thứ này, và chất lỏng màu xanh không phải cùng xuất hiện một lần mà có một trình tự nhất định.

Tất cả nếu bằng mắt thường thì không thể nhìn thấy, chỉ nhờ vào năng lực đặc biệt của Lý Dương mới có thể thấy được, nếu không phải là tận mắt chứng kiến thì Lý Dương cũng sẽ không tin có một kỳ tích như thế này xuất hiện.

Thứ đang chảy trên thân kiếm còn chính xác hơn khi được con người kiểm soát nữa.

Sau khi thanh kiếm xuất hiện những bong bóng nhỏ, mọi người xung quanh đều chủ động lùi một bước, Lưu Cương đứng gần nhất cũng cách bàn ba bước, không ai biết được là hai thanh kiếm này sẽ biến dạng như thế nào, có nguy hiểm hay không.

Bên cạnh Hà Lão đang có mấy cảnh vệ cảnh giác quan sát.

Mấy người Triệu Vĩnh và Triệu Khuê cũng đứng bên cạnh Lý Dương và Vương Giai Giai, thực hiện nhiệm vụ của họ, bọn họ là bảo vệ của Lý Dương, bất kể lúc nào đều phải đảm bảo sự an toàn cho Lý Dương.

Mọi người đều tròn to mắt, Hà San San tựa người vào Hà Kiệt, còn bụm miệng lại nữa.

Thời gian chậm chậm trôi qua, mười phút sau, những bong bóng màu xanh dần dần biến mất, ngoài Lý Dương ra, không ai biết được số chất lỏng lúc này đã đi đâu.

Cũng chỉ có Lý Dương nhờ năng lực đặc biệt của mình mà nhìn thấy chất lỏng màu xanh phủ lên thân kiếm màu đen đó đã trở về bên trong thanh kiếm, yên lặng nằm ở đó.

Những điều vừa xảy ra giống như một vòng tuần hoàn vậy.

Thanh kiếm từ từ dừng lại, tuy nhiên hình dạng hai thanh kiếm không có gì thay đổi nhiều cả, ngoài hai chuôi kiếm màu đen ra thì toàn thân thanh kiếm biến thành màu xanh, phía trên còn có một lớp màu xanh lá mỏng.

Cái này giống lớp đường trên viên kẹo mềm hồi trước vậy, đựng nhẹ một cái là có thể rơi mất.

Thanh kiếm cổ đã dừng hẳn, giữa hai thanh kiếm chợt kêu lên một tiếng giòn vang, tiếng kêu ong ong, vừa giống như là đang rung lắc, vừa giống như đang muốn nói điều gì với nhau.

Cái cảm giác vui thích đó lại ngập tràn trong lòng mọi người.

Đến mấy người cảnh vệ Lưu Cương cũng vậy, ai cũng không dám tin nhìn vào hai thanh kiếm trên bàn, bọn họ cảm nhận được sự vui vẻ từ hai thanh kiếm, điều này bọn họ hoàn toàn không dám nói ra.

- Thần kiếm có linh, đây chính là thanh kiếm thần có linh hồn, Lý Dương, lấy ít nước ấm lại để rửa sạch thân kiếm.

Ông chợt thở dài nói với Lý Dương một câu, khuôn mặt đậm vẻ cảm khái.

- Để tôi.

Hà San San nói rồi chủ động chạy đi lấy nước

- Không được, quay lại đây!

Ông chợt gọi một tiếng, Hà San San kinh ngạc quay đầu lại, cô không ngờ mình chủ động đi thì ông lại phản đối.

Ông nhìn Hà San San rồi nhìn hai thanh kiếm trên bàn chậm rãi nói:

- Thần kiếm có linh, chúng chắc chắn là một cặp, vừa mới được hội ngộ, lúc này rửa sạch chúng chỉ có thể là chủ nhân của chúng thôi!

Mọi người hơi rung mình, ông liên tục nói hai lần là thần kiếm có linh, hơn nữa thần sắc rất nghiêm túc, hoàn toàn không giống như đang đùa.

- Vâng, để con!

Lý Dương hít sâu, trong lòng hẳn chợt có cảm giác kêu gọi, là hai thanh kiếm đang kêu gọi.

Trong nhà có sẵn nước nóng nên tìm chút nước ấm cũng không khó, một lúc sau, Lý Dương bưng chậu nước đến, và cầm theo một cái khăn lau sạch sẽ nữa.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

974. Chương 970: Bảo Kiếm Can Tương (hạ)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Hai thanh kiếm vẫn chồng lên nhau.

Lý Dương nhẹ nhàng đặt chúng nằm ngang hàng với nhau, màu đen trên hai thanh kiếm hoàn toàn biến mất, qua lớp màng mỏng có thể nhìn thấy màu xanh bên dưới.

Lý Dương cầm lấy khăn ướt rồi nhẹ nhàng lau lên bề mặt thanh kiếm.

Màu xanh gặp nước đã hiện ra hoàn toàn, từng cơn gió nhẹ thổi qua, thanh kiếm lại vang lên như tiếng chim hót vui tai, nói lên niềm vui của chúng. Lý Dương lau chùi cẩn thận hai thanh kiếm, đến chuôi kiếm cũng được chùi qua một lần, mười phút sau, Lý Dương mới lau sạch chúng, thanh kiếm được lau sạch lại hiện lên màu xanh sáng bóng, khác xa một trời một vực với màu đen nhem xấu xí trước đó.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến những thay đổi của kiếm cổ thì ngay đến Hà Lão cũng không dám tin, hai thanh kiếm này chính là hai thanh kiếm đen lúc này biến hóa mà thành.

Lúc này đến chuôi kiếm đen cũng trở nên sáng bóng, làm cho người ta có cảm giác khác hoàn toàn với cảm giác lúc này.

- Sao lại có thể như vậy được? Kiếm cũng biết chơi trò biến thân sao?

Hà San San tròn mắt không tin tưởng, cứ cho như là cô không hiểu gì về đồ cổ, không hiểu về kiếm cổ, thì bây giờ cũng có thể nhìn ra được sự bất bình thường của hai thanh kiếm này.

Thanh kiếm đen lúc này là bùn đất, còn thanh kiếm màu xanh này chính là bảo thạch, nó mang một sự thần thánh cao quý không thể xâm phạm được, hoàn toàn không thể so sánh nổi.

Không chỉ có Hà San San kinh ngạc mà tất cả mọi người đều mở to mắt ngạc nhiên.

Hai thanh kiếm cổ hiện lên trong mắt mọi người giống như cô bé lọ lem biến thành công chúa vậy.

Lý Dương đưa tay ra với lấy thanh kiếm gần nhất đưa lên cẩn thận quan sát, thanh kiếm này còn làm cho hắn thấy gần gũi hơn cả thanh kiếm Trảm Lô, cầm nó trong tay, Lý Dương thậm chí còn cảm thấy ấm áp.

Lý Dương bước ra khỏi bóng cây, chăm chú quan sát nó dưới ánh mặt trời.

Dưới ánh mặt trời, sự phản quang của thanh kiếm màu xanh vốn dĩ hơi cùn thì giờ lại trở nên sắc bén vô cùng, tỏa ra một làn khí lạnh.

- Lý Dương, trên thanh kiếm có chữ!

Hà Lão chợt đứng dậy, bước nhanh đến, cảnh vệ cũng vội vàng đi theo ông, Hà Lão bước đến cách Lý Dương khoảng ba bước thì dừng lại, là do cảnh vệ khuyên ông đứng ở đó. Bây giờ không ai biết được là thanh kiếm này sắc như thế nào, vì vậy bọn họ không dám để Hà Lão đến gần nhằm tránh khỏi bị thương.

Lời của ông làm mọi người đều hướng sự chú ý lên thân kiếm.

Do bị bóng của Lý Dương che nắng nên mọi người mới nhìn thấy được dòng chữ khắc trên đó, lúc này ánh mặt trời chiếu chói quá nên mọi người hoàn toàn không thấy dòng chữ đó.

Lý Dương đặt thanh kiếm trước mặt để mọi người quan sát kỹ hơn, ai cũng nhìn thấy dòng chữ viết gì.

Dòng chữ này khi Lý Dương sử dụng năng lực đặc biệt đã nhìn thấy rồi, dòng chữ này sau khi màu đen trên thanh kiếm bị hấp thụ mới xuất hiện, lúc nhìn thấy chúng, Lý Dương vừa khiếp sợ vừa cảm khái.

- Can Tương chi huyết, Mạc Tà chi hồn!

Ông chậm rãi đọc dòng chữ lên, khuôn mặt càng tỏ ra nghiêm nghị, Can Tương chi huyết, Mạc Tà chi hồn, chỉ cần biết lịch sử Trung Quốc, hiểu về câu chuyện của những người thời cổ đại thì có thể biết được hàm ý của câu này.

Đây là câu chuyện về thanh kiếm thần Can Tương Mạc Tà nổi tiếng, Can Tương Mạc Tà là hai trong mười thanh kiếm thần của Trung Quốc.

- Can Tương Mạc Tà, hai thanh kiếm này đúng thật là Can Tương Mạc Tà sao?

Hà Kiệt bước đến, ánh mắt kinh ngạc, lúc đầu khi Lý Dương mua thêm thanh kiếm nữa, thì người chủ bán kiếm đã nói đây chính là kiếm thần Can Tương, vì bất đắc dĩ nên mới bán.

Tuy nhiên lúc đó chẳng có ai tin cả, ngay cả Lý Dương cũng thế, hắn chỉ là cảm thấy kiếm cổ có gì đó kỳ lạ nên mới mua về để nghiên cứu, hoàn toàn không nghĩ đó là thanh kiếm Can Tương.

Còn lúc này, dòng chữ trên thanh kiếm đã nói cho họ biết, người bán kiếm đó không hề lừa họ.

Một thanh kiếm thần kỳ lại mang thêm tám chữ này nữa đã làm cho mọi người tin rằng thanh kiếm Lý Dương đang cầm trên tay chính là kiếm thần Mạc Tà, còn thanh kiếm đặt trên bàn có dài hơn một chút mua ở hội chùa chính là Can Tương.

Lý Dương lại bước đến cầm thanh kiếm Can Tương lên, mỗi tay cầm một thanh kiếm.

Thanh kiếm này không khắc chữ, tuy nhiên thanh Mạc Tà có chữ là đủ rồi, những người nhìn thấy cảnh tượng thần kỳ lúc này, cảm nhận được linh khí của hai thanh kiếm này thì không ai còn nghi ngờ là chúng không phải một cặp nữa.

- Lưu Cương, lấy một nhánh cây lại đây!

Lý Dương nói nhỏ một câu, kiếm là vũ khí, sự sắc bén là quan trọng nhất, hai thanh kiếm này đã hoàn toàn thay đổi hình dạng, bây giờ vẫn chưa biết được độ sắc của chúng như thế nào.

Nhánh cây được mang đến, nó không to lắm, chỉ to hơn ngón tay cái một chút, Hà Lão bước lùi lại, Lý Dương từ từ cầm thanh Can Tương chặt vào nhánh cây.

Lý Dương làm không nhanh, đây chỉ là thí nghiệm mà thôi, phải cẩn thận để không làm Lưu Cương bị thương.

Thanh kiếm xuyên qua nhánh cây, lúc xuyên qua Lý Dương hơi cảm thấy có gì đó cản lại, nếu so với thanh Trảm Lô mà nói, thì thanh Can Tương không sắc bằng, tuy nhiên đây cũng là thanh kiếm vô cùng sắc bén rồi.

Một nhánh cây như thế này thì dao thái bây giờ cũng có thể chia làm hai được, nhưng nếu cắt chậm như Lý Dương thì không thể làm được chuyện đó.

Đặc điểm lớn nhất của hai thanh kiếm này chính là linh khí của chúng, Can Tương Mạc Tà, là một cặp kiếm chí tình trong mười thanh kiếm thần.

Khi thanh Can Tương xuyên qua nhánh cây, Lý Dương lại cảm thấy thanh Mạc Tà như rung động.

Thần kiếm có linh, đây chính là lời ông nói, lúc này Lý Dương đã hoàn toàn tin vào điều đó, Can Tương Mạc Tà chính là một cặp kiếm có linh hồn.

Ông khẽ thở dài chậm rãi nói:

- Can Tương chi huyết, Mạc Tà chi hồn, xem ra truyền thuyết về Mạc Tà lấy thân đúc kiếm là có thật!

Lý Dương gật đầu, có rất nhiều truyền thuyết về Can Tương Mạc Tà, Tam Vương mộ, con của Can Tương báo thù, Mạc Tà lấy thân đúc kiếm, vv...

Tám chữ khắc trên thanh kiếm Mạc Tà đã hoàn toàn chứng minh cho truyền thuyết lấy thân đúc kiếm đó, đây là một câu chuyện tình yêu tuyệt đẹp, cũng không uổng cho tên gọi thanh kiếm chí tình.

Truyền thuyết kể rằng, Ngô Vương thu thập được ngũ sơn chi thiết tinh, chi kim anh, liền lệnh cho đệ tử của Tôn sư Âu Dã Tử là Can Tương đúc kiếm, Can Tương lúc đó đã là một đại sư đúc kiếm nổi tiếng.

Can Tương là đồ đệ của Âu Dã Tử, đồng thời cũng là con rể của ông, người vợ Mạc Tà là trợ thủ đắc lực nhất của Can Tương, hai người liền cùng nhau đúc kiếm, lúc đúc kiếm hai người rất tình cảm, Mạc Tà thường lau mồ hôi và quạt cho Can Tương.

Dung hòa Kim thiết của Ngũ Sơn không như Can Tương nghĩ, ba tháng trôi qua vẫn chưa dung hòa xong, không dung hòa được thì không thể đúc kiếm được, mà như vậy thì Ngô Vương sẽ nổi giận.

Can Tương chỉ là một công nhân, Ngô Vương mà tức giận thì tính mạng hắt hủi khó mà giữ được.

Mạc Tà là con gái của Âu Dã Tử, hiểu biết rất nhiều về đúc kiếm, cô nhìn thấy Can Tương suốt ngày sầu não cuối cùng đã quyết định.

Cách này Can Tương cũng biết, nhưng không hề nghĩ là sẽ sử dụng nó, một buổi sáng sớm, lúc Can Tương tỉnh dậy thì không thấy Mạc Tà đâu cả, trong lòng bắt đầu cảm thấy có điều chẳng lành, liền vội vàng chạy đến lò đúc kiếm, quả nhiên nhìn thấy Mạc Tà đang đứng bên lò kiếm.

Can Tương vội vàng gọi vợ, nhưng Mạc Tà đã từ chối mà nói với hắn:

- Em chưa chết, và cũng sẽ không chết, sau này chúng ta có thể mãi mãi ở bên nhau!

Nói xong, Mạc Tà liền nhảy vào lò, lấy thân mình để đúc kiếm, linh hồn cô đã nhập vào bên trong thanh kiếm thần.

Can Tương đau khổ lấy máu của mình cùng với linh hồn của Mạc Tà, tinh chất của kim thiết trước đây không thể dung hòa được giờ đã biến thành thiếc lỏng, cuối cùng thành công cho ra hai thanh kiếm thần chính là Can Tương và Mạc Tà.

Hai thanh kiếm này bọn họ phải trả giá bằng máu và linh hồn mới có được, Can Tương không làm được nhiều kiếm thần như Âu Dã Tử, thành tựu lớn nhất của hắn chính là hai thanh kiếm thần này, hai thanh kiếm này đã làm cho bọn họ phải trả một giá quá đắt.

Câu chuyện này rất nhiều người được nghe, nó đã từng là câu chuyện tình yêu nổi tiếng trong lịch sử Trung Quốc.

Lúc này dòng chữ khắc trên thanh kiếm đã nói cho bọn họ biết câu chuyện đó là thật, nếu không phải như vậy, thì Can Tương sẽ không để lại tám chữ đó trên thanh Mạc Tà.

Vương Giai Giai biết câu chuyện này, con gái rất dễ dàng xúc động, lại tận mắt chứng kiến sự thần kỳ của hai thanh kiếm này, lúc này cô cũng đang buồn cho Can Tương và Mạc Tà.

- Thanh kiếm này đúng là Can Tương, vậy thì đáng giá bao nhiêu tiền chứ?

Hà Kiệt bậm miệng hỏi một câu làm Vương Giai Giai và Hà San San đều trợn mắt, câu chuyện tình yêu đẹp như thế mà chỉ nghĩ đến tiền.

- Thần khí vô giá!

Ông nhẹ lắc đầu, nói một cách đơn giản nhưng rất rõ ràng, đây là bảo vật vô giá.

Hà Kiệt lại chột nói:

- Đó là Lý Dương bỏ ra 80 vạn mua về, chẳng lẽ là nhặt được?

Mọi người xung quanh lại quay sang nhìn hẩn, lúc này không ai nói gì, nhưng cũng không ai phản bác.

Cho dù là ông cũng không nghĩ là thanh kiếm bình thường Lý Dương mua hồi đó lại chính là thanh kiếm Can Tương, nói là nhặt được thì cũng đúng.

Mọi người lại nghĩ đến thanh kiếm Mạc Tà.

Thanh kiếm Mạc Tà đó Lý Dương chỉ bỏ ra hơn một nghìn tệ để mua về, rẻ hơn so với thanh Can Tương nhiều, hai thanh kiếm đều là kiếm lậu siêu cấp.

Còn nữa, mười thanh kiếm thần, Trảm Lô, Ngự Trảm, Thừa Ảnh đều đã nằm trong tay Lý Dương, bây giờ công thêm hai thanh kiếm này nữa chẳng phải là một nửa số kiếm thần lại lần nữa xuất thế sao, mà còn đều là Lý Dương phát hiện nữa chứ.

Về điểm này thì ông cũng không có lời nào để nói.

Số kiếm thần này mất tích đã rất nhiều năm, một thanh cũng không có, không biết là do Lý Dương may mắn hay là số kiếm thần này mượn tay Lý Dương để lại lần nữa xuất thế.

Bất kể là vì cái gì, thì trong tay Lý Dương giữ được nhiều kiếm thần nhất đó là sự thật.

- Thủ trưởng, lúc này có người bên mặt vụ nói là có người đến biệt thự tìm Lý Dương, là người Nhật Bản!

Một cảnh vệ đi ra, một lúc sau lại vội vàng chạy vào nói nhỏ với Hà Lão, Hà Lão kinh ngạc ngẩng đầu lên, Lý Dương cũng hơi bất ngờ.

Người Nhật Bản, đã có người Nhật đến tìm đến bọn họ rồi, sau khi Lý Dương từ Toronto trở về thì đây là lần đầu tiên có người Nhật tìm đến tận nhà.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

975. Chương 971: Tù Hài Chí Bảo

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Vậy người Nhật đó có nói là ông ta tên gì không?

Hà lão lạnh lùng hỏi một câu, thần sắc không có gì thay đổi, thực ra trong lòng ông cũng thấy hơi ngạc nhiên, vậy là người Nhật đã tìm đến đây rồi.

Cảnh vệ cúi đầu nói:

- Ư hừm, người Nhật đó nói tiếng Trung rất tốt, ông ta nói ông ta tên là Thanh Mộc Vị Ương!

- Là ông ta?

Lý Dương ngẩng đầu lên, Thanh Mộc Vị Ương hần còn lạ lùng gì nữa, lần này có thể kiếm được nhiều bảo bối ở Canada cũng có công rất lớn của Thanh Mộc Vị Ương, là ông ta mang Tam Tỉnh Thái đến gặp mình.

Còn nữa, Thanh Mộc Vị Ương là một chuyên gia nổi tiếng ở Nhật Bản, tuy nhiên đại hội Giám Bảo Toronto lần này thì người Nhật đã bị mất mặt hoàn toàn.

Trước có đồ giả Truyền Quốc Ngọc Tỉ của Tam Tỉnh Khang, sau có sự kiêu ngạo không biết lượng sức mình của yêu đạo Nhật Bản, ngay đến cả bản thân Thanh Mộc Vị Ương lần này cũng bị mất mặt.

Mang hai bảo bối đến, nhưng trong đó có một cái là đồ giả thời hiện đại, còn bị phanh phui ra ngay tại hiện trường nữa chứ.

Cái còn lại là đồ thật, là một Bảo bối rất quý, là một viên kim cương nguyên chất rất nặng, tuy là lịch sử không lâu nhưng giá lại rất cao, có nhiều người sau đó còn đi tìm Thanh Mộc Vị Ương để mua nó.

Nghe nói có Hoàng tử Saudi mua nó với giá cao ngất ngưỡng, nhưng tiếc là vài ngày sau viên kim cương này bị người ta cướp mất. Điều ngạc nhiên là, người cướp chính là người của bọn họ, chính là người cầm vật phẩm đi chào hàng khắp nơi Tam Tỉnh Khang.

Bị người của mình cướp đã là chuyện rất xấu hổ, điều xấu hổ hơn là viên kim cương đó lại bị Tam Tỉnh Khang làm mất, không tìm lại được.

Tam Tỉnh Khang bị dẫn về lại Nhật Bản, Tam Tỉnh Thái dùng hình phạt riêng vẫn không thể làm hần nói ra viên kim cương đang ở đâu, dù sao thì viên kim cương này cũng không thể tìm lại được rồi.

Cho đến bây giờ, rất nhiều người quốc tế đang đoán viên kim cương Kim Kê rốt cuộc đã đi đâu, điều này đã trở thành một bí ẩn.

Bí ẩn này có thể sẽ trở thành bí ẩn không có lời giải đáp, bởi vì Kim cương Kim Kê đã không tồn tại rồi.

Vì vậy đến bây giờ Tam Tỉnh Khang vẫn phải đang chịu khổ, hần bị đưa về Nhật Bản rồi giam trong nhà tù, tuy nhiên người phụ trách nhà tù đó chính là thành viên của gia tộc Tam Tỉnh, nên ngày nào cũng sẽ chăm sóc hần chu đáo.

Con trai của hần Tam Tỉnh Kết Y chịu không được mà điên lên, đến cơ hội tự sát cũng không có, cho dù là như vậy vẫn phải chịu hình phạt, gia tộc Tam Tỉnh có những hình phạt rất gắt gao đối với những thành viên phản bội trong gia tộc mình.

Hành vi của cha con Tam Tỉnh Khang chính là phản bội.

Còn có một chuyện đáng xấu hổ trong đợt Giám Bảo lần này nữa, Phác Nguyên Sinh người cùng một giuộc với Tam Tỉnh Khang càng thảm hơn nữa, cách đây hai ngày Lý Dương có nghe nói theo yêu cầu của người dân Hàn Quốc phải xử hần án tử hình, hần vừa giải về nước thì đã bị án thiên rồi.

Hai người này chính là hai vết nhơ trong đại hội Giám Bảo lần này, nếu không phải là bọn họ, thì đại hội đã rất hoàn mỹ, Lâm Lang vì chuyện này mà giận vô cùng.

Ông cũng có chút ấn tượng với Thanh Mộc Vị Ương, ông ta đã nhiều lần đến Trung Quốc, ông cũng đã gặp ông ta.

Ông nhìn Lý Dương một cái, người ta đến tìm Lý Dương, mà lại còn là người quen, có gặp hay không là tùy thuộc vào Lý Dương, nếu Lý Dương không đồng ý gặp thì Thanh Mộc Vị Ương có đứng chờ ở cửa đến chết cũng không gặp được Lý Dương.

Do dự một lúc, Lý Dương nói nhỏ:

- Ông, để con đi xem thế nào!

Thanh Mộc Vị Ương tìm hần chắc chắn là vì thanh kiếm Thiên Tùng Vân, điều này Lý Dương hiểu rất rõ, tuy nhiên lúc ở Toronto Lý Dương không an tâm điều này, bây giờ ngay trước cửa nhà mình thì còn sợ gì nữa.

Đây chính là địa bàn của hần rồi.

Ông gật đầu, Lý Dương thu hai thanh kiếm lại tạm thời để Hà Lão cất giữ, còn mình thì đi cùng mấy người Lưu Cương. Thanh Mộc Vị Ương đến tìm hấn, nên hấn phải tiếp đón tại biệt thự của mình.

- San San, em đi đâu đó?

Lý Dương kéo tay Vương Giai Giai bước đi, bọn họ vừa đi thì Hà San San cũng chạy theo sau, Hà Kiệt vội gọi một câu, Hà San San chợt dừng lại quay đầu nhìn hấn.

- Em cũng đi xem, không được sao?

Hà San San giương miệng lên tỏ vẻ không vui.

Hà Kiệt cười hi hi nói:

- Người ta về tiếp khách em đi theo làm gì? Còn nữa, lúc này em có nói đến vụ cá cược, bây giờ chúng ta cũng nên làm cho rõ chứ!

Vụ cá cược này Hà Kiệt vốn dĩ đã quên rồi, là lúc này Hà San San đã nhắc hấn.

Khi Kiểm Can Tương Mạc Tà hiển hiện, Hà Kiệt hoàn toàn không nghĩ đến chuyện này, đợi Lý Dương cất kiếm rồi đi xong hấn mới chợt nhớ lại, bây giờ phải tính với Hà San San mới được.

Thực ra bọn họ cá cược rất đơn giản, nếu Hà San San thua thì không được ra ngoài, còn nếu Hà Kiệt thua thì sẽ mua cho cô một chiếc xe.

- Ông, anh Kiệt bắt nạt con!

Hà San San chu miệng liền chạy đến bên ông kể tội.

- Chuyện gì?

Ông chau mày, Hà Kiệt liền bước đến, nói hết vụ cá cược giữa hấn với Hà San San về thanh kiếm Lý Dương mua ở hội chùa, Hà Lão nghe xong liền cười.

- Đã chơi thì phải chịu, San San, lần này không phải là ông không đứng về phe con đấy nhé!

Kiểm Can Tương là bảo vật vô giá, nếu đưa ra giá thì tuyệt đối sẽ vượt xa trăm triệu, mua với giá tám mươi vạn là lời rồi, cũng có nghĩa là Hà San San đã thua rồi.

Ngoài ra, Hà San San ở nước ngoài mấy năm, cũng học được chút ít rồi, ông cũng sợ văn hóa nước ngoài sẽ ảnh hưởng lớn đến cô nên không phản đối chuyện cô về nước.

Đây chính là điều mà Hà Kiệt muốn, những đứa trẻ như họ, nếu ở bên ngoài quá lâu sẽ không tốt, ở trong nước sẽ tiện hơn.

- Không đi thì không đi, nhưng cũng phải cho con đi để nhận bằng tốt nghiệp chứ?

Nghe ông nói về, Hà San San miệng càng giương cao hơn, tuy nhiên cô cũng biết, lần này thực sự là phải ở lại, nếu cô còn đi nữa thì trong nhà sẽ không có ai ủng hộ cô cả.

- Ông Thanh Mộc Vị Ương, ông đến Trung quốc khi nào vậy?

Phòng khách nhà Lý Dương coi như cũng đã dọn dẹp xong, đúng lúc dùng để tiếp khách, trà là Vương Giai Giai vừa pha, trà không phải là loại ngon nhất nhưng cũng không tệ.

Thanh Mộc Vị Ương cầm ly trà rồi nhẹ nhàng nói:

- Tôi đến từ hôm qua, lần này chủ yếu là đến tìm ông, cũng có phần đường đột xin ông bỏ qua!

Thanh Mộc Vị Ương nói tiếng Trung rất tốt, rõ ràng mạch lạc, trực tiếp biểu thị ý đồ của ông ta.

Lý Dương cười nói:

- Tìm tôi, không phải lại là vì chuyện thanh kiếm Thiên Tùng Vân chứ?

Lý Dương cũng đi thẳng vào vấn đề, dù sao thì cái gì cần nói cũng đã nói, hấn không hề lo lắng gì về sự đến thăm của Thanh Mộc Vị Ương lần này.

Thanh Mộc Vị Ương mỉm cười, trực tiếp lấy trong túi ra một túi vải, không thừa nhận, cũng không phủ định câu hỏi của Lý Dương.

Túi vải màu vàng được Thanh Mộc Vị Ương đặt trước mặt Lý Dương, ông ta vẫn chưa nói gì, chỉ mỉm cười nhìn Lý Dương.

- Đây là cái gì?

Lông mày Lý Dương nhích nhẹ một cái, cố gắng không sử dụng năng lực đặc biệt của mình, mở hình ảnh lập thể ra thì hần lập tức sẽ biết đồ vật ở bên trong, tuy nhiên cái này rõ ràng là Thanh Mộc Vị Ương mang đến cho hần xem, dùng năng lực đặc biệt xem trước thì không còn có ý nghĩa gì nữa.

- Ông Lý, đây chính là bản chép tay nhà tôi còn lưu lại, chúng ta có hiệp nghị trao đổi, chẳng lẽ ông quên rồi sao?

Thanh Mộc Vị Ương cười, rồi lại nhấp ngụm trà.

Bản chép tay, trao đổi?

Lý Dương chợt nhớ lại cuộc trao đổi bằng miệng giữa hần và Thanh Mộc Vị Ương khi ở Toronto, hần muốn bản chép tay có viết thông tin về Tuyền Hầu Châu của Thanh Mộc Vị Ương, còn Thanh Mộc Vị Ương lại muốn lấy lại bút tín của Thanh Mộc Long Nhất.

Bản chép tay đối với Thanh Mộc Vị Ương không có ý nghĩa gì cả, bút tín của Thanh Mộc Long Nhất đối với Lý Dương cũng thế, đây coi như là một cuộc giao dịch công bằng.

Lý Dương gật đầu nói:

- Tôi không quên, nhưng đồ giao dịch bây giờ vẫn đang ở Bắc Kinh, e rằng ông Thanh Mộc Vị Ương phải đợi thêm mấy ngày nữa mới được!

- Không sao, tôi đợi được, vậy thì làm phiền ông Lý rồi!

Thanh Mộc Vị Ương lập tức trả lời một câu, giao dịch chỉ là cái cớ của ông ta, thanh kiếm Thiên Tùng Vân mới là mục tiêu chính, chỉ là ông không biết tính cách Lý Dương như thế nào nên không dám trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Đi lòng vòng đó chính là giải pháp ông lựa chọn, bản chép tay này vừa đúng lúc làm cái cớ cho ông.

Lý Dương lắc đầu mỉm cười:

- Phiền gì chứ, tôi sẽ đặt phòng cho ông ở một khách sạn tốt nhất, ông cứ yên tâm ở đó là được, vật ông cần tôi sẽ cố gắng mang đến trong khoảng thời gian sớm nhất!

Thanh Mộc Vị Ương muốn ở lại, điểm này Lý Dương biết rất rõ.

Ở lại thì được, nhưng ở trong nhà mình thì không được, nếu một mình mình ở nhà thì không sao, đằng này bố mẹ hần cũng đang ở đây, Lý Dương không muốn Thanh Mộc Vị Ương tiếp xúc với bố mẹ mình.

Thanh Mộc Vị Ương thấy hơi thất vọng, ông ta vốn muốn ở trong nhà Lý Dương, nhưng tiếc là Lý Dương không cho ông ta cơ hội đó, vì mối giao tình của ông ta vẫn chưa thành nên phải mặt dày ở lại đây.

Tuy nhiên may mà Lý Dương không từ chối, ông ta vẫn còn cơ hội, sau này phải tiếp tục cố gắng thôi.

Lý Dương cầm lấy túi vải màu vàng lên, vật bên trong rất nhẹ, bao bọc cũng rất đơn giản, lật hai lớp là đã lộ bản chép tay đã ủa vàng bên trong.

Giấy của bản chép tay đã vàng ố từ lâu, Lý Dương cẩn thận quan sát, đây là bản chép tay đời Minh, còn giữ lại được đến bây giờ đúng là không dễ dàng gì.

Bản chép tay chính là thư tín thời cổ đại, đơn giản mà nói đó là một bức thư, nội dung không nhiều, chỉ có khoảng một trăm chữ, viết cho một người tên là Lục Minh, tuy nhiên lại không để lại tên người viết.

Chữ trong bản chép tay rất nhỏ, phía sau còn ghi chú đọc xong phải đốt đi, đây đã không phải là một bản chép tay bình thường, nó giống như một bức mật thư hơn.

Hơn một trăm chữ, nội dung cũng rất đơn giản, nói rằng Tùy Hầu Chí Bảo từng bị Đại Lý Vương Thất có được, hơn nữa còn được dấu một cách bí ẩn, ông đã có tình báo xác thực, Tùy Hầu Chí Bảo đang được dấu ở Vân Nam.

Hơn nữa có một nơi của Đại Lý có manh mối quan trọng, bức thư này muốn Lục Minh đến Đại Lý điều tra tung tích của Tùy Hầu Chí Bảo.

Tên địa điểm Lý Dương thấy rất lạ, hơn nữa cả bức thư không hề nhắc đến ba chữ Tùy Hầu Châu, tất cả đều là Tùy Hầu Chí Bảo, điều này làm cho Lý Dương phải chau mày suy nghĩ.

Thanh Mộc Vị Ương nhìn thấy sắc mặt của Lý Dương, hình như là biết được Lý Dương đang nghĩ gì liền giải thích:

- Ông Lý, tôi đã tìm những tài liệu có liên quan, những đồ vật mà nước ông gọi là Tùy Hầu Chí Bảo chỉ có thể là Tùy Hầu Châu, đặc biệt là thời Minh, đúng là có tên gọi đó, tôi đã nhìn thấy trong một vài sách cổ của Triều Minh.

Giải thích của ông ta làm thần sắc Lý Dương dịu lại một chút, nếu trong sách cổ có ghi lại thì rất có thể đó chính là Tùy Hầu Châu, sách cổ của Trung Quốc rất nhiều, có một số đang lưu truyền ở nước ngoài, nhiều nhất là Nhật Bản.

Cũng rất có thể là nó được ghi trong một cuốn sách cổ nào đó, chỉ là Lý Dương chưa nhìn thấy thôi.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

976. Chương 972: Huy Hoàng Thuộc Về Bản Thân Minh

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Lý Dương có một khách sạn năm sao, hân đích thân dẫn Thanh Mộc Vị Ương đến đó.

Rồi cùng Thanh Mộc Vị Ương ăn tối, sau đó Lý Dương mới quay về biệt thự, dù sao thì người ta vẫn là khách, lại mang đến vật mà Lý Dương cần, nên không thể chậm trễ quá được.

- Anh Lý, anh thực sự tin vào cái này sao?

Lưu Cường đang lái xe, chợt quay đầu lại hỏi Lý Dương một câu, Lý Dương và Lưu Cường vẫn còn ở trên xe, đây là chiếc xe Volvo, lâu rồi Lý Dương không lái nó.

Cái mà Lưu Cường hỏi chính là bản chép tay Lý Dương đang cầm.

Sau khi ra khỏi khách sạn, Lý Dương cứ cầm bản chép tay này xem mãi, Tùy Hầu Châu có sức hấp dẫn rất lớn đối với hắn, tuy là manh mối này có cách đây mấy trăm năm, nhưng Lý Dương vẫn muốn thử một lần.

Lý Dương nhẹ nhàng cầm bản chép tay lên nói:

- Bản chép tay này là thật, tôi đã cẩn thận phân tích giấy mà bản chép tay này dùng, không giống như giấy thường người dân vẫn sử dụng, nó giống như loại giấy đặc biệt dùng trong cung hơn.

- Giấy của Hoàng cung?

Lưu Cường lại quay lại kinh ngạc nhìn bản chép tay đã óng vàng trên tay Lý Dương, vật này hắn chỉ biết đã có từ rất lâu, chữ viết cũng toàn là chữ cổ, còn những cái khác thì không nhìn ra được.

Lý Dương cười gật đầu, bản chép tay này có từ thời Minh, lỗ trập phía trên đã chứng minh điều đó.

Sau khi cầm bản chép tay này lên, Lý Dương đã sử dụng năng lực đặc biệt để phân tích, đúng là vật thời Minh, bất kể là giấy hay mực đều như thế, hơn nữa trang giấy rất tinh tế, nếu không thì làm sao còn giữ được đến tận hôm nay.

Loại giấy này tuyệt đối không phải là giấy người dân thường dùng, Lý Dương từng xem qua một vài bản chép tay thời Minh để lại trong cổ cung, giấy bọn họ dùng còn không bằng loại giấy này nữa.

Tổng kết lại thì Lý Dương đoán đây là đồ được truyền ra từ trong cung.

Nếu là như vậy, thì mức độ tin cậy của bản chép tay này rất cao, tiếc là sự việc xảy ra lâu quá, cho dù là thật, thì vật này vào thời điểm hiện tại có tác dụng hay không cũng chẳng ai biết được.

Đây cũng là nguyên nhân làm Lưu Cương hoài nghi.

Đồ vật cách đây mấy trăm năm, mà lại còn là một manh mối rất mờ ảo, bây giờ đi điều tra thấy khả năng có kết quả ít quá.

Đây cũng là nguyên nhân mà Thanh Mộc Gia không điều tra, thời gian cách nhau quá lâu, lại không có manh mối nào đáng tin cậy, chỉ dựa vào những dòng chữ này chẳng khác gì mò kim đáy bể.

Việc vô dụng này tốt nhất là không nên làm.

Quay về biệt thự, Lý Dương quay về nhà của mình trước, ba mẹ bây giờ cũng trở về rồi.

Biệt thự đã được quét dọn xong, hai ông bà Lý Quân Sơn cũng đã từ nhà ông trở về, một vài đồ dùng họ cần phải tự mình thu dọn, giao cho người khác không yên tâm.

Nói chuyện với ba mẹ một lúc, Lý Dương lại đến nhà ông.

Giao bản chép tay cho Hà lão xem một lúc rồi Lý Dương lại nói suy nghĩ của mình cho ông nghe, cuối cùng cũng được ông ủng hộ, cho dù là có tìm ra được kết quả hay không thì cũng phải thử một lần.

Cái này cũng giống như mua vé số vậy, nhưng dù sao cũng có chút hi vọng, nếu không mua thì sẽ không có chút hi vọng nào cả.

Ngày thứ ba, Lý Dương giao bản ghi chép Thanh Mộc Long Nhất cho Thanh Mộc Vị Ương, giao dịch này coi như là đã hoàn thành.

Lúc này Thanh Mộc Vị Ương cũng đã bắt đầu nói ra mục đích đến thăm của mình.

Trong nước có phản ánh rất lớn về thanh kiếm Thiên Tùng Vân, Thiên Hoàng hi vọng Lý Dương có thể hoàn trả lại thanh kiếm Thiên Tùng Vân, chỉ cần Lý Dương đồng ý, bọn họ nhất định sẽ đền đáp xứng đáng cho hắn.

Nói trắng ra, Thanh Mộc Vị Ương là đại biểu được cử đến đàm phán với Lý Dương, xem thử cuối cùng sẽ dùng giá gì để đổi lại thần khí Thiên Hoàng.

Ly không từ chối yêu cầu này, nhưng hắn cũng không đồng ý.

Đàm phán có thể, cứ để từ từ rồi nói, nếu từ chối ngay thì không biết đối phương sẽ tức giận như thế nào. Hơn nữa, không từ chối, đưa cho đối phương một ý niệm, có khi họ còn mang đến bảo bối tốt hơn cũng có.

Bảo bối Trung Quốc đang lưu truyền thực sự là rất nhiều.

Hai ngày sau, Lý Dương lại quay về Trịnh Châu, mang Truyền Quốc Ngọc Tỉ đến Bắc Kinh, giao cho Cục Công an bảo quản.

Lý Thành, anh trai Lý Dương, vào ngày thứ ba còn lái xe chở ba mẹ đến Trịnh Châu tham quan Truyền Quốc Ngọc Tỉ, nhìn Quốc Tỉ xinh đẹp, cao quý, cả nhà không khỏi xuýt xoa tự hào.

Đợt triển lãm Truyền Quốc Ngọc Tỉ lần thứ nhất kết thúc, tất cả là năm thành phố, thành phố nào cũng được hưởng ứng mạnh mẽ.

Đợt triển lãm tiếp theo vẫn chưa biết ở thành phố nào, tuy nhiên Viện Bảo Tàng khắp mọi nơi đang ráo riết liên hệ với Lý Dương, hi vọng có thể nhanh chóng định ra thời gian và địa điểm của cuộc triển lãm tiếp theo, vô hình chung đã hâm nóng hơn sức ảnh hưởng của Lý Dương trong lĩnh vực của mình.

Thời gian chậm chậm trôi, chớp mắt một cái đã hết 10 ngày.

Mười ngày này cuộc sống của Lý Dương trôi qua rất vui vẻ, ở trong biệt thự, sống cùng bố mẹ, lúc rảnh rỗi lại dẫn Vương Giai Giai đến nhà ông chơi, học thêm vài kiến thức mới, nhân tiện nói chuyện phiếm với ông, cuộc sống an bình này tốt hơn cuộc sống bốn ba trước đây nhiều.

Ông mấy ngày nay cũng rất vui, Hà San San không đi nữa, mấy đứa trẻ ở nhà, ngày nào cũng cười nói vui vẻ, thoải mái hơn nhiều so với cuộc sống một mình của ông trước đây.

- Lý Dương, Giai Giai, dậy đi, nhanh thu dọn đồ đạc!

Vừa sáng sớm, Lý Dương và Vương Giai Giai đang nằm trong phòng ngủ thì chợt có tiếng gõ cửa, vừa nghe là đã biết Hà San San rồi, mấy ngày nay Lý Dương bị cô nàng đầu độc liên tục.

- Dậy rồi, đợi một chút!

Tiếng Vương Giai Giai trong phòng vọng ra, Vương Giai Giai đã dậy rồi, đang thu dọn đồ, còn Lý Dương vẫn đang nằm ngủ nướng trên giường.

Sáng nay bọn họ phải bay đến Quảng Châu, giao dịch Bình Châu còn ba ngày nữa là bắt đầu, sau khi trải qua giao dịch ở Miến Điện, Lý Dương không còn có hứng thú lắm với giao dịch Bình Châu nữa, tuy nhiên giao dịch lần này có một chuyện có ảnh hưởng rất lớn đến hắn.

Trần Vô Cực nhân lúc khai mạc giao dịch sẽ nhận hắn làm đồ đệ, bất kể là đối với hắn hay đối với Trần Vô Cực thì ngày này đều rất quan trọng.

Về chuyện Lý Dương nhận Trần Vô Cực làm thầy để học khắc ngọc, ông không phản đối, ngược lại còn rất ủng hộ, thứ nhất ông rất hiểu khả năng thiên bẩm của Lý Dương, tương lai của Lý Dương ông cũng không dám đoán trước được.

Thứ hai là thân phận của Trần Vô Cực, Trần Vô Cực đã có bước đột phá, nghiễm nhiên trở thành tông sư, khả năng bẩm sinh của Lý Dương sẽ không thể nào bị vùi lấp dưới tay Tông sư được, không chừng Lý Dương sẽ có được thành tựu lớn trong ngành điêu khắc ngọc cũng nên.

Ông không phải là người ích kỷ, tuy là có chút khó chịu khi Lý Dương báai người khác, nhưng chỉ cần có lợi cho Lý Dương thì ông đều toàn tâm ủng hộ.

Mơ màng, Lý Dương mở mắt ra nhìn đồng hồ, rồi bất đắc dĩ lắc đầu.

Bọn họ bay lúc 10h, bây giờ mới có 7h mà Hà San San đã chạy đến gõ cửa rồi, đúng là sung sức quá.

Đi Quảng Châu lần này, Hà San San cũng đi cùng, là cô nhất quyết đòi đi theo.

Không chỉ có cô, Hà Kiệt cũng đi, công việc của Hà Kiệt sắp phải điều động rồi, sau này rất có thể về phương nam làm việc, vì vậy cũng nên đến làm quen với môi trường trước.

9h, Lý Dương chào tạm biệt ông và bố mẹ, rồi lên xe, cuộc sống an bình ngắn ngủi của hắn lại kết thúc rồi.

Hai ông bà Lý Quân Sơn không nỡ để con đi nhanh như thế, nhưng bọn họ cũng biết là tương lai của con trai rộng lớn, Minh Dương nhỏ hẹp này không phải là nơi hắn có thể phát triển, chỉ có thể bay ra bên ngoài, bay càng cao càng xa, tương lai hắn mới càng thêm xán lạn.

Hai ông bà cũng giống như bậc làm cha làm mẹ khác, chỉ cần con cái sống tốt, thì bọn họ sẽ không phản đối.

Quảng Châu, Bình Châu, mấy ngày nay lượng người đến đây không ít.

Giao dịch Bình Châu mấy năm nay càng làm càng thành công, đã trở thành thị trường giao dịch đồ thạch huyền náo nhất ngoài giao dịch Miến Điện rồi, quy mô của giao dịch năm nay còn lớn hơn năm ngoái nhiều.

Ngoài ra, giao dịch nguyên thạch hạng thấp năm nay giá có xuống thấp một chút, nhưng những nguyên thạch hạng cao vẫn đắt như thế.

Cái này có công lao rất lớn của Lý Dương, khu mạch khoáng lớn Lý Dương phát hiện ra đã khai thác được rất nhiều nguyên thạch, dựa vào hai gia tộc lớn của Tướng Quân Thornton, trong vòng mười năm tới sẽ không có phải lo lắng vì mạch khoáng nữa.

Chịu sự kích thích của họ, ba gia tộc lớn Cu Ba khác cũng sẽ tập trung đầu tư lớn vào đồ quặng.

Thời gian gần đây, việc đầu tư của bọn họ cũng đã có hồi báo, tuy là không thấy khu mạch khoáng lớn, nhưng những khu mạch khoáng vừa và nhỏ không ít, những khu quá nhỏ thì bọn họ bán cho nhà thầu, lớn hơn một chút thì sẽ tự mình khai thác.

Kết quả này có nghĩa là nguyên thạch đồ thạch năm nay phong phú hơn năm ngoái, đặc biệt là những nguyên thạch hạng thấp, nguồn hàng rất nhiều, giá cũng vì thế mà có giảm xuống.

Tuy nhiên những nguyên thạch hạng vừa và thấp từ trước đến nay không đóng vai trò chủ đạo trên thị trường đồ thạch, chỉ cần giá thị trường của nguyên thạch hạng cao ổn định thì cả thị trường đồ thạch sẽ không bị dao động.

Máy bay từ từ hạ cánh, Lý Dương không phải là lần đầu tiên đến Quảng Châu, mỗi lần đến cảm giác đều không giống nhau.

Lần đầu tiên đến là để nghiệm ngọc, lúc đó Lý Dương vừa xuất đạo đã được giao cho trọng trách, trong lòng có chút không yên.

Hơn nữa lúc đó người trong ngành công nhận năng lực của hắn không nhiều, bất kể là ở Bắc Kinh, Thượng Hải hay Quảng Châu đều có những chuyên gia hoài nghi hắn.

Hôm nay, nếu còn có những hoạt động như thế, thì không có bất kỳ ai còn hoài nghi Lý Dương nữa, cũng không dám hoài nghi, đây chính là do sự ảnh hưởng của thực lực và cả thân phận. Một năm gần đây, Lý Dương đã hoàn toàn đứng vững bằng đôi chân của mình, trở thành một đại sư cao thủ được mọi người kính ngưỡng.

- Lý Dương, anh làm sao thế?

Vương Giai Giai thấy Lý Dương hơi lạ liền hỏi một câu, lúc này máy bay đã hạ cánh xuống sân bay rồi.

- Anh không sao, đi thôi!

Lý Dương cười lắc đầu, lấy lại tinh thần, hắn vẫn còn trẻ, tương lai vẫn còn rất dài, cho dù là vì mình hay vì những người xung quanh mình thì hắn đều phải cố gắng, làm ra những điều huy hoàng thuộc về bản thân mình.

- Uhm?

Vương Giai Giai nghi hoặc nhìn Lý Dương một cái rồi không hỏi gì nữa, hai người cùng xuống máy bay, Hà San San rất vui vẻ, toàn ở Bắc Kinh và Minh Dương, ít được đi ra ngoài. Lần này không có người lớn bên cạnh, có thể thoải mái chơi một chuyến rồi.

Lần này Lý Dương dẫn theo Lưu Cương và bốn bảo vệ nữa, Triệu Khuê và Hải Đông bảo vệ ngầm, Triệu Vĩnh và một người nữa cũng vậy, hai sáng hai tối sẽ ổn thỏa hơn.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

977. Chương 973: Có Náo Nhiệt Để Xem

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Tại cửa ra sân bay Quảng Châu.

Mấy ngày nay, những người yêu đồ thạch hoặc những công ty châu báu khắp cả nước cũng như ở các nước Đông Nam Á ùn ùn kéo đến đây, hàng ngày ở đây đều có đến trên trăm người xếp hàng chờ đón khách, vô cùng náo nhiệt.

Hôm nay trong số những người đến đón có một cô gái vóc dáng cao gầy rất nổi bật, tuy cô ta mang kính râm nhưng không che được dung nhan xinh đẹp của mình, khuôn mặt trắng mịn càng tôn thêm nét hấp dẫn.

- Bộ trưởng An, máy bay đã hạ cánh rồi!

Một người đàn ông đứng trước mặt cô gái nói nhỏ một câu, cô gái gật đầu, đưa ánh mắt nhìn xung quanh, cách bọn họ không xa còn có mấy người nữa.

Nhìn mấy người này, long mày cô chợt nhích lên một cái, khuôn mặt lộ vẻ lo lắng.

Cô gái là người quen của Lý Dương, là An Văn Quân, Bộ trưởng Bộ nguyên liệu ngọc khí của công ty châu báu An Thị, đứng bên cạnh cô là Trương Ứng, vì có quan hệ rất tốt với Lý Dương nên Trương Ứng được hưởng nhiều đãi ngộ ở công ty.

Lần này An Văn Quân dẫn Trương Ứng đến sân bay, là muốn đánh bài tình cảm, mời Lý Dương qua bên đó trước.

Cuộc khai mạc giao dịch Bình Châu sắp tới, là một thử thách có ảnh hưởng rất lớn đối với Châu Báu An Thị, tiếp theo đó bọn họ có thể tự mình cung cấp đủ nguyên thạch hay không, có thể thu được lợi lớn từ nguyên liệu hạng cao hay không chính là nhờ vào giao dịch lần này.

Giao dịch Miến Điện lần trước, An Văn Quân đã trả cho Lý Dương năm nghìn vạn phí cố vấn, chuyện này đã từng bị người ta hoài nghi.

Tuy nhiên, khi đợt hàng đó vừa về, mới giải được một nửa đã gỡ bỏ hoàn toàn hoài nghi rồi, nhờ chỉ đạo của Lý Dương mà năng suất giải trúng của đợt hàng đó rất cao. Mới chỉ có một nửa đã thu hồi lại được năm nghìn vạn tiền cố vấn, lượng mua hàng của công ty Châu báu An Thị ở Miến Điện rất lớn.

Lại cộng thêm việc Lý Dương thắng Phỉ Thúy Vương, nhận danh hiệu người đứng đầu trong giới đồ thạch, cho đến hôm nay thì toàn công ty cũng coi như đã thống nhất, bằng bất kỳ giá nào cũng phải kéo Lý Dương về.

Dù có trả bằng cổ phần cũng không tiếc.

Cứ nghĩ đến đây An Văn Quân lại thấy hơi chua xót, sớm biết thế này thì lúc trước đã làm rồi, giao dịch Bình Châu lần trước dùng cổ phần còn dễ, năm nay sao, An Văn Quân nhìn người thanh niên đẹp trai đứng cạnh mình rồi lắc đầu.

Hình như cảm thấy có người đang nhìn mình, người thanh niên quay lại nhìn An Văn Quân.

Cậu vẫn thản nhiên tươi cười, nếu Lý Dương ở đây, nhất định sẽ nhận ra cậu ta ngay, cậu cũng là người quen của Lý Dương, Sang Dala.

Sang Dala lịch sự cười chào An Văn Quân rồi lại nhìn về phía trước.

Ở cửa sắp có người bước ra, cậu ta xuất hiện ở đây chỉ có một mục đích duy nhất, giống như An Văn Quân, cậu đến đón Lý Dương.

Gia tộc Sang Dala vẫn đang hợp tác với An Thị, tuy nhiên điều này không có nghĩa là mối quan hệ giữa hai bên rất tốt, ít nhất là đối với việc lôi kéo Lý Dương, Sang Dala sẽ không có bất kỳ nhượng bộ nào.

Sang Dala hôm nay đã trở thành trụ cột vững chắc trong gia tộc mình, không ai có thể làm lung lay địa vị của hắn.

Gia tộc hornton liên tục thành lập lực lượng vũ trang mới, có một nửa là nằm trong tay Sang Dala, điều này cũng đã chứng minh cho mọi người thấy, hắn chính là người kế thừa của gia tộc.

Tất cả những điều này làm thế nào mà có được, Sang Dala hiểu rất rõ, vì vậy hắn càng coi trọng Lý Dương hơn, giao dịch Bình Châu lần này, dựa vào thân phận của hắn thì không cần phải đích thân đến, nhưng hắn cũng đến rồi, nguyên nhân là vì Lý Dương.

Hắn sớm đã biết tin, Lý Dương chắc chắn sẽ tham gia giao dịch Bình Châu lần này.

- Đến rồi!

Một người đứng bên Sang Dala chợt kêu lên một tiếng, Sang Dala lập tức quay đầu lại, mắt nhìn chăm chăm vào cửa ra.

Có người đi ra nhưng không phải là Lý Dương, bước gần ra đến cửa rồi, tuy nhiên đây là chuyến bay của Lý Dương, người này chắc là ngồi cùng chuyến bay đó.

Sang Dala lập tức dồn sự chú ý vào cửa ra, An Văn Quân bên cạnh cũng như vậy, lúc này bọn họ cũng không đi nghĩ những chuyện khác, chỉ nghĩ đến người sắp đi ra thôi.

Hai nhóm người đều cùng đến đón một người, còn người được đón sẽ đi cùng với ai thì cần phải xem bản lĩnh của hai bên rồi.

- Ra rồi!

Lần này là Trương Ứng lên tiếng, Trương Ứng hơi kích động, Vương Giai Giai đang khoác tay Lý Dương bước ra, lần này đúng là người mà bọn họ đang mong đợi.

- Đi!

An Văn Quân chợt vỗ tay, mấy người bên cạnh cô chợt đi về phía trước, An Văn Quân mang theo người đến không nhiều, chỉ có bốn người, nhưng đều là những người Lý Dương quen, Trương Ứng lại là cấp trên của Lý Dương.

- Chúng ta qua đó đi!

Sang Dala cũng đồng thời vỗ tay rồi bước về phía cửa, người hai bên cùng lúc chen đến.

Sang Dala không dẫn người quen của Lý Dương đến, nhưng bản thân hẳn chính là người quen tốt nhất rồi, huống chi bọn họ lại hợp tác với nhau. Khu mạch khoáng lớn có một phần ba cổ phần của Lý Dương, gần đây việc khai thác ở khu mạch khoáng diễn ra rất thuận lợi, chỉ không lâu sau, cuộc đầu tư trước đã được thu hồi lại vốn.

Số tiền này kiếm được đồng nghĩa với việc Lý Dương lại có thêm một khối tài sản nữa, có được số tiền này Lý Dương có thể mua những vật mà mình thích, hoặc là giúp đỡ thêm nhiều đứa trẻ nữa, nhằm hoàn thiện kế hoạch gây quỹ từ thiện của hắn.

- Ông Lý!

Hai tiếng chào cùng cất lên, Sang Dala và An Văn Quân cùng gọi lớn, Lý Dương vừa mới bước ra cửa đã sững người lại, kinh ngạc nhìn bọn họ.

Sự xuất hiện của hai người đó làm Lý Dương rất ngạc nhiên.

- Hai, hai người sao lại ở đây, sao biết là hôm nay tôi sẽ đến?

Lý Dương hỏi liền hai câu, lần này hẳn đến không nói cho ai biết cả, chỉ đơn thuần đến giờ là đến thôi, làm sao An Văn Quân và Sang Dala biết tin này chứ, còn biết đúng giờ này máy bay hạ cánh nữa?

An Văn Quân cười, chen đến trước mặt Sang Dala, cười hi hi nói với Lý Dương:

- Ông Lý, từ sau khi biết tin chỗ đại sư Trần, chúng ta đã liên tục để mắt đến ông, lần này ông đến Quảng Châu là do chúng tôi tìm hiểu thông tin từ sân bay mà có được.

Cô ta nói làm Lưu Cương chau mày lại, Lưu Cương quay nhìn xung quanh, rồi lại nói nhỏ với Triệu Khuê điều gì đó.

Triệu Khuê liên tục gật đầu, nhưng không nói gì, nhưng hẳn hiểu ý Lưu Cương đưa ra.

Lý Dương dùng chứng minh thư của mình để đăng ký mua vé máy bay, nếu người ta muốn thì có thể thông qua tin tức cá nhân để biết được tung tích của Lý Dương, tuy nhiên điều này cũng lộ ra một vấn đề, sau này mỗi lần Lý Dương đi máy bay thì chẳng phải hành tung đều bị người ta biết hết sao?

Đây cũng chẳng phải là tin tốt lành gì, cũng may là lần này không có vấn đề gì, lúc về nhất định sẽ nghĩ cách giải quyết chuyện này.

Lý Dương hiện tại về nghiêm khắc mà nói thì đã không phải là một người bình thường rồi, bất kể chuyện gì gây nguy hiểm đến hắn đều cần phải xem xét, lần này là một sai sót nhỏ, tuy nhiên phát hiện sớm, sau này chú ý hơn một chút là được.

Sang Dala cũng chen đến cười nói:

- Ông Lý, tôi cũng nhờ sân bay mà biết được thông tin của ông, chạy đến đón ông thế này mong ông bỏ qua cho, chúng tôi đã đặt sẵn phòng ở khách sạn rồi, xin mời ông!

Hắn càng trực tiếp hơn, muốn nhanh một bước đón Lý Dương đi.

- Đợi chút, ông Lý, ông là cổ vấn đồ thạch của công ty An Thị chúng tôi, chúng tôi đã chuẩn bị cho ông một ngôi biệt thự bên bờ biển phong cảnh rất đẹp, ông đến đó ở nhé?

An Văn Quân vội vàng nói một câu, hợp đồng cổ vấn giữa Lý Dương và An Thị vẫn còn, hắn đúng là cổ vấn của An Thị, An Văn Quân nói cũng không sai.

- Đúng thế, cổ, cổ vấn Lý, ông đến đó ở đi, để chúng tôi được phục vụ ông!

Trương Ứng cũng nói theo, lúc này Lý Dương mới để ý đến Trương Ứng đang đứng ở phía sau, nhìn thấy cấp trên cũ của mình, hắn hơi lay động một chút, định gạt đầu đồng ý.

Lý Dương vẫn chưa gạt đầu thì Sang Dala đã vội nói:

- Ông Lý, lần này chú bảo tôi đến đón ông, nhân tiện thông báo về thu hoạch của mạch khoáng gần đây, ông nghe tôi báo cáo xong đã rồi hãy đi!

Lý Dương quay đầu lại kinh ngạc nhìn hắn.

Lúc này Lý Dương coi như cũng đã hiểu, hai người này đều đến đón mình, bây giờ đang nghĩ cách để đón mình đi.

Điều này làm Lý Dương thấy hơi khó xử, hai bên quan hệ đều rất tốt, đi cùng ai cũng không được, có người đến đón cảm giác rất thoải mái, dù sao thì cũng cảm thấy người ta coi trọng mình.

Nhưng coi trọng quá mức cũng không được, bây giờ chọn bên này thì chắc chắn bên kia sẽ không vui.

Người của Sang Dala và An Văn Quân, lúc này cũng giương cung bạt kiếm, không ai nhường ai, bọn họ đều có nhiệm vụ và sứ mệnh của mình, nhất định phải đón cho được Lý Dương.

Mấy người đến đón nhìn bọn họ kinh ngạc, bọn họ nói rất lớn nên có một vài người đã nghe thấy hết.

Hai người cùng đến đón một người, còn muốn đón cho bằng được nữa, chuyện này rất ít khi xảy ra, rất nhiều người nhìn mình đón vẫn chưa ra, nên đứng đó xem vậy.

Có vài người đón được người rồi, nhưng nhìn thấy có chuyện hay nên đều nán lại, xem xong rồi đi cũng chưa muộn.

Lúc này, ở chỗ Lý Dương người đứng rất đông, rất nhiều người còn chú ý qua đây.

- Nhường đường một chút, xin lỗi, nhường đường một chút!

Chợt có mấy người bước đến, những người này nhìn thấy Lý Dương chợt dừng lại, chợt cầm món đồ trên tay lên xem rồi mới bước nhanh tới.

- Xin hỏi ông là Lý Dương phải không?

Người dẫn đầu khoảng hơn 30 tuổi, nhìn có vẻ rất nho nhã, dáng vóc cũng đẹp trai, ít nhất cũng làm cho người ta có cảm giác trung hậu, tuy nhiên, đối diện với người lạ, Lưu Cương và Triệu Khuê đều phải cảnh giác.

- Đúng vậy, các người là?

Lý Dương kinh ngạc ngẩng đầu lên, toàn là những người lạ, chắc chắn Lý Dương chưa gặp bao giờ, nếu gặp rồi thì phải có ấn tượng gì đó chứ.

Lý Dương thừa nhận thân phận của mình, người trung niên đó mừng rỡ nói lớn:

- Cố vấn Lý, chào ông, tôi là Chu Chi Minh, ở văn phòng hiệp hội Ngọc thạch tỉnh Quảng Đông, ông gọi tôi là Tiểu Chu được rồi, là chủ tịch Cao nói tôi đến đón ông, hôm nay ông ấy có việc bận, nếu không đã đích thân đến đón ông rồi, cố vấn Lý, xin mời!

Người đàn ông vừa nói vừa làm tư thế mời đi, An Văn Quân và Sang Dala sững sờ, bọn họ vẫn chưa tranh được thì nửa đường lại xuất hiện một Trình Giảo Kim.

Người xem xung quanh càng sững sốt hơn, hai người cùng đến đón một người đã hiếm gặp rồi, bây giờ biến thành ba nhà tranh một, đây chẳng phải càng trở nên náo nhiệt sao?

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

978. Chương 974: Khó Gặp Được Nhau!

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Cố vấn Lý, Chào ông!

Nhân viên làm việc Chu Chi Minh, xua xua tay với Lý Dương, đồng thời còn rất buồn bực nhìn Lý Dương, vừa này Lý Dương không cùng anh ta đi ra ngoài, bây giờ vẫn còn đứng ở chỗ cũ.

- Trưởng ban Chu, xin lỗi, Cố vấn Lý là cố vấn đồ thạch của An thị chúng tôi, chúng tôi đã sắp xếp xong nơi ở rồi!....

An Văn Quân nghiêng người, khẽ nói một câu.

Việc kinh doanh của An thị ở Nghiễm Châu rất nhiều, tất nhiên quen biết một vài người của Hiệp hội đồ thạch Tỉnh, Chu Chi Minh này đích thật là người của Hiệp hội ngọc thạch, còn là trưởng văn phòng, An Văn Quân gặp ông rồi, nhưng vẫn chưa qua lại nhiều.

- An tiểu thư, là bà à!

Chu Chi Minh mở to mắt lên, ông đến hơi muộn chút, thấy Lý Dương chỉ chăm chăm đón tiếp Lý Dương, còn thực sự không để ý bên cạnh có An Văn Quân, đến khi An Văn Quân nói ông mới phát hiện.

An Văn Quân vẫn khỏe, sandalas không có gì đáng vui, ông không quen Chu Chi Minh này, ông và hiệp hội ngọc thạch cũng không liên quan gì, ông hiện nay chỉ đón Lý Dương.

Sandalas mặc kệ Chu Chi Minh và An Văn Quân ở bên cạnh, đứng lên trước mặt Lý Dương nói nhỏ:

- Lý tiên sinh, chúng ta đi trước thôi, thời gian chậm trễ quá lâu rồi.

Chu Chi Minh quay đầu lại, mở mắt to quan sát Sandalas.

Lúc này hắn cũng coi như hiểu được, trước đây hắn đã có người muốn đến đón Lý Dương, còn không chỉ một người, khó trách vừa này Lý Dương không đi cùng hắn.

Lý Dương còn chưa có phản ứng gì, Chu Chi Minh vội vàng hét lên:

- Không được, Lý tiên sinh là cố vấn chủ tịch của hiệp hội ngọc thạch chúng tôi, đã đến chỗ chúng tôi rồi phải do hiệp hội ngọc thạch chúng tôi tiếp đãi.

- Trước kia, hắn đã cam đoan với Hội trưởng hiệp hội ngọc thạch Quảng Đông, nhất định sẽ đón được Lý Dương, hắn thông qua sân bay biết được tin Lý Dương phải đến, nhưng không ngờ người biết được tin này không chỉ một mình hắn.

Lúc này đầu hắn cũng thông minh, nếu không đem được người về, không biết Hội trưởng Cao sẽ nhìn hắn thế nào đâu?

- Lý Dương, ngọc thánh Lý Dương, hắn là ngọc thánh?

Xung quanh có người đột nhiên hét to một tiếng, tiếng của vài người cũng không nhỏ, lại thêm nhiều người như vậy đến đón một người, khiến vài người xung quanh đã hoài nghi.

Lúc này, đáp máy bay đến Quảng Châu, có rất nhiều người đều đến tham gia, máy bay Lý Dương ngồi chỉ là Kinh đình Minh Dương, còn rất nhiều người khác.

Ở bên trong còn có rất nhiều người yêu thích đồ thạch.

Bị người gọi ra thân phận, Lý Dương bên này trong chốc lát trở nên náo nhiệt, ngay cả người chưa đến góp vui, nghe thấy hai chữ ngọc thánh đều chạy lại, đối với người của giới ngọc thạch mà nói, ngọc thánh chữ này mang theo sức hút rất lớn.

Cũng có mấy người hoài nghi nhìn lại bên này, nhanh chóng quay đi.

Bọn họ đều đến Quảng Châu công tác, các người khác không phải của giới ngọc thạch cũng không hiểu tình hình của giới ngọc thạch. Những người này căn bản không hiểu ý nghĩa của tên ngọc thánh này, tuy nhiên nếu có người nói ra Truyền Quốc Ngọc Tỷ Lý Dương, chắc chắn người dừng lại sẽ càng nhiều hơn.

Ánh mắt của Lưu Cương, Triệu Khuê, Hải Đông lập tức trở nên sắc bén, ba người lặng lẽ bảo vệ Vương Giai Giai còn có Hà San San, cũng may Hà Kiệt một mình đến, nếu không thì lúc này bọn họ phải bảo vệ nhiều người thêm.

Vài người còn lấy di động muốn chụp ảnh, Lý Dương vội vàng đeo kính râm, tay khê vuốt mũi, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Hiện trường thoáng có chút hỗn loạn, Lý Dương phải nhanh chóng đưa ra quyết định, sớm rời khỏi sân bay.

- Xin lỗi, nhường một chút, để tôi tiến vào!

Một thanh âm ở trong đám người vang lên, xung quanh Lý Dương đã đông nghẹt người, người này cũng không biết dùng cách nào, cho dù đông kín từ trong đám người rẽ được vào chính giữa.

- Lý công tử, Trần Lão bảo tôi tới đón cậu!

Tiến vào chỉ có một người, người này cười mỉm nhìn Lý Dương, hơi cúi đầu hỏi một câu, thấy người này trên mặt Lý Dương lập tức tươi cười.

- Trưởng ban An, Sandalas, xin lỗi! Để hôm khác chúng ta tụ tập nhé, hôm nay chúng tôi phải đi trước đây.

Lý Dương mỉm cười chào An Văn Quân còn có Sangdalas, lại nói với Chu Chi Minh một tiếng, cũng không quan tâm đến phản ứng của người xung quanh, đi theo người chen vào cuối cùng kia bỏ đi.

An Văn Quân, Sangdalas còn có Chu Chi Minh đều sững sờ, bọn họ tranh nhau cả sáng cuối cùng bị một người mới đến lấy mất kết quả.

Người mới đến không phải là ai khác là người trong nhà của Trần Vô Cực Trần Lỗi, việc Lý Dương đến Quảng Châu không nói với người khác, nhưng Trần Vô Cực nhất định phải thông báo một tiếng, lúc này mới thực sự đến đó bọn họ.

Lần này hắn đến vốn để bái sư, tất nhiên phải cùng Trần Vô Cực rồi.

Còn sự xuất hiện của Trần Lỗi cũng vừa may giải vây cho hắn, ít nhất hắn không cần phải lựa chọn đi đâu, đi nơi đó của Trần Vô Cực, An Văn Quân và Sang dalas đều không nói được gì.

Người chen xung quanh không ít, đặc biệt là sau khi thân phận của Lý Dương lộ ra.

Khoảng mấy phút sau, đám người Lý Dương mới chen được ra, Trần Lỗi chỉ có một người đến, lái một chiếc xe thương vụ, sau khi mấy người lên xe, xe lập tức nhanh chóng rời khỏi sân bay.

Sangdala và An Văn Quân đều bó tay, chỉ có thể nhìn theo Lý Dương dời đi.

Còn Chu Chi Minh kia, lúc này hoàn toàn choáng váng, trong lòng hẳn càng biết nên báo cáo với Hội trưởng Cao như thế nào, việc không tốt lần này không làm xong, không biết Hội trưởng Cao sẽ trách hẳn không?

Người xung quanh không quan tâm đến phản ứng của bọn họ, rất nhiều người còn đang hối hận, không thể xin được chữ kí của Lý Dương, hoặc nói vài câu với Lý Dương. Ngọc thánh Lý Dương à, rất nhiều người tham gia đại hội Bình Châu, ở sân bay gặp được Lý Dương, lại không bắt tay nói chuyện với Lý Dương, đó là tổn thất lớn nhất.

Có thể cùng Lý Dương bắt tay, họ đều rất vui mừng, cho rằng có thể dính được vận may của Lý Dương, đáng tiếc cơ hội như thế lại bị bọn họ bỏ lỡ.

Rất nhiều người tụ lại một chỗ, còn đang bàn luận về việc vừa nãy, lúc này mọi người đều mang thần sắc, khó trách có mấy người đến đón, Ngọc thánh Lý Dương, người đến đón nhiều cũng không đủ.

Vài người còn đang thầm cười Sandala và An Văn Quân, đến từ rất sớm cũng không đón được người, người ta đến muộn nhất còn chỉ có một người lại đón được thành công, thế nào thấy bọn họ đều là kẻ thất bại.

Lý Dương xuất hiện ở sân bay, việc có mấy người đón rất nhanh truyền đi, lại có không ít người thêm mắm thêm muối vào, giống như Lý Dương hiện nay và Vua Phỉ Thúy năm đó, chỉ cần có bất kỳ chuyện gì xảy ra sẽ thu hút sự quan tâm của rất nhiều người khiến cho rất nhiều người bàn tán về hẳn.

- Chú Lỗi, Trần Lão bây giờ ở đâu?

Xe dời xa sân bay rồi, Lý Dương lúc này mới hỏi Trần Lỗi một câu, Trần Lỗi năm nay hơn bốn mươi tuổi rồi. Là con cháu của Trần Vô Cực, lúc ở nhà Trần Vô Cực Lý Dương gọi ông là chú.

Trần Lỗi nhìn gương hậu, mỉm cười nói:

- Trần Lão đã đến Bình Châu rồi, lát nữa cậu có thể gặp được ông ấy!

- Bình Châu, tốt quá!

Lý Dương thoáng ngạc nhiên, lập tức cười, Quảng Châu đi Bình Châu không đến một h xe, đến yết dương thì xa hơn, Trần Vô Cực hiện giờ ở Bình Châu hẳn cũng không cần chạy đến Yết Dương còn có thể tiết kiệm thời gian.

Trần Lỗi từ gương xe nhìn nhìn Lý Dương miệng lại khê nhếch lên.

Thật ra ông sớm đã đến sân bay, hơn nữa đã trông thấy mọi việc vừa xong xảy ra, điều đó làm cho trong lòng ông cũng rất xúc động, Lý Dương trẻ tuổi như vậy, tuy nhiên từ danh tiếng mà nói đã hơn hẳn Trần Vô Cực rồi.

Tuổi trẻ như vậy đã có được thành tích như vậy, lại thêm thiên phú đỉnh cấp kia, Trần Lỗi đối với tương lai của Lý Dương hiện nay cũng rất khả quan, ít nhất ở Thái cực quyền, Trần Lỗi không thấy ai tiến bộ nhanh hơn được Lý Dương

Xe chạy không chậm, thời gian cũng trôi rất nhanh, không lâu, Lý Dương đã thấy cảnh quen thuộc.

Năm ngoái, lúc đại công bàn ở Bình Châu, Lý Dương ở đây hơn chục ngày, rất nhiều nơi đều đi, đã để lại ấn tượng vô cùng sâu đậm, cảnh cũ lại lặp lại, trong lòng đều xúc động ít nhiều.

Lý Dương lại nghĩ đến mấy hôm trước Tư Mã lâm gọi điện đến.

Đại công bàn Bình Châu lần này Tư Mã Lâm và Trương Vĩ cũng sẽ đến, bọn họ vẫn tự mình lái xe đến, lúc này không biết có thể gặp được ở đây không. Các bạn cũ, Lý Dương đã rất lâu chưa gặp rồi.

Trần Lỗi lái xe, đến thẳng khu biệt thự.

Nhà của khu biệt thự này không nhiều, chỉ có mười mấy căn, tuy nhiên mỗi căn đều không nhỏ, hơn nữa rất xa hoa, giá trị của mỗi căn đều trên mười triệu.

Hiện giờ Trần Vô Cực sống ở đây, quả thực mà nói, nơi này có một căn biệt thự chính là tài sản của ông, mỗi năm thời gian công bàn ở Bình Châu Trần Vô Cực đều nhận được lời mời, mỗi năm ông đều đến, do vậy mua hẳn một ngôi nhà ở đây.

Với tài chính của Trần Vô Cực đừng nói một căn, nhiều căn hơn ông cũng có thể mua được.

Đỗ xe xong, Trần Lỗi dẫn đám người Lý Dương đến thẳng phòng khách, hiện nay Lý Dương không được coi là người ngoài rồi, sau khi chính thức báai sư, đó chính là người một nhà rồi.

- Trần, Trần Lão.

Vừa mới đi vào, Lý Dương đã ngạc nhiên chào hỏi, trong phòng khách không chỉ một mình Trần Vô Cực, còn có bốn người già tuổi năm nay đã không nhỏ rồi, mấy người đó đều mỉm cười nhìn hắn.

Trong bốn người, Lý Dương quen hai người.

Sư phụ chạm ngọc Tô Châu, đứng đầu Tô Châu Hồng Lão cũng ở đây, còn một người khác ở Myamar đổ thạch với hắn, cuối cùng thua hắn Vua Phỉ Thúy Mã lão tiên sinh.

Chính vì nhìn thấy Vua Phỉ Thúy, mới khiến Lý Dương có vẻ kinh ngạc vậy.

Trần Vô Cực đứng lên, cười sảng khoái nói:

- Lý Dương, mấy người chúng tôi đang nói chuyện về con đây, không ngờ con đến nhanh như vậy, lại đây, ta giới thiệu với con một chút!

Vừa nãy quả thực mấy người đang bàn luận về Lý Dương, nghe thấy Trần Vô Cực nói vậy, hai ông lão chưa gặp Lý Dương bao giờ mắt đều sáng lên, Lý Dương lần đầu tiên gặp họ, họ cũng vậy lần đầu tiên gặp Lý Dương.

Trần Vô Cực đi đến trước mặt hai lão nhân, lại cười nói:

- Hồng Lão và Mã Lão ta không cần phải giới thiệu nữa, các người đều biết rồi, vị này là Tống lão, người Bắc Kinh, Vị này là Tề Lão sống ở Hòa Điền.

Tống Lão, Tề Lão?

Về mặt Lý Dương lập tức hiểu được, hắn đã biết được hai người này là ai rồi.

Ba mươi năm, có bốn sư phụ chạm ngọc đứng đầu nổi danh nhất, Nam Trần bắc Tống, Đông Hồng Tây Tề, Tống lão và Tề lão này là hai vị sư phụ chạm ngọc còn lại, tuy sớm đã phong đao, nhưng ngành trong nước có danh tiếng cực cao.

Bốn vị sư phụ chạm ngọc nổi tiếng nhất nhất gần đây rất khó tập trung lại cùng chỗ.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

979. Chương 975: Chấn Động Mà Ngô Côn Đao Mang Lại.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Tống Lão, Tề Lão!

Lý Dương tiến lên trước, cung kính chào, hai vị đều là lão tiền bối đức cao vọng trọng, đáng được kính trọng.

Tề Lão Lý Dương không biết, nhưng việc của Tống Lão Lý Dương nghe nói một ít, Tống Lão là người Thiên Tân, từ nhỏ sư phụ nổi tiếng Hồ Nhất Môn theo học nghệ, thời gian đó còn là thời kì chiến tranh.

Sau khi xây dựng đất nước, lúc đó rất nhiều đồ đệ đều chạy đi làm công nhân, chỉ còn mình Hồng Lão kiên trì theo học tiếp.

Vì thế lúc đầu còn có người chê cười ông, làm đồ đệ của người khác, nói chung không đi làm công nhân, công nhân lúc đó rất có thân phận, rất vinh quang.

Tuy nhiên cũng vì lúc này ông kiên trì, Tống Lão cuối cùng học thành, con hơn cha là nhà có phúc, cuối cùng trở thành nhất đại danh sư, dcd mọi người kính trọng.

Tống Lão người ở Bắc Kinh rất tốt, tuy phong đạo nhiều năm, tuy nhiên có người đi mời, ông vẫn kiên nhẫn giảng giải, không thực sự quý ẩn nhẫn.

Vì như thế, tuy Tống Lão nhận đồ đệ không nhiều, nhưng nam bắc có danh tiếng rất lớn là một đại sư phụ được rất nhiều người cùng kính trọng, cũng là một sư phụ đại diện chạm ngọc nam bắc.

Các điều đó là Lý Dương nghe Mao Lão nói, quan hệ Mao Lão và Tống Lão không tồi, từng nhiều lần tới thăm.

Tề Lão người ở Tân Cương, rất xa xôi, Lý Dương nghe tin tức ít hơn, tuy nhiên người có thể tụ cùng ba vị sư phụ chạm ngọc đứng đầu đều là tiền bối đức cao vọng trọng, Vị Tề Lão này tất cũng không kém.

- Tuổi trẻ tài cao, Tuổi trẻ tài cao, Lý Dương cậu còn trẻ hơn chúng tôi nghĩ.

Tống Lão nhìn Lý Dương, không ngừng gật đầu, trong mắt có vui mừng, ông thường ngày thích dẫn dắt hậu bối, đối với người trẻ tuổi có thực lực luôn luôn đều rất coi trọng.

Tề Lão cũng quan sát Lý Dương, Hồng Lão và Vua phỉ thúy Mã Lão tiên sinh chỉ ngồi mỉm cười không nói gì, tuy nhiên về mặt Mã Lão tiên sinh rất tự nhiên.

- Ha ha, mọi người ngồi xuống hãy nói.

Trần Vô Cực cười lớn một tiếng, đích thân đến dẫn Lý Dương và Vương Giai Giai lại.

Công bàn lập tức phải bắt đầu, Trần Vô Cực khai sơn lập phái, trở thành ngày của nhất đại tông sư cũng ngày càng gần, tuy nhiên ở trong lòng ông đối với việc này không mong đợi gì, ông càng hy vọng sớm thu nạp Lý Dương vào môn hạ.

Trong lòng ông coi trọng Lý Dương mãi mãi xa hơn mình.

Dù sao ông hiện nay đã bị người trong nước công nhận cũng giống như tông sư, người khác không rõ nhưng ông rất hiểu, tông sư này không sao nói rõ được, đến hiện giờ trong lòng ông cũng đều mơ hồ, không phải đặc biệt tán thành.

- Lý Dương, nghe nói con lần này ở Nam Kinh có thu hoạch lớn.

Lý Dương vừa ngồi xuống, Hồng Lão đã cười tùm tùm hỏi một câu, Tề Lão, Tống Lão thậm chí Trần Vô Cực đều quay lại, thêm Vua Phỉ Thúy Mã Lão tiên sinh năm người mười con mắt đều nhìn Lý Dương.

Hồng Lão hỏi gì, Lý Dương rất rõ, gật đầu nói:

- Đúng, lần này đi triển lãm Truyền Quốc Ngọc Tỷ Nam Kinh, thu hoạch quả thực không nhỏ.

Lần này ở Nam Kinh, Lý Dương có thể thu hoạch rất lớn, dù là Mao từ hay Tử Cương Huyền ngọc bài đều có thể khiến vô số người ngưỡng mộ, ghen tỵ.

Càng không cần phải nói, Lý Dương còn phải trả cái giá cực kỳ nhỏ ở Nam Kinh thu được Thần kiếm mạc tà, đây chính là thần khí đáng giá.

Hồng Lão ngồi thẳng người, lại hỏi:

- Lý Dương, Tử Cương Huyền ngọc bài kia thực sự thần kì như vậy không?

Tử Cương huyền ngọc bài, ở Nam Kinh thực ra rất ít người biết, tuy sau triển lãm một ngày, nhưng không bày ra sự thần kỳ vừa quét liền kinh thiên, người khác chỉ coi nó là tử cương ngọc bài thường.

Người biết được cũng chỉ có đám người Thiệu Chí Hiên và Chu Kế Tiên.

Thiệu Chí Hiên cùng Hồng Lão là bạn tốt, cái vòng luẩn quẩn thực ra rất nhỏ, người quen nhau rất nhiều, tin này chẳng qua mấy ngày đã truyền đến Hồng Lão bên này.

Hồng Lão sau khi biết được, đám người Trần Vô Cực cũng đều biết, sau khi Hồng Lão đến lần trước không về. Khoảng thời gian này, mấy vị lão tiền bối đều ở cùng nhau, chờ đợi một ngày thấy Trần Vô Cực công khai thân phận tông sư

Sau khi mấy người biết được tin, phản ứng cũng khác nhau.

Trần Vô Cực có vẻ rất vui, Tề Lão tỏ ra hoài nghi, Tống Lão rất thận trọng Vua Phỉ Thúy, sau khi biết được chỉ cười, không cảm thấy điều gì bất trắc.

Trên mặt Lý Dương lộ ra tươi cười, khẽ nói:

- Tử cương huyền ngọc bài quả thực là bảo bối rất thần kì!

Sự thần kì của Tử cương huyền ngọc bài không đích thân thể nghiệm qua, không cảm nhận được, nói đến đây vẻ mặt của Vương Giai Giai và Lưu Cương đều tươi cười, dường như hồi lại dư vị.

Phóng khoáng vừa quét liềm kinh thiên, bọn họ đều đích thân thể nghiệm qua rồi.

- Lý dương, bảo bối này, cậu có đem tới hay không?

Người Hồng Lão càng ngồi thẳng hơn, các người khác cũng ngồi thẳng lên, trong mắt còn kèm theo khát vọng, Tin mà Thiệu Chí Hiên truyền đến rất mơ hồ, rất khoa trương, khiến trong lòng họ đều không dám tin tưởng.

Nếu không parhi bên này có việc quan trọng phải chuẩn bị, mấy người họ không chừng đã chạy đến tìm Lý Dương, xem thử bảo bối có thần kỳ giống như Thiệu Chí Hiên miêu tả không.

Hiện nay gặp được Lý Dương, Hồng Lão cuối cùng không kìm được đưa ra vấn đề này.

Lý Dương hơi sững sờ, lập tức cúi xuống, khẽ nói:

- Hồng Lão , tử cương huyền ngọc bài, con không mang theo!....

Hồng Lão gật đầu:

- Bảo bối như thế, quả thực không thể tùy tiện mang theo người được, nhất định phải bảo quản tốt, bảo vệ tốt.

Trong mắt Hồng Lão thoáng có chút thất vọng, nhưng không để ý lắm, như mọi lời ông nói, bảo bối như vậy ai cũng không thể tùy tiện mang theo người rồi, bảo bối như thế ở trong tay ông cũng nhất định phải cẩn thận, càng phải cẩn thận bảo quản, để tránh xảy ra các điều ngoài ý muốn.

- Đồ vật cháu không đem, nhưng cháu chuẩn bị sau mấy tháng nữa ở Bắc Kinh tổ chức một triển lãm nhỏ, đến lúc đó chư vị tiền bối có thời gian có thể đến thăm thử!

Lý Dương lại nói thêm, triển lãm nhỏ là triển lãm Bạch Minh tổ chức, Lý Dương nếu nhận lời rồi nhất định sẽ làm được, đợi thời gian này vội xong, cố gắng chuẩn bị tốt triển lãm lần này.

Với các bảo bối trong tay hắn, làm triển lãm nhỏ như thế không thành vấn đề.

- Bắc Kinh, được, đến lúc đó ta nhất định đi!

Tống Lão cười sang sảng, Tề Lão cũng nhướng mắt, Tống lão bản thân sống ở Bắc Kinh đến lúc đó tất nhiên rất thuận tiện, ông sống tại Tân Cương, một là tuổi tác, đi xa một lần không tiện lắm.

Lần này nếu không phải Trần Vô Cực trở thành tông sư như thế, ông cũng không đến đây.

Tuy nhiên Tử Cương huyền ngọc bài đối với ông có sức hấp dẫn như thế, Lục Tử Cương là ông tổ của chạm ngọc Tô Châu, đồng thời cũng là nhất đại tông sư, là tông sư của Lục Tử Cương, Tề lão tuyệt đối không thể bỏ qua, chỉ có thể đến lúc đó lần nữa chạy lại. may mà tuổi tác của ông không xem là lớn lắm, hiện nay vẫn có thể vận động, muốn chạy e rằng không có cơ hội như thế nữa.

- Lưu Cương, lấy đồ của chúng ta ra đi!...

Trên mặt Lý Dương chần chừ, một thoáng mới gật đầu, đối với Lưu Cương khẽ nói, thanh âm của Lý Dương rất khẽ, tuy nhiên người nơi này rất ít, tất cả mọi người đều nghe thấy.

Nghe được lời của Lý Dương, mấy vị tiền bối đều nhìn Lý Dương và Lưu Cương.

Lưu Cương gật đầu, Lý Dương không đem Tử cương huyền ngọc bài, nhưng có đem một bảo bối khác, bảo bối này hiện nay trên người hắn.

Lưu Cương lấy ra chính ra đó là một hộp gỗ rất nhỏ, hình chữ nhật, Lý Dương đón hộp gỗ, đến trước mặt Trần Vô Cực.

- Đây là cái gì?...

Trong mắt Trần Vô Cực có chút nghi ngờ, khẽ hỏi một câu, đám người Hồng Lão cũng tụ lại, tất cả đều có ánh mắt tò mò.

Tuổi tác bọn họ cao rồi, nhưng lòng hiếu kỳ không giảm bớt, hận rằng hiện nay không thể đi mở hộp này ra.

Lý Dương cười khê, từ từ mở hộp ra, bên trong lộ ra mấy tấm gỗ và kẹp, còn có một lưỡi dao dài nhỏ.

Lần này Lý Dương đến không đem theo Tử cương huyền ngọc bài, tuy nhiên hắn đem Ngô Côn Dao đến đây.

Trần Vô Cực đi chính là đường phương pháp khắc dao, nếu có thể nói, Lý Dương muốn trực tiếp dùng dao này để làm dao khắc của chính mình, Ngô Côn dao có thể tùy ý biến hình, đặc điểm này khiến Lý Dương vô cùng yêu thích, như thế sau này không cần chuẩn bị nhiều dao khắc nữa.

Lý Dương lấy con dao trong hòm ra, lưỡi dao rất mềm, có thể bày ra rất nhiều hình dạng, sau khi Lý Dương làm tốt một hình trạng, tiếp đó dùng gỗ bắt đầu cố định.

Lúc hắn làm động tác này, mắt của Hồng Lão căng thẳng, ngơ ngác nhìn toàn bộ trước mặt.

Không lâu sau, Lý Dương liền cố định hình dạng của Ngô côn dao thành hình dao khắc, đặt ở trên bàn.

- Ngô côn dao, đây là Ngô côn dao đúng không?

Lý Dương còn chưa nói gì, Hồng Lão bất ngờ kêu lên tiếng ngạc nhiên, trong mắt còn vô cùng kích động.

- Ngô Côn Dao?

Trần Vô Cực, Tống Lão và Tề Lão đều sửng sốt, mắt ba người trong nháy mắt đều dừng trên bàn, trong mắt đều kèm theo kinh hãi.

Bọn họ đứng đầu đại sư chạm ngọc, tất nhiên đều hiểu rõ ý nghĩa ba chữ này.

Vua Phỉ Thúy cũng lộ vẻ kinh ngạc, Ngô Côn Dao là gì, ông tất nhiên cũng hiểu, chỉ không ngờ Lý Dương sẽ cầm được thần binh lợi khí bị thất truyền mấy trăm năm nay.

- Lão Hồng, ông nói, đây chính là Ngô Côn Dao của Lục Tử Cương được lưu truyền?...

Tống Lão vội vàng hỏi, danh tiếng của Lục Tử Cương quá lớn, ảnh hưởng cũng rất lớn, đột nhiên nhìn thấy dao khắc nhiều năm thất truyền như vậy, trong lòng các ông đều không thể bình tĩnh được.

Trần Vô Cực cũng như thế, Trần Vô Cực quay đầu nhìn Lý Dương, trong mắt kèm theo ánh mắt hỏi.

Lý Dương gật đầu nói:

- Trần Lão, đây chính xác là Ngô Côn Dao, là cháu ngẫu nhiên có được, ông xem mấy quyển sách này.

Hắn lại từ trong hộp lấy ra mấy quyển sách, mấy quyển sách này là lần nữa tìm người viết lại, cũng là hình dạng sách cổ, nhưng không phải là bản gốc, thật ra mấy quyển bản gốc kại cũng đều là bản chép tay cuối nhà Thanh, Lý Dương sợ có điều tổn hại mới lần nữa chép lại.

Đó dù sao cũng là vật gia truyền của Dương gia, sau này có cơ hội trả lại cho họ, mấy quyển sách đối với Lý Dương đã không có tác dụng lớn lắm.

Trần Vô Cực lập tức nhận lấy mấy quyển sách này từ trong tay Lý Dương, mở xem nhanh.

Tổng Lão, Tề Lão đều quay đầu kinh hãi nhìn Lý Dương, Hồng Lão không ngẩng đầu, lực chú ý của ông hoàn toàn bị con dao khắc thu hút rồi, ông là truyền nhân chạm ngọc Tô Châu, là đồ tử đồ tôn của Lục Tử Cương, Ngô Côn Dao này càng hấp dẫn ông hơn.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

980. Chương 976: Kỳ Vọng!

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Thật sự là Ngô Côn Dao!

Trần Vô Cực thở hắt ra, Lý Dương đưa cho ông các quyển ghi chép không nhiều, Trần Vô Cực xem rất nhanh, thoáng chốc, quyển chép tay về phương pháp sử dụng Ngô côn dao đã xem hết, ông vừa mới xem xong, Tổng Lão ở bên cạnh vội vàng đón lấy quyển sách từ trong tay ông.

Lúc này Hồng Lão ngồi xổm bên cạnh, vẫn như trước nhìn chăm chăm vào dao khắc trên bàn.

Qua vài phút, Hồng Lão mới ngẩng đầu lên, hỏi nhỏ:

- Lý Dương, con dao này, ta có thể cầm lên xem không?

Bốn vị sư phụ đứng đầu về chạm ngọc, thấy Ngô côn dao phản ứng đều rất xúc động, tuy nhiên ba người Trần Vô Cực đều không bằng được Hồng Lão, đối với Hồng Lão mà nói, đây chính là thánh vật của tổ sư gia ông.

- Được ạ, ông cẩn thận chút, con dao này rất sắc!...

Lý Dương gật đầu, hắn cố định con dao xong liền để mọi người xem, lúc cố định còn cố ý giấu dao ở trong, chỉ là hắn không ngờ Hồng Lão có phản ứng mạnh như vậy.

- Cảm ơn!...

Hồng Lão nói nhỏ, ông cố gắng giữ bình tĩnh, lúc này đuổi ta ra, giờ tay đi cầm con dao khắc kia.

Tay mới đuổi ra một nửa, Hồng Lão tự dừng khựng lại, vội vàng chạy ra ngoài, ra sức rửa tay, còn dùng sữa ngâm vài phút, xong xuôi toàn bộ, ông mới lần nữa chạy lại.

Ông rời đi lúc này, mọi người còn đang xem quyển sách mà Lý Dương mang đến, không ai đến bên bàn động tay vào lưỡi dao kia. Hồng Lão quay trở lại, vẻ mặt vô cùng trang trọng, chạy đến trước bàn, ông ngẩng lên trời vãi vãi vài cái, lúc này mới cẩn thận cầm Ngô côn dao trên tay, lúc cầm được dao khắc, vẻ mặt ông rõ ràng vô cùng kích động.

Trần Vô Cực, Tổng Lão và Tề Lão đều ở bên cạnh nhìn, vẻ mặt cùng nghiêm túc như nhau.

Vua Phỉ Thúy Mã lão tiên sinh đứng ở bên cạnh Lý Dương, vẻ mặt ông rõ ràng rất tự nhiên, không nói gì. Tuy cùng là người của giới ngọc thạch, tuy nhiên chạm ngọc và đồ thạch còn rất nhiều khác biệt.

Mã Lão tiên sinh không phải là sư phụ chạm ngọc, ông sẽ không cảm nhận lớn như mấy người này.

Tâm tình của Hồng Lão cầm dao khắc càng kích động hơn. Hồng Lão là môn đồ của Lục tử, nghiêm túc mà nói là đệ tử chân truyền của Lục Tử Cương, tuy nói hậu thế không ai có thể đạt được thành tựu như tổ sư, nhưng lòng kính trọng với tổ sư đi sâu vào lòng mỗi người.

Đến hiện nay, trong nhà Hồng Lão vẫn còn bài vị của Lục Tử Cương.

Người khác đều không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn Hồng Lão đang cầm dao khắc, trong nhất thời phòng khách có vẻ cực kỳ yên tĩnh.

Trôi qua khoảng hơn chục phút, Hồng Lão mới chậm rãi đứng lên, vẻ mặt của ông không còn kích động như vậy nữa, nhưng trong lòng Lý Dương có một lo lắng. Ngô Côn Dao đối với các đệ tử của Lục Tử Cương có thể nói có sức hấp dẫn vô cùng lớn, nếu Hồng Lão mở miệng muốn Ngô Côn Dao Lý Dương thật không biết từ chối thế nào?

Dù sao Hồng Lão cũng là lão tiền bối đức cao vọng trọng, không thể qua loa như người Nhật Bản như thế.

Hồng Lão xoay người lại, nhìn nhìn Lý Dương rồi hướng tiến lại chỗ Lý Dương.

Lông mày của Lý Dương thoáng vút lên lại nhíu xuống, trong lòng khẽ thở dài, nên đối mặt vẫn phải đối mặt.

Hồng Lão và Lý Dương chỉ cách nhau mấy bước, rất nhanh đứng trước mặt Lý Dương, ông cúi đầu nhìn dao khắc trên tay mình, lúc này mới lên tiếng:

- Lý Dương, thực ra lúc Lão Trần muốn nhận cậu làm đồ đệ, trong lòng ta phản đối.

- Hả?

Lý Dương kinh ngạc ngẩng đầu lên, Trần Vô Cực và Tống Lão ở bên cạnh cũng kinh ngạc, ai cũng không ngờ Hồng Lão đi đến trước mặt Lý Dương sẽ nói ra lời này?

Hồng Lão không quan tâm đến những người khác vẫn nhìn chăm chăm dao khắc, chậm rãi nói:

- Cậu rất có thiên phú, là thiên tài thực sự mà tôi gặp, trong những người cả đời tôi gặp qua, có thể nói không có ai có thể sánh được với cậu. Tuy nhiên thiên tài đồ thạch không nhất định là thiên phú chạm ngọc, Đồ thạch có thể dựa vào vận may, chạm ngọc không như thế, cần sự cố gắng chăm chỉ thực tế, không thể có chút kỹ xảo!...

Trên mặt mọi người đều lộ ra xúc động, Vua Phi Thụ Mã Lão tiên sinh đối với những lời vừa xong của Hồng Lão cảm động sâu sắc nhất.

Phương diện đồ thạch, ông cũng chưa gặp qua mạnh hơn thiên phú Lý Dương, đồ đệ của ông Thiệu Ngọc Cường đã rất tốt rồi, nói là Thiên tài, tuổi tác trẻ đã giành được các thành tích rất giỏi rồi.

Nhưng cậu ấy vừa so với Lý Dương, như bùn với bảo thạch, căn bản không thể so được

Lý Dương kia là người ngay cả ông cũng thắng được, dù chỉ thắng một lần, nhưng công bằng mà so với hắn ông quả thực thua rồi.

Lông mày của Trần Vô Cực lại khẽ nhíu lại, ông đối với lời của Hồng Lão không tán đồng, nhưng sẽ không thể phản bác lúc này.

Thiên phú của Lý Dương ông thấy thích hợp trên các phương diện, trí tuệ này, không đơn giản là may mắn, người lại có may mắn, đối mặt với những thứ mình không hiểu cũng vô ích,. Giống như Lý Dương ở Nam Kinh thấy được Mao từ, nếu không phải hắn có kiến thức về phương diện này, có tri thức về lĩnh vực này, cũng không thể lượm được, bộ công cụ trà này, ở trà quán có thể bị sử dụng rất nhiều lần rồi.

Tất cả mọi người đều không nói gì, Hồng Lão ngẩng đầu lên, thở dài, nói tiếp:

- Tuy nhiên tôi hiện giờ thay đổi cách nghĩ trước đây, tôi cho rằng cậu rất hợp với việc học chạm ngọc, không chừng trong sự phụ chạm ngọc chúng tôi lại xuất hiện thêm một vị tông sư, trở thành giai thoại của hai tông sư sư đồ nhà cậu.

Hồng Lão hai tay gơ Ngô côn dao, đặt bằng trước mặt Lý Dương, lại nói:

- Nhận lời ta, nhất định không được làm mai một thần dao này, dùng nó để khai sáng một thời đại huy hoàng, được không?

Lý Dương sững sờ ở đó, ngơ ngác nhìn Hồng Lão.

Ban đầu hắn nghĩ Hồng Lão sẽ muốn Ngô côn dao này, nhưng không ngờ, cuối cùng Hồng Lão không ngờ nói ra những lời như vậy.

Xem ý của Hồng Lão , ông không những không hề có suy nghĩ thu Ngô côn đao, còn yêu cầu Lý Dương dùng đao này làm nên thành tựu mới, đây mới là hoài bão của đại sư chân chính.

Trong mắt Hồng Lão tràn đầy thành ý, nhìn chằm chằm Lý Dương, thậm chí còn kèm theo khát vọng.

Ông sớm đã phong đao rồi, nếu trước khi phong đao trông thấy Ngô côn đao, không chừng sẽ nghĩ như Lý Dương vừa nghĩ, muốn tận lực đem Ngô côn đao thu lại, cầm lấy được còn dao này.

Tuy nhiên, hiện nay ông không thể làm như thế, nửa đời người đều sắp vào quan tài rồi, suy nghĩ của ông sẽ thoáng hơn rất nhiều, đối với ông mà nói, con dao này đặt trong tay người thích hợp sẽ phát huy tác dụng rất lớn.

Lý Dương sắp bái Trần Vô Cực làm thầy, Trần Vô Cực sử dụng chính là phương pháp khắc đao, còn Lý Dương cũng trong thời gian này thu được Ngô côn đao rồi.

Toàn bộ điều này, trong mắt ông đó là ý trời, cho nên ông mới nói ra những lời như thế, hy vọng Lý Dương không làm mai một uy danh của Ngô côn đao, lần nữa dùng con dao này sáng ta ra một thời huy hoàng.

- Ông yên tâm, cháu nhất định sẽ cố gắng hết sức.

Lý Dương từ từ nhận lấy Ngô côn đao từ tay Hồng Lão , vẻ mặt Hồng Lão từ từ lộ ra nụ cười, là nụ cười vui vẻ.

Ông dường như thấy được, Trung Quốc tương lai lại xuất hiện một tông sư chạm ngọc, vị tông sư này cầm Ngô côn đao, làm ra các tác phẩm tông sư khiến danh tiếng chạm ngọc của Trung Quốc vang danh khắp trái đất.

Trần Vô Cực cũng lộ ra nụ cười, Lời của Lý Dương này càng hứa hẹn, ông tin rằng Lý Dương tương lai sẽ càng cố gắng hơn.

Nụ cười của Hồng Lão càng rạng rỡ hơn, Lý Dương là người phương Bắc, điểm này là sự thật không thể tranh cãi được, hơn nữa Lý Dương trong nhiều mặt đều có các thành tựu, tương lai cậu ta không thể ở lại phương Nam.

Nói cách khác, nếu Lý Dương có thể học thành, cậu ta cũng nhất định ở lại phương Bắc, chạm ngọc miền Bắc sẽ xuất hiện một truyền nhân chân chính.

Thấy điểm này, trong lòng Hồng Lão thâm hạ quyết tâm, dù thế nào nhất định phải giúp Lý Dương, đem hết sức giúp đỡ cậu ta.

Lúc này, Lý Dương căn bản không biết, thân phận của hắn đã ủy thác trong các gửi gắm của các vị tiền bối rồi.

- Tốt rồi, sắp hai giờ rồi, Lão Trần, ông có dọn cơm không, nếu không tôi có thể ra ngoài ăn?

Vua Phi Thúy Mã Lão tiên sinh bất ngờ kêu lên một tiếng, Lý Dương 10h đắp máy bay, Trần Vô Cực cũng chưa ăn cơm đợi hắn, lúc này Vua Phi Thúy vừa nói, mấy người đều cảm thấy đói bụng cồn cào rồi.

- Ăn cơm, lập tức đi ăn, hôm nay tôi mời!

Hồng Lão lập tức tiếp lời, ông rất vui mừng, thật sự rất vui mừng, cho dù Lý Dương học chạm ngọc của ai, tay cậu ta chỉ cần dùng Ngô Côn Đao, Vậy không thoát được mối liên quan với chạm ngọc Tô Châu.

- Được, hôm nay để ông mời khách!.

Trần Vô Cực cười lớn một tiếng, ông hiểu được cảm nhận của Hồng Lão, lúc này cũng không đi tranh giành, một bữa cơm mà thôi,

Mấy người cùng nhau dời khu biệt thự, bữa cơm này Hồng Lão mời khách tất nhiên phải đi quán cơm tốt nhất.

Lúc đến, mấy người này còn mang theo lòng tò mò với Lý Dương, đợi đến lúc đi ra ngoài, mấy người lại nhìn nhận về hắn không giống nhau, không chút khoa trương, ngoài Tề Lão ra, mấy người khác đều coi Lý Dương là người tiếp tục nổi nghiệp.

Được mấy vị đại sư phụ đứng đầu coi trọng, lời này truyền ra ngoài chắc chắn sẽ chấn động cả giới chàm ngọc cũng sẽ làm cho vô số người thêm ngưỡng mộ và ghen tị Lý Dương.

Cơm trưa ăn rất vui vẻ, mấy vị lão tiền bối đều ăn không ít đồ.

Trở về sau bữa ăn, mấy vị lão tiền bối đều đi nghỉ ngơi, Trần Vô Cực gọi Lý Dương vào trong phòng, cùng ông bàn bàn về các nghi thức bá sư.

Đây là bá sư chân chính, mỗi một bước không thể qua loa, phải thận trọng.

Tuy nhiên theo tình hình thông thường mà nói, việc này phải có người chuyên làm dẫn dò Lý Dương, chứ không phải để Trần Vô Cực đích thân ra mặt bàn bạc.

Trần Vô Cực trực tiếp tìm Lý Dương bàn bạc, cũng có thể thấy ông rất coi trọng Lý Dương.

Xác định xong các chi tiết, Lý Dương lại hỏi vấn đề Thái cực quyền, cuối cùng Trần Vô Cực đều giải đáp cho hắn.

Lý Dương tiến bộ trong Thái cực quyền, Trần Vô Cực càng hài lòng, Lý Dương hiện nay đang luyện quyền pháp trung cấp của Thái cực quyền trung cấp so với sơ cấp phức tạp hơn nhiều, cũng khó hơn nhiều, không giống như lúc sơ cấp, chỉ cần làm lại là được.

Mấy vấn đề của Lý Dương đều hỏi nhỏ giọt, chỉ từ vấn đề này, Trần Vô Cực có thể thấy Lý Dương trong thời gian này luôn cố gắng rèn luyện Thái cực quyền, không lười nhác.

Mấy vấn đề này cũng khiến Trần Vô Cực biết được tiến độ của Lý Dương, tương đối hơn hẳn những người khác, tiến bộ của Lý Dương chắc chắn kinh người, tuy rằng cách cao cấp còn một khoảng cách rất lớn, nhưng so với những người thường, tốc độ của Lý Dương chắc chắn tiến bộ rất xa.

Đối với các điều này, Trần Vô Cực tất nhiên rất vui mừng, sau khi toàn bộ các thắc mắc được giải đáp. Lại tự mình đánh một quyền, để Lý Dương có thể lĩnh ngộ nhanh hơn.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

981. Chương 977: Đổ Thạch. (1)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Lý Dương!

Hà San San bước nhanh đến bên cạnh Lý Dương, môi vẫn còn chu lên, xem ra đáng vẻ lo lắng lại tức giận.

Hiện giờ là buổi sáng ngày hôm sau, tối qua sau khi đến Bình Châu, Lý Dương bị mấy vị lão tiền bối kéo lại, vốn muốn được giải phóng, đi ra ngoài chơi Hà San San chỉ có thể bị vây trong khu biệt thự, nhốt một ngày liền cuối cùng cô không chịu nổi.

- Phù!

Lý Dương từ từ thở, quyền pháp sáng nay vừa may luyện xong, đã có sự chỉ dẫn của Trần Vô Cực, làm cho Lý Dương lúc tập quyền hôm nay vô cùng vui sướng.

Lúc này hắn cảm thấy đến ba bốn người đều có thể ứng phó được.

Tất nhiên đây chỉ là cảm giác đơn thuần, sức lực của hắn hiện nay vẫn không đủ để ứng phó với nhiều người như vậy, nếu thực sự đến ba bốn người, chắc người muốn chạy vẫn là hắn.

- Cô không đi cùng Giai Giai, sao lại chạy ra đây?

Lý Dương thần nhiên ngẩng đầu, Hà San San hơi nao nao, lập tức thở hắt ra, thổi phù lên mấy sợi tóc.

Tuy nhiên trên mặt cô lại càng thêm phần nộ, lớn tiếng kêu lên:

- Cậu đúng là gọi tôi lại đây, để bầu bạn với bà xã cậu sao?

Lý Dương giơ thẳng tay, khẽ cúi đầu nói:

- Tôi phải nói trước, muốn đi cùng đến đây là chính cô, không phải tôi yêu cầu cô đến, điểm này cô nhất định phải làm rõ!

Sống chung thời gian dài như vậy, tính tình của Hà San San Lý Dương coi như cũng hiểu một chút, không thể quá thực thà với cô, nếu không người thua thiệt nhất định là chính mình.

Hà San San lập tức thay đổi vẻ mặt, tội nghiệp nói:

- Đúng là tôi muốn đến, chúng ta hôm nay ra ngoài chơi đi, đừng ở mãi đây, chán đến chết!

- Để sau hãy bàn!

Lý Dương nhẹ nhàng nhìn cô, ngữ khí rất bình thản, Hà San San lập tức chu môi lên, hung hăng nhìn hắn một cái, lúc này mới chạy đến một bên ngồi xuống, không cần xem phản ứng của Lý Dương.

Lý Dương không đi, Vương Giai Giai chắc chắn sẽ không đi, mình cô đi ra ngoài cũng có thể, nhưng kết quả cô không thừa nhận nổi.

Trước khi cô đến lần này, ông cụ cũng dặn dò rồi, bất kể là việc gì đều phải theo Lý Dương hoặc Vương Giai Giai, nếu làm trái với, trở về sẽ bị nhốt nửa năm.

Ông cụ bình thường rất hòa ái, nhưng từ trước đến này, Hà San San sẽ không cho rằng cô chạy ra ngoài có thể giấu được ông, ông cụ là hỏa nhãn kim tinh, việc bên này xảy ra, không lâu lắm ông đều có thể biết được.

- Reng reng!

Hà San San đang ngồi bên cạnh, đột nhiên truyền đến một tiếng chấn động, đây là di động của Lý Dương, loại mới nhất, là món quà sau khi ăn tết Vương Giai Giai tặng cho hắn.

Hà San San đem di động cầm lên, lúc Lý Dương tập quyền, trên người không thể mang di động được.

- Tư Mã Lâm, Tư Mã Lâm là ai?

Hà San San bất mãn nói một câu, Lý Dương vội vàng chạy lại, một tay đoạt lại di động về tay hắn.

Cuộc điện là Tư Mã Lâm gọi đến. Lý Dương lập tức ấn nút nghe.

- Lý lão đệ chú đến Bình Châu chưa ?

Điện thoại vừa mới nghe, thanh âm của Tư Mã Lâm truyền lại, lần này đến Bình Châu Tư Mã Lâm và Trương Vĩ đều hỏi Lý Dương, Lý Dương phải đến đây một mình, bọn họ sẽ không chờ Lý Dương.

Mấy người họ đều muốn lái xe đến, hơn một ngàn cây số, lái xe cũng rất mệt mỏi.

- Hôm qua em tới nơi rồi, các người thì sao?

- Chúng ta vừa mới tới xong, chú ở đâu vậy, nếu không chúng tôi đi tìm chú?

Bên đầu bên kia truyền đến thanh âm của Trịnh Khải Đạt, là Trịnh Khải Đạt cướp máy, Lý Dương bên này vẫn còn nghe tiếng tranh đoạt của Trương Vĩ bên cạnh.

Nghĩ xong, Lý Dương khẽ nói:

- Các người không cần phải đến tìm tôi nữa, các người ở đó tôi đi tìm các người!

- Được, chúng tôi vẫn đang ở khách sạn năm ngôi, cậu còn nhớ không, đến đó tìm chúng tôi là được rồi!

Tiếng nói chuyện lần này thay đổi thành của Tư Mã Lâm, mấy người cướp máy, xem ra thắng lợi cuối cùng là Tư Mã Lâm, Lý Dương lắc đầu cười cười, nói mấy câu rồi tắt máy.

- Lý Dương có phải ra ngoài hay không?

Bên cạnh hắn, Hà San San dựng thẳng tai, đang nghe, Lý Dương vừa tắt máy, cô vội vàng hỏi.

- Đúng vậy, phải đi ra ngoài, cô muốn đi cùng có thể, nhưng nhất định phải nghe theo sự sắp xếp của tôi và Vương Giai Giai, nếu không thì, về sau tôi để cô ở lại đây, một bước cũng không đi cô đi ra cửa!

Lý Dương khẽ mỉm cười gật đầu, trước khi đi, ông cụ đã dặn dò, nhất định phải chăm sóc tốt cô ấy, trước khi Hà Kiệt chưa đến, Lý Dương phải làm tốt mọi việc, nếu không chừng sẽ xảy ra điều ngoài ý muốn, lý dương gánh không nổi trách nhiệm.

- Được, tôi nghe theo sự sắp xếp của hai người, cảm lòng gà làm cho mọi người cùng hạnh phúc.

Hà San San ra sức vẫy vẫy cái mũi nhỏ, rất bất mãn nói một câu, có thể ra ngoài cô rất vui rồi, giam ở đây rất khó chịu, lúc này cô cần bản không thêm tranh luận với Lý Dương.

Chào Trần Vô Cực xong, đám người Lý Dương liền lái xe ra cửa.

Xe vẫn là chiếc xe thương vụ kia, Trần Lỗi không đi theo cùng, Lưu Cương lái xe, phương diện an toàn khi đám người ra ngoài vẫn khiến người khác rất yên tâm.

Ít nhất Trần Vô Cực biết Lưu Cương, Triệu Khuê và Hải Đông đều là bộ đội đặc chủng, Triệu Vĩnh âm thầm giấu nhưng Trần Vô Cực không phát hiện được, nhưng cũng thầm cảm giác được, có lực lượng bảo vệ như thế, ở Bình Châu tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Khách sạn năm ngôi Lý Dương ở là một trong khách sạn tốt nhất của Bình Châu, mỗi năm lúc đại công bàn, nơi này đều tràn ngập khách khứa.

Trương Vĩ quan hệ rất tốt với ông chủ khách sạn, trước đó rất lâu đã quen rồi, lại đặt phòng trước, mỗi năm đều ở nơi này, người bình thường đừng mong thời gian này có thể vào được.

Xe thương vụ lái thẳng đến bãi đỗ xe, vừa dừng xe xong, Lý Dương đã thấy đám người Tư Mã Lâm đứng ở cổng khách sạn.

Người vẫn không thiếu, chừng bảy tám người, Tư Mã Lâm, Trịnh Khải Đạt, Trương Vĩ, Vương Hạo Dân cùng với Cố lão đều ở đó, ngoài bọn họ ra còn có ba người trẻ tuổi hơn.

Ba người này Lý Dương vẫn còn có chút ấn tượng, đều là thành viên mới tiếp nhận của Hiệp hội ngọc thạch Minh Dương, có thể cùng tham gia công bàn Bình Châu, đó đều là người có tài lực nhất định.

Điều này Lý Dương rất hiểu, đến công bàn người không mua nguyên thạch trên trăm ngàn, Trương Vĩ chắc chắn sẽ không để họ cùng mình đến.

- Lý, Lý lão đệ!

Lý Dương vừa mới bước xuống xe, Trịnh Khải Đạt nhanh mắt đã phát hiện ra hắn, vui mừng vỗ tay, kêu to lên, may mà cậu ta không kêu ra tên Lý Dương, nếu không chắc chắn sẽ thu hút người khác.

Ông chủ của khách sạn này rất biết kinh doanh, công bàn năm nay trước khi chưa bắt đầu đã đem tin tức thánh ngọc Lý Dương năm ngoái trú ở khách sạn này truyền ra ngoài, còn tuyên truyền rất nhiều người vì thế mà đều ở tại khách sạn này.

- Trịnh đại ca!

Lý Dương cũng vẫy vẫy tay, Trịnh Khải Đạt và Tư Mã Lâm lập tức chạy lại, mấy người trông thấy Lý Dương đều vô cùng vui mừng, đặc biệt là ba người mới lần đầu tiên cùng Trương Vĩnh tham gia công bàn Bình Châu.

- Lý, Thầy Lý, chào thầy!

Một người trẻ hơn Lý Dương một chút, tầm hơn ba mươi tuổi đứng ra chào Lý Dương, cậu ta rõ ràng hơi ngại, Lý Dương trong ấn tượng của cậu ấy là người sớm tham gia Hiệp hội ngọc thạch.

Lúc này rất sớm, chắc chắn phải muộn hơn Lý Dương.

Lý Dương còn nhớ rõ, có lần hắn trở về nhà, đi qua Thúy Ngọc Hiên ở giữa ở đó có người đang quan sát một khối đá, tuy nhiên biểu hiện bên trong không tốt, Lý Dương khuyên không thành, cuối cùng giải khóa.

Người giải thạch đó tên là Lão Cao, hôm đó còn không ngừng thói phồng quen biết mình, người này chào hỏi hân, chính là một người bạn của Lão Cao, lúc ấy không ngừng hỏi thăm tin tức về mình.

- Chào cậu!

Lý Dương mỉm cười gật đầu, cho dù nói thế nào đều là người quen, lại là đồng hương, hiện nay cùng ở nơi khác đều cảm thấy có chút thân thiết.

- Lý Dương, để tôi giới thiệu một chút, đây là Tiểu Mã, Mã Khôn, cậu ta làm việc ở cục Công an Minh Dương.

Trương Vĩ đi lại đây, đầu tiên chỉ vào người bạn này chào Lý Dương giới thiệu một chút, Mã Khôn làm việc ở Cục công an, tuy nhiên cha của cậu ta là phú hào nổi tiếng ở Minh Dương, cũng xem như con cháu của nhà giàu có.

- Đây là Tư Huy, ở Minh Dương mở một xưởng về thạch bản.

Trương Vĩ lại chỉ vào một nam tử khác khoảng hơn 30 tuổi chút, Lý Dương khẽ gật đầu, Tư Huy hẳn cũng đã gặp rồi, hẳn là lần trước, đúng là người Vân Nam khiêu khích lần đó, Lý Dương chỉ ấn tượng cũng không nhớ rõ tên cậu ta.

- Đây là Cận Minh, ông chủ của khách sạn Khải Toàn.

Cuối cùng là một nam tử khoảng ba mươi lăm tuổi, tuổi tác cũng không lớn lắm, Khách sạn Khải Toàn Lý Dương cũng biết, là khách sạn có quy mô vừa ở Minh Dương, tài sản cũng có hàng chục triệu, không ngờ ông chủ là trẻ như vậy.

- Mong Thầy Lý sau này giúp đỡ nhiều hơn!

Cận Minh lập tức tiến lên trước bắt tay Lý Dương, cười khà khà nói một câu, trong mắt cậu không giấu nổi niềm hưng phấn, cậu ta gia nhập vào Hiệp hội ngọc thạch muộn nhất, tuy lần trước đã gặp Lý Dương rồi, nhưng không có liên hệ với Lý Dương.

Đại công bàn Bình Châu lần này, cậu chủ động yêu cầu, cuối cùng mới được Trương Vĩ dẫn đến, cuối cùng đã được như nguyện vọng được gặp Lý Dương.

Lý Dương khẽ gật đầu, Trương Vĩ vừa mới giới thiệu xong, Tư Mã Lâm liền tụ lại.

- Lý lão đệ có rảnh không? Chúng ta cùng đi xem kho thế nào?

Đi kho hàng chọn nguyên thạch, trước công bàn dẫn thử mấy khối thử vận may, là truyền thống từ trước đến nay của chúng ta, Hôm nay Lý Dương có mặt ở đây, mấy người bọn họ càng vui mừng, có Lý Dương đi cùng, muốn thu cũng không thể.

Lý Dương là ai, đó là người đã thắng cả Vua Phỉ Thúy, người đầu tiên được công nhận giới đồ thạch, cơ hội tốt như thế không cầu mà được.

- Đúng đấy, Lý lão đệ, cũng đi kho hàng xem thử nhé.

Trịnh Khải Đạt cũng họa theo, trong mắt còn kèm theo khát vọng, Lý Dương hơi do dự chút, cuối cùng gật đầu.

- Kho hàng, kho hàng gì?

Hà San San đột nhiên ở phía sau nhảy ra, lớn tiếng hỏi, Vương Giai Giai vội vàng kéo cô lại.

Trương Vĩ nhìn cô một cái, khẽ giải thích nói:

- Là kho hàng đồ thạch, rất nhiều nguyên thạch trước đây tham gia công bàn đều cất trong kho, đi trước chọn, không chừng trước khi công bàn bắt đầu có thể có được khối nguyên thạch không tồi.

Trương Vĩ không biết cô là ai, tuy nhiên người bên cạnh Lý Dương, bất kì ai cũng không thể coi thường, Lý Dương không giải thích, chỉ có thể để cậu ta giải thích.

Ánh mắt của Hà San San sáng lên, lại hỏi tiếp:

- Như thế hả, có phải sau khi loại đó cắt ra, có Phỉ Thúy thì có đồ thạch có thể kiếm được nhiều tiền?

Cô không hiểu đồ thạch, nhưng Lý Dương là cao thủ đồ thạch, ít nhiều đều nghe qua một chút, bọn họ vừa nhắc đến cô nghĩ đến những cái trước đây mình nghe được, không kìm được hỏi.

- Đúng, chính là như thế.

Trương Vĩ khẽ gật đầu, trên mặt thoáng chút bất đắc dĩ, vừa nghe cô nói như vậy, cậu ta biết Hà San San nhất định là người không hiểu đồ thạch, là người hiểu gì theo cùng, đó nhất định sẽ hỏi rất nhiều vấn đề, khó trách vừa nãy Lý Dương không trả lời.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

982. Chương 978: Đồ Thạch. (2)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Lý Dương, không bằng chúng ta đi kho hàng này xem thử đi.

Lúc cô nói chuyện ánh mắt còn lấp lánh như một vì sao nhỏ, cô ở nhà nghe nói rất nhiều về việc Lý Dương đồ thạch tăng giá, trong ấn tượng của cô, đồ thạch cắt mở có thể kiếm được tiền, còn hiện giờ cô cần tiền nhất.

Có tiền, có thể mua được xe đẹp, có thể thỏa mãn nguyện vọng của cô.

Nói đến tiền trong lòng Hà San San có rất nhiều bất đắc dĩ, người trong nhà đều có nhiều tiền, ông cụ cũng có tiền, cô có tiền, Hà Kiệt có tiền thậm chí Lý Dương cũng có rất nhiều tiền.

Nhiều người như vậy, bất kì ai đều có thể tặng cho cô một chiếc xe thể thao.

Đáng tiếc ông cụ không đồng ý, ông cụ không lên tiếng, các người này ai cũng không dám mua xe cho cô làm phần thưởng học tập, muốn mua một chiếc xe tốt mà mình thích không biết phải đến ngày tháng năm nào.

- Giai Giai chúng ta cùng đi đi!

Thấy Lý Dương không quan tâm đến mình, Hà San San liền kéo Vương Giai Giai, trong mắt kèm theo khẩn cầu, Vương Giai Giai cũng quay đầu nhìn Lý Dương.

- Được rồi, vậy thì đi nhà kho xem thử!

Lý Dương bất đắc dĩ gật gật đầu, Hà San San lập tức vui mừng nhảy lên.

Đi nhà kho đồ thạch xem thử, đối với Lý Dương không có gì, nếu thấy được khối nguyên thạch mà mình thích, nhân tiện mua luôn cũng tốt, vừa lúc có thể giữ được, sau này hẳn phải học chạm ngọc, nhất định cần không ít nguyên liệu.

Các nguyên liệu này để lại cho mình luyện tập.

Thấy Lý Dương đồng ý, Trịnh Khải Đạt, Tư Mã Lâm cũng tỏ ra vui mừng, bọn họ tổng cộng tám người, lái ba xe, lý dương cũng lái một chiếc, 4 chiếc xe lập tức chạy đến phố ngọc khí.

Phố ngọc khí vẫn dáng xưa, gần đây đại công bàn Bình Châu mở ra, nơi này vô cùng huyên náo có không ít người.

Xuống xe, Lý Dương đầu tiên đeo kính râm vào, nơi này là Bình Châu, không chừng có người gặp mình rồi, quen mình, bị người khác nhận ra chắc chắn sẽ xôn xao.

Với tiếng tăm của Lý Dương trong giới đồ thạch việc này cực dễ xảy ra.

Hơn chục người cùng hướng đi vào trong, ai cũng rất vui mừng, ông chủ của các cửa tiệm xung quanh trông thấy bọn họ, đều lắc đầu mỉm cười trước công bàn mở ra, dường như người như thế có rất nhiều.

Rất nhiều người đều coi thời gian đại công bàn Bình Châu làm khu vui chơi của đồ thạch, người yêu thích đồ thạch đến nơi này đều sẽ mang theo tâm trạng vui mừng và chờ mong, tuy nhiên, lúc rời bỏ nơi này sẽ khác nhau.

Có vài người sẽ tiếp tục vui mừng, có thể cười to mà bỏ đi, tuy nhiên có rất nhiều người để lại chút ứ rữ.

Dù sao đồ thạch mang theo chữ “ đồ” người dựa theo chữ đồ kiếm tiền không phải không có, nhưng 10 người đồ thì bảy người thua cuộc, thực sự có thể kiếm được tiền vẫn là thiểu số.

Kho hàng đồ thạch không xa, chuyển phố kia là đến rồi, vừa mới đi qua, đám người đã nghe thấy tiếng ồn ào, thanh âm là từ khu dẫn thạch truyền đến.

Khu dẫn thạch Lý Dương còn ấn tượng rất sâu, năm ngoái, Kim Ti Chung Phỉ Thúy liên tục đã dẫn ra ở đó, còn để lại một kỷ lục.

Tiếng ồn ào rất lớn, chậm chậm rút xuống, đám người đều đứng ở đó nhìn nhau.

Khu dẫn thạch xuất hiện tiếng ồn ào của nhiều người như vậy, chỉ có thể có một việc, ở đó có người tăng giá rồi, còn tăng rất nhiều, nếu không sẽ không thu hút nhiều người như vậy.

- Lão Trịnh, Lý lão đệ, có nên đi xem trước một chút không? Tư Mã Lâm quay đầu, hỏi nhỏ, chọn nguyên thạch lúc nào cũng có thể đi, loại tăng giá này nếu bỏ lỡ coi như không rồi, mỗi một người yêu thích đồ thạch đều thích xem quá trình dẫn thạch.

Trịnh Khải Đạt không nói gì, nhìn thẳng vào Lý Dương.

- Cũng được, đi xem thử trước đã...

Lý Dương gật nhẹ đầu, dừng nói bọn họ, trong lòng chính Lý Dương cũng có chút tò mò, mình giải trưởng và xem người khác giải trưởng là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

- Tốt lắm, chúng ta đi xem thử đã, lát nữa sẽ đi chọn nguyên thạch.

Tư Mã Lâm quát to một tiếng, ý kiến của mấy người họ thống nhất rồi, các người khác không có ý kiến khác. Hà San San có ý muốn đưa ra cũng vô ích, không theo bọn họ, cô ngay cả kho đồ thạch cũng đều không thể đi vào được.

Khu dẫn thạch vẫn thế, lúc này bên trong có không ít người, so với lần trước bọn người Lý Dương ở đây dẫn thạch người cũng nhiều hơn.

Nhiều người như vậy, chủ yếu đều tập trung hai phòng dẫn thạch, ở đó ít nhất tập trung ba bốn trăm người, rất nhiều người đều đứng ở Lão Cao, ghé cổ lên hướng vào bên trong.

Thấy cảnh này, đám người Tư Mã Lâm đều không kìm nổi, bước nhanh vọt bên đó.

- Vượt rồi, Vượt rồi.

Bọn họ còn chưa đến, đám người đã phát ra tiếng tiếc nuối, Tư Mã Lâm thoáng sửng sốt, bước chân càng nhanh hơn.

Nghe thanh âm của mấy người này có thể biết được, bên trong có người đã tăng vượt rồi, tuy nhiên tăng vượt vừa xong sao sẽ có tiếng ồn ào như thế, điều này khiến trong lòng đám người càng tò mò thêm, càng muốn biết bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...

- Nhường một chút nào, bên trong, bên trong có chuyện gì thế?...

Đứng ở bên ngoài xem, sao có thể nhìn được bên trong, Tư Mã Lâm kêu to còn túm lấy một người bên ngoài hỏi.

Trịnh Khải Đạt thông minh hơn, cũng lý trí hơn, lập tức kéo đám người Mã Không ra cái ghế xa xa, đứng ở trên cao mới có thể nhìn được tình hình bên trong.

Khóe miệng Lý Dương khẽ nhếch lên, năng lực đặc biệt mở ra, toàn bộ tình hình bên trong lập tức đều xuất hiện.

Ở bên cạnh hắn, người bị Tư Mã Lâm túm lại cũng bắt đầu miêu tả lại tình hình bên trong cho họ.

Người này không chen vào, nhưng toàn bộ sự việc ở bên trong vẫn có người truyền ra, đối với sự việc vừa xảy ra cũng nắm rất rõ, hơn nữa năng lực kể chuyện của cậu ta cũng không tồi, nói rất sôi động.

Ở bên trong có hai người đang đổ.

Một người bạn đến từ Tích Giang, tuổi tác cũng không lớn rất trẻ nhiều nhất hơn hai mươi tuổi, người dẫn thạch chính là cậu ta.

Một người trẻ khác lớn hơn một chút, nhưng cũng không lớn lắm đều là người chưa đến ba mươi, hai người này tuổi trẻ tài cao, cùng giúp đỡ nhau, không tức giận mới dẫn đến là đổ lần này.

Hai người ước hẹn hai ván thắng hai, người thua phải trả một triệu, còn phải dẫn Phỉ Thúy thua cho đôi phương.

Một triệu này họ đều cảm ra, tìm một người làm chứng đặt ở đó, người làm chứng là ông chủ rất có uy tín ở đây có thể tin được.

Vừa xong họ đều đã đổ một vòng rồi, người hai bên đều tăng rồi, người thanh niên hơn hai mươi tuổi kia mới dẫn ra Kim Tì Chung Phỉ Thúy không tồi, còn là Kim Tì Chung thượng đẳng, giá trị không thấp, ít nhất cũng phải hơn ba triệu, thu được thắng lợi vòng một.

Hiện nay đang tiến hành vòng hai, năm nay người trẻ dù sao cũng quan sát ra Băng Chung, sắc mặt vẫn là màu xanh lục, tiếng ồn ào vừa này là vì khối Băng Chung Phỉ Thúy mà phát ra.

Một người đổ thạch khác cũng dẫn qua rồi còn đang dẫn vượt, đám người Lý Dương đến mọi người xung quanh đang hồi tiếc.

Làm rõ ra sự việc như thế nào Tư Mã Lâm càng nóng lòng.

Đối đổ, từ sau khi Lý Dương và Vua Phỉ Thúy Myanmar đối đổ, việc đổ thạch của hai người này trong giới đổ thạch thường xuyên xảy ra.

Điều kiện của rất nhiều người đối đổ cũng giống như lần đối đổ của Lý Dương và Vua Phỉ Thúy, ai thua cuộc phải dẫn ra Phỉ Thúy của mình cho đối thủ thắng cuộc.

Có vài người còn thêm vào, trước mặt hai người này chính là thêm một triệu, dám lấy ra một triệu để đổ, chứng minh hai người này đều không kém về tài chính, đối đổ như thế mới càng hay.

Nếu không thì cũng thu hút được nhiều người như vậy.

Trịnh Khải Đạt chạy trở lại còn cầm theo mấy cái ghế dài, Tư Mã Lâm lập tức chạy lên.

Lý Dương khẽ cúi đầu, toàn bộ bên trong, vừa này hắn đã xem thấy toàn bộ.

Sau khi năng lực đặc biệt tiến hóa, điểm cách xa căn bản không tính là gì, tình hình hai bàn dẫn thạch bên trong đều được Lý Dương xem rõ ràng, một bàn dẫn thạch đang ở sát cửa sổ, trên cửa sổ còn lộ ra Băng chung dương lục Phỉ Thúy.

Xoa thạch là một thanh niên hai sáu hai bảy tuổi, lúc này trên mặt tràn đầy hưng phấn.

Bên kia có ba người, họ đang bán đồ nguyên thạch hơn 5kg, nguyên thạch mở ra tầng sương trắng, họ đều men theo tầng sương trắng cắt lớp vỏ, đáng tiếc sau khi cắt bên trong đều là toái ngọc.

Dao này quả thực cắt quá.

Trước máy dẫn thạch có ba người, trên mặt ba người đều mang theo bất đắc dĩ và vắng lặng, khối nguyên thạch này lại thua, tương đương với đối đổ họ đã thua trước.

Trịnh Khải Đạt và Tư Mã Lâm bọn họ đều đứng trên ghế, cuối cùng xem được tình hình bên trong.

Người thanh niên sát thạch kai đã ngừng sát thạch, trực tiếp cắt máy cắt, nguyên thạch của cậu ta trừ bề mặt không tồi, như hiện nay bề mặt lớp vỏ đã bị cậu ta cắt ra, hoàn toàn có thể hạ đao cắt.

- Lý Dương, sao cậu không lo lắng vậy, chúng ta làm sao mới có thể tiến vào xem?

Hà San San đột nhiên dùng sức kéo Lý Dương, vừa nãy cô luôn muốn xuyên vào bên trong, đáng tiếc nhiều người như vậy căn bản không thể có cơ hội cho cô, có nóng nhiệt xem không được, Hà San San lúc này cũng rất vội.

Lý Dương thoáng sửng sốt, lập tức cười.

Hắn có thể nhìn thấy tình hình bên trong, rất nhiên không nóng lòng, người của hai máy dẫn thạch đều rất có ý nghĩa, đối đồ lần này nếu theo giá trị Phỉ Thúy để tính, lúc này còn thật biết nói ai thắng ai thua.

- Cậu cười cái gì?

Hà San San chớp mạnh mắt, Lý Dương thật ra còn đang nghĩ tình hình bên trong, đáng tiếc bị cô cho rằng cười mình, điều đó khiến Hà San San càng buồn bực, càng tức giận.

Lý Dương lập tức quay đầu, hỏi nhỏ:

- Em thực sự muốn vào trong xem?

- Phí lời, đứng ở bên ngoài tốt cái gì, chẳng lẽ anh không muốn vào trong xem?

Hà San San rất tức giận mồm mê cái miệng nhỏ.

- Vậy được, tôi có cách để em vào trong được, tuy nhiên em phải phối hợp với anh.

Khóe miệng Lý Dương lại chu lên, Vương Giai Giai quay đầu lại, kinh ngạc nhìn hắn.

- Anh thực sự có cách? Nhanh nói đi, phối hợp với anh thế nào?

Hà San San thoáng ngạc nhiên, rất nhanh hưng phấn kêu lên.

Lý Dương rất hiểu cô, cô cũng hiểu Lý Dương rất nhiều, ít nhất cô biết, Lý Dương không nói suông, nói được chắc chắn đều làm được.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

983. Chương 979: Chưa Gặp Qua Chưa Biết Thế Nào!

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Lý Dương đột nhiên nở một nụ cười đen tối, giơ tay chỉ ra ngoài.

- Em từ bên ngoài nhanh chóng chạy vào, đồng thời miệng kêu lớn lên “ người ngoài hành tinh đến rồi”, đảm bảo sẽ thu hút mọi người lại, sau đó em nhân cơ hội chạy lại, chúng ta có thể tiến vào trong.

- Cái gì?

Hà San San ngây người như phỗng, mắt mở to không tin nhìn Lý Dương, cô tin tưởng Lý Dương như vậy không ngờ Lý Dương đưa cho cô chủ ý ngốc như vậy.

Không ngờ để cô giả điên, kêu lớn thu hút sự chú ý của mọi người.

- Anh, Lý.....

- San San!.....

Hà San San tức giận đang muốn kêu lên liền bị Vương Giai Giai kéo lại, lúc này không thích hợp kêu to tên của Lý Dương, bị người khác nhận ra chắc chắn sẽ hỗn loạn.

Đây chính là kết quả của người nổi tiếng đem lại, trước đây Lý Dương cười đám người Bạch Minh, ra ngoài đeo kính đen không tiện, hiện nay cũng đến lượt hân thưởng thức đãi ngộ này.

Vương Giai Giai quay đầu lại, nhìn Lý Dương:

- Đừng đùa với cô ấy nữa, anh có cách tiến vào không?

Lý Dương ngắc đầu cười cười, nụ cười không nói ra lời cổ quái, Hà San San tức giận suýt nữa nổi bão, vừa này Lý Dương quả thực trên cô, tuy nhiên muốn đi vào, Lý Dương còn thực sự có chút nắm chắc.

Đám người Lưu Cương ở bên cũng không khỏi mỉm cười, đám người Tư Mã Lâm cũng đều đứng trên ghế, quay đầu cười bọn họ, lại tiếp tục hướng nhìn vào bên trong.

Khoảng cách này xa, nhưng dù sao cũng xem được bên trong, đứng ở dưới chỉ có thể xem được bóng dáng người khác.

- Đi theo tôi nào!

Lý Dương vẫy vẫy tay, lần này không nói đùa, trực tiếp hướng thẳng vào trong.

Lưu Cương bám sát Lý Dương, phía sau mới là Vương Giai Giai và Hà San San, sau nữa còn có Triệu Khuê và Hải Đông, Mã Khôn và Cận Minh hai người gia nhập Hiệp hội ngọc thạch không lâu còn đang do dự, cũng đều đi theo.

Mấy người còn lại ngoài Cổ Lão ra, vẫn đang đứng trên ghế.

Cổ Lão cao tuổi rồi, lòng tò mò hiếu kì với các cảnh huyền ảo không mạnh như vậy, lúc này vẫn đang ngồi nghỉ, đợi bọn họ.

Đứng ở phía sau đám người, tay Lý Dương khẽ quơ quơ sức mạnh của Thái cực quyền lập tức tụ trên hai bàn tay

Không có phương pháp đặc biệt tối ưu đi vào trong, chỉ có thể chen mạnh, Lý Dương áp dụng phương pháp giống với phương pháp ngày hôm qua Trần Lỗi chen vào, đều dùng nhu kinh của Thái cực quyền đẩy người, mở ra một đường.

Thái cực quyền của Lý Dương không bằng Trần Lỗi, tuy nhiên mở một đường trong đám người thì vẫn có thể làm được.

Hai tay Lý Dương khẽ đưa lên, mỗi một người mà hắn gặp đều không kìm nổi run lên, trước mặt nhìn như một cây châm đều không cắm được vào đám đông, điều đó khiến Lý Dương phải chui được vào trong.

Thân thể hắn vẫn rất linh hoạt, vài cái đã chui được một nửa người vào rồi, mấy người theo sau đều bám chặt theo, cũng đều chen được vào trong.

Chỉ hơn một phút, tầm nhìn trước mặt đã thoáng, Lý Dương thành công chen được vào trước tiên.

- Anh, anh thực sự chen được vào.

Hà San San phía sau cũng thấy được trước mắt nhất, đám người huyền ảo lúc này, không lâu đều khôi phục lại bình thường.

Lý Dương khẽ cười một tiếng, lại không khỏi cúi đầu, hắn học chính là Trần thị thái cực chính tông, không ngờ lần đầu tiên ở bên ngoài vận dụng Thái cực quyền không ngờ là ở đây.

Đứng ở gần nhất, tình hình hai máy dẫn thạch bọn họ cũng thấy rõ toàn bộ.

Người trước máy dẫn thạch tuổi tác không lớn, ở bên cạnh có bốn người. đang cắt thạch chính là nam tử hơn hai mươi tuổi, ba người còn lại là hai nam một nữ, cô gái tuổi tác cũng chỉ hơn 20, hai nam tử đều hơn 30.

Bốn người họ rõ ràng là người đang cắt thạch kia làm chủ.

Người thanh niên đeo kính, dao cắt đã xuyên hơn nửa vào đồ thạch, thấy vị trí dao cắt, Lý Dương lại cúi đầu.

Một phòng máy cắt dẫn thạch khác, ba nam tử vẫn đang bàn luận sôi nổi, hơn nữa còn đang trách nhau, dao cắt vừa xong của họ đã cắt ra ngọc vỡ, nhưng dẫn thạch vẫn chưa có kết quả, còn có thể tiếp tục cắt tiếp.

Tuy nhiên đao thứ hai này cắt thế nào cũng có tranh chấp, có người đề nghị cắt giữa, còn có người đề nghị cắt ở bên, ý kiến của ba người không giống nhau, vẫn không thống nhất.

Đám người Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt đứng bên cạnh cũng nhìn thấy đám người Lý Dương ở bên trong cùng, mắt mấy người mở to tròn, Tư Mã Lâm còn nhảy xuống muốn chen vào, đáng tiếc cậu ta người nhỏ bé sao có thể chen được vào.

- anh nói, bọn họ ai có thể thắng?

Đứng ở trước mặt Hà San San hứng chí lên, đây còn là lần đầu tiên cô trông thấy đồ thạch, không ngờ chính là đối đồ kịch liệt.

- khó mà nói, phải xem may mắn thôi, vận may tốt có thể thắng, kém may sẽ thua.

Lý Dương mỉm cười lắc đầu, hai người đang dẫn khối nguyên thạch này đều rất có ý nghĩa, bình thường gặp được khối nguyên thạch này rất khó, không ngờ bỗng chốc thấy được hai khối.

Hai khối này còn đặt cùng một chỗ đối đồ, ngay cả Lý Dương cũng cảm thấy có chút khó tin.

- còn cần may mắn?

Hà San San kinh ngạc quay đầu ngẩng lên, tuy nhiên cô đối với lời Lý Dương nói không hoài nghi chút nào, lĩnh vực đồ thạch, Lý Dương là chuyên gia, là người có địa vị nhất.

- đúng, hiện này mà thấy, bên này có chút mờ ảo!...

Lý Dương chỉ chỉ người trẻ tuổi bên kia, mỉm cười nói, thanh âm nói chuyện của họ đều rất khê, người xung quanh đều nghe được.

- cái gì gọi bên này có chút mơ hồ? Các người rốt cuộc có hiểu đồ thạch hay không hả? Bên này rõ ràng sắp thắng rồi, không hiểu thì đừng nói, đừng bắt nạt tiểu cô nương người ta!

Xung quanh có người đột nhiên nói to lên, người nói chuyện là một chú hơn 40 tuổi, khắp mặt râu ria, Lý Dương thoáng sửng sốt, trong lòng bất đắc dĩ thở dài.

Vương Giai Giai và Hà San San đều quay đầu lại, về mặt hai người đều mang theo chút cổ quái.

Cho dù là Hà San San thường xuyên đem lại rắc rối cho Lý Dương, cũng hiểu các thành tựu của Lý Dương trong đồ thạch, đó được công nhận là đứng đầu trong ngành, nói Lý Dương không hiểu, e rằng trên thế giới này không có mấy người hiểu hết.

Lưu Cương chỉ ngẩng đầu lên nhìn một cái lại quay đầu lại, việc này anh từng trải nhiều rồi, căn bản không thêm phản ứng.

- tiểu cô nương các người và người này vừa mới quen nhau chứ? Tôi thấy cậu ta cái gì cũng không hiểu, cố ý lừa gạt các người, tôi ở đồ thạch hiểu một chút, các người nếu có quan tâm tôi có thể dạy các người!

Đại thúc trung niên thấy hai cô gái nhìn mình, có chút đắc ý, lại nói tiếp.

Về mặt của Hà San San và Vương Giai Giai càng cổ quái, vừa quen Lý Dương? Người này không có mắt hả, không nhìn ra Vương Giai Giai luôn dựa sát vào Lý Dương, ngay cả tay đều trong tay sao?

Còn muốn dạy các cô đồ thạch?

Trước hết không nói các cô có quan tâm không, cho dù có, cũng không cần phiền đại thúc này, Ngọc thánh Lý Dương ở bên cạnh họ.

- không cần đâu.

Hà San San ra sức lắc đầu, nhanh chóng quay lại, lại đứng ở một bên, cách đại thúc này càng xa càng tốt, đại thúc này thoát nhìn tự như tên xấu đang lừa gạt trẻ con.

- cậu nói tôi bên này mơ hồ, có căn cứ gì không?

Một thanh âm vang dội lên, đó chính là người thanh niên cắt thạch đã ngừng cắt, đang suy nghĩ, mặt cậu ta nhìn Lý Dương, người được hỏi cũng là Lý Dương.

Lý Dương kinh ngạc nhìn cậu ta một cái, khả năng nghe của người này cũng khá nhạy, thanh âm họ nói chuyện không nhỏ nhưng tiếng dao cắt cũng rất lớn, như thế có thể nghe được.

- xin lỗi tôi nói chỉ là cảm nhận của mình, xin đừng để ý.

Lý Dương khẽ nói một câu, người ta đang dẫn thạch, lúc này hẳn ở bên cạnh nghị luận thế nào cũng không quan hệ gì, nhưng nói không tốt, tốt nhất nên nói nhỏ.

Vài lời nói không hay, bị người dẫn thạch nghe được dễ dàng gây bất hòa, nếu gặp được người nghĩ thoáng, sẽ cho rằng mình trù hấn, người đổ thạch đa phần rất mê tín.

- không có căn cứ, xin đừng nói linh tinh...

Người trẻ tuổi vỗ tay, lại nhìn Lý Dương, lúc trông thấy Vương Giai Giai và Hà San San, vẻ mặt rõ ràng ngạc nhiên chút.

Vương Giai Giai không cần phải nói, dáng vẻ đáng yêu như búp bê, khiến người nhìn thấy chỉ muốn giữ trong lòng, đi che chở, trân trọng.

Dáng người Hà San San rất cao, ở nước ngoài vẫn chú ý vóc dáng hơn mình, còn từng là người mẫu khách mời, chắc chắn là cô gái hoàn hảo trong lòng bao chàng trai.

Tục ngữ nói, con trai cùng dưỡng, con gái phú dưỡng, ở trong gia đình Vương Giai Giai sẽ không như thế, tuy nhiên đối với con gái sẽ luôn có sự yêu thương đặc biệt, không thể nói là nuông chiều từ bé, nhưng tuyệt đối cũng theo tiêu chuẩn công chúa để bồi dưỡng.

Có thể nói, từ nhỏ họ đã được sử dụng các đồ tốt nhất, cuộc sống nhàn nhã nhất.

Môi trường sống tốt đẹp, lại thêm gia đình đặc biệt còn nuôi dưỡng trên người các cô quý phái thân thiện, dáng vẻ của các cô càng thêm cao quý, càng hấp dẫn nhiều người.

Nhớ ngày đó, Lý Dương lần đầu tiên gặp Vương Giai Giai có bị hấp dẫn vậy.

Người trẻ tuổi lần đầu tiên gặp các cô, trong lòng cũng xốn xang, tuy nhiên cậu ta khôi phục rất nhanh, mấy giây sau trên mặt lộ ra nụ cười tự tin.

Người trẻ tuổi tiến lên trước, từ trong túi lấy ra hai danh thiếp ánh vàng rực rỡ, mỉm cười nói:

- hai vị tiểu thư, tôi tên là Vương Nhuận Đông, đây là danh thiếp của tôi, vừa xong nghe thấy các cô muốn học đồ thạch, đúng thế không?...

Người trẻ tuổi giơ tay ra, Lý Dương thoáng nhìn, trên danh thiếp viết “ Tổng giám chế công ty bất động sản Dụ Hoa”

Bất động sản Dụ Hoa là công ty bất động sản có danh tiếng trong nước, gần đây thị trường bất động sản hơi thu hẹp, công ty này vẫn rất tốt, báo chí, Truyền hình, Internet thường xuyên nghe thấy tên này.

- cảm ơn, chúng tôi không muốn học đồ thạch, danh thiếp này anh giữ lại nhé

Vương Giai Giai rất lễ phép lắc đầu, Hà San San không khách khí như vậy, từ chối thẳng thừng.

Cô sống ở nước ngoài mấy năm, tính cách vẫn thoải mái, thích là thích, không thích là không thích.

- điều này!

Người trẻ tuổi nhất thời xấu hổ đứng ở đó, hai tấm danh thiếp nhận về cũng không được, mà không nhận lại cũng không tốt.

Vương Giai Giai lại duỗi tay ra, rất tự nhiên khoát tay Lý Dương, người trẻ tuổi thoáng ngạc nhiên, mặt sắc bén, nụ cười cũng biến mất.

- chưa gặp chưa biết thế nào, hôm nay ta sẽ khiến các người xem xem, ta làm sao thắng được!

Người trẻ tuổi khẽ bỏ lại câu này, quay người hướng vào máy dẫn thạch, hai tấm danh thiếp được cậu ta thu lại vào trong túi, tuy nhiên lúc trở lại cậu ta lại nhìn Vương Giai Giai và Hà San San, trong mắt tràn đầy say mê.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

984. Chương 980: Thua Rồi Sẽ Bán Tôi Cho Anh!

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Cậu nói cái gì?

Một tiếng thét chói tai của cô gái vang vọng bốn bề, xa xa, người vừa mới vào dẫn thạch đều có thể nghe thấy, kinh ngạc hướng đầu về bên này.

Hà San San đang vận thất lưng, nổi trận lôi đình nhìn người thanh niên tên là Vương Nhuận Đông, còn kêu to lên bốn bề, giọng chói tai của nữ giới chính là của cô.

Vương Giai Giai cau mày nhưng không nói gì.

Tính tình của cô tương phản với Hà San San, lời cuối cùng của người thanh niên này khiến cô cũng tức giận như thế, nhưng cô sẽ không giống Hà San San kêu to lên như thế.

Người trẻ tuổi quay đầu nhìn Hà San San, khẽ cười cười, không nói gì, lại đứng trước máy dẫn thạch.

Dáng vẻ của cậu ta khiến Hà San San càng tức giận, giống như hổ mẹ bị chọc giận vậy, bước nhanh lại.

- Cậu nói ai chưa từng trải, tôi nói với cậu, tôi gặp qua rất nhiều rồi, so với đồ nhà quê như cậu nhiều hơn rất nhiều.

- San San, đừng nói nữa.

Vương Giai Giai vội vàng bước tới, ra sức kéo cô, thân phận của các cô đặc biệt, dáng vẻ mắng người trên phố bị ba má biết được, khẳng định sẽ không chịu nổi.

- Không được, đừng kéo tôi, tôi phải nói.

Hà San San lắc mạnh đầu, Lý Dương nói nhỏ với Triệu Vĩnh ở bên cạnh, chậm rãi tiến lại.

Nếu mấy năm trước, lúc chưa đi xuất ngoại, Hà San San sẽ không làm như thế, gia giáo của các cô rất nghiêm, gặp phải việc gì đầu tiên phải dùng trí, chẳng sợ có người đắc tội với họ, cũng dùng trí để trả thù, chứ không phải kích động.

Sống mấy năm ở nước ngoài, quả thực đã ảnh hưởng không ít với cô, ít nhất tính cách cũng hoang dã hơn trước, cũng kích động hơn rất nhiều.

- Nói cái gì vậy, loại người cái gì cũng không hiểu, có gì đáng phải nói chứ?

Người thanh niên cười khinh miệt, lại nói tiếp:

- Các người không phải nói tôi sẽ thua sao? Mở to mắt của các người nhìn xem, lát nữa rốt cuộc người thua cuộc là ai!

- Tôi nói cậu thua, cậu khẳng định sẽ thua, muốn thắng cậu cũng không thắng nổi.

Hà San San tức giận thối thối trước mặt qua sự phát tiết vừa nãy, cô lúc này cũng bình tĩnh hơn chút.

- Vậy được rồi. Cô có dám đánh cược với tôi hay không?

Lúc này người thanh niên cũng không tức giận, ôm tay, có hứng thú nhìn Hà San San, ở trong lòng cậu ta càng ngứa như mèo cào, cô gái hơn hai mươi tuổi bên cạnh cậu ta cũng đầy ghen tị nhìn bọn họ.

- Đánh cuộc thì đánh cuộc, xem thêm sợ ai chứ!

Hà San San thở mạnh, người thanh niên thoáng ngây người, nụ cười trên mặt càng rạng rỡ hơn, trong mắt còn mang theo hương vị nói không ra lời.

Lưu Cương đứng ở phía sau Hà San San, vẫn lạnh lùng nhìn cậu ta.

- Được, chúng ta đánh cuộc năm triệu thì thế nào, nếu.....

Lời của người thanh niên còn chưa nói xong, Hà San San lập tức xua xua tay:

- Muốn đánh cuộc thì đánh mười triệu, anh dám không?

- Mười triệu?

Người xung quanh đều nhỏ tiếng bàn luận, người đến kho hàng mua nguyên thạch, dẫn thạch đều sẽ không quá kém, đều có của cải nhất định, đừng nói cái điều khác, nhà kho kia đi vào chưa mua đồ đều phải nộp 100000 đồng khiến rất nhiều người bình thường nhìn mà chùn bước.

Tuy nhiên mười triệu đối với bọn họ cũng không phải là con số nhỏ, thương nhân nguyên thạch lớn sẽ không mua nguyên thạch đến đây để dẫn, họ đều có người dẫn thạch và địa điểm dẫn thạch cố định.

Mười triệu, ở đây tuyệt đối là trận đánh cuộc lớn.

- Được, tôi sẽ đánh cuộc với cô mười triệu!

Người thanh niên không giận còn cười, cười tủm tỉm gật đầu, lại nói tiếp:

- Nói miệng không có bằng chứng, chúng ta mỗi bên bỏ ra mười triệu, như thế càng công bằng chút, không phải sao?

- Được thôi, đều lấy ra, hôm nay mười triệu này của anh tôi phải lấy chắc rồi.

Hà San San lập tức gật đầu:

- Vương Giai Giai ở bên cạnh kéo tay cô, hỏi nhỏ:

- San San, cô lúc nào có nhiều tiền như vậy?

Mười triệu, thật không phải là con số nhỏ, các cô là cô gái không giống như các chàng trai trong nhà, không như chàng trai đều ra khỏi cửa là mang theo tiền, Hà Kiệt, Vương Phong đều có.

Các cô đều rất an phận sống ở nhà. Tiền bạc trước này không lo lắng, nhưng cũng không có khoản lớn. Bình thường Vương Giai Giai cũng chỉ có mấy trăm ngàn tiền lẻ, một bộ phận là nhà thường cấp cho, còn bộ phận khác cũng là công việc của cô mang lại.

Hà San San không tham gia công tác, cho dù lúc cô ở nước ngoài nhà cung cấp nhiều hơn chút, tích cóp lại, nhưng cũng tích cóp rất lâu, nếu nói có mười triệu, Vương Giai Giai là người đầu tiên không tin.

Hà San San thoáng sửng sốt, lập tức nói:

- Tôi không có, nhưng ông xã cô có, trước tiên mượn trước, thua thì tính vào tôi, thắng thì các người được một nửa.

- Gì cơ, mượn?

Vương Giai Giai lập tức mở to mắt, ngơ ngác nhìn Hà San San, cô cũng không ngờ Hà San San lại có chủ ý này.

Hà San San lập tức gật đầu, nói:

- Đúng vậy, mượn, cô sẽ không đồng ý chứ? Yên tâm đi, vừa nãy người đàn ông của cô chẳng phải đã nói rồi sao? Bên này rất mơ hồ, chẳng lẽ cô không tin anh ấy? Dù sao tôi rất tin tưởng, vấn mua bán này thắng không thua, thế nào cũng không thể bỏ qua!

Nói xong, cô liền bỏ lại Vương Giai Giai , đi thẳng đến bên cạnh Lý Dương.

Nhìn Hà San San giơ bàn tay nhỏ bé, Lý Dương cũng sững sờ ở đó, đây là việc gì, cô ta và người khác đánh cuộc, lại chạy đến vay tiền mình.

Hơn nữa lý do của cô cũng rất ngang, ta là vì tin tưởng hẳn mới đánh cuộc với người khác, dù sao chắc thắng, nếu thắng lát nữa sẽ trả lại tiền, còn có thể được chia một nửa, có sao mà không làm.

- Tôi không nói nhất định sẽ thắng!

Lý Dương bắt đầu dĩ lắc đầu, còn từ trên người lấy ra chi phiếu, viết một chi phiếu tiền mặt mười triệu.

Việc này không nhận lời cũng không được, không nhận lời thể diện của Hà San San sẽ mất hết, Vậy hậu quả càng nghiêm trọng, chắc chắn khi trở về sẽ bị mắng, cũng chỉ có thể giúp cô ấy qua cửa này.

- Không thể thắng cũng phải thắng, thua tôi sẽ không thể trả lại tiền cho anh, đến lúc đó chỉ có thể bán bản thân tôi cho anh, xem anh dám nhận không không!

Hà San San nhận chi phiếu, ngẩng đầu rời đi, để lại Lý Dương ngây dại đứng ở đó.

Vị đại tiểu thư này cũng thật là lời nào cũng dám nói, ông cụ lúc này nếu ở đây, đảm bảo sẽ giáo huấn cho cô một lần khắc cốt ghi tâm.

- Mười triệu, của anh đâu?

Hà San San đem chi phiếu giơ giơ lên, kêu to lên với người thanh niên kia, người thanh niên mỉm cười cũng cầm chi phiếu ra, bắt đầu ký vào chi phiếu.

Lúc viết chi phiếu, trong lòng cậu ta cũng rất kinh ngạc, cậu ta một tổng giám chế, đồng thời cũng là con cháu nhà giàu có, Chủ tịch của công ty bất động sản Dự Hoa là cha của cậu.

Nhà họ tổng tài sản có thể có hơn mười tỉ, mười triệu đối với cậu ta căn bản không coi là gì.

Tuy nhiên người có thể tùy ý viết ra một chi phiếu mười triệu, cũng chắc chắn không phải là người bình thường. Người thanh niên này trẻ tuổi ngông cuồng nhưng không phải là tên ngốc, cậu ta bắt đầu từ từ để ý Lý Dương.

Tất nhiên rồi, cậu ta lúc này chỉ để ý, không có bất kì lo lắng gì. Cậu ta rất tin tưởng vào gia thế của mình, người thường cho dù đắc tội cũng không sao, cậu ta từng ở chỗ bạn bè phát ngôn, chỉ cần không phải là cán bộ cấp bộ, đến đâu cậu ta cũng đều có thể tiếp được.

- Mười triệu, có cần phải kiểm tra không?

Người thanh niên nhanh chóng ký vào chi phiếu, Hà San San vừa giữ lấy, trên miệng còn nói:

- Tất nhiên phải kiểm tra rồi, ai biết được chi phiếu của anh là chi phiếu trống không?

Kiểm tra rất đơn giản, người làm chứng ở đây để cậu ta gọi điện cho ngân hàng, xác thực tính chân thực của chi phiếu.

Người công chứng này lau mồ hôi, rất nhanh kiểm chứng hai chi phiếu, hai tấm chi phiếu đều có giá trị, đều không phải là chi phiếu trống.

Điều này khiến người xung quanh ồ lên, rất nhiều người hứng trí cao lên. Lúc đầu hai người này đối đồ, hiện nay không ngờ biến thành ba người, tiền đánh cược cũng đã vượt qua ba mươi triệu.

Từ bên ngoài, Trịnh Khải Đạt và Tư Mã Lâm đang trách nhau.

Bọn họ hối hận vừa nãy không cùng Lý Dương chen vào, hiện giờ muốn chen cũng không chen nổi rồi, đành phải đứng ở chỗ tốt nhất bên ngoài quan sát.

Lý Dương khẽ liếc bên dưới, đi thẳng đến bên máy dẫn thạch.

Nếu muốn đối đồ thắng, thao tác nhất định cần có, thao tác sai lầm, mặt thua có thể lớn hơn, hai khối nguyên thạch đều rất có ý nghĩa, ai dẫn thạch chính xác người đó sẽ thắng. Tuy nhiên dựa vào ba người này, Lý Dương không nắm chắc điều gì.

- Tiên sinh, các người đang đổ vối cậu ta, nếu không tay này của các người cũng tiếp đi?

Lý Dương còn chưa nói gì, đứng trước máy dẫn thạch, nam tử chủ đao kia tiến lên trước chủ động nói với Lý Dương.

Lý Dương thoáng ngạc nhiên, thốt lên:

- Ý gì?

- Các người không phải đang đánh cuộc với cậu ta sao? Rõ ràng phải đem mấy khối đồ thạch này đều phải tiếp tay, chúng ta cùng chung ba khối nguyên thạch. Mua được phải dùng một triệu hai trăm ngàn, lại thêm đối đồ một triệu.

Ông đưa cho chúng tôi hai triệu tư là được rồi, thua thắng đều là của ông.

Sau lưng nam tử kia đi đến một người, vội vàng giải thích nói.

Ba người này, đối với lần đánh cuộc này sớm đã không có lòng tin, lúc này thấy có người đứng ra, liền nghĩ có thể trực tiếp buông tay, nếu Lý Dương đồng ý nhận, bọn họ coi như không có bất kỳ rủi ro nào.

Ba người này, đối với chính mình có thể thắng

Bọn họ cũng không tin tưởng lời Lý Dương, Lý Dương trẻ như vậy, bên cạnh lại có hai cô nương xinh đẹp theo cùng, trong mắt họ cũng giống như người thanh niên kia đều là con ông cháu cha lắm tiền.

Hiện nay nhân lúc hai người họ đang gây náo động, đem toàn bộ cục diện này chuyển đi, cho dù ai thua cũng không liên quan gì đến họ.

Hơn hai triệu, đối với người thanh niên kia cũng chỉ là tiền lẻ, đối với Lý Dương cũng không là gì, nhưng đối với ba người họ là khoản giàu có không nhỏ.

Lúc họ chọn nguyên thạch có phát sinh mấy lời với người thanh niên kia, điều này dẫn đến cảnh đánh cuộc này, lúc này họ sớm hối hận, cho nên mới nói ra lời như thế.

- Được rồi, hai triệu hai, tôi nhận rồi.

Lý Dương khẽ cười một tiếng, lại lấy ra chi phiếu điền vào chi phiếu, lúc đầu hắn muốn chỉ đạo bọn họ dẫn thạch, người thắng là người thanh niên kia, hiện nay mấy người này muốn vứt bỏ, đem toàn bộ cục diện đồ thạch cho hắn càng tốt.

Dẫn như thế nào mình có thể làm chủ, không cần đi chỉ bảo khuyên bảo nữa.

Chỉ chỉ đạo, ai cũng không biết mấy người này có nghe theo không, Lý Dương không định làm lộ thân phận của hắn ở đây, không lộ thân phận hắn chỉ là một người trẻ tuổi có nhiều tiền.

Nam tử kia nhận lấy chi phiếu cũng gọi điện kiểm chứng, lúc này mới vui vẻ rời đi, đứng ở một bên chỉ làm người xem.

Người làm chứng vội vàng chạy lại, xác định đánh cuộc vẫn theo các ước định cũ sau đó mới dời đi, ván bài có hiệu lực là được, cậu ta chỉ là người làm chứng, lúc này không muốn xảy ra chuyện phức tạp gì.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

985. Chương 981: Có Kỷ Lục, Ra Kỷ Lục Rồi.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Đứng trước máy dẫn thạch, lý dương lại tự cười.

Vốn xem náo nhiệt, như thế rất tốt, đem chính mình xen vào. Đợi sau khi trở về, không biết ông cụ sẽ nói gì, lý dương hiện nay bắt đầu hối hận, lúc đầu tại sao hứa dẫn Hà San San đi cùng.

Người xung quanh lại nhiều hơn rất nhiều.

Đối với bọn họ, thay đổi người đối đồ không quan trọng, bọn họ muốn xem quá trình của đối đồ.

Lý Dương tiếp tay, lại thêm trước đó hấn kí chi phiếu mười triệu, điều đó ngang với vốn đối đồ từ một triệu tăng thẳng lên mười một triệu. Cảnh sát tóm con bạc đến nhất định sẽ tóm hấn, tuy nhiên ai cũng đều hiểu, cảnh sát sẽ không tập trung ở nơi này.

Người dám cầm mười triệu ra đánh cuộc, đơn giản sao?

- Kết kết.

Người thanh niên đeo kính xong, ấn dao cắt, cậu ta vừa nãy cắt một nửa ghế ngồi một chút, vừa lúc nghe thấy lời của Lý Dương, điều đó mới dẫn đến sự việc phía sau.

Nhát dao này còn chưa cắt xong, tuy nhiên chỉ cần tiếp tục cắt là được, rất nhanh có thể xem tình hình bên trong.

Lý Dương không đổi kính, vẫn như trước đeo kính râm, nhẹ nhàng sờ da xác của khối nguyên thạch.

Đây là khối nguyên thạch vỏ cát ngâm nước không tòi, sắc nước nhạt nhạt, xác ngoài vẫn là hoa tùng rất đẹp mắt, hoa tùng hiện vẫn rần, điều này rất không tòi, toàn bộ khối nguyên thạch hình chữ nhật, khoảng 5 kg, lúc đầu có cắt mở một miếng, giá trị của khối nguyên thạch như thế ít nhất cũng được ba bốn trăm ngàn.

Tuy nhiên hiện nay nhất dao đầu tiên liền cắt xong rồi, còn cắt ra ngọc vỡ, giá trị của khối nguyên thạch lập tức giảm mất mười mấy lần, hiện nay ba bốn trăm ngàn đều không có giá trị, hai trăm có người xem xét.

Những người xung quanh còn cười Lý Dương, nguyên thạch như thế cũng dám nhận, cảm thấy hấn ngu ngốc, là công tử nhà giàu có nhiều tiền không có chỗ tiêu bớt.

- Anh Lý, có cần chúng tôi phụ tá hay không?

Triệu Khuê tiến lại, Lưu Cương ở bên cạnh Vương Giai Giai và Hà San San, bên cạnh Lý Dương chỉ có Triệu Khuê và Hải Đông, ngoài ra còn có thành viên mới gia nhập Hiệp hội ngọc thạch Minh Dương Mã Khôn và Cận Minh.

Lý Dương khẽ lắc đầu cười nói:

- Mã tiên sinh, Cận tiên sinh, hai vị có thể kịp thời giúp đỡ?

Mã Khôn và Cận Minh đều sửng sốt ngạc nhiên, Mã Khôn còn chỉ vào mũi mình, run giọng nói:

- Lý, lý tiên sinh, ông cần chúng tôi sao?

Lý Dương khẽ mỉm cười vuốt cằm, Mã Khôn và Cận Minh dù sao cũng là người quen, Triệu Khuê và Hải Đông thấy hấn dẫn thạch, nhưng chưa làm qua, hơn nữa ở đây nhiều người như vậy, để hai người liên kết cảnh giới càng tốt.

Lý Dương đối với sự bình an của mình trước nay không hề nơi lỏng.

Cứ như vậy, muốn dẫn thạch nhanh, chỉ có thể để Mã Khôn bọn họ phụ tá.

- Không, không vấn đề!

Cận Minh cuống quýt gạt đầu, vội vàng đứng ở bên cạnh Lý Dương, làm trợ thủ trợ giúp Lý Dương, đây chính quang vinh, cậu ta chối từ mới là tên ngốc.

Mã Khôn cũng tiến lại, trên mặt còn ngây ngô cười, cậu ta không biết rõ thân phận của người đeo kính râm này trước đây, nhưng họ hiểu rất rõ.

Đây chính là ngọc thánh, Nam vương Bắc thánh, người mọi người hiện nay đều biết, Bắc thánh còn mạnh hơn Nam vương, là người đầu tiên của giới ngọc thạch công nhận, chỉ dựa vào tổng giám của công ty bắt động sản gì, không hề áp được địch thủ Lý Dương.

Hai người nhanh chóng vào vị trí.

Đứng ở trên ghế Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt lập tức trợn tròn mắt, họ ngay từ đầu có ghế đứng, có thể quan sát được tình hình bên trong, nhưng cũng vì ghế này khiến họ mất đi cơ hội chen vào.

Lúc này thấy hai người Mã Khôn đứng ở bên cạnh Lý Dương, làm trợ thủ giúp Lý Dương dẫn thạch, ruột gan hai người đều vô cùng hối tiếc.

Sớm biết được như vậy, thì đã đi theo Lý Dương, hiện nay đứng ở bên cạnh Lý Dương chắc chắn là hai người họ và Lý Dương cùng dẫn thạch, đây là lâu lắm rồi chưa xảy ra.

Mặt khác không thể dính được may mắn của Lý Dương, công bản tiếp đó sẽ có thể thu hoạch tốt.

Chỉ tiếc rằng hiện nay tất cả đều vô ích, hai người lại ra sức chen vào, trừ bị mắng mấy câu, cuối cùng lại ảo não bị đẩy ra.

- Lý tiên sinh, cắt như thế nào?

Mã Khôn tỏ ra rất hưng phấn, Cận Minh cũng như thế, cơ hội này rất khó gặp, lúc này bọn họ cố gắng hưởng thụ từng giây, sau này sẽ là vốn kiêu ngạo của họ.

Sau khi trở về kể đoạn này ra, không biết có bao nhiêu người bạn sẽ hâm mộ họ đâu.

- Cắt hả? chúng ta không nên cắt trước!

Lý Dương mỉm cười lắc đầu, trực tiếp đỡ cái máy mài, mặt của Mã Khôn và Cận Minh đều lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Khối nguyên thạch hiện nay chỉ có một mặt cắt, vận là ngọc vỡ, theo lô gic thông thường, cần phải tiếp tục cắt mới đúng, tốt nhất cắt từ giữa, sau khi cắt, bên trong nguyên thạch có thể biết được.

Cắt ra ngọc vỡ, không chừng toàn bộ khối nguyên thạch đều là ngọc vỡ, tuy nhiên tính khả năng có thể cắt ra Phi Thủy thực sự cũng rất cao, điều đó cũng là nguyên nhân quan trọng của khối nguyên thạch bỗng chốc không đánh giá được giá trị.

Thấy Lý Dương mài đá mài, tiếng bàn luận của mọi người xung quanh càng náo nhao lên.

Lý Dương không để ý đến ánh mắt của người xung quanh, quay đầu nhìn người thanh niên, cố định nguyên thạch xong, dùng đá mài bắt đầu sát lên trên mặt ngọc vỡ.

- Điều này?

Mã Khôn và Cận Minh lần nữa trừng mắt nhìn nhau, Lý Dương lựa chọn mài thạch cũng như xong rồi, mọi người đều cho rằng hấn mài của để xem thử, như thế tuy lãng phí thời gian nhưng cũng là cá thể.

Nhưng Lý Dương không ngờ lại sát thẳng lên ngọc vỡ, ai cũng biết, ngọc vỡ là công cụ vô ích, dưới ngọc vỡ có thể ra được Phi Thủy cũng rất thấp, người mới vào nghề sẽ không lựa chọn cách sát như thế.

Lúc mọi người xung quanh bàn luận, còn đều chỉ vào Lý Dương, kiến giải chính mình.

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên, lúc này không có ai xem trọng Lý Dương, người trong nghề cho rằng Lý Dương là người không hiểu nghề, trợn đối đồ này trên cơ bản có thể đoán ra được Lý Dương thua rồi.

Hơn mười triệu kia cứ như thế mất không, loại con cháu giàu có này thực không coi tiền ra gì.

Trong lòng rất nhiều người còn chưa xót, hơn mười triệu là của cải rất nhiều người đều mong có được, thậm chí có nhiều người còn không có được, thấy hấn lấy ra, trong lòng những người này tất nhiên có chút không quen.

- Ào ào!

Nguyên thạch của người thanh niên bên cạnh cuối cùng đã cắt mở, khối nguyên thạch này cũng khoảng sáu bảy kg, vỏ muối cát trắng, rõ ràng rất tốt, lại sát ra Băng Chung mặt, giá trị ban đầu có thể năm trăm ngàn, sau khi có được Băng Chung song diện trong nháy mắt giá trị đến trên triệu.

Lúc này nếu đánh giá giá trị khối nguyên thạch cực kỳ không xứng đôi.

Nguyên thạch của Lý Dương chỉ còn lại giá trị hai trăm ngàn, bên này cáo hơn triệu, điều đó cũng là một trong những nguyên nhân mọi người không coi trọng Lý Dương.

- Bỏ!

Người bên cạnh nam tử thanh niên nhìn vào mặt cắt, người thanh niên mỉm cười cứng ngắc ở đó, không dám tin vào toàn bộ trước mắt mình thấy.

- Vượt rồi, sao có thể, nguyên thạch tốt như thế cũng vượt?

Ngọc vỡ, lại là ngọc vỡ, nguyên thạch của hộ đều là giả sao? Người xung quanh lập tức sôi trào lên, tiếng xôn xao truyền ra rất xa, thu hút càng nhiều người lại đây.

Cơ mặt của người thanh niên mất tự nhiên rúm lại, hai mặt cắt của nguyên thạch trước mặt cậu ta đều có Phỉ Thúy, nhưng cũng là ngọc vỡ không đáng giá, kết quả của dao này của cậu ta và vừa nãy bên kia không khác mấy, đồng thời đều vượt, đồng thời cắt ra ngọc vỡ.

- Cho dù là vượt, tôi cũng có thể thắng các người!

Người thanh niên đột nhiên cắn răng, đổi đá mài, chuẩn bị mài thạch.

Khối nguyên thạch của cậu ta có mài ra Băng chủng song mặt, chỉ cần có thể dẫn ra Băng Chủng Phỉ Thúy nhất định có thể thắng được ngọc vỡ bên này của Lý Dương, kết quả Băng chủng dương lục Phỉ Thúy giá trị rất cao.

Người xung quanh cùng đồng thời ồ lên, nhưng vẫn xem trọng cậu ta, cũng vì điểm này.

- Soạt soạt soạt!

Đá mài của người trẻ tuổi chuyển động, hai bên đều đang mài thạch, rất nhiều người bên này bàn luận, hôm nay đối đồ càng có ý nghĩa khác, hai khối nguyên thạch lúc đối đồ đều cắt ra ngọc vỡ không thấy nhiều.

- Giai Giai, anh ta lần này không phải thua chứ?

Hà San San tóm chặt Vương Giai Giai, hưng phấn hỏi một câu, cô đối với Lý Dương rất tín nhiệm, tuy nhiên dù sao người đối đồ mười triệu cũng là cô, trong lòng cô rất lo lắng.

Thực sự thua rồi, tiền này không cần cô trả lại, ông có thể giúp cô trả, nhưng cô bị cấm là không còn nghi ngờ.

Cấm chừng này còn không biết bao lâu nữa.

- Không phải còn chưa ra kết quả, tuy nhiên dao cắt của anh ấy vượt rồi, giá trị không cao như vậy!

Vương Giai Giai cười lắc đầu giải thích, cô đi theo Lý Dương thời gian dài như vậy, các kiến thức về đồ thạch cơ bản cũng hiểu được, không chỉ là cô, Lưu Cương ở bên cạnh cũng xem rất rõ ràng.

Khóe miệng Lưu Cương lúc này còn cười nhạt.

- Lý tiên sinh, khóa rồi, chúng ta khóa bình.

Mã Khôn rất hưng phấn kêu lên, ngay từ đầu đối đồ cậu ta cũng coi trọng bên này, đối với nguyên thạch Băng Chủng của người thanh niên có thể giành được phần thắng là rất cao, đồng thời không coi trọng sự lựa chọn của Lý Dương bên này.

Tuy nhiên cậu ta đối với Lý Dương rất tín nhiệm, nhưng tín nhiệm không ngăn cản được lo lắng của cậu ta, vừa nãy cậu ta vẫn luôn lo lắng.

Lúc này lo lắng này không còn rồi, Ngọc thánh không hổ là ngọc thánh, bên này đã khóa rồi, cậu ta tin mình nhất định có thể tăng giá.

Lý Dương quay đầu nhìn cậu ta một cái, không nói gì, tiếp tục mài mặt trước của ngọc vỡ.

- Lục lục, Lý tiên sinh có lục, ra lục rồi.

Cận Minh ở bên cạnh bất ngờ kêu lên, Mã Khôn không nhìn Lý Dương, vội vàng nhìn theo ngón tay Cận Minh chỉ.

Quả nhiên, tầng dưới của ngọc vỡ ở một vị trí, lộ ra màu xanh biếc thần nhiên, sắc xanh biếc này không rõ, nhưng xem ra rất thực, đợi mãi nữa tin rằng không đến nơi đó.

Tiếng kêu của Cận Minh cũng thu hút người xung quanh.

Vây quanh ở đây đều là người hiểu nghề, rất nhiều người đều nhìn thấy chút màu xanh biếc đó, sắc mặt mỗi người đều lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Hà San San nghe thấy tiếng kêu bên này, lập tức kéo Vương Giai Giai chạy, nguyên thạch Lý Dương dẫn ra kết quả như thế nào, quan hệ đến lần đánh cuộc này của cô.

Nếu đã thua, thời gian một năm tiếp của cô chắc đừng mong ra khỏi cửa.

Nếu thắng, tuy sẽ bị phạt, nhưng quy mô cô có thể nhận được, quan trọng nhất là cô chờ mong giành được khoản tiền này, mình có tiền rồi, cô có thể mua được lòng ngưỡng mộ đã lâu, sớm giành được ô tô đến tay.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

986. Chương 982: Lựa Chọn Tốt Nhất.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Màu xanh lục rất dày đậm, lau sạch lớp đá mài xung quanh miếng ngọc nó từ từ hiện ra.

Hiện ra càng nhiều, người xung quanh càng thất thanh la lớn.

Mã Khôn, Cận Minh cũng phấn khởi sờ lên, lúc nhìn Lý Dương cơ hồ không khác gì nhìn thiên thần, màu lục vô cùng đẹp.

Trước đó, ai cũng không xem trọng cái đại công bàn này, sự phấn thích này chỉ có thể trong suy nghĩ mà thôi.

Hà San San không hiểu những cái này, cô ấy không ngừng hỏi Vương Giai và Lưu Cương, vỗ tay kêu to vui mừng, đáng vẻ đắc ý như vậy giống như vừa đạt được giải thưởng lớn.

Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt đứng bên cạnh cái băng ghế, lúc này đều đỏ mắt nhìn, trong lòng bọn họ có chút hối hận, lúc này chỉ có thể trở mắt nhìn hai người Mã Khôn và Cận Minh hưởng thụ cảm giác của sự trở mình này.

Máy mài đá vẫn đang mài ngọc, không lâu, màu sắc ở lớp dưới hoàn toàn hiện ra, chỗ màu xanh lục này cũng được mọi người nhìn thấy rất rõ.

- Màu xanh của quả táo đỏ, là màu xanh của quả táo, màu xanh quả táo thuần khiết như vậy rất là hiếm thấy thật!

- Đúng là màu xanh của quả táo, đây không phải là ngọc vỡ sao, sao biến thành màu xanh quả táo thế này!

Màu sắc tươi xanh như vậy, cho dù có kém chút ít, chỉ cần Phỉ Thúy đủ lớn, vậy cũng rất có giá trị.

Người xung quanh liên kêu lớn lên, màu xanh quả táo là màu sắc cấp cao, gần giống như lục tổ mẫu, màu xanh này so với màu lục dương của người trẻ tuổi lúc này mài ra phải tốt hơn một chút.

Âm thanh tranh luận của mọi người, cũng truyền đến tay của người trẻ tuổi, người trẻ tuổi ngẩng đầu nhìn Lý Dương có chút không tin, dưới tay lại tỏ ra vô cùng khẩn trương.

Bây giờ hai bên đều đang lau thạch, nhưng thái độ của người xung quanh và vừa nãy là hoàn toàn hai dạng khác nhau, rất nhiều người đều thay đổi cách nhìn, thắng thua của trận đồ thạch này còn rất khó nói.

- Băng Chung, là Băng Chung!

Lại có người kêu lên, ai cũng không ngờ, khối nguyên thạch rất xấu xí này lại mài ra Phỉ Thúy Băng Chung, lúc này người mở tròng mắt nhìn, chính là ba người đem nguyên thạch bán cho Lý Dương, trong lòng bọn họ có chút hối hận.

Nếu không bán, màu xanh quả táo Băng Chung này chính là của bọn họ.

Mài ra Phỉ Thúy Băng Chung, phần lớn mọi người đều có cái nhìn đặc biệt đối với Lý Dương, nhưng có một phần nhỏ tiếp tục ủng hộ người trẻ tuổi, chất lượng của Phỉ Thúy dưới mắt họ cũng rất tốt, nhưng thắng thua còn phải xem cuối cùng giải ra bao nhiêu Phỉ Thúy.

Tiếng của mọi người càng ngày càng to, người trẻ tuổi đó cũng càng thêm sốt ruột.

Phỉ Thúy y mài ra quả thật rất tốt, chỗ mài ra đều có Phỉ Thúy xuất hiện, nếu vận mai tốt, ngọc nát ảnh hưởng không nhiều, Phỉ Thúy của thể giải ra không nhỏ.

Chỉ là ván bên này của Lý Dương quá lợi hại, làm cho mọi người có cảm giác Lý Dương sẽ giành chiến thắng.

Mặt cắt của ngọc vỡ không lớn, Lý Dương lau khoảng mười phút, đã phải sạch lớp ngọc nát, lúc này người xung quanh mới chú ý tới, kỳ thực dưới lớp ngọc nát rất mỏng chính là Phỉ Thúy.

Hay nói cách khác, trước khi bắt đầu ba người đó cắt một đao có thể là hơi sâu một chút, có thể trực tiếp cắt ra Phỉ Thúy.

Nói như vậy, khi vừa bắt đầu mọi người cũng sẽ không xem trọng bọn họ, ba người cũng sẽ không từ bỏ nguyên thạch dễ dàng như vậy, từ bỏ ván bài này.

Đáng tiếc bây giờ nói ra thì đã muộn rồi.

Sau khi mài xong, Lý Dương cuối cùng đặt dao lên cái giá.

Lần này, vị trí Lý Dương lựa chọn là ở giữa hơi thiên về phía sau một chút, hơn nữa là cắt xuyên.

Cùng lúc Lý Dương đặt dao cắt lên giá, người trẻ tuổi bên cạnh cũng ngừng mài thạch, y mài hơi chậm một chút, nhưng kết quả cũng rất tốt, thậm chí Phỉ Thúy mài ra cũng không ít, nếu một đao không cắt ra ngọc nát, biểu hiện trước mắt có thể nói là rất tốt.

Người trẻ tuổi cũng đặt dao cắt lên giá, âm thanh của máy cắt bên Lý Dương cũng vừa vang lên không lâu, bên đó hắn cũng tiếp tục thiết đao.

Đồng thời mài thạch, lúc này lại đồng thời thiết thạch, điều này làm cho người xung quanh càng thêm hứng chí, càng thêm phấn khởi.

Thi đấu như vậy, bình thường là rất hiếm thấy.

Vị trí Lý Dương chọn chính là nghiêng, nhưng không sâu, lưỡi đao này còn nhanh hơn so với của người trẻ tuổi, chỉ cần sáu bảy phút, hắn đã thiết xong.

- Xôn xao!

Mã Khôn đang ôm chậu nước, trực tiếp rót thẳng lên mặt cắt, mới nhìn thấy mặt cắt, chính Mã Khôn cũng phải sửng sốt.

Cận Minh đứng bên cạnh chờ nữa lo nữa mừng, cũng sửng sờ ở đó, trong mắt cùng tỏ ra thần sắc không thể tin.

- Hả!

Xung quanh lại thêm một phiên huyền náo, tất cả người xung quanh đều vươn cổ nhìn kết quả sau lần thiết đao này của Lý Dương, sau khi họ nhìn thấy lớp thiết đã được làm sạch sẽ, tất cả đều mở to hai mắt nhìn.

Trên hai mặt thiết, đều lộ ra ngọc nát.

Lần thiết này, lại giống như lần trước.

Ngọc nát, lại là ngọc nát, đối với những người xem trọng Lý Dương lúc này lại có cách nhìn khác, còn những người sung sướng khi thấy hắn đang gặp họa.

Mài ra Phỉ Thúy sao lại có thể như vậy, mài tảng không gọi tảng, câu nói này luôn là chân lý trong giới đồ thạch, hai đao ngày hôm nay đều mài ra ngọc nát, có thể có Phỉ Thúy chỉ là một chút, nếu nói như vậy chỉ cần Phỉ Thúy bên phía người trẻ tuổi giải ra lớn hơn bên này một chút, là có thể thắng rồi.

Đến lúc này hơn mười triệu này chính là của mọi người.

Cũng có một số người đang gắng sức lắc đầu, thở dài, bọn họ đều tiếc cho Lý Dương, cơ hội trở mình tốt như vậy, cuối cùng lại trở thành có sự như thế này.

Có thể trở mình không, bây giờ còn chưa biết.

Hà San San không rõ tất cả những cái này, lại vội vàng hỏi, Vương Giai Giai và Lưu Cương lần này đều không giải thích cho cô, làm cô xem trọng, tin tưởng chính là Lý Dương.

Hai người trước sau đều tin rằng, nếu Lý Dương nói bên này thắng, thắng lợi hôm nay nhất định sẽ là bọn họ.

Thiết khóa rồi, người trẻ tuổi nhẹ nhàng thở dài, lau mồ hôi trên trán.

Thiết khóa rồi thì tốt, lúc này y chính là chịu áp lực không nhỏ, y thua mười triệu, nhưng y lại không muốn thua, bất cứ ai e rằng cũng không muốn thua, đặc biệt là trước mặt hai người con gái.

- Lý, Lý tiên sinh!

Mã Không có chút không biết làm sao, nhẹ giọng nói, Lý Dương hơi lắc đầu, hoàn toàn mặc kệ phản ứng của người xung quanh, lại bắt đầu mài thạch.

Qua nhiều lần giải thạch như vậy, sớm đã làm cho Lý Dương tôi luyện, tất cả phản ứng của người xung quanh đều không ảnh hưởng đến tâm tình của hắn, ngược lại quá trình giải thạch lại ảnh hưởng tới tâm tình của người xung quanh.

Mài thạch, Lý Dương lại mài ở mặt của lớp ngọc nát.

- Tóm lại hắn sẽ không muốn mài ra Phỉ Thúy nữa à?

- Tôi thấy có khả năng, nhưng trên ngọc nát này có mài ra Phỉ Thúy tốt như vậy không?

- Tuyệt đối sẽ không, có thể mài ra một lần chính là may mắn, sao có thể mài ra lần thứ hai, nếu anh không tin tôi đánh cược với anh!

Có mấy tiếng của đám người đang tranh luận, người xung quanh cũng có cùng nhận thức với bọn họ, trên ngọc nát có thể mài ra một lần Phỉ Thúy thì đã là rất khó rồi, trên khối nguyên thạch này mài ra lần thứ hai, hoàn toàn là chuyện không thể.

Lúc này rất nhiều người đều đang đoán, khối nguyên thạch này bản thân chính là ngọc nát có rất nhiều nguyên thạch, chỉ có thể nói là may mắn rất tốt, đáng tiếc may mắn này không thể ở mãi bên hắn.

Nguyên thạch như vậy, khả năng lừa gạt cũng rất lớn, có thể làm cho tim của người giải thạch không ngừng đập nhanh hồi hộp, người có tim không tốt nhất định không nên chơi giải thạch như vậy.

Một đao thiên đường, một đao khác có thể là địa ngục.

Ba người bán nguyên thạch đó, lúc này lại thở nhẹ ra.

Ba người nhìn nhau, trên mặt mỗi người đều tỏ ra vui mừng, may mắn đem nguyên thạch bán, hồi hận lúc này của bọn họ bây giờ đã bay đi mất.

Lý Dương chậm rãi mài lớp ngọc nát, lần thiết đao đó của bên phía người trẻ tuổi cuối cùng cũng đã thiết xong.

Sự chú ý của mọi người lập tức lại chuyển qua bên này, sau khi rửa sạch mặt thiết, tất cả mọi người cơ hồ hơi sững sốt một chút, chỗ này cũng trở nên vô cùng yên tĩnh.

- Điều này có thể không

Người trẻ tuổi thất thanh la lên, đường đao này, rốt cuộc cũng thiết ra ngọc nát, kết quả của đường đao này, hai người bọn họ có thể nói là rất giống nhau.

Ầm!

Sau giây phút yên tĩnh ngắn ngủi, xung quanh càng trở nên điên loạn, hai người hai đường đao đều là ngọc nát, cũng là nguyên thạch Băng Chung, chuyện như thế này như chưa từng xảy ra, trăm năm khó gặp.

Quan trọng nhất là bọn họ đang thi đố, thi đố như vậy nếu truyền ra ngoài tuyệt đối giống như câu chuyện cổ tích thần kỳ.

Tất cả người nhìn thấy thi đố lần này, đợi sau khi quay về ít nhiều cũng là đề tài tán ngẫu, trận thi đố này trước mắt rất phấn kích, tuyệt đối là đề tài nghị luận tốt nhất trong lúc uống trà.

Mọi người đang bàn luận, lại cảm thán, lại có những người âm thầm vỗ ngực.

May mắn người thi đố không phải là bọn họ, chỉ cao thấp không ngừng như vậy có thể làm dọa cho bọn họ sợ đến chết khiếp, cái này lại không phải là thi đố của hai khối nguyên thạch, tổng giá trị tiền thi đố có thể hơn hai chục triệu.

Đối với những người xung quanh này mà nói, hơn hai mươi triệu tuyệt đối là vấn đề rất xúng.

Sắc mặt của người trẻ tuổi rất khó coi, lần thiết này làm cho lòng tin ban đầu cũng không còn được bao nhiêu, kết quả mài thạch cũng rất tốt, vẫn mài ra Phỉ Thúy, nhưng chỉ cần một đao thì là ngọc nát, một đao này đã lấy đi không ít lòng tin của y.

Lý Dương không có quay đầu, vẫn đang mài lớp ngọc nát trước mặt, Mã Khôn và Cận Minh sau một thời gian ngắn mất tinh thần, lại bắt đầu vững tin hơn, chuyên tâm đứng bên cạnh giúp đỡ.

Trong lòng bọn họ bắt đầu có lại niềm tin.

Giải thạch lúc này, chính là ngọc thánh, trong tay của ngọc thánh xảy ra cái gì cũng không đáng ngạc nhiên kỳ quái, thậm chí trong câu chuyện của bọn họ, vẫn không có chuyện ngọc thánh đổ thua, chỉ cần Lý Dương nói khối nguyên thạch này có thể đổ tăng, bọn họ đều tin, khối nguyên thạch này nhất định sẽ tăng.

Giống vậy, Lý Dương nói bọn họ có thể thắng, hai người tin chắc, nhất định chiến thắng cuối cùng sẽ thuộc về bọn họ.

- Lục, lục...

Lại có người đột nhiên kêu to lên, mọi người đang tranh luận bất thành lĩnh đều nhìn qua, sau đó là nhìn vào mặt thái mà Lý Dương đang lau.

Bị bọn họ cho rằng là không thể, chuyện quyết không thể lại xảy ra, lúc này trở mắt xuất hiện trước mặt bọn họ.

Phía dưới của lớp ngọc nát, lại xuất hiện ra màu xanh lục nhàn nhạt, cảnh này làm cho vô số người xung quanh nhìn suýt rớt mắt kính, tất cả mọi người đều nhìn Lý Dương giống như quái vật, chuyện này không thể xảy ra, nhưng lại xảy ra như thế.

Lúc này, trong lòng mọi người đã không còn suy nghĩ ai thắng ai thua, vấn đề này, bọn họ chỉ muốn biết, kết quả cuối cùng của nguyên thạch là như thế nào, có thể giải ra Phỉ Thúy không, hay Phỉ Thúy giải ra có nhiều không.

Lúc này, lòng hiếu kỳ của mọi người đối với nguyên thạch đã chiến thắng khát vọng đối với kết quả.

Bên kia, người trẻ tuổi ngây người ra lâu như vậy, lúc này y lại bắt đầu mài, y lại học theo Lý Dương, cũng bắt đầu mài lên chỗ lớp ngọc nát.

Đối với hành động của y không hề có người chê cười, trong lòng mỗi người đều đang suy nghĩ, nếu đổi lại là mình, có lẽ mình cũng làm như vậy, bây giờ tựa hồ đây là lựa chọn tốt nhất.

Một chuyện bình thường hoàn toàn không có thể làm, lúc này lại biến thành lựa chọn tốt nhất, trong lòng mọi người đều cảm thấy kỳ lạ.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

987. Chương 983: Chỉ Có Một Người

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Tiếng đá không ngừng nổ vang.

Lúc này giống như lúc nãy, hai bên đều mài thạch, nhưng trong lòng của đám người xung quanh lại có thay đổi lớn, lúc này sự chú ý của mọi người đều tập trung vào người Lý Dương, mọi người cảm giác người trẻ tuổi bên cạnh giống như là cái nền của Lý Dương.

Không sai, chính là loại cảm giác này.

Ngay từ lúc bắt đầu đám người vô cùng xem trọng, cho rằng nhất định người trẻ tuổi thắng, bây giờ lại biến thành một vật nền, câu nói này nếu là trước đây có người nói với bọn họ, mọi người đều cười nhạt, nhưng bây giờ chuyện như thế này xảy ra trước mắt bọn họ.

- Lả tả!

Ngọc nát Lý Dương mài ra càng ngày càng nhiều, Phỉ Thủy lộ ra ở mặt trong cũng càng ngày càng rõ.

- Màu xanh quả táo, Băng Chủng!

Lại là màu xanh quả táo Băng Chủng, chẳng lẽ Phỉ Thúy này bị ngọc nát bao quanh không thành sao?

Người xung quanh lại bắt đầu chỉ trích bình luận, Lý Dương nhếch miệng một cái, Phỉ Thúy của khối nguyên thạch này là thật giống như phán đoán của bọn họ, là bị ngọc nát bao quanh.

Ngọc nát này giống như lớp phủ, mài ra thì có thể nhìn thấy Phỉ Thúy.

Tình huống này có thể nói là cực kỳ hiếm thấy, ngay cả Lý Dương cũng thấy qua loại nguyên thạch như vậy, lần này không chỉ gặp được, gặp được không chỉ một khối, đây cũng là nguyên nhân làm Lý Dương càng thêm hứng thú.

- Lả tả! người trẻ tuổi mài ra lớp ngọc nát, nhìn thấy biểu hiện của nguyên thạch trước mặt, mắt y càng ngày càng mở to.

- Có lực, có lực, ra lực rồi! bên này cũng mài tăng rồi, mọi người chú ý tới mặt thiết của người trẻ tuổi mài ra, mọi người lại bắt đầu ồn ào bàn tán, tất cả mọi người nhìn thấy mặt thiết này của y đều cảm thấy hoảng sợ, ngay cả người trẻ tuổi cũng ngưng lại, không dám tin vào lớp mặt thiết mà mình đang nhìn.

Trên lớp mặt thiết, phía dưới lớp ngọc vỡ lộ ra màu xanh lục rất đẹp, y học theo Lý Dương, trong tình huống không còn cách nào cũng bắt đầu mài thạch, lại mài tăng thật.

Ước chừng khoảng một phút, người trẻ tuổi mới tiếp tục mài tiếp khối nguyên thạch, lòng tin bị kích ít nhiều đã được khôi phục, đã có Phỉ Thúy, vậy y sẽ không thua, có hy vọng giành được chiến thắng.

Hai bên đều chậm rãi mài thạch, tất cả người xung quanh đều bàn tán hứng thú.

Ngọc nát cũng có thể mài tăng cũng rất hiếm thấy, liên tục hai lần từ chỗ ngọc nát mài tăng càng lại hiếm thấy hơn, kinh ngạc nhất, là hai người đồng thời đều từ chỗ ngọc nát mài ra tăng, đây có thể nói là ngàn năm khó gặp.

Mặc kệ kết quả thi đấu của ngày hôm nay thế nào, biểu hiện của hai khối nguyên thạch này nhất định sẽ làm cho tất cả mọi người trong giới đồ thạch đều kinh ngạc.

Thời gian chậm chậm trôi qua, người xung quanh mãi mãi không có chút mệt mỏi, vẫn đang hứng thú bàn luận.

Chỉ có một số người ở lại chỗ này, người tụ tập bên ngoài càng đông hơn.

Người mới đến không thấy được bên trong, chỉ có thể nghe người bên ngoài kể lại, người mới đến sau khi biết được chuyện trong đều có chung một điểm, đó chính là không tin.

Ngọc nát mài tảng, giống như cây vạn tế ra hoa, mặc dù không đến mức khó tin như vậy, nhưng cũng là chuyện cực kỳ hiếm thấy.

Ngọc nát mài tảng này không chỉ một người mài tảng, cả hai người đều mài tảng, một người trong đó lại liên tục hai lần từ chỗ ngọc nát mài tảng, nói thế này quả thực là nói chuyện trên trời.

Nhưng trước mặt mọi người đều là bằng chứng xác thực, làm người mới đến không thể không tin.

Dù sao chuyện cũng đang xảy ra bên trong, những người này cũng không thể lấy chuyện như thế này làm trò đùa, lừa gạt bọn họ.

Cái này cũng làm người đến sau đều trở nên sốt ruột, rất nhiều người đến muốn chen vào bên trong, nhưng làm thế nào cũng không thể chen vào, chỉ có thể đứng ở bên ngoài dậm chân.

- Hi!

Lý Dương thở ra trước nhất, bắt đầu buông thạch ra, mặt cắt lớn hơn nắm tay một chút có màu Phỉ Thúy xanh biếc, một vẻ đẹp không có thể dùng từ để diễn tả.

Khối nguyên thạch này, hai mặt trước đều lộ ra Phỉ Thúy, còn biểu hiện tốt như vậy, nguyên thạch như vậy đặt ở công bàn tuyệt đối có thể bị đánh cắp, còn giá thành giao cuối cùng không thua gì nguyên thạch cấp cao.

Băng Chung, màu xanh tảo, tuyệt đối đáng giá như vậy.

Trong lòng của Mã Không, Cận Minh lúc này toàn là kích động, chuyện không thể xảy ra lại xảy ra, lại xảy ra dưới tay của hai người, một chuyện làm cho bọn họ cả đời không quên, chuyện này, bọn họ có thể đem ra kể với những người bên cạnh với vẻ kiêu ngạo khoe khoang.

Lại lần nữa cố định nguyên thạch, Lý Dương trực tiếp ấn xuống dưới thiết đao.

Hắn thiết ước chừng tới nửa phần của nguyên thạch, người trẻ tuổi mới mài ra lớp mặt tốt, cười lớn nhìn lớp mặt mới vừa mài ra, Phỉ Thúy y mài ra không nhỏ, nhưng ít hơn một chút so với của Lý Dương.

Một số người xung quanh hơi nhú chân mày lại.

Người tinh tế đều phát hiện ra, hai người cùng lúc đang giải thạch, tốc độ giải thạch của Lý Dương rõ ràng là nhanh hơn không ít, người trẻ tuổi mang kính râm đó tuyệt đối không phải là người đơn giản, thủ pháp giải thạch của hắn thuần thực như vậy, ở hiện trường rất nhiều người đều không thể sánh được.

Người có thủ pháp như vậy, tuyệt đối là cao thủ giải thạch.

Người phát hiện ra điểm này, lúc này có cách nhìn không tốt lắm đối với tổng giám đốc của công ty bất động sản, bây giờ bọn họ hoàn toàn thay đổi chủ ý.

Tốc độ giải thạch của Lý Dương quả thật rất nhanh, lần cắt này cũng rất nhanh được cắt xong.

Kết quả của lần cắt này không ở chỗ ngọc nát, đều này cũng làm cho đám người cũng hơi thở nhẹ, nếu là ngọc nát thì phải rất nhiều người đi khám tìm mắt.

Thiết ra tuy không phải là ngọc nát, nhưng cũng không phải là kết quả tốt, sau khi Lý Dương thiết xong đao này, vẫn lộ ra lớp thạch.

Lần thiết này, có thể nói là tương đương với thiết khóa, không làm cho nguyên thạch tăng thêm giá trị, mà còn làm cho nguyên thạch mất đi một phần giá trị, nghiêm túc mà nói nguyên thạch này đã giảm đi giá trị, dù sao sức nặng cũng giảm đi một chút.

Khóa rồi, nhưng không ai nói gì, cũng không ai cười.

Trong lòng mọi người đều có một cảm giác, khối nguyên thạch này nhất định sẽ còn tiếp tục tăng, đến khi giải ra tất cả Phỉ Thúy, loại cảm giác này còn cổ quái hơn loại cảm giác lúc này, nhưng quả thật là tồn tại.

Trong bất tri bất giác, mọi người lại tín nhiệm Hàn Phi lớn như vậy.

Điều này có lẽ chính bọn họ cũng không chú ý tới.

- Không hổ là chú Lý, chính bọn họ không chú ý tới, nhưng lại có người chú ý tới điểm này, Tư Mã Lâm đứng trên ghế cảm nhận được tình hình của người xung quanh, khen ngợi một câu.

Trong tình huống không để lộ thân phận, vẫn có thể thu hút mọi người, đó chính là ngọc thánh, đó chính là Lý Dương.

Nguồn ma lực này, người khác muốn học cũng học không được.

Sau khi thiết qua, Lý Dương tự nhiên chuyển qua dùng máy mài đá, rất nhiều người đều cười, một thiết một mài, ngay từ lúc đầu Lý Dương chính là dùng cách này, phương pháp đơn giản này, lại thực dụng như vậy.

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Mười phút sau, Lý Dương hoàn thành giải thạch trước tiên, một khối Phỉ Thúy xanh màu táo nặng vài cân được đặt trên bàn, nhìn thấy khối Phỉ Thúy này, mấy người trước kia đem khối nguyên thạch chuyển cho Lý Dương đều đỏ mắt.

Khối Phỉ Thúy này không lớn lắm, nhưng giá trị không hề thấp, cũng phải trên mười triệu.

Ba người đem khối nguyên thạch bán cho Lý Dương, đều tỏ ra hối hận, bọn họ không suy nghĩ về những quan tâm trước kia, trong lòng bọn họ chỉ có một cách nghĩ, nếu khối nguyên thạch này không lấy ra đồ, nếu không chuyển bán, Phỉ Thúy có giá trị cao này chính là của bọn họ.

Nếu đã bán đi rồi, mỗi người cũng có thể chia nhau được mấy triệu.

Qua hai mươi mấy phút, giải thạch người trẻ tuổi cũng có kết quả.

Phỉ Thúy trước mặt y là ba khối, mỗi khối đều không lớn, nhưng so với khối của Lý Dương thì phải nặng hơn nhiều, nhưng đáng tiếc Phỉ Thúy của y bị phá hủy rồi, giá trị cả khối không thể so với khối của Lý Dương.

Mấy khối Phỉ Thúy này, giá trị toàn thể cũng phải nhiều hơn tám triệu.

Nhìn thấy kết quả này, người xung quanh lại bắt đầu bàn tán, kết quả không nằm ngoài dự đoán của mọi người, Lý Dương thắng rồi, thật là một lần trở mình lớn.

Đương nhiên rồi, cái này, dự kiến, là đang chuyển biến chậm rãi, nếu theo cách nhìn của mọi người ngay từ lúc đầu, kết quả này tuyệt đối là vượt qua dự đoán.

- Bây giờ có thể nói kết quả không?

Sau khi Hàn San San hỏi rõ Vương Giai Giai, lập tức chạy tới người làm chứng, lớn tiếng hỏi.

Người xung quanh đều là người hiểu rõ, giá trị của hai khối Phỉ Thúy này không thấp, nhưng chênh lệch nhau rất lớn, người công chứng không dám đối trắng thay đen trước mặt nhiều người như vậy.

Cuối cùng, người công chứng tuyên bố, vòng này người Lý Dương thắng.

Sau khi người công chứng tuyên bố, người xung quanh cũng lập tức vỗ tay, mỗi người đặt tay lên ngực, cảm ơn Lý Dương, cảm ơn Lý Dương đã cho họ chứng kiến một cảnh giải thạch phấn khích đặc sắc như vậy.

Quá trình này, rất nhiều người suốt cả đời cũng không thể nào thấy qua.

Lúc này người buồn bực nhất, chính là người trẻ tuổi bên cạnh, y lúc này thắng một trận, nhưng lúc y thắng không có một người vỗ tay cho y, chỉ thua một trận, người xung quanh dường như đang ủng hộ đối thủ của y.

- Đắc ý gì chứ, bây giờ chỉ là một một đều nhau, chúng ta phải ba trận hai thắng, vẫn chưa có quyết định thắng thua cuối cùng, hôm nay người thắng nhất định là tôi!

Tiếng vỗ tay của mọi người vẫn còn đang tiếp tục, người trẻ tuổi cuối cùng nhin không nổi, to tiếng quát, rất nhiều người đang vỗ tay đều tỏ ra hơi giật mình, người trẻ tuổi đó nói không sai, bọn họ hầu như đã quên vẫn còn một khối nguyên thạch cần phải đồ.

Trong lòng rất nhiều người, đều cho rằng Lý Dương đã thắng rồi.

Trong đám đông, có ít người lại bắt đầu nhăn mày lại

Bọn họ đều là người rất rõ về đồ thạch, so với các chuyên gia của công ty châu báo bình thường không khác biệt gì mấy.

Bọn họ đều phát hiện ra một vấn đề, đó chính là tính hoàn chỉnh của Phỉ Thúy, dựa theo trí nhớ của bọn họ, mỗi đao cắt của Lý Dương đều rất vừa vặn, không làm lãng phí chút Phỉ Thúy nào.

Khối Phỉ Thúy này nếu là thiết nhâm, nếu dựa theo ý kiến của ba người đó lúc đầu, bất luận thiết thế nào, chính thể sẽ hoàn toàn bị phá hoại, thậm chí còn không thể dùng làm vòng tay.

Nói như vậy, giá trị của cả khối Phỉ Thúy cũng sẽ mất đi rất nhiều, thậm chí còn thấp hơn Phỉ Thúy lục dương Bằng Chứng đó, dù sao Phỉ Thúy bên đó phải nặng hơn một chút so với bên này.

Phát hiện này, làm cho bọn họ càng thêm hoảng sợ, có thể nắm giữ chuẩn xác như vậy, người làm ra tinh tế như vậy có thể nói là ít trong số ít, trong lòng bọn họ hoàn toàn có thể kết luận, người thanh niên trẻ đang giải thạch này nếu có ý làm như vậy, trình độ nhất định phải cao hơn bọn họ rất nhiều.

Càng cho bọn họ không thể nào tưởng tượng được.

Dần dần, trong đầu mọi người đều nghĩ đến một người, trẻ tuổi, người có trình độ tuyệt cao như vậy chỉ có thể là một người, nghĩ tới cái tên đó, trong lòng mấy người đều chịu không được hồi hộp một chút.

Người này, chính là người đệ nhất trong giới đồ thạch.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

988. Chương 984: Hoắc Tư Đến

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Người mà mấy người này đang nghĩ tới chính là Lý Dương.

Lý Dương xuất đạo rất muộn, một khi xuất đạo giống như là sao chổi chói mắt sáng lóa, sau đại công bàn Bình Châu năm đó, rất nhiều người đều cho rằng Lý Dương giống như ngôi sao chổi, chỉ là sớm nở tối tàn.

Suy cho cùng vận khí đối đồ thạch rất quan trọng, có những người, chỉ dựa vào may mắn có thể nhất thời thành danh, ví dụ như thế này cũng rất nhiều.

Những người này, đều mai một không có trong lịch sử.

Chỉ là không ai ngờ, Lý Dương không chỉ là ngôi sao chổi, mà là vàng thái dương, ánh sáng mặt trời dần dần sáng lên, Lý Dương không chỉ là nổi danh ở đại công bàn Bình Châu, còn liên tục ra thành tựu khiến cho người ta không ngờ được, cuối cùng nhất chính là ở đại công bàn Myanmar, ngay cả Phỉ Thúy Vương cũng phải chịu thua.

Không chỉ là như vậy, thành tựu của hắn trong giới đồ cổ càng làm cho người ta thêm thán tụng, rất nhiều người trong lòng không thể không thừa nhận, Lý Dương chính là thiên tài trời sinh, không lên tiếng thì thôi, mỗi khi lên tiếng thì làm cho người ta phải kinh ngạc.

Trong lòng có mấy người nghĩ như vậy, lại quan sát kỹ Lý Dương.

Càng nhìn bọn họ càng kinh ngạc, những người này đã từng xem qua Lý Dương và Phỉ Thúy Vương thi đồ, mặc dù trên trường hợp Lý Dương không phải đặc biệt rõ ràng, nhưng cùng với người trước mặt nhưng lại có sự tương xứng kinh ngạc.

Giây khắc này, bọn họ đều cảm giác, người trước mặt chính là Lý Dương.

- Còn vòng cuối cùng, chúng ta bắt đầu đi, Lý Dương cười ha hả đứng lên, lúc này giải xong khối nguyên thạch đó, Cần Minh khéo léo kéo được cái ghế để Lý Dương ngồi xuống đó nghỉ ngơi.

- Được!, người trẻ tuổi bên cạnh lập tức gật đầu, người bên cạnh y vội vàng đặt lên khối nguyên thạch cuối cùng.

Vòng thi đồ cuối cùng, người trẻ tuổi có thể nói là rất có lòng tin, khối nguyên thạch của y mua rất nhiều tiền, ba khối nguyên thạch trong tay y, tổng giá trị phải cao hơn của Lý Dương một chút.

Mà khối nguyên thạch có giá trị cao nhất, chính là khối nguyên thạch y đang giải.

Đây là khối nguyên thạch đỏ toàn bộ có lớp ô sa màu đen, lớp ô sa màu đen này có tính chất rất cao, nhưng khả năng giải ra Phỉ Cao cũng rất cao, khối nguyên thạch có lớp ô sa màu đen đang trên tay y là nguyên thạch lớp ô sa màu đen trường khẩu điển hình, nguyên thạch như vậy ngày nay rất hiếm thấy.

Lớp ô sa màu đen ở Myanmar có rất nhiều, nhưng chất lượng tốt nhất, là trường khẩu, nguyên thạch có lớp này xuất ra không ít hơn thủy tinh.

Chính là loại nguyên thạch này, giá trị tuyệt đối không dưới bảy trăm ngàn.

Ngược lại sau khi Lý Dương nhìn thấy khối nguyên thạch đó, nó chỉ là lớp cát vàng, nhưng trên lớp cát đó có rất nhiều hạt cát trở mình, cũng là nguyên thạch có chất lượng tốt nhất, trên mặt còn có văn mãng biểu hiện rất tốt, giá trị cũng trên ba mươi vạn.

Khối nguyên thạch cuối cùng cũng được mang ra, chú ý của đám đông lập tức hướng về phía hai cái máy giải thạch.

Hai khối nguyên thạch này không lớn không nhỏ bằng nhau, biểu hiện rất tốt, lớp da cũng không giống nhau, nhưng có một điểm là tương đồng, hai khối nguyên thạch đều là nguyên thạch toàn đỏ, tính thi cực của ván này cũng rất cao, thắng bại cũng khó mà đoán được.

Đây là ván cuối cùng, ai thắng, thì được số tiền cược là mười một triệu và lấy Phỉ Thúy của đối phương.

Số Phỉ Thúy này giải ra giá trị không thấp, Phỉ Thúy Băng Chủng mà ván thứ hai hai bên giải ra cũng đã đủ rồi, nghiêm túc mà nói, tiền cược của hai bên đã tới hai chục triệu, số tiền cược lớn như vậy, là lần đầu tiên xảy ra ở khu giải thạch này.

Kết, ty!

Lý Dương bắt đầu giải nguyên thạch trước nhất, người trẻ tuổi vẫn còn đang do dự hạ dao xuống, sau khi nghe tiếng từ bên này, khẽ cắn môi cũng bắt đầu ấn xuống ở xung quanh hai bên.

Người trẻ tuổi cũng khí thịnh, ở bất cứ phương diện nào cũng không muốn bại dưới tay đối thủ.

Hai khối nguyên thạch này không giống với hai khối nguyên thạch lúc này có màu sắc truyền kỳ, rất bình thường, dao đầu tiên hai người đều cắt ra Phỉ Thúy.

Chỉ là chất lượng Phỉ Thúy hai người thiết ra đều không tốt lắm, Lý Dương thiết ra là loại Kiền Thanh, màu xanh của trái khố qua, người trẻ tuổi thiết ra loại rất bình thường không sắc, từ biểu hiện của Phỉ Thúy mà nói, so với Phỉ Thúy lúc này kém xa rất nhiều.

Hai khối nguyên thạch giải thạch rất thuận lợi, không lâu Phỉ Thúy của Lý Dương được giải ra trước, Phỉ Thúy Kiền Thanh không lớn không nhỏ được bày lên trên bàn, từ giá trị mà tính, giá trị của khối Phỉ Thúy này khoảng năm trăm nghìn, tiểu tăng một chút.

Nguyên thạch ba trăm ngàn giải ra Phỉ Thúy năm trăm ngàn, không được xem là đại tăng.

Sau mười mấy phút, Phỉ Thúy của người trẻ tuổi mới được giải xong, nguyên thạch của y nhỏ hơn của Lý Dương, tốc độ lại chậm hơn nhiều so với Lý Dương.

Phỉ Thúy của hắn giải ra, đám người xung quanh đều la ầm lên, khối Phỉ Thúy này của y màu vàng tơ, biểu hiện rất bình thường, giá trị tổng thể cũng chỉ ba trăm nghìn.

Nguyên thạch bảy trăm nghìn giải ra Phỉ Thúy ba trăm nghìn, chắc chắn là đồ khóa rồi, không chỉ có nguyên thạch đồ khóa, mà hắn cũng thua cả ván này.

Ván này, tiến hành rất nhanh, cũng rất mau có được kết quả.

Ba ván hai thắng, sau khi Lý Dương tiếp nhận, toàn bộ ván cược xảy ra biến hóa long trời lở đất, cuối cùng hắn cũng thắng.

Nghịch chuyển, bất luận nếu là nghịch chuyển gì cũng là náo nhiệt nhất, bóng đá cũng vậy, bóng rổ cũng thế, đồ thạch cũng giống như vậy.

Người xung quanh đang phần khởi bàn luận, rất nhiều người đều lớn tiếng cảm khái, hôm nay may mắn tới chỗ này rồi, nếu bỏ qua trận thi đồ phần khích thế này nhất định sẽ hối hận cả đời.

Có cách nghĩ như vậy không chỉ có một người, rất nhiều người tận mắt nhìn thấy đều nghĩ như vậy.

Trận thi đồ này, phần khích nhất là vòng thứ hai, liên tục từ chỗ ngọc nát giải tăng, tuyệt đối có thể nói là kinh điển, kinh điển thế này chính là rất hiếm thấy, rất khó có lại lần thứ hai.

Có thể nói đây chính là tuyệt hưởng, tương lai chắc chắn sẽ không có cảnh tượng như thế này xảy ra.

Người tận mắt nhìn phần khích một lần mãi mãi không xuất hiện, điều này giống như người nghiện bóng đá nhìn thấy Kiều Đan không có cách nào phục chế quả bóng thần kì, loại tâm tình này người xung quanh không có cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung, lúc này tâm tình của ba người đó vô cùng không vui, ba người đem khối nguyên thạch chuyển nhượng lại cho Lý Dương

Ba khối nguyên thạch, Phỉ Thúy của khối nguyên thạch thứ nhất giải ra có giá trị khoảng tám mươi ngàn, chính bọn họ giải, bại bởi người trẻ tuổi kia, giá trị của khối thứ hai khoảng mười triệu, khối thứ ba cũng có năm mươi ngàn, tăng thêm mười hai triệu.

Nếu những nguyên thạch này bọn họ chỉ mua với giá một triệu hai trăm ngàn, tổng thể chính là đại tăng hơn mười lần.

Còn không chỉ những cái này, ba ván bọn họ thắng được hai ván, Phỉ Thúy có giá trị mười triệu cũng rơi vào tay bọn họ, cộng thêm một triệu tiền cược, tổng cộng thắng được mười một triệu.

Thêm cùng một chỗ, lại hơn hai ngàn ba trăm.

Trừ đi một triệu hai trăm tiền giá thành, mỗi người còn có kiếm được hơn bảy triệu, hơn bảy triệu đó, xuất thân của ba người cũng rất tốt, nhưng nhiều nhất cũng chỉ là mười triệu, hơn bảy triệu là số tiền khá lớn phải mất nhiều năm mới kiếm được.

Mà những cái này, là ý niệm sai lầm của bọn họ là từ bỏ, ba người không thể tiếp tục, cũng không dám tiếp tục, lựa chọn từ bỏ.

Lúc này, bọn họ không còn may mắn như trước kia, bây giờ toàn bộ có loại xúc động muốn học máu.

Tiếng cười của người xung quanh, trong tai bọn họ biến thành lời châm chọc, nếu không phải chen ra không được, thì bây giờ bọn họ muốn chạy đi mất rồi, chạy tới chỗ không có người, khóc cho một trận.

Tất cả những cái này, bọn họ còn trách được ai chứ, dù sau trước đây là bọn họ chủ động từ bỏ.

- Thắng lời, chúng ta thắng rồi?

Trước mặt bọn họ, Hà San San đang hét cuồn lên, thắng rồi, thắng rồi, trong giây khắc thắng lợi, cô ấy có được niềm vui sướng không nói nên lời.

Thắng rồi, cho dù cô ấy thắng đem chia cho Lý Dương một nửa, cô ấy cũng có hơn năm triệu, năm triệu đó, lần đầu tiên Hà San San mới có nhiều tiền như vậy

Hơn nữa lần này cô ấy từ tay trắng mà có được, tự mình không đầu từ một phần, dựa vào tiền của người khác mà thắng được.

- Reng reng!

Lúc Hà San San tìm người công chứng, di động của Lý Dương đột nhiên rung lên, xung quanh ồn như vậy, hoàn toàn không nghe được tiếng chuông điện thoại.

Nhìn số điện thoại, Lý Dương như phản xạ có điều kiện quay qua nhìn tờ chi phiếu của Hà San San thắng được, ở khóe miệng còn nhếch lên nụ cười ngượng ngạo.

Điện thoại là ông cụ gọi đến, không cần nói, ông cụ nhất định là biết chuyện ngày hôm nay rồi.

Nghĩ tới đây Lý Dương lại quay đầu nhìn Lưu Cương, đúng lúc Lưu Cương đang nhìn hắn, còn nhún vai với hắn.

- Ông

Nhận điện thoại, Lý Dương không đợi ông cụ nói, nên nói trước là tốt nhất, chuyện hôm nay nhất định là phải bị mắng, hắn chỉ có thể cố gắng hết sức làm cho ông cụ bớt tức giận, để mình cũng ít bị mắng hơn một chút.

- Con nói cái gì, đánh cược gì?

Lý Dương liên tục nói liền mấy phút, bên đầu dây bên đó truyền tới giọng nói bức bối, Lý Dương nhất thời trợn tròn mắt, đứng ngẩn ra ở đó.

Cảm tình ông cụ cùng không biết chuyện hôm nay, chính hắn ngược lại không đánh đã khai.

- Không, không có gì, ông gọi điện thoại đến có việc gì, Lý Dương vội vàng hỏi.

Ông cụ dường như không để ý, chậm chậm nói:

- Hoắc Tư tới Trung Quốc rồi, ông ta vừa gọi điện thoại cho ta, lúc đó là ở Quảng Châu, nếu con có thời gian thì đi một chuyến, thay ta tiếp đãi một chút.

- Hoắc tư tiên sinh!

Giọng của Lý Dương hơi cao, kinh ngạc la lên, hắn lại nghĩ tới ông già người Mỹ đã từng gặp qua ở đại hội giám bảo ở Toroton, Hoắc Tư tiên sinh ở Mỹ có danh vọng rất cao, lúc đó còn mời Lý Dương tới Mỹ làm khách.

Lý Dương còn chưa đi Mỹ, không ngờ y lại tới Trung Quốc.

- Được, ông yên tâm, con nhất định giúp ông tiếp đãi cho thật tốt.

Lý Dương hơi sửng sốt, nhưng phản ứng của hắn không chậm, rất nhanh đánh một vé tron gói, lúc hắn ở Canada đến nói chuyện với Hoắc Tư tiên sinh, cái chiều này không có vấn đề gì.

- Tốt lắm, ông ấy đang ở khách sạn AX, một chút nữa là đến.

Ông cụ nói xong, gác điện thoại xuống, Minh Dương lắc đầu, ông cụ đang nhìn di động, trên mặt còn hơi mỉm cười.

Bên cạnh hắn còn có sắp văn kiện vừa mới được đưa tới, Hà San San và người đánh cược, cùng lúc tìm Lý Dương hỏi mượn mười triệu, tất cả những văn bài Lý Dương nhận cũng đã viết vào trong đây.

Tất cả xảy ra ở Bình Châu, ông cụ quả thật đều đã biết hết rồi.

Lần này ông cụ không có nổi giận, cũng không khiển trách bọn họ, tuổi của con cái cũng đã lớn rồi, Hà San San cũng không phải có thể quản chế được, chỉ cần con cái không làm chuyện quá đáng, ông cũng không lo nghĩ nữa.

Con cháu tự có phúc của con cháu.

- Rất tốt, anh cũng rất thành thật, lần sau nếu muốn cược thì lại đến tìm tôi, không đúng, tìm hần, tôi chỉ là đặt cược.

Hà San San cầm lấy tờ chi phiếu, vui vẻ nói, lúc nói còn chỉ chỉ vào Lý Dương, Lưu Cương bước lên cầm mấy khối Phỉ Thúy trong tay của đối phương, đây là chiến lợi phẩm của họ, tất nhiên là không thể bỏ được.

Cơ thịt trên mặt của người trẻ tuổi co rút lại, trừng mắt hung hãn nhìn Hà San San, lại quay qua nhìn Lý Dương, cuối cùng quay người bỏ đi...

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

989. Chương 985: Thật Sự Là Lý Dương

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Chẳng hiểu gì cả!

Lý Dương hơi nao nao, trong lòng lại thở dài, xoay người đi ra ngoài, con mắt của Triệu Khuê còn hơi căng ra, âm thầm vẫy tay gọi Hải Đông, Hải Đông gật nhẹ đầu, lặng lẽ đi ra ngoài.

Sau khi những người này bỏ đi, ánh mắt tràn đầy oán hận, vừa nhìn thì biết là người có tâm địa hẹp hòi, Lý Dương không phát hiện ra những thứ này, có lẽ cũng không chú ý đến những thứ này, nhưng bọn họ nhất định phải chú ý.

Nguy hiểm, lúc có Triệu Vinh theo sát thì không có xảy ra chuyện gì.

Bây giờ là lúc bọn họ bảo vệ Lý Dương, Lý Dương đối với bọn họ cũng rất tốt, bảo vệ Lý Dương là công việc của bọn họ cũng là trách nhiệm của bọn họ, tất nhiên không cho phép bên cạnh Lý Dương xảy ra nguy hiểm gì.

Đám người dần dần đi mất, rất nhiều người tụm năm tụm ba trò chuyện.

Lý Dương vừa rời khỏi, trước khi hần sử dụng cái máy giải thạch đó có người chạy đến dành lấy, ngay cả trước khi người trẻ tuổi đó sử dụng máy giải thạch cũng có người dùng, mượn vận mệnh của bọn họ đó, xem thử có thể làm mình có đồ tăng không.

Người thích đồ thạch, có thể nói không thể không tin vào vận may.

- Chú Lý.

Vừa mới đi ra ngoài, Trịnh Khải Đạt và Tư Mã Lâm liền xông tới, trên mặt hai người tới giờ vẫn còn ảo não.

Mấy người Lão Cố, Trương Vĩ, Vương Hạo Dân cũng vây lại, bọn họ vốn đi cùng nhau, kết quả Lý Dương đi vào, bọn họ bị đều ngăn ở bên ngoài, lúc này mới tụ tập lại.

- Chú Lý, có thật là chú, tiếp tay như vậy cũng có thể phán đoán ra, ta thấy chỉ có mình chú mới có thể làm được như vậy!

Tư Mã Lâm, phần khởi nói, y nói là nói trong lòng, trận hôm nay thì đồ tuyệt đối rất đặc biệt, nhưng đặc biệt này cũng là Lý Dương bày ra, nếu đổi là người khác, thì không nhất định là như vậy.

Ngẫm nghĩ lại cũng là vậy, nếu như ngay từ đầu dựa theo cách của ba người đó mà giải, có thể bọn họ đã cắt ra Phỉ Thúy, mà không phải cắt ra lớp ngọc.

Cắt ra Phỉ Thúy đồ tăng làm người ta kinh giật, từ lớp ngọc nát mài ra Phỉ Thúy làm cho người ta thêm kinh hãi, hơn nữa Phỉ Thúy của bọn họ nếu thiết ra, cuối cùng không nhất định thu được thắng lợi.

Còn có, không phải Lý Dương, người trẻ tuổi cho dù đao thứ hai cũng cắt ra ngọc nát, tuyệt đối sẽ không mài thạch ở ngọc nát, tình hình liên tục ngọc nát mài tăng thì sẽ không xuất hiện.

Đổ thạch cũng giống vậy, nếu đổ người thì sẽ không xảy ra cảnh tượng phấn kích như vậy, thậm chí có thể thay đổi kết quả.

- May mắn thôi!

Lý Dương nhẹ nhàng cười, không tiến hành giải thạch gì hôm nay trên đổ thạch đã không cần giải thích bất cứ cái gì, đường thiết của hắn làm, trong mắt người khác đều là đương nhiên, đều là hiển nhiên.

Đây là ảnh hưởng của người nổi tiếng mang lại.

Cười xong, Lý Dương lại nói:

- Đúng rồi anh Trịnh tôi có chút chuyện phải đi trước, hôm nay e rằng không thể cùng anh chọn nguyên thạch.

- Có chuyện phải đi?

Trương Vĩ mở to hai mắt, chút thất vọng trong mắt không thể nào che dấu được, vốn muốn cùng Lý Dương, nhờ hắn tham mưu một chút, chọn mấy khối nguyên thạch, Lý Dương đi rồi, những cái này cũng thôi rồi.

Lý Dương, gật đầu, nói:

- Đúng, có một người bạn ở Mỹ vừa tới không chỉ là bạn của tôi, còn là bạn của ông cụ, tôi phải đi tiếp đãi một chút.

Nếu đã như vậy, vậy thì anh đi trước đi, chúng tôi sẽ tự chọn.

Tư Mã Lâm nói tiếp, là người từ nước ngoài đến, còn là bạn bè của ông cụ, đối với Lý Dương mà nói quả thật là chuyện rất quan trọng, Tư Mã Lâm rất hiểu.

Trịnh Khải Đạt gật đầu Trương Vĩ và Vương Hạo Dân có chút không nỡ, nhưng bọn họ biết rõ Lý Dương không thể tiếp tục ở lại, thì cũng không hỏi nhiều.

- Lý, Lý tiên sinh đâu?

Lý tiên sinh vừa từ biệt, bên cạnh đột nhiên có người đàn ông khoảng năm mươi tuổi đi tới, y không thể tới gần Lý Dương vì bị Lưu Cương chặn lại.

Lý Dương kinh ngạc nhìn y, nhẹ giọng nói:

- Tôi họ Lý, xin hỏi ông là?

Trước mắt người này rất xa lạ, Lý Dương khẳng định mình chưa từng gặp qua y ngoại trừ trước mắt người này ra, xung quanh còn có mấy người vây quanh.

- Ngài là ngọc, Ngọc Thánh Lý Dương tiên sinh phải không?

Người đó lại hỏi tiếp, lúc hỏi còn tỏ chút khấn trương, hai tay không ngừng chà xát vào nhau.

Y lớn gấp đôi tuổi của Lý Dương, nhưng trước mặt Lý Dương lại giống như là văn bối, rất câu nệ, người Trung Quốc rất xem trọng người lớn tuổi, nhưng cũng chú trọng người giỏi, bất cứ người nào có thực lực có năng lực, đều phải nhận sự tôn kính của người khác.

Lý Dương hơi nao nao, hắn cũng không ngờ mình bị nhận ra.

Nhìn xung quanh, Lý Dương mới gật đầu nói

- Tôi là Lý Dương, sao ông biết tôi?

Người đó hơi sững sốt một chút, liền lập tức vui mừng kêu lên:

- Tôi, tôi đoán ra thôi, thủ pháp giải thạch của cậu quá cao minh, rất ít người trẻ tuổi như ngài lại có trình độ như thế, cho nên tôi liền đoán thử, không ngờ thật chính là cậu.

Bên cạnh hắn chỉ có ba người, hắn không quen biết ba người này, nhưng lời nói của hai người ba người cũng nghe thấy.

Bọn họ đến đây, cũng là muốn hỏi Lý Dương một vấn đề, mấy người này là mới vừa đoán ra thân phận của Lý Dương, mấy người đó, đều có trình độ đồ thạch nhất định, còn tốt hơn nhiều so với bọn người Tư Mã Lâm.

Nghe Lý Dương nói ra thân phận, ba người bọn họ đều tỏ ra một thần sắc kích động.

Ngọc thánh Lý Dương, chính là ngọc thánh Lý Dương, một người bọn họ không ngờ xuất hiện ở chỗ này, người làm ra quá trình giải thạch phần kích như vậy nếu nói là Lý Dương thì cũng không có gì là kỳ lạ.

Cũng chỉ có bậc thầy đỉnh cao như vậy mới có thể làm ra nghịch chuyển kinh thiên động địa như vậy.

Mấy người này cũng là người thông minh, không nói ra thân phận của Lý Dương, Lý Dương vẫn đang mang kính râm, lại chưa từng biểu lộ mình ra, rõ ràng là muốn che giấu thân phận

Lúc này kêu lên, sẽ làm nhiều người chú ý, nói không chừng còn làm Lý Dương tức giận, như vậy sẽ mất nhiều hơn là được.

- Không, thật ngại!

Đột nhiên từ xa có một người chạy tới, tới bên cạnh Lý Dương còn thở hổn hển, người này tuổi không lớn, khoảng hơn ba mươi tuổi, mặc y phục màu trắng, còn mang cà vạt.

Người đàn ông trẻ thở hổn hển, mới tiếp tục nói:

- Ông, chào ông, tôi là người thuộc bộ phận thu mua châu báu của An thị, mấy khối Phỉ Thúy của ngài lúc này, có thể bán cho An thị chúng tôi không?

- An thị?

Sắc mặt Lý Dương thoát có chút kỳ quái, khu giải thạch này có không ít người của công ty châu báu, bọn họ ở đây thu mua Phỉ Thúy của người khác giải ra, năm ngoái bọn họ đã gặp người của An thị.

Nhưng người đó vì biểu hiện tốt được điều đi rồi, năm nay là người mới đến, không nhận ra Lý Dương.

Cách đó không xa lại có một người chạy đến, người đàn ông mặc quần áo trắng ngẩng đầu nhìn xem, hai đầu chân mày nhăn lại, trong mắt còn tỏ ra sự chán chường.

- Chào ông, tôi là người của bộ phận thu mua châu báu của Thiệu thị, mấy khối Phỉ Thúy này của ông, có thể cân nhắc bán cho Thiệu thị chúng tôi?

Người đến vừa tới bên cạnh, thì lập tức tỏ rõ ý đồ, chẳng trách người đó lúc này lại tỏ sắc mặt như vậy, An thị và Thiệu thị sớm đã công khai, năm ngoái Lý Dương đã biết rồi.

Lúc đồ thạch lúc này, mấy người thu mua Phỉ Thúy cũng không có ở đây, đều ở chỗ khác, đợi sau khi đồ xong, nghe nói giải ra Phỉ Thúy Băng Chủng mới lập tức chạy tới.

Phỉ Thúy Băng Chủng, An thị và Thiệu thị cũng phải tranh thủ đoạt lấy món hàng này.

Hai người bọn họ chạy qua rất nhanh, mấy người khác cũng đều chạy tới, thậm chí còn có người không có được tin tức.

- Thật ngại, tôi có nhà máy gia công của mình, những Phỉ Thúy này sẽ không bán ra ngoài.

Lý Dương không rõ những người này, nhưng cũng không lấy làm lạ vì sự xuất hiện của bọn họ, ở đây không có bọn họ mới là kỳ lạ, một nơi quan trọng như vậy những công ty châu báu đó chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Hắn nói cũng không sai, Trần Vô Cực cho dù không trở thành tông sư chân chính, thì cũng là một người đứng đầu bậc thầy, mà chính hắn lại sắp học chạm ngọc, những nguyên liệu này nhất định là giữ lại cho mình, không có lý nào lại bán đi.

Nói xong, Lý Dương cáo biệt Tư Mã Lâm, bước nhanh đi ra ngoài.

Mấy cao thủ đồ thạch đó đều sững sờ, oán hận nhìn hai người thu mua Phỉ Thúy, cũng vội vàng chạy theo, bọn họ cũng đang nghĩ làm sao làm quen với Lý Dương.

Đáng tiếc sau khi Lý Dương rời khỏi đi thẳng lên xe, làm bọn họ cũng không thể nắm bắt được cơ hội lần này.

Vài phút sau, tin tức Ngọc Thánh Lý Dương có mặt trong đồ thạch lần này mới được truyền ra ngoài, làm cho mọi người xung quanh thêm một phen kích động, là Lý Dương làm đồ thạch phần khích như vậy, quả thật có gì là lạ.

- Lý Dương, chi phiếu này cho anh, đây là tài khoản của em, hồi đầu cho em năm triệu.

Trên xe, Hà San San xé ra tờ chi phiếu, viết lên đó số tài khoản ngân hàng, đem hai tờ chi phiếu trên tay giao cho Lý Dương.

Lúc cô ấy mượn tiền nói rồi, thua cô chịu, thắng chia cho Lý Dương một nửa.

Nhìn tờ chi phiếu và tài khoản ngân hàng trước mặt, Lý Dương lại lắc đầu, đại tiểu thư này chính là làm cho hắn sợ, đang tìm cách tiễn cô ấy đi, giữ lại bên cạnh mình không chừng một ngày nào đó sẽ nổ tung.

- Năm triệu này anh cho Giai Giai đi, em không cần!

Lý Dương chỉ nhận một tờ chi phiếu, là tờ chi phiếu trước hắn ký, đây vốn là tiền của hắn, lấy lại cũng không có gì.

Hà San San tròn mắt đảo qua, lập tức thu tay lại, cười hì hì nói:

- Cho Giai Giai, được rồi, đây là anh nói đó!

Vương Giai Giai hơi sững sốt, lập tức cười lắc đầu.

Hà San San thắng được tiền, Lý Dương cũng không để ý tới, nhưng hắn cũng không trực tiếp cự tuyệt, tính cách của Hà San San hắn rất nhiều, nếu thắng thắng cự tuyệt cô ấy cảm thấy bạn xem thường cô ấy.

Giao cho mình, một cách rất ổn thỏa, hai chị em họ nói rất nhiều là có thể được.

Xe chạy rất nhanh, một chút đã tới Quảng Châu, Hoắc Tư tiên sinh ở trong khách sạn lớn Hương Cách Lý Lạp của Quảng Châu, là một khách sạn năm sao, y tới Trung Quốc mới hơn hai tiếng.

Lúc này Hoắc Tư tiên sinh đang ở trong phòng khách của khách sạn, bên cạnh y còn có không ít nhân viên công tác, người giống như y mỗi lần đi đâu đó cũng không dễ.

Hoắc Tư tiên sinh không nghỉ lại trong phòng, lại kiên trì ngồi ở trong phòng khách, làm cho xung quanh rất nhiều nhân viên công tác đều khó xử, không hiểu được Hoắc Tư tiên sinh này, bọn họ cũng không còn cách nào.

Một nhân viên công tác đang muốn đi lên trước hỏi, Hoắc Tư tiên sinh đột nhiên đứng dậy, mỉm cười đi ra cổng chính.

Cổng chính khách sạn, có mấy thanh niên nam nữ ra vào, trong đó có một người đang nhìn xung quanh, sau khi nhìn thấy Hoắc Tư tiên sinh, cũng rất nhanh chạy tới chỗ ông.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

990. Chương 986: Kế Hoạch Không Kịp Thay Đổi

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Cùng đi với Hoắc Tư tiên sinh, còn có mấy người Mỹ bên cạnh y cũng vội vàng chạy theo.

Mấy nhân viên tiếp đãi bên cạnh cũng chạy theo, bọn họ còn đang nhìn về phía trước nghi ngờ, ở cổng ngoài trừ mấy người trẻ tuổi ra, không thấy có người nào đặc biệt.

Hoắc Tư tiên sinh, Ngài muốn đi đâu?

Một người đàn ông Trung Quốc khoảng hơn bốn mươi tuổi, chậm rãi đi tới, nhẹ giọng hỏi, y còn cho rằng Hoắc Tư tiên sinh còn muốn đi ra ngoài.

Lúc này hướng mà Hoắc Tư tiên sinh đi là cửa trước, nghĩ muốn đi ra ngoài cũng là chuyện bình thường.

Hoắc Tư tiên sinh quay đầu lại, kinh ngạc lắc đầu, nói:

- Đi đâu, ồ, không, tôi đi đón một người bạn.

Nói xong, Hoắc Tư tiên sinh lại đi về phía trước, đi không được mấy bước, chân của ông đột nhiên đi nhanh không ít, đi nhanh về phía trước.

- Đón bạn?

Mấy người sau lưng ông đều sửng sốt, chỉ có trợ lý đi cùng ông đến Canada hơi cười, chỉ tay về phía trước, đi vội theo.

Người trợ lý này không biết Lý Dương, cũng chưa gặp qua Lý Dương, Lý Dương tuy còn trẻ, nhưng tuyệt đối có tư cách để Hoắc Tư tiên sinh chờ đợi như vậy.

Đại hội giám bảo kết thúc, sau khi Hoắc Tư trở về nước mấy lần công khai tố ý, Lý Dương là thiên tài xuất sắc nhất mà ông gặp qua, có một không hai.

Ông đối với tương lai của Lý Dương vô cùng xem trọng, nhiều lần tố ý, tương lai cả ngành đồ cổ người thành công nhất chính là Lý Dương, không ai có thể so sánh, người trợ lý này là lần đầu tiên thấy ông tôn sùng một người như vậy.

Những biểu hiện của Lý Dương trong đại hội giám ngọc, quả thật đáng được đánh giá như vậy.

- Lý thân ái, chúng ta lại gặp rồi!

Hoắc Tư đi nhanh mấy bước, mở rộng hai tay, hướng về phía Lý Dương ôm một cái, mấy người Trung Quốc phía sau ông nhất thời trợn mắt.

Lý Dương cũng sửng sốt, khỏe miệng hơi chua xót, người nước ngoài rất nhiệt tình hẳn đã nghe nói qua, không ngờ Hoắc Tư đến Trung Quốc lần đầu tiên thấy hẳn lại làm lễ thể này.

Cũng may cái ôm của Hoắc Tư tiên sinh cũng không nặng, chỉ đơn giản là ôm một cái, hai bên rất nhanh buông ra.

Sau khi buông ra, Lý Dương lại đuổi tay ra, cười nói:

- Hoắc Tư tiên sinh, hoan nghênh ông đến Trung Quốc.

- Cám ơn, tôi thích Trung Quốc, đây là một quốc gia xinh đẹp nhất.

Hoắc Tư hơi sửng sốt, cũng chìa tay ra bắt tay với Lý Dương, lần này ông nói là tiếng Trung, tuy không lưu loát, nhưng có thể làm người ta hiểu.

- Lý tiên sinh, Hoắc Tư tiên sinh chúng ta vào phòng nói chuyện nhé!

Trợ lý đó mỉm cười đi về phía trước, cô ấy là người duy nhất biết thân phận Lý Dương, lúc này cũng chỉ có thể cô ấy nhắc nhở.

- Đúng, chúng ta vào phòng nói chuyện, tôi mang đến một ít đặc sản của nước Mỹ, hy vọng cậu thích.

Hoắc Tư đưa tay đỡ gọng kính của ông, trong cuộc sống ông là người rất cởi mở, người rất thoải mái, ông rất khen ngợi Lý Dương, tất nhiên cũng rất thích Lý Dương, cho nên không mãi mai che giấu cái thích của mình thấy Lý Dương thì đến ôm một cái nhiệt tình.

Hoắc Tư tiên sinh ở là một phòng cao cấp, phòng khách rất lớn, người Lý Dương nhiều như vậy vào cũng không chật, sau khi vào phòng khách, Hoắc Tư tiên sinh bảo trợ lý đi pha cà phê, còn mình kéo Lý Dương ngồi vào ghế sofa.

Nhìn chỗ bọn họ ngồi, trên mặt mấy người Trung Quốc có chút kinh ngạc, chỗ Hoắc Tư tiên sinh mời Lý Dương ngồi là chỗ giành cho khách quan trọng, người nước ngoài rất xem trọng những cái chi tiết nhỏ Hoắc Tư tiên sinh nếu đã mời Lý Dương ngồi rồi, chứng tỏ ông thật sự rất xem trọng Lý Dương.

Kỳ thực Lý Dương và Hoắc Tư tiên sinh không quen nhau, nhưng ở trong đại hội giám bảo Toronto đã gặp qua mấy lần.

Nhưng nói thế nào người là quen biết, người Trung Quốc rất hiếu khách, hơn nữa Hoắc Tư tiên sinh quả thật là tiền bối có học vị rất cao, đáng được tôn kính.

Lý Dương và Hoắc Tư tiên sinh cùng nói chuyện vui vẻ, bọn họ nói là tiếng anh, khẩu ngữ tiếng anh của Lý Dương bây giờ đã rất tốt rồi, giao tiếp thường ngày thì không có vấn đề gì.

Từ lúc nói chuyện, Lý Dương mới biết Hoắc Tư tiên sinh lần này đến Trung Quốc không phải đơn thuần là để du ngoạn.

Ông là nhận lời mời đến Trung Quốc tham gia hoạt động, phía tổ chức hoạt động này là cục di sản văn hóa tỉnh Vân Nam, lời mời này lúc bình thường Hoắc Tư tiên sinh tuyệt đối sẽ không nhận, nhưng lần này ông đến gặp Lý Dương, muốn đến Trung Quốc thưởng thức bảo bối trong tay của Lý Dương, nên nhận lời.

Mấy người Trung Quốc đó, đều là người của Vân Nam phái đến đón ông.

Cục di sản văn hóa Vân Nam tổ chức hoạt, gọi là lễ triển lãm văn hóa toàn cầu, kỳ thật chính là chính phủ đứng đầu tổ chức, đồ cổ Trung Quốc gần đây càng ngày càng náo nhiệt, đặc biệt là triển lãm tuần hoàn ngọc tỷ truyền quốc của Lý Dương.

Phát triển của Vân Nam rất nhanh, nhưng không khí văn hóa lại không đuổi theo kịp.

Cục di sản văn hóa tỉnh chính là tìm cách, tổ chức một buổi lễ triển lãm văn hóa quốc tế, mời các đại sư nổi tiếng khắp nơi trên thế giới tham gia, nâng cao ảnh hưởng văn hóa của Vân Nam, đồng thời cũng làm tăng sức ảnh hưởng của Vân Nam.

Chuyện này tất nhiên chính phủ không phản đối, qua mấy lần họp, chuyện này đã định xong rồi.

Sau đó là mời Lý Dương, quả thật Lý Dương cũng được mời, nhưng gần đây Lý Dương nhận được rất nhiều lời mời, đều bị hất gác qua một bên, hoàn toàn không để ý.

Sau lần triển lãm ngọc tỷ truyền quốc lần trước, Lý Dương nhận được hơn cả ngàn phong thư mời, có những lời mời làm cho Lý Dương dở khóc dở cười, giống như khai trương trang trại lợn, đặt nền móng của bất động sản, đều phát thiệp mời hân, ông chủ của trang trại lợn đó hân hoàn toàn không quen biết, nhìn thấy những bức thư mời thế này trông mắt của Lý Dương thiếu chút không trừng lên được.

Vừa lúc Lý Dương gần đây việc lại rất nhiều, bá sư bên Bình Châu nhất định phải đến, hoàn toàn không có thời gian, cuối cùng lời mời này được hất để qua một bên, lời mời đi Vân Nam, tất nhiên cũng được gác lại.

Nghe chuyện phiền của bọn họ, mấy người Trung Quốc cũng đều kinh ngạc dị thường.

Hoắc Tư và Lý Dương cùng tán ngẫu về không ít tin đồn ở Toronto, mấy người này cuối cùng biết được thân phận của người trẻ tuổi này trước mặt, Ngọc Thánh Lý Dương, nổi tiếng trong nước về đồ cổ, đại sư giám định.

Đồng thời hân cũng là chủ nhân của ngọc tỷ truyền quốc, nhà bảo tàng tỉnh Vân Nam đợi truyền lãm ngọc tỷ truyền quốc đã rất lâu rồi, mấy người đều là người của cục di sản văn hóa, cũng có liên quan với nhà bảo tàng, tất nhiên là biết Lý Dương rõ nhất.

Người như thế, quả thật đáng được Hoắc Tư tiên sinh xem trọng như vậy.

Biết được thân phận của Lý Dương, mấy người bọn họ mơ hồ có chút kích động, hoạt động này là lần đầu tiên, ảnh hưởng không nhiều, các đại sư nổi tiếng thế giới trong giới đồ cổ mời nhận lời rất ít, Hoắc Tư tiên sinh là một ngoại lệ.

Hoắc Tư tiên sinh là lần đầu tiên nhận lời bọn họ, hơn nữa đi đến đại sư đứng đầu trong nước.

Cũng chính vì như vậy, bọn họ đối với Hoắc Tư tiên sinh mới kính trọng như vậy, đặc biệt phái người đến Quảng Châu đón tiếp, Hoắc Tư tiên sinh nói tạm thời không đi, lập tức liền đặt phòng, sắp xếp ông nghỉ ngơi ở đây.

Bây giờ bọn họ không chỉ đón tiếp Hoắc Tư tiên sinh, còn gặp được Lý Dương.

Nếu có thể mời được Lý Dương đi, mấy người bọn họ có thể lập được công lớn, trong nước có rất ít chuyên gia tỏ ý muốn tham gia hoạt động này, nhưng những người này ai cũng không có sức ảnh hưởng lớn bằng Lý Dương.

Nói không chút khoa trương, Lý Dương trong giới đồ cổ là người có ảnh hưởng lớn nhất trong nước.

Mấy người nhìn nhau, đều hiểu ra ý của bạn mình, bất luận thế nào, cũng phải chủ động nói với Lý Dương, mời vị tôn đại thần này.

- Lý, nếu cậu có thời gian, thì cùng chúng tôi đi Côn Minh, tham gia hoạt động này nhé!

Hoắc Tư tiên sinh đột nhiên nói, mấy người lập tức sửng sốt, mấy người họ còn đang nghĩ không biết mời Lý Dương thế nào, Hoắc Tư tiên sinh đã chủ động giúp bọn họ mời hẳn.

Mấy người này lúc này trong lòng trở nên càng kích động, Hoắc Tư tiên sinh trở thành người đáng yêu nhất trong mắt bọn họ, cũng hận là không thể tự miệng nói với hắn.

Trên mặt Lý Dương tỏ chút do dự, cuối cùng nhẹ lắc đầu, nói:

- Hoắc Tư tiên sinh, không phải tôi không đi, mà là tôi không có thời gian!...

Chậm rãi, Lý Dương đem đại hội tông sư của Trần Vô Cực cùng với chuyện mình phải bái sư giải thích ra, Hoắc Tư tiên sinh mở to hai mắt nhìn, người xung quanh đều tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

Chuyện Trần Vô Cực trở thành tông sư, hiện giờ vẫn chỉ có mấy vị tiền bối trong giới ngọc thạch biết, được giữ bí mật.

Hoắc Tư là người trong giới đồ cổ, lại là người nước ngoài, tất nhiên không biết tin tức này.

Tông sư hử, một đại tông sư, đúng không?

Hoắc Tư đứng bật lên, nói lớn, trên mặt còn tỏ vẻ kích động vô cùng kinh ngạc, ông là người nước ngoài không sai, nhưng lại hiểu được ý nghĩa của đại tông sư Trung Quốc, tác phẩm của tông sư, đó cũng là thần khí chấn động cả thế giới.

Trung Quốc sinh ra một tông sư, bất luận là tông sư trong ngành nghề nào, tuyệt đối là chuyện có sức ảnh hưởng cực lớn.

- Đúng!

Lý Dương không hiểu tại sao Hoắc Tư tiên sinh kích động như vậy, nhưng vẫn lắc đầu.

- Tốt quá rồi, tôi phải ở lại, cùng với cậu chứng kiến đại tông sư mới, được không?

Hoắc Tư lại ngượng ngạo nói tiếng Trung, nói rất chậm, nhưng cũng biểu đạt được ý nghĩa.

Lý Dương không trả lời, ngẩng đầu nhìn mấy người bên cạnh, hắn đã biết những người Trung Quốc này đều là nhân viên công tác đến đón Hoắc Tư tiên sinh.

- Không sao, Hoắc Tư tiên sinh đến tương đối sớm, hội triển lãm văn hóa cổ của chúng tôi vẫn còn mười ngày nữa mới mời dự họp, ông ấy muốn ở lại tuyệt đối không có vấn đề gì!...

Người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi vội vàng đứng ra, nhỏ giọng giải thích.

Hoắc Tư quả thật là đến sớm, ông muốn thừa dịp này cùng tiếp xúc với Lý Dương nhiều một chút, mới có ý đến đi trước, hôm nay nghe được tin tông sư sinh ra, tất nhiên càng không muốn bỏ qua.

- Tốt lắm, Hoắc Tư tiên sinh muốn ở lại, đợi sau khi hoạt động này kết thúc, tôi cùng ngài đi Vân Nam.

Lý Dương nhẹ nhàng gật đầu, nếu thời gian không có trùng, hội triển lãm văn hóa cổ lần này ở Vân Nam hẳn đi tham gia cũng không sao, dù sao cũng là người nước mình tổ chức hoạt động, là hoạt động phát huy mạnh văn hóa cổ Trung Quốc.

Đối với hoạt động này, cũng nên duy trì.

Huống hồ hẳn vốn có kế hoạch đi Vân Nam, nhưng kế hoạch của hẳn là mấy tháng sau, sau khi kết thúc triển lãm qui mô nhỏ của Bạch Minh ở Bắc Kinh, kế hoạch không thay đổi kịp, hội triển lãm văn hóa cổ lần này, không chừng Bạch Minh cũng đến, triển lãm bên của y chỉ có thể tạm thời thúc đẩy trước thôi.

Mấy nhân viên công tác lại sưng sốt, lập tức tỏ ra thần sắc vui mừng như muốn phát điên, bọn họ đang đau đầu, chuyện đang suy nghĩ thì đã giải quyết xong rồi, làm cho bọn họ có một loại hạnh phúc đột ngột như vậy.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

991. Chương 987: Đại Hội Tông Sư (1)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Trời vừa rạng sáng, sân rộng công bàn Bình Châu đã có không ít người đến, đại công bàn Bình Châu mỗi năm tổ chức một lần, cả nước thậm chí là những người yêu thích đồ thạch ở các nước khu vực Đông Nam Á cũng tụ tập về đây tham gia sự kiện này.

Đối với phần đông người yêu thích đồ thạch mà nói, đây mới là chỗ vui chơi của bọn họ.

Quy mô đại công bàn Myanmar lớn hơn so với Bình Châu, nguyên thạch cũng tốt hơn nhiều hơn, do vậy, giá cả nguyên thạch ở chỗ đó cũng cao hơn rất nhiều, hoàn toàn không phải là nơi để những người yêu thích đồ thạch có thể tham gia.

Cả mấy khối nguyên thạch được chuyển đến, cho dù người yêu thích đồ thạch có quyết tâm, cũng không dám tùy tiện chú ý.

Myanmar, là đại thương gia, là nơi tụ tập công ty lớn, chỉ có Bình Châu mới thuộc về bọn họ, có thể làm cho bọn họ điên cuồng một lần, nơi một lần náo nhiệt, đại công bàn Bình Châu hôm nay, số người tham gia nhiều hơn gấp ba lần so với năm ngoái, các khoáng mạch lớn ở Myanmar mới xuất lại cung cấp không đủ, nguyên thạch mới, số lượng nguyên thạch cũng tăng một chút đã có người cho rằng lạc quan, đại công bàn Bình Châu lần này lại có thể khai sáng ra một tinh cao mới.

Rất nhiều người đi vào cái sân rộng công bàn, đều tụ tập lại trò chuyện, trên mặt mọi người đều rất vui, tất cả mọi người đều hi vọng mình lần này có thể thu hoạch tốt trở về, bãi đậu xe ở đằng kia, từng chiếc từng chiếc xe nối tiếp chạy vào, tin rằng không tới tám giờ, cả bãi xe đều đã đầy rồi, người đến sau chỉ có thể tìm một chỗ đậu xe khác.

Không tới sáu giờ sáng, Lý Dương rời khỏi giường.

Lần này Lý Dương chủ động rời khỏi giường, không để Vương Giai Giai đến gọi hẳn, Lý Dương lúc bình thường không có chuyện, rất thích ngủ nướng, mặt trời không lên đỉnh đầu nhất định không dậy, dù sao hẳn cũng không có việc gì quan trọng.

Những người như Trần Vô Cực, lão Hồng đều dậy sớm hơn hẳn.

Trần Vô Cực mặt bộ đồ luyện công Thái Cực Quyền có in hình con rồng trong suốt màu vàng, tỏ rõ đặc biệt có tinh thần, mấy vị lão tiền bối khác toàn bộ đều mặc đồ luyện công màu đen, cùng đứng chung, càng làm cho Trần Vô Cực thêm nổi bật.

Vài vị lão nhân, đều ngồi trong phòng khách, không ai nói chuyện, trên mặt mọi người đều rất bình thản nghiêm túc.

Cho đến khi bọn người Lý Dương đến, trên mặt Trần Vô Cực mới lộ vẻ tươi cười, bắt chuyện Lý Dương đi ra ngoài.

Trần Vô Cực dẫn theo Lý Dương, cùng đi đến sân tập Thái Cực Quyền, những người khác cùng đi theo phía sau, Thái Cực Quyền mà Trần Vô Cực đánh là bộ pháp trung cấp, hai người cùng đang đánh giống một quyền, không có diễn tập trước, nhưng động tác của hai người lại hoàn toàn giống nhau, nhất trí chỉnh tề, làm cho người ta có một loại cảm giác khác biệt.

Người ngoài nghề thấy náo nhiệt, trong nghề thấy môn đạo.

Trần Vô Cực mỉm cười gật đầu, lão có thể nhận ra Thái Cực Quyền trung cấp của Lý Dương đã đạt đến độ thuần hậu, vô cùng thuần thực, chỉ có lúc luyện tập tốc độ đạt tới thuần thực, mới có thể làm động tác của hai người đồng nhất nhau như vậy.

Muốn luyện tập quyền pháp đến trình độ này, thông thường ít nhất cũng cần phải ba năm, Lý Dương chỉ cần hơn một tháng thì có thể như vậy, chỉ có thể nói chính là một thiên tài.

Đương nhiên rồi, đó là Trần Lỗi không biết Lý Dương đã dùng năng lực đặc biệt để sửa cho đúng động tác.

Từ lần đó nhập vào cảnh thiên nhân hợp nhất, lúc Lý Dương đánh quyền thường khai mở hình lập thể, sửa cho động tác mình cho chính xác, ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê, hắn có năng lực đặc biệt có thể nhìn rõ tất cả động tác của mình, sửa nó thì vô cùng dễ dàng.

Chỉ tiếc sau khi khai mở năng lực đặc biệt, Lý Dương vẫn không tiến vào trạng thái thiên nhân hợp nhất, nhưng cũng chính vì nguyên nhân như vậy, mới làm quyền pháp trung cấp của hắn tổ được tiêu chuẩn như vậy, tiến bộ nhanh như bay.

Nhẹ nhàng đánh xong hai lần quyền, hai người mới thu công dừng quyền, cùng mọi người trở vào trong đại sảnh ăn sáng, lúc này Vương Giai Giai và Hà San San cũng đến, hôm nay rất nhiều náo nhiệt phải xem, Hà San San tuyệt đối không bỏ qua cơ hội.

Hơn bảy giờ, đoàn người đứng giờ ra cửa.

Hai chiếc xe thương vụ dừng lại ở cửa, một mình Lý Dương đi một chiếc, Trần Vô Cực và mấy lão tiền bối đi một chiếc, nhưng hai chiếc xe không phải đi cùng một hướng.

Bọn người Trần Vô Cực đi thẳng vào trong sân rộng, sau nghi thức khai mạc công bàn, chính là tông sư của bọn họ chứng kiến đại hội, đến lúc đó có thể triển lãm ra những tác phẩm của tông sư.

Lý Dương đi đón Hoắc Tư tiên sinh, Hoắc Tư tiên sinh ở trong một khách sạn Bình Châu, đại hội tông sư hôm nay chính là Hoắc Tư tiên sinh mong chờ nhất.

- Hoắc Tư tiên sinh!...

Vừa vào khách sạn, Lý Dương đã biết Hoắc Tư tiên sinh đang ở trong khu nghỉ chờ hắn, tông sư, một đại tông sư, sức hấp dẫn đối với Hoắc Tư không hề nhỏ.

- Lý, cuối cùng cậu cũng tới rồi!

- Hoắc Tư bước nhanh tới, hôm nay ông cũng đến rất sớm, ăn sáng xong, đã đứng ở đây đợi hơn hai mươi phút rồi.

- Thật ngại, tôi đến trễ! Lý Dương mỉm cười.

Hoắc Tư liền khoát tay, chỉ vào cái đồng hồ bên cạnh.

- Không trễ, không trễ, là tôi đến sớm, thời gian ước định của chúng ta vẫn còn chưa tới.

Lý Dương cười cười, dẫn Hoắc Tư tiên sinh đi vào trong cửa.

Người ngoại quốc rất đúng giờ, Lý Dương và Hoắc Tư tiên sinh hẹn nhau là bảy giờ rưỡi, lúc này quả thật còn mấy phút nữa mới tới giờ.

Sân rộng công bàn Bình Châu, sau khi tới, xe của Lý Dương đã không còn chỗ đậu, nhìn hai bên đường đám người đang đứng, ngay cả Lý Dương cũng tỏ ra thần sắc kinh ngạc, người hôm nay, quả thật nhiều hơn năm ngoái không ít.

Năm ngoái đại hội công bàn lúc sắp bắt đầu, ở đây cũng không có nhiều người như vậy.

Lưu Cương dừng xe, vài người đều xuống xe trước, Lý Dương không nhìn thấy mấy lão tiền bối như Trần Vô Cực, mấy người họ đã vào trong hết rồi, lấy thân phận của họ, chỉ cần nói đến, các nhân viên công tác đều phải nghênh đón.

Không cần nói hôm nay còn là hoạt động của bọn họ.

- Lý lão đệ!

Vừa đi tới cổng lớn, hai bên đã truyền đến giọng của hai người, Tư Mã Lâm, Trịnh Khải Đạt đang vẫy tay với hắn, sau ngày chia tay, Lý Dương sợ Hà San San gây ra chuyện gì, hai ngày nay không ra khỏi cửa, Tư Mã Lâm gọi điện cho hắn, hẹn bọn họ là hôm nay gặp.

Xung quanh hai người bọn họ là bọn người lão Cố và Trương Vĩ, Minh Dương, người đến tham gia hoạt động lần này đều ở đây.

Trước khi không gặp Lý Dương, Trương Vĩ và Vương Hạo Minh đang bàn chuyện về đại công bàn Bình Châu năm trước, để Lý Dương giải thích mấy khối thủy tinh, bọn người Mã Khôn cũng đang trừng mắt nhìn, hồi hận năm rồi không đi theo.

Nếu cùng vào thì có thể nhìn thấy chuyện trọng đại khó coi này.

Bọn người Tư Mã Lâm cũng vừa đến, lại có một thanh niên trẻ đi đến, bên cạnh người thanh niên trẻ còn có mấy người bảo vệ, đang nhìn Lý Dương mỉm cười.

- Sang Dala, anh cũng đến à!

Lý Dương nhẹ gật đầu, người đến là Sang Dala, sự xuất hiện của Sang Dala ở đây hắn cũng không có gì làm lạ, hắn và Sang Dala quen biết nhau chính là ở trong đại hội công bàn Bình Châu.

Nhưng hắn không biết, Sang Dala đứng ở đây đặc biệt chờ hắn.

Lúc tiếp cơ không thể đi đón Lý Dương, sau đó Sang Dala nghe nói Lý Dương và Trần Vô Cực đều ở đây, cũng bỏ ý nghĩ đi đón, chỉ nghĩ tìm cơ hội thuận lợi sẽ tìm gặp Lý Dương, thời gian công bàn, y luôn có cơ hội này.

Sang Dala đi tới, Lý Dương giới thiệu Hoắc Tư tiên sinh với mọi người, lần này chính Sang Dala cũng rất bất ngờ.

Y không chơi đồ cổ, đối với đồ cổ cũng không có mấy hứng thú, nhưng ít ra một số danh nhân quốc tế y cũng rõ.

Sang Dala đi qua nước Mỹ, tham gia một số hội đấu giá, có nghe tin tức của Hoắc Tư tiên sinh, biết ông ta có sức ảnh hưởng đối với nước Mỹ.

- Lý cố vấn!

Vừa giới thiệu xong, một giọng nói rất trong trẻo truyền tới, An Văn Quân và mấy vị chuyên gia đồ thạch của An thị đang chậm rãi đi tới bọn họ.

Sau hội nghị ký kết ở Myanmar, Bình Châu lần này An Thị xuất động tất cả các chuyên gia, tranh thủ dành lấy thành tích, hơn năm nay, dưới sự giúp đỡ của Lý Dương, nguồn cung cấp của An thị so với những năm trước giảm đi không ít gánh nặng, Thiệu thị cũng không muốn chen ép An thị, nhưng vẫn không thể thành công, gần đây cũng không hung mãnh như trước kia.

Đây cũng xem là cho An thị một cơ hội nghỉ ngơi.

Đứng ở vị trí cao nhất, những người ở phía dưới đều ngược nhìn bọn họ thèm thuồng, cái danh vọng này rất cao, nhưng chỗ cao không thẳng hàn, không cẩn thận sẽ bị người ta kéo xuống.

Trong lòng An Văn Quân lại rất rõ tầm quan trọng của Lý Dương đối với An thị, cho nên vẫn ở đây cố gắng hết sức lôi kéo Lý Dương.

Sau lưng của An Văn Quân, trong lòng mấy chuyên gia đồ thạch của An thị cũng vô cùng cảm khái.

Đã từng không xem trọng bọn họ, thậm chí rất không phục người thanh niên trẻ, nội trong thời gian ngắn, lại làm ra những thành tích làm cho bọn họ không thể nào tưởng tượng nổi.

Nghĩ năm đó, lúc đó Lý Dương được tuyển làm cố vấn đồ thạch, bọn họ vẫn không bằng lòng, bây giờ nghĩ lại là chuyện vô cùng nực cười.

An Văn Quân vì muốn mời Lý Dương, còn bị công ty cho rằng là người nhìn xa trông rộng, tất cả thành danh sau này của Lý Dương sau này mới có.

An Văn Quân đi qua, Lý Dương lại giới thiệu một lần.

Đi vào cái sân rộng của công bàn không có bao nhiêu thời gian, bên cạnh Lý Dương có một đám đông người tụ tập, điều này chính cả Lý Dương cũng không nghĩ tới.

Cũng may hắn mang kính râm, không bị người khác phát hiện, nếu bị người khác phát hiện người tụ tập lại càng ngày càng nhiều.

- A, bọn họ sắp mở cửa rồi?... , Trương Vĩ chỉ về phía trước kính giạt nói.

Cánh cửa của cái sân rộng công bàn quả thật là sắp mở rồi, lúc này vẫn chưa tới tám giờ, theo thói quen trước đây, chưa tới giờ sân rộng công bàn không mở cửa, cho nên y mới tỏ ra kinh ngạc như vậy.

- Đi, vào thôi!

Lý Dương mỉm cười, nguyên nhân mở cửa trước giờ hẳn có thể nghĩ được, không chừng là do nguyên nhân ở đại hội tông sư Trần Vô Cực, Trần Vô Cực nếu hôm nay công bố thân phận tông sư, sẽ chiếm một phần lớn thời gian, cho nên mới cho mở cửa sớm.

- Được!

Trương Vĩ, Tư Mã Lâm liền gật đầu, lúc nào mở cửa bọn họ không quan tâm, bọn họ đến đây là để đồ thạch, sớm có thể chạm vào nguyên thạch cũng tốt.

Sau khi mở cửa, trong này càng trở nên náo nhiệt, ở giữa sân có cái đài chủ tịch rất lớn, còn lớn hơn rất nhiều so với năm ngoái.

- Trần sư phụ, ông cũng đến rồi!...

- Hồ sư phụ, không ngờ xa như vậy ngài cũng đến!

- Lệnh triệu tập của lão Hồng, tôi dám không đến sao?

- Thì ra lão Tề cũng có lệnh triệu tập, chẳng trách, tôi nói sau đông người thế này, tôi lần này đến, là lệnh triệu tập của lão Hồng!

Hai người bạn gặp nhau, hai người đều nhận ra và trò chuyện, những người này đều không phải đến để đồ thạch, bọn họ đều là sư chạm ngọc, lão Tề, lão Hồng còn có lão Tống đều các sư chạm ngọc có danh tiếng khắp nơi cũng đều triệu tập đến.

Chỉ có danh vọng của bọn họ mới có thể làm các sư chạm ngọc nổi tiếng khắp nơi trên cả nước tụ tập về đây.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

992. Chương 988: Đại Hội Tông Sư (2)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Càng lúc càng có nhiều người tiến vào cái sân rộng.

Nguyên thạch để đổ thạch của khu giao dịch tự do đã được che đậy lại, tuy bày ra ở đó, nhưng công bàn vẫn chưa tới giờ bắt đầu, công bàn chưa bắt đầu, những nguyên thạch này là cấm bày ra.

Rất nhiều người, đều đứng trước đài chủ tịch

Đặc biệt là các sư chạm ngọc đó, tất cả bọn họ đều tụ tập chỗ này, thông báo bọn họ nhận được chính là tụ tập ở chỗ này.

Rất nhiều sư chạm ngọc không biết mục đích cụ thể của công bàn Bình Châu, trước mặt đều giữ bí mật, chỉ cần tới thời khắc quan trọng mới tuyên bố ra, mới có thể đạt hiệu quả tốt nhất.

- Hoắc Tư tiên sinh, thật ngại, chỉ có thể để ngài đứng rồi.

Nhìn xung quanh, Lý Dương ái ngại nói, trên đài không có chuẩn bị cái ghế nào, Lý Dương một hồi nữa phải lên đài, Hoắc Tư tiên sinh chỉ có thể đứng ở dưới nhìn.

- Không sao, ở đây rất náo nhiệt, Hoắc Tư cười khoát tay, ông là người sang khoái cỡ mở.

Người xung quanh càng ngày càng nhiều, có rất nhiều người quen biết bắt tay chào hỏi nhau, rất nhiều người còn tỏ ra rất vui.

Những người này, đa phần là các sư chạm ngọc vừa nói lúc nãy, các sư chạm ngọc này đều đã qua thời niên thiếu, vào Nam ra Bắc rất quen mặt, rất nhiều người đều đã quen nhau, mấy năm không gặp, có lẽ hơn mười năm không thấy nhau, nay lại không gặp, làm cho bọn họ có cảm giác vô cùng thân thiết.

Từ từ, bọn họ cũng cảm giác được không đúng.

Đây là công bàn Bình Châu, nhưng các sư chạm ngọc đến cũng rất nhiều, Đông Nam Tây Bắc, khắp cả nước đều có, không chỉ lão Tề và lão Hồng triệu tập các sư chạm ngọc trong nước, ngay cả lão Tống và Trần Vô Cực cũng phát ra lệnh triệu tập này.

Các sư chạm ngọc bọn họ triệu tập đều có chút trình độ, khoảng chừng hơn ngàn người.

Ngoại trừ những người đi theo bọn họ ra còn có những văn bối, đồ đệ, nói không khoa trương, hôm nay các sư chạm ngọc lớn nhỏ đến hiện trường công bàn Bình Châu có hơn ba ngàn người.

Cả nước có bao nhiêu sư chạm ngọc, con số này chắc chắn rất kinh khủng.

Điều này cũng cho thấy sức ảnh hưởng của bốn vị đại sư chạm ngọc cấp đỉnh này, đồng thời nhiều người cũng rõ, mấy vị đại sư đứng đầu cùng lúc triệu tập nhiều người như vậy đến Bình Châu, nhất định có chuyện lớn xảy ra.

- Lý Dương, anh đến thì tốt rồi, tất cả đều đang chờ anh đó!

Lý Dương đang nói chuyện với Sang Dala, Hoàng Hạo từ xa đi tới.

Trên đường đi còn có không ít người chào hỏi Hoàng Hạo, trở thành một trong những nhân vật của đoàn đại biểu được chạm ngọc Tô Châu phái đến, Hoàng Hạo có nhân duyên rất tốt trong giới chạm ngọc, người y quen biết rất nhiều.

Tôi đến liền!

Lý Dương và mấy người bên cạnh Hoắc Tư tiên sinh tạm thời cáo biệt nhau, ngoại trừ Triệu Khuê đi theo ra, người khác tạm thời đều ở lại chỗ của Vương Giai Giai, ngay cả Vương Giai cũng không có đi theo.

Người ở sân càng ngày càng đông, khu giao dịch vẫn chưa mở, rất nhiều người đều tụ tập ở dưới đài chủ tịch.

Không lâu, trong này đã tụ tập bảy tám ngàn người, cũng may cái sân này đủ rộng, cho dù mười ngàn người cũng dễ dàng chứa hết, lúc cái sân này tu sửa chính là dự tính quy mô mấy vạn người mà xây dựng.

Bên ngoài, vẫn không ngừng có người vào, ngoại trừ các sư chạm ngọc ra, các thành viên hiệp hội ngọc thạch tỉnh đều phải người đến, ngoài ra còn có một số tiền bối điều thạch, chạm khắc ngà voi.

Số lượng những người này không nhiều, chỉ có khoảng trăm người.

Một số sư chạm ngọc biết bọn họ lại lần nữa tỏ ra thần sắc kinh ngạc, ngay cả tiền bối của giới chạm ngọc cũng đến, chuyện hôm nay tuyệt đối là rất quan trọng, bọn họ có thể không liên quan gì đến đồ thạch.

Thời gian chậm chậm trôi qua, trên đài chủ tịch cũng có người đi ra.

Đó là một người thanh niên trẻ chủ trì, sẽ mang lại bầu không khí, dưới dẫn dắt của y, rất nhiều người đều tập trung chú ý lên đài, làm âm thanh bàn tán dưới đài nhỏ đi rất nhiều.

Người chủ trì ở trên đài mấy phút, liền đứng sang một bên, không lâu, một hồi một người già tóc bạc đi ra trước đài.

Nhìn thấy mấy vị tiền bối này, rất nhiều người đều im lặng, đặc biệt là các sư chạm ngọc đại biểu cho sư chạm ngọc Tô Châu, mọi người đều dùng ánh mắt sùng kính nhìn vị lão nhân này.

Đi ra, chính là lão Hồng.

Giọng cao cao, lão Hồng nói lớn:

- Chư vị, tôi biết các ngài nhất định rất hiếu kỳ mấy vị tiền bối chúng tôi tại sao triệu tập mọi người đến, còn triệu tập đến một nơi thế này.

Dưới đài lập tức vang lên tiếng bàn tán xôn xao, lão Hồng đi lên không có nói ngoa, câu nói đầu tiên này nói tới tận đáy lòng của bọn họ.

Lúc này mọi người thật sự rất kỳ quái, tại sao mấy vị tiền bối tụ tập nhiều người đến thế này, vấn đề này rất khó hiểu, rất nhiều người đều rất muốn biết đáp án.

Vương Giai Giai, Lưu Cương cũng cười, bọn họ biết là chuyện gì rồi.

Lão Hồng nhìn quanh một vòng, trên mặt vẫn còn đang mỉm cười.

- Hôm nay để mọi người cùng tụ tập lại, là có chuyện rất quan trọng, chuyện rất quan trọng phải tuyên bố, lão rất vinh hạnh, trở thành người hôm nay tuyên bố tin tức này.

Lời nói của lão Hồng làm cho dưới đài lớn tiếng bàn luận, nhưng không có ai cảm thấy kỳ lạ.

Bọn họ đều đã đoán được, hôm nay nhất định phải có chuyện xảy ra, lão Hồng nói hai chuyện cái rất quan trọng, thì có thể thấy chuyện này tuyệt đối không đơn giản.

Sau khi tuyên bố, cho mời mấy vị bằng hữu đến.

Theo cùng lời của lão Hồng nói, lão Tề, lão Tống, còn có Phỉ Thúy Vương cùng bước lên đài chủ tịch, Trần Vô Cực mặc áo luyện công có in hình con rồng vàng là nổi bật nhất, lúc này ông đứng ở giữa.

Ngoại trừ bọn họ ra, chủ tịch hội đồng quản trị Trung Bảo Hiệp, tổng giám đốc hiệp hội ngọc thạch, còn có chủ tịch hiệp hội ngọc thạch Quảng Đông, cũng đến đây, nhìn những nhân vật quan trọng này, những người của công ty châu báo này trước nhất là tỏ ra thần sắc kinh ngạc.

Mấy vị đại lão này, người của công ty châu báo cũng không biết.

Cho dù không biết, cũng nhất định đã thấy qua hình của bọn họ, nghề nghiệp của bọn họ thì bị người ta quản chế, muốn không biết cũng không được.

An Văn Quân mở to mắt nhìn lên đài, lúc này cô có cảm giác không đúng, nhiều nhân vật quan trọng thế này cùng tụ ở đây, lịch sử tới giờ đây là lần đầu tiên.

Trên đài có ghế, rất nhiều người sau khi đi qua đều ngoài xuống, Trần Vô Cực ngồi ở giữa và ở cái ghế lớn nhất.

Mà Lý Dương, đang ngồi bên cạnh lão, bên cạnh Lý Dương còn có lão Tống, bên cạnh kia của Trần Vô Cực là lão Hồng, đều này làm cho các sư chạm ngọc dưới đài lại bắt đầu lớn tiếng trao đổi, đều đoán người trẻ tuổi mang kính râm đó là ai.

Đối với họ mà nói, bốn vị đại sư đứng đầu cùng tụ tập lại một nơi là chuyện rất hiếm thấy, người thanh niên trẻ đột nhiên xuất hiện giữa những đại sư ấy, bọn họ cũng không hiểu kỳ với thân phận của Lý Dương cũng khó.

- Phỉ Thúy Vương, đó là Phỉ Thúy Vương!

Phỉ Thúy Vương cũng đến, đại công bàn Bình Châu trước đây ông ấy cũng không có đến.

- Ngọc Thánh, người trẻ tuổi đeo mắt kính râm đó chính là Ngọc Thánh!

Các sư chạm ngọc đang bàn tán, âm thanh bàn tán của những người yêu thích đồ thạch càng lớn, Phỉ Thúy Vương lâu không xuất hiện được mọi người nhận ra, ngay sau đó Lý Dương cũng trở thành tâm điểm của nhiều người.

Lý Dương đang mang kính râm không sai, nhưng lúc này đều là nhân vật lớn, hẳn một người trẻ tuổi, người có lòng chỉ cần nhìn thì có thể rõ, huống hồ đại công bàn Bình Châu lần này, đã có không ít người đã từng gặp qua Lý Dương.

Lý Dương trốn trong đám đông có lẽ bọn họ nhận không ra, nhưng ngồi trên đài cao thì không thể nào giấu được.

Phỉ Thúy Vương, Ngọc Thánh, Nam Vương Bắc Thánh đều đã đến công bàn Bình Châu, cái này không chỉ các sư chạm ngọc giật mình, những người yêu thích đồ thạch cũng rất xôn xao.

Nam Vương Bắc Thánh là người nổi tiếng nhất trong giới đồ thạch, lượng người có danh tiếng cao, Lý Dương và Phỉ Thúy Vương trong giới đồ thạch, cũng không kém gì với địa vị của các sư chạm ngọc như những người Trần Vô Cực.

Đều là một nhân vật đứng đầu trong ngành nghề.

Nghiêm túc mà nói, bọn họ đều là nhân vật đứng đầu trong giới ngọc thạch, hôm nay đại sư đứng đầu nhiều như vậy cùng tụ tập ở đây, chỉ cần không phải ngốc, cũng biết hôm nay nhất định sẽ có chuyện quan trọng xảy ra.

Người yêu thích đồ thạch, các sư chạm ngọc khác quả thật cũng có rất nhiều người quen nhau.

Một số người yêu thích đồ thạch giải ra Phỉ Thúy, muốn làm trang sức phải tìm sư chạm ngọc, mà các sư chạm ngọc muốn có đủ nguyên thạch, lúc này cũng sẽ bắt chuyện hỏi thăm với họ.

Người quen đang trò chuyện trao đổi với nhau, hơn nữa người của công ty châu báu và mọi người có quen biết, thân phận của người trên đài được mọi người hỏi thăm ra.

Biết được thân phận của những người này, trong lòng mọi người càng thêm chấn động.

Mỗi người này, có thể nói là nhân vật lớn có tiếng tăm lẫy lừng trong ngành nghề, nhiều người thế này cùng tập trung ở đây, đây lại không phải chuyện chấn động, mà là siêu cấp đại chấn động.

Chỉ là cái chấn động siêu cấp này rốt cuộc là cái gì, người biết vẫn rất ít.

Nhưng có một chút mọi người đều tin, chuyện hôm nay nhất định là đại sự, trong lòng mọi người đã dâng lên một sự chờ đợi.

Dưới một gốc đài, có hai người đang nói nhỏ với nhau.

- Lý Dương, đó chính là Lý Dương, một người nói.

- Đúng vậy, đương nhiên là tôi biết, Lý tiên sinh thật không ngờ trong vòng một ngày thì có thể bay đến đây!

Một người khác đang rất cảm thán, hai người cùng là người quen của Lý Dương, Tần Dũng và Triệu Dân, lúc đó ở Quang Minh Bảo quen nhau, Lý Dương còn học ở người họ một số thủ pháp giải thạch.

Trên đài, lão Hồng sau khi ngồi mấy phút, lại nhìn đồng hồ, lập tức cầm microphone đi tới đài chủ tịch.

Lão vừa đứng ở chỗ này, tiếng dưới đài cũng nhỏ hơn nhiều, nhìn chi chít đầu người, bọn họ đang ngẩng đầu nhìn mình, lão Hồng cười mãn nguyện.

- Chư vị bằng hữu, tôi rất vui, cũng rất kích động nói với mọi người, giới chạ ngọc chúng ta, sau tổ sư Lục Tử Cương, cuối cùng cũng có một vị tông sư, hôm nay, chúng ta sẽ chứng kiến giây phút sinh ra vị trong sư này.

Yên tĩnh, lời nói của lão Hồng làm cho tất cả mọi người đều sững sốt, im lặng trong giây lát.

- Xôn xao!

Một hai giây sau, đám người trong giây lát ầm ĩ lên, bây giờ ở sân rộng đã hơn tám ngàn người, nhiều người cùng la to như vậy, cùng nói về trường hợp không nói nên lời, đặc biệt là những cái không rõ vì sao các sư chạ ngọc đến chỗ này.

Bọn họ nghe được gì?

Tông sư, giới chạ ngọc có sinh ra tông sư mới, nếu nói như vậy nếu không phải là lão Hồng, bọn họ hoàn toàn sẽ không tin.

Ngay cả như vậy, trong lòng mọi người đều có một sự hoài nghi, dù sao giới ngọc thạch nhiều năm không có tông sư, tông sư không phải nói là có thể xuất hiện, còn có rất nhiều người cẩn thận đáng giá mọi người trên đài, cuối cùng ánh mắt đều dừng ở Trần Vô Cực.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

993. Chương 989: Đại Hội Tông Sư (3)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Đối với phản ứng ở dưới, lão Hồng rất hài lòng

Tông sư phải nên chấn động như vậy, phải để người ra kinh hoàng, một đại tông sư, chính là tông sư của giới ngọc thạch bọn họ, mỗi một người ở hiện trường đều nên có cảm giác kêu gọi.

Tiếp theo, rất nhiều người cũng đoán được vị tông sư mới này rốt cuộc là ai.

Có người nói là lão Hồng, cũng có người nói là lão Tề hay lão Tống, thậm chí có người nói tông sư mới là Phỉ Thúy Vương hoặc là Lý Dương, nhưng cũng có rất nhiều người thông minh, bọn họ đều nhìn Trần Vô Cực.

Trên đài, Trần Vô Cực đang ngồi ở giữa, lão mặc y phục có màu sắc không giống như người khác, tỏ ra thần tình nhất, vị tông sư mới này, rất có thể chính là đại sư cấp đỉnh này.

Càng hướng hồ, Trần Vô Cực là vị đại sư xuống núi gần nhất duy nhất.

Rất có thể sau khi Trần Vô Cực xuống núi, lại làm ra đột phá, trở thành một đại tông sư.

Người thông minh vẫn còn rất nhiều, bọn họ không đoán ra hết tất cả, nhưng cũng gần tiếp cận sự thật, về phần những người đoán đại tông sư mới là Phỉ Thúy Vương và Lý Dương, thuần túy mà nói là chỉ là góp vui, tất cả ai nói hai người bọn họ, đều là những người mới yêu thích đổ thạch.

Đợi cho phía dưới bàn luận một hồi, lão Hồng mới vươn hai cánh tay ra, trong hư không khoát khoát xuống dưới, ý bảo mọi người im lặng.

Âm thanh dưới đài cũng dần dần ít đi, trên mặt lão Hồng lại nở một nụ cười.

- Ta biết mọi người đều rất kích động, đều rất muốn biết vị đại tông sư mới của chúng ta là ai, nhưng trước khi tuyên bố vị đại tông sư này, xin mọi người hãy thưởng thức qua tác phẩm của đại tông sư mới, xin mời Lý Dương mang tác phẩm của đại tông sư lên bục đài.

Lão Hồng lớn tiếng nói, Lý Dương chậm rãi đứng lên, đi về hướng lão Hồng.

Dưới đài có rất nhiều nhân viên công tác vội vã lên đài, bố trí máy ghi hình rất đơn giản, một chút thuận tiện để mọi người dễ nhìn thấy bảo bối hơn, dù sao vòng tay cũng rất nhỏ, người ở dưới đài hoàn toàn không thể nhìn thấy chiếc vòng tay thần kỳ này.

Vòng tay Hắc Long chính là bảo bối của Lý Dương, lần này được Lý Dương lấy ra để mọi người triển lãm, bất cứ ai cũng không có ý kiến.

Lý Dương bước ra, dưới đài có vô số người yêu thích đồ thạch càng thêm kích động, có rất nhiều người còn gọi tên của Lý Dương, những người yêu thích đồ thạch này có lẽ không biết lão Hồng, Trần Vô Cực là ai, nhưng chắc chắn biết Lý Dương.

Một số người của công ty châu báo còn ngơ ngác nhìn lên đài.

Bất luận là lão Hồng hay là Lý Dương, Phi Thúy Vương hay là Trần Vô Cực, đối với những công ty châu báo mà nói đều là quý nhân cần phải nịnh bợ, quý nhân nhiều như vậy cùng tập trung một chỗ, bọn họ cũng có cảm giác choáng váng.

Nếu có thể mời những người này gia nhập công ty, danh tiếng của công ty bọn họ sẽ rất nhanh đứng đầu cả nước.

Đương nhiên, đây chỉ là cách nghĩ của những công ty châu báo, mời toàn bộ họ đến công ty, trên cơ bản là chuyện không thể xảy ra.

Lý Dương chậm chậm đi tới trước đài, từ trên người lấy ra cái hộp gấm.

Hộp gấm rất nhỏ, Lý Dương trực tiếp đặt cái hộp lên bàn, nhìn thấy cái hộp này, âm thanh phía dưới càng nhỏ hơn, hơn tám ngàn con mắt đều dồn về Lý Dương, cho dù hẳn sớm biết trường hợp này, lúc này cũng có chút khẩn trương.

Bình ổn tâm trạng, Lý Dương mới từ từ mở hộp ra.

Vòng tay Hắc Long đó, lập tức được bày ra trước mắt mọi người.

Vòng tay loại long thạch, có ánh huỳnh quang đặc thù, lúc này dưới ánh mặt trời ánh sáng huỳnh quang này càng thêm chói mắt, huỳnh quang như ngọc trên biểu hiện bình thường chảy xuôi, mang một cảm giác tự nhiên không nói nên lời.

Mặt trong vòng tay, con hắc long không ngừng di chuyển càng thêm thần kỳ, lão Hồng cách vòng tay gần nhất, lúc nhìn thấy cái vòng tay trong lòng bất giác tán thưởng một cái.

Vòng tay này lão nhìn thấy qua rất nhiều lần rồi, còn tận mắt nhìn thấy món đồ xuất thế.

Bảo bối thế này, dường như lão nhìn chưa đủ nhìn một lần lại một lần khen ngợi, có lẽ đây là sức mê hoặc của tác phẩm của tông sư.

Lý Dương cầm vòng tay ra, lúc cầm vòng tay, trong lòng hẳn có một cảm giác liên tưởng tới chiếc vòng tay, con Hắc Long dao động với tốc độ càng nhanh, từng vòng từng vòng đang dao động, dường như rất vui.

Lý Dương giơ cao vòng tay, người đứng ở đầu hàng đều có thể nhìn thấy con Hắc Long bên trong vòng tay, tất cả đều kinh ngạc há hốc mồm.

Vòng tay xinh đẹp, Hắc Long thần kỳ, tác phẩm của vị tông sư này làm cho người ta kinh ngạc không ít.

Lý Dương đang giơ vòng tay, trong lòng hơi khê động, năng lực đặc biệt của hắn khai mở không tự nhiên, hẳn cũng không biết tại sao lúc này lại khai mở năng lực đặc biệt, trong lòng chính là có cảm xúc như vậy.

Trong cảm xúc này, hắn đã khai mở năng lực đặc biệt.

Lần khai mở này, là khai mở trong phạm vi rộng nhất, lấy Lý Dương làm bán kính, trong vòng phạm vi năm mươi thước, bao gồm tất cả đồ vật xung quanh đều hiện ra dưới dạng hình lập thể.

Hình lập thể lập tức phơi bày tất cả bí mật.

Tất cả xung quanh Lý Dương đều không chú ý tới, hắn chỉ chú ý tới con Hắc Long trong vòng tay và sợi màu đen.

Trong lúc này, trong lòng hắn lại dâng lên một ý tưởng táo bạo, sau khi có cách nghĩ này, tim của hắn đập loạn lên không ít, cách nghĩ này quả thật rất lớn gan, nghiêm túc mà nói là rất điên cuồng.

Đột nhiên hắn nghĩ, trước đông đảo mọi người làm tách sợi màu đen này ra, để Hắc Long và vòng tay chạm vào nhau, sẽ có kết quả như thế nào.

Tách sợi màu đen Lý Dương đã làm qua rất nhiều lần rồi, cũng muốn thử làm trên loại ngọc khí vòng tay Hắc Long, ngoại trừ cái vòng tay ra, sợi màu đen bên trong không bị ngọc khí bên ngoài bao phủ.

Chỉ có thử nghiệm trên chiếc vòng tay này vẫn chưa làm qua, lúc này, trong lòng Lý Dương loại cảm giác muốn thử nghiệm này rất mãnh liệt.

Hắn cũng hiểu được, lúc này ở đây hoàn toàn không có thời gian để thử, muốn làm thử nghiệm này, đợi sau khi quay về, trong phòng mình là thích hợp nhất, vòng tay này vốn là của hắn, sau đại hội tông sư này Trần Vô Cực sẽ đem chiếc vòng tay này trả lại cho hắn.

Nhưng khát vọng này, vẫn đang sục sôi trong lòng Lý Dương.

Ngay cả chính hắn cũng không biết tại sao lại có cảm xúc này.

Dần dần, Lý Dương áp chế không được khát vọng này, sợi màu đen từ trong tay hắn từ từ tách ra, chiếc vòng tay đang ở trên tay hắn, sợi màu đen cách chiếc vòng tay rất gần.

Tim của Lý Dương càng đập nhanh hơn, sợi màu đen từ từ dịch chuyển, ánh mắt của hắn gắt gao nhìn chăm chăm vào chỗ sợi màu đen xuất hiện.

Dưới mắt thường trong này chỉ là trống rỗng, chỉ có dưới hình lập thể mới có thể nhìn thấy sợi màu đen đang từ từ được tách ra.

Sợi màu đen tách ra càng lúc càng nhiều, cách vòng tay cũng càng ngày càng gần, lúc cách vòng tay chỉ có một milimet, trong lòng Lý Dương hơi do dự, sợi màu đen cũng ngừng ở đó.

Vừa ngừng lại, nguồn khát vọng đó lại một lần nữa chiếm cứ tâm Lý Dương, tim của hắn lại đập nhanh hơn.

Dùng sức nuốt nước bọt vào trong, Lý Dương lại khổng chế sợi màu đen dịch chuyển về phía trước, sợi màu đen cuối cùng cũng tiếp xúc vòng tay.

Cái sợi màu đen đó tiếp xúc với chiếc vòng tay, đầu của Lý Dương liền chấn động mạnh, giống như là có người đang cầm, gõ thật mạnh vào bên tai hắn, giống như cái còi xe ô tô mà hắn chạy.

Trong tai của Lý Dương chỉ có tiếng ong ong, hình lập thể tự động biến mất, sợi màu đen đó cũng chạy trở lại vào trong.

Lý Dương dùng sức lai mạnh đầu, mấy phút sau, hắn mới từ từ phản ứng trở lại, đợi sau khi phản ứng trở lại, liền đứng sững sờ ra ở đó.

Dưới đài, lúc này không dưới chín trăm người, nhiều người thế này ở đây, không có ai nói, mỗi người đều có biểu tình giống nhau, tất cả đều mở trừng mắt nhìn lên đài.

Trên mặt mọi người đều có sự chấn động, giống như nhìn thấy sự việc gì đó rất lạ lùng.

Theo ánh mắt của bọn họ, Lý Dương nhìn theo tay mình, ngay sau đó, hắn cũng há to miệng, mở to hai mắt nhìn, giống như nhìn thấy quỷ.

Gặp quỷ không đến mức như vậy, gặp rồng ngược lại mới là thật.

Trên tay của Lý Dương vẫn đang cầm chiếc vòng ngọc, đang lơ lửng ở đó, mà trên cái vòng ngọc, lại toát ra một con rồng màu đen, không phải là con rồng nhỏ trong chiếc vòng, một con Hắc Long trong suốt đang bay lơ lửng trên không.

Thân rồng ít nhất có hơn một m, rộng hơn mười mm, trong suốt, tựa như đang tự chuyển động trên không trung, mà Hắc Long đó, lại đang nằm trên vòng tay của Lý Dương.

Trần Vô Cực, Phỉ Thúy Vương, lão Hồng, lão Tống tất cả đều ngồi trên ghế chủ, đều đứng mạnh lên.

Chính bản thân Trần Vô Cực, cũng trừng to mắt, không dám tin tất cả trước mặt đang nhìn thấy.

Con Hắc Long đó trong chiếc vòng chạy ra ngoài, hơn nửa thân của nó rất trong suốt trong không trung, nếu không phải là tận mắt nhìn thấy, chính bản thân Trần Vô Cực cũng không tin.

Chiếc vòng tay long thạch này chẳng phải là chính tay lão làm ra sao?

Khoảng chừng hơn hai phút, Hắc Long lại chậm chậm trở vào trong chiếc vòng, Lý Dương đang cầm chiếc vòng, đang lơ lửng, lúc này vẫn đứng ngẩn ngơ ở đó, không có phản ứng gì.

Ầm!

Qua chừng một phút, dưới đài cuối cùng cũng có phản ứng, phản ứng này cực kỳ nhiệt liệt, tất cả mọi người xung quanh đều hò hét, kêu la điên cuồng, nhất là các sư chạm ngọc, rồng cổ, đồ mặt.

Bọn họ nhìn thấy gì, một vòng tay Hắc Long huyền ảo, tuyệt đối xứng đáng được gọi là thần khí, thật sự là tác phẩm của tông sư.

Tác phẩm của tông sư này, làm chấn động lòng người, cũng làm cho mọi người hiểu, thật sự có một tông sư được sinh ra.

Lão Hồng, lão Tống đều tỏ ra hoang mang kinh hãi, chiếc vòng tay này trước đó bọn họ đã xem qua rồi, hơn nữa đã xem qua không chỉ một lần, ai cũng không biết chiếc vòng tay này còn có công năng như vậy, còn có một màn thần kỳ như vậy.

Thêm điểm này, chiếc vòng tay này đã không còn là ngọc bài phong nhuận và ngọc tử truyền quốc.

Địa vị của Trần Vô Cực càng được nâng cao, cho dù trong đại tông sư, lão cũng được xem là người lợi hại nhất, đương nhiên, Trần Vô Cực có thể làm ra tác phẩm truyền kỳ như vậy.

- Lão... lão Trần, không ngờ bảo bối ngài làm ra, thần kỳ như vậy!

Trần Vô Cực bên cạnh lão Tề, liếc nhìn Trần Vô Cực rất phức tạp, cảm thán nói một câu, thần sắc của lão Tống bên cạnh càng phức tạp hơn, những thần kỳ này còn vượt xa tưởng tượng của bọn họ, cho dù bọn họ làm cho đến chết, cũng không thể làm ra bảo bối như thế này.

Trần Vô Cực cũng không có vui mừng, ngược lại nơi khóe miệng còn tỏ ra chua xót.

Lão không nói gì, ngay cả chính mình cũng không biết chiếc vòng tay này có điểm thần kỳ như vậy, lão muốn giải thích cũng không thể, thẳng thắn là không biết nói gì.

Trong lòng lão, lại tỏ ra ngờ vực, đây thật sự có phải là bảo bối chính tay lão làm ra không?

Hắc Long biến mất, lại dịch chuyển khoan khoái trong chiếc vòng tay.

Lý Dương lại chậm rãi buông chiếc vòng tay xuống, Trần Vô Cực, lão Tề đều đứng xung quanh Lý Dương, kinh hãi nhìn chiếc vòng tay trên tay hắn, ai cũng không ngờ, chiếc vòng tay này còn có thể thần kỳ như vậy.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

994. Chương 990: Đại Hội Tông Sư (4)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Nó hình như rất vui!

Lão Tổng đột nhiên nói lên, mấy người xung quanh đều im lặng gật đầu.

Lão Tổng không nói từ nó là ai, nhưng mọi người đều hiểu, lão nói chính là Hắc Long trong chiếc vòng tay, lúc này con Hắc Long trong chiếc vòng tay quả thật làm cho mọi người có cảm giác rất vui.

Bọn chúng giống như một đứa trẻ, đang vui vẻ chơi đùa.

Cảm nhận của Lý Dương là rõ nhất, bởi vì nguồn vui sướng này cũng lôi kéo hắn, đang cầm chiếc vòng tay, trong tay Lý Dương có cảm giác rất lạnh lạnh, trên người còn có cảm giác thoải mái không nói nên lời.

Bây giờ gần tháng sáu, thời tiết bên Bình Châu rất nóng bức, cầm chiếc vòng tay, làm hắn dường như đang ở trong mùa xuân.

Tiếng ở dưới đài nhỏ hơn một chút, nhưng mọi người đều rất kích động.

Cơ thịt trên mặt Hoắc Tư tiên sinh cũng không ngừng co rút lại, nắm chặt hai ta, tác phẩm của tông sư, đúng thật là tác phẩm của tông sư, món bảo bối này quả thật người bình thường không thể làm được.

Bảo bối như thế này, cũng nên đem ra bên ngoài, nhưng nó thật sự đã xuất hiện bên ngoài rồi.

An Văn Quân, Sang Dala cũng đều sửng sốt.

Bọn họ đứng gần nhất, vị trí gần trước nhất, hai người đều nhận ra, chất liệu của chiếc vòng tay này là loại long thạch cực kỳ hiếm thấy, loại long thạch Phỉ Thúy, phối trên Hắc Long thần kỳ này, đây thật sự là thần khí quốc bảo, vật bảo vô giá.

Bảo bối như thế này, chính bọn họ cũng rất muốn có.

Đương nhiên, bọn họ khát vọng mình có được bảo bối, mà không phải đem bảo bối mang cho công ty hay gia tộc, đặc biệt là An Văn Quân, hận không thể trực tiếp vứt bỏ cái vòng trên tay.

Trên tay cô ấy chính là chiếc vòng tay pha lê cao cấp, đáng tiếc chiếc vòng tay như thế này so với chiếc vòng tay Hắc Long trước mặt, làm sao cũng không được.

- Lý, Lý Dương, có thể cho tôi xem một chút không?

Lão Hồng run rẩy hỏi một câu, bọn họ thấy chiếc vòng tay thấy một thán rồi, cũng không phát hiện được sự thần kỳ của chiếc vòng này, Trần Vô Cực cũng chưa đề cập qua chuyện này.

Tốt!

Lý Dương liền đem chiếc vòng tay này chuyển qua, lần này lão Hồng nghĩ oan cho Trần Vô Cực rồi, chính là chính Trần Vô Cực, cũng không biết chiếc vòng tay này còn có công năng như vậy.

Cầm chiếc vòng tay, lão Hồng lại có cảm loại cảm giác khác biệt.

Loại cảm giác này không giống như lúc này, làm sao không giống lão cũng không rõ, nhưng lão dám cam đoan, chiếc vòng tay này thật sự đã có thay đổi so với trước kia.

Qua một hồi sau, lão Tổng lại tiếp lấy chiếc vòng tay.

Lão giống như lão Hồng, đều có cảm giác không bình thường, chân mày của lão hơi nhăn lại, vuốt nhẹ chiếc vòng, trong đầu nghĩ nghĩ nhức óc.

- Đông ấm hạ lạnh? Trong đầu lão Hồng chợt lóe lên, bỗng kêu to.

Lão Hồng hơi sửng sốt, nhớ lại cảm giác vừa nãy.

Đích thực, cầm chiếc vòng tay làm cho lão có cảm giác mát rượi thoải mái, còn muốn thoải mái hơn so với mái điều hòa trong phòng, bây giờ Lý Dương từ từ giờ lên, đây là cái sân rộng bên ngoài trời, đứng ở đây không tránh khỏi nóng bức.

Nhưng lúc cầm chiếc vòng trên tay, lại không có cảm giác nóng bức, bỏ chiếc vòng tay xuống, không khí nóng nực bên ngoài tựa như đang lừa vào trong cơ thể mình.

Lão Tống nắm lấy chiếc vòng tay một hồi, lại vội vàng đưa cho lão Tề.

Lão đứng bên cạnh chờ sốt ruột, đang cầm chiếc vòng tay, nóng nực ở bên ngoài dường như bị xua tan hết, cả người thoải mái tựa như được ngâm trong nước ấm, lại dường như đang đặt mình trong cảnh thiên nhiên mùa xuân, đang tận hưởng trận gió xuân.

Theo như lão Tống nói đông ấm hạ lạnh, đông ấm không biết có thể có không, nhưng hạ thì tuyệt đối là có.

Phỉ Thúy Vương, còn có mấy vị lãnh đạo của Trung Bảo Hiệp đều cùng sờ qua chiếc vòng tay, trên mặt mọi người đều tỏ vẻ cảm thán, cuối cùng Trần Vô Cực cũng đem chiếc vòng tay này ra ngoài.

Chân này của lão nhả lại rất nhanh, sau khi lão làm ra chiếc vòng tay này, đây là lần đầu tiên lấy ra khỏi ngoài phòng.

Trước đây bọn họ thường thức qua ở trong phòng, cũng có sờ qua, nhưng cũng không có cảm giác như thế này, bây giờ Trần Vô Cực cũng không biết có phải là do đặt ở bên ngoài không.

Thần khí triển hiện ra, ở phía dưới càng thêm náo nhiệt, tác phẩm của đại tông sư này, còn hơn cả tưởng tượng của mọi người.

Nếu thật có thần hiệu đông ấm hạ lạnh, vậy là rất tốt, nếu ở cổ đại, tuyệt đối là bảo bối hoàng đế chuyên dùng, bất cứ ai cũng đừng nghĩ sẽ chạm tới nó.

- Lão Trần chúc mừng ngài, đây thật sự là quốc bảo thần khí thật!

Trưởng hiệp hội bảo ngọc bỗng nhiên khom lưng, hơi cúi xuống trước mặt Trần Vô Cực, lão đang biểu đạt một trong những loại tình cảm tôn kính đối với cao nhân chân chính.

Mấy vị lãnh đạo, đều có vẻ mặt và động tác giống nhau, Trần Vô Cực, nhất đại tông sư, đây đã là chuyện không tranh cãi, sau ngày hôm nay, không còn ai nghi ngờ.

Lão Hồng há miệng thở dốc, lại lắc đầu.

Tuyên bố thân phận tông sư Trần Vô Cực, nên phải là ông, nên sau khi triển lãm xong chiếc vòng tay phải tuyên bố, nhưng lúc này đã loạn rồi, ai cũng không ngờ chiếc vòng tay Hắc Long này có một lần bạo phát như vậy.

Nếu đã loạn rồi, lúc này làm mọi người biết thân phận tông sư của Trần Vô Cực cũng rất tốt.

Lời nói của mấy người lãnh đạo làm cho rất nhiều người sửng sốt.

Trần Vô Cực, tông sư mới chính là Trần Vô Cực, rất đông thầy chạm ngọc ở dưới đài đều bắt đầu la cuồng lên, đặc biệt là các sư chạm ngọc từ Yết Dương tới, kích động nhất, cũng điên cuồng nhất.

Trần Vô Cực là người Yết Dương, là trụ cột tinh thần Yết Dương của bọn họ, hôm nay trở thành tông sư, càng là sư tổ của Yết Dương bọn họ.

Văn hóa chạm ngọc của Yết Dương đã có hơn hai trăm năm, nhưng không thể so với Bắc Kinh, nhưng có Trần Vô Cực sẽ không giống như vậy.

Bọn họ có người dẫn đầu của mình, có tổ sư gia của mình, Yết Dương tương lai, nhất định ở trong nước sẽ có vị trí phù hợp với bọn họ, một đại tông sư, giới chạm ngọc đến nay cũng chỉ có hai vị tông sư, một vị Lục Tử Cương, một vị khác là Trần Vô Cực chắc hẳn ai cũng biết.

- Khai sơn lập phái, khai sơn lập phái...

Dưới đài phần đông là các sư chạm ngọc Yết Dương đều hô to lên, Yết Dương gần Bình Châu nhất, hơn nữa sức ảnh hưởng của Trần Vô Cực rất lớn, mặc dù không ai biết chuyện gì, phần lớn sư chạm ngọc đều đến.

Chỉ tính riêng Yết Dương đã có mấy trăm người.

Mấy trăm người đều hô to, dần dần cũng có một số người góp vui cùng la to với bọn họ, âm thanh càng lớn hơn.

Khai sơn lập phái, đây là khát vọng của rất nhiều sư chạm ngọc Yết Dương.

Khai sơn lập phái, lấy Trần Vô Cực để khai sơn tổ sư, Yết Dương chạm ngọc nói không chừng còn có thể tiếp tục phát triển trên ngàn năm, trở thành một trong những nơi chạm ngọc trọng yếu nhất.

Điều này không ai nghi ngờ, chạm ngọc Tô Châu có Lục Tử Cương và không có Lục Tử Cương khoảng cách có thể nói khác nhau một trời một vực.

Không nói khác, như Vô Tích, Thượng Hải gần Tô Châu sản nghiệp chạm ngọc giống như nơi đó đều phát đạt, nhưng bọn họ cơ bản mà nói lại không thể so sánh với Tô Châu.

Nội tình hình này, chính là Lục Tử vừa mang đến.

Nhiều người thế này cùng la to, làm cho Trần Vô Cực cũng cực kỳ trở nên kích động, trong mắt đang chớp động ánh sáng trong suốt.

Bất luận nói như thế nào, chiếc vòng tay này là lão làm ra, hơn nữa dưới trạng thái thiên nhân hợp nhất làm ra, có lẽ thật có chút có thứ gì đó đang ở bên trong mà lão không lý giải được.

Chiếc vòng tay lại là tác phẩm của tông sư chân chính, cái danh tông sư này, chỉ có thể đặt ở trên đầu hần.

Trần Vô Cực đi tới trước đài, lão Hồng, Lý Dương tự động lui về phía sau, nhường chỗ lại.

Nhân vật chính của ngày hôm nay, hoàn toàn chính là Trần Vô Cực.

- Khai sơn lập phái, không thành vấn đề!

Trần Vô Cực hô to, dưới đài rất nhiều người sững sốt, liên hoan hô một trận, các sư chạm ngọc Yết Dương la to nhất, kích động nhất.

Các thầy chạm ngọc ở chỗ khác chỉ có thể ghen tị nhìn bọn họ, mà không biết làm sao.

Ai bảo tông sư xuất hiện lần này không phải là người đứng đầu của bọn họ, nhưng vừa nghĩ sự thần kỳ của chiếc vòng tay lúc này, ánh mắt của các sư chạm ngọc đều trở nên nóng bừng, những người trẻ tuổi này hoàn toàn sùng bái Trần Vô Cực.

Người có chút tâm ý, còn muốn sau này phải dọn đến Yết Dương, tranh thủ bá môn hạ của tông sư.

Mọi người hoan hô, lão Hồng thoát có chút sững sốt, lại lập tức cười, Trần Vô Cực khai sơn lập phái là tất nhiên, cái này liên quan đến cả tương lai của giới chạm ngọc Yết Dương.

- P -

Cho dù ông không đồng ý, các sư chạm ngọc của Yết Dương cũng sẽ không đồng ý, nhất định sẽ lên trên trời cầu xin, cuối cùng làm cho Trần Vô Cực đứng ra.

Sức ảnh hưởng của tông sư là rất lớn, bất cứ ai cũng không bỏ qua sức ảnh hưởng này.

Nhưng bọn họ lại không biết, sở dĩ Trần Vô Cực đồng ý khai sơn lập phái, đảm đương chức vụ tổ sư gia này, trong lòng nghĩ nhiều nhất chính là Lý Dương.

Khai sơn lập phái, Lý Dương là đại sư huynh, tương lai bất kể hần ở đâu, nơi Yết Dương này sẽ là nơi mà hần có danh vọng cao nhất, không chút nói khoa trương, có thể gần như Trần Vô Cực.

Sau khi khai sơn lập phái, vai vế chính càng trở nên quan trọng.

Như vậy đối với phát triển của Lý Dương sau này cực kỳ tốt.

Nhắm mắt làm liều không thể có người có thành tựu lớn, Lý Dương xuất đạo trễ, tiếp xúc chạm ngọc càng trễ hơn, lúc này xem như một bước rất lớn cho hần.

Mọi người dưới đài tiếp tục la lớn, Trần Vô Cực đang đứng trước đài lại nói thêm mấy câu.

Mỗi lần ông nói xong, tiếng dưới đài lại một lần lớn thêm, sức ảnh hưởng của tông sư lúc này đã khai triển ra rồi.

Bất luận là những sư chạm ngọc đó, hay là người yêu thích đồ thạch bình thường, lúc này đều lớn tiếng gào thét kích động, một đại tông sư, bọn họ đã chứng kiến một đại tông sư sinh ra, sự kiêu ngạo này, không thể dùng từ ngữ mà diễn tả được.

Rất nhiều người may mắn đến sớm, có những người dựa theo thói quen trước đây, là sau khi công bàn khai mạc mới đến, nói như vậy thì đã bỏ lỡ tình cảnh phấn kích lúc này rồi.

- Im lặng một chút, mọi người im một chút, tôi có chuyện quan trọng cần tuyên bố.

Trần Vô Cực phát tay, giọng của ông không lớn, nhưng dưới đài rất nhanh từ từ im lặng, không lâu không còn có âm thanh gì.

So với lão Hồng nói lúc này còn hữu dụng hơn, lúc lão Hồng muốn mọi người im lặng, phía dưới còn có người nhỏ tiếng bình luận, tuyệt đối không giống như bây giờ, lặng ngắt như tờ.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

995. Chương 991: Đại Hội Tông Sư (5)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Mọi người ở dưới đài, đều khẩn trương nhìn Trần Vô Cực.

Tông sư, nhất đại tông sư, biểu hiện chuyện trọng đại như vậy, cho dù là những người lãnh đạo của Trung Bảo Hiệp trên đài cũng không dám khinh thị, Trần Vô Cực muốn nhận Lý Dương làm đồ đệ, lúc này chỉ có mấy lão tiền bối biết.

Đang nhìn xuống đài, Trần Vô Cực lại nở nụ cười sáng lạn.

- Hôm nay, cũng là ngày ta thu nhận đồ đệ, ta Trần Vô Cực, sư theo Triệu sư, đến nay không có ý bất truyền nhân, không phải ta không thu nhận đệ tử, mà là trên con đường này rất khó tìm được truyền nhân thích hợp.

- P -

Trần Vô Cực nói những lời này không sai, nếu có lựa chọn, lão cũng muốn nhận vài đệ tử đặc ý, nhưng trên con đường này rất khó tìm ra đệ tử thích hợp.

Sư phụ của ông tên là Triệu Lỗi, nhưng danh khí không bằng Trần Vô Cực, Trần Vô Cực chính là tự mình mượn ưu thế của mình, một lần nữa khai sáng ra một lưu phái.

Không nói khác, chạm ngọc của Trần Vô Cực chính là bản lĩnh của Thái Cực công điểm này làm khó vô số người, Trần Vô Cực căn cứ vào nguyên tắc Ninh Thiểu Mẫu Lam, nếu đệ tử nhận học không thành tựu, lão thà rằng không nhận.

Mà Lý Dương, chỉ có thể nói thật to chúc mừng hân.

Trước kia trong lòng ông, Lý Dương rất có thiên phú, học Thái Cực Quyền cũng cần ba năm khổ luyện mới có thể nhập môn, chính Trần Vô Cực cũng không ngờ, ngắn ngủi không tới một năm, Thái Cực Quyền của Lý Dương đã đạt tới yêu cầu.

Quyền pháp của hắn bây giờ vẫn không thể giống Trần Vô Cực có thể giết địch, nhưng ứng dụng vào chạm ngọc là đủ rồi.

Năm đó lúc Trần Vô Cực học chạm ngọc, cũng chỉ vừa qua khỏi sơ cấp mà thôi.

Dưới đài mọi người lại bắt đầu ồn ào, tông sư thu đồ đệ không phải là nhỏ, rất nhiều người đều muốn xem người may mắn nào có vận khí tốt như vậy, lại để một đại tông sư trong đại hội chứng kiến của mình mở cửa nhận đồ đệ.

Lão Hồng nháy mắt với Lý Dương, Lý Dương hiểu ý gật đầu.

Đối với lão tiên bối bọn họ mà nói, nhận đồ đệ là chuyện rất trọng yếu cũng thật thận trọng, không giống đồ đệ thông thường bây giờ, đồ đệ bây giờ bỏ tiền ra là được, giữa thầy và trò hoàn toàn không có tình cảm gì.

Mà đại sư cấp đỉnh như bọn họ nhận đồ đệ, một khi xác lập quan hệ, thì là quan hệ tốt nhất, đồ đệ giống như con cháu của bọn họ, thầy cũng giống như cha mẹ thân mật bình thường.

Cái này cũng giống như lão Hà đối đãi với Lý Dương, hai người mặc dù không có nghi thức thu nhận đồ đệ chính thức, nhưng quan hệ lại sớm đã xác định rồi.

Trần Vô Cực nói xong lại đi trở về, đang ngồi ở chỗ giữa, sức ảnh hưởng của tông sư dưới đài gần mười ngàn người là vô hạn, có người nói sinh ra tông sư, liền chạy tới.

Lý Dương bưng chén trà lên, chậm rãi đi đến trước mặt Trần Vô Cực.

Tiếng bàn bạc dưới đài trong nháy mắt nhỏ đi rất nhiều, vô số người kinh ngạc nhìn thẳng vào Lý Dương đang dập đầu dâng trà, mọi người mới đều tỉnh ngộ.

Đồ đệ Trần Vô Cực thấu nhận, dĩ nhiên là Lý Dương.

Trong nháy mắt, dưới đài trở nên sôi trào hơn, bất luận là sư chạm ngọc hay là người yêu thích đồ thạch, hay thương gia và người của công ty châu báu, đều bàn tán ầm ĩ.

Lý Dương bản thân trên đồ thạch đã có thành tựu cực lớn rồi, hôm nay lại bá nhập tông sư, trở thành đại đệ tử khai sơn của tông sư, có thể đoán được tương lai sau này của cả giới thạch ngọc, Lý Dương đều chiếm giữ vị trí cực kỳ quan trọng.

Lý Dương bá nhập môn hạ của Trần Vô Cực, mọi người đều giật mình, không có bất gì bất mãn, cho dù là những người yêu thích đồ thạch cũng vậy.

Lý Dương là người đệ nhất trong giới đồ thạch không sai, nhưng dù sao không phải là tông sư.

Tông sư, chính là khát vọng không thể thành, Trần Vô Cực ngày nay công khai nhận Lý Dương làm đồ đệ, đã biểu lộ coi trọng hẳn chỉ cần Lý Dương bằng lòng, Trần Vô Cực sẽ đem toàn bộ sở học cả đời truyền dạy cho hắn.

Rất nhiều người lúc này cũng đang cảm thán.

Bọn họ cảm thán vận may của Lý Dương, tuổi của Lý Dương.

Lý Dương chỉ hơn hai mươi tuổi, lúc người khác đang ở tuổi này vẫn là mới nhập môn, còn Lý Dương đã lộ ra tài năng, làm ra những thành tích khiến mọi người không ngờ tới.

Thậm chí Lý Dương đứng đầu một ngành nghề trở thành sự sống rất nhiều người ngưỡng mộ.

Bây giờ hắn lại bá nhập môn hạ tông sư, bây giờ còn rất khó nói thành tựu tương lai thế nào, nhưng mọi người có lòng tin rất lớn đối với hắn, cho dù không trở thành tông sư cũng trở thành đại sư giống như những người lão Hồng.

Đợi sau khi các lão tiên bối xuống núi, giới thạch ngọc tương lai nhất định là do Lý Dương làm chủ.

Trẻ tuổi như vậy có nền tảng tương lai, mọi người đối với Lý Dương ngoài hâm mộ ra, cũng chỉ có ghen tỵ.

Mặt Trần Vô Cực hơi mỉm cười, cầm chén trà của Lý Dương uống, quan hệ của hai người cũng chính thức xác nhận rồi, lúc này trong lòng của Trần Vô Cực chỉ có vui mừng, so với chuyện mình trở thành tông sư còn phải vui hơn.

Tới lúc này, đại hội tông sư của Trần Vô Cực gần như kết thúc.

Tiếp theo người của hiệp hội ngọc thạch Bình Châu tuyên bố công bàn bắt đầu, cư nhiên có rất nhiều người không lập tức lựa chọn nguyên thạch, mọi người vẫn còn đang đứng một chỗ bàn tán, nhớ lại sự thần kỳ của vòng tay Hắc Long lúc này.

Sau khi kết thúc đại hội tông sư, bọn người Trần Vô Cực cũng rời khỏi đài chủ tịch.

Chủ tịch hiệp hội ngọc thạch đang nghỉ trong căn phòng rộng đó, hôm nay rất nhiều nhân vật quan trọng, sau đại hội tông sư, Lý Dương cũng dẫn Vương Giai Giai và những người của Hoắc Tư tiên sinh vào, An Văn Quan và Sang Dala cũng theo vào, chính hai người họ tự mình cũng có tư cách vào trong.

- Trần, tông sư Trần chào ngài!

Bước vào phòng nghỉ, Hoắc Tư tiên sinh kích động chào hỏi Trần Vô Cực, ông dùng tiếng Trung của Túc Chân gọi làm mọi người sững sốt, lập tức cười.

- Hoắc Tư tiên sinh, ông khách khí rồi, ông gọi thẳng tên tôi là được rồi!

Trần Vô Cực cười sáng một tiếng, đích thân kéo Hoắc Tư tiên sinh ngồi xuống bên cạnh mình, Hoắc Tư tiên sinh dù sao cũng là khách quốc tế, tuy không phải là người trong nghề.

Hoắc Tư lập tức lắc đầu

- Không dám, không dám, đen của ông, vòng tay Hắc Long, thật, thật sự rất tuyệt vời, có thể để ta xem lại không?

Tiếng Trung mà ông nói, một chữ một chữ không dính vào đâu, nói rất khó khăn, nhưng ít nhất cũng biểu đạt được ý tứ.

Trần Vô Cực cười to nói:

- Ha ha, Hoắc Tư tiên sinh, chiếc vòng này không phải là của ta, là của Lý Dương, ông muốn xem, chỉ có thể tìm cậu ấy.

- Của Lý Dương? Mắt của Lý Dương bỗng sáng ngời lên, quay đầu nhìn Lý Dương, nghi hoặc hỏi:

- Cái long thạch đó?

Lý Dương mỉm cười gật đầu, hẳn ở Toronto giải ra Phỉ Thúy loại long thạch không phải là bí mật gì, tất cả các chuyên gia tham gia đại hội đều biết, tất nhiên Hoắc Tư tiên sinh cũng biết.

Chiếc vòng tay Hắc Long đó, chính là Phỉ Thúy loại long thạch của Lý Dương làm ra.

Lý Dương lại đem chiếc vòng tay ra để nhìn thấy vòng tay, Hoắc Tư tiên sinh lập tức dịch chuyển mục tiêu, hai mắt nhìn vào chiếc vòng tay của chứa hắc long.

- Ta, có thể, cầm nó không?

Ở bên này, Hoắc Tư tiên sinh vẫn nói tiếng Trung, bất luận tốc độ thế nào, cảm giác kỳ quái thế nào, ông mỗi lần biểu đạt tâm ý rõ ràng cái này rất không dễ.

Hoắc Tư tiên sinh lại rất ít đến Trung Quốc, có thể nói tiếng Trung như vậy, đủ để nhìn ra ông rất khổ luyện.

- Đương nhiên!...

Lý Dương hơi cười, đưa thẳng chiếc vòng tay qua.

Đang cầm vòng tay, Hoắc Tư tiên sinh cảm nhận được sự thần kỳ của đông ẩm hạ lạnh, càng cảm thán con Hắc Long trong chiếc vòng, đây đúng thật là tài nghệ điêu luyện.

Hoắc Tư tiên sinh vuốt nhẹ lên chiếc vòng, còn vô cùng cảm khái.

Lý Dương vẫn chăm chú nhìn ông, chậm rãi gật đầu.

Trong mắt Hoắc Tư tiên sinh chỉ có thưởng thức, không có tham dự, điểm này là rất khó, gặp được bảo bối tốt như vậy, suy nghĩ đầu tiên trong lòng rất nhiều người chính là chiếm lấy cho mình.

Cho dù An Văn Quân và Sang Dala cũng không ngoại lệ.

Hoắc Tư tiên sinh lại không có, ánh mắt của ông trong suốt vẫn không ngừng khen ngợi sự thần kỳ của chiếc vòng tay này, nhưng không có bất cứ tham vọng, nói rõ ông là một đại sư chân chính, đại sư hào hùng.

Hoắc Tư tiên sinh vẫn vuốt lên một góc của chiếc vòng, sờ nhẹ nhàng, không lâu, mắt của ông lại trừng lên, mọi người xung quanh đang trò chuyện cũng ngừng lại, tất cả đều nhìn vào tay của ông.

Xác thực nói mọi người chú ý là vòng tay trên tay ông.

Con Hắc Long bên trong vòng tay, sau khi từ trong vòng tay chậm chậm xông ra vật chất màu đen nhanh chóng biến lớn lên, biến thành trong suốt, không lâu, trên chủ tọa đài xuất hiện con Hắc Long trong suốt.

Lần này, ngay cả Lý Dương cũng kinh ngạc.

Trước đây Hắc Long xuất hiện là vì vật chất màu đen trong cơ thể hắn, nhưng lần này, vật chất màu đen trong cơ thể hắn rõ ràng không có ra ngoài, Hắc Long lại tự mình xuất hiện.

Lý Dương khai mở năng lực đặc biệt nếu không phải trong cơ thể Hoắc Tư tiên sinh không có sợi màu đen như vậy giống như trong cơ thể hắn, Lý Dương cũng hoài nghi đối phương cũng giống như mình cũng có năng lực đặc biệt giống như vậy.

Qua khoảng ba phút, Hắc Long trong suốt lại trở vào trong vòng tay, di chuyển rất thích thú.

- Thần kỳ, rất thần kỳ, tông sư Trần, rốt cuộc sao ngài làm được?

Hoắc Tư tiên sinh lớn tiếng khen ngợi, Hoắc Long trong suốt không phải là lần đầu tiên xuất hiện, Hoắc Tư tiên sinh ngược lại không có suy nghĩ khác.

- Hoắc Tư tiên sinh, sao ngài làm được?

Lão Hồng đột nhiên tiến lên, giật mình hỏi, chỉ có bọn họ biết, Hắc Long trong suốt này hôm nay mới có thần kỳ, trước đây đều không có.

- Tôi, tôi chính là sờ lên như vậy, không có làm gì?

Hoắc Tư tiên sinh ngẩng đầu, trên mặt đám người xung quanh đều khiếp sợ, lão Hồng lại tiếp lấy vòng tay, cẩn thận lật xem.

Qua một lúc, lão cũng học theo Hoắc Tư tiên sinh, vuốt nhẹ một chút lên đầu, qua khoảng mấy phút, Hắc Long trong suốt lại xuất hiện, trên vòng tay lượn vòng di chuyển

Lý Dương há hốc mồm.

Lão Hồng cũng có thể gọi Hắc Long ra, nói Hắc Long này trong suốt không phải là do sợi màu đen bên trong, hoặc là nói, bất cứ ai chỉ cần dùng cách sờ lên, thì có thể triệu hồi Hắc Long ra, tựa như bài Tử Cương Huyền Ngọc.

Về phần tại sao lại như vậy, lúc này ngay cả Lý Dương cũng không nghĩ thông.

Trần Vô Cực, lão Tề, lão Tống, còn có Phỉ Thúy Vương cũng đều đi qua.

Mấy người cũng đều khen ngợi, cuối cùng nhất trí cho rằng, Hắc Long trong suốt này hẳn là chiếc vòng tay có năng lực vốn có, Trần Vô Cực cũng không phát hiện, hôm nay Lý Dương và Hoắc Tư tiên sinh cùng đem cái năng lực này khai triển ra.

Đây là chuyện tốt, thần khí như vậy ảnh hưởng càng lớn, cũng làm cho Trần Vô Cực càng thêm nổi danh.

Mấy người cùng khen ngợi Hắc Long, cuối cùng mới không nỡ đem chiếc vòng tay giao trả lại cho Lý Dương, chiếc vòng tay này cuối cùng là đồ vật của Lý Dương...

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

996. Chương 992: Mới Đến Vân Nam

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Bảy ngày sau.

Đích thân Trần Vô Cực đến sân bay tiễn Lý Dương.

Trong khoảng thời gian bảy ngày ở công bàn Bình Châu, cũng là khoảng thời gian Lý Dương ở cùng với Trần Vô Cực, bên Vân Nam thúc giục, nếu Lý Dương không đi, Hoắc Tư tiên sinh cũng không đi mấy người làm việc bên Vân Nam cũng rất lo lắng.

Trong tình huống này, tất nhiên Lý Dương cũng sẽ không để những người đó khó xử, chờ sau khi kết thúc công bàn, nhận lời đến Côn Minh.

Sau khi báai sư, mấy ngày này Lý Dương vẫn luôn ở bên chỗ Trần Vô Cực, ở bên cạnh Trần Vô Cực để học những thường thức chạm ngọc cơ bản, Lý Dương có nền tảng của Thái Cực công, vốn đã ngộ đạo sẵn, tay rất nhanh, những họa văn âm dương đơn giản cũng đã có thể khắc ra được.

Nhưng muốn học cho thành thạo, thật sự có chút gọi là thành tựu, thì phải cần nhọc công gian khổ.

Điểm này lão Hồng lại không nói sai, học chạm ngọc phải không ngừng học, không ngừng rèn luyện, không có may mắn, năng lực đặc biệt của Lý Dương cũng có thể giúp, nhưng chỉ có thể giúp Lý Dương những cái rất nhỏ, không thể giúp Lý Dương một bước lên trời.

Cho dù như vậy, tiến bộ của Lý Dương cũng rất nhanh, làm lão Hồng và lão Tống cũng rất khen ngợi.

Mấy người này càng thêm kính phục Trần Vô Cực, chỉ nhìn tốc độ tiến bộ của Lý Dương thì biết tương lai nhất định thành tựu rất lớn, cho dù Lý Dương khởi bước trễ, nhưng một ngày của hắn bằng mười ngày của người khác, thậm chí tiến bộ trong thời gian dài hơn, đủ để bù đắp tất cả.

- Lý Dương, chúng ta đi thôi!

Vương Giai Giai kéo tay Lý Dương, nói nhỏ, bọn họ đã vào sân bay, sắp lên máy bay, Trần Vô Cực lại ở bên ngoài, lúc này không chừng cũng đã trở về biệt thự rồi.

- Được!

Lý Dương gật nhẹ đầu, lại quay đầu lại nhìn, trên mặt có chút không nỡ.

Lần này đi Vân Nam, là nhận lời mời tham gia buổi lễ triển lãm văn hóa cổ quốc tế được tổ chức ở Vân Nam, những người đi cùng hắn cũng không ít.

Ngoài trừ bọn người Lưu Cương ra, Hà San San và Hà Kiệt cũng đi theo, Hà Kiệt là ở đến sau một ngày đại công bàn Bình Châu, không thể đến kịp đại hội tông sư, cũng vì vậy mà rất hối hận, nhưng cuối cùng cũng thấy nhìn thấy được vòng cổ tay Hắc Long.

Sua khi nhìn thấy thần kỳ của vòng cổ tay Hắc Long. Hà Kiệt cũng kêu to thần kỳ, tỏ ra rất tôn kính Trần Vô Cực, nhìn dáng vẻ của y, hoàn toàn không thể nào đoán ra y là cậu ấm công tử từ kinh thành đến.

Bên cạnh Hà Kiệt, là Sang Dala, y vốn là đến để tìm Lý Dương, lần này Lý Dương phải đi Vân Nam, y quyết định đi theo cùng.

Đối với y mà nói, mục đích quan trọng nhất trước mắt chính là tạo mối quan hệ tốt với Lý Dương, chỉ cần ở bên cạnh Lý Dương, cho dù một năm y không về cũng không sao.

Bên cạnh Sang Dala, còn có An Văn Quân đi cùng.

Đại công bàn Bình Châu lần này, Lý Dương cũng đến góp vui, tự mình lựa chọn một nhóm nguyên thạch, những nguyên thạch này đều ở chỗ Trần Vô Cực, sau khi bỏ mài ra Phỉ Thủy thu được có thể để hắn luyện tập.

Những nguyên thạch này, tuyệt đối là đồ tăng một trăm phần trăm.

Lý Dương của hôm nay cũng không cần lo lắng người khác nghĩ gì, nguyên thạch mà hắn chọn toàn bộ đều đổ tăng làm cho mọi người thêm khen ngợi và giật mình, sẽ không có ai nghi ngờ gì, đó chính là tác dụng của thực lực.

Ngọc Thánh Lý Dương, còn còn thực lực này.

Lần này An Văn Quân đích thân đi theo, chính là muốn dùng cổ phần ràng buộc Lý Dương với An thị, trong thời gian này cô tìm cơ hội để đề nghị với Lý Dương, đáng tiếc Lý Dương lại không đồng ý.

Cổ phần của An thị là rất đáng giá, nhưng bây giờ Lý Dương không thiếu tiền.

Đặc biệt là Sang Dala báo cáo thu nhập khoáng mạch gần nhất, trong tay Lý Dương lại càng không thiếu tiền.

Khoáng sản có quy mô rất lớn vừa mới khai thác được một năm, trừ đi thu nhập đợt trước, lợi nhuận hiện tại vẫn không ít, lợi nhuận dự tính năm nay là bảy tám trăm triệu nhân dân tệ.

Nhưng đây là giai đoạn trước, chính là vì có nguyên do của một khoản đầu tư lớn.

Mặc dù là như vậy, bảy tám tỷ nhân dân tệ, Lý Dương cũng có thể lãi hơn hai trăm triệu, nhớ lúc đó Lý Dương đầu tư tổng cộng cũng chỉ hơn mười triệu năm đầu tiên là hơn hai triệu, đây đã là một con số rất lớn rồi.

Huống hồ thu nhập năm đầu tiên cao, mấy năm sau không cần đầu tư nhiều như vậy, chia hoa hồng cũng khả quan hơn, Sang Dala phân tích sơ qua, ba năm, nội trong ba năm sau Lý Dương có thể thu lại tất cả chi phí, còn có thể kiếm được lợi nhuận hơn mười mấy triệu.

Đây cũng chỉ là ba năm đầu. khu khoáng mạch này có thể khai thác trên mười năm, cũng không biết chừng, chỉ là thu nhập của khoáng mạch thì đã làm cho Lý Dương thu được lợi nhuận ròng hơn trăm triệu.

Một vốn vạn lời, thật sự là một vốn vạn lời.

Trong tình hình này, tất nhiên Lý Dương không cần đến cổ phần của An thị, hướng hướng cổ phần An thị đưa ra cũng chỉ là cổ phần danh nghĩa, không thể chuyển nhượng hết toàn bộ, chỉ có thể chia tiền lãi.

Hay nói cách khác, An thị bây giờ thấy Lý Dương có giá trị lợi dụng, một khi Lý Dương không có giá trị lợi dụng, số cổ phần này có loạt vào tay Lý Dương không thì cũng chưa biết.

Những cái đó An Văn Quân cũng rất rõ, nhưng quyết định của ban giám đốc cô cũng không có cách nào thay đổi được.

Có thể làm cho ban giám đốc đồng ý bỏ ra năm phần trăm cổ phần để lôi kéo Lý Dương, đối với cô mà nói cũng là chuyện không dễ dàng, phần còn lại cô chỉ có thể tiếp tục nỗ lực, để cô có thời gian đi ra ngoài, đi theo bên cạnh Lý Dương nghĩ cách làm việc.

Tất cả mọi người đều lên máy bay, mấy người Vân Nam phụ trách đón Lý Dương và Hoắc Tư tiên sinh cũng tỏ ra vui vẻ.

Bọn họ đều quay đầu nhìn Lý Dương, lần này bọn họ không chỉ đến đón Hoắc Tư tiên sinh, còn dẫn Lý Dương cùng đến Vân Nam, đối với bọn họ mà nói chính là một công trạng lớn, có Lý Dương và Hoắc Tư tiên sinh ở đây, hoạt động lần này của bọn họ cũng có thể nâng cao không ít tính ảnh hưởng, phần thưởng cho mấy người này nhất định không thiếu.

Sân bay Vân Nam, không ít người đang đứng trước cửa khẩu.

Ngoại trừ cục di sản văn hóa tỉnh Vân Nam người của viện bảo tàng tỉnh Vân Nam ra, còn có hơn mười chuyên gia có danh vọng trong nước.

Những người như Bạch Minh, lão Mao, thầy Thái, rõ ràng đều ở đây.

Buổi lễ triển lãm văn hóa cổ lần này, bọn họ đều nhận được thiệp mời, ngoại trừ bọn họ ra, còn có thầy Mã nổi tiếng trong nước cũng sẽ đến, thầy Mã là người sáng lập đầu tiên ra nhà bảo tàng tư nhân, trong giới đồ cổ trong nước cũng có uy vọng rất cao.

Rất nhiều chuyên gia, quả thật đều là được thầy Mã gián tiếp mời đến.

Mấy người Bạch Minh cũng giống như vậy, bọn họ cũng là mấy ngày trước tới Côn Minh, mượn buổi lễ triển lãm văn hóa cổ quốc tế lần này, đài truyền hình Vân Nam đặc biệt cố ý xây dựng một kỳ tiết một đặc biệt, bọn họ là đến thu chế tiết mục.

Tiết mục kỳ này, nhuận bút của bọn họ cũng không thấp.

Chuyên gia cũng là người, cũng cần ngũ cốc hoa màu, có cơ hội kiếm tiền như thế này ai cũng không muốn bỏ qua, hướng hồ đài truyền hình Vân Nam lần này thật sự là rất lớn có thể kiếm được nhiều tiền hơn từ CCTV tất nhiên làm mọi người cũng vừa lòng.

- Chú Lý!

Bạch Minh đột nhiên la lớn, đám người đứng xung quanh ở cửa khẩu đều tập trung nhìn về phía đoàn người đang đi tới, đằng trước mọi người, chính là Lý Dương và Hoắc Tư tiên sinh.

Hai người đang cười nói đi tới.

Hoắc Tư tiên sinh là lần đầu tiên tới Vân Nam, kỳ thật Lý Dương cũng vậy, trước đây lúc hắn ngồi trực thăng tới Myanmar đã từng dừng chân quan chỗ này, nhưng Lý Dương không xuống máy bay, đặt chân lên Vân Nam đây cũng là lần đầu tiên.

- Hoắc Tư tiên sinh, Lý tiên sinh, hai vị vất vả rồi!

Nhân viên tiếp đãi bên Vân Nam đi nhanh tới, tốc độ của bọn họ cùng nhanh hơn Bạch Minh, Lý Dương và Hoắc Tư tiên sinh cũng vừa tới, bọn họ đang đứng trước mặt hai người.

Những nhân viên công tác này đều dùng song ngữ tiếng Trung và tiếng Anh, bọn họ cũng không ngờ Lý Dương và Hoắc Tư tiên sinh sẽ cùng tới đây.

Đối với những nhân viên làm công việc này mà nói đón người cũng phải cần có cái tâm, bọn họ phải lo lắng nhiều hơn bọn người như Bạch Minh.

- Chú Lý, anh quyết định rồi, sau này anh sẽ ở bên cạnh chú, cho dù là người hầu của hoàng đế cũng được, chú đừng đuổi anh đi!

Bạch Minh không nghĩ nhiều như vậy, trực tiếp ở bên cạnh Lý Dương, còn nhìn Lý Dương rất u oán.

Trần Vô Cực trở thành tông sư, hơn nữa nhận Lý Dương là học trò đều đã truyền đi khắp nước, lúc đó Bạch Minh vẫn đang ở Bắc Kinh vốn cũng muốn trực tiếp tới Bình Châu tìm Lý Dương, bất đắc dĩ đã hứa với bên đài truyền hình, chỉ có thể tới trước bên này.

Không cần nói, chuyện của Trần Vô Cực chính là tác động trong lòng mỗi người bọn họ.

Đi theo Lý Dương, chính Bạch Minh cũng không ít lần thấy qua thần khí, nhưng thần khí quốc bảo đương đại làm ra từ trước đến giờ vẫn chưa thấy qua, Trần Vô Cực chiếc vòng cổ tay Hắc Long đó, sớm đã được truyền đi khắp nơi.

- Được, chỉ cần anh bằng lòng đi theo em không phản đối.

Lý Dương cười ha hả gật đầu, bộ dạng mệt mỏi của Bạch Minh trông cũng rất thú vị, người như vậy, ngay thẳng không có gì dấu diếm, cũng không làm gì che giấu.

- Đó là chú nói, anh thật sẽ không đi!...

Bạch Minh tiếp lời, đi sau Lý Dương, bộ dạng của y làm cho mọi người bên cạnh đều cười phá lên.

Không cần nói Bạch Minh nói, chính là nhà bảo tàng đó của Bạch Minh đã làm y không yên tâm.

Kỳ thực nhà bảo tàng của Bạch Minh không kiếm được tiền, mỗi năm Bạch Minh còn phải lấy tiền trong nhà bù vào, nhưng đó là tâm huyết là thành quả của y, chính y cũng không muốn từ bỏ.

Nếu như nhà bảo tàng kiếm ra tiền Bạch Minh cũng không ra bên ngoài kiếm sống vất vả như vậy.

Chính vì như vậy, Bạch Minh trong nghề có danh vọng cao, xứng được gọi là trẻ tuổi tài cao, có rất nhiều tiền bối cũng rất khâm phục y, một nhà bảo tàng không kiếm được tiền, muốn tiếp tục duy trì, tuyệt đối không phải là đơn giản như nói chuyện.

Ít nhất có một điểm là có thể chứng minh, Bạch Minh mở nhà bảo tàng tuyệt đối không phải là vì để kiếm tiền.

Khu vực nhà bảo tàng của y cũng rất tốt, đã có một thương gia bằng lòng ra mười triệu để y dọn đi, y cũng không dọn, nếu nói Bạch Minh muốn kiếm tiền, đem nhà bảo tàng bán đi, giá trị bản thân hẳn lập tức tăng lên gấp mấy lần.

Nói đến đây, trong lòng Bạch Minh có chút buồn.

Nhà bảo tàng đó chỉ triển lãm mãi mãi sứ võ, nhân khí cũng không vượng, nhưng lại là đứa con của y, làm y không thể phá được

Lý tiên sinh, chào ngài!

Một người đàn ông hơi béo đi tới trước mặt Lý Dương, cười ha hả bắt tay chào hỏi.

- Thầy Mã, chào ngài

Lý Dương cười chìa tay ra, nhà bảo tàng của Bạch Minh không kiếm ra tiền, thuần túy là đang duy trì, nhưng trước mắt lại không giống người này.

Thầy Mã là người đầu tiên sáng lập ra nhà bảo tàng tư nhân trong giới đồ chơi đồ cổ, cũng là nhà bảo tàng thành công nhất trước mắt, đều ở Bắc Kinh, nhưng nhà bảo tàng của Bạch Minh hoàn toàn không có cách nào sánh với người ta.

Không chỉ như vậy, thầy Mã cũng có mối quan hệ rất tốt với nhiều nhà bảo tàng trong nước, có rất nhiều nhà bảo tàng cũng có văn vật lão hiến tặng.

Đây chính là đại gia đồ cổ thật sự, cũng là đại gia giám định, một chuyên gia trong nước, nhưng hội giao dịch trước mắt thầy Mã vì ở nước ngoài nên không thể tham gia, đại hội giám ngọc lần trước ở Toronto lão cũng nhận lời mời, nhưng lại có chuyện không đi được, số lần gặp mặt Lý Dương cũng ít đi rất nhiều.

Nghiêm túc mà nói, đây kỳ thực là lần đầu tiên hai người gặp mặt.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

997. Chương 993: Phố Đồ Cổ

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Thầy Mã có mối quan hệ rất tốt với nhà bảo tàng Vân Nam, lần này cũng là các nhà chuyên gia duy trì tốt nhất hoạt động của bọn họ,..., ít nhất có hơn hai mươi chuyên gia, đều là của thầy Mã gián tiếp mời đến, chính là đám người Bạch Minh, Bạch Minh và thầy Mã cùng ở bảo tàng Khai Bắc Bắc Kinh, mối quan hệ giữa bọn họ cũng rất tốt.

Ngoại trừ sư phụ Mã ra, cục di sản văn hóa tỉnh Vân Nam, các chuyên gia của viện bảo tàng cũng đến sân bay rồi, đặc biệt ngênh đón Lý Dương và Hoắc Tư tiên sinh, hai người đáng được bọn họ làm như vậy.

- Lý tiên sinh, Hoắc Tư tiên sinh, mời!

Thầy Mã chìa tay ra, làm tư thế mời, sân bay rất nhiều người, nhiều người xung quanh như vậy cũng không tiện.

Vì để đón Lý Dương và Hoắc Tư, tổ chức chuẩn bị hai chiếc xe hơi sang trọng, đám người Bạch Minh cảm thấy hơi tủi phận một chút, bọn họ cùng ngồi chiếc CMB tới.

Triển lãm văn hóa cổ quốc tế lần này là lần đầu tiên tổ chức ở Vân Nam, trước mắt đã xác định toàn thế giới có hơn hai trăm đoàn đại biểu chuyên gia sẽ tới tham gia hoạt động.

Những đoàn đại biểu chuyên gia này, vẫn là lấy trong nước làm chính, hơn tám mươi phần trăm đều là các chuyên gia các nơi trên khắp đất nước đến cổ vũ.

Hồng Kông, các quốc gia Đông Nam Á cũng có một bộ phận đến tham gia, người từ các nơi khác đến cũng rất ít, cả châu Âu chỉ có sáu người đến cổ vũ, cũng đều là các chuyên gia có tên tuổi cũng bình thường.

Lần này đích thân Hoắc Tư đến tham gia hoạt động, làm ảnh hưởng rất lớn đến toàn bộ hoạt động.

Điều này cũng là cho phía tổ chức có lòng tin hơn, bọn họ là lần đầu tiên tổ chức, ảnh hưởng không lớn không sao, tin rằng theo sự phát triển của thời gian, hoạt động này sau này sẽ tổ chức nhiều hơn, tóm lại sẽ có một ngày có tính ảnh hưởng rất lớn, trở thành một chiêu bài.

Bất luận là nói thế nào, trước mắt hoạt động này trong nước rất ít, Vân Nam cũng được xem là nơi khai mở.

Phía tổ chức lần này cũng là phía rất lớn, các bộ chính phủ cũng khá hỗ trợ, đặc biệt cố ý cho các chuyên gia bọn họ ở khách sạn năm sao, tuy không phải là phường tổng thống, nhưng điều kiện vô cùng tốt.

Khách sạn này ở bên cạnh trung tâm hội triển lãm quốc tế Côn Minh, đi bộ không tới mười phút, hoạt động lần này chính là cử hành ở đó.

Buổi chiều Lý Dương mới đến Côn Minh, sẽ ở khách sạn nghỉ ngơi, buổi tối lại cùng bọn Bạch Minh ăn tối, bữa tối rất thịnh soạn, Hoắc Tư cũng uống mấy li rượu, đọc mấy câu thơ đường chẳng ra sao cả, cuối cùng không thắng nổi rượu nên sớm đã về phòng nghỉ ngơi.

Sau bữa tối, Bạch Minh, thầy Thái, đám người lão Mao đều tụ tập lại phòng Lý Dương.

Trần Vô Cực trở thành tông sư, chiếc vòng tay Hắc Long ở tông sư chứng kiến thần tích xuất hiện trên đại hội, mỗi người bọn họ đều nghe nói qua, hơn nữa còn đều biết, chiếc vòng tay Hắc Long xuất hiện thần tích tất cả cũng là vì Lý Dương.

Đó là vật của Lý Dương, bây giờ rất có thể nằm trong người Lý Dương.

Vài người chạy tới chỗ này, cũng muốn thấy thần kỳ của chiếc vòng tay Hắc Long, gần một trăm năm nay trong tất cả các ngành nghề tông sư có thành tựu là rất hiếm thấy, e rằng những người như Tề Bạch Thạch cũng chỉ là đỉnh cao của bậc thầy, không trở thành tông sư thật sự.

Trần Vô Cực, có thể nói là vị tông sư đầu tiên trong vòng một trăm năm nay trong tất cả các ngành nghề nhất chỉ có một tông sư xuất hiện.

Mà chiếc vòng đeo tay Hắc Long đó, cũng là tác phẩm duy nhất của tông sư Nhiễm.

Vật như vậy, cũng có sức hấp dẫn rất lớn đối với Bạch Minh, mặc dù không phải là đồ cổ, nhưng món bảo bối này không thể so sánh với những món vài trăm năm, thậm chí còn kém hơn bảo bối mấy ngàn năm.

Cuối cùng mấy người bọn họ cũng không thất vọng, cuối cùng cũng nhìn thấy được một món thần khí quốc bảo được sinh ra, tác phẩm của tông sư.

Vòng tay Hắc Long vẫn ở trong người Lý Dương, chiếc vòng tay Hắc Long này có công hiệu đông âm hạ lạnh, hơn nữa mang nó còn có tác dụng nâng cao tinh thần, lúc Lý Dương đeo vòng tay học chạm ngọc mới phát hiện điều kỳ lạ này.

Lấy chiếc vòng đeo tay ra, bọn người Bạch Minh đều nhìn thẳng vào.

Chờ Hắc Long đó xuất hiện, sau khi hiện rõ trong suốt trước mắt mọi người, mấy người càng mở trừng mắt choáng váng, nhìn ngay người Hắc Long trước mặt, khoảng cách gần, trong căn phòng quan sát Hắc Long này, thân rồng phát ra uy phát càng rõ hơn.

Thần khí, hoàn toàn xứng là thần khí quốc bảo.

Bọn người Bạch Minh, lão Mao, lão Thái đều hết lời khen ngợi, Lý Dương vẫn mỉm cười không nói, chiếc vòng tay này tại sao có Hắc Long, sao lại phát ra hiệu quả thần kỳ như thế này, đối với hắn mà nói thật sự là một câu đố

Nhưng Lý Dương tin, sẽ có một ngày, hắn của thể giải đáp được câu đố này, chỉ là bây giờ hắn làm không được.

Nhưng làm sao để Hắc Long xuất hiện, mấy ngày trước lúc Lý Dương ở Bình Châu đã nguyên cứu ra rồi.

Vuốt vuốt lên cái vòng đeo tay, vuốt nhiều lần ở một vị trí, sau khi sản sinh ra nhiệt lượng, Hắc Long sẽ từ chỗ đó thoát ra ngoài, dừng lại ở bên ngoài khoảng ba phút, sau đó tự động rút về chỗ cũ.

Cái này giống như thần đèn Alibaba, vuốt vuốt một chút thì sẽ xuất hiện Hắc Long, đáng tiếc chiếc Hắc Long này không có thần lực của Alibaba, không thể giống người khác thực hiện nguyện vọng.

Để cho mọi người nhìn rõ qua chiếc vòng tay này, sau khi làm cho Hắc Long xuất hiện ba lần, Lý Dương mới thu vòng tay lại, bọn người Bạch Minh vẫn còn ngồi ở đó tấm tắc khen ngợi, Trần Vô Cực không hổ là tông sư mới tấn chức.

Nhất đại tông sư, quả nhiên là không giống bình thường.

Trò chuyện một hồi, mấy người mới từ từ bỏ đi, mấy người vừa đi, Hà Kiệt và Hà San San lại chạy tới, lần này để Hàn Kiệt cùng tới xem Vân Nam là Lý Dương ra sức mời.

Hà Kiệt không đi theo, một mình hắn quản không nổi Hà San San, không chừa nha đầu đó lại làm ra chuyện rợn cả người.

Có Hà Kiệt đi theo, ít nhất trong nhà Hà Kiệt còn có chút uy nghiêm, Hà San San không quá vượt quá thân phận, có thể nói là tránh đi một chút phiền phức.

Hai người tới chỗ Lý Dương, là bàn bạc chuyện ngày mai đi chơi.

Tiết mục triển lãm văn hóa cổ lần này còn hai ngày nữa mới cử hành, hơn nữa ngày đầu tiên là nghi thức khai mạc, Lý Dương chỉ cần nói mấy câu đơn giản ở đó, sau đó mới chính thức bắt đầu.

Ngoại trừ triển lãm văn hóa cổ ra, lần này còn có hội mua bán ngọc thạch Phỉ Thúy và đặc sản Vân Nam khác, mấy ngày này có thể nói là mấy ngày náo nhiệt nhất của trung tâm hội triển lãm.

Sau khi hẹn nhau, bên phía Lý Dương cuối cùng được tẩy rửa, Lý Dương ngủ không được, nên quyết định dẫn Vương Giai Giai ra ngoài ban công.

Phía tổ chức sắp xếp cho Lý Dương một căn phòng cao cấp, phòng cao cấp có ban công ngắm cảnh rất rộng và đẹp, tầng trệt của bọn họ lại cao, lúc này ngồi trên ban công trò chuyện một mình, quả thật là vô cùng lãng mạn.

Tiết trời của Côn Minh rất đẹp, ban đêm gió thổi vào mặt, làm cho người ta cảm thấy vô cùng dễ chịu.

Có người nói Côn Minh chính là một thành xuân, bốn mùa đều là mùa xuân, ở Côn Minh ngoại trừ chợ và một số nơi công cộng ra, trong nhà của người bình thường vốn không có máy điều hòa, bởi vì căn bản không nhất thiết phải có.

Đối với những cái này, trước đây Lý Dương cũng chỉ nghe nói qua, sau khi tới Côn Minh mới phát hiện, những đồn đại này quả thật không sai, thời tiết ở Côn Minh quả thật rất dễ chịu.

Thậm chí so với Bình Châu và Quảng Châu phải tốt hơn nhiều, cũng tốt hơn rất nhiều so với Minh Dương.

Sáng sớm hai ngày sau, căn phòng của bọn Lý Dương vang lên reng reng.

Lý Dương mắt nhắm nghiền, kéo gối đè lên đầu, Vương Giai Giai đến đánh thức cười khê nhìn hắn, người cài chuông báo thức không cần đoán cũng biết là ai

Cũng chỉ có Hà San San a đầu đó mới có thói quen này, luôn phá cửa, cũng không bấm chuông.

Sáng sớm, bị đánh thức dậy, mặt của Lý Dương và Hà Kiệt có chút khó coi, nhưng cũng may không phải là lần đầu tiên hai người được hưởng thụ đãi ngộ này, đợi ăn xong buổi sáng, cơn tức của hai người cũng mất đi không ít.

Đúng tám giờ, mấy người cùng rời khỏi khách sạn.

Lần này Lý Dương không có gọi Hoắc Tư tiên sinh và bọn người Bạch Minh, hẳn đơn thuần là muốn người trong nhà cùng đi chơi, đối với Lý Dương mà nói, Vương Giai Giai, Hà Kiệt và Hàn San San đều là người nhà của mình.

Bên cạnh khách sạn chính là trung tâm hội triển lãm, bên ngoài trung tâm hội triển lãm có một cái sân rộng rất lớn, không bao lâu, mấy người đã tới chỗ cái sân rộng đó.

Xung quanh cái sân, có mấy con đường nhỏ, bên trong bán những đặc sản của Vân Nam, còn có những ngọc khí và trang phục dân tộc.

Vân Nam gần với Myanmar, kinh doanh Phỉ Thúy ở đây rất phát đạt, Côn Minh cũng giống như vậy.

Đạo qua mấy cái phố, trên mặt Lý Dương vẫn nở nụ cười, trong lòng lại âm thầm thở dài.

Nhớ ngày đó, lúc hắn vừa có được năng lực đặc biệt còn muốn tới Vân Nam đổ thạch, may mắn không tới, tới Vân Nam đổ thạch không phải là tìm đến địa điểm thích hợp.

Phỉ Thúy bán trên mấy con phố này, cũng có một số tiệm nhỏ nguyên thạch Phỉ Thúy, đáng tiếc đồ thật quả thật rất ít.

Phỉ Thúy phần lớn là hàng loại B, có một số là hàng loại C kém hơn một chút, nguyên thạch cũng là nguyên thạch kém chất lượng, không phải mở qua cửa sổ, dùng thuốc hóa học nhuộm màu, thậm chí có những cái là làm giả toàn bộ, hoàn toàn không phải là đồ thạch, lấy đồ thạch lắp ở bên ngoài làm ngụy trang.

Nguyên thạch như vậy, hoàn toàn không thể mài ra Phỉ Thủy tốt được.

Đi một vòng, trên người Hà San San và Vương Giai Giai đều mang không ít đồ, ngọc thạch ở đây giả rất nhiều, nhưng đồ khác lại rất tốt, ít nhất về bên ngoài những đặc sản dân tộc đó cũng rất tốt.

Đối với những cái này, Lý Dương bây giờ cũng không đặc biệt chú ý.

Khu du lịch ở đây, muốn mua một món đồ tốt và thật cũng không dễ, ở Vân Nam còn có những nơi bán Phỉ Thúy tốt thật, ở đâu còn có rất nhiều nhà sản xuất ngọc thạch, mua được Phỉ Thúy tốt cũng không khó, nhưng tuyệt đối không phải ở chỗ này.

- Giai Giai, chúng ta tới bên đó xem đi!

Đi dạo một vòng, lại quay về chỗ sân rộng của trung tâm triển lãm, bên kia của cái sân rộng, trên phố bày ra không ít vỉa hè, Hàn San San tinh mắt nhất, kéo Vương Giai Giai theo đi thẳng tới chỗ vỉa hè đó.

Lý Dương và Hà Kiệt cùng liếc nhìn qua, cùng lắc đầu, cũng phải đi theo.

Mấy người bọn Lưu Cương phải quan sát gắt gao hơn, còn có Triệu Vinh âm thầm quan sát tình hình xung quanh, ai cũng không Lý Dương gặp bất lợi, thật không phải là chuyện dễ dàng như vậy, bộ hộ đặc chủng này quả thật rất nghiêm mật.

- Phố đồ cổ?

Vừa đi tới đầu phố, Hà San San lại thất kinh la lên, hay bên đường bán rất nhiều đặc sản khác nhau, nhưng hàng bày trên phố toàn là đồ cổ, có phật tháp, sách cổ, còn có rất nhiều đồ sứ và tiền cổ, rất nhiều kiểu dáng, hàng vỉa hè rất nhiều, rất phong phú.

- Lý Dương, các anh nhanh lên!

Hà San San quay lại phía sau gọi, cô ấy tỏ ra rất phấn khởi, đồ cổ cô ấy không hiểu nhiều lắm, nhưng bên cạnh lại có chuyện gia cấp đỉnh.

Có chuyên gia thì không phải lo, xem thử có thể chọn được món bảo bối tốt nào không.

Kiểm tra chống dột, bất cứ ai gặp phải chuyện như thế này tâm tình cũng rất vui, Hà Kiệt theo Lý Dương cùng kiểm tra chống dột khắc sơn Vinh Lạc hơn ngàn vạn lần tồi, làm cho Hà Kiệt cũng đã từng kêu ngạo, cũng là cho Hà San San tức đỏ mắt một trận.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

998. Chương 994: Huyết Thấm Ngọc Bội

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Đến trước con đường này Lý Dương cũng vô cùng ngạc nhiên.

Mấy năm nay anh tới không ít nơi, đi qua nhiều chợ đồ cổ nổi tiếng, Bắc Kinh ngọc lưu ly hán, Phan Gia Viên, thành đồ cổ Thượng Hải Vân Châu...

Những chợ đồ cổ vỉa hè giống như này Lý Dương còn chưa gặp qua.

Chợ đồ cổ đêm ở Bình Châu cũng là chợ vỉa hè, nhưng được lập lên do nguyên nhân đặc thù, bên cạnh chính là đường đồ cổ, có rất nhiều quầy hàng đồ cổ. Quầy hàng hai bên đường lại đều kinh doanh thứ khác rất ít kinh doanh đồ cổ, chỉ có một vài quầy vỉa hè con đường phía trước là đồ cổ.

Những quầy hàng đồ cổ này có vẻ lòi ra hơn so với bình thường.

Lắc đầu Lý Dương không nghĩ tới thứ khác bước vào trong con đường.

Con đường không tính là rộng, quầy đồ cổ này đa phần dùng giá hoặc sạp dựng thậm chí có hàng trực tiếp bày xuống đất.

Quầy hàng rất đơn giản nhưng thứ đồ bày ra không ít.

- Người đẹp xem cái này đi, gốm màu đời Đường mã vô cùng đẹp, vừa ra thổ không lâu.
- Mấy ông chủ lại xem bảo bối này đi, ngọc thái hán đường đều có, đảm bảo sẽ làm các ngài hài lòng.
- Đi qua không thể bỏ qua, đồ sứ thanh hoa thời Minh Thanh chính tông, bỏ qua sẽ hối hận cả đời.

Đi vào bên trong đường chủ quầy hai bên mời chào bọn Lý Dương, Lý Dương nhìn những thứ trên quầy lắc đầu.

Lại còn gốm màu đời Đường mã chả giống tẹo nào, mới ra thổ không lâu điểm này có thể là thật nhưng hôm qua chôn xuống hôm nay đào lên cũng coi là vừa ra thổ, không phải là mang ít đất cận bản nhất định là thứ vừa chôn xuống rất lâu rồi.

Còn về ngọc Tần Hán Đường thì ngay cả ngọc khí cũng không phải, đều là đồ giả chỉ lừa được những người không phải trong ngành.

Đồ sứ thanh hoa kia lại không tồi nhưng đều là đồ phỏng chế hiện đại, đồ thời Minh Thanh thực sự căn bản không thể xuất hiện ở những quầy hàng vỉa hè thế này.

Đi được mấy bước sau khi nhìn 7-8 quầy hàng Lý Dương lại không tìm chế được lắc đầu mạnh.

Những đồ cổ này còn tệ hơn so với đồ cổ ở chợ đồ cổ, chỉ ít một bộ phận ở chợ đồ cổ còn là thật, mấy quầy hàng này Lý Dương vẫn chưa phát hiện ra một đồ thật nào.

Ngay cả tiền đồng cổ cũng đều là giả.

Chợ thế này làm Lý Dương mất hết hứng thú, trung tâm triển lãm ở đây thường tổ chức hoạt động lại là điểm du lịch cảnh ở Côn Minh, những thứ này chắc đều là lừa khách du lịch phổ thông.

- Lý, anh Lý, anh Kiệt mọi người lại xem cái bình này thế nào?

Hà San San trước mặt đột nhiên kêu lên, cô và Vương Giai Giai đi nhanh nhất, lúc này đều cách bọn Lý Dương một khoảng cách dài.

Hà San San không biết về đồ cổ nhưng cô lại không ngốc, mấy lời chào mời kia làm cô không chú ý bây giờ là thời kỳ nóng về sưu tầm, đâu có nhiều đồ như vậy cho họ bày bán.

Cô chỉ nhìn mấy đồ đó không chủ động chào mời tự mình xem.

Lúc này cô đang đứng ở trước một quầy hàng nhỏ, rất hưng phấn đánh giá một cái bình, chủ quầy là một cô gái, tuổi còn nhỏ hơn cô và Vương Giai Giai, đằng sau cô gái là một người đàn ông bốn năm mươi tuổi đang cười hi hi nhìn bọn họ.

Cũng chính vì chủ quầy là một cô gái nên mới làm cho Hà San San chú ý tới quầy này.

Lý Dương không nhìn những thứ xung quanh bước vội lên phía trước, rất nhanh đứng trước quầy bọn Hà San San đứng. Quầy này là hai chiếc bàn hươp thành, bên trên bày một số đồ sứ Ngọc Khí còn có Thanh đồng.

Cái mà Hà San San chỉ là một chiếc bình ngũ sắc.

Chiếc bình làm không tồi, miệng bình giống chiếc đĩa cho nên mới có tên này. loại bình này rất dài, đồ sứ loại này ở cuối Minh đầu Thanh rất lưu hành, sau này cuối Thanh cũng rộ lên một thời gian.

- Chiếc bình này thế nào? Tôi nhìn rất đẹp.

Hà San San lại hỏi một câu, cô gái chủ quầy cũng nhìn Lý Dương, tuổi của cô chắc chưa đến hai mươi, bình thường là đang học đại học nhưng bây giờ có rất nhiều người tốt nghiệp cấp ba xong ko đi học đại học mà đi làm luôn.

- Rất đẹp, hoa ở trên mặt là bạch ngọc lan và mẫu đơn, có ngụ ý phú quý ngọc đường.

Lý Dương cười gật đầu chỉ hoa văn trên chiếc bình, hoa văn thực sự rất đẹp, so với đồ ở những quầy hàng trước thì hoa văn hoàn toàn không giống.

Chỉ ít đây là đồ thủ công làm ra không phải là màu do máy móc.

- Nói như vậy đây là đồ thật rồi ánh mắt Hà San San đột nhiên sáng lên.

Cô gái chủ quầy cũng rất hiếu kỳ nhìn Lý Dương, người đàn ông ngồi sau cô gái từ từ bước lại.

- Tiểu huynh đệ là người trong nghề à, đây là bình thời Khanh Hy, mặc dù là dân dao nhưng phỏng chế rất đẹp, rất tốt, rất đáng để sưu tầm.

Người đàn ông nói xong cười ha ha nhìn Lý Dương, ông không nói giá làm Hà San San sốt ruột.

- Thứ này không tồi nhưng có chút vẽ rắn thêm chân, có Bạch Ngọc Lan và Mẫu Đơn lại thêm hoa cúc, chiếc bình càng đẹp, đáng tiếc trông không giống.

Lý Dương lắc lắc đầu, chiếc bình này không chỉ có hai loại hoa Bạch Ngọc Lan và Mẫu Đơn lại thêm hoa cúc màu vàng, cả chiếc bình xem ra không dấu vết càng thêm đẹp.

Đây là tâm lý làm giả bình thường, họ luôn muốn tạo ra thứ đẹp nhất.

- Ý cậu là thứ này không phải là thật?

Nụ cười của Hà San San lập tức cứng lại nhỏ nhẹ hỏi Lý Dương một câu.

Lý Dương cười gật đầu, nhẹ nhàng nói: - Bình giả, trong lịch sử không có thứ kiểu này.

Đồ giả là thứ thường xuyên xuất hiện trên chợ đồ cổ, rất nhiều thứ chưa từng xuất hiện trong lịch sử, là do người hiện đại tự tưởng tượng ra, chế tác ra.

Nhưng có thứ là thật, vì lịch sử chưa xuất hiện qua, cũng hiểu lầm là đồ giả.

Giống chén nhỏ Hồng Dứu của Lý Dương thực sự là bảo bối thời Nam Tống nhưng vì trong lịch sử không có nên làm người ta không dám tin, ông chủ tiệm đồ cổ đều không dám tùy tiện mua cũng nghĩ chúng là đồ giả.

Nhưng bảo bối thực sự sớm muộn mọi người cũng biết, như chén nhỏ Hồng Dứu vì tàu chìm được trục vớt lên cuối cùng chứng minh lai lịch của nó trở thành bảo bối chân chính.

Âm thanh Lý Dương và Hà San San nói chuyện rất nhỏ nhưng thần sắc hai người lại bị người đàn ông nhìn rõ.

Ông làm ăn một thời gian dài rồi, nhìn dáng bộ hai người là hiểu chuyện gì xảy ra.

Chiếc bình đó thực sự là mới làm người đàn ông là rõ nhất, ông nói là đồ thời Khang Hy là lừa người, có người không tin đồ sứ trong cung xuất hiện ở đây nhưng đối với lò nung lại rất chú ý.

Thứ mà lò nung, tốt như vậy rất có giá trị mà lượng lò nung nhiều lưu hành trên vỉa hè cũng không phải không có khả năng.

Nếu thực sự có người tưởng thật chiếc bình này chỉ ít ông cũng kiếm được mấy nghìn đồng, nếu gặp phải kẻ ngốc kiếm được một hai vạn cũng có khả năng, một lần làm ăn có thể làm cho ông không uống công vất vả.

Nhưng bọn Lý Dương nhìn ra người đàn ông này cũng không đặc biệt chú ý.

Ông làm nghề này mấy năm rồi bị người ta phát hiện ra không phải một hai lần, chỉ cần không phải là gào to hét to ở quầy của ông ông cũng không để ý gì, vốn chỉ là một quầy nhỏ mà thôi.

Ông lại cầm ra từ cái bàn một cái bình, lần này cầm ra là bình hoa mai.

- Tiểu huynh đệ có con mắt không tồi xem cái bình này thế nào?

Người đàn ông vỗ cái bình cười ha ha nói một câu, ông có vẻ rất có niềm tin với chiếc bình này.

Lý Dương nhìn chiếc bình lập tức gật đầu.

Trên quầy hàng nhỏ này ít nhất cũng không phải tất cả là đồ giả, chiếc bình mai trước mặt là đồ cổ thật, hơn nhiều mấy quán đầu đường.

- Tôi xem còn không đẹp bằng cái ban này.

Hà San San chủ môi, chỉ liếc qua chiếc bình mai, họa tiết trên chiếc bình mai này là cảnh tượng ông lão thả câu, chiếc cần câu dài được nhắc lên, ông lão đang cười ha ha bắt cá.

Đây là một bức tranh đẹp có vẻ rất lạc quan.

Đáng tiếc màu sắc hoa có vẻ bị phân tán, xem ra có chút mờ hồ, màu sắc cũng không sáng, chiếc bình này cũng là một đồ dân chế không phải đồ sứ thanh hoa trong cung Minh Thanh chân chính.

- Chiếc bình này quý hơn nhiều so với cái bình đẹp kia đây là đồ cuối thời Minh, có lịch sử hơn trăm năm là đức hóa thanh hoa.

Lý Dương cười lắc đầu, lần này âm thanh họ nói không nhỏ, cô gái và người đàn ông trước quầy đều nghe thấy.

Đức Hoá thanh hoa là đồ sứ thanh hoa huyện đức hóa Phúc Kiến, Đức Hóa là nơi xuất khẩu và sản xuất đồ sứ Tây Âu lớn nhất nước hiện nay, Đức Hóa ngày xưa cũng là nơi trú ngụ nổi tiếng.

đồ chế thanh hoa Đức Hóa bắt đầu từ sau thời Minh, đều là đồ phồng chế Cảnh Đức cho nên danh tiếng không lớn.

Bây giờ mà nói Thanh hoa Đức Hóa chính là sơn sát phẩm chính vì như vậy họ phồng chế đa phần là đồ dùng của dân gian, bình mai loại này kỳ thực ít gặp.

- Tiểu huynh đệ thật có con mắt nhìn.

Người đàn ông cười, lần này điều ông nói là sự thật, nhìn ra bình ngũ sắc là đồ thật không khó, chiếc bình đó không phải là đồ phồng chế cao cấp mà chỉ là đồ phồng chế bình thường.

Nhưng có thể nhìn thấy là đồ sứ Đức Hóa Thanh Hoa, thì phải có nhãn lực nhất định, chỉ ít bản than ông không làm được, chiếc bình này ông phải nhờ bạn xem qua ông mới biết.

Lý Dương cười cười, không trả lời, cúi đầu nhìn đồ khác trên quầy hàng.

Gía trị của bình mai thanh hoa Đức Hóa này chắc khoảng năm nghìn nhân dân tệ, đáng tiếc Lý Dương không hứng thú với những đồ bình thường như thế này.

Thanh hoa đức Hóa, trên tay anh có thứ còn tốt hơn là tiểu lư hương.

Là anh mua hời từ Hồng Kông, mất 3000 đô la Hồng Kông tương đương với 10 vạn nhân dân tệ, thanh hoa Đức Hóa 10 vạn đã là một tinh phẩm vô cùng đẹp rồi.

Tiểu lư hương này bây giờ đang bày trong biệt thự ở Bắc Kinh của anh.

Cúi đầu nhìn một lúc ánh mắt Lý Dương sáng lên trên quầy hàng này bày một ngọc khí là cao cổ ngọc, đại bộ phận là đồ phổng chế nhưng có khối Hán đại ngọc bội thu hút sự chú ý của Lý Dương.

Khối ngọc bội này, là Hán ngọc thật mà bên trên có huyết thẩm hiếm có, đây là huyết thẩm ngọc bội của thời Hán.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

999. Chương 995: Đồ Thật Ít, Người Hiểu Cũng Ít

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Màu huyết thẩm của ngọc bội rất tươi, xem ra là màu thẩm thân ngọc

Cả khối ngọc bội không lớn, là một ngọc bội ly long hình trái xoan hoàn chỉnh, màu huyết ở một góc của thân long, vô cùng rõ nét.

Đây còn là một khối ngọc bội cũ, Lý Dương ước chừng ngọc bội ra thổ ít nhất phải trên trăm năm nhưng không thể lâu hơn, chắc là đào lên sau thời Thanh sau đó lưu lạc ra ngoài.

Ngọc Bội như vậy xuất hiện ở đồng đồ phổng chế Lý Dương cảm thấy kỳ lạ.

Anh đột nhiên nhớ tới câu chuyện của Mao lão.

Cách đây khoảng mấy năm, khi Mao lão còn chưa nổi tiếng lắm có một lần đi công tác đi dạo qua một chợ đồ cổ rất nổi tiếng. Chợ đồ cổ này kỳ thực rất nhỏ cũng là những quầy hàng vỉa hè bày trên đường rất nhiều, nói là chợ vỉa hè mới đúng mỗi tháng chỉ mở có 3 lần mùng 10, 20, 30.

Cho nên có danh tiếng là vì giới đồ cổ gần mấy huyện chỉ có chợ giao dịch bình thường như vậy.

Thực sự mà nói đây là một chợ nhỏ nhưng người rất đông, khắp nơi đều là người, Mao lão vào một lần liền chạy đi loăng quăng xem có cầm được bảo bối nào đi không.

Sau khi đi kết quả làm Mao lão ngạc nhiên.

Chợ cũng là vỉa hè rất nhiều quầy hàng vỉa hè người rất nhiều nhưng không có nhiều người hiểu nghề, người mua cũng không hiểu, đơn giản chỉ tới cho náo nhiệt nhìn nhằm coi như tiền học phí.

Người mua không hiểu không tính nhưng người bán ở đó cũng không hiểu không biết bọn họ lấy đồ dỏm nhiều như vậy ở đâu, cả chợ rất ít khi thấy đồ thật, cho dù có cũng đều là thứ nhỏ cuối Thanh dân quốc.

Chợ như vậy còn rất nhận được sự truy tìm của người bản địa.

Sau khi Mao lão nhìn rồi vốn vô cùng thất vọng đang định đi nhưng sau lại nghĩ đã đến rồi xem kỹ một chút dù sao về cũng không có việc gì.

Không mua được đồ thật xem mấy đồ giả này cũng không tôi cũng tăng thêm kiến thức.

Lần này nhìn lại nhìn được đồ tốt, ở trong chợ ông tìm được đồ tốt mà cả chợ có một đồ tốt này.

Đối với điểm này ông hoàn toàn có thể xác định vì ngày đó ông đều ở trong chợ này, dường như mọi thứ đồ ông đều nhìn qua cuối cùng phát hiện chính là đồ đẹp như thế.

Đồ ông gặp được là chiếc bát nhỏ thanh hoa trong cung thời kỳ vạn lịch, thời đó chiếc bát nhỏ này còn được bày cùng với những đồ sứ thanh hoa khác, bên trên còn có chút bùn đất, giống như vừa đào ở đất lên, nếu không phải là ông xem kỹ thì suýt nữa là bỏ qua.

Nhìn thấy chiếc bát này ông vui sướng sau đó thương lượng giá với ông chủ, ông chủ há mồm Mao lão cũng không đặc biệt chú ý, cò kè mặc cả cuối cùng mua với giá hai nghìn đồng.

Lúc đó giá chiếc bát đó chỉ sợ lên tới hai mươi vạn, Mao lão là thực sự mua hời.

Sau khi quay về Mao lão tổng kết kinh nghiệm, bắt luận đi tới đâu chợ nào to hay nhỏ đều phải xem kỹ, có thể tìm được bảo bối.

Lúc đầu chợ mà ông đi không nói khoác ngoài bảo bối ông tìm được những đồ trị giá 500 tệ cũng không có, có thể tưởng tượng được chợ như vậy rốt cuộc tôi đến mức nào.

Chính Chợ như vậy làm ông gặp được đồ thời Vạn Lịch trị giá mười vạn, bây giờ giá trị của chiếc bát nhỏ đó càng cao, thời gian trước ở Nam Kinh còn có người đưa ra giá 85 vạn Mao lão vẫn từ chối.

Đương nhiên bắt luận là chợ như thế nào trước tiên phải chuẩn bị nhân lực.

Không có nhân lực, thứ đẹp để trước mặt cũng không biết, chắc chắn sẽ bỏ qua.

Khi Mao lão kể câu chuyện này đã nói một câu kinh điển cũng rất thực tế, ông nói: - càng những nơi đồ thật ít người hiểu càng ít, anh chỉ cần chú ý là có thể mua hời

Lý Dương nhìn khắp nơi giống như lời Mao lão nói.

Chợ này rất tẻ, mặc dù không tẻ như chợ Mao lão nói nhưng cũng đủ chán, rõ ràng là đồ giả rất nhiều nhưng trong những đồ giả này còn ẩn chứa bảo bối.

Người mua không hiểu, người bán hiểu cũng không nhiều, bảo bối thật giữa những đồ giả mới có thể được các chuyên gia tìm kiếm được.

Đại lý long hình trái xoan thời Hán này là thượng đẳng bạch ngọc sở khắc, ngọc tốt, công trình điêu khắc cũng không tồi, giá trị đương nhiên không thấp.

Lý Dương tính toán một chút, khối ngọc bội này so với ngọc bích chiến quốc kia anh mua hời ở Phan Gian Viên còn cao hơn không ít, nếu ở công ty đấu giá thấp nhất có thể đấu giá tới hai trăm vạn, còn cao hơn giá trị của chiếc bát nhỏ Vạn Lịch của Mao lão mua hời.

Sang bên cạnh xem Lý Dương nở nụ cười ẩn ý.

Hai trăm vạn đối với rất nhiều người tuyệt đối là một món hời lớn nhưng cái Lý Dương hưởng thụ là quá trình này quá trình mua hời.

- Khối ngọc bội này bán thế nào?

Lý Dương tiện tay cầm khối ngọc đầu tiên trên bàn lên, đây là đồ phổng chế hiện đại rất thô thiển, có rất nhiều vết tích cũ nhưng vết tích như vậy rất dễ lừa được những người mới vào nghề.

- Tiểu huynh đệ cậu đúng là chuyên gia, cậu đưa ra giá đi hợp lý tôi sẽ bán.

Người đàn ông cười ẩn ý không nói giá để bản thân mình ra giá Lý Dương đưa ra giá thấp ông không đồng ý đưa ra giá cao đúng ý ông ta đây là thủ đoạn lấy lùi để tiến.

Ở trong quầy đồ cổ rất nhiều chủ quầy thích như vậy, việc thương gặp Lý Dương cũng không để ý.

Lý Dương cười cười, giơ hai ngón tay lên.

- Hai nghìn?Người đàn ông cau mày.

Lý Dương xua xua tay nói: - Hai trăm

Người đàn ông lập tức lắc đầu – Hai trăm thấp quá, còn không đủ tiền vốn, tiểu huynh đệ một nghìn rưỡi thế nào?

- Không được, hai trăm cao hơn tôi không mua.

Lý Dương cười cười, nói tiền vốn khối này nhiều nhất chỉ hai ba chục, đây còn có tiền môi giới không phải là giá trực tiếp. Nguyên liệu của khối ngọc này là ngọc chân chính không tồi nhưng lại là loại kém, ngọc không đáng tiền cũng không có điều khắc gì đáng nói, giá trị đương nhiên rất thấp.

Lý Dương nói xong để luôn miếng ngọc xuống.

Nhìn dáng bộ của Lý Dương, chủ quầy không trả lời ông liền bỏ đi.

- Hai trăm thì hai trăm lần này tôi bán lỗ cho anh bạn này.

Chủ quầy cắn răng, dáng vẻ không đồng ý, màn diễn này thực sự không tồi khó trách có người nói, đạo diễn muốn tìm diễn viên thì tới chợ đồ cổ, diễn như thật.

Lý Dương cũng không để ý giao tiền luôn lại cầm khối ngọc bội thời Hán lên.

Lần này, chủ quầy vẫn để Lý Dương ra giá Lý Dương thò ba ngón tay ra rất nhanh ba trăm dễ dàng được giao dịch thành công, năm trăm Lý Dương mua hai khối ngọc rồi đi luôn.

Chờ Lý Dương đi xa chủ quầy mới cười ẩn ý, vui sướng với năm trăm đồng.

Chỗ ngọc khí này ông đều lấy từ tay người khác mỗi khối hai mươi tệ cộng vào chưa đến năm trăm, chỉ bán hai khối đã thu về được tất cả vốn.

Chỗ còn thừa kiếm được đều bỏ túi hết.

Sau khi Lý Dương rời đi lại nhìn một số quầy khác lúc này anh thực sự thể nghiệm được sự mua hời mà Mao lão đã trải qua, sau khi gặp được khối ngọc thời Hán, Lý Dương nhìn đồ kỹ hơn nhiều, cũng xem có thể được một vụ mua hời nữa ở đây không.

Đáng tiếc chợ thực sự tồi tàn, sau khi nhìn mấy quầy khác nữa ngạc nhiên không có thứ nào lọt vào mắt.

Điều này làm Lý Dương lại cảm thán, chợ tồi tàn người hiểu đồ ít nhưng đồ giống nhau ít đáng tiếc chỉ gặp được một đồ.

Cách nghĩ này của anh nếu bị người khác biết được dự tính

Có thể mua hời được thật không dễ dàng, còn tham lam muốn mua hời mấy cái giống như ban nãy là điều mà rất nhiều nhà yêu thích sưu tầm cả đời đều không gặp được một lần.

Dạo qua một vòng, mấy người cuối cùng đi vào một khách sạn.

Họ hôm nay không đi xa, tới ngay một khách sạn gần đó nghỉ ngơi, quay về khách sạn cũng không cần gọi xe, mấy phút có thể quay về, đứng ở trong đường có thể nhìn thấy tầng cao của khách sạn của bọn họ.

- Lý Dương, nói thật, hai khối ngọc cậu mua không phải có gì kỳ lạ sao?

Vừa đi ra Hà Kiệt lập tức hỏi ngay, khi Lý Dương mua hai khối ngọc này ông cảm giác có chút không đúng, nhưng bên cạnh nhiều người ông không dám hỏi trực tiếp, lúc này ra khỏi rồi người ít đi rồi không chịu nổi nữa mới hỏi luôn.

Hà San San lập tức quay đầu lại ngạc nhiên nhìn Lý Dương.

Hà Kiệt còn hiểu Lý Dương đôi chút lại cùng nhau mua qua mấy thứ đồ biết đồ bình thường Lý Dương không thể chú ý cũng không thể cò kè mặc cả để mua như thế.

- Không có gì đặc biệt chỉ là có một khối là thật.

Lý Dương miệng vênh lên, mặt Hà San San có chút mơ hồ hỏi: - cái nào là thật? Lý Dương thứ anh mua còn có thứ giả sao?

Lý Dương cầm hai khối ngọc ra lấy khối ngọc mua hai trăm để trên tay cười nói: - Ngọc không thể nói thật giả, khối ngọc này cũng là làm bằng ngọc nhưng là người thời nay làm ra mà khối ngọc này cũng không đáng bao nhiêu tiền.

Lý Dương lại giơ khối ngọc bội thời Hán lên: - Khối này lại không giống, đây là khối ngọc thời Hán chân chính, giá trị cao hơn ba trăm nhiều.

Hai khối ngọc đều là ngọc nhưng giá trị lại khác nhau một trời một vực, Lý Dương mua khối thứ nhất đơn giản chỉ là để thử, ông chủ quầy mặc dù hiểu không nhiều nhưng là người rất tinh ranh, anh biểu lộ gấp gáp họ không phải là sư tử há to mồm mà nắm bắt được không bán cho anh.

Chỉ có cách dần dần không lộ chút tâm trạng nào mới có thể mua được thứ mình muốn.

Điểm này Lý Dương sớm đã biết rồi.

- Ngọc thời Hán? Thế khối ngọc này có giá bao nhiêu?

Hà Kiệt còn chưa nói xong Hà San San lại vội vàng hỏi một câu, ngọc thời Hán thời Đường cô không hiểu cũng không biết phân biệt thế nào điều cô quan tâm nhất vẫn là giá cả.

- Khối này thấp nhất hai trăm vạn.

Lý Dương cúi đầu nghĩ một lát lại từ từ ngẩng đầu lên, nghe lời anh nói Hà Kiệt không phản ứng mạnh ông và Lý Dương cùng nhau mua qua nhiều bảo bối có giá trị cao

Hai trăm vạn không tính là nhiều

Nhưng Hà San San lại không như vậy, hai trăm vạn đối với cô là một con số không nhỏ, khi cô sống ở nước ngoài cuộc sống cũng rất ổn sinh hoạt phí mỗi năm cũng không quá hai mươi vạn.

Hai trăm vạn này đủ để cô sống ở nước ngoài mười năm mà đây còn là giá mà Lý Dương nói là thấp nhất, ý là khối ngọc bội này còn có thể có giá cao hơn.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1000. Chương 996: Không Thể Không Đả Kích Tôi À?

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Đi thôi

Hà Kiệt kéo Hà San San, mấy người cùng nhau đi vào trong quán rượu.

Khách sạn không xa, chưa đến mười phút mấy người đã về tới khách sạn, trên đường Hà San San còn không ngừng hỏi Lý Dương, chỉ là nhìn vài lần tùy ý chọn một thứ đồ mua mất ba trăm được giá trị mấy trăm vạn đối với cô là một sự kích thích lớn.

Cả buổi sáng đi không nhiều nơi nhưng thời gian qua đi rất nhanh lúc này đã 11 giờ rồi, sắp tới giờ ăn trưa.

-Anh Bạch?

Cửa thang máy khách sạn, cửa thang máy mở Lý Dương ngạc nhiên kêu lên một tiếng, bên trong thang máy chỉ có ba người còn lại đều là người quen của Lý Dương.

Đứng giữa là Bạch Minh, Bạch Minh hôm nay mặc sơ mi màu đen trông rất lịch lãm, lúc này đang cười tươi thậm chí còn có chút hưng phấn.

Hai người bên cạnh anh là Mao lão và thầy giáo Thái nhìn thấy Lý Dương cũng lộ ra nụ cười.

- Lý lão đệ, em gái, mọi người quay về rồi, ha ha quay về thật đúng lúc, tôi đang có thứ tốt muốn cho cậu xem, mau đi theo tôi.

Bạch Minh cũng không đi ra ngoài nữa mà kéo Lý Dương vào thang máy, Mao lão và thầy giáo Thái lại ngạc nhiên nhìn anh, cùng nhau lắc đầu.

Trong mắt hai người có chút ngưỡng mộ, Bạch Minh hôm nay thực sự có chuyện gì đáng vui.

- Đồ tốt gì? Lý Dương bị Bạch Minh túm bọn Hà Kiệt cũng đều theo vào thang máy.

Bạch Minh đưa họ tới tầng một cười ẩn ý: - Tới bên trên cậu sẽ biết, chắc chắn là tin tốt, một lát nữa cậu đừng có quá ngạc nhiên.

Dáng vẻ của Bạch Minh biểu hiện cực kỳ đắc ý, Mao lão và thầy giáo Thái đều mang vẻ bất đắc dĩ.

Thang máy rất nhanh đưa đến tầng Bạch Minh ở, vào phòng Bạch Minh để bọn Lý Dương đợi một lát mình vào trong phòng ngủ.

Chưa đến hai phút anh mang ra một chiếc hòm, là một chiếc hòm giấy rất bình thường, nhìn chiếc hòm này Mao lão và thầy giáo Thái lộ ra chút ngưỡng mộ.

Đây chính là sự đắc ý của Bạch Minh và sự kiêu ngạo của anh.

Chiếc hòm mở ra bên trong đặt một chiếc đĩa sứ nhiều màu sắc sáng đẹp, hoa văn, chiếc đĩa không lớn nhưng rất đẹp, Bạch Minh cẩn thận lấy chiếc đĩa ra đặt lên bàn.

- Thế nào, Lý lão đệ?

- Không tồi, đĩa Hoa Điếu màu sắc thời Khanh Hy chính tông, ở đâu có?

Lý Dương nhẹ nhàng gật đầu, chiếc đĩa này có điểm vi hương nhưng chỉnh thể không ảnh hưởng nhiều, đây là phần màu Khang Hy rất đẹp, giá trị cũng phải trên trăm vạn, chưa biết chừng có thể đấu giá cao hơn.

Hiện tại loại đồ sứ phần màu này đặc biệt là phần màu thời Khang Hy có thể là khó lắm mới có được.

- He he, vừa đào một vạn tệ.

Bạch Minh héch miệng lên rất đắc ý nói một câu, Lý Dương lại ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhưng anh không phải là nhìn Bạch Minh mà là nhìn Mao lão và thầy giáo Thái.

- Không tồi, tiểu tử này ban nãy chúng tôi đi chùa Bàn Long hai chúng tôi dâng hương hán không có việc gì đi dạo không ngờ một lúc mang về chiếc đĩa này.

Mao lão nhẹ nhàng nói một câu, khi nói không tự nhiên lại lộ chút ngưỡng mộ.

Bạch Minh hiểu động anh cũng dâng hương nhưng nhanh hơn bọn Mao lão và thầy giáo Thái, thế là bản thân đi quanh một vòng đúng lúc gặp người bán chiếc đĩa này với giá rất cao thiếu một vạn không bán.

Những du khách khác cũng nhìn thấy chiếc đĩa này nhưng giá cả lại làm cho họ chùn bước, trong miếu họ khó tin có bảo bối giá cao như vậy.

Bạch Minh không như vậy, Bạch Minh là chuyên gia nổi tiếng nhìn cái là trúng chiếc đĩa này.

Việc mặc cả với người đó đơn giản Bạch Minh lập tức rút một vạn ra mua chiếc đĩa này, nói lại cũng may lần này bọn họ đi chơi trên người đều mang không ít tiền trên người Bạch Minh vừa đúng có hơn 1 vạn tiền.

Nếu người này đòi giá cao hơn sợ trong miếu không có ngân hàng để rút tiền, tới lúc đó chưa biết chừng sẽ xảy ra biến cố.

Đối với điều này, Mao lão và thầy giáo Thái không nói gì, đúng là chó ngáp phải ruồi, ném đi cũng không mất.

- Lý lão đệ, vụ mua hời này của tôi không bằng vụ mua hời lớn của anh nhưng cũng không tồi nhĩ, lần này đến Vân Nam thật không uống.

Bạch Minh lại đắc ý cười, anh ban nãy định mời rượu chuẩn bị bữa trưa gặp được Lý Dương không kìm chế được liền khoe ra kéo Lý Dương lại.

- Rất tuyệt, chúc mừng anh, Bạch đại ca.

Lời của Lý Dương lại làm Bạch Minh cười sung sướng, sau khi nhận được món hời người Bạch Minh nghĩ đến trước tiên là Lý Dương, bình thường cùng đi với Lý Dương đều là bọn họ nhìn Lý Dương mua hời, lần này cuối cùng anh cũng hành diện tự mình có được món hời.

Mua hời trên trăm vạn đã là không nhỏ rồi, chỉ ít hội giao lưu chuyên gia năm nay anh có bảo bối có thể mang đi.

Mao lão và thầy giáo Thái lại lắc đầu nhưng trong lòng họ lại vui vì Bạch Minh.

Bạch Minh tính vội vàng bình thường lại tùy tiện, so với những chuyên gia cẩn thận khác số lần mua hời của anh không nhiều bình thường mua hời cũng rất khó gặp.

Vì điểm này nên hội giao lưu các chuyên gia những năm trước Bạch Minh không tham gia, không có bảo bối thích hợp anh cũng không mặt mũi nào đi tham gia.

Năm nay vốn có chút nguy hiểm nhưng bây giờ tốt rồi, có bảo bối này tham gia hội giao lưu năm nay sẽ không có bất kỳ vấn đề gì.

- Chiếc đĩa này cũng là bảo bối sao? Có thể đáng bao nhiêu tiền?

Hà San San đột nhiên hỏi một câu, cô nhìn không hiểu đồ, điều cô quan tâm nhất là giá cả, kỳ thực không chỉ cô Hà Kiệt và Vương Giai Giai cũng như vậy, đối với họ để xem xét bảo bối này giá cả là trực quan nhất.

- Phần màu Khang Hy này ảnh hưởng đến một phần giá cả nhưng tuyệt đối là đồ tốt, bảo bối tốt, ít nhất trên trăm vạn.

Bạch Minh lập tức nói một câu, trăm vạn, đối với anh mà nói không phải là một con số nhỏ, một vạn đối trăm vạn, vụ làm ăn này coi như có lời cũng là một trong những niềm kiêu hãnh của anh.

- Một trăm vạn, không nhiều mà.

Hà San San nhẹ nhàng nói, trên mặt không có nhiều sự ngạc nhiên, khối ngọc bội nhỏ của Lý Dương ban nãy có đáng giá hai trăm vạn.

Bạch Minh nao nao, hẳn còn chưa nói nói, Hà San San lại nói tiếp: "Lý Dương ban nãy cũng mua một khối ngọc bội nói đáng giá hai trăm, tôi còn tưởng chiếc đĩa này của anh đáng mấy trăm vạn cơ.

- Ngọc bội hai trăm vạn?

Bạch Minh lại ngạc nhiên, Mao lão và thầy giáo Thái đều ngồi thẳng lưng ngạc nhiên nhìn Lý Dương.

Hà San San nhìn đồ không giống bọn họ, Hà San San hiểu đồ rất ít, từ nhỏ cùng lão gia tử trong ấn tượng của anh trong giới đồ cổ đồ sứ có giá trị nhất đặc biệt là khi ở nước ngoài rất nhiều người đều săn lùng đồ sứ Trung Quốc.

Ban nãy cô nhìn chiếc đĩa mà Bạch Minh lấy ra vẫn còn tưởng đồ sứ phần màu đẹp thế này ít nhất mấy trăm vạn, không ngờ giá cuối cùng chỉ có một trăm vạn, một trăm vạn mặc dù nhiều nhưng không giống với tưởng tượng của cô khi trước, cho nên cũng không ngạc nhiên.

Nghiêm túc mà nói cô cũng có chút thất vọng.

- Ngọc bội gì, Lý lão đệ, mau cầm ra cho chúng tôi xem.

Bạch Minh ngẩng đầu vội vàng nói một câu, Mao lão và thầy giáo Thái đều đang nhìn Lý Dương, nếu là Hà San San rất dễ hiểu Lý Dương ban nãy cũng mua được bảo bối rồi.

- Cũng được, mấy vị đại sư giúp cho

Lý Dương từ trong túi lấy ra ngọc bội, Bạch Minh vừa nói một nửa liền dừng ở đó ánh mắt nghiêm nghị bên ngoài náo nhiệt bên trong, họ nhìn một cái là nhìn ra sự bất phàm của ngọc bội.

Ngọc bội đính long hình trái xoan đây có thể là bảo bối vương hầu cổ đại.

- Đồ đẹp.

Bạch Minh cẩn thận nhận ngọc bội từ tay Lý Dương, khối ngọc bội này thực sự không tồi, màu sắc huyết thẩm trông rất thật, rất đẹp, làm cho ngọc bội này có thêm sắc thái thần bí.

Mao lão và thầy giáo Thái cũng xúm lại xem khối ngọc bội này.

Điêu khắc rất tinh xảo, là áp tuyến pháp khắc, tông mao trên đầu long đều có thể thấy rõ, sống động như thật.

Xử lý thân long cũng rất đúng chỗ, thân long xoay quanh mang sự uy nghi quý tộc, bố cục cả khối ngọc bội rất hợp lý, tương xứng là khối ngọc cổ thượng đẳng khó kiếm.

Còn có huyết thẩm kia trên vị trí đầu long lại càng tăng sự dữ tợn.

- Lý lão đệ cậu không thể không đả kích tôi à?

Nhìn một lát Bạch Minh vội đưa ngọc bội cho Mao lão bên cạnh, nhìn Lý Dương với vẻ phức tạp.

Hắn vốn định để bày ra trước mặt Lý Dương khoe khoang một chút vụ mua hời ở chùa thực sự đáng tự hào.

Đáng tiếc niềm tự hào này không được lâu đã bị Lý Dương đả kích rồi, Lý Dương cũng đi còn đi dạo qua chợ đồ cổ rất tồi tàn, lại mua được một món hời còn lớn hơn anh.

Ban này bọn họ đã hỏi Lý Dương lý lịch ngọc bội này.

So sánh chiếc đĩa mua một vạn đáng một trăm vạn và ngọc bội mua ba trăm đáng giá hai trăm vạn, cho dù người không hiểu gì về đồ cổ cũng có thể nhận ra cái nào lợi hại hơn, cái nào tốt hơn.

- Lão Bạch, cái gì gọi là không đả kích anh, tôi xem các anh ngày hôm nay đang hợp lại đả kích tôi mới đúng.

Mao lão cười khổ sở đưa ngọc bội cho thầy giáo Thái, trong lòng Bạch Minh không phải tư vị bọn họ càng không phải là tư vị, bốn người, hai người hôm nay mua hời còn hai bọn họ hai tay trống trơn.

Đương nhiên rồi bọn họ cũng hiểu mua hời là dựa vào may mắn, chỉ là nhìn thấy hai người bên cạnh đều mua hời lớn bọn họ trong lòng có chút không cam tâm, tuyệt đối không có khả năng.

Có ngưỡng mộ và đổ kỵ, đây cũng là chuyện thường tình.

- Cũng đúng, một trăm vạn này đơn giản là kiếm được.

Bạch Minh ngẩn người ra lập tức lại cười đáng bộ giống ban này.

Đây chính là tính cách của Bạch Minh, cũng là tính cách mà Lý Dương rất thích, một người rất thẳng thắn cho nên quan hệ giữa anh và Bạch Minh mới tốt như vậy, còn hơn cả Mao lão và thầy giáo Thái.

- Có điều trưa nay tôi không chiều đãi nữa, Lý lão đệ mua hời to hơn để Lý lão đệ mời trước, quay về tôi mời tiếp.

Bạch Minh lại nói một câu, Lý Dương lập tức gật đầu đồng ý, mời ăn cơm rất đơn giản không cần Bạch Minh nói anh cũng đồng ý chủ động mời.

Chỉ là việc sáng nay mua ngọc bội chỉ sợ không giấu được chẳng bao lâu sẽ bị mọi người biết.

Lý Dương bảo Lưu Cương đi đặt phòng, ngoài mấy người bọn họ ra còn có Sang Dala, An Văn Quân và Hoắc Tư tiên sinh làm không khí càng thêm náo nhiệt.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1001. Chương 997: Xưởng Ngọc Khí (1)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Lý yêu, mau tới đây xem bức tranh này.

Vừa đi tới đại sảnh khách sạn, Hoắc tư tiên sinh bên khu nghỉ ngơi đã vẫy tay gọi to, bên cạnh ông còn có mười mấy người, ngoài những người ông mang tới còn có mấy vị chuyên gia cùng đến tham gia hoạt động.

Thầy giáo Mã đang ở bên trong.

Lý Dương cùng đi với bọn Bạch Minh, ban nãy sau khi liên lạc với Hoắc tư tiên sinh đối phương liền đưa tới đại sảnh khách sạn, trong điện thoại Lý Dương còn nghe thấy âm thanh của rất nhiều người.

Điện thoại lần này Hoắc tư tiên sinh nói tiếng Anh không nói tiếng Trung bập bẹ nữa.

Mấy người cùng nhau vào khu nghỉ ngơi nhìn thấy Lý Dương tới những người xung quanh liền chủ động nhường chỗ.

- Đây là ...

Trên bàn của khu nghỉ ngơi trước mặt bày một bức cổ họa, đây là một bức tranh thủy mặc vẽ quan thế âm.

Bức tranh này không giống tượng phật tôn giáo bình thường, nhân vật vẽ gần với hiện thực, quan âm đại sỹ vô cùng hòa ái, ngồi ở đó nhìn bình hoa sen trước mặt.

Quan thế âm trước mặt giống người phụ nữ dân gian bình thường, nếu không phải dưới chân bà là kỳ lân thú vô cùng uy nghi thì làm mọi người nhìn không ra vị thần tiên.

Ở góc bức tranh còn có 4 chữ phồn thể “Lý bá thời họa”, Lý Dương, Mao lão sau khi xem kỹ bức tranh này, trên mặt đều có chút kích động.

Đây là tác phẩm của Lý Bá Thời rất đẹp, Lý Dương hé mở năng lực đặc thù, chính xác là dấu tích của Lý Bá Thời.

Lý Bá Thời là họa gia nổi tiếng thời Bắc Tống, lại là tranh thủy mặc, là người đầu tiên vẽ tranh thủy mặc thời đó, ông cũng là đại sư hội họa nổi tiếng thời cổ đại, tác phẩm truyền lại cũng không nhiều.

Bức tranh này thể hiện rõ nét bản lĩnh của hội họa thủy mặc, dáng vẽ của Quan thế âm và ái như phàm không thể thấy trong những bức tranh khác.

- Đây là Mã tiên sinh hôm nay đi dạo chợ đồ cổ mua được, nhãn lực của Mã tiên sinh thật làm mọi người bất phục.

Hoắc tư tiên sinh từ từ giải thích ở bên, anh sáng hôm nay cũng không ở khách sạn, thầy giáo Mã đặc biệt cùng anh đi chợ đồ cổ một vòng.

Hoắc tư tiên sinh và thầy giáo Thái cũng là thời ngày xưa, Hoắc Tư tiên sinh ở Mỹ cũng có bảo tàng của riêng mình, và bảo tàng của thầy giáo Mã từng có sự giao lưu trao đổi.

Ở chợ đồ cổ Hoắc Tư tiên sinh mua một số đồ đều là đồ thật nhưng giá trị không cao chỉ để lưu làm kỷ niệm.

Nhưng là ngoài dự đoán của thầy giáo Thái dấu tích của Lý Bá Thời trong bức tranh này anh lúc đó không do dự gì mua luôn, mất hai mươi vạn.

Giá này không tính là thấp nhưng so với giá trị thật của bức tranh thì không thể so bì được.

Bức họa này thấp nhất cũng trên hai trăm vạn.

Đặc biệt là trên thị trường tranh họa trong nước bây giờ tranh cổ đang được hâm nóng, nếu đặt trong đoạn thời gian này giá trị của bức tranh này có thể còn cao hơn thậm chí có thể vượt miêng ngọc bội thời Hán trên tay Lý Dương.

Cho dù thế nào hai mươi vạn này của thầy giáo Thái cũng là mua hời.

Mua được bức tranh này trong lòng thầy giáo Mã vô cùng vui sướng, rất nhanh quay lại khách sạn cùng Hoắc Tư tiên sinh. Khi quay lại đại sảnh đúng lúc gặp mấy người bạn, những người bạn này nghe nói thầy giáo Mã mua được món hời liền xem xem, nên mới có tình cảnh trước mắt này.

- Không ngờ thầy giáo Mã cũng mua hời lớn, các cụ thường nói không thể tự hào tự mãn người già cũng không thể bị bắt nạt.

Bạch Minh thở mạnh, anh hôm nay cũng mua hời vốn rất đặc chí thích thú khoe khoang.

Đáng tiếc anh là người bị Lý Dương đã kích một lần, tới đại sảnh lại bị thầy giáo Mã đã kích tiếp. Lúc này anh đã không còn tâm trạng tự hào nào nữa, chỉ còn sự cảm thán.

Lời của Bạch Minh cũng làm mọi người xung quanh lộ chút nghi hoặc, mọi người đều nhận ra rất nhanh liền ra hỏi han.

Được biết Bạch Minh và Lý Dương hôm nay cũng mua hời những người xung quanh nhất thời đều tròn mắt to ngậy người nhìn bọn họ.

Một mình mua hời còn nói tốt được đó là may mắn, hai người, ba người đều mua hời còn trong cùng một thời gian, địa điểm khác nhau đều mua được món hời lớn trên trăm vạn, điều này có chút bí ẩn rồi.

Bình thường họ thường cùng nhau tham gia các hoạt động, cũng chưa bao giờ xuất hiện ở cùng một nơi, đồng thời có ba người mua hời.

Lúc này mọi người xung quanh đều nhìn ba người bọn họ như yêu quái.

Trong lòng bọn họ còn mang theo sự cảm thán và đổ kỵ.

Những người này có rất nhiều người là chuyên gia đến từ nhiều nơi trước cũng tới qua đường đồ cổ rất tàn mà Lý Dương đã tới, cũng đi qua chỗ chợ đồ cổ mà thầy giáo Thái mua bức tranh cổ.

Thậm chí một số người đã đi tới chùa Bàn Long dâng hương rồi.

Nhưng bọn họ đều không được may mắn như Lý Dương, Bạch Minh và thầy giáo Mã, đừng nói hời lớn bọn họ ngay cả hời nhỏ cũng không gặp được, có mấy người mua ít đồ đều là tăng giá nhưng đều là làm ăn nhỏ mấy nghìn đồng, độ tăng giá cũng rất có hạn, so với trăm vạn của bọn Lý Dương thì không đáng gì.

- Có người nói vận may cũng lấy truyền cũng không biết ba anh rốt cuộc ai lấy truyền ai.

Có người cảm khái nói một câu, các tiền bối trước trong giới đồ cổ cũng tin vào may mắn, muốn mua hời phải có may mắn, sự may mắn của ba người bọn họ hôm nay thực sự làm người khác đổ kỵ.

Lời nói của anh được sự tán đồng của nhiều người, mọi người đều gật đầu một cách không tự nhiên.

- Thầy giáo Mã các anh hôm nay nhất định phải khao lớn đấy, chúng ta tới nhiều người như vậy chỉ có ba người bọn anh thu được món hời lớn.

Lại có người nói một câu, người này không quen với Lý Dương lắm nhưng quan hệ rất tốt với thầy giáo Mã, khi anh nói không hề che giấu sự ganh tỵ.

Lúc này đừng nói là anh ta những người bên cạnh cũng có chút ganh tỵ.

Bọn họ đang nghĩ gần đây Côn Minh có phải là những món hời lớn bọn họ có nên thử vận may, chưa biết chừng cũng có thể gặp hời lớn trăm vạn một lần.

Đối với việc mời khách Lý Dương không có phản đối gì lập tức đồng ý luôn.

Anh vốn muốn mời, mời nhiều hơn mấy người cũng không sao, mọi người dù sao cũng quen biết nhau, chỉ là bình thường ít liên lạc, đúng lúc có thể tăng thêm tình cảm.

Từ sau khi Hà lão xuất sư tương lại phải dựa vào bản thân mình.

Thiết lập mối quan hệ tốt đối với tương lai của anh cũng không có gì xấu, cho dù lúc này anh đã có được vị trí cao.

Vốn Lý Dương chỉ đặt một bàn nhưng khi ăn lại đến bốn bàn.

Sang Dala và An Văn Quân cũng tới, đối với Lý Dương mua được ngọc bội thời Hán không có ngạc nhiên gì chỉ là ngạc nhiên sáng hôm nay có ba người đều mua hời.

Hai người không phải là người của giới đồ cổ nhưng cũng biết khó có được việc mua hời.

Điều này hình như có ba người khác nhau cùng nhau tham gia hoạt động nào đó, sau đó trong cùng một thời gian đều giải ra Phỉ Thúy Thủy Tinh Chung, tỷ lệ nhỏ như vậy dường như không thể thống kê.

Việc như vậy ở đại hộ giao dịch Bình Châu không có gặp được, lần trước Lý Dương và Thiệu Ngọc Cường đồng thời giải ra Thủy Tinh Chung đã là một kỷ lục.

So sánh như vậy cũng đủ để nhìn thấy sự trùng hợp này không dễ có, khó trách có người cho rằng bí hiểm.

Khi ăn cơm ba người bạn Lý Dương đều bị mọi người chúc rượu, Bạch Minh sớm đã bị hạ gục được mọi người đưa về phòng, thầy giáo Thái thông minh một chút đồ đi rất nhiều rượu nhưng cuối cùng cũng uống nhiều.

Chỉ có Lý Dương là không sao, ngược lại còn hạ gục hai người chủ động rót rượu cho anh, tửu lượng của anh cũng hơn hẳn các chuyên gia, một vài chuyên gia không quen anh đều có ấn tượng tốt với Lý Dương.

Người Trung Quốc có rất nhiều quan hệ kỳ thực được thiết lập trên bàn rượu.

Sau bữa trưa việc ba người mua hời buổi sáng đã được các chuyên gia tham gia hội nghị truyền khắp nơi lại gây chấn động không nhỏ.

Hậu quả trực tiếp là buổi chiều có không ít chuyên gia đều không ở khách sạn mà đều đi ra ngoài.

Ai cũng muốn đi để tìm vận may, xem có thể cũng gặp được vận may như vậy, mua hời không chỉ có lợi nhuận về kinh tế mà còn có sự hỗ trợ đối với danh tiếng của bọn họ.

Hội giao lưu các chuyên gia, điều kiện quan trọng nhất là mua hời.

Chiều Lý Dương không đi đâu mà cùng với Sang Dala đi thăm một người.

Ngoại thành Côn Minh có một khu biệt thự rất đẹp, người sống ở khu này rất quý tộc, nghe nói giá của biệt thự ở đây bằng giá ở thành thị ở Thượng Hải, Quảng Châu.

Giá cả cụ thể người dân bình thường không biết nhưng họ biết biệt thự ở đây cả đời họ cũng không nghĩ đến chuyện mua được.

Khí hậu ở Côn Minh rất tuyệt, khu biệt thự này lại là vị trí đẹp nhất ở Côn Minh, đông ấm hè mát giá muốn thấp cũng không thấp được, xe lái trong đường núi, ngay cả Lý Dương cũng có ý định muốn mua nhà ở đây.

Xe cuối cùng cũng dừng ở trước biệt thự mang sắc thái cổ xưa rất rõ nét.

Kiến trúc của những biệt thự này mang phong cách những năm hai mươi ba mươi, mặc dù có chút phục cổ nhưng lại không có cảm giác đặc ý, cảm giác phảng phất của những năm hai mươi ba mươi truyền lại.

Cảm giác tang thương của lịch sử vô cùng rõ nét.

Đương nhiên từ những năm hai mươi không thể truyền lại vì lúc đó ở đây vẫn là một bãi đất hoang, không ai xây dựng được ngôi nhà đẹp như thế này, chỉ có thể nói người xây dựng kiến trúc này không tồi, đều là công lao của các kiến trúc sư.

- Tới rồi.

Sang Dala xuống xe, có chút kích động, hôm nay họ đi thăm một người tiền bối, một người tiền bối làm Sang Dala phải ngưỡng mộ.

Trên mặt Lý Dương cũng nở nụ cười nhìn chiếc cửa sắt lớn, bước tới bên cạnh ấn chuông.

Buổi chiều đi cùng anh ngoài Vương Giai Giai và Triệu Khuê, Hải Đông ở ngoài chỉ có Sang Dala, Hà Kiệt buổi trưa uống nhiều anh lại không có năng lực giải rượu đặc biệt, nên phải quay về phòng nghỉ ngơi.

Còn về Hà San San cũng kích động về việc ba người đều mua hời nên buổi chiều cũng tự mình đi loanh quanh xem có gặp vụ mua hời nào lớn không.

Lý Dương khuyên cô không nghe đành để Lưu Cương đi cùng cô phòng khi xảy ra chuyện gì.

Bản thân anh ở đây có Triệu Khuê và Hải Đông là đủ rồi, buổi chiều họ đi hỏi thăm lại không phải là tới nơi nào nguy hiểm, hơn nữa còn có bọn Triệu Vĩnh theo dõi an toàn tuyệt đối không vấn đề gì.

Lưu Cương ban đầu không đồng ý cuối cùng vẫn phải Lý Dương mời lão gia tử đến mới để anh đi cùng Hà San San.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1002. Chương 998: Xưởng Ngọc Khí (2)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Lý Dương cậu đến rồi!

Ấn chuông không lâu chiếc cổng lớn liền mở ra, vua Phỉ Thúy mặc chiếc áo sơ mi màu xanh Mã tiên sinh từ bên trong đi ra cười ha ha nhìn Lý Dương.

Lý Dương lần này đến hỏi thăm chính là bậc tiền bối này, ông về sớm hơn Lý Dương, khi ở Bình Châu Mã tiên sinh đã mời Lý Dương nếu tới Côn Minh nhất định phải tới chỗ ông chơi.

- Chào Mã lão tiên sinh.

Lý Dương hơi cúi đầu, phương diện đồ thạch anh đã thắng bậc tiền bối trước mặt này nhưng là anh sử dụng năng lực đặc thù để thắng chú trình độ thực sự của anh còn thua xa bậc tiền bối này.

Huống hồ phẩm chất của bậc tiền bối này thật đáng để mọi người kính nể.

- Mã lão tiên sinh làm phiền ngài rồi.

Sang Dala khom người cung kính vì quan hệ lập trường, vua Phỉ Thúy không giúp đỡ khoáng cho gia tộc Thornton nhưng quan hệ hai bên vẫn tốt đẹp không cần phải nói còn có Trác lão.

Vua Phỉ THúy nói lớn đón Lý Dương và Sang Dala vào trong, một số người hầu xung quanh rất hiếu kỳ nhìn Lý Dương và Sang Dala.

Vua Phỉ Thúy đã rất nhiều năm không tự mình ra cổng đón khách, cho dù là lãnh đạo trong nước đến ông cũng chỉ đợi ở phòng khách, hôm nay hai người trẻ đến ông lại đích thân ra đón làm cho bọn người hầu vô cùng ngạc nhiên.

Việc mà Lý Dương tới chỉ có bản thân vua Phỉ Thúy biết lại không nói với những người này.

Hơn nữa những người này cũng chỉ nghe qua tên Lý Dương chứ không biết việc giữa anh và vua Phỉ THúy. Những người giúp việc trong nhà vua Phỉ Thúy bình thường toàn ở nhà, đối với việc đồ thạch không chú ý nhiều, điều đầu tiên vua Phỉ Thúy cần ở những người này là những người không hiểu đồ thạch.

Họ nghe qua tên của Lý Dương còn là vì khi trước Thiệu Ngọc Cường nhiều lần tới đây có nhắc đến tên anh.

Trong phòng khách, vua Phỉ Thúy tự tay pha cà phê, việc Lý Dương tới Côn Minh ông biết từ hôm qua.

- Lý Dương, dùng đi, đây là cà phê Gia-mai-ca chính tông đấy, bạn từ đó mang về cho tôi.

Pha xong cà phê vua Phỉ Thúy trực tiếp rót ra đưa cho bọn Lý Dương mỗi người một cốc, Triệu Khuê và Hải Đông đều có nhưng hai người không uống, chỉ yên lặng đứng bên cạnh Lý Dương.

- Cảm ơn, Mã lão những ngày bình thường ngài cũng rất thanh nhàn.

Lý Dương nhận chiếc cà phê lại đánh giá xung quanh một câu, vua Phỉ Thúy ở ngôi biệt thự này không tồi, bên ngoài nhìn có vẻ cổ kính bên trong lại mang phong cách hiện đại.

Tường của phòng khách là kính trong suốt, từ bên trong có thể nhìn rõ khu vườn nhỏ bên ngoài.

- Ha ha, già rồi, không đi được nữa, ở nhà cũng chỉ thu dọn chỗ ở của mình thôi.

Vua Phỉ Thúy cười lớn, biểu lộ rất vui, biệt thự này cũng là niềm tự hào của ông, rất nhiều thứ đều là ông tự thiết kế ra, đối với ông không thể so với thành tựu trong lĩnh vực đồ thạch nhưng ông cũng hài lòng với chỗ ở của mình.

- Bố, nghe nói khách đến rồi.

Bên ngoài cửa đột nhiên bước vào một người đàn ông trung niên chừng bốn mươi tuổi, bước vào phòng khách nói lớn, đồng thời rất nghi hoặc cũng rất hiếu kỳ nhìn Lý Dương.

Vua Phỉ Thúy cau mày lại nhưng lập tức lại giãn ra ngay, ông cười cười nhẹ nhàng nói: - Tuấn Đào, lại đây ta giới thiệu một chút, đây là bạn vong niên của ta, Lý Dương Lý tiểu hữu.

- Lý Dương?

Người đàn ông bước vào ngạc nhiên một lúc trừng trừng nhìn Lý Dương.

Anh là con trai của vua Phỉ Thúy, tự nhiên không như bọn người giúp việc, tên Lý Dương này anh nghe qua không biết bao nhiêu lần.

Không chỉ ở chỗ vua Phỉ THúy mà ở những chỗ khác anh cũng nghe qua không ít lần, anh hiện tại kinh doanh mấy xưởng ngọc khí, cũng có kho đồ thạch, là thương nhân ngọc khí lớn ở Côn Minh.

Anh cũng xem qua video clip quay trận đồ thạch giữa Lý Dương và vua Phỉ Thúy, Lý Dương trên video không rõ lắm nhưng có thể thấy người thanh niên trước mặt giống bảy tám phần, có thể chính là một người.

Sau khi nhận ra Lý Dương trong lòng anh càng ngạc nhiên.

Anh là con trai út của vua Phỉ Thúy, trên anh còn có hai anh trai, hai anh một người làm việc cho công ty kinh doanh châu bảo, một người lại làm ở nước ngoài cũng liên quan đến ngọc thạch.

Có vua Phỉ Thúy cây đại thụ này nên cuộc sống cả ba đứa con hiện tại đều rất tốt, đáng tiếc là họ đều không kế thừa được tài năng đồ thạch của vua Phỉ THúy, nếu không vua Phỉ Thúy cũng không nhận Thiệu Ngọc Cường làm đồ đệ rồi.

- Lý Dương, đây là con trai út của tôi Mã Tuấn Đào hiện đang làm kinh doanh nhỏ.

Vua Phỉ Thúy lại nói một câu, Mã Tuấn Đào lúc này cũng phản ứng lại lập tức bước lại và chào Lý Dương một cách nhiệt tình.

Anh vừa từ bên ngoài về đúng lúc nghe người trong nhà nói có khách đến.

Vốn anh cũng không để ý gì nhưng người giúp việc trong nhà giới thiệu khách làm anh lưu tâm, một người rất trẻ đích thân vua Phỉ Thúy ra đón, điều này làm anh có chút nghi hoặc.

Anh vô cùng hiểu bố mình, vua Phỉ THúy là người rất kiêu ngạo, người bình thường không thể lọt vào mắt ông, không thể được đãi ngộ như vậy.

Nghi hoặc vậy anh không kìm chế được sự hiếu kỳ, vào ngay phòng khách nhìn xem.

Sau khi đợi bố giới thiệu xong anh mới hiểu tại sao người khách trẻ này có được sự đãi ngộ cao như vậy.

Ngọc Thánh Lý Dương, anh cũng không ngờ người đến là Lý Dương nổi tiếng như bố anh, đồng thời đối với tuổi trẻ của Lý Dương anh vô cùng cảm thán.

Một người giống như vừa tốt nghiệp đại học, đồ thạch trắng bố anh được mọi người coi là nhân tài số một trong giới đồ thạch nhìn tuổi của anh cách gọi nhân tài này thực sự xứng đáng.

Mã Tuấn Đào rất tự giác sau khi chào hỏi Lý Dương liền rời đi.

Anh vào chỉ để thỏa mãn sự hiếu kỳ nhưng sau khi biết khách đến là Lý Dương thì trong lòng lại có cách nghĩ khác.

Dựa vào cây đại thụ lớn, chính vì có vua Phỉ Thúy ở đây nên việc làm ăn của mấy anh em mới tốt như vậy, làm anh ở Côn Minh cũng có sức ảnh hưởng cao.

Nhưng tuổi của vua Phỉ Thúy cũng lớn rồi bây giờ còn có thể đứng vững, đợi mấy năm nữa ông già không cử động được hoặc nghiêm trọng hơn một chút ai biết được lúc đó sẽ như thế nào.

Việc làm ăn như vậy, hưởng hồ việc làm ăn của anh mấy năm này cũng đắc tội với không ít người không thể không nghĩ tới điều này.

Nếu có thể kéo Lý Dương vào thì kết quả sẽ khác, Lý Dương rất trẻ, người trẻ tuổi thì không đáng sợ chỉ cần có chút quan hệ anh ở Côn Minh là thương nhân ngọc khí lớn nhất là người mà người khác không dám đắc tội.

Còn về việc lôi kéo quan hệ như thế nào thì phải dựa vào bản thân anh.

Ý nghĩ này của anh kỳ thực vua Phỉ Thúy biết, không ai hiểu con bằng cha, con út của mình là một người thông minh chắc chắn sẽ nghĩ tới điều này.

Đối với điều này trong lòng vua Phỉ Thúy có chút bất đắc dĩ nhưng ông hiểu đây là sự thật, tre già măng mọc, tương lai chính là thiên hạ của Lý Dương.

Con cái sau này sẽ có quan hệ tốt với Lý Dương cũng là điều mà ông đã nghĩ tới.

Cho nên ông mới chủ động giới thiệu con với Lý Dương, là người đi trước đều nghĩ cho con, Thiệu Ngọc Cường trong thời gian ngắn còn không có cách nào tranh giành được với Lý Dương.

Cho dù Thiệu Ngọc Cường thực sự trưởng thành rồi anh cũng không có cách nào thay đổi được vị trí của Lý Dương, nhiều nhất sau này có thể nổi danh cùng Lý Dương thôi.

Nói chuyện hơn nửa giờ đồng hồ, vua Phỉ Thúy lại dẫn Lý Dương tham quan biệt thự của ông.

Mặt trước của khu biệt thự là vườn hoa, phía sau còn có bể bơi và vườn nho, mùa hè vua Phỉ Thúy thích nhất là nằm dưới vườn nho mát mẻ đọc sách, nho trồng ở đây cũng là màu xanh vô trùng, vô cùng đẹp.

Những thứ này làm Lý Dương và Vương Giai Giai ngưỡng mộ không ngớt.

Họ thậm chí còn nghĩ tới việc quay về Bắc Kinh bỏ sân gôn đi cũng làm một vườn hoa và vườn nho nhưng cũng chỉ nghĩ vậy thực hiện thì rất khó.

Thời tiết ở Bắc Kinh không thích hợp cho việc này.

- Xem trong nhà xong rồi, có cần xem bên ngoài nữa không?

Quay trở lại phòng khách vua Phỉ Thúy cười tủm tỉm nói với Lý Dương một câu.

- Bên ngoài? Lý Dương ngăn người ra nghĩ hoặc hỏi.

- Đúng, Đào Tuấn ở gần đây không xa có một xưởng ngọc khí, chúng ta đi xem xem?

Vương Phỉ Thúy cười gật đầu, biết được dụng ý của con trai ông liền giúp con, do ông đích thân mời so với con ông mời thì tốt hơn nhiều.

Tuổi cao rồi, nhân cơ hội còn đi lại được giúp đỡ con cháu là cách nghĩ mà rất nhiều người già có.

Cho dù là người như vua Phỉ Thúy việc này cũng không ngoại lệ.

Mã Tuấn Đào hơi ngạc nhiên trên mặt lập tức lộ ra chút vui mừng, chủ động bước lên trước cùng với vua Phỉ Thúy mời Lý Dương, Lý Dương và vua Phỉ Thúy cùng nhau tới xưởng ngọc khí của anh, cho dù thế nào cũng chỉ đi một vòng, đối với anh mà nói nó có ý nghĩa vô cùng lớn.

- Cũng tốt, vậy phiền Mã tiên sinh và người nhà ngài rồi.

Lý Dương cười đồng ý, anh không biết mục đích của vua Phỉ Thúy là gì, nhưng đối với lời mời chủ động của ông anh không thể từ chối, hơn nữa xưởng ngọc khí trong nhà vua Phỉ Thúy anh cũng có chút hiểu kỳ.

Vân Nam có nhiều xưởng ngọc khí, không chỉ Côn Minh có, Đại Lý cũng có.

Xưởng ngọc khí là tập trung nguyên liệu kinh doanh, sản xuất và tiêu thụ ở một xưởng, kỳ thực hiểu rất đơn giản, chính là chính họ mua nguyên liệu rồi tự giải ra tự gia công sau đó tiêu thụ ra ngoài.

Việc tiêu thụ của họ không phải là bán lẻ, một số là đưa cho công ty châu bảo, một số là được các thương nhân trực tiếp mua.

Khi nguyên liệu của xưởng ngọc khí đầy đủ cũng có thể bán ra nguyên liệu Phỉ THúy nhưng đa phần đều là nguyên liệu chất lượng thấp, một số công ty châu bảo nhỏ sẽ tới mua những nguyên liệu này.

Còn về những nguyên liệu chất lượng cao ở đâu cũng bị tranh giành xưởng ngọc khí của mình cũng rất thiếu.

Những điều này Lý Dương đã biết rất lâu trước đó nhưng xưởng ngọc khí thực sự lại chưa từng nhìn thấy qua. Khi ở Canada Lý Dương giải ra Long Thạch Chung nơi đó có rất ít xưởng ngọc khí, nghiêm túc mà nói thực sự không tính được vì họ chỉ cung cấp nguyên liệu.

Lý Dương có xe riêng Mã Tuấn Đào lái xe dẫn đường phía trước vua Phỉ Thúy ở trên xe của anh.

Trước khi ra cửa anh gọi điện thoại cho người trong xưởng để chuẩn bị nhanh đón khách, đối với họ Lý Dương tuyệt đối là một vị khách quý trong những vị khách quý.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1003. Chương 999: Không Tăng

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Xưởng ngọc khí không xa, hai mươi phút sau là tới rồi.

cửa lớn của xưởng ngọc khí rất khí phái, đây là xưởng Mã Tuấn Đào mới mở cách đây ba năm, ba mươi tuổi anh bắt đầu tiếp nhận kinh doanh xưởng ngọc khí, lúc đó chỉ là một nhà máy sau khi tiếp nhận bình quân cứ 4 năm lại mở rộng nhà máy.

Xưởng ngọc khí như bây giờ dưới cái tên Mã Tuấn Đào đã có tứ bốn nhà, năm nay Phỉ Thúy trên thị trường tăng rất mạnh làm anh lại có ý nghĩ mở rộng thêm một nhà máy nữa.

Xe lái vào trong xưởng.

Bên trong đã được quét dọn qua còn có mấy người đứng bên cạnh họ đều mặc đồng phục làm việc chỉnh tề.

Xưởng này có hơn 300 nhân viên trong đó thầy đồ thạch hơn 20 người, đại bộ phận đều do Mã Tuấn Đào tự mình đào tạo lên.

Năng lực đồ thạch của Mã Tuấn Đào bình thường, không học được từ bố nhiều nhưng anh dạy người khác lại không tồi, ở Côn Minh anh có một lớp chuyên đào tạo đồ thạch.

Trong một số nhà máy biểu hiện tốt lại có nhân viên thiên phú, anh đều có thể đưa đến đào tạo cho nên mới có thể làm cho thầy đồ thạch ở đây nhiều như vậy.

Ngoại trừ điều này ra bốn xưởng ngọc khí của anh còn có bảy vị chuyên gia đồ thạch, nhiều hơn so với chuyên gia đồ thạch của An Thị.

Bảy vị này mới là quan trọng, có thể giữ được bảy vị này sức ảnh hưởng của vua Phỉ Thúy lớn nhất, trong đó bốn người đã học qua vua Phỉ THúy, nghiêm túc mà nói chính là đồ đệ của vua Phỉ THúy.

Đối với những người này Mã Tuấn Đào đều rất khách khí.

Xưởng rất lớn, có sáu gian là kho lớn, hiện tại trong kho đều có không ít nguyên thạch đặc biệt là nguyên thạch chất lượng thấp, vừa, đặt đầy kho, lâu gần mặt nước sớm trắng, nguyên thạch họ xuất ra anh đều ưu tiên quyền mua.

Đại hội giao dịch Bình Châu chính là anh đưa đi không ít nguyên thạch, bán ra với giá tiền không tồi.

Mã Tuấn Đào ngoài tự mình khai thác có lúc cũng kinh doanh một chút nguyên thạch, kinh doanh nguyên thạch càng ổn định đối với anh mà nói đều kiếm ra tiền.

- Lý tiên sinh, Sang Dala tiên sinh mời vào trong này.

Xuống xe, Mã Tuấn Đào liền chạy lại mời bọn Lý Dương vào, thân phận của Sang Dala anh cũng biết đối với anh mà nói đây lại là niềm vui, Sang Dala có thể là người thừa kế trực tiếp của gia tộc Thornton, phải tạo mối quan hệ tốt.

Gia tộc Thornton và tướng quân Kuba không hợp nhưng sự tranh đấu gia tộc ở Myanma chỉ có hạn.

Đối với việc làm ăn của bọn họ chỉ cần có thể kiếm được tiền không có cách nói kẻ thù gì.

Vua Phỉ Thúy từ từ gật đầu, xưởng này là xưởng mới, mới mở cũng chỉ ba năm, anh là lần đầu tiên tới nhưng bố cục quản lý rất hợp lý, Mã Tuấn Đào đồ thạch không giỏi nhưng làm kinh doanh lại là tay cừ.

Chỉ nhìn một cái vua Phỉ Thúy có thể biết xưởng này là vận hành tốt, đối với ông thế là đủ.

Chỉ ít những đứa con không làm ông thất vọng.

- Lý Dương, lại đây cùng xem, nói thực tôi cũng là lần đầu tiên tới đây.

Vua Phỉ Thúy cười ha ha nói một câu, Mã Tuấn Đào lập tức lại đi tới bên bố mình nghĩ muốn lập mối quan hệ tốt với Lý Dương còn phải dựa vào vua Phỉ THúy.

- Được.

Lý Dương cười gật đầu, xưởng này rất lớn chiếm đất không nhỏ, ở Côn Minh có thể có chỗ rộng như thế này cũng có thể thấy được năng lực của Mã Tuấn Đào.

Đối với xưởng ngọc khí này Lý Dương thực sự có hứng thú, ở Myanma anh có cổ phiếu mạch khoáng, về mặt nguyên liệu thì không phải lo bản thân anh lại đang học điêu khắc ngọc, lại là đồ đệ của thầy Trần Vô Cực, điều này làm anh rất có kỳ vọng.

Chỉ cần anh đồng ý cũng có thể mở một xưởng ngọc khí không tồi, xem thực lực và mạch khoáng của anh thì xưởng ngọc khí chắc chắn sẽ kiếm ra tiền.

Như vậy sau này những nguyên liệu anh đồ thạch cũng có thể trở thành thành phẩm cực nhanh, tiền kiếm được càng nhiều lợi nhuận, hiện tại bây giờ anh không thiếu tiền nhưng kiếm được nhiều tiền chút có thể giúp mấy đứa trẻ để chúng trưởng thành mạnh khỏe, vui vẻ.

Huống hồ nhiều tiền một chút cũng không ai phản đối, Lý Dương có tiền nhưng so với người giàu cấp cao thì vẫn còn kém xa.

Hiện tại Lý Dương đơn giản chỉ là quan sát.

Xưởng ngọc khí rất lớn nhưng không bữa bọn, rất có trình tự Mã Tuấn Đào dẫn bọn họ đi quan sát từng gian một, trong quá trình tham quan Lý Dương còn không ngừng hỏi những vấn đề mấu chốt.

Khi họ tham quan các nhân viên trên cương vị làm việc vẫn đều đang làm việc, nhưng họ đều lén lút nhìn Lý Dương và vua Phỉ THúy.

Người nhìn lén Lý Dương nhiều nhất, tuổi của Lý Dương còn nhỏ hơn so với rất nhiều người trong bọn họ làm bọn họ khó mà tưởng tượng được, như vậy một người trẻ như vậy lại hơn cả vua Phỉ Thúy, người đệ nhất được giới đồ thạch công nhận hiện nay.

Họ chỉ là ngạc nhiên chứ không phải là không tin.

Sau đại hội giao dịch Myanmar tin đồn về Lý Dương thực sự nhiều, làm họ không thể không tin. Lý Dương còn hạ một xưởng ngọc khí ở Côn Minh, mà lần này việc phong sát còn được sự ủng hộ của vua Phỉ Thúy, mấy người này ở xưởng ngọc khí của bọn họ rất rõ điều này.

Người thanh niên trước mặt này là

- Đoàn đoàn đoàn!

Ở phía xa đột nhiên nổ lên tràng pháo Lý Dương và vua Phỉ Thúy đồng thời ngẩng đầu lên, âm thanh không lớn nhìn có chút khoảng cách tuyệt đối không phải là trong xưởng của họ.

Mã Tuấn Đào rất nhanh nhẹn chạy lại nói nhỏ: - Cách đây ba năm ở đây hình thành một chợ giao dịch nguyên liệu, là chính phủ mở, lúc đó mới xuất hiện mấy xưởng ngọc khí, chợ giao dịch nguyên liệu này mở rất thành công, hiện tại ở cả Vân Nam cũng nổi tiếng, ở đó thường giải thạch gặp đồ tăng lớn là liền đốt pháo ăn mừng.

Mã Tuấn Đào giải thích đơn giản nhưng cũng rất rõ ràng.

Bên cạnh có chợ đồ thạch thường có người giải thạch ở đây đối với người giải thạch mà nói đồ tăng lớn thực sự là việc đáng chúc mừng, có rất nhiều chợ đều có tục lệ đốt pháo.

Trên thực tế cũng là như vậy, chợ này thường có tiếng pháo truyền lại, người ở xưởng ngọc khí đã sớm quen với việc này.

Họ đốt pháo ở đây không phải là giải ra Thủy Tinh chúng mới đốt chỉ cần đồ tăng là đốt pháo, thậm chí có người nguyên liệu mua được có thể đồ tăng một hai chục vạn đều đốt pháo ăn mừng.

Như vậy ở chợ khí vương, làm ăn tốt dường như ngày ngày đều nghe thấy một hai lần tiếng pháo nổ.

Người của xưởng ngọc khí biết điều này nhưng bọn Lý Dương lại không biết, vua Phỉ Thúy cũng vậy không biết, xưởng ngọc khí này ông chưa từng đến qua, chứ đừng nói chợ này.

Kỳ thực Mã Tuấn Đào mở xưởng ngọc khí ở đây cũng chính là vì chợ này.

Lúc đầu người của chính phủ tìm đến anh muốn anh mở một xưởng lúc đó anh đang muốn mở một xưởng mới, nghe nói có các loại ưu đãi lập tức đồng ý luôn, không chuyển nhà máy cũ trực tiếp mở nhà máy mới.

Đối với anh sự ủng hộ này chính phủ đương nhiên hài lòng, cung cấp đất các loại ưu đãi đều được lập ngay, cũng làm xưởng ngọc khí này của Mã Tuấn Đào trở thành xưởng lớn nhất.

- Mã lão tiên sinh, có hứng thú không cùng đi xem?

Lý Dương quay đầu lại nói với vua Phỉ Thúy một câu, nghe thấy tiếng pháo làm trong lòng anh ngứa ngáy, tiếng pháo thực sự rất dễ gây kích động cho mọi người, đặc biệt là tiếng pháo sau khi đồ tăng.

- Được, cùng nhau đi xem.

Vua Phỉ Thúy cười cười, đồng ý luôn, ông lớn tuổi rồi, không còn năng nổ nhiệt huyết nữa nhưng hôm nay có Lý Dương đi cùng làm ông có chút hoạt bát, đi xem cùng cũng tốt.

Ông đã rất nhiều năm chưa đi tới những chợ đồ thạch như vậy, mỗi năm không phải là đồ khoáng chỉ tham gia đại hội giao dịch lớn ở Myanmar, những chỗ nhỏ thì không đi.

- Tôi dẫn đường cho mọi người.

Mã Tuấn Đào lập tức vẫy vẫy tay, gọi mấy nhân viên lại, chợ rất gần họ không cần lái xe nhưng gọi mấy người này đi cùng cũng có lúc cần, mấy người này có thể giúp đỡ còn có thể làm công tác bảo vệ.

Người đi nhiều tự nhiên khí thế hẳn làm người khác không dám coi thường bọn họ.

Nhưng nói lại vua Phỉ Thúy và thánh ngọc cùng ở một nơi e cũng không ai dám coi thường bọn họ, hai người đứng cùng nhau, sức ảnh hưởng là một thêm một đó gọi là địa chấn trừ phi có người nổi điên.

Chưa đến mười phút bọn Lý Dương đã tới chợ này.

Chợ cũng không nhỏ, bên trong xếp ngang xếp dọc đều là những tiệm không nhỏ, những tiệm này đa phần đều là tiệm ngọc khí đồ thạch, tiêu thụ đồ thạch cũng tiêu thụ ngọc khí phỉ thúy thành phẩm.

Giá cả ngọc khí ở đây cao thấp đều có, thấp thì khoảng mấy chục mấy trăm, cao thì hàng chục nghìn thậm chí trăm nghìn đều có, ngọc khí ở đây cũng đều là xưởng ngọc khí bên cạnh cung cấp, họ chỉ tiêu thụ không gia công.

Tiếng pháo là ở khu giải thạch của chợ truyền tới, khi bọn Lý Dương tới tiếng pháo ở đây là dừng nhưng người thì vẫn chưa giải tán.

Ở đây còn rất nhiều người ít nhất cũng phải ba bốn mươi người, những người này đều vây xung quanh máy đồ thạch công cộng.

Máy giải thạch là chợ cung cấp, chủ tiệm làm ăn chỉ cần bán đồ ở đây là được, có khách cần giải thạch trực tiếp mang tới cho khách giải thạch miễn phí.

Điểm này rất tiện lợi, đương nhiên rồi, lông dê rụng thì lại ở trên người dê, phí quản lý chợ cao làm phí bảo vệ máy giải thạch cao đều bao gồm ở trong này.

Mã Tuấn Đào quen mấy người trong này trực tiếp dẫn vua Phỉ Thúy và Lý Dương vào trong cùng, có một số người không thích nhưng nhìn thấy quản lý chợ ân cần tiếp đón Mã Tuấn Đào thì không nói tiếng nào.

Trong chợ hơi loạn nhưng may khi bọn Lý Dương vào người không nhiều rất nhanh lại trở lại như thường.

- Bạch diêm sa bì xác, hữu lữ vô mãng, tùng hoa nhất bàn!

Lý Dương nhẹ nhàng gật đầu, Nguyên liệu ban này đồ tặng đã giải xong rồi, bây giờ đang giải khối khác, anh xem đều là biểu hiện bình thường, tuân thủ pháp luật, không có trọng điểm gì, những người chơi đồ thạch này đều có thể nhìn ra.

- Cậu nói khối nguyên thạch này có đồ tặng không, nếu tặng có thể tặng bao nhiêu?

Vua Phỉ Thúy đột nhiên cười cười, quay thân hỏi nhỏ một câu, khi vào Lý Dương đeo cả kính râm vào vua Phỉ Thúy lại đội một chiếc mũ làm mọi người xung quanh không nhìn rõ họ.

Lý Dương ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn ông trầm ngâm một lúc mới từ từ nói: - Khối nguyên thạch này có ba nhánh nứt ra nhưng còn có một cái mờ, rõ cũng không tính, ảnh hưởng không lớn nhưng nhánh mờ có sức hủy diệt lớn, còn nữa, hoa tùng biểu hiện bình thường, hoa tùng này lại cùng với ám lữ trọng điệp, cho dù có Phỉ Thúy thì khả năng bị hủy hoại cũng rất lớn. Tôi xem không tặng.

Xem không tặng, đây là cách nhìn của Lý Dương.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1004. Chương 1000: Đánh Giá Lần Nữa

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Mã lão, ngài xem thế nào?

Không đợi vua Phỉ Thúy nói Lý Dương gấp gấp nói một câu.

Mã Tuấn Đào, Sang Dala lập tức căng tai lên, Lý Dương và vua Phỉ Thúy chỉ là nói chuyện đơn giản nhưng cuộc giao lưu này có chút so sánh, vua Nam thánh Bắc đánh giá, bình thường có thể là rất hiếm thấy.

Vua Phỉ Thúy cười cười thản nhiên nói: - Ám lữ và hoa tùng kết hợp với nhau bị nguyên liệu ngọc phá hoại ít nhất ba phần, sức hủy hoại này mặc dù không lớn nhưng nhìn sự phân bố và vị trí thì cũng có ảnh hưởng tới bên trong, nói chung sự phá hoại phải một nửa, tặng là rất khó.

Lý Dương vênh miệng lên tiếp tục nói: - Lốp vỏ cát có chút tán mà lại dày, khả năng xuất hiện Phỉ Thúy rất thấp, giá trị của khối nguyên thạch khoảng năm mươi nghìn, Phỉ Thúy bên trong nếu không bị phá hoại cũng chỉ có thể giải ra Phỉ Thúy có giá trị tương đương, đáng tiếc bây giờ bị hủy hoại một nửa, rất khó rồi.

- Chính xác, màu sắc lớp vỏ cũng không thật, màu sắc bên trong Phỉ Thúy cũng không đẹp, tôi thấy chỉ hai mươi nghìn là cùng.

Nói xong vua Phỉ THúy cười cười, trên mặt Lý Dương cũng nở nụ cười gật đầu theo.

Mã Tuấn Đào, Sang Dala đều kinh ngạc, hai phút ngắn ngủi mà hai người có thể bình luận một khối nguyên thạch vẫn còn chưa đặt nhất đao đầu tiên, không chỉ bình luận xong thậm chí giá cũng ước chừng được.

Có thể làm được điều này, dám nói ra những điều này, hôm đó giới đồ thạch sợ cũng chỉ có hai người này. May mà hai người đều hiểu bọn họ nếu không nghe thấy lời bình như vậy sẽ không đơn giản chỉ là kinh ngạc mà thực sự ngất hoặc không dám tin.

Xung quanh có mấy người ngẩng đầu đảo mắt trong lòng chửi thầm, hai mươi nghìn là cùng, anh nghĩ anh là ai dám nói linh tinh ở đây.

Bọn Lý Dương nói âm thanh không lớn nhưng người xung quanh không ít còn có mấy người nghe thấy điều họ nói.

Những người nghe thấy đều không tin.

Chủ yếu vẫn là hai bọn họ nói rất chắc chắn, khối thạch vẫn chưa giải ra đã dám khẳng định giá trị Phỉ Thúy bên trong, là bất kỳ người nào cũng đều không tin.

Đương nhiên rồi, bọn Sang Dala thì tin tuyệt đối.

Lý Dương và vua Phỉ Thúy đều có thực lực.

- Rầm

Nhất đao đầu tiên của khối nguyên thạch cuối cùng cũng xong, cắt thạch là một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, giúp ông bên cạnh lại là tiểu nhị của tiệm đồ thạch.

Nhất đao này anh chọn là ở sát ngoài, có ý nghĩ cắt một đường sâu đây là một phương pháp giải thạch rất bảo thủ.

Lý Dương và vua Phỉ Thúy nói xong liền đứng ở đó không nói nữa, khối nguyên thạch này dùng để đánh giá còn chưa đủ phân lượng. Cho dù Lý Dương không dùng năng lực đặc thù cũng có thể nhìn ra đây không phải là khối thạch tốt.

Đương nhiên, biết chính xác bên trong có thể ra Phỉ Thúy như thế nào chỉ có thể dựa vào năng lực đặc thù.

Năng lực đặc thù cũng là bản lĩnh của chính Lý Dương.

- Xuống rồi.

- Thật đáng tiếc.

Mắt cắt được rửa sạch xung quanh truyền lại những tiếng than, Phỉ Thúy bên trong khối nguyên thạch này bị hủy hoại 5 phần, nhất đao này cắt đúng chỗ bị hủy hoại, mọi người nhìn có thể biết.

Sang Dala và Mã Tuấn Đào nhìn nhau cùng nhau gật đầu.

Người đàn ông giải thạch có chút ảo não, nhưng không có để ý đặc biệt, ông ban này giải ra Phỉ Thúy Bằng Nhu Chứng giá trị cao tới tám trăm nghìn, khối này cho dù xuống hoàn toàn ông cũng kiếm được tiền.

Nhưng mỗi người giải thạch đều hi vọng khối nguyên thạch của mình có thể đồ tăng.

Thời gian chậm chậm trôi, khối nguyên thạch này không lớn nhưng nửa giờ mới giải xong, Phỉ Thúy cũng không lớn, là Phỉ Thúy Đậu Thanh bình thường, giá của khối nguyên liệu này không vượt quá hai mươi nghìn.

- Tiểu Lý, cùng nhau nhìn xem thế nào?

Vua Phỉ Thúy đột nhiên nói một câu, mấy câu bình luận đơn giản, cũng gây kích động với ông, đơn giản ông đưa ra lời mời.

Vua Phỉ Thúy tuổi cao rồi, đối với danh lợi không còn ham hố nhưng không có nghĩa là không muốn đọ với người khác, tranh tài với người khác, cuộc cạnh tranh thực sự sẽ tăng thêm thực lực của bản thân, cũng là một cách để cùng nhau tiến bộ.

Khi ông bình luận gặp được đối thủ chân chính còn là đầu một phen.

Bằng không ông cũng không thể trực tiếp khiêu chiến với Lý Dương ở đại hội giao dịch ngọc thạch ở Myanmar, còn nữa, ông mỗi lần đi Myanmar đều cùng với Trác lão đồ mấy lần cũng vì điều này.

- Tôi đang định nói thì ngài nói trước ra rồi.

Lý Dương cười gật đầu, vua Phỉ Thúy lại cười hai người cùng nhau đi về phía trước.

Nhìn người khác giải thạch bình luận nguyên thạch của người khác không giống như của mình, Mã Tuấn Đào và Sang Dala nhìn nhau, hai người đều có chút kích động.

Nhìn bộ dạng hai người muốn đọ tài, cho dù không phải là đồ thạch thực sự cũng đủ để làm bọn họ chờ đợi.

Hai người này, một người là đại sư nổi tiếng nhất giới đồ thạch khi trước, một người là số một trong giới đồ thạch hiện tại, sự va chạm giữa một người trẻ và một người thế hệ trước mũi nhọn chĩa vào đối phương, đầu như vậy là kích liệt nhất.

Mấy người cùng nhau đi khỏi, người bên cạnh máy giải thạch lại cầm khối nguyên thạch lên tiếp tục giải.

- Thật sự xuống rồi, thực sự không đến hai mươi nghìn.

Một người đột nhiên than một tiếng, mấy người xung quanh anh đều ngạc nhiên, lời của người này cũng nhắc nhở họ.

Ban nãy một già một trẻ ở đây hình như nói những lời như này rồi, bây giờ nhớ lại kết quả khối nguyên thạch đúng như lời họ nói, ngay cả giá cuối cùng cũng hoàn toàn đúng.

Điều này làm mấy người tỏ ra kinh ngạc, khi quay đầu lại thì một già một trẻ ban nãy đã đi xa rồi.

- Lý Dương, tách ra xem, sau mười phút quay lại, thế nào?

Trước những cửa hàng nguyên thạch ở chợ vua Phỉ Thúy đột nhiên quay đầu lại đưa ra một đề nghị.

- Được, một phen định càn khôn, thế nào?

Lý Dương cười gật đầu, buổi chiều cũng sắp hết, anh và vua Phỉ Thúy lúc này rất có tâm lý muốn chơi, mặc dù là so sánh nhưng dù sao cũng không phải là đồ thạch chân chính.

- O

Ngón tay cái và ngón tay trỏ của vua Phỉ Thúy siết lại với nhau đánh một cái ra tiếng, thủ thế thắng người đi trước.

Một phen định càn khôn, ý là họ chỉ dùng một khối nguyên thạch để so sánh, Thời gian chọn nguyên thạch chỉ có mười phút đối với hai người bọn họ mà nói đây cũng là trận chiến không nhỏ.

Chợ này có thể nổi danh cũng không quá nhỏ, bên trong có hơn hai trăm cửa hàng ngọc khí nguyên thạch, thời gian ngắn như vậy chọn nguyên thạch từ nhiều cửa hàng như vậy không phải chỉ dựa vào thực lực mà cũng phải xem may mắn nữa.

Vua Phỉ Thúy đi rồi Mã Tuấn Đào vẫn chưa đi mà đi cùng Sang Dala.

Sang Dala muốn gia tộc mình có mối quan hệ tốt hơn với vua Phỉ Thúy, Mã Tuấn Đào lại muốn kết giao với Lý Dương, hai người cũng là thực hiện những gì họ muốn, sự đồng thuận hai bên.

Mã Tuấn Đào không đi cùng nhưng mấy nhân viên anh đưa sang đều phái đi làm trợ thủ.

- Lý tiên sinh, tôi quen ở đây rồi có cần tôi giúp anh dẫn đường không?

Mã Tuấn Đào cười ha ha nói một câu, chợ này thực sự anh ta rất quen chỉ ít anh biết nguyên thạch của cửa hàng nào tốt, cửa hàng nào không tốt.

Có người quen thuộc địa hình dẫn đường sẽ tiết kiệm được rất nhiều thời gian, trong cuộc so tài thời gian có hạn này điểm này chính là quan trọng nhất – Không cần đâu, cảm ơn!

Lý Dương cười lắc đầu, miệng hơi nhấc lên, Mã Tuấn Đào cũng có ý, cuộc đọ tài giữa mình và bố anh ta anh ta lại không giúp bố mà lại giúp mình.

Nhưng điều này cũng làm anh đối với Mã Tuấn Đào có chút cảm tình.

Lý Dương không đồng ý Mã Tuấn Đào cũng không để ý, cười một tiếng trực tiếp đứng sang một bên, khi Lý Dương có yêu cầu anh sẽ đứng ra.

Không cần Mã Tuấn Đào giúp không phải Lý Dương tự đại.

Nếu anh không dùng năng lực đặc thù Mã Tuấn Đào có giúp toàn lực anh cũng không có niềm tin chiến thắng vua Phỉ Thúy, dùng năng lực đặc thù tất cả xung quanh đều nắm rõ lại không cần sự giúp đỡ của Mã Tuấn Đào.

Thời gian có hạn, Lý Dương đi ngược với hướng của vua Phỉ Thúy đi, trực tiếp mở hình ảnh lập thể.

Lấy Lý Dương làm bán kính, những thứ xung quanh cách 50 mét đều xuất hiện trong hình ảnh, Lý Dương đứng ở giữa chợ tất cả mọi cửa hàng đều xem rõ.

Nguyên thạch ở trong cửa hàng ở hai bên không ít, mỗi cửa tiệm đều có hàng trăm khối nguyên thạch, tổng lại là một con số không nhỏ.

Nhưng chất lượng tổng thể khối nguyên thạch này không cao, nguyên thạch tốt không nhiều.

Đây đơn giản là bình thường, trong một chợ lớn không thể như đại hội giao dịch đều có nguyên liệu tốt để chọn, chợ này tổng thể mà nói chất lượng còn tốt hơn nhiều so với những chợ nguyên liệu ở Trịnh Châu.

Chính vì như vậy mới có thể thường xuất hiện đồ tăng ở đây, xuất hiện nhiều tiếng pháo.

Lý Dương căn bản không vào cửa tiệm, bước nhanh về đằng trước, mắt Mã Tuấn Đào lại trợn to Lý Dương bước qua con đường chỉ là nhìn qua mấy tiệm bên cạnh rồi đi qua con đường luôn.

Đi qua con đường hoặc nói con đường trong chợ, Lý Dương nhìn sáu bảy nghìn khối nguyên thạch trong này có một số là nguyên thạch đồ tăng, đáng tiếc đồ tăng có hạn, bình thường mua không vấn đề gì nhưng lúc này không có thời gian quan tâm tới chúng.

Muốn thắng vua Phỉ Thúy phải chong khối nguyên thạch tốt hơn.

Liên tiếp đi qua hai con đường, thời gian đã qua 5 phút, trong mười phút Lý Dương muốn xem hết các cửa hàng cũng không thể, thời gian gấp quá rồi.

Hai con đường này các khối nguyên thạch đều không làm Lý Dương hài lòng, điều này làm anh có chút sốt ruột, lại đi sang con đường khác.

Trong chợ này tổng cộng có 6 con đường hợp thành, mỗi con đường đều không dài, hai bên đều có hơn ba mươi cửa hàng, giữa còn có một đường ngang, một chợ tứ phía rất có quy củ.

Đi qua con đường thứ ba thời gian qua đi gần 8 phút, Lý Dương cau mày lại.

Anh không chần chừ gì đi tiếp con đường thứ tư.

Vừa bước vào con đường này Lý Dương nhìn thấy vua Phỉ Thúy đang ở trong một cửa hàng chọn nguyên liệu, đã chọn được nguyên liệu cho mình.

Vận may của ông không tồi, nguyên thạch chọn trúng là Mãn Lục Băng Chung, ngọc lục bảo rất đẹp, không có Thủy Tinh Chung thì khối nguyên thạch này là tốt nhất.

Thủy Tinh Chung, Lý Dương đi ba con đường đều không nhìn thấy, đó là nguyên thạch cấp phẩm ngoại trừ đại hội giao dịch nguyên thạch ra không có nơi nào có thể lúc nào cũng có nguyên thạch này.

1005. Chương 1001,1002: Lãng Phí Quá Rồi

Khẽ thở dài Lý Dương tiếp tục đi về phía trước.

Vừa đi được một bước anh đột nhiên lại dừng lại quay đầu ngạc nhiên nhìn một cái.

Anh đột nhiên quay người đi về phía vừa tới sau khi tới lại bước vào con đường bên cạnh.

Thời hạn mười phút sắp hết rồi Lý Dương không kịp giải thích trực tiếp bước vào cửa hàng bên cạnh chỉ khối nguyên thạch vỏ màu nâu hỏi: - Ông chủ, khối này bao nhiêu tiền?

- Năm nghìn!

Lý Dương mang theo nhiều người như vậy, chạy vào như vậy lại hỏi giá của khối nguyên thạch ông chủ trong tiệm trả lời theo bản năng.

Đây là ba khối không từng hoa không có vết không có khóa, bên trên nhìn sạch sẽ, một chút vết cũng không có, một mặt của khối nguyên thạch còn bị trà ra một chỗ đáng tiếc chỗ đó không có gì chỉ là lớp thạch tầng bằng phẳng.

Nguyên thạch như vậy giá cả không cao, năm nghìn có nói không rẻ.

Ông chủ nói giá tiền như vậy chắc là để người mua mặc cả, nguyên liệu đồ thạch không phải là thứ không thể mặc cả, ngược lại rất nhiều chuyên gia đồ thạch đều thích mặc cả, có thể hạ được giá cũng phải có sự nhẫn nại và bản lĩnh.

- Năm nghìn, được!

Lý Dương lập tức gật đầu, căn bản không mặc cả, mua khối nguyên thạch với giá năm nghìn luôn, khi Lý Dương rút ví tiền Mã Tuấn Đào đã giúp ôm khối nguyên thạch đi.

Ở đây Mã Tuấn Đào không tranh với Lý Dương trả tiền đồ thạch là đặc thù, ai mua người ấy trả tiền không phải người quan hệ đặc biệt không được cùng đồ thạch.

Mã Tuấn Đào biết Lý Dương không để ý nhiều như vậy nhưng anh cũng không muốn chuốc phiền phức, có lúc không phải là việc gì người khác đều thích anh đi tranh làm.

- Đi!

Tiền trên người Lý Dương không ít, rất nhanh rút ra năm nghìn đưa cho ông chủ sau đó rời đi, sau khi họ đi ông chủ tiệm còn có chút ngẩn người, ông không ngờ vụ làm ăn lại nhanh như vậy.

Khối nguyên liệu năm nghìn không đắt nhưng cũng là nguyên thạch thời gian giao dịch của khối nguyên thạch này có thể nói sẽ trở thành kỷ lục trong tiệm của ông.

Không chỉ là trong tiệm của ông mà sẽ là kỷ lục của cả chợ.

Dù sao cũng là nguyên liệu đồ thạch, đồ thạch quan trọng nhất là nhãn lực và may mắn, đồ nhìn không đẹp căn bản không có ai mua, cho dù giá là bao nhiêu, mấy trăm một khối cũng sẽ rất nhiều người đến xem cũng phải xem cẩn thận, phán đoán một chút.

Quá trình Lý Dương mua khối nguyên thạch giống như khát nước chạy đi mua một bình nước, tốc độ làm cho người ta khó tin, ông chủ tiệm này thậm chí còn hoài nghi Lý Dương có phải tiện tay tùy ý mua khối nguyên thạch không.

Nhìn bọn Lý Dương đi xa ông chủ tiệm mới cười cười, bỏ tờ phiếu trên tay.

Cho dù có nghi ngờ gì thì ngân phiếu trên tay ông là thật, khối nguyên thạch này không có người trả giá tự nhiên kiếm được nhiều tiền, trong lòng ông chủ còn rất vui sướng.

Thời gian 10 phút vẫn chưa tới Lý Dương quay trở về chỗ cũ.

Bên kia, Phỉ Thúy cũng ôm khối nguyên thạch đi tới, khối nguyên thạch này chính là ngọc lục bảo bằng chủng mà ông chọn, Phỉ Thúy bên trong không nhỏ có thể làm được mấy cái vòng tay, giá trị không thấp.

Bên cạnh vua Phỉ Thúy còn có Sang Dala, Sang Dala đang muốn nói chuyện với Lý Dương, nhìn thấy khối nguyên thạch trên tay Lý Dương liền kinh ngạc, sau khi khối nguyên thạch này ra Lý Dương liền nhận lấy.

Cái vua Phỉ THúy chọn là một khối nguyên thạch bán đồ mở cửa, vỏ ngoài nước lật cát, lớp vỏ ngoài biểu hiện không tồi, hình hoa tùng, mặc dù nói không có trăn nhưng hoa tùng cũng làm tăng giá trị không ít cho khối nguyên thạch.

Khối nguyên thạch của vua Phỉ Thúy là mua với giá ba trăm năm mươi nghìn không trả giá.

Ngược lại khối nguyên thạch của Lý Dương vỏ nâu xem ra xám xịt, khối nguyên thạch là hình tròn, ôm khối nguyên thạch trên tay như một quả bóng nâu, nhìn không đẹp mắt, biểu hiện của khối nguyên thạch cũng không có giá trị gì, khối nguyên thạch như vậy giống như con vịt xấu xí, người đồng ý đi đồ rất ít rất ít.

Nguyên thạch như vậy nhìn là có thể đoán ra giá trị trong đó, giá cả từ Myanmar ra sợ cũng chỉ một hai nghìn nhân dân tệ.

Sang Dala làm vụ làm ăn này, việc nắm bắt giá cả của khối nguyên thạch này anh rõ nhất.

- Mã lão chúng ta đi thôi.

Lý Dương cười nhìn vua Phỉ Thúy, anh vừa phát hiện nhạy cảm vua Phỉ Thúy nhìn khối nguyên thạch của anh trong mắt có chút ngạc nhiên, thần sắc chợt lóe lên rồi biến mất nhưng bị Lý Dương chú ý được.

Điều này chứng tỏ ông cũng ngạc nhiên với khối nguyên thạch mà Lý Dương chọn.

- Được, Lý Dương, khối này cậu chọn hình như không bình thường.

Vua Phỉ THúy gật đầu có chút nghi hoặc, sau đó vẫn là hỏi cho ra vấn đề của ông.

Lý Dương không nhìn nhầm, khi anh nhìn thấy khối nguyên thạch này cũng thực sự ngạc nhiên, đây là một khối nguyên thạch anh cũng không nhìn thấu, anh nhìn không thấu không biết khối nguyên thạch này sẽ có kết quả như thế nào, đồng nghĩa với việc không biết gì.

Đối với người khác mà nói một khối nguyên thạch nhìn không thấu rất bình thường, cho dù một số chuyên gia đồ thạch cũng không dám nói bản thân có thể nhìn thấu.

Nhưng đối với vua Phỉ Thúy lại khác với thực lực của ông đừng nói các khối nguyên thạch đều nhìn thấu nhưng mười khối chắc chắn nhìn được bảy tám khối, khối nguyên thạch còn lại cũng có thể đoán ra mấy mươi phần trăm, kinh nghiệm phong phú học thức uyên bác là bí quyết chiến thắng đồ tăng.

Đối diện với khối nguyên thạch hoàn toàn không nhìn thấu vua Phỉ Thúy vốn rất nắm rõ lúc này cũng có chút chột dạ.

- Chắc là vậy tôi có cảm giác này nên mua.

Lý Dương hơi cười, Mã Tuấn Đào lại gật gật đầu.

Nơi mà Lý Dương đi qua lại đột nhiên phản hồi lại chuyện Lý Dương mua khối nguyên thạch như vậy, chỉ sợ chỉ có thể dùng cảm giác để giải thích nếu nói Lý Dương có quan sát khối nguyên thạch này đánh chết anh cũng không tin, anh cứ đi cùng Lý Dương.

Trong lĩnh vực đồ thạch có lúc cảm giác rất quan trọng, Tư Mã Lâm chỉ dựa vào cảm giác mà thắng đồ thạch, Mã Tuấn Đào làm ăn trong lĩnh vực này nên hiểu điều này.

Nếu đây là một khối ngay cả bố anh cũng nói không bình thường thì có khả năng là không bình thường, mua năm nghìn chắc chắn không thiệt, điểm này Mã Tuấn Đào rất tin tưởng.

Sau khi tụ tập vào một chỗ Lý Dương và vua Phỉ Thúy cùng nhau ra khu giải thạch, giải nguyên thạch, mọi người vô cùng hiếu kỳ với kết quả thắng thua lần này.

Đây mặc dù là cuộc tỷ thí nhỏ, không tính là cuộc thi đấu chính thức nhưng người thi đấu lại là hai nhân vật quan trọng, liên quan tới việc hai bọn họ chuyện nhỏ cũng sẽ biến thành chuyện lớn.

Khu giải thạch của chợ tổng cộng có tám máy giải, lúc này người ở khu giải thạch không ít, máy giải thạch đa phần đều được sử dụng.

Ở đây người giải thạch đa phần đều là người bên ngoài, mấy năm nay giá trị Phỉ Thúy ngày càng tăng người thích giải thạch cũng ngày càng nhiều, bây giờ chính là thời gian lý tưởng cho du lịch ở Côn Minh, rất nhiều du khách nhân cơ hội này tới đây để đồ thạch.

Quy mô kiểu này không lớn lắm giá cả nguyên thạch cũng không cao trở thành nơi yêu thích của mọi người.

Nghe nói còn có cơ quan du lịch mở con đường chợ này, từ điểm này có thể nhìn thấy sự háo hức làm ăn của họ, có tiếng pháo xuất hiện cũng không đáng ngạc nhiên.

Nhiều người đến đồ như vậy, luôn có người đồ tăng.

Tám máy giải thạch lúc này có bảy máy đều đang sử dụng, Mã Tuấn Đào đi ra định thương lượng một máy giải thạch thì bị vua Phỉ Thúy gọi ở đó.

Danh vọng vua Phỉ Thúy rất cao nhưng ông không thích sử dụng đặc quyền nếu người khác dùng thì đợi người khác dùng xong rồi nói.

- Tiểu Lý hay là cậu giải trước đi, cậu giải xong rồi tôi giải.

Gọi con lại vua Phỉ Thúy lại nói với Lý Dương một câu, bây giờ là hơn bốn giờ chiều, Côn Minh lúc này trời đã nhá nhem tối, sáu giờ trời tối đen, thời gian hơn một tiếng đủ để họ giải xong hai khối thạch.

Lý Dương cười lắc đầu: - Mã lão, ngài là bề trên để ngài giải trước.

- Vậy được, tôi giải trước, Tuấn Đào con giúp bố một tay.

Vua Phỉ Thúy nhìn Lý Dương đột nhiên cười lớn, ông không khách khí với Lý Dương, tranh trước sau lại không có bất kỳ ý nghĩa gì chỉ lãng phí thời gian, không bằng giải đi cho xong.

Mã Tuấn Đào lập tức chạy lại, năng lực đồ thạch của anh bình thường nhưng giải thạch cơ bản này thì rất thuần thục.

Nhân viên làm việc bên cạnh đến giúp họ giải thạch, ở chợ này mua khối nguyên thạch đều được giải miễn phí.

Sau khi chuẩn bị đầy đủ vua Phỉ Thúy trực tiếp đem khối nguyên thạch để lên trên máy giải thạch.

Không có vẽ đường vua Phỉ Thúy trực tiếp cầm máy cắt, nhìn thấy họ bên này có người giải thạch lại có ba bốn người đi lại náo nhiệt.

Chú ý tới động tác của vua Phỉ Thúy, mấy người còn chỉ trỏ.

Họ đang bình phẩm khối nguyên thạch trên máy giải thạch, đoán được giá trị của khối giải thạch và có thể đồ tăng hay không, bình thường ở đây có không ít người đến gây náo nhiệt, điều họ thích làm là việc phỏng đoán tình hình.

Đoán trúng rồi, biểu hiện mình có bản lĩnh, có năng lực, đoán sai cũng không vấn đề gì, đồ thạch vốn là biến hóa liên tục, đoán không đúng rất bình thường, ai cũng không dám nói bản thân mình có thể đoán đúng.

Khối nguyên thạch vỡ nước lật cát này thực sự không tồi, mấy người này đều đoán đồ tăng cũng đánh giá khối nguyên thạch này có giá trị cao, họ đều hiểu giá trị của khối nguyên thạch không thể thấp được.

Khối nguyên thạch này biểu hiện của nó vốn đã thực sự không tồi.

Đeo kính giải thạch vua Phỉ Thúy trực tiếp hạ dao cắt.

Nhìn vị trí của dao Lý Dương lắng lắng gật đầu.

Chỗ vua Phỉ Thúy hạ dao không phải lớp vỏ sương, cũng không phải ở giữa, là góc của một bên, khối nguyên liệu của Phỉ Thúy không bằng khối của Lý Dương, bên trên có hai góc cạnh.

Nhát dao này của ông không chỉ cắt góc mà còn cắt mấy tắc, sau khi ông hạ dao lập tức những người xung quanh xôn xao bình luận, rất nhiều người không hiểu vị trí này.

Nhưng theo Lý Dương nhìn thì vị trí nhát dao này của ông vừa đẹp, Phỉ Thúy bên trong vốn là dựa vào góc này, nhát dao này của ông trực tiếp cắt ra Phỉ Thúy mà không làm tổn thương đến Phỉ Thúy, đây là một vị trí đẹp.

Tiếng cắt thạch vang lên, một hàng tám máy giải thạch đồng thời giải, trong chợ náo nhiệt hẳn lên, trong khu giải thạch còn có không ít người đang quan sát, một lúc bên bọn Lý Dương lại đến mấy người.

Người đến là người thanh niên hơn hai mươi tuổi, họ nhìn vua Phỉ Thúy giải thạch cũng to nhỏ bàn luận.

Nhát dao đầu tiên của vua Phỉ THúy rất nhanh sau mấy phút đã cắt xong rồi.

Mã Tuấn Đào đi rửa mặt cắt, nước làm cả mặt cắt hiện lên rõ ràng, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt mọi người là màu xanh biếc ánh sáng ngọc.

Xanh đậm, xanh thuần khiết.

- Tăng rồi, tăng rồi.

- Tăng lớn, màu đẹp như vậy rất ít thấy.

Mấy người bên cạnh nhát thời kêu lớn, mấy nhân viên đi cùng Mã Tuấn Đào cũng nhìn vua Phỉ THúy đầy sự tôn kính, họ ở xưởng ngọc khí chỉ nghe nhiều tin đồn về vua Phỉ THúy danh gia ra tay quả nhiên phi phàm.

- Ngọc lục bảo, đây là ngọc lục bảo, ngọc lục bảo bằng chủng, trời ơi khối nguyên thạch này giá trị bao nhiêu tiền đây.

Lại có tiếng vang lên, mấy chữ ngọc lục bảo bằng chủng dường như có ma lực rất lớn, những người bên bảy máy giải thạch khác đều chú ý về phía này, chưa đến một phút xung quanh máy giải thạch của họ chen đầy người.

Dường như là trong nháy mắt bên họ đã trở thành nơi cho rất nhiều người muốn quan sát.

Mặt khác người đang giải thạch có chút bất đắc dĩ cũng khó trách người khác, đừng nói những người xung quanh ngay cả bọn họ nghe nói có người giải ra ngọc lục bảo bằng chủng cũng đều muốn đi xem.

Thủy Tinh chủng không thường thấy ở đây một năm cũng chưa chắc có thể giải ra một hai lần, bình thường có thể thấy ngọc lục bảo bằng chủng đã là việc không dễ.

Vua Phỉ Thúy cười cười, lại kéo mũ, Mã Tuấn Đào bên cạnh dưới sự chỉ huy của ông cố định khối nguyên thạch.

Khối nguyên thạch này không làm ông thất vọng, thời gian có hạn ông cũng không nắm rõ Phỉ Thúy tìm thấy, có thể gặp được khối như vậy có thể nói là vô cùng may mắn.

Thời gian mười phút, nếu là người bình thường thì một khối nguyên thạch cũng nhìn không xong, họ lại phải chọn ra khối nguyên thạch tốt trong bao nhiêu khối như vậy, thực sự rất khó.

Tiếng bàn luận xung quanh rất to vua Phỉ Thúy không để ý nhiều lại đặt dao xuống.

Thời gian cắt lần này ngắn một lúc đã cắt xong, nhát dao này cũng cắt ra Phỉ Thúy xung quanh biến động.

Hai mặt cắt đều cắt ra Phỉ Thúy, trước mắt giá trị của khối nguyên thạch lên tới hàng triệu, hai mặt cắt đều không nhỏ Phỉ Thúy bên trong nhiều có thể làm được vòng tay, Phỉ Thúy cao cấp như vậy hiện nay rất hot trên thị trường.

Nói không quá Phỉ Thúy như vậy mà làm thành trang sức giá mỗi tháng một khác, ngày một tăng lên.

Tiếng ồn xung quanh không ảnh hưởng đến vua Phỉ Thúy, nhìn kỹ sau đó ông lại hạ dao.

Tiếng cắt thạch chói tai lại vang lên, âm thanh dường như không ảnh hưởng tới sự náo nhiệt của những người xung quanh, mọi người đều đoán khối nguyên thạch này có thể tăng bao nhiêu, giá trị cuối cùng sẽ là bao nhiêu.

Lúc này rất nhiều người đều nhận định đây là một lần đổ tăng lớn, đổ tăng siêu cấp.

Đương nhiên cũng có số ít người đang âm mưu rửa cho đổ xuống, có một số người trời sinh không được bằng người khác luôn đổ kị quấy phá, luôn muốn những thứ tốt thuộc về mình, người khác đều không nên có.

Đáng tiếc những lời rửa của họ không có ý nghĩa gì, nhát dao này tiếp tục cắt tăng, ba mặt cắt lộ ra Phỉ Thúy giá trị cũng không nhỏ.

Liên tục đổ tăng làm những người xung quanh tụ tập lại ngày càng đông, người bên ngoài không nhìn thấy đều nghĩ cánh đứng lên ghế cao một chút để nhìn.

Mà bấy máy giải thạch xung quanh lúc này người rất ít chỉ có mấy người không chen vào được ở lại, cho dù như thế họ vẫn nhìn về bên kia xem tình hình bên trong.

Thời gian chậm chậm trôi đi, sau hai mươi phút vua Phỉ Thúy thở hắt ra, trước mặt bày khối Phỉ Thúy to hơn hai nắm tay, ngọc lục bảo bằng chủng, hoàn chỉnh, đẹp, xanh đậm phát ánh sáng chói mắt.

Phỉ Thúy như vậy rõ ràng rất thích hợp làm vòng tay, nếu không có phế liệu có thể làm ra bảy tám chiếc không vấn đề gì.

Chỉ điểm này thôi đã làm cho giá trị của Phỉ Thúy lên cao, so với giá trị Thủy Tinh chủng bình thường còn cao hơn.

Tất cả mọi người đều ngưỡng mộ nhìn khối Phỉ THúy này có người còn nhìn với ánh mắt đổ kị, họ hận người giải ra Phỉ Thúy này không phải là mình, một khối Phỉ Thúy có thể hoàn toàn thay đổi vận mệnh của họ.

Ai cũng hiểu giá trị của khối Phỉ Thúy này tuyệt đối là cao ngất trời, ít cũng phải trên năm mươi triệu.

Vua Phỉ Thúy ngẩng đầu cười với Lý Dương, giá trị của Phỉ Thúy đối với ông mà nói ý nghĩa không lớn, tiền trong tài khoản của ông cả đời này cũng tiêu không hết, cho dù bán tiền đối với ông mà nói cũng chỉ là con số.

- Nhường một chút, nhường một chút.

Bên ngoài truyền lại mấy tiếng kêu, người của ban quản lý chợ chạy đến nghe nói ở đây có người giải ra ngọc lục bảo bằng chủng, bọn họ lập tức mang máy ảnh chạy tới.

Một số vụ đổ tăng lớn ý nghĩa họ đều lưu ảnh kỷ niệm, đây cũng là khích lệ cho những người về sau, họ nhìn thấy nhiều người đổ tăng như vậy không chịu được bản thân sẽ muốn thử một chút.

Mà việc thử của bọn họ đa phần đều là thất bại.

Những vụ thất bại này ban quản lý chợ không bao giờ tiết lộ ra ngoài, người bán đổ thạch từ trước tới nay đều truyền những tin tốt không truyền những tin xấu, cái này cũng giống với xổ số.

Chúng ta bình thường đi mua vé xổ số trên bảng luôn là ai trúng bao nhiêu tiền chứ không hề viết ai thua bao nhiêu tiền.

Người của ban quản lý là chủ nhân ở đây, người khác không chen vào được nhưng họ đều có thể chen vào được.

Người đến vẫn là trưởng ban quản lý chợ, ông đứng lúc đang ở đây, tiện chạy vào, bản thân ông cũng là một người hiểu đổ thạch, nhìn thấy khối thạch này còn bày Phỉ Thúy trên bàn ánh mắt ông bỗng sáng lên.

Trong mắt của ông còn có chút tham lam, ông biết giá trị của khối Phỉ Thúy này.

Trên năm mươi triệu, có được số tiền này, có thể ra nước ngoài sống cả đời thoải mái đáng tiếc đây không phải là của ông, ông chỉ có thể nhìn.

- Vị tiên sinh này là ...Mã, Mã tổng ngài cũng ở đây?

Trưởng ban quản lý vừa ngẩng đầu lên nhìn thấy Mã Tuấn Đào bên cạnh vua Phỉ Thúy, anh là người phụ trách chợ này, những ông chủ của những xưởng ngọc khí xung quanh đây ông đều biết.

Những xưởng ngọc khí xung quanh đây xưởng của Mã Tuấn Đào là lớn cũng thuộc chỗ làm ăn lớn của ông.

Mặt khác ông còn biết Mã Tuấn Đào là con của vua Phỉ Thúy, có được mối quan hệ này cả Côn Minh thậm chí người trong giới đồ thạch đều nể mặt ông.

- Tôi đến có chút chuyện, Trương cục giúp tôi một chút đừng chụp ảnh.

Mã Tuấn Đào nhẹ nhàng gật đầu nhẹ nhàng nói một câu, trưởng ban quản lý chợ tên Trương họ ăn cùng nhau mấy lần rồi, cũng tính là người quen.

Mặt khác anh cũng hiểu một số cách làm của ban quản lý chợ đặc biệt lại nhìn thấy họ mang máy ảnh tới anh hiểu họ muốn làm gì.

Nhưng anh cũng hiểu bố mình, vua Phỉ Thúy có chút giống với Lý Dương, hai người đều không đồng ý lưu lại ảnh của mình tránh việc bị nhận ra ở đây thật phiền phức.

- Được, được, không vấn đề gì, cất máy ảnh đi.

Trương cục lập tức nói một tiếng, ông phải nể Mã Tuấn Đào, với sức ảnh hưởng của Mã Tuấn Đào đủ để ông không thể làm được vị trí cục trưởng được nữa.

- Tiểu Lý, tới lượt cậu rồi.

Vua Phỉ Thúy hơi cười nhường chỗ, Lý Dương lần này không khách khí lập tức bước lại nhận kính giải thạch từ tay vua Phỉ Thúy.

- Mã, Mã!

Bên cạnh anh đột nhiên truyền lại tiếng gọi, tiếng gọi này lập tức trầm xuống, Trương cục đang trợn tròn mắt bịt miệng mình lại kinh ngạc nhìn vua Phỉ Thúy.

Vua Phỉ Thúy đã từng đi dự một số hoạt động của hiệp hội giao dịch ngọc thạch Vân Nam, lúc đó Trương cục cũng tham gia nhìn thấy vua Phỉ THúy có ấn tượng rất sâu đậm với vua Phỉ Thúy.

Lúc này ông nhìn một cái là nhận ra ngay, trước mặt vị này chính là nhân vật truyền kỳ trong thần thoại.

Ông đang muốn gọi tên Mã lão tiên sinh thì lại tự bịt miệng lại, ông không ngốc, vua Phỉ Thúy đội mũ lại không muốn lộ thân phận không muốn để người khác biết được ông không thể làm việc sai lầm.

- Trương cục, biết là được rồi đừng nói ra.

Mã Tuấn Đào tới bên cạnh ông nói nhỏ một câu, Trương cục gật đầu trên mặt vẫn còn kinh ngạc.

Quả nhiên đúng là vị này khó trách Mã Tuấn Đào không cho ông chụp ảnh cũng khó trách Mã Tuấn Đào đi cùng giải thạch.

Có sự xuất hiện của vị này việc giải ra ngọc lục bảo bằng chủng không phải là chuyện lạ, cho dù ông ở đây giải ra Phỉ Thúy cao cấp Thủy Tinh chủng xanh để vương cũng là chuyện bình thường.

Vua Phỉ Thúy cười nhìn ông một cái không nói gì, chỉ là nói chuyện với Lý Dương.

Mặt Trương cục biến sắc, vua Phỉ Thúy là bậc tiền bối đượ nhiều người ngưỡng mộ, người trẻ tuổi trước mặt này là ai mà vua Phỉ Thúy lại hòa nhã và nói chuyện cùng anh ta lại còn đối đãi một cách bình đẳng.

Trương cục nhìn kỹ lại lần đầu.

Ngay từ đầu ông còn hoài nghi đây là đồ đệ của vua Phỉ Thúy Thiệu Ngọc Cường, sau khi nhìn kỹ phát hiện ra là không phải, Thiệu Ngọc Cường ông cũng nhìn qua rồi, cục trưởng này đã từng tham gia một số hoạt động nhìn thấy Thiệu Ngọc Cường khi ở Quảng Châu.

Không phải Thiệu Ngọc Cường không phải là vua Phỉ Thúy lại nhận thêm đồ đệ mới chứ? Gần cũng không nghe nói vị này nhận đồ đệ?

Trương cục lại lắc đầu bây giờ ông không hiểu rốt cuộc là chuyện gì, không hiểu cũng không muốn nghĩ, có một số việc không hẳn biết nhiều là tốt.

Không chụp ảnh ông cũng không đi biết vua Phỉ Thúy ở đây ông không muốn đi.

Ông không đi mấy thuộc hạ bên cạnh cũng không đi, mọi người đều đứng ở đây nhìn phía trước, làm mấy người bên cạnh có không ít ý kiến, khi mấy người bọn họ vào đã nói chụp ảnh xong là đi.

Lý Dương đang cố định khối nguyên thạch, trợ giúp cho anh là Sang Dala.

Mã Tuấn Đào lại chạy lại cũng giúp nhưng Lý Dương không từ chối, nhiều người có thể tốt hơn, lúc này thời gian đang trôi đi, trời vẫn chưa tối nhưng đã tối sầm rồi.

Cố định xong khối nguyên thạch Lý Dương và vua Phỉ THúy đều không cần vạch đường mà trực tiếp hạ dao cắt.

Nhát dao này vị trí anh chọn là bốn góc tròn màu nâu, nhìn thấy khối này bụi không đẹp mắt, tiếng bàn luận xung quanh lại vang lên.

Lần này mọi người đều không đánh giá tốt khối nguyên liệu này, có người còn có chút đáng tiếc, mấy giải thạch vừa giải ra đổ tăng mấy chục triệu lại dùng để giải khối nguyên thạch này thực sự lãng phí quá.

Nếu là họ chắc chắn sẽ chọn cho mình tốt, có khối nguyên thạch có khả năng đổ tăng để giải, mượn cơ hội này tranh thủ để cũng đổ tăng.

1006. Chương 1003: Đây Không Phải Là Xanh Bình Thường

- Trương, Trương cục!

Một người bên cạnh Trương cục ghé vào tai ông, rất khẩn trương gọi ông rất nhỏ.

Người này rất trẻ chỉ khoảng 22, 23 tuổi, là nhân viên vừa được phân vào ban quản lý không lâu, tốt nghiệp đại học vẫn chưa lâu nhưng hiểu về giải thạch không ít, bố mẹ chính là làm buôn bán nguyên thạch.

Người trẻ như anh mà am hiểu đồ thạch như vậy trong cục không nhiều.

- Làm sao vậy? Trương cục cau mày, bố mẹ của người trẻ tuổi này với ông có chút quan hệ, bình thường ông cũng quan tâm tới người trẻ tuổi này, đáng tiếc lúc này ông căn bản không quan tâm đến người trẻ tuổi này.

Ông đang suy nghĩ làm thế nào có thể để vua Phỉ Thúy nhớ mình, quen mình.

- Người, người đang giải thạch là Lý Dương. người trẻ tuổi hít một hơi thật sâu lại nói nhỏ.

-Ồ, hóa ra là người cậu quen? Bạn học của cậu à? Trương cục ngẩng đầu kinh ngạc hỏi một câu, ông lúc này căn bản không muốn nghĩ tới ý nghĩa của hai chữ Lý Dương, ông vẫn đang nghĩ quan hệ của Lý Dương và vua Phỉ Thúy, thuộc hạ nếu là quen người bên cạnh vua Phỉ Thúy đối với ông cũng có lợi.

Người trẻ tuổi lắc đầu cười, ông lại nghĩ anh là bạn học của Lý Dương đáng tiếc không có cơ hội này, nếu có bạn học như vậy thì là một niềm tự hào của anh.

- Không phải là bạn học của tôi, hẳn là Lý Dương, thánh ngọc Lý Dương. -Ồ, Trương cục ngẩng đầu định nói lại thôi, mắt nhìn trừng trừng, đầu nghiêng về một bên cả người ngậy ra đó.

Một lát sau ông mới cúi đầu xuống vội vàng quay đầu hỏi nhỏ: - Cậu nói gì? Nói lại lần nữa xem nào.

- Hẳn, hẳn là thánh ngọc Lý Dương, tôi gặp anh ta rồi, lần này đi Bình Châu, một ngày đại hội giao dịch, anh bái tôn sư điêu khắc ngọc Trần Vô Cực làm thầy, chính tôi ở đó tôi nhìn thấy thực sự là anh ta.

Người trẻ tuổi lúc này không khẩn trương như ban nãy, không nói lấp mà từ từ nói.

Bố mẹ anh cũng làm buôn bán nguyên thạch, lần này cũng tham gia đại hội giao dịch nguyên thạch vì bên kia cần người giúp nên anh xin nghỉ đi cùng, sau bốn ngày đại hội giao dịch tiến hành mới quay về.

Ngày đầu tiên đại hội giao dịch anh đi rất sớm đứng vô vị ở trên quảng trường đợi khai mạc.

Chính vì điều này anh mới nhìn thấy Lý Dương cũng nhìn thấy vua Phỉ Thúy, ban nãy khi Lý Dương đổi kính cũng được anh nhận ra.

Lúc sau Trương cục và Mã Tuấn Đào nói gì anh đều nghe thấy nhưng lúc đó anh hoàn toàn kinh ngạc không phản ứng lại được.

Sau khi phản ứng lại anh mới lập tức nhắc nhở lãnh đạo người nhà mình, mặt khác người trẻ tuổi giải thạch cũng không đơn giản, là thánh ngọc nổi tiếng như vua Phỉ Thúy.

Thánh ngọc Lý Dương, vua Phỉ THúy.

Trong đầu Trương cục đều là hai cái tên này, Thánh ngọc và vua Phỉ Thúy đều trên địa bàn của ông điều này làm ông không dám tin, đồng thời trong lòng vô cùng kích động.

Anh biết tính cách của người trẻ tuổi này không nắm rõ anh tuyệt đối không thể đối với bản thân như vậy.

Hơn nữa sự nghi ngờ của ông ban nãy lúc này ông đã tin tưởng, trước mắt người trẻ tuổi này chính là thánh ngọc Lý Dương.

Nam Vương Bắc Thánh, hai vị đại sư đỉnh cao của giới ngọc thạch, lúc này đều xuất hiện cùng một nơi, tin này nếu truyền đi chợ của ông sẽ lập tức nổi tiếng.

Chợ nổi tiếng rồi chẳng khác nào là thành tích của ông, tương lai muốn nâng lên một bước cũng không phải không có khả năng.

Nghĩ tới đây trong lòng ông lại hứng khởi vô cùng, đáng tiếc nhìn thấy Tuấn Đào như dội gáo nước lạnh vào ông, Mã Tuấn không cho ông chụp ảnh càng không muốn cho ông biết thân phận của hai người trước mặt.

Không tiết lộ thân phận của bọn họ, hai vị đại sư này đến và không đến căn bản không có gì khác nhau.

Ông lại bắt đầu buồn bực và oán trách, chỉ là bản thân vua Phỉ Thúy ông còn có thể bảo đảm bí mật mượn cơ hội này tạo mối quan hệ tốt. Nhưng là vua Phỉ Thúy và Lý Dương đồng thời xuất hiện ở một nơi, sức ảnh hưởng này không phải chỉ đơn giản là 1 thêm 1, hấp dẫn mang lại đủ để thu hút ông đi mạo hiểm.

Trên mặt của ông có chút trầm mặc lại có chút do dự.

Ông còn đang suy nghĩ, tính toán làm thế nào mới có thể không đắc tội với Mã Tuấn Đào lại có thể làm cho mình có lợi ích lớn nhất, ông đã bốn mươi tuổi rồi không muốn khổ cả đời trong cái chợ nhỏ này, có thể thăng chức tương lai còn có tiền đồ rất tốt.

- Rằm

Ông vẫn chưa nghĩ ra thì nhát dao của Lý Dương đã xong rồi, những người xung quanh đều chụm đầu lại.

Đây là một khối nguyên thạch vỏ ngoài xấu xí còn bị mở cửa sổ, cửa sổ cũng là tảng thạch có thể nói rất nhiều người đều không hi vọng vào khối nguyên thạch này, nhưng máy giải thạch này lại vừa mới giải tảng siêu cấp năm mươi triệu, họ lại hi vọng có thể nhìn thấy một lần nữa quá trình đổ tảng.

Lúc này trong lòng những người xung quanh vô cùng mâu thuẫn.

- Xuống à? Biết ngay mà không nên đổ khối nguyên thạch như vậy, thật lãng phí. – Đúng thế thật đáng tiếc.

Xung quanh bắt đầu vang lên những tiếng bàn luận, Sang Dala rửa sạch mặt cắt lộ ra vẫn là tảng thạch, nhìn thấy tảng thạch mọi người đều lắc đầu, tiếc cho máy giải thạch.

Người thích giải thạch có lúc cũng mê tín, đối với bất kỳ điểm gì xung quanh đều để ý, máy giải thạch, thời tiết, thậm chí cái ông nước có lúc cũng quay đầu để ý.

Vua Phỉ Thúy cau mày Mã Tuấn Đào đang nhìn ông trên mặt lộ ra chút kinh ngạc.

Tinh thần vua Phỉ Thúy lúc này có chút nghiêm trọng, anh rất ít nhìn thấy ông như vậy, Mã Tuấn Đào là người làm ăn bình thường rất biết nhìn người, đối với bố mình lại càng hiểu rõ hơn.

Vua Phỉ Thúy xuất hiện tâm trạng này chứng tỏ có gì làm ông xem trọng.

- Bố, khối nguyên thạch này có thể đổ tảng không? Mã Tuấn Đào hỏi nhỏ vua Phỉ THúy một câu, anh cũng có chút hiếu kỳ, rất muốn biết khối thạch xấu xí này kết quả cuối cùng là gì.

- Hiện tại bố cũng không rõ nhưng chắc chắn là một khối khác thường có khả năng còn ra Phỉ Thúy khác thường.

Vua Phỉ Thúy lắc đầu sắc mặt có chút nghiêm trọng.

- Nguyên thạch khác thường, Phỉ Thúy khác thường, Mã Tuấn Đào hà miệng kinh ngạc, anh là ông chủ của xưởng ngọc khí tự nhiên biết hai từ này là khái niệm gì.

- Con không chú ý, tảng thạch này màu gì?

Vua Phỉ THúy nhìn con trai một cái bất đắc dĩ thở dài, ba đưa con trai lại không ai thừa kế được tài năng của ông làm ông thực sự nản lòng.

Nhưng may ông có một đồ đệ tốt, ông rất xem trọng Thiệu Ngọc Cường, vì THiệu Ngọc Cường một ngày nào đó có thể đạt được trình độ như ông.

Nhưng Lý Dương xuất thế cũng làm ông bất ngờ, tuổi trẻ có thực lực như vậy không thể không khâm phục.

- Màu sắc?

Mã Tuấn Đào nghi ngờ nhìn khối nguyên thạch lại tròn tròn mắt.

Anh ban nãy chỉ mới nhìn cắt lớp tảng thạch và đa phần mọi người đều nghĩ như vậy, không cắt ra Phỉ Thúy vẫn là lớp tảng thạch có khả năng đổ xuống rồi, lại không chú ý tới lớp tảng thạch cắt ra màu vàng đậm, khác rất nhiều với màu của lớp vỏ ngoài.

Mặc dù nói màu sắc tảng thạch và vỏ ngoài không giống nhau hoàn toàn nhưng hoàn toàn thay đổi màu sắc lại rất không bình thường.

Nguyên thạch khác thường cách nghĩ này lập tức xuất hiện trong đầu Mã Tuấn Đào.

Lúc này không ít người xung quanh thở dài còn có nhiều người than Lý Dương, một số người đang vô cùng đau khổ, máy giải thạch phải nhường cho họ mới đúng, cho dù không tăng lớn cũng có thể tăng nhỏ chí ít không xuống.

Đối với tất cả những điều xung quanh Lý Dương căn bản không để ý anh trực tiếp đem máy mài lại.

Thấy động tác này của Lý Dương những người xung quanh càng giận dữ, xuống rồi còn dùng máy mài làm gì nữa thật lãng phí thời gian.

Một lúc những người xung quanh bỏ đi một nửa, họ đến xem đồ tăng, tăng lớn ai cũng thích nhìn thấy đồ xuống họ cảm thấy xui xẻo tự bỏ đi.

Người ít đi

Anh vẫn chưa đưa ra quyết định hoặc không biết làm thế nào mới có thể nghĩ ra cách thắng làm cho mọi người biết vua Phỉ Thúy và anh cùng giải thạch ở chợ này lại không làm Mã Tuấn Đào tức giận.

- Rè rè

Tiếng chà thạch vang lên, chỗ Lý Dương chà là mặt cắt tảng thạch vừa cắt màu vàng, nhìn thấy động tác của Lý Dương những người xung quanh lại bỏ đi không ít, họ cho rằng Lý Dương đang lãng phí thời gian, họ cũng lãng phí thời gian ở lại xem anh ta.

Những người xung quanh dần tản đi, cuối cùng ngoài bọn họ ra chỉ còn lại mười mấy người xem.

Trong mười mấy người này còn có bốn người quản lý chợ và Trương cục chưa đi.

Đổi thành người khác giải thạch chắc còn ảo não, ử rử hơn nhưng điều này tuyệt đối không ảnh hưởng đến Lý Dương, anh sớm biết tình hình trong khối nguyên thạch này nên không bị tác động bên ngoài ảnh hưởng.

Vua Phỉ Thúy đột nhiên bước về phía trước đứng sau Lý Dương.

Lông mày ông cau lại, Lý Dương đang không ngừng chà thạch, Sang Dala lại cầm ống nước đứng ở bên không ngừng tưới nước.

Mã Tuấn Đào cũng chen vào Trương cục do dự một chút cũng tiến lên trước mấy bước.

Vị trí của họ càng nhìn rõ mặt cắt hơn.

- Xanh, xanh, Sang Dala đột nhiên kêu lên, ông đứng gần nhất dưới lớp tầng thạch lộ ra màu xanh ông liền kêu lên, trong âm thanh có chút kích động.

Lý Dương không có bất kỳ áp lực nào nhưng những người xung quanh lại đều có không ít áp lực.

Đặc biệt là Sang Dala, lần này Lý Dương và vua Phỉ Thúy không phải so tài chính thức nhưng cũng là một lần hai người đo sức Lý Dương nếu có thể tiếp tục chiến thắng vua Phỉ Thúy thì danh tiếng sẽ còn nổi hơn nữa, tiếp tục giữ danh vị đệ nhất trong giới giải thạch.

Nếu là vua Phỉ Thúy thắng rồi danh tiếng của anh chắc chắn sẽ có ảnh hưởng nhất định, một số người thậm chí sẽ nghi lần trước anh thắng là do may mắn, tất cả những gì của ngày hôm nay sẽ có liên quan mật thiết, hoặc sẽ nổi tiếng thêm hoặc sẽ mất danh tiếng.

Trong tình huống này anh tự nhiên không đồng ý nhìn thấy Lý Dương thua cuộc, ban nãy nãy khi Lý Dương cắt xuống trong lòng anh rất lo lắng, cảm giác nặng nề, bây giờ nhìn thấy màu xanh anh là người vui nhất, tiếng reo mừng thật to.

- Thực sự có màu xanh rồi, Mã Tuấn Đào ngẩng đầu kinh ngạc, trong mắt vua Phỉ Thúy sáng lên có chút hoảng sợ.

- Đây không phải xanh bình thường, vua Phỉ Thúy nói nhỏ một câu, lúc này màu xanh Lý Dương chà ra càng nhiều cũng càng rõ hơn.

1007. Chương 1004: Thiên Cổ Nhất Thúy

Không phải xanh phổ đồ?

Mã Tuấn Đào ngẩng đầu kinh ngạc nhìn bố mình, vua Phỉ Thúy chú ý vào nguyên thạch không nói gì thêm.

Mã Tuấn Đào vừa muốn hỏi nhưng lại thôi anh hiểu bố mình, bố không muốn nói thì hỏi cũng vô ích, ngược lại khi bố muốn nói thì không cần hỏi ông cũng tự nói ra.

Giống như ban nãy.

Có xanh thực sự có xanh rồi, tăng rồi, tăng rồi.

Sang Dala lại hưng phấn kêu lên, người xung quanh đều ngạc nhiên lập tức chỉ khối thạch trên máy giải thạch không ngừng bình luận, khối thạch xấu như vậy mà có thể giải ra màu xanh thật không phải là một chuyện dễ dàng.

Màu xanh theo máy mài lộ ra ngày càng nhiều, tin tức khối nguyên thạch xấu đở tăng không ngừng được truyền đi.

Một số người rời đi ban nãy lúc này lại quay lại không ít.

Nhưng không thể so với lúc vua Phỉ Thúy giải thạch, không phải tất cả mọi người đều quay lại.

Đúng là màu xanh thật, tiểu tử này đúng là rất may mắn.

Tôi thấy đều là vận may của người trợ giúp, nếu là tôi cầm khối nguyên thạch tới cũng có thể đở tăng.

Đúng thế, ai dùng máy giải thạch này cũng đở tăng.

Những tiếng bàn luận vang lên, đại bộ phận mọi người đều đồng ý một quan điểm đó là lần này Lý Dương đở tăng đơn giản là vì may mắn của máy giải thạch.

Màu xanh này có chút kỳ lạ, các anh có phát hiện ra không?

Phía sau Lý Dương có người gãi đầu nói một câu, vị trí của anh ta rất thẳng, màu xanh trước mặt trông rất đẹp, rất tươi nhưng làm cho anh có cảm giác kỳ lạ.

Cảm giác này là cảm giác khó nói ra chỉ đơn giản là cảm thấy kỳ lạ.

Đâu có, tôi thấy rất đẹp, nhìn cũng giống ngọc lục bảo, liên tiếp hai khối ngọc lục bảo, thật thần kỳ.

Lập tức có người phản bác lại lời của anh, lời phản bác khiến rất nhiều người tán đồng, màu xanh lộ ra trước mắt không nhiều nhưng vô cùng đẹp rất có khả năng là ngọc lục bảo.

Một máy giải thạch liên tiếp giải ra hai khối ngọc lục bảo, bất luận là loại nào thì máy giải thạch này cũng sẽ nổi tiếng,

Nghe những lời bình luận bên cạnh Mã Tuấn Đào lại ngẩng đầu nhìn vua Phỉ Thúy, há miệng cuối cùng cũng không nói gì.

Phỉ Thúy Lý Dương chà ra ngày càng nhiều, rất nhanh khoảng Phỉ Thúy bằng ngón tay cái lộ ra nhìn rõ Phỉ Thúy bên trong, những người xung quanh bàn luận càng to hơn.

Băng chủng, tôi nhìn giống như là băng chủng.

Không đúng, băng chủng không như vậy, nhìn còn trong suốt hơn Băng Chủng, có khả năng là Thủy Tinh chủng.

Mọi người nói đều không đúng, không phải Băng Chủng, cũng không phải Thủy Tinh chủng.

Vậy là cái gì?

Tôi cũng không biết, dù sao cũng không phải, nhìn tiếp là biết.

Mấy người xung quanh lại nói chuyện, trong mắt vua Phỉ Thúy lóe ra ánh sang không ngừng chú ý vào chỗ Phỉ Thúy mà vừa mới chà ra.

Thời gian chậm chậm trôi.

Chà thạch hơi chậm một chút nhưng sau mấy phút Lý Dương vẫn chà hết hoàn chỉnh chỗ Phỉ Thúy, chỗ Phỉ Thúy bằng bàn tay có hình trái tim còn có màu xanh biếc có thể nhìn rõ.

Phỉ Thúy chà ra rồi những lời bàn luận xung quanh càng to hơn.

Cái mọi người tranh luận đều là chủng loại nào và màu sắc, có người nói là Thủy Tinh chủng, có người nói là Băng chủng, cũng có người nói là Băng Nhu chủng, mỗi người một cách nghĩ, ai cũng có lý do của mình nhưng rất thuyết phục người khác.

Còn về màu sắc có người nói là xanh lục bảo, cũng có người nói là xanh hoàng dương, thậm chí có người nói là xanh đế vương, đủ kiểu không giống nhau.

Một khối Phỉ Thúy gây một sự tranh luận lớn cho mọi người như vậy là một chuyện cực kỳ hiếm gặp.

Chợ này cho dù nói thế nào thì cũng có quy mô nhất định, rất nhiều người hiểu biết về Phỉ Thúy chủng loại màu sắc cơ bản nhất họ đều có khả năng phân tích rõ ràng, nhiều người như vậy đối với một khối thạch đã chà ra Phỉ Thúy có nhiều tranh luận như vậy nghiêm túc mà nói là lần đầu tiên xuất hiện ở chợ này.

Trương cục cũng tròn mắt, ông cho rằng là Băng chủng nhưng người trẻ tuổi thuộc hạ của ông lại cho là Băng Nhu, ngay cả họ quan điểm cũng khác nhau.

Còn về màu sắc bốn người là bốn cách nhìn, nếu không phải ông là cục trưởng thì mấy người cũng sẽ cãi nhau như mọi người, muốn thuyết phục mọi người công nhận ý kiến của mình.

Lý, Lý tiên sinh, đây là Phỉ Thúy gì?

Sang Dala hỏi một câu, chính Sang Dala lúc này cũng hồ đồ, ông cảm thấy đó là Cao Băng chủng nhưng lại không giống.

Còn về màu sắc ông càng không rõ, đứng ở những vị trí khác nhau mỗi lần cho ông cảm giác khác nhau, ông lần đầu tiên gặp tình huống như thế này.

Sang Dala dù thế nào cũng là người tiếp xúc với Phỉ Thúy đầu tiên, là người thừa kế gia tộc lớn gặp không ít Phỉ Thúy hiếm thấy mà nhiều người chưa được thấy.

Có cả Kim Tơ Hồng Phỉ và Hắc Bạch vô thường mà Lý Dương giải ra, thậm chí Long Thạch chứng cực hiếm thấy ông cũng gặp rồi, nhưng ông chưa bao giờ có cảm giác như này.

Lau sạch cửa sổ Lý Dương thối thối không kìm được thò tay sờ vào Phỉ Thúy lộ ra ở dưới.

Vừa sờ một chút tay anh vội thu lại kinh ngạc nhìn nguyên thạch trước mặt.

Tay anh khi tiếp xúc với Phỉ THúy chỉ có một cảm giác, lạnh, cái lạnh của băng thấu giống như đột nhiên nhảy vào băng vào mùa đông lạnh giá, mặc dù không nghiêm trọng như tưởng tượng nhưng ngón tay tuyệt đối là cảm giác này.

Có phải là rất lạnh?

Một tiếng nói vang lên bên tai anh, Lý Dương quay đầu tròn mắt nhìn vua Phỉ Thúy, vua Phỉ Thúy đang chăm chăm nhìn anh.

Lý Dương gật gật đầu, thực sự rất lạnh, trong tình huống không biết đưa tay vào đâu làm như vậy.

Tôi có thể sờ một chút không? Vua Phỉ Thúy lại nói một câu.

Lý Dương lại gật đầu lần nữa, lập tức nhường chỗ, vua Phỉ Thúy nhìn màu xanh trước mặt tinh thần cũng nghiêm túc hơn.

Ông chậm rãi cho tay phải vào cả lòng bàn tay đều đặt lên Phỉ Thúy Lý Dương định ngăn lại nhưng tay vua Phỉ Thúy đã đặt lên anh cũng đành thôi.

Sau mấy phút tay của vua Phỉ Thúy mới rút ra, thở ra một hơi.

Vua Phỉ Thúy ngẩng đầu nhìn Lý Dương chậm rãi nói mấy chữ: - Thiên cổ nhất thúy, băng tâm ngọc khiết.

Ngài nói gì?

Lý Dương cau mày lập tức chum lại, mấy chữ vua Phỉ Thúy nói thực sự làm anh có chút không hiểu.

Lý Dương, ngưỡng mộ cậu, Phỉ Thúy này cậu giải ra là Phỉ Thúy cấp cap nghìn năm chưa từng hiện thế, băng tâm ngọc khiết.

Vua Phỉ Thúy cười cười, lúc này trong mắt ông còn có chút đồ kị, đồ kỵ với Lý Dương.

Lý Dương há hốc miệng muốn hỏi gì nữa nhưng vua Phỉ Thúy lại quay đầu đi, ngây ngây nhìn nguyên thạch chỉ chà ra một cửa sổ kia, trong mắt ông có chút nhu hòa còn có chút kính ngưỡng,

Thiên cổ nhất thúy, băng tâm ngọc khiết?

Sang Dala, Mã Tuấn Đào mấy người đều hoang mang ngẩng đầu, bọn họ đều không hiểu vua Phỉ Thúy nói gì, hai câu này họ nghe không hiểu.

Nhưng từ mặt chữ mà nói điều này không có nghĩa xấu, giống như là bảo bối.

Trương cực, cả người trẻ tuổi bên cạnh ông cũng há hốc miệng, bọn Sang Dala cũng không biết họ càng không rõ trong đầu rất mơ hồ.

Nhưng ai cũng không hỏi nguyên nhân, chính là Lý Dương cũng như thế, cho dù anh bây giờ thấy rất ngứa ngáy khó chịu.

Vua Phỉ Thúy ngẩng đầu nhìn trời lại đột nhiên quay đầu lại nói với Lý Dương: - Giair Phỉ Thúy trước đi, giải xong tôi kể cho các cậu một câu chuyện.

Lý Dương lại ngây người ra nhưng vẫn bước tới bên máy giải thạch.

Kể chuyện, vua Phỉ Thúy muốn kể chuyện chắc chắn là chuyện ông vừa nói, lúc này Lý Dương có chút hiểu kỳ, hận không thể để vua Phỉ Thúy kể chuyện ra bây giờ.

Cuối cùng anh cũng kiềm chế được, khối Phỉ Thúy này lộ ra cổ quái nhưng toàn bộ giải ra dùng không nhiều thời gian đợi giải xong nói cũng vậy, mất không nhiều thời gian.

Từ nhất đao đầu tiên bánh răng trên khối nguyên liệu từ từ chuyển động Lý Dương cắt nhất đao thứ hai.

Những người xung quanh vẫn đang bàn luận, tranh cãi.

Lúc này lại chạy lại không ít người nội dung tranh cãi cũng rộng, những người cùng quan điểm tụ lại với nhau cùng nhau trao đổi, những người không cùng quan điểm không ngừng tranh luận.

Sau mấy phút Lý Dương cắt xong nhát dao lại lộ ra Phỉ Thúy kỳ lạ làm mọi người lại có ý kiến không giống nhau.

Trời tối dần khoảng hơn hai mươi phút Lý Dương giải ra tất cả Phỉ Thúy, lúc này những tranh luận bên ngoài cũng gay gắt hơn, rất nhiều người đều dẫn kinh luận điển, bảo vệ cách nhìn của mình.

Một số người là ông chủ có trình độ cao trong chợ cũng đang thảo luận.

Bất tri bất giác những người xung quanh đã nhiều hơn lúc vua Phỉ Thúy giải thạch, mọi người dường như đã quên mất khối thạch đồ tăng 50 triệu ban này, sức chú ý đều nằm ở Phỉ Thúy kỳ lạ này.

Lý Dương chạm nhẹ vào Phỉ THúy cảm giác lạnh băng, một lát rút tay khỏi Phỉ Thúy.

Một lúc anh mới đặt Phỉ THúy xuống bàn giải thạch, chạm vào mấy lần anh dần thích ứng với hàn khí này. Đặt cả tay vào trong vết nứt thực sự không dễ chịu nhưng trong thời tiết đầu hè có chút sáng khoái.

Sau khi bày khối Phỉ Thúy ra âm thanh của những người xung quanh lập tức nhỏ đi nhiều.

Mọi người đều kinh ngạc đánh giá khối Phỉ THúy này, cả khối Phỉ Thúy cầm ra sau khi bày ngay ngắn họ mới phát hiện hình dáng của khối Phỉ Thúy này rất giống một trái tim đỏ, dưới tròn trên nhọn, cả khối nhìn như hình trái tim.

Sang Dala, Mã Tuấn Đào lại nhìn nhau.

Họ đều nhớ tới lời vua Phỉ THúy nói ban này, Băng Tâm Ngọc Khiết, khối Phỉ Thúy này không phải là hình trái tim chỉ ít trái tim này đã xuất hiện rồi, còn về những cái khác họ đều đợi nghe câu chuyện của vua Phỉ Thúy.

- Mã lão tiên sinh, ngài xem?

Lý Dương nhẹ nhàng hỏi một câu, ý của anh rất rõ, không chỉ bọn Sang Dala hiếu kỳ mà bản thân Lý Dương cũng vô cùng hiếu kỳ.

- Trời tối rồi, tìm một nơi ăn cơm thôi, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.

Vua Phỉ Thúy cười cười, Lý Dương gật đầu, cuộc so tài của bọn họ không nói ai thua ai thắng nhưng điều này không quan trọng, Lý Dương bây giờ cũng rất muốn làm rõ lai lịch của khối Phỉ Thúy này.

1008. Chương 1005: Bại Lộ Rồi

Lý Dương đồng ý một tiếng lại đi tới bên cạnh rửa tay, Triệu Khuê lại đi thu Phỉ Dụ trên bàn, tay vừa chạm tới Phỉ Thúy một lát đã thu lại.

Mắt của anh hướng ra ngoài không ít, cùng Lý Dương cảm không ít Phỉ Thúy cao cấp nhưng Phỉ Thúy lạnh như băng này là lần đầu tiên gặp phải.

Đối với anh mà nói vấn đề lớn nhất của khối Phỉ Thúy này là anh tận mắt giải ra, làm sao có thể có khí lạnh như vậy bên trong lại không phải vừa lấy ở kho lạnh ra.

- Đi thôi.

Lý Dương rửa tay quay lại, lại đeo kính vào, vua Phỉ Thúy cũng chỉnh lại mũ Mã Tuấn Đào chỉ huy nhân viên bên cạnh Hải Đông tổ về cảnh giác mấy người cùng nhau bước ra ngoài.

- Đợi một lát.

Trương cục vội vàng đến toát mồ hôi, ông nghĩ tới bây giờ cũng không nghĩ được làm thế nào để giữ lại vị đại tôn ở lại, nhìn thấy họ đi lúc này ông đã không đành lòng.

- Trương cục, ông có chuyện gì vậy? Mã Tuấn Đào quay lại trực tiếp hỏi một câu.

- Không, tôi đang nghĩ Mã lão và Lý tiên sinh đều lần đầu tới chợ của chúng ta, chúng ta nên mời họ ở lại mới phải bây giờ muộn rồi hay là ở đây buổi tối tôi mời mọi người đi ăn được không?

Trương cục có chút lắp bắp từ từ nói ra suy nghĩ, nói xong nghiêm nghị nhìn Mã Tuấn Đào trong mắt có chút khẩn cầu.

Mã Tuấn Đào cau mày lại trong lòng Trương cục anh có thể hiểu được nhưng đối với ông nhận ra Lý Dương Mã Tuấn Đào còn có chút ngạc nhiên.

Trương cục cùng nói ra Lý Dương và vua Phỉ Thúy Mã Tuấn Đào biết bản thân ông rõ thân phận của Lý Dương.

Mã Tuấn Đào nghĩ một chút lập tức lắc đầu nói: - Xin lỗi....Lý Dương, thánh ngọc Lý Dương, anh ấy là thánh ngọc.

lời của anh còn chưa nói xong có người đột nhiên kêu lên một tiếng, tiếng bàn tán xung quanh lập tức biến mất cả hội trường cự kỳ yên tĩnh.

Thánh ngọc Lý Dương, bốn chữ này đối với người trong giới giải thạch có sức công kích mạnh làm mỗi người đều không tự giác dừng nói chuyện.

Tiếng kêu này cũng làm cho ánh mắt tất cả mọi người đổ vào Lý Dương.

sắc mặt Mã Tuấn Đào có chút tức giận Trương cục đầu tiên là ngạc nhiên trong lòng có chút vui mừng ông hận không tự mình là người kêu lên.

Bị người khác nói ra thân phận của họ tự nhiên lại không có quan hệ gì với ông, ông cũng có thể công khai kết bạn với Lý Dương.

- Anh đừng nói, ông ý và thánh ngọc Lý Dương còn có điểm giống, tôi nhìn rồi.

- Không ban này khi giải thạch còn giống hơn chắc chắn là 1 người.

- Anh ta không phải thực sự là thánh ngọc sao?

Sau mấy phút yên tĩnh tạm thời những người xung quanh lại bàn tán xôn xao trở lại, mọi người không tin lời của người vừa kêu lên chỉ là những phát biểu nghi hoặc trong lòng.

- Không đúng tôi hình như nghe thấy vị tiên sinh già này chính là Lý Dương.

Một người đứng cạnh Lý Dương ban này đột nhiên lại nói một câu, mấy người bạn của anh ta đều không nói gì đều ngạc nhiên nhìn Lý Dương.

Ngay cả người bên cạnh anh đều nói như vậy thêm lại có người kêu lên lúc này mấy người họ đều bắt đầu tin người trẻ tuổi này chính là Lý Dương.

Lý Dương trong lời đồn là người rất trẻ.

Trong hội trường có không ít người nhìn thấy cuộc đấu cuối cùng ở đại hội giao dịch ở Myanmar, không ai nhắc nhở họ không nhớ ra nhưng sau khi có người nói họ bắt đầu so sánh, so sánh ra vấn đề.

- Nhường chỗ, nhường chỗ một chút.

Mã Tuấn Đào cảm giác có chút không ổn lập tức lên tiếng chuẩn bị rời khỏi đây, Triệu Khuê dùng hộp bọc Phỉ Thúy, hộp trên tay anh có hộp rồi anh không cảm giác lạnh như ban này nữa.

- Vua Phỉ Thúy, vị này là vua Phỉ Thúy

Lại một âm thanh vang lên, mấy người còn chưa đi đều ngạc nhiên ở đó.

Không chỉ thân phận của Lý Dương bị lộ mà lúc này ngay cả vua Phỉ Thúy cũng bại lộ rồi, Mã Tuấn Đào cảm thấy nhức đầu hẳn hoàn toàn có thể tưởng tượng được sự kích động sau khi thân phận của hai người bị bại lộ. Không phải chứ vị già này là vua Phỉ THÚY?

Ngay sau đó có người nói người thanh niên này là Lý Dương, người già chính là vua Phỉ Thúy, họ cùng nhau xuất hiện ở chợ này sau đó cùng nhau giải thạch, điều này nghe có vẻ giống như thiên phương dạ đàm.

Chấn động này không kém gì họ nhìn thấy Bối Khắc Hán Mỗ và Khoa Tỹ cùng xuất hiện ở đây, đơn giản là không thể nào.

- Là thật, thực sự là vua Phỉ Thúy.

Mũ của vua Phỉ Thúy vẫn mang theo, ông đội mũ chống nắng, trước đội không có người nói gì nhưng trời tối ông vẫn đội sau khi bị người khác nhận ra thân phận càng thu hút sự hoài nghi của một số người.

Ở Vân Nam có thể vua Phỉ Thúy nổi tiếng hơn Lý Dương, đây là đại bản doanh của ông.

Nhưng nếu là đi Hà Nam thì ảnh hưởng lớn nhất đương nhiên là Lý Dương rồi, đó là nơi Lý Dương phát tích cũng là căn bản của anh.

- Thực sự là vua Phỉ Thúy, trước tôi gặp qua một lần đúng là ông ta.

Lại một người kêu lên vẻ rất kích động, sau khi mọi người thu hút sự hoài nghi tự nhiên đều nhìn vua Phỉ Thúy, chiếc mũ che của ông bây giờ cũng không có ý nghĩa gì, vua Phỉ Thúy đã bị nhận ra rồi.

Chấn động, tuyệt đối chấn động.

Xung quanh lúc này còn có một hai trăm người, một hai trăm người nhất thời sôi trào, hò hét, mỗi người đều dùng hết sức mình để hét, xả kích động.

Tiếng kêu của bọn họ lại thu hút một số người khác, tiếng kêu càng vang hơn.

Vua Phỉ Thúy thánh ngọc, hai vị đại sư đỉnh cao nam bắc bây giờ, đồng thời lại xuất hiện ở chợ này còn cùng giải thạch ở đây, lúc đầu không dám tin bây giờ họ bị kích động hoàn toàn.

Sắc mặt Mã Tuấn Đào có chút xanh mẩy người hò hét ngay cả mấy người giải thạch cũng nghe thấy.

- Hóa ra là vua Phỉ Thúy, thảo nào giải ra Phỉ Thúy đẹp như vậy, giải ra Phỉ Thúy như vậy còn không đốt pháo, chắc trong lòng vua Phỉ Thúy Phỉ Thúy như vậy không đáng để chúc mừng.

- Đó là cũng không xem vua Phỉ Thúy là ai, không phải Thủy Tinh chứng tuyệt đối không đốt pháo.

Hai người nói chuyện có vẻ kiêu ngạo, họ tận mắt nhìn thấy vua Phỉ Thúy giải thạch, điều này đối với họ mà nói tuyệt đối là niềm tự hào lớn, đồ tặng như vậy mà không đốt pháo cũng có lời giải thích.

- Lý Dương thật trẻ nhưng anh giải ra khối thạch rất cuộc là loại gì?

- Không biết, sợ chỉ có thánh ngọc mới có thể giải ra Phỉ Thúy thần bí như vậy.

Người bên cạnh cũng đang nói chuyện nhưng đối tượng họ nói đến là Lý Dương, trước đối với việc không giải Phỉ Thúy lúc này đều hiểu được, Phỉ Thúy là thánh ngọc giải ra lại thần bí.

Người đến càng ngày càng nhiều rất nhiều ông chủ chuẩn bị đóng cửa cũng chạy lại, muốn nhìn phong thái của vua Phỉ Thúy và thánh ngọc.

- Mã, Mã tổng, hay là tôi để người của tôi dẫn các anh đi trước, tôi đặt khách sạn rồi, lát nữa chúng ta tới khách sạn đi.

Trương cục chen tới bên cạnh Mã Tuấn Đào nói nhỏ một câu, Mã Tuấn Đào cau mày cuối cùng cũng gật đầu.

Người xung quanh không ít lại điên cuồng như vậy có người của cục quản lý chợ bảo vệ tốt hơn nhiều, người họ tới dù sao cũng ít hơn mà không thể bảo vệ nhiều người như vậy.

Trương cục thấy Mã Tuấn Đào gật đầu lập tức lộ vẻ vui mừng dặn dò thuộc hạ đi giải tán những người xung quanh đưa hai vị đại tôn đi trước.

Người của cục quản lý và người ở đây đều rất quen, sau khi họ xuất hiện hiệu quả tốt hơn nhiều, Trương cục lại khẩn trương gọi tất cả mọi người ở ký túc xá lại giải tán đám người.

Kỳ thực không cần phải ông gọi những người này đều chạy tới, tiếng hò hét như vậy đã kinh động họ.

Nghe thấy vua Phỉ Thúy và thánh ngọc đều ở đây họ có thể ngồi yên được mới là lạ.

Đám người dần dần giải tán, một số người còn cầm điện thoại hoặc camera bắt đầu chụp ảnh, còn có mấy nhân viên của cục quản lý cũng đang chụp Trương cục giả vờ không nhìn thấy trong lòng thực sự rất vui.

Tốt quá rồi, sơn vô tuyệt nhân, ông thực sự hài lòng với kết quả này.

Mười mấy nhân viên của cục quản lý chợ còn có bảo vệ cuối cùng cũng giải tán được đám đông, Mã Tuấn Đào, Sang Dala bảo vệ Lý Dương và vua Phỉ Thúy nhanh chóng rời đi, sau khi họ đi phía sau vẫn còn không ít người. Xe họ đi xa phía sau những người này vẫn chưa đi khỏi đều đứng tại chỗ hưng phấn nói chuyện.

Tận mắt nhìn thấy vua Phỉ Thúy giải thạch làm họ hưng phấn, không tận mắt nhìn thấy thì thật buồn, buồn nhất là những người bỏ đi khi nhìn thấy Lý Dương cắt nhất dao đầu tiên.

Họ lỡ mất quá trình giải thạch của thánh ngọc, sau nghe đổ tảng mới quay lại nhưng không còn chỗ nữa rồi.

Không tiếc nuối chỉ có số ít mấy người đứng cạnh vua Phỉ Thúy giải thạch, mấy người này đều đang cười to, tận mắt nhìn quá trình giải thạch của vua Phỉ Thúy và thánh ngọc, quan sát ở vị trí gần như vậy trong thời gian dài như vậy họ đều khoe khoang với bạn bè họ.

- Anh Vương, tin khẩn cấp, thánh ngọc và vua Phỉ THúy cùng nhau xuất hiện ở chợ trên đường Hoàn Kiếm, còn giải nguyên thạch, tôi có ảnh, anh có muốn xem không, nếu có tới Côn Minh ngay mời tôi ăn tôi cho.

Một người rút điện thoại ra gọi điện thoại cho bạn, bạn của anh là biên tập của báo ngọc khí, tin tức này đối với báo ngọc khí quả là một tin nóng hổi.

Người bạn của anh nhận điện thoại lập tức lái xe tới, ngày hôm sau văn bản được soạn thảo ra lập tức gây chấn động lớn.

Nhưng những điều này đều là sau rồi, bọn Lý Dương rời đi hơn nửa tiếng đồng hồ những người này mới từ từ tản đi.

Một khách sạn cách chợ không xa Lý Dương và vua Phỉ Thúy đang ngồi trong đó, tới khách sạn này Mã Tuấn Đào cũng không nói gì, đây là nơi gần nhất cả Côn Minh cũng có danh tiếng rất lớn xếp hạng những vị trí đầu tiên.

Nếu anh muốn chiêu đãi cũng sẽ lựa chọn nơi này.

Mấy người ngồi trong phòng, người của cục quản lý chỉ có Trương cục và người trẻ tuổi nhận ra Lý Dương kia, những người khác đều không đủ tư cách để vào trong, điều này làm họ hối tiếc.

Vốn Trương cục cũng không muốn dẫn người trẻ tuổi này tới nhưng một câu nói của người này làm ông thay đổi chú ý.

Ban này người đầu tiên nhận ra thân phận Lý Dương chính là bạn của người trẻ tuổi này, là do anh sắp xếp, người trẻ tuổi này là người thông minh nhìn ra được cách nghĩ của lãnh đạo của mình.

Nhưng thân phận của vua Phỉ Thúy thực sự là mọi người nhận ra, anh ta chỉ ở giữa gây sức chú ý.

1009. Chương 1006: Băng Tâm Ngọc Khiết!

- Mã Lão, câu chuyện của ông có thể kể không?

Sau khi ngồi xuống, Lý Dương trước tiên hỏi một câu, trong lòng hắn cũng bồn chồn muốn biết lai lịch của khối Phỉ Thúy này.

Triệu Khuê lấy hòm ra, cẩn thận cầm Phỉ Thúy ra, khối Phỉ Thúy này rất đặc biệt, hàn khí bên trên rất nặng, cho dù cậu ta bộ đội đặc công cũng không thể cầm thời gian lâu được.

Khối Phỉ Thúy này hoàn toàn không phải là Thủy Tinh Chủng, cũng không phải là Băng Chủng hay các cái khác, từ năng lực đặc biệt, Lý Dương quan sát tường tận, đây là một khối Vô Chủng Phỉ Thúy đặc biệt.

Tuy nhiên, biểu hiện của nó và Vô chủng Phỉ Thúy khác nhau một trời một vực, nhưng thoát nhìn lượng nước rất đủ, trong sáng, rất giống các loại các cấp Phỉ Thúy, chính vì thế mới nói nó đặc biệt, đây cũng nguyên nhân xuất hiện tranh luận vừa nãy. Bất kỳ ai, lần đầu tiên thấy cảm giác giống cái gì, sau đó luôn có cảm giác như thế.

Lần đầu tiên thấy, anh cảm thấy nó rất giống Băng Chủng, đó là anh càng nhìn càng thấy giống, cuối cùng ngay cả bản thân anh cũng sẽ tin.

Màu sắc cũng như thế, thật ra, đây không phải là màu xanh thuần khiết, mà là một hỗn hợp màu lấy màu xanh lam chính, bên trong có các màu vàng lam tím trắng... chỉ có điều màu xanh lục là chính, các màu sắc khác đều là phụ trợ rất nhỏ, điều đó mới xuất hiện ra các màu xanh khác nhau.

Từ các điều đó có thể nhìn ra, những người đó trên thị trường không có một ai nói đúng, nhưng cũng đều không sai, bọn họ cho dù có cách nhìn nhận này từ góc độ của họ mà nói là đúng.

- Không thành vấn đề, tuy nhiên trước khi nói việc này, mọi người nên sờ thử khối Phỉ Thúy Lý Dương dẫn ra.

Vua Phỉ Thúy mỉm cười gật đầu, ngoài Lý Dương và Triệu Khuê ra, các người khác đều có chút nghi hoặc, nguyên liệu Phỉ Thúy lại không phải là đồ cổ, trên tay mới có thể cảm giác tường tận, đối với rất nhiều người mà nói, không cần động tay cũng có thể nhìn ra rất nhiều đồ.

- Sang da la, cậu đến sờ trước đi.

Lý Dương đẩy Phỉ Thúy về phía trước, Sangdala liền ở bên cạnh hắn, lúc vừa nãy dẫn thạch, Sangdala đã hỏi hắn, đây là Phỉ Thúy gì, chỉ tiếc rằng ngay cả Lý Dương cũng không biết, vẫn chưa trả lời.

Sang dala gật đầu, cũng không để ý trực tiếp giơ tay ra tóm lấy.

- cẩn thận một chút!

Lý Dương không kìm nổi nhắc nhở một tiếng, đáng tiếc hắn nhắc nhở muộn rồi, tay Sangdala vừa sờ Phỉ Thúy lập tức rút lại, miệng còn khê kêu.

Ánh mắt Sangdala tròn tròn, ngây ngẩn nhìn Phỉ Thúy hình tròn trước mặt, cậu ta vừa nãy dung hai tay ôm lấy Phỉ Thúy, hai bàn tay đều chạm vào Phỉ Thúy, trong tình hình chưa có sự chuẩn bị, bị đông mạnh lại.

Cậu ta lần này rất gấp, lòng bàn tay đụng vào Phỉ Thúy và cảm giác ngón tay trước Lý Dương hoàn toàn khác nhau.

Cậu ta giống như lúc đại hàn, có người bất ngờ nhét n đá vào cổ áo, không hề chuẩn bị, Sangdala không nhảy lên đã rất không tồi rồi.

- Lý, Lý tiên sinh, đây, đây là việc gì ?

Cho dù là Sangdala hiểu biết sâu rộng, lúc này cũng hoàn toàn sững sờ ở đó, cậu ta thậm chí còn không dám sờ lại Phỉ Thúy kia, bằng giá kia trong nháy mắt vừa nãy khiến cậu ta được dạy dỗ sâu sắc.

- cậu chậm chậm đến, khê xoa, đừng trực tiếp đi bắt.

Lý Dương lắc đầu cười, việc thế nào hắn cũng không biết, khối Phỉ Thúy này lạnh như vậy cũng nằm ngoài dự liệu của hắn, năng lực đặc biệt của hắn không phát hiện được nhiệt độ

Sangdala chần chờ một lúc, cuối cùng vẫn làm theo lời Lý Dương nói, nhẹ nhàng dùng tay vuốt ve Phỉ Thúy.

Điều đó lại cho cậu ta cảm giác khác, mấy giây sau, ngón tay của cậu ta rời khỏi Phỉ Thúy, mắt cũng tròn to hơn nữa.

- Mã tiên sinh, ông cũng thử xem, cẩn thận một chút.

Lý Dương lại nói một câu với Mã Tuấn Đào, Phỉ Thúy như thế không thể sờ trong thời gian quá dài, nếu không đầu ngón tay chịu không nổi.

Mã Tuấn Đào gật gật đầu, ông cẩn trọng hơn Sangdala rất nhiều, cẩn thận dùng ngón tay chạm vào trước, lập tức cũng mở to hai mắt, ông cuối cùng hiểu được Sangdal tại sao lại phản ứng mạnh mẽ như vậy.

Sờ một lát, Mã Tuấn Đào cúi đầu, cái gì cũng không hỏi, lại giao cho người bên cạnh.

Bên cạnh ông là Cục trưởng Trương, tiếp đó mỗi một người đều cảm nhận sự lạnh giá của Phỉ Thúy một chút, trên mặt mỗi người đều hiện lên sự kinh ngạc, đừng nói đã thấy rồi, cho dù nghĩ cũng đều chưa nghĩ qua.

Phỉ Thúy cuối cùng lại chuyển bên cạnh Lý Dương, Vương Giai Giai là người thử cuối cùng, trên mặt cô cũng kinh ngạc như thế.

Sau khi Phỉ Thúy chuyển một vòng, mọi người đều bất giác nhìn chằm chằm Vua Phỉ Thúy, mọi người đều hiểu, chắc chỉ có Vua Phỉ Thúy biết lai lịch của Phỉ Thúy này, Lý Dương dù sao còn quá trẻ.

Huống hồ vừa nãy biểu hiện của Lý Dương đã nói với mọi người, hẳn cũng không biết tại sao lại như thế.

- mọi người đã nghe nói qua Hàn băng vạn năm chưa?

Vua Phỉ Thúy cười cười, cầm chén trà trên bàn uống một ngụm, rượu thịt bên ngoài đã dọn rồi, Mã Tuấn Đào do dự một lúc ra hiệu cho người phục vụ dừng vội dọn thức ăn, đợi ông nói chuyện xong hãy mang lên.

Trong lòng mọi người đều muốn biết lai lịch của Phỉ Thúy này, không ai sẽ có tâm trạng ăn uống.

Cho dù món ăn ngon cũng không thưởng thức được.

- Hàn băng vạn năm, tôi nghe nói rồi, nghe nói là khối băng hình thành trên núi hang ngàn năm, mãi mãi không tan.

Sang da la đáp lại đầu tiên, không chỉ là cậu ta, thật ra rất nhiều người đều nghe nói về Hàn băng vạn năm, nhưng đều là nghe nói, hơn nữa, nhiều băng trên núi cao vạn năm không tan, trăm triệu năm cũng có, điều này không có gì ngạc nhiên.

Băng không phải là ngọc, không phải là đồ có giá trị gì.

Vua Phỉ Thúy cười cười, lại tiếp tục nói:

- ngày xưa ngày xưa, khoảng đời Đường, có một người kêu gọi liên kết nhiều bộ lạc, tộc trưởng có một cô con gái nhỏ, rất xinh đẹp, khi còn rất nhỏ có rất nhiều người tới nhà cầu hôn, cuối cùng cha của nàng lúc cô mười hai đã hứa gả cô cho một con trai tộc trưởng của một bộ lạc lớn khác.

Lý Dương, Sangdala cùng nhìn nhau, Vua Phỉ Thúy nói rất giống câu chuyện tình yêu của Cầu huyết.

Vương Giai Giai mở to hai mắt, câu chuyện như thế rất hấp dẫn cô.

- Năm tiểu công chúa này mười sáu tuổi, theo lời hứa được gả đi, nhưng nàng không muốn gả cho một tộc trưởng của bộ lạc đó, nàng thích một vệ sĩ, một vệ sĩ rất bình thường.

Vua Phỉ Thúy chậm rãi nói, trong lòng mọi người đều bất giác gật đầu.

Quả nhiên giống như bọn họ suy đoán, câu chuyện tình yêu huyết cầu, câu chuyện như thế các nơi trên thế giới có rất nhiều.

- Người vệ sĩ kia rất trẻ, cũng rất thích tiểu công chúa, vì thế hai người quyết định bỏ trốn, sáng hôm xuất giá, cuối cùng bọn họ đã tìm được cơ hội, cùng nhau chạy ra ngoài.

Vua Phỉ Thúy nhìn ánh mắt mọi người, cười cười, lại nói tiếp:

- đội ngũ đón dâu đến rồi, cũng không tìm thấy tân nương, tộc trưởng bộ lạc cưới công chúa nổi giận lôi đình, tộc trưởng kiệt đa cũng rất tức giận, hai bên cùng phái người đuổi theo, bắt buộc phải đưa hai người trở về.

- Hai người dù sao cũng chạy không nhanh, chỉ trong thời gian một ngày, hai người liền bị đuổi kịp, người vệ sĩ kia chỉ có thể dẫn công chúa chạy lên núi, còn dưới núi có hàng ngàn vệ binh đang truy đuổi, hai người họ bị vây chặt ở trên núi.

- Cuối cùng kết quả như thế nào?

Vương Giai Giai không kìm được hỏi, Lý Dương khẽ lắc đầu, chỉ có các cô gái mới quan tâm đến kết cục của câu chuyện như vậy, thật ra kết quả tương tự cũng có thể biết, nhiều người như vậy truy đuổi hai người, lại bị vây trên núi, kết cục nhất định là bi kịch.

Trừ phi hai người hóa thành bướm bay đi, tuy nhiên đó là Lương Sơn Bá- Chúc Anh Đài, không phải là họ.

- kết quả, rất thảm!

Vua Phỉ Thúy uống trà, chậm rãi nói:

- vệ sĩ bị giết chết trước mặt công chúa, tiểu công chúa khóc không ngừng, cầm chủ tử uy hiếp người xung quanh, không cho họ lại gần họ, lúc này, công chúa phát hiện trên đỉnh núi có một khối hàn băng vạn năm, cô liền nói, mình nguyện hóa thành hàn băng, cũng không lấy trưởng tộc kia.

- Đáng tiếc khối băng rất nhỏ, căn bản không thể đông được một người, nàng lại nói, con tim của nàng vĩnh viễn không đông được mình, trái tim cô sẽ đóng kín, vì thế cô dùng chủ tử móc trái tim của mình ra, trực tiếp dùng hàn băng vạn năm vĩnh viễn đông lại, nói rằng con tim của nàng chỉ thuộc về người nàng yêu dấu.

- hử!

Vương Giai Giai che miệng lại, dù biết câu chuyện xưa, nhưng cô vẫn bị quyết tâm của công chúa cảm động, vì câu chuyện tình yêu của họ làm cảm động.

Lý Dương trầm thờ dài, chuyện xưa chính là chuyện xưa, tuyệt đối không phải là sự thật.

Điều khác không nói, một người làm sao có thể moi được trái tim của mình ra, càng không thể moi trái tim còn sống để đóng băng lại, vừa nghe là biết câu chuyện truyền thuyết.

- Sau đó thế nào?

Thấy Vua Phỉ Thúy không nói, Vương Giai Giai lại không kìm nổi hỏi một câu, những người có mặt ở đó, chắc chỉ có cô quan tâm đến vấn đề này.

- Sau đó, câu chuyện tình yêu của tiểu công chúa kinh động đến Tây vương mẫu nương nương, Tây vương mẫu nương nương thu lượm lại thân thể của tiểu công chúa và chàng vệ sĩ, biến họ thành một cái cây, hai cây quấn lại cùng chỗ mãi mãi không xa rời, còn khối băng vạn năm đóng trái tim của tiểu công chúa, được chôn dưới gốc cây. Bởi vì cảm động sự si tình của tiểu công chúa, cùng với Băng thanh ngọc khiết của công chúa, Vương mẫu nương nương đặt tên cho khối hàn băng vạn năm đóng băng trái tim công chúa tên là Băng tâm ngọc khiết, chính vì mệnh danh của Vương mẫu nương nương, quả tim này hóa thành một khối ngọc, một khối thúy ngọc xanh lục.

Vua Phỉ Thúy nói đến đây, mọi người đều hiểu, điều mà ông nói chính là khối Phỉ Thúy này, tên của khối Phỉ Thúy này là Băng tâm ngọc khiết.

- Băng tâm ngọc khiết, nghe đồn là nghìn năm trước đã xuất hiện một lần, nhưng sau này cũng không xuất hiện nữa, lâu dần, khối Phỉ Thúy này được coi thành truyền thuyết, vì nghìn năm chưa từng xuất hiện trên thế gian cũng được gọi thành Thiên cổ nhất thúy.

Nghìn năm chỉ xuất hiện một lần, tỷ lệ này rất thấp, so với Long thạch Chung Phỉ Thúy đều thấp, thậm chí thấp hơn Phỉ Thúy Thiên Châu, ặc gọi là Thiên cổ Nhất Thúy cũng không quá.

Vua Phỉ Thúy đột nhiên xúc động, tiếp tục nói:

- Ngay cả tôi lúc đầu cũng chỉ cho là câu chuyện xưa, chưa từng nghĩ, trên thế gian còn thực sự có tồn tại Phỉ Thúy như thế, Lý Dương hôm nay dẫn ra khối này cũng cho Thiên cổ nhất thúy này chính danh rồi.

Vua Phỉ Thúy nói không sai, câu chuyện như thế, bất kì ai đều không tin là thật, tuy nhiên, trong năm nghìn năm lịch sử Trung Hoa, có rất nhiều thứ thật sự tồn tại đều được coi là thần thoại, đây không phải là chuyện đầu tiên.

Bằng tâm ngọc khiết nhất định là câu chuyện thần thoại, là người xưa đã phát hiện ra Phỉ Thúy như thế, thông qua trí tưởng tượng nghĩ ra câu chuyện tình yêu, câu chuyện như thế càng cảm động hơn, tăng thêm giá trị của bảo bối.

1010. Chương 1007: Sản Phẩm Phỉ Thúy Mới! (1)

Mọi người lúc này đều đang nhìn khối Phỉ Thúy được bày trên bàn, cảm giác trong lòng mọi người và vừa nãy hoàn toàn khác nhau.

Trước đó, chỉ cảm thấy khối Phỉ Thúy cũng không tồi, có giá trị nhất định, hiện nay tất cả mọi người lúc trước mặt khối Phỉ Thúy, ánh mắt đều khác rồi, bọn họ đều là ánh mắt nhìn bảo bối.

Không nói đến cái khác, đặc điểm khi tiếp xúc lạnh bằng này đủ có thể được gọi là bảo bối.

Lại thêm nữa câu chuyện tình yêu tuyệt đẹp kia và giá trị của Thiên cổ nhất thúy, giá trị của khối Phỉ Thúy này trong lòng mọi người tăng lên vô hạn, lúc này đã không còn ai dám đoán giá cho nó nữa rồi.

- Cho dù một nghìn năm trước, đây cũng là một vật báu.

Sangdala nói khẽ một câu, tất cả mọi người đều đồng ý gật đầu, chỉ nhìn hình tim của thiên nhiên cùng với cảm giác lạnh bằng một nghìn năm trước quả thực là một vật báu vô cùng tuyệt.

Trên thực tế cũng như vậy, năm đó sau khi viên Bằng tâm ngọc khiết xuất hiện, gây ra rất nhiều chấn động, còn đưa tới sự tranh đoạt của rất nhiều quan lại quý tộc, sau đó nghe nói lưu lạc ra nước ngoài, kết quả hiện nay không ai biết.

Năm đó khối Phỉ Thúy xuất hiện, còn có một tên Vạn năm Bằng tâm ngọc.

- Sangdala nói rất đúng, một vật báu một nghìn năm trước, một nghìn năm sau càng là vật báu vô giá, lần này tôi thua rồi.

Vua Phỉ Thúy chậm rãi nói một câu, mọi người đều ngẩng lên, nhìn ông.

Thua cuộc, Vua Phỉ Thúy chủ động nhận thua.

Với kết quả này mọi người không có gì ngạc nhiên, từ khi họ cảm giác được sự lạnh giá, đã biết khối Phỉ Thúy này không bình thường, họ hiểu được kết quả của trận đánh cược này.

Vua Phỉ Thúy dẫn ra Bằng chủng tổ mẫu lục còn tốt, cũng không thể dùng để so sánh với Bằng tâm ngọc khiết với tên gọi Thiên cổ nhất thúy, giữa hai người, chênh lệch quá lớn.

- Mã Lão tiên sinh, chúng ta lần này không phải là đối đố không có gì thắng thua đáng nói.

Lý Dương lắc đầu cười cười, được một khối bảo bối như thế, bảo bối có câu chuyện điển cổ như thế, hẳn đã rất mãn nguyện rồi, thực sự không quan tâm đến thắng thua lần này.

Mã Tuấn Đào vẫy vẫy tay ra hiệu cho nhân viên phục vụ dọn đồ ăn lên, Vua Phỉ Thúy chỉ cười, không tranh luận thắng thua với Lý Dương.

Thắng thua với ông mà nói thực ra không quan trọng, hiện nay ông hưởng thụ quá trình cạnh tranh, tuy nhiên, đối với Bằng tâm ngọc khiết lần này Lý Dương dẫn ra nghìn năm khó gặp được, trong lòng ông thực sự rất ghen tị.

Thiên cổ nhất thúy, bảo bối đó không đơn thuần dựa vào thực lực và may mắn có thể có được.

Bảo bối như thế cần cơ duyên cực lớn mới có thể gặp được, một thị trường bình thường, còn phải mời Lý Dương đến nơi này, Lý Dương bất ngờ gặp được bảo bối thần kỳ nghìn năm không gặp được này. Trong mắt ông, đó là cơ duyên của Lý Dương, ông cũng bắt đầu tin lời Trần Vô Cực, dù là đồ thạch hay chạm ngọc, tương lai của Lý Dương đều có những thành quả người thường không thể tưởng tượng được.

Cơ duyên như thế, không phải người thường có thể có được.

- Mã Lão tiên sinh, ngay từ đầu ông làm sao đoán được đây chính là Băng tâm ngọc khiết vậy?

Vương Giai Giai ngẩng đầu lên, hỏi nhỏ Vua Phỉ Thúy một câu, cô không hiểu đồ thạch, nhưng vấn đề này cũng có thể hỏi được chút ít, trong nhất thời mọi người không nói gì, tất cả đều nhìn Vua Phỉ Thúy.

Mọi người đều nhớ rõ, khối Phỉ Thúy này còn chưa dẫn ra, Vua Phỉ Thúy đã nói được tên.

Vua Phỉ Thúy mỉm cười, chậm rãi nói:

- Băng tâm ngọc khiết là một truyền thuyết từ xưa đến nay, hơn nữa là một truyền thuyết của bộ lạc cổ ở Myanmar, rất may mắn, lúc ta còn trẻ từng sống ở bộ lạc này. Trong bộ lạc kia có một trưởng lão đức cao vọng trọng, học vấn của trưởng lão rất cao, cả đời đều nghiên cứu Phỉ Thúy ngọc thạch, hiểu rất rộng, cho nên ta sống ở đó chính là muốn học chút kinh nghiệm của trưởng lão này.

- Ồ, hóa ra là thế, thảo nào!

Sangdala gật đầu, Myanmar vẫn tồn tại một vài bộ lạc rất xưa, chủ yếu là thời nguyên thủy, có vài bộ lạc sinh sống trong núi gần như thoát tuyệt quan hệ với bên ngoài, như thế thời gian bộ lạc tồn tại càng dài hơn.

- Thiên cổ nhất thúy là cách nói của vị trưởng lão kia, mỗi lần ông lần ông nói đến câu chuyện này đều rất hưng phấn, ông căn cứ vào các tài liệu và truyền miệng của bộ lạc được truyền lại, phân tích được đây là khối Phỉ Thúy thiên nhiên lạnh băng, Phỉ Thúy như thế phải tồn tại, chẳng qua nguyên nhân hình thành quá ngặt nghèo.

- Vị trưởng lão kia còn bỏ rất nhiều thời gian đi thăm dò, tìm hiểu, hy vọng có thể tìm được Băng tâm ngọc khiết giống như trong truyền thuyết lịch sử, ông tin rằng Phỉ Thúy như thế có thể được sản sinh, chắc chắn còn có.

Nói đến đây, Vua Phỉ Thúy lại nhìn Lý Dương, sự ngưỡng mộ trong mắt càng tăng lên.

- Đáng tiếc nguyện vọng của ông không thể thực hiện, mãi đến khi qua đời cũng không thể tìm ra Phỉ Thúy như thế, ta còn nhớ rõ, lần cuối cùng đi thăm ông, ông đã già không thể di chuyển được nữa, còn nói chuyện Băng tâm ngọc khiết với ta. Ông nói với ta, Băng tâm ngọc khiết thực ra là Phỉ Thúy biến dị vô cùng hiếm gặp, nghiêm túc mà nói phải được gọi là Băng Phỉ Thúy, là vật đặc biệt hàng tỉ năm Phỉ Thúy biến hóa, phải qua trên ba mươi triệu năm băng tuyết được bao bọc Phỉ Thúy nguyên thạch, cùng hình thành sản phẩm khác lạ.

Nụ cười trên mặt Lý Dương ngày càng nhạt, nghe được cuối cùng, sắc mặt hắn có chút nghiêm nghị.

Đây là một vị lão tiên bối đáng được tôn kính, cả đời đều tin vào sự cố chấp của mình, chỉ là thứ mà ông tìm kiếm thực quá khó, cuối cùng không được như ý nguyện.

- Sau khi ông mất, tôi cũng từng nghiên cứu một thời gian, cùng với Lão Trác cùng tìm kiếm, tìm kiếm các vùng đất lịch sử có thể xuất hiện Hàn băng, đáng tiếc cuối cùng chúng tôi đều thất bại, Lão Trác vì thế còn không tin lời ta.

Vua Phỉ Thúy cúi đầu, hình như trở về quá khứ, ông và Lão Trác cùng trèo đèo lội suối, muốn tìm được khối Băng Phỉ Thúy, một khối Băng tâm ngọc khiết thực sự.

Bộ tộc kia, Lão Trác chưa đến, cho nên lòng tin không kiên định như Vua Phỉ Thúy, đến tận hôm nay, Trác Lão đều không tin vào lời lưu truyền về Băng Phỉ Thúy.

Loại Phỉ Thúy này, đừng nói thấy trong thực tế, trên lý luận cũng rất khó tra ra.

- Ba, ba và lão nhân gia kia ông sai, Băng tâm ngọc khiết thực sự tồn tại, Lý tiên sinh làm cho nó lần nữa xuất hiện trên thế gian.

Mã Tuấn Đào đi đến bên cạnh ba mình, nhắc việc trước đây, Vua Phỉ Thúy có chút thương cảm, ông sống ở bộ tộc kia hai năm, vị trưởng lão kia giống như ba của ông vậy, làm cho ông rất xúc động.

Tìm kiếm Băng Phỉ Thúy, cũng có thể nói là tâm nguyện cuối đời của lão nhân gia, hiện giờ tâm nguyện này cuối cùng đã được người khác thực hiện rồi, Vua Phỉ Thúy tin rằng, ông dưới cửu tuyền có thể yên lòng rồi.

Vua Phỉ Thúy gật gật đầu, dường như có chút vui mừng nói:

- Con nói không sai, Băng Phỉ Thúy lần nữa xuất hiện trên thế gian, ý nghĩa vô cùng lớn, đem chủng loại Phỉ Thúy này mở rộng ra một lĩnh vực, thế giới của Phỉ Thúy thực sự tăng thêm một sản phẩm nữa.

Tăng thêm một sản phẩm, mọi người đều nhìn vào Lý Dương, trong mắt đều mang theo sự ngưỡng mộ sâu đậm.

Băng Phỉ Thúy quả thực có thể tăng thêm một sản phẩm, còn là sản phẩm đẳng cấp, tuy nhiên, quan trọng là, loại Phỉ Thúy này lúc giới thiệu ghi chép trong sách, đều sẽ kèm tên Lý Dương.

Năm nào tháng nào, Ngọc thánh Lý Dương dẫn ra Băng tâm ngọc khiết vô cùng hiếm thấy, từ đó về sau, trên thế giới này mới chính thức có cách nói Băng Phỉ Thúy, đây chính là việc tốt lưu danh muôn đời.

Đối với người thực sự thành công, sự theo đuổi của họ chính là các cái này, đây là mưu cầu tinh thần tầng cao.

Đời người trăm năm có thể làm ra rất nhiều thứ muốn làm, còn lại chính là lưu danh, đối với nhiều người trong nhiều nước có thể lưu truyền lại tên mình mãi mãi, đây chính là địa vị cao trọng, rất danh tiếng.

Cổ nhân muốn phong hầu bá tước, muốn có công lao trong việc mở rộng biên giới đất đai, không phải muốn lưu lại tên trên sử sách sao?

Trung Quốc còn có câu tục ngữ rất hay, không thể để lại tiếng thơm muôn đời vậy để lại tiếng xấu muôn thuở, điều đó cũng nói rõ tâm ý của người Trung Quốc, ta không thể tạo phúc cho dân, không thể để mọi người ghi nhớ ta, vậy nghĩ cách khiến mọi người đều hận ta, cũng muốn để tên ta lưu truyền mãi mãi, mọi người đều sẽ nhớ ta.

Đây là một tâm lý biến thái cực đoan, nhưng loại tâm lý này cũng nói rõ sự coi trọng thanh danh của người Trung Quốc.

Lý Dương trẻ như vậy, mới có 26 tuổi, đã có thể được viết tên vào sách giáo khoa, ghi vào sử sách, dù chỉ là một chút, không thể khiến cho tất cả mọi người đều nhớ tới, nhưng cũng đủ cho hắn tự hào rồi.

Ít nhất trong giới đồ thạch sau này, bất kể là lúc nào, nhắc đến Băng Phỉ Thúy loại sản phẩm đỉnh cao này đều sẽ nhớ đến Lý Dương.

Đây cũng là một nguyên nhân Vua Phỉ Thúy hâm mộ và đố kị Lý Dương, ông không cầu danh lợi là không sai, nhưng cơ hội có thể lưu danh muôn thuở này ông cũng muốn.

Vua Phỉ Thúy như vậy, mọi người cũng như vậy, việc lưu truyền hậu thế, cơ bản cũng có thể hoàn toàn xác định được địa vị của Lý Dương.

Từ nay về sau, không ai sẽ nói Lý Dương có thể thắng được Vua Phỉ Thúy là may mắn, mọi mặt Lý Dương đều vượt Vua Phỉ Thúy, trở thành người đứng đầu thực sự của giới đồ thạch.

- Cục trưởng Trương, việc lần này, các người phải ghi lại cẩn thận, tốt nhất chụp mấy tấm ảnh về loại Phỉ Thúy này.

Vua Phỉ Thúy quay đầu lại, nhìn Cục trưởng Trương của Cục quản lý thị trường, khối nguyên thạch này đang mua ở thị trường, lại ở kia dẫn ra, việc quanh vịnh này nên để cho bọn họ.

Ánh mắt Mã Tuấn Đào trở nên nóng hừng hực, lại tràn đầy ghen tị với Cục trưởng Trương, hận rằng Lý Dương không ở xưởng ngọc khí kia của ông dẫn ra Băng Phỉ Thúy này.

Tin tức về Băng Phỉ Thúy một khi truyền ra, địa điểm dẫn thạch có ảnh hưởng cực lớn hoàn toàn có thể tưởng tượng được.

- Vâng, vâng, tôi lập tức chụp, lập tức chụp.

Cục trưởng Trương thoáng sững sờ, lại có chút không dám tin tưởng, sự việc không ngờ đã phát triển đến bước tiến này, hoàn toàn vượt qua sự tưởng tượng của ông, tốt hơn rất nhiều, hoàn mỹ hơn rất nhiều.

Sự việc Băng Phỉ Thúy tuyên dương ra ngoài, sau khi Băng tâm ngọc khiết được mọi người biết được, thị trường của họ nhất định sẽ bước vào thời kỳ đỉnh cao, hơn nữa còn có thể bùng phát lâu dài mà không suy thoái.

Bùng phát này rốt cuộc có cao, ông hiện nay không dám xác định, nhưng có thể khẳng định, bất kể kết quả như thế nào, ông đều có nguồn vốn tăng lên, không bao lâu, cấp bậc của ông có thể tăng lên.

Người thanh niên bên người ông luống cuống chân tay đi chụp ảnh, Lý Dương còn cố ý bảo Triệu Khuê đem Phỉ Thúy sang một bên, để cậu ta chụp tốt.

Lý Dương cũng hiểu, khối Phỉ Thúy này không thể giấu diếm, hấn đối với toàn bộ giới đồ thạch, toàn bộ giới chạm ngọc đều có ảnh hưởng cực lớn, đã không phải là đồ một mình Lý Dương có thể giấu được.

Món ăn đều được dọn lên hết, Mã Tuấn Đào vội vàng tiếp đãi mọi người ăn cơm.

Bữa cơm này Cục quản lý thị trường chiêu đãi, tuy nhiên Mã Tuấn Đào thật giống chủ nhân, luôn nhiệt tình tiếp đãi mọi người. Thật ra, ông càng muốn làm chủ, để tăng thêm quan hệ với Lý Dương.

1011. Chương 1008: Sản Phẩm Phỉ Thúy Mới! (2)

Nếu là Thiệu Ngọc Cường học được thành, Mã gia họ cho dù mất Vua Phỉ Thúy, vẫn là gia tộc quan trọng nhất của giới đồ thạch, vẫn có sức ảnh hưởng rất lớn.

- Lý Dương, ta có một thỉnh cầu!

Chờ mọi người ăn gần xong, Vua Phỉ Thúy mới thông thả nói một câu, lúc nói chuyện, trong mắt ông còn ao ước và khát vọng.

- Mã Lão, phải chăng ông muốn cầm khối Phỉ Thúy này, để tể vị trưởng lão kia đứng không?

Lý Dương buông đũa, hỏi thẳng, thật ra, mọi người đều có thể đoán được, Vua Phỉ Thúy lúc này thỉnh cầu Lý Dương, chắc chắn có liên quan đến khối Băng Phỉ Thúy vừa này Lý Dương dẫn ra.

Quan hệ đến khối Phỉ Thúy này lại làm cho Vua Phỉ Thúy coi trọng như vậy, chắc chắn chỉ có việc này.

- Đúng, tuy nhiên tôi hy vọng cậu cũng có thể cùng đi, cùng đi thăm.

Vua Phỉ Thúy mỉm cười gật đầu, Lý Dương khẽ ngẩng đầu, lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Nếu Vua Phỉ Thúy mở miệng nói, hấn sẽ nhận lời để Vua Phỉ Thúy mượn, giá trị của khối Phỉ Thúy này rất cao, nhưng danh dự của Vua Phỉ Thúy càng cao, đủ có thể thấy được sự tín nhiệm của Lý Dương.

Huống hỏi, Lý Dương cũng không phải lần đầu tiên giao thiệp với Vua Phỉ Thúy, hấn đối với ông vẫn có hiểu biết nhất định.

Chỉ là hấn không ngờ, Vua Phỉ Thúy không ngờ cũng muốn hấn cùng đi, để đồ cho mượn rất đơn giản, hấn cùng đi không dễ dàng, hành trình của hấn gần đây đã kín lịch rồi, căn bản không có thời gian này.

- Mã Lão tiên sinh, điều này, cháu gần đây chắc không có thời gian!

Lý Dương hơi khó xử, tốt nhất nên từ chối Vua Phỉ Thúy, gần đây hấn thực sự không có thời gian, trước mắt là hội triển lãm Vân Nam, còn có triển lãm nhỏ của bảo tàng Bạch Minh Bắc Kinh đều là việc hấn gần đây phải làm. Sau khi bận rộn xong, hấn còn phải đi đến nhà Vương Giai Giai xác định ngày kết hôn.

Sau khi chờ đính hôn, hấn còn phải chuẩn bị cho kết hôn, đây chính là việc đại sự cả đời, Lý Dương không muốn mình sẽ để lại cho Vương Giai Giai hối hận gì.

- Không sao, đợi cậu có thời gian chúng ta mới đi!

Vua Phỉ Thúy gật đầu, trên mặt vẫn còn nụ cười.

Ông mời Lý Dương không phải vì sợ Lý Dương không yên tâm, ông càng coi trọng Lý Dương hơn.

Ông hy vọng có thể dẫn Lý Dương đến thấp hương trước mộ phần của ân sư của mình, để cho người thấy được kỳ tài trong giới đồ thạch, vị thiên tài xuất sắc nhất trong lịch sử của giới đồ thạch từ trước tới nay

Vua Phỉ Thúy tin rằng, đây chính là báo đáp tốt nhất cho người, dưới cửu tuyền người biết được tâm nguyện của người được một người như thế thực hiện chắc chắn sẽ rất vui.

Đây là một tư tưởng của người già, Lý Dương vẫn không hiểu, Vua Phỉ Thúy nếu đang trẻ mấy chục tuổi, chắc chắn sẽ không có suy nghĩ như thế, cũng chính tư tưởng như thế mới khiến ông đưa ra yêu cầu như thế.

- Lý tiên sinh, Mã Lão tiên sinh, nếu không vội, ông có thể rảnh rỗi mới đi, nhân tiện đến khu khai mỏ của chúng tôi xem thử, khai khoáng của chúng tôi hiện nay hoạt động rất tốt.

Sangdala nhân cơ hội mời Lý Dương, cho dù Lý Dương không đánh cuộc khoáng sản, cậu ta đều có thành công, điều này đối với anh ta mà nói là một cơ hội cực tốt.

Nghe xong lời của Sangdala, Lý Dương không do dự, gật gật đầu:

- Mã Lão, ông thấy thế được không?

- Không thành vấn đề!

Vua Phỉ Thúy cười ha ha gật đầu.

- Đúng rồi, Mã Lão tiên sinh, ông nói đến vị lão nhân gia này, bộ lạc mà ông sống tên là gì?

Sangdala lại hỏi một câu, nơi Lý Dương muốn đi, anh ta phải nghe ngóng một chút, đảm bảo an toàn tốt cho Lý Dương, trong một số bộ lạc nguyên thủy của Myanmar có nguy hiểm rất lớn.

Hiện giờ Lý Dương, không chỉ là nhân vật quan trọng của Trung Quốc, ở Myanmar cũng như thế.

Lý Dương trẻ tuổi như vậy, chỉ cần có thể giữ vững quan hệ với Lý Dương, không nói khoáng, năm mươi năm sau này đều không lo lắng vì mạch khoáng sản nữa, Lý Dương đổ khoáng sản chỉ đổ một lần, nhưng đã chinh phục được tất cả mọi người.

Vua Phỉ Thúy ngẩng đầu cười, dường như có chút hồi ức, thông thả, chậm rãi nói:

- Bộ tộc đó, tên là Kiết Đa.

Lý Dương:

-

Sangdala:

-

Tất cả mọi người:

-

Bộ lạc Kiết Đa, họ không nhớ lắm, đây chính là bộ lạc Vua Phỉ Thúy vừa nói trong câu chuyện vừa nãy, nếu câu chuyện là thật, đó cũng là nói bộ lạc này ít nhất đã lưu truyền nghìn năm rồi, là bộ lạc cổ xưa thực sự.

Thảo nào nơi đó lưu truyền câu chuyện như thế, đối với Bằng tâm ngọc khiết lại hiểu rõ như vậy, chắc trên thế giới này có khả năng chỉ nơi này lưu truyền câu chuyện này.

Nếu không ai làm phiền, hoặc họ mãi mãi lưu truyền tiếp, năng lực kể truyền của bộ lạc rất mạnh.

Sau bữa cơm tối, Lý Dương dời đi. Khách sạn vẫn còn rất nhiều người đang đợi hân, lúc ăn cơm, Hà San San gọi năm sáu cuộc điện đến giục họ, Hà Kiết cũng gọi hai cuộc.

Mã Tuấn Đào không thể giữ Lý Dương, nhưng để lại phương thức liên hệ với Lý Dương, Lý Dương cũng để lại phương pháp liên hệ của hân.

Nếu sau này muốn mở xưởng ngọc khí, tìm Mã Tuấn Đào hợp tác là lựa chọn rất tốt.

Cục trưởng Trương cũng hưng phấn dời khách sạn, bữa cơm này tiêu gần một trăm ngàn, tuy nhiên kinh phí công của thị trường họ không thiếu, chút tiền này có thể lấy ra.

So với thu hoạch lần này, chút tiền này tính là gì.

Ông đã suy nghĩ xong rồi, Băng Phỉ Thúy sự việc này nhất định sẽ đẩy lên cơn sốt một lần, càng sốt càng tốt, tương lai của thị trường của họ sẽ càng tốt.

Khó nhất chính là, lần này Vua Phỉ Thúy và Lý Dương không phản đối, trái lại, bọn họ còn rất ủng hộ, ý nghĩa thực sự của các loại Phỉ Thúy tăng lên, đối với toàn bộ giới chạm ngọc đều là đại sự.

Có sự ủng hộ của hai người, ông tin rằng lần này chắc chắn là một lần đại họa.

Ngoài ra, tăng thêm chủng loại Phỉ Thúy, không những bao trùm lên giới ngọc thạch, ảnh hưởng đối với khoáng vật học cũng không nhỏ.

Loại Phỉ Thúy tự nhiên phát hàn băng, sẽ khiến rất nhiều học giả khoáng vật học phát cuồng, cũng sẽ làm cho rất nhiều người không tin, đứng ra chất vấn, thậm chí dẫn đến thảo luận tranh chấp của học thuật.

Các điều đó, tạm thời không quan hệ gì với Lý Dương.

Nửa tiếng sau, bọn người Lý Dương mới về đến khách sạn, thời gian lúc này đã hơn 8: Pm rồi, người ở đại sảnh khách sạn không nhiều, người ăn cơm tối xong không về phòng nghỉ ngơi, thì đi ra quảng trường tản bộ.

- Vù vù!

Di động của Lý Dương lại rung lên, xem số, khoe miệng Lý Dương có chút bất đắc dĩ.

Điện thoại là Hà San San gọi đến, hôm nay hần nhận được tám cuộc gọi của Hà San San rồi, Vương Giai Giai bên kia càng nhiều mười mấy cuộc gọi, nha đầu này ra sức giục bọn họ.

- Chúng tôi đã đến đại sảnh khách sạn rồi, em rút cuộc có việc gì gấp như vậy hả?

- Về rồi à, vậy mấy người nhanh lên, em đang ở phòng của các người nè, nhanh lên.

Thanh âm của Hà San San lạnh lạnh truyền lại, nghe xong không đợi Lý Dương phản ứng, liền gác máy, Lý Dương khẽ lắc đầu, cầm tay Vương Giai Giai đi thẳng đến thang máy.

Ba phút sau, Lý Dương đã về đến phòng của mình.

Vừa tiến vào phòng, hần sững sờ một chút, ngây ngẩn nhìn trước mặt, khác sạn là Vân Nam bên này cung cấp, là phòng hạng sang, có phòng khách và hai phòng ngủ, trong đó một phòng là của Lý Dương và Vương Giai Giai ngoài ra một phòng là của Lưu Cương.

Lúc này, phòng khác đang chất một đồng hồ, tượng phật đồng, khối sắt, bát men, hộp lớn đều có, thậm chí còn có rất nhiều đồ phá hoại, thoát nhìn như đồng rác vậy.

- Lý Dương, anh đã về nhanh vào đi!

Hà San San đang đứng ở trong phòng khách, thấy Lý Dương sáng mắt lên, chạy lại kéo Lý Dương tiến vào trong, Lưu Cương từ trên sofa đứng dậy, trên mặt có dáng vẻ hờn tủi và bất đắc dĩ.

Hôm nay cậu ta luôn ở cùng Hà San San.

- Lý Dương, anh mau nhìn xem, mấy thứ em mua như thế nào?

Hà San San hưng trí vô cùng, nhìn một đồng rác nát trên mặt đất, Lý Dương có chút dở khóc dở cười, chỉ vào đồng đồ, nói thẳng:

- Cả chiều nay, em đi mua mấy thứ đồ rách nát này chơi hả?

- Cái gì gọi là phế phẩm bỏ đi, đây đều là bảo bối, em đều chọn rất cẩn thận, lại quan sát chủ bán mới mua!

Lý Dương vừa nói như vậy, miệng nhỏ xinh xắn của Hà San San lập tức chu lên, rất bất mãn kêu lên.

- Lý Dương, cậu về rồi à!

Trong phòng một người tiến lại, Hà Kiệt mặc quần áo thể thao tiến lại, trên mặt cũng có chút bất đắc dĩ.

Sau khi Hà San San mua mấy thứ này về, lập tức kéo cậu ta lại xem, phản ứng lúc đó của Hà Kiệt cũng không khác Lý Dương.

Hà Kiệt không hiểu đồ cổ, nhưng nhìn thứ này nhiều như vậy, cậu ta hiểu được Hà San San lần này dữ nhiều lành ít, vì việc này trước đó không lâu cậu ta cũng ném qua, vì chuẩn bị quà mừng thọ cho ông nội, cậu ta đã tiêu tiền uống phí.

Hà Kiệt không hiểu thẩm định, nhưng thật ra việc này hiểu hơn Hà San San rất nhiều.

Hà San San không đợi Lý Dương, muốn nhờ bạn Bạch Minh qua xem giúp, bị Hà Kiệt ngăn lại.

Làm cái trò cười cho thiên hạ, mình mua một đồng rác đã đủ xấu hổ rồi, lại tìm những người khác thẩm định, đó sẽ càng mất mặt hơn.

Không chỉ mình xấu hổ, đến lúc cũng làm xấu mặt Lý Dương và ông nội, vấn đề này rất nghiêm trọng.

Hà San San trên một trình độ nhất định cũng là người đại diện cho Lý Dương và ông cụ, làm việc gì cũng không thể lỗ mắng.

Tuy nhiên, từ điểm này, cũng có thể thấy Hà Kiệt rất xem thường cô.

Với sự khuyên bảo của Hà Kiệt, Hà San San nghe xong, cô tự mình hiểu, chẳng may mau phải đồ giả, truyền ra ngoài nhất định sẽ ảnh hưởng, liền gắng bình tĩnh đợi Lý Dương ở khách sạn.

Điều này Hà Kiệt rất hài lòng, còn đặc biệt giúp cô gọi hai cuộc điện giục Lý Dương, như thế, cho dù mấy thứ này toàn bộ đều có vấn đề đều là hàng giả, việc này cũng sẽ không truyền ra ngoài, xấu cũng che được.

Nghe xong Hà Kiệt giải thích, Lý Dương lần nữa lắc đầu hơn nữa thương hại nhìn Hà San San.

Mấy thứ này, hẳn vừa nhìn thoáng qua, ít nhất trong mắt hẳn không có đồ đáng giá phải chú ý, có rất nhiều đều rõ ràng làm dấu vết cũ, đơn giản mà nói, đều là chế phẩm phỏng chế rất phổ biến.

Còn vài món toàn bộ là tác phẩm nghệ thuật, ngay cả làm cũ đều không có, đồ như thế không ngờ cũng được Hà San San mua về.

1012. Chương 1009: Một Đồng Bảo Bối Lớn.

Lý Dương, anh nhìn cái bát này trước, rất đẹp!

Hà San San tỏ ra rất vui mừng, sau khi đóng cửa, lập tức cầm một cái bát nhỏ Thanh Hoa đưa cho Lý Dương, hình thức của cái bát nhỏ Thanh Hoa này quả thực rất đẹp, đáy bát còn có một hàng sáu chữ Đại Thanh Gia Khánh niên chế (được tạo thành vào năm Gia Khánh đời Thanh)

Thanh Hoa là hoa văn uyên ương, bát nhỏ không lớn, xem ra rất đẹp.

Lý Dương nhận bát, sát sát trên tay, lập tức lắc đầu.

- Lý Dương, anh nói đi, thật ra cái bát này như thế nào hả?

Thấy Lý Dương không nói gì, Hà San San vội vàng hỏi, chiếc bát nhỏ này, cô tiêu mười nghìn đồng, là một trong các bảo bối cô coi trọng nhất, nếu không cũng không thể cầm lên đưa cho Lý Dương.

- Khụ khụ!

Lý Dương che miệng, Vương Giai Giai ở bên cạnh cũng lo lắng nhìn hắn, Vương Giai Giai cũng hy vọng chị em của mình có thể mua được bảo bối tốt thực sự.

Tuy nhiên, là bảo bối hay không các cô nói không tính còn muốn nghe Lý Dương, Lý Dương ở phương diện này rất có uy tín.

- Cái bát này, không có bất kì cái gì làm vết tích cũ...

- Oa!

Lý Dương còn chưa nói dứt lời, Hà San San hưng phấn kêu lên, vội vàng nói:

- Vậy, cái này là hàng thật? Có thể đáng giá bao nhiêu?

Cô hãy nghe ta nói xong đã, tuy không có làm dấu vết cũ, nhưng tôi đoán được bát này từ đâu.

Lý Dương vội vàng xua tay, tiếp tục nói:

- Di Hòa Viên Bắc Kinh, Hậu Hải Đảng mấy năm trước đều từ Cảnh Đức Trấn định một lô bát nhỏ giả cổ này, thật ra chính là trong tiệm cơm của họ sử dụng, tôi đoán, có khả năng là ai đó ăn cơm ở đó, cảm thấy hơi quý, trong lòng không nỡ, lúc về đem trộm bát ăn cơm như vậy, đây không phải là giả, nhưng cô không thể căn cứ vào năm, phán đoán nó là đồ vật cổ.

Lý Dương nói một mạch xong, Hà San San hoàn toàn ngơ ngẩn ở đó, Vương Giai Giai cũng mở to mắt, Hà Kiệt bịt miệng cố nén cười.

- Ý của Lý Dương là đây chính là đồ vật bình thường sử dụng!

Một lát sau, Hà San San mới chậm rãi hỏi.

- Đúng vậy, bên trên còn có khắc chữ Di.

Tôi nghĩ có thể là Di Hòa Viên mất, nếu cô để họ lấy về, họ chắc sẽ miễn phí cho cô một bữa cơm canh thịnh soạn, giá của bát này không thấp, mỗi một bát cũng phải hơn trăm đồng đấy!

Lý Dương làm như có giá, gật gật đầu, miệng của Hà San San mở càng to hơn.

- Khúc khích cười!

Hà Kiệt cười mạnh ra tiếng, sau khi cười ra thì không thể cứu vãn được, ôm bụng cười lớn, đây là cái bát đầu tiên, bao nhiêu lâu như thế không ngờ là bát người ta ăn cơm, điều này còn buồn cười hơn chuyện của Hà Kiệt trước đây.

Mấy thứ cậu ta mua về, nói thế nào cũng đều có vết tích giả, bát này một chút đều không có.

Toàn bộ đều là hàng mỹ nghệ hiện đại, làm rất tốt, đặt ở đó mấy trăm năm cũng thành hàng cổ, nhưng hiện nay chắc không phải vì thời gian bát này xuất xưởng không quá năm năm.

Hà Kiệt vừa cười, Lý Dương cũng không kìm nổi cười lên.

Bát này hẳn còn thực sự gặp qua, rất nhiều tiệm cơm giả cổ thực sự đều dùng, tuy nhiên quán cơm thường dùng đều là bán buôn, bát rất dễ, nơi dùng bát giả cổ thủ công chân chính này không nhiều.

Xem ra Bắc Kinh nhiều nhất, thêm các ký tự ngầm, Lý Dương cơ bản có thể đoán được đây là tiệm cơm bên Di Hòa Viên sử dụng.

Một cái bát, dù nói thế nào cũng hơn trăm ngàn, để cho người ta lấy lại đi dùng bữa tối cũng không thành vấn đề.

Đương nhiên, Hà San San phải nói đến điều này mới được.

Mấy người đều cười, Vương Giai Giai cũng quay mặt, che miệng cười trộm, Hà San San đem bát ăn cơm của người ta về thành đồ cổ, lần này quả thực mất mặt rồi.

Hà San San nhìn sắc mặt bọn họ nhợt nhạt, lúc này cũng không biết đang nghĩ gì.

Không đến hai phút, cô đem cái bát Thanh Hoa này để sang một bên lại ôm một cái bồn lớn Thanh Hoa, chỉ vào bồn nói với Lý Dương :

- Mặc kệ cái kia, Lý Dương, anh xem xem cái này.

Lý Dương vuốt nhẹ một cái, lại mỉm cười lắc đầu:

- Đây là tạo hình của Nguyên Thanh Hoa.

- Nguyên Thanh Hoa!

Vừa nói đến đây, mắt Hà San San sáng lên, ông thích nhất là Nguyên Thanh Hoa, điểm này cô biết, tất nhiên cũng biết giá trị của Nguyên Thanh Hoa.

Lý Dương xua tay nói:

- Em nghe anh nói hết đã, đây là tạo hình của Nguyên Thanh Hoa không sai, nhưng hình dạng khác lạ, màu sắc không sắc, chất thai khô khan, sắc Thanh Hoa rất mờ, rõ ràng có thành phần của thuốc màu hiện đại hóa, căn bản không phải là Nguyên Thanh Hoa thực sự.

Nói đến đây, Lý Dương lại lắc đầu, ý của hắn rất rõ ràng, đây chính là bồn rất bình thường, là căn cứ Nguyên Thanh Hoa mô phỏng lại, còn bắt chước không đúng.

Sắc mặt Hà San San lập tức sa sầm, trong lòng Hà Kiệt cười càng lớn hơn, tuy nhiên không thể hiện ra ngoài.

Trước đây cậu ta từng được giáo huấn, lần này cũng để Hà San San ném thử cũng xem như là một cặp anh em.

Tuy nhiên bọn họ cũng không dám thể hiện thân phận của mình ra bên ngoài, ông là người nổi tiếng trong giới đồ cổ, nếu bị người ta biết tước tử biệt nữ của ông ngay cả xem đồ cổ liên tục bị lừa, người của giới đồ cổ không chừng sẽ nghĩ thế nào đây.

Cho dù ngoài mặt không thể hiện ra, trong lòng chắc chắn sẽ có suy nghĩ khác.

- Còn món này nữa, đây là đàn cổ hải!

Hà San San còn chưa bỏ ý định, lại ôm một cây đàn đưa cho Lý Dương, cây đàn này bảo quản rất nguyên vẹn, được làm từ gỗ đen, thoát nhìn mang hương sắc cổ, rất giống đồ vật cổ.

- Cây đàn này.

Lý Dương để cái bồn một bên, đón cây đàn này, lại lắc đầu, thế nào, cây đàn này cũng không thật sao?

Hà San San vội vàng hỏi, cô cũng có chút lo lắng. Cây đàn này thật ra là bảo bối cô thích nhất, tiêu của cô khoảng mười nghìn đồng, mua được từ một tiệm đồ cổ.

Cô coi cây đàn này là bảo bối tốt nhất, ngay từ đầu không dám cầm cho Lý Dương xem.

Hiện nay thấy Lý Dương lắc đầu, trong lòng cô nhất thời bị dội một gáo nước lạnh.

Lý Dương thấy cô lo lắng, tỏ ra dễ khóc dễ cười, khẽ nói:

- San San, anh hỏi em, lúc nào em gặp qua Bát huyền đàn cổ vậy?

- Bát Huyền đàn cổ?

Hà San San khẽ sửng sốt, vội cúi đầu nhìn cây đàn cổ kia.

12345678

Trên cây đàn này còn thực sự có bát huyền, nhìn thấy chỗ này, không cần Lý Dương giải thích, trong lòng Hà San San có dự cảm không tốt.

- San San, đàn cổ thường có 7 dây hoặc 9 dây cũng có 10 dây, nhưng không có 8 tám dây, người hiểu biết một chút đều sẽ không phạm sai lầm này, còn gỗ này cho thêm thuốc màu nhuộm đen, không phải màu sắc của phong cách cổ, ngoài ra dây của đàn này cũng không đúng, đơn thuần là vật mạ kim loại hiện đại.

Lý Dương thở dài, cây đàn này trong mắt hắn, đó chính là đồ giả không thể giả hơn.

- Ha ha.

Hà Kiệt lần nữa cười vang lên, lần này cười còn hơn lần vừa xong, bù chút tiền không sao cả, nhưng thấy Hà San San đi mua một đồ đồ còn quá đáng hơn lần trước cậu ta bị lừa, cậu ta không nhịn được muốn cười.

Sắc mặt Hà San San xanh mét, trợn mắt nhìn Hà Kiệt, liên tiếp mấy món đồ được cô coi là bảo bối thực sự đều được Lý Dương phán đoán vô tình, lúc này trong lòng cô cũng không thể chịu nổi.

Mấy thứ này, đã tiêu của cô không ít tiền, cả chiều nay cô đã tiêu một khoản lớn sáu trăm ngàn, sáu trăm ngàn đối với cô quả thực là khoản vô cùng lớn.

Nếu không phải trước đó ở Bình Châu kiếm được năm triệu, cô căn bản không có khoản tiền này.

Nghĩ đến sáu trăm ngàn trôi như thế, trong lòng cô đau xót vô cùng, đàn cổ này là tiệm đồ cổ bán cho cô, lần này trong lòng cô bắt đầu suy nghĩ, phải chăng tìm mấy người đóng cửa tiệm đồ cổ này, cho ông chủ phá sản.

Không cần nghi ngờ, cô có thực lực này, không cần động đến thực lực nhà cô, tìm mấy người bạn trước đây, ủy thác một chút là được, rất nhiều người mong ước được làm giúp cô chuyện này đây.

- Cười,. cười chết anh!

Hà San San vênh mũi với Hà Kiệt, lại lật đống đồ lên, lại lấy ra một tác phẩm tượng khắc Phật Di lạc, vật không lớn thoát nhìn rất không tồi.

Tìm người chỉnh có tiệm đồ cổ kia, cũng là suy nghĩ của Hà San San.

Việc này cô không thể đi làm, thân phận gì chứ, thực sự làm người khác chắc chắn sẽ điều tra, đến lúc đó việc cô bị lừa sẽ truyền ra ngoài, không chỉ cô mất mặt ông cụ cũng không mất mặt hơn.

Việc như thế cô vẫn phân rõ nặng nhẹ.

Lý Dương nhận vật này, khó được gật đầu:

- Vật này không tồi, là Phật Di lạc được điêu khắc bằng sừng bò, điêu khắc cũng không tồi.

Đáng tiếc không phải là đồ cũ

- Sừng bò không phải là sừng bò tốt sao?

Hà San San kêu mạnh một tiếng ngạc nhiên, vật này, cô mua theo giá của sừng bò tốt, vẫn cho rằng đó là đồ cũ, nghe Lý Dương thẩm định, cô thậm chí muốn đâm vào tường.

- Đại tỷ, sừng bò và sừng bò tốt khác biệt rất lớn biết không, sừng bò tốt có hoa văn rất rõ ràng trên mặt, chị xem đây này, trụi lủi, làm sao có hoa văn rõ ràng chứ.

Lý Dương khóc cười không được lắc đầu, sừng bò thật ra khác biệt với sừng bò tốt rất lớn, người am hiểu một chút sẽ rất dễ dàng phân biệt được, chắc đồ này chỉ có Hà San San mới mua, người không am hiểu gì mới mua.

Mặt khác, sừng bò và sừng bò tốt giá cả cũng chênh nhau rất nhiều, đoán cũng không cần phải đoán, vật này Hà San San chắc chắn bị lừa.

- Vâng, em biết rồi!

Hà San San có chút tức giận bắt lực xua xua tay, giá trị của mấy đồ mua về rất cao đều được Lý Dương phán tử hình, cô lúc này muốn chết cũng có.

Sáu trăm nghìn kia, đối với nhà họ mà nói không xem là gì, nhưng đối với cô mà nói đây là khoản tiền khổng lồ.

Cô du học vài năm cũng chẳng qua tiêu chút tiền như vậy mà thôi, hiện này ngược lại, lòng tham nhất thời, bỗng chốc đi hết rồi.

Lý Dương mỉm cười lắc lắc đầu, tiện tay bôi đống đồ lên.

Đối với Hà San San mà nói, có bài học như thế cũng tốt, tránh để cô ngày đêm ảo mộng làm giàu.

Lúc trước Hà Kiệt tuy không nghĩ làm giàu, nhưng mục đích cũng là nhảy bước, vì vậy đã bị mắc lừa không ít, đã mua không ít đồ, đặc biệt là mua được đồ giả kia không thể là thánh chỉ giả, còn bị ông cụ mắng cho một trận.

Tuy nhiên đó cũng không trách được người khác, ai bảo cậu ta mua đồ chứ, đem vật như bảo bối chạy tới để cho ông cụ xem, không đánh cậu ta cũng rất nường tay rồi. Lý Dương nếu cầm các đồ này về, nhất định sẽ bị tát, còn đánh đến mấy ngày không thể ra khỏi giường.

Mắt Lý Dương đột nhiên lóe sáng, từ trong đồng đồng rút ra thanh kiếm đồng, xem xét cẩn thận toàn bộ thanh kiếm.

1013. Chương 1010: Chắc Chắn Trúng Lớn!

- San San. Không nên chán nản.

Vương Giai Giai cầm tay Hà San San nói nhỏ, Hà San San bĩu môi gật gật đầu, hai mắt ngân ngấn lệ, như sắp mưa.

- Các đồ này em mua bao nhiêu tiền?

Hà Kiệt bất ngờ hỏi một câu, đồ bỏ đi này là Lưu Cường giúp cô mang về, đến hiện nay Hà Kiệt cũng không biết Hà San San rốt cuộc tiêu bao nhiêu tiền.

Hà San San do dự một lúc, cuối cùng giơ tay, hình số sáu.

- Sáu chục ngàn, coi như học phí, đồ vật không thể mua lung tung, đặc biệt là tình huống không hiểu gì cả, hiện nay làm sao có nhiều bảo bối như thế để em kiếm.

Hà Kiệt gật gật đầu, ra vẻ đã từng trải nói:

- Những lời này đều là ông và Lý Dương trước đây nói với cậu ta, lần này được cậu ta áp dụng, dạy bảo Hà San San, cũng xem như vừa học vừa áp dụng.

- Không phải là sáu chục nghìn mà là sáu trăm nghìn!

Hà San San thở hổn hển, mắt còn ngây dại, Hà Kiệt đang cười, nghe thấy lời của cô thoáng sửng sốt, lập tức lại lắc đầu.

Sáu trăm nghìn, đối với Hà Kiệt mà nói không là gì, nhưng đối với Hà San San không phải là số nhỏ.

Hà San San thích xe, nhưng người nhà cổ tính không để cô chơi xe, phương diện tiền bạc kiểm soát cô chặt một chút, mấy ngày trước cô đánh cược thắng được mười triệu Hà Kiệt biết, lần này cậu ta còn mang theo mệnh lệnh của ông nội.

Tiền là của Hà San San, ông cụ có thể tin tưởng cô, mua một chiếc xe việt dã bình thường có thể, nhưng tuyệt đối không cho phép cô mua một chiếc xe thể thao, càng không cho phép xe chạy tốc độ nhanh, nếu không thì nhất cô ở nhà không cho phép ra ngoài.

Sở dĩ ông cụ làm như vậy, thực ra vẫn là quan tâm cô, lo lắng cho cô.

Dù sao lái xe nhanh rất nguy hiểm, tính cách của Hà San San lại như vậy không thể làm cho người khác yên tâm được.

- Thanh kiếm này em mua bao nhiêu tiền?

Hà San San đang hồi hận sắp khó thì đột nhiên nghe thấy câu hỏi của Diệp Thanh, cô quay đầu nhìn thanh kiếm kia cũng không nghĩ như thế nào, trả lời luôn:

- Thanh kiếm này rẻ, chỉ cần ba nghìn tệ, người bán nói là thanh kiếm đồng Thương Chu, đồ rất cổ!

- Mấy chục nghìn thậm chí lên đến trăm nghìn đều bị Diệp Thanh ôm hết, đồ mấy nghìn này Hà San San không ôm hy vọng gì.

Liên tiếp bị đả kích, có thể nói đã làm cho cô nhanh chóng tuyệt vọng rồi.

- Ba nghìn tệ, không tồi, em gặp được vận may lớn rồi!

Lý Dương khẽ gật đầu, Vương Giai Giai , Hà Kiệt còn có Lưu Cương ngả đầu lên, kinh ngạc nhìn Lý Dương.

- Gặp được may mắn lớn gì!

Hà San San mụ mị quay đầu lại, vừa nói xong, cơ thể cô rung lên, trên mặt còn không dám tin tưởng.

- Anh, anh nói, vật này là hàng thật, là báu vật thực sự đúng không?

Mấy giây trôi qua, Hà San San vội vàng hỏi, lúc hỏi thanh âm đều có chút kích động, dù nói thế nào, đã mua nhiều đồ như vậy, cuối cùng cũng có một thứ là hàng thật sự.

Chỉ cần là hàng thật, thế nào cũng đáng chút tiền, chắc chắn phải lớn hơn ba nghìn tệ, không chừng còn được món to.

Trong ấn tượng của Hà San San, công cụ đồng thau Thương Chu đó đều rất đáng giá, thanh kiếm đồng thau này còn được bảo tồn rất nguyên vẹn.

Lý Dương gật đầu, nói:

- Đây không phải là kiếm đồng thau Thương Chu, phải so sánh với kiếm đồng thau Thương Chu....

Ánh mắt Hà San San nhanh chóng ảm đạm, lại mím môi, không đợi Lý Dương nói xong, liền nói:

- Chẳng phải hàng thật, anh nói gì, cố ý lấy em ra đùa hả.

Tâm trạng Hà San San lúc này rất không tốt, chắc bất kỳ ai tiêu tiền oan uổng thế, mua một đồng phế phẩm, tâm trạng đều không thể tốt được.

Lý Dương cười cười, lại nói:

- Tôi nói nó chưa đến Thương Chu, nhưng cũng không nói là phế phẩm, đây là một thanh kiếm đồng thau thời kỳ hậu Xuân Thu, hơn nữa có lai lịch rất lớn.

- Thời kỳ hậu Xuân Thu

Hà Kiệt bước lên trước một bước, Vương Giai Giai lại mở to hai mắt nhìn, Hà San San chậm rãi ngẩng đầu, miệng lặng lẽ há ra.

Thời kỳ hậu Xuân Thu, đó cũng là thứ hơn hai nghìn năm rồi, đồ cổ, chắc chắn là đồ cổ, càng không cần phải nói, Lý Dương còn có cố ý nói, thanh kiếm này lai lịch rất lớn.

- Lý, Lý Dương, lần sau anh có thể nói một mạch cho xong, anh như thế sẽ dọa chết người đó.

Hơn một phút sau, Hà San San mới tức giận kêu lên, trên mặt cô còn có chút kích động, vừa nói xong, lại không tìm được đến bên cạnh Lý Dương, vội vàng hỏi:

- Lý Dương, đây là đồ vật của thời kỳ hậu Xuân Thu, vậy chắc chắn rất đáng giá chứ?

- Thanh kiếm đồng thau thời kỳ hậu Xuân Thu, không nhất định đều đáng giá.

Mắt Hà San San trừng lại muốn kêu to, Lý Dương lập tức giành nói trước:

- Trước hết em đừng có vội, nghe anh nói xong đã, em như thế, anh sẽ không nói cho em nghe nữa.

- Vâng, em không nói nữa, anh nhanh nói đi.

Hà San San bắt mắt khoanh tay ngồi trên sofa, Lý Dương khẽ gật đầu, nha đầu này tính cách này thực sự không hợp để giấu, thảo nào ông cụ chưa bao giờ dạy cho cô ta điều gì.

Tuy nhiên may mắn của cô ta thực sự không tốt, một đồng phế phẩm như vậy, không ngờ còn thực sự để cô lượm được một vật báu.

Hơn nữa còn là bảo bối lớn.

- Lý Dương, thanh kiếm đồng này lai lịch gì, chắc sẽ không như Ngự trằng, trạm nghiêm chứ?

Hà Kiệt hỏi nhỏ, trên mặt cậu ta còn kinh ngạc, đồ vật của thời hậu Xuân Thu cậu ta biết không đúng, nhưng trong tay Lý Dương có mấy thần kiếm đều là thời đó.

Trong ấn tượng của cậu ta, Âu Dã Tử và Can Tương Mặc Ta đều là người của thời này.

- Không phải, đây không phải là thần kiếm đó.

Lý Dương lại lắc đầu, các thần kiếm đó đều là Âu Dã Tử rèn, Âu Dã Tử là Tông Sư rèn kiếm, Trạ Lô, Ngư Trầ là các tác phẩm đỉnh cao của ông, cũng có thể nói đều là các tuyệt tác của tông sư, thần khí chân chính.

Thanh kiếm đồng này rất không tồi, nhưng so với Trạ Lô, Ngư Trầ mà nói vẫn còn xem xa.

- Vậy, đây là?

Hà Kiệt lại hỏi.

- Đây là bội kiếm Ngô Vương Phù Sai

- Ngô Vương Phù Sai?

Hà Kiệt và Hà San San cùng đồng thời kinh ngạc kêu lên hỏi, Lý Dương gật gù đầu chỉ chữ khắc trên chuôi kiếm, nói khẽ:

- Nguyên liệu của thanh kiếm này rất tốt, hơn hai nghìn năm vẫn có thể bảo tồn tốt như vậy thật không dễ, mấy chữ khắc này là dùng vàng để làm, trên mặt tổng cộng có tám chữ, lần lượt là Ngô Vương Phù Sai tự khắc kiếm.

Thanh kiếm đồng này bảo tồn xem như hoàn chỉnh, chuôi kiếm và mình kiếm cùng nhau, liên tiếp mấy nơi có nhiều người xem không hiểu văn tự, người thường đều cho rằng là hoa văn, không ai cho rằng là chữ.

Thấy mọi người vẫn sững sờ, Lý Dương lại nói tiếp:

- Điều Trùng Triện ở cổ đại là quý tộc mới có thể chữ sử dụng, là tượng trưng của thân phận, tám chữ trên Truyền Quốc ngọc tỷ chính là chữ Điều Trùng Triện.

- Thì ra là thế, đây là đồ quý tộc sử dụng, vậy hẳn giá trị không ít ?

Hà San San cuối cùng phản ứng, lại ngẩng đầu, ánh mắt chờ mong nhìn Lý Dương, đối với cô mà nói, đồ đặc là của ai, có gì tốt không quan trọng, quan trọng nhất chính là giá cả của đồ vật.

Lần này đến lượt Lý Dương sững sờ, một lúc sau, hắn mới bắt đầu dĩ cú đầu.

Hắn thưởng thức nhất là giá trị lịch sử và văn vật của thanh kiếm này, thanh kiếm này không so được với Trạ Lô, nhưng cũng là tác phẩm thượng phẩm, có thể phản ánh ra tình hình sinh sống của chư hầu bá chủ, rơi vào Hà San San này chỉ còn lại là tiền, tuy nhiên, người không hiểu để nói cũng vô ích, đối với bọn Hà San San mà nói, giá cả quả thực quan trọng hơn bất cứ cái gì.

Thời kỳ đồ gốm ở Hồ Bắc từng khai quật cái mâu đồng mà chính Ngô Vương Phù Sai dùng, bên trên cũng có chữ khắc loại tám chữ này, và đồ này hoàn toàn giống nhau, ngoài ra, còn từng khai quật kiếm của Việt Vương Câu Tiễn dùng, bảo tồn rất tốt đều là văn vật cấp một quốc gia, giá trị sao, thực sự không thể đánh giá.

- Theo tính toán của anh , giá trị của thanh kiếm này của em phải bảy triệu đến tám triệu, giao dịch các vật đồng thau này có hạn chế nhất định, nếu không giá cả sẽ cao hơn.

Lý Dương suy nghĩ, chậm rãi nói ra định giá của mình, giá của hắn thực ra không thấp, vật đồng thau ở nước ngoài rất sốt, nhưng trong nước vì hạn chế, giá cả cũng không cao hơn được, giá này có thể nói đã rất cao rồi.

Bảy triệu đến tám triệu!

Hà San San thốt lên, cô hoàn toàn tròn tròn mắt, ngay cả Hà Kiệt ở bên cạnh cũng ngây ngẩn ở đó.

Giá này, chắc chắn cô trước đó không nghĩ tới, đồ vật ba nghìn tệ biến thành bảy triệu thậm chí tám triệu, tăng lên gấp bội.

Bảy tám triệu so với cô đánh cuộc trước đó thắng vẫn nhiều, tuy mười triệu đó đều là của cô, nhưng trên danh nghĩa năm triệu là thuộc về Vương Giai Giai.

- Lý Dương, thực sự đáng giá nhiều tiền như vậy sao?

Hà Kiệt không kìm được hỏi, lúc này, cậu ta không cười nhạo Hà San San nữa, trái lại còn ghen tỵ, nhớ ngày đó cậu ta lao tâm khổ tứ, mệt sống mệt chết cuối cùng mới lượm được một Dịch Hồng, tuy nói giá trị rất cao, nhưng không như Hà San San nhẹ nhàng như vậy.

- Khoảng đó, cái này nếu tuần ra nước ngoài, giá còn cao hơn, vượt chục triệu không thành vấn đề.

Lý Dương cười cười, tuần ra nước ngoài, lời này hẳn chỉ nói mà thôi, đồ đã vào tay hắn, nước ngoài bao nhiêu tiền cũng không thể lấy được, trên người bọn họ mãi mãi không thể xảy ra việc như thế.

- Ha ha, Ha ha, em biết mà, em biết mà.

Hà San San đột nhiên hưng phấn hoa chân múa tay, trúng lớn rồi, chắc chắn là trúng lớn, dù các thứ khác đều là phế phẩm, nhưng có một thứ này là đủ rồi, thứ này khiến đầu tư sáu trăm của cô thu hoạch gấp mười mấy lần.

Nếu cô không tiêu tiền lung tung, chỉ mua một thanh kiếm này, vậy thu hoạch càng lớn.

Tất nhiên, việc này cơ bản không thể xảy ra, trừ phi Lý Dương đích thân ra tay. Cô cũng chỉ như điên cuồng mò kim đáy bể, cuối cùng mới được thanh kiếm của Ngô Vương Phù Sai.

Chỉ có thể nói, vận may của nhà đầu này quá tốt, thực sự khiến cô được như ý nguyện.

- San San, thanh kiếm này của không bằng em bán cho anh đi, anh sẽ trả em tám triệu, em yên tâm, giá này chắc chắn công bằng.

Thấy Hà San San cười điên cuồng ôm Vương Giai Giai, Lý Dương lại hỏi một câu, thanh kiếm này rất tốt, không so được với Trảm Lô, nhưng cũng là tác phẩm thượng đẳng của thần kiếm, ý nghĩa tiềm tàng rất cao.

- Được, người nhà không nên khách khí như vậy, lúc nào anh trao tiền cho em?

Hà San San lập tức gật gật đầu, trên mặt vẫn như trước vẫn hưng phấn, nghe câu nói cuối cùng của cô, Lý Dương cũng không lấy làm lạ.

- Bây giờ đưa tiền luôn.

Lý Dương bất đắc dĩ lấy ra tờ ngân phiếu, Hà San San hiện nay biến thành một người mê tiền, tuy nhiên, vận may của cô thực tốt, vừa ra ngoài đã kiếm được hơn mười triệu rồi, lần trước còn có thể nói dựa vào Lý Dương, lần này đơn giản dựa vào chính cô.

1014. Chương 1011: Tin Mới!

- Không cần nhiều như vậy, đưa cho em thêm ba triệu là được rồi.

Hà San San cười hi hi, hiện giờ cô có tâm trạng cực kỳ tốt, cô không thích sưu tầm, thanh kiếm cổ này ở trong tay cô chắc không ở được, bán cho Lý Dương là lựa chọn tốt nhất.

Dù sao Lý Dương không phải người ngoài, người trong nhà đều biết, các sản phẩm Lý Dương và ông cụ sưu tầm luôn cùng của chúng, tuy hai mà là một.

Như thế, cô còn có thể kiếm được nhiều khoản, đây là tiền cô thực sự dùng vận may của mình kiếm được.

- Ba triệu?

Lý Dương hơi ngạc nhiên, lập tức cười, hẳn hiểu rõ, Hà San San là tính cả số tiền đánh cược lần trước vào.

Lần trước cô ở Bình Châu thắng được mười triệu, nói mỗi bên được một nửa, tuy nhiên, khoản tiền này Lý Dương không tính, hẳn thắng được các Phỉ Thúy kia, giá trị không thấp, so với khoản tiền Hà San San đánh cược thắng được còn nhiều hơn rất nhiều.

- Soạt soạt.

Chi phiếu viết xong, vẫn là tám triệu, phương diện này Lý Dương không muốn dính dáng đến cô, nghiêm túc mà nói, hẳn có thể mua được thanh kiếm này đã là may mắn lớn rồi.

Bảo bối như vậy, là vật báu vô giá, trên thị trường lưu truyền cực ít, có cũng đều ở bảo tàng sưu tập, không thể tuồn ra ngoài thị trường, người yêu thích sưu tầm các vật đồng thau lại có tài chính gặp được chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Hà San San nhận chi phiếu, thoáng sửng sốt, chính mình liếc xuống dưới, cũng không để ý.

Đều là người trong nhà, tiền bạc quá khách sáo sẽ ảnh hưởng hòa thuận, đừng nhìn cô thường ngày không được nắm giữ nhiều của cải như vậy, thấy nhiều tiền như vậy trong lòng cô vẫn có thể giữ vững được.

Đối với các cô người như thế mà nói, cho tới bây giờ không vì tiền bạc mà lo lắng, nhiều hay ít cũng chẳng qua là con số mà thôi.

Giai Giai, năm triệu kia của cô, chúng ta góp nhé?

Hà San San nhận chi phiếu, cười hà hà nhìn Vương Giai Giai nói, Lý Dương và Hà Kiệt đều ngẩng đầu, hai người cùng nhìn nhau lại lắc đầu.

Tuy nhiên, trong lòng hai người vẫn có chút vui mừng, ít nhất Hà San San cũng không khắc tâm theo đuổi vấn đề tiền bạc, khoản của cải mà hiện nay cô thu được, toàn bộ đều là chính cô kiếm được.

- Quyên góp, không thành vấn đề, cô cứ sắp xếp là được.

Vương Giai Giai thoáng sửng sốt lập tức toát ra nụ cười đáng yêu, cô đối với tiền bạc càng xem nhẹ, đối với cô tiền đủ tiêu là được rồi, chưa từng nghĩ tới sẽ hưởng thụ cuộc sống xa xỉ gì.

- Được rồi, vậy tôi làm chủ, góp năm triệu vào quỹ của Lý Dương, kế hoạch cơm trưa tình yêu của họ rất tuyệt, để đề tên cô!

Hà San San giơ tấm chi phiếu, thật ra trước đó Lý Dương để khoản tiền đó ở chỗ cô, cũng cũng hiểu được như thế nào, tuy nhiên, tính cách của cô kiêu ngạo, lúc đánh cược nói là tiền kiếm được mỗi bên một nửa, vậy cô sẽ chỉ giữ lại năm triệu.

- Được rồi, người ta làm gì có nhiều chuyện như vậy, Lý Dương, anh xem thử xem, các đồ ở đây còn có bảo bối gì không?

Hà Kiệt đứng ra, thông thả nói, đối với cậu ta mà nói, mấy triệu với người của mình cũng không nên tranh chấp, tính cách của Hà San San mạnh mẽ, nếu để lại trong nước, tạm thời không ra nước ngoài, để cho em mình chút tiền cũng tốt.

Ít nhất, tiện cho sự phát triển của cô sau này.

Còn Lý Dương, cậu ta không có bất kỳ lo lắng, cậu ta và Lý Dương càng hiểu nhau thêm.

Hai món này là của thời Quốc dân, đi cùng nhau, giá thị trường đại khái khoảng ba nghìn, các cái khác, là tác phẩm nghệ thuật cũng có thể đáng giá mấy nghìn.

Lý Dương nhún vai, đồ cổ trong đồng này thực sự chỉ có ba món, ngoài thanh kiếm Ngô Vương Phù Sai ra, chỉ có hai thứ là thời Quốc dân mô phỏng thời Khang Hi.

Còn lại đồng đồ đều là tác phẩm mô phỏng hiện đại, Hà San San lần đầu tiên mua bán, có thể mua được ba món đồ cổ, thực sự thành tích cũng không tồi rồi.

So với Hà Kiệt trước kia còn tốt hơn nhiều.

Hà Kiệt bị lừa phải nộp học phí không thể ít hơn Hà San San, lúc đó tâm trạng của cậu ta càng nôn nóng hơn Hà San San, dù sao đại thọ của ông cụ cũng sắp đến, cậu ta vẫn luôn vì lễ vật thích hợp mà buồn phiền.

Thanh kiếm Ngô Vương Phù Sai này giao cho Lý Dương, thu được món tiền bất ngờ Hà San San càng có tâm trạng tốt.

Mặc dù cô quyên năm triệu, vẫn còn mười triệu hai trăm ngàn, khoản tiền này, là cô tay trắng làm nên, trong nửa tháng kiếm được, hơn nữa trong số tiền này vẫn có một lần cô trúng quả.

Trúng quả, tất nhiên người cả đời đều mong gặp được một lần, cô lần đầu tiên có thể làm được, chắc chắn là việc rất tự hào.

Ít nhất, cô vẫn giỏi hơn Hà Kiệt rất nhiều, Hà Kiệt đến cuối cùng trong hoạt động lớn mới gặp được một món dùng dịch hồng, còn có chút tàn phá, Hà San San một chút cũng không kém cậu ta.

- Được rồi, các thứ này giao cho anh xử lý, chúng ta về trước, Giai Giai, chúc ngủ ngon.

Hà San San tâm trạng cực tốt rất phóng khoáng để lại một đồng bảo bối, không cần ràng buộc đưa cho Lý Dương, lúc gần đi còn nói bán thanh kiếm cổ cho Lý Dương xứng đáng, lại thầm cười Hà Kiệt không ngừng.

Lý Dương trọn mắt há mồm, Hà San San để một đồng phế phẩm lại chỗ hân, đơn thuần là làm khó hân.

Ngày mai nếu có mặt các vị khách khác đến đây, bất kỳ là vị chuyên gia nào đến, thấy đồng đồ này, hân đều giải thích không nổi.

Không chừng, tin tức Lý Dương mua một đồng hàng chất lượng kém sẽ rất nhanh truyền đi, bên trong các vị chuyên gia ghen tỵ với Lý Dương, người đồ kỵ với hân không ít.

Ba người thành hủ, đến lúc đó không biết có suy nghĩ gì đâu.

Hà San San sau khi dời đi, Hà Kiệt cũng cáo từ mà đi, đối với đồng đồ lớn này, Lý Dương bất đắc dĩ lắc đầu.

Một đồng cổ ý làm cũ Lý Dương đều để cho đám người Lưu Cương phá nát, dồn cách mảnh vỡ lại, vứt vào thùng rác, các hàng mỹ nghệ hiện đại để lại.

Mấy thứ này bản thân không phải là lừa người, là đồ thực sự được dùng, như cái bát nhỏ Thanh Hoa mà lúc ban đầu Hà San San lấy ra, người ta bản thân chính là tác phẩm bất chước cổ, còn có ký hiệu ngầm của mình, các món đồ này thẳng thắn mà nói đều là hàng thật.

Chỉ có người cổ ý coi chúng là hàng cổ bán đi, người sai lầm không phải là bản thân các đồ vật.

Các cái này với các món được cổ ý làm cũ vẫn có sự khác biệt bản chất.

Tuy nhiên, các món đồ này Lý Dương cũng không tiện xử lý, đơn giản bày trong tủ, sau này sau khi đi khỏi để lại trong khách sạn, cũng có thể coi thành cảnh đẹp.

Chính Lý Dương chỉ giữ lại thanh kiếm Ngô Vương Phù Sai kia, còn hai món đồ gồm Dân Quốc được hân đưa cho Triệu Khuê và Hải Đông, giá trị của hai vật này không cao, nhưng dù sao cũng là đồ cổ, có giá trị sưu tầm nhất định, để cho họ chơi một lúc cũng rất được.

Mấy thứ này, hân hiện nay căn bản không thể bảo quản, đưa về Minh Dương hoặc Bắc Kinh không đáng, cho Triệu Khuê bọn họ làm vật kỷ niệm cũng không tồi.

Xử lý xong đồng đồ này, Lý Dương mới nghỉ ngơi, trước khi nghỉ ngơi lại tập thái cực quyền một lần.

Hân hiện nay tập quyền đã thành thú vui, không như trước đây, đơn thuần là rèn luyện thân thể, hiện nay mỗi ngày không đánh một lần, sáng thức dậy không đánh hai lần, ngày hôm đó hân sẽ cảm thấy không có tinh thần.

Đây cũng là sự biến hóa mà Thái cực quyền đem lại cho hân.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lý Dương dậy rất sớm, chạy ra quảng trường bên ngoài luyện quyền, nơi đó có không ít cụ ông cụ bà cũng đang tập thái cực quyền.

Tuy nhiên, bọn họ tập đơn thuần là hoa chân múa tay, chỉ đơn giản là rèn luyện thân thể, Lý Dương hiện nay đã có thể nhìn ra tốt xấu của Thái cực quyền rồi, đây chính là tăng lên về chất.

- Lý tiên sinh, không ngờ Thái cực quyền của cậu đánh Thái cực cũng tốt như vậy, là cậu theo Trần Lão học sao?

Lý Dương vừa mới luyện xong hai lần thu công, bên cạnh liền truyền đến giọng nói nhỏ sang sảng, Thầy Mã mặc một quần áo võ màu trắng, đang đứng đang sợ thây đổi cười khà khà nhìn hắn.

Trên tay thầy Mã còn cầm một thanh kiếm dài, là kiếm luyện thái cực bình thường.

- Đúng vậy, là cháu theo học Trần Lão, Thầy Mã, sớm như vậy ông cũng ra ngoài rồi!

Lý Dương thu quyền hít khí, trực tiếp thừa nhận, thái cực quyền của hắn từ Trần Vô Cực, điểm này rất nhiều người biết, căn bản không cần giấu.

Thầy Mã hơn 60 tuổi, trước đây là biên tập, lúc làm biên tập viên rất thích sưu tầm, sau này không thể vẫn hời được.

Thầy Mã là người rất thông minh, trước đây giá sưu tầm không cao, ông là biên tập, thường xuyên viết bản thảo, có nhuận bút, thu nhập cũng không ít, sau đó lại kinh doanh điện ảnh, kiếm được càng nhiều tiền, liền đem khoản tiền này đi mua đồ, đồ trước kia không quý, làm cho Thầy Mã thu được không ít báu vật quý báu.

Hơn nữa người ông rất nhanh nhạy rất biết nhìn đồ, rất nhiều bảo bối đều không tăng giá đều vào tay ông, lâu dần ông đã sưu tầm được một lô lớn bảo bối tốt, cũng là đặt trụ cột cho bảo tàng tư của ông.

Trong tay Thầy Mã còn có một câu chuyện người trong giới đồ cổ điều biết.

Đó là việc hơn hai mươi năm trước, có một lần nhà Thầy Mã bị trộm, sau khi ông trở về, không đi xem các dụng cụ trong nhà, cũng không đi xem cá dụng cụ quý báu trong nhà mà đi thẳng đến phòng sưu tầm của ông.

Nhìn thấy các đồ trong phòng sưu tầm vẫn hoàn hảo, Thầy Mã lập tức thở phào, không ngờ vui mừng cười to lên.

Các bảo bối này không mất là được, các thứ khác cho dù mất hết, đối với ông đều không quan trọng, lần đó nhà Thầy Mã mất không ít đồ, TV, các đồ điện đáng giá đều bị trộm lấy đi, hai mươi năm trước, Tv là một thiết bị điện gia dụng không tồi.

Tuy nhiên, tầm nhìn hiện nay mà nói, Thầy Mã rất sáng suốt, các bảo bối kia chỉ cần lấy ra một món, không biết đổi được bao nhiêu chiếc Tv đâu.

Đây là chuyện thực sự đã xảy ra, từ câu chuyện nhỏ này cũng có thể nhận ra Thầy Mã yêu thích sưu tầm của Thầy Mã.

- Ta quen đây sớm rồi. Thái cực quyền của cậu đánh rất tốt, mạnh hơn ta rất nhiều.

Thầy Mã cười gật đầu, ông cũng luyện Thái cực quyền, nhưng không phải là Thái cực quyền chính tông, nhưng đã luyện nhiều năm như vậy, nói chung cũng có chút tâm đắc, vừa nãy ông thấy Lý Dương đánh quyền, đã cảm thấy sự khác nhau trong đó.

- Ông quá khen rồi!

Lý Dương mỉm cười, đến bên cạnh lấy chai nước, uống ừng ực hết nửa chai.

Sau khi gặp Thầy Mã, Lý Dương không vội trở về khách sạn, ở đó cùng nói chuyện với Thầy Mã.

Chính Lý Dương cũng có suy nghĩ mở Bảo tàng, Thầy Mã là một người thành công nhất bảo tàng tư nhân trong nước, đến lúc đó có thể học tập chút kinh nghiệm của ông, tránh mình phải đi đường vòng.

Từ nơi đó của Thầy Mã, Lý Dương lại biết được một tin.

Tần Lão mới đến hôm qua, buổi chiều cũng trúng quả, thu được một món Tượng phật Lưu Kim đời Đường không tồi, chỉ mất ba mươi nghìn tệ.

Tượng phật rất đẹp, giữ gìn nguyên vẹn, quan trọng nhất chính là còn có khắc chữ, giá trị khoảng một triệu rưỡi, thêm việc chiều qua Tần Lão trúng lớn, ngày hôm qua tương đương có bốn vị chuyên gia đều trúng lớn vượt triệu.

1015. Chương 1012: Hộp Tập Trung Bảo Vật

Nói chuyện một lúc, lý dương lại đánh quyền một lần, cuối cùng cùng Thầy Mã trở về khách sạn.

Trong nhà ăn, sớm đã tập trung rất nhiều chuyên gia tham gia triển lãm, các chuyên gia còn đang bàn luận về việc trúng lớn hôm qua, tuy nhiên, mọi người lúc này nói không phải là bốn vụ và năm vụ.

Hà San San nha đầu này vừa sáng sớm đã đem kể việc mình mua được thanh kiếm của Ngô Vương Phù Sai cho bọn Bạch Minh.

Rất nhanh, tin này liền nhanh chóng lan truyền trong đám chuyên gia.

Đương nhiên rồi, nha đầu này không đem chuyện cô mua một đồng đồ phế phẩm ra đâu, cô biết cân nhắc nặng nhẹ thế nào mà.

Hà San San không phải là chuyên gia, nhưng cũng là người theo cùng Lý Dương, cũng xem như người mình, hẳn trúng được Thanh kiếm Ngô Vương Phù Sai có thể nói là một bảo bối có giá trị rất cao.

Trong nhất thời tiêu điểm mọi người bàn luận đều biến thành cô.

- Lý lão đệ, cậu trở về thật đúng lúc, thật sự là kiếm của Ngô Vương Phù Sai sao?

Lý Dương vừa mới bước vào nhà ăn, Bạch Minh đã tiến lại gần, sốt ruột hỏi, Thầy Mã ở bên cạnh nghe được phong phanh, nhưng trên mặt vẫn có chút kinh ngạc.

Kiếm Ngô Vương Phù Sai, chỉ nghe đến tên này cũng biết giá trị của bảo bối rồi.

Lý Dương thoáng sững sờ, lại quan sát thấy Hà San San ở bên cạnh đặc ý vô cùng, cùng với vẻ mặt bất đắc dĩ của Hà Kiệt, trong lòng khẽ thở dài, cuối cùng gật đầu.

Trông chờ vào nha đầu này giữ bí mật, cơ bản không thể.

Xem ra, lần trúng lớn lần này, có thể là một trong những việc lớn nha đầu này trúng, cô mong muốn cả thế giới biết đến cô.

- Là thật hả, thanh kiếm kia ở đâu vậy?

Thầy Thái cũng tiến lại, thấy Lý Dương gật đầu, không kìm nổi hỏi một câu.

Lý Dương mỉm cười nói:

- Kiếm ở chỗ tôi, trở về tôi lấy cho mọi người xem.

- Thầy Bạch, kiếm Ngô Vương Phù Sai như thế nào?

Thầy Mã lẳng lặng kéo Bạch Minh sang một bên, hỏi nhỏ, việc này là sau khi Hà San San xuống tầng ăn sáng mới truyền ra, Thầy Mã vừa mới cùng Lý Dương, thực sự không biết

Bạch Minh lập tức có tinh thần, kéo Thầy Bạch sáng bàn bên cạnh ngồi xuống, giải thích tường tận cho ông một lần.

Giải thích của cậu ta khiến Hà San San ngẩn người, cậu ta nói sinh động hơn Hà San San rất nhiều, không hổ là nhân sỹ chuyên nghiệp, giống như lúc trúng lớn cậu ta ở bên cạnh.

Có Lý Dương thừa nhận, Hà San San trúng lớn lần này lập tức càng vang.

Một ngày năm trận trúng lớn, Côn Minh dường như trong nháy mắt là chật ùng châu báu trong mắt mọi người, rất nhiều người đều mang theo hòm mộ và đồ kỵ, trước đây vài người muốn nghỉ ngơi trong khách sạn, lúc này cũng đều muốn ra ngoài đi dạo, xem mình có thể trúng quả không.

Ngay cả Hà San San không hiểu gì cũng trúng quả, kích thích họ nghĩ là biết.

Lúc ăn cơm, Lý Dương cũng biết tình huống tử tử Tần Lão trúng quả.

Tần Lão là vị lão tiền bối của Trùng Khánh, vì Lý Dương phục chế nghiên thần long thần hổ, Lý Dương ở Canada thu được Kỳ lân Kim Tinh nghiên cũng là Tần Lão phục chế, đối với ông mà nói có thể tận tay phục chế hai nghiên dài này là niềm tự hào vô cùng lớn.

Đồng thời, trong lòng ông cũng có đau đớn vô cùng.

Thần long thần hổ nghiên hỏng rồi, nhưng cũng không thiếu tổn hại, Kỳ lân kim tinh nghiên thứ bị thiếu mãi mãi không thể lắp được, lúc đầu vừa nhìn thấy Kỳ lân kim tinh nghiên, Tần Lão đau lòng rơi lệ.

Thật ra lần này Tần Lão trúng lớn không phải chính ông, mà là cháu gái ông.

Cháu gái ông chịu kích thích từ Lý Dương, thiết tình yêu thích sâu sắc, các thói quen phát cuồng vì mình tình hoàn toàn biến mất.

Thời gian học của cô không dài, trình độ có hạn, tuy nhiên, lúc xem đồ cũng rất cẩn thận, người thường không có trực giác, trúng quả lần này chính là cô phát hiện trước.

Còn có, tượng phật lần này mới đến, đã không phải là lần đầu tiên của cô, ở Trùng Khánh có hai lần trúng quả, đều là quả không nhỏ, trúng quả mấy lần này có thể làm Tần Lão vui sướng rồi.

Tần Lão hiện nay, như xuân thứ hai đang tỏa sáng, bất kể đến đâu cũng dẫn cháu gái theo, mỗi lần giới thiệu cháu gái trên mặt còn lấy làm kiêu hãnh.

Tần Lão và Lý Dương cũng xem như là người quen cũ, sau khi ăn sáng xã giao vài câu, Tần Lão dẫn cháu gái mình đi bộ, tuổi ông dù sao cũng lớn rồi, trong lòng ông có rất nhiều lo lắng, ông muốn những năm ông còn sống, gắng khả năng giúp đỡ cháu gái, giúp cô phát triển.

Bạch Minh, Mao Lão và Thầy Thái ba người ăn sáng xong liền đi theo Lý Dương nhìn khát vọng trong mắt họ là biết họ muốn làm gì.

Còn có Thầy Mã, lần này ông cũng theo cùng.

Ông đối với việc mua được kiếm của Ngô Vương Phù Sai của Hà San San cũng có hứng thú rất lớn.

Vài người lên đến tầng trên, càng nhiều chuyên gia ăn sáng xong đều dời khách sạn, họ cũng muốn dạo quanh thành phố này một chút, có thể lượng được trúng quả của mình.

- Thực sự là Ngô Vương Phù Sai kiếm!

Nhìn thấy kiếm cổ, mắt của Thầy Thái sáng lên, không kìm nổi tiến lại, cân nhắc cẩn thận, lại nói tiếp:

- Thanh kiếm này tốt hơn Phù Sai mâu nhiều, chắc cũng không kém Việt Vương kiếm!

Ông nói đến Việt Vương kiếm chính là Việt Vương Câu Tiễn kiếm. Hiện nay là báu vật trấn phủ của bảo tàng Hồ Bắc, trải qua hơn hai ngàn năm lịch sử, mình kiếm không có bất kỳ vết tích gì, hơn nữa vẫn sắc bén.

Thanh kiếm này, cũng là một bằng chứng của Văn minh cổ đại hoàng Trung Hoa.

Người trong nghề trông thấy, Lý Dương cẩn thận đặt kiếm lên trên bàn, để mọi người thưởng thức.

Thanh kiếm này không sắc bén bằng Trảm Lô kiếm, có thể chém sắt như chém bùn, nhưng cũng không đùa được, không cẩn thận cắt đứt làm thương người cũng rất dễ, đây dù sao là vũ khí của Chư hầu vương thời xưa.

Thầy Thái vừa cầm kiếm cổ lên, không ngừng khen.

Bạch Minh, Mao Lão cùng với Thầy Mã đều nhìn, trong mắt thầy Mã còn có sự ngưỡng mộ nồng nàn, thanh kiếm này so với rất nhiều các vật đồng thau trong bảo tàng ông đều tốt hơn, trong lòng ông cũng muốn sưu tầm một thanh kiếm tốt như vậy.

Thời gian xem kiếm cổ không dài, xem xong Bạch Minh bọn họ liền cáo từ.

Thầy Mã thoảng do dự, cuối cùng cùng dời theo, Bạch Minh và Mã Lão tới qua đều trúng quả, trong lòng rất thỏa mãn, nhưng Mao Lão và Thầy Thái đều sót rớt.

Đặc biệt là sau khi họ tận mắt nhìn Ngô Vương Phù Sai kiếm này càn đứng ngồi không yên.

Ngay cả Hà San San cô bé không hiểu gì như thế đều có thể trúng quả, chúng ta nói thế nào cũng là chuyên gia, đi ra ngoài thử vận may còn tốt hơn ở trong khách sạn.

Đi ra ngoài dạo quanh, không chừng gặp được khả năng trúng quả, ngày ở lại khách sạn cho dù là cái gì cũng không rơi vào đầu họ được.

Rất nhiều chuyên gia đều có suy nghĩ như thế vội vàng dời khách sạn đều muốn ra ngoài gặp vận may lớn.

- Lý Dương, hôm nay không có việc gì, không bằng chúng ta cũng ra ngoài đi?

Đợi sau khi mọi người đi hết, Hà Kiệt mới tiến lại nói nhỏ một câu, trong mắt cậu ta cũng có chút khát vọng.

Lý Dương thoảng ngạc nhiên, nhìn Hà Kiệt, trên mặt rất nhanh điểm nụ cười, nhưng Hà Kiệt khiến hắn nhìn cũng chột chút ngưng ngừng.

Hà Kiệt từng ném trái trúng quả, cậu ta trúng quả có tiền, của cải thu hoạch được sẽ không khiến cậu ta động lòng, tuy nhiên quá trình trúng quả đó, tâm trạng đó cũng khiến cậu ta hoài niệm.

Mua được bảo bối tốt, mua được bảo bối khiến người khác ngưỡng mộ, cảm giác tự hào đó có nhiều tiền hơn cũng không có được.

Lúc này ngay cả Hà Kiệt cũng động lòng rồi, cũng muốn ra ngoài thử vận may.

- Được, tôi gọi Sangdala cùng đi chơi vui vẻ một ngày!

Lý Dương mỉm cười gật đầu, hắn không nghĩ nhiều như vậy, cũng không nghĩ đi kiếm trúng quả, có năng lực đặc biệt hắn càng rõ, kiếm đồ cổ là việc không dễ dàng như vậy, thật sự rất cần may mắn và cơ duyên.

Gọi thêm một người, Hà Kiệt không có ý kiến, người này còn là bạn hợp tác của Lý Dương, Hà Kiệt càng không có ý kiến.

20 phút sau, tất cả mọi người đều tập trung ở đại sảnh khách sạn.

Hiện giờ ngay cả nhân viên làm việc của bên tổ chức triển lãm đều kinh ngạc, hôm nay, một chuyên gia đều không ở trong khách sạn đều chạy hết ra ngoài.

Sau khi bọn Lý Dương tụ tập cùng chỗ, lại xuất hiện thêm một người nữa.

Ngoài Sangdala ra, An Văn Quân cũng đến cùng, cô trước đó cùng đến Vân Nam với Lý Dương, tuy nhiên, cô đến đây trừ liên lạc tình cảm với Lý Dương, tiếp tục khuyên Lý Dương nhận cổ phần của công ty họ ra vấn phát triển nhiệm vụ của công việc công ty bên này.

Vân Nam có đường biên giới giao cắt với Myanmar, cho đến nay đều là căn cứ quan trọng của ngành Phi Thụ, toàn bộ công việc của An Văn Quân chính là liên hệ nhiều với các xưởng ngọc khí tranh nhiều các nguyên liệu, thực sự không được trang sức Phi Thụ thành phẩm cũng muốn bán buôn.

Dù thế nào, đều phải đảm bảo sung túc nguồn hàng cho công ty châu báu của họ, không đến nỗi tổn thất hàng, mất nguồn hàng.

Cô đứng lúc phải ra ngoài, gặp được Sangdala, biết được cậu ta phải cùng đi với Lý Dương, tạm thời thay đổi hành trình, các xưởng ngọc khí này cùng một chỗ, trong lòng cô cũng không có Lý Dương quan trọng.

Nhiều hơn một người, xe lúc đầu không đủ được, Lý Dương lại thuê hai chiếc ô tô của khách sạn.

An Văn Quân tự mình lái xe, một hàng bốn chiếc xe cùng dời khỏi khách sạn.

- Lý Dương chúng ta đi công viên Vân Đao chứ?

Hà Kiệt gác máy điện thoại xong liền nói với Lý Dương một câu, Lý Dương gật đầu, Lưu Cương lái xe lập tức tìm nơi này, sau đó chạy xe hướng về nơi này.

Đó là Hà Kiệt gọi điện cho một người bạn, người bạn kia giới thiệu cho cậu ta nơi này.

Vân Nam nằm ở biên giới Tây nam, là một tỉnh có rất nhiều dân tộc thiểu số, vì vị trí địa lý và nguyên nhân lịch sử, nền văn hóa cổ xưa của nơi này không được phồn hoa như trung nguyên, cũng không nghĩ khu vực trung nguyên có tích lũy bề dày.

Tuy nhiên, di tích cổ văn vật của nơi này không ít, cũng vì xa xôi, thị trường chơi đồ cổ của nơi này không hề phát triển, rất nhiều nhà yêu thích sưu tầm trình độ cũng có hạn, mới để nơi này giữ được thuần phác, có thể có nhiều đồ vật cổ, đồ vật tốt xuất hiện.

1016. Chương 1013: Bút Giá Sơn

Hà Kiệt nói đến công viên Vân Thụy là một vùng đất xưa của Côn Minh.

Nơi này có lịch sử lâu đời, từng được Tổng đốc Vân Quý của vương triều Thanh dừng chân, thời kỳ Quốc Dân, nơi này từng là rạp hát lớn nhất Côn Minh, thu hút rất nhiều người dân, còn trở thành một khu vực phồn hoa nổi tiếng của Côn Minh.

Lúc đó, nơi đây là trung tâm rất náo nhiệt, giống như Thượng Hải.

Đáng tiếc chính là, sau đó có một ngọn lửa lớn bất ngờ đến, thiêu đốt nơi này, thiêu chết rất nhiều người, dần dần trở nên hoang vắng, đến năm 1943 lần nữa xây dựng lại, nơi này mới từ từ tấp nập lên.

Hiện nay, nơi này lại lần nữa trở thành chợ lớn.

Ngoài đồ cổ ra, còn có tranh hoa và chim chóc, các đồ vật được yêu thích, các sản phẩm thủ công mỹ nghệ... Có thể nói người rất yêu thích đồ cổ đều tập trung ở trên đường Vân Thụy, là một vùng đất có lịch sử lâu đời trong mây thành cổ Vân Nam.

Nơi này cách khách sạn không xa, không đến nửa tiếng, mấy người đã đến nơi này rồi.

Đến đầu phố, họ nhất định phải xuống xe, đường phố của nơi này không rộng, xe cộ bản không vào được.

Đoàn người, tất cả đều trẻ tuổi, cả nam lẫn nữ đứng cùng chỗ, lập tức thu hút không ít ánh mắt của người xung quanh, đám người Lý Dương ăn mặc trang nhã, mấy cô gái Vương Giai Giai càng xinh đẹp diễm lệ, lại thêm họ lái xe sang trọng đến, rất nhiều người xung quanh đều coi họ là các công tử thiên kim tiểu thư con nhà giàu có đến du ngoạn.

Có người ngưỡng mộ có người đổ kỵ, còn có cô gái không ngừng liếc trộm, đáng tiếc không ai để ý đến cô.

Sau khi xuống xe, Hà Kiệt đi thẳng vài bước, nhìn xung quanh, Hà San San cũng hiểu kỳ đánh giá nơi này, tối qua cô không đến đây, mấy thứ kia là mua ở chợ đồ cổ khác.

- Chính là nơi này, chúng ta vào xem đi?

Hà Kiệt nhìn một vòng, lại trở về bên cạnh Lý Dương, khẽ nói.

- Được!

Lý Dương tất nhiên gật đầu, nơi này có kiến trúc bắt chước kiểu cổ, chợ thoạt nhìn không lớn lắm, tuy nhiên, cũng có không ít tiệm đồ cổ, nơi này dù sao là Vân Nam, không phải trung nguyên, cũng không phải Thượng Hải, Bắc Kinh các thành phố lớn.

ở nơi này muốn nhìn thấy một chợ đồ cổ lớn không dễ gì.

- Lý Dương, em muốn tách ra khỏi anh, một chơi một, xem chúng ta hôm nay ai có thể trúng quả nhiều!

Hà San San đột nhiên kêu lên, sau khi đến nơi này cô có chút rục rịch, lại thêm tối qua trúng quả, càng thêm tin tưởng, thế nên mới khiêu chiến với Lý Dương.

Còn không dừng ở đó, cô kéo Vương Giai Giai đi, không để cho Lý Dương có cơ hội phản ứng, cô kéo Vương Giai Giai bước đi, một lát đã đi xa.

- Lưu Cường, Hải Đông, hai người cũng đi theo,, đừng để các cô ấy xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Lý Dương vội vàng dặn dò, hai cô gái, ở nơi này không quen với con người nơi này tự mình chạy lung tung quả thật khiến người khác không yên tâm được, chợ đồ cổ lưu manh đều có, hơn nữa không ai rõ hơn Lý Dương được.

Lưu Cương do dự một lúc, lập tức gật đầu, dẫn Hải Đông cùng đi.

Bọn họ đi khỏi, bên cạnh Lý Dương chỉ còn Triệu Khuê, tuy nhiên, Triệu Vĩnh và một bảo vệ khác vẫn âm thầm, hai người này chắc chắn sẽ càng chú ý Lý Dương.

Ngoài ra, đội trưởng đội bảo vệ của Hà Kiệt Cao Phong cũng đang đi theo, đây cũng là một bộ đội đặc chủng tinh anh, hơn nữa trên người còn có súng.

Bốn bảo vệ của Sangdala lần này cũng dẫn đến, ngay cả An Văn Quân cũng có hai người đi theo, an toàn vẫn không thành vấn đề, hẳn có thể tạm thời yên tâm rồi đi.

Hải Đông lại không nghĩ nhiều như vậy, Lý Dương là ông chủ của họ, Vương Giai Giai là bà chủ tương lai của họ, bảo vệ Vương Giai Giai cũng là trách nhiệm của họ.

- Anh Kiệt, chúng ta đi thôi, vận may của nhà đầu này đang hưng, chúng ta không thể thua nó được.

Lưu Cương và Hải Đông sau khi đi, Lý Dương mới khẽ cười, gọi Hà Kiệt đi thẳng vào chợ đồ cổ.

Chợ đồ cổ Vân Thụy thật ra không nhỏ, nhưng phân ra hai đầu phố đều có, đầu phía đông nhộn nhịp hơn, chủ yếu là các tiệm đồ cổ lớn bên đó, có vài tiệm còn có thực lực, ở Côn Minh rất nổi tiếng.

Đầu phía tây cũng rất lớn, có đất trống rộng rãi, còn có đại bàng cũng có tiệm đồ cổ ở đó, nhưng quy mô không bằng đầu phía đông, nơi đây có rất nhiều sạp, đám người Lý Dương đến chính là đầu phía tây.

Đi vào bên trong liền nhìn thấy các sạp hàng bày hai bên đường, các tiệm phía sau cũng không ít là tiệm đồ cổ, vài bình sứ cổ Thanh hoa, hoặc tấm biển của vật đồng thau nhìn là thấy.

Trông thấy các sạp hàng, hứng thú của Hà Kiệt lớn nhất, cậu ta trước đây chưa ít lần chạy đến các gia viên, sạp hàng cũng dạo rất nhiều lần.

Sangdala chỉ hiểu kỳ nhìn toàn bộ xung quanh, anh ta không thích sưu tầm, các vật đồ cổ trong nhà chỉ đơn thuần là bày thôi, tuy nhiên, anh ta cũng quan tâm rất nhiều đến Lý Dương chọn đồ cổ như thế nào.

Ở đây nhiều phế phẩm như vậy, trong rác rưởi chọn ra hàng thật, không phải là việc dễ dàng.

An Văn Quân cũng như thế, cô và Lý Dương cùng tham gia đấu giá cạnh tranh ở chợ đêm, nhưng cô và Lý Dương dạo chợ đồ cổ còn là lần đầu tiên, cô biết Lý Dương ở phương diện đồ cổ có địa vị cực cao, lúc này hào hứng nhìn Lý Dương như thế nào trong chợ đồ cổ bát nháo có thể kiếm được bảo bối.

Trái với đại công bàn, niềm yết giá rõ ràng, vừa nhìn là biết ngay tình hình, chợ đồ cổ hàng dỏm hoành hành, trong mắt An Văn Quân tất nhiên là đồng hồ hỗn độn.

Chợ rất đông người, rất náo nhiệt, Lý Dương không đi các tiệm xung quanh, chỉ đi dạo ở các sạp bên ngoài.

Đi dạo vài cái, khoảng cách không nhiều, Lý Dương mới mở năng lực đặc biệt ra, trong phạm vi 50m toàn bộ đồ có thể trong hình ảnh lập thể, không những các sạp hàng xung quanh, ngay cả các tiệm đồ cổ bên cạnh cũng đều ở bên trong.

Quả nhiên, hầu hết đều là vòng sáng đơn tầng, cực ít vòng sáng đa tầng tồn tại, dù có, cũng là hai ba tầng là nhiều, thực sự có giá trị chỉ có một món, vẫn ở vị trí trong tiệm đồ cổ, vừa nhìn là biết là bảo bối đặc biệt của tiệm, giá chắc chắn rất cao.

Với lần này Lý Dương cũng không nhụt chí, chợ như thế vốn là như thế, nếu tùy ý đảo qua, một đồng bảo bối xuất hiện đó mới là lạ.

Thu hồi năng lực đặc biệt, Lý Dương lại tiến lên trước, hẳn đi không nhanh, cũng không chậm, rất nhiều nơi đều chỉ là lướt qua, xem qua.

Đồ dỏm nơi này quá nhiều, Lý Dương cũng sẽ không lãng phí thời gian ở nơi này, xem qua một chút, cho dù có trúng quả bảo bối, hần cũng không sợ, đi thêm mấy chục mét, năng lực đặc biệt vừa mở, mọi thứ đều có thể phát hiện.

Năng lực đặc biệt mới là vũ khí đích thực của hần, tùy ý nhìn đơn thuần là rèn luyện thị lực.

- Cổ vấn Lý, đây là cái gì?

Đang đi, An Văn Quân bên cạnh đột nhiên hỏi Lý Dương, An Văn Quân còn giơ ngón tay nhỏ của cô, đang chỉ vào một đồ sứ trên sạp.

- Đây là Bút giá sơn, là đồ dùng thư phòng.

Lý Dương cười cười, cẩn thận quan sát cây bút giá sơn này vài cái, trong mắt có chút ngạc nhiên.

Món Lam đứu Quan Âm bút giá sơn này không ngờ là hàng thật, đồ gốm của thời kỳ giữa Thanh làm rất khéo, có giá trị nhất định, nhìn vị trí của bút giá sơn này đặt là biết ông chủ hiểu không nhiều.

Đồ sứ của thời kỳ giữa của nhà Thanh đặc biệt là bút giá sơn thư phòng này, không có bản lĩnh không nhận ra được, không biết ông chủ của sạp này coi nó thành cái gì nữa.

- Bút giá sơn, là cái bút dùng sao?

An Văn Quân nghi hoặc ngẩng đầu lên, thắng cảnh du lịch Bút giá sơn cũng biết, đồ cổ thật sự không am hiểu.

Lý Dương mỉm cười nói:

- Đúng, Bút giá sơn chính là cây bút văn nhân thời xưa dùng, cô nhìn mấy chỗ nhô lên này, có giống ngọn núi không, đây là ngũ ngọn Bút giá sơn, nếu là ba ngọn Bút giá sơn, kia và một ngọn núi cơ bản giống nhau.

- Ông chủ, ông am hiểu rất nhiều, đây là món đồ không tồi Bút giá sơn thời Thanh, ông có quan tâm không?

Chủ sạp lập tức tiếp cận, cười hi hi nói, chủ sạp cũng là người trẻ tuổi, khoảng hai bảy hai tám tuổi, hình như tuổi mở sạp không nhiều.

Người nơi này nhiều nhất ba bốn mươi tuổi, đặc biệt là trên bốn mươi tuổi.

Một người quá trẻ bán đồ cổ, bản năng sẽ khiến người khác không yên tâm, hoài nghi thật giả của món đồ.

Lý Dương thoáng sững sờ, người thanh niên này biết là Bút giá sơn thời Thanh, vậy sao lại bày ở nơi không hợp mắt này, trong đồng đồ của cậu ta, đồ thật rất ít, có vài món tiền đồng hoặc dân quốc cũng đều là không trước đây.

- Món đồ này của anh bao nhiêu tiền?

Lý Dương còn chưa nói xong, An Văn Quân hỏi trước, cô đơn giản là thấy món đồ này tạo hình không tồi, mới có hứng thú, được Lý Dương giải thích như vậy, cô còn thực sự muốn mua được.

Với cô cho dù đồ thật hay giả, thích là được.

- Tiểu thư, mắt của cô thực sự không tồi, đây là Bút giá sơn thực sự đời Thanh, rất rẻ, năm nghìn tệ là được.

Chủ sạp cười khà khà nói, nói xong còn nhìn An Văn Quân, trong lòng anh ta có chút hơi lo lắng.

Bởi vì quan hệ tuổi tác, buôn bán của anh ta quả thực không bằng được người xung quanh, Lý Dương còn có An Văn Quân, trang phục không chỉ nhìn rất đẹp, bên cạnh đều có người hộ tống, vừa nhìn là biết không đơn giản.

Đây là khách sộp, con dê béo, anh ta vừa cần răng nói giá năm nghìn tệ, tuy nhiên cũng sợ người ta bị dọa bỏ chạy mất, đối phương nếu không muốn anh ta cũng chuẩn bị giảm giá.

- Năm nghìn?

Lý Dương kinh ngạc bật cười, mình lắc đầu, hẳn còn thật sự cho rằng chủ sạp này hiểu giá trị của món đồ này, vừa nghe anh ta chào giá, liền biết anh ta thực sự không hiểu gì, vừa nãy là cố ý lừa bọn họ.

Nếu am hiểu, anh ta sẽ không đưa ra giá năm nghìn, Bút giá sơn này là tinh phẩm thời Càn Long, bán năm sáu trăm đều được .

- Năm nghìn, được, tôi mua.

An Văn Quân chỉ cúi đầu, liền có quyết định, năm nghìn đối với cô căn bản không là gì, nếu Lý Dương cho cô những bình luận hay kia, đồ này mua được là tất nhiên.

Chủ sạp trẻ tuổi sững sốt, trong mắt bắt giáng sáng lên vui mừng.

Năm nghìn, đối với anh ta mà nói là làm ăn lớn, sạp đồ cổ này đã mở được ba năm không phát đạt, tuy nói hơi quá, nhưng bán được một món có thể nghỉ ngơi mấy ngày là chắc chắn không có vấn đề gì.

An Văn Quân móc tiền ra trả, Bút giá sơn này đã thành đồ của cô.

Mấy người vẫn kinh ngạc nhìn cô, ai cũng không ngờ được, sau khi ra ngoài người đầu tiên mua đồ không phải là Lý Dương, cũng không cần đến Hà Kiệt, không ngờ là An Văn Quân đi theo mình đến.

1017. Chương 1014: Tạo Hình Ngựa Ba Màu Sinh Động

Giao dịch thành công, người thanh niên rất vui mừng giúp An Văn Quân gói đồ sứ lại.

Xung quanh một số ông chủ bán hàng rong đều rất ngưỡng mộ, nhìn thấy gian hàng của người thanh niên này, ngoài chợ trời đã có giá đã rất cao, bây giờ không phải là trước đây, ở ngoài chợ trời cũng có người lớn tiếng ra giá một trăm ngàn, hai trăm ngàn.

Hiện giờ ở ngoài chợ trời này, bạn phải ra giá một trăm ngàn, chỉ biết một kết quả, khách quay đầu đi, sẽ bị mắng cho một trận.

- Lý Dương, đồ này

Lúc rời khỏi, Hà Kiệt nói nhỏ bên tai Lý Dương, hỏi một câu rất nhỏ.

Trước khi Lý Dương giải thích lý lịch của giá bút sơn, điều này Hà Kiệt không có bất ngờ gì, Lý Dương giống như ông cụ, chỉ cần có người hỏi, điều kiện hẳn giải thích, để người ta hiểu hết tường tận.

Không chỉ hai người bọn họ, kỳ thực rất nhiều đại sư đều nói như vậy rất nhiều, người hiểu cũng rất nhiều, văn hóa cổ Trung Hoa càng có thể tiếp tục lưu truyền.

Nhưng lúc An Văn Quân mua món đồ này, không có phản ứng gì là có chút kỳ lạ.

Nếu hàng giả, Lý Dương cho dù không nói phản đối, nhất định cho người nhắc nhở, biết giả mua giả, lại không phải là tính cách của Lý Dương.

- Đây là thật, gồm giữa đời Thanh, giá năm mươi sáu mươi ngàn! Lý Dương mỉm cười, Hà Kiệt liền hiểu rõ, cái này giống như y nghĩ lúc này, món đồ này là thật là còn là tiểu lậu bao nhiêu tiền y không quan tâm, nhưng đối với An Văn Quân tới chỗ này mở ra trước là rất vui rồi.

Mặc kệ tiểu lậu hay đại lậu, có thể kiếm được là chuyện rất vui.

Lúc An Văn Quân mua cái giá bút sơn này, Lý Dương lại mở năng lực đặc biệt, quan sát xung quanh một chút, có ba chiếc bảo bối tốt hơn giá bút sơn, đều trong hiệu đồ cổ, nhìn cách bố trí những món đồ này, muốn mua e rằng phải tốn không ít tiền.

Kiểm lậu, hoàn toàn là không thể.

Điều này cũng có nghĩa là, trong phạm vi mấy chục thước, một chiếc tiểu lậu rất tốt, đã bị An Văn Quân lấy trước, Lý Dương bắt đầu hoài nghi, vận may của người con gái này cũng khá tốt.

Mua giá bút sơn này chỉ là một chuyện nhỏ, mấy người tiếp tục đi về phía trước.

- Gồm ba màu thời nhà Đường!

Hà Kiệt nhỏ giọng gọi, chân bước nhanh một chút, rất nhanh tới phía trước một gian hàng khác, ở gian hàng này, rõ ràng là gồm ba màu thời nhà Đường.

Trong vài món này, còn có một con ngựa đứng thẳng, nổi bậc hơn so với những món khác.

Gồm ba màu đời Đường vốn là đồ vàng mã, nhưng vì ý nghĩa lịch sử tạo hình đặc thù của nó nên được rất nhiều người yêu thích đồ cổ yêu thích, giá của mấy chiếc gồm ba màu đời Đường này không ngừng tăng, triển vọng thị trường vô cùng lạc quan.

Ở góc độ đồ cổ mà nói, gồm ba màu đời Đường cũng là đồ cổ rất tốt, đặc biệt là con ngựa đó.

Ngựa ba màu là tiêu chí hàng đầu của gồm ba màu thời Đường, nhiều người thích gồm ba màu đời Đường, đều hy vọng có thể có được một con ngựa ba màu vô cùng xinh đẹp.

Con ngựa này rất tốt, vừa nhìn rất có thần, bốn vó tuy không rơi xuống đất, nhưng tỏ ra rất sinh động.

Còn đầu ngựa, hơi ngẩng lên, giống như ngựa mặt lên trời hí vang, lại giống như biểu thị sự cao ngạo của nó, bất luận nhìn thế nào, con ngựa này cũng rất xinh đẹp, có thần.

Hà Kiệt người đầu tiên phát hiện con ngựa này, cũng là người đầu tiên đi tới.

Gồm ba màu đời Đường khác đều bị y bỏ qua không chú ý tới, y vẫn nhìn chăm chăm vào con ngựa đó.

Ở góc độ đồ cổ mà nói, Hà Kiệt được xem là người yêu thích đồ cổ sơ cấp.

Mặt dù chỉ là sơ cấp trong trung cấp thôi.

Hà Kiệt nhìn một hồi, mới cầm lên quan sát, càng nhìn y càng cảm thấy tốt, con ngựa này rất có thần, con ngựa tốt giống như thế này, từ trước đến giờ y chưa từng thấy qua.

- Ngựa này, bán thế nào, xem một hồi, Hà Kiệt không kìm được hỏi một câu, An Văn Quân vừa kiểm được tiểu lậu, làm cho y không ít kích thích, lúc này y lại nhìn thấy món đồ mà mình thích, thì muốn mua nó ngay.

- Ông chủ, mắt ông cũng rất tinh, con ngựa này là gồm ba màu đời Đường thượng cấp, chỉ,... chỉ ba trăm ngàn.

Ông chủ gian hàng khoảng chừng bốn mươi tuổi, lúc ra giá trong lòng ông rất ái ngại, món đồ này vốn có giá tám mươi ngàn, bị ông đưa lên ba trăm ngàn.

Nguyên do chủ yếu này là bởi vì An Văn Quân lúc này mua cái giá bút sơn đó.

Cái chợ này không lớn lắm, người bày hàng trong này đều quen biết nhau, mấy người này mặc đẹp như vậy, tuần nam tú nữ, vừa nhìn thì biết là con dê béo bỏ, không làm thịt thì thật là tiếc.

Nếu không phải trước đây An Văn Quân rất sáng khoái mua món đồ năm trăm ngàn, y cũng không dám ra giá cao như vậy, ra giá cao, cũng dễ dọa người ta chạy mất.

Hà Kiệt vừa nhìn thì rất có khí chất, nhất định có tiền, theo biểu hiện của y lại rất thích món đồ này, cho nên ông chủ này cuối cùng liền cửa một cái, đưa ra một giá mà trước giờ ông chưa từng nghĩ qua.

Ông chủ hàng ngoài trời bán đồ, có lúc cũng biết nhìn người.

Chân mày Hà Kiệt hơi nhăn lại, trong ngực ông chủ hơi hồi hộp, lúc đầu có chút hối hận, e rằng người có tiền cũng không phải là kẻ ngốc, ông muốn ra giá cao, để kiếm chút lời.

- Ông chủ, nếu ông thích, cũng có thể thương lượng.

Ông chủ hàng vội thêm lời, Hà Kiệt quay đầu lại, nhìn Lý Dương, Lý Dương lắc đầu.

Chân mày Hà Kiệt lại càng nhăn thêm, nhẹ nhàng buông con ngựa xuống, không nói gì, bỏ đi.

Kỳ thực đối với y mà nói ba trăm ngàn là không có là gì, nhưng y cũng đi qua rất nhiều gian hàng ngoài trời, mua rất nhiều đồ, biết một chút tình hình thị trường, ở ngoài trời hô giá ba trăm ngàn không phải là không có, bảo bối được ông chủ trưng bày hấp dẫn người, rất nhiều người bày hàng như vậy.

Mà đối với một con ngựa ba màu mà nói, ngựa tốt thể này, sản phẩm lại hoàn chỉnh thể này, ba trăm ngàn tựa hồ là có chút thấp, đều này làm cho trong lòng Hà Kiệt nghĩ đến rất nhiều.

- Ông chủ, hai trăm ngàn, hai trăm ngàn ông thấy thế nào?

Hà Kiệt muốn đi, ông chủ đó lại kêu lại, lần này Hà Kiệt cũng không quay đầu lại, đi thẳng.

Đồ mà Lý Dương lắc đầu, hai trăm ngàn y cũng không mua.

- Một trăm ngàn!, tám mươi ngàn !

Ông chủ hô to, đuổi theo, Cao Phong nhảy ra chặn ông lại, mà bọn người Hà Kiệt đã đi ra ngoài mấy thước rồi, ông chủ đành âm thầm hối hận.

Ông hối hận cũng rất đáng, dọa người chạy mất, lại không biết, bất luận ông ra giá bao nhiêu, bên cạnh Hà Kiệt luôn có một chuyên gia đỉnh đầu của thế giới.

Nhưng cũng phải nói lại, nếu chỉ có một mình Hà Kiệt, cái giá như vậy có thể Hà Kiệt cũng không mua, dù sao y cũng có rất nhiều kinh nghiệm, bây giờ tâm tính không nóng nảy, học phí cao như vậy cũng phải có tác dụng.

Sau khi mấy người này đi xa, ông chủ đó ngồi xuống một góc ảo não, xung quanh là một số hàng rong.

Có những người nhìn ông với vẻ mặt hả hê, cũng có không ít người ảo não cho ông.

Giống như tâm trạng ông chủ hàng, họ giống như người một nhà, ở đây rất nhiều đều là tự mỗi người trong nhà đều bày hàng, mỗi người trong nhà đều đến đây, mỗi người một gian, có thể thông báo tin tức cho nhau, tin tức của bọn Lý Dương trước đây, cũng chính là được truyền ra như vậy.

- Lý Dương, ngựa đó không tốt sao?, đi mấy bước, Hà Kiệt không kìm chế được sự tò mò trong lòng, y rất tin tưởng Lý Dương, nhưng cũng rất thích con ngựa đó.

- Rất tốt!

Lý Dương mỉm cười gật đầu, Hà Kiệt hơi sững sốt, đang muốn nói, Lý Dương lại cười nói:

- Chính vì quá tốt, cho nên không thể được.

- Quá tốt, lại không thể được, là ý gì?

Trên mặt Hà Kiệt tỏ vẻ kinh ngạc, không chỉ y, Sang Dala và An Văn Quân quay đầu lại nhìn Lý Dương, đồ tốt lại không được, cái này làm cho người ta khó hiểu.

- Có khi nào anh thấy qua tạo hình của ngựa ba màu chưa?

Lý Dương cười nhẹ, hỏi lại, Hà Kiệt nhăn mày nghĩ ngợi, rồi lắc đầu.

Gồm ba màu thời nhà Đường y thấy qua quả thật không nhiều, ngựa ba màu lại càng ít, nhưng những cái thấy qua không giống với cái trước mắt, những thứ đó có nét hơi đại, cho dù là thật.

Nhưng cũng chính là vì điểm này, mới hấp dẫn y.

- Ngựa của nước ta, kỳ thực sớm làm ra đều không tốt, ngựa cổ đại, bất luận là ngựa sứ hay là cái khác, đều là tạo hình theo ngựa, thu nhỏ mà thành, nói như vậy, ngựa có nét hơi khô, không có tinh thần!

Lý Dương cười cười, lại nói:

- Bất luận là ngựa đứng hai là ngựa chạy, đều là như vậy, đây cũng được xem là thiếu hụt nho nhỏ, tình hình này kéo dài cho đến sau thời Khang Hi mới có thay đổi, khi giáo sĩ truyền giáo Phương Tây đến, có mang theo họa pháp của ngựa phương tây, lúc này mọi người mới hiểu nên làm như thế nào, dần dần, ngựa sau này càng đẹp hơn, cũng có thần, giống như con ngựa đó lúc này.

- Thì ra làm vậy, tôi hiểu rồi, trước đây hoàn toàn không thể làm ra ngựa như vậy, cho nên chắc chắn là giả! Hà Kiệt chợt nói, khe hở lớn nhất của con ngựa này, dĩ nhiên chính là điểm mà y thích nhất.

Điều này là cho y có cảm giác rất bùi ngùi

Đồ cổ đang lưu hành này quả thật rất thâm sâu, không biết thì không được, kỳ thực điểm này không xem là tri thức cao thâm gì! Nhưng rất nhiều người yêu thích đồ cổ cấp cơ sở đều không hiểu, một số người làm giả, lợi dụng điểm này, có ý lừa mọi người.

Tạo hình rất đẹp quả thật rất hấp dẫn người ta.

- Đúng, không phải là thời dân quốc, mà chính là người đương đại làm ra.

Sau cùng Lý Dương cười, cũng xem là kết thúc, lúc này bọn họ lại đi tới mấy gian hàng khác, Sang Dala và An Văn Quân đều vô cùng khâm phục Lý Dương.

Về đồ cổ, Lý Dương và Phỉ Thúy Vương là lợi hại nhất, lúc hẩn giải thích những cái này.

Ngay cả hai người bọn họ đều bị cuốn hút.

Trong lòng hai người, còn muốn đi học về đồ cổ.

Kỳ thực bọn họ không biết, đây chính là sức quyến rũ của đồ cổ, rất nhiều người đều dưới ảnh hưởng của người xung quanh, dần dần thích hoạt động này.

Đi về phía trước một chút, Lý Dương lại mở năng lực đặc biệt, đồ không thấy qua lần này đều sàng lọc qua một lần.

Xung quanh vỉa hè còn chất cả đống đồ phế thải, chính là cái thị trường rất tệ, nhiều hơn hôm qua một gian hàng, nhưng cũng có hạn.

Nghiêm túc mà nói không chỉ so với bên đó, ở đó chỉ ít làm cho Lý Dương kiếm lậu thu được không ít Hán Ngọc tốt.

Lại đi mấy bước, Lý Dương đang muốn đóng hình lập thể lại, trong mắt đột nhiên thoát ra thần sắc kinh ngạc, có một món đồ có mười mấy vệt sáng màu vàng đang hiện ra trước mắt.

1018. Chương 1015: Đồ Sứ Ca Diêu (1)

Trên món bảo bối này, tổng cộng có ba tầng vòng sáng, dựa theo một cái vòng sáng để tính toán, đây là đồ bảy tám chục năm trước, quả thật là đồ cổ lâu đời.

Theo thời gian tính toán, món bảo bối này là sản vật thời giữa cuối Nam Tống.

Lúc Lý Dương đi, không ngừng đánh giá về món đồ sứ này trong hình lập thể, trong lòng có chút yên lặng.

Lý Dương đi về phía trước, Sang Dala cũng đi theo hẩn, cảm giác có người đi theo sau lưng, mắt Lý Dương hơi giật, sau đó lập tức đi vào trong một tiệm đồ cổ bên đường.

Tất cả những món đồ mà hẩn nhìn thấy đều là bảo bối bày trong tiệm đồ cổ, nhưng không phải là tiệm đồ cổ này

Ở trong này xem tùy ý một hồi, Lý Dương lại chuyển qua một cửa hiệu khác, đồ trong hai cửa hiệu này rất bình thường, không có đồ gì có thể lọt vào mắt.

Sở dĩ hẩn lãng phí thời gian ở trong này, đơn giản là không muốn làm người ta dòm ngó như vậy.

Đây là món bảo bối rất tốt, luôn bồn ba tìm kiếm để mua, ít nhiều thu hút chú ý của người bên cạnh, Lý Dương bây giờ không phải là một mình, đi nhiều mấy tiệm, sự chú ý này sẽ không còn.

Mười mấy phút sau, Lý Dương từ từ tiến vào cửa hiệu dưới sự phát hiện của năng lực đặc biệt.

Tiệm đồ cổ này không lớn không nhỏ, chỉ khoảng chừng bốn mươi mét vuông, bày trí đồ bên trong không xem là chỉnh tề, làm cho người ta cảm giác có chút lộn xộn.

Đây là cửa hiệu đồ cổ rất bình thường.

- Mấy vị ông chủ, muốn mua gì?

Trong tiệm chỉ có hai người làm thuê và một ông chủ, mấy người bọn Lý Dương vừa đến, ông chủ đích thân chạy ra tiếp đón, người bình thường làm ăn rất biết nhìn người.

Chỉ ít mấy người Lý Dương vừa thoát nhìn cũng giống như là khách hàng lớn.

Lý Dương cười, không nói, đi thẳng vào trong giữa cửa hiệu, nhìn những cái chén nhỏ đặt trên giá cổ, Lý Dương đi qua bọn Sang Dala và An Văn Quân cũng đi theo.

Thấy Lý Dương nhìn món bảo bối này chân mày của ông chủ đồ cổ nhăn lại, cũng đi theo.

- Ông chủ, đây là bình gốm Ca Diêu giả Thanh, tuy là giả Thanh, nhưng rất thật, cũng rất tốt.

Ông chủ nhẹ giọng giới thiệu, nghe tới ông nói hai chữ giả Thanh, miệng của Lý Dương bất giác cười mỉa mai, đồ sứ Ca Diêu sau triều đại Nam Tống, đã trở thành giả thanh, chẳng trách món đồ sứ này lại xuất hiện trong cửa hàng nhỏ thế này.

Mười ba lớp lỗ tròn sáng đã lộ ra mười mười, cái này tuyệt đối không phải là đồ đời Thanh.

Thời gian đó, lão tổ tông Nỗ Nhĩ Xích Cát không chừng còn chưa sinh ra.

- Đồ này có thể lấy ra để tôi xem sao?

Lý Dương cười nhạt, hồi nhỏ, ông chủ hơi do dự, còn lấy bảo bối ra rất cẩn thận, đưa cho Lý Dương.

Đồ đang cầm trên tay, có một loại cảm giác mát lạnh, Lý Dương nhẹ gạt đầu, nơi khóe miệng còn hằn vết cười rất sâu.

Sau khi cầm trên tay, Lý Dương càng thêm quả quyết, đồ sứ Ca Diêu này chính là thật, nếu là giả Thanh, trên lớp mặt sẽ có vết tích của pháp ẩn hiện lưu lại trên mặt.

Món đồ sứ này, được người ta dùng phương pháp ẩn hiện che dấu để không bị người lấy đi.

Đáng tiếc phương pháp khử trừ này không chính xác, trên mặt còn lưu lại nhiều vết tích, có thể vì vậy mà người ta cho là giả Thanh, những phần của vết tích này, quả thật mang chút đặc thù của giả Thanh.

Còn trình độ ông chủ này cũng có hạn, nếu là các chuyên gia như Bạch Minh, lão Mao hoặc là thầy Mã, nếu nhìn thấy món đồ sứ này, nhất định sẽ nghi ngờ, và liên tục giám định, tuyệt đối có thể phát hiện ra vấn đề trong đó.

Dù sao pháp ẩn hiện trên mặt này cuối cùng đã bị phá bỏ rồi, muốn phát hiện vấn đề trong đó cũng không khó.

Lúc này, Lý Dương làm cho mấy người Côn Minh Vân Nam bắt đầu có nghi ngờ.

Ở đây quả thật là vùng đất hoang chưa được khai phá, hoặc nói là vùng đất chưa bị các chuyên gia khai phá, có một số bảo bối cực kỳ bí ẩn.

- Cái này bao nhiêu tiền?

Sờ soạng một hồi, Lý Dương ngẩng đầu, mỉm cười hỏi chủ quán, chủ quán hơi sững sốt, trên mặt có chút do dự.

Cái bình này quả thật là bảo bối trong tiệm của ông, bình thường gây sự chú ý của nhiều người, cho nên lúc Lý Dương bắt đầu xem món đồ này, hẳn mới có phát hiện ra.

Nhưng cái tiệm nhỏ này đối với bọn họ mà nói, không có gì là không bán, giá cả chỉ cần phù hợp, bọn họ nhất định sẽ bán.

- Ông chủ, ông thật là biết nhìn, tôi cũng không gạt ông, bảo bối này là tốt nhất trong tiệm của tôi, nếu ông muốn, ít nhất cũng phải một con số này!

Ông chủ nghĩ ngợi một hồi, mới đưa ra một bàn tay, năm ngón tay sáng loáng chỉ vào trước mặt Lý Dương.

- Năm trăm ngàn?

Lý Dương nhỏ giọng hỏi, ông chủ không hé răng, đứng lặng ở chỗ đó, đây là cái giá ông ngầm đưa ra.

Năm trăm ngàn, một món Ca Diêu giả Thanh tốt đáng với cái giá này, giá trị của đồ sứ Ca Diêu giả thanh trước mắt cũng không thấp, chủ yếu là nhờ vào công lao của hoàng đế Càn Long.

Càn Long thích đồ cổ, đặc biệt thích đồ sứ Ca Diêu, thích dáng vẻ của mảnh sứ, đối với Ca Diêu, vàng tơ óng ánh, càng không ngớt lời khen ngợi.

Vì sở thích của ông ta, Cảnh Đức Trấn đặc biệt chế tạo ra một số đồ sứ Ca Diêu, những món đồ sứ này làm đều rất tốt, giá trị tất nhiên cũng không thấp, giá thị trường trước mắt từ hai trăm đến trên triệu.

Món đồ sứ này, chính là được chế tác thành đồ sứ Ca Diêu giả Thanh.

Thấy Lý Dương cuối đầu, ông chủ cũng không nói, món đồ sứ này có bán hay không bản thân ông có chút do dự, nhưng cái giá năm trăm ngàn quả thật là không thấp, cái này chỉ cái bình rất bình thường.

Cái bình, có tên là Nghiễn Tích, làm dụng cụ văn phòng để đựng mực, có tiếng là bảo bối thứ năm thư phòng.

Cái bình này là đồ để sử dụng, đồng thời cũng là đồ để thưởng thức, đồ sứ, đồ gỗ, đồ ngọc cũng vậy, các văn nhân nhà sĩ đều thích .đều thích sử dụng những món đồ phong nhã này.

Năm ngoái công ty đấu giá của Lý Dương chính là đấu giá cái bình thanh hoa Quan Diêu giữa đời Thanh, thành giá là một triệu tám trăm, có thể nói là rất tốt.

Lý Dương ngẩng đầu, trả giá tiền cho ông chủ, sau đó đem món đồ đi.

Ở trong cái vòng đồ cổ, cho dù nhìn đồ càng nhìn kỹ, đối với bảo bối cũng không thích, cũng không muốn để người khác nhìn ra món đồ mình muốn mua, bằng không rất có thể xảy ra biến cố khác thường.

Trước khi bảo bối chưa thành giao, bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Nhưng cái này cũng không phải là tuyệt đối, Lý Dương làm như vậy chỉ là tránh chuyện này xảy ra.

Năm trăm ngàn, trả bằng thẻ tín dụng, sau khi ký tên thanh toán thành công, chiếc đồ sứ Ca Diêu thật này đã thuộc vào tay Lý Dương nhìn cái bình trước mặt tâm tình Lý Dương rất vui, khóe miệng cười rất sâu.

Trên tay hắn đã có bút Nhữ Diêu rồi, lúc đi Toronto, hắn lại thắng được đôi tai voi Quân Diêu, có thêm cái bình Ca Diêu này, ngũ đại danh Diêu đời Tống, sứ Nhữ Quan Anh Quân Định, trên tay hắn đã có ba món làm đại diện, có đủ ngũ đại danh Diêu, cũng không phải là không thể.

Cha con lão Khổng ban đầu vốn muốn mua lại chén Dạ Quang từ tay Lý Dương đã từng đem đồ sứ nổi tiếng thời nhà Tống và tiền mặt ra đổi, cuối cùng Lý Dương cũng không đồng ý.

Chờ bọn Lý Dương rời khỏi, chủ tiệm đó nhìn vào chỗ trống trên cái kệ, tự mình cũng cười theo.

Năm trăm ngàn cho cái bình này cũng không xem là thấp, với năm trăm ngàn này, ông có thể mua lại món sứ Hoa Thanh tốt hơn, bảo bối tốt hơn cái bình này đặt giữ ở trong tiệm.

Đương nhiên rồi, nếu ông ta biết cái bình này không phải là giả Thanh, mà chính là đồ sứ Ca Diêu chính Tống, e rằng sẽ không nghĩ như vậy, sẽ hối hận.

- Lý tiên sinh, nứt thế này, cũng đáng tiền sao?

Ra khỏi hiệu đồ cổ, Sang Dala hỏi nhỏ, kỳ thực vấn đề này trước đây đã muốn hỏi, nhưng ở trong tiệm không tiện hỏi thôi.

Lý Dương sững sờ, Hà Kiệt và Sang Dala cũng há to miệng.

Qua một hồi sau, mấy người đều cười lên, Hà Kiệt cười to nhất, ôm bụng ngồi xồm xuống, ngay cả mấy người Cao Phong cũng cười theo.

Sang Dala bị bọn họ cười không hiểu gì cả, mặt toàn vẻ là nghi hoặc.

Hán ngữ của y có tốt hơn, nhưng dù sao cũng không phải là người Trung Quốc, đặc biệt là đối với văn hóa cổ Trung Quốc không hiểu, chỗ nứt xinh đẹp của sứ Ca Diêu, dù sao cũng vết nứt.

Sang Dala, trên đồ sứ này có vết nứt quả thật là một thiếu sót, nhưng cũng không phải là tuyệt đối, có một cái đẹp gọi là đẹp thiếu sót, anh biết không?

- Chỗ thiếu sót, ý của anh là, chính là bình thường?

Sang Dala mở to hai mắt nhìn, y không hiểu gì về sứ Ca Diêu, nhưng người vốn không ngốc, Lý Dương giải thích như vậy tuy không hiểu hết toàn bộ, nhưng cũng biết sơ qua, lúc này mặt của Sang Dala đỏ bừng, cuối cùng y cũng rõ tại sao bọn Hà Kiệt lại cười, bây giờ y hận không thể tìm được cái gì đó che mặt lại.

- Không sai, chính là như vậy!

Lý Dương cười, rồi lắc đầu nói:

- Mảnh sứ này vốn đã nứt rồi, là một loại biểu hiện không tốt, cho thấy đồ sứ này luyện hư rồi, xuất hiện ở các lò khác, sứ như vậy thông thường đều sẽ là hư, luyện lại lần nữa, nhưng có một loại sứ không giống vậy, mảnh sứ của nó nứt ra, đó chính là sứ Ca Diêu.

Những gì mà Lý Dương nói, Hà Kiệt và An Văn Quân đều biết một ít, đồ sứ Ca Diêu rất nổi tiếng, cho dù người không hiểu về đồ cổ, ít nhiều cũng biết chút ít.

E rằng chỉ có Sang Dala là người nước ngoài là không biết, đây là vết nứt của Phỉ Thúy.

Nếu Phỉ Thúy xuất hiện vết nứt, vậy đó là một tổn thất rất lớn.

Lý Dương chỉ chỉ vào cái rương trên tay, nhẹ giọng nói:

- Vết nứt này, bên trong có một câu chuyện, tương truyền vào đời nhà Tống có một người gọi là Chương Tồn, là một nghệ nhân đồ sứ nổi tiếng, ông ta có hai người con, lần lượt gọi là Sinh Nhất và Sinh Nhị!

Sang Dala, Hà Kiệt và An Văn Quân đều dừng lại ở đó, đứng nghe câu chuyện của Lý Dương.

- Chương Tồn vốn rất am hiểu về sứ chế Thanh, hai người con từ nhỏ đều theo cha họ nghệ, trình độ cũng rất cao, sau khi Chương Tồn qua đời, hai anh em chia ra ở riêng, mỗi người một lò nung, tự nung luyện, lão Đại rất thông minh, trình độ vốn hơn lão Nhị rất nhiều, lại giỏi về học tập nghiên cứu, cuối cùng chế luyện ra sứ chế Thanh nổi tiếng, được hoàng đế khen ngợi, hoàng đế đặc biệt ra lệnh cho ông luyện ra đồ sứ giống như vậy.

- Trình độ lão Nhị không bằng lão Đại, hơn nữa tâm địa hẹp hòi, nhìn thấy lão Đại được sủng ái như vậy nên trong lòng sinh ra đố kỵ, thừa lúc lão Đại không chú ý lấy đất sét ném vào lò luyện sứ của lão Đại, sau khi đồ sứ này ra lò, men ngọc bên ngoài của đồ sứ đều bị nứt hết, vết nứt rất nhiều, xấu không thể tả!

- Lão Đại khóc đến không còn nước mắt, hoàng đế đang đợi cống phẩm của ông, nếu không giao nộp kịp thời thì cả nhà phải bị chém đầu, sau khi vợ và con gái ông biết, cùng khóc với ông một trận, con gái rất yêu cha mẹ, vừa khóc vừa dâng trà cho ông, kết quả không cẩn thận, làm đổ trà lên bình sứ trước mặt lão Đại!

1019. Chương 1016: Đồ Sứ Ca Diêu (2)

Dừng lại một chút, Lý Dương tiếp tục nói:

- Lão Đại bình thường thích uống trà đặc, con gái pha chính là trà đặc, sau khi nước trà đặc rơi vào bình sứ này, lớp sứ sinh ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, cái vết nứt xấu xí trước đây biến thành sợi tơ màu vàng, lão Đại đang đứng ở đó, nhìn sững sốt vào sự thay đổi của đồ sứ trước mắt.

- Con gái biết mình gây ra họa, vội vàng lau sạch nước trà trên bình sứ, những lớp sứ này sau khi được lau sạch, không còn vết rạn nứt khó coi nữa, những chỗ vết nứt bây giờ rất tự nhiên và hài hòa.

Lý Dương đang nói, Triệu Khuê bên cạnh vội vàng đưa một cái bình nước cho hắn, đáng tiếc chỉ là nước khoáng bình thường, không phải là trà đặc.

Uống xong mấy ngụm nước, Lý Dương lại tiếp tục nói:

- Sau khi lão Đại phát hiện ra những biến hóa này của đồ sứ, vội vàng tiến hành nghiên cứu, những biến hóa của trà đậm sản sinh ra chính là Ca Diêu nổi tiếng, sợi tơ màu vàng.

Sứ men xanh tuy nứt, nhưng vết nứt rất đẹp, sau đó những đồ sứ này tiến cống cho hoàng đế, lại được hoàng đế khen ngợi, những đồ sứ này, là từ lò nung của người anh luyện ra, nên được gọi là Ca Ca Diêu, gọi tắt là Ca Diêu (Ca ca được hiểu là anh, Diêu là chỉ lò nung).

- Tên Ca Diêu là như thế mà có à?

Hà Kiệt gật đầu, la kinh ngạc một tiếng, y biết sứ Ca Diêu, dù sao cũng nghiên cứu qua một số đồ cổ, mua không ít ma phẩm, trong đó y mua cũng không ít sứ Ca Diêu.

Nhưng y vẫn chưa biết, sứ Ca Diêu lại có câu chuyện thế này, cái tên là từ đó mà có.

- Chỉ là một câu chuyện truyền thuyết, cụ thể có thật không y cũng không biết, bây giờ vẫn chưa cho nhận thức thống nhất về lò nung Ca Diêu, tạm thời vẫn chưa nói được!

Lý Dương mỉm cười lắc đầu, mỗi lò nung đều có một câu chuyện, thậm chí mỗi loại sứ cũng có câu chuyện của nó, những câu chuyện này có một số là thật, có một số là giả, rốt cuộc đâu là thật đâu là giả, cả Lý Dương cũng khó nói.

- Những cái này e rằng chỉ có người đương đại biết thôi.

- Đáng tiếc, đây là chế phẩm giả, nếu là Ca Diêu thật thì tốt rồi!

Hà Kiệt lại thở dài, còn lắc đầu, trước khi chủ tiệm món đồ này giới thiệu qua, đồ phỏng chế giả Thanh, lúc này ngoại trừ Lý Dương ra, vẫn không có người biết đây là món đồ sứ Ca Diêu thật.

Lý Dương cười, cũng không giải thích, đi thẳng về phía trước.

Chợ bên này không lớn lắm, đi vòng một hồi, gần như đã đi hết, một số tiệm đồ cổ Lý Dương hoàn toàn không vào, sau khi Hà Kiệt hỏi ngựa ba màu cũng không có hứng thú nữa, chỉ theo bên cạnh xem, không chủ động nói gì.

Nhưng ngược lại Sang Dala kịp thời hỏi một số câu, Lý Dương đều giải đáp.

Lúc trưa vui vẻ đi ra ngoài, bọn Lý Dương đi vòng cả khu chợ, kết quả không khác biệt gì mấy với dự đoán của Lý Dương.

Hàng trên vỉa hè, giá bút sơn của An Văn Quân mua là một lậu tốt nhất, cái khác cũng không có gì đáng để loạt vào mắt hần, trong tiệm đồ cổ có một số bảo bối đáng giá một hai trăm, nhưng đều bày thế này, không có khả năng giá thấp để mua.

Đối với loại đồ này, hứng thú của Lý Dương cũng không đặc biệt lớn, chính hần cũng có hiệu đồ cổ, không nhất định phải tới đây mua.

Hơn nữa, loại đồ này thật nếu muốn, hần có thể đến Vinh Bảo Trai mua, ở đó an toàn hơn.

Hần lại là cố vấn có tiếng tăm ở Vinh Bảo Trai, có phiếu chiết khấu bảy phần ưu đãi, đồ ở Vinh Bảo Trai có chiết khấu trên bảy phần, giá cả không xem là quý nữa.

- Hai cô nàng này chạy đi đâu rồi?

Đi vòng cả buổi trưa, cũng không thấy Hà San San và Vương Giai Gia, chân mày Hà Kiệt bắt giác chau lại.

- Cũng may, có Lưu Cương và Hải Đông đi theo cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì?

Lý Dương nhẹ lắc đầu, Hà Kiệt nghỉ ngơi một hồi, cũng gật đầu theo, hai người này đều là bộ đội đặc chủng, trên người còn có vũ khí, có bọn họ theo, ở đây quả thật sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Đi qua khu hàng mỹ nghệ phồn hoa náo nhiệt, mấy người bọn Lý Dương lại tới chợ đồ cổ cửa phố đông, ở đây không có hàng vỉa hè, đều là cửa hiệu, rất nhiều đều có gắn bằng hiệu.

Những cửa hiệu này, diện tích kinh doanh cũng khoảng trên trăm mét vuông, những cửa hiệu lớn thì có diện tích hai ba trăm mét vuông thậm chí là hai ba tầng, nếu phố tây chính là khu bình dân của thị trường đồ cổ, thì bên này chính là khu quý tộc.

Cửa hiệu lớn, đồ tất nhiên cũng nhiều, bảo bối tốt cũng không ít.

Tới bên chỗ Hà Kiệt, đám người An Văn Quân đều vui mừng, ngay cả Sang Dala cũng có hứng thú đối với một số đồ cổ của dân tộc thiểu số, còn mua hai cái

Cửa hiệu này cũng không nhỏ, hơi lớn một chút có thể so sánh với tiệm đồ cổ của Lý Dương ở Bắc Kinh, nhưng đồ tốt ở chỗ này không thể so với ở Bắc Kinh, cửa hiệu này có một số đồ thật, nhưng giá cả cũng không thấp, hơn nữa chất lượng so với đồ ở Bắc Kinh tốt hơn nhiều.

Chuyên gia bên này hiểu ít, chất phẩm tương ứng thì biết nhiều một chút, cho dù chính chủ tiệm cố ý, hay là thu được chất phẩm, chất phẩm rất nhiều lại là sự thật.

Có lợi tất có tệ, điều này Lý Dương chỉ là cảm thán, ngược lại không có đặc biệt để ý gì.

- Lý Dương!

Vừa mới ra khỏi hiệu đồ cổ, Lý Dương đang định chuẩn bị gọi điện cho bọn Vương Giai Giai đi ăn trưa, nghe thấy cách đó không xa có tiếng gọi, nhìn theo tiếng gọi đó, bên đó có bốn người đang đi qua.

Đi ở giữa là một ông lão, ông lão này rất cao hừng, cũng rất hưng phấn.

Cánh tay của lão bị một cô bé kéo, cô bé này vừa nhìn thì biết nhỏ tuổi hơn Lý Dương, hai người này Lý Dương không quen, là lão Tần ở Trùng Khánh và cháu gái của lão, người hôm qua kiểm lậu.

Hai người khác, là hai chuyên gia của Trùng Khánh, là đến tham gia hoạt động lần này, Lý Dương thấy qua bọn họ, nhưng vẫn không biết tên của bọn họ.

- Lão Tần, chào ông, hôm nay có thu hoạch gì không?

Lý Dương xoay người đi, lão Tần chính là vị chuyên gia đầu tiên mà hôm nay hấn gặp, hôm nay tất cả các chuyên gia tham gia hoạt động đều chạy ra ngoài, ở đây lại là thành đồ cổ nổi tiếng, gặp được bọn họ cũng không có gì là lạ.

- Chưa có thu hoạch gì, còn các ông?

Lão Tần cười ha hả, nói xong, mắt tự nhiên nhìn vào sau lưng Lý Dương, trên tay Triệu Khuê cầm một cái hộp theo sát Lý Dương, vừa nhìn thì biết là món đồ mới vừa mua hôm nay.

- Chúng tôi, vẫn không tệ!

Lý Dương nhướn miệng cười rất sâu, món đồ sứ Ca Diêu này thu lại không ít, so với Hán Ngọc hôm qua phải nhiều hơn rất nhiều, đây cũng là món đồ sứ Ca Diêu đầu tiên mà Lý Dương tự mua, tâm tình hấn khá tốt.

- A, có thể để chúng tôi xem thử không?

Nghe Lý Dương nói như vậy, mắt của lão Tần sáng lên, đối với đồ của Lý Dương mua, ngay cả lão cũng rất hiếu kỳ.

Danh tiếng Lý Dương kiểm lậu, lẩn quẩn không ra cái tên.

- Không thành vấn đề, nhưng thời gian không còn sớm, lão Tần vẫn chưa ăn cơm chứ, chỉ bằng chúng ta qua bên đó ăn đi?

Lý Dương mỉm cười, lần này lão Tần không có cự tuyệt, bọn họ cũng dạo cả buổi trưa, đang chuẩn bị tìm chỗ ăn cơm, kết quả lúc ra ngoài gặp được Lý Dương.

Cửa phố đông ngoài hiệu đồ cổ cao cấp, còn có một vùng trung tâm thương nghiệp, còn trang hoàng hơn nhà hàng.

Mấy người đi thẳng vào nhà hàng, Hà Kiệt còn gọi điện cho Hà San San, để bọn họ cũng về ăn cơm.

Nhưng Hà San San không đến, buổi trưa này cô ấy mua không ít đồ, nghe Hà Kiệt nói người bên đây có người khác, quay về khách sạn trước, những thứ cô ấy mua chính cô cũng không nắm chắc, trước khi chưa để Lý Dương giám định giúp, cô không muốn để người khác nhìn thấy.

Kỳ thực chính cô ấy cũng hiểu, những thứ mà cô ấy mua, nhất định có không ít là giả.

Giả nhiều, nhưng chỉ cần một món thật là được rồi, có thể kiểm ra đại lậu, có thể bù lại những tổn thất do giả mang lại, đây mới là cách nghĩ thật trong lòng của Hà San San, cô còn tưởng như ngày hôm qua, tiếp tục kiểm ra đại lậu.

- Lý Dương, món đồ này có thể cho chúng tôi xem không?

Ngồi giữa căn phòng, lão Tần vồn vã hỏi, Lý Dương khẽ gật đầu, còn bảo An Văn Quân đem món bảo bối mà cô ấy mua ra, bất luận nói thế này đây cũng là tiểu lậu.

Cách gò của cái giá bút sơn này cũng khá đơn giản, mở ra rất nhanh, nhìn thấy cái giá bút sơn, lão Tần và mấy người bên cạnh đều khẽ gật đầu.

Giá bút sơn giữa đời Thanh, món đồ không xem là đặc biệt tốt, nhưng cũng đáng giá mấy chục ngàn, đồ cổ giá trị, người thích dụng cụ văn phòng đặt một chiếc lên bàn, cũng rất hay.

Món đồ này, mọi người đều xem lướt qua, không có đặc biệt chú ý, ánh mắt của mấy người lão Tần đều tập trung vào tay của Lý Dương.

Chậm chậm, Lý Dương đem cái bình Ca Diêu đó ra, vừa nhìn thấy, lão Tần nhìn thẳng vào.

- Các người làm gì, ta không bán các người muốn cướp à!

Lão Tần vừa đứng dậy, bên ngoài có một âm thanh hỗn tạp truyền lại, còn có tiếng la hét của một người, giọng rất lớn, ngay cả bọn người Lý Dương cũng nghe thấy.

- Chúng ta đã ký hợp đồng, đừng nói cướp gì, giấy trắng mực đen chính là chứng cứ, cho người mười ngàn đã là tốt rồi, người còn muốn gì? Chọc giận chúng tôi, người không chỉ có mười ngàn đồng đó đâu!

Bên ngoài lại truyền đến một hồi âm thanh, âm thanh lần này không nhỏ, ngay sau đó có người la hét giận dữ và có tiếng cãi nhau.

- Cao Phong, anh đi xem thử đi!

Hà Kiệt nhăn mày lại, thấp giọng nói với đội trưởng đội bảo vệ bên cạnh, Cao Phong nghe xong, đứng dậy đi ra ngoài.

Tiếng ồn ào của bọn họ không chỉ làm kinh động bàn của Lý Dương, mấy phòng bên cạnh cũng có người chạy ra xem náo nhiệt, lúc Cao Phong chạy ra, đúng lúc nhìn thấy mấy người đang ngăn cản người đàn ông trung niên khoảng hơn ba mươi tuổi, người đàn ông đó còn ôm một cái giỏ, liều mạng giãy giụa.

Đi ra ngoài xem một hồi, Cao Phong liền quay trở lại, chuyện bên ngoài không liên quan đến bọn họ, bảo vệ của khách sạn cũng chạy qua, không lâu tranh chấp này được dàn xếp xong.

Cao Phong vừa muốn nói, ngồi bên cạnh Lý Dương, đứng mạnh dậy.

Y quay đầu lại, há to miệng nhìn ra cửa, người bên ngoài nếu có thể nhìn thấy qua bức tường, nhất định sẽ phát hiện, lúc này Lý Dương đang đứng ở đó, đứng một nơi chăm chú quan sát, vào vải giỏ sách trên tay người đàn ông trung niên đang đứng bên ngoài đó.

1020. Chương 1017: Bức Mật Thư Kẹp Ở Giữa

Lý Dương, anh sao rồi?

Hà Kiệt lập tức xoay người lại, hỏi một câu rất thân thiết, Lý Dương tỏ ra giật mình, giống như là rất bất ngờ.

- Không có gì, tôi bỗng nhiên nhớ đến một chuyện!

Lý Dương nhẹ lắc đầu, chậm chậm ngồi xuống, nhưng trong lòng lại cuộn trào dậy sóng.

Lý Dương còn trẻ, cũng rất hiếu kỳ, lúc này bên ngoài rất lộn xộn, Lý Dương nghe được không ít chuyện cãi nhau của bọn họ, hình như là tranh chấp bảo bối.

Đáng tiếc là Hà Kiệt sớm đã bảo Cao Phong ra ngoài, hẳn cũng không ngại đích thân ra ngoài nghe ngóng tình hình.

Không thể đi ra, không có nghĩa là Lý Dương không còn cách nào, khai mở năng lực đặc biệt, tất cả chuyện bên ngoài đều xuất hiện trong hình lập thể, trên con đường nhỏ bên ngoài, lúc này có năm sáu người đàn ông đang đứng, ở giữa là người đàn ông hơn ba mươi tuổi, đang ôm khư khư cái giỏ.

Sau khi khai mở hình lập thể, cái giỏ đó nhất thời trở thành vật chú ý của Lý Dương.

Trong giỏ, là một bảng chữ mẫu, chữ viết rất đẹp, có trình độ nhất định, bảng chữ mẫu này là đồ cổ, gần nhất cũng là đời nhà Minh, có lịch sử mấy trăm năm, chữ ký trên bảng chữ mẫu là Lục Văn Hiên.

Lục Văn Hiên trong Vân Nam Tỉnh Chí có viết, Minh Tuyên Đức năm thứ bảy phân ông đảm nhiệm Vân Nam án sát, ba năm sau trở về kinh, còn làm quan lớn Thiểu Khanh.

Ông ở Vân Nam ba năm, nghe nói đi qua rất nhiều nơi của Vân Nam, điều tra nhân gian thống khổ, giúp đỡ không ít bách tính, lưu lại tiếng thơm.

Trong Vân Nam Tỉnh Chí có nhắc tới, ông có tài viết chữ rất đẹp, chữ viết rất có khí.

Người đàn ông hơn ba mươi tuổi đó chính là cầm bảng chữ mẫu của ông, một quyển rất dày, là chính ông chú tâm viết, trang giấy cũng rất tốt, làm cho cả bảng chữ mẫu có giá trị nhất định.

Đáng tiếc người này tiếng tăm không nhiều, bằng không đồ như thế này giá trị sẽ càng cao hơn.

Vân Nam Tỉnh Chí Lý Dương chưa xem qua, hoàn toàn không biết về nhân vật Lục Văn Hiên này, hẳn có thể giật mình, thậm chí thất lễ đứng dậy, vì trong bảng chữ mẫu có kẹp vật gì đó hình như là ba bức mật thư.

Từ nét chữ của ba bức mật thư này có thể nhận ra đây là do hai người viết, một chữ trong đó giống với chữ của bảng chữ mẫu, chính là của Lục Văn Hiên viết, thư mật này có hai bức.

Một bức thư khác, là của người khác viết cho ông, những ghi chép trong bức thư này Lý Dương rất quen thuộc, đó là những ghi chép trong cuốn sổ tay của Thanh Mộc Vị Ương mà ông luôn mang trong người, chữ viết trong cuốn sổ hoàn toàn giống với trong bức thư.

Mà bức thư này, cũng trực tiếp gọi ông là Lục Minh.

Lục Minh, tự Lục Văn Hiên, người Vân Nam, nếu Lý Dương xem qua cuốn Vân Nam Tỉnh Chí, thì sẽ không giật mình như vậy, Lục Văn Hiên và Lục Minh kỳ thực là một người.

-Anh Kiệt, hay là chúng ta ra ngoài xem đi ?, Lý Dương ngẩng đầu, cười ha ha, tâm tình lúc này bình tĩnh hơn nhiều, nhịp đập của tim cũng không còn nhanh.

Chủ yếu là nội dung của ba bức mật thư đó làm cho người ta giật mình, còn làm cho người ta giật mình hơn nội dung trong bức mật thư tay đó, Lý Dương không biết tại sao những bức mật thư này kẹp chung trong bảng chữ cái, nhưng nếu nội dung của những lá thư đó là thật, vậy nhất định sẽ rất thú vị.

-Đi ra ngoài? há miệng sững sốt, Lý Dương đứng dậy khó hiểu, bây giờ còn muốn đi ra ngoài.

-

Làm Hà Kiệt có chút khó hiểu gãi đầu, không biết hẳn đang muốn làm gì.

Nhưng Hà Kiệt vẫn đứng dậy, cùng Lý Dương chạy ra ngoài hỏi.

Bên kia, lúc Lý Dương đứng dậy, lão Tần cũng liếc nhìn Lý Dương, rồi tiếp tục bàn chuyện cái bình.

Đối với ông mà nói, sức hấp dẫn của cái bình Ca Diêu này lớn hơn nhiều so với Lý Dương.

Hai vị chuyên gia từ Trùng Khánh đến ngồi bên cạnh ông, sắc mặt có chút nghi hoặc, danh tiếng và thực lực của bọn họ đều không thể so với lão Tần, lúc này chỉ là muốn nhìn ra món đồ sứ Ca Diêu rất giống giả Thanh đó có vấn đề, vấn đề ở đâu lại nói không ra.

-Mất kính!

Lão Tần đột nhiên giơ tay lên, cô gái ngồi yên lặng bên cạnh ông vội vàng lấy ra một cái kính lão.

Mang kính vào, lão Tần cầm cái bình soi trước mặt, quan sát tỉ mỉ.

Quan sát bên này, quan sát bên kia.

Với tầm nhìn của lão Tần, đã nhìn ra món đồ sứ Ca Diêu này là thật, lớp phủ pháp ẩn hiện lưu lại trên mặt cũng bị ông nhìn ra.

-Ông nội, cái bình này có vấn đề à?

Đứa cháu gái bên cạnh lão Tần đột nhiên hỏi. lúc cô hỏi đôi mi còn chớp động, cô vẫn chưa nhận ra vết tích lưu lại của pháp ẩn hiện, càng không nhận ra đồ sứ Ca Diêu này là thật, phản ứng của ông nội lại làm cho cô cảm thấy không bình thường.

-Không, làm sao có thể có vấn đề, đây chính là sứ Ca Diêu thật.

Lão Tần khen ngợi một câu nặng nề, An Văn Quân vốn vẫn luôn chú ý tới lão Tần, nghe ông nói như vậy, mắt nhất thời mở to lên.

Cô nhớ rất rõ, món đồ sứ này là Lý Dương dựa theo chế phẩm giả Thanh mà mua, sao tới chỗ lão Tần, lại trở thành Ca Diêu thật.

-Lão Tần, ý của ông là, không phải là phẩm chế giả Thanh.

An Văn Quân hỏi nhỏ một câu, nếu không phải là Lý Dương đúng lúc đi ra, cô cũng không ngại hỏi vấn đề này, vấn đề này không được làm rõ, trong lòng cô khó chịu.

Sang Dala cũng quay lại, trong mắt có chút giật mình.

Y là người ngoại quốc, không hiểu đồ cổ, càng không biết ngũ đại danh Diêu đời Tống là những cái gì, Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ, y chỉ biết đồ chế giả và đồ thật khác biệt nhau rất lớn, Ca Diêu giả và Ca Diêu thật nhất định không phải cùng một khái niệm.

-Có phải cô cho nó là Giả Thanh phải không?, lão Tần gật đầu, lại tháo mắt kính xuống, cười ha hả hỏi.

Ông hỏi là cô, không phải là các người, đủ để cho thấy ông đối với Lý Dương luôn có lòng tin

Lý Dương bây giờ, ngay cả chính lão Tần cũng không dám nói là mình mạnh hơn hẳn, chuyên gia cấp đỉnh thế giới, cho dù là chính lão Tần cũng không có được danh tiếng như vậy.

Sắc mặt An Văn Quân hơi đỏ lên, lắc lắc đầu:

- Không có, tôi không hiểu những cái này, chỉ là lúc mua chủ tiệm nói là Ca Diêu giả Thanh, cổ vấn Lý dựa theo giả Thanh mà mua, tôi cũng cho rằng đây chính là chế phẩm giả triều Thanh.

Lão Tần nao nao, vội vàng hỏi:

- Cô nói, Lý Dương mua với giá giả Thanh?

Cháu gái của ông cũng hơi sửng sốt một chút, cũng giật mình nhìn An Văn Quân.

Cô bây giờ hiểu biết hơn An Văn Quân rất nhiều, món đồ sứ này, nếu là Ca Diêu thật, nếu căn cứ theo Giả Thanh mà mua, chắc chắn là kiếm lậu còn là một đại lậu siêu cấp.

-Phải, An Văn Quân chạy rãi gật đầu.

- Hẳn mua bao nhiêu tiền, lần này là biệt nữ của lão Tần hỏi, chuyện kiếm lậu hôm qua là cô kiêu ngạo nhất, cho dù hôm qua Lý Dương cũng kiếm lậu Hán Ngọc với cái giá trên hai triệu, cô cũng không cảm thấy mình thua kém Lý Dương.

Hôm nay cô tiếp tục ra ngoài dạo chợ đồ cổ, chưa có tâm trí để kiểm lậu thêm lần nữa, chỉ ít trên hoạt động lần này, phải hơn Lý Dương, người trẻ tuổi cũng có lòng háo thắng.

- Năm trăm ngàn!

- Năm trăm ngàn!

Trên mặt biệt nữ của lão Tần hơi có chút đại ra, năm trăm ngàn, mua một món đồ sứ Ca Diêu thật, tuyệt đối là cái giá rất thấp, lão Tần lúc này cũng ngẩng đầu lên, nhìn ra ngoài, trong mắt có chút hâm mộ.

-Tần tiểu thư, mạo muội hỏi một chút, món đồ sứ này nếu là Ca Diêu thật, có thể đáng giá bao nhiêu tiền?

An Văn Quân do dự một hồi, cũng nhìn ra bên ngoài, thấy Lý Dương vẫn chưa về, không kìm chế được sự hiếu kỳ trong lòng, hỏi nhỏ

Cô ngược lại không phải dòm ngó món bảo bối này, chỉ là đơn giản muốn biết, trong giao dịch mua bán lần này rốt cuộc Lý Dương tốn bao nhiêu tiền.

- Ha ha!

Lão Tần đột nhiên cười lên, biệt nữ của lão Tần cũng bất giác cười, cô hé thấp miệng, nhỏ giọng nói:

- Tôi là Tần Giai Như, ông không cần khách khí, cứ gọi tôi là Giai Như là được rồi, món đồ sứ này nếu là Ca Diêu thật, tôi đoán chừng khoảng hai mươi triệu!

- Không sai, năm lò sứ nổi tiếng đời Tống, tất cả loại sứ không có món nào dưới triệu, đều là vô giá, món đồ sứ này nếu bán đấu giá, có thể đấu ra cái giá rất cao!

Lão Tần cười ha hả nói thêm, Tần Giai Như hơi sững sốt, lại tự mình lắc đầu.

Hai mươi triệu là định giá của cô, cái giá như vậy, tương đương Lý Dương kiếm sẽ là đại lậu siêu cấp một hai triệu, so với con số hai mươi triệu, mua năm trăm ngàn cái giá cũng không xem là gì.

Nếu trên đấu giá, phí thủ tục đấu giá cao hơn nhiều cái giá mua này.

Hai chục triệu, giống như cả một ngọn núi đè lên ngực cô uy áp tinh thần cô, đại lậu như vậy, cô cũng không dám nghĩ tới, đại lậu có thể kiếm ra trên triệu đã là may mắn rất lớn, đại lậu cả triệu này, rất nhiều chuyên gia cả đời cũng không thấy qua.

Nhớ lại những cấp đỉnh vừa rồi, cũng có thể xem làm thuần túy là một may mắn, không có duyên, sẽ không thể có được.

Lý Dương kiếm được cái bình Ca Diêu với cái giá hai mươi triệu, cũng làm cho Tần Như Giai triệt để không có ý cạnh tranh với Lý Dương, đơn giản dựa theo kiểm lậu mà nói may mắn của Lý Dương không ai có thể so sánh được.

Hai vị chuyên gia bên cạnh lão Tần, lúc này đều tiến sát lại gần.

Trong mắt bọn họ đều là vẻ nghi hoặc, món đồ sứ Ca Diêu này trong mắt của bọn họ chính là rất nhiều giả Thanh, nếu không phải người nói món đồ sứ Ca Diêu này thật chính là lão Tần, bọn họ cũng phải hỏi cho ra.

Lão Tần ở trong công viên đồ cổ Trùng Khánh, tuyệt đối là Thái Sơn Bắc Đẩu, được tất cả mọi người ngưỡng mộ, lời ông nói hoàn toàn không có ai nghi ngờ

Lý Dương cũng chưa quay lại, lão Tần tiếp tục thưởng thức món đồ sứ Ca Diêu hiếm thấy này.

Chưa có cho phép của Lý Dương, ông không thể bơi đi lớp lớp phủ pháp ẩn hiện lưu lại trên bề mặt, cảm những lớp phủ này mà khen ngợi, lại có chút cảm giác khó hiểu.

Về pháp ẩn hiện lão Tần không có kể cho Tần Gia Như nghe, thực lực của biệt nữ vẫn chưa đạt tới, lúc này kể cho cô nghe món đồ cao cấp như vậy, đối với cô cũng không có ít lợi gì.

Nuông chiều cho hư, bất luận trong ngành nghề gì cũng có cần kiêng kỵ.

Pháp ẩn hiện, là một phương pháp che giấu chỉ có các chuyên gia mới hiểu, cũng không phải tất cả các chuyên gia đều có thể nhìn ra.

Có rất nhiều chuyên gia, cả đời cũng không thấy qua bảo bối có pháp ấn hiện che dấu, cho dù là Lý Dương, gặp qua nhiều thứ như vậy, dùng năng lực đặc biệt sàng lọc vô số bảo bối quý giá, cũng chưa thấy qua hai món này, hai món phân đều là bảo bối cực kỳ hiếm.

Món thứ nhất chính là cái lò Tuyên Đức đó, lò thật thế giới cũng không có mấy chiếc.

Món thứ hai là cái gương bằng đồng thời nhà Đường, một lớn nhất còn tồn tại trên thế giới, còn tồn tại cũng là hoàn chỉnh nhất, hai ông từ Singapore đến ra giá rất cao ba mươi triệu, Lý Dương cuối cùng cũng không mua được.

Cuối cùng chiếc đó, lại là cái bình CaDiêu trước mặt, pháp ấn hiện trên cái bình này vợi mất đi phân nữa, chỉ có thể xem là nửa bộ pháp ấn hiện, không phải là toàn bộ.

1021. Chương 1018: Lan Đình Tự

Qua khoảng hai mươi phút, Lý Dương cuối cùng cũng trở về.

Hà Kiệt và Cao Phong vẫn đi theo sau Lý Dương, trên mặt Hà Kiệt còn có chút khó hiểu, y không ngờ Lý Dương còn có thói quen làm người tốt.

Lúc này ở bên ngoài, quả thật xảy ra chút chuyện nhỏ, chính xác mà nói có người gặp kẻ xấu.

Người đàn ông đó khoảng chừng ba mươi tuổi, mang bảo bối tổ truyền tới chợ đồ cổ bán, bị mấy tên vô lại theo dõi, thiếu chút nữa rơi vào vòng vây của bọn họ.

Đồ y bán là bảng chữ mẫu trong giỏ của y, người đàn ông ra giá hai trăm ngàn, mấy tên vô lại đó không trả giá, liền nhận lời ngay, sau đó dẫn bọn họ đến nhà hàng này.

Nhà hàng đẳng cấp không thấp, một bữa ăn ít nhất cũng cả ngàn đồng, ở đó người đàn ông một là câu nệ, hai là cũng an tâm, cho rằng người có thể dẫn y tới chỗ này, hẳn là người thành tâm muốn mua bảo bối của y.

Mấy người này lấy ra một hợp đồng, đọc từng điều khoản cho nghe.

Nghe hợp đồng không có gì, thì hai bên dựa vào nguyên tắc giao dịch bình đẳng, một tay đưa tiền một tay giao hàng, sau giao dịch tính thật giả của đồ không chịu trách nhiệm, so với hợp đồng giao dịch đồ cổ khác cũng không khác biệt gì.

Cuối cùng tờ hợp đồng này y vẫn cầm trên tay xem, thật là không khác gì so với mấy người này nói.

Lúc này, y mới yên tâm kí tên.

Nhưng y không ngờ, đây là một cái bẫy, hợp đồng là không sai, nhưng có một điểm lại không nói với y, hơn nữa chữ viết rất cầu thả, làm hẳn không chú ý mà ký tên.

Một điểm nữa là loại tiền được sử dụng trong mua bán hàng hóa.

Hợp đồng này là phải dùng tiền Hàn Quốc để giao dịch, lý do rất đơn giản, người mua đồ cổ này là người Hàn Quốc, tất nhiên dùng tiền Hàn Quốc để giao dịch, khi người bán món đồ này phát hiện thì đã trễ rồi, ký tên rồi.

Mấy tên vô lại đó, lại cố ý hào phóng, bằng lòng trả cho y mười ngàn nhân dân tệ để mua cái bảng màu này.

Mười ngàn đồng, tương đương hơn một triệu tiền Hàn Quốc, so với hợp đồng quả thật nhiều hơn rất nhiều.

Đáng tiếc người đàn ông trung niên đó không phải là ngốc, vừa thấy tình hình này biết mình đã bị lừa nên bỏ chạy, cuối cùng bị mấy người đó chặn lại, chuyện xảy ra sau đó bọn Lý Dương đã nhìn thấy.

Hà Kiệt ngồi ở bàn trước uống trà, uống rồi, nói một mạch những nguyên do trước đó ra, những cái này sau khi y nói ra mới biết, trước đó Cao Phong chỉ giải thích đơn giản, không kể chi tiết như vậy.

- Còn sau đó, đồ này làm sao tới tay của các anh?

Tần Giai Như đang ngẩng đầu lên, chớp chớp đôi mắt nhỏ dễ thương, đầy hiếu kỳ nhìn Hà Kiệt, Hà Kiệt là quan lớn chính phủ, rất biết nói chuyện, bản thân có khí chất không giống người bình thường, kể ra câu chuyện như vậy làm thu hút rất nhiều người.

- Sau đó!

Hà Kiệt quay đầu lại, lại nhìn Lý Dương, ra sức lắc đầu, mới tiếp tục nói:

- Sau khi thầy Lý của chúng tôi biết nghiêm khắc dạy cho mấy tên lừa gạt đó một trận, dưới quang minh chiếu rọi của thầy Lý, mấy người hiểu rõ sai lầm của mình, liền đi thất thủ, người bán đồ đó cảm tạ hẳn, đem bảng chữ mẫu bán cho hẳn.

- Khi khi!

Lý Dương đang uống nước, phun ra không ít, xem chút nữa là bị sặc.

Hắn ngẩng đầu, dở khóc dở cười nhìn Hà Kiệt, không ngờ Hà Kiệt lại còn có khả năng hài hước như vậy, cái gì gọi là quang minh của hắn, rõ ràng là mấy tên vô lại đó thấy bọn họ xen vào việc của người khác nên muốn đánh, kết quả bị Cao Minh giáo huấn cho một trận.

Về phần hợp đồng đó, vì mang tính chất lừa gạt nên vô hiệu, mấy tên vô lại đó còn hù dọa bọn họ, kết quả Hà Kiệt gọi hai cuộc điện thoại, không lâu đồn cảnh sát phái người tới dẫn bọn chúng đi.

Quan hệ của Hà Kiệt, thật là rộng.

Người bán bảng chữ mẫu đó cảm tạ Lý Dương ngược lại là giả, Lý Dương là dựa theo giá ban đầu mà mua bảng chữ mẫu, hai trăm ngàn nhân dân tệ, một xu cũng không thiếu.

Nhưng đối với Lý Dương mà nói, bảng chữ mẫu này có đắt hơn hẳn cũng muốn mua, đồ ở đây tuyệt đối không thể lọt vào tay người khác, chỉ ít bây giờ không được, tin tức trong này có quan hệ mật thiết tới Tùy Hầu Châu, hơn nữa không chỉ là mộ chiếc Tùy Hầu Châu.

- Lý Dương, cái bảng chữ mẫu này, cậu có thể cho tôi xem thử không?

Lão Tần cười ha hả nói với Lý Dương, Lý Dương hơi chút do dự, cuối cùng lấy bảng chữ mẫu trong giỏ ra, bảng chữ mẫu này tổng cộng có mười tám trang, hai trang bìa đầu và cuối, rất bí ẩn, người không biết hoàn toàn nhận không ra.

Bảng chữ mẫu vốn không có gì, Lý Dương quan tâm nhất chính là thư mật trong đó.

Nội dung của những thư mật này hắn đã dùng năng lực đặc biệt xem qua rồi, mua bảng chữ mẫu này, cũng là dự phòng ngộ nhỡ, không cho người khác nhìn thấy đồ trong này, có khả năng đây là bí mật lớn.

Đồng thời cũng là một đầu mối cực kỳ quan trọng.

- Chữ đẹp!

Mở bảng chữ mẫu ra, lão Tần gật đầu khen ngợi, Lục Minh Tiên không rõ thân phận thế nào, từng chữ từng chữ quả thật viết rất đẹp, đây là chữ mẫu ông tỉ mỉ chế tác, tất nhiên đã tốt càng muốn tốt hơn, chữ rất đẹp.

Mười tám trang bảng chữ mẫu, rất nhanh được xem xong, lão Tần khép lại, trầm ngâm một hồi.

Nghiêm túc mà nói, bảng chữ mẫu này hai trăm ngàn không xem là rẻ, những chữ này quả thật là rất đẹp, danh khí của Lục Văn Hiến không lớn, tác giả vô danh, chữ dù đẹp cũng không được.

Trên trình độ tranh chữ cũng có quan hệ rất lớn đến tiếng tăm của tác giả.

Nhưng bảng chữ mẫu này hai trăm ngàn vẫn có, mấy tên lừa gạt đó phẩm chất không được, nhãn lực rất tốt, nhìn ra giá trị của bảng chữ mẫu này mới lập ra cái bẫy lừa người

Chuyện như vậy không chừng bọn chúng làm không ít, hôm nay nếu không phải gặp Lý Dương, người bán đồ này đành ngậm bồ hòn e rằng chỉ có thể tự mình nuốt vào trong, cho rằng lần này mình không may.

Mấy người làm đang cầm hộc đồng làm giả này, người lại nhiều, nếu động thủ sẽ có hại cho y, mấy người này thật dám động thủ, nếu không sẽ không bị Cao Phong đập cho một trận, lâu như vậy, các món ăn đã nguội, bả chữ mẫu không có biểu hiện gì đặc biệt, Tần Giai Như cũng như bọn họ không để ý gì, tất cả đều ngồi xuống bắt đầu thưởng thức thức ăn trên bàn.

Sau cơm trưa, lão Tần và Lý Dương chia tay, tới chỗ khác tiếp tục đi dạo.

Tần Giai Như tựa hồ thay đổi tâm tính, không muốn kiểm lậu, nhưng đi nhiều, nhìn nhiều nhãn lực và kinh nghiệm của cô cũng có thể trợ giúp, trong thời gian này học nhiều một chút cũng tốt.

Buổi trưa đi dạo một hồi, không có thu hoạch gì, Lý Dương đi thẳng về khách sạn.

Kỳ thực thu hoạch của Lý Dương rất lớn, trên đường chính hắn cũng có những bất ngờ, rất mãn nguyện.

Thu hoạch lớn nhất, chính là bả chữ mẫu đó, nói chính xác chính là thư mật bên trong bả chữ mẫu, những thứ viết trong này quả thật là làm người ta giật mình.

Đây là thư mật trước khi Lục Minh trở về kinh, về phần tại sao không có truyền ra, lại tại sao kẹp trong bả chữ mẫu này, không phải Lý Dương biết tất cả.

Trên mật thư, ghi chép kết quả điều tra của Lục Minh ở Vân Nam, ông đã điều tra ra chỗ cất dấu của Tùy Hầu Châu, Tùy Hầu Châu xuất hiện cuối cùng là ở hoàng thất Đại Lý, lọt vào trong tay Đoàn Trí Tường hoàng đế Thần Tông Đại Lý.

Vị hoàng đế này đem Tùy Hầu Châu và một số châu báo khác làm vật bồi táng cùng ông, cùng chôn cất ở đó.

Về Đoàn Trí Tường Lý Dương có hiểu biết nhất định, đây là vị hoàng đế, không giống như Lục Minh chỉ là một án sát, học tập tri thức văn hóa cổ ghi nhớ rất nhiều danh nhân lịch sử, nhưng không thể nhớ được lịch sử của mỗi người.

Nhớ hết tất cả mọi người cũng là chuyện không thể, cho dù qua ngày tháng Lý Dương không quên, cũng đừng nhớ kỹ, người loại này quả thật rất nhiều, chính là giống như quan trường ngày nay, vì nguyên nhân của trang web chính phủ, rất nhiều quan viên hầu như đều lên mạng, hoặc lên mạng có thể tìm được tên của bọn họ.

Có thể nói, trong nước không ai có thể kể ra hết được tên của các quan viên trong nước, càng không thể nói chức vụ và sở thích của bọn họ, chủ yếu chính là số lượng bao nhiêu.

Từ cổ tới kim, các quan viên được nhớ tới tên, phải so với các quan viên có tên trên mạng còn nhiều hơn, càng khó nhớ, mỗi người lại không giống nhau, Đoàn Trí Tường là hoàng đế đời Lý, tại vị ba mươi ba năm, lúc Lý Dương học về đồ cổ, trong tài liệu cơ bản có ghi chép các vị hoàng đế này, chỉ cần xuất hiện qua. Cho dù là hoàng đế làm một ngày, cũng có ghi chép về bọn họ.

Lý Dương vẫn biết, Đoàn Trí Tường yêu thích kỳ trân dị bảo, thích những đồ quý giá.

Nếu Tùy Hầu Châu lọt vào tay ông, cuối cùng trở thành vật bồi táng theo ông, điểm này thật là có khả năng

Chỉ là những cái này, cũng không thể làm Lý Dương chấn động đứng dậy, bên trong mật thư, Lục Minh còn viết những dự đoán và điều tra của ông, ngoài trừ Tùy Hầu Châu ra, Lan Đình Tập Tự của Vương Kỳ cũng có thể nằm trong tay Đoàn Trí Tường.

“Lan Đình Tập Tự” chính là một trong những tác phẩm tâm đắc nhất của Vương Tông Sư thư pháp, cũng được gọi là đệ nhất lưu pháp và đệ nhất thư pháp Trung Quốc, đây là một tác phẩm của tông sư trong thần thoại, đáng tiếc người đương đại chưa nhìn thấy qua, còn nhắc lại, toàn là do người đời sau kể lại, những người kể lại cũng chưa từng thấy qua vết tích thật sự.

Đối với tin tức này, Lý Dương có thể nói là kinh ngạc vui mừng.

Rất nhiều người đều đồn đãi, “Lan Đình Tập Tự” rơi vào tay Võ Tắc Thiên, đang được cất giấu trong Kiền Lăng, nhưng cái này dù sao cũng là tin tức, không ai có chứng cứ, chứng minh tác phẩm thiên hạ đệ nhất thư pháp đang ở trong Kiền Lăng.

Phần thư mật mà Lý Dương có được, tuy chỉ là suy đoán, nhưng ít nhất là một bằng chứng.

Từ bản chép tay, còn có mấy bức thư mật, Lý Dương cũng có thể đoán ra người Lục Minh này là đi tới Vân Nam để bí mật điều tra tin tức của Tùy Hầu Châu, còn được y điều tra ra kết quả, “Lan Đình Tập Tập” chỉ có thể là ngoài ý muốn, kinh hỉ ngoài ý muốn, không chỉ đối với Lục Minh, mà còn đối với Lý Dương nữa.

Trong một bức thư mật khác, Lục Minh viết rất không cam tâm, ông chất vấn tại sao muốn ông về kinh, bên này ông cũng đã tìm ra kết quả rồi, thậm chí biết được địa điểm chôn dấu bảo bối.

Cửa núi Tát Lạp, chính là nơi rất có thể cất giấu Tùy Hầu Châu.

Đáng tiếc, ông chỉ tìm ra được chỗ, thì bị triệu vội về kinh, một bức thư mật khác chính là bảo ông quay về, ngữ khí mệnh lệnh, không thể chậm trễ.

Tất cả cái này, mới là nguyên nhân chính làm Lý Dương chấn động như vậy, hẳn đến Vân Nam vốn là có mục đích tìm manh mối Tùy Hầu Châu, vẫn không sao tìm được, tin tức này tự nhiên rơi xuống trên đầu mình.

Lý Dương lúc này vẫn còn đang rất may mắn, may mắn là hôm nay tới chỗ này, may mắn là gặp lão Tần, cũng dùng cơm ở nhà hàng, nếu bỏ qua điều này, trang bản chữ mẫu này không biết lọt vào tay ai, rất có thể Lý Dương sẽ vô duyên làm mất liên hệ với nó, chẳng khác nào làm mất tin tức của Tùy Hầu Châu, mất đi cơ hội tìm về “Lan Đình Tập Tập”.

1022. Chương 1019: Thất Lễ Của Sang Dala

Trước khi Lý Dương quay về, không ít chuyên gia đã đề nghị trở về khách sạn.

Chuyên gia trở về, thần tình đa phần đều uể oải, bảo bối tốt ở Vân Nam đặc biệt nhiều hơn một chút so với chỗ khác, nhưng may mắn mới gặp được.

Côn Minh dù nói thế nào cũng là một thành phố của tỉnh, chợ đồ cổ lớn nhỏ rất nhiều, trong này có rất nhiều đồ kém chất lượng, bảo bối chất chông nhiều như vậy, khó mà biết được.

Lý Hạ năm nay hai mươi hai tuổi, là phục vụ sinh của khách sạn.

Công việc của y là mỗi ngày đứng ở cửa giúp đỡ khách hàng, công việc này không dễ làm, người phải năng động mới có thể đảm đương nổi.

Hôm nay người qua lại tương đối nhiều, đặc biệt là những chuyên gia tham gia hoạt động.

Hội triển lãm văn hóa cổ là hoạt động quan trọng mà chính phủ tỉnh đặt tên, khách sạn của bọn họ đối với các chuyên gia này tất nhiên không dám chậm trễ, Lý Hạ có thể nhận ra phần lớn các chuyên gia đến đây, y cũng có ưu điểm, chỉ cần nhìn thấy qua một lần đều có thể lưu lại ấn tượng.

Lúc những chuyên gia này trò chuyện không bao giờ cấm kỵ những nhân viên công tác khách sạn của bọn họ, hôm nay trong số bọn họ có người liên tục có người kiểm lậu ra giá trị thấp, chính những nhân viên công tác khách sạn này cũng biết.

Lúc ra ngoài thì cao hứng rất vui, lúc về thì cuối đầu ủ rũ.

Đây là cảm xúc lớn nhất của Lý Hạ, cho dù các chuyên gia học vấn rất cao, muốn kiểm lậu cũng không phải là chuyện dễ.

- A!

Hai mắt Lý Hạ sáng ngời, một chiếc xe đậu ở trước cửa, trên xe có bốn người bước xuống, hai nam hai nữ, trên tay bốn người đều mang theo không ít đồ.

Quan trọng nhất là, trong bốn người này có một cô gái có nụ cười rất đẹp, đặc biệt nổi bật.

Lý Hạ vội vàng đi qua, nhiệm vụ của y là giúp khách mang đồ, đồ của bốn người này mua không ít, bao lớn bao nhỏ chất cả một đóng lớn.

Dẫn mấy người lên lầu, Lý Hạ lại trở về cương vị công việc của mình, trong lòng lại trầm nghi hoặc.

Mấy người này, thu hoạch chắc là phải nhiều lắm, nhiều chuyên gia trở về thế này, chỉ có mấy người bọn họ là tươi cười, trong trí nhớ mơ hồ, mấy người này là đi theo Lý Dương.

Lý Dương, một trong những chuyên gia quan trọng nhất tham gia hoạt động lần này, chuyên gia đứng đầu thế giới, chính phục vụ sinh như y cũng nghe qua nhiều lần cái tên này.

Hết cách, chuyện Lý Dương truyền quốc ngọc tỷ quả thật là quá lớn, các kênh tin tức của đài truyền hình và báo chí đưa tin, so với tin Trung Quốc có mặt trong Word Cup còn náo nhiệt hơn, muốn không biết cũng khó.

Y đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên lại giật mình, bước nhanh đến đón khách.

Lần này trở về là ba chiếc xe, ba chiếc xe đều rất sang trọng, có hai chiếc là xe của khách sạn, Lý Hạ biết, hai chiếc xe này tiền thuê không rẻ, hơn nữa có tiền cũng không chắc là thuê được, phải có quan hệ nhất định.

- Lý, Lý tiên sinh, chào ngài!

Trên xe có mấy người thanh niên xuống, đứng giữa là Lý Dương, người lúc này mà y đang suy nghĩ, lúc này đang đứng trước mặt y.

- Chào ngài!

Lý Dương mỉm cười gật đầu, đáp lời, đồ của hắn không nhiều, không cần phục vụ sinh giúp đỡ.

Nhìn bọn người Lý Dương bỏ đi, Lý Hạ thoáng có chút chờ ra, nụ cười của Lý Dương càng sáng lên, trong nụ cười còn có sự vui sướng, lần này Lý Dương đi ra, thu hoạch nhất định rất lớn, còn lớn hơn so với thu hoạch của cô gái lúc này đi vào.

Nhiều chuyên gia như vậy đi ra, sau lần trở về của Lý Dương làm y cảm thấy một người tự tin nhất.

- Anh, các anh!

Vừa mở căn phòng của mình, Lý Dương bắt giắc nhãn mảy, trong phòng khách lại chất cả đống đồ, không giống như hôm qua những món đồ này để đã gói trong cái hộp, thu lại không giống như hôm qua.

Hắn và Hà San San không trở về cùng một lượt, lúc đầu Hà San San trở về ngay cả phòng mình cũng chưa vào, mang thẳng những món đồ này tới chỗ của Lý Dương.

- Lý Dương, anh về rồi à, đúng lúc anh về, nhanh lại xem đồ của em mua lần này.

Hà San San thu dọn đống đồ, nhìn thấy Lý Dương lập tức đem đồ trên tay vứt qua một bên, vui mừng kêu lên chạy lại.

Chân mày Hà Kiệt hơi ngưng lại, Hà San San hình như có xu hướng tẩu hỏa nhập ma.

Muốn kiểm lậu, đây là cách nghĩ rất bình thường, cho dù là người không hiểu đồ cổ, cũng đều muốn kiểm lậu.

Kiểm lậu, giống như mua vé số trúng được giải thưởng lớn, muốn thử một chút, ai biết mình có vận khí tốt thế này, ai biết mình cũng trúng được giải lớn.

Nhưng làm việc phải lượng sức mà làm, may mắn không thể lúc nào cũng có, Hà San San thế này còn muốn hơn so với Hà Kiệt lúc trước. Hà Kiệt chỉ ít cũng không mỗi ngày mua đống đồ thế này.

- Lý Dương, con bé này, ta khuyên không được.

Vương Giai Giai cũng đi tới, cười khổ lắc đầu, lúc mua đồ Vương Giai Giai quả thật luôn khuyên cô ấy, nhưng cô ấy hoàn toàn không nghe, ngay cả lời khuyên của Vương Giai Giai cũng vô dụng, lời nói của Lưu Cương và Hải Đông không nghĩ cũng đã biết rồi.

Lần này, Hà San San còn mua nhiều hơn hôm qua, bảo bối mua hơn cả triệu đồng.

Trong đó có một tượng phật Thích Ca Mâu Ni, có hơn ba trăm ngàn.

- Anh biết rồi!

Lý Dương lại thở dài, đi vào phòng, tiện tay cầm mấy muống đồ Hà San San mua.

Hà San San ngồi chồm hổm một bên, xem tỉ mỉ, trong mắt còn mang vẻ kỳ vọng và vui mừng, hôm nay lúc cô ấy mua đồ có một cảm giác, cô cảm giác mình thu hoạch được lớn hơn hôm qua.

Nửa giờ sau, Hà San San thất hồn lạc phách trước đống đồ trước mặt.

Hơn một triệu đồng mua bảo bối, cuối cùng không có một món là đồ thật, còn không bằng so với hôm qua, tượng phật mà cô gởi hy vọng vào đó nhất, hoàn toàn không phải là làm từ ngọc, là đồ làm từ chất plastic, lúc Lý Dương nói đây là chất plastic, cô còn tranh cãi một trận với Lý Dương.

Platics làm thành ngọc trắng, nói ra rất nhiều người đều không tin, nhưng quả thật là thật, Lý Dương có một thí nghiệm đơn giản nhất để chứng minh hẳn nói đúng.

Còn ngọc tạo hình của phật Thích Ca Mâu Ni, hoàn toàn không đúng, phạm vào đại kỵ của nhà phật, đồ như vậy, có thể nói không có một chút giá trị của đồ cổ.

Mà những món đồ này, giá trị không tới một triệu, quả thật còn tệ hơn hôm qua, hôm qua ngoài kiếm Phú Soa ra, nói thế nào cũng có hai món đồ thật thời dân quốc.

Hơn một trăm triệu, giống như chơi cổ phiếu.

Trong lòng của Hà San San lúc này cũng không còn ganh đua với Lý Dương, Hà Kiệt nhân cơ hội dẫn cô ấy vào phòng, để a đầu này gặp chút trở ngại cũng tốt, lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió, hình như chuyện gì cũng là đương nhiên.

Trở ngại này, đối với tương lai cô ấy mà nói không phải là chuyện tốt.

Lý Dương vừa xử lý xong đống đồ, mấy người bọn Bạch Minh lại chạy lại, thầy Mã cũng chạy theo, mấy người vào cửa thì ồn ào muốn xem cái bình Ca Diêu của Lý Dương.

Lão Tần đã trở về khách sạn đồng thời đem câu chuyện đại lậu của ngày hôm nay kể ra ngoài.

Chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu đồn xa, câu nói này cũng không phải là sai, chuyện tốt kiểm lậu này, thậm chí còn truyền nhanh hơn so với chuyện xấu.

Chuyện như thế này một là làm cho mọi người đều có hứng thú, hai là cũng có thể kích lệ lòng người cho nên mới có thể nhanh được mọi người biết.

Lúc đầu Lý Dương còn chưa nói ra, chuyện hẳn ở Thanh Đảo giải thạch đại tảng, không bao lâu truyền tới Minh Dương rồi tới hiệp hội ngọc thạch khắp nơi ở Hà Nam cũng là nguyên nhân này, Trương Vĩ cũng vì thế mà đặc biệt tới tận cửa tìm Lý Dương.

Cái bình Ca Diêu ở trong hộp, Lý Dương lấy nó ra.

Pháp ấn hiện vẫn còn lưu lại trên mặt, nhưng các vị chuyên gia này rất khó nhìn ra, bọn họ đều là chuyên gia, cho dù là lần đầu tiên nhìn không ra pháp ấn hiện, cũng có thể phát hiện không giống như bảo bối bình thường.

Dù sao lớp phủ trên mặt cũng đã bị tróc ra một phần.

- Cậu Lý, lớp phủ trên mặt này có thể xóa đi không?

Mấy người xem một hồi, đều quả định đây là đồ sứ Ca Diêu chân chính, đáng tiếc rất nhiều đặc thù của đồ sứ đều bị che lại, phải nhìn rất kỹ mới có thể nhận ra.

Không thành vấn đề!

Lý Dương mỉm cười lắc đầu, cho dù Bạch Minh không nói, những lớp phủ này hẳn cũng phải xóa đi, cái bình Ca Diêu này chính là một bảo khối, có thể để triển lãm ở bảo tàng của Bạch Minh, để mọi người thưởng thức.

Xóa đi lớp phủ không dễ, Lý Dương không phải là lần đầu tiên xóa đi pháp ấn hiện, trước lạ sau quen không bao lâu bình Ca Diêu thật sự cuối cùng cũng hiện ra trước mặt mọi người,

Sợi vàng tơ tinh mỹ, tử khẩu đại khí, cuối cùng toàn bộ hiện ra.

Đồ sứ sau khi xóa đi lớp phủ, vết nứt trên mặt hiện rõ vẻ đẹp cổ xưa, mấy người bọn Lưu Cương đều mở to mắt, ngay cả những người như bọn họ cũng không hiểu gì, cũng có thể nhận ra đây là một món bảo bối.

Bảo bối như vậy nếu không có lớp phủ che đậy, không chừng cũng không thể lọt vào tay Lý Dương.

- Đẹp, quả thật là rất đẹp!

Bạch Minh không kìm chế được khen lớn, trong bảo tàng y có sứ vỡ Ca Diêu, sứ vỡ thì làm sao có thể so sánh với sứ Ca Diêu hoàn chỉnh, món đồ sứ này làm cho y có một mỹ cảm chấn động.

Một món đồ sứ Ca Diêu hiếm thấy, Lý Dương quả thật rất tài giỏi, chỉ là đáng tiếc cái đĩa cánh hoa đó đó

Thầy Mã khen ngợi mấy lời, mấy người lão Mao, lão Thái cũng nhin không nổi gật đầu.

Cái miệng bình là ông nói là một món đồ sứ khác Ca Diêu, tên đầy đủ là cái đĩa cánh hoa Thanh Dứu Ca Diêu, vốn là đồ cổ trong cố cung, nhưng do bảo quản không tốt mà bị hư hoại.

Tổn hại của cái đĩa này, làm viện trưởng Hoàng đã từng đau lòng rất lâu.

Chuyện này, cũng làm cho viện trưởng Hoàng không ít áp lực, trình độ chuyên môn của ông rất giỏi, trình độ quản lý cũng có thể nói là bình thường, xuất hiện lỗi thế này, cũng có thể nói là ngẫu nhiên.

Mấy người đang bàn bạc, cửa bên ngoài bỗng có tiếng gõ cửa từng từng.

Lý Dương đứng dậy, chân mày hơi động lại, bọn Bạch Minh cũng quay đầu lại, giật mình nhìn ra ngoài.

Phòng của hắn cũng có chuông cửa, bình thường mọi người đều bấm chuông, rất ít người gõ cửa mạnh như vậy, đây là hành vi không lễ phép.

- Anh Lý, tôi đi mở cửa, Lưu Cương cũng đứng dậy, đi nhanh ra ngoài.

Triệu Vĩnh và Hải Đông đều đứng dậy, chân mày của hai người cũng chau lại.

Người gõ cửa hắn là người quen, Triệu Vĩnh nhất định vẫn còn ở bên ngoài nhìn vào chỗ Lý Dương, nếu không phải là người quen, người gõ cửa này không chừng bị Triệu Vĩnh tống đi rồi.

Mở cửa ra, nhìn thấy người ở bên ngoài, Lý Dương tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

Đang đứng ở bên ngoài là Sang Dala, sau khi trở về Sang Dala và An Văn Quân đều trở về phòng của mình, lúc này vẫn chưa lâu, không ngờ y lại chạy đến tìm mình.

1023. Chương 1020: Lão Trác Bệnh Nặng.

Lý tiên sinh!

Sang Dala đang nhìn Lý Dương, bước nhanh vào, sau lưng y chỉ có hai bảo vệ, hai người đó đều tự giác đứng ở ngoài cửa.

- Lý tiên sinh, lão Trác bệnh nặng rồi.

Đi tới trước mặt Lý Dương. Sang Dala nói một câu rất đơn giản rất rõ ràng, bốn từ đơn giản, làm Lý Dương nhất thời sửng sốt.

Hắn lúc này cuối cùng cũng rõ, tại sao Sang Dala lại có biểu hiện như vậy.

Sang Dala bình thường là người rất chắc chắn, năm đại gia tộc Myanmar không bằng một số gia tộc chính trị lớn trong nước, Sang Dala là người thừa kế gia tộc, yêu cầu mọi mặt tất nhiên đều cũng rất cao.

Không phải đặc biệt quan trọng, sẽ không làm y có biểu hiện như lúc này.

Lão Trác không phải là thanh viên trong gia tộc của Sang Dala, nhưng lại là bậc tiền bối tất cả gia tộc đều ngưỡng mộ, rất nhiều người đều học ở chỗ lão Trác, để nâng cao năng lực của mình.

Lão Trác, là thầy của bọn họ, cũng là người lãnh đạo tinh thần của bọn họ.

Cái này cũng là lão Trác không thể đổ khoáng, vì có địa vị quan trọng trong gia tộc của Sang Dala, huống hồ lão Trác vốn là người nhìn thấy Sang Dala từ nhỏ lớn lên.

Lão Trác bệnh nặng, đủ để làm Sang Dala bắn loạn tinh thần.

-Thầy Mã, xin ông giúp tôi chuyển lời tới Hoắc Tư tiên sinh, rất xin lỗi không thể cùng ông ấy tham gia hoạt động lần này, cũng xin bày tỏ sự áy ngại của tôi đến phía ban tổ chức, nếu có cơ hội, tôi nhất định sẽ quay lại.

Lý Dương xoay qua nói vài câu với thầy Mã, lão Trác cũng là một vị tiền bối Lý Dương kính trọng.

Vị tiền bối này, đã từng dạy hắn không ít điều, Lý Dương đổ thạch là không thầy mà tự thông, nhưng rất cao cấp, những tri thức ở trong sách không có đều là học ở các vị tiền bối này.

Cũng có thể nói, lão Trác cũng là thầy của hắn.

-Tôi hiểu rồi, tôi sẽ chuyển lời!

Thầy Mã gật đầu, tuy không trong nghề, không biết tình hình thế nào, lão Trác lại sống ở Myanmar, ông cũng không biết lão Trác là ai, thấy thái độ của Lý Dương, ông cũng biết đây là một nhân vật rất quan trọng, biết nên làm thế nào.

-Cảm ơn, Sang Dala chúng ta đi!

-Lý Dương nói nhỏ, bệnh nặng, cuối cùng cũng đến lúc bệnh nặng rồi, hơn nữa là thời khắc vô cùng nghiêm trọng.

Không phải bên Myanmar cũng không thể thông báo cho Sang Dala, Sang Dala càng không thể từ mình tìm đến vội vàng như vậy.

Bọn Lưu Cương, Vương Giai Giai, cũng không nói, im lặng đứng bên cạnh, bọn họ biết mối quan hệ giữa lão Trác và Lý Dương, lão Trác bệnh nặng, chuyện lớn như vậy, Lý Dương nhất định sẽ không làm ngơ.

Côn Minh, bọn họ tạm thời không thể ở lại.

-Lý tiên sinh, tôi đã cho người đi thuê trực thăng rồi, sau khi thuê xong chúng ta sẽ về Ngõa Thành.

Sang Dala vội vàng bước lên nói, nhận được tin tức, phản ứng đầu tiên của Sang Dala chính là về nước, lái xe sẽ không kịp, chỉ có thể thuê trực thăng.

Nhưng thuê trực thăng phải cần thủ tục và thời gian nhất định, bên Myanmar không tốt, Sang Dala đích thân ra mặt ngay cả chính phủ cũng phải nể mặt y mấy phần.

Bên Trung Quốc thì không làm tốt lắm, y đã giao cho người của cấp dưới, bất luận tốn bao nhiêu tiền, có thể sớm một phút thì sớm một phút, bây giờ đối với y mà nói thời gian là quan trọng nhất.

Nếu không kịp giây phút cuối cùng, Sang Dala tự mình sẽ vô cùng hối hận.

Chân mày Lý Dương chợt chau lại, tốc độ của trực thăng là nhanh nhất, nhưng hắn cũng biết thủ tục trong nước rườm rà, đây là một việc rất phiền phức.

Thở dài, Lý Dương nhẹ giọng nói:

-Sang Dala, chuyện này tôi sắp xếp rồi, anh liên lạc trước với lão Mã tiên sinh đi!

Sang Dala hơi sững sốt, lập tức gật đầu:

-Được, tôi sẽ lập tức liên hệ với tất cả mọi người.

Phỉ Thúy Vương và lão Trác có cảm tình rất sâu, chuyện này không thể không cho ông biết, Sang Dala lúc này chỉ nghĩ tới Lý Dương, lại quên mất vị lão tiền bối này.

Lúc Sang Dala liên lạc với Phỉ Thúy Vương, Lý Dương gọi điện thông báo cho Hà Kiệt.

Muốn tránh những thủ tục rườm rà, dùng tiền chi bằng dùng quan hệ, đặc biệt là Hà Kiệt quan hệ trọng yếu như vậy, đây chính là chỗ tốt nhất của đặc quyền.

Bình thường Lý Dương không thích dùng đặc quyền, nhưng chuyện lần này thật quá quan trọng, chỉ có đặc quyền mới đạt được mục đích nhanh nhất.

Lý Dương nói thẳng ra yêu cầu của hắn với Hà Kiệt, Hà Kiệt chỉ là kinh ngạc, không có hỏi nhiều, tỏ ý nhanh chóng giúp hắn giải quyết việc này.

Có Hà Kiệt giúp đỡ, Lý Dương cũng yên tâm nhiều, vị thái tử này xuất mã, chuyện ở trong nước y có thể làm được, cho dù ở đây là Vân Nam, là nơi y không thông thuộc.

-Lý tiên sinh, lão Mã tiên sinh đã nhận được tin, ông ấy cũng đang nghĩ cách, nhưng tôi đã dẫn lão Mã tiên sinh đến khách sạn rồi.

Sang Dala vừa tới, đồng thời biết được tin tức, Phỉ Thúy Vương cũng nhận được điện thoại do đích thân tướng quân Thornton gọi tới, bên này Lý Dương vì đang ở cùng Sang Dala, tướng quân Thornton mới không đích thân liên lạc với hắn, mà để Sang Dala chuyển lời.

Bạn cũ bệnh nặng, đối với Phỉ Thúy Vương là một kích động rất lớn.

Lúc đầu Phỉ Thúy Vương liên lạc với tướng quân Kuba, để ông bất luận thế nào cũng phải nhanh chóng đón mình tới Myanmar, Phỉ Thúy Vương rất rõ, năng lực đồ thạch của ông ấy rất mạnh, ở đây liên lạc cũng chỉ có tướng quân Kuba là tốt nhất.

Y muốn tự mình đi, nếu chờ lịch bay hoặc lái xe, không bằng giao cho người có năng lực làm những chuyện này.

Điện thoại của Sang Dala rất kịp thời, y không nói thêm lời mà chạy qua, thời gian này e rằng trực thăng là phương tiện nhanh nhất để đến Ngõa Thành.

Không lâu, Hà Kiệt đi thẳng vào phòng của Lý Dương.

- Lý Dương, tôi đã chuẩn bị xong máy bay rồi, nhưng cần phải liên lạc với bên Myanmar.

Lúc nói chuyện, Hà Kiệt vẫn đang nhìn Sang Dala bên cạnh, Sang Dala vội vàng gạt đầu.

Bên Myanmar sẽ không có vấn đề gì, tôi lập tức đi lưu thông, anh yên tâm!

- Vậy được, chúng ta có thể ra sân bay rồi!

Hà Kiệt gạt đầu, y biết thân phận của Sang Dala, chuyện này đối với Sang Dala mà nói không có vấn đề gì.

Đáng tiếc gia tộc của Sang Dala không phải là đẳng cấp chính, Hà Kiệt không thể đi quá gần với y, giữa nước và nước không biểu hiện đơn giản như vậy, những thái tử gia bọn họ có nhiều chuyện cần phải kiêng dè.

Đương nhiên rồi, Lý Dương là một ngoại lệ, hắn cũng không ở trong quan trường, càng không có chút quan hệ gì với chính trị, làm thế nào đều cũng được.

Chuẩn bị xong rồi, mấy người Lý Dương trực tiếp xuất phát, người của các bộ chính phủ và cục di sản văn hóa Vân Nam vội vàng đến, đối với sự bỏ đi đột ngột của Lý Dương vô cùng tiếc hận, nhưng bọn họ không phải không có thu hoạch gì.

Lý Dương đã nhận lời bọn họ, chuyển Quốc Ngọc Tỷ đến nhóm triển lãm thứ hai, nhất định sẽ có ở Vân Nam.

Quốc tỷ không thuộc về Lý Dương, nhưng sắp xếp một nơi Lý Dương vẫn có thể làm được.

Hà Kiệt sắp xếp cho họ là chiếc máy bay quân dụng, lúc này dùng hàng không quân dụng, chính cả Hà Kiệt cũng phải lãng phí một phen khí lực, chi bằng trực tiếp điều máy bay quân dụng đơn giản như vậy.

Nguyên nhân chính là như vậy, nên nhất định phải thông báo cho bên Myanmar

Mấy người vừa ra khỏi cửa, Mã Tuấn Đào lái xe chở Phỉ Thúy Vương đến khách sạn, Phỉ Thúy Vương cũng không nói nhiều, chỉ đi theo bọn Lý Dương.

Trên mặt ông, vẫn mang nét bi thương.

Lão Trác không chỉ là bạn của ông, còn là sư huynh đệ cùng học nghệ, hai người cùng đồng cam cộng khổ, hoạn nạn có nhau, là anh em thật sự cùng trải qua sinh tử.

Chỉ là số phận bất công, lão Trác không có may mắn như Phỉ Thúy Vương, cũng không giống như Phỉ Thúy Vương, trên sự nghiệp vẫn luôn rất thuận lợi.

Một lần ngoài ý muốn, đã lấy đi đôi mắt của ông, lần ngoài ý muốn đó, cũng làm Phỉ Thúy Vương rất đau khổ, vì lo lắng cho anh em của mình, may mắn thay, lão Trác còn sống sót, dùng nghị lực bền bỉ của ông, để đứng lên.

Từ cổ chí kim, người khiếm thị vẫn có thể có năng lực đồ thạch cao như vậy, e rằng chỉ có một mình lão Trác.

Lý Dương, Sang Dala chỉ là chào hỏi Phỉ Thúy Vương, cũng không có nói gì.

Bọn họ biết, tâm tình của các vị lão nhân này bây giờ rất không tốt, để mỗi người bọn họ yên tĩnh một chút cũng tốt.

Có Hà Kiệt đi theo, sân bay tất cả đều thuận lợi, người không quân tư lệnh Côn Minh đích thân tới sân bay, để tiễn bọn họ lên máy bay.

Máy bay quân dụng không có dân dụng thích hợp, nhưng đây là một chiếc máy bay trinh sát rất, tốt so với máy bay quân dụng bình thường phải tốt hơn rất nhiều, nội trong thời gian ngắn thế này mà tìm được chiếc máy bay thế này là tốt nhất lắm rồi.

Máy bay từ từ cất cánh, từ lúc Sang Dal nói cho Lý Dương biết tin tức này, tới lúc máy bay cất cánh, tổng cộng cũng không tới một giờ.

Đây chính là chỗ tốt của đặc quyền.

Lý Dương đi, làm bọn người Bạch Minh cũng rất tiếc, nhưng chuyện bất ngờ thế này, bọn họ cũng không nói gì hơn.

Mấy người âm thầm hỏi thăm, dần dần cũng biết lão Trác là ai, là một người thế nào.

Sau khi biết thân phận của lão Trác, mọi người đều rất nghiêm nghị kính cẩn, bao gồm cả Hoắc Tư tiên sinh cũng không ngoại lệ.

Một người hai mắt mù lòa, lại có nghị lực lớn như vậy, trên sự nghiệp làm ra những thành quả mà người khác không thể làm được, nếu ngẫm nghĩ, biết có bao nhiêu khó khăn.

Đặc biệt là đồ thạch, cái rất cần phải có nhãn lực, lão Trác còn có thể đứng lên, đáng để mọi người kính ngưỡng.

Cái này giống như bọn họ sưu tầm đồ cổ, rất khó tưởng tượng, một người có đôi mắt mù lòa, làm sao giám định, nghe như nói chuyện trên trời, chuyện không thể xảy ra, nhưng lại có người làm được.

Người như vậy, đủ làm cảm động mọi người!

Máy bay từ từ đáp xuống sân bay Ngõa Thành, sau một giờ máy bay cất cánh thì có thể rời khỏi, cuối cùng xuất cảnh, bên Myanmar không cho phép máy bay quân dụng dừng ở đây quá lâu.

Đoàn xe tướng quân Thornton phái đến đã chuẩn bị xong rồi, bọn Lý Dương vừa xuống máy bay, thì được đón lên xe.

Tướng quân Thornton không đích thân đến đón Lý Dương và Phỉ Thúy Vương, lúc này ông đang ở bên cạnh lão Trác, một bước cũng không rời.

Đoàn xe vội vàng tiến vào khu vực gia tộc Sang Dala, con đường này bình thường rất náo nhiệt không có bao nhiêu người, bầu không khí của cả gia tộc tựa hồ có chút kìm nén.

- Lý tiên sinh, lão Mỗ tiên sinh, các người đến rồi.

Trước cái sân nhỏ sau hậu viện, Cao Bá đang đứng ở đó, sắc mặt của y rất khó coi, hoàn toàn không có cỏi mở như ngày thường.

Y vốn canh giữ ở khu vực khai thác mỏ, sau khi nghe được tin tức lập tức chạy đến, lão Trác đồng thời là thầy cũ của y.

- Dẫn chúng tôi vào!

Phỉ Thủy Vương nhàn nhạt nói, giọng của ông không lớn, nhưng mang không ít uy nghiêm, thậm chí trong đó có ngữ khí mệnh lệnh.

Lúc này Cao Bá cũng không để ý, dẫn mấy người đi thẳng vào trong, y biết Phỉ Thúy Vương có giao tình với lão Trác, càng biết Phỉ Thúy Vương lúc này rất vội vàng.

1024. Chương 1021: Lại Đến Myanmar

Những người này đang nhỏ tiếng trao đổi, thấy bọn Lý Dương qua lập tức im lặng, đợi sau khi bọn Lý Dương vào nhà mới bắt đầu nói tiếp.

Bọn họ là bác sĩ ưu tú nhất của các bệnh viện Ngõa Thành, điều kiện chăm sóc chữa bệnh của bệnh viện này phải tốt hơn rất nhiều tất cả bệnh viện ở Ngõa Thành.

Cao Bá trực tiếp dẫn bọn họ vào căn phòng ở trong.

Căn phòng rất lớn, nhưng người trong phòng không nhiều, ngoại trừ hai vị bác sĩ vẫn ở đó ra, chỉ có một mình tướng quân Thornton, vẻ mặt tướng quân Thornton có chút đau khổ, cũng có chút bị thương.

Trước mặt y, chính là một cái giường, trên giường có một người già.

- Bác cả! Sang Dala vội vàng đi tới bên cạnh tướng quân Thornton, tướng quân Thornton quay đầu lại nhìn y, không nói, chỉ lắc đầu nhẹ.

Phỉ Thúy Vương đi thẳng tới đầu giường, bác sĩ bên cạnh quay đầu liếc nhìn, thấy tướng quân Thornton không nói chuyện, cũng không hỏi nhiều.

Lý Dương đi tới chỗ khác, ông cụ đang nằm trên giường hẳn rất quen thuộc, là một người rất lạc quan, một ông lão rất vui vẻ cỏi mở, lúc này đang nằm trên giường bệnh, mà miệng vẫn nở nụ cười.

Nhìn thấy ông đang nằm trên giường nhắm mắt, mũi Lý Dương có chút cay cay, vội vàng quay đầu lại.

- Tướng quân Thornton, sao lại thế này?

- Nhồi máu cơ tim, rất nghiêm trọng, lão Trác bình thường tim có chút vấn đề, không ngờ lần này lại nguy hiểm thế này!

Tướng quân Thornton nói ra mấy câu rất khó khăn, có mấy câu ông nói không ra lời, bác sĩ nói, lão Trác không chắc có thể kiên trì cho tới ngày mai, nên sớm có chuẩn bị.

Lý Dương quay đầu lại, nhìn gương mặt quen thuộc, trong lòng có chút đau xót.

Sinh lão bệnh tử, là quy luật không ai tránh khỏi, lão Trác đã hơn bảy mươi tuổi rồi, tuổi cũng không còn nhỏ.

Hơn nữa, trước đây cơ thể vốn đã từng bị thương nghiêm trọng, cơ thể không thể so với người khác.

Chỉ là tin tức thế này bỗng nhiên lại đến quá nhanh, làm Lý Dương nhất thời không chịu được.

Sắc mặt của Sang Dala, Cao Bá càng trở nên khó coi, ngay cả chính Vương Giai Giai cũng đỏ cả vành mắt, lần trước đến còn là một ông lão vô cùng vui vẻ, lần này gặp lại, lại đang nằm trên giường bệnh, còn không biết có thể qua nổi đêm nay không.

- A Lang

Đứng ở bên cạnh, đột nhiên nói, tên của lão Trác gọi là Triệu Lang, rất lâu không có ai gọi cái tên này, cho dù là Phỉ Thủy Vương, bình thường lúc gặp ông cũng đều gọi là lão Trác.

A Lang, là cái tên của các ông lúc còn trẻ.

Phỉ Thủy Vương nói nhỏ, khỏe mắt ông còn ươn ướt nước mắt, ông và lão Trác quen biết nhau hơn năm mươi năm rồi, cảm tình này không ai có thể sánh được.

Nếu không phải lần ngoài ý muốn năm đó, bây giờ Phỉ Thủy Vương có lẽ không phải là Nam Vương Bắc Thánh, mà là song hùng tranh phách.

Năm đó năng lực của lão Trác không thua gì Phỉ Thủy Vương, cùng tiến bộ, lão Trác còn cao hơn một chút, càng phát triển hơn, ông phải trở về nước, có được thành tựu và nổi tiếng, tuyệt đối không thua gì Phỉ Thủy Vương.

Thậm chí còn mạnh hơn một chút, năm đó Phỉ Thủy Vương không chỉ thừa nhận một lần, thực lực tổng hợp của lão Trác, mạnh hơn một chút.

Giọng của Phỉ Thủy Vương, càng làm cho không khí trong phòng càng thêm bi thương, lão Trác nhắm nghiền đôi mắt nằm trên giường, ngoại trừ ở khóe miệng cười nhạt ra, không có phản ứng gì.

Lão Trác lúc này hoàn toàn đã mất đi ý thức.

- Lý Dương, trước khi lão Trác mắc bệnh, còn nhắc đến cậu, ông ấy nói cậu là người có thiên phú nhất mà ông nhìn thấy qua.

Nói tới đây, tướng quân Thornton ngừng một chút, nhìn qua Phỉ Thủy Vương, Phỉ Thủy Vương vẫn đang cuối đầu, nhìn lão Trác trên giường bệnh, chuẩn bị nói những điều làm mọi người nghe không hiểu.

- Ông nói thiên phú của cậu hơn hẳn Phỉ Thủy Vương, lần trước cậu đỡ thắng Phỉ Thủy Vương, khi chưa tiến hành ông đã biết rồi, người thắng nhất định là cậu, cậu là thiên tài thật sự, ông ấy còn nói, tương lai, thuộc về một mình cậu, tướng quân Thornton chậm rãi nói, kỳ thực đây là nội dung câu chuyện mà ông nói với lão Trác hôm buổi trưa đó, không biết có phải chính lão Trác đã có dự cảm, buổi trưa ông ấy nói rất nhiều.

Ông nói trước khi Lý Dương và Phỉ Thủy Vương chưa có thi đấu, ông đã đoán được hai người phải có một thắng, tính tình của Phỉ Thủy Vương ông biết, Lý Dương thắng ông, Phỉ Thủy Vương nhất định sẽ chủ động khiêu chiến Lý Dương.

Cuối cùng tất cả, cũng đều nằm trong dự đoán của ông, ông hoàn toàn đoán trúng.

Cả buổi chiều, ông ở cùng với tướng quân Thornton buổi tối còn đang chuẩn bị ăn cơm, chính là trước khi ăn cơm thì xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Nếu không phải lão Trác vẫn ở trong trạng viên, kết quả có thể càng tệ hơn.

Lý Dương chậm chậm quay đầu lại, lão Trác đánh giá hắn rất cao, điểm này hắn sớm đã biết, lại không ngờ lại cao như vậy, tương lai thuộc về một mình hắn, tương lai không ai có thể so sánh với hắn.

Đây đã là một đánh giá rất cao rồi.

Lời nói này nếu là người khác nói, có thể sẽ trở thành một trò đùa, nhưng chính từ miệng lão Trác nói ra, không ai có thể hoài nghi, lão Trác bình thường là người rất nghiêm túc, từ trước đến giờ không mạnh miệng nói ra những gì.

Vành mắt của Lý Dương từ từ đỏ hoe, khí gió dự liệu bên cạnh không ngừng chớp động, mỗi dữ liệu đều rất thấp, tất cả đều tới mức cảnh giác.

Lại nói tiếp, đây là lần thứ hai Lý Dương tới Myanmar, cũng là lần đầu tiên cách biệt, một lần nữa lại gặp lão Trác.

Chỉ là hắn không ngờ, lần gặp lại lại trong tình trạng thế này trong đầu của hắn tựa hồ vẫn còn đọng lại tiếng cười của lão Trác, cùng với cảnh tượng ông giảng dạy cho hắn nghe về kinh nghiệm đồ thạch.

Còn có cuộc thi đố đầu tiên của hai người, lão Trác cười ha ha mời hấn đến, tuy người thắng cuộc cuối cùng là Lý Dương, nhưng lão Trác không có chút ủ rũ, mà ngược lại vẫn rất vui mừng.

Lý Dương đến nay vẫn còn nhớ, tất cả những lời mà lão Trác nói với hấn lúc đó.

Lão Trác đầu sao cũng là một người tàn tật, đổ thạch có thể, nhưng đổ khoáng thì không, mắt nhìn không thấy, ông có thể mò đổ thạch, nhưng không thể nào mò ra khoáng mạch được, người chân chính có thể đổ khoáng, chỉ có Lý Dương.

Ông hy vọng Lý Dương có thể trở thành một người đổ khoáng tăng thật tốt, để gia tộc Thornton thoát khỏi nguy hiểm.

Lúc lão Trác nói, ông không phải là người của gia tộc Thornton, nhưng tất cả người trong gia tộc đối với ông rất có ân, đối với ông tốt nhất, thời khắc quan trọng không ngừng giúp đỡ ông, trong lòng lại có chút hổ thẹn.

Đến nay Lý Dương vẫn còn nhớ rất rõ, lúc nói ra những lời nói này ông rất vui, cũng đem tất cả những chuyện về đổ khoáng nói cho hấn nghe, tất cả cái này, ông chỉ là hy vọng Lý Dương có thể giúp gia tộc vượt qua nguy hiểm lần này.

Lúc ông nói ra, ông tin tưởng Lý Dương, Lý Dương sẽ không làm ông thất vọng.

Sau đó, lão Trác không có gặp lại Lý Dương, nhưng ông nhiều lần trong các trường hợp khác đều tỏ ý xem trọng và tán thưởng Lý Dương, Lý Dương có thể đổ tăng khoáng mạch, nhưng trong mắt ông không phải là ngẫu nhiên, đó là tất yếu.

Nhớ lại những điều này, mắt Lý Dương bắt giác ươn ướt.

Kỳ thực chính trong lòng Lý Dương cũng hiểu, lão Trác đối với hấn như vậy, không chỉ là vì hấn có thể giúp gia tộc của Sang Dala, nếu chỉ là như vậy, ông chỉ cần đem tâm đắc của đổ khoáng nói ra thì được rồi, không nhất thiết đem tất cả kinh nghiệm đều truyền dạy cho mình.

Khí cụ đột nhiên có chút thay đổi, hai bác sĩ vội vàng bước lên trước, Lý Dương và Phỉ Thúy Vương đều lui lại một bước.

Hai bác sĩ bận rộn một hồi, sau đó châm cứu, cuối cùng lại bình phục trở lại, nhưng lão Trác không tỉnh lại, vẫn nằm trên giường.

Lão Trác cuối cùng có thể tỉnh dậy không, ngay cả bác sĩ cũng không dám bảo đảm.

Lần này, bệnh tình của lão Trác quả thật rất nghiêm trọng, nếu không phải ở đây đã chuẩn bị điều kiện khám chữa bệnh tốt nhất, hơn nữa bác sĩ kịp thời đến, lão Trác cũng không thể chống đỡ cho tới bây giờ.

Hai bác sĩ bận rộn một hồi, cuối cùng lại thở phào nhẹ nhõm.

Tướng quân Thornton nhìn bọn họ, bọn họ chỉ lắc đầu, bọn họ chỉ là bác sĩ, không phải là thần tiên, có bệnh có thể trị, cũng có bệnh không thể nào trị được, trước mắt cái bệnh này, ngay cả bọn họ cũng đành bất lực.

Phỉ Thúy Vương bước qua, nhẹ nhàng nắm lấy tay của lão Trác, nước mắt của ông cuối cùng cũng không kìm được mà chảy xuống, vừa khóc vừa nói mấy lời, những lời nói này là gì, Lý Dương nghe không hiểu.

Đây chỉ là những lời kể chuyện của người già nói với người bạn, chỉ cần bọn họ hiểu là được rồi.

Mã Tuấn Đào đứng sau lưng ông, lần này cũng đi theo, một mình Phỉ Thúy Vương đến y không yên tâm, chuyện này không giống bình thường, cần phải có nhiều kiêng kỵ.

Phỉ Thúy Vương, cũng đã hơn bảy mươi tuổi rồi.

Lý Dương bước chậm qua một bên, vươn tay ra, nhẹ nhàng chạm lên mặt lão Trác đầy nếp nhăn nhưng không hề khô khan.

Lão Trác là bệnh cấp tính, không giống một số người già tới lúc cuối cùng có hình dạng khô gầy, tay của lão vẫn rất ấm áp, đây là ông lâu ngày mò thạch mà được như vậy.

Sau khi lão Trác bị mù có thể đứng dậy lại được, không chỉ dựa vào tai và cảm giác, đồng thời qua vô số lần nỗ lực, vì mắt không nhìn thấy, ông càng chú trọng dùng tay, nguyên thạch được chính tay ông mò ra, so với nguyên thạch được Lý Dương dùng năng lực đặc biệt quan sát còn phải nhiều hơn nhiều.

Năng lực đặc biệt của Lý Dương, chính là quan sát qua hai lần đại công bàn, cùng với con số một trăm ngàn nguyên thạch, dùng tay đếm không xuể, cái đó hầu như là con số không thể tưởng tượng được.

Nắm bàn tay của lão Trác, Lý Dương rưng rưng nước mắt, đám người Sang Dala đứng bên cạnh, lúc này cũng đều ôm mặt, tin tức này đối với bất cứ ai trong bọn họ mà nói đều là vô cùng bất ngờ.

Tướng quân Thornton không có nói chuyện, đứng im lặng bên cạnh.

Mười mấy phút sau, tiếng khí cụ lại vang lên, lần này bọn Lý Dương được mời ra ngoài, lại có một số bác sĩ chạy vào, nửa giờ sau, bọn họ mới được phép đi vào trong.

Nhìn thấy vẻ mặt nặng nề của bác sĩ, trong lòng mọi người đều có dự cảm không tốt.

Tướng quân Thornton được phân phó chuẩn bị linh đường, lão Trác cả đời không có con cái, ông luôn sống trong gia tộc của mình, vì lão Trác chuẩn bị hậu sự, tận lực cuối cùng cũng chỉ có thể là bọn họ.

Đương nhiên, lão Trác đã có danh khí không ít, sau khi gặp chuyện ngoài ý muốn là cha của tướng quân Thornton muốn giữ ông lại, hơn nữa còn luôn tôn trọng ông.

Sau này lão Trác lại đứng dậy lần nữa, sau khi tạo ra không ít nổi tiếng, vì gia tộc Thornton mà không ít vất vả, không nói khác, đơn giản dựa vào đồ thạch, lão Trác vì gia tộc Thornton tạo ra rất nhiều lợi nhuận, chính lão Trác cũng không cần tiền, cũng không để mất tới, Phỉ Thúy ông đổ ra, hoàn toàn đều là thuộc về gia tộc.

Với điểm này, tang sự này tướng quân Thornton cũng nên làm.

1025. Chương 1022: Tỉnh Lại

Cả trang viên đều bận rộn hẳn lên.

Trác Lão không phải là người của trang viên, nhưng ở đây ông có sức ảnh hưởng lớn hơn tất cả những người khác, cho dù là tướng quân Thornton cũng là lớn lên dưới tay ông.

Bên ngoài đang bận rộn, nhưng lại không ảnh hưởng đến mấy người Lý Dương, sau khi quay về phòng, Lý Dương lại ngồi lại chỗ cũ.

Khuôn mặt Trác Lão trắng bạch, nụ cười ở khóe miệng cũng không còn nữa, bây giờ thậm chí người ta cảm thấy ông không còn sức sống nữa, Trác Lão lúc này giống như là đang hấp hối vậy.

Rất nhiều người, giống như là Cao Bá và Sang Dala đều không cầm được nước mắt.

Phỉ Thúy Vương ngồi một bên, vừa khóc lóc vừa kể lể.

Ông ta nói rất nhiều, nói hai người cùng bá sự, sự phụ không dạy cho bọn họ như thế nào, bọn họ phải đi học trộm như thế nào, rồi sau đó bị phát hiện như chuột bị đuổi ra nhà như thế nào.

Ông ta nói hai người không sống được ở trong nước, rồi kể chuyện đi ra nước ngoài khai thác mỏ.

Hai người lúc ở Ngọc khoáng Miến Điện, suýt mấy lần bị mất mạng, cuối cùng đã cùng nhau vượt qua mọi khó khăn, rồi tạo dựng được chút tiếng tăm như ngày hôm nay.

Ông còn nói hai người ý kiến không gặp nhau, lại không phục nhau, nên mỗi người đi hai hướng khác nhau tìm cái lý cho mình, rồi kể về những chuyện hai người đi trên hai con đường khác nhau.

Tuy hai người đã tách ra, nhưng khi hội ngộ lại thì họ mới phát hiện trăm sông rồi cũng đổ về một biển, những ý kiến bất đồng của họ trước đây chỉ là phiên diện mà thôi, kết quả cuối cùng vẫn giống nhau.

Phỉ Thúy Vương càng nói càng khóc nhiều hơn, cuối cùng Mã Tuấn Đào phải lên đỡ ông, an ủi ông.

Tuy nhiên, tình cảm giữa hai ông lão đến cả Mã Tuấn Đào cũng không lý giải được, tình cảm vào sinh ra tử, cộng thêm mối giao tình mấy mươi năm, bỗng nhiên gặp cảnh chia ly như thế này, e rằng không có ai có thể bình tĩnh chấp nhận được.

Lý Dương ngồi đó, nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay Trác Lão.

Hắn không khóc, chỉ lặng lẽ ngồi nhìn ông lão đang nằm đó, tướng quân Thornton đã đi ra ngoài rồi, bác sỹ lại vừa thông báo tin xấu cho ông ấy.

Hiện tại Trác Lão đang dựa vào thuốc để cầm cự, không biết ra đi lúc nào.

Ông cần phải chuẩn bị những việc sau cùng cho Trác Lão, Trác Lão không có con trai, nên ông sẽ làm một người con có hiếu, một tướng quân Miến Điện đích thân làm đứa con có hiếu này, đủ để thấy được Trác Lão quan trọng như thế nào trong lòng họ.

- Đây là nguyên thạch cuối cùng mà ông xem, ông nói bên trong có thể xuất hiện Thủy Tinh Chung Đế Vương Lục, tiếc là giờ không có ai để giải nữa rồi!

Cao Bá cầm một khối nguyên thạch không to lắm bước đến, đặt nguyên thạch bên cạnh Trác Lão, đau đớn nói, khối nguyên thạch này là Trác Lão dự đoán hai ngày trước đây, lúc sờ vào nguyên thạch này ông rất phấn khích, rất vui mừng.

Ông nói khối nguyên thạch này rất có khả năng cho ra Phỉ Thúy đẳng cấp, ông phải tự mình giải khối nguyên thạch này, hơn nữa cần phải chọn ngày tốt để giải

Lời này nếu như người khác nói ra thì chắc chắn mọi người sẽ không tin, nhưng Trác Lão nói ra thì lại khác.

Trác Lão, cũng là một cao thủ đứng đầu như Phỉ Thúy Vương, ông nói có thể cho ra Phỉ Thúy đẳng cấp có nghĩa là chắc chắn có thể, nguyên thạch như thế này chọn ngày hoàng đạo để giải thì không ai có ý kiến gì cả, vốn dĩ nên như vậy.

Nguyên thạch không lớn, là một nguyên thạch toàn đồ hắc ô, to bằng nửa quả bóng rổ, cho dù là giải ra được Phỉ Thúy Thủy Tinh Chung Đế Vương Lục thì cũng khó mà làm ra được vòng tay, sẽ ảnh hưởng đến giá trị của nó.

Tiếc là bây giờ nói những điều này cũng không còn ý nghĩa gì nữa, khối nguyên thạch này không đợi được đến ngày tốt, không đợi được đến ngày Trác Lão tự tay giải nó.

Nguyên thạch đặt bên giường, Cao Bá rơi nước mắt, ông vốn định cùng Trác Lão giải quyết nguyên thạch này, đây dù sao cũng là thứ mà Trác Lão quan tâm lúc sinh tiền.

Cho dù bên trong có Phỉ Thúy đẳng cấp, Cao Bá cũng sẽ không tiếc gì dùng nó làm vật tùy táng.

Trác Lão đáng để họ làm như vậy.

Nguyên thạch đặt bên tay Lý Dương, nghe Cao Bá nói như vậy, Lý Dương cũng hiểu được bảy tám phần.

Nguyên thạch này không có màu trứng muối, nhìn rất bình thường, tuy nhiên nó là hắc ô sa, khả năng cho ra Phỉ Thúy cấp cao là rất cao, chỉ là Lý Dương không chắc chắn cho lắm.

Khả năng đặc biệt tự động mở, bên trong nguyên thạch được Lý Dương nhìn thấy hết.

Bên trong, một màu xanh biếc vô cùng đẹp, ánh sáng trong suốt, lượng nước rất cao, không có cái gì là không nói lên tính chất của Phỉ Thúy, lần này Trác Lão đoán không sai, đây đúng là khối nguyên thạch cho Phỉ Thúy đẳng cấp.

Thủy Tinh Chung, Đế Vương Lục.

Lông mày Lý Dương chợt nhích lên một cái, sau khi sử dụng năng lực đặc biệt, tất cả mọi thứ đều hiện lên trong hình ảnh lập thể, bao gồm cả Trác Lão.

Khả năng đặc biệt của Lý Dương có thể nhìn xuyên thấu mọi thứ, kể cả cơ thể con người.

Chỉ là Lý Dương cố tình không sử dụng nó vào cơ thể con người, cho dù là một cô gái đẹp, có thể nhìn thấy hết mọi thứ trong con người cô ta thì còn gì thú vị nữa.

Tuy nhiên lần này hắn không che chắn, thực sự mà nói thì sau khi xem nguyên thạch xong, hắn tập trung sự chú ý vào nội tạng của Trác Lão.

Dưới hình ảnh lập thể, Lý Dương có thể nhìn thấy rõ ràng, Trác Lão có một khối máu tụ màu đen ở tim.

Là một thứ khiến cho tim bị nghẽn lại, từ đó dẫn đến bệnh suy tim, trước đây Trác Lão từng bị đau tim, cũng có lần bị suy tim, bệnh này rất thường gặp ở người già.

Lần này, thứ trước mặt chính là đầu sỏ gây ra tất cả.

Thậm chí Lý Dương có thể nhìn thấy, thuốc làm cho máu từ từ chảy qua, cố gắng làm thông nó, cũng chỉ là cố gắng thôi, cuối cùng làm cho sức khỏe Trác Lão mỗi ngày một yếu, gần như là không gắng gượng thêm được nữa.

Lý Dương lắc đầu, rồi lại thở dài.

Khả năng đặc biệt của hắn có thể tạo ra được thần khí vòng tay Hắc Long, ngoài ra thì không có khả năng gì nữa hết, bây giờ thì hắn cũng chỉ là có thể nhìn thấy, nhưng lại không biết cách giải quyết.

Nhìn thấy tim Trác Lão từ từ ngừng đập chỉ bằng đường có nhìn thấy còn hơn.

Điều này chỉ càng làm cho hắn khó chịu hơn.

- Nếu có thể làm thông được cái này thì tốt rồi!

Lý Dương đau lòng nghĩ, hắn có thể nhìn thấy, biết được tình hình sức khỏe Trác Lão, nhưng cảm giác lực bất tòng tâm này làm hắn khó chịu vô cùng, tuy nhiên hắn cũng biết là trường hợp này đến kỹ thuật tiên tiến hiện nay cũng không làm tốt được.

Trác Lão tuổi cũng đã cao rồi, không làm được phẫu thuật, hơn nữa bây giờ không chỉ là tim bị tắc nghẽn mà còn bị suy tim trầm trọng, cái nào cũng ảnh hưởng đến tính mạng hết.

Đang nghĩ thì cả người Lý Dương chợt cứng lại một cái.

Sau khi hắn có ý nghĩ này, tuyến đen trong cánh tay bắt đầu lưu động, từ từ chạy ra ngoài thông qua đầu ngón trở.

Tuyến đen chạy ra từ trong cơ thể này không ra ngoài không khí như lúc trước mà lại chạy vào trong cơ thể Trác Lão.

Tuyến đen theo tay ls chạy vào cánh tay Trác Lão tự nhiên như đang chạy trong cánh tay hắn vậy, điều này làm Lý Dương đau đớn phải há miệng ra, cả người đứng sững lại đó.

Tuyến đen có thể chạy ra ngoài cơ thể, điều này Lý Dương đã kiểm chứng, nhưng hắn không biết là tuyến đen có thể chạy sang cơ thể người khác.

Lúc này, Lý Dương vừa hi vọng vừa hoảng loạn.

Hắn sợ, sợ tuyến đen này sẽ bị người khác phát hiện, đồng thời cũng hi vọng nó có thể giúp Trác Lão vượt qua được cửa ải này.

Sự dao động trong lòng hắn đã trực tiếp ảnh hưởng đến tuyến đen này.

Tuyến đen lại từ từ quay lại, một lúc sau đã ở trong cơ thể Lý Dương, máu thịt trong cánh tay Trác Lão vẫn rất sạch sẽ, giống như không có chuyện gì vừa xảy ra vậy.

- Lý Dương!

Vương Giai Giai chợt kéo Lý Dương, lúc này khuôn mặt Lý Dương rất khó coi, làm cô hơi lo lắng.

- Anh không sao!

Lý Dương quay lại nói một câu, hắn lấy lại tinh thần, kiểm soát tuyến đen từ từ cho nó chạy ra ngoài.

Rất nhanh, tuyến đen lại chạy vào bên trong cánh tay Trác Lão.

Dưới hình ảnh lập thể, nhìn thấy tuyến đen liên kết cơ thể của hai con người lại, tim Lý Dương lại đập nhanh hơn, cái cảnh tượng kỳ dị này hắn chưa từng gặp bao giờ.

Tuyến đen tiếp tục chạy ra bên ngoài, một tuyến đen rất mỏng, giống như lần này Lý Dương không thay đổi như lần trước, tuy nhiên, tuyến đen chạy theo hướng vào cơ thể Trác Lão, không liên kết hai cánh tay lại như trong người Lý Dương.

Tuyến đen đã chạy đến phần tim Trác Lão.

Lý Dương hơi do dự, tuy nhiên rất nhanh sau đó hắn liền quyết định, tuyến đen chạy thẳng vào nơi bị tắc nghẽn, muốn đến nơi đó trước hết phải chạy qua tim Trác Lão.

Khi tuyến đen tiếp xúc với tim Trác Lão, đồng tử của Lý Dương chợt co lại một cái.

Sau khi tuyến đen tiếp xúc với tim Trác Lão, thì không trực tiếp xuyên qua như trước mà là phân giải ra, bao lấy toàn bộ tim Trác Lão, tim Trác Lão bỗng chốc biến thành màu đen.

May mà lúc này không ai có thể nhìn thấy, nếu không thì họ sẽ kêu lên thất thanh mất.

Tim Lý Dương càng đập nhanh hơn, lúc tuyến đen bao lấy tim Trác Lão, Lý Dương thấy rõ tuyến đen chuyển động càng nhanh hơn, thậm chí cái vật kỳ bí màu đen này có ít đi một chút.

Hắn cũng không để ý đến điều này.

Hít thở sâu một cái, Lý Dương tiếp tục điều khiển tuyến đen chạy đến chỗ bị tắc nghẽn.

Tuyến đen cuối cùng cũng đến chỗ có vật cản, Lý Dương dừng lại ở đây một chút, trong lòng không ngừng cầu nguyện, cầu nguyện tuyến đen có thể làm thông nó.

Sau đó Lý Dương lại mở to mắt ra.

Khối huyết tụ màu đen đã bị tuyến đen dung hòa, máu chảy qua mỗi lúc một nhanh hơn, tim Trác Lão cũng đập mỗi lúc một nhanh hơn, mạnh hơn.

Máy móc xung quanh lúc này cũng đã có sự thay đổi.

Tất cả điều này không ai nhìn thấy được hết, Lý Dương há miệng, ngơ ngác nhìn hình ảnh lập thể, tất cả điều này hắn không thể tượng tượng ra được.

Hắn không biết tuyến đen trong cơ thể mình có thể làm được như vậy.

- Lý Dương?

Một âm thanh rất nhỏ vang lên, mọi người trong phòng dồn mắt về người đang nằm trên giường, ánh mắt vừa kích động vừa kinh ngạc.

Trác Lão đã tỉnh lại rồi.

1026. Chương 1023: Công Dụng Mới

Sắc mặt Trác Lão dần dần hồng trở lại, Lý Dương bỗng rung mình một cái!

- Trác Lão, ông tỉnh rồi!

Sang Dala vội lau nước mắt, bước nhanh đến cạnh Lý Dương, cúi đầu xuống, lo lắng nhìn Trác Lão. Bác sỹ cũng vội vàng chạy đến điều khiển đủ loại máy móc, kiểm tra tình hình sức khỏe của Trác Lão.

Phỉ Thúy Vương nhìn người bạn già của mình, lòng hơi kích động, nhưng ánh mắt vẫn đầy vẻ bi thương.

Ông tỉnh lại không hoàn toàn là là chuyện tốt.

Rất nhiều người biết rằng khi lâm bệnh nặng rồi đột nhiên tỉnh lại chỉ là một ánh sáng chợt lóe lên mà thôi, thời gian lóe sáng rất ngắn ngủi.

- Lý Dương, anh làm sao vậy?

Vương Giai Giai chợt kéo Lý Dương một cái, Lý Dương bỏ tay Trác Lão ra, hần lùi về phía sau một bước, mặt trắng bệch, trán đổ mồ hôi, giống như là vừa mắc bệnh vậy, nhìn rất đáng sợ.

- Anh không sao, anh chỉ lo lắng một chút thôi!

Lý Dương lắc đầu, Vương Giai Giai không hỏi nữa, bộ dạng của Trác Lão đúng là làm cho người ta phải lo lắng.

Lý Dương thật sự rất lo lắng, nhưng lại không như mọi người nghĩ là lo lắng về tia sáng lóe lên của Trác Lão. Hần lo lắng tuyền đen trong người mình, lúc này sau khi tuyền đen xuyên qua tim Trác Lão đồng thời dung hòa khối máu tụ lại thì đã không chạy trở về nữa.

Cái vật chất màu đen này đã ở lại trong cơ thể Trác Lão, giống như khi ở lại trong cơ thể hần vậy.

Chỉ có điều khác là tuyền đen này dừng lại ở trong tim Trác Lão, chứ không liên kết hai cánh tay lại như trong cơ thể hần, vẫn có thể tự do điều khiển hoạt động.

Hình ảnh lập thể vẫn đang mở, Lý Dương có thể nhận thấy dưới sự bao bọc của tuyền đen, tim của Trác Lão dần dần mạnh trở lại, sức khỏe cũng dần khôi phục trở lại.

Sức khỏe Trác Lão đang hồi phục, lúc này Lý Dương lại thấy hơi yếu đi, tuyền đen ở lại trong người Trác Lão không ít, nhiều hơn cả lần đi vào vòng tay lần trước, sự ra đi của tuyền đen giống như là lấy đi rất nhiều máu của hần, làm hần không thích ứng được.

Lý Dương rõ ràng nhận thấy được tuyền đen trong ngón tay giảm đi hơn một nửa, bây giờ tuyền đen trong cánh tay đang bổ sung vào đó.

- Trác Lão, ông cảm thấy thế nào rồi?

Tướng quân Thornton vội vàng chạy đến, tin Trác Lão tỉnh dậy được thông báo cho ông ta đầu tiên, ông đang bận bịu ở bên ngoài đã vội vàng trở về.

- Không sao, sao tất cả mọi người đều ở đây vậy?

Trác Lão cười, giọng ông vẫn còn rất yếu, nhưng đã đỡ hơn lúc này rất nhiều rồi, còn bác sỹ đứng bên thì đang kinh ngạc bàn luận gì đó.

- Thế này là thế nào?

Trác Lão cố gắng ngẩng đầu lên nhìn khối nguyên thạch để bên giường, kinh ngạc hỏi nhỏ, ông chỉ nhớ tim mình bỗng nhói đau một cái, rồi sau đó hôn mê, những việc sau thì không nhớ nữa.

- Không, không có gì!

Cao Bá vội chạy đến cầm khối nguyên thạch lên, ông còn quay đầu lại nhìn tướng quân Thornton, không ai hiểu được là chuyện gì đang xảy ra.

Trác Lão không giống như là một tia sáng chợt lóe lên.

- Trác Lão, ông có cảm giác gì không?

Lý Dương bước đến hỏi nhỏ, hình ảnh lập thể vẫn đang mở, hần quan sát còn trực quan hơn cả bác sỹ, hần thậm chí còn cảm thấy được tim của Trác Lão càng ngày càng đập mạnh hơn.

Cảm giác này đến từ tuyền đen còn lưu lại trong cơ thể Trác Lão, tuyền đen này giống như Vòng tay Hắc Long vậy, làm cho Lý Dương ở bất cứ nơi nào cũng có thể cảm nhận được nó.

Cũng giống như lúc này Lý Dương có thể cảm nhận rõ tim Trác Lão được tuyền đen bao quanh không ngừng đập, lúc này giống như Lý Dương có hai quả tim vậy.

- Ông không sao, chỉ hơi đói một chút!

Trác Lão cười lắc đầu, nhìn Lý Dương, rồi lại hỏi tiếp:

- Sao mọi người đều ở đây, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Hỏi Lý Dương xong, Trác Lão lại nhìn sang Phỉ Thúy Vương thấy mắt ông ta đang đỏ hoe, Phỉ Thúy Vương lúc này đang há hốc miệng ngây người ra ở đó.

- Không, không có gì, mọi người chỉ đến thăm ông thôi, ông đói rồi vậy thì ăn chút gì đã nhé!

Thấy Trác Lão đang nhìn mình, Phỉ Thúy Vương chợt ho lên một cái rồi lắc đầu, Cao Bá liền đặt nguyên thạch sang một bên rồi chạy ra tìm đồ ăn, bây giờ Trác Lão yêu cầu bất kỳ điều gì họ cũng đều đáp ứng.

Tướng quân Thornton gọi bác sỹ ra sân hỏi thăm gì đó.

Bác sỹ cũng rất kinh ngạc, tim đã hết sức lực của Trác Lão bây giờ tự nhiên hồi phục lại, huyết quản vốn đã nghẽn giờ đã thông thoáng trở lại, đối diện với sự thay đổi đột ngột như thế, hai ông bác sỹ ngoài không hiểu ra thì vẫn là không hiểu.

Tướng quân Thornton hỏi cả buổi cũng coi như là đã hiểu ra một chuyện.

Trác Lão không phải là tỉnh lại tức thời, mà là thực sự đã phát triển theo hướng tốt, biết được tin này, tướng quân Thornton lập tức tươi cười. Còn mấy cái mà bác sỹ nói không thể thì ông cũng không để ý đến làm gì, ông chỉ biết là Trác Lão đã qua khỏi cơn nguy kịch, hồi phục trở lại là được rồi.

Điều này mới quan trọng nhất đối với ông, vì sao lại như vậy là điều bác sỹ cần phải suy nghĩ, cứ để cho họ từ từ mà tìm hiểu đi.

Tướng quân Thornton quay lại phòng, âm thầm thông báo tin này cho tất cả mọi người.

Ai nghe xong cũng đều thấy bất ngờ, sau đó là không dám tin, sau cùng mới là vui mừng, bất kể thế nào thì việc Trác Lão hồi phục lại là chuyện tốt, cái cảm giác sinh ly tử biệt này làm cho mọi người đều rất khó chịu.

Hình như là kiểm nghiệm lại lời mà tướng quân Thornton nói, Trác Lão sau khi ăn xong một bát canh hạt sen lớn thì bước xuống giường, sức khỏe ông vẫn còn hơi yếu nhưng cũng không có gì trở ngại nữa.

Trác Lão bị bệnh nặng là do tim mang đến, mà còn là bệnh cấp tính nữa, bây giờ tim đập bình thường rồi, sức khỏe của ông cũng dần hồi phục trở lại rồi, chỉ là nửa ngày, ảnh hưởng cũng không lớn lắm.

Mọi người lưu lại trong phòng một chút rồi về, bác sỹ lại kiểm tra sức khỏe cho Trác Lão một lần nữa, ai cũng lắc đầu.

Lý Dương cũng đi ra ngoài, hắn vẫn đang còn lo lắng, hắn không biết tuyển đen lưu lại trong cơ thể Trác Lão rốt cuộc là tốt hay xấu.

Còn nữa, số tuyển đen chạy ra lần này không giống với lần trước, lần này ngoài tính cảm ứng ra Lý Dương vẫn còn có một cảm giác, đó là số tuyển đen đó vẫn có thể thu hồi về lại.

Đây chỉ là dự cảm mà thôi chứ hắn không làm như thế.

Tim của Trác Lão đúng là đang gặp vấn đề rất lớn, rất yếu, nếu không phải nhờ tuyển đen giúp đỡ, thì có lẽ tim đã ngừng đập rồi, giờ nếu thu hồi tuyển đen lại thì có khác gì là mưu sát.

Cũng có thể nói vấn đề bác sỹ nghĩ không ra thì Lý Dương lại biết rõ nhất, tất cả đều là nhờ tuyển đen của Lý Dương mang lại.

Nhưng cho dù là lo lắng như thế nào đi nữa, có thể cứu được Trác Lão mới là điều quan trọng, còn mấy chuyện về năng lực đặc biệt thì Lý Dương đành phải đợi sau này từ từ nghiên cứu.

Số tuyển đen này đã mang lại quá nhiều điều bất ngờ đối với hắn, thêm một cái nữa cũng không làm hại ai.

Sáng sớm ngày hôm sau, mọi người tập trung trong phòng Trác Lão, bác sỹ cũng đã rời đi một nửa, chỉ vài người ở lại tiếp tục quan sát tình hình sức khỏe của Trác Lão, Trác Lão chết đi sống lại lần này, không có bác sỹ nào lý giải được.

Đối với họ mà nói thì trường hợp đó mà vẫn có thể khôi phục cũng giống như chuyện chết đi sống lại vậy.

Lúc này Trác Lão cũng đã hiểu được là hôm qua đã xảy ra chuyện gì.

Hôm qua làm chấn động như vậy, đến linh đường cũng đã bắt đầu chuẩn bị rồi, ông muốn không biết cũng khó, tướng quân Thornton cũng không muốn giấu ông, lần này Trác Lão đúng là rất nguy kịch, đến bây giờ mọi người vẫn không biết là vì sao Trác Lão có thể hóa nguy thành an để tỉnh trở lại.

Tất cả điều này mọi người đều cho rằng là nhờ công đức của Trác Lão, lúc còn ở Myanmar Trác Lão đã giúp đỡ không biết bao nhiêu người, ở hiền thì gặp lành, ông trời vẫn có mắt.

Không chỉ những người trong gia tộc, rất nhiều trẻ em và gia đình nghèo khổ ở Myanmar đều nhận được sự giúp đỡ của Trác Lão, ông không có con cái, lại có năng lực đồ thạch, kiếm tiền đổi với Trác Lão mà nói chỉ là chuyện nhỏ.

Số tiền này ông cũng không dùng đến, vì vậy thường đóng góp vào quỹ từ thiện, mọi người đều cho rằng tấm lòng nhân ái của ông đã cảm động đến ông trời, mới giúp ông chiến thắng được bệnh tật.

Cách nói này, thành thạo Lý Dương cũng phụ thêm một câu, dù sao mọi người không nghĩ đến hần là được rồi.

Ba ngày sau, Trác Lão đã khỏe hẳn, Lý Dương cũng hoàn toàn yên tâm.

Mấy ngày nay tuyến đen đó vẫn ở lại trong cơ thể Trác Lão, Trác Lão không có gì là khó chịu cả, làm cho Lý Dương cũng an tâm hơn, năng lực mới vừa xuất hiện của tuyến đen làm cho Lý Dương vừa ngạc nhiên vừa vui mừng.

Năng lực đặc biệt được phát hiện đã rất lâu, nhưng đây là lần đầu tiên triển khai sự giúp đỡ đối với bên ngoài của nó.

Ngoài những bác sỹ trong trang viên ra, các bác sỹ khác đã rời đi, những đồ dùng vốn chuẩn bị cho lễ tang cũng đã bị tướng quân Thornton tiêu hủy, sau khi Trác Lão hồi phục trở lại thì trang viên cũng quay lại trạng thái bình thường.

Trác Lão cũng thấy rất buồn ngủ về chuyện vừa xảy ra với mình.

Ông giống như là vừa chết đi một lần, rất nhiều việc lại nghĩ càng thoáng hơn, hằng ngày lúc rảnh rỗi thì cùng ngồi nói chuyện với Phỉ Thúy Vương và Lý Dương.

Bọn họ nói rất nhiều thứ, cùng nói chuyện với hai lão tiền bối, Lý Dương cũng thu hoạch được không ít.

Trác Lão cứ nói chuyện về lúc ông cùng Phỉ Thúy Vương học đồ thạch, rất nhiều kinh nghiệm vô tình được tiết lộ, những kinh nghiệm này dùng tiền cũng không mua được.

Tuy nhiên Trác Lão cũng có lúc điên cuồng.

Đặc biệt là sau khi nghe Lý Dương giải được Ngọc Kết Băng Tâm, nhất định đòi sở bằng được Phỉ Thúy thiên cổ này, hàn khí của Băng Phỉ Thúy rất nặng, nên Lý Dương không dám đồng ý.

Cuối cùng cũng không lại với ông, Phỉ Thúy Vương và Lý Dương đứng một bên để ý, để Trác Lão cẩn thận sở nó vài cái, thỏa mãn ước nguyện của ông.

Khối Băng Phỉ Thúy này vốn luôn ở bên người Lý Dương, lần này đến gấp quá nên mang nó đến Myanmar luôn, việc này Lý Dương cũng rất bất ngờ, hần vốn nghĩ xong việc mới đến, ai ngờ mình lại có mặt ở Myanmar nhanh như vậy.

Đã đến rồi, vậy thì cùng Phỉ Thúy Vương thỏa mãn tâm nguyện này vậy.

Ngoài ra, cũng nhân cơ hội này đi xác nhận thông tin của Tùy Hầu Châu, nơi mà bức mật thư nhắc đến chính là ở Myanmar, tại một dãy núi giáp giới với Trung Quốc.

1027. Chương 1024: Cà Độc Được Màu Đen

Một mùi hương thần bí phảng phất trong cơn gió buổi sáng đầu mùa hạ.

Buổi sáng mùa hè trời mát mẻ, khoan khoái, phía sai trang viên gia tộc Sang Dala là hậu hoa viên do Kinh Tâm xây dựng nên, nó không rộng lắm, nhưng rất tinh xảo và mang phong cách riêng.

Sáng sớm, hậu hoa viên đã có vài người đến, bước đi trước là hai ông lão, hai ông vừa tươi cười vừa nói chuyện.

Phía sau họ là một đôi nam nữ đang nắm tay nhau dạo bộ, trong có vẻ rất hạnh phúc.

Phía xa hơn một chút còn có thêm mấy người nữa, bọn họ chỉ quan sát xung quanh chứ không có ý định đến làm phiền người khác.

- Lý Dương, đây là hoa gì vậy?

Người con gái đang đi chợt dừng lại, chỉ tay vào một bồn hoa nhỏ, đó là một đóa hoa màu đen.

- Đây là hoa cà độc dược!

Một âm thanh trầm vang lên, không phải là Lý Dương trả lời cô mà là Phỉ Thúy Vương đang đi phía trước.

Sáng nay bốn người xuất hiện ở hoa viên là Trác Lão, Phỉ Thúy Vương, Lý Dương và Vương Giai Giai.

Hôm nay là ngày thứ tư Lý Dương đến Myanmar, mấy ngày nay bọn họ đều ở cùng nhau, rảnh lại đến hoa viên này nói chuyện, ngày nào cũng như vậy, nhưng hôm nay có đến sớm hơn một chút.

Lý Dương hiểu ý Trác Lão, trong những cuộc nói chuyện như thế này, hẳn học được rất nhiều điều từ Trác Lão và Phỉ Thúy Vương, những thứ vô tình nói ra trong cuộc trò chuyện luôn mang lại rất nhiều kiến thức.

Thực ra Phỉ Thúy Vương cũng hiểu ý Trác Lão, ông ấy cũng rất vui.

Đối với ông, thành tựu của Lý Dương sau này càng lớn càng tốt, bây giờ tạo dựng quan hệ thì con cháu của ông sau này cũng hưởng được chút phúc.

- Hoa cà độc dược màu đen?

Wương Giai Giai kinh ngạc kêu lên một tiếng, trong bồn hoa phía trước đang nở vài bông hoa, lại là những bông hoa màu đen.

- Đúng vậy, cà độc dược màu đen, là màu hoa cao quý và hiếm nhất trong các loại hoa cà độc dược, hoa này rất đẹp, nhưng chỉ được nhìn từ xa, mùi hoa của nó mang khí độc, ngửi nhiều sẽ làm cho người ta bị ảo giác. Nó có vẻ đẹp thanh cao, chỉ tiếc là mang độc tính cao, mà còn là độc tính không giải được, hoa này còn có một tên gọi nữa là Tình Hoa!

Phỉ Thúy Vương chậm rãi nói, nói xong ông còn thở dài một cái rồi quay lại nhìn Trác Lão.

Cà độc dược màu đen này chắc chắn là Trác Lão yêu cầu đưa vào trồng trong hoa viên, sự cố của Trác Lão năm đó là do độc dược của hoa này mà nên.

Trác Lão bị trúng độc năm đó là do độc dược của hoa cà độc dược màu đen này, trên thực tế thì nó là một loại độc tình cảm, nếu không có sự đồng ý của Trác Lão thì cũng sẽ không trồng loại hoa này ở đây.

- Hoa mang chất độc không giải được thì vì sao lại gọi là Tình Hoa?

Wương Giai Giai mở to mắt thắc mắc hỏi, cười không nói gì, hẳn quay lại nhìn Phỉ Thúy Vương, Phỉ Thúy Vương cũng không nói gì, chỉ cười với Lý Dương, hoàn toàn không thấy sắc mặt ông có gì thay đổi.

- Nó giống như trúng chất độc của tình yêu không thể giải được vậy, vì vậy nó mới có tên gọi là Tình Hoa!

Lý Dương ôm lấy vai Vương Giai Giai, thở nhẹ một cái, Vương Giai Giai ngẩng đầu lên hơi giật mình, Trác Lão và Phỉ Thúy Vương thì lại lắc đầu.

Trác Lão sở dĩ không có con cái, thực ra có liên quan đến những chuyện xảy ra với ông lúc còn trẻ.

Lúc còn trẻ Trác Lão cũng có thích một người, nhưng ông không được may mắn như Phỉ Thúy Vương, chỉ có thể nói tạo hóa trêu người, làm ông yêu người không nên yêu.

Nếu theo cách nói của bây giờ thì đó là một câu chuyện tình yêu không nên có.

Kết cục là mất Trác Lão bị mù, cà độc dược màu đen mà ông coi như sự mong đợi của tình yêu đã không mang lại hạnh phúc cho ông, ngược lại còn làm bắt đầu một thảm kịch, một thảm kịch rất đau đớn.

Đây chỉ là lúc đó, sau này khi Trác Lão đứng dậy được, tất cả đã trở thành quá khứ, trở thành bi kịch.

Cũng chính vì vậy mà Trác Lão đã có tình cảm với cà độc dược màu đen, yêu cầu trồng loài hoa quý hiếm này trong vườn hoa của gia tộc Sang Dala.

- Thì ra là như vậy, vậy hoa này không có còn hơn!

Vương Giai Giai rúc vào ngực Lý Dương nói nhỏ một câu, loài hoa này cũng đã mang đến sự kích động cho cô, đặc biệt là sau khi nghe xong lời giải thích.

- Loài hoa nào cũng có sự tồn tại tất yếu của nó!

Trác Lão chợt lên tiếng, Vương Giai Giai hơi giật mình, rồi lại dựa vào ngực Lý Dương.

Trác Lão nói xong liền cười rồi nói tiếp:

- Phật nói rằng, nhất hoa nhất thế giới, nhất diệp nhất chi lai, câu này chính là nói về cà độc dược màu đen này, tương truyền cà độc dược màu đen là một tinh linh, chỉ cần mình có nguyện vọng, thì nó đều đáp ứng!

- Thật vậy sao?

Vương Giai Giai chợt hỏi một câu, cô không biết nhiều về những câu chuyện này, hôm nay tự nhiên hỏi mới nghe mọi người nói như thế.

- Thật!

Trác Lão lại cười, nhưng nụ cười mang chút đau khổ, ông chậm rãi nói:

- Cà độc dược màu đen, cần phải tưới bằng máu tươi, cái ngày mình nuôi nó lớn mới là ngày nguyện vọng của mình được thực hiện.

Ông nói rất rất nhỏ, xung quanh bỗng trở nên yên tĩnh.

Còn Vương Giai Giai thì đang mở to mắt ngơ ngác, hoa được tưới bằng máu tươi, điều này đã vượt quá sức tưởng tượng của cô.

- Lý Dương, tôi có một khối nguyên thạch, cậu có dám đổ với tôi một lần không?

Trác Lão chợt gọi một tiếng, khối nguyên thạch mà ông nói chính là khối hôm trước Cao Bá mang đến, Trác Lão vẫn đang còn bảo quản chưa giải.

Khối nguyên thạch này Trác Lão đã từng đoán là rất có khả năng cho ra Phỉ Thúy cao cấp Thủy Tinh Chung Đế Vương Lục.

- Lý Dương, tôi cũng muốn đổ với cậu một lần, tôi sẽ đi chọn một nguyên thạch.

Phỉ Thúy Vương đứng bên cạnh chợt nói, Trác Lão ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn Phỉ Thúy Vương, Phỉ Thúy Vương chỉ gật đầu không nói gì.

- Mã Lão Tiên Sinh, ý ông là?

Lý Dương hỏi một câu, Trác Lão đã chọn sẵn nguyên thạch rồi, cho dù là không thể thắng Trác Lão, thì đối với Lý Dương cũng không sao, nhưng hắn không ngờ là lúc này Phỉ Thúy Vương cũng muốn nhúng tay vào.

Bây giờ không còn là chuyện giữa hắn và Trác Lão nữa rồi.

- Tôi và Trác Lão mỗi người sẽ chọn một nguyên thạch, cậu cùng đổ với chúng tôi, chỉ cần cậu thắng, thì số Phỉ Thúy có được đều là của cậu!

Phỉ Thúy Vương chậm rãi nói, lúc nói còn mỉm cười, thậm chí còn nhìn sang Trác Lão, cuộc đấu lần này đã kéo cả Trác Lão vào nữa.

- Rất tốt, tôi đồng ý với ý kiến của Mã Lão, hai người chúng tôi mỗi người sẽ chọn một nguyên thạch, cậu sẽ đổ thi với chúng tôi, thắng được cả hai chún tôi mới được tính là cậu thắng, nếu không thì cậu sẽ thua, Phỉ Thúy đổ được sẽ dành cho người thắng cuộc.

Trác Lão chợt cười ha ha rồi nói, nói xong còn nhìn sang Phỉ Thúy Vương, Phỉ Thúy Vương cũng gật đầu cười.

1028. Chương 1025: Sự Kết Hợp Của Đại Sư Đỉnh Cấp

Trác Lão và Phỉ Thúy Vương đều cười, Lý Dương thì có phần ngơ ngác.

Ý của hai người đó là muốn kết hợp lại để đối thi với mình, đồ thạch tuy là không chú trọng đến nhân lực ít nhiều, nhưng hai đại sư cấp đỉnh liên kết lại với nhau không đơn giản chỉ là một thêm một.

Cái khác thì không nói chứ chuyện này mà truyền ra ngoài thì sẽ gây chấn động lắm đây.

Phỉ Thúy Vương và Trác Lão cũng đồ thạch thi với Lý Dương, chắc chắn bất cứ người nào ở Myanmar biết được tin này đều sẽ bị kích động vô cùng.

Trác Lão ở Myanmar tên tuổi cũng không thua kém gì Phỉ Thúy Vương ở trong nước.

Nói ông chính là Phỉ Thúy Vương của Myanmar cũng không hề khoa trương chút nào.

- Trác Lão, ông đừng đùa với cháu nữa!

Lý Dương bất đắc dĩ lắc đầu, vấn đề này là do Trác Lão khởi xướng, nhưng nghe có vẻ như là lời nói đùa vậy, Lý Dương không hề nghĩ là sẽ đồ thạch thi cùng với hai vị đại sư.

- Sao lại đùa chứ, hay là cậu coi thường hai vị bại tướng như chúng tôi?

Lý Dương hơi ngần người ra vội vàng giải thích:

- Không, tuyệt đối không có, Trác Lão ông quá lời rồi!

Trác Lão và Phỉ Thúy Vương bật cười vui vẻ, lần này đúng là Trác Lão nói đùa Lý Dương, vậy mà Lý Dương tưởng thật.

- Nếu không phải như thế thì quyết định vậy nhé!

Sau cơn bạo bệnh lần này, tính cách Trác Lão trở nên phóng khoáng hơn, hơn nữa sức khỏe ông hồi phục rất nhanh, thậm chí còn khỏe hơn lúc trước nữa.

Trác Lão cười lớn rồi kéo Phỉ Thúy Vương vào bên trong, Lý Dương lại quay lại nhìn cà độc dược, thôi đành vậy.

Cùng đồ thi với Phỉ Thúy Vương và Trác Lão, thực ra cũng là một niềm vinh hạnh, niềm vinh hạnh này cũng chỉ có Lý Dương mới có được, đây là hai vị đại sư cấp đỉnh, mà còn là đại sư thần thoại, người khác hoàn toàn không có tư cách này.

Một lúc thách đấu với hai người, chuyện này nếu đối với người khác e rằng nghĩ thôi cũng không dám.

Vừa có được niềm vinh hạnh nhưng Lý Dương cũng thấy hơi áp lực, khối nguyên thạch của Trác Lão hẳn đã xem qua rồi, bên trong đúng là Phỉ Thúy cao cấp, cũng có nghĩa là Lý Dương phải tìm được Phỉ Thúy cao cấp tốt hơn mới có thể thắng, tuy nhiên Phỉ Thúy cao cấp không phải cầu là có được, cứ cho là hắn có năng lực đặc biệt cũng không nhất định có được may mắn đó.

Loại Phỉ Thúy này thực sự là rất hiếm, cho dù là ở giao dịch Myanmar, nơi mà nhiều nguyên thạch cấp cao hội tụ cũng chỉ có thể xuất hiện vài khối, mấy khối này đã bị mấy lần giao dịch trước lấy đi không ít.

Ngoài ra, Phỉ Thúy Vương cũng không phải là người dễ đối phó.

Phỉ Thúy Vương không có năng lực đặc biệt, nhưng kinh nghiệm phong phú của ông Lý Dương không thể sánh được, lần trước khi ở Côn Minh, nếu không phải là nhờ năng lực đặc biệt phát hiện ra khối Bằng Phi kia thì hắn đã bị thua rồi.

Cùng đồ thi với hai người này thực sự Lý Dương phải chịu áp lực rất lớn.

Tiếc là hắn không thể phản đối được, bị Trác Lão chụp mũ, Lý Dương cảm thấy như không trâu bắt chó đi cày vậy.

Dương nhiên rồi, cách nghĩ này của hắn nếu người ta biết được chắc chắn sẽ bị không ít người cười là không biết thỏa mãn.

Cùng đồ thạch với hai vị tiền bối này, nếu mấy chuyên gia đồ thạch khác có được cơ hội này thì có sút đầu mẻ trán cũng dành về bằng được, cuộc thi đồ thạch như thế này bất kể là thắng hay bại đều trở nên nổi tiếng.

Trác Lão và Lý Dương định chuyện thi đồ thạch xong nhưng không nói rõ là khi nào cả.

Buổi trưa lúc ăn cơm, ông lại kể chuyện này cho tướng quân Thornton và Sang Dala nghe, hai người nghe xong đều sững người lại.

Họ cũng giống như Lý Dương, cứ tưởng là Trác Lão nói đùa.

Trác Lão và Phỉ Thúy Vương tuy là bạn tốt, nhưng từ trước đến giờ họ chưa từng liên kết lại để đồ thi với một người, nếu không phải hôm nay không phải là ngày nói dối thì hai người nhất định sẽ cho là Trác Lão lừa mình.

Đội Phỉ Thúy Vương và cả Lý Dương đứng ra xác nhận xong, hai người mới dần dần tin.

Hai người ngoài kinh ngạc ra còn có sự vui mừng cuồng nhiệt nữa, hai người đều biết chuyện này mang đến cho họ những lợi ích gì.

Trận đấu này bất kể là Lý Dương thua hay thắng đều có một tiếng tăm rất lớn, hai đại sư cấp đỉnh cũng đấu với một người sẽ nâng vai trò của Lý Dương lên cao hơn, danh tiếng của Lý Dương càng cao thì gia tộc họ càng được lợi.

Bây giờ ai cũng biết, gia tộc họ có quan hệ tốt nhất với Lý Dương, trên một mức độ nhất định thì Lý Dương cũng là đại diện của gia tộc họ.

Danh tiếng của Lý Dương cao thì danh tiếng của gia tộc họ cũng cao.

Đừng có xem thường những danh tiếng này, nó sẽ giúp gia tộc họ phát triển dễ dàng hơn, làm cho những gia tộc khác thay đổi cách cư xử đối với họ, thậm chí còn chủ động dựa dẫm vào họ, cứ theo đà này thì gia tộc họ trở thành lớn mạnh nhất trong năm gia tộc cũng không phải là không thể.

Ngoài ra, họ cũng thu được lợi trực tiếp.

Đây là lần thi đồ, là một cuộc thi thật sự, nếu mấy người Trác Lão không phản đối thì có thể công khai tiến hành, nếu tổ chức tốt thì có thể kiếm được món lợi lớn.

Thông báo với Thornton xong, cuộc đấu giữa Trác Lão, Phỉ Thúy Vương với Lý Dương cũng coi như chính thức xác định.

Còn lại là cách thi đấu, yêu cầu là Trác Lão đưa ra, phương thức thi đấu họ nhường lại cho Lý Dương quyết định.

Cái này cũng làm cho Lý Dương nhẹ nhõm được một chút.

Để hắn quyết định phương thức thi đấu thì cũng đỡ được phần nào, nếu không Trác Lão mà đưa ra thời hạn đồ thạch thì hắn không thể nào chọn được nguyên thạch trong khi thời gian bị giới hạn được, như vậy thua là cái chắc.

Trong thời gian ngắn mà tìm ra được nguyên thạch còn tốt hơn cả Thủy Tinh Chung Đế Vương Lục thì một người luôn gặp may như Lý Dương e rằng cũng không đủ tự tin.

Do dự một lúc lâu, Lý Dương mới đưa ra phương thức đánh ba thắng hai.

Mỗi người chọn ba khối nguyên thạch, chọn xong thứ tự rồi giải cùng một lúc, giá trị cao nhất thì sẽ thắng, phương thức này cũng giống như lần Lý Dương và Phỉ Thúy Vương thi đấu ở giao dịch Myanmar, nhưng điểm khác là, lần này Lý Dương phải thắng cả hai người mới được.

Nếu thắng Trác Lão nhưng lại thua Phỉ Thúy Vương thì cũng tính là hấn thua.

Đây chính là áp lực khi thi đấu với hai người cùng một lần, cho dù là Sang Dala người tin tưởng Lý Dương nhất, thì lần này cũng cảm thấy e ngại cho hấn.

Hai người này không phải là chuyên gia đổ thạch bình thường mà là đại sư đổ thạch đỉnh, cùng một lúc thi đấu với họ, e rằng cũng chỉ có Lý Dương dám đi làm chuyện ngông cuồng như vậy, nếu đổi thành hấn thì chỉ có áp lực này thôi cũng đủ để hấn nhận thua rồi.

Xác định phương thức thi đấu xong, còn lại là lựa chọn nguyên thạch.

Trác Lão đã có sẵn một khối rồi, ông chỉ chọn thêm hai khối nữa là được, còn Phỉ Thúy Vương và Lý Dương thì phải chọn ba khối nữa, địa điểm chọn nguyên thạch rất đơn giản, chính là thị trường nguyên thạch Ngõa Thành.

Thời gian chọn nguyên thạch cũng có giới hạn.

Thời gian là sáu ngày, Lý Dương đồng ý, trong một ngày hấn có thể nhìn hết được cả thị trường, ít nhất thì cũng có thêm một phần chắc chắn.

Hẹn xong tất cả mọi thứ Sang Dala liền mừng rỡ chạy ra ngoài.

Hấn phải đi chuẩn bị lời đài thi đấu, đây là cơ hội để làm tăng danh vọng của gia tộc hấn, hấn không thể để lãng phí cơ hội này được.

Trác Lão, Phỉ Thúy Vương và Lý Dương đều không có ý kiến gì về việc bày lời đài, tuy nhiên Phỉ Thúy Vương cũng yêu cầu là người xem không nên quá nhiều, tốt nhất là không vượt quá 300 người, người đông quá dễ gây hỗn loạn.

Trác Lão và Lý Dương cũng tán đồng với điều này, đặc biệt là Lý Dương, lại nghĩ đến đêm điên cuồng ở giao dịch Myanmar.

Lần đó nếu không phải là ban quản lý kịp thời chuẩn bị máy chiếu, thì biển người đã loạn lên hết rồi, đến hấn e rằng cũng bị xui theo.

Lần đó có đến trên nghìn người.

Hạn chế ba trăm người, San Dala liền đồng ý, người xem không cần quá nhiều, chỉ cần tạo ra được cái thế này là được rồi.

Có hạn chế số người có khi lại mang đến hiệu quả tốt hơn.

Hẹn ngày mai cùng đi chọn nguyên thạch xong, Lý Dương cùng Vương Giai Giai quay về phòng của mình.

Cùng thi với hai lão tiền bối, nếu nói Lý Dương không vui là nói dối, đây là cơ hội nghìn năm có một, nếu không phải lần này Trác Lão đột nhiên bệnh nặng rồi lại hồi phục trở lại, thì cơ hội này e rằng mãi mãi không bao giờ xuất hiện.

- Ông không sợ ép cây con lớn nhanh sao, tạo áp lực cho nó lớn quá?

Phỉ Thúy Vương vừa pha trà vừa nói, đầu vẫn không ngẩng lên.

- Không đâu, khả năng bẩm sinh của nó tôi nghĩ ông cũng biết, nếu nó có thể qua được thử thách này, cho dù tôi thực sự nhắm mắt cũng yên lòng!

Trác Lão ngồi đối diện với Phỉ Thúy Vương cười lắc đầu, giờ chỉ có hai người ở trong phòng của Phỉ Thúy Vương.

Cùng thi đổ thạch với Lý Dương không phải là Trác Lão nhất thời nghĩ ra mà ông đã bàn bạc trước với Phỉ Thúy Vương rồi.

Bệnh nặng lần này tuy là đã hồi phục nhưng Trác Lão vẫn có cảm giác có gì đó không hiện thực, cảm giác này rất đột nhiên, làm ông không biết vì sao.

Ông thậm chí còn thấy mình vốn nên chết nhưng vì một chuyện gì đó nên mới ở lại.

Lúc tỉnh lại, ông liền cảm nhận được sự tồn tại của Lý Dương, biết được Lý Dương đến Myanmar thăm mình nhanh như vậy, thực sự ông rất cảm động.

Sau khi nghe chuyện Bằng Phỉ Thúy xong, làm Trác Lão lại có thêm một cách nghĩ khác.

Ông không biết là mình có bị bệnh lại hay không, cũng không biết là mình có vượt qua được hay không, tận dụng khoảng thời gian hữu hạn này mà giúp đỡ Lý Dương trưởng thành, Lý Dương hôm nay cũng không thua kém gì đại sư đỉnh cấp, chỉ dựa vào một mình ông hoặc một mình Phỉ Thúy Vương thì không thể gây áp lực lớn cho hắn được, chỉ có hai người hợp lại mới không chế được hắn.

Vì vậy ông mới tìm Phỉ Thúy Vương để bàn bạc chuyện này.

Phỉ Thúy Vương cũng vậy, ông suy nghĩ một chút rồi đồng ý ý nghĩ ngông cuồng của Trác Lão.

- Ôi Tông Sư!

Phỉ Thúy Vương đưa ly trà sang cho Trác Lão, rồi ngẩng đầu than một câu.

Ông ngẩng đầu lên, mắt hình như đang nhìn cửa sổ, họ cũng giống như Lý Dương, đều là đại sư đỉnh cấp, nếu bước thêm một bước nữa thì sẽ trở thành Tông sư, nhưng chuyện đó đâu có dễ gì, làm Tông sư trong giới đồ thạch rất khó.

Lúc này ông lại nghĩ đến Trần Vô Cực, thực ra ông rất ngưỡng mộ Trần Vô Cực, những đại sư đỉnh cấp như ông không ai là không ngưỡng mộ Trần Vô Cực, nhiều năm qua, Trần Vô Cực là người duy nhất đạt đến trình độ đó.

1029. Chương 1026: Trận Đấu Diên Cuồng

- Anh Lý, đây là tài liệu tôi vừa điều tra được!

Lưu Cương từ bên ngoài đi vào, trên tay cầm một túi tài liệu, Lý Dương lập tức thu sự chú ý về.

Buổi chiều, hắn và Vương Giai Giai không ra ngoài, trong lòng cứ nghĩ đến chuyện chọn thạch và cuộc đấu ngày mai, cùng lúc phải đối mặt với hai đại sư đỉnh cấp đã tạo một áp lực rất lớn với hắn, tuy nhiên bên cạnh đó cũng có động lực, trận đấu như vậy Lý Dương cũng rất muốn mình thắng.

Lưu Cương lấy tài liệu ra trực tiếp đặt trên bàn.

Trong tập tài liệu này còn có một tấm bản đồ, nhìn thấy chúng mắt Lý Dương chợt sáng lên, tạm thời gác chuyện thi đấu qua một bên.

Đây là bản đồ Miến Điện, mà lại là một tấm bản đồ cổ nữa.

Trong Giáp Tầng Mật tín có ghi lại, đều là những địa điểm thời Minh, cũng có một chút tương đồng với thời nay, sau khi Lý Dương có được mật tín, liền điều tra những nơi có ghi trên đó. May là tên Tát Lạp Sơn không thay đổi, cũng đỡ đi một phần phiền phức.

Tuy nhiên đây là một ngọn núi rất lớn, cũng không biết được vị trí cụ thể, nếu mà mù quáng lên núi tìm kiếm thì còn khó hơn cả mò kim đáy bể, những việc mà Lý Dương làm chính là đối chiếu những địa điểm có ghi trong tài liệu với hiện tại, như vậy có thể tìm được nơi ẩn náu của Tù Hài Châu.

- Anh Lý, theo điều tra của chúng ta thì đỉnh A Lý chính là Tây Phong Khẩu bây giờ, tuy nhiên nơi đây là rừng rậm nguyên thủy, nhiều năm nay đã không có dấu chân người đến rồi!

Lý Cương nói nhỏ một câu, Lý Dương không giấu Lưu Cương về mật ngôn trong Giáp Tầng, đối với hắn, Lưu Cương và Vương Giai Giai là hai người hắn tin tưởng nhất

Đương nhiên, tuy nhiên có cách hay để phát hiện.

Hắn cố tình làm hỏng Giáp Tầng, sau đó để Vương Giai Giai phát hiện ra Giáp Tầng này, sau đó tìm được mật ngôn là điều tất nhiên rồi, khi có được mật ngôn này, mắt Vương Giai Giai và Lưu Cương đều mở to.

Đương nhiên là bọn họ biết Lý Dương đang tìm tung tích của Tùy Hầu Châu, vẫn chưa chính thức điều tra thì tung tích này đã được đưa đến tận cửa.

Kết quả sau đó là hai người đều tin rằng Tùy Hầu Châu nhất định sẽ được Lý Dương tìm ra.

Sau khi đến Miến Điện, Lý Dương liền để Lưu Cương nghe ngóng tin tức về những địa điểm ghi trên mật ngôn, Lưu Cương cũng rất cố gắng, trong vòng vài ngày đã tìm ra được manh mối.

Những địa danh bất đồng giữa cổ đại và hiện đại, muốn tìm ra không dễ, nhất là ở trong rừng rậm nguyên thủy.

- Không có dấu chân người càng tốt, nên chuẩn bị sớm một vài việc, đợi sau khi công việc ở đây xong thì chúng ta đến đó!

Lý Dương cẩn thận xem số tài liệu này, cuối cùng gật đầu, Lưu Cương điều tra rất kỹ, có được những thứ này, bọn họ có thể trực tiếp đi tìm.

Lý Dương tin rằng, chỉ cần tìm ra vị trí gần một chút thì hẳn nhất định có thể tìm ra nơi cất giấu bảo bối này.

Năng lực đặc biệt của hắn không phải dùng để chứng, sau khi kéo dài phạm vi, nội 200m đều nằm trong tầm quan sát của hắn, đến lúc đó cho dù là đi hết ngọn núi này hắn cũng phải tìm ra nơi cất giấu.

Lưu Cương nhìn Lý Dương do dự, sau cùng cũng nói:

- Anh Lý, khi đi thì nên để mấy người Triệu Vĩnh đi cùng, tốt nhất là mượn thêm ít người ở chỗ Sang Dala.

- Mượn người?

Lý Dương ngẩng đầu lên hơi bất ngờ, tuy nhiên hắn lập tức hiểu ra vấn đề.

Rừng rậm nguyên thủy không có nhân nhả như trong ti vi, nguy hiểm nào cũng thể xảy ra, mang càng nhiều người thì càng an toàn, tiếc là lần này là đi tìm bảo bối, mang nhiều người quá cũng không tốt, vì vậy Lưu Cương mới do dự như thế.

Lý Dương cười nói:

- Mấy người Triệu Vĩnh thì không thành vấn đề, còn bên chỗ Sang Dala thì để tôi suy nghĩ một chút!

Lý Dương tin là Sang Dala sẽ không nhìn thấy tiền mà nổi máu tham, nhưng dù sao đây cũng là ở Miến Điện, cuộc tìm kiếm lần này lại không phải là tìm một bảo bối bình thường, nên người biết càng ít càng tốt. Tuy nhiên nếu không còn cách nào nữa thì Lý Dương vẫn sẽ tìm Sang Dala giúp đỡ, hắn không phải là người không linh hoạt ứng biến.

Lưu Cương không nói gì, hắn gật đầu rồi đi ra ngoài.

Lên núi không phải là một việc đơn giản, hắn có rất nhiều việc phải chuẩn bị, cũng may là những đặc chủng binh như họ có rèn luyện qua về kinh nghiệm vượt rừng, nên biết được rừng rậm nguyên thủy thì cần phải chú ý những điều gì, nên mang theo thứ gì là tốt nhất.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lý Dương dậy rất sớm. Hôm nay hắn sẽ đi chọn nguyên thạch cùng Trác Lão và phỉ Thúy Vương, tối nay sẽ chính thức bắt đầu trận đấu, tối qua Sang Dala đã chuẩn bị xong khán đài, là chính ngay trong trang viên của họ.

Tin tức về trận đấu tối hôm qua họ đã truyền đi.

Trác Lão và Phỉ Thúy Vương liền thủ đầu với Lý Dương, tin này làm chấn động rất mạnh, ngoài ra bốn gia tộc lớn khác sau khi biết được tin thì coi trọng chuyện này vô cùng, thậm chí bốn tộc trưởng còn đích thân đến tận hiện trường để xem trận đấu.

Chương 1027 – Lên vũ đài

Nguồn dịch: Nhóm dịch QuyVoThuong -

Biên tập:

Nguồn truyện: qidian.com

Mời xem: Chương 1027 – Lên vũ đài

Bạn sẽ ủng hộ 20 Điểm cho Dịch Giả khi đọc bài viết này:

Trong trang viên của Sang Dala hôm nay có rất đông lực lượng bảo vệ.

Chỉ ở cổng chính thôi cũng đã bố trí trên trăm binh sỹ có mang vũ khí, con bên ngoài cửa lúc này đã có trên ngàn người, những người này đều là những người không có tư cách vào xem trận đấu trực tiếp, muốn đến thử vận may xem thế nào.

Nhiều người như vậy, Sang Dala liền đặt cửa lưu thông ở đây.

Bọn họ không thể vào nhưng lại có thể hạ chú, hơn nữa Sang Dala hứa là sẽ phát mọi thông tin về trận đấu ra ngoài, kết quả là người tụ tập ở đây mỗi lúc một nhiều.

Cách đó không xa, một chiếc xe quân đội sang trọng từ từ lái đến, người bên ngoài trang viên đều chủ động nhường chỗ cho nó.

Đây chỉ là chiếc xe dẫn đầu, phía sau còn có hơn hai chục chiếc nữa, trong đó có không ít xe tải, trên xe đứng đầy binh lính.

Nhìn thấy đội xe, rất nhiều người nhỏ to bàn tán với nhau, những người quen đã nhận ra, đây là binh lính gia tộc Cuba, nghe đồn là trận đấu lần này tộc trưởng của bốn gia tộc lớn đều đến dự cổ vũ cho các đại sư đỉnh cấp, bây giờ xem ra tin đồn đã trở thành sự thật rồi.

Đội xe đến cổng thì dừng lại, những binh lính trên tường thành của trang viên đều lo lắng cảm chắc súng.

Những binh lính phía dưới xe tải cũng vậy, những người xung quanh đã im lặng trở lại.

Bên trong cổng chính có hai người từ từ bước ra, trên chiếc xe sang trọng cũng bước xuống ba người, họ đứng cạnh nhau mỉm cười bước vào trong trang viên.

- Cuba, đã lâu không gặp, xin mời!

Hai người bên trong bước ra một người là tướng quân Thornton, tướng quân Thornton chấp tay nói với người trước mặt một câu.

Người bên cạnh ông cũng có lai lịch rất lớn, ông ta là tướng quân Kalong Sa, đang có sự hợp tác mật thiết với tướng quân Thornton.

- Thornton, hôm nay chúng tôi đến để xem Mã Lão tiên sinh, Trác Lão và Lý Dương thi đấu, ông không cần phải khách sáo với tôi đâu!

Đi giữa ba người là Cuba, quan hệ giữa Thornton và Cuba không được tốt, điều này hầu như cả Miến Điện đều biết, hai người gặp nhau mà không cãi lộn là may rồi.

Bên cạnh Cuba là hai tướng quân Hồ Tô và Ba Đông, năm gia tộc lớn ở Miến Điện cộng lại có thể chống lại đội quân của chính phủ, lúc này tất cả đã tụ tập tại đây.

Chỉ từ điểm này thôi cũng có thể thấy được ảnh hưởng của Lý Dương và Phỉ Thúy Vương ở đây như thế nào.

- Vậy được, mời vào, tuy nhiên mỗi người các ông chỉ có thể mang nhiều nhất mười người, nhiều hơn thì không được!

Thornton cười một tiếng, khoát tay áo, mắt nhìn chăm chăm vào Cuba, người đứng sau cười nói:

- Mười người là đủ rồi!

Chỉ mang theo mười người, đi vào đại bản doanh của địch, không nhiều người có được hào khí này.

Hồ Tô và Ba Đông nhìn có vẻ già hơn Cuba một chút, hai người đều cười, cùng Cuba bước vào bên trong.

Sau họ đứng là chỉ mang theo ba mươi binh lính, mỗi người mười binh lính.

Ba tộc trưởng bước vào trong trang viên của gia tộc Thornton, làm rất nhiều người bên ngoài bắt đầu bàn tán, Thornton quay lại nhìn tướng quân Kalong Sa một cái, Kalong Sa lắc đầu.

Sau khi chia phe cánh, hai gia tộc Thornton và Kalong Sa đã liên kết mật thiết với nhau, vì số lượng người có ít hơn một chút, nên khi đối diện với ba gia tộc kia mà đứng đầu là Cuba thì có phần hơi vất vả và lo lắng.

Tình trạng này kéo dài cho đến khi Lý Dương đổ được khu mạch khoáng lớn mới thay đổi.

Có khu mạch khoáng này trong tay, ít nhất trong vòng mười năm họ không phải phiền muộn về nguồn khoáng mới, cuộc sống tự nhiên thấy thoải mái hơn, còn bên phía mấy gia tộc Cuba, tuy là cũng liên tục đổ được mạch khoáng, nhưng cho dù là số lượng hay chất lượng thì đều không sánh được với khu mạch khoáng của gia tộc Thornton, vì vậy mà cuộc sống của họ có khó khăn hơn một chút.

Tình thế thay đổi liên tục, đây là điều không thể trách được.

Bên phía Cuba chỉ có thể biết than thở, không ngờ tiềm lực của Lý Dương lại lớn đến thế, vận may lại tốt như thế, kết quả là đã bị Thornton đi trước một bước, nếu bọn họ mà tìm được Lý Dương sớm thì có thể đã tống cổ được hai gia tộc kia ra khỏi Miến Điện rồi.

- Thật muốn cho các người suốt đời không bước ra khỏi cánh cửa này.

Thornton chợt nói một câu, lúc nói ông cũng lắc đầu, năm vị tướng quân này không phải là chưa hội tụ lại bao giờ, nhưng người khác chủ động đến địa bàn của ông như thế này thì là lần đầu tiên.

- Tiếc là bây giờ không thể mạnh động được!

Kalong Sa thở dài, lúc nào mà ông chẳng nghĩ như thế, dù thế nào đi nữa thì họ và tướng quân Cuba cũng là kẻ thù của nhau, cơ hội đánh bại kẻ thù không nhiều.

Thornton lại lắc đầu, từ từ bước vào trong trang viên, lần này ông không nói thêm gì nữa.

Ý của Kala Sang ông hiểu, bây giờ không phải lúc để mạnh động.

Tình hình của bọn họ bây giờ đã có sự thay đổi, tuy nhiên vẫn chưa hoàn toàn có thể đánh gục ba gia tộc kia, nếu bây giờ giữ mấy người Cuba lại, hoặc là giải quyết bọn họ thì chỉ có thể dẫn đến chiến tranh thôi.

Chiến tranh này bọn họ không chắc chắn có thể trụ được.

Cho dù là cuối cùng họ có thể trụ được những công kích đó thì chắc chắn cũng sẽ mất đi một phần lớn sinh lực, đến lúc đó bất kể là tiểu quân phiệt khác hay là đội quân chính phủ cũng đều có thể dễ dàng giải quyết bọn họ.

ở Miến Điện, thế lực đối địch của bọn họ không chỉ có một.

Kết quả này bọn họ không gánh vác nổi, vì vậy mà mấy người Cuba mới có thể nghênh ngang đến chỗ tướng quân Thornton, cũng vì như vậy mà lúc trước khi Cuba tạo áp lực với Thornton cũng chỉ là thông qua thủ đoạn khác chứ không dám dùng vũ lực.

Không thể tùy ý dấn lên điểm mấu chốt được.

Nếu không, lúc trước khi đối mặt với nguy cơ, điều mấy người Thornton nghĩ không phải là rời khỏi Miến Điện, mà làm thế nào để cá chết lưới cũng rách rồi.

Ngoài ra còn có một nguyên nhân nữa, lần này bọn họ đến xem mấy vị đại sư thi đổ thạch, đồng nghĩa với việc là khách của mấy vị đại sư này.

Giữa mấy gia tộc và chính phủ Miến Điện có một ước định bất thành văn.

Đại sư đổ thạch, đặc biệt là đại sư đổ thạch và đại sư đổ quặng giỏi, đó là tài sản chung của mọi người, bất kể gia tộc và thế lực nào cũng không được làm hại họ, nếu không thì mọi người sẽ cùng đứng lên chống lại.

Một đại sư đổ thạch đỉnh cấp chân chính, có một địa vị rất lớn ở Miến Điện, nếu không thì trận đấu giữa Lý Dương, Phỉ Thúy Vương và Trác Lão lần này cũng không gây ảnh hưởng lớn như thế.

Bên ngoài trang viên có thêm vài chiếc xe lái đến, Sang Dala từ bên trong chạy ra.

Lần này là một chiếc xe thương vụ, trên xe có vài người, có mấy người hiếu kỳ nhìn xung quanh.

- Hoắc Tư tiên sinh, xin lỗi, ông Lý tạm thời không ra được, nên đặc biệt nhờ tôi đến đón ông!

Nhìn thấy mấy người này, Sang Dala vội vàng đi đến, họ không phải là ai khác mà là mấy người Hoắc Tư đang tham gia hoạt động ở Vân Nam, sau khi biết được tin Lý Dương thi đấu cùng hai vị đại sư đỉnh cấp ở Miến Điện thì vội vàng đến.

Hoắc Tư vẫn luôn để ý đến Lý Dương.

Đi cùng Hoắc Tư còn có Bạch Minh, Mão Lão, thầy Thái và thầy Mã. Trong đó Bạch Minh là người lần đầu tiên đến Miến Điện, nhìn thấy không ít người xung quanh thì hiếu kỳ vô cùng.

- Không sao, ông Sang Dala, làm phiền ông rồi!

Hoắc Tư mỉm cười, bọn họ không mời mà tự đến, đến cũng rất vội, thực ra là đến cổ vũ cho Lý Dương, ngoài ra Hoắc Tư cũng rất hiếu kỳ, sao Lý Dương lại có được thành tích vượt bậc trên cả hai lĩnh vực như vậy.

Mấy người Hoắc Tư được đón vào bên trong, bên ngoài lại có thêm vài chiếc xe nữa đến.

Những người có tư cách vào trong cũng đã vào trước sự ngưỡng mộ của mọi người, người đứng bên ngoài chỉ có thể xem truyền hình trực tiếp, muốn tận mắt chứng kiến trận đấu là điều không thể.

Người đến mỗi lúc một đông, người tụ tập bên ngoài cũng càng ngày càng nhiều.

Sang Dala tính sơ thì bên ngoài đã có trên 5000 người rồi, trong số này không chỉ có người Miến Điện, mà còn có cả những người từ Vân Nam đến.

Một vài người còn nhập cư trái phép tới, chính là muốn tận mắt xem trận đấu hấp dẫn này.

Ngoài bọn họ ra, thì có không ít người giàu có của Miến Điện, đặc biệt là Ngõa Thành, trong 5000 người này thì có đến 4000 là người Ngõa Thành, đa số đều là những thương gia buôn bán nguyên thạch.

Lần thi đấu kinh điển giữa Lý Dương và Phỉ Thúy Vương trước đây bọn họ không đến, lần này nhất định phải bù lại.

Bên ngoài cửa lưu thông của Sang Dala, tiền cược mỗi lúc một nhiều, rất nhiều người nơi khác muốn thông qua những hình thức khác để đầu tư, cuối cùng Sang Dala chỉ mở một ngân hàng một vạn đồng Euro, những cái khác hẳn không nhận.

Thời gian chuẩn bị không đủ, nếu nhận lung tung sẽ gây hỗn loạn, điều này Sang Dala làm rất có chừng mực.

Cho dù là như vậy, thì số tiền cược của hắn bây giờ cũng đã trên trăm triệu, đây chỉ là kết quả của một ngày, nếu Sang Dala có đủ thời gian, thì việc kiếm mấy trăm triệu tiền cược đối với hắn không thành vấn đề.

6h rưỡi, trời bắt đầu tối dần, bên ngoài có bố trí một màn hình lớn, cuối cùng cũng đã sáng lên.

Bên ngoài bây giờ có thêm không ít người nữa, khoảng trên 6000 người rồi, 6000 cùng xúm quanh màn hình lớn, vừa kích động vừa hồi hộp chờ đợi.

Bên trong trang viên khán đài thi đấu đã bố trí xong.

Đây là một đại sảnh lớn trong trang viên Sang Dala, bình thường dùng cho hội họp hoặc tụ tập, bây giờ dùng làm khán đài đơn giản, phía bên ngoài còn sắp xếp rất nhiều binh lính.

Phía sau khán đài có một cái bàn, trên bàn đặt ba máy giải thạch mới tinh, phía dưới là từng chiếc bàn tròn ngồi đầy người, những người có may mắn đến đây đều là những nhân vật tầm cỡ cả.

Ba vị tướng quân Cuba và một vài quan viên chính phủ lúc này đang cười đùa trò chuyện.

Ba tướng quân Cuba không ngại nguy hiểm mà đến đây làm cho mấy vị quan viên chính phủ rất bối phục, đương nhiên, trong lòng họ ước gì một lần sống mái với những người này, giết chết bọn họ, thì thế lực của chính phủ sẽ mạnh hơn rất nhiều.

Đèn lớn bất ngờ bật sáng, không có người chủ trì, Lý Dương, Phỉ Thúy Vương và Trác Lão từ trong đi ra, tất cả mọi người cùng đứng dậy vỗ tay.

Khán đài được bố trí chính thức, long trọng như vậy làm cho Lý Dương và Phỉ Thúy Vương đều lắc đầu.

Tuy nhiên bọn họ cũng hiểu tùy hoàn cảnh mà phải thích ứng thôi, trận đấu như thế này, người khác nhất định không muốn bỏ qua, đối với họ mà nói, đây là thời hoàng kim hiếm gặp trong giới đồ thạch.

1030. Chương 1027 – Lên Vũ Đài

Chỉ ở cổng chính thôi cũng đã bố trí trên trăm binh sỹ có mang vũ khí, con bên ngoài cửa lúc này đã có trên ngàn người, những người này đều là những người không có tư cách vào xem trận đấu trực tiếp, muốn đến thử vận may xem thế nào.

Nhiều người như vậy, Sang Dala liền đặt cửa lưu thông ở đây.

Bọn họ không thể vào nhưng lại có thể hạ chú, hơn nữa Sang Dala hứa là sẽ phát mọi thông tin về trận đấu ra ngoài, kết quả là người tụ tập ở đây mỗi lúc một nhiều.

Cách đó không xa, một chiếc xe quân đội sang trọng từ từ lái đến, người bên ngoài trang viên đều chủ động nhường chỗ cho nó.

Đây chỉ là chiếc xe dẫn đầu, phía sau còn có hơn hai chục chiếc nữa, trong đó có không ít xe tải, trên xe đứng đầy binh lính.

Nhìn thấy đội xe, rất nhiều người nhỏ to bàn tán với nhau, những người quen đã nhận ra, đây là binh lính gia tộc Cuba, nghe đồn là trận đấu lần này tộc trưởng của bốn gia tộc lớn đều đến dự cổ vũ cho các đại sư đỉnh cấp, bây giờ xem ra tin đồn đã trở thành sự thật rồi.

Đội xe đến cổng thì dừng lại, những binh lính trên tường thành của trang viên đều lo lắng cảm chắc sùng.

Những binh lính phía dưới xe tải cũng vậy, những người xung quanh đã im lặng trở lại.

Bên trong cổng chính có hai người từ từ bước ra, trên chiếc xe sang trọng cũng bước xuống ba người, họ đứng cạnh nhau mỉm cười bước vào trong trang viên.

- Cuba, đã lâu không gặp, xin mời!

Hai người bên trong bước ra một người là tướng quân Thornton, tướng quân Thornton chấp tay nói với người trước mặt một câu.

Người bên cạnh ông cũng có lai lịch rất lớn, ông ta là tướng quân Kalong Sa, đang có sự hợp tác mật thiết với tướng quân Thornton.

- Thornton, hôm nay chúng tôi đến để xem Mã Lão tiên sinh, Trác Lão và Lý Dương thi đấu, ông không cần phải khách sáo với tôi đâu!

Đi giữa ba người là Cuba, quan hệ giữa Thornton và Cuba không được tốt, điều này hầu như cả Miến Điện đều biết, hai người gặp nhau mà không cãi lộn là may rồi.

Bên cạnh Cuba là hai tướng quân Hồ Tô và Ba Đông, năm gia tộc lớn ở Miến Điện cộng lại có thể chống lại đội quân của chính phủ, lúc này tất cả đã tụ tập tại đây.

Chỉ từ điểm này thôi cũng có thể thấy được ảnh hưởng của Lý Dương và Phỉ Thúy Vương ở đây như thế nào.

- Vậy được, mời vào, tuy nhiên mỗi người các ông chỉ có thể mang nhiều nhất mười người, nhiều hơn thì không được!

Thornton cười một tiếng, khoát tay áo, mắt nhìn chăm chăm vào Cuba, người đứng sau cười nói:

- Mười người là đủ rồi!

Chỉ mang theo mười người, đi vào đại bản doanh của địch, không nhiều người có được hào khí này.

Hồ Tô và Ba Đông nhìn có vẻ già hơn Cuba một chút, hai người đều cười, cùng Cuba bước vào bên trong.

Sau họ đứng là chỉ mang theo ba mươi binh lính, mỗi người mười binh lính.

Ba tộc trưởng bước vào trong trang viên của gia tộc Thornton, làm rất nhiều người bên ngoài bắt đầu bàn tán, Thornton quay lại nhìn tướng quân Kalong Sa một cái, Kalong Sa lắc đầu.

Sau khi chia phe cánh, hai gia tộc Thornton và Kalong Sa đã liên kết mật thiết với nhau, vì số lượng người có ít hơn một chút, nên khi đối diện với ba gia tộc kia mà đứng đầu là Cuba thì có phần hơi vất vả và lo lắng.

Tình trạng này kéo dài cho đến khi Lý Dương đổ được khu mạch khoáng lớn mới thay đổi.

Có khu mạch khoáng này trong tay, ít nhất trong vòng mười năm họ không phải phiền muộn về nguồn khoáng mới, cuộc sống tự nhiên thấy thoải mái hơn, còn bên phía mấy gia tộc Cuba, tuy là cũng liên tục đổ được mạch khoáng, nhưng cho dù là số lượng hay chất lượng thì đều không sánh được với khu mạch khoáng của gia tộc Thornton, vì vậy mà cuộc sống của họ có khó khăn hơn một chút.

Tình thế thay đổi liên tục, đây là điều không thể trách được.

Bên phía Cuba chỉ có thể biết than thở, không ngờ tiềm lực của Lý Dương lại lớn đến thế, vận may lại tốt như thế, kết quả là đã bị Thornton đi trước một bước, nếu bọn họ mà tìm được Lý Dương sớm thì có thể đã tống cổ được hai gia tộc kia ra khỏi Miến Điện rồi.

- Thật muốn cho các người suốt đời không bước ra khỏi cánh cửa này.

Thornton chợt nói một câu, lúc nói ông cũng lắc đầu, năm vị tướng quân này không phải là chưa hội tụ lại bao giờ, nhưng người khác chủ động đến địa bàn của ông như thế này thì là lần đầu tiên.

- Tiếc là bây giờ không thể manh động được!

Kalong Sa thở dài, lúc nào mà ông chẳng nghĩ như thế, dù thế nào đi nữa thì họ và tướng quân Cuba cũng là kẻ thù của nhau, cơ hội đánh bại kẻ thù không nhiều.

Thornton lại lắc đầu, từ từ bước vào trong trang viên, lần này ông không nói thêm gì nữa.

Ý của Kala Sang ông hiểu, bây giờ không phải lúc để manh động.

Tình hình của bọn họ bây giờ đã có sự thay đổi, tuy nhiên vẫn chưa hoàn toàn có thể đánh gục ba gia tộc kia, nếu bây giờ giữ mấy người Cuba lại, hoặc là giải quyết bọn họ thì chỉ có thể dẫn đến chiến tranh thôi.

Chiến tranh này bọn họ không chắc chắn có thể trụ được.

Cho dù là cuối cùng họ có thể trụ được những công kích đó thì chắc chắn cũng sẽ mất đi một phần lớn sinh lực, đến lúc đó bất kể là tiểu quân phiệt khác hay là đội quân chính phủ cũng đều có thể dễ dàng giải quyết bọn họ.

ở Miến Điện, thế lực đối địch của bọn họ không chỉ có một.

Kết quả này bọn họ không gánh vác nổi, vì vậy mà mấy người Cuba mới có thể ngênh ngang đến chỗ tướng quân Thornton, cũng vì như vậy mà lúc trước khi Cuba tạo áp lực với Thornton cũng chỉ là thông qua thủ đoạn khác chứ không dám dùng vũ lực.

Không thể tùy ý dấn lên điểm mấu chốt được.

Nếu không, lúc trước khi đối mặt với nguy cơ, điều mấy người Thornton nghĩ không phải là rời khỏi Miến Điện, mà làm thế nào để cá chết lưới cũng rách rồi.

Ngoài ra còn có một nguyên nhân nữa, lần này bọn họ đến xem mấy vị đại sư thi đổ thạch, đồng nghĩa với việc là khách của mấy vị đại sư này.

Giữa mấy gia tộc và chính phủ Miến Điện có một ước định bất thành văn.

Đại sư đồ thạch, đặc biệt là đại sư đồ thạch và đại sư đồ quặng giỏi, đó là tài sản chung của mọi người, bất kể gia tộc và thế lực nào cũng không được làm hại họ, nếu không thì mọi người sẽ cùng đứng lên chống lại.

Một đại sư đồ thạch đỉnh cấp chân chính, có một địa vị rất lớn ở Miến Điện, nếu không thì trận đấu giữa Lý Dương, Phỉ Thúy Vương và Trác Lão lần này cũng không gây ảnh hưởng lớn như thế.

Bên ngoài trang viên có thêm vài chiếc xe lái đến, Sang Dala từ bên trong chạy ra.

Lần này là một chiếc xe thương vụ, trên xe có vài người, có mấy người hiếu kỳ nhìn xung quanh.

- Hoắc Tư tiên sinh, xin lỗi, ông Lý tạm thời không ra được, nên đặc biệt nhờ tôi đến đón ông!

Nhìn thấy mấy người này, Sang Dala vội vàng đi đến, họ không phải là ai khác mà là mấy người Hoắc Tư đang tham gia hoạt động ở Vân Nam, sau khi biết được tin Lý Dương thi đấu cùng hai vị đại sư đỉnh cấp ở Miến Điện thì vội vàng đến.

Hoắc Tư vẫn luôn để ý đến Lý Dương.

Đi cùng Hoắc Tư còn có Bạch Minh, Mão Lão, thầy Thái và thầy Mã. Trong đó Bạch Minh là người lần đầu tiên đến Miến Điện, nhìn thấy không ít người xung quanh thì hiếu kỳ vô cùng.

- Không sao, ông Sang Dala, làm phiền ông rồi!

Hoắc Tư mỉm cười, bọn họ không mời mà tự đến, đến cũng rất vội, thực ra là đến cổ vũ cho Lý Dương, ngoài ra Hoắc Tư cũng rất hiếu kỳ, sao Lý Dương lại có được thành tích vượt bậc trên cả hai lĩnh vực như vậy.

Mấy người Hoắc Tư được đón vào bên trong, bên ngoài lại có thêm vài chiếc xe nữa đến.

Những người có tư cách vào trong cũng đã vào trước sự ngưỡng mộ của mọi người, người đứng bên ngoài chỉ có thể xem truyền hình trực tiếp, muốn tận mắt chứng kiến trận đấu là điều không thể.

Người đến mỗi lúc một đông, người tụ tập bên ngoài cũng càng ngày càng nhiều.

Sang Dala tính sơ thì bên ngoài đã có trên 5000 người rồi, trong số này không chỉ có người Miến Điện, mà còn có cả những người từ Vân Nam đến.

Một vài người còn nhập cư trái phép tới, chính là muốn tận mắt xem trận đấu hấp dẫn này.

Ngoài bọn họ ra, thì có không ít người giàu có của Miến Điện, đặc biệt là Ngõa Thành, trong 5000 người này thì có đến 4000 là người Ngõa Thành, đa số đều là những thương gia buôn bán nguyên thạch.

Lần thi đấu kinh điển giữa Lý Dương và Phỉ Thúy Vương trước đây bọn họ không đến, lần này nhất định phải bù lại.

Bên ngoài cửa lưu thông của Sang Dala, tiền cược mỗi lúc một nhiều, rất nhiều người nơi khác muốn thông qua những hình thức khác để đầu tư, cuối cùng Sang Dala chỉ mở một ngân hàng một vạn đồng Euro, những cái khác hần không nhận.

Thời gian chuẩn bị không đủ, nếu nhận lung tung sẽ gây hỗn loạn, điều này Sang Dala làm rất có chừng mực.

Cho dù là như vậy, thì số tiền cược của hần bây giờ cũng đã trên trăm triệu, đây chỉ là kết quả của một ngày, nếu Sang Dala có đủ thời gian, thì việc kiếm mấy trăm triệu tiền cược đối với hần không thành vấn đề.

6h rưỡi, trời bắt đầu tối dần, bên ngoài có bố trí một màn hình lớn, cuối cùng cũng đã sáng lên.

Bên ngoài bây giờ có thêm không ít người nữa, khoảng trên 6000 người rồi, 6000 cùng xúm quanh màn hình lớn, vừa kích động vừa hồi hộp chờ đợi.

Bên trong trang viên khán đài thi đấu đã bố trí xong.

Đây là một đại sảnh lớn trong trang viên Sang Dala, bình thường dùng cho hội họp hoặc tụ tập, bây giờ dùng làm khán đài đơn giản, phía bên ngoài còn sắp xếp rất nhiều binh lính.

Phía sau khán đài có một cái bàn, trên bàn đặt ba máy giải thạch mới tinh, phía dưới là từng chiếc bàn tròn ngồi đầy người, những người có may mắn đến đây đều là những nhân vật tầm cỡ cả.

Ba vị tướng quân Cuba và một vài quan viên chính phủ lúc này đang cười đùa trò chuyện.

Ba tướng quân Cuba không ngại nguy hiểm mà đến đây làm cho mấy vị quan viên chính phủ rất bối phục, đương nhiên, trong lòng họ ước gì một lần sống mái với những người này, giết chết bọn họ, thì thế lực của chính phủ sẽ mạnh hơn rất nhiều.

Đèn lớn bắt ngờ bật sáng, không có người chủ trì, Lý Dương, Phỉ Thúy Vương và Trác Lão từ trong đi ra, tất cả mọi người cùng đứng dậy vỗ tay.

Khán đài được bố trí chính thức, long trọng như vậy làm cho Lý Dương và Phỉ Thúy Vương đều lắc đầu.

Tuy nhiên bọn họ cũng hiểu tùy hoàn cảnh mà phải thích ứng thôi, trận đấu như thế này, người khác nhất định không muốn bỏ qua, đối với họ mà nói, đây là thời hoàng kim hiếm gặp trong giới đồ thạch.

1031. Chương 1028 – Xảo Quyết

Sự xuất hiện của ba người cũng đã phát trên màn hình lớn.

Nhìn thấy họ, hàng ngàn người bên ngoài rộn ràng hẳn lên, ở đây đa phần đều là người Ngõa Thành, rất nhiều người đã thấy mặt Trác Lão, nhưng Phỉ Thúy Vương và Lý Dương thì ít người được gặp.

Đối với một số người thì đây là lần gặp đầu tiên.

Thời gian chuẩn bị lần này của Sang Dala có nhiều hơn một chút, nên hình ảnh trên màn hình lớn cũng rõ ràng hơn, chỉ tiếc là Phỉ Thúy Vương và Lý Dương đều đeo kính râm, Lý Dương thì quen đeo kính rồi, còn Phỉ Thúy Vương thì chỉ là học theo Lý Dương thôi.

Điều này ít nhiều làm cho mọi người hơi thất vọng.

Ba người không ở lại trên khán đài mà bước nhanh xuống phía dưới, ngồi ở dãy bàn đầu tiên.

Chiếc bàn này vốn để dành lúc họ nghỉ ngơi, lúc này đã có vài người ngồi ở đó, Thornton, Sang Dala, Kalong Sha và Vương Giai Giai.

Ba người ngồi xuống không lâu, thì lại có thêm mấy người nữa bước lên khán đài, mỗi người đều đẩy một chiếc xe đẩy.

Ba chiếc xe đẩy này đều đẩy vải đỏ, trong đó chiếc xe có tấm vải đỏ to nhất bên trong có một khối nguyên thạch không nhỏ, khối nguyên thạch này chiếm phần lớn diện tích của chiếc xe.

Ba người đẩy xe đẩy không bước xuống mà mỗi người đứng ở một máy giải đá.

Lý Dương nhìn Lưu Cương đứng trên kia chợt mỉm cười, ba khối nguyên thạch mà hắn chọn đang ở trong chiếc xe Lưu Cương đang đẩy, nguyên thạch của Phỉ Thúy Vương nằm trong xe đẩy của Mã Tuấn Đào, còn trai ông, còn nguyên thạch của Trác Lão thì Cao Bá đang giữ.

- Bắt đầu được chưa?

Một lúc sau, Phỉ Thúy Vương mới quay đầu lại nhìn Lý Dương, Trác Lão gật nhẹ đầu không nói gì.

- Được, bắt đầu thôi!

Lý Dương hít sâu rồi chậm rãi gật đầu, ba khối nguyên thạch này là nguyên thạch tốt nhất ở Ngõa Thành, thị trường Ngõa Thành không hổ danh là trung tâm của Phi Thúy, chất lượng Phi Thúy ở đây tốt hơn rất nhiều so với những nơi khác.

Tính ra thì cũng chỉ có giao dịch Myanmar mới có thể sánh với nơi đây, những nơi mà hôm nay Lý Dương đi xem thì về khoản nguyên thạch hạng cao đã có thể sánh với giao dịch Bình Châu rồi.

Điều này thực ra có quan hệ với ba người bọn họ.

Biết được ba vị đại sư đỉnh cấp muốn đến đây chọn nguyên thạch, thì tất cả các nhà buôn đã vét hết nguyên thạch trong kho của mình ra, nguyên thạch hạng cao càng không tiếc, số nguyên thạch này họ vốn để dành cho lần giao dịch tới.

Vì vậy mà nguyên thạch bậc thấp và bậc trung trên thị trường không có gì thay đổi, nhưng thị trường nguyên thạch bậc cao không chỉ tốt gấp đôi mà còn có thể vượt qua cả giao dịch Bình Châu cũng nên, dù sao rất nhiều nguyên thạch của giao dịch Bình Châu cũng từ đây mà ra.

Ba người lại bước lên khán đài, mọi người bên dưới im lặng, dồn sự chú ý vào ba người này.

Lưu Cương, Mã Tuấn Đào và Cao Bá vẫn đứng ở đó, tí nữa bọn họ sẽ là phó thủ để giúp mấy người Lý Dương.

- Bắt đầu rồi!

- Tôi cá Phi Thúy Vương và Trác Lão có thể thắng hai hiệp, hai vị đại tôn, nhất định phải thắng nhé!

- Đừng có nói bậy nữa, ai nói tôi giết người đó!

Bên ngoài, mọi người phía dưới bàn hình lớn lập tức bàn tán ầm ĩ, đây là truyền hình trực tiếp, tuy nhiên truyền hình trực tiếp này cũng dễ, bên trong ghi hình lại rồi phát ra bên ngoài là được.

Điểm khác với lần trước là Sang Dala còn chuẩn bị vài dây ghế, tuy là không nhiều nhưng cũng có thể để một số người có thể ngồi xem thoải mái.

Lúc này, lượng người bên ngoài trang viên đã vượt quá bảy nghìn người, tiếc là cửa thông đa đóng lại, nếu không thì Sang Dala còn có thể thu thêm không ít tiền cá cược nữa.

- Sức ảnh hưởng của anh ta càng ngày càng lớn rồi!

Bên ngoài, một cô gái trẻ nói nhỏ một câu, giọng nói hơi chua xót.

- Bộ trưởng An, nói thật là tôi không ngờ là cậu ta lại phát triển nhanh như thế, nếu biết vậy thì sớm đã kéo cậu ta về công ty mình rồi!

Bên cạnh cô gái trẻ là một nam thanh niên, Lý Dương cũng không lạ gì hai người này, đó chính là An Văn Quân và Trương Ứng.

Một người là Bộ trưởng Bộ thu mua nguyên liệu ngọc thạch của An Thị, người còn lại là sếp cũ của hắn.

Sau khi An Văn Quân biết tin liền tức tốc đến đây, tiếc là muộn quá, danh sách vào xem bên trong đã đầy người rồi, nên cô chỉ có thể đứng ngoài xem thôi.

Đương nhiên, nếu cô hoặc Trương Ứng gọi điện trước cho Lý Dương thì chắc chắn sẽ được vào, chẳng qua là bọn họ đã không làm như thế.

An Văn Quân lại thở dài, nghĩ lúc trước, cô tưởng rằng mình đã coi trọng đủ Lý Dương, không ngờ lại còn kém xa nhiều như thế.

Tuy nhiên ai mà ngờ được một tên tiểu tử tầm thường như vậy là một bước lên tiên, mà còn trực tiếp bay lên đỉnh cao nhất nữa chứ.

Nếu cô có thể biết trước được điều này thì lúc đó nhất định bằng bất cứ giá nào cũng phải kéo cho được cậu ta về công ty, cho dù vì vậy mà đắc tội với mấy vị đồng sự kia cũng đáng.

Đợi sau khi Lý Dương thực sự trưởng thành, trưởng thành như ngày hôm nay thì cô cũng sẽ có thể gặt hái được quả ngọt rồi.

Chỉ tiếc là thế giới này không có thuốc hồi hận, tất cả chỉ có thể nhớ lại chứ không thể quay ngược thời gian được.

- Lý Dương, sao cậu còn đứng ngây ra đấy?

Phỉ Thúy Vương chợt nói một câu, quy tắc lần này là đổ ba lần thắng hai lần, tuy nhiên về trình tự nguyên thạch thì Phỉ Thúy Vương có đưa ra yêu cầu.

Lần này, tuần tự nguyên thạch của từng người sẽ được quyết định ngay tại hiện trường, cũng có nghĩa là, lúc đứng trước máy giải đá để chọn nguyên thạch đầu tiên sẽ được quyết định ngay trên khán đài.

Từ điểm này cũng có thể thấy, ông vẫn còn để ý đến lần thua trước, dù sao nếu lần trước thay đổi thứ tự thì ông vẫn có thể dành phần phần thắng.

- Mã Lão tiên sinh, ông và Trác Lão đều là tiền bối, nên hai người bắt đầu trước đi!

Lý Dương cười, trong lòng thì đang chờ thầm Phỉ Thúy Vương xảo quyết, ông ấy vẫn giống như lúc trước, lúc đứng trước máy giải đá sẽ cố gắng giành càng nhiều lợi thế hơn về mình.

Phỉ Thúy Vương đứng trước máy giải đá hoàn toàn không để ý đến thể diện.

- Hi hi, được thôi, vậy thì chúng tôi bắt đầu trước!

Điều làm Lý Dương không ngờ đến là Phỉ Thúy Vương cười xong thì chủ động cầm lấy nguyên thạch, Lý Dương kinh ngạc nhìn ông, không biết là lúc này hẳn có trách nhiệm ông hay không.

Tuy nhiên rất nhanh sau đó Lý Dương đã hoàn toàn thay đổi cách nghĩ này, trong lòng hẳn vẫn đang chờ Phỉ Thúy Vương nhan hiểm.

Lần này Phỉ Thúy Vương lấy khối nguyên thạch kém nhất trong ba khối, con Trác Lão thì lại chọn khối tốt nhất của mình, cũng chính là khối có thể giải ra được Phỉ Thúy Thủy Tinh Chung Đế Vương Lục.

Theo quy tắc thì Lý Dương phải thắng cả hai người mới tính là hẳn thắng, thua bất cứ người nào cũng coi như là thua.

Như vậy, Phỉ Thúy Vương lấy nguyên thạch kém nhất của mình kết hợp với nguyên thạch tốt nhất của Trác Lão cũng coi như là một cái mở đầu, sau đó ông lại có thể kết hợp nguyên thạch tốt nhất của mình với nguyên thạch kém nhất của Trác Lão, cứ như vậy thì khả năng thắng của hai người sẽ tăng lên rất nhiều.

Lý Dương để ý đến vị trí đặt nguyên thạch của họ, sắc mặt trở nên khó coi hơn, từ vị trí đặt có thể thấy bọn họ đúng là đang có ý đồ đó.

1032. Chương 1029 – Thủy Tinh Chung Đế Vương Lục

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Có người vội mang một chiếc ghế chạy lên, Trác Lão ngồi xuống chiếc ghế, còn Cao Bá thì cố định khối nguyên thạch đầu tiên lên máy giải đá.

Phỉ Thúy Vương nhìn Lý Dương cười rồi cũng cố định nguyên thạch của mình, hai người bọn họ đúng là đã bàn bạc với nhau trước, kết hợp hai khối nguyên thạch tốt nhất và xấu nhất lại với nhau, tạo nên một tổ hợp lý tưởng để khiêu chiến với Lý Dương.

Hai vị chuyên gia đỉnh cấp mà lại còn dùng cách này để phối hợp, Lý Dương cũng không biết nói gì nữa.

Tuy nhiên cái này cũng phù hợp với tính cách của Phỉ Thúy Vương, Lý Dương tin điều này chắc chắn là do Phỉ Thúy Vương gọi ý trước, ông ấy đúng là người vì thắng lợi mà không màng đến thể diện của mình.

Lý Dương nhìn lại ba khối nguyên thạch của mình, long mày hấn khẽ nhích lên một cái, quay nhìn Lưu Cương rồi chỉ vào khối nguyên thạch thứ ba.

Trình tự nguyên thạch của Trác Lão và Phỉ Thúy Vương là hắn mới biết lúc này, trước đây hai người bọn họ cất giấu nguyên thạch của mình rất kỹ, tất nhiên nguyên thạch của hắn cũng không để cho hai người đó biết.

- Đây là của tôi, là của tôi, nguyên thạch mà Lý Dương giải là mua từ chỗ tôi đó!

Trong đám người bên ngoài có một ông khoảng 40 tuổi chợt điên cuồng hét lên, ông ta là một thương gia bậc trung người Ngõa Thành, có tài sản, lần này Lý Dương có mua một khối nguyên thạch ở chỗ ông ta.

Nhìn ông ta hung phấn như vậy, một vài người xung quanh có quen biết ông ta thì đều tỏ ra ngưỡng mộ.

Khối nguyên thạch này nếu Lý Dương giải trúng và còn thắng được hai đối thủ kia thì tên này chắc nổi tiếng rồi, ông ta chỉ cần truyền tin này ra thì việc làm ăn cũng theo đó mà phát lên.

Muốn không tốt cũng khó, rất nhiều người đổ thạch mê tín, sẽ cho rằng đây là một cửa hàng có thể mang lại may mắn cho họ.

Ngoài ông ta ra, phía đằng xa cũng có một người không kìm hãm được sự sung sướng, nguyên thạch mà Phỉ Thúy Vương đang cầm chính là của hắn, tuy nhiên sự cầu nguyện của hai người không giống nhau, một người mong cho Lý Dương thắng, còn người kia lại cầu cho Phỉ Thúy Vương thắng.

Ba khối nguyên thạch đã được giải cùng một lúc.

Ba trăm người trong phòng lớn có một số người đang nhỏ to bàn luận với nhau, đồng thời theo dõi ba vị đại sư cùng thi đổ thạch, cho dù là thân thể họ có cao đi chăng nữa, thì lúc này cũng có cảm giác kiêu hãnh.

Cả thế giới có thể tận mắt nhìn thấy cảnh này chỉ có 300 người.

- Két két!

Vị trí giải của Cao Bá có đơn giản hơn một chút, nhất cắt đầu tiên là lớp vỏ, tốc độ cũng rất nhanh, một lúc sau đã đến phần dưới, thấy tình bên Cao Bá như vậy, mọi người đều tập trung sự chú ý vào đó.

- Rầm!

Chưa đầy một phút sau, Cao Bá đã xong nhất cắt thứ nhất, bên cạnh đã chuẩn bị sẵn nước, hắn tự rửa sạch mặt cắt, khuôn mặt chợt mỉm cười.

Tầng bụi được cắt ra, tuy nhiên là một tầng bụi rất mỏng, không cần phải dùng đèn pin, chỉ dùng mắt thường cũng có thể thấy được lớp Phỉ Thúy nhạt bên trong.

Một màu xanh rất đẹp, chắc chắn là trúng lớn rồi.

Trong đại sảnh phần lớn đều là những người am hiểu về đổ thạch, cho dù là mấy người Bạch Minh cũng có biết chút ít về Phỉ Thúy, lúc này đều cảm thấy có gì đó không tốt.

Đặc biệt là bàn tán của những người xung quanh, đều đang đoán đây là Phỉ Thúy màu gì, có người nói là Tổ Mẫu Lục, có người nói là màu xanh tảo, có người lại nói là Đế Vương Lục.

Bất kể là màu gì cũng rất tốt.

Bên ngoài cũng có rất nhiều người am hiểu Phỉ Thúy, Trác Lão là người Hoa, nhưng ông vẫn sống ở Myanmar, đã có quốc tịch Myanmar rồi. Nhìn thấy nhất dao đầu tiên như thế rất nhiều người đều vui mừng reo lên, đặc biệt là những người quen Trác Lão, hoặc là những người đã từng được Trác Lão giúp đỡ, họ hò hét điên cuồng.

- Rầm!

Mấy phút sau, Phỉ Thúy Vương là người thứ hai cắt xong nguyên thạch, nhất dao này của ông hơi sau một chút, trực tiếp cắt ra phỉ Thúy.

Mặt cắt được rửa sạch, hiện ra một màu Diễm Dương Lục xanh biếc, đây là khối Phỉ Thúy Băng Chủng Diễm Dương Lục, Phỉ Thúy không nhỏ, nhát dao này chắc chắn là giải trúng rồi, tuy nhiên có cười được đến lúc sau cùng hay không vẫn còn là một ẩn số.

Nguyên thạch của Phỉ Thúy Vương và Trác Lão đều đã cắt xong nhát dao thứ nhất, mọi người lại dồn chú ý vào Lý Dương.

Kể ra thì biểu hiện của Lý Dương mới làm cho người ta tò mò nhất, tuổi còn trẻ mà một đấu hai, lại cùng một lúc đấu lại hai đại sư đỉnh cấp nữa, vinh dự này từ trước giờ chưa hề có, có khi sau này cũng sẽ không có.

Mấy phút sau, Lý Dương cũng đã cắt xong nhát dao đầu tiên.

Mọi người không nhịn được liền nhướng cổ lên nhìn, Lưu Cương rửa mặt cắt xong thì mọi người lại ồ lên.

Nhát dao này của Lý Dương cũng giống như của Trác Lão, một tầng bụi xuất hiện, đồng thời mắt thường có thể nhìn thấy Phỉ Thúy ở dưới đó, đây cũng là một nguyên thạch trúng lớn.

Thậm chí hai mặt cắt cũng tương đương nhau.

Những thứ chưa biết luôn thu hút sự tò mò của mọi người, hai người cho ra mặt cắt giống nhau như vậy, làm rất nhiều người xung quanh không nhịn được mà đi so sánh với nhau, cuối cùng thì mặt cắt của ai tốt hơn.

Lúc này Phỉ Thúy Vương bị mọi người phớt lờ đi.

Mã Tuấn Đào ngẩng đầu nhìn ba mình, phía dưới rất gần, người ta phần lớn đều nói tiếng Trung, cho dù là nói tiếng Myanmar thì bọn họ cũng hiểu. Phỉ Thúy Vương sống ở Myanmar đã nhiều năm, nên ông có thể nói lưu loát tiếng Myanmar.

Phỉ Thúy Vương thì không để ý đến con đang nhìn mình, ông đang quan sát nguyên thạch của Trác Lão và Lý Dương.

Một lúc sau, khóe miệng ông chợt nhích lên một cái, nhát dao đầu tiên của hai người đó nhìn có vẻ giống nhau, nhưng ông đã tìm ra được sự khác biệt.

Hiệp này khả năng thắng của hai ông là rất lớn.

- Ba

Nhìn thấy sắc mặt của ba mình như thế Mã Tuấn Đào chợt gọi một tiếng, bên phía họ bây giờ không còn ai để ý nữa mà Phỉ Thúy Vương lại còn cười quái dị như vậy, làm cho cậu ta rất lo lắng.

- Không có gì, tiếp tục giải đi!

Phỉ Thúy Vương quay lại lắc đầu, khối nguyên thạch này của ông vốn là khối không mấy chắc chắn, hiệp này cho dù là đóng vai phụ cũng không sao, thực tế thì ông cũng định là hiệp đầu tiên mình chỉ đóng vai phụ thôi.

Chỉ cần Trác Lão có thể thắng Lý Dương là được, đó cũng đồng nghĩa với việc ông cũng thắng.

Bên trong như vậy, bên ngoài cũng như vậy, lúc này phần lớn đều chú ý đến Trác Lão và Lý Dương, nguyên thạch của Phỉ Thúy Vương đã giải ra Phỉ Thúy, giải trúng là điều chắc chắn, tuy nhiên so với hai người kia mà nói thì có phần kém hơn.

- Đế Vương Lục, Đế Vương Lục!

Bên ngoài phía dưới màn hình lớn bỗng có tiếng hét lớn, ánh mắt hân long lạnh, mặt cắt mà Cao Bá vừa lau xong đã bị anh ta nhìn thấy.

Cùng lúc đó không ít người cũng hò hét theo, họ rất kích động.

- Đúng là Đế Vương Lục rồi!

Tướng quân Thornton chợt đứng dậy, khuôn mặt lộ vẻ kinh ngạc và vui mừng.

Khối nguyên thạch này ông biết, Trác Lão có nói là nó có thể cho ra Phỉ Thúy đỉnh cấp, còn đòi tìm thời gian thích hợp để giải nó, lúc đó tướng quân Thornton không phải là không tin Trác Lão, chỉ cảm thấy có điều gì đó hư ảo.

Phỉ Thúy đỉnh cấp, sao có thể phán đoán dễ dàng như vậy được, cho dù là Phỉ Thúy Vương hay Lý Dương cũng không dám nói như vậy.

Vì vậy lúc đó ông chỉ cho rằng đây là một nguyên thạch tốt, có thể giải trúng, nhưng vẫn không hoàn toàn tin tưởng rằng nó có thể cho ra Phỉ Thúy đỉnh cấp.

Lúc này, chợt ông có cảm giác, khả năng khối nguyên thạch này cho ra Phỉ Thúy đỉnh cấp là rất cao, những chỗ mà mắt thường có thể nhìn thấy được đều cho thấy rất có thể cho ra Thủy Tinh Chủng.

Xác định là Đế Vương Lục, không chỉ có tướng quân Thornton kích động mà những người khác cũng kích động vô cùng.

Kuba còn quay đầu lại nhìn Thornton một cái, ánh mắt đầy đổ kị.

Có được một đại sư đỉnh cấp như Trác Lão, rồi Thornton lại tìm được Lý Dương, dường như chuyện tốt đều chạy đến nhà ông ta hết vậy.

Cũng không chỉ có thế, Trác Lão chỉ có thể đổ thạch, không thể đổ quặng, còn Lý Dương phần lớn là ở Trung Quốc, có thời gian mới đến đây đổ quặng, như vậy cơ hội dẫn đến mâu thuẫn giữa Trác Lão và Lý Dương cũng không có, ngược lại còn phối hợp với nhau rất tốt, như vậy sao ông ta có thể không đổ kị được chứ.

Đừng nói là ông ta, ngay cả Kalong Sa, bạn tốt của tướng quân Thornton cũng nhìn ông với ánh mắt ngưỡng mộ.

Dương nhiên, tâm tình của hoàn người hoàn toàn trái ngược nhau.

Phỉ Thúy bên chỗ Cao Bá càng ngày càng hiện ra nhiều hơn, tất cả mọi người bên dưới cũng như bên ngoài mỗi lúc một kích động.

Hơn một phút sau, tiếng hô Thủy Tinh Chủng lại lần nữa cất lên, bên ngoài giờ là một biển sôi sùng sục.

Chuyên gia đỉnh cấp, không hổ là cuộc đấu giữa những chuyên gia đỉnh cấp, mới hiệp đầu mà đã nhìn thấy Phỉ Thúy cao cấp, không uống công cho những người từ xa đến hoặc đến từ rất sớm.

Tận mắt chứng kiến sự ra đời của một Phỉ Thúy như vậy, cho dù là đợi có lâu có mệt bao nhiêu nữa thì cũng đáng.

Người bên ngoài đã như vậy thì cũng có thể thấy được người ngồi bên trong như thế nào rồi.

Bên trong có một vài chuyên gia đổ thạch hoặc đổ quặng người bản địa, trình độ của họ không bằng Lý Dương và Phỉ Thúy Vương, nhưng cũng có một tiếng tăm nhất định, lần này thực ra cũng có một vài người đến đây với tâm lý không phục.

Tuy nhiên sau khi bọn họ nhìn thấy Thủy Tinh Chủng Đế Vương Lục này thì tâm lý đó cũng đã giảm đi không ít.

Phỉ Thúy đỉnh cấp như vậy, cho dù là bọn họ cũng không phải là ai cũng đã từng giải được, có thể tận mắt chứng kiến sự ra đời của một Phỉ Thúy như vậy, bọn họ cũng kích động vô cùng.

Trong số bọn họ cũng đã có người từng giải ra được Phỉ Thúy này, tuy nhiên những chuyên gia này đều coi chuyện đó là một chuyện tự hào nhất của cả đời, bất kể là Phỉ Thúy có thuộc bản thân mình hay không, thì hình đều treo ngay nơi làm việc của họ, giống như là sợ người ta không biết vậy.

Cao Bá đang cợ chà Phỉ Thúy cũng kích động không kém.

Trác Lão không hề nói sai, đây đúng là nguyên thạch cho ra Phỉ Thúy đỉnh cấp, còn ông, cũng rất tự hào vì tự tay mình giải ra Phỉ Thúy này.

Phỉ Thúy đỉnh cấp, không phải là lần đầu tiên Cao Bá giải được, nhưng mỗi lần gặp tình huống này đều không tránh khỏi kích động, đây cũng là điều bình thường thôi.

- Tổ Mẫu Lục, không phải là Đế Vương Lục!

Lại có người chột kêu lên, người dưới khán đài đưa mắt nhìn về phía trước, lúc này mới phát hiện Lý Dương cũng đã chà cọ xong Phỉ Thúy của mình.

Sau khi nhát dao thứ nhất cắt ra tầng bụi thì cả Lý Dương và Trác Lão đều chọn mài đá.

Tuy nhiên Trác Lão mài ra Đế Vương Lục, còn Lý Dương lại mài ra Tổ Mẫu Lục, hai màu này nhìn có vẻ giống nhau nhưng lại có điểm khác biệt rất lớn.

- Băng Chung, là Băng Chung!

Bên ngoài phía màn hình lớn cũng bắt đầu có người gọi lớn, Phỉ Thúy của Lý Dương dần dần hiện ra, Băng Chung Tổ Mẫu Lục, biểu hiện không tồi, chắc chắn là trúng lớn, tuy nhiên rất nhiều cảm thấy nuối tiếc.

Băng Chung Tổ Mẫu Lục đem so với Thủy Tinh Chung Đế Vương Lục cũng giống như so quốc vương với đại thần vậy, khó mà so sánh được.

Trừ phi Phỉ Thúy của Trác Lão chỉ có ở mặt cắt này, Phỉ Thúy giải ra được rất ít, nếu không Lý Dương chắc chắn sẽ thua. Cho dù là nguyên thạch hai người họ giải được không kém xa nhau lắm thì Trác Lão có thể giải được một khối Phỉ Thúy nhỏ vẫn có thể thắng.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1033. Chương 1030 : Lại Một Khối Thủy Tinh Chung Nữa

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Rất nhiều người không đánh giá cao Lý Dương, tướng quân Thornton cũng có phần do dự nhưng vẫn ngồi im.

Sang Dala khẽ nhú mày rồi thở dài.

Lúc này Sang Dala cũng không tin tưởng Lý Dương lắm, lúc mới bắt đầu hắn vẫn có cảm giác là Lý Dương sẽ thắng, nhưng khi ba vị đại sư đỉnh cấp đứng với nhau chính thức thi đấu thì hắn mới thấy áp lực khi hai đại sư kia liên kết tạo nên là rất lớn.

Một cộng một, thực ra ở rất nhiều trường hợp nó không bằng với hai.

Trước mắt là một ví dụ, đặc biệt là hai vị đại sư còn hết sức phối hợp với nhau, hiệp một đã cho thấy Trác Lão sẽ dần phần thắng, Lý Dương đỡ thắng Phỉ Thúy Vương, nhưng hắn thua Trác Lão thì vẫn là thua, có thắng Phỉ Thúy Vương hay không giờ cũng trở nên vô nghĩa.

Hai hiệp còn lại, hai người đó chỉ cần có một người thắng Lý Dương một lần thì người chiến thắng lần này sẽ là Trác Lão và Phỉ Thúy Vương.

Lý Dương muốn thắng thì phải thắng liên tục bốn lần, liên tục trong hai hiệp phải vượt mặt cả Trác Lão và Phỉ Thúy Vương, hai người này có tổng cộng là sáu khối nguyên thạch, thắng họ bốn lần liên lục mà còn phải đồng thời, khó khăn này chỉ nghĩ thôi cũng đủ biết.

Mấy người Bạch Minh và thầy Thái đều chau mày.

Hiệp đầu không thuận lợi, khả năng Lý Dương có thể thắng hai hiệp tiếp theo trở nên thấp hơn, đến bọn họ lúc này cũng không có đủ tự tin, đối thủ của Lý Dương không phải là người bình thường, cũng không phải là một đại sư như bao đại sư khác.

Đối thủ của hắn là hai vị đại sư đỉnh cấp mà tiếng tăm cũng không thua gì hắn.

Cuộc giải đá vẫn đang tiếp tục, tiếng bàn luận vẫn không ngớt, trong sảnh ngoài sảnh đều như vậy, tuy nhiên nội dung bàn luận đều là những chuyện làm cho người ta phải kinh ngạc.

Lúc này hầu như không có ai coi trọng Lý Dương.

- Bộ trưởng An, cổ vấn Lý lần này đúng là gặp nguy hiểm rồi!

Trương Ứng thở dài một cái, hần quay lại nhìn người con gái bên cạnh, thực lực của cô gái này hần sớm đã tâm phục khẩu phục rồi, người con gái trước mắt tuyệt đối không phải là bình hoa để trang trí.

An Văn Quân cũng thở dài nói nhỏ:

- Cổ vấn Lý lấy một thắng hai, khó khan rất lớn, tuy nhiên trận đấu này bất kể là thắng hay bại, thì danh tiếng của cổ vấn Lý cũng tăng lên gấp bội, chỉ cần anh ta có thể thắng một hiệp cũng có nghĩa là toàn thắng rồi!

- Không sai, cổ vấn Lý có thể thắng một hiệp là được rồi.

Trương Ứng gật đầu, đối diện với hai vị đại sư đỉnh cấp, có thể thắng một hiệp là giỏi lắm rồi, thực ra rất nhiều người ở đây đều nghĩ như Trương Ứng và An Văn Quân, người thực sự muốn Lý Dương thua không nhiều.

Đương nhiên rồi, không thể tính những người ủng hộ Lý Dương, người cực Lý Dương thua lúc này đang vui lắm.

Thời gian từ từ trôi.

Ba chiếc máy giải đá dần dần kết thúc, giải xong đầu tiên chính là khối bang chủng Diễm Dương Lục của Phỉ Thúy Vương.

Khối Phỉ Thúy này không nhỏ, có thể làm được rất nhiều dây chuyền và đồ trang sức, tiếc là hai vị bên cạnh càng nổi bật hơn ông, cái ông giải ra được lần này cũng coi như là chiếc lá mà thôi.

Khối nguyên thạch thứ hai giải xong là Băng Chủng Tổ Mẫu Lục của Lý Dương.

Khối này cũng không thua kém khối Phỉ Thúy Vương giải được ở thị trường Côn Minh, giá lại càng cao hơn, tuy nhiên nó không thể sánh với khối Thủy Tinh Chủng Đế Vương Lục được.

Người giải xong sau cùng là Cao Bá.

Lúc đầu hần giải đơn giản, nhưng sau đó thì có phức tạp hơn một chút, nên trở thành người giải xong sau cùng.

Tuy nhiên hần là người kiêu hãnh nhất ở đây, hần còn đưa Phỉ Thúy lên để mọi người nhìn kỹ, Phỉ Thúy Thủy Tinh Chủng Lục Đế Vương phát ra ánh hào quang chói lóa và mê hồn, làm cho nhiều người không nhận được phải nuốt nước miếng.

Khối Phỉ Thúy này có giá lên đến chín con số đấy.

Bên ngoài nhiều người vẫn đang nghĩ, nếu mình giải ra được Phỉ Thúy này thì ăn mặc cả đời cũng không hết, cần gì phải bận ba bận rộn suốt ngày nữa chứ.

Ba khối Phỉ Thúy lần lượt được đặt lên, Trác Lão cười hi hi, Phỉ Thúy Vương cũng mỉm cười.

Cuối cùng cũng đã ngự được Lý Dương xuống, thật không dễ dàng gì, Phỉ Thúy Vương thua Lý Dương hết lần này đến lần khác, nếu nói ông không để ý đến điều đó là nói dối.

Ba vị đại sư đều bước xuống, chỉ có ba người Lưu Cương vẫn còn đứng ở trên kia.

Ba người này không có cơ hội để nghỉ ngơi, chỉ có thể đứng trên khán đài, họ là đại diện của ba vị đại sư.

Ba người hiện đang đứng trên khán đài lúc này cũng mỗi người một vẻ.

Cao Bá thì cười rất tươi, giải được Phỉ Thúy đỉnh cấp đáng để vui như vậy, còn khuôn mặt của Mã Tuấn Đào lại có gì đó phiền muộn.

Hiệp này tuy là họ thắng nhưng là do Trác Lão thắng, bất kể là Lý Dương hay Trác Lão thì cũng đều vượt xa họ điều này làm cho hắn, người luôn sống dưới thần thoại Phỉ Thúy Vương vô địch không thể chấp nhận được.

Lúc này hắn chợt cảm thấy ba của mình đã già rồi.

Lưu Cương đại diện cho Lý Dương, hiệp này Lý Dương thua rồi, không cần phải dùng trọng tài thì ai cũng biết là Trác Lão đã dành phần thắng.

Tuy nhiên Lưu Cương không hề buồn bã, hắn vẫn đang mỉm cười, giống như là bên hắn thắng vậy.

Tất cả mọi người đều biết, ở cùng với Lý Dương lâu như vậy, Lưu Cương đã trở nên mù quáng tin tưởng vào Lý Dương, cho dù là hiệp một họ thua, nhưng hai hiệp sau nhất định sẽ thắng.

Lưu Cương tin thắng lợi cuối cùng sẽ thuộc về họ.

- Lý Dương, ba khối nguyên thạch này của cậu không tồi, nhưng muốn thắng chúng tôi cũng hơi khó đó!

Sau khi ngồi xuống, Phỉ Thúy Vương chợt cười ha ha nói một câu, sau khi nguyên thạch của họ bị Lý Dương phát hiện thì họ cũng nhìn thấy nguyên thạch của Lý Dương.

Số nguyên thạch này rất tốt, nhưng của hắn và Trác Lão cũng không tệ, bọn họ đã thắng một hiệp, lúc này Phỉ Thúy Vương cũng có cảm giác là thắng lợi đang nằm trong tay họ.

- Chưa đến sau cùng thì vẫn chưa biết ai thắng bại!

Lý Dương cười đứng dậy rồi nói tiếp:

- Nghỉ cũng được một lúc rồi, chúng ta tiếp tục đi?

- Mới có hai phút chứ mấy?

Lông mày Phỉ Thúy Vương chợt nhích lên một cái.

- Những điều chúng ta đặt ra trước, không có điều nào nói là nghỉ mấy phút cả!

Lý Dương cười hi hi, Phỉ Thúy Vương kinh ngạc nhìn hắn rồi cũng lập tức cười ha ha.

Không để cho Lý Dương có thời gian để nghỉ ngơi, làm tâm lý và thể lực của Lý Dương có vấn đề là thủ đoạn mà lần trước Phỉ Thúy Vương đã dùng, tuy nhiên cùng với việc Lý Dương học Thái Cực Quyền, luyện tập thân thể thì thủ đoạn này không mấy ảnh hưởng đến hắn.

Lần này lại bị hắn dùng ngược lại.

- Được, cậu đã nói bắt đầu thì bắt đầu thôi!

Phỉ Thúy Vương đứng dậy rồi quay lại nhìn Trác Lão, Trác Lão cười gật đầu, đúng là ông mới khỏi bệnh, nhưng đã có người giải thạch, nên ông là người khỏe nhất trong ba người.

Ba người chỉ nghỉ ngơi ba phút rồi lại tiếp tục lên khán đài, làm cho rất nhiều người thấy kinh ngạc.

Tuy nhiên bọn họ thấy hưng phấn hơn, cuộc đấu hấp dẫn lại được bắt đầu rồi.

Phỉ Thúy Vương cầm lấy nguyên thạch đầu tiên, là khối nguyên thạch da voi cũ khoảng tám ký, chỉ nhìn vào biểu hiện của lớp vỏ thôi cũng đã biết là nguyên thạch hạng cao rồi, khối nguyên thạch này còn có một mặt hổ rất tốt nên càng được người ta chú trọng hơn.

Khối nguyên thạch mà Trác Lão lấy ra là khối nguyên thạch vỏ khoai tây, lớp vỏ có màu vàng, hình giống củ khoai tây, nguyên thạch này có một sự trong suốt nhất định, lớp vỏ còn có măng văn và màu trứng muối, đây cũng là nguyên thạch hạng cao.

Lý Dương cũng lấy ra khối nguyên thạch thứ hai của mình, đây là khối nguyên thạch vỏ lê vàng, trên lớp vỏ còn có một màu sắc nhạt, biểu hiện rất tốt, cũng có nghĩa là có thể cho ra Phỉ Thúy cao cấp.

Ba khối nguyên thạch, ấn tượng đầu tiên đều rất tốt, làm cho mọi người càng phấn khích hơn.

Bên ngoài mọi người bắt đầu bàn luận là ba khối nguyên thạch này có thể cho ra Phỉ Thúy gì, có người đoán là Thủy Tinh Chung, có người đoán là Băng Chung, còn có người đoán là Phỉ Thúy Đỉnh cấp, bất kể là đoán cái gì thì mọi người đều cho rằng hiệp này đều có thể giải ra những Phỉ Thúy cao cấp.

Cao Bá là người đầu tiên cố định xong nguyên thạch và bắt đầu giải.

Hắn là người hung phấn nhất, cũng là người có sức lực nhất, cho dù là giải đá liên tục thì hắn cũng không thấy mệt, lúc này vừa giải được Thủy Tinh Chung Lục Đế Vương làm cho cả cơ thể hắn như tăng thêm sinh khí.

Người thứ hai hạ đao là Phỉ Thúy Vương, Lý Dương không hạ đao mà cầm máy mài đá lên.

Lần này, vừa mới bắt đầu mà Lý Dương đã chọn mài đá, điều này làm cho rất nhiều người ngạc nhiên, mài đá là biểu hiện của sự vững chắc, tuy nhiên đối với một đại sư như hắn, thì rất ít người vừa mới bắt đầu đã chọn cách mài đá.

Bọn họ ít nhất cũng có phần biết được nguyên thạch như thế nào.

Ngạc nhiên cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng của mọi người, mài đá cũng được, cắt đá cũng được, tất cả mọi người vẫn đang bàn luận, xem cuối cùng ai sẽ là người thắng.

Đây là hiệp thứ hai, mà hiệp này chỉ cần một trong hai người Trác Lão có thể thắng Lý Dương thì trận đấu này sẽ kết thúc.

Thua hai hiệp liên tục thì hiệp thứ ba Lý Dương thắng cũng coi như là hắn thua, đây chính là sự khó khan khi đồng thời thách đấu cùng hai đại sư, cũng là lý do mà người ta không coi trọng Lý Dương.

- Rầm!

Mười mấy phút sau, Cao Bá là người cắt xong nguyên thạch đầu tiên, hắn tự rửa mặt cắt, khuôn mặt lại lộ vẻ mừng rỡ.

Nhát dao này hắn đã cắt ra được Phỉ Thúy, mặt cắt nhìn rất đẹp, làm cho người ta mới chỉ nhìn một cái thôi đã không muốn bỏ đi rồi, Phỉ Thúy đẹp và trong suốt như vậy, rõ ràng là Thủy Tinh Chung rồi.

Khối nguyên thạch thứ hai Cao Bá lại cắt ra Thủy Tinh Chung.

Cao Bá lúc này như đang muốn ngửa mặt mà cười lớn với trời đất, cũng may là hắn kiềm chế được, lúc này mà cười như vậy không chỉ làm mất hình tượng của hắn mà còn làm còn làm cho người khác nghĩ mình coi thường Lý Dương.

Đắc tội với Lý Dương là việc hắn tuyệt đối không thể làm.

Trác Lão dù có đổ thạch lợi hại đến đâu thì cũng là người không thể đổ quặng được, gia tộc muốn được phát triển thì còn cần nhờ sự trợ giúp của Lý Dương.

Lúc này hắn đại gì mà đi làm một việc ngốc nghếch như thế, chỉ có thể kìm chế sự kích động trong lòng lại thôi.

- Thủy Tinh Chung, lại là Thủy Tinh Chung, Trác Lão lợi hại quá!

- Chỉ tiếc là không phải Đế Vương Lục mà chỉ là Qua Bị Cầu!

- Qua Bị Cầu cũng rất tốt rồi, sao có thể lúc nào cũng Đế Vương Lục được chứ, Phỉ Thúy đỉnh cấp chỉ có thể gặp chứ không thể cầu, Trác Lão liên tục giải được hai khối Thủy Tinh Chung đã là ghê gớm lắm rồi!

Bên ngoài tiếng bàn luận bắt đầu rộ lên, nhát dao này của Trác Lão làm cho bên ngoài thêm một lần nữa bị chấn động, không hổ là chuyên gia đỉnh cấp, nếu ở nơi khác mà liên tục giải ra được hai khối Thủy Tinh Chung đỉnh cấp hoàn toàn là chuyện không thể tưởng tượng được rồi.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1034. Chương 1031: Sở Trường Tạo Nên Kỳ Tích.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Trác Lão, lần này là Thủy tinh chủng qua bì lục!

Cao Bá quay đầu lại, cung kính nói một câu, ông đại diện cho Trác Lão, nhất đao này cũng như là thành tích của Trác Lão.

Trác Lão mỉm cười gật gật đầu, không nói gì.

Mắt ông tuy nhìn không thấy, tốc độ chọn lựa nguyên thạch còn chậm hơn Lý Dương và Vua Phỉ Thúy, nhưng ông cũng có ưu thế của mình, ưu thế lớn nhất của ông chính là địa lợi.

Thời gian ông ở thị trường này khoảng mấy chục năm rồi, toàn bộ bên trong đều rất am hiểu cặn kẽ, biết nơi nào có nguyên thạch tốt nhiều hơn, nơi nào không cần phải đi xem.

Đừng coi thường ưu thế này, toàn bộ thị trường nhiều nguyên thạch như vậy, ông sớm tìm được nguyên thạch tốt, sớm đã nắm chắc trên tay ngang bằng chiếm cứ được trước tiên, nếu may mắn có thể lấy được khối nguyên thạch tốt nhất ở thị trường, gần như là nắm chắc phần thắng.

Thủy tinh chủng Phỉ Thúy cho dù là thị trường giao dịch lớn nhất Ngõa Thành này bình thường cũng không thấy nhiều, Cao Bá kích động như thế cũng có thể hiểu được, lúc này người ngoài càng thêm điên cuồng.

Ngoài màn hình lớn bên ngoài còn có người giống như trâu điên la to.

Biểu hiện điên cuồng của hắn không bị người xung quanh coi thường trái lại còn hâm mộ nhìn hắn, Trác Lão dẫn được khối Thủy tinh chủng nguyên thạch này chính là mua từ cửa hàng anh ta.

Cuộc đối đầu này nếu Lão Trác thắng, cửa hàng của anh ta cũng sẽ nổi tiếng theo.

- Bộ trưởng An?

Dưới màn hình, Trương Ứng quay đầu lại, trên mặt còn hơi lo lắng.

- Không sao cả, thời gian cậu theo Lý cố vấn dài nhất, hẳn là đánh đổ được người này.

An Văn Quân khẽ cười nhìn xuống dưới, trong lòng cô cũng hơi lo lắng cho Lý Dương, bàn luận thua cuộc này, đối với danh tiếng của Lý Dương sẽ không ảnh hưởng gì như chiến tích vô địch của hắn sẽ bị phá.

Trương Ứng quay đầu lại, tiếp tục chăm chú nhìn vào màn hình, trong lòng khẽ thở dài.

Thời gian cậu ta và Lý Dương dài nhất, đáng tiếc cậu ta không hiểu Lý Dương nhiều, trước đây Lý Dương chỉ là nhân viên thực tập, còn là nhân viên bình thường căn bản không thể được cậu ta chú ý.

Sau này, Lý Dương may mắn cứu một người quan trọng, mới được cậu ta coi trọng, đồng thời chính thức đề bạt, lúc đó cậu ta cũng chẳng qua là muốn lợi dụng tầng quan hệ của Lý Dương mà thôi.

Sau đó, Lý Dương bắt đầu phát triển năng lực trong giới đồ thạch, tuy nhiên Trương Ứng vẫn như trước không coi trọng ngược lại còn lo lắng Lý Dương sẽ bị rút xuống, còn gắng khuyên hắn.

Tuy nhiên, kết quả càng khiến cậu ta không ngờ được, Lý Dương không những không rút xuống, trái lại còn đạt được thành tích khiến cậu ta không thể tưởng tượng được, Lý Dương hiện nay đã trở thành người mà cậu ta phải ngưỡng vọng.

Lúc này, cậu ta đối với Lý Dương chỉ có thể nói là càng không hiểu thậm chí còn không bằng An Văn Quân.

Đáng tiếc những lời này cậu ta tuyệt nhiên không thể nói ra.

- Rầm rầm.

Nhát cắt thứ hai của Vua Phỉ Thúy, Lý Dương chọn là mài thạch, tốc độ chậm nhất, lúc này còn đang mài lớp vỏ không nhìn thấy có biểu hiện mài tăng.

- Phỉ Thúy đỏ là Phỉ Thúy đỏ.

- Cao bằng chừng, Bò đào chừng lại tăng rồi.

Mắt cắt Phỉ Thúy rất nhiều có thể nhìn ra nhiều vòng, khối này dẫn tốt rồi, là giá hôm nay.

Rửa sạch mắt cắt, bên dưới còn có người lớn tiếng kêu lên, màn hình bên ngoài tiếng gào cũng liên tiếp, tuy nhiên không có?

Thật ra, nghiêm túc mà nói, khối Phỉ Thúy của Tuyên thúy vương giá cả còn không bằng Thủy tinh chừng của Trác Lão, giá trị của Phỉ Thúy phải tổng hợp tính toán, chỉ mọi người trông thấy khối Phỉ Thúy đỉnh cấp lại trông thấy khối Thủy tinh chừng, lúc này đều không sững sốt như vậy.

Nhưng nói thế nào, cũng là một lần tăng giá mạnh, làm cho rất nhiều người đều xúc động, chuyên gia đẳng cấp không như thế, tăng giá mạnh đơn giản như vậy không như rất nhiều người gặp được một lần đều sẽ thấp hươu bái phật, vui mừng không biết cỡ nào.

Nguyên thạch của Trác Lão và Vua Phỉ Thúy đều đã được cắt ra, rất không tồi, áp lực tất cả đều dồn trên người Lý Dương.

Một số người coi Lý Dương thắng, lúc này đã mặt co mày cau, đặc biệt là người hạ quyết tâm, tuyệt vọng đều muốn khóc.

Lần này hạ quyết tâm đặt Lý Dương có thể thắng cũng không ít, Lý Dương từ khi theo nghề, các kỳ tích được lan truyền còn lợi hại hơn Vua Phỉ Thúy, đặc biệt là sau khi hắn trước thắng Trác Lão, sau thắng Vua Phỉ Thúy, càng trở thành người đứng đầu trong giới đồ thạch.

Còn Trác Lão và Vua Phỉ Thúy đều thua Lý Dương, cũng trở thành nguyên nhân đều họ đặt Lý Dương.

Dù sao đều là bại tướng, Lý Dương lần này tiếp tục thắng, có khả năng rất cao.

Dưới khán đài, đứng gần trước bàn, Sangdala mặt càng nhăn lại, cách nghĩ của cậu ta gần giống An Văn Quân, đối đồ lần này, Lý Dương chỉ cần có thể thắng được một lượt là thắng.

Đối với hai bậc thầy, có thể thắng được một lượt đủ để chứng minh thực lực của mình rồi.

Nhưng hiện nay, Sang dala đã không còn tự tin nhiều như vậy, lượt này thua, đến lượt sau khả năng thắng cũng không lớn.

Vua Phỉ Thúy và Trác Lão tiến hành phối hợp tốt nhất, hai lượt trước Vua Phỉ Thúy đều không dùng nguyên thạch tốt nhất của mình, khối nguyên thạch tốt nhất kia của ông để lại áp chót mới dùng.

Lượt thứ ba, Vua Phỉ Thúy ngang như phải chuẩn bị kỹ lưỡng nhất để đối diện với Lý Dương.

Danh tiếng hiển hách mấy chục năm qua của Vua Phỉ Thúy, không phải là thổi phồng, cũng có thể nói, cạnh tranh lượt ba sẽ không kém hai lượt trước, tình hình này khiến Sang da la rất lo lắng.

Một lượt đều không thể thắng, ưu thế kia tất sẽ ảnh hưởng rất lớn đến Lý Dương, lúc này cậu ta bắt đầu có chút hơi hối hận vấn bài như thế.

Ngộ nhờ Lý Dương chịu đả kích không phản chấn, tổn thất lớn nhất chắn chắn là bọn họ.

- Kia là cái gì?

Phía sau Sangdala có Trác Nhân đột nhiên hỏi nhỏ, còn gơ tay chỉ chỉ, Sangdala lập tức lấy lại tinh thần, ngẩng lên nhìn.

Trác Nhân kia ở phía sau cậu ta, chỉ phương hướng của Lý Dương dẫn thạch, Lý Dương mài lâu như vậy rồi, lớp vỏ cuối cùng bị sát mở ra, bên trong không có tầng sương, trái lại còn lộ ra một màu vàng thần nhiên.

- Phỉ Thúy vàng.

Sang dala mở to hai mắt nhìn, Lý Dương mài ra lỗ càng ngày càng rõ, cậu ta đã có thể nhìn ra, Lý Dương mài ra không những là Phỉ Thúy vàng, đó là màu vàng gần với màu vàng chanh chí tôn.

Vàng chanh cũng là Yên thúy cao cấp, Lý Dương tương đương với mài tăng rồi, tuy nhiên, cách nghĩ của mọi người trước đó không thay đổi mấy.

Vàng chanh tốt, đáng tiếc Thủy tinh chủng của Trác Lão và Cao băng chủng bồ đào hồng của Vua Phỉ Thúy đều không kém, bồ đào hồng và vàng chanh đều thuộc cùng một tầng mặt.

Trong đại sảnh, ngoài hội trường có không ít người đều phát hiện Lý Dương mài ra vàng chanh.

Rất nhiều người lại lần nữa bàn luận nhỏ, mài thạch rất chậm, còn không bằng một nhát đao cắt còn khiến người khác có khoái cảm thăng thần, huống hồ rất nhiều người đều biết, mài tăng không gọi là tăng, đồ mài ra cũng rất dễ lần nữa biến đổi.

- Không đúng, đây là Thủy tinh chủng!

Sangdala đột nhiên kêu lên, cậu ta không đứng lên, nhưng mặt vô cùng vui mừng và hoảng sợ, sau khi Lý Dương mài ra màu sắc, cậu ta vẫn luôn quan sát Lý Dương, mượn biết Lý Dương phá ra là Phỉ Thúy như thế nào.

Lý Dương mài ra càng nhiều, Phỉ Thúy càng rõ, cậu ta là người đầu tiên nhìn ra phẩm chất Phỉ Thúy.

- Thủy tinh chủng?

- Thật sự là Thủy tinh chủng, thực sự là Thủy tinh chủng.

Trong đại sảnh liên tiếp vang lên tiếng kêu, Phỉ Thúy trên mặt ngày càng rõ, người nhìn ra phẩm chất Phỉ Thúy cũng ngày càng nhiều.

Cao Bá mạnh mẽ ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn Lý Dương không xa, Vua Phỉ Thúy trước mặt hắn cũng ngẩng lên.

Bọn họ đều trên khán đài, cách gần nhau, Cao Bá cũng nhìn ra rồi, Phỉ Thúy mà Lý Dương mài ra chính xác là Thủy tinh chủng, hắn lại nhìn nguyên thạch dưới tay đang giải, trong lòng đột nhiên có cảm giác không biết làm sao.

Hắn vui mừng dường như hơi sớm, hắn thậm chí quên mất, bản thân Lý Dương chính là người sở trường tạo ra các kỳ tích.

Lượt này, kết cục trước hết còn thực sự khó nói.

Hắn là Thủy tinh chủng không tồi, nhưng chỉ là màu xanh thường, về màu sắc chắc chắn chịu thiệt, Lý Dương không những là màu sắc cao cấp, còn là màu vàng khó gặp, lại có thể tăng thêm không ít giá trị.

Cho dù Lý Dương dẫn ra Phỉ Thúy nhỏ hơn hắn một chút, cuối cùng cũng là Lý Dương thắng.

- Ba?

Mã Tuấn Đào cũng ngẩng đầu lên, nhìn cha của mình.

Lúc này trong lòng anh ta càng khó chịu, Cao băng chủng bồ đào hồng của Vua Phỉ Thúy rất không tồi, đáng tiếc hai người khác đều dẫn ra Thủy tinh chủng, vô hình làm cho Vua Phỉ Thúy kém một chút.

Liên tục hai lượt đều như thế, khiến Mã Tuấn Đào có cảm giác gò bó cực kỳ.

- Chỉ là mài tăng mà, không cần lo lắng.

Vua Phỉ Thúy cẩn thận nhìn lại nguyên thạch trên máy dẫn thạch của Lý Dương vài lần, lại cười ha ha, mặc kệ người bên cạnh cúi đầu tiếp tục dẫn nguyên thạch trước mặt mình.

Cơ thịt trên mặt Mã Tuấn Đào bắt giác rung lên.

Anh ta không như Vua Phỉ Thúy không thêm quan tâm, trận đối đồ này nếu Trác Lão tiếp tục thắng Lý Dương, hoặc Lý Dương thắng Trác Lão, việc của họ chỉ là chuyện nhỏ, nhưng việc sau đối với Vua Phỉ Thúy nhất định có ảnh hưởng cực lớn.

Đối với Vua Phỉ Thúy có ảnh hưởng, cũng như có ảnh hưởng đến anh ta.

- Rầm rầm.

Nhát dao thứ hai của Cao Bá cuối cùng đã cắt xong, cậu ta lần này không cắt men theo lớp vỏ, nhát đầu tiên cắt ra Phỉ Thúy, sau đó xuống dao dễ hơn nhiều.

Trong đại sảnh, rất nhiều người bên ngoài lần nữa chú ý tập trung vào Cao Bá bên này.

Vòng này mọi người đều dẫn ra Phỉ Thúy chất lượng tốt, lúc này còn không phải là lúc nói thắng thua, dù là đại sảnh hay bên ngoài đều không ít người trong nghề, mọi người đều đang đợi, đợi cuối cùng toàn bộ Phỉ Thúy được dẫn ra, lúc đó mới có thể biết được vòng này ai thắng.

- Đây, đây là?

Rửa sạch mặt cắt, mắt Cao Bá ngạc nhiên, không dám tin vào nguyên thạch trước mặt mình, nhát dao này nghiêm nhiên cắt ra Thủy tinh chủng Phỉ Thúy, nhưng cũng là xuất hiện ngoài ý muốn.

Trên mặt cắt có thể rất rõ nhìn thấy một vết nứt, rất chói mắt.

- Sao có thể như vậy?

- Đây là sợi ngăm, khối nguyên thạch này có sợi ngăm.

- Thật đáng tiếc, cái này không thể làm được vòng tay rồi, chỉ có thể làm mặt hoặc trang sức.

Đại sảnh, bên ngoài cùng như vang lên tiếng ồ, Phỉ Thúy lớn nhỏ vẫn không đổi, nhưng vết nứt này vết sẹo trên mặt mỹ nữ tuyệt thế, làm cho giá trị của cả khối Phỉ Thúy lập tức giảm rất nhiều.

Có vết nứt này, Phỉ Thúy không thể làm được vòng tay, giá cả của một khối Phỉ Thúy có thể làm được vòng tay và không làm được vòng tay đều chênh lệch nhau rất nhiều.

Huống hồ, vết nứt này còn ảnh hưởng đến toàn bộ kế hoạch khắc khối Phỉ Thúy, thậm chí lãng phí mất một chút nguyên liệu, như thế giá trị của cả khối Phỉ Thúy sẽ càng mất giá.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1035. Chương 1032: Ra Khỏi Trước Tiên.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Dao này của Cao Bá, thật ra nghiêm ngặt mà nói không thể coi là khóa.

Dao này vẫn như trước cắt ra Phỉ Thúy, hơn nữa là Thủy Tinh Chủng Phỉ Thúy cao cấp, cho dù không làm thành vòng tay, làm các trang sức khác rất có giá trị, nguyên thạch này Trác Lão giá mua được không cao. Chỉ luận riêng giá cả, khối nguyên thạch này vẫn tăng còn là tăng nhiều.

Đáng tiếc chính là, đây là trên Lôi Đài, hoàn toàn không đơn thuần là dẫn thạch.

Khối Thủy tinh chủng Phỉ Thúy của Trác Lão xuất hiện vết nứt, làm cho ông vốn không nhiều ưu thế trực tiếp giảm thẳng xuống điểm thấp nhất, lúc này xem trọng người của Lý Dương cũng ngày càng nhiều.

Dưới màn hình lớn, trên mặt Trương Ứng mang theo một chút kinh ngạc vui mừng.

Đừng ngại khó, tất có cách vượt qua, có chút hy vọng là được, ngay từ đầu bắt lợi đến hiện giờ Lý Dương trở thành người có khả năng thắng nhiều nhất cũng chỉ là việc vài phút này.

Tốc độ biến hóa khiến cho Trương Ứng đều cảm thấy có chút chịu không nổi nữa.

Trong đại sảnh, đám người Bạch Minh, Hoắc Tư tiên sinh cũng đều tươi cười, họ không phải là người của giới ngọc thạch, nhưng đều là bạn bè của Lý Dương, lúc này trong lòng họ tất nhiên hy vọng lý dương có thể thắng.

Toàn bộ xung quanh dường như không ảnh hưởng đến Lý Dương.

Lý Dương khẽ thở ra, sát xong khối nguyên thạch lần nữa cố định, sau đó nhấc dao cắt, hẳn chuẩn bị xuống dao cắt thạch rồi. cửa sổ cắt ra không nhỏ, lộ ra Phỉ Thúy cũng không ít, to như bàn tay, hiện nay đến xem là một điểm báo rất tốt, nếu bên dưới có thể thuận lợi, vòng này Lý Dương có khả năng thắng là rất cao.

Bên ngoài, những người mua Lý Dương thắng, biểu lộ tất cả đều từ âm u chuyển sang náo nức, mấy người đó còn cười ầm ầm.

- Ào!

Mã Tuấn Đào vội lên trước trước tiên rửa sạch mặt cắt, nhát dao thứ hai của Vua Phỉ Thúy cắt xong rồi, ông ngẩng đầu nhìn Lý Dương, quay đầu nhìn Trác Lão, lần nữa cố định nguyên thạch, tiếp tục xuống dần.

Lúc này, sự chú ý của mọi người đều bị Lý Dương và Trác Lão thu hút, người chú ý ông không nhiều.

Đối với điều này chính là tướng quân mở kho cũng rất cảm khái.

Nếu bình thường Vua Phỉ Thúy một mình xuất hiện, cho dù ở đâu đều chấn vang, trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, đáng tiếc, hôm nay không chỉ mình Vua Phỉ Thúy, còn có hai vị đại sư đứng đầu ngang ông, mấy người ở cùng chỗ, làm cho một mình sức ảnh hưởng Vua Phỉ Thúy giảm đi rất nhiều.

Lý Dương cùng Trác Lão biểu hiện của hai vòng này quả thực đều rất tốt, biểu hiện của Vua Phỉ Thúy cũng không kém, chỉ kém hơn một chút so với hai người họ, cuối cùng mới xuất hiện sự việc ông bị điều hiu.

Lúc dẫn thạch Vua Phỉ Thúy bị vắng vẻ, đây gần như là việc không thể xảy ra, nhưng thật sự xảy ra trước mắt, tuy nhiên, cũng chỉ có trường hợp này mới có khả năng, trường hợp này, ngày sau không thể có được.

Trác Lão đã biết Vua Phỉ Thúy xảy ra biến cố, đối với điều này đành chịu.

Ông chỉ có thể nói là vận may không tốt, gặp phải muội thâm ẩn giấu dưới lớp xác, ông cho dù nhìn thấy được cũng không nhất định sẽ phát hiện, phá hoại ngầm này quá sâu, tuy nhiên, ông cũng không đặc biệt để ý, xuất hiện ngoài ý muốn là đen đủi của ông, nhưng cũng nhất định là may mắn của Lý Dương, lần này cùng Lý Dương đối đồ không chỉ có mình ông, bên cạnh còn có Vua Phỉ Thúy.

Cao Bá tiếp tục dẫn nguyên thạch trước mặt Trác Lão không quan tâm, ông không thể không quan tâm.

Lúc này nụ cười trên mặt Cao Bá đã biến mất hoàn toàn, cảnh tượng phá hủy tốt như vậy ở trong tay ông, khiến cho trong lòng ông rất khó chịu, ông vừa này thực sự cho rằng lần này có thể giết được cả hai Lý Dương, giành được thắng lợi của đối đồ.

Thủy tinh chủng Phỉ Thúy xuất hiện biến cố khiến rất nhiều người đều cảm thấy đáng tiếc, tuy nhiên, đối đồ còn tiếp tục mọi người quan tâm nhất vẫn là kết quả cuối cùng.

Bảy tám phút sau, Lý Dương một dao cuối cùng cắt xong, gần như mọi người đều ý thức rướn cổ lên.

Vị trí của nhát dao này của Lý Dương rất lạ, không trực tiếp lựa chọn men theo lớp vỏ của cửa sổ mở hạ dao, mà chọn bên kia, nhát cắt như thế rất có khả năng sẽ ảnh hưởng đến Phỉ Thúy bên trong.

Tuy nhiên, đối với chọn lựa của Lý Dương không ai nói thêm gì.

Mấy người trên đài đều là đại sư bậc thầy, thuộc hàng ngũ cao nhân, cao nhân làm việc làm người ta suy nghĩ không thông, không chừng đây mới là phương pháp dẫn thạch tốt nhất.

- Rầm rầm.

Theo nguyên thạch bị tách ra, xung quanh lần nữa lại chấn vang, so với vừa nãy Cao Bá cắt ra vết nứt còn chấn động hơn, vô số người lớn tiếng ồn ào khiến cho người khác căn bản nghe không rõ họ nói điều gì.

Bạch Minh, Hoắc Tư tiên sinh cũng đều ngạc nhiên, cho dù là Thornton và Sangdal hai người lúc này cũng mở to mắt, không dám tin trên đài.

Trên mặt cắt của Lý Dương lần này cắt ra, lộ ra rõ ràng là toái ngọc không bình thường, nhát dao này của hẳn so với Trác Lão còn thâm hơn, nếu Cao Bá cầm một dao không tính là khóa, nhát dao này của ông thật ra là khóa sạch rồi.

- Sao có thể như thế?

- Sát tăng không gọi là tăng, ngay cả Thánh Ngọc cũng không tránh được chân lý này.

- Trận đối đồ này phải kết thúc sớm!

Tiếng bàn luận xôn xao lần nữa vang lên, hai vị đại sư đứng đầu, liên tục xảy ra chuyện ngoài ý muốn, lần sau còn mạnh hơn lần trước, khiến tinh thần của mọi người đều đề cao vài phần.

Đây chính là đồ thạch, cho dù là các đại sư đứng đầu như Lý Dương, cũng không thể luôn thuận lợi

Tuy nhiên, đây cũng là sức hấp dẫn của đồ thạch, không ai nắm chắc, chưa đến cuối cùng mọi người đều không biết rõ kết quả, làm cho tâm lý của mọi người đều tràn đầy hiếu kỳ về kết quả chưa biết.

Tất nhiên, đây là do họ không biết Lý Dương có năng lực đặc biệt, nếu biết được, chắc chắn không nghĩ như vậy, Lý Dương sớm đã biết tình hình bên trong khối nguyên thạch.

Mã Tuấn Đào ngơ ngác nhìn mặt cắt Lý Dương vừa cắt ra, cơ thịt trên mặt bất giác rung lên vài cái.

Trong mắt ông vẫn thắm đượm một niềm vui mừng tột độ, Trác Lão mở ra, Lý Dương cắt xong, lúc này, Cao Bằng chủng Bồ đào hồng của họ ngược lại biểu hiện tốt nhất, hơn nữa, rất có khả năng thắng đối đồ lần này.

Nếu họ thắng, tương đương với Lý Dương sẽ thua cuộc, Vua Phỉ Thúy cũng không phải là Lục diệp nổi bật.

Đồng thời, cũng có thể đem sức ảnh hưởng của ông lần nữa tăng lên.

Hiểu được điều này, phát hiện điểm này không chỉ một mình Mã Tuấn Đào, trong đại sảnh, bên ngoài có rất nhiều người cũng đều biết được điểm này, lúc này mọi người mới bắt đầu thật sự chú ý Vua Phỉ Thúy, chú ý khối Cao Bằng Chủng Bồ Đào Hồng kia.

- Sao có thể như thế, Lý Lão đệ số đỏ cũng quá hên đi!

Bạch Minh chu chu miệng, không kìm nổi oán trách một câu, vừa chuyển biến tốt, gần như nắm chắc phần thắng của đối đồ này, lại xuất hiện sự thay đổi kinh thiên động địa như thế, làm cho hy vọng của người ta vừa kịp nhắc đã tiêu tan.

Thầy Mã khê lắc đầu, đồ thạch và giám định đồ cổ khác nhau, lúc này bọn họ không có quyền lên tiếng.

- Rầm !

Lần cắt thứ ba của Vua Phỉ Thúy cắt xong rồi, vẫn là tăng, thế tăng rất không tồi, khối Cao Bằng Chủng Bồ Đào Hồng này biểu hiện so với vừa nãy dẫn ra tốt hơn nhiều, giá trị ít nhất cũng trên sáu mươi triệu, đó còn là giá hiện nay.

Tiếp tục tăng, có thể dẫn ra Phỉ Thúy lớn nhất, giá cả còn tăng lên nhiều.

- Ba, vòng này phải chúng ta thắng.

Nhìn mặt trước của nguyên thạch biểu hiện rất tốt, Mã Tuấn Đào lần đầu tiên nở ra niềm vui, nói nhỏ một câu.

Lý Dương và Trác Lão đều xảy ra ngoài ý muốn, vậy vòng này khả năng thắng lợi của họ quả thực rất cao, trong lòng Mã Tuấn Đào gần như đã việc ván đã đóng thuyền rồi.

Dù sao, nguyên thạch của họ đã dẫn gần nửa rồi, biểu hiện vẫn như trước cực tốt.

- Bây giờ khó mà nói chắc, quan sát một chút đã.

Vua Phỉ Thúy khê thở dài, còn nhìn về hướng Lý Dương, Lý Dương lại lần nữa cố định nguyên thạch, đang xuống dao, vừa nãy nhất cắt kia giống như không có bất kỳ ảnh hưởng của Lý Dương.

Nụ cười của Mã Tuấn Đào trong nháy mắt liền cứng đờ ở đó. Ưu thế rõ ràng như vậy, Vua Phỉ Thúy không ngờ không có lòng tất thắng.

Ông quay đầu lại nhìn Lý Dương đang cắt thạch, trong lòng đột nhiên có một ý nghĩ: khó nghĩ, Lý Dương còn có thể lần nữa lật lại tình thế không?

Thời gian chậm chậm trôi qua, Cao Bá lần nữa cắt xong nhất dao đầu

Mặt cắt của dao này lại lộ ra Phỉ Thúy, đáng tiếc nứt cũng nhiều hơn một đường, giá trị của toàn khối nguyên thạch lại giảm giá trị xuống một chút.

Lập tức, Vua Phỉ Thúy cũng dừng ở nơi đó.

Mọi người bàn luận Vua Phỉ Thúy lúc này cũng nhiều lên, dồn hết sự chú ý vào ông, mọi người mới phát hiện, khối nguyên thạch mà Vua Phỉ Thúy dẫn ra, ngoài lớp xác gần như đều là Phỉ Thúy.

Nói như vậy, Phỉ Thúy có thể dẫn ra bên trong sẽ rất nhiều, Cao bằng chứng bề ngoài là Phỉ Thúy cao cấp, không cầu mà được, hoàn toàn là tầng lớn siêu cấp.

Điều này làm cho tâm lý của rất nhiều người lần nữa xúc động, bất kỳ vị đại sư bậc thầy nào cũng không thể bỏ qua.

- Ào!

Suy nghĩ này mọi người không duy trì được lâu, lại bột phát ra tiếng huyên náo.

Dao này của Lý Dương cũng cắt xong rồi, vị trí hấn cắt ngắn nhất, tuy cắt xong, nhưng tốc độ không chậm, theo sát hai người, mặt cắt được Lưu Cương rửa sạch, sau khi mọi người nhìn thấy mặt cắt mới bột phát tiếng huyên náo.

Trên mặt cắt, Phỉ Thúy Thủy tinh chủng vàng chanh không ngờ lại lộ ra.

Nhìn vết tích cắt mở ra, cùng với phân bố của Phỉ Thúy, những người có kinh nghiệm quan sát cẩn thận, Phỉ Thúy trong khối nguyên thạch này quả thực xuất hiện phá hoại, nhưng lực phá hoại không lớn lắm, chỉ phá một phần, còn một phần Phỉ Thúy hoàn hảo.

Còn trình tự dẫn thạch của Lý Dương cũng rất chính xác, trước tiên sát sạch lớp vỏ, Phỉ Thúy bảo vệ bên trong, lần nữa cắt ra toái ngọc, sau đó lần nữa lộ ra Phỉ Thúy.

Nếu tất cả giống như họ đoán, vậy chỉ có thể nói rõ, Lý Dương thực lực của người này quá mạnh, mạnh đến mức đáng sợ, hẳn đã có thể phán đoán ra xu thế chính xác Phỉ Thúy trong nguyên thạch.

- Ba, có phải người sớm đã biết khối nguyên thạch của cậu ta không hoàn toàn khóa hết.

Mã Tuấn Đào đột nhiên quay đầu lại, kinh ngạc hỏi Vua Phỉ Thúy, ông lần nữa nhớ tới mọi lời vừa nói ban nãy, mọi người đều cho rằng họ có thể thắng, chỉ có Vua Phỉ Thúy tự mình cho rằng còn chưa chắc, biết Lý Dương có khả năng thay đổi tình thế.

- Các toái ngọc này, không hoàn toàn biểu hiện tầng toái ngọc bị vỡ hết, khối nguyên thạch của ông cũng không chứa toàn bộ kiểu khóa.

Vua Phỉ Thúy gật nhẹ đầu, điểm này ông chính xác nhìn ra, nhưng ông đối với phán đoán chính xác như vậy của Lý Dương có thể biết được hình thế của Phỉ Thúy bên trong rất bội phục.

Điểm này, chính ông cũng không làm được, thậm chí ông cảm giác, Lý Dương còn đang tiến bộ

Tuy nhiên, Lý Dương lần nữa cắt ra Phỉ Thúy, không có nghĩa là vòng này hẳn thắng, khối nguyên thạch của hắn lẫm phí không ít nguyên thạch, dẫn ra Phỉ Thúy không có khả năng quá lớn.

Chỉ cần giá trị Phỉ Thúy hắn dẫn ra không hơn Vua Phỉ Thúy, người thua vòng này vẫn là hắn, còn Khối Thủy tinh chủng Phỉ Thúy của Trác Lão, mọi người không đem vào so sánh.

Phỉ Thúy của Trác Lão đang bàn luận, tương đương Ra khỏi cục diện trước.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1036. Chương 1033: Người Không Thể Đắc Tội!

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Thời gian chậm chậm trôi qua.

Nguyên thạch thứ nhất của Cao Bá tất cả đã dẫn xong, đây là một khối Thủy tinh Chứng Qua Bì Lục không tồi, đầu khối cũng không nhỏ, nếu không phải có vết nứt thì giá trị không được trăm triệu cũng không kém là bao.

Dù sao biểu hiện của khối Phỉ Thúy này quả thực rất tốt.

Đáng tiếc xảy ra điều ngoài ý muốn, hiện nay giá trị bị ảnh hưởng, tuy nói vẫn như trước có giá cao mấy chục triệu, nhưng không so được với biểu hiện Phỉ Thúy của Lý Dương và Vua Phỉ Thúy.

Cao Bá đặt Phỉ Thúy xuống, lẳng lặng đứng ở đó quan sát Vua Phỉ Thúy và Lý Dương dẫn thạch, tâm trạng vẫn có chút phức tạp.

Ngay từ đầu ông là người kiêu ngạo nhất, ông dẫn ra Phỉ Thúy đỉnh cấp, lại dẫn ra Thủy tinh chứng Phỉ Thúy, vốn phải vui mừng đến cùng, đáng tiếc, vết nứt đáng chết này đã phá hoại Phỉ Thúy, cuối cùng cũng khiến ông làm khách xem.

Làm khách không cần lo lắng, nhưng làm cho Trác Lão vòng này không thể trực tiếp thắng, đánh mất một cơ hội tuyệt hảo thắng Lý Dương .

Điều đó mới khiến ông phiền não nhất.

Người Cao Bá kính trọng nhất chính là Trác Lão, ông hiện giờ tâm phục khẩu phục Lý Dương , nhưng trong lòng ông cũng hy vọng Trác Lão có thể báo thù, chân chính thắng Lý Dương một lần, bỏ lỡ lần này, lần sau không biết còn có cơ hội không đây.

- phù

Vua Phỉ Thúy thở dài. Cao Bằng Chứng Bò Đào Hồng của ông cuối cùng cũng dẫn xong, khối Phỉ Thúy lớn đặt ở bên án, Phỉ Thúy được ánh đèn phản chiếu tia sáng đỏ trong suốt, trông rất đẹp mắt.

Khối Phỉ Thúy này không nhỏ, sử dụng hợp lý có thể hơn chục cái vòng tay, nếu như thế, giá trị của nó đã cao hơn khối Thủy Tinh Chứng có vết nứt của Trác Lão, hơn nữa cao hơn không ít.

Bên trong đại sảnh, còn có bên dưới màn hình lớn bên ngoài, trong lòng rất nhiều người đều bắt đầu định giá trị của khối Phỉ Thúy này.

Cao Bằng Chứng Bò Đào Hồng to như vậy, thực sự định giá khoảng trăm triệu tệ, cao cũng không cao lắm, thấp cũng không thấp hơn, đây là giá hợp lý bình thường.

Đây là căn cứ theo tình hình thị trường hiện nay định giá, còn sau này giá như thế nào, mọi người không nghĩ đến.

Phỉ Thúy một trăm triệu lại Phỉ Thúy đỏ to như vậy, tuyệt đối có thể làm dc rất nhiều trang sức, nếu nguyên liệu như thế phải ra tay chắc chắn các công ty châu báu tranh nhau mua.

Hai người dẫn ra Phỉ Thúy, chỉ còn lại Lý Dương .

Giá trị trăm triệu, áp lực này không nhỏ, ai cũng không ngờ được ngay từ đầu Vua Phỉ Thúy không được mọi người chú ý lúc này trở thành điểm tập trung nhất, hơn nữa rất có khả năng thắng Phỉ Thúy trong vòng này, sau đó ông và Trác Lão mỗi người thắng một vòng, hoàn toàn thắng Lý Dương.

Mấy phút sau, chờ đợi của mọi người Phỉ Thúy của Lý Dương cuối cùng dẫn xong rồi.

Trông thấy hình dáng Phỉ Thúy hần dẫn ra, Vua Phỉ Thúy đều lộ ra chút kinh ngạc, hình dạng khối Phỉ Thúy này khác thường, thậm chí có thể nói không đúng tiêu chuẩn.

Tất cả đều hình dạng kỳ quái, mặt ngoài Phỉ Thúy còn có mấy chỗ nhô lên lõm xuống, chắc có liên quan đến Phỉ Thúy bị phá hủy.

Cũng chính vì như thế, nguyên thạch của hắn rất nhỏ, trái lại là người mở cuối cùng, dẫn ra Phỉ Thúy như thế phức tạp rất nhiều, cũng phải cẩn thận rất nhiều.

Tuy nhiên, Phỉ Thúy hình dạng kỳ quái có thể làm ra vòng tay, cho dù có thể làm ra vòng tay không nhiều lắm nhưng nói chúng là làm được vòng tay gia tăng không ít giá trị.

Mở ra cuối cùng, trong lòng rất nhiều người bắt đầu định giá cho khối Phỉ Thúy này.

Đánh giá cuối cùng, toàn bộ mọi người đều mở to hai mắt, giá trị thị trường của khối Phỉ Thúy này khoảng một trăm triệu, cao thấp không lớn lắm cũng chính là nói, khối phỉ thúy của hắn và giá trị của khối Phỉ Thúy của Vua Phỉ Thúy ngang nhau, cần phải phán đoán chính xác, mới có thể phân thắng bại.

Phán đoán chuẩn xác không dễ dàng, cần đem Phỉ Thúy làm thành bao nhiêu đồ trang sức, có bao nhiêu lợi dụng hợp lý đều tính ở trong, thậm chí còn phải tiếp nhận khảo nghiệm của thị trường, như thế quá phiền rồi, ít nhất không phải có thể giải quyết vấn đề ngay trước mắt.

Trong đại sảnh, mọi người ngồi bên dưới đã hoàn toàn xôn xao.

Không thắng thua, ngang nhau.

Hoặc thành lập Tổ giám khảo, tiến hành tính giá chính xác, tính ra giá trị của khối Phỉ Thúy nào cao hơn.

Hiện nay rốt cuộc chọn như thế nào, ai cũng không biết, đối đồ lần này không có tổ giám khảo chuyên trách.

- Thornton tướng quân?

Tập Long Sa tướng quân trông thấy Thornton, khẽ gọi, Thornton là chủ nhân, cũng là người tổ chức lời đài lần này trên đài không phân thắng thua, lại không có tổ giám khảo, về lý cần ông ra mặt.

Thornton quay đầu lại nhìn, hơi cúi đầu, khóe miệng còn có khổ tâm.

Nếu là người khác, ông hoàn toàn có thể giúp làm chủ, thậm chí chủ động làm giám khảo lần này, nên làm thế nào thì làm thế đó. Nhưng mấy người trên đài không đơn giản, cho dù là ông cũng không dám tùy tiện làm chủ.

Giúp họ làm chủ, đặc biệt là giúp Lý Dương làm chủ, một khi không được như ý của đối phương, đối với ông mà nói chẳng phải là chuyện tốt đẹp gì.

Thornton từ từ đứng lên, ông không muốn tham gia cũng không được, ai bảo ông là chủ, việc đầu tiên không có giám khảo, lúc này cũng chỉ có thể do ông ra mặt.

- Lý Dương, vòng này cậu thắng rồi.

Thornton vừa đứng lên, còn chưa nói gì, Vua Phỉ Thúy khẽ nói một câu, lời của ông khiến đại sảnh đang xôn xao lập tức yên tĩnh, lặng lẽ lắng nghe.

Phỉ Thúy giá trị không chênh nhau lắm, Vua Phỉ Thúy không ngờ chủ động nhận thua, điều này không giống phong cách của ông.

Lý Dương thoáng có chút do dự, cuối cùng chậm rãi nói:

- Mã Lão tiên sinh, không bằng vòng này chúng ta coi như bằng nhau, xem vòng cuối cùng thế nào?

- không, là cậu thắng rồi, chính là cậu thắng rồi, cậu có thể dẫn ra Phỉ Thúy hoàn chỉnh như thế, chính ta cũng không thể không khâm phục, cho dù làm phán đoán chính xác, Thủy tinh chủng vàng chanh của cậu cũng cao hơn Cao Bằng chủng bồ đào hồng của ta, người thắng chắc chắn là cậu.

Vua Phỉ Thúy lắc đầu, từ chối đề nghị của Lý Dương.

Trong lời nói của ông còn khiến rất nhiều người cùng gật đầu theo, Trác Lão được Cao Bá dìu lại, cẩn thận sờ sờ Phỉ Thúy của hai người, cuối cùng cũng gật đầu.

Vua Phỉ Thúy nói không sai, năng lực dẫn thạch đã hơn một bậc, Thủy tinh chủng vàng chanh của Lý Dương tạo hình rất lạ, người thường rất khó dẫn ra hoàn chỉnh như vậy, cho dù chính Vua Phỉ Thúy cũng không thể tin như thế.

Còn tính nguyên vẹn của khối Phỉ Thúy này rất quan trọng, nếu Phỉ Thúy bị hỏng, không làm ra được vòng tay, vậy, Lý Dương cũng không có cơ hội cạnh tranh với Vua Phỉ Thúy.

Đây cũng là nguyên nhân Vua Phỉ Thúy chủ động nhận thua.

Còn có một điểm Vua Phỉ Thúy nói không sai, phán đoán chính xác phải xem xét thị trường, là xem xét thị trường đồ trang sức thành phẩm, của Lý Dương nói thể nào cũng là Thủy tinh chủng, mặt thị trường nhất định được chào đón hơn ông một chút.

Thị trường này chỉ là thị trường tiêu thụ, không phải là công ty châu báu, nếu công ty châu báu, bọn họ có thể có khuynh hướng đưa ra rất nhiều nguyên liệu Cao Bằng chủng Phỉ Thúy trang sức.

Tổng hợp các cái này, Vua Phỉ Thúy chủ động nhận thua, người khác sẽ không có suy nghĩ khác.

Biểu hiện của Lý Dương quả thực hơn ông một chút, vòng này, Vua Phỉ Thúy thua cũng tâm phục khẩu phục.

- Mã Lão tiên sinh, Trác Lão, vậy vòng này cảm ơn đã nhường.

Lý Dương cũng không làm, nói xong chủ động dìu Trác Lão xuống đài nghỉ ngơi, vòng này thực ra hẳn vừa bắt đầu đã thua, nguyên liệu của Vua Phỉ Thúy quả thực rất tốt, giá trị dẫn ra Phỉ Thúy cũng không kém, Lý Dương không nghĩ nhất định có thể thắng.

Huống hồ, khối nguyên liệu của Lý Dương mua sáu triệu, nguyên thạch của Vua Phỉ Thúy chỉ dùng ba triệu tám trăm, nếu giá trị nguyên thạch cũng tính vào trong, vòng này hẳn là Vua Phỉ Thúy thắng, dù sao tăng giá trị lên gấp bội.

Đáng tiếc, giá trị nguyên thạch không được tính, Vua Phỉ Thúy cũng chưa từng nghĩ đến điểm này.

Đến cảnh giới này của họ, dẫn ra có giá trị, Phỉ Thúy có giá cao mới là quan trọng nhất, lúc đầu đối đồ Vua Phỉ Thúy và Lý Dương, giá trị nguyên thạch của Lý Dương thấp hơn Vua Phỉ Thúy rất nhiều, chiếm thượng phong nhiều hơn, không có ai nói gì.

Kết thúc vòng hai, ba vị đại sư đứng đầu đều nghỉ, tuy nhiên, không ảnh hưởng đến không khí xung quanh.

Cho dù trong đại sảnh hay dưới màn hình lớn bên ngoài, đều đang xôn xao bàn tán về đối đồ chấn kinh hồn phách vòng này.

Đầu tiên là Trác Lão chiếm ưu thế tuyệt đối, sau đó là hai khối Thủy tinh chủng cũng ngang giá, sau đó Trác Lão xuất hiện biến cố, và Lý Dương cắt xong, thay đổi nhất cắt này như sóng to gió lớn tấn công họ, biến đổi xấu quá nhanh.

Cuối cùng, Trác Lão ra khỏi vòng này trước, Vua Phỉ Thúy nổi dậy, suýt nữa giành được thắng lợi, càng khiến mọi người quá nghiến đủ, quá trình đối đồ như thế mới là kinh điển chân chính, đặc biệt là sự biến hóa khi xe qua giữa núi, làm cho tất cả sự chú ý của mọi người được rèn luyện một lần năng lực chịu đựng của tim.

Vua Phỉ Thúy chủ động nhận thua, cũng là cho mọi người thêm kính trọng lão tiên bối này, lúc Vua Phỉ Thúy đối đồ sẽ đem hết các nhân tố có lợi cho mình không sai, nhưng ông cũng là người quanh mình lỗi lạc.

Đồng thời mọi người cảm thán, đại sư đứng đầu chính là đại sư đứng đầu, bất kỳ ai cũng không thể coi thường.

Vua Phỉ Thúy không quá thu hút, ngay từ đầu ẩn giấu trong huy hoàng của hai người Trác Lão và Lý Dương, khiến mọi người không để tâm, nhưng phát huy tác dụng là trí mạng, suýt nữa trực tiếp đè áp Lý Dương, thắng triệt để đối đồ này.

Sắc mặt Mã Tuấn Đào tốt hơn rất nhiều, lần này tuy cha của ông không thắng, nhưng không còn là lá xanh nữa, Vua Phỉ Thúy bắt đầu khiến mọi người cảm thấy thực lực của ông, gừng càng già càng cay, đừng có coi thường.

Dưới đài, Thornton tướng quân và Tập Long Sa tướng quân đều chúc mừng Lý Dương, cũng ca ngợi quá trình dẫn thạch tinh luyện của Vua Phỉ Thúy và Trác Lão.

Đặc biệt là Vua Phỉ Thúy, Thornton tướng quân cũng từ đáy lòng ngợi khen.

Vua Phỉ Thúy giúp khổ ba tướng quân đỡ khoáng không sai, nhưng chính ông không phải là người của khổ ba tướng quân, chỉ giống như Lý Dương chỉ là vị khách, còn không phải là người trong gia tộc họ.

Với các chuyên gia đỉnh cao như thế, Thornton tướng quân rất tôn trọng.

Không chỉ Thornton tướng quân chính Khổ ba tướng quân cũng chủ động chạy tới chúc mừng Lý Dương, đứng trước mặt Thornton ông còn biểu hiện trắng trợn ra ý muốn cùng hợp tác cùng Lý Dương, khiến mặt già Thornton nhất thời trầm xuống.

Kỳ hoán Khổ Ba đã thâm liên lạc với Lý Dương, nhưng đáng tiếc Lý Dương bận bịu công việc, vẫn chưa có tiến triển gì với ông.

Lần này nghe nói Lý Dương và Vua Phỉ Thúy còn có Trác Lão đối đồ, ông mới dứt khoát mạo hiểm đến đại bản doanh của địch, cho dù nói thế nào, đều phải xây dựng quan hệ với Lý Dương, ngày tháng sau này còn rất dài, Lý Dương người như thế đối với mỗi một gia tộc của họ mà nói đều cực kỳ quan trọng, trước đã mất nước sau này càng phải cố gắng hơn.

Xây dựng quan hệ thật sự không chừng ngày nào đó Lý Dương có thể có tác dụng lớn, giống như cứu gia tộc Thornton.

Huống hồ, Lý Dương ở trong lãnh thổ Trung Á vẫn cực kỳ có ảnh hưởng lớn, là người mà họ chỉ có thể lôi kéo không thể đắc tội.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1037. Chương 1034: Hiểu Gì?

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Nghỉ ngơi hai mươi phút ba vị tông sư đứng đầu mới đồng thời đi lên đài.

Lần này Lý Dương không làm phiền Vua Phỉ Thúy nghỉ ngơi

Là Lý Dương hay là Vua Phỉ Thúy đều sẽ dùng toàn lực ứng phó.

11 h bắt đầu.

Bên ngoài, tim của Trương Ứng lại vang lên, vòng vừa này, con tim của anh ta cũng không ngừng thành thịch lên.

Kết quả cuối cùng khiến anh ta có chút ngoài mong đợi, nhưng cũng vui sướng.

Dù nói thế nào, Lý Dương đều đã thắng một vòng, cho dù là vòng ba thua, cũng sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng nào tới danh tiếng của cậu ta.

Đồng thời đối mặt với hai vị tông sư đứng đầu, có thể thắng được một vòng đã là thành tích đáng để tự hào, bất kể trong đại sảnh, hay bên ngoài,

Không có ai dám vỗ ngực nói đồng thời thắng được hai vị tông sư đứng đầu.

Cho dù toàn bộ thế giới, chắc cũng không có ai còn dám nói lời như vậy, lúc Trần Chung Lão nhân còn trẻ có lẽ có thể làm được, nhưng ông tuổi của ông hiện giờ đã cao rồi.

Bắt đầu rồi!

An Văn Quân gạt đầu, trong lòng cô cũng hơi kích động, Lý Dương vòng vừa này cuối cùng đã thắng.

Thắng cũng nằm ngoài dự liệu của cô.

Người nói lời như vậy cũng có không ít, mọi người đều hồi hộp nhìn màn hình lớn, sợ bỏ qua mất một chút đặc sắc.

Người trong đại sảnh lúc này thậm chí quên mất đồ mình cầm trên tay, dồn hết sự chú ý vào ba vị tông sư đứng đầu trên đài.

Nơi đó, chính là Hoắc Tư tiên sinh họ cũng đều bị hấp dẫn.

Đây là đối đồ của các đại sư hàng đầu, mọi việc của các đại sư đứng đầu trong bất kỳ ngành nào đều đánh để mong đợi và coi trọng.

Nhát dao đầu tiên của Vua phỉ thúy, nguyên thạch của ông nhỏ nhất, chỉ nặng hơn chục kg, địa điểm lần này Vua Phỉ Thúy chọn để xuống dao là lớp vỏ sát cạnh, phương thức xuống dao rất an toàn.

Cao Bá là người thứ hai, nguyên thạch của ông nặng mười lăm mười sáu kg, bề mặt hắc ô sa.

Lớp xấp của nguyên thạch, mặt của sổ có liên quan đến nhau, màu sắc rất không tồi, cụ thể là Phỉ Thúy gì còn chưa nhìn ra.

Thời điểm hai người xuống dao, Lý Dương còn đang kiểm tra nguyên thạch.

Trông thấy khối nguyên thạch của Lý Dương, không ít người trong đại sảnh và bên ngoài đều kêu ra tiếng.

Khối nguyên thạch này của Lý Dương lớn nhất, khoảng hơn năm mươi kg. tương đương với trọng lượng hơn 10P

Còn nặng hơn Vương Giai Giai .

Đây cũng là khối nguyên thạch lớn nhất hôm nay để tổng xe đẩy đều nhô lên.

Khối nguyên thạch này hình chữ nhật, biểu hiện lớp xác không tồi, có vân rần và trứng muối.

Đáng tiếc khe nứt cũng nhiều, nghiêm khắc mà nói là nguyên thạch trung đẳng.

Giá trị của nguyên thạch như thế cũng không thấp, lại to như vậy chắc cũng ngón của Lý Dương tám triệu.

Tuy nhiên, tám triệu cũng không coi là cao, nếu đặt vào công bàn, bất kể là Bình Châu hay là Myanmar

Nguyên thạch như thế đều có khả năng lên đến hàng chục triệu, chủ tiệm còn tính giá thực không vì người mua nguyên thạch là Lý Dương mà cố ý tăng giá.

Nguyên thạch hơn 50 kg, Lý Dương và Lưu Cương cũng tốn không ít sức để cố định xong.

Sau khi cố định xong, Lý Dương lúc này mới xuống dao, vị trí cắt thạch lần này của hắn là chính giữa.

Chọn cắt thạch chính giữa là các người đam mê đồ thạch yêu thích làm từ giữa mở vào trong.

Là gì vừa nhìn là biết ngay, tuy nhiên, phương thức này cũng có khuyết điểm rất lớn, dễ dàng làm cho Phỉ Thúy không hoàn chỉnh.

Phỉ Thúy không hoàn chỉnh nói chung sẽ mất một chút giá trị.

Ba máy dẫn thạch cùng khởi động, âm thanh rất lớn, người trong đại sảnh có thể nhìn bằng mắt ở khoảng cách gần.

Trông thấy ba vị đại sư dẫn thạch, nhưng đồng thời phải thừa nhận âm thanh này.

Lúc ba người dẫn thạch, người bên dưới xôn xao đoán, tiếng của mỗi người phải rất to, người bên cạnh mới nghe thấy được.

Tất cả mọi người đều đang đoán, người thắng cuộc vòng này sẽ là ai.

Lúc này mọi người không thấy Vua Phỉ Thúy và Trác Lão liên hợp, qua biểu hiện của vòng đầu tiên,. Mọi người đối với Lý Dương cũng được thuyết phục triệt để.

Tuy nhiên, Vua Phỉ Thúy và Trác Lão cũng không phải là người dễ đối phó, Trác Lão nêu không xảy ra ngoài ý muốn, như vòng đầu tiên đe dọa đến Lý Dương rất lớn.

Uy hiếp lớn nhất vẫn là Vua Phỉ Thúy, rất nhiều người đều biết, Vua Phỉ Thúy và Trác Lão tiến hành phối hợp hoàn mỹ.

Khối nguyên thạch cuối cùng này, mới là khối mà ông xem trọng nhất, có lòng tin nhất.

Tôi nói người thắng cuộc vẫn là Lý Dương.

Tôi cũng cho rằng như vậy, Khối nguyên thạch của Lý Dương có thể mang vân trăn, lại còn có trứng muối, đây là biểu hiện có sắc!

Bên ngoài mấy người đang đứng ở đó bàn luận to nhỏ, lời của họ vừa dứt, lập tức có người khác đứng ra phản bác lời của họ.

Không, tôi cho rằng Vua Phỉ Thúy có thể thắng cuộc, biểu hiện nguyên thạch của Lý Dương rất tốt, nhưng chỉ có biểu hiện có sắc.

Họ đang quan sát nguyên thạch của Vua Phỉ Thúy, đó là nguyên thạch lớp xấp cát muối trắng của Mạc cách điệp lão trường..

Đặc điểm của miệng Mạc cách điệp lão trường, các người quên rồi sao? Nguyên thạch lớp xấp cát muối trắng, cực kỳ dễ dàng tạo ra Phỉ Thúy thủy tinh chủng cực phẩm.

Người này vừa mới nói xong, lại có người đứng ra ủng hộ anh ta. Không sai, bề mặt nguyên liệu của Vua Phỉ Thúy cũng có trứng muối không tồi. tôi cũng ủng hộ Vua Phỉ Thúy.

Người này, hai ý kiến trái ngược nhau, rất nhanh tranh luận lên.

Tranh luận như thế ở nơi khác cũng có, có người ủng hộ Lý Dương, có người coi trọng Vua Phỉ Thúy.

Vài người tiếp tục có lòng tin với Trác Lão. Nguyên thạch của ba người đều không tồi, cũng khiến cho họ có căn cứ và lý do riêng mà mình tin tưởng.

Cho dù là ai, lúc này cũng không thuyết phục nổi đối phương, tuy nhiên, họ cũng không nghĩ nhất định thuyết phục đối phương.

Họ tôn trọng chính là loại lạc thú cạnh tranh này.

Các người chú trọng điểm này ngoài họ ra chỉ đang nghĩ chính người mà họ coi trọng có thể thắng được vòng này.

Kiểm được nhiều tiền càng tốt.

- Bộ trưởng An, bà thấy thế nào?

Nghe thấy người xung quanh không ngừng bàn luận, Trương Ứng không nhịn được hỏi An Văn Quân bên cạnh một câu.

Thực lực của anh ta trong đồ thạch không bằng An Văn Quân .

Sở dĩ anh ta có thể làm được cấp phó của An Văn Quân , một là anh ta có sự từng trải, hai là có quan hệ với Lý Dương.

An Văn Quân hiện nay rất coi trọng Lý Dương, hiện nay người của cả công thần y đều biết.

Từ biểu hiện của nguyên thạch mà nói, mỗi người một ưu thế.

An Văn Quân khẽ trả lời, suy nghĩ một lát, lại tiếp tục nói:

- Tuy nhiên tôi có cảm giác, khả năng thắng của Lý cố vấn rất cao, cậu ta có thể sẽ lần nữa đem tin vui bất ngờ cho chúng ta.

- Tin vui bất ngờ?

Trương Ứng kinh ngạc nói, lảng lảng nhìn An Văn Quân , thật ra chính anh ta không xem trọng Lý Dương nhiều.

Đối mặt với hai vị đại sư đứng đầu, muốn thắng thực sự không phải là việc dễ dàng như vậy.

An Văn Quân gật đầu, không nói gì.

Trong lòng của cô hiện nay rất phức tạp, một mặt cô thực sự hy vọng Lý Dương có thể thắng được đối đồ lần này.

Như thế, hẳn sẽ đường hoàng chính chính vượt qua Vua Phỉ Thúy, đứng ở vị trí cao hơn Vua Phỉ Thúy.

Tuy nhiên, Lý Dương đạt được thành tựu như vậy cũng càng khiến cô khó có thể lôi kéo, thành tựu của Lý Dương càng cao áp lực của cô muốn lôi kéo Lý Dương càng lớn.

- Rầm rầm.

Mặc kệ người khác bàn luận như thế nào, nguyên thạch trên đài đều đang cắt, khối nguyên thạch thứ nhất cuối cùng đã cắt xong.

Người cắt xong đầu tiên chính là Vua Phỉ Thúy, nguyên thạch của ông nhỏ nhất, cắt lại men theo sát cạnh, chỉ cần vài phút là cắt xong rồi.

Không như Lý Dương , bánh răng vừa đi xuống.

- Rầm.

Mã Tuấn Đào nhanh chóng xả một chậu nước, tách mặt cắt lập tức bày ra trước mặt mọi người.

Trong chớp mắt, mặt của mọi người đều đại đi, trên mặt cắt không có lộ ra Phỉ Thúy.

Chỉ lộ ra tầng sương, nhưng không phải là sương trắng, mà là sương đen rất kém.

Sương đen thích chạy vào vỏ, Phỉ Thúy đều có thể chạy đi, đây là kiến thức được công nhận bị mọi người rất ít đặt hy vọng vào Vua Phỉ Thúy.

Nhất dao đầu không ngờ lại khóa, thực là ngoài ý muốn.

Lại thêm trước đó Lý Dương và Trác Lão đều gặp phải ngoài ý muốn, hôm nay ba vị đại sư này tính như đều có vận mệnh giống nhau.

Sau khi dừng sờ, mọi người trong đại sảnh mới huyên náo lên, bên ngoài càng như chảo dầu.

Rất nhiều người trước đó coi trọng Vua Phỉ Thúy không kìm nổi gào khóc lên, không kiềm chế được sự thất vọng và thương tâm của mình.

Đối với các điều này, Vua Phỉ Thúy căn bản không để ý, ngồi xồm dậy, cẩn thận quan sát mặt cắt vừa xong.

Không đúng, đây không phải là sương đen, đây là sương xám.

Đây là sương xám màu rất đậm

Trong đại sảnh cao hai vị đại sư đồ thạch rất nổi tiếng đều đứng ra nói, rất nhiều người đều vội vàng nhìn tỉ mỉ, dưới tầng vỏ lộ ra, quả thực là sương xám.

Chẳng qua màu sắc của sương xám rất đậm, thoát nhìn rất giống sương đen.

Lớp sáp cát muối trắng làm sao sẽ có sương xám?

Có người kinh ngạc hỏi một cậu, anh ta không hỏi cụ thể ai, chỉ nói nghi vấn trong lòng, và giống như anh có không ít người như thế đối với vấn đề này.

Sương xám, là biểu hiện chỉ có của nguyên thạch hắc ô sa bì xác thường mà nói, trong hắc ô sa bì xác đều có thể có sương xám.

ở lớp giữa gần ngoài lớp vỏ . Nguyên thạch có kèm sương xám lúc mở cửa dễ dàng bị hiểu nhầm là sương đen, hoặc giấu Phỉ Thúy ở bên trong.

Thường xuyên bị ước giá thấp, đợi sau khi cắt xong, bên trong không bị ảnh hưởng của sương xám rất dễ xuất hiện Phỉ Thúy tốt màu đẹp, cũng dễ dàng tăng giá.

Các điều này các chuyên gia đồ thạch có trình độ nhất định đều biết.

Tuy nhiên, trên nguyên thạch Bạch diêm sa da xác có thể nhìn thấy hắc ô sa da xác mới có sương xám, khiến các chuyên gia đồ thạch đều có cảm giác đặc biệt.

Đây dường như, một chủng người da trắng, da thịt trên mặt là màu đen, làm cho người khác có cảm giác quái dị.

Trong đại sảnh có người nhìn ra bên ngoài sương xám cũng có, bên ngoài có mấy cao thủ thực sự có thực lực

Vì không vào được bên trong, nên ở bên ngoài quan sát đối đồ bên trong.

Rất nhanh, tin tức sương xám cũng truyền ra ngoài, làm cho tâm lý nhiều người đều nghi hoặc.

- Tôi hiểu rồi.

Sang dala đột nhiên kêu lên một tiếng, thanh âm của anh ta không nhỏ, rất nhiều người trong đại sảnh đều dồn mắt nhìn anh ta. Chính là bọn người Ngạn Ba cũng như vậy

- Cậu đã hiểu cái gì cơ?

Thornton tướng quân hơi nhíu mày xuống, khẽ hỏi, trình độ của Sangdala ông biết, còn hơn hẳn mình, nhưng cũng không giỏi lắm, nói anh ta biết, thứ mà nhiều người như vậy đều không biết

Ông vẫn thực sự có chút hoài nghi.

Sang dala nhìn chú, chậm rãi nói:

- Đây, đây sẽ là một khối nguyên thạch đồ thạch biến dị?

- Nguyên thạch đồ thạch biến dị?

Trong nhất thời, toàn bộ các chuyên gia đều sửng người, Sang dala nói điểm này, vẫn thực sự có khả năng rất lớn. Gần như cũng có thể giải thích hợp lý.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1038. Chương 1035: Ba Khối Nguyên Thạch, Ba Khối Thủy Tinh Chủng.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Tam công tử nói không sai, đây chính là một khối nguyên thạch đồ thạch biến dị.

Một bàn ở sau Sangdala có một lão nhân gật đầu, sắc mặt tướng quân Thornton lập tức dịu đi rất nhiều.

Lão nhân này là một chuyên gia đồ thạch nổi tiếng của Myanmar, cũng là một chuyên gia đồ khoáng nổi tiếng, trước khi Lý Dương chưa đến đã từng giúp Thornton tướng quân cùng với Khố Ba tướng quân đồ khoáng, thành tích cũng không tồi, đồ thành công ra không ít mạch khoáng.

Ông là một người tự do, không thuộc về bất kỳ gia tộc nào, chỉ cầm tiền làm việc.

Tuy trình độ của ông không so được với Lý Dương và Vua Phỉ Thúy các tông sư đẳng cấp nhưng cũng là chuyên gia cấp tông sư, có năng lực nhất định, vẫn luôn nhận được sự kính trọng của mọi người.

Lời của ông làm cho mọi người tán đồng với cách nghĩ của Sangdala.

Nguyên thạch đỏ thạch biến dị, là loại nguyên thạch rất hiếm thấy hơn nữa phần lớn nguyên thạch này đều là bì xác biến dị.

Lần này, không ngờ là biến dị tầng sương, còn là biến dị rất kỳ lạ, nguyên thạch Bạch diêm sa bì xác dẫn ra hắc ô sa bì xác mới có tầng sương xám, dường như hai cái đặc biệt đó không tương đồng lại hợp cùng nhau.

Thật ra, trước đây Lý Dương cũng dẫn ra nguyên thạch biến dị tầng sương, tuy nhiên, lần đó không đem lại cho người khác có cảm giác sâu sắc như lần này.

Vật chất màu trắng dẫn ra thứ màu đen mới có, làm sao đều khiến người ta cảm thấy không thật.

- Nếu là sương xám, ảnh hưởng đó hẳn không lớn?

Lại có người đột nhiên nói một câu, mọi người đều thoáng sửng sốt, lập tức rất nhiều người đều gật đầu theo.

Ảnh hưởng sương xám hắc ô sa bì xác đối với nguyên thạch không lớn, không như sương xám thực sự, như thế có nguy hại rất lớn, nếu xem như thế, một đao này của Vua Phỉ Thúy vẫn tính được.

Cho dù không cắt ra Phỉ Thúy, khóa cũng không nhiều.

Trong đại sảnh đoán ra nguyên thạch đỏ thạch biến dị, bên ngoài đồng thời cũng đã truyền ra, người thông minh đều có, mấy nghìn người ở bên ngoài có vài người cũng như Sangdala cũng nghĩ đến đồ này.

Nguyên thạch đỏ thạch biến dị, so với Phỉ Thúy biến dị một lần càng khó gặp được, lại là Vua Phỉ Thúy dẫn ra, lúc này người bên ngoài đều kích động gào to, chờ mong biểu hiện của khối nguyên thạch này

Nhìn khối nguyên thạch biến dị này, khóe miệng của An Văn Quân bất giác nhếch lên, mang theo ý cười thần nhiên.

Cô còn nhớ rõ, mình lần đầu tiên gặp Lý Dương, trên tay cầm một khối nguyên thạch đỏ thạch biến dị, đó là cô kiểm tra công cụ của Lý Dương, tuy nhiên, khối nguyên thạch đó là biến dị bì xác, không phải biến dị tầng sương.

Bây giờ nghĩ lại, cũng rất hối hận, lúc đó Lý Dương đã biểu hiện ra thiên phú của tông sư đẳng cấp, phán đoán nguyên thạch biến dị rất chính xác, đáng tiếc vì trong lòng cô không có coi trọng như hiện nay, chỉ ký một hợp đồng cổ vấn.

Lúc đó, nếu thực sự đoán được Lý Dương có thành tựu hôm nay, trả ra thêm nhiều giá nữa cô cũng phải cột Lý Dương trên chiến xa của An Thị.

Vua Phỉ Thúy quan sát tầng sương một lát, lập tức lần nữa cố định nguyên thạch, chuẩn bị xuống đao.

- Rầm!

Nhát đao đầu tiên của Trác Lão bên cạnh cũng cắt xong rồi, lực chú ý của mọi người lập tức đều dồn vào bên này, đối với nguyên thạch của Trác Lão mọi người cũng như thế có mong đợi rất lớn.

Ba vị trên đài này, đều là tông sư đứng đầu, bất kỳ khối nguyên thạch họ dẫn ra đều không thể coi thường.

- Có xanh!

- Là xanh thẫm!

Dao này của Cao Bá vừa may cắt bên cạnh Phỉ Thúy, tuy nhiên, còn có một lớp vỏ, nhưng không ảnh hưởng đến mọi người xem đến màu sắc của Phỉ Thúy.

Xanh thẫm, là màu xanh hơi đen, màu xanh này dễ pha màu, nếu có pha màu giá trị không cao.

Nhưng cũng không phải tuyệt đối, xanh đen thuần khiết là biểu hiện không tồi, cũng là loại màu sẽ cao cấp, rất được thị trường ưa chuộng.

Cao Bá mở nguyên thạch, quan sát tỉ mỉ một lát, trên mặt lại lộ ra nụ cười.

Khoảng cách của anh ta gần, thông qua quan sát, màu sắc bên trong còn xem thuần khiết, không phát hiện pha trộn, độ sáng bóng của Phỉ Thúy cũng rất cao, đây hẳn lại là một khối nguyên thạch tăng cao giá trị.

Chính Cao Bá đoán, đây ít nhất là một khối nguyên thạch có thể ra Bảng chủng Phỉ Thúy. Nếu màu sắc thật, giá cả chắc chắn rất cao, khối nguyên thạch này của ông nặng hơn chục kg, không nhỏ.

Ông đem suy đoán của mình nói với Trác Lão, Trác Lão chỉ mỉm cười gật đầu, lập tức chỉ bảo anh ta tiếp tục mài thạch, đầu tiên mài ra Phỉ Thúy, lại tiếp tục hạ dao cắt.

Đã xác định có thể ra Phỉ Thúy rồi, mài thạch là phương pháp an toàn nhất.

Cao Bá gật đầu, lòng hăng hái trên người càng thêm, ngẩng đầu nhìn Lý Dương một cái, lập tức lần nữa cố định nguyên thạch, vào đá mài, chuẩn bị mài vật bên trong.

Lý Dương bên đó, dao cắt mới xuống được một nửa, tốc độ dẫn ra khối nguyên thạch quả rất chậm, cho dù thủ pháp của Lý Dương cao minh đến đâu, lúc này cũng không có pháp nào.

Năng lực đặc biệt của hắn, không thể giúp dao cắt của hắn cắt nhanh hơn.

Thời gian chậm chậm trôi qua, ba vị tông sư trên đài vẫn đang dẫn thạch, mấy nghìn người đứng ngoài trời đầy sao vẫn đang xôn xao bàn luận.

Lúc này, lại có không ít người đến muộn, lần này thời gian đổ thạch được sắp xếp thực quá nhanh, làm cho vài người liều sống liều chết chạy đến cũng không đến được đứng giờ.

Những người đến sau này đều nghe ngóng kết quả đối đổ của mấy người đến trước.

Phỉ Thúy đẳng cấp của vòng đầu tiên, vòng thứ hai rung động lòng người, Trác Lão và Vua Phỉ Thúy mỗi người thắng một vòng, khiến các người đến sau này lập tức đều vô cùng ảo não. Hối hận đã bỏ lỡ tiết mục tuyệt vời này.

Vòng thứ ba lúc này, là vòng cuối cùng, cũng khiến cho họ càng coi trọng hơn, mắt đều nhìn không chớp vào màn hình lớn.

Đồng thời, kết quả đối đổ này cũng thông qua các phương thức điện thoại ... lan truyền ra toàn thế giới, người ở các nơi khác thực sự không đến được, không ngừng điện thoại hỏi thăm, hiện giờ mấy diễn đàn Phỉ Thúy cao cấp, cùng với các cuộc làm ăn về Phỉ Thúy đều đang nói về đối đổ lần này.

Lý Dương một địch hai, đồng thời đối đổ với hai vị tông sư đứng đầu, đã ảnh hưởng đến toàn bộ giới đổ thạch.

Khu vực khoáng sản miền bắc Myanmar, kho bên ngoài mở quặng, có người thanh niên đang mài.

Bên cạnh anh ta rất nhiều người đều ngồi ở đó, nghe cái gì đó, lần này Lý Dương và hai vị tông sư đứng đầu đối đổ, người của các khu mỏ của họ đều biết rồi đáng tiếc họ không có cơ hội đi đến hiện trường mắt thấy tai nghe.

- Nguyên thạch Phỉ Thúy biến dị, Vua Phỉ Thúy dẫn ra khối nguyên thạch là biến dị!

- Nguyên thạch biến dị dễ dàng ra Phỉ Thúy biến dị, tôi thấy vòng này Vua Phỉ Thúy giành được thắng lợi rất cao.

- Tôi cũng đồng ý!

Bàn luận xôn xao ở chung quanh làm cho người thanh niên thoáng ngáy người, anh ta ngẩng đầu, nhìn xung quanh một lúc, lập tức vẫy vẫy tay.

Cách đó không xa, lập tức có một người nhẹ nhàng đi tới, hạ giọng nói vài lời bên tai.

Người thanh niên này chính là Ngọc Cường đó ẩn thân làm việc ở khu mỏ, anh ta đã làm việc ở khu mỏ được nửa năm rồi từ thợ mỏ ban đầu đến hiện nay là công nhân chọn nguyên liệu.

Các bạn công nhân xung quanh anh ta đều không biết thân phận hiển hách như vậy của anh ta.

Tuy nhiên, Khố Ba tướng quân còn có người của Thiệu gia đều không thể thực sự vứt anh ta ở đây như thế, xung quanh còn có vài người luôn quan tâm anh ta, người bảo vệ anh ta không được sự cho phép của anh ta không được lại gần.

Rất nhanh Lý Dương và Vua Phỉ Thúy mọi việc xảy ra ở Ngõa thành giữa họ Thiệu Ngọc Cường đều biết hết, sau khi người này trình bày đại khái, Thiệu Ngọc Cường ngẩng đầu, nhìn nhìn vào phương hướng của Ngõa thành.

Hai ngày nay anh ta luôn ở kho chọn nguyên thạch, căn bản không chú ý các cái này, nếu không phải lúc này nghỉ ngơi, cho dù ngay cả tin tức này anh ta đều sẽ không biết.

- Lấy một địch hai sao? Người yên tâm một ngày nào đó ta sẽ vượt qua người!

Thiệu Ngọc Cường ôm lấy đầu, như hiện nay đuổi theo Lý Dương, vượt qua Lý Dương đã là toàn bộ động lực của anh ta, thời gian này ở khu mỏ anh ta cảm thấy tiến bộ rất nhanh nhưng cũng hiểu, hiện nay anh ta được xưng tông sư, nhưng chắc chắn không phải tông sư đỉnh cấp, anh ta còn một đoạn đường phải đi.

- Thủy Tinh Chung không ngờ là Thủy Tinh Chung!

Thiệu Ngọc Cường nghĩ dời đi, người lại rung mạnh, người bên cạnh đều kêu to, đây là tin tức mới nhất từ Ngõa thành truyền đến.

Thiệu Ngọc Cường do dự một lúc, cuối cùng cũng xen lẫn vào trong đám người, nghe các tin được truyền đến từ Ngõa thành này.

Thủy Tinh Chung, hôm nay ba vị tông sư đối đồ, khối Thủy Tinh Chung Phỉ Thúy thứ tư dẫn ra rồi, lần này dẫn ra Thủy Tinh Chung Phỉ Thúy vẫn như trước trong bốn khối Trác Lão chiếm ba khối.

Lần này đối đồ, mỗi người chỉ có ba khối nguyên thạch, ba khối toàn ra Thủy Tinh Chung, bất kể là đại sảnh hay bên ngoài đều sôi trào lên, ba khối Thủy Tinh Chung này không phải Vua Phỉ Thúy dẫn ra cũng không phải Lý Dương dẫn ra mà là Trác Lão, Trác Lão có đôi mắt không được tinh anh.

Điều này càng khiến cho mọi người kích động, dù sao trong lòng rất nhiều người Myanmar, Trác Lão là đại biểu của họ.

Trong đại sảnh có rất nhiều người đứng thẳng lên, quên mất thân phận của mình, lớn tiếng kêu lên.

Trên đài, Cao Bá nhìn cửa sổ mờ ra Thủy Tinh Chung, trên mặt cũng ngẩn ra, ba khối nguyên thạch, ba khối Thủy Tinh Chung, lúc này chính anh ta cũng có cảm giác không dám tin.

Thủy Tinh Chung trước mặt, còn là màu xanh thẫm nguyên chất, đây không những là tăng giá mạnh, còn là một lần tăng giá siêu cấp.

Vua Phỉ Thúy và Lý Dương đồng thời quay đầu lại, Vua Phỉ Thúy khẽ cúi đầu, khóe miệng của Lý Dương có nụ cười thần nhiên.

Kết quả của khối nguyên thạch này, lý dương sớm đã biết rồi.

Còn Vua Phỉ Thúy cảm thán vận may của Trác Lão không tồi, nguyên thạch của Trác Lão ông biết, chỉ là khối nguyên thạch này ông và Trác Lão hoàn toàn không chắc chắn có thể dẫn ra Thủy Tinh Chung, thậm chí sự nắm chắc của họ không đủ một phần.

Trước đây họ coi trọng Băng Chung, hoặc Băng Nhu Chung.

Khối nguyên thạch này của Trác Lão, theo kinh nghiệm của hai người bọn họ, khả năng ra Băng Chung trên tám phần, tuy nhiên, cũng không có khả năng dẫn ra Thủy Tinh Chung, chỉ là hy vọng nhỏ hơn một chút thôi.

Cho nên, Trác Lão mới để khối nguyên thạch này sau cùng, cùng giúp đỡ Vua Phỉ Thúy, mình là lực diệp.

Chỉ là hai người họ đều không ngờ tới, lần này hai người đều mở to mắt nhìn, tỷ lệ nhỏ nhất đó xuất hiện rồi, thật sự dẫn ra Thủy Tinh Chung rồi.

Kết quả này cũng làm vừa lòng bọn họ cũng chính Vua Phỉ Thúy cũng không thể nói gì hơn, chỉ có thể nói may mắn của Trác Lão rất tốt, màu xanh không làm thành còn tiếp tục làm hoa tươi

Trong đồ thạch, Vua Phỉ Thúy và Trác Lão, cũng không dám nói mình hoàn toàn có thể nhìn thấu, có thể nắm chắc bảy phần, họ dám đi đồ.

Bảy phần, trong lòng các chuyên gia đồ thạch khác, đã không thể tưởng tượng con số.

Đương nhiên, nếu họ biết Lý Dương có thể nhìn được mười phần, chắc sẽ bỏ dọa ngất xỉu đi, bí mật này là bí mật lớn nhất của Lý Dương, vĩnh viễn không thể nói ra.

- Trác, Trác Lão, Thủy Tinh Chung, lại là Thủy Tinh Chung!

Cao Bá ngây ngẩn cuối cùng cũng phản ứng lại, vội vàng đi tới bên cạnh Trác Lão, nói nhỏ một câu, thật ra anh ta không nói Trác Lão sớm đã biết rồi, những người gào to trong đại sảnh, ông đều nghe rất rành mạch.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1039. Chương 1036: Sai Lầm Giống Nhau, Phạm Một Lần Là Biết Rồi.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Cao Bá vội vàng kéo ông, để ông xoa xoa mặt cửa sổ vừa mài ra, nụ cười trên mặt Trác Lão ngày càng tươi, lại tập một khối Thủy Tinh Chung, chính Trác Lão cũng rất kinh ngạc vui mừng.

Liên tục dẫn ra ba khối Thủy Tinh Chung, thành tích này ông đã rất lâu chưa từng có rồi.

Cho dù trước đó Vua Phỉ Thúy dẫn ra biến dị, xuất hiện vết nứt, nhưng đó cũng là Thủy Tinh Chung Phỉ Thúy, phẩm chất không đổi, ba khối Thủy Tinh Chung, đây chính là một kiêu ngạo, một niềm tự hào.

Sau khi Trác Lão sờ xong, hài lòng về chỗ của tông sư.

Ông còn nhìn về hướng của Vua Phỉ Thúy cười, Lý Dương đúng lúc này quay đầu lại, trông thấy nụ cười của Trác Lão.

Trong nháy mắt Lý Dương ngây người, hắn không ngờ cảm thấy, trong nụ cười của Trác Lão dường như còn kèm theo khoe khoang nho nhỏ, thậm chí còn có chút đắc ý, Trác Lão giờ phút này thật sự làm cho ông có chút cảm giác này.

Ra sức gặt đầu, Lý Dương lần nữa tập trung vào nguyên thạch trước mặt mình,.

Khối nguyên thạch mấy chục cm của hắn, đã cắt gần hết rồi, rất nhanh cắt xong.

- Thủy Tinh Chung, xanh thẫm thuần như vậy, có thể dẫn ra một Phỉ Thúy, đó đều là tăng lớn siêu cấp quá trăm triệu, Cổ vấn Lý lần này tổn thất rồi.

Trương Ứng không ngừng thở dài, anh ta nói là suy nghĩ trong lòng rất nhiều người, lúc này mọi người lần nữa không xem trọng Lý Dương.

Không có cách nào, hôm nay biểu hiện của Trác Lão thực quá mạnh, liên tục ba khối Thủy Tinh Chung, thành tích này Lý Dương từng có, nhưng đó cũng là một trong những thành tích tốt nhất của Lý Dương.

- Đồ thạch, chưa đến cuối cùng, không nên phán đoán chắc chắn.

An Văn Quân đột nhiên liếc phía dưới, Trương Ứng kinh ngạc quay đầu nhìn cô, An Văn Quân lại nói tiếp:

- Tôi tin tưởng thực lực của Cổ vấn Lý, cũng tin vào may mắn của cậu ấy, trận đối đồ này hiện nay kết luận thắng thua còn hơi sớm.

- Vâng, tôi hiểu rồi!

Trương Ứng vội vàng gạt đầu, An Văn Quân lần này không nói gì, ngay cả chính cô cũng không biết, vì sao nói ra những lời như thế.

Có lẽ, Lý Dương hết lần này đến lần khác thể hiện kỳ tích, khiến cho cô tin tưởng, khiến cho cô nhận định, lần này Lý Dương nhất định có thể thắng lợi.

- Rầm!

Trên lôi đài có nguyên thạch bị cắt ra, người cắt xong nguyên thạch lần này chính là Vua Phỉ Thúy, dao thứ hai của Vua Phỉ Thúy cũng cắt xong rồi.

Vua Phỉ Thúy vừa nảy lộ ra sương xám, khiến rất nhiều người ngay từ đầu đã coi thành sương đen, chợt dạ ngạc nhiên một trận, nhưng sương xám không phải biểu hiện tốt gì, lúc này trong lòng mọi người đối với

Đặc biệt là Thủy Tinh Chung mà Trác Lão dẫn ra, sự quan tâm của mọi người đối với Vua Phỉ Thúy bên này giảm đi rất nhiều.

- Rào!

Một chậu nước Mã Tuấn Đào rửa sạch mặt cắt, anh ta là người đầu tiên nhìn rõ mặt cắt, lần này anh ta cũng sờ ở đó.

Vị trí dao cắt lần này của Vua Phỉ Thúy vẫn như trước là lớp vỏ, vẫn cắt men theo tầng sương xám hướng cạnh, cắt phía dưới lớp vỏ, lộ ra vẫn như trước là tầng sương xám.

Điều này tương đương với khối nguyên thạch này có một tầng sương xám rất lớn và rất dày, đây không phải là biểu hiện tốt gì.

Ít nhất, hiện nay mà nói, dao này của Vua Phỉ Thúy là khóa rồi, liên tục khóa hai dao, cho dù không phải đại khóa, cũng khiến cho rất nhiều người có lòng tin vào ông lúc này đều thay đổi có chút không đủ tin tưởng.

Hôm nay Vua Phỉ Thúy dường như kém may mắn so với Trác Lão.

- Rầm!

Lại một khối nguyên thạch được cắt ra, cắt mở lần này là nguyên thạch lớn nhất trên tay Lý Dương.

Nguyên thạch bị phân làm hai, mọi người không thể thương tiếc cho Vua Phỉ Thúy, lập tức đều quay đầu nhìn về Lý Dương bên này, hôm nay Lý Dương tuyệt đối là nhân vật chính, hẳn mới là người lấy một địch hai.

- Khóa rồi?

- Không thể nào, nói như vậy Trác Lão thắng rồi?

Khoảnh khắc yên tĩnh ngắn ngủi, trong đại sảnh và bên ngoài nhất thời xôn xao lên, vị trí dao cắt này của Lý Dương là chính giữa, tương đương với đem nguyên thạch hình chữ nhật cắt thành hai rất giống hình hình vuông.

Sau khi dao này cắt xong, không lộ ra Phỉ Thúy, hai mặt cắt hoàn toàn là lớp đá bình thường. Cũng là nói, nguyên thạch lớn như vậy, chính giữa đều là đá, không có Phỉ Thúy xuất hiện, là biểu hiện cực kỳ ít.

Làm không tốt, đó chính là một lần khóa xong, cả khối nguyên thạch không có Phỉ Thúy xuất hiện.

Thật sự như thế, kết quả dao này của Lý Dương so với Vua Phỉ Thúy còn kém hơn, Vua Phỉ Thúy chỉ là tầng sương xám, bên dưới vẫn như trước có khả năng xuất hiện Phỉ Thúy, so với khả năng Lý Dương khóa xong có thể tốt hơn nhiều.

Trong đại sảnh, bên ngoài đều xôn xao lên, kết quả dao này của Lý Dương cũng theo tốc độ tin tức lan truyền đi toàn thể giới.

Khu khai thác mỏ Myanmar, Thiệu Ngọc Cường nghe mọi người bàn luận không chút thay đổi, phân tích toàn bộ các số liệu có ích, kết quả dao này của Lý Dương cũng truyền đến nơi này của họ.

Xung quanh rất nhiều người đều bắt đầu bày tỏ, dao này của Lý Dương mười phần có chính phần sẽ khóa xong, người thắng lợi cuối cùng là Trác Lão.

Còn Vua Phỉ Thúy cũng bị họ thôi thúc hình dung thành nhân vật góp vai, một vòng không thắng, duy nhất một lần có hy vọng thắng, còn chủ động nhận thua.

Đối với các bàn luận này, Thiệu Ngọc Cường không nói gì, chỉ nhếch miệng cười nhạt.

Nguyên thạch của Lý Dương khẳng định sẽ ra Phỉ Thúy, tuyệt đối không thể khóa xong. Điểm này anh ta có lòng tin tưởng tuyệt đối.

Không chỉ hiểu Lý Dương, còn có biểu hiện nguyên thạch, nguyên thạch của Lý Dương có trứng muối, đây tất có biểu hiện về sắc, làm sao có thể không có khóa xong Phỉ Thúy được.

Tuy nhiên lúc này, dường như rất nhiều người đều coi nhẹ điểm này, rất nhiều người quan tâm đều là kết quả, các chi tiết vụn vặt thật sự không để tâm đến.

Nhưng Thiệu Ngọc Cường sẽ không như thế, anh ta đối với các cái này ấn tượng rất sâu, trước đây, lần đầu tiên gặp Lý Dương, anh ta từng mất một khối cực phẩm màu lam, còn khối nguyên thạch đó, chính là biểu hiện có mang theo trứng muối, bị anh ta xem nhẹ.

Sai lầm như thế, phạm phải một lần là đủ rồi, Thiệu Ngọc Cường chắc chắn sẽ không phạm phải lần thứ hai.

Đồng thời, bọn họ đối với đánh giá của Vua Phỉ Thúy càng làm cho anh ta lắc đầu, anh ta hiểu Vua Phỉ Thúy hơn bất cứ ai, nếu Vua Phỉ Thúy để lại nguyên thạch tốt nhất sau cùng rồi. Giữ lại làm quân át, đó chắc chắn phải có chuẩn bị.

Đừng nói sương xám biến dị, chính là sương đen thực sự, Thiệu Ngọc Cường cũng tin sự phụ của mình có thể đỡ tăng.

Thực lực của Vua Phỉ Thúy anh ta rõ nhất, chuyên gia đỉnh cấp, tuyệt đối không phải nói đơn giản, Vua Phỉ Thúy lợi hại hơn anh ta hiện nay nhiều.

Thiệu Ngọc Cường vỗ vỗ tay, chậm rãi dời khỏi đám người.

Tuy nhiên, lần này anh ta cũng không quay lại tiếp tục làm việc, mà là vẫy tay gọi người bảo vệ gần mình lại.

Anh ta phải đích thân nghe tin mới nhất của toàn bộ đối đồ này, anh ta phải là người đầu tiên biết kết quả của đối đồ này, đối đồ như thế, anh ta đã không thể tận mắt nhìn thấy, nhưng theo các phân tích các tin tức, đối với anh ta cũng là lần rèn luyện.

Cơ hội như vậy, anh ta sẽ không thể bỏ qua.

Người vừa này báo cáo với anh ta vội vàng cầm đến một cái bộ đàm, di động ở khu mỏ không có tín hiệu, đều dùng bộ đàm, một đoạn khác của bộ đàm là tín hiệu điện thoại, do bên kia truyền đến tin tức mới nhất.

Đồng công nhân vừa này, sử dụng chính là phương pháp này để thu tin tức mới nhất, tin tức mà họ thu được muộn hơn người ở hiện trường một chút, còn Thiệu Ngọc Cường chủ động yêu cầu, tin tức của anh ta sẽ nhanh hơn các công nhân này nhiều, cũng chính xác hơn nhiều.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1040. Chương 1037: Gừng Càng Già Càng Cay!

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Trên lời dài.

Lý Dương tách hai khối nguyên thạch đã cắt ra, một khối tạm thời đặt ở một bên, khối còn lại lần nữa bắt đầu cố định, chuẩn bị lần nữa xuống dao.

Khối nguyên thạch trước đó của hắn rất lớn, lúc này tách làm hai nửa, tách ra hai khối nhỏ đều lớn hơn nguyên thạch của Trác Lão và Vua Phỉ Thúy nhiều, khối nhỏ này nặng gần 30kg.

Cố định xong nguyên thạch, Lý Dương trực tiếp ấn dao cắt, lần này hắn không cắt từ giữa, xuống dao ở một cạnh của nguyên thạch, khiến người khác cảm thấy rất lạ.

Vị trí này, sẽ cắt bừa nguyên thạch người hiểu thạch tình hình bình thường sẽ không chọn vị trí này.

Ba người trên lôi đài, lúc này hưng phấn nhất vẫn là Cao Bá.

Tốc độ anh ta dẫn thạch cũng nhanh nhất, Lý Dương và Vua Phỉ Thúy thậm chí đều chưa dẫn ra Phỉ Thúy, anh ta đã cắt được non nửa nguyên thạch rồi, không mất nhiều thời gian, Phỉ Thúy ở bên trong của anh ta có thể toàn dẫn toàn bộ ra.

Thủy Tinh Chủng xanh thẫm, hay là xanh thẫm thuần khiết, chỉ cần anh ta dẫn ra Phỉ Thúy đủ phân lượng, lần này Trác Lão có khả năng thắng là rất lớn rất lớn.

- Kết kết!

Trên lôi đài, lúc này toàn bộ đều là thanh âm của máy dẫn thạch, Vua Phỉ Thúy vẫn như vừa nãy, xuống dao men theo lớp vỏ mới tầng sương xám, dao này cắt xong, khối nguyên thạch của ông có hơn nửa lớp vỏ đều bị cắt.

Phương thức xuống dao của ông, cũng rất cổ quái, không hiểu nguyên thạch, chỉ cắt lớp vỏ, khiến cho mọi người rất khó hiểu.

- Chắc sắp ra rồi!

Khu mỏ Phỉ Thúy, Thiệu Ngọc Cường cầm bút máy, không ngừng vẽ cái gì đó trên giấy, sau khi vẽ xong, còn tự gạt đầu, còn tự lẩm bẩm một câu.

Sau anh ta còn đứng một người, nghe anh ta nói câu này, người khê hướng về trước, lập tức hiểu rõ nội dung vẽ trên giấy.

Thiệu Ngọc Cường vẽ là mấy hình nguyên thạch, vẽ rất giống, những nguyên thạch này là nguyên thạch tham gia đối đồ, tổng cộng có ba khối, người này nếu ở có mặt ở lôi đài, hoặc dưới màn hình lớn bên ngoài sẽ phát hiện, ba khối nguyên thạch mà Thiệu Ngọc Cường vẽ rất giống mấy khối đang dẫn trên lôi đài.

Các cái này là Thiệu Ngọc Cường căn cứ theo các tài liệu được truyền đến, tự mình vẽ ra.

Vua Phỉ Thúy nếu lúc này trông thấy bức họa này, nhất định sẽ rất vui, Tiến bộ của Thiệu Ngọc Cường thật sự rất lớn, trước khi chưa đến khu mỏ, Thiệu Ngọc Cường tuyệt đối không làm ra được các cái này.

- Rầm!

Dao này của Vua Phỉ Thúy cuối cùng đã cắt xong rồi, Mã Tuấn Đào lần nữa tiến lên trước rửa sạch mặt cắt, hai dao liên tiếp đều không ra Phỉ Thúy, còn sương xám rất quái lạ, khiến cho trong lòng anh ta không khỏi có chút lo lắng.

Ở đồ thạch, sự tin tưởng anh ta đối với Vua Phỉ Thúy còn không bằng Thiệu Ngọc Cường .

- Đây, đây là?

Rửa sạch mặt cắt, Mã Tuấn Đào lập tức kêu lên một tiếng, đây là dao thứ ba của Vua Phỉ Thúy, sau dao này, bên dưới cuối cùng có chút thay đổi, không còn là tầng sương xám biến dị vừa nãy biểu hiện không tốt.

Nhát dao này tương đối sâu, lớp vỏ dày dày cũng vô ích, trực tiếp bị lia sang một bên, trên mặt cắt của nguyên thạch, còn lộ ra một màu đỏ hình tròn lớn hơn bàn tay một chút.

- Bò đào hồng!

Vua Phỉ Thúy không nói gì, bên dưới đã có người giúp ông hô lên đáp án, thật ra Mã Tuấn Đào cũng nhìn được màu sắc, anh ta chỉ theo bản năng hỏi ra một câu.

Bồ đào hồng, vừa nãy Vua Phỉ Thúy dẫn ra chính là màu bồ đào hồng (nho đỏ)

Cũng chính là nói, hôm nay Vua Phỉ Thúy dẫn ra hai khối Hồng Sương, đều là màu sắc này, rất đẹp, tuy chưa đến Huyết Mỹ Nhân cực phẩm màu sắc thuần khiết không pha tạp, nhưng cũng là màu đỏ ngang với biểu hiện cực phẩm sang trọng.

Bồ đào hồng, bản thân chính là có thể so sánh với màu sắc cao cấp ngọc lục.

Vua Phỉ Thúy khẽ gật đầu, nụ cười của ông ngày càng mở, khối nguyên thạch này không làm ông thất vọng, gần như suy tính của ông, tuy có chút biến dị nhưng giống nhau có thể dẫn ra Phỉ Thúy cao cấp.

Một khối lớn như vậy, khả năng làm ra vòng tay là rất cao, đáng tiếc hiện nay còn chưa nhìn rõ phẩm chất của Phỉ Thúy, không biết có thể hơn được Phỉ Thúy của Trác Lão không?

Mã Tuấn Đào vội vàng cầm lấy đèn pin soi vào mặt cắt.

Ánh đèn phát ra một màu đỏ tươi, rất đẹp, thông qua ánh sáng, lượng nước Phỉ Thúy bên trong rất đẹp, độ sáng bóng rất cao. Ít nhất có thể đến Băng.

Này gần như có thể khẳng định bên trong là khối Phỉ Thúy sang trọng rồi. Dao này đợi là cắt tăng rồi, còn là lần tăng lớn.

- Cha!

Mã Tuấn Đào vui sướng ngẩng đầu, hôm nay anh ta gánh không ít áp lực, đối với anh ta mà nói, áp lực như thế còn là lần đầu tiên.

Trước đây anh ta không phải không theo Vua Phỉ Thúy dẫn nguyên thạch, nhiều năm trước anh ta thậm chí thường xuyên giúp đỡ cha, cùng với người khác tiến hành rất nhiều đối đổ.

Tuy nhiên, cảm giác gò bó lúc đó và hiện nay hoàn toàn khác nhau.

Đối thủ lúc đó lợi hại, nhưng không có cách nào so được với Vua Phỉ Thúy, mỗi lần Vua Phỉ Thúy đều có thể thắng, rất nhiều lần Vua Phỉ Thúy vừa bắt đầu có thể chiếm ưu thế áp đảo rồi.

Lúc đó, Mã Tuấn Đào chỉ cảm thấy, thắng lợi rất dễ dàng.

Lần này không giống, đối thủ lần này cũng khác nhau, hai người còn lại trên đài, đều ngang sức Vua Phỉ Thúy, đều là tông sư đứng đầu.

Đặc biệt là Vua Phỉ Thúy bắt đầu bất lợi, vòng hai đều thua Lý Dương, khiến áp lực của ông càng nặng thêm, thêm vòng ba bắt đầu hai dao cắt khóa, trong lòng ông dừng nói có bao nhiêu áp lực, luôn lo lắng Vua Phỉ Thúy lần này sẽ dẫn khóa, vẫn là lần đại khóa.

Đây là cảm nhận trước đây chưa từng có, nhưng lần này mạnh mẽ như vậy.

Lúc này các áp lực đó cuối cùng có thể giải phóng một chút rồi, cho dù là Băng Chung Bồ Đào Hồng, nói chung là dẫn tăng rồi, không cần lo lắng đổ khóa.

Vua Phỉ Thúy thêm đá mài, chọn thẳng mài thạch.

Màu sắc lộ ra rồi, nhưng Phỉ Thúy còn chưa dẫn xong, bên ngoài còn có tầng sương xám mỏng mỏng, mấy cái có thể mài xong.

Vị trí này cũng có thể nhận ra thực lực siêu mạnh và kỹ thuật dao cắt của Vua Phỉ Thúy, không lãng phí một chút Phỉ Thúy, cũng không phí phạm một chút thời gian nào, một chút tăng mỏng, mấy cái có thể mài ra.

- Soạt soạt!

Sau khi Vua Phỉ Thúy dẫn ra Phỉ Thúy Hồng, sự chú ý của mọi người lại dồn sang bên này, mọi người còn nhớ rõ, vòng trước Vua Phỉ Thúy dẫn ra Phỉ Thúy như thế, còn suýt nữa thắng được Lý Dương.

Tuy nhiên, lần này mong đợi của mọi người đối với Vua Phỉ Thúy cũng không lớn,.

Thủy Tinh Chung của Trác Lão cả vòng này không xuất hiện bất kỳ điều gì ngoài ý muốn, hơn nữa dẫn ra còn không nhỏ, hiện này mà nói, quá trăm triệu đã không thành vấn đề, Vua Phỉ Thúy và Lý Dương muốn thắng Trác Lão, thật sự rất khó.

- Thủy Tinh Chung, là Thủy Tinh Chung!

Mã Tuấn Đào đột nhiên hét lên, lúc Vua Phỉ Thúy mài thạch, anh ta luôn cầm ống nước, cũng là người ở gần nhất có thể quan sát được Phỉ Thúy.

Từ giây khắc Vua Phỉ Thúy thêm đá mài, con tim của anh ta không ngừng đập thình thịch lên, vừa này không nhìn ra phẩm chất, chỉ có thể nhìn ra đại khái, đoán ra Phỉ Thúy trên Băng Chung.

Trên Băng Chung không chỉ Băng Chung, còn là Thủy Tinh Chung tốt hơn, lúc Vua Phỉ Thúy mài thạch, trong lòng anh ta không ngừng cầu nguyện, cầu nguyện có thể dẫn ra Thủy Tinh Chung Phỉ Thúy.

Dù sao biểu hiện vừa rồi, cũng có khả năng rất lớn ra Thủy Tinh Chung.

Vừa cầu nguyện không lâu, mắt anh ta liền mở to lên, tầng sương thật rất mỏng, mấy cái là mài xong, anh ta rõ ràng nhìn được phẩm chất Phỉ Thúy bên trong, thật sự là trong suốt, Thủy Tinh Chung Phỉ Thúy đẹp dễ sáng ngời không tì vết.

- Ngạc nhiên cái gì!

Vua Phỉ Thúy đột nhiên khẽ trách nhẹ một câu, Mã Tuấn Đào lập tức thay đổi sắc mặt trở nên đỏ bừng, gật mạnh đầu.

Sắc mặt đỏ bừng của anh ta không phải vì bị trách mắng, mà là vì kích động, Thủy Tinh Chung Bồ Đào Hồng, đó và Băng Chung Bồ Đào Hồng tuyệt đối là hai khái niệm, Khối nguyên thạch này có thể dẫn ra Phỉ Thúy diện tích không nhỏ, chỉ cần có thể dẫn ra Phỉ Thúy vừa đủ, trên cơ bản thắng vòng này chính là cha con anh ta.

Có thể thắng Phỉ Thúy như thế, chỉ có Phỉ Thúy đỉnh cấp, loại Phỉ Thúy đỉnh cấp đó cầu mà không gặp được. Mã Tuấn Đào không thể nào nghĩ được.

- Thủy Tinh Chung, Bồ Đào Hồng!

Trong đại sảnh, bên ngoài trong nháy mắt cũng đều sôi trào lên, Vua Phỉ Thúy thấy con trai vô cùng kích động, lại khẽ cười lắc đầu.

Trong lòng ông cũng kích động như thế, cũng vui mừng như thế, chẳng qua không biểu hiện ra mà thôi.

Vừa này mọi người còn không có mong đợi vào Vua Phỉ Thúy, lúc này hoàn toàn thay đổi thái độ, Vua Phỉ Thúy bỗng chốc trở thành tiêu điểm của tất cả mọi người, đứng đầu thắng lợi mới.

- Tôi biết mà,.. Vua Phỉ Thúy sẽ không làm chúng ta thất vọng, quá lợi hại!

Dưới màn hình lớn có người hưng hăng khua khua nắm tay của mình, dường như đang phát tiết cái gì đó.

- Ha ha, quá giỏi. Vua Phỉ Thúy cuối cùng phải thắng một vòng, tôi cũng không đến mức vốn gốc đều không thu được về.

Nghe lời người này nói, là biết anh ta là dân cờ bạc, còn là người đặt vào Vua Phỉ Thúy, Sangdala mở ván bạc, nhưng không chỉ đặt thắng thua ba vòng lớn, còn cụ thể đến mỗi người, mỗi khối nguyên thạch.

Đặt càng tỉ mỉ càng khó, tỉ lệ trả lại cũng càng cao, người này chắc đặt cho cửa của Vua Phỉ Thúy, cho nên lúc này mới hưng phấn như vậy.

- Năm khối Thủy Tinh Chung rồi, các tông sư đứng đầu này thực không phải là người!

Trương Ứng rất cảm thán nói một câu, An Văn Quân không đáp lời, nhưng cũng gật đầu theo.

Năm khối Thủy Tinh Chung, ở đại công bàn Bình Châu đều không chừng có thể xuất hiện, ở nơi này xuất hiện rồi, đối với mấy vị tông sư đứng đầu, An Văn Quân ngoài sự tông sùng và ngưỡng mộ còn có khát vọng sâu xa.

Khát vọng này có thể mời các chuyên gia này đến công tay, nếu ba vị chuyên gia đứng đầu này đều giúp An Văn Quân, tương lai của An Thị sẽ càng được củng cố thêm, đừng nói là đứng đầu cả nước, đứng đầu toàn bộ Đông Nam Á An Văn Quân cũng nắm chắc tuyệt đối.

Thậm chí có thể là mũi nhọn trên thế giới, trở thành công thần y châu báu nổi tiếng nhất thế giới.

Đương nhiên, các điều này cô chỉ tưởng tượng mà thôi, Căn bản không thể xảy ra, thứ nhất Trác Lão sẽ không rời khỏi Myanmar, cũng sẽ không đi làm thuê cho các công ty khác, chỉ cần Trác Lão không muốn, ở Myanmar không có ai ép buộc được ông.

Vua Phỉ Thúy càng không thể, với quan hệ của Vua Phỉ Thúy và Thiệu gia, ông không thể nào đứng ra giúp An Thị.

Lý Dương có khả năng lớn nhất, đáng tiếc lúc đầu cô sai lầm một bước rồi, chỉ ký hợp đồng cố vấn, hợp đồng này nhất định Lý Dương không thể như các chuyên gia đồ thạch của công thần y, chỉ vì An Thị của họ phục vụ.

Hợp đồng này cũng là một việc làm cho An Văn Quân hối hận đến tận bây giờ.

- Thủy Tinh Chung Bồ Đào Hồng, sư phụ gừng càng già càng cay.

Khu mỏ, Thiệu Ngọc Cường mỉm cười không ngừng vẽ trên giấy, anh ta vẽ ba khối nguyên thạch, có một khối đang biến hình, bên trong vẽ ra một màu đỏ rất tươi đẹp.

Thiệu Ngọc Cường vẽ toàn bộ nguyên thạch mà Vua Phỉ Thúy dẫn ra, xảy ra các thay đổi, bức họa này nếu lúc này có thể cảm đến hiện trường lôi đài, nhất định sẽ gây chấn động, đáng tiếc Thiệu Ngọc Cường ở đây hiện giờ căn bản không có người hiểu được.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1041. Chương 1038: Đây Là Phỉ Thúy Biến Dị!

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Không đúng!

Thiệu Ngọc Cường đứng mạnh lên, khiến người kia đứng sau anh ta hoảng sợ

Thiệu Ngọc Cường nhìn chăm chăm vào bức họa của anh ta, xác thực mà nói, mắt anh ta chăm chăm vào hình vẽ nguyên thạch màu đỏ.

Màu đỏ là Bồ đào hồng dẫn ra, ở đuôi của mặt cắt bồ đào hồng này còn có một hình vân rắn, bên dưới là nguyên thạch tầng sương xám biến dị, bạch diêm sa bì xác, bên cạnh hình vân rắn có khả năng rất lớn ra xanh.

Chỉ là khả năng ra xanh, tuyệt đối không phải ra Phỉ Thúy Bồ Đào Hồng.

Còn lúc này, khối nguyên thạch dẫn ra là Phỉ Thúy bồ đào hồng, không phù hợp với quy luật thông thường, sau khi Thiệu Ngọc Cường đứng lên, đầu mày liền nhíu lại, người kia ở bên cạnh cũng lo lắng nhìn anh ta, căn bản không biết anh ta đang nghĩ gì.

- Biến dị, đây là Phỉ Thúy biến dị!

Ánh mắt của Thiệu Ngọc Cường khê sáng lên, tự mình thì thầm, bút trong tay còn không ngừng uốn lượn, chỉ tùy ý vẽ ở một góc, hoàn toàn không vẽ trên khối nguyên thạch thứ ba đã thành hình.

- Tam công tử, cậu nói Phỉ Thúy biến dị là ý gì?

Người đó ở bên cạnh không kìm nổi hỏi một câu, anh ta là người của gia tộc Thiệu Thị, lần này Thiệu Ngọc Cường đến khu mỏ anh ta cũng được phân đến đây, là người trước đây đi theo Thiệu Ngọc Cường .

Thiệu Ngọc Cường mỉm cười lắc đầu, lại nhìn bức tranh trước mặt, khẽ nói:

- Phỉ Thúy biến dị, ý chính là không hẳn chỉ là biểu hiện hiện nay.

Nói xong, anh ta còn nhìn cái bộ đàm một cái, lúc này còn chưa có báo cáo mới nhất truyền đến, tuy nhiên, anh ta tin rằng, khối nguyên thạch này của Vua Phỉ Thúy, không chỉ là các biểu hiện lúc này.

Hiện trường lồi đài, lúc này đã nóng như lửa đốt.

Tiếp sau Thủy Tinh Chung của Trác Lão, Vua Phỉ Thúy lại dẫn ra Thủy Tinh Chung Bồ Đào Hồng, bỗng chốc qua Trác Lão, trở thành người mạnh nhất trên lồi đài hiện nay, khối Thủy Tinh Chung thứ năm này xuất hiện, cũng khiến cho trong đại sảnh không khí bên ngoài sôi trào lên.

Chín khối nguyên thạch, ra năm khối Thủy Tinh Chung, tỷ lệ này không đơn giản cao mà thôi, mà là tương đương với đáng sợ.

Cho dù Trác Lão có khối nguyên thạch là tự mình chuẩn bị, làm gì có tám khối nguyên thạch ra ba khối Thủy Tinh Chung Phỉ Thúy, các khối còn lại cũng đều là Phỉ Thúy trang nhã, tỷ lệ này làm cho rất nhiều người đều phát điên lên.

Người lần này đến quan sát lồi đài đối đối, còn có rất nhiều người từ nơi khác đam mê đồ thạch mà đến, thậm chí có vài người là Trung Quốc cảnh nội.

Những người này sau khi xem xong đối đối, hôm sau tất cả đều đến thị trường mua nguyên thạch, đặc biệt là mấy cửa hàng Trác Lão, Lý Dương và Vua Phỉ Thúy từng đến.

Kinh doanh của mấy cửa hàng này một ngày liền hơn cả một tháng bình thường, hơn nữa lại thêm không ít người đến sau, khiến cho chủ cửa hàng ngủ cũng cười, lòng trở nên vui vẻ khác thường.

Thorton, Ka Long Sa cùng nhìn nhau, hai người đều phát hiện bất đắc dĩ trong mắt đối phương.

Vua Phỉ Thúy không hổ là Vua Phỉ Thúy, không ngờ xoay chuyển tình thế, Trác Lão trước đó đứng đầu bất thành linh bị Vua Phỉ Thúy đoạt mất

Còn Lý Dương, lúc này càng bị mọi người quên vào một góc, căn bản không có ai lại đi quan tâm đến hắn, mấy người này rất thực tế, ai dẫn thạch thám thúy, họ quan tâm người đó, còn muốn đi nhìn người đó.

Lúc này còn chưa đến cuối cùng, tuy nhiên, Thorton và Ka long sa hai vị tướng quân đều hiểu, trận đối đối này cho dù kết quả như thế nào, đối với thanh danh của Vua Phỉ Thúy sẽ không có chút ảnh hưởng nào.

Vòng này nếu Vua Phỉ Thúy thắng, còn có thể lần nữa nâng cao tiếng tăm!

Đối với Vua Phỉ Thúy mà nói, lần nữa nâng cao thanh danh đã rất khó rồi, lần này nếu không phải có hai vị cao thủ cùng cấp xuất hiện, họ lại tạo ra quá trình dẫn thạch cực kỳ tinh xảo, cũng sẽ không có cơ hội nâng cao danh tiếng như thế.

Với kết quả này, Thorton và Ka Long Sa chỉ có thể đi đón nhận, chuyên gia đứng đầu, không đơn giản.

Thời gian chậm chậm trôi qua.

Trên đài, Vua Phỉ Thúy đã hoàn thành mài thạch. Mài xong toàn bộ mặt cắt của khối Thủy Tinh Chung Bồ Đào Hồng, lập tức thêm dao cắt.

Vua Phỉ Thúy lần này không xuống dao men theo nơi xuất hiện Phỉ Thúy, vẫn như trước thuận theo nơi vừa này, cắt xuống lớp vỏ.

Hình dáng vẻ của ông, hình như muốn cắt toàn bộ lớp vỏ.

Hành động của ông, lại ồn ào lên, tuy nhiên, lần này không có ai nghi ngờ ông, mọi người đều đoán được dụng ý mà Vua Phỉ Thúy làm như vậy, đây là Vua Phỉ Thúy đang dẫn thạch, ông làm như vậy, chắc chắn có ý nghĩa của ông.

Sau khi Vua Phỉ Thúy dẫn ra khối Thủy Tinh Chủng Bồ Đào Hồng, mọi người ở hiện trường đều lắng xuống, người dẫn thạch nếu đổi lại là người khác, lúc này chắc đã là một chất vấn rồi.

Ngoại trừ khối Thủy Tinh Chủng Đế Vương Lục của Trác Lão ra, Vua Phỉ Thúy dẫn ra Thủy Tinh Chủng Bồ Đào Hồng, là biểu hiện tốt nhất của các nguyên thạch trong hôm nay.

- Cắt như vậy là đúng rồi, sư phụ lão nhân gia người sớm đã nhìn rõ khối nguyên thạch này rồi!

Bên kia, Thiệu Ngọc Cường trong khu mỏ nhận được tin tức mới nhất từ hiện trường truyền lại, lập tức cầm bút vẽ trên giấy, sau khi vẽ xong, khé miệng anh ta còn mang theo một nụ cười thần nhiên.

Sau anh ta, người tùy tùng vẽ mặt chả hiểu gì, căn bản không biết Thiệu Ngọc Cường nói cái gì.

Trong đại sảnh, ba máy dẫn thạch lần nữa cùng vang lên.

Thanh âm chói tai không thể át được tiếng bàn luận xôn xao của mọi người, mỗi một người ngồi bên dưới đều cực kỳ hưng phấn, cũng vô cùng vui mừng.

Bọn họ vui mừng là mình đã đến kịp đối đồ lần này, tận mắt chứng kiến trận đối đồ kịch tính này.

Trận đối đồ kịch tính này ngang với thời khắc sau cùng của đại công bàn Myanmar trận đối đồ tinh xảo giữa Lý Dương và Vua Phỉ Thúy, lần đó còn là của hai vị tông sư đứng đầu, lần này là ba vị.

Ba vị tông sư đứng đầu, hiện nay trong giới đồ thạch còn sôi sục tông sư đứng đầu, cũng chỉ có ba người, ba người họ tập trung trên một lôi đài, bản thân chính là việc cực kỳ không dễ dàng.

Có lẽ, đây sẽ là một trận kinh điển không thể có lần thứ hai.

- Rầm!

Dao này của Cao Bá cuối cùng đã cắt xong, trong lòng anh ta lại có chút bất đắc dĩ.

Vòng trước, đang lúc thắng, kết quả Phỉ Thúy của mình đột nhiên có vấn đề.

Vòng này, lại là bắt đầu cực tốt đẹp, một bắt đầu có hy vọng thắng lớn, đáng tiếc, Thủy Tinh Chủng của Vua Phỉ Thúy đã thay đổi toàn bộ, anh ta tuy không dẫn khóa, nhưng áp được Vua Phỉ Thúy, hy vọng thắng đã rất mong manh.

Dù Vua Phỉ Thúy thắng, ngang như họ thắng, nhưng trong lòng Cao Bá có chút tiếc nuối.

Có lẽ, anh ta tiếc nuối Trác Lão không có cơ hội song sát Lý Dương, trận đối đồ này, nếu hai vòng đều là Trác Lão thắng, đó tốt hơn nhiều, ít nhất Trác Lão cũng xem như báo được thù, hoàn toàn báo được thù.

Bên kia Vua Phỉ Thúy, trong lòng Mã Tuấn Đào trái ngược với Cao Bá.

Anh ta hy vọng Vua Phỉ Thúy có thể thắng được một lần, Trác Lão từng thua Lý Dương, Vua Phỉ Thúy cũng như thế.

Thắng được một lần này, toàn bộ đối đồ cũng hoàn toàn thắng Lý Dương, thêm dẫn ra Phỉ Thúy phẩm chất cực cao, đó đối với ảnh hưởng thua đối đồ của Vua Phỉ Thúy sẽ hoàn toàn bù đắp được.

Mặc dù ở trong nước không còn là cục diện một nhà độc bá trước đây, nhưng bất kỳ ai cũng sẽ không dám coi nhẹ Vua Phỉ Thúy.

Trước đây, sau khi Vua Phỉ Thúy ở Đại công bàn Myanmar thua Lý Dương, người của giới đồ thạch phương bắc có không ít từ chê trách, làm giảm đi tiếng tăm của Vua Phỉ Thúy, hiện tượng này ở xảy ra khi Lý Dương chưa xuất hiện, không thể tưởng tượng được.

Cũng như thế, sau lần này Vua Phỉ Thúy thắng Lý Dương, họ sẽ không dám tiếp tục nói lung tung như vậy.

Cao Bá một lần nữa lấy máy cắt, chuẩn bị cắt dao cuối cùng.

Nguyên thạch của anh ta lớn hơn của Vua Phỉ Thúy, nhưng tương đối dễ dẫn, chắc lần này anh ta lại là người đầu tiên dẫn xong Phỉ Thúy, đầu tiên dẫn xong phải nhìn người khác dẫn ra Phỉ Thúy vượt qua mình, cảm giác này rất khó chịu.

Thanh âm của ba máy cắt, lần nữa đồng thời cũng vang lên, mọi người đã bắt đầu ước tính giá trị khối Phỉ Thúy của Trác Lão rồi.

Sau dao này, Phỉ Thúy của Trác Lão đã rõ, còn lại chỉ là tảng đá vụn còn chưa cắt, đá mài có thể mài sạch, không mất nhiều thời gian.

Trác Lão dẫn ra Phỉ Thúy so với toàn bộ khối nguyên thạch mà nói không tính là lớn lắm, chẳng qua có thể làm được vòng tay, hơn nữa không chỉ một cái, nghiêm túc lợi dùng có thể làm được mấy cái.

Giá trị của nguyên thạch như vậy sẽ tăng cao, chắc chắn tăng hơn nhiều so với Thủy Tinh Chủng Qua Bì Lục.

- 150,000,0000 tệ!

Có người nói một câu.

- Không cao như vậy. Tôi cảm thấy khoảng 130,000,000!

Có người đứng ra phản bác.

- Không thể nào, hiện nay thị trường Phỉ Thúy ngày càng tăng giá, đặc biệt là Phỉ Thúy trang nhã như thế, vẫn luôn có giá mà không có thị trường, tôi nói thấp nhất 150,000,000.

Người đầu tiên nói lập tức lắc đầu, lời anh ta nói cũng có lý, đừng nói Thủy Tinh Chủng, chỉ là Băng Chủng và Băng Nhu Chủng, thị trường các loại Phỉ Thúy này hiện nay cũng là có giá mà không có thị trường, các công ty châu báu đều dồn hết tiền bạc để thu mua.

Vừa mới xuất hiện, liền được nâng lên giá cao ngất ngưỡng.

Đây cũng là bởi sao giá của thị trường Phỉ Thúy cứ kể tiếp tăng lên, luôn không có nguyên nhân kéo xuống, thị trường cũng không đủ cầu, giá cả tất nhiên không thể kéo xuống được, ngoài nguồn hàng có thể đủ cung cấp, như thế giá cả mới điều tiết được, hoặc giảm xuống.

Nguồn cung đủ, nhìn tình hình Myanmar hiện nay, người trong ngành sẽ lắc đầu.

Thị trường không ngừng mở rộng, nguồn hàng không ngừng giảm bớt, điều này là nguyên nhân cơ bản tăng giá Phỉ Thúy.

Nguồn hàng của ngũ đại gia tộc Myanmar sớm đã khô cạn, lần này nếu không phải Lý Dương giúp Thornton tướng quân đỡ thẳng một mạch khoáng sản vô cùng lớn, gia tộc Thornton sắp bị bức đi rồi.

Ra nhiều một mạch khoáng sản vô cùng lớn, chỉ giảm bớt một phần áp lực, hoàn toàn không thay đổi được hiện thực, ngoài năm đại gia tộc của Myanmar ra thêm chính phủ các nước đều có mạch khoáng sản lớn, mới có thể đáp ứng đủ nhu cầu thị trường hiện nay.

Đáng tiếc, điều này căn bản không có khả năng, cho dù Lý Dương có năng lực đặc biệt cũng không dám nói như vậy, thị trường Phỉ Thúy cao cấp chỉ có thể tiếp tục đi lên.

Hai người còn đang tranh luận, những người cũng tranh luận như hai người, ở đại sảnh và bên ngoài đầu cầu cũng có.

Ai cũng có lý của riêng mình, mọi người ai cũng không thuyết phục được người khác, vẫn như trước ở đó khác khẩu, rất nhiều người thực ra đều đang thưởng thức quá trình tranh luận này.

Còn người bên cạnh có thể tiếp nhận suy nghĩ của mình hay không, thật ra không quan trọng.

Giá trị Phỉ Thúy cuối cùng là bao nhiêu, do thị trường định đoạt, họ có nói thêm nữa cũng vô ích.

- Rầm!

- Rầm!

Hai thanh âm liên tiếp, dao này của Vua Phỉ Thúy và Lý Dương gần như đồng thời cũng rơi xuống, Mã Tuấn Đào vội vàng tiến lên trước rửa mặt cắt, nguyên thạch của họ, thu dọn nhanh gọn hơn của Lý Dương một chút.

- Đây, đây là cái gì?

Dưới đài, có một người trên bàn thành linh đứng lên, giơ tay chỉ chỉ cửa sổ vừa cắt ra của Vua Phỉ Thúy, hoảng sợ kêu lên, trên đài Mã Tuấn Đào còn đang bưng chậu nước, lúc này cũng hoàn toàn sững người ở đó.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1042. Chương 1039: Tiệc Nuôi Duy Nhất

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Đây là cái gì?

Lại có người lớn tiếng hỏi, bất đồng chính là câu hỏi lần này là người ở bên ngoài, là một người bên ngoài đứng dưới màn hình lớn.

Lúc này, trong lòng rất nhiều người đều có nghi hoặc giống nhau, ánh mắt cơ hồ mọi người, đều chăm chú nhìn vào thứ mà Phỉ Thúy Vương giải ra.

Mặt cắt có Phỉ Thúy, Phỉ Thúy Vương một đao này cũng không có cắt quá, hơn nữa Phỉ Thúy rất tốt, Thủy Tinh Chủng trong suốt, chính là màu sắc đã có chút thay đổi.

Nguyên bản là màu nho tươi, thế nhưng lại biến thành màu vàng sáng tôn quý, màu vàng trước mắt mọi người cũng không xa lạ gì, vừa này Lý Dương đã giải thích qua, Ninh Mông hoàng.

Thủy Tinh Chủng Ninh Mông hoàng, Phỉ Thúy Vương một đao này, khiến Tô Thông nguyên bản màu nho tươi, lập tức biến thành Ninh Mông hoàng, đột nhiên thay đổi này, khiến rất nhiều người không hiểu.

Biến hóa này, cũng làm cho nhiều người sững sờ ở đó, nhất thời cũng chưa thể tiếp nhận.

- Phỉ Thúy Biến dị !

Qua một lát, Sang Dala mới kêu lên một câu, lời của hắn, lập tức khiến những người bên cạnh tỉnh lại.

Màu nho tươi và màu vàng chanh kết hợp lại với nhau, có thể dùng từ Phỉ Thúy biến dị để giải thích , không chỉ là Phỉ Thúy biến dị, còn là Phỉ Thúy biến dị song sắc phi thường hiếm thấy, hai loại màu sắc cao cấp, vô cùng hoàn mỹ phối hợp lại với nhau.

- Đây là nguyên liệu biến dị, nguyên liệu biến dị giải ra Phỉ Thúy biến dị khả năng rất cao, chúng ta nên nghĩ tới!

Sang Dun tướng quân khẽ thở dài một cái, hắn nhìn Phỉ Thúy Vương cũng có chút hâm mộ.

Phỉ Thúy Biến dị, dù là Thủy Tinh Chủng biến dị, nhưng màu sắc phối hợp hoàn mỹ như vậy, giá trị khối Phỉ Thúy này lại gia tăng không ít, khả năng Trác lão muốn thắng lợi sẽ thấp hơn.

Còn Lý Dương, Sang Dun tướng quân lại nhìn Lý Dương bên máy giải thạch, nhẹ nhàng gật đầu.

Lý Dương đã giải thích xong rồi, nhưng nếu nói Lý Dương có thể giải thích được Thủy Tinh Chủng Phỉ Thúy tốt hơn so với Phỉ Thúy biến dị song sắc, cho dù là Sang Dun tướng quân cũng không có gì tin tưởng.

Phỉ Thúy Vương ghé miệng thổi mấy hơi vào mặt cắt, nụ cười trên mặt trở nên sáng lạn hơn.

Cao Bá kể lại tình huống mới xảy ra cho Trác lão, Trác lão mỉm cười, cũng không nói lời nào.

Khối nguyên liệu đó là Phỉ Thúy Vương tử mĩ chọn lựa, cất giấu mãi, kết quả cuối cùng không làm cho bọn họ thất vọng, Phỉ Thúy biến dị song sắc, lại là màu nho và vàng chanh như vậy, khối Phỉ Thúy này, cũng chỉ kém hơn so với Phỉ Thúy đỉnh cấp một chút.

- Tam công tử, Tam công tử, Phỉ Thúy Vương Giải ra nguyên liệu có biến dị, ông ta giải ra Phỉ Thúy biến dị rồi, có màu sắc mới xuất hiện, là ...

Khu vực khai thác mỏ Myanmar, máy bộ đàm nội bộ rất nhanh truyền đến một tràng tiếng kêu vội vàng, nghe người bên trong máy bộ đàm kể lại thì miệng Thiệu Ngọc Cường càng ngày càng há to.

Mấy tùy tùng phía sau hắn, có vẻ hơi có chút mơ màng, nhưng rất nhanh, hắn liền trừng mắt đứng dậy, Phỉ Thúy biến dị, vừa rồi không phải Thiệu Ngọc Cường đã nói qua cái từ này?

Mấy tùy tùng thần sắc hoảng sợ nhìn Thiệu Ngọc Cường, trong mắt lại hiện lên vẻ kính nể.

Không hổ là thiếu gia, không hổ là đồ đệ của Phỉ Thúy Vương, chỉ là nghe thuật lại, chính mình vẽ ra, có thể đoán được Phỉ Thúy Vương sẽ giải ra Phỉ Thúy biến dị, năng lực này quả thực chính là nghe mà rợn cả người.

- Tam công tử, có phải vừa rồi ngài... vừa rồi liền đoán được có biến hóa như thế hay không?

Mấy tùy tùng rất nhỏ giọng hỏi một câu, lúc này bọn hắn cuối cùng hiểu được vừa rồi vì cái gì mà Thiệu Ngọc Cường nói những lời này, vì cái gì mà có biểu hiện như vậy .

Thiệu Ngọc Cường mỉm cười ngắc đầu, không thừa nhận, cũng không phủ nhận.

Hắn lại cầm lấy bút, ở trên khối nguyên liệu bổ sung màu sắc, phía dưới màu đỏ hắn lại vẽ ra một màu vàng chanh, sau đó chậm rãi nhìn chằm chằm một mảnh nguyên liệu bên cạnh cuối cùng, chân mày lặng lẽ ngưng kết lại với nhau.

Tùy tùng không có được đáp án, nhưng đã cảm giác được, im lặng canh giữ bên cạnh Thiệu Ngọc Cường.

- Phỉ Thúy biến dị Song sắc, Phỉ Thúy Vương đúng là vận khí tốt, Lý cố vấn, lần này thực phiền phức rồi!

Trương Ứng cười khổ, xoay người nói một câu với An Văn Quân, biểu hiện của Lý Dương vốn không ổn, Phỉ Thúy Vương lại giải ra Phỉ Thúy giá trị cao như vậy, cho dù Trương Ứng biết Lý Dương rất lợi hại, lúc này cũng không còn tin tưởng.

- Tôi tin tưởng cậu ấy!

An Văn Quân chậm rãi lắc đầu, lúc nói chuyện ánh mắt cô kỳ thật cũng có chút mơ màng, cô cũng không biết, mình kiên trì tin tưởng Lý Dương, cuối cùng có thể lật ngược tình thế hay không.

Bạch Minh, Thái lão, Mã lão và Hawes tiên sinh, lúc này cũng đều là mày ử mặt ê.

Phỉ Thúy như vậy, ngay cả bọn họ cũng rất động lòng, lúc này bọn họ cũng không còn tin Lý Dương như trước, Bạch Minh thậm chí muốn nói, Lý Dương có thể thắng được thì mặt trời nhất định sẽ mọc ở phía tây.

Nhưng cái này cũng chẳng thể trách bọn họ, hôm nay biểu hiện của Phỉ Thúy Vương và Trác lão thật sự đều là quá mạnh.

Trên đài, biểu hiện Mã Tuấn Đào càng thêm kích động, càng thêm hưng phấn.

Hắn vui vẻ trợ giúp Phỉ Thúy Vương một lần nữa cố định khối nguyên liệu, lúc này hắn rốt cục được thể nghiệm cảm giác của Cao Bá vừa rồi, sáng khoái, hưng phấn, tràn trề sức lực, hắn hận không thể trực tiếp thay thế cha của mình giải thạch.

Cố định xong nguyên liệu, Phỉ Thúy Vương lại hạ đao.

Lúc này đây, Phỉ Thúy Vương vẫn là cắt dọc theo vỏ, mấy đao phía trước, chỉ cắt vỏ, khối nguyên liệu đã gần như cắt xong, giải ra khối Phỉ Thúy phi thường hiếm thấy như vậy, thậm chí rất nhiều người đều chưa thấy qua.

Đổi thành người khác, nhất định sẽ rất áp lực, lúc này Phỉ Thúy Vương giải thạch lại không bị người công kích, ngược lại đều đang tán dương.

Nhưng bất luận kẻ nào giải ra Phỉ Thúy như vậy, đều nhận được tán dương, lúc này mọi người đều rất tò mò đối với loại Phỉ Thúy này, có người trong lòng đã rất muốn đi lên trước xem thử.

Sau đó, mất một thời gian tương đối dài có những người yêu thích giải thạch cũng là dùng phương thức này để giải Thạch, đáng tiếc bọn hắn không có thực lực như Phỉ Thúy Vương, dù giải thể nào, cuối cùng cũng chỉ là một trò cười.

- Rầm!

Lý Dương một đao này cuối cùng cũng cắt xong rồi, khối nguyên liệu của hắn rất lớn, cho dù là khối nhỏ cũng to bằng cả hai khối của Phỉ Thúy Vương và Trác lão để cùng một chỗ, chậm một chút cũng bình thường.

Nguyên liệu được tách ra, lúc này mọi người mới nhớ đến hắn, vội vàng nhìn lại hướng hắn.

Lý Dương một đao cắt hỏng, nhưng hắn dù sao cũng là đại sư đỉnh cấp, Phỉ Thúy Vương đã thể hiện quá trình giải thạch khiến mọi người phấn khích, mọi người cũng đều chờ mong, chờ mong Lý Dương cho bọn hắn một phen kinh hỉ.

- Xôn xao!

Lưu Cương vừa rửa sạch mặt cắt, kết quả đao cắt của Lý Dương cuối cùng cũng triển hiện tại trước mặt mọi người.

Sương trắng, một tầng màu sương trắng hiện ra, Lý Dương cắt ra tầng này, tương đương khoảng cách Phỉ Thúy rất gần, một đao này phải nói là cắt tăng, đáng tiếc không trực tiếp cắt ra Phỉ Thúy, khiến mọi người có chút tiếc nuối.

Tầng như vậy, cũng không hấp dẫn mọi người, mọi người thăm mong Phỉ Thúy thật đặc biệt xuất hiện.

Ánh mắt mọi người, lại rời khỏi chỗ Lý Dương, cho dù là màu lục hay màu sương, mọi người cũng không mấy thích thú, mà màu lục căn bản không ai chú ý.

Lúc này, Lý Dương cũng tiến bước theo Phỉ Thúy Vương, cũng giải ra màu lục.

Những người khác không chú ý hắn, nhưng có một người luôn chú ý đến hắn, người này chính là đối thủ cạnh tranh Lý Dương, Phỉ Thúy Vương.

Thấy mặt cắt của Lý Dương lộ ra tầng màu sương, trong mắt Phỉ Thúy Vương mang theo chút kinh ngạc, lại yên lặng gật đầu, hắn đã nhìn ra chút vấn đề, ánh mắt của hắn, cũng không giống như những người chung quanh đó.

- Rề ...

Trên đài lại bắt đầu có tiếng của ba máy giải thạch, sau đó tạp âm rất lớn, cũng rất tẻ nhạt.

Dưới đài, mọi người thừa dịp này đều ở nhỏ giọng trao đổi, bọn họ đang nói chuyện về mấy khối Phỉ Thúy này, nên làm như thế nào mới có thể phát huy giá trị lớn nhất, cũng có người thảo luận sự kiện lần này, sẽ có nhiều ảnh hưởng đối với giới cược thạch.

Cuộc đấu như vậy sẽ mang đến ảnh hưởng thật lớn, ba vị đại sư đứng đầu, mỗi một người dặm chân một cái đều có thể chấn động nhân vật mấu chốt, bọn hắn ở chung một chỗ đấu cược thạch, thật sự có thể gây ra động đất.

Cụ thể sẽ ảnh hưởng thế nào, lúc này bọn họ còn thảo luận không được.

Nhưng có một số thứ có thể xác định, trận đấu lần này mang đến ảnh hưởng nhất định là rất mạnh, biểu hiện của ba vị đại sư đứng đầu, có thể nói đã chinh phục mọi người.

Tiệc nuôi duy nhất, chính là Ngọc thánh Lý Dương trong thời khắc cuối cùng hình như không thể nào phát huy, khiến mọi người có chút thất vọng với hắn.

Thời gian chậm chậm đi qua.

- Rằm!

Một đao đầu tiên của Cao Bá cuối cùng đã cắt xong, không khác với dự đoán của mọi người lắm, một đao này kết quả cũng tốt.

Cả khối Phỉ Thúy đều lộ ra, Cao Bá thay đá mài, làm việc rửa cuối cùng, rửa sạch sẽ tảng đá trên Phỉ Thúy, là có thể trưng bày khối Phỉ Thúy.

Thời khắc này, cũng là thời gian Cao Bá thích nhất.

Công việc cuối cùng bọn hắn được làm cùng Phỉ Thúy Vương, có thể cũng là giải ra Thủy Tinh Chủng Phỉ Thúy, nhưng trận đấu đêm nay, hắn cũng là một người duy nhất giải ra ba khối Thủy Tinh Chủng Phỉ Thúy.

Thành tích đáng tự hào như vậy, cũng đủ để cho hắn tự hào thật lâu rồi.

Nhưng kiêu ngạo lớn nhất vẫn là Trác lão, người ta nói đại nạn không chết tất có hạnh phúc cuối đời, rất nhiều người đều đang nghị luận, có phải Trác lão hạnh phúc đến cuối đời hay không, liên tục giải ra ba khối Thủy Tinh Chủng, thành tích như vậy đã đủ để kiêu ngạo trong thiên hạ .

Còn có người nói, Trác lão không chỉ liên tục giải ra ba khối Thủy Tinh Chủng, nếu hắn muốn, thậm chí có thể phá vỡ kỷ lục này, liên tục 4 khối, thậm chí 5 khối, 6 khối Thủy Tinh Chủng xuất hiện.

Đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ của những người này.

Liên tục giải ra 6 khối Thủy Tinh Chủng, cho dù là Lý Dương, muốn làm được cũng không dễ dàng, trừ phi Lý Dương tích góp từng khối nguyên liệu, phát hiện nguyên liệu Thủy Tinh Chủng sẽ giữ lại, đến lúc nào đó cùng giải một lúc, mới có thể tạo ra kỷ lục như vậy.

Ngoài ra, cho dù là ở giao dịch Phỉ Thúy Myanmar, Lý Dương cũng không thể có cơ hội như vậy.

Giao dịch Phỉ Thúy Myanmar là nơi có rất nhiều Thủy Tinh Chủng Phỉ Thúy xuất hiện, nhưng người cạnh tranh càng nhiều, dưới áp lực cạnh tranh cao, ai cũng không dám cam đoan mình có thể mua được toàn bộ nguyên liệu Thủy Tinh Chủng, có thể cạnh tranh được một khối mà mình vừa ý cũng đã rất không tồi .

- Rằm!

Một đao cuối cùng của Phỉ Thúy Vương rốt cục cũng cắt xong rồi, một đao này hắn cắt chỗ nhỏ nhất ở mặt trước, cho nên tốc độ cũng nhanh nhất.

Mã Tuấn Đào vui vẻ tách ra, mặt cắt hiện rõ ràng.

Mặt cắt mới vừa rửa sạch, hắn lại sững sờ ở đó, ngay cả chậu nước rơi trên mặt đất cũng không biết, trong mắt của hắn ngoài sự hoảng sợ, chỉ là hoảng sợ.

Cho dù hắn đi theo Phỉ Thúy Vương từng giải ra không ít Phỉ Thúy cao cấp, lúc này cũng bị sốc mạnh

Còn dưới đài, bên ngoài, lúc này lại có vẻ im lặng, trong mắt mỗi người, đều có một thần sắc không dám tin.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1043. Chương 1040: Cực Phẩm Hồng Hoàng Lam

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Lớp da xem chút bị cắt, cũng chỉ có trên hai lớp mặt không có mang theo điểm như vậy.

Toàn bộ nguyên liệu lúc này thu nhỏ lại một vòng, thấy rõ nhất, cái mặt thiết này giống như Phỉ Thúy Vương vừa mới thiết ra.

Trên mặt thiết, Phỉ Thúy loại pha ly lại rõ ra sáng chói đẹp mắt, nhưng màu lần này không phải là màu vàng chanh, cũng không phải màu hồng nho, mà màu xanh lam màu xanh của biển.

Màu xanh lam nước biển, đây là màu sắc cao cấp của linh tinh lam cực phẩm, mức độ khác, màu vàng chanh chẳng khác gì mấy so với màu hồng nho.

Xanh nước biển, cũng là biểu hiện của màu sắc Cao Đao.

-Xanh nước biển, lại đổi màu rồi!

-Đây không phải là hai màu biến dị là Phỉ Thúy ba màu biến dị đó! Hồng vàng lam, là ba loại màu sắc cơ bản nhất, khối Phỉ Thúy này, giá trị bây giờ rất cao!

Sau phút chốc im lặng ngắn ngủi, là càng la lên kịch liệt, vô số người bắt đầu hò hét, bắt luận trong phòng khách cũng như bên ngoài, đều ồn ào.

Phỉ Thúy ba màu biến dị, là ba loại màu sắc Cao Đao, khối Phỉ Thúy này, giá trị đã không dưới Phỉ Thúy cấp đỉnh.

Thậm chí có thể nói, Phỉ Thúy biến dị thể này, càng hiếm thấy hơn Phỉ Thúy cấp đỉnh.

Dẫu sao Phỉ Thúy cấp đỉnh còn có thể thường thấy như vậy, Phỉ Thúy ba màu biến dị thể này, phân kỳ mười năm mới có thể ra một lần, ba màu cơ bản hồng vàng lam biến dị, giá trị của nó gần như tương đương với Hắc Bạch Vô Thường và Kim Ti Hồng Phỉ.

Hắc Bạch Vô Thường và Kim Ti Hồng Phỉ, cũng là biểu hiện của cực phẩm, nếu là loại pha ly, giá trị chính nó sắp xỉ với Phỉ Thúy cấp đỉnh.

Ba màu này cùng tụ hợp lại, hay cũng có thể gọi là cực phẩm hồng hoàng lam, chất lượng của loại pha ly hồng hoàng lam, tuyệt đối không thua gì biểu hiện của Phỉ Thúy cấp đỉnh.

Phỉ Thúy Vương giải ra một khối Phỉ Thúy biến dị cực phẩm không thua gì Phỉ Thúy cấp đỉnh, làm thế cục càng trở nên sôi động và náo nhiệt, Cao Bá nhìn Phỉ Thúy Vương trước mặt ngơ ngác, trên mặt còn có chút khổ sở.

Biểu hiện của khối nguyên thạch này của Phỉ Thúy Vương, càng làm cho bọn họ không có khả năng dành chiến thắng.

Hơn nữa, Phỉ Thúy của khối nguyên thạch Phỉ Thúy Vương giải ra, nếu lớn thêm chút nữa, có thể so với Lục Đế Vương loại pha ly khối đầu tiên bọn họ giải ra giá trị còn phải cao hơn nhiều, cuối cùng Phỉ Thúy bọn họ giải ra trước đó không lớn lắm.

Chuyên gia cấp đỉnh chính là chuyên gia cấp đỉnh, trong lòng Cao Bá có chút khó chấp nhận, nhưng đối với Phỉ Thúy Vương càng thêm khâm phục.

Người có thể giải ra khối Phỉ Thúy hoàn mỹ, điều đáng để bọn họ khâm phục.

Lý Dương quay đầu liếc nhìn Phỉ Thúy Vương, trong mắt cũng có chút hâm mộ.

Khối nguyên thạch này của Phỉ Thúy Vương, chính là trước đó hắn chọn, nếu hắn nhìn thấy trước khối nguyên thạch này, nhất định hắn sẽ chọn lấy, cuối cùng kết quả thắng thua có thể sẽ khác.

Bây giờ nói những cái này cũng vô dụng, hắn vẫn đang tiếp tục thiết thạch.

Vừa mới đao đó Lý Dương đã cắt ra lớp phủ, hắn không xát thẳng lên lớp phủ, mà tiếp tục hạ đao ven theo lớp phủ, phương thức giải thạch này cũng có chút lý kỳ, lúc này bên ngoài ai cũng quan tâm chú ý đến Phỉ Thúy Vương, không ai để ý đến hắn.

Hôm nay, sau khi Phỉ Thúy Vương giải ra cực phẩm Phỉ Thúy ba màu, sự chú ý của mọi người mới tập trung vào Lý Dương.

Lần này, chính là Phỉ Thúy Vương và lão Trác cùng liên kết thi đố với Lý Dương, trước mắt Phỉ Thúy Vương đã giải ra Phỉ Thúy ba màu không thua gì Phỉ Thúy cấp đỉnh, mọi người đều muốn biết kết quả của Lý Dương thế nào.

Lý Dương bên này đã có kết quả, tức là vòng thi đố lần này đã có kết quả rồi.

-Ba

Mã Tuấn Đào gọi kích động, tim của y hôm nay cũng xem như trải qua một phen tôi luyện.

Ngay từ lúc đầu không được chú ý, tới bây giờ kinh hoàng cả hiện trường, Mã Tuấn Đào lúc này giống như là đang nằm mộng, y càng ngày càng khâm phục ba của y.

Ba của y cũng vẫn như vậy, tư thế oai hùng không giảm theo thời gian, cho dù hai vị cùng liên thủ với nhau, cũng không mất đi phong độ, bây giờ càng trở thành tiêu điểm của toàn cảnh.

-Giải xong hãy nói! Phỉ Thúy Vương cười cười, sau khi giải ra Phỉ Thúy ba màu biến dị, ông vội thở nhẹ ra, khối nguyên thạch này không làm ông thất vọng.

Nguyên thạch màn cuối, tất nhiên phải có tác dụng của màn cuối, nếu quả kém, không cần người khác nói, chính ông cũng không có mặt mũi nào đối diện với lão Trác.

Khu vực khai thác mỏ Myanmar, Quách Ngọc Cường cũng vội thở nhẹ ra.

-Thì ra là ba màu biến dị, vẫn là sư phụ lợi hại!

Thiệu Ngọc Cường khẽ lắc đầu, cầm bút vẽ lên, rồi tô màu lam lên trên nguyên thạch, cực phẩm Hồng Hoàng Lam, trước đây chưa từng nghe nói qua, đây chắc là cái tên mới, lúc giải ra khối Phỉ Thúy này, mọi người nhất định sẽ nghĩ tới Phỉ Thúy Vương.

Tiếc Phỉ Thúy giải ra thế này, vẫn không bằng Phỉ Thúy Lý Dương giải ra, loại Phỉ Thúy Lý Dương thật sự là hoàn toàn mới, là phải ghi vào sách.

-Bộ trưởng An, ngài còn cho rằng Lý Dương có thể thắng không?

Trương Ứng quay đầu lại khốn khổ, rồi hỏi một câu, y bây giờ thất vọng hoàn toàn, trận thi đố này, trong lòng y đã có kết quả rồi.

Y không cho rằng, trong tình huống này Lý Dương có thể phản bại thành thắng, cho dù cũng giải ra Phỉ Thúy cấp đỉnh, có thể thắng Phỉ Thúy Vương sao.

Suy nghĩ của y bây giờ, cũng giống như cách nghĩ của nhiều người.

-Tin, tôi tin hẳn!

An Văn Quân lại lần nữa gật đầu, nhưng mị quang trong mắt cô lại càng nhiều, lúc nói cũng uể oải, e rằng trong lòng cô, cũng không tin Lý Dương có thể thắng.

Sở dĩ cô ấy nói như vậy, chỉ là không muốn nhận thua trước mắt mà thôi, trong lòng của cô thậm chí thật sự có cách nghĩ như thế.

Trương Ứng không nói gì, quả thật y cũng hy vọng Lý Dương có thể thắng, đó cũng làm y tự mãn, danh vọng của Lý Dương càng cao, danh tiếng càng lớn, chuyện y ở An thị càng thoải mái.

Người của An thị đều biết mối quan hệ của y và Lý Dương, đã từng là bạn cũ, bây giờ những người bạn cũ đã mở công ty ở mỗi nơi, lúc nhìn thấy hắn lại nói không ít, nhìn mấy bạn cũ mà ghen tỵ, Trương Ứng chính là vô cùng tự mãn và hài lòng.

Trong phòng khách, Sang Dala đang nhìn chú của mình.

Khóe miệng của tướng quân Thornton cũng có chút cười khổ, quả thật Lý Dương thua lần này cũng không liên hệ gì, đối mặt với hai đại sư cấp đỉnh, có thể thắng một vòng chính là thắng rồi!

Nhưng vòng lúc này là Lý Dương thắng, là Phỉ Thúy Vương chủ động nhận thua mới thắng, lần này, ngay cả Phỉ Thúy cũng không giải ra, nếu như vậy thì thua mất rồi, ảnh hưởng với Lý Dương cũng không nhỏ.

Hai vị đại sư cấp đỉnh, biểu hiện đều mạnh hơn hẳn nhiều, tới lúc này sẽ có người chất vấn Lý Dương.

Nếu là vì chuyện này ảnh hưởng đến tâm trạng Lý Dương, hay thay đổi tâm trạng Lý Dương, điều đó không thể bồi thường thiệt hại được, Lý Dương bây giờ chính là người quan trọng nhất của gia tộc bọn họ, lúc này Sang Dala bắt đầu sám hối về cuộc thi đối đồ này.

Trước khi thi đồ, y cũng không nghĩ rằng sẽ có thể cực thể này.

-Lý Dương sắp thua rồi!

Trong phòng khách, có một tiền bối đồ thạch nói một câu rất sâu não, mọi người đều thấy, thậm chí vô số người thấy, Lý Dương cơ bản chính là không có khả năng thắng.

Đối mặt Phỉ Thúy cấp đỉnh khả năng có thể thắng rất ít.

Có một số người rất đồng tình đối với Lý Dương, vận may hôm nay cũng không ở hết bên hắn, vừa bắt đầu thì gặp Phỉ Thúy cấp đỉnh của lão Trác giải ra, thua luôn một vòng.

Vòng thứ ba, lại gặp cực phẩm hồng hoàng lam của Phỉ Thúy Vương giải ra, lại là một khối Phỉ Thúy không thua gì Phỉ Thúy cấp đỉnh, liên tiếp gặp hai khối Phỉ Thúy này, chỉ có thể nói là Lý Dương không may.

Đồ thạch, có lúc may mắn cũng rất quan trọng.

Rất nhiều người còn đang tranh luận, bắt chuyện, lúc này người xem trọng Lý Dương gần như không có, tất cả mọi người đều mong chờ vào kết quả cuối cùng, thời khắc cuối cùng Lý Dương thua cuộc.

Một số dân cờ bạc xem trọng đến Lý Dương lúc này cũng đang đau nhức mắng chửi nản chí.

Có một số người, xé bỏ phiếu cược của mình, những người này nhất định cho rằng sẽ thua mới có thể làm.

Khu vực khai thác mỏ Myanmar, sau khi Thiệu Ngọc Cường vẽ xong khối nguyên thạch của Phỉ Thúy Vương, lại chăm chú nhìn lên nguyên thạch của Lý Dương.

Nguyên thạch của Phỉ Thúy Vương, trong quá trình giải thạch còn làm y nhận ra một vấn đề, nguyên thạch của Lý Dương, có điểm y lại không nhìn ra, lúc này ông chỉ biết khối nguyên thạch này nhất định sẽ có Phỉ Thúy, là chất phẩm gì, màu gì thì hoàn toàn không biết được.

Có thể nói một cái gạt đầu cũng không có

Nhưng trong lòng Thiệu Ngọc Cường lại có một trực giác, y tin khối nguyên thạch này của Lý Dương tuyệt đối sẽ không đơn giản như bên ngoài, nhưng nói thế nào, y cũng không tin Lý Dương có thể thắng được Phỉ Thúy Vương.

Phỉ Thúy lần này của Phỉ Thúy Vương không nhỏ, giá trị cũng có thể đạt tới mấy tỷ, giá trị cao thế này, gần như cơ bản đã dành phần thắng.

-Rốt cuộc là anh đang làm gì, có thể giải ra Phỉ Thúy gì?

Thiệu Ngọc Cường nói nhỏ trong miệng, y nhìn không rõ, thật sự là nhìn không rõ khối nguyên thạch mà Lý Dương giải, càng nhìn không rõ biểu hiện lúc này của Lý Dương.

-Hô!

Cao Bá từ từ thở nhẹ ra, Phỉ Thúy của y đã giải hết, y mang Phỉ Thúy đến cho lão Trác sờ thử, cuối cùng là đặt lên bàn.

Bây giờ giải thạch vẫn chưa kết thúc, còn có bình chọn cuối cùng, nói không chừng Phỉ Thúy của Phỉ Thúy Vương có thể đột nhiên khóa mất, Lý Dương khóa càng lợi hại hơn, tới lúc này người thắng vẫn là bọn họ.

Tuy nhiên, khả năng này cực ít, ngay cả chính Cao Bá cũng không tin, sở dĩ y nghĩ như vậy, đơn thuần là đang an ủi mình, cho mình một chút hy vọng nhỏ.

Phỉ Thúy Vương liếc nhìn qua lão Trác, sau đó lập tức cố định nguyên thạch của mình, khối nguyên thạch này của ông cũng giải xong một nửa, phải làm tiếp theo, chỉ là lấy toàn bộ Phỉ Thúy trong này ra.

-Két két!

Âm thanh thiết thạch lại vang lên lần nữa, trên Lôì Đài có hai máy giải thạch đang chạy, âm thanh nhỏ hơn nhiều, Cao Bá giải xong cũng không đi xuống, chỉ đứng lặng lẽ sau lưng lão Trác.

Lão Trác cũng không xuống đài, đối với ông mà nói, kỳ thực ngồi ở đâu cũng giống nhau.

-Rầm, lần này là lần đầu tiên Lý Dương thiết xong trước, nguyên thạch của Lý Dương quá lớn, tốc độ giải cũng chậm nhiều, cho dù nguyên thạch của Phỉ Thúy Vương giải xong hết, ngay cả một nửa hấn cũng chưa giải xong.

Lần đao này, Lý Dương thiết ra một lớp vỏ rất lớn, nguyên thạch gần ba mươi kg, sau hai đao trọng lượng còn lại dưới hai mươi kg.

-Rầm, Lưu Cương vừa tách nguyên thạch ra, rửa sạch mặt cắt, kết quả lần đao này của Lý Dương hiện rõ ra trước mắt mọi người.

Lớp phủ trắng, lại là lớp phủ trắng, cả hai đao của Lý Dương đều là lớp phủ trắng, điều này làm cho những người xem trọng hấn càng thêm thất vọng, thậm chí có người hô rằng trận thi đấu này sẽ sớm thua thôi.

Người hô lên những lời nói này, đều cho rằng người mà mình đặt cược thắng, bọn họ rất muốn sớm có được số tiền thắng cược.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1044. Chương 1041: Đây Không Phải Là Màu Lục

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Bên kia trái đất, Canada

Lâm Lang đang ngồi trong phòng của mình, trước mặt y còn để một cái máy tính, trên cái máy tính còn đang mở một đoạn video có âm thanh rất ồn ào.

Trận thi đấu này, cũng làm kinh động Lâm Lang, đáng tiếc y cũng muốn đích thân tới Myanmar nhưng không được, chỉ có thể phái người đến hiện trường, để họ truyền về cho y những hình ảnh mới nhất.

Cho dù như vậy, người mà y phái đi, cũng là lúc này mới tới, làm y bỏ lỡ rất nhiều đặc sắc.

Trên Lôì đài, Lý Dương lại bắt đầu thiết đao.

Lần này, Lý Dương vẫn thiết thạch, còn là thiết một khối rất lớn, hai mặt thiết đều có lớp phủ màu trắng, giống như là bị hấn cắt bỏ, hoàn toàn không cần thiết.

-Kết kết!

Âm thanh giải thạch chói tai lại bắt đầu vang lên, sau khi Lý Dương hạ đao, sự chú ý của mọi người đều nhìn về phía Phỉ Thúy Vương.

Ngược lại nguyên thạch Lý Dương giải ra lớp phủ trắng, khối Hồng Hoàng Lam cực phẩm của Phỉ Thúy Vương càng hấp dẫn mọi người.

Hơn nữa, nguyên thạch của Phỉ Thúy Vương đã giải rã phân nửa rồi, tin rằng không bao lâu, khối Phỉ Thúy của ông có thể giải xong hoàn toàn.

Lúc này, trong lòng rất nhiều người, đều cho rằng lúc Phỉ Thúy Vương giải ra Phỉ Thúy, chính là lúc biết được kết quả thắng bại, hoàn toàn không ai xem trọng Lý Dương.

-Xào, xào!

Đao này của Phỉ Thúy Vương rất nhanh, đao này ông cần năm phút, cuối cùng đường viền của Phỉ Thúy cũng được thiết ra, mặt dưới chỉ cần cắt bỏ lớp da còn thừa lại và lớp đá ra thì được rồi.

Cố định xong nguyên thạch, lại bắt đầu hạ đao xuống.

Trong phòng khách, người bên ngoài lại bắt đầu say sưa nói chuyện, không ngừng tranh luận khối Phỉ Thúy biến dị này của Phỉ Thúy Vương có đáng giá bao nhiêu tiền, tận mắt nhìn thấy khối Phỉ Thúy cấp đỉnh này được sinh ra, đối với mỗi người mà nói là một chuyện rất vui.

Hiện tại Phỉ Thúy vẫn chưa giải ra, đã có người đoán giá của khối Phỉ Thúy cấp đỉnh này là ba trăm năm mươi triệu, đặt biệt nguyên liệu Phỉ Thúy cấp đỉnh có thể làm ra vòng tay.

-Bộ trưởng An, những nguyên liệu này chúng ta có thể mua được thì tốt rồi!

Trên màn hình lớn không ngừng phát ra nguyên liệu Phỉ Thúy, nhìn khối nguyên liệu này mắt Trương Ứng lập tức đỏ lên, công việc của y bây giờ là thu mua những khối nguyên liệu này, nếu y có thể mua được, tiền thưởng có thể làm y vui nhất trời.

Người phụ trách phát sóng bên ngoài là một người rất thông minh, họ biết những người ở bên ngoài thích gì nhất, khối Phỉ Thúy này, đều là nguyên liệu có giá trị rất cao, không thấp hơn trăm triệu càng không có bao nhiêu khối.

Chỉ cần những khối Phỉ Thúy này, đủ để có thể sống cuộc đời sung túc.

-Những nguyên thạch này tất cả đều là của Lý cố vấn, chúng ta còn có hy vọng tranh dành, nếu nằm trong tay của Phỉ Thúy Vương thì rất khó!

Khóe miệng của An Văn Quân có chút cười khổ, đừng nói Trương Ứng, chính cô cũng rất khát khao về những nguyên thạch Phỉ Thúy này.

Quy tắc của cuộc thi đấu này cô cũng biết, tất cả Phỉ Thúy giải ra đều loạt vào tay người thắng cuộc, lão Trác không tham danh lợi, quan hệ với Phỉ Thúy Vương tốt như vậy, chỉ cần Phỉ Thúy vương mở lời hoặc trả một số tiền nhất định, những nguyên liệu này sẽ loạt vào tay Phỉ Thúy Vương.

Chờ tới lúc đó, những nguyên liệu này An bị bọn họ muốn tranh mua, sợ là cũng không dễ.

-Tôi nói có thể đáng giá bốn trăm triệu khối này chính là nguyên liệu làm vòng tay!

Có người đột nhiên la lớn, y nói là lúc Phỉ Thúy Vương giải ra khối Hồng Hoàng Lam cực phẩm này, khối Phỉ Thúy mà Phỉ Thúy Vương giải ra rất thú vị, đúng lúc có thể làm ra vòng tay.

Vòng tay cực phẩm Hồng Hoàng Lam, Phỉ Thúy cấp đỉnh như vậy không thể so với pha ly Lục Hoàng Đế.

Trong tranh luận và bàn bạc của đám đông, đao này của Lý Dương cuối cùng cũng thiết xong, thời gian cho lần thiết đao này của hắn lâu hơn so với Phỉ Thúy Vương nhưng nhanh hơn so với trước kia.

Dù sao khối nguyên liệu lớn bị hắn làm nhỏ ra thế này tốc độ giải thạch cũng rất nhanh.

-Lại là lớp phủ!

-Lớp phủ này dày thật, lớp phủ dày thế này, cho dù giải ra cũng không có bao nhiêu Phỉ Thúy!

-Tôi thấy, vòng này Thánh Ngọc nhất định là phải thua rồi.

Mặt thiết vừa được lau sạch âm thanh bàn tán lại vang lên, trong này có người hâm mộ Lý Dương bênh vực cho Lý Dương, đáng tiếc âm thanh này không đủ lớn, hoàn toàn không ai để ý.

Lúc này, cho dù là những người xem Lý Dương là thần tượng, cũng không dám tin Lý Dương có thể nghịch chuyển thế cục này, phản bại thành thắng.

Liên tiếp ba đao, khối nguyên thạch nhỏ này chỉ còn lại mười mấy kg, đã bị thiết bỏ hơn phân nửa.

Một khối nguyên thạch thiết bỏ ra nhiều thế này, vẫn là lớp phủ, nguyên liệu thế này giống như cổ quái, rất có nhiều nguyên thạch có thể thiết ra nhiều lớp phủ như vậy, mà không thấy Phỉ Thúy đâu.

Lúc mọi người bàn tán, Phỉ Thúy Vương lại thiết xong một đao, đường viền của khối Phỉ Thúy ba màu biến dị này của ông gần như giải xong, chỉ cần lau sạch lớp bụi trên mặt, thì khối Phỉ Thúy này coi như giải xong rồi.

Giá của khối Phỉ Thúy của ông, hoàn toàn không thể định được

Khối Phỉ Thúy này rất dày, hình dạng rất thích hợp làm vòng tay, cho nên giá trị rất cao, giá trị của cả khối Phỉ Thúy, tuyệt đối trên bốn trăm triệu nhân dân tệ, bình thường mà nói, phải ở khoảng bốn trăm ba mươi triệu đến bốn trăm năm mươi triệu.

Cái giá này cũng là cái giá bình thường

Đối với Phỉ Thúy cấp đỉnh mà nói, bất cứ định giá nào cũng là vô ích, chỉ có thị trường mới có thể thật sự kiểm nghiệm giá trị của chúng, nhưng loại Phỉ Thúy này thành phẩm, đều là giá vô thị trường, trước khi làm đồ trang sức đều có thể bị người dự định đi, hoặc là bảo bối trấn giữ tiệm của các công ty châu báu, căn bản không bán ra ngoài.

Giá trị hơn bốn trăm triệu, hoàn toàn là cái giá rất cao, miệng An Văn Quân không thừa nhận, nhưng trong lòng cô lại đã nhận định, khẳng định thắng vòng này chính là Phỉ Thúy Vương.

Rầm!

Đao lần này của Lý Dương cuối cùng cũng thiết xong, hấn giống như Phỉ Thúy Vương, mấy đao này gần như đã thiết bỏ hết lớp da, đáng tiếc kết quả của hai người lại khác hẳn nhau.

Phỉ Thúy Vương thiết ra là cực phẩm Hồng Hoàng Lam cực phẩm tương đương với Phỉ Thúy cấp đỉnh, còn lớp phủ trắng của Lý Dương không có chút giá trị, khoảng cách này quả thật rất lớn.

-Lớp phủ, lại là lớp phủ!

Vừa tách nguyên thạch ra, mọi người xung quanh đều ồ lên, biểu hiện của lần đao này của Lý Dương giống như trước kia, lau sạch lớp thiết lại là lớp phủ trắng.

Bình thường nguyên thạch mài ra lớp phủ trắng, đó chính là biểu hiện tốt, cho thấy lớp dưới rất có thể sẽ giải ra Phỉ Thúy, giá trị của nguyên thạch càng cao, giá trị của lớp phủ càng cao.

Cho dù lớp phủ biểu hiện giải ra Phỉ Thúy, da xác hiểu hiện tốt, Phỉ Thúy bên trong cũng có thể tốt hơn.

Đáng tiếc điều này hôm nay không thể thể nghiệm ra trên người Lý Dương, biểu hiện của khối nguyên thạch của Lý Dương là rất tốt, nhưng lớp phủ của nó không ai lại nghĩ sẽ đổ tăng, lớp phủ dày như vậy phải nói là biểu hiện của khóa.

Có thể thiết khóa lớp phủ trắng, trong lòng mọi người có cảm giác kỳ quái, cái này đánh bài thắng tiền, kỳ quặc giống như thắng rồi lại tan gia bại sản.

Nếu thật là như vậy, chỉ có thể nói vận may của Lý Dương hôm nay quá tệ, trong cuộc thi đổ ngày hôm nay, vận may không có theo hấn.

-Sang Dala một hồi con phải theo Lý tiên sinh.

Tướng quân Thornton khê thở dài, lần này chính ông cũng hoàn toàn thất vọng với Lý Dương, nguyên thạch gần ba mươi ký, sau khi thiết còn lại không dưới mười ký, lớp phủ và phế liệu hai mươi kg, cái này cũng xem như là thua rồi.

Lúc này, y cũng không tin Lý Dương có thể thắng.

Anh Lý, Lưu Cương nhăn mày, đột nhiên hỏi nhỏ một câu.

Y luôn có lòng tin đối với Lý Dương, nhưng tất cả ngày hôm nay làm y cảm giác có chút sợ hãi, chịu không được gọi một tiếng.

Y nói suốt đời cũng không mất đi lòng tin đối với Lý Dương, chỉ là lo lắng chính Lý Dương sẽ nghĩ gì, Lưu Cương cũng có hiểu biết nhất định về đổ thạch, liên tục giải ra lớp phủ trắng tuyệt đối không phải là biểu hiện bình thường.

-Không sao, mùa xuân của chúng ta sắp đến rồi!

Lý Dương ngẩng đầu, nhếch miệng cười, khối nguyên thạch này giải tới giờ, đây chính là câu nói đầu tiên của hấn.

-Tốt!

Lưu Cương hơi sững sốt, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười, y chỉ là lo Lý Dương, chứ không phải lo nguyên thạch lúc này Lý Dương hoàn toàn không để ý còn nói ra như vậy, làm lòng tin của y hồi phục đến trạng thái đầy đủ nhất.

Lý Dương nói có mùa xuân, vậy ở dưới nhất định là có mùa xuân.

Lưu Cương giúp Lý Dương cố định nguyên thạch trở lại, nguyên thạch chỉ có mười kg lúc cố định cũng thuận tiện nhiều tốc độ của bọn họ so với lúc này nhanh hơn không ít.

Sau khi cố định xong, Lý Dương không thiết thạch nữa mà chuyển qua mài thạch.

Phòng khách, dưới cái màn hình lớn, đám đông lại bắt đầu huyên náo lần nữa, Lý Dương và Lưu Cương mỗi người một tay, nụ cười sáng láng trên mặt hai người bọn họ bị mọi người phát hiện.

Lý Dương tuy không mang kính, nhưng sự tự tin này vẫn hiện lộ ra hoàn toàn.

Mọi người la to, đang tranh luận, bọn họ không biết tự tin của Lý Dương từ đâu mà có, hoặc lẽ, tới tình trạng này, Lý Dương còn có thể giải ra Phi Thúy cấp đỉnh tốt hơn sao?

-Là tả!

Lý Dương và Lưu Cương không để ý đến những gì xung quanh, Lưu Cương đang cầm cái bình nước, Lý Dương đang cầm đá mài, không ngừng mài hai mặt, lớp phủ màu trắng được Lý Dương mài ra, đồng thời đổ nước vào đó.

-Chú, con tin Lý Dương nhất định thắng!

Sang Dala đột nhiên nói ra một câu, tướng quân Thornton sững sốt ngẩng đầu lên, biểu hiện của Lý Dương lúc này có chút khác thường, ông không nghĩ nhiều như vậy, nhưng người nói nghiệp mình cũng khác thường theo.

-Chú, thật đó, Lý Dương tiên sinh có thể tạo ra kỳ tích!

Sang Dal nói ra rất nặng nề, kỳ thật y cũng không biết tại sao lại nói như vậy, y chỉ là nhìn vào nụ cười của Lý Dương, bỗng nhiên có một loại cảm giác như vậy.

Một loại cảm giác rất mãnh liệt, không có nguyên nhân, y chính là cảm nhận người thắng vòng này nhất định là Lý Dương, cho dù bây giờ Lý Dương đang trong tình thế rất xấu.

Tướng quân Thornton chậm rãi gật đầu.

Ông không biết tại sao Sang Dala lại nói như vậy, cũng không biết lòng tin của Sang Dala từ đâu mà có, nhưng ông sẽ không đi đả kích Sang Dala, càng không đả kích Lý Dương

Đối với ông mà nói, năng lực đồ khoáng quặng của Lý Dương mới là quan trọng nhất.

-Là tả!

Lớp phủ màu trắng được lau ra rất nhanh, nụ cười trên mặt Lý Dương càng ngày càng sáng lạn, hẳn bỗng nhiên dừng lại ở đó, dùng tay lau nhẹ lớp phủ vừa mài ra.

-Có lục, có lục rồi!

-Cuối cùng cũng ra Phi Thúy rồi!

-Không đúng, đây không phải là màu lục, đây là cái gì?

Lý Dương vừa dừng lại một chút, chính là để mọi người chú ý, lúc mọi người cùng la lên, lớp phủ màu trắng lớp dưới, từ từ xuất hiện ra màu vàng, rất giống là màu lục, nhưng không phải là màu lục.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1045. Chương 1042: Toàn Bộ Thu Tề.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Chắc là màu lục của rau cải đỏ!

Bên ngoài màn hình lớn, có một người yêu thích đồ thạch nói nhỏ, bây giờ chỉ là có thể nhìn ra một chút màu hơi nhạt, hoàn toàn không nhận ra cụ thể là màu gì.

Nhưng nếu cho y cái đèn pin, thì có thể nhìn thấy rõ mặt thiết, y chắc chắn có thể phân biệt đây là màu gì, đây là nền tảng cơ bản của người yêu thích đồ thạch phải có.

-Không giống, màu xanh cải không giống như vậy.

Y vừa nói ra, thì có một người bên cạnh phủ quyết, y cũng là một người yêu thích giải thạch đến từ Ngõa Thành, cũng có chút danh tiếng.

Người nói trước xem rõ lại, cuối cùng thì lắc đầu.

Cái vị trí tiếp cận Phỉ Thúy này, còn có một lớp phủ, không cần dùng đèn pin, thông qua cái màn hình lớn, bọn họ hoàn toàn không phân biệt ra màu sắc này là màu gì.

Phỉ Thúy Vương cũng đang lau nguyên thạch của ông, sau khi Lý Dương thiết xong đao này, mắt của ông mở trừng ra.

Ông là người cách Lý Dương gần nhất, cũng là người có nhãn lực nhất ở hiện trường, trình độ lão Trác cao, đáng tiếc mắt không nhìn thấy rõ, chỉ dựa vào nhãn lực để nói, chính cả Lý Dương cũng không thể so với Phỉ Thúy Vương.

Con mắt của Phỉ Thúy Vương lúc này căng tròn, ông cũng ngừng lau nguyên thạch trên tay.

-Ba, ba sao vậy?

Mã Tuấn Đào vội vàng chạm vào Phỉ Thúy Vương một cái, ông ấy vẫn đang lau thạch, nhưng lúc này lại thất thần.

Phỉ Thúy Vương vẫn đang cầm đá mài nhanh chóng chuyển động, ánh mắt lại nhìn về hướng khác, tuyệt đối là một biểu hiện của thất thần.

-Không có gì, chúng ta tiếp tục.

Phỉ Thúy Vương nhẹ lắc đầu, tiếp tục lau lớp cận trên mặt nguyên thạch, nhưng trước khi ông quay đầu lại, lại liếc nhìn một khối nguyên thạch khác của Lý Dương.

Khối nguyên thạch đó có trọng lượng khoảng hơn hai mươi kg, là khối nguyên thạch lớn của Lý Dương phân thành hai nửa..

Nguyên thạch của Lý Dương rất lớn, ông và lão Trác đều đã giải xong nguyên thạch trước mặt, Lý Dương ngay cả một nửa cũng chưa giải xong, thậm chí là Phỉ Thúy vừa giải ra lúc nãy.

Tôi đoán là màu xanh xẫm!

-Không đúng, tôi thấy chính là màu xanh của con ếch.

Qua màn hình lớn lại có hai người bắt đầu tranh luận

Màu xanh của con ếch là một màu có độ trong suốt tương đối cao, nhưng màu xanh hơi tối, có pha chút màu tro, là thuộc màu sắc hạ đẳng.

Người nói là màu xanh của con ếch rõ ràng là không xem trọng Lý Dương.

Lúc này phần lớn tranh luận là những người yêu thích đồ thạch, hay thương nhân mua nguyên thạch bình thường, bọn họ có người nói là màu xanh lam, có người nói là màu xanh con vẹt, mấy người này vẫn đang tranh cãi về màu xanh.

Trong phòng khách, qua màn hình lớn không ít các vị đại sư lúc này chân mày đều nhăn lại chăm chú nhìn. Chỉ có bọn họ biết, màu này tuyệt đối không phải là màu xanh lục, màu xanh lục tuyệt đối không có biểu hiện thể này, lúc này bọn họ đều đang đoán, rốt cuộc là màu lam, hay là màu tím đậm.

Cho dù là đại sư đồ thạch, lúc này cũng không phân biệt rõ màu sắc thông qua lớp phủ này.

Nhưng có một điểm là có thể xác định, bên trong nhất định có Phỉ Thúy, khối nguyên thạch này của Lý Dương, cuối cùng cũng giải ra Phỉ Thúy, sau khi giải ra khối Phỉ Thúy này, thể cục của cuộc thi đồ này sẽ rõ ràng.

Bất luận Lý Dương giải ra màu sắc gì, chỉ cần không phải là Phỉ Thúy cấp đỉnh, hoặc màu sắc biến dị giống như của Phỉ Thúy Vương, người thua vòng này chính là hắn.

Phỉ Thúy Vương tiếp tục lau nguyên thạch trước mặt, Lý Dương cuối đầu liếc nhìn, cũng bắt đầu mài thạch.

Lúc này, nụ cười trên miệng của Lý Dương càng sâu thêm.

Lớp phủ này khi mài cũng không phiền phức lắm, rất đơn giản, màu sắc ở phía dưới càng ngày càng rõ, sự chú ý của mọi người đều dồn về người Lý Dương.

Kỳ thực, bên phía Phỉ Thúy Vương và lão Trác cũng không có gì để xem.

-Màu lam, là màu lam!

Trong phòng khách, một chuyên gia đồ thạch đứng phát dậy, trên mặt còn có chút hoảng sợ, Phỉ Thúy Lý Dương mài ra càng nhiều, màu sắc càng rõ

-Đây là, Lam Tinh Linh!

Lại có một đại sư đồ thạch đứng dậy, trong giọng nói tràn đầy sự kinh ngạc, lời nói của ông, cũng làm tất cả mọi người đều há hốc mồm, tất cả các ánh mắt cũng đều tập trung vào khối nguyên thạch của Lý Dương đang giải.

Lam Tinh Linh, cái này so với màu xanh biển còn tốt hơn, cực phẩm trong màu lam, biểu hiện tốt nhất của màu lam, màu sắc cực phẩm chân chính.

-Chính là Lam Tinh Linh.

Lại có người la lên, hai người thất lễ đứng dậy đều ngồi xuống, nhưng không ai để ý đến hành động của bọn họ, mỗi người lúc này đều có chút thất thần.

Vốn tưởng cuộc thi đồ này gần như kết thúc, ai cũng không ngờ lại xảy ra biến cố thể này, cho dù là tướng quân Thornton cũng không ngờ tới.

Xuất hiện cực phẩm Lam Tinh Linh, không có nghĩa là Lý Dương sẽ thắng, khả năng thua của Lý Dương vẫn rất lớn, nhưng dù sao cũng có chút hy vọng, cho dù là chút hy vọng rất nhỏ nhoi.

Sang Dala nắm chặt tay lại, trên mặt y có chút kích động, trong lòng của y cuộn cuộn dậy sóng.

Cảm giác của y không sai, Lý Dương cũng không làm y thất vọng, có lẽ, Lý Dương thật sự có thể thắng.

-Cực phẩm Lam Tinh Linh?

Mã Tuấn Đào ngẩng đầu mạnh lên, nhìn ba của mình, Phỉ Thúy Vương cười bất đắc dĩ, tiếp tục lau nguyên thạch trước mặt.

Người khác vừa rồi không nhìn ra màu sắc dưới lớp này, nhưng kinh nghiệm phong phú lúc này đã phát hiện ra rồi, Lam Tinh Linh, cái này tương đương với màu sắc cực phẩm của Lục Hoàng Đế, thật là do Lý Dương giải ra.

Mã Tuấn Đào lại cúi đầu, nhìn nguyên thạch trên tay bọn họ.

Trong lòng y không có chán nản gì, màu sắc cực phẩm lại có thể như vậy sao, tương đương với cao nhất của Phỉ Thúy cấp đỉnh.

Lại lớn như vậy, chiến thắng lớn nhất bây giờ vẫn nghiêng về bọn họ.

Mã Tuấn Đào đang cầm vôi nước, trong lòng không ngừng nghĩ ngợi, nhưng càng nghĩ trong lòng y càng loạn lên, cũng chịu không nổi nhìn qua bên Lý Dương.

Y đang đợi, đợi Lý Dương giải ra chất phẩm của Phỉ Thúy, xem rốt cuộc là cái gì.

Cho như là Lam Tinh Linh cực phẩm, nếu chất phẩm không tốt cũng không thắng nổi bọn họ, cho dù là Lam Tinh Linh bằng chứng cũng không được, không phải là Phỉ Thúy cấp đỉnh sẽ thua bọn họ.

Dưới màn hình lớn bên ngoài, lúc này cũng loạn lên.

Những người đoán màu sắc lúc này đều ngẩn người ra, tất cả bọn họ đều đoán sai, không ai đoán được, cho dù là mấy người có trình độ tương đối cao, chuyên gia nhìn ra không phải là màu lục, cũng không đoán được sẽ là Lam Tinh Linh cực phẩm.

Đây tuyệt đối là một biểu hiện nằm ngoài dự liệu của mọi người.

Trương Ứng, An Văn Quân đều đứng ngây ra ở đó.

Đặc biệt là An Văn Quân, vốn thất vọng trong lòng, lúc này lại có chút biến đổi, Lý Dương lại cho cô hy vọng

-Xoạt xoạt!

Âm thanh trong đại sảnh không ảnh hưởng tới Lý Dương, hắn tiếp tục lau lớp phủ trước mặt, Phỉ Thúy ở dưới cũng lập tức lộ ra ra chân tướng.

Người nói dần dần ít lại nhiều, mọi người đều nín thở, đang nhìn chăm chú vào động tác của Lý Dương.

Chỉ là âm thanh âm của hai máy lau thạch, trong phòng khách bây giờ rất ồn ào.

-Xào, xạt!

Một máy giải thạch đột nhiên ngừng lại, nguyên thạch của Phỉ Thúy Vương cuối cùng cùng giải xong, ông đem ba khối Phỉ Thúy có màu sắc rất đẹp đặt ở một bên, còn mình lại người bên cạnh lão Trác.

Cao Hùng đang đứng sau lưng lão Trác, lúc này cũng đang nhìn Lý Dương rất phức tạp.

Lý Dương giải ra Lam Tinh Linh, nếu là chất lượng Phỉ Thúy tốt một chút, cho dù là bằng chứng giá trị cũng không thấp, thậm chí không thua gì pha ly màu lục xẫm của bọn họ giải ra, nếu giá trị Phỉ Thúy của Lý Dương tạo ra cao hơn của bọn họ, cho dù Phỉ Thúy Vương thắng Lý Dương, vòng này bọn họ cũng xem như thua.

Nếu không tính Phỉ Thúy Vương, lão Trác ba vòng thắng hai, một mình đấu, quả thật là bọn họ thua.

Cái kết quả này Cao Bá cũng không muốn thấy, lần giải thạch này, trong lòng y đã là một đỉnh điểm trong thành tựu của lão Trác, liên tục giải ra ba loại pha ly, cho dù ở giữa xảy ra chút bất ngờ, đây cũng là thành tích rất lâu rồi lão Trác không làm được.

Thành tích như vậy, còn thua Lý Dương, y thậm chí sẽ nghi ngờ, sau này lão Trác còn có thể thắng Lý Dương không?

Hoặc lẽ, sau này lão Trác mãi mãi sẽ không thắng được Lý Dương.

Cao Bá vẫn luôn kính mộ lão Trác xem lão Trác là ba của mình, cái kết quả này thật sự y không thể nào chấp nhận được.

Y đang suy nghĩ, trong phòng khách đột nhiên ồn ào lên, ba trăm người hầu như đều la lên, cả hậu trường trong phòng khách gần như muốn nổ tung.

Y hồi phục lại tinh thần, liếc nhìn qua bên Lý Dương, chỉ là liếc nhìn, mắt của y tối sầm lại.

Đối với mọi người mà nói là chuyện rất kích động, nhưng đối với y, là chuyện mà y không muốn thấy nhất.

Lớp phủ khối Phỉ Thúy của Lý Dương cuối cùng cũng được lau sạch, Phỉ Thúy lộ ra, một bên mặt rất nhỏ, hiện ra vô cùng trong suốt, mặt Phỉ Thúy long lanh nước, làm mọi người vừa nhìn thì có thể nhận ra chất phẩm của nó.

Pha ly.

Lam Tinh Linh loại pha ly, Lý Dương thật là đã giải ra Phỉ Thúy cấp đỉnh, một chuyện không thể xảy ra, lại hiện ra rất rõ ràng trước mắt mọi người.

Phỉ Thúy cấp đỉnh chỉ thấy chứ không thể cầu, lần này lại xuất hiện trước mắt mọi người.

Giải ra Phỉ Thúy cấp đỉnh, giải ra Lam Tinh Linh loại pha ly, không chừng là có thể thắng, cho dù giá trị khối nguyên thạch của Phỉ Thúy Vương không thấp, còn phải xem kích cỡ của cả khối Phỉ Thúy.

Nhưng có biểu hiện này, ít nhất Lý Dương có thể thắng lão Trác.

Ngược lại có thể nói, vòng này khả năng lão Trác thắng Lý Dương là rất thấp, thấp nhưng vẫn còn, trừ phi Lý Dương phía dưới đại khóa.

Một khối Phỉ Thúy bình thường giải ra, khả năng khóa trong tay đại sư hầu như không có, cho dù khối Phỉ Thúy của Lý Dương giống như có vết nứt, hoặc không làm được vòng tay, giá trị vẫn cao hơn loại pha ly của Cao Bá.

Phỉ Thúy cấp đỉnh, nó chính là một loại tượng trưng, tuyệt đối mạnh hơn nhiều so với pha ly đơn thuần.

-Pha Ly, chính là pha ly, chú, con không có nói sai chứ!

Sang Dala vui mừng la lên, y vun vun nắm tay, đánh mạnh một cái, lúc này y nói là tin tưởng Lý Dương, chỉ đơn thuần là trực giác, trong lòng không nắm chắc.

Ngay cả chính y cũng không ngờ, cục diện lại thay đổi nhanh như vậy.

Bên máy giải thạch, Lý Dương cũng khẽ thở dài, chậm rãi thưởng thức khối Phỉ Thúy nhỏ vừa mới được giải ra.

Lam Tinh Linh loại pha ly, đây là Phỉ Thúy cấp đỉnh từ trước đến giờ hắn chưa giải ra bao giờ, cũng có thể nói là lần đầu tiên.

Cho tới bây giờ trên tay của hắn đã có Lục Đế Vương loại pha ly, Huyết Mỹ Nhân loại pha ly, Tử Nhân Từ loại pha ly, Phỉ Thúy cấp đỉnh như Hoàng Chí Tôn loại pha ly, nhưng Lam Tinh Linh loại pha ly vẫn chưa thấy qua bao giờ.

Còn có, khối Phỉ Thúy cực phẩm đầu tiên Lý Dương công khai giải ra, chính là khối Lam Tinh Linh, Lam Tinh Linh rất nhỏ, đáng tiếc chất phẩm chỉ là băng chủng, cũng không xem là Phỉ Thúy cấp đỉnh.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1046. Chương 1043: Tôi Không Đồng Ý

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Dĩ nhiên là Lam Tinh Linh!

Khu vực khai thác mỏ Myanmar, Thiệu Ngọc Cường nghe được hồi báo mới nhất truyền đến lúc đầu bắt đầu dĩ, lần đầu tiên y gặp Lý Dương, lần đầu tiên thua trong tay Lý Dương, chính là một khối Lam Tinh Linh cực phẩm, khối nguyên thạch đó biểu hiện cũng không khác gì với nguyên thạch này.

Cậu ba, pha ly, Lý Dương giải ra là pha ly, Thiệu Ngọc Cường đang cuối đầu, âm thanh của micro lại truyền vội đến, bên y hơi xa một chút, tin tức nếu so với hiện trường chậm hơn nhiều, nhưng ở khu khai thác mỏ Thiệu Ngọc Cường là người đầu tiên biết tình hình hiện trường Lôi Đài.

Cây bút trong tay của Thiệu Ngọc Cường rơi xuống đất, trong mắt của y hơi có chút thất thần. Lam Tinh Linh không có gì, Lam Tinh Linh cũng như Phỉ Thúy biến dị của Phỉ Thúy Vương, nhưng thêm chất phẩm loại pha ly kết quả thật không nói được.

Cậu, cậu ba, ngài nói, lão Mã tiên sinh còn có thể thắng sao?

Nhân viên bên cạnh Thiệu Ngọc Cường, hỏi một câu rất cẩn trọng y vẫn đứng bên cạnh Thiệu Ngọc Cường, tất cả hiện trường trận đấu y cũng nắm rất rõ.

Câu nói của y tựa hồ đánh thức tỉnh Thiệu Ngọc Cường, Thiệu Ngọc Cường vội vàng cầm bút lên không ngừng vẽ lên tờ giấy.

Cái mà y vẽ, là nguyên thạch của Lý Dương, trong máy liên lạc không ngừng truyền đến tình hình cụ thể nguyên thạch của Lý Dương, chính xác tới dữ liệu và kích thước của mặt thiết.

Không lâu, Thiệu Ngọc Cường, vẽ xong bức tranh, y lại thở dài ra.

Nguyên thạch của Lý Dương phế liệu quá nhiều, lớp phủ quá dày, hình dạng lại có chút quái dị, y cũng nghĩ rằng sẽ giải không ra bao nhiêu Phỉ Thúy, nhiều nhất cũng chỉ có thể xấp xỉ của sư phụ tuyệt đối không thể thắng nổi sư phụ.

Vừa mới bắt đầu Thiệu Ngọc Cường cũng đoán không ra tình hình nguyên thạch của Lý Dương, Lý Dương đã giải ra nửa lớn, với năng lực của y, mặt dưới rất nhiều thứ cũng có thể nhận ra, khối nguyên liệu của Lý Dương nếu ngay lúc đầu giải ra Phỉ Thúy, Phỉ Thúy Vương sớm đã thua rồi.

Bây giờ giải ra Phỉ Thúy, Lý Dương muốn thắng Phỉ Thúy Vương vẫn rất khó.

Vậy thì tốt rồi, lão Mã tiên sinh có thể thắng rồi thì được rồi! mỗi người bọn họ đều không ai đều hy vọng Phỉ Thúy Vương thua Lý Dương, đặc biệt là bây giờ trong tình huống chiếm ưu thế.

Chân mày của Thiệu Ngọc Cường ngưng tụ lại chăm chú nhìn.

Y xem tỉ mỉ bức tranh rồi sau đó y lại lắc đầu.

Từ bức tranh có thể thấy, nguyên thạch của Lý Dương giải ra Phỉ Thúy giá trị rất cao, cao hơn cả của Phỉ Thúy Vương, nhưng trong lòng y có một cảm giác kỳ lạ, giống như là có cái gì thiếu sót.

Về phần sót cái gì, y lại không nghĩ ra.

Trong phòng khách, chân mày của mấy vị đại sư đồ thạch cũng thoáng giật lên, Thiệu Ngọc Cường có thể nhận ra, bọn họ cũng có thể nhận ra.

Lý Dương không nói gì một khối Phỉ Thúy chỉ thấy không thể cầu thật sự đã được giải ra.

Đáng tiếc nguyên thạch của hắn tổn hại rất nghiêm trọng Phỉ Thúy giải ra có hạn, muốn thắng Phỉ Thúy Vương thật sự rất khó, chỉ ít bây giờ hy vọng không tới hai phần trăm, cái này còn là phỏng đoán lạc quan.

Cái này cũng làm cho mấy người có chút tiếc, Lý Dương muốn phản bại thành thắng trước mắt hy vọng không lớn.

Mấy vị đại sư có thể nhận ra, nhưng không biểu đạt tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy.

Lam Tinh Linh loại pha ly của Lý Dương là hấp thụ ánh sáng, dưới màn hình lớn nổ tung ra, An Văn Quân kích động ôm lấy Trương Ứng, làm Trương Ứng thâm lắng trong lòng rất lâu.

Tiếng la vang nhất chính là những người ủng hộ Lý Dương, lúc này mọi người đều hét lớn, vì Lý Dương mà hét lên.

Rất nhiều người bọn họ vẫn nói với người bên cạnh: xem kìa, đó chính là Ngọc Thánh, đó chính là Lý Dương, tôi biết hắn không thể đồ khóa, Phỉ Thúy cấp đỉnh, nhìn thấy không, đây chính là Phỉ Thúy cấp đỉnh, cũng có một số người không ngừng gọi tên Lý Dương, cho dù không phải là người hâm mộ Lý Dương, lúc này cũng bị Lý Dương thuyết phục.

Trong lòng bọn họ bắt đầu nhớ tới một nhận xét trước đây, những chuyên gia cấp đỉnh không ai là đơn giản.

Nhìn như muốn thua, Lý Dương tưởng chừng như không còn có bất cứ hy vọng gì lại đến lên giải ra Lam Tinh Linh loại pha ly khiến cho mọi người không ngờ.

Lam Tinh Linh loại pha ly, Phỉ Thúy cấp đỉnh như thế này chính là vô cùng hiếm thấy, mấy năm không nhất định có thể có một so với Lục Đế Vương loại pha ly còn phải ít hơn.

Số lượng Phỉ Thúy màu lam vốn ít hơn một chút so với màu lục

Phiếu của tôi đâu, phiếu của tôi đâu?

Một tiếng gọi thăm thiết đột nhiên vang lên, giọng nói này lần áp âm thanh tất cả mọi người, giọng nói khan khan trong lòng người đó như đang lo lắng sốt ruột và thương tâm y như muốn khóc.

Y ngồi xổm xuống đất không ngừng tìm kiếm, ông bạn này lúc này vì quá kích động, cũng vì cho rằng Lý Dương phải thua đem phiếu cược của mình vứt đi, y nhất định là người cược Lý Dương thắng.

Lúc này Lý Dương bắt đầu có hy vọng trở mình, nhưng y lại không thể nào tìm được phiếu cược của mình.

Phiếu đặt cược giống như tờ vé số, hoàn toàn không thể đổi thành tiền.

Người này cuối cùng cũng tìm được tấm vé rách mấy chỗ, đáng tiếc làm sao cũng không thể dán lại được, lúc này y hối hận muốn tát vào mặt mình, mà cũng không cần phải kích động như vậy, cuộc thi vẫn chưa có kết quả mà.

Còn có mấy người cũng giống như y, khóc hối hận vì lúc này kích động xé bỏ phiếu cược.

Nhưng có nhiều người lại may mắn, bọn họ lén lấy phiếu của mình ra, giấu cẩn thận lên, nếu Lý Dương thắng, cũng chính là bọn họ thắng, những tấm phiếu này có thể đổi ra rất nhiều tiền.

Tất cả bên ngoài, hoàn toàn không ảnh hưởng tới Lý Dương.

Bây giờ trên Lôi Đài chỉ có một mình hán giải thạch, lão Trác và Phỉ Thúy Vương đều đã giải xong rồi,

Tốc độ giải thạch của Lý Dương quả thật chậm hơn so với Phỉ Thúy Vương và lão Trác, nhưng không ai dám nói gì lúc mọi người nói ngược lại đều rất nhỏ, sợ làm phiền tới Lý Dương.

Trên mặt rất nhiều người đều có sự hài lòng thỏa mãn, trong một đêm đồng thời thấy được ba vị đại sư giải thạch, lại thấy được ba khối Phỉ Thúy cấp đỉnh được sinh ra những cái này đáng để bọn họ kiêu hãnh và mở mang kiến thức.

Đại sư cấp đỉnh, tự chọn nguyên thạch tự giải thạch, kỳ thực chính là thực lực của bọn họ.

Trong phòng khách có không ít người là đại sư đồ thạch, còn có một số chuyên gia có trình độ, những người này đối với ba vị đại sư cấp đỉnh trên đài đều là tâm phục khẩu phục, đối là bọn họ, tuyệt đối không thể làm ra thành tích như vậy.

Chín khối nguyên thạch lại giải ra sáu khối loại pha ly, đây là một tỉ lệ rất đáng sợ.

Có người thậm chí hoài nghi, sau này trên thị trường còn có thể có Phỉ Thúy loại pha ly xuất hiện không?

Lả tả!

Lý Dương rất nhanh lau thạch, Phỉ Thúy Vương đang ngồi cùng chỗ với lão Trác, ông đang nhìn Lý Dương lau thạch thỉnh thoảng nói với lão Trác mấy câu, lão Trác lại chậm chậm gật đầu.

Nét mặt của hai người đều cười, nhìn không thấy có gì là kích động.

Không lâu, lớp phủ của mặt thiết này gần như được lau sạch, có không ít Phỉ Thúy trên mặt thiết, từ kích thích cho thấy, là có thể làm ra vòng tay, khối nguyên thạch đã tăng rồi, còn là đại tăng siêu cấp hơn triệu đồng.

Nguyên thạch nữa tăng như vậy, muốn mua cũng phải ra giá trên triệu đồng, cho dù chỉ là lau một mặt thiết.

Lau xong cái mặt thiết này Lý Dương chuyển qua nguyên thạch lại bắt đầu lau mặt thiết hán vừa mới thiết qua.

Việc làm của hắn làm rất nhiều người đều bức bối nhưng lúc này không ai dám nói gì vì lúc này tất cả những gì Lý Dương làm trong mắt mọi người đều là đúng.

Thời gian chậm chậm trôi qua, mặt thiết này rất nhanh lau sạch.

Phỉ Thúy phía dưới lộ ra là Lam Tinh Linh loại pha ly, cái này cũng làm cho rất nhiều người bàn tán trước khi Lý Dương thiết ra, lại lau Phỉ Thúy, phương pháp giải thạch này rất quái, cũng rất làm người ta không hiểu.

Nhưng cái này chính minh tự tin và thực lực của Lý Dương, không ai nắm bắt chắc chắn, ai cũng không dám làm như vậy.

Sang Dala vẫn đang siết chặt tay, nguyên thạch của Lý Dương càng giải càng nhanh, Phỉ Thúy lộ ra cũng càng ngày càng nhiều, không bao lâu, khối nguyên thạch này của hắn cũng được giải xong hết.

Mắt của y không ngừng nhắm mở, trong lòng không ngừng nói với chính mình, vòng thi đồ này Lý Dương nhất định sẽ thắng

Thời gian chậm chậm trôi qua, mấy giải thạch của Lý Dương cũng từ từ dừng lại, nguyên thạch của hắn, giải xong sau cùng nhất đang nằm trong sự chú ý cũng mọi người.

Phỉ Thúy giải ra không ít, một khối Phỉ Thúy vô cùng xinh đẹp giống như Tinh Linh Bàn, bày ra trước mặt vô số đại sư giải thạch và mọi người, thoát nhìn không thể đoán được giá trị của khối Phỉ Thúy cấp đỉnh này.

Khối Phỉ Thúy này, ít nhất có thể làm ra hai chiếc vòng tay, còn làm ra đồ trang sức khác thì nhiều hơn.

Cái giá tổng thể cho cả khối Phỉ Thúy này cũng phải khoảng chừng trên bốn trăm triệu, nếu nhiều hơn một chút có thể là bốn trăm bốn mươi triệu.

Bốn trăm bốn mươi triệu, cái giá này gần như bằng với giá của Phỉ Thúy biến dị do Phỉ Thúy Vương giải ra, nếu chỉ dựa vào tính toán đơn giản, tuyệt đối không thể bình luận ra ai thắng ai thua, chỉ có thể qua tính toán chính xác mới có thể biết được giá trị cuối cùng.

Phán đoán tinh xác của Phỉ Thúy cấp đỉnh, lại càng thêm khó khăn.

Cơ hồ cho tới bây giờ, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào người của Phỉ Thúy Vương, lúc này chính trong tình huống này, cuối cùng là Phỉ Thúy Vương chủ động nhận thua, ai cũng muốn biết khi gặp lại tình huống như thế này lần nữa, Phỉ Thúy Vương sẽ lựa chọn như thế nào.

Nhưng không mấy người tin rằng Phỉ Thúy Vương sẽ nhận thua lần nữa.

Thi đồ lần này, còn liên quan đến Phỉ Thúy của bọn họ giải ra, Phỉ Thúy ba người giải ra, người thắng sẽ được, nếu Lý Dương thua, ba khối Phỉ Thúy của hắn sẽ giao cho lão Trác và Phỉ Thúy Vương.

Ba khối Phỉ Thúy này của hắn giá trị không thấp, cũng khoảng sáu trăm triệu, Phỉ Thúy của Phỉ Thúy Vương và lão Trác giá trị càng cao hơn, cộng lại cũng khoảng mười mấy triệu.

Đơn giản nói giá trị Phỉ Thúy, trận thi đồ này đã lập ra một kỷ lục, kỷ lục trước đây chưa ai đạt tới.

Phỉ Thúy Vương đứng lên, chậm chậm đi tới bên cạnh Lý Dương, đứng lên cùng với ông còn có lão Trác, ba vị đại sư cấp đỉnh cùng đứng dậy.

Lý Dương do dự một chút, bỗng nhiên nói.

-Lão Trác, lão Mã tiên sinh, trận này chúng ta hòa nhé, ba trận thi đồ, mỗi chúng ta đều thắng và một hòa, cuối cùng cũng xem như hòa phải không?

Câu nói này, Lý Dương đã nói lần thứ hai rồi, hòa, là một lựa chọn tốt nhất.

Hòa nhau hai bên đều có lợi, ít nhất không cần dùng tới tính toán tinh xác, không ai dám đến tính toán Phỉ Thúy cấp đỉnh của bọn họ, hơn nữa Phỉ Thúy cấp đỉnh hoàn toàn không thể tính toán tinh xác thì ra được, trừ phi bọn họ bán đấu giá.

Tôi không đồng ý, Phỉ Thúy Vương bỗng nhiên lắc đầu, ông còn chỉ tay về một bên, nói ra một câu làm người ta thêm sững sờ.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1047. Chương 1044: Thắng Thua Đã Định

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Khi Phỉ Thúy Vương nói tôi không xứng rất nhiều người đều đang dự đoán.

Lần này có phải Phỉ Thúy Vương lại nhận thua không, nhưng lúc đó Phỉ Thúy Vương chủ động nhận thua cũng không phải là cao phong lâm liệt gì cả, trong mắt của hầu hết mọi người thì là một tên ngốc.

Chủ động nhận thua, cũng tương đương với việc chủ động nhường lại mấy khối phỉ thúy đang cầm trên tay.

Giá trị không phải là khối phỉ thúy mấy trăm vạn, cũng không phải là mấy nghìn vạn, mà đây là bảo vật có giá trị cả tỉ bạc. Phỉ Thúy Vương đặc biệt giải ra được hồng hoàng lam cao cấp, đó là một bảo vật tuyệt vời mà có tiền cũng không mua được.

Cũng có vài người nghĩ đến, vua phỉ thúy có phải là không có ý đánh hòa, nhận định hồng hoàng lam của ông ta có thể thắng được lam tinh linh của Lý Dương.

Khả năng này hoàn toàn có thể có, hai loại phỉ thúy này đều là những vật hiếm có, nhưng hồng hoàng lam cao cấp là kết quả của sự thay đổi phỉ thúy, tính hiếm thấy của nó mạnh hơn nhiều so với lam tinh linh.

Nếu như phán đoán chính xác, khối phỉ thúy cao cấp này của phỉ thúy vương rất có khả năng sẽ thắng Lý Dương.

Những người có cách nghĩ như vậy rất nhiều, tư tưởng trời tru đất diệt kia từ sớm đã xâm nhập vào trong thâm tâm của mỗi người rồi.

Đây là Myanmar, cũng không phải là nơi từ nhỏ đã tiếp nhận được giáo dục tư tưởng yêu nước.

Thực đáng tiếc, tất cả mọi người đều đoán không đúng, Phỉ Thúy Vương giơ tay lên, chỉ mặt còn lại của hàng len của Lý Dương, nói một câu khiến mọi người không hề nghĩ tới.

-Cậu còn một nửa chưa giải xong, giải xong rồi phán đoán tiếp!

Vẫn còn một nửa khối đá chưa giải sao?

Nếu như không phải là Phỉ Thúy Vương nhắc nhở, thì mọi người đều không để ý, thậm chí là quên rồi.

Lý Dương đã giải ra không ít Pha Lê chủng Lam Tinh Linh, mọi người ở đây đều nghĩ rằng Lý Dương đã giải hết khối đá rồi, được Phỉ Thúy Vương nhắc nhở, vài người mới nhớ ra:

- khối đá của Lý Dương thực sự mới được giải một nửa, một nửa vẫn còn đặt ở đây

Chủ yếu là khối đá của Lý Dương quá lớn, cho dù là một nửa cũng lớn hơn nhiều so với của Trác lão và Phỉ Thúy Vương.

Hơn nữa nửa kia của Lý Dương giải rất chậm, mà lại cắt ra hầu hết là phế liệu. Nên nhiều người quên mất luôn nửa kia.

Những người quên không chỉ là những người bình thường, cho dù là những người cực thạch lúc đó cũng đều không để ý, nếu không phải là có Phỉ Thúy Vương nhắc e rằng cũng không nhớ nổi.

Lông mày Lý Dương lại nhíu lại vào nhau, hẳn còn chưa nói gì, Trác lão đã đứng dậy.

-Tiểu Lý, dĩ nhiên là ba người chúng ta đánh cực, nên tôi hi vọng cậu dùng tất cả thực lực của mình, đừng nên xem thường hai lão già này!

Phỉ Thúy Vương không nói gì, những cũng gật đầu theo, đủ để chứng minh thái độ của hai người họ.

Lời nói của Trác lão cũng khiến cho mọi người trong đại sảnh náo loạn lên.

Nghe ý kiến kiến của Trác lão, dường như Lý Dương vẫn còn dư lực nhưng chưa thể hiện hết. Nếu thật là như vậy thì nửa khối đá còn lại chắc có chút kì lạ, nếu không Trác lão sẽ không tùy tiện nói ra như vậy.

Lúc đó cách nghĩ của mọi người lại thay đổi, trong sảnh hầu như tất cả mọi người đều có hứng thú với nửa khối đá mà vừa rồi hoàn toàn đều không để ý tới kia.

Cho dù là những người như tướng quân Cuba cũng không ngoại lệ.

Trác lão, ông nói quá rồi!

Lý Dương không biết nói gì đành lắc đầu, từ từ đi đến bên cạnh, đưa khối đá lên máy giải thạch.

Khối đá này, hẳn thật sự không định giải, và kết quả đối với hẳn thật không tồi, bất luận là Trác lão hay là Phỉ Thúy Vương, đều là những tiền bối khiến Lý Dương kính trọng.

Hơn nữa Lý Dương biết rõ tình huống của mình, thực lực của hắn cơ hồ như toàn bộ đều đến từ năng lực đặc biệt của hắn, không xứng với kinh nghiệm tự mình tích lũy được của hai vị tiền bối đây.

Nhưng sự việc lại không theo như tưởng tượng của Lý Dương mà lớn lên rồi, Trác lão cũng nói vậy rồi, Lý Dương cũng không tiện từ chối.

Đám đông trong đại sảnh thực sự cực tuyệt rồi, vậy nếu đồng ý lời nói của Trác lão là Ngọc Thánh Lý Dương hẳn xem thường hai lão tiền bối rồi.

-Nửa khối, sao lại là nửa khối đá, sao lại vẫn còn nửa khối chứ?

Khu vực khai thác mỏ Myanmar, Thiệu Ngọc Cường đứng trước bàn, có chút thất lễ hét lên, lời Phỉ Thúy Vương vừa nói cũng truyền đến chỗ ông ta.

-Tam, Tam công tử, khối đá của Lý... Lý Dương hình như là nặng hơn 50 kg, khối vừa giải lúc nãy, chẳng qua là một nửa khối thôi!

Tùy tùng cẩn thận bước đến trước mặt Thiệu Ngọc Cường, thấp giọng nói.

Thiệu Ngọc Cường cố chấp biết được cực ngọc lần này, đúng khi hắn vẽ tranh, thì khối đá của Lý Dương được tách ra, thực ra thì Thiệu Ngọc Cường cũng biết khối đá của Lý Dương vốn dĩ cũng rất lớn, chỉ là hắn cũng không để ý như mọi người mà thôi.

Những người có thể nhìn thấy khối đá ở hiện trường đều không để ý đến nửa khối đá đó, càng không thể nói đến người chỉ dựa vào tin tức để vẽ tranh như hắn.

-Tôi hiểu rồi!

Thiệu Ngọc Cường đột nhiên bất lực ngồi xuống đó, trên mặt không có chút thần sắc nào cả.

Hắn rốt cuộc cũng hiểu được mình tại sao lại có cảm giác mất mát cái gì đó, cảm giác đó hoàn toàn chính xác, cái cảm giác mất mát đó rất quan trọng, là vấn đề then chốt.

Khối đá to của Lý Dương vẫn còn lại một nửa.

Thứ mà hắn sơ xuất đánh mất chính là nửa còn lại của khối đá này.

Chỉ là một nửa của khối đá, nhưng lại là nửa khối đá mà giải ra được Phỉ Thúy. Đặt trong tay của một người bình thường, nửa còn lại này rất có khả năng sẽ trở thành phế vật.

Nhưng trong tay Lý Dương thì không như vậy, càng không phải nói Phỉ Thúy Vương còn chủ động đưa ra ý kiến phải giải nốt nửa còn lại của khối đá này. Phỉ Thúy Vương đã để ý đến thì tuyệt đối không hề đơn giản.

Thua rồi, lần cực này, bọn họ lại thua rồi.

Người khác còn chưa nhìn ra nhưng Thiệu Ngọc Cường hiểu rõ, lần cược này, Phỉ Thúy Vương và Trác lão đã thua rồi, thậm chí là ở trên lời đài, bản thân Phỉ Thúy Vương và Trác lão, hai người họ cũng hiểu được điểm này.

Còn kết quả hòa mà Lý Dương đưa ra, nhất định là vì nghĩ đến thể diện của hai vị tiền bối, nhưng thật đáng tiếc, bất luận là Phỉ Thúy Vương hay là Trác lão, cũng không thể chấp nhận được cái kết do lòng thương hại của người khác mang lại cho mình.

Bất kể mục đích của Lý Dương là gì, trong mắt của hai vị lão nhân này, hắn đưa ra kết quả hòa đều là thương hại.

-Tam... Tam công tử, người làm sao vậy?

Người tùy tùng hơi hốt hoảng, Bội Ngọc Tường sau khi biết được vụ cược này vẫn luôn tỏ ra rất tốt, thậm chí tại phía xa khu khai thác mỏ, cũng đoán được tất cả những gì đang diễn ra ở hiện trường. Bộ dạng của hắn bây giờ là bộ dạng mà người tùy tùng không thể ngờ tới và cũng chưa nhìn thấy bao giờ.

-Không có gì, thu dọn lại hết công cụ đi, ta phải bắt đầu làm việc rồi!

Thiệu Ngọc Cường gật đầu một cách khó khăn, hắn không ngờ rằng, khi hắn đang tiến bộ hơn thì Lý Dương đã thuận thực rồi, đến sự phụ của hắn và Trác lão- hai vị sự phụ với trình độ cao nhất hợp lại cũng không thắng được Lý Dương.

Kết quả này, đối với Thiệu Ngọc Cường quả thật rất chấn động.

Có điều Thiệu Ngọc Cường cũng phải là người dễ dàng bị đánh gục, Lý Dương càng mạnh thì ý chí chiến đấu của hắn càng cao. Hắn phải tự mình nắm bắt từng phút một để học tập, để tiến bộ hơn, rồi núi càng sớm càng tốt, sẽ đi tìm Lý Dương độ sức một lần nữa.

Cuối cùng cũng sẽ có một ngày hắn dựa vào bản thân mình mà thắng Lý Dương một lần.

-Tam công tử, người không nghe tiếp nữa sao, vẫn chưa có kết quả mà?

Người tùy tùng lại hỏi một câu.

-Không nghe, thu tất cả lại!

Thiệu Ngọc Cường lắc đầu, kết quả hắn đã biết rồi, không cần thiết phải tiếp tục nghe, tận tai nghe thấy kết quả này, đối với hắn càng khó chấp nhận.

Lúc đó ở nơi Canada xa xôi.

Lâm Lang đột nhiên tắt máy tính, hắn cũng giống Thiệu Ngọc Cường, đã biết được kết quả của vụ cược này rồi.

Hắn còn gọi thư kí vào, dặn cậu ta đặt vé máy bay chuyến sớm nhất đến Myanmar, còn gọi cả Lâm Bá Văn vào để hắn chuẩn bị sẵn sàng cùng mình tiến thẳng đến Ngõa thành.

Hắn muốn đích thân qua đó.

Dưới sảnh và màn hình, cũng có vài vị đã cảm thấy được điều gì đó.

Chỉ là bọn họ không nắm rõ được như Thiệu Ngọc Cường và Lâm Lang. Bọn họ chỉ là hoài nghi, chứ không dám khẳng định.

Trên lời đài, Lý Dương lại một lần nữa đứng trước máy giải thạch.

Một nửa còn lại của khối đá cũng đặt trên máy giải thạch, tiếng mọi người nói chuyện trong đại sảnh ngày càng nhỏ lại.

Mọi người không có ý kiến gì về việc tiếp tục giải thạch, ngược lại còn chờ đợi khoảng khắc đó.

Trước màn hình cũng vậy, điều mọi người quan tâm không phải là thắng hay thua, mà nửa khối đá còn lại của Lý Dương rất cuộc là có hình dạng như thế nào.

Là phế liệu hay thực sự là có Phỉ Thúy?

Đây có thể là nửa khối đá bị hầu hết mọi người đều không chú ý đến, cũng chính bởi vì không để ý đến, cho nên mọi người mới chú ý như vậy.

-Lý Dương, nửa khối đá này, để tôi giúp cậu giải cho!

Phỉ Thúy Vương đột nhiên tiến lên phía trước, nói với Lý Dương.

Mọi người đang nói chuyện phía dưới bỗng nhiên ngừng lại, tất cả đều kinh hãi ngẩng đầu nhìn lên phía trên.

Mấy vị tướng quân Cuba, Tang Đồn cũng không ngoại trừ, bọn họ đều không biết mình có nghe nhầm hay không, hoặc là rốt cuộc bọn họ vừa nghe thấy cái gì?

Phỉ Thúy Vương lại chủ động đề nghị giúp Lý Dương

Đây không phải là người khác, cũng không phải là người bình thường, mà là Phỉ Thúy Vương, người đứng đầu trong giới đồ thạch mấy chục năm nay, chưa có ai từng nghe qua việc ông ta làm giúp người khác.

Nghe còn chưa nghe thấy bao giờ hướng chỉ là tận mắt nhìn thấy.

-Cả ta nữa, mặc dù ta không nhìn thấy nhưng vẫn có thể giúp được chút việc nhỏ.

Trác lão cũng tiến về phía trước vài bước, cười ha ha rồi nói mấy câu, lời của ông khiến cho mọi người sửng sốt.

Ngạt thở!

Trác lão, rất nhiều người đều chưa tận tay giải qua đá, chứ nói gì đến việc làm giúp ai, hai vị danh tiếng hàng đầu này đều chủ động xuống tay giúp Lý Dương, ai cũng cảm thấy như mình đang nằm mơ.

Mà nếu như không phải bọn họ đang nằm mơ thì cái thế giới này quá điên cuồng rồi.

-Mã lão tiên sinh, Trác lão...

-Cậu không cần thiết phải từ chối đâu, hai chúng ta ra tay giúp cũng không có vấn đề gì cả!

Lý Dương vừa mở miệng, Phỉ Thúy Vương đã ngắt lời, nhìn bộ dạng của Phỉ Thúy Vương là có quyết tâm giúp Lý Dương giải thạch.

-Có hai vị giúp đỡ, tôi tin là khối đá này sẽ giải ra được khối Thủy Thúy rất tốt!

Lý Dương không do dự nữa, Phỉ Thúy Vương cũng nói đến nước này rồi, hấn mà tiếp tục từ chối thì thật là không đúng, lúc này cũng không kịp tiếp tục từ chối nữa rồi.

Lưu Cương lùi mấy bước về phía sau, Mã Tuấn Đào cùng Cao Bá đều mấp máy môi, cuối cùng cũng không ai nói gì nữa.

Hai người họ còn liếc nhìn nhau, đều nhìn thấy sự bất đắc dĩ trong mắt nhau, hai người họ đều không phải là kẻ ngốc, đều là đứng trên đài, thêm vào đó đều hiểu Phỉ Thúy Vương và Trác lão.

Lúc đó, họ đều hiểu rõ, cuộc cược thạch này hi vọng thắng của vua Phỉ Thúy và Trác lão e chừng rất nhỏ.

Hai vị đứng đầu còn hợp lại nhau thế nhưng vẫn không áp chế được Lý Dương, điều này khiến cho họ cảm thấy cảm giác bất lực dâng lên trong lòng, sau này còn có ai có thể áp chế được Lý Dương không?

Lý Dương lấp kính giải thạch, vua Phỉ Thúy và Trác lão đứng bên cạnh Lý Dương.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người trong đại sảnh và trước màn hình đều hoàn toàn yên lặng, tận mắt nhìn thấy ba vị bậc thầy cùng giải một khối 1, việc như thế này có lẽ cả đời cũng không có cơ hội nhìn thấy.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1048. Chương 1045: Ra Rồi!

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Lý Dương cố định khối đá một lần nữa.

Trọng lượng của nửa khối đá còn lại của hắn là hơn 20kg, nhỏ hơn một chút so với nửa vừa giải lúc nãy. Nhưng mắt thường cơ hồ rất khó phân biệt được sự khác nhau này.

Phỉ Thúy Vương đứng ở một bên, trên mặt còn nở nụ cười rục rịch.

Ông cũng không nhớ lần giúp người khác xuống tay là khi nào nữa, quay về khi ông ta bắt đầu nổi tiếng, sau khi thành danh trong giới cực thạch, ông ta chưa bao giờ xuống tay giúp người khác, thời gian đó ít cũng phải vài chục năm rồi.

Trác lão cũng như vậy, sau khi bị mất đi ánh sáng, thậm chí số lần Trác lão tự mình giải thạch cũng có giới hạn.

Mắt của ông không còn nhìn thấy nữa, nên giải thạch có chút nguy hiểm, người khác về căn bản cũng không để cho ông tự mình đi giải thạch.

Còn về việc giúp người khác xuống tay, thì càng không thể. Ai dám để cho Trác lão thay mình mà xuống tay chứ? Cho dù là tướng quân Tang Đồn cũng chưa bao giờ có ý nghĩ đấy.

Mà lúc này, hai người mấy chục năm nay chưa từng làm qua việc này, cùng đứng bên cạnh Lý Dương.

Bọn họ đứng ở đó, cũng không hề tỏ ra cao ngạo, mà ngược lại hết sức hòa hợp, điều này khiến cho tất cả những chuyên gia cực thạch trong đại sảnh đều cảm thấy hết sức xúc động. Trên thế giới này, người khiến cho cả Phỉ Thúy Vương và Trác lão đồng thời đứng bên cạnh quả thật không nhiều.

Trừ Lý Dương ra, chỉ e rằng cũng chỉ có cụ Trần Trùng ở Canada mà thôi. Đáng tiếc là bây giờ người biết đến sự tồn tại của cụ Trần Trùng không nhiều, cũng có thể nói là rất ít.

Ba vị đại sư hàng đầu cùng nhau đứng giải thạch, khiến cho tạp âm tại hiện trường và bên ngoài nhỏ đi hơn nhiều.

Lúc trước ba người cũng đứng trên đài, nhưng họ phân cách ra rồi lại hợp lại cùng nhau mang đến cho mọi người cảm giác hoàn toàn khác biệt. Khi ấy mỗi người đều mang trong mình cảm giác kích thích sục sôi, ba vị đại sư hàng đầu cùng nhau giải một khối đá, chuyện như vậy e rằng cả đời này chỉ xuất hiện duy nhất một lần mà thôi.

Lý Dương trực tiếp đặt dao cắt lên.

Nơi hạ dao do Lý Dương lựa chọn, vị trí mà hắn chọn rất lạ, khoảng cách so với mặt vừa cắt rất ngắn.

Với khoảng cách này, cũng chỉ có cách nhau mấy tấc thôi, Lý Dương vẫn muốn cắt theo hướng đấy.

Nhìn thấy vị trí này, vua Phỉ Thúy gật đầu nhưng có vẻ suy tư, lại chạy sang nói vài câu bên tai Trác lão.

Không ai biết họ nói với nhau điều gì, đến Lý Dương cũng không biết. Đúng là Lý Dương nghe thấy họ nói chuyện với nhau nhưng họ lại dùng tiếng Vân Nam nên cụ thể nội dung như thế nào thì đến một chữ hắn cũng không hiểu được.

-Hưng phấn!

Máy giải thạch lại được quay vòng lên, nửa khối đá này không phải là nhỏ, cần một chút thời gian mới giải được.

Nhìn thấy vị trí mà Lý Dương hạ dao, một vài người lại nhỏ tiếng thảo luận, những điều mà bọn họ nói với nhau thực ra không phải là thể lệ của Lý Dương có điểm gì không tốt, mà là đoán xem dụng ý của Lý Dương là gì.

Đối với khối đá Phỉ Thúy cao cấp giải ra Thủy Tinh chủng Lam Tinh Linh này, không ai hoài nghi gì cả.

Càng không cần phải nói người giải thạch lại là ba vị đại sư hàng đầu. Ba vị đại sư hàng đầu đứng cùng nhau, sức ảnh hưởng vượt qua tất cả mọi người ở đây hợp lại, e rằng đến tướng quân Cuba và cả tướng quân Tang Đồn cũng kém xa.

Cao Bá, Mã Tuấn Đào cùng tiến lên trước mấy bước, đứng bên cạnh Lưu Cương.

Ba người nhìn nhau, không ai nói câu nào. Hôm nay công việc của ba người họ không nhiều, lúc này cũng đều có cảm giác thân thiết, còn lúc này cũng có chung một cảm giác.

Một nửa khối đá còn lại này, bên trong nhất định có Phỉ Thúy, hơn nữa còn là Phỉ Thúy rất quan trọng.

Thời gian chậm chậm trôi qua, thời gian giải thạch ngày hôm nay đã mất hơn hai tiếng đồng hồ, nhưng không ai tại đây có ý kiến gì cả, thậm chí đối với bọn họ thời gian còn trôi quá nhanh.

Một cuộc cược thạch tuyệt vời thế này, chắc chắn là cầu cũng không gặp được, còn hiếm gặp hơn cả nhìn thấy Phỉ Thúy cao cấp.

Ai cũng hiểu rằng Lý Dương và Phỉ Thúy Vương đến Myanmar lần này thực không dễ dàng gì, còn Trác lão tuổi tác cũng cao rồi, thời gian trước còn trải qua một thời kì nguy cơ, sau này một cuộc đối cược có cả ba vị đại sư hàng đầu thế này có thể không bao giờ gặp được nữa.

Nói cách khác, đây có thể là một thứ thất truyền.

Mà lúc này đây, không không khiến mọi người thất vọng, mỗi người đến hiện trường hoặc bên ngoài trang viên, những người trước màn hình lớn đều không hề thất vọng, chín khối đá, chín lần đổ tảng. Thêm vào đó quá trình đổ thạch đầy ngoạn mục này khiến cho mỗi người đều có cảm giác sảng khoái, mê hoặc như đang hút thuốc phiện vậy.

Đừng nói là bọn họ e rằng đến cả mấy người Bạch Minh là những người không hiểu lắm về đối cược lúc đó cũng đều mê mẩn.

Vài người thậm chí còn cân nhắc xem lát nữa tự mình có nên đi mua vài khối đá để thử tay nghề. Một khối đá giải ra Phỉ Thúy có giá trị vài trăm triệu, số tiền này kiếm lậu cũng ghê.

Lãi hơn trăm triệu, bất luận là ở đâu cũng đều là tốt cả, khi giá trị của đồ cổ đạt hơn trăm triệu đã là rất khó rồi, mấy người bọn họ rất hiếm khi có được bảo vật như vậy.

Thời gian chậm chậm trôi qua.

-Rầm!

Mười mấy phút sau, nhất cắt này của Lý Dương cuối cùng cũng đã xong, vua Phỉ Thúy thuần thực giúp phân chia đá, hơn nữa còn lau rửa sạch mặt tiếp xúc.

Đao này cắt xong, khiến cho mọi người trong đại sảnh và ở ngoài yên tĩnh hẳn, tất cả đều nhìn về phía bọn họ, đều muốn biết kết quả của lần chém này thế nào.

Mặt tiếp xúc được rửa sạch, lộ ra tầng sương trắng như tuyết, cũng không khác gì nhiều so với nửa đá của Lý Dương lúc trước.

Lại là sương trắng, nhưng lần này cảm giác mọi người nhìn thấy sương trắng hoàn toàn khác so với lúc trước. Nửa khối đá này lại hiện ra sương trắng, chứng tỏ khả năng bên trong có Phỉ Thúy là rất cao.

Có khi Phỉ Thúy mà họ giải ra lúc trước cũng tương đương.

-Bên dưới lớp sương trắng nhất định là có Phỉ Thúy, Lý Dương thắng chắc rồi.

-Tôi cho là Ngọc thánh thắng, lại xuất hiện sương trắng rồi!

-Phiếu cược của tôi...

Bên ngoài nhiều người kêu lên, thái độ của mọi người lúc này đã hoàn toàn thay đổi. Người không cược cho Lý Dương ngay từ đầu thay đổi ý kiến một cách phức tạp, chỉ có một vài người vẫn kiên trì với cách nghĩ của mình.

Kì thực thì tình hình đã sắp được làm sáng tỏ. Cuộc cược đồ này, khả năng thắng cược của Lý Dương là rất lớn.

Nhân tố quyết định thắng thua lớn nhất chính là việc giải một nửa khối đá này, một nửa bị tất cả mọi người đều không chú ý đến.

Nhắc tới khối đá này không có Phỉ Thúy là có thể giải thích được, chỉ e rằng người không hiểu lúc đó sẽ không tin, một khối đá không có khả năng nào thì ba vị đại sư hàng đầu cũng sẽ không coi trọng, lại cùng nhau đứng giải ra như vậy.

Càng không cần phải nói đến khối đá này lại cắt ra tầng sương, bản thân điều này chính là khả năng giải ra Phỉ Thúy.

-Lý Dương, có cần phải lau đá không?

Vua Phỉ Thúy cười haha hỏi Lý Dương, còn Lý Dương lại ngẩng đầu mỉm cười trả lời.

Thực lực của vua Phỉ Thúy quả thực rất cao, chỉ là cắt một đao, lại hiện ra lớp sương, ông liền biết tiếp theo Lý Dương muốn làm gì, năng lực phân biệt của Lý Dương là tự cảm thấy không bằng.

Trác lão không nói lời nào, nhưng cẩn thận sờ khối đá, đồng thời cũng lập tức gật đầu cười.

Lý Dương một lần nữa nhắc lên đá mài, nhìn thấy Lý Dương muốn mài đá, mọi người trong đại sảnh về những người phía ngoài cũng trở nên kích động, khối đá vừa nãy của Lý Dương có thể mài ra Phỉ Thúy cao cấp như Thủy Tinh chủng Lam Tinh Linh.

-soạt soạt!

Tiếng mài thạch nhanh chóng vang lên, người nói chuyện trong đại sảnh rất ít, mọi người đều chăm chú nhìn lên phía trên, muốn nhìn thấy chuyển biến đầu tiên của khối đá.

Mài đá rồi, chứng minh rằng Phỉ Thúy cũng sắp xuất hiện rồi.

Đừng nói là đại sư hàng đầu, đến ngay cả những đại sư cược thạch bình thường thời khắc đó lựa chọn mài thạch, sau nhất cắt đầu tiên mà đã chọn cách mài thạch nếu là mài không ra thì tự nhiên sẽ khiến mình trở nên khó coi.

Huống hồ mấy vị đại sư hàng đầu này bây giờ đang công khai giải thạch, bọn họ càng phải chú ý điểm này. Không nắm chắc trong lòng bàn tay sẽ không bao giờ làm điều đó.

Chính vì những điều đó, mọi người mới đều tin rằng sắp xuất hiện Phỉ Thúy.

Những người ngoài màn hình hiện tại cũng như vậy, An Văn Quân đã hồi phục lại, nhưng lúc này lại có chút kích động, đôi mắt rực sáng không hề chớp mắt nhìn chăm chăm vào màn hình lớn.

Người phụ trách truyền thông tin ra ngoài thật lạnh lợi, lúc đó những gì được truyền ra ngoài là mặt khối đá đang được mài.

Trên màn hình lớn chỉ có một mặt khối đá, cũng có thể khiến mọi người nhìn càng rõ hơn, còn rõ hơn cả những người ở bên trong đại sảnh dùng mắt mình để nhìn.

-Có màu xanh!

-Không phải mũi!

Mấy âm thanh đó dường như vang lên cùng một lúc, phía dưới lớp sương trắng mà Lý Dương đang mài bắt đầu mơ hồ hiện ra một màu đậm.

Màu này có vẻ không giống với Lam Tinh Linh mà Lý Dương vừa giải ra lúc nãy, hình như là đậm hơn.

Màu sắc hiện ra lần này còn không giống màu xanh hơn vừa rồi, vì vậy bị mọi người kêu lên rất nhanh.

-Ồn ào!

Lý Dương ngừng đá mài lại, vua Phỉ Thúy xem kĩ mặt vừa cắt, khẽ gật đầu.

Ông lại nói nhỏ vài câu bên tai Trác lão, Trác lão lần này không sờ khối đá, nhưng trao đổi với vua Phỉ Thúy, chỉ tiếc là những gì họ nói Lý Dương không hiểu một câu nào cả.

Dừng một lúc, Lý Dương lại điều khiển đá mài, tiếp tục mài đá.

Lần này Lý Dương mài cẩn thận, vua Phỉ Thúy và Trác lão đứng hẳn dậy, Trác lão nói lần này sẽ xuống tay giúp thực ra việc có thể làm được là có hạn, chỉ có thể làm được những công việc đơn giản, mắt không nhìn thấy gì chính là trở ngại lớn nhất của ông.

-Lả tả.

Tiếng mài thạch lại vang lên, người phía trong và ngoài đại sảnh đều hết sức phấn khích, chắc chắn là nửa khối đá này sẽ có thể giải ra Phỉ Thúy rồi, cụ thể là loại Phỉ Thúy nào rất nhanh sẽ biết được.

Ở bên ngoài cũng có người đoán là sẽ giải ra Lam Tinh Linh, nhưng cũng nhanh chóng bị những người bên cạnh bác bỏ.

Vừa rồi chính là Lam Tinh Linh, nhưng màu sắc mài ra giữa lần này với lần trước rõ ràng là khác nhau, màu sắc của Phỉ Thúy ở bên trong không thể lại là Lam Tinh Linh được.

Không phải là Lam Tinh Linh cũng không giống màu xanh, ngoài một số ít đại sư lớn cực thạch ra những người khác đều đang tranh luận, dự đoán xem bên trong rốt cuộc là gì.

Có người nói là Phỉ Thủy màu đỏ, cũng có người nói là Phỉ Thúy màu tím và màu vàng.

Thậm chí có người còn nói bên trong là Phỉ Thúy màu trắng hoặc màu đen, dự đoán của mọi người rất đa dạng, một vài người là cao thủ cực thạch chân chính nghe thấy mọi người xung quanh nói là màu đen và màu trắng còn không khỏi lắc đầu.

Màu đen và màu trắng căn bản là không có khả năng, màu trắng hẳn không nhìn ra là bởi vì mặt trên là lớp sương trắng, màu đen thì càng rõ ràng hơn, người đoán ra hai màu sắc này thực chất là lòe thiên hạ.

-Hiện ra rồi! Hiện ra rồi!

Đột nhiên có người hét lên, những người đang mải tranh luận đều trật tự, cùng nhìn lên phía trên khán đài, màu sắc Phỉ Thúy mà Lý Dương giải ra dần dần lộ ra ngoài.

Nhìn thấy màu sắc đẹp tuyệt vời này, miệng ai cũng há ra hết cỡ.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1049. Chương 1046: Khí Chất Lãnh Đạo

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Lớp sương không dày, Lý Dương nhanh chóng mài ra được Phỉ Thúy.

Phỉ Thúy Vương bên cạnh hẳn cũng tiến lại gần, Cao Bá cùng Mã Tuấn Đào từ phía sau cũng mất kiên nhẫn mà tiến lên phía trước mấy bước muốn nhìn cho rõ hơn.

Phía dưới lớp sương lộ ra một mảnh đẹp mê hồn, sáng rực, lại mang theo một chút màu sắc mê hoặc.

Màu tím, một màu tím vượt thời gian, màu tím thuần khiết, lúc đó mặt lộ ra rất nhỏ. Màu tím này giống như con mắt đang hé mở, lặng lẽ nhìn ra xung quanh.

Chỉ nhìn một cái, tất cả người hiểu về Phỉ Thúy đều biết con mắt còn chưa mở hết này đại diện cho điều gì.

Màu tím trong sản phẩm cao cấp, mắt tím.

Sau sự yên tĩnh ngắn ngủi là sự bùng lên càng mạnh mẽ hơn. Mọi người đều nghĩ đến nửa khối đá kia có hiện ra Phỉ Thúy. Nhưng không ai nghĩ đến lại hiện ra một màu sắc của loại sản phẩm cao cấp.

Xuất hiện Lam Tinh Linh mọi người còn không kinh ngạc như vậy nhưng xuất hiện mắt tím, lại là điều không ngờ tới của tất cả mọi người.

Một khối đá, lại hiện ra hai loại màu Phỉ Thúy, điều này chỉ có một khả năng

Khối đá này cũng là biến dị. Chỉ có điều biến dị của nó không rõ ràng, mà chỉ biến dị ở phía trong, vì vậy mới xuất hiện biến cố như vậy.

Nhưng biến cố này lại là tốt, hai loại màu sản phẩm cao cấp cùng xuất hiện trong một khối đá, xác suất thấp hơn so với Hồng Hoàng Lam cao cấp mà vua Phỉ Thúy giải ra, ít nhất thì loại Phỉ Thúy như vậy những người ở đây có rất nhiều người chưa từng thấy qua.

Vua Phỉ Thúy yên lặng gật đầu, Diệp Thiên không dừng lại mà vẫn tiếp tục mài đá.

-Thủy tinh chủng, nhất định là Thủy Tinh chủng.

Tang Đạt Lạp dán mắt nhìn lên khán đài, tay vẫn còn nắm chặt, miệng không ngừng nói ra cùng một câu.

Thủy Tinh chủng, màu sắc cao cấp chỉ có kết hợp với Thủy Tinh chủng mới thực sự hoàn mỹ, mới có thể xứng với danh Phỉ Thúy cao cấp nhất, phối với các chất khác thì chỉ là một sự lãng phí.

Thực như vậy, chỉ e rằng mọi người ở đây đều cảm thấy hơi đau lòng.

Âm thanh của Tang Đạt Lạp không phải là nhỏ, mấy người ngồi ở bàn bên cạnh đều nghe thấy, họ kinh ngạc nhìn hắn, chẳng bao lâu sau có vài người còn nhỏ giọng nhắc nhở hắn.

-Thủy Tinh chủng, Thủy Tinh chủng...

Vào thời khắc đó, mọi người đều chờ đợi nửa khối đá này nhất định sẽ giải ra Phỉ Thúy tốt, Phỉ Thủy cao cấp thực thụ, như vậy mới mới có một cái kết viên mãn cho cuộc đối cược ngày hôm nay.

Thực ra, Lý Dương giải ra Phỉ Thúy cao cấp đã giành được thắng lợi, chỉ sợ không phải là Thủy Tinh chủng, kể cả Đậu chủng, thì giá trị của khối Phỉ Thúy này cũng không hề thấp. Chỉ cần thêm một khối Phỉ Thúy thì Lý Dương chắc chắn sẽ thắng.

Chỉ có điều là ai cũng hi vọng sự hoàn mỹ, đều mong rằng sẽ nhìn thấy được cái kết đẹp nhất. Nếu như lại tiếp tục xuất hiện một khối Phỉ Thúy cao cấp nữa, cuộc đối cược kinh điển này cũng có thể vĩnh viễn đi vào sử sách của giới đồ thạch, tương lai sẽ được mọi người nhắc đến.

-Thủy Tinh chủng, Thủy Tinh chủng...

Người kêu lên âm thanh như vậy càng ngày càng nhiều, không ít người có cùng cách nghĩ, lúc ấy thực sự là trong lòng mọi người đều xem nhẹ thắng bại.

Mọi người chỉ muốn nhìn thấy một khối Phỉ Thúy tốt xuất hiện.

Hoắc Tư tiên sinh không ngừng nhìn xung quanh, ánh mắt của ông còn lóe lên sự kính động

Chuyến đi lần này đối với ông thật đáng giá, đặc biệt tự mình tới Ngõa thành càng là sự lựa chọn đúng đắn, ông cuối cùng cũng nhìn được một con người khác của Lý Dương, và càng hiểu Lý Dương hơn.

Hoắc Tư tiên sinh khác với những người khác, ông nghĩ nhiều và xa hơn nhiều.

Ông nhìn thấy trên người Lý Dương có một khí chất mà người thường không có được, loại khí chất này sau này có bồi dưỡng cũng không có được, chỉ có thể là thiên bẩm, loại khí chất này gọi là khí chất lãnh đạo.

Chỉ có một vị đứng đầu thực sự trong ngành nào đó, lãnh đạo thực sự, mới mang được loại khí chất này.

Lý Dương mặc dù bây giờ vẫn chưa được là lãnh đạo, nhưng cách bước này không xa, lãnh đạo, là một loại độc nhất vô nhị, là sự tồn tại mà bất kì ai cũng không thể đánh đồng được.

Đối với Hoắc Tư tiên sinh mà nói, phát hiện ra điều này là việc ngoài ý muốn, cũng là một niềm vui bất ngờ.

-Xôn xao!

Phía dưới màn hình bên ngoài đầu tiên nổi lên một tiếng động huyền ảo kịch liệt, trên màn hình lớn đều là mặt cắt cả khối đá đang được mài, những gì bọn họ nhìn thấy còn rõ hơn nhiều so với những người ở bên trong đại sảnh.

Lớp sương không dày nên Lý Dương căn bản không mất nhiều thời gian để mài đi lớp sương như vậy, hiện tại thì lớp sương này đã bị mài đi một ít, lộ ra hoàn toàn Phỉ Thúy ở bên trong.

-Thủy Tinh chủng, thực sự là Thủy Tinh chủng.

Tang Đạt Lạp đứng phắt dậy, nếu không phải là hoàn cảnh không cho phép thì hẳn còn nhảy cả lên.

Lý Dương mài ra Phỉ Thúy, trong suốt không gì sánh được, khiến cho con mắt này mang theo linh tính, giống như đang sống, con mắt này như Thiên sứ đang mở to mắt ra, đang tò mò đánh giá thế giới mới này.

-Thủy Tinh chủng, mắt tím, lại là Phỉ Thúy cao cấp.

Một vị đại sư cực thạch tuổi khác cao miệng run run nói một câu như vậy.

Ông ta là một vị đại sư cực thạch nổi tiếng của Myanmar, không lợi hại như Phỉ Thúy Vương, cũng không nổi tiếng như Trác lão, nhưng lại lợi hại hơn nhiều những chuyên gia cực thạch của An Thị.

Tuổi của ông ta không ít hơn mấy so với Phỉ Thúy Vương, cả đời cũng giải nhiều khối đá, Phỉ Thúy cao cấp như vậy cũng từng giải qua rồi.

Cho đến nay, ông ta cũng không phục Phỉ Thúy Vương và Trác lão lắm, mặc dù cũng tìm họ để đối cực nhưng từ trước đến nay đều thua. Nhưng sau khi thua ông ta đều rất cố gắng, muốn giành thắng, theo ông nghĩ thì bản thân chỉ kém Trác lão và Phỉ Thúy Vương một chút thôi.

Nhưng cuộc đối cực ngày hôm nay đã khiến cho ông ta hiểu rõ ràng rằng khoảng cách giữa bản thân mình với đại sư hàng đầu còn rất lớn.

Sự chênh lệch này, cũng giống như một khoảng trống, khiến ông mãi mãi không thể nào bước qua được. Trong khoảng khắc đó giống như đối với đại sư hàng đầu Lý Dương, càng thêm khâm phục.

Thậm chí còn kính trọng Lý Dương hơn cả Phỉ Thúy Vương và Trác lão.

Khi ở tuổi của Lý Dương, mỗi ngày chỉ là cu-li học nghề. Còn Lý Dương tuổi còn trẻ như vậy mà đã có nhiều thành tựu như vậy, thành tựu trong tương lai sẽ càng không thể đo được.

-Loạt soát

Lý Dương mài ra Phỉ Thúy càng ngày càng nhiều, mọi người xung quanh cũng càng ngày càng hưng phấn.

Thủy Tinh chủng Đế Vương Lục, Thủy Tinh chủng Lam Tinh Linh, Thủy Tinh chủng Mắt Tím, ngoài ra còn có cả Thủy Tinh chủng Hồng Hoàng Lam mà vua Phỉ Thúy giải ra nữa, bọn họ hôm nay nhìn thấy sinh ra tổng cộng bốn khối Phỉ Thúy cao cấp nhất.

Thỏa mãn, kiêu ngạo, tự hào.

Lần này trong lòng mỗi người đều cảm thấy cho dù là những người không hiểu về cực thạch như Bạch Minh cũng muốn hét lên để thể hiện sự hưng phấn này, đáng tiếc là người trong đại sảnh nhiều, không ai có thể để mất mặt được.

Không giống như bên dưới màn hình lớn phía ngoài, thực sự là có rất nhiều người đang gào thét lên.

-Bộ trưởng An, vẫn là ông hiểu cổ vấn Lý nhất.

Trương Ứng đột nhiên quay đầu, nhìn An Văn Quân vô cùng khâm phục. An Văn Quân thoáng lặng đi một chút, khóe miệng chậm chậm nhếch lên.

Cô sở dĩ nói Lý Dương thắng đơn thuần là không hi vọng Lý Dương sẽ thua, chỉ là tự mình đang khích lệ hẳn, chứ không phải là có niềm tin như vậy đối với Lý Dương. Thêm vào đó là cô có ý kiến không giống với Trương Ứng càng là không thể thay đổi được.

Việc này cứ giống như là hai đứa trẻ cãi nhau, rõ ràng là biết rằng mình sai rồi nhưng vẫn không chịu thay đổi.

Chỉ là kết quả không giống với dự đoán của mọi người, Lý Dương lại lần nữa tạo ra kì tích, thực sự đạt được thắng lợi trong cuộc đối cựa này đồng thời cũng khiến cho cô có chút đặc ý nhỏ nhỏ.

Sắc mặt An Văn Quân đột nhiên hơi đổi, còn nói:

-Cố vấn Lý thắng rồi, vậy những khối Phỉ Thúy này chẳng phải là của anh ấy sao?

Đây là cuộc đối cựa chính thức, cuộc đối cựa như vậy người thắng sẽ giành được chiến lợi phẩm, chiến lợi phẩm của hắn chính là tất cả số Phỉ Thúy này, giá trị của khối Phỉ Thúy mà Trác lão và vua Phỉ Thúy giải ra không hề thấp.

Phỉ Thúy của hai người gộp lại ước chừng cũng mấy tỉ.

Lại thêm số Phỉ Thúy của Lý Dương nữa thì giá trị càng cao, có thể nói là giá trên trời. Số nguyên liệu này bất luận là công ty châu báu nào cũng đều đổ mắt.

-Trương Ứng, chúng tôi lập tức quay về, tôi sẽ liên lạc về nước, xin quyền hạn lớn nhất.

Nét mặt An Văn Quân nghiêm nghị, lập tức nói một câu, Trương Ứng há hốc miệng cuối cùng lại không nói ra được lời nào.

Đi với ông ta đi bây giờ thì hơi đáng tiếc, đối cựa vẫn chưa kết thúc, nửa khối 1 của Lý Dương vẫn chưa giải hết. Đây có thể là Phỉ Thúy cao cấp Thủy Tinh chủng mất tím.

Nhưng ông ta cũng hiểu việc của công ty là quan trọng nhất. An Văn Quân đưa ra quyết định như vậy là hoàn toàn đúng đắn, số nguyên liệu này nằm trong tay Lý Dương đợi tí nữa có cơ hội cho bọn họ. Không nắm bắt cơ hội này hai người họ nhất định sẽ đều hối hận.

Thời gian chậm chậm trôi, căn bản thì không ai để ý đến việc An Văn Quân và Trương Ứng đi cả.

Dưới màn hình lớn ngoài trang viên của Tang Đạt Lạp, lúc đó đã tụ tập trên vạn người, đây tuyệt đối là một con số khổng lồ, đại bộ phận người ở cục cảnh sát Ngõa thành đều được điều động đến đây, binh lính trong gia tộc Tang Đạt Lạp cũng căng thẳng nhìn lên bên này.

Hơn vạn người xuất hiện hỗn loạn thì đó nhất định là cuộc đại nạn.

Lý Dương mài nốt chút lớp sương cuối cùng, bỏ đá mài xuống lần nữa.

Vua Phỉ Thúy một lần nữa gạt đầu, khối Phỉ Thúy này không hề nhỏ, thậm chí còn to hơn Thủy Tinh chủng Lam Tinh Linh vừa này, cuộc đối cựa này ông thua cũng tâm phục khẩu phục.

Hai khối Phỉ Thúy cao cấp nhất định là mạnh hơn nhiều khối của ông ta.

Lý Dương một lần nữa lại nhắc máy cắt lên, hắn hơi đắn đo một chút cuối cùng trực tiếp dè dao cắt xuống, khối Phỉ Thúy này không chỉ đơn giản như Mất Tím.

Khối đá này nhất định là biến dị khối đá, vẫn là Lý Dương có được khối đá biến dị nhiều nhất gặp được từ trước tới giờ.

Lý Dương mua khối đá này, thực sự cũng mất chút công sức, thương gia bán khối đá này không có đem nó bày ra, mà đặt trong kho phòng, may là kho phòng của ông ta nằm ngay trong khu chợ, Lý Dương dùng năng lực đặc thù tìm ra được khối đá này, sau đó nghĩ cách để mua bằng được.

Chính là bởi vì lãng phí chút thời gian để mua khối đá này, vua Phỉ Thúy mới chọn đi khối Hồng Hoàng Lam cao cấp kia.

Nếu cho Lý Dương đủ thời gian hắn có thể thu mua hết tất cả những khối đá tốt trong chợ không sót một khối nào.

Dao cắt chậm rãi đặt xuống, tiếng tranh luận của mọi người nhỏ hơn.

Biểu hiện của nửa khối đá này còn tốt hơn nửa kia của Châu Tài. Ít nhất cũng sắp giải ra được Phỉ Thúy, mọi người đều đang bàn luận, nếu Lý Dương ngay từ đầu mà chọn nửa này để giải thì mọi người Châu Tài đã không nhất loạt cho rằng Phỉ Thúy Vương sẽ thắng.

Đồng thời những người này còn có chút hưng phấn, không ai nghĩ rằng nửa khối đá bị tất cả mọi người bỏ qua lại có biến hóa như vậy, là việc ngoài ý muốn nhưng lại mang đến cho người ta niềm vui bất ngờ.

-Hưng phấn!

Tiếng cắt đá lại một lần nữa vang lên. Vị trí lần này Lý Dương chọn tốt hơn chút, không cần mất nhiều thời gian đã cắt xong rồi.

Bảy tám phút sau, khối đá đã được vua Phỉ Thúy tách ra, lau sạch mặt cắt, đầu tiên lòng mảy của Phỉ Thúy Vương nhảy dựng lên, nét mặt cũng mang sắc thái kinh ngạc tột độ.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1050. Chương 1047: Ở Ẩn

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Đao này Lý Dương cắt càng chuẩn.

Mặt mới cắt lộ ra Phỉ Thúy, vẫn chưa tạo ra sự lãng phí nào đối với Phỉ Thúy, chỉ nhìn một cách nhất cắt này một cho thấy thủ pháp giải thạch của Lý Dương không kém gì Phỉ Thúy Vương rồi.

Phỉ Thúy Vương có thể có kinh nghiệm giải thạch cả một đời, trong thủ pháp giải thạch luôn mạnh hơn Lý Dương, Lý Dương bình thường vẫn học hỏi từ Phỉ Thúy Vương.

Nhưng khiến cho Phỉ Thúy Vương cùng với tất cả mọi người kinh ngạc và chú ý đến, không phải là thuật pháp giải thạch của Lý Dương mà là Phỉ Thúy hiện ra phía dưới.

Một nhất cắt xuất hiện ra Phỉ Thúy, đủ để chứng minh nhất cắt này tăng rồi. Có điều màu sắc của Phỉ Thúy lại có thay đổi rõ ràng, phía sau hiện ra không phải là màu tím, mà biến thành màu gần giống màu lam.

Lam Tinh Linh

Màu sắc Lam Tinh Linh cao cấp hiện ra ở mặt sau của Mất Tím. Rất nhiều người đều há hốc miệng, ngạc nhiên nhìn những gì diễn ra trước mắt.

Khối Phỉ Thúy này, không chỉ có một màu, mà là Phỉ Thúy hai màu, Phỉ Thúy cao cấp hai màu. Rất nhiều người không dám nghĩ tới việc như thế này có thể xảy ra.

Mã Tuấn Đào, Cao Bá còn há miệng to hơn, đặc biệt là Mã Tuấn Đào, không gì có thể hình dung được miệng của cậu ta mở to đến cỡ nào, có thể nhét được cả một nắm tay to vào miệng.

Biến dị Phỉ Thúy, nhưng lại là một khối biến dị Phỉ Thúy, còn là biến dị Phỉ Thúy Thủy Tinh chủng hai màu cao cấp.

Khối Phỉ Thủy này thật sự đã có giá vượt qua nhiều so với giá của vua Phỉ Thúy. Nếu như là tương đương về độ to nhỏ, thì giá trị của khối Phỉ Thúy này càng cao.

Hai màu sắc cao cấp cùng nằm trên một khối Phỉ Thúy Thủy Tinh chủng. Phỉ Thúy như vậy không phải nói là từ trước tới giờ chưa từng thấy nhưng nhất định là bảo vật hiếm có thể gặp được trong cả trăm năm.

Phỉ Thúy Vương và Trác lão không chỉ từ lúc chưa giải ra Phỉ Thúy như vậy, đến nhìn cũng chưa nhìn thấy bao giờ. Bọn họ chỉ nghe thấy lão nhân Trần Trùng nói qua một lần, mà lão nhân Trần Trùng cũng là nghe người khác nói lại.

Từ điểm đó là đủ để nhận ra mức độ hiểm thấy của khối Phỉ Thúy như vậy.

Phỉ Thúy song sắc cao cấp đến cả giá cũng khó tính, có thể so sánh mức độ tốt của nó có lẽ cũng chỉ có Phỉ Thúy Long Thạch chủng hoàn mỹ khó thấy mà bản thân đã thất truyền đã lâu.

Nhẹ nhàng thở hắt ra, nét mặt Lý Dương nở ra nụ cười sán lạn.

Phỉ Thúy Vương và Trác lão đều không nói gì, tiếp tục giúp hấn giải thạch. Hai màu Mất Tím và Lam Tinh Linh đồng thời cùng xuất hiện trên một khối Phỉ Thúy, giúp giải khối Phỉ Thúy như vậy hai người họ cũng cảm thấy thảo mãn.

Ít nhất, khối Phỉ Thúy như vậy hai người họ không phải là nghe thấy nữa mà tận mắt nhìn thấy.

Khối Phỉ Thúy này thậm chí còn là do họ giúp giải ra, niềm tự hào như vậy hai vị đại sư hàng đầu Phỉ Thúy Vương và Trác lão cũng thấy hài lòng.

Lý Dương một lần nữa đặt dao cắt lên, tìm vị trí tốt, tiếp tục giải mặt trước của khối đá.

Khối Phỉ Thúy trong nửa khối đá này thực không nhỏ, còn to hơn một chút so với Phỉ Thúy Lam Tinh Linh chủng vừa mới giải ra lúc này, nhưng nửa khối đá này rất dễ giải, đơn giản hơn nửa vừa rồi một ít.

20 phút sau, Lý Dương cắt hình dáng ban đầu của khối Phỉ Thúy ra.

Lại mất thêm 10 phút nữa, cả khối đã hiện ra trước mắt của mọi người, trong suốt, thanh tú, Mất Tím, Lam Tinh Linh cùng dung hòa trên khối Phỉ Thúy, không chỉ mang theo nét mê hoặc còn mang theo niềm vui sướng thuộc về Tinh Linh.

Phỉ Thúy song sắc cao cấp mang đến cho người ta mê lực mạnh mẽ.

Càng khó đạt được hơn vì khối Phỉ Thúy như vậy được giải ra trước mặt mọi người, được hơn vạn người tận mắt nhìn thấy, không giống như trước kia, cho dù xuất hiện khối Phỉ Thúy như vậy cũng chỉ có ít người biết đến, cũng không truyền ra ngoài.

Máy giải thạch lại dừng lại, lần này thực sự là đã giải hoàn toàn khối đá rồi, điều này cũng tượng trưng cho cuộc đối cược kinh điển một chọi hai của Lý Dương đã hoàn toàn kết thúc rồi.

Không cần người khác tới tuyên bố, mọi người đều biết được kết quả của trận đối cược này.

Lý Dương thắng rồi, cuối cùng cũng giành được thắng lợi, ba vòng thắng hai vòng, Trác lão và Phỉ Thúy Vương kết hợp lại với nhau mà vẫn không thể thắng được người thanh niên trẻ tuổi này.

Có điều thắng lợi của Lý Dương khiến tất cả mọi người đều khâm phục, đặc biệt là biểu hiện của khối 1 cuối cùng.

Lam Tinh Linh cao cấp, Phỉ Thúy song sắc thượng hạng, bất kể là khối nào cũng đem đến cho người ta cảm giác sự rung động cực độ.

Thậm chí có thể nói, nếu như Lý Dương khôn khéo, trước tiên phân hai khối này ra thành hai khối đá để giải thì hôm nay hấn có thể ba vòng thắng cả ba rồi, chiến thắng này càng oanh liệt hơn nhiều.

Những người có cách nghĩ này không hề ít, nhưng họ chỉ là nghĩ mà thôi chứ không đưa ý nghĩ đó ra mà nói.

Trước khi Phỉ Thúy được giải ra không ai biết được tình trạng bên trong của khối đá, phân thành hai nửa, dù sao cũng không có một khối để bảo đảm, đối lại là bất kì ai trong số họ cũng không đi làm những việc như vậy.

Vì nghĩ như vậy cũng chỉ là nói vuốt đuôi mà thôi. Sau khi bất cứ chuyện gì trôi qua mọi người đều thích suy đoán ra những cách tốt nhất, cách làm có hiệu quả tốt nhất cũng chỉ là việc thường tình.

Có điều không ai biết Lý Dương lúc trước cũng từng nghĩ qua rồi.

Việc như thế này người khác không dám nghĩ đến, cũng không dám mạo hiểm nhưng Lý Dương đây không phải là vấn đề. Trước khi khối chưa được giải hấn đã biết được biểu hiện của cả khối đá rồi, làm như thế nào để tận dụng tối đa khối đá Lý Dương hoàn toàn có thể làm được.

Có điều cuối cùng hấn lại từ bỏ bởi trong đó còn có rất nhiều nguyên nhân.

-Lý Dương, chúc mừng cậu.

Phỉ Thúy Vương chủ động giơ tay ra, cười nói với Lý Dương, ánh mắt còn thoáng có nét khá phức tạp.

Ông ta sớm đã nhận ra nửa khối đá mà Lý Dương để lại có khả năng mang theo Phỉ Thúy rồi, vì vậy mới kiên quyết để Lý Dương giải ra, ông ta không thể vô duyên vô cớ để cho Lý Dương đưa ra kết quả hòa được.

Phỉ Thúy Vương làm việc sẽ dùng một số thủ đoạn, bất cứ việc gì có lợi với ông ta thì ông ta sẽ tranh thủ. Nhưng những thủ đoạn này đều là có thể nhìn rõ được, ông ta là một người quang minh lỗi lạc.

-Tiểu Lý, thiếu chút nữa thì bị cậu lừa, còn muốn nhường hai lão già chúng ta sao? Hai chúng ta không muốn để cậu phải nhường.

Trác lão cười haha, Phỉ Thúy Vương cũng gật đầu cười theo.

Lý Dương đưa ra cái kết hòa, ông ta và Trác lão đều hiểu đây là do Lý Dương cố ý, muốn dùng cách thức có thể diện để kết thúc cuộc đối cực này. Nửa khối đá của Lý Dương lúc trước không chỉ có Phỉ Thúy Vương luôn chú ý đến, đến Trác lão cũng đều nhớ kĩ.

Trác lão không nhìn thấy, nhưng trên đó có bao nhiêu khối đều nhớ rõ ràng.

-Trác lão, ông nghĩ nhiều rồi, đây chỉ là sự sơ suất của cháu thôi.

Lý Dương vội vàng xoa tay, cười khổ. Thực sự Trác lão và Phỉ Thúy Vương đều không nói sai, Lý Dương chắc chắn là lo lắng cho thể diện của hai vị tiền bối, chỉ tiếc rằng việc như vậy hấn không thể nào thừa nhận được.

Trác lão cười to, Phỉ Thúy Vương cũng cười theo. Hai người họ lần này cũng không nói tiếp nữa.

Hai người tuổi tác cũng cao rồi, cũng không còn quan trọng chuyện danh lợi nữa, điều quan trọng nhất là hai người họ đều có lòng tự trọng của mình, tuyệt đối không tiếp nhận người khác nhường mình, cho dù là thua cũng thua một cách quang minh chính đại.

Chỉ là kết quả cuối cùng cũng nằm ngoài dự liệu của hai người họ.

Bọn họ đều không nghĩ rằng nửa khối đá mà Lý Dương để lại này lại giải ra một khối Phỉ Thúy kinh thiên động địa như vậy. Lần đối cực này bọn họ thua một cách tâm phục khẩu phục.

Ba người cũng bước xuống đài, bên dưới lập tức vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt. Hôm nay trước tiên không nói đến thắng thua, biểu hiện của ba vị đại sư hàng đầu đã hoàn toàn chinh phục được mọi người.

Những người ngồi ở bàn đầu như Tang Đốn, Tạp Long Cát, cả Tang Đạt Lạp và Vương Giai Giai đều đứng dậy nghênh tiếp ba vị đại sư.

Sau khi ba người ngồi xuống, tướng quân Tang Đốn liền đứng lên, để cho mang đồ ăn khuya đã chuẩn bị từ trước vào. Cuộc đối cực này đã mất không ít thời gian, có vài người cũng đã đói rồi, lúc này cũng vừa lúc để ăn chút gì đó.

Cho dù là dùng qua đồ ăn rồi nhưng lúc ấy cũng không có ai rời đi.

Bọn họ đều muốn ngồi lâu một chút với ba vị đứng đầu, cơ hội như vậy có không nhiều.

-Tang Đốn, tôi nghĩ nhiều rồi, từ bây giờ trở đi tôi chính thức về ở ẩn. Tôi sẽ không tiếp tục đến chợ, tiếp xúc với đồ thạch nữa, sau này làm phiền cậu rồi, chuẩn bị cho tôi một phòng trong trang viên này.

Sau khi ngồi xuống, Trác lão lại nói một câu, những lời mà ông ta nói là nói với tướng quân Tang Đốn, nhưng lại để cho tất cả mọi người nghe thấy.

Về ở ẩn, Trác lão muốn rời khỏi giới đồ thạch rồi?

Điều này chứng tỏ sau này Trác lão sẽ không đồ thạch, cũng không tiếp xúc với đồ thạch nữa, tâm tư của ông sẽ không để cho đồ thạch nữa mà sẽ đường đường chính chính hưởng thụ tuổi già.

-Trác lão!

Tướng quân Tang Đôn nhỏ tiếng gọi, Cao Bá bên cạnh cũng hơi sốt ruột.

-Cậu không cần phải nói nữa, quyết định này tôi đã đưa ra từ trước khi bị bệnh rồi, tôi vốn dĩ vẫn nghĩ giải khỏi đá này xong, giải ra Phỉ Thúy cao cấp xong sẽ chính thức cáo biệt, thật không ngờ trong khi bị bệnh nặng như vậy mà bây giờ cũng giải khỏi đá này rồi, còn là cách thức giải lí tưởng nữa, tôi có thể hoàn toàn yên tâm rồi.

Trác lão khoát tay, Tang Đôn há hốc miệng cuối cùng lại không nói gì.

Lý trí nói cho ông ta biết, Trác lão về ở ẩn là sự lựa chọn tốt nhất, tuổi của ông ta cũng cao rồi, sức khỏe cũng không tốt, không ai biết được ông còn sống được mấy năm nữa, cũng nên nhân dịp này mà hưởng phúc.

Là hậu bối, ông ta tôn trọng lựa chọn của Trác lão, mới là chính xác nhất.

Chính bởi vì thế nên ông ta cũng không phản đối Trác lão.

Lý Dương không nói gì nhưng cũng gật đầu theo, tình hình sức khỏe của Trác lão hẳn rõ nhất, hoàn toàn dựa vào sức chống đỡ hắc tuyến trong cơ thể ông đến ông ta cũng không biết những hắc tuyến này có thể chống đỡ được bao lâu nữa.

Với tình huống này khiến cho Trác lão có thể an tâm nghỉ ngơi những ngày tuổi già, đích thực là một sự lựa chọn tốt nhất.

-Trác lão, ông yên tâm, ông cứ yên tâm nghỉ ở đây, có bất cứ yêu cầu nào cứ trực tiếp nói với tôi, sau này không cần lo lắng bất cứ chuyện gì cả, tất cả đều là những việc mà hậu bối chúng tôi nên làm.

Tập Đạt Lạp đột nhiên nói câu đó, mắt tướng quân Tang Đôn lấp lánh, vội vàng gật đầu.

Tướng quân Tập Đôn hiểu mọi chuyện, vì vậy không phản đối chuyện Trác lão về ở ẩn, nhưng Trác lão thực sự không tiếp xúc với đồ thạch nữa cũng là một tổn thất cho gia tộc của họ, khiến ông ta nhất thời thấy chút khó chịu.

Tang Đạt Lạp lại kịp thời nhắc nhở ông ta, sức ảnh hưởng lớn nhất của Trác lão là bản thân ông ta, là hẳn chỉ muốn ông lưu lại ở gia tộc, sống trong trang viên này, thì ảnh hưởng ấy sẽ vẫn ở đây, gia tộc cũng không có bất kì tổn hại nào nữa cả.

Gia hữu nhất lão, như hữu nhất bảo. Ở đâu cũng như vậy thôi.

Sau khi nghĩ kĩ, tướng quân Tang Đôn cũng không còn để ý nữa, hoàn toàn chấp nhận cách Trác lão về ở ẩn, còn tuyên bố chuyện này trước mặt mọi người.

-Lý Dương, ngày mai tôi sẽ về Vân Nam, sau khi quay về tôi cũng sẽ không đi nữa, an tâm ở lại đây để an hưởng tuổi già, sau này nhường lại thiên hạ cho những người trẻ tuổi các cậu.

Phỉ Thúy Vương vỗ vỗ vai chậm rãi nói.

Lời của ông ta khiến tất cả mọi người ở đều đều sửng sốt, nghe ý của câu nói này giống như cũng có ý là muốn về ở ẩn, hai vị đại sư hàng đầu đồng thời cùng rút khỏi giới đồ thạch, đây có thể không phải là chuyện nhỏ.

Lời của ông ta khiến cho mọi người xung quanh nhất thời sửng sốt, lời nói của ông mang hàm ý giống như ý muốn về ở ẩn, hai vị đại sư hàng đầu cùng lúc rời khỏi giới đồ thạch, đây cũng không phải là chuyện nhỏ.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1051. Chương 1048: Tin Tốt

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Tướng quân Cuba được một phen kinh ngạc, lập tức đứng dậy, còn mang theo chút lo lắng.

Trác lão về ở ẩn, sau này chỉ cần ở lại trang viên của gia tộc Tang Đồn, sức ảnh hưởng của việc về ở ẩn của ông ta với gia tộc Tang Đồn là rất lớn, mấy năm gần đây khả năng cung cấp của Trác lão chính là sức ảnh hưởng của ông ta.

Trác lão không thể đổ quặng, năng lực đổ thạch của ông ta lại mạnh, tác dụng đối với gia tộc Tang Đồn cũng không lớn, những gia tộc lớn kinh doanh những khối đá này, không tự mình đổ thạch, những thứ chủ yếu mà bọn họ làm là kinh doanh khối đá.

Nhưng Phỉ Thúy Vương về ở ẩn đã ảnh hưởng lớn tới tướng quân Cuba.

Không chỉ tướng quân Cuba, mà cả hai vị tướng quân Hồ Tô, Ba Hoa bên cạnh cũng đều tỏ vẻ lo lắng.

Trác lão về ở ẩn Tang Đồn còn có thể tìm Lý Dương, Phỉ Thúy Vương rút lui bọn họ chỉ có thể tìm những chuyên gia đổ thạch bình thường, sau này sẽ không có những chuyên gia hàng đầu giúp họ nữa.

Những chuyên gia cực quặng bình thường cũng có thể đổ ra mạch khoáng, nhưng bất luận là phí tổn hay chất lượng đều cách xa so với chuyên gia hàng đầu, hơn nữa còn rất mạo hiểm.

Trước khi họ thực sự chưa xây dựng quan hệ với Lý Dương, việc ở ẩn của Phỉ Thúy Vương đối với ba gia tộc lớn của họ tuyệt đối là một sự đả kích và tai họa, hẳn nào mà phản ứng của tướng quân Cuba lại kịch liệt như vậy.

-Mã lão tiên sinh, ông?

Lý Dương kinh ngạc ngẩng đầu lên, những lời Phỉ Thúy Vương nói cũng khiến cho hắn giật mình.

Phỉ Thúy Vương không phải là Trác lão, sức khỏe của ông ta không kém như Trác lão, sức khỏe của Phỉ Thúy Vương cũng coi như là cường tráng, cực thạch cũng không phải là công việc thực sự, mấy năm nay Phỉ Thúy Vương cũng gần như một nửa là quy ẩn rồi, chỉ là cực quặng, thỉnh thoảng giải thạch, không ảnh hưởng lớn tới ông ta.

Cũng có thể nói, bây giờ Phỉ Thúy Vương cũng hoàn toàn không nhất thiết phải quy ẩn.

-Mã lão, thắng bại là chuyện thường của nhà binh, thất bại nhất thời này coi là gì chứ, ông không cần để tâm chuyện vụn vặt như vậy chứ.

Tướng quân Cuba đã đi tới, vội vàng nói.

Người xung quanh thoáng sửng sốt, lập tức đều hiểu ý nghĩa lời nói của ông ta, nhiều người còn lặng lẽ gật đầu.

Phỉ Thúy Vương và Trác lão, hai người họ hợp lại đều không thể thắng được Lý Dương, cũng không phải là không có khả năng hai người họ nản chí ngã lòng mà từ nay về sau muốn rút lui khỏi giang hồ.

Đối lại là chính mình, e rằng kung khó mà chấp nhận được chuyện như vậy.

Đừng nói là bọn họ, đến cả Lý Dương có lẽ cũng sẽ có suy nghĩ như vậy.

Phỉ Thúy Vương cũng sửng sốt, lập tức cười khoát tay:

-Tướng quân Cuba, ông không cần phải lo lắng, việc tôi đồng ý với mọi người thì sẽ tiếp tục làm, chính là thúc đẩy Trường Giang, ý tôi là sau này càng có nhiều thời gian nhàn rồi rồi!

-Thúc đẩy Trường Giang tiến lên, ông nói đúng lắm.

CuBa San San cười ngượng ngùng, lui về sau vài bước, trong lòng ông lại thở phào nhẹ nhõm.

Phỉ Thúy Vương đã đồng ý với bọn họ, còn giúp họ đổ hai lần quặng mỏ, Khố Ba lo lắng nhất là chuyện này, khi Triệu Cường còn chưa trưởng thành Phỉ Thúy Vương rất quan trọng đối với họ.

Hiện tại thì không cần lo lắng như vậy, nếu như Phỉ Thúy Vương đã nói ra lời như vậy thì nhất định sẽ làm được.

Lý Dương cũng thở phào nhẹ nhõm, việc hai vị lão tiền bối đột ngột rút lui mà truyền ra ngoài cũng sẽ ảnh hưởng lớn đến hắn. Việc Trác lão quy ẩn còn có thể cho qua được, còn việc Phỉ Thúy Vương cũng quy ẩn theo thể nào cũng không được.

Phỉ Thúy Vương mỉm cười, thể hiện của mọi người ông đều nhìn thấy rõ.

Ông còn nhìn Trác lão với ánh mắt ngưỡng mộ, kì thực là ông ta thật sự muốn về ở ẩn, chỉ tiếc là không thể giống như Trác lão, nói về là về, không có bất kì vướng bận gì cả.

Ông còn có rất nhiều việc, con trai ông đều vẫn còn đang làm việc này, đồ đệ của ông vẫn chưa trưởng thành hoàn toàn, chuyện đã hứa vẫn chưa làm được.

Chờ sau khi xử lí xong những việc này ông mới có thể cáo biệt giới đồ thạch, cáo biệt việc mình đã vất vả cả đời, nghề nghiệp công tác cả đời.

Đối cực kết thúc, màn hình lớn bên ngoài cũng tắt, nhiều người bắt đầu rời đi.

Từng người rời đi đều mang trên mặt nụ cười, bọn họ hôm nay đã không uống công đến cuộc đối cực tuyệt thế kinh điển như thế này, không đến xem mới là sự mất mát, bây giờ Trác lão đã quy ẩn, cuộc đối cực như vậy nhất định sẽ không thể tái hiện lại.

Tận mắt nhìn thấy buổi lễ long trọng như vậy, cũng là niềm tự hào cả đời họ.

Trong đại sảnh mọi người từ từ rời đi, nhưng mấy người Bạch Minh đều ở lại trang viên của Tang Đạt Lạp, thêm mấy người ở lại cũng không có vấn đề gì.

Mấy người này vốn dĩ là tìm Lý Dương, Lý Dương ở lại đây, bọn họ cũng chỉ có thể ở lại đây.

Phỉ Thúy Vương cũng ở lại, ba vị tướng quân Cuba đều rời đi hết rồi, Tang Đốn không làm khó họ, nhẹ nhàng để họ đi.

Trong lòng Tang Đốn lúc đó còn hơi mừng thầm.

Hắn chỉ mong sao Phỉ Thúy Vương thực sự về ở ẩn, như vậy khiến cho cả ba gia tộc lớn có thể suy sụp, không còn Phỉ Thúy Vương nữa sẽ ảnh hưởng rất lớn đối với ba gia tộc này.

Chỉ có chuyên gia hàng đầu như Phỉ Thúy Vương mới có thể nắm chắc cực quặng sẽ không đền tiền. Đổi lại là các chuyên gia cực quặng khác mù quáng đổ, trước tiên đem họ ra cực không rồi.

Khả năng như vậy không phải là không có, trước đây Tang Đốn cũng đã trải qua, lúc này tướng quân Tang Đốn đổ quặng thua liên tiếp, thiếu chút nữa thì lo lắng đến bạc đầu, đến khi Lý Dương đến mới hoàn toàn biến chuyển.

Phong thủy luân chuyển, người vò đầu bứt tai cuối cùng là chuyển thành người khác.

-Lão hỏa kế, hâm mộ quá.

Hậu viện ở trang viên một chỗ trong sân, Trác lão ngồi trên ghế salon cười đắc ý.

Ngồi bên cạnh Trác lão chính là Phỉ Thúy Vương, cuộc đối cực kết thúc cũng gần 1 tiếng rồi, bọn họ đều quay về phòng khách, nhưng hai người vẫn chưa nghỉ ngơi.

-Quả thực hâm mộ, nhưng khi ông đứng dậy tôi cũng thoải mái hơn nhiều, rồi sẽ có một ngày có thể cùng ông hoàn toàn rút về như vậy.

Phỉ Thúy Vương uống trà, bất đắc dĩ nói, Trác lão nghe lời ông ta nói lập tức ngồi thẳng người nhẹ nhàng nói:

-Ông nói không sai, bây giờ có cậu ta rồi, ông sẽ nhận được rất nhiều sự quan tâm, nhưng lần này ông có chịu khuất phục không? Tin hay không tin lời tôi nói trước đó.

Từ trước Trác lão đã nói qua, cho dù bọn họ không buông tha thì cũng không nhất định có thể thắng Lý Dương.

Khi đó Phỉ Thúy Vương còn không thể nào tin được, uy lực hai người họ hợp lại Phỉ Thúy Vương rất rõ, còn phản bác qua, hiện tại có thể chứng minh Trác lão đúng.

Phỉ Thúy Vương đặt chén trà xuống, chậm rãi quay đầu lại nhìn ra khoảng không ngoài cửa sổ.

Một lát sau ông mới chậm chậm nói:

-Ông bạn già, tôi hiểu ý của ông, mong đợi của ông cũng là mong đợi của tôi, nhưng mà tông sư, thực không hề dễ dàng, tôi cũng rất hi vọng giới đồ thạch có thể sinh ra một vị tông sư thực sự.

Có thể sinh ra một vị tông sư chân chính!

Những lời Trác lão nói lúc trước, Lý Dương chính là người hi vọng trở thành tông sư trong giới đồ thạch, chỉ có hắn ta mới có hi vọng như vậy.

Thiệu Ngọc Cường không được, Thiệu Ngọc Cường nhiều nhất cũng chỉ có thể chạm đến cảnh giới của Phỉ Thúy Vương.

-Tôi biết rất khó, nhưng chỉ cần ông giúp cậu ta nhiều một chút nữa tôi tin trở ngại của ông sẽ giảm bớt rất nhiều. Tôi già rồi, mắt cũng không nhìn thấy gì nữa những gì làm được cũng có giới hạn, sau này chỉ có thể trông cậy vào ông.

Trác lão gõ lên bàn, nằm trên ghế salon, khoe miệng còn cười tự nhiên.

Phỉ Thúy Vương quay đầu lại nhìn ông ta, không lâu sau Trác lão cứ như thế mà ngủ rồi, nhìn ông bạn già của mình nằm ngủ mặt Phỉ Thúy Vương cũng hiện ra nụ cười.

Trác lão rất lạc quan, nếu như không có tính như vậy ông ta cũng không thể đứng lên một lần nữa như thế này.

Đồng thời Trác lão nhìn người cũng rất chuẩn, trong lòng Phỉ Thúy Vương đột nhiên có lòng tin mà trước đây chưa từng có.

Ông lặng lẽ gọi người hầu tới, để họ đưa Trác lão vào phòng nghỉ ngơi, ông thì đi một mình trong sân, ngẩng đầu nhìn khoảng không rực rỡ ánh sao.

Có lẽ ông bạn già của ông đúng, giới đồ thạch thực sự cần sinh ra một người có sức ảnh hưởng.

Người này không phải là hắn mà là tông sư truyền danh thiên cổ thực sự.

Sáng sớm ngày hôm sau Lý Dương đã dậy, tới qua liên tiếp giải ra mấy khối đá khiến hắn tới qua sau khi về đã đi nghỉ từ sớm, bây giờ tinh thần rất tốt.

Nơi Lý Dương ở là phòng tốt nhất dành cho khách, sau khi dậy đã đi đánh Thái Cực cùng với Lưu Cương.

Hiện giờ thái cực quyền đã trở thành một việc không thể thiếu trong cuộc sống của Lý Dương, đặc biệt là sau khi luyện đến quyền pháp trung cấp, mỗi lần đánh quyền xong hắn đều cảm thấy rất sảng khoái, cảm giác này rất thoải mái.

Đánh xong hai lần quyền Lý Dương mới quay về ăn sáng.

Bữa sáng ăn cùng Bạch Minh, mấy người Mã lão sư ăn cùng nhau, khi ăn Lý Dương thấy là lạ, ánh mắt của Bạch Minh, Mã lão và cả Mã lão sư đều không giống nhau.

Đặc biệt là ánh mắt hùng hực của Bạch Minh.

Nếu không phải Lý Dương biết tính cách của Bạch Minh chỉ sợ rằng phải tìm đường mà chạy mất, ánh mắt ấy đối lại là ai cũng không thể chịu nổi.

Ăn xong bữa sáng mấy người Bạch Minh liền dính vào nhau, muốn Lý Dương dạy họ giải thạch, mấy người cũng muốn giải vài khối đá để thử vận may, đừng nói là hắn đến Hoắc Tư tiên sinh cũng lay động.

Lý Dương bị vây quanh không còn cách nào khác chỉ có thể mời Cao Bá đến, để Cao Bá hướng dẫn họ trước, dạy họ phương pháp giải thạch.

Hắn tự mình nói dối mà chạy, Phỉ Thúy Vương hôm nay tìm hắn có việc.

Phỉ Thúy Vương hôm nay sẽ đi, nhưng trước khi đi thì ông ta có việc phải làm, làm xong việc này mới có thể an tâm mà rời Myanmar, lần sau lại đến, còn việc thực hiện lời hứa giúp tướng quân Cuba đổ quân.

Chuyện cần làm lần này cần sự giúp đỡ của Lý Dương.

Mặc dù Phỉ Thúy Vương chưa từng thừa nhận nhưng có thể trong lòng ông đã sớm hiểu rõ, tương lai của Lý Dương không ai có thể nhìn thấu, đi bước này thành tích tạo ra có khả năng là rất lớn.

Ông ta hôm nay muốn đi cùng Lý Dương đến lễ truy điệu một vị trưởng bối.

Cũng là người đã giúp đỡ ông rất nhiều trong quá trình phát triển của ông, trưởng lão của bộ lạc xa xưa, lão tiền bối cả đời tin vào sự tồn tại của Băng Phỉ Thúy.

Bộ lạc xưa cách Ngõa thành một chút, khoảng cách ấy không phải là vấn đề đối với máy bay trực thăng, tướng quân Tang Đốn mấy tháng trước đã mua một chiếc máy bay xa hoa chính là vì phục vụ Lý Dương.

Lần này vừa hay cần dùng tới.

Mang theo Băng Phỉ Thúy, Lý Dương cùng Phỉ Thúy Vương đi tới phần mộ của lão tiền bối.

Ở đây lần đầu tiên Lý Dương nhìn thấy biểu lộ tình cảm chân thành của Phỉ Thúy Vương, nhìn thấy một Phỉ Thúy Vương khóc nức nở, lệ chảy khóe mi, ở đó Phỉ Thúy Vương không ngừng kể ra, Băng Phỉ Thúy sáng ngời, động lòng người được đặt ở bia mộ, trên Phỉ Thúy phản chiếu sự âm u tĩnh mịch, tựa hồ như đang chứng minh điều gì.

Hơn một tiếng sau, Phỉ Thúy Vương và Lý Dương mới rời khỏi chỗ đó, sau khi Phỉ Thúy Vương cảm ơn Lý Dương liền một mình quay về Vân Nam, ông về Vân Nam sẽ không cần ưu sầu nữa, CuBa sẽ sắp xếp tốt mọi việc cho ông, đưa ông về an toàn.

Còn Lý Dương về trang viên của Tang Đạt Lạp, vừa quay về, bọn Triệu Vĩnh đã chủ động xuất hiện trước mặt Lý Dương, mang đến một tin tốt.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1052. Chương 1049: Vào Núi Tìm Bảo Vật

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Ông chủ!

Trong thư phòng, Triệu Vĩnh ngồi bên cạnh Lý Dương, bây giờ so với lần đầu gặp Lý Dương thì Triệu Vĩnh có mập hơn một chút, nhưng nước da lại đen hơn.

Núp trong bóng tối bảo vệ còn càng khó và vất vả hơn so với ngoài ánh sáng nhiều.

Triệu Vĩnh bảo vệ Lý Dương từ một nơi bí mật, không chỉ nhìn thấy Lý Dương là được, mà hẳn phải quan sát tất cả mọi người xung quanh Lý Dương, bất kì người nào có ý định uy hiếp Lý Dương họ đều phải chú ý và điều tra, bất cứ nơi nào có thể xuất hiện nguy hiểm bọn họ đều phải đến xem trước.

Quan trọng nhất là làm những việc này không được để mọi người biết được, nếu không ý nghĩa có việc âm thầm bảo vệ không còn nữa.

- Anh Triệu, mọi người vất vả rồi.

Lý Dương khẽ gật đầu, những gì Triệu Vĩnh làm mặc dù Lý Dương chưa nhìn thấy nhưng hẳn hiểu rất rõ.

- Không có gì vất vả cả, so với nhiệm vụ trước kia, giờ thoải mái hơn nhiều rồi.

Triệu Vĩnh không để ý còn nhếch miệng cười, từ từ nói kết quả chuyến đi lần này ra.

Đèo Sara thực sự là một dãy núi rất lớn, nằm ở biên giới Trung Quốc- Myanmar, nằm cả trên lãnh thổ Trung Quốc và Myanmar, dãy núi này có phạm vi hàng trăm dặm, trong đó phân nửa đều là rừng rậm nguyên sinh.

Có điều môi trường nơi này tốt hơn núi Dã Nhân một chút, Myanmar thường xuyên có người đến đây săn thú, hơn nữa người nhập cư trái phép cũng thường đến đây, khiến cho mức độ nguy hiểm của nó giảm đi rất nhiều.

Bên trong có rất ít mãnh thú nguy hiểm, đều tập trung ở những nơi sâu nhất, thêm vào việc người nhập cư trái phép khai ra mấy con đường chưa rõ ràng, nơi này chắc chắn là tốt hơn so với Dã Nhân Sơn.

Riêng điểm này, là một tin tốt đối với Lý Dương.

Môi trường nơi này nếu như là vô cùng tồi tệ, xa trùng hoàng hành, nơi nơi đều là rừng thiêng nước độc, bất luận là Lưu Cương hay Triệu Vĩnh cũng sẽ không đồng ý cho Lý Dương đi vào.

So với những bảo bối kia, sự an toàn của Lý Dương mới là quan trọng nhất.

Thu hoạch lớn nhất trong lần vào núi này của Triệu Vĩnh là tìm được địa điểm trong thư mật, đó là một khe sâu, nhưng hắn không nhìn thấy dấu vết vủa nơi giấu báu vật.

Quan sát toàn bộ địa hình, hắn nhanh chóng trở về, tìm nơi cất giấu bảo vật không phải là nhiệm vụ của hắn mà là quan sát địa hình của nơi này, trước tiên nghiên cứu địa hình, xem xét môi trường.

Nơi này cũng khá được, mặc dù không một bóng người, nhưng không địa hình đầm lầy nguy hiểm, nếu chú ý vẫn có thể vào được.

Hơn nữa nơi đó cũng không có dấu vết của người nhập cư trái phép, cho dù là có thì số lượng cũng không nhiều, một tháng cũng chỉ có vài người, nhưng gặp phải thì cũng là không tốt, những người này đa số đều là những lưu manh liều mạng buôn bán thuốc phiện.

Đương nhiên là có gặp cũng không sợ, với khả năng chiến đấu của Triệu Vĩnh và Lưu Cương thì việc đối phó với mấy người nhập cư trái phép tuyệt đối không có vấn đề gì.

Sau khi Triệu Vĩnh đem những tình hình điều tra được nói xong, Lý Dương và Lưu Cương đều tỏ vẻ vui mừng.

Đây thực sự là một tin tốt lành, nếu như thuận lợi bọn họ có thể lập tức đi vào núi tìm kho báu. Bất luận là bảo vật thời Tùy hay là “Lan Đình Tự” thì đều có sức hút trí mạng đối với họ.

Còn đối với Lý Dương mà nói tin này lại càng có lợi.

Triệu Vĩnh không tìm thấy chỗ giấu kho báu cũng không sao, hắn đi là được rồi. Với năng lực đặc biệt của hắn bây giờ, hắn tin tưởng chỉ cần tìm ra địa điểm đại khái nhất định có thể tìm thấy nơi giấu kho báu.

-Anh Triệu, Lưu Cương, hai người đi chuẩn bị đi, nghỉ ngơi một đêm ngày mai chúng ta sẽ đi vào núi. Bây giờ tôi đi tìm Tang Đạt Lạp.

Sau khi nghe xong, Lý Dương quyết đoán một câu, lần này hắn đến Myanmar là muốn đi tìm kho báu này, đó mới là trọng tâm của hắn, giờ đã có tin tốt rồi, không cần phải tiếp tục lãng phí thời gian nữa.

-Anh Lý, chúng ta có cần phải đợi thêm không?

Lông mày Lưu Cương dựng lên, nhẹ nhàng nói, bây giờ đi theo Lý Dương đến Myanmar, ngoài hắn ra còn có Triệu Vĩnh, Triệu Khuê, bốn người bọn họ về số lượng thì hơi ít, đi đến một nơi nguy hiểm như vậy Lưu Cương muốn chuẩn bị kĩ lưỡng hơn.

-Không cần đâu, điều kiện xung quanh rất tốt, nên cũng không cần nhiều người như vậy, nhân lực của chúng ta không đủ, tôi sẽ đi mượn của Tang Đạt Lạp, tin là mượn vài người sẽ được thôi.

Lý Dương lắc đầu cười, với mối quan hệ của hắn và Tang Đạt Lạp bây giờ đừng nói là mượn vài người, kể cả mượn cả một phái đoàn Tang Đạt Lạp cũng không có ý kiến gì khác.

Nếu như Tang Đạt Lạp không đồng ý, mấy người tướng quân Cuba vẫn đang đợi để tặng nhân tình cho Lý Dương đấy.

-Mượn người không thành vấn đề, nhưng đừng quá nhiều, hai mươi người là đủ rồi, nếu như có thể tốt nhất là nên mượn thêm ít vũ khí trang bị.

Triệu Vĩnh đưa ra đề nghị, năm người bộ đội đặc chủng tinh anh bọn họ đối phó với hai mươi binh lính bình thường không thành vấn đề, đây là trong phạm vi khả năng của bọn họ, tương quan cục diện họ nắm trong lòng bàn tay.

Về phần trang bị vũ khí, mấy người Triệu Vĩnh đều là những trang bị đơn giản mang từ trong nước theo, ngoài mã tấu và một số lãnh binh khí để mang theo ra chỉ có mấy khẩu súng bình thường.

Trang bị như vậy ở trong nước là đủ dùng nhưng ở đây thì không được. Đèo Sara nguy hiểm hơn so với núi Dã Nhân, có thể là nguy hiểm như vậy cũng cần chuẩn bị tốt hơn.

Lý Dương trực tiếp gật đầu nói:

-Không sao đâu, Lưu Cương, mọi người cùng tôi đi tìm Tang Đạt Lạp, có yêu cầu gì trực tiếp nói với ông ta, trước tiên tìm ông ta mượn đã.

Vũ khí trang bị ở trong nước thì hơi phiền toái một chút nhưng ở Myanmar thì rất đơn giản.

Trong trang viên của Tang Đạt Lạp có không ít, chỉ cần Lý Dương không cần những vũ khí không thể lấy như mấy loại tên lửa đạn đạo ra, những thứ khác đều có thể lấy được, cho dù là xe tăng, chỉ cần Lý Dương muốn Tang Đạt Lạp cũng có thể lái một chiếc đến.

Không lâu sau Lý Dương đã tìm thấy Tang Đạt Lạp.

Đối với yêu cầu mà Lý Dương đưa ra Tang Đạt Lạp không cần nghĩ đã đồng ý, còn mở kho vũ khí trong trang viên ra, để cho bọn Triệu Vĩnh tùy ý lựa chọn muốn lấy bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu.

Tang Đạt Lạp biết Lý Dương muốn vào núi, lập tức phó hai trăm người đợi lệnh, sau đó Lý Dương còn khuyên bảo Tang Đạt Lạp chỉ mang theo hơn hai mươi người, hẳn cũng tự mình đi cùng.

Hai mươi người này đều là những trợ thủ có thể tin tưởng, sẽ đi theo bọn họ, ở gần nơi núi dựa vào Tang Đạt Lạp cũng bố trí một số người, để tránh xảy ra việc ngoài ý muốn không ai tiếp ứng, vì an toàn của Lý Dương Tang Đạt Lạp cũng suy nghĩ rất nhiều.

Buổi tối Triệu Vĩnh và Lưu Cương đều hài lòng trở về bên cạnh Lý Dương.

Đồ ở kho vũ trong trang viên rất nhiều, bọn Triệu Vĩnh đều lựa chọn được những vũ khí thích hợp và vừa ý, ngoài các loại súng ra, họ còn tìm được những đồ dự phòng như áo chống đạn, thuốc ngựa con trùng, thuốc giải độc.

Mặt khác Lưu Cương còn chọn một ít thuốc nổ, thậm chí còn chuẩn bị ít ống tên lửa, cái này là để đối phó với những trường hợp ngoài ý muốn.

Có những trang bị này, Lưu Cương và Triệu Vĩnh đều tràn đầy lòng tin. Lần này vào núi tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì xảy ra.

Nghỉ ngơi cả đêm, ngày thứ hai trời vừa sang mấy người Lý Dương đã ngồi máy bay trực thăng xuất phát, còn những người đợi lệnh của Tang Đạt Lạp lúc trước đã đi suốt đêm vào núi, bọn họ không có máy bay làm phương tiện giao thông, chỉ có thể xuất phát trước.

Mới sáng sớm Bạch Minh đã đến chỗ Lý Dương, chỉ tiếc là khi hắn đến thì Lý Dương đã đi rồi.

Bạch Minh và Mao lão hôm qua đã đến chợ mua mấy khối đá, không đắt đâu chỉ mấy nghìn hoặc hơn một vạn. Bạch Minh giải tổng cộng ba khối, Mao lão giải một khối, Mã lão sư giải 2 khối, Thái lão sư và Hoắc Tư tiên sinh cũng đều thử vận may.

Mấy khối họ giải, có Mã lão tiên sinh có 1 khối giải tặng một chút, những người khác đều không được.

Thê thảm nhất là Bạch Minh, ba khối 1 thì hai khối không được, khối còn lại giải ra đậu chủng vô sắc bình thường, khối cũng không lớn, chỉ có thể bán được nghìn tệ, xem như là bồi thường cho nhà của bà.

Mấy người này trong giới đồ cổ đều là rung chuyển trời đất, có uy danh rất cao, đối với bọn họ thì cũng thường thôi. Mã lão sư sở dĩ có thể đỗ tăng là bởi vì ông trước đây đã chơi qua mấy thứ này, có kinh nghiệm nhất định, không giống như bọn Bạch Minh đi chọn một cách mù quáng.

Bạch Minh đáng thương, vốn nghĩ tìm Bạch Minh để học hỏi kinh nghiệm, hôm nay lại đi chiến đấu, tìm lại thể diện, bây giờ nguyện vọng này đã bị hăng hoàn toàn rồi.

-Lý tiên sinh, máy bay trực thăng của chúng tôi chỉ có thể đến được đây thôi, nơi đây chỉ cách nơi đã nói hơn 20m, chúng ta đi nhanh một chút đến trưa có thể tới nơi.

Hạ máy bay ở một mảnh đất trống trải, Tang Đạt Lạp nói, nơi Lý Dương đến là rừng nguyên sinh chưa từng khai phá, trực thăng không thể vào được.

Nơi mà máy bay trực thăng vừa đỗ là ở bên trong núi, cũng là nơi đi vào núi xa nhất.

-Được, chúng ta đi qua 20km đường núi.

Lý Dương khẽ gật đầu, 20km đường chỉ tương đương với 10km, đi bộ cũng không tính là xa, được dễ đi, đi nhanh một chút một hai tiếng đồng hồ có thể đến nơi. Nhưng đây là đường núi, đi lên càng càng phiền toái hơn, tới trưa mà tới được là tốt rồi.

Lý Dương thấy may là Vương Giai Giai không đi cùng.

Lần này vào núi vẫn có chút nguy hiểm, Lý Dương không dám nói cho Vương Giai Giai, dùng một lí do khác, hôm qua khi Lý Dương và Phỉ Thúy Vương đi, Vương Giai Giai không đi cùng họ.

Đi bộ 20km không là gì đối với Lý Dương, lúc trước khi đi làm mỗi ngày hẳn thường đi bộ hai ba mươi kilomet đến chỗ khách hàng.

Nhưng đoạn đường núi này đối với Vương Giai Giai lại khác, cô dù sao cũng là đại tiểu thư chưa từng nếm qua khổ ải bao giờ.

-Mấy người đứng ở đây chờ chúng tôi quay lại.

Tang Đạt Lạp phân phó mấy tên lính, đứng đó trông coi máy bay, lại phân người dưới núi điều một đội lên.

Máy bay trực thăng là để phục vụ cho Lý Dương, sau khi hẳn vào núi tự nhiên sẽ đứng đó để chờ.

Lưu Cương, Triệu Vĩnh đều đeo ba lô sau lưng, cái ba lô của bọn họ không phải nhẹ, nhưng chút trọng lượng như này không thấm gì so với họ. Bình thường khi luyện tập, có khi còn đeo ba lô nặng hơn thế này.

Quần áo tốt, Triệu Vĩnh mở đường ở phía trước, binh lính của Tang Đạt Lạp vây quanh bọn Lý Dương, đoàn người cuối cùng cũng vào được trong núi.

Có hơn mười binh lính gia tộc đi theo Tang Đạt Lạp, sau lưng đều đeo ba lô, còn cầm theo súng trường trên tay, người không có ba lô cũng chỉ có hai người Lý Dương và Tang Đạt Lạp.

Bọn họ thực ra cũng không nhẹ nhàng gì, bảo hộ trên người cũng rất kín, bảo hộ tốt thì nhất định quần áo phải mặc cũng nhiều.

Hôm nay là ngày nóng bức, mặc nhiều đồ như vậy cũng là một loại tra tấn.

Đi vào trong núi lúc đầu Lý Dương còn mang theo một chút hứng thú, xung quanh thỉnh thoảng có tiếng động vật kinh hoàng chạy trốn, còn có những động vật mà Lý Dương không biết tên gọi là gì.

Nhưng cảm giác mới lạ này nhanh chóng biến mất, trong rừng nguyên sinh luôn rình rập rất nhiều nguy hiểm không biết trước được, khi những binh sĩ xung quanh bắt được mười mấy con rắn độc thì Lý Dương hiểu rằng con đường này không hề đơn giản.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1053. Chương 1050: Tay Buôn Ma Túy Biết Lý Dương

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Đi trong núi gần hai tiếng đồng hồ, mọi người cuối cùng cũng nghỉ một lát.

Sự hiếu kì lúc đầu của Lý Dương bay giờ đã biến mất hoàn toàn, nguy cơ thường trực trong rừng nguyên sinh, đây còn là rừng nguyên sinh bình thường đã có nhiều nguy hiểm như vậy rồi, môi trường của Dã Nhân Sơn như vậy càng đáng sợ hơn nhiều.

Thảo nào mà quân viễn chinh Mỗ quốc năm ấy nhiều như vậy mà đều ở lại trong Dã Nhân Sơn không ra được.

Theo giới thiệu của Tang Đạt Lạp, nếu như đi Dã Nhân Sơn, thì không thể đi nửa đường mà mới xuất hiện mười mấy con rắn độc được, những loài vật độc gặp được trong Dã Nhân Sơn ít nhất cũng nhiều gấp mười lần ở đây, môi trường ở đó còn tồi tệ hơn ở đây nhiều.

Sau khi nghỉ ngơi mười phút mọi người lại lập tức lên đường.

Rừng rậm nguyên sinh dù sao cũng là rừng rậm nguyên sinh, dù sao thì nguy cơ ở đây cũng ít hơn ở Dã Nhân Sơn, cũng tràn ngập những nguy hiểm như vậy, đi nhanh, sớm đến được đích mới là chuyện chính.

- Dừng lại.

Mới đi chưa được nửa giờ, Triệu Vĩnh ở phía trước đã vung tay, ngồi xuống, Lưu Cương và Triệu Vĩnh lập tức lấy vũ khí ra, binh sĩ của Tang Đạt Lạp cũng ở tư thế chiến đấu.

- Đội trưởng Triệu, có chuyện gì thế?

Một cận vệ của Tang Đạt Lạp lặng lẽ đi đến bên cạnh Triệu Vĩnh hỏi nhỏ.

Khi xuất phát hôm nay Tang Đạt Lạp đã chỉ thị, tất cả bọn họ đều phải nghe theo chỉ huy của Lý Dương, bao gồm cả ông ta, nhưng xuất hiện tình huống khẩn cấp, người của Tang Đạt Lạp muốn đi hỏi một chút.

- Phía trước hình như có người.

Triệu Vĩnh không quay đầu lại, ngồi xổm nói nhỏ.

Nghe giải thích của Triệu Vĩnh, vệ sĩ kia lặng lẽ trở về, báo cáo lại tình hình cho Tang Đạt Lạp, nghe nói phía trước có thể có người, Tang Đạt Lạp nhíu mày nhìn Lý Dương.

Ở nơi khác, gặp người là chuyện bình thường, nhưng ở nơi như thế này thì hoàn toàn ngược lại.

Đây là rừng rậm nguyên sinh không một bóng người, người bình thường sẽ không vào trong đây, cho dù là thợ săn cũng không vào nơi sâu thẳm này, trong lúc này người đi vào đây chỉ có một khả năng.

Buôn lậu, người buôn lậu thuốc phiện.

Chỉ có bọn họ mới mạo hiểm với các loại nguy hiểm, xuyên qua khu rừng nguyên sinh này, nhưng đường mà bọn Lý Dương đi cũng không phải là con đường bình thường, mà là nơi chưa từng có ai đi qua.

Lông mày Lý Dương cũng ngưng tụ lại một chỗ.

Năng lực đặc thù trong nháy mắt được triển khai. Mọi thứ xung quanh nhanh chóng được hiện ra trong đầu Lý Dương, nơi cách hẳn hơn 30m về phía trước, có 30 người đang ngồi dưới tàng cây bụi cỏ, toàn thân đều giấu vào bên trong.

Xung quanh 30 người này còn có một xe đẩy mìn nhỏ, trên người bọn họ đều mang theo vũ khí, có súng lục, súng săn, trên người vài người còn mang theo cả lựu đạn.

Ngoài 30 người này ra, có hai người đang ẩn trên cây, hai người này đang hướng tầm mắt nhìn chằm chằm về phía chỗ mấy người Lý Dương, trên tay đều cầm súng săn, đầu súng đang hướng về phía đối diện.

Triệu Vĩnh phát hiện đúng, phía trước đúng là có người, nhìn vị trí mà những người này trốn, tựa hồ như đang phục kích họ, may là Triệu Vĩnh có kinh nghiệm phong phú, phát hiện ra sớm, kịp thời dừng lại, nếu không coi như có thể đánh lui bọn hắc thủ thì đội mình cũng nhất định có tổn thất.

- Lý tiên sinh, hay là tôi phái người đến phía trước kiểm tra một chút?

Tang Đạt Lạp hỏi nhỏ, nếu là bình thường ông ta đã trực tiếp hạ lệnh, nhưng lần này là hành động cùng với Lý Dương, lại từng nói qua là sẽ nghe lời chỉ thị của Lý Dương, nếu mà tùy tiện quyết định sợ Lý Dương lại nghĩ nhiều.

- Không cần, tôi tin lời của Triệu Vĩnh, phía trước đúng là có người, tùy tiện phái người đi có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Lý Dương gật đầu, hắn đã nhìn rõ toàn bộ phía trước, tìm người đi xem không có ý nghĩa gì cả, không cần thiết để người của Tang Đạt Lạp đi mạo hiểm như vậy.

- Như này, ông tìm người đi lên phía trước đầu hàng, nói là chúng ta đã phát hiện ra họ, làm cho bọn họ đều xuất hiện hết.

Lý Dương nói một câu, Tang Đạt Lạp gật đầu trực tiếp phân một người vệ sĩ bên cạnh lên phía trước kêu đầu hàng.

Người vệ sĩ chạy nhanh tới, binh sĩ mà Tang Đạt Lạp mang theo và Triệu Vĩnh đều tập trung tinh thần, đây là rừng nguyên sinh, nơi người ẩn náu rất nhiều, bọn họ lại không có năng lực đặc thù của Lý Dương, biết được có những người đó đang ẩn náu.

Đối với bọn họ mà nói, không biết mới là nguy hiểm lớn nhất, lúc này không ai dám tùy tiện hành động.

Người vệ sĩ đi qua, đứng trước Triệu Vĩnh mười mấy mét liền bất động, lòng Lý Dương lại có chút khẩn trương, hai người đang ẩn náu trên cây cách vị trí của người bảo vệ chỉ có mười mấy mét, hơn nữa vị trí của bọn họ có thể nhìn thấy rõ người vệ sĩ.

Vệ sĩ dùng ngôn ngữ Myanmar hô một lần những gì mà Lý Dương dặn, rồi lại dùng tiếng Hán hô một lần nữa.

Kêu xong, người vệ sĩ này lập tức lặn sang một bên nấp.

Ngay tại thời điểm hắn động, một tiếng súng vang lên, người trên cây đã phát súng rồi, cùng với tiếng súng đó, Triệu Vĩnh cũng giơ tay lên, bắn một phát vào người trên cây.

Hét thảm một tiếng, một âm thanh nặng nề rơi nhanh xuống đất, Lý Dương lập tức dừng sử dụng năng lực đặc thù, trái tim còn đang nhảy loạn lên.

Trong hình lập thể, hắn nhìn rất rõ, người trên cây vừa mới nổ súng, còn chưa kịp chuyển vị trí, một viên đạn xuyên qua từ lồng ngực của hắn, lập tức xuyên qua tim.

Dưới hình lập thể, rất nhìn động tác cũng có thể xem rất rõ ràng, thậm chí Lý Dương còn nhìn được cảnh tượng viên đạn xuyên qua rất nhanh.

Một viên đạn, xuyên qua quần áo, rồi tiếp tục xuyên qua da thịt.

Đi ra từ phía sau lưng, cảnh tượng kì dị không nói lên lời, kinh khủng.

Cả quá trình không đến một giây, đáng tiếc là Lý Dương lại có thể phát hiện được, với hắn mà nói thì đây là một loại tra tấn.

Cũng may đây không phải lần đầu hắn trải qua chuyện như vậy. Mặc dù trong lòng cảm thấy hơi khó chịu nhưng vẫn có thể chịu đựng được, ban đầu ở Thanh Đảo, hắn còn tận mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình của vụ nổ thông qua hình ảnh lập thể.

Lúc đó còn kinh khủng hơn bây giờ nhiều.

Tiếng súng vang lên, sẽ không dừng lại, vệ sĩ của Tang Đạt Lạp, mấy người Triệu Vĩnh cùng giao hỏa với những người đối diện.

Lý Dương bị lôi đến nắp ở sau một thân cây bị đổ, hắn không mở năng lực đặc thù, nhưng lúc này hắn cũng biết người bên này đang chiếm ưu thế, bất luận là Triệu Vĩnh, hay là vệ sĩ của Tang Đạt Lạp mang theo đều là hỏa lực tự động, đối diện chỉ là súng lục và súng săn bình thường, trang bị quá cách xa.

Người vệ sĩ gọi đầu hàng kia cũng đã trở lại.

Hắn lau chỗ da bị thương, cũng may là không có vấn đề gì.

Hắn rất thông minh, hô sau đột nhiên có cảm giác băng lạnh, không nghĩ gì liền lăn ngay tại chỗ, lần lần đó đã cứu mạng hắn. Nghe lời hắn nói, đến Tang Đạt Lạp cũng cảm thấy hắn may mắn.

Người này cũng coi như có vận khí, thời khắc quan trọng lại có tác dụng lớn.

Không lâu sau, tiếng súng liền nhỏ đi một chút, bên Lý Dương có hơn 20 người, cộng thêm 5 bộ đội đặc chủng tinh anh, trang bị vũ khí trên người cũng tốt hơn nhiều so với đối phương, chiếm tuyệt đối ưu thế.

Hơn nữa bọn Triệu Vĩnh còn được luyện tác chiến ở Tùng Lâm, những người mà Tang Đạt Lạp mang đi cũng từng luyện qua ở Tùng Lâm, Myanmar nhiều núi, huấn luyện Tùng Lâm là khóa bắt buộc.

Như vậy nếu như đánh thua, bọn hắn có mà đi tìm miếng đậu phụ mà đâm chết đi cho rồi, còn sống thì còn lãng phí lương thực.

Họa này gặp thật bất thành linh, tiến hành cũng mau, không đến hai mươi phút, tiếng súng đã hoàn toàn dừng lại.

Bởi vì phát hiện sớm, lại đều làm bí mật, năm người bộ đội đặc chủng họ không ai bị thương, người của Tang Đạt Lạp có mấy người bị sượt qua, nhưng đều là thương nhẹ, không có trở ngại gì lớn.

Mười lăm người đối diện kia thì thảm rồi, tám người bị bắn chết ngay tại chỗ, còn lại còn có hai người bị thương nặng, nhìn là thấy sống không nổi.

Năm người còn lại chỉ có một người không bị thương, toàn bộ sẽ thành tù binh, vũ khí trên người đều bị tước hết.

Ngay từ đầu chiến đấu, Triệu Thánh đã mang theo vài người của Tang Đạt Lạp đi ra phía sau của bọn hắn, có thể bắt mấy người này làm tù binh đều là công lao của họ.

Xác định chung quanh trong vòng trăm mét không còn người nào, bọn Triệu Vĩnh mới gọi Lý Dương ra.

Kì thật không cần bọn hắn tìm tòi, năng lực của Lý Dương cũng quét qua rồi, phạm vi hơn 200m xung quanh đều không còn người nữa, lần chiến đấu này của bọn họ thật đẹp, khiến cho nhìn thận của Lý Dương đối với năng lực chiến đấu của bọn Triệu Vĩnh càng trực quan hơn.

Bộ đội đặc chủng không hổ là bộ đội đặc chủng, có bọn họ đi cùng đúng là có cảm giác an toàn rất lớn.

- Anh Lý, hỏi rõ ràng rồi, những kẻ này là bọn buôn lậu thuốc phiện ở tam giác vàng, trên mấy chiếc xe kia đều là hàng cấm.

Triệu Bản thu lại súng, đến bên Lý Dương nói nhỏ.

Lưu Cương vừa có chút hâm mộ, sau khi trận chiến không may này xảy ra hắn luôn luôn dính sát bên Lý Dương, không phóng một viên đạn nào, Triệu Khuê mang theo người thực là hoan, không chỉ bắt sống được mấy tên này, Triệu Khuê còn tận tay đánh chết một người.

Đối với người đã chấp hành qua nhiều nhiệm vụ của bộ đội đặc chủng như bọn họ mà nói, giết người không có gánh nặng về tâm lý nào cả, như Lưu Cương cũng không chỉ giết qua một người.

- Tôi biết rồi, Tang Đạt Lạp, đem hết những hàng cấm này hủy đi được không?

Lý Dương gật đầu, lại nói với Tang Đạt Lạp, mấy người này bị bọn họ bắt làm tù binh rồi, những hàng cấm này đương nhiên sẽ biến thành chiến lợi phẩm của họ, nhưng Lý Dương không có thiện cảm với những thứ này, chiến lợi phẩm này tuyệt đối không cần.

Nhưng mà những lời nên nói thì vẫn cứ nói, ai biết được Tang Đạt Lạp có hứng thú với những đồ cấm này không, giá trị của mấy xe đồ cấm này cũng không hề thấp.

- Không thành vấn đề, kẻ buôn lậu thuốc phiện nên giết.

Tang Đạt Lạp thẳng thắn gật đầu còn mang theo sự chán ghét.

Lý Dương không biết, năm đại gia tộc Myanmar kì thật rất hằn thù với những tay buôn ma túy ở Tam Giác Vàng, kẻ buôn lậu ma túy đem những sản phẩm cấm của bọn chúng đi bán ở rất nhiều nơi, năm đại gia tộc đều phải hứng mũi chịu sào, vì năm đại gia tộc cùng với những người phụ cận họ mới có khả năng mua những thứ đó.

Sau khi năm đại gia tộc này phát hiện ra đã vô cùng căm tức, còn liên kết lại với nhau diệt những tên buôn ma túy ở Tam Giác Vàng, nhưng cuối cùng vẫn chưa phân thắng bại, nhưng năm đại gia tộc từ đó về sau cũng hạ lệnh cấm.

Bọn họ dựa vào mạch khoáng làm giàu, căn bản là không cần phải kinh doanh hàng cấm.

Lý Dương cũng không biết những chuyện này, bằng không cũng không nói ra những câu như vậy, mấy tên buôn thuốc phiện rơi vào trong tay Tang Đạt Lạp, còn thậm hơn là rơi vào tay Lý Dương.

- Lý Dương, cậu chính là Lý Dương!

Năm tên ôm đầu ngồi ở chỗ đó, có kẻ đột nhiên đứng lên gọi lớn, hần vừa đứng lên, binh lính bên cạnh liền hung hăng bắn dưới chân hần để cho hần một lần nữa ngồi xồm xuống.

Vài tên bị bắt, có tên nhận ra Lý Dương, điều này khiến cho nhiều người cảm thấy kinh ngạc. Tang Đạt Lạp ngẩng đầu nhìn Lý Dương, mấy người này thoạt nhiên không biết xử trí thế nào.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1054. Chương 1051: Nơi Giấu Kho Báu

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Lý Dương xoay người chậm rãi đi tới.

Lưu Cương và Triệu Vĩnh theo sát bên Lý Dương, trong tay Lưu Cương âm thầm cất giấu lưỡi dao, tay Triệu Khuê thì trực tiếp vuốt vuốt con dao nhỏ.

Kẻ kêu tên Lý Dương trước mặt chỉ cần có một chút gì nghi vấn hai người họ sẽ lập tức giết ngay tại chỗ.

- Người là?

Lý Dương nhíu mày, người này trọc đầu, cao, xem ra có dáng dữ tợn, là loại người khiến người khác nhìn thấy đã biết là không phải loại người tốt.

Đó không phải là điểm quan trọng, quan trọng là Lý Dương đúng là có cảm giác quen thuộc đối với hần.

Người này, Lý Dương nhất định đã gặp qua, chỉ là ấn tượng không rõ lắm, nhất thời không nghĩ ra được là ai.

Trí nhớ của Lý Dương bây giờ rất tốt, nhưng cũng không thể nhớ hết được tất cả những người đã từng gặp qua, nhưng chỉ là người đã từng gặp qua sẽ có cảm giác quen thuộc.

- Lý, Lý tiên sinh, tôi là Hồ Đại, chúng ta gặp nhau ở Trịnh Châu rồi.

Ngồi cạnh người trọc đầu kia, vội vàng chỉ vào mũi mình kêu lên một tiếng, hình dáng của hần ta rất dữ, tiếc là lúc này hần đang nằm trong tay người ta nên có hung cũng hung không nổi.

- Hồ Đại?

Lý Dương nhíu mày lại chặt hơn, người này có chút quen thuộc, nhưng tên này hần lại chưa từng nghe qua.

Điểm đây Lý Dương hoàn toàn có thể chắc chắn, trong những người mà hắn quen biết, tuyệt đối không có người nào gọi là Hồ Đại cả, điểm này càng khiến cho Lý Dương hồ nghi, đoán xem người này rốt cuộc đã gặp ở đâu.

- Anh đã quên rồi à, ở chợ đá Trịnh Châu, anh mua của tôi một khối đá, giải ra Kim Ti chủng Phỉ Thúy, tảng lớn đó!

Tên trọc đầu nhìn ra Lý Dương không nhớ nổi, vội vàng nhắc nhở một tiếng, hắn sớm đã nhận ra, giữa những người này với Lý Dương rất có địa vị.

Mà những người trước mắt này nhất định là lợi hại hơn bọn hắn nhiều, đều giống như quân đội, càng là chức vụ quân nhân giết người không chớp mắt. Nếu hắn muốn sống chỉ có thể từ Lý Dương mà phá khẩu thôi.

- Là người.

Lý Dương giật mình kêu lên một tiếng. Nói như vậy hắn cuối cùng cũng nhớ được đối phương là ai.

Hai năm trước, Lý Dương thay mặt Trương Ứng đi họp ở Trịnh Châu, tại nơi quen Trịnh Khải Đạt, hơn nữa còn gặp Tư Mã Lâm, mấy người cùng nhau chơi mấy khối ở chợ nguyên liệu Trịnh Châu, lúc đó ba người họ đều đổ tặng một khối đá.

Lúc Lý Dương đổ tặng là phế vật mua lại từ tay người khác.

Người mua khối đá là ba anh em, lúc đầu còn muốn giết Lý Dương, kết quả bị Lý Dương lấy mất khối đá với giá thấp, việc này Lý Dương vẫn còn ấn tượng, những lúc đó hắn không biết tên của ba anh em này.

Tên trọc đầu vội vàng gật đầu:

- Đúng, đúng, là tôi, anh mua được khối đá của tôi, là vinh hạnh của tôi, bây giờ ai là không biết anh là đại danh鼎鼎 cao Ngọc thánh ở trong nước chứ.

Thấy Lý Dương nhận ra mình, tên đầu trọc cũng nhẹ nhàng thở phào một cái.

Lại nói tiếp, hắn sợ dĩ buôn lậu thuốc phiện, có chút quan hệ tới Lý Dương.

Lúc trước kia, khối đá kia đổ thua hoàn toàn, sau khi ba anh em thua sạch tiền, không còn cách nào cùng về nhà được.

Sau khi về đến nhà, hai người anh của tên trọc đều luôn luôn oán giận hắn, muốn hắn bồi thường, ba anh em lúc đó còn gây sức ép cho quần gia, còn mượn được một khoản tiền.

Tên đầu trọc là một người tàn nhẫn, hắn vốn định tìm Lý Dương đòi lại Phỉ Thúy, đáng tiếc là cơ bản không biết lai lịch của Lý Dương, Lý Dương lúc đó còn không không nổi danh như bây giờ.

Không còn cách nào khác, không ở lại trong nhà được nữa, hắn liền cắn răng một cái, liên lạc với bạn bè quen biết ở Vân Nam, đi theo hắn làm chuyện khác, việc đó chính là buôn lậu thuốc phiện.

Không chỉ có mình hắn đến đây mà còn đưa cả hai anh em trai cùng đến nữa.

Ba anh em lòng dạ độc ác, to gan không bao lâu đã xuất danh ở nơi này, bằng phương pháp đi này đã thành công mấy vụ mua bán.

Mấy lần mua bán này cũng khiến cho của cải của bọn chúng tăng mạnh trở lại, còn nhiều tiền hơn cả trước đây nữa.

Bọn hắn có tiền, danh tiếng của Lý Dương cũng lớn lên, vì ấn tượng đối với Lý Dương rất sâu sắc nên khi bọn chúng nhìn thấy Lý Dương mang theo ảnh kính giải thạch, vừa nhìn đã nhận ra người thanh niên này là người đã mua khối đá của bọn chúng.

Lúc đó lão Tam còn dạy cho Lý Dương một bài học, ba anh em đều cho rằng chính Lý Dương là người đã đẩy anh em chúng đến bước đường cùng này.

Nhưng khi đó ba bọn chúng đều đang bận, thêm vào việc kinh doanh cũng tốt, đang mở rộng đội ngũ, cũng không đi báo thù, dù sao với bọn chúng thì kiếm tiền vẫn là quan trọng nhất.

Cũng may là bọn chúng không đi, nếu không e rằng chưa chắc đã sống được đến hôm nay. Lực lượng bảo vệ bên cạnh Lý Dương lúc đó đã rất mạnh rồi.

Sau đó ba anh em luôn đi buôn thuốc phiện ở Vân Nam và Myanmar. Thỉnh thoảng cũng đi cượ thạch, mà cượ thạch cũng không phải là cách kiếm tiền của bọn chúng, mà chỉ là một thú vui mà thôi. Thua nhiều thắng ít, cũng chẳng để ý đến thắng thua, chỉ thuần túy là chơi thôi.

Tiếp sau đó, làm ăn của bọn chúng càng lớn hơn, trực tiếp mua hàng ở Tam Giác Vàng, sau đó xuyên qua rừng rậm nguyên sinh trở về nước để giành một món lãi kếp xù.

Đáng tiếc là trước khi bọn chúng xuyên qua rừng rậm nguyên sinh, đã xảy ra xung đột với người khác, bọn họ cướp hết hàng, còn đem người của hắn giết sạch, để lại hận thù sâu sắc giữa hai bên.

Bọn người đó phần lớn là người Myanmar, ở trong nước có danh không nhỏ là Hồ Đại, chỉ có thể là cảnh nội trả thù bọn hắn, Hồ Đại cũng biết hoàn cảnh đó, nên dứt khoát tự mình đi ra con đường này, như vậy sau này buôn thuốc phiện càng an toàn hơn.

Phía trước có vài con đường nhỏ, cũng đều là những con đường trước nay người ta đi qua cả.

Đây là lần thứ hai bọn hắn đi con đường này, còn chưa thành hình, hơn nữa lại có kẻ thù, nên bọn chúng phá lệ cẩn thận, vừa đi vừa ngừng, liên tục quan sát.

Bọn Lý Dương cứ một mực đi theo con đường này, nên nhanh hơn bọn chúng, nhanh chóng bị bọn chúng phát hiện ra sự có mặt của một đội ngũ phía sau đang sắp đuổi kịp, những người này còn cho rằng đây là những kẻ thù từ Myanmar đến để báo thù, lập tức bày ra tư thế chiến đấu.

Sau khi khai hỏa thì bọn chúng hiểu ra đây là một sự hiểu lầm, những người này có trang bị vũ khí hiện đại, cũng không đến mức bị bọn chúng đánh gục.

Đáng tiếc là tất cả những chuyện này vẫn chưa có cơ hội giải thích, không lâu sau toàn quân của bọn chúng đã bị tiêu diệt hết rồi, đến ngay cả lão đại Hồ Đại này cũng rơi vào tay của người ta, theo hắn còn có Hồ Nhị, anh em ruột của hắn, vừa mới bị đánh chết.

- Lý tiên sinh, tôi thực sự không biết là anh, đây chỉ là hiểu lầm thôi, anh thả chúng tôi ra đi, những hàng này của chúng tôi, đưa cho anh hết đây.

Tên đầu trọc giới thiệu sơ lược qua tình hình, vội vàng nói.

Từ bỏ nhiều hàng như vậy hắn cũng thấy đau lòng, nhưng hắn là người quyết đoán, biết được trọng yếu ở Thanh Sơn, chỉ cần sống để ra được khỏi nơi này tất cả sẽ kiếm lại được.

Nghe những gì Hồ Đại phải trải qua, lòng mày Tang Đạt Lạp nhảy dựng lên, nhưng không nói gì.

Ông ta rất hận ma túy, tiếc là người này thực sự quen biết Lý Dương, e rằng chỉ có duyên gặp mặt một lần cũng là quen biết, hơn nữa hai người còn giao dịch làm ăn qua với nhau.

Tang Đạt Lạp biết Trung Quốc là nước rất coi trọng quan hệ, có những lời ông không thích hợp để nói, cũng không thích hợp để làm.

Đương nhiên chỉ cần Lý Dương muốn thả mấy người này, hắn tuyệt đối sẽ không có ý kiến gì hết.

- Anh Lý!

Lưu Cương kéo Lý Dương, lôi Lý Dương sang một bên.

Tên Hồ Đại này Lưu Cương không hề quen biết, lần Lý Dương mua khối đá của hắn, Lưu Cương vẫn chưa đi theo Lý Dương, không biết quan hệ giữa họ rốt cuộc là gì.

Có điều hắn vẫn luôn chú ý đến tên Hồ Đại này.

Hồ Đại mặc dù cầu xin tha thứ, nhưng trong ánh mắt vẫn lặng lẽ hiện lên sự oán hận cùng đố kỵ với việc bị Lý Dương bắt được. Từ ánh mắt của hắn Lưu Cương hiểu được đây nhất định là một kẻ tiểu nhân lòng dạ hẹp hòi.

Hắn lại là một kẻ tàn nhẫn, nếu thực sự tha cho kẻ như vậy chẳng khác gì Lý Dương tự chôn chính mình.

Huống hồ anh em của bọn chúng đều chết trong tay của bọn họ, thù này rất khó mà có thể giải được.

Lưu Cương nói cho Lý Dương những lo lắng của mình, Hồ Đại còn ngồi ở đằng kia, thỉnh thoảng nhìn về phía Lý Dương, kẻ hung ác nham hiểm này xem ra rất thông minh, bằng không cũng không thể trong một thời gian ngắn như vậy mà có thể trở thành một trùm buôn thuốc phiện được.

- Tôi hiểu, để Tang Đạt Lạp xử lí bọn chúng.

Lý Dương hơi do dự, cuối cùng thở dài, đi tới một bên đến nhìn cũng không nhìn lại.

Lưu Cương hơi sững sờ, lập tức lộ ra nụ cười, gọi Hải Đông lại, để hắn chuyển lời Lý Dương.

Kì thực lòng Lý Dương lúc đó cũng không thoải mái cho lắm, bất luận nói thế nào thì mấy người này phải đi đến bước đường cùng này cũng có quan hệ đến hắn ta, nhưng trong lòng Lý Dương càng hiểu rõ hơn, nếu lúc trước hắn không mua khối đá của bọn chúng, để cho bọn chúng giải tăng thì cuối cùng cũng khó tránh khỏi kết quả như thế này.

Sau khi bọn chúng đổ tăng, nhất định nghĩ thắng càng nhiều, lúc đó lại điên cuồng đi mua cước thạch, khiến cho bọn họ nhất định sẽ phát sinh ra những chuyện như này.

Theo cách cước của bọn chúng, sớm muộn gì cũng có một ngày thua sạch, sau đó lại đi theo con đường này.

Mấy tên này, tiền đã ăn sâu vào trong xương cốt của chúng rồi.

Bản chất của Lý Dương không xấu, nhưng tuyệt đối không phải là người không phân biệt được kẻ xấu người tốt, hắn cũng hiểu được giữ những kẻ như thế này lại sẽ mang đến cho mình những tai họa ngầm, huống chi những tên buôn lậu này không biết đã phá hủy bao nhiêu gia đình, hiện tại cũng là trừng phạt đúng tội.

Trước khi đem người giao cho Tang Đạt Lạp, Lưu Cương đã để cho Hải Đông thăm vấn lại tên Hồ Đại này.

Hắn vừa nói rồi, bọn hắn là ba anh em, đều đến buôn thuốc phiện, trước mắt chỉ có hắn và lão Nhị, lão Tam chưa xuất hiện, đây chính là bom hẹn giờ, nếu cần trừ, thì phải trừ tận gốc, hỏi ra nơi ở của lão Tam để cho người quốc nội hắn được hắn trước rồi tính tiếp.

Bắt bọn chúng cũng không cần dùng hình, giao cho bên cảnh sát, bởi những hành vi phạm tội của bọn chúng đủ để chúng ăn sủng.

Nhìn thấy Lý Dương được người đưa đi, cũng không quay lại, Hồ Đại liền biết rằng sự việc đã có biến cố, hắn lần này là lãnh ít dữ nhiều rồi, khi Hải Đông thăm vấn hắn, hắn cũng cố gắng không nói gì, còn chửi ầm lên, nói những lời độc địa.

Đáng tiếc là hắn đã đánh giá thấp năng lực của Hải Đông, thủ đoạn thăm vấn của bộ đội đặc chủng vượt xa tưởng tượng của hắn.

Không kiên trì đến mười phút, hắn liền khai hết mọi chuyện, cuối cùng bị người của Tang Đạt Lạp đưa đi cùng nhau giải quyết toàn bộ.

Tang Đạt Lạp không mang những thứ bỏ đi này về trang viện tiếp tục xử lí. Hắn cũng không còn tinh lực như vậy nữa, nhưng hắn vẫn còn chút nhân đạo, sau khi xử tử bọn chúng xong, đã chôn cất tất cả thi thể ở cùng một chỗ, bao gồm cả những kẻ liều chết đó.

Nếu phơi thây ở nơi hoang dã này thì không đến một ngày bọn hắn cũng bị dã thú ăn sạch.

Còn về những độc phẩm kia, thì tiêu hủy toàn bộ, giá trị của những độc phẩm này cũng hai ba nghìn vạn, nhưng tiền như vậy Tang Đạt Lạp và Lý Dương cũng sẽ không cần, hủy hết là kết quả tốt nhất.

Trạm trễ mất nhiều thời gian như vậy, đợi đến khi đến được đích thì cũng đã 3 giờ chiều rồi, chậm hơn so với dự kiến mấy tiếng.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1055. Chương 1052: Huyết Động Ngâm

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Nơi mà Lý Dương bọn hắn đến tên là Nhất Tuyền Thiên.

Đây là một chỗ ba mặt vòng quanh khe núi sâu, chỉ có một con đường ra vào, đường cũng không lớn, giống một vòng tròn lớn khuyết một chỗ nhỏ.

Nhất Tuyền Thiên ba mặt là núi, hơn nữa đều là vách núi thẳng đứng, tuyệt đối xem như chỗ nguy hiểm.

Từ nơi này đi về hướng đông, trên núi chỉ cần đi hơn mười dặm đường, có thể đến biên giới Trung Quốc, nhưng nơi đó cũng là rừng rậm, cần thời gian đi lại rất lâu, mới có thể xuyên qua rừng rậm, đến được Trung Quốc.

Tới hẻm núi Nhất Tuyền Thiên, mọi người dừng lại trước đó nghỉ ngơi.

Cho dù là binh lính của gia tộc Tang Đạt Lạp tinh anh, nhưng đi đường núi xa như vậy cũng cảm giác mệt chết được, dọc theo đường đi tinh thần lại cần tập trung cao độ hơn, còn phải chú ý độc xà trên đường, cây cối độc vật linh tinh.

- Ông chủ, chính là chỗ này, hẻm này sâu rất nhỏ, hình bán nguyệt, ngang dọc không đến một dặm, lần trước tôi đến đây cũng không tìm được đầu mối gì!

Triệu Vĩnh đi đến bên Lý Dương, nhỏ giọng nói một câu.

Tang Đạt Lạp ở bên cạnh, nhưng hắn căn bản không hỏi, đến hiện tại, hắn cũng không biết mục đích Lý Dương đến nơi đây là làm cái gì, Lý Dương không nói, hắn tuyệt đối sẽ không chủ động hỏi.

Lý Dương gật đầu:

- Chúng ta đi xem!

Triệu Vĩnh, Lưu Cương lại đi theo bên người Lý Dương, những người khác đều tạm thời ở nguyên tại chỗ, hẻm núi này rất nhỏ, liếc mắt một cái đều có thể thấy bốn phía, chỉ cần không phải cố ý trốn ở phía sau cây, vậy đều ở trong tầm mắt mọi người.

Binh lính của Tang Đạt Lạp bắt đầu nhóm lửa nấu cơm, bọn họ đi mãi, cơm trưa đến hiện tại cũng chưa ăn.

Khi đi ra, Lý Dương liền mở ra năng lực đặc thù, phạm vi 50m chung quanh toàn bộ đều ở trong tầm nhìn của hắn, chính là dưới đất cũng không ngoại lệ.

Nơi này đúng là rừng rậm nguyên thủy, trong hình ảnh lập thể không có gì đó khác, chỉ có dấu vết thiên nhiên.

Sau khi đi mấy bước, Lý Dương lại phát hiện trong lòng đất có nửa bộ hài cốt, nửa bộ hài cốt này đã hơn một trăm năm, Lý Dương nhìn từ vòng sáng phía trên có thể tính ra.

Đi đến bên vách núi, dưới hình ảnh lập thể có thể quan sát được tầng mùn lá cây thật dày, cũng không có phát hiện gì.

Dọc theo vách núi, Lý Dương điều chỉnh hình ảnh lập thể, để hình ảnh lập thể kéo dài đến hai trăm năm mươi mét, diện tích không gian lập thể không thay đổi, chính là thu nhỏ rất nhiều, chỉ rộng có 10m, như vậy có những chỗ đều là tối đen.

Nhưng độ rộng 10m cũng không nhỏ, Lý Dương có thể tiến hành phân tích xung quanh, toàn bộ những thứ phạm vi hai trăm năm mươi mét đều ở trong tầm quan sát của hắn.

Hình ảnh lập thể chậm rãi quét qua, khi quét qua hẻm này, hơn phân nửa hẻm đều bị Lý Dương xem qua mấy lượt.

Chậm chậm quét qua một vòng, chân Lý Dương từ từ bước đi, hai hàng lông mày lại ngưng kết lại với nhau.

Hẻm núi này cao hơn hai trăm thước, đất núi rất dày, ít nhất trong phạm vi hai trăm mét, Lý Dương không thấy điểm cuối.

Đất núi hình thành cũng khá phức tạp, nhưng lúc này Lý Dương không rảnh chú ý điều này, hắn quan tâm nhất vẫn là nơi bảo bối của vị Đại Lý hoàng đế kia, cùng với Tỳ Hưu Châu rơi xuống.

Lý Dương chậm rãi đi lên phía trước, Triệu Vĩnh và Lưu Cương đều không nói chuyện, cứ như vậy mà đi theo Lý Dương.

Đi được một nửa, chân mày Lý Dương nhíu lại chặt hơn, hoàn toàn đã ngưng kết lại với nhau.

Cũng may hắn cúi đầu, Triệu Vĩnh và Lưu Cương không phát hiện vẻ mặt của hắn.

Đi qua một nửa hẻm này, cơ hồ toàn bộ ngọc ngách trong hẻm đều bị hắn quan sát qua, động vật như rắn, chuột ... thấy không ít, nhưng tung tích bảo bối lại không thấy đâu, hắn thậm chí bắt đầu hoài nghi, cái mẩu tin mà Lục Minh lưu lại kia nếu không phải cố ý lừa dối người ta, căn bản chính là một tin tức giả.

Lại đi một hồi nữa, ba người rất nhanh đã đi được một vòng.

Đi hết một vòng này, tâm tình Lý Dương buồn bực một cách khó hiểu, có câu cách ngôn nói không sai, hi vọng càng lớn, thất vọng lại càng lớn, trong hẻm này, căn bản không có bảo bối mà hắn muốn tìm.

Xuất hiện tình huống này, hoặc là Lục Minh báo tình hình thực tế không đúng, hoặc là chính là hắn cố ý để lại tin tức giả.

Vô luận thế nào, đối với Lý Dương mà nói cũng không phải tin tốt lành.

Tin về Tỳ Hưu Châu hắn chú ý đã lâu, cũng đã điều tra thời gian rất lâu, cuối cùng may mắn lấy được manh mối trọng yếu, hơn nữa còn tìm được nơi Tỳ Hưu Châu có khả năng xuất hiện.

Đến nơi đây, bọn hắn cũng mất không ít công sức, thậm chí gặp nguy hiểm, đầu đá cùng bọn buôn ma túy.

Bỏ ra nhiều như vậy, cuối cùng tất cả cũng chỉ là hư ảo, Lý Dương có thể dễ dàng tiếp nhận kết quả này mới là kỳ quái.

- Lý tiên sinh, anh làm sao vậy?

Lý Dương cuối cùng cũng trở về chỗ cũ, sắc mặt của hắn thật không tốt, Nhất Tuyến Thiên nếu lớn một chút, khó tìm một chút còn dễ nói, chứ nhỏ như vậy, năng lực đặc thù của Lý Dương đã xem khắp mọi chỗ, hoàn toàn có thể xác định, nơi này tuyệt đối không có thứ hắn muốn tìm.

- Tôi không sao, mọi người ăn cơm trước đi!

Lý Dương cười cười, cười có chút miễn cưỡng, Lưu Cương và Triệu Vĩnh cũng biết sao lại thế này, nhưng sau đó bọn hắn thật không dám hỏi.

Mọi người quả thật rất đói bụng, không lâu sau, đồ ăn thơm ngào ngạt đã làm xong, trên núi có không ít món ăn thôn quê, trên đường tùy tiện ra tay một chút, rồi toàn bộ co vào trong nồi nấu lên, tỏa ra mùi thơm mê người.

Ăn cơm rất nhanh, ngoài Lý Dương và Tang Đạt Lạp, những người khác đã sớm thích ứng cuộc sống dã ngoại như vậy.

- Anh Lý, có phải xảy ra vấn đề hay không?

Đến khi ăn cơm xong, Lưu Cương mới nhỏ giọng hỏi một câu, hắn biết rõ mục đích lần này tới, bọn họ tìm kiếm bảo bối không được, Lý Dương mới là người trong nghề.

- Vừa rồi tôi đã nhìn kỹ, nơi này không có dấu vết bảo bối!

Lý Dương nhẹ nhàng gạt đầu, không có bảo bối, lần này tương đương đến mà về không, lúc trước có được toàn bộ manh mối đều không đáng tin, đả kích này quả thật không nhỏ.

Từ khi Lý Dương có được năng lực đặc thù, mọi chuyện luôn luôn xuôi gió xuôi buồm, đã lấy được không ít bảo bối, lần này vốn tưởng rằng cũng sẽ kéo dài vận may phía trước, không nghĩ tới lại đón đầu một lần đả kích.

Hiện tại tâm trạng Lý Dương thật sự không tốt.

- Hay là, chúng ta đến những nơi bên cạnh nhìn xem, chung quanh Nhất Tuyến Thiên còn có rất nhiều chỗ!

Lưu Cương do dự một chút, cuối cùng lại nói một câu, chung quanh Nhất Tuyến Thiên quả thật có rất nhiều chỗ, nhưng nơi nguy hiểm nhất, thích hợp nhất để tìm được bảo bối chính là trong hẻm.

Lý Dương cũng không tin tưởng những chỗ khác.

- Cũng được, vậy thử xem sao!

Lý Dương nghĩ một lát, sau đó gật đầu, hi vọng không lớn, nhưng luôn luôn có hi vọng, hôm nay đã không sớm nữa, đã không kịp quay về, phải ở lại dừng trại, đi ra ngoài xem thêm cũng tốt.

Lý Dương đứng lên, Triệu Vĩnh, Triệu Khuê bọn hắn lập tức đều đứng theo, mọi người vừa ăn xong đồ ngon, lại nghỉ ngơi một lát, lúc này đều có tinh thần.

Tang Đạt Lạp cũng mang theo người của hắn chạy lại đây, nghe thấy Lý Dương nói vậy, lưu lại năm người ở đây thu dọn đồ đạc, dừng lều trại, hắn mang theo những người khác cùng nhau đi với Lý Dương.

Bên ngoài Nhất Tuyến Thiên đều là rừng rậm nguyên thủy, không có dấu vết con người, có rất nhiều nguy hiểm bất ngờ, có những binh sĩ này giúp đỡ, sự an toàn của Lý Dương cũng bảo đảm rất nhiều.

Dọc theo Nhất Tuyến Thiên, mọi người đi từ từ.

Bây giờ và lúc mới đến không giống nhau, mới đến cần đi gấp, tuy rằng đi không mau, nhưng cũng không chậm, không giống hiện tại, thuần túy như là đi tản bộ.

Nhưng như vậy cũng tốt, binh lính đều thả lỏng một chút, có nhiều thời gian và lực chú ý hơn để quan sát hoàn cảnh chung quanh.

Vòng vo nửa giờ, trong lòng Lý Dương càng ngày càng thất vọng.

Trong khoảng thời gian này hắn luôn luôn mở ra năng lực đặc thù, không ngừng quét qua bốn phía, đáng tiếc chỉ xuất hiện dấu vết thiên nhiên, căn bản không có bảo bối nào.

Nhưng cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch, Lý Dương bất ngờ phát hiện một mỏ đá thủy tinh, đáng tiếc mạch khoáng này không lớn, lại rất sâu, không có giá trị khai thác, khiến cho nó luôn tồn tại, cứ chậm chậm được bồi đắp.

Đi ra ngoài lòng vòng ba bốn dặm, tới một chỗ rất nguy hiểm, Lý Dương vẫn chưa có thu hoạch.

Hơn một giờ sau, mọi người bắt đầu trở về, Lý Dương cũng hoàn toàn đánh mất lòng tin.

Có lẽ, tin tức Lục Minh tìm được căn bản không chính xác, cũng có thể căn bản không tồn tại những bảo bối này, những tin tình báo kia chính là cố ý lừa người.

Kết quả này thực làm cho người ta khó chịu, nhưng cũng không có biện pháp, nhất định phải thừa nhận.

Có điều đáng tiếc là Tù Hài Châu không cách nào một lần nữa xuất hiện trên thế giới, đây chính là bảo bối nổi danh cùng Hoà Thị Bích, ngàn năm qua luôn luôn bị long đong, thực làm cho lòng người phát đau.

Trở lại hẻm núi, lều trại cũng đã dựng xong.

Lý Dương cũng đã mất hết tâm trạng, bảo Tang Đạt Lạp cho mọi người nghỉ ngơi trước, sáng mai sớm trở về Ngõa Thành.

Lý Dương còn hứa hẹn, quay về Ngõa Thành rồi, toàn bộ binh lính sẽ có một vạn Đô-la tiền thù lao, số tiền kia hắn sẽ chi, những lời này cũng khiến những binh sĩ này vô cùng vui vẻ.

Bọn họ là binh lính tinh anh, bình thường quân lương vốn cũng rất cao, nhưng một vạn Đô-la đối với bọn họ mà nói cũng không phải con số nhỏ.

Còn Triệu Vĩnh bọn họ, thì có phần thưởng khác, phần thưởng này, tuyệt đối tốt hơn nếu so với binh lính của Tang Đạt Lạp nhiều.

- Anh Lý, hay là ta đi săn thú đi?

Thấy sắc mặt Lý Dương rất khó coi, Lưu Cương đột nhiên nói một câu, hần biết, lần này đi mà không hề có thu hoạch .

- Săn thú!

Lý Dương nao nao, lập tức cười cười:

- Cũng được, chúng ta đi săn thú!

Sự tình đã như vậy, suy nghĩ nhiều cũng vô dụng, nếu vào rừng rậm nguyên thủy, thả lỏng một chút mà đi săn thú cũng không tệ.

Lý Dương thay một bộ quần áo binh lính, đi theo Lưu Cương và Triệu Vĩnh học bắn súng, nơi này là sâu trong rừng rậm nguyên thủy, con mồi thì có rất nhiều, nhưng điều kiện tiên quyết là phải bảo vệ được chính mình.

Không lâu sau, Lý Dương liền phát hiện một con thỏ hoang màu xám, ngẩng liền nổ súng.

Đáng tiếc khả năng bắn của hần thật sự rất tồi, không bắn trúng con thỏ, lại dọa con thỏ trốn vào một cái hang trong đất.

Tuy rằng không bắn trúng, nhưng tâm trạng Lý Dương cũng tốt lên rất nhiều, cười lớn truy đuổi, hần nhất định phải bắt được con thỏ này trở về.

Lưu Cương, Triệu Vĩnh bọn hần lập tức đều chạy tới, binh lính của Tang Đạt Lạp cũng đều chạy tới, nhiều người như vậy truy đuổi một con thỏ con, lúc này chỉ có thể nói hôm nay con thỏ này gặp vận xui.

Hang rất sâu, con thỏ vừa chui xuống, liền biến mất không thấy đâu nữa.

Lý Dương cũng không nóng nảy, trực tiếp mở ra năng lực đặc thù, dùng năng lực đặc thù đi săn thú, cũng có thể thấy được lúc này tâm trạng Lý Dương thật sự đã khôi phục rất nhiều.

Lý Dương ghì súng, năng lực đặc thù vừa mở ra, mắt của hần liền mở to.

Dưới hình ảnh lập thể, hần đã phát hiện ra con thỏ kia, nhưng điều khiến hần thật sự giật mình, chính là cái huyết động phía dưới con thỏ, cái huyết động này không lớn, nhưng rất sâu, kéo dài trong lòng đất, lớn hơn nhiều so với hang thỏ bình thường.

Mấu chốt nhất chính là, Lý Dương thấy ở bên trong cái huyết động này, đã có dấu vết vùi lấp, đây chính là phát hiện mới.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1056. Chương 1053: Đào Thông

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Kỳ thực cái hang này, Lý Dương từng thấy qua một lần, chỉ là lúc nào Lý Dương hoàn toàn không chú ý, hần đang nghĩ đến, bảo tàng nếu chôn trong cái huyết mộ, cái huyết mộ đó nhất định rất lớn, chứ không thể là cái hang thỏ như thế này, chỗ này rất giống với cái hang thỏ rừng lúc nãy, dưới đất rậm rậm um tùm, hoàn toàn không đáng chú ý, nếu không phải chạy theo con thỏ này tới, hần cũng không để ý tới vết tích bị người ta che lấp rõ ràng là rất lâu rồi, hơn nữa cái hang này dưới đất rất dài, nếu đào lên tất cả, chỗ này phải là một con đường hầm dưới lòng đất do người ta đào, phát hiện này làm cho Lý Dương cảm thấy có chút kỳ lạ, ở một nơi thế này, xuất hiện một cái hang động bị người ta che lấp, thế nào cũng có cảm giác có

chút kỳ lạ quái dị, đây là khu rừng nguyên sinh không có một bóng người, tinh thần của Lý Dương lập tức phấn chấn lên, năng lực đặc biệt từ từ kéo dẫn ra, nhìn sâu vào cái hang phía trước, cái hang dưới lòng đất này quả thật rất dài, khắp nơi đều là cửa hang nhỏ, chỗ này vốn là do người lấp, tính chất và cấu tạo của đất tươi xốp, khi đào hang vô cùng dễ dàng, đi không tới một trăm thước, mắt của Lý Dương bỗng sáng lên, từ từ bắt đầu đi sâu vào dưới lòng đất, chỗ đi sâu vào không có bị che lấp, lộ ra một cái hang rất tối, cũng may dưới năng lực đặc biệt phát hiện ra một nơi hoàn toàn không người nào phát hiện ra, cái hang rất lớn, hình như là một cái sân nhỏ, quan trọng nhất là, ở giữa cái sân này, có một xây một cánh cửa đá và bức tường đá, dưới cánh cửa và bức tường đá, còn có một cái hang nhỏ càng sâu hơn, tim của Lý Dương dần đập nhanh hơn, ở phía trong cái hang càng sâu hơn này, hẳn cuối cùng cũng tìm được đồ mà hắn muốn, trong này có một lăng mộ rất đẹp, Lý Dương đột nhiên dừng lại ở đó, Lưu Cương, Triệu Vinh cũng dừng lại theo hắn, đang nhìn hắn lo lắng, sắc mặt của Lý Dương lúc này rất không bình thường, lúc kinh ngạc, lúc vui mừng, mặc dù Lưu Cương vẫn luôn theo hắn, lúc này cũng có chút lo lắng.

-Anh Lý, anh sao vậy? Lưu Cương nhỏ tiếng hỏi, Sang Dala cũng nhìn Lý Dương rất quan tâm, Lý Dương không thể xảy ra bất cứ chuyện gì, hắn là hy vọng cho sự phồn vinh của gia tộc mình.

-Tôi không sao, hình như tôi tìm được một chút manh mối! Lý Dương chợt tỉnh lại, mạnh mẽ kìm chế sự kích động đó, xoay người đi lại, lần này hắn đi cũng không nhanh, còn ngồi chồm nựa thân, tỉ mỉ xem xét mặt đất, mấy người cũng hiếu kỳ chạy theo hắn, trông dáng vẻ Lý Dương rất chăm chỉ nghiêm túc, ai cũng không có làm phiền, tại diệc không ai biết, cái dáng vẻ của Lý Dương bây giờ hoàn toàn nghiêm trang, lo lắng của Lưu Cương lúc này cũng làm hắn tỉnh ra, biểu hiện quá trực tiếp, lúc đầu không thể giải thích được, không lâu, mấy người này vào tới cái hang nhỏ, Lý Dương đang đứng ở trong này, lại nhìn sâu vào trong quan sát, trong lòng có một cảm xúc rất lớn, tin tức của Lục Minh là đúng, cũng là rất chính xác, chỉ là bảo tàng không ở trong Nhất Tuyệt Thiên, mà chính là ở dưới lòng đất một trăm thước của Nhất Tuyệt Thiên, cái nơi đó, chính là trên đường bọn họ đến, sau khi Lý Dương lúc này vừa mới tìm ra, chỉ là men theo xung quanh Nhất Tuyệt Thiên mà tìm, Lý Dương suy tính một chút, lúc hắn tìm ra lúc này, vị trí chính thật là cách bảo tàng không tới mười thước, cũng có thể nói là, nếu lúc này hắn đi ra ngoài thêm mấy thước, thì có thể phát hiện ra chỗ của bảo tàng, hơn nữa cái hang động dưới lòng đất lúc này, đã xuất hiện trong năng lực đặc biệt của Lý Dương, đáng tiếc bị người ta che lấp lại, hơn nữa Lý Dương lại hoàn toàn chú ý đến cái lăng mộ lớn hoặc cái sơn động gì, thì đã bỏ qua rồi, nếu không phải một lòng bắt con thỏ này, e rằng không thể tìm ra bảo tàng này, nếu như vậy, chuyện này mới thật làm người ta đau lòng, đương nhiên, nếu Lý Dương vẫn luôn mở năng lực đặc biệt, trên đường trở về cũng có thể phát hiện được, chỉ là tính khả năng không lớn, không ai muốn trực tiếp đi vào xem thế giới trong đó, đặc biệt những động vật ở dưới đất đó rất nhỏ lại sống thành đàn, dưới hình ảnh lập thể cũng làm toàn thân người ta tê liệt, bất luận nói thế nào, vận may vẫn luôn theo Lý Dương, hắn tìm được đồ mà hắn muốn, quan trọng nhất trước mắt chính là, phải đào ra cái hang rất dài này, chỗ này, có chút cổ quái, Lý Dương ngồi xổm xuống một chút, hốt một chút đất ở chỗ này, từ dấu vết che lấp cho thấy đã rất lâu rồi, cỏ cây ở chỗ này giống như rừng rậm, hoàn toàn không thể nhìn ra cái gì, nếu không phải là như vậy, khi vừa mới bắt đầu chỗ này đã bị Lý Dương phát hiện ra, cổ quái? Lưu Cương và Triệu Vinh cũng ngồi xổm theo, Triệu Vinh cũng hốt một chút đất trên mặt, rồi lắc đầu, y hoàn toàn không nhận ra chỗ này có gì cổ quái

-Đúng, mọi người đào chỗ này ra xem xem, tôi nghi mặt dưới có chuyện! Lý Dương gật đầu, đứng dậy nói lớn, Sang Dala không hỏi gì, liền bảo mấy chiến sĩ bên cạnh đào chỗ này ra, lần vào núi lần này của bọn họ, mang theo tất cả dụng cụ, Lý Dương đang đứng ở đó, tâm tình có chút kích động, tìm được rồi, cuối cùng tìm được rồi, hẳn lúc này thậm chí muốn từ phía trên của bảo tàng trực tiếp đào thẳng xuống, nhưng cuối cùng bị hắn phủ quyết, chỗ cất giấu của bảo tàng rất sâu, hơn năm mươi thước, hơn nữa dưới đất có lớp đá, không có dàn khoan cỡ lớn không thể đào được, từ bên này đào sâu là sâu thêm một chút, nhưng mặt trong là đất, không có lớp đá, chỉ cần dùng lực, đào sẽ không thành vấn đề, con đường này bị người ta che lấp rất lâu, nhưng những con thỏ rừng vẫn luôn ở đó, lớp đất dày nhưng rất tươi xốp, nhìn thấy thì rất dài, nhưng đào rất nhanh, còn cái hang dưới đất này là ai lấp thì không ai biết, trước mắt tin tức mà Lý Dương nắm được, biết nơi này, ngoại trừ Lục Minh ra, phải là hoàng đế Đại Lý mới biết, hoàng đế Đại Lý không muốn người khác biết chỗ của mình, mới phong tử con đường dẫn, hai khả năng này đều có, ngoại trừ cái này ra, còn có rất nhiều chuyện làm Lý Dương không lý giải được và cũng không hiểu rõ được, Đoạn Trí Tường hoàng đế Đại Lý, là làm sao đào được con đường dẫn dưới lòng đất to lớn thế này, đây không phải là chuyện mà người bình thường có thể làm được, đặc biệt là người cổ đại, lại là ở trong rừng, đối với lịch

sử Đại Lý Lý Dương biết chút ít, hoàng đế Đại Lý không nguyên cứu như hoàng đế Trung Nguyên, một nơi dưới lòng đất có nước có gió .

Nhưng mộ của hoàng đế bọn họ cũng không qua loa như vậy, nhìn thế nào cũng không đặt ở chỗ này, những nguyên nhân này, Lý Dương tạm thời không rõ, chỉ có thể đợi sau này tìm được, những cái này có thể tìm ra không, cũng chưa chắc biết được, nhưng những cái này mà nói đối với Lý Dương cũng không quan trọng, tìm được món đồ mà hắn muốn tìm, đây mới là then chốt, mấy vệ sĩ cùng đào, rất nhanh, bọn họ cảm giác không giống, đất của cái hang này là sau này che dấu, lớp đất rất cứng, nhưng không giống đất xung quanh chút nào, hơn nữa càng đào càng tươi xốp, dần dần, cả Sang Dala cũng phát hiện ra điều này, sau hai tiếng, các chiến sĩ đã đào ra một cái cửa cao bằng một người, càng đi sâu vào, lớp đất càng cứng, mà xung quanh rõ ràng có những chất đất cứng hơn so với chỗ đất này, tất cả mọi người cũng đều biết rõ, chỗ này là từng bị che lấp, trong đây là rừng nguyên sinh, sẽ không có người rảnh rỗi chạy tới đây để canh lấp hang, còn lấp cái hang như thế này, lúc này không cần Lý Dương giải thích, mọi người đều biết dưới chỗ này nhất định có cổ quái, phát hiện này, làm Sang Dala rất kinh ngạc, Lưu Cương và Triệu Vinh cũng nhìn Lý Dương sửng sốt, bọn họ càng biết nhiều hơn, cho nên bọn họ càng kinh ngạc hơn Sang Dala, nhìn dáng vẻ, là Lý Dương tìm đến chỗ này, nhưng rốt cuộc Lý Dương làm sao phát hiện ra chỗ này, chỉ là đi một chuyến, thì phát hiện rồi, cả Lưu Cương và Triệu Vinh đều có cảm giác nghi ngờ tại sao Lý Dương phát hiện ra chỗ này, Lý Dương chỉ là giải thích, không có nói nhiều, kỳ thực hắn cũng giải thích không rõ, nói nhiều càng làm mọi người nghi ngờ, để đơn giản nên không nên nói nhiều, nhất định mọi người sẽ nghi ngờ, nhưng vẫn không hoài nghi nhiều, vẫn trong phạm vi chấp nhận của Lý Dương, tìm được chỗ này, ai cũng rất vui, cho dù những chiến sĩ đó không biết tình hình cụ thể, các chiến sĩ thay phiên nhau đào, mãi cho đến tối, mới đào được một đoạn dài hơn năm thước, đất ở chỗ này cũng tươi xốp một chút, nên càng dễ đào, lúc tối, cuối cùng Lý Dương chủ động nói cho Sang Dala mục đích đến chỗ này, nhưng cũng không có nói quá rõ, chỉ nói đến đây tìm một bảo bối quan trọng, món bảo bối đó có thể nằm ở phía dưới cái hang đang đào, Lý Dương không nói rõ như vậy, không phải là không tin tưởng Sang Dala, chuyện này, nói quá rõ cũng không tốt, hơn nữa tin tức hắn có được cũng không rõ chi tiết, chỉ biết Tùy Hầu Châu và Lan Đình Tự có thể ở dưới, cái khác thì không biết, biết được Lý Dương là đến tìm bảo bối, Sang Dala chỉ cười cười, không có nói gì, kỳ thực hành động lúc bắt đầu của Lý Dương, đã làm y hoài nghi, chính miệng Lý Dương nói cho y biết, cũng để xò xét cách nghĩ của y, buổi tối nghỉ một đêm, ngày thứ hai tiếp tục đào, ngày thứ hai đào nhiều hơn, bắt đầu đào rộng ra, đồng thời đào sâu vào trong, mỗi ngày đào hơn hai mươi thước, đào sâu như vậy, Sang Dala cũng có chút bối rối, Lý Dương vốn muốn tìm người mang một số dụng cụ máy điện và máy phát điện đến, đất hang động này là tươi xốp một chút, nên nghĩ tới đây hắn lại thôi, người khác không biết cái hang động này sâu bao nhiêu, nói nhiều cũng không được gì, lãng phí chút thời gian, cũng không thể làm mọi người hoài nghi thêm gì, Lý Dương không nói, Sang Dala ngược lại chủ động mang theo máy móc đến, ý tưởng kịp đưa ra, tất nhiên Lý Dương sẽ không phản đối, ngày thứ ba từ bên ngoài mang đến máy phát điện và một số dụng cụ đào, tốc độ đào gia tăng cực nhanh, nhưng số lượng người bên cạnh bọn Lý Dương không thay đổi, cũng vẫn là những người này, những người cũng đủ rồi, ngày thứ sáu, Ngày thứ sáu, có sự giúp đỡ của dụng cụ, cuối cùng bọn họ cũng đào được cái hang uốn lượn dưới lòng đất, đi tới một chỗ hơi trống, chiếu cái đèn pha vào tất cả bên trong, mỗi người đều tỏ ra rất hưng phấn, mơ hồ nhiều ngày như vậy, rất nhiều người đều cho rằng không thể đào xong cái hang này, lớp đất che phủ cuối cùng cũng được đào ra.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1057. Chương 1054: Bước Vào Huyệt Mộ.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Cái nơi này không lớn lắm, sau khi hai mươi mấy người vào, thì đã gần chật rồi.

Lúc này, mọi người hoàn toàn có thể xác định, cái huyệt mộ này là được người cổ ý lấp, còn lấp hoàn toàn, đây chính là một công trình lớn, con đường thông dẫn vào huyệt một không ngắn, cho dù lấp dễ dàng một chút, cũng là một công trình lớn.

-Chỗ này cái gì cũng không có, chẳng lẽ món đồ đó không ở đây?

Sang Dala đi một vòng, nói một câu rất thất vọng, trước mặt bọn họ là một bức tường đá, ngoài ra không có gì.

-Ở đây có cái cửa!

Lý Dương khẽ gật đầu, đi tới trước cửa đá, nói nhỏ.

Tay của hắn vẫn mò mò lên bức tường đá, mi mắt chợt giật mạnh lên, Sang Dala lập tức chạy tới, trên bức tường này đúng là có cánh cửa, chỉ là vết tích của cánh cửa không rõ, cảnh vật xung quanh lại tối đen, nên trước đó Sang Dala đã phớt lờ bỏ qua.

-Ở đây còn có một cái ổ khoá!

Sang Dala cũng lập tức mò theo, kinh ngạc hô lên.

Ở giữa bức tường đá, quả thật có một cái ổ khóa nhỏ, lúc này Lý Dương cũng chú ý tới cái này.

Cái ổ khóa này thoảng chừng có chút phức tạp, là một loại khóa cơ quan, những cái này không chút quan trọng, quan trọng là khóa này phải có chìa khóa để mở cánh cửa này ra.

Điểm này, giống như khóa cơ quan lúc Lý Dương tìm kiếm Thiên Tùng Vân đã gặp qua/

Cái không giống là, cơ quan rất phức tạp, dựa vào mắt người rất khó phá giải, mà ổ phá không cần phá giải, chỉ cần có chìa khóa thì được rồi.

Sang Dala đột nhiên nói:

-Hay là, chúng ta cho nó nổ tung đi?

-Không thể làm nổ!

Sang Dala vừa dứt lời, Lý Dương lắc đầu mạnh, loại cơ quan này kiêng kỵ dùng bạo lực phá giải, phía sau bức tường này có nhiều hòn đá lớn, nếu làm nổ tung, những hòn đá này sẽ lấp kín cửa huyết mộ.

Không chỉ có như vậy, bên trong cửa thạch còn có một số hỏa ác được từ dầu thô nguyên thủy, tuy là nguyên thủy, nhưng số lượng rất nhiều, những hỏa ác được này nổ, có thể toàn làm huyết mộ dưới đất bị vùi lấp, những người bọn họ ở trong này, e rằng không tránh được số phận bị chôn sống.

Nổ tung bức tường, Sang Dala cũng chỉ là đề nghị, Lý Dương phản đối, y cũng không để ý.

Hải Đông bên cạnh đi tới, trên tay cầm cái cục bột không biết từ đâu ra, mò mẫm, đưa vào trong cái ổ khóa.

Lý Dương há hốc mồm, lại lắc đầu.

Hình dạng của Hải Đông là muốn làm rõ hình dạng của cái chìa khóa này, làm ra cái chìa khóa, nhưng Lý Dương nhớ, loại khóa cơ quan này chỉ có thể chìa khóa nguyên phối mới có thể mở ra được.

Nhưng cái mà Hải Đông làm cũng là là một loại hy vọng, chìa khóa nguyên phối không thuộc bạo lực phá giải, nó là tiền đề để phá hủy tất cả, nó có thể ảnh hưởng đến phản ứng dây chuyền.

Không lâu, Hải Đông rút cục bột ra.

Đang nhìn hình dạng của cục bột, chân mày của Hải Đông nhăn lại một chút, lúc ở bộ đội Hải Đông là cao thủ mở khóa, được huấn luyện chuyên môn, y vừa nhìn thì có thể nhận ra cái khóa này không đơn giản.

Khóa cơ quan, không giống với khóa bình thường, khóa tử bảo hiểm cũng không có phức tạp như vậy, nhưng tính đặc thù là không thể so với khóa khác.

Loại khóa cơ quan này, lúc Hải Đông trước khi chấp hành nhiệm vụ đã thấy qua một lần, đây là lần thứ hai.

Khóa cơ quan lần trước cũng là y mở, đáng tiếc thất bại, cuối cùng còn lãng phí rất lớn sức lực tìm chìa khóa nguyên phối, mới hoàn thành nhiệm vụ.

-Không dễ làm?

Triệu Vĩnh tiến lên trên, hỏi nhỏ, sắc mặt của Hải Đông làm y biết sự việc nhất định không đơn giản.

-Khóa cơ quan, khó!

Hải Đông cười khỏ lắc đầu, khóa khác y cùng chắc, nhưng đôi với khóa cơ quan lại không có chút lòng tin, loại khóa này và chìa khóa là cùng dùng thủ pháp đặc biệt làm ra, có liên quan rất lớn, không thể phục chế được.

-Nhưng tôi chỉ có thể thử một chút, Hải Đông lại nói, khóa cơ quan y giải ra, tuy không thành công nhưng có chút kinh nghiệm.

Triệu Vĩnh gật đầu, nếu Hải Đông không phá giải được cái khóa này, vậy bất cứ ai trong bọn họ cũng vô dụng, lúc ở bộ đội, Hải Đông chính là người mạnh nhất về phương diện này.

-Anh Lý, cái chìa khóa này, anh có cảm giác quen không?

Lưu Cương đột nhiên bước lên trước một bước, chỉ vào cục bột trên tay Hải Đông nói, chìa khóa của khóa cơ quan là không thể phục chế được, nhưng hình dạng của chiếc chìa khóa vẫn rất tiêu chuẩn, trên cục bột vẫn còn in dấu hình dạng của chiếc chìa khóa.

-Quen?

Lý Dương nhíu mày lại, không mấy giây, mắt của hắn sáng lên, bật thốt lên:

-Hộp cơ quan mười hai cầm tinh?

-Đúng, anh Lý, tôi thấy cái chìa khóa này, rất giống với cái chìa khóa của tìm thấy trong cái hộp của chúng ta!

Lưu Cương lập tức gật đầu, đồ Lý Dương tiếp xúc rất nhiều, nhất thời không nhớ ra.

Lưu Cương không giống, lúc nhìn thấy chìa khóa trong hộp khóa cơ quan mười hai cầm tinh mắt đều sáng lên, cho nên ấn tượng rất sâu, so với một đôi vừa này, là phát hiện ra vấn đề.

Triệu Vĩnh và Hải Đông liếc nhìn nhau, cả hai đều không nói.

Nghe lời nói của Lý Dương và Lưu Cương, hình như bọn họ có cái chìa khóa, có thể chính là nguyên phối của loại khóa cơ quan này.

-Cái hộp cơ quan đó là món đồ thời Chính Đức, Lục Minh đúng lúc thời kỳ đó bị phái tới Vân Nam, cái chìa khóa đó chính là món đồ sớm hơn, cũng rất có khả năng.

Lý Dương càng nói mắt càng sáng, hộp chìa khóa mười hai cầm tinh đó là bảo bối rất tốt, chính là Lý Dương kiếm lậu được, chỉ là chỉ là chiếc chìa khóa, Lý Dương nhớ không rõ.

Mặt khác, hộp cơ quan đó rất cao cấp, đồ trong hoàng cung, chìa khóa cất giữ bảo bối như vậy nhất định sẽ không đơn giản, nếu nói là chìa khóa khóa bức tường này, thì còn có thể.

-Chúng ta đi ra ngoài đi!

Nghĩ tới đây, Lý Dương không do dự, lập tức đi trở ra, bức tường tạm thời không mở ra được, chỉ có thể chờ.

Cái này không phải là ma trận cơ quan, không dùng chìa khóa thì không thể mở ra, không có chìa khóa, bọn họ chỉ có thể giương mắt nhìn, bạo lực phá giải chỉ bằng từ chỗ này đào thẳng xuống, chỉ là một thước.

Bọn Sang Dala, Triệu Vĩnh cũng đi theo ra.

Sau đó tất cả mọi người đều đi theo ra, không mở được bức tường, ở trong này cũng không có tác dụng gì, hơn nữa môi trường ở trong này không thích hợp để ở lâu.

-Anh Lý, tôi trở về lấy chìa khóa nhé?

Vừa mới đi ra, Lưu Cương chủ động đề xuất về nhà lấy chìa khóa, lộ trình chuyển này lại không gần, quay về phải mất thời gian.

Lý Dương do dự một chút, lại lắc đầu, nói:

-Không cần, Mã Lương vẫn đang ở nhà, để y mang hộp cơ quan đến, như vậy có thể tiết kiệm thời gian.

Mã Lương vẫn luôn ở trong biệt thự của Lý Dương, trong nhà có người trông chừng bảo khổ, lúc này để tiết kiệm thời gian, chỉ có thể để hắn đi trước.

Về phần an toàn trong này, xin ông cụ giúp một chút thì được, có ông cụ giúp, những bảo bối này nhất định không có vấn đề.

Kỳ thực Lý Dương cũng không biết, cho dù hắn không đánh tiếng với ông cụ, bảo bối trong nhà cũng không có vấn đề, xung quanh còn có rất nhiều người ngấm ngấm bảo vệ bảo vệ những bảo bối này.

Lưu Cương không nói, Triệu Vinh bọn họ đều gật đầu.

Để bọn Mã Lương đến là lựa chọn tốt nhất trước mắt, thứ nhất có thể tiết kiệm thời gian, thứ hai có thêm lực lượng bảo vệ Lý Dương, lần này chính là đang tìm bảo khổ, ai cũng không biết sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì.

Huống hồ, ở đây là trong Myanmar, không phải là trong nước, càng nên cẩn thận.

Triệu Khuê ra núi liên lạc với Mã Lương, bọn họ vào nói có mang theo máy vô tuyến tần sóng cao, nhưng chỉ có thể ở bên ngoài núi liên lạc, liên lạc không được trong nước, chuyện này không thể ủy thác người khác, nhất định người của mình mới được.

Trong thời gian chờ đợi, Hải Đông cũng không nhàn rỗi, thể có thể ra chìa khóa phối không, để mở cái khóa cơ quan này.

Suốt một ngày, Hải Đông phối ra ba chiếc chìa khóa, cuối cùng toàn bộ thất bại, cái này đối với Hải Đông mà nói, cũng là một thử thách không nhỏ.

Rất nhiều chìa khóa công nghệ cao thời hiện đại Hải Đông đều có thể mở được, nhưng đối với khóa cơ quan cổ đại quả thật đã làm khó y, làm Hải Đông cũng phải chịu thua, tri thức của người cổ đại tuyệt đối không thể xem thường.

Cổ đại có rất nhiều đồ, quả thật so với đồ của người hiện đại làm còn phải tốt hơn.

Hơn một ngày sau, Mã Lương và Lý Nhị cũng tới hẻm núi, sau khi bọn họ nhận được tin tức của Triệu Khuê thì lập tức xuất phát tới Myanmar, người của Sang Dala lập tức đưa bọn họ tới đây.

Chìa khóa này còn là bảo vật trong hộp khóa cơ quan mười hai cầm tinh, hai người không thể mở ra, mang thẳng cái hộp đến đây.

Cái hộp cơ quan này, người bình thường thật không thể mở ra, nhưng tới tay Lý Dương, mấy phút sau thì mở ra được.

Lấy ra cái chìa khóa, Hải Đông vừa nhìn thì khẳng định, đây chính là chìa khóa nguyên phối, hơn một ngày nay, y vẫn luôn nghiên cứu cái khóa cơ quan này, vừa nhìn có phải nguyên phối không thì biết ngay.

Kết quả này, làm lòng mọi người càng thêm kích động.

Một đoàn người ngựa lập tức trở vào trong huyết mộ dưới động, bức tường đã được mở ra, bật đèn, còn thêm một ít đồ khác, ít nhất có thể để bọn họ tiếp tục lưu lại trong này, không đến nỗi phải chết ngạt.

Đang đứng trước bức tường, Lý Dương hít lấy một hơi thật sâu, từ từ đưa chìa khóa vào.

Cái chìa khóa vừa đút vào, bên trong liền truyền đến một tiếng “két”, âm thanh này trước đó chưa nghe qua bao giờ.

Bọn người Triệu Khuê, Hải Đông đều nhìn nhau, mọi người đều nhìn ra sự kinh ngạc vui mừng trong mắt đối phương, chuẩn bị lâu như vậy, trong thời gian dài như vậy, cuối cùng cũng có thu hoạch.

Sau khi cắm chìa khóa vào, bức tường tự động mở ra, liền sau đó âm thanh cọt xẹt chói tai vang lên.

Năng lực của Lý Dương vẫn luôn mở, hẳn biết, cơ quan bên trong đang mở ra, sau khi mở toàn bộ cơ quan, con đường này cũng chính thức được mở ra.

Mấy phút sau, âm thanh từ từ mất đi, Lý Dương chìa tay ra, chậm chậm đẩy vào cánh cửa.

-Kẹt kẹt!

Cửa đá từ từ mở ra, tất cả mọi người ở bên ngoài đều rất vui.

Phía sau cửa đá, là một đường thông đạo đen kịt, nhưng Lý Dương biết, con đường này không dài, trước mặt không bao lâu, thì có thể đến được chỗ của ngô mộ, ở đó có thể làm kinh sợ mọi người.

-Chúng ta vào đi!

Lý Dương khoát tay, Triệu Vĩnh tranh vào trước, đi đến trước mặt Lý Dương, theo sau y là Triệu Khuê và Hải Đông, Sang Dala lại ra lệnh mấy chiến sĩ tới trước mặt, vốn tưởng Lý Dương là người đầu tiên đi vào đó, nào ngờ lại đi giữa.

Lý Dương cười khê lắc đầu, hẳn hiểu, những người này là vì muốn bảo vệ an toàn cho hắn.

Cửa huyệt phía trước mặt không dài, sau hơn mười thước, mấy người cuối cùng cũng tới một nơi rất rộng, Triệu Vĩnh là người đầu tiên đi vào, vừa vào tới, y sững sờ đứng ngậy người ra ở đó.

Những người đi phía sau lưng y cũng không vào tới đó được, mỗi người đi vào đều giống nhau, đều há hốc miệng, nhìn đăm đăm xung quanh, vẻ mặt đều là đáng vẻ không thể khó tin.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1058. Chương 1055: Bảo Tàng Mê Người

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Lý Dương đang ở giữa, vào này đây chậm hơn bọn Triệu Vĩnh một chút.

Lý Dương đang đứng phía sau lưng bọn Triệu Vĩnh, cho dù là hắn trước đây đã thấy qua tình hình trong này, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cũng hoàn toàn sững sờ.

Nơi trước mắt là một không gian rất lớn, so với bên ngoài bức tường phải lớn hơn nhiều.

Sang Dala, Lưu Cương đi sau tất cả mọi người, cùng đi vào với Lý Dương, sau khi nhìn thấy tất cả xung quanh, phản ứng không khác gì nơi người trước mặt, rất nhiều chiến sĩ theo Sang Dala đi vào, trong mắt còn lóe lên nguồn tham vọng không tự nhiên.

Huyệt động dưới đất trước mắt, tường xung quanh toàn bộ được mạ vàng.

Không chỉ như vậy, trong cái phòng khách này còn phát ra ánh sáng màu trắng nhu hòa, ánh sáng không mãnh liệt, cũng có thể nói có chút hơi tối, nhưng chiếu sáng cả căn phòng.

Dưới sự chiếu rọi của bạch quang, những hoàng kim trên bức tường phát ra ánh sáng màu vàng chói mắt, tạo ra sức hấp dẫn mê người không nói nên lời.

-Vàng, vàng, đều là vàng.

Một chiến sĩ đứng bên cạnh Sang Dala há hốc miệng nói, không chỉ bọn họ, chính cả Sang Dala sau khi bước vào đây cũng bị những thứ trước mặt làm cho kinh ngạc, thất thần đứng ở một góc,

-Vàng, Sang Dala lay mạnh đầu nói:

-Không sai ở đây quả thật có rất nhiều vàng, ngoại trừ vàng ra còn có không ít bảo bối khác, trong phòng khách lớn không chỉ có vàng ở trên tường, ở giữa còn có chiếc quan tài thủy tinh.

Nhìn thấy tất cả những thứ này, Sang Dala cũng hiểu được, thứ mà Lý Dương muốn tìm chính là một ngôi mộ, ngôi mộ có rất nhiều bảo bối.

Ở đây có rất nhiều tài sản phong phú, chính y cũng có chút động lòng.

Triệu Vĩnh Triệu Khuê lặng lẽ tách ra, tất cả ở trong này cũng có sức hấp dẫn đối với bọn họ nhưng sức hấp dẫn này cũng không ảnh hưởng đến bọn họ, mấy người bọn họ xem tiền không trọng bằng xem người.

Nếu nói bọn họ muốn tiền sau khi xuất ngũ dựa vào bản thân mình có thể kiếm ra rất nhiều tiền rồi.

Nói khác đi, bọn họ có thể làm được những việc kiếm ra không ít tiền, nếu vậy tiền tài của họ so với bây giờ còn nhiều hơn gấp bội, cả đời ăn cũng không hết.

Mấy người bọn Triệu Vĩnh lúc này còn nhớ nhiệm vụ của mình.

Bọn họ muốn bảo vệ Lý Dương, bảo vệ bảo bối trên tay Lý Dương, đồ trong này rất quan trọng đối với Lý Dương, nằm trong phạm vi bảo vệ của bọn họ, nếu bọn Sang Dala nổi lòng tham bọn họ sẽ hạ thủ không chút do dự.

Lúc đầu Triệu Vĩnh đề nghị kiểm soát hai mươi người Sang Dala dẫn theo, chính là lo lắng về chuyện này.

Gương mặt của Sang Dala bất động thanh sắc, bức tường của căn phòng khách này ít nhất cũng hơn ba trăm mét vuông có dát vàng, hai bên tường đều khắc hội họa tinh mỹ.

Bây giờ đến xem chính là một ngôi mộ, một ngôi mộ vừa xa hoa lại lớn thế này chứa đựng một khối tài sản làm cho người ta kinh hãi, chỉ những miếng vàng trên tường e rằng cũng phải mấy tỷ rồi.

Đáng tiếc chỉ là vàng khối, không phải là vàng miếng, tài sản như vậy làm cho người ta kinh hãi.

Mười mấy tỷ, cộng thêm những bảo bối khác ở đây, e rằng cũng phải mười mấy tỷ, cũng có thể nhiều hơn mười mấy tỷ.

Nghĩ tới đây, trong lòng Sang Dala như lửa đốt, quay đầu nhìn Lý Dương.

Chỉ liếc mắt nhìn, y lập tức tỉnh, hô to:

-Tất cả bỏ xuống, các chiến sĩ nhìn nhau, thoáng chút do dự, nhưng đều bỏ xuống.

Các chiến sĩ lần này Sang Dala dẫn đến đều là người trung thành của gia tộc, Sang Dala có khả năng không chế bọn họ tuyệt đối, tài sản trước mắt là kinh người, nhưng cũng không đến mức làm cho bọn họ phải phát điên, không nghe lời của Sang Dala.

-Lý tiên sinh, chúc mừng ngài

Tập hợp tất cả mọi người lại, Sang Dala thở phào nhẹ nhõm, quay người lại nói với Lý Dương một câu.

Lúc y vừa quay đầu lại nhìn Lý Dương, đúng lúc nhìn thấy ánh mắt của Lý Dương, ánh mắt của Lý Dương vô cùng trong suốt, cơ hồ đang mong ngóng điều gì.

Trong ánh mắt trong suốt này, không có bất cứ tham vọng gì.

Điểm này, cũng làm cho Sang Dala chợt tỉnh hoàn toàn, tài sản ở trong này là rất kinh người, nhưng so với một người như Lý Dương thì không có gì đáng nói, tầm quan trọng của Lý Dương đối với bọn họ, mãi vượt xa những thứ trước mắt.

Mười mấy tỷ hai mấy chục tỷ, thoát nhìn rất nhiều, nhưng Lý Dương còn quan trọng hơn những thứ này.

Phải biết, cuộc thi đồ vừa rồi giữa Lý Dương và Phỉ Thúy Vương, lão Trác, Lý Dương thu được tài sản gần hai mươi tỷ, những tài sản trước mắt này, so với tài sản thu được từ cuộc thi đồ đó của Lý Dương không khác gì mấy.

Phỉ Thúy của thi đồ đó Sang Dala đã nhìn quen mắt rồi, nhưng tuyệt đối không có lòng tham, bây giờ trước mắt số vàng này làm y có chút thất thần, quả thật là không nên lắm.

Nhìn thấy hành động của Sang Dala, Lý Dương gật đầu im lặng.

Sang Dala không biết, quyết định kịp thời của y, thật sự nhận được sự tán thành của Lý Dương.

Kỳ thực Sang Dala và các chiến sĩ của y có phản ứng như vậy đơn thuần là chuyện của người bình thường, vàng không giống Phỉ Thúy, Phỉ Thúy là rất tốt, nhưng dù sao cũng nhỏ, hôm đó lại thi đỗ công khai.

Một ngôi mộ xa hoa, bức tường toàn là vàng, trong tình huống không biết, nhìn thấy kim quang trước mắt này, một loại xúc động lớn khó mà tưởng tượng được, cho dù số vàng này cộng lại không bằng giá trị của một Phỉ Thúy cấp đỉnh.

Lý Dương là chính mình đã sớm nhìn thấy tất cả ở chỗ này, không có kinh ngạc như vậy, bằng không phản ứng của hắn không chừng cũng không thua gì Sang Dala.

Chính cả bọn Triệu Vĩnh, lúc nhìn thấy những cái này cũng thất thần.

-Cảm ơn, không có sự giúp đỡ của bọn họ, tôi nhất định sẽ không tìm được những thứ này.

Lý Dương gật đầu mỉm cười với Sang Dala, Sang Dala có thể phản ứng nhanh như vậy, làm hắn rất bất ngờ, cũng có chút cảm động nho nhỏ.

Những bảo bối trước mắt, làm mê hoặc lòng người không ít, bọn người Sang Dala phải nhiều hơn mình, thật chột nỗi lòng tham, nhất định sẽ có phiền phức.

Bọn Triệu Vĩnh có thể đối phó được với những người này, nhưng trong tình huống bảo vệ chính mình, ở trong này xung đột với những người này nhất định sẽ bị tổn thương.

Cũng may những chuyện này không xảy ra, đồng thời Lý Dương yên tâm có chút cảm kích Sang Dala.

-Nơi này là của ngài phát hiện được, chúng tôi có chỉ là giúp đỡ không đáng là gì, Sang Dala cười lớn nói, lúc y nói lại liếc nhìn xung quanh, quang kim chói mắt thật làm mê hoặc người ta hơn, vàng thật không hổ là vật mà nam nữ đều thích.

Lý Dương khoát tay, lại nói:

-Sang Dala sau khi trở về, mỗi anh em đều sẽ được thưởng thêm năm trăm ngàn đô la Mỹ.

Đối với Sang Dala hắn cũng có tỏ ý, nhưng không thích hợp nói ra ở đây, thậm chí bọn Triệu Vĩnh, Lý Dương sớm đã có sắp xếp.

Cùng một chỗ, hai mươi chiến sĩ không có bất cứ hành động xem thường gì, anh nhiều tôi, tôi nhìn anh trên mặt đều hoan hỉ.

Chấn động bước đầu đã qua, lúc này mọi người hồi phục lại rất nhiều, lòng tham trước ánh mắt tuy còn, nhưng mọi người đều khống chế được mình.

Vàng dù tốt, phải có mệnh lệnh mới được, bọn họ đều là tinh anh gia tộc Sang Dala nuôi dưỡng, hình như tất cả mọi người đều ảnh hưởng đến gia tộc sinh tồn, số mệnh như thế nào mỗi người bọn họ đều rõ.

Hình phạt cho kẻ phản bội gia tộc vô cùng tàn khốc.

Đây là nguyên nhân không ai dám xung động, nhưng nếu Sang Dala cũng nổi lòng tham, số mệnh tất nhiên lại không giống như vậy.

Sau khi Sang Dala ra chỉ thị, nhưng chỉ thị lại là giấy khắc đó, những chiến sĩ này cũng không rõ, Sang Dala đưa ra quyết định lựa chọn lý trí nhất, cũng không vì những tài sản này mà trở mặt với Lý Dương.

Đối với Sang Dala mà nói, quyết định đó là lựa chọn chính xác nhất, bảo bối trước mắt là đáng giá, nhưng không thể so với toàn thể gia tộc.

Tồn tại của Lý Dương, chính là sự kéo dài của gia tộc, làm gia tộc càng thêm huy hoàng, bao nhiêu tiền mua cũng không được.

Tuy mỗi người đều biết, nhưng trong lòng mỗi người đều có chút tiếc nể, vàng chói mắt, lại bọn họ không có một chút, nếu nói trong lòng không nghĩ nhất định là lừa người.

Nhưng bây giờ cách nghĩ này là đương nhiên không có.

Năm trăm ngàn đô, đôi với bọn họ mà nói là một khối tài sản cực lớn, đủ để bọn họ sống cả đời ở Myanmar, có số tiền này, số phận của người nhà và của bọn họ cũng có thể nói là thay đổi hoàn toàn.

Phải biết, nếu bọn họ cùng với Sang Dala cùng tranh giành khối tài sản này, mỗi người bọn họ e rằng cũng chỉ có thể có nhiều tiền như thế này.

-Vậy tôi thay bọn họ cảm ơn ngài!

Sang Dala lần này không có làm, cười lớn nói, y hiểu tính khí của Lý Dương.

Bây giờ cũng không phải là lúc từ chối, nếu y thật muốn nói không cần, những chiến sĩ này đối với y có cách rồi, người ác thế này y cũng sẽ không làm.

Càng hướng hồ nếu y cự tuyệt không biết Lý Dương có nghĩ cách khác không, thế nào hại cũng nhiều hơn lợi.

Triệu Vĩnh Triệu Khuê nhìn nhau thở phào nhẹ nhõm.

Có lời hứa của Lý Dương, trong lòng những chiến sĩ này sẽ không có cách nghĩ khác, hai bên cũng có mâu thuẫn gì, thậm chí người trong nhà cũng không cực khổ.

Tiếp theo tìm cách nên làm thế nào để mang cái bảo tàng này ra ngoài, làm thế nào man về nước.

Tới lúc đó, những chuyện này không tránh lại phải tìm đến Sang Dala giúp đỡ.

Sự việc giải quyết xong rồi, hai bên hợp thành một thể, mỗi một nguy hiểm có thể xảy ra biến mất hoàn toàn, cái này cũng làm tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Đặc biệt là Sang Dala, lo lắng và nghi ngờ lúc nãy, trong lòng y giờ có chút hối hận.

Nếu thật vì những thứ trước mắt mà trở mặt với Lý Dương, vậy thì y thật là một tên đại nghịch số một, đừng nói người thừa kế gia tộc, không bị chú đuổi ra khỏi gia tộc là tốt rồi.

Đổi lại, Sang Dala cũng là cảm khái vô hạn.

Chỉ có thể nói có suy nghĩ lớn như vậy, bức tường đập vào mắt toàn là vàng, ánh sáng của vàng phát ra làm chói mắt, không ai phát hiện, đây là một cảnh tượng không thể tưởng tượng làm có bao nhiêu người chấn động.

-Trải qua trên ngàn năm, số vàng này không có dấu vết của oxy hóa, là một kỳ tích.

Lý Dương đi tới bức tường, gõ nhẹ lên một khối vàng trên bức tường, rồi khen ngợi.

Trên khối vàng này cơ hội có lớp dầu trơn nhờn nhợt phủ lên, so với lớp dầu Lý Dương thấy có chút giống nhau, nhưng thành phần không giống nhau, không chừng đây là nguyên nhân giữ cho vàng có hình dạng thế này

-Anh Lý, vàng thật đẹp, nhưng ánh sáng này từ đâu mà có?

Lưu Cương hỏi theo một câu, lời của y, cũng làm tất cả mọi người đều nhìn về Lý Dương.

Ánh sáng này không phải là bọn họ mang vào, một ngôi mộ, có tường vàng không có gì là kỳ quái, nhưng ở trong này không có đèn dầu, còn có ánh sáng màu trắng xung quanh lớn thế này, thật làm người ta nghĩ không ra.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1059. Chương 1056: Dạ Minh Tỳ Hưu Châu.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Lý Dương không nói, chỉ ngẩng đầu lên nhìn một chút.

Lưu Cương cũng ngẩng đầu theo không tự nhiên, Sang Dala, các chiến sĩ đó không giải tán mà làm giống như vậy.

Hải Đông, Triệu Khuê đều nhìn vào mắt Triệu Vĩnh, cuối cùng không chịu nổi ngẩng đầu lên theo, chính Triệu Vĩnh dò xét xung quanh, trong lòng lại hiểu kỳ vô hạn, nhưng nguồn hiểu kỳ này được y mạnh mẽ ngăn chặn.

Nơi phát ra những ánh sáng này, chính là ngay trước mặt.

Kỳ thực lúc vào, mọi người đã phát ra điểm này, nhưng lúc đó sự chú ý của mọi người đều tập trung vào vào vàng xung quanh và các bảo bối khác, không có đặc biệt lưu ý tới.

Cái ngẩng đầu của Lý Dương, cũng làm sự chú ý của mọi người đều tập trung lên trên.

Ở trên, một cái nóc rất lớn, ở giữa nóc là cái chụp bằng đá màu xanh ngọc, nhưng ánh sáng không phải từ trong cái chụp này phát ra.

Những ánh sáng này, giống như từ rất nhiều nơi của cái nóc truyền tới, hơn nữa không giống như ánh sáng của đèn bình thường của chúng ta.

Tất cả mọi người đều nhìn lên, khóe miệng của Lý Dương tắc dần nụ cười.

-Lý tiên sinh, những ánh sáng này rốt cuộc là làm thế nào mà có.

Sang Dala cũng hỏi theo, ánh sáng truyền tới rất kỳ quái, nếu ở trên có nguồn sáng giống như đèn, Lưu Cương cũng sẽ không hỏi câu hỏi lúc này.

Triệu Khuê, Hải Đông quay đầu lại, rất nhiều chiến sĩ đều bắt đầu nhìn Lý Dương.

Chỗ này là manh mối Lý Dương tìm được, thành tựu trong phương diện chơi đồ cổ của Lý Dương ngay cả các chiến sĩ này cũng nghe nói qua, lúc đó các chiến sĩ này đều rất cảm thán.

Một người có thể đạt được thành tựu cao trong hai lĩnh vực, lại còn trẻ như vậy, tuyệt đối là không thể tưởng tượng.

Mà lúc này đây, Lý Dương chính là chuyên gia duy nhất ở chỗ này, chuyên gia có thể cho bọn họ đáp án, sự thật cũng là như vậy, ở trong này không có người này chuyên nghiệp hơn Lý Dương.

Nhưng Lý Dương biết không phải thực sự dựa vào những tri thức, hẳn thông qua năng lực đặc biệt, mới phát hiện tất cả những cái này.

-Lưu Cương, còn nhớ không, mục đích của chúng ta đến? Lý Dương mỉm cười liếc nhìn mọi người, hẳn không giải thích vấn đề của Sang Dala, lại hỏi Lưu Cương một câu.

-Mục đích?

Lý Dương nao nao, rất nhanh, mắt của Lưu Cương bỗng nhiên đỏ rực, đưa tay lên không:

-Lý Dương, anh nói là.

Phần sau Lưu Cương không nói ra, nhưng ý của y lại rất rõ ràng.

Bọn Triệu Vĩnh, Triệu Khuê đều sửng sốt, trên mặt đều mang nét vui mừng, mục đích của Lý Dương đến đây bọn họ biết rất rõ, tới chỗ này chủ yếu nhất chính là tìm một món bảo bối, một món bảo bối thật sự.

-Lưu Cương tiên sinh, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Sang Dala tỏ vẻ có chút hồ đồ, còn có chút sốt ruột, trước đây Lý Dương nói tới chỗ này là tìm bảo bối, không nói cho y biết là tìm bảo bối gì.

Mà trước đó, Sang Dala không có hỏi qua vấn đề này.

-Sang Dala, chuyện này lúc về tôi sẽ giải thích cặn kẽ cho anh biết, Lưu Cương, tôi nghi ngờ bảo bối chúng ta tìm chính là ở trên này, anh có thể đem nó xuống được không?

Lý Dương khoát tay, lần này hẳn tới chỗ này, vì là Tùy Hầu Châu, mà nguồn phát ra ánh sáng này, cũng là từ trên Tùy Hầu Châu.

Những cái này, không phải Lý Dương dùng năng lực đặc biệt nhìn thấy, mà là hẳn đoán ra.

Dưới năng lực đặc biệt, Lý Dương không có phát hiện ra những ánh sáng trắng trong huyết mộ này, bằng không hẳn cũng không bị kinh ngạc giống như bọn Triệu Vĩnh, hình lập thể có thể quan sát được chất lỏng và chất rắn, nhưng ánh sáng thì không thể được.

Sở dĩ hẳn đoán là Tùy Hầu Châu, vì trong nóc phía trên, đặt một hạt châu.

Một hạt châu có ánh sáng màu trắng rất lớn, đường kính hơn hai tấc, ngoại trừ cái đó ra phía trên không có đồ vật gì khác, phía dưới của hạt châu là một số thủy tinh trong suốt được sắp xếp không theo quy tắc, những hạt thủy tinh này từ phía dưới nhìn thấy, là trang sức của nóc trần, không ai có thể nhìn ra thủy tinh này còn có tác dụng khác.

-Không thành vấn đề, anh Lý!

Lưu Cương ngẩng đầu nhìn lên trên, nói với giọng vui mừng.

Nóc trần rất cao, trong đây không có thang, nhưng cái này không làm khó được những bộ đội đặc chủng như bọn họ, Hải Đông và Lý Nhị ở dưới chấp lại, Lưu Cương leo lên.

Lưu Cương đứng lên vai Lý Nhị, đầu đã chạm vào trên nóc.

Chỉ thoáng một cái, mắt của Lưu Cương mở trừng ra, so với lúc này đi vào còn càng kinh ngạc hơn.

-Lưu Cương, anh làm gì vậy?

Hải Đông ở dưới đột nhiên gọi, Lưu Cương đang đứng thất thố ở trên không động đậy, Hải Đông ở dưới cùng nhất cũng có chút chịu không nổi.

Mặc dù nói thế nào, hai người ở trên công lại cũng hơn ba trăm cân, y chịu một chút không thành vấn đề, thời gian dài nhất định sẽ rất mệt.

-Tôi không sao, lập tức xuống liền.

Lưu Cương liền lên tiếng, y hít một hơi thật sâu, làm Hải Đông ở dưới hơi loạng choạng một chút, sao đó vươn thẳng tay ra.

Tất cả mọi người đều vươn cổ nhìn theo, tay của Lưu Cương từ từ thu trở lại, nhìn thấy món đồ trên tay Lưu Cương, miệng của tất cả mọi người đều mở rộng ra.

Trên tay Lưu Cương, đang cầm một hạt châu trắng hình tròn còn lớn hơn quả trứng gà, trên bạch châu, phát ra ánh sáng nhu hòa, vừa nhìn vô cùng phiêu nhiên, mỹ lệ.

Lưu Cương nhảy xuống từ trên người của Lý Nhị, chậm rãi đem hạt châu này đưa cho Lý Dương, lúc đưa cho Lý Dương, mắt của y còn nhìn chăm chăm vào bạch châu.

Xung quanh Lý Dương, cơ hồ ánh sáng càng sáng càng trắng.

-Dạ Minh Châu, đây chính là Dạ Minh Châu?

Sang Dala cố sức nuốt nước bọt vào trong, hỏi nhỏ một câu, nếu trước đây y nhìn thấy hạt châu này, không biết sẽ sáng khoái vứt bỏ bảo tàng này không.

Hạt châu này, sức hấp dẫn làm cho người ta có thể chết vì nó.

-Không sai, đây chính là một viên Dạ Minh Châu, tên của nó gọi là Tùy Hầu Châu.

Lý Dương cũng nhìn chăm chăm vào bạch châu trước mặt, trong hình lập thể hẳn đã nhìn thấy hạt châu này rồi, nhưng so với chính mắt nhìn thấy hoàn toàn là hai loại cảm giác, đặc biệt là ánh sáng trên hạt châu không phải là ánh sáng trắng chói chang, làm cho người xem có một loại cảm giác thích thú.

-Tùy Hầu Châu?

Sang Dala ngơ ngác lặp lại một lần nữa, y đối với lịch sử Trung Quốc không hiểu nhiều như vậy, nếu nói về Tần Thủy Hoàng y còn hiểu một chút, nói về Hòa Thị Bích y cũng có thể lý giải được một ít, nhưng nói tới Tùy Hầu Châu, y thật một chút cũng không biết.

-Tùy Hầu chí bảo, Tùy Hầu Châu!

Lý Dương gật đầu nặng nề, trong giây phút tận mắt nhìn thấy hạt châu này, hắn đã kết luận, đây chính là Tùy Châu chí bảo trong truyền thuyết.

Đây là trên lịch sử Trung Hoa, đại diện cho tất cả châu báu, thần khí nổi danh của Hòa Thị Bích, Tùy Hầu Châu.

Hơn nữa, hạt châu này, trên lịch sử rất nhiều ghi chép đều rất tương xứng với Tùy Hầu Châu.

Tương truyền, Tùy Hầu Châu là vật phẩm của con rắn lớn vì báo ân nên tặng cho Tùy Hầu, màu thuần trắng, ban đêm có thể phát sáng, bản thân vốn là một viên Dạ Minh Châu, Dạ Minh Châu có thể phát ra ánh sáng khắp cả căn phòng.

Kích thước của Tùy Hầu Châu có chút không giống với truyền thuyết.

Nghe đồn Tùy Hầu Châu đường kính chỉ có một tấc, còn nhỏ hơn so với quả trứng gà, điểm này so với Tùy Hầu Châu trước mặt là không phù hợp, nhưng điều này rất dễ giải thích, bảo bối này người tận mắt nhìn thấy nhất định không nhiều, phần lớn đều là đồn đại.

Mọi người có thể biết công hiệu thần kỳ của Tùy Hầu Châu chính là đã rất tốt rồi, không thể tận mắt nhìn thấy kích thước của Tùy Hầu Châu.

-Thật đẹp!

Sang Dala nhin không nổi khen một câu, y sinh ra trong hào môn, đồ tốt thấy qua cũng không ít, nhưng Tùy Hầu Châu trước mặt còn làm y phải thất thái, bảo bối tốt như vậy, trước đây y từng nói thấy rồi, nghe cũng chưa nghe tới.

-Tương truyền, cung A Bàng có một điện châu hàng đêm phát sáng, toàn là ánh sáng nhu hòa, buổi tối Tần Thủy Hoàng thường đến đại điện, Tần Thủy Hoàng còn hạ lệnh, ngoại trừ cận vệ ra bất cứ ai cũng không được tới gần đại điện này, ai vi phạm sẽ giết chết không tha, bây giờ xem ra, trong đại điện đó phải chính là Tùy Hầu Châu rồi!

Triệu Vĩnh đột nhiên hỏi một câu rất chậm, sau khi vào đây, Triệu Vĩnh rất ít nói, bình thường y cũng không chủ động nói đến chuyện khác.

Lý Dương kinh ngạc liếc nhìn y, rồi gật đầu:

-Tin tức này tôi cũng có nghe nói qua, ngoại trừ Tùy Hầu Châu ra, cái khác e rằng đều không làm được.

Lý Dương rất tán thành câu nói của Triệu Vĩnh, đang lúc đó, ngọn đèn cũng không phải là ánh sáng màu trắng, đồ có thể phát ra ánh sáng màu trắng không nhiều, có ánh sáng nhu hòa lại càng ít.

Hơn nữa Tùy Hầu Châu quả thật lọt vào tay Tần Thủy Hoàng, Tần Thủy Hoàng đem nó đặt vào cung A Bàng cũng là chuyện bình thường.

Sang Dala quay đầu lại, hỏi một câu rất ngưỡng mộ:

-Lý tiên sinh, đây chính là bảo bối anh muốn tìm sao?

-Phải!

Lý Dương gật đầu thừa nhận.

Đối thoại của hắn và Lưu Cương lúc này đã nói rất rõ, vả lại đây cũng thừa nhận cũng không có gì là không tốt, lần này hắn tới chỗ này, mục đích lớn nhất chính là Tùy Hầu Châu.

Về phần những vàng bạc đó, là thu hoạch bất ngờ, số vàng bạc này Lý Dương thật sự không đặc biệt xem trọng, nhưng dù sao cũng là một khối tài sản lớn, có số tiền này, Lý Dương có thể làm được rất nhiều chuyện.

-Tôi có thể xem thử không?

Sang Dala nhìn Lý Dương, rồi hỏi một câu, trong ngữ khí của y cơ hồ có chút thành khẩn, còn trong mắt của y, cũng rất trong suốt.

Sau khi ra quyết định vừa rồi, y đối với bất cứ món đồ ở chỗ này không có cách nghĩ khác, chỉ là hạt châu này quả thật rất xinh đẹp, bất cứ ai nhìn thấy, đều muốn cầm trên tay xem thử.

-Đương nhiên là có thể, hạt châu này là chúng ta tìm được mà!

Lý Dương mỉm cười chìa tay ra, Sang Dala lại vui mừng đón lấy, thưởng thức tỉ mỉ.

Các chiến sĩ phía sau y đều cố ngẩng đầu theo, nhìn vào trên tay của Sang Dala.

Bọn Triệu Vĩnh và Lưu Cương cũng gật đầu yên lặng, tính kỷ luật của các chiến sĩ này rất cao, trước khi Sang Dala không có ra lệnh giải tán, bất cứ ai cũng không được làm loạn.

-Đẹp, thật là đẹp, Sang Dala cầm hạt châu, luôn miệng riu rít.

Tùy Hầu Châu, Hòa Thị Bích, hai món bảo bối này chính là đại diện cấp đỉnh trong ngọc thạch châu bảo lịch sử Trung Hoa, thần khí thế này, tuyệt đối có thể làm hấp dẫn mọi người.

Trong bọn họ không có phụ nữ, nếu có, Tùy Hầu Châu sẽ không được yên rồi.

-Để mọi người cùng xem nhé!

Các chiến sĩ ở phía sau Sang Dala mặc dù không có lên tiếng, nhưng trong mắt mọi người đều có mang một vẻ khát vọng rất nồng đậm, Triệu Vĩnh và Hải Đông cũng giống như vậy, bảo bối như vậy, không ai không muốn chân chính sở một chút.

-Được!

Sang Dala lập tức lên tiếng, các chiến sĩ sau lưng hắn đều tỏ ra rất vui mừng, có người còn nhìn Lý Dương cảm động, đây là bảo bối của Lý Dương, khi tìm được bảo bối thế này, Lý Dương còn không quên bọn họ, để để bọn họ cảm động rồi.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1060. Chương 1057: Bảo Bối Trong Quan Tài.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Tùy Hầu Châu được chuyển qua tay các chiến sĩ

Tay của bọn họ hầu như đều run lên, chạm vào bảo bối như vậy, nếu không phải lần này cùng Lý Dương đi ra ngoài, tìm được bảo bối như thế này cho dù là có công lao của bọn họ, bọn họ cũng không thể chạm vào.

Ở Myanmar, quy định về cấp bậc nghiêm khắc hơn Trung Quốc nhiều, bọn họ chỉ có thể nhìn mà ao ước.

Tùy Hầu Châu rất nhanh được chuyển xem xong, mỗi một chiến sĩ đều rất tự giác, không cố ý chiếm giữ bảo bối để thưởng thức riêng mình, bảo bối như vậy, có thể được bọn họ chạm vào một lần, tự tay chạm vào, đã là rất mãn nguyện rồi.

Đợi sau khi bọn Triệu Vĩnh xem xong, Tùy Hầu Châu mới được cẩn thận nằm trên tay Lưu Cương.

Bảo khố tạm thời vẫn không thể thu, bảo châu khi thu, nguồn sáng cả huyết mộ sẽ biến mất, đèn mà bọn Lý Dương mang vào cũng không có hiệu quả tốt như vậy.

Càng hướng hồ, loại ánh sáng này làm cho người ta thoải mái, cho dù là Lý Dương lúc này cũng không muốn đem Tùy Hầu Châu cất nhanh như vậy.

-Anh Lý, Tùy Hầu Châu có rồi, còn cái khác đâu?

Lưu Cương hỏi nhỏ, trong mắt của y mơ hồ có chút vui mừng, theo ông cụ và Lý Dương lâu như vậy, y rất rõ tác dụng của những thần khí quốc bảo này.

Tùy Hầu Châu có rồi, điều này chứng tỏ tin tức của Lục Minh là chính xác

Nếu tin tức của Lục Minh là chính xác, ở đây rất có thể còn có bảo bối khác, trong mật thư của Lục Minh, chính là còn nói một món bảo bối.

Lý Dương thoáng chần chờ một chút, lại nhìn vào chiếc quan tài thủy tinh đó.

Cái huyệt mộ này rất lớn, so với huyệt mộ bình thường có chút không giống, chính xác của chỗ này là vị trí của ngôi mộ, lại chôn quá sâu, rất khó tưởng tượng, sâu thế này, một nơi sâu thế này làm sao có thể đào ra được.

Trừ lần đó ra, có một điểm quan trọng nhất, trong này cái gì cũng có, thậm chí vật bồi táng trong quan tài đều có hết, nhưng không có thi thể.

Mộ không có thi thể, còn có thể gọi là mộ sao?

Những cái này, đều đã hiện ra dưới hình lập thể trước mặt Lý Dương, mấy ngày nay ở trong này Lý Dương luôn suy nghĩ một vấn đề, nhưng tư liệu hần có rất có hạn, chỉ có thể dựa vào tưởng tượng để phân tích, không có chứng cứ xác thực.

Nhưng những cái tưởng tượng này những không phải hoàn toàn không có lý, có rất nhiều chuyện rất có thể.

Đầu tiên chính là huyệt mộ dưới lòng đất này, khả năng do con người tạo ra là rất thấp, trình độ lao động thời đại đó không thể đạt như vậy, coi như là hiện đại, đào sâu như vậy, huyệt mộ dưới đất dài thế này cũng phải cần nhiều thời gian và sức lực, còn phải tính toán tinh vi.

Đây chỉ là tưởng tượng của Lý Dương, trong bọn họ không có ai là chuyên gia địa chất, nếu có, thông qua phân tích có lẽ đã đoán ra rồi.

Đương nhiên, đây cũng không phải là tuyệt đối, cổ đại rất có lao động trí tuệ mà người hiện đại không thể nào tưởng tượng được.

Kim Tự Tháp mấy ngàn năm là có thể có, lão tông sư tám trăm trước của chúng ta nói không chừng cũng có thể làm ra thành tựu không thể tưởng tượng này.

Tiếp theo, người chôn trong này rất có thể là Lục Minh, hộp cơ quan mười hai cầm tinh đó chính là chứng cứ, nếu nói người đem chìa khóa dấu vào hộp cơ quan không biết chìa khóa là để làm gì, e rằng ngay chính Sang Dala cũng không tin.

Hộp cơ quan này lại không phải là hàng vỉa hè, khắp nơi đều có thể thấy.

Còn có, chôn vùi không thể đào được, tương mà nói dễ rất nhiều, huyệt mộ dưới đất mấy trăm năm, chỉ cần giải quyết vấn đề hô hấp, rất nhiều người rất dễ bị vùi lấp.

Dù sao chỗ Lý Dương đào ra là chỗ đất xốp, chỉ là chỗ đất vùi, không cần tốn quá nhiều thời gian.

Còn phần Lục Minh tại sao bị chôn ở đây, Lý Dương cũng không đoán được.

Hoàng đế Tuyên Đức tại vị mười năm, lúc Lục Minh bị triều hồi về đã là cuối đời Tuyên Đức, hoàng đế Tuyên Đức sắp không còn trụ được nữa, Chu Kỳ Trấn ấu đế Minh Anh Tông chín tuổi tiếp vị ấu đế đăng cơ, triều đình phải lấy ổn định làm chính, triệu hồi Lục Minh là có thể lý giải được.

Không chừng lúc đó Lục Minh đã điều tra được chỗ này, nên trong mật thư có vẽ phần mộ như vậy.

Bức mật thư đó còn ở trong tay Lục Minh, chứng minh ông không có ra ngoài, chỉ là không hiểu nhất thời viết ra, căn cứ theo lịch sử cuộc đời của Lục Minh, có thể thấy ông luôn trung thành chấp hành mệnh lệnh, trở về kinh thành.

Sau đó, Tuyên Đức băng hà, Anh Tông lên ngôi, đám người Dương Sĩ bắt đầu lên nắm triều chính, làm Lục Minh không có cơ hội trở về Vân Nam tìm bảo tàng.

Thời đại đó, một chuyến đi từ kinh thành đến Vân Nam không phải là chuyện dễ như vậy.

Vùi lấp con đường thông đạo, không chừng là lúc trước khi Lục Minh rời khỏi Vân Nam làm ra, ông đã tìm được nơi này, sợ bị người khác phát hiện, nên cho người lấp lại.

Ở chỗ này, Lý Dương có một điểm có thể quả quyết.

Lúc lấp con đường thông đạo, trong tay Lục Minh nhất định không có chìa khóa cơ quan, bằng không ông không cần phiền phức như vậy, mang thẳng những món bảo bối này về kinh là được rồi.

Nhưng thật nói như vậy, những bảo bối này không biết lại lưu lạc đến chỗ nào.

Loạn chiến cuối đời Minh, đủ để làm cho những bảo bối này bị tổn thương, thậm chí là hư hại, văn minh Trung Hoa có quá nhiều bảo bối bị tổn thất trong chiến tranh, điểm này trong lịch sử đã chứng minh được.

Chính là như vậy, đó cũng xem là một may mắn

Lục Minh sau khi trở về cung, chỉ có thể chấp nhận chuyện thật hoàng đế băng hà, ấu đế lên ngôi, làm ông không có cơ hội trở lại tìm bảo vật, thế là ông toàn lực tìm chìa khóa của ổ khóa này, cuối cùng ông ấy đã tìm được thật.

Chìa khóa tìm được chính là trong cái hộp cơ quan được cất giữ trong cung.

Sau đó là đợt biến động, đệ đệ của Anh Tông thế vị, sau đó Anh Tông thoái vị, triều đình thiếu chút nữa không còn, đương nhiên không ai quan tâm đến những cái này, sau đó tất cả mọi người đều bỏ đi, tin tức này vĩnh viễn trở thành một bí mật.

Mãi đến khi Lý Dương thu thập lại các manh mối, mới tới chỗ này lần nữa.

Nhưng tất cả những cái này chỉ là suy đoán, cụ thể là như vậy không Lý Dương cũng không dám xác định, nhưng Tùy Hầu Châu có duyên với Lý Dương, điểm này là hoàn toàn có thể khẳng định.

Trước đó không biết tin tức của Tùy Hầu Châu, Lý Dương đã có được cái chìa khóa trong cái hộp cơ quan này, muốn nói không có duyên, thế nào cũng không có người tin.

Cũng chỉ có chính Lý Dương thu thập những manh mối này, cuối cùng làm Tùy Hầu Châu lại xuất thế.

-Anh Lý!

Lưu Cương lại hỏi nhỏ, Lý Dương nhìn vào chiếc quan tài lại nhớ đến những suy đoán lúc nãy, hơi có chút thất thần, không trả lời câu hỏi lúc nãy của Lưu Cương.

Lý Dương hơi nao nao, lúc này nhớ tới câu hỏi lúc nãy của Lưu Cương, lập tức lắc đầu:

-Tôi không sao, tôi cũng đang nghĩ, Tùy Hầu Châu có rồi, cái khác cũng phải có chứ!

Triệu Khuê, Hải Đông cũng đang nhìn xung quanh.

Bọn họ biết món đồ mà Lưu Cương nói với Lý Dương là gì, món bảo bối đó nếu cũng xuất thế, tuyệt đối là một tác phẩm làm người ta kinh giật.

Lý Dương xoay người, chậm rãi đi về phía quan tài.

Các chiến sĩ đi cùng với Sang Dala cũng đều giải tán, mọi người lại bảo vệ Lý Dương, mấy người này không quên nhiệm vụ của mình, trong này lại là huyết mộ không ai biết, ai cũng không hiểu được sẽ xảy ra nguy hiểm không.

Trên tay Mã Lương bảo vệ của Lý Dương còn đang cầm một thiết bị điện tử không nhỏ, không ngừng dò chất lượng không khí chỗ này, tất cả ở trong này một chút cũng không thể qua loa.

-Chỗ này có khắc chữ

Đi tới trước quan tài thủy tinh, Lưu Cương nói nhỏ, Lưu Cương tuy không hiểu gì về giám định, nhưng theo Lý Dương lâu như vậy, trên lý luận ít nhiều biết chút ít, vừa nhìn thì biết chữ khắc trên quan tài.

Lý Dương lại gật đầu:

-Đây là mộ của Đoạn Trí Tường chuẩn bị cho mình

Minh bắt toán đa, ghi chép về cuộc đời của Đoạn Trí Tường, cơ hồ đều là thói phòng.

-Hoàng đế!

Sang Dala đột nhiên lắc đầu, những chữ cổ này y không hiểu, nhưng trước đây y đã biết, đây là huyết mộ của một hoàng đế.

Chỉ có hoàng đế mới là làm cái huyết mộ xa hoa thế này.

Đáng tiếc sinh tiền vị trí lại cao, sau khi chết lại là thế này, trước đây Sang Dala có nghe nói nhiều, bây giờ tự mình đứng trong huyết mộ của một vị hoàng đế, cảm giác tất nhiên không giống.

Ở Myanmar, y cũng xem như là một chư hầu, cảm khái tất nhiên nhiều hơn so với Lý Dương.

-Anh Triệu, chúng ta mở cái quan tài này ra!

Lý Dương khẽ thở dài, chậm chậm nói, Triệu Vĩnh gật đầu, nháy mắt với Triệu Khuê và Hải Đông

Hai người lập tức nhảy vào, quan tài thủy tinh không lớn lắm, nắp quan tài cũng không phải là trầm đặc biệt, còn không phong kín, hai người dung một chút sức, cái nắp đã mở ra rồi, theo sau đó tất cả những thứ trong quan tài đều hiện ra trước mắt mọi người.

Không có người?

Sang Dala đột nhiên la lên, lúc này y còn đang cảm khái, vốn đang muốn xem xương cốt trong này rốt cuộc là như thế nào, không ngờ, mở ra lại là một cái quan tài không.

Lưu Cương, Triệu Vĩnh bọn họ cũng hơi sửng sốt, sau đó nhìn về phía Lý Dương.

Quan tài không có người, làm bọn họ cũng rất kinh ngạc.

Trong lòng Lý Dương không có gì là bất ngờ, nhưng nét mặt cũng giống như một người, thoát nhìn rất kinh ngạc, trong lòng lại cảm thán, bây giờ mình càng ngày càng hoạt động rồi.

Trong huyết mộ xa hoa như vậy, là một quan tài trống rỗng.

Kỳ thực, suy đoán trước đây của Lý Dương, có chút đúng.

Cái huyết mộ dưới đất này, quả thật không phải vì người mà mở ra, là hoàng đế Đoạn Trí Tường vô ý phát hiện ra, Đoạn Trí Tường là hoàng đế cuối đời Đại Lý, thời thế lúc đó đã bắt đầu rung chuyển, Đoạn Trí Tường là người đa nghi, ông sợ sau khi chết có người đạo huyết mộ của mình lên làm mình sau khi chết không được yên ổn.

Sau khi phát hiện ra chỗ này, ông quyết định chỗ này sẽ là nơi táng mộ của mình.

Trước khi ông chưa chết, đã kiến tạo huyết mộ này, còn lắp đặt khóa cơ quan, người kiến tạo huyết mộ đó, đã bị ông giết chết, ở trong khu rừng rậm này, không cần phải vùi lấp thi thể, dã thú đã xử lý hộ không để lại vết tích gì.

Người tính không bằng trời tính, đáng tiếc Đoạn Trí Tường cuối cùng không thể chôn ở chỗ này.

Hắn quá đa nghi, giữ kín quá bảo mật, sau khi chết con của ông hiểu nhầm ý, táng ông ở trong long huyết của hoàng đế Đại Lý, những bảo bối này cuối cùng cũng theo chết theo ông.

Về sau hoàng đế Đại Lý kế vị, cũng bí mật tìm những bảo bối này.

Những cái này, nếu xem những cuốn sách cổ không công khai của nhà bảo tàng Vân Nam thì có thể tra được những manh mối này, trong những ghi chép về nguyên triều Đại Lý, cũng có nói đến chuyện này

Tất cả cái này, chính là rất lâu sau khi Lý Dương điều tra được ở nhà bảo tàng Vân Nam

Lúc này mắt của Lý Dương nhìn chăm chăm vào một món đồ trên chiếc quan tài thủy tinh, chính xác mà nói, một quyển trục đã cất giữ, cái quyển trục này nằm lẳng lẳng ở một góc của quan tài, còn nằm ở trên cùng nhất.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1061. Chương 1058: Vang Dội Cổ Kim, Bảng Chữ Đệ Nhất Thiên Hạ (1).

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

“Lan Đình Tự” rất có thể chính là quyển trục này.

Sở dĩ nói là có thể, là Lý Dương không biết hoàn toàn chắc chắn, là một cuốn tác phẩm thư pháp không sai, hơn nữa nội dung gần giống như Lan Đình Tự, nhưng cuốn thư pháp này, lại không hoàn chỉnh.

Dưới hình lập thể, Lý Dương đã nhìn thấy tất cả nội dung trong quyển trục này.

Chữ trong này quần vào nhau, thoát nhìn có chút khó khăn, qua hình lập thể còn tiến hành phân tích đưa về nguyên bản, mới có thể nhìn thấy rõ cả cuốn.

Cuốn thư pháp này, tổng cộng có hơn ba trăm chữ, ở giữa những chữ này có rất nhiều khe trống, làm cho cuốn Lan Đình Tự này rất khó đọc.

Chỗ những khoảng trống, vừa đứng chỗ của một từ, giống như bị người ta cố ý đào lấy.

Đây mới là chỗ Lý Dương cảm giác không hoàn chỉnh, một Lan Đình Tự không hoàn chỉnh, Lý Dương ngược lại không hy vọng đây là chính phẩm.

Nếu như, ngay cả tác phẩm rất tốt bị hư hoại, chỉ làm người ta có chút đau lòng, như nếu một cuốn sách đệ nhất thiên hạ bị hư hoại, e rằng tất cả những người trong giới thư pháp cả nước sẽ đau lòng đến mức sẽ rơi lệ.

Tác phẩm như vậy, thuộc tài sản của cả Trung Hoa.

Triệu Khuê và Hải Đông mang chiếc nắp quan tài cẩn thận đặt qua một bên, chân của bọn họ còn dính một chút nước sền sệt, thứ nước này còn có màu xám xám, Mã Lương đã kiểm tra qua, đó chính là dung dịch thủy ngân.

Vị hoàng đế Đại Lý này, không chừng cũng muốn tạo ra một dòng sông thủy ngân trong mộ của mình, đáng tiếc phương pháp của y có chút không đúng, số thủy ngân này nhiều lắm như vậy đã thay đổi rồi.

Mã Lương cũng đã giám định qua, thủy ngân này độc tính trước mắt rất mạnh, tuyệt đối không thể đụng tới, bảo mọi người cẩn thận mọi chút.

Lưu Cương đang nhìn Lý Dương, Sang Dala cũng vậy, do dự một chút, Lý Dương từ từ đi về phía quan tài thủy tinh.

Mặc kệ bức Lan Đình Tự này là thật hay là giả, dù sao cũng phải mở ra xem thử.

-Anh Lý, tôi giúp anh lấy ra nhé?

Triệu Khuê đột nhiên nói, y còn đưa tay ra, chỉ vào cuốn trục quyển trong quan tài thủy tinh, nội dung mật thư trong bảng chữ mẫu của Lục Minh họ đều thấy qua, biết Lý Dương nói gì.

Lan Đình Tự một cuốn sách đệ nhất thiên hạ, cũng nghe qua chiếc thần này, hơn ngàn năm trước không có tin tin tức bảo bối, chính tay lấy ra đầu tiên nên có chút kiêu hãnh.

Lúc này Lưu Cương là người đầu tiên tiếp xúc Tùy Hầu Châu, làm cho trong lòng Triệu Khuê rất ngứa ngáy, lần này vội vàng chủ động bước ra.

Lý Dương thoát do dự một chút, cuối cùng mới gạt nhẹ đầu, nói:

-Cẩn thận một chút, lấy ra thì được, đừng vội mở ra.

Tác phẩm thư pháp này không giống như những thứ đồ khác, để nhiều năm như vậy, lúc lấy ra không cần thật thì dễ bị làm hư.

-Vâng!

Triệu Khuê gật đầu vui vẻ, lại cười đắc ý với Hải Đông bên cạnh, mang bộ găng tay trắng sạch sẽ lúc này, cẩn thận lấy bức trục quyền từ trong quan tài ra.

Bộ găng tay màu trắng là bọn họ chuẩn bị trước khi vào núi, trước khi Lưu Cương lấy Tỳ Hưu Châu, cũng mang găng tay.

Triệu Khuê cẩn thận đem trục quyền ra, quá trình này Lý Dương vẫn mở năng lực đặc biệt quan sát, thấy Triệu Khuê sau khi đem bức trục quyền ra, hắn mới gật đầu im lặng.

Bức trục quyền thư pháp này, tài liệu trang hoàng không giống với trục quyền bình thường, để nhiều năm như vậy, vẫn giống như trước đây, không có thay đổi gì, Triệu Khuê không dùng lực mạnh, là sẽ không hư quyền trục.

Nhưng điều này, cũng làm Lý Dương hơi trầm xuống, chất liệu đặc biệt như vậy Lý Dương chưa từng thấy qua, thậm chí không nhận ra đây là chất liệu gì.

Lý Dương bây giờ không phải là lúc mới xuất đạo, hắn đi vào cổ cung rất nhiều lần, trong cổ cung dùng năng lực đặc biệt quan sát qua không ít đồ cổ, lại đi đến rất nhiều bảo tàng ở nhiều nơi, cho dù không xem kỹ, đồ nhìn lướt qua cũng đã rất nhiều rất nhiều.

Cũng có thể nói như vậy, số lượng bảo bối hắn nhìn thấy qua thật không kém gì so với một số chuyên gia khác.

Hiện tại Lý Dương không phân biệt ra chất liệu, nhưng có thể cảm nhận được, đây là chất liệu thượng đẳng cực tốt, chỉ có thể nói tác phẩm này không đơn giản, khả năng là thật rất lớn.

Vừa nghĩ đồ thật bị hư hại, trong lòng Lý Dương tim đập nhanh lên, tựa hồ như kim đâm vào đau nhói.

-Anh Lý!

Triệu Khuê cũng không biết những điều này, y đang vui vẻ, đang cầm quyền trục, đi thẳng tới mặt Lý Dương.

Hải Đông và Lý Nhị nhìn Triệu Khuê ao ước ngưỡng mộ, bọn họ đều biết ý nghĩa của trục quyền này, chỉ có hai người Mã Lương đến sau không hiểu mấy, trong mắt có chút tò mò.

-Lý tiên sinh, đây là?

Sang Dala hỏi nhỏ, trong quan tài có không ít bảo bối, vàng bạc ngọc khí đều có, xung quanh còn có rất nhiều đồ bồi táng, những cái này bọn người Lý Dương cũng không xem qua, ngược lại đều chú tâm nhìn vào quyền trục không chớp mắt, Sang Dala sớm đã có hiếu kỳ rồi.

Bây giờ quyền trục đã bên cạnh tay của Lý Dương, y chịu không nổi hỏi một chút.

-Cái này là một món bảo bối rất quan trọng đối với văn minh Trung Hoa chúng tôi.

Lý Dương đang vuốt nhẹ quyền trục, nhẹ thở dài, trong lòng hắn có một dự cảm, bức Lan Đình Tự này rất có thể là thật.

Nếu nó là thật, chính là cuốn viết đầu tiên của Thư Thánh Vương Hi Chi, tuyệt đối là tổn thất không thể bù đắp được, tổn thất làm thế nhân vô cùng đau lòng.

Sang Dala gật nhẹ đầu, Lý Dương giải thích không rõ ràng, nhưng cũng điểm danh tính chất quan trọng của món bảo bối.

Cái này đối với y đã đủ rồi, là cái gì không quan trọng, Sang Dala đối với văn hóa cổ của Trung Hoa hiểu biết có hạn, y đâu sao cũng là người nước ngoài, rất nhiều đều không hiểu.

Nhưng nếu Lý Dương nói ra tên thì y cũng biết, Lan Đình Tự của Vương Hi Chi, đó là chí bảo cả thế giới đều biết.

-Anh Lý, có muốn mở ra xem không?

Lưu Cương hỏi lại, lần này bị Triệu Vĩnh cướp trước, làm y có chút tiếc, nhưng càng kỳ vọng nhiều đối với quyển trục thư pháp này.

Thư pháp thư hành đệ nhất thiên hạ, thậm chí là thiếp pháp thư đệ nhất thiên hạ, tác phẩm tâm đắc nhất của Thư Thánh Vương Hi Chi, Thư Thánh chính là một đại tông sư, tiếng tăm còn vang dội hơn Lý Dương bây giờ nhiều.

Đây là tác phẩm hay nhất của Thư Thánh, nhất định là tác phẩm của đại tông sư, không chỉ Lưu Cương, trong lòng bọn Triệu Vĩnh cũng rất mong chờ.

-Đợi một chút!

Lý Dương nhẹ khoát tay, sắc mặt của hắn rất khó coi, nụ cười trên mặt Lưu Cương từ từ tắt đi, bọn Triệu Khuê Triệu Vĩnh cũng hiểu, nhìn Lý Dương có chút lo lắng.

Dưới hình lập thể, những chữ thiếu đó của trục quyển, bây giờ là rõ ràng như vậy, những chỗ không có chữ này, giống như là cái búa tạ, không ngừng đâm vào ngực Lý Dương.

Đau lòng, bảo bối như vậy mà bị hư tổn, Lý Dương không biết là ai làm, nếu biết, bây giờ hắn bảo Lưu Cương đi cướp lại, sau đó còn bắn chết hắn.

Lý Dương vẫn còn trẻ, thời gian gia nhập vào làng đồ cổ chỉ có hai năm ngắn ngủi, hắn cũng cảm thấy đau lòng như vậy, thật không biết những người như lão Hà sau khi nhìn thấy bức chữ này, sẽ phản ứng thế nào.

Bây giờ Lý Dương thậm chí có một ý nghĩ, che dấu bức chữ này, dứt khoát không mang về.

Nhưng ý nghĩ này lập tức bị Lý Dương vứt qua một bên, đây là chuyện không thể, ông cụ nhất định sẽ tìm Lưu Cương hỏi, cho dù là Lý Dương dặn dò trước, Lưu Cương cũng không thể dấu diếm ông cụ chuyện này.

Lưu Cương dù sao cũng là cảnh vệ của lão Hà, hỏi mà không trả lời, cố ý dấu diếm, là việc làm nghiêm trọng cần phải kỷ luật.

Quân nhân, phục tùng mệnh lệnh là thiên chức.

Điểm này không giống như bọn Triệu Vĩnh, bọn Triệu Vĩnh đều đã xuất ngũ rồi, là bảo vệ riêng của Lý Dương, có thể không hề cản trở giữ bất cứ bí mật gì.

-Anh Lý, anh sao vậy?

Lưu Cương hỏi nhỏ, cũng không nhắc đến chuyện mở quyển trục mở, Sang Dala bên cạnh cũng rất lo lắng.

Sắc mặt Lý Dương lúc này quả thật có chút khó coi, hơn nữa còn trắng bệch, thoát nhìn như dọa người, trong lòng Triệu Vĩnh bắt đầu suy nghĩ, có phải Lý Dương mang huyết mộ dưới lòng đất thâm sâu này ra trước không.

-Tôi không sao!

Lý Dương lắc đầu, vẫn đang vuốt lên quyển trục trước mặt, trong mắt lại có chút bi thương.

Hình lập thể vẫn đang mở, Lý Dương tỉ mỉ quan sát chỗ chữ bị thiếu, trước đây hắn đã phát hiện ra những cái này, nhưng trước đến giờ chưa từng giống như vậy, nhìn tỉ mỉ như vậy.

-Không đúng!

Lý Dương nói mạnh trong lòng, chân mày lại ngưng kết lại.

Lần quan sát này, làm Lý Dương phát hiện ra những vấn đề trước đây bỏ sót.

Trên chỗ thiếu này, cũng không phải cái gì cũng không có, còn có một chút vết tích rất nhạt, nhưng sau lần quan sát này Lý Dương mới phát hiện, cũng không phải như vậy.

Những vết tích này, không giống như là hư hại để lại, giống như sản sinh tự nhiên.

Trước đây, Lý Dương vốn nghĩ món bảo vật này làm thế nào mà hư hại, vốn không thấy rõ rốt cuộc là tổn hại thế này, hẳn lúc đó, căn bản không có tâm tình này.

Bây giờ quan sát kỹ, mới làm hắn phát hiện ra vấn đề.

Phát hiện điểm này, cũng làm tim của Lý Dương đập mạnh lên, không có dấu vết của hư hại, nói rõ là bức chữ này không có vấn đề, nếu là như vậy, vậy đối với Lý Dương mà nói là một tin tức lớn.

Điều này cũng làm cho tâm tình của Lý Dương thoáng dâng lên tia hy vọng.

Loại hy vọng này là có, trước đây hẳn xem, dù sao cũng là dưới năng lực đặc biệt, năng lực đặc biệt càng trực quan hơn mắt thường, cũng rõ ràng hơn, nhưng lại không phải là vạn năng, có những thứ không nhìn thấy được.

Ví dụ như ánh sáng của Tuyền Hồn Châu, giống như chữ khắc trên kiếm Trảm Lô, còn có vẻ như vẽ trong nước của Ngô Đào Tự.

Đặc biệt là vẽ trong nước, nói không chừng bức chữ này cũng giống như tranh đó, trong tình huống đặc biệt mới có thể hiện ra, lúc này làm cho Lý Dương có chút hy vọng, một hy vọng cực lớn.

-Mở nó ra, nhưng tôi tự mở!

Lý Dương đột nhiên nói một câu, lần này hắn không sờ lên quyền trục, mà trực tiếp nhận lấy cả quyền trục.

Trên tay hắn, cũng đang đôi gang tay trắng.

Bọn Lưu Cương đều có chút tò mò, thái độ của Lý Dương thay đổi có chút nhanh, nhanh làm cho bọn họ không thể không suy nghĩ.

Nhưng yêu cầu của Lý Dương không ai phản đối, Lưu Cương chỉ là có chút tiếc hận, người đầu tiên mở thư hành đệ nhất thiên hạ không phải là y.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1062. Chương 1059: Vang Dội Cổ Kim, Bảng Chữ Đệ Nhất Thiên Hạ (2).

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Lý Dương cố gắng khống chế tay của mình, lại hít lấy một hơi thật sâu, lúc này mới quyết định mở cái bức họa này ra.

Triệu Khuê và Hải Đông khiên nắp quan tài thủy tinh ra, dùng để đặt những chữ này, dù sao trong quan tài thủy tinh không có người chết, tâm lý của mọi người đứng ở đây cũng không có chút nặng nề.

Sau đó tất cả chữ đều được mở ra, mắt của Lý Dương càng ngày càng sáng, miệng cũng mở càng to ra.

Trong mắt Lý Dương, hiện ra một sự vui mừng kinh hi

-Đây, đây là cái gì?

Sang Dala mở to miệng, lẳng lặng nhìn vào tất cả những thứ trước mắt, dáng vẻ của y, so với lúc nhìn thấy Tuyền Hồn Châu còn khoa trương hơn.

Người khác so với y cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu, các chiến sĩ của Sang Dala cũng ngẩn ra như vậy, cho dù Triệu Vĩnh, lúc này cũng sửng sốt thất thần ở đó.

Quyền trục mở ra, lộ ra chân diện thật trong đó.

Cái này đích thật là Lan Đình Tự, mở mấy chữ này ra làm rung động tâm can, cho dù mấy chiến sĩ của Sang Dala hoàn toàn không biết về chữ cổ Trung Quốc, cũng cảm nhận được khí phách từ những chữ này.

Nhưng đối với bọn họ mà nói, làm bọn họ chấn động nhất không phải là mấy chữ này.

Mà là giữa hàng chữ này, mơ hồ chứa một chữ kỳ quái màu vàng, chữ kỳ quái như vậy rất nhiều, mỗi chữ đều không giống nhau, mấy chiến sĩ này đều nhìn thấy chữ này trong tiềm thức.

Kỳ thực cái chữ này không kỳ quái, mà hẳn không nhận ra mà thôi

Mấy người Lưu Cương, Triệu Vĩnh, Triệu Khuê tất cả đều đang nhìn vào cái chữ trước mặt, bọn họ nhìn vào chữ mà các chiến sĩ gia tộc Sang Dala cho là kỳ quái

Cái chữ này, là chữ “chi”

Chữ “chi” thứ nhất, xuất hiện lúc mở hai mươi mốt chữ ra, chữ “chi” này nằm ở trên cùng có chút đặc biệt, cảnh quang rất sáng, nhìn thấy chữ này, bọn họ dường như đang đặt mình ở bên cạnh dòng suối, xung quanh là cảnh sắc rất đẹp, bọn họ đang cầm ly rượu, chậm rãi nói chuyện.

Không cần ai giải thích, không cần người khác giảng giải, những chiến sĩ này không biết chữ Trung Quốc, nhưng đều tựa hồ hiểu được ý nghĩ mấy câu nói trước mặt.

Hơn nữa, lý giải của mỗi người không giống nhau, bọn họ có thể tưởng tượng ra, nhưng lại không thể nào nói rõ nội dung.

Mọi người đều trừng mắt nhìn vào chữ “chi” thứ nhất, mỗi người đều thể nghiệm không giống nhau về cái chữ làm chấn động lòng người đó.

Cảm giác bọn Lưu Cương, Triệu Vĩnh cũng không giống các chiến sĩ.

Cái chữ này, bọn họ đều biết, hơn nữa là biết rất rõ, không chỉ chữ này, mấy chữ trước đó bọn họ đều biết, hiểu được ý nghĩa trong đó.

Cảm nhận của bọn họ, càng sâu sắc hơn những chiến sĩ này

Cái chữ “chi” này, hình như đang lôi kéo bọn họ, đang bay lượn giữa đám mây, dưới chân của bọn họ là từng con rồng đen, những con rồng đen này, bất thành hình là những chữ khác của ba đoạn này.

Từng bút từng nét của những chữ đó, biến hóa mà có.

Rồng đen chỉ xuất hiện được một chút, bọn họ lại cảm nhận không giống nhau, bọn họ cơ hồ thấy trên đầu mình, không phải là nóc của huyết mộ, mà biến thành bầu trời sáng rực như ngọc.

Ngôi sao tụ họp trên bầu trời, trắng sáng tròn, cao cao mà phản chiếu.

Triệu Vĩnh bỗng nhiên cắn vào đầu lưỡi, thời gian thất thần của bọn họ quá dài, lâu hơn so với lúc này khi nhìn thấy Tỳ Hưu Châu, sau khi Triệu Vĩnh tỉnh, lập tức cảnh giác nhìn xung quanh.

Lúc này tất cả mọi người đều đắm chìm vào trong thư pháp trước mặt, nếu có người vào, những người bọn họ cũng tiêu rồi.

Triệu Vĩnh tỉnh lại, theo sau đó là Lưu Cương, bọn Triệu Khuê cũng tỉnh theo, trên mặt mọi người đều kinh hãi, kỳ thực thời gian thất thần của bọn họ không lâu, trước sau cũng không quá một phút, nhưng thời gian này, đối với bọn họ mà nói cũng là lỗi lầm không thể tha thứ.

Triệu Vĩnh cuối đầu, nắm chặt tay chăm chú nhìn, y mạnh mẽ kềm chế dục vọng trong lòng., không dám ngẩng đầu lên nhìn.

Y sợ sau khi mình nhìn thấy, lại sẽ xảy ra tình huống lúc này.

Triệu Vĩnh đột nhiên đi ra ngoài, đi được mấy thước, dục vọng trong lòng y cũng giảm đi một chút, cái này cũng làm y nhẹ nhõm một chút, đứng ở đằng xa, cảnh giác cẩn thận.

Hải Đông cũng học theo y, đi tới bên cạnh, Lưu Cương do dự một chút, sau đó lại lắc đầu cười khổ, rồi đứng bên cạnh Lý Dương.

Lưu Cương cũng không dám tùy ý nhìn tác phẩm thư pháp đó.

Nhưng trong lòng y vẫn đang nhớ lại nguồn chấn động lúc này, lần đầu tiên, chính là lần đầu tiên Lưu Cương hoàn toàn cảm nhận được mê lực của thư pháp, cho dù đối với cuốn thư pháp y không hiểu chút nào, cũng thật sự thể hội ý cảnh đạt dào trong tác phẩm đó.

Thiếp đệ nhất thư pháp thiên hạ, hoàn toàn xứng đáng.

Hắn cũng chỉ xem những chữ ở mặt trước, những chữ ở mặt sau quả thật rất khó xem, nếu muốn xem cũng không thể ở chỗ này, đổi ở chỗ khác, đổi ở chỗ khác mới được.

Lý Dương cũng đang xem thư pháp, trong lòng hắn, càng thêm kinh ngạc.

Lý Dương cũng đang nhìn cái chữ đầu tiên, cảm giác của hắn có chút không giống nhau với tất cả người khác, Lý Dương không chỉ cảm nhận được khoảng không trắng sáng, cơ hồ còn gửi được mùi thơm của rượu.

Cái chữ này, chính là cái chỗ mà trước đây hắn dùng năng lực đặc biệt nhưng không thấy.

Chỗ này cũng chính là chỗ mà Lý Dương cho là thiếu sót hư hoại, dưới hình lập thể, thật sự không nhìn thấy cái chữ này, lúc này ở trước mặt mọi người, cái chữ này không giống với mấy chữ khác.

Lý Dương còn tỉnh hơn một chút so với Triệu Vĩnh, hắn cũng rõ, cái chữ này không phải là hắn tưởng tượng ra như vậy, hắn là quan tâm mà bị loạn, mắc phải việc ngốc ngếch lo bò trắng răng.

Những gì không thấy dưới hình lập thể, nhưng không có nghĩa là bị hư hoại, những cái này ngược lại là nội hàm thật sự của cuốn thư pháp.

Chỗ mà trước đây bị Lý Dương cho là hư hoại, tổng cộng có hai mươi một chỗ, hai mươi một chỗ này xuất hiện hai mươi một chữ, mỗi chữ đều là chữ “chi”

Sang Dala cũng chợt tỉnh, nhưng y cố kiềm chế, lại tiếp tục xem.

Cho dù là chữ không hiểu, y cũng thuận miệng đọc, lập tức, y nhìn thấy chữ “chi” thứ hai.

Cái chữ này, làm y hơi dừng lại một chút, ánh mắt cơ hồ có chút mê ly, há to miệng, dáng vẻ rất thỏa mãn.

Sang Dala cảm giác được, mình đang uống rượu, đang dừng lại một nơi uống rượu, bên cạnh y còn có mấy người, nhưng mấy người này cũng rất mơ hồ, lúc giống người, lúc lại giống như mây chữ cổ của Trung Quốc.

Lý Dương cũng nhìn theo, hắn không giống như Sang Dala, Lý Dương còn có thể kèm chế được mình, đang thể nghiệm ra ngoài, thưởng thức một nơi thần kỳ trong thư pháp.

Còn Sang Dala đơn thuần chỉ nhìn thấy chữ màu vàng đỏ, cảm nhận được ý cảnh trong đó, các chiến sĩ sau lưng Sang Dala cũng cảm nhận như vậy, bọn họ không thể giống như Triệu Vĩnh khống chế mình, đang nhìn theo từng chữ từng chữ.

—Quý việt quần phẩm, cổ kim mạc nhị!

Lý Dương chợt nói ra một câu, câu này hắn nói, xung quanh không ai nghe rõ, mọi người đều bị thu hút bởi sự hấp dẫn của cuốn thư pháp.

Trong lòng Lý Dương cũng đang cảm thán, chẳng trách người xưa dám nói thiếp thư pháp đệ nhất thiên hạ này xưa nay không ai có thể sánh, chỉ vừa nhìn thì không thể tự kèm chế, thiếp chữ này, tuyệt đối là thần phẩm không thể này chế phục.

Là tác phẩm rất tốt của Vương Hi Chi, hoàn toàn không nên xuất hiện ở nhân gian.

Cũng khó trách Vương Hi Chi viết vào cuối đời của mình, Lan Đình Tự viết cũng không được nguyên bản, chỉ có thể thu thập bảo bối yêu thích nhất làm thành bản chữ này, đồng thời một chuyện gia ngọc mãi lưu truyền.

Cuối cùng, bộ chữ này bị Lý Thế Dân dung thủ đoạn lừa lấy.

Lúc này Lý Dương cuối cùng cũng hiểu rõ, nói thế nào, Lý Thế Dân cũng là một hoàng đế khai minh, nhưng lại không cường nổi sự cảm dỗ của chữ này, nhìn thấy chữ như vậy, bất cứ hoàng đế nào cũng giống như Lý Thế Dân.

Người của Vương gia có thể tồn tại mấy chục năm, đã rất không dễ.

Cái chữ này, Lý Thế Dân còn muốn chôn cùng với ông, sau này bị người đánh cắp, lọt vào tay Võ Tắc Thiên.

Mà Võ Tắc Thiên cũng quyết định giống với Lý Thế Dân, cái chữ này, cho dù là bà ấy chết, cũng muốn mang theo xuống đất, không thể để lọt vào tay người khác.

Nhưng Võ Tắc Thiên nhất định không thể bằng lòng, không chừng không ai nhìn thấy qua cái chữ này, cũng không kiên nhẫn quanh năm để nó bị chôn vùi dưới lòng đất.

Đáng tiếc chuyện này, cuối cùng vẫn xảy ra, hoàng đế Đại Lý Đoạn Trí Tường không biết làm sao có được một tuyệt phẩm thể này, còn có Lý Thế Dân và Võ Tắc Thiên cũng nghĩ như vậy, muốn bồi táng theo mình.

Ông không giống hai vị hoàng đế đó, ông sớm đã chuẩn bị huyệt mộ, cuối cùng thật sự đem cái chữ đó bỏ vào.

Vị trí đặt của cái chữ này, bên cạnh đầu quan tài, là dán cạnh thân, từ chỗ này cũng có thể thấy, mức độ yêu thích của vị hoàng đế Đại Lý, cái huyệt mộ này vật bồi táng nhiều như vậy, đây là quyền trực duy nhất vừa để vào quan tài..

Đoạn Trí Tường may mắn, ông có được tuyệt tự thiên cổ, nhưng ông lại không may mắn.

Ông sớm đem bảo bối đặt vào trong quan tài, cuối cùng mình lại không thể vào ngủ, còn để cái chữ này nằm gần một năm trong quan tài vô ích.

Tất cả cái này, chỉ có thể là may mắn, an bài của vận mệnh.

Cái chữ này, cũng xem có duyên với hắn, cuối cùng lại xuất thế trên tay Lý Dương.

Lý Dương hít lấy một hơi thật sâu, tiếp tục xem, hắn xem cẩn thận từng chữ, chữ dán trên cuộn thư pháp này, đều cho hắn có cảm giác chấn động, tuyệt đối không phải qua hình lập thể thì có thể cảm nhận được.

Dưới hình lập thể, mực trên thư pháp cũng có thể nhìn thấy rõ, một loại cảm giác sắp mất đi rất lớn.

Từng chữ từng xem qua, Lý Dương cơ hồ cũng quay về hơn ngàn năm trước, về tới vùng đất của sự hoan lạc, một đám người ở ven bên bờ suối đang cầm chén rượu, hát bên dòng suối.

Chậm rãi tiếp tục đọc, Lý Dương cuối cùng xem tới chữ “chi” thứ ba, nhìn thấy chữ này, trong lòng Lý Dương có chút chấn động.

Cái chữ này, mang đến một bầu không khí uy nghi làm người ta không thể nào tưởng tượng được, mỗi người đều có cảm giác vô cùng nhỏ bé, mình giống như hạt bụi trong vũ trụ, xung quanh là thương cảm đang bùng bùng phiêu lãng.

Sang Dala lúc này cũng không xem tới chữ này, y cảm giác rất thân với Lý Dương, đã từng câu tâm đầu giác, vì để phát triển gia tộc, y cũng rất mệt mỏi, cơ thể thậm chí cũng có chút run lên.

Trên trán của y, đã toát ra mồ hôi lạnh, nếu không mạnh mẽ kiềm chế, e rằng phải chạy ra ngoài rồi.

Qua một hồi sau, Sang Dala mới lau mồ hôi, tiếp tục xem, y xem tới chữ “chi” thứ tư và chữ “chi” thứ năm.

Hai chữ này, không giống như trước đây làm cho y kinh động như vậy, nhưng lại làm cho y dấy lên một nguồn bi thương.

Phía sau lưng y còn có các chiến sĩ, có chút bi thương hiện ra trên mặt, suy nghĩ của mỗi người không giống nhau, cách nghĩ, sự vật được cảm nghĩ, cũng không giống nhau, nhưng tâm tình lúc này lại hoàn toàn đều giống nhau.

Những cái này, đều là do cuộn thư pháp mang lại.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1063. Chương 1060: Một Chữ Một Cảnh Giới.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Nhìn theo thiếp văn, Lý Dương cũng cảm nhận được một loại cảm giác khác.

Chậm rãi, Lý Dương xem qua sáu chữ, chữ “chi” sáu chữ màu vàng, mỗi chữ không giống nhau, nhưng có thể làm cho thiếp văn tương liên thần kỳ hoàn mỹ, cuối cùng làm hắn cảm nhận được sáu loại cảnh giới không giống nhau.

Không nói khác, đơn giản chính là điểm này, cuốn thư pháp này xứng đáng gọi là thần pháp, thiếp đệ nhất thiên hạ chân chính.

Nhắm mắt lại, Lý Dương tỉ mỉ cảm nhận dư vị của sáu chữ này, sáu chữ, sáu loại biến hóa, những biến hóa này giống như đưa Lý Dương đến xung quanh Lan Đình năm đó, cảm thụ một tình cảm tao nhã của người khách cổ đại.

Qua một hồi, hắn mới mở mắt ra, tiếp tục nhìn.

Nhìn thấy mỗi chữ phía dưới, mỗi một chữ đều có dư vị tinh tế, rất nhanh, Lý Dương gặp được chữ thứ bảy.

Tâm thần lại run lên, cái chữ này làm cho Lý Dương có cảm giác không hoàn toàn giống nhau, hắn hình như nhìn thấy mấy người bạn tốt lúc còn nhỏ của mình, rồi nhìn thấy Tư Mã Lâm, Trịnh Khải Đạt, cuối cùng là Lý Xán, bọn người Trần Lỗi đang cười chạy về phía mình, mấy người còn chơi vật lộn với nhau rất vui vẻ.

Loại cảm giác này, là một loại cảm giác hữu tình

Rất ấm áp, rất thoải mái, bi thương trước đây lúc này không còn sót lại chút nào, tâm tình biến hóa rất nhanh không thể tưởng tượng, nhưng lúc này Lý Dương hoàn toàn không để ý đến những cái này, hắn đang đắm chìm vào trong cuốn thư pháp.

Một câu đơn giản, mấy từ đơn giản, sự hấp dẫn của màu vàng, làm cho người ta cảm nhận được hàm ý của câu nói này, cảm nhận được tâm tình của Vương Hi Chi lúc viết mấy chữ này.

Hít một hơi thật sâu, Lý Dương tiếp tục nhìn

Đã là bảy chữ rồi, tổng cộng có hai mươi một chữ trong cuốn thần pháp này, hai mươi một chữ này, cũng là chỗ mà Lý Dương cho là hư hoại.

Hai mươi một chữ này, đều giống nhau, đều là chữ “chi”

Thứ tám, thứ chín.

Hai chữ “chi” này, giống như Lý Dương suy đoán, vẫn có cảm giác hoàn toàn không giống nhau, một chữ một cảnh giới, một chữ một thể nghiệm, lúc này đã hoàn toàn sùng kính Thư Thánh.

Tông sư, nhất đại tông sư, quả nhiên không phải là nhân vật đơn giản.

Sang Dala vẫn đang mở to mắt, y đang nhìn vào từng chữ như cứng nhắc, có những chữ y không hiểu, cũng không hiểu được ý nghĩa, y chỉ có thể cảm nhận được, những chữ này viết rất đẹp, thật rất đẹp, làm người xem có một tình cảm phát ra từ nội tâm, nhưng cụ thể ở đâu, y lại không nói rõ.

Sang Dala quan tâm nhất, là mấy chữ màu vàng, mỗi chữ không giống nhau, mang đến cho y những ý cảnh không giống nhau.

Y cũng cảm nhận được cái niềm vui trong Lan Đình Tự, cảm nhận được bạn bè của mình, người nhà và ấm áp.

Nhưng y cảm nhận sâu sắc hơn Lý Dương, ở chữ thứ bảy, y và Lý Dương có khác biệt, y nhìn thấy một người, đáng tiếc chỉ là hình ảnh không rõ, cái Lý Dương cảm nhận được là niềm vui, còn y cảm nhận được là sự sợ hãi lo âu.

Trước mặt của y phẳng phất một lớp khói, y xua tan đi lớp khói, y không ngừng quơ hai tay, ra sức chạy về phía trước, muốn biết người này là ai.

Cuối cùng, y xua tan được, cũng chạy tới, cuối cùng y nhìn rõ, y nhìn thấy một khuôn mặt đang cười, rất hồn nhiên.

Nhìn thấy khuôn mặt này, trong lòng Sang Dala nhất thời run lên, y không vui, không cao hứng, mà là đau nhói.

Lúc này, khuôn mặt trước mặt là quen thuộc như vậy, Sang Dala nhớ, đây là người bạn cùng chơi tốt nhất trước đây lúc y chính tuổi, là cháu của một vị lão bộc, suốt cả ngày đều chơi đùa với nó.

Sang Dala lúc đó, không muốn kế thừa gia tộc, không muốn dùng tâm kế đối phó người khác, y cùng một bạn cùng chơi này, lên ra hồ nước sau hoa viên, lên bắt chim, hưởng thụ cuộc sống của những đứa trẻ bình thường.

Nhưng tất cả những cái này, sau khi y tám tuổi thì đã thay đổi rồi.

Sang Dala còn nhớ, đó là buổi chiều một ngày, hai người hẹn nhau, lén trốn ra đi tới con đường của thành phố Táng Diện chơi, Sang Dala áo cơm không lo, lại luôn sống trong trang viên nên y giống như con chim nhỏ sổ lồng.

Y khao khát đi ra ngoài.

Hai người rời khỏi trang viên thành công, nhưng chưa tới đường cái thì bị bắt về.

Sang Dala là thành viên trực hệ quan trực gia tộc, người bạn đó chỉ là một người bình thường, phải biết Sang Dala một mình rời khỏi nhà, năm đó tướng quân Thornton vừa đảm nhận quản lý gia tộc tức giận tím mặt, lập tức hạ lệnh xử tử người bạn đó.

Gia tộc Sang Dala lúc đó giống như có kẻ thù, hai đứa trẻ đơn độc đi ra ngoài nguy hiểm như vậy, một khi xảy ra chuyện hậu quả không thể lường.

Mà trong mắt rất nhiều người, Sang Dala là bị sự đầu độc của đứa trẻ đó, mới muốn chạy ra ngoài.

Không ai cho rằng đây là lỗi của Sang Dala, nhưng chính y hiểu, lần này chạy ra ngoài, người làm ra kế hoạch đó chính là y.

Đáng tiếc, đối mặt phần nộ của người chú, cùng với xung quanh gia tộc rất nhiều thành viên khác, người bạn cùng chơi bên cạnh y bị đem ra ngoài, nhìn ông nội của người bạn cùng chơi không ngừng dập đầu cầu xin, cuối cùng cũng không được gì.

Sau lần đó, tính cách của Sang Dala cũng thay đổi, y cũng không có bạn, y khao khát quyền lực, mong muốn nắm quyền gia tộc, y từ từ làm cho chú thích mình, đồng thời bày ra quyền lực của mình, cuối cùng, y làm được rồi. Chính là tiếp xúc với Lý Dương, cũng đang mang lòng lợi ích này, mục đích của y, là muốn nắm quyền gia tộc.

Giờ khắc này y mới hiểu, y muốn nắm quyền gia tộc, chỉ là muốn mình trở thành người đứng đầu của gia tộc, có thể khống chế vận mệnh của mình, không muốn nhìn thấy bạn bè bị xử tử, mà mình lại bất lực, đứng một bên hèn yếu.

Khuôn mặt này, là người bạn duy nhất mà y có.

Sang Dala không kèm được nhắm mắt lại, nơi khóe mắt từ từ chảy ra hàng lệ, cảnh giới cảm nhận được trên chữ này, làm Sang Dala vạch ra một con đường mà chưa bao giờ nghĩ tới, cũng không muốn nhớ tới vết thương này.

Đơn giản từ điểm này mà nói, Sang Dala cũng là một người đáng thương, y không có một người bạn, là một người cô độc chân chính.

Sang Dala lại mở mắt ra, y len lén lau khô nước mắt, rồi từ từ nhìn tiếp.

Cuộc sống hiện thực sớm làm y biết, người trong gian hồ thân bất do kỷ, đây chính là con đường chính y chọn, y chỉ có thể đối mặt, khi y chân chính nắm quyền gia tộc, y sẽ giải oan cho người bạn cùng chơi lúc nhỏ của mình, nhưng người bạn cùng chơi này không thể quay về.

Mấy chiến sĩ sau lưng y, cũng đều thất thần khác nhau, nhưng rất nhiều người đều đang cười, bọn họ không giống như Sang Dala, bọn họ có rất nhiều bạn bè, cũng có mấy người gọi là tri âm, người bạn chân chính đỡ đạn cho bọn họ.

Tình cảm của bọn họ, càng thêm đơn thuần chất phác.

Cho nên trên chữ “chi” thứ bảy, cảm nhận của bọn họ và Sang Dala hoàn toàn không giống nhau, từ tài phú của tình bạn mà nói, Sang Dala là người nghèo ngu ngốc, và bọn họ mới là người giàu có.

Lý Dương nhìn thấy chữ thứ mười.

Chữ thứ mười, các chữ không giống nhau, hình dạng viết không giống nhau, cảnh giới mang đến cũng không giống nhau.

Trên chữ này, hần cảm nhận được một loại phóng khoáng, một loại phóng khoáng hoàn toàn quên đi mình, chữ “chi” này, trong mắt Lý Dương còn đẹp hơn so với chín chữ trước.

Nguồn phóng khoáng này rất tự nhiên, thậm chí thời gian không ngừng trôi qua, làm cho người ta không kèm được mà chìm đắm trong đó.

Mười một, mười hai mỗi chữ “chi” nhìn thấy, trong lòng Lý Dương phát sinh ra một loại biến hóa, và cảm nhận của toàn bộ thiếp chữ cũng có biến hóa, không giống như trước kia.

Chính là như vậy, nhìn thấy một chữ màu vàng, thì cảm nhận được Lan Đình Từ hoàn toàn mới.

Đây không phải là một bộ chữ mẫu, mà biến hóa thành hai mươi bảng, Lý Dương đang đứng dưới hai mươi bảng chữ mẫu thưởng thức, mỗi bảng chữ mẫu đều là vang dội cổ kim.

Hơn hai bảng thần tác, chỉ nghĩ ngợi, thì biết có nhiều kinh khủng.

Nhiều như vậy thì hợp thành một chỗ, chẳng trách cái bảng chữ này là người xưa đều vô cùng kính thán, được gọi là thiên hạ đệ nhất thiếp xưa nay không ai có thể sánh.

Danh hiệu đệ nhất thiên hạ này, hoàn toàn xứng đáng.

Lý Dương chậm rãi tiếp tục nhìn, bảng chữ này, hần mới xem hơn phân nửa, cũng hơn mười mấy phút, mỗi chỗ ở trong này, người thưởng thức chữ đều không cảm nhận sự trôi qua của thời gian, bọn họ đều đắm chìm trong đó, bị cảnh giới của cuốn thư pháp này chấn động.

Mười ba, mười bốn, mười lăm

Lý Dương lại nhắm mắt lại, tưởng tận tinh tế, một chữ một cảnh giới, Vương Hi Chi dùng hai mươi chữ “chi” thần kỳ, xuyên thấu khắp thiếp văn, cho dù là người không hiểu thư pháp, cũng có thể thông qua những chữ này hoàn toàn thể nghiệm được cảnh giới trong đó.

Chỉ điểm này, làm đông đảo người sau đeo đuổi chạy theo.

Mười sáu, mười bảy, thiếp văn tới đoạn cuối cùng, Lý Dương cơ hồ cũng cảm nhận được một nguồn cảm khái xuất phát từ Vương Hi Chi, một tác phẩm xuất sắc, bị cảm động bởi nội dung câu chuyện trong này.

Lý Dương phẳng phất đang mặt áo dài nam, đang đứng bên cạnh dòng nước, bình phẩm kích ác tình trong những đoạn văn này.

Đương nhiên, đây chỉ là một cảm giác, tài hoa của Lý Dương vẫn chưa thể tới trình độ này.

Mười tám, mười chín.

Hần đã nhìn tới cuối cùng của quyển trục, trong này có một cảm thán khó hiểu, Lý Dương đột nhiên nghĩ tới, thành tựu hần hiện có là rất tốt, bảo bối có được cũng rất nhiều, nhưng đến lúc hần không còn, vận mệnh của những bảo bối này sẽ như thế nào?

Có lẽ, mấy trăm năm, thậm chí mấy vạn năm sau, Trung Hoa lại vắng vẻ, lúc bị người ức hiếp, vận mệnh của những bảo bối này như thế nào?

Có thể, lúc đó chúng sẽ đối mặt với một tai họa, lại bị mất tích chôn dấu lần nữa, đợi người sau này có duyên, lại tìm chúng ra, lại xuất hiện nhân gia.

Cũng có khả năng, tự bọn chúng sẽ ở trong đó lộn xộn tổn thất, trở thành khúc ca buồn làm người sau vô cùng đau buồn.

Vừa nghĩ tới có khả năng này, trong lòng Lý Dương có cảm giác đau đớn mơ hồ, loại cảm giác này làm cho hắn không thích.

Đáng tiếc những cái này đã không phải hắn có thể khống chế, những bảo bối này nếu đã phát hiện, thì chỉ có thể mang đi, tiếp tục để ở chỗ này trừ phi để chúng ngoại trừ để nó long đong ra, cũng không phải là an toàn.

Dù sao, người biết chỗ này không ít, hắn không thể giết người diệt khẩu.

Đối với chuyện tương lai, Lý Dương không thể không chế, chỉ có thể gửi ở các nước lớn, các nước lớn luôn lớn mạnh, chuyện này rất khó xảy ra.

Trong hoảng hốt, Lý Dương nhìn thấy chữ “chi” thứ hai mươi, tất cả nội dung trong bản thiệp tự, một chữ “chi” cuối cùng.

Nhìn thấy chữ này, cơ thể hắn lại chấn động thêm lần nữa.

Mắt của hắn từ mở to ra, trong mắt có một nguồn kích động, cơ hồ có một sự khao khát.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1064. Chương 1061: Thật Sự Là Thu Hoạch Lớn.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Cái chữ này, dường như làm hắn nhìn thấy được tương lai.

Hắn nhìn thấy, tên của mình được người ta viết vào sách sử, mỗi người khi nhắc đến tên mình đều tỏ ra rất kính ngưỡng, sung bái, thậm chí có những nơi còn tạc tượng mình.

Hắn không biết đây là chuyện lúc nào, nhưng hắn lại rất rõ, chuyện này xảy ra trong tương lai, mấy trăm năm sau.

Lúc đó mọi người đối với hắn, giống như bây giờ hắn đối với Vương Hi Chi

Đó là một sự kính trọng tận đáy lòng.

Lý Dương đột nhiên khẽ thở dài, ổn định lại tinh thần.

Tương lai mà hắn nhìn thấy đương nhiên không phải là thật, chỉ là một sự mong chờ trong lòng của hắn, có lẽ là một loại chờ đợi rất sâu trong lòng, nằm rất sâu trong lòng Lý Dương, cũng muốn mình trở thành một đại tông sư lưu danh thiên cổ.

Điểm này, cũng là nguyện vọng của Vương Hi Chi, ông đem nguồn tình cảnh này, viết vào cuốn thiệp văn thư pháp này, cuối cùng của chương văn, loại tâm thái này sau này nhìn thấy, rõ ràng không thể nghi ngờ.

Cũng chính là loại tình cảm này, kích phát đồng cảm của Lý Dương.

Mỗi người, đều có nguyện vọng như vậy, người có dã tâm lớn không giống nhau, bằng lòng nỗ lực, bằng lòng cố gắng, nhìn không thấy hy vọng thì từ bỏ.

Người, nếu không thể lưu danh muôn đời, thì tốt nhất để tiếng xấu muôn đời.

Câu nói này, cũng chỉ đích danh tâm trạng của mọi người, đáng tiếc là, tất cả mọi người đều đem nguyện vọng này chôn chặt tận đáy lòng, cuối cùng không có lưu danh muôn đời, cũng không có tiếng xấu muôn đời, trải qua cuộc đời âm thầm lặng lẽ không có tiếng tăm.

Nhưng Vương Hi Chi không giống, ông làm được rồi, cái tên Thư Thánh Vương Hi Chi, không chỉ lưu truyền tới bây giờ, mà còn lưu truyền đến tương lai, chỉ dựa vào cuốn thư pháp này, không biết bao nhiêu năm cũng không ai có thể vượt qua Vương Hi Chi.

Người đứng đầu trong giới thư pháp, bảng chữ này trước khi bị siêu việt, vĩnh viễn thuộc về ông.

Cái này làm trong lòng Lý Dương, dâng lên một thứ tình cảm là sự ao ước và ngưỡng mộ sâu sắc, Vương Hi Chi trong lòng hấn, là một vị tiền bối ngàn năm đời đời kính ngưỡng.

Cảm giác này chính Lý Dương cũng rất kỳ lạ, đồ kỵ kính ngưỡng người xưa, cơ hồ có chút hoài nghi vô sự kiểm chuyện.

Sang Dala cũng nhìn thấy câu cuối cùng, cảm giác của y lại không giống với Lý Dương.

Dĩ tâm của y rất lớn, y nhìn thấy mình trở thành tộc trưởng gia tộc, thống lĩnh gia tộc đi chiếm lĩnh bốn đại gia tộc khác, chiếm đoạt quân chính phủ, chiếm đoạt thế lực vũ trang khác, thống nhất Myanmar, trở thành vua chí cao vô thượng Myanmar.

Dĩ tâm của y, so với Lý Dương càng không bình thường, nhưng thật khiến y làm được rồi, trong lịch sử của Myanmar, tên của y sẽ mãi lưu truyền.

Cũng lưu truyền thiên cổ.

Dưới sự kích thích của chữ “chi” này, trong lòng Sang Dala cơ hồ lại tăng thêm không ít ý chí chiến đấu.

Xem hết của cuốn văn, Sang Dala tỏ ra mông lung, ý nghĩ không rõ ràng.

Nhưng có một điểm hấn đã có thể quả định, bảng chữ mẫu này, chính là Trung Quốc ngàn năm lưu truyền, hơn nữa Lan Đình Tự thiên cổ thất truyền đã rất lâu, hấn không giống các chiến sĩ đó, đơn thuần chỉ là cảm thụ, ít nhất hấn có thể hiểu được phần nội dung.

Đối với bảo bối như thế này, Sang Dala cũng vô cùng thần phục.

Lúc Sang Dala đang cảm thụ, ánh mắt của Lý Dương cuối cùng lại nhìn vào cái chữ cuối cùng của bảng chữ.

Ở chỗ này có chữ “chi” cuối cùng, chữ của Vương Hi Chi.

Cái chữ này, là chữ thứ hai mươi mốt, hiện ra rõ nhất, trong chữ này lộ ra sự tự tin vô cùng mãnh liệt.

Đang cảm thụ cái chữ này, Lý Dương dường như đi tới giới tuyến của trời, đang đứng ở đỉnh núi cao nhất, nhìn xuống trời đất bao la, gào thét vô cùng sáng khoái.

Đây chính là một tự tin muốn thống trị thiên hạ, cũng là sự dũng cảm độc tôn.

Nhắm mắt lại, Lý Dương thở dài ra.

Từ lúc mở cuốn trục quyển ra cho tới bây giờ, thời gian trôi qua khoảng hai mươi phút, hơn ba trăm chữ, xem hai mươi phút, tốc độ này có thể xem là chậm như ốc sên bò.

Nhưng Lý Dương thậm chí cảm giác mình xem nhanh, sau khi xem xong, hấn cùng muốn xem lại.

Nhưng cuối cùng hấn vẫn kềm chế được, ở trong này không phải là nơi thích hợp thưởng thức tỉ mỉ thiên hạ đệ nhất thiếp, bây giờ bảo bối trong tay hấn, sau này có cơ hội sẽ xem lại.

Hơi thở dài, Lý Dương từ từ ngẩng đầu lên, đi ra ngoài.

-Anh Lý

Lưu Cương gọi nhỏ, sau khi vừa mới bắt đầu bị chặn trụ thì không có tiếp tục xem bảng chữ nữa, bọn Triệu Khuê Triệu Vĩnh đều giống như vậy, đối với bọn họ mà nói, nhiệm vụ mới là quan trọng.

-Lưu Cương, sau khi quay về lập tức liên lạc với ông cụ, chúng ta lập tức quay về nước.

Lý Dương nhẹ gật đầu, lần này tới Myanmar vốn là nhìn lão Trác lần cuối, không ngờ lão Trác bệnh nặng không chết, hẳn còn thu hoạch được nhiều như thế này.

Lưu Cương đáp lời, ý hiểu ý của Lý Dương.

Thu hoạch lần này của bọn họ, thật là không nhỏ, Tùy Hầu Châu, Lan Đình Tự, những cái này đều là chí bảo nhất đẳng.

Hai món bảo bối này, chính là hai loại, Tùy Hầu Châu đại diện cho tất cả các loại châu báu, còn chính thật là thiên tài địa bảo, bảo bối của trời sinh, không phải do người làm.

Ánh sáng của nó nhu hòa, ban đêm có thể phát ra ánh sáng thần kỳ, không có châu báu nào có thể sánh được.

Còn Lan Đình Tự, càng thần kỳ hơn, đây là tác phẩm của nhất đại tông sư, nhưng cảnh giới thư pháp của nó vượt hơn cả bình thường, cảnh giới của nó làm cho người không hiểu gì về thư pháp đều cảm nhận được, thậm chí người không biết chữ có thể cảm nhận được.

Chữ này là hoàn toàn dùng tinh thần viết ra, nguồn tinh thần này mãi mãi ở trong những chữ này, giao lưu tinh thần không cần văn tự giải thích, sau khi mỗi người xem qua, đều có thể nghiệm của mình.

Bảo bối như vậy, để ở bên ngoài tuyệt đối là đêm dài lắm mộng, sớm đem về nước mới làm người ta yên tâm, liên lạc với ông cụ, lập tức về nước, là phải đem bảo bối này về nước an toàn.

Mà bảo bối như vậy, một khi về nước, muốn ra nước ngoài thì rất khó khăn.

Sang Dala cũng xem qua một lượt, y cũng cố gắng kềm chế ác tính trong lòng, và không nhìn nữa.

Một số chiến sĩ cũng đều sức tỉnh, trong lòng bọn họ âm thầm khen ngợi, tới bây giờ bọn họ không biết bảng chữ này là gì, nhưng bọn họ lại hiểu được ý nghĩa trong bảng chữ này.

Rất kỳ lạ, một chuyện không thể xảy ra, lại đang xảy ra thật sự như vậy đó.

-Lý tiên sinh, chúc mừng ngài.

Sang Dala đi tới bên cạnh Lý Dương, nói một câu rất thành khẩn, nói như thế hôm nay là lần đầu tiên y nói ra, nhưng mỗi lần tuyệt đối đều là thật tâm.

Y thật sự là ngưỡng mộ Lý Dương, thậm chí còn có chút ghen tỵ, bảo bối thế này, không ai không muốn có.

Nhưng bây giờ Lý Dương đối với bọn họ có tác dụng càng lớn, thế lực sau lưng Lý Dương không nhỏ, vì gia tộc, vì chính y, cũng vì tương lai, y tuyệt đối không thể không có cách khác.

Nhưng giúp đỡ lần này, cũng để Lý Dương nợ y một nhân tình, càng có lợi cho phát triển tương lai sau này của y.

Về phần những bảo bối này, sau này có cơ hội nhất định đến Trung Quốc, tìm Lý Dương, nghe nói trong tay Lý Dương còn có không ít bảo bối tốt khác, tới lúc đó phải xem cho thật kỹ. bảo bối thế này, xem nhiều cũng là một hưởng thụ.

-Cảm ơn, sau này có chuyện gì, anh cứ liên lạc trực tiếp với tôi thì được rồi.

Lý Dương mỉm cười gật đầu, đây là một lời cam kết, nhân tình này Lý Dương nhớ rõ, đợi Lý Dương quay về ít nhất cũng giúp Sang Dala một lần

Trên mặt Sang Dala cũng đang cười, tạo ra thế lực nhiều như vậy, không phải là vì cái này.

Có được giao tình lần này, chỉ ít tướng quân Kuba muốn dựa hơi Lý Dương cũng không dễ, trong thời gian tới phải giữ tốt mối quan hệ này, đợi y chính thức trở thành người nắm quyền gia tộc, quan hệ giữa y và Lý Dương càng trở nên bền chắc.

Trong tình hình đồ quặng rất khó khăn, có đại sư đồ quặng như Lý Dương giúp đỡ, ưu thế của bọn họ không chỉ bao nhiêu đây.

Bọn chiến sĩ từ từ tỉnh lại, không muốn tỉnh, cũng bị người bên cạnh gọi cho tỉnh.

Bọn họ đều có chút thẹn thùng, đều này làm cho bọn họ thấy mình có chênh lệch với bọn Triệu Vĩnh, mọi người đều không chế được mình, vẫn luôn chấp hành nhiệm vụ, còn bọn họ bị mê hoặc thất thần.

Lý Dương chậm rãi đi tới trước quan tài thủy tinh, cẩn thận cầm quyển trục lên lần nữa.

Sau khi cầm quyển trục lên, rất nhiều chiến sĩ đều nhìn lên tay Lý Dương đều mê hoặc, tham muốn trong mắt những người này muốn không chế nhưng không làm được.

Nhưng đây cũng là chuyện rất bình thường, bất cứ ai nhìn thấy bảo bối này, không có cách nghĩ đó mới không bình thường.

Có nghĩ gì cũng không sao, dù sao cũng đừng làm thật, đây cũng là một trong những nguyên nhân Lý Dương muốn sớm đem bảo bối về nước, ở trong này, lỡ có người không kiềm chế được sự ham muốn này, nhất định là rất nguy hiểm.

-Lý tiên sinh, đồ ở trong này, có cần chúng tôi giúp ngài mang ra ngoài không?

Sang Dala chỉ vào những đồ bồi táng khác trong nguyệt mộ, những món đồ này giá trị không thấp, dù sao cũng là ngôi nhà cuối cùng của một hoàng đế chuẩn bị cho mình, đồ xa hoa quý giá tuyệt đối không ít.

-Ngài yên tâm, mỗi một món đồ tôi đều ghi vào sổ sách, người của ngài có thể ở lại giám sát.

Sang Dala lại nói, sợ Lý Dương hiểu lầm.

Bảo bối lớn nhất cũng có thể bỏ, những món đồ này tất nhiên hẳn không để mất tới, nhưng một số vàng bạc ngọc và đồng cổ, Sang Dala không có hứng thú với đồng cổ, vàng bạc thì không bằng nguyên thạch đồ thạch trong nhà.

Lý Dương khẽ cười gật đầu, nói:

-Sang Dala, tôi không có không tin anh, thôi thì làm phiền mọi người một lần.

Những thứ này, Lý Dương không đặc biệt để ý.

Kỳ thật những món đồ này giá trị không thấp, món đồ nhỏ bình thường cũng có thể đáng giá trên mấy chục ngàn, tốt một chút cũng phải cả triệu hoặc mấy chục triệu, tổng giá trị sẽ không thấp.

Chỉ là Lý Dương nghĩ không phải là giá trị kinh tế của nó, mà là giá trị văn vật.

Những món đồ này, đều là văn vật của Trung Quốc, Lý Dương vẫn muốn đem chúng trở về.

Về phần những chiến sĩ giúp đỡ này, Lý Dương trở về còn có thể tiếp tục thưởng thêm cho bọn họ, thêm gấp đôi cũng không sao.

Lưu Cương trong huyết mộ tìm được cái gương bằng vàng, đem Tùy Hầu Châu bỏ vào đó, lại dùng vải bao lại, cầm trong tay rất cẩn thận.

Lan Đình Tự, được chính Lý Dương đích thân mang đi, Lý Dương đang cầm rất cẩn thận, Triệu Vĩnh và Triệu Khuê đều vội vàng đi theo hắn, bảo vệ sự an toàn cho hắn và món bảo bối đó.

Rời khỏi huyết mộ, Lý Dương và Sang Dala đi ra trước.

Những bảo bối đó trong nguyệt mộ, mãi thua xa hai món bảo bối trong tay hắn, Lý Dương ở lại giúp Lý Nhị và Mã Lương, những người khác theo hắn đã trở về trang viên của Sang Dala trước.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1065. Chương 1062: Bạn Của Lý Dương.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Lúc trở về tốc độ nhanh hơn lúc đi rất nhiều.

Con đường này được các chiến sĩ của Sang Dala đi qua mấy lần, bên trong khu rừng, một khi có nhiều nơi có dấu vết người qua lại dã thú hoặc rắn độc sẽ ít đi một chút, những động vật này cũng không ngốc, biết chỗ nào có nguy hiểm.

Trước khi trời tối, Lý Dương và Sang Dal lên trực thăng trở về trang viên.

Lý Dương vừa về tới, sau thì nhìn thấy Vương Giai Giai, còn chưa kịp nói cho cô ấy biết tin tức tốt lành này, thì bị dọa thoát tim.

Lần này Lý Dương đi ra ngoài bảy tám ngày, lúc đầu là dấu cô ấy, sau đó cô ấy mới biết Lý Dương đi vào khu rừng nguyên sinh, rất sốt ruột, muốn đi theo, bị người khác giữ lại trong trang viên không cho đi.

Lo lắng nhiều ngày như vậy, bây giờ nhìn thấy Lý Dương, cái gì cũng không nói, nước mắt của cô cứ rơi, khóc nức nở.

Lý Dương mất nhiều sức, mới đỡ được cô ấy, còn đưa ra rất nhiều bảo đảm, sau này tuyệt đối sẽ không để lại cô một mình, lúc này mới làm cô ấy cười.

Nhìn Vương Giai Giai đang cười nhưng nước mắt giàn giụa, Lý Dương không kềm chế được ôm lấy cô vào lòng.

Người con gái này, từ đầu đến cuối đều lo lắng cho mình, trong lòng chỉ có mình, có thể gặp được người con gái như vậy, mới là may mắn lớn nhất của mình.

Đây mới là bảo bối lớn nhất của hắn, quan trọng hơn những bảo bối khác mà hắn có, hắn phải dùng sinh mạng để che chở, chỉ bảo để yêu thương bảo vệ, đến chết cũng không rời.

-Bà xã, đi ngủ sớm đi! Lý Dương đột nhiên nói nhỏ bên tai Vương Giai Giai một câu.

Trong nháy mắt trên mặt của Vương Giai Giai hai má ửng hồng, trong giống như hai quả táo, trông càng xinh đẹp, Lý Dương không đợi Vương Giai Giai trả lời, hôn một cái lên gương mặt nhỏ nhắn này.

-Ừ!

Vương Giai Giai nói khẽ một tiếng trong miệng, cũng không biết Lý Dương có nghe thấy không, sau đó ôm vòng lấy hắn, rồi đi vào phòng ngủ...

Một đêm cảm xúc mãnh liệt trôi qua, sáng sớm ngày thứ hai, lúc Vương Giai Giai thức dậy trên mặt vẫn còn chút đỏ.

Lý Dương ở trong núi bảy tám ngày, mỗi ngày đều nghĩ về bảo bối, những ngày này có thể nói là không thể chịu nổi, tối hôm qua cô ấy không ít lần trần trọc, Vương Giai Giai yêu hắn, cũng muốn đi theo hắn.

Rửa mặt xong, tiếp theo Lý Dương bắt đầu luyện Thái Cực công ở trong sân.

Mười giờ sáng có một máy bay chuyên dùng đến đón bọn họ, chiếc máy bay này là từ Dương Minh bay đến, đây cũng là sắp xếp của lão Hà, hôm qua Lưu Cương báo tin, ông cụ ngồi không yên, lập tức đích thân sắp xếp.

Tùy Hưu Châu, Lan Đình Tự, lúc ông cụ nghe đến tin tức này, trong lòng cũng cuộn trào mãnh liệt.

Hai món bảo bối này không phải chuyện nhỏ, sau khi tin tức xuất thế truyền ra, không biết sẽ làm náo động như thế nào.

-Cậu Lý, cậu thật là không phải!

Lý Dương vừa thu công, bên ngoài một gốc sân truyền đến một giọng nói rất lớn, chỉ nghe giọng không cần nhìn người, Lý Dương biết người lớn giọng đó chính là Bạch Minh.

Lời nói chưa dứt, Bạch Minh bước nhanh vào trong sân.

Sau lưng y còn có lão Mao và lão sư Thái, và cùng với Hoắc Tư tiên sinh từ Mỹ đến, không có lão sư Mã.

Ngày thứ ba Lý Dương vào núi, lão sư Mã đã đi trước, hoạt động bên Vân Nam lập tức phải kết thúc, giới hoạt động này tuy sức ảnh hưởng quốc tế không lớn, nhưng trong nước mà nói là rất thành công.

Lão sư Mã có mối quan hệ rất tốt với phía tổ chức hoạt động, nhất định phải về nước tham gia lễ bế mạc.

Bên đó, cũng cần có ông làm chủ.

Ban đầu lão sư Mã còn mời bọn Bạch Minh cùng trở về, nhưng mấy người bọn họ kiên quyết ở lại đây, cuối cùng chỉ có thể làm vậy, trở về một mình.

-Anh Bạch!

Lý Dương thu công lại xong, đi thẳng về phía trước, rồi bắt tay với lão Mao, lão sư Thái, và Hoắc Tư tiên sinh.

Bạch Minh mở trừng mắt nhìn Lý Dương không có gì ngạc nhiên, y cũng không ngờ Hoắc Tư tiên sinh lại cũng ở đây, ông là một danh nhân quốc tế, ở lại Myanmar đợi mình lâu như vậy, làm Lý Dương có chút không hiểu.

-Lý tiên sinh, cậu thật là không phải.

Hoắc Tư tiên sinh đột nhiên nói một câu, tiếng Trung của ông, vẫn rất kém.

Lý Dương hơi nao nao, ngơ ngẩn cười, vội khoát tay, nói:

-Hoắc Tư tiên sinh, thật ngại, lần này có việc gấp đi ra ngoài một chút, tôi chịu phạt, nhất định chịu phạt. Tiếng Trung của Hoắc Tư tiên sinh nói rất cứng, cộng thêm sắc mặt rất nghiêm túc, ai cũng không biết sẽ bị ông làm cho sợ hãi.

Thấy Lý Dương như vậy, Hoắc Tư tiên sinh cũng cười, đang nói nhất định sẽ phạt Lý Dương, trong sân bỗng nhiên náo nhiệt hẳn lên.

-Lý tiên sinh, ngài bận xong chưa?

Bên ngoài sân lại có người đến, lần này là Sang Dala, y và Lý Dương cùng về, nhưng y không có nhân hạ như Lý Dương, mới sáng sớm đã xử lý rất nhiều chuyện.

-Tôi không có việc, ngược lại làm anh vất vả rồi!

Lý Dương cười lắc đầu, mời mọi người vào phòng khách, còn hân đi thay bộ đồ khác.

Tiếp khách, mặc quần áo luyện công cũng không hay lắm.

Rất nhanh, Lý Dương từ trong phòng ngủ bước ra, trên tay hân còn cầm một tờ giấy, đi thẳng tới Sang Dala.

-Đây là phần thưởng cho các chiến sĩ, làm phiền anh giao cho họ giúp chúng tôi nhé!

Lý Dương vừa nói, vừa đưa tờ giấy này cho Sang Dala.

Sang Dala cuối đầu, mới phát hiện đây là tờ chi phiếu ngân hàng, là chi phiếu hiện kim thông dụng của ngân hàng quốc tế Thụy Sĩ, đây là ở Myanmar, y cũng có thể rút tiền ra.

Rất nhiều số 0 trên chi phiếu, con số trước nhất là số 2, đơn vị là đô la Mỹ, là tám chi phiếu hai mươi triệu đô la Mỹ.

-Lý tiên sinh, không cần nhiều thế này, ngài không cần cho tôi tiền.

Sang Dala nhăn mày lại, phần thưởng Lý Dương hứa là năm trăm ngàn, hai mươi chiến sĩ cũng chỉ mười triệu, không cần hai mươi triệu nhiều thế này, y cho rằng mười triệu còn lại là phần thưởng dành cho y.

Lý Dương trả thù lao cho y, làm cho trong lòng y có một cảm giác rất khó chịu.

Lý Dương cười lắc đầu:

-Anh hiểu lắm rồi, những cái này đều là cho các chiến sĩ, không chỉ các chiến sĩ đi theo tôi, còn có các chiến sĩ ở bên ngoài núi, bọn họ cũng giúp đỡ chúng tôi, nên đáng được thưởng, về phần anh!

Lý Dương đột nhiên dừng lại, cười ha hả một tiếng nói:

-Sang Dala, chúng ta là bạn, tôi sẽ không cho anh tiền!

Cơ thể Sang Dala hơi chấn động một chút, ngẩng đầu nhìn Lý Dương kinh ngạc.

Bạn bè, cuối cùng Lý Dương cũng xem y là bạn bè thật sự.

Tuy y bây giờ vẫn không thể so với bọn Tư Mã Lâm, Lý Xán, nhưng cũng xem như những người Bạch Minh lão Mao, nhưng Lý Dương cũng thừa nhận y rồi, chân chính xem y là bạn.

Nhiều năm như vậy Sang Dala y, cuối cùng cũng có bạn, bạn thật sự.

Nếu trước khi chưa gặp Lan Đình Tự, Sang Dala có lẽ chỉ có thể cho rằng mình quen được Lý Dương là rất vui rồi, vì mối quan hệ giữa Lý Dương và gia tộc tiến thêm một bước tiến là mãn nguyện rồi.

Nhưng lúc này, y càng thêm cảm động

Hai mươi năm nay không có bạn bè, y thật rất cô độc, Lý Dương xem y là bạn, y cũng xem Lý Dương là bạn chân chính.

Lúc này, Sang Dala thậm chí muốn hét lớn ra những tình cảm trong lòng.

Y không còn là người cô độc, y cũng có bạn của mình, bạn thật sự.

-Được, vậy tôi thay họ cảm ơn anh!

Sang Dala nhận lấy chi phiếu, y không chế tình cảm trong lòng của mình, trên mặt tuy hơi có chút thất thố, nhưng rất nhanh trở lại bình thường.

Lý Dương cười gật đầu, không nói, Bạch Minh đi thẳng tới Sang Dala, liên tục hỏi.

Sang Dala cái gì cũng không nói, hỏi cái gì cũng không nói, Bạch Minh và y không thân, thì quay qua Lý Dương, bị Bạch Minh hỏi một hồi, Lý Dương chỉ đơn giản chỉ nói ra mấy câu.

Bây giờ là hơn tám giờ sáng, sau một giờ bọn họ mới xuất phát lên máy bay, sau đó ngồi máy bay rời khỏi Myanmar, hẳn đi rồi, tất nhiên bọn Bạch Minh cũng không thể ở lại đây.

Mấy người Bạch Minh vốn là đợi Lý Dương.

Lên máy bay, tới Dương Minh, tránh không để bọn họ biết chuyện này, tới bây giờ vẫn chưa nói ra, cũng chỉ một tiếng mà thôi, Bạch Minh liên tục quấy rầy.

Đừng cho rằng Bạch Minh là chuyên gia cấp đỉnh nổi tiếng, mãi mai không xem trong sĩ diện, nếu không bằng tâm nguyện của y, có thể bị y ăn tươi nuốt sống.

-Tùy Hầu Châu

Lý Dương vừa nói ra mục đích đi của lần này, ba giọng đồng thanh đều vang lên một lượt.

Bạch Minh, lão Mao và lão sư Thái ba người đều há hốc mồm, nhìn Lý Dương ngơ ngác.

Tùy Hầu Châu là cái gì, bọn họ đương nhiên không rõ, cho nên mới tỏ ra kinh ngạc như vậy, Lý Dương vừa mới nói ra, chính là bọn họ đi tìm bảo khố, chính là tìm món bảo bối này.

Vậy tìm được chưa?

Bạch Minh vội vàng hỏi, vẻ mặt rất sốt ruột, giống như tìm được món đồ quý giá bị đánh mất.

Lão Mao và lão sư Thái so với y thì đỡ hơn một chút, cũng nhìn Lý Dương sốt ruột, ngay chính Hoắc Tư tiên sinh cũng hơi sững sốt, ông nghe tiếng Trung có chút khó khăn, nhưng mấy chữ Tùy Hầu Châu thì nghe rất rõ.

Hoắc Tư tiên sinh hiểu biết rất sâu sắc văn hóa Trung Quốc, biết Tùy Hầu Châu là cái gì.

Lý Dương bắt đầu đi lắc đầu, Bạch Minh lại la lên:

-Không tìm được?

Bạch Minh còn có vẻ thất vọng, y cho lắc đầu của Lý Dương là lời giải đáp.

-Em nói không có sao, tìm được rồi!

Lý Dương khẽ thở dài, hẳn thật bị tính tình nóng nảy của Bạch Minh đánh bại, người nóng tính như vậy, thật khó mà tưởng, hẳn làm sao học giám định.

Chính mình nếu nóng tính như vậy, không biết lão Hà sẽ mắng cho như thế nào.

-Tìm được rồi thì tốt, cậu cũng không nói rõ.

Bạch Minh lại thở nặng nề, còn nháy mắt Lý Dương. Lão Mao và lão sư Thái hơi có chút sững sờ, trên mặt có chút kinh hãi.

-Tìm được rồi, nhanh lấy ra cho chúng tôi xem xem!

Bạch Minh lại gọi, lão Mao và lão sư Thái cùng quay đầu lại, trên mặt đều có vẻ mong chờ.

-Bây giờ không được, một chút chúng ta về nước hãy xem, đợi sau khi về nước sẽ để cho các anh xem

Nhìn thấy bọn họ vội vàng như vậy, Lý Dương thẳng thắn không dấu diếm chuyện Lan Đình Tự, bằng không không biết bọn họ sẽ vội vàng thành như thế nào.

-Vây cũng tốt, vậy trở lại xem đi

Điều làm Lý Dương không ngờ là, Bạch Minh lần này lại không kiên trì, thẳng thắn gạt đầu.

Lý Dương là muốn xem kỹ Bạch Minh, xem xem có phải có hồn ma nhập vào người y không, bộ dạng thể này hoàn toàn không giống y.

Lý Dương không biết, sở dĩ Bạch Minh không kiên trì, là muốn biết tình hình trước mắt của bọn họ, đây là Myanmar, Tùy Hầu Châu chính là chí bảo nổi tiếng của Thị Bích Tề, ở trong này quả thật không tiện lấy ra, để tránh khỏi phiền phức, bảo bối thể này nhất định phải mang về nước.

Tính của Bạch Minh là nóng nảy, nhưng việc lớn không thể hồ đồ.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1066. Chương 1063: Thăng Lớn Trở Về

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Lý Dương không biết những cái này, và Bạch Minh không lời thôi nữa, cũng làm hắn thở phào nhẹ nhõm

Lão Mao và lão sư Thái trong lòng cũng sốt ruột, nhưng bọn họ giống như Bạch Minh, hiểu bảo bối thể này phơi bày ở nước ngoài không thích hợp, phải cố kềm chế, về nước hãy nói.

Hoắc Tư tiên sinh, hoàn toàn không hỏi gì, khả năng kềm chế của ông vô cùng mãnh liệt.

-Lý tiên sinh, tôi thiếu chúng nữa quên rồi!

Sang Dala bỗng lên tiếng, y sớm tìm đến Lý Dương, kỳ thực còn có rất nhiều chuyện khác, ngắt lời vừa này, làm y quên đi mất, bây giờ mới nhớ ra.

-Những bảo bối ở trong này đã sắp xếp thành một nửa, một nửa này anh mang đi trước, một nửa còn lại, để anh em bọn Mã Lương mang đi, tôi bảo đảm từng món bảo bối đều không rơi lạc.

-Không sao, Sang Dala, tôi tin anh!

Lý Dương mỉm cười khoát tay, còn mang những món đồ đơn giản trong huyết mộ, lúc này đã được đưa về trang viên, nhưng những món đồ phiền phức thì mang không được.

Như vàng trên bức tường, phải tháo xuống cẩn thận, còn có một số điêu khắc, phải xử trí cực kỳ cẩn thận, bằng không sẽ xảy ra hư hại.

Đây là ở trong Myanmar, lại là trong huyết mộ dưới đất trong khu rừng nguyên sinh, những món đồ này để ở đây không có ý nghĩ gì, Lý Dương định mang tất cả những món đồ này về nước.

Lấy đi nhiều đồ như vậy, chỉ bỏ ra hai mươi triệu đô la Mỹ, cuộc làm ăn lời lời vô cùng.

Đương nhiên, lời hứa đó của Lý Dương cũng rất quan trọng, kỳ thực Lý Dương có thể nhận lời Sang Dala, không cần phải hứa như vậy, chỉ cần Sang Dala có khó khăn, có vấn đề, hẳn sẽ không chút do dự mà chạy đến giúp đỡ.

Lý Dương đối với bạn bè, đều là như vậy.

Sang Dala gật đầu, không nói chuyện này, một câu nói đơn giản này của Lý Dương, đã chứng tỏ rất tin tưởng y.

Có câu nói này, đối với y mà nói là đủ rồi.

Trừ cái đó ra còn một chuyện, Lâm Lang, An thị, Thiệu thị ở Canada ngoài ra còn có các công ty châu báo nổi tiếng nước ngoài, đúng rồi, Anh và Pháp cũng có người của công ty châu báo đến.

Sang Dala lại mới một chuyện.

Lâm Lang, là ngày Lý Dương vào núi, y chuẩn bị sớm nhất, cũng đến sớm nhất, đáng tiếc còn bị hụt chân.

Người của An thị đến tất nhiên là An Văn Quân, cô ấy đến chậm hơn Lâm Lang nửa ngày, trong công ty cô ấy tranh dành quyền lợi lớn nhất, Lâm Lang hụt chân, cô ấy tất nhiên cũng không thấy người.

Tập đoàn Thiệu thị cũng có người đến, Lý Dương và Thiệu Thị không có xung đột đặc biệt, chỉ là đã từng có cạnh tranh với Thiệu Ngọc Cường, Phỉ Thúy của Lý Dương Thiệu Ngọc Cường cũng chưa bao giờ từ chối không mua.

Lần ngày Thiệu thị phái người đến là Thiệu Ngọc Hoa anh cả của Thiệu Ngọc Cường, cũng là một người quan trọng nhất còn trẻ tuổi của Thiệu gia, từ điểm này cũng có thể nhận thấy Thiệu thị rất xem trọng chuyện này.

Mười công ty châu báo trong nước, cũng có tám công ty đến đây.

Công ty châu báo của Singapore, Thái Lan, Hàn Quốc cũng chạy tới, công ty châu báo hoàng gia Anh quốc, công ty châu báo Thiết Nặc Lợi Pháp quốc, đều là những công ty châu báo danh tiếng ở châu Âu, lần này cũng chạy đến đây.

Lý Dương và hai vị chuyên gia cấp đỉnh thi đồ, liên tục giải ra mấy khối Phỉ Thúy cấp đỉnh, cái khác cũng là nguồn cung cấp vô cùng hút hàng, những công ty châu báo này giống như mèo gừi được tin tức, thì ủa chạy tới.

Thị trường nhu cầu Phỉ Thúy ngày nay càng ngày càng lớn, đặc biệt là thị trường Cao Đao, số lượng nhu cầu mỗi năm tăng gấp bội.

Nhưng nguyên liệu mỗi năm càng giảm nhiều, đây cũng là một trong những nguyên nhân làm tăng giá Phỉ Thúy Cao Đao, bây giờ trong tay Lý Dương có nguyên liệu Cao Đao trên hai mươi triệu, bọn họ chạy đến không phát điên mới lạ.

Phương diện này, còn có mấy khối Phỉ Thúy cấp đỉnh, càng khó lường.

-Bọn họ đều đến rồi.

Chân mày Lý Dương ngưng kết lại, những người này cũng là nhận được tin tức Lý Dương về đến, muốn đến phỏng vấn Lý Dương, nhưng bị người của Sang Dala cản lại.

Sang Dala biết Lý Dương vừa về đến, phải nghỉ ngơi, cố ý cản dận chiến sĩ, chỗ Lý Dương ở có chiến sĩ canh gác, không phải người nào cũng có thể vào được.

Sở dĩ Bạch Minh không bị ngăn lại mà vào được, chính là vì Vương Giai Giai.

Mấy ngày Lý Dương không có ở đây, Bạch Minh và mấy người lão Mao thường đến khuyên giải Vương Giai Giai, những chiến sĩ này sớm nhận được lệnh của tướng quân Thornton, không thể ngăn cản mấy người đến này.

Mệnh lệnh của Sang Dala, thế nào cũng không bằng tướng quân Thornton.

Sang Dala gật đầu, nói:

-Phải, nếu anh không muốn gặp, tôi đuổi bọn họ đi.

-Không cần, Sang Dala anh giúp tôi chuẩn bị một phòng tiếp khách lớn một chút, tôi sẽ đi gặp mặt bọn họ

Lý Dương nhẹ lắc đầu, hắn có quặng ngọc, sau này không tránh được làm ăn với những công ty châu báo này, không được có quan hệ quá cứng nhắc với bọn họ.

Huống hồ, lúc ở Canada Lâm Lang rất chiều cô Lý Dương, hắn hiện giờ cùng là cố vấn đồ thạch của An thị, hai người nhà này không thể không gặp, nếu đã muốn gặp, dứt khoát gặp một lần.

Sang Dala rất nhanh chuẩn bị xong, bọn Lý Dương lại bắt đầu thu dọn đồ đạc, vì phải gặp người của những công ty châu báo này, làm thời gian của bọn họ càng thêm gấp gáp.

Mấy người Bạch Minh biết phải về nước, cũng phải chạy về thu dọn đồ đạc của mình, đồ của bọn họ cũng không ít.

Mấy ngày không có Lý Dương, Bạch Minh đã đồ thạch không ít lần, ba ngày trước liên tục thua gần trăm ngàn, làm y chới với, sau đó giải ra một loại Băng Nhu, màu sắc không tẻ, thoáng cái bán được hai triệu.

Tính ra, Bạch Minh còn kiếm được một triệu chín trăm ngàn, còn mời khách lão Mao và lão sư Thái suốt cả ngày.

Hôm nay, Bạch Minh vốn còn có ý khoe một chút, đáng tiếc chuyện của Lý Dương nói ra, làm cho y quên luôn chuyện này.

Thu hoạch của Lý Dương, hoàn toàn y không thể sánh được.

Phòng tiếp khách rất lớn đã chuẩn bị xong, bên cạnh Lý Dương cũng gần như thu thập, kỳ thực Lý Dương không có bao nhiêu đồ phải thu dọn, hắn bình thường ra ngoài, đồ nhiều đều đã sắp xếp xong, sớm thành thói quen.

Theo Sang Dala, Lý Dương đi thẳng vào phòng khách.

Người trong phòng khách thật là không ít, có chừng ba bốn chục người, những người này đang nói chuyện nhỏ, sau khi thấy Lý Dương lập tức im lặng, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào người Lý Dương.

-Lý Dương, muốn gặp anh quả thật không dễ.

Lâm Lang người đầu tiên đi tới, cười lớn ôm Lý Dương một cái, Lâm Bá Văn cũng chào lễ phép Lý Dương, đối với hai người này Lý Dương không có chậm trễ, cũng tỏ ra vô cùng nhiệt tình.

Lý Dương liên tục xin lỗi, dù sao lúc ở Canada bọn họ đối với mình cũng rất tốt, lần này mọi người lại đợi mình lâu như vậy, nói ít cũng bắt buộc phải nói.

-Lý cố vấn, chào ngài!

An Văn Quân cũng đi tới, Trương Ung cũng đi theo sau lưng cô, Lâm Lang tranh đi trước cô một bước, mà cô cũng không thể này tránh được.

-Bộ trưởng An, quản lý Trương, chào hai người.

Lý Dương mỉm cười bắt tay với hai người, đối với Trương Ứng, hắn còn quen cách gọi quản lý, vì trước khi vốn là ông chủ của hắn.

Ngoại trừ bọn họ ra, người của công ty châu báo khác cũng lần lượt tiến lên trước, Lý Dương vội vàng nói một câu xin lỗi, Sang Dala lại đứng ra giữ trật tự, cuối cùng cục diện mới tốt được một chút.

-Mục đích đến đây của các vị tôi đã biết, nhưng thật xin lỗi, tôi phải lập tức lên máy bay trở về nước, nhưng mọi người cho tôi cách thức liên lạc, sau khi về nước tôi sẽ liên lạc lại với mọi người.

Lý Dương nói dài nói ngắn, trực tiếp nói ra tình hình.

Tất cả mọi người đều sửng sốt, trên mặt mọi người đều có chút thất vọng, chính Lâm Lang cũng không ngoại lệ.

Ngày xưa Phỉ Thúy của Lý Dương giải ra, ngoại trừ Phỉ Thúy cấp đỉnh không có bán, phần lớn cái khác đều bán đấu giá, bọn họ vốn nghĩ, Phỉ Thúy trên tay Lý Dương đã đủ nhiều rồi, lần này nhất định không chừng khuyên Lý Dương bán đấu giá hai khối, không ngờ Lý Dương không có ý tổ chức bán đấu giá, còn muốn về nước.

-Thành thật xin lỗi, lộ trình sớm đã định rồi, mọi người tin tôi, thì cho tôi cách liên lạc.

Lý Dương lại nói câu này lần nữa.

Hắn phải đi, những người muốn mua Phỉ Thúy đợi nhiều ngày như vậy tất nhiên không muốn, nhưng lúc này Lý Dương không còn cách nào, hắn thật là phải về nước.

-Lý tiên sinh nếu đã có chuyện, vậy chúng ta đừng làm phiền nữa, đây là danh thiếp của tôi, tôi trở về chờ tin lành của ngài.

Thiệu Ngọc Hoa là người đầu tiên nhận lời, đưa tấm danh thiếp bằng vàng vô cùng lễ phép, danh thiếp rất đẹp, cũng là một cách tượng trưng cho thân phận.

Lâm Lang, An Văn Quân cũng không có phản ứng gì.

Vốn Lý Dương có số điện thoại của họ, không cần phải đưa ra cách liên lạc.

Có dẫn đầu của Thiệu Ngọc Hoa, người của công ty châu báo khác đành đưa danh thiếp hoặc cách liên lạc cho Lý Dương, ngay cả người của công ty châu báo Anh quốc và Pháp quốc cũng không ngoại lệ.

Bọn họ còn khách khí mời Lý Dương đến nước của mình làm khách.

Tiến những người của công ty châu báo này đi, Lý Dương vội vàng rời khỏi.

Nhưng lúc hắn rời khỏi, bên cạnh còn lại mấy người.

Lâm Lang, Lâm Bá Văn đều đi theo Lý Dương, bọn họ vốn đến chính là tìm Lý Dương, Lý Dương ở đâu không quan trọng, hướng hồ bọn họ ngoài thu mua nguyên thạch ra, còn có giao dịch đặc biệt khác với Lý Dương.

Hai người muốn đi theo, Lý Dương không từ chối, nhưng người khác không may mắn như vậy, ngay cả An Văn Quân cũng không thể đi theo.

Lo xong những chuyện này, Sang Dala cũng chuẩn bị xong hết thấy tất cả, tướng quân Thornton còn đích thân đến sân bay tiễn Lý Dương, sau khi Lý Dương thắng sự liên thủ của lão Trác và Phỉ Thúy Vương, thái độ của tướng quân Thornton càng thêm kính trọng Lý Dương.

Đây chính là quý nhân quan trọng nhất của gia tộc.

-Lý Dương, nhiều đồ thế này, anh sẽ không mang những lô nguyên thạch này về nước chứ?

Nhìn các chiến sĩ không ngừng mang mấy cái rương lên máy bay, Lâm Lang nhìn không nổi hỏi, những cái rương này rất lớn, số lượng cũng không ít, khoảng chừng mười mấy cái, mang nhiều đồ thế này về, đầu tiên Lâm Lang nghĩ tới chính là nguyên thạch.

Y không biết mấy ngày này Lý Dương ra ngoài làm gì.

Lúc bọn Lý Dương đi ra, tướng quân Thornton lại giải thích với bọn họ về khu vực khai thác mỏ, điều kiện thông tin khu vực khai thác mỏ rất kém, bảo Lâm Lang cho là thật, trong cái rương này là nguyên thạch Lý Dương trực tiếp mang về từ khu vực khai thác mỏ.

Nói như vậy, những nguyên thạch đó cũng đáng nghiên cứu một chút.

-Không phải nguyên thạch, đợi sau khi trở về thì ngài sẽ rõ!

Lý Dương mỉm cười lắc đầu, sức tưởng tượng của Lâm Lang cũng rất phong phú, Lý Dương thật là mang nguyên thạch trở về, hoàn toàn sẽ không nóng vội như vậy, một cuộc điện thoại của hắn có thể bảo Sang Dala gửi đến cho hắn.

Trong này, đều là những bảo bối trong huyết mộ mang về.

-Được rồi!

Lâm Lang nhún vai, cùng lên máy bay với Lý Dương, đợi tất cả mọi người lên máy bay, đồ đạc cũng sắp xếp xong, thời gian lên máy bay cũng tới.

Lúc máy bay Lý Dương cất cánh, lão Hà ở Dương Minh nhận được tin tức.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1067. Chương 1064: Tù Hầm Châu Hòa Bích (1)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Sân bay Minh Dương.

Bên trong đang dừng lại mấy chiếc xe hơi, trong đó một chiếc xe có 2 ông lão đang ngồi, hai ông lão có vẻ thực bình tĩnh, nhưng trong lòng đang lo lắng chờ đợi.

Bọn hắn chờ máy bay hạ cánh, đã chờ vài giờ liền.

- Thủ trưởng, đến rồi!

Một người trẻ tuổi bước nhanh đi đến trước cửa kính xe, nhỏ giọng nói một câu, trong xe hai vị bô lão đều nhìn hướng ra phía ngoài, cùng nhau đi ra.

Hai vị này, một vị trong đó chính là Hà lão, tự mình đến đón Lý Dương.

- Được!

Nhìn thấy máy bay dần dần hiện ra trong tầm nhìn, Hà lão mỉm cười gật đầu, liền đi xuống xe. Năm đó nhận Lý Dương làm đồ đệ, cho tới nay Hà lão đều cho rằng là lựa chọn chính xác nhất, đây cũng là kiêu ngạo lớn nhất của ông.

Hà Lão gia tin tưởng, cho dù tương lai trăm năm, ngàn năm sau, mọi người nhắc tới ông, đồng thời sẽ có một sự hâm mộ và ghen tị, thành tựu của Lý Dương, ông đã nhìn ra rồi.

Tương lai Lý Dương, tuyệt đối mạnh hơn nhiều nếu so với chính ông, hơn nữa không chỉ ở một lĩnh vực, một vùng đất.

Thật giống như người bên cạnh ông, khi nhìn ông, luôn mất tự nhiên mang theo một chút ghen tị.

Máy bay chậm rãi hạ xuống, dưới sự bảo vệ của cảnh vệ viên, Hà lão đi vài bước về phía trước.

Máy bay đến Minh Dương an toàn, cũng có nghĩa Lý Dương hoàn thành chuyến đem đồ vật trở về, một chuyến đi ra ngoài này của Lý Dương, vốn là đi Bình Châu, tiếp đó là Vân Nam, sau là Myanmar, thời gian tổng cộng gần một tháng.

Thời gian tuy lâu, nhưng thu hoạch cũng không nhỏ, vô luận là ở Bình Châu, hay là Vân Nam, Lý Dương đều có được bảo bối không tồi.

Nhưng thu hoạch lớn nhất, vẫn là hành trình ở Myanmar, một chuyến đi kinh điển, khiến Lý Dương kiếm được Phi Thúy cao cấp giá trị đến hai tỉ nhân dân tệ, tìm kiếm được 1 bảo bối, để cho hắn mang về hai món bảo bối của Trung Hoa rất quan trọng.

Máy bay ngừng lại, cửa cabin chậm rãi mở ra.

Hà Lão gia đi về phía trước ngẩng đầu, rất nhanh, thân ảnh quen thuộc kia đã hiện ra trước mắt, khoe miệng Hà lão gia nhếch lên và 1 nụ cười khoái trá hiện ra.

Từ trên máy bay, người đầu tiên xuống dưới, chính là Lý Dương.

Máy bay chuyên cơ này tính năng rất được, ngồi ở trong đó thực thoải mái, ở trên máy bay Lý Dương không trao đổi cùng mọi người nhiều, cố nghỉ ngơi, còn Bạch Minh và mọi người hàn huyên không ít.

Bọn hắn nói chuyện nhiều nhất chính là về Lý Dương, Bạch Minh đem chuyện Lý Dương ở Canada trở về nói ra toàn bộ.

Bạch Minh giảng giải vô cùng sinh động, đặc biệt là về ngọc bài Tử Cương Huyền, Tùy Hầu Châu hắn cũng biết, nhưng cũng chưa thấy qua, liền nói vô cùng ít.

Dù là như thế, cũng làm cho Lâm Lang và Hawes tư tiên sinh sửng sốt, bọn họ cũng không biết những việc này.

Nhưng Lâm Lang sớm đã biết, Trần Vô Cực đã trở thành một đại tông sư giới chạm ngọc, Lý Dương cũng được Trần Vô Cực thu làm môn đệ, là đại đệ tử Khai Sơn, lần này tới gặp Lý Dương, cũng có cơ hội xây dựng quan hệ với Trần Vô Cực.

Châu bá chủ Lâm Thị, nếu có thể mua sắm được những tác phẩm của Trần Vô Cực, nội lực ảnh hưởng cũng sẽ tự nhiên gia tăng.

Một đại tông sư, với đại sư, tuyệt đối là hai loại khái niệm bất đồng.

Đây cũng là lý do Lâm Lang vứt bỏ mọi chuyện ở Canada, kiên trì đích thân đến Myanmar tìm kiếm Lý Dương, bất cứ chuyện gì, Lâm Lang cũng đều tìm hiểu được trong máy bay.

- Lão gia, sao người cũng đến nơi này?

Lý Dương đi ra khỏi máy bay, đột nhiên kêu một tiếng, bước nhanh đi xuống dưới, phía sau hắn Vương Giai Giai cũng đi theo, chẳng ai ngờ rằng Hà lão gia lại ở sân bay, Hà lão gia đã mười mấy năm không tự mình đến sân bay đón người.

- Ta ở nhà không có việc gì, đến đây trước!

Hà lão cười lớn một tiếng, trong tiếng cười mang sự vui mừng, Lý Dương bước nhanh đi đến trước mặt lão gia, lại kinh ngạc nhìn ông lão bên cạnh ông.

- Hoàng viện trưởng, chào ngài!

Người đi cùng Hà lão gia chính là Hoàng viện trưởng ở Cổ Cung, Lý Dương không nghĩ tới lão tiền bối này cũng tới, điều này làm cho trong lòng hắn có một tia cảnh giác, hôm nay hắn mang theo hai món bảo bối về, với tính cách vị lão tiền bối này chính là muốn nhìn thấy đồ.

- Hoàng viện trưởng gần đây không có việc gì, đúng lúc đi công tác đến Trịnh Châu, đi cùng ta ra đây!

Hà Lão gia mỉm cười nói một câu, ông nói lời này kỳ thật cũng là giải thích cho Lý Dương, Hoàng viện trưởng ở đây thuần túy là trùng hợp, khiến Lý Dương yên tâm.

Hoàng viện trưởng cũng bắt chuyện cùng Lý Dương, vừa nói một câu, ánh mắt của hắn đột nhiên sáng ngời, kinh ngạc nhìn một người trên máy bay đi xuống.

- Hawes tư tiên sinh, ngài cũng ở đây?

Hoàng viện trưởng còn đi vài bước về phía trước, đứng dưới cầu thang đợi Hawes tiên sinh.

Hawes tiên sinh và Hoàng viện trưởng là người quen cũ, hẳn ở Mĩ có lực ảnh hưởng lớn, cũng không kém ảnh hưởng của Hoàng viện trưởng ở Trung Quốc, Hoàng viện trưởng nếu không có chức vụ cao trong Cố Cung, có lẽ còn kém Hawes tiên sinh.

- Hoàng viện trưởng, ngài khỏe chứ, tôi theo chân Lý Dương tiên sinh mà!

Hawes tiên sinh mang trên mặt nụ cười khoái trá, ở trên máy bay ông cũng có trao đổi với Lâm Lang và Bạch Minh bọn họ, lại nghe rất nhiều chuyện về Lý Dương, có rất nhiều chuyện, đều là lần đầu tiên ông ta nghe nói.

Mà trong mắt ông ta, Lý Dương cũng càng ngày càng thần bí, cũng làm cho ông càng ngày càng hiếu kỳ.

- Lý Dương?

Hoàng viện trưởng như có suy nghĩ gì, nhẹ nhàng gật đầu.

- Đúng rồi, Lý Dương, cậu ấy là một thanh niên thần kỳ!

Hawes tiên sinh ra sức gật đầu, chuyện về Lý Dương được biết đến càng nhiều, ý tưởng đi tìm Lý Dương trong lòng ông cũng lại càng nặng, hiện tại ông càng thêm chắc ở lại Trung Quốc, tạm thời sẽ không trở về.

- Vâng, thật sự cậu ta rất thần kỳ!

Hoàng viện trưởng mỉm cười gật đầu, Hawes tiên sinh nói những lời này ông ta rất đồng ý, đối với Lý Dương, cũng chỉ có thể dùng từ thần kỳ để hình dung.

Lưu Cương và mấy người vệ sĩ bắt đầu khiêng đồ xuống từ máy bay, Hà lão gia mang đến một chiếc xe vận tải, có thể xếp những thùng này, thùng thực bình thường, người không biết rất khó tưởng tượng trong này đều là bảo bối vô giá.

Thấy nhiều thùng lớn như vậy, Hoàng viện trưởng cũng có chút kinh ngạc, hẳn đã biết tin tức về Tùy Hầu Châu và Lan Đình Tự, nhưng cũng không biết rõ mọi chuyện.

Thùng được dọn sạch, đoàn người lên xe, rất nhanh rời khỏi sân bay.

Đoàn xe chạy đến biệt thự, xuống xe thấy cảnh tượng quen thuộc, trong lòng Lý Dương lại dâng lên chút cảm thán, hiện tại thời gian hẳn ở nhà càng ngày càng ít, không như trước kia mới bái sư. Khi đó không có việc gì có thể đi theo Hà lão gia học tập được nhiều, sau đó còn có thể đón cha mẹ đến nơi này, cùng chung vui.

Hiện tại hẳn coi như là công thành danh toại, danh tính của mình nổi như cồn, nhưng cũng mất đi rất nhiều thứ, đây cũng là một sự bất đắc dĩ, một sự bất lực không thể làm khác được.

Cũng may Lý Dương tuổi trẻ, hẳn còn có nhiều thời gian đến thay đổi tất cả chuyện này.

- Lý lão đệ, đều là người một nhà, hãy lấy đồ ra đi!

Vừa mới vào phòng khách, móng còn chưa đặt xuống, Bạch Minh liền vội vàng nói, mọi người hơi sững sờ, lập tức cùng nhau nở nụ cười.

Tính nôn nóng của Bạch Minh, kỳ thật người trong hội chê cười không ít, tất cả mọi người quen biết hẳn, cũng không ai để ý.

Lý Dương cười khổ lắc đầu:

- Anh Bạch, tôi lập tức lấy ra đây, anh có thể đừng quá nóng như vậy không ?

- Điều này có thể không vội sao, đây chính là Tùy Hầu Châu!

Bạch Minh lập tức chen một câu, nhưng vẫn ngồi xuống, Lý Dương bảo Lưu Cương đem rượu nhỏ lấy ra, lại bảo cảnh vệ viên của Hà lão gia đóng cửa sổ, tắt đèn.

Tùy Hầu Châu, bản thân chính là một viên Dạ Minh Châu thật lớn, trong hoàn cảnh mờ tối mà xem là rất tốt.

Bạch Minh, Mao lão, Thái lão sư bọn họ đều ngồi thẳng người, trừng mắt to nhìn thùng trên tay Lưu Cương, tìm đập nhanh hơn không ít.

Tùy Hầu Châu Hòa Bích, trong lịch sử Trung Quốc là hai bảo bối từ ngọc có danh khí nhất, cũng là đại biểu trong đó.

Hiện tại Hoà Thị Bích đã hiện thế, nó được làm thành ngọc tỷ truyền quốc, tuy nói ngọc truyền quốc bị quốc gia ẩn giấu vài thập niên, nhưng hiện nay đã đem ra, còn tiến hành triển lãm trước mặt dân chúng cả nước. Những người từng thấy qua ngọc tỷ truyền quốc, đều khen không dứt miệng.

Còn một món đồ khác chính là Tùy Hầu Châu, hiện tại cũng được Lý Dương từ nước ngoài xa ngàn dặm tìm trở về, vừa nghĩ tới sẽ thấy là một món đồ như vậy, cho dù là tìm Hà lão hay Hoàng viện trưởng cũng có chút đập nhanh hơn.

Cửa sổ, cửa chính đều đóng vô cùng kín, Lưu Cương chậm rãi mở thùng ra.

Bạch Minh vội đứng lên, mắt còn trừng thật to.

Chờ thấy rõ ràng những thứ bên trong thùng rồi, Bạch Minh lại ngồi xuống, bên trong cái thùng này lại vẫn còn một cái rương nhỏ càng thêm tinh xảo.

Thấy như vậy, đừng nói Bạch Minh, chính là Hà lão bọn họ đều có chút sững sờ, chẳng ai ngờ rằng bên trong còn có một lớp đóng gói.

- Một cái rương cảm giác không đáng tin, liền cho thêm một cái!

Lý Dương cười một tiếng, bên trong thùng là thứ dùng từ trước, vốn là để chứa đựng Phỉ Thúy cao cấp nhất, có Tùy Hầu Châu, Lý Dương liền đem cái thùng tốt nhất này đến đặt bảo bối này .

Từ điểm này cũng có thể thấy được, vị trí của Tùy Hầu Châu ở trong lòng hẩn.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1068. Chương 1064-2: Tùy Hầu Châu Hòa Bích (2)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Chúng ta đã biết rồi, nhanh lên , bỏ ra đi!

Bạch Minh lại nói một tiếng, khúc nhạc đệm này cũng làm cho căng thẳng của mọi người biến đi không ít, nhưng sự chờ đợi trong lòng mọi người cũng càng lớn.

Lý Dương nhẹ nhàng gạt đầu, Lưu Cương lập tức mở rương.

Rương vừa được mở ra, một ánh sáng dịu dàng liền từ trong rương xông ra, lúc này đây, không chỉ có Bạch Minh đứng lên, Hà lão, Hoàng viện trưởng, Hawes tiên sinh, Lâm Lang cùng với Mao lão bọn họ đều đứng lên.

Toàn bộ những người thấy trần châu, đều ngơ ngác đứng ở đó, phản ứng của bọn họ và Lý Dương khi lần đầu tiên nhìn thấy Tùy Hầu Châu cũng không khác là bao.

Lưu Cương cẩn thận đem Tùy Hầu Châu từ trong rương ra, để trên giá gỗ ở bên cạnh đã sớm chuẩn bị.

Tùy Hầu Châu chỉ lớn hơn so với trứng ngỗng một chút, quanh thân tản ra ánh sáng dịu dàng, xuyên thấu qua tầng ánh sáng, tựa hồ có thể thấy một vài hình ảnh mặt ngoài Bảo Châu lưu động.

Những hình ảnh đó, có đôi khi thấy giống như là ngân hà, có đôi khi lại cảm thấy như là rồng bay tiên hạ trong không trung.

Mỗi lần xem, cảm giác đều không giống nhau.

Đây thật ra chính là ánh huỳnh quang mặt ngoài Bảo Châu tạo ra, ánh huỳnh quang này khi chảy xuôi, tự nhiên có thể hình thành một số hình ảnh, nhìn thấy thần kỳ như thế, óc tưởng tượng của mọi người sẽ tự động mở ra, cảm giác khác nhau.

Trong phòng khách khá tối, rất nhanh bị ánh sáng bạch quang bao phủ toàn bộ, một viên trân châu, nhỏ nhỏ phát ra ánh sáng đã nhiều như vậy, chiếu sáng khắp mọi nơi, mầu chốt nhất chính là, còn làm cho người ta không có cảm giác chói mắt, chỉ điểm này liền có thể nói là thần kỳ.

- Tùy Hầu Châu, đây mới thực là bảo bối Tùy Hầu Châu!

Hoàng viện trưởng kêu nhỏ một tiếng, ánh mắt của ông ta còn đăm đăm, không nhin được đi về phía trước từng bước.

Tận mắt nhìn thấy hạt châu này, người ta sẽ không hoài nghi thân phận của nó nữa, cũng chỉ có Tùy Hầu Châu trong truyền thuyết mới có thể có công hiệu thần kỳ như vậy, vô luận là chính sử hay là dã sử cũng đã có ghi lại, bản thân Tùy Hầu Châu chính là viên Dạ Minh Châu.

Đây mới thực là Dạ Minh Châu, tuyệt đối không phải cái loại hấp thu nguồn sáng rồi phát sáng, nên nó mới có thể phát ra bạch quang như Dạ Minh Châu này.

- Tùy Hầu Châu Hòa Bích, Tùy Hầu Châu và cả Hoà Thị Bích trước kia!

Bạch Minh rất cảm khái nói một câu, Mao lão và Thái lão im lặng, lặng lẽ gật đầu.

Hoà Thị Bích sở dĩ nổi danh như vậy, ngoài chuyện được lên sách giáo khoa còn do nó được coi là ngọc tỷ truyền quốc, ở thời kì Chiến Quốc, hai món bảo bối này đều là nổi danh như nhau.

Thậm chí, mọi người theo đuổi Tùy Hầu Châu, còn trước cả Hoà Thị Bích.

- Đẹp, thật sự rất đẹp!

Hawes tiên sinh cũng lớn tiếng cảm thán, chuyện về Tùy Hầu Châu hẳn có biết, thật không nghĩ Tùy Hầu Châu trong hiện thực, so với trong truyền thuyết còn tuyệt hơn, còn đẹp hơn nhiều.

Lần này hẳn đến Trung Quốc quả không uổng, nơi này có không gian văn minh năm nghìn năm, cũng là nơi duy nhất tồn tại văn minh nhiều quốc gia cổ, cũng chỉ có ở đây, mới xuất hiện nhiều bảo bối như vậy, bảo bối thần kỳ như vậy.

Lâm Lang nhẹ thở ra, xoay người lại, hỏi Lý Dương:

- Tùy Hầu Châu mà cậu cũng có thể tìm được, Lý Dương, còn có thứ gì mà cậu không thể có được không?

Lời của hắn, khiến mọi người chung quanh cũng đều nhìn về Lý Dương.

Mọi người rất đồng tình đối với những lời của Lâm Lang, bát Trường Sinh, kiếm Trảm Lô, bình Tiên âm, Thủy Trung họa... không ít món quốc bảo thần khí đã rơi vào tay Lý Dương, hiện giờ lại có thêm Tùy Hầu Châu này, thần khí cấp quốc bảo trên tay Lý Dương, đã nhiều hơn so với Cố Cung.

Hoàng viện trưởng cũng nhìn thoáng qua Lý Dương, trong lòng khe khẽ thở dài.

Đối với vận may của Lý Dương, trong lòng ông ta cũng ghen tị phát điên, nhưng càng ghen tị hơn chính là Hà lão, mỗi lần thấy Hà lão thỏa mãn tươi cười, hẳn đều nghĩ, vì cái gì mình không gặp được một người đệ tử giống như Lý Dương đây.

Đối với người già như bọn họ mà nói, tìm được người truyền thừa so với có được bảo bối tốt còn quan trọng hơn.

Mọi người chỉ nhìn Lý Dương một cái, lại quay sang thưởng thức tửu mĩ Tùy Hầu Châu, đây là một chỉ bảo thiên địa, chỉ bảo thiên địa như vậy rất hiếm thấy, càng khó có được, có thể xem nhiều một chút, thì sẽ xem nhiều một chút.

Cho đến nay, bảo bối thiên nhiên trên tay Lý Dương đều rất ít, có thể so sánh với Tùy Hầu Châu lại càng không cần nói.

- Lý Dương, hãy cất Tùy Hầu Châu đi đã.

Lão gia nhẹ giọng nói một câu, khi nói lời này, trong lòng ông lại kích động hơn.

Tin tức Lý Dương sớm có được Tùy Hầu Châu, điểm ấy ông biết, ngày Thanh Mộc Vị Ương đặc biệt đến Minh Dương mà nói, chính là đem tin tức này tới.

Nhưng ông cũng nghĩ đây chỉ là một tin tức hư vô mờ mịt, nhưng thật không ngờ, Lý Dương dựa vào một tin tức như vậy, thật sự đem được Tùy Hầu Châu trở về.

Đối với vận may của Lý Dương, Hà lão gia đã thật sự không đánh giá được.

Đương nhiên, đây đều là vì mọi người không biết Lý Dương có được năng lực đặc thù, Lý Dương không có năng lực đặc thù, đừng nói những bảo bối này, trước đó rất nhiều bảo bối cũng không thể rơi vào trong tay hắn.,

Đặc biệt là Tùy Hầu Châu, vô luận là mật tín của Lục Minh, hay là huyết hoàng đế Đại Lý ... đều không thể phát hiện nếu không có năng lực đặc thù của Lý Dương.

Không có năng lực đặc thù, Lý Dương sẽ không nhìn thấy mật tín, cũng sẽ không biết địa điểm cụ thể của huyết.

Không có đặc thù năng lực, Lý Dương cũng không thể tìm được huyết bị vùi lấp ở Nhất Tuyền Thiên kia.

Còn có cái hộp chụp hình mười hai con giáp trước đó, đó cũng là do năng lực đặc thù mới phát hiện được, không có cái chìa khóa kia, muốn mở được huyết đạo đó ra chính là chuyện không dễ dàng.

Tất cả chuyện này, đều là năng lực đặc thù thần bí kia mang đến, nhưng bí mật này chỉ có mình Lý Dương hưởng, hắn không có thể, cũng không có cách nào nói cho người khác biết.

Lý Dương đi lên trước, chậm rãi đem cất Tùy Hầu Châu, Lưu Cương chạy tới bật đèn, kéo rèm, mọi người đều đã thấy Tùy Hầu Châu, còn có bảo bối khác chờ lấy ra nữa.

- Cất đi nhanh như vậy sao?

Bạch Minh quệt mũi, rất nhỏ giọng nói một tiếng, hắn còn chưa thấy xem đủ.

Mao lão, Thái lão cũng vậy, ngay cả Lâm Lang cũng có chút tiếc nuối, quá là nhanh, chưa xem đã mất đồ vật đó liền bị cất đi mất.

Đáng tiếc đây là Hà lão nhắc, bọn họ cho dù còn muốn xem, lúc này cũng sẽ không người nào dám chủ động nói ra.

-nLý Dương, có phải thật không?

Hoàng viện trưởng đột nhiên hỏi một câu, hắn cũng có vẻ sốt ruột, Bạch Minh và Mao lão nhìn nhau, tất cả đều không hiểu được Hoàng viện trưởng đang hỏi cái gì.

Chỉ có Lý Dương bọn họ mới biết được, Hoàng viện trưởng lần này nhắc đến chính là Lan Đình Tự.

Bởi vì Bạch Minh sốt ruột, khi ở trang viện của Tang Đạt Lạp ở Myanmar, Lý Dương cũng không nói ra bảo bối này, cho đến hiện tại, bọn họ còn không biết tám thiệp đệ nhất thiên hạ này đã đến tay Lý Dương .

Món bảo bối này, cũng là cùng bọn họ bay về Trung Quốc, bây giờ đang ở chung quanh bọn họ.

- Thật!

Lý Dương gật đầu, nếu tám thiệp này là giả, thật không dám tưởng tượng cái là thật kia sẽ là cái dạng gì, huống hồ cả tám thiệp đã hoàn toàn khắc họa được quan niệm nghệ thuật, lại có thêm vòng sáng trong hình ảnh lập thể, Lý Dương hoàn toàn có thể kết luận, đây là chính phẩm.

- Hoàng viện trưởng, mọi người nói cái gì là thật?

Bạch Minh đang muốn đặt câu hỏi, Lâm Lang lại nhanh hơn so với hắn một bước, Lâm Lang và Hoàng viện trưởng quan hệ gần hơn một chút.

- Các cậu không biết?

Lần này là Hoàng viện trưởng kinh ngạc.

Ngay từ đầu, chính là Bạch Minh vội vàng kêu Lý Dương lấy ra Từ Hầu Châu, bọn hắn lại cùng Lý Dương từ Myanmar trở về Trung Quốc, về lý thì nên biết rõ hơn so với mình mới đúng.

- Là do tôi không nói rõ trước!

Lý Dương vội vàng đứng ra giải thích, hiểu lầm này mà không giải thích, e rằng Bạch Minh và Lâm Lang sẽ càng mơ hồ.

Giải thích vô cùng mau chóng, khi Lưu Cương lấy ra cái rương có chứa Lan Đình Tự ra, Lý Dương đã nói một lần những chuyện cần thiết, khiến Bạch Minh bọn họ hiểu được đầu đuôi.

Nghe rõ rồi, Bạch Minh và Lâm Lang bọn họ đều đưa mắt nhìn nhau.

Một cái Từ Hầu Châu đã đủ cho bọn hắn khiếp sợ, chẳng ai ngờ rằng, Lý Dương không chỉ có tìm về Từ Hầu Châu, còn mang về Lan Đình Tự, Lan Đình Tự chính là bức thư pháp đệ nhất Trung Quốc.

Là một bảo bối cổ kim nội ngoại quốc đều thừa nhận.

Lúc này, trong lòng của bọn họ ngoài rung động, đã không còn ý nghĩ khác, cho dù là Bạch Minh, hiện tại cũng không còn thúc giục Lý Dương.

Cái rương chậm rãi mở ra, Lý Dương từ bên trong lấy ra cuộn tranh, Lưu Cương, Triệu Vĩnh bọn họ đều lui về sau, tấm tranh này có một lực hấp dẫn thiên nhiên, xem quá gần, thực dễ dàng bị mất hồn.

Ở trong này không có nguy hiểm, nhưng lơ đãng tức là không làm tròn bổn phận.

Hà lão, Hoàng viện trưởng, Lâm Lang bọn họ đều đi về phía trước từng bước, Hawes tiên sinh cũng không ngoại lệ, Hawes tiên sinh là người ngoại quốc, nghiên cứu đối với thư pháp Trung Quốc cũng không nhiều, nhưng không có nghĩa ông chưa từng thấy qua.

- Đại đạo vạn thiên, thù lộ đồng quy.

(Đường rộng rãi hàng vạn hàng nghìn, thù lộ đồng quy)

Những chữ xem thật khó hiểu, nhưng có thể thưởng thức tài nghệ viết, viết chữ rất tốt, quả là tác phẩm nghệ thuật thượng đẳng.

Mắt nhìn mọi người, Lý Dương chậm rãi mở bức tranh này ra, khi mở xong, hắn cũng đứng ở bên bức tranh này, lại thưởng thức.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1069. Chương 1065: Lan Đình Tự Mang Đến Rung Động

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Lần trước thấy bức tranh này, là ở trong lòng huyết, hoàn cảnh đó không cho phép hắn có thời gian dài mà thưởng thức, nhưng nơi này thì không giống lúc đó, nơi này là nhà của hắn, ở trong này, xem trong thời gian bao lâu cũng không cần lo lắng.

Trục cuộn tranh đã mở hết, đập vào mắt mọi người đầu tiên, chính là những con chữ khó hiểu.

Mỗi người, sau khi thấy bức tranh này cũng giống như lúc Lý Dương thấy bức tranh từ trong huyết, mọi người hoàn toàn bị bức tranh này hấp dẫn, thậm chí cả những người không hiểu về thư pháp một chút nào như cảnh vệ viên của Hà lão.

Người lấy lại tinh thần trước tiên là Hà lão.

Ông chỉ thất thần có nháy mắt, rất nhanh liền hồi phục lại, thời gian khôi phục so với Triệu Vĩnh còn nhanh hơn, vì nhiều năm làm việc như vậy, tâm trí Hà lão đã sớm trở nên vô cùng kiên định .

Nhưng có thể làm cho hấn thất thần cũng không dễ dàng, Hà lão áp chế cảm thán trong lòng, bắt đầu chậm rãi thưởng thức bức tranh này.

Từ chữ thứ nhất, ông rất nhanh thấy được chữ thứ nhất đó, ông cũng có cảm giác như Lý Dương khi ở trong lòng đất, mỗi người thấy cái chữ này, đều cũng tự nhiên cảm nhận được ý cảnh trong đó.

Không cần bản thân phải lĩnh hội, cũng có thể cảm nhận được ý cảnh trong đó, đây cũng là kỳ thần kỳ của bức tranh.

Cũng chỉ có bức tranh thần như vậy, mới được xưng là đệ nhất thiên hạ.

Hà lão cảm nhận không giống Lý Dương, tốc độ của ông cũng nhanh hơn so với Lý Dương, khi Bạch Minh bọn họ còn chưa định thần lại, Hà lão đã xem xong, lại tiếp tục xem chữ thứ hai.

Người thứ hai sức tĩnh sau Hà lão, không phải Hoàng viện trưởng, mà là Lâm Lang.

Hắn chậm hơn so với Hà lão nhiều, không khác Triệu Linh lúc trước là bao, lúc này cũng như Hà lão đã cảm thụ xong chữ thứ nhất, tự đắc ý cảnh, đang thưởng thức chữ thứ hai.

Lâm Lang từ nhỏ đã cùng cha học qua, tiếp nhận tài sản gia tộc, càng làm cho một tiểu gia tộc phát triển trở thành vì gia tộc tiếng tăm lừng lẫy Canada, trong chuyện này căn bản không thể dùng lời nói mà hình dung được.

Điều này cũng tôi luyện được tâm trí Lâm Lang, ngăn ngừa bị mê hoặc, hấn một lần nữa đã khôi phục bình thường.

Người thanh tĩnh sau đó, là Hoàng viện trưởng và Hawes tiên sinh, còn có mấy cảnh vệ viên của Hà lão, lúc này mấy cảnh vệ viên cũng hiểu được vì sao vừa rồi Lưu Cương và Triệu Vĩnh lùi lại.

Đi theo thủ trưởng, tâm trí lại không biết lạc đi đâu, đây chính là không làm tròn bổn phận một cách nghiêm trọng, sắc mặt của bọn họ đều hơi có chút đỏ lên, trong lòng cũng đều có chút cảnh giác.

May mà chuyện xảy ra ở nhà, nếu là ở bên ngoài, vạn nhất xảy ra chuyện gì bọn họ đảm đương không nổi trách nhiệm này, sau này còn cần tăng cường tôi luyện, tránh chuyện như vậy phát sinh lần nữa.

Bạch Minh, Thái lão, Mao lão bọn họ lần lượt cũng đều tĩnh lại.

Mấy người cũng đều kinh hãi nhìn nhau, chỉ là một bức tranh chữ, đã khiến cho mọi người mất phương hướng, chuyện như vậy nếu là trước kia nói với bọn họ, chắc chắn họ sẽ không tin.

Cũng chỉ có tự mình cảm thụ qua, mới có thể biết được sự rung động mà tác phẩm mang đến.

Người cuối cùng tĩnh lại là Lâm Bá Văn.

Hắn há hốc mồm, ngơ ngác, không thể tưởng tượng nổi nhìn lên bức tranh chữ trước mặt, hấn là người quan trọng trong Lâm gia, cũng là người được bồi dưỡng tỉ mỉ, gặp qua những thứ tốt đương nhiên không ít.

Nhưng cũng không có một đồ vật nào, có thể làm cho hấn khiếp sợ như thế, cho dù là Tùy Hầu Châu vừa rồi, cũng chưa khiến hấn thất thố như vậy.

Chỉ xem một cái, có thể hoàn toàn bị hấp dẫn vào bức tranh chữ, thật sự khiến cho hấn không thể tưởng tượng.

Hắn quay đầu lại nhìn nhìn mọi người chung quanh, lúc này tất cả mọi người vẫn nhìn chăm chăm vào bức tranh, thậm chí cũng không muốn nháy mắt một cái, chỉ sợ trong nháy mắt thời sẽ bỏ lỡ cái gì.

Hắn một lần nữa phục hồi tinh thần lại, xoay người, bắt đầu cẩn thận nhìn toàn bộ bức tranh.

Lâm Lang yêu thích sưu tầm, là người sưu tầm nổi tiếng Canada, trên toàn thế giới cũng có lực ảnh hưởng nhất định, Lâm Bá Văn bị hấn hun đúc, cho dù không ham hồ lăm việc sưu tầm, nhưng cũng hiểu được một chút.

Thư pháp, tranh chữ, hần gắp qua không ít tác phẩm danh giá, nhưng có thể sánh với bức tranh hần thấy trước mắt này , quả thật chưa từng có.

Lâm Bá Văn bắt đầu xem từ chữ thứ nhất, từng chữ, đều xem cực kỳ cẩn thận.

Thậm chí mỗi một nét bút, cũng làm cho hần có cảm giác mới, tác phẩm của một đại tông sư như Vương Hi Chi tông sư, đệ nhất thiên hạ thư pháp, nhìn bao nhiêu, cũng không cảm giác ghét chán.

Tất cả mọi người đang nhìn, bên trong phòng khách không ai nói chuyện.

Lưu Cương và mấy cảnh vệ viên của Hà lão nhìn nhau, hơi lộ ra một chút tươi cười, mấy cảnh vệ viên này cũng đều lui về sau mấy bước, không dám đi lên xem bức tranh.

Cảm thụ của bọn họ, Lưu Cương rất hiểu, hần đã sớm trải qua rồi.

Triệu Vĩnh, Triệu Khuê mấy người cũng đều đứng ở đó, thân phận của bọn họ cùng mấy cảnh vệ viên khác nhau, nhưng thực lực của bọn họ tuyệt đối không kém mấy cảnh vệ viên đó, bọn họ đều là bộ đội đặc chủng và rất tinh anh.

Thời gian chậm chậm trôi đi.

Mười mấy phút sau, Hà lão phát ra một tiếng thở dài, hai mươi mốt chữ, hiện ra hai mươi ý cảnh khác nhau, bức tranh chữ này, là Lan Đình Tự chân chính.

Khó trách cổ nhân tôn sùng bức tranh chữ này như vậy, toàn bộ ghi lại, đều tôn sùng nó làm đệ nhất thiên hạ, vô luận chính sử hay là dã sử, đều dùng những từ ngữ ca ngợi nó.

Bức tranh chữ này, ca ngợi nhiều hơn nữa cũng không đủ.

Hai phút sau, Lý Dương ngẩng đầu, lặng lẽ thở ra.

Hần lại thưởng thức một lần, lần này xem bức tranh này, cảm giác lại không giống với lúc xem ở dưới mộ, xem nhiều một lần, lại có một lần cảm nhận mới.

Hà lão quay đầu lại nhìn hần một cái, không nói gì, lại quay đầu lại, lại thưởng thức bức tranh trước mặt.

Bức tranh như vậy, xem một lần là không đủ, ngay cả Hà lão, xem qua một lần cũng thấy chưa đủ, tiếp tục xem lần thứ hai.

Lý Dương cười khê gật đầu, chậm rãi đi đến bên, bảo Lưu Cương bọn hần mang đến mấy cái ghế.

Lão gia đã lớn tuổi , Hoàng viện trưởng, Hawes tư tiên sinh cũng đều không ít tuổi, cho dù là chỉ Thái lão bọn họ trẻ hơn chừng mười tuổi , đứng một lúc không sao, nhưng đứng lâu một chút, cũng không tốt cho thân thể của bọn họ.

Vài cái ghế dựa được đưa qua, để tất cả mọi người ngồi mà thưởng thức.

Lão gia là người đầu tiên ngồi ở ghế trên, Hoàng viện trưởng còn đứng ở đó, khi ông ta chưa thưởng thức xong, Lý Dương sẽ không quấy rầy ông ta, lúc này ai quấy nhiễu ông ta, e là ông ta sẽ chửi mắng.

Lại qua vài phút, Hoàng viện trưởng mới hoàn toàn thưởng thức xong bức tranh một lần, chứng kiến chữ cuối cùng hiện ra, rung động trong lòng ông ta đã không thể dùng lời nói mà hình dung được.

Thừa cơ hội này, Lý Dương vội vàng mời ông ta ngồi xuống.

Hoàng viện trưởng không nói gì, cũng không nói cảm ơn, chỉ nhìn Lý Dương một cách phức tạp, lại quay đầu lại, tiếp tục thưởng thức bức tranh chữ này.

Ông ta cùng với Hà lão giống nhau, đều không thấy xem đủ.

Mọi người chậm rãi đều xem thưởng thức xong lần thứ nhất, mỗi người đều có cảm thụ của mình, mọi người đã là tâm phúc khẩu phục đối với bức tranh chữ đệ nhất thiên hạ này, bọn họ đang thể nghiệm một hưởng thụ chưa bao giờ trải qua.

Cho dù là Hawes tiên sinh không hiểu rõ lắm đối với tranh chữ cổ trong nước, lúc này cũng có cảm giác rất khác lạ.

Trong lòng hắn còn không ngừng nghĩ là may mắn, đợi Lý Dương quả là đúng, lần này về nước cũng đúng, bảo bối tốt như vậy, tác phẩm thư pháp có thể mang giá trị nghệ thuật cao như thế, quả thực chính là nghe thấy mà không thể tin được, tuyệt đối thần tích.

Thật sự thực làm cho người ta kính nể.

Bạch Minh bọn họ càng không cần phải nói, sau khi ngồi xuống, mỗi người lập tức lại cẩn thận dán mắt vào bức tranh, quả là Lan Đình Tự, đây chính là Lan Đình Tự, chữ tốt như vậy, thực khó có thể tưởng tượng là một người viết ra.

Một đại tông sư, Vương Hi Chi, lúc này mọi người càng thêm kính ngưỡng *ông ta.

Ước chừng qua hơn một giờ, Hà lão gia mới nhắm mắt lại, chậm rãi uống trà.

Ông còn đang tưởng tượng lại các chữ trong bức tranh, hai mươi mốt chữ, mang ra hai mươi mốt quan niệm nghệ thuật, nhưng quan niệm nghệ thuật này cũng không phải cố định không thay đổi, cả bức tranh biến hóa càng nhiều, càng lớn hơn nữa.

Ở bên trong, giống như có thứ gì đó mà bạn không thể lĩnh hội được hết.

Những bức tranh chữ bình thường, có thể có một quan niệm nghệ thuật đã không dễ dàng, có thể có hai loại, ba loại, vậy đã là tác phẩm cao nhất của đại sư, còn bức tranh giống như bức tranh trước mắt này, hiện ra hơn hai mươi loại, mà lại có thể phân tán ra trên trăm, thậm chí hơn một ngàn cách hiểu, vậy quả là không ai có thể làm.

Cũng chỉ có tác phẩm của tông sư chân chính, mới có thể đạt tới trình độ cao như vậy.

Hoàng viện trưởng cũng ngừng lại, bưng lên chén trà.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1070. Chương 1066: Công Lao Lớn

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Bức tranh chữ này, xem mãi không chán, nhưng sức khỏe ông ta không cho phép, xem lâu, lĩnh hội nhiều thực ra lại tiêu hao nhiều tâm trí, lúc này ông phải nghỉ ngơi một hồi, Hà lão cũng là vì điểm ấy mà dừng lại.

Chậm rãi, tất cả mọi người ngừng lại, Lý Dương thì cẩn thận thu vào cuộn tranh trước mặt.

Bức tranh vẫn bày ở chỗ này, mọi người muốn nghỉ ngơi cũng nghỉ ngơi không yên.

Khi Lý Dương thu bức tranh lại, Hoàng viện trưởng giơ tay lên, cuối cùng lại suy sụp thả xuống, ông không muốn để cho Lý Dương thu sớm như vậy, nhưng ông cũng hiểu được, hiện tại ông đã không còn đủ tinh lực mà tiếp tục thưởng thức .

Không biết tự lượng sức mình, chỉ tổ làm tổn hại thương thân thể của mình.

Chỉ tổn hại sức khỏe của chính mình còn chưa nói, mà nơi này không chỉ mình ông ta, còn có vài người nữa, bức tranh này bày ở đây, mọi người khẳng định còn muốn nhìn thêm, không tốt đối với tất cả mọi người, Lý Dương thu lại, cũng là có trách nhiệm đối với mọi người.

Cho nên, hắn mới không nói ra lời trong lòng.

- Lan Đình Tự, tác phẩm thiên cổ, rốt cục đã tái hiện nhân gian !

Lão đột nhiên cảm khái một tiếng, hắn cũng nghĩ thật may mắn, lần này nếu không phải Bạch Minh kiên trì, nói không chừng bọn họ đã cùng Mã lão về Vân Nam trước, vậy sẽ không thấy bức tranh này.

Bảo bối như vậy, vô luận ở trong tay ai đều phải bảo quản thật kỹ lưỡng, ai biết lần sau nhìn thấy nó sẽ là lúc nào.

Hơn nữa, tranh chữ như vậy, có thể thấy trước khi trở về nước, cũng là một sự kiêu ngạo.

- Đúng vậy, Lý Dương, cậu đem Lan Đình Tự và Tù Hưu Châu tìm trở về, đây chính là công lao lớn!

Hoàng viện trưởng gật đầu, uống chút nước, lúc này cảm giác tốt hơn nhiều, nhưng hôm nay muốn tiếp tục xem bức tranh chỉ sợ không dễ dàng, nhanh nhất cũng phải đợi đến tối.

- Đúng vậy, là đại công lao ngàn đời!

Bạch Minh gật đầu, nói theo một câu.

Đem bảo bối như vậy trở về, đúng là công lao lớn, bảo bối như vậy liền không nên bị vùi lấp dưới đất, lấy nó ra, sau này những thứ trong sách kia còn được tận mắt thưởng thức, còn có tác dụng rất lớn đối với bọn họ.

Nói không chừng, tương lai còn có thể lại xuất hiện một vị thư pháp tông sư.

Đương nhiên, tông sư không phải dễ dàng mà được như vậy, vài thập niên có thể xuất hiện, nhưng cũng có thể mấy trăm năm, thậm chí hơn một ngàn năm cũng không có một vị.

Nhưng nhiều người thưởng thức, có thể nâng cao trình độ của người đó, tác phẩm thần kỳ như vậy, có thể bồi dưỡng ra được thư pháp đại sư.

- Thời gian cũng đã hơi muộn, chuẩn bị một chút đi, rồi chúng ta đi ăn một chút gì!

Hà lão chậm rãi nói một câu, xuống máy bay, quay về biệt thự, lại thưởng thức hai món bảo bối, lúc này thời gian cũng tới lúc ăn bữa tối, phòng bếp có người chuyên nấu cơm, một lát sau mọi người có thể ăn cơm ở đây.

Hoàng viện trưởng, Hawes, và cả Lâm Lang bọn họ đều không từ chối.

Không lâu sau, bàn ăn đã chuẩn bị xong, đêm nay Hoàng viện trưởng sẽ không đi, ở lại nhà Hà lão, còn Bạch Minh bọn họ sẽ về nhà Lý Dương, nhà Lý Dương bên đó rất lớn, luôn để không, vài người đến nữa cũng có thể ở lại.

- Lý Dương, trong thùng này, là cái gì?

Còn chưa ăn cơm, Hoàng viện trưởng đột nhiên lại hỏi một câu, lời của ông ta, cũng làm cho tất cả mọi người nhìn về phía Lý Dương.

Từ trên máy bay hạ xuống nhiều thùng như vậy, tất cả mọi người đều thấy được, những thùng đó, lúc trước Lâm Lang còn nghĩ lầm là cát nguyên liệu, hiện tại ngẫm lại, rất có thể không đúng.

Lý Dương nao nao, lập tức cười nói:

- Đều là những đồ lấy từ trong huyết ra, không sánh bằng Tù Hưu Châu và Lan Đình Tự!

Hoàng viện trưởng cũng sững sốt, lập tức cười mắng:

- Không sánh bằng Tù Hưu Châu và Lan Đình Tự? Cậu nghĩ hai bảo bối đó là cái gì? Chính là mộ Tần Thủy Hoàng, cũng không có nhiều bảo bối như vậy, hoàng đế Đại Lý có thể cất giấu hai bảo bối đó, đã không phải chuyện dễ dàng !

Tất cả mọi người nở nụ cười, lời của Lý Dương có chút tham lam, trong nước cũng không có nhiều bảo bối có thể sánh với hai bảo bối như vậy, có thể có được hai món này, đã là cơ duyên lớn lao.

Lý Dương cũng cười cười, hần vốn là cố ý nói như vậy, cho không khí sinh động.

Bữa tối rất vui vẻ, lão gia cũng ăn được hơn hai chén cơm, sau khi ăn xong mọi người lại thưởng thức những bảo bối khác mà Lý Dương mang về, sau đó về phòng nghỉ ngơi.

Những bảo bối này đương nhiên không sánh bằng hai món chí bảo kia, nhưng cũng không tệ, giá trị cũng không thấp.

Có vài món, có giá trị hơn một ngàn vạn, Hoàng viện trưởng một mực nói Lý Dương lần này giàu to rồi, nhất định bắt Lý Dương mời cơm khách, Bạch Minh bọn họ cũng hòa theo, mãi đến khi Lý Dương đồng ý, mới tính bỏ qua.

Kỳ thật mời mọi người ăn một bữa, không tốn bao nhiêu tiền, cho dù ở Bắc Kinh, tìm nhà hàng đắt nhất, Lý Dương cũng có thể thoải mái chi tiền, nhưng là mọi người đang phát tác tính đồ kỵ, mới cố ý nói như vậy.

Thấy Lý Dương có được nhiều bảo bối như vậy, nếu nói trong lòng không suy nghĩ gì, nhất định là gạt người, cho dù là Bạch Minh cũng đều có một chút, đây cũng là tâm trạng thường tình.

Đối với mấy chuyện này, Hoàng viện trưởng đúng là bất đắc dĩ, những bảo bối này, là Lý Dương mang về từ nước ngoài, đây cũng là một công lớn.

Nếu là trong nước, ông ta có thể không chút khách khí mà ghen ghét Lý Dương, dựa theo quy định trong nước, bảo bối khai quật được trong nước, đều thuộc về quốc gia, Hà lão cũng không thể ngăn trở.

Sáng sớm hôm sau, mọi người rời khỏi giường sớm.

Lý Dương đánh xong bài quyền, ăn xong bữa sáng, liền dẫn Lâm Lang và Lâm Bá Văn đi thư phòng, Bạch Minh bọn họ thì đã đến chỗ Hà lão, cẩn thận thưởng thức bảo bối nơi đó.

Phòng sưu tầm đồ cổ của Hà Lão gia, có rất nhiều đều là đồ cổ mà Lý Dương sưu tầm, bao gồm cả ngọc bài Tử Cương Huyền và bảo kiếm Mạc Tà, hai thanh thần kiếm.

Nơi này lại tặng thêm hai món khác, Tùy Hầu Châu cùng Lan Đình Tự, khi Lý Dương chưa quay về Bắc Kinh, những bảo bối này đều tạm đặt ở chỗ Hà lão.

Bên trong thư phòng của Lý Dương, Lâm Lang đang mỉm cười nhìn hắn.

Ở trên mặt Lý Dương còn một tia bất đắc dĩ, hắn tiếc nuối lấy ra một cái hộp nhỏ, chậm rãi đặt ở trên bàn trước ghế sofa.

- Lâm tiên sinh, đây là ngọc bội hình rồng, anh nhất định phải bảo quản tốt!

Lý Dương đẩy cái hộp đến trước mặt Lâm Lang, lại nhẹ nhàng thở dài.

Trong hộp này, chính là ngọc bội hình rồng mà Trần Vô Cực tự mình làm ra từ nguyên liệu Long Thạch Chung, cả khối nguyên liệu Long Thạch Chung, làm ra một đôi ngọc bài, ba miếng ngọc bội, cùng một chiếc vòng tay.

Vòng tay hiện giờ đã rất nổi tiếng, là tác phẩm mà Trần Vô Cực trở thành tông sư, vòng tay Hắc Long.

Ban đầu ở Canada có được khối nguyên liệu Long Thạch Chung, Lý Dương đã đồng ý với Lâm Lang, làm ra thành phẩm sẽ nhượng cho hắn một món, hôm nay là ngày thực hiện lời hứa hẹn đó.

Long Thạch Chung hiếm có như vậy, làm thành đồ trang sức cũng chỉ được vài món, bây giờ thực phải nhượng lại một món đồ, Lý Dương cũng có chút không muốn.

Về mặt Lâm Lang thoáng trở nên nghiêm trang, chậm rãi mở hộp trước mặt.

Lần này đến Trung Quốc tìm Lý Dương, hắn cũng có mang theo ý tưởng này, từ lúc gia công xong những đồ trang sức ấy, hắn cùng với Lý Dương từng có liên lạc, Lý Dương đã đồng ý cho hắn khối Long bội.

Mặc dù rất tiếc, Lý Dương vẫn đem Long bội ra.

Đây là lời hứa của hắn lúc trước, nếu không làm được, Lý Dương đã không hứa hẹn, nhưng đã hứa hẹn thì chưa bao giờ đổi ý.

- Thật là đẹp!

Vừa mở hộp ra, khuôn mặt Lâm Lang liền bất động, ánh mắt Lâm Bá Văn cũng trừng lớn.

Trang sức từ Long Thạch Chung Phỉ Thúy, so với trang sức làm từ Phỉ Thúy bình thường toát ra sự mê hoặc và cao quý hơn nhiều, thành phẩm không giống như Phỉ Thúy nguyên liệu, khối ngọc bội hình rồng này, nhìn qua cũng khiến người ta cảm giác vô cùng khác lạ.

- Được, Lý Dương, lời khách khí tôi cũng không muốn nói nhiều, khối ngọc bội này, ba triệu được không?

Lâm Lang nhẹ giọng kêu lên một câu, còn nhẹ nhàng chạm vào ngọc bội.

Ngọc bội tốt như vậy, cho dù có người ra giá cao tới đâu để mua hẳn cũng sẽ không bán, lúc này hẳn không cần nhắc đến điều kiện của Lý Dương lúc đầu, nhìn thấy khối ngọc bội này lần đầu tiên, hẳn đã thích khối ngọc bội này.

Hắn muốn đem khối ngọc bội này làm tín vật của Lâm gia, trở thành vật gia truyền.

Đây tuyệt đối là độc nhất vô nhị, không nói về chuyện nguyên liệu Long Thạch Chung đã tuyệt tích, cho dù còn có thể tìm được nguyên liệu tốt như vậy, cũng không thể lại nhờ Trần Vô Cực điêu khắc ra một khối ngọc bội tốt như vậy.

- Được!

Lý Dương gật đầu, ba triệu, khối ngọc bội rồng này giá trị tuyệt đối tương xứng ba triệu, nếu không phải đã đồng ý với Lâm Lang, thì có ra giá nào hẳn cũng sẽ không bán.

Khối ngọc bội, chính là tác phẩm đặc ý của tông sư mới ra đời - Trần Vô Cực, chỉ điểm này thì giá trị đã gia tăng không ít.

- Bá Văn, lập tức cho người đi chuyển khoản!

Lâm Lang quay đầu lại nhắc Lâm Bá Văn một câu, Lâm Bá Văn lập tức rời khỏi thư phòng, ba triệu không phải con số nhỏ, từ Canada chuyển về nước, cũng cần thời gian nhất định.

Nhẹ nhàng nắm lấy ngọc bội này, Lâm Lang yêu thích không rời tay, một lát sau, hắn mới nhẹ giọng nói:

- Lý Dương, những nguyên liệu lần này cậu mang từ Myanmar về, toàn bộ bán cho tôi được không, giá cả tôi sẽ để cho cậu vừa lòng!

Ngoài Long Thạch Chung này, mục đích lớn nhất của Lâm Lang chính là những nguyên liệu khác trong tay Lý Dương đó.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1071. Chương 1067: Chuyện Tốt - Đốt Đèn Lòng Tim Không Thấy

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Những nguyên liệu cao cấp giá trị trên hai tỷ, lại có mấy khối Phỉ Thúy nguyên liệu là đỉnh cấp, bất kỳ một công ty châu báu nào trên toàn thế giới đều cũng đỏ mắt ghen tỵ, hẳn nhờ quan hệ gần với Lý Dương mà có cơ hội, không bắt lấy cơ hội này nhất định là kẻ ngốc.

- Lâm tiên sinh, thực không dám giấu diếm, tôi có ý tưởng tự mình mở một xưởng chế tác ngọc!

Lý Dương do dự một chút, cuối cùng vẫn nói ra kế hoạch của mình, nếu đã làm về ngọc, chỉ bán thành phẩm cũng có chút thua thiệt, không bằng tự gia công thành trang sức rồi bán đi.

Cho dù bán cho những công ty châu báu, thì lợi nhuận đã gia tăng rất nhiều.

Hiện giờ đại nghiệp của Lý Dương, đã là cả nhà không lo đói bụng, nhưng hẳn chi tiêu cũng lớn, có rất nhiều chỗ đều cần dùng tiền, những thứ không nói đâu xa, quỹ từ thiện của hắn cần không ít tiền.

Quỹ này lúc trước chỉ là nhất thời mà lập nên, nhưng sau khi Lý Dương khảo sát qua những ngôi trường cần trợ giúp kia, chứng kiến ánh mắt của những học sinh mặt lạ hoặc mà rất đáng yêu kia, hắn liền quyết định, quỹ này cần duy trì.

Ít nhất khi hắn còn sống, nhất định phải phát triển nó, duy trì nó.

Đây cũng là một chuyện rất có ý nghĩa.

- Xưởng Ngọc ?

Lâm Lang hơi sững sờ, lập tức nở nụ cười, tiếp tục nói:

- Lý Dương, xưởng chế tác ngọc không phải một sớm một chiều có thể lo liệu xong, cho dù cậu lo liệu được, có tìm được đại sư chạm ngọc thích hợp hay không cũng là cả một vấn đề! Còn những Phỉ Thúy nguyên liệu đó? Giao cho người bình thường thật là lãng phí!

Lâm Lang nói những lời này, khiến chân mày Lý Dương mất tự nhiên ngưng kết lại với nhau.

Lời của hắn cũng không phải là không có lý, xưởng ngọc phần lớn là gia công Phỉ Thúy nguyên liệu loại trung và thấp, nguyên liệu trung và cao rất ít, cao cấp thì càng thiếu.

Từ hiểu biết của hắn, đại sư chạm ngọc trong xưởng như của Mã Tuấn Đào cũng rất ít, chủ yếu là vì tính cách cổ quái của những đại sư, đều có tính cách riêng của mình, mời đến cũng không dễ dàng.

Trong tay Lý Dương nhiều Phỉ Thúy nguyên liệu như vậy, chỉ có một hai vị đại sư, sẽ cần thời gian gia công rất dài.

Đương nhiên, Lý Dương cũng có thể mượn ảnh hưởng của Trần Vô Cực di kêu gọi, mời đến vài vị đại sư chân chính, nhưng Lý Dương cũng không muốn làm như vậy, Trần Vô Cực đã giúp hắn rất nhiều, khi hắn học chưa thành, cũng không muốn tiếp tục phiền toái ông ấy.

- Lý Dương, vậy xưởng ngọc đó cậu chuẩn bị mở ở nơi nào?

Lâm Lang đột nhiên lại hỏi một câu.

- Yết Dương!

Lần này Lý Dương không do dự, liền nói ngay, xưởng ngọc của hắn chỉ có thể mở tại đây, không chọn nơi nào khác, đây cũng là nơi thích hợp nhất.

- Lý Dương, cậu thấy thế này được không. Xưởng ngọc này cho tôi góp cổ phần, về phương diện đại sư chạm ngọc, toàn bộ giao cho tôi xử lý, được không?

Lâm Lang cười híp mắt lại nói thêm một câu, Lý Dương kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Vô luận là ở giới cổ vật, hay là giới kinh doanh Châu Bảo, Lâm Lang đều có được ảnh hưởng và quan hệ rất mạnh, hắn quen biết đại sư chạm ngọc nhiều hơn nhiều so với Lý Dương, cho dù Lý Dương là đại đệ tử của Trần Vô Cực, cũng không sánh bằng Lâm Lang.

Lâm Lang ra mặt, quả thật mạnh hơn so với hắn một chút.

Do dự một hồi, Lý Dương mới chậm rãi nói:

- Lần này, thật ra là tôi muốn cùng Mã Tuấn Đào hợp tác, cùng nhau mở một xưởng chế tác ngọc ở Yết Dương!

Cùng Mã Tuấn Đào hợp tác, là ý tưởng của hắn lúc trước, Mã Tuấn Đào tự mình kinh doanh xưởng ngọc, có kinh nghiệm nhiều năm, như vậy về quản lý mà nói, Lý Dương liền không cần quan tâm .

Hơn nữa ảnh hưởng bản thân Lý Dương, quản lý không vấn đề, xưởng ngọc này nhất định là chỉ kiếm ra chứ không thua lỗ.

- Mã Tuấn Đào, không sao, trở về tôi sẽ thương lượng cùng anh ta, tôi chỉ góp một phần, Mã Tuấn Đào bốn phần, Lý Dương cậu 4 phần, xưởng ngọc này vẫn là trong tay của cậu, thời điểm mấu chốt, một cổ phần của tôi có thể sẽ bán đi, cam đoan sẽ không khổng chế quyền cổ phần của cậu!

Lâm Lang không hề để ý, lại cười ha hả nói thêm một câu.

Buôn bán, mười Lý Dương cũng không phải đối thủ của Lâm Lang, kế hoạch này nhìn từ đâu, đối với Lý Dương cũng tuyệt đối là tốt, hơn nữa có thêm Lâm Lang, xưởng ngọc sẽ phát triển rất tốt.

- Được, tôi cùng Mã Tuấn Đào liên hệ, đây chỉ là ý nghĩ của tôi, còn chưa nói với anh ta!

Lý Dương suy nghĩ một chút, mới chậm rãi gật đầu.

Lâm Lang luôn luôn mỉm cười, không ai biết, trong lòng của hắn đã nổi nhạc lên rồi.

Khoản đầu tư này với hắn mà nói, nhìn như không có lợi gì, còn phải phí sức lực đi làm công tác khó khăn nhất, mời về mấy vị chạm ngọc đại sư chân chính gia nhập, nhưng nếu nhìn kỹ, liền gặp phát hiện Lâm Lang đang có thể lợi dụng một người.

Lý Dương và Mã Tuấn Đào, cũng chỉ là gia công nguyên liệu, cũng không có con đường tiêu thụ thành phẩm của mình.

Những trang sức mà xưởng ngọc đó gia công ra, Lâm Lang khẳng định có ưu tiên mua, vậy còn chưa phải là trọng yếu nhất, Lâm Lang tin tưởng tương lai Lý Dương sẽ càng thêm huy hoàng, nguyên liệu tốt từ tay Lý Dương đi ra, sẽ không ngừng.

Cứ như vậy, những Phỉ Thúy nguyên liệu mà Lý Dương giải ra, hắn đều có quyền ưu tiên mua trước.

Nhưng bất đồng chính là, hắn đem đại sư chạm ngọc về xưởng gia công ngọc trong nước, để cho bọn họ gia công tại đây, hắn sẽ phải bỏ thêm phí gia công.

Chút lợi nhuận này, không làm cũng được, nhưng hắn có cơ hội trói chân cùng Lý Dương, chỗ tốt mang tới cho hắn so với chút thua thiệt ấy quả là không coi là gì.

Nên vừa nghe thấy Lý Dương muốn mở xưởng gia công ngọc, Lâm Lang liền tính ra cơ hội, trong thời gian ngắn ngủi đã có thể đưa ra quyết định, đủ để nhìn ra hắn là một người rất có quyết đoán.

Lý Dương đã định gọi điện thoại cho Mã Tuấn Đào, hắn mới về nước, gần đây có chút thời gian, muốn sớm một chút làm cho xong chuyện này.

Trong nhà hắn vốn không thiếu Phỉ Thúy nguyên liệu, chờ xác định được, những nguyên liệu này cũng không cần đặt ở nhà mãi, sớm đem ra sử dụng, cũng có thể lấy ra không ít tiền mặt, trợ giúp càng nhiều người.

Điện thoại bên kia, Mã Tuấn Đào nghe thấy lời đề nghị của Lý Dương, ngây ngẩn cả người.

Lý Dương, Phỉ Thúy Vương và Trác lão đầu một trận kinh điển, danh tiếng của hắn đã như mặt trời ban trưa, không người nào có thể so sánh, còn Phỉ Thúy Vương lại giảm không ít, dường như không xuất hiện.

Hắn còn đau đầu suy nghĩ nên xây dựng quan hệ cùng Lý Dương như thế nào, chuyện tốt này lại đưa đến cửa, nghe xong đề nghị của Lý Dương, hắn không hề nghĩ ngợi liền đồng ý ngay, việc này nếu cự tuyệt, hắn quả là kẻ ngu.

Đối với chuyện Lâm Lang cũng muốn góp cổ phần hắn càng không có ý kiến.

Nhiều thêm một người có sức ảnh hưởng như vậy hợp tác cùng, đây tuyệt đối là chuyện tốt, huống chi Lâm Lang chỉ cần một cổ phần, đại bộ phận cổ phần vẫn trong tay hắn và Lý Dương, còn giải quyết vấn đề khó khăn lớn nhất. Đây là chuyện tốt - thấp đèn lồng cũng tìm không thấy.

Qua điện thoại, Mã Tuấn Đào nói lập tức đến Minh Dương, cùng Lý Dương bàn bạc chuyện này.

Lâm Lang thỏa mãn rời thư phòng, đi đến biệt thự của Hà lão.

Mã Tuấn Đào còn chưa tới, nhưng chỉ nghe giọng điệu Mã Tuấn Đào ở trong điện thoại, Lâm Lang biết việc này cơ bản thành công, tiếp theo chính là bàn bạc cụ thể thủ tục thành lập xưởng ngọc.

Lâm Lang coi trọng không phải xưởng ngọc khí hán, quản lý cụ thể hắn cũng không hỏi đến, hắn chỉ góp cổ phần tượng trưng, với hắn mà nói, mấu chốt nhất vẫn là lợi dụng chuyện này xây dựng quan hệ với Lý Dương.

Có xưởng ngọc này khỏa ràng buộc, cũng tương đương kéo quan hệ của bọn họ gần lại hơn nhiều.

Còn những Phỉ Thúy giá trị hai tỷ đó, Lâm Lang lại càng không cần lo, chỉ cần xưởng ngọc được thành lập, lại có đại sư chạm ngọc trấn thủ, những Phỉ Thúy nguyên liệu của Lý Dương chắc chắn sẽ được tiến hành gia công ở đó, hẳn là cổ đông, người chạm ngọc lại do hắn tìm đến, nếu giá cả ngang nhau, những trang sức thành phẩm đó nhất định sẽ thuộc về hắn.

Cứ như vậy, có nghĩa những Phỉ Thúy nguyên liệu đã về trong tay hắn.

Bất đồng chính là, Lâm Lang áp dụng cách đi đường vòng, phương thức này càng mềm mỏng, tác dụng lại càng lớn hơn nữa.

Giải quyết xong chuyện Phỉ Thúy nguyên liệu, Lâm Lang rất vừa lòng về hành trình về nước lần này. Chuyện ở xưởng ngọc không cần hắn ra mặt, có Lâm Bá Văn ở lại sẽ tốt hơn, hắn cần giải quyết chính là mời mấy đại sư chạm ngọc đến với xưởng ngọc.

Chạm ngọc đại sư, đây không phải những đại sư chạm ngọc bình thường, trình độ của bọn họ cho dù không sánh bằng đồ đệ của Hồng lão Hoàng Hạo, cũng sẽ không kém bao nhiêu, ở Yết Dương, Tô Châu, những người này đều có tư cách tham gia đại hội đại sư.

Cao thủ như thế không dễ dàng tìm được, cho dù là Lâm Lang ra mặt, cũng cần phí nhiều công sức.

Nhưng cũng không đáng kể, Lâm Lang nhất định có thể làm được, lực ảnh hưởng của Lâm Lang không bằng Lý Dương, nhưng nhiều năm làm kinh doanh như vậy, hắn xây dựng được mối quan hệ rất rộng, Lý Dương thức ngứa cũng cần không nổi.

Tới chỗ Hà lão, Lâm Lang lập tức lại bị ngọc bài Tử Cương Huyền và hai thanh thần kiếm bảo kiếm Mạc Tà hấp dẫn, nhiều bảo bối như vậy ở cùng một chỗ, khiến trong lòng hắn lại trào dâng sự ham mộ đối với Lý Dương.

Người so với người, có thể giận đến chết, trên tay Lý Dương thật nhiều bảo bối tốt, mỗi một món đồ đều là bảo vật người khác tha thiết ước mơ. Không chỉ có Lâm Lang có ý nghĩ như vậy, toàn bộ những người nhìn thấy bảo bối của Lý Dương, đều sẽ có lòng ham muốn.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1072. Chương 1068: Bạn Cùng Lớp Thời Trung Học

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Giai Giai, chuẩn bị xong chưa?

Lý Dương quay sang phòng ngủ kêu một tiếng, đây là lần thứ hai hắn thúc giục Vương Giai Giai .

Ngày hôm qua chuyện bọn hắn phò về Minh Dương bị chú của Vương Giai Giai là Vương Toàn Trung biết được, liền gọi điện thoại cho bọn họ, bảo bọn họ buổi trưa qua đó ăn cơm, chuyện Lý Dương và Vương Giai Giai coi như đã hoàn toàn xác định, đã là người một nhà.

Trở lại Minh Dương, đến nhà chú ăn cơm, đây là chuyện rất bình thường.

Mấy tháng trước Vương Toàn Trung lại được thăng chức, hiện tại đã bí thư thị ủy Minh Dương, một vị lãnh đạo, Lý Dương lại suy nghĩ, thừa dịp này đưa quà tới.

Thị trưởng thăng chức thành bí thư thị ủy, cấp bậc không thay đổi, nhưng ý nghĩa lại bất đồng, đáng để chúc mừng.

- Xong rồi, xong rồi, em xong ngay đây!

Tiếng của Vương Giai Giai truyền tới, trên mặt Lý Dương có chút bất đắc dĩ, chỉ cần là con gái, cho dù là ai, ra ngoài đều thích trang điểm, khiến Lý Dương khó lý giải chính là, quay về nhà mình, đến nhà chú mình chơi, còn cần trang điểm để làm chi.

Qua năm phút sau, cuối cùng Vương Giai Giai cũng chuẩn bị xong, Lý Dương dẫn Lưu Cương theo, đi ra khỏi nhà.

Vương Toàn Trung vẫn ở chỗ cũ, tuy nói hắn đã là lãnh đạo, nhưng chỗ ở cũng không có thay đổi, hắn nói nơi này hắn ở cũng đã quen rồi.

Ấn chuông cửa, người chạy tới mở cửa chính là Vương Thiên Nhiên.

Cậu bé kia nhìn thấy Lý Dương rất nhiệt tình, không ngừng gọi anh gọi chị, Lý Dương và Vương Giai Giai có thể đến với nhau, cũng nhờ cậu bé này, không có hắn, hai người căn bản không có cơ hội quen biết.

Vương Toàn Trung hôm nay ở nhà, đặc biệt chờ Lý Dương tới.

Nhìn thấy Vương Toàn Trung, Lý Dương vội vàng đưa quà tới.

Lý Dương tặng quà, là một vật trang trí bằng Phỉ Thúy, vật trang trí cũng nhỏ, không tính lớn, chạm trổ cũng rất bình thường, cũng chỉ khá hơn những người mới học nghề một chút, còn so với đại sư, kém thật xa.

Nhưng phẩm chất Phỉ Thúy lại không tồi, cao bằng chủng Tổ Mẫu Lục, chỉ này một khối vật trang trí Phỉ Thúy này giá trị cũng rất cao, đáng tiếc chạm trổ rất bình thường, còn ảnh hưởng tới giá trị của nó.

Nếu bình thường, Lý Dương sẽ không thể nào đưa chút quà như vậy, nhưng cái này thì khác.

Đây là hắn tự tay điêu khắc ra, là tìm được ở trong huyệt động ngầm ở Myanmar, khi hắn rảnh rỗi đã sử dụng Côn Ngô Dao để điêu khắc ra thành vật trang trí, nghiêm khắc mà nói, đây là tác phẩm chạm ngọc đầu tiên của hắn.

Lúc trước ở Bình Châu, Lý Dương luyện tay, đều là sử dụng ngọc vụn cực kỳ bình thường, cũng không có thành phẩm nào đáng kể.

Sử dụng nguyên liệu cấp cao, lại điêu khắc ra thành phẩm chân chính, một món đồ này đối với Lý Dương mà nói vẫn là một sự thăng cấp, tương lai Lý Dương thực có thành tích trong giới chạm trổ, tác phẩm này sẽ có ý nghĩa hết sức quan trọng, giá cả đương nhiên cũng tăng không ít.

Vương Toàn Trung không hiểu chạm ngọc, nhưng đã là đồ Lý Dương tặng thì vô cùng thích thú.

Đối với bọn họ mà nói, tiền tài đều là thứ yếu, giá trị quà của Lý Dương hắn cũng không thèm để ý, khiến cho hắn thỏa mãn chính là Lý Dương tự mình làm ra nó.

Đối với người trong nhà mà nói, có lòng mới là quan trọng nhất.

Cơm trưa rất nhiều món, hiện tại Lý Dương và Vương Giai Giai cũng không phải mới quen, người hai nhà đều đã chuẩn bị cho ngày kết hôn, tuy vẫn chưa xác định cụ thể ngày, nhưng ai cũng hiểu được, một ngày này sẽ không quá xa.

Đã xác định trở thành người một nhà, quan hệ đương nhiên gần hơn rất nhiều.

Thật vui vẻ ăn bữa cơm trưa, Vương Toàn Trung lại phải đi, hắn tiếp nhận chức vụ bí thư không lâu, có rất nhiều công việc đều phải xử lý. Lần này chức vụ bí thư với hắn mà nói rất quan trọng, làm tốt, tương lai rất rộng, làm không tốt, không có chiến tích, gia tộc của hắn không tầm thường, muốn đi lên cũng không dễ dàng.

Sự cạnh tranh giữa thượng tầng cũng rất lớn.

Buổi chiều, Lý Dương không trở về biệt thự, rất khó có cơ hội cùng Vương Giai Giai đi dạo phố, hai người trước tiên chính là tới phố dành riêng cho người đi bộ, khi Lý Dương còn làm nhân viên, nơi này là nơi hắn thường xuyên tới, rất nhiều quần áo là do hắn mua tại nơi này.

Hắn của ngày đó, mua quần áo cũng không phải chuyện có thể làm thường xuyên, không phải không còn quần áo để mặc hắn sẽ không đi mua.

Vài năm gần gũi, cuộc sống của Lý Dương đã xảy ra biến hóa không tưởng, phố dành riêng cho người đi bộ này, hẳn đã không còn tới nữa.

Lại tới chốn quen thuộc, khiến trong lòng hẳn cũng đã tràn ngập xúc động.

Vương Giai Giai không nghĩ nhiều như vậy, cô vui vẻ lôi tay Lý Dương, không ngừng chạy vào các cửa hàng trong đó.

Nơi này, Vương Giai Giai cũng không ít lần đến, trước kia cô cũng thường xuyên đến dạo phố dành riêng cho người đi bộ này, trong khoảng thời gian này luôn ở bên Lý Dương, Lý Dương lại bận rộn như vậy, khiến cô cũng rất lâu chưa tới đây.

Đi qua mấy cửa hàng rồi, tay Lý Dương liền có thêm không ít gói to.

Lưu Cương cách đó không xa, vờ như không thấy ánh mắt xin giúp đỡ của Lý Dương, lúc này hẳn kiên quyết không chủ động đi lên, bằng không những gói lớn nhỏ trên tay Lý Dương sẽ biến thành tay hắn.

Điểm này, từ lúc ở Canada Lưu Cương đã hiểu rất sâu, rất rõ.

Vòng vo một hồi, Vương Giai Giai cuối cùng đã xong hành trình mua sắm của cô.

Điều này khiến cho Lý Dương thở phào một cái, còn may, thời gian không dài, Vương Giai Giai mua cũng không coi là nhiều, chỉ có năm sáu cái gói cũng đều là thực bình thường, cũng không nặng.

Lý Dương đi khá xa, lúc trở về, lại đi qua cửa hàng Châu báu của An Thị ở Minh Dương.

Đi đến nơi đây, Lý Dương ngừng lại, ngẩng đầu nhìn lên mấy chữ công ty châu báu An Thị màu vàng lóng lánh, trong lòng rung động càng nhiều.

Nhớ ngày đó hẳn còn nghĩ làm sao có thể ở lại chỗ này tiếp tục công việc, mà hiện giờ, hẳn đã là người mà cả tập đoàn An Thị đều muốn nhờ vả, thay đổi này, là điều lúc trước Lý Dương không thể ngờ tới.

Mà tất cả thay đổi này, đều bắt đầu từ cái đêm giáng sinh đó.

Nghĩ đến đây, Lý Dương lại nhìn người yêu bên cạnh, trong mắt mang theo một tia ấm áp, may mắn đêm đó gặp cô khiến Lý Dương thay đổi đường về nhà, bằng không cũng không những chuyện này.

- Lý Dương?

Đang nhớ lại những chuyện xưa, Lý Dương bị tiếng gọi làm bừng tỉnh, giọng nói có chút quen thuộc, Lý Dương quay đầu lại, trên mặt lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc.

Từ bên trong cửa hàng của An Thị đi ra là một đôi nam nữ trẻ tuổi, gọi Lý Dương, là người con gái kia.

- Thật là cậu, nhiều năm không gặp, cậu vẫn như xưa!

Cô gái lôi tay chàng trai, bước nhanh tới bên, nhìn Lý Dương từ trên xuống dưới, lại nói một câu vui vẻ.

Người con trai cũng nhìn Lý Dương, nhưng ánh mắt nhanh chóng chuyển sang Vương Giai Giai, trong mắt của hắn còn mang theo một tia ghen tị, cô gái bên cạnh hắn rất đẹp, nhưng so sánh với Vương Giai Giai liền biến thành con công.

Đặc biệt là khí chất của Vương Giai Giai, là thứ mà cô gái bên cạnh hắn không có được.

Cô gái kia cũng rất kinh ngạc nhìn Vương Giai Giai, nhưng cô không nghĩ nhiều như vậy, chú ý nhiều nhất vẫn là Lý Dương.

- Trần... Trần Đan!

Lý Dương cũng có chút kinh ngạc, cô gái trước mắt này, là bạn thời trung học của hắn, từ sau khi tốt nghiệp, cũng chưa từng gặp mặt.

Cô gái thấy Lý Dương kêu tên mình, có vẻ rất vui vẻ, lại hỏi:

- Không ngờ cậu còn nhớ rõ mình, bây giờ thế nào?

- Vẫn tốt, còn cậu?

Lý Dương mỉm cười gật gật đầu, Trần Đan là bạn trung học của hắn, cũng là một cô gái xinh đẹp trong đám bạn học, năm đó có rất nhiều bạn trai cùng khóa thầm mến cô.

Nhưng trong những người này cũng không có Lý Dương, Lý Dương và cô chỉ là bạn học bình thường.

- Tạm được, đúng rồi, đây là vị hôn phu của mình - Vương Trác, thứ hai tuần sau chúng mình kết hôn, cậu có thời gian tới tham gia hôn lễ của chúng mình hay không?

Trần Đan khoác cánh tay người con trai bên cạnh, lại cười nói một câu, nhìn bộ dáng của cô, có vẻ đang rất hạnh phúc.

Người con trai này kêu Vương Trác, Lý Dương dần dần cũng có chút ấn tượng.

Hắn cũng là bạn trung học của Lý Dương, nhưng không chung lớp, Lý Dương quen hắn, là bởi vì hắn là nhân vật quan trọng trong trường học, nghe nói cha của hắn lãnh đạo huyện, thầy cô giáo đều không dám đắc tội hắn, các học sinh càng không cần phải nói.

Hơn nữa Vương Trác học tập cũng không kém, vẻ ngoài cũng rất được, là người trong mộng của rất nhiều cô gái.

Mà Lý Dương khi đó, chỉ là một học sinh bình thường, không có tài năng gì, muốn nói chỗ không bình thường, cũng chỉ là hắn có một người cha là giáo viên giỏi mà thôi, ngoài ra cũng không có gì.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1073. Chương 1069: Triển Lãm Mà Bạch Minh Muốn Tổ Chức

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Có thời gian thì bọn mình sẽ đến ...

Lý Dương còn chưa nói gì, Vương Giai Giai đã rất tự nhiên kéo tay Lý Dương, nhẹ giọng nói một câu.

Người tên Vương Trác đó, không ngừng nhìn lên cô, sớm đã bị Vương Giai Giai phát hiện, Vương Giai Giai thực không ưa người như vậy, liền giúp Lý Dương trả lời.

Câu trả lời kỳ thật là lập lờ nước đôi, Lý Dương thật muốn đi, Vương Giai Giai cũng sẽ không phản đối, cô là một cô gái lo lắng cho Lý Dương.

Trần Đan thật không để ý nhiều như vậy, vừa cười vừa hỏi:

- Lý Dương, đây là bạn gái của cậu à, thật xinh đẹp!

- Cô ấy là vợ chưa cưới của mình, Vương Giai Giai.

Lý Dương cười nói.

Nhìn thấy bạn cũ đã rất nhiều năm không gặp, trong lòng Lý Dương cũng vui vẻ, và cũng không suy nghĩ nhiều như vậy, quá khứ Vương Trác bất kể như thế nào, cũng không liên quan đến hắn, trước đây không có, hiện tại cũng không có.

- Lý Dương phải không, bây giờ cậu làm ở đâu?

Vương Trác vốn yên lặng, đột nhiên nói một câu, giọng điệu của hắn mất tự nhiên mang theo sự cao ngạo.

Lý Dương vểnh vểnh mũi lên, nhưng cũng không có đặc biệt để ý, khẽ cười nói:

- Tôi có làm gì đâu, mới mở một cửa hàng đồ cổ ở Bắc Kinh.

Khi cần đối ngoại, đặc biệt là người không thân, Lý Dương từ trước đến nay đều trả lời như vậy, trước mắt Lý Dương có rất nhiều mối kinh doanh, nhưng kinh doanh chỉ thuộc về một mình hắn, cũng chỉ có một cửa hàng đồ cổ đó.

Ngoài ra, tất cả đều là hắn kết hợp cùng người khác, bao gồm xưởng chế tác ngọc chưa thành lập.

Nhưng nhiều mối kinh doanh như vậy, Lý Dương đầu tư ít nhất cũng là cửa hàng đồ cổ này, cho dù là xưởng ngọc, đầu tư cũng không hề ít, Lý Dương đoán chừng, hắn giữ một nửa cổ phần công ty, thì đầu tư cũng không thấp hơn trăm triệu.

Lý Dương mở xưởng ngọc, chắc chắn sẽ không nhỏ.

- Lợi hại, Lý Dương, cậu có thể làm kinh doanh ở Bắc Kinh nữa ư?

Trần Đan hơi sửng sốt, lập tức kinh ngạc kêu một tiếng, cô không biết Lý Dương làm tốt cuộc là cái gì, đối với người tỉnh lẻ mà nói, có thể mở cửa hàng ở Bắc Kinh đã là chuyện không dễ dàng.

Lý Dương cười một tiếng, cũng không giải thích.

- Thì ra là ông chủ lớn, thất kính thất kính!

Vương Trác lại nói một câu, chân mày Lý Dương hơi nhíu lại, lúc này Vương Trác giống như đang nhằm vào hắn, khiến cho hắn cảm giác khó hiểu, Vương Giai Giai thì đã nhíu mày lại với nhau, Vương Trác nói những lời này, ngữ khí không khách khí như lúc trước.

Cách đó không xa Lưu Cương lại tiến đến gần hơn một chút, Lý Dương gặp bạn cũ, hắn vừa rồi cũng không tiến đến, bây giờ cảm giác được có chút bất ổn, mới tiến lại đây.

Trần Đan quay đầu lại nhìn Vương Trác một cái, cô cũng cảm thấy Vương Trác có ý thù địch Lý Dương.

Vương Trác tựa hồ cảm thấy mình thất thố, lập tức nói thêm:

- Thật ngại, hôm nay chúng tôi còn có việc phải trở về, bằng không sẽ mời mọi người ăn cơm, thứ hai, khách sạn Lật Thành, mọi người nhất định phải đến nhé!

Nói xong câu này, Vương Trác liền kéo Trần Đan cáo từ, rồi bỏ đi.

Khi hắn đối mặt Lý Dương, cảm giác thực không thoải mái, khiến cho hắn nhìn không được muốn đả kích và nói móc Lý Dương, đặc biệt nhìn thấy Vương Giai Giai đi bên Lý Dương, trong lòng hắn dâng lên sự ghen tị.

Cho tới nay, hắn được coi là đào hoa, đẹp trai, gia đình điều kiện tốt, đến chỗ nào cũng có mỹ nữ xúm lại.

Bây giờ nhìn thấy bạn gái người khác đẹp hơn so với bạn gái mình, bản năng khiến cho hắn thù địch Lý Dương, may mà khả năng khống chế của hắn không kém, không phải cái loại người thấy mỹ nữ là không nhìn được.

Bằng không, hôm nay hắn đã thật sự đi không nổi.

Lý Dương có vẻ có chút không hiểu, nhìn thấy bọn họ đi xa, lại nhẹ nhàng lắc đầu, lúc này mới kéo Vương Giai Giai đi.

Hắn vốn đang định vào xem cửa hàng của An Thị, nhưng cũng đã quên, bây giờ là thời gian việc kinh doanh trong cửa hàng bận rộn nhất, hắn vào trong, tất sẽ ảnh hưởng đến việc Lý Dương bên trong.

Lên xe, Lưu Cương liền lái về biệt thự.

Trong đại sảnh nhà Hà Lão gia, Hoàng viện trưởng, Hawes tiên sinh và Bạch Minh bọn họ đều đang ngồi uống trà, trên mặt mỗi người còn đang xúc động.

Bạch Minh sẽ từng thấy Ngọc bài Tử Cương Huyền, nhưng Hawes tiên sinh và Lâm Lang đều là lần đầu tiên nhìn thấy, còn có Hoàng viện trưởng cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, hắn chỉ đến sớm hơn Lý Dương một ngày, chủ yếu là trao đổi cùng Hà lão, cũng không thưởng thức bảo bối.

Nhìn thấy biến đổi thần kỳ của ngọc bài kia, trong lòng mỗi người đều có xúc động thật lớn.

Sự “Kinh thiên”, khí phách hào hùng của Lục Tử Cương, cũng không hề thua kém thư thánh Vương Hi Chi, tông sư chính là tông sư, mỗi một vị tông sư đều có phong cách độc đáo của mình.

Hai thanh Bảo kiếm Mạc Tà, càng khiến cho mỗi người đều cảm giác xúc động mạnh.

Đôi kiếm tình ái này có thể cảm động mỗi người, chúng không phải thanh kiếm sắc bén nhất, nhưng trong thập đại thần kiếm, là đôi thần kiếm tuyệt đối không thể chia lìa.

Một khi chia lìa, chúng cũng che dấu bản thân, trở nên bình thường, chỉ khi đặt cùng một chỗ, mới có thể hiện ra phong cách của chúng.

- Lý lão đệ, cậu về rồi à?

Bạch Minh đột nhiên đứng lên, bọn họ vừa mới thưởng thức hết những bảo bối, đang nghỉ ngơi, cho tới trưa và nửa buổi chiều, những bảo bối này đã làm cho bọn họ nhìn đã ghiền.

Lý Dương gật đầu, lại bắt chuyện cùng mọi người, Bạch Minh thì đi đến bên Lý Dương, kéo hắn ngồi xuống.

- Lý lão đệ, thương lượng cùng cậu chuyện này được không?

Bạch Minh nhìn thấy Lý Dương, trong mắt còn có một tia chờ mong và khát vọng, đồng thời còn có một chút lo lắng.

- Chuyện gì?

Lý Dương trừng mắt, vừa trở về, liền thấy Bạch Minh có thái độ thần thần bí bí như vậy, khiến Lý Dương cũng cảm thấy hết sức kinh ngạc.

- Cũng không có gì, không phải cậu muốn mượn nhà bảo tàng của tôi làm triển lãm sao, triển lãm này có thể mau chóng tổ chức hay không?

Bạch Minh thoáng có vẻ nhăn nhó, giọng điệu lại nhỏ đi nhiều.

Lý Dương đã đồng ý với Bạch Minh, muốn dùng bảo tàng của hắn để làm triển lãm, đây là một cơ hội nâng cao danh tiếng của bảo tàng, đồng thời cũng có thể gia tăng lực ảnh hưởng của Bạch Minh.

Nhưng Lý Dương đã đồng ý với Bạch Minh, lại cũng chưa nói cụ thể ngày nào, hiện tại nhìn thấy Lý Dương có nhiều chí bảo như vậy, tâm trí Bạch Minh lại ngứa ngáy, nghĩ sớm một chút tổ chức triển lãm.

Những bảo bối này, tùy ý cầm đi vài món, hiệu quả cũng đủ rồi.

- Không thành vấn đề, chúng ta ở Minh Dương vài ngày, đến khi tôi lo xong toàn bộ việc bên này, chúng ta trở về Bắc Kinh rồi chuẩn bị được không ?

Lý Dương cười gật đầu, hắn còn tưởng chuyện gì, không ngờ là chuyện này.

Kỳ thật từ trước lúc đi Bình Châu, hắn đã nghĩ qua chuyện này, phải đi Bình Châu, vậy sẽ không có thời gian, lúc sau hành trình đi Vân Nam, Lý Dương đã nghĩ cách chối từ, nhưng may mà Bạch Minh cũng đi Vân Nam, nên đã đi cùng.

Sau đó Phỉ Thúy Vương mời Lý Dương đi Myanmar, hắn cũng nghĩ qua chuyện này, muốn làm xong chuyện này trước, lại cùng Phỉ Thúy Vương đi Myanmar.

Đáng tiếc người định không bằng trời định, bệnh tình Trác lão nguy kịch khiến Lý Dương đột xuất đi Myanmar, hắn cũng không nghĩ sẽ ở Myanmar lâu như vậy, chuyện này cũng cứ phải đẩy về sau.

- Thật à, cảm ơn cậu trước!

Trên mặt Bạch Minh xuất hiện nụ cười kinh hỉ. Mao lão, Thái lão, thậm chí Hoàng viện trưởng, đều hâm mộ nhìn hắn, Lý Dương tổ chức triển lãm ở bảo tàng của Bạch Minh, đây chính là may mắn của hắn.

Không thấy các bảo tàng cỡ lớn cả nước, cũng đều sắp hàng mời Lý Dương tới đó sao.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1074. Chương 1070: Kệ Sách Cổ Trong Nhà.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Cám ơn, tôi không cần nữa, anh có thể chuẩn bị sớm một chút!

Lý Dương lại cười nói, với tính cách của Bạch Minh, hẳn có thể chủ động đề xuất yêu cầu này, đủ có thể nhận ra lo lắng và khát vọng bấy giờ trong lòng hắn

Khởi nghiệp của Bạch Minh chính là thành lập nhà bảo tàng đồ sứ mẫu, nói trắng ra là, đồ sứ vỡ.

Nhà bảo tàng như vậy không mấy hấp dẫn người khác, lại là tư nhân, hấp dẫn càng khó, không thể nào so với bảo tàng của lão sư Mã đã nổi tiếng lâu đời.

Nhưng có triển lãm lần này lại không giống, mấy món bảo bối của Lý Dương để ở đó, thì có thể thu hút sự chú ý của người qua lại, giống như làm quảng cáo cho nhà bảo tàng.

Sức ảnh hưởng này, có thể kéo dài trong thời gian dài.

- Cậu yên tâm, anh bảo đảm sẽ chuẩn bị ổn thỏa.

Bạch Minh liền vỗ ngực bảo đảm, Lý Dương nếu đã nói là mấy ngày này, thì nhất định là mấy ngày, y thật là phải chuẩn bị trước.

Lão Mao đột nhiên nói:

- Bảo đảm của cậu, tôi làm thế sao cũng cảm thấy không yên tâm.

Tất cả mọi người đều hơi sửng sốt, tất cả đều nhìn về phía lão Mao.

Rất nhanh, tất cả mọi người đều cười lớn lên, phản ứng của bọn họ không chậm, là lão Mao cố ý chọc phá Bạch Minh, đừng nói, chính Bạch Minh nóng tính như vậy, thật làm cho người ta cảm giác không yên tâm.

- Lão Mao, ông đừng xem thường tôi, tôi bây giờ là chuẩn bị, mặt của Bạch Minh đỏ bừng lên, lớn tiếng nói, vừa nói vừa móc điện thoại ra, nhấn số.

Tiêu Nham học trò Bạch Minh vừa thu nhận, bây giờ đang ở nhà bảo tàng, lần này đi Vân Nam không có dẫn y theo, chủ yếu là vì kiến thức cơ bản y còn kém, trước mắt là phải bổ sung kiến thức cơ bản, không thích hợp tham gia loại hình hoạt động này.

Nền tảng vững chắc rồi, tham gia hoạt động như thế này cũng không muộn.

Nhưng Tiêu Nham là người năng động, để y ở Bắc Kinh chuẩn bị triển lãm ngược lại cũng rất tốt, bắt điện thoại, Bạch Minh đem chuyện này dặn dò y.

Thấy Bạch Minh đang sắp xếp chừng chạc đằng hoàng, mọi người càng thêm cười.

Bạch Minh chính là người như vậy, không chịu nổi kích động, một khi kích động đối với Bạch Minh là chiêu bài lợi hại nhất.

Gọi điện thoại xong, Bạch Minh cũng quay lại, biết mình trúng kế của lão Mao, đáng tiếc giờ đã trễ rồi, y đã trở thành trò cười của mọi người, nhưng để chuẩn bị sớm cho nhà bảo tàng, ngược lại cũng không phải là chuyện gì xấu.

Chuẩn bị sớm, hội triển lãm sẽ càng thành công

Nhìn Bạch Minh, Lý Dương cười cũng rất vui, nhưng trong lòng đang âm thầm ra một quyết định, lần này, nhất định làm cho triển lãm của Bạch Minh thật thành công.

Trước bữa cơm tối, viện trưởng Hoàng rời khỏi Minh Dương, ông vốn đang bận, việc, lần này tới Minh Dương đơn thuần chỉ là thăm bạn cũ, nếu không phải Lý Dương mang chí bảo trở về, hôm qua ông đã đi rồi.

Nhưng lúc ăn cơm tối cũng nhiều người.

Mã Tuấn Đào vội vàng chạy đến, nhận được điện thoại của Lý Dương, y lập tức đặt vé máy bay, máy bay Côn Minh không tới thẳng Minh Dương, y tới Trịnh Châu trước, sau đó mới ngồi taxi đến Minh Dương.

Suốt một ngày một đêm, y cũng tới kịp.

Bất luận nói thế nào, y cũng là con trai của Phỉ Thúy Vương, chuyện hợp tác bây giờ cũng quan trọng.

Làm Lý Dương cũng rất cảm động, ăn xong bữa cơm, mấy người đều bắt đầu bàn tính về chuyện ngọc khí.

Về phương diện này, Mã Tuấn Đào không hổ là người trong nghề, y căn cứ vào tư liệu Lý Dương cung cấp, bắt đầu tính toán chi phí dự định xây dựng nhà máy ngọc khí ở Yết Dương, đối với y mà nói, nhà máy ngọc khí ở đâu cũng phải chú ý, bây giờ thị trường Côn Minh dần dần bảo hòa, có thể ở thị trường ở Yết Dương, là chuyện tốt.

Dự trù tổng thể, cần đầu tư khoảng hai trăm năm trăm triệu, cái này bao gồm cả mặt bằng, thiết kế mỗi căn phòng, toàn bộ dụng cụ, tuyển dụng nhân công và thợ, cùng với nguyên thạch để trong kho dự trữ.

Trong đó về mặt nguyên thạch, chiếm định mức không nhỏ, nhà máy ngọc khí không thể không có nguyên thạch, nếu không phải Lý Dương có quan hệ tốt với Mã Tuấn Đào, không chừng còn có thể lên đến ba trăm triệu.

Ở Yết Dương, một nhà máy ngọc khí loại lớn quả thật phải cần đến khoản đầu tư này.

Đương nhiên, đây chỉ là dự kiến, chi phí dự kiến cũng có thể nhiều hơn một chút, vận dụng trong thực tế có thể không cần dùng tới nhiều tiền như vậy, dù sao đây cũng là hạng mục lớn, bên chính phủ làm sao cũng sẽ ưu đãi cho một chút, bây giờ chính sách đầu tư chiêu thương của cả nước rất hấp dẫn.

Xác định được khoảng tiền đầu tư, còn lại là tính toán chi tiết.

Về mặt này Lâm Lang hoàn toàn có thể giao cho Lâm Bá Văn xử lý, cũng xem là một lần rèn luyện của Lâm Bá Văn.

Vì thân phận của Lâm Lang, nhà máy ngọc khí này còn là xí nghiệp hùn vốn bên ngoài, có thể dành lấy được ưu đãi này, tận lực sớm một chút xây dựng cái nhà máy ngọc khí này.

Đây chỉ là ràng buộc giữa Lý Dương và Lâm Lang, cũng là kiểu thiết lập quan hệ của y với Lý Dương.

Sau một ngày đó, các chi tiết nhỏ đều được bàn bạc xong, Lý Dương không hiểu nhiều, Lâm Lang chỉ đầu tư, ngoại trừ đại sự chạm ngọc ra cái gì cũng không lo, còn Mã Tuấn Đào kinh nghiệm phong phú, trên cơ bản y nói gì, thì chính là cái đó.

Trong tình hình này, hiệu quả làm việc tất nhiên là nhanh.

Tốc độ thu gom tiền đầu tư rất nhanh, Lý Dương vừa vào sổ ba trăm triệu, lấy ra một trăm triệu không toàn không thành vấn đề, Lâm Lang chỉ cần trong thời gian ngắn lấy ra hai mươi lăm triệu thì được, số tiền này đối với y mà nói chỉ là hạt bụi nhỏ.

Mã Tuấn Đào là một cậu chủ không thiếu tiền, phần đó của y sớm đã chuẩn bị rồi, đầu tư này còn chưa lập, thì y đã chạy tới Yết Dương, đi khảo sát địa điểm thích hợp nhất, xem như là quan tiên phong, y cũng là người nóng tính.

Lý Dương không lo ở Yết Dương gặp phiền phức gì, dù sau Phỉ Thúy Vương cũng là một biển chữ vàng, y là con của Phỉ Thúy Vương, rất nhiều chuyện đều có thể giải quyết.

Lo xong những chuyện này, thì Lý Dương dẫn Vương Giai Giai trở về Lật Thành.

Trở về Minh Dương đã hai ngày, vẫn chưa đi thăm ba mẹ, làm Lý Dương có chút áy náy, nếu không phải Mã Tuấn Đào vội vàng đến chỗ này, bọn họ cùng thương lượng chuyện nhà máy ngọc khí, hai ngày đầu tiên là Lý Dương trở về Lật Thành.

Cùng đi về với Lý Dương, không thể Vương Giai Giai, ngoài ra còn có Triệu Khuê và Hải Đông, Trịnh Vĩnh vẫn như trước đây vẫn âm thầm theo sau, làm những chuyện mà bọn Triệu Khuê không thể làm.

Bạch Minh, lão sư Thái đều đã về Bắc Kinh rồi, Bạch Minh là trở về bảo tàng của mình chuẩn bị, lão sư Thái thì có chút chuyện riêng của mình.

Hoắc Tư tiên sinh, lão Mao ở lại, bọn họ và lão Hà nghiên cứu một số vấn đề, lão Hà không thường ra nước ngoài, cùng với Hoắc Tư tiên sinh chỉ là quen biết, giao tình không thâm, lần này có thể giao lưu tốt một chút.

Đối với kiến thức uyên bác của lão Hà, Hoắc Tư tiên sinh rất khâm phục, mà đối với một số kiến giải độc đáo của Hoắc Tư tiên sinh, lão Hà cũng không ngớt kính phục, làm cho kiến giải của lão Hà mở rộng không ít.

Nghe cuộc trò chuyện của họ, thu hoạch của lão Mao càng lớn hơn.

Lâm Lang đi Quảng Châu, chuyện của đại sư chạm ngọc buộc y phải đích thân đến xử lý, mời đại sư lớn như vậy không dễ, Lâm Bá Văn ở lại Minh Dương, làm công tác hậu cần của nhà máy ngọc khí.

Bỏ ra vốn nhiều nhất, cổ phần Lý Dương nhiều nhất, ngược lại là người nhàn rỗi nhất, dù sao đối với Lâm Lang và Mã Tuấn Đào đều rất tin tưởng, dứt khoát không hỏi chuyện.

Điều này làm cho Vương Giai Giai cũng rất cảm khái, Lý Dương bỏ mặc như vậy mà cảm thấy thật thoải mái, ngay cả cửa hàng đồ cổ của mình, bình thường cũng không làm sao hỏi chuyện, chỉ lo kiếm tiền.

- Ba, anh hai, mọi người đều ở nhà à, về Lật Thành, vừa vào nhà, thì nhìn thấy Lý Thành và Lý Quân đều ở trong vườn đang bận việc gì, Lý Dương vội chạy lại.

- Lý Dương về rồi, vào nhà trước đi, bọn ta rửa tay trước đã! Lý Quân Sơn ngẩng đầu lên, vui mừng nói một câu, chuyện Lý Dương trở về bọn họ đều không rõ, còn cho rằng con trai đang bận chuyện bên ngoài, từ sau khi Lý Dương nổi tiếng, số lần về nhà cũng càng ngày càng ít.

- Ba, anh đây là? Lý Dương lúc này mới phát hiện, ba và anh hai đang lau chùi cái kệ sách rất lớn, cái kệ sách này là đồ thời kỳ đầu nhà Thanh, nhưng chất liệu gỗ bình thường, trước mắt Lý Dương chỉ là một vật cũ bình thường.

Lý Thành cười cười, chỉ vào cái kệ sách nói:

- Hai ngày trước anh đi Trịnh Châu công tác, rảnh rồi nên đi dạo thành đồ cổ, nhìn thấy cái này thì rất thích, thì mua luôn, em về vừa đúng lúc, món đồ này thế nào?, anh không mua nhầm chứ, anh nhờ chuyên gia giúp đó!

- Là đồ cổ, mua bao nhiêu tiền?

Lý Dương đi đến gần xem xem, cái kệ sách màu đen, gần như còn toàn vẹn, có giá trị nhất định.

- Hai mươi ngàn, không phải là đồ dỏm được, chứng tỏ anh mua đúng rồi.

Lý Dương nói làm Lý Thành thở dài ra nhẹ nhõm, là một câu nói rất đắc ý, xem ra trong lòng y, y còn mời chuyên gia, không tin vào lời nói của em mình.

- Cũng không tệ, Lý Dương cười gật đầu, cái kệ sách đời đầu nhà Thanh, lớn như vậy ít nhất cũng phải hai mươi ngàn, cái này lại hoàn chỉnh, giá còn có thể cao hơn một chút, Lý Thành không có mua lầm.

Xem ra dưới ảnh hưởng của mình, người trong nhà đều đã thay đổi, đặt trong hoàn cảnh ngày xưa, Lý Thành tuyệt đối không thể tốn nhiều tiền thế này mua món đồ thế này.

- Tốt thì tốt, anh đang suy nghĩ, đồ này đặt ở trong nhà, cũng khá thích hợp, nhà của chúng ta có chút cổ, rất có khí.

Lý Thành lại cười, y mua món đồ này, cũng không nghĩ mình, vả lại, y ở là phường thương phẩm, trong nhà cũng nên đặt cái giá bát cổ lớn như vậy.

- Được, ở trong nhà thêm chút đồ cổ, đặt cái giá bạc1 cổ này, Lý Dương cười nói, thêm chút đồ đối với hân mà nói không có vấn đề gì, nếu có giá bạc cổ rồi, cũng cần phải bày thêm một số đồ cổ.

Bất luận nói thế nào, đây cũng là nhà cũ của mình, không thể quá sơ xài, bây giờ hẳn đã là một đại sư cấp đỉnh nổi tiếng quốc tế trong nghề.

- Thêm cái gì, đừng thêm nữa, cái này, cả ngày mẹ đều lo lắng, sợ sẽ dẫn trộm tới.

Bà mẹ từ phòng bếp đi lên, lúc này bà đang bận việc, sau khi Lý Dương trở về liền thu dọn rửa tay, đúng lúc nghe được cuộc nói chuyện của hai anh em họ.

Lý Dương cười hì hì nói:

- Mẹ, tới lúc đó con cho người thay cánh cửa trong nhà, an toàn sẽ không thành vấn đề, cùng lắm thì, mời thêm vài bảo vệ nữa.

Kỳ thực để những món đồ này trong nhà cũng không có vấn đề gì, công ty bảo hiểm Lý Dương mua, gần một tiếng thì có người giám hộ lại xem chừng, trộm vặt cũng không thể thoát khỏi bọn họ.

Chỉ là những chuyện này người trong nhà không biết, Lý Dương cũng không dám nói ra, chỉ có thể nhắc đến như đùa giỡn, sợ sau khi bọn họ biết chịu không nổi.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1075. Chương 1071: Quan Huyện Không Bằng Quản Hiện

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Lão Trần

Mã Tuấn Đào đang ngồi thành thực trước mặt một ông lão mặt áo luyện công màu trắng, còn thành thực hơn so với trước mặt ba của y.

Ông lão trước mặt, trên danh tiếng trước đây mãi mai không bằng ba của y, còn bây giờ, càng là một tông sư duy nhất giới ngọc thạch, sức ảnh hưởng hơn của Phỉ Thúy Vương ba của y.

Ông lão trước mặt Mã Tuấn Đào, chính là Trần Vô Cực.

Chậm chậm, Mã Tuấn Đào đem ý đồ của mình nói ra, tới Yết Dương, bất luận là vì ba của mình, hay vì quan hệ của Lý Dương, y cũng nên đến nhà thăm viếng.

Chỉ là thăm viếng, Mã Tuấn Đào không nghĩ tìm Trần Vô Cực giúp đỡ.

Tất cả vấn đề xây dựng nhà máy ngọc khí, y đều có thể giải quyết, hơn một năm trước, y có quen một người của cục chiêu thương Yết Dương, cũng đầu tư lớn giống như bọn họ, đến Yết Dương nhất định là hoan nghênh.

Y đến thăm Trần Vô Cực, đơn thuần chỉ là đến thăm viếng.

- Ông Trần, làm phiền ông rồi, tôi đi trước.

Ngồi một hồi, Mã Tuấn Đào ngồi dậy từ ghế, Trần Vô Cực cũng nhiều lần mời lại, Mã Tuấn Đào đến Yết Dương không phải là đi chơi, còn có việc chính phải làm.

Đích thân Trần Vô Cực tiễn Mã Tuấn Đào ra khỏi cửa, nhìn theo Mã Tuấn Đào lên xe đi xa.

Mãi đến khi chiếc xe không còn thấy nữa, Trần Vô Cực mới chậm rãi cười, nụ cười này càng lúc càng sâu.

Lý Dương muốn xây dựng nhà máy ngọc khí ở Yết Dương, đối với ông mà nói cũng là một tin tức tốt, Lý Dương có sản nghiệp ở chỗ này cũng tốt, càng thích hợp để theo ông học chạm ngọc.

Đối với Lý Dương, Trần Vô Cực không giống như sư phụ khác, rất nghiêm khắc quản lý, phải thường xuyên theo ở bên cạnh mình.

Trần Vô Cực nếu bỏ mặc Lý Dương, Trần Vô Cực rất rõ, loại thiên phú này của Lý Dương là không thể ràng buộc, càng ràng buộc ngược lại hiệu quả càng kém, cứ để mặc tự Lý Dương sẽ từ từ tiến bộ, nói không chừng sẽ có kết quả ông cũng không ngờ tới.

Cái này cũng giống như Thái Cực Quyền, ban đầu ông muốn giữ Lý Dương ở bên cạnh mình, nói không chừng Thái Cực Quyền của Lý Dương bây giờ chỉ luyện tới mức sơ cấp.

Rời khỏi nhà của Trần Vô Cực, Mã Tuấn Đào cũng nặng nề thở ra.

Tông sư không hổ là tông sư, áp lực cảm nhận được trên người Trần Vô Cực, còn ghê gớm hơn ba của mình, Lý Dương mở nhà máy ngọc khí không làm phiền phức Trần Vô Cực, điểm này Mã Tuấn Đào cũng biết, cho nên y không muốn ở lại chỗ của Trần Vô Cực lâu.

Lấy lại tâm trạng, ngồi trên xe Mã Tuấn Đào mở sắp tư liệu ra trước mặt, trên mặt là mấy chỗ mặt bằng, y cũng có ý đầu tư, người của cuộc chiêu thương liền giúp y làm.

Đầu tư mấy tỷ, làm tốt một chút, cũng là chiến tích của bọn họ.

- Được rồi, tiến hành thôi!

Lật Thành là huyện gia cũ, dưới sự giúp đỡ của Lý Dương Lưu Cương và Hải Đông, cái kệ sách này rất nhanh được làm sạch.

Vương Giai Giai đi vào phòng bếp, giúp mẹ làm việc, Lý Dương trở về nhà, bữa cơm vốn chuẩn bị nhất định không đủ, Hà Ái Linh vui mừng lấy ra một món đồ từ trong hộp, tự tay làm một bữa cơm trưa phong phú.

Giá kệ sách này rất lớn, phòng của Lý Dương cũng không nhỏ, bên phòng khách vừa đúng để món đồ, sau khi đặt vào, còn có vẻ thích hợp.

Điều này làm Lý Quân Sơn khen ngợi Lý Thành mấy câu, nói y rất tinh mắt, Lý Thành cứ luôn miệng cười.

Dưới sự khuyên bảo của Lý Dương và Lý Thành, từ lần từ Bắc Kinh trở về Lý Quân Sơn luôn đem cái kệ sách này ra để trước mặt, tuy không có bày ra, nhưng cũng thêm có chút không khí cổ xưa, sau đó được Lý Quân Sơn đem cất lại, sợ xảy ra vấn đề gì.

Lý Dương không ngừng tính toán cả căn phòng, trong lòng đang thầm suy nghĩ.

Chỉ là thêm một chiếc kệ sách, trong phòng cũng không có thay đổi nhiều, muốn mang không cổ xưa, phải trang trí lại một chút.

Trang trí lại không phải là sửa lại, chi phí cũng không nhiều, về phương diện này chính Lý Dương không làm được, về Trịnh Châu tìm công ty thích hợp thì có thể làm được, cũng tốn không bao nhiêu tiền, Lý Dương tin, ba mẹ bây giờ sẽ không phản đối chuyện này.

Nhưng thật ra cửa sổ Lý Dương vốn cũng định đổi, đổi để an toàn một chút, như vậy thì phải cần vệ sĩ chuyên nghiệp, mấy người bọn Triệu Vĩnh thì được, bọn họ làm, còn tốt hơn so với công ty bảo vệ bình thường làm.

Cách nghĩ này, trước đây quả thật Lý Dương đã nghĩ qua, vẫn một thời gian, lần này trở về đúng lúc cùng làm.

Bữa cơm rất phong phú, Phương Thục Cẩm và tiểu Thuận Thuận cũng đã trở về, cả nhà vui vẻ cùng ăn một bữa cơm, đặc biệt là Lý Quân Sơn và Hà Ái Linh trên mặt hai ông bà cũng không thiếu nụ cười.

Thành tựu của con cái rất cao, có thể trở về ăn cơm, họ đã rất mãn nguyện rồi.

Họ đối với con cái cũng không có yêu cầu gì cao, họ muốn, kỳ thực là những chuyện đơn giản, thường trở về nhà cùng ngồi lại là được.

- Anh, công việc làm ăn ở trường học thế nào rồi?

Ăn cơm xong, mọi người đều tụ tập lại ở phòng khách nói chuyện, Lý Dương tùy ý hỏi một câu.

- Làm ăn rất tốt, trường của chúng ta bây giờ có hơn hai ngàn học sinh, hiệu quả và lợi ích vô cùng khả quan, nhưng tăng thêm mấy ký túc xá và trường học, tiền kiếm được cũng không để dành được bao nhiêu.

Lý Thành liền nói, trước tiên phải dốc sức cho sự phát triển, cũng là ý kiến chung của cả y và Lý Quân Sơn, Lý Dương nói là có cổ phần trong trường học, thật ra từ trước đến giờ không có hỏi chuyện, hơn nữa bọn họ cũng biết giá trị thân phận của Lý Dương bây giờ dần dần cũng không kiên trì vào chuyện này nữa.

Nhưng Lý Dương hỏi rồi, Lý Thành cũng liền giải thích một chút.

Lý Dương lại gật đầu, cười nói:

- Phát triển là tốt, tin rằng trường học trong tay anh và ba, nhất định sẽ càng ngày càng phát triển.

Trường học này, là ba Lý Dương dùng cái ông hút thuốc để đổi lấy

Cái ống hút thuốc đó, là khoản tiền lớn mà lần đầu tiên Lý Dương có được, nhưng cho dù không có ống hút thuốc, Lý Dương cũng có thể kiếm đủ tiền, để mở ra cho ông.

- Cái này thì em cứ yên tâm nhé!

Lý Thành cười nói, trên mặt còn lộ ra sự tự tin, không khác được.

Mở trường học tuyệt đối là kiên quyết của y, trường này trong vòng mấy năm đã phát triển lớn mạnh thế này, phần lớn là công của y.

Hai vợ chồng Lý Quân Sơn thấy hai anh em nói chuyện, trên mặt lúc nào cũng cười mãn nguyện.

Hai đứa con trai, bây giờ đã ra làm ăn, bọn họ sống kiếp này cũng đáng, nếu đứa con nhỏ cũng kết hôn, đợi đứa nhỏ kết hôn rồi có con họ sẽ không còn gì để lo lắng.

Lúc đó, họ mới thật sự hưởng hạnh phúc, cuộc sống của họ như vậy, đã rất nhiều bạn bè già thềm ngưỡng mộ ao ước.

- Ba, đây là cái gì?

Tiểu Thuận Thuận đột nhiên chạy ra, trên tay còn cầm tấm thiệp màu vàng, thiệp mời rất đẹp, cũng rất xa hoa.

- Đây là thiệp mời, con đọc chữ trên đó đi!

Lý Thành kéo tiểu Thuận Thuận ôm vào lòng, cuộc sống của Lý Thành bây giờ và mấy năm trước có nhiều thay đổi lớn, y bây giờ, cũng không có gì lo lắng nhiều.

- Có cái gì mời, cái gì, Lý Thành...

Tiểu Thuận Thuận mở thiệp ra, chăm chú đọc, vợ chồng Lý Thành đều là giáo sư, chữ mà tiểu Thuận Thuận biết nhiều hơn các bạn khác của nó ở trường, nhưng cũng không thể nào đọc được tất cả các chữ trên thiệp.

Dù sao nó cũng còn quá nhỏ.

- Vương Trác?

Lông mày của Vương Giai Giai bỗng nhiên giật mạnh, trong tấm thiệp mời có hai cái tên rất quen thuộc, Vương Trác, Trần Đan, cô còn nhớ, hôm trước đã gặp đôi thanh niên trẻ đó ở công ty châu báo An thị, chính là cái tên này.

Bọn họ còn mời Lý Dương, nhưng lại không phát thiệp.

- Vương Trác, là phó cục trưởng thường vụ của cục giáo dục rất trẻ tuổi, phía trên có người, Trần Đan là cô giáo nhất trung, là đồng nghiệp của chị dâu em, bọn họ kết hôn, nên gửi thiệp mời cho bọn anh.

Vương Giai Giai nói nhỏ nói nhỏ bị Lý Thành nghe thấy, liền cười giải thích, Lý Thành cũng không nghĩ nhiều như vậy.

Lý Thành hôm nay, cũng là một nhân vật có địa vị ở Lật Thành, tài sản của trường học đã hơn cả triệu, phó cục trưởng cục giáo dục kết hôn, y nhất định sẽ được mời.

- Thì ra là một phó cục trưởng!

Vương Giai Giai nhẹ gật đầu, chẳng trách còn trẻ thế này mà kiêu ngạo như vậy, ở một tiểu trấn, trẻ thế này làm đến phó cục trưởng không hề dễ, càng đừng nói vị trí cục trưởng giáo dục tốt như vậy, còn là một thường vụ.

Lý Thành lập tức nói tiếp:

- Đúng vậy, nghe nói ba của y là bí thư huyện ủy của huyện khác, chú của y là Hoa Kiều hải ngoại, rất có tiền, gia đình tốt, hai thế hệ làm quan, lại có tiền, cũng nhanh bò lên một chút.

Lý Thành nói xong, đột nhiên lại ngậm miệng, mở to mắt, nhìn Vương Giai Giai lo lắng.

Hai thế hệ làm quan, nói ra hai thế hệ làm quan Vương Giai Giai còn lợi hại hơn Vương Trác, ba của Vương Trác là bí thư huyện ủy, trước mắt ba của Vương Giai Giai còn hơn thế nữa.

Đừng nói ba của Vương Giai Giai, chính chú của cô, bây giờ là một tay trong thành phố Minh Dương, quan hệ gia đình này Lý Thành sớm đã biết, nhưng không ai nói ra ngoài.

Tính của Lý Quân Sơn và Lý Thành, đều là người có tính tự cao như vậy.

Vương Giai Giai không để ý, lại nghĩ ngợi chủ động bắt chuyện với Lý Dương, hỏi:

- Trần Đan đó, cô ấy có phải có thân thế gì không?

- Trần Đan là con gái của huyện trưởng Trần, nghe nói là bọn họ quen nhau trước, còn là bạn học, thời đại học có nói chuyện yêu đương.

Lý Thành hơi thở dài, Vương Giai Giai không để ý thì tốt rồi, thân thế gia đình của Trần Đan cũng không đơn giản, huyện trưởng Trần là phó huyện trưởng của huyện Lập Thành, Lý Thành cũng có qua lại với ông.

Một bí thư huyện ủy, một phó huyện trưởng, hai nhà cũng xem là môn đăng hộ đối.

- Anh hai, hôn lễ của bọn họ, anh chị có đi không?

Lý Dương bỗng nhiên hỏi một câu, nếu Trần Đan mời hắn, hôn lễ này hắn cũng nên đi, cũng phải mang theo tiền lễ, đây là tập tục của quê nhà.

Nếu Lý Thành muốn đi, đúng lúc nhờ y mang đi, hôn lễ này hắn không cần tham gia.

- Đi, làm sao mà không đi, một phó huyện trưởng, một phó cục trưởng cục giáo dục, không đi tự mình trối chân mình à!

Lý Thành nhẹ lắc đầu, quan hệ của y với Vương Trác cũng không thân lắm, nhưng chuyện này không thể tránh được, không chỉ phải đi, còn phải có cái bao đỏ lớn, ai bảo người ta là quản hiện.

Quan huyện không phải là quản hiện, cũng được xem là một thường tình trong nước.

- Vậy vừa đúng lúc, nếu đi...

- Lý Dương chúng ta cùng đi đi!

Lý Dương vừa định nói chuyện nhờ y mang giúp tiền lễ, Vương Giai Giai đột nhiên cắt đứt lời nói của hắn, cười nói một câu, Lý Dương nhìn Vương Giai Giai kinh ngạc, cuối cùng gật đầu.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1076. Chương 1072: Anh Em Tề Tụ

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Vậy được, cùng đi!

Lý Dương thu lại lời nói, gật đầu theo.

Lý Dương không biết tại sao Vương Giai Giai chủ động muốn tham gia hôn lễ này, nhưng nếu Vương Giai Giai đã nói ra, hẳn cũng không có lý do phản đối, dứt khoát nhận lời, hôn lễ của bạn học cũ, đi thử cũng không sao.

- Các em cũng nên biết bọn họ? Lý Thành tỏ ra rất ngạc nhiên.

- Trần Đan đó chính là bạn học cũ của Lý Dương, mấy ngày trước đúng lúc gặp được, nên phát thiệp mời cho chúng em.

Vương Giai Giai mỉm cười, Lý Thành chợt bừng tỉnh, y không biết Trần Đan từng có quan hệ này với Lý Dương, nhưng y cũng không muốn lợi dụng quan hệ này để làm gì.

Tư tưởng của Lý Thành, chính là tự lực mình làm ăn, không nghĩ đến cái khác.

- Đến đây, ăn dưa hấu đi!

Hà Ái Linh đi tới, bưng một đĩa dưa hấu ướp lạnh, Lý Thành và Lý Dương cùng đi tham gia hôn lễ của ai, ba hoàn toàn cũng không để ý.

Trên mặt của Lý Quân Sơn cũng đang cười, những lời của hai anh em Lý Dương nói Lý Quân Sơn đều đã nghe thấy rồi.

Hai anh em họ đi tham gia hôn lễ của ai, đối với Lý Quân Sơn mà nói hoàn toàn không quan trọng, quan trọng là nếu Lý Dương đi tham gia hôn lễ, nhất định sẽ ở lại nhà mấy ngày, biết được điều này thì được rồi.

Hai năm nay Lý Dương càng lúc càng bận, thời gian ở nhà cũng càng ngày càng ít, lần này Lý Dương có thể ở lại nhà nhiều ngày, thì hai ông bà đã mãn nguyện rồi.

Buổi chiều không có việc gì, Lý Dương lại gọi điện cho Trịnh Khải Đạt và tiệm đồ cổ.

Bên đó Trịnh Khải Đạt nhờ y tìm giúp một công ty thích hợp ở Trịnh Châu trang trí trong nhà một chút, bên cửa hiệu đồ cổ lại bảo bọn họ chờ đợi, toàn bộ đồ cổ sẽ được đưa tới.

Giá trị những món đồ cổ này không cần đặc biệt cao, nhưng nhất định phải toàn bộ, hai ông bà không phải là nhà sưu tầm chân chính, đồ đối với bọn họ mà nói, bày ở trong nhà càng toàn bộ càng tốt.

Đối với lời dặn dò của ông chủ lớn, Tô Thọ giám đốc của cửa hiệu đồ cổ không dám chậm trễ, đích thân đi chọn đồ, chọn đồ tốt, sau đó bảo nhân viên cửa hàng mang đến, đưa thẳng tới Lật Thành.

Lô hàng này, giá trị có gần cả triệu, ông chủ lớn muốn đặt đồ trang sức trong nhà, ông nào dám lựa chuyện sơ sài.

Tốc độ bên Trịnh Khải Đạt cũng rất nhanh, không tới hai giờ, Trịnh Khải Đạt đã trả lời thư cho Lý Dương, ngày mai công ty trang trí sẽ đích thân tới Lật Thành xem tình hình trong nhà, sau đó mới bắt đầu sửa đổi.

Ngày thứ hai, Lý Dương trải qua một ngày bình thường ở trong nhà.

Cả ngày nay hai ông bà cũng cười rất nhiều, được nhìn bọn họ là cảm thấy mãn nguyện và vui rồi, trong lòng Lý Dương lại có chút cay cay, nghĩ thầm trong lòng, sau này sẽ về nhà thường hơn, ở cùng cha mẹ nhiều hơn.

Hắn bây giờ, cơ bản đã hiểu thuận với cha mẹ rồi.

Vương Trác rất trẻ, năm nay chỉ có hai mươi bảy tuổi, ở cái tuổi này đã là cán bộ cấp khoa, làm y có chút kiêu ngạo.

Ai cũng biết, Vương Trác có bằng cấp, lại có thân thế, điểm cuối cùng của y không thể chỉ là cấp khoa, đây chỉ là một chỗ đứng trên con đường trưởng thành của y.

Nếu không phải tuổi còn quá nhỏ, thì sẽ không thể là cán bộ cấp khoa mà là một Lôi cục trưởng rồi.

Y có thể hoàn toàn đề bạc chính phủ, thậm chí làm một tay dưới hương trấn.

Cũng bởi vì vậy, ngày nay ở đây người ngồi trên càng ngày càng nhiều.

Ai cũng đều biết, Vương Trác chính là một viên tân tinh của quan trường của Lật Thành thậm chí là Minh Dương, lúc này tạo mối quan hệ tốt với y, tuyệt đối không có sai.

- Hiệu trưởng Lý đến rồi, hoan nghênh, hoan nghênh!

Hai anh em Lý Dương, còn có Phương Thục Cầm và Vương Giai Giai cùng xuất hiện ở cửa nhà hàng, một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi cười ha hả nghênh đón, nhiệt tình chào hỏi Lý Dương.

- Chủ nhiệm Trương, không ngờ ngài đích thân đến đây!

Lý Thành vội đưa tay ra, người này chậm trễ cũng không được, chủ nhiệm văn phòng cục giáo dục, Lý Thành trong cục giáo dục, giao tế với y rất nhiều, lúc này là người thật sự phụ trách giúp đỡ những việc vặt.

- Nên mà, nên mà, chuyện mừng của lãnh đạo, lẽ nên chúng ta nên đến.

Quan hệ giữa chủ nhiệm Trương này và Lý Thành hình như rất tốt, nói chuyện cũng rất tự nhiên, cười mấy cái, rồi đưa bọn Lý Thành vào.

Lưu Cương và Triệu Khuê đi theo, Hải Đông không đến, y ở lại trong xe, trường hợp này, không thích hợp có nhiều người đi theo.

Về phần bọn Triệu Vĩnh, lúc này nhất định đã vào rồi, chỉ là không biết bây giờ bọn họ đang ở đâu.

Chủ nhiệm Trương đó không biết Lý Dương, còn cho rằng là theo Lý Thành để góp vui, dù sao nhân vật chính của hôn lễ hôm nay là Vương Trác, một người mà rất nhiều người đều muốn biết.

Trong nhà hàng đã bài trí lễ đường tráng lệ, lúc bọn Lý Dương vào người vẫn không ít, Vương Trác kết hôn, không chỉ các cục trong huyện, lãnh đạo các bộ đều đến, người của huyện Lâm cũng không hề ít, trong đại sảnh phân thành hai phe cánh.

Hết cách, ba của y là bí thư huyện ủy của huyện Lâm, con bí trai bí thư kết hôn, bọn họ không dám không đến sao?

Phòng khách cực lớn, lúc này đã có hai ba trăm người, bây giờ vẫn chưa tới giờ cử hành hôn lễ, nếu tới lúc đó, người nhất định sẽ nhiều hơn.

Lý Dương kéo tay Vương Giai Giai cũng ngồi xuống ở cái bàn.

Hắn còn đang suy nghĩ, năm này, sang năm mình cũng phải cùng Vương Giai Giai kết hôn, đến lúc mình cũng trở thành nhân vật chính giống như vậy, lúc này trong lòng hắn thật là mới lạ.

Đương nhiên, hôn lễ của Lý Dương, nhất định phải mạnh hơn ở chỗ này nhiều.

- Lý, Lý Dương?

Đằng sau Lý Dương, một tiếng gọi truyền lại, Lý Dương liền quay đầu lại, trên mặt còn tỏ ra rất kinh ngạc.

- Thật là anh, anh cả, tôi còn cho rằng là nhận nhầm người nữa chứ!

Đứng bên cạnh Lý Dương là một thanh niên cao cao, Lý Dương vừa quay đầu lại, y liền tỏ ra rất vui mừng kinh ngạc, một bước lớn, đã tới trước mặt Lý Dương, cẩn thận dò xét.

- Thằng này, cậu, cậu mấy năm nay chạy đi đi chứ?

Lý Dương ôm lấy người thanh niên trước mặt, nói lớn một câu, người thanh niên trước mặt, là cậu ba Lưu Chấn Hoa bạn cùng phòng lúc Lý Dương học đại học.

Sau tốt nghiệp năm đó, sáu anh em đều có tương lai riêng, sau này mất liên lạc.

Nhưng mất liên lạc trước nhất chính là Lưu Chấn Hoa, nghe nói y xuống Sơn Đông dựa dẫm vào chú của y, sao đó không còn liên lạc nữa.

Sau khi Chu Văn và Lý Bồi về nước, Lý Dương còn muốn gọi điện hỏi thăm tin tức của y, để sáu anh em tụ tập lại, mãi vẫn không có tin tức gì, không ngờ trong hôn lễ bạn học cũ lại gặp y.

- Đừng nhắc nữa, tôi vừa tốt nghiệp thì bị chú bắt thi công vụ viên, sau đó lại huấn luyện, lại thực tập, cũng muốn liên lạc với các anh nhưng khi liên lạc với các anh thì các anh đã đổi số rồi.

Lưu Chấn Hoa thở dài, lắc đầu mạnh, y cũng là nói thật, năm đó sau khi bận xong, thật muốn liên lạc với bọn Lý Dương, đáng tiếc tất cả mọi người đều không liên lạc được.

Lúc đó, Lý Xán xuống phía nam, Trần Lỗi thì không biết tung tích, Chu Văn và Lý Bồi đều chờ hàng ở biển, chỉ duy nhất có Lý Dương ở Minh Dương cũng vì đổi số khác, hẳn lại không thể về nhà, vì vậy mà mất liên lạc.

- Công vụ viên, vậy cậu thi đỗ rồi chưa?

Lý Dương không để ý nhiều như vậy, nhìn Lưu Chấn Hoa rất vui, sáu anh em, thất lạc mấy năm, hôm nay cuối cùng toàn bộ tề tụ rồi, lúc này Lý Dương chỉ muốn móc điện thoại ra ngay đem cái tin tức tốt này nói cho Lý Xán.

- Dương nhiên!

Lưu Chấn Hoa nhướn chân mày, cười đắc ý, tốt nghiệp công vụ viên cũng không dễ, lúc Lưu Chấn Hoa tốt nghiệp đại học, càng khó hơn.

- Chúc mừng, mấy anh em chúng ta, chỉ cậu được làm công vụ viên.

Lý Dương vỗ mạnh vào vai Lưu Chấn Hoa, năm đó Lý Dương cũng muốn thi công vụ viên, cuối cùng thất bại, cho nên hẳn biết thi công vụ viên rất khó.

- Đúng rồi, anh cả, anh có liên lạc với bọn anh hai không

Thấy Lưu Chấn Hoa vội hỏi lại, hẳn bây giờ đang ở Sơn Đông, lần này là vì nguyên nhân đặc biệt mới tham gia hôn lễ này, không ngờ rằng trong hôn lễ gặp lại bạn cũ, hẳn đồng thời bất ngờ cũng rất vui.

Có chuyện Lưu Chấn Hoa không nói ra, kỳ thực y đã thăng làm một cán bộ nhỏ cấp khoa, y có được ngày hôm nay, toàn bộ là nhờ có chú y giúp đỡ.

Chú của y chỉ có hai cô con gái, không có con trai, hoàn toàn là đem ông ta về nuôi

Y không nói ra những nguyên nhân này vì cho rằng được chuyện của Lý Dương, mấy anh em chỉ có y là đậu công vụ viên, sợ Lý Dương sẽ nghĩ ngợi gì.

Y lại không biết, Lý Dương hôm nay, đã mạnh hơn y rất nhiều.

Nhưng điểm xuất phát của y là tốt, Lý Dương giống vậy cũng không làm sao nhắc chuyện của mình.

- Có liên lạc, tôi lập tức gọi điện cho bọn họ, bảo bọn họ tề tụ lại, mấy anh em bọn mình, cuối cùng tất cả cùng tề tụ lại.

Lý Dương cười gật đầu, móc điện thoại ra, nhanh bấm số.

Hắn liên lạc đầu tiên là Lý Xán, Lý Xán, Chu Văn và Lý Bồi đều cùng một chỗ, hiện giờ đều ở Bắc Kinh, bây giờ Lý Xán còn là người phụ trách của công ty phân Bắc Kinh, liên lạc với y, thì liên lạc được với ba người bọn họ.

Qua điện thoại, biết Lý Dương và Lưu Chấn Hoa cùng ở một chỗ, Lý Xán liền la lên.

Không lâu, y tổ ý sẽ nhanh đến, đem công việc giao cho Liễu Tuấn, tội nghiệp Liễu Tuấn, vì một cuộc điện thoại của Lý Dương, công việc của y tăng thêm không ít.

Sau cùng liên lạc với Lý Xán, Lý Dương liên lạc là Trần Lỗi trước mắt Trần Lỗi hiện đang ở công ty của cha vợ biểu hiện tất tốt, cả nhà cha vợ cũng từ từ chấp nhận y.

Trần Lỗi bây giờ, mỗi ngày đều phải bôn ba lên lớp, rất thích thú, Lý Dương gọi điện thoại, y lập tức tự mình lái xe chạy tới đây, y còn tới sớm hơn Lý Xán.

Sáu người anh em, lập tức cùng tề tụ, Lý Dương và Lưu Chấn Hoa đều tỏ ra rất vui.

Hai anh em cùng ngồi chỗ đó, mục đích là có thể trò chuyện, Lý Thành lại mỉm cười lắc đầu, không ngừng chào hỏi với người xung quanh, y với lập nghiệp ở Lật Thành, người quen biết không ít.

Lúc nói chuyện với Lưu Chấn Hoa, Lý Dương biết tại sao y tới Lật Thành.

Chú của Vương Trác là Hoa Kiều, là một thương nhân có tiền, gần đây muốn đầu tư làm ăn trong nước, thành phố Sơn Đông chỗ của Lưu Chấn Hoa, thông qua quan hệ người này, muốn đầu tư vào chỗ bọn họ.

Đơn giản mà nói, chính là chiêu thương dẫn tiền, chú của Vương Trác có nhiều hạng mục đầu tư, tùy tiện làm một cái, thì đủ để bọn họ ăn, cho nên lần này mới theo tới Lật Thành.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1077. Chương 1073: Bảo Bối Trong Hôn Lễ.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Người trong phòng khách càng ngày càng nhiều, cả hai căn phòng đều mở rộng ra, người vẫn rất đông.

Lý Dương và Lưu Chấn Hoa hoàn toàn không để ý tới, vẫn luôn kể về chuyện cũ, bọn họ nói về chuyện trước đây học đại học, nói chuyện sau này của mỗi người khi chia tay, Lý Dương còn giới thiệu Vương Giai Giai cho Lưu Chấn Hoa.

Đối với Vương Giai Giai, Lưu Chấn Hoa tỏ ra rất khâm phục, liên tục khen Lý Dương có phúc khí, y cứ luôn miệng, không để ý đến Vương Giai Giai.

Đang trò chuyện, rất nhiều người lại đứng dậy, bên ngoài có mấy người vào.

Đi trước nhất, là một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi, rõ vẻ rất uy nghiêm, lúc nhiều người gặp ông ta, đều cười nịnh bợ mặt tự nhiên.

Lưu Chấn Hoa ghé vào tai Lý Dương, nói nhỏ:

- Đây là Vương Cường cha của chú rể, năm nay bảy mươi tuổi, là một người rất có thể lực, nghe nói trong tỉnh có phe phái, tương lai còn có thể tiến thêm nữa.

Lưu Chấn Hoa tới Lật Thành chỉ có một ngày, nhưng bọn họ muốn vị Hoa Kiều về nước đó đầu tư vào bên mình, thân phận gia cảnh của Hoa Kiều và quan hệ gia đình bọn họ đều được y điều tra rõ ràng.

Y vừa nói xong, chỉ vào người bên cạnh của Vương Cường, nói:

- Người này chính là Vương Vĩnh Phương, em ruột của Vương Cường, là hào phú ở Úc, lúc nhỏ được bác của bọn họ nuôi dưỡng, bây giờ bác cả chết rồi, khối tài sản gần mấy chục triệu USD được ông ta thừa kế.

Dừng lại, Lưu Chấn Hoa lại nói tiếp:

- Ông ấy vẫn còn trẻ, hiện giờ chỉ bốn mươi ba tuổi, cho nên muốn từ từ đem tài sản chuyển vào trong nước một phần, bây giờ đã đầu tư hơn hai trăm triệu USD, còn đầu tư thêm bốn năm trăm triệu nữa, bây giờ rất nhiều người đều theo dõi ông ta.

Câu nói sau cùng của Lưu Chấn Hoa nói rất nhỏ, chuyện này thuộc công việc của y, nên không thể nói rõ.

- Thì ra là như vậy.

Lý Dương nhẹ gật đầu, bốn năm trăm triệu USD, là khoảng hai ba chục tỷ nhân dân tệ, đối với bất cứ thành phố nào mà nói đều là món tiền đầu tư hấp dẫn, huống hồ cái này vẫn chưa là tất cả, Vương Vĩnh Vương này trong tay còn có nhiều tiền mặt nữa.

Ông còn trẻ như vậy, lại là người được thừa kế, ý niệm về nước nhất định là không nhỏ, bây giờ ông giống như là cái bánh gato lớn, hấp dẫn mọi người, mọi người đều muốn cắn một cái.

Vương Cường, Vương Vĩnh Phương cùng lên bục đài.

Bọn họ là người lớn bên đàn trai, cũng là nhân vật chính, chú rể vẫn chưa trở vào, nhưng cũng sắp đến, hôn lễ sắp cử hành.

Mười phút sau, tiếng pháo trong nhà hàng bắt đầu vang lên, rất nhiều người đều vỗ tay, mọi người đều nhìn ra ngoài.

Không lâu, chú rể đẹp trai và cô dâu xinh đẹp cùng bước vào, Trần Đan không bằng Vương Giai Giai, nhưng cô mặc áo cưới lại có phong tình khác.

Chính Vương Giai Giai nhìn cô ngưỡng mộ, trong lòng đang nghĩ, mình khi nào có thể mặc chiếc áo giống thế này.

Cô dâu và chú rể cùng chậm chậm đi vào trong, lúc đi qua bàn Lý Dương, Vương Trác tỏ ra rất kinh ngạc, còn đặc biệt dừng lại chỗ Lý Dương một chút, liếc nhìn thật sâu vào bọn họ.

Mấy ngày trước là Trần Đan có mời Lý Dương, không ngờ Lý Dương đến thật.

Cái này làm cho y có chút kinh thường Lý Dương, nhưng trong lòng lại càng thêm đổ kỵ.

Ngay cả y cũng không biết tại sao lúc này ghen tị Lý Dương, chỉ là vì cô gái bên cạnh Lý Dương, thoát nhìn còn xinh đẹp hơn cô dâu của mình, là cô gái rất dễ thương.

Vương Trác vốn luôn cho mình là thiên tử nên luôn kiêu ngạo, căn bản không muốn người khác hơn mình, một chút cũng không được, bạn gái của Lý Dương đẹp hơn của mình, làm cho trong lòng y có cảm giác ghen tị.

Sau khi nhìn Lý Dương, trên mặt Vương Trác lộ ra nụ cười, rồi bước nhanh về phía trước.

Y là người khôn ngoan, đối với Lý Dương lại thêm không hài lòng, lúc này cũng không biểu hiện ra ngoài, bây giờ y là nhân vật chính, là chú rể của ngày hôm nay.

Hôn lễ nhanh chóng bắt đầu, ánh mắt của Vương Trác làm cho Lý Dương có chút khó hiểu, nhưng hắn cũng không để ý nhiều như vậy, vẫn đang ngập tràn trong niềm vui sướng khi gặp lại anh em cũ.

Vương Giai Giai bên cạnh hắn cũng đang cười, nụ cười có chút khinh thường.

Người dẫn chương trình rất tuyệt, là chuyên gia cổ ý mời từ Trịnh Châu về, không khí buổi lễ này được y mang đến không ít không khí sinh động, ngay cả Lý Dương đang trò chuyện với Lưu Chấn Hoa cũng thỉnh thoảng ngước nhìn lên bục đài.

Rất nhanh, toàn bộ hôn lễ nhanh chóng kết thúc, mọi người đều ngồi vào vị trí của mình, Vương Vĩnh Phương lại bắt đầu đứng lên mỉm cười, đồng thời đi thẳng lên bục đài.

Ông vừa xuất hiện ở đó, nói chuyện ở dưới cũng nhỏ hơn nhiều.

Ở đây người quen ông không ít, biết ông là một ông thần tài, là đại gia, rất nhiều người đều muốn ông đầu tư vào họ, nếu hầu hạ được ông thần tài cho tốt, mục tiêu này cũng chắc chắn sẽ hoàn thành.

- Các vị, vì để chúc mừng ngày vui này, lần này tôi đặc biệt mang đến một quốc bảo của Trung Quốc đến từ Mỹ, để mọi người cùng thưởng thức.

Vương Vĩnh Phương cười nói, người có tiền đều thích đồ cổ, bất luận là thật hay chỉ là học đòi, trong tay họ luôn có một ít bảo bối.

Vương Vĩnh Phương có khối tài sản hàng trăm triệu nhân dân tệ, nếu nếu trong tay có bảo vật cấp quốc gia, cái này cũng có thể.

Lời nói của ông, cũng gây sự chú ý của mọi người, một số người bắt đầu nhỏ tiếng bàn luận, đoán là Vương Vĩnh Phương có ý chuẩn bị tiết mục nhỏ.

Bày ra một số bảo bối để mọi người đến thưởng thức, tức chứng tỏ sự giàu có của bọn họ, còn không có vẻ tầm thường dong tục.

Vương Vĩnh Phương nói dứt lời không bao lâu, bên ngoài đi vào là một nhóm người áo đen, ở giữa có mấy người thanh niên đang đẩy một chiếc xe, tổng cộng có mười chiếc xe nhỏ, trên mỗi chiếc xe đều có tấm vải màu vàng che lại.

Mười chiếc xe nhỏ, chia ra dừng lại mở khắp nơi trong phòng khách, vừa đứng để mọi người đều nhìn thấy.

Những người mặc áo đen đó cũng phân ra đứng ở đó, mỗi người trông một chiếc xe, làm cho trong lòng mọi người đều rất nôn nóng, rất muốn biết trong chiếc xe rốt cuộc là thần bí thể nào, còn có bảo vệ đi theo.

Chiếc xe đẩy đến sau cùng, Vương Vĩnh Phương phát mạnh tay, nói với Trần Đan:

- Mười chiếc xe này, là bảo bối chú thích nhất, hôm nay là ngày vui của cháu trai chú và cháu dâu, một hồi sau khi mọi người thưởng thức xong, cháu dâu có thể tùy ý chọn lấy một cái, làm lễ vật kết hôn chớ tặng cho các cháu.

Lời nói của Vương Vĩnh Phương làm Trần Đan hơi sững sờ, đang nhìn ông có chút dờ ra.

Người khác không biết những món bảo bối này là gì, nhưng Trần Đan lại biết rất rõ, hai ngày trước người ở trong nhà đều đã nhìn thấy qua những món bảo bối này rồi.

Nguyên nhân chính là vậy, cho nên cô ấy mới kinh ngạc như vậy, giá trị mỗi món bảo bối ở đây đều không dưới mười triệu nhân dân tệ, món quý nhất cũng có hơn năm mươi triệu, bảo bối quý như vậy, trước đây nghĩ cô cũng không nghĩ qua.

Mà trước đó, người trong nhà và Vương Vĩnh Phương cũng chưa từng nói qua chuyện này, những bảo bối triển lãm này, còn có thể tặng một món cho bọn họ làm lễ vật kết hôn, đối với Trần Đan mà nói là một chuyện rất đột ngột.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1078. Chương 1074: Kiến Thức Nông Cạn.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Không được, Vĩnh Phương, lễ vật này của em rất quý.

Vương Cường đứng lên, ra sức khoát tay, ngay cả ông cũng không biết anh em nhà mình đột nhiên có quyết định như vậy.

Giá trị của những món đồ này chính ông cũng biết rất rõ, lúc đầu Vương Vĩnh Phương còn nói qua với ông, phải giữ lại mấy món, làm bảo khố gia truyền chân chính, để lưu truyền cho con cháu Vương gia sau này.

- Anh, đây là lễ vật em tặng cho cháu trai và cháu dâu, ông không thể phản đối, cũng phản đối không được.

Vương Vĩnh Phương cười ha hả, không để ý tới quay qua ngoài vẫy tay, một người mặc áo đen đang giữ chiếc xe ở ngoài, lập tức kéo miếng vải màu vàng trên chiếc xe xuống.

Dưới tấm vải màu vàng, là hộp thủy tinh trong suốt, có mấy cái hộp, còn phát ra ánh sáng chói mắt.

- Xôn xao

Bảo bối vừa được mở ra, xung quanh lập tức trở nên ồn ào, những món bảo bối này đều có vẻ cao quý, chất khí xa hoa, cho dù là người không hiểu, cũng có thể nhìn ra sự phi phàm khác thường trong đó.

Rất nhiều người đều bàn bạc nhỏ tiếng, giọng của mỗi người bọn họ đều không lớn, nhưng những người này đều cùng nói, cũng làm cho cả phòng khách vô cùng náo nhiệt, khắp nơi đều xôn xao bàn luận.

Rất nhiều người còn chỉ và món đồ trong hộp thủy tinh đó, nhỏ tiếng biểu đạt quan điểm của mình.

Còn có một số người nhìn Vương Trác và Trần Đan ngưỡng mộ, những bảo bối này thoát chùng rất đẹp, còn có bảo vệ đang canh giữ, giá trị nhất định không thấp, thấy cái kệ của Vương Vĩnh Phương, là món quà mà Vương Vĩnh Phương tặng cho bọn họ.

Ngay chính cả Lưu Chấn Hoa trong lòng cũng rất cảm thán, sau khi Vương Vĩnh Phương về nước rất kiêu ngạo, chính thân phận này mới gây sự chú ý những người này, đều quanh lấy ông.

Chỉ là y cũng chưa thấy những bảo bối này của Vương Vĩnh Phương.

Quay đầu lại, Lưu Chấn Hoa vừa nghĩ tới câu nói lúc nãy chợt sửng sốt, vội vàng hỏi:

- Anh cả anh sao vậy?

Lý Dương ở bên cạnh y lúc này cũng chau mày lại, nhìn chăm chăm vào món đồ trên chiếc xe, đó là đôi bông tai thanh hoa, vô cùng đẹp, quả thật là Quan Diêu Kiền Long.

Món đồ sứ này, giá trị không dưới mười lăm triệu.

Hấp dẫn Lý Dương không phải là giá trị của món đồ sứ này, mà chính là lai lịch món đồ sứ này, đôi bông tai này Lý Dương đã thấy qua một lần, hơn nữa còn là thấy ở Phiêu Thành, nhưng lúc đó hắn không hiểu nhiều về món đồ sứ này.

Đôi bông tai này, là sứ Thanh Hoa khai quật ở trường học cũ của Lý Dương, sau đó thì bị đánh cắp, bán ra nước ngoài sau đó không thể tìm lại được.

- Tôi không sao!

Lý Dương nhẹ lắc đầu, món bảo bối này xuất hiện ở đây, làm hắn rất bất ngờ mấy món bảo bối này đều là đồ sứ tinh phẩm thất lạc ở nước ngoài, lúc đầu viện trưởng Hoàng chính là tìm rất lâu nhưng không được và trở thành một nỗi tiếc nỗi lớn nhất của ông.

Người xung quanh vẫn còn đang bàn tán, mười món bảo bối, hoàn toàn đều là bảo bối quan trọng.

Trong đó có một tượng Phật bằng vàng ròng giữa đời nhà Thanh rất đặc biệt, đây là tượng Phật trong truyện cổ, toàn thân đều là vàng, lại vô cùng hoàn chỉnh, dưới ánh đèn phản chiếu ra ánh sáng rất chói mắt.

Ngoài ra còn có mấy món khác mạ vàng, cũng thu hút tầm nhìn của mọi người.

Người ở đây phần lớn đều không hiểu đồ cổ, đối với bọn họ mà nói, toàn thân này đều là vàng, món đồ lại rất đẹp nhất định phải xem nhiều một chút, nên càng hấp dẫn sự chú ý của bọn họ.

Trên mặt Vương Vĩnh Phương đang nở nụ cười đắc ý, Vương Cương lắc đầu, không gì kiên trì.

Vương Trác lại ngẩng cao đầu kiêu ngạo, dò xét xung quanh, mười món bảo bối này là của chú y, nhưng của chú y cũng giống như của ông lớn của y, đều không có con trai, trước mắt Vương Vĩnh Phương chỉ có một đứa con gái.

Người nhà họ Vương bọn họ, quan niệm truyền thống đều rất cao, Vương Trác là cháu lớn, địa vị cũng hơn hẳn.

Đây cũng chính là nguyên nhân tại sao trong hôn lễ của Vương Trác tạo thế cho y, mười món bảo bối này đều bày ra ở đây, cộng thêm lời nói của y trước đó, càng làm tăng thêm oai lực cho y.

Vương Trác ngẩng đầu nhìn xung quanh, y vẫn còn đứng trên bục đài, lúc này chỗ này là cao nhất.

Y giống như là vương tử chí cao, tất cả người dưới đài đều là thần dân của y, cảnh này càng làm cho Vương Trác càng thêm khoái chí.

Chân mày của y đột nhiên chau lại giật một cái.

Ở dưới đài, y nhìn thấy Lý Dương, đúng lúc chân mày của Lý Dương cũng đang chau lại, đang nhìn chăm chăm vào một chiếc xe đẩy, chỗ này của y, có thể nhìn thấy nét mặt của Lý Dương rất rõ.

Không biết tại sao, nhìn thấy dáng vẻ như vậy, trong lòng Vương Trác rất khó chịu.

Tất cả mọi người đều cảm thán, đều khen ngợi những món bảo bối giá trị liên thành này, cũng đều đang ngưỡng mộ y có một ông chú có tiền, còn Lý Dương lại chau mày như vậy, làm y có cảm giác như bị khinh thị.

Đây chính là cảm giác không thích nhất của y.

Chân mày của Vương Trác cũng ngưng kết lại một chỗ, tâm tình tốt của ban đầu, lúc này chợt biến mất, thỉnh thoảng còn liếc nhìn Lý Dương.

- Lưu Cương

Lý Dương suy nghĩ một hồi, đột nhiên vẫy tay gọi Lưu Cương.

Phát hiện đồ sứ bị đánh cắp, bất luận thế nào Lý Dương cũng phải đem chuyện này nói với ông cụ, Vương Vĩnh Phương này thân phận đặc biệt, lại là Hoa Kiều về nước, chính Lý Dương cũng không dễ xử lý chuyện này.

Món đồ sứ này, nghiêm túc mà nói chính là tang vật.

Nhưng tang vật đã bị mất ở nước ngoài, ở nước ngoài không biết lai lịch ít nhiều thủ tục, nói không chừng đã tẩy trắng rồi, khả năng này rất lớn, vết sơn trên mặt đồ sứ này đã nói rõ vấn đề.

Huống hồ, Trung Quốc có những đồ sứ đã bị trộm bán ra nước ngoài, món đồ này cũng có khả năng này.

Chuyện như vậy, khi xử lý rất phiền phức.

Suy nghĩ một hồi, Lý Dương lại thở dài, chuyện này thêm phiền phức cũng không thuộc hần lo, chuyện viện trưởng Hoàng lo, thì cứ giao cho viện trưởng Hoàng là được.

Chí ít, có tin tức của đồ sứ chính là chuyện tốt.

Nghĩ tới đây, Lý Dương lại quay đầu nhìn vào chín món bảo bối khác.

Vương Vĩnh Phương vận khí rất tốt, những món bảo bối này tính ra không phải tất cả là ông mua, có những món trên thị trường cũng chưa thấy qua.

Chín món này, đều là đồ thật, không giống như một số nhà giàu mới nổi, tranh mua lỗi thời, toàn bộ mua đều là đồ giả đồ dỏm.

Trong chín món bảo bối, có năm món có liên quan với Phật, chiếm hơn phân nửa, không biết Vương Vĩnh Phương này tin Phật hay là bác của ông tin Phật, mấy món có liên quan với Phật này đều là đồ tốt nhất.

Tượng Phật bằng vàng đó là vàng đúc thật, chỉ bảo quan trọng chùa miếu đặt ở phía tây để tránh tà ác chính là tượng Phật bằng vàng đó, giá thị trường cũng không dưới ba mươi triệu.

Nhưng tốt nhất lại là món đồ sứ, một bình nguyên thanh hoa tứ phương, giá trị trường cũng trên năm mươi triệu, trong hội đấu giá, nếu có trả giá, cũng có thể có giá cao hơn.

Mười món bảo bối, mỗi món đều rất đẹp Lý Dương cũng thầm khen ngợi, hôn lễ lần này quả thật đến không uổng, trước là gặp được bạn bè thất lạc lâu năm, sau lại nhìn thấy mấy tác phẩm nghệ thuật rất tốt rất đẹp.

Hôn lễ tiếp tục, kéo dài đến giữa trưa bảo bối triển lãm một hồi, Vương Vĩnh Phương dẫn Vương Trác và Trần Đan đi ra, để bọn họ lựa chọn tùy thích.

Vương Trác và Trần Đan cuối cùng cũng không từ chối.

Vương Vĩnh Phương trước đám đông nói đem tặng cho bọn họ một món bọn họ cũng không thể nhận trước, không nề mặt Vương Vĩnh Phương thì không được.

Cuối cùng bọn họ chọn một món tượng Phật Quan Âm màu kim phần, tượng Phật Quan Âm này giống như tác phẩm thời Khang Hi, chế tác hoàn mỹ, là tinh phẩm hiếm có, giá trị cũng trên mười triệu.

Tổ ý của Vương Vĩnh Phương rất lớn, tượng Phật Quan Âm lúc nữa sẽ được bọn họ thỉnh về nhà, phù hộ cho hai vợ chồng họ sau này bình an, giương cánh bay lượn.

Món ăn phong phú thịnh soạn được bày ra, chính Vương Trác cũng là cán bộ trẻ của cấp khoa, ba là bí thư huyện ủy, hơn nữa còn có gốc, chú có rất nhiều tiền, tiệc cưới tất nhiên sẽ không kém bạn bè, tiệc cưới tuyệt đối đạt tiêu chuẩn siêu sao.

Bọn Lý Dương, Lý Thành đều ngồi cùng một chỗ, mấy người xung quanh đều không quen Lý Dương, đương nhiên quen Lý Thành, hiệu trưởng trung học tư nhân tốt nhất Lật Thành, cũng xem là người nổi tiếng của huyện thành nhỏ.

- Vương tiên sinh, thuyền ngọc của ngài quả thật rất đẹp, cho chúng tôi quan sát thể là đủ rồi.

Lưu Chấn Hoa đột nhiên đứng lên, Vương Vĩnh Phương đang cầm chén rượu kính cẩn, đây là tập tục của quê nhà, trong tiệc cưới, trưởng bối của chú rể lần lượt đi đến mỗi bàn, cảm ơn sự có mặt của mọi người.

Wương Vĩnh Phương và Vương Cường lần lượt đang kính rượu, đúng lúc Vương Vĩnh Phương đi tới trước bàn của bọn Lý Dương, Lưu Chấn Hoa tròn mắt, đứng lên, nói ra những lời khen tặng trước.

- Ha ha, tiểu Lưu cậu cũng biết nói chuyện!

Wương Vĩnh Phương cười lớn, người bên cạnh lập tức cầm chén rượu và bình rượu, rượu của Vương Vĩnh Phương rót mọi người đều không dám không uống, đây chính là chỗ tốt của thể lực.

Lưu Chấn Hoa là người đầu tiên bắt chuyện, Vương Vĩnh Phương nâng chén với y đầu tiên.

Đón lấy rượu của Vương Vĩnh Phương, Lưu Chấn Hoa tỏ vẻ được yêu thích mà lo sợ, nói ra những lời nói dễ nghe, lãnh đạo cách y không xa còn lảng lẽ gật đầu, lần này dẫn theo Lưu Chấn Hoa thật là đúng rồi, một thằng nhóc rất năng động.

Những người khác còn lại trên bàn nhìn Lưu Chấn Hoa ngưỡng mộ, mỗi người bọn họ, đều muốn tạo quan hệ với Vương Cường và Vương Vĩnh Phương, có thể bằng cách này hay cách khác.

- Chú!

Cách đó không xa, Vương Trác bỗng nhiên đi lại, vốn không cần chú rể kính rượu, nhưng khách hôm nay quả thật quá đông, đặc biệt là một số lãnh đạo thành phố cũng đến, Vương Trác buộc phải đi chiêu đãi, y cũng có thể bận rộn theo.

- Cục trưởng Vương, chúc mừng, chúc mừng...

Wương Trác đi tới, người khác trên bàn lập tức chào hỏi y, Lý Thành cũng không ngoại lệ.

Cái bàn này phần lớn đều là người người bản địa Lật Thành, đều là người có máu giáo dục, có mấy người giống như Lý Thành, đều mở trường học tư, mấy người này không giống đều mở nhà trẻ.

Nhà trẻ, so với trường học dễ hơn một chút.

Wương Trác cười cười với bọn họ, lại có cố ý nhìn Lý Dương, đột nhiên hỏi:

- Bạn học cũ, không biết cậu thấy mấy món bảo bối của chú tôi thể nào?

Câu hỏi của Vương Trác đều làm mọi người có chút sửng sốt, Lý Thành thì chao mày lại.

Danh tiếng của Lý Dương ở bên ngoài, người trong nhà cũng không có nói ra ngoài, cho dù bây giờ một số chuyên gia cấp đỉnh nổi tiếng quốc tế biết Lý Dương là người Lật Thành, cũng không biết hắn là em ruột của y.

Điểm này Lý Thành rất chắc chắn, y cũng có thể khoe trước mặt bạn học, nhưng vì những người bạn học cũng không phải là người địa phương, cũng có thể giữ bí mật cho y, y vốn cũng chưa bao giờ nhắc tới.

Lý Thành lúc này, còn cho rằng Vương Trác biết thân phận của Lý Dương rồi, cố ý hỏi vậy chứ.

- Rất tốt!

Lý Dương mỉm cười gật đầu, rất tốt đã là đánh giá rất rất cao của hắn rồi, đồ Lý Dương nhìn thấy rất nhiều, đánh giá cao của hắn cũng hoàn toàn không thể.

- Rất tốt? Vương Vĩnh Phương thần sắc hơi biến đổi.

Những bảo bối này của ông, mang về nước không chỉ lấy ra ở đây, đã từng được bạn bè trong nước xem qua, mỗi lần xem những món bảo bối này của ông bất luận là nhà giàu hay chuyên gia đồ cổ, hay chuyên gia giám định bất luận thân phận gì đều không ngừng khen ngợi.

Rất ít người dùng hai từ này bình phẩm.

Nhìn dáng vẻ tùy tiện của Lý Dương, trong lòng Vương Trác không biết thế nào nổi giận nhìn Lý Dương, lại nói thêm:

- Bạn học cũ, nói ra dễ dàng như vậy, có phải đã từng nhìn thấy qua bảo bối tốt hơn không?

Lý Dương ngẩng đầu, nhìn y kinh ngạc.

Vương Vĩnh Phương cũng quay đầu lại, mi mắt hơi giắt nhẹ, Vương Trác đang gọi bạn học cũ, nhưng ai nghe thấy những câu nói này của y đều nhắm vào Lý Dương.

Vương Giai Giai vẫn đang nhìn Vương Trác trước mặt lạnh lùng.

Kỳ thực khẩu khí nói chuyện của Vương Trác, và lúc bọn họ gặp lần đầu tiên gặp mấy ngày trước không khác biệt lắm, nhưng lúc đó chỉ có bốn người bọn họ trong này lại đông người như vậy, ý nghĩa sẽ không giống nhau.

- Cũng thấy qua một số!

Lý Dương sờ sờ cái mũi hắn cũng cảm nhận được cố ý của Vương Trác đối với hắn, sự cố ý này lại làm cho hắn không hiểu sao cả.

Trước đây hai người chưa từng qua lại, cho dù lúc đi học cũng không có mấy ngày chỉ là ngẫu nhiên gặp thông qua Trần Đan, cũng không có qua lại gì với Vương Trác.

Trong tình huống này, Lý Dương quả thật không hiểu cố ý của y rốt cuộc là từ đâu mà có.

- Thấy qua một ít!

Vương Trác há to mồm ngạc nhiên, ngay cả Vương Vĩnh Phương bên cạnh cũng nhìn Lý Dương kinh ngạc.

Ngoại trừ Lý Thành và Vương Giai Giai ra, trong mắt mọi người đều có chút khó tin, những món bảo bối của Vương Vĩnh Phương đem ra là rất tốt, giá trị khác cũng đã có người thảo luận nhỏ tiếng rồi.

Mấy món này, đều là bảo bối có giá trị trên mười triệu, người bình thường không thể thấy tùy tiện, rất nhiều người hôm nay đều là tận mắt thấy qua lần đầu tiên.

Càng không cần nói, càng tốt hơn so với những bảo bối này.

- Là trên TV sao?

Vương Trác đột nhiên nói ra một câu, còn mang chút không đáng, lúc y nói, ánh mắt lại nhìn Vương Giai Giai không tự nhiên.

Thật là một cô gái rất đẹp rất đáng yêu, cũng chính là loại Vương Trác thích nhất, lúc này, trong lòng Vương Trác đang tìm cách làm quen với cô gái này.

Cũng bởi vì điểm này, mới làm y nhìn Lý Dương không thuận mắt, vừa nhìn thì đã đổ kỵ Lý Dương.

Đàn ông vì đàn bà mà sinh lòng đổ kỵ, là chuyện hoàn toàn không thể giải thích, đặc biệt Vương Trác là một người cao ngạo, từ trước đến giờ luôn cho rằng đồ thuộc về mình phải là tốt nhất, sự đổ kỵ này cũng càng tăng thêm.

- Thì xem là những thứ đó trên TV đi, nhưng so với những thứ trước mắt còn tốt hơn nhiều.

Nói lần này chính là Vương Giai Giai, Vương Giai Giai vẫn luôn dựa vào người của Lý Dương, nhìn Vương Trác không lương thiện.

- Khẩu khí hay!

Mặt của Vương Vĩnh Phương biến sắc mạnh, nói thẳng một câu.

Giọng của ông không lớn, nhưng người trên bàn đều nghe thấy, bây giờ lại là đang hôn lễ, Vương Vĩnh Phương cũng không dám nổi nóng.

- Khẩu khí lớn sao?, không hẳn vậy, nên nói là có một số người kiến thức nông cạn mới đúng.

Wương Giai Giai mỉm cười, lúc nói còn tỏ vẻ rất đáng yêu, mang một vẻ đẹp khác thường.

Wương Trác đúng lúc nhìn thấy cô, bỗng nhiên có chút dờ ra, đổ kỵ trong lòng với Lý Dương càng tăng thêm nhiều.

Mắt của Vương Vĩnh Phương càng mở trừng to ra, người khác trên bàn đều nhìn bọn họ khó tin, Vương Vĩnh Phương không có quan chức, nhưng lại là một Hoa Kiều về nước, còn là Hoa Kiều có tiền.

Quan trọng nhất là, bên cạnh Hoa Kiều này còn có mấy quan trường tân tinh, là người không thể đắc tội.

Một số người bắt đầu dần dần bỏ đi, cho dù là người có quan hệ rất tốt với Lý Thành, lúc này cũng không tới đây đối mặt, không dám nói chuyện thêm với y.

Lúc này người ở bên cạnh Lý Dương cũng chỉ có Lưu Chấn Hoa.

Kỳ thực Lưu Chấn Hoa cũng có chút do dự, nhưng cuối cùng y vẫn ở lại, lúc đầu y cũng cố gắng giữ hình tượng trước mặt Vương Vĩnh Phương, nhưng sau cùng y cũng không quản nhiều như vậy.

- Kiến thức nông cạn, có thú vị!

Wương Vĩnh Phương nổi giận cười, liếc nhìn bọn Lý Dương thật sâu, tiếp theo nói gì cũng không nói, cầm lấy chén rượu bỏ đi.

Xung quanh có không ít người ở bàn nhỏ đều chú ý bọn họ, Vương Vĩnh Phương càng thêm tức tối, cũng không thể bộc phát ra ở đây, bằng không sẽ ảnh hưởng đến hôn lễ.

- Anh cả, chị dâu đây là? Vương Vĩnh Phương vừa đi, Lưu Chấn Hoa lập tức lộ vẻ khổ sở.

Y nhận thấy, Vương Giai Giai công nhiên chọc giận Vương Vĩnh Phương, căn bản là biểu hiện của điên cuồng, y lần này trở về nhất định sẽ bị mắng cho một trận.

Cho dù bị lãnh đạo mắng, y cũng không hối hận, ban đầu chia tay với mấy anh em tốt nhất, mất đi liên lạc, cái này mới là chuyện làm y hối hận rất lâu.

Bị lãnh đạo mắng, cũng không thể vì chuyện này, cũng không có gì là quá.

- Cậu ba, không sao, cậu yên tâm đi!

Lý Dương vỗ vỗ vào vai của y, cười ha hả nói, hẳn không phải trấn an Lưu Chấn Hoa, với thân phận và gia cảnh của Vương Giai Giai, một Vương Vĩnh Phương thật không đáng bọn họ để mắt tới.

Càng không cần nói, hôm nay là bọn họ khiêu khích mình trước, hơn nữa lời nói của Vương Giai Giai cũng không có gì sai, bảo bối của bọn họ, quả thật còn tốt hơn so với trên TV, rất nhiều món ở trên TV cũng không có.

Tiệc cưới tiến hành rất nhanh, chuyện lúc này chỉ là một khúc nhạc đệm, sau khúc nhạc đệm này, những người khác ở bàn Lý Dương cũng ra về, một cái bàn lớn, cuối cùng chỉ còn lại mấy người bọn họ.

Lúc này Lý Thành cũng luôn lắc đầu, cảm thán người bây giờ đều quá hiện thực.

Những người hiện thực này lại không biết, cô gái bọn họ không muốn ở chung bàn có một gia cảnh rất to lớn, cũng chính vì nguyên nhân như vậy, Lý Thành không có chút lo lắng về chuyện này.

Lý Dương cũng không làm sao để ý, hào phú mười mấy trăm triệu USD là rất lợi hại, nhưng hẳn cũng thấy qua rất nhiều rồi.

Trải qua mấy năm nay, cũng làm hẳn rõ, người có tiền thật sự đều có bảo vật, rất ít khoe ra bên ngoài, chính gia tộc của Sang Dala, tổng tài sản cũng cá mấy trăm triệu USD, tuyệt đối không thua những này, Vương Vĩnh Phương nếu mạnh, nhưng từ trước giờ trước giờ bọn họ chưa từng kên kiệu.

Còn có Lâm Lang, chính là người nắm giữ tập đoàn tài chính hàng trăm triệu, cũng là người Hoa, nhưng ứng xử của của Lâm Lang cũng kênh kiệu không thua gì Vương Vĩnh Phương.

Trên bàn không có người khác, chỉ còn bọn họ, đúng lúc có thể an tâm ăn bữa cơm này.

Nói, tiêu chuẩn của buổi tiệc cưới này quả thật không thấp, có rất nhiều món có mùi vị rất ngon, không có người khác, mấy người bọn họ cũng không dám khai phóng.

Tiệc cưới rất nhanh được kết thúc, rất nhiều người đều đã đi khỏi, bọn Lý Dương cũng đứng dậy, chuẩn bị đi ra.

Còn chưa đi ra ngoài, đối mặt rồi đi tới mấy người này, Vương Vĩnh Phương đi tới trước nhất là Triệu Vinh, bên cạnh ông là chú rể Vương Trác.

- Cô gái, có thể giải thích một chút không, kiến thức nông cạn là có ý gì?

Wương Vĩnh Phương đích thân đi đến trước mặt bọn Lý Dương, khách trong phòng khách lúc này đi hơn phân nửa, phần lớn người còn lại là người mình, làm ông cũng không có kiêng kỵ, trực tiếp hỏi Vương Giai Giai.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1079. Chương 1075: Hơi Có Chút Đối Lập.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Wương Vĩnh Phương đang đứng trước mặt của Lý Dương, nhìn thẳng vào Vương Giai Giai.

Ông từ nhỏ được nuôi dưỡng ở nước ngoài, sống cùng với bác cả của mình, tuy nói bác cả đối xử ông như con trai của mình, nhưng trong lòng ông lại trước sau luôn mang cảm giác tự ti.

Lúc đầu ông được đưa qua bên đó, lúc đó là mười tuổi, chuyện gì cũng không nhớ.

Cuộc sống bên đó cũng không dễ như tưởng tượng, bác cả của Vương Vĩnh Phương không có con trai, nhưng lại có hai cô con gái, vì tranh giành gia sản, hai cô con gái này cũng rất ghét y.

Nếu không phải ông có biểu hiện tốt, lại vô cùng chịu đựng, e rằng sớm đã bị hai cô con gái này đưa về nước rồi.

Đến cuối cùng, ông mới bạo phát, dùng chứng cứ xác thực để vạch trần âm mưu muốn chiếm đoạt gia sản của bác cả, đã tâm dành lấy gia sản, nếu không phải như vậy, e rằng khối gia sản lớn thế này, cũng không để một mình y thừa kế.

Tất cả cái này, đều dựa vào tính kiên trì của ông, luôn kiên trì.

Kỳ thực lòng của ông cũng không tốt gì mấy, lúc cơ thể của bác cả mình không khỏe nhất, vạch trần ra “thanh thiên bạch nhật” như vậy, cũng để bác cả sớm buông tay mà quy ẩn, từ đó ông kế thừa sản nghiệp.

Nhưng cũng vì lí lịch lúc nhỏ, làm ông có cảm giác mất cảm, không cho người khác phản đối ông, chất vấn ông.

Hôm nay, vốn chỉ là Vương Trác không cùng đường với Lý Dương, nhưng lời nói của Lý Dương và Vương Giai Giai, lại tác động đến ông, rước lấy phản đạn vào mình.

Cho nên sau khi kết thúc yến tiệc, đặc biệt đi đến chất vấn câu này.

Chân mày của Vương Trác chau lại, y đổ kỵ chính là Lý Dương, không phải là Vương Giai Giai, chỉ là bây giờ chú đang giận, làm y cũng không dám nói gì.

- Vương tiên sinh, ngài hiểu lầm rồi!

Vương Giai Giai cũng không nói, Lưu Chấn Hoa bước ra trước, vội vàng giải thích cẩn thận, y biết ấn tượng của mình trong mắt mọi người đã giảm đi rồi, nhưng ở đây cũng chỉ có y và Vương Vĩnh Phương quen chút ít, phải đứng ra.

- Tiểu Lưu, trong này không có chuyện của cậu!

Vương Vĩnh Phương nói một câu nhàn nhạt, mắt vẫn nhìn Vương Giai Giai.

Vương Cường đang tiến khách cách đó không xa nhìn cũng chau mày lại, chuyện xảy ra trong buổi tiệc ông cũng biết, nhưng không xem trọng, chỉ xem là câu nói cuồng vọng của đứa trẻ nhà không có gia giáo.

Chuyện thế này, trước đây không phải là chưa xảy ra, hồi nữa người nhà của bọn họ nhất định sẽ chủ động đến xin lỗi.

Đối với chuyện này, cũng có thể nói là ông hoàn toàn không chú ý, nhưng từ đầu đến cuối, ông cũng không nghĩ đây là trách nhiệm của bọn họ, là người của bọn họ gây chuyện trước.

Nhiều lúc người có thể lực mạnh cho dù là gây chuyện trước, cuối cùng cùng là người chịu thiệt vẫn là người bị hại, đây cũng là một thông lệ cũ.

Sau khi xảy ra chuyện này trong mắt mọi người, đều là chuyện bình thường, cũng là thuận lý.

- Vương tiên sinh, Lưu Chấn Hoa lại vội vàng gọi.

- Cậu ba, cậu đừng nói nữa!

Lý Dương kéo tay của Lưu Chấn Hoa, mỉm cười lắc đầu, người tượng có ba phần tính nóng nảy của Lý Dương là tốt, nhưng không có nghĩa là hắn không ức hiếp ai.

Càng hướng hồ, lần này người khác còn ức hiếp vợ của hắn, chuyện này, bất cứ người đàn ông nào cũng không nhịn được, cũng không lùi bước.

- Ý nghĩa của kiến thức nông cạn rất đơn giản, chỉ là kiến thức của ông quá thấp, không hiểu nhiều chuyện, lại khẳng khái cho rằng người khác không hiểu.

Lần này là Lý Dương nói, Lý Dương cũng không thêm để ý đến người khác nữa.

- Mà nói cái gì?

Vương Trác gọi Lý Dương lớn, Vương Vĩnh Phương cũng quay qua nhìn Lý Dương, Lý Dương mãi mãi không để ý tiếp tục nói:

- Những món bảo bối này của ông chủ Vương quả thật rất tốt, ông chủ Vương có thể bảo vệ được những bảo bối này cũng là một chuyện rất cực khổ, nhưng thế giới rất lớn, luôn có kỳ tích, bảo bối càng đặc biệt tốt, có gì đáng ngạc nhiên chứ?

Lúc Lý Dương nói còn đang mỉm cười, dường như đang nói một chuyện rất bình thường.

- Hay, hay!

Vương Vĩnh Phương lớn tiếng nói ra liên tục hai từ hay hay, sau khi về nước, người nhìn thấy ông đều nịnh bợ ông, khen ngợi ông, đây là lần đầu tiên có người dám nói với ông như vậy.

Hơn nữa, lần này là hai người trẻ tuổi.

- Bạn học cũ, rốt cuộc cậu có ý gì, chẳng lẽ cậu muốn đấu đầu với nhà họ Vương chúng tôi?

Vương Trác trầm mặt, nói thẳng ra, lúc nói còn nhìn Lý Thành ở bên cạnh, câu nói của y rất độc, thoáng chốc muốn biến Lý Dương thành người đối lập với các nhà họ Vương, mặt khác, cũng có chứa sự uy hiếp và tức giận.

Nhưng y lại là phó cục trưởng thường vụ cục giáo dục, lúc này vẫn đang nhìn Lý Thành, dụng ý rất rõ.

Đối với quan hệ giữa Lý Thành và Lý Dương, lúc này y cũng có nghe nói qua, biết hai người là anh em ruột, cái này càng làm y nắm chắc để đối phó Lý Dương.

- Không có nghiêm trọng như cậu nói, chỉ là chuyện tranh luận mà thôi, Lý Dương nhàn nhạt cười, nói ra một câu.

Lưu Cương sau lưng hần, cũng bắt đầu cười nhỏ, còn cười rất vui.

Ở cái tiểu trấn này, nhà bọn Vương Trắc là rất lợi hại, nhưng so với một đại gia tộc nước cộng hòa, thì cái gì cũng không phải rồi, không khéo, hai người trước mặt hần đều thuộc loại người này, y còn dám ở đây nói ầu, Lưu Cương muốn cười cũng không khó.

- Còn khéo mồm khéo miệng, còn nói cái gì là tranh luận, vậy các người nói cho rõ xem, rốt cuộc các người nhìn thấy bảo bối thế nào, có bảo bối gì còn mạnh hơn bảo bối ở đây chứ?

Vương Vĩnh Phương lạnh lùng nói, lửa giận trong lòng sắp bốc ra.

Nếu không phải ở đây là chỗ đông người, ông hận không thể cho bọn bảo vệ của mình dạy dỗ đám người trẻ không biết trời cao đất dày này.

Cũng may là ông không ra lệnh, bằng không đám bảo vệ của ông sẽ thê thảm, đừng thấy thấy nhiều người như vậy, đối với Lưu Cương hoàn toàn không đáng gì.

Nói xong, Vương Vĩnh Phương nhìn chằm chằm vào bọn Lý Dương.

Đương nhiên, Vương Vĩnh Phương hoàn toàn không tin mấy người trẻ tuổi bọn họ đã nhìn thấy qua bảo bối tốt gì, phải biết những bảo bối tốt của ông, chính cả trong hội đấu giá cũng không chắc là có thể thấy được, mà nếu trong hội đấu giá bảo bối như vậy, tuyệt đối không phải là trọng khí áp trục.

Vương Cường cuối cùng tiễn một nhóm khách đi, hơi thở dài, chuẩn bị liếc nhìn về phía Vương Vĩnh Phương.

Bên này Vương Vĩnh Phương kiểm soát khỏi vớ, bầu không khí không tốt lắm, làm ông có chút lo lắng, nhưng không phải lo Vương Vĩnh Phương sẽ bị ức hiếp gì, mà sợ mấy người này chọc tức em trai này của mình.

Lúc này, em trai đối với ông rất quan trọng, không có sự gia trì tài lực của ông ấy, chính mình không dễ thắng làm bí thư huyện ủy nhanh như vậy.

Hơn nữa con đường tiền đồ của mình phải tiếp tục phát triển, còn phải có sự ủng hộ của em trai, lòng ông chính là rất lớn, tương lai muốn làm thị trưởng, còn phải có một tay trong thành phố.

Cái cấp bậc đó mới chính là cán bộ cao cấp thật sự.

- Chúng tôi nhìn thấy quá nhiều thật sự nhất thời không nói ra được!

Lần này chính là Vương Giai Giai nói, trên mặt của Vương Giai Giai còn đang cười nhạt, nhưng cô nói cũng không sai, trên tay Lý Dương còn nhiều hơn so với những món đồ tốt như thế này, càng đừng nói, lúc bọn họ ở Canada trong đại hội bảo bối đã thấy qua những bảo bối đó.

Ở đó có rất nhiều, còn hơn những cái trước mặt.

Bảo vật khắp thế giới đều ở tề tụ, người tham gia hoạt động lần này cũng xem là một lần được mãn nhãn, Vương Giai Giai nói nhìn thấy qua rất nhiều, không phải là nói hoàn toàn trong quá khứ.

- Ha ha!

Vương Vĩnh Phương bỗng nhiên cười lớn, lửa giận trong lòng ông lúc này càng thêm tăng, xem chút nữa không ngăn được bộ lộ ra.

Lời nói của Vương Giai Giai quả thật lại được bọn họ cho rằng là cố ý khiêu khích, không chỉ là ông, tất cả mọi người bên cạnh ông đều nghĩ như vậy, nếu Vương Giai Giai không phải là cô gái xinh đẹp, e rằng cũng có người đứng ra giúp Vương Vĩnh Phương mắng cho cô một trận rồi.

Trên mặt Lưu Chấn Hoa có chút lo lắng.

Thời gian y tiếp xúc với Vương Vĩnh Phương khá dài, biết một chút tính cách của ông, y cũng biết nhiều chuyện quan trường của ông.

Người Lý Dương đắc tội không phải là người bình thường, bây giờ xem ra là đắc tội chiếu tử rồi, những ngày tháng sau này ở đây của Lý Dương không chừng khó mà qua nổi, đặc biệt là anh của hắn, còn đang mở trường học, tương lai còn khó.

Nghĩ tới đây, Lưu Chấn Hoa lại liếc nhìn Lý Dương, liền sửng sốt một chút.

Trên mặt của Lý Thành, cư nhiên không nhìn thấy một chút lo lắng Lưu Chấn Hoa thậm chí hoài nghi, Lý Thành rốt cuộc có biết tình cảnh của bọn họ hiện tại không? Đợi qua mấy ngày, cục giáo dục mượn cơ có thể đuổi bọn họ không cho bọn họ xây trường học.

Cho dù hiện tại sẽ không đóng cửa, tương lai cũng đừng nghĩ sẽ tuyển sinh được, trường học của Lý Thành sẽ từ từ mà chờ đóng cửa.

Mà tất cả cái này, Lý Dương dĩ nhiên không có chút lo lắng, thực sự quá cổ quái rồi.

- Ông cũng không cần cười khoa trương như vậy, không chứng minh cho các ông thấy, các ông còn cho rằng tôi mạnh miệng, hôm nay tôi là phá lệ lần đầu, để mọi người nhìn thấy món bảo bối tốt thật sự.

Vương Giai Giai vẫn đang cười, nhẹ giọng nói, lúc nói, còn giơ cánh tay lên.

Lý Dương rất kinh ngạc nhìn cô, Vương Giai Giai bình thường không có tính cách như vậy, không ngờ hôm nay lại kiêu ngạo cao giọng.

Vương Giai Giai muốn làm gì Lý Dương đương nhiên rõ, những món đồ tốt đó thấy qua nhiều rồi, quả thật không thể nói ra hết, nhưng trên người của Vương Giai Giai đang mang một món chí bảo thật sự.

Đây không phải là Tùy Hầu Châu, cũng không phải Lan Đình Tự, hai món bảo bối này đều không có ở Minh Dương.

Trên người của Vương Giai Giai, là chiếc vòng tay của Trần Vô Cực làm ra, chiếc vòng tay này sau này thuộc về Lý Dương, vẫn luôn được Vương Giai Giai mang trên người, có chiếc vòng tay này, Lý Dương có thể cảm nhận được Vương Giai Giai luôn ở bên cạnh.

Hai người cho dù là xa nhau cũng giống như là ở cùng nhau.

Rõ ràng, lúc này là Vương Giai Giai tháo chiếc vòng tay Hắc Long ra để bọn họ xem, chiếc vòng tay này vừa lấy ra, không cần nói gì, cũng hoàn toàn chứng minh những lời bọn họ nói lúc nãy.

Nhưng chuyện cao giọng này Vương Giai Giai quả thật làm rất ít, giống như cô nói, là đây là lần ngoại lệ.

Đám người Vương Vĩnh Phương, Vương Trắc đều nhìn Vương Giai Giai, trong mắt bọn họ còn có chút nghi ngờ.

Vương Giai Giai chậm chậm tháo vòng tay từ trên tay xuống, cái vòng tay này vừa tháo ra mắt của Vương Vĩnh Phương hơi căng một chút, ông là người biết nhìn hàng, vừa nhìn thì nhận ra chiếc vòng tay này không bình thường.

Ông không nhận ra chất liệu gỗ làm ra vòng tay, nhưng ông biết, chiếc vòng tay này, trong số bảo vật của ông không có cái nào có thể sánh được, bảo vật của ông có bảo vệ đang canh giữ, bảo bối của người ta lại mang theo bên mình, cái này có chút đối lập.

- Vĩnh Phương, xảy ra chuyện gì?

Vương Cường đang đi tới trước mặt bọn Vương Vĩnh Phương, chau mày, trực tiếp hỏi một câu, vừa hỏi xong, lại quay đầu mạnh lại, nhìn trước mặt chăm chăm, há hốc mồm, một câu cũng không nói ra.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1080. Chương 1076: Cháu Rể Của Bí Thư Vương

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Sau khi Vương Giai Giai tháo vòng tay xuống, nhẹ nhàng vuốt lên.

Một con Hắc Long động đậy trong vòng tay tốc độ từ từ trở nên nhanh hơn, trong vòng tay từ từ tụ lại một lớp khói màu đen, cuối cùng thành hình một con rồng.

Hắc Long hiện hình, vòng tay Hắc Long xuất hiện thần tích trong đại hội đại hội tông sư, bây giờ lại xuất hiện ở đây.

Lúc Vương Cường xoay người lại, đúng lúc nhìn thấy cảnh này, từ trước tới giờ ông chưa từng thấy quả vật thần kỳ thế này, lúc đó đứng ngẩn người ra ở đó.

Vương Vinh Phương, Vương Trác cũng mở to mắt nhìn, không dám tin vào những gì trước mắt.

Người bên cạnh bọn họ càng thần thờ hơn, từ trong vòng tay xuất hiện một con rồng đen, lúc đó mỗi người đều nghi ngờ có phải mình đang nằm mơ không, tình huống này, chỉ có nằm mơ mới có thể thấy được.

Bên cạnh Lý Dương, Lý Thành cũng đang đứng ngẩn ra ở đó.

Vòng tay này y cũng chưa thấy qua, trước đây cũng không thấy Vương Giai Giai lấy ra, hôm nay giống như là thấy qua lần đầu tiên, sau khi nhìn thấy, cũng ngẩn người không thua gì với những người khác, đều bị chiếc vòng tay làm cho kinh ngạc.

Nhưng y trở lại bình thường rất nhanh, cuối cùng cũng thấy được người có nhiều bảo bối tốt rồi, không giống như bọn Vương Trác đến giờ vẫn còn ngẩn người.

Sắc mặt của Lưu Chấn Hoa không như y, lúc đó Lưu Chấn Hoa đứng lặng người ra ở đó, còn há to miệng, bộ dạng trong rất ngốc nghếch, hoàn toàn không có hình tượng.

Trong khách sạn còn có một số người, lúc này cũng đều nhìn thấy cảnh tượng này.

Tất cả những ai nhìn thấy cảnh này đều tỏ ra giống như vậy, đều tỏ ra ngỡ ngàng sửng sốt, giống như là nằm mơ.

Lưu Cương, Triệu Vĩnh càng thêm cảnh giác, đây là chí bảo cấp thần khí, bây giờ công khai trước mặt mọi người, không chừng sẽ kích thích lòng tham, làm ra những hành động phản kích, bọn họ nhất định càng thêm cẩn thận.

Triệu Vĩnh cũng trầm nghĩ như vậy, gắt gao nhìn xung quanh, một chút động tĩnh cũng không lọt khỏi mắt y.

Vương Giai đang đứng trước mặt vẫn đang mỉm cười, đây chính là chứng minh của cô, sự thật bài ra trước mắt, so với lời nói này càng hiệu quả hơn nhiều.

Món bảo bối này biểu diễn ra ngoài, những lời nói trước đây bọn họ nói không ai dám nghi ngờ.

Chính cái này, còn tốt hơn mười cái cộng lại, giá trị cũng cao hơn.

- Đây, đây là cái gì!

Cuối cùng Vương Trác cũng phản ứng, nói áp úng, kinh hãi la lên, vòng tay huyền diệu biến ra Hắc Long trong suốt, đều làm chấn trụ tất cả mọi người.

Vương Cường cũng trở lại bình thường, nhưng ông không nói gì, chỉ ngáy ngẩn đứng ở một góc.

Vương Cường càng thêm ngốc nghếch, cũng biết người thanh niên trẻ đó có xung đột với em trai mình không đơn giản như ông tưởng tượng, người đơn giản, trên tay không thể có bảo vật thần kỳ như vậy.

Qua một hồi sau, Hắc Long từ từ biến mất, tất cả lớp khói đen cũng từ từ chui vào trong vòng tay, Vương Giai Giai mang chiếc vòng tay lại vào cổ tay, tất cả đều trở thành bình thường, rất nhiều người đều bắt đầu hoài nghi, lúc này mình có phải là hoa mắt không.

Còn Vương Trác nhìn gay gắt vào cánh tay của Vương Giai Giai, trong mắt lộ ra sắc thái tham vọng.

- Vòng tay Hắc Long!

Vương Vĩnh Phương ngẩng đầu lên, nói ra từng chữ từng chữ, vòng tay Hắc Long là tác phẩm của tông sư xuất hiện trong đại hội tông sư Trần Vô Cực, sớm đã được truyền khắp Quyển Tử.

Ông kế thừa sản nghiệp của bác cả mình, cũng kế thừa cái sở thích của ông, cũng thích đồ cổ, lúc đầu ông biết được tin tức này, còn muốn tìm cách mua lại chiếc vòng tay Hắc Long này.

Cho nên ông chỉ có thể liếc nhìn thì có thể nhận ra chiếc vòng tay Hắc Long.

Chuyện này, kỳ thật trên truyền hình cũng có phát sóng, nhưng Vương Cường và Vương Trác bình thường đều bận rộn với công việc xã giao, không có thời gian xem TV, cũng không nhận ra chiếc vòng tay nổi danh xuất hiện trước mặt.

-Vòng tay Hắc Long?

Vương Trác lại ngơ ngẩn, cái tên này thật là chuẩn xác, con rồng đen lúc này, cho người ta có cảm giác chấn động.

Lúc này, Vương Trác cũng biết đối phương không đơn giản, có thể có món bảo bối thế này, chính là đại diện cho tất cả, chú của y cũng không có bảo vật như vậy.

- Xem ra ông cũng không phải là người có kiến thức nông cạn, đây quả thật là chiếc vòng tay Hắc Long, bây giờ ông còn nghi ngờ những lời tôi nói không?

Vương Giai Giai cười nhạt, lấy ra chiếc vòng tay, mục đích chính là chứng minh bọn họ nói không ngoa, đến hôm giờ mục đích này đã hoàn toàn đạt được rồi.

- Chạm ngọc tông sư Trần Vô Cực, các người có có quan hệ gì với ông ta?

Vương Vĩnh Phương mở trừng mắt, cơ hồ muốn nuốt chuẩn Vương Giai Giai hỏi một câu.

Nhìn thấy chiếc vòng tay này, lửa giận trong ông càng thêm tăng lên, ông cho rằng đây là khiêu khích của đối phương đối với ông, hơn nữa là khiêu khích rất nghiêm trọng, ông hoàn toàn không có suy nghĩ, là ông ép Vương Giai Giai phải làm như vậy.

Trong lòng ông, có sự đố kỵ rất sâu sắc, bảo bối thế này, nên thuộc về ông mới phải.

- Chúng ta có quen sao?, tại sao phải nói cho ông biết những cái này?

Vương Giai Giai mỉm cười, Lý Dương hơi sững sốt, trên mặt cũng lộ ra nụ cười.

Lúc Vương Giai Giai gần bước càng thêm đáng yêu, Trần Vô Cực và bọn họ đương nhiên là có quan hệ, nhưng trước mắt không có liên hệ gì với Vương Vĩnh Phương, hoàn toàn không cần phải nói ra.

- Ông chủ Vương, nếu không có chuyện gì hy vọng ông đừng cản trở chúng tôi, chúng tôi cũng đi rồi!

Lý Dương bước ra, cười ha hả nói, giọng điệu của Vương Giai Giai lần này cũng rất hay, làm cho trong lòng hắn cũng rất sáng khoái.

Đối với người kiêu ngạo thế này, nên dùng cách đả kích này đối với bọn họ, lúc này Vương Vĩnh Phương cao cao tại thượng, ánh mắt vô cùng kinh người, làm Lý Dương cũng rất khó chịu.

- Đi, các người đi đâu?

Vương Trác vô thức hỏi một câu, y vẫn chưa tỉnh táo hẳn, trong vô thức muốn bọn Lý Dương ở lại.

- Đương nhiên là đi về!

Lý Dương lại cười, nắm lấy cánh tay nhỏ của Vương Giai Giai, cũng không để ý đến phản ứng của bọn họ, đi thẳng ra ngoài.

- Bí thư Vương, lúc này là chuyện gì, cái gì mà khác thường vậy, rồng đen xuất hiện hả?

Ngoài cửa hai người đột nhiên đi vào, một người đi trước mặt, người này vừa vào, thì xa xa có tiếng gọi Vương Cường.

- Giai, Giai Giai!

Người đang đi trước mặt, bỗng nhiên dừng lại ở đó, mở to mắt nhìn Vương Giai Giai.

Người này là một lãnh đạo của một thành phố đến tham gia hôn lễ, cũng là đại biểu của Vương Toàn Trung bí thư tỉnh ủy, con gái cấp dưới kết hôn, Vương Toàn Trung cũng có ý, nhưng sẽ không đích thân có mặt.

Người này chính là một người có quan hàm lớn nhất đến trong hôm nay, Lô Nhất Thanh chủ nhiệm văn phòng thị ủy.

Lô Nhất Thanh cũng cỡ tuổi Vương Cường, bình thường có quan hệ qua lại, lần này đích thân đến tham gia, nhận được khoản ưu đãi nhiệt tình của Vương Cường, lúc này Vương Cường cũng có đưa cho ông.

Nhưng ông vẫn chưa đi xa, khi nhận được điện thoại bên này có xảy ra chuyện dị thường, Lô Nhất Thanh bình thường không có sở thích khác, thích nhất là đồ cổ, trong nhà có không ít đồ cổ tốt.

Nhận được tin tức này, ở đâu ông cũng phải đi, lập tức chạy lại đây, chỉ là không ngờ còn chưa hỏi rõ chuyện gì, thì thấy gặp được một người không ngờ.

Vương Giai Giai chính là cháu gái của Vương Toàn Trung, lúc trước Vương Toàn Trung là thị trưởng ông cũng đã gặp qua, nói ra ông cũng là người cùng phe của Vương Toàn Trung, chính vì Vương Toàn Trung, ông mới từ văn phòng chính phủ, điều nhiệm làm văn phòng thị ủy.

Đừng cho rằng hai cái tên này hơn kém nhau, ý nghĩa lại khác nhau rất lớn.

- Chú Lô, con và chồng chưa cưới của con đến tham gia hôn lễ của người bạn học, bây giờ cũng đi rồi!

Vương Giai Giai vẫy tay, từ biệt Lô Nhất Thanh, Lô Nhất Thanh này trước đây theo Vương Toàn Trung, lúc đó cô cũng đã gặp qua, nhưng lúc này ai không để ý thì không nhận ra đối phương đến.

- Đi, được, chú tiễn con!

Lô Nhất Thanh hơi sửng sốt, lập tức phản ứng lại, cũng đi theo ra ngoài, mục đích của ông ban đầu vốn là muốn về, nghe được tin tức bảo bối thì quay lại đây.

Ông theo Vương Toàn Trung nhiều năm như vậy, đối với tình hình trong nhà của Vương Toàn Trung cũng sớm đã hiểu được, Vương Toàn Trung chính là Hồng Nhị Đại của Căn Chính Miêu Hồng, ban đầu còn cho rằng may mắn theo người như vậy, sau này sẽ có tiền đồ lớn.

Hiểu được tình cảnh của Vương Toàn Trung, tất nhiên cũng hiểu được thân phận của Vương Giai Giai.

Cha của Vương Giai Giai, lúc đó làm một nhân vật lớn, nếu thể kết thân với một nhân vật như vậy, tiền đồ của ông sau này càng thêm huy hoàng, nói không chừng, càng thêm mấy bậc.

Trong tình hình huống này, tất nhiên không dám có gì chậm trễ với Vương Giai Giai.

- Cảm ơn chú Lô, chúng con nhiều người, chú đừng khách sáo như vậy, chúng con còn có việc khác, xin đi trước.

Vương Giai Giai dừng lại, lại lắc đầu, cô và Lô Nhất Thanh chỉ là quen biết, không có giao tình, hơn nữa cô là con gái, không thể có giao tình gì với bọn họ.

- Vậy được, mọi người đi đường cẩn thận nhé, có chuyện thì gọi cho chú Lô.

Thấy Vương Giai Giai kiên quyết, Lô Nhất Thanh cũng không dám từ chối, tiễn Vương Giai Giai ra khỏi cổng nhà hàng, nhìn thấy bọn họ lên xe đi xa rồi, mình mới quay trở lại.

Trong phòng khách, bọn Vương Cường cũng còn đang đứng ở đó, sắc mặt của mấy người này cũng rất phức tạp, sắc mặt của Vương Vĩnh Phương rất khó coi, đáng tiếc ông không thể trực tiếp ra lệnh bảo bọn Lý Dương ở lại.

Nếu trước đây thì có lẽ y dám làm như vậy, nhưng bây giờ nhìn thấy vòng tay Hắc Long y lại có chút kiêng dè.

Trần Vô Cực không có tiền như ông, nhưng là một đại tông sư, ảnh hưởng rất lớn, những người này nếu mang vòng tay Hắc Long, nhất định có quan hệ rất gần với Trần Vô Cực, cái này làm ông không dám làm chuyện quá kích.

Chiếc vòng tay của Trần Vô Cực làm vốn thuộc của Lý Dương, chuyện này chỉ có mấy người biết, người khác không rõ, Vương Vĩnh Phương cũng cho rằng, chiếc vòng tay Hắc Long này là của Trần Vô Cực.

Cũng may là ông không kiên quyết giữ Lý Dương ở lại, bằng không ăn quả đắng nhất định là ông.

- Chủ nhiệm Lô, sao ngài trở lại vậy?

Vương Cường nhìn thấy Lô Nhất Thanh trở lại, đầu óc cũng minh mẫn trở lại, bất luận lúc này là chuyện gì, ông đều ứng phó tốt, Lô Nhất Thanh là người ông tuyệt đối không thể đắc tội.

- Tôi không sao, nhận được tin thì trở lại, đúng rồi, tôi còn chưa hỏi ông, ông cũng thật không phải, chuyện con của ông và cháu rể của bí thư Vương là bạn học cũ, sao lại giấu tôi chuyện này!

Lô Nhất Thanh cười lắc đầu, nhìn sắc mặt của Vương Cường có chút thân thiết, thân phận của Vương Giai Giai, không chỉ đơn giản là cháu gái của Vương bí thư, bây giờ Vương Cường thiết lập quan hệ người này làm ông cũng xem trọng Vương Cường một chút, thậm chí là Vương Trác.

- Cái gì cháu rể của bí thư Vương, bí thư Vương nào? Lô Nhất Thanh, ngài có thể nói rõ một chút không?

Vương Cường tỏ vẻ không hiểu gì cả, Vương Trác lại nhìn Lô Nhất Thanh mơ màng, bạn học của y hôm nay đến không ít, hoàn toàn không biết người mà Lô Nhất Thanh nói là ai, mà lúc này, y cũng không nhớ tới người bên cạnh của Lý Dương.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1081. Chương 1077: Không Phải Tổ Ong Vò Vẽ Bình Thường.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Còn có thể một Vương bí thư nào, đương nhiên là Vương bí thư thị ủy.

Nụ cười trên mặt Lô Nhất Thanh nhạt đi một chút, nhìn chăm chăm vào Vương Cường, y còn cho rằng Vương Cường cố ý giấu ông.

Lúc này, ông tận mắt nhìn thấy Vương Giai Giai và Lý Dương là sau khi chào hỏi bọn Vương Cường rồi mới đi, người bình thường, làm sao được người nhà của họ Vương xem trọng như vậy.

Chính là hắn, lúc ra cửa còn được chính Vương Cường tiễn hắn ra.

-Vương bí thư thị ủy!

Vương Cường sững sốt mạnh, tim ông chợt đập nhanh hơn, bí thư họ Vương của thị ủy chỉ có một người, cũng chỉ một người được Lô Nhất Thanh xem trọng như vậy, lúc này y có một dự cảm không tốt.

Sắc mặt của Vương Cường hơi có chút trắng bệch, y cũng không ngốc, lúc này ông không có phản ứng lại, lúc này ông đã nghĩ ra Lô Nhất Thanh nói là ai, nếu thật là như vậy, lần này phiền phức rồi.

- Lô, chủ nhiệm Lô, ý của ngài chính là mấy người thanh niên vừa mới đi ra lúc này phải không?

Vương Cường cười, hỏi lại, Vương Trác cũng nhìn Lô Nhất Thanh khấn trương, y rất hy vọng Lô Nhất Thanh nói là không phải, mà là người khác.

- Thế nào, bọn họ không phải là bạn của con ông sao?

Lô Nhất Thanh nhú nhú chân mày, ông cũng cảm nhận được một chút không đúng, nhìn dáng vẻ của Vương Cường, cũng không giống như là giả bộ.

- Ầm!

Trong đầu của Vương Cường chỉ muốn nổ tung, câu nói sau đó của Lô Nhất Thanh, ông đã không có nghe lọt.

Sắc mặt của Vương Trác trắng bệch ra, cầu khẩn của y không thể được như ý nguyện, Lô Nhất Thanh nói chính là mấy người đó lúc nãy, mấy người đó và bọn họ có xung đột, có thể nói là trở mặt.

Ngay cả Vương Trác cũng không ngờ, mấy người này không chỉ có vòng tay Hắc Long chí bảo như vậy, mà còn có quan hệ với bí thư thị ủy.

Bí thư thành ủy Minh Dương nhiệm kỳ này, chỉ là người có thể lực rất mạnh, rất có thân thể, lúc làm thị trưởng quyền lợi cũng rất lớn, đừng thấy ông là cục trưởng cục giáo dục cấp khoa, cũng đừng xem ông là bí thư huyện ủy, đặc tội bí thư Vương, sẽ không có kết quả tốt.

Cho dù Vương Cường có quan hệ với trong tỉnh, cũng không thể bảo đảm được cho bọn họ.

Chân mày của Vương Vĩnh Phương, siết chặt lại, ông không giống như Vương Cường chỉ hơi nhăn lại, nhưng trong lòng ông cũng không dễ chịu, ông cũng không ngờ đối phương lại có hậu trường lớn như vậy.

- Tiểu Trác, mấy người bạn đó của ông tên gọi là gì?, Vương Vĩnh Phương đột nhiên hỏi một câu, từ đầu đến cuối, ông đều không biết tên của Lý Dương và Vương Giai Giai, đó là vì trong lòng ông hoàn toàn không xem trọng hai người này, hoàn toàn không có hứng thú để biết tên của bọn họ.

Nhưng bây giờ không giống như vậy, Vương Giai Giai lấy ra vòng tay Hắc Long, bây giờ bọn họ có thân thể quan trọng to như vậy, đủ để có thể gây sự chú ý của Vương Vĩnh Phương.

- Con, con không biết!

Vương Trác sắc mặt trắng bệch, nghĩ ngợi một hồi, mới ngớ ngàng trả lời.

Trần Đan giới thiệu qua Lý Dương, nhưng lúc đó y vẫn luôn chú ý đến Vương Giai Giai, hoàn toàn không để ý đến Lý Dương, lời nói của Trần Đan, y nghe vào tai trái, thì lọt qua tai phải.

- Đó là bạn con, sao con lại không biết?

Vương Cường đột nhiên nói một câu, giọng có chút danh sắc, trong lòng ông bây giờ chỉ có sợ hãi, đột nhiên nói ra, ông cảm nhận được những tên nhóc này trước đây đặc tội bọn họ rất không dễ chịu.

Đáng tiếc, trước đây ông đối với những đứa trẻ đó hoàn toàn không có cảm giác gì, dám đặc tội người của bọn họ, sẽ bị một bài học rất đau đớn.

- Không phải đâu chú, chúng con chỉ là bạn học chung trường, hần và Trần Đan với là chung một lớp, Trần Đan biết, con lập tức đi hỏi!

Vương Trác lập tức lắc đầu, hoảng sợ móc điện thoại ra, lấy ra một số điện thoại quen thuộc, Trần Đan không có ở đây, đang cùng ở với mấy chị em.

Lô Nhất Thanh nhìn bọn họ im lặng, không nói.

Ban đầu ông còn cho rằng có quan hệ rất tốt, nhưng bây giờ xem ra sự việc không như ông nghĩ, hình như phức tạp hơn, nếu thật như ông đoán, lúc đầu có lẽ ông bỏ qua mối quan hệ bọn Vương Cường.

Trên quan trường chính là như vậy, xếp hàng còn quan trọng hơn làm ra thành tích, nếu bọn họ đặc tội người thân của bí thư thành ủy, đặc biệt là cái người thân này, Lô Nhất Thanh tuyệt đối sẽ không có bất cứ quan hệ gì với bọn họ.

Điện thoại rất nhanh được gọi xong, Trần Đan vẫn còn đang ở trong một căn phòng khách của nhà hàng sắc mặt tỏ ra rất kỳ quái, cuối cùng tự mình lắc đầu, nhẹ nhàng đóng điện thoại lại.

Nếu Vương Trác chủ động gọi điện thoại hỏi tên của Lý Dương, hơn nữa giọng nói có chút run rẩy, nếu không phải bên cạnh còn có nhiều người bạn tốt như vậy, cô cũng muốn chạy ra xem rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

- Chú, con hỏi rồi, người đàn ông đó tên là Lý Dương.

- Lý Dương?

Chân mày của Vương Vĩnh Phương ngưng tụ lại, cái tên này ông rất quen, bỗng nhiên, mắt của ông mở trừng to ra, bật thốt ra:

- Ngọc Thành Lý Dương, thì ra là hắn!

- Vĩnh Phương, cái gì Ngọc Thành Lý Dương?

Vương Cường cũng bất chấp Lô Nhất Thanh đứng bên cạnh, vội vàng hỏi một câu, ông lúc này mới hoàn toàn loạng choạng.

Khóe miệng của Vương Vĩnh Phương có chút khổ sở, nếu ông thích đồ cổ, đối với cái tên của Lý Dương tất nhiên không xa lạ, cũng biết một chút về lai lịch của người thanh niên thần kỳ này.

Hơn nữa, ông cũng biết Lý Dương cũng có quan hệ với Trần Vô Cực, đại đệ tử khai sơn, trên người của bọn Lý Dương đó có vòng tay Hắc Long cũng không có gì kỳ lạ, Trần Vô Cực thu nhận Lý Dương trên đại hội tông sư, đủ để thấy ông ấy xem trọng Lý Dương thế nào.

Nếu như vậy, tất cả trước đây cũng đều có giải thích rồi.

Mọi người quả thật không có nói gì mạnh miệng, Lý Dương quả thật rất tài giỏi, ba cái chữ này đã là một đánh giá rất cao rồi.

Bảo cụ trên tay mọi người, Vương Vĩnh Phương cũng biết qua rất nhiều, chén Trường Sinh thần kỳ đã truyền khắp cả thế giới, kiếm Trảm Lô nổi tiếng Canada, kiếm Ngự Trảm và kiếm Tùng Vân.

Bất luận cái gì, cũng nhiều hơn những bảo bối tốt trong tay ông.

Ngoại trừ những cái đó ra trong tay Lý Dương còn có truyền quốc ngọc tỷ

Truyền quốc ngọc tỷ vì nước mà có, cũng luôn được người trong nước bảo quản, nhưng trên danh nghĩa lại thuộc của Lý Dương, Lý Dương vẫn chưa chính thức hiển tặng.

Hơn nữa trong lúc này, ngọc tỷ trong tay người của mình, so với để trong nước còn thuận tiện hơn rất nhiều, thậm chí triển lãm toàn quốc càng dễ hơn, có thể để nhiều người thưởng thức món bảo bối đại diện cho quốc gia này, làm người trong nước càng thêm đoàn kết.

Vương Vĩnh Phương chậm rãi nói rõ về thân phận của Lý Dương.

Ông là người có tiền, nhưng trong nghề ông lại không bằng Lý Dương, hơn nữa tài sản của Lý Dương so với ông ít hơn không ít, chuyện Lý Dương ở Myanmar có quặng Phỉ Thúy lớn, bây giờ mọi người đều biết.

Với một mạch khoáng quặng, mỗi năm Lý Dương có thể thu được mấy tỷ USD.

Mười năm sau, tài sản Lý Dương tích góp được nhiều hơn ông, bác cả ông để lại toàn bộ tài sản cho ông, cũng chỉ ba mươi tỷ USD.

Nhưng số tiền này chỉ là phần lớn trong tay của ông, không phải là toàn bộ, hai chị em đó ở Úc tích góp nhiều năm như vậy cũng không ít, thế lực của ông chỉ là trên pháp luật nhiều hơn một tờ di chúc, cái khác đều trong hoàn cảnh xấu.

Hôm nay hai chị em đó vẫn đang nhìn chăm chăm, còn liên hợp với phú hào địa phương nơi đó và quan thân chèn ép ông, ở bên đó ông cũng rất nguy hiểm.

Nói cách khác, ông cũng không vội lấy tiền quỹ ra, đầu tư vào trong nước, cái này thật sự chính là dịch chuyển tài sản

Vương Cường, Vương Trác và Lô Nhất Thanh càng nghe càng sửng sốt.

Đặc biệt là Vương Trác, y không ngờ Lý Dương lại có lai lịch như vậy, càng không ngờ rằng trong những người bạn học cũ của mình, có một đại nhân vật như vậy.

Kỳ thực chuyện Lý Dương nổi tiếng, trước đây Vương Trác cũng biết, hình tượng của Lý Dương rất ít xuất hiện, y đối với chuyện này quan tâm cũng không nhiều, cũng không liên tưởng tới.

Đến lúc này y mới biết, mình mắc phải một lỗi lầm rất lớn.

- Bí thư Vương, thật ngại, tôi có chút chuyện, xin đi trước!

Lô Nhất Thanh đột nhiên khoát tay, cũng không chờ Vương Cường phản ứng, tự mình đã xoay người bỏ đi, lúc này, ông ta đã biết sơ lược về chuyện này rồi.

Quả thật có bảo bối xuất hiện, đáng tiếc đối với bảo bối này ông không có suy nghĩ gì.

Vương Trác quả thật cũng là bạn học với cháu rể của bí thư Vương, nhưng quan hệ cũng không tốt, đã trở mặt trở thành thù, bây giờ tất nhiên ông sẽ ông ở lại đây lâu.

Người chính là hiện thực như vậy, Vương Cường nhìn sau lưng của Lô Nhất Thanh cười khổ lắc đầu.

- Anh cả, tôi nhớ ra một chuyện, có thể rất quan trọng.

Sắc mặt của Vương Vĩnh Phương lại thay đổi, biến đổi chậm chậm có chút ngưng trọng, ông không phải là nhà giám định, nhưng lại là khách hàng quen thuộc của công ty bán đấu giá, trước đây lúc bác của ông còn sống, nên ông không ít lần ra mặt, giúp bác chụp một số tác phẩm nghệ thuật quan trọng.

Bởi vậy ông có quan hệ rất tốt với một số người có chút danh vọng trong nghề, đối với Lý Dương người thanh niên thần kỳ này, cũng biết chút ít.

- Chuyện gì, ông mau nói nhanh?

Vương Cường hơi sửng sốt, vội vàng kêu lên, lúc này ông còn cho rằng có chuyện quái gì.

Vương Vĩnh Phương chậm chậm nói:

- Lý Dương vốn không có tiếng tăm gì, nhưng thiên bẩm lại rất cao, một lần ngẫu nhiên được lão Hà nhận làm đệ tử, trở thành đệ tử y bát của lão Hà, mới dần dần từ trong giới đồ cổ mà nổi tiếng.

- Cái này có gì?

Vương Cường tỏ ra có chút ngỡ ngàng, lịch sử thành danh của Lý Dương không có liên can gì đến ông, ông không biết em mình lúc này tại sao lại nói ra những chuyện không quan trọng thế này.

Vương Vĩnh Phương lắc đầu, dừng lại một chút, tiếp tục nói:

- Đây là không có gì, quan trọng là thân phận của ông Hà này, em biết ông ta, nhân vật đứng đầu trong giới đồ cổ trong nước, trên quốc tế cũng có danh dự rất cao, nhưng cái này không quan trọng, anh chắc biết ông ta, đồ cổ nước cộng hòa có thành tựu cao như vậy, người họ Hà chỉ có một, năm đó ông ấy là một trong số những người quyết sách.

Vương Cường sửng sốt ở đó, Vương Vĩnh Phương nói trắng ra như vậy, ông cũng không thể không hiểu.

Sắc mặt của ông dần dần trở nên trắng bệch, còn trắng hơn so với Vương Trác, ông biết tại sao ngay từ lúc đầu có thái độ như vậy, sau đó lập tức bỏ đi.

Châm chọc lần này không phải là tổ ông vò vè bình thường, ông cũng bắt đầu hiểu về thân phận của người thanh niên này, chỉ là càng hiểu rõ, trong lòng càng hoang mang, thậm chí có chút tuyệt vọng.

Vương Vĩnh Phương nhìn Vương Cường, sắc mặt ông cũng rất khó coi.

Kỳ thực có câu nói ông không nói, chuyển qua không nói những chuyện này, chính là năng lực của chính Lý Dương không nhỏ.

Bất luận là ở nước ngoài hay trong nước, Lý Dương đều có sức ảnh hưởng rất lớn, nhân vật không thể đắc tội, chỉ là thân thế quá lớn, làm cho mọi người bỏ quên điểm này.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1082. Chương 1078: Tai Họa Ngập Đầu

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Lão đại, lão đại!

Hơn 2h chiều ngoài cửa nhà Lý Dương có tiếng gọi, Lý Dương và Lưu Chấn Hoa đang ngồi trong phòng khách bỗng giật mình, trên mặt hai người đều lộ ra nụ cười.

Giọng của lão Ngũ, vẫn to như thế.

Lưu Chấn Hoa cười nhìn ra ngoài cửa, âm thanh này anh đã nghe, là giọng lớn nhất của lão ngũ Trần Lỗi.

Trần Lỗi nhận điện thoại của Lý Dương liền xin nghỉ sau đó dẫn vợ trực tiếp tới, từ Trịnh Châu tới Lật thành cũng không xa, 3 tiếng đồng hồ có thể chạy tới anh thật sự là người đầu tiên chạy về.

Nhà của Lý Dương Trần Lỗi đã từng đến nhưng lâu rồi không nhớ rõ là cửa nào cũng không gọi điện mà lớn giọng gọi ở ngoài.

Nhưng phải nói gọi như này rất có hiệu quả, trong chốc lát Lý Dương và Lưu Chấn Hoa liền đi ra.

- Tam ca

Nhìn thấy Lưu Chấn Hoa khuôn mặt có chút đen của Trần Lỗi ngậy ra đó, mấy giây sau anh lại nhanh chóng chạy lại ôm lấy Lưu Chấn Hoa.

- Tam ca mấy năm nay anh đi đâu làm tôi nhớ muốn chết.

Lưu Chấn Hoa bị Trần Lỗi ôm chặt không thở được cứ kêu kêu, Lý Dương đứng bên cười thầm, Trần Lỗi làm vậy là cố ý, những việc như thế này Trần Lỗi không ít làm, bản thân anh cũng đã từng bị như vậy.

- Khụ khụ, lão ngũ anh không buông tôi ra tôi nói chuyện lần trước ra đấy.

Lưu Chấn Hoa dùng sức nói cuối cùng cũng nói ra một câu, anh vừa nói xong Trần Lỗi liền bỏ tay ra cười nói: - tam ca, anh xem tôi nhớ anh sắp phát điên, đi, chúng ta vào trước đi.

Nói xong Trần Lỗi không đợi Lưu Chấn Hoa có phản ứng liền kéo anh vào trong nhà Lý Dương.

Điều này làm Ngưu Linh đứng phía sau anh có chút hiếu kỳ chỉ có thể kìm chế, mà trong lòng Lý Dương lại cười vui như nở hoa, chuyện Trần Lỗi nói chỉ có anh biết ngay cả bọn Lý Xán cũng không biết, thực sự là việc rất buồn cười.

Việc này cũng trở thành đòn sát thủ của Trần Lỗi nên không nhìn thấy anh mấy năm nay.

Trần Lỗi đến làm trong nhà náo nhiệt hẳn lên, Vương Giai Giai và Ngưu Linh ngồi cùng nhau nói chuyện, ba anh em họ trần thuật phân tích một số chuyện sau đó.

Lúc này đều là Trần Lỗi nói.

Mà những gì Trần Lỗi nói lại có liên quan rất nhiều tới Lý Dương, Trần Lỗi hiểu Lý Dương hơn Lưu Chấn Hoa nhiều, một lúc anh suýt nữa thổi Lý Dương lên trên trời.

Lưu Chấn Hoa cứ ngồi yên nghe, càng nghe anh càng ngạc nhiên.

Lúc này cuối cùng anh cũng hiểu, trước đó không lâu vụ Lý Dương kia ở Canada làm huyền náo trong nước chính là lão đại của mình, hồi đó anh cũng nghe qua chuyện này nghe qua đến tên Lý Dương nhưng lúc đó anh không liên tưởng hai người với nhau cứ tưởng chỉ là trùng tên, ai ngờ Lý Dương nổi tiếng như vậy.

Mà anh đối với Lý Dương cũng hiểu được đôi chút căn bản không tin người kia ở Canada lại là người quen của mình.

Dần dần Trần Lỗi kể hết những thành tựu của Lý Dương mấy năm nay ra.

Mỗi lần Trần Lỗi nói là Lưu Chấn Hoa lại chau mày cuối cùng hẳn cũng chết lặng.

Ngắn ngủi vài năm Lý Dương đã trở thành ông chủ, không chỉ ở Bắc Kinh có một tiệm đồ cổ đáng giá chục triệu mà ở Trịnh Châu cũng có 1/3 cổ phần trong công ty đấu giá.

Công ty đấu giá này Lưu Chấn Hoa cũng đã nghe qua, là công ty đấu giá phát triển nhanh nhất Trung Nguyên, cho đến nay cả công ty chính thể có ít nhất 1 tỷ, cũng có nghĩa là tài sản Lý Dương có ít nhất hơn 3 trăm triệu.

Còn không tính chỗ bảo bối và Phỉ Thúy trên tay Lý Dương.

Giá trị của chỗ bảo bối này không thể dùng tiền mà đánh giá được, vòng tay Hắc Long hôm nay anh đã thấy anh rời khách sạn mà vẫn rung động.

Chỗ bảo bối Phỉ Thúy này thêm quặng mỏ ở Myanma nữa.

Tài sản của Lý Dương bây giờ căn bản không dám nghĩ tới, cũng khó trách Lý Dương đối với bọn Vương Vĩnh không hề hạ phong thậm chí khí thế còn hơn bọn họ.

Ngoài tài sản ra danh vọng của Lý Dương mới là thứ làm Lưu Chấn Hoa coi trọng nhất.

Đại sư đứng đầu giới sư tử, đại sư đứng đầu giới giải thạch, còn là sư phụ của một vị tôn sư, một chuỗi danh hiệu này làm Lý Dương có sức ảnh hưởng rất lớn.

Mà hiện tại Lưu Chấn Hoa cũng yên tâm hoàn toàn.

Lý Dương có sức ảnh hưởng này Vương Cương một bí thư huyện ủy căn bản không dám làm gì anh, điều này cũng làm anh tiêu tan hết những lo lắng.

Anh cũng hiểu Lý Thành tại sao không lo Vương Trác trả thù, nếu đối phương biết thân phận này của họ chỉ có tên gốc mới trả thù bọn họ.

- Lão đại, so với anh chúng tôi mấy năm nay như toàn bơi trong khe nước thôi.

Bỏ lo lắng trong lòng xuống nhưng Lưu Chấn Hoa cũng bị đả kích không ít, thành tựu của Lý Dương bây giờ anh không chỉ ngưỡng mộ mà còn theo không kịp.

Thậm chí có thể không bằng, hai người bọn họ bây giờ hoàn toàn một trời một vực.

Điều này làm nhân viên công vụ trở thành Lưu Chấn Hoa lãnh đạo nhỏ đều có chút nản lòng.

- Lão Tam, cậu nói vậy không đúng rồi, cậu bây giờ cũng không tồi, là người duy nhất làm quan trọng anh em chúng ta, sống tốt, anh em đều ủng hộ cậu sau này chưa biết chừng chúng ta cũng có thể có một đại quan.

Lão ngũ Trần Lỗi đập mạnh Lưu Chấn Hoa một cái, Lưu Chấn Hoa ngạc nhiên lập tức cười.

Trần Lỗi nói cũng không sai, anh căn bản không cần phải so sánh với Lý Dương, thành tựu của Lý Dương càng nhiều đối với anh lại càng tốt, tương lai sự phát triển của bản thân chưa biết chừng còn có thể nhờ vào sức ảnh hưởng của Lý Dương.

Còn điểm nữa, sáu anh em họ thực sự có một người trong quan trường phát triển tốt tương lai chưa biết chừng cũng có thành tựu cao hơn, bây giờ anh còn trẻ, tuổi trẻ chính là tài sản lớn nhất.

Lý Dương cũng cười trong mắt có chút khác thường.

Lời của Trần Lỗi là đang an ủi Lưu Chấn Hoa nhưng nói thực rất có lý, sáu anh em họ, những người khác rất khó vào được chốn quan trường, chỉ có lão tam Lưu Chấn Hoa có điều kiện đó.

Anh đã không có hoặc chỉ là quan hệ, chú anh đã giúp anh rất nhiều nhưng nhiều nhất chỉ là có thể đỡ lên cấp chính khoa, lên trên phải dựa vào bản thân anh.

Nhưng quan hệ này Lý Dương có mà còn là quan hệ rất lớn, giúp Lưu Chấn Hoa tăng cấp không có vấn đề gì.

Đương nhiên rồi, tất cả điều này còn cần sự nỗ lực của bản thân Lưu Chấn Hoa, anh không có năng lực không thể có thành tích, có sự giúp đỡ của Lý Dương cũng chỉ là có hạn giống như Hà Kiệt và Vương Phong có lão gia tử nhưng không có năng lực cũng không thể có địa vị.

Lưu Chấn Hoa lúc này còn không biết anh đã ôm một cây đại thụ lớn còn là một cây đại thụ cao.

Lý Dương bên này vui mừng anh em gặp nhau ôn chuyện cũ, bên kia khách sạn lại là một cảnh bi thảm, Vương Trác đã bị Vương Cường mắng té tát cho một trận, ngay cả Vương Vĩnh Phương cũng bị Vương Cường quở trách vài câu.

Vương Trác vô cùng hối hận, người con gái kia rõ ràng có ý anh lúc đó nghĩ thật đáng tiếc vì bị lừa, căn bản không muốn nghĩ tới điều này.

Bây giờ hối hận cũng đã muộn rồi, anh không muốn báo thù chỉ nghĩ làm thế nào để vượt qua khó khăn lần này.

Nghĩ tới đây chân tay anh lại rụng rời, anh còn nhớ khi bố và chú nói thân phận thực sự của Hà lão trong đầu anh đã có cảm giác nào đó.

Nhân vật lớn như vậy bình thường ngay cả nhìn thấy cũng khó chứ đừng nói gặp mặt, đặc tội với người như vậy, thực sự là chữ chết cũng không biết viết thế nào.

- Chúng ta không thể ngồi chờ chết như thế này, chúng ta hay chia nhau đi, đại ca nhờ mấy mối quan hệ của mình nghĩ cách liên lạc với bí thư Vương, bất luận dùng thái độ thế nào cũng phải thực lòng xin lỗi để đem chuyện này khỏi đầu tôi.

Vương Vĩnh Phương chậm chậm nói một câu, sắc mặt của Vương Trác lại trắng bệch, anh và chú đã cùng nhau thực sự là lựa chọn tốt nhất, chỉ là như vậy kết quả tốt nhất cho anh cũng là kết thúc con đường làm quan, cuối cùng là làm chức vụ ở cấp chính khoa.

Điều này đối với anh mà nói là một sự trừng phạt lớn, nhưng vì bảo vệ cả nhà anh chỉ có thể làm như vậy.

Vương Vĩnh Phương tiếp tục nói: - tôi và tiểu Trác tự thân đến cửa xin lỗi, bất luận thế nào phải được sự tha thứ của họ, Trần Đan cũng đi theo, cô ấy và Lý Dương là bạn học, không có bất kỳ mâu thuẫn gì có thể giải quyết được việc..

Vương Cường lắng lắng gật đầu, bây giờ cũng chỉ có cách này.

Lúc này mấy người họ đều hoang mang nghĩ tới một câu, một câu rất nổi tiếng của Trung Quốc: sớm biết thế này đã không làm chuyện lúc trước.

Trên thế giới không có thuốc hối hận, Vương Vĩnh Phương chỉ có thể hi vọng bản thân không làm hành vi gì quá kích, lần này cũng là tiếng chuông cảnh tỉnh anh, nếu trong nước cũng không ở được vậy anh thực sự không biết sau này đi đâu nữa.

Australia chắc chắn không thể quay về, chặt vật bỏ chạy khỏi đó, có hai chị thân thiết ở đây chỉ ít còn có hi vọng.

Bọn Vương Cường đều lo lắng, cho đến bây giờ Trần Đan mới hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Sau khi biết tất cả những chuyện này cảm giác đầu tiên của Trần Đan là không thể nào, Lý Dương ngày xưa là không ra gì, bố cũng chỉ là giáo viên cấp ba, hiện tại lại làm cả nhà Vương gia hết hồn như vậy.

Đặc biệt là sự khẩn cầu trong mắt Vương Trác là điều cô chưa từng thấy.

Không dám tin đây là sự thật, cô làm dâu nhà Vương Trác là người của Vương gia rồi, những ngày tháng của Vương gia sau này khổ cực đồng nghĩa với cô cũng sẽ khổ cực.

Bất luận là vì ai, cô cũng toàn lực ứng phó, đến giúp Vương Trác.

Trần Đan đồng ý với Vương Trác đồng ý cùng anh tới tìm Lý Dương, cầu xin Lý Dương tha thứ, điều này làm Vương Trác và Vương Vĩnh Phương thở nhẹ, đây chỉ là bước đầu, mấu chốt nhất là Lý Dương có đồng ý nhận lời xin lỗi của họ không.

Để bù đắp sai lầm lần này Vương Vĩnh Phương chuẩn bị món quà lớn.

Đáng tiếc món quà của anh cũng không giải quyết được, luận về bảo bối Lý Dương còn nhiều hơn anh nhiều, cũng tốt hơn nhiều, luận về tài sản cũng không ít hơn mình, còn không biết cái gì có thể làm đối phương cảm kích.

Vương Cường xuất phát tới Minh Dương, anh phải tự mình đi tìm bí thư Vương, Vương Trác cũng đi tìm hiểu địa chỉ nhà Lý Dương, không còn cách nào khác, anh bình thường là lãnh đạo căn bản không chú ý đến nơi người khác đã ở.

Mà ở Lạt Thành, việc này cũng bắt đầu được truyền bá, một số người có điều kiện đều biết Vương gia vô cùng nổi tiếng, Vương gia vừa có việc hỷ lại đối mặt với tai họa ngập đầu.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1083. Chương 1079: Lai Lịch Của Đồ Vật

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Nhà của Lý Dương rất dễ tìm, Lý Quân là thầy giáo nổi tiếng ở Lạt Thành, trường học có không ít người biết.

Khi đi trong lòng Vương Trác có điều khó nói. Lần đầu tiên, là lần đầu tiên anh có cảm giác bất lực này, bây giờ anh hiểu cảm giác của người năm đó bị anh ăn hiếp.

Tính khí của Vương Trác thực sự có không ít người bị anh chinh lý.

Trần Đan cứ ngồi im, sự việc đã qua Vương Vĩnh Phương không giấu cô, cũng không dám giấu, còn mong cô ấy nói hộ.

Lúc này trong lòng Trần Đan cũng có chút phức tạp.

Kỳ thực Trần Đan mời Lý Dương chỉ là vì nguyên nhân bạn học, nếu nói còn có lý do khác thì chính là hôn đó Trần Đan thấy cách ăn mặc của Lý Dương khác thường, cảm giác anh hiện tại không tồi cho nên mới đưa ra lời mời.

Nếu là Lý Dương mặc đồng phục bảo vệ cô chắc ngay cả chào cũng không thềm.

Người có lúc hiện thực như vậy, Trần Đan tốt hơn Vương Trác một chút nhưng từ nhỏ cũng được nuông chiều như công chúa lại sống trong gia đình cán bộ, khó trách có chút thành kiến như vậy.

Nhưng lần này cô cũng nhìn sai rồi, Lý Dương bạn học cũ này sống không tồi, cũng có thể nói là một người ổn nhất trong những người bạn của họ, chỉ tính về danh tiếng thôi cũng không ai so bì được.

Chưa kể sau lưng Lý Dương còn có bọn Vương Trác đều sợ hãi vô cùng.

Tất cả điều này đều làm Trần Đan trầm mặc, cô ấy bắt đầu so sánh, so sánh Lý Dương với tân lang của mình cuối cùng cô thấy nản, cô cho rằng Vương Trác là niềm kiêu ngạo nhất nhưng ở trước mặt Lý Dương chỉ là một con vẹt xấu xí.

Kết quả này đối với cô như một sự đả kích.

Con gái ai cũng thích so sánh người đàn ông của mình với người khác, Lý Dương thực sự hơn Vương Trác nhiều làm cô nghĩ như vậy, đợi qua việc này Trần Đan sẽ hiểu.

Dù sao Lý Dương như vậy chỉ một buổi chiều, so với rất nhiều người khác điều kiện của Vương Trác cũng không tồi.

Lạt Thành là một tiểu thị trấn, không lớn, một lúc bọn Trần Đan đã tới nhà Lý Dương, nhìn thấy căn phòng lớn mới tinh trong nhà Lý Dương.

Mảnh đất này của Lý Dương mới xây nhà mới.

Nhưng cũng chỉ là ở đây mà thôi, so với biệt thự của Lý Dương thì đây chỉ là nhà ngói.

- Đi

Vương Vĩnh Phương thở dài, sự việc lần này là Vương Trác gây lên cũng có nhiều trách nhiệm của anh mà đối diện với người như Lý Dương trong lòng anh có chút không yên.

Lý Dương không chỉ nổi tiếng ở trong nước mà trên quốc tế cũng có danh tiếng nhất định, anh bây giờ mới chỉ hơn 20 tuổi, có thể tưởng tượng được thành tựu tương lai của anh sẽ huy hoàng như thế nào.

Đắc tội với một người có tiềm lực như vậy Vương Vĩnh Phương rất hối hận.

- Lão ngũ, những điều anh nói tôi không tin, nếu lão đại nói tôi mới tin.

Trong phòng khách, mấy người đang ăn uống náo nhiệt, nói chuyện, sau khi Trần Lỗi mở máy hát đường như không dừng,

Lúc này anh đang nói chuyện về kiếm Trạm Lô, Lưu Chấn Hoa đối với lời nói của anh có chút nghi ngờ.

- Được, vậy để lão đại nói đi, lão đại anh nói đi, kiếm Trạm Lô đó có phải là tôi phát hiện ra trước tiên không?

Trần Lỗi lập tức quay đầu lại trơ mắt nhìn Lý Dương, Ngưu Linh và Vương Giai Giai nhìn Trần Lỗi cười.

Tính tình của Trần Lỗi thẳng nhất trong mấy người nhưng cũng là một người bí ẩn nhất, lời nói của Lý Dương là miệng không ngăn được gió, không bảo đảm được bí mật gì.

Lý Dương hơi cười, nhẹ nhàng lắc đầu – cậu nói không đúng.

Trần Lỗi hơi ngạc nhiên trên mặt lập tức đỏ lên vội vàng nói: - Lão đại, anh không thể cố ý nói dối, hôm đó chúng tôi đều ở cùng nhau, Linh Linh, chị dâu đều có thể chứng minh.

- Nhìn cậu kìa, tôi vẫn chưa nói xong, kiếm đó là cậu và tiểu Xán cùng nhau phát hiện ra đầu tiên, không phải là chỉ có cậu.

Lý Dương cười to, Trần Lỗi lại ngạc nhiên bây giờ mới hiểu mình bị Lý Dương trêu.

Lưu Chấn Hoa, Vương Giai Giai còn có Ngưu Linh đều cười, bộ dạng vội vàng của Trần Lỗi thật đáng yêu, rất khó tưởng tượng một người nhiều tuổi già dặn như anh lại có tính cách như đứa trẻ.

- Lý Dương Lý tiên sinh có ở nhà không?

Mấy người đang cười bên ngoài đột nhiên có người hỏi Lý Thành lập tức đứng lên chạy ra trước.

Khách trong nhà đều là người của Lý Dương, lúc này anh đi ra là thích hợp nhất.

- Giọng này là Vương Vĩnh Phương? Lưu Chấn Hoa cau mày lập tức lộ ra sự ngạc nhiên.

Họ với Vương Vĩnh Phương nói chuyện với nhau không ít lần, giọng của Vương Vĩnh Phương tự nhiên có thể nghe ra.

Lý Dương nhú mày đứng lên, một lúc Lý Thành dẫn mấy người vào, đi đầu là Lý Thành sau anh lại là Vương Vĩnh Phương và Trần Đan.

Nhìn thấy mấy người này Lưu Cương và Triệu Khuê đều đi lại gần Lý Dương.

Hải Đông lại đứng bên cạnh Vương Giai Giai.

- Lý tiên sinh, Vương mỗ có mắt không thấy núi Thái Sơn, hôm nay có đắc tội mong ngài lượng thứ.

Vương Vĩnh Phương nhìn thấy Lý Dương lập tức khom người, anh là người rất biết nhẫn nhịn, ở Australia nhiều năm đều chịu đựng như vậy đừng nói bây giờ chỉ là xin lỗi.

- Lý Dương, thật xin lỗi, Vương Trác và chú đều không biết chuyện của cậu mới gây ra hiểu lầm như vậy, cậu, cậu tha lỗi cho họ đi.

Trần Đan do dự một chút cuối cùng cũng tiến lên trên một bước nhẹ nhàng nói một câu.

Nhìn thấy Lý Dương trong lòng Vương Trác lại dấy lên sự đổ kỵ nhưng lần này anh lại nén sự đổ kỵ lại không dám có bất cứ biểu hiện gì.

Đối với người vợ tân hôn anh cũng có chút oán giận, hôm nay phát sinh tất cả những điều này nói ra có liên quan nhiều tới Trần Đan, nếu không phải là cô mời Lý Dương cũng không thể xảy ra chuyện như vậy.

Cho đến bây giờ Vương Trác đều không nghĩ qua, anh không nên đi vì một người con gái mà đổ kỵ với người ta càng không nên chủ động khiêu khích.

Anh là người tự kiêu nhất thời không thể thay đổi được tính cách.

Lý Dương nhìn bọn họ không nói gì, nhưng cũng không từ chối trực tiếp đuổi bọn họ đi.

- Lý tiên sinh, hôm nay thực sự chúng tôi không đúng, đây là chút tấm lòng nhỏ của chúng tôi hi vọng có thể giải trừ được hiểu lầm của hai bên chúng ta, vẫn mong ngài có thể nhận.

Vương Vĩnh Phương từ trong áo lấy ra một tờ giấy cười ha ha đưa cho Lý Dương nhưng anh không trực tiếp đưa vào tay Lý Dương mà chuyển qua Lưu Cương.

Đây là một danh sách quà tặng rất dày, bên trên có rất nhiều thứ, giá trị thấp nhất cũng mấy chục triệu, đây chỉ là phép thử của Vương Vĩnh Phương, lần này anh cũng chuẩn bị nhiều.

Nếu là Lý Dương nhận danh sách quà tặng này thì tất cả đều vui vẻ, anh không keo kiệt tặng danh sách quà tặng này, giá trị của danh sách quà tặng này giá trị rất cao, lên tới mấy trăm triệu nhân dân tệ.

Tiêu mấy trăm triệu có thể hòa hợp với Lý Dương thậm chí thành bạn thì tuyệt đối đáng giá.

- Chỉ là hiểu lầm nhỏ ông chủ Vương không cần lãng phí như vậy.

Lý Dương nhìn một cái lập tức cười, anh không cần quà lại bảo Lưu Cương đưa trả.

Sắc mặt Vương Vĩnh Phương có chút thay đổi, trên mặt của Vương Trác cũng trắng bệch, anh từ từ cúi đầu xuống, trong mắt có chút oán giận.

Từ chối quà cũng có nghĩa là từ chối lời xin lỗi, đối phương chuẩn bị đối với bọn họ rồi.

Không chỉ Vương Trác có cách nghĩ như vậy mà chính Vương Vĩnh Phương cũng nghĩ như vậy, cứ nghĩ đến bối ảnh và năng lượng to đùng sau lưng Lý Dương trong lòng anh lại phát run.

Lần này cho dù anh có thể chạy đi thì cả Vương gia cũng xong đời.

Chỉ có một Vương Vĩnh Phương của con gái là tuyệt đối không đồng ý nhìn thấy sự việc như vậy phát sinh.

- Trần Đan, ông chủ Vương đừng đứng ở cửa nữa, vào đây ngồi đi.

Lý Dương đột nhiên cười Vương Vĩnh Phương trong lòng đang trầm mặc bỗng ngạc nhiên kéo Trần Đan gạt đầu cùng với Lý Dương đi vào.

Từ chối nhận quà Vương Vĩnh Phương cứ tưởng Lý Dương sẽ đuổi bọn họ đi, không ngờ lại cho bọn họ vào trong, đối với Lý Dương anh cũng có chút khó đoán.

- Lý Dương, việc ban sáng ...

Vừa ngồi xuống Trần Đan cẩn thận nói một tiếng trên mặt còn có chút câu nệ lo lắng, bây giờ cô biết thân phận của người bạn học trước mặt.

Trần Đan chúng ta là bạn học cũ, nếu là hiểu lầm việc này không nhắc đến nữa.

Lý Dương xua xua tay lại nhìn Vương Vĩnh Phương nhẹ nhàng nói: - Ông chủ Vương tôi có vấn đề nhỏ có thể thỉnh giáo anh một chút không?

- Đừng nói thỉnh giáo, Lý tiên sinh có vấn đề gì cứ hỏi.

Vương Vĩnh Phương lập tức gạt đầu, lúc này dáng bộ của anh so với hồi sáng khác hoàn toàn, Lưu Chấn Hoa bên cạnh đều tròn mắt lên.

Họ chơi với Vương Vĩnh Phương một thời gian anh chưa bao giờ thấy Vương Vĩnh Phương như vậy.

Cho tới nay Vương Vĩnh Phương là người tăng lớp cao, là một đại gia, bây giờ trước mặt Lý Dương lại sợ sệt như vậy điều này làm Lưu Chấn Hoa thực sự kinh ngạc.

- Là thế này, mấy bảo bối các bạn triển lãm hôm nay thực sự không tồi tôi muốn hỏi hai tai tượng hoa văn thời Càn Long anh ở đâu có được?

Lý Dương nhẹ nhàng nói, sau khi xích mích với bọn Vương Vĩnh Phương Lý Dương vốn không có cơ hội tự mình hỏi vấn đề này, không ngờ đã đưa ra cửa nhân cơ hội này vừa lúc hỏi.

Bảo bối này cũng có quan hệ nhất định tới anh.

- Hai tai tượng Càn Long?

Wang Vĩnh Phương thoáng ngần ngại, anh cũng không ngờ Lý Dương lại có thể hỏi vấn đề này.

Nhưng dường như cũng không kỳ lạ, Lý Dương vốn là nhà sưu tầm nổi tiếng quốc tế, đại sư thẩm định, hỏi vấn đề về đồ cổ cũng rất bình thường.

- Cái này là cuối năm ngoái chúng tôi mua được ở cuộc bán đấu giá ở Italy.

Wang Vĩnh Phương hồi ức lại một chút lập tức trả lời, bảo bối này thời gian mua rất ngắn anh thậm chí còn không nhớ lại lịch của nó.

Wang Vĩnh Phương không chỉ nói ra thời gian còn nói gia giá trị của nó và tên công ty đấu giá, đem những thứ Lý Dương muốn biết nói hết ra.

Nghe Vương Vĩnh Phương nói xong Lý Dương cau mày lại.

Đồ sứ này thực sự bị tẩy trắng rồi, công ty đấu giá mà Vương Vĩnh Phương nói Lý Dương biết là một công ty đấu giá lớn nổi tiếng trên thế giới, nếu từ trong tay họ bán ra đồ sứ này không thể có thân phận như vậy.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1084. Chương 1080: Ngựa Hổ Tàng Long

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Lý tiên sinh, anh có phải có hứng thú với đồ sứ này?

Wang Vĩnh Phương nhìn Lý Dương rất cẩn thận nói một câu, nếu là Lý Dương muốn thứ đồ này thì thực sự đơn giản rồi, một thứ đồ có thể bù lại hiểu lầm kia đối với anh mà nói hoàn toàn đáng giá.

Lý Dương vừa định lắc đầu trong lòng đột nhiên dừng lại đem những điều muốn nói nuốt vào trong lòng.

Đồ sứ này là bảo bối đào dưới đất trường cũ lên Lý Dương nói không hứng thú thì là nói dối, đáng tiếc thân phận đặc thù của nó cho dù Lý Dương có thể có được nó cũng không thể giữ nó.

Wang Vĩnh Phương không biết thân phận thực sự của đồ sứ này nhưng anh lại vô cùng rõ nếu có bảo bối này có thể cho anh một cái mũ lớn .

Chiếc mũ này Lý Dương không thể đội cũng không đồng ý đội.

Mặc dù không có cách nào bản thân cất giữ nhưng Lý Dương lại có thể hiến tặng những thứ trong tay, hiến tặng cho ai lại là do Lý Dương, ban nãy anh nhớ tới tiền bối Triệu lão ở Lật Thành và Lưu Tuyết Tùng ở Minh Dương.

Lúc đó sau khi ra lò bảo bối này hai bọn họ đều muốn giữ lại trong bảo tàng đáng tiếc cuối cùng bị cấp trên bác bỏ họ không lưu giữ được.

Lúc đó Lưu Tuyết Tùng rất ít nhắc đến chuyện này, mỗi lần nhắc đến đều tiếc hận.

Bảo tàng của huyện Lật Thành thực sự rất nhỏ, đặt bảo bối giá trị chục triệu ở đây thì thật đáng lo, nhưng bảo tàng Minh Dương khá hơn đầu tư nhiều hơn một chút có thể bảo đảm giữ được món đồ như vậy.

Nghĩ tới đây Lý Dương lại nhếch miệng cười, quay đầu nhìn Vương Vĩnh Phương gật đầu nói: - Không giấu gì ông chủ Vương, đồ sứ này với tôi có chút gắn bó, tôi thực sự rất thích nó, nếu ông chủ Vương có thể bán thì tôi cảm kích vô cùng.

- Lý tiên sinh, nhìn anh nói như vậy không phải là cì đồ sứ hay sao, nếu anh thích thì cứ lấy đi, tôi sẽ bảo người mang tới luôn.

Wang Yong Feng cười ha ha

Anh đang buồn vì không biết giải tỏa mâu thuẫn với Lý Dương thế nào thì Lý Dương lại muốn đồ của anh, anh còn ước không được, đồ sứ này anh rất thích nhưng so với cả gia tộc thì anh sẵn sàng bỏ.

Hơn nữa bảo bối như vậy anh có hơn 10 chiếc đều có thể tặng cho cháu làm lễ vật tân hôn càng không cần nói Lý Dương tiềm lực như vậy.

- Ông chủ Vương, ông có thể bán cho tôi tôi đã cảm kích lắm rồi, tôi xem tôi vẫn phải mua thôi, việc tặng không nhắc đến nữa.

Lý Dương cười lắc đầu anh là người từ Minh Dương tới Minh Dương là quê hương của anh vì quê hương có chút cống hiến cũng là chuyện nên làm.

Huống hồ có bảo bối như vậy còn có thể nâng cao hình tượng chính thể của giới sưu tầm Minh Dương, làm những bậc tiền bối ở đó có chút tiếc nuối.

Còn một điểm nữa, nếu trong bảo tàng có nhiều bảo bối như này cũng có thể có nhiều người bản địa học hỏi được một chút kiến thức, có bảo vật tham khảo mọi người có thể vừa xem vừa học không giống như ở trong sách, hoặc chỉ có bảo tàng lớn ở Bắc Kinh, Thượng Hải mới có thể nhìn thấy hiện vật, tin rằng điều này sẽ có ý nghĩa với giới sưu tầm ở Minh Dương.

Đây có thể coi là một phần tâm ý của Lý Dương.

- Được, vậy tôi để giá gốc cho Lý tiên sinh.

Wang Yong Feng chỉ là do dự một chút lập tức gật đầu Lý Dương nếu không đồng ý nhận không quà của anh thì có thể hoàn thành khoản giao dịch này cũng tốt.

Chỉ ít mâu thuẫn hai bên có thể giảm đi nhiều, anh cũng có thể mượn cơ hội này lập quan hệ với Lý Dương.

Chưa biết chừng việc này có thể làm việc xấu biến thành việc tốt, nghĩ tới điều này Vương Vĩnh Phương có chút kích động, thực sự muốn thiết lập mối quan hệ với Lý Dương, đối với anh sau này cũng có lợi ích vô cùng.

Đương nhiên, muốn đi tới bước này lại không phải dễ, anh lại quay đầu nhìn Lưu Chấn Hoa, trong mắt lộ chút suy nghĩ.

- Cảm ơn ông chủ Vương.

Lý Dương đứng dậy bắt tay với Vương Vĩnh Phương, hơn mười triệu không phải là con số nhỏ nhưng với quê hương số tiền này đáng bỏ ra, Lý Dương còn muốn hai đồ sứ còn lại bị mất sau này cũng phải tìm lại và đều đặt ở bảo tàng Minh Dương, làm phong phú cho bảo tàng Minh Dương, nhiều đồ vật thực sự có giá trị mà không phải là một vài bình chậu rách nát.

- Lý tiên sinh anh khách khí quá, tiểu Lưu, anh và Lý tiên sinh rốt cuộc có quan hệ gì? Trước anh cũng không nói, nói ra cũng sẽ không hiểu lầm như vậy.

Wang Yong Feng cười một tiếng, lần này là hỏi Lưu Chấn Hoa.

Lưu Chấn Hoa vội đứng lên nói: - Ông chủ Vương, chúng tôi là bạn học cùng đại học, sau khi tốt nghiệp mấy năm không gặp, cũng là thiên tài gặp nhau, trước một số việc của lão giáp tôi cũng không rõ.

- Chúng tôi là bạn học cùng ở ký túc xá.

Lý Dương cười thêm một câu, câu này làm rõ thêm quan hệ giữa anh và Lưu Chấn Hoa.

- Thật không ngờ, tiểu Lưu và Lý tiên sinh lại có quan hệ gần như vậy, tiểu Lưu, anh về chuẩn bị một chút, đầu tư lần này tôi định ở chỗ các anh, chuẩn bị tốt hợp đồng đợi tôi xong việc là có thể ký hợp đồng.

Vương Vĩnh Phương cười gật đầu, Lưu Chấn Hoa đứng ngây người ra đó.

Vì vụ đầu tư này của Vương Vĩnh Phương mà họ phải chạy đi chạy lại không ít, cùng với rất nhiều hứa hẹn, Vương Vĩnh Phương không chịu buông ra bằng không họ cũng không thể đuổi tới Lật Thành.

Không ngờ việc khó này làm họ như vậy.

Lưu Chấn Hoa lại nhìn Lý Dương, anh phát hiện bản thân còn đánh giá thấp năng lực của Lý Dương, anh không phải là tên ngốc, Vương Vĩnh Phương làm như vậy đơn giản là nhìn mặt Lý Dương.

- Cảm ơn, cảm ơn ông chủ Vương, tôi lập tức chuẩn bị tư liệu hợp đồng, ông lúc nào cũng có thể ký hợp đồng đầu tư.

Trong lòng Lưu Chấn Hoa rất kích động, nghe khẩu khí của Vương Vĩnh Phương, nhất định phải đầu tư thành công vụ làm ăn lần này, mặc dù đầu lớn ở lãnh đạo nhưng

Hơn nữa lần này Vương Vĩnh Phương đầu tư không ít, kỳ trước là ba trăm triệu, kỳ sau là bảy trăm triệu đầu tư nhiều như vậy thời gian dài tương lai sẽ trở thành niềm tự hào và chiến tích của anh.

- Cảm ơn ông chủ Vương.

Lý Dương cũng cười nói một câu, Lý Dương cũng hiểu đây là Vương Vĩnh Phương cố ý lấy lòng mình.

Nhưng điều này có thể giúp được việc tốt của lão Tam Lý Dương không có lý do để từ chối càng không thể từ chối.

Giải quyết được hai việc này Vương Vĩnh Phương rất nhanh rời đi anh còn quay lại, tự thân đem đồ sứ này đưa tới cho Lý Dương ở đây, hoàn thành vụ giao dịch này.

Khi họ đi, Lý Dương tiễn bọn họ ra cửa.

Thái độ của Vương Vĩnh Phương có vẻ thành khẩn Lý Dương tạm thời cũng không có ý tính toán với họ, nhưng đây cũng là người của Vương gia, lại may mắn nếu không lần này thực sự họ xui xẻo.

Trong lòng Lý Dương có thể là đã có đối phó với hắn, Vương Trác là lãnh đạo của bộ giáo dục ở lại chỗ anh đối với người trong nhà quả là tai học ngầm.

So với sức ảnh hưởng của bản thân Lý Dương một bộ trưởng bộ giáo dục vẫn không có vấn đề gì.

Vương Cường nếu có hoạt động nào khác Lý Dương không ngại cùng anh đối phó, lúc đó mới thực sự là tai họa ngập đầu của Vương gia.

Đáng tiếc Vương Giai Giai gặp được một người quen, làm họ biết sức ảnh hưởng lớn sau lưng Lý Dương, chủ động xin lỗi, chỉ có thể nói đây là vận may của họ, nếu không có người quen này họ lại không chủ động xin lỗi thì lần này chắc chắn xui xẻo.

Nhưng cho dù như vậy Vương Trác chỉ sợ ngồi không yên ở bộ giáo dục, chắc chắn sẽ bị dời đi.

Chưa đến một tiếng Vương Vĩnh Phương lại đến nhà Lý Dương, lần này anh mang đồ sứ tới, đồ sứ này thêm phí thủ tục nữa là một triệu sáu trăm bảy mươi nghìn gần mười sáu triệu nhân dân tệ, sau khi Lý Dương chuyển khoản đồ sứ này cũng trở thành đồ của anh.

Đưa đồ sứ tới Vương Vĩnh Phương tạm thời rời đi nhưng anh cũng thành công hẹn được Lý Dương làm họ thực sự có cơ hội xin lỗi.

Đồ sứ tới tay của Lý Dương lập tức bị Lý Dương bỏ đi lớp sơn bên trên.

Đồ này đã không cần rồi không có sơn sau này xuất cảnh sẽ có chút phiền phức nhưng Lý Dương cũng không muốn bảo bối này xuất cảnh.

Lưu Chấn Hoa cũng rời đi, anh muốn bảo tin tức đầu tư của Vương Vĩnh Phương cho lãnh đạo biết để lãnh đạo chuẩn bị.

Nhưng anh rất nhanh quay lại, chỉ là về thông báo một tiếng, bọn Lý Xán đã xử lý tốt việc ở Bắc Kinh, ba người ngày mai sẽ tới, anh em họ sẽ tụ họp đông đủ.

Lưu Chấn Hoa là người thông minh, vụ này so với cùng với Lý Dương tuyệt đối mạnh hơn nhiều.

Ngày mai Lý Dương cũng sẽ tới Minh Dương tìm Lưu Tuyết Tùng, chuẩn bị cho việc hiến tặng đồ sứ, đem gạo nấu thành cơm cũng để viện trưởng Hoàng không cam tâm.

Tâm lý viện trưởng Hoàng tuyệt đối là muốn thứ đồ tốt này gửi vào trong cổ cung.

Sáng sớm ngày thứ hai mấy người bọn Lý Dương lên xe về Minh Dương, việc hôn lễ của Vương gia chỉ là một bản nhạc đệm, nhưng ở Lật Thành lại gây ra một chấn động mạnh.

Một số tin tức những người tinh thông mới biết, huyện Lật Thành cũng là nơi của Ngọa hổ tàng long, bình thường không lộ ra Lý gia thậm chí có năng lượng khổng lồ.

Hậu quả trực tiếp của việc này chính là trường học của Lý Thành càng làm càng tốt, bất kỳ bộ môn nào cũng bật đèn xanh, lãnh đạo huyện Lật Thành còn bắt chọt tới thăm giải quyết một số vấn đề thực tế.

Mà nhà Lý Thành cũng là khu cấm của quan trường Lật Thành chỉ có thể nịnh bợ tuyệt đối không được đắc tội.

Kết quả này rất lâu sau Lý Dương mới biết được, sau khi biết Lý Dương cũng không có cách nghĩ khác, như vậy hoặc có thể tốt hơn, không ai dám gây chú ý của người nhà, cũng có thể làm cuộc sống của họ tốt hơn một chút.

Mà người dân không biết những điều này, cũng không thể ảnh hưởng tới cuộc sống bình thường của bố mẹ, đây là cục diện tốt.

Sau hơn một giờ Lý Dương và Lưu Chấn Hoa, Trần Lỗi đều có mặt ở sân bay Minh Dương, qua mấy phút chuyển bay của bọn Lý Xán cũng hạ xuống.

- Đến rồi!

Máy bay hạ xuống mấy người nhao nhao lên, một lúc Trần Lỗi vỗ tay kêu to một tiếng.

Ra tới cổng đi được một đoạn người thanh niên mang vẻ kích động bước tới gần trước mặt nhất là lão tứ Lý Bồi, họ nhìn bọn Lý Dương Lý Bồi hét lên một tiếng cũng không quản phản ứng của những người xung quanh nhanh chân chạy ra.

Sáu người anh em, sau khi bốn năm năm tốt nghiệp, lần đầu tiên gặp lại nhau.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1085. Chương 1081: Lamborghini Làm Người Ta Buồn Bực (1)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Lão đại, lão tam, lão ngũ.

Lý Xán cũng chạy lại đứng trước mặt Lưu Chấn Hoa hưng phấn nói lớn.

Bạn học cùng ký túc xá, sau mấy năm xa cách có thể gặp lại nhau thật không dễ, đặc biệt là họ sớm đã mất liên lạc, lại dần dần gặp được nhau.

Đây là duyên phận, duyên phận của những anh em, họ mỗi người đều vô cùng trân trọng.

Chỉ sau khi mất đi mới hiểu những gì đáng quý, bọn họ là như vậy.

- Anh hai, lão tứ, lão lục.

Lưu Chấn Hoa cũng tỏ vẻ rất vui vẻ, anh đã không biết bao lần nằm mơ, mơ thấy những ngày khi còn học đại học, mơ thấy những người bạn cùng phòng cùng nhau chơi đùa.

Hồi đó ở với nhau căn bản không có chú ý đặc biệt, sau khi tốt nghiệp mỗi người một nơi mới hiểu trân trọng những thời gian thiếu niên kia.

- Đây là sân bay chúng ta về rồi nói tiếp.

Lý Dương cười nói một câu, họ là đến đón ở sân bay không phải tới sân bay để nói chuyện, trong nhà đều đã chuẩn bị hết rồi, có thể đón tiếp tất cả bọn họ.

Mấy chiếc xe nhanh chóng rời khỏi sân bay, Lý Xán và Lưu Chấn Hoa ngồi cùng nhau, trên xe còn không ngừng hỏi cuộc sống mấy năm nay.

Không bao lâu mấy người cùng nhau về tới biệt thự.

Lý Dương ở phòng của Minh Dương Trần Lỗi và Lý Xán đều qua rồi, Lưu Chấn Hoa và Chu Văn lại là lần đầu tiên nhưng những người này cũng chỉ hơi ngạc nhiên không có gì kinh ngạc.

Gía trị thân phận của Lý Dương cho dù là vừa mới gặp lại Lý Dương Lưu Chấn Hoa lúc này cũng biết một chút, có phòng như vậy rất bình thường.

Buổi sáng náo nhiệt, buổi chiều mấy người cùng nhau đi tới nhà ăn ở gần trường hồi đó.

Nơi đó từng là nơi căn cứ của bọn họ, mấy người họ vẫn còn nhớ, bữa cơm cuối cùng khi tốt nghiệp chính là ăn ở đây, lúc đó họ có hẹn sau này nhất định sẽ lại tụ tập ở đây, lại ăn cơm ở đây.

Chỉ là cũng không ngờ khi tụ tập ở đây lần hai đã qua một khoảng thời gian lâu như vậy.

Cũng được, tiệm cơm vẫn ở đó, chỉ là thay ông chủ mà thôi, họ tìm thấy nơi quen thuộc lập tức hi hi ha ha gọi món, một lúc mỗi người đều dường như nhớ lại mấy năm về trước, nhớ về những ngày cùng nhau đi học.

Bữa cơm này không uống nhiều rượu, cho dù biết tử lượng của Lý Dương nhưng mấy anh em cũng cùng nhau đựng rượu với Lý Dương.

Kết quả rõ ràng, năm người đều say đến bất tỉnh nhân sự, Lưu Cương phải giúp họ lên xe, cuối cùng cùng nhau quay về biệt thự.

Chỉ có một mình Lý Dương vẫn hoàn toàn tỉnh táo.

- Lý ca, Lưu Tuyết Tùng đến rồi.

Sắp xếp cho mấy anh em xong Lưu Cương đi tới bên Lý Dương nói nhỏ một câu.

Lưu Tuyết Tùng là Lý Dương mời đến, anh là cố vấn của bảo tàng thành phố, cũng là người duy nhất Lý Dương quen ở viện bảo tàng, việc cống hiến đồ sứ thanh hoa Càn Long này chỉ có thể thông qua anh để làm,

- Được, chúng ta đi.

Lý Dương gật đầu, Lưu Tuyết Tùng không tới muộn, họ hẹn nhau còn mấy phút nữa, Lưu Tuyết Tùng đã đến rồi, có thể thấy được sự nhiệt tình của anh.

- Lưu lão, xin chào.

Lý Dương tự mình đến phòng khách đón Lưu Tuyết Tùng, bây giờ bất luận là danh tiếng hay thực lực Lý Dương đều đã vượt qua anh nhưng Lý Dương vẫn như trước kia, vẫn giữ sự tôn kính với anh.

- Lý, Lý Dương cậu nói thật chứ?

Lưu Tuyết Tùng đang đi tới đi lui, nhìn thấy Lý Dương mắt lập tức sáng lên, lập tức lên phía trước bắt lấy Lý Dương vội vàng hỏi một câu.

Lý Dương lẳng lặng cười, gật đầu: - Đương nhiên là thật, đồ tôi đã mang tới rồi, chỉ cần các anh làm thủ tục lập tức là của các anh.

Phản ứng của Lưu Tuyết Tùng mạnh hơn Lý Dương tưởng tượng.

- Được, được, được, đồ ở đâu?

Nghe thấy chính miệng Lý Dương xác nhận Lưu Tuyết Tùng mới kích động gật đầu, nhưng tỏ vẻ rất sốt ruột.

- Ở đây, Lưu lão, mời vào bên trong. Lý Dương cười nói.

Đồ được Lý Dương mang tới Minh Dương rồi, hôm nay khi Lý Dương đi gặp lão gia tử được biết viện trưởng Hoàng đã tự mình đến, việc cống hiến này phải nắm bắt.

Bằng không, đợi viện trưởng Hoàng tới muốn quyền cũng không quyền được nữa, dù sao viện trưởng Hoàng muốn chiếm lấy.

Lý Dương dẫn Lưu Tuyết Tùng tới phòng sách, Lưu Tuyết Tùng vừa tới cửa đã đứng ngây người lập tức nhanh bước vào.

Đồ sứ này Lý Dương trực tiếp bày trên bàn trước sô pha phòng sách, vào nhìn là thấy, Lưu Tuyết Tùng đến phòng sách những thứ khác đều không để ý trong mắt anh chỉ có đồ sứ này.

Mà Lưu Tuyết Tùng nhìn là nhận ra đây chính là một trong những đồ sứ lần trước mới khai quật ở Lật Thành.

Đáng tiếc là, đồ sứ này cuối cùng cũng không thể lưu giữ lại, hoàn chỉnh như vậy lại bảo bối có tính đại diện như vậy không thể lưu giữ ở Minh Dương, cũng trở thành việc vô cùng ăn năn của Lưu Tuyết Tùng.

- Là nó, thực sự là nó.

Lưu Tuyết Tùng bước tới trước bàn, cũng không ngồi trên sô pha, trực tiếp ngồi xổm ở đó, đeo kính vào nhìn một cách kỹ lưỡng.

Trên tay của anh còn cầm một cái kính lúp, càng nhìn càng kích động, tay thậm chí bắt đầu run rẩy.

Đầy 5-6 phút anh mới đứng lên, vì ngồi lâu nên nhất thời anh không đứng lên được cuối cùng là Lý Dương đỡ anh anh mới ngồi lên ghế sô pha được.

- Lý Dương, cậu thực sự đồng ý quyền góp đồ này chứ?

Lưu Tuyết Tùng lại hỏi vấn đề này, điều này dù sao là bảo bối giá trị hơn mười triệu, làm anh không dám có bất kỳ sơ suất nào.

- Đúng.

Lý Dương lại gật đầu lần nữa, Lưu Tuyết Tùng càng kích động hơn, lại có chút do dự.

Dừng một lát, Lưu Tuyết Tùng mới từ từ nói: - Lý Dương, vốn liếng của bảo tàng chúng ta có hạn, cậu quyền góp bảo bối này không thể cho cậu một cái giá hợp lý.

Ý của Lưu Tuyết Tùng là tiền sau khi quyền góp, sau khi quyền góp bảo bối bảo tàng sẽ có một chút tiền mang tính chất tượng trưng cho người quyền góp, nhưng bảo bối này đối với bảo tàng Minh Dương mà nói vô cùng quan trọng, tiền họ có thể đưa cũng chỉ có hạn, có thể không có cả tiền trăm.

Lý Dương cười lắc đầu nói: - Lưu lão, tôi không cần bất cứ khoản tiền thưởng nào, còn nữa, tôi còn muốn quyền góp thêm một triệu để hoàn thiện biện pháp an toàn cho bảo tàng, nhưng số tiền này tôi hi vọng anh có thể giám sát toàn bộ.

Bảo bối hơn mười triệu cũng quyền góp rồi Lý Dương cũng không tiếc một triệu này, có một triệu này bảo tàng có thể bảo vệ tốt bảo bối không thể xuất hiện những phát sinh ngoài ý muốn.

Nếu là vì bảo quản không tốt, lại mất lần nữa hoặc tổn hại thì sẽ có trách nhiệm của Lý Dương.

- Được, được, Lý Dương cậu yên tâm, số tiền này tôi bảo đảm sẽ được tiêu vào đúng nơi cần tiêu, không để lãng phí chút nào, tôi lấy mạng mình ra để bảo đảm.

Lưu Tuyết Tùng kích động gật đầu, điều kiện của bảo tàng thị trấn không thể bằng với bảo tàng ở các thành phố lớn nhưng có một triệu này thì lại khác, Lưu Tuyết Tùng bây giờ thở phào.

Lý Dương gật đầu không nói gì.

Có sự bảo đảm của Lưu Tuyết Tùng anh hoàn toàn yên tâm, bây giờ các ngành đều có tham nhũng Lý Dương không hi vọng tiền mình quyên góp lại trở thành tài sản của những người này, như vậy sẽ mất hết ý nghĩa.

Lưu Tuyết Tùng đã làm trưởng viện bảo tàng, lại là cố vấn đức cao vọng trọng, mình trao quyền cho anh để anh giám sát đốc thúc chắc chắn không có vấn đề gì.

Lý Dương rất yên tâm đối với Lưu Tuyết Tùng.

Ngày đó anh tặng Kê Huyết Thạch giá trị bảy trăm nghìn Lưu Tuyết Tùng không đồng ý nhận cuối cùng nhận còn tìm người gia công thành thứ khác lại trả lại anh.

Mặc dù không làm anh hài lòng anh và Ngô Tiểu Ly có thể cùng nhau đi tới nhưng hoàn toàn có thể thấy vị lão nhân này không xem trọng tiền bạc, là một bậc tiền bối phẩm chất cao thượng.

Lưu Tuyết Tùng lại cúi đầu nhìn đồ sứ này một lát, bây giờ trên mặt anh chỉ là niềm vui mừng.

Thủ tục quyên tặng rất nhanh, Lưu Tuyết Tùng được biết viện trưởng Hoàng sau khi tới Minh Dương lập tức kéo Lý Dương cùng nhau làm thủ tục, sau đó đồ sứ này tạm thời niêm phong trong hộp an toàn.

Một triệu Lý Dương quyên góp sau đó cũng được đặt đúng chỗ, đợi bảo tàng hoàn thành cải tạo sửa chữa đến lúc đó sẽ tổ chức nghi thức quyên góp long trọng, đồ sứ tinh phẩm giá trị mười triệu này cũng chính thức được bày ở đây.

Nhưng buổi lễ quyên góp Lý Dương không thể có mặt Lý Dương quyên góp không phải vì danh tiếng mà chỉ là vì quê hương.

Huống hồ lần này nói thế nào cũng có chút mưu lợi, viện trưởng Hoàng khó tránh phải giải thích.

Xong xuôi tất cả Lý Dương cũng thở phào nhẹ nhõm quay trở về nhà.

Năm anh em bây giờ đều đang trong mơ cùng Chu công tiếp tục uống rượu, chắc không thể tỉnh trước bữa tối, năm người này lần này đều uống không ít, uống nhiều như vậy muốn không say cũng khó.

Trở về nhìn một lát Lý Dương lại đi luôn tới chỗ lão gia tử.

Chỗ lão gia tử mấy ngày này cũng rất náo nhiệt, Hoắc Tư tiên sinh cũng cứ không đi, Mao lão cũng ở đó, mấy người cùng nhau nghiên cứu thảo luận không ít, lão gia tử đều cảm thấy rất vui.

Nhưng Lâm Bá Văn đã rời khỏi Minh Dương, đi Yết Dương chuẩn bị.

Năng lực làm việc của Mã Tuấn Đào rất cừ, anh đã chọn địa chỉ nơi làm việc rất thích hợp, sau khi chờ chính phủ chính thức giao miếng đất này cho họ có thể bắt đầu triển khai thi công.

Lần này là vì hợp vốn trong nước ngoài nước lại là vốn đầu tư, giá của mảnh đất này rất thấp làm bọn Lý Dương tiết kiệm được một khoản tiền.

Việc của xưởng ngọc khí do Mã Tuấn Đào và Lâm Bá Văn quản lý, Lý Dương đứng lúc vui.

- Làm xong rồi?

Lão gia tử trong phòng khách, ông đang cầm cốc trà cười hi hi nhìn Lý Dương.

Lý Dương hiểu ý lão gia tử hỏi là gì nên gật đầu luôn, việc quyên góp đồ sứ này cho bảo tàng ở Minh Dương hôm qua Lý Dương đã báo cáo rồi không có giấu lão gia tử.

Cũng không thể giấu, viện trưởng Hoàng còn muốn lão gia tử giúp giữ lại.

- Lão Hoàng lần này buồn rồi nhưng cũng tốt, bảo tàng ở Minh Dương mấy năm nay đều ảm đạm, có đồ sứ này mặc dù không thể thay đổi được tình hình ngay nhưng cũng nâng cao được một chút.

Lão gia tử cười nói một câu, việc quyên góp của Lý Dương ông ủng hộ, cho dù nói thế nào một loạt đồ sứ lần này cũng đều là phát hiện ở Minh Dương, Cổ Cung ăn thịt mà không cho Minh Dương chút canh khó trách bọn Lưu Tuyết Tùng nhiều lần oán trách.

Đáng tiếc bảo tàng Minh Dương quá nhỏ, không thể so sánh với Cổ Cung được, căn bản không có vốn cạnh tranh, cũng chỉ có thể trách giận mà thôi.

Bây giờ mượn cơ hội này cướp đồ từ trong Cổ Cung ra cũng coi như là bồi thường.

- Hoàng viện trưởng khi nào sẽ tới?

Lý Dương cười hỏi, viện trưởng Hoàng một lòng kính nể giá trị nhưng anh lấy đồ tốt mang vào cổ cung Lý Dương không thể nào đồng ý.

Điều kiện của Cổ Cung nghiêm túc mà nói không phải là tốt nhất, chỉ ít Lý Dương cũng đi mấy lần, cũng biết chút ít.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1086. Chương 1082: Lamborghini Làm Người Ta Buồn Bực (2)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Chắc ngày mai.

Hà lão gia cười gật đầu.

- Vậy thì không vấn đề gì.

Ngày mai việc quyên góp sẽ hoàn tất thủ tục, bao gồm bên chính phủ đều sẽ biết, viện trưởng Hoàng không có cách nào thay đổi được.

Như vậy Minh Dương cũng đã có bảo bối trong tay, đối với cả giới sưu tầm Minh Dương có tác dụng cổ vũ rất lớn, thậm chí sẽ kéo giới sưu tầm Minh Dương phát triển lên.

Điểm này là chắc chắn, Lưu Tuyết Tùng sau khi về liền bắt đầu mở hiệp hội sưu tầm tiến hành hoạt động phương diện này.

Đội công tác cải tạo bảo tàng hoàn tất chính thức triển lãm các thành viên hiệp hội sưu tầm sẽ là người đầu tiên thưởng thức bảo bối này, họ phải xem bảo bối của Minh Dương bọn họ.

Lão gia tử từ phòng sách đi ra, Lý Dương lại cùng Hoắc Tư tiên sinh và Mao lão nói chuyện một lúc.

Trong thời gian này Lý Dương còn nghe điện thoại của Bạch Minh, Bạch Minh ở bên Bắc Kinh chuẩn bị khá ổn rồi, đang hỏi Lý Dương khi nào về, đối với triển lãm lần này Lý Dương đang tổ chức Bạch Minh vô cùng coi trọng.

Hơn nữa Bạch Minh còn nói to với những người trong hội rằng sẽ mời mọi người tham gia triển lãm lần này, ai không đến sẽ phải hối hận, có Lý Dương đứng sau anh anh có chút thoải mái.

Bàn luận với bọn Mao lão một chút Lý Dương quyết định ngày hôm sau quay về Bắc Kinh.

Như vậy anh cũng có thể tránh được viện trưởng Hoàng, viện trưởng Hoàng biết anh đem đồ sứ này quyên tặng cho bảo tàng Minh Dương thì không biết sẽ có phản ứng gì, Lý Dương bây giờ là trốn tránh.

Lý Dương phải đi Bắc Kinh Mao lão và Hoắc Tư tiên sinh không phản đối.

Hoắc Tư tiên sinh sớm muốn đi xem bảo bối khác của Lý Dương, Mao lão cũng muốn đi Bắc Kinh thăm Bạch Minh, xem anh đã chuẩn bị như thế nào.

Đối với quyết định quay về Bắc Kinh của Lý Dương lão gia tử cũng không có phản đối gì.

Lúc này Lý Dương quay về cũng tốt, hướng hồ lần này đi Bắc Kinh lại không phải là đi chơi, triển lãm lần này Bạch Minh đã chuẩn bị vậy nhất định phải làm tốt.

Hiện giờ mọi người đều biết triển lãm của bảo tàng của Bạch Minh, người làm trên thực tế là Lý Dương, đây cũng là sau khi Lý Dương xuất sư lần đầu tiên làm triển lãm.

Triển lãm lần này thành hay bại đối với Lý Dương không quan trọng.

Buổi tối, bọn Lý Xán đã tỉnh, thấy Lý Dương uống nhiều rượu như vậy mà không sao hết mấy anh em đều oán trách không thôi, ai cũng không biết, tử lượng của Lý Dương lại cao như vậy.

Nhớ năm đó sáu anh em họ cùng nhau uống cùng nhau say bây giờ lại khác.

Họ trách móc Lý Dương chỉ cười, đem việc quyết định về Bắc Kinh nói ra, Lý Xán, Lý Bồi và bọn Chu Văn không vấn đề Trần Lỗi cũng không hỏi han gì, lần này vốn định nghỉ không thời hạn.

Dù sao anh cũng dẫn vợ đi cùng, đi chơi nhà bố vợ cũng không thể phản đối.

Lưu Chấn Hoa do dự một chút, cuối cùng cũng đồng ý, anh vừa lập công lớn, nghỉ không thành vấn đề, chỉ là kỳ nghỉ này không thể quá lâu, không giống như những người khác, có thể ở Bắc Kinh ở một khoảng thời gian.

Sáng sớm ngày hôm sau năm chiếc xe to chuẩn bị hết rồi.

Lý Dương lần này về Bắc Kinh mang theo Lan Đình Tự và Tùy Hầu Châu, đồng thời còn có Tử Cương huyền ngọc bài và thần kiếm Can Tương - Mạc Tà.

Đây cũng là ý kiến của lão gia tử, có chút bảo bối phải cầm ở triển lãm.

Nếu phải làm triển lãm, thì phải làm cho tốt, đây không chỉ là cách nghĩ của bản thân Lý Dương mà cũng là yêu cầu của lão gia tử.

Bắc Kinh, đường cao tốc.

Hà Kiệt được biết Lý Dương quay về đã dẫn Hà San San ở đây đợi rồi, nhưng trên mặt Hà Kiệt có gì buồn bực, Hà San San lại có chút hưng phấn.

- Ra rồi!

Hà San San nhảy xuống một chiếc xe Lamborghini màu đỏ xinh đẹp, chỉ vào phía trước làm những người qua đường quay lại nhìn cô.

Hà San San hôm nay mặc chiếc váy bó sát người, xe đẹp người đẹp thu hút rất nhiều ánh mắt.

Hà Kiệt khẽ thở dài, xoa xoa đầu đi mấy bước về phía trước, đứng cùng Hà San San.

Anh có chút hối hận để Hà San San ở nhà rồi, a đầu này làm người khác đau đầu, Hà Kiệt cảm giác mình ít nhất giảm 10 năm tuổi thọ, anh hồ đồ trúng kế của Hà San San.

Hà San San toại nguyện, anh quay đầu không biết nói thế nào với lão gia tử.

- Lý Dương, Giai Giai, bên này.

Hà San San vẫy tay với đội xe của Lý Dương, rất nhanh Worle của Lý Dương dừng lại, nhìn thấy xe thể thao muội trần trước mặt Lý Dương cũng ngạc nhiên.

- Thế nào, xe này đẹp không?

Hà San San tỏ vẻ rất đắc ý, sau khi bọn Lý Dương xuống xe đập cửa xe tự hào nói một câu.

- Đẹp, nhưng lão gia tử đồng ý cô mua rồi à?

Lý Dương bước lại xem kỹ mới quay đầu hỏi một câu, lão gia tử nghiêm cấm Hà San San mua xe.

- KHÔNG, Hà San San lắc đầu.

- Không mà cô mua à?

Lý Dương thất thanh kêu lên, mắt trừng to nhìn Hà San San, lại nhìn Hà Kiệt bên cạnh.

Không có sự đồng ý của lão gia tử Hà San San dám mua xe này, không bị nhốt lại thực là kỳ tích.

- Đây không phải xe của tôi. Hà San San lại nói một câu.

- Không phải của cô vậy là của ai? Lý Dương sờ đầu có chút mơ hồ.

Hà San San giơ tay chỉ vào Lý Dương : - Của anh mà.

- Của anh?

Lý Dương suýt nữa nhảy lên, anh không có hứng thú với xe thể thao cũng không thích không thể mua được chiếc xe như vậy, huống hồ Lý Dương mua xe như vậy bản thân anh phải biết anh bây giờ lại không có chút ấn tượng nào.

- Đúng, là của anh, đây là quà mừng hôn lễ anh của tôi và Kiệt ca, nhưng tặng trước mà thôi.

Hà San San bịt miệng cười, trên mặt Hà Kiệt đầy vẻ bất đắc dĩ.

- Anh Kiệt, việc này rốt cuộc là thế nào?

Lý Dương bước tới trước mặt Hà Kiệt hỏi nhỏ, anh bây giờ rất mơ hồ.

- Tôi cũng đau đầu đây, bị con nhỏ này lừa rồi.

Hà Kiệt nhếch miệng chưa xót, từ từ kể lại sự tình.

Sau khi họ quay về Bắc Kinh Hà San San hình như có thay đổi, đối với anh rất tốt, mới đầu Hà Kiệt còn đề phòng nhưng sau mấy ngày thấy Hà San San nói việc của Lý Dương và Vương Giai Giai cũng không đề phòng nữa.

Có một ngày Hà San San rót cho Hà Kiệt không ít rượu sau đó khuyến khích Hà Kiệt mua quà cho Lý Dương và Vương Giai Giai làm quà cưới tặng họ trước.

Hà Kiệt nghĩ nghĩ cũng đồng ý, Lý Dương cưới anh chắc chắn phải tặng quà, tặng trước cũng không vấn đề gì.

Chỉ là anh không ngờ đây lại là kế của Hà San San, sau đó Hà San San hỏi anh tiền đi tới các chợ lớn, lý do rất chính đáng, họ cùng nhau mua quà cho Lý Dương, tiền đương nhiên phải cầm đi.

Chợ lớn có không ít đồ đẹp Hà Kiệt cũng không còn cách nào khác, trước sau phải đưa cho cô khoảng một triệu.

Món quà này Hà Kiệt không để ý, quay lại anh còn muốn Lý Dương chuẩn bị đồ mới, chỉ để cho Hà San San yên tâm không làm phiền anh nữa.

Nhưng Hà Kiệt thế nào cũng không ngờ Hà San San đột nhiên dẫn anh đi xe, trực tiếp lái chiếc Lamborghini màu đỏ, nói đây là quà của hai bọn họ tặng Lý Dương.

Nhìn thấy xe này Hà Kiệt suýt phát điên, Hà San San nói với anh đây là quà hai người họ cùng mua Hà Kiệt đã đồng ý lão gia tử muốn trách cũng là việc của hai người họ.

Sai đã sai rồi, Hà Kiệt muốn trả chiếc xe này cũng không được, Hà San San căn bản không cho anh cơ hội này.

Hà Kiệt cũng chỉ có thể nhận sai, mong Lý Dương sớm quay lại, nếu đây là quà tặng cho Lý Dương đợi sau khi Lý Dương về sẽ giải quyết sau đó chịu sự trừng phạt của lão gia tử.

Cho nên anh mới đứng ở đường cao tốc để đợi Lý Dương.

- Ý của anh là xe này là quà tặng cho chúng tôi? là của chúng tôi rồi?

Nghe Hà Kiệt kể lại Lý Dương nhất thời cảm thấy đau đầu vô cùng, xe này ở trong tay anh so với ở trong tay Hà San San có gì khác, a đầu này biến xe của Lý Dương thành xe của mình.

Chắc a đầu này nghĩ như vậy, nghĩ cách để mua xe này.

Tới lúc lão gia tử trách tội thì không phải trách chỉ mình cô mà thành 3 người, trừ phi Lý Dương không chế chiếc xe này không cho Hà San San đi.

Nhưng có khả năng này không?

Với tính tình của Hà San San không cho cô ấy lái xe này sau này Lý Dương không sống yên ổn.

- Lamborghini a!

Trần Lỗi từ trên xe bước xuống, nhìn thấy xe đẹp làm Lý Dương đau đầu thì hai mắt sáng lên, đàn ông đa phần đều thích xe hơi, Trần Lỗi cũng không ngoại lệ, nhìn thấy xe đẹp như vậy ai cũng xuýt xoa.

- Đây là chiếc xa mới nhất lần trước tôi nhìn qua giá phải hơn bảy triệu.

Lý Xán cũng bước lại, mấy người đều không ngoại lệ đều bị chiếc xe Lamborghini cuốn hút, trên mặt Hà San San lại lộ chút đắc ý.

Chiếc xe này thực sự là hơn bảy triệu, nếu không phải là cô không đủ tiền cô sẽ mua bản hơn hơn 15 triệu đáng tiếc Hà Kiệt không thể cho cô nhiều tiền như vậy.

Đương nhiên nếu còn có tiền cô còn có thể mua xe đẹp hơn, a đầu này sở thích lớn nhất là xe.

- Thật lợi hại, tôi khi nào mới có thể có được xe đẹp như này.

Trần Lỗi dạo qua chiếc xe một vòng, trong miệng không ngừng khen ngợi, mắt đều đỏ lên.

- Chẳng phải chỉ là một chiếc xe thôi ư, xe gì cũng chỉ mở rồi đi, về nhà trước đi.

Lý Dương quay đầu nói một câu, xe Hà San San đã mua rồi anh cũng không có cách nào khác, chỉ có thể quay về nghĩ cách giải quyết, dù sao lão gai tử không phải người dễ bị lừa, lần này Hà San San chắc gặp xui rồi.

Vấn đề là cô gặp xui, Lý Dương và Hà Kiệt cũng sẽ xui cùng, hai người nhìn nhau lại lắc đầu, lúc này Lý Dương biết Hà Kiệt tại sao nhìn anh với vẻ bất đắc dĩ như vậy.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1087. Chương 1083: Tiếng Chuông Cảnh Tỉnh Của Hoàng Viện Trưởng

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Đây, đây là nhà của lão đại.

Lưu Chấn Hoa, Trần Lỗi cứ nhắc đến biệt thự ở Bắc Kinh của Lý Dương là miệng lại lắp bắp, giống như sất bả vào đại quan viên, không ngừng nhìn xung quanh.

Phải nói biệt thự ở Minh Dương của Lý Dương họ còn có thể hiểu, tất cả những điều ở đây có thể làm họ thực sự kinh ngạc, biệt thự đại hoa viên, bể bơi ngoài trời, còn có sân gôn màu xanh biếc, Trần Lỗi và Lưu Chấn Hoa đều có chút ngất ngây.

- Chưa nhìn thấy cảnh đời phải đi tới Lâm gia ở Canada họ sẽ càng ngạc nhiên.

Lý Xán bĩu môi, chỗ Lý Dương anh cũng lần đầu tiên tới nhưng không ngạc nhiên như Trần Lỗi và Lưu Chấn Hoa.

Lý Xán có thể là cùng Lý Dương đi qua nhiều đại hội thẩm định quốc tế, Lâm gia viên đường hoàng mỹ lệ, ở đó còn đẹp hơn nhiều ở đây, là nơi quý tộc thực sự.

- Nói về Lâm gia ở Canada tôi còn nhớ, anh ở đó không chút động dẩy còn chờ chúng tôi kéo mới có phản ứng.

Chu Văn cười, sắc mặt Lý Xán lập tức có chút đỏ, ngày đó biểu hiện của anh ở Lâm gia thực sự còn hơn cả bọn Trần Lỗi.

- Anh hai, không cần phải nói tôi, anh cũng như vậy mà.

Lý Xán vội vàng nói một tiếng, mấy người cùng cười ồ, sự ngạc nhiên và nghiêm trang khi trước lúc này cũng tiêu tan hết.

Lưu Chấn Hoa chỉ có thể cảm thán ở trong lòng, không biết lão đại cùng phòng của mình sẽ mang những ngạc nhiên nào tới nữa.

Xe đều đã vào bãi đỗ, Lamborghini của Hà San San cũng không ngoại lệ, nghĩ tới chiếc xe Lý Dương có chút đau đầu, quả đến tay anh muốn cũng không được, không muốn cũng không được.

Hà Kiệt lại tỏ vẻ đồng tình nhìn anh một cái, chiếc xe này chỉ cần Lý Dương nhận hoàn toàn có thể tưởng tượng được sau này Hà San San sẽ hằng ngày tới mượn xe, mà Hà San San có vấn đề gì Lý Dương còn là người đầu tiên bị truy cứu trách nhiệm.

Tới lúc đó Lý Dương còn thắm hơn anh nhiều.

Nhưng lúc này Hà Kiệt cũng không quản được nhiều như vậy, xe cũng mua rồi, gạo đã nấu thành cơm rồi anh chỉ có thể vượt quan hệ của mình sang một bên bằng không anh cũng xui xẻo như vậy.

- Lão đại, chỗ này của anh thật rộng lớn.

Vào tới phòng khách Trần Lỗi lại thốt lên một tiếng, phòng như vậy anh có thể có một tòa chết cũng mãn nguyện.

- Lão đại, nhà ở Bắc Kinh đắt như vậy nhà này của anh mua hết bao nhiêu tiền?

Chu Văn cũng hỏi một câu, bây giờ công ty đấu giá Lợi Đạt chi nhánh Bắc Kinh là do mấy người họ phụ trách, Chu Văn và Lý Bồi tiến bộ rất nhanh, đều rất có cố gắng.

Đội sau này mở lại công ty họ sẽ là tổng phụ trách công ty cũng trở thành người có quyền lợi rất lớn, nếu thời gian dài tôi luyện kiến thức chuyên ngành biết chút ít hoàn toàn có thể trấn thủ nhất phương.

- Cũng tạm, nhà này là người quen mua để lại cho tôi với giá ưu đãi, 120 triệu.

Lý Dương cười gật đầu, ai cũng biết nhà ở Bắc Kinh giá cao, mặt này anh không cần giấu hoặc lừa gạt họ. 120 triệu?

Trần Lỗi đang ngấm xung quanh bỗng giật mình, lập tức lắc đầu, Lưu Chấn Hoa lại há hốc miệng, một căn nhà hơn trăm triệu khó trách Lý Dương tiêu hơn chục triệu mua đồ cổ mà mắt không hề chớp.

- Lão đại chính là lão đại, nhà này tôi cả đời cũng không mua nổi.

Chu Văn cười một cách khổ sở, năm đó 6 anh em tình cảm đều rất tốt, cũng có người có điều kiện gia đình, cũng có người không tốt lắm nhưng không có ai quá kém, bố mẹ Lý Dương đều làm công chức, bố lại là giáo viên cấp ba, nuôi anh học đại học không vấn đề gì.

Tốt nghiệp vài năm mấy anh em họ bắt đầu có sự chênh lệch, 5 người họ tốt một chút có chênh lệch nhưng không quá lớn, nhưng so với Lý Dương thì chênh lệch rõ ràng nhìn thấy.

Đây vẫn là sự chênh lệch mãi không theo kịp.

Lý Dương xua tay nói: - đừng nói như vậy, nếu cố gắng không phải không có khả năng, năm đó tôi cũng nghĩ mình sẽ có một ngày mua được ngôi nhà như vậy.

- Lão Đại nói rất đúng, cứ cố gắng sẽ có thể, chúng ta đều phải học theo lão đại.

Lý Xán đứng lên nói to một câu, Hoắc Tư tiên sinh và Mao lão cũng đều đang tận hưởng những thứ ở biệt thự của Lý Dương, nghe thấy mấy người này nói Mao lão cười gật đầu.

Có lòng cầu tiến là được nhưng cũng đừng so bì với Lý Dương.

Đừng nói bọn họ, chính là bản thân mấy người này đang dốc sức vì cả cuộc đời họ, sao bì với Lý Dương có cảm giác khó chịu, Lý Dương chính là quái vật, thiên tài nghìn năm khó gặp.

Thiên tài, tuyệt đối không thể so với người bình thường được.

Về đến nhà Lý Dương phân phòng đầu tiên, ở đây phòng rất nhiều mấy người họ hoàn toàn có thể ở thoải mái.

Hà San San cũng muốn ở lại, lí do là làm bạn với Vương Giai Giai nhưng Lý Dương hiểu cô ở đây là muốn lái xe, cô tuyệt đối không dám muốn cái xe này chỉ có thể mượn cơ Lý Dương.

Sau khi Hà San San và Lamborghini tới Hà Kiệt liền bỏ đi.

Có Lý Dương tiếp nhận trách nhiệm của anh cũng giảm đi nhiều, lúc này tự nhiên trốn đi xa việc còn lại để Lý Dương lo liệu.

Minh Dương, sau khi Lý Dương đi trong nhà lão gia tử trở lại về yên tĩnh.

Nhưng lúc này trong sân lại đang ngồi một lão nhân vẻ mặt không được tốt lắm, Hà Lão ngồi đối diện với ông cười mỉm.

- Hà lão tại sao cậu không khuyên bảo cậu ta còn cùng cậu ta gây chuyện?

Người có giọng nói oang oang như lão gia tử này trong nước không ai khác chính là viện trưởng Hoàng người vừa tới Minh Dương.

Ông đến với tâm trạng vui vẻ nhưng vì sai sót trong công việc của họ mất trộm ba bảo bối ba bảo bối này vẫn chưa tìm thấy chính là sự lo lắng của ông.

Đột nhiên nhận được tin tốt trong đó một bảo bối đang ở Lật Thành Minh Dương, nơi đã khai quật một loạt những bảo bối này, ông lập tức triển khai công việc tức tốc tới đây.

Đến đây là để mang bảo bối quay về cố cung.

Đáng tiếc sau đó ông lại nhận được một tin xấu, bảo bối này Lý Dương đã cầm đi trước rồi, đồng thời quyên tặng cho bảo tàng Minh Dương, tất cả các thủ tục đều đã xong xuôi.

Hiện tại bảo bối làm viện trưởng Hoàng tha thiết mong chờ đã trở thành đồ quý giá được cất giữ cẩn thận của bảo tàng Minh Dương.

- Lão Hoàng, có một thứ thôi mà không cần thiết phải ngạc nhiên như vậy, loạt đồ sứ này có rất nhiều, nếu xuất thân từ Minh Dương đưa cho họ một thứ cũng không tồi, hà tất phải thu hết về?

Hà lão mỉm cười lắc đầu, phản ứng của viện trưởng Hoàng anh đã sớm dự liệu, nếu không có phản ứng gì mới là kỳ lạ.

- Không phải, cậu cũng phải biết bảo tàng Minh Dương không an toàn không thích hợp để cất giữ đồ sứ hoàn chỉnh có giá trị cao như thế.

Lời của Hà lão làm viện trưởng Hoàng tức giận lập tức phản bua một câu.

- Điểm này tôi biết, Lý Dương còn quyên tặng 1 triệu để cải tạo biện pháp an toàn cho bảo tàng đủ để bảo tàng Minh Dương có năng lực để bảo quản đồ sứ hoàn chỉnh này.

Hà lão còn có dáng vẻ cười cười, viện trưởng Hoàng trợn mắt nhìn Hà lão, đột nhiên vẻ ảo não hữu khí vô lực nói: - tôi biết việc này là thầy trò các cậu cùng gây nên nhưng cậu phải biết đó là đồ Cố Cung bị mất trộm tôi có trách nhiệm tìm lại.

Hà lão đặt chén trà xuống sắc mặt có chút nghiêm túc nhẹ nhàng nói: - chính vì điều này tôi mới đồng ý với quyết định của Lý Dương đem bảo bối này lưu ở Minh Dương.

Viện trưởng Hoàng ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Hà lão trước mặt, lão gia tử lại nói: - lão Hoàng thực lực của anh tôi không phủ nhận, ở trong nước thậm chí trên thế giới đều là đỉnh cao nhưng viện trưởng này anh cũng có tuổi rồi về mặt quản lý anh cho rằng tôi thế nào?

- Quản lý?

Trên mặt viện trưởng Hoàng lộ sự kinh ngạc từ từ nói, lại có chút hoang mang.

Ông chủ yếu vì thực lực và sức ảnh hưởng mới nhận chức viện trưởng, đồng thời viện trưởng cũ cũng có quan hệ mật thiết với anh, sự giới thiệu của viện trưởng cũ cũng có ý nghĩa nhất định.

Uy vọng của viện trưởng Hoàng thực sự rất cao, trình độ cả thế giới biết đến, tất cả các chuyên gia trong Cổ Cung đều vô cùng khâm phục ông.

Nhưng nói đến quản lý viện trưởng Hoàng thực sự có chút bất cẩn không coi trọng, nếu không phải là có sự giúp đỡ mấy lần ông căn bản không thể quản được quầy hàng lớn.

Cho dù như vậy Cổ Cung cũng bị lộ mấy lần.

Nổi tiếng nhất là lần việc Diêu Từ khí bị tổn hại, về giá trị Diêu Từ khí trên chục triệu chỉ là vì sơ xuất biến thành mấy mảnh nhỏ, tất cả mọi người ở đó đều vô cùng đau lòng.

Mặc dù đây là cấp dưới bất cẩn tạo thành nhưng viện trưởng Hoàng là lãnh đạo cao nhất cũng không thể trốn tránh trách nhiệm.

Ngoài ra còn có vụ mất trộm lần này, cũng do quản lý sơ xuất, đây không phải lần đầu, trước đó có người thành công ăn trộm đồ ở trong Cổ Cung, một loạt sự việc đều nói rõ vấn đề.

Viện trưởng Hoàng nhìn chằm chằm bảo bối, về mặt quản lý thực sự không phải.

Chỉ là nói người khác không tốt cũng không dám nhắc đến anh ta, trước mặt Hà lão cũng không nhắc qua, lần này mượn cơ hội Lý Dương quỳên góp đồ sứ đúng lúc nhắc nhở một lần làm viện trưởng Hoàng coi trọng mặt quản lý hơn.

Đương nhiên rồi, Hà lão không phủ nhận năng lực quản lý của viện trưởng Hoàng, chỉ là để ông quan tâm hơn về phương diện này.

So với tuổi của ông chức viện trưởng này cũng làm không được bao lâu, Hà lão giải thích suy nghĩ của ông, muốn lưu giữ nhiều bảo bối cho đời sau, cũng có thể nói viện trưởng Hoàng không phải vì ý riêng là mà nghĩ cho việc chung.

Nhưng ông cũng không thể giữ được, nếu là mấy năm cuối về mặt quản lý có những sơ xuất lớn thì bảo bối lưu giữ cũng không có tác dụng, sơ xuất này sẽ luôn theo ông.

May mà sự việc này còn chưa phát sinh, còn có cơ hội tránh, đây cũng là nguyên nhân quan trọng mà Hà lão ủng hộ Lý Dương.

- Về mặt quản lý tôi thực sự không làm tốt.

Một lát sau viện trưởng Hoàng mới lắc lắc đầu, những lời này chỉ Hà lão dám nói với ông như vậy.

- Đây mới là trọng điểm, tôi cảm thấy bảo bối này lưu ở Minh Dương đối với anh không có trách nhiệm gì, trên mặt Hà lão lộ ra nụ cười.

- Tôi hiểu rồi, ý của ông là đây là một tiếng chuông cảnh tỉnh của tôi để tôi nhớ trong lòng.

Viện trưởng Hoàng cười một cách khổ sở, những điều Hà lão nói đều rõ ràng như vậy ông không thể không hiểu, mà ông cũng hiểu những điều Hà lão làm đều là vì ông.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1088. Chương 1084: Quyết Định Ngày Kết Hôn (1)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Lão gia tử cười không nói gì, xem ra hôm nay hiệu quả không tồi.

Cho nên viện trưởng Hoàng cũng là vì đề phòng rắc rối, quản lý mấy năm nay của Cố Cung thực sự có chút nơi lỏng, lão gia tử mặc dù địa vị cao nhưng dù sao cũng không phải người của Cố Cung cũng không tiện nói gì.

Mượn cơ hội này để viện trưởng Hoàng chú ý hơn vào vấn đề công việc cũng là việc tốt.

Đương nhiên đây không phải là phủ định năng lực làm việc của viện trưởng Hoàng, mấy năm nay sự phát triển của Cố Cung rất không tồi, công của viện trưởng Hoàng không ít, không thể vì một chút nhỏ mà phủ nhận công lao của anh.

- Được, đây chính là tiếng chuông cảnh tỉnh của tôi, đồ sứ này lưu ở Minh Dương không có bất cứ vấn đề gì, dù sao cũng là văn vật khai quật ở Minh Dương.

Một lát sau viện trưởng Hoàng mới ngẩng đầu lên, mắt của anh đã không còn sự oán giận như trước mà rất sáng.

Lão gia tử lộ nụ cười xán lạn, viện trưởng Hoàng có thể nghĩ thông đối với Cố Cung thậm chí đối với cả giới sưu tầm là một chuyện tốt.

Hà lão, nhưng tôi cũng có một yêu cầu nhỏ, viện trưởng Hoàng đột nhiên lại nói một câu.

Lão gia tử hơi ngạc nhiên, lập tức hỏi:

- yêu cầu, yêu cầu gì?

- Lần này đánh tráo án, hai bảo bối còn lại vẫn chưa tìm thấy hi vọng Lý Dương có thể tìm thấy sau khi hai bảo bối tìm được tôi cũng sẽ để ở bảo tàng Minh Dương.

Lão gia tử cau mày liền lắc đầu nói:

- Gặp được đồ này đơn giản chỉ là may mắn, hai bảo bối đó hiện tại một chút tin tức cũng không có anh bảo cậu ấy tìm thế nào?

Bảo bối này nếu ở trong nước còn dễ nói nhưng bảo bối này đã xác định là lưu lạc ở nước ngoài.

Ở nước ngoài tìm được hai bảo bối không khác gì mò kim đáy biển, cho dù công khai xuất hiện anh cũng chưa chắc có thể phát hiện được, dù sao đây là một lần tráo án không công khai, người biết không có mấy.

- Vận may của Lý Dương cũng không tồi, tôi tin cậu ta.

Viện trưởng Hoàng cười híc híc, anh không phải là tán dương, đối với vận may của Lý Dương anh thực sự tin tưởng.

Tùy Hầu Châu, Lan Đình Tự chỉ bảo như vậy đều có thể tìm được rất khó tưởng tượng, còn có bảo bối nào Lý Dương không tìm được?

- Vậy được, quay lại tôi nói việc này với anh.

Lão gia tử nghĩ ngợi một lát sau đó cười gật đầu, chỉ là để Lý Dương đi tìm, không phải nhiệm vụ chết, đồng ý cũng không vấn đề gì, huống hồ lão gia tử cũng có cảm giác, giao cho Lý Dương chưa biết chừng có thể tìm thấy bảo bối này.

Lý Dương ở Bắc Kinh, không hề biết hai vị lão nhân đang lên giao cho anh một nhiệm vụ.

Anh lúc này đang ở nhà chiêu đãi bạn bè, khách hôm nay đến không ít, Bạch Minh, thầy giáo Thái đều đến, còn có Đường Xuân Minh của Vinh Bảo Trai và Phương lão cũng đến.

Ngoài họ ra Liễu lão và Chu lão mấy vị tiền bối ở Bắc Kinh cũng đều có, mấy người này đều là người quen của Lý Dương.

Họ xuất hiện ở đây có quan hệ rất lớn với Bạch Minh.

Cái miệng to của Bạch Minh từ khi ở Minh Dương về luôn miệng Tùy Hầu Châu và Lan Đình Tự, nghe thấy hai bảo bối này mấy người đầu có ngồi yên vội vàng vàng đều muốn chạy tới Minh Dương tìm Lý Dương.

Nhưng cuối cùng họ lại kiềm chế Minh Dương còn có Hà lão không thể tùy tiện đến làm phiền.

Chẳng bằng Lý Dương vừa về Bắc Kinh mấy người này đều tìm đến cửa.

Tin tức Lý Dương trở về cũng là Bạch Minh tiết lộ ra, trước khi Lý Dương quay về đã gọi điện cho Bạch Minh, lúc đó anh đúng lúc đang ở Vinh Bảo Trai, Liễu lão cũng ở đó, muốn giữ bí mật cũng khó.

- Tiểu Lý thực sự là Lan Đình Tự sao?

Trong phòng khách còn chưa ngồi Phương lão đã vội vàng hỏi một câu, anh và biểu hiện của viện trưởng Hoàng trước đó giống nhau.

Phương lão thích nhất tranh chữ, Tùy Hầu Châu và bảo bối khác cũng đều không tồi nhưng anh quan tâm nhất vẫn là Lan Đình Tự, tranh thiên hạ đệ nhất này có ý nghĩa không như bình thường.

- Phương lão, ngài đừng vội tôi lập tức cầm đồ ra.

Lý Dương cười gật đầu, Lan Đình Tự này cho dù Phương lão không đến anh cũng cầm đến cho ông xem, Phương lão cũng đã giúp Lý Dương không ít, Lý Dương lại biết sở thích của Phương lão, như vậy chắc chắn phải cầm cho Phương lão thưởng thức.

- Được, được.

Phương lão biểu hiện có chút kích động, đứng ở đó cũng chưa ngồi không ngừng đi đi lại lại.

Trần Lỗi, Lưu Chấn Hoa lại đang ở bên cạnh hiếu kỳ nhìn mấy vị tiền bối, bọn Lý Xán và Chu Văn lại đang chào hỏi mấy vị tiền bối, không dám lạnh nhạt chút nào.

Đặc biệt là đối với Liễu lão Lý Xán biểu hiện rất khiêm tốn, đây có thể là ông nội của Liễu Tuấn mà Liễu Tuấn cũng là anh em tốt của anh, bây giờ vẫn thay anh làm việc quản lý công ty.

Lan Đình Tự đã được Lý Dương mang về biệt thự, vẫn chưa để ở trong kho bảo bối, lấy về rất đơn giản, một lát sau Lưu Cương đã đem cuốn tranh ra.

Thu dọn bàn xong Lý Dương rất nhanh mở bức tranh chữ ra, bày trước mặt mọi người.

Lý Dương đã nhiều lần nhìn thấy tranh chữ, bây giờ chỉ là thưởng thức và cảm thán, không có gì kinh ngạc, Bạch Minh và Hoắc Tư tiên sinh cũng gặp qua mấy lần, cũng không có kinh ngạc lần đầu tiên.

Phương lão, Liễu lão, còn có Đường Xuân Minh của Vinh Bảo Trai, lúc này lại ngây người ra đó, trong mắt đầy sự kinh ngạc.

Lý Xán, Chu Văn và Lưu Chấn Hoa mấy người mắt đều tròn tròn, bất luận là người hiểu thư pháp hay không bây giờ đều bị bức tranh chữ trước mặt cuốn hút.

Chính Hà San San cũng đứng ngây người ra đó, trong mắt không ngừng sáng lên.

Lưu Cương đứng ở bên cạnh nhìn phản ứng của mấy người này lại cười lắc đầu.

Đây mới là phản ứng bình thường, bất kỳ người nào lần đầu nhìn thấy chữ thần kỳ đều sẽ ngạc nhiên, không ai là ngoại lệ.

Thưởng thức một lần Lý Dương bèn ngồi bên cạnh nghỉ ngơi để họ thưởng thức kỹ càng, Lý Dương hiểu không có thời gian nhất định họ không thể thưởng thức xong.

Nhân thời gian này, Lý Dương dặn dò nhà bếp chuẩn bị thức ăn ngon để mời khách, hôm nay Lý Dương không đặt nhà ăn, ăn ở nhà.

Trình độ đầu bếp trong nhà không tồi, làm đồ ăn còn ngon hơn ở tiệm.

Sau một tiếng Đường Xuân Minh là người đầu tiên hồi phục lại dáng vẻ như thường, anh nhắm mắt ngồi trên ghế sofa còn không ngừng hồi ức về tất cả những gì nhìn thấy vừa rồi.

Lúc này cho dù là hồi ức cũng là một sự hưởng thụ.

Đường Xuân Minh dù sao cũng là tổng giám đốc của Vinh Bảo Trai, là người quản lý cấp trên, và Phương lão, Liễu lão như vậy đơn giản chỉ là học vấn không như nhau, sức chống cự của anh đối với những thứ này có chút mạnh hơn.

Lại qua nửa tiếng Liễu lão và Chu lão cũng học theo cách Đường Xuân Minh, nằm trên ghế, từ từ cảm nhận.

Sau 10 phút, Phương lão mới ngồi xuống, thở nhẹ, thời gian anh nhìn lâu nhất cũng hao tổn tinh thần nhất, lúc này đã có chút mệt.

- Tranh thiên hạ đệ nhất, không hổ là thiên hạ đệ nhất.

Một lát sau Châu lão mới cảm thán một câu, tất cả những người đã xem bức tranh này đều có cảm nhận như anh, thiên hạ đệ nhất hoàn toàn xứng đáng, chưa từng ai có, Vương Hy Chi, là thánh thư thực sự.

- Đúng thế, bảo bối này có thể lại hiện thế, Lý Dương anh đúng là công đức lớn.

Phương lão mở mắt, trên mặt ông có chút mệt mỏi, nhưng vẫn có vẻ vui hơn, ý nghĩa của bức tranh này nhiều hơn, nhưng rõ ràng nhất bức tranh này cũng thể hiện thành quả văn minh thần kỳ của Trung Hoa.

- Phương lão ngài quá khen rồi, không còn sớm nữa tôi đã chuẩn bị bữa tối rồi, mọi người cùng nhau ở lại ăn cơm đi.

Lý Dương cười lắc đầu, họ đến từ trưa, lúc này đúng là bữa tối.

Tất cả mọi người đều không từ chối, đặc biệt là Đường Xuân Minh và bọn Phương lão, Lan Đình Tự đã thấy rồi nhưng Tùy Hạo Châu vẫn chưa thấy, mặt khác còn có ngọc bài Tử Cương Huyền trong lưu truyền, trên tay Lý Dương còn có rất nhiều bảo bối đều làm họ mong chờ.

Nhìn Lý Dương Đường Xuân Minh lại lộ ra chút ngưỡng mộ.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy Lý Dương, người trẻ tuổi thần kỳ này luôn mang lại cho họ những niềm vui. Cho đến bây giờ chính anh cũng không thể không thừa nhận Lý Dương tuyệt đối là thiên tài nghìn năm khó gặp, sự xuất hiện của anh là phúc âm của cả giới sư tầm Trung Quốc, cũng là sức sống mới cho giới sư tầm.

Chỉ riêng việc tìm được bảo bối thất truyền này công lao của Lý Dương cũng đủ ghi vào sử sách.

Buổi tối uống rượu không nhiều, sau bữa tối Lý Dương liền cầm Tùy Hạo Châu ra, sau khi tắt đèn, Tùy Hạo Châu sáng dịu dàng làm mọi người trợn tròn mắt.

Dạ Minh Châu ở trình độ này cho dù là bọn Liễu lão cũng chưa từng nghe qua chứ đừng nói đến nhìn thấy.

Sau khi cầm ra Tùy Hạo Châu Lý Dương lại cầm ra ngọc bài Tử Cương Huyền.

Ngọc bài Tử Cương Huyền thần kỳ hào hùng, lại một lần nữa làm chấn động bọn Đường Xuân Minh, nếu là ban nãy họ chỉ là ngưỡng mộ còn bây giờ lại là sự ghen tỵ đổ kỵ.

Nhìn thấy sự xuất hiện của hết bảo bối này đến bảo bối khác phải nói họ không có chút ghen tỵ thì là nói dối.

Vinh Bảo Trai có bảo tàng của riêng mình, bên trong có rất nhiều bảo bối quý thậm chí như một Cố Cung nhỏ nhưng họ không có nhiều quốc bảo như vậy.

Nếu nói về một số quốc bảo đứng đầu bây giờ đến Cố Cung cũng không so được với Lý Dương.

Đường Xuân Minh nhìn Lý Dương một cách phức tạp, sau đó lắc đầu, lúc này anh có thể hiểu được cảm nhận của viện trưởng Hoàng, nhiều thứ đẹp như vậy chính là anh cũng vô cùng ao ước có hai thứ đồ này.

Sau khi bảo bối được bày ra, bọn Phương lão đứng dậy cáo từ.

Hai bảo kiếm Can Tương, Mạc Tà Lý Dương lần này mang về không cầm ra, triển lãm của Bạch Minh Lý Dương lần này dự định tổ chức với quy tắc cao, phải giữ lại một chút.

Lúc đó xuất hiện bảo bối mọi người đều chưa nhìn qua sẽ càng có ý nghĩa.

Lý Dương không biết khi anh bày những bảo bối này Hoắc Tư tiên sinh luôn nhìn trộm anh.

Càng nhìn Hoắc Tư tiên sinh càng bấu môi cười đầy ẩn ý.

Khi Lý Dương bày mấy bảo bối này bất kể là biểu lộ tình cảm đều không có chút kiêu ngạo rất tự nhiên, dường như cái anh bày ra không phải là thần khí quốc bảo đứng đầu mà là một thứ đồ rất bình thường.

Thái độ như vậy xuất hiện ở Lý Dương chỉ hơn hai mươi tuổi, người trẻ tuổi như vậy thực sự khó kiếm, Hoắc Tư tiên sinh đánh giá anh càng ngày càng cao, mà đối với con người Lý Dương này càng thêm hiếu kỳ.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1089. Chương 1085: Quyết Định Ngày Kết Hôn (2)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Trong phòng sách, Bạch Minh đang đứng nhìn Lý Dương bày những đồ bình thường ở đây.

Cách bài trí của thư phòng Lý Dương và lão gia tử na ná nhau, có rất nhiều đồ sưu tầm trang trí bên trong nhưng những thứ này đa phần đều là Lý Dương tự khai quật được, vừa thưởng thức vừa có thể nhớ lại một chút niềm vui.

Trong đó có mấy thứ đồ là Bạch Minh hỗ trợ Lý Dương, khi ở Hương Cảng cùng mua.

Nhìn thấy thứ đồ quen thuộc này trong mắt Bạch Minh lại có chút khâm phục, anh rất rõ những thứ đồ này Lý Dương đều mua với giá rất thấp, dường như đều là bảo bối mua hời.

Mặc dù không phải là hời lớn nhưng có thể mua được nhiều món hời như vậy cũng là chuyện không dễ.

-Bạch đại ca, xin lỗi để anh đợi lâu.

Lý Dương về tới thư phòng, tối nay Bạch Minh chưa đi, anh vẫn muốn cùng Lý Dương bàn về thủ tục cuối cùng cho triển lãm.

- Không có, không có Hoắc Tư tiên sinh đã dàn xếp xong chưa?

Bạch Minh lập tức xua tay, trong nhà hôm nay có nhiều khách Lý Dương phải bàn chuyện triển lãm với Bạch Minh, buộc phải sắp xếp những người khách ổn thỏa.

Lúc này Hoắc Tư tiên sinh, Mao lão còn có bọn Lý Xán đều ở bể bơi ở hoa viên nói chuyện.

Bây giờ là đầu tháng bảy, sau bữa tối ngồi ở bể bơi hít thở không khí trong lành cảm nhận được làn gió đêm thanh mát, thật thoải mái.

Trần Lỗi, Lý Bồi lại thay áo tắm, nhảy vào bể bơi, ở đây có đèn rất sáng, xung quanh bể bơi sáng như ban ngày, nước ở bể bơi cũng không sâu không có bất cứ nguy hiểm gì.

- Họ đều ở bên ngoài, đang nghỉ ngơi.

Lý Dương kéo Bạch Minh ngồi xuống, ngồi trên ghế sofa, Bạch Minh lại ngẩng đầu lên trơ mắt nhìn Lý Dương.

- Cậu sao vậy? Lý Dương bị cậu ta nhìn một cách khó hiểu không chịu được bèn hỏi một câu.

- Không phải, Lý lão đệ, tôi có một thỉnh cầu nhỏ hi vọng anh đồng ý.

Bạch Minh lập tức lắc đầu không đợi Lý Dương trả lời tiếp tục nói: - triển lãm lần này Lan Đình Tự có thể đưa ra triển lãm cùng không, có bức họa này buổi triển lãm sẽ có ảnh hưởng không ít.

Nói xong Bạch Minh lại nhìn chằm chằm Lý Dương, trong mắt đầy sự hi vọng.

Lý Dương lẳng lặng cười, nhẹ nhàng lắc đầu, Bạch Minh từ từ há hốc miệng ra, vẻ mặt nhanh chóng ủ rũ, cả khuôn mặt chỉ bộc lộ một vẻ đó là thất vọng.

- Cậu không nói tôi cũng sẽ đem Lan Đình Tự qua mà triển lãm lần này không chỉ là Lan Đình Tự .

Lý Dương cười nói một câu, Bạch Minh lại ngẩng đầu lên đầy kinh ngạc, vẻ mặt cậu ta lập tức trở lại bây giờ rất hơn hởi, sắc mặt thay đổi rất nhanh, ngay cả Lý Dương cũng phải khâm phục.

- Ý của anh là ngoài Lan Đình Tự còn có bảo bối khác của anh trong triển lãm, Bạch Minh lại vội vàng hỏi một câu.

- Đúng, Lý Dương gật đầu.

Bạch Minh có chút lo lắng lại hỏi lần nữa:

- Có Tỳ Hưu Châu không?

- Có

Bạch Minh ngạc nhiên lộ rõ vẻ vui sướng:

- Ngọc bài Tử Cương Huyền thì sao?

- Cũng có.

- Bát Trường Sinh? Bạch Minh ngây người nhìn Lý Dương, hỏi theo bản năng.

- Ngoài bát Trường Sinh còn có 5 thần kiếm Trảm Lô, Ngự Trường, Thừa Ảnh, Can Tương, Mạc Tà, thêm bình tiên âm cả bộ, tổng cộng 10 thần khí đứng đầu sẽ bày ở triển lãm.

Lý Dương cười, mỗi thứ mà anh nói làm Lý Dương cứ há hốc miệng, cuối cùng miệng cậu ta há to có thể nhét được nắm tay vào.

Mười bộ thần khí quốc bảo đứng đầu, đây là khái niệm gì, Cổ Cung một lần cũng không thể lấy ra nhiều như vậy, nhiều thần khí như vậy xuất hiện, khỏi phải nói những người biết tin này chắc chắn sẽ chủ động tới tận cửa.

Không đến chắc chắn sẽ hối hận.

Lấy mười bộ thần khí đứng đầu để tiến hành triển lãm cũng là kết quả mà Lý Dương đã bàn với lão gia tử, lần này là lần đầu tiên Lý Dương công khai triển lãm, mặc dù nói là dùng bảo tàng của Bạch Minh nhưng thứ triển lãm đều là của anh.

Đây cũng là một lần Lý Dương tự mình thể hiện.

Như vậy đồ chắc chắn không thể ít, nhất định phải có bảo bối ở đây nhưng những thứ đồ cầm ra không thể nhiều quá, Lý Dương không thể lấy hết bảo bối trong tủ của mình ra, anh còn phải tự mình mở bảo tàng.

Việc mở bảo tàng kỳ thực Lý Dương đã sớm có ý tưởng nhưng cứ bận đồ sưu tầm lại không nhiều, ý tưởng này cứ để đó đợi có cơ hội sẽ dùng, Lý Dương chắc chắn sẽ mở bảo tàng này.

Triển lãm lần này coi là một sự thử nghiệm nhỏ.

Ngoài 10 bộ thần khí quốc bảo đứng đầu ra Lý Dương trên tay còn rất nhiều bảo bối khác cũng xuất hiện ở triển lãm, ví dụ như đại hang vạn lịch mua ở Hồng Kông, Ca Diêu Thủy Vu đào được ở Vân Nam, Mao Từ gặp ở Nam Kinh,...

Ngoài điều này ra rất nhiều bảo bối thắng ở Canada mang về cũng sẽ công khai bày biện.

Mà Nguyên Thanh Hoa Quý Cốc Tử Hạ Sơn cũng lần đầu tiên công khai triển lãm trước mặt người dân trong nước, bảo bối lần này ở trong tay Lý Dương người biết đã rất nhiều nhưng rất nhiều người vẫn chưa tận mắt nhìn thấy.

Bảo bối nhiều như vậy đủ để mở triển lãm một lần, bảo tàng của Bạch Minh không quá lớn.

- Tốt, tốt, tốt quá rồi, Lý lão đệ tôi thực sự không biết cảm ơn anh thế nào.

Bạch Minh rất kích động, thực sự rất kích động, anh cho rằng triển lãm lần này Lý Dương chỉ đưa ra một vài đồ bình thường, những thần khí đứng đầu này có thể có hai thứ đã là tuyệt vời rồi nhưng không ngờ một lúc đã có 10 bộ.

Mười bộ, cả 10 bộ thần khí Bạch Minh cuối cùng cũng có thể mở mành mở mặt rồi, những người khác của tỉnh nói bảo tàng của anh chỉ triển lãm vài mảnh sứ vỡ.

Cả Trung Quốc thậm chí toàn thế giới người có thể sở hữu nhiều quốc bảo đứng đầu như vậy cũng không nhiều.

Nhìn Bạch Minh kích động Lý Dương lại khẽ lắc đầu, ngọc tỷ truyền quốc hiện tại anh chỉ có trên danh nghĩa không phải thực sự của anh, nếu không Lý Dương cũng đem ngọc tỷ truyền quốc bày ở triển lãm.

Các đồ vật xác định xong xuôi tiếp theo là thời gian cho triển lãm, Bạch Minh rất nóng vội, ước gì ngày mai có thể bắt đầu triển lãm, nhưng điều này là không thể, nhiều bảo bối như vậy xuất hiện ở bảo tàng của Bạch Minh Lý Dương phải cải tạo các biện pháp an toàn ở đó.

Vấn đề an toàn một chút cũng không được qua loa.

Thời gian cải tạo khoảng 3 ngày, tạm thời triển lãm không cần cải tạo nhiều, giao cho bọn Triệu Vĩnh là được.

Sau khi cải tạo triển lãm hoàn toàn không vấn đề gì rồi, cuối cùng Lý Dương và Bạch Minh xác định được ngày giờ triển lãm chính thức là sau 5 ngày, thời gian triển lãm cũng là năm ngày, trong 5 ngày mỗi ngày thời gian tham quan là 8 tiếng.

Mà ngày đầu tiên chủ yếu tiếp đón đồng nghiệp, không mở cửa, tính ra thời gian triển lãm là 4 ngày.

Sau khi sắp xếp xong xuôi tất cả, Bạch Minh muốn rời đi, anh hoàn toàn có thể tưởng tượng được sau năm ngày, những đồng nghiệp đó ở bảo tàng sẽ kinh ngạc và ngưỡng mộ như thế nào, mà triển lãm bốn ngày đó sẽ nâng cao danh tiếng của bảo tàng.

Đỉnh điểm một mình anh không thể tưởng tượng được.

Đương nhiên anh cũng rất rõ tất cả đồ mang đến đều là của Lý Dương, đối với Lý Dương trong lòng Bạch Minh vô cùng cảm kích, nhưng anh không thể nói ra, đây cũng là tính cách của Bạch Minh.

Nghỉ ngơi một buổi tối, ngày thứ hai Lý Dương dẫn mấy anh em đến đi dạo một vòng quanh Bắc Kinh.

Hoắc Tư tiên sinh cũng đi theo, ngày hôm nay không ai nói về đồ cổ, cũng không ai nói chuyện sư tử, mọi người đều đi chơi thoải mái một ngày.

Nhưng việc làm Lý Dương lo lắng nhất cũng xảy ra rồi, Hà San San đã lái Lamborghini đi, ép Lý Dương bắt đắc dĩ để Lưu Cương đi trông nom A đầu này tránh những việc phát sinh ngoài ý muốn.

Trong lòng Lý Dương cũng đang nghĩ phải dốc sức xử lý việc này nếu không sớm muộn cũng gây phiền toái lớn.

Sau khi chơi hai ngày, Lưu Chấn Hoa rời Bắc Kinh, anh là công vụ viên của chính phủ không thể nghỉ việc lâu ngày nhưng họ cũng hẹn nhau rồi sau mấy tháng lại tụ họp ở Minh Dương.

Bây giờ bọn họ đã có liên lạc, cho dù không ở với nhau hằng năm muốn tụ họp cũng không khó.

Lý Xán, Lý Bồi và Chu Văn đều quay lại công ty, mấy ngày nay Liễu Tuấn gọi điện thoại đến không ít, bọn Lý Xán không về sợ Liễu Tuấn chạy tới bắt người.

Bọn Lý Xán cũng hẹn Lý Dương đợi triển lãm 1 ngày chắc chắn sẽ quay lại để cổ vũ.

Mao lão cũng đi, ông cũng vậy bản thân có rất nhiều việc không thể ở chỗ Lý Dương lâu, nhưng triển lãm anh cũng sẽ tới, quan hệ của Bạch Minh rất tốt, lại là triển lãm sản phẩm sưu tầm của Lý Dương bất luận thế nào anh cũng phải đi.

Nhiều người rời đi biệt thự yên tĩnh hẳn.

Bây giờ ở đây chỉ còn Trần Lỗi và Hoắc Tư tiên sinh, sau khi Hoắc Tư tiên sinh tới Trung Quốc đều không rời đi, từ đầu đến cuối đều đi theo Lý Dương, cho dù có thúc giục ở bên Mỹ cũng không quan tâm.

Thời gian qua rất nhanh, bảo tàng của Bạch Minh đã được bọn Triệu Vĩnh hoàn tất cải tạo, những thứ Lý Dương đã chuẩn bị cũng bắt đầu được bày ra.

Trong mấy ngày chuẩn bị cho triển lãm, Lý Dương và Vương Giai Giai đều bận, nhà Vương Giai Giai chắc chắn phải đi, quay về Bắc Kinh không thăm bố mẹ vợ sẽ bị trách mắng.

Lần này về nhà còn có một việc quan trọng đó là bàn bạc ngày kết hôn.

Nếu ngày kết hôn có thể định được vợ chồng Lý Quân Sơn sẽ tới Bắc Kinh lần này lại bàn về mọi việc liên quan đến kết hôn.

Nhà cũ của Lý Dương ở Lật Thành Minh Dương, theo tập tục ở quê thì phải tổ chức hôn lễ ở quê nhà nhưng hoàn cảnh gia đình Vương Giai Giai rất đặc biệt, chắc chắn sẽ tổ chức hôn lễ ở Bắc Kinh, tình hình này giải quyết thế nào phải chuẩn bị trước.

Thông qua bàn bạc, ngày kết hôn cuối cùng được tổ chức vào Nguyên Đán, thời gian quốc khánh gấp quá không sắp xếp kịp.

Sau khi ngày kết hôn được quyết định quan hệ của Lý Dương và Vương Giai Giai lại tiến thêm một bước, Vương Giai Giai trên mặt cười không ngớt, chưa đầy nửa năm nữa cô đã được mặc áo cưới chính thức trở thành vợ của Lý Dương.

Tất cả mọi việc đều đã xong, cũng tới ngày triển lãm chính thức.

Triển lãm lần này, Bạch Minh vô cùng coi trọng, tuổi của Bạch Minh không lớn nhưng vượng nhất trong đám người, anh mời rất nhiều đồng nghiệp, hơn 300 thiệp mời, mời họ ngày đầu tiên tham gia triển lãm.

Bạch Minh dự tính hơn 300 thiệp mời này chỉ ít cũng phải đến một nửa, đây không phải là nói anh có uy, bảo bối của triển lãm lần này dù sao cũng đều là của Lý Dương cho dù trước không có triển lãm gì cũng đủ sức thu hút.

Huống hồ trước Bạch Minh còn mạnh miệng nói không ít.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1090. Chương 1086: Đề Là Nhân Vật Quan Trọng

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Lão Đại, nơi này thật nhiều người?

Trần Lỗi mới vừa xuống xe, thật hưng phấn kêu lên một tiếng, hẳn là người thích náo nhiệt, lúc này của nhà bảo tàng có không ít người, đếm qua một cái, chỉ ít có năm sáu chục người.

Lý Dương tới không tính muộn, trước khi triển lãm chính thức bắt đầu còn có gần một giờ, lúc này đã nhiều người tới như vậy, đủ để nhìn ra sự náo nhiệt ngày hôm nay.

- Lý đại ca, Lý đại ca, anh đã đến rồi!

Lý Dương đi chưa tới hai bước, cách đó không xa có 1 thanh niên chạy đến đây, thoát nhìn so với nhỏ hơn Lý Dương nhiều, khuôn mặt non nớt, đang lớn tiếng kêu.

- Tiêu Nham, sư phụ của cậu đâu?

Người đó là Tiêu Nham, hẳn có thể trở thành đồ đệ của Bạch Minh, người tiền cử chính là Lý Dương, hơn nữa không có Tiêu Nham, Lý Dương cũng không mua được Mao Sứ, Bạch Minh cũng sẽ không tổ chức được triển lãm lần này.

- Anh ấy đang tiếp đãi mấy người bạn mới tới hôm nay, Lý đại ca, anh đi theo em!

Tiêu Nham chỉ chỉ phía sau, hôm nay người tới cũng vượt qua tường tượng của Bạch Minh, hẳn nghĩ sẽ có một nửa người đến, nhưng hiện người đến xem có thể nhiều hơn người được mời.

Lúc này Bạch Minh đã bị đông đảo bạn bè vây quanh, căn bản không rảnh, trước đó hẳn đã nhắc Tiêu Nham, khi Lý Dương tới, để cho hẳn tiếp đón.

Bạch Minh cũng biết, Lý Dương và Tiêu Nham quan hệ không tồi.

Tiêu Nham dẫn Lý Dương bọn họ trực tiếp vào trong viện bảo tàng, nhà bảo tàng của Bạch Minh không lớn, nhưng cũng đủ cả các phòng lớn nhỏ, phòng tiếp khách không thể không có.

Tiêu Nham dẫn bọn họ đi vào, bên trong phòng khách hiện đã có không ít người .

- Lý đại ca, lần này anh mang đến thật nhiều bảo bối, mấy ngày nay sư phụ cứ cười suốt ngày, em thấy miệng đều sắp méo đi vì cười rồi!

Tiêu Nham rót trà cho Lý Dương và Hawes tiên sinh, lại hưng phấn nói một câu, hẳn không biết thân phận của Hawes, nhưng người đi theo Lý Dương tới hẳn cũng sẽ không coi thường.

- Cũng không nhiều đồ, chủ yếu là chỗ bảo tàng sư phụ của cậu không lớn, nếu là lớn một chút thì mấy thứ này không đáng vào đâu!

Lý Dương cười ha ha một tiếng, mấy ngày nay Bạch Minh vui vẻ là cái chắc, nhiều bảo bối tốt như vậy xuất hiện ở trong này, mỗi lần nhìn thấy Bạch Minh liền gặp bật cười, miệng tự nhiên không khép được.

Hơn nữa, lần này Bạch Minh cũng không giữ bí mật, trước triển lãm đã nói hết sẽ có những bảo bối gì.

Những bảo bối được triển lãm, tối hôm qua Triệu Vĩnh bọn họ đã đưa tới, hiện tại tất cả đều bố trí xong xuôi, toàn bộ bảo bối, đều được che vải cho đến khi triển lãm bắt đầu.

Ngay cả đồ đệ của hẳn là Tiêu Nham, cũng không biết nơi nào bày đồ gì, chỉ biết là rất nhiều đồ, tất cả đều là do Lý Dương sưu tầm.

- Lý đại ca, anh nghỉ ngơi trước đã, bên ngoài nhiều người, em phải đi ra ngoài chút!

Tiêu Nham nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi nói cùng Lý Dương một câu, lúc này bên ngoài càng nhiều người tới, một mình Bạch Minh đã sớm ứng phó không nổi, Mao lão và Thái lão bọn họ cũng đang giúp, nhưng nhân công cũng không đủ.

Nhìn thấy bọn họ đều bận, Tiêu Nham cũng có chút ngồi không yên.

- Cậu đi đi!

Lý Dương mỉm cười gật gật đầu, không vì Tiêu Nham để hẳn ở nơi này mà tức giận.

Chào hỏi khách khứa, là chuyện chủ nhân nên làm, cái này cũng có thể nhìn ra bọn hẳn không có coi Lý Dương là người ngoài. Nếu không vì thân phận của mình có chút đặc thù, Lý Dương cũng sẽ ra ngoài hỗ trợ, tiếp đón một vài khách.

Chỉ tiếc hẳn không thể ra được, Lý Dương đi ra ngoài, nhất định sẽ bị rất nhiều người vây vào giữa, căn bản không đến lượt hẳn chào hỏi khách khứa.

Thời gian chậm rãi trôi qua, người ở phía ngoài cũng là càng ngày càng nhiều.

Còn có 20' thì triển lãm mới bắt đầu, này sẽ bên ngoài đã tụ tập gần ba trăm người, mà trong những người này, người có thư mời cũng chỉ có chừng hai trăm người.

Như vậy đã nhiều hơn so với dự đoán của Bạch Minh không ít, hẳn phát ra hơn ba trăm tấm thiệp mời, ít nhất bây giờ có ba trăm người tới, cơ hồ những người nhận được thiệp mời đều đến đây. Còn có một vài người là theo chân những người có được thư mời mà tới.

- Hoàng lão đến rồi!

Bên ngoài, có người đột nhiên kêu một tiếng, rất nhiều người đều sôi nổi quay đầu, cách đó không xa, có một ông lão đang bước xuống xe.

Ở quốc nội, người họ Hoàng có lực ảnh hưởng như thế cũng không nhiều, ngoài Hoàng viện trưởng, còn có Hoàng lão ở Hồng Kông. Lúc này Hoàng lão tới, chính là đặc biệt từ Hồng Kông bay về.

Lý Dương ở phòng khách, có thể thấy hết thảy bên ngoài, nhìn thấy Hoàng lão xuất hiện, hẳn cũng ra khỏi phòng.

Lúc này, Lý Dương cũng không thể ở lại chỗ này tránh quấy rầy, Hoàng lão đến, hẳn cần đích thân ra mặt.

Lý Dương đi ra ngoài, đám người Hawes tiên sinh cùng Trần Lỗi cũng đều đi theo ra ngoài, Hoàng lão và Hawes tiên sinh vốn là bạn tốt, quan hệ không tệ, Hawes tiên sinh cũng muốn đi ra ngoài chào hỏi.

Hoàng lão xuất hiện, khiến bên ngoài nổi lên rất nhiều tiếng nghị luận.

Lần này Bạch Minh phát ra thư mời, có những người ngay từ đầu nghĩ sẽ không thể nào đến, Bạch Minh có lực ảnh hưởng nhất định, nhưng có hạn, không phải là người có thể mới được tất cả mọi người.

Nhưng sau đó bọn hắn nghe nói, lần này triển lãm là Bạch Minh và Lý Dương hợp tác, bảo bối được triển lãm đều thuộc về Lý Dương toàn bộ, những người này đều thay đổi chủ ý, bọn hắn không có hứng thú lắm với bảo bối của Bạch Minh, nhưng đối với bảo bối trên tay Lý Dương thì hứng thú vô cùng.

Người nào cũng biết, trước mắt, người có ảnh hưởng lớn nhất quốc nội thậm chí quốc tế chính là Lý Dương.

Những thứ không nói đâu xa, nếu là Lý Dương xuất ra vài món quốc bảo, cũng có thể làm cho bọn họ nhìn qua thành nghiện, bảo bối trên tay Lý Dương được công nhận là nhiều nhất, tốt nhất.

Cái này cũng là di nguyên nhân chủ yếu có nhiều người đến như vậy.

Bọn họ cũng không nghĩ tới, nhà bảo tàng bình thường như của Bạch Minh, lại có thể kinh động ngay cả Hoàng lão, bình thường Hoàng lão rất ít khi tham gia hoạt động loại này.

Hoàng lão đi tới, trên đường có không ít người chào hỏi cùng hắn.

Hiện tại đạt tới mức chuyên gia hàng đầu chỉ có hơn hai mươi người, nhưng lực ảnh hưởng không ai sánh bằng Hoàng lão, Hoàng lão chính là Thái Sơn Bắc Đẩu của Hồng Kông, đại sư có uy vọng.

Hoàng lão đi vài bước, phương hướng của hắn đột nhiên lại thay đổi, hướng tới nhà bảo tàng bên kia.

- Hoàng lão, ngài tới cũng không nói trước một tiếng, để cho tôi đi đón ngài!

Lý Dương đã đi ra nhà bảo tàng, thấy Lý Dương, người gặp qua Lý Dương lại nghị luận.

Lý Dương tới hơi sớm một chút, lúc đi vào liền ở luôn trong phòng nghỉ, cũng không có nhiều người nhìn thấy hắn, lúc này mọi người mới biết được, trong viện bảo tàng còn có một vị đại sư đứng đầu.

Biểu hiện của Lý Dương ở đại hội giám định đồ cổ Canada, người trong hội đã sớm nghe nói.

Cũng có thể nói biểu hiện của Lý Dương tại nơi đó đã chinh phục mọi người, hơn nữa tất cả mọi người đều hiểu được, ngay cả Hoàng lão, còn kém Lý Dương một chút, Lý Dương chính là người biểu hiện tốt nhất trong đại hội giám định.

- Tôi không ghê ghớm như vậy, không cần đi đón!

Hoàng lão cười ha ha một tiếng, hắn nhận được thư mời của Bạch Minh liền quyết định sẽ tới, nếu bảo bối triển lãm thuộc về Lý Dương, khẳng định là có không ít thứ tốt xuất hiện.

Nếu không đến, chỉ sợ thật sự sẽ giống như Bạch Minh nói, nhất định sẽ hối hận.

- Hawes tư tiên sinh, ngài cũng ở đây?

Hoàng lão lại thấy Hawes đi cùng Lý Dương, vội vàng bắt chuyện.

Ở trên thế giới, uy vọng của Hawes cao hơn so với Hoàng lão một ít, Hoàng lão cũng rất là kính trọng đối với hắn.

Hawes tiên sinh mỉm cười, nhẹ nhàng gật đầu nói:

- Tôi theo chân Lý Dương cùng đi, trong khoảng thời gian này, tôi ở Trung Quốc!

- Chẳng lẽ từ khi ngài đến Trung Quốc, vẫn chưa về?

Trên mặt lộ ra kinh ngạc, hắn hỏi đến chính là hoạt động ở Vân Nam kia, tin Hawes tiên sinh tự mình đến cổ động, hắn nghe nói qua, nhưng cũng không biết cụ thể, còn tưởng rằng Hawes tiên sinh tham gia xong hoạt động liền rời đi.

- Có đi chứ, đã đi Myanmar một chuyến, nhưng rất nhanh lại trở về đây!

Hawes tiên sinh cười hắc hắc, đi Myanmar coi như là rời Trung Quốc, đáng tiếc hắn đi Myanmar thuần túy là bởi vì Lý Dương, sau khi Lý Dương trở về, hắn cũng đi theo, về tới Trung Quốc.

Trên mặt Hoàng lão. Sự kinh ngạc càng tăng lên, những chuyện Lý Dương làm ra ở Myanmar, hắn cũng có nghe qua.

Thực đúng như vậy, Hawes tiên sinh đến Trung Quốc chẳng phải đã hơn một tháng, hơn nữa trong một tháng này, còn luôn luôn ở bên Lý Dương.

Myanmar không có gì liên quan đến sự tầm cỡ, Hoàng lão tin, Hawes tiên sinh đi Myanmar, nhất định là vì Lý Dương.

- Đường tổng đến rồi, Phương lão cũng tới !

Trong đám người lại có người kêu lên một tiếng, Đường Xuân Minh cùng Phương lão cùng nhau xuống xe, lái xe rất nhanh đi khỏi, bãi đỗ xe nơi này có hạn, đã sớm không còn chỗ dừng xe.

Đường Xuân Minh cũng là người có tiếng trong hội, trình độ cao, lại quản lý công ty lớn, bình thường cùng rất hay tham gia giao tế.

Một số người muốn thu mua bảo bối tốt, Vinh Bảo Trai tuyệt đối là nơi nên đi, còn có nhiều người phải bán đi hoặc là chuyển nhượng bảo vật trong tay, công ty bọn họ cũng sẽ cho những người đó một cái giá thỏa mãn.

Vô luận là cửa hàng đồ cổ hay là công ty đấu giá, Vinh Bảo Trai đều có, hơn nữa đều rất mạnh, điểm ấy, những công ty khác không thể so bì, công ty đấu giá của Lý Dương cũng không sánh bằng.

Phương lão là lão tiền bối của Lưu Ly Hán, Đường Xuân Minh đặc biệt đi đón hắn, cho nên lúc này hai người mới cùng xuất hiện.

Đường Xuân Minh cùng Phương lão xuất hiện, tức là lại nhiều thêm hai nhân vật quan trọng, mọi người đều có chút hâm mộ đối với Bạch Minh, nhiều chuyên gia hàng đầu đến đây như vậy, lại toàn là nhân vật quan trọng xuất hiện, lần này mặt mũi Bạch Minh thật không vừa.

Chỗ khác, mới vừa bận việc xong, Bạch Minh cũng đi đến chỗ Đường Xuân Minh cùng Phương lão, nhiệt tình tiếp đãi bọn hắn.

Hiện tại trên mặt Bạch Minh đều là mồ hôi, đều không có thời gian lau, nhưng trong lòng của hắn lại vô cùng hưng phấn, nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên lực ảnh hưởng của triển lãm hắn tổ chức lớn như vậy.

Trước mắt những người này tới, đủ để chứng minh lực ảnh hưởng của hoạt động lần này.

- Mã lão, giáo sư Vương Cương đến, Vương hội trưởng và phó hội trưởng Chu cũng đều đến rồi!

Lại có người kinh hô một tiếng, Mã lão đi cùng Vương Cương, hai người thường xuyên xuất hiện trên tiết mục ở trong TV, xem như người quen biết, lần này hẹn cùng đi.

Vương hội trưởng - Vương lão là hội trưởng hiệp hội sưu tầm gia, bình thường rất ít khi ra mặt, chẳng ai ngờ lần này ông lão này cũng tới, Chu phó hội trưởng chính là Chu lão, hẳn đến không có gì bất ngờ, lúc trước đã hẹn định rồi.

Đi theo hai người, còn có nhiều nhân vật quan trọng trong hiệp hội sưu tầm gia, thấy những người này, tiếng nghị luận càng nhiều, lần này danh tiếng của Bạch Minh ghê gớm thật, những người xử lý công việc trong hiệp hội sưu tầm có lẽ đều xuất hiện, chuyện như vậy có thể nói có một không hai.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1091. Chương 1087: Triển Lãm Bắt Đầu

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Hoàng lão, thật ngại, để ngài chờ rồi!

Thấy mấy người này, Lý Dương vội vàng giải thích cùng Hoàng lão, Bạch Minh một mình tiếp đón không dứt nhiều khách quan trọng như vậy, Lý Dương cũng phải ra mặt.

- Không có việc gì, cậu đi đi!

Hoàng lão mỉm cười gật gật đầu, hẳn rất thông cảm với Lý Dương.

Bên kia, Bạch Minh cũng nói về áy náy cùng mấy người, trực tiếp đi đến phía Mã lão và Vương Cương, Vương hội trưởng và Chu lão, thì để lại cho Lý Dương.

Thân phận Lý Dương, tiếp đãi những vị khách này còn thích hợp hơn so với hẳn.

Bạch Minh không thừa nhận cũng không được, so với hẳn, tuổi tác của Lý Dương còn nhỏ hơn rất nhiều, nhưng đã đạt tới mức hẳn phải nhìn lên, ở trong hội, Lý Dương có địa vị không thua bất luận kẻ nào.

- Vương hội trưởng, ngài có thể tới, thực vinh hạnh cho chúng tôi!

Lý Dương đi tới phía bọn họ, thư mời đều là Bạch Minh phát đi, Lý Dương chưa từng hỏi, căn bản không biết Bạch Minh mời những người nào.

Nhưng dù sao triển lãm lần này cũng là những bảo bối chính mình cung cấp, hẳn coi như là chủ nhân, khách đến, cần ra mặt chiêu đãi.

- Tiểu Lý, không thể không đến được, đây chính là triển lãm của cậu mà, những bảo bối kia tôi đã nghe nói, đây là lần đầu tiên công khai triển lãm phạm vi lớn, không đến nhất định sẽ hối hận!

Vương hội trưởng cười lớn một tiếng, Vương hội trưởng tên đầy đủ là Vương Chí, năm nay tám mươi ba tuổi, những người khác với tuổi của ông ta đã sớm nên về hưu, nhưng nhiều người phản đối ông về hưu. Hiệp hội sưu tầm gia cũng không phải là văn phòng quan trọng của chính phủ, chỉ là hiệp hội dân gian, ông ta làm hội trưởng ngẫu nhiên ra mặt là được, cũng không cần mệt nhọc.

Kỳ thật, thời gian rất dài, chuyện của hiệp hội sưu tầm đều là Chu lão bọn họ phụ trách, Vương hội trưởng bởi vì nguyên nhân sức khỏe, đã lâu không công khai lộ diện, cho nên lần này ông ta xuất hiện, rất nhiều người đều cảm giác khá giật mình.

- Cảm ơn, cảm ơn Vương hội trưởng quan tâm!

Lý Dương cười theo, lập tức dẫn mấy người bọn họ vào bên trong, Tiêu Nham vội vàng chạy tới, mấy vị này đều là khách quan trọng, không thể để cho hẳn đứng chờ bên ngoài được.

Phòng tiếp khách đã không ít người, Tiêu Nham cũng chỉ có thể đưa bọn họ vào nghỉ ngơi một chút.

Lúc này, lại xuất hiện một khuyết điểm của bảo tàng này, người tới nhiều, không có cách nào tiếp đãi. Lý Dương chú ý đến tất cả chung quanh, trong lòng còn đang suy nghĩ, nếu sau này mình mở bảo tàng, nhất định phải mở một bảo tàng có đầy đủ không gian.

Mấy người mới vừa ngồi xuống, bên ngoài lại ồ lên.

Lần này tới chính là một chiếc xe xịn, trên xe đi xuống mười mấy người tóc trắng xoá, nam nữ đều có, Lý Dương nhìn thoáng qua cửa sổ, ánh mắt cũng trừng lớn không ít.

- Hoàng viện trưởng đến!

- Đều là chuyên gia của Cố Cung, lần này Cố Cung nhiều người đến như vậy!

- Thật không ngờ, Cố Cung lần này cũng tới cổ động, xem ra chúng ta đến là đúng rồi!

Người ở phía ngoài lại nghị luận, những người từ trên xe đi xuống đều là chuyên gia nổi tiếng ở Cố Cung, Liễu lão cũng ở trong đó, dẫn đầu không ai khác chính là người cầm lái Cố Cung - Hoàng viện trưởng.

Cố Cung xuất hiện nhiều chuyên gia như vậy, lại là tham gia hoạt động của người ngoài, trong đó cũng có Hoàng viện trưởng đích thân tới, chuyện như vậy mười mấy năm qua chính là lần đầu, cho dù lần trước ở Trịnh Châu, Lý Dương bị dính vào vụ án trộm cắp, cũng không xuất hiện nhiều người như vậy.

- Vương hội trưởng, Chu lão, thật ngại, tôi phải đi ra ngoài một chút!

Lý Dương gãi gãi đầu, những người này, dựa vào một mình Bạch Minh tiếp đãi khẳng định không được, còn cần hấn tự mình ra mặt. Nếu nói những người này thuần túy nể mặt Bạch Minh mà tới nơi này, Lý Dương cũng không tin.

Bất kể nói thế nào, Lý Dương cũng là một trong những chuyên gia của Cố Cung, với bọn họ coi như là đồng sự.

- Không sao, chúng ta cùng đi ra đi, triển lãm không phải sắp bắt đầu rồi sao?

Vương hội trưởng khẽ cười một tiếng, cũng đứng lên, hấn và Hoàng viện trưởng cũng là bạn bè, nhìn thấy ông bạn già, hấn lại trốn ở bên trong hưởng thụ nhân nhả, thực không thích hợp.

Lý Dương suy nghĩ, cuối cùng gật gật đầu.

Hoàng viện trưởng đến đây, Vương hội trưởng cũng phải đi chào hỏi, ép bọn họ ở lại đây nghỉ ngơi cũng không được, hơn nữa, còn có mười mấy phút nữa là triển lãm liền chính thức bắt đầu, đến khi triển lãm bắt đầu khẳng định cũng phải đi ra ngoài.

Bên ngoài, đang cùng Hawes tiên sinh nói chuyện phiếm Hoàng lão quay đầu lại, không đi tới chỗ Hoàng viện trưởng.

Người quen bọn họ, hiểu bọn họ cũng biết, đây mâu thuẫn của hai anh em này cũng không nhỏ, mà thân phận hai người bọn họ đều đặc biệt, những người khác đều không dám khuyên nhủ.

Dám đi khuyên, có thể khuyên nhủ, cũng chỉ có vài người ít ỏi, lúc trước bọn họ đều thử rồi, cố gắng rồi, nhưng căn bản không thể thay đổi quan hệ anh em họ.

Đang cùng Mã lão và Vương Cương nói chuyện, mắt Bạch Minh choáng váng.

Vương hội trưởng đích thân đến, đã đủ cho hấn giật mình, không ngờ Cố Cung lại có nhiều người đến đây như vậy, hấn chỉ là tượng trưng đưa ra thư mời mọi người trong Cố Cung, cũng không nghĩ tới lại có nhiều người đến được như vậy.

Các chuyên gia Cố Cung này, bình thường sẽ không tham gia những hoạt động tương tự.

Hấn còn đang sững sờ, Lý Dương đã bước nhanh đi ra, Hoàng viện trưởng, những người này, cũng chỉ có thể do hấn tiếp đãi, Bạch Minh - người chủ nhân này, hoàn toàn trở thành vai diễn phụ.

Nhưng lúc này đóng vai phụ, hấn cũng cam tâm, rất vui vẻ.

Nhiều nhân vật quan trọng như vậy đến đây, khiến cho lực ảnh hưởng của triền lâm tăng lên, những thứ không nói đâu xa, ít nhất trong vòng mười năm qua, còn chưa có hoạt động nào có tầm ảnh hưởng như thế.

Hàng năm Cổ Cung có tổ chức hội nghị chuyên gia hàng đầu, nhưng cũng không có quy tụ được nhiều người như vậy.

- Hoàng viện trưởng, ngài cũng đến đây sao?

Lý Dương đi đến trước mặt Hoàng viện trưởng, cười ha ha nói một câu, nhưng trong lòng của hắn còn hơi có chút e ngại.

Hắn thật ra vừa mới chơi Hoàng viện trưởng một ván, lấy đồ sứ mà Cổ Cung bị mất đưa tới bảo tàng ở Minh Dương, không biết Hoàng viện trưởng sẽ đối phó hắn như thế nào đây.

- Sao? Chỗ này của các cậu không chào đón tôi sao?

Hoàng viện trưởng sang sảng cười một tiếng, thanh âm của hắn không nhỏ, người chung quanh cũng nghe được lời hắn nói.

Rất nhiều người lộ sắc mặt cổ quái, thấy ngữ khí của Hoàng viện trưởng, có lẽ có ý gì với Lý Dương, một số người còn hoài nghi, có phải Hoàng viện trưởng và Lý Dương có mâu thuẫn gì trọng đại hay không.

- Không, tuyệt đối không có, sao có thể chứ, ngài cùng chư vị tiền bối có thể tới, là vinh hạnh của chúng tôi!

Lý Dương có vẻ tươi cười, quả nhiên, thái độ của Hoàng viện trưởng có chút vấn đề, sau này chính mình cần vững tinh thần một chút, vị lão tiền bối này có thể không dễ ứng phó.

Hoàng viện trưởng cười nói:

- Chuyện ở Minh Dương bỏ qua đi, nhưng cậu đã tìm về một món đồ, vậy cũng tìm luôn hai món kia trở về đi, mấy thứ này, về sau đều đặt ở Minh Dương đi!

Lý Dương hơi sững sờ, Hoàng viện trưởng nói như vậy, rõ ràng cho thấy không muốn truy cứu chuyện phía trước.

Đây cũng không phải là tính khí của Hoàng viện trưởng, ai chẳng biết Hoàng viện trưởng là một người không chịu thiệt, hơn nữa vô cùng keo kiệt, có thể làm cho hắn buông tha cho một món đồ vốn thuộc về bảo bối của bọn họ, thật sự không dễ dàng.

- Tôi sẽ cố hết sức, nếu có tin tức, nhất định sẽ tìm chúng trở về!

Lý Dương vội vàng gật đầu, Hoàng viện trưởng không thèm để ý chuyện này, đối với Lý Dương mà nói, chính là một tin tốt lành, lúc này chuyện khác cũng dễ nói.

- Được, đây chính là cậu tự nói nha, tìm không được, ta sẽ tính sổ với cậu!

Hoàng viện trưởng mỉm cười gật gật đầu, Lý Dương lại lặng đi một chút, khóe miệng lộ ra một nụ cười khổ, Lý Dương cuối cùng đã hiểu, lần này hắn bị Hoàng viện trưởng cho vào tròng rồi, hai bảo bối khác nào có dễ dàng tìm trở về.

Nhưng Lý Dương cũng không để ý, hai bảo bối này, cho dù Hoàng viện trưởng không đề cập tới, Lý Dương cũng sẽ đi tìm, dù sao cũng là bảo bối từ trường học của nhà mình mà ra, Lý Dương cũng không muốn chúng bị lưu lạc bên ngoài.

- Trên xe đi xuống có phải Tàn lão hay không?

- Đúng, còn có Hà lão!

Bên ngoài lại có một chiếc xe màu đỏ thẫm đi tới, chiếc xe này Lý Dương rất quen thuộc, hắn còn ngồi qua một thời gian khá dài.

Trên xe đi xuống hai người, là hai ông lão, nhận ra hai vị lão nhân này, các chuyên gia lại nghị luận, lần này mọi người thật không quá kinh ngạc.

Rất nhiều người cũng biết quan hệ giữa Hà lão và Lý Dương, Hà lão xuất hiện ở trong này, cũng không bắt ngờ.

Nhưng Tần lão xuất hiện, khiến mọi người hơi có chút giật mình, Tần lão cũng không ít tuổi rồi, hơn nữa rất ít đi xa nhà, rất nhiều hoạt động trọng yếu đều không thấy hắn tham gia.

Không ngờ, lần này Tần lão cũng tới.

Rất nhiều người lại hâm mộ nhìn Bạch Minh, mặc kệ kết quả hoạt động lần này như thế nào, lần này Bạch Minh thật sự là mở may mở mặt một lần, nhiều chuyên gia quan trọng như vậy đến, rất ít khi thấy được.

Mọi người cũng biết, nhiều chuyên gia như vậy, đều là nể mặt Lý Dương, nhưng lần này hoạt động dù sao cũng là Bạch Minh chịu trách nhiệm chính, quan hệ Bạch Minh và Lý Dương, cũng là vốn của hắn.

- Lão gia, ngài cũng tới ă?

Nhìn thấy Hà lão, Lý Dương vừa mừng vừa sợ, bước nhanh tới, đứng trước mặt Hà lão, lớn tiếng chào hỏi một câu.

Lúc trước, lão gia vẫn ở Minh Dương, cũng không nói quay về Bắc Kinh, càng không nói tới tham gia triển lãm lần này.

- Con kiếm được lễ vật kết hôn tốt như vậy, còn không cho ta đến xem ă?

Lão gia nhìn thấy Lý Dương, cười ha ha, nói một câu, Lý Dương lập tức rụt rụt đầu, không dám nói chuyện.

Hà San San gặp phải phiền phức, hiện tại rốt cuộc đã tới, hắn thành người thứ nhất gặp chuyện không hay ho.

Sau khi nói xong, Hà Lão gia không nói gì thêm, chỉ cười, chào hỏi người chung quanh, nơi này cũng có không ít bạn cũ rất lâu hắn chưa gặp lại, mọi người cùng nhau trò chuyện, ôn chuyện cũ.

- Lão Đại, lão Đại!

Lý Xán, Lý Bồi, Chu Văn cùng Liễu Tuấn và còn có Lưu Chấn Hoa cùng nhau đi xuống từ một chiếc xe, Lưu Chấn Hoa mới đến Bắc Kinh sáng nay, bọn hắn mấy người cùng đi đón Lưu Chấn Hoa, cho nên mới đến muộn như vậy.

- Nhiều người như vậy, trời ă, đều là nhân vật quan trọng!

Lý Xán chạy tới, trên đường còn không ngừng nhìn những người chung quanh, bảo tàng của Bạch Minh bây giờ người ra vào tấp nập, rất nhiều người đi qua cũng không nhận được nhìn sang bên này, còn có nhiều người ngừng lại, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Những người này, Lý Xán cũng có biết một vài người, ở Bắc Kinh chủ trì công ty đấu giá, hắn gặp qua không ít lão chuyên gia, lão tiền bối, nhưng càng nhận ra nhiều người càng giật mình, có thể mời được nhiều lão tiền bối như vậy tụ tập cùng một chỗ, cần bao nhiêu công đây?

- Đúng thế, anh cũng không nghĩ sẽ có nhiều người như vậy tới!

Lý Dương nhẹ nhàng gật đầu, nhiều người cổ động đương nhiên là chuyện tốt, nhưng người nhiều quá cũng không tốt, nơi này có quá nhiều tiền bối trọng yếu, cũng không thể qua loa.

- Cảm tạ các bạn, các vị tiền bối đã tới!

Lý Xán vừa định nói chuyện, trắng mình đã muốn đứng ở cái ghế thượng, lớn tiếng nói. Hoạt động lần này cũng không chuẩn bị sân khấu gì, lời dạo đầu của Bạch Minh, cũng là diễn thuyết ngẫu hứng.

Hắn bắt đầu nói, cũng có nghĩa triển lãm sẽ bắt đầu.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1092. Chương 1088: Kinh Hỉ Ngay Từ Đầu

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Lúc này ở bên ngoài nhà bảo tàng, có khoảng hơn năm trăm người.

Bạch Minh phát ra hơn ba trăm thư mời, người ở chín thành phố lớn đều đến đây, chỉ có một số ít người không đến được, không phải người không khỏe, chỉ là ở xa, thật sự đi không được.

Lần đầu tổ chức, có nhiều người đến như vậy, loại chuyện xúc động này là lần đầu tiên xảy ra trong triển lãm.

Ngoại trừ bọn họ, có một vài người dẫn theo con cháu, còn lại đều là người từng gặp qua.

Nhìn chung quanh toàn người là người, Bạch Minh kìm nén sự kích động trong lòng, nói:

- Mọi người hôm nay tới đây, là nể mặt Bạch Minh tôi, tôi rất cảm ơn. Ngày hôm nay, tôi cam đoan sẽ không để cho mọi người thất vọng, lời cảm tạ tôi không nói nhiều, nhưng có người tôi phải cảm tạ, đó là Lý Dương!

Nói tới đây, Bạch Minh nhìn thoáng qua Lý Dương, lần triển lãm này sở dĩ có nhiều người đến như vậy, đều là công lao của Lý Dương.

Hắn chỉ là cung cấp nơi mở triển lãm, toàn bộ vật trong triển lãm đều đến từ Lý Dương, nếu nói bản thân hắn tự mở triển lãm, chỉ sợ người tới không bằng một phần mười bây giờ.

- Lý Dương, cảm ơn!

Bạch Minh cúi đầu thật sâu, Lý Dương mở to hai mắt nhìn, vị trí hắn đứng hơi xa, muốn ngăn cản đều không ngăn được.

- Bạch đại ca, anh làm cái gì vậy?

- Không có gì, tôi biết mọi người đều mong chờ thưởng thức bảo vật của Lý lão đệ, tôi nói lại lần nữa, lần triển lãm này cam đoan sẽ không để cho mọi người thất vọng, bây giờ tôi tuyên bố, triển lãm chính thức bắt đầu!

Bạch Minh từ trên lễ đài đi xuống, người đầu tiên đi về phía viện bảo tàng, Tiêu Nham mở cửa lớn nhà triển lãm bảo tàng, mọi người đã sớm đứng trước cửa, đều là người phụ trách trông giữ bảo bối.

Riêng bảo vệ, đã vượt quá hai mươi người, những người này là Lý Dương dùng tiền tạm thời thuê tới.

Người chịu trách nhiệm nhóm bảo vệ này, chính là hộ vệ của Lý Dương, Triệu Vĩnh.

Bạch Minh đi phía trước, phía sau hắn còn có Vương hội trưởng, Hoàng viện trưởng cùng Hà lão, mấy người chuyên gia tự giác đứng sau mấy lão tiền bối này để cho bọn họ đi vào trước.

Vương hội trưởng cùng Hà lão còn thỉnh thoảng tán gẫu mấy câu, bọn hắn đều nói chuyện về Lý Dương, đối với Lý Dương Vương hội trưởng rất là tò mò.

Hawes tiên sinh cũng cùng một chỗ với Lý Dương, nhìn đoàn người, Hoắc Tư tiên sinh nhẹ nhàng gạt đầu, khóe miệng ý cười càng đậm.

Trên mặt của ông, còn mang theo vẻ khác thường

Trong hội trường, sớm đã được bố trí, tổng cộng chia làm năm khu phân biệt, từng khu không có khoảng cách nhưng năm khu không được mở ra cùng lúc.

Năm trăm người không thể tiến vào cùng lúc, chỉ có thể chậm rãi tiến vào, nhà bảo tàng của Bạch Minh quá nhỏ, hắn cũng không nghĩ tới sẽ có nhiều người đến như vậy, đối với chuyện lần này cũng đành chịu.

Đã tới khu triển lãm đầu tiên, đi theo phía sau Bạch Minh, có thể thấy phía trước khu triển lãm có hơn một trăm người, đợi lát sau phân tán sẽ khá hơn một chút, nhưng hơn năm trăm người toàn bộ tràn vào cũng sẽ tạo nên áp lực rất lớn.

- Chư vị nơi này là khu đồ sứ, là khu triển lãm đồ sứ cao cấp, số lượng tuy không nhiều lắm, nhưng hiện vật đều là hàng tinh phẩm, vẫn là câu nói kia, cam đoan sẽ không để cho mọi người thất vọng.

Bạch Minh chỉ vào khu triển lãm cao giọng nói một câu, phía sau hẳn có không ít người cười ra tiếng.

- Sẽ không để cho mọi người hối hận.

Những lời này có vẻ như Bạch Minh nói nhiều nhất.

Hiện tại, rất nhiều người trong lòng cũng đều có mong chờ, rốt cuộc là có cái gì sẽ không khiến mọi người thất vọng.

Bạch Minh hướng tới phía trước phát tay tấm vải bao bên ngoài bốn cái chụp thông thả nhấc lên, phía dưới lộ ra chính là cái lồng bằng thủy tinh, làm cho mọi người có thể thấy rõ bảo bối bên trong.

Hôm nay, mọi người chỉ có thể xem, không được sờ.

- Ca Diêu Thủy Vu, đồ rửa bút rất không tồi!

Vương hội trưởng chậm rãi gật đầu, hai món bảo bối tương đối nhỏ, cái chụp mở ra toàn bộ, nhiều người đi theo phía sau hẳn đều gật đầu, hai món đồ sứ này giá không thấp đều là ngàn vạn trở lên, chứng kiến hai kiện bảo bối đẹp mắt như vậy, mọi người đều hào hứng nói.

Đồ rửa bút Ca Diêu, Lý Dương ở Vân Nam mua được, mà cái đồ rửa bút kia, vẫn là Lý lão đệ kiểm lậu có được, nguyên bản đặt ở tiệm đồ cổ làm bảo bối, lần này cũng được Lý Dương mang đến triển lãm.

- Đây là cái gì?

Phía sau Bạch Minh có người lớn tiếng kêu, đồ vật bên trong cái chụp thứ ba cũng dần dần lộ ra một nửa, mọi người liếc mắt một cái có thể nhìn ra đây là một cái bình Thanh Hoa lớn.

Hơn nữa cái bình Thanh Hoa này mọi người đều biết, đây là một cái bình nguyên Thanh Hoa.

Nhưng đây cũng không phải là trọng điểm, chân chính làm cho mọi người giật mình, chính là hoa văn trên bình Thanh Hoa này, hiện trường đại biểu đều là cấp bậc chuyên gia, liếc mắt một cái liền nhìn ra ý nghĩa của hoa văn.

Quý Cốc Tử xuống núi, đây là món đồ sứ nổi tiếng được ghi chép trong lịch sử đồ sứ.

Cũng chính bởi cái bình sứ này, làm cho nguyên thanh hoa lập tức trở thành bảo vật được mọi người sưu tầm, cái bình này nghe nói đang ở Anh Quốc, khi nào thì trở về Trung Quốc, làm sao lại hiện ra tại đây, rất nhiều người cũng không biết.

- Quý Cốc tử xuống núi, thật sự là Quý Cốc tử xuống núi.

Vương hội trưởng giơ cái kính lên, bắt chập thân phận, trực tiếp đi lên phía trước, dán mắt lên quầy thủy tinh hướng bên trong xem.

Với nhãn lực của bọn họ, tự nhiên có thể phân biệt được đây là đồ thật hay giả, không chỉ là hẳn, hiện trường đại bộ phận chuyên gia cũng đã nhìn ra, cái này xác thực chính là bình nguyên thanh hoa Quý Cốc tử xuống núi.

Hiện trường nhiều chuyên gia như vậy, còn có chuyên gia cao cấp, hoàn toàn có thể xác định được cái bình sứ này chính là đồ thật.

- Vương hội trưởng nói rồi, đây quả thật là Quý Cốc tử xuống núi!

- Không ngờ là nó, bảo bối này, sao lại ở trong tay Lý Dương?

- Ông trời của ta ơi, ngay từ đầu còn có kinh hỉ như vậy, đối với lần triển lãm lần này tôi ngày càng mong đợi!

Người đứng phía sau nghị luận sôi nổi, ở phía sau càng nhiều người nhìn không tới bảo bối bên trong, những người này đều nóng nảy, thúc giục người ở phía trước mau chóng đi vào trong, đặc biệt những người này nghe nói bình nguyên thanh hoa Quý Cốc tử xuống núi xuất hiện tại triển lãm, lại càng náo động.

Lúc này bọn họ đều đang nhớ lại lúc Bạch Minh nói câu kia, nhất định sẽ không hối hận, có thể nhìn thấy cái đồ sứ này, hiện tại cũng đã không hối hận.

Bốn cái mảnh vỡ chụp đều được lật lên, đồ sứ thứ tư cũng đã xuất hiện, đây cũng là đồ sứ lớn nhất, chứng kiến cái đồ sứ này, trên mặt Hoàng lão lại lộ ra tươi cười, đây là khi Lý Dương ở Hồng Kông kiểm lậu kiểm được ở lù nung Vạn Lịch.

Các chuyên gia đi phía trước, cẩn thận thưởng thức bốn món bảo bối một hồi, cùng nhau đi lên phía trước.

Trong bốn bảo bối này, hấp dẫn người ta nhất vẫn là bình nguyên thanh hoa Quý Cốc tử xuống núi, đồ rửa bút Ca Diêu cùng với đồ sứ Vạn Lịch đều không tệ, đáng tiếc đều không sánh bằng màu sắc rực rỡ của bình nguyên thanh hoa, hiện tại đều biến thành vai phụ.

Sự xuất hiện mở màn của bốn món đồ sứ, đều là bảo vật đỉnh cấp, điều này làm cho mọi người đối với bảo bối sau này càng thêm mong chờ.

Bạch Minh mang theo Hoàng viện trưởng bọn hắn đi thẳng về phía trước, mặt sau là một loạt sáu cái chụp, sáu cái chụp bắt đầu chậm chậm dâng lên, bên trong lộ ra sáu cái lồng bằng thủy tinh.

- Thành hoa đấu thảo, Khang cần quan diêu!

Từng món đồ sứ tinh phẩm hiện ra trước mặt mọi người, Hoàng viện trưởng, Vương hội trưởng bọn họ cũng không ngừng gật đầu, những điều này là do kinh hỉ, xuất hiện nhiều kinh hỉ như vậy cũng không dễ dàng.

Xuất hiện thêm sáu món đồ sứ, lại cùng một chỗ giá trị gần trăm triệu nhân dân tệ, hơn nữa phía trước còn có bốn món, đã thêm nhiều cái trăm triệu, đây tuyệt đối là một triển lãm chất lượng cực cao.

Thưởng thức một hồi, mọi người đều lại gật đầu, tiếp tục đi về sau.

Bọn họ rời đi, phía sau bọn họ càng nhiều người đi đến, thời gian này làm Tiêu Nham cùng Mao lão càng thêm khẩn trương, người phía sau nghe phía trước bày ra thêm nhiều bảo bối, biểu hiện của mỗi người đều vô cùng sốt ruột, nếu có thể bọn hắn muốn cản lại những người này, để phòng ngừa xuất hiện náo loạn.

Ngăn cản những người này, cũng không dễ.

Mặt sau một loạt quầy triển lãm, xếp một hàng thật là dài, bên trong lồng thủy tinh nhiều nhất, đều là lồng thủy tinh nhỏ, tổng cộng có mười sáu cái, mười sáu cái lồng thủy tinh này, cũng đồng loạt cùng nhau dâng lên.

Sau khi sáu món bảo bối lộ ra, Vương hội trưởng bọn hắn nụ cười càng đậm.

Những thứ đồ sứ này đều thực giống nhau, có bát, có đĩa, còn có chén trà, đây là triển lãm đồ Mao Sứ đồng bộ, đây là đồ Mao Sứ Lý Dương tìm được ở Nam Kinh, hiện là quốc bảo tư nhân, có rất ít người có được số lượng Mao Sứ lớn hơn so với Lý Dương.

Lần triển lãm này, chính là nhờ có Mao Sứ, cũng không thể để sót mấy thứ đồ này.

Mấy lão tiền bối cẩn thận thưởng thức đồ mao sứ, lại đi đến phía sau.

Khu đồ sứ không lớn, bàn triển lãm nơi này đều được bố trí xếp đặt hợp lý, phía trước chỉ còn lại có hai bàn, một cái là cái chụp hình chữ nhật, cái còn lại nhỏ hơn một ít.

Hai cái mặt bàn bảo bối này cũng không có xuất hiện cùng lúc, cái mở ra trước, là cái có chụp hình chữ nhật kia.

Cái chụp sau khi mở ra, phía trong tủ thủy tinh lộ ra một loạt những cái bình màu đen, thấy những cái bình này, Hoàng viện trưởng lại nhìn thoáng qua Lý Dương đây hâm mộ.

Bình Tiên âm, những đồ sứ thần kỳ này, cũng được đem ra triển lãm hôm nay.

Hiệu quả của bình Tiên âm quả thật không thể nghi ngờ, nhưng nói như thế nào chúng cũng là đồ sứ, cũng chỉ có thể bày ở khu triển lãm đồ sứ.

- Đây là ...?

Vương hội trưởng nhíu mày, hỏi 1 câu.

Hắn không thường xuyên ra ngoài, cũng rất hiếm khi xem Trương Vĩ, bảo bối của Lý Dương hắn đã nghe qua vài món, nhưng vẫn chưa biết đến bình Tiên âm.

Bình Tiên âm nếu chỉ nhìn từ bên ngoài, cũng không có gì đặc biệt, nhưng nếu bày chúng theo quy luật, có thể thể hiện ra sự thần kỳ chân chính.

- Vương hội trưởng, ngài đừng có vội, hãy cẩn thận nghe!

Bạch Minh cười một tiếng, liền giải thích, bên cạnh bình Tiên âm có máy sấy, thổi ra gió mát, khúc tướng quân lệnh du dương lại chậm rãi vang lên.

Mắt của Vương hội trưởng càng trũng càng tròn, miệng cũng há ra, hắn vươn ra mấy ngón tay, tay còn có một chút run run, chậm rãi hỏi:

- Tiếng nhạc này, là từ những cái bình đó à?

- Đúng vậy, ông nói không sai!

Bạch Minh cười gật gật đầu.

Bình Tiên âm, không ngờ bình Tiên âm thực sự tồn tại!

Vương hội trưởng nghe thấy tiếng nhạc, cẩn thận nhìn lên những cái bình, sau một lát, mới thở dài, không ai nói cho hắn biết tên của đồ sứ đó, hắn tự mình đoán được.

Vương hội trưởng có uy vọng rất cao trong giới sư tằm, học thức rất uyên bác, ngay cả Hà lão và Hoàng viện trưởng bọn họ cũng kính nể Vương hội trưởng.

Bảo bối Bình Tiên âm này, Vương hội trưởng đã sớm nghe nói qua, chỉ là trước kia không tin, hiện tại tận mắt nhìn thấy, chính tai nghe thấy sự thần kỳ, mới tin tưởng bảo bối như vậy thật sự tồn tại.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1093. Chương 1089: Khu Triển Lãm Ngọc

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Âm nhạc, chỗ nào phát ra âm nhạc?

Phía sau, một số người đang đi thăm đồ mao sứ ngẩng đầu lên, nghi hoặc nhìn bốn phía.

- Sảnh triển lãm phát ra âm nhạc, cũng nên phát ra chút nhạc nhẹ, nhưng sao lại phát ra âm thanh này? (Xuống dòng thì gạch đầu dòng và bỏ ngoặc kép nhé!)

Phía dưới còn có người thấp giọng oán hận, thông thường mà nói, sảnh triển lãm cần giữ yên lặng, tất cả mọi người đang cẩn thận tưởng thức bảo bối bên trong, lúc này lực chú ý của tất cả mọi người đều ở triển lãm phẩm chất cao, không ai muốn đi nghe nhạc.

- Đây là tướng quân lệnh, bất quá cùng tướng quân lệnh bình thường không giống nhau, rốt cuộc là cái nhạc cụ gì diễn tấu?

Có một người hơi chút hiểu biết về âm nhạc nhìn chung quanh, âm thanh diễn tấu của bình tiên âm cũng không cao, nhưng lúc này phía trước không ai nói chuyện, người phía sau bọn họ cũng nghe được một ít.

Phía trước mặt, mọi người thưởng thức bình tiên âm trong lòng mọi người đều biết rõ, cái gọi là âm nhạc này, thật sự là đồ sứ diễn tấu.

Đồ sứ có thể diễn tấu ra âm nhạc cao siêu như thế, chỉ sợ cũng chỉ có những cái bình trước mắt này.

Hoàng viện trưởng, Hà lão, Liễu lão, còn có Chu lão bọn họ đã sớm thưởng thức qua tiên âm bình mọi người hơi hơi nhắm mắt lại, cảm thụ được niềm vui đích thực trong âm nhạc, loại hưởng thụ âm nhạc này mang đến cho tâm linh loại cảm giác bình yên.

Bình Tiên âm diễn tấu âm nhạc, không giống nhạc cụ khác, có chứa công hiệu an thần rất tốt.

- Vương hội trưởng, nhãn lực ngài thật cao minh, đây thật là bình tiên âm, là Lý lão đệ mua từ Trần Cảnh Đức.

Bạch Minh cung kính đối với Vương hội trưởng nói một câu, nói xong còn nhìn nhìn Lý Dương, ăn một bữa cơm còn có thể phát hiện bảo bối, việc này từng để cho vô số người không ngừng hâm mộ.

Mười hai cái bình này, cũng đích thật là Lý Dương đi ăn cơm kiếm ra.

Không phải đi ăn cơm, Lý Dương cũng không thấy cái lò nung lớn, càng không thể phát hiện ở trong lò nung lớn giấu bình tiên âm, chỉ là khi đó Lý Dương chính mình cũng không biết những cái bình đó sẽ có thần hiệu như thế.

Khi vài người đang nói chuyện, một món cuối cùng khu đồ sứ cũng chậm chậm mở ra.

Bên trong là một tử thủy tinh, còn là một tử thủy tinh chất liệu giống pha lê trong suốt, đặt song song trong tử thủy tinh là hai chén trắng nhỏ, lần đầu tiên nhìn thấy hai chén nhỏ này trên mặt mọi người đều lộ ra thần sắc kích động.

Bát Trường Sinh, làm cho Lý Dương nổi tiếng chính là quốc bảo thần khí, lần này thật sự hiện ra trên triển lãm.

Bình Tiên âm, bát Trường Sinh, hiện giờ khu đồ sứ xuất hiện hai bộ quốc bảo đứng đầu, cộng thêm bình nguyên Thanh Hoa - Quỷ cốc tử xuống núi và nhiều đồ sứ tinh phẩm, triển lãm lần này số lượng tuy rằng không nhiều lắm, nhưng chất lượng tuyệt đối là đỉnh cao.

Ngay cả phía trước có nhiều nhà chuyên gia quan trọng, cũng đều có một loại cảm giác chuyển đi này không tệ.

Trên mặt Bạch Minh lại hiển lộ ra một chút đắc ý, lúc này mới chỉ có hai bộ thần khí, vậy sau này mười bộ thần khí để cho mọi người toàn bộ chứng kiến, còn không biết sẽ kinh ngạc thành bộ dáng gì nữa.

Cái lồng thủy tinh hoàn toàn mở ra, lực chú ý của Vương hội trưởng lập tức tập trung ở đôi bát Trường Sinh.

Các vị chuyên gia phía trước, cũng chỉ có lão là lần đầu tiên thấy những bảo bối này, người khác, sớm đã từng thưởng thức qua quốc bảo này ở trường hợp khác nhau.

Nhưng người từng thưởng thức qua, cũng đều sẽ cẩn thận quan sát, bảo bối như vậy, tuyệt đối là xem mãi không chán.

Thưởng thức bát Trường Sinh, Hoàng viện trưởng lại nhẹ nhàng lắc đầu.

Đôi bát của Lý Dương, có thể làm cho hai đại cố cung của bọn họ đồng thời mất mặt, bảo bối trân quý trong cố cung nhiều năm như vậy, không ngờ là giả, tuy rằng có chút giống nhau về niên đại, nhưng dù sao không phải là đồ thật, cũng không có cái loại thần hiệu như hàng chính phẩm.

- Bát Trường Sinh!

Mấy phút đồng hồ sau, Vương hội trưởng ngón ngang thở dài một tiếng, mang theo vô vàn thối thức cùng cảm khái.

Người chung quanh không ai cười y, mỗi người khi lần đầu tiên nhìn thấy bát Trường Sinh, biểu hiện đều cùng y không sai biệt lắm, có ít người biểu hiện thậm chí còn không bằng Vương hội trưởng.

- Chí bảo như vậy lại xuất hiện nhân gian, là phúc khí cả dân tộc Trung Hoa!

Hoàng viện trưởng mỉm cười tiếp một câu, tuy rằng đối với chí bảo này không thể thu vào bảo tàng để cho hần cảm giác tiếc nuối, nhưng đối với chí bảo một lần nữa xuất thế, có thể càng làm cho nhiều người nhìn thấy, thưởng thức được.

Đây cũng là bằng chứng chứng minh văn hóa Trung Hoa huy hoàng.

- Đúng, đúng, Hoàng viện trưởng nói rất đúng!

Vương hội trưởng không ngừng gật đầu, Bạch Minh cười một tiếng, mang theo các vị chuyên gia, tiếp tục đi về phía trước.

Phía trước là khu triển lãm thứ 2, nơi này là nơi bày Châu Bảo Ngọc Khí, chữ trên bàn cũng không lớn, so với khu vực khác còn nhỏ hơn một ít, nhưng nơi này đồng dạng có vật chí bảo.

Đây một khu lớn, không giống khu đồ sứ vừa rồi đều là các tủ kính tách ra, lần này trực tiếp đặt trong tủ trưng bày, có thể làm cho mọi người thấy rõ ràng bảo bối bên trong tủ.

Bên trong bày ra, là từng khối ngọc cổ.

Những thứ này cổ ngọc số lượng không nhiều lắm, chỉ có mười mấy khối, nhưng giá trị cũng không thấp, bao hàm rất nhiều chủng loại, trong đó còn có một khối Điền Dương Chi Ngọc rất lớn, khối Điền Dương Chi Ngọc này giá cả liền vượt quá cả ngàn vạn.

Mọi người nhìn kỹ một hồi, yên lặng gật đầu.

Theo di chuyển mọi người, khu hàng Châu Bảo Ngọc Khí thứ hai cũng chậm rãi được đưa lên, lúc này đây, phía dưới lộ ra hình dạng bất đồng, đủ loại phi thúy.

Những loại phi thúy này đều có được một đặc điểm, trong veo trong suốt, thể nước thuần chất, mang theo ánh sáng rực rỡ mê người.

Màu sắc phi thúy mỗi cái không giống nhau, nhưng mỗi chủng loại màu sắc đều là tới độ tinh khiết cao, đều là màu sắc tiêu biểu trong đó.

Cao nhất, đều là tiêu biểu trong cực phẩm.

Những thứ này, tất cả đều là phi thúy đỉnh cấp.

Hiện trường chuyên gia đều là người thạo nghiệp vụ, đừng nhìn phi thúy nơi này chỉ là nguyên liệu, nhưng giá trị cao hơn rất nhiều cổ ngọc vừa rồi, tựu lại những thứ nguyên liệu phi thúy đỉnh cấp này, giá trị liền cao hơn mấy chục triệu.

Lý Dương đem đại bộ phận phi thúy hần sưu tầm đều đã lấy tới.

Những phi thúy này, bị người của công ty châu báu nhìn qua mà nói, chỉ sợ lại sẽ đổ mắt ghen tỵ, trên thế giới bất kì một nơi nào, bất kì một công ty nào, đều tìm không thấy nhiều phi thúy cao cấp như vậy.

Thưởng thức hết phi thúy, tiếp sau có một mặt bàn được đưa lên.

Lần này dâng lên cái chụp không lớn, khi mặt bàn bắt đầu dâng lên, khoe miệng Bạch Minh lặng lẽ nhếch lên vài phần

Bảo bối bên trong này, có thể kinh sợ mọi người ở hiện trường.

Trên bàn đồ vật bên trong lộ ra, là một khối ngọc bài tứ phương, ở bên cạnh ngọc bài, còn có một cái bàn chải, Bạch Minh ra tay, nhúng bàn chải bên trong ly rượu nhỏ, chà một chút ở trên ngọc bài.

Đã gặp một màn này, bọn người Hoàng viện trưởng lộ ra một chút tươi, đây là tử cương huyền ngọc bài, khối ngọc bài này có đặc điểm lớn nhất ở trên chữ “Huyền”, mà muốn tự thể nghiệm, chỉ có thể dùng rượu tới chà.

Vương hội trưởng, Liễu lão bọn hần thì đều mở to hai mắt nhìn.

Trám rượu lên bàn chải, ở trên ngọc bài chà qua một lượt, mặt ngoài ngọc bài lập tức biến thành ướt đẫm, mà nơi bị rượu chà qua, chậm rãi bắt đầu có biến hóa.

Tử Cương Huyền Ngọc bài, năm chữ to, chậm rãi hiện ra,

Lần đầu tiên nhìn thấy Tử Cương Huyền ngọc bài có đặc điểm thần kỳ, mọi người đều không khỏi kinh ngạc, cho dù lúc trước nghe nói qua Tử Cương Huyền ngọc bài này là bảo vật, mọi người cũng đứng ngây người tại chỗ.

Chỉ là nghe nói, căn bản là không cảm giác cái gì, chỉ có tận mắt thấy, mới có thể cảm thụ thần sự thần kỳ trong đó

Chà một cái kính thiên, theo sau đó trôi nổi xuất hiện năm chữ, làm cho rất nhiều người trong lòng chấn kinh.

Vương hội trưởng mang theo mắt kính, nhìn chăm chăm vào ngọc bài trước mặt, một cái nháy mắt cũng không, bên cạnh hắn đông đảo lão tiền bối cũng như thế, lúc này căn bản không ai nói chuyện, không ai suy nghĩ những thứ khác.

Đứng sau đó một chút Hoàng lão cũng đồng dạng, cho dù là Đường Xuân Minh, lúc này cũng không còn suy nghĩ khác, chỉ là nhìn xem ngọc bài trước mặt.

Mọi người đều đang cảm thụ Lục Tử Cương, cảm thụ được vẻ kính thiên, khí phách hào hùng .

Bóng người dần dần hiện lên, bộ dạng nâng chén mời trời cao, làm cho mọi người trong lòng đều lặng lẽ dâng lên một sự kính nể, tông sư chính là tông sư, chỉ có bậc tông sư, mới có thể làm ra bảo bối thần kỳ không thể phục chế như thế.

Qua một lát, bàn chải lại tự động chà một chút

Cảnh tượng huyền ảo biến hóa, đứng ở phía trước các chuyện gia đều trừng to mắt, đã từng thấy qua Tử cương huyền ngọc bài, Bạch Minh cũng là đồng dạng, thần kỳ như vậy, bất luận kẻ nào cũng đều muốn hai mắt xem nhiều thêm chút.

Vương hội trưởng bọn hắn ngừng lại ở trong này, phía sau không ít người vừa xem qua bảo bối khác không ngừng chen chúc lại nơi này, càng nhiều người muốn thấy được tử cương huyền ngọc bài.

- Quốc bảo đứng thứ ba đây sao?

Đường Xuân Minh quay đầu lại mắt nhìn Lý Dương, khe khẽ lắc đầu, lại lập tức xoay đầu lại, nhìn kỹ lên bảo bối trước mặt.

Hắn sớm đã nghe quá trình Lý Dương mua Tử cương huyền ngọc bài, nhưng kiện bảo bối này vẫn là lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy, bảo bối này xác thực thần kỳ, so với trong truyền thuyết còn muốn lợi hại hơn

Khi Đường Minh Xuân ổn định lại tâm thần, hình vẽ tại ngọc bài lại có biến hóa.

Mỗi khi chà một lần, liền một lần thay đổi, Vương hội trưởng, Chu lão, Liễu lão bọn hắn cũng nhìn không được gạt đầu, Mã lão sư, đám người Vương Cương cũng đều sợ hãi than, ba món quốc bảo đứng đầu, đều cho người rung động thật lớn.

Chà một lần, một lần thay đổi.

Rất nhanh, chín lần biến hóa toàn bộ bày ra, Vương hội trưởng bọn hắn đều thở mạnh, khi để ý biến hóa của tử cương huyền ngọc bài, bọn hắn cơ hồ đều không khống chế được hơi thở, sợ bỏ lỡ một điểm.

- Nhất đại tông sư Lục Tử Cương, lẽ ra nên được thế nhân muôn đời kính ngưỡng!

Tần lão chậm rãi nói một câu, rất nhiều người nghe được lời của hắn, cũng đều gạt đầu theo một cái.

Có thể làm ra tác phẩm thần kỳ như vậy, nói Lục Tử Cương là bàn tay thần cũng không quá, hắn chân chính là công thần bậc thầy, cùng Lỗ Ban, Âu Dã Tử giống nhau, đều là đại tông sư danh truyền thiên cổ.

- Khu ngọc khí, còn có một món đồ triển lãm cuối cùng, hiện tại xin mọi người thưởng thức!

Bạch Minh lại cười nói một câu, Tử Cương Huyền ngọc bài này chậm trễ không ít thời gian, không thể tiếp tục lưu lại đây, thưởng thức hết khu ngọc khí, phía dưới còn cần đi vào khu phụ .

Tử Cương Huyền ngọc bài trên bàn, hai bên trái phải còn lại một mới chậm rãi dâng lên, tử cương huyền ngọc bài đã thần kỳ như thế, mọi người đối với khu ngọc khí này sau cùng phẩm chất mỗi một món đồ cũng đều tràn ngập tò mò cùng chờ mong.

Hawes tiên sinh trên mặt luôn luôn mang theo nụ cười, Hawes tiên sinh cùng Hoàng lão, cùng nhìn thoáng qua Lý Dương bên kia.

Hắn không biết bây giờ Thiên Đô sẽ triển lãm bảo bối gì, lúc trước Bạch Minh cũng không công bố bảo bối sẽ triển lãm, nhưng hắn cảm giác được, món bảo bối cuối cùng này nhất định không đơn giản.

Nhưng mà rốt cuộc là cái gì, hắn còn không đoán được, gần đây, hành tung Lý Dương hắn cũng không rõ ràng lắm, cũng không biết Lý Dương lại có được bảo bối gì tốt.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1094. Chương 1090: Bốn Gian Hàng Triển Lãm.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Gian hàng triển lãm hoàn toàn bắt đầu dựng lên

Tất cả các chuyên gia ở trước nhất đều cảm thấy một nguồn ánh sáng màu trắng nhu hòa hiện lên, một hạt châu màu trắng trong hộp thủy tinh, toàn thân hạt châu, không ngừng lưu động phát ra ánh quỳnh quang xung quanh.

- Tùy Hầu Châu!

Hội trưởng Vương bật thốt lên, hội trưởng Vương kiến thức rộng rãi, lần đầu tiên đoán đã đoán trúng tên của bảo bối này, chính những người như viện trưởng Hoàng cũng bội phục.

- Thật sự là Tùy Hầu Châu, Tùy Châu Hòa Bích, hôm nay đôi bảo bối này toàn bộ lại xuất thế, đây là điều vô cùng tốt.

Đường Xuân Minh chậm rãi nói ra một câu, nói xong trên mặt còn có chút phức tạp, bảo bối như vậy lại xuất thế quả thật làm người ta có hứng thú, bảo bối thể này Vinh Bảo Trai của bọn họ cũng không có một món, cũng trước giờ chưa từng triển lãm qua.

Một hồi, Đường Xuân Minh cũng bắt đầu suy nghĩ, có thể tìm Lý Dương mượn những bảo bối này không, cũng để Vinh Bảo Trai tổ chức một lần triển lãm khổng lồ thành công.

Điều kiện của Vinh Bảo Trai, tuyệt đối so với nhà bảo tàng này của Bạch Minh phải mạnh hơn nhiều.

Chỉ đi qua hai khu triển lãm, Đường Xuân Minh có lòng ghen tỵ với Bạch Minh, hai khu triển lãm, bốn món thần khí quốc bảo cấp đỉnh, so với đồ cổ trong Vinh Bảo Trai của bọn họ phải tốt hơn nhiều.

- Tùy Hầu Châu, thật sự rất đẹp!

Lão sư Mã lại khen ngợi lần nữa, Vương Cương bên cạnh ông không ngừng gật đầu theo, mỗi lần nhìn thấy Lý Dương, ông đều có kinh hỉ mới.

Các chuyên gia trước mặt đứng bên cạnh Tùy Hầu Châu, tạm thời đứng lại ở lại ở đó.

Khu ngọc khí ở phía sau, khu ngọc khí bây giờ có hơn hai trăm người đang thưởng thức, đều bị ngăn ở bên ngoài, đang chờ đợi lo lắng.

Tin tức mới ở phía trước không ngừng truyền đến, cũng làm cho những người bên ngoài này thêm lo lắng.

Sự tồn tại của bình Tiên Âm sớm có rất nhiều người biết, bọn Lý Dương rời khỏi khu ngọc khí không lâu, phía sau có người tiết lộ lai lịch của Âm Nhạc.

Rất nhiều người, cũng đều dừng lại ở đó.

Bây giờ cũng có thể nói, người dừng lại chỗ bình Tiên Âm là nhiều nhất, đương nhiên, trong này cũng có công lao của bát Trường Sinh, mọi người thường thức tiên tử nhảy múa trong bát Trường Sinh, nghe rất êm tai.

Đáng tiếc nhạc ý của chúng, người phía sau lại không nghe lại đẩy người phía trước đi, bị người phía sau đẩy tới, không cam tâm không muốn đi.

Những người này, trong lòng đang thầm nghĩ, thời gian triển lãm có năm ngày, nhất định mỗi ngày đều chạy qua xem.

- Lão Mao, ông có thể giục một chút không, dừng để bọn lão già đó dừng lại ở phía trước.

Ở cửa một vị chuyên gia giám ngọc từ Thượng Hải đến, đang đứng đối diện với lão Mao, trước phía mỗi lần truyền tin tức, trong lòng bọn họ lại nôn nóng, bây giờ triển lãm bắt đầu một tiếng rồi, bọn họ còn đang chen ở bên ngoài, quả thật không cam tâm.

- Lão Từ của tôi, ông dừng vội, dừng vội chứ!

Sắc mặt của lão Mao càng khổ sở hơn ông, ông rất hối hận nhận lời giúp Bạch Minh canh cửa ngày hôm nay, các chuyên gia có tiếng ở các nơi hầu hết là người quen cũ.

Người quen nhiều, chỉ tùy tiện trò chuyện một chút, lúc này lão Mao sớm đã không chịu nổi rồi.

Đáng tiếc ông dù có muốn đứng cũng không đứng vững, đành để ở chỗ này lộn xộn, triển lãm lần này chắc chắn thất bại, đến lúc sắp đóng cửa sợ rằng đều là chuyện nhỏ.

Nếu bảo bối ở trong này xảy ra chuyện gì, tội ông là to lắm.

Trước nhất, Bạch Minh dẫn những người hội trưởng Vương tiếp tục đi về phía trước.

Càng nhiều người đi về phía trước, áp lực ở phía sau cũng có thể giảm bớt một chút, trước mặt của bọn họ là khu linh tinh.

Khu linh tinh không lớn, số lượng bảo bối cũng không nhiều, so với khu ngọc khí còn ít hơn.

Triển lãm lần này, đều là đồ cổ của Lý Dương, dấu sao Lý Dương bước vào giới đồ cổ không được bao lâu, có được nhiều đồ cổ tốt thế này, đã là không dễ rồi.

Khu linh tinh làm sân khấu hình cái bàn, bên ngoài là hàng loạt các gian hàng hình tròn, cái chụp trên gian hàng hình tròn, đồng thời bắt đầu mọc lên.

Đứng ở bên ngoài gian hàng hình tròn, mọi người đều xem tỉ mỉ đồ ở bên trong, mỗi lần thấy một món, đều không kiềm được gật đầu.

Đồ ở khu linh tinh quả thật không nhiều, có cả hộp cơ quan mười hai cảm tinh mua ở Vinh Bảo Trai, đương nhiên, chìa khóa hộp cơ quan đã lấy đi rồi.

Đồ không nhiều, nhưng giá trị cũng không thấp, rất nhiều là bảo bối hiếm thấy, có mấy chuyên gia nhìn thấy đàn Phượng Hoàng này trong này đều không muốn đi, mấy vị này, đều là người yêu thích đàn cổ.

Đối với bọn họ mà nói, bảo bối này có sức hấp dẫn chết người.

Mọi người đi một vòng lớn, rồi dừng lại, Bạch Minh cười phát tay. Ở giữa gian hàng, lại mọc lên một chỗ.

Lần này chính là hộp thủy tinh, không có gì che đậy, trong cái hộp là cặp đèn cổ xưa, trong này đang có cặp nến đang thấp sáng, chậm rãi chuyển động.

Cặp đèn này vừa lộ ra, người xung quanh kinh ngạc, bọn họ dường như ẩn như hiện trong ánh đèn mờ ảo.

- Đèn Ánh Trăng?

Hội trưởng Vương khẽ nhàn nói, trong khẩu khí ông có sự nghi vấn, nhưng trong mắt vô cùng kiên định.

Cặp đèn này, quả thật là đèn Ánh Trăng, Lý Dương kiểm lậu ở Vinh Bảo Trai, ánh sáng chỗ triển lãm chỉ hơi sáng, nên càng làm cho nó thêm thần kỳ, cảm làm mọi người hài lòng.

Đầu tiên nhìn thấy là hộp cơ quan mười hai cầm tinh, bây giờ lại thấy đèn Ánh Trăng, sắc mặt của Đường Xuân Minh càng có thêm nhiều sắc thái.

Hai món này, vốn là bảo bối của Vinh Bảo Trai bọn họ, kết quả lại bị bọn họ bỏ đi, làm bọn họ mất đi bảo bối thể này.

Đèn Ánh Trăng này, còn là chính mắt y nhìn Lý Dương mua, sau khi Lý Dương mua cặp đèn này, Đường Xuân Minh rất hối hận trong thời gian dài.

Sau khi đèn Ánh Trăng xuất hiện, tất cả bảo bối ở khu linh tinh cũng đều đã triển lãm ra hết.

Mọi người tiếp tục đi về phía trước, người phía sau vào càng ngày càng nhiều, cuối cùng làm cho lão Mao ở ngoài cửa hơi nhẹ nhàng, nhưng đám người Triệu Vinh trong nhà bảo tàng lại càng thêm căng thẳng, người vào quá nhiều, bọn họ phải gắt gao chú ý khắp nơi, không để bất cứ bảo bối nào xảy ra chuyện.

Công việc của bọn họ lúc này càng thêm nhiều

- Phía trước này, là khu đồng khí.

Bạch Minh chìa tay ra, chỉ về phía trước, bên trong khu triển lãm này, có mấy quốc bảo cấp đỉnh, mỗi nơi đa phần là thần khí quốc bảo, ngoại trừ mấy món cấp đỉnh ra, đồ cổ khác, giá trị cũng không thấp.

Bạch Minh là người đầu tiên đi tới khi triển lãm, khu triển lãm chích thức bắt đầu

Bốn cái chụp trên gian hàng đồng thời mọc lên, từ từ lộ ra bảo bối bên trong.

Lộ ra trước nhất là cái gương bằng đồng, gương phẳng dựng thẳng ở đó, cái gương rất đẹp, linh văn trên mặt vô cùng sống động, cái gương cũng được bảo quản vô cùng hoàn chỉnh.

Cái gương thời nhà Đường, cũng là cái gương lớn nhất, cái hoàn chỉnh nhất, lần đầu tiên xuất hiện trước mắt mọi người.

Món đồ thứ trong hộp thủy tinh cũng đã hiện ra, đây là kiếm Thanh Đồng không nhiều tuổi lắm, thân kiếm sáng sủa, còn khảm ngọc xanh bên ngoài.

- Kiếm Ngô Vương Phu Soa, viện trưởng Hoàng mở trừng mắt, quay đầu lại nhìn Lý Dương, cái gương này trước đây ông đã nhìn thấy qua, kiếm Ngô Vương Thất Soa là lần đầu tiên thấy, ông còn không biết, Lý Dương lại đào ra món bảo bối tốt thể này.

Lý Dương cười khì khì một tiếng, kiếm Ngô Vương Thất Soa này, người biết không nhiều, đây là bảo bối Hà San San kiếm lậu mang về, sau đó lại bán cho Lý Dương, lần này cũng lấy ra triển lãm.

- Lò Tuyên Đức, chính là lò Tuyên Đức!

Có chuyên gia đột nhiên nói nhỏ, bảo bối trong ba cái chụp thủy tinh này đã hiện ra rồi.

Lão Chu, lão Liễu nhìn nhau, hai người cũng có chút bối rối

Cái lò này, là chính mắt bọn họ nhìn thấy xuất thế, chính là Lý Dương mua về từ thành đồ cổ Thượng Hải, cho dù là bọn họ xem không kỹ cũng không nhận ra.

Đây là bảo bối bị che dấu bởi pháp ẩn hiện, chính là bọn họ và Lý Dương cùng bỏ đi lớp che dấu đó, để cho cái lò này trở lại hình dáng ban đầu của nó.

- Lò Tuyên Đức, ngay cả lò Tuyên Đức Lý Dương cũng có!

Một chuyên gia của Cố Cung lại thở nặng nề, Lý Dương là chuyên gia của Cố Cung, ông cũng vậy, nhưng đồ cổ trong tay ông so với Lý Dương thì quá ít, những đồ cổ của hắn ở đây đều có giá trị rất cao, và không giống như những đồ cổ trước đây mà ông đã thấy ở những hội triển lãm khác.

Lúc này tất cả bảo bối triển lãm đều cũng đã bày ra, nếu định giá tất cả cũng không dưới trăm triệu, đây tuyệt đối là con số kinh khủng.

- Đây là Chu Công Đỉnh?

Hộp thủy tinh thứ tư cũng được mở ra, có hai vị giám đốc hiệp hội đồ cổ nghi ngờ hỏi một câu, lão Liễu, lão Chu gặt mạnh đầu, các chuyên gia đi đại hội giám ngọc Canada, vừa nhìn thì nhận ra cái đỉnh này.

Đỉnh có đủ bốn chân, có rất nhiều hoa văn, quả thật là Chu Công Đỉnh nổi tiếng.

Chỉ là cái đỉnh này bị người Hàn Quốc trộm ra nước ngoài, sau đó người Phác Sinh người Hàn Quốc lên mua nó, sau đó lại lên bán cho Lý Dương, cuối cùng Lý Dương mang nó về nước.

Cái đỉnh này không có công khai xuất thế, cũng không có báo cáo với cục văn vật, về nước cũng không được xem là đồ cổ, cho nên có vẫn ở trong tay của Lý Dương.

Bốn món thanh đồng khí đều đã bày ra, mỗi người thấy chúng đều khen ngợi không giống nhau, bất luận là chuyên gia nào, dù thích hay không thích thanh đồng khí, thấy bốn món này đều có cảm giác thỏa mãn, Bạch Minh nói quả thật không sai, hôm nay quả thật y không làm cho mọi người hối hận.

Bảo bối nhiều thế này, xem đã nghiền.

Sau bốn món thanh đồng khí này, lại đến một khu triển lãm khác, triển lãm lần này vẫn là thanh đồng khí, từ Chu Thương đến thời Hán đều có, nhưng tính đại diện không bằng bốn món lúc này, nhưng giá trị cũng không thấp.

Đi qua khu triển lãm này, tới chỗ cuối cùng của khối thanh đồng khí, món này không giống như trước đó, trong này có bốn cái đỉnh dài hình chữ nhật, gian hàng lớn nhỏ tương đương nhau, nhìn thấy bốn gian hàng này, ngay chính trong mắt lão Hoàng cũng lộ ra sự khát vọng.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1095. Chương 1091: Ngũ Đại Thần Kiếm

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Các vị, đây là món cuối cùng của khu đồ đồng, mọi người nhất định phải xem cho rõ.

Bạch Minh quay đầu lại, nói ra một câu thần bí, cái chụp của bốn gian hàng đều đã dần dần mọc lên, dưới chiếu sáng của ánh đèn xung quanh, mấy thanh kiếm cổ, rất nhanh xuất hiện trước mặt mọi người.

Mấy thanh kiếm này, không phải là kiếm cổ bình thường.

Cái chụp vẫn chưa mọc lên hết, ánh mắt của mọi người đều dồn về phía những gian hàng này, bên trong gian hàng đầu tiên là một thanh trường kiếm lóe ra ánh sáng sắc bén, thân kiếm rất sáng, trên thân kiếm, còn có hai chữ bình thường giống như thủy ngân.

Trạm Lô.

Thiên hạ đệ nhất kiếm, thần kiếm Trạm Lô, kiếm của hoàng đế mệnh danh thần khí, trong đại hội giám ngọc Canada, thanh kiếm dễ dàng chém đứt đao Thôn Chính nổi tiếng Nhật Bản thành hai đoạn, xuất hiện trước mặt mọi người.

Đến nay, những người tham gia đại hội giám ngọc Canada còn nhớ rất rõ những lời của Lý Dương nói.

Kiếm Trạm Lô tại sao sắc bén hơn đao Thôn Chính, đó là vì đúc ra kiếm Trạm Lô là nhất đại tông sư, còn Thôn Chính chỉ là của một đại sư cấp đỉnh, tác phẩm của tông sư, mãi không phải tác phẩm nào của đại sư có thể so sánh được.

Nhớ tới lời nói này, mấy người đều lộ ra một sự tiểu ý.

Lý giải của Lý Dương thoát nghe rất kỳ quái, nhưng thật có điểm có lý, đây là tác phẩm của nhất đại tông sư Âu Dã Tử, là thiên hạ đệ nhất kiếm của Trung Quốc, lúc đó không thể tùy tiện đem so với thanh kiếm khác thì có thể so sánh.

Cho dù thần kiếm khác cùng thuộc mười đại thần kiếm, sự sắc bén cũng không thể so với kiếm Trạ̣m Lô.

Kiếm Trạ̣m Lô, tuyệt đối là thần kiếm quần hùng kiêu ngạo.

Khi triển lãm ở đây, vị trí của kiếm Trạ̣m Lô so với những thanh thần kiếm khác xa hơn một chút, hoàng đế là kiêu ngạo, cho dù là thần kiếm cùng đẳng, cũng không thể so sánh với nó.

Ngọn đèn ở trần nhà đột nhiên lóe sáng, thân kiếm của kiếm Trạ̣m Lô lóe lên đường hàn quang bén ngót màu xanh.

Đường hàn quang này xoẹt qua rất nhiều người, qua một hồi, những người bị đường sáng bắn trúng hoặc nhìn thấy đường hàn quang này, đều kinh sợ nổi da gà.

Trong lòng bọn họ thậm chí có nao nao, lúc đó bọn họ có cảm giác bị chặt ra làm hai.

Trong lòng bàn tay rất nhiều người còn có cảm giác phát lạnh, đây chỉ là phản quang của một đường kiếm, chính là có uy thế như vậy, đủ để mọi người trong này hoảng sợ.

- Thiên hạ đệ nhất kiếm, thiên hạ đệ nhất kiếm!

Hội trưởng Vương ríu rít trong miệng, bên cạnh ông có người thanh niên trẻ đang dìu ông, hội trưởng Vương đi một vòng hơi có chút mệt, nhưng trong lòng ông vô cùng hưng phấn.

Kiếm Trạ̣m Lô, cũng có không ít người thưởng thức qua, còn ông là lần đầu tiên.

Kiếm Trạ̣m Lô, nằm lẳng lẳng bên trong gian hàng, nó không giống như Tử Cương Huyền Ngọc có huyền cảnh thần kỳ, cũng không giống Tụ̀y Hậ̀u Chậ̀u phát ra ánh sáng mỹ lệ như vậy.

Còn không có tiếng nhạc êm ái của bình Tiên Âm, và tiên tử mỹ huyền của bát Trường Sinh.

Nó chỉ là một thanh kiếm, một thanh kiếm hoàn toàn không động đậy, kiếm đang nằm im, nhưng mỗi người nhìn qua thanh kiếm này đều không có cảm giác nó sẽ kém hơn mấy món thần khí trước đó.

Khí chất cao quý trên người nó, thậm chí còn hơn cái khác.

Mọi người xem xong kiếm Trạ̣m Lô, tâm tình đang kích động lại nhìn qua thanh kiếm khác.

Thanh kiếm này, là kiếm đồng cổ xưa có vẻ không chói mắt, không có bất cứ hoa lệ gì, đặt ở đó, cảm giác của người đầu tiên nhìn thấy qua ngay cả kiếm Ngô Vương Phu Soa cũng không bằng.

Nhưng nhìn kỹ một chút, mỗi người đều có cảm giác kinh hãi.

Thanh kiếm bằng đồng không chói mắt này, thân kiếm rất ngắn, dưới ánh sáng mờ ảo của ánh đèn phát ra một chút màu máu nhàn nhạt, màu máu này cho người ta một cảm giác sờn gai óc.

Thanh kiếm này đang ẩn chứa sát khí, làm một số người nhỏ gan đều không dám nhìn thẳng, mỗi người nhìn thấy nó đều tin người mà nó giết còn nhiều hơn kiếm Trạ̣m Lô, phải nhiều hơn rất nhiều.

Kiếm thần Ngư Trậ̀ng, vốn chính là thanh kiếm dùng để giết hại.

Thanh kiếm thứ hai này, chính là kiếm Ngư Trậ̀ng.

Cũng được làm ra từ tay của tông sư Âu Dã Tử, độ sắc bén có thể không bằng kiếm Trạ̣m Lô, nhưng kết cấu đặc biệt của nó, với thân kiếm ngắn nhỏ, cũng có thể làm nó trở thành vũ khí giết người khó lòng chống nổi.

Không ai biết thanh kiếm này giết chết bao nhiêu người, nhưng mọi người cơ hồ đều cảm nhận được, mỗi một oan hồn đều đang vây quanh thanh kiếm cổ này, gào thét thê lương.

Có một loại cảm giác, cho dù không lớn gan, cũng không nhịn nổi hít lấy một hơi.

Thời gian mọi người xem kiếm Ngự Trường không dài, kiếm Ngự Trường là kiếm dùng để sát hại, không cao ngạo như kiếm Trảm Lô, nếu có thể nói, nói bằng lòng âm thầm ẩn thân, lúc bạn không biết, trực tiếp lấy đi tính mạng của bạn.

Gian hàng thứ ba, cơ hồ chỉ có chuôi kiếm.

Thanh kiếm như ẩn như hiển, nếu không nói rõ, thậm chí không nhận ra đây có một thanh kiếm cổ.

Rất nhiều người còn không nhận nổi nhếch gót chân lên, cố vươn cổ về phía trước, nhìn xem mình có hoa mắt không.

Kiếm thần Thừa Ảnh, một trong mười đại thần kiếm, đồng thời cũng là một quốc bảo cấp đỉnh, thanh kiếm này, cơ hồ so với kiếm Ngự Trường còn muốn thấp điệu hơn, nó ẩn dấu thân, không để người khác nhìn thấy.

- Kiếm Thừa Ảnh, thì ra là như vậy!

Có một chuyên gia đột nhiên cảm khái nói nhỏ ra một câu, ông là một chuyên gia của Bắc Kinh, bình thường có quan hệ rất tốt với lão Liễu, nhưng không hề quen Lý Dương.

Lần đến Canada ông không có đi, sau khi trở về, nghe lão Liễu kể lại chuyện ở Canada sau đó cực kỳ hối hận, sớm biết có đặc sắc như vậy, ban đầu bất luận thế nào cũng phải tranh thủ một chút.

Nói thật, lúc đầu đối với hoạt động này, các chuyên gia bình thường trong nước cũng không xem trọng lắm.

Một hoạt động chức lần đầu tiên tổ, nói là cấp thế giới, ai biết rốt cuộc sẽ như thế nào, nếu không có tổ chức, vậy bọn họ đến Canada còn không đủ mất mặt à.

Hiển nhiên, bọn họ đánh giá thấp chất lượng hoạt động này, đánh giá đại hội giám ngọc quốc tế này, thành công của hoạt động lần này, vượt xa bất cứ hoạt động nào cùng loại khác, đã trở thành một tiêu chí.

Tin rằng năm sau người tham gia càng nhiều hơn, mọi người cũng càng tích cực, tới lúc đó, bảo bối xuất hiện phải nhiều hơn phải tốt lần đó.

- Lý Dương có thể mang kiếm Thừa Ảnh trở về, quả thật là may mắn lớn!

Viện trưởng Hoàng đột nhiên thở dài, thanh kiếm này làm sao lọt vào tay Lý Dương, ông sớm đã rõ rồi.

Không ngờ thanh kiếm này lại ẩn dấu ở Nhật, trong lòng viện trưởng Hoàng có một nguồn hàn khí tức giận, thanh thần kiếm này ở Nhật, bị người của tập đoàn tài chính Nhật lấy, là hoàn toàn không thể trả lại Trung Quốc.

Nếu không phải Lý Dương đứng lúc có sự giúp đỡ của Nhật Bản, có may mắn vượt trội, đem hai thanh kiếm này trở về nước, thật không biết đến khi nào mới đem hai thanh kiếm này về nước.

- Không sai, đây quả thật là công lao của Lý Dương.

Lão Hà gật đầu, đồng thời công khai khen ngợi Lý Dương.

Đây chính là lần đầu tiên lão Hà công khai khen ngợi Lý Dương, cho tới nay lão Hà đối với Lý Dương rất tốt, nhưng cũng rất nghiêm túc, lúc ở nhà cũng mấy lần biểu dương, nhưng ở bên ngoài chưa từng có.

Lý Dương kinh ngạc quay đầu lại, liếc nhìn ông cụ, đoán được dụng ý của ông cụ làm như vậy.

- Ông đừng khen nữa, Tôi bây giờ cũng rất ghen tỵ với ông!

Hội trưởng Vương quay đầu lại, nhìn lão Hà chưa xót, lão Hà lại cười lớn, trong lòng vô cùng sáng khoái.

Những bạn già đó, bây giờ đều ngưỡng mộ ông, không đổ kỵ ông, tất cả môn nhân con cháu bọn họ, cộng lại cũng không thể so với Lý Dương, hơn nữa Lý Dương còn trẻ như vậy, tương lai không chừng có thể làm ra đột phá hơn nữa.

Tới lúc này, Lý Dương tuyệt đối là người lưu danh muôn đời, sư phụ hắn, cũng theo cái tên này mãi lưu truyền đời sau.

- Xem đồ đi, triển lãm chất phẩm cao thế này, không xem nhiều a!

Viện trưởng Hoàng lại nói, đám người hội trưởng Vương ngẩng đầu theo, triển lãm này tuyệt đối là tinh phẩm cao, thần khí trước mắt đã thấy có rất nhiều, mỗi một món, đều làm mọi người tâm động mạnh mẽ.

Kiểm thần Thừa Ảnh, giống như người con gái xinh đẹp, mặt chiếc áo lụa mỏng, như ẩn như hiện, chính là để bạn nhìn không rõ sự mỹ diệu của nó.

Càng là như vậy, trong lòng mọi người càng sốt ruột, đáng tiếc Bạch Minh không có biểu thị nhận xét của thanh thần kiếm này.

Ở đây không thích hợp để biểu thị, ngay cả kiếm Hàm Quang ẩn trong kiếm Thừa Ảnh cũng không có bày ra, hai thanh kiếm đều ẩn thân, bày kiếm Thừa Ảnh đã là đủ rồi.

Thực sự nhìn không rõ, mọi người mới nuốt tiếc, nhìn vào gian hàng thứ tư.

Gian hàng thứ tư, không giống ba gian hàng lúc nãy, trong này đặt hai thanh kiếm cổ rất hiếm thấy, hai thanh kiếm này, cùng đặt cùng một chỗ sát nhau.

Nhìn thấy hai thanh kiếm này, rất nhiều người đều sửng sốt.

Ngoại trừ những người đến Minh Dương, người khác cũng chưa nhìn thấy qua thanh kiếm này, thậm chí nghe cũng chưa nghe qua.

Lần này, ngay cả Bạch Minh cũng không làm ra bí mật, làm bí mật tốt rồi, hiệu quả mới có thể càng tốt hơn.

- Đây là ?

Hội trưởng Vương đi về phía trước một bước, gần sát gian hàng, xem tỉ mỉ.

Hai mắt ông càng mở trừng to ra, đôi kiếm cổ này, cùng đặt sát ở trong đó, có vẻ vô cùng tự nhiên, hai thanh kiếm này hình như thiên cáo chính là cùng ở một chỗ, ai cũng không thể tách nó ra.

- Kiền Tương, Mạc Tà!

Viện trưởng Hoàng nhàn nhạt nói ra một câu, mỗi chữ đều nói rất rõ, nhưng mỗi chữ này, tựa như bom nổ chồng lên nhau, ầm ầm đánh vào ngực mọi người.

- Kiền Tương Mạc Tà cũng xuất thế?

Lão Chu thất thanh la lên, ông sớm biết Lý Dương có kiếm Trạm Lô, kiếm Ngư Tràn và kiếm Thừa Ảnh, nhưng ông không biết Lý Dương lại có cả Kiền Tương Mạc Tà, tin này khiến cho ông kinh giật.

Hơn nữa hai thanh kiếm Kiền Tương Mạc Tà, mười đại thần kiếm của Trung Quốc đã có năm thanh xuất thế, đây là con số không thể nào tưởng tượng.

Bảo bối mất tích hơn nghìn năm thậm chí là vạn năm, từng chiếc từng chiếc xuất hiện trong tay mọi người, đây thật sự là hiện tượng không bình thường, nếu nói mọi người không nghĩ, tuyệt đối là giả.

- Đúng, Kiền Tương là ngẫu nhiên tôi có được trong lần lên chùa tết năm ngoái, lúc đó cũng không phải hình dạng như vậy, Mạc Tà tôi đào được ở tiệm đồ cổ Nam Kinh, sau khi đặt hai thanh kiếm này cùng một chỗ, mới trở lại hình dáng vốn có của nó.

Lý Dương mỉm cười giải thích, hai thanh thần kiếm này có thể loạt vào tay hắn, chỉ có thể dùng bất ngờ mà nói.

Hai thanh thần kiếm này không giống với kiếm Trạm Lô và kiếm Ngư Tràn, Trạm Lô; Ngư Tràn bất luận nói thế nào đều là công lao của năng lực đặc biệt, kiếm Trạm Lô dùng năng lực đặc biệt phát hiện, thần kiếm Ngư Tràn ẩn dấu trong hang động, cũng là dùng năng lực đặc biệt tìm thấy.

Chỉ có Kiền Tương Mạc Tà, Lý Dương dưới năng lực đặc biệt cũng không nhìn ra vấn đề gì, chỉ biết niên đại, cho nên mới mua nó.

Mãi đến khi nó hồi phục phục, chính Lý Dương cũng không dám tin đây chính là hai thanh thần kiếm, trong đó, quả thật có thành phần may mắn rất lớn tồn tại.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1096. Chương 1092: Tinh Phẩm Của Khu Thư Họa

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Đây quả thật là vận khí của Lý Dương, nhưng trong ánh mắt người khác không giống nhau.

Hai thanh kiếm, lần lượt ở hai nơi khác nhau, cách nhau mấy ngàn dặm, hơn nữa trước đây là xấu xí không thể tưởng, hoàn toàn không giống một chút hình dạng của thần kiếm, như vậy cũng có thể được Lý Dương thu thập cùng một chỗ, rất nhiều người đều có cảm giác không nói nên lời.

Cho dù là viện trưởng Hoàng cũng như vậy.

Về phần xấu xí của kiếm đó, là Bạch Minh giải thích, lúc mới ở Vân Nam, chính y ở cùng với Lý Dương, chính mắt thấy kiếm Mạc Tà không chói mắt.

Đối với lời nói của Lý Dương, cảm xúc sâu sắc nhất chính là ông cụ.

Chỉ có mình lão Hà hiểu, trước đây Lý Dương thật là không biết lai lịch của đôi thần kiếm này, có thể nói, không tin lai lịch của đôi thần kiếm này, đơn thuần là hiếu kỳ mua về, mãi đến đặt hai thanh kiếm cùng một chỗ, sau khi xảy ra biến đổi lớn, mọi người mới biết đây chính Kiếm Tương Mạc Tà thật sự.

Tất cả cái này, thật sự chỉ là may mắn.

Nhưng may mắn của Lý Dương trước giờ vẫn tốt, còn càng ngày càng tốt hơn, hẳn tuyệt đối không thua kém bất cứ ai, ngược lại cũng không để mọi người nghi ngờ gì.

Mười đại thần kiếm, năm thanh đã xuất thế, làm không ít người đều có cảm khái rất lớn.

Mọi người đều đang hoài nghi, Lý Dương có phải là có cơ hội không, đem mười thanh kiếm này đặt cùng một chỗ, để chúng cùng xuất hiện lại ở nhân gian.

Điểm này, thật là có thể, dấu sao tuổi của Lý Dương đặt ở đó, hơn nữa Lý Dương lại là người không thiếu ít may mắn.

Hội trưởng Vương nhẹ lắc đầu, thu lại ý nghĩ trong lòng, rồi nhìn hai thanh thần kiếm Kiếm Tương Mạc Tà trước mặt tỉ mỉ.

Trong mười đại thần kiếm, Kiếm Tương Mạc Tà là thần kiếm duy nhất có một đôi.

Đây không phải là công cụ giết người, nhưng độ sắc bén cũng không thể xem thường, thậm chí Thôn Chính danh đao Nhật Bản lúc đầu tuyệt đối cũng không phải là đối thủ của nó.

Nhưng lúc nhìn đôi thần kiếm này, rất nhiều người đều nghĩ tới sự sắc bén của nó.

Đôi là đôi thần khí tượng trưng cho tình yêu, đến chết cũng vững bền, câu chuyện tình yêu chung thủy mới là mọi người ngưỡng mộ nhất, nhìn hai thanh kiếm này để cùng một chỗ, mỗi người ít nhất có cảm giác ấm áp.

Đôi thần kiếm này, là điển hình của tượng trưng cho tình yêu, là kinh điển của tình yêu.

Chúng không muốn tách ra, một khi tách ra, thì sẽ che lấp đi chính mình, cho dù làm mình trở nên xấu xí cũng không tiếc, lúc nó chỉ ở cùng nhau, mới có thể hiện ra dáng vẻ nguyên hình của chúng.

Điểm này, so với thời đại vật chất bây giờ, một số người trẻ tuổi hoàn toàn không hiểu.

Cũng có thể nói, có lúc, người không bằng kiếm.

Năm đại thần kiếm, mỗi loại có ý vị không giống nhau, mỗi loại có cảm giác không giống nhau.

Mọi người thường thức xong năm đại thần kiếm, đều tỏ ra không ít cảm khái, một lần xuất hiện năm món quốc bảo cấp đỉnh, còn là năm đại thần kiếm nổi danh thiên cổ, thủ bút này, e rằng chỉ có Lý Dương có thể có, Cổ Cung cũng không bằng.

Hơn nữa mấy món thần khí trước mặt, hôm nay mọi người đã nhìn thấy không ít quốc bảo cấp đỉnh, làm trong lòng mọi người đều có cảm giác thỏa mãn.

Thưởng thức năm đại thần khí xong, khu thanh đồng khí này cũng xem là xem xong rồi, lúc này chỉ còn lại cuối cùng là khu thư họa.

Khu thư họa là ở trong nhất, gian hàng trong này được thiết kế cũng không giống như lúc nãy, trong này đều có rào chắn xung quanh gian hàng.

Tiến vào khu triển lãm, đầu tiên chính là gian hàng, gian hàng này cũng không giống gian hàng khác, xuất hiện lằng lằng ở giữa, không giống cái khác, đều có một cột dựa.

Bạch Minh cười ha ha khởi động gian hàng này, khu triển lãm cuối cùng trong nhà bảo tàng cũng chính thức khởi động.

Gian hàng trước mặt, bao quanh bên ngoài là hai lớp vải màu đỏ, che phủ cũng không chồng lên nhau, và chậm rãi rút xuống, từ từ lộ ra tử thủy tinh rất dày bên trong, trong tử thủy tinh có treo một bức tranh cổ, mọi người đều đứng bên ngoài rào chắn, lằng lằng chờ đợi sự xuất hiện của bức tranh cổ.

- Tranh mỹ nữ cung đình!

Lão Phương kêu lên đầu tiên, tranh chỉ xuất hiện một chút, ông nhận ra bức tranh cổ này.

Đây là một tác phẩm thần kỳ mà Lý Dương mang về từ Canada, sau khi lão Phương nói ra tên, còn liếc nhìn Lý Dương ngưỡng mộ, bảo bối như vậy, chính ông cũng đỏ mắt không ngớt.

Mỹ Nữ Cung Đình của Thù Anh, đây chính là tích thật của Thù Anh, hiếm có, rất hiếm có.

Lại có một chuyên gia thốt lên, lão Liễu, lão Chu, trước đây đã nhìn thấy qua bức tranh này, biết người của bức tranh này toàn bộ cùng liếc nhìn Lý Dương, bọn họ cũng không ngờ, triển lãm đầu tiên trong khu thư họa chính là bảo bối này.

- Không sai, đây chính là bức tranh, giá trị không thấp, bây giờ trên thị trường tranh của Thù Anh rất ít, rất được ưa chuộng.

Một chuyên gia không lớn tuổi lắm chuyên gia nói nhỏ giọng, họ nói cho người kế bên nghe, còn có giọng rất nhỏ giống như là đang bàn luận.

Giọng của bọn họ nói ra không lớn, sau khi nói xong dừng lại một hồi, ngược lại cũng không ảnh hưởng tới người khác thưởng thức bảo bối.

- Mời mọi người đi về phía trước!

Bạch Minh mỉm cười nói, dẫn mọi người đi vào trong, đi tới chỗ sau cùng của gian hàng, lão Liễu, lão Chu cùng với viện trưởng Hoàng không nhịn nổi quay đầu lại.

Bức tranh này, không chỉ có một mặt, đây chính là bức tranh hai mặt cực kỳ hiếm thấy, mà mặt khác, là tác phẩm của Đường Bá Hổ.

- Cái, đây là cái gì?

Mấy vị lão tiền bối xoay người, một số chuyên gia đi theo không nhịn nổi cũng quay đầu lại, lão sư Mã, những người như lão Tần cũng đứng ngẩn ra ở đó.

Bức tranh hai mặt này, bọn họ cũng là lần đầu tiên thấy qua, đây là Bách Điều Triều Phượng Đồ của Đường Bá Hổ.

Lão Liễu nhàn nhạt nói một câu, trong mắt còn mang sự cảm khái, bức tranh này ông lần đầu tiên thấy qua lúc Lý Dương ở Canada, phản ứng của ông lúc đó, chẳng hơn kém với những người này bao nhiêu.

Bất cứ ai, nhìn thấy bức tranh hai mặt này, e rằng cũng sẽ như vậy.

Rất nhiều người lần đầu tiên nhìn thấy tranh hai mặt đều đứng ngậy ra ở đó, tranh của Thù Anh đã rất đáng giá, tranh của Đường Bá Hổ càng không cần nói rồi, tranh của bọn họ hoàn toàn không thể công khai trên thị trường.

Tranh của hai người hợp cùng một chỗ, xuất hiện trên một bức tranh, đây là ý niệm ngông cuồng gì vậy?

Rất nhiều người chỉ nghĩ ngợi một hồi, thì cảm giác đầu có chút choáng váng, đây là hoàn toàn là kết quả không thể tưởng tượng, trước khi tận mắt nhìn thấy bức tranh này, cho dù có người nói với bọn họ, Thù Anh và Đường Bá Hổ cùng vẽ trên cùng một tờ giấy, bọn họ đều tuyệt đối sẽ không tin vào mắt, chuyện này làm người ta không dám tin, lại xuất hiện sờ sờ trước mặt, chẳng trách bọn họ có chút choáng váng.

- Đây chính là thực tích của Đường Bá Hổ, hội trưởng Vương đang mang kính, xem xét tỉ mỉ một hồi, cuối cùng nhẹ nhàng nói ra một câu.

Ông nói như vậy rồi, người khác tuyệt đối không có phản đối gì, thành tựu lớn nhất của hội trưởng Vương chính là tranh chữ, nếu nói lão Hà có uy quyền về mặt đồ sứ, vậy hội trưởng Vương đỉnh cao về mặt tranh chữ, có một không hai.

Ông nói như vậy, thì tuyệt đối không có giả, đây chính là Bách Diệp Triều Phượng Đồ của Đường Bá Hổ.

Rất nhiều người, đều liếc nhìn Lý Dương, sau đó thường thức tỉ mỉ bức danh họa của Đường Bá Hổ, tranh của Đường Bá Hổ, cũng rất khó thấy dù chỉ một lần.

Lúc này, trong lòng mọi người cũng đều chết lặng, bất cứ món đồ kỳ quái nào xuất hiện trong tay Lý Dương, cũng không quá đáng.

Ngoài cửa, lão Mao và bọn Liễu Tuần đều lặng lẽ thở dài.

Sau khi khởi động triển lãm khu thư họa, bên ngoài phần lớn người đã vào tham quan triển lãm, còn một phần nhỏ người đang đợi bên ngoài, đều không có thư mời, người qua đường đến đây góp vui.

Không có thư mời, hôm nay là nhất định không để bọn họ vào, hôm nay chỉ là triển lãm nội bộ, không có ra ngoài.

Vì thế, lão Mao và bọn Tiêu Nham không ít phí lời, giải thích rất lâu, cuối cùng mới để những người này rời khỏi, đợi ngày mai công khai triển lãm hãy đến lại.

Ngày may bắt đầu công khai triển lãm, bất cứ ai cũng có thể vào tham quan, nhưng đồng thời hạn chế số người, sợ rằng mỗi người ở trong này, cũng sẽ vào hạn chế.

Nói cách khác, đó tuyệt đối là tình huống không kiểm soát nổi.

Các chuyên gia đi đằng trước nhất, vẫn còn đang thường thức hai bức tranh, bất luận là Thù Anh hay là Đường Bá Hổ, đều là đại sư cấp đỉnh, mà hai bức tranh này cũng là tác phẩm tiêu biểu của họ.

Mỗi chuyên gia yêu thích tranh chữ, đều say sưa ngắm nhìn bức tranh trước mặt, thường thức tỉ mỉ.

Mãi đến người phía sau giục, bọn họ mới luyến tiếc không nỡ bỏ đi, trong lòng bọn họ, cũng có một quyết định, đó là ngày mai nhất định sẽ lại tới, ngày mốt còn muốn đi, muốn xem cho thỏa thích bức tranh này.

Bạch Minh vẫn đang đi ở bên ngoài, trước mặt là hàng loạt cột dựa, phía trên có treo tấm vải đỏ, theo chỉ ý của Bạch Minh, tấm vải đỏ này từ từ rơi xuống.

- Đây là Trúc Diệp Đồ của Trịnh Bản Kiêu.

- Tranh của Lang Thế Trữ!

- Diêm Lập Bản, Diêm Lập Bản, đây là Diêm Lập Bản?

Tấm vải màu đỏ rớt xuống, rất nhiều chuyên gia đều nhin không nổi, đều lần lượt la lên, hàng loạt bức tranh trước mặt số lượng không nhiều, chỉ có mười bức, nhưng mỗi bức đều làm người ta kinh ngạc vui mừng, toàn là tranh cổ bình thường không dễ thấy.

Đặc biệt là Vĩnh Huy Triều Thần Đồ của Diêm Lập Bản đó, trước đây rất lâu không biết bức tranh này tồn tại, người yêu thích tranh chữ đều kích động, bức họa cổ thể này, bây giờ cơ bản không thấy được nữa.

Trên mặt lão Phương có chút kích động, nhưng nhiều hơn lại là kiêu ngạo.

Bức Vĩnh Huy Triều Thần Đồ xuất hiện trước mặt mọi người, phía trên có con dấu của ông, trên bức họa thể này có con dấu của mình, chết cũng không tiếc.

Mười bức họa, làm mọi người lần lượt tranh luận, vốn rất nhiều người cho rằng Lý Dương trẻ tuổi, phương diện tranh chữ tạo nghệ lại không mạnh, khu tranh chữ sẽ không có gì đặc biệt, không ngờ rằng chỗ này cho bọn họ một kinh hỉ bất ngờ.

Sự kinh hỉ này, còn mãnh liệt hơn khu đồ sứ.

Tranh cổ có trình độ nhiều nhiều như vậy, thậm chí là cô họa, thật làm người yêu thích tranh chữ đủ một lần thỏa nguyện.

Cho dù những bảo bối này trước đây đã nhìn thấy qua, hoặc người biết tồn tại của những bảo bối này, lúc này cũng cảm khái rất lớn, nhiều bảo bối như vậy của Lý Duông cùng tụ tập ở đây, làm làm cho mọi người chấn động mạnh.

Mà số người của viện trưởng Hoàng cũng không ít, lúc này cũng không tiếc lời khen ngợi.

Bọn họ đều biết, những bảo bối triển lãm hôm nay, cũng không phải toàn bộ là của Lý Dương, trong tay của Lý Dương còn có nhiều bảo bối không có lấy ra, những bảo bối này cũng rất tốt, làm người ta đổ mắt.

Sau khi thưởng thức mười bức tranh xong, trước mặt là một hàng cột dựa.

Trong này cùng là mười bức tranh nổi tiếng, những bức họa này phần lớn đều là tranh cổ, giá trị mỗi bức tranh cổ không thấp, ngoại trừ Lý Dương mua ở Canada ra, có một phần là chính hẩn tự thu thập.

Lý Dương đã từng mua bức Liêu Trai Hành Nhạc Đồ ở Thượng Hải, chính là trong này.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1097. Chương 1093: Thư Họa Song Tuyệt.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Mười mấy bức tranh này, so với mười mấy bức trước kia hơi giống một chút, nhưng cũng là tinh phẩm bình thường không dễ thấy, các vị chuyên gia đều nồng nhiệt xem.

Qua một hồi, Bạch Minh mới dẫn mọi người, tiếp tục vào trong.

Sâu vào trong, là khu thư họa khu triển lãm cuối cùng, xem xong chỗ này, bảo bối triển lãm lần này mọi người cũng thưởng thức hết.

Ở đây cũng là chỗ sâu trong nhà bảo tàng, ở trên tường, có treo một tấm vải màu đỏ, giống như tấm vải đỏ treo trên đài triển lãm thư họa đó, nhưng tấm vải đỏ không lớn lắm, vừa nhìn thì biết phía dưới là tác phẩm thần kỳ.

Tiếp theo nó, còn có một tấm vải đỏ.

Tấm vải đỏ này đang che đậy khối hình tròn, bên trên nó, lại có hàng rào được dựng lên tạm thời, tuy là rào chắn tạm thời, nhưng kết cấu đều là thép, có thể chịu được áp lực nhất định.

Nhìn khắp tấm vải đỏ, trong mắt Bạch Minh có chút kinh ngạc.

Người thiết kế khu triển lãm bảo tàng là y, tất nhiên y biết tất cả tình hình trong này, theo kế hoạch ban đầu, trong này là khu triển lãm cuối cùng, bảo bối treo ở cuối tất nhiên là quyển trục.

Lý Dương lấy ra, không phải quốc bảo hiện giờ, là Lan Đình Tự.

Để Lan Đình Tự để làm đoạn kết, là chủ ý của Bạch Minh, cũng là chuyện Lý Dương đồng ý, món quốc bảo này được phát hiện không lâu, chuyên gia đến đây rất nhiều người đều không biết, bảo bối như vậy đủ để nhiều người chần trệ.

Chỉ là trong kế hoạch của y, không có món này, thêm món này, rất làm y nghi ngờ.

Bạch Minh lại quay đầu nhìn Lý Dương, tối hôm qua tới giờ ở chỗ này, đều là người của Lý Dương đang tiếp tay, trên thực tế, từ sau khi những bảo bối này xuất hiện ở đây, tất cả an ninh đều là người của Lý Dương phụ trách, người của bảo tàng y hoàn toàn không có động tay vào.

Những người đó của y, so về thể lực của những người này đều kém xa, Bạch Minh cũng không cam nguyện đem lợi ích giao ra ngoài.

Hiện tại thêm món này, trong lòng Bạch Minh tất nhiên có rất nhiều nghi hoặc.

Lý Dương cười với Bạch Minh, không nói, cái này là nhất thời thêm vào, cũng là Lý Dương đột nhiên có chủ ý mang bảo bối này vào, chính Bạch Minh cũng không biết.

Từ chỗ Lý Dương cũng không có đáp án, Bạch Minh đang nghi ngờ, vẫn theo kế hoạch ban đầu, tiếp tục nói:

- Trong này là một phần cuối cùng của khu thư họa, cũng là phần cuối cùng hôm nay chúng tôi triển lãm, xin mời mọi người mở to mắt, tác phẩm triển lãm cuối cùng, tôi Bạch Minh đảm bảo, cũng tuyệt đối sẽ không làm mọi người thất vọng.

Theo sau lời của Bạch Minh, tấm vải màu đỏ dày lên từ từ kéo xuống, Bạch Minh cũng chú ý tập trung vào chỗ đó.

Nếu theo kế hoạch ban đầu, mở cuối cùng là Lan Đình Tự bảo bối áp trực, và không phải dưới tấm vải đó này, bây giờ tấm vải đỏ đang mở ra, Bạch Minh cũng bất ngờ.

Sắp xếp tất cả cái này, kỳ thực là người của Lý Dương.

Tấm vải đỏ từ từ kéo qua một bên, phía dưới lộ ra một đài thủy tinh trong suốt, đài thủy tinh này không hợp với kế hoạch trước đây, gần giống như đài triển lãm bát Trường Sinh.

Bên trong đài thủy tinh hài chính là nước.

Bên trong nước, có chứa một bức họa cổ, trên bức họa cổ hiện ra từng lớp màu trắng, trong lớp màu trắng có ảnh người chớp động, bên trong tử thủy tinh có một kim que, từ từ khuấy động.

- Tranh Trong Nước

Bạch Minh sững sốt mạnh la lên, bức tranh này kỳ thực y không lạ lắm gì, cũng thấy qua mấy lần, chính là tác phẩm của Ngô Đạo Tử tổng sư giới hội họa, bức Tranh Trong Nước đó.

- Đây chính là Tranh Trong Nước của Ngô Đạo Tử.

Hội trưởng Vương tiến lên phía trước một bước, nhìn chăm chăm vào bức tranh, còn nhỏ giọng hỏi.

Hội trưởng Vương là người uy quyền trong tranh chữ, tuy không thường ra ngoài, nhưng tin tức Ngô Đạo Tử làm ra bức Tranh Trong Nước ông cũng có nghe qua, chỉ là vẫn chưa nhìn thấy qua, đây là lần đầu tiên nhìn thấy.

- Không sai, chính là bức tranh đó!

Trả lời hội trưởng Vương chính là viện trưởng Hoàng, bức tranh này Lý Dương đã từng mang vào Cố Cung, ông và một vị chuyên gia khác cùng thưởng thức qua, có ấn tượng rất sâu.

Trên mặt Bạch Minh tỏ ra chút kinh ngạc, rồi liếc nhìn Lý Dương.

Tranh Trong Nước cũng là thần tích hiếm có, là tác phẩm của tông sư Họa Thánh Ngô Đạo Tử, trước đây trong sổ đồ cổ của Lý Dương, không có bức tranh này, Bạch Minh cũng không ngờ, bức tranh này cũng xuất hiện ở đây.

Lý Dương gật đầu cười với Bạch Minh.

Bức tranh này, quả thực là Lý Dương nhất thời nảy lòng tham, mới mang tới đây.

Thư họa, thư họa, khu vực thư họa, có thư pháp, có hội họa mới hoàn mỹ, Lan Đình Tự, thiên hạ đệ nhất hành thư, cũng là thiên hạ đệ nhất thiếp, tất nhiên đại diện phải có cuốn sách này.

Mà Tranh Trong Nước của Ngô Đạo Tử là điển hình trong tranh, là tác phẩm của Thánh Họa, tất nhiên là điển hình của họa.

Thư họa song tuyệt, liên hợp cùng một chỗ, đó mới là hoàn mỹ thật sự.

Đây là quyết định hôm qua của Lý Dương, vẫn chưa nói cho Bạch Minh nghe, vì người sắp xếp ở cuối hội trường nhất chính là người của Lý Dương, món bảo bối này xuất hiện ở đây, ngay cả Bạch Minh cũng không biết.

Nếu nói như vậy, hôm nay xuất hiện ở chỗ này không chỉ có mười món thần khí quốc bảo.

Có thêm một món thần khí quốc bảo, ý nghĩa nhiều hơn không phù hợp, trên mặt của Bạch Minh vẫn đang kinh ngạc, mà rất nhiều người nhìn thấy qua Tranh Trong Nước, lúc này đều sợ ngây người, Tranh xuất hiện trong nước, còn có loại tranh mang cảm giác lập thể rất mạnh, cho dù là họa sĩ hiện đại, cũng làm không được.

Rất khó tưởng tượng, hơn một ngàn năm trước Ngô Đạo Tử đã làm ra thủ thuật như vậy, có thể vẽ được ở trong nước như bây giờ, còn làm như vậy càng thêm tinh diệu, sinh động hoạt bát.

Người đang xem bức tranh này, đều dâng lên một loại cảm giác.

Bất cứ vị tông sư nào, đều không xem thường, tông sư dấu sao cũng là tông sư, là người thường không thể hiểu được, tại sao đại sư cấp đỉnh không giống như nhất đại tông sư có thể lưu truyền thiên cổ, còn có lý sự nhất định.

Người xung quanh đều đang dò xét suy nghĩ.

Bức tranh này xuất hiện ở đây, chỉ có Lý Dương và Bạch Minh biết, người khác kỳ thực không rõ, bọn họ đều cho rằng đây là sắp đặt trước đó, lúc này mọi người chỉ muốn thưởng thức bức tranh này.

Đặc biệt là những người chưa thấy qua, lại nghe qua bức tranh này, lúc này đều mở to hai mắt, xem tỉ mỉ.

Bức Tranh Trong Nước của Lý Dương có không giống như bảo bối Kiền Tương Mạc Tà gần đây thu được, trong ngành có rất nhiều người sớm đã thấy qua, càng hướng hồ, bức tranh này còn triển lãm ở Bảo Khố Trai.

Nhưng rất nhiều chuyên gia, hôm nay là lần đầu tiên nhìn thấy bức tranh này.

Tất cả mọi người đều đứng ở đây, lẳng lặng chăm chú nhìn vào bức Tranh Trong Nước, ngay chính viện trưởng Hoàng cũng không ngoại lệ, trong lòng viện trưởng Hoàng còn có một nguồn tiếc hận, bức tranh này nếu ở Cổ Cung, thì ông ngày ngày có thể thưởng thức rồi.

Thần kỳ của Tranh Trong Nước, Bạch Minh không có giải thích gì, bức tranh này, chỉ cần triển lãm ra ngoài, bất cứ ngôn từ miêu tả nào cũng là vô nghĩa, không bằng chính mắt mình xem.

Mấy phút sau, Bạch Minh lại gơ tay lên.

Y nhận được hàm ý của Lý Dương, thời gian triển lãm Tranh Trong Nước cũng không sai biệt, tác phẩm triển lãm cuối cùng, cũng sắp xuất hiện rồi.

Lúc này cũng không còn sớm nữa, tiếp tục thưởng thức nhiều bảo bối thể này, thời gian cũng sắp đến trưa rồi, phía sau cũng còn rất nhiều chuyên gia vẫn chưa xem qua, lãng phí thời gian tuyệt đối là hành vi đáng xấu hổ.

- Các vị, chúng tôi còn một tác phẩm triển lãm cuối cùng, xin mời các vị thưởng thức, món bảo bối cuối cùng này, tôi dám bảo đảm, nhất định không làm mọi người thất vọng, đặc biệt là các bạn bè yêu thích thư pháp, càng phải chú ý!

Bạch Minh cười khà khà một tiếng, miếng vải đỏ trên tường từ từ rơi xuống, một số người yêu thích tranh chữ nghe Bạch Minh nói, đều chuyển từ sự chú ý của Tranh Trong Nước, nhìn lên bức tường.

Đối với người yêu thích tranh chữ mà nói, Tranh Trong Nước tuyệt đối có sức hấp dẫn chết người, chỉ là Bạch Minh quá tốt, hôm nay Bạch Minh nói sẽ không để mọi người thất vọng, mọi người cũng theo lời y nói, nhìn về phía trước.

Miếng vải màu đỏ rơi xuống, sau đó là đang treo một bức quyển trục.

Quyển trục này là một bảng chữ mẫu, nếu lúc đầu nhìn thấy, cơ hồ tất cả mọi người đều sững sờ ở đó, ngơ ngác chăm chú nhìn tất cả những gì trước mặt.

Bức tranh chữ này, đủ để hấp dẫn bất cứ ai nhìn thấy nó.

Cho dù không phải là người đầu tiên nhìn thấy bức tranh chữ này, cũng không ngăn nổi sự hấp dẫn này, trừ phi nhắm mắt không nhìn, nhưng thần tác như vậy ở trước mặt, rất ít có người kiên trì được, nhắm mắt lại kiểm chế sự mê hoặc này.

Thậm chí viện trưởng Hoàng cũng không làm được.

Lão Hoàng cũng không làm được, cho dù đã thấy qua nhiều lần, lần này bọn họ cũng chú ý vào lên bức tường, tiếp tục thưởng thức tinh tế bức tranh chữ này, nhưng trong lòng bọn họ ổn định so với những người khác một chút, đơn thuần chỉ là ở góc độ thưởng thức.

Toàn bộ phô trương, đều điềm tĩnh lại.

Mọi người đều đang nhìn lên bức tường trước mặt, phía sau còn có mấy người đi tới chỗ này, bọn họ đều ở phía sau, cổ rướng cổ nhìn vào trong.

Người có mắt tốt, thoáng chốc cũng sững sờ ở đó, người có mắt kém hơn một chút, lúc này hoàn toàn sứt ruột, bức tranh chữ trước mặt giống như là thuốc tê người nhìn thấy qua đều cảm giác bứt đau đớn, luồn tay đi về phía trước.

Cuối cùng bảo vệ xung quanh ra mặt, duy trì trật tự tốt một chút.

- Lan Đình Tự, đây chính là Lan Đình Tự thật sự.

Qua một hồi lâu, hội trưởng Vương mới thất thanh la lên một tiếng, lúc đầu ông cũng bị bức tranh chữ này hấp dẫn, lúc này mới hồi phục lại tinh thần.

Người biết về chuyện tìm lại Lan Đình Tự quả thật không nhiều, ngay chính hội trưởng Vương cũng không biết, bỗng nhiên nhìn thấy bức phẩm này, đừng nói chỉ có ông kinh ngạc.

Cả đời nghiên cứu tranh chữ, ông thích tranh chữ, cái đánh động này tuyệt đối là cực lớn.

- Lan Đình Tự!

Rất nhiều người đều rú rít trong miệng, kỳ thực không cần hội trưởng Vương đi, cho nên người nhìn thấy bức họa này đều biết, đây chính là tác phẩm kiệt xuất nổi danh thiên cổ.

Chỉ là mọi người nhất thời không thể chấp nhận, bức chữ này làm sau xuất hiện ở đây.

Sau khi hội trưởng Vương nói xong, liền không nói, tiếp tục nhìn tỉ mỉ bức tranh chữ trước mặt, mắt ông rất lâu không chớp động, lúc này, ngay cả mắt ông cũng không chịu ý.

Ngoại trừ hấn ra, mọi người đều tỏ ra ngốc ngếch, ánh mắt đang nhìn về phía trước, con mắt không chớp động.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1098. Chương 1094: Yêu Cầu Của Hoắc Tư Tiên Sinh.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Chấn động Lan Đình tự mang đến, tương đương với một lần động đất.

Đặc biệt là những người không biết đó, bức tranh chữ này đột nhiên xuất hiện trước mặt bọn họ, nguồn kinh hỉ bất ngờ này không thể dùng lời để hình dung, cũng không thể biểu đạt được cảm nhận trong lòng bọn họ.

Hội trưởng Vương không nói, viện trưởng Hoàng cũng không nói, những người xung quanh khác, lúc này đều nhìn trừng trừng vào bức tường, thường thức tỉnh tế bức tranh chữ này.

Thời gian chậm chậm trôi qua, con đường thưởng thức bảo bối, người tới khu vực cuối cùng cũng càng ngày càng nhiều.

Rất nhiều người ở phía sau chỉ có thể nhìn thấy đầu người chi chít ở trước mặt, hoàn toàn không nhìn rõ bức tranh chữ treo trên tường.

Mà lúc này, phía trước cũng không có truyền đến bất cứ tin tức cổ quái nào.

Tất cả người có thể nhìn thấy chữ, đều tập trung tinh thần thưởng thức chữ trước mặt, hoàn toàn không có thời gian truyền tin tức này.

Qua một hồi, viện trưởng Hoàng nhẹ thở dài, dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên ông nhìn thấy bức tranh chữ này, khả năng không chế càng mạnh hơn nhiều.

Còn ông cụ từ đầu đến giờ cũng không mê lạc thất thần, bức tranh chữ này chỉ có lúc đầu tiên nhìn thấy, mới làm cho người ta chấn động, làm người ta bị mê hoặc thất thần mất tự nhiên.

Viện trưởng Hoàng lại quay đầu liếc nhìn Lý Dương, tự mình nhẹ nhàng lắc đầu.

Ông bảo Lý Dương tìm lại hai món đồ sứ khác thất lạc trong Bao Án, kỳ thực chính ông cũng không có hy vọng quá lớn, nhưng lúc này đột nhiên ông có một loại cảm giác rất mãnh liệt, Lý Dương có thể làm được, nhất định có thể đem hai món đồ sứ này trở về.

Mặt khác, chính may mắn này của Lý Dương, cũng có thể là thiên hạ đệ nhất.

Tuyệt đối không ai có thể so sánh được.

Chậm chậm, rất nhiều người đều đến xem, các chuyên gia tỉnh táo lại, ngược lại càng thêm kích động, đây chính là nhất tuyệt thiên cổ thật sự, hoàn toàn xứng đáng là thiên hạ đệ nhất thiếp.

Sinh thời, có thể thấy thần tác thư pháp như vậy, mỗi người đều có cảm giác chết không tiếc.

Bạch Minh không có nhìn chữ trên tường, y vẫn đang quan sát nhìn các chuyên gia xung quanh, nhìn vẻ chấn động trên mặt của các chuyên gia, cùng với sắc mặt như say đại của bọn họ, trong lòng Bạch Minh có một loại cảm giác thỏa mãn rất lớn.

Triển lãm lần này rất thành công, thậm chí có thể thành công hơn so với các triển lãm của các nhà bảo tàng tư nhân.

Chất phẩm triển lãm lần này, cũng vượt qua tưởng tượng của mọi người, tuy chỉ triển lãm mấy ngày, nhưng từ biểu hiện của ngày hôm nay, thì hoàn toàn có thể dự liệu được cảnh sôi động sau này, nhà bảo tàng này của y, cũng xem như là hãnh diện một lần.

Cho dù chỉ một lần, nhưng lại là thành tích không ai có thể sánh được, cái này đối với Bạch Minh mà nói là đủ rồi.

Hoắc Tư tiên sinh cùng đứng một chỗ với lão Hoàng, khỏe miệng của ông vẫn đang nở nụ cười nhàn nhạt.

Hôm nay, số lượng hàng triển lãm quả thật không xem là nhiều, tương đương mới nhà bảo tàng lớn khác, nên dùng rất ít để hình dung, khó nghe một chút, chính là quá ít.

Năm khu triển lãm, bao gồm nhiều chủng loại, tất cả số lượng đồ triển lãm còn không đến một trăm.

Số lượng này, quả thật không nhiều.

Nhưng không tới một trăm món bảo bối, nhưng nhà bảo tàng khác theo không kịp.

Thì những món bảo bối đó, giá thị trường đã hơn mười tỷ triệu, nếu chiếu theo hơn trăm triệu mà nói, bình quân mỗi chiếc cũng hơn một tỷ, đây là một con số thật kinh khủng.

Cho dù là Hoắc Tư tiên sinh, lúc này trong lòng cũng có chấn kinh nhất định.

Hôm nay, ông cũng là lần đầu tiên thưởng thức bảo bối nhiều như vậy của Lý Dương, mới biết đồ cổ trong tay của Lý Dương có rất nhiều có chất phẩm cao.

Thời gian chậm chậm trôi qua, dưới dẫn dắt của Bạch Minh, các chuyên gia trước nhất, cuối cùng cũng đi về.

Lúc đi, những chuyên gia này còn quay đầu lại nhìn bảo bối sau lưng, còn muốn thử nghiệm ý cảnh trong tranh chữ.

Ý cảnh của Lan Đình Tự, chuyển biến hàng nghìn hàng vạn, cho dù là đám người như Lý Dương đã từng thưởng thức qua bức tranh chữ này, mỗi lần nhìn, cảm ngộ càng thêm mới.

Từ điểm đó mà nói, Lan Đình Tự mạnh hơn một chút so với Tranh Trong Nước.

Chỗ thần kỳ của Tranh Trong Nước, có thể so sánh với Lan Đình Tự, hoàng đế không giống như người bình thường, với uy nghiêm hoàng đế, càng làm cho người ta kinh thần.

Chỉ có thể, tác phẩm của hai tông sư, đều có sở trường riêng.

Đây chính là thư họa song tuyệt thật sự.

Lấy thư họa song tuyệt làm bảo bối kết thúc triển lãm, để các chuyên gia đến tham quan đều đạt được hoàn toàn thỏa nguyện.

Bạch Minh dẫn các chuyên gia trước nhất từ từ ra khỏi nhà bảo tàng, rất nhiều người sau khi đi ra ngoài đều mê hoặc không tự nhiên, ánh sáng bên ngoài rất mãnh liệt, tâm tình của bọn họ lúc này, cũng giống như ánh sáng của mặt trời lúc này, thoải mái, dễ chịu.

- Bạch Minh, Lý Dương, rất cảm ơn các cậu, để chúng tôi thưởng thức được bảo bối rất khó quên trong đời.

Hội trưởng Vương dẫn đầu đi ra, nắm tay Bạch Minh, khen ngợi một câu, một số người bên cạnh ông cũng gật đầu theo, bảo bối thưởng thức lần này, quả thật có rất nhiều thứ lúc cuối đời cũng khó quên được.

Thế này, một chút cũng không làm quá.

- Hội trưởng Vương, ông quá khách khí rồi, mọi người mãn nguyện là được, ít nhất chứng minh tôi không có khoe khoang.

Bạch Minh mở to miệng cười, người khác hơi sững sốt, lập tức rất nhiều người cười theo.

Chuyện là Bạch Minh, lúc y từ Nam Kinh trở về Bắc Kinh, đối với cá nhân y muốn tổ chức triển lãm đặc biệt, tổ chức một buổi triển lãm làm mọi người chấn động.

Lúc đó khẩu khí của Bạch Minh rất lớn, rất nhiều người đều không tin, thậm chí còn có người cười y, nói y khoe khoang.

Những chuyện này, rất nhiều chuyên gia đều nghe thấy, chỉ là ai cũng không ngờ, Bạch Minh không hề khoe khoang, mà ngược lại, chất lượng và sản phẩm triển lãm lần này, tuyệt đối là một lần trước nay chưa từng có.

Mà lúc Bạch Minh nói ra chuyện này, càng làm mọi người có thêm cảm tình tốt với y.

Thoạt nghe Bạch Minh giống như đứa trẻ thổ lộ tâm tình của mình, kỳ thực đây mới là người thật tình, không dối trá, không làm, trái, nghĩ sao thì làm vậy.

Nhìn các chuyên gia xung quanh, Bạch Minh lại gãi gãi đầu.

Kỳ thực lúc này y cũng rất vui, nói ra những lời trong lòng, xong chính y hối hận, mắt mặt, sự vui mừng lúc này bây giờ cũng bị cảm giác mắt mặt này đè áp.

- Khụ, khụ!

Bạch Minh ho nhẹ mấy cái, rồi vội vàng nói:

- Các vị, tôi đã đặt tiệc ở nhà hàng rồi, bây giờ mọi người có thể tới đó nghỉ ngơi trước, vừa nghỉ ngơi vừa đợi, đợi sau khi tất cả bạn bè cùng tới, chúng ta bắt đầu khai tiệc.

Lần này mời các vị chuyên gia, Bạch Minh đặt rất nhiều bàn ăn, lần này tốt không ít tiền.

Nhưng khoảng chi phí này cũng đáng, triển lãm hôm nay bắt đầu thu phí rồi, hơn nữa phí cũng không thấp, đủ để bù vào khoảng chi này, phí của triển lãm lần này, Lý Dương chỉ lấy hai phần tượng trưng, cái khác hẳn đều cho Bạch Minh xây dựng nhà bảo tàng.

Cái giá này, chính là Bạch Minh buộc Lý Dương mới nhận, y theo tình huống bình thường, năm mươi năm mươi, thậm chí Lý Dương chiếm bảy phần cũng không quá đáng, dẫu sau bảo bối lần này đều là của Lý Dương cung cấp.

- Thầy Bạch, tôi đi trước, nhân lúc này có chút thời gian, tôi muốn vào lại xem thử.

Đường Xuân Minh đứng lên, cười ha hả, cũng không đợi Bạch Minh phản ứng, tự mình đi vào trong nhà bảo tàng, rất nhiều người cũng đều vỗ đầu suy nghĩ, cũng nghĩ, quay trở vào trong nhà bảo tàng.

Bên trong bảo bối tốt nhiều như vậy, lúc này ai cũng không muốn vào nhà hàng lãng phí thời gian.

Không lâu, bên ngoài nhà bảo tàng chỉ còn lại vài người, hội trưởng Vương, viện trưởng Hoàng và lão Hà đều không vào, nhưng các chuyên gia của Cổ Cung và hiệp hội đồ cổ, lúc này cũng không có ai.

Lão Tần, Hoắc Tư tiên sinh, và lão Hoàng cũng không vào, lão Hoàng đang đứng bên chỗ Lý Dương, cách viện trưởng Hoàng gần nhất, cũng không liếc nhìn qua chỗ viện trưởng Hoàng.

- Ông, con dẫn ông đi nghỉ nhé!

Lý Dương đi tới bên chỗ ông cụ, bây giờ đang ở bên ngoài, phần lớn không vào giúp vui đều là những người khá lớn tuổi, triển lãm đến giữa trưa làm họ cảm thấy rất mệt, cho dù vào, cũng không có khí lực.

- Cũng được, chúng ta không thể bì với bọn họ, thể lực không đủ, đi nghỉ ngơi trước.

Ông cụ cười gật đầu, viện trưởng Hoàng, hội trưởng Vương đều không có phản đối, lúc này quả thật bọn họ muốn nghỉ ngơi một chút.

Khách sạn không xa, bên cạnh nhà bảo tàng, mấy người đều rất nhanh tới khách sạn, ngồi vào cái ghế rất lớn, đây cũng là chủ tọa, người không có thân phận nhất định cũng không vào ngồi được.

Hội trưởng Vương, viện trưởng Hoàng cũng lâu không có gặp mặt, đúng lúc nhân cơ hội này cùng nói chuyện thường ngày.

Bạch Minh không thể ở lại, trở về bảo tàng tiếp đãi mọi người, nhưng Lý Dương ở lại đây, cùng lão Hoàng và Hoắc Tư tiên sinh nói chuyện phiếm.

Ai cũng biết lão Hoàng và viện trưởng Hoàng không cùng đường, lần này lão Hoàng bằng lòng ngồi cùng bàn với viện trưởng Hoàng, đã là lần đầu tiên rồi, lúc này càng không thể ở cùng chỗ lão Hoàng, không ai bắt chuyện.

- Lý Dương tối nay có rãnh không?

Hoắc Tư tiên sinh đột nhiên hỏi một câu, Lý Dương sững sốt ngẩng đầu lên, nhìn Hoắc Tư tiên sinh có chút mơ hồ.

Hoắc Tư tiên sinh chính là ở trong nhà của hắn, buổi tối nhất định cùng trở về, còn khi nào thì không biết.

Nhưng Lý Dương vẫn gật đầu, nhiều ngày nay Hoắc Tư tiên sinh vẫn theo mình, ngay cả cấp dưới cũng trở về nước, xem chừng rất thấp điệu, nhưng trong lòng Lý Dương hiểu, tuyệt đối không thể xem thường người này.

Lúc Hoắc Tư tiên sinh, ông cụ và viện trưởng Hoàng nói chuyện, hai người bọn họ đều không ngớt lời khâm phục trình độ của Hoắc Tư tiên sinh, đây chính là một đại sư cấp đỉnh cấp thế giới chân chính.

Buổi tối, tôi hy vọng có thể chiếm dụng thời gian hai tiếng.

Hoắc Tư tiên sinh lại nói ra một câu, chân mày của Lý Dương lại giựt lên, hần đột nhiên có một dự cảm, Hoắc Tư tiên sinh thế này, nhất định có chuyện gì quan trọng.

Lý Dương lại gật đầu, Hoắc Tư tiên sinh lại cười mẫn nguyện, Lý Dương không nói, quay đầu lại còn có viện trưởng Hoàng và các chuyên gia khác cùng bắt đầu bàn tán.

Bọn họ đang thảo luận, tất nhiên là những đề cổ đó lúc nãy của Lý Dương.

Mấy người nói chuyện đại hội giám ngọc ở Canada, bảo bối nhiều như vậy, hoàn toàn chỉ có bốn người giám định chính xác, trong đó, có Hoắc Tư tiên sinh.

Chỉ điểm này, làm các chuyên gia xung quanh không có bất cứ chậm trễ gì đối với Hoắc Tư tiên sinh, cho dù là lão Hoàng, biểu biện trong đại hội giám ngọc cũng không bằng Hoắc Tư tiên sinh.

Cổ nhiên rồi, ngoài Lý Dương ra, ông là người có biểu hiện tốt nhất.

Qua chừng một thời gian, rất nhanh tới một tiếng, Bạch Minh cũng nhuế nhai mồ hôi dẫn các chuyên gia tới khách sạn, rất nhiều chuyên gia đều giống như trẻ con muốn ở luôn trong nhà bảo tàng không chịu đi, cuối cùng chính Bạch Minh khổ tâm khuyên bảo, dùng cơm xong thì mở lại nhà bảo tàng, mới khuyên bọn họ trở về.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1099. Chương 1095: Có Một Tổ Chức Bí Mật.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Sau buổi cơm trưa, ông cụ, lão Tần, còn có viện trưởng Hoàng đều rời khỏi nhà bảo tàng.

Ông cụ hôm nay đang thuận chỉ là đến cổ vũ Lý Dương, những bảo bối này, nếu ông muốn xem, lúc nào cũng có thể xem, trong số những món bảo bối này một phần chính là để ở chỗ của ông.

Đặc biệt là lúc Lý Dương ra ngoài, đã từng nhờ ông trông coi giữ gìn những bảo bối này.

Đây cũng là “gần quan được ban lộc”, các bạn cũ cũng có một chút ghen tỵ và ngưỡng mộ, cho dù là viện trưởng Hoàng cũng không ngoại lệ, những bảo bối này của Lý Dương, chính viện trưởng Hoàng cũng không ngớt đồ mắt.

Viện trưởng Hoàng rời khỏi, là vì buổi chiều ông còn có hội nghị quan trọng phải đi, những chuyên gia đó đều ở lại, bởi vì bọn họ là người của mặt kỹ thuật, họ không đi, lần này mời đến chính là quản lý hội nghị, họ phải đích thân ở lại đây.

Loại hội nghị này đều là phó viện trưởng làm lại, bây giờ nếu đem công việc thuộc bộ phận của họ, triệt để nắm bắt, hoàn toàn có thể cải biến cảnh tượng lộn xộn hiện tại, viện trưởng Hoàng tiếp tục ở lại, ông rất lâu không ra ngoài, vẫn không biết bên ngoài có nhiều bảo bối thế này.

Nếu lần này quay về, ông lần sau đến không biết là khi nào, phải thừa cơ hội này, thưởng thưởng những món bảo bối này nhiều một chút.

Buổi chiều, có thể nói chín mươi phần trăm chuyên gia đều đã rời khỏi.

Vừa qua khỏi trưa, Bạch Minh mở nhà bảo tàng, để mọi người tiếp tục vào tham quan, hôm nay tất cả các khu đều đã khởi động, sau khi mọi người vào, thì trực tiếp nhìn thấy món đồ mà mình yêu thích.

Năm khu, mỗi khu đều rất đông người.

Vị trí đó, đều bày những bảo bối cấp đỉnh, như khu đồ sứ có bình Tiên Âm và bát Trường Sinh, khu đồ đồng có Ngũ Đại Thần Sáng, khu thư họa có Tranh Trong Nước và Lan Đình Tự.

Người tới sớm, đều vây ở đây, người đến muộn một chút, chỉ có thể thưởng thức bảo bối khác trước, đợi sau khi bọn họ thưởng thức xong, mới chen vào

Trong tình huống mọi người không ngừng giục nhau, buổi trưa hôm nay cuối cùng cũng qua.

Tất cả các chuyên gia tạm thời rời khỏi, hơn nữa đều là mang theo sự hài lòng mà đi, bọn họ không có nghi ngờ gì lời nói của Bạch Minh, mà cái câu “tuyệt đối không thể để mọi người hối hận” cũng trở thành một câu danh ngôn, sau này rất nhiều hoạt động, người tổ chức đều học theo câu nói này của Bạch Minh.

Nhưng hiệu quả tốt nhất, rõ ràng nhất chính là Bạch Minh.

Không có ai hối hận, mỗi người đều may mắn, một lần nhìn thấy nhiều bảo bối như vậy, nhìn thấy quốc bảo trọng khí nhiều như vậy, đối với bọn họ những người yêu thích văn hóa cổ, đồ cổ mà nói, chính là chuyện vô cùng tuyệt diệu, nếu bỏ qua, e rằng sau này sẽ hối hận.

Lần này, Bạch Minh, quả thật hoàn toàn lột mặt, nhà bảo tàng của y, cũng một lần nổi tiếng.

Giúp Bạch Minh tạo ra tất cả những cái này, chính là Lý Dương, đáng tiếc buổi tối lúc nhà bảo tàng đóng cửa, y đã không tìm thấy Lý Dương, Lý Dương sớm đã trở về biệt thự rồi.

Cùng trở về với Lý Dương, còn có bọn Lý Xán.

Mấy anh em này hôm nay cũng giúp không ít, cũng tới thưởng thức bảo bối của Lý Dương, mấy anh em đều la to, lúc Lý Xán và Liễu Tuấn nhìn Lý Dương, trong mắt càng thêm tinh nhỏ.

Trong bát tri bát giác, Lý Dương lại có nhiều bảo bối thể này, cái này chính bọn họ cũng không ngờ tới.

Sau cơm tối, bọn Lý Xán đều trở về phòng ngủ của mình, bọn Lý Xán Liễu Tuấn sáng sớm mai phải trở về công ty, gần đây nghiệp vụ của công ty ở Bắc Kinh rất nhiều, bọn họ có thể ra ngoài suốt một ngày, đã là chuyện không dễ.

Và sau ngày đó, Lưu Chấn Hoa cũng trở về Sơn Đông, lần này y cũng chỉ xin nghỉ được ba ngày, Vương Vĩnh Phương đã ký hiệp nghị với chính phủ, đầu tư của y lập tức đã đặt đúng chỗ.

Vì Lưu Chấn Hoa trong chiều thương lần này có công lao tuyệt đối, y đặc biệt được Vương Vĩnh Phương chú ý.

Nhưng Lưu Chấn Hoa biết, đều là Vương Vĩnh Phương chủ động đưa ra yêu cầu này, là nể mặt Lý Dương cố ý giúp y, lần này có thể mời Hạ Giả, còn Vương Vĩnh Phương giúp y là nguyên cố y nói.

Sắp xếp xong tất cả mọi người, Lý Dương đi thẳng tới thư phòng.

Trên sofa trong thư phòng, sớm đã có một người đang ngồi, thưởng thức tinh tế một ly rượu, rượu này chính là rượu Lý Dương ngâm trong chén dạ quang rượu ngon tuyệt thể, chỉ trong ngày đầu tiên vừa đến chỗ này tiếp đãi mọi người một lần, còn là một phần rất ít, sau này cũng không có lấy ra.

- Thật sự là rượu ngon, Trung Quốc, là một nơi rất thần kỳ!

Sau khi Lý Dương vào, người đó đang ngồi cũng quay đầu lại, chỉ là nhẹ nhàng khen ngợi.

Ông nói là tiếng Hán, hơn nữa rất cứng nhắc, vừa nghe thì biết ông không phải là người Trung Quốc.

- Hoắc Tư tiên sinh, Trung Quốc quả thật là có nơi thần kỳ, nếu ông thích, có thể sống ở đây.

Lý Dương mỉm cười, đang ngồi đối diện với Hoắc Tư tiên sinh, cầm chai rượu lắc, chai rượu nữa cân này còn rất nhiều, ít nhất hơn phân nửa, Hoắc Tư tiên sinh tuy ngồi đó một hồi, nhưng cũng uống không có bao nhiêu rượu.

Do vậy cũng có thể thấy được, Hoắc Tư tiên sinh là người có rất biết tự chủ.

Nếu đổi là người khác, đặc biệt là Bạch Minh, đừng nói là một lúc như thế này, chỉ cần mấy phút, không chừng chai rượu này cũng không còn, cũng đừng nghĩ sẽ còn một giọt.

- Cậu không nói, tôi cũng đã từng nghĩ qua chuyện này, sau này cậu đừng nghĩ đuổi tôi đi.

Hoắc Tư tiên sinh cười lớn, buổi trưa hôm nay là ông hẹn Lý Dương, sau cơm tối, Lý Dương về chỗ bọn Lý Xán nghỉ ngơi, ông nói vào phòng, vẫn đợi ở đó.

Lý Dương sợ ông chờ sốt ruột, đặc biệt lấy ra một chai rượu ngon để tiếp đãi.

Rượu ngon này, Lý Dương cất giữ rất lâu rồi, tuy mỗi ngày đều dùng rượu nổi tiếng, nhưng tăng thêm chút ít, Lý Dương chủ nhân chỗ này ở lại đây cũng có hạn.

Rượu ngon hiện tại, ngoại trừ bên chỗ ông cụ, còn cung cấp cho đại nội, mấy vị thủ trưởng trong đại nội sau khi thưởng thức qua loại rượu này, đều không ngớt lời khen ngợi.

Thậm chí có lúc tiếp đãi khách nước ngoài quan trọng, cũng lấy loại rượu này ra để tỏ lòng nể mặt.

Bất luận là khách nước ngoài đến, cho dù không phải là người uống rượu trắng, sau khi thưởng thức qua rượu trong chén dạ quang cũng không ngớt lời khen ngợi, cũng chính vì vậy, rượu của Lý Dương sản xuất ra hôm nay, cơ bản có một nửa được đưa vào đại nội.

Đương nhiên, rượu thế này không phải là tặng không, cái tên Lý Dương ngày nay, trong đại nội cũng đã treo thưởng hiệu.

Lý Dương cười nói:

- Ông muốn ở đây bao lâu cũng được.

Lý Dương cần chai rượu, rót cho Hoắc Tư tiên sinh một ly, tự mình cũng rót một ly, đang cầm ly rượu, thưởng thức tinh tế.

- Lý Dương, tôi cũng không vòng vo nữa, tôi muốn hỏi cậu, cậu có nghĩ sẽ tiến xa hơn không, có muốn trở thành người cấp đỉnh thật sự không?

Hoắc Tư tiên sinh cầm ly rượu, nhìn chằm chằm vào Lý Dương, sắc mặt ông cũng có chút nghiêm túc.

Chân mày của Lý Dương giật mạnh, hôm nay Hoắc Tư tiên sinh hẹn hẳn làm hẳn cảm giác rất tò mò, chỉ là không ngờ, Hoắc Tư tiên sinh vừa đến lại hỏi câu thế này.

Có muốn tiến thêm bước nữa không?

Năm nay Lý Dương mới hai mươi lăm tuổi, nếu nói không có cách nghĩ như vậy rõ ràng là gạt người, chỉ là bước đi này là quả thật rất khó, cho dù hẳn còn trẻ như vậy, cho dù hẳn có năng lực đặc biệt giúp đỡ, Lý Dương cũng không dám nói, mình có thể tiến thêm bước nữa.

Trên lịch sử, có rất nhiều thiên tài còn rất nhỏ tuổi, cũng bị ngăn cản bởi bên ngoài, càng đừng nói là hẳn, có thể có thành tựu như ngày nay, rất nhiều giúp đỡ đều là năng lực đặc biệt.

- Hoắc Tư tiên sinh, không ngờ binh sĩ của tướng quân không phải là binh sĩ tốt.

Qua một hồi, Lý Dương mới chậm rãi nói ra một câu, hẳn không có trả lời chính diện, nhưng ý tứ lại đã biểu đạt ra.

Trên mặt của Hoắc Tư tiên sinh lại nở nụ cười, ông vẫn đang nhìn Lý Dương, nhẹ nhàng hỏi:

- Vậy cậu có bằng lòng không, nhận giúp đỡ của người khác, giúp nguyện vọng của cậu trở thành hiện thực.

- Giúp đỡ của người khác?

Lần này Lý Dương thật sự kinh ngạc, ông nói chính là trở thành nhất đại tông sư, giúp một người trở thành nhất đại tông sư, tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng, ông cụ trước giờ cũng không dám nói như vậy.

- Đúng, tất cả giúp đỡ có thể, giúp đỡ mà cậu cần, đương nhiên, quan trọng nhất là phải dựa vào chính cậu, ngoại lực không thể giúp cậu được bước tiến đó.

Hoắc Tư tiên sinh nhẹ gật đầu, lại tiếp tục nói:

- Thoáng như, tất cả tư liệu cậu cần, tất cả đối với phát triển sau này của cậu, có tư liệu trợ giúp, đều có người có thể giúp cậu cung cấp, để cậu ít đi đường vòng, thẳng tiến bộ.

- Hoắc Tư tiên sinh, ông nói là tất cả tư liệu cần thiết?

Mắt của Lý Dương căn to ra một chút, bây giờ cuối cùng hắn cũng rõ ý của Hoắc Tư tiên sinh, ý của đối phương, là có thể trên con đường phát triển của hắn, cung cấp một số tiện lợi.

- Đúng!

Lần này, Hoắc Tư tiên sinh trả lời đơn giản thì đã hiểu rồi, tiếp theo gật đầu.

- Tôi còn không hiểu lắm!

Vùng chân mày Lý Dương hơi tụ lại, trở thành tông sư không phải là chuyện dễ như vậy, có giúp đỡ của bên ngoài, tất nhiên là thành công một nửa, lúc đầu Lục Tử Cương nếu không gặp một danh sư, có được đạo Ngô Côn, cho dù thiên phú của ông cao như vậy, có thể trở thành tông sư không cũng là chuyện chưa biết.

Còn Vương Hiến Chi, nếu không phải là con trai của Vương Hi Chi, ông có thể tạo ra danh tiếng lưu truyền tới đời sau không ai cũng không biết được, có tài liệu nhất định, con đường thẳng tiến tất nhiên càng thuận lợi hơn một chút.

Chỉ là Lý Dương không hiểu, tại sao Hoắc Tư tiên sinh lại nói với hắn những cái này, Hoắc Tư tiên sinh, có thể giúp đỡ gì cho hắn?

- Không rõ không sao, tôi nói cho cậu nghe, thì cậu sẽ hiểu.

Hoắc Tư tiên sinh mỉm cười, cầm chén rượu lắc mạnh, từ từ uống lấy một ngụm, để rượu trong đầu lưỡi lâu một chút, rồi mới nuốt vào bụng, thưởng thức tinh tế hương rượu ngon.

Lý Dương ngồi lẳng lặng ở góc đó, lần này không nói.

Hắn biết, Hoắc Tư tiên sinh sẽ không vô cớ nói ra những chuyện này, phần tiếp theo ông nói mới là quan trọng, trong lòng Lý Dương mơ hồ có một cảm giác, phần tiếp theo Hoắc Tư tiên sinh nói, nhất định vô cùng quan trọng.

Có khả năng, thật sự có giúp đỡ hắn.

- Trên thế giới này, có một tổ chức bí mật, đây là tồn tại thuần túy vì nghệ thuật, tổ chức vì phát triển nghệ thuật, tổ chức này, đã tồn tại hơn năm trăm năm rồi!

Đặt chén rượu xuống, Hoắc Tư tiên sinh bắt đầu nói, ngữ khí của ông rất nhẹ, nhưng sắc mặt lại rất nghiêm túc, vô cùng nghiêm túc.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1100. Chương 1096: Chiếc Nôi Của Tông Sư

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Tổ chức bí mật vẫn tồn tại hơn năm trăm năm nay.

Lý Dương nhìn Hoắc Tư tiên sinh có chút không dám tin, nếu người nói những lời này không phải là Hoắc Tư tiên sinh, không chừng sau khi Lý Dương nghe xong sẽ cười, sẽ không tin.

- Tôi nói là thật, tổ chức này, được thành lập vào thời kỳ văn hóa, phục hưng ở Châu Âu tổng bộ chính ở ngay Italya, đến bây giờ, đã truyền thừa năm trăm năm rồi.

Hoắc Tư tiên sinh lại nói theo, lần này sắc mặt của ông càng trở nên nghiêm túc.

Thời kỳ phục hưng văn hóa, tổ chức Châu Âu sáng lập, truyền thừa hơn năm trăm năm, Lý Dương không kìm được nuốt nước bọt, chuyện thế này giống như phim điện ảnh, giống như tình tiết Lý Dương nhìn thấy qua trong phim.

Trên mặt Hoắc Tư tiên sinh vẫn đang nở nụ cười, nhẹ nhàng nói:

- Tổ chức này, lúc bắt đầu có mười hai người, sau này, số người của tổ chức vẫn giữ nguyên mười hai người, số người tuy ít, nhưng đều là tinh anh trong tinh anh, tác dụng để phát huy vô cùng quan trọng.

- Chỉ có mười hai người?

Lý Dương lại hơi sững sốt, một tổ chức chỉ có mười hai người, còn là tổ chức bí ẩn, nếu đã tồn tại hơn năm trăm năm, lần này Lý Dương lại cảm giác đây chỉ là tưởng tượng.

- Không sai, chỉ có mười hai người, chúng lấy chòm sao mệnh danh, mỗi người đại diện cho một chòm sao, đồng thời cũng có ngụ ý, mười hai người giống như mười hai chòm sao, trở thành một vũ trụ thế giới riêng biệt.

Hoắc Tư tiên sinh nhìn Lý Dương, nụ cười trên mặt càng thêm sâu

- Lý Dương, tổ chức này số người tuy ít, nhưng tài nguyên cậu tưởng tượng không được, có thể cho cậu trợ giúp lớn nhất, bây giờ tôi chính thức hỏi cậu, cậu có muốn gia nhập vào tổ chức này không?

- Cái gì, gia nhập tổ chức này?

Lý Dương sững sốt mạnh, lúc nói còn hơi nói lắp, nội dung cuộc nói chuyện mà hôm nay tìm hắn để nói hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn.

Đột nhiên nói ra một tổ chức gì thần bí, chỉ có mười hai người, quan trọng nhất là tổ chức này có lịch sử tồn tại năm trăm năm rồi, còn dài hơn lịch sử nước Mỹ.

Hoắc Tư tiên sinh lại hỏi Lý Dương có muốn gia nhập vào tổ chức này không, Lý Dương hoàn toàn không có chuẩn bị tâm lý gì.

- Tôi biết tin tức này đối với cậu rất bất ngờ, nhưng tôi đã quan sát cậu rất lâu, cũng khảo sát cậu rất lâu, cậu hoàn toàn có tư cách gia nhập vào chúng tôi, trở thành một thành viên của chúng tôi.

Hoắc Tư tiên sinh lại gật đầu, trong lòng Lý Dương lúc này bình tĩnh được một chút, nếu Hoắc Tư tiên sinh không phải là nói đùa, hẳn nhất định là thành viên của tổ chức này, ông đã tự mình nói ra, trở thành thành viên trong “chúng tôi”

- Hoắc Tư tiên sinh, ông có thể giới thiệu một chút về tổ chức này không?

Lý Dương không có từ chối, cũng không có nhận lời, Lý Dương không phải là người mù quáng, đối phương nói giúp đỡ hắn, thì hắn nhận lời, gia nhập vào một tổ chức hoàn toàn không hiểu gì.

Cái này cũng không đơn giản như gia nhập vào hiệp hội ngọc thạch, ngay cả hiệp hội ngọc thạch, sau khi Lý Dương suy nghĩ qua, mới tham gia.

- Trước khi cậu chưa tham gia, tôi giới thiệu có hạn, nhưng ghi chép và lai lịch của tổ chức chúng tôi, tôi có thể nói một chút.

Hoắc Tư tiên sinh lắc đầu, khẽ cười một tiếng, rồi tiếp tục nói:

- Nghiêm túc mà nói, tổ chức này lúc mới bắt đầu liên minh có cùng hứng thú sở thích, là mười hai người như Leonardo da Vinci, Michelangelo, Botticelli sáng lập ra, mỗi người bọn họ là chòm sao đại diện cho bản thân, cùng học tập, cùng tiến bộ trong cộng đồng liên minh.

Hoắc Tư tiên sinh đang nói, miệng của Lý Dương từ từ mở rộng ra không ít.

Leonardo da Vinci, Michelangelo, hai người này đều là nhân vật đại biểu cho thời văn hóa phục hưng, là hai trong tam kiệt văn nghệ, trên thế giới có danh tiếng rất cao, quan trọng nhất, bọn họ đều là nhất đại tông sư.

Về phần Botticelli, Lý Dương cũng không xa lạ, là nhà họa sĩ nổi tiếng thế giới của Italya, còn được xem là người mở đường chân dung Italya.

Trong những người nước ngoài mà Lý Dương học qua, đều có mầu vị này, còn đều là trọng điểm.

Hoắc Tư tiên sinh nhìn Lý Dương, lại cười lần nữa, ông rất hài lòng với phản ứng của Lý Dương, bất cứ ai khi nghe tới người sáng lập ra tổ chức này đều có phản ứng như vậy.

- Sau khi bọn họ thành lập liên minh không lâu, một lần cơ hội ngẫu nhiên, bọn họ lại thay đổi dự tính ban đầu.

Khóe miệng của Lý Dương giật nhẹ một cái, hần cổ kèm chế sự hiếu kỳ trong lòng, không hỏi thêm.

Hoắc Tư tiên sinh cũng không để ý, tiếp tục nói:

- Mười hai người họ, lúc đó có thể nói là đại sư chấn danh một phương, đều có dã tâm đi lên, nhưng tự một cá nhân để làm quả thật rất khó, lúc đó Botticelli đề xuất ra điều này, mười hai người, cùng giúp đỡ một người, để họ có bước tiến sớm nhất, trở thành người đứng đầu.

Khóe miệng của Lý Dương càng rung thêm.

Hắn dần dần hiểu được ý của Hoắc Tư tiên sinh nói.

- Sau đó bọn họ thành công rồi, Leonardo da Vinci người đầu tiên làm ra đột phá, trở thành vạn người ngưỡng mộ, người đứng đầu lưu danh muôn đời, dùng tiếng Trung Quốc mà nói, chính là nhất đại tông sư, dưới sự giúp đỡ chung của mọi người, Michelangelo cũng đạt được thành tựu này, mười hai người, có hai người trở thành người đứng đầu thế giới.

Nói đến đây, trong mắt của Hoắc Tư tiên sinh cũng lộ ra một sự sùng bái, là người sáng lập ra tổ chức, trong mười hai người có hai vị là tông sư, quả thật đáng để người ta ngưỡng mộ sùng kính.

Nhìn Lý Dương, Hoắc Tư tiên sinh lại nói:

- Lúc đó, bất luận là Leonardo da Vinci hay là Michelangelo đều được mọi người giúp đỡ không ít tuy người khác không thể làm ra bước tiến này, nhưng làm bọn họ cảm nhận được chỗ tốt của tổ chức này, bọn họ quyết định, để tổ chức này lưu truyền cho sau này.

Lý Dương gật đầu im lặng.

Một tổ chức, bất luận là tổ chức gì, có thể có hai vị tông sư, tổ chức như vậy tuyệt đối phải được duy trì, hai vị tông sư, ngầm nghĩ thật là kinh khủng.

- Dưới điều hành và hoạt động của bọn họ, tổ chức này thật sự tiếp tục truyền thừa, mục đích tồn tại của tổ chức, cũng dần dần xác định rõ ràng, trở thành giúp đỡ các thành viên trong tổ chức để làm ra những bước tiến quan trọng, trở thành người cấp đỉnh thật sự, do đó, mỗi thành viên đều tận lực giúp đỡ thành viên có thể đột phá nhất, mọi người càng tâm đắc chính mình.

Cơ mặt của Lý Dương càng giật mạnh thêm.

Lúc này cuối cùng hắn cũng rõ, đây chính là tổ chức để làm ra một tông sư, cũng có thể nói là cái nôi của tông sư.

Năm trăm năm rồi, đừng nói tư liệu quý giá được lưu giữ của những tông sư đó, chính là mỗi thành viên tâm đắc lưu giữ, với thứ cho rằng có ít, đã là một khối tài sản không nhỏ.

Còn là một khối tài sản không thể tưởng tượng được.

- Hoắc Tư tiên sinh, mạo muội hỏi một chút, những món đồ này có tác dụng không, có thể nói, trong tổ chức, sau này còn có xuất hiện tông sư mới không?

Lý Dương hỏi một câu rất thận trọng, đây mới là vấn đề hắn quan tâm.

Là đại sư cấp đỉnh, không ai không muốn có bước tiến, thật có cơ hội, thật có hy vọng, hoặc nói thật có tài nguyên giúp đỡ mình cực lớn, e rằng bất cứ ai cũng không ngăn nổi sự mê hoặc của tổ chức này.

Hoắc Tư tiên sinh mỉm cười, trong ánh mắt có chút cổ quái.

- Người kế thừa sau này, không làm ra điều huy hoàng như thủ lĩnh sáng tạo.

- Nói như vậy là không có!

Trên mặt Lý Dương tỏ ra chút thất vọng, người sau này dưới sự giúp đỡ không trở thành tông sư, sức hấp dẫn đó đối với hắn và nói lại càng thấp, những người như Leonardo da Vinci có thể làm ra đột phá, hắn là ở duyên cớ ở mình.

Vừa đứng trong năm đó, lại vừa đứng có thiên phú đó.

- "Beethoven, Rodin, Picasso!

Hoắc Tư tiên sinh khẽ cười một tiếng, chậm rãi nói ra ba cái tên, Lý Dương lại ngẩng đầu lên, nhìn ông sững sờ.

"Beethoven, Rodin, Picasso!, e rằng người trên toàn thế giới không lạ lắm gì cái tên này, cho dù là người bình thường, ba cái tên này nhất định cũng nghe nói qua một lần.

Beethoven, kiệt xuất nhất, nhà âm nhạc đỉnh cao nhất, được mọi người gọi là thánh nhạc, là nhất đại tông sư trong giới âm nhạc.

Rodin, nhà điêu khắc người Pháp, cũng là nhà điêu khắc có sức ảnh hưởng toàn thế giới, là nhân vật lớn vượt mọi thời đại, sức ảnh hưởng của ông lan rộng khắp Châu Âu, đồng thời đến bây giờ không ai sánh được.

Ông cùng Mayor và Bu Deer là ba cây cột lớn của điêu khắc Châu Âu, nhưng hai người sau kém hơn ông một chút, hơn nữa hai người sau, còn là đồ đệ của ông.

Người như vậy, cũng là một nhất đại tông sư.

Còn về Picasso, danh tiếng của người này càng vang dội, ông là người sáng lập ra nghệ thuật hiện đại, là danh họa có sức ảnh hưởng mạnh nhất thế giới, một không hai.

Picasso, cũng là nhất đại tông sư trong giới hội họa thế giới.

- Bọn họ, cũng đều là thành viên của tổ chức?

Qua rất lâu, Lý Dương mới hỏi nhỏ một câu, nếu ba người này cũng là thành viên của tổ chức này, vậy Lý Dương rất ấn tượng với tổ chức thần bí này.

Hoắc Tư tiên sinh gật đầu, nói:

- Không sai, chính là bọn họ, hơn nữa bọn họ làm ra bước tiến như vậy, ít nhiều đều có sự giúp đỡ của tổ chức, ngoài ra còn có những nhân vật lớn rất nổi tiếng trong lịch sử, những cái tên này tôi không nói ra, nếu cậu gia nhập, nhất định sẽ biết bọn họ, hiểu bọn họ.

Lý Dương rất khó nuốt trôi nước bọt.

Không cần Hoắc Tư tiên sinh giải thích, Lý Dương cũng có thể đoán được, trong này có bao nhiêu cái tên quen thuộc.

Theo giới thiệu hiện giờ của Hoắc Tư tiên sinh, tổ chức này hình như chỉ thu nhận người có thân phận giống như đại sư cấp đỉnh, còn có hy vọng có thể làm ra bước tiến, trở thành nhất đại tông sư.

Người như vậy, cho dù không trở thành tông sư, cũng tuyệt đối không phải là nhân vật nhỏ không có tiếng tăm gì.

- Hoắc Tư tiên sinh, tôi còn có một vấn đề, tại sao ông chọn tôi, muốn tôi gia nhập vào tổ chức này?, Lý Dương hỏi lại.

Không thể phủ nhận, Lý Dương thật sự là động tâm, không nói khác, truyền thừa năm trăm năm, một tổ chức ít nhất có năm đại tông sư, đối với hắn mà nói có sức hấp dẫn chết người.

Chỉ riêng lịch sử của tổ chức này, đủ để làm Lý Dương hiếu kỳ rồi.

Hoắc Tư tiên sinh cười cười:

- Kỳ thực, muốn để cậu gia nhập, cũng là lần ngoài ý muốn
- Ngoài ý muốn?

Lý Dương hơi sững sốt, lại ngẩng đầu nhìn Hoắc Tư tiên sinh, lúc này, hắn có chút mơ hồ.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1101. Chương 1097: Thiên Tài Nhiều Lĩnh Vực.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Hoắc Tư tiên sinh nhìn Lý Dương, đột nhiên cười khoái trá.

- Kỳ thực số người của chúng tôi đều đã đủ rồi, ngoại từ chiến thứ nhất và chiến thứ hai gặp nguy hiểm, số người còn thiếu, bất cứ thời gian còn lại, mười hai người không có thiếu.

Hoắc Tư tiên sinh chậm rãi nói, đối với điểm này Lý Dương thật ra có thể lý giải.

Chỉ cần không phải loạn thế, mọi người có nhiều thời gian để nghiên cứu, để làm chuyện mình muốn làm, toàn thế giới có thể có người như đại sư cấp đỉnh không ít, bên trong nhiều người thế này chọn mười hai người, cũng không khó.

Đừng nói là toàn thế giới, chính là toàn Trung Quốc, đại sư cấp đỉnh đã là không ít rồi.

Chỉ riêng giới chạm ngọc, đã có bốn người, càng không cần nói ở các ngành nghề khác, người ở các ngành nghề cùng tụ tập lại, mấy chục người còn có, toàn thế giới, con số này còn nhiều hơn.

- Nhưng lần này, chúng tôi thay đổi chủ ý.

Hoắc Tư tiên sinh đột nhiên nói, nói rồi, ông lại cầm ly rượu trên bàn, nhấp lấy một ngụm tinh tế, tựa hồ đang say sưa thưởng thức rượu ngon này.

Lý Dương nhìn ông lẳng lặng, không nói gì, chờ phần tiếp theo ông nói.

- Lần này, chúng tôi vẫn có mười hai người, nhưng mười hai người này không không giống, trong đó có một cặp là anh em song sinh, bọn họ cơ hồ là một người, lại chính danh ngạch hai người, qua thương nghị của mọi người, cũng được sự đồng ý của anh em bọn họ, lần này mọi người quyết định tăng thêm một người, đôi anh em song sinh này là một thể, chỉ chiếm một danh ngạch.

Hoắc Tư tiên sinh vẫn đang cười, trong lòng Lý Dương lại hơi khê động, nghĩ ngợi, hỏi nhỏ:

- Ngài nói, có phải là anh em Joseph không?

Hoắc Tư tiên sinh gật đầu, đối với điểm này, ông cũng không dấu diếm.

Toàn thế giới đạt được trình độ cao nhất, lại là anh em song sinh lại rất ít, chỉ có thể là anh em bọn họ.

Lão Hoàng và lão viện trưởng Hoàng cũng là anh em, đáng tiếc không phải là song sinh.

Anh em Joseph, Hoắc Tư tiên sinh, mười hai người của tổ chức này, Lý Dương đã biết ba người, ba người này, tất cả đều là đại sư đứng đầu danh chấn một phương.

Mà ba người bọn họ, cũng là trong đại hội giám bảo Canada, ba người này tuyệt đối không nhằm, đơn giản từ điểm này mà nói, có thể thấy được sự lớn mạnh của tổ chức này.

Lúc này, ngoại ý mà Hoắc Tư tiên sinh nói Lý Dương cũng hiểu rõ, là bọn họ quyết định để anh em Joseph thành một thể, mới trồng ra một danh ngạch, cái này mới làm Hoắc Tư tiên sinh tìm mình, không có chỗ trồng này, Hoắc Tư tiên sinh tuyệt đối sẽ không nói những điều này với hân.

Hoặc lẽ, đợi sau này có chỗ trồng, ông mới đến tìm mình.

- Hoắc Tư tiên sinh, tôi có thể biết, tại sao ông chọn tôi không?

Qua một hồi, Lý Dương hỏi lại một câu.

Với với tổ chức thần bí thể này, trong lòng Lý Dương luôn có chút cảnh giác, đặc biệt là đối phương truyền thừa năm trăm năm rồi, nguồn cảnh giác này của Lý Dương càng lớn hơn.

- Kỳ thực rất đơn giản, cậu là một thiên tài, một thiên tài thật sự.

Hoắc Tư tiên sinh cười khanh khách, nói tiếp:

- Toàn thế giới, cậu còn trẻ tuổi làm ra thành tựu như vậy, dùng tiếng Trung Quốc mà nói, chính là lông phụng sừng lân, vô cùng hiếm thấy, không chỉ hiện tại ít, trước đây cũng ít, còn trẻ tuổi mà làm ra thành tựu vĩ đại như vậy, cũng là người dễ dàng trở thành tông sư.

- Trừ cái đó ra, còn có một điểm, cậu và người khai sáng của chúng tôi, ông Leonardo da Vinci có rất nhiều chỗ tương đồng, tuy biểu hiện của cậu bây giờ không thể so với ông, nhưng cậu còn trẻ, có thời không gian phát triển rất cao, tương lai, chỉ cần cậu làm ra đột phá, cho dù cậu siêu việt không bằng ông ta, tôi đoán chừng cũng kém ông ta không bao nhiêu.

Hoắc Tư tiên sinh vẫn đang cười, có câu nói ông lại không nói ra, Lý Dương là thế hệ của bọn họ, người tiếp cận gần nhất Leonardo da Vinci phát triển, cái danh ngạch này, cũng thật sự là bất ngờ mà có.

Đây là bọn họ thương thảo qua, vì để đưa Lý Dương vào, mới cố ý làm ra thay đổi.

- Leonardo da Vinci

Lý Dương ngẩng đầu, lại có chút kinh ngạc, hân không ngờ, Hoắc Tư tiên sinh bỗng nhiên so sánh mình với một nhân vật lớn này.

- Đúng, cậu và ông ta đều là người có thành tựu kiệt xuất ở nhiều lĩnh vực, một lĩnh vực, chỉ cần có thiên phú nhất định, nỗ lực, làm ra thành tựu kiệt xuất không khó, nhưng nhiều lĩnh vực, đều có thể làm ra thành tựu cao như vậy, là chuyện vô cùng không dễ, người như vậy, đều là thiên tài mạnh hơn so với người khác, thiên tài vĩ đại!

Hoắc Tư tiên sinh gật gật đầu, trong mắt có chút sùng bái.

Là người hiểu Leonardo da Vinci nhất, một vị tông sư giới hội họa có ảnh hưởng cực lớn, kỳ thực chính là tượng gổ của hân.

Lý Dương từ từ cuối đầu xuống, trong đầu của hân bắt đầu nhớ tới tất cả những kiến thức có liên quan đến Leonardo da Vinci, nhân vật lịch sử nổi tiếng của nước ngoài, Lý Dương cũng có học tập và nghiên cứu qua, người như Leonardo da Vinci, càng không thể thiếu.

Trong lòng Lý Dương, cũng không thể không thừa nhận lời nói của Hoắc Tư tiên sinh.

Leonardo da Vinci chính là thiên tài, thiên tài thật sự, ông ngoại trừ ở thành tựu hội họa ra, còn là một nhà triết học, nhà tiên tri, nhà điêu khắc, nhà phát minh, nhà âm nhạc, nhà y học, nhà sinh vật học, thậm chí là địa lý học, kiến trúc học và về mặt công trình quân sự, cũng có cống hiến cực kỳ xuất sắc.

Chỉ là ông ở phương diện hội họa trở thành tông sư, che lấp ánh sáng ở phương diện khác, làm rất nhiều người đều cho rằng, ông chỉ là một nhà họa sĩ.

Ông quả thật là thiên tài đa tài đa nghệ.

Một lĩnh vực làm ra thành tựu không khó, khó là ở nhiều lĩnh vực, hiện giờ Lý Dương so với Leonardo da Vinci quả thật có khoảng cách nhất định, thậm chí lĩnh vực liên quan đến Lý Dương cũng không nhiều.

Hơn nữa, Lý Dương cũng tự biết rõ, hẳn có thể làm ra thành tựu hôm nay, có quan hệ rất lớn với năng lực đặc biệt của hắn.

- Hoắc Tư tiên sinh, thật ngại, ngài có thể cho tôi chút thời gian suy nghĩ không.

Suy nghĩ rất lâu, Lý Dương mới chậm rãi nói ra một câu, chỉ là những gì Hoắc Tư tiên sinh nói, Lý Dương không thể tùy tiện gia nhập vào tổ chức thần bí này, hẳn phải tự mình đi tìm hiểu, đi điều tra.

- Không thành vấn đề, ngày mai tôi phải rời khỏi Trung Quốc, ba tháng sau, cũng là tháng mười tôi đợi anh ở Italy, cho dù cậu là không gia nhập vào chúng tôi, trở thành một thành viên của chúng tôi, lần này cũng hy vọng cậu sẽ đến!

Hoắc Tư tiên sinh đứng dậy, mục đích của ông đã đạt được rồi, đây mới là mục đích thật sự của ông đến Trung Quốc.

Ở Trung Quốc thời gian dài như vậy, tại sao Hoắc Tư tiên sinh vẫn luôn theo mình, lúc này Lý Dương cũng hiểu rõ, ông là vì muốn gần gũi quan sát mình, hiểu rõ mình.

Sự thực cũng là như vậy, nếu không phải Hoắc Tư tiên sinh muốn hiểu thêm về Lý Dương, ông căn bản không thể ở lại Trung Quốc lâu như vậy.

- Ông không ở lại đây thêm mấy ngày nữa? Lý Dương cũng đứng dậy.

- Trong thời gian này tôi bận rất nhiều việc, không thể nán lại đây nữa, tôi tin không cần tới mấy tháng, chúng ta nhất định sẽ gặp nhau.

Hoắc Tư tiên sinh lại nở nụ cười cổ quái, ông cầm ly rượu trên bàn, nâng ly uống cạn ly rượu, rượu ngon như vậy, chính ông bình thường cũng không được uống.

Tiến Hoắc Tư trở về phòng, Lý Dương cũng trở về phòng mình.

Hôm nay Hoắc Tư tiên sinh mang tin tức này cho hắn, đối với hắn mà nói, có lực tác động rất lớn, Lý Dương cần chút thời gian tiêu hóa, cũng cần suy nghĩ kỹ một chút.

Ngồi suốt ở thư phòng một tiếng đồng hồ, Lý Dương mới trở về phòng ngủ ngủ ngơi.

Một tiếng này hắn cũng nghĩ rất nhiều, đáng tiếc cuối cùng vẫn không thể đưa ra chủ ý, cuối cùng dứt khoát không nghĩ nữa, chuyện thế này, phải thương lượng với ông cụ một chút, ông cụ kinh nghiệm không phú, lại tuyệt đối là người không hại mình, để ông cụ giúp mình đưa ra chủ ý còn tốt hơn.

Dù sau hắn cũng có thời gian ba tháng suy nghĩ.

Ngày thứ hai, buổi trưa Hoắc Tư tiên sinh rời khỏi Bắc Kinh, đích thân Lý Dương tiễn ông ra sân bay, trên đường, ai cũng không nhắc đến chuyện tối hôm qua, Hoắc Tư tiên sinh dường như không có nói qua những lời đó.

Từ sân bay trở về, Lý Dương lại đi thẳng tới viện bảo tàng một chuyến.

Hiện tại Bạch Minh bận tới bụi, hẳn không thể một người phân thành hai để dùng, đám người Tiêu Nham, tay chân cũng không ngừng, cũng luôn bận rộn.

Bảo tàng hôm nay rất sôi động, hoàn toàn vượt xa tưởng tượng của hắn.

Chuyên gia hôm qua, hơn sáu mươi phần trăm tiếp tục ở lại tham quan, hơn nữa rất nhiều chuyên gia cũng nói cho bạn bè thân thích của mình tin tức tốt này, bảo bối nhiều thế này, không đến xem, chắc chắn là một tổn thất lớn.

Bạn bè của những chuyên gia này, hầu như từ Bắc Kinh đến, ngoại trừ những cái đó ra còn là tuyên truyền của Bạch Minh, rất nhiều yêu thích đồ cổ ở Bắc Kinh cũng nhanh đến tham quan.

Chỉ vừa đúng ngọ, nhà bảo tàng đã gần hai ngàn người.

Hai ngàn người, đối với nhà bảo tàng lớn mà nói chỉ là một chút ý nhỏ, rất dễ có thể tiếp nhận vào, nhưng đối với Bạch Minh mà nói, không khác gì là con số trên trời.

Lúc gần tối, số người có vào có, mới từ từ không chế được.

Vì thế, Bạch Minh chính là giải thích không biết bao nhiêu lần, lúc Lý Dương đến, y nhìn thấy Lý Dương đã nói không ra lời, tiếng nói ứa ra lửa.

Dáng vẻ của y còn làm cho Lý Dương hoảng sợ, vội vàng gọi điện cho mấy người đến, cũng giúp đỡ.

Lần này cuối cùng Bạch Minh cũng thể nghiệm được niềm vui sướng trong đau khổ, hôm nay là ngày thứ hai trong hội triển lãm, thời gian một ngày tiếp gần năm ngàn người khách, với phiếu vé vào cổng khoảng chừng ba trăm tám mươi đồng, ngày này thu nhập gần hai trăm ngàn, số tiền đầu tư ban đầu rất nhanh được thu lại.

Nếu ba ngày sau vẫn náo nhiệt như vậy, lấy lại vốn là không thành vấn đề, còn có thể có thêm chút lời.

Nhà bảo tàng của Bạch Minh, từ lúc lập ra bây giờ chưa từng sôi động như vậy, náo nhiệt như vậy.

Nhưng dáng vẻ của Bạch Minh cũng thật đáng thương, buổi tối sau khi bảo tàng đóng cửa, y nằm trên ghế không thể động dậy được, Lý Dương lắc đầu nhìn, cuối cùng Lý Dương chỉ y một chiêu, ngày mai nhanh chóng mời công ty quan hệ xã hội đến cầu cứu.

Tốn chút tiền, cũng không thể để mình mệt mỏi như vậy.

Khi rời khỏi chỗ Bạch Minh, hôm nay Lý Dương vẫn chưa về nhà, đi thẳng tới chỗ của ông cụ, hôm nay ban ngày, Lý Dương gọi điện cho ông cụ, buổi tối sẽ ở lại đó.

Bên chỗ ông cụ, phòng của Lý Dương vẫn đang còn trống.

Chỉ là Vương Giai Giai, nhà mình cùng ở chung thì được, bên chỗ ông cụ sống chết nhất định không ở chung phòng, Lý Dương hôm nay nếu không về, cô sẽ trở về chỗ ba mẹ, gần đây cô ở cùng với Lý Dương, số lần về nhà cũng không nhiều, cô cũng nhớ người thân.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1102. Chương 1098: Quyết Tâm Của Lý Dương

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Sau khi ông cụ trở về Bắc Kinh, chiếc Lamborghini mà Hà San San mua vẫn đậu bên chỗ Lý Dương

Mấy ngày nay, Hà San San vẫn luôn ở trong nhà, không ra khỏi cửa, công việc của Hà Kiệt cũng đang tiến hành điều động, xuống một thành phố miền Nam là chủ tịch thành phố, xem như là bắt đầu rèn luyện cơ bản rồi.

Cái này cũng đúng lúc để y tránh được chuyện này, không cần lo lắng ông cụ truy cứu trách nhiệm của y.

- Ông, không biết ông có biết cái tổ chức này không!

Sau khi ăn tối xong, Lý Dương cùng ông đi vào phòng sách, Lý Dương đem chuyện của Hoắc Tư tiên sinh nói ra, nói ra hết từ đầu đến cuối, nếu muốn xin chủ ý của ông cụ, thì không cần phải dấu giếm.

Huống hồ, Lý Dương cũng tin, ông cụ có hiểu biết nhất định về tổ chức này, tổ chức truyền thừa hơn năm trăm năm, không thể tuyệt đối bên ngoài không có chút manh mối.

Nghe Lý Dương nói, trên mặt ông cụ dần dần trở nên nghiêm túc.

Qua một hồi, ông cụ mới chậm rãi nói:

- Cái tổ chức này, ông có biết một chút, đã từng được nghe nói đến ở chỗ mấy bạn cũ, nhưng hiểu cũng có hạn, biết cũng không nhiều.

Mắt của Lý Dương hơi sáng lên, ông cụ biết những cái này thì tốt rồi, còn hần cái gì cũng không rõ.

Ông cụ nhớ lại tư liệu ông giải quyết, lại nói:

- Bọn họ quả thật có truyền thừa lịch sử lâu đời, nhưng mỗi thành viên bọn họ đều rất bí mật, không công khai thân phận ra bên ngoài, tồn tại của bọn họ, hình như chỉ để giúp đỡ thành viên của mình, nhanh chóng phát triển.

Lý Dương im lặng gật đầu.

Tổ chức có lịch sử như vậy, trước kia ở đâu cũng không có nghe qua một chút tin tức, ngay cả người như ông cụ cũng thừa nhận biết tổ chức này không nhiều, đủ để nhận thấy âm điệu thấp của bọn họ.

Hơn nữa Hoắc Tư tiên sinh cũng nói, mục đích tồn tại tổ chức của bọn họ, chỉ là vì để giúp đỡ thành viên, để bọn họ có những bước đi quan trọng.

Đây mới là tiền đề lớn của bọn họ, tất cả mọi thứ, đều là vì phục vụ cái này.

Xem chừng như vậy, Hoắc Tư tiên sinh không lừa mình thậm chí những lời ông ta nói đều là sự thật.

- Lý Dương ông không kiến nghị con bây giờ gia nhập vào tổ chức này.

Ông cụ ngẩng đầu lên, đột nhiên nói ra một câu, Lý Dương hơi sửng sốt, nhìn ông cụ, hắn không ngờ ông cụ lại nói ra đề nghị như vậy.

- Con bây giờ vẫn còn trẻ, còn trẻ chính là cái vốn lớn nhất của con, nếu con có thể dựa vào mình đi bước này, vậy hoàn toàn không nhất thiết cần sự giúp đỡ của bọn họ.

Ông cụ nhàn nhạt nói, Lý Dương lại cuối đầu trầm tư.

Nói thật, lời mời của Hoắc Tư tiên sinh quả thật làm hấn động lòng đặc biệt là sau khi nghe nói bọn họ thật sự bồi dưỡng ra nhiều nhất đại tông sư, trong lòng Lý Dương lại có một loại khát vọng.

Nhưng kiến nghị của ông cụ hấn cũng không thể không nghe, ông cụ chỉ nghĩ tốt cho hấn, tuyệt đối không làm hại hấn.

Nếu ông cụ đã nói như vậy, vậy hấn phải suy nghĩ thật kỹ về lời mời của Hoắc Tư tiên sinh, chỉ là tại sao ông cụ lại từ chối thẳng thừng chuyện tốt thể này, Lý Dương còn có chút nghĩ không thông.

Nghĩ một hồi, Lý Dương đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn ông cụ kinh ngạc hỏi thẳng một câu:

- Cái tổ chức này, có phải là còn có điều kiện khác gì phải không?

Ông cụ nhẹ lắc đầu, chậm rãi nói:

- Có điều kiện khác không ông cũng không có nghe nói tới, nhưng trước đây rất lâu ông có nghe một số tin tức, những năm cuối đời Picasso rất oán hận, có người lấy đi rất nhiều đồ của ông!

- Lấy đi nhiều đồ!

Lý Dương sửng sốt mạnh, câu nói này rất mơ hồ nhưng ý của ông hấn đã đã hiểu rõ.

Trên đời không có gì là cho không, trên thế giới này cũng không có những bữa cơm miễn phí, mỗi thành viên đều là người có thể đột phá bước cuối, người ta dựa vào cái gì giúp mình như vậy.

Đương nhiên sau khi mình thành công, nhất định phải bỏ ra cái giá nhất định.

Cái này mới là nguyên cơ Picasso oán hận, Picasso một đời sáng tạo ra vô số tác phẩm, rất nhiều đều không thuộc của ông, cũng có thể có liên quan nhất định với tổ chức này.

Nghĩ tới đây, Lý Dương lại lắc đầu.

Nếu thật là như vậy, Lý Dương cũng không có mấy hứng thú với tổ chức này, ông cụ nói không sai hấn vẫn còn trẻ, còn trẻ chính là vốn luyện, tương lai dựa vào chính hấn không hấn là không thể có bước tiến này.

- Nếu con sau bốn mươi tuổi, nếu còn chưa tự mình đi được bước như vậy ông nghĩ con tranh thủ gia nhập vào tổ chức bọn họ, lợi dụng giúp đỡ của bọn họ, đi bước này, trước mắt, con chỉ cần giữ quan hệ với bọn họ tốt là được.

Ông cụ lại nói, ông cụ quả thật là toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho Lý Dương.

Bốn mươi tuổi, kỳ thực năm nay tuổi cũng không lớn, lúc đó Lý Dương đề xuất gia nhập và tổ chức này, tin rằng bọn họ cũng sẽ không phản đối, Lý Dương vẫn có cơ hội làm ra những thành tựu thuộc về chính mình.

Trước bốn mươi tuổi, Lý Dương còn có mười mấy năm để hấn nỗ lực, mười mấy năm này, chính là thời gian của chính Lý Dương.

Trước mắt, Lý Dương quả thật không cần thiết gia nhập vào tổ chức này sớm như vậy, bất luận là có được giúp đỡ hay không, gia nhập vào người khác, nhất định phải bỏ ra một số thứ nhất định.

- Ông cứ yên tâm, con tin con có thể làm được, không cần có sự giúp đỡ của bọn họ cũng có thể làm được.

Lý Dương chậm chậm lắc đầu, trong mắt lóe ra một nguồn tinh quang, thời khắc này, trong lòng hấn cũng hạ quyết tâm, một quyết tâm rất lớn.

Dựa vào chính mình, nhất định dựa vào chính mình đi ra một bước này, tiết mục này rất hấp dẫn người, cũng có rất nhiều vị tông sư, nhưng tông sư trên lịch sử chỉ có bọn họ, còn nhiều hơn là dựa vào nỗ lực của mình mà có.

Đặc biệt là ở Trung Quốc, người như vậy càng nhiều.

Hấn còn trẻ, hơn nữa các lĩnh vực tiếp xúc đều tương đối trẻ, trong thời gian ngắn như vậy làm ra thành tích cao như vậy, đây cũng là tư bản lớn nhất của hấn.

Càng hướng hồ, Lý Dương còn có ưu thế bí ẩn, năng lực đặc biệt chính là ưu thế lớn nhất của hấn.

Đang nhìn Lý Dương bạo phát quyết tâm, ông cụ gật đầu rất vui mừng, Hoắc Tư tiên sinh đến không thể nói là không có tác dụng gì, là ông khơi dậy vọng ngọc của Lý Dương, muốn nâng cao vọng ngọc thêm một bậc.

Nhưng Hoắc Tư tiên sinh e rằng cũng không ngờ rằng, Lý Dương trẻ tuổi, nhưng có bốc đồng rất cao, sau khuyến bảo của ông cụ, cũng không có dự định thêm bọn họ, mượn tài liệu của bọn họ để tiến thêm một bước.

- Lý Dương, qua lại với bọn Hoắc Tư, chính con phải nắm bắt tốt, nhưng sau ba tháng, tốt nhất con phải đi Italya một chuyến.

Ông cụ cười nói, Lý Dương đang âm thầm thề nguyện, lại ngẩng đầu mạnh lên, nhìn ông cụ ngơ hoắc.

Nếu bây giờ không nhận lời Hoắc Tư tiên sinh, Italya lần này Lý Dương không định đi, không ngờ rằng ông cụ đột nhiên lại kiến nghị mình đi.

- Để con đi Italya, là nguyên nhân khác.

Ông cụ đứng dậy, đi tới trước bàn sách bên cạnh, từ trong ngăn kéo lấy ra một sổ tư liệu, đem sổ tư liệu này giao cho Lý Dương.

Ba tháng sau, ở thành phố Milan có hội đấu giá ngầm rất long trọng, con đi Italya, là đi tham gia hội đấu giá này, ở đó có thể có một số bảo bối quan trọng, thậm chí có thể gặp hai bảo bối bị mất trộm trong số đó, nếu có cơ hội, con hãy đem nó về đây.

- Hội đấu giá ngầm?

Lý Dương ngạc nhiên, hấn không ngờ ông cụ lại nói với hấn những điều này, hội đấu giá ngầm, cái tên này nghe qua thế nào cũng cảm giác là không đáng hoàn.

Ông cụ cười cười, tiếp tục nói:

- Hội đấu giá ngầm, ý là có những thứ có thể không thấy được ở những chỗ sáng, hội đấu giá như vậy có được phía chính phủ thừa nhận không, nhưng lại là một hiện tượng tồn tại rất nhiều nơi.

Lý Dương lại gật đầu, cái này làm hấn nhớ tới cái chợ đen ở Quảng Châu, chợ đen nhỏ như vậy, cũng giống là hội đấu giá ngầm.

- Hội đấu giá ngầm này ở Milan, là hội đấu giá ngầm lớn nhất thế giới, từ ba đến năm năm tổ chức một lần, thời gian cũng không cố định, địa điểm cũng có lúc có thay đổi, nhưng mỗi lần đấu giá, đều có số lượng bảo bối làm cho người ta kinh ngạc lại là thật, hội đấu giá lần này cũng được một số người trở thành phẩm chất cao nhất, ông cụ chậm rãi nói.

Loại đấu giá này cũng không được chính phủ thừa nhận, nhưng không phải là không thừa nhận, hội đấu giá như vậy lúc mới xuất hiện có rất nhiều đồ vật, một số hàng khó lưu thông bên ngoài, đều có ở trong này.

Bảo bối ở trong này cũng không dễ lưu thông, giá ở trong này cũng không cao, làm những người mua cũng rất thích.

- Những cái này đều là tư liệu của hội đấu giá lần này, con xem kỹ trước đi, có vấn đề gì thì đến tìm ông.

- Được, ông, vậy con trở về xem trước, ông cũng sớm đi nghỉ đi!

Tư liệu không ít, ước chừng xem được một lúc, mục đích của Lý Dương tìm ông cụ cũng đã đạt được, lúc này không cần ở lại chỗ này.

Ông cụ mỉm cười gật đầu, đối với ông mà nói thu hoạch hôm nay cũng không nhỏ, nhưng thu hoạch lớn nhất, chính là Lý Dương hạ quyết tâm dựa vào chính mình để đi bước này.

Ông cụ vẫn luôn nhìn Lý Dương trưởng thành, kỳ thực chỉ có ông biết, Lý Dương được như ngày hôm nay, mới cho mình quyết tâm như vậy, thiết lập mục tiêu mới.

Lý Dương trước đây, ông cụ cảm thấy có chút thiếu lòng tin.

Mà tình huống này, ông cụ cũng không khuyên nhủ nhiều, dẫu sao cũng là một chuyện rất khó làm được, không chỉ có thể dựa vào động viên là có thể làm được, khuyên không được, còn có thể có tác dụng ngược lại.

Chỉ có để chính Lý Dương thật sự hạ quyết tâm mới tốt.

Hôm nay, Lý Dương cuối cùng cũng có quyết tâm này, trong lòng ông cụ đột nhiên có một cảm giác, Lý Dương có thể thành công, nhất định có thể thành công, tuyệt đối sẽ không làm ông thất vọng.

Nhìn Lý Dương trở về phòng, ông cụ cũng trở về phòng của mình.

Hoắc Tư tiên sinh, anh em Joseph đều là thành viên của tổ chức thần bí này, thu hoạch khác hôm nay của bọn họ, điểm này, chính cả ông cụ trước đây cũng không biết, tổ chức này quá thần bí, ông cũng biết tồn tại của tổ chức này, cũng không biết thành viên cụ thể.

- Hội đấu giá ngầm, xem ra cũng không thoát khỏi liên can với bọn họ, chẳng trách hội đấu giá ngầm này thần bí như vậy, ngay cả cục an ninh quốc gia cũng không đều tra ra manh mối quan trọng gì.

Ông cụ lại lấy ra một sổ tư liệu, chậm rãi xem, chỗ khóe miệng từ từ cười sâu.

Sổ tư liệu này giống như có liên quan đến hội bán đấu giá, nhưng bên trên lại có hai chữ tuyệt mật, sổ tư liệu này, cũng chi tiết hơn của sổ của Lý Dương, có rất nhiều tin tức không thể để cho người khác biết.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1103. Chương 1099: Có Cung Cầu, Thì Có Thị Trường

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Anh Lý, Anh cả tốt của em, anh giúp em đi!

Hà San San đáng thương mở to mắt nhìn Lý Dương đang ăn sáng, trong mắt đều là cầu khẩn.

Từ sau khi ông cụ trở về Bắc Kinh, Hà San San bị nhốt ở trong này, ngay cả cổng cũng không ra ngoài, dụng cụ truyền tin như điện thoại trên người cũng bị tịch thu, thậm chí mạng máy tính cũng bị khóa.

Trong tình huống này, chẳng khác nào như bị giam tù.

Lúc này Hà San San cuối cùng cũng ném được hậu quả của một chút thông minh cô mang lại, ông cụ không phải là ngốc, đường cong chính sách mà cô mua cho Lý Dương không có chút tác dụng, cũng có thể nói, lần này ông cụ trở về Bắc Kinh, có liên quan nhất định với cô.

- Cái bánh bao này mùi vị thật ngon, bánh bao của thím Lý ngon thật, lâu rồi không có được ăn.

Lý Dương đang chậm rãi ăn cái bánh bao nhân thịt, không có ngừng đầu lên.

Thím Lý mà Lý Dương nói là người được ông cụ thuê về làm bữa sáng, cấp bậc ông cụ thế này, phải có người chuyên nấu riêng cho ông.

Đương nhiên, người mà ông cụ tuyển đến chính là thím Lý.

- Anh cả, anh cả thân thương của em, rốt cuộc anh bảo em nói thế nào anh mới nhận lời, anh không giúp em cầu xin cũng được, nhưng anh cũng để Giai Giai đến, để cô ấy giúp em cầu xin, ông nội nhất định sẽ nể mặt Giai Giai.

Hà San San đi thẳng đến bên cạnh Lý Dương, kéo cánh tay Lý Dương, nói giọng nhỏ nhẹ.

Bây giờ là cô có việc nhờ người ta, thái độ cũng vô cùng nhẹ nhàng, khó thấy đáng vẻ cô thế này.

Nếu không nhanh tìm người đến cầu xin, cô còn không biết sẽ bị ông cụ giam bao nhiêu ngày nữa, còn tiếp tục bị giam thế này, cô nhất định sẽ phát điên, nhân lúc Lý Dương ở đây, cô phải tận dụng tốt cơ hội này.

- Cô nói, cũng không phải không được, tôi có thể giúp cô cầu xin, cũng có thể để Giai Giai đến nói giúp cô, nhưng cô phải hứa với tôi một điều kiện.

Lý Dương chậm rãi uống hết đậu nành trong bát, cuối cùng mới lau miệng nói một câu làm Hà San San hài lòng.

Hà San San đợi Lý Dương cũng sắp phát hỏa, sau khi nghe Lý Dương mới hơi có chút sừng sốt, vội vàng nói:

- Không thành vấn đề, đừng nói một điều kiện, mười điều kiện em cũng hứa với anh, anh nhanh cứu em ra khỏi biển khổ này đi.

Lý Dương ngẩng đầu, thản nhiên nói:

- Kỳ thật điều kiện của tôi rất đơn giản, sau này lúc ở cùng tôi, bất luận chuyện gì cũng phải nghe lời tôi, đặc biệt là chiếc xe đó, tôi không đồng ý cô không được động vào.

- Điều này không được!

Hà San San la mạnh lên, cô lảng phí tâm tư, thậm chí bảo qua nguy hiểm bị phạt tội, cũng là vì chiếc xe đó, Lý Dương không cho cô dùng xe, còn không bắt cô chết.

- Vậy tiếp tục mà ở chỗ này học tập đi nhé, tôi phải đi đón Giai Giai rồi!

Lý Dương lau sạch miệng, đứng dậy đi ra ngoài, hẳn đi lần này không biết khi nào mới trở lại, sau khi Lý Dương mua nhà ở Bắc Kinh, thời gian ở chỗ ông cụ càng ngày cũng càng ít.

- Đừng, Lý Dương, anh đừng đi vội, chúng ta thương lượng được không?

Hà San San lại sừng sốt, kéo tay Lý Dương, khuôn mặt cũng trở nên khổ sở.

- Không hứa, thì không thương lượng!

Lý Dương lắc đầu, không thèm nhìn Hà San San, đối với a đầu này không được mềm lòng, một khi mềm lòng, cô ấy sẽ làm ra những chuyện sau này làm bạn hối hận.

- Được, được, em hứa với anh, hứa anh còn không được sao?, anh mau giúp em đi cầu xin đi, chỉ cần có thể ra khỏi cửa, cái gì em cũng hứa với anh!

Hà San San vội vàng kêu lên mấy câu sau cùng, khẩu khí như là đại nghiêng oán giận.

- Vậy còn được!

Lý Dương cười khà khà, cũng không thèm để ý đến ánh mắt muốn giết người của Hà San San, quay người đi lên lầu.

Ông cụ quen ăn sáng rất sớm, lúc này là đang ở trong thư phòng xem sách, muốn tìm ông cụ cầu xin tới thư phòng thì có thể gặp ông.

Hà San San bắt lực nhìn theo bóng của Lý Dương, tự mình lắc đầu.

Cô cũng hiểu, chiếc xe đó không chừng cô đụng vào rất khó, ông cụ cũng đặc biệt vì chuyện này mà từ Minh Dương vội quay về, còn không phải là vì mình sao?

Hà San San lúc đem nguyên nhân làm ông cụ trở về đổ lỗi là tại mình.

Cũng chính vì như vậy, cô mới lo lắng như thế, nếu ông cụ tức giận, thì đó là chuyện rất nghiêm trọng, lần này Lý Dương không giúp cô, cô không biết bị ông cụ nhốt ở đây đến khi nào.

Có thể là mấy tháng, cũng có thể là nửa năm thậm chí là lâu hơn.

Đừng nói thời gian lâu như vậy, chỉ mấy ngày nay cô chịu không nổi rồi, ông cụ chỉ để cô đọc sách, học tập, hoàn toàn không để cô tiếp xúc với bất cứ thứ gì khác, cứ tiếp tục, cô cảm thấy mình sắp phát điên.

Đối với điều kiện Lý Dương đưa ra, cô cũng chỉ cắn răng nhận lời.

Không lâu, Lý Dương từ trên lầu đi xuống, Hà San San không còn để ý đến chiếc xe đó nữa, vội vàng mở to đôi mắt xinh đẹp nhìn Lý Dương tràn đầy hy vọng.

- Ông đồng ý rồi!

Lý Dương nhẹ giọng nói, Hà San San lập tức nhảy lên vui mừng, đây đối cô quả là một tin tức tốt.

- San San, cô đừng vội vui mừng sớm, ông cũng nói, lần này không giáo huấn cô một chút, e rằng lần sau cô sẽ làm ra những chuyện động trời hơn, cho nên giam một tháng là khó tránh, cô cứ ở trong này một tháng đi, nhân tiện tu tính tính tình của mình.

Hà San San đang vui mừng bỗng nhiên đứng ngây ra, Lý Dương mỉm cười lắc đầu, từ chỗ cô đi qua.

Kỳ thực ở nhà bảo tàng lần trước, Lý Dương và ông cụ nói chuyện về Hà San San.

Lúc đó, Lý Dương rất lo lắng, sợ ông cụ sẽ trách tội lên người mình, cuối cùng ông cụ thấy câu nói đầu tiên của hắn chính là về chuyện này.

Kết quả làm Lý Dương rất hài lòng, ông cụ không có trách tội hắn, chỉ là bảo hắn sau này làm người anh cả tốt, lúc nên nghiêm khắc thì nghiêm khắc, không thể chuyện gì cũng chiều theo Hà San San.

Không chừng chỗ Hà Kiệt, cũng nhận được dặn dò của ông cụ giống như vậy.

Có lời dặn dò này, Lý Dương mới dám đi giúp Hà San San, chỉ là tội này không thể tha, Lý Dương cũng không còn cách nào khác.

Nhân dịp Hà San San chờ ra ở đó, Lý Dương đi thẳng ra cửa, khi cô tỉnh lại sẽ lôi kéo mình, giam một tháng cũng để cho cô một bài học, sau này không làm ra những chuyện tự cho mình là thông minh.

Đón Vương Giai Giai rồi, Lý Dương lại đi đến nhà bảo tàng của Bạch Minh, hôm nay là ngày thứ ba triển lãm, cũng không biết Bạch Minh có tìm được công ty quan hệ xã hội không, có cần mình ở đây giúp không.

Còn nữa, bảo bối triển lãm lần này là của Lý Dương, tuy không phải tất cả là đồ cổ của Lý Dương, nhưng cũng hơn phân nửa, Lý Dương cũng quan tâm tình hình trong này, sáu bảo vệ của hắn lúc này đều ở trong nhà bảo tàng.

Nhà bảo tàng của Lý Dương cách Ngọc Tuyền Sơn không xa, sau nữa tiếng, xe đã chạy gần tới nhà bảo tàng.

Bãi đậu xe bên cạnh nhà bảo tàng rất nhỏ, Lý Dương cũng không muốn đậu xe ở đây, lúc này, muốn đậu cũng không đậu được.

Đi tới cửa nhà bảo tàng, nhìn thấy đám người chi chít đang đợi bên ngoài, Lý Dương ngây ngẩn ra ở đó, nhà bảo tàng của Bạch Minh vốn không lớn, lúc này tụ tập nhiều người như vậy, làm con đường cũng bị chặn.

- Nhiều người vậy?

- Ít nhất cũng hai ngàn người!

Lưu Cương nói theo, y xuất thân là bộ đội, nhìn thấy đám người lộn xộn, cũng đoán ra sơ lược.

Đi tới phía trước một đoạn, xảy ra chuyện làm Lý Dương thêm sửng sốt, trong đó có một nơi, có một số hàng rong, những hàng rong nhỏ này đều là bán nước, bán ghế, nhưng trong đó có không ít hàng rong, lại là bán đồ cổ.

Bán nước, bán ghế còn có thể hiểu, nơi náo nhiệt đều có hàng rong nhỏ thế này, người Trung Quốc bây giờ, rất hiểu cung cầu thị trường, ở đâu có cung cầu, ở đó có thị trường.

Nhưng gian đồ cổ nhỏ này cũng chạy tới chỗ này, đây không phải là chợ đồ cổ, chỉ là một nhà bảo tàng.

Lại đi thêm về phía trước mấy bước, người phía trước càng đông, đặc biệt là ở cửa, các bảo vệ chuyên giữ gìn trật tự, phải theo số phía cổng tiến hành xếp hàng, người không có phiếu, hoàn toàn không cho vào.

Trong tay Lý Dương hoàn toàn không có phiếu, bị bảo vệ không biết từ đâu đến chặn lại bên ngoài.

Lý Dương bất đắc dĩ, chỉ có thể gọi điện cho Bạch Minh, chỉ là một ngày không đến, hắn lại không ngờ chỗ này lại xảy ra thay đổi lớn như vậy, bây giờ càng tốt, mình dù sao cũng là một nửa chủ nhân, cuối cùng cũng bị ngăn ở bên ngoài.

- Chú Lý, chú đến rồi à

Rất nhanh, Bạch Minh mặc chiếc áo sơ mi màu trắng chạy đến, nhìn thấy Lý Dương há rộng miệng cười bắt chuyện.

Khí sắc của Bạch Minh hôm nay tốt hơn hôm qua rất nhiều, thậm chí khàn giọng cũng không còn nữa, cả người có thần sắc lên rất nhiều, nhưng trên người vẫn nhuế nhai mồ hôi, trông y rất bận.

- Đây là chuyện gì, sao còn bày bán đồ cổ nữa chứ?

Lý Dương quay đầu lại nhìn, không kềm được đem hiếu kỳ trong lòng hỏi ra ngoài, nếu không phải hắn ở đây qua rất nhiều lần, e rằng đem chỗ này biến thành chợ đồ cổ nhỏ.

Những cái này à, đi, chúng ta vào trong hãy nói, tôi khát muốn chết rồi!

Bạch Minh liếc nhìn xung quanh, trên mặt có chút đắc ý, kéo Lý Dương đi vào trong,

Có Bạch Minh dẫn đường, người xung quanh không cản bọn họ, rất nhanh bọn Lý Dương đi vào trong cái phòng dài, trong này nhìn ra ngoài, đều là đầu người chi chít.

- Chú Lý, chủ ý của chú rất hay, may mà chú nhắc tôi, bằng không hôm nay tôi phải mệt chết!

Bạch Minh vừa uống trà, vừa vui vẻ nói lớn, hôm qua sau khi nghe kiến nghị của Lý Dương, buổi chiều tìm ngay công ty quan hệ xã hội, đến tối, cuối cùng nhờ bạn bè liên lạc được một công ty quan hệ xã hội rất tốt.

Y là trong tình huống cấp bách, người công ty quan hệ xã hội không cần nói nhiều lời đã hiểu được tình hình khách hàng, liền trong đêm cho người đến giúp.

Hôm nay, công ty quan hệ xã hội phái người đến giúp khai thông khách, ngay cả bảo vệ cũng là người của bọn họ.

Nếu có những chuyên gia này, người hôm nay tuy nhiều, nhưng trật tự không lộn xộn, người ở đây ngược lại có thể thưởng thức bảo bối tốt hơn, người đợi bên ngoài nhiều một chút, hôm nay khách nhiều hơn hôm qua, người nhận được tin đều đến hết, người ở các thành phố lân cận cũng vội đến xem bảo bối.

Mãi cho tới bây giờ, Bạch Minh vẫn đang may mắn, tuy nói tốn chút tiền, nhưng số tiền này cũng đáng, nếu không phải hôm qua Lý Dương nhắc nhở y, hôm nay không biết lại thành ra bộ dạng thế nào.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1104. Chương 1100: Thanh Kiếm Ngọc Này, Chúng Tôi Không Mua

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Bạch Minh nói xong, lại cảm kích nhìn Lý Dương.

Không có Lý Dương giúp, hẳn sẽ không biết phải làm gì, dựa vào mấy người ít ỏi của bảo tàng, thêm hẳn và Tiêu Nham hai thầy trò, thì không chết vì mệt, cũng có người tàn phế.

Đâu được như bây giờ, có công ty bảo vệ hỗ trợ, ngoài hội trường đều giao cho bọn họ xử lý, còn mình thì chuyên tâm tiếp đãi khách quan trọng và chăm sóc tốt những bảo bối bên trong hội trường, nói không hết sự thích thú.

Hắn cũng biết lai lịch những bảo bối của Lý Dương, nếu kể lại những chuyện đó, thật đúng là thể mặt của hắn.

Lý Dương có chút dở khóc dở cười, nhìn nhìn ngoài cửa sổ, lại hỏi:

- Bạch đại ca, tôi muốn biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, nơi này của anh sẽ không phát triển theo hướng kinh doanh đồ cổ chứ?

- Bên ngoài?

Bạch Minh sững sốt, lập tức giật mình, cười lớn nói:

- Những người bày bán hàng rong bên ngoài, cũng có quan hệ rất lớn với cậu đấy!

- Với tôi?

Lý Dương kinh ngạc nhìn Bạch Minh, còn vươn ra ngón tay chỉ vào cái mũi của mình, những người bán hàng rong hẳn chẳng biết ai, hơn nữa hắn vừa rồi cũng chú ý, những người này bán đồ cổ thì hàng giả chiếm đa số, bản thân mình chưa bao giờ có những người bạn như vậy.

- Đúng, chính vì cậu, bọn họ mới đến !

Bạch Minh gật đầu lia lịa, trên mặt còn mang theo một nụ cười bí hiểm, Lý Dương thì hoàn toàn mờ mịt, hoàn toàn không hiểu gì.

- Bạch đại ca, anh nói rõ ràng chút được không, tôi không hiểu gì!

Lý Dương bắt đầu dờ dạc lên mũi, đồ cổ mà những người đó bán đã khiến cho hắn có chút hiếu kỳ, không ngờ còn có quan hệ với mình, lúc này Bạch Minh không giải thích rõ ràng, Lý Dương chỉ sợ sẽ ngủ không yên.

- Kỳ thật rất đơn giản, ngày hôm qua không phải có rất nhiều khách đến đây sao, ngoài một số người trong giới sưu tầm, đại bộ phận đều là đến góp vui, chính là đến xem sự thần kỳ của những bảo bối.

Bạch Minh cười hắc hắc, chậm rãi giải thích ra nguyên nhân.

Những người bán hàng rong đó, tới nơi này thật đúng là có quan hệ với Lý Dương, ngày hôm qua đến thưởng thức những bảo bối này, vô luận là du khách bình thường hay là những người trong ngành hiểu chút ít, đều không ngừng hâm mộ Lý Dương.

Nhìn thấy Lý Dương có nhiều bảo bối như vậy, ngay cả Hoàng viện trưởng bọn họ cũng động lòng, đừng nói là những du khách bình thường.

Bọn hắn hâm mộ, đổ mắt ghen tỵ, nhưng không có cách nào, bảo vệ nơi này vô cùng nghiêm. Ngoài bảo vệ của Lý Dương và những bảo vệ hắn mời từ bên ngoài, Cục an ninh quốc gia cũng để mắt tới, cũng có thể nói, coi như lượng lớn phần tử khủng bố lại đây, cũng không thể cướp đi bảo bối ở trong này.

Đương nhiên, các du khách bình thường cũng không biết điểm ấy, huống hồ bọn họ cũng không dám đi làm như vậy.

Trong lòng không dám, nhưng ánh mắt thật sự rất khó chịu, không có cách nào, vậy làm sao bây giờ? Chỉ có thể dựa vào vận may của mình đi tìm bảo bối.

Ngày hôm qua, những vị khách đến xem trở về, như ong vỡ tổ đều chạy về các trung tâm kinh doanh đồ cổ tại Bắc Kinh, trong đó có tám phần trong số những người trên đều đã đến Phan Gia Viên.

Dù sao bức tranh Thủy Trung Họa thần kỳ của Lý Dương cũng là mua được từ Phan Gia Viên.

Trong viện bảo tàng, từ ngày hôm qua bắt đầu thêm các bản thuyết minh sơ lược về bảo bối ngay phía dưới, cũng tiện cho các vị khách tìm hiểu về những bảo bối này.

Mấy ngàn người đột nhiên tràn vào Phan Gia Viên, đối nơi đó cũng có một chút chấn động, mấu chốt nhất chính là, những người này phần lớn đều có mua đồ, có nhiều người còn mua không ít.

Điều này khiến các ông chủ kinh doanh đồ cổ kinh ngạc.

Bình thường bọn họ tiếp đãi không ít người mỗi ngày, nhưng đại bộ phận đều là chỉ xem không mua, hoặc là xem nhiều mua ít, đây cũng là thường tình trong kinh doanh đồ cổ, hiện tại khách hàng càng ngày càng lý trí.

Chuyện giống ngày hôm qua, khách đến xem đại bộ phận đều mua đồ, hơn nữa mua nhiều mà lại vô cùng sáng khoái, thì không mấy khi xảy ra.

Những ông chủ này cũng không ngốc, bắt đầu nghe ngóng, rất nhanh biết được chuyện nhà bảo tàng của Bạch Minh triển lãm một số lớn bảo bối, người thông minh lập tức hiểu được đây là một thời cơ kinh doanh, hôm nay đã có người chuyển cửa hàng đến bên này.

Bọn họ là mới vừa mới xuất hiện, hơn nữa người ở đây lại nhiều, thành phố cũng không quản hết, kết quả là như Lý Dương thấy.

Nghe xong Bạch Minh giải thích, Lý Dương cũng có chút dở khóc dở cười.

Con người đều có chút tâm lý điên cuồng, khi nhìn thấy nhiều bảo bối như vậy, lại biết đều là kiếm lậu mà có được, có rất ít người không động lòng, Lý Dương có thể kiếm lậu được nhiều bảo bối như vậy, một số người cũng sẽ nghĩ, biết đâu mình cũng có thể kiếm lậu được một món đồ.

Tâm lý này, không khống chế nổi sẽ lớn rất nhanh, lại càng không cần phải nói, trước mắt còn có nhiều bảo bối kích thích như vậy.

Giống như mua xổ số, anh thấy được người khác trúng thưởng, chính mình cũng nghĩ đi mua thử, trúng hay không cũng không có gì, dù sao cũng mất không đáng bao nhiêu.

Phần lớn các vị khách đều có tư tưởng này, chuyên mua các loại đồ nho nhỏ, không phải bảo bối, lưu trữ làm kỷ niệm, thật sự là bảo bối, thì có thể kiếm một con số nho nhỏ.

Về mặt lại biến thành có chút nghiêm túc:

- Lý lão đệ, lực ảnh hưởng của cậu càng lúc càng lớn, kỳ thật triển lãm chất lượng tốt có thể kéo theo sự phát triển của nó, tôi tin tưởng, sau triển lãm lần này sẽ có thêm không ít người yêu thích sưu tầm !

Lý Dương lại ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào Bạch Minh.

Bạch Minh nói cũng không sai, rất nhiều người yêu thích sưu tầm đều là nhìn thấy bảo bối của người khác, cũng sinh ra lòng yêu thích nên mới bước vào. Nếu triển lãm chất lượng tốt, đích xác có thể tăng thêm không ít người yêu thích sưu tầm.

Đây là một lễ thường trong ngành kinh doanh, chẳng trách các bảo tàng và cửa hàng buôn bán đồ cổ đều nóng lên, điều này cũng không thể nói không bình thường.

Triển lãm lần này, ít nhất cũng có tác dụng xúc tiến rất tốt.

Điều này, cũng làm cho Lý Dương càng thêm kiên định quyết tâm mở bảo tàng của riêng mình, trên tay hẳn nhiều bảo bối như vậy, so với chỉ để ở nhà tự mình thưởng thức, và lấy ra cho cộng đồng mọi người cùng thưởng thức, và cùng học tập, ý nghĩa tuyệt đối khác.

Những bảo bối này được triển lãm, mới có thể tạo được tác dụng như mong muốn, chính là chưa đến lúc Lý Dương xây dựng nhà bảo tàng, nhưng Lý Dương tin tưởng, chuyện này sẽ xảy ra trong một ngày không quá xa.

- Bạch đại ca, nơi này đã bình thường lại rồi, tôi ở đây cũng không còn việc gì, tôi nghĩ sẽ đi Phan Gia Viên một chuyến!

Qua một hồi, Lý Dương mới nhẹ giọng nói một câu.

Bắc Kinh tuyệt đối là nơi ngọn lửa sưu tầm nóng nhất, mấy cửa hàng đồ cổ cỡ lớn có thể ý thức rõ nhất chuyện này, nghe Bạch Minh nói như thế, Lý Dương đột nhiên nghĩ nên đến Phan Gia Viên xem một cái.

Chỗ đó, hẳn đã thật lâu không tới, lại càng không cần phải nói, mình còn có việc kinh doanh tại nơi đó.

- Cũng tốt, nơi này có công ty bảo vệ hỗ trợ rồi, tôi cũng định như vậy!

Bạch Minh suy nghĩ, liền gật gật đầu.

Nơi này tuy rằng bề bộn nhiều việc, nhưng không đến nỗi lộn xộn như ngày hôm qua, những người bên ngoài đó bị công an bắt đi, công việc của Bạch Minh thoải mái hơn rất nhiều.

Trong tình huống này hẳn cũng không cần giữ Lý Dương ở lại hỗ trợ.

- Vậy có vấn đề gì, liên hệ ngay nhé!

Lý Dương lại nhìn nhìn ngoài cửa sổ, người ở phía ngoài còn đang tăng lên, có lẽ còn nhiều hơn người ngày hôm nay, căn cứ lời Bạch Minh, ngày hôm nay vé vào cửa cũng đã bán được hơn bốn nghìn vé, ngày cả vé ngày mai và ngày mốt cũng bán hơn ba nghìn, ba ngày cuối cùng này, tổng số khách đột phá một vạn năm ngàn người là không thành vấn đề.

Nếu như có thể tiếp tục bảo trì độ nóng, còn có thể đạt tới hai vạn lượt người.

Hai vạn lượt người cộng thêm hơn năm ngàn người một ngày trước, chính là hơn hai vạn năm ngàn lượt người, đối với bảo tàng cỡ nhỏ như Bạch Minh mà nói, tuyệt đối là một kỷ lục.

Con số này, có thể sánh bằng và thậm chí nhiều hơn lượt khách một năm của bảo tàng.

Đồ triển lãm của bảo tàng này vẫn hết sức bình thường, Lý Dương và Triệu Vĩnh bọn họ đã quan sát. Mấy ngày nay Triệu Vĩnh cũng rất vất vả, bọn hắn phải chịu trách nhiệm sự an toàn của nhiều bảo bối như vậy, một chút cũng không dám khinh thường.

Cùng Triệu Vĩnh bọn họ hàn huyên một hồi, Lý Dương rời nhà bảo tàng. Triệu Vĩnh bọn họ cũng sẽ có thêm một phần tiền thưởng ngoài tiền lương, nhưng số tiền kia Lý Dương không nói cho bọn họ biết, đến lúc trả lương thì trực tiếp đánh vào thẻ của họ là được.

Ngoài tiền, Lý Dương còn chuẩn bị cho bọn họ, mỗi người một phần quà, những món quà này quý trọng hơn nếu so với tiền tài.

Phan Gia Viên là một trong những nơi mà Lý Dương đi qua nhiều nhất ở Bắc Kinh, nhưng trong khoảng thời gian này, hắn cũng rất lâu chưa từng tới nơi này.

Nơi này còn có bạn của hắn – ông chủ Ngưu, cùng với cửa hàng đồ cổ hoàn toàn thuộc về hắn, đáng tiếc hắn làm ông chủ thực vô trách nhiệm, sau khi mua lại cửa hàng đồ cổ hắn lại không quản lý nó được một ngày.

Với thân phận Lý Dương hiện giờ, kỳ thật hắn không cần quản lý, cửa hàng này cũng có thể hoạt động đi xuống tốt.

Hôm nay không phải cuối tuần, người ở Phan Gia Viên cũng không coi là nhiều, nhưng hàng vỉa hè cũng không thiếu, có lẽ là chịu một chút ảnh hưởng từ bảo tàng của Bạch Minh, ngày hôm qua không ít ông chủ cũng đã nhận được tin tức.

Khu bày hàng vỉa hè cũng không nhiều đồ lắm, nhưng họ bán cũng không đắt, nếu coi như đó là hàng mỹ nghệ mua về trang trí cũng không sao, đây cũng là nguyên nhân việc Lý Dương của họ có thể tồn tại.

Ít nhất trong lòng bọn họ còn không quá đen tối.

Đi qua khu hàng vỉa hè, đi không bao xa là đến cửa hàng của ông chủ Ngưu, rất xa có thể thấy trong cửa hàng có không ít người, hiện giờ địa vị của cửa hàng ông chủ Ngưu tại Phan Gia Viên tuyệt đối là đệ nhất.

Ngoài việc ông chủ Ngưu này kinh doanh thành thật, quan hệ ông ta và Lý Dương cũng là một trong những nguyên nhân việc Lý Dương của ông ta tốt hơn.

Hiện giờ Phan Gia Viên này, không ai không biết ông chủ Ngưu và ngọc thánh Lý Dương là bạn tốt, lúc trước, khi ông chủ Ngưu gặp khó khăn, chính là Lý Dương đến giúp, hoàn toàn giải quyết xong vấn đề.

Còn nữa, Lý Dương vài lần ở chỗ ông chủ Ngưu giải thạch, còn giải được ngọc thiên nhiên, đây đều là chuyện người khác nói say sưa.

- Có đi chỗ ông chủ Ngưu không?

Vương Giai Giai kéo tay Lý Dương, mỉm cười hỏi một câu.

Cô biết quan hệ của Lý Dương và ông chủ Ngưu, không thể nói rõ là bạn rất tốt, nhưng tuyệt đối rất hợp tính, đặc biệt giữa hai người lại có hai cái dây ràng buộc.

- Đi!

Lý Dương nhẹ nhàng gật đầu, đến nơi đây, hắn thật đúng là vô cùng muốn gặp ông chủ Ngưu và con gái ông ta, cô bé tên Ngưu Linh.

Cũng không biết tiểu nha đầu kia hiện tại học tập thế nào, lúc trước thường quần quít lấy Lý Dương, muốn báỉ hắn ta làm thầy.

Nhưng Lý Dương mà nhận thực sự thì tiểu nha đầu này cũng nổi danh, ngọc thánh Lý Dương, chính là người đứng đầu trong giới Phỉ Thúy, so với Phỉ Thúy Vương còn mạnh hơn.

Chuyện Lý Dương ở Myanmar đánh bại Phỉ Thúy Vương và Trác lão, đã sớm truyền vào quốc nội, những người từng quen Lý Dương, đều biết được tin tức này.

- Thanh kiếm này, cửa hàng chúng tôi không mua, đi chỗ khác đi!

Lý Dương mới vừa đi tới cửa cửa hàng, chợt nghe tiếng của con gái ông chủ Ngưu, trong giọng nói tựa hồ còn mang theo chút mất hứng.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1105. Chương 1101: Xuất Hiện Như Anh Hùng

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Cô nhìn cho rõ ràng , đây chính là ngọc kiếm thượng đẳng, là đời Hán đó!

Tiếng nói của một người tuổi còn trẻ đột nhiên cao lên, Lý Dương đi tới cửa hàng, thấy một người nhỏ hơn tuổi mình một chút, đang cầm một thanh kiếm ngọc dài dài giơ lên trước mặt Ngưu Linh.

- Chúng tôi là cửa hàng ngọc Phỉ Thúy, không mua đồ cổ, nếu anh muốn bán, bên cạnh có rất nhiều cửa hàng đồ cổ, bọn họ sẽ mua!

Tiểu nha đầu lại nói một câu, còn đưa tay chỉ chỉ phía ngoài, Lý Dương vừa lúc ở sau lưng người trẻ tuổi kia, cô bé cũng không phát hiện ra Lý Dương đang ở đây.

- Không mua đồ cổ? Tôi xem cô đang cố ý bịp bợm, nơi này không phải cũng có cổ ngọc sao?

Người trẻ tuổi cũng không làm theo lời Ngưu Linh, ngược lại chỉ chỉ vào trong quầy.

Buôn bán ở Phan Gia Viên này, rất nhiều việc Lý Dương có quan hệ, ông chủ Ngưu chủ yếu bán Phỉ Thúy, nhưng trong cửa hàng cũng có một chút cổ ngọc, trong đó có một số là người khác gửi bán, cũng có những thứ mình ngẫu nhiên mua về, bày bán ở đây.

Đây chỉ có thể coi là nghề phụ của ông ta, cổ ngọc cũng rất ít, chỉ chiếm một khu nhỏ.

- Đây đều là người khác gửi bán ở trong này!

Tiểu nha đầu lại giải thích, cô còn chưa kịp nói hết câu, người tuổi trẻ kia lại nói:

- Tôi cũng gửi bán ở đây!

Tiểu nha đầu hình giống như bị nghẹn họng, ngơ ngác nhìn lên người đối diện.

Cô gặp qua nhiều người da mặt dày, chưa thấy qua người nào da mặt dày như vậy, lại nhìn thoáng qua thanh kiếm ngọc kia, tiểu nha đầu lắc đầu, thực bất đắc dĩ nói:

- Nói thật với anh, thanh kiếm ngọc này, chúng tôi căn bản sẽ không cho anh gửi bán, thứ này của anh, căn bản không phải là đời Hán gì đó!

Lý Dương mỉm cười gật đầu, tiểu nha đầu này gần đây học được không ít, kiếm ngọc này, đích xác không phải là đời Hán, xác thực mà nói, kiếm ngọc này căn bản không phải là đồ cổ, chỉ là món hàng giả.

- Tiểu cô nương, nói cũng không thể nói lung tung, kiếm ngọc của tôi chính là bảo bối gia truyền, có chuyên gia chứng nhận, ít nhất giá trị hai mươi vạn, đây là giấy chứng nhận!

Người trẻ tuổi lạnh lùng cười, từ trên người lại lấy ra một tờ giấy, mặt trên có dấu đỏ, đích thật là tờ giấy chứng nhận.

Nhưng Lý Dương liếc mắt một cái liền nhìn ra, này xem xét giấy chứng nhận cũng không phải thật, cũng là giả, Lý Dương cũng coi như chính mình xuất sư đã rất lâu, gặp qua thứ tốt không ít, chính mình lại từng đưa ra giấy chứng nhận, đối với loại chứng nhận ngụy tạo này, đương nhiên có thể phân biệt được.

- Có giấy chứng nhận chúng tôi cũng không cần, tiên sinh, anh hãy đến nhà khác đi!

Tiểu nha đầu thực bất đắc dĩ lắc đầu, đã nói rõ ràng như vậy, không ngờ là đối phương còn không hiểu, thật sự khiến cô có chút mất kiên nhẫn.

- Có giấy chứng nhận cũng không cần, tôi thấy cửa hàng các người chính là cửa hàng lừa đảo, hôm nay tôi sẽ không đi!

Người trẻ tuổi lại nói một câu, hắn còn quay đầu lại nhìn nhìn vài người bên cạnh, mấy người lập tức đứng ngang hàng bên cạnh hắn, bọn hắn tổng cộng có năm người, đứng thành hàng, lập tức ngăn chặn cửa chính của cửa hàng.

Ngưu Linh hoàn toàn sửng sốt, Lý Dương cũng có chút ngẩn người, mấy người này đứng ngăn, hắn đứng ở bên ngoài cũng không vào được .

Lúc này, tiểu nha đầu tiếp tục ngu ngốc cũng đã hiểu rồi, đối phương cố tình gây chuyện.

Vài người này chẳng còn nể mặt ai, ngăn ở cửa, khách trong cửa hàng cũng đều phát hiện ra tình huống này, không lâu sau, những vị khách này liền đi ra ngoài hết, mấy người trẻ tuổi này cũng không ngăn bọn họ, ra thì tùy ý, nhưng vào thì khó khăn.

Đang giao hàng cho một khách quen, ông chủ Ngưu rốt cục cảm thấy không ổn, vội vàng đi ra.

- Ba, bọn họ lấy hàng giả đến bán cho nhà mình, con nói không cần, bọn họ liền làm như vậy!

Ông chủ Ngưu đi đến, Ngưu Linh có chút kinh hoảng, nói một câu oan uổng, tình huống như vậy, cho tới bây giờ cô cũng chưa bao giờ gặp.

- Chuyện cười, cô nói là hàng giả, thì là hàng giả sao? Hôm nay các người không giải thích rõ cho tôi, chuyện này tôi không để yên!

Người trẻ tuổi lạnh lùng cười, 5 người trẻ tuổi ngăn ở cửa, lại mang vẻ mặt hung dữ, khiến tiểu nha đầu nhìn không được tránh sau lưng ông chủ Ngưu, có chút sợ hãi nhìn bọn họ.

- Mấy cậu chủ, không biết muốn giải thích cái gì đây?

Ông chủ Ngưu là người thông minh, làm kinh doanh nhiều năm như vậy, ông ta đã hiểu những người trước mắt này là đến với ý đồ bất chính.

Nhưng hắn cũng không sợ, nhiều năm như vậy, có cái gì chưa từng trải qua chứ? Mấy người trẻ tuổi này còn chưa dọa được ông ta.

- Đâu có, kiếm ngọc này ông bán cho tôi, tôi có giấy chứng nhận, kiếm ngọc giá trị hai mươi vạn, ông đưa cho tôi mười vạn là được, bán hơn, kiếm được bao nhiêu đều là của ông!

Người trẻ tuổi cười hắc hắc, cầm trên tay kiếm ngọc của hắn đưa đến trước mặt ông chủ Ngưu.

- Không thể nào, đây là hàng giả, đừng nói mười vạn, một ngàn cũng không đáng!

Tiểu nha đầu bật thốt lên, cái kiếm ngọc này tạo hình cũng không tốt, hơn nữa cũng không phải ngọc thật, ngay cả hàng mỹ nghệ đều không phải, vật như vậy bán mười vạn, không khác gì ăn cướp.

Người trẻ tuổi cũng không nói thêm, chỉ nhìn ông chủ Ngưu, trong mắt còn mang một tia khiêu khích.

Lý Dương lúc này vẫn ở ngoài cửa, hắn bị mấy người trẻ tuổi này ngăn cản, ông chủ Ngưu cũng không phát hiện ra hắn.

Lúc này Lý Dương coi như là đã hiểu rồi, mấy người này căn bản là không có hảo tâm, tính ép mua ép bán, nói trắng ra là, mấy người này chính là cạ thế đông đến dọa dẫm ông chủ Ngưu đây.

- Anh Lý, để tôi nhé?

Lưu Cương đi lên phía trước vài bước, Lý Dương đã hiểu mọi chuyện, hắn đương nhiên cũng hiểu được.

Hắn cũng biết quan hệ của Lý Dương cùng ông chủ Ngưu, nếu gặp, việc này khẳng định hắn sẽ quan tâm, đối phó mấy thanh niên lông bông nayg, Lưu Cương tuyệt đối chắc thắng.

- Được, nhưng phải để lại một tên, tôi thử xem sao!

Lý Dương mỉm cười gật gật đầu, còn bóp bóp nắm tay, Thái Cực Quyền của hắn đã đạt trung cấp, cũng có thể giúp đỡ Lưu Cương một tay, đối phó với người thường khẳng định không thành vấn đề.

Nhưng sau khi hắn học được Thái Cực quyền, hắn thật đúng là không động thủ cùng người khác, lúc này lại gặp phải mấy tên lông bông đui mù, tự nhiên có chút ngứa ngáy.

- Được!

Lưu Cương cười, gật đầu, đi nhanh vào.

- Không thể vào...

Một người tuổi còn trẻ vừa quay người lại, nói còn chưa nói xong đã bị Lưu Cương tóm được, liền tổng ra bên ngoài.

Đang cân nhắc đối sách, giải quyết vấn đề như thế nào, ông chủ Ngưu cả kinh, sau đó thấy người đã động thủ là Lưu Cương và Lý Dương đang đi tới, trên mặt lập tức lộ ra vẻ kinh hãi.

Ngưu Linh đã nhìn thấy Lý Dương, sợ hãi từ đáy lòng cô lập tức biến mất.

Có Lý Dương ở đây, hết thấy đều không phải là vấn đề.

- Binh ...

Đang kinh ngạc, người thứ hai cũng bị Lưu Cương quăng đi ra ngoài, ngã sấp xuống ở bên ngoài, không đứng dậy được, mấy người này rõ ràng đã cố ý dọa dẫm, Lưu Cương xuống tay tự nhiên sẽ không lưu tình.

Mấy người trẻ tuổi này đã phản ứng lại được.

Người cầm cái kiếm ngọc kia có vẻ như tên cầm đầu, hú lên quái dị, vung lên ngọc kiếm trên tay hắn, liền chém tới Lưu Cương, ngay lúc này, hắn tựa hồ đã quên, cái thanh kiếm ngọc trên tay này chính là bảo bối giá trị “Hai mươi vạn”

Một giờ lên, một tóm lấy.

Người trẻ tuổi lại phát ra một tiếng kêu kỳ quái, nhưng lần này là tiếng kêu man rợ, ngọc kiếm trên tay hắn bị Lưu Cương gỡ xuống, cả người đã bị Lưu Cương đẩy ra bên ngoài.

Còn lại hai người, hai người có chút mê man, lại có chút sợ hãi.

Một người, đột nhiên lấy ra dao găm từ trên người, bay thẳng đến định đâm vào người Lưu Cương, cử động của hắn cũng khiến Ngưu Linh thét một tiếng chói tai.

Lưu Cương chỉ nhếch mép một chút, đưa tay nhìn như ngăn lại rất nhẹ nhàng, tay người nọ cầm đao, cũng đã bị hắn tóm được.

Một người khác, cũng kêu to định vọt tới Lưu Cương, đáng tiếc hắn mới vừa đi một bước, phát hiện phương hướng của mình đột nhiên thay đổi, khiến cho hắn quay vòng tại chỗ một trăm tám mươi độ.

Lý Dương ra tay, hắn chỉ là lôi bả vai người này một chút, nhìn động tác như rất tùy ý, kỳ thật bên trong ẩn chứa một lực rất lớn.

Đây cũng là lần đầu tiên Lý Dương ra tay sau khi học thành thực, ngay cả chính hắn cũng không ngờ, khi thực sự ra tay lại là lúc phải giáo huấn tên côn đồ.

Bị Lý Dương xoay người, người kia nhìn Lý Dương chằm chằm, ước chừng mười mấy giây mới kịp phản ứng lại.

Người nọ lại hô một tiếng, muốn giơ tay lên, đáng tiếc động tác của hắn chậm, Lý Dương học Lưu Cương, dùng lực thật mạnh đẩy tay người nọ, khiến hắn cũng bắn ra ngoài cửa.

Người này, cũng bị nằm trên mặt đất, lực của Lý Dương không phải nhẹ, cũng làm cho hắn đau vài ngày, nhưng so sánh với kết cục của mấy người đồng bọn, hắn đã may mắn hơn nhiều, vậy cũng là may mắn rồi.

Bên kia, người cầm dao nhọn đã bị Lưu Cương cướp đi, cũng bị bắn ra bên ngoài.

Ngoài cửa cửa hàng của ông chủ Ngưu, rất nhanh tụ tập một đồng người, mọi người đứng xa xa, chỉ trở ngại luận về phía bên này, ông chủ Ngưu kịp phản ứng lại, đã bấm điện thoại báo vệ Phan Gia Viên, rất nhanh sẽ có người đến giải quyết mấy người này.

Cầm món hàng giả, ép bán, còn mang theo dao găm, mấy người này hẳn là uống một được một ấm trà.

Lưu Cương vỗ vỗ tay, đưa ngón cái về phía Lý Dương.

Lý Dương bây giờ, cũng không phải là người như khi Lưu Cương vừa mới quen, nếu mấy tên như Hầu Tử lại đến bắt cóc Lý Dương, tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng, ít nhất Lý Dương đối phó người như Hầu Tử đã không thành vấn đề lớn gì, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là trên tay đối phương không có súng.

- Lý tiên sinh, thật ngượng ngùng!

Ông chủ Ngưu vội vàng đi tới, thấy Lưu Cương xử mấy tên lông bông kia dứt khoát như vậy, ông ta cũng rất kinh ngạc, nhưng hơn nữa là kích động và cảm kích.

Lý Dương đến đây lúc nào ông ta không biết, có thể khiến Lý Dương ra tay, vậy nhất định đã biết đầu đuôi chuyện này.

Nhìn thấy mình có phiền toái, lập tức không chút do dự mà ra tay, đây mới thực sự là bạn tốt.

- Lý đại ca, anh đã đến rồi, vừa rồi anh thật là oách!

Tiểu nha đầu Ngưu Linh cũng chạy tới, khi nhìn thấy Lý Dương, ánh mắt còn chớp chớp vài cái, Lý Dương chính là thần tượng của cô bé, vừa rồi thấy Lý Dương xuất hiện giống như anh hùng, giáo huấn mấy tên lông bông này, cô thấy vui một cách khó tả.

- Ông chủ Ngưu, trị an nơi này không tệ, không nên để xuất hiện vấn đề như vậy, hẳn là ông nên cẩn thận một chút!

Lý Dương cười âm thầm, ông chủ Ngưu thì gật đầu, rất nhiều năm trước Phan Gia Viên có chút loạn, nhưng sau này trở nên nổi tiếng thì có quá nhiều lần chỉnh đốn, chuyện trắng trợn ép bán này thật đã lâu cũng không thấy qua.

Lời của Lý Dương, cũng là vấn đề trong lòng ông ta đang nghĩ, mấy tên côn đồ này, hẳn nhất định phải cẩn thận dò xét.

Hai phút sau, có người đến nơi này, tốc độ của bọn họ coi như mau lẹ, thấy trước cửa có mấy thanh niên đang nằm suýt xoa, đứng không đứng dậy nổi, mấy người này cũng có vẻ có chút kinh ngạc.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1106. Chương 1102: Ngọc Phi Thiên

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Ông chủ Ngưu dù sao cũng là người có danh tiếng ở Phan Gia Viên, mấy người ở đồn công an đều biết ông ta.

Mang theo video trong máy ghi hình, ông chủ Ngưu lại xin lỗi mấy vị khách trong cửa hàng, lúc này mới cùng mấy cảnh sát cùng đi về đồn công an, mấy tên không hay ho kia, tạm thời đều được đưa đến bệnh viện gần nhất, bọn hắn hiện ở trạng thái này cũng không hỏi được gì.

Ông chủ Ngưu đi rồi, tiểu nha đầu Ngưu Linh phụ trách việc tiếp đãi Lý Dương bọn họ.

Vốn Lý Dương chỉ là muốn gặp bọn họ một chút rồi đi, hiện tại gây ra chuyện như vậy, Lý Dương cũng không thể lập tức rời đi, chỉ có thể đi theo tiểu nha đầu Ngưu Linh tới hậu viện.

Trong hậu viện của Tứ Hợp Viện, ngoài mấy giải thạch còn có một cái lều nhỏ, dưới lều có cái bàn và dụng cụ pha trà, là nơi ông chủ Ngưu tiếp đãi khách.

Việc kinh doanh tốt, khách hàng quen cũng nhiều, mặt tiền cửa hàng lại quá nhỏ, chỉ có thể dùng nơi này tiếp khách.

- Lý tiên sinh, chào anh!

Ở lều đang có người ngồi, nhìn thấy Lý Dương vào, lập tức đứng lên, nhiệt tình chào hỏi Lý Dương, đây là khách mà ông chủ Ngưu đang tiếp đãi, hiện tại ông chủ Ngưu đã đi đồn công an, hẳn thì ở lại.

- Chào anh!

Lý Dương mỉm cười gật đầu, trong lòng hơi có chút kinh ngạc, người trước mắt này hẳn thực xa lạ, cũng không nhận ra hắn, nhưng có vẻ đối phương biết mình.

- Lý tiên sinh, lần trước anh giải thạch ở trên Lôi Đài, tôi cũng ở đó, đã gặp qua một lần, nhưng khi đó nhiều người, có thể anh không có ấn tượng !

Người này nhìn ra Lý Dương đang nghi hoặc, lập tức cười lớn giải thích một câu, thật sự hắn đã gặp qua Lý Dương.

Hắn nói cũng là nói thật, lần đó đổ thạch trên Lôi Đài không ít người, Lý Dương lại liên tục giải ra hai khối Hải Dương Lam Phi Thủy không tồi, tự nhiên đã trở thành tiêu điểm khiến mọi người chú ý.

- Lý đại ca, Lưu đại ca, chị Giai Giai, ông chủ Đỗ, mời uống trà!

Nói chuyện bắt quen vài câu, tiểu nha đầu Ngưu Linh đã pha xong trà, bưng tới cho Lý Dương bọn họ, tiểu nha đầu vẫn rất hưng phấn, vừa rồi Lý Dương bọn hắn động thủ khiến cô bé rung động thật lớn.

- Cảm ơn!

Lý Dương nhận chén trà, liền ngồi xuống, tiểu nha đầu lau sạch cái ghế ngồi ở bên cạnh, bên ngoài bị ảnh hưởng chuyện vừa rồi, kinh doanh cũng không còn được tốt.

Nhưng cho dù còn có giao dịch, chỉ sợ cô bé cũng sẽ không đi lo, thật lâu mới nhìn thấy Lý Dương, đúng lúc có thể khoe thành tích học tập của mình trong khoảng thời gian này với hắn.

Lý Dương giới thiệu vài cuốn sách cho cô bé, cô đều học xong, bây giờ trình độ dù chưa cao hơn bao nhiêu, nhưng những hàng giả thông thường đã không thể gạt được nhãn lục của cô bé.

Đặc biệt ở phương diện cổ ngọc, càng là như vậy, bằng không cô cũng sẽ không nhìn ra ngọc kiếm kia là giả.

Tiểu nha đầu hưng phấn nói ra những này đều, trên mặt còn mang sự đắc ý và kiêu ngạo nho nhỏ, như là đệ tử thi được thành tích tốt, cố ý khoe ra trước mặt trưởng bối.

Bộ dạng Tiểu nha đầu Ngưu Linh, khiến Lý Dương cảm giác rất buồn cười và cũng có cảm giác ấm áp.

Hắn trước kia, ở trước mặt Hà lão gia không cũng là thế này sao? Bất đồng chính là, mỗi lần Lý Dương đều là cảm thấy tốt, bảo bối tốt đến gặp Hà lão gia, khiến ông cực kỳ vui vẻ.

- Không tồi, nhưng sách vở là cứng nhắc, không thể chỉ xem sách mà không học, em còn phải học nhiều hơn mới được, văn hóa Bắc Kinh rất rộng, có thời gian rảnh, có đến các bảo tàng, vừa thưởng thức vừa học tập đồ vật bên trong!

Lý Dương cười gật đầu, đắc ý trên mặt tiểu nha đầu càng tăng lên .

- Lý đại ca, anh không nói em cũng sẽ đi, anh đang triển lãm ở bảo tàng của giáo sư Bạch, em đã mua được vé, đáng tiếc là ngày kia, hôm nay lại không được!

Tiểu nha đầu hưng phấn kêu lên, Lý Dương lại lặng đi một chút.

Bạch Minh tổ chức triển lãm, từng đã cho Lý Dương một ít vé vào cửa, nhưng Lý Dương cảm giác những tấm vé này vô dụng, nên không cần, đại bộ phận bạn bè của hắn đều là người trong hội, đều được Bạch Minh mời.

Hiện tại ngẫm lại, kỳ thật nên lưu lại một ít mới đúng.

Xa không nói, chỗ ông chủ Ngưu này, còn cả nhân viên cửa hàng đồ cổ của hắn, thậm chí là nhân viên công ty đấu giá, cũng có thể cho họ chút phúc lợi, để bọn họ cũng được thưởng thức bảo bối của mình.

Cho bọn họ, còn có thể tạo được tác dụng kích lệ tốt.

Nhưng hiện tại thời gian còn chưa muộn, vé vào cửa sự có thể lo liệu được, đây đối với Lý Dương mà nói là rất đơn giản. Chỉ cần vé một ngày cuối cùng, lúc nào đến cửa hàng đồ cổ phát cho bọn họ là được.

Lý Dương làm ông chủ, thật đúng là chưa cho nhân viên được đãi ngộ gì.

- Ngày mai xem cũng được, nhưng xem xong phải ghi tâm, lần sau anh tới, sẽ kiểm tra những thứ đó!

Trong lòng nghĩ, trên mặt Lý Dương cũng không có biểu lộ ra, vẫn cười ha ha trò chuyện cùng Ngưu Linh.

- Thật sao, Lý đại ca anh yên tâm, em nhất định sẽ xem, còn học thật sự!

Ngưu Linh hơi sững sờ, lập tức lại hưng phấn kêu lên, điều này chẳng khác gì là Lý Dương đang dạy cô.

Cho dù không thể bái Lý Dương làm sư, nhưng có thể được Lý Dương chỉ dạy, cô cũng rất thỏa mãn, tiểu nha đầu cũng không phải một người có tham vọng rất lớn, cô chỉ là muốn bản thân mình học được thêm chút.

- Lý tiên sinh, đây là hai khối ngọc Phi Thiên đời Minh tôi mới mua không lâu, anh có thể xem giúp tôi hay không?

Thừa dịp này, người khách của ông chủ Ngưu ngồi đối diện, luôn luôn không nói gì, lại lấy trên người ra hai khối Bạch Ngọc, cung kính đặt trước mặt Lý Dương.

- Lý đại ca, ông chủ Đỗ là khách quen của chúng em, luôn rất chiều cổ việc buôn bán của chúng em, anh hãy xem giúp đi, nhân tiện chỉ bảo cho em!

Tiểu nha đầu cũng nói theo một câu, người nọ thì cảm kích nhìn thoáng qua tiểu nha đầu.

Ông chủ Đỗ tên là Đỗ Dương, cùng tên với Lý Dương, là một ông chủ khách sạn lớn, có vốn đến mấy ngàn vạn.

Người chơi ngọc, đặc biệt chơi là người chơi ngọc tốt, trên tay không có tiền thì không thể được, hiện tại một khối Phỉ Thúy tốt, ít nhất cũng mấy chục vạn, thậm chí trên trăm vạn.

Không có vốn lớn làm hậu thuẫn, chỉ có thể mất thêm muốn mà nhìn thứ tốt của người khác.

Bình thường ông chủ Đỗ rất thích Phỉ Thúy, cũng chơi đồ thạch, nhưng không chơi nhiều, phần lớn là thu mua một ít nguyên liệu thành phẩm, sau đó lại tìm người gia công, làm thành thứ mình thích.

Ngoài Phỉ Thúy, hắn còn thích một số cổ ngọc, hai khối ngọc Phi Thiên trước mắt này, chính là bảo bối hắn mới mua được, hôm nay tới Phan Gia Viên, ngoài chuyện tìm ông chủ Ngưu xem hàng, vốn còn muốn tìm chuyên gia xem xét hai khối ngọc Phi Thiên này.

Hiện tại, gặp Lý Dương, đây chính là chuyên gia lợi hại trong các chuyên gia, đại sư đứng đầu, với hắn mà nói, chính là cơ hội tốt ngàn năm có một lần, cho nên hắn mới chưa đi, rốt cục đã có cơ hội lấy đồ ra nhờ Lý Dương xem xét .

Nhìn thấy tiểu nha đầu, Lý Dương cười gật gật đầu.

Ông chủ Đỗ lập tức ngồi thẳng người, tràn đầy kỳ vọng nhìn Lý Dương, hắn thích cổ ngọc, nhưng trình độ nhận biết cổ ngọc cũng không ra gì, từng mua hớ vài lần, tổn phí không ít.

- Ngọc Phi Thiên Đời Minh!

Lý Dương mỉm cười, ông chủ Đỗ lập tức gật đầu, nói thẳng:

- Đúng, Lý tiên sinh, người bán hàng nói đây là tinh phẩm đời Minh thời kỳ đầu, tôi thấy mặt trên thắm sắc rất thuần, rất giống đồ có niên đại, cho dù không phải đầu đời Minh, cũng là trung kỳ hoặc cuối kỳ đời Minh gì đó!

Đỗ Dương hơn 40 tuổi, so với Lý Dương lớn hơn không ít, nhưng khi đối mặt Lý Dương, hắn dường như có chút căng thẳng.

- Thắm sắc thế này, đúng là cổ!

Tiểu nha đầu nhìn kỹ một khối, cuối cùng cũng gật đầu, nói xong cô cũng nhìn về phía Lý Dương,

Phi Thiên, là một nét độc đáo trong Phật giáo, là một được coi là Chư Thiên phục vụ tiểu thần, ở trong các tác phẩm nghệ thuật Phật giáo, thông thường đều tồn tại như làm nền, làm trang sức.

Ngọc Phi Thiên, cũng đúng như tên gọi, bởi vì đại bộ phận Phi Thiên đều là tạo hình mỹ nữ bay múa trên trời, lại là Phật khí, cho nên loại ngọc khí này rất được người sưu tầm yêu thích.

Là cổ ngọc, ngọc Phi Thiên cũng có hai loại lớn là ngọc truyền lại đời sau và ngọc khai quật. Hai loại này cũng có nhiều bất đồng, các tiền bối giới khảo cổ từng cẩn thận nghiên cứu qua về đề tài này, nhưng đến nay vẫn chưa có lời giải thích thỏa đáng.

Ông chủ Đỗ lấy ra hai khối ngọc Phi Thiên này, là ngọc Phi Thiên được khai quật.

Ngọc thâm sắc, độ bóng thoát nhìn cũng thấy có vẻ cổ, ngọc cổ này, cũng không phải càng lâu năm càng đáng giá, chỉ cần có lịch sử nhất định, chạm trở lại tốt, giá trị sẽ không thấp.

Cho nên Đỗ Dương mới không cần đặc biệt để ý đây là đồ đầu đời Minh, hay là thời kì cuối.

- Thâm sắc, kỳ thật có rất nhiều phương thức làm giả, có những thứ giả, ngay cả chuyên gia cũng không nhất định có thể nhìn ra!

Lý Dương khẽ thở dài, chậm rãi nói một câu.

Hắn vừa thốt ra lời, sắc mặt ông chủ Đỗ hơi biến đổi một chút, biểu hiện của Ngưu Linh cũng không khác mấy, thâm sắc đúng là có thể làm giả, còn là làm giả rất cao minh, nhưng Lý Dương nói những lời này, cảm giác lại không giống với lúc trước.

- Lý tiên sinh, ý của anh là, đây là hàng giả?

Ông chủ Đỗ có chút căng thẳng hỏi một câu, hai khối ngọc Phi Thiên này giá trị cũng không thấp, nếu thực sự là giả, lần này lại mất không ít.

- Từ bản thân ngọc mà nói, không phân thật giả, nhưng cái này đích xác không phải đời Minh, chính là hàng mỹ nghệ cận đại, nhưng chạm trở cũng không tệ lắm, ngọc cũng là Hòa Điền Bạch Ngọc chính tông cùng, chưa tính là hàng giả!

Lý Dương mỉm cười lắc đầu, hai khối ngọc Phi Thiên này, đích thực là bị người ta giả trò.

Nhưng cũng may là dùng ngọc thật, như vậy hai khối ngọc cũng có một chút giá trị, hơn nữa chạm trở tạm được, cũng đáng giá ít tiền.

- Lý đại ca, đây thật sự là cổ tình làm thành cũ sao?

Ngưu Linh trừng mắt thật to, thần sắc giật mình nhìn Lý Dương, vừa rồi cô đã tự xem hai khối cổ ngọc, vô luận nhìn từ đâu, cũng đều cảm thấy là đồ cổ thật.

- Đúng, kỳ thật xem đồ, không thể chỉ nhìn mặt ngoài!

Lý Dương cười quay đầu lại, chỉ vào hai khối cổ ngọc trên bàn, tiếp tục nói:

- Anh hỏi em, hai khối Phi Thiên này tạo hình có đẹp hay không?

- Rất được!

Tiểu nha đầu thực tự nhiên gật đầu, hai khối Phi Thiên tạo hình vô cùng đẹp mắt, đều giống như tiên nữ, ăn mặc hơi mỏng manh, mang sự hấp dẫn khác thường.

- Có phải rất gợi cảm hay không?

Lý Dương lại hỏi.

- Vâng!

Tiểu nha đầu lại gật đầu, vừa rồi chính là cô có cảm giác này.

- Vấn đề chính là chỗ đó, nếu đây là Ngọc đời Đường, vậy còn có thể, nhưng Ngọc đời Minh tuyệt đối sẽ không thể, xã hội triều Minh chưa được thoáng như vậy, căn bản không phù hợp bối cảnh ngay lúc đó!

Lý Dương lại nói, tiểu nha đầu sưng sốt gật đầu, trên mặt lại hiện ra vẻ kinh ngạc.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1107. Chương 1103: Chúng Ta Là Bạn

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Ngưu Linh đã hoàn toàn hiểu ý của Lý Dương rồi.

Còn ông chủ Đỗ thì vẫn rất mờ mịt, nhìn Ngưu Linh, hấn lại vội hỏi:

- Linh Linh, rốt cuộc là sao, có thể nói rõ hơn một chút hay không?

Ngưu Linh nhìn thoáng qua Lý Dương, Lý Dương thì cho cô một ánh mắt cổ vũ.

Ngưu Linh vươn tay, nhẹ nhàng cầm lấy đôi ngọc Phi Thiên này, theo lời Lý Dương cô đã rất rõ ràng, đây là một lỗ hổng rất lớn, đáng tiếc lúc trước cô chỉ chú ý mặt ngoài đồ vật, mà quên điếm này.

Sai lầm thực khó tránh, nhưng cũng có nguyên nhân, hai khối ngọc Phi Thiên này, căn bản không thể nào là đời Minh được.

Ngay cả đời Thanh cũng cơ hồ không có khả năng, chỉ có thể nói là chế phẩm hiện đại.

- Ông chủ Đỗ, chắc chú cũng biết Chu Hi nhỉ?

Ngưu Linh một lần nữa ngẩng đầu, nhìn ông chủ Đỗ, chậm rãi nói một câu, trên mặt ông chủ Đỗ lại lộ ra một tia nghi hoặc.

- Có phải lý học gia của nhà Tống hay không ?

- Đúng rồi, chính là ông ấy, ông ấy là lý học gia nổi tiếng Nam Tống, ảnh hưởng rất lớn đối với đời sau, đặc biệt ảnh hưởng quan niệm về phụ nữ, kéo dài đến cả hai đời Minh Thanh!

Ngưu Linh gật gật đầu, Chu Hi đúng là lý học gia nổi tiếng Nam Tống, còn là một nhà tư tưởng, đại sư về Nho học, đối với ba đời sau nhà Tống là: Nguyên, Minh, Thanh, đều có ảnh hưởng thật lớn.

Chu học của ông, cũng là thống trị tư tưởng triết học hoàng triều đời sau, ở trong khoa cử, Chu học chiếm cứ vị trí cực kỳ trọng yếu.

Đồng thời, tư tưởng trọng nam khinh nữ cái cũng được truyền thừa, trình tiết đối với người con gái càng quan trọng, người đàn ông không được đụng đến tay của người nữ, thậm chí không thể nhìn, bằng không chính là mất trinh.

Tất cả chuyện này, cũng làm cho ông ta trở thành một trong những người mà con gái hận nhất, nhưng ông ta quả thật ảnh hưởng tới đời sau rất lâu.

Xã hội triều Minh đúng là như thế, tuy nói cũng có rất nhiều tầng lớp thối rữa, nhưng loại tư tưởng này, lại là phẩm chất tầng lớp cao, tuyệt đối sẽ không có sai lầm.

Mà đôi ngọc Phi Thiên này đích xác là có lỗ hổng rất lớn.

Ông chủ Đỗ không phải người ngu ngốc, Ngưu Linh giải thích vài câu đơn giản, hấn liền hiểu tại sao.

Thích đồ cổ, cho dù là thích cái gì, đều có một chút hiểu biết về lịch sử, ông chủ Đỗ hiểu được, Ngưu Linh nói đúng rồi, đây là một sai lầm thực nghiêm trọng, chỉ điểm này, cũng đủ để chứng minh 1 kết quả đây không phải là ngọc Phi Thiên hai đời Minh Thanh.

Thời kì Đường - Tống thì có thể, nhưng muốn nói là cổ ngọc thời Đường Tống, ông chủ Đỗ cũng sẽ không tin.

Hấn không may mắn như vậy.

Do dự một chút, ông chủ Đỗ lại nhìn nhìn Lý Dương, lại hỏi:

- Lý tiên sinh, vậy, đôi ngọc Phi Thiên này còn có thể giá trị bao nhiêu tiền?

Ông chủ Đỗ là người làm ăn, hẳn đã biết lần này mình đã thua lỗ, nhưng hiện tại thực muốn biết, lúc này rốt cuộc mất nhiều hay ít.

- Đây là Hòa Điền Bạch Ngọc, phẩm chất không tồi, chạm trổ cũng được, nguyên liệu hai khối ngọc ít nhất giá trị ba vạn đồng tiền, chạm trổ tính một vạn, xuất hiện thành đôi, năm vạn đồng hẳn là không kém!

Năm vạn đồng, sắc mặt ông chủ Đỗ lập tức trùng xuống.

Năm vạn đồng đúng là giá thị trường đối với đôi ngọc Phi Thiên này, đương nhiên, thuần túy là tính theo giá trị hàng mỹ nghệ hiện đại, đôi ngọc Phi Thiên này hoàn toàn đáng giá này.

Đáng tiếc, hai khối ngọc Phi Thiên này, ông chủ Đỗ đã mua với giá mười vạn, tương đương hẳn đã mất hai mươi lăm vạn.

Ông chủ Đỗ là người có không ít của cải, nhưng học phí lần này, ngẫm mà đau lòng.

Nhìn thấy bộ dáng của hẳn, Lý Dương liền hiểu được tại sao, hai khối ngọc Phi Thiên này, nếu cho rằng nó là cổ ngọc, nhất định là mất không ít.

Lần này Lý Dương cũng không tiện nói cái gì, hiện giờ người dân đổ xô đi sưu tầm, người sưu tầm các nơi đều gia tăng lên không ít, chất phẩm thị trường thì không tăng, nhân lực không tốt, hoặc là vận khí không tốt, cũng có thể mất trắng bất cứ lúc nào.

Đây cũng là hoàn cảnh hiện tại, Lý Dương không thể sửa đổi hoàn cảnh.

- Lý tiên sinh, ông chủ Đỗ, thực ngại quá!

Đang chìm trong yên lặng, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng cười sang sảng, ông chủ Ngưu đã từ đồn công an về đến đây.

-Ồ, có chuyện gì vậy?

Ông chủ Ngưu nói xong, liền từ bên ngoài đi vào, ánh mắt đầu tiên đã thấy ông chủ Đỗ buồn thê thảm, trong lòng cả kinh, lập tức lại hỏi thêm một câu.

- Ba, là về đôi ngọc Phi Thiên này!

Ngưu Linh vội vàng đứng lên, giải thích chuyện vừa rồi một lần, nghe xong Ngưu Linh giải thích, ông chủ Ngưu cũng không nói gì.

Nếu người khác xem xét đôi ngọc Phi Thiên này, hẳn còn có thể an ủi vài câu, nói kết quả nhận xét có thể sai, nhưng lúc này nói người đưa ra kết quả chính là Lý Dương, Lý Dương có uy vọng trong giới Ngọc Thạch như vậy, tuyệt đối không thể sai.

Hơn nữa, Lý Dương cũng không trực tiếp nói kết quả, chỉ gợi ý đến lỗ hổng để tất cả mọi người tự hiểu.

Kết quả như vậy, cũng không thể không tiếp nhận.

- Ông chủ Ngưu, chuyện bên kia thế nào?

Lý Dương quay đầu lại, mỉm cười hỏi một câu, người là do hẳn đánh, chuyện này đã có liên quan đến hẳn rồi.

- Hừ, còn không phải mấy con quỷ tham lam sao?

Ông chủ Ngưu mạnh mẽ hừ lạnh một tiếng, liền ngồi xuống, trên mặt còn mang theo sự tức giận.

Ông chủ Ngưu cũng từng là người trong ban quản lý ở đây, sau này tuy rằng mặc kệ, nhưng bởi vì kinh doanh tốt, nhân duyên cũng tốt, ở Phan Gia Viên cũng rất có tiếng.

Trưởng đồn công an, giao tình với ông ta cũng không tệ.

Vừa rồi hẳn đã tìm cảnh sát, hỏi cung ở bệnh viện, năm người, có bốn người hôn mê bất tỉnh, nhưng còn một người còn khá một chút, chính là người mà Lý Dương đánh ngã, dù sao Lý Dương còn chưa đủ lực như Lưu Cường.

Từ miệng của tên đó, cuối cùng đã hỏi ra điều muốn hỏi.

Năm người này, đều là những tên côn đồ ở một quán bar phố bên kia, ở bên đó làm bảo vệ, bán sức kiếm ăn, Bắc Kinh là thủ đô, so với những nơi khác tốt hơn nhiều, nhưng những cái này cũng không tránh được.

Bọn họ vốn ở bên kia rất tốt, không lâu trước đó, có mấy ông chủ thường xuyên đi quán bar uống rượu tìm tới bọn hắn.

Mấy người này, bình thường rất hào phóng, cũng hấp dẫn được mắt tên này.

Mấy ông chủ tìm được bọn hắn, nói rằng sẽ cho bọn hắn một khoản, hơn nữa còn chỉ bảo cho bọn hắn nên làm như thế nào, ép bán là vở kịch hay và là sở trường của bọn hắn, bọn hắn chỉ cần một mực chắc chắn đồ vật đó là thật, có giấy chứng nhận giám định là được, cho dù bị đưa tới cục công an, cũng không ai làm gì được bọn hắn.

Đồ đó, bọn hắn cũng không biết thế nào, muốn bán giá thấp thì thực bình thường.

Hơn nữa, kiếm ngọc kia có giấy chứng nhận, cũng đều là mấy ông chủ kia cung cấp, bọn hắn còn nói cho mấy tên côn đồ này, ông chủ cửa hàng này rất có tiền, lần đầu tiên thì đòi thấp một chút, sau đó từ từ đòi tăng.

Chỉ cần có lần đầu tiên thành công, bọn hắn ít nhất có thể thu về mấy trăm vạn.

Đến lúc đó bọn hắn cũng đều thành người có tiền.

Mấy ông chủ này, chỉ nói đến đó, còn đưa trước cho bọn hắn năm vạn đồng tiền phí, đáng tiếc bọn hắn đánh giá thấp mấy tên côn đồ này.

Tên côn đồ là dựa vào vũ lực mà kiếm cơm, nhưng cũng không phải người ngu, tên cầm đầu đã sớm nghĩ cách theo dõi, đã điều tra thân phận thật của mấy ông chủ này.

Mấy người này, cũng đều là ông chủ cửa hàng ở Phan Gia Viên, chính là ghen tỵ với việc kinh doanh của ông chủ Ngưu, muốn cố ý phá hoại, nhưng dù có đồ kị, cũng không dám thể hiện ra bên ngoài xuất hiện, nên dùng thủ đoạn hạ lưu này.

Nhưng mấy tên côn đồ này, cũng nghĩ muốn kiếm tiền từ chỗ ông chủ Ngưu, sau đó lại đi tìm bọn họ kiếm thêm, sau khi kiếm được một khoản lớn, sẽ cao chạy xa bay, về nhà sống lương thiện, không động vào lưỡi dao kiếm sống nữa.

Đáng tiếc, người định không bằng trời định, bọn hắn gặp phải Lý Dương.

Lý Dương căn bản không thèm để ý mấy tên côn đồ này, dùng vũ lực mà so sánh thì mạnh hơn bọn hắn nhiều, đánh thì đánh, đánh xong, còn có thể bắt mấy tên côn đồ này phải ngoan ngoãn vài ngày.

- Ông chủ Ngưu, ông dự định làm gì bây giờ?

Lý Dương đột nhiên lại hỏi một câu, ông chủ Ngưu đã có thể nói trước mặt ông chủ Đỗ này, chứng minh ông chủ Đỗ này không phải người ngoài, hắn cũng không cần phải che dấu điều gì.

- Người thiện bị người ép, ngựa hiền bị người cưỡi, nếu tôi đã biết có người phía sau màn xúi giục, tôi cũng không tha cho bọn họ!

Trong mắt ông chủ Ngưu đột nhiên hiện lên tia lạnh, hung hăng nói một câu.

Ông chủ Ngưu vốn là người tốt, thoát nhìn lại rất thật thà, thực có nhân duyên, nhưng điều này không có nghĩa là hắn có thể bị người khác tùy ý kinh thường.

Con thảo bị bức tới tức giận, còn có thể cắn người, huống chi là một người đang sống.

- Có muốn tôi giúp hay không?

Lý Dương lại nói một câu, có hắn hỗ trợ, mấy người phía sau màn xúi giục này tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt.

Những thứ không nói đâu xa, Lý Dương chỉ cần công khai tuyên bố trong hội, truy sát mấy người này, bọn họ đừng nghĩ chuyện tiếp tục kinh doanh được, Lý Dương bây giờ, tuyệt đối có thực lực này.

- Không cần, cảm ơn cậu, Lý tiên sinh, cậu đã giúp tôi rất nhiều, chuyện lần này, tự tôi có thể giải quyết!

Ông chủ Ngưu ra sức lắc đầu, lúc này trong lòng ông ta thực sự đã trào lên cơn tức rất lớn.

Có tiền lệ, tiếp tục để bị người ta bắt nạt, nếu ông ta không làm gì đó, chỉ sợ sau này, chuyện như vậy còn xuất hiện nhiều hơn, những người đó cũng sẽ càng thêm mạnh tay.

Bất kể như thế nào, lúc này đây ông chủ Ngưu cũng phải tỏ thái độ phản kích.

Hơn nữa phải làm thật mạnh, để cho người khác phải sợ hãi.

- Được thôi, nhưng có vấn đề gì, nhất định phải liên hệ với tôi, chúng ta là bạn!

Lý Dương gật đầu, ông chủ Ngưu muốn tự mình giải quyết, hắn cũng không thể nhúng tay, chỉ có thể làm hậu thuẫn ủng hộ ông ta.

Nhưng nếu ông chủ Ngưu thực sự gặp phiền toái, Lý Dương tuyệt đối sẽ ra mặt, đến lúc đó, mấy người kia chắc chắn không hay ho.

- Tôi hiểu rồi, cậu yên tâm, nếu tôi không giải quyết được, tôi sẽ tìm cậu hỗ trợ trước tiên!

Ông chủ Ngưu hơi sững sờ, lập tức lại gật gật đầu, trong mắt còn mang chút kích động, Lý Dương nói lời này, đã là ủng hộ lớn nhất với ông ta.

Ông chủ Đỗ ngồi bên cạnh, thực hâm mộ nhìn ông chủ Ngưu.

Hắn không biết sức mạnh kinh khủng sau lưng Lý Dương, nhưng lực ảnh hưởng cá nhân của Lý Dương cũng đã không nhỏ.

Có thể quen biết được người như vậy, lại được nhận là bạn, đúng là phúc của ông chủ Ngưu.

Trong hội đều lưu truyền, ông chủ Ngưu và ngọc thánh Lý Dương quan hệ rất tốt, bây giờ ông chủ Đỗ đã thấy tận mắt, quan hệ của bọn họ thật sự không tồi, chộc tới ông chủ Ngưu, chẳng khác nào chộc phải Lý Dương.

- Hôm nay không còn sớm, chúng tôi phải về trước !

Lý Dương mỉm cười gật đầu, ông chủ Ngưu có thể nghĩ như vậy, hắn cũng yên tâm, ở chỗ ông chủ Ngưu cũng mất không ít thời gian, hắn hiện tại cũng nên đi về cửa hàng đồ cổ của mình xem sao.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1108. Chương 1104: Bảo Bối Của Cửa Hàng

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Ông chủ Ngưu, ông chủ Đỗ, tiểu nha đầu Ngưu Linh cùng đi theo Lý Dương bọn hắn ra ngoài, khi Lý Dương đi, tiểu nha đầu Ngưu Linh còn có vẻ không lỡ, hơn nữa còn nói với Lý Dương, cô nhất định sẽ đi tham quan những bảo bối kia, cũng lại tiếp tục học cho thật giỏi, chờ Lý Dương đến khảo nghiệm.

Đối với thái độ của cô, Lý Dương khen ngợi hai câu, làm cho tiểu nha đầu vui vẻ không thôi.

Sau đó Lý Dương, Ông chủ Ngưu đóng cửa tiệm.

Nếu phải phản kích, vậy cần phải lập kế hoạch thật tốt, không cho bọn hắn có cơ hội phản ứng.

Hiện giờ cơ bản là ông chủ Ngưu chiếm ưu thế, bọn họ còn chưa biết ông ta đã biết rõ chuyện này, hiện tại muốn thừa cơ hội này tranh thủ thời gian.

Lúc đầu ông chủ Ngưu làm người lãnh đạo thương hội, ưu thế này cũng hoàn toàn thể hiện ra.

Hơn nữa, ông chủ Ngưu quan hệ cũng rất rộng, chỉ là bình thường chưa bao giờ biểu hiện. Ở nhà, ông ta gọi vài cuộc điện thoại, sau đó đi ra ngoài, một tấm lưới mở lớn, đã nằm trong sự khống chế của ông ta.

Vài ngày sau, Phan Gia Viên phát ra một tờ thông báo.

Mấy ông chủ cửa hàng đồ ngọc, lấy hàng nhái đem bán, lấy giả làm thật lừa gạt người mua, bị cục công thương bắt được ngay tại hiện trường, mấy ông chủ cửa hàng đồ ngọc không những đối mặt với bị phạt tiền, mà còn có thể bị phạt tù giam.

Tất cả chuyện này, đều là phản công của ông chủ Ngưu.

Nhưng mấy cửa hàng này thật sự không sạch sẽ, nếu không cũng không bị ông chủ Ngưu nắm được nhược điểm, cho bọn hắn một đòn trí mạng.

Tiếp tục vài ngày sau, chuyện mấy người hãm hại ông chủ Ngưu cũng truyền ra, mọi người dần dần đều hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

Mọi người, nhìn ông chủ Ngưu với ánh mắt đều không giống lúc trước, người hiền lành cũng không thể đắc tội, đừng xem bọn hắn hiền lành, thực sự nổi giận, cũng có thể giết người.

Lúc này đây, mấy ông chủ cửa hàng kia muốn có cơm ăn, đều chờ ông chủ Ngưu nói một câu.

Căn cứ kết quả mọi người nghe ngóng được, lần này ông chủ Ngưu quyết tâm cho bọn họ bài học, kiên trì không tha mấy người này, đoán chừng cũng sẽ là kết quả bi thảm nhất.

Giết gà dọa khỉ, người hiền lành phản kích, cuối cùng cũng làm ông chủ Ngưu bình tĩnh lại, tiếp tục làm mọi người đỏ mắt, cũng không dám dễ dàng tới đắc tội hắn.

Lý Dương về sau cũng nghe nói chuyện này, sau đó cười cười, cũng không nói gì thêm, ở trong lòng hắn cũng hài lòng khi Ông chủ Ngưu dùng phương thức này xử lý.

Nhưng tất cả mọi chuyện đều sau này hãy nói, sau khi Lý Dương rời khỏi cửa hàng ông chủ Ngưu, liền chậm rãi đi vào bên trong, cửa hàng Thụy Tường Trai của hắn cách nơi này không xa, đi một lát tới ngay.

Thụy Tường Trai, một cửa hàng đồ cổ nổi tiếng ở Phan Gia Viên.

Cửa hàng đồ cổ này không phải lớn nhất ở Phan Gia Viên, nhưng hiện giờ là một cửa hàng nổi tiếng nhất, bởi vì Lý Dương là ông chủ cửa hàng này.

Hiện giờ không chỉ ở giới đồ thạch không người nào có thể so sánh với Lý Dương, ở giới đồ cổ cũng đồng dạng.

Yêu thích sưu tầm, người thích đồ cổ, có thể nói không ai không biết tên Lý Dương, cho dù là người mới vào làm, cũng sẽ nghe trưởng bối kể về mấy chuyện xưa của Lý Dương.

Đặc biệt nghe đồn về ngọc tỷ truyền quốc, hiện giờ cả nước không biết có bao nhiêu lời đồn, mấy lời đồn đều thành chuyện thần thoại truyền thuyết xưa.

Đứng ở ngoài cửa hàng, Lý Dương cùng ở ông chủ Ngưu kia cảm giác không giống nhau.

Hắn mang tâm trạng một ông chủ, nhìn xem mọi người ra ra vào vào cửa hàng, hết sức hài lòng gật gật đầu.

Nhân khí của Thụy Tường Trai, so với cửa hàng đồ cổ chung quanh tốt hơn nhiều, tuy rằng người đi vào không nhất định đều mua đồ, nhưng nhân khí tốt, lượng tiêu thụ tự nhiên cũng cao, buôn bán cũng dần tốt hơn.

- Làm sao vậy, còn muốn cải trang vi hành!

Vương Giai Giai kéo cánh tay Lý Dương, cười khê nói một câu, Lý Dương là ông chủ cửa hàng này, không đến thường xuyên được, nói cải trang vi hành cũng không quá.

- Ý kiến hay!

Ánh mắt Lý Dương sáng ngời, nhẹ nhàng vỗ vỗ Vương Giai Giai, Vương Giai Giai thì sưng sốt một chút, nhưng ngay sau đó bắt lực lắc đầu.

Lý Dương cũng đã lớn, lại vẫn giống đứa trẻ, thật sự đi làm cái việc cải trang vi hành, nhằm chán như vậy.

Nhưng đối với việc này Vương Giai Giai cũng không phản đối, đây chính là việc Lý Dương của bọn họ, không biểu lộ thân phận, đi vào quan sát một chút cũng tốt, ít nhất cũng biết cửa hàng hiện tại buôn bán thế nào.

Cải trang vi hành, thì không thể để cho người ở bên trong nhận ra bản thân, cái này cũng dễ lo liệu, Lý Dương cũng đã sớm có kinh nghiệm hóa trang.

Một lát sau, đeo kính râm, đã nhìn không ra bộ dáng Lý Dương lúc trước, mang theo Vương Giai Giai cùng Lưu Cương vừa đi ra xuất hiện lần nữa tại cửa Thụy Tường Trai, ngay cả Lưu Cương đều đã hóa trang.

Bên trong có không ít người nhận biết Lưu Cương, hắn không hóa trang, nhìn thấy hắn không khác nào đoán được thân phận Lý Dương.

Chuẩn bị xong tất cả chuyện này, Lý Dương mới lôi tay Vương Giai Giai, hưng phấn đi vào bên trong.

Kiến trúc Thụy Tường Trai vẫn như trước kia, nhưng đồ vật bên trong rõ ràng tăng thêm, phong phú hơn nhiều, so với trước kia nhiều hơn không ít.

Trong cửa hàng có hai mươi khách hàng đang lựa chọn đồ vật, hai khách hàng vừa mới xong thủ tục mua bán một món đồ đời Thanh, tuy là tác phẩm cuối đời Thanh, nhưng là giá trị mấy vạn đồng tiền.

Nhìn thấy tất cả chuyện này, Lý Dương lại gật đầu.

Trong cửa hàng nhân viên phục vụ hình như tăng thêm mấy người, có nhiều người Lý Dương không quen mặt, Tô Đào không ở đây, ngoài hắn ra, Lý Dương quen cũng chỉ có ba người, hiện tại cũng đang bận việc.

- Tiên sinh, xin mời, xin hỏi mọi người thích mua gì?

Một cô nương gần hai mươi tuổi đi tới, cô là nhân viên tiếp khách tại đây, cũng là người mới, chưa từng gặp qua Lý Dương.

- Tùy tiện xem đã!

Lý Dương liếc mắt nhìn chung quanh một cái, tùy ý nói một câu, tiểu cô nương kia cũng không để ý, liền đi theo nhóm hắn, giới thiệu cho bọn hắn tình hình trong cửa hàng.

Tiểu cô nương kia kiên nhẫn khá tốt, giới thiệu không tồi, làm cho Lý Dương rất hài lòng.

Điều này chứng minh Tô Đào quản lý ở đây rất tốt, luôn luôn tích cực phát triển hướng về phía trước, ông chủ cửa hàng này ánh mắt không tồi, ít nhất để lại cho mình một người tài giỏi, thật sự là người có năng lực.

Hiện giờ, Lý Dương tuyệt đối không có thời gian chính mình đi quản lý một cửa hàng đồ cổ như vậy.

Lý Dương đi về phía trước, chậm rãi nhìn mấy cái quầy bảo bối trong cùng, lúc trước Lý Dương từng nhắc nhở Tô Đào một số điều, tuyệt đối không thể chủ động bán hàng giả, khi nhập hàng, cũng phải nghe ý kiến của nhiều chuyên gia ở cửa hàng.

Lý Dương chỉ nói là chủ động, cũng không có nói nhất định.

Hoàn cảnh trước mắt, cho dù là cửa hàng đồ cổ không cẩn thận cũng sẽ bị lừa mua phải đồ kém phẩm chất, trong tình huống không biết mà bán đi cũng không phải là không có, điểm ấy Lý Dương cũng không có biện pháp.

Nhưng chỉ cần phát hiện là giả, cho dù đã tới tay, cũng tuyệt đối không thể làm bộ như không biết mà bán ra bên ngoài, đây mới là điều quan trọng, là Lý Dương muốn nói.

Đi qua, đi lại, thân hình Lý Dương đột nhiên dừng lại ở nơi đó.

Hiện tại, chỗ hắn đứng là góc cửa hàng, trước mặt có rất nhiều đồ đồng thau, một dãy này đều xếp đặt các loại đồng thau, đại bộ phận đều bình thường, giá trị thông thường, nhưng cũng có vài món không tồi.

Khiến cho Lý Dương dừng lại, là một thanh kiếm đồng thau treo ở nơi đó.

Cái thanh kiếm đồng thau này có mang theo vỏ kiếm, nhưng vỏ kiếm rõ ràng không phải nguyên phối, cũng không phải đồ mới làm, ngoài vỏ kiếm, chuôi kiếm lộ ra phong cách cổ xưa.

Đơn thuần xem bên ngoài, thanh kiếm này cũng không có gì đặc biệt, nhưng khi nhìn thấy thanh kiếm này, trong lòng Lý Dương lại có thêm một tia khát vọng, một tia khát vọng rất sâu.

Cảm giác như thế, Lý Dương đã thật lâu chưa từng có.

- Thanh kiếm này, có thể cho chúng tôi nhìn một cái hay không?

Lý Dương vươn tay, chỉ chỉ thanh cổ kiếm, cô gái lập tức đi tới, nhìn thấy kiếm trên tường, lập tức gạt đầu.

Tiểu cô nương có vẻ có chút khó xử, lên tiếng nói:

- Vị tiên sinh này, thật không phải, thanh kiếm này của chúng tôi là hàng không bán, theo lời ngài nói, nếu như thích cổ kiếm, bên kia còn có vài thanh, tôi giới thiệu cho ngài.

- Hàng không bán?

Lý Dương nhú mày lại, hắn biết hàng không bán, đó là trấn điểm chỉ bảo, lúc trước chỉ có một vật, là món đồ rửa bút Nhữ Diêu, hiện giờ đang triển lãm ở bảo tàng của Bạch Minh, là Tô Đào tự mình đưa đi.

- Đúng, đây là cửa hàng trưởng tự mình dặn dò, ta cũng không có biện pháp, thật xin lỗi!

Tiểu cô nương lập tức gạt đầu, thái độ phục vụ là không thể chê, Lý Dương cũng không nói có gì không tốt.

Nơi này dù sao cũng là cửa hàng của hắn, hắn không thể ở trong cửa hàng của mình đi làm khó người phục vụ, nếu không hắn chính là kẻ ngu rồi.

Lý Dương cũng không nói chuyện, trực tiếp mở ra năng lực đặc thù, lúc trước hắn luôn luôn có cảm giác kì lạ đối với thanh kiếm này, nhưng cũng không mở ra hình ảnh lập thể tiến hành quan sát.

Dưới năng lực đặc thù, toàn bộ cổ kiếm đều hiện ra, kể cả tình huống bên trong.

Nhìn cổ kiếm dưới hình ảnh lập thể, đồng tử Lý Dương mạnh mẽ co rút lại, lòng bàn tay cũng mất tự nhiên nắm chặt lại với nhau, tim của hắn cũng đồng thời đập nhanh hơn không ít, thậm chí còn có loại cảm giác giống như sợ hãi.

Cảm giác như thế, Lý Dương đã thật lâu không có xuất hiện qua.

- Cô nương, người quản lý của các cô có ở cửa hàng hay không?

Lý Dương quay đầu lại, hỏi tiểu cô nương kia một câu, Vương Giai Giai cùng Lưu Cương đều lộ ra bộ dạng kinh ngạc.

Đây là cửa hàng của mình nha, khó có thể, nếu Lý Dương thật là muốn mua cái “hàng không bán” này, có thể là một hành động gây cười.

- Đang ở trên lầu, nhưng hiện anh ấy đang tiếp đón khách hàng quan trọng, ngài có thể phải chờ một lát!

Tiểu cô nương lập tức gạt đầu, cô không biết Lý Dương, cô chỉ nói theo quy định.

- Không thành vấn đề, tôi có thể đợi, nhưng thanh kiếm này cô có thể lấy xuống trước không, không cần treo ở chỗ này!

Lý Dương gạt đầu, lại chỉ vào thanh kiếm cổ treo trên tường, nói một câu.

Trên mặt Tiểu cô nương lộ ra một tia khó xử, cô chỉ là chức danh thực tập hướng dẫn người mua, còn không phải là nhân viên bán hàng chính thức, muốn lấy bảo bối bên trong xuống, nhân viên bán hàng mới có quyền.

Đây là cửa hàng đồ cổ, giá trị mỗi kiện vật bảo bối cũng không thấp, còn có vấn đề bảo quản, không phải tùy tiện người nào muốn lấy là có thể lấy.

- Không sao, tôi cam đoan quản lý các cô sẽ không trách cô, hơn nữa, cái này nếu là hàng không bán, tại sao phải treo ở chỗ này, người khác luôn hỏi giá cả cũng không phải là bất tiện sao!

Lý Dương lại cười cười, tiểu cô nương cuối cùng gật đầu, đem ý tứ của Lý Dương nói cho một nhân viên bán hàng trong cửa hàng.

Nhân viên bán hàng này Lý Dương biết, là nhân viên cũ, nhưng cô ta không nhận ra Lý Dương.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1109. Chương 1105: Cố Ý Giữ Lại Cho Ngài

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Tiên sinh, đồ vật này là chúng ta vừa mới mua lại không lâu, bởi vì nguyên nhân đặc thù mới được liệt vào hàng không bán, nhưng ngài đề nghị vô cùng hay, cảm ơn ngài đã đưa ra ý kiến quý giá!

Nhân viên bán hàng tuổi còn trẻ cười vô cùng sáng lạn, trong cửa hàng thái độ phục vụ mỗi người đều đáng khen ngợi, Thụy Tường Trai có thể có cục diện hôm nay, không thể chỉ là dựa vào danh tiếng Lý Dương.

Nếu không có một người nào, không có một chế độ quản lý tốt nhất cùng với môi trường phục vụ làm cho khách hàng thỏa mãn, mọi người cũng không thể tới nơi này.

Nhân viên bán hàng nói xong, lập tức đem cổ kiếm lấy xuống, nhưng cũng không thu lại, mà đặt ở chính giữa chỗ trống dễ thấy bên cạnh, trước kia là chỗ xếp đặt món đồ rửa bút Nhữ Diêu.

Phía dưới vị trí này, có ba chữ to rõ nét “hàng không bán”.

Nhân viên bán hàng xử lý rất tốt, ngay lập tức giải thích nguyên nhân, lại biểu lộ thân phận thanh cổ kiếm này, nếu là hàng không bán, vậy không có khả năng có thêm người hỏi giá rồi.

- Vị tiên sinh này, ngài còn muốn xem vật gì đó khác không? Nếu như thích, tôi giới thiệu tỉ mỉ hơn cho ngài.

Nhân viên hướng dẫn liên tục đi theo Lý Dương, lại mỉm cười hỏi một câu.

- Cảm ơn, không cần!

Lý Dương nhẹ nhàng gật đầu, trong cửa hàng có chút đồ vật này nọ không tệ, nhưng thật sự làm cho Lý Dương gọi lên hứng thú, cũng chỉ có cổ kiếm này, ở trong này gặp được một thanh kiếm như vậy, chỉ có thể nói là vui mừng ngoài ý muốn.

Lý Dương đột nhiên quay đầu lại nhìn về phía thang lầu, hai người đi xuống trên bậc thang.

Quản lý Thụy Tường Trai là Tô Đào, đang cùng một nam trung niên bộ dáng hơn ba mươi tuổi đi xuống, trên tay người trung niên còn cầm cái rượu, mặt cười thật sáng lạn.

- Ông chủ Lưu, hoan nghênh ngài lần sau lại đến!

Tô Đào tiễn người này tới cửa, nhìn thấy khách rời đi, lúc này mới quay vào trong cửa hàng.

Hiện giờ danh tiếng Thụy Tường Trai vang dội hơn so với trước, khách hàng có thể để cho Tô Đào tự mình tiếp đãi, lại coi trọng như vậy, đều là người mua đồ cổ giá trị năm mươi vạn trở lên.

Rất nhiều khách hàng nhìn ngắm đồ, đều là dự định.

Những khách hàng này, cũng không toàn bộ thật sự yêu thích sưu tầm, rất nhiều người mua sau đó đều làm lễ vật tặng người khác, Thụy Tường Trai danh tiếng tốt, không bán đồ giả này nọ, giá so với Vinh Bảo Trai rẻ hơn rất nhiều, hiện tại rất nhiều khách hàng lớn đều chuyển đến nơi đây.

Đương nhiên, trong chuyện này Lý Dương cũng có một phần, việc Lý Dương làm chủ cửa hàng, càng giống hình ảnh người phát ngôn, có vài người muốn thông qua Thụy Tường Trai, đến để làm quen Lý Dương.

Đáng tiếc điểm này chưa từng có người toại nguyện.

Tô Đào vừa mới quay trở lại hai bước, đột nhiên sững sờ tại chỗ.

Hắn còn dùng sức dụi hai con mắt, lúc này mới bước nhanh đi đến phía trước, trên mặt của hắn, còn mang theo sự kích động.

Phương hướng hắn di chuyển, chính là nơi Lý Dương đang đứng, lúc này Lý Dương đã tháo mắt kính và mũ xuống, hắn cũng không có ý đặc biệt hóa trang, chỉ là muốn che dấu.

Hiện giờ bỏ đi che dấu, Tô Đào tiếp tục nhận không ra ông chủ của mình, hắn cũng không cần làm người quản lý nơi này nữa.

- Ông ...

- Lên lầu nói!

Tô Đào mới vừa kích động nói ra một chữ, đã bị Lý Dương cắt đứt, hắn cũng không muốn tin tức mình tới nơi này làm cho cả thành đều biết, chỉ cần một mình Tô Đào là được rồi.

- Được, được, trước hết mời ngài!

Tô Đào rất hiểu ánh mắt người, lập tức đứng ở bên cạnh Lý Dương, mời Lý Dương lên trên lầu.

Trước mặt ông chủ cửa hàng, Tô Đào cũng không dám có bất kỳ hành động suồng sã, hướng chỉ, Lý Dương cũng là người Tô Đào kính nể nhất, còn trẻ như vậy, ngay tại trong giới, tên tuổi nổi lên lớn như vậy, Lý Dương chính là đệ nhất từ xưa đến nay.

Ít nhất là đệ nhất trong giới đồ cổ này.

Lý Dương lại mang mắt kính, ở trong cửa hàng có nhiều người phục vụ, dưới ánh mắt kinh ngạc của nhân viên bán hàng, Lý Dương đi lên bậc thang đầu tiên, Tô Đào đã đi cuối cùng, nhưng không có bất kỳ ý kiến, ngược lại còn có vẻ phi thường hưng phấn.

Sau khi mấy người đi lên, dưới lầu nhân viên lúc rảnh rồi còn nhỏ giọng nghị luận.

Tô quản lý của bọn họ, ngày hôm nay biểu hiện có chút khác thường.

Bình thường đối mặt với khách hàng quan trọng hơn nữa, biểu hiện của Tô quản lý cũng chỉ có thêm khiêm tốn, có lễ phép, nhưng tuyệt đối không giống như hôm nay, bộ dạng có chút nịnh hót.

Điều này cũng làm cho mọi người đều tò mò thân phận Lý Dương, đoán người tới đây rốt cuộc thân phận gì, làm cho Lão Đại của bọn họ bối rối như vậy.

Lúc bình thường, khi không làm việc, các nhân viên đều kêu Tô Đào là Lão Đại, Tô Đào rất giỏi trên phương diện quản lý.

- Ông chủ, ngài đã tới sao không nói một tiếng, tôi đi đón tiếp ngài!

Đi vào phòng khách quý, Tô Đào đi trước chuẩn bị nấu nước pha trà, lập tức cung kính đứng ở trước mặt Lý Dương, nhỏ giọng nói một câu.

- Đúng lúc tôi không có việc gì, liền đến xem!

Lúc nói chuyện, trong đầu Lý Dương còn nổi lên món hàng không bán dưới lầu kia, ở nơi này gặp được một thanh cổ kiếm như vậy, làm cho Lý Dương bất ngờ, vừa mừng vừa sợ.

- Ông chủ, những bảo bối kia của ngài thật quá tốt, làm cho người ta xem thế là đủ rồi, đời này có thể chứng kiến nhiều bảo bối như vậy, đáng giá!

Ánh mắt tôn kính của Tô Đào nhìn lên Lý Dương, đồ rửa bút Nhữ Diêu là bản thân hắn đưa đi, hơn nữa ngày hôm sau triển lãm hắn còn đặc biệt chạy tới tham quan một lần, lần tham quan này, thực để lại cho hắn một phen rung động.

Bình tiên âm, bát Trường Sinh, thật đúng là giống như nghe đồn, thần kỳ như vậy.

Ngọc bài Tử Cương Huyền, Tùy Hầu Châu, càng làm cho hắn vô cùng cảm thán, sau đó là ngũ đại thần kiếm, mỗi một thanh cũng làm cho nội tâm mỗi người có cảm giác kính sợ.

Đến cuối cùng thi họa song tuyệt, càng làm cho hắn như si như say, thật lâu không muốn rời đi.

Hầu như mỗi một chỗ, đều là thời gian ngưng lại, dưới sự thúc giục của nhân viên mới rời đi, thời gian triển lãm có hạn chế, nếu là không có hạn chế thời gian, hắn đã muốn ở bên trong xem cả ngày, nhìn cho đã.

Cái này không phải chỉ là một mình hắn muốn, rất nhiều khách hàng đi tham quan những bảo bối này cũng đều nghĩ vậy.

Lần này đi tham quan, cũng làm cho hắn thật sự hiểu biết đối với Lý Dương, ông chủ của mình, không hổ là một trong những nhân vật kiệt xuất nhất trong nước, những bảo bối này, chính là những lão tiền bối đó cũng không so bằng.

Mà lúc trước, Lý Dương lấy đồ rửa bút Nhữ Diêu làm bảo bối của cửa hàng, hắn đã nghĩ nó là bảo vật hiếm có trên tay Lý Dương, dù sao cái đồ rửa bút đó cũng là bảo bối giá trị mấy ngàn vạn.

Sau khi đi thăm quan, hắn mới biết được, lúc trước bản thân chính là ếch ngồi đáy giếng.

Không nói những thần khí này, đồ sứ như bình Nguyên Thanh Hoa - Quý Cốc Tử xuống núi, vạc lớn Vạn Lịch, giá trị cũng không phải kém so với đồ rửa bút Nhữ Diêu, thậm chí còn cao hơn gấp nhiều lần.

Điều này cũng làm cho hắn đối với Lý Dương càng thêm kính ngưỡng, càng thêm sùng bái.

Trên mặt Lý Dương lộ ra vẻ tươi cười, nhẹ giọng hỏi:

- Anh đã đi xem qua?

Tô Đào lập tức gật đầu:

- Đã đi, may mắn đã đi, nếu không đi, tôi sẽ hối hận cả đời!

- Tối hôm nay tôi sẽ sắp xếp cho mọi người một chút vé vào cửa, vé vào cửa triển lãm ngày mai và ngày mốt, anh thu xếp cho nhân viên, có thời gian rảnh, tất cả cũng đi xem một chút đi!

Lý Dương cười gật đầu, đây vốn là hắn vừa nghĩ qua lúc trước, đúng lúc đưa ra thông báo.

- Thật sao, thật tốt quá, ông chủ, rất cảm tạ ngài!

Tô Đào hơi sững sốt, lập tức vui mừng kêu lên, để cho các nhân viên đi thăm quan những thứ Lý Dương sưu tầm được trong viện bảo tàng, đối với bọn họ mà nói tuyệt đối là một lần kích lệ thật lớn.

Đối với nội lực của cửa hàng trong tương lai, lại được nâng cao một bước, lòng hăng hái của mỗi nhân viên cũng sẽ càng lớn.

- Cái này không có gì, đúng rồi, thanh kiếm phía dưới kia, tại sao là hàng không bán?

Lý Dương mỉm cười, cuối cùng đem trọng tâm câu chuyện chuyển tới thanh kiếm kia, thật ra vừa rồi hắn luôn luôn muốn hỏi vấn đề này, chỉ là xấu hổ không biết mở miệng thế nào.

- Thanh kiếm kia?

Tô Đào mở to hai mắt nhìn, ngay sau đó lộ ra thần sắc giật mình.

Tô Đào cười cười, nhỏ giọng nói:

- Thanh kiếm kia, là ta đặc biệt lưu lại vì ngài, không bán đi, là muốn cho ngài nhìn kĩ hẵng nói!

- Lưu cho tôi?

Lần này người bất ngờ biến thành Lý Dương, hẳn không nghĩ tới, thanh kiếm hàng không bán này không ngờ nguyên nhân chính là mình.

- Đúng rồi, thanh kiếm này hôm qua tôi mới thu được, chuyên gia đồ cổ nói đây là kiếm cổ thời kì Tần Hán, tôi nhìn cũng giống như vậy, nhưng cuối cùng tôi còn có chút cảm giác không phải, tôi nghĩ, ngài thích sưu tầm kiếm cổ, chi bằng trước hết để cho ngài nhìn qua, nếu như ngài có thể vừa ý, sẽ lưu lại, không nhìn trúng, chúng ta tiếp tục bán đi!

Chuyên gia đồ cổ của Thụy Tường Trai là chuyên gia tọa trấn tại cửa hàng, trong cửa hàng rất nhiều đồ vật này nọ đều là từ tay hắn xem xét, nhưng vị chuyên gia đồ cổ này cũng không phải đều ở đây mỗi ngày, chuyên gia giống như hắn, thông thường cũng sẽ phục vụ không chỉ cho một cửa hàng đồ cổ, đồng thời sẽ xem cho nhiều cửa hàng đồ cổ.

Thụy Tường Trai dù sao cũng không phải Vinh Bảo Trai, không có sức mạnh to lớn như vậy, có thể trực tiếp mời chuyên gia chỉ phục vụ chính mình.

- Tôi thích sưu tầm cổ kiếm?

Vẻ mặt của Lý Dương lại biến thành có chút cổ quái, hẳn yêu thích sưu tầm còn chưa bao giờ đặc biệt phân loại qua, nếu quả thật cần phân loại, hẳn yêu thích ngọc khí hơn.

Ban đầu khi Lý Dương tiếp xúc đồ cổ, chỉ có một lọ thuốc hít bằng Phỉ thúy đời Thanh.

- Đúng, xem đồ sưu tầm trong triển lãm kia của ngài, kiếm là loại bảo bối nhiều nhất, tốt nhất!

Tô Đào mắt tự nhiên gật đầu, Lý Dương triển lãm mười một kiện quốc bảo thần khí đỉnh cao, trong đó năm vật đều là kiếm, điều này thật dễ dàng làm cho người ta liên tưởng đến cái gì.

Không chỉ Tô Đào có ý nghĩ này, các chuyên gia cũng đều cho rằng Lý Dương đặc biệt thích cổ kiếm.

Bởi vì thích, nên mới sưu tầm nhiều thần kiếm như vậy, thập đại thần kiếm trong nước, một nửa đều trong tay Lý Dương.

- Là như vậy!

Lý Dương mỉm cười gật đầu, cũng không có ý phủ nhận, trong những thư hắn sưu tầm đích thật kiếm là loại quốc bảo nhiều nhất, nhưng cái này cùng hoàn cảnh lịch sử Trung Hoa có quan hệ.

Lịch sử Trung Quốc là một lịch sử chiến tranh, thay đổi triều đại đặc biệt thường xuyên, thời đại vũ khí lạnh, kiếm là tượng trưng cao quý, hơn nữa kỹ thuật đúc kiếm cổ đại cực kỳ phát đạt, mới xuất hiện nhiều thần kiếm như vậy được truyền xuống.

Khi nói chuyện, nước đã sôi, Tô Đào vội vàng chạy tới pha trà.

- Tô quản lý, người bây giờ có thể đem thanh kiếm kia mang lên không?

Chờ Tô Đào đem trà pha xong, Lý Dương mới nhẹ nhàng nói một câu, thanh kiếm này, hẳn đã dùng năng lực đặc thù đoán được thân phận của nó, nhưng vẫn chưa thật sự tận mắt nhìn một cái.

- Không thành vấn đề, ngài chờ một lát, tôi lập tức đi lấy!

Tô Đào lập tức đứng lên đi ra ngoài, thanh kiếm này, chính là bản thân hắn lưu lại cho Lý Dương, Lý Dương đến nơi này, không cần Lý Dương chủ động nói, hẳn cũng sẽ lấy ra.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1110. Chương 1106: Đây Là Kiếm Xích Tiêu?

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Lý Dương, thanh kiếm kia không phải có cái gì chứ?

Tô Đào vừa đi ra ngoài, Vương Giai Giai nhỏ giọng hỏi một câu.

Ngay từ đầu thái độ Lý Dương đối với thanh kiếm này cũng rất không giống bình thường, hiện giờ còn để Tô Đào đặc biệt mang thanh kiếm lên, Vương Giai Giai và Lưu Cương cũng đã bắt đầu hiểu được, Lý Dương thật sự vừa ý thanh kiếm này.

- Bây giờ còn khó mà nói, anh muốn nhìn kỹ xem!

Lý Dương gật đầu, lại nói tiếp:

-Nhưng thanh kiếm này làm cho anh cảm giác thật không bình thường, anh có linh cảm, thanh kiếm này sẽ cho chúng ta một vui mừng!

- Linh cảm?

Vương Giai Giai mang theo chút kinh ngạc trong mắt, nhưng cô không có bất kỳ hoài nghi nào đối với Lý Dương.

Lưu Cương thì vẫn ngồi ở chỗ kia uống trà, linh cảm của Lý Dương chưa từng xảy ra sai sót, trong lòng của hắn cũng bắt đầu tò mò, đây rốt cuộc là một thanh kiếm gì, làm cho Lý Dương chú ý như vậy.

Dưới lầu, Tô Đào vội vàng đi xuống.

Tô Đào chỉ ở dưới lầu một chút, liền mang theo thanh kiếm “Hàng không bán” lên lầu, cả quá trình, một câu cũng chưa nói.

Nhưng hắn vừa đi lên, dưới lầu đã sôi nổi.

Toàn bộ nhân viên bán hàng đều nhỏ giọng thảo luận, cho dù đang tiếp đãi khách hàng, cũng đều cùng người bên cạnh nói một câu.

Thanh kiếm này, là ngày hôm qua Tô Đào đích thân mua, đồng thời mang về cửa hàng.

Lúc ấy hắn còn cẩn thận căn dặn, thanh kiếm này chỉ có thể treo ở đây, bất cứ người nào cũng không được bán ra, đây là vật hắn lưu lại cho ông chủ.

Thanh kiếm này, ngay cả giá hắn cũng chưa viết, những nhân viên bán hàng cũng không thể bán ra, hàng hóa đồ cổ trong cửa hàng, chỉ có hắn có quyền định giá.

Cho nên nhân viên bán hàng kia thấy đề nghị của Lý Dương, trực tiếp để vào vị trí hàng không bán, đây tuyệt đối là thanh cổ kiếm không bán được.

Nhưng hiện tại thanh cổ kiếm sẽ không bán ra bên ngoài này, lại bị Tô Đào tự mình mang lên lầu, thân phận người trẻ tuổi trên lầu kia, cơ hồ được miêu tả thật sinh động.

Nhân viên bán hàng cùng nhóm phục vụ phần lớn bọn hắn đều là người hiểu biết, Tô Đào không phải là người công trực liêm chính, nhưng tuyệt đối là người có nguyên tắc.

Hắn nếu đã nói thanh kiếm này cần phải lưu lại cho ông chủ, vậy tuyệt đối sẽ không bán cho người khác, cho dù khách hàng quan trọng cũng không thể, liên tưởng đến thái độ lúc trước của Tô Đào đối với người trẻ tuổi kia, cùng với nghe đủ loại tin đồn về ông chủ, trong lòng từng nhân viên bán hàng đều kích động.

Người trên lầu, rất có khả năng chính là thần tượng trong lòng bọn họ, ông chủ Thụy Tường Trai, đại sư sưu tầm, đại sư giám định nổi tiếng cả nước, Lý Dương.

- Tiểu Linh, anh ta vừa rồi đã từng nói, bảo đảm quản lý của chúng ta sẽ không trách cô, đúng hay không?

- Vâng, hình như là có nói qua!

Tiểu cô nương lúc trước tiếp đãi Lý Dương hơi gật đầu, vài người nói với cô người mà cô vừa tiếp đãi kia có thể là ông chủ thần long kiến vĩ bất kiến thủ, cả người cô liền như trong mộng.

Lúc này vẫn chưa có tỉnh táo lại.

- Đúng rồi, nhất định là anh ấy, nhất định là anh ấy!

Người vừa hỏi hưng phấn kêu to, cũng chỉ có Lý Dương, dám nói ra lời như vậy, có Lý Dương chống đỡ, Tô Đào đương nhiên không thể trách tội bất cứ người nào.

Từ một phương diện mà nói, Tô Đào cùng bọn họ giống nhau, đều là người làm việc cho Lý Dương.

- Tiểu Phát, các người suy nghĩ một chút, người vừa rồi kia, bỏ mũ cùng kính râm, có phải hay không rất giống?

Có một nhân viên bán hàng cũ cũng kêu một tiếng, cô kêu một người khác là một nam nhân viên bán hàng, đã làm việc tại đây rất lâu, cũng từng gặp Lý Dương.

Nhắc tới hần, nam nhân viên bán hàng kia cũng hưng phấn gật đầu, người thanh niên vừa mới xuất hiện, chiều cao, cùng Lý Dương mà bọn họ từng gặp qua thật giống nhau.

Điểm này, càng làm cho bọn họ thêm tin suy đoán của mình

Mấy người hưng phấn một hồi, đã khôi phục bình thường, còn có một số khách hàng cần tiếp đãi, đây cũng không phải là lúc nổi điên, nếu không bị Tô Đào hoặc là Lý Dương nhìn thấy, bọn hần thật xui xẻo.

Công việc là thứ nhất, đây là việc Tô Đào thường xuyên nói với bọn họ.

Trong cửa hàng có một số khách không hiểu gì cả, mấy nhân viên bán hàng nói chuyện về người có quyền lực lớn, nhưng khi nói phần lớn là dùng “anh ấy” để chỉ, cũng không có nói ra tên Lý Dương.

Cái này cũng đúng là tránh cho Lý Dương khỏi một chút phiền toái.

Trên lầu, Tô Đào đã đem cổ kiếm giao cho Lý Dương, cửa hàng này là của Lý Dương, trong cửa hàng tất cả đồ vật này nọ, trước khi chưa bán đi, quyền sở hữu đều thuộc về Lý Dương.

Thanh kiếm này, theo lời Lý Dương nói có cái gì đó.

Vuốt ve vỏ kiếm, Lý Dương thấy xúc động, khi không biết rõ tình hình, vậy mà có được một kiện bảo bối như vậy, xem ra mở cửa hàng đồ cổ rất tốt, mở rất hợp lý.

Một thanh kiếm này, có thể kiếm về toàn bộ đầu tư khi hần mở cửa hàng đồ cổ, còn có thể kiếm lợi không ít, mà ý nghĩa hần đặc ý, lại càng cao hơn hết thảy,

- Ông chủ, đây là tôi thu mua của một người giang hồ, tôi cùng chuyên gia đồ cổ đều xem xét qua, hần là thời kỳ Tần Hán gì đó, muộn nhất cũng sẽ không cuối thời Hán, nhưng tôi vẫn cảm giác thanh kiếm này có chút không tầm thường, cho nên để lại cho ngài!.

Tô Đào đứng trước mặt Lý Dương, nói lại lần nữa, trên mặt hần còn mang theo một chút kích động.

Đồ vật chính mình lưu lại, thật sự được ông chủ nhìn trúng, hần vui mừng, việc này với hần mà nói chính là thỏa mãn lớn nhất, thử nghĩ xem trong tay Lý Dương có những bảo bối kia, đầu hần thật sự cũng có chút choáng váng.

- Mọi người xem xét rất đúng, nếu tôi nhìn không lầm, đây thật là một thanh cổ kiếm thời kỳ Tần Hán, nói chính xác, thanh kiếm hình thành cuối thời Tần đầu thời Hán!

Lời nói của Lý Dương, làm cho mắt Tô Đào ngay lập tức đổ lên toát ra vẻ kính nể.

Ông chủ chính là ông chủ, mình và chuyên gia đồ cổ cùng nhau thảo thật lâu, mới giám đoán chắc ở thời kỳ Tần Hán, chênh lệch trong khoảng thời gian mấy trăm năm, Lý Dương chỉ nhìn thoáng qua, thậm chí còn không mở vỏ ra, có thể nhận định là cuối thời Tần đầu thời Hán, như vậy so với bọn hần chính xác hơn nhiều.

Đối với lời nói của Lý Dương, hần thật ra tin tưởng trăm phần trăm.

- Cuối thời Tần đầu thời Hán, đây chẳng lẽ là Kiếm Xích Tiêu?

Vương Giai Giai nhú mày, kinh ngạc nói một câu, thời gian nàng đi theo Lý Dương không ngắn, đối với một ít kiến thức lịch sử đều có hiểu biết nhất định.

Nổi tiếng nhất trong thập đại danh kiếm, bọn họ phi thường rõ ràng, cuối Tần đầu Hán, nổi danh nhất là bội kiếm Xích Tiêu của Lưu Bang, cũng chính là thanh thần kiếm Lưu Bang khởi nghĩa trăm bạch xà.

- Xích Tiêu, không thể nào!

Tô Đào giật mình sửng sốt, buột miệng kêu lên, hai tròng mắt tròn tròn.

Thập đại danh kiếm, hẳn đương nhiên biết thần kiếm Xích Tiêu xếp hạng thứ ba, đây chính là một quốc bảo thần khí đỉnh cao, cùng Trảm Lô, Ngư Trảm, Mạc Tà, đều là bảo bối nổi tiếng.

Lúc trước hẳn cũng cảm giác thanh kiếm này có chút bất đồng, nhưng tuyệt đối không nghĩ tới, đây đồng thời sẽ là thanh thần kiếm nổi danh nhất.

- Lý ca, thật sự là Xích Tiêu cao?

Lưu Cương vừa mới đứng lên, kinh ngạc hỏi.

Nếu thật sự là Xích Tiêu, đây là thanh thần kiếm thứ sáu Lý Dương lấy được, thập đại thần kiếm Lý Dương có sáu thanh, đây chính là một thành tựu làm cho người ta không giám tưởng tượng.

Đây là thập đại thần kiếm, trong lịch sử dường như nói có người được đến sáu thanh, ngay cả nhìn thấy sáu thanh, ngoại trừ tông sư đúc kiếm Âu Dã Tử, chỉ sợ chưa từng có.

- Đây không phải Xích Tiêu!

Lý Dương mỉm cười lắc đầu, Vương Giai Giai, Tô Đào, Lưu Cương đồng thời lộ ra vẻ mặt thất vọng.

Xích Tiêu, đây chính là một thần khí một lần nữa xuất thế, trong lòng mọi người đều có một kỳ vọng, đặc biệt là Tô Đào, nếu thật sự là Xích Tiêu mà nói, thần kiếm này có thể một lần nữa xuất thế có một phần công lao của hắn.

Đương nhiên, nếu thật sự là Xích Tiêu, hẳn cũng sẽ có chút hối hận, hẳn thật ra hoàn toàn có cơ hội, làm cho thanh kiếm này thành đồ đạc của mình.

Một thanh thần kiếm đứng đầu, nếu như nói bán đi, đây tuyệt đối là báu vật vô giá, mặc kệ tìm công ty đầu giá nào, đều cũng tích cực vì hắn làm ra giá trên trời, vật như vậy, khẳng định là giá trên trời.

Mặc kệ kiếm ra bao nhiêu tiền, cũng đủ hắn cả đời không lo cơm áo.

Nhưng đây cũng chỉ là hắn nghĩ mà thôi, hắn nếu đem thanh kiếm này để lại cho Lý Dương, hẳn cũng sẽ không hối hận, thanh kiếm này nếu lưu lại trong tay hắn, hẳn cũng sẽ không nhận ra.

Hắn lúc trước, có thể chỉ là có chút cảm giác bất đồng, cũng không có nghĩ rất tốt.

- Không phải Xích Tiêu, vậy là cái gì?

Vương Giai Giai lại hỏi một câu, thất vọng của cô nặng nhất, thời kỳ Tần Hán, ngoài Xích Tiêu ra, thì không có thanh cổ kiếm nào đặc biệt nổi danh.

Khi đó thật ra cũng có xuất hiện một vài danh kiếm, nhưng đều là Xuân Thu Chiến quốc, hoặc là thời kỳ sớm hơn lưu lại, tại cái thời kỳ đó cũng không có danh kiếm sinh ra.

Đặc biệt cuối Tần đầu Hán, khoảng thời gian này còn ngắn hơn.

- Keng!

Lý Dương rút cổ kiếm ra, phía dưới lộ ra thân kiếm tối đen, cổ kiếm không dài, có thể nói có chút ngắn, hơn nữa rất nhỏ, còn có chút mềm, so với Kiếm Ngư Trường còn ngắn hơn.

Tô Đào lại nở nụ cười tự giễu.

Thanh kiếm này hắn đã sớm xem qua, bất luận phương diện gì đều không phù hợp với đặc trưng Kiếm Xích Tiêu, ghi chép trong lịch sử Kiếm Xích Tiêu cũng không phải như vậy, thanh kiếm này không thể nào là Xích Tiêu.

Dù sao Xích Tiêu là bội kiếm của Lưu Bang, sẽ không có vị hoàng đế khai quốc nào mang một thanh đoản kiếm tầm thường như vậy.

- Lưu Cương, phiền anh đi một chuyến, mua một chút đồ vật được không?

Lý Dương quay đầu mắt nhìn Lưu Cương, nói ra những thứ muốn mua, Lưu Cương yên lặng nhớ kỹ, Lý Dương vừa nói xong, hần liền đi ra ngoài.

Cái này nhiều một chút nhưng không phức tạp, ở gần cũng có thể mua được, có vài món có chút chuyên nghiệp, đều là đồ sửa chữa phục hồi đồ cổ, muốn lấy được phải có phương pháp, nhưng nơi này là Phan gia viên, mua được mấy thứ này cũng không khó khăn.

- Ông chủ, thanh kiếm này, lẽ nào trước mắt không phải là hình dáng ban đầu?

Tô Đào do dự một hồi, mới thật thà hỏi một câu, chưa ăn thịt heo, còn chưa thấy qua heo chạy, hần đã sớm nghe nói qua, lúc trước Lý Dương từng có vài kiện bảo bối đều có che giấu.

Cái gì hiện ẩn, bộ ẩn, còn có vụ ẩn thần bí hơn, dù sao mấy thứ này hần chỉ mới nghe nói, chưa từng thấy qua.

- Cũng không thể nói như vậy, kiếm cổ này đã bị người ta che dấu, có một ít thay đổi, nhưng cũng không thay đổi toàn bộ!

Lý Dương gạt nhẹ đầu, kiếm cổ này là bị che dấu hình dạng lúc đầu, nhưng không phải che dấu hoàn toàn, cũng không phải ẩn dấu cái gì cao thâm, muốn loại bỏ cũng rất dễ.

Thật sự bị người ta dùng ẩn pháp để che dấu, cũng không còn bị xem đánh giá là cổ kiếm thời kỳ Tần Hán, khẳng định phải lùi về sau rồi.

- Ông chủ, thanh kiếm này, rốt cuộc là kiếm gì?

Tô Đào cuối cùng nhịn không được, nói ra vấn đề mà mình muốn biết nhất, Lý Dương rất coi trọng thanh kiếm này, nhưng kiếm này cũng không phải là Kiếm Xích Tiêu nổi danh nhất cuối Tần đầu Hán, ngay cả hần hiện tại cũng không biết, thời gian như vậy, cuối cùng còn có danh kiếm nào sinh ra, đáng giá Lý Dương coi trọng như thế.

Lý Dương quay đầu lại, cười nói ra hai chữ, Tô Đào sau khi nghe được hai chữ này, lập tức biến thành trợn mắt há hốc mồm.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1111. Chương 1107: Thiên Cổ Đệ Nhất Lăng

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Không chỉ Tô Đào, ánh mắt Vương Giai Giai cũng trừng lớn.

Hai người, đều nhìn chăm chăm vào Lý Dương, sau đó quay đầu lại nhìn đoản kiếm không chớp mắt, trên mặt mỗi người, đều có một cỗ thần sắc không không giám tin.

Thật sự làm người ta không thể tin tưởng, đây không ngờ là một thanh danh kiếm.

Môi Tô Đào đột nhiên run run, ngẩng đầu lên nhìn Lý Dương, gian nan hỏi:

- Ông chủ, thật sự là nó?

Nếu không phải người nói chuyện chính là Lý Dương, Tô Đào sẽ trực tiếp phản bác, ngay cả như vậy, lúc này trong lòng hần vẫn rất khó tin tưởng lời nói của Lý Dương mới rồi.

Lý Dương nhẹ gạt gạt đầu, nụ cười trên mặt càng tăng lên.

Vương Giai Giai đột nhiên nhú mày lại nói:

- Không đúng, anh đã nói, thanh kiếm này là cuối Tần đầu Hán, em có thể nhớ được, thần kiếm Thái A là bảo kiếm Âu Dã Tử cùng con rể hần cùng nhau đúc, cũng không phải cuối Tần đầu Hán mới sinh ra?

Tô Đào cũng mạnh mẽ ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn Lý Dương.

Cái tên vừa rồi Lý Dương nói ra, chính là Thái A.

Thần kiếm Thái A, là một trong thập đại thần kiếm, đứng ở vị trí thứ tư, sau Kiếm Xích Tiêu, nhưng xếp hạng thập đại thần kiếm ở hiện tại đã không còn quan trọng, bất kỳ một món đồ nào, đều là thần khí đứng đầu.

- Em nói không sai, thanh kiếm này, nghiêm khắc mà nói, hiện tại không thể tiếp tục kêu là Thái A!

Lý Dương khẽ thở dài tiếp tục nói:

- Phương diện này liên quan đến một trang dã sử, tôi có thể nói cho mọi người nghe, nhưng tôi muốn mọi người giữ bí mật, nhất định phải giữ bí mật!

Lúc Lý Dương nói chuyện, mắt nhìn Tô Đào. Vương Giai Giai hần tự nhiên sẽ không lo lắng, những lời này, chủ yếu là nói với Tô Đào.

- Ông chủ ngài yên tâm, những lời ngài nói, tôi thề, tuyệt đối sẽ không nói cho người thứ hai!

Tô Đào lập tức giơ tay lên, nghiêm trang nói, Tô Đào cũng được xem như là người theo Lý Dương thời gian rất lâu, đối với cấp dưới này, Lý Dương vẫn là có chút hiểu biết.

Tô Đào có năng lực, hơn nữa có tình nghĩa, điều quan trọng, thanh kiếm này bởi vì hần mới rơi vào trong tay mình, Lý Dương cũng không muốn dấu hần bí mật này.

Mắt Vương Giai Giai vụt sáng lên, luôn luôn nhìn Lý Dương.

Bất cứ người nào cũng đều hiếu kỳ, Vương Giai Giai cũng không ngoại lệ, Kiếm Thái A đây chính là một trong thập đại danh kiếm, nếu nói trong lòng Vương Giai Giai không vội, đây tuyệt đối là gạt người.

Trong lòng nổi sóng, lúc này hai người đều trở mắt nhìn Lý Dương.

- Thanh kiếm này, phải nói là một phần ba Kiếm Thái A!

Kiếm này hiện tại gọi là Bôn Nguyệt.

Lý Dương thần nhiên nói, trên mặt Vương Giai Giai cùng Tô Đào, lại đều lộ ra một tia mù mịt.

- Bôn Nguyệt!

Vương Giai Giai nhẹ nhàng đọc lên tên thanh kiếm này, tên này rất êm tai, mà nàng không hiểu được cái đó và Kiếm Thái A có quan hệ gì.

- Vừa rồi Vương Giai Giai nói không sai, Thái A là thần kiếm Âu Dã Tử và con rể cùng đúc ra, cuối thời kỳ Xuân Thu là trấn quốc chi bảo của Sở Vương, nhưng quốc gia cường đại nhất không phải Sở quốc mà là Tần quốc, vì thanh kiếm này, Sở quốc cùng Tần quốc xảy ra chiến tranh, cuối cùng Sở quốc đánh thắng Tần quốc!

Lý Dương chậm rãi nói xong, Vương Giai Giai cùng Tô Đào đều gật đầu.

Lời đồn về Kiếm Thái A hai người đều nghe nói qua, chính là bởi vì như vậy, vừa rồi họ mới nghi ngờ lời Lý Dương nói, trước đó Lý Dương nói thanh kiếm này, là cuối Tần đầu Hán mới thành hình.

- Tần quốc không thể như nguyện, nhưng sau Tần quốc vẫn mãn nguyện như thường, Tần Thủy Hoàng - Doanh Chính thống nhất thiên hạ, toàn bộ bảo tàng chư quốc dày công cất dấu toàn bộ rơi vào tay hần, bao gồm cả Thái A này.

- Đúng, Kiếm Thái A từng là bội kiếm của Tần Thủy Hoàng!

Tô Đào gật đầu, điểm ấy hần cũng biết.

Vương Giai Giai thì đang nhớ lại Tùy Hầu Châu cùng Hòa Thị Bích, bảo bối lúc ấy quả thật rơi vào tay Tần Thủy Hoàng không ít, Kiếm Thái A có thể trở thành bội kiếm của Tần Thủy Hoàng, đủ để nhìn ra cực kỳ trân quý.

- Sau khi Tần Thủy Hoàng chết, Kiếm Thái A cùng nhiều bảo bối đều chôn cùng lăng mộ Thủy Hoàng, về sau Sở Hán tranh chấp, Sở bá vương Hạng Vũ đào lăng mộ Thủy Hoàng, rất nhiều bảo bối đều được đào ra.

- Tương truyền, Hạng Vũ dùng ba mươi vạn người, kéo ba ngày cũng không đem hết bảo bối trong lăng mộ đi, việc này, ở trong Đạo Nguyên Vị Thủy cũng có ghi lại.

- Ba mươi vạn người, còn kéo ba ngày, nhiều như vậy?

Vương Giai Giai há to miệng, ba mươi vạn người, đừng nói kéo ba ngày, chính là một người lấy một món, thì phải ba mươi vạn món, bảo bối có thể chôn cùng Thủy Hoàng, khẳng định không kém, lúc đó có nhiều bảo bối như vậy sao?.

Lý Dương cười cười lại nói:

- Thủy Kinh Chú trích dẫn không ít lời đồn, lời nói bên trong không thể tin tưởng hoàn toàn, nhưng Sở bá vương đốt cung A Phòng, đào lăng mộ Thủy Hoàng, hơn hai nghìn năm qua luôn được truyền bá, chính sử, dã sử cũng đã có ghi lại!

- Hẳn là như vậy, đồ vật không nhiều như thế, nhưng Hạng Vũ thật sự có thể tìm tới lăng mộ Thủy Hoàng!

Tô Đào nói một câu, lịch sử Trung Quốc đã lâu, chính sử ghi lại nội dung cũng có chút không đáng tin hoàn toàn, lại càng không cần phải nói dã sử.

Điều Tô Đào nói cũng không phải là không thể, khi đó, Hạng Vũ mới là người có thế lực lớn nhất Trung Quốc, đến Hán cao tổ Lưu Bang, từng bị Hạng Vũ đuổi theo không có chỗ trốn, thậm chí bất chấp nguy hiểm tham gia Hồng Môn Yến.

- Hiện tại mà nói, thật sự có thể!

Lý Dương lại quay đầu nhìn thoáng qua kiếm cổ trên bàn, trong mắt mắt tự nhiên hiện lên tia tinh quang.

- Dã sử ghi lại, trước khi Hạng Vũ binh bại, lại lần nữa phong tỏa lăng mộ Thủy Hoàng, đồng thời đem theo cuộn da dê có chứa bản đồ cơ quan lăng mộ, mời đại sư đúc kiếm Âu Dã Công nổi tiếng lúc đó thành công chia Kiếm Thái A ra làm ba, bản đồ cũng bị chia làm ba phần, giấu ở bên trong ba chuỗi kiếm này!

Vương Giai Giai, Tô Đào hoàn toàn sững sờ ở nơi này.

Lúc này bọn hắn hiểu Lý Dương vì cái gì nói thanh kiếm Thái A ở cuối Tần đầu Hán mới bắt đầu thành hình.

Nhưng làm cho bọn hắn giật mình, vẫn là cái dã sử bí văn này, lăng mộ Thủy Hoàng, đây chính là lăng mộ Thủy Hoàng, đến nay giới khảo cổ đều không có tìm được nơi đại bảo tàng cất giấu.

Thanh kiếm này, vậy mà cùng lăng mộ Thủy Hoàng có quan hệ, khó trách Lý Dương ngay từ đầu lại thận trọng như vậy, còn muốn bọn hắn phải giữ bí mật.

Thật sự liên quan lăng mộ Thủy Hoàng, đây chính là đại tin tức khiếp sợ thế giới, nếu không giữ được bí mật, không chỉ Lý Dương sẽ gặp nhiều phiền toái, bản thân cũng không được tốt.

- Ba phần kiếm này, sau khi đặt cho chúng có tên Trục Nguyệt, Bôn Nguyệt cùng Truy Tinh, thanh kiếm này, tôi suy đoán chính là Kiếm Bôn Nguyệt!

Lý Dương cuối cùng lại nói một câu.

Hắn nói suy đoán, kỳ thật trong lòng hắn hiểu được, đây là một phần ba Kiếm Thái A chính là Bôn Nguyệt, bên trong ẩn giấu không chỉ chữ triện Kiếm Bôn Nguyệt khắc trên thân kiếm, trong thân kiếm, còn giấu một mảnh da dê có phong cách cổ xưa.

Đây xem ra là bản đồ lăng mộ Thủy Hoàng.

Thật sự là bản đồ, Lý Dương dùng năng lực đặc thù đã thấy được bản đồ này, đáng tiếc chỉ có một phần ba, cũng không thể chỉ ra vị trí lăng mộ Thủy Hoàng chân chính.

- Ông chủ, cảm ơn ngài tín nhiệm, ngài yên tâm, chuyện này ta tuyệt đối sẽ không nói cho bất luận kẻ nào, sẽ vĩnh viễn nát vụn ở trong bụng của ta!

Tô Đào đột nhiên giơ tay lên, nghiêm trang nói.

Hắn cảm tạ Lý Dương tin tưởng, nhưng hắn cũng hiểu được tầm quan trọng của chuyện này, nói ra, Lý Dương sẽ có phiền toái, nhưng người gặp phiền toái nhiều nhất chính là hắn.

Dù sao đây chỉ là tin đồn, không sợ tin đồn là sự thật, đây cũng chỉ là một thanh kiếm, một phần bản đồ.

Lý Dương có thân thể lớn, điều ấy hắn đã sớm hiểu một ít, hắn chỉ là dân chúng bình thường, thật đem tin tức này truyền ra, người vĩnh viễn không có ngày bình yên chính là hắn, mà không phải Lý Dương.

Người khác sẽ không tin tưởng lời của hắn, sẽ hoài nghi hắn thấy qua phần bản đồ này, gặp được một ít người có nhận xét, đó mới thật sự là phiền phức của hắn.

- Tôi tin tưởng ông!

Lý Dương mỉm cười, lúc trước nói ra cái bí văn này, hắn có cân nhắc qua, Tô Đào là người thông minh, cũng sẽ không đi nói lung tung.

Bốn chữ đơn giản, lại khiến cho trên mặt Tô Đào lộ ra vẻ cảm động, thanh kiếm này lưu lại là đúng rồi, Lý Dương mới là người thích hợp bảo quản.

Không nói trước thanh kiếm này có lai lịch gì, nếu quả thật có phần bản đồ kia, hắn cũng không phải người có khả năng có được nó, mang cho một phần ba bản đồ như vậy, với hắn mà nói, là họa mà không phải phúc.

- Lý ca, đồ đã chuẩn bị xong rồi!

Lưu Cương vừa từ bên ngoài đi vào, hắn đã đem đồ Lý Dương cần chuẩn bị đã chuẩn bị xong.

Đáng tiếc thời gian hắn đi ra ngoài hơi lâu, không nghe kể chuyện xưa.

Nhưng cũng không sao, chuyện như vậy Lý Dương có thể nói cho Tô Đào, chắc chắn sẽ không dấu hắn, có một phần bản đồ này, trong lòng Lý Dương cũng sinh ra ý tưởng tìm được đầy đủ bản đồ.

Thậm chí tập hợp ba phần kiếm, khôi phục lại thần kiếm Thái A.

Vị Âu Dã Công kia tách kiếm Thái A, chính là con cháu đời sau Âu Dã Tử, thời gian trước cố chấp phân Kiếm Thái A, liền bảo lưu lại biện pháp khôi phục Thái A, đoán chừng hắn cũng không đành lòng cứ như vậy làm bị hư thần kiếm chính tổ tiên mình đúc ra.

Phương pháp khôi phục, được khắc vào trong thân kiếm, nhưng cần tập hợp đầy đủ ba chuôi kiếm Nhật Nguyệt Tinh, mới có thể làm được.

- Tốt!

Lý Dương tiếp nhận gói to trong tay Lưu Cương, đem đồ vật bên trong từng cái từng cái lấy ra.

Thanh kiếm này, lúc trước bị người tặng thêm một lớp vỏ đồng, hiện giờ lớp vỏ đồng đã rỉ sét biến thành màu đen, bọn họ muốn tiêu trừ thật dễ dàng.

Cái đó và bộ ẩn pháp không giống nhau, bộ ẩn pháp có thể làm cho người nhìn không ra diện mạo đồ vật bị che dấu, nguyên bản bị che dấu hoàn mỹ, dung hợp lại với nhau, không có phương pháp đặc biệt, căn bản không thể phân ra.

Mấy phút đồng hồ sau, lớp vỏ đồng màu đen bên ngoài đã bị Lý Dương lấy xuống.

Phần dưới lộ ra ngắn hơn, thân kiếm càng mềm, thân kiếm không phải là màu đồng đen không bắt mắt, mà mang theo một màu bạc mờ người, thân kiếm chính là thần kiếm, hơn hai nghìn năm, vẫn duy trì bộ dạng nguyên bản.

Lúc này, Tô Đào cùng Vương Giai Giai bọn hắn cuối cùng cũng hiểu, thanh kiếm này vì cái gì ngắn như vậy, thanh kiếm này vốn chỉ là một phần ba, làm sao có thể dài hơn.

- Bôn Nguyệt, thật sự là Bôn Nguyệt!

Tô Đào đột nhiên chỉ vào chữ khắc trên thân kiếm kêu một tiếng, chữ khắc này không phải trên thân kiếm khắc ra, mà là được khảm lên trên, nhưng được khảm khá chặt chẽ, không nhìn kỹ, căn bản nhìn không ra.

Lý Dương phỏng đoán, đây là vì Âu Dã Công chuẩn bị ngày sau khôi phục Kiếm Thái A, nếu thân kiếm hư hao nghiêm trọng, Kiếm Thái A cho dù được phục hồi, cũng sẽ không phải là thần kiếm lúc ban đầu...

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1112. Chương 1108 – Kiếm Truy Tinh

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Nghe đến hai chữ Bôn Nguyệt, lông mày Lưu Cương chợt nhích lên một cái, nhưng hắn vẫn không nói gì.

- Giám đốc Tô, thanh kiếm này có thể lại được nhìn thấy ánh sáng, thật sự rất cảm ơn ông!

Lý Dương quay đầu lại, nhẹ nhàng nói với Tô Đào một câu, thanh kiếm này có thể về tay mình mà không tốn một chút công sức nào đều là nhờ công lao của Tô Đào.

Tô Đào vội vàng xua tay:

- Ông chủ, ông quá lời rồi, phải nói là những thanh kiếm thần này có duyên với ông, số bảo bối này chỉ ở trong tay ông mới có thể phát huy được tác dụng của mình.

Tô Đào nói những lời này không phải là làm ra vẻ, thanh kiếm này ông chỉ cảm thấy có chút gì đó kỳ lạ, nhưng không nghĩ nó là thanh kiếm quý.

Đến cả những chuyên gia trong cửa hiệu và những người khác đều không nghĩ đây là thanh kiếm thần, cũng chỉ có Lý Dương vừa mới nhìn thấy nó đã nhận ran gay lại lịch rồi.

Đây đúng là duyên số, đương nhiên điều này càng làm cho Tô Đào thêm khâm phục Lý Dương hơn.

- Được rồi, hôm nay tôi sẽ mang thanh kiếm đi, lúc về ông nhớ đi lấy vé, người làm trong cửa hàng sau này có thể thường xuyên tụ tập ăn cơm, số chi phí này tôi sẽ lo hết!

Lý Dương cười đứng dậy, đến Thụy Tường Trai chủ yếu là để xem cho biết thôi, hoàn toàn không nghĩ là sẽ có một chuyện vui bất ngờ như thế.

Hơn nữa, cửa hàng đồ cổ này lúc trước đã chọn đúng, nếu không thì bảo bối này đã không đến được tay mình.

Bất kể là kiếm Thái A hay là lăng Thủy Hoàng, bỏ qua một cái đối với Lý Dương mà nói là chuyện đáng tiếc nhất trên đời.

- Tôi tiễn ông.

Tô Đào cũng đứng dậy, đầu óc của ông ta bây giờ vẫn còn hơi choáng váng, hôm nay thanh kiếm này đã làm cho ông quá sung sướng.

Ông ta lúc này càng sung sướng Lý Dương hơn, ông chủ chính là ông chủ, có được bảo bối như thế này, lại mang một bí mật lớn như thế mà thần sắc vẫn không thay đổi.

Ông ta không biết Lý Dương đã sớm bị kích động rồi, lúc này hoàn toàn đã lấy lại được bình tĩnh.

Hơn nữa, một người có được nhiều Quốc Bảo như hắn, thì tâm lý cũng đã được mài giũa rồi, tuy là vẫn chưa đến mức giữ được bình tĩnh hoàn toàn nhưng vẫn hơn xa nhiều so với người bình thường.

Lý Dương đi trước, mấy người cùng bước xuống lầu.

Lý Dương vừa xuất hiện trong phòng khách phía dưới lầu, thì những nhân viên đang tiếp khách hay đang làm công cũng đều dồn cặp mắt về phía hắn, tất cả mọi người nhìn hắn không chớp mắt.

Lúc này Lý Dương lại đeo kính râm lên.

Trong phòng khách chợt trở nên yên lặng khác thường, những vị khách đang xem hoặc đang mua hàng cũng đưa ánh mắt nhìn sang hắn, không ai biết là chuyện gì đang xảy ra.

Tuy nhiên người khó hiểu vẫn là Lý Dương, Lý Dương nhẹ lắc đầu, quay lại nhìn một cái rồi trực tiếp rời đi. Thanh kiếm cổ đỏ đang ở trên tay hắn.

Tô Đào tiễn Lý Dương ra ngoài cửa rồi đi thêm một quãng xa nữa, cho đến khi Lý Dương đi hết con phố hắn mới quay về, lúc về ông ta vẫn cảm thấy vô cùng bùi ngùi.

- Giám đốc, người lúc nãy là ông chủ sao?

- Ông chủ, ông ấy có phải là ông chủ lớn của chúng ta không?

Tô Đào vừa quay về cửa hàng thì hai nhân viên không có khách tiếp liền chạy đến, một người bên phải một người bên trái hỏi liên hồi.

Lần này Tô Đào rất kinh ngạc, ông không hề tiết lộ thân phận của Lý Dương.

- Ông chủ, nhanh nói đi, ông ấy có phải là ông chủ thần bí của chúng ta không?

Có một nhân viên tính tình nôn nóng, cứ nắm lấy cánh tay Tô Đào sốt ruột hỏi một câu, Tô Bằng trừng mắt với cô một cái cô mới bỏ tay ra.

Đang trong giờ làm việc nên Tô Đào rất nghiêm.

- Đoán bậy bạ gì thế, nhanh đi làm việc đi, tối nay tôi sẽ đi nhận vài tấm vé ở Viện bảo tàng của Bạch Minh, ngày mai sẽ luân phiên nhau đi tham quan, nếu thái độ không tốt thì sẽ không được đi đâu đó!

Tô Đào nói gắt một câu rồi bước lên lầu quay về phòng làm việc của mình, để lại mọi người phía dưới đưa mắt nhìn nhau.

- Ôi, đúng là ông ấy!

Một nhân viên bán hàng chợt hưng phấn kêu lên, Tô Đào không thừa nhận thân phận của Lý Dương nhưng cũng không hề phủ nhận.

Điều mấu chốt nhất là sau khi người này đến thì bọn họ lại có được vé tham quan miễn phí, buổi triển lãm đó bọn họ đều biết, là buổi triển lãm hot nhất ở Bắc Kinh hiện nay.

Vé tham quan lại khó mà mua được, những vé tốt đều bị Đảng Hoàng Ngưu tăng giá lên gấp ba lần rồi.

Thời điểm tốt nhất, ví dụ như lúc 10h sáng, thì một tấm vé đã lên đến trên nghìn tệ, cao hơn nhiều so với giá vé mà Bạch Minh đưa ra, Bạch Minh cũng vì điều này mà đau đầu lắm, chỉ là chưa tìm ra được cách tốt nhất.

Đột nhiên có được tấm vé tốt như vậy, người thông minh đã hiểu ra từ lâu rồi, chính ông chủ lớn đã sắp đặt như thế.

Cũng chỉ có ông chủ lớn, mới có thể nhẹ nhàng, tùy ý có được tấm vé tại bất cứ thời điểm nào, như vậy mới không ảnh hưởng đến quá trình kinh doanh của cửa hàng.

- Không sai, ông ấy mang thanh kiếm cổ đi rồi!

Lại có thêm một nhân viên thông minh nữa hiểu ra vấn đề, sung sướng kêu lên.

Tô Đào lúc sau cùng nhắc đến chuyện vé thực ra là đang thừa nhận ngầm vấn đề trước đó, người đến chính là ông chủ lớn.

Điều này cũng làm cho họ hăng say làm việc hơn, tuy là không được tiếp chuyện với ông chủ lớn nhưng tất cả biểu hiện của họ đều đã được ông chủ nhìn thấy, còn thưởng cho họ vé tham quan nữa.

Số thần khí của Lý Dương, không ít người từng nhìn thấy chúng đã đồn thổi lên tận ông trời rồi, có vài vị khách đã từng đến Thụy Tường Trai mua đồ, khen ông chủ không ngớt lời, nên bọn họ sớm đã thấy ngứa ngáy trong lòng rồi.

Hôm nay cuối cùng bọn họ đã có cơ hội được nhìn thấy số bảo bối này rồi.

Lúc trên xe trở về, Lý Dương trực tiếp lôi điện thoại ra gọi cho Lý Xán.

- Tiểu Xán, cho tôi mượn luật sư của công ty một chút nhé!

- Luật sư, không thành vấn đề, ông chủ cậu bỗng nhiên cần luật sư làm gì thế?

Giọng của Lý Xán nghe rất vang, hần hơi tò mò, công ty bán đấu giá không bao giờ thiếu luật sư, ở Bắc Kinh họ có ký hợp đồng với hai luật sư, mượn một chút cũng không sao.

- Có chút việc nhỏ thôi, ngày mai cậu bảo luật sư trực tiếp gọi điện thoại cho tôi là được, những chuyện khác cậu không cần phải hỏi đâu!

Lý Dương nói thêm vài câu nữa rồi tắt máy, Vương Giai Giai vẫn đang ôm lấy cánh tay và đưa ánh mắt chăm chú nhìn hần.

- Giai Giai, anh nghĩ...

- Anh không cần phải nói, chuyện gì em cũng hiểu hết, chỉ cần anh muốn làm thì em đều ủng hộ anh!

Lý Dương vẫn chưa nói hết câu đã bị Vương Giai Giai chặn lại, cô nhẹ nhàng dựa người vào lòng Lý Dương, cô không để ý Lý Dương có bao nhiêu bảo bối, cũng không quan tâm Lý Dương có bao nhiêu tiền, chỉ cần hai người có thể ở bên nhau là được.

Lúc cô mới quen Lý Dương, thì Lý Dương vẫn là người nghèo rất mừng tơi, cô vẫn giữ cách nghĩ đó, Lý Dương càng ngày càng nổi tiếng như hôm nay, tài sản cũng mỗi lúc một nhiều, nhưng cách nghĩ của cô vẫn không bao giờ thay đổi.

- Cảm ơn em, Giai Giai!

Lý Dương ôm lấy cô, trong lòng cảm thấy thỏa mãn.

Có được một người vợ như vậy thì còn mong gì thêm nữa, đây mới là bảo bối lớn nhất của hần, số Quốc Bảo kia sao có thể sánh với bảo bối này được.

Thực ra lúc Lý Dương gọi luật sư, Vương Giai Giai đã biết được dụng ý của hần, Tô Đào giúp Lý Dương tìm được một bảo bối quan trọng như vậy, Lý Dương không thể không có thể hiện gì được.

Lúc trước ở Thụy Tường Trai Vương Giai Giai đã thắc mắc, đến một chút phần thưởng cũng không có, đây hoàn toàn không phải là phong cách của Lý Dương.

Lý Dương vừa mới gọi điện gọi luật sư là cô đã hiểu, Lý Dương sớm đã có chủ ý, tặng Tô Đào một phần thưởng như vậy đúng là rất xứng đáng.

Lý Dương gọi luật sư đến, có nghĩa là chuẩn bị làm hợp đồng chuyển nhượng một phần cổ phần, hợp đồng này sau khi làm xong thì Thụy Tường Trai không còn là của riêng hần nữa mà Tô Đào cũng sẽ có 30% cổ phần trong đó, từ đó sẽ trở thành cổ đông lớn thứ hai.

Đây là chuyển nhượng trực tiếp, không hề có thêm yêu cầu gì cả.

Việc kinh doanh của Thụy Tường Trai gần đây rất tốt, nếu tính sơ qua thì tổng tài sản thấp nhất cũng được 8 nghìn vạn, lợi nhuận năm khoảng hơn hai nghìn vạn, hơn nữa Thụy Tường Trai luôn vững bước phát triển, tài sản sau này sẽ càng nhiều, lợi nhuận sẽ càng cao hơn nữa.

30% cổ phần bằng với số tài sản trên hai nghìn vạn, cộng thêm bảy trăm vạn tiền hoa hồng mỗi năm, bản thân Tô Đào vẫn chưa biết, việc để lại thanh kiểm cổ cho Lý Dương đã giúp ông trở thành phú ông.

Tuy nhiên đây đều là thứ Tô Đào xứng đáng nhận được, nếu đem so với thanh kiếm thì phần thưởng này có đáng là gì đâu.

Lưu Cương đang lái xe cũng mỉm cười.

Lý Dương là như vậy, từ trước đến giờ không thể hiện ra mình đối tốt với người khác, đều là trực tiếp sắp xếp xong rồi, làm cho bạn không thể từ chối được, nghĩ đến đây, hần chợt sờ lên sợi dây chuyền Thủy Tinh Chung Huyết Mỹ Nhân đang đeo trên cổ.

Lưu Cương không do dự mà nhìn về phía kính chiếu hậu rồi nói:

- Anh Lý, thanh kiếm này tên là Bôn Nguyệt, có phải là có liên quan đến thanh kiếm Thái A không?
- Sao cậu biết?

Lần này Lý Dương rất kinh ngạc, việc Thái A chia làm ba thanh kiếm, chỉ có ghi chép lại một ít trong sách lịch sử, rất nhiều người không biết đến chuyện này, hần không ngờ Lưu Cương lại biết chuyện đó.

Lý Dương vẫn còn nhớ lúc mấy người hần nói chuyện này thì không có mặt Lưu Cương ở đó.

- Lúc tôi còn ở trong bộ đội có thực hiện một nhiệm vụ, đó là đi bắt mấy tên đào mộ trộm, lúc đi bắt chúng thì bọn chúng đang bàn bạc một vài chuyện, lúc đó tôi đã nghe được cuộc đối thoại giữa bọn họ. Bọn họ nói, lúc trước có thanh kiếm nào đó bán bị hớ rồi, đó là kiếm Truy Tinh, một phần ba của kiếm Thái A, bọn họ còn nói kiếm Thái A chia làm ba thanh kiếm là Trục Nhật, Bôn Nguyệt và Truy Tinh, hôm nay nhìn thấy thanh kiếm gọi là Bôn Nguyệt thì chợt nhớ ra chuyện này!

- Kiếm Truy Tinh đã bán cho ai?

Lưu Cương vừa nói xong thì Lý Dương vội hỏi một câu, ánh mắt lộ vẻ vui mừng khôn xiết.

Kiếm Bôn Nguyệt vừa đến tay, không ngờ lại nghe được tin tức của kiếm Truy Tinh, cho dù chỉ là một manh mối nhỏ cũng vô cùng quan trọng, có manh mối là có hi vọng tìm được thanh kiếm này.

Nếu tìm về được thf ba thanh kiếm của kiếm Thái A chỉ còn lại một thanh, tìm thêm được Trục Nhật nữa thì kiếm Thái A có thể một lần nữa về với nhân gian, bản đồ lăng Thủy Hoàng cũng có thể có được.

Hai chuyện này đều có một ý nghĩa vô cùng quan trọng.

- Cái này cần phải điều tra đã, bọn họ bây giờ vẫn bị giam trong nhà tù Tây Bắc, tôi tin là cục công an có khẩu cung của bọn họ, cứ cho là không có đi thì tôi cũng có thể đi một chuyến hỏi trực tiếp bọn họ.

Lưu Cương quay lại cười, dựa vào thân phận của hần thì có thể dễ dàng có được số khẩu cung kia.

- Ha ha, tốt, Lưu Cương, cậu đúng là phúc tinh của tôi!

Lý Dương gật gù đầu, có tin là tốt rồi, điều này làm cho Lý Dương càng tin hơn chuyện kiếm Thái A có thể đoàn tụ.

Lý Dương không biết Lưu Cương nói những điều này với hần thì đã vi phạm quy định.

Hành động của bộ đội không thể tùy ý tiết lộ ra ngoài được, tuy nhiên đây là chuyện lúc hần còn ở quân đội cũ, lại qua lâu như vậy rồi, coi như là để người ta biết thì cũng không ai đi tìm hần truy trách nhiệm cả.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1113. Chương 1109 – Tin Tốt Dồn Dập

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Lưu Cương cười không nói gì.

Hắn không nghe được những điển cố, à Lý Dương vừa kể lúc này, nhưng Bôn Nguyệt, Truy Tinh và kiếm Thái A thì hắn đều nhớ rất rõ.

Thứ nhất là lúc trước vụ án đó do chính hắn dẫn đầu điều tra, thứ hai là trong tay Lý Dương đã có năm thanh kiếm thần lớn, hắn biết kiếm Thái A cũng là một trong số đó, bấy lâu nay hắn vẫn để ý chuyện này.

Trước đây Lưu Cương cũng do dự, lần này sau khi nhìn thấy Bôn Nguyệt thì hắn không còn chút do dự nào nữa, nếu có thể giúp ba thanh kiếm đoàn tụ, làm kiếm Thái A xuất hiện lại lần nữa, đối với hắn cũng là một công đức.

Có được tin tức của kiếm Truy Tinh nên Lý Dương rất vui, chút phiền não hai ngày nay giờ không biết bay đi đâu hết.

Sau khi biết được một tổ chức như vậy từ phía Hoắc Tư, Lý Dương thật sự bị lay động, một tổ chức đã cho ra đời năm vị Tông sư, những cái khác thì không nói, tâm đắc mà năm vị Tông sư này để lại là bảo vật vô giá.

Tiếc là trên đời này không có cái gì là miễn phí cả, cái giá để Lý Dương có thể gia nhập vào tổ chức này rất có thể bản thân hắn chịu đựng không nổi.

Hắn chỉ có thể từ chối sự mê hoặc này, dựa vào bản thân để tiếp tục phấn đấu thôi.

Cho dù là có thể hiểu được tất cả, nhưng cứ nghĩ đến chuyện không thể có được kho báu lớn này là Lý Dương lại thấy buồn.

Hôm nay liên tục có được nhiều tin tốt như vậy làm cho Lý Dương có thể thở phào nhẹ nhõm. Trong một ngày đã có được thanh kiếm Bôn Nguyệt, rồi lại có tin tức của kiếm Truy Tinh, bây giờ đến bản thân Lý Dương cũng tin rằng ba thanh kiếm đó có thể đoàn tụ.

Xe đã đến trước nhà ông, kiểm tra xong, Lưu Cương trực tiếp lái xe đến cổng biệt thự.

- Ông ơi, ông...

Vừa xuống xe Lý Dương liền chạy nhanh vào nhà, vừa chạy vừa gọi, thu hoạch hôm nay không nhỏ, cũng nên để ông cùng chia sẻ niềm vui này. Mỗi lần Lý Dương có được bảo bối tốt là những lần mà ông vui nhất.

- Gọi cái gì thế...Giai Giai cô đến rồi!

Hà San San đang luyện thư pháp trong phòng khách ngẩng đầu nhìn lên vẻ không vui, sau khi nhìn thấy Vương Giai Giai, mắt cô bỗng sáng lên liền vứt bút viết chạy đến. Cô cũng đã chuẩn bị tâm lý để chấp nhận cuộc sống gian khổ tháng này.

Một tháng tuy là không dài, nhưng dù sao cũng có hi vọng, cố gắng vượt qua, tháng này cũng coi như qua, sau này thật thà một chút là có thể được tự do hoàn toàn rồi.

Trong tay cô vẫn còn mấy trăm vạn, xe Lamborghini không thể lái nữa, lái xe khác cũng không sao, dù sao vẫn tốt hơn bị nhốt trong nhà.

- San San, ông đâu rồi?

Lý Dương cũng không để ý đến San San, hắn đưa mắt nhìn xung quanh hỏi một câu.

Lúc này là 5h chiều rồi, ông cũng đã ngủ trưa dậy rồi, giờ này nếu không phải là đi dạo trong vườn thì cũng ngồi trong phòng khách đọc sách hoặc xem báo thôi, nhưng lúc này ông đều không có ở hai chỗ đó.

- Ông ra ngoài rồi, trước khi đi còn dạy em phải luyện 500 chữ!

Vừa nhắc đến ông Hà San San lại ỉu xiu, 500 chữ chẳng khác gì đòi lấy mạng cô.

Tiếc là 500 chữ này nếu viết không đẹp thì cuộc sống khổ cực của cô còn phải kéo dài nữa, điều này làm cho Hà San San không thể không ngoan ngoãn ở nhà luyện chữ được.

Nhưng tiếc là cô không thể ngồi yên được một chỗ, sau khi viết được 100 chữ ở phòng đọc sách, cô liền chạy sang phòng khách ngồi viết tiếp.

Lý do rất đơn giản, phòng khách rộng, thoáng đãng, thoải mái hơn trong phòng đọc sách nhiều, viết chữ càng có thần, càng nhanh.

- Vậy em cứ từ từ mà viết đi, anh đến phòng đọc sách đợi ông!

Lý Dương cười lớn một tiếng, hẳn biết Hà San San đang không vui, còn hẳn lúc này thì ngược lại, nên không ngồi đây để khiêu khích cô nữa.

- Anh có thể đi, nhưng Giai Giai thì ở lại!

San San vội nói một câu, bị nhốt nhiều ngày khó khăn lắm mới gặp được chị em, cô phải đi kể khổ mới được, lúc này tất nhiên là không để Vương Giai Giai đi rồi.

Lý Dương khoát tay:

- Anh thì không sao, Giai Giai đồng ý là được!

- Lý Dương, hay là anh lên trước đi, e ở dưới này chơi với San San!

Vương Giai Giai do dự một lúc rồi cuối cùng nói một câu.

Cô biết tình hình của Hà San San, cô càng hiểu rõ tính cách người chị em của mình, có thể ở trong nhà nhiều ngày đã rất khó khăn rồi, bây giờ không biết trong lòng đang có bao nhiêu ầm ứ, để cô trút hết một chút cũng tốt.

- Được, vậy thì anh lên trước nhé!

Lý Dương cười rồi bước lên lầu, nhà của ông cũng chính là nhà của hắn ở Bắc Kinh này, vô cùng thoải mái.

Cửa phòng đọc sách của ông không đóng, Lý Dương liền đi vào bên trong.

Một người thanh niên đang ở trong một phòng khác của khu biệt thự nhìn Lý Dương bước vào phòng đọc sách rồi lắc đầu.

Phòng đọc sách của ông không phải ai cũng vào được, ngay cả mấy người Hà San San cũng vậy, lúc không có ông ở nhà thì không ai dám tự tiện bước vào cả.

Cũng chỉ có một mình Lý Dương mới có thể như vậy, điều này cũng đã cho thấy ông sung ái Lý Dương như thế nào rồi.

Trong phòng đọc sách, Lý Dương pha cho mình một tách trà, rồi ngồi xuống ghế sofa nhìn ngắm thanh kiếm Bôn Nguyệt, chuôi kiếm được đúc mới, trên thanh kiếm vẫn còn lưu lại vết tích của kiếm Thái A.

Kiếm Thái A là thanh kiếm mềm nhất trong tất cả mười thanh kiếm thần, Âu Trị Tử và Can Tương lúc trước tổn không ít công sức mới đúc thành công thanh kiếm này, trở thành bảo bối được yêu quý nhất của Sở Vương.

Thanh kiếm này sau khi đến tay Thái Thủy Hoàng cũng trở thành vật sung ái nhất của ông.

Về sau thanh kiếm này cùng Thái Thủy Hoàng được chôn trong cung Thủy Hoàng, sau đó thì bị hạng vũ chiếm được, Hạng Vũ có được thanh kiếm, nên cũng không hứng thú lắm với những vật chôn theo khác của Thái Thủy Hoàng, nhưng lợi dụng độ mềm của thanh kiếm này, hắn cho đúc lại ba thanh kiếm đồng thời cất giấu bản đồ địa cung trong kiếm.

Điều này đa phần là người ta truyền lại, lịch sử có ghi chép rất ít.

Tuy nhiên chính sử không hoàn toàn đều đúng, dã sử cũng không hoàn toàn là giả, ít nhất thì chuyện này là có thật, Lý Dương đã hoàn toàn có thể chứng minh được, kiếm Bôn Nguyệt và bản đồ da cừu bên trong là bằng chứng tốt nhất.

Nhìn thanh kiếm ngắn, Lý Dương lại thở dài.

Không biết là trình độ người sau của Âu Trị Tử như thế nào, có thể làm cho thanh Thái A hợp lại hay không, nếu không thể khôi phục lại kiếm Thái A, thì đây tuyệt đối là một đáng tiếc trong lịch sử Trung Quốc.

- Cốc!

Cửa bỗng mở, Lý Dương vội đứng dậy, ông cười ha ha bước vào.

- Ông về rồi hả!

Lý Dương đặt thanh kiếm lên bàn, vui vẻ chào ông.

Khuôn mặt hần lộ vẻ đắc ý, giống như Tiểu nha đầu Ngưu Linh lúc đứng trước mặt hần vậy.

- Lúc này ông đến nhà một người bạn cũ, hôm nay sao về sớm thế?

Ông cười ha ha gật đầu, rồi liếc nhìn thanh kiếm cổ trên bàn, chỉ nhìn một cái thôi đã không rời mắt được rồi.

Sau khi về đến nhà ông mới biết là Lý Dương đã đến, nhưng ông không nhìn thấy Vương Giai Giai và Hà San San, hai con bé này trốn vào phòng thăm thì to nhỏ với nhau rồi.

Vì ở nhà nên Lưu Cương cũng không báo cáo chuyện Lý Dương vừa có được một bảo bối mới, lúc này ông vẫn chưa biết là Lý Dương đã có được thanh kiếm Bôn Nguyệt.

Nhìn một lúc ông liền bước lên phía trước ngồi trên ghế sofa đối diện với Lý Dương.

- Bôn Nguyệt

Ông cầm thanh kiếm lên, vẻ mặt hơi kích động, Lý Dương chỉ đi có một ngày không ngờ đã mang một vật tốt như thế này về.

Dựa vào cặp mắt của ông thì tất nhiên có thể nhận ra đây chính là kiếm Bôn Nguyệt trong truyền thuyết.

Ông nhận ra thanh kiếm này tất nhiên cũng biết được lai lịch của thanh kiếm và quan hệ của nó với kiếm Thái A.

- Không sai, cái này là con mang về từ cửa hàng đồ cổ!

Lý Dương gật đầu rồi chậm rãi kể chuyện ở cửa hàng đồ cổ cho ông nghe, Tô Đào giữ kiếm lại cho hần, và hần kể lai lịch của thanh kiếm này ra, thậm chí đến phản ứng của Tô Đào hần cũng kể.

Đến chuyện hần định nhường một phần cổ phần cho Tô Đào hần cũng không giấu.

- Đúng là kiếm Bôn Nguyệt, may mắn của cháu ông cũng hết cách để đánh giá rồi!

Ông lão gần như cười khở, may mắn của Lý Dương không phục không được, bây giờ không cần ông phải đi tìm nữa, bảo bối đã tự tìm đến cửa, ở nhà đợi cũng có thể nhặt được bảo bối, vận may này đến cả ông cũng phải đổ kị.

- Hi hi, lần này đúng là nhờ may mắn!

Lý Dương cười, hần không phản đối lời ông nói, vận may này ai cũng muốn có được vài lần.

- Xem ra số kiếm thần này đúng là có duyên với cháu!

Ông nhẹ thở dài, ý ông cũng giống như ý Tô Đào, mười thanh kiếm thần coi như một nửa vào tay Lý Dương rồi, duyên phận này đúng là có một không hai.

- Cháu có muốn thanh Trục Nhật không?

Lý Dương đang nghĩ thì ông chợt nói một câu, câu nói này làm cho Lý Dương ngây người ra.

- Kiếm Trục Nhật chẳng lẽ ở chỗ ông?

Lý Dương liền hỏi, tim hần như đập nhanh hơn, nếu ông đúng là có thanh Trục Nhật thì khả năng ba thanh kiếm có thể đoàn tụ càng lớn.

Ba thanh hợp nhất, kiếm Thái A và bản đồ địa cung Thủy Hoàng cũng sẽ xuất hiện, cho dù là Lý Dương thì lúc này cũng có chút khô miệng, cảm giác tim như muốn nhảy ra ngoài.

Kiểm Thái A, và cả địa cung Thủy Hoàng nữa, không ai khi đối diện với hai sự cảm dỗ này lại có thể trấn tĩnh được.

- Đồ của ông ở đây có cái nào mà cháu chưa nhìn thấy đâu, kiểm Nhật Nguyệt không ở chỗ ông!

Ông nhẹ lắc đầu, Lý Dương liền thất vọng, con người không thể quá tham lam được, lúc này nghĩ đến chuyện ba thanh kiếm có thể hợp nhất, Lý Dương đúng là bị kích động rất mạnh.

Tuy nhiên ông nói cũng đúng, tất cả đồ của ông Lý Dương đều đã xem qua, Lý Dương vì quan tâm quá mà quên mất điểm này.

- Tuy nhiên ông biết nó ở đâu!

Ông lại nói một câu, Lý Dương chợt ngẩng đầu lên, khuôn mặt lộ vẻ hoan hỉ.

Hôm nay đúng là ngày may mắn của hắn, Tô Đào chuẩn bị cho hắn kiểm Bôn Nguyệt, Lưu Cương thì thông báo tin tức kiểm Truy Tinh, còn ông thì lại nói cho hắn biết kiểm Trục Nhật ở đâu.

Ba phần của thanh kiếm Thái A, chỉ trong một ngày mà hắn biết tất cả tin tức về chúng, còn có được một trong ba thanh kiếm nữa.

Lúc này đến Lý Dương cũng nghi ngờ là có phải ông trời đang mượn tay hắn để hội tụ ba thanh kiếm này, để kiểm Thái A có thể xuất hiện nhân thế, nếu không thì sao lại có chuyện trùng hợp như thế này được.

- Ông, kiểm Trục Nhật ở đâu vậy?

Lý Dương cố kìm chế sự kích động lại, sau khi biết được kiểm Trục Nhật ở đâu, hắn sẽ bảo Lưu Cương tìm thông tin về thanh Truy Tinh nhanh nhất có thể, tam kiếm hợp nhất, Thái A trùng hiện là chuyện trong tầm tay.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1114. Chương 1110 – Món Tiền Này Không Thể Lấy

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Cháu đừng có mừng vội. kiểm Trục Nhật cho dù là cháu biết ở đâu thì cũng không thể nào mà dễ dàng có nó được!

ông cười lắc đầu.

Ông không phải là đang dội gáo nước lạnh vào Lý Dương, thực ra trong ngành có rất nhiều người lớn tuổi biết được nơi cất giữ kiểm Trục Nhật, đây cũng không phải là bí mật gì to tát lắm.

Chỉ là thời gian Lý Dương bước vào nghề quá ngắn, tuy là thành tích hiện tại rất cao, nhưng có một vài tin tức thời trước thì lại chưa được nghe đến.

- Ông, ông đừng thừa nước đục thả câu, nhanh nói cho cháu biết đi!

Lý Dương vội vàng nói một câu, hắn không biết dụng ý của ông, tuy nhiên thanh kiếm Thái A lúc này chỉ còn lại kiểm Trục Nhật là không có manh mối, ông có tin tức về nó thì sao hắn có thể không nôn nóng được chứ.

- Kiểm Trục Nhật, đã bị thất lạc ra nước ngoài từ rất lâu rồi, bây giờ đang ở trong tay anh em Jose!

Ông nhẹ thở dài, liên quân tám nước khi vào xâm phạm Trung Quốc đã mang kiểm Trục Nhật đi, đây là nỗi đau của cả nhân dân Trung Quốc, ông nhắc đến chuyện này tự nhiên có chút gì đó đau xót.

- Trong tay anh em Jose!

Lý Dương hơi ngậy người ra, tự mình nói một câu, lúc này hắn cũng đã hiểu được ý của ông.

Kiểm Trục Nhật nếu là ở trong nước, dựa vào thân thể của hắn và ông thì bất kể là ở trong tay ai bọn họ cũng có thể lấy lại, nếu không thì cũng có thể mượn về một thời gian.

Nhưng giờ ở nước ngoài thì lại khác, mà lại là ở trong tay anh em Jose.

Trước đây, Lý Dương vẫn chưa biết được khả năng của anh em Ước Sắt, còn bây giờ thì hắn đã hiểu rất rõ, anh em Jose là những thành viên trong một tổ chức rất huyền bí. Những cái khác không nói, tổ chức này đã gây dựng được hơn 500 năm nay, đã từng cho ra đời ít nhất là năm vị Tông sư, hơn nữa lại thần bí như thế, chỉ điểm này thôi cũng đã khó nuốt rồi.

- Cháu cũng không cần phải lo lắng, bất kể cái gì cũng có giá của nó, kiểm Trục Nhật ở trong tay anh em Jose không sai, nhưng bọn họ lại không xem trọng thanh kiếm này lắm, nếu cháu có cơ hội thì có thể lấy được nó về!

Ông lại nói tiếp.

Lý Dương gật đầu, ông nói không sai, kiểm Trục Nhật dù sao cũng không phải là một trong mười thanh kiếm thần, chỉ là một phần ba của kiếm Thái A, nó kém xa so với những thanh kiếm thần kia.

Nhìn kiếm Bôn Nguyệt là biết, tuy nó không phải là thanh kiếm bình thường, nhưng sơ với Trầm Lô, Ngự Trường, Thừa Ảnh và Can Tương Mạc Tà thì vẫn còn có khoảng cách, Lý Dương chỉ cần cố gắng thì cũng không hẳn là không có hi vọng lấy thanh kiếm này về.

- Ông, thực ra cháu cũng đã có tung tích của kiếm Truy Tinh!

Sau khi Lý Dương lấy lại bình tĩnh, liền chậm rãi kể chuyện Lưu Cương cho ông nghe, ba kiếm Thái A, Trục Nhật, Bôn Nguyệt, Truy Tinh đều đã có tin tức, dù sao thì đây cũng đều là chuyện đáng mừng.

Cho dù việc lấy lại kiếm Trục Nhật hơi khó khăn, nhưng dù sao cũng có được manh mối, có manh mối là có hi vọng.

Nghe Lý Dương nói, ông liền mở to miệng. Lưu Cương biết được tung tích của kiếm Truy Tinh là khi còn ở trong quân đội, lúc đó hắn vẫn chưa vào đội cảnh vệ trung ương, sau này đi cùng ông thì tất nhiên không nói đến những chuyện này.

Lúc này ông mới biết, Lý Dương không chỉ có được Bôn Nguyệt, mà còn có được tin tức của kiếm Truy Tinh, cộng thêm hành tung của Kiếm Trục Nhật, ba thanh kiếm Thái A ít nhất cũng đã có manh mối.

Điều này làm cho ông nhìn Lý Dương với ánh mắt là lạ, ông lúc này cũng bắt đầu tin ba thanh kiếm Thái A có thể hội tụ nhờ tay Lý Dương, hơn nữa có thể làm cho kiếm Thái A lại lần nữa xuất hiện.

- Tung tích của kiếm Truy Tinh không cần phải để Lưu Cương đi điều tra nữa, để ông tìm giúp cháu, nếu cháu có thời gian thì tìm cách lấy lại thanh Trục Nhật đi!

Ông lại nói một câu, để Lưu Cương đi điều tra thì cũng sẽ có được kết quả, nhưng không thể bảo mật được.

Ông thì lại khác, không chỉ có thể điều tra ra được chi tiết mà còn có thể làm cho những người biết chuyện giữ bí mật, dù sao thì tin này càng để ít người biết càng tốt.

- Cháu sẽ nghe theo lời ông!

Lý Dương ngoác miệng cười, sự sắp đặt của ông chỉ có tốt cho hắn mà thôi, được ông giúp đỡ, kiếm Truy Tinh sẽ dễ dàng tìm được hơn, cái hắn cần nghĩ bây giờ phải là kiếm Trục Nhật.

anh em Jose rất nổi tiếng trong ngành, bảo bối trong tay họ rất nhiều, nhưng bọn họ không thiếu tiền, rất nhiều bảo bối có vào mà không có ra, kiểm Trục Nhật cho dù không phải là kiếm thần thì cũng là một trong ba phần của kiếm Thái A, muốn lấy lại nó từ tay bọn họ thật không dễ dàng gì.

Cũng may là Lý Dương có quen với họ, còn suýt nữa trở thành người trong cùng một tổ chức, nghĩ cách cũng không phải là không có hi vọng.

Lý Dương nói chuyện với ông trong phòng đọc sách một chút rồi cũng đến bữa cơm chiều.

Lý Dương hôm nay tâm trạng rất vui nên ăn được rất nhiều cơm.

Kiểm Bôn Nguyệt tạm thời để ở chỗ ông, tuy nhiên chuyện bản đồ da cừu trong kiểm Bôn Nguyệt thì Lý Dương không nói ra, ông cẩn thận quan sát một hồi, cuối cùng thì cũng từ bỏ.

Lý Dương rất yên tâm về tấm bản đồ da cừu bên trong, cái vị Âu Dã Công đó không biết dùng cách gì, bên trong có chứa chất tự hủy, nếu cố tình mở bảo kiểm, thì bản đồ bên trong sẽ lập tức bị phá hủy, chỉ khi ba thanh kiếm hợp nhất, dùng biện pháp chính xác mới có thể lấy được tấm bản đồ ra.

Điều này cũng làm cho Lý Dương nghĩ không nên mở thanh kiếm để lấy bản đồ ra, tuy nhiên như vậy cũng tốt, chỉ cần Trục Nhật và Truy Tinh được hoàn chỉnh là có thể đảm bảo tấm bản đồ bên trong vẫn còn, nó sẽ không bị bất cứ tổn thất gì.

Ăn tối xong Lý Dương vẫn không đi mà ở lại chỗ ông.

Lần này Vương Giai Giai cũng không đi, tuy nhiên cô ở cùng Hà San San, nha đầu đó thật đáng thương, sống chết gì cũng không để cô đi, Vương Giai Giai cũng thương người chị em của mình nên tạm thời ở lại đây.

Sáng hôm sau, Lý Dương và Lưu Cương trực tiếp đến Viện bảo tàng.

Hôm nay là buổi triển lãm thứ tư, người đến tham dự càng đông, có rất nhiều còn còn để biển hiện đưa giá cao bên cạnh Viện Bảo Tàng, bất cứ người nào vào xem cũng khen bảo bối không ngớt lời.

Rất nhiều người xem một lần chưa đủ, còn muốn xem thêm lần thứ hai, Bạch Minh kịp thời đưa ra một cách, những vé phía sau đều đang ký số chứng minh nhân dân, để càng nhiều người được thưởng thức hơn.

- Cậu Lý, cậu đến rồi!

Nhìn thấy Lý Dương, Bạch Minh liền cười lớn, mấy ngày nay là mấy ngày ông rất vui, cũng là những ngày bận rộn nhất trong cuộc đời ông.

Những người có quan hệ bình thường với ông đều lần lượt tìm cách gần gũi, đi cửa sau để có vé. Thậm chí có một vài lãnh đạo các đơn vị cũng tìm đến Bạch Minh vì mấy tấm vé.

Còn có rất nhiều đài truyền hình, tạp chí liên tục đến phỏng vấn, những Viện bảo tàng tư nhân rất ít có được cơ hội này.

Nhiều nhất là những bạn bè trong ngành, những chuyên gia từng xem qua những bảo bối này, vì người thân hoặc bạn bè của mình, không đến được, không thể nhìn thấy những bảo bối đó đều kêu gào hối hận, miễn phí tham quan đã hết rồi, bọn họ chỉ có thể tìm Bạch Minh để mua vé, xem trong một thời gian nhất định cùng nhiều người khác.

Ngày nào điện thoại Bạch Minh cũng reo liên hồi, sau cùng ông giao điện thoại cho một nhân viên khác, để mình được thanh thoi hơn.

Lúc Lý Dương đến thì ông đang trốn trong phòng nghỉ ngơi.

- Có một tin tốt, có muốn nghe không?

Lý Dương cười nhìn Bạch Minh, Bạch Minh hơi ngạc nhiên chợt nói:

- Tin tốt, đương nhiên là muốn rồi!

Bạch minh tính hay nôn nóng, nghe Lý Dương nói có tin tốt thì đã ngồi không yên rồi, ông chạy đến trước mặt Lý Dương, giương mắt nhìn hẩn, làm cho cả người Lý Dương nổi cả da gà.

- Đừng có nhìn tôi như thế, nếu không tôi sẽ không nói đâu!

Lý Dương vội vàng lùi mấy bước, Lưu Cương thì đứng bên cạnh cười trộm, lúc này Bạch Minh suýt nữa thì đưa đầu mình áp sát vào mặt Lý Dương, nhìn có vẻ rất ấm áp.

- Được được, tôi không như thế nữa, cậu nói đi!

Bạch Minh cũng bước lùi mấy bước rồi vội vàng nói.

- Tin tốt là lần triển lãm này tôi quyết định kéo dài thêm mười ngày nữa, tổng cộng là 15 ngày, để cho nhiều người đến thưởng thức bảo bối hơn!

Lý Dương cười, hẳn cuối cùng cũng nói tin tốt này ra.

Cái này thực ra là quyết định giữa hắn với ông tối hôm qua, hiệu quả của triển lãm lần này đúng là rất tốt, một buổi triển lãm công khai như vậy không nên kết thúc quá sớm.

Hơn nữa Cục Văn vật của Hiệp hội thu tàng và những đơn vị khác đều tìm cách liên hệ với ông và Lý Dương, hi vọng cuộc triển lãm có thể kéo dài, đến ngay cả chỗ Bạch Minh cũng nhận được không ít lời thỉnh cầu.

Việc này Bạch Minh vốn định tìm Lý Dương thương lượng, nhưng cuối cùng thì từ bỏ, Lý Dương mang bảo bối đến buổi triển lãm của ông đối với ông mà nói đã là một sự giúp đỡ rất lớn rồi, ông không thể tham lam hơn được.

Cần phải biết là mỗi ngày triển lãm ở đây, thì Lý Dương cũng phải bỏ ra không ít, sáu bảo vệ lớn của Lý Dương đều phải chôn chân ở đây, ngày đêm canh giữ bảo vật.

- Cậu Lý, cảm ơn cậu!

Bạch Minh sững người một lúc lâu sau đó mới gật đầu, ông cũng không thể nói quá nhiều lời cảm ơn với Lý Dương, mà cũng không biết nói gì nữa.

Buổi triển lãm kéo dài ngày nào thì uy vọng của Bạch Minh trong ngành càng tăng thêm chừng đó, có thể kéo dài thêm mười ngày cũng bằng với việc uy vọng của ông tăng lên không ít.

Có thể tưởng tượng được là sau khi tiếp tục thì số người tìm Bạch Minh càng tăng thêm, bây giờ cũng đã có vài tạp chí mời ông làm cố vấn rồi, còn có một vài tổ chức của Viện bảo tàng quốc gia mời ông gia nhập vào.

Trước đây, đây đều là những chuyện Bạch Minh không giám nghĩ đến.

- Cậu Lý, tôi quyết định, số vé của tôi trong mười ngày này đều quyên góp vào quỹ của cậu hết!

Bạch Minh chợt nói một câu, nét mặt cũng trở nên nghiêm túc.

Lần này là đến lượt Lý Dương thấy kinh ngạc.

Vé của Viện bảo tàng đến thời điểm này rất hiếm hoi, ngày nào cũng bán hết từ rất sớm, chỉ tính khoản này thôi đã là một món tiền rất lớn rồi.

Lý Dương kéo dài thêm 10 ngày cũng có nghĩa là tặng không cho Bạch Minh một khoản tiền lớn, khoản tiền này không nhỏ, tính ra một ngày cũng thu được mấy trăm vạn tiền bán vé.

Mười ngày là mấy nghìn vạn.

Bạch Minh không phải là Lý Dương, tổng tài sản của ông cũng không nhiều, ông có thể đưa ra quyết định nhanh như vậy thật không dễ dàng.

- Vậy tôi thay mặt mấy đứa trẻ đó cảm ơn ông!

Lý Dương gật đầu, hẳn hiểu tính khí Bạch Minh, ông đã nói như vậy, nếu Lý Dương từ chối sẽ rất tức giận, hơn nữa tiền sẽ không lấy về nữa.

- Thực ra số tiền này đều là của cậu, tôi quyên góp tiền của cậu, còn được tiếng tăm, là tôi cũng kiếm được nhiều rồi đó chứ!

Bạch Minh cười lớn, nét mặt lộ vẻ đắc ý, Bạch Minh trong lòng hiểu rất rõ, mọi người đến xem bảo bối chứ không phải xem Viện bảo tàng của ông, số tiền này ông không thể nhận được.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1115. Chương 1111 – Yếu Tố Đầu Tiên Để Mở Viện Bảo Tàng

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Cậu Lý, cậu đợi tôi một chút, tôi phải đi thông báo tin tốt lành này cho mọi người đã, cần phải thông báo sớm, ngoài ra mấy công ty xã hội cũng cần phải ký tiếp hợp đồng.

Xác định triển lãm tiếp tục, Bạch Minh lập tức hành động, ông ta là như vậy, bất kể làm chuyện gì cũng đều vội vàng, không muốn bỏ lỡ một chút thời gian nào cả.

- Không sao, ông cứ làm việc của mình đi, tôi cũng có việc khác cần làm.

Lý Dương cười nói, hần đến đây chỉ để xem thôi, ở đây cũng không có việc gì cần hần giúp.

Gặp mấy người Triệu Vĩnh xong thì Lý Dương rời Viện bảo tàng, hần vừa mới đi hải báo đã đăng tin buổi triển lãm kéo dài 10 ngày, bây giờ bắt đầu bán vé trong ba ngày.

Trang Hải báo này gây chấn động rất lớn, nhiều người cứ nghĩ hết hi vọng đã vội vàng chạy đến, thậm chí những người ủng hộ khác cũng bắt đầu muốn đặt vé để đến Bắc Kinh tham quan số bảo bối này.

Những người trong ngành rất tán đồng về việc triển lãm kéo dài này.

Những thần khí quốc bảo này, triển lãm thêm vài ngày nữa để cho nhiều người xem hơn nữa là chuyện tốt, một số người cũng bắt đầu kêu gọi Lý Dương nên mở một Viện bảo tàng tư nhân.

Từ hiệu quả của buổi triển lãm câu Bạch Minh có thể thấy, chỉ cần Viện bảo tàng của Lý Dương được thành lập thì sẽ không bao giờ lỗi.

Thậm chí có thể kiếm thêm không ít tiền, nếu Viện bảo tàng của Lý Dương lớn, có thể tiếp nhiều lượt khách thì chắc chắn sẽ kiếm được một món lời lớn, nhân dân cả nước đều muốn xem những bảo bối này.

Những bảo bối như thế, ai cũng xem hoài không biết chán.

Đương nhiên, thời gian dài, nếu muốn thịnh vượng như Bạch Minh đây thì không thể được, tuy nhiên nhân khí thì tuyệt đối không kém.

Sau khi ra khỏi Viện bảo tàng, Lý Dương liền đi hẹn gặp luật sư.

Hần giao giấy ủy quyền cho luật sư, những việc còn lại không cần phải bận tâm nữa, Tô Đào bỗng nhiên trở thành phú ông mà không biết gì hết.

Buổi chiều luật sư liền mang giấy tờ đến Thụy Tường Trai, vừa nhìn thấy hợp đồng chuyển nhượng cổ phần, phản ứng đầu tiên của Tô Đào là không dám tin đây là sự thật.

Nói thật, ông giúp ông chủ giữ lại một bảo bối quan trọng như vậy, nhưng Lý Dương lại không có bất kỳ biểu hiện gì, đến một chút tiền thưởng cũng không có, hôm qua đúng là ông ta có chút thất vọng, nhưng vẫn không coi nặng lắm chuyện này.

Chỉ là việc mà ông nên làm, dù sao thì Lý Dương cũng tín nhiệm ông hơn, tiền lương cộng đãi ngộ cũng đều rất tốt.

Lúc này ông mới biết là Lý Dương không hề quên mình, trực tiếp tặng cho ông một món quà lớn không thể tưởng tượng nổi, là nhân viên quản lý của Thụy Tường Trai, ông hiểu hơn ai hết tiềm lực phát triển của cửa hàng này.

Ba phần cổ phần bây giờ đã đáng giá mấy nghìn vạn rồi, tương lai thậm chí có thể hi vọng lên đến trăm triệu, Thụy Tường Trai đúng là có tiềm lực như thế.

Hợp đồng chuyển nhượng cổ phần Lý Dương đã ký rồi, sau khi Tô Đào ký xong là lập tức có hiệu lực, kể từ hôm nay, hần không phải là một người làm công nữa mà trở thành một ông chủ thực sự.

Ngày này đến sớm hơn so với ông tưởng tượng.

Lúc này Tô Đào cũng bắt đầu thấy vui mừng, cũng may là tập đoàn Phi Tường bị phá sản rồi, may mà người tiếp nối cửa hàng là Lý Dương, nếu là người khác thì e rằng ông sẽ không có ngày hôm nay.

Điều này cũng làm ông càng thấy cảm kích Lý Dương hơn, Tô Đào thầm thề nhất định sẽ đưa Thụy Tường Trai càng trở nên lớn mạnh hơn nữa, bây giờ, bây giờ ông không còn làm công cho người khác, sự nghiệp này cũng có một phần của ông trong đó.

Trong phòng đọc sách, Hà Lão ngồi một mình trên ghế sofa, ông nhíu mày lại như đang suy nghĩ điều gì đó.

- Ông, cháu về rồi!

Cửa chợt mở, Lý Dương bước vào, là ông gọi điện bảo hấn về.

- Đến đây ngồi đi!

Nhìn thấy Lý Dương, ông bớt nhíu mày đi, mặt tươi cười rạng rỡ.

- Ông, có phải là có tin của kiếm Truy Tinh không?

Lý Dương chưa ngồi đã vội vàng hỏi một câu, tìm kiếm Truy Tinh trước rồi toàn lực nghĩ cách đòi lại kiếm Trục Nhật, đây là sách lược mà hôm qua Lý Dương đã định sẵn.

Sau khi hai thanh kiếm này vào tay mình, thì cũng là lúc kiếm Thái A trùng hiện.

- Đừng có vội, một tin tốt và một tin xấu, cháu muốn nghe tin nào trước?

Ông cười lắc đầu, Lý Dương hơi ngần người, hấn chợt cười khỏ, ông cũng bắt đầu biết đùa với hấn rồi đấy, bây giờ hấn đang sốt ruột lắm.

- Tin tốt đi!

Lý Dương nghĩ một lúc rồi nói.

Ông cười:

- Kiếm Truy Tinh đúng là bị mấy người đào mộ trộm đào lên đồng thời bán cho người khác, theo lời khai báo của bọn hấn thì ông đã tìm ra được người mua thanh kiếm đó, hơn nữa cuối cùng xác định được thanh kiếm này giờ đang ở đâu!

- Thật sao, vậy thì tốt quá!

Lý Dương chợt kêu lên một tiếng, khuôn mặt lộ vẻ vui mừng, đây đúng là tin tốt mà còn là một tin vô cùng tốt.

Ông chính là ông, mới có một ngày mà đã tìm ra tung tích của kiếm Truy Tinh, thế này thì kiếm Truy Tinh không chỉ là một manh mối đơn giản mà là một sự thật rồi.

Chỉ cần biết được kiếm Truy Tinh đang ở đâu, bất kể thế nào thì Lý Dương cũng muốn lấy nó về, ba thanh kiếm đoàn tụ, ngày trùng hiện của kiếm Thái A đã không còn xa nữa.

Nhìn bộ dạng mừng rỡ của Lý Dương, ông liền lắc đầu.

- Đừng có mừng vội, người mua kiếm Truy Tinh là những người buôn lậu, mấy năm trước họ đã bán thanh kiếm này qua Hàn Quốc, bây giờ đang ở trong tay một ông chủ Hàn Quốc!

Nụ cười của Lý Dương chợt tắt hấn, hấn ngáy người ra nhìn ông.

- Đây là tin xấu mà ông nói sao?

Mặt Lý Dương đau khổ, chậm rãi nói một câu, ông gật đầu, đây đúng là cái tin xấu đó.

Biết được tung tích của kiếm Truy Tinh là một chuyện tốt, nhưng kiếm không ở trong nước mà lại bị bọn buôn lậu bán ra nước ngoài, điều này đúng là làm cho người ta rất sầu thảm.

Đây là quốc bảo, một quốc bảo chân chính, vì lợi ích mà ngay cả đến quốc bảo cũng bán đi, cái bọn buôn lậu này đúng thật là đáng hận.

- Đây là tài liệu về ông chủ đó, cháu xem đi!

Ông đẩy xấp tài liệu trước mặt về phía Lý Dương, trong vòng một ngày mà ông đã điều tra hết được mọi chuyện.

Hiệu suất của ông đúng là lớn hơn Lưu Cương nhiều.

Tài liệu rất hoàn chỉnh, số tài sản của ông chủ Hàn Quốc này không ít nhất cũng hai ba tỉ USD, bằng với hơn mười tỉ Nhân dân tệ, ở Hàn Quốc cũng coi như là một tỉ phú rồi.

Ông ta thích thu tàng, chơi thu tàng đã hai mươi mấy năm nay rồi, trong tay cũng có không ít bảo bối, trong đó đồ cổ của Trung Quốc là nhiều nhất.

Trong thu tàng ông ta thích nhất là gốm sứ và ngọc khí, điều này cũng giống với Lý Dương, ông chủ này lại tinh thông Trung Quốc, đến Trung Quốc mấy chục lần rồi, hình như đều là đến xem hàng.

Ông ta mua được không ít bảo bối từ tay bọn buôn lậu.

Ngoài ra người này cũng có một thực lực nhất định ở Hàn Quốc, số bảo bối mua lậu này đều được ông rửa sạch bằng những con đường khác nhau, giờ có đi kiện cũng không có kết quả gì.

Huống chi những vụ kiện thế này cũng không thể tiến hành được.

- Ông, cháu muốn đi Hàn Quốc một chuyến!

Lý Dương ngẩng đầu lên nhìn Hà Lão, dù thế nào thì biết được tung tích kiếm Truy Tinh là chuyện tốt, làm sao để lấy thanh kiếm này về là nhờ vào thực lực của Lý Dương.

Có thể dễ hấn biết được tung tích của ba thanh kiếm, hơn nữa lại có được một trong ba thanh, Lý Dương đã thấy thỏa mãn lắm rồi, nếu hai thanh kiếm kia cũng dễ dàng đến tay hấn như thế thì e rằng ngay đến cả ông trời cũng sẽ đổ kị với vận may của hấn.

- Đi thì không sao, nhưng cháu phải chuẩn bị cho tốt, người này thích ngọc khí là có lợi cho cháu, số Phỉ Thúy cháu có trong tay nhiều nhất trên thế giới!

Ông gật đầu, Lý Dương cũng không phải là không có ưu thế, ưu thế lớn nhất của hấn là ở chỗ Phỉ Thúy. Đặc biệt là số Phỉ Thúy đỉnh cấp đó, trên thế giới này không ai có thể vượt qua được hấn, nếu ông chủ Hàn Quốc này thích Phỉ Thúy, cũng lắm thì lấy ra một món Phỉ Thúy đẳng cấp để đổi lại thanh kiếm thôi.

Phỉ Thúy đỉnh cấp làm thành trang sức, đều là những bảo bối có tiền cũng không thể mua được.

- Dạ, cháu chuẩn bị rồi hai ngày sau sẽ đi!

- Cũng không cần vội, đi muộn cũng được, ông đã cho người đi điều tra thông tin cụ thể về người này rồi, biết địch biết ta dù sao vẫn tốt hơn.

Ông nhẹ lắc đầu, ông dày dặn kinh nghiệm hơn Lý Dương nhiều, làm bất cứ chuyện gì cũng suy nghĩ rất nhiều mặt, còn chuẩn bị rất kỹ lưỡng nữa.

Nhờ có ông chuẩn bị giúp, Lý Dương cũng rất yên tâm.

Từ phòng đọc sách của ông đi ra, Lý Dương liền lập tức lên mạng tìm thông tin về người này, ông chủ này tên là Cự Đông Thành, có nhiều tài sản như thế thì sao có thể không có danh tiếng gì được.

Quả nhiên Lý Dương đã tìm được thông tin của ông ta trên mạng.

Người này không chỉ là ông chủ mà còn là Thị Nghị Viên, đồng thời cũng là nhân vật quan trọng trong hiệp hội Thu tàng Hàn Quốc, có danh tiếng không nhỏ trong giới Thu tàng Hàn Quốc.

Ông ta còn tổ chức rất nhiều buổi triển lãm cá nhân, vật triển lãm có trên nghìn cái, chỉ tính đến số lượng bảo bối thôi thì người này cũng nhiều hơn Lý Dương rất nhiều.

Số bảo bối này đều không phải rẻ, có người tính qua, giá toàn bộ số bảo bối đó lên đến Một trăm tỉ Won, số tiền này cũng bang với mấy trăm triệu Nhân Dân tệ rồi.

Nếu vậy thì giá của mỗi bảo bối khoảng mười vạn, chỉ tính bình quân thôi cũng có thể thấy người này thu tàng toàn tinh phẩm.

Lý Dương còn để ý đến trong số tàng phẩm của ông ta thì gốm sứ và ngọc khí là nhiều nhất.

Gốm sứ là gốm sứ cổ Trung Quốc, Thanh Hoa là nhiều nhất, người này đúng là có cảm tình đặc biệt với Thanh Hoa, thậm chí còn có Nguyên Thanh Hoa nữa.

Ngoài gốm Thanh Hoa ra thì cao cổ ngọc là nhiều nhất, điều này làm cho Lý Dương thấy có điều gì đó không hay, người này thích cổ ngọc, chứ không phải là Phỉ Thúy hiện đại, cũng không biết là Phỉ Thúy đỉnh cấp có thu hút ông ta hay không.

Nếu như Phỉ Thúy đỉnh cấp không có tác dụng gì thì buộc phải nghĩ cách khác thôi.

Tuy nhiên đối với một người không thiếu tiền mà lại cực kỳ thích thu tàng thì cách tốt nhất là lấy vật hoán vật, nếu mua với giá cao thì rất khó và cũng không thể được.

Hai ngày sau đó Lý Dương ở trong nhà không đi ra ngoài.

Triển lãm đã tiếp tục, sôi nổi chắc chắn có, Bạch Minh có thể phụ trách tốt tất cả, vấn đề an toàn đã có mấy người Triệu Vĩnh nên Lý Dương rất an tâm.

Nhân lúc này hắn lại nghĩ đến chuyện tự mình mở Viện bảo tàng.

Lý Dương muốn mở Viện bảo tàng thì chắc chắn sẽ mở lớn nhất, cho dù là vật phẩm thu tàng của hắn hiện tại không nhiều lắm, nhưng không gian nhất định phải đủ rộng, có thể dung nạp được nhiều người.

Viện bảo tàng của Bạch Minh quá nhỏ mới bị kéo dài triển lãm, mỗi ngày chỉ có mấy nghìn người, nếu được như Viện bảo tàng của thầy Mã, hàng ngày có thể ra vào mấy vạn người, hoặc giống như Cố Cung, mười vạn người đều không thành vấn đề, triển lãm như thế mang lại ảnh hưởng sẽ càng lớn.

Không gian, là yếu tố Lý Dương suy nghĩ đầu tiên khi mở Viện bảo tàng, tuy nhiên tìm được một nơi rộng lớn như vậy ở Bắc Kinh không dễ, Hà Kiệt lại đi rồi, việc này chắc phải tự mình làm thôi.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1116. Chương 1112 – Thái Độ Đón Khách

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Ông Lý, chào mừng ông đến với Hàn Quốc!

Tại sân bay, đoàn chuyên gia Kim Xương Cửu của Viện bảo tàng Quốc gia đến đón tiếp, sau khi nhìn thấy một vài thanh niên đi ra liền chạy đến.

- Cảm ơn chuyên gia Kim!

Lý Dương cười bắt tay với Kim Xương Cửu.

Đây là một chuyên gia nổi tiếng của Viện bảo tàng quốc gia Hàn Quốc, người cần đón ở sân bay là Lý Dương, ngày thứ năm khi quyết định sẽ đến Hàn Quốc thì Lý Dương nhận được lời mời đến Hàn Quốc tham dự hoạt động, đợi sau khi triển lãm của Bạch Minh hoàn toàn kết thúc, Lý Dương liền đến Hàn Quốc.

Trong vòng mười mấy ngày, thông tin tình báo ông điều tra được càng cụ thể.

Ông chủ Hàn Quốc Cụ Đông Thành đó đúng là không yêu thích Phỉ Thúy bằng cổ ngọc, cái mà ông ta thích nhất vẫn là cao cổ ngọc, trong tay Lý Dương cho dù là có bảo bối như vậy nhưng cũng không thể đổi được.

Một bảo bối đạt được một thời gian nhất định, đừng nói là nhà nước không cho xuất cảnh, Lý Dương cũng không cho phép một món đồ như vậy từ tay mình để thất lạc ra nước ngoài, bảo bối mà cha ông để lại đã không còn nhiều nữa, mất đi một cái là thiếu một cái.

Tuy nhiên người này cũng có một đặc điểm giống với những người trong ngành khác, đó chính là nhìn thấy đồ tốt thì chân bước không đành.

Điểm này đối với Cụ Đông Thành lại rất nghiêm trọng, nhìn thấy bảo bối mà mình thích thì sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế để lấy về tay mình, mấy ngày nay ông đã điều tra ra được một món đồ đang làm ông ta phải sầu não.

Từng vì một vật gia truyền của nhà người ta mà ông ta đã làm cho cả nhà họ phải đi vào đường cùng, tiếc là chỉ biết điều này chứ không có bằng chứng gì, nếu không thì có thể lợi dụng điểm này để mưu tính rồi.

- Ông Lý, khách sạn chúng tôi đã chuẩn bị xong rồi, xin mời ông!

Kim Xương Cửu cúi người cười nói, vị chuyên gia Kim này đã từng tham gia đại hội giám bảo ở Canada, ông biết Lý Dương nên mới để ông ta đến đây đón.

Tuy nhiên cũng vì đã từng tham gia hoạt động đó mà ông càng quen và hiểu Lý Dương hơn.

Ông không như những chuyên gia tự đại trong nước, coi thường Lý Dương, cho rằng Lý Dương còn trẻ, tất cả những thành tích đó đều là do thời phồng lên thôi.

Ông hiểu hơn ai hết, thực lực của Lý Dương lớn như thế nào, những vị chuyên gia đến từ trên khắp thế giới, nhiều bảo bối như vậy, cũng chỉ có bốn người giám định tất cả món đồ đúng nhất.

Mà trong bốn người này, Lý Dương lại thể hiện tốt nhất.

- Cảm ơn!

Lý Dương gật đầu, Vương Giai Giai vẫn khoác lấy cánh tay hắn, còn Lưu Cương thì đứng bên cạnh.

Hải Đông và Triệu Vĩnh đứng đằng sau lưng hắn, hai bảo vệ lớn này rất xứng đáng với chức vụ của mình, sau khi triển lãm ở Viện bảo tàng kết thúc, thì cũng đã giải phóng cho họ, để họ có thể đi khắp nơi cùng Lý Dương.

So với việc bảo vệ những bảo bối kia thì bọn họ muốn đi theo Lý Dương hơn, đi cùng Lý Dương sẽ có càng nhiều chuyện hấp dẫn hơn nữa xảy ra.

Khách sạn cũng không xa, người Hàn Quốc lần này cũng không keo kiệt, chuẩn bị cho Lý Dương một phòng lớn trong khách sạn năm sao, thực ra Lý Dương có thể đến tham gia hoạt động lần này, thì bên vui nhất vẫn là Hàn Quốc.

Dù sao thì Lý Dương vẫn là một nhân vật nổi tiếng ở Trung Quốc và cả trên thế giới.

Lần này là Viện bảo tàng quốc gia Hàn Quốc tổ chức Hội giao lưu quốc tế, thời gian gần đây do chịu ảnh hưởng của Đại hội giám bảo quốc tế ở Canada, rất nhiều quốc gia đều tổ chức những hoạt động tương tự như thế.

Ví dụ như hoạt động ở tỉnh Vân Nam lần trước cũng là một hoạt động mang tính quốc tế.

Tuy nhiên những hoạt động này đều không thể sánh với hoạt động ở Canada, bây giờ người Hàn Quốc cũng không chịu cô đơn nên đã chuẩn bị tổ chức một hoạt động như thế, gửi giấy mời đến các chuyên gia trên khắp thế giới.

Là một chuyên gia mới đỉnh cấp trên thế giới, Lý Dương tất nhiên sẽ nhận được lời mời, chỉ là người Hàn Quốc cũng không ngờ Lý Dương vừa nhận được lời mời đã lập tức đồng ý, hơn nữa còn đến sớm hơn vài ngày.

Cho dù là một số người còn hoài nghi hay không tin tưởng Lý Dương nhưng lần này cũng cảm thấy vui mừng, cho rằng đây là một chuyện rất có thể diện.

- Ông Lý, tối ngày hôm sau còn có một vài bữa tiệc rượu tiếp đón nữa, hi vọng ông có thể tham gia!

Đưa Lý Dương về phòng xong, Kim Xương Cửu còn cung kính nói một câu.

Sự tôn kính này là xuất phát từ đáy lòng ông, chỉ là những người bên cạnh nhìn thấy Lý Dương trẻ như vậy thì ánh mắt tỏ vẻ xem thường.

Trong giới thu tàng, tuổi tác cũng là tài sản, Lý Dương trẻ hơn tất cả bọn họ, tất nhiên sẽ khó có được sự tôn trọng từ phía họ.

- Xin yên tâm, tôi sẽ đến!

Lý Dương cười, nhận được sự đồng ý của Lý Dương xong, Kim Xương Cửu vui vẻ ra về.

Hắn không biết là cho dù mình không đưa ra lời mời thì Lý Dương cũng sẽ đến tham gia tiệc rượu, sở dĩ đến Hàn Quốc sớm cũng là vì tiệc rượu lần này.

Tiệc rượu này Cụ Đông Thành cũng sẽ tham gia, hơn nữa còn trưng bày một vài bảo bối mà ông ta có, ông cũng đã hỏi thăm trước nên biết được trong lần trưng bày này có thanh kiếm Truy Tinh.

- Anh Lý, phòng không có vấn đề gì!

Hải Đông cẩn thận quan sát bên trong một vòng rồi nói với Lý Dương.

Lần này không phải là Lý Dương giả vờ thanh cao, cố tình đề cao an toàn lên đầu, lần này hắn đến là có nhiệm vụ, hơn nữa trên người hắn có không ít bí mật, điều cần làm vẫn là đề phòng người khác.

Trưa hôm sau, Lý Dương lại có mặt ở sân bay.

Lần này đến sân bay là Viện trưởng Ngô của Viện bảo tàng quốc gia, tuy nhiên vị Viện trưởng này uy lực cũng không cao lắm, ở Hàn Quốc có rất nhiều người như ông ta, ông ta so với Viện trưởng Hoàng của cố cung thì còn kém xa nhiều.

Viện trưởng Ngô không biết Lý Dương, nhưng người bên cạnh ông ta lại biết, nhìn thấy Lý Dương cũng đến sân bay, vị Viện trưởng này hơi ngạc nhiên, nhưng cũng không để ý lắm.

Ông ta chỉ chào Lý Dương một tiếng rồi đứng một bên đợi.

Nếu không phải vì bên họ tổ chức, gặp mà không nói gì thì thật mất lịch sự, đoán chắc là vị đại nhân này nhìn thấy Lý Dương cũng giả vờ là không thấy, điểm này có thể thấy được trong ngữ khí chào hỏi của ông ta.

- Viện trưởng, ông Lâm đến rồi!

Một người đứng bên cạnh Viện trưởng Ngô chợt đưa tay chỉ rồi nói, người dẫn đầu là một người đàn ông trung niên.

Nhìn thấy người trung niên này, Lý Dương cũng mỉm cười.

Hôm nay Lý Dương xuất hiện ở đây cũng là vì đón khách, người đón chính là vị khách trước mặt, Lâm Lang.

Lâm Lang vẫn chưa đến cửa ra đã đưa mắt nhìn xung quanh, sau khi nhìn thấy Lý Dương liền bước nhanh đến, cũng lúc này, Lý Dương và Viện trưởng cùng theo hướng cửa ra bước đến.

- Ông Lâm, chào mừng ông đến Hàn Quốc, sự hiện diện của ông là niềm vinh hạnh cho chúng tôi!

Viện trưởng Ngô bước trước một bước, ông cười ha ha chuẩn bị bắt tay với Lâm Lang, trong mắt ông ta, Lâm Lang đến từ Canada quan trọng hơn Lý Dương đến từ Trung Quốc nhiều.

- Cảm ơn!

Lâm Lang lịch sự cười bắt tay với ông ta. Nói vài câu rồi lại đưa mắt nhìn về phía sau.

Lúc này Lý Dương đang đứng sau lưng ông, nhìn thấy Lý Dương, Lâm Lang cười rạng rỡ.

Nói câu xin lỗi với Viện trưởng rồi Lâm Lang liền đi về phía sau, ôm chầm Lý Dương một cái rồi hai người vui vẻ đứng ở đó nói chuyện.

- Tiểu tử cậu, bây giờ lại bày trò gì vậy, đừng nói với tôi là quan hệ giữa cậu với bọn họ rất tốt mới giúp họ lộ diện, tôi biết là từ trước tới giờ cậu với họ chưa hề có qua lại gì cả!

Lâm Lang thắc mắc ghé sát tai Lý Dương nói một câu.

Sở dĩ lần này Lâm Lang đến Hàn Quốc tham gia hoạt động này đơn thuần là vì Lý Dương, sau khi ông nhận được giấy mời thì vứt qua một bên, chuẩn bị bảo người lịch sự từ chối.

Nhưng đúng lúc này thì ông nhận được điện thoại của Lý Dương, là Lý Dương bảo ông cùng đến tham dự hoạt động này.

Điều này mới làm cho ông thay đổi chủ ý, cuối cùng nhận lời mời của Hàn Quốc.

Cũng có thể nói, ông xuất hiện ở đây là vì có Lý Dương, chứ không phải vì ông Viện trưởng Ngô gì đó, thái độ của ông dành cho hai người này rõ ràng là có sự khác biệt.

Hai người đứng đó vui vẻ nói chuyện, Viện trưởng Ngô và mấy người đi cùng ông thì lại thấy bối rối và khó chịu vô cùng.

Người mà bọn họ đến đón lại coi bọn họ như không khí, vui vẻ đi nói chuyện với người khác, còn là người lúc trước bị bọn họ coi thường nữa chứ. Sắc mặt của Viện trưởng Ngô thậm chí còn thấy nóng bừng bừng nữa.

Nên nhớ là bọn họ mới là người tổ chức, lần này là đến tham dự hoạt động của bọn họ.

Giận thì giận nhưng bọn họ cũng không dám làm gì Lâm Lang.

Ảnh hưởng của Lâm Lang đối với quốc tế còn lớn hơn Lý Dương nhiều, đặc biệt là trong ngành này, từ thành công của Đại hội giám bảo Canada thì biết.

Nếu chỉ là chính phủ Canada đơn phương tổ chức thì sẽ không bao giờ có nhiều người đi như vậy, hướng hồ chỉ là nhiều chuyên gia đỉnh cấp.

Rất nhiều người vì Lâm Lang mà đến, kể cả Lý Dương.

- Ông Lâm, khách sạn đã chuẩn bị xong rồi, chúng tôi đã sắp xếp cho ông ở phòng Tổng thống!

Viện trưởng Ngô ra hiệu cho một người đứng bên cạnh mình, người đó liền lập tức đến bên cạnh Lâm Lang nói.

- Phòng Tổng thống?

Lâm Lang hỏi lại một câu, Lý Dương thì từ từ quay đầu lại.

Đến sân bay đón hẳn chỉ là một chuyên gia, nhưng đến sân bay đón Lâm Lang lại một Viện trưởng, phòng hẳn ở chỉ là phòng bình thường, còn Lâm Lang thì được phòng Tổng Thống.

Điều này có thể cho thấy Hàn Quốc không mấy coi trọng sự xuất hiện của hắn, bọn họ chỉ là cần danh tiếng của hắn thôi.

Đã như vậy thì Lý Dương không thể nhiệt tình làm những chuyện mà bọn họ không thấy cảm kích được.

Dù sao thì mục đích đến lần này của hắn không phải là Hội giao lưu gì cả, chỉ cần có thể lấy kiếm Truy Tinh về là được rồi.

Gọi Lâm Lang cùng đến chính là chủ ý của ông.

Người Hàn Quốc bài ngoại, đặc biệt là đối với người Trung Quốc, rất nhiều người xem thường người Trung Quốc, đất nước phụ thuộc vào Trung Quốc mấy nghìn năm nay luôn muốn chứng minh với bên ngoài rằng mình mạnh hơn Trung Quốc, về cách làm khó tránh khỏi có phần cực đoan.

Tuy nhiên có Lâm Lang đi theo thì lại khác, Lâm Lang là người Hoa Kiều, nhưng sang Canada đã rất lâu rồi, thậm chí là từ mấy đời trước kia.

Ngoài Lâm Lang ra, lần này cũng có một vài người nữa sẽ đến, bọn họ đơn thuần là đến vì Lý Dương, đơn giản mà nói là đến đỡ lưng, để cho Lý Dương có thể dễ bề thực hiện kế hoạch.

Bây giờ xem ra, ông suy nghĩ rất có lý, buổi đón khách đơn giản thôi cũng có thể thấy được rất nhiều vấn đề.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1117. Chương 1113 – Kiếm Thiên Tùng Vân Và Vòng Tay Hắc Long

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Thế ông Lý ở khách sạn gì?

Lâm Lang hỏi ngược lại một câu, ông ta là một người thông minh, thái độ của Lý Dương cũng giúp ông phần nào đoán được.

Từ chỗ Lý Dương không cùng với Viện trưởng Ngô đến đón mình là ông cũng biết được một vài vấn đề, Lâm Lang có thể nắm giữ một gia tộc lớn, đồng thời làm cho nó lớn mạnh hơn, tất nhiên sẽ có kinh nghiệm của một người đi trước.

- Ông Lâm, cái này, tôi cũng không rõ nữa!

Tên nhân viên đó hơi bối rối, anh ta là người được Viện trưởng trọng dụng, từ trước đến giờ vẫn theo Viện trưởng, lúc Lý Dương đến không phải là hắn đến đón, chuyện này thực sự là hắn không biết.

- Ông Lâm, nơi ở của ông Lý chúng tôi đã sắp xếp xong rồi, ông hãy cùng chúng tôi đến khách sạn đi!

Viện trưởng Ngô bước đến nói một câu, lúc này buộc ông ta phải lộ diện.

- Viện trưởng Ngô, cảm ơn ông, ông Lý đây thực ra là bạn làm ăn của tôi, đúng lúc chúng tôi cần bàn một vài chuyện làm ăn, tôi thấy căn phòng Tổng Thống không cần dùng nữa đâu, nếu tiện thì có thể sắp xếp phòng tôi ở bên cạnh phòng Lý Dương, Lâm Lang tôi sẽ cảm kích vô cùng!

Lâm Lang cười lắc đầu.

Ông ta nói rất lịch sự, nhưng lại cứng rắn, tuy nhiên những điều nói ra đều là sự thật, không ở phòng Tổng Thống của ông, chỉ là muốn ở cùng với bạn làm ăn của mình, lý do này nghe cũng được.

- Ông Lâm, ông cứ nói đùa...

- Tôi nói thật đấy, nếu không được thì ông cứ giữ phòng Tổng Thống lại cho tôi, tuy nhiên tôi sẽ tự thuê một phòng khác bên cạnh phòng Lý Dương.

Viện trưởng Ngô chưa nói hết lời thì đã bị Lâm Lang chặn ngang lại.

Làm vậy, có chút bất lịch sự, hoàn toàn khác với phong cách thường nhật của Lâm Lang.

Tuy nhiên Lý Dương đáng để ông làm như thế, Viện trưởng Ngô đừng nghĩ mình là Viện trưởng của Viện bảo tàng Quốc gia, trong mắt Lâm Lang, ông ta chẳng là gì cả, không bằng một phần trăm Lý Dương nữa.

Thực ra vị Viện trưởng này trình độ cũng bình thường thôi, ông xuất thân từ hành chính, người như thế này trong ngành thường không được người ta tôn trọng cho lắm.

Cho dù là có thì cũng chỉ là trên phép lịch sự thôi, đối với một người có một trình độ nhất định thì người ta vẫn tin và phục hơn.

- Vậy thì được, ông Lâm, tôi lập tức sẽ sắp xếp cho ông, bây giờ ông có muốn đến khách sạn luôn không, đã có xe chờ sẵn bên ngoài rồi!

Viện trưởng Ngô trong lòng rất tức giận, cuối cùng đành phải lắc đầu.

Lâm Lang thật sự là người ông ta không thể đi làm khó được.

Lâm Lang là người Canada không sai, tuy nhiên lại có quan hệ thân thiết với nhiều nghị viên Hàn Quốc, ông ta còn có quan hệ với rất nhiều tài phiệt Hàn Quốc nữa.

Ví dụ như tập đoàn Tam Tinh, Hiện Đại vv..., bọn họ ở Canada có rất nhiều mối làm ăn với Lâm Lang.

Còn ở Hàn Quốc cũng có một phần đầu tư của Lâm Lang, một người như vậy hoàn toàn không phải là người ông có thể đi đắc tội được.

- Được, làm phiền ông rồi!

Lâm Lang gật đầu, những việc cần làm ông đã làm rồi, cuối cùng thì Viện trưởng Ngô vẫn phải giữ thể diện cho mình.

Tuy nhiên đây không phải là cho ông thể diện, là cho hoạt động lần này thể diện, bất kể bọn họ tổ chức hoạt động lần này vì mục đích gì, có thể đạt đến hiệu quả là tốt rồi.

Hoạt động như vậy, quả thực có một tác dụng nhất định đối với giao lưu quốc tế.

Viện trưởng Ngô cũng coi như được nhẹ nhõm, nếu ông ta đến người cũng không đón được thì thật là quá mất mặt, trước khi Lâm Lang lên xe lại nói chuyện với Lý Dương thêm vài câu nữa, sau cùng đi về khách sạn cùng họ.

Lâm Lang không cùng mình về khách sạn nhưng Lý Dương cũng không hề để tâm.

Thái độ của Lâm Lang đã nói rất rõ, có Lâm Lang bên cạnh có rất nhiều chuyện sẽ thay đổi, Lý Dương không chỉ khâm phục ông của mình, mọi mặt đều suy xét vẹn toàn.

Lúc chuẩn bị lên xe, Viện trưởng Ngô còn nhìn Lý Dương một cái.

Trong lòng ông ta hơi do dự, nhưng ông ta xuất thân hành chính, dựa vào nịnh hót lấy lòng để lên chức không sai, tuy nhiên những người như vậy đều có một điểm chung.

Bọn họ rất thông minh, da mặt cũng cực dày, bất kể chuyện gì có lợi cho mình đều dám làm.

Viện trưởng Ngô đã hiểu, lúc trước ông coi thường Lý Dương, đó là một hành động sai lầm, tuy nhiên cũng may mà sai lầm này không để lại hậu quả nghiêm trọng.

Ông ta lúc này đã bắt đầu suy nghĩ, làm thế nào để cải thiện quan hệ giữa ông ta với Lý Dương, đồng thời lợi dụng quan hệ này để trục lợi cho mình.

Tất cả những điều này tất nhiên Lý Dương không biết.

Đợi khi về đến khách sạn, Lý Dương nhận được thông báo là phòng hắc đã được đổi, từ phòng bình thường qua phòng hạng sang, tuy là không phải phòng Tổng Thống nhưng tốt hơn phòng bình thường rất nhiều.

Phòng này có ba phòng ngủ, đến cả mấy người Hải Đông cũng có thể ở cùng.

Sau đó Viện trưởng Ngô liền chạy đến nói chuyện với Lý Dương. Thái độ của ông ta với Lý Dương lần này hoàn toàn khác khi còn ở sân bay, thân thiết giống như bạn bè lâu năm không gặp vậy, đến Lý Dương cũng nghi ngờ là bọn họ có phải đã quen nhau từ trước không.

Tuy nhiên thái độ của Viện trưởng Ngô vẫn không thể thay đổi cách nhìn của những người khác đối với Lý Dương, mấy người kia vẫn còn nhìn Lý Dương với ánh mắt xem thường.

- Được rồi, bây giờ không có người ngoài, có gì thì cứ trực tiếp nói ra đi!

Phòng hạng sang có phòng sách riêng, bây giờ chỉ có Lâm Lang và Lý Dương ở trong phòng sách, Lâm Lang đang ngồi nhâm nhi Đại Hồng Bào mà mình mang đến.

- Gọi ông đến tham dự thêm một hoạt động thôi, có cái gì đáng nói đâu?

Lý Dương cười hi hi, hắc cũng cầm tách trà lên, từ khi hắc cùng Lâm Lang hợp tác mở xưởng thì quan hệ lại gần gũi hơn một chút, quan hệ không bằng với Sang Dala nhưng so với những người khác thì tốt hơn nhiều.

Lâm Lang nhìn Lý Dương không mấy thiện cảm.

- Nếu cậu không nói, là tôi về liền, tôi không tin là cái hoạt động rách này lại có thể thu hút cậu đến?

- Biết là cái gì cũng không giấu được ông mà, thực ra lần này tôi đến đây là vì một bảo bối, bảo bối mà tôi yêu thích đang ở trong tay người Hàn Quốc, tôi sợ một mình không làm nổi, nên mời Lâm đại nhân cùng đến giúp sức!

Lý Dương cười hi hi nói, Lâm Lang ngẩng đầu lên nhìn hắn rồi lại lắc đầu.

- Tôi biết là cậu không thật tâm đến để tham gia hoạt động của họ mà, tuy nhiên bảo bối mà cậu thích, chắc chắn sẽ không kém, là bảo bối gì vậy, nó đang ở trong tay ai?

Lâm Lang nhìn Lý Dương vẫn mười phần kính phục.

Thực lực của Lý Dương thì không có gì để nói nữa, đứng thứ nhất thế giới, hơn nữa vận may của Lý Dương cũng cực tốt, người thích thu tàng mà không có vận may thì không được.

Điều làm cho Lâm Lang coi trọng nhất vẫn chính là tuổi tác của Lý Dương.

Lâm Lang biết quá khứ của Lý Dương, rất tầm thường, sau khi cùng Hà Lão mới hoàn toàn thay đổi vận mệnh của mình, Hà Lão là một người thầy nổi tiếng, Lâm Lang rất khâm phục ông, nhưng nếu không phải Lý Dương có tài năng thiên phú, thì viên ngọc này cũng không thể điêu khắc thành tài được.

Chỉ trong mấy năm, mà Lý Dương đã trưởng thành như vậy, Lâm Lang cũng như những người khác đều nhìn thấy tương lai tươi sáng của Lý Dương.

Tương lai, Lý Dương có thể nổi tiếng khắp thế giới, danh tiếng truyền khắp muôn đời.

Với một người như vậy cần phải sớm thiết lập quan hệ.

Từ sau khi Lâm Lang xác định được tương lai huy hoàng của Lý Dương, liền chủ động làm thân với hắn, đồng thời có được rất nhiều thành quả.

Đối diện với một Viện trưởng cũng chẳng ra gì, và một hoạt động mình không coi trọng, Lâm Lang tất nhiên sẽ chọn Lý Dương, hôm nay ông ta có hành vi như vậy cũng không có gì là khó hiểu.

- Kiếm Truy Tinh, ở trong tay của Cụ Đông Thành!

Lý Dương đặt tách trà xuống rồi nói.

- Là một trong ba thanh kiếm Thái A theo lời truyền sao?

Lâm Lang chau mày, cảm giác của ông ta là đúng, có thể lọt mắt Lý Dương nhất định không phải là một bảo bối bình thường.

Lý Dương trực tiếp gạt đầu:

- Đúng vậy, tôi rất muốn có thanh kiếm này, vì vậy lần này muốn nhờ ông giúp đỡ!

Kiếm Truy Tinh cũng không phải là bí mật gì, rất nhiều người đều biết, Lâm Lang cũng vậy, cũng đã từng có hứng thú với thanh kiếm này, tiếc là Cụ Đông Thành hoàn toàn không có ý muốn nhường lại, sau cùng thì ông cũng từ bỏ.

- Cụ Đông Thành không dễ đối phó đâu, cái tên này cố chấp vô cùng, muốn có được đồ trong tay hắn khó lắm!

Lâm Lang thở dài, ông ta cũng đã từng gặp Cụ Đông Thành, vì vậy càng hiểu rõ, muốn lấy bảo bối từ tay hắn thật không dễ dàng gì.

- Dù có khó thế nào cũng phải thử một lần, buổi tiệc rượu ngày mai Cụ Đông Thành sẽ mang thanh kiếm này đến!

- Tôi hiểu rồi, trước tiệc rượu, tôi sẽ đi thăm dò giúp cậu!

Lâm Lang gạt đầu, Viện trưởng Ngô có nói chuyện tiệc rượu với ông, ông cũng không hoàn toàn đồng ý, chỉ là xem tình hình thế nào, cơ hội sẽ đi.

Thực ra ông muốn biết là đang có chuyện gì, vì sao Lý Dương lại bảo ông đến đây.

Hôm nay hiểu được tất cả rồi tất nhiên sẽ không từ chối.

- Ông Lâm, cảm ơn ông nhiều!

Lý Dương cười, Lâm Lang rất hiểu ý người khác, Lý Dương vừa mới nói một cái là ông ta đã hiểu ra vấn đề.

Được Lâm Lang giúp đỡ, thì sẽ tiện lợi nhiều đường.

- Cậu với tôi mà còn khách sáo vậy sao?

Lâm Lang cười lớn, thăm dò tình ý, cũng không có gì khó mà còn làm cho Lý Dương thấy mang ơn nữa chứ.

Được Lâm Lang giúp sức, Lý Dương càng có lòng tin hơn, về có thể ngủ một giấc ngon rồi.

Sáng hôm sau, Lý Dương dẫn Vương Giai Giai đến phố Se-un, xem phòng cảnh ở đây thế nào.

Tiệc rượu buổi tối được tổ chức trong khách sạn, nhằm mở đường cho Lý Dương, trước tiệc rượu, Lâm Lang liền đi gặp Cụ Đông Thành.

Thể diện của Lâm Lang vẫn rất lớn, Cụ Đông Thành có ở nhà liền tiếp ông ta.

Sau một tiếng, Lâm Lang mới rời đi, tuy nhiên trước lúc rời đi vẻ mặt ông rất không vui.

- Kiểm Thiên Tùng Vân và vòng tay Hắc Long?

Mới nói chuyện điện thoại một lúc, Lý Dương đã kinh ngạc kêu lên, mọi người xung quanh đều quay lại nhìn hắn.

May mà Lý Dương nói tiếng Trung, người nghe hiểu không nhiều, thậm chí nghe còn không hiểu nữa, nên cũng chẳng thèm quan tâm.

Vương Giai Giai lo lắng nhìn Lý Dương, Lưu Cương cũng trở nên nghiêm nghị.

Hôm nay Lâm Lang đi do thám tình hình, bọn họ đã nghe Lý Dương nói rồi.

Lúc này Lâm Lang gọi điện thoại đến, bỗng nhiên nói đến hai bảo bối, bọn họ đều có một dự cảm không lành.

Hai món đồ này đều là bảo bối tốt của Lý Dương, vòng tay Hắc Long còn là vật đính ước giữa Vương Giai Giai và Lý Dương, lúc ở trong nước Vương Giai Giai đều mang nó.

Lần này ra nước ngoài, nhằm đề phòng nên cô mới để nó ở nhà, lúc trở về lập tức mang vào lại liền.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1118. Chương 1114 – Chắc Hẳn Đây Là Ông Lý Dương

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Gọi điện nói chuyện một chút thì Lý Dương tắt máy.

- Đi thôi, chúng ta đi về trước!

Lý Dương không giải thích gì, Vương Giai Giai và Lưu Cương cũng không hỏi thêm, mấy người lập tức trở về, chuẩn bị lên xe về khách sạn.

Trên xe, mặt Lý Dương trở nên âm u rất khó coi.

Sau khi Lâm Lang từ chỗ Cụ Đông Thành đi ra, liền lập tức thông báo tin xấu này cho hắn, việc thăm dò của Lâm Lang đã thành, tiếc là ông ta đánh giá hơi thấp lòng tham của Cụ Đông Thành.

Sau khi biết được người cần kiếm Truy Tinh là Lý Dương, ông ta lại thừa nước đục thả câu.

Cụ Đông Thành muốn kiếm Thiên Tùng Vân và vòng tay Hắc Long để đổi lấy kiếm Truy Tinh.

Điều này cũng làm cho Lâm Lang suýt nữa thì nôn ra máu, không lật mặt ngay lúc đó với Cụ Đông Thành đã là tốt lắm rồi, cũng không cần phải tiếp tục chuyện trò nữa, sau khi ra về, Lâm Lang liền nói chuyện này với Lý Dương.

Nói trong điện thoại cũng không tiện, nên Lâm Lang hẹn Lý Dương về khách sạn rồi nói tiếp.

Vì vậy Lý Dương mới không nói gì mà lập tức về khách sạn, đây mới là chuyện quan trọng nhất trong chuyến đi Hàn Quốc lần này của hắn.

- Lý Dương, lần này là do tôi sơ ý!

Nhìn thấy Lý Dương, Lâm Lang liền thở dài, ông ta về sớm hơn Lý Dương mấy phút.

Việc thăm dò của Lâm Lang rất thuận lợi, chỉ có điều là để lộ thân phận người mua là Lý Dương ra, điều này cũng bình thường thôi, dù sao thì người cần giao dịch với Cụ Đông Thành vẫn là Lý Dương.

Lúc đó ông ta còn nghĩ, nếu thuận lợi, thì trong hai ngày có thể hoàn thành xong chuyện này để quay về sớm.

- Ông Lâm, ông đừng nói như vậy, tôi cũng không ngờ là tìm ông ta lại đen như thế!

Lý Dương lắc đầu, hắn hiểu ý của Lâm Lang.

Nếu Lâm Lang không để lộ Lý Dương ra, chỉ dùng danh tiếng của mình để đến tìm Cụ Đông Thành, có thể sẽ dùng được một món đồ khác để thay thế.

Cho dù phải trả giá một chút cũng được, chỉ là không ai nghĩ đến chuyện này cả, lúc đó Lý Dương và Lâm Lang cũng không ý thức được, thay một người sẽ có thay đổi như thế nào.

Nếu là tìm Cụ Đông Thành không đen như vậy, thì chuyện này cũng thành rồi, Lý Dương định sẽ đưa ra giá cao hơn so với bảo bối này, Cụ Đông Thành vẫn được lợi.

Tuy nhiên bây giờ tất cả đã muộn rồi, ngay đến một người thông minh như Lâm Lang cũng không ngờ sau khi Cụ Đông Thành biết được người mua là Lý Dương thì lại dám đưa ra cái giá như vậy.

Kiểm Thiên Tùng Vân là bảo bối mà Thiên hoàng Nhật Bản có nằm mơ cũng muốn có nó.

Vì bảo bối này mà người Nhật đã nhiều lần xuất động, cho đến hôm nay Thanh Mộc Vị Ương vẫn còn đang hoạt động, nghĩ trăm phương ngàn kế để lấy lại Bảo kiếm từ tay Lý Dương.

Tuy nhiên, vì bị Lý Dương uy hiếp, Thanh Mộc Vị Ương và cả Thiên Hoàng Nhật Bản đều không dám có hành vi gì quá đáng.

Bọn họ không thể chịu nổi hậu quả khi thần khí của Thiên Hoàng bị hủy diệt.

Một bảo bối như vậy, đối với Hoàng thất Nhật Bản mà nói thì có thể hi sinh tất cả vì nó, Cụ Đông Thành cũng dám mở miệng, lúc đó Lâm Lang không biết là hắn đang nghĩ gì nữa.

Điều làm Lâm Lang không ngờ đến nữa là, có một thần khí như vậy vẫn chưa đủ, hắn lại còn đòi thêm vòng tay Hắc Long nữa.

Vòng tay Hắc Long là vòng tay Long thạch đỉnh cấp, mà còn là kiệt tác của Tông sư Trần Vô Cực, thần khí của ông ta đã đăng lên báo và mạng của nhiều nước trên thế giới.

Đây vốn là một bảo bối vô giá, không thể dùng tiền để tính được, Cụ Đông Thành muốn đổi Bảo bối này lại thanh kiếm của hắn, lúc đó biểu hiện của hắn còn giống như là mình bị thiệt vậy.

Nếu không phải là Lâm Lang kiếm chế tốt thì lúc đó đã cho hắn một quả đấm vào mặt rồi.

- Haiz, bây giờ nói những điều này cũng đã muộn rồi, Lý Dương, cậu có còn cách nào khác không, hàng đổi hàng tôi thấy hơi khó đấy!

Lâm Lang thở dài, cái giá mà Cụ Đông Thành đưa ra không thể nào có thể bớt được nữa, cho dù là giá cả trên trời trả tiền dưới đất thì cũng không bằng yêu cầu của hắn.

Huống chi, hắn ác tâm như thế, cho Lý Dương là Khải Tử để đem ra chơi, Lý Dương cũng không thể đi đàm phán thêm với hắn nữa.

Trước khi đến đây, Lý Dương và ông đã bàn luận rất nhiều chuyện có thể phát sinh, cũng có nghĩ đến việc Cụ Đông Thành sẽ thừa nước đục thả câu, chỉ là hai người không ngờ cái câu này lại lớn như thế.

Trao đổi không thành thì đành phải dùng cách khác thôi, cũng có thể là những thủ đoạn hơi quá đáng, những điều này Lý Dương hoàn toàn không muốn làm, đặc biệt ở đây là Hàn Quốc, một cái không tốt cũng sẽ ảnh hưởng đến bản thân mình.

Chỉ là sự việc đã đến nước này thì cũng không còn cách nào khác.

- Vậy buổi tiệc rượu tối nay cậu có tham gia không?

Lâm Lang lại hỏi một câu, tiệc rượu tối nay đúng là có triển lãm bảo bối của Cụ Đông Thành, Cụ Đông Thành không giống như những nhà thu tàng khác, hắn rất thích thể hiện.

Hắn thích đem bảo bối của mình đi triển lãm khắp nơi nhằm thể hiện đẳng cấp và năng lực của mình.

Hôm nay cũng như vậy, nhận được lời mời của Viện bảo tàng, hắn liền đồng ý đem một trăm bảo bối tốt của hắn ra, danh sách cũng đã giao cho Viện bảo tàng, số bảo bối này giá đều không thấp, người trong Viện bảo tàng rất coi trọng chuyện này.

Ngoài triển lãm bảo bối của hắn ra, còn có một vài thương gia giàu có khác quyên góp một vài món đồ nhỏ, lúc đó sẽ bán đấu giá tại chỗ, số tiền bán được cũng sẽ quyên góp làm từ thiện.

Đây cũng là chủ ý của Viện trưởng Ngô, muốn nhân cơ hội này đề cao hình tượng của Viện bảo tàng.

Dù sao thì cũng không phải ông ta bỏ tiền ra, mà lại còn được tiếng, chẳng thiệt đường nào cả.

- Đi, nhất định phải đi!

Lý Dương gật đầu, tiệc rượu tối nay chắc chắn phải đi, thứ nhất là hắn muốn xác định thanh kiếm đó có thật là kiếm Truy Tinh không, chỉ dựa vào thông tin thôi vẫn chưa chắc, đây là cơ hội để hắn có thể tiếp xúc thanh kiếm được gần hơn.

Thứ hai, Lý Dương cần phải xác định thanh kiếm này có được bảo vệ hoàn thiện hay không.

Dù sao thì đối phương cũng biết đây là một trong ba thanh kiếm Thái A, trong lời truyền về kiếm Thái A có Thủy Hoàng địa cung, lỡ may mà bọn họ tin vào điểm này, rồi có gắng phá hỏng nó thì phiền phức to.

Không chỉ là kiếm Thái A không được thuận lợi khôi phục, bản đồ Thủy Hoàng địa cung cũng rất có khả năng rơi vào tay bọn họ.

- Vậy được, tối nay tôi sẽ đi cùng cậu, lần này cứ để cho hắn tự đắc đi, sau này có cơ hội chúng ta sẽ cho hắn biết mặt!

Lâm Lang gật đầu, hậm hực nói một câu.

Lần này Lý Dương trao đổi thất bại, nhưng người mất mặt nhất lại là hắn ta, thậm chí có thể nói là người trung gian, Cụ Đông Thành đưa ra điều kiện như vậy thì một chút thể diện của hắn cũng không còn.

Lúc này Lâm Lang rất hận tên này, bị Lâm Lang để ý, chắc chắn sau này hắn cũng sẽ gặp bất hạnh thôi.

Người như Lâm Lang lúc báo thù thì không ai có thể đề phòng được, nhiều năm qua, không biết bao nhiêu đối thủ cạnh tranh đã gục dưới tay ông, đây mới là uy danh của Lâm Lang.

- Cũng được!

Lý Dương gật đầu, có Lâm Lang đi theo cũng tốt cho hắn.

Lần này vì chuyện lấy lại kiếm Truy Tinh, Lý Dương cũng không nghĩ nhiều nữa, chỉ cần không vi phạm nguyên tắc, thì bất cứ điều kiện có lợi nào hắn đều lợi dụng.

Thời gian từ từ trôi, cả buổi chiều, Lý Dương và Lâm Lang đều không ra ngoài.

Thanh kiểm đó bây giờ chỉ cần xem một cái là được rồi.

- Ông Lâm, vị này chắc hẳn là ông Lý Dương?

Chào Viện trưởng Ngô xong, Cụ Đông Thành nhìn khắp phòng khách một lượt, sau khi nhìn thấy Lâm Lang và Lý Dương, mắt ông ta chợt sáng lên liền bước đến đó.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1119. Chương 1115 – Kinh Ngạc Bất Ngờ

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Tôi là Lý Dương!

Lý Dương chủ động đưa tay ra mặt, khuôn mặt cười rạng rỡ, nhìn nụ cười này không biết là tâm trạng của hắn đang như thế nào.

Lý Dương hôm nay không còn như lúc trước nữa, hỉ nộ ái ố đều không biểu hiện ra mặt, cho dù biết là Cụ Đông Thành thừa nước đục thả câu, nhưng lúc này Lý Dương cũng không biểu hiện ra.

- Ông Lý, vinh hạnh, vinh hạnh!

Biểu hiện của Cụ Đông Thành có phần làm cho Lý Dương và Lâm Lang thấy mơ hồ, ông ta rất nhiệt tình, còn chủ động bắt tay với Lý Dương, còn nói mấy câu khen ngợi nữa.

Suýt nữa là khen Lý Dương lên tận trời rồi.

- Ông chủ Cụ, có gì ông cứ trực tiếp nói ra đi!

Lâm Lang chợt nói một câu, giọng hơi danh thép, hôm nay Cụ Đông Thành làm mất mặt ông, Lâm Lang tất nhiên cũng sẽ không để cho đối phương được đẹp mặt.

Trong lòng Lâm Lang, Cụ Đông Thành giờ đã trở thành kẻ địch rồi, mà đã là kẻ địch thì cần phải đả kích, phải tiêu diệt.

Sau này Lâm Lang có vô khối thủ đoạn để đối phó với hắn.

- Ông Lâm, ông đừng giận, Trung Quốc có câu Sinh ý bất thành nhân nghĩa tại, tôi biết ông Lý muốn có thanh kiếm đó, nhưng ông Lâm cũng biết kiếm Truy Tinh là một trong ba thanh kiếm Thái A, ở trong nó còn có cất giấu một bí mật lớn.

Cụ Đông Thành cười hi hi, không hoàn toàn để ý đến thái độ của Lâm Lang.

Lâm Lang và Lý Dương vốn vẫn còn đang tức giận, không ngờ Cụ Đông Thành vừa mới gặp họ đã chủ động nhắc đến chuyện này.

- Ông chủ Cụ, tôi cần nhắc nhở ông một điều, cái bí mật mà ông nói đó, chỉ là lời đồn mà thôi, chưa ai chứng thực được điều đó cả.

Lâm Lang lạnh lùng nói một câu, ý của Cụ Đông Thành ông hiểu rất rõ.

- Ông Lâm, ông đừng nói như thế, có chứng thực hay không thì tôi tin ông Lý đây nhất định hiểu rõ, hơn nữa, cho dù là không có chứng thực, đây dù sao cũng là lời đồn nghìn năm rồi, trong lời đồn này có mang một bảo bối không phải bình thường!

Cụ Đông Thành không hề để ý, hắn lắc đầu, lúc nói hắn không nhìn Lâm Lang mà là nhìn Lý Dương.

- Ông chủ Cụ, có gì ông có thể nói rõ ra được không?

Lý Dương cười, Cụ Đông Thành lúc này dùng tiếng Hán để nói, ông ta không hổ là người nhiều lần đến Trung Quốc, nói Tiếng Trung rất chuẩn, giỏi hơn những người Hàn Quốc khác nhiều.

- Ông Lý là người thẳng thắn, vậy thì tôi cũng nói thẳng!

Cụ Đông Thành cười hi hi rồi nói tiếp:

- Tôi tin, ý nghĩa của Lăng Thủy Hoàng thì bất cứ ai trên thế giới này cũng biết, muốn có được manh mối này không thể nào không trả một cái giá nhất định!

Nói xong Cụ Đông Thành không nói thêm gì nữa, hăm đứng sang một bên cầm ly rượu lên, rồi lấy một miếng bánh ga tô thưởng thức.

Về nhân nhã của hắn càng làm cho Lâm Lang muốn đánh.

Lý Dương cũng không nói gì, hắn đã hiểu được ý của người này.

Rõ ràng Cụ Đông Thành biết về tin đồn của kiếm Thái A, cũng biết được ý nghĩa của kiếm Truy Tinh, hắn không chỉ đổi một thanh kiếm Truy Tinh mà là đổi cả manh mối về Lăng Thủy Hoàng.

Dù sao thì kiếm Thái A cũng chỉ là một thần khí của Lăng Thủy Hoàng, nếu so với Lăng thiên cổ đệ nhất này thì kiếm Thái A chẳng là gì cả.

Lý Dương không hề lo lắng bản đồ bên trong sẽ thuộc về tay hắn, từ kiếm Bôn Nguyệt có thể nhìn thấy, nếu cổ tình làm hỏng Bảo kiếm thì bản đồ bên trong sẽ bị tiêu hủy.

Kìm chế sức xúc động bên trong lại, Lý Dương lạnh lùng nói:

- Ông chủ Cụ, tin đồn vẫn là tin đồn, nhiều khi nó khác xa với sự thật, cho dù là sự thật thì chắc ông cũng biết điều đó cần sự hợp nhất của ba thanh kiếm, chỉ có một thanh thôi thì cũng không có ý nghĩa gì cả.

Lý Dương không dám nói ra chính xác thông tin về bản đồ địa cung Thủy Hoàng, thậm chí không dám đi truy vấn.

Lý Dương chỉ có thể đoán, hoặc là cổ tình đưa tin đồn ra để lấy giá trên trời, hoặc là làm hỏng kiếm Thủy Hoàng, cho dù là cái nào thì cũng không thể làm Lý Dương tiết lộ bí mật được.

- Ông Lý, ông nói đúng, tuy nhiên một phần ba manh mối, tôi tin là giá trị của nó rất cao, xin lỗi, làm phiền hai vị rồi!

Cụ Đông Thành nói xong cười rồi bỏ đi, vội vàng như khi hắn đến vậy.

Lý Dương và Lâm Lang cùng nhìn nhau cười khổ.

Ý của Cụ Đông Thành đã rất rõ, hắn cho rằng đây là một phần ba manh mối về lăng Thủy Hoàng, mà đã là như vậy thì chắc chắn phải đưa giá trên trời rồi.

Mượn vài câu giao tiếp, cũng coi như hắn đã cho Lý Dương biết một điều.

Đó chính là hắn không bao giờ hạ giá xuống, chắc chắn sẽ vẫn giữ yêu cầu như lúc trước hắn đã nói, nếu Lý Dương muốn có được thanh kiếm này thì lấy kiếm Thiên Tùng Vân và vòng tay Hắc Long ra đổi.

Tất cả những điều này không cần phải nói rõ ra, trong lời nói đã thể hiện điều đó.

- Ông cứ đợi đó, tôi sẽ làm cho biết hai chữ hối hận viết như thế nào!

Cụ Đông Thành vẫn chưa đi xa, Lâm Lang liền tức giận nói, tuy nhiên ông nói rất nhỏ, không để cho Cụ Đông Thành nghe thấy.

Lâm Lang không ngốc, ông sẽ dùng quyền lực của mình để trị cái tên này, tuy nhiên không có nghĩa vụ đi thông báo trước với hắn.

- Ông Lâm, ông cũng đừng tức giận, chẳng qua hắn đang đợi có giá cao mua mới bán, không ai để ý đến hắn thì sẽ không có chuyện gì cả!

Lý Dương thở dài, chậm rãi nói một câu.

Lúc này trong lòng Lý Dương cũng nhẹ thở dài, Cụ Đông Thành còn coi manh mối này như thẻ đánh bạc, chứng tỏ rằng kiếm Truy Tinh chưa bị hư hỏng.

Lý Dương biết rõ kết cấu của kiếm Bôn Nguyệt, nếu cố tình làm hỏng nó, thì kiếm Truy Tinh tuyệt đối không giữ được hình dạng ban đầu.

Tin là Cụ Đông Thành sẽ không ngốc nghếch, một đại sư cấp quốc tế như Lý Dương lại nhìn không ra một vật là thật hay giả hay có sửa chữa gì không, hẳn đã dám đưa ra cái giá đó, thì rất có khả năng kiếm Truy Tinh vẫn chưa bị làm sao cả.

Điều này cũng làm cho Lý Dương an tâm phần nào.

Tuy nhiên trước khi tận mắt nhìn thấy thanh kiếm này, Lý Dương không dám có chút lơ là nào cả.

- Cảm ơn mọi người đã đến, tôi là Ngô Danh Thắng, là Viện trưởng của Viện bảo tàng quốc gia Đại Hàn Dân Quốc, chào mừng mọi người đến tham dự buổi tiệc rượu hôm nay...

Lý Dương đang suy nghĩ thì Viện trưởng Ngô đã chạy lên giữa, cầm micro vui vẻ nói.

Viện trưởng Ngô phát biểu trong vòng năm phút, lúc này tiết mục mới chính thức bắt đầu, ngoài những vật triển lãm của Cụ Đông Thành và vài nhà thu tàng khác, lần này còn có bán đấu giá từ thiện, đầu tiên sẽ là bán đấu giá.

Bán đấu giá này sẽ do Viện trưởng Ngô chủ trì, từng món đồ bán đấu giá được đưa lên, chúng đều có giá từ một nghìn đến mấy mươi nghìn USD.

Buổi bán đấu giá này nhằm dựa vào truyền thông để tuyên truyền bản thân, không ai thực sự đưa ra giá cao cả.

Vốn là một buổi bán đấu giá vô vị, Lý Dương cũng chẳng để ý, hắn đảo mắt nhìn xung quanh, lần nữa sử dụng năng lực đặc biệt, điều hắn muốn biết nhất là kiếm Truy Tinh lúc nào được đưa ra triển lãm.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1120. Chương 1116 Bảo Kiếm Tân La.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Bây giờ đấu giá, là cái tủ áo của Vương triều Cao Ly, cái tủ này tuy rất bình thường, nhưng nó có lịch sử trên ngàn năm, có ý nghĩa đồ cổ rất cao.

Quản lý Ngô nói lớn, phía sau có nhân viên công tác đẩy đến một cái tủ lớn cao khoảng hơn một mét.

Cái tủ rất bình thường, đại khái cũng không có hoa văn gì khác đặc biệt, hơn nữa vết sơn dầu trên mặt đã bị tróc ra phân nửa, về bên ngoài thoạt nhìn không đẹp mắt.

Cái tủ thế này, ở thời xưa chính là vật dụng sử dụng trong nhà của người bình thường, nhưng cái tủ này đã tồn tại hơn ngàn năm mà còn hoàn chỉnh thì thật là không dễ, chỉ ít chất gỗ của cái tủ này phải rất tốt.

- Cái tủ thời Cao Ly, giá khởi điểm là năm ngàn USD, bây giờ bắt đầu.

Quản lý Ngô nói lại lần nữa, bữa tiệc rượu lần này có thể có rất nhiều bạn bè quốc tế, tiền đấu giá dứt khoát đổi thành USD, cái này càng tiện lợi cho khách mời.

Năm ngàn USD, gần ba mươi ngàn nhân dân tệ, một cái tủ không còn hoàn chỉnh, chỉ là cái tủ áo chất phẩm không tốt lắm, mà còn đáng giá thế này.

Nếu ở trong nước, đấu giá bình thường, cái tủ thế này còn có thể đấu giá cao một chút, dù sao đây cũng là đồ có hơn ngàn năm trước.

- Năm nghìn năm trăm, có người hô giá, người ra giá lần này là một chuyên gia Hàn Quốc, đơn thuần là vì đến cổ vũ cho quản lý Ngô.

- Sáu ngàn!

Một chuyên gia đến từ Nhật Bản ra giá, cái tử thể này, nó đáng giá thể này, đấu giá cũng không thấp, chỉ là mang về nước phải phiền phức một chút.

Đồ lớn thể này, lại cổ xưa, thủ tục xuất quan rất phức tạp.

- Bảy ngàn!

Lại có người hô lớn, là một phú thương người Hàn Quốc, cũng là người yêu thích đồ cổ, không thể không nói, trong bữa tiệc rượu quản lý Ngô đấu giá từ thiện thể này, quả thật làm cho không khí sôi động hẳn lên.

- Mười ngàn!

Lần này, thoáng chốc được người ta tăng thêm thêm ba ngàn USD, ra giá cao gấp hai lần, rất nhiều người đều quay đầu lại, nhìn kinh ngạc người thanh niên ở phía sau.

Lý Dương đang giơ tay lên, gương mặt vẫn đang mỉm cười

- Mười một ngàn!

Cái giá này của hắn cũng không duy trì được bao lâu, rất nhanh bị một bạn bè đến từ Châu Âu đè bẹp, lần này Hàn Quốc dựa vào những gương mặt này, thành công mời được một số bạn bè đến từ châu Âu.

Những người này không phải là chuyên gia cấp đỉnh gì, thậm chí còn không bằng các chuyên gia bình thường tham gia đại hội giám ngọc ở Canada.

Nhưng dù sau những người này cũng là người trong nghề, rất nhiều công ty bán đấu giá hay hoặc công ty cầm đồ đều treo danh hiệu của các chuyên gia, bọn họ có thể đến Hàn Quốc cổ vũ, thì đã làm bọn quản lý Ngô cảm thấy nể mặt rồi.

- Mười hai ngàn!

Lý Dương lại tăng thêm, lần này tăng thêm không nhiều, chỉ tăng thêm một ngàn.

Chính hắn là ông chủ của công ty bán đấu giá, tuy trên thương trường tham gia không nhiều, nhưng rất nhiều chuyện trong đấu giá thì rất hiểu, quá trình đấu giá cũng là cuộc chiến tâm lý, làm thế nào nắm bắt được quá trình này, cũng là điều quan trọng.

Món bảo bối này, kỳ thực đã được Lý Dương chọn rồi, nhưng hắn không được biểu thị quá rõ ràng, ở đây chính là Hàn Quốc, rất nhiều người đều rất ghét người Trung Quốc.

Chuyên gia Châu Âu do dự một chút, lại giơ tay lên:

- Mười lăm ngàn.

- Mười sáu ngàn!

Y vừa dứt lời, Lý Dương lại thêm giá, lần này cũng chỉ có hai người bọn họ cạnh tranh giá, cái tử này bốn mươi ngàn nhân dân tệ là rất đáng giá, nhưng cao thêm nữa là không được, dù sao đây không phải là tình phẩm.

Mười sáu ngàn USD, có thể nói là giá gấp đôi.

Người ở hiện trường kiên trì làm thiện không phải là giả, nhưng cũng vì mình mà lượng sức giúp đỡ, đấu giá lần này, mình chính là hăng hái hữu nghị, để mọi người ủng hộ sự nghiệp làm từ thiện, đồ mua cũng không hại cho mình.

Người Châu Âu lắc đầu, y thoáng chùng tăng ba ngàn USD, chính là muốn xem có thể dọa được Lý Dương không.

Nếu Lý Dương không lui, còn nhanh tăng thêm như vậy, sự lạnh lẽ này, đã chứng tỏ cái giá bây giờ mãi mãi không đạt được mấu chốt của đối phương, mà mấu chốt của y đã đạt được rồi, không cần tiếp tục cạnh tranh nữa.

Đây chỉ là cái tử cổ xưa bình thường, kỳ thực thời gian có hơi lâu, nhưng đồ bình thường, giá trị cũng có hạn.

Trước mắt Trung Quốc cũng có những món đồ có niên kỷ trên ngàn năm, những đồ này cũng có niên kỷ nhất định, nhưng cũng rất bình thường, số lượng cũng rất nhiều, cho nên cái giá này cũng không phải là quá cao.

- Mười sáu ngàn, còn có tăng giá không?

Quản lý Ngô hô to, Lý Dương chính là đến cổ vũ, dùng cái giá cao hơn thị trường để mua đồ, cái này cũng xem như là nể mặt y.

Quản lý Ngô có tên tuổi, tiếng nói của ông cũng cao hơn một chút.

- Chúc mừng Lý Dương tiên sinh, cái tử thời Cao Ly này, thuộc về ông rồi.

Quản lý Ngô lại nói lớn một câu, không có cạnh tranh, y có thể thẳng thắn tuyên bố kết quả rồi, cái này dù sao cũng không phải là hội đấu giá chính quy, hoàn toàn không cần phải gõ búa.

Lý Dương mỉm cười gật đầu, đi thẳng tới bên cạnh thanh toán.

Đấu giá ở đây, có thể thanh toán tại chỗ, cũng có thể đợi sau này thanh toán, vì người đến tham gia đa phần đều là có thân phận nhất định, đồ đấu giá đều là vật phẩm nhỏ không đáng giá bao nhiêu, phía tổ chức cũng không lo lắng đấu giá xong không thanh toán.

Nói thật, mỗi người ở chỗ này, so với những đồ nhỏ thế này có giá cao hơn nhiều..

Đấu giá xong không thanh toán, chuyện xấu này tuyệt đối không xảy ra ở bọn họ.

Thanh toán xong, cái tử này chính thức trở thành đồ của Lý Dương, còn có nhân viên công tác hỏi Lý Dương, cái tử này có cần đem về phòng của hấn không, nếu đem về, người của phía tổ chức sẽ không trông quản cái tử này nữa

Lý Dương cũng có thể tạm thời gửi ở nhà bảo tàng, đợi lúc về sẽ mang theo.

- Các anh giúp tôi mang về trước nhé!

Lý Dương cười dặn dò những nhân viên công tác đó, cái tử này đã là của hấn rồi, không cần phải để ở nhà bảo tàng, càng huống hồ, cái tử này kỳ thực không đơn giản như bề ngoài của nó.

- Lý Dương, anh lại làm trò gì nữa vậy?

Đợi Lý Dương bận xong, Lâm Lang mới nhả mày lại, tới bên cạnh kéo tay Lý Dương, hỏi nhỏ một câu?

Giá trị của cái tử này, Lâm Lang nhìn thấy rõ, hơn nữa với khẩu vị của Lý Dương, hoàn toàn không thể có hứng thú với cái tử này, nếu nói Lý Dương ủng hộ sự nghiệp từ thiện của Hàn Quốc, Lâm Lang là người đầu tiên không tin.

Quý tiền tệ trong nước Lý Dương còn đang thiếu tiền, trong nước còn chưa giải quyết, còn ra nước ngoài phí tiền, đây không phải là phong cách của Lý Dương.

Không thể không nói, Lâm Lang quả thật rất hiểu rõ Lý Dương.

- Không có gì, cái tử này làm tôi cảm thấy có một linh khí đặc biệt, cái khác không cần nói, chỉ cái linh khí này đáng để tôi mua nó.

Lý Dương lắc đầu cười, muốn lừa Lâm Lang quả thật không dễ, dứt khoát đưa ra một lý do hư ảo, để giải thích chuyện lần này, giải thích nhiều dễ xảy ra phiền phức.

- Linh khí?

Chân mày của Lâm Lang càng chau lại một chỗ, y không tin lời của Lý Dương nói, nhưng cũng không tiếp tục hỏi.

Nếu Lý Dương nói là giả, vậy chứng minh Lý Dương không muốn nói chuyện này, nếu Lý Dương nói là thật, vậy chính y không thể lý giải, hai điểm này, bất luận điểm nào, Lâm Lang đều cũng không muốn hỏi tiếp.

Bảo Lưu Cương theo các nhân viên công tác này đem đồ về, Lý Dương lại quay lại chú ý đấu giá lần này.

Chính hắn cũng không ngờ, đấu giá lần này, cuối cùng thu hoạch được kinh hỉ bất ngờ như vậy.

Đấu giá rất nhanh kết thúc, Lý Dương nheo nheo đôi mắt rồi mở to ra, năng lực đặc biệt của hắn vừa mới khai mở ra, bên ngoài có rất nhiều người của công ty bảo an, mang theo cái tủ sắt đi tới.

Trong cái tủ sắt, chính là những món đồ cổ xưa.

Rất nhiều đều là đồ sứ và đồ ngọc, mà những đồ sứ đồ ngọc này, cơ hồ có chín mươi phần trăm là đến từ Trung Quốc.

Chỉ nhìn những cái này, Lý Dương đã biết, đồ triển lãm đã đưa tới rồi, không ngờ hắn là trên đường mang bảo bối về, còn không phải vừa bắt đầu mang theo những món đồ này.

Nhưng phải nói là, trên đường đưa về, mỗi món triển lãm, quả thật hiệu quả mạnh hơn một chút so với chuyện bày ra trước đó.

Đặc biệt là sau khi vừa đấu giá xong, chứng tỏ giá trị của những bảo bối này càng cao, có tính đối lập rất cao, làm mọi người cùng nhận thức càng cao những bảo bối này.

Điểm này, cũng chính là chủ ý của Cụ Đông Thành, đối với người yêu thích mà nói, đây lại là quá trình hưởng thụ.

Hây!

Lý Dương đột nhiên nhẹ nhàng thở ra.

Kiểm Truy Tinh xuất hiện rồi, lần này Cụ Đông Thành quả thật đã đem kiểm Truy Tinh tới đây, làm Lý Dương vui mừng nhất chính là, kiểm Truy Tinh không có bị tổn hại.

Kiểm Truy Tinh không có tổn hại, vậy kiểm Thái A Tam trở về kiểm Thái A, còn có một hy vọng nhất định.

Đây chính là một trong mười thanh kiếm nổi tiếng của Trung Quốc, có nhiều câu chuyện và lịch sử rất nổi tiếng, bất cứ người Trung Quốc nào, cho dù không thích đồ cổ, không đồ sưu tầm, cũng sẽ không muốn phá hủy nó vĩnh viễn, không thể hồi phục lại.

- Lâm tiên sinh, trong này không có ý nghĩ gì, anh có muốn về không?

Lý Dương quay đầu lại nói với Lâm Lang, nói ra rất đột ngột, bảo bối triển lãm lần này vẫn chưa đem đến, mà lại muốn đi rồi..

Nếu đợi những bảo bối này mang đến, đi sẽ không thích hợp nữa, lúc đó đã quá rõ, giá trị của những bảo bối này không thấp, có rất nhiều đồ là đồ tốt, so với đấu giá lúc này phải tốt và nhiều hơn rất nhiều, đối với người yêu thích đồ cổ mà nói, tuyệt đối là bữa tiệc thị giác rất hay.

Lúc đó mà đi khó tránh làm người ta nghĩ Lý Dương kiêu ngạo, xem thường những bảo bối này.

Lý Dương không để ý cách nhìn của những người này, nhưng cũng không muốn người ta hiểu lầm gì.

- Về cũng tốt!

Lâm Lang nhẹ giọng nói, y không biết tại sao Lý Dương muốn đi, nhưng y đối với buổi tiệc rượu này không phải đặc biệt gì, vốn là muốn xem đồ cổ của Cụ Đông Thành, ai biết làm thành một hội đấu giá.

- Tôi đi nói một tiếng!

Lý Dương đi nhanh về phía quản lý Ngô, lúc đi, miệng của hắn hơi nhếch lên không tự nhiên.

Trong đầu hắn, còn đang nhớ tới cái tủ Cao Ly vừa đấu giá lúc nãy, cái tủ áo bình thường này rất lớn, còn rất dày, có trọng lượng không nhẹ.

Rất nhiều người cho rằng đây là đồ gia dụng cổ xưa, nhưng không ai biết, bên trong lớp dày của cái tủ này, còn ẩn chứa một bảo bối khác càng tốt hơn.

- Kiểm Tân La, xem ra mình quả nhiên có duyên với vũ khí

Khóe miệng của Lý Dương cười càng ngày càng sâu, trong lòng hắn đang thầm nói nhỏ một câu, bảo bối ẩn trong cái tủ này cũng là một thanh kiếm, một bảo kiếm có khắc chữ.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1121. Chương 1117 Lý Dương, Chỗ Đây Có Vấn Đề.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Ngài phải đi?

Quản lý Ngô ngẩng đầu kinh ngạc, sau hội đấu giá, rất nhiều người còn muốn khen ngợi hắn vài câu, để hắn có chút lảng lảng, cảm thấy địa vị của mình trong này tăng thêm không ít.

Lúc này Lý Dương đột nhiên muốn đi, làm quản lý Ngô chột sững sốt.

Đồng thời Lý Dương cũng là khách đến tham gia tiệc rượu, người khách đầu tiên sớm muốn bỏ đi.

- Tôi có chút không khỏe, muốn về nhà nghỉ ngơi một chút!

Lý Dương gật đầu, Lâm Lang từ phía sau đi tới, cũng nói theo:

- Quản lý Ngô, cơ thể Lý tiên sinh quả thật không khỏe, tôi đưa ngài ấy về trước.

- Lý tiên sinh, nếu ngài không khỏe thì về sớm nghỉ ngơi, đợi bên này kết thúc, tôi sẽ đến thăm ngài!

Quản lý Ngô hơi do dự một chút, rồi lập tức gật đầu, y không biết tại sao Lý Dương không muốn ở lại chỗ này, nhưng ông lại rõ, lúc này tuyệt đối không thể kiên quyết giữ Lý Dương ở lại, ông cũng không có bất cứ lý do gì để giữ, càng huống hồ, hôm nay Lý Dương đã mua món đồ với giá rất cao, như vậy cũng đã đủ rồi.

- Cảm ơn quan tâm của quản lý Ngô, vậy chúng tôi đi trước!

Đích thân quản lý Ngô tiễn Lý Dương ra ngoài, bọn Lý Dương vừa đi không lâu, Cụ Đông Thành mang đồ triển lãm của y tới hội trường, chuyện Lý Dương đi được quản lý Ngô để lại sau nói, những đồ triển lãm này của Cụ Đông Thành trở thành tiêu điểm của ngày hôm nay, các đồng liêu trên thế giới đều giật mình khen ngợi, Cụ Đông Thành bắt đầu trở vào phòng khách, trước tiên liếc nhìn xung quanh, sau khi không tìm thấy bóng dáng của Lý Dương, còn hơi sững sốt một chút, bảo bối triển lãm lần này có kiếm Truy Tinh, y còn muốn để chính mắt Lý Dương nhìn thấy kiếm Truy Tinh, sau đó để Lý Dương thưởng thức, nhân cơ hội đó tấn cho Lý Dương một trận.

Từ khi biết Lý Dương có hứng thú đối với kiếm Truy Tinh, trong lòng y bắt đầu muốn lễ triển lãm trong hội tiệc rượu nhanh được bắt đầu, từng chiếc từng chiếc được bày ra, để rất nhiều khách không ngừng xem, không ngừng tán thưởng.

Ở phía trên, trong căn phòng cao cấp của khách sạn, Lâm Lang đang vây quanh cái tủ của Lý Dương mới vừa mua, xem tỉ mỉ mỗi một nơi, sau khi từ buổi tiệc rượu ra về, Lâm Lang theo Lý Dương về khách sạn của hắn, không nói gì, mãi tới khi nhân viên công tác đưa cái tủ đến, chậm rãi quan sát tỉ mỉ, Lâm Lang rất rõ, dưới con mắt nhà nghề của Lý Dương, đây không phải là món đồ thật sự tốt, hắn tuyệt đối sẽ không ra giá cao như vậy.

- Đây rõ ràng là cái tủ bình thường, là thời Cao Ly không sai, sớm nhất cũng không qua thời kỳ đầu Cao Ly, không thể lọt vào mắt của Lý đại nhân à?

Nhìn khoảng hai mươi phút, Lâm Lang mới lắc đầu mạnh, hỏi một câu nghi ngờ, tầm nhìn của Lâm Lang rất tốt, niên đại của cái tủ này có thể nhận ra từ một chỗ rất nhỏ, chính xác là thời kỳ đầu Cao Ly, qua quan sát bằng năng lực đặc biệt của Lý Dương, đây đúng là món đồ thời kỳ đầu Cao Ly.

- Cái này tôi cũng không rõ, nhưng lúc tôi nhìn thấy nó, thì có cảm giác tim đập nhanh không tự nhiên, loại cảm giác này, từng có ở bát Trường Sinh.

Lý Dương nhẹ lắc đầu, Lâm Lang ngẩng đầu kinh ngạc:

- Cảm giác, chẳng phải anh nói là linh khí sau?

Lý Dương bắt lực trợn tròn mắt

- Cảm nhận được linh khí món đồ này lan tỏa ra rồi, bất luận là gì, đều là một loại cảm giác đặc biệt, một loại cảm giác làm tim đập nhanh không tự nhiên.

Lý Dương cũng không ngờ, lý do tùy ý trước đây của hắn lại được Lâm Lang cho là thật, còn hỏi ra, làm Lý Dương không ngờ nhất chính là, Lâm Lang lại gật đầu theo rất nghiêm túc, lại nói:

- Cái cảm giác này, chắc là giác quan thứ sáu trong truyền thuyết, những vận may này của anh không phải là đến không, tin đồn người có giác quan thứ sáu là người may mắn, xem ra anh là một trong số đó, đang nói, Lâm Lang còn nhìn Lý Dương ngưỡng mộ, sự rất ngưỡng mộ trong dáng vẻ nghiêm túc của y, lại làm Lý Dương dở khóc dở cười, không ngờ Lâm Lang cũng nói như vậy.

- Có thể chứ?

Lần này Lý Dương không có phản đối, Lâm Lang nghĩ thế này thì nghĩ thế ấy, dù sao trên bản thân mình chuyện này không phải xảy ra một lần, rất nhiều người sớm đã dự đoán qua như vậy rồi.

Vấn đề này ông cụ đã từng hỏi qua Lý Dương, Lý Dương cũng không trả lời như vậy, lúc đó ông cụ phân tích, nói không khác gì với Lâm Lang.

- Không phải không thể, là nhất định, nếu đã như vậy, cái tủ này tôi phải xem kỹ lại, Lâm Lang gật đầu khẳng định, nói xong lại vây quanh cái tủ, lần này y không chỉ xem, còn mở cái tủ ra, chui vào bên trong cái tủ xem, động tác của y, làm Lý Dương có chút khê động, chỗ dày nhất trong cái tủ này, có một kếp giữa, cái kếp giữa lúc nhìn đã thấy, sau đó phong kín ở bên trong, cho nên từ bên ngoài không nhận ra dấu tích gì.

Lịch sử của bảo kiếm này phải lâu hơn cái tủ đó, có thể là có người nào đó cố ý giấu gì đó trong này, Lý Dương cơ hồ có thể quả định, vì thanh kiếm này có văn tự của Tân La, hơn nữa không chỉ một chỗ, từ những văn tự này có thể thấy, đây tuyệt đối là đồ của hoàng thất thời Tân La, thậm chí là chỉ bảo hoàng thất, ở Trung Quốc, là Thượng Phương bảo kiếm, thậm chí còn quý hơn Thượng Phương bảo kiếm, giống như là kiếm Thiên Tùng Vân tượng trưng cho hoàng thất.

Mà thời đại Tân La, lại là vương triều trước đây của Cao Ly, giống như triều Minh và triều Thanh của Trung Quốc, lúc bạn ở triều Thanh, có Thượng Phương bảo kiếm của Đại Minh rêu rao khắp nơi, rất nhanh có thể bị mời vào nhà giam ăn cơm miễn phí, làm chuyện không tốt rất nhanh đến nhà giam, giải quyết tất cả phiền não, chế độ phong kiến của bán đảo Triều Tiên, còn tồi tệ hơn cả Trung Quốc, trong tình huống này, muốn bảo tồn bảo bối của triều đại trước, chỉ có thể là cất dấu, được dấu trong cái tủ này có khả năng rất lớn, đang suy nghĩ, Lý Dương nghe được tiếng “tùng tùng”, Lâm Lang đang xem quanh cái tủ, nhìn không ra vấn đề gì, cuối cùng gõ nhẹ lên cái tủ này, vừa gõ, vừa dừng lại lắng nghe âm thanh.

Con mắt của Lý Dương hơi có chút đờ ra, hắn đang nghĩ có thể dẫn dụ Lâm Lang không, để y phát hiện bảo bối trong này, như vậy chính mình thấp điệu một chút, tuy đồ là của mình mua, nhưng phát hiện bảo bối lại là Lâm Lang.

Thậm chí trước đây, Lý Dương hoàn toàn không biết trong tủ này có bảo bối, chỉ là có cảm giác.

Bây giờ Lý Dương không cần nghĩ nữa rồi, sự thông minh của Lâm Lang hơn sự tưởng tượng của hắn, lúc này Lâm Lang đã tìm được điểm này, chỉ cần y gõ kỹ lại, nhất định sẽ gõ ra chỗ khác thường, dù sao chỗ trống có âm thanh phát ra rất khác chỗ dày đặc.

- Tùng tùng, hai âm thanh truyền lại, Lâm Lang hơi sửng sốt, gõ lại thêm mấy cái, trên mặt có có kinh hỉ.

- Lý Dương, Lý Dương, trong này có vấn đề, thật là có vấn đề! Nghe rõ mấy tiếng, Lâm Lang đột nhiên la lên, y đã có thể xác định, trong cái tủ này có một chỗ là trống không, chỉ có một khối nhỏ, còn được khoảng trống trực tiếp làm thành, nếu là bột xén nguyên liệu, thì không thể một khối nhỏ thế này, nếu thật là thợ mộc làm, cũng sẽ không ai làm ra cái tủ có khoảng trống, cộng thêm lời nói của Lý Dương trước đó, lúc này Lâm Lang đã có một loại dự cảm.

Một dự cảm rất mãnh liệt, trong cái tủ này, nhất định chứa một bí mật khác, có thể, chính là cất giấu một bảo bối.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1122. Chương 1118: Lén Mang Về Nước

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Không đợi Lý Dương phản ứng, Lâm Lang lại gõ lại

- Có vấn đề, nhất định có vấn đề.

Lâm Lang vừa gõ vừa nói thầm trong miệng, trên mặt y còn có niềm hưng phấn cực hạn, dường như món bảo bối này là của y, y đang tìm bảo bối trong món đồ của mình.

Khóe miệng của Lý Dương lặng lẽ co lên mấy phần, đi thẳng tới trước cái tủ.

Vương Giai Giai cũng theo Lý Dương, cùng Lâm Lang nhìn vào trong cái tủ, cái tủ không cao, Lâm Lang đang ngồi chồm hổm trong đó, bộ dạng càng thêm hứng thú, lúc này tỏ ra rất buồn cười.

Trong lòng Vương Giai Giai đang nghĩ, các nhân viên của tập đoàn Lâm thị, nếu nhìn thấy bộ dạng của ông chủ bọn họ thế này, không biết sẽ nghĩ gì.

Trên mặt Lưu Cương cũng có chút hiếu kỳ, y đã hiểu được Lâm Lang là ý gì.

Cái tủ này là của Lý Dương mua, bên trong hình như có càn khôn khác, lại có thể mang đến một lần kinh hỉ, lần này, lần này không biết mang đến bảo bối gì mới.

Thậm chí ở trong này không có gì cả, chỉ là vui mừng một trận, điểm này Lưu Cương càng không dám nghĩ.

Đồ của Lý Dương mua, lúc nào để bọn họ thất vọng chưa?

- Lý Dương, có dao không, phải bén một chút!

Lâm Lang đang ở trong tủ, đột nhiên quay đầu ra, chìa tay ra chỗ Lý Dương.

Nhìn thấy Lâm Lang đang đưa tay ra trước mặt mình, Lý Dương hơi có chút ngạc nhiên, nhẹ nhàng lắc đầu.

Lý Dương không hiểu nhiều Lâm Lang, lúc này mới phát hiện, Lâm Lang cũng là một người thật tình, rõ ràng y không xem Lý Dương là người ngoài, không chỉ lật xem nghiên cứu bảo bối của Lý Dương, thậm chí đưa ra yêu cầu như thế này.

Không phải là người có quan hệ tốt, cho dù biết trong này có thể có đồ vật, cũng sẽ không đưa ra yêu cầu như vậy.

Dù sao đây là đồ cổ xưa, làm hư rồi, lại không phát hiện ra đồ mình muốn tìm, tới lúc thì làm sao ăn nói.

Tôi không có dao, nhưng Lưu Cương có.

Lý Dương quay đầu lại, rồi liếc nhìn Lưu Cương, Lý Dương là nhìn thấy con dao nhỏ ghim trên người Lưu Cương, nhưng đồ trên người Lưu Cương, nhất định không đơn giản.

- Lâm tiên sinh, ngài muốn làm gì, để tôi giúp ngài.

Lưu Cương tiến về phía trước một bước, nhẹ nhàng nói ra một câu, trên người y quả thật có dao, nhưng không phải là đồ tùy tiện ai cũng có thể dùng, đưa cho Lâm Lang, không chỉ không đạt được mục đích, còn có thể làm Lâm Lang bị thương.

- Cũng tốt, Lưu Cương, cậu hãy gõ kỹ chỗ này trước, từ từ mở ra tất cả, xem trong này rốt cuộc có cái gì.

Lâm Lang lập tức nhảy ra khỏi cái tủ, chỉ vào một chỗ sau cùng trong cái tủ, lúc này y cũng nhớ lại, lúc này trực tiếp muốn Lý Dương đưa dao, là hành vi rất liều lĩnh.

Nhưng nói đã nói rồi, y cũng không có giải thích, dù sau đối với Lý Dương, y luôn là tận tâm nỗ lực, muốn chân chính làm bạn Lý Dương, bây giờ lòng công lợi ngược lại không cao như vậy.

Nếu chỉ là lòng công lợi, e rằng Phỉ Thúy loại Long Thạch của Lý Dương lúc ban đầu không thể mang khỏi Canada, trong này là địa bàn của Lâm Lang.

Nhưng hôm nay rõ ràng là rất hưng phấn, hành vi thất lễ này, trên người y đã rất lâu không có xảy ra.

Lưu Cương quan sát tỉ mỉ, làm theo lời Lâm Lang nói gõ mấy cái, phản ứng trong này quả nhiên không giống với những chỗ khác.

Sau khi quan sát, trong lòng Lưu Cương có chút thấp, ai cũng không rõ, y làm sao từ trên người có vết con dao mỏng, bắt đầu vẽ lên cái tủ.

Nhìn thấy Lưu Cương bắt đầu cắt cái tủ, Lâm Lang đột nhiên có chút khẩn trương.

Con mắt của y nhìn chăm chăm vào Lưu Cương đang ở trong cái tủ, quả thật là con dao nhỏ trên tay của Lưu Cương, con dao này quả thật rất bén, chỉ là một chút này, không cần dao cắt kim loại mới có thể mở chỗ này ra.

- Xùy xùy!

Âm thanh rất nhỏ truyền ra ngoài, Hải Đông và Triệu Khuê lúc này đang đứng ở bên ngoài, bốn người ở trong phòng, ánh mắt đều nhìn vào con dao trên tay Lưu Cương.

Lưu Cương cắt rất khéo, không lâu, thì đã cắt tới chỗ trống đó, cái này làm y thêm nắm chắc, từ từ dùng con dao, cắt lớp gỗ xung quanh.

Mấy phút sau, Lưu Cương cắt ra một khối to bằng nắm tay, bên trong tối om, nhưng có thể hoàn toàn chính xác, ở trong này quả thật có một khoảng trống tồn tại.

- Lưu Cương, cậu mò thử xem, trong này có đồ không.

Nhìn thấy cái lỗ này, Lâm Lang vội vàng nói một câu, Lưu Cương do dự một chút, rồi giơ tay ra.

- Đừng vội, tôi thấy trước tiên dùng một món đồ khác thử xem.

Lý Dương vội vàng hô lên, Lưu Cương vừa đưa tay ra liền dừng lại ở đó.

Lâm Lang không biết tình hình ở trong này, muốn để Lưu Cương kiểm tra sớm một chút, nhưng hấn lại rất rõ, trong này là một thanh kiếm.

Hơn nữa là thanh kiếm tồn tại rất nguyên vẹn, thoát nhìn thì không phải là thanh kiếm bình thường.

Kiểm này Lý Dương cũng không biết có sắc bén hay không, nhưng hấn tuyệt đối không thể để Lưu Cương mạo hiểm như vậy, kiếm ẩn trong này không có vỏ kiếm, tuy bao xung quanh là lớp vải dầu, ai biết lớp vải dầu này đã qua nhiều năm nay biến thành thế nào.

Nói không chừng đã bị mục nát, lúc này tùy tiện dùng tay lấy ra, lỡ bị thương, đây không phải là vấn đề nhỏ, bảo kiếm được cất giấu nhiều năm thế này, có rất nhiều vi khuẩn mà người ta không thể ngờ tới.

Cho nên Lý Dương mới ngăn lại, mạo hiểm này, hấn không dám làm, cũng không thể để người khác làm.

Lâm Lang vỗ mạnh vào đầu, hôm nay biểu hiện của y quả thật có chút sốt ruột, quên mất điểm này, bất luận là nhà sư tầm hay nhà khảo cổ, bảo bối vừa mới đào ra hoặc phát hiện ra đều phải xử lý cẩn trọng.

Hôm nay y cũng quá vui mừng, luôn nghĩ có thể cùng Lý Dương nhìn thấy một món bảo bối xuất thế, niềm vui mừng này của y dâng lên làm cho không tự chủ được.

Loại cảm giác này, y đã rất lâu không có nghiệm qua, thậm chí lúc mình kiểm lậu được bảo bối cũng không có.

Lưu Cương gật đầu, từ bên cạnh tìm được một cái que nhỏ, dưới ánh sáng của ngọn đèn trong tay, cẩn thận kiểm tra bên trong.

- Bên trong có đồ, Lưu Cương đột nhiên nói.

Cây que nhỏ vừa vào không lâu, y cảm giác có lực cản lại, còn có chút cứng cứng, đây tuyệt đối không phải là cảm giác của gỗ mang lại.

- Thật sự có, mau, mau, mở toàn bộ trong này ra, lấy món đồ bên trong ra.

Lâm Lang hơi sửng sốt, lại kêu lên một tiếng, bên trong có đồ, chứng tỏ phán đoán của y không sai.

Nếu bên trong thật là có một món bảo bối, y cũng có công rất lớn, tuy nói là Lý Dương cảm giác món đồ này không đơn giản, nhưng rốt cuộc phát hiện ra bảo bối trong này lại là mình.

Sự xuất thế của bảo bối này, cũng có phần công lao của y.

Lưu Cương liếc nhìn Lý Dương, Lý Dương gật đầu.

Đồ ở trong này Lý Dương sớm đã biết rồi, nhưng hắn không có dự định giấu Lâm Lang, có bảo bối này, hy vọng hắn có được kiếm Truy Tinh càng tăng thêm nhiều, có một số chuyện cần sự giúp đỡ của Lâm Lang.

Hơn nữa, Lý Dương không quá xem trọng món bảo bối này của Hàn Quốc, trong lòng Lý Dương, cái này còn không bằng kiếm Thiên Tùng Vân, dù sao thanh kiếm đó có danh khí hơn nhiều.

Lưu Cương cái ra một mảnh, mảnh kim loại trong tủ từ từ hiện ra.

Sau mười mấy phút, chỗ trống cơ hồ đã được cắt ra, Lâm Lang quay đầu lại nhìn Lý Dương, đột nhiên hỏi:

- Lý Dương, đồ trong này, có thể để tôi lấy ra không?

Bên trong đã xác định có đồ, lúc này không cần cây que kiểm tra, cũng có thể nhìn thấy.

Bên trong hiện ra một thứ hình dài, có cái gì đó bọc món đồ này, lúc này không nhận ra hình dáng cụ thể, chỉ biết là món đồ hình dài.

- Được, nhưng anh phải cẩn thận một chút

Lý Dương nghĩ ngợi một hồi, liền theo đó gật đầu, Lâm Lang quay đầu lại, mang bộ gắng tay, cẩn thận đưa tay vào, chậm lấy món đồ trong đó ra.

Món đồ dài dài được bao trong lớp vải dầu dày, vải dầu rất dày, lúc bao lại có vẻ rất nặng.

Đang vuốt vải dầu, trong lòng Lâm Lang có một cảm giác mãnh liệt, đồ ở trong này rất giống là một thanh kiếm, hơn nữa là một thanh kiếm cổ không thua gì kiếm Truy Tinh.

Sản sinh ra một cảm giác rất khó hiểu, sau khi sản sinh ra còn rất mãnh liệt, Lâm Lang thậm chí có một dự cảm, sau khi lấy thanh kiếm này ra, nhất định làm rất nhiều người kinh ngạc.

Nghĩ tới đây, y lại nhìn Lý Dương.

Y không có nghi ngờ câu nói của Lý Dương lúc này, đừng nói là Lý Dương, bây giờ chính y có cảm giác, chỉ đáng tiếc cảm giác của y đến quá trễ, mò trúng món đồ mới có.

Không giống Lý Dương, chỉ là nhìn thấy cái tủ thì có cảm giác hiếu kỳ.

Đều này cũng làm y ngưỡng mộ Lý Dương, cuối cùng y cũng rõ tại sao Lý Dương có vận khí tốt như vậy, thu được nhiều bảo bối như vậy.

Loại cảm giác này, chỉ có thể là trời sinh, tin đồn nói không sai, người có giác quan thứ sáu là người may mắn, may mắn không ai có thể so sánh được, hôm nay rất tin vào câu nói này.

Đương nhiên, y không biết đây chỉ là lý do Lý Dương tùy tiện đưa ra, nếu biết không biết sẽ nghĩ thế nào.

Bí mật trên người của Lý Dương, bất cứ ai cũng không dám nói ra, không thể đề cập.

Lâm Lang cầm món đồ cẩn thận đi đến bên bàn, Lưu Cương đã lót trước lên bàn một tờ báo, Lâm Lang đặt miếng vải dầu lên bàn.

Lớp vải dầu bên ngoài đã bị oxy hóa rất nghiêm trọng, thật là đã bị vụn ra, nhưng vải dầu còn tốt rất dày, trong cùng có chút tác dụng, Lâm Lang liếc nhìn Lý Dương trước, sau đó mới chậm chậm mở lớp vải dầu ra.

Bảo bối này, có thể để y mở ra trước, biết trước nhất trong này là cái gì, y đã rất đủ rồi.

Từng lớp từng lớp vải dầu rách nát được lấy ra, sau đó vải dầu được vạch ra càng ngày càng nhiều, hình dạng đồ ở trong này cũng từ từ hiện rõ ra.

Lúc này không chỉ là Lâm Lang, chính Lưu Cương và Vương Giai Giai, cũng có thể nhận ra đây là thanh kiếm.

Nhìn thấy là kiếm, bọn họ tất nhiên nghĩ là kiếm Truy Tinh, thần sắc của hai người này cũng có chút cổ quái.

- Thật là kiếm!

Vải dầu cuối cùng cũng vạch ra hết, Vương Giai Giai thất thanh la lên đầu tiên, bên trong lớp vải dầu, là thanh kiếm cổ màu nâu, chỉ nhìn thấy màu sắc của kiếm, thì làm cho người ta có cảm giác không bình thường.

- Có chữ viết.

Lâm Lang la lên theo, y không giống như Vương Giai Giai, chú ý đầu tiên của y là những văn tự này.

Chữ viết trên kiếm là chữ cổ của Trung Quốc, bất luận là Lý Dương hay là Lâm Lang, đều có nghiên cứu qua rất sâu đối với chữ này, vừa nhìn thì có thể nhận ra.

Đừng nói bọn họ, chính Lưu Cương và Vương Giai Giai cũng có thể nhận ra, chữ này nhất định có nguồn gốc từ Trung Quốc, loại chữ cổ Trung Quốc này, bọn họ đã nhìn thấy qua không ít.

- Đàn Quân Hữu, kiếm Tân La!

Lâm Lang chậm rãi, đọc ra từng chữ từng chữ trên mặt, chữ viết không nhiều, trong này chỉ có mấy chữ, sau khi đọc ra, sắc mặt hơi biến sắc.

- Đây chính là lịch sử Triều Tiên, bảo kiếm Tân La trong truyền thuyết.

Lâm Lang lại ngẩng đầu lên, nhìn Lý Dương kinh ngạc, y đã đoán được lúc này chính là một bảo bối, nhưng không ngờ lại là món đồ thế này.

- Chắc là vậy.

Lịch sử Triều Tiên, có hai bảo bối trong truyền thuyết, một là bảo kiếm Tân La, còn lại là ngọc tỷ Tân La, hai món đồ này, giống như ngọc tỷ Truyền Quốc và kiếm Thiên Tuyền Văn rất quan trọng.

Đương nhiên, danh khí của nó mãi mãi không thể so được với ngọc tỷ Truyền Quốc của Trung Quốc.

Nghe nói, ngọc tỷ Tân La bị hoàng thất vương triều Cao Ly sau này đoạt lấy, đồng thời truyền thừa về sau, lúc vương triều Cao Ly bị chiến tranh tàn phá, đã trở thành một nỗi đau trong lòng mọi người Triều Tiên.

Về phần bảo kiếm Tân La, sau khi Tân La diệt vong cũng mất luôn tung tích, các quốc vương cai trị Cao Ly sau này đã nhiều lần tìm kiếm, cuối cùng cũng không tìm được.

Hôm nay, bảo kiếm ẩn trong cái tủ hơn ngàn năm nay cũng xuất thế, ai cũng không ngờ, thanh kiếm này lại ẩn trong cái tủ bình thường như vậy.

- Anh Lý, có chút không đúng!

Lưu Cương đột nhiên nói, chân mày y còn nhăn lại, cơ hồ có chuyện gì nghĩ không hiểu.

- Có gì không đúng?

Lý Dương và Lâm Lang đồng thời cùng hỏi, thanh kiếm này nhất định không có vấn đề, thật sự là bảo kiếm Tân La, thanh kiếm này đơn thuần là gỗ, lại rất tốt, cũng là món đồ hiếm thấy.

Đáng tiếc thủ công tạo ra kiếm này không đạt tới cấp đỉnh, ẩn trong thanh kiếm này có chứa chút vụn, mãi không thể so được với tác phẩm của Âu Dã Tử, cũng không bằng kiếm Thiên Tùng Vân, hoàn toàn không thể đạt tới cấp thần khí.

Tuy không thể so với danh kiếm của Âu Dã Tử, nhưng thanh kiếm này trong lúc đó đối với bán đảo Triều Tiên mà nói tuyệt đối là tác phẩm cấp đỉnh, có thể chứng minh thanh kiếm này quả thật là chí bảo thời Tân La, bảo kiếm Tân La.

- Chữ khắc trên mặt, đều là chữ Hán, nhưng đây lại là bảo bối củ Hàn Quốc?

Lưu Cương do dự một hồi, rồi hỏi ra nghi vấn trong lòng.

Lý Dương, Lâm Lang và Vương Giai Giai đều nhìn nhau, không lâu, ba người đều cười.

Lưu Cương bị bọn họ cười có chút đỏ mặt, lại có chút không hiểu gì cả.

- Lưu Cương, ý của anh đây phải là tiếng Hàn, hoặc tiếng Triều Tiên phải không?

Vương Giai Giai là người đầu tiên ngừng tiếng cười, nhưng vẫn đang nở nụ cười, nói với Lưu Cương.

Lưu Cương gật đầu, Vương Giai tiếp tục nói:

- Thời gian của tiếng Hàn kỳ thực rất ngắn, chỉ có mấy trăm năm, vào thời kỳ vào những năm năm mươi, mới sáng tạo ra chữ viết riêng của mình, mà trước đó, đều là sử dụng tiếng của Trung Quốc làm ngôn ngữ ghi chép của bọn họ, kỳ thực không chỉ Triều Tiên, trước đó Nhật Bản cũng có sử dụng tiếng của Trung Quốc.

Lịch sử của tiếng Hàn quả thật rất ngắn, vào năm 1443 mới bắt đầu sáng tạo ra chữ viết, Vương Giai Giai học được tin tức này, và điểm lịch sử này còn hiểu một chút.

Lưu Cương xuất thân là từ bộ đội, tuy là rất đặc chủng, hiểu rất nhiều kỹ thuật, nhưng lịch sử nước ngoài, y biết rất ít, còn cho rằng tiếng Hàn luôn tồn tại, cho nên mới tạo ra trận cười thế này.

- Tôi hiểu rồi!

Lưu Cương có một chút hồ thẹn gật đầu, trong lòng của Lý Dương lại rất vui.

Biểu hiện của Lý Dương bây giờ tốt hơn trước kia rất nhiều, lúc y theo Lý Dương, đa phần chỉ là nhìn không nói, chỉ bảo vệ Lý Dương, không làm chuyện khác.

Bây giờ cuối cùng y bắt đầu hỏi những nghi vấn trong lòng mình, bất luận nói thế nào, đây là một bước tiến bộ.

- Lưu Cương không biết những cái này rất bình thường, tôi tin ở trong nước có rất nhiều người cũng không biết.

Lâm Lang cười giải thích, điểm này y nói không sai, ngày nay trong nước quả thật rất ít người biết điều này.

Bán đảo Triều Tiên phụ thuộc Trung Quốc nhiều năm như vậy, ngày nay Hàn Quốc vừa phát triển mạnh một chút, chính là muốn thoát khỏi Trung Quốc hóa, thoát khỏi ảnh hưởng của Trung Quốc.

Hàn Quốc có không ít người căm thù và nói xấu người Trung Quốc, có liên quan rất lớn với điểm này.

Ví dụ đơn giản, chính là lúc người hầu xoay người thanh công, không phải là người hầu nữa, cho nên bọn họ muốn chứng minh cái gì đó trước mặt chủ nhân trước kia.

Hoặc có lẽ, bọn họ muốn chứng minh mình còn tốt hơn, mạnh hơn so với chủ nhân của họ, mọi chuyện đều đối nghịch với chủ nhân trước kia.

- Cốc, cốc!

Lâm Lang đang lật xem thanh kiếm này, nhìn thấy ở ngoài, cửa đột nhiên mở ra.

Triệu Khuê từ bên ngoài đi vào, lập tức đóng cửa lại, rồi mới đi tới bên cạnh Lý Dương.

Nhìn thấy trên bàn có thanh kiếm kỳ quái, Triệu Khuê cũng có chút kinh ngạc, nhưng y cũng không hỏi, nói thẳng với Lý Dương:

- Cậu chủ, quản lý Ngô đến rồi, đang ở ngoài cửa, ông ta nói là đến thăm cậu.

- Ông ta đến rồi!

Chân mày của Lý Dương chau lại, chân mày của Lâm Lang càng nhăn sâu hơn.

- Đừng cho ông ta vào, nói là Lý tiên sinh bây giờ đã ngủ rồi.

Lý Dương còn chưa nói, Lâm Lang đột nhiên nói, Triệu Khuê liếc nhìn Lâm Lang, rồi quay đầu nhìn Lý Dương.

Rất rõ, y chỉ nghe lời của Lý Dương.

- Làm theo lời của Lâm tiên sinh đi, sau này tôi sẽ đi gặp riêng ông ta!

Lý Dương hơi trầm ngâm một chút, sau cùng gật đầu, tiệc rượu này lúc này chắc chưa kết thúc, không biết quản lý Ngô đến để làm gì, nhưng Lâm Lang đã nói rồi, hắn cũng không nhất thiết phản bác Lâm Lang.

- Được!

Triệu Khuê gật đầu, lập tức đi ra ngoài, Lý Dương không muốn gặp quản lý Ngô, cho dù ông hủy bỏ tiệc rượu cũng đừng nghĩ gặp được Lý Dương.

- Lý Dương, bảo kiếm Tân La này có thể đối với anh và tôi mà nói là món bảo bối rất tốt, nhưng đối với người Hàn Quốc không giống như vậy, lòng tự tôn dân tộc của người Hàn Quốc rất cao, một khi để bọn họ biết được bảo kiếm Tân La này xuất hiện rồi, anh lại rất khó mang món đồ này đi.

Sau khi Triệu Khuê đi, Lâm Lang liền giải thích với Lý Dương.

Lý Dương có quan hệ tốt với người Hàn Quốc, nhưng trong lòng Lâm Lang vô cùng rõ, chuyện dân tộc có thể làm ta điên cuồng cỡ nào.

Để bọn họ biết kiếm Tân La lọt vào tay Lý Dương, không chỉ Lý Dương rất khó mang kiếm Tân La đi, e rằng bản thân mình cũng gặp phiền phức lớn.

- Tôi hiểu rồi, cảm ơn anh, Lâm tiên sinh!

Lâm Lang vừa nhắc nhở, Lý Dương liền ý thức được điều này, bảo bối này ở Hàn Quốc có thể phát huy tác dụng rất lớn, nhưng đồng thời cũng mang lại nguy hiểm cho hắn.

- Anh có thể lên đem món bảo bối này về nước trước, để người trong nước tuyên bố tin tức này, tôi tin, tới lúc đó Cụ Đông Thành sẽ tìm đến chúng ta.

Lâm Lang lại nói, lúc nói trên mặt còn nở nụ cười thản nhiên, Lý Dương phát hiện ra bảo bối này, đối kiếm Truy Tinh về sẽ không có vấn đề gì, bây giờ xem ra, lợi dụng thanh kiếm này, còn có thể để Lý Dương tranh thủ được càng nhiều lợi ích.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1123. Chương 1119: Tin Tức Kinh Người.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Lý Dương, em cho rằng ý kiến của Lâm tiên sinh rất hay.

Vương Giai Giai quay đầu lại, cũng nhìn Lý Dương, dù sao cô cũng là nhà báo chuyên nghiệp, mấy năm nay xem qua không ít tin tức về Hàn Quốc, cô rất đồng ý câu nói của Lâm Lang.

Người Hàn Quốc, lòng tự tôn dân tộc của họ rất cao không ai sánh bằng.

Không kém chút nào so với người Nhật Bản, thậm chí còn mạnh hơn người Nhật Bản một chút.

Có thể tưởng tượng được, nếu Lý Dương mang theo kiếm Thiên Tùng Vân tới Nhật Bản kết quả sẽ như thế nào, người bên đó sẽ phát điên để giữ lại kiếm Thiên Tùng Vân, còn ở Hàn Quốc, cũng sẽ xảy ra chuyện giống như vậy.

Dù sao bảo bối cổ đại Hàn Quốc lưu lại rất ít, càng không cần nói, đây còn là chí bảo quan trọng trong lịch sử Hàn Quốc.

- Anh Lý, tôi cũng đồng ý với ý kiến này.

Lưu Cương cũng khuyên một câu, bốn người trong phòng, ý kiến của ba người đã thống nhất rồi.

- Tôi cũng không nói là không đồng ý đâu, mọi người làm sao vậy?

Lần này tới phiên Lý Dương kinh ngạc, lời khuyên của Lâm Lang y đã có suy nghĩ, không ngờ Lưu Cương và Vương Giai Giai cũng có suy nghĩ giống như vậy.

Nhưng trong lòng hắn cũng có chút cảm động, mấy người bọn họ khuyên mình thế này, đề là vì tốt cho mình, điểm này Lý Dương rất rõ.

- Lưu Cương, anh đi gọi Hải Đông đi!

Đã có quyết định rồi, Lý Dương không chần chờ, Lưu Cương lập tức đi ra cửa, dẫn Hải Đông vào phòng.

Đối với người bình thường mà nói, mang một thanh bảo kiếm là rất khó, cục bảo an sẽ làm khó bọn họ, nhưng đối với bộ đội đặc chủng như Hải Đông mà nói, đây là một vấn đề nhỏ.

Bọn họ ra nước ngoài, luôn có bảo vệ hùng hậu, người sống có thể mang về, đừng nói là một thanh kiếm.

Nghe xong lời dặn dò của Lý Dương, Hải Đông liền tỏ ra không thành vấn đề, y sẽ nhanh nhất đem món đồ này về nước, sau đó để ông cụ tuyên bố sự xuất hiện của thanh kiếm này.

Lúc đầu Lý Dương còn nghĩ đặt ở hiệu đồ cổ, hoặc để bọn Lý Xán tuyên bố tin tức này, sau đó ngẫm nghĩ lại thôi.

Nếu đem thanh kiếm đối với người Hàn Quốc quan trọng như vậy, ai cũng không thể bảo đảm có thể xảy ra phần tử cực đoan hay không, Lý Dương không thể để bọn họ mạo hiểm như vậy.

Ông cụ tuyên bố lại không thành vấn đề, người Hàn Quốc thêm điên cuồng, cũng không dám làm gì ông cụ, càng không thể làm ra chuyện gì, ai dám làm người đầu tiên không tha bọn họ chính là chính phủ Hàn Quốc.

Thân phận của ông cụ ở đó, là vấn đề khiến hai nước lớn tranh cãi.

Hải Đông chuẩn bị rất nhanh, không lâu thì xuất phát, đợi Hải Đông mang bảo bối đi, Lâm Lang tỏ ra có chút không nỡ.

Phát hiện lần này, chính là một bảo bối, thậm chí có thể nói là một chí bảo, cảm giác của Lý Dương thật là rất nhạy cảm, với cái giá thấp như vậy mua được món bảo bối thế này, Lý Dương lời một khoảng rất to.

Đây tuyệt đối là một đại lộ siêu cấp.

Đại lộ này tuy không phải là Lâm Lang kiếm được, nhưng y tham gia suốt cả quá trình, quá trình này làm cho y rất kích động và kích thích, chẳng trách rất nhiều người đều muốn theo Lý Dương như vậy, từ trước đến giờ chưa từng thiếu kích động lòng người như vậy.

- Dưới lầu, trong phòng khách buổi tiệc rượu.

Quản lý Ngô đang giao lưu với rất nhiều quan khách, bên cạnh Cụ Đông Thành có không ít người vây quanh, nhưng tâm tư y không có ở đây.

Lúc này quản lý Ngô tới tìm Lý Dương, kỳ thực là ý của Cụ Đông Thành, quản lý Ngô không phải viện trưởng Hoàng, đối với người như Cụ Đông Thành hoàn toàn không dám đắc tội.

Lý Dương đi trước làm Cụ Đông Thành rất kinh ngạc, bảo bối triển lãm lần này chính là có kiếm Truy Tinh, căn cứ theo điều tra trước kia của y, Lý Dương phải có hứng thú đối với kiếm Truy Tinh mới đúng.

Thậm chí lần này Lý Dương đến Hàn Quốc, chính là vì thanh kiếm này.

Cụ Đông Thành rất thông minh, sớm biết Lý Dương và Lâm Lang đều tham gia hoạt động lần này, chính y có một cảm giác.

Y không phải là quản lý Ngô. Người nhà hiểu chuyện nhà, hoạt động Hàn Quốc tổ chức lần này sức ảnh hưởng kỳ thực rất nhỏ, đặc biệt người như Lý Dương và Lâm Lang là tai to mặt lớn, chính một số chuyên gia Trung Quốc cũng không chắc mời bọn họ tới.

Nhiều nhất, đến là một số chuyên gia không thường tham gia hoạt động.

Dù sau phía tổ chức hoạt động lần này chỉ là nhà bảo tàng quốc lập, quản lý Ngô của nhà bảo tàng quốc lập là người gì, trong này rất nhiều người đều rõ.

Ngày thứ hai Lâm Lang đến chỉ là đến một mình, cái này làm Cụ Đông Thành càng thêm quả định cách nghĩ trong lòng.

Đợi sau khi Lâm Lang nói ra kiếm Truy Tinh, Cụ Đông Thành tỏ ra rất khoái trá, trong lòng lại thầm tính toán, cái này là nguyên nhân làm Lâm Lang nhảy cảm, sau khi Lâm Lang nói ra người muốn mua kiếm Truy Tinh là Lý Dương, Cụ Đông Thành liền hiểu tất cả.

Sở dĩ Lý Dương và Lâm Lang đến tham gia hoạt động lần này, chính là vì thanh kiếm này.

Mà nhân vật quan trọng lần này chính là Lý Dương, Lâm Lang e là người đi theo, sau khi có cách nghĩ này, Cụ Đông Thành liền há to cái mồm sụ tử.

Y dám mở to cái mồm này, là vì y có chút danh tiếng.

Y tin Lý Dương nhanh chạy tới, kiếm Truy Tinh đối với Lý Dương rất quan trọng.

Đây mới là cách nghĩ thật của y.

Không thể không nói, Cụ Đông Thành là người rất thông minh, y đoán gần như chính xác, chỉ là không biết Lý Dương đã có được kiếm Bôn Nguyệt rồi, bằng không y còn dám lớn gan hơn.

Nhưng lúc này y lại rất nghi ngờ, rõ ràng biết hôm nay kiếm Truy Tinh xuất hiện, Lý Dương lại bỏ đi, cái này làm cho y có chút khó hiểu.

Nhưng y đối với suy đoán của mình không có nghi ngờ, chỉ là cho rằng Lý Dương “vờ giả để bắt thật” để mình cho rằng hẳn không xem trọng thanh kiếm này, do đó trả giá càng tốt.

Cho nên y mới để quản lý Ngô hỏi thử, chỉ là kết quả không làm y như ý.

Y không hề biết, lần này y đoán hoàn toàn trái ngược lại, Lý Dương có được một bảo bối rất quan trọng, hơn nữa sớm đã xác định tính chân thực của kiếm Truy Tinh rồi mới bỏ đi.

Nói chuyện với Lâm Lang một hồi, Lâm Lang mới cảm khái bỏ đi, trở về chuẩn bị một chút.

Lâm Lang đã đoán biết được, sau khi kiếm Tân La xuất hiện ở Trung Quốc, sẽ xảy ảnh hưởng rất lớn đối với Hàn Quốc, cũng có thể tưởng tượng được ảnh hưởng của chuyện này đối với Lý Dương.

Lúc này, y chỉ cần bắt tay vào tiến hành bố trí, bảo đảm tất cả lợi ích của Lý Dương ở Hàn Quốc.

Lần này ông cụ bảo Lý Dương đi cũng nên mời Lâm Lang đi theo, quả thật là việc làm đúng đắn. Lâm Lang kinh nghiệm phong phú và có quan hệ lớn mạnh, ngay cả Lý Dương cũng không thể tưởng được. Ở Hàn Quốc, cũng giúp Lý Dương giải quyết không ít phiền phức.

Ngày thứ hai, quản lý Ngô lại đến thăm Lý Dương và Lâm Lang.

Lần này Lý Dương không có từ chối gặp mặt quản lý Ngô. Hơn nữa còn biểu đạt cảm ơn của mình, còn tỏ ý, nhất định sẽ tham gia khai mạc của hoạt động.

Cách hoạt động, chỉ còn thời gian hai ngày.

Hai ngày thoáng chốc trôi qua, hoạt động giao lưu Hàn Quốc tổ chức lần này đúng hạn cử hành, hiện trường đã có hơn hai trăm chuyên gia, trong đó có một nửa là bạn bè quốc tế, cái này làm quản lý Ngô kích động lạ thường.

Đáng tiếc trong mắt Lâm Lang chẳng đáng là gì.

Hơn một trăm bạn bè quốc tế này, ngoài trừ bọn họ ra, chỉ có hai người tham gia đại hội giám ngọc ở Canada, đều là chuyên gia rất bình thường, trong đó có một người trẻ tuổi, càng chính là ba mình dẫn đến, người quen cũ.

Hoạt động trong này, so với lần trước, quả thật kém xa, có thể nói là hoàn toàn không bằng một gốc.

Hoàn toàn không thể so sánh được.

- Cảm ơn mọi người đến dự, lời thừa tôi không nói nhiều, lập tức bước hoạt động lần này của chút tôi, chủ yếu là để mọi người vui, thật giả tôi làm chủ.

Đầu tiên là một đoạn diễn văn mang tính quốc tế, sau đó quản lý Ngô nói lớn, tỏ ra rất kích động.

Lúc này Lý Dương cũng không nói gì, một hoạt động rất tốt, một người làm giống như quản lý Ngô, không chỉ làm nổi cái gì “thật giả tôi làm chủ” còn có đài truyền hình trực tiếp.

Lại không phải là phát sóng trực tiếp của đài truyền hình nhỏ, mà là đài truyền hình có sức ảnh hưởng rất lớn của Hàn Quốc phát sóng, nước ngoài cũng không thể thu được.

Càng làm Lý Dương không thể nói là những bảo bối cung cấp giám định, nửa thật nửa giả, thật thì tốt rồi, tuy không phải là tinh phẩm gì, nhưng cũng có niên kỷ nhất định, hơn nữa có rất nhiều bảo bối của nước ngoài.

Những đồ dỏm đó làm người ta bức bối, có những đồ dỏm, chính là hàng mỹ nghệ được mua trên chợ vè, cái này cũng để các chuyên gia hiện trường giám định sao?

Đồ này nếu xuất hiện ở đại hội giám ngọc Canada, Lâm Lang không chừng sẽ bị chửi cho một trận.

Nghiêm trọng sỉ nhục người ta, lấy những món đồ này ra làm khảo nghiệm, chỉ có thể làm các chuyên gia cảm giác mình bị xem thường.

Làm Lý Dương không ngờ nhất là, một số chuyên gia Hàn Quốc và các chuyên gia nước ngoài, cư nhiên lại hăng hái sôi nổi suy đoán bình luận, dường như nhận ra những món đồ dỏm này là chuyện rất kiêu ngạo.

Lúc này, Lý Dương cuối cùng cũng hiểu tại sao phần lớn các chuyên gia đều không muốn tham gia hoạt động thể này.

Tại sao Lâm Lang đến, còn tỏ ra rất bức bối, tham gia hoạt động thể này, đơn thuần là chuyện ở giá trị con người, sau này Lâm Lang và hắn đều sẽ trở thành trò cười của những người trong nghề.

Bây giờ, Lý Dương càng cảm kích Lâm Lang, rõ ràng biết đây là hoạt động không tốt, chỉ vì một câu nói của mình mà chạy đến, đây không phải chuyện người bình thường có thể làm.

Chỉ có bạn bè thật sự, mới có thể làm được điều này.

- Quản lý Ngô, quản lý Ngô!

Một nhân viên công tác cuống quýt chạy lại trước mặt quản lý Ngô, dáng vẻ của y làm quản lý Ngô không vui.

Bên kia, đạo diễn hiện trường phát sóng trực tiếp một tiết mục đồng thời cũng nhận được điện thoại của đài truyền hình, bọn họ đều nhận được một tin tức kinh người.

- Chuyện gì, đây là trực tiếp phát sóng!

Quản lý Ngô trừng mắt liếc nhìn nhân viên công tác này, nhưng nói rất nhỏ, không để cho người khác nghe thấy.

- Là, là Tân La, bảo kiếm Tân La, bảo kiếm Tân La của chúng ta tìm được rồi!

Nhân viên công tác nít thở nói dài ra một hơi, quản lý Ngô đang muốn phát hỏa, sững sốt mạnh khi nghe món đồ mà y nhắc tới.

- Cậu nói cái gì, bảo kiếm Tân La!

Quản lý Ngô nắm vai của nhân viên công tác, lúc này ông cũng có chút thất thố.

- Đúng vậy, là lúc này, mấy đài truyền hình Trung Quốc đồng loạt cùng phát thanh một chương trình nhỏ, chính là một món bảo bối mà trước đây không lâu Lý Dương tiên sinh phát hiện được, bảo bối này chính là bảo kiếm Tân La.

Nhân viên công tác nói lắp bắp, nói xong quay đầu lại nhìn. Lý Dương đang ở đây, trong nước lại triển lãm bảo kiếm Tân La của hắn, làm nhân viên công tác này có chút hồ đồ.

Nhưng rất nhiều người đều nghe rõ lời nói của y, phần lớn người đều liếc nhìn Lý Dương vô thức, Lý Dương đang nói chuyện với Lâm Lang, hoàn toàn không để ý đến hoạt động này.

Ánh mắt của nhiều người đều nhìn qua, cũng làm Lý Dương chú ý. Rất nhiều người, nhìn Lý Dương với ánh mắt làm lạ.

Hôm qua ông cụ đã nhận được bảo kiếm Tân La, Lý Dương nói chuyện điện thoại với ông, nhưng lúc này công khai không có nói với Lý Dương, lúc này Lý Dương cũng không biết xảy ra chuyện gì.

Bên lãnh đạo của đài truyền hình cũng đang bận việc.

Bảo kiếm Tân La tuyệt đối là một chuyện rất quan trọng, tuy Hàn Quốc đã lâu không còn là đế quốc, nhưng đây là lịch sử Hàn Quốc, thậm chí còn một chỉ bảo cực kỳ quan trọng trong lịch sử của toàn bộ bán đảo Triều Tiên.

Đây còn là tượng trưng cho tinh thần.

Đặc biệt là sau khi ngọc tỷ Tân La bị phá hủy, bảo kiếm Tân La càng trở nên quan trọng. Trước đó, rất nhiều người đều cho rằng thanh kiếm này sớm đã bị phá hủy, ai cũng không ngờ, hôm nay lại nghe được tin tức của thanh kiếm này, thanh kiếm này lại xuất hiện ở Trung Quốc.

- Không, không thể, đây nhất định là giả, là Trung Quốc cố ý tung quả mìn.

Có một chuyên gia Hàn Quốc đột nhiên la lên, rất nhanh, người Hàn Quốc bên cạnh y lần lượt hưởng ứng theo, đều nói người Trung Quốc rất đê tiện, cố ý làm ra tin tức giả để gây sự chú ý

Tiếng của bọn họ nói rất lớn, chính Vương Giai Giai biết tiếng Hàn Quốc thiếu chút nữa là bị tức phải nổ tung.

Một đám người tự đại, tự cho mình là đúng, Trung Quốc cần phải tạo ra những tin tức giả nhằm chán để thu hút sự chú ý sao? Hình như bọn họ mới là trung tâm của thế giới, tiêu điểm của thế giới, người khác đều muốn dựa vào bọn họ.

Một nước phải dựa vào sự ủng hộ của một nước khác mới được. Thật khó tưởng tượng, bọn họ lấy đâu ra nhiều tự tin như vậy.

Lý Dương cũng hiểu tiếng Hàn một chút, lúc đầu có học qua không ít ngoại ngữ, khả năng gặp qua là không quên làm hẳn học được rất nhiều thứ, nhưng chỉ là học qua, hiểu một chút, người khác nói nhanh, hẳn không hiểu.

Nhiều người thế này, họ chỉ có thể dùng một số từ đơn giản, nhưng cũng không cảm nhận được ý của bọn họ

Lý Dương không giống Vương Giai Giai, trong lòng Lý Dương càng thêm buồn cười, người có thể tự đại đến trình độ này, cũng là một cực phẩm.

Lâm Lang không nói gì, sắc mặt của y lại biểu lộ tất cả.

Những người Hàn Quốc này tự đại rất lớn, đúng là tự an ủi mình, cơ hồ tất cả đều nói bảo kiếm Tân La xuất hiện ở Trung Quốc là giả, chính quản lý Ngô lúc này cũng có chút dao động.

Cụ Đông Thành lại cuối đầu, con mắt nhỏ không ngừng dao động.

Trong đầu y đang nhanh chóng phân tích tính chân thật của tin tức này, sau cùng lại đưa ra kết luận, là Lý Dương có ý tung quả mù, mục đích chính là kiểm Truy Tinh trong tay của y.

Hắn muốn dùng bảo kiếm Tân La giả, để đổi lấy kiểm Truy Tinh của mình, đây chính là mục đích của Lý Dương.

Nguyên nhân chính là như vậy, hai ngày trước y không có để ý tới.

Nghĩ tới đây, trong lòng y càng thêm ổn định.

Kỳ thực Cụ Đông Thành là người thông minh, không phải gặp chuyện này, y nhất định có thể phân tích ra, kiểm Tân La xuất hiện ở Trung Quốc là thật, dù sao người trưng bày bảo kiếm này là lão Hà.

Một vị lão tiền bối thế này, thân phận cũng quan trọng như vậy, không phải là người hồ đồ lấy ra món đồ giả.

Đáng tiếc lòng tự tôn dân tộc quá lớn của bọn họ làm hại, không muốn tin điều này, trong lòng thâm cho rằng đây là giả, mới tạo thành cách nghĩ này.

Điều này, trên bản thân rất nhiều người Hàn Quốc đều có, là hiện tượng rất phổ biến.

- Mọi người yên lặng, đạo diễn phải tạm thời phát sóng đoạn băng ghi hình của Trung Quốc phát sóng để chúng ta giám định một chút, mọi người phải xem cho rõ.

Quản lý Ngô đột nhiên la lên, đây là người của đài truyền hình lúc này liên lạc với y.

Trung Quốc phát sóng trực tiếp, không chỉ làm kinh động bọn họ, kinh động đài truyền hình, còn kinh động chính phủ Hàn Quốc, kinh động vô số người Hàn Quốc.

Người của đài truyền hình rất thông minh, phát hiện ra nhạy cảm của tiêu điểm này, liền có phản ứng.

Những chuyên gia này đều nghi ngờ kiếm là giả, đồng thời cũng có rất nhiều người Hàn Quốc nghi ngờ kiếm này là giả, nhưng trước khi chưa có kết luận, tất cả những cái này đều là nghi ngờ, không phải là sự thật.

Muốn biết rõ rốt cuộc là thật hay là giả, chỉ có tìm chuyên gia đến giám định.

Bây giờ Hàn Quốc chuyên gia ở đâu nhiều nhất, cũng chỉ có thể là ở đây!

Tuy trình độ đều rất bình thường, nhưng dù sao số lượng đông đảo, còn có rất nhiều chuyên gia quốc tế, thủ đoạn là có, đài truyền hình coi trọng nhất chính là thủ đoạn, có điểm này là đủ rồi.

Tin rằng như vậy, còn có thể tăng thêm tỉ suất xem đài.

Quyết định của đài truyền hình, được rất nhiều người ủng hộ, lúc này mới có liên lạc với quản lý Ngô, đối với quyết định lần này, quản lý Ngô cũng rất ủng hộ, lập tức có phản ứng.

Rất nhiều người đều không nói ra, mọi người đều nhìn vào màn hình lớn.

Hiện trường của hoạt động, chính là cái màn hình lớn.

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu, nhìn vào hình hiện ra trên màn hình, bên cạnh lão Hà còn có viện trưởng Hoàng và Đường tổng của Vinh Bảo Trai, ba người cùng ở trong phòng khách của Vinh Bảo Trai cười tùm tùm.

Bảo kiếm Tân La là ông cụ mang ra, còn cho bảo kiếm không ít đặc biệt, bảo kiếm xuất hiện lần này, người của đài truyền hình đều tạm ngừng, để mọi người xem rõ một chút.

Thanh kiếm này, đặt Vinh Bảo Trai, đồng thời còn tiến hành biểu diễn ở Vinh Bảo Trai ba ngày.

Tin rằng ba ngày này, sẽ thu hút không ít người Hàn Quốc đích thân chạy đến.

Tất cả chuyên gia, đều nín thở nhìn thanh kiếm này, truyền hình trực tiếp rất rõ, mọi người đều nhìn thấy thanh kiếm cổ này màu nâu, đều có một cảm giác rất không bình thường.

Các chuyên gia nước ngoài còn giỏi một chút, lúc này bọn họ đều hiểu, thanh kiếm này mười phần có tám chín phần là thật.

Kiểm bình thường, không thể cho người ta cảm giác giống như vậy.

Các chuyên gia Hàn Quốc đó lại há to miệng, nhìn vào màn hình lớn ngơ ngẩn.

- Giả, nhất định là giả, kiếm này có dấu vết làm cũ rất rõ, xem màu sắc, chính là thành phần hóa học làm ra.

Một chuyên gia bỗng nhiên hô lên, màn ảnh trên đài truyền hình lập tức quay về y.

Đây là một người nghiên cứu của nhà bảo tàng Busan, hơn bốn mươi tuổi, nhưng không biết y làm sao đậu nghiên cứu viên, biểu hiện rõ ràng rất cổ xưa, nhưng được y nói là thành phần hóa học làm ra.

Nhưng người này nổi tiếng nhất, lời nói của y cũng là kết quả chờ đợi của tất cả người Hàn Quốc.

Người này không nói, lại có mấy vị chuyên gia đồng ý, Cụ Đông Thành lại quay đầu lại, nhìn Lý Dương kinh hãi.

Y không phải là những chuyên gia này, y có chút năng lực, thậm chí chính y, không nhìn ra vấn đề gì trên thanh kiếm này, một điểm quan trọng nhất, y có mấy cuốn sách cổ quý, có miêu tả nhất định về kiếm Tân La, kiếm này và sách cổ có liên quan với nhau.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1124. Chương 1120: Người Khách Của Lý Dương.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Chuẩn bị cho tôi một vé máy bay, tôi lập tức đi Trung Quốc. Busan, trong một căn biệt thự xa hoa, có hai ông lão đầu tóc bạc trắng đang xem TV, xem xong lập tức nói với người bên cạnh một câu.

Sau lưng ông là người trẻ tuổi, nghe ông nói liền gật đầu.

Vị lão tiền bối này rất bình thường, nhưng bất luận xuất hiện ở bất cứ trường hợp nào, đều được mọi người tôn kính.

Ông là hội trưởng tiền nhiệm của hiệp hội đồ cổ Hàn Quốc, từng là nghị viên của thượng nghị viện Hàn Quốc, Hàn Tùng Vô tiền sinh.

Địa vị của Hàn Tùng Vô ở Hàn Quốc có thể so với lão Hà, đây mới là ngôi sao sáng chân chính, tin tức kiếm Tân La xuất thế ông cũng có nghe nói qua, nên đặc biệt xem TV.

Ông không hợp với chuyên gia hiện trường, chỉ xem trên TV. Ông biết, thanh kiếm này là thật, nhưng ông phải đích thân đi xem, mới có thể xác định thật giả.

Về phần những lời lẽ sai trái của những chuyên gia ở hiện trường, ông hoàn toàn không có nghe thấy.

Cái gọi là hoạt động quốc tế lần này của Hàn Quốc, trong mắt ông cũng chỉ là trò trẻ con, ngay cả người có uy quyền ở Hàn Quốc cũng không tham gia hoạt động này. Nói thật, thật là không có chỗ nào tốt để đi.

Chuyện như vậy, còn xảy ra ở khắp nơi.

Thậm chí bốn vị tiền bối của Hàn Quốc đều đặt vé máy bay đi Hàn Quốc, bọn họ đều có tâm tư giống nhau, tận mắt đi xem thanh kiếm này, xác định thật giả của thanh kiếm này.

Hiện trường hoạt động này, màn hình lớn còn trực tiếp phát sóng số người xem trong nước, có rất nhiều chuyên gia đều công khai lên án,

Nhưng những chuyên gia này phần lớn này người Hàn Quốc, chuyên gia quốc tế rất ít có hưởng ứng.

Trình độ của những chuyên gia này bình thường, nhưng cũng không quá ngốc, chỉ dùng cảm nhận thanh kiếm này thì biết, tuyệt đối không phải là thanh kiếm bình thường, lúc này nói sai lời, đối với bọn họ sau này có ảnh hưởng rất lớn.

- Lý Dương tiên sinh, ngài cố ý làm ra thanh kiếm Tân La giả này, rốt cuộc là ý gì?

Một ký giả của đài truyền hình, đột nhiên chạy tới trước mặt Lý Dương, hỏi thẳng một câu.

Máy camera của đài truyền hình đang trực tiếp phát sóng, màn hình cũng đang ngấm về phía Lý Dương, rất nhiều chuyên gia cũng không nói, đều quay đầu lại, nhìn thẳng vào Lý Dương.

- Ngài ký giả, tôi sửa một chút, ngài nói bảo kiếm Tân La là giả, là kết luận của ai?

Lý Dương nhẹ nhàng lắc đầu, một chút cũng không để ý đến khiêu khích này.

- Rất nhiều chuyên gia đều nói, đây là giả?

- Bọn họ có thể đại diện tất cả mọi người sao? hoặc nói, bọn họ có thể thay thế tất cả chuyên gia Hàn Quốc? nếu thật như vậy, tôi không có gì để nói.

Lý Dương ung dung cười, vị ký giả này cũng không nói thêm.

Hoạt động lần này, chuyên gia đến có thể nói là thuộc lớp nhị lưu và tam lưu, ngoại trừ Lý Dương và Lâm Lang là nhất lưu ra, thì không có ai tham gia.

Điểm này ký giả Hàn Quốc cũng rõ, y rất muốn trực tiếp tán thành câu nói của Lý Dương, tán thành những người này không thể thay thế cho cả Hàn Quốc.

Nhưng hậu quả y chịu không nổi, những vị tiền bối đồ cổ của Hàn Quốc, tùy tiện một người đứng ra nói một câu, thì có thể làm y hoàn toàn thất nghiệp, trong chuyện này, y không dám mạo hiểm gì.

- Ông cũng không tán thành, sao còn hỏi câu hỏi thế này?

Lý Dương mỉm cười nói một câu, camera của đài truyền hình vội vàng qua đi chỗ khác, bị ký giả chặn lại hỏi, lúc này bọn họ hoàn toàn không thể tiếp tục phát sóng.

Cụ Đông Thành đang nhìn Lý Dương, càng nhìn chân mày của y càng nhăn lại.

Trong lòng Cụ Đông Thành còn đang cười lạnh, trước tiên y cho rằng thanh kiếm này là giả, là công cụ củ Lý Dương cố ý dẫn dụ y, lúc này y chỉ nghĩ làm thế nào ứng phó với cái âm mưu này của Lý Dương.

Trong lòng y, còn đang nghĩ làm thế nào lợi dụng cái âm mưu này để giành nhiều lợi ích riêng cho mình.

Hoặc lẽ, tới lúc này y có thể từ trên người Lý Dương lấy được kiếm Tiên Tùng Vân và vòng tay Hắc Long, cái này làm y nghĩ tới ngọc bài Tử Cương Huyền, có thể nắm những bảo bối này trong tay, càng thêm hoàn mỹ.

Trên tay Lý Dương có rất nhiều bảo bối, đều làm y hoa mắt.

Nghĩ tới đây, trong lòng y lại nổi nóng lên, Cụ Đông Thành không do dự, tìm tới chỗ không có ai, trực tiếp lấy ra một dây số.

Chủ nhân của số điện thoại này là một người đặc biệt, bình thường Cụ Đông Thành có chuyện không thể làm được, hoặc lúc có kế hoạch rất tốt, đều tìm người này để giúp đỡ y.

Trong mắt y cũng xem Lý Dương là con dê béo bở, y hung hăng muốn cắn một cái

Thoảng như muốn cắn, cũng như xin lỗi mình.

Tiết mục của đài truyền hình tiếp tục phát ra, tin tức mới này cũng làm Hàn Quốc phản ứng kịch liệt, rất nhiều người đều thảo luận, trên mạng cũng có rất nhiều bình luận.

Bất luận nói thế nào, trong nước xuất hiện bảo kiếm Tân La, đối với toàn thể Hàn Quốc là một chấn động lớn.

Hoạt động ở hiện trường, cuối cùng kết thúc, kế hoạch ban đầu của hoạt động hoàn toàn bị chuyện này quấy rối, làm quản lý Ngô cũng rất tức giận, nhưng cũng đành chịu.

Cái này làm Lý Dương hiểu rõ tầm quan trọng của thanh kiếm Tân La này ở Hàn Quốc.

Đề nghị của Lâm Lang là đúng, nếu thật thanh kiếm này xuất thế ở Hàn Quốc, Lý Dương hoàn toàn không thể về nước, người Hàn Quốc điên cuồng sẽ dùng đủ mọi cách, giữ lại thanh kiếm này.

Quản lý Ngô tạm thời ngưng nói, nhưng thảo luận của bảo kiếm Tân La vẫn chưa có kết thúc.

Báo chí Hàn Quốc ngày thứ hai, đều đăng tin này, rất nhiều báo chí còn mô tả một số tin tức khá bí ẩn, còn hay hơn những lão tiền bối có thâm niên như giải thích là triển lãm trước khi đem về nước.

Tất cả này, cho thanh kiếm này mang màu sắc rất mê hồn huyền diệu.

Những vị tiền bối này, ở Hàn Quốc đã từng có danh tiếng rất lớn, hôm nay không hẹn mà đến Trung Quốc, cho dù những người trước đây tin rằng thanh kiếm này là giả, lúc này cũng có chút xao động.

Nếu thật là giả, hoàn toàn không thể làm những vị tiền bối này ra mặt như vậy.

Bọn họ đều biết, những người này người có uy quyền thật sự trong giới kiếm định Hàn Quốc, chuyên gia hạng ưu chân chính.

Bắc Kinh, Vinh Bảo Trai.

Khách là người Hàn Quốc hai ngày nay đến đặt biệt nhiều, cơ hồ tất cả người Hàn Quốc sau khi đến đều chạy lên lầu ba, đi xem bảo kiếm Tân La đang triển lãm.

Từng người Hàn Quốc xem qua bảo bối này đều lặng yên không nói.

Cho dù người không hiểu kiếm định, cũng có thể cảm nhận được thanh kiếm này không phải bình thường, uy quyền mang đến, nếu nói thanh kiếm này không phải là thật, bọn họ rất khó tưởng tượng, bảo kiếm Tân La thật sẽ như thế nào.

Đặc biệt là sau khi các chuyên gia đó đến, sau khi những chuyên gia này chính mắt nhìn thấy thanh kiếm này, cơ hồ đều rơi nước mắt.

Có hai người, còn đang ôm tử thủy tinh thất thanh khóc, dáng vẻ của bọn họ được các ký giả người Hàn Quốc đi theo chụp lại, chỉ nhìn động tác của bọn họ, không cần giải thích gì, mọi người đều hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Thanh kiếm này, tuyệt đối là thật, bảo kiếm giả, không thể làm các tiền bối Hàn Quốc thất thố như vậy.

Sau khi tin tức này phát ra ở Hàn Quốc, gây ra một trận kinh động.

Sau khi tin tức đưa ra không lâu, chỗ Lý Dương đón tiếp một người khách, nghe tên của người khách này đến thăm, khóe miệng của Lý Dương hơi mỉm cười.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1125. Chương 1121: Muốn Đem Về Tất Cả Bảo Bối.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Kim Khắc Thành đến rồi!

Lâm Lang đang ngồi trước mặt Lý Dương, cười một tiếng rất khoái trá.

Lý Dương gật đầu, người đến thăm lần này tên gọi là Kim Khắc Thành, y là một ông chủ của đài truyền hình có danh tiếng, đồng thời cũng là chuyên gia đồ cổ có tiếng trong giới đồ cổ Hàn Quốc.

Y không phải là chuyên gia kiểm định, nhưng tất cả bảo bối của y sưu tầm, nhiều hơn và tốt hơn chuyên gia kiểm định rất nhiều.

Có tiền có thể sai khiến được quỷ, có thể mời đến rất nhiều chuyên gia giám định cho y, phục vụ cho y, đồng thời y cũng rất thông minh, có rất nhiều tên lừa gạt y, nhưng đều toàn thất bại, đồ y mua, toàn bộ là thật.

Nhưng cái này cũng không quan trọng.

Y là bạn của Cụ Đông Thành, hai người còn có mấy lần hợp tác làm ăn chung, kể cả đài truyền hình của Kim Khắc Thành, Cụ Đông Thành cũng làm quản lý, điều này rất nhiều người đều biết.

Kim Khắc Thành đột nhiên đến thăm Lý Dương, người thông minh vừa nhìn thì có thể nhận ra mục đích của y.

Cụ Đông Thành giống như Lâm Lang nghĩ, đến là để thăm dò.

- Đi thôi, bọn họ bắt nghĩa, chúng ta không thể bắt nghĩa, đi ra ngoài đón y.

Lý Dương cười ha hả đứng dậy, Lâm Lang cũng đi theo hắn, đi ra ngoài.

Tài sản của Kim Khắc Thành nhiều hơn một chút so với Cụ Đông Thành, nhưng ngược lại người này không có tin đồn gì tốt, rất nhiều bảo bối của y đều mua trong bán đấu giá.

Giống Cụ Đông Thành, hãm hại, lừa gạt buôn lậu, không có thủ đoạn nào là không dùng.

Nếu là đích thân Cụ Đông Thành đến, Lý Dương hoàn toàn không thể đích thân đi đón, Kim Khắc Thành xem ra còn đỡ một chút.

Kim Khắc Thành khoảng hơn năm mươi tuổi, là một trong những người cuối cùng trẻ hơn Cụ Đông Thành đến gặp Lý Dương và Lâm Lang, Kim Khắc Thành tỏ ra rất có lễ, luôn khen ngợi Lý Dương.

- Lý tiên sinh, lần này tôi mạo muội đến quấy rầy, kỳ thật có yêu cầu quá đáng, xin Lý tiên sinh thứ lỗi.

Chỉ hai câu chào hỏi Kim Khắc Thành đã trực tiếp đi vào vấn đề.

Không đợi Lý Dương phản ứng, Kim Khắc Thành lại hỏi:

- Lý tiên sinh, tôi rất hiếu kỳ, ngài có được bảo kiếm Tân La là khi nào, là ở đâu mà có. Dáng vẻ của y, còn tỏ ra rất sốt ruột.

Kỳ thực y muốn hỏi gì, Lý Dương và Lâm Lang không cần đoán cũng biết, thật giả của thanh kiếm này dân gian còn đang không ngừng tranh luận. nhưng các chuyên gia đồ cổ chân chính này thì đều đã biết hết rồi.

Thanh kiếm này, chính xác là thật, bảo kiếm Tân La thật sự.

Cái này cũng làm cho rất nhiều người không biết làm sao, chỉ bảo truyền thừa của nước họ, lại xuất hiện ở nước khác, còn nằm trong tay của người có thể lực rất mạnh.

Cường thế của Lý Dương, rất nhiều người đều đã sớm nghe qua. Chỉ bảo hoàng thất Nhật Bản cũng lọt vào tay hắn, thậm chí cũng không thể quay về, do đó, thiên hoàng Nhật Bản cơ hồ mỗi ngày đều nổi giận.

- Kim tiên sinh, thật ngại, vấn đề của ngài, có liên quan đến một bí mật tôi không thể trả lời.

Lý Dương mỉm cười lắc đầu, về điểm này, trước đây hắn và Lâm Lan có suy nghĩ qua và có cách đối phó.

Nhất định sẽ có người hỏi vấn đề này, bất luận ai hỏi, Lý Dương đều giữ bí mật, không nói sự thật cho bọn họ biết.

Nếu nói thật, rất có thể làm chính phủ Hàn Quốc mượn cớ này để nói chuyện. Tuy đồ là của Lý Dương, là quang minh chính đại mua về, nhưng lại lên mang về Trung Quốc.

Chuyện này, nói ra, có thể Lý Dương sẽ là tên buôn lậu, Lý Dương là bị động rồi.

Cái gì cũng không nói, có thể để người Hàn Quốc tự mình đoán còn có thể giữ được bí mật, đây mới là lựa chọn tốt nhất.

- Không sao, tôi có chút nóng nảy mới đúng!

Kim Khắc Thành vội vàng lắc đầu, nhưng trên mặt còn tỏ ra thất vọng, vấn đề này là y rất muốn biết.

Dừng lại một hồi, Kim Khắc Thành tiếp tục nói:

- Lý tiên sinh, lần này tôi đến, kỳ thực còn có một chuyện, chính là hy vọng ngài có thể trả bảo kiếm Tân La lại cho chúng tôi, dù sao đây cũng là một quốc bảo vô cùng quan trọng đối với nước chúng tôi, về giá cả, chúng tôi nhất định sẽ để ngài hài lòng.

- Kim tiên sinh, có thể nói thêm một chút không, rốt cuộc là giá gì hài lòng?

Lần này là Lâm Lang nói, trong mắt Kim Khắc Thành có chút kinh ngạc.

Bây giờ bên ngoài đã có tin đồn, Lâm Lang đến tham gia hoạt động lần này chỉ là vì Lý Dương, là vì cổ vũ Lý Dương, bây giờ xem ra, tin này không hề giả.

Lâm Lang luôn ở bên Lý Dương, hơn nữa y và Lý Dương nói chuyện, còn có thể phát ngôn giống như chủ nhân, thậm chí Lý Dương không có phản đối gì, có chút tán đồng, từ đó có thể nhận ra giao tình của hai người này không đơn giản.

Ít nhất quan hệ của hai người này chắc chắn rất gần.

Suy nghĩ một hồi, Kim Khắc Thành mới chầm chậm nói:

- Tôi biết, Lý Dương tiên sinh muốn có thanh kiếm Truy Tinh trong tay của Cụ Đông Thành, chúng tôi muốn dùng kiếm Truy Tinh trong tay Cụ Đông Thành để đổi lấy bảo kiếm Tân La.

Kim Khắc Thành nói rất chậm, hơn nữa còn nói là tiếng Hán, Lý Dương và Lâm Lang đều nghe rất rõ.

- Hahahaha!

Lâm Lang đột nhiên cười lớn, khóe miệng Lý Dương cũng bắt gặp mỉm cười, Kim Khắc Thành, chính là đến để thăm dò.

Nhưng cái tên Cụ Đông Thành này hình như quá xem thường mình, kiếm Truy Tinh rất tốt, nhưng không thể so sánh được với kiếm Tân La ở Hàn Quốc.

Trừ khi kiếm Truy Tinh và Trục Nhật, Bôn Nguyệt ba kiếm hợp lại, trở lại kiếm Thái A, như vậy còn có thể đổi, chỉ là một thanh kiếm Truy Tinh, giá trị cũng không thể sánh bằng bảo kiếm Tân La, dù sao bảo kiếm Tân La tượng trưng cho tinh thần của Hàn Quốc không thể cái gì cũng có thể sánh được.

- Lâm tiên sinh!

Sắc mặt Kim Khắc Thành có chút khó coi, nhỏ giọng nói, Lâm Lang càng cười lớn, làm trong lòng y rất khó chịu.

- Không có gì, tôi đột nhiên nghĩ đến một câu chuyện cười, có chút thất lễ, thứ lỗi, thứ lỗi.

Lâm Lang đột nhiên cười, cười rất vui, khóe mắt còn có chút nước mắt.

Lúc nói còn không ngừng lắc đầu, nhìn thấy thần sắc của Kim Khắc Thành, cũng có chút kỳ quái.

Lý Dương mỉm cười đứng lên, còn bưng chén trà đứng lên, chầm chậm nói:

- Kim Khắc Thành tiên sinh, làm phiền ngài chuyển lời cho Cụ Đông Thành tiên sinh, đối với thành ý của ông ta, tôi rất không hài lòng.

- Có những người, đừng luôn vì mình, mà cho người khác là kẻ ngốc.

Lâm Lang cũng nói theo một câu, khẩu khí rất không khách khí, lần này, y cũng nói ra ác khí của mấy ngày trước.

Kim Khắc Thành có quan hệ với Cụ Đông Thành tất cả mọi người đều biết, lần này đưa ra yêu cầu này, Lâm Lang có thể hòa nhã với y mới là lạ.

Kim Khắc Thành nhìn Lý Dương kinh ngạc, y có hiểu biết nhất định văn hóa Trung Quốc, trên tay y, lại có không ít đồ cổ Trung Quốc, người Hàn Quốc tuy người hầu trở mặt, khắp nơi chứng minh mình mạnh hơn Trung Quốc, nhưng người yêu thích đồ cổ của bọn họ nhưng lại lấy hiểu biết về văn hóa Trung Quốc làm vinh hạnh.

Văn hóa truyền thừa nhiều năm, không phải dễ dàng cắt bỏ như vậy.

Chính vì hiểu, y mới biết Lý Dương là muốn tiền khách, bưng trà tiễn đưa khách, là một truyền thống cổ của người Trung Quốc, người chỉ cần hiểu văn hóa Trung Quốc, đều hiểu rõ.

Cái này trước khi y đến, không trùng khớp với tình hình mấy người cùng dự đoán.

Đặc biệt là Cụ Đông Thành, khẳng định chắc nịch, lần này Lý Dương đến chính là vì kiếm Truy Tinh trên tay của y, chỉ cần y bỏ ra kiếm Truy Tinh, nhất định có thể đổi được kiếm Tân La trở về.

Lúc này, cuối cùng Cụ Đông Thành cũng hiểu rõ, dự đoán trước đây của y là sai, thanh kiếm của Lý Dương là thật, mấy vị tiền bối danh tiếng Hàn Quốc đều đã chứng minh điều này.

Sau khi biết được bảo kiếm Tân La là thật, cửa của Cụ Đông thành, tâm tư cũng truyền đến, kiếm Truy Tinh trong tay chính là lợi thế lớn nhất của y.

- Lý tiên sinh, lời của ngài tôi sẽ chuyển lại, nhưng bảo kiếm Tân La đối với chúng tôi là rất quan trọng, hy vọng ngài có thể hiểu cho chúng tôi, trả lại chúng tôi.

Kim Khắc Thành cũng đứng lên.

Y biết chuyến đi thăm dò này của mình đã thất bại, nhưng y còn nói một câu không cam tâm, mục đích của y chính là lấy lại bảo kiếm Tân La, chỉ cần có thể lấy lại bảo kiếm, thăm dò thất bại cũng không thành vấn đề.

- Tôi rất hiểu các ông, nhưng hiểu phải cần hai bên, có những câu nói tôi không muốn nói nữa, ngài quay về xin Cụ Đông Thành tiên sinh suy nghĩ lại đi, sau khi kết thúc hoạt động, tôi sẽ về nước.

Lý Dương mỉm cười lắc đầu, hoạt động chỉ có bảy ngày, trước mắt đã qua ba ngày, cộng thêm hôm nay, nói cách khác, Lý Dương ở Hàn Quốc, nhiều nhất cũng chỉ còn ba ngày nữa.

Sắc mặt Kim Khắc Thành chợt thay đổi, nhưng rất nhanh lấy lại bình thường.

- Tôi hiểu rồi, Lý tiên sinh, ngài yên tâm, hiểu phải nhất định là hai bên, chúng tôi nhất định sẽ làm ngài hài lòng, tôi cáo từ.

Kim Khắc Thành bỏ đi, đi rất không cam tâm.

Sau khi y trở về, tranh cãi với Cụ Đông Thành, Cụ Đông Thành kiên quyết mục đích của Lý Dương chính là kiếm Truy Tinh, chỉ cần dùng kiếm Truy Tinh nhất định sẽ lấy lại bảo kiếm Tân La.

Nếu không phải lần này bảo kiếm Tân La đột ngột xuất hiện, gây ra ảnh hưởng lớn ở Hàn Quốc như vậy, y thậm chí còn dùng kiếm Truy Tinh đổi bảo kiếm Tân La và bảo bối khác.

Trong lòng Cụ Đông Thành, chỉ cần dùng kiếm Truy Tinh đổi, y còn lời to.

Những cái này Lý Dương không hề biết, nhưng cũng không cần biết, cái này đối với hắn mà nói không quan trọng.

Bây giờ bảo kiếm Tân La còn phát huy ra tác dụng cực lớn hơn sức tưởng tượng của Lý Dương, Lý Dương cũng không ngờ, thanh kiếm bất ngờ có được này, người Hàn Quốc lại đặc biệt quan trọng như vậy.

Nói không chút khoa trương, khát vọng của bọn họ đối với bảo kiếm Tân La, còn hơn Thiên Tùng Vân kiếm của Nhật Bản.

Thiên Tùng Vân Kiếm chỉ là thần khí thiên hoàng, là món đồ đại diện cho quyền uy của thiên hoàng, nhưng bảo kiếm Tân La không giống vậy, nó là chí bảo truyền thừa rất lâu của dân tộc Triều Tiên, rất nhiều người từ lúc nhỏ đã nghe qua bảo bối này rồi.

Bảo bối như vậy, trong lòng bọn họ, còn hơn cả thần khí.

Thậm chí còn tốt hơn.

Cũng có thể nói, đây là một quốc bảo trong lòng tất cả mọi người Hàn Quốc.

Cho nên về mặt ảnh hưởng, bảo kiếm Tân La còn hơn hẳn cả kiếm Thiên Tùng Vân.

Có một ưu thế như vậy, Lý Dương tất nhiên rất nhân nhả, Cụ Đông Thành con sư tử to mồm, phải để cho y trả một cái giá đắt, bây giờ sốt ruột không phải là Lý Dương, là bọn họ mới đúng.

Chỉ cần bảo kiếm Tân La trong tay Lý Dương, còn đang ở trong nước, những người Hàn Quốc này càng thêm sốt ruột, Lý Dương lại tung tin ra, lúc đó, tất cả áp lực đều đè lên người Cụ Đông Thành.

Đối với Cụ Đông Thành, Lý Dương không có dự cảm tốt, lần này, hẳn muốn từ chỗ Cụ Đông Thành lấy lại bảo bối của Trung Quốc.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1126. Chương 1122: Mày Phải Trả Giá

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Đúng rồi, Lý Dương, mấy ngày này anh cần phải chú ý nhiều.

Tiền Kim Khắc Thành đi rồi, đầu tiên Lâm Lang nghiêm túc nói với Lý Dương một câu.

Lý Dương giật mình, sau đó nhẹ lắc đầu, không nói gì.

Lâm Lang có chút qua lại với người Hàn Quốc, đối với những người ở đây rõ hơn Lý Dương rất nhiều, người bình thường sẽ không làm ra chuyện đặc biệt, nhưng lại có một số người lại làm ra chuyện bất ngờ.

Có một số người điên cuồng có thể vì lợi ích chuyện gì cũng dám làm, Cụ Đông Thành chính là người này, Lý Dương biết điều này, cho nên hiểu ý của Lâm Lang.

Ngoài ra, Cụ Đông Thành luôn ở trong nhà chờ tin chân mày y nhẫn nại lại.

Y đã nhận được tin tức mới nhất Kim Khắc Thành, Lý Dương từ chối đề nghị của bọn họ, đồng thời tỏ ý, ba ngày sau hoạt động kết thúc sẽ về nước.

Nếu Lý Dương thật muốn về nước, thì chứng tỏ phán đoán trước đây của y là sai, Lý Dương không hề xem trọng kiếm Truy Tinh, nếu thật như vậy, muốn lấy lại kiếm Tân La, càng thêm khó.

- Xem ra, chỉ có thể thực hiện phương án số hai.

Cụ Đông Thành khế thở dài, y cuối đầu nhìn tấm hình đặt ở trên bàn, tấm hình của kiếm Tân La chụp ở Trung Quốc, trong mắt không ngừng lóe ra sự tham lam và hưng phấn.

Buổi sáng ngày thứ hai, các đài truyền hình Hàn Quốc bắt đầu phát sóng tin tức mới nhất.

Đại sư kiểm định năm lão tiền bối nổi tiếng nhất Hàn Quốc đều đến Trung Quốc. Sau khi năm người trở về, cùng nhận định kiếm xuất hiện ở Trung Quốc chính là bảo kiếm Tân La, là chí bảo quốc gia bọn họ đánh mất hơn ngàn năm, chính là quốc bảo của Hàn Quốc.

Bảo kiếm Tân La, ngọc tỷ Tân La, hai món bảo bối này chính là tượng trưng cho toàn thể Hàn Quốc.

Nghe nói, hai món bảo bối này còn là thời kỳ viễn cổ, bảo vật nổi tiếng nhất bán đảo Triều Tiên do quốc vương Đàn Quân ban tặng, ông là một vị đế vương thời viễn cổ của Hàn Quốc. Nghe nói vị đế vương này sống đến năm 1908, sau cùng còn trở thành đại thần của Triều Tiên.

Một câu chuyện truyền thuyết hoang đường không thể chịu nổi như vậy, lại được người Hàn Quốc cho là thật.

Quá đáng nhất là, trên lịch sử thế giới đều không có ghi chép, chỉ do một người ở bán đảo Triều Tiên truyền lại, một người tồn tại trong một câu chuyện thần thoại, cuối cùng được người Hàn Quốc vào vào trong sách lịch sử.

Hơn nữa còn viết vào trong sách giáo khoa lịch sử với mỹ danh là đề cao lòng yêu nước.

Một người sống đến hơn ngàn năm, một quốc vương có hơn một ngàn năm trăm năm, nói ra dù sao có người tin chuyện như vậy nghiêm túc viết trong sách giáo khoa, làm giáo dục lịch sử, thật không biết người Hàn Quốc nghĩ thế nào.

Nếu thật như vậy, sách lịch sử ở trường học trong nước viết, Tôn Ngộ Không thật xuất hiện, con khỉ này cũng là thần rồi, đang ở trên trời nhìn mọi người.

Loại chuyện hoang đường thế này, không chừng cũng chỉ có xảy ra ở Hàn Quốc.

Nhưng cái này cũng nói rõ, địa vị của Đàn Quân trong lòng người Hàn Quốc vương triều Tân La năm đó. Vì để củng cố địa vị, cũng từng nghe nói qua chúng là lâu chủ của Đàn Quân chỉ định, bảo kiếm Tân La và ngọc tỷ Tân La đều là Đàn Quân tặng

Bảo kiếm trên tay Lý Dương, trên mặt có mấy chữ cổ do Đàn Quân khắc.

Chỉ là bảo kiếm Tân La này rốt cuộc có phải là do Đàn Quân tặng không không có ai giải thích rõ, nhưng bọn Lý Dương đều tin, người Hàn Quốc nhất định sẽ một mực khẳng định cho rằng thanh kiếm này chính là do Đàn Quân ban tặng, với chứng minh Đàn Quân xuất hiện trong lịch sử.

Chỉ là chuyện có lợi cho bọn họ, bọn họ nói gì cũng dám làm.

Điều này Lý Dương lại sớm có cơ hội, mấy năm trước có nghe nói qua, chỉ là bọn họ không ngờ rằng, không có bọn họ không làm được, danh nhân trên lịch sử, bất luận trong nước hay là người nước ngoài rất nhiều người đều bị nói thành người Hàn Quốc

Đây chính là tiền kiếp của bọn họ.

Bảo kiếm Tân La trở thành tin tức thật sự lưu truyền đến đời sau, đối với cả Hàn Quốc có thể nói là một chấn động cực lớn.

Tranh luận trước đó giờ phút này đã không còn ý nghĩa, năm vị chuyên gia ở Hàn Quốc có uy vọng rất cao, thậm chí là giáo sư khách mời của rất nhiều trường đại học.

Sách của bọn họ muốn cũng ảnh hưởng đến rất nhiều người.

Năm vị chuyên gia này cùng giám định, không ai có nghi ngờ, mấy chuyên gia nhỏ trước kia, lúc này cũng ngậm miệng lại không có nói gì.

Chất vấn năm vị chuyên gia kiểm định này, có thể nhất thời lấy được lòng của mọi người, nhưng sau đó bọn họ cũng không cần phải làm loạn.

Mấy lão tiền bối bọn họ, tuyệt đối có thể phóng sát bất cứ ai.

Người có phản ứng nhanh, cũng nói kêu chính phủ thu lại món bảo bối này, bất luận thế nào cũng lấy lại, đây là tượng trưng tinh thần của Hàn Quốc, không thể thất lạc bên ngoài.

Người phản ứng nhanh hơn, bắt đầu tổ chức người tới trước cửa các thành phố chính phủ ra yêu cầu, một số người còn cầm bức tranh có kiếm Tân La, lớn tiếng đòi lấy lại quốc bảo.

Chỉ nửa ngày, trước cửa của các thành phố chính phủ Hàn Quốc đều xảy ra trình trạng trên, nhiều nhất có trên trăm người, ít nhất có hai ba chục người, rất nhiều đài truyền hình còn theo dõi đưa tin.

Xem tin tức TV, Lý Dương cũng rất kinh ngạc.

Thanh kiếm này chỉ xuất hiện ở Trung Quốc, lại gây ra kích động lớn như vậy, nếu xuất hiện ở Hàn Quốc, những người này cũng không phát điên. Lúc đó, hẳn muốn đem thanh kiếm này về, tuyệt đối là chuyện không thể.

E rằng sau khi xuất hiện, người của chính phủ sẽ lập tức tới tận cửa, thanh kiếm này ở trong tay Lý Dương cũng không biết được bao lâu.

Cho dù như vậy, lúc chiều người của chính phủ Hàn Quốc còn tìm đến Lý Dương, đưa ra yêu cầu lấy lại bảo kiếm Tân La, còn nói cái gì giao tình hai nước Trung Hàn tốt thế nào, vì hữu nghị lâu dài của hai nước, tự mình đem bảo kiếm quyên tặng cho Hàn Quốc mới đúng.

Đối mặt với người vô liêm sỉ thế này, ngay cả Lý Dương cũng mệt, trực tiếp “mời” ra ngoài.

Quyên tặng, những người Hàn Quốc này còn dám nghĩ, cho dù người ngu ngốc cũng không nghĩ ra đạo lý này, muốn lấy lại bảo kiếm trên tay của Lý Dương mà không bỏ ra cái gì, bọn họ thật là cho rằng Lý Dương là kẻ ngốc.

Lúc này, cuối cùng Lý Dương cũng hiểu, tại sao Lâm Lang không cho quản lý Ngô nhìn thấy bảo kiếm này, tại sao đề nghị đem bảo kiếm này về nước trước.

Lo lắng của y là đúng, Lý Dương thật là đánh giá thấp lòng vô liêm sỉ của những người này.

Liên tục hai ngày, đều không người có người ra yêu cầu, sau hai lần chính phủ Hàn Quốc tiếp xúc với Lý Dương, cuối cùng thông qua bộ ngoại giao đưa ra thỉnh cầu với chính phủ Trung Quốc.

Một quốc gia, thông qua bộ ngoại giao đi đàm phán vật phẩm cá nhân của một công dân nước ngoài, còn nói hiên ngang lẫm liệt như vậy, quan viên trong nước nhận được tờ báo cáo ngoại giao này đều có cảm giác dở khóc dở cười.

Nếu thật như vậy, đột nhiên có một nước đưa ra một yêu cầu đối với bộ ngoại giao nước Mỹ, kỹ thuật công ty Apple của các bạn thật sự rất tốt, nước chúng tôi cũng cần, nhường nó cho chúng tôi một phần đi.

Cái ví dụ này có chút khoa trương, nhưng đạo lý là như vậy. Chính phủ nào, hết cách cũng không thể chấp nhận cách làm này.

Nhiều nhất là giúp bọn họ phối hợp một chút, dù sao đây cũng là đồ cá nhân.

Bộ ngoại giao cũng làm như vậy, chỉ là kết quả phối hợp có thể làm Hàn Quốc hài lòng không, cái này không ai dám bảo đảm.

Thời gian trôi qua rất nhanh, hoạt động nhằm chán này cuối cùng cũng kết thúc rồi, vì chuyện bảo kiếm Tân La xuất thế, hơn nữa ngôn luận lệch lạc của một số chuyên gia, làm hoạt động lần này trở nên vô cùng vô vị.

Một số chuyên gia nước ngoài đến tham gia hoạt động, ít nhất đi được nửa chặng đường thì có lý do bỏ đi.

Cuối cùng kiên trì cho đến cùng, chỉ còn lại khoảng ba phần trăm người, ngay cả chính người bản địa Hàn Quốc, cũng có không ít người bỏ đi, hoạt động này, đã trở thành trò cười trong giới đồ cổ.

Trong mấy ngày này, Cụ Đông Thành và Kim Khắc Thành đều không có đến tìm Lý Dương.

Lúc này Lý Dương cũng không có để ý, bây giờ hẳn có bảo kiếm Tân La, quyền chủ động thuộc về hắn, đợi sau khi hắn về nước, không lo Cụ Đông Thành đến tìm hắn.

Cho dù y không đến, Lý Dương cũng đưa ra chút tin tức, áp lực đó cũng khiến cho y đến, bảo kiếm Tân La có ảnh hưởng rất lớn đối với Hàn Quốc, tới lúc đó áp lực của Cụ Đông Thành phải chịu càng lớn hơn.

- Đi thôi, anh Lý!

Trong căn phòng, Lưu Cương nói với Lý Dương, quà lễ của bọn họ cũng đã nhận rồi, chuyển đi Hàn Quốc này tuy không đạt được mục đích, nhưng cũng không phải không thu được gì.

Chỉ ít xác nhận được tính chân thật của kiếm Truy Tinh, còn có được bảo kiếm Tân La ngoài dự tính.

- Được!

Lý Dương nhẹ lắc đầu, Lâm Lang đã đi trước rồi, y đi sớm hơn Lý Dương. Hôm qua bọn họ xác định, Cụ Đông Thành sẽ không đến tìm bọn họ, tiếp tục ở lại đây cũng không có ý nghĩa gì.

Mà mấy ngày này, Lâm Lang cũng bỏ lỡ không ít việc, vội vàng trở về xử lý một chút.

Chuyến bay của Lý Dương vào hai giờ chiều, cách giờ bay cũng không còn lâu nữa, vừa qua khỏi mười hai giờ bọn Lý Dương chuẩn bị xong, lúc này cũng chuẩn bị xuất phát.

Không muốn Lý Dương đi nhất là chính phủ Hàn Quốc, đáng tiếc bọn họ cũng không thể giữ Lý Dương ở lại Hàn Quốc, chỉ có thể tự mình sốt ruột.

Nếu Lý Dương là người bình thường thì thôi, tìm một lý do, người khác cũng không nói gì.

Hết lần này đến lần khác hẳn ở Trung Quốc có rất nhiều bối cảnh, phía sau có lực lượng chính trị hùng hậu, lúc mẫn cảm thật sự chế trụ hẳn, chỉ là sẽ gây ra phản ứng kích liệt từ phía chính phủ Trung Quốc.

Làm không tốt, sẽ làm ảnh hưởng đến quan hệ giữa hai nước, cái này bọn họ không dám mạo hiểm.

Chiếc xe chạy đến, Lý Dương đưa Vương Giai Giai lên xe, quản lý Ngô luôn theo sau Lý Dương thở ra nặng nề, sau đó mới lên xe của mình.

Mấy ngày này, vị quản lý này áp lực cũng không ít.

Ai cũng đều biết Lý Dương là bọn họ mời đến, rất nhiều người đều đem hy vọng gửi vào ông, bao gồm cả chính phủ, đáng tiếc những người này đã thất vọng, quản lý Ngô là người biết rõ, ông không có mặt mũi, bảo Lý Dương chủ động đem tặng lại thanh kiếm này.

Làm không được, chỉ có thể chịu sự oán hận của chính phủ và một số người.

- Ba tên bảo vệ, xem mày làm sao đối phó mấy chục người của tao, kiếm Tân La chỉ có người như tao mới có tư cách sở hữu, mày dám không lấy ra, vậy mày phải trả một cái giá đắt.

Trên lầu xa xa, Cụ Đông Thành đang ngồi trong một căn phòng lớn, đang nhìn vào kính viễn vọng.

Miệng y lẩm bẩm, trên mặt còn có chút dữ tợn, có chút kinh khủng.

Y dường như có chút vui mừng, đợi sau khi xe Lý Dương đi bỗng nhiên đứng dậy, sau đó rời khỏi tòa cao ốc.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1127. Chương 1123: Tha Tôi Đi

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Chiếc xe Lý Dương ngồi rất nhanh rời khỏi thành phố, phía trước là sân bay quốc tế.

- Lý Dương, không thể mang kiếm Truy Tinh về, có phải là rất hối tiếc không?

Vương Giai Giai dựa vào vai Lý Dương, hỏi một câu rất nhỏ, cô biết rất rõ, lần này Lý Dương đến Hàn Quốc, chính là vì thanh kiếm này.

Đáng tiếc cuối cùng lại không thể như ý nguyện.

- Tiếc thì có một chút, nhưng không phải là rất nhiều, có bảo kiếm Tân La, anh tin sớm sẽ lấy được kiếm Truy Tinh.

Lý Dương nắm lấy cánh tay của Vương Giai Giai, trên mặt còn nở nụ cười nhạt.

Sức ảnh hưởng bảo kiếm Tân La vượt hơn sức tưởng tượng của hắn, nhưng đối với hắn mà nói là chuyện tốt, Lý Dương không giống như Cự Đông Thành con sư tử to mồm, nhưng không trả cái giá đủ cao, là không thể lấy lại thanh kiếm này từ trong tay y.

- Khụy!

Chiếc xe đột nhiên dừng lại, Lý Dương và Vương Giai Giai ngồi ở phía sau theo quán tính bị đẩy về phía trước, đụng mạnh vào cái ghế phía trước.

- Lưu Cương, chuyện gì thế?

Lý Dương bắt chập đầu đón, vội vàng giúp Vương Giai Giai kiểm tra, sau đó hỏi lớn một câu.

Chiếc xe này là khách sạn cung cấp, nhưng người lái xe là Lưu Cương, tài xế của khách sạn lái xe ở sân bay về, lúc Lý Dương ra ngoài, Lưu Cương chưa bao giờ để người khác lái xe.

Lý Dương rất yên tâm về Lưu Cương, vô duyên vô cớ, y không thể làm ra hành động như vậy.

- Anh Lý, đội trưởng Triệu vừa phát tín hiệu khẩn cấp, có tình hình!

Sắc mặt của Lưu Cương có chút khó coi, y cảnh giác nhìn xung quanh, con dao nhỏ đó, đã xuất hiện trên tay y.

Sắc mặt của Lý Dương cũng hơi biến sắc, đội trưởng Triệu mà Lưu Cương nói là Triệu Vĩnh, trước giờ Lưu Cương vẫn gọi y như vậy, sau khi Lưu Cương làm bảo vệ cho Lý Dương, cũng không có đổi.

Mãi cho đến nay, Triệu Vĩnh và mấy bảo vệ khác đều âm thầm bảo vệ Lý Dương, cam tâm tình nguyện trở thành người ẩn thân bảo vệ cho Lý Dương.

Nhưng thời gian dài như vậy, cũng không có xảy ra chuyện gì, chỉ có số ít lần Lý Dương bị theo dõi, đều bị bọn Triệu Vĩnh âm thầm giải quyết, trước giờ chưa phát ra tín hiệu.

Lần này, bọn họ chủ động phát ra tín hiệu cho Lưu Cương, cũng có nghĩa là chuyện không đơn giản.

Lưu Cương ở trên xe không có xuống, Triệu Khuê và Hải Đông ngồi ở chiếc xe phía sau, lúc này cũng chạy đến, mỗi người một bên, bọn họ không ngừng nhìn xung quanh.

Tin tức mà Triệu Vĩnh phát ra, bọn họ cũng nhận được.

Tình huống lúc này không rõ, để Lý Dương xuống xe, chỉ bằng để hắn ngồi trong xe, chỗ này đã ra khỏi khu vực thành phố, cách thành phố và sân bay cũng có một chút, xung quanh hoàn toàn không có vật gì để ẩn nấp.

Đương nhiên, nếu đối phương có vũ khí lớn thì ở trong xe là hành vi ngu xuẩn nhất.

Nhưng tín hiệu Triệu Vĩnh phát ra không phải là tín hiệu khẩn cấp nguy hiểm nhất, khả năng đối phương có vũ khí là không lớn, trong thời gian ngắn này Lưu Cương lựa chọn cách này, hoàn toàn không dễ.

Đột nhiên, con mắt của Lưu Cương căng ra, y đã biết chuyện gì đã xảy ra.

Phía trước bọn họ năm trăm mét, bên sườn núi có năm sáu chục người chạy lại, mấy người này còn mang theo dao, ống tuýp và xiềng xích.

Mấy người trước nhất chạy tới rất nhanh, còn hung hổ quát mắng, tỏ vẻ rất là không vui.

Mà trên đường, cũng bị bọn họ đặt những dụng cụ chặn chiếc xe lại, nếu lúc này Lưu Cương không thắng xe, những món đồ này có thể làm bọn họ có thể xảy ra tai nạn không nhỏ.

Tất cả cái này cho thấy, có người muốn hại Lý Dương.

- Sao thế, chuyện gì vậy?

Quản lý Ngô từ chiếc xe sau cùng chạy lại, nhìn người phía trước đang hùng hổ hỏi một câu, kẻ ngốc cũng biết, ở đây đã xảy ra chuyện gì.

Triệu Khuê lạnh lùng liếc nhìn ông, không nói gì.

Và Hải Đông không khỏi phân bua, trực tiếp đẩy ông vào xe, còn khóa cửa lại.

Những người này thật trùng hợp xuất hiện ở đây, rõ ràng là biết hành tung của Lý Dương, hôm nay phải đi, người biết hành tung của hắn không nhiều, quản lý Ngô là một, người bây giờ biết hành tung của Lý Dương, đều bị hoài nghi, bao gồm cả ông.

Năm sáu chục người, không ít, hùng hùng hổ hổ, mấy trăm thước rất nhanh chạy lại.

Trước mặt bọn họ, chỉ có hai người bên cạnh một chiếc xe, đám người này đều tin, chỉ cần tiến lên, hai người này sẽ biến thành người bị thảm nhất thế giới.

Trên núi xa xa, Cụ Đông Thành nhàn nhã ngồi ở đó, trước mặt y còn đặt một cái kính viễn vọng.

Tất cả cái này, tất nhiên đều là y sắp đặt, lo lắng của Lâm Lang là đúng, chuyện người khác không dám làm, y lại không quan tâm, mấy năm nay, y đều dựa vào qua lại thế này, cuối cùng đối thủ của y gặp chuyện không may còn y thì vô sự.

Lần này, y đem cách này dùng lên người Lý Dương.

Chỉ cần Lý Dương bị bắt, y có cách làm Lý Dương khuất phục, sau cùng sẽ có người nhận được kiếm Tân La, đợi sau khi người khác nhận được rồi, y sẽ lại dùng tiền mua về.

Đương nhiên, tất cả những cái này đều là y sắp xếp, người ta cho rằng đồ này do y dùng tiền mua, mà không phải y ra mặt động thủ Lý Dương.

Cho dù mọi người biết đồ y mua là không sạch sẽ, đối với y cũng không có vấn đề gì, chỉ cần y có thể đem kiếm Tân La trở về, y chính là anh hùng của cả dân tộc của cả nước.

- Đùng đùng đùng đùng!

Sắc mặt của Cụ Đông Thành trở nên hung hãn, năm sáu chục người, đi đối phó hai người, nhìn thế nào cũng rất đơn giản, cho dù hai người lợi hại thế nào, cũng không thể cùng lúc đối phó nhiều người như vậy.

Đặc biệt là bọn họ còn phải bảo vệ một chiếc xe, bảo vệ sự an toàn của người ngồi trong xe.

Chuyện được Cụ Đông Thành cho rằng nắm chắc mười phần, giờ lại xảy ra ngoài ý muốn.

Một đám người cách xe của Lý Dương chỉ có hai mươi mét, toàn bộ phía trước nhất đều ngã xuống đất, còn trên sườn núi ven đường, còn tiếng súng không ngừng vang lên.

Có người đang bắn lên.

Súng, không chỉ Cụ Đông Thành hoang mang, năm sáu chục người ở đằng trước cũng hoang mang, đây là Seoul, tuy là ngoại thành nhưng là thủ đô của Hàn Quốc, sau khi bọn họ làm ra chuyện này, cũng bị lập tức đuổi ra khỏi nước, cho dù như vậy, bọn họ cũng chỉ dám dùng một số vũ khí lạnh, không dám dùng súng.

Nhưng bây giờ, bọn họ bị người ta chia súng vào, thậm chí còn không biết ai bắn.

Tiếng súng vang lên, sau đó mấy người ngã xuống, mặt Lý Dương cũng hơi biến sắc.

Lần này nổ súng, tất nhiên là bọn Triệu Vĩnh, lúc ra nước ngoài trên người Lưu Cương không thể mang theo súng, bản thân Triệu Vĩnh là ám tiêu, căn bản sẽ không quên những quy tắc này, chỉ cần vũ khí có thể mang theo, bọn họ đều sẽ mang.

Lúc này Lý Dương có chút lo lắng, nếu thật bọn họ nổ súng giết nhiều người như vậy, đối với bản thân bọn họ sẽ không có lợi, một lần chết nhiều người như vậy, là một vụ án rất lớn, kinh động cả Hàn Quốc.

- Không sao, anh Lý, đội trưởng Triệu dùng là thuốc gây mê.

Lưu Cương quay đầu lại, điều này không phải Triệu Vĩnh nói cho bọn họ, là tự y nhận ra, người phía trước chảy máu không nhiều, dáng vẻ của bọn họ cũng không giống như bị trúng đạn thật.

Hơn nữa tiếng súng cũng không quá giống, Lưu Cương kinh nghiệm phong phú lập tức hiểu rõ, đây là hiệu của thuốc gây mê.

Lưu Cương có thể hiểu, Triệu Khuê và Hải Đông cũng có thể hiểu, hai người đều ôm tay, hứng thú nhìn mấy người trước mặt không ngừng ngã xuống, sau đó đứng ngơ ngờ ở đó, sợ hãi nhìn xung quanh.

Năm sáu người, trong nháy mắt đã ngã xuống mấy người.

Với kỹ thuật bắn súng của bọn Triệu Vĩnh, cho dù chỉ có hai người, đối phó với năm sáu chục tên ruồi nhặng cũng không có vấn đề gì, nếu là trên tay Triệu Khuê, Hải Đông và Lưu Cương cũng có súng, bọn họ bảo đảm trong thời gian rất ngắn có thể giải quyết xong trận chiến này.

Trước mắt còn có hơn ba mươi người đang đứng, những người này đều rất sợ, gào khóc bỏ chạy.

Chạy thế nào, muốn chạy đâu.

- Đứng đứng đứng!

Tiếng súng nặng nề vang lên, mỗi một âm thanh, phải có một người ngã xuống, ngắn ngủi không tới hai phút, người có thể đứng, chỉ còn lại mười mấy người.

Triệu Khuê và Hải Đông liếc nhìn nhau, trên mặt hai người đều đang mỉm cười.

Phía trước đội trưởng Triệu Khuê bộ đội đặc chủng chạy lại, thật là chữ chết không biết viết thế nào, chạy càng nhanh, chết càng mau.

Mười mấy người cuối cùng, có ba người bị dọa sợ tiểu ra quần, tuy là đạn gây mê, máu không nhiều, nhưng dù sao cũng chảy máu, nhiều người ngã xuống đất bất động, lại toàn là máu, sớm đã dọa bọn họ.

Ngoại trừ ba người đó ra, còn năm người còn lại đều không ngừng xin tha.

Người như vậy nếu là binh sĩ, trên chiến trường nhất định sẽ đào ngũ và phản bội.

Nhưng trong lòng bọn họ đều rất sợ, vốn muốn bắn cóc một người, nhưng cả người trong xe cũng không đụng được, bị người ta dùng súng bắn chết phân nữa.

Làm bọn họ sợ nhất là, người bắn súng là ở đâu bọn họ cũng không biết, cũng không biết một lúc sau người trúng đạn ngã xuống có phải là mình không.

- Đứng đứng đứng đứng!

Tiếng súng dồn dập vang lên, mười mấy người cuối cùng đều ngã xuống, không còn một ai, từ đầu đến cuối, Triệu Khuê và Hải Đông đều đứng bên cạnh xe Lý Dương, không động đậy.

Tay của bọn họ cũng rất ngứa, muốn đánh mấy người này cho đã ngứa, nhưng nhiệm vụ quan trọng nhất của bọn họ là bảo vệ Lý Dương, lúc này ai cũng không dám làm loạn.

- Không sao rồi, anh Lý!

Triệu Khuê gõ cửa, Lý Dương mở cửa sổ xe.

Triệu Vĩnh đã phát ra một tin, kẻ địch chỉ còn lại hai tên đầu sỏ, hai tên đầu sỏ này đích thân Triệu Vĩnh sẽ bắt, hơn nữa còn lén tra hỏi, hỏi ra một kết quả.

Triệu Vĩnh đồng thời còn truyền đến một tin rất quan trọng.

Cái tên gọi là Cự Đông Thành, lúc này ở gần sườn núi, còn có mang kính viễn vọng, y đến sớm hơn Lý Dương, rõ ràng là đang đợi chuyện gì, nhưng lúc này đã bỏ đi.

Vì năm sáu chục người này, Triệu Vĩnh không có thời gian để lo người này, nhưng y đem tin tức này truyền về, để Lý Dương biết tất cả.

- Tôi không xuống xe, tôi không xuống xe, các người tha cho tôi đi!

Nghe được tin này, sắc mặt của Lý Dương trở nên vô cùng u ám, phía sau truyền đến một hồi âm thanh của giết lợn, trong âm thanh còn mang sự sợ hãi vô cùng.

Triệu Khuê và Hải Đông ở chiếc xe cuối cùng, gọi quản lý Ngô xuống, nhưng quản lý Ngô sống chết không xuống xe, khóc nước ngắn nước dài, cảnh tượng lúc này, ai nhìn thấy, cũng bị y dọa chết.

Mười mấy người đó, như thế bị người giết chết, làm trong đầu ông cũng bị trống rỗng.

Lúc này Triệu Khuê gọi ông, theo bản năng ông từ chối, bên ngoài, làm sao cũng không an toàn bằng bên trong, lúc này ông đã hoàn toàn quên hết, lúc này bị nhét vào trong xe ông cũng tràn đầy oán hận.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1128. Chương 1124: Có Chứng Cứ Rồi.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Quản lý Ngô thật sự rất sợ.

Ông không biết là phát súng của ai, ông chỉ nghe thấy tiếng súng, sau đó thì thấy từng người trước mặt ngã xuống, hơn nữa máu chảy đầy cả mặt đất.

Cảnh tượng trước mặt, làm cho quản lý Ngô trước nay vẫn sống trong cảnh yên ổn tỏ ra không biết làm sao, có thể đau khổ cầu xin tha, đối với ông mà nói là phản ứng rất tốt rồi.

Đương nhiên, quản lý Ngô cũng không biết những người này không chết, chỉ là bị gây mê.

Nhưng lúc này, những người không chết này đối với ông mà nói đều không quan trọng, ông thật sự rất sợ hãi.

- Bảo ông xuống xe, đâu phải bảo ông làm gì, cảnh sát sẽ lập tức tới ngay, dù sao ông cũng trở về bằng xe của mình chứ?

Triệu Khuê nói một câu bất đắc dĩ, lá gan của quản lý Ngô này quả thật rất nhỏ, nhưng nói đi phải nói lại, bất cứ người bình thường nào nhìn thấy cảnh tượng kinh hãi này, đều không thể giữ được bình tĩnh.

- Tôi không đi, tôi phải ở lại đây, để tôi ở lại đây được không?

Quản lý Ngô liên tục gào lên, sự cầu khẩn trong mắt ông là cho Triệu Khuê không đành lòng, lúc này bảo ông ta xuống xe, chẳng khác nào là giết ông. Trong lòng quản lý Ngô, chiếc xe trước giờ ông không muốn lên, bây giờ ngược lại trở thành nơi an toàn nhất.

- Tùy ông thôi!

Triệu Khuê lắc đầu, đi trở lại.

Trước mặt hơn năm mươi người đang nằm, hiệu quả thuốc gây mê của Triệu Vĩnh rất mạnh, không có mười mười tiếng, bọn họ dường như khôi phục lại ý thức.

Những người này bất luận là thân phận gì, ý đồ chặn bạn bè quốc tế, còn mang theo vũ khí, tội danh cướp đoạt là không thể tránh được.

Đặc biệt thân phận của Lý Dương hiện giờ rất miễn cảm, những người này tới cục cảnh sát, đều phải nhận nghiêm phạt nặng nhất, phía Hàn Quốc sẽ không dám nể tình riêng mà thiên vị, rất nhiều ánh mắt đều theo dõi bọn họ.

Xa xa, tiếng còi cảnh sát từ xa tới gần.

Cảnh sát Hàn Quốc đến cũng không chậm, chỉ mười mấy phút thì đã vội chạy đến chỗ này. Xảy ra vụ án bắn súng thế này, nếu bọn họ còn dám chậm trễ, công việc này bọn họ cũng không cần làm nữa rồi.

Rất nhanh, mười mấy cảnh sát vũ trang vây quanh xe của Lý Dương.

Phía trước xe của Lý Dương, còn có hơn năm mươi người đàn ông đang nằm, máu tươi thấm đỏ cả người bọn họ, nhìn thấy cảnh tượng này, những cảnh sát vội tới lúc này cũng ngây dại.

Còn có một số cảnh sát, không nhin nổi quay đầu lại, cố nén cảm giác nôn mửa trong lòng.

Bất luận kẻ nào nhìn thấy cảnh tượng thế này đều liên tưởng đến trận đấu súng. Điều cho rằng những người này đều đã chết, lần đầu tiên nhìn thấy “người chết” nhiều như vậy, không thể không chút làm ngờ.

- Xuống xe, giơ tay lên!

Đội trưởng đội cảnh sát trấn tĩnh hơn, lớn tiếng hô. Triệu Khuê nhàn nhạt ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng liếc nhìn y.

- Ông chủ của tôi là người Trung Quốc cảm kích đến tham gia hoạt động của quý quốc, nhưng trên đường ông trở về nước thì gặp tập kích của đám người bất minh này, sau đó những người này bị một người không biết tên đánh ngã, nhưng tất cả đều không liên can gì với ông chủ của tôi, chúng tôi đã liên lạc với đại sứ quán của nước tôi, có vấn đề gì, đợi người của đại sứ quán chúng tôi đến rồi hãy nói!

Triệu Khuê chậm rãi nói, còn tỏ ra bất ti bất hàng, đội trưởng đội cảnh sát đỏ hơi sừng sốt, không ngờ chuyện này còn liên quan đến nhân sĩ quốc tế.

Làm cho y buồn bực nhất chính là lời nói của Triệu Khuê.

Có người muốn tập kích bọn họ, cuối cùng được người không biết tên đánh ngã, lời nói này nghe thế nào cũng không tin nổi, vị đội trưởng này tất nhiên sẽ không tin.

Nhưng nếu Lý Dương đúng thật là bạn bè quốc tế, lại là chuyện lớn thế này, y thật không dám xử lý tùy tiện.

Thật là phải đợi người của đại sứ quán đến rồi hãy nói.

Hải Đông lén quay đầu lại, cười thầm một cái. Là ai giải quyết sạch những người này, bọn họ tất nhiên đều rõ, nhưng lời nói này không thể nói ra, nói ra bọn họ cũng không can hệ gì.

Ngược lại Triệu Vĩnh từ đầu đến cuối đều không có lộ diện, bọn họ còn có quản lý Ngô làm chứng, chỉ cần bọn họ khẳng khẳng không biết ai làm, cho dù những người này nghi ngờ, cũng không làm gì được.

Người của đại sứ quán đến rất nhanh, pháp y giám định những người này không chết, chỉ là bị gây mê, người của đại sứ quán Trung Quốc cũng đã đến rồi.

Người đến bản thân là đại sứ, hôm nay Lý Dương là bạn bè quốc tế, hơn nữa trong nước bạo phát chuyện chí bảo của Hàn Quốc. Lúc này Lý Dương gặp chuyện ngoài ý muốn, đại sứ cũng không dám có chậm trễ gì.

Vị đội trưởng này lúc này ngược lại không cần đau đầu, bọn họ vốn là người của khu cảnh sát ngoại thành. Lúc này chủ quản cấp cao của cục cảnh sát đã phái người đến nhận vụ án này rồi.

Cái vụ án này, bọn họ hoàn toàn không thể phụ trách nổi.

Nhiều cảnh sát như vậy xuất hiện, làm sợ hãi của quản lý Ngô cũng giảm đi nhiều, nhưng ông rõ ràng là bị dọa sợ, hỏi gì cũng không nói, cảnh sát đành đưa ông đến bệnh viện.

Nghỉ ngơi một hồi, lại hỏi ông.

Lý Dương đi cùng đại sứ đến cục cảnh sát. Vụ án này, không chỉ làm kinh động đến thị trưởng Seoul, cùng với nhân vật quan trọng của chính phủ Hàn Quốc, cũng làm kinh động rất nhiều người ở các nước khác.

Trên quốc tế cũng có không ít người gọi điện đến hỏi thăm, tạo ra ảnh hưởng không nhỏ.

Nếu một quốc gia đối với an toàn của người nước ngoài hoàn toàn không thể bảo đảm, người ở các nước khác tất nhiên sẽ không cảm giác an toàn và có lòng tin gì đối với chỗ này. Trong lúc này, sẽ ảnh hưởng xấu đến Hàn Quốc không ít.

Thị trưởng cũng vì chuyện này mà đích thân đến thăm hỏi Lý Dương. Võ ngọc đảm bảo với Lý Dương, nhất định sẽ làm sáng tỏ vụ này.

Y vừa trở về, thì mắng chửi người ở cục cảnh sát một trận, yêu cầu bọn họ phải lập tức làm rõ chân tướng, vị thị trưởng này, chính mình cũng gánh áp lực không nhỏ.

- Tại sao có thể như vậy, tại sao có thể như vậy!

Trong căn biệt thự của mình, Cụ Đông Thành không ngừng đi đi lại lại, trên mặt còn vô cùng sợ hãi.

Những người này vẫn không hoàn toàn bị tiêu diệt, Cụ Đông Thành đã chạy rồi. Y biết, hành động lần này thất bại rồi, thất bại rất thê thảm. Y hoàn toàn không ngờ, người mà mình phải đi, ngay cả thân của người ta còn chưa đụng tới thì toàn bộ đã thua rồi.

Hơn nữa súng nổ không ngừng, cũng làm cho y vô cùng chấn động. Thời khắc đó, trong lòng y thật sự chỉ có một cảm giác sợ hãi của chết chóc.

- Ông chủ, có tin tức rồi, những người đó không chết, bọn họ bị trúng đạn gây mê, đều đang cấp cứu ở bệnh viện!

Bên ngoài đột nhiên có một tên bảo vệ chạy lại, thất thanh hô lên.

Tên bảo vệ này là tâm phúc của Cụ Đông Thành, hôm nay vẫn đi theo Cụ Đông Thành, nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị trên đường lớn, hơn năm mươi người, cả y phục của bọn họ còn chưa đụng tới, ở trong mắt của bọn họ là quỷ dị.

Cụ Đông Thành hơi sửng sốt, lập tức nói:

- Không chết, vậy là tốt rồi, tốt rồi!

Y vừa đi vừa nói, nhẹ nhẹ gật đầu, tựa hồ đang nghĩ chuyện gì.

Đi chưa được mấy bước, y lại dừng lại, chân mày nhăn lại:

- Không đúng, người bắn súng là ai điều tra ra chưa, có quan hệ với lão Thất không?

Ai bắn súng, bắt ở đâu, Cụ Đông Thành một chút cũng không biết, nhưng lại biết rõ, Lý Dương tuyệt đối không thể chỉ có mấy tên bảo vệ này, đáng tiếc điều này y biết quá trễ.

Về lão Thất mà y nói, chính là một lão đại bí mật ở Hàn Quốc, có quan hệ rất tốt với Cụ Đông Thành, cũng có thể nói, người này chính là người phát ngôn ngầm của Cụ Đông Thành bởi đường ra.

Hôm nay hơn năm mươi người đó bị cảnh sát bắt đi, Cụ Đông Thành một chút cũng không quan tâm, những người này hoàn toàn không biết gì về của y.

Nhưng lão Thất thì không được, lão Thất biết rất nhiều chuyện của y. Rất nhiều chuyện xấu trước đây, đều là lão Thất đi làm. Lúc này lão Thất đột nhiên mất liên lạc, cũng làm cho y có chút hoảng loạn.

- Ông chủ, vẫn chưa liên lạc được, nhưng lão Thất là người thông minh, chắc ông ta thấy tình hình không ổn mà chạy trước rồi!

Tên bảo vệ lắc đầu, lúc này căn bản không liên lạc được với người này, y cũng không dám đi tìm, bây giờ tình hình bên ngoài rất căng thẳng.

- Hy vọng là như vậy, Cụ Đông Thành hơi sửng sốt, cuối cùng thì thở dài ra.

Lúc này, trong lòng Cụ Đông Thành dâng lên một dự cảm không tốt. Y cảm thấy mình đã xem thường Lý Dương, làm chuyện rất ngu xuẩn, sau này y sẽ gặp rất nhiều chuyện phức tạp.

Cái dự cảm này bắt đầu dâng lên, dâng lên vô hạn, làm trong lòng y rất không thoải mái.

Chỉ là lúc này y gì cũng không tốt, nếu chủ động đi làm, chỉ có thể làm cho người ta đàm tiếu. Chỉ có thể cầu khẩn, lão Thất đó thật thấy chuyện không đúng thì chạy thoát rồi, ông chính là một người rất thông minh.

Từ cục cảnh sát đi ra, Lý Dương đi thẳng tới đại sứ quán.

Vì chuyện tập kích lần này, khách sạn đã không còn an toàn, ai biết sẽ còn có người điên cuồng nào làm ra hành động kịch liệt hơn, lúc này đại sứ quán là nơi Lý Dương ở lại.

Chuyện bất ngờ lần này, cũng làm Lý Dương tạm thời không thể rời khỏi Hàn Quốc. Chính phủ Hàn Quốc cũng không muốn Lý Dương đi sớm như vậy, nhưng tuyệt đối không hy vọng là phương thức này. Lúc này trên dưới cả toàn Hàn Quốc, rất nhiều người đều dầm đạp mắng chửi.

Mười mấy người bị trúng thuốc gây mê đó, bây giờ vẫn chưa tỉnh, nhưng đợi sau khi bọn họ tỉnh lại thì sẽ phát hiện, còn không bằng vẫn đang ngủ, sau khi thức dậy mới là bắt đầu cơn ác mộng.

- Anh Lý, đội trưởng Triệu đem đến tin tức!

Lưu Cương vội vàng đi vào phòng. Ở đại sứ quán, chuyện mà Lý Dương làm nhiều nhất chính là gọi điện thoại.

Chính là bây giờ, trên tay hắn đang cầm điện thoại, lúc này đang nói chuyện điện thoại với Bạch Minh. Lý Dương xảy ra chuyện ở Hàn Quốc, rất nhiều người đã biết rồi.

Và ông cụ, Lâm Lang trước đó đã chủ động gọi điện đến hỏi thăm.

Đặc biệt là Lâm Lang, còn chửi ầm lên một trận, hối hận mình đã đi sớm, bên cạnh y còn có mấy bảo vệ, nếu ở cùng với Lý Dương, hệ số an toàn sẽ tăng thêm một ít.

Lâm Lang chửi rất ác, rất nhiều người đều bị y chửi rồi. Cuối cùng y căn dặn Lý Dương, nhất định phải cẩn thận Cụ Đông Thành.

Tin tức mà chính Lý Dương nhận được, không có nói cho Lâm Lang biết. Chuyện này, Lý Dương không muốn Lâm Lang tiếp tục tham gia vào nữa.

- Đợi một chút!

Lý Dương vội vàng gọi gát máy, Lý Dương đang ngồi ở đó, nhìn lẳng lẳng tin tức Lưu Cương mang về.

Hai tên đầu sỏ đã bỏ chạy trước, nhưng hoàn toàn không thể thoát khỏi truy đuổi của Triệu Vĩnh, đang lúc này bị bọn Triệu Vĩnh bí mật giam giữ trong hầm thất.

Từ trên người của hai người này, Lý Dương cũng khẳng định một chuyện.

Lần này hắn gặp tập kích, quả thật là Cụ Đông Thành ở sau lưng chỉ đạo, mục đích chính là dùng cái giá cực thấp để lấy thanh bảo kiếm Tân La trong tay Lý Dương.

Ngoại trừ chuyện này ra, hai người đó còn nói ra rất nhiều chuyện khác của Cụ Đông Thành. Chuyện xấu mà Cụ Đông Thành là qua, còn nhiều hơn và ghê gớm hơn trước đây ông cụ điều tra.

Có những chứng cứ này, đủ để Cụ Đông Thành suốt đời sẽ ở trong nhà giam.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1129. Chương 1125: Hơi Quá Đáng Rồi.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Bọn Mã Lương tới rồi chưa?

Sau khi nghe Lưu Cương thuật lại. Qua rất lâu, Lý Dương nhẹ giọng hỏi một câu.

Lưu Cương gật đầu:

- Bọn họ đã tới rồi, đang nghỉ chỗ đội trưởng Triệu.

Lần này Lý Dương đến Hàn Quốc, dẫn theo bốn bảo vệ và Lưu Cương. Trong nhà còn có hai người, lần này xảy ra chuyện, ông cụ liền bảo hai người ở trong nhà này cũng vội chạy tới.

Mà lần này, cũng triệt để thể nghiệm ra tính quan trọng của ám toán.

Không phải Triệu Vĩnh vẫn đang âm thầm bảo vệ, cũng không thể kịp thời phát hiện nguy hiểm xung quanh Lý Dương, càng không thể giải quyết sạch sẽ nguy hiểm của lần này, Lý Dương luôn cảm giác ám toán không quan trọng, lần này cuối cùng cũng triệt để thay đổi cách nhìn.

- Được, bảo bọn họ chuẩn bị trước, ngày mai chúng ta đến viếng thăm Cụ Đông Thành!

Trong mắt Lý Dương bỗng nhiên lộ ra tia hàn quang, Lưu Cương nhẹ gật đầu, chậm rãi đi ra ngoài.

Lý Dương không chủ động gây sự, nhưng tuyệt đối không thể im lặng khi người khác chọc tới mình, lần này Cụ Đông Thành có thể nói đã chạm tới mấu chốt của hắn rồi.

Cụ Đông Thành không chỉ muốn bắt cóc một mình hắn, còn có Giai Giai bên cạnh hắn.

Thật khó để tưởng tượng, nếu âm mưu của Cụ Đông Thành thành công, hai người bọn họ sẽ chịu thống khổ như thế nào, e rằng sẽ trở thành ác mộng mà suốt cả đời không quên được.

Người khác muốn đối phó với mình như thế này, tất nhiên Lý Dương cũng không thể tha cho y.

Nhưng trước khi đối phó với người này, Lý Dương phải lấy lại muốn đồ mà mình cần trước, đây chính là cái giá mà Cụ Đông Thành phải trả.

Triệu Vĩnh, Lý Nhị, Mã Lương, Hồ Lỗi, bốn tinh anh bộ đội đặc chủng, tùy tiện xuất động mấy người, đều là người chấp hành nhiệm vụ tuyệt mật. Sau khi nhận được thông báo của Lưu Cương, Triệu Vĩnh đích thân dẫn đội, bốn người âm thầm xuất hiện xung quanh biệt thự của Cụ Đông Thành.

Còn Lý Dương trong thời gian này vẫn ở trong đại sứ quán, hắn sẽ không có bất cứ nguy hiểm gì.

Ngày thứ hai, truyền thông của Hàn Quốc bắt đầu đưa tin chuyện Lý Dương gặp tập kích, chính phủ muốn tìm lại, nhưng trên thực tế tìm không nổi, tin tức này, nước ngoài sớm đã đăng tin rồi.

Lý Dương chủ nhân của bảo kiếm Tân La, chuyên gia giám định, chuyên gia sưu tầm đồ cổ nổi tiếng Trung Quốc. Lúc rời khỏi Hàn Quốc gặp một nhóm người tập kích. Tuy nói là không sao, nhưng cũng làm chuyên gia trẻ tuổi đến từ Trung Quốc này hoảng sợ.

Tin tức này, không hề làm cho người Hàn Quốc mừng rỡ những kẻ tập kích đó mà ngược lại rất nhiều người tiếc hận.

Phải dạy cho tên Lý Dương này một trận, ai bảo hắn lấy quốc bảo của Hàn Quốc còn không chủ động đem trả lại cho bọn họ, nên có càng nhiều người Hàn Quốc đứng ra để làm cho cái tên người Trung Quốc cảm thấy sợ mới đúng.

Những ngôn luận này cũng được đăng tải trên internet.

Lý Dương biết tiếng Hàn, sau khi đọc được những ngôn luận này trên máy tính của đại sứ quán, mỉm cười lắc đầu.

Trong lòng Lý Dương, đã có ý lấy thanh kiếm Tân La đổi lấy một số bảo bối từ Hàn Quốc, thanh kiếm này là rất tốt, nhưng đối với Lý Dương luôn thích sưu tầm đồ cổ Trung Quốc mà nói, thì không đáng là gì.

Đọc những ngôn luận này, ngược lại làm Lý Dương càng thêm hạ quyết tâm.

Thanh kiếm này, cho dù hủy bỏ, hắn cũng sẽ không giao cho Hàn Quốc, Lý Dương muốn đem nó và kiếm Thiên Tùng Vân đặt cùng một chỗ, sau đó ngày ngày triển lãm ở nhà bảo tàng của mình.

Để mỗi lần người Hàn Quốc đến Trung Quốc đều có một cảm giác sỉ nhục.

- Anh Lý tất cả chuẩn bị xong rồi!

Lưu Cương vào phòng, lúc này vừa đúng buổi trưa, bọn Triệu Vĩnh trở về nghỉ ngơi, đã làm xong tất cả mọi chuyện bên đó.

- Được chúng ta sẽ đi gặp ông chủ lớn Cụ!

Lý Dương mỉm cười gật đầu, hắn và Cụ Đông Thành chỉ gặp qua ở hiện trường hoạt động, chưa bao giờ gặp riêng, lần này là lần đầu tiên, cũng có thể là lần cuối cùng.

Lý Dương muốn ra ngoài, võ quan của đại sứ quán lại là một trận khấn trương, hôm nay thân phận của Lý Dương ở Hàn Quốc là một mẫn cảm cách lệ.

Cuối cùng biết được Lý Dương là đến thăm một người bạn, không chạy lung tung, võ quan mới có chút yên tâm, nhưng y còn phải một đội binh sĩ đi theo Lý Dương, bảo vệ sự an toàn của Lý Dương.

Đội xe của Lý Dương, không có ngoài ý muốn gì, trực tiếp chạy thẳng tới biệt thự của Cụ Đông Thành.

Nhìn thấy căn biệt thự xa hoa tráng lệ này, Lý Dương lại lắc đầu. Hắn cũng không ngờ, mình sẽ lấy tình hình này mà tới đây.

- Ông chủ, Lý Dương tới rồi!

Cụ Đông Thành đang ở trong phòng ăn dùng cơm trưa, tin tức nhận được làm cho y ăn không ngon.

- Cậu nói là ai đến?

Cụ Đông Thành ngẩng đầu, vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc, trong mắt y cũng lộ ra sự kinh khủng không tự nhiên, vừa làm xong chuyện xấu, gia đình khổ chủ tìm ngay tới cửa, bất cứ ai cũng hoảng sợ.

Càng hoảng hồ, y đang phạm tội chột dạ, nhưng còn biết đối phương lớn mạnh hơn nhiều.

- Lý Dương, Lý Dương ở Trung Quốc

Đến truyền lời là bảo vệ của y, lúc này cũng đang cười khở, nghe thấy tên của Lý Dương, tên bảo vệ này liền có dự cảm không tốt.

- Nói tôi không có ở đây!

Cụ Đông Thành lập tức lắc đầu, lựa chọn bản năng của y là chạy trốn, lúc này y không muốn nhìn thấy Lý Dương, đặc biệt là Lý Dương vẫn đang ở đại sứ quán, đột nhiên chạy đến tìm y.

- Ông chủ Cụ, hình như đây không phải là đạo đãi khách của ông chứ?

Ngoài cửa, đột nhiên một âm thanh vang lên, Cụ Đông Thành kinh ngạc đứng lên, thức ăn trong miệng rơi xuống đất lúc này không hay.

Lý Dương dẫn theo Lưu Cương và Triệu Khuê đã đứng ngoài cửa của phòng ăn.

- Lý, Lý tiên sinh, thật ngại, hôm nay tôi có chút không khỏe, cho nên không muốn tiếp khách, nhưng các anh không mời mà tự đến, hình như đã xâm phạm vào chỗ ở của người khác!

Cụ Đông Thành cố nén hoảng loạn trong lòng, trên mặt cố nở nụ cười, nói một câu cứng nhắc.

Y lúc này, đúng là không muốn gặp Lý Dương, hơn nữa y có chút nghi ngờ, Lý Dương có phải là biết chuyện gì rồi, mới cố ý chạy đến tìm y.

- Xong vào sao? Nhưng tôi biết không phải là như vậy. Có một người bạn gọi là lão Thất nói cho tôi biết, cửa ở chỗ này của ông có thể trực tiếp vào không cần phải chào hỏi!

Lý Dương mỉm cười, cũng không quản Cụ Đông Thành, còn Triệu Khuê lại tới bên cạnh tên bảo vệ của Cụ Đông Thành, nhìn y tràn đầy uy hiếp.

Về phần Lưu Cương, vẫn đứng sau lưng Cụ Đông Thành, nếu Cụ Đông Thành có bất cứ hành động khác thường gì, y có thể nhanh chóng thu dọn đối phương.

Nghe thấy cái tên lão Thất, cơ thể của Cụ Đông Thành cứng đờ, sắc mặt có chút trắng bệch.

Lúc này y hoàn toàn hiểu rõ, Lý Dương đã biết tất cả, lão Thất đã lọt vào tay của Lý Dương, y đã đánh giá thấp người thanh niên này.

Chính là đánh giá thấp nghiêm trọng.

- Lý tiên sinh, ta không biết ý ngài nói gì, nhưng khách đường xa đến, chúng ta ra ngoài nói chuyện đi nhé!

Thời gian ngắn này, Cụ Đông Thành đã nghĩ ngợi rất nhiều.

Về mặt của y hồi phục lại không ít, chỉ ít Lý Dương đến tìm y, thì không phải đem lão Thất đưa cho cục cảnh sát, chứng tỏ giữa bọn họ còn có thể thương lượng.

Lý Dương muốn gì y rất rõ, chuyện quan trọng trước mắt đối với y mà nói chính là che dấu, giải quyết sạch sẽ chuyện này.

Chỉ tiếc, kiếm Truy Tinh y sẽ không còn nữa.

Vừa nghĩ tới đây, trong lòng Cụ Đông Thành có chút mơ hồ, quanh năm bắt nạt, lần này lại bị mất trắng, sóng vỗ lật thuyền, quả thật là không nên.

- Được!

Lý Dương đứng phắc dậy, cũng không quan tâm đến phản ứng của Cụ Đông Thành, tự mình đi ra ngoài, ngoài vào phòng khách.

Cụ Đông Thành hình như đã hồi phục trở lại, mấy năm nay y dốc sức làm việc, cũng làm qua không ít chuyện xấu, khả năng chịu đựng hơn hẳn người bình thường rất nhiều.

Nếu lần này Lý Dương tìm đến y, chuyện này có thể xoay sở được, đây không phải là kết quả xấu nhất.

- Lý tiên sinh, không biết lần này ngài đến đây, là vì cái gì?

Cụ Đông Thành đi thẳng vào vấn đề, mỉm cười nói một câu, y còn đích thân pha một bình trà Long Đỉnh thượng hạng, trà này chính là y mua từ Trung Quốc.

- Ông chủ Cụ, xem thử cái này trước đi!

Cái túi Lý Dương cầm trên tay, lúc vào hắn có mang theo một cái túi, chỉ là Cụ Đông Thành không có đặc biệt để ý tới.

Lúc này y mới phát hiện, Lý Dương mang đến là một cái máy tính, một bản ghi chép điện tử.

Không lâu, nụ cười trên mặt y biến mất, sắc mặt trở nên vô cùng cứng nhắc.

Trong máy tính của Lý Dương, phát một đoạn video, trong đoạn video, sắc mặt lão Thất có chút trắng bệch đang khai ra tất cả. Vừa mới bắt đầu, y bảo mình bắt cóc Lý Dương, là chủ ý của Cụ Đông Thành.

- Lý tiên sinh, đây là ý gì, người này tôi hoàn toàn không quen.

Cụ Đông Thành lớn tiếng nói một câu, trên mặt còn tỏ ra rất phẫn nộ.

Lý Dương mỉm cười nhìn y không nói, mở ra một thứ khác trong máy tính, lúc này làm Cụ Đông Thành không nói ra lời.

Cụ Đông Thành không ngờ, lão Thất mà y bồi dưỡng vẫn luôn phòng bị với y, mỗi lần có chuyện gì, đều lưu lại chứng cứ, lần này lão Thất lấy ra, chính là ghi âm lời y ra lệnh.

Trong đoạn video có lời nói của mình, sắc mặt của Cụ Đông Thành từ xanh chuyển sang trắng.

Sau đoạn video, còn có thứ càng làm cho Cụ Đông Thành thêm suy sụp, dáng vẻ của Cụ Đông Thành lên quan sát Lý Dương từ xa, đều bị Triệu Vĩnh chụp lại, lúc này tất cả đều được mở ra.

- Lý tiên sinh, đây chỉ là một hiểu lầm, tôi biết hiểu lầm này mang đến cho ngài một thương tổn nhất định, ngài nói đi, làm sao mới có thể giải quyết được hiểu cái lầm này?

Vài phút sau, Cụ Đông Thành mới chậm rãi nói một câu.

Lúc này y cũng hoàn toàn hiểu rõ, Lý Dương nắm được chứng cứ tuyệt đối, muốn không chế là không thể, bây giờ y đang nghĩ, làm sao mới có thể giải quyết được chuyện này.

Đương nhiên, nếu có thể giải quyết vĩnh viễn thì tốt nhất.

Nghĩ tới đây, Cụ Đông Thành lại lẳng lẽ cuối đầu, trong mắt hiện ra tia hung tợn.

- Tôi biết là hiểu lầm, kỳ thực giải quyết hiểu lầm này rất đơn giản, ông chủ Cụ, xin ngài xem thử cái này rồi hãy nói!

Lý Dương khẽ cười một tiếng, Lưu Cương đưa thẳng cho Cụ Đông Thành một túi văn kiện.

Trên mặt Cụ Đông Thành có chút nghi ngờ, nhận lấy túi văn kiện, lấy ra đồ trong đó, rồi ngược lên nhìn Lý Dương.

Chỉ là liếc nhìn, sắc mặt của Cụ Đông Thành trở nên trắng bệch. Sau đó, Cụ Đông Thành đứng phắc dậy, đặt văn kiện trên tay lên bàn.

-Lý Dương, cậu quá đáng rồi đấy, cái này không thể, tôi không thể nhận lời.

Cụ Đông Thành lớn tiếng hét lên, giống như con sư tử nổi giận, văn kiện rơi lả tả trên bàn, trong đó có một tấm hiện rõ bên ngoài, bên trên viết giá của một vật phẩm.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1130. Chương 1126: Kiểm Truy Tinh Tới Tay.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Ông chủ Cụ, đừng kích động như vậy!

Lưu Cương khoát tay, khẽ cười một tiếng, y lại lấy cái minh tính ra, mở ra một folder mới, sau đó lại đem cái máy tính đặt trước mặt Cụ Đông Thành.

Lúc này đây, là xuất hiện tấm hình, nhìn thấy Lưu Cương mở những tấm hình này ra, mắt Cụ Đông Thành có chút ngây dại.

Nội dung trong tấm hình trước mặt, không liên quan với việc Lý Dương gặp tập kích lần này, là lúc sáu năm trước y ở Busan sau khi nhìn thấy bảo bối gia truyền của người khác, cố ý gây ra một vụ thảm sát.

Nhưng vụ án này đã được xét xử là ngoài ý muốn, y cũng không ngờ, trong tay Lý Dương lại có bức hình này.

Sau giây phút khiếp sợ, Cụ Đông Thành liền hiểu, đây đều là lão Thất lưu lại, lão Thất lọt vào tay Lý Dương, những tấm hình này theo đó cũng lọt vào tay Lý Dương.

Cụ Đông Thành đặt móng ngoài xuống, đang cuối đầu, cũng không biết y đang nghĩ gì.

Lý Dương lần trước bị tập kích vẫn còn chưa sao, dù sao cũng không thành công, cho dù cuối cùng bị biết là y sai khiến, dưới quan hệ của y cũng có thể làm mình chịu xử phạt nhẹ.

Ở đây chính là Hàn Quốc, Lý Dương dù sao cũng là người nước ngoài, còn giữ bảo kiếm Tân La.

Tới lúc này y có thể nói, điểm xuất phát của y chính là vì bảo kiếm Tân La, muốn lấy lại món quốc bảo này, điểm xuất phát của y có thể được sự ủng hộ của dân ý, điểm này chỉ cần xem trên internet hai ngày nay là có thể rõ.

Nhưng những tấm hình trước mặt là không giống như vậy.

Những chứng cứ này đã bại lộ này, phiền phức của y cũng lớn theo. Hơn nữa tấm hình đều có rồi, Cụ Đông Thành tin, trong tay Lý Dương còn có những chứng cứ khác, đủ để đưa y vào chỗ chết.

Giờ khắc này, trong lòng y hận không thể trực tiếp bóp cổ tên lão Thất này, nuôi dưỡng ra một con sói gian ác.

Kỳ thực cái này cũng không trách lão Thất, Cụ Đông Thành hành sự thủ đoạn độc ác. Chính lão Thất rất rõ, y cũng vì mình mà chuẩn bị đường lui, chỉ là không ngờ gặp Triệu Vĩnh.

Dưới hời cung của Triệu Vĩnh, bí mật gì y cũng không giữ nổi.

Qua một hồi, Cụ Đông Thành xóa từ tấm từng tấm của mình trong folder, im lặng nhìn.

- Lý tiên sinh, có thể thương lượng không?

Sau khi xem xong, Cụ Đông Thành ngẩng đầu lên, hỏi Lý Dương một câu, những văn kiện này, kỳ thực là một bản danh sách, bên trong chứa hơn năm trăm món đồ cất dấu của Cụ Đông Thành.

Đây cũng là một trong ba phần đồ cất dấu mà hắn có được.

Làm y không chịu được nhất là, hơn năm trăm món đồ cất dấu này đều là y tiêu hao hết sức lực mới có được, mỗi một món giá trị không thấp.

Có thể nói, đây là một số ít bảo bối có giá trị cao nhất của y.

- Ông chủ Cụ, tiếp tục xem đi!

Lý Dương không trả lời, Lưu Cương lấy ra máy tính, mở ra một sổ văn kiện cho y.

Lần này, là một chứng khác của y làm chuyện xấu, y biết trong tay một người Nhật Bản có chiếc Nguyên Thanh Hoa. Muốn có nó, cố ý làm ăn phi nghĩa lừa người ta.

Tiếp đãi người ta ăn ngon uống ngon, còn có ý cho người ta một chiếc xe tốt.

Sau đó y ở Hàn Quốc cố tình tạo ra một vụ tai nạn, người này gây tai nạn đụng chết một người, vì để che dấu vụ tai nạn này, người đó bị ép đem tặng người ta Nguyên Hoa Thanh, cuối cùng mới đổi lấy tự do.

Mà tất cả cái này, đều là Cụ Đông Thành bài ra.

Trong này có đầy đủ chứng cứ, bao gồm Cụ Đông Thành làm thế nào sai khiến người lừa gạt người Nhật Bản này, làm sao bảo người ta làm hỏng phanh xe, sau đó còn bảo người ta mang một người đàn ông lang thang ra giữa đường.

Sau khi người đàn ông lang thang say khướt, mới bị người Nhật đó đụng chết.

Sau khi những chứng cứ này bại lộ, tội của Cụ Đông Thành phải chịu càng nặng thêm, đặc biệt là liên quan đến người nước khác, đến lúc này e rằng đại sứ Nhật Bản, cũng sẽ kháng nghị.

Làm vụ án này trở thành vụ án hành sự quốc tế, lực lượng của y ở Hàn Quốc, lúc này cũng không thể bảo vệ y nổi.

- Lý tiên sinh, ngài chờ một chút, tôi đi sắp xếp.

Cụ Đông Thành nhếch miệng cười khổ, trong lòng lại âm thầm hận.

Cho dù người khác biết Lý Dương tới chỗ của y, hôm nay y cũng không để Lý Dương rời khỏi chỗ này, chứng cứ trong tay Lý Dương đối với y mà nói quá đáng sợ, tuyệt đối không thể để lọt vào tay người khác.

Biệt thự của y, tổng cộng có hai mươi bảo vệ, toàn là y bình thường dùng số tiền lớn để giữ tình cảm của bọn họ.

Y biết bên cạnh Lý Dương có người lợi hại, nhưng bình thường cũng không làm vậy, y chỉ có thể đem hy vọng ký thác vào những tên bảo vệ này.

Ngoại trừ đó ra, còn có một ý rất lớn, bảo vệ của y cũng có súng, có mấy bảo vệ có mang theo súng, trong tình huống có súng, cũng làm cho lo lắng của y thay đổi nhiều.

Cụ Đông Thành rời khỏi phòng khách, Lưu Cương không có ngăn y.

Mấy phút sau, Cụ Đông Thành lại tự mình đi ra, trên mặt y còn có sự hoảng hốt và sợ hãi.

Y đi thông báo cho bảo vệ của mình, nhưng không ngờ rằng lại gặp một người lạ, trên tay người lạ này còn cầm một khẩu súng, một khẩu súng thật sự, làm trò trước mặt y, bắn vào quả dưa hấu nát vụn.

Người này chính là Mã Lương, nhưng hơi cải trang, Lý Dương đã biết tính cách của Cụ Đông Thành, tất nhiên sẽ không để mình gặp nguy hiểm lần nữa.

Bốn người Triệu Vĩnh bọn họ đã giải quyết toàn bộ những bảo vệ này.

Còn nhân tiện đe dọa Cụ Đông thành một phen, đối với người như Cụ Đông Thành, thì nên làm như vậy, trong tình huống không để lại chứng cứ gì, Lý Dương không ngại tu sửa y một lần.

- Lý tiên sinh, lợi hại, bội phục!

Trở lại phòng khách, Cụ Đông Thành đứng trước mặt Lý Dương, vẻ mặt khổ sở nói.

Giọng của y còn có chút khàn khàn. Y hiểu, lần này mình đã bị không chế hoàn toàn, đừng nói giữ lại Lý Dương, bây giờ cái mạng nhỏ của y cũng nằm trong tay người ta.

Lúc này người đó bắn vào quả dưa hấu, làm y cảm nhận được một nguồn sát khí rất mãnh liệt, y không chút nghi ngờ, chỉ cần có mệnh lệnh, người này sẽ giải quyết y nhẹ nhàng.

Giết y giống như bắn vào quả dưa hấu.

- Ông chủ Cụ, ông là người thông minh, ngày mai ông chuẩn bị đi Trung Quốc du lịch rồi. Tin rằng đối với ngài mà nói, đi Trung Quốc là một chuyện rất đơn giản, rất thoải mái.

Lý Dương đứng dậy, Lưu Cương thu lại sắp văn kiện đó.

Những món đồ này, Lý Dương muốn Cụ Đông Thành tự mình đưa tới Trung Quốc. Nếu hắn mang theo, sẽ gặp rất nhiều trở ngại. Nhưng Cụ Đông Thành không giống như vậy, y có cách đem những món đồ này ra ngoài.

Còn toàn bộ quá trình những món đồ này tới trong nước, Lý Dương cũng sẽ không tham dự vào, không để lại bất cứ điểm yếu nào.

Điểm này, hắn học ở chỗ Cụ Đông Thành.

- Chờ một chút, Lý tiên sinh, đồ tôi sẽ đem hết ra ngoài, nhưng đồ trên tay cậu thì sao?

Cụ Đông Thành vội vàng gọi Lý Dương, bây giờ cổ của y đang treo trên dao của Lý Dương, muốn không nghe lời cũng không được, nhưng cứ thế này đem hết đồ ra, y cũng không cam tâm lắm.

- Cứ đem đồ của tôi cần tới một nơi, tất cả trong máy tính, tôi sẽ không nói cho người nào biết, nếu bằng không, ông chủ Cụ dù có chạy trốn tới chân trời góc biển, cũng không trốn khỏi truy quét của quốc tế.

Lý Dương quay đầu lại cười nhạt, sau đó liền bước nhanh ra phòng khách, rời khỏi biệt thự của Cụ Đông Thành.

Chờ Lý Dương rời khỏi, Cụ Đông Thành đặt mông ngồi xuống đất.

Lời nói uy hiếp của Lý Dương, vẫn còn vang vọng bên tay. Y hiểu rõ, mình không làm theo lời của Lý Dương, thật sẽ không biết kết cục thế nào.

Vụ án của y, chạy ra nước ngoài cũng không thể thoát được, là đối tượng quốc tế truy nã, dù sao y phạm tội giết người, nhiều lần hãm hại người nước ngoài.

Chứng cứ mà Lý Dương nắm, tuyệt đối không phải là bao nhiêu đó.

Vừa nghĩ tới đây, trong lòng y bắt đầu run lên, lần này không chỉ bị không chế, mà bị khống chế hoàn toàn, hoàn toàn không thể nào trở mình được.

Sau khi Lý Dương rời khỏi chỗ Cụ Đông Thành, thì cũng không có ra khỏi đại sứ quán.

Ba ngày sau, Cụ Đông Thành xuất hiện ở Trung Quốc, đột nhiên công ty đấu giá Lợi Đạt Bắc Kinh tổ chức một hội bán đấu giá, bán đấu giá hơn năm trăm món đồ cất dấu quan trọng của y.

Hội đấu giá chỉ tổ chức trong hai ngày, Trịnh Khải Đạt còn chạy tới Bắc Kinh chủ trì hội đấu giá này.

Chỉ thời gian một ngày, hơn năm trăm món đồ này đều đã bán hết, không còn sót lại một món, hơn năm trăm món này, đấu giá ra hơn ba chục triệu USD.

Suốt cả buổi đấu giá, Cụ Đông Thành đứng ở một bên nhìn.

Mỗi món đấu ra giá thấp, trong lòng y giống như bị dao cắt, món đồ tới tay, thông qua công ty bán đấu giá tiến hành bán tấy trắng, đây chính là bộ sách võ thuật y đã từng xem.

Hôm nay báo ứng của y cuối cùng cũng tới rồi, những báo bối này của y, toàn được người khác dùng cách quan minh chính đại mua lại.

Hơn ba chục triệu USD, những món đồ này đáng giá phải là ba trăm triệu, đúng là cái giá tấy trắng.

Quá đáng nhất là, ba chục triệu này còn phải nộp hơn một hơn mười triệu đô gọi là phí thủ thực, cuối cùng trên tay y chỉ còn mười mấy triệu USD. Số tiền này, thậm chí không bằng giá của thanh kiếm Truy Tinh.

Tai nạn rủi ro, Cụ Đông Thành lúc này chỉ có thể an ủi mình như vậy.

Y hy vọng Lý Dương có thể giữ lời hứa, không công bố những chứng cứ đó ra ngoài, đồng thời y cũng hiểu, mình hoàn toàn bị Lý Dương khống chế, chỉ cần Lý Dương đem những thứ này phơi bày ra ánh sáng, y không dám không nghe lời.

Bảy ngày sau, cuối cùng Lý Dương cũng về nước.

Sau khi rời khỏi Hàn Quốc, võ quan đại sứ quán tự mình hộ tống, còn phái thêm mười chiếc xe theo bảo vệ hai bên đường, Lý Dương không khác gì so với lúc các nguyên thủ đến viếng thăm Hàn Quốc.

Bảo vệ nghiêm mật như vậy, tất nhiên Lý Dương sẽ không có vấn đề gì.

Sân bay, chiếc trực thăng đang đậu là đến đón Lý Dương, là ông cụ đặc biệt phái đến, bảo đảm thêm an toàn cho Lý Dương, để Lý Dương hoàn toàn không bị tổn hại gì trở về Bắc Kinh.

Sân bay Bắc Kinh, đám người Trịnh Khải Đạt, Lý Xán đều đang ngóng cổ chờ, trên mặt bọn họ còn đang rất hưng phấn.

Ai cũng không ngờ, lần này Lý Dương tới Hàn Quốc, lại mang về nhiều bảo bối như vậy, hơn năm trăm món, giá trị mỗi món đều rất cao, những bảo bối này, dùng giá thấp như vậy để đấu giá, quả thật là cho không.

Trong đó, kiếm Truy Tinh một trong ba kiếm Thái A, chỉ đấu giá bốn triệu, cái giá này, bất cứ ai cũng không ngờ tới.

Mà thanh kiếm này, lại là ông cụ phái người đi đấu giá, sau khi đấu giá xong thì mang thẳng tới đây, cũng là mục đích chuyến đi Hàn Quốc của Lý Dương, ông cụ giúp hắn cất giữ.

Về phần các sản phẩm đấu giá khác, sau khi được bọn họ đấu giá, đều đưa về bảo khố của công ty đấu giá, hai ngày nay Trịnh Khải Đạt không có việc gì thì thích vào quốc khố, thưởng thức tỉ mỉ những bảo bối này.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1131. Chương 1127: Thần Kiếm Có Linh

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Sau khi thấy bọn Trịnh Khải Đại ở sân bay, Lý Dương không có đi tới công ty đấu giá trước mà đi thẳng về nhà.

- Ông, con về rồi!

Lý Dương gần như chạy ào vào sân, còn chưa vào phòng khách, thì lớn tiếng gọi!

Lần này xa nhà, có thể nói là một lần Lý Dương gặp phiền phức nhất, không khí bên Hàn Quốc rất không tốt, ở bên đó luôn làm cho hắn có một cảm giác bức bối u sầu. Cuối cùng nghe nói Cụ Đông Thành làm theo yêu cầu của hắn, sau khi đem tất cả đồ bán đấu giá, trong lòng mới có chút thoải mái.

- Về rồi thì tốt, lần này thu được không nhỏ!

Ông cụ đang nằm trên sô pha trong phòng khách, nhìn thấy Lý Dương vào cửa, trước tiên là cười lớn.

- Cũng được, lần này là thằng nhóc đó tự mình cắt cổ.

Lý Dương theo đó ngồi xuống bên cạnh ông cụ, cười ha hả nói một câu.

Cụ Đông Thành quả thật là tự mình đánh mình, theo kế hoạch của Lý Dương, chỉ cần bỏ ra chút tiền thì có được kiếm Truy Tinh, buộc Cụ Đông Thành mang kiếm Truy Tinh và bảo bối khác đến đổi với mình.

Nhiều nhất, cũng chỉ là những bảo bối mà Cụ Đông Thành buôn lậu từ Trung Quốc, Lý Dương phải lấy lại hết.

Trước đây Lý Dương không có nghĩ tới, lấy hết tất cả bảo bối tốt của Cụ Đông Thành.

Đây chính là số bảo bối sưu tầm cả đời của y, hơn nữa Cụ Đông Thành có rất nhiều tiền, nhà sưu tầm có tài lực thế này, mới có thể sưu tầm được những bảo bối tốt thật sự.

- Đi theo ông lên trên!

Ông cụ mỉm cười gật đầu, lập tức đứng dậy, tự mình đi trước vào thư phòng.

Lý Dương hơi sững sốt, vội vàng đi theo.

Ý ở trên chính là thư phòng, ông cụ dẫn hắn đi thẳng vào thư phòng, nhất định là có chuyện khác cần dặn dò.

- Lần này ở bên đó, không có để lại phiền phức gì chứ?

Vừa vào thư phòng, ông cụ liền lấy ra một lá trà, tự thân pha trà, trà này của ông cụ đều là trà cao cấp nhất, hơn nữa kỹ thuật pha trà của ông cụ cực kỳ ngon, có thể uống được trà của ông cụ pha không hề dễ.

- Không có, con xử lý tất cả đều tốt!

Lý Dương biết ông cụ nói gì. Ở Hàn Quốc lần này, hắn có thể dùng một chút thủ đoạn không quang minh, nhưng đây cũng là vì người ta mà làm khác.

Nếu không phải Cụ Đông Thành chọc giận hắn dọc đường, Lý Dương cũng không làm như vậy.

- Vậy thì tốt, cái tên Cụ Đông Thành này, con định xử lý nó thế nào? Ông cụ gật nhẹ đầu, hỏi một câu.

Cụ Đông Thành chính là một phiền phức, còn là một quả bom.

Lần này Lý Dương bảo Cụ Đông Thành ra nhiều máu như vậy, nhất định y không cam tâm. Bây giờ vì trong tay Lý Dương có chứng cứ phạm tội của y, y không dám làm bậy, nhưng không lâu sau thì khó mà nói.

Đối với uy hiếp lần này, cách tốt nhất là thanh lý sạch sẽ.

- Ông yên tâm, con đã tính xong rồi, không chừng y đang gặp phiền phức!

Lý Dương hé miệng cười. Những chuyện này hắn đã sớm nghĩ qua, hắn đã nhận lời với Cụ Đông Thành là không để lộ chuyện này ra ngoài, nhưng không có nghĩa là người khác cũng làm như vậy.

Sự thật là như vậy, sau khi Lý Dương rời khỏi Hàn Quốc không lâu, lão Thất muốn xuất cảnh trái phép đã bị cảnh sát bắt quy án.

Mà trước khi y bị bắt, còn suýt nữa bị người ta giết. Người của Cụ Đông Thành tìm gặp y trước, nếu không phải cảnh sát tới kịp thời, y đã trở thành một cái xác chết.

Cái này cũng làm lão Thất càng thêm căm tức.

Vừa tới cục cảnh sát, y đem tất cả mọi chuyện nói ra hết. Chuyện tập kích Lý Dương người xúi giục là Cụ Đông Thành người trong giới đồ sưu tầm và trong giới thương nhân Hàn Quốc, tin tức này lập tức truyền ra ngoài.

Tin tức này, đang được lan truyền nhanh ở Hàn Quốc.

Mà Cụ Đông Thành lúc này cũng đang bận tối mắt, y thăm hặn làm chuyện không có lợi, đồng thời cũng căm giận lão Thất phản bội y, lúc này không còn tâm trí nghĩ tới chuyện của Lý Dương nữa.

Cụ Đông Thành là một tai to mặt lớn ở Hàn Quốc, trong tay có hai nhà hàng, vô cùng nổi tiếng.

Không lâu sau khi y bị quan tòa phán quyết, cổ phiếu của công ty bắt đầu rớt giá, theo sau đó có một thế lực phía sau không ngừng thôi động.

Quan tòa không thuận theo làm ăn, càng làm Cụ Đông Thành khó chịu, nếu không phải chứng cứ của lão Thất trong tay Lý Dương, lúc này y đã sớm bị cảnh sát cho vào nhà giam rồi.

Nhưng các quan kiểm sát đã phân chia xác định lời khai của lão Thất, nếu để bọn họ tìm được chứng cứ mới, Cụ Đông Thành cũng không thoát nổi.

Chỉ trong vòng một tuần, Hàn Quốc xảy ra tin tức lớn như vậy, công ty ăn uống của Cụ Đông Thành đã bị người khác thu mua, còn bản thân Cụ Đông Thành bị cảnh sát bắt giữ, đối mặt với bảy mươi sáu cáo buộc, trong đó có hơn sáu vụ liên quan đến giết người.

Lần này Cụ Đông Thành hoàn toàn xong đời rồi, người sáng suốt đều biết rõ.

Người đả kích trên lĩnh vực làm ăn của Cụ Đông Thành chính là Lâm Lang, Lâm Lang nói sẽ không bỏ qua cho thằng nhóc này. Bây giờ có cơ hội tốt như vậy, lúc đả kích Cụ Đông Thành lại có thể kiếm tiền, nếu y không nắm bắt, y không phải là Lâm Lang.

Nhưng những cái này là sau đó nói, Cụ Đông Thành cuối cùng bị Lý Dương uy hiếp, chuyện này y cũng có nghe nói qua, đáng tiếc không có chứng cứ, Lý Dương lại về nước sớm, chuyện này cũng không thể giải quyết như vậy.

Lúc này, ông cụ lại gật đầu mãn nguyện.

Lý Dương hôm nay chính chắn hơn Lý Dương trước kia rất nhiều, điều này cũng làm ông cụ rất hài lòng và vui mừng, Lý Dương càng lớn càng tài giỏi, sau này ông càng yên tâm, người già đều nghĩ tương đối nhiều.

- Có thứ con phải xem thử.

Ông cụ mỉm cười đứng dậy, Lý Dương đang uống trà của tự mình pha, nhìn ông cụ kinh ngạc.

Không lâu, ông cụ từ trong cái tủ lấy ra cái hộp hình chữ nhật. Từ trong cái hộp lấy ra thanh kiếm cổ, hai thanh kiếm này Lý Dương đều quen, Bôn Nguyệt và Truy Tinh.

Ông cụ cũng không nói, rút hai thanh kiếm này ra khỏi vỏ, đặt song song cùng nhau.

Hai thanh kiếm cổ đặt sát nhau rất gần, thân kiếm có chút rung động, hình như có cộng hưởng, nhưng chỉ là rung động mà thôi, không có phản ứng gì khác.

- Ông, đây là chuyện gì?

Lý Dương có chút kinh ngạc, nhưng không có đặc biệt giật mình.

Trước đó sau khi để Kiền Tương Mạc Tà lại với nhau, phản ứng xảy ra còn mạnh hơn so với hai thanh kiếm trước mắt. Thân kiếm có linh, lúc đầu ông cụ có nói rồi, loại danh kiếm này có linh khí, có chút phản ứng không bình thường cũng là phải.

- Ông đoán nếu Truy Tinh, Bôn Nguyệt, Truy Tinh tương tự cùng một chỗ thật có thể làm kiếm Thái A khôi phục lại.

Trong mắt ông cụ có chút nghiêm túc, hai thanh kiếm còn đang rung nhẹ.

Giữa thân kiếm, luôn có một cảm ứng làm cho người ta không thể nào lý giải được. Bôn Nguyệt, Truy Tinh đều xuất ra từ kiếm Thái A, cho nên sau này đặt cùng nhau mới xảy ra hiện tượng này.

Tình huống này. Kiền Tương Mạc Tà chính là chứng cứ tốt nhất.

- Bây giờ, chỉ còn thiếu Truy Tinh!

Lý Dương gật đầu theo, tam kiếm hợp nhất, tự lại thành kiếm Thái A cũng là nguyện vọng của hắn. Kiếm Truy Tinh tuy lấy lại không dễ, nhưng cũng tới tay rồi, bây giờ chỉ còn thiếu một thanh kiếm Trục Nhật cuối cùng.

Kiếm Trục Nhật ở trong tay của anh em Joseph, vừa nghĩ tới điểm này Lý Dương có chút đau đầu, kiếm Trục Nhật e rằng càng khó lấy hơn kiếm Truy Tinh.

- Chuyện kiếm Trục Nhật cũng không cần vội lắm, còn gần hai tháng nữa, đại hội đấu giá ở Italya sẽ tổ chức, anh em Joseph nhất định sẽ tham gia hội đấu giá lần này, tới lúc đó con tìm cơ hội!

Ông cụ đưa ra một đề nghị.

Lần này Lý Dương đi Hàn Quốc, kỳ thực chuẩn bị không quá chu đáo, nếu không có kiếm Tân La, nếu Cụ Đông Thành không tự mình làm chuyện điên rồ, thì rất khó đem kiếm Truy Tinh trở về nước.

Lý Dương tuy không thuận lợi, nhưng có thể mang kiếm Truy Tinh về nước đã là một may mắn lớn.

Đối với kiếm Trục Nhật, ông cụ muốn Lý Dương chuẩn bị kế hoạch cho tốt, chuyện có thể nghĩ hoàn toàn nghĩ tới. Anh em Joseph không phải là Cụ Đông Thành, bọn họ còn khó đối phó hơn Cụ Đông Thành.

- Cũng tốt, nhân cơ hội này con muốn tiêu hóa một chút.

Câu nói của Lý Dương, làm ông cụ cũng không nhịn được cười, tiêu hóa mà hắn nói, tất nhiên là chỉ những món bảo bối của Cụ Đông Thành mang đến.

Hơn năm trăm món bảo bối, thì có thể mở một nhà bảo tàng nhỏ, nhà giá trị của những món bảo bối này rất cao, tất cả đều có tính thưởng thức rất cao.

Đương nhiên, nhà bảo tàng như vậy không phải là mục đích của Lý Dương. Nếu hắn mở, thì phải mở nhà bảo tàng lớn, cho dù không bằng cố cung, cũng phải hơn các nhà bảo tàng lớn như Vinh Bảo Trai một chút.

Muốn làm, thì làm tốt nhất.

Hơn năm trăm món bảo bối, mấy ngày sau đó được Lý Dương chuyển tới trong bảo khố trong nhà, chỗ đó an toàn hơn bảo khố của công ty bán đấu giá.

Bảo khố này lúc ban đầu xây dựng rất lớn, lúc này có vẻ như gần đầy. Trước đây chỉ có rất ít đồ sưu tầm của Lý Dương và một số thành khí quốc bảo, rất nhiều chỗ còn trống.

Có thêm hơn năm trăm món bảo bối này, lo lắng của Lý Dương cũng càng tăng thêm nhiều.

Lý Dương tin rằng tương lai bảo vật trong tay hắn càng ngày sẽ càng nhiều, tới một ngày không thể chứa nổi hắn sẽ xây một nhà bảo tàng lớn, tới lúc đó những bảo bối này, đều đem ra triển lãm.

- Dương Dương, ăn thêm chút rau, rau nhỏ này là rau xanh không có bị nhiễm bẩn, tốt hơn nhiều những thứ mà con ăn ở nhà hàng.

Trong chén cơm của Lý Dương, lại thêm một đĩa rau, lúc này rau trong chén hắn, đều đã tràn ra ngoài.

Vương Phong và Vương Giai Giai ăn bên cạnh không nén được cười, lên nhìn gương mặt bất đắc dĩ của Lý Dương.

Đây là Ngọc Tuyền Sơn, trong nhà của Vương Giai Giai.

Lần này Lý Dương ở Hàn Quốc gặp chuyện ngoài ý muốn, người trong nhà bị dọa không ít, vừa về tới không lâu, thì bị mẹ của Vương Giai Giai gọi về ăn cơm, nói là trấn an cho hắn.

Người lớn mời, không dám không đi.

Cả Vương Phong cũng bị gọi về, là bị mẹ Lương Phượng Anh trực tiếp lôi về, không về không được.

Lương Phượng Anh rất hài lòng Lý Dương. Tuy Lý Dương không phải là người của giới chính trị, nhưng sức ảnh hưởng của Lý Dương không nhỏ, còn trẻ tuổi mà đã tạo được thành tựu là không dễ.

Ở thời cổ đại, thì chính là trạng nguyên, thậm chí còn tài giỏi hơn trạng nguyên.

Con rể như vậy đốt đèn lồng cũng không dễ tìm, Lương Phượng Anh cũng rất lưu ý. Tục ngữ nói đúng, mẹ vợ nhìn con rể, càng nhìn càng hài lòng. Bây giờ Lý Dương và Vương Giai Giai sắp kết hôn, Lương Phượng Anh đã hoàn toàn đối xử Lý Dương như con trai của mình rồi.

Hơn nữa còn tốt hơn con trai.

Đáng tiếc, sự nhiệt tình này Lý Dương lại có chút khó chịu, thấy Lương Phượng Anh còn muốn gấp thêm rau, hẩn vội vàng bưng bát cơm lên, nhanh chóng ăn hết rau trong bát.

Dáng vẻ của hẩn, cũng làm Vương Giai Giai và Vương Phong bật cười ra thành tiếng.

Cười lại cười, nhưng trong lòng mọi người đều rất vui. Chỉ có trong nhà, chỉ có cùng với người thân, mới có thể có được cảm giác ấm áp như vậy.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1132. Chương 1128: Đầu Tư Lớn Nhất.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Bữa cơm này, Lý Dương ăn rất no.

Cũng có thể nói đây là lần hẩn ăn nhiều nhất, thức ăn người lớn gấp cho, không ăn không được.

Cũng may Vương Giai Giai kịp thời giúp đỡ, tránh được nguy cơ đầy cái bao tử, Vương Phong ở bên cạnh cười run cả người, vẫn không dám cười ra tiếng, dáng vẻ cổ quái không nói nên lời.

- Ha ha!

Vừa ra khỏi cửa, Vương Phong không nhịn nổi, ôm bụng cười to, hôm nay Lý Dương ăn ít nhất ba chén, đồ ăn trên bàn có một nửa là bị Lý Dương ăn hết.

- Lý Dương, không được, không được rồi, con trai này của mẹ quả thật không xong rồi, con rể tương lai sau này của mẹ lại được thương hơn đứa con trai này mẹ sinh ra.

Vương Phong đang ôm bụng, còn không quên chọc Lý Dương, mặt của Lý Dương tái xanh.

- Anh hai, đừng nói nữa!

Vương Giai Giai kéo kéo Vương Phong, nhưng trên mặt của cô vẫn đang cười. Làm thế nào cũng không giống như là đang khuyên người.

- Anh hai, anh hai tốt của em, anh cũng đừng ghen tị nữa. Buổi tối em và Giai Giai làm chủ, dùng rượu tốt nhất, món ăn ngon nhất để đãi anh, như vậy được chứ.

Lý Dương chậm rãi nói, vẻ như nghiêng răng nghiêng lợi, Vương Phong lập tức cười ha hả gật đầu:

- Được đó, đây là cậu nói, rượu tốt nhất, món ăn ngon nhất, dù sao tiểu tử cậu có tiền, ăn một chút cũng không làm cậu nghèo!

- Được, không thành vấn đề, rượu tốt nhất, em nhất định lo được.

Lý Dương lập tức gật đầu, trong mắt hiện lên sự giảo hoạt. Lưu Cương lên nhìn, nhếch miệng cười theo, hôm nay Vương Phong thăm rồi.

Uống rượu với Lý Dương, đơn thuần là tự chuốc lấy khổ, đến nay Lưu Cương chưa từng thấy Lý Dương say qua bao giờ.

Lý Dương không phải là thần thánh gì, Vương Phong bắt tri bắt giác lại bị Lý Dương gạt, hình như Lưu Cương có thể dự đoán được cảnh tượng hôm nay Vương Phong bị người ta đưa về nhà.

- Ha ha, tội cho cậu vì anh mà chịu khổ, đi, anh dẫn cậu đi xem cái này.

Vương Phong mãi mãi không biết đây là cái bẫy, rất vui vẻ vỗ vào vai Lý Dương, nói tới chuyện này, Lý Dương tạm thời đem những chuyện khác gác lại sau.

Trước khi trở về từ Hàn Quốc, Lý Dương có liên lạc với Vương Phong, nhờ y giúp mình một chuyện.

Lý Dương đang ở Bắc Kinh, không cần nơi quá hẻo lánh, tìm một chỗ lớn, hẳn chuẩn bị xây dựng nhà bảo tàng của mình.

Bây giờ bảo bối Lý Dương cất giữ còn chưa đủ điều kiện xây dựng nhà bảo tàng cỡ lớn. Nhưng nhà bảo tàng từ chuẩn bị đến xây dựng cũng cần không ít thời gian. Trong thời gian này, Lý Dương có thể từ từ chuẩn bị.

Tới lúc đó sợ rằng không đủ, cũng có thể đóng cửa một phần khu vực, tạm thời chỉ mở một bộ phận nhỏ.

Cho dù Lý Dương làm, cũng phải làm tốt nhất, chuyện chuẩn bị trước ông cụ cũng rất ủng hộ.

Bây giờ Hà Kiệt không ở Bắc Kinh, Lý Dương không quen thuộc đường phố Bắc Kinh nên chỉ có thể đem chuyện tìm mặt bằng giao cho anh vợ của mình, dù sao cũng là người nhà.

- Theo yêu cầu của cậu anh đã tìm mấy chỗ cho cậu, cũng không phải chỗ quá hẻo lánh, cậu xem trước rồi hãy nói!

Vương Phong và Lý Dương cùng lên xe, chiếc xe vừa chạy, y mở túi văn kiện ra, từ đó lấy ra một số tư liệu.

Chuyện lần này Lý Dương nhờ y làm, Vương Phong một chút cũng không làm qua loa.

Dù sao chuyện lớn lần này Lý Dương muốn làm cũng là chuyện chân chính, mở một nhà bảo tàng có sức ảnh hưởng, đối với y mà nói cũng có chỗ tốt nhất định.

Nhà bảo tàng không phải là nhà máy xí nghiệp, đây là hạng mục có tính chất công ích nhất định. Vương Phong giúp Lý Dương tìm chỗ, hạng mục này cũng rơi vào đầu y.

Hạng mục này, cho dù là đối với Vương Phong cũng có chỗ tốt nhất định. Có thể giữ một khoản lợi nhuận cho chiến tích của y, dù sao Vương Phong đang chỉ là cán bộ, hạng mục như vậy rất hữu dụng.

- Mã Gia Bảo?

Lý Dương cầm một tờ tư liệu lên, tùy tiện hỏi một câu.

- Đúng, Mã Gia Bảo khu Phong Đài. Ở đó có một miếng đất chừng hơn bốn ngàn mét vuông, bây giờ là một số nhà lầu nhỏ và cửa hàng. Chỗ đó tạm được, chỉ là giá cả có chút cao, hình như là phải năm trăm triệu.

Vương Phong quay đầu lại, lập tức nói một câu.

Tại Bắc Kinh, nơi không quá lớn muốn tìm miếng đất trống đã là không thể, đặc biệt là Lý Dương cần miếng đất lớn như vậy, chỉ có thể mua một số chỗ cũ một chút, sửa chữa lại.

- Bốn ngàn, hơi nhỏ!

Bốn ngàn mét vuông, cũng là sáu mẫu, Lý Dương nghĩ ngợi trong lòng một chút, lại lắc đầu.

Lần này Lý Dương cần một chỗ, yêu cầu diện tích cũng rất cao, khoảng bốn ngàn mét vuông, nếu quy hoạch tốt cũng đủ dùng, nhưng Lý Dương luôn cảm thấy không hài lòng.

- Anh biết rồi, cậu xem cái này, một miếng gần Liên Hoa Kiều, có sáu ngàn mét vuông, nhưng miếng này cần hơn hai trăm triệu.

Vương Phong tiện tay lấy ra một tờ tài liệu, Lý Dương xem tỉ mỉ.

Chỗ này cũng không tệ lắm, vị trí rất tốt, Liên Hoa Kiều cũng được xem là nơi gần khu vực trung tâm thành thị. Hơn nữa dòng người cũng khá lớn, chỗ này còn lớn hơn chỗ lúc này.

Xem kỹ lại, Lý Dương lại lắc đầu.

Chỗ này vốn là cái bệnh viện, bây giờ còn là khu vực kinh doanh, nếu hấn mua khu này, cái bệnh này tất nhiên phải dọn đi, tới lúc đó dọn đi cũng có vấn đề.

Còn nữa, bệnh viện là chỗ có liên quan đến người dân dưỡng bệnh, đột nhiên dọn đi, dân cư lân cận cũng có thể có chút không thích ứng, Lý Dương còn chưa xây nhà bảo tàng thì đã bị chườì rồi.

- Còn nữa không?

Lý Dương đặt sấp tư liệu xuống, lại hỏi một câu.

- Có một nơi lớn nhất, Trung Quan Thôn khu Hải Định cách cửa đường sắt rất gần, nhưng giá cả cũng cao nhất!

Vương Phong lấy ra một sấp tài liệu, còn lắc đầu.

Chỗ lần này quả thật không nhỏ, chừng hai chục ngàn mét vuông, gần ba mươi mẫu, Lý Dương đang lật xem tài liệu, vừa lật mấy trang, ánh mắt hơn sáng lên.

Ở đây ban đầu vốn là muốn xây khu trung tâm thương vụ xa hoa, có sân golf, và một số nữa rồi, sau này vì vấn đề chính sách, tạm thời ngưng lại.

Sau nữa, lại vì chờ vấn đề tài chính, không thể cải tạo, mãi vẫn mắc cạn chỗ này, ngoại trừ chỗ đường sắt tạm thời mở ra một số cửa hàng, trong này rất nhiều nơi còn chỗ chưa dùng tới.

Đơn giản mà nói, đây chính là một công trình lớn.

Tiếp nhận nơi thế này, đối với xung quanh không có ảnh hưởng gì, tin rằng các bộ chính phủ sẽ ủng hộ, còn có một điểm rất quan trọng, trường học ở Trung Quan Thôn rất nhiều, ở đó có rất nhiều người trẻ tuổi.

Nhà bảo tàng, đối với thanh niên trẻ có ý nghĩa giáo dục rất lớn.

Đương nhiên, làm Lý Dương hài lòng nhất chính là khoảng cách. Chỗ này cách nhà hấn cũng không xa, sau này ít nhất không cần xuyên qua nữa cái thành phố Bắc Kinh mới có thể tới nhà bảo tàng của mình. Lúc đó lãng phí rất nhiều thời gian.

- Anh hai, chính là chỗ này, chúng ta đi xem thử nhé!

Sau khi hài lòng với các mặt trên, Lý Dương nói thẳng ra một câu, Vương Phong liếc nhìn hấn là lạ.

- Cậu vẫn chưa xem xong, thì đã quyết định rồi à?

- Ở đây rất tốt, mọi mặt em đều rất hài lòng, Lý Dương gật đầu, lại lật xem phía sau, đột nhiên sững sốt một chút.

- Một tỷ năm trăm triệu

Lý Dương lập tức kêu lên kinh hãi, chỗ này quả thật rất tốt, nhưng giá cũng rất cao, nhưng cũng cao hơn chỗ trước rất nhiều, chỉ là miếng đất này phải cần cái giá một tỷ năm trăm triệu.

- Ha ha, Anh còn cho rằng vì cậu không ăn pháo hoa nhân gian, bao nhiêu tiền cũng không để ý!

Vương Phong cười một tiếng, nói tiếp:

- Một tỷ năm trăm triệu là cái giá bọn họ đưa ra, bọn họ muốn thu lại tất cả đầu tư, nhưng làm gì có chuyện rẻ như vậy, cậu nhìn trúng miếng đất này, anh có thể giúp cậu hoạt động một chút, có thể giảm chút tiền.

- Giảm một chút, có thể giảm bao nhiêu?

Lý Dương hỏi nhỏ, trong lòng còn đang tính toán túi tiền của mình, một tỷ năm trăm triệu tiền mặt bây giờ nhất định là không có, nếu thật cần nhiều như vậy, hấn nhất định nghĩ cách kiếm tiền.

Vương Phong suy nghĩ một chút, lập tức nói:

- Cậu muốn làm là nhà bảo tàng, bên Hải Định nhất định là không có vấn đề gì, nếu chúng ta liên hợp cùng tạo áp lực, anh đoán, cũng chừng tám chín trăm triệu thì có thể lấy được.

- Có thể giảm nhiều như vậy sao?

Lý Dương ngẩng đầu, con số mà Vương Phong nói là nằm ngoài dự liệu của hắn, cái số giảm này khoảng sáu bảy trăm triệu, gần như là giảm một nửa.

- Đương nhiên, tính chất cậu làm và họ làm không giống, nếu cậu thật đã nhìn trúng miếng đất này rồi, bọn họ dùng tưởng cho chúng ta là kẻ ngốc, quả thật miếng đất này đáng giá là như vậy.

Vương Phong cười, trên mặt còn có sự tự tin rất lớn.

Nếu là người khác nói, cũng có thể giảm một chút, nhưng có hạn, ước tính một hai trăm triệu đã rất nhiều rồi, nhưng Vương Phong ra mặt thì không giống như vậy.

Thân phận của y đặt ở đó, tất cả các bộ đều bật đèn xanh, còn chủ động giúp.

Hơn nữa đối phương cũng không dám hỏi gì, mặc dù biết mình sẽ bồi tiền, cũng chỉ có thể tự mình nuốt cái kết quả này, ai bảo bọn họ không thể làm được công trình này.

Nếu không đồng ý, Vương Phong cũng có cách trách cứ, trực tiếp tìm ra một số thông báo cho bọn họ, làm một cái thanh lý phá sản.

Đương nhiên, đó là cách làm xé rách mặt, không tới cuối cùng, Vương Phong sẽ không làm như vậy, nhưng đối phương thật không cho nể mặt, nếu cho bọn họ thành kẻ ngốc mua với cái giá này, Vương Phong tuyệt đối có thể làm bọn họ hối hận.

Vương Phong giới thiệu tình hình xung quanh cho Lý Dương, chiếc xe rất nhanh chạy tới Trung Quan Thôn, chỗ này các Ngọc Tuyền Sơn cũng không xa.

Lý Dương thấy miếng đất mà Vương Phong giúp hắn tìm, bên ngoài quả thật là bị tạm thời ngưng làm và chỉ có vài cửa hàng, bên trong là công trình vẫn chưa làm xong, còn có rất nhiều chỗ đất trống.

Môi trường xung quanh cũng rất tốt, cách đường sắt chỉ có hơn một trạm, giao thông công cộng xung quanh cũng rất nhiều.

Bây giờ nhìn thấy những chỗ này, Lý Dương càng thêm hài lòng.

- Anh hai, chính là chỗ này, mua miếng đất này phải dựa vào anh giúp rồi, em sẽ sớm chuẩn bị tiền.

Lý Dương liền gật đầu, tám chín trăm triệu bây giờ hắn cũng không có, nhưng nếu hợp, rất dễ có thể hợp ra, tổng tài sản của Lý Dương sớm đã hơn mười tỷ, tùy ý lặn qua lặn lại vài món đồ thì có thể lấy ra món khoản tiền này.

Nhà bảo tàng lại là kế hoạch trăm năm, ở mặt này tuyệt đối Lý Dương sẽ không keo kiệt.

Ngoại trừ đầu tư mặt bằng ra, còn có đầu tư xây dựng giai đoạn sau, nhà bảo tàng này đầu tư toàn bộ nhất định sẽ hơn một tỉ đồng, trong này cũng sẽ trở thành khoản đầu tư lớn nhất của Lý Dương.

Mà cái nhà bảo tàng này, mới thật là vụ làm ăn của Lý Dương.

Lý Dương tin, sau khi thành lập nhà bảo tàng, nhất định danh khí đánh vang rất nhanh lan tỏa cả nước, thậm chí cả thế giới.

Hắn có lòng tin này.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1133. Chương 1129: Tôi Giúp Anh

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Tiền đâu!

Sau khi xác định địa điểm, Lý Dương liền trở về nhà, từ mình tính toán khoản tiền đầu tư trước mắt có thể dùng.

Lần trước Lâm Lang lấy đi ngọc bội loại Long Thạch, có năm trăm triệu, ban đầu Lý Dương còn cho rằng đủ để hấn sử dụng trong thời gian dài, không ngờ thoáng cái thì đã hết.

Ngoại trừ đầu tư mở nhà máy ngọc khí, trước mắt trên người Lý Dương có năm sáu trăm triệu tiền mặt, tiền mua đất cũng không đủ, càng đừng nói là quy hoạch sau này.

- Lý Dương, nếu thật là thiếu tiền, em có thể giúp anh đi mượn.

Vương Giai Giai ngồi bên cạnh Lý Dương, nói nhỏ một câu. Anh họ cô chính là đang làm ăn kinh doanh, có tài sản hàng tỷ, đây là con số nhỏ, đương của Vương Giai Giai là tổng tài tập đoàn nổi tiếng trong nước.

Nếu Vương Giai Giai ra mặt, mượn mấy trăm triệu hoàn toàn không thành vấn đề. Đương nhiên, số tiền này là dùng cho chuyện chân chính, mọi người cũng vui vẻ cho bọn họ mượn.

- Cái này ngược lại không cần, anh hỏi thử Sang Dala xem sau!

Lý Dương lắc đầu, Lý Dương không có cái gì là chủ nghĩa nam tử, nhưng cũng không muốn dựa vào vợ, bây giờ hấn vẫn chưa tới mức sơn cùng thủy tận.

Không nói khác, một số Phỉ Thúy trên tay hấn giá trị cũng không ít, tùy tiện bỏ ra một ít thì có thể giải quyết vấn đề này.

Chỉ là những cái này đều là Phỉ Thúy cấp đỉnh, tạm thời Lý Dương không thể bỏ.

Hỏi thử Sang Dala, là hỏi ở chuyện khu vực khai thác mỏ, khu vực khai thác mỏ ở Myanmar ngày nay cũng đã khai thác gần một năm rồi, khai thác khu vực mỏ loại hình lớn năng lực là cực lớn, thời gian một năm có lợi nhuận rất khả quan.

Nếu có lợi nhuận, Lý Dương tính đề nghị chia hoa hồng sớm, để ứng phó tình hình thiếu hụt tài chính.

- Một tỷ hai, nhiều như vậy à?

- Đúng, số này cầm trước, nếu không đủ tôi chuyển thêm cho cậu, làm ăn của chúng ta, tốt hơn tưởng tượng của cậu.

Lý Dương vừa đem tình hình của mình nói ra, Sang Dala liền tỏ ý đem một tỷ hai trăm triệu nhân dân tệ tiền mặt đưa trước cho Lý Dương, con số này hơn cả tưởng tượng của Lý Dương.

Một tỷ hai, nhiều hơn so với đầu tư ban đầu của Lý Dương, hơn nữa Sang Dala cũng nói rồi, đây chỉ là phần hoa hồng mỗi năm của Lý Dương.

Chỉ là một năm, thì thu lại tất cả tiền vốn, mỗi năm sau có lợi nhuận không dưới con số này, khoản lợi nhuận đầu tư này mới là vụ làm ăn kiếm nhiều tiền nhất của Lý Dương.

Khu vực khai thác mỏ là kiếm tiền, nhưng năm đầu tiên cũng không bao nhiêu, Sang Dala hoàn toàn không tính đầu tư trước, đưa thẳng lợi nhuận cho Lý Dương.

Nếu rút tiền đầu tư ra trước, Lý Dương cũng không nhiều như vậy, cũng không thể giải quyết được vấn đề trước mắt của hấn.

Đối với điều này, Sang Dun cũng toàn lực giúp đỡ, tòa khoáng mạch lớn này có thể khai thác mấy chục năm, mỗi năm đều có thể mang đến lợi nhuận kinh người, những cái này so với khoản đầu tư của Lý Dương hoàn toàn không đáng là gì.

Mượn hơi Lý Dương, đối với bọn họ mới là quan trọng nhất.

Có Lý Dương rồi, có rất nhiều khoáng mạch sau này đang chờ bọn họ khai thác, còn có tài phú cuộn trào không ngừng, điểm trước mắt này, chỉ xem là món tiền nhỏ.

Phải biết, ngày nay cả Myanmar các khoáng mạch khác không phải khô kiệt thì khó duy trì, chỉ có bọn họ là có toàn lực khai thác, đơn giản có thể lấy lượng hàng vây vòng, bọn họ cùng chung một khoáng mạch chiếm hơn sáu mươi phần trăm nguồn cung cấp cả toàn Myanmar.

Đó là con số rất kinh khủng, nếu khoáng mạch khác còn tiếp tục, con số này còn tăng hơn nữa, hàng của bọn họ cung cấp trong thời gian tới sẽ chiếm bảy mươi phần trăm toàn Myanmar, thậm chí là tám mươi phần trăm.

Cái đó gần như là độc quyền, đừng nói lúc đó, chính ngay bây giờ, quyền định giá gần như cũng nằm trong tay của Sang Dun.

Chờ sau khi bọn họ hoàn toàn tiêu hóa tòa khoáng mạch cỡ siêu đại này, tăng cường lực lượng võ trang, Lý Dương tăng thêm vài tòa khoáng mạch cho bọn họ. Lúc đó, thị trường Phỉ Thúy của cả Myanmar thật sự do bọn họ định đoạt.

Từ mấy điểm này, có thể nhận ra tầm quan trọng của Lý Dương đối với bọn họ, hôm nay bọn họ càng không thể keo kiệt chút tiền này.

- Cảm ơn, Sang Dala, cậu đã giải quyết được khó khăn khẩn cấp của tôi.

Sang Dala không có giải thích nhiều, Lý Dương cũng không hỏi nhiều, chỉ là cười ha hả nói một câu.

Lý Dương ít nhiều có thể hiểu chút tình hình trong này, nhưng đây cũng là tâm ý của Sang Dala, hẳn cũng không từ chối.

Sự cảm kích này hẳn sẽ ghi nhớ trong lòng, sau này sẽ báo đáp thật nhiều thật tốt.

- Ha ha, tính toán cái gì, cậu dùng trước, nếu không đủ nhất định nhớ tìm tôi. Hơn một tỷ tôi có thể đưa cho cậu.

Sang Dala cười lớn, y cũng không phải là đang nói đùa.

Lấy thân phận của y bây giờ, lấy ra một hai trăm triệu tiền mặt không là vấn đề gì, nếu là Sang Dun, như vậy còn nhiều hơn.

- Được, nhưng tạm thời không cần, nếu cần, tôi sẽ liên lạc với cậu.

Lý Dương gác điện thoại, trong lòng cũng sáng tỏ thông suốt.

Vấn đề tài chính, giải quyết nhẹ nhàng thế này, Lý Dương không kìm nổi ôm Vương Giai Giai hôn một cái, làm gương mặt nhỏ nhắn của Vương Giai Giai thoáng đỏ hồng.

- Lý Dương, tiền không thành vấn đề, anh có nghĩ qua tìm ai thiết kế nhà bảo tàng không?

Vương Giai Giai đang đỏ mặt, nói nhỏ một câu.

- Thiết kế!

Lý Dương hơi sững sốt, chân mày từ từ chau lại.

Thiết kế nhà bảo tàng cũng là một vấn đề rất quan trọng, đầu tư mặt bằng lớn như vậy, thiết kế và kế cấu chủ thể của nhà bảo tàng tất nhiên cũng phải cần chú ý coi trọng, đó mới là chủ thể của nhà bảo tàng.

Cái này như xây dựng một tòa kiến trúc cỡ lớn.

Kiến trúc thế này yêu cầu rất cao, từ thiết kế đến thi công yêu cầu rất cao, đặt biệt là khâu thiết kế. Một kỹ sư thiết kế tốt, có sức biến đổi trụ thành thần kỳ, điểm này các kiến trúc sư nổi tiếng trên thế giới đều chứng minh được điều này.

- Chính là biết anh không chuẩn bị, em giúp anh tìm một chút tư liệu, ông xem trước thử nhé.

Vương Giai Giai nhếch miệng cười, nụ cười đặc biệt đáng yêu, cô xoay người qua bên bàn, từ trong ngăn kéo lấy ra một sấp tài liệu, đặt thẳng lên bàn.

Những cái này, đều là tư liệu chi tiết về các nhà kiến trúc thiết kế nổi tiếng trên thế giới, từ sau khi biết Lý Dương muốn tự chủ xây một nhà bảo tàng loại lớn, Vương Giai Giai đã bắt đầu chuẩn bị những thứ này.

Trước khi nhà bảo tàng của Lý Dương vẫn chưa xác định, cô vẫn chưa lấy ra, bây giờ chỗ đã xác định rồi, kế hoạch tiếp theo cũng phải đề ra, cô cũng nên đem những thứ mình chuẩn bị ra.

- Bà xã tốt, em nghĩ thật là chu đáo, cảm ơn em.

Lý Dương nhìn vào sổ tư liệu chi tiết trước mặt, lại hôn lên mặt Vương Giai Giai một cái, lúc này trong lòng Lý Dương biến đổi càng thêm tốt hơn.

Hôm nay chỗ xây dựng nhà bảo tàng đã tìm được rồi, thậm chí tư liệu về thợ thiết kế đều đã chuẩn bị xong rồi, hình như chuyện gì cũng chuyển biến thuận lợi.

Cái này lúc ở Hàn Quốc hoàn toàn chính là hai cảm giác. Lúc đó, chính là mọi chuyện đều cảm giác không thuận lợi.

- Anh xem thử trước rồi hãy nói, các nhà thiết kế cấp đỉnh đều rất bận, chúng ta cần chuẩn bị sớm một chút.

Người mặt nhỏ nhắn của Vương Giai Giai có chút ửng hồng, cô đẩy cánh tay của Lý Dương ra, cầm sổ tư liệu trên cùng nhất, đưa cho Lý Dương.

- Herzog và Mei Delong?

Sổ tư liệu đầu tiên, chính là viết hai cái tên này, nhìn thấy cái tên ở trên mặt, Lý Dương có cảm giác rất quen thuộc.

- Đúng, Herzog và Mei Delong đều là người Thụy Sĩ, tình cảm của bọn họ rất tốt, cùng học tiểu học, trung học và đại học, cùng trở thành nhà kiến trúc thiết kế đứng đầu quốc tế, cùng thành lập công ty kiến trúc, thể vận hội Olympic của chúng ta, chính là họ cùng thiết kế.

Vương Giai Giai nhẹ gật đầu, thần sắc của Lý Dương chợt bình tĩnh.

Thế nào hắn thấy hai cái tên này quen thuộc như vậy, thì ra lúc học trung học có nghe qua, lúc đó thiết kế tổ yến còn dẫn đến tranh cãi một trận, hắn cùng tranh luận với các bạn cùng học rất lâu.

Hai vị kiến trúc này, trong lĩnh vực thiết kế kiến trúc, chính là một đoạn giai thoại đẹp.

Rất ít người có thể phối hợp tốt giống như bọn họ.

Lý Dương xem kỹ tư liệu của bọn họ, lặng lẽ gật đầu. Hai người này đều có ý tưởng thiết kế rất thời thượng, đồ thiết kế cũng không ít, quả thật đạt đến trình độ đứng đầu thế giới.

Xem xong tư liệu của bọn họ, Lý Dương tiếp tục lật xem.

Tên trên sổ tư liệu thứ hai là Purcell Pot, người Đan Mạch, kiến trúc sư nổi tiếng thế giới.

Purcell Pot tới đại sư Uson, đại sư Uson chính là mấy vị đại kiến trúc sư cấp đỉnh nổi tiếng trên thế giới, tác phẩm tiêu biểu ông tâm đắc nhất, chính là kịch viện Xít-ni ca.

Mà Purcell Pot lại là học trò đặc ý nhất của đại sư Uson.

Lại là một nhân vật cấp quan trọng, tư liệu rất chi tiết, Lý Dương lại gật đầu lần nữa, hắn có thể nhận ra đây là Vương Giai Giai dốc lòng chuẩn bị.

Tất cả tư liệu, đều là hôm nay đang làm, hoặc còn có thể các kiến trúc sư nổi tiếng giới thiệu chi tiết, trong này bao gồm phong cách thiết kế của bọn họ, ý tưởng thiết kế và nhiều thông tin khác nữa.

Đây cũng là vì để Lý Dương lựa chọn, để Lý Dương chọn ra một kiến trúc sư hợp với lý tưởng của hắn, sáng tạo chân chính, cái này thuộc về nhà bảo tàng của hắn.

- Giai Giai, sau khi chúng ta mua được đất, thì sẽ mời những đại sư này, xem thử bọn họ có thời gian không, để chúng ta tiến hành khảo sát.

Xem xong tất cả tư liệu của tất cả mọi người, cuối cùng Lý Dương chôn ra ba sổ.

Ba sổ này, có Herzog và Mei Delong ở trên cùng, ngoài ra còn có đại sư Tony Greenfortune và đại sư Al Kiina người Phần Lan.

Tony Greenfortune là người Mỹ gốc Hoa, ý tưởng thiết kế đơn giản nhẹ nhàng, rất hợp với ý của Lý Dương, đáng tiếc đại sư này đã lớn tuổi, đã hơn chín mươi tuổi, không biết có mời được ông ta không.

Đại sư Al Kiina còn rất trẻ, chỉ có hơn bốn mươi tuổi, thành tích làm ra cũng không đặc biệt nhiều, nhưng sau khi Lý Dương thấy mấy tấm đồ án thiết kế của ông, thì có một tâm động khó hiểu.

Đây là một đại sư có thể làm hấn đồng tình, đối với đại sư Al Kiina mà nói càng tốt, đều này cũng là lý do Lý Dương chọn ông không chọn Purcell Pot.

- Được, cái này giao cho em nhé, để em giúp anh!

Vương Giai Giai cầm lấy tư liệu của ba người, mỉm cười nhìn Lý Dương.

Từ sau khi cô cùng với Lý Dương, cô vẫn theo bên cạnh, rất ít có thể giúp được Lý Dương. Lần này, cuối cùng cô có thể cùng nỗ lực với Lý Dương, cùng vì lý tưởng mà phấn đấu.

Đây chính là ước vọng của nàng, vì chuyện của Lý Dương làm cũng chính là vì chính cô. Lúc này Vương Giai Giai rất hài lòng, cũng rất vui.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1134. Chương 1130: Trò Giỏi Hơn Thầy

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Việc làm của Vương Phong hiệu xuất rất nhanh, đích thân y ra mặt. Sau khi câu thông với các bộ, chỉ cần mấy ngày, thì miếng đất này đã đến tay của Lý Dương.

Giá cuối cùng là tám trăm ba mươi triệu, trong này bao gồm tất cả chi phí, nếu nói nghiêm túc, cái giá này còn thấp hơn một chút so với trước kia Lý Dương muốn mua.

Ký hợp đồng rồi, chủ nhân của miếng đất này đã đổi người.

Cái này cũng làm cho bọn quan viên thở phào nhẹ nhõm.

Ngày nay tốc độ phát triển nhanh như vậy, có được một miếng đất trống là không phải dễ, ở đây lại là Bắc Kinh, nếu không phải chủ nhân trước cũng có bối cảnh nhất định, bọn họ sớm nghĩ cách đuổi họ đi rồi.

Ngon núi này cao còn có ngọn núi khác cao hơn, lần này đích thân Vương Phong ra mặt, cuối cùng giúp bọn họ giải quyết vấn đề này.

Hơn nữa giải quyết rất hoàn mỹ, do trung tâm thương vụ biến thành nhà bảo tàng, đối với chính phủ khu bọn họ mà nói cũng có ý nghĩa lớn, nhà bảo tàng sẽ không giống như khu thương vụ các nơi.

Đặc biệt chủ nhân của nhà bảo tàng còn là Lý Dương, bảo bối của hắn đem ra triển lãm trong thời gian trước đều làm náo động cả Bắc Kinh.

Nhà bảo tàng lớn như vậy sau khi khởi công xây dựng, tin rằng sẽ mang đến hiệu ứng náo động hơn.

- Lý tiên sinh, chúc mừng!

Lý Dương vừa bỏ ra một khoảng tiền, xung quanh không ít người vây lại chúc mừng, những người này đều là nhân viên công tác của khi chính phủ.

Chính phủ khu Hải Định, ở đây tùy ý một quan nào cũng mạnh hơn nhiều so với Lật Thành của Lý Dương ở, lúc này nhiều người như vậy đối với Lý Dương đều có chút nịnh nọt.

Bọn họ ít nhiều đều biết một chút thân phận của Lý Dương.

Không nói khác, có thể đích thân công tử thị trường ra mặt, càng không cần nói, thu mua này rất nhiều người đều đã hỏi qua, những nhân vật lớn này cái gì cũng không nói, chỉ là biểu đạt một chút tâm ý, tiếp theo bọn họ phải cần hai trăm phần trăm dùng khó để đi làm.

- Nhân viên bảo an, nhân viên công tác, nhân viên quản lý, ông trời của tôi, một nhà bảo tàng làm sao cần nhiều người như vậy?

Lý Dương về đến nhà, lúc này kêu đau đầu thảm thiết.

Thiết kế và xây dựng nhà bảo tàng có Vương Giai Giai giúp, nhưng có thứ cần đích thân Lý Dương chuẩn bị, sau khi xây dựng nhà bảo tàng, nhất định phải cần một lượng lớn nhân công, những cái này chỉ có thể Lý Dương tự đi làm.

Quản lý, đương nhiên Lý Dương không làm được, cho nên mời một vị tiền bối đức cao vọng trọng đến làm quản lý. Người được chọn, ông cụ là thích hợp nhất.

Dù sao, cũng không thể cho người ngoài vào, ông giúp con cháu của mình, là chuyện đương nhiên.

Một quản lý vinh hạnh, càng đơn giản, viện trưởng Hoàng, viện trưởng Hoàng thậm chí ngài Hawes đều có thể lôi kéo, chỉ là nhân viên quản lý cụ thể tới chức thật, phải tiến hành thận trọng, hơn nữa phải tuyển chọn trước.

Cũng may bây giờ cũng còn không ít thời gian, Lý Dương đau đầu lại đau đầu, còn nhiều thời gian để lựa chọn.

Vương Giai Giai đến thu dọn đồ bên cạnh nhìn thấy dáng vẻ này của Lý Dương, len lén cười. Lý Dương sợ nhất là những chuyện vụn vặt này. Trước đây có Hà Kiệt, có Vương Phong giúp hắn, đáng tiếc lần này ai cũng không giúp nổi hắn, chỉ có thể tự mình làm.

Thời gian chậm chậm trôi qua, thoáng một cái Lý Dương đã về đến Bắc Kinh nửa tháng rồi.

Mấy đại sư thiết kế mà Vương Giai Giai mời, ngoại trừ Tony Greenfortune lớn tuổi không có đến ra, mấy người khác đều đã đến Bắc Kinh khảo sát.

Đây chỉ là khảo sát đầu tiên, không chừng sau này bọn họ còn phải đến mấy lần nữa, mới có thể đưa ra quy hoạch thật sự.

Nhưng theo tính toán sơ lược của bọn họ, nếu dựa theo yêu cầu của Lý Dương, xây dựng một nhà bảo tàng cỡ lớn mang văn hóa hiện đại, còn bao gồm kiến trúc trên đất và dưới đất, ít nhất cũng cần đầu tư trên bảy tám trăm triệu.

Nếu nhiều có thể đạt tới một tỉ, dù sao yêu cầu của Lý Dương quá cao.

Ở rất nhiều nơi, nhà bảo tàng mới của Lý Dương yêu cầu không thể thấp hơn nhà bảo tàng thủ đô, nếu theo tiêu chuẩn nhà bảo tàng thủ đô, cái dự đoán này là đã rất thấp rồi.

Con số này, cũng làm Lý Dương tắc lưỡi lần nữa.

Muốn làm một thứ tốt, không có chống đỡ và tiền thì thật không dễ, trước mắt đã tốn hơn tám trăm triệu rồi, sau này còn tốn gần một tỷ, chỉ một cái nhà bảo tàng, đầu tư gần hai tỷ.

Cái này chỉ là tính toán, nếu toàn bộ đều theo cách của Lý Dương, hai tỷ đó có thể chỉ nhiều không ít.

Sau khi nghe xong dự toán của kiến trúc sư, Lý Dương trực tiếp lựa chọn ra phương án tốt nhất, nhà bảo tàng đối với hắn có ý nghĩa cực kỳ quan trọng, ở phương diện này, tốt thêm chút tiền hắn cũng sẵn lòng.

Cũng may nhà bảo tàng không phải một năm hai năm thì có thể xây thành, khoản đầu tư này có thể từ từ đổ vào, sau mấy năm, phần chia hoa hồng ở khu vực khai thác mỏ càng ngày càng nhiều, Lý Dương cũng tin mình sẽ kiếm được nhiều tiền, để chống đỡ cho các khoản đầu tư.

Chuyện nhà bảo tàng vừa xử lý xong, Lý Dương lại “ngựa không dừng vó” chạy tới Yết Dương.

Nhà máy ngọc khí của Lý Dương, cuối cùng phải động thổ rồi, những ngày này Mã Tuấn Đào luôn ở bên Yết Dương, ngay cả Lâm Bá Văn ở lại đây trong thời gian dài.

Lý Dương cổ đông lớn này, ngược lại một lần cũng chưa đến, vung tay bỏ mặc thoải mái vô cùng.

Lần này khai thổ đặt móng, hắn ông chủ lớn nhất, lại không ra mặt thì không được, hơn nữa Trần Vô Cực cũng gọi điện thoại lại cho Lý Dương hai lần, bảo hắn có thời gian trở về một chuyến.

Trần Vô Cực muốn xem xem khoảng thời gian này bản lĩnh của Lý Dương tới đâu.

- Lý tiên sinh, cuối cùng ngày cũng tới rồi!

Bên ngoài sân bay Mã Tuấn Đào và Lâm Bá Văn đã đứng chờ sẵn ở đó, thấy Lý Dương đi ra, hai người cùng ra nghênh đón.

Tất cả thủ tục của nhà máy ngọc khí hôm nay đều đã xử lý xong, Mã Tuấn Đào tranh lấy được năm mươi mẫu đất công nghiệp cho bọn họ, vị trí tuy có thiên lệch một chút, nhưng rất rộng lớn.

Nếu sau này muốn xây dựng, cũng không có vấn đề.

- Các anh cực khổ rồi, tối nay tôi làm chủ, mọi người uống nhiều chút nhé.

Lý Dương mỉm cười, Văn Bá Văn vẫn còn tốt một chút, trên mặt Mã Tuấn Đào có chút uể oải, ở nơi khác xây dựng một nhà máy lớn như vậy không phải là chuyện dễ dàng gì.

Lúc hắn vừa tới, người trong ngành ở đây nghe nói có nhà máy ngọc khí cỡ lớn khởi công xây dựng còn nghĩ ra vấn đề khó khăn cho hắn.

Nhưng những người có cách nghĩ này đều đang nghe ngóng Sau khi bối cảnh của nhà máy mới, tất cả đều ngừng phê bình. Nhà máy mới là ba người hợp tác, cổ đông lớn nhất là Ngọc Thánh Lý Dương vang dội cả giới ngọc khí.

Và cổ đông thứ hai chính là Mã Tuấn Đào con trai của Phỉ Thúy Vương. Cổ phần ít nhất chính là tập đoàn Lâm thị.

Ba người này, bất luận ai đứng ra cũng không phải là bọn họ có thể trêu chọc, cái người gặp ở Vân Nam, mọi người còn nhớ chứ?

Vị đó chỉ là đặc tội Lý Dương, bọn họ cùng lúc đặc tội Lý Dương và Phỉ Thúy Vương, nhà máy của bọn họ đóng cửa, ai cũng cầu xin không được.

Càng không cần nói, Lý Dương còn là đệ tử khai sơn của Trần Vô Cực, Trần Vô Cực đó chính là nhất đại tông sư, ngày nay đứng đầu cả Yết Dương.

Nói không chút khoa trương, sức ảnh hưởng của Trần Vô Cực ở Yết Dương phải mạnh hơn so với bí thư thị ủy, một câu nói của ông, thì có thể giết hồi sinh chết một nhà máy, câu nói giống vậy cũng có thể làm cái nhà máy hoàn toàn xong đời.

Ở đây, Trần Vô Cực đang dần dần bị thần hóa, ông là tổ vi gia của tất cả mọi người trong nghề chạm ngọc ở Yết Dương.

Không ai dám đứng ra, nhưng cũng không có nghĩa Mã Tuấn Đào sẽ đặc biệt thuận lợi.

Nếu không phải Mã Tuấn Đào thuận tay, chính mình có quan hệ rộng rãi lớn mạnh, lại thêm trợ giúp của Lâm Bá Văn, e rằng cũng nhanh chóng làm xong cái nhà máy ngọc khí này.

Cho dù như vậy, khoảng thời gian này, cũng làm Mã Tuấn Đào không ít mệt mỏi.

- Được, đây chính là anh nói, buổi tối chúng ta sẽ uống thỏa thích, không say không về.

Mã Tuấn Đào cười lớn một tiếng, sự uể oải trên người cũng biến mất, tinh thần cũng thay đổi.

Khóe miệng của Lưu Cương nhẹ nhàng co lại, trước đó không lâu, Vương Phong bị Lý Dương làm khổ cho một trận, uống ở khách sạn, còn nôn ra đầy cả phòng khách sạn.

Mã Tuấn Đào, cũng dám chủ động đóng cửa, y không thể thắng nổi Lý Dương, hôm nay không chừng y sẽ ngã.

Khóe miệng của Lâm Bá Văn cũng co rút lại, lặng lẽ lùi một bước, ăn cơm không thành vấn đề, uống rượu thì thôi rồi. Lúc ở Canada, y đã thấy qua tửu lượng của Lý Dương, y không dám làm xấu mặt mình.

-Từ sân bay đi ra, Lý Dương đi thẳng tới chỗ của Trần Vô Cực.

Ngày nay danh phận thầy trò của hắn và Trần Vô Cực đã phân định rồi, đây không phải là quan hệ bình thường, trong mắt người già, đây như là cha con bình thường.

Chỗ Trần Vô Cực cũng trở thành nhà của Lý Dương.

Mã Tuấn Đào và Lâm Bá Văn cũng đều biết, tất nhiên sẽ không phản đối, mở nhà máy ở Yết Dương, nếu không phải Trần Vô Cực chiếu ứng một chút, không chừng phải muộn hơn một chút mới thành lập được cái nhà máy này.

Sức ảnh hưởng của Trần Vô Cực ở đây, Mã Tuấn Đào đã nghiệm qua rất sâu sắc.

So với sức ảnh hưởng của Phỉ Thúy Vương ba của y ở Vân Nam còn mạnh hơn. Tông sư chính là tông sư, chỉ cần mỗi lần nhắc đến Trần Vô Cực tất cả mọi người đều sùng bái, có thể thấy rõ địa vị của ông bây giờ.

Đây là Phỉ Thúy Vương không cụ bị, đồng dạng cũng là Lý Dương không có ảnh hưởng.

Buổi chiều, nơi làm việc của Trần Vô Cực, Trần Vô Cực tự mình chấp tay sau lưng, Lý Dương đang ngồi trước mặt ông, chuyên tâm chạm trở khối Phỉ Thúy.

Đao Ngô Côn trong tay Lý Dương không ngừng lăn cuộn, không ngừng gọt ra mảnh ngọc nhỏ, Lý Dương lúc này so với lúc mới tiếp xúc với ngọc, quả thật thuần thực hơn nhiều.

- Rất tốt, đao pháp rất thuần thực, rất khó tin con mới luyện tập mấy tháng.

Nhìn một hồi, Trần Vô Cực gạt đầu mãn nguyện, trong khẩu khí mang theo một nguồn cảm khái.

Tiến bộ của Lý Dương, thật nằm ngoài tưởng tượng của ông, không chỉ thái cực công tiến bộ thần tốc, phương diện chạm ngọc cũng mạnh hơn nhiều so với tưởng tượng của ông.

Theo tính toán của Trần Vô Cực, ít nhất ba năm Lý Dương mới có thể làm ra những cái trước mắt, nhưng trong thời gian ngắn Lý Dương đã làm được rồi.

Thiên tài, trong đầu Trần Vô Cực cũng hiện ra hai chữ này.

Ngoại trừ hai chữ này ra, ông quả thật nghĩ không ra từ nào khác để hình dung Lý Dương, mà lúc này, trong lòng Trần Vô Cực cũng có một hưng phấn, đồ đệ này, nhận đúng rồi.

Thậm chí Trần Vô Cực có một nghi ngờ, những ngày tháng sau này Lý Dương sẽ giỏi hơn ông, thành tựu sẽ càng ngày tốt hơn.

Nhưng cách nghĩ này quá lớn mật, Trần Vô Cực trước giờ không có nói qua với ai.

Ông đã là một đại tông sư rồi, nếu Lý Dương giỏi hơn ông, vậy sẽ là gì? Đừng nói người khác, chính Trần Vô Cực cũng không ngờ được.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1135. Chương 1131: Từng Bước Lên Trời

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Lý Dương hoàn toàn chìm đắm vào trong thủ thuật chạm ngọc, không hề biết cảm giác của Trần Vô Cực.

Mấy ngày nay, Lý Dương rất bận, nhưng Thái Cực Quyền và căn bản của chạm ngọc lại không có lơ là. Lý Dương biết điều kiện của mình, cho dù là thiên tài, không nỗ lực cũng vô dụng.

Nhưng Lý Dương có bước tiến bộ như ngày hôm nay làm Trần Vô Cực cũng kinh ngạc, công lao lớn nhất chính là năng lực đặc biệt.

Mỗi lần luyện tập, Lý Dương đều mở năng lực đặc biệt, dùng gốc độ thứ ba để quan sát tay của mình.

Cái này xem như mỗi giờ mỗi khắc Lý Dương đều có thể phát hiện ra khuyết điểm thiếu sót của mình, đặc biệt là năng lực đặc biệt có sức mạnh lớn không thể nói nên lời, càng làm luyện tập của Lý Dương tăng lên gấp bội.

Gấp bội kỳ thực đã không thể hình dung, mà là gấp hàng bội lần mới đúng

Dưới tình huống có sát khí lớn như vậy, nếu Lý Dương không có tiến bộ tốt thế này đó mới là có lỗi với mình.

Trần Vô Cực không hề biết những cái này, trong mắt ông, chỉ có thể cho rằng đây là thiên phú siêu cường của Lý Dương, thậm chí hai chữ siêu cường cũng không thể hình dung Lý Dương.

- Xong rồi!

Lý Dương nhẹ nhàng thở ra, vừa mới chạm trở xong, đem khối Phỉ Thúy đánh bóng bày trước mặt Trần Vô Cực.

Cái này nhỏ hơn một chút so với trứng gà, khắc lên cái đĩa chính là con rồng, thân rồng sống động, chỉ nhìn thấy phần chạm trở, làm cho người ta hoàn toàn không tin đây là do một người tiếp xúc với chạm ngọc mấy ngày làm ra.

- Rất tốt, Lý Dương cái này có thể tặng cho ta không?

Trần Vô Cực nhẹ nhàng gật đầu, yêu cầu của ông ngược lại làm cho Lý Dương có chút kinh ngạc, cái này chỉ là một tác phẩm Trần Vô Cực khảo nghiệm hần, tuy hần rất dụng tâm, nhưng cách tác phẩm đại sư chân chính còn có một khoảng cách nhất định.

Đồ như vậy, bình thường không thể lọt vào mắt Trần Vô Cực.

- Dương nhiên không thành vấn đề!

Lý Dương thoáng có chút do dự, sau đó còn vội vàng nói ra một câu, sư phụ yêu cầu, hần là đồ đệ, hoàn toàn không thể cự tuyệt.

- Được, món đồ này, ta cất giữ cho sau này, đợi sau này con thành danh, thì hãy đem nó ra!

Trần Vô Cực cười lớn gật đầu. Thành danh, đối với rất nhiều người mà nói trở thành đại sư một phương thì đã là thành danh rồi, Nhưng trong lòng Trần Vô Cực, có vẻ không phải là yêu cầu này.

Đang cảm nhận được thiên tài và tiến bộ đáng sợ sau này của Lý Dương, trong lòng Trần Vô Cực đã có cảm nhận rất lớn, tương lai của Lý Dương tuyệt đối có thể đi tới bước này của ông.

Hơn nữa tuyệt không giống ông, còn xa hơn cũng không biết.

Lý Dương chỉ khắc một long rồng trên cái đĩa, Trần Vô Cực kết thúc khảo hạch của hần.

Kỳ thực chỉ thấy mấy đao trước đó của Lý Dương, Trần Vô Cực đã rõ, ông khảo hạch lần này hoàn toàn không có ý nghi ngờ, Lý Dương không phải người bình thường, không thể dùng cách bình thường để đối đãi.

Cái ông có thể làm, đem tất cả kinh nghiệm phong phú tích lũy cả đời mình nhanh chóng truyền thụ cho Lý Dương, để Lý Dương thông hiểu đạo lý, tạo ra phong cách thuộc về riêng mình.

Sau đó hần dùng phong cách của mình, đi ra bước cuối cùng, tạo ra thành tích ảnh hưởng muôn đời.

Tới lúc đó, cái của Lý Dương điêu khắc kinh thiên, cũng trở thành món đồ rất có ý nghĩa lịch sử, thậm chí còn hơn những tác phẩm bình thường của Lý Dương.

Đây chính là khảo hạch đầu tiên, hoàn thành tác phẩm chính thể.

Ngoại trừ đao ra, phương diện Thái Cực Quyền, Trần Vô Cực cũng cùng Lý Dương trao đổi một số chuyện đơn giản.

Cho tới nay, Lý Dương cũng chính là tự mình tập quyền, có chút không hiểu cũng không lưu ý, lần này trao đổi với Trần Vô Cực, làm hần cũng nhận được không ít điều hay.

Thái Cực Quyền trung cấp của hần, đã dần dần thành thực, có xu hướng phát triển lên đại thừa.

Tốc độ này, cũng làm cho Trần Vô Cực thêm kinh ngạc, chỉ là Trần Vô Cực lúc này đã chết lặng, trên người Lý Dương xuất hiện thêm nhiều kỳ tích cũng không quá đáng, hẳn chỉ là may mắn có được nhãn lực, nhận được đồ đệ này.

Chờ sau khi lĩnh vực của Lý Dương thật sự hoàn thành, ông muốn nhận người ta làm đồ đệ tuyệt đối là không thể.

- Anh Lý, thời gian không còn sớm nữa!

Sau khi trao đổi với Trần Vô Cực, Lý Dương rất hăng hái thẳng thắn đánh ra một quyền, mãi đến khi Lưu Cương gọi hắn mới dừng lại.

Tối nay hắn có hẹn với Mã Tuấn Đào và Lâm Bá Văn, tối nay phải thăm hỏi hai người bọn họ.

- Được, con đi tắm trước đi!

Dùng quyền thu bộ lại, trên đỉnh đầu Lý Dương từ từ toát ra một nguồn khí, bây giờ đang là mùa hè, cho dù trong sân có gió mát, liên tục tập quyền trong hai giờ cũng làm người ta đổ không ít mồ hôi.

Tắm rửa thay áo, thời gian hẹn cũng đã đến.

Chào Trần Vô Cực một tiếng, Lý Dương lên xe đi ra khỏi nhà, xe hắn dùng ở Yết Dương chính là xe của Trần Vô Cực, ở đây hắn không cần phải mua xe.

Xe của Lý Dương vừa dừng lại trước cửa khách sạn, trong đại sảnh đã có mấy người chạy ra.

Dẫn đầu là Mã Tuấn Đào, bên cạnh còn có mấy người đi theo, chân mài của Lý Dương nhấn lại một chút, vốn đang nghĩ hắn đến mời khách, nhưng tư thế này, hẳn giống như là khách mời.

Còn người bên cạnh Mã Tuấn Đào Lý Dương không xa lạ gì, cũng là một người quen. Một là Trầm Đức Chính ông chủ lớn có tiếng ở bản địa Yết Dương, Lý Dương đã từng dùng cơm nói chuyện. Người còn lại chính là hội chủ Vương, của hiệp hội ngọc thạch Yết Dương.

Nói ra cái vị trí hội trưởng Vương đang ngồi, cũng có quan hệ rất lớn đối với Lý Dương.

Không phải hội trưởng Đỗ ban đầu đắc tội Lý Dương, ông cũng không thể từ phó hội trưởng lên làm hội trưởng, mà lần gặp ở tiền nhiệm, cũng làm ông có dụng tâm đặc biệt đối với Lý Dương.

Lần này nghe nói cổ động lớn xây dựng nhà máy ngọc khí chính là Lý Dương, ông chính là từ trên xuống dưới chạy không ít nơi giúp đỡ.

Còn dụng tâm hơn so với chuyện của mình.

- Lý tiên sinh, ngài đến rồi!

Lâm Bá Văn là người đầu tiên bước đến đón Lý Dương, Trần Chính Đức và hội trưởng Vương đều đi tới. Trầm Chính Đức thông minh không có nói gì nhiều, chỉ là luôn mỉm cười.

Dáng vẻ của hội trưởng Vương đó tỏ ra có chút nịnh nọt, cơ hồ là đang nịnh bợ Lý Dương.

Hết cách, ảnh hưởng của tiền nhiệm mang đến quả thực quá lớn, vụ hội trưởng Đỗ đó vì vấn đề kinh tế đã bị bắt, là Trung Bảo Hiệp giám sát điều tra ra, tham ô mấy trăm triệu.

Cuối cùng, ông ta bị phán mười lăm năm tù, con của ông ta cũng bị phán bảy năm tù, trước khi bọn họ bị bắt còn nhân vật quan trọng đích thân tới Bắc Kinh nói chuyện, nhiều năm như vậy bản thân hội trưởng Đỗ cũng thành lập không ít quan hệ, thành lập nhóm trợ tráo chống lại.

Đáng tiếc, biện hộ của bất cứ ai cũng đều vô dụng, cuối cùng vẫn là phán đoán quan trọng, cái này cũng chẳng khác nào cho bọn hội trưởng Vương gõ chuông đồng hồ.

Người như Lý Dương, chỉ có thể che chở cẩn thận, tuyệt đối không thể đắc tội

- Lý Dương, hội trưởng Vương rất chiều cổ chúng ta, các bên đều giúp chúng ta không ít, ông chủ Trầm là người bạn hợp tác tốt nhất của chúng ta ở Yết Dương, hôm nay tôi cũng có mời bọn họ đến!

Mã Tuấn Đào mỉm cười nói một câu, y biết Lý Dương quen với hai người này, cũng không có giới thiệu thân phận của bọn họ.

Hội trưởng Vương quả thật giúp bọn họ rất nhiều, Trầm Chính Đức lại là con rấn độc ở Yết Dương, trong làm ăn có hợp tác không ít, Trầm Chính Đức lại không chỉ làm ăn trong nhà máy ngọc khí.

Hôm nay bọn họ nghe nói Lý Dương tới, thì cùng gọi điện đến nói muốn gặp Lý Dương, Mã Tuấn Đào do dự một chút, cuối cùng cũng đồng ý.

Dù sao bọn họ cũng làm ăn ở Yết Dương, nhiều bạn bè thì thêm nhiều đường hướng hồ hai người này còn không phải là bạn bè hình thường, đối với bọn họ vô cùng có lợi. Mã Tuấn Đào vốn làm ăn, biết nên làm thế nào.

- Nên như vậy, hội trưởng Vương, ông chủ Trầm, chúng tôi còn phải cảm ơn sự ủng hộ của các ông đối với nhà máy ngọc của chúng tôi.

Lý Dương mỉm cười, nhẹ giọng nói một câu, hội trưởng Vương tỏ vẻ được yêu thương mà vừa mừng vừa lo, ngược lại biểu hiện của Trầm Chính Đức rất nhiệt tình, có một cảm giác bất ti bất hàng.

Cơm tối rất ngon, nói là Lý Dương mời khách, cuối cùng vẫn là Trầm Chính Đức làm chủ.

Cái quán rượu này là của y, đãi một bữa đối với y chỉ là chuyện nhỏ, điều này Lý Dương cũng không chủ động truy cứu, Trầm Chính Đức là người làm ăn rất khôn khéo.

Có quan hệ tốt với người này, đối với bọn họ mà nói không có gì là xấu.

Buổi tối Mã Tuấn Đào uống không ít, cuối cùng mơ mơ màng màng trở về nhà, nếu không phải ngày mốt phải động thổ đặt móng, tối nay Lý Dương nhất định sẽ hạ ngục bọn họ.

Ngày mốt đối với bọn họ mà nói là rất quan trọng, Lý Dương cũng tha cho y.

Hội trưởng Vương không có vận khí tốt như vậy, quả thật ông cảm nhận được tử lượng một lần của Lý Dương, cuối cùng làm sao về nhà cũng không biết. Ngược lại Trầm Chính Đức dừng cho rằng béo người, uống nữa cân rồi còn có thể tiếp tục nói chuyện với Lý Dương, cuối cùng còn có thể không chế được sức lực của mình.

Cái này cũng làm Lý Dương đối với cái nhìn thoát đầu về những người làm ăn buôn bán có chút khác xưa, người ta có thể thành công quả thật có sở trường của mình.

Ngày thứ hai Lý Dương không có ra ngoài, ở nhà theo Trần Vô Cực học đao pháp mới.

Đao pháp của Trần Vô Cực nghiêm túc mà nói không phải tự mình nghĩ ra, là ông kế thừa kỹ thuật xất ra Nam phái, nhưng sau này được thêm vào nhân tố quan trọng của Thái Cực, thoát nhìn như là một môn phái riêng.

Mãi đến thời gian này, sau khi Trần Vô Cực trở thành tông sư, bắt đầu nghiên cứu mài mò đao pháp cho riêng mình, chỉ là có thể thành không chính ông cũng không dám đảm bảo.

Đao khắc của Trần Vô Cực, cơ bản chính là Thái Cực.

Không có chống đỡ của Thái Cực, hoàn toàn không có trình độ đó để điều khắc, nhưng Lý Dương có đao Ngô Côn, cộng thêm cực quyền cũng luyện tới trung cấp. Bây giờ đã hoàn toàn có thể chạm ngọc.

Khuyết điểm của Lý Dương chính là kinh nghiệm

Trần Vô Cực lúc đầu đã đem kinh nghiệm và toàn bộ tâm pháp của mình nói rõ ra. Lúc nói lại không thiết lập khuôn mẫu, làm thế nào làm thì phải dựa vào chính Lý Dương đi khám phá.

Như vậy có thể để Lý Dương học tập kinh nghiệm của ông, đồng thời lại dùng lý giải của chính mình để sáng tạo, đối với phát triển sau này của hắn, có sức khai phá rất quan trọng.

Thời gian một ngày, chớp mắt đã trôi qua.

Từ sáng sớm đến trưa, Lý Dương đều trải qua trong công việc, thời gian bất tri bất giác qua nhanh như vậy, sau bữa cơm tối, chính Lý Dương còn có cảm khái rất lớn.

Những gì mà hôm nay Trần Vô Cực nói khác rất nhiều so với trước kia.

Dù sao trước kia cũng là cơ bản khô khan, Trần Vô Cực đã đem một số thủ thuật và cách dùng điều khắc nói ra, với tầm nhìn bao quát của Lý Dương, làm Lý Dương hiểu được không ít bí quyết của chạm ngọc.

Thậm chí hẳn còn có cảm giác, nếu cho hẳn một chút thời gian, hẳn có thể chạm khắc ra một tác phẩm cấp đại sư có thần vận. Nếu là thật như vậy, Lý Dương cũng xem như là một bước lên trời, trực tiếp trở thành một đại sư chạm ngọc.

Đương nhiên đây chỉ là cảm giác, có thể thành công không, còn phải xem nỗ lực của Lý Dương.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1136. Chương 1132: Tai To Mặt Lớn.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Phía đông Yết Dương, sáng sớm hôm nay đã có không ít xe tới đây.

Nhà máy ngọc khí Huy Hoàng của bọn Lý Dương, hôm nay chính thức động thổ. Đối với rất nhiều người Trung Quốc mà nói, một đầu tư lớn ngày khởi công là một ngày rất quan trọng.

Mã Tuấn Đào vì cái ngày này đã chuẩn bị rất lâu.

Sớm sớm, y chạy tới chỗ nhà máy mới, chuẩn bị tất cả cho ngày hôm nay, y cũng là người đến sớm nhất.

Nhà máy ngọc khí Huy Hoàng chính là cái tên do Mã Tuấn Đào đặt, đã được Lý Dương đồng ý đăng ký.

Lấy cái tên này, ý nghĩa là cái nhà máy này của bọn họ sau này sẽ càng ngày càng náo nhiệt, càng ngày càng huy hoàng, đối với Mã Tuấn Đào rất có niềm tin.

Cái nhà máy này, có sức ảnh hưởng của hai vị đại sư cấp đỉnh Ngọc Thánh và Phỉ Thúy Vương, lại có y làm ăn như vậy nhiều người đến chủ trì quản lý, còn có sức ảnh hưởng kinh khủng của Trần Vô Cực.

Hơn nữa sức ảnh hưởng của bọn họ ở Myanmar và khả năng tiêu thụ của tập đoàn Lâm thị, thiên thời địa lợi thậm chí đến nhân hòa đều cụ bị rồi, Mã Tuấn Đào thực sự nghĩ không ra, còn có cách gì có thể để nhà máy của bọn họ không kiếm tiền.

Cái này cũng có thể nói là lần đầu tư Mã Tuấn Đào có lòng tin nhất.

- Mã tiên sinh, Ngài đến rồi à?

Mã Tuấn Đào đang bận rộn bố trí tất cả, một chiếc xe chạy vào trong nhà máy, Lâm Bá Văn cũng đến rồi.

- Cậu cũng không giống

Mã Tuấn Đào cười ha hả trả lời, tuy cổ phần của Lâm Lang rất ít, nhưng công lao làm ăn ở chỗ này tuyệt đối không thua kém Mã Tuấn Đào.

Lần này, Lâm Lang mời bốn vị đại sư đến tọa trấn. Bốn vị đại sư này mang theo mười mấy đệ tử tay nghề không tệ. Hơn nữa Mã Tuấn Đào từ Vân Nam đến Yết Dương đã thông báo tuyển dụng một số sư phụ chạm ngọc. Hôm nay nhà máy vẫn chưa chính thức thành lập, các gia công chế biến đã đầy đủ rồi.

Đây cũng là một điểm quan trọng nhất của nhà máy ngọc khí, về mặt nguyên liệu, mấy người hoàn toàn không có lo lắng gì.

Có Lý Dương và Phỉ Thúy Vương hai tôn đại thần ở bên phía Myanmar dù không có hàng cũng ưu tiên cung ứng cho bọn họ. Càng không phải nói, bản thân Lý Dương chính là một cổ đông mạch khoáng siêu cấp.

- Cũng vậy thôi, cũng vậy thôi! Mã Tuấn Đào cười ha hả, ánh mắt của y sáng quắc lên:

- Lý Dương cũng đến rồi!

Lâm Bá Văn xoay người lại. Sau lưng y, Lý Dương từ trên xe bước xuống, cùng đi với Lý Dương còn có Vương Giai Giai, Lưu Cương, Triệu Khuê và Hải Đông.

- Tôi cho rằng tôi là người đầu tiên, không ngờ hai người còn sớm hơn tôi.

Lý Dương còn chưa tới liền cười ha hả nói một câu, hôm nay quả thật hẳn chuẩn bị sớm, nhanh tới sớm chỗ này.

Hắn là một ông chủ bỏ mặc, bình thường không hỏi gì thì thôi, nhưng hôm nay là ngày động thổ nhất định phải tới, hắn còn phải chủ trì cắt băng, dù sao hắn mới là cổ đông lớn, là đồng sự trưởng.

- Tới sớm để chuẩn bị thêm một số thứ, chúng ta đều giống nhau.

Lâm Bá Văn vừa cười vừa nói, bên cạnh còn có rất nhiều nhân viên công tác đang bận rộn. Một hồi nữa, có khách đến tới lúc đó bọn họ càng thêm bận.

Thời gian chậm chậm trôi qua. Hơn tám giờ sáng Mã Tuấn Đào đã chuẩn bị xong tất cả. Sau khi đã chuẩn bị xong hết, gạt đầu măn nguyện.

Chờ sau khi động thổ, khu nhà xưởng và khu tòa nhà rất nhanh được xây lên, nhà máy ngọc khí không có xây dựng phức tạp như nhà máy khác, những cái này rất nhanh được làm xong.

Dần dần, chính là các tòa nhà văn phòng trung tâm, tòa nhà này tổng cộng có mười hai tầng, cũng là một loại kiến trúc lớn nhất của nhà máy ngọc khí. Tương lai chạm ngọc cấp cao cùng với bốn vị đại sư sẽ làm việc ở đây, trong này rất thích hợp với bọn họ, hơn nữa không gian làm việc vô cùng thoải mái.

Đặc biệt là chỗ làm việc của bốn vị đại sư, không chỉ diện tích rộng, còn có nhân viên phục vụ chuyên môn, để bọn họ yên tâm làm việc.

Nhưng tòa lầu văn phòng không xây dựng tốt cũng không sao, công việc của các đại sư để trước đó, các sư chạm ngọc bình thường cũng có thể khởi công trước.

Theo dự đoán của Mã Tuấn Đào, tối đa hai tháng, nhà máy sẽ bắt đầu sản xuất ra thành phẩm. Đợi sau khi hai tháng, sau khi tất cả mọi thứ đều bình thường, thì có thể làm lễ khai trương, chính thức bắt đầu kinh doanh.

Nếu nguyên thạch của bọn họ mua tốt, hay nguyên liệu mua nhiều, lợi nhuận mỗi năm của nhà máy có thể đạt tới trên trăm triệu đồng, cái này cũng trở thành một chậu châu báu thực sự.

- Ông chủ Trầm và hội trưởng Vương đến rồi!

Mã Tuấn Đào mặt bộ đồ tây trắng phẳng phiu đột nhiên nói một câu, hơn nữa còn đi thẳng tới.

Hai người này là đến cổ vũ là một trong số các vị đến sớm nhất, không chỉ là hai người, Viện trưởng Vương còn dẫn theo rất nhiều thành viên quan trọng nhất của hiệp hội ngọc thạch Yết Dương, toàn lực ủng hộ Lý Dương.

Tới sau hai người không lâu, các vị khách khác cũng liên tục tới chỗ này.

Gần đến giờ, rất nhiều người ở bản địa Yết Dương đều đến, bất luận bọn họ đối với cái nhà máy mới này là thái độ gì, chỉ nhìn thấy mấy ông chủ của nhà máy này, bọn họ không thể không đi.

Mấy tôn đại thần này, kỳ thực quá lớn rồi, lớn đến mức bất cứ ai cũng không dám xem thường.

- Thật ngại, để các ông chờ!

Lý Dương đang cùng nói chuyện với hội trưởng Cố của hiệp hội ngọc thạch Quảng Đông. Hội trưởng Cố cũng là bạn cũ của Mã Tuấn Đào, lần này được Mã Tuấn Đào mời đến.

Cách đó không xa, trên mấy chiếc xe bước xuống không ít người. Lý Dương thấy bọn họ, trên mặt lộ ra nụ cười sáng lạn, tạm chia tay với người bên cạnh, lập tức đi qua.

- Anh Tư Mã, anh Trịnh, Trương tổng, sao các anh cùng đến đây?

- Làm ăn của cậu, chúng tôi nhất định phải đến, Tư Mã Lâm cười lớn một tiếng, người đến lần này lại không ít, đều là các thành viên cũ của hiệp hội ngọc thạch Minh Dương, bọn họ nghe nói Lý Dương xây dựng nhà máy ngọc khí ở Yết Dương, thì tự tổ chức lái xe đến đây.

Sau khi những người này đến, thuận tiện tới Bình Châu một chuyến, nhân cơ hội này thử nghiệm cho thỏa thích.

- Chính là vậy, chúng tôi phải tới, nhưng Lý Dương, nhà máy của cậu lớn như vậy, thật là chúng tôi ngưỡng mộ.

Trương Vĩ đang nhìn xung quanh, nói một câu rất cảm khái.

Vương Hạo Dân bên cạnh y gật đầu không tự nhiên, trên mặt còn có chút phức tạp.

Chỉ vì đồ tặng Lý Dương đã từng được hiệp hội ngọc thạch mời vào. Lúc đó Lý Dương tỏ vẻ xem thường, thậm chí chỉ là một nhân viên bình thường của công ty châu báu.

Cho dù công việc của Lý Dương ở An thị là quan trọng, nhưng dù sao hắn cũng chỉ là nhân viên, không giống mấy người bọn họ đều là ông chủ có tài sản.

Thời gian đó, tuy Trương Vĩ mời Lý Dương đến, nhưng mọi người đối với hắn không có xem trọng bao nhiêu, Vương Hạo Dân tự cho mình tài trí hơn người.

Chỉ có Tư Mã Lâm có cách nhìn khác đối với Lý Dương, ngày nay sự thật chứng minh con mắt của Tư Mã Lâm cũng là cực cao, Lý Dương chính là con rồng ẩn mình không bay nhưng đã bay thì xông thẳng lên trời.

Lý Dương hôm nay, Vương Hạo Dân là ngưỡng mộ, tùy tiện làm thì đã làm ra thành tích mà bọn họ không thể ngờ.

Mà Vương Hạo Dân hối hận nhất là, lúc đầu không đối đãi Lý Dương chân chính giống Tư Mã Lâm, cũng không như Trịnh Khải Đạt chủ động tìm đến Lý Dương để hợp tác. Bây giờ, y liên hệ với Lý Dương, cũng thua xa không bằng bọn Tư Mã Lâm.

Có một số chuyện bỏ lỡ thì bỏ lỡ rồi, muốn cưỡng cầu cũng không thể.

- Nhà máy ngọc khí lớn như vậy, Minh Dương chúng ta không có một cái, nếu xây dựng ở Minh Dương thì tốt biết mấy!

Lão Cố đang đứng bên cạnh Tư Mã Lâm, nói ra rất nhiều câu khen ngợi. Tư Mã Lâm, Trịnh Khải Đạt, bao gồm những người như Trương Vĩ cũng nhìn về hướng Lý Dương.

Nhà máy này nếu mở một cái ở Minh Dương, đối với sự phát triển của hiệp hội ngọc thạch Minh Dương có tác dụng thúc đẩy rất quan trọng.

- Minh Dương chúng ta không có điều kiện này.

Lý Dương lắc đầu bất đắc dĩ, ban đầu muốn mở nhà máy ngọc khí, không phải hắn không có nghĩ tới Minh Dương chỉ là cái nhà máy ngọc khí loại này, không phải tùy tiện đặt ở đâu cũng được.

Nếu là gia công nhỏ bình thường chỉ là cung cấp hàng cho công ty châu báu, mở ở Minh Dương cũng không sao. Giống như bọn họ mua hàng của mình, nhà máy ngọc lớn của chính mình gia công, Minh Dương không có điều kiện này.

Nói cách khác, ở Minh Dương, tuyệt đối bạn sẽ không tìm được nhiều sư chạm ngọc đến như vậy.

Nếu tất cả dùng lương cao để tuyển, cũng không nhất định có thể mời được nhiều người như vậy.

Chạm ngọc là không ngừng học hỏi, đối với các sư chạm ngọc cần có một môi trường tiến bộ. Đến cái gì Minh Dương cũng không có. Bọn họ không thể cùng các người trong nghề học tập nghiên cứu, cũng mất dần đi cái không khí này.

Trừ phi người không muốn tiến bộ, người chỉ muốn cuộc sống an nhàn mới có thể đến đây.

Nhưng người thế này trình độ bình thường cũng không cao như vậy, bọn Lý Dương cũng sẽ không cần người như vậy. Chỉ điểm này, thì hạn chế địa điểm Lý Dương xây dựng nhà máy ngọc khí.

Cả nước, có thể xây dựng một nhà máy ngọc khí lớn thế này, kỳ thực cũng có mấy cái, chọn đi chọn lại, Yết Dương là nơi thích hợp nhất đối với Lý Dương.

- Lý Dương, tôi chỉ là nói thôi, cậu cũng không cần để ý, chúng tôi đều hiểu.

Lão Cổ vội vàng nói mấy câu. Kỳ thực Lý Dương đã làm rất nhiều cho Minh Dương, ngày nay Minh Dương đứng đầu vững chắc ở tỉnh Hà Nam, thậm chí cả nước cũng có chút danh tiếng, kỳ thực công lao của Lý Dương là lớn nhất.

Tư Mã Lâm, Trịnh Khải Đạt cũng sôi nổi nói mấy câu, không nhắc đến vấn đề này nữa.

- Lý Dương. Chủ tịch Cao, phó chủ tịch Từ, hội trưởng Tịch bọn họ đều đến rồi, chúng ta phải đi đón tiếp một chút.

Lý Dương đang nói chuyện cùng với Tư Mã Lâm, Mã Tuấn Đào vội vàng chạy đến. Bên cạnh Mã Tuấn Đào còn có hội trưởng Cổ của hiệp hội ngọc thạch Quảng Đông và hội trưởng Vương của Yết Châu.

Trong đó hội trưởng Vương kích động nhất, còn có chút khẩn trương..

- Bọn họ cũng đến?

Chân mày Lý Dương chau lại, ba cái tên này đặt cùng một chỗ, người khác có lẽ không biết đây là cái gì, nhưng Lý Dương lại biết rất rõ.

Chủ tịch Cao, người cầm lái Trung Bảo Hiệp, phó chủ tịch Từ là chủ tịch thường vụ trong Trung Bảo Hiệp.

Hội trưởng Tịch là tổng hội trưởng của hiệp hội ngọc thạch, chính là tai to mặt lớn của giới ngọc khí châu báo chân chính. Công ty châu báo lớn như An thị có lần khai trương chi nhánh cũng không mời được bọn họ, chỉ có trường hợp gặp riêng đặc biệt bọn họ mới xuất hiện.

Mã Tuấn Đào liên tục gật đầu, vẻ mặt có chút nghiêm túc.

Mấy người này, y cũng không nghĩ là sẽ tới, y đã phát thiệp mời, chỉ là trên hình thức, y biết rõ trọng lượng của mình, những người này, tuyệt đối không phải mình mời đến.

Cũng không thể là Lâm Bá Văn, có thể làm mấy người cùng xuất hiện, chỉ còn lại là Lý Dương, chỉ có Lý Dương, chỉ có cái mặt này mới có thể làm nhiều nhân vật quan trọng như vậy cùng tới tham gia nghi thức đặc móng của nhà máy ngọc khí.

Dù sao Lý Dương cũng là người trong hiệp hội, còn là một giám đốc.

Cho nên sau khi nghe tới mấy cái tên quan trọng này tới đây, người đầu tiên Mã Tuấn Đào nghĩ tới là Lý Dương, vội chạy tìm Lý Dương, cùng đi đón khách.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1137. Chương 1133: Giai Thoại Mãi Lưu Truyền.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Được, chúng ta đi qua!

Lý Dương lắc đầu, lúc này Lý Dương có chút nghi ngờ, mấy người này có thật là nể mặt hắn không?

Thật vì nể mặt hắn, một vị đến đủ rồi, thoáng cái mấy nhân vật quan trọng cùng tới, ngay cả Lý Dương cũng có chút khó hiểu.

Nhưng mấy vị tai to mặt lớn này đều tới, hắn ra mặt tiếp đón, cho dù nói thế nào, người ta đến đây là chúc mừng bọn họ.

Mã Tuấn Đào, những người hội trưởng Cổ đều vội vàng gật đầu.

Trên con lộ bên ngoài nhà máy, từng chiếc từng chiếc xe hơi không ngừng chạy vào, rất nhiều người Mã Tuấn Đào đều chỉ đơn giản là gật đầu chào hỏi bọn họ, ánh mắt của y vẫn ngược nhìn về phía sau.

Chỗ này trống trải, ít náo nhiệt.

Mã Tuấn Đào mời công ty quan hệ xã hội đến, lúc này cũng rất bận rộn, người đến đều là khách, cho dù là những chỗ trống, cũng phải tiếp đãi bọn họ cho tốt, chuẩn bị một chút nước và bánh ngọt.

Đương nhiên, muốn ăn ngon tuyệt đối là không thể, buổi trưa mọi người đều về khách sạn, hôm nay khách sạn của Trầm Đức Chính được Mã Tuấn Đào bao, chuyên phục vụ cho những vị khách này.

Cách đó không xa, lại có một chiếc xe thương vụ tới.

Mấy người trên xe vừa xuống, hội trưởng Cổ và hội trưởng Vương đều kích động bước về phía trước một bước. Những người này Lý Dương cũng biết. Bất luận nói thế nào Lý Dương cũng là giám đốc của Trung Bảo Hiệp, nếu chủ tịch mình cũng không biết, cũng quá kỳ.

Chủ tịch Cao, phó chủ tịch Từ, và hội trưởng Tịch của hiệp hội ngọc thạch, đều đến chỗ này.

Trong đó người lớn tuổi nhất là chủ tịch Cao, trên mặt thoát nhìn có chút uể oải.

Hội trưởng Cổ và hội trưởng Vương vừa đi được hai bước, đều dừng lại, trên mặt còn có chút xấu hổ, nhìn thấy thủ trưởng của mình bọn họ có chút lo lắng nhất thời quên mất bọn họ chỉ là vai phụ.

Hôm nay mấy vị này, chính là đến chúc mừng Lý Dương.

Lý Dương nhìn qua Mã Tuấn Đào, bước chân cùng tiến tới. Đến chính là khách, bất luận là tại sao họ đến, hôm nay bọn họ đã rất nể mặt rồi.

Mấy vị này, chính là rất lâu không có tham ra hoạt động tư nhân, có thể làm bọn họ cùng đến đây, bản thân chính là có chuyện quan trọng.

- Tiểu Lý!

Chủ tịch Cao đột nhiên dừng lại, mỉm cười phất tay với Lý Dương, Lý Dương đi nhanh tới hai bước, rất nhanh đi tới trước mặt bọn họ.

- Chủ tịch Cao...

Lý Dương mỉm cười chìa tay ra, bọn Mã Tuấn Đào đều tự giác đứng bên cạnh Lý Dương, đợi Lý Dương chào hỏi với mấy vị tay to mặt lớn này.

Lúc này ở đây, có tư cách bình tọa với mấy vị này, e rằng chỉ có Lý Dương.

Mã Tuấn Đào nhất định không đủ tư cách, Phỉ Thúy Vương ba của y tới chỗ này ngược lại còn được, nhưng chính ba của y cũng rất khó một lần mời được nhiều người thế này.

- Chủ tịch cao?

- Xem, đó có phải hội trưởng Tịch không?

- Là bọn họ, phó hội trưởng Từ cũng đến, bọn họ cũng đến rồi.

Xung quanh có không ít người trong giới ngọc thạch đến sớm đều quay đầu lại, vừa đúng lúc nhìn thấy Lý Dương nói chuyện với những người chủ tịch Cao.

Hôm nay người có thể đến chúc mừng, đều là những người trong nghề có thân phận nhất định, không phải ông chủ nhà máy ngọc khí, cũng là công ty châu báu cao cấp, hoặc là thương nhân nguyên thạch.

Những người này đều đã thấy qua mấy nhân viên quản lý cao cấp nhất trong giới ngọc thạch trước mặt, nhìn thấy bọn họ chủ tịch Cao, trên mặt rất nhiều người đều lộ ra thần sắc kinh ngạc không tự nhiên.

Ngoại trừ trong lễ văn hóa ngọc thạch quốc tế cỡ lớn có thể nhìn thấy hình ảnh của mấy vị này ra, từ trước chưa từng tham gia hoạt động tư nhân. Càng không cần nói, trong một nghi thức đặt móng rất bình thường.

Coi như là lễ văn hóa ngọc thạch cỡ lớn, bọn họ cũng chưa từng cùng xuất hiện, có lúc chủ tịch Cao xuất hiện, có lúc là hội trưởng Tịch, hoặc là phó chủ tịch Từ.

Ba nhân vật quan trọng, đồng thời cùng xuất hiện một chỗ, đối với tất cả những người trong này mà nói, đều là lần đầu tiên chạm mặt, càng không cần nói còn xuất hiện trong trường hợp hoạt động tư nhân.

Cái này làm đồng thời bọn họ kinh ngạc, ấn tượng trong lòng đối với nhà máy ngọc khí mới này cũng có thay đổi lớn.

Trước đó chỉ biết cái nhà máy này có sức ảnh hưởng rất lớn, bây giờ mới biết, sức ảnh hưởng bên trong cái nhà máy này cũng không nhỏ. Rất nhiều người, nâng cao cái nhà máy này trong ý thức thêm vài phần.

Nếu nói lúc đầu ở đây bọn họ đánh chết cũng không thể trêu chọc đối tượng, rất nhiều người đều nghĩ, cùng cách gì để tạo mối quan hệ tốt với bọn họ.

Đây chính là sức ảnh hưởng của mấy người chủ tịch Cao mang đến.

Lúc rất nhiều người đều đang suy nghĩ, Lý Dương cũng đón bọn họ vào trong. Lúc này Lý Dương đã không thể đi cùng mấy người Tư Mã Lâm, mấy người chủ tịch Cao nhất định phải do đích thân Lý Dương tiếp đãi.

Người đến càng ngày càng nhiều, An Văn Quân của An thị dẫn theo Trương Ứng cũng tới chỗ này.

Đáng tiếc lúc này Lý Dương đã bận, hoàn toàn không có thời gian tiếp đãi bọn họ, chỉ là vội vàng chào hỏi.

Người của Thiệu thị cũng đến, nhưng người của Thiệu thị quan trọng hơn An thị. Người nắm lái trước mắt của Thiệu thị, đồng sự trưởng của tập đoàn Thiệu thị, cũng là ông nội của Thiệu Ngọc Cường, Thiệu Phúc Sinh cũng đích thân tới đây.

Cùng với ông còn có Thiệu Ngọc Hoa anh trai của Thiệu Ngọc Cường và cùng với mấy nhân vật cao cấp quan trọng khác của tập đoàn Thiệu thị.

Nhìn thấy đội ngũ khổng lồ của Thiệu thị, Thiệu Phúc Sinh đang cùng nói chuyện vui vẻ với Mã Tuấn Đào, An Văn Quân cũng cười khổ lắc đầu.

Bên cạnh cô chỉ có Trương Ứng, và một số người của An thị, thật là vô cùng đơn bạc.

Cô luôn mượn hơi của Lý Dương mà nỗ lực, nhưng các đồng sự của công ty luôn không xem trọng như vậy, tự cho giá đưa ra đã có thể cao rồi.

Bọn họ hoàn toàn không hiểu, người như vậy đối với Lý Dương, giá cao tới đâu cũng không đáng.

Nếu không phải Lý Dương đã từng làm việc ở An thị, lúc Lý Dương không thật sự phát lên, An Văn Quân đã cùng Lý Dương đã ký một hiệp nghị cố vấn rồi, tình cảnh của An thị bây giờ có thể sẽ không càng thêm khó khăn.

Hai năm nay, nguồn cung cấp Phỉ Thúy Cao Đoan của bọn họ có trên ba phần trăm đều là thông qua thu được của Lý Dương, Nếu Lý Dương bị An thị thành công vứt bỏ, nếu ba phần trăm u linh uy vô chuyển lên bản thân An thị, thị trường Cao Đoan của bọn họ lập tức đối mặt với nguy cơ tan vỡ.

Lúc đó, mới là phiền phức thật sự.

- Lý Dương, chúc mừng chúc mừng!

Bên này An Văn Quân vẫn còn đang suy nghĩ, bên đó Lý Dương lại nghênh đón mấy người.

Thường Thịnh ở Bắc Kinh, cùng với Ngô Độ em họ của Hà Kiệt cùng tới đây, Thường Thịnh là đến cổ vũ, Ngô Độ lại hết cách, bị Cố Nhã Tĩnh kéo tới đây.

Cố Nhã Tĩnh vừa đến đây thì chạy tới chỗ Vương Giai Giai, hai cô gái không ngừng líu rít, trên mặt Ngô Độ tỏ vẻ thả lỏng.

Khoảng thời gian này, Ngô Độ bị a đầu này làm khổ không ít, nghĩ tới bọn họ cùng chung sống suốt đời, trong lòng Ngô Độ nhất thời dâng lên một sự tuyệt vọng.

Mấy người này Lý Dương cũng quen, Thường Thịnh từ Bắc Kinh xa xôi chạy đến cũng không dễ. Lý Dương tạm thời chia tay mấy người chủ tịch Cao, cùng nói chuyện với mấy người này một chút.

Lần này Hà Kiệt không đến, công việc bây giờ của y bận hơn trước kia rất nhiều, ở nơi không khác gì Bắc Kinh, muốn làm ra thành tích cũng không dễ, y chỉ có thể gọi điện đến chúc mừng.

Hà San San ngược lại muốn đến, nhưng đáng tiếc thời gian giam cầm quá lâu, vẫn chưa tới hạn. Nguyên nhân chủ yếu nhất chính là có lần cô thực sự chịu không nổi muốn chạy ra ngoài, kết quả trốn không thoát, bị ông cụ mắng cho một trận.

Thời gian chậm chậm trôi qua, trên khoảng đất rộng đã có bốn trăm người, trong một nghi thức đặt móng có thể có nhiều người như vậy xuất hiện đã là không dễ.

Chính phủ Yết Dương cũng có mấy người tới, trong đó có một phó thị trưởng. Hoạt động thế này, chính phủ bình thường cũng phải ra một phó thị trưởng.

Đương nhiên, nếu bọn họ biết năng lượng sau lưng Lý Dương, e rằng bí thư thị ủy cũng đích thân tới đây.

Rất nhiều người đang nói chuyện đó, trò chuyện phiếm. Lý Dương và mấy người chủ tịch Cao đột ngột vội vào đi ra ngoài, cùng với bọn họ, còn có Mã Tuấn Đào và bọn người Thiệu Phúc Sinh.

Cùng đi ra, có chừng hai ba chục người, nhiều người như vậy cùng đi, muốn không ảnh hưởng mọi người cũng khó.

Bên ngoài có một chiếc xe chạy tới, nhìn thấy người trên xe bước xuống, trên mặt mọi người đều có chút tái nhợt.

Rất nhiều người, còn để lộ ra sự sùng bái và kính nể, người đến lần này chính là Trần Vô Cực.

Trần Vô Cực đến rồi, đáng được nhiều người cùng làm như vậy. Trần Vô Cực hôm nay, sức ảnh hưởng hơn hẳn so với trước kia chỉ ít tăng gấp chục lần. Ban đầu đã lợi hại như vậy, kết quả tăng gấp chục lần có thể nghĩ mà biết.

Đây chính là sức ảnh hưởng của tông sư, đại sư cấp đỉnh không thể so sánh được.

Đặc biệt những người tham gia đại hội tông sư thấy qua vòng tay Hắc Long, đối với Trần Vô Cực đều có một loại cuồng nhiệt.

Rất nhiều người, sau khi thấy qua Trần Vô Cực, đều nhìn Lý Dương ngưỡng mộ.

Bản thân Lý Dương trên giới đồ thạch đã có thành tựu cao như vậy, có một đại tông sư như Trần Vô Cực làm sư phụ, trong giới chạm ngọc ông chính là người đỉnh cấp.

Chỉ cần có làm ăn về ngọc thạch, bất luận Lý Dương làm gì, đều thuận buồm xuôi gió, sẽ không có vấn đề gì.

Trước mắt nhà máy ngọc khí là chứng minh điển hình, nếu không là Lý Dương, đổi là người khác, cho dù là Mã Tuấn Đào, muốn xây dựng một nhà máy ngọc lớn ở Yết Dương, cũng tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng như vậy.

Bất luận thị trường nào, đều có ý thức tự bảo vệ mình, đơn giản mà nói, chính là bài xích người ngoài.

Đáng tiếc người như Lý Dương, bọn họ hoàn toàn không thể bài xích được.

Sau khi Trần Vô Cực đến, thời gian cho nghi thức đặt móng cũng gần bắt đầu rồi, Trần Vô Cực là một nhân vật quan trọng đến sau cùng.

Lý Dương không hề biết, chủ tịch Cao, phó chủ tịch Từ và hội trưởng Tịch lần này có thể đến, kỳ thực là kết quả của Trần Vô Cực gọi điện mời, lần này Trần Vô Cực không giúp được bao nhiêu, đơn giản giúp hắn tạo thế.

Dù sao Lý Dương làm ăn ở Yết Dương, ông là người vui mừng nhất.

Lý Dương có làm ăn ở Yết Dương, thì không là người ngoài. Đợi sau này, ít nhất Lý Dương có tư cách đại biểu Yết Dương đi tham gia cuộc thi đại sư, đây chính là chỗ tốt của nhà máy ngọc khí mang lại.

Lâu dài, người của Yết Dương cũng không bài xích Lý Dương, chân chính tiếp nhận Lý Dương, tới lúc đó phái chạm ngọc Yết Dương do hai thầy trò bọn họ cùng phát triển huy hoàng.

Chờ Lý Dương siêu việt chính mình, sau khi chân chính đạt tới bước cuối cùng, thầy trò bọn họ cũng trở thành lịch sử trong giới chạm ngọc, một giai thoại mãi lưu truyền.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1138. Chương 1134: Người Phá Rồi.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Trần Vô Cực đến cũng làm cho hiện trường sôi động hẳn lên.

Từ sau đại hội tông sư, đây là lần đầu tiên Trần Vô Cực xuất hiện trước công chúng. Ngoài giới sớm đã cho Trần Vô Cực trở thành một thần nhân, tận mắt nhìn thấy vị tông sư này, trong lòng rất nhiều người lúc này đều có một nguồn cảm kích.

Cũng chỉ có sức ảnh hưởng của Trần Vô Cực mới có thể mời mấy người chủ tịch Cao tới.

Sau khi Trần Vô Cực đến, nghi thức đặt móng cũng chính thức bắt đầu.

Tấm bia sớm đã chuẩn bị xong, theo tiếng pháo và tiếng trống chiêng, người đầu tiên là Lý Dương bước lên tấm bia xút một miếng đất, cái nghi thức này cũng xem như chính thức bắt đầu.

Sau là Mã Tuấn Đào và Lâm Bá Văn, phía sau là Trần Vô Cực và các tân khách như chủ tịch Cao đang chờ.

Nhân vật quan trọng làm xong những cái này, nghi thức đặt móng gần như kết thúc, cái này cũng làm Lý Dương có chút cảm thán. Nhiều người thế này, tụ tập ở đây chỉ vì một quá trình buồn chán.

Đáng tiếc người Trung Quốc tin cái này, đã trở thành một phong tục, cho dù Lý Dương không thích, cũng phải đi theo.

Sau khi đặt móng, mọi người cũng không cần ở lại đây, xung quanh sớm đã đậu đầy các loại xe. Tất cả các tân khách lần lượt trở về xe của mình, mọi người cùng đến khách sạn để dựng buổi yến tiệc chúc mừng.

Ở khách sạn, còn có Mã Tuấn Đào chuẩn bị quà mừng cho các tân khách.

Phần quà lễ này không nhẹ, cái Mã Tuấn Đào chuẩn bị toàn là Phỉ Thúy rất tốt, tuy nói đều là món quà nhỏ, nhưng giá trị cộng lại thì rất cao, hôm nay đơn giản chỉ ra phần lễ vật, cũng đã hơn hai triệu.

Đây cũng là một tập tục, nhưng khoản tiền này, đợi khi bọn họ khai trương nhất định có thể thu lại.

- Lý, Lý tiên sinh!

Lý Dương đang ở cùng Trần Vô Cực, đang chuẩn bị bỏ đi, bên cạnh đột nhiên có tiếng gọi rất quen thuộc.

Lý Dương quay đầu lại, sau lưng hắn, một chàng trai trẻ tuổi mặc đồ đồng phục mang ruy băng, lúc này nhìn hắn vừa khấn trương vừa vui mừng.

- Hoa Tranh, sao cậu ở chỗ này?

Lý Dương tỏ ra hơi kinh ngạc, chàng trai này hắn quen, lần trước lúc ở Yết Dương chọn mua nguyên thạch, chính y dẫn đi tới ngân khố nguyên thạch của mình.

Y còn có một người anh, đang mở một tiệm đồ thạch nhỏ, lúc đầu chính là anh y giới thiệu tới.

- Lý tiên sinh, ngài còn nhớ tôi, tôi bây giờ làm ở nhà máy ngọc khí của ngài.

Chàng trai tỏ ra rất vui, lần trước làm hướng dẫn cho Lý Dương, còn tận mắt nhìn thấy Lý Dương giải ra nhiều Phỉ Thúy tinh phẩm, chính là kiêu ngạo lớn nhất của đời y.

Lúc về còn kể lại cho không ít người nghe, đây chính là chuyện y tự hào nhất.

Lần này nghe nói Lý Dương đầu tư mở nhà máy ngọc khí ở đây, lập tức chạy tới ứng tuyển. Y là người linh hoạt, còn là người bản địa, nên được thuê, đặt móng hôm nay, tất nhiên không thiếu bọn họ giúp đỡ.

Có những nhân công, Mã Tuấn Đào sớm đã thuê từ trước, giai được đầu tuy là ít việc, nhưng cũng cần chuẩn bị cho tốt, như vậy sao này nhà máy xây dựng xong, thì có thể lập tức sử dụng ngay.

Đương nhiên, bước đầu cũng không phải tất cả mọi người đều làm hết, đều là một số cương vị nhất định.

- Ra là thế, xem ra chúng ta rất có duyên, cố gắng nỗ lực, tôi tin tưởng cậu.

Lý Dương mỉm cười, nói xong câu này thì tạm thời bỏ đi, Mã Tuấn Đào lại liếc nhìn thêm Hoa Tranh mấy cái, chàng trai này còn không biết, vì Lý Dương nói mấy câu này, ít nhất làm y vui mừng mấy năm.

Cuối cùng, Hoa Tranh trở thành nhân viên quản lý cấp trung của nhà máy ngọc khí của Lý Dương, chỉ là vì câu nói hôm nay của Lý Dương, được Mã Tuấn Đào ghi nhớ trong lòng.

Cái khách sạn lớn của Trần Chính Đức, đứng nhất nhì của Yết Dương, trước khi các tân khách tới đây, trong này hoàn toàn đã chuẩn bị xong.

Tất cả các gian phòng đều đã bố trí xong, các tân khách vừa đến, thì có thể nghỉ ngơi một chút, không được bao lâu, bữa trưa phong phú đã được dọn lên bàn.

- Ông chủ Mã, chúc mừng.

- Lý tiên sinh, chúc mừng!

Lý Dương và Mã Tuấn Đào trở lại khách sạn cũng khá trễ, vừa vào, thì không ít người chủ động chào hỏi bọn họ.

Một nghi thức đặt móng nhỏ nhoi, cũng làm mấy người này nhận thấy được năng lượng của cái nhà máy ngọc khí mới này. Lúc này chính là lúc bọn họ tạo lập quan hệ với bọn Lý Dương, những người này tất nhiên sẽ không bỏ qua.

Mãi đến yên tiệc bắt đầu, Lý Dương mới thoát khỏi mấy người này.

Chỗ của Lý Dương chính là cái bàn chủ, trong gian phòng xa hoa, đủ để mười sáu người ngồi, ngoại trừ Trần Vô Cực, những người chủ tịch Cao ra, Thường Thịnh và Ngô Độ cũng đều ngồi ở đây.

Ngoài ra còn có Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt được Lý Dương mời đến, người khác đều biết hai người này là bạn hợp tác của Lý Dương, bọn họ ngồi ở đây không ai có ý kiến.

Về phần đám người Trương Vĩ, chỉ có thể tạm thời ngồi ở gian phòng khác, vị trí bàn chủ có hạn, Lý Dương không thể sắp xếp nhiều người như vậy.

Tư Mã Lâm còn tốt một chút, ông của y lúc còn sống, chỉ là biết chủ tịch Cao, hai người ngồi ở đây cũng xem là quen biết cũ, cùng ngồi một chỗ nhỏ tiếng trò chuyện.

Trịnh Khải Đạt tỏ ra có chút kích động.

Cùng nhiều nhân vật lớn thế này ăn bữa cơm, đối với Trịnh Khải Đạt mà nói cũng là một cơ hội cực hiếm.

- Ông chủ Mã, tất cả đều sắp xếp xong rồi, nếu ngài có yêu cầu gì, bất cứ lúc nào cũng có thể tìm tôi.

Trần Chính Đức vừa đi vừa nói, Mã Tuấn Đào bận đón tiếp, ngồi lại có hạn, Trần Chính Đức lại không thể ngồi ở cái bàn này, nhưng hôm nay y quả thật bận không ít.

Tất cả trong khách sạn, gần như là do Trần Chính Đức sắp xếp, có ông chủ lớn đích thân ra mặt, những nhân viên này lại không có chút chậm trễ, các công việc đều làm Mã Tuấn Đào rất hài lòng.

- Ông chủ Trần, người rất có lòng!

Nhìn Trần Chính Đức bỏ đi, Lâm Bá Văn lặng lẽ gật đầu, nhẹ giọng nói một câu.

Lý Dương rất tán thành câu nói của Lâm Bá Văn. Chẳng trách Trần Chính Đức làm ăn lớn như vậy. Người khéo léo như y, nhất định là bạn nhiều hơn kẻ thù, y thật tâm thật ý nỗ lực vì người khác, rất nhiều người tự nhiên sẽ báo đáp cho y.

Chỉ ít trong lòng Lý Dương, đã thầm ghi nhớ nhân tình của người này.

- Cái gì bị người ta bao rồi à đây không phải là khách sạn sao?

Lý Dương đang suy nghĩ, bên ngoài có âm thanh truyền đến, âm thanh rất to rất sắc bén. Cửa gian phòng của bọn họ không khóa, lại cách đại sảnh khá gần, đúng lúc nghe được âm thanh này.

- Chuyện gì vậy?

Lâm Bá Văn bỗng đứng dậy, vừa đi ra ngoài. Mã Tuấn Đào vẫn chưa ngồi xuống vội vàng đi ra.

Hôm nay là mừng lễ đặt móng của bọn họ, vốn tất cả đều rất thuận lợi, ai cũng không ngờ tới lúc cuối cùng lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

- Nể cái mặt gì, biết tôi là ai không, hôm nay tôi không đi, lập tức chuẩn bị gian phòng tốt nhất cho ta, bổn thiếu gia không phải không trả tiền.

Âm thanh bên ngoài đột nhiên vang lớn lên, Lý Dương nhăn mày lại. Trần Vô Cực, những người chủ tịch Cao ở trong phòng sắc mặt bọn họ cũng khó coi.

Lâm Bá Văn liếc nhìn Lý Dương, cũng cùng đi ra ngoài, Mã Tuấn Đào đi ra không có trở vào, y muốn đi tìm hiểu tình hình, lúc này Lý Dương không thích hợp ra ngoài, hẳn còn phải tiếp khách.

Bên ngoài lại truyền đến một trận cãi vã, có tiếng của Trần Chính Đức còn có tiếng của Mã Tuấn Đào, nhiều nhất là tiếng la lớn bất mãn của người thanh niên đó lúc này.

Hai phút sau, Lâm Bá Văn trở về với sắc mặt tái nhợt.

Bên ngoài quả thật là có chút chuyện, còn là một ngoài ý muốn làm phiền mọi người.

Không biết công tử nhà giàu nào đến, không được ăn cơm ở chỗ này. Hôm nay Mã Tuấn Đào đã bao hết chỗ này, không kinh doanh ra bên ngoài, nhưng bọn họ hoàn toàn không nghe, kiên quyết đòi một gian phòng tốt nhất.

Gian phòng tốt nhất ở đây, chính là gian phòng này của bọn họ.

Cậu công tử nhà giàu này ở bên ngoài vẫn không bỏ qua, còn lấy ra rất nhiều tiền, nói y không thiếu tiền, đối với người thế này, Lâm Bá Văn cũng không biết làm sao.

Đơn thuần chỉ là tai họa không kiểm soát được.

Sau khi Trần Vô Cực nghe Lâm Bá Văn kể lại, lần lượt đều lắc đầu, chuyện này bọn họ không thích hợp ra ngoài, tin rằng Trần Chính Đức sắp xếp ổn thỏa.

- Biết tôi là ai không, biết ba của tôi là ai không? Dám không cho tôi gian phòng, các người có phải không muốn làm ăn nữa?

Tiếng của người thanh niên bên ngoài đột nhiên lại lớn lên không ít, mấy người Lý Dương hơi có chút sững sốt, liền lắc đầu.

- Biết ba của tôi là ai không? Hình như là câu nói yêu thích nhất của người ta hiện giờ.

- Chát choảng!

Bên ngoài đột nhiên có tiếng hỗn loạn truyền đến, chân mày của Lý Dương lại càng nhăn lại, hẳn không ngờ Trần Chính Đức không sắp xếp việc này ổn thỏa, mà ngược lại càng làm tăng thêm.

Chỉ nghe âm thanh thì biết, bên ngoài đã hỗn loạn.

- Tôi ra ngoài xem một chút, mọi người chờ một chút.

Lý Dương đứng dậy, lúc này hẳn có thể không ra ngoài, nhưng lúc này không thể không đi, người bên ngoài bất luận là vì nguyên nhân gì, chuyện bây giờ càng thêm lộn xộn, ông chủ này hẳn phải ra mặt.

- Tôi cũng đi!

- Lý Dương, tôi đi cùng cậu

Thường Thịnh và Ngô Độ cùng đứng lên, Thường Thịnh là lo cho Lý Dương, đồng thời cũng cảm nhận được giọng bên ngoài rất quen, cùng đi ra xem thử.

Ngô Độ đơn thuần chỉ là góp vui, thời gian này y chính là thấp điệu vô vùng, không ngờ tới chỗ này, gặp một người còn ngang hơn mình, sớm muốn ra ngoài xem thử một chút.

Tư Mã Lâm, Trịnh Khải Đạt cũng đều đứng dậy, cũng không nói, trực tiếp theo sau Lý Dương.

Lông mày Vương Giai Giai khẽ giật, nhưng cuối cùng lại không động, cảnh tượng này không thích hợp để cô ra ngoài.

Lưu Cương theo bên cạnh Lý Dương, Hải Đông và Triệu Khuê cùng theo theo sau, ba người đều cảnh giác nhìn xung quanh, bên ngoài có người, ai cũng không biết có phải cố ý đối với Lý Dương, lúc này bọn họ cũng luôn cẩn thận.

- Tôi nói cho các người biết, ba của tôi chính là Nghiêm Cảnh Phong, đừng nói các người, cả lãnh đạo của các người, thấy ba của tôi cũng phải kính nể.

Bọn Lý Dương vừa ra ngoài, âm thanh kiêu ngạo bên ngoài lại vang lên, Thường Thịnh và Ngô Độ cùng sửng sốt một chút, chân dừng lại không tự nhiên.

- Con của Nghiêm Cảnh Phong, thì ra là Nghiêm Minh, sau anh ở đây?

Lông mày Thường Thịnh giật một cái, nhưng trên mặt không có quá lo lắng, lúc này y đã biết người bên ngoài là ai.

- Tôi còn cho rằng ai hò hét như bò rống thế này, đi ra xem thử.

Ngô Độ tỏ vẻ có chút vui mừng, còn chà chà tay, lần này y đi nhanh, đuổi theo Lý Dương.

Bên ngoài, trong đại sảnh, mười mấy người cùng chen một chỗ ồn ào, có mấy người trẻ tuổi, đang vây quanh người thanh niên ăn mặc thoát nhìn rất đẹp, vẫn luôn la hét, chính là người thanh niên này.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1139. Chương 1135: Năng Lượng Làm Cho Người Ta Ngạt Thở

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Nghiêm Cảnh Phong!

Lông mày Tư Mã Lâm ngưng kết lại với nhau, tuy nói nhà bọn họ thời gian huy hoàng nhất đã là lịch sử, nhưng trong nước, trên quan trường tên một ít người bọn hắn cũng nên biết.

Nghiêm Cảnh Phong, trong nước cái tên này cấp bậc rất cao, là một vị phó bộ trưởng bộ môi trường rất có thực quyền, theo như lời của người thanh niên này hẳn nói rất đúng.

Ngay cả người lãnh đạo, cũng không thờ ơ với người này, kết cục này là do cấp bậc.

- Lý tiên sinh, ngài như thế nào đã ra rồi?

Trên mặt Thẩm Đức Chính có chút buồn lo, thấy Lý Dương đi ra, đã vội vàng đi tới.

Người thanh niên gây sự trước mắt hắn không biết, nhưng hắn biết cái vị trẻ tuổi bên cạnh người kia, cháu trai thị trưởng, cho nên hắn mới không để bảo vệ trị an nơi này hành động thiếu suy nghĩ.

Nếu không, nếu không chỉ bằng vài người bọn hắn ở trong này gây rối, sớm đã bị người ta đuổi ra bên ngoài rồi.

- Không có việc gì, tôi đến xem một chút!

Lý Dương cau mày, Nghiêm Cảnh Phong là ai hắn thật ra không biết, có thể hắn sẽ xem tình huống, Thẩm Đức Chính bảo vệ trị an chính là giữ an toàn chung quanh, không cho mấy người trẻ tuổi làm náo loạn, vậy cũng đủ để cho hắn đến đây xem chuyện gì xảy ra.

- Anh chính là người bao khách sạn này, nhanh dọn phòng tốt nhất của các anh cho tôi, nếu không lập tức rút cho tôi!

Cái người trẻ tuổi phía trước liên tục kêu lên, cái đầu đang ngẩng cao lên, khinh thường nhìn Mã Tuấn Đào, Mã Tuấn Đào vừa vặn nói rõ thân phận của mình.

Mã Tuấn Đào chỉ là một thương nhân, người thanh niên này căn bản không đem hắn để vào mắt.

- Có khả năng thì đến mà lấy, phòng kia tôi đang dùng đây!

Mã Tuấn Đào còn chưa nói, một người so với người trẻ tuổi kia còn muốn hung hăng, càn quấy hơn, thanh âm nghe càng càn ăn đòn hơn vang lên, Ngô Độ đã từ bên người Lý Dương đi ra. Vẻ mặt cười cười nhìn người trẻ tuổi kia.

- Ai, ai nói...!

Người trẻ tuổi sững sốt, lập tức phần nộ kêu to, hơn nữa rất nhanh xoay người qua.

Đáng tiếc thanh âm tức giận của hắn chỉ gọi một nửa tắc nghẽn dừng lại, sững sờ nhìn tới chỗ Ngô Độ.

- Ngô, Ngô thiếu...

Người trẻ tuổi cả lăm kêu một tiếng, sau đó cũng thấy nói không ra lời, trong mắt còn có chút sợ hãi.

Ngô Độ ở kinh thành có danh đại thiếu, nếu không người trong nhà cũng sẽ không vội vã để cho hắn lập gia đình như vậy, tìm một người vợ có khả năng quản hắn, sớm mấy năm, Ngô Độ cũng ít ra ngoài gây sự.

Bộ dáng của hắn, sớm bị rất nhiều người có lòng nhớ kỹ, trước mắt vị này là một.

Lý Dương, Tư Mã Lâm, vài người bọn hắn cũng đều mở to hai mắt nhìn, đặc biệt là Lý Dương, biết một ít tính khí của Ngô Độ, thật không nghĩ đến Ngô Độ còn có bộ mặt như vậy.

Bộ dạng hiện tại của Ngô Độ, quả thật chính là tên du côn.

- Nghiêm Minh, làm loạn cái gì, cũng không nhìn xem đây là nơi nào!

Thường Thịnh đi ra, bộ dáng của hắn so với Ngô Độ có vẻ đứng đắn hơn, cau mày, như là đại ca ca răn dạy và quả mắng người thanh niên này.

- Anh ...anh Thịnh, sao ... Anh ở đây?

Nhìn thấy Thường Thịnh, người thanh niên tên Nghiêm Minh có vẻ càng kinh ngạc, nói chuyện luôn cả lăm, nhưng vẻ sợ hãi trên mặt hắn không biến mất.

Hắn cũng như là đại thiếu gia ở kinh thành, cha hắn là quan lớn cấp cao, hơn nữa còn có hi vọng tiến một bước.

Nhưng kinh thành lớn nhỏ cũng là phân phẩm cấp, những vị thiếu gia này cố nhiên là hồng tam đại, Ngô Độ chính là một trong số đó, bộ dáng giống nhau, đám người bọn họ đều là đại thiếu gia đỉnh cấp kinh thành.

Đại thiếu gia bình thường, nhìn thấy đại thiếu gia đỉnh cấp, vị đại thiếu gia tương đối nổi danh, không hoảng hốt mới lạ, núi cao vẫn còn có núi cao hơn.

- Xưởng ngọc khí của Lý tiên sinh đặt ở đây, nơi này là Lý tiên sinh bao, còn không mau tới xin lỗi!

Thường Thịnh lại lần nữa trừng mắt, vừa rồi Nghiêm thiếu gia vô cùng hung hăng càn quấy, sững sờ nhìn Lý Dương, rất nhanh liền cúi đầu chạy tới, khác xa bộ dạng ban nãy, quả thật cách biệt một trời một vực, ánh mắt Thẩm Chính Đức bọn họ đều trừng lớn ngay người.

Nghiêm Minh còn chưa nói, Ngô Độ liền cười hắc hắc một tiếng, nói một câu làm cho hắn thiếu chút nữa té xỉu:

- Thường Thịnh, anh thật biết làm người hiền lành, anh cho là như vậy tôi sẽ buông tha cậu ta?

- Ngô, Ngô thiếu gia, thực xin lỗi, tôi không biết ngài ở đây, nếu biết, đánh chết tôi cũng không giám!

Nghiêm Minh buồn rười rượi, vẻ mặt thỉnh cầu, đồng thời trong lòng của hắn đang vô cùng hối hận.

Hắn vốn là tới dùng cơm, chỉ là không nghĩ tới khách sạn bị người ta bao hết, nơi đây lại là khách sạn nổi tiếng nhất Yết Dương, hắn không muốn đổi địa điểm, hơn nữa tâm tình lại không tốt, hắn liền làm loạn một chút.

Thật không nghĩ đến lần la lối om xòm này lại bất lợi như vậy, đụng phải Ngô thiếu gia, người toàn bộ kinh thành không nên đắc tội nhất, vị Ngô thiếu gia này có bản lĩnh đáng sợ, hắn thật ra sớm đã nghe nói qua.

Vừa nghĩ đến đây, trên người của hắn lông tóc dựng đứng, thiếu chút nữa khóc ngay tại chỗ.

- Ngô ... Ngô thiếu gia, tôi và đại ca của Nghiêm Minh, tính là có chút giao tình, anh xem?

Thường Thịnh căng thẳng trong lòng, nhưng vẫn nói đỡ cho Nghiêm Minh, tiểu tử Nghiêm Minh này có chút đáng giận, nhưng đại ca của hắn không tồi, điều hành một bệnh viện cỡ lớn ở trong nước.

Quan trọng nhất chính là, cha của Thường Thịnh có lần bệnh cấp tính, là đại ca Nghiêm Minh ra mặt, dùng điều kiện tốt nhất, Bác Sĩ tốt nhất tiến hành cấp cứu, hắn thiếu người ta một đại nhân tình, lúc này thấy Nghiêm Minh gặp bất lợi tự nhiên không thể đứng nhìn.

Đáng tiếc năng lực của hắn có hạn, căn bản không thể ảnh hưởng đến người như Ngô Độ, lúc này trong lòng hắn vô cùng lo lắng, âm thầm mắng Nghiêm Minh.

Gây chuyện cũng không nhìn xem nơi chốn, vị Ngô đại công tử này, so với những người khác càng khó hầu hạ.

Ngô Độ vừa muốn nói chuyện, Lý Dương đột nhiên gọi hắn lại, Ngô Độ quay đầu lại nhìn Lý Dương liếc mắt một cái, ngượng ngùng cười cười, không nói chuyện, trực tiếp đứng phía sau Lý Dương.

Theo tính khí Ngô Độ, thật sự muốn cho tiểu tử này một bài học, lời Thường Thịnh nói hắn căn bản không thèm để ý, nhưng lời Lý Dương nói không thể không nghe.

Hiện tại vị hôn thê của hắn vẫn bị vợ của Lý Dương dụ dỗ, một khi đắc tội Lý Dương, Vương Giai Giai bên kia tùy ý nói vài lời, hắn liền chịu không nổi.

Hơn nữa, nếu để cho Hà Kiệt biết hắn không nể mặt Lý Dương, sau này lại vẫn có thể cho hắn một bài học.

- Còn không mau tới cảm ơn Lý tiên sinh!

Trên mặt Thường Thịnh lộ ra một tia vui mừng, rồi trừng mắt với Nghiêm Minh. Nghiêm Minh đang đứng góc ở đó, lúc này mới chợt hiểu ra, liên tục khấu tạ và xin lỗi Lý Dương.

Chờ sau khi Lý Dương không thèm để ý, người này mới mang theo người của mình, chặt vật bỏ đi.

Trước khi đi, vẫn không quên đến khách sạn kia thành thành thật thật bồi thường đồ bị đập hư, mặc kệ giá bao nhiêu, Nghiêm Minh cũng gạt đầu, hắn thầm nghĩ nên đi khỏi nơi này sớm một chút, rời khỏi nơi làm cho hắn gặp bất lợi.

Đồng thời trong lòng Nghiêm Minh cũng có một ít ủy khuất.

Không phải chỉ là muốn vui vẻ ăn một bữa cơm, ai có thể nghĩ đến lại đụng phải đại thần Ngô Độ ở chỗ này, nhưng người họ Lý này cũng thật lợi hại, mạnh mẽ như Ngô Độ mà đều nghe hắn, Nghiêm Minh trong lòng bắt đầu dự đoán người này là ai.

- Ông chủ Thẩm, thật xấu hổ, nơi này giao cho ông, chúng ta đi về trước!

Lý Dương mỉm cười nói với Thẩm Chính Đức một câu, sự tình giải quyết, hắn cũng không cần phải tiếp tục lưu lại đây, trong phòng còn có mấy người, có mấy người trọng yếu chờ hắn tiếp đãi.

- Vâng, Lý tiên sinh, mời ngài về!

Thẩm Chính Đức đang đứng ngốc ở đó, nghe Lý Dương nói xong vội vàng lên tiếng, đang nhìn Lý Dương trở về, trong mắt hắn mất tự nhiên lóe lên sự kinh ngạc.

Vừa rồi mọi thứ xảy ra, đối với hắn đã có chấn động thật lớn.

Cái người tên Nghiêm Minh kia hắn không biết, nhưng cháu thị trưởng hắn rất quen thuộc, chính là bởi như thế hắn mới không giám lộn xộn, hơn nữa hắn đã nhìn ra, cháu thị trưởng đối với người thanh niên tên Nghiêm Minh này là theo lệnh mà làm, như thiên lôi sai đâu đánh đó.

Bộ dáng của hắn, vừa nhìn cũng biết có ý tứ lấy lòng.

Người có thể làm cho cháu ruột thị trưởng đối đãi như thế, người như vậy khẳng định không phải người thường, cũng khó trách hắn kiêu ngạo như vậy, lúc sau Nghiêm Minh báo ra tên phụ thân, Thẩm Chính Đức cũng nghĩ đến vị đại nhân vật kia.

Tên phó bộ trưởng bộ môi trường, Thẩm Chính Đức cũng biết.

Khi đó hắn liền vô cùng đau đầu, trong lòng còn nghĩ có nên khuyên Lý Dương nhường phòng này cho vị đại thần kia hay không, nhân vật như vậy, hắn căn bản không thể trêu vào.

Nhưng tình hình về sau, liền thật sự trấn trụ hắn.

Nghiêm thiếu gia vô cùng hung hăng can quấy, sau khi nhìn thấy một người tuổi còn trẻ bên cạnh Lý Dương, tựa như chuột thấy mèo vậy, nháy mắt biến thành một người vô cùng nhu thuận, thậm chí rất là sợ hãi.

Theo sau người bên cạnh Lý Dương còn có một người, dường như giống như tôn trưởng giáo huấn hắn.

Để cho Thẩm Chính Đức kinh ngạc chính là, người trẻ tuổi đi theo Lý Dương kia tựa hồ tính toán không buông tha Nghiêm thiếu gia, mà Nghiêm thiếu gia bộ dạng sợ hãi cam chịu, rõ ràng chính là chờ đợi thưởng phạt.

Chỉ là những việc đó còn không tính, chân chính làm Thẩm Chính Đức thất thần, khiếp sợ vẫn là Lý Dương.

Có thể đem Nghiêm thiếu gia dọa thành bộ dạng như thế, thế nhưng Lý Dương một câu cũng không nói, điều này đại biểu cho cái gì? Thông minh như Thẩm Chính Đức so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng.

Cái này giải thích rõ, Lý Dương nếu so với vị thần bí này, rất có năng lực lợi hại hơn người thanh niên kia.

Cái này giống như cá và thức ăn, một bậc áp một bậc, nhưng thực vật sơ cấp nhất là cháu thị trưởng, hắn không thể nào xin được tội người, càng khỏi cần nói trước mặt vài vị kia.

Lý Dương mới vừa trở lại phòng, thân mình Thẩm Chính Đức liền run rẩy.

Thân phận Lý Dương hắn không biết, nhưng hắn đã đoán ra một bộ phận nào, hắn chẳng thể nghĩ tới, Lý Dương trên phương diện ngọc khí có thành tích cao, là một tài năng xuất chúng, ở trong xã hội, còn có lai lịch khủng bố như vậy.

Giờ khắc này, Thẩm Chính Đức thật ra không phải khủng hoảng, mà là có chút hưng phấn.

Lúc trước hắn đối với Lý Dương tốt, chỉ là muốn mượn dùng năng lực đồ thạch của Lý Dương, chính mình kiếm ít nhiều tiền lời, hiện tại mà xem, lần này thật sự là làm đúng.

Nếu Lý Dương đúng như hắn nghĩ, có thể hắn trong bất tri bất giác ôm được một cái đùi, còn là một cái đùi thật to.

Lý Dương bọn hắn trở về phòng, người ở phía ngoài cũng dần dần tản đi.

Nhưng cảm giác mỗi người đều không giống nhau, đặc biệt một vài thương nhân ngọc khí bản địa đi ra xem náo nhiệt.

Thẩm Chính Đức nhận ra vị cháu thị trưởng kia, bọn hắn cũng nhận biết, vị cháu trai thị trưởng này là người hoạt động mạnh, mặc dù công tác ở bộ phận chính phủ, lại thường xuyên gia nhập hoạt động buôn bán, cảm qua không ít tiền riêng của bọn họ.

Người thông minh rất nhiều, Thẩm Chính Đức có thể nghĩ đến, một số người cũng đều đã nghĩ đến, những người từng nghĩ đến, trong lòng đều âm thầm giật mình.

Chẳng ai ngờ rằng, nổi danh nhất giới ngọc khí, thiên tài đồ thạch - Lý Dương, lại vẫn có năng lực cao như vậy, đây là một năng lực làm cho mọi người gần như ngạt thở.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1140. Chương 1136: Đại Sư Chạm Ngọc Trẻ Tuổi Nhất

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Nghiêm Minh rời khỏi khách sạn, vẫn còn lộ ra chút kinh hoảng chưa ổn định.

Không nói trước Ngô Độ, ngay cả Thường Thịnh, chính là nhân vật hắn cũng không thể dễ dàng đắc tội, Thường Thịnh là người của Thường gia, Thường gia cùng Nghiêm gia bọn họ quan hệ không tồi, ở thành Bắc Kinh cũng có chút năng lực, đáng tiếc năng lực có hạn, không sánh bằng đại gia tộc chân chính.

Đơn giản mà nói, bọn họ chính là đều ở cùng một tầng lớp người trên.

Chính xác mà nói, Thường Thịnh cùng đại ca của hắn, trong nhà kiêu ngạo nhất, mỗi người đều là cùng cấp bậc, hắn ở trước mắt những người này chỉ là tiểu đệ đệ.

Ở trước mặt Thường Thịnh hắn đã như thế, lại càng không cần phải nói loại đại công tử Ngô Độ này, đây chân chính là con cháu đại gia tộc chính trị.

Chuyện ngày hôm nay hắn cũng coi như hiểu rõ ràng rồi. Thường Thịnh quả thật giúp đỡ hắn, đáng tiếc mặt mũi anh không lớn, Ngô Độ căn bản không quan tâm, nếu không phải người thần bí, ông chủ Lý kia lên tiếng, hắn lần này không biết xảy ra chuyện gì.

Nghĩ tới Ngô thiếu gia có nhiều thủ đoạn dọa người, thân hình Nghiêm Minh lại run run một chút.

- Dừng xe!

Nghiêm Minh đột nhiên kêu một tiếng, bọn hắn đã đi xa khách sạn, lần này ở khách sạn bọn hắn đã tính đánh người, người đi theo bên cạnh hắn, đều không giám thử mạnh một tiếng.

- Không có chuyện gì, ta gọi điện thoại trước!

Nghiêm Minh không cùng hắn giải thích, trực tiếp lấy di động trên người ra, rất nhanh bấm một dãy số, cú điện thoại này hắn gọi gấp cho đại ca của mình.

Mặc kệ chuyện ngày hôm nay như thế nào, liên lụy đến Ngô Độ, thậm chí còn so thế mạnh bức người với Ngô Độ, đã không phải là chuyện hắn có thể giải quyết, nhất định phải báo nhanh cho người nhà của mình.

Không bao lâu, hắn đã cúp điện thoại.

Trong điện thoại, hắn bị đại ca của mình hung hăng mắng một trận, đừng nói là hắn, chính đại ca của hắn cũng không giám tùy tiện đắc tội với người như Ngô Độ, Ngô Độ là đại diện của cái thế lực chân chính không giống bọn họ, đều là tân tú mới xuất hiện.

Ở trên năng lực cùng tài lực, bọn hắn so với dạng người như Ngô Độ vậy, đúng là kém xa không ít.

Được cái hôm nay có Thường Thịnh ở đây, đại ca Nghiêm Minh sau khi nghe miêu tả toàn bộ, lập tức hạ một cái mệnh lệnh, trở về đi thăm hỏi một chút cái người tên Lý tiên sinh kia, vị này mới là mấu chốt.

Trong khách sạn lại tiếp tục, lúc này còn lại là một cảnh tượng khác.

Nghiêm Minh xuất hiện chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ, từ khi tiệc rượu bắt đầu, cái khúc tiểu nhạc đệm này cũng làm cho rất nhiều người Yết Dương bản địa càng hiểu thêm năng lực của Lý Dương, trong cái phòng Lý Dương kia, bọn hắn hầu như toàn người xuất sắc.

Người tới chủ yếu, đều là mời rượu.

Nhưng người này cũng biết đúng mực, tất cả đều là từng nhóm thứ tự, mỗi người trước tiên đều là cung kính, mặc kệ Lý Dương bọn hắn uống hay không uống, tất cả mọi người đều uống sạch, còn có vẻ hết sức cao hứng.

Dưới tình huống này, Mã Tuấn Đào bọn hắn tự nhiên sẽ không uống nhiều, Lý Dương cũng chỉ là làm bộ làm dáng.

Dù Lý Dương tửu lượng cao tới đâu, nhưng rượu này tới trong cổ họng đều là cay, đã khổ như vậy, có thể bớt một ít, dĩ nhiên là bớt một ít.

Tiệc rượu đặt móng, mặc dù nhiều thêm một cái tiểu nhạc đệm cũng không có ảnh hưởng lớn tới nhiệt tình của chủ nhà.

Những ông chủ lớn xưởng ngọc khí bản địa, ngược lại đối với ông chủ xưởng ngọc khí mới càng có hiểu biết sâu sắc, xưởng ngọc khí Lý Dương bọn họ còn chưa xây dựng lên, đã mơ hồ trở thành một nhánh siêu quần xuất chúng.

Chờ bọn hắn chính thức khai trương, chân chính dung nhập vào Yết Dương sau này ông chủ xưởng ngọc khí Lý Dương trở thành nhà xưởng dẫn đầu cũng không phải là không thể được.

Đương nhiên, muốn trở thành đứng đầu, còn cần bọn hắn có cố gắng của mình, cùng với có thể tạo ra thành tích, Yết Dương dù sao cũng có danh tiếng trăm năm lịch sử chạm ngọc.

- Âm khắc, coi trọng chính là chăm chỉ tập luyện phương pháp dùng dao, chăm chỉ phác thảo lên một số cái này, chăm chỉ đi làm bất kể kết quả cuối cùng như thế nào, cũng đều chân chính là khắc chìm.

Trần Vô Cực đang ngồi trong phòng làm việc chậm rãi nói, đối với một khối ngọc thạch làm vật điêu khắc Lý Dương dùng sức gặt đầu.

Lý Dương nhớ lại theo như lời Trần Vô Cực nói, đầu lại cúi xuống, côn dao trong tay cũng một lần nữa múa may.

Âm dương khắc, là phương pháp ngành chạm ngọc từ xưa phát minh, chính Trần Vô Cực dung nhập Thái Cực thành một loại phương pháp dao khắc, loại phương pháp khắc này cụ thể làm như thế nào, lại không có biểu lộ chút nào.

Toàn bộ mọi thứ, Lý Dương đều phải chính mình đi khảo nghiệm.

Làm như vậy, Lý Dương có lẽ phải đi một ít đường vòng, nhưng Lý Dương đối với lĩnh vực cùng sức sáng tạo của mình sẽ có trợ giúp không tưởng tượng được, theo phát hiện kia sau này Lý Dương tiến bộ kinh người, Trần Vô Cực cũng đã quyết định, dùng phương pháp này để dạy Lý Dương.

Không để cho hắn bất cứ hệ thống gì, mặc cho hắn đi phát triển.

Thời gian cực nhanh, sau khi Lý Dương tới Yết Dương này, cũng chưa rời đi.

Thời gian trôi qua đã gần một tháng, trong một tháng này, mỗi ngày Lý Dương đều cùng Trần Vô Cực học tập một ít thủ pháp chạm ngọc mới, mà những thủ pháp này, Trần Vô Cực chỉ nói cho Lý Dương lý thuyết, phương diện thực hành, từ trước đến nay đều dựa vào Lý Dương tự mình đi mò mẫm.

Chính là một tháng này, Lý Dương luyện tập đã làm hỏng lượng lớn ngọc nguyên liệu.

Ngọc Lý Dương sử dụng cùng các học nghề chạm khác bất đồng, hẳn dùng đều là ngọc nguyên liệu chân chính, cũng không phải là phế liệu, Hoa Thanh Chủng, Kiền Thanh Chủng, thậm chí Kim Tì Chủng và Phù Dung Chủng đều có, trong một tháng này, Phỉ Thúy thành phẩm hẳn luyện tập ra, có hơn mười món.

Những Phỉ Thúy này, đều được Trần Vô Cực bảo quản.

Chờ sau này Lý Dương chân chính làm ra thành tích, những Phỉ Thúy này đều có giá trị cực cao, so với bản thân giá trị còn cao hơn.

Không thể không nói, hiểu biết về tương lai của Trần Vô Cực vẫn là rất mạnh, hẳn lưu lại những Phỉ Thúy thành phẩm này, bản thân cũng không dùng đến, nhưng đối với người gia tộc Trần thị sau này mà nói lại có tác dụng cực kỳ trọng yếu.

Bao nhiêu năm sau, những Phỉ Thúy này, cho dù chỉ là một loại chạm trổ, bởi vì xuất thân từ trong tay Lý Dương, đều có một cái giá trên trời, không thể tưởng tượng được, sớm đem của cải sản nghiệp tổ tiên bán lấy tiền mặt, gia tộc Trần thị đã xuống dốc, lại dựa vào nhóm bảo bối niệm phong cất vào kho này một lần nữa phát lên.

Đương nhiên, nhưng điều này để sau này hãy nói.

- Tốt, tốt, phi thường tốt!

Trong phòng làm việc, Trần Vô Cực đột nhiên nhẹ giọng kêu một tiếng, làm cho vẻ mặt còn mang theo hưng phấn mãnh liệt.

Ở trước mặt của hắn, Lý Dương đang dụng tâm điêu khắc mười hai cái ngọc bội cầm tinh, lần điêu khắc này sử dụng chính là một khối Phỉ Thúy Băng Chủng.

Trong một tháng này, Lý Dương rất ít khi sử dụng loại Phỉ Thúy Băng Chủng cao cấp như vậy.

Lúc này đây, cũng là tâm huyết Lý Dương dâng trào, xuất ra một khối ngọc tồn kho trong kho nguyên liệu, trực tiếp tạo hình lên trên khối nguyên liệu Phỉ Thúy loại Băng Chủng.

- Thầy, lần này thành công sao?

Lý Dương cười cầm lên ngọc bội trên tay, trên mặt của hắn còn mang theo một cổ hưng phấn cùng tự tin, cái này là ngọc bội hình chuột, con chuột lộ ra vẻ giống y như thật, lúc này cái con chuột màu xanh biếc, giống như bị một vòng tròn vây quanh, muốn chạy, nhưng lại giống như không chạy ra được.

Đặc biệt đầu con chuột, hai con mắt giống như đang xoay quanh, kéo theo cả người, dường như đang cử động.

Đây không phải giống nhau bình thường, đây là chạm ngọc, mang ra phong vận đặc biệt.

- Không sai, con thành công rồi, coi như con chưa có tiếng tăm gì, khối ngọc bội này được chạm trổ như vậy, giá trị cũng có thể trăm vạn trở lên.

Trần Vô Cực mỉm cười gật đầu, trên mặt còn mang theo một vẻ vui mừng, một tháng, chỉ là một tháng, ngay cả hắn cũng không nghĩ tới, mình ở bên cạnh chỉ dạy trong một tháng này, Lý Dương lại tiến bộ nhanh như vậy, hoàn toàn vượt quá sức tưởng tượng của hắn.

Trong một tháng này, Lý Dương đã muốn làm ra phong cách chạm ngọc thuộc về bản thân mình, tuy rằng còn hơi có vẻ trẻ con, nhưng dù sao cũng mang theo hơi thở độc đáo của hắn, có thể làm được điểm này, chỉ có đại sư chạm ngọc.

Nói cách khác, ngắn ngủi một tháng, Lý Dương liền từ một người học việc chạm ngọc, chân chính đã trở thành một vị đại sư chạm ngọc.

Trong thời gian này, tốc độ phát triển này, chính Trần Vô Cực cũng hoàn toàn không nghĩ tới, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, chỉ sợ hắn đã là một đại tông sư, cũng sẽ không tin tưởng chuyện như vậy.

- Lý Dương, ta thật không nghĩ tới, con lại xuất sư nhanh như vậy!

Trần Vô Cực xoay người, trực tiếp ngồi ở nơi đó, đột nhiên thở dài, rất là cảm khái nói một câu.

Lời của hắn, cũng làm cho Lý Dương thoáng lặng đi một chút.

Xuất sư?

Thời gian hắn chân chính học tập cùng Trần Vô Cực kỳ thật rất ngắn, cũng một tháng này, lúc này đây, hắn cũng là dưới sự trợ giúp của năng lực đặc thù, đem tưởng tượng thật sự của mình ra tới đồ vật trước mặt, thật sự điêu khắc ở bên trên.

Sở dĩ lần này có thể đạt được mong muốn, điêu khắc thành công, còn có Ngô Côn Dao trợ giúp.

Cây đao này đối với Lý Dương thật sự trợ giúp rất lớn, đặc biệt sau khi Lý Dương sử dụng quen thuộc cây đao này, tiếp tục điêu khắc lên luôn luôn có cảm giác khí phách như cá gặp nước, chỉ sợ Trần Vô Cực có nhiều đao khắc như vậy, so ra cũng kém hắn một chút.

Cho dù trên tay có ngô côn đao, Lý Dương cũng sẽ không tự đại, hắn có thể trong một tháng ngắn ngủn xuất sư.

Xuất sư cũng không giống với những cái khác, bằng với cái này tương lai Lý Dương muốn chính mình độc bá một phương, cũng tương đương Trần Vô Cực chính mình thừa nhận, thứ hắn có thể dạy cho Lý Dương đã không còn nhiều lắm.

Tương lai, cần nhờ Lý Dương tự mình đi làm.

- Thầy, hiện tại nói chuyện xuất sư có phải là quá sớm hay không?

Lông mày Lý Dương nhíu lại, nhỏ giọng hỏi một câu, một tháng, một tháng này Trần Vô Cực là dạy cho hắn không ít cái mới, hắn lên tay cũng rất mau, có lẽ không nghĩ tới cứ như vậy xuất sư.

- Lý Dương, kỳ thật người hắn là cảm giác được, thời gian từ trước tới nay, ta dạy cho con cũng chỉ là lý luận, cũng không có cách khắc chân chính.

Trần Vô Cực cười khê một tiếng, nhìn chăm chăm vào Lý Dương.

Lý Dương yên lặng gật đầu, vấn đề này hắn sớm đã phát hiện, chỉ là không có hỏi đến, hơn nữa Trần Vô Cực chỉ nói lý thuyết, chính hắn có cảm giác có nhiều không gian tưởng tượng, cũng không truy vấn nhiều.

- Bởi vì con không thích hợp dùng đao pháp cổ nhân trói buộc, con chỉ cần biết cách làm, cụ thể làm như thế nào, con có thể làm tốt hơn so với bất luận kẻ nào, điểm này, cũng là thiên phú độc đáo của con!

Nói tới đây, Trần Vô Cực cũng phải cảm khái.

Dạy đồ đệ như Lý Dương, với hắn mà nói cũng không biết là thoải mái hay là hối hận, bất cứ đồ vật gì, chỉ cần nói, bản thân hắn cũng có thể làm ra lý giải, làm ra thành tích trọn vẹn làm cho không người nào có thể xoi mói.

Cũng chính bởi như thế, Lý Dương mới có thể ở trong thời gian ngắn như vậy, chân chính trở thành một vị đại sư chạm ngọc.

Đồng thời, trong nước Lý Dương coi như là thời gian học tập ngắn nhất, đại sư chạm ngọc tuổi còn trẻ nhất.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1141. Chương 1137: Không Thể Nào Đâu?

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Điều ta có thể dạy con đều đã dạy qua, còn lại, thì cần chính con làm.

Trần Vô Cực lại gật đầu, trên mặt càng thêm có vẻ cảm khái.

Dạy một đồ đệ thông minh, sư phụ nào cũng đều vui vẻ, có thể làm cho một đồ đệ thiên tài, nhìn thấy một người liên tục không ngừng tiến bộ, đồ đệ làm cho sư phụ khiếp sợ không dứt, cái loại tâm tình này tuyệt đối không thể nói ra được.

Chỉ sợ Trần Vô Cực hiện tại đã là một đại tông sư, nhìn thấy tốc độ tiến bộ của Lý Dương như vậy, cũng có một loại áp lực cảm thấy ghen tị.

Người khác mười năm, thậm chí hai mươi năm đều không thể đi tới cuối đường, Lý Dương ngắn ngủn mấy tháng liền hoàn thành xong, tốc độ này, truyền ra ngoài tuyệt đối là kinh thế hãi tục.

Đồng thời có được áp lực cực lớn, trong lòng Trần Vô Cực còn có cực độ tự hào.

Đây chính là đồ đệ của hắn, tương lai Lý Dương thành tựu càng cao, trong lòng của hắn chỉ có thể là càng thêm vui vẻ.

Lý Dương nhìn Trần Vô Cực, lông mày mất tự nhiên nhảy lên.

Hơn một tháng này, là một tháng thời gian hắn cảm thấy trôi qua nhanh nhất, ngay cả Lý Dương cũng không nghĩ tới, ngắn ngủn một tháng, hắn có thể có tiến bộ lớn như vậy, trực tiếp bước vào hàng ngũ đại sư.

Tuy nói chỉ là vừa mới đạt đến tiêu chuẩn đại sư, nhưng hắn dù sao bước ra một bước này, chớ xem thường một bước này, rất nhiều nhà chạm ngọc, cả đời đều không thể vượt qua một bước này, bản thân chỉ có thể trải qua cuộc sống không tiếng tăm gì.

Nhà chạm ngọc cao cấp, cùng đại sư bình thường, ở sự đãi ngộ tuyệt đối có cách biệt một trời một vực.

Nhìn xem các vị đại sư xưởng ngọc khí sẽ biết, trong đó còn có một vị là đại sư chạm ngọc bình thường, cái hắn có thể hưởng thụ, so với nhóm người chạm ngọc cao cấp kia thoải mái hơn nhiều lắm.

Cái này rất giống một bộ phim, đại sư vĩnh viễn là người cạnh tranh nhân vật chính, mà nhà chạm ngọc cao cấp nữa cũng chỉ có thể là vai phụ.

Ba ngày sau, Lý Dương rời Yết Dương.

Một chuyến hành trình Yết Dương, thu hoạch to lớn hoàn toàn vượt ra khỏi tưởng tượng của Lý Dương, nhanh như vậy thăng cấp đại sư chạm ngọc, nghĩ đến lúc Hà lão gia nghe được tin này, cũng sẽ cực kỳ vui vẻ.

Trước khi rời đi, Lý Dương đã đi một chuyến đến xưởng ngọc khí.

Hiện giờ nhà xưởng đã có quy mô sư phụ giải thạch cùng một ít nhà chạm ngọc bình thường đều đã bắt đầu làm việc, địa điểm bọn hắn làm việc tự nhiên không thể nào bên trong nhà xưởng mới là Mã Tuấn Đào tạm thời tìm đến một cái nhà xưởng nhỏ bỏ trống.

Mã Tuấn Đào là một người làm ăn thông minh lanh lợi, cũng là một người nỗ lực.

Bất cứ khoảng thời gian nào hắn cũng sẽ không lãng phí, khi hắn quản lý, nhà máy còn chưa có chính thức mở, đã muốn lộ ra một vẻ bừng bừng sinh cơ, điều này làm cho Lý Dương phi thường hài lòng.

Lâm Bá Văn cũng đi rồi, hắn tạm thời trở về Canada.

Có thể liên tục lưu lại làm cho nhà xưởng chậm rãi vận hành mới đi, thật không dễ dàng rồi, Lâm Bá Văn là người quan trọng tập đoàn Lâm thị, cũng là người có hi vọng thừa kế nhất, dùng lời trước kia mà nói thì đây chính là hoàng thái tử.

Một vị hoàng thái tử ở tại đây thời gian bận rộn lâu như vậy, cũng đủ để nhìn ra Lâm Lang đối với Lý Dương coi trọng rồi.

Sân bay Bắc Kinh, máy bay hạ xuống cái mũi Lý Dương nhìn không được cau lại.

Bắc Kinh là thủ đô, đại đô thị nổi tiếng, đáng tiếc môi trường liền không sánh bằng những thành thị khác, ít nhất không sánh bằng Yết Dương, một tháng này ở Yết Dương cuộc sống sinh hoạt của Lý Dương ở trong

biệt thự xinh đẹp của Trần Vô Cực, mạnh mẽ cảm nhận được không khí khô khan lại nặng nề thật là có chút không thích ứng.

Điều này làm cho Lý Dương không nhận được cú đầu, thời gian biến chính mình thành hư hỏng như vậy sao? Trước kia đi làm thuê bốn người một gian phòng thấp bé ký túc xá hẳn cũng từng ở qua, hoàn cảnh so sánh hiện tại có thể kém hơn.

- Lý Dương!

Mới ra sân bay, Lý Dương liền thấy được cái thân ảnh quen thuộc đối diện hẳn vậy tay, nhìn thấy người này, trên mặt Lý Dương trực tiếp lộ ra nụ cười sáng lạn.

- Kiệt ca, anh trở về lúc nào?

Ở sân bay đón Lý Dương, đúng là Hà Kiệt, Hà San San còn đi theo bên cạnh hẳn, nhưng cô đã muốn bay nhanh đi tới bên người Vương Giai Giai, hai cô gái thấp giọng trò chuyện.

Thời hạn Hà San San thi hành án cuối cùng cũng qua, bài học lần này khiến cho cô không dám đi tìm Lý Dương mượn xe, đáng thương cô mua chiếc xe kia thật sự thành lễ vật Lý Dương kết hôn.

Nghĩ đến đây, Hà San San liền đau lòng.

Tiền xe hơn bảy trăm vạn cô vẫn còn thiếu gần hai trăm vạn tiền hành cải trang, hiện tại tốt lắm, tất cả đều làm đồ cưới cho người khác, làm cho Hà San San nhớ tới chuyện này, trong lòng liền nhận không được mắng Lý Dương.

Cô lại chưa từng nghĩ tới, không phải chính cô ta khôn vặt, như thế nào sẽ dẫn đến một lần trừng phạt nghiêm khắc đến như vậy.

- Hai ngày trước vừa trở về, quay về Bắc Kinh bàn bạc công việc, vừa lúc nghe nói cậu muốn trở về!

Hà Kiệt cười lớn một tiếng, liền lôi kéo Lý Dương đi ra ngoài, hiện giờ trên người Hà Kiệt mang theo một vẻ uy nghiêm nhân nhật, so với trước kia càng thêm thành thực.

Trước mắt, Hà Kiệt ở phía nam đảm nhiệm chức thị trưởng thường vụ, ngay từ đầu cũng không nghĩ sẽ tới Thâm Quyển.

Thâm Quyển quá xa, trước mắt còn chưa thích hợp cho Hà Kiệt đi rèn luyện, một thành thị địa cấp, từ lời thị trưởng làm lên, làm tiếp thư ký thị trưởng thị ủy, làm cơ sở nhiều một chút, về sau tiếp tục quay về Bắc Kinh, cũng có vốn tư chất thăng chức.

Đối với dạng người như Hà Kiệt mà nói, thị trưởng một cấp này bước qua căn bản không thành vấn đề, chỉ là phía dưới phó bộ, chính bộ đang cần hẳn chân chính cố gắng.

Không có thành tích, cho dù thân phận hẳn hiển hách, cũng không phải dễ dàng thăng chức như vậy.

- Lý Dương, lão tứ Nghiêm gia kia như thế nào trên chộc đến cậu? Làm cho lão đại Nghiêm gia đặc biệt chạy tới tìm tôi?

Mới vừa lên xe, Hà Kiệt tùy tiện hỏi một câu.

- Lão tứ Nghiêm gia, Nghiêm Minh?

Lý Dương hơi sững sờ, lập tức biết Hà Kiệt nói tới ai.

Lễ mừng đặt móng, cái tên Trương Đại thiếu gia không có mất làm âm ỉ, không phải là người Nghiêm gia, sau khi tiệc rượu buổi trưa kết thúc, tiểu tử đó thông qua Thường Thịnh lại đưa tới một lễ vật nhận tội, đều bị Lý Dương cự tuyệt.

Lý Dương không thích người như bọn hắn, không muốn cùng bọn hắn có cái gì tiếp xúc quá nhiều.

- Đúng rồi, chính là hắn, ta còn nghe nói tiểu tử này sau khi trở về bị đàn anh hung hăng đánh cho một trận, hiện tại còn không cho ra cửa thì phải?

Hà Kiệt có chút tò mò nhìn Lý Dương.

Chuyện ngày đó phát sinh, Hà Kiệt không phải đặc biệt rõ ràng, lúc trước lão đại Nghiêm gia tìm hắn, thời gian đó công việc của hắn đang bề bộn, căn bản không có thời gian hỏi chuyện này.

Thăng cho tới hôm nay, nhìn thấy Lý Dương, đột nhiên nhớ lại chuyện này, nhin không được hỏi một chút.

- Cũng không có việc gì...

Lý Dương khẽ cười một tiếng, chậm rãi đem chuyện ngày đó nói ra, chuyện này, Lý Dương gần như đã quên, không phải Hà Kiệt hỏi, căn bản nghĩ không ra.

- Những tiểu tử này bị làm hư, quả thật nên nhận chút giáo huấn!

Nghe xong Lý Dương miêu tả, Hà Kiệt khe khẽ thở dài, hắn trước kia chỉ biết trong kinh thành có một đám người như vậy, chỉ là hắn không xen vào, cũng lười quản.

Lần này đến địa phương dưới, địa phương trên loại hiện tượng này nghiêm trọng, hơn, theo lời Lý Dương, cũng khấy động tâm sự của hắn.

Cái chỗ kia của Hà Kiệt, trước đó không lâu xảy ra một chuyện lớn, con trai một quan chức, bởi vì chuyện một món đồ rất nhỏ đã xảy ra tranh cãi cùng người ta, lập tức cho người đánh người ta tàn phế.

Cái này cũng chưa tính, con trai quan chức kia còn tuyên bố phải đâm chết cả nhà bọn hắn, sau đó chuyện này ở bùng nổ trên internet, lập tức đưa tới xôn xao cực lớn, trực tiếp kinh động cơ quan đầu não.

Cuối cùng vẫn là phó thị trưởng thường vụ là hắn này, tự mình nắm giữ án soái giải quyết chuyện này.

Không cần phải nói, hung thủ khẳng định nên tiếp nhận trừng phạt nghiêm khắc, có thể các nơi trên cả nước còn có bao nhiêu chuyện như vậy, ai cũng không biết, Hà Kiệt cũng hiểu được, hắn có thể quản được một việc, không có khả năng quản được toàn bộ.

Cho nên nghe xong những việc này theo lời Lý Dương, Hà Kiệt có cảm thán rất lớn.

- Không nói việc này, anh Kiệt, tặng anh một món quà nhỏ!

Lý Dương mỉm cười lắc đầu, chuyển đề tài, tiếp theo trên người hắn lấy ra một kiện dây chuyền Ninh Mông Hoàng Phỉ Thúy.

Đây là vật phẩm trang sức Ninh Mông Hoàng Phỉ Thúy, là Lý Dương chính mình điêu khắc ra, khi điêu khắc cái đồ vật này, hắn đã đạt đến cấp đại sư tiêu chuẩn.

Cái vật phẩm trang sức này, cũng có thể chân chính lấy ra làm quà tặng người.

- Không tệ, rất đẹp, không phải là Trần lão làm chứ?

Hà Kiệt cười tiếp nhận dây chuyền, Hà Kiệt không hiểu Phỉ Thúy, nhưng thấy nhiều rồi, cũng hiểu biết một ít, hắn liếc mắt một cái liền nhìn ra, cái dây chuyền Phỉ Thúy này chạm trổ không tệ, so với hàng bán trong tiệm trên phố cái này đẹp hơn nhiều.

- Đương nhiên không phải, tác phẩm của sư phụ so với cái này mạnh hơn nhiều, đây là em tự tay làm được.

Lý Dương cười hắc hắc, trình độ hiện tại của hắn không tệ, nhưng cùng Trần Vô Cực so sánh còn kém rất xa, đại sư cũng phân giai cấp, Trần Vô Cực chính là đại sư đứng đầu, lại càng không cần phải nói bây giờ còn có danh hiệu tông sư

- Cậu làm?

Hà Kiệt hơi sững sờ, tỏ ra có chút kinh ngạc.

Thật ra hắn biết, mấy tháng trước Lý Dương mới bắt đầu tiếp xúc chạm ngọc, bây giờ còn là một chạm ngọc học nghệ, mà trên tay cái dây chuyền này, thấy thế nào cũng không giống là đồ vật này chạm ngọc học nghệ có thể làm được.

- Đương nhiên!

Lý Dương thoáng đắc ý cười cười, lại nói tiếp:

- Sư phụ nói em đã xuất sư, hiện giờ ta coi như là một đại sư chạm ngọc, sư phụ còn nói, về sau có cơ hội, tiến cử em làm đại biểu Yết Dương đi tham gia thi đấu đại sư!

Lý Dương không phải người Yết Dương, nhưng hắn là đồ đệ Trần Vô Cực, ở Yết Dương lại có sản nghiệp của chính mình.

Muốn nói đại biểu Yết Dương đi tham gia thi đấu đại sư, cũng có thể nói đã được thông qua, chỉ là nếu như thắng người Tô Châu bên kia nhất định sẽ không phục.

Nhưng Trần Vô Cực cũng không nghĩ nhiều như vậy, hiện tại Lý Dương tiến bộ thật là nhanh, sau khi tiến tới đại sư, muốn tiếp tục tiến bộ cũng không phải là dễ dàng như vậy, cái này thực cần phải tự mình cảm ngộ được.

Hắn tiến cử Lý Dương tham gia thi đấu đại sư, chỉ là muốn rèn luyện Lý Dương một chút, cùng nhiều đại sư chân chính trao đổi.

- Thật sự, không thể nào đâu?

Hà Kiệt có vẻ kinh ngạc, giống như nhìn xem quái vật, đánh giá Lý Dương, đại sư chạm ngọc hắn cũng đặc biệt hiểu rõ, kia rõ ràng là một chuyên nghiệp, phải mất rất nhiều năm mới thành nhân tài chuyên nghiệp.

Lý Dương cả ngày chạy ngược chạy xuôi, học tập chạm ngọc cũng là chuyện gần đây thôi, nói hắn thành đại sư, thấy thể nào cũng không giống.

Đây còn không bằng đi nói, Hà Kiệt hắn cũng là một bước lên trời, thị trường cũng chưa làm, trực tiếp thành tỉnh trưởng, dù sao chính là như vậy không thể tin.

- Em có cần phải lừa anh không, anh không tin thì trả lại cho em!

Lý Dương mũi vểnh lên trên, có vẻ có chút buồn bực, hắn cái bộ dạng này, cũng chỉ có thể xuất hiện ở trước mặt người mình.

- Tin, tin rồi, làm sao không tin, đồ vật đưa đi cho rồi, nào có đạo lý phải trả về!

Hà Kiệt lập tức thu tay về, còn ra sức lắc đầu, hắn đang nhớ lại đủ loại chuyện tình yêu nghiệt của Lý Dương, với người khác không hợp lý, với Lý Dương thật có thể xuất hiện.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1142. Chương 1138: Sẽ Không Từ Bỏ

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Hà Kiệt lại đeo dây chuyền để ở trên tay, cẩn thận nhìn mấy lần.

Lý Dương tặng là một dây chuyền Ly Long, là một con rồng bay lên, cả thân rồng đều màu vàng, rồng màu vàng càng hiện ra một vẻ uy nghiêm, giống như là bảo vật trong hoàng thất.

Chỉ liếc mắt nhìn, Hà Kiệt liền thích cái đồ vật này.

Bất kể là ai làm ra, Hà Kiệt cũng sẽ không trả lại, mà chính tay Lý Dương làm ra thì càng thêm có ý nghĩa, hắn căn bản không có thể trả lại.

Nhìn thấy bộ dạng Hà Kiệt, khóe miệng Lý Dương lại nhếch lên vài phần.

Đồ vật mình làm ra, có thể được người khác yêu thích tán đồng, đó chính là thừa nhận lớn nhất đối với hắn, trình độ hiện tại của Lý Dương quả thật đã đạt đến cấp đại sư, nhưng tâm tính của hắn lại khác biệt rất xa, giống như chạm ngọc học nghề.

Dù sao thời gian hẳn tiếp xúc chạm ngọc rất ngắn, trình độ có thể tăng lên, nhưng tâm tính trải qua lại không cách nào đuổi kịp, không thể giống như đại sư chân chính, xem lạnh nhạt tất cả.

Hà Kiệt thỏa mãn thu hồi dây chuyền, lại cùng Lý Dương tán gẫu cái khác.

Lần này quay về Bắc Kinh, Hà Kiệt không thể ở lại lâu, nhưng hẳn thật ra cho Lý Dương một tin tức tốt lành khác, sau lễ quốc khánh, hẳn dẫn đội đi Italy tiến hành khảo sát, đi thành Milan.

Lần khảo sát này, sẽ có thời gian vài ngày.

Mà khi đó, đúng lúc là thời gian mời dự họp của đại hội đấu giá, nếu mà không có bất ngờ gì xảy ra, Lý Dương cùng Hà Kiệt có thể gặp nhau ở Italy, đương nhiên, hai người đều có chuyện riêng của mình, không thể giống như trước đây, luôn luôn ở cùng một chỗ.

Nhưng tha hương ở nước khác, có thể cùng người quen ở cùng một chỗ như vậy, cũng là sự kiện làm cho người ta vui vẻ.

Không bao lâu, xe liền tới trước cửa biệt thự Hà lão gia, xe Lý Dương đi chính là xe đỏ, ra vào không bị ngăn trở, nhưng trái lại xe Vương Giai Giai cùng Hà San San đi phía sau lập tức bị ngăn lại, rồi tiến hành một phen kiểm tra.

Nhìn thấy Hà lão gia, lại là một phen chào hỏi.

Lý Dương còn lấy một vật phẩm trang sức Phỉ Thúy bản thân làm ra đưa cho ông lão, sau khi biết được Lý Dương đã có trình độ chạm ngọc đại sư, lão gia cũng có vẻ rất là kinh ngạc,

Nhưng hẳn thoải mái cười to càng nhiều hơn.

Nếu như nói Trần Vô Cực cùng LÝ Dương là quan hệ thầy trò, lão gia cùng Lý Dương đã không phải đơn giản là sư đồ, càng giống hai ông cháu có quan hệ huyết thống.

Hà Kiệt ở một bên, nghe được tiếng cười sang sảng của lão gia tử, trong lòng không khỏi có chút ghen tị.

Cho dù là hẳn trở về, lão gia cũng không có cười như vậy, thật ra hẳn mới là đứa cháu đích tôn.

Nhưng vừa nhìn thấy nếp nhăn trên mặt lão nhân gia, lúc sau tựa hồ vui vẻ mà giãn ra rất nhiều, trong lòng Hà Kiệt lại rất thoải mái.

Có thể làm cho lão gia vui vẻ là tốt rồi, văn thơ đối ngẫu mà nói, cuộc sống người cao tuổi khoái trá, luôn luôn vui vẻ mới là nguyện vọng đặc biệt của con cháu như bọn họ, đặc biệt gia đình bọn hắn này, đứa con không thể thường xuyên ở bên chăm sóc người già.

Hà San San và Vương Giai Giai cũng đã trở lại, sau khi biết được Lý Dương tặng quà, Hà San San cũng đưa tay đòi hỏi, Lý Dương đưa cho cô một vật nhỏ, hi vọng cô thường xuyên thưởng thức, vững vàng tính tình của mình.

Lý Dương lần này quay về Bắc Kinh, chỉ ở lại trong nhà Hà lão gia một ngày, lúc sau liền trở về trong nhà của mình.

Hai ngày nữa cha mẹ của hắn liền tới Bắc Kinh gặp mặt, đi đến Vương gia thương lượng chuyện hôn lễ, hôn lễ của Lý Dương bọn hắn dự định Tết Nguyên Đán, nhưng hiện tại không còn bao nhiêu thời gian.

Lý gia còn dễ nói, chỉ là dân chúng bình thường, ở Lật Thành đều có thể cử hành hôn lễ, nhưng Vương gia lại bất đồng dù sao cũng là địa vị đại gia tộc.

Vương gia gả con gái, cũng không thể tùy tiện, lại thêm quan hệ với Hà lão, hôn lễ này nhất định không thể khiếm tốn, nếu so với khi đính hôn còn náo nhiệt hơn.

Đây cũng là một lần hiếm thấy Lý Dương ở nhà, không có đi ra ngoài.

Cùng người nhà ở cùng nhau, vĩnh viễn đều là ấm áp nhất, nhưng thời gian ấm áp trôi qua rất nhanh, mười ngày sau đó, Hà lão gia lại kêu Lý Dương tới, một mình dẫn hắn đi phòng sách.

- Cho con này!

Bên trong phòng sách chỉ có hai người, ông lão và Lý Dương, hoàn cảnh này Lý Dương đã sớm quen thuộc, lão gia đặc biệt mình gọi tới, khẳng định có chuyện khác.

Quả nhiên sau khi đi vào, lão gia tử liền trực tiếp đưa cho Lý Dương một kiện đồ vật.

- Chi phiếu ngân hàng!

Tiếp nhận thứ lão gia đưa tới, Lý Dương lập tức giật mình kêu một tiếng.

Hắn nghĩ tới cái khác, thật không nghĩ đến lão gia sẽ cho bọn hắn thứ này, ngân phiếu ngân hàng này cũng không ít, ước chừng hai triệu đồng Euro.

Hai triệu đồng Euro, xấp xỉ hai mươi tỷ nhân dân tệ.

Lý Dương biết lão gia có tiền, anh trai lão gia năm đó để lại cho hắn của cải trên trăm triệu, mấy năm nay ở trong tay con gái lão gia, hơn nữa quan hệ của gia tộc, của cải này đã sớm tăng lên thật nhiều lần.

Nhưng một lần xuất ra hai mươi tỷ nhân dân tệ cũng không phải là việc nhỏ, giống như Lý Dương gia sản cũng sớm hơn trăm triệu, nhưng lần trước mua đất ngay cả tám triệu cũng không lấy ra được, vẫn là dự chi hoa hồng mới giải quyết được vấn đề này.

- Được rồi, số tiền này con cứ cầm trước, lần đại hội đấu giá này là đại hội đấu giá lớn nhất toàn cầu, đoán chừng sẽ xuất hiện rất nhiều bảo bối của chúng ta!

Lão gia gật đầu, ngồi xuống, lập tức lại thở dài, tiếp tục nói.

- Ta không tán thành sử dụng tiền để mang quốc bảo từ nước ngoài trở về, nhưng có những bảo bối có giá trị, chuyện dùng tiền là không thể suy nghĩ, nếu như gặp được mà nói, tận lực mang về, không cần cho chúng ta phải tiếc nuối!

- Con hiểu rồi!

Lý Dương ngồi ở bên cạnh lão gia, hắn đã biết ý tứ của lão gia.

Rất nhiều đồ cổ, đều là bị nhà sưu tầm quốc tế nâng cao giá trị lên, sau đó kiếm tiền từ người quốc nội, chuyện này đừng nói Lý Dương, chính là lão gia cũng bất lực.

Cho nên Hà lão gia rất ít khi tham gia hội đấu giá nước ngoài.

Thế nhưng lần này khác biệt, đây là hội đấu giá ngầm lớn nhất toàn cầu, ba năm mới mở một lần, so với hội đấu giá ở bên ngoài kia phát hiện đồ vật phải nói là nhiều hơn nhiều.

Bên trong mới có khả năng sẽ xuất hiện một số đồ vật trên chợ đen, những bảo bối này, lần sau muốn nhìn đến, cũng không biết lúc nào.

Tỷ như lần trước mất đi ra nước ngoài ba món đồ sứ, còn lại hai kiện, có khả năng sẽ xuất hiện ở đây, hai món đồ sứ này, cho dù là lấy tiền mua, Lý Dương cũng phải mua về.

Mặt khác, có khả năng sẽ xuất hiện một số bảo bối không thể để cho nó mất tích, bảo bối như vậy, chính là loại tiền tài không thể so sánh, mặc kệ bao nhiêu tiền, đều phải manh về.

Một phương diện này, thật ra ngọc tỷ truyền quốc chính là ví dụ tốt nhất.

Năm đó ngọc tỷ truyền quốc bị người dùng phương pháp che dấu, chính là cho rằng ngọc cổ thông thường, vẫn là anh của lão gia, ngẫu nhiên trên hội đấu giá ở nước ngoài phát hiện ra, lập tức giá cao mua về, đưa về quốc nội.

Về sau đến khi lão gia vạch trần phương pháp che dấu, mới lộ ra ngọc tỷ truyền quốc bên trong, lúc ấy tất cả mọi người đều thấy may mắn, may mắn bảo bối quay trở về, bằng không vật chí bảo này không biết sẽ lưu lạc như thế nào, hoặc là bị người khác phát hiện, bị nhà bảo tàng khác cất giấu, vĩnh viễn không về được.

Loại khả năng này có thể là rất lớn, chỉ nhìn hiện tại Thiên Tùng Vân Kiếm là biết kết quả.

Ngọc tỷ Truyền quốc nếu ở trong tay quốc gia hoặc người nào căm thù Trung Quốc, muốn thu hồi căn bản là không thể.

- Hiểu được là tốt rồi, không cần tùy tiện ra tay, nhưng có nhiều thứ, nhất định phải ra tay thì không cần do dự!

Lão gia mỉm cười, hẳn muốn cũng là cái này, hội đấu giá này mặc dù hẳn không tham gia, nhưng lại biết bên trong có rất nhiều bảo bối sẽ xuất hiện.

Nói không khoa trương chút nào, so với toàn bộ công ty đấu giá quốc nội một năm một lần xuất hiện bảo bối tốt thật sự đều phải nhiều hơn.

Đây là lực ảnh hưởng đại hội đấu giá.

- Kiếm Trục Nhật, có thể lấy thì lấy, không thể lấy cũng không cần đòi hỏi, chúng ta đem Bôn Nguyệt cùng Truy Tinh đều tìm trở về rồi, chỉ cần hai thanh kiếm này ở trong tay của chúng ta, tương lai sớm hay muộn có cơ hội khiến chúng nó gặp lại!

Lão gia lại nói một câu.

Tin tức Kiếm Trục Nhật, từ lúc giành được Kiếm Bôn Nguyệt, Hà lão gia vẫn luôn điều tra, thanh kiếm này hiện giờ ở trong tay anh em Jose, trọng điểm lão gia điều tra chính là anh em Jose.

Anh em Jose sinh ra ở gia đình quý tộc nước Pháp, tổ tiên của bọn hắn, từng là một vị quan quân trong liên quân tám nước, khi đó Kiếm Trục Nhật chính là bị hắn từ Trung Quốc mang theo về.

Trong chiến tranh thế giới thứ hai, tổ tiên anh em Jose bị thương nặng, gia tộc cũng dần dần có chút suy sụp.

Nhưng bảo bối mang theo từ Trung Quốc, tuy nhiên cũng bảo tồn xuống, nguyên nhân chủ yếu là lúc ấy mấy thứ này cũng không có coi trọng, khi đó mọi người hâm mộ đều là tác phẩm nghệ thuật phương tây.

Vài chục năm nay, trải qua ông nội, cha anh em Jose, một lần nữa phát triển, gia tộc của bọn hắn một lần nữa khôi phục huy hoàng, hiện giờ tổng tài sản gia tộc có trên trăm triệu đồng Euro, cha của anh em Jose, từng một lần là làm chủ mỏ quặng tư nhân lớn nước Pháp.

Gia tộc Jose, kinh doanh chủ yếu là nguồn năng lượng tự nhiên cùng với nông trường, bọn hắn ở Châu Âu, Châu Phi có đông đảo mỏ quặng to như vậy, mấy mỏ vàng lớn cùng mạch khoáng kim cương đều có bóng dáng bọn họ.

Anh em Jose cũng không phải là con trai kế thừa trong gia tộc, bọn hắn còn có một anh trai, có thể kế thừa gia tộc, phát triển gia tộc, bằng không bọn hắn cũng sẽ không có nhiều thời gian như vậy đi làm việc mình thích.

Hai anh em này, đầu tiên nói đến đúng là không thiếu tiền, bọn hắn cũng không giống người Hàn Quốc lòng tham không đáy kia, vô luận làm chuyện gì đều có phong độ, chưa từng có hành động không từ thủ đoạn nào.

Còn một điểm rất quan trọng, căn cứ lão gia điều tra, bọn hắn chưa bao giờ lấy bảo bối ra đổi hay bán.

Gia tộc Jose lưu lại toàn bộ bảo bối, bọn hắn đều cẩn thận cất giữ bảo bối, từng có người nhìn trúng một bức tranh trong đó, ra giá cao, thậm chí xuất ra rất nhiều bảo bối quan trọng để đổi, anh em Jose đều không có đáp ứng.

Đối mặt hai anh em như vậy, lão gia hiện tại cũng không có quá nhiều tin tưởng, cho nên mới phải nói những lời này an ủi Lý Dương.

- Lão gia, con đã biết, con sẽ không cưỡng cầu, nhưng cũng sẽ không từ bỏ!

Lý Dương gật đầu, những tình huống này kỳ thật hắn sớm đã biết, cũng hiểu từ bên lão gia này không có tiến triển gì tốt, nhưng Thái A tam kiếm thì trong tay đã có hai thanh, một thanh cuối cùng này, bất kể như thế nào Lý Dương đều phải thử một lần.

Đây không chỉ riêng là khôi phục Kiếm Thái A như vậy, còn liên lụy đến lăng mộ đệ nhất thiên cổ cơ mật trọng đại.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1143. Chương 1139: Cảm Thụ Không Khí

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Cảm về hai triệu đồng Euro của lão gia từ ngân hàng, Lý Dương cũng không thoải mái.

Hành động này của ông lão có thể nói hoàn toàn ngoài dự liệu của Lý Dương, thật ra ông lão luôn luôn phản đối ra nước ngoài đấu giá, vậy mà ngay cả tính khí của ông như vậy, cũng chủ động lấy tiền cho Lý Dương, đủ để nhìn ra lần này ông coi trọng đại hội đấu giá chừng nào.

Đại hội đấu giá lần này, Lý Dương vốn đã chuẩn bị hai triệu đến ba triệu nhân dân tệ tới tham gia, lúc này mà nghĩ lại, tiền hắn chuẩn bị căn bản không đầy đủ, số tiền này hoàn toàn không đủ.

Đây dù sao cũng là đấu giá ngầm lớn nhất toàn cầu, có nhiều thứ giá cả thấp hơn so với đấu giá bình thường, nhưng là thấp có hạn, đặc biệt là người giàu có tham gia đấu giá rất nhiều, một khi có mấy người đồng thời yêu thích hơn đồ vật, hô ra cái giá cả sẽ không bình thường.

Lão gia đã chuẩn bị cho hắn hai triệu đồng Euro, cũng chứng minh cho hắn điểm này.

Lại là vấn đề tiền, khi trở về, trên xe, Lý Dương bắt đầu dĩ lặc đầu.

Hai ngày sau, Lý Dương luôn luôn suy nghĩ về buổi đấu giá, cửa hàng đồ cổ thật sự có tiền lãi, đáng tiếc có hạn, chỗ hồng của Lý Dương quá lớn, hai nơi này đều không thể thỏa mãn hắn.

Cho dù Sang Dala nói qua, Lý Dương cần tiền có thể liên hệ cùng hắn bất cứ lúc nào, nhưng Lý Dương cũng không nghĩ sẽ làm như vậy, lần trước có thể cho hắn tiền lãi trước đã rất không tồi, hắn không muốn tiếp tục phiền toái người ta.

Hiện tại những thứ chính thức có thể làm cho Lý Dương có được tiền mặt, chỉ có hai phương diện là ngân hàng và Phi Thụ.

Lý Dương muốn vay ở ngân hàng, khẳng định dễ dàng, trên tay hắn những món đồ cổ đó giá trị cũng không thấp, đây cũng không giống như cố ý dùng đồ cổ lừa gạt ngân hàng, lấy ra cũng không phải bảo bối kém phẩm chất, những bảo bối này, Lý Dương tùy tiện bán đi vài món, trên thị trường sẽ có người cướp mua.

Đáng tiếc Lý Dương cũng không muốn dùng phương pháp này, không có tiền nữa, hắn cũng sẽ không đem đồ cổ này cầm cho người khác.

Ngoài đồ cổ, Lý Dương cũng không ít tài sản, công ty đấu giá có thể thế chấp cho vay, cửa hàng đồ cổ cũng có thể cầm cố, đáng tiếc dùng những phương thức này để vay, có thể lấy được tiền cũng còn kém rất nhiều so với yêu cầu của Lý Dương.

Ngân hàng không thông, còn lại chỉ có Phi Thụ.

Lý Dương có rất nhiều Phi Thụ nguyên liệu, những nguyên liệu này tựa như thịt kho tàu thơm ngào ngạt, từng thời từng khắc hấp dẫn các công ty đói khát châu báu, chỉ cần Lý Dương thả ra, khẳng định có rất nhiều người vác tiền đến mua.

Hơn nữa giá tuyệt đối không thấp.

Khẽ thở dài, Lý Dương lấy điện thoại cầm tay ra, gọi một số.

- Lâm tiên sinh, tôi là Lý Dương, có thời gian hay không nói chuyện một chút...

Điện thoại gọi cho Lâm Lang, Lâm Lang đã sớm có hứng thú với những nguyên liệu này, khi ở Hàn Quốc lại mang ơn người ta, Lý Dương muốn chuyển nhượng những nguyên liệu này, người đầu tiên lựa chọn đúng là Lâm Lang.

Cú điện thoại này thời gian không ngắn, mười mấy phút sau, Lý Dương mới cúp điện thoại.

- Lý ca, Lâm tiên sinh không cần Phỉ Thúy?

Phía trước, Lưu Cương vừa đột nhiên quay đầu lại, nhẹ giọng hỏi một câu, Lý Dương gọi điện thoại chưa bao giờ giấu diếm được Lưu Cương, lần này nội dung điện thoại, Lưu Cương cũng nghe được.

Lý Dương muốn chuyển nhượng mấy khối Phỉ Thúy cao nhất, trong đó có Thủy Tinh Chủng Huyết Mỹ Nhân, Thủy Tinh Chủng Đế Vương Lục và Thủy Tinh Chủng Lam Tinh Linh.

Phía trước hai loại, Lý Dương sớm đã có, Thủy Tinh Chủng Lam Tinh Linh thì Lý Dương có hai khối, chuyển đi ra ngoài một khối cũng không sao, ba khối Phỉ Thúy cao nhất, cũng có thể giải quyết hần vắn đề tiền nong trước mắt.

Lão gia cho hần hai triệu đồng Euro, Lý Dương chuẩn bị mang thêm hai triệu của hần, kiếm đủ bốn triệu đồng Euro, cũng chính là bốn mươi tỷ nhân dân tệ tới tham gia đại hội đấu giá lần này.

Số tiền kia, vậy là đủ rồi.

Ba khối Phỉ Thúy, ít nhất giá trị hơn mười triệu, Lý Dương còn thừa lại vài tỷ cũng có thể mang theo, đây vốn là tính toán xây dựng nhà bảo tàng, nhưng nhà bảo tàng sắp tới chưa khởi công, hần có thể lưu lại một triệu, còn lại tất cả đều đem tới đại hội đấu giá lần này.

Lần này trở về, giao dịch Phỉ Thúy Myanmar lại khai mạc, Lý Dương chuẩn bị đi một chuyến, đem vốn xây nhà bảo tàng trở về, giao dịch Phỉ Thúy, với hần mà nói chính là cơ hội kiếm tiền.

- Đúng, hần không cần!

Lý Dương nhẹ nhàng gật đầu, trên mặt hơi xúc động.

Những dự định của hần lúc trước, nếu Lâm Lang không mua hần cũng không có cách nào, Lâm Lang ngược lại đã cự tuyệt ba khối Phỉ Thúy cao cấp của Lý Dương.

Lâm Lang đồng ý cung cấp cho Lý Dương vay hai triệu đồng Euro, không cần gì cầm cố, nhưng lợi tức hơi cao một chút.

Lợi tức này cũng chỉ là tương đương so với ngân hàng, nếu như Lý Dương từ nhà cho vay bên ngoài mà vay, lợi tức có thể cao hơn chỗ Lâm Lang nhiều.

Kỳ thật Lý Dương cũng hiểu được, đây là Lâm Lang đang giúp hần, giúp hần giải quyết vấn đề tài chính.

- Lâm tiên sinh không tồi, hần cũng là người thông minh!

Lưu Cương yên lặng gật đầu, đây là lần đầu Lý Dương nghe được hần khen ngợi những người khác, Lâm Lang có thể làm được điểm này, đã là không dễ dàng.

Kỳ thật Lý Dương cũng hiểu được, Lâm Lang kết giao cùng hần là mục đích lợi ích, thậm chí có thể nói đặt lợi ích lên đầu.

Nhưng Lâm Lang làm những chuyện như vậy, lại làm cho người thật sự không thể nói gì, đối người như vậy, Lý Dương cũng không bài xích, mà còn rất ưa thích, dù sao người ta cũng dùng thiệt tình đối đãi mình.

- Lại mang ơn, sau này từ từ mà trả vậy!

Lý Dương mỉm cười, ánh mắt nhìn ra phía ngoài cửa sổ, trong lòng không nghĩ ngợi được gì, vấn đề tài chính, bây giờ đã hoàn toàn được giải quyết.

Canada xa xôi, Lâm Lang cũng đang ngồi ngẩn người tại chỗ, trước mặt hần bày một vật trang trí bằng Phỉ Thúy rất nhỏ, chạm trổ thực bình thường, ngay cả tác phẩm của người chạm ngọc cấp cao cũng không bằng.

Đây là khối Phỉ Thúy Đậu Chủng thực bình thường, vật phẩm trang sức như vậy, ở bên ngoài tối đa cũng chỉ đáng mấy ngàn đồng, theo lẽ thường, vật như vậy không thể nào hiện ra trên bàn làm việc của Lâm Lang.

Nhìn thấy khối Phỉ Thúy này, Lâm Lang đột nhiên lại nở nụ cười, ấn máy điện thoại.

- Gọi tài vụ cho tôi, bảo bọn họ mau chóng chuẩn bị chi phiếu hai triệu đồng Euro!

Nói xong câu đó, Lâm Lang trực tiếp cúp điện thoại.

Hai triệu đồng Euro, số lượng không nhỏ, Lâm Lang chuẩn bị nó cũng cần một chút thời gian, nhưng số tiền kia không phải hắn không thể lo được, đừng nói hai triệu, chỉ cần Lâm Lang muốn, hai mươi tỷ đồng Euro đều có thể rất nhanh gom được.

Mấu chốt chính là giá trị mà số tiền kia mang đến.

Vật trang trí Phỉ Thúy trước mặt hắn này, chính là từ tay Lý Dương, vẫn là Lâm Lang tận mắt thấy Lý Dương làm ra, ở Hàn Quốc, lúc không có chuyện gì làm, hắn thấy Lý Dương luyện tập chạm ngọc, liền đưa ra này một yêu cầu nho nhỏ.

Cho dù chạm trở thực thông thường, Lâm Lang cũng đặt nó ở một vị trí trang trọng, bởi vì đây là Lý Dương làm ra.

Lúc ấy, Lâm Lang cũng chỉ cho rằng đó là vật kỷ niệm, cũng không nghĩ nhiều.

Nhưng lúc này thì khác, hắn đã nhận được tin tức mới nhất quốc nội truyền đến, một tháng ngắn ngủn ở Yết Dương, Lý Dương đã thành đại sư chạm ngọc.

Một tháng, trở thành đại sư chạm ngọc, lúc ấy Lâm Lang cảm giác đầu tiên chính là không tin, Lâm gia dựa vào Châu Bảo Ngọc Thạch làm giàu, hắn hiểu được gian nan trong đó.

Sau đó hắn còn điều tra lại, cuối cùng xác định tin tức này.

Không ai biết, lúc ấy tim của hắn đã rung động đến cỡ nào, hơn một tháng, không đến hai tháng trước, biểu hiện của Lý Dương với chạm ngọc chỉ hơn người mới học nghề một ít, ngay cả công nhân chạm ngọc bình thường còn không bằng.

Hai tháng sau, trình độ Lý Dương lại đạt đến cấp đại sư, tốc độ này, quả là mới nghe lần đầu.

Đối với ngành sản xuất ngọc khí, Lâm Lang hiểu biết rất rõ, ý nghĩa những từ kia hắn rõ ràng hơn ai khác.

Cho nên lần này Lý Dương muốn bán cho hắn Phỉ Thúy cao nhất, hắn lựa chọn cự tuyệt, nhưng đã vậy, hắn cũng muốn bảo trì quan hệ tốt với Lý Dương.

Phỉ Thúy chỉ duy nhất một lần, còn Lý Dương thì còn cả đời.

Lâm Lang có một dự cảm mạnh dị thường, cơ hồ có thể khẳng định, đó là Lý Dương trong ngành chạm ngọc, cũng có thể tiến rất xa, trở thành người như Trần Vô Cực.

Hắn đã cùng Lý Dương xây dựng quan hệ không tệ, dệt hoa trên gấm vĩnh viễn không bằng giúp người khi gặp nạn, cho nên giúp một lần nữa cũng không sao.

... ..

Kỳ nghỉ Quốc khánh vừa mới chấm dứt, sân bay đã khôi phục sự yên tĩnh như bình thường, không náo nhiệt như mấy ngày hôm trước, nơi nơi đều là đầu người.

- Lý đại ca, anh chỉ mang chút đồ như vậy sao?

Về mặt hưng phấn, Tiêu Nham đang kéo một cái vali lớn, còn đeo một cái túi lớn.

Đại hội đấu giá lần này Bạch Minh cũng đi tham gia, hơn nữa đem cả Tiêu Nham theo, trong khoảng thời gian Tiêu Nham phi thường cố gắng, tiến bộ cũng rất mau, Bạch Minh dẫn hắn đi cảm nhận một chút không khí đại hội đấu giá.

Đương nhiên, tiến bộ của Tiêu Nham, khẳng định không thể so sánh với Lý Dương, tốc độ của Lý Dương thật là chóng mặt.

- Từng này là đủ rồi, cậu mang cái gì mà nhiều vậy?

Lý Dương cười cười, Tiêu Nham mang đồ thật không ít.

- Một ít quần áo, còn có chút đồ ăn, nghe nói thời tiết ở Italy không giống với ở trong nước, em chuẩn bị trước, lo trước khỏi hoạ!

Tiêu Nham gãi gãi đầu, hắn vừa nói xong, Bạch Minh đã gõ hắn.

Gõ một cái, Bạch Minh còn chỉ vào hắn, tựa hồ thực tức giận nói:

- Tiểu tử này, ta đã bảo tùy tiện mang một chút là được, hắn cố tình mang nhiều như vậy, không phải tự làm phiền sao!

- Con đã có rất nhiều thứ không mang !

Tiêu Nham cúi đầu, lại sờ cái đầu, một bộ mặt ủy khuất, Lý Dương và Vương Giai Giai đều nở nụ cười.

- Ôi, lần đầu tiên xuất ngoại là như vậy, con phải học Lý Dương, người ta cũng không giống như con đâu!

Bạch Minh lại thở dài một hơi, Tiêu Nham thì chưa dám nhìn sự phụ của mình một chút, lấy hắn và Lý Dương đi so sánh, nào có so được?

Đừng nói hắn, chính là chính bản thân Bạch Minh, còn kém Lý Dương không ít, còn không biết xấu hổ.

Đương nhiên, những lời này hắn tuyệt đối không dám nói ra khỏi miệng, nếu không lại phải chịu oan uổng.

- Mao lão, Thái lão bọn họ cũng đến rồi!

Tiêu Nham đột nhiên kêu một tiếng, cửa sân bay, có hai người lớn tuổi cùng đi lại đây, đại hội đấu giá lần này, Mao lão cùng Thái lão cũng đi tham gia .

Ngoài bọn họ ra, đi tham gia đại hội đấu giá công có không ít các chuyên gia nhất lưu.

Có có người được người giàu có bao đi cùng để xem đồ, có người thì tự mình đi, muốn mua vài bảo bối trở về, nhưng đại hội đấu giá như vậy cũng không phải ai cũng có thể tham gia, có những người đã đi, cũng không nhất định vào được, chỉ có thể ở bên ngoài cảm nhận không khí.

Mỗi lần đại hội đấu giá lớn như cử hành, cũng sẽ rất có không khí, dù sao đại hội đấu giá loại này chính là triển lãm các tác phẩm nghệ thuật thế giới, có rất nhiều người sưu tầm đều có mặt.

Điều này khiến cho nơi đó xuất hiện nhiều thương nhân thích sưu tầm, đại hội đấu giá này không sánh bằng đấu giá gì đó, nhưng lượng rất nhiều, chủng loại cũng nhiều vô số.

Đương nhiên, văn vật giá cũng nhiều vô số, có thể mua được bảo bối hay không, không chỉ cần phải có vận khí, còn phải có nhãn lực.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1144. Chương 1140: Sự Kỳ Lạ Của Hawes Tiên Sinh

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Thái lão và Mao lão đều rất gọn nhẹ.

Thái lão còn mang theo một bộ kính râm, Mao lão thì mang theo mũ thật to, hiện giờ hai người coi như là danh nhân quốc nội, cùng nhau đi, chắc sẽ bị người ta nhận ra, khó tránh khỏi lại gặp phiền phức.

- Bạch Minh, mang không ít đồ nhỉ?

Thái lão nhìn Tiêu Nham cầm bao lớn bao nhỏ, cười ha ha nhìn Bạch Minh, Mao lão cũng mang vẻ mặt tươi cười, ánh mắt đều sắp nhìn không thấy gì .

- Đây là của tiểu tử thú này !

Bạch Minh tức giận trừng mắt nhìn Tiêu Nham một cái, bọn họ xuất ngoại cũng không phải chuyển nhà, lần này đi ra ngoài cũng không lâu lắm, mang theo rất nhiều đồ vật như Tiêu Nham sẽ chỉ rườm rà.

Tiêu Nham ngượng ngùng cúi đầu, hẳn là một người cẩn thận, thích gì đều chuẩn bị tốt, kỳ thật điểm ấy Bạch Minh biết, ngoài miệng Bạch Minh nói hắt, nhưng trong lòng cũng không trách nhiều.

- Thái lão, nghe nói lần này ông cùng đi với Cao tổng mà?

Lý Dương cười nói, Tiêu Nham lập tức ngẩng đầu, cảm kích nhìn hắn.

Lý Dương đang cố ý nói sang chuyện khác, tránh bọn hắn tiếp tục chú ý đồ vật kia, quả nhiên, giọng điệu cứng rắn của Lý Dương hỏi xong, Thái lão và Mao lão đều gật đầu theo.

- Đúng, đại hội đấu giá lớn như vậy, từ trước đến nay đều là các phú hào giải trí tham gia, chúng ta chỉ là theo chân đi cho có thêm kiến thức, không giống cậu và Bạch Minh, đều là trực tiếp đi tham gia!

Thái lão nói xong, còn có chút hâm mộ nhìn Bạch Minh.

Bạch Minh lập tức bĩu môi, nói :

- Đừng nhìn tôi như vậy, tôi có chút tiền, theo giúp vui, còn không bằng các ông, có người lo ăn lo ở, lại có thể kiếm được một số không nhỏ!

- Lời này của cậu không đúng, Cao tổng cũng mời cậu mà, chính là cậu ra vẻ thanh cao, không muốn cùng chúng ta ở cùng một chỗ!

Mao lão cười, i mắng một tiếng, mấy người đã sớm quen thân, nói chuyện cũng không khách khí như vậy.

Lý Dương ở bên cạnh luôn mỉm cười, cũng không nói lời nào.

Lần này đi, Mao lão và Thái lão đều là được Bắc Kinh một vị đại phú hào mời đi nhìn đồ, đưa tiền bao không thấp, còn Bạch Minh, bởi vì lần trước triển lãm còn đang hot, cũng nhận được lời mời, nhưng hắn không đáp ứng thôi.

Còn Lý Dương, cũng nhận được một vài lời mời, toàn bộ đều bị hắn từ chối.

Nhưng những người phát ra thư mời này đều là thương nhân bình thường, người có thực lực, có thân thể thâm hậu sẽ không ai làm chuyện nhàm chán như vậy.

Bọn họ đều hiểu được thân phận Lý Dương, cho dù không nói Lý Dương là người trình độ đệ nhất cả nước, cũng không thể dễ mời được.

Ngoài Thái lão và Mao lão, lần này đồng hành còn có Vương Cương, Vương Cương đi một mình, đại hội đấu giá như vậy, đài truyền hình có biết, cũng không thể đi phỏng vấn.

Bọn hắn dám lộ ra camera cũng sẽ bị người thu mất, âm thầm trộm quay chụp, ngày hôm sau đã bị người ta cởi hết toàn bộ quần áo vứt ra đầu đường.

Đây là nhẹ, nghiêm trọng, có thể cả đời này không về nhà được.

Dù sao đại hội đấu giá lần này, có rất nhiều chủ nhân không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

- Đây là chuyến bay quốc tế, quả nhiên không giống với máy bay nội địa?

Làm xong việc gửi đồ, lên máy bay rồi, Tiêu Nham lại có vẻ có chút hưng phấn, lần đầu tiên hắn được xuất ngoại, cũng là lần đầu tiên ngồi trên chuyến bay quốc tế loại này, nhìn cái gì cũng thấy có vẻ mới mẻ.

- Lý đại ca, anh thích bóng đá không? Tôi thích nhất Milan, lần này nói không chừng có thể tận mắt thấy AC Milan tại Debby chiến đấu, nếu có thể đi ra sân xem bóng thì tốt quá!

Máy bay vừa cất cánh, còn có vẻ có chút hưng phấn, Tiêu Nham lại quay đầu lại, cùng Lý Dương tán gẫu về bóng đá.

Khi Tiêu Nham đến trường cũng là cái người mê bóng, thường xuyên thức đêm xem bóng, sau khi mê sâu, bóng đá bị đặt sang một bên, nhưng có cơ hội vẫn sẽ đi xem.

Lần này đi Milan, Italy, có cơ hội có thể tận mắt nhìn thấy đội bóng mình yêu thích, cũng là một trong những nguyên nhân khiến hắn hưng phấn không ngừng.

- Bóng đá, tôi không hiểu lắm!

Lý Dương mỉm cười lắc đầu, khi học đại học hắn cũng xem qua một vài trận bóng, nhưng đều là xem cho vui, ngay cả người mê bóng cũng không được tính.

- Lý đại ca, bóng đá rất hay, là một môn thể thao vận động hấp dẫn, cũng giống như chúng ta làm sưu tầm. Em cho anh biết, cuộc chiến thành Debby, Milan nổi danh thế giới, có một không hai, xem bọn họ thi đấu, tựa như cảm giác thưởng thức các bảo bối thần khí!

Tiêu Nham lớn tiếng nói xong, chung quanh có không ít người xoay đầu lại nhìn hắn.

- Ngồi yên, nói nhăng nhít gì đấy!

Bạch Minh đột nhiên lên tiếng quở mắng Tiêu Nham. Đi theo lên phi cơ, Triệu Khuê cũng đều nhìn chung quanh một lượt, trải qua chuyện ở Hàn Quốc, Lý Dương hiện giờ xuất hành, đều cần một vài chú ý.

Ngay cả họ đăng ký thông tin lên máy bay, cũng không phải tên thật, để ngừa người lạ có ý thăm dò, xuất hiện cái gì đó ngoài ý muốn.

Lúc này đây đi cùng Bạch Minh bọn họ, cũng chỉ có họ biết những người này. Ngay cả Bạch Minh, đều là đến cuối cùng mới biết Lý Dương cùng đi.

Bạch Minh cũng hiểu được, đáng tiếc Tiêu Nham cũng không hiểu rõ ràng, nói năng quá lớn, còn nói rất lộ, có thể sẽ tiết lộ ra ngoài thân phận Lý Dương, cho nên Bạch Minh mới lên tiếng ngăn cấm hắn.

- Con không nói bậy...

Tiêu Nham vừa định giải thích, Bạch Minh lại hung hăng trừng mắt, hừ hừ không dám nói tiếp.

Tiêu Nham cũng theo Bạch Minh lâu như vậy, biết một chút tính tình Bạch Minh, Bạch Minh thực tức giận và giả tức giận là hai bộ dáng khác nhau, về mặt lúc này, rõ ràng cho thấy đang giận thật.

- Không sao, cậu ấy không nghĩ gì mà, dù sao chúng ta đều lên máy bay rồi!

Lý Dương cười ha ha, đưa tay ra xua xua, lúc này Bạch Minh mới thôi, Tiêu Nham hơi sững sờ, rốt cuộc hiểu được sao lại thế này.

Chuyện Lý Dương ở Hàn Quốc bị tập kích, Tiêu Nham cũng biết, hiện giờ trên tay Lý Dương có hai bảo bối của Hàn Quốc và Nhật Bản là Tân La và Thiên Tùng Vân kiếm, hai đồ vật này, là bảo bối hai quốc gia bọn họ nằm mộng cũng muốn thu hồi về.

Tùy ý tiết lộ thân phận Lý Dương, thật sự có thể sẽ mang đến phiền toái cho Lý Dương.

- Lý đại ca, thực xin lỗi!

Hiểu được ra rồi, Tiêu Nham lập tức nói tiếng xin lỗi Lý Dương, tính tình của hắn thực không khác Bạch Minh, muốn gì nói đó, có sai sẽ trực tiếp nhận sai, tuyệt đối sẽ không sống chết không thừa nhận.

Lý Dương cười lắc đầu, Tiêu Nham không nói chuyện nữa, nhưng miệng lại không nhàn rồi được lâu, lại nói về một số chuyện thú vị khác.

Sự hoạt bát của hắn còn kéo theo Bạch Minh, hai thầy trò đỡ hơi này không ngừng nói chuyện phiếm trên máy bay, khiến những người đồng hành vốn buồn tẻ biến thành khoái trá, ngay cả hành khách trên máy bay cũng cười không ít.

Mười mấy giờ sau, máy bay đáp xuống sân bay Milan.

Liên tục ngồi lâu như vậy, trên mặt Vương Giai Giai có chút mệt mỏi, Lý Dương thì có vẻ tốt hơn nhiều, ít nhất còn có vẻ rất có tinh thần.

Việc này nếu là trước, hẳn cũng sẽ giống Vương Giai Giai, nhưng từ sau khi khuyến Thái Cực quyền tới trung cấp, Thái Cực quyền đã mang đến nhiều lợi ích cho sức khỏe của hắn, càng lúc càng phát huy tác dụng.

- Lý Dương, hoan nghênh đến Milan!

Mới đi ra, mấy thân hình quen thuộc liền hiện ra trước mặt Lý Dương, phía trước nhất là Hawes tiên sinh, lại còn khoa trương chạy tới ôm Lý Dương một cái.

Phía sau hắn, có hai người đứng mặc quần áo giống nhau, làm cho người ta phân không ra ai là ai, không ai khác chính là anh em nhà Jose.

Ba người, cùng đi đón Lý Dương.

Tin Lý Dương tới không thể giấu diếm được Hawes, cũng không phải Lý Dương tín nhiệm hắn, lần này hành trình tới Italy vốn là được Hawes mời tới tham gia, cho nên Lý Dương đến nơi này, Hawes cũng muốn phụ trách an toàn cho Lý Dương.

- Lý Dương, hoan nghênh!

Anh em Jose cùng đồng thanh, hai người chào hỏi như vậy họ cũng không để ý, nhưng Lý Dương có vẻ có chút kinh ngạc.

- Cảm ơn, không ngờ mọi người tới đây!

Lý Dương vội vàng dùng tiếng Anh đáp lại, tiếng Pháp và tiếng Ý hắn không nói được, tuy nói trước khi đến cũng học một chút tiếng Ý, nhưng học có hạn, đọc sách cùng báo chí tạm được một ít, nói chuyện trao đổi thì khó khăn.

- Chúng ta là bạn mà, cũng nên vậy!

Anh em Jose cười cười, lại nói một câu, khi hai người không đồng thời lên tiếng, mới làm cho người ta cảm giác bình thường.

- Đúng vậy, chúng ta là bạn!

Người em cũng nói theo, nếu không phải thấy hai người mở miệng không cùng lúc, chỉ nghe lời nói, sẽ nghĩ đây là một người nói.

Anh em sinh đôi này, không chỉ có bề ngoài giống nhau, lời âm cũng giống nhau vậy.

- Lý Dương, đi thôi!

Hawes cười lớn một tiếng, hắn đã sớm không kinh sợ khi thấy chuyện quái dị về anh em Jose, liền gọi Lý Dương, cùng nhau đi ra ngoài.

La Mã là thủ đô của Italy, Milan cũng là thành thị nổi tiếng nhất Italy, tựa như Thượng Hải của Trung Quốc.

Nhưng về lực ảnh hưởng quốc tế mà nói, Milan mạnh hơn nhiều so với Thượng Hải, Milan là một trong tám đô thị lớn nhất thế giới, xếp ngang hàng cùng với Newyork, Luân Đôn, Hồng Kông, Paris.

Đối với người nước ngoài mà nói, nhắc tới Milan nổi danh nhất chỉ có hai chuyện.

Một là bóng đá, điểm ấy Tiêu Nham nhắc tới qua khi ở máy bay, cơ hồ không ai không biết thành phố này đội bóng nổi tiếng địa cầu, hai đội bóng này, cũng đều là những “nhà giàu” trong làng bóng đá.

Ngoài bóng đá ra, chính là thời trang và mua sắm.

Hàng thời trang của Milan nổi tiếng thế giới.

Lần này đến Milan, Hà San San rất muốn đi theo, lý do của cô rất đơn giản, khi cô ở Âu Châu từng đến Milan, có thể làm dẫn đường cho Lý Dương.

Đáng tiếc trò khôn vặt của cô không lừa được lão gia, bị lão gia cự tuyệt.

Lý Dương lần này đến Milan cũng không phải là đến chơi, thật sự cho cô đi theo, không chừng sẽ gây đại loạn, nguy hiểm này lão gia tuyệt đối không dám mạo hiểm.

Nhưng mua sắm ở Milan thật sự không tệ, cho dù là Lý Dương, trước khi đến đã nghĩ qua, phải mua chút quà tặng ở chỗ này mang về nước, đưa cho người thân trong nhà.

Lý Dương đặt khách sạn cùng chỗ Hawes, Hawes đã đến sớm hơn so với Lý Dương nửa tháng, lúc trước nói điện thoại, Hawes cũng đã nói với Lý Dương, hẳn có việc.

Về cái tổ chức kia, Lý Dương còn chưa triệt để từ chối, chỉ nói vẫn đang suy nghĩ.

Hắn còn muốn lấy lại kiếm Trục Nhật từ tay anh em Jose, nếu từ chối, có thể sẽ ảnh hưởng đến chuyện này, nói là đang suy nghĩ, kéo dài thời gian, đối Lý Dương mà nói cũng không có vấn đề gì.

- Chúng ta đến khách sạn rồi, đại hội đấu giá lần này, người tới so với những năm qua càng nhiều, hơn nữa tôi còn nghe nói, lần này có mấy món bảo bối chân chính sẽ xuất hiện!

Tới khách sạn, Hawes cười ha ha dẫn Lý Dương xuống xe, cuối cùng lại nói một câu thực thần bí.

Lúc nói chuyện, trong mắt của hắn còn mang theo một tia kỳ quái.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1145. Chương 1141: Tiểu Lậu

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Milan là một thành thị kết hợp hơi thở hiện đại và nghệ thuật cổ điển.

Nơi này cho tới nay luôn là thành thị quan trọng nổi tiếng của Âu Châu, chiến tranh thế giới thứ nhất và thứ hai, nó đều bị tàn phá nặng nề, đặc biệt là chiến tranh thế giới II, Milan đã bị ném bom, bị tàn phá tương đối nghiêm trọng.

Thành Milan hiện nay, chính là một lần nữa kiến tạo lại sau thế chiến II.

Nhưng cũng không phải toàn bộ đều bị huỷ hoại hết, có vài chỗ vẫn may mắn được bảo tồn, phố Solane nằm ở đông thành chính là một trong số đó.

Bởi vì nơi này cũng bảo trì được không ít cách phong kiến trúc truyền thống Âu Châu thế kỷ mười sáu, mười bảy. Nơi này dần dần biến thành một nơi tập trung trao đổi văn hóa nghệ thuật cổ.

Nơi như vậy, ở Trung Quốc cũng có thể gọi là phố cổ.

Phố Solane chính là phố bán đồ cổ nổi danh nhất thành Milan, những đồ cổ ở đây vượt quá tưởng tượng của bạn, từ viễn cổ Pha-ra-ông dùng, đến tác phẩm nghệ thuật mới xuất hiện gần mười năm, cái gì cần có đều có.

Đương nhiên, đồ vật thực giả phải nhờ vào nhãn lực của chính bạn đi phán đoán, đồ cổ nước ngoài cũng không thể ít hơn so với quốc nội.

Milan cũng là một cái nôi Thiên Chúa Giáo, xếp sau thủ đô La Mã, nơi này được rất nhiều tín đồ Thiên Chúa Giáo gọi là Thánh Địa, còn có rất nhiều nhà thờ lớn nổi tiếng.

Ở khách sạn nghỉ ngơi một ngày, sau khi mọi người điều chỉnh lại chênh lệch thời gian, Bạch Minh thật hưng phấn dẫn theo Lý Dương đi vào lòng “Thánh Địa”, nhưng nơi mà Bạch Minh đi cũng không phải đền nhà thờ lớn, mà là phố Solane.

Đối với người yêu thích sưu tầm, yêu thích kiếm được bảo bối mà nói, nơi này mới là “Thánh Địa” của họ.

- Lý Dương, tôi đã nói với cậu, lần đầu tiên khi tôi đến nơi này, đã bị nơi này làm hơ kinh ngạc. Nơi này quả thực chính là bảo tàng trung tâm thế giới thu nhỏ, toàn bộ bảo bối các quốc gia trên thế giới, cơ hồ cậu đều có thể phát hiện ở đây!

Còn chưa tới nơi, khi ở trên xe Bạch Minh liên tục bắt tuyệt nói về kinh nghiệm của mình.

Hắn không phải lần đầu tiên đến Milan, xác thực mà nói đây là lần thứ ba, một lần là du lịch, một lần khác là khi cử hành đại hội đấu giá lần trước, hắn được một thương nhân mời đến hỗ trợ, lại được đến chiêm ngưỡng thêm một lần.

Vô luận lần nào, phố Solane đều để lại cho hắn ấn tượng sâu sắc.

Đặc điểm nổi tiếng nhất nơi này chính là nhiều và đầy đủ, nơi này không giống quốc nội có nhiều hạn chế như vậy, chỉ cần vật của bạn không phải hàng cấm giao dịch như : vũ khí, thuốc phiện ... gì đó, bảo bối thời kì nào cũng có thể lấy ra bán ở đây.

Ở trong này, có đồ đồng thau của Trung Quốc, cũng có tác phẩm nghệ thuật Âu Châu thời đầu, thời kì Hy Lạp cổ và La Mã cổ.

Ở trong này, bạn cũng có thể thấy dấu ấn văn hóa Mĩ, cùng với các tác phẩm kinh điển tiêu biểu của Châu Phi các thời kì, tóm lại chính là rất nhiều, chỉ có điều bạn không thể tưởng được, không có gì bạn không thấy ở đó.

Nhiều bảo bối như vậy có thực có giả, muốn kiếm được bảo bối thật trong nơi mà thiệt giả khó phân biệt, cũng là chuyện không dễ dàng.

Nhưng bản thân mình mua được bảo bối chính là niềm vui, thực lấy giá thấp kiếm được đồ cổ, vô luận là bao nhiêu, cũng vô cùng vui vẻ.

Một lần trước, Bạch Minh mua được ở đây một bộ pha trà giá trị cao đời Minh, tuy nói là hàng dân gian, nhưng thợ nung rất hoàn mỹ, càng khó được chính là xuất hiện trọn bộ, khiến Bạch Minh sung sướng trong thời gian rất lâu.

- Đây là phố Solane?

Mới vừa xuống xe, Lý Dương hơi sững sờ, chỉ vào một cái hẻm nhỏ phía trước, rất buồn bực hỏi một câu.

Trong ấn tượng của Lý Dương, một chỗ nổi tiếng như vậy, sẽ phải là con phố vô cùng rộng lớn, rất dài, hai bên cửa hàng san sát, tất cả đều là cửa hàng đồ cổ, cũng như phố Lưu Ly Hán ở quốc nội, thậm chí còn lớn hơn nhiều nếu so với Lưu Ly Hán.

Nhưng ngõ nhỏ trước mắt này, song song cũng chỉ có thể đi bốn năm người, đừng nói Lưu Ly Hán , ngay cả khu hàng vỉa hè của Phan Gia Viên cũng không bằng.

- Chính là chỗ này, lần đầu tiên tôi tới, cũng cảm giác như cậu, đến khi đi vào sẽ biết!

Bạch Minh cười hắc hắc, Lý Dương phản ứng như trong dự liệu của hắn, người đến nơi này lần thứ nhất, cơ hồ không có ai không kinh ngạc.

Lưu Cương dừng xe, Triệu Khuê cùng Hải Đông thì sát sao đi theo Lý Dương, Tiêu Nham rất tò mò, lại rất hưng phấn đánh giá bốn phía, mấy người cùng nhau đi theo Bạch Minh đi vào cái hẻm nhỏ.

Từ bên ngoài mà nhìn, cái hẻm này thật sự rất nhỏ.

Hơn nữa thực cũ nát, nhà nơi này vừa nhìn cũng biết đã lâu lắm rồi, người đi tới đi lui cũng không nhiều, điều này làm cho Lý Dương rất buồn bực, nơi này làm sao có thể là nơi buôn bán đồ cổ danh tiếng toàn bộ châu Âu được?

Đi chưa được mấy bước, cái hẻm nhỏ đột nhiên phân ra nhánh nhỏ, Bạch Minh rất quen thuộc dẫn bọn hắn quẹo phải, mấy phút sau, cảnh tượng phía trước rất nhanh có biến hóa.

Piazza trước không phải là ngõ nhỏ, mọc ra một nơi giống như chợ rau quả.

Khu chợ không tính lớn, nhưng rất nhỏ và dài, cũng giống như các gian hàng nông sản trong chợ rau quả, bên trong bày đầy các loại hàng mỹ nghệ.

Người ở đây cũng không ít, cơ hồ mỗi cửa hàng đều có khách đang xem, nếu không nhìn kỹ, Lý Dương thực sẽ xem nghĩ đây là cái chợ đang đông khách.

- Phố Solane sao lại như vậy?

Thấy cảnh tượng trước mắt này, Lý Dương vẫn có chút thất vọng, nhin không được hỏi một câu.

- Kỳ thật phố Solane còn chưa tới, đây cũng là một đặc sắc của Solane, bởi vì giữ lại kiến trúc cổ, phố Solane không có đường vào ngay, là con phố lớn bị bao vây bên trong. Mà nơi chúng ta vừa mới tiến vào, chính là một trong những đường vào, nơi này cũng chỉ là một cái chợ bên cạnh, từ nơi này đi vào trong, mới đúng là Solane!

Bạch Minh cười giải thích nói, khu buôn bán đồ cổ lớn của Âu Châu, tự nhiên không thể nào như thế này.

Có điều, lần trước Bạch Minh mua được bộ đồ pha trà là ở chợ trời bên cạnh, lần này hẳn tới, theo bản năng liền dẫn mọi người đi đường này .

Lý Dương gật đầu, Bạch Minh giải thích mới hợp tình lý, một khu chợ nổi danh như vậy, sao có thể như trước mắt thế này.

Bạch Minh dẫn mọi người vào chợ trời, sau đó, trên mặt của hắn hơi mang theo chút kích động.

Hôm nay đi tới đây chỉ có hắn và Lý Dương, Thái lão và Mao lão bởi vì là người Cao tổng mời đến, tuy rằng cùng xuất phát với bọn họ, nhưng đến nơi lại cần đi gặp Cao tổng, dù sao người ta chính là người mời.

Vị Cao tổng này Lý Dương cũng quen, có thân thể nhất định, so với Thường Thịnh còn mạnh hơn một chút.

Cũng chỉ có người như vậy, mới có thể mời được chuyên gia bậc nhất như Mao lão cùng Thái lão .

- Chợ này mặc dù nhỏ, nhưng đồ vật cũng rất nhiều, hơn nữa có rất nhiều đồ là của Trung Quốc, hiện này đồ cổ Trung Quốc ở Âu Châu càng ngày càng được ưa chuộng!

Bạch Minh vừa đi vừa nói chuyện, hắn chỉ là giải thích cho Lý Dương, hôm nay tới đây chủ lực cũng là hai người bọn họ.

- Đồ quả thật không ít, chỉ là tôi không nghĩ tới hàng giả của chúng ta, cũng đã đi ra biên giới, phát triển mạnh ở nước ngoài!

Lý Dương nhẹ nhàng gật đầu, cười nói một câu, bọn hắn đã sắp đi vào khu chợ trời thoạt nhìn như chợ nông sản này, trong rất nhiều cửa hàng đều bày đặt đồ sứ và đồng thau của Trung Quốc.

Đáng tiếc những thứ này này đa phần là giả, ngay cả hàng giả cao cấp cũng không phải, có nhiều thứ chính là hàng mỹ nghệ bình thường sản xuất đại trà.

- Ha ha!

Bạch Minh cười to một tiếng, những người khác cũng không nhin được mỉm cười, lời nói của Lý Dương thực có ý tứ.

Nhưng những điều đó quả thật không sai, ngay cả Vương Giai Giai và Lưu Cương đều có thể nhìn ra có vài món là giả, có thể thấy được trình độ làm giả những thứ kia.

- Những thứ đồ giả này, bọn họ cũng không bán như đồ thật, đều tiêu thụ như hàng mỹ nghệ, cũng không sao!

Sau khi cười xong, Bạch Minh lại nói một câu.

Hàng giả bán giá hàng giả, việc này có lẽ đã được người hiện đại chấp nhận, cũng như ở quốc nội, rất nhiều cửa hàng bán các loại quần áo, đồ trang sức ... nhưng giá bọn họ bán rẻ hơn nhiều so với hàng xịn.

Lý Dương học đại học, cũng không ít lần mua đồ thương hiệu Nhật Bản làm nhái, cũng là có thể hiểu được.

- Sư phụ, Lý đại ca, cái này không tồi, hình như là thời kì Dân Quốc?

Tiêu Nham đột nhiên chỉ vào một cái bình màu men trắng, kêu một tiếng, này bình không lớn, tiền thân màu trắng, không có hoa văn, nhưng là đồ có niên đại.

Lý Dương cũng chú ý tới cái bình này, mặc kệ cái bình này giá trị như thế nào, dù sao cũng là một món đồ cổ chân chính, cũng là món hàng thật đầu tiên mà hôm nay Lý Dương nhìn thấy.

Bạch Minh đã đi lại, trao đổi hai câu đơn giản với ông chủ, lập tức cầm cái bình lên.

Nơi này không nhiều quy định như ở trong nước, nhưng đồ sứ loại này dễ vỡ thì nên nói rõ một chút, khi cầm lấy cũng phải cẩn thận.

- Đúng là thời Dân Quốc, là thời kỳ đầu gì đó, sao, thích à?

Bạch Minh cười ha ha nói với Tiêu Nham một câu, trong mắt mang theo chút khen ngợi.

Nhận ra cái bình thời Dân Quốc thì không tính tài giỏi gì, rất nhiều người yêu thích sưu tầm đều có thể nhận ra, nhưng Tiêu Nham là người vừa mới học tập không bao lâu, nơi này lại có nhiều hàng giả như vậy, hẳn có thể liếc mắt một cái nhìn ra là hàng thời kì Dân Quốc đã rất không tồi.

So sánh những người thường khác mà nói, Tiêu Nham tiến bộ tuyệt đối xem như rất nhanh, chỉ kém Lý Dương mà thôi.

Nhưng Bạch Minh cũng chưa từng nghĩ chuyện lấy Tiêu Nham so với Lý Dương.

Lý Dương “quái vật” như vậy, ngàn năm cũng không có một người, ai cũng không đủ tự tin so bì cùng hắn, đừng nói Tiêu Nham, chính là hắn, làm sư phụ, hiện tại cũng không sánh bằng Lý Dương.

- Không đắt thì con mua.

Tiêu Nham gãi gãi đầu, có vẻ có chút ngượng ngùng.

Trên mặt của hắn còn mang theo một chút hưng phấn, bất kể thế nào nói, đây là món hắn phát hiện ra đầu tiên, còn được sư phụ cho phép.

- Ta hỏi cho con!

Bạch Minh quay đầu lại, dùng tiếng Ý đơn giản lại xen lẫn tiếng Anh mà hỏi, lần này hắn nói, Lý Dương nghe cũng hiểu.

Các ông chủ cửa hàng nơi này, phần lớn đều biết tiếng Anh, điều này cũng mang đến tiện lợi nhất định cho bọn họ khi trao đổi.

- Năm mươi đồng Euro, mua!

Bạch Minh đại vung tay lên, cười ha ha với Tiêu Nham.

Cái bình này ông chủ đồng ý bán năm mươi đồng Euro, cái giá tiền này thật sự không đắt, cũng chỉ khoảng năm trăm nhân dân tệ, cái bình như vậy, cầm về nước, cũng phải ba nghìn đến năm nghìn.

Nếu nói vậy, cũng là tiểu lậu rồi.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1146. Chương 1142: Anh Rốt Cuộc Có Mua Hay Không?

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Từ lúc rời khách sạn, Bạch Minh đã chuẩn bị trước một ít tiền lẻ đồng Euro, trên người hắn đang mang theo hơn vạn đồng Euro, Tiêu Nham thì mang theo mấy trăm đồng Euro tiền xài vặt.

Lúc này Tiêu Nham liền lấy ra năm mươi đồng Euro, đưa cho người bán hàng, đồ sứ thời kì Dân Quốc này liền trở thành đồ của hắn .

Thanh toán tiền xong, tiếp nhận cái bình, Tiêu Nham lập tức ôm nó vào trong ngực, yêu thích không buông tay.

Ở trên mặt của hắn, còn có vui sướng và hưng phấn.

Đây chính là lần đầu tiên hắn dựa vào nhân lực của mình mà mua được chút lậu, nhưng ở nước ngoài mua được như vậy kỳ thật rất bình thường, có những thương nhân nước ngoài cũng không biết giá cả quốc nội, khi kêu giá cũng thấp một chút.

Hơn nữa, nước ngoài bán không nói thách, cho nên cũng thấp hơn một ít so với quốc nội.

Nhưng cái bình này hắn là xếp loại trước, Tiêu Nham quả thật có được cái tiểu lậu, cũng khó trách hắn vui vẻ như thế, hưng phấn như thế.

Đây xem như hắn lần thứ hai kiếm lậu, lần đầu tiên là khối ngọc bội hình rồng đó, nhưng lần đó thuần túy là vận may mà có, không giống như lúc này, là hắn chân chính dựa vào nhân lực chính mình mà có được thu hoạch.

Tuy rằng chỉ là thu hoạch mấy ngàn đồng, nhưng loại cảm giác này lại hoàn toàn không bình thường.

Tiêu Nham mua cái bình, cũng lập tức kéo không khí lên, ngay cả Lý Dương cũng bắt đầu có hứng thú đối với khu chợ trời này, nơi này không chỉ có riêng đồ cổ Trung Quốc, còn có rất nhiều tác phẩm nghệ thuật nước ngoài.

Có điều những tác phẩm nghệ thuật này, phần lớn là hàng mỹ nghệ.

Mấy người cùng nhau đi về phía trước, Tiêu Nham cầm cái bình, càng thêm cẩn thận hơn đối với những thứ khác, hắn còn nghĩ có thể tiếp tục mua đồ tốt giá thấp hay không, sau khi trở về sẽ đem ra khoe.

Vòng vo một lát, bọn họ đã phát hiện mấy món đồ không tồi.

Trong đó có một lư hương dân dụng thời kì Gia Khánh, thợ làm rất hoàn mỹ, bảo quản cũng không đầy đủ, lư hương như vậy, ở quốc nội đại khái giá năm sáu vạn.

Đáng tiếc chủ cửa hàng này lại nói cao quá, trực tiếp đòi ba vạn đồng Euro, hiển nhiên là muốn coi bọn hắn thành kẻ ngốc mà chém.

Này giá cả, ngay cả Bạch Minh cũng không có tâm tư cò kè mặc cả, trực tiếp xoay người bỏ đi.

Lư hương như vậy cũng không phải là cái gì hiếm có. Ở quốc nội còn có rất nhiều được truyền lưu, đáng tiếc chủ cửa hàng này nghĩ rằng đây là đồng thau, nhất định là bảo bối, dựa theo hắn ra giá như vậy, thứ này phỏng chừng sẽ ở trên tay hắn khá lâu.

Khu chợ không lớn, không lâu sau mấy người liền đi hơn phân nửa.

Trên tay Lý Dương có thêm một bức tranh, đây là tác phẩm văn hoá của một vị họa sĩ thời kì phục hưng, vị họa sĩ này không phải đặc biệt nổi danh, nhưng vẽ không tồi, bức tranh này cũng có chút giá trị.

Bức tranh được mua là năm nghìn đồng Euro, phỏng chừng chủ cửa hàng này đánh giá sai niên đại bức họa này, cổ họa thời kì văn hoá phục hưng chân chính, cho dù không phải họa sĩ nổi danh, cũng tuyệt đối không phải giá này.

Lý Dương trong lòng mình thầm tính ra, giá trị bức tranh này, thấp nhất là năm vạn đồng Euro, có thể còn cao hơn, với hắn mà nói cũng là tiểu lậu.

Có được tiểu lậu, tâm trạng Lý Dương cũng rất không tồi, cùng Bạch Minh bọn họ đi chợ trời rất vui vẻ.

- Phúc Hưng Trai!

Tiêu Nham đột nhiên nhỏ giọng kêu một tiếng, mấy người, đều theo ánh mắt của hắn nhìn lên phía trước.

Ở phía trước không xa, có một cửa hàng nho nhỏ, mặt trên có tấm biển hiệu viết tiếng Hán rất hiếm có, đây chính là cửa hàng đầu tiên bọn họ thấy có biển hiệu viết bằng chữ Hán.

- Đi, qua đó xem!

Bạch Minh phát phát tay, hẳn nhớ rõ, lần trước tới nơi này còn không có một cửa hàng như vậy, lòi ra, hẳn là mấy năm nay mới mở, điều này cũng chứng minh đồ cổ Trung Quốc đích thật là càng ngày càng được hoan nghênh.

Phúc Hưng Trai có mấy khách đang đứng ở đó, nơi này là cửa hàng nhỏ, thật sự giống chợ, khách chỉ có thể đứng ở bên ngoài cửa chọn lựa hàng hóa, không thể vào được.

Chợ tuy nhỏ, nhưng đồ vật cũng không ít, cũng có một số đồ không sai, Bạch Minh nói không sai, thích hợp để tìm bảo bối, đặc biệt thích hợp với người tìm bảo bối nhỏ.

Lý Dương bọn họ và người vây lại đây, mặt tiền cửa hàng nho nhỏ này lập tức bị vây đầy người, có vẻ chen chúc một chút.

Mấy khách đến trước, thì thực mắt hứng nhìn Lý Dương bọn họ một cái, bọn họ lúc này đang xem một món đồ sứ.

Cửa hàng này, đồ sứ và thi họa là chủ yếu, tất cả đều là từ Trung Quốc, trong cửa hàng có hai người một nam một nữ, đều là hơn ba mươi tuổi, cũng là da vàng, vừa nhìn cũng biết là người Hoa.

- Thứ này, không tốt chút nào!

Một vị khách bên cạnh Lý Dương bọn họ, cầm trên tay một món đồ sứ, lắc đầu, lớn tiếng nói.

Hắn nói là Hán ngữ, đáng tiếc Hán ngữ thực cứng, từng chữ từng chữ bật ra bên ngoài, vừa nghe đã hiểu, hẳn tuyệt đối không phải người Trung Quốc.

- Người Nhật Bản!

Sắc mặt Bạch Minh hơi đổi, nhỏ giọng nói một câu.

Vừa rồi Bạch Minh cũng không để ý bọn họ, người họ vừa nói xong, mới gây chú ý tới Bạch Minh, nhìn kỹ lại, Bạch Minh tức phát hiện, mấy người này đều là người Nhật Bản.

Bạch Minh qua lại với người Nhật Bản không ít, biết một vài thói quen của bọn họ.

Lý Dương, Tiêu Nham và Lưu Cương vài người, cũng nhận không được nhích lại gần, từ Canada trở về, Lý Dương cũng rất không ưa người Nhật Bản, Lưu Cương thì càng không cần phải nói.

Còn Tiêu Nham, hẳn thật ra là người Nam Kinh, lại càng thống hận đối với người Nhật Bản.

- Matsumoto tiên sinh, ngài cũng là khách quen, đây là chế phẩm bình mai cuối nhà Thanh, nhưng phong chế rất tốt, tuyệt đối là tinh phẩm đấy!

Người nam đứng trông cửa hàng nhìn Bạch Minh bọn họ một cái, bảo người nữ bên cạnh tiếp đãi bọn họ, còn mình thì đứng ở nơi đó, cười ha hả nói chuyện với người Nhật kia.

Lời của hắn, cũng chứng minh dự đoán của Bạch Minh, mấy người này đúng là người Nhật Bản, cái tên chính là chứng cứ tốt nhất.

- Giả, không phải đồ thật!

Người tên là Matsumoto người Nhật Bản không thèm để ý chút nào, ra sức lắc đầu.

Lý Dương quay đầu lại, nhìn kỹ cái bình trên tay hắn, trong mắt hơi có vẻ kinh ngạc, đây là một cái bình Thanh Hoa không tính lớn, hoa văn là Ly Long, ba Ly Long.

Loại bình này ở quốc nội chính là rất hiếm thấy, Lý Dương không ngờ, lại thấy ở chỗ này.

- Matsumoto tiên sinh, nói không thể tùy tiện nói lung tung, đồ của tôi là đi theo đường chính quy vào!

Sắc mặt người nam hơi đổi, dù ngữ khí cũng không thay đổi, nhưng thái độ cũng đã khác lúc vừa rồi.

Đổi thành kẻ nào khác thì đều có thể như vậy, làm nghề đồ cổ này, thực kiêng kỵ người khác nói thẳng là giả, nếu không phải người Nhật Bản này là một khách quen, thái độ của hắn còn có thể kém hơn.

- Con đường chính quy, rõ ràng là giả mà, rỗng, sao có thể ra cái dạng này ?

Tên Matsumoto người Nhật Bản ngẩng đầu nhìn mắt người nam, trong mắt còn mang theo một tia khinh miệt, hắn cầm cái bình, chỉ vào hình rồng mặt trên, lớn tiếng nói.

Con rồng này, quả là có chút kỳ quái, thông thường hình rồng cổ đại đều là bay vút lên hoặc là bay vòng quanh, không có dựng đứng lên như vậy, dựng thẳng đứng ở đó, đưa móng vuốt ra, thoát nhìn thật sự có cảm giác không ra sao.

Sắc mặt người nam càng khó nhìn, nhìn nhìn hình rồng trên bình, lại cũng chưa nói thêm.

Bạch Minh đứng cạnh đang trao đổi cùng người nữ bán hàng, lúc này cũng chú ý tới tình huống bên này, thấy cái bình này, Bạch Minh và Lý Dương giống nhau, đều có một chút kinh ngạc.

- Nói không nên lời hử, căn bản không có thứ nào như vậy, còn dám nói đây không phải hàng giả?

Thấy chủ hàng không có phản ứng, Matsumoto có vẻ càng đắc ý hơn, lần này tiếng nói lại lớn hơn nữa, nói là Anh ngữ, chung quanh không ít khách đang đi lang thang đều bị hắn hấp dẫn vào đây.

Người nước ngoài cùng người trong nước giống nhau, đều có tính tò mò, và cũng thích xen vào giúp vui.

- Matsumoto, tôi thấy anh là khách quen, mới nhường cho anh như vậy, không có chứng cứ, xin anh không nên nói lung tung!

Chủ cửa hàng hơi sững sờ, lập tức trên mặt lộ ra một tia phẫn nộ, la to như vậy, quả thực không khác gì khiêu khích.

Đối một cửa hàng đồ cổ mà nói, công khai bị người vạch trần buôn bán lấy giả làm thực, cũng giống như một khách sạn, bị người điều tra ra bán thuốc và rượu giả, về danh dự sẽ có tổn hại thật lớn.

Nơi này là nước ngoài, tại đây danh dự càng quan trọng.

- Chứng cứ của tôi chính là chỗ con rồng này, căn bản không có thật, anh có lời gì để nói?

Bị chủ cửa hàng chất vấn, Matsumoto căn bản không để ý, vẫn lớn tiếng nói.

Hắn vừa nói, trong mắt còn mang có một tia khoái cảm được trả thù.

Thật sự hắn là khách quen của nơi này, lần trước mua được ở trong này một bức tranh chữ của danh nhân Trung Quốc giá trị hai vạn đồng Euro, có thể khi hắn mua vốn tưởng rằng danh họa này đã chết rồi, bức tranh này sẽ tăng giá trị.

Ai biết khi trở về vừa tra, liền biết được những người này đều sống sờ sờ, tranh chữ đó cũng không thể tăng giá nhanh, nhưng về tương đối mà nói, hắn mua cũng không đắt, tương đương giá thị trường.

Đáng tiếc hắn lại không muốn, hắn ôm tâm lý kiểm lậu, phát hiện không làm được như vậy, tâm lý đương nhiên không cân bằng.

Hắn muốn trả lại đồ, nhưng không thể trả lại được, hắn cũng hiểu được tranh chữ đó cứ giữ thì sau này sẽ tăng giá trị, cho nên hôm nay cố ý đến nơi này gây chút chuyện với chủ cửa hàng, xem như hả giận.

Cũng may Lý Dương bọn họ không biết những điều người Nhật Bản này muốn, nếu biết, không biết có thể nhin không được mà trêu chọc hắn một chút hay không.

Đây là tâm lý gì, người ta cùng chẳng làm gì tổn hại hay bất lợi với mình, cũng chỉ bởi vì người ta không cho anh kiểm lậu, anh sẽ trả thù người ta?

- Món này của tôi không phải giả!

Chủ cửa hàng cũng lớn tiếng phản bác một câu, bởi vì tức giận, sắc mặt còn hơi đỏ lên.

Món đồ này hắn bán không rẻ, là theo giá trị thực của đồ mà bán, thực bị người ta coi thành giả, đối với hắn tuyệt đối có ảnh hưởng rất lớn.

Bản thân người chủ cửa hàng này không hiểu lắm, hắn chỉ là kẻ kinh doanh, cửa hàng này còn có một người chủ nữa, hắn mới là người thạo nghiệp vụ, nhưng đang phụ trách thu mua ở bên ngoài, hôm nay không ở cửa hàng.

- Không phải giả, anh giải thích đi?

Matsumoto lại lớn tiếng nói một câu, chung quanh tụ tập không ít người, chỉ ít có mười mấy người, thấy nơi này vây tụ nhiều người như vậy, còn có thêm một vài người đang đi về phía bên này.

Trên mặt chủ cửa hàng có chút sốt ruột, có hắn không biết nên nói như thế nào, giải thích như thế nào, hắn thật sự giải thích không được.

- Anh bạn, món đồ này, rốt cuộc anh có mua hay không?

Một giọng nói đột nhiên vang lên, cơ hồ tất cả mọi người đều nhìn lại, Lý Dương đang cười ha ha nhìn người Nhật Bản kia, người vừa nói đúng là hắn.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1147. Chương 1143: Mở To Mắt Ra

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Đây là hàng giả, tôi không mua, tôi muốn khiếu nại!

Matsumoto quay đầu lại, tựa hồ không thèm để ý, vẫn lớn tiếng kêu lên như cũ, chung quanh rất nhiều người bắt đầu chỉ trỏ vào nơi này, nhỏ giọng nghị luận.

Chủ đề nghị luận rất bất lợi đối với chủ quán.

Người nam chủ cửa hàng sắc mặt đỏ hơn, người nữ cũng có vẻ rất phẫn nộ, trừng mắt nhìn Matsumoto.

- Anh không mua, tôi mua, ông chủ, thứ này anh bán bao nhiêu tiền?

Lý Dương mỉm cười, đẩy cái tên kêu Matsumoto sang một bên, nhẹ giọng hỏi chủ cửa hàng một câu.

Khi bọn hắn đến, người Nhật đã hỏi qua giá, nhưng lúc đó Lý Dương cũng không ở đây, cho nên không biết món bảo bối này rốt cuộc được bán bao nhiêu tiền.

- Năm nghìn, năm nghìn đồng Euro!

Nam chủ cửa hàng có vẻ có chút ngẩn người, người nữ thì nhanh chóng nói một câu, người nam lúc này mới chợt hiểu, có chút cảm kích nhìn Lý Dương.

Mặc kệ mục đích của Lý Dương là cái gì, giờ khắc này xem như giải quyết vấn đề khó khăn nhất của hắn.

- Năm nghìn, thật quá rẻ, bình mai như vậy là thời nhà Kim, đem đầu giá ít nhất có thể bán được ba đến bốn vạn đồng Euro!

Lý Dương không chút khách khí giật cái bình từ tay người Nhật Bản, lại mỉm cười nói một câu.

- Anh nói cái gì, bình mai nhà Kim?

Người chủ cửa hàng nhẹ nhàng nhăn mặt, bình mai này là bọn hắn bán với giá đời Thanh, đời Thanh và đời Kim, chênh lệch quá lớn, mấy trăm năm liền.

Bạch Minh nhìn sang Lý Dương, khóe miệng lặng lẽ nhếch lên vài phần, Lý Dương ra mặt tương đối sớm, nếu Lý Dương không ra mặt, hắn nhất định sẽ đứng ra.

Lý Dương lại cười:

- Đúng vậy, đây thật sự là nhà Kim, hơn nữa là bình mai rất nổi tiếng, không biết các anh phân loại như thế nào!

Kim và Thanh đều là triều đại người Nữ xây dựng, nhưng hai thời kì khác nhau rất nhiều, bình mai này đời Kim, không ngờ lại bị người ta coi là đời Thanh, ngay cả Lý Dương cũng có chút kinh ngạc.

- Đây ... đây không phải chúng tôi phân loại !

Người nam chủ cửa hàng nói một câu rất nhỏ, hần hiện tại cũng có chút sững sờ, người ta mua đồ thường là ra sức ép giá, vị này khen ngược, không ngờ lại đang nâng giá, hần bắt đầu hoài nghi, đối phương có lẽ không phải cố ý giúp hần giải vây.

Không chỉ có chủ cửa hàng nghĩ như vậy, rất nhiều người đều có ý nghĩ như vậy, rất nhiều người Trung Quốc ở nước ngoài vẫn rất đoàn kết.

Có điều phương thức giải vây này có chút quá đáng.

Lý Dương chỉ cần đồng ý mua cái bình này là xong, hần có trả rẻ một ít, cũng coi như qua cửa ải này, người Nhật Bản kia không thừa nhận món đồ này, nhưng có người nhận nó là được.

Nhưng Lý Dương hết lần này tới lần khác nói đây là thời nhà Kim, giá cả sẽ tăng nhiều lần, cho dù là chủ cửa hàng, lúc này cũng không thể nào tin được.

- Biết đây là đồ nhà Kim, vậy thì nên bán bao nhiêu tiền?

Lý Dương cũng không biết những người này nghĩ gì, hần cầm cái bình, lại hỏi một câu.

Đây thật là một món đồ đời Kim, nhưng thợ nung cũng không phải đứng đầu, mặc dù có niên đại, được người đời bảo tồn cũng không coi là nhiều, nhưng giá cả cũng không phải quá cao, ở quốc nội, cũng chừng ba bốn mươi vạn.

Lý Dương nói là chuyện vô cùng hợp lý.

- Ông chủ, có phải nhà Kim hay không tôi thật không dám nói, nếu anh muốn mua thật, chúng tôi vẫn bán như giá đời Thanh, chỉ cần năm nghìn đồng Euro là được!

Người nam chủ cửa hàng suy nghĩ, cuối cùng lắc đầu, chậm rãi nói một câu.

Hần cho rằng đối phương đang giúp hần, trong lòng rất cảm kích, đương nhiên không thể bán theo giá đời Kim thật, hơn nữa đồ này người bạn của hần nói đúng là nhà Thanh, hần rất tin tưởng người đồng bạn, sẽ không sửa đổi.

- Cho anh tiền anh còn không lấy, đây không phải không công cho chúng tôi kiểm lậu sao?

Lý Dương còn chưa nói, Bạch Minh đã kinh ngạc kêu lên.

Hần và Lý Dương giống nhau, đã sớm nhìn ra lai lịch cái bình này, không biết có phải đời Thanh hay không, nhưng tuyệt đối không phải như lời người Nhật Bản đó là hàng giả, đây có lẽ là bình mai nhà Kim thật.

Lý Dương không đứng ra, hần cũng sẽ ra đứng ra giải quyết tất cả chuyện này, nhưng không nghĩ chủ quán này đã biết giá trị món đồ, còn kiên trì cho rằng đời Thanh.

Điều này làm cho Bạch Minh có chút mơ hồ, rõ ràng là biết kiểm lậu, còn tặng không cho anh, chuyện tốt như vậy, hần chưa bao giờ gặp.

- Cho dù là kiểm lậu, cũng là ông chủ này may mắn, nhân lực tốt, chúng tôi chỉ bán với giá đời Thanh!

Người chủ cửa hàng cười cười, nói thêm một câu, nếu như hần sửa lại triều đại, tăng giá lung tung, vị đối tác của hần kia trở về có lẽ cũng sẽ tức giận.

Hiện giờ việc buôn bán của bọn họ đã có chút danh tiếng, không tồi, mỗi tháng cũng có thể thấy được lợi nhuận, hần cũng không muốn bởi vì một món đồ mà hần và người đối tác sinh ra vấn đề gì, người đối tác đó, tính cách có chút cổ quái và cổ chấp.

- Được, được, anh được lắm!

Bạch Minh hít mạnh một hơi, cuối cùng nói một câu, còn quay đầu lại nhìn Lý Dương.

Lại kiểm lậu, Lý Dương thật sự quá may, mấy chục vạn kia, đối với một số kẻ yêu thích sưu tầm mà nói quả là đại lậu, nhưng đối với bọn hắn mà nói, cũng là không coi là cái gì.

- Năm nghìn, vậy thì năm nghìn!

Lý Dương do dự một chút, cuối cùng bất đắc dĩ gật đầu, lúc này hắn không mua cũng không được, không mua sẽ chỉ làm người khác nghĩ bọn họ đang cố giúp, nhưng ông chủ này thật sự cũng làm cho hắn giặt mình.

Năm nghìn đồng Euro, Lưu Cương lấy ra giao cho ông chủ kia.

Cái bình nhỏ là hình trâu một sừng, cuối nhà Thanh, không tính quá đắt, nhưng giá trị không dưới một vạn đồng Euro.

Mua năm nghìn đồng Euro, tặng thêm món quà giá một ngàn đồng Euro, coi như chủ cửa hàng biểu đạt ý cảm tạ của mình.

Điều này cũng làm cho Bạch Minh càng thêm buồn bực, biết rõ là bán lỗ, còn tặng thêm đồ, người với người thật sự là khó hiểu, nếu nói đến phẩm chất con người, nhân phẩm Lý Dương thật sự là quá tốt.

Giao dịch xong, đồ đó chính là của Lý Dương, sâu trong lòng Bạch Minh đang nghĩ, trở về làm thế nào tuyên truyền chuyện này.

Đây không phải đại lậu trên trăm vạn, nhưng tuyệt đối là chuyện thú vị.

- Đợi một chút!

Lý Dương cầm theo gói to, vừa định đi, người kêu Matsumoto người Nhật Bản lại gọi lại, hắn không gọi, thiếu chút nữa Bạch Minh đã quên sự tồn tại của người này.

- Sao vậy?

Lý Dương cau mày, ánh mắt người Nhật Bản này khiến cho hắn thực chán ghét, khi chán ghét ngữ khí mất tự nhiên trở nên khó chịu.

Cách đó không xa, mấy bảo vệ đã chậm rãi cùng nhau hướng sang bên này, Triệu Vĩnh đã tới nơi, chú ý sát sao tình hình bên này.

- Anh với bọn họ là một nhà, là cố ý diễn kịch lừa gạt chúng ta, thứ này anh mua đi, lúc nữa sẽ quay đầu!

Người Nhật Bản không phục, kêu to, lời của hắn cũng làm cho rất nhiều người chung quanh lộ ra nghi hoặc, người biết chuyện phát sinh nơi này, lúc này đều có chung suy nghĩ với người Nhật Bản.

Sắc mặt người nam chủ cửa hàng mạnh mẽ biến thành xanh mét, Matsumoto này vốn là khách quen của hắn, nhưng hôm nay nhìn thế nào có vẻ giống như tìm đến gây chuyện.

- Anh nói chúng tôi là người một nhà, có thể có chứng cứ gì?

Lý Dương xoay người, chậm rãi nở nụ cười, quen biết Lý Dương đã lâu, Lưu Cương biết, Lý Dương lúc này đã giận thật, người Nhật Bản này e là không hay ho.

Người Nhật Bản làm càn, đích xác khiến Lý Dương nổi cơn tức.

Hắn có thể cứ đi, món đồ này đích thật là đời Kim, trở về lại có thể tặng thêm một món không tồi trong số đồ sưu được sưu tầm. Nhưng chủ cửa hàng mà không thể giải thích rõ, ít nhất phải mất một thời gian rất dài bị nghi kỵ, nhất định sẽ ảnh hưởng kinh doanh.

Người ta vừa mới tặng cho mình một lần kiểm lậu, còn đưa thêm tặng phẩm không tệ, lúc này bất kể như thế nào Lý Dương cũng không thể đi như vậy.

- Cái bình trên tay anh chính là chứng cứ, đây là giả, là đồ hiện đại, căn bản không phải như anh nói!

Matsumoto lập tức ngừng đầu, đúng lý hợp tình mà kêu lên, chung quanh lúc này tụ tập chừng hai ba mươi người, cơ hồ đã chắn hết đường, ban quản lý chợ cũng đã có người đi sang bên này.

- Cái bình chính là chứng cứ? Đây là chứng cứ gì?

Lý Dương một lần nữa lấy cái bình ra, vừa rồi chủ cửa hàng đã đóng gói cho hắn tốt lắm, đồ sứ là đồ dễ vỡ, cần đóng gói thật kỹ mới được.

- Hoa văn rồng mặt trên này chính là căn cứ lớn nhất, trước kia căn bản không có hình rồng như vậy, đây là đồ hiện đại!

Người Nhật Bản lại kêu to.

Lý Dương đột nhiên nở nụ cười, nụ cười còn có chút lớn, vừa cười vừa lắc đầu.

Cười một chút, Lý Dương mới thản nhiên nói:

- Thật không biết nên nói như thế nào mới được, không biết thì không nói, chính bản thân anh không biết thì thôi đi, vẫn còn ở đây mà la lối, thật sự là không biết xấu hổ!

Lý Dương nói lời này có thể nói thực sắc bén, sắc mặt Matsumoto cũng thay đổi, hung hăng trừng mắt Lý Dương.

Lý Dương không có chút nào để ý biểu hiện của hắn, chỉ vào cái bình, lại hỏi:

- Anh có biết món đồ sứ này, là tạo hình cái gì không?

Matsumoto hít sâu một hơi, cũng không nhìn cái bình, trực tiếp trả lời:

- Tôi biết, cái này gọi là bình mai!

- Đúng vậy, là bình mai, nhưng dùng làm cái gì anh biết không?

Lý Dương lại hỏi.

- Dùng làm gì?

Matsumoto hơi sững sờ, đầu lông mày mắt tự nhiên nhảy lên, kỳ thật hắn hiểu biết về sưu tầm cũng không nhiều, hiểu chút cũng chỉ là về tranh chữ, đồ sứ thì chỉ biết các loại tạo hình và hoa văn.

Hắn thấy hình rồng kỳ lạ, mới dám nói đây là hàng nhái, nhưng vẫn là thấy biểu hiện của ông chủ cửa hàng mà làm căng, chính ông chủ cửa hàng cũng không thể nói rõ, khiến cho hắn nghĩ suy đoán của mình đúng, đây chính là hàng chế phẩm.

Đáng tiếc Lý Dương nói vậy, cũng là hỏi khó, hắn biết đồ sứ Trung Quốc có bình mai, bình thiên cầu, bình củ tỏi ... phân rất nhiều loại, nhưng chúng được sử dụng như thế nào, hắn thật đúng là không rõ.

- Tôi biết, bình mai ban đầu chính là bình rượu!

Trong đám người đột nhiên có người kêu một tiếng, đó là một người da trắng tóc vàng, Lý Dương cùng Matsumoto đang nói Anh ngữ, người chung quanh đều có thể nghe hiểu được.

- Vị bằng hữu kia nói rất đúng, bình mai ngay từ đầu chính là bình rượu, là bình rượu phú hào quý tộc dùng, cũng được cho làm vật bồi táng, nhưng đựng rượu cũng là công năng đầu tiên!

Lý Dương ảm đạm cười, người da trắng kia lập tức nhếch miệng nở nụ cười, không biết vì cái gì, được Lý Dương khẳng định như vậy, trong lòng người kia có một cảm giác tự hào.

- Mở to mắt của anh ra, tôi cho anh nhìn, thứ mê hoặc anh rồi cuộc gì, văn hóa Trung Hoa uyên thâm, không phải loại người như anh, ngay cả kiến thức sơ đẳng đều không hiểu, có thể tùy ý làm như bần !

Ngữ khí của Lý Dương đột nhiên tăng thêm, hắn không thích người này, người này lại cố ý quấy rối hăm hại người ta, lúc này ngữ khí của Lý Dương tự nhiên không tốt.

Lý Dương cầm cái bình, chậm rãi dốc xuống dưới, không lâu sau, liền làm ra động tác rót rượu.

Người chung quanh, rất nhiều người lập tức lộ ra kinh ngạc trong ánh mắt, chính là cả Matsumoto.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1148. Chương 1144: Anh Nên Bán Cho Tôi

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Lý Dương làm chỉ là một động tác rót rượu đơn giản.

Hắn hai tay cầm cái bình, đặt ngang ra, thoáng như phía dưới thật sự có chén rượu, trong bình rượu như có rượu bên trong chảy ra.

Một động tác thực bình thường, ở đây đa phần là người thành thị, cho dù là người ngoại quốc cũng vậy, chỉ một cái động tác đơn giản như vậy, lại làm cho mọi người đều đột nhiên tỉnh ngộ.

Cái bình nghiêng đi rồi, thành hình rót rượu, con rồng cũng bị nghiêng lại đây, đang giương nanh múa vuốt, uy vũ quay cuồng.

Đây là một con rồng đang bay cao, chính là cần đặt ngang mới có thể thấy được, mà cầm đứng cái bình để xem, có chút không ra hình dáng gì.

Cũng chính là lý do khiến Matsumoto đưa ra nghi hoặc.

- Thì ra là như vậy!

Người ngoại quốc vừa nói tác dụng của cái bình kia nhẹ nhàng gật đầu, nhỏ giọng nói một câu.

Động tác này của Lý Dương, không cần giải thích, cũng đã khiến mọi người hiểu được sao lại thế này.

Bình mai chính là bình rượu, là sử dụng để rót rượu, hình rồng này, chính là chỉ khi rót rượu mới triển hiện trước mặt mọi người, rượu chảy ra cùng với mùi thơm của nó và cả hình rồng bay múa, rất có ý vị.

Khi đặt cái bình ở tư thế bình thường, đương nhiên là dựng đứng, hình dạng hoa văn rồng cũng bị dựng đứng, mọi người sở dĩ thoát nhìn mất tự nhiên, thực kỳ lạ, đều là bởi góc độ thị giác.

Kỳ thật không phải hình rồng này có vấn đề gì.

Xác thực mà nói, là tiềm thức và mắt mọi người lừa gạt chính mình, bạn cứ cố dựng thẳng lên xem, khẳng định sẽ thấy có vấn đề.

Động tác của Lý Dương là lời giải thích tốt nhất, căn bản không cần phải nói nữa, tất cả mọi người đã hiểu.

- Sao mình không nghĩ ra là phải đặt nằm ngang nhỉ?

Ông chủ cửa hàng chán nản vỗ vỗ đầu, nhưng hắn cũng phần chấn, Lý Dương giải thích là điều hắn không nghĩ ra, giải thích thật hoàn hảo.

- Hiện tại bình mai đều được dùng như đồ trang trí, rất nhiều người đều xem nhẹ tác dụng nguyên bản của nó!

Lời nói của Lý Dương khiến rất nhiều người lại gật gù, hiện giờ rất nhiều người nước ngoài có hứng thú với đồ cổ, biết điều này có thể không ít, cho dù người không biết, hỏi một chút những người chung quanh, cũng lập tức đều có thể hiểu được.

- Không thể nào, sao bình rượu lại lớn như vậy?

Matsumoto đột nhiên hét to một tiếng, hắn có vẻ có chút không cam lòng, trên mặt còn mang theo chút dữ tợn và phẫn nộ, Lý Dương đột nhiên xuất hiện, làn hắn hoàn toàn rối loạn.

- Ha ha!

Có người đột nhiên phá lên cười, tiếng cười kỳ thật không phải của Lý Dương, cũng không phải Bạch Minh bọn họ, mà là một người da vàng đang đứng vây xem.

Hai người chủ cửa hàng, còn có Lý Dương và Bạch Minh bọn hắn cũng đều mang vẻ tươi cười, thậm chí một vài người ngoại quốc cũng mỉm cười.

Những người không rõ sao lại thế này, nhỏ giọng trao đổi. Người vào chợ đồ cổ, phần lớn là người có một chút hiểu biết đối với văn hóa cổ, mà văn hóa rượu, lại bắt nguồn rất xa, dòng chảy dài, rất nhiều người cũng biết.

Bình rượu vì sao lại lớn như vậy? Vấn đề như vậy, lại cần phải hỏi sao? Rất nhiều người cũng biết, Trung Quốc thời cổ đại đều là rượu tinh khiết sản xuất từ lương thực, giống như rượu gạo, rượu trái cây ... độ cồn rất thấp, không giống hiện tại chưng rượu, cồn rất cao, uống rất dễ dàng say.

Hơn nữa rất nhiều tiểu thuyết quốc nội cũng đã có miêu tả, cổ nhân tửu lượng đều là rất cao.

Tửu lượng khi đó, thật sự không như tiêu chuẩn hiện đại, nếu là rượu để hiện đại, Vô Tòng đừng nói mười tám bát, uống hết ba bát e là cũng say rồi.

Rượu có độ cồn thấp, mọi người đều có thể uống, thông thường bình rượu nhỏ đương nhiên không đủ, cho nên bình rượu đều phải lớn một chút, đây chính là nguyên nhân cái bình này khá lớn.

Nhưng thật sự bình mai này không tính lớn, người Nhật Bản lại hỏi ra vấn đề ngu ngốc như vậy, mới khiến người khác cười ầm lên, lúc này tất cả mọi người đã tin Lý Dương, mà không tin người Nhật này.

- Nói như vậy, cái bình này thật sự là bảo bối đời Kim sao?

Có một người đến tương đối sớm, biết đầu đuôi câu chuyện, đột nhiên hỏi một câu, cái bình này ngay từ đầu là người Nhật Bản muốn mua, nhưng lại nói là giả, lúc sau bị người trẻ tuổi này mua.

Trước khi chàng thanh niên người Trung Quốc này mua, đã có thể nói qua, cái bình này không phải triều Thanh, mà là sớm hơn nữa, đời Kim.

Hiện tại mọi người nếu đã tin Lý Dương, tin rằng hắn không phải thông đồng với chủ cửa hàng, vậy đương nhiên cũng tin lời nhận định của hắn.

Những người đó đều mỉm cười, ánh mắt sáng lên, là bảo bối nhà Kim, vậy giá trị tự nhiên sẽ cao hơn một chút, thực đúng như Lý Dương nói, cái bình này có giá trị trên một vạn đồng Euro.

Nói vậy, Lý Dương thật sự đã kiếm lậu.

Kiểm lậu, vô luận là người trong nước hay là người ngoại quốc, e là không ai không thích, ai cũng hi vọng mình có thể kiếm lậu 1 lần, lúc này đã có mấy người hâm mộ nhìn Lý Dương .

- Đây quả thực là bình mai đời nhà Kim, tôi có thể chứng minh!

Một thanh âm đột nhiên vang lên, mấy vị mặc chế phục và một vị tuổi hơi cao một chút cùng nhau đi tới từ phía ngoài, thấy người lớn tuổi kia, rất nhiều người đều mất tự nhiên tránh chỗ.

- Charles tiên sinh đến rồi!

Charles tiên sinh cũng nói cái bình này nhà Kim, vậy nhất định đúng rồi.

- Không ngờ người trẻ tuổi kia lợi hại như vậy!

Người chung quanh nhỏ giọng nghị luận, Charles chính là người lớn tuổi kia, hắn là sinh ra ở Milan, năm nay hơn năm mươi tuổi.

Hắn đồng thời cũng là một người có danh tiếng trong giới sưu tầm, ở Milan, thậm chí cả Italy đều thực nổi danh, thường xuyên xuất hiện trong tiết mục trên tivi, Italy cũng có tiết mục giám định bảo bối tương tự như quốc nội.

Hắn không phải người của khu chợ này, nhưng ở phố Solane cũng có mấy tài sản của mình.

Hôm nay hắn đi thị sát cửa hàng của mình, đi qua nơi này đúng lúc thấy chuyện này, đi cùng hắn, còn có người quản lý khu chợ trời này, những người này vốn đã muốn xua đuổi đám người kia, khai thông nơi này, nhưng bị Charles ngăn cản.

Cho nên hẳn mới chứng khiến được đoạn cuối câu chuyện.

Hắn xuất hiện, còn nói lời khẳng định, khiến những người chung quanh không còn hoài nghi, du khách ngoại quốc không biết Charles, lặng lẽ hỏi thăm thân phận của hắn, sau đó càng thêm tin lời Lý Dương vừa nói.

Đây chính là chuyên gia quyền uy của Italy, lời của chuyên gia, đương nhiên đáng tin tưởng.

Điều này cũng làm cho càng nhiều người hâm mộ đối với Lý Dương, cũng có một vài người thì có vẻ thực hưng phấn, bọn hắn tận mắt nhìn thấy một quá trình kiểm lậu.

Matsumoto cau mày, hắn không biết Charles, nhưng bên cạnh Charles rõ ràng là nhân viên quản lý nơi này, khiến hắn không thể có hành động thiếu suy nghĩ, đi nói lung tung.

- Bạch Minh tiên sinh, chúng ta lại gặp mặt !

Charles đi vào bên trong, nhìn thoáng qua Lý Dương, sau đó mỉm cười bắt chuyện cùng Bạch Minh.

Hắn và Bạch Minh đã từng quen nhau, Charles từng đến Trung Quốc, Bạch Minh cũng đã tới Italy, là đồng nghiệp, cũng là chuyên gia nổi danh, cùng trao đổi qua lại cũng là bình thường.

Khi hắn chào hỏi Bạch Minh, còn lặng lẽ quan sát Lý Dương.

- Charles tiên sinh, không ngờ lại gặp ông ở chỗ này!

Bạch Minh nhiệt tình ôm Charles một cái, nhìn thấy bộ dáng của hắn, Bạch Minh lại cười to một tiếng, chỉ vào Lý Dương nói:

- Charles tiên sinh, tôi giới thiệu cho ông một chút, vị này chính là đồng nghiệp nước tôi, kiệt xuất nhất cũng là thiên tài tuổi còn trẻ nhất, Lý Dương!

Câu nói sau cùng của Bạch Minh khá nhỏ, người nghe được người kỳ thật không nhiều lắm.

Về mặt Charles rõ ràng có chuyển biến, tựa hồ còn mang theo chút kích động.

- Thật là ngài, Lý tiên sinh...

- Charles tiên sinh, có lời gì chúng ta nói sau, được không?

Charles nói còn chưa xong, đã bị Bạch Minh cắt đứt, sau chuyện Lý Dương ở Hàn Quốc bị tập kích, những người bên cạnh hắn đều theo bản năng tăng cường che chở cho hắn hơn.

Bạch Minh không muốn Charles lại làm lộ thân phận Lý Dương.

- Được, không thành vấn đề, các vị, mời!

Charles có vẻ hơi kinh ngạc, nhưng hắn cũng không còn hỏi thêm, đành mời Bạch Minh bọn họ đi cùng hắn.

Phố Solane này còn có cửa hàng của hắn, mấy cửa hàng quy mô không nhỏ, hiện tại đúng lúc có thể mời Lý Dương bọn họ qua.

Charles là chuyên gia nổi tiếng Italy, địa vị cũng tương đương Bạch Minh ở quốc nội, nhưng hắn không tham gia đại hội giám bảo ở Canada lần trước, cũng chưa từng gặp Lý Dương.

Nhưng tên Lý Dương, hắn liên tiếp nghe nói, còn nhìn một số băng ghi hình của đại hội giám bảo Canada.

Vừa rồi ở bên ngoài, hắn đã hoài nghi thân phận Lý Dương, lời nói của Bạch Minh đã chứng thực suy đoán của hắn trước đó, cho nên hắn mới nói như vậy.

Lý Dương hiện giờ không chỉ nổi danh quốc nội, trên thế giới cũng có được danh tiếng rất cao, hắn và Hawes, anh em Jose tung hoành ở đại hội giám bảo, càng làm cho rất nhiều đồng nghiệp nói không dứt.

Lần này, những bảo bối ở đại hội giám định bảo bối xuất hiện, Charles cẩn thận xem xét qua, chính hắn suy tính và cũng phát hiện ra nếu như hắn đi tham gia đại hội, cũng không chắc đã giám định đúng toàn bộ bảo bối .

Điều này cũng làm cho hắn càng thêm bội phục đối với Lý Dương, Hawes mấy người.

Chính là bởi vì như thế, sau khi xác định được thân phận Lý Dương, hắn mới có vẻ kích động.

- Chờ một chút!

Lý Dương bọn họ vừa đi hai bước, người tên Matsumoto lại gọi lại, sau khi hắn gọi Lý Dương lại, hắn liền quay người lại, nói với ông chủ cửa hàng:

- Ông chủ Vương, tôi nhớ là bình mai này tôi nhìn trúng trước, anh nên bán cho tôi mới đúng, bây giờ tôi yêu cầu anh bán nó cho tôi!

Lời của hắn, khiến người chủ cửa hàng lập tức sửng sốt.

Thậm chí ông chủ cửa hàng đang hoài nghi, hắn có nghe lầm hay không. Người Nhật này lại có thể đưa ra một yêu cầu vô lý như vậy, loại người này, da mặt dày không thể so bì được rồi.

- Thật ngại, Matsumoto tiên sinh, ngài đã ném đi rồi, tôi cũng đã bán xong cho vị tiên sinh này rồi!

Ông chủ cửa hàng cố nén lửa giận trong lòng, chậm rãi nói một câu, một số người cũng bắt đầu chỉ trỏ vào Matsumoto, đặc biệt là những người đến sớm, trong mắt đều mang theo chút khinh thường.

Ngay từ đầu đã nói đồ người ta là giả, không cần, đến giờ biết là thật, lại yêu cầu ông chủ bán cho hắn, thật không biết hắn đang nghĩ như thế nào.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1149. Chương 1145: Phố Solane

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Nhưng lúc trước anh muốn bán cho tôi mà!

Matsumoto có vẻ không bỏ qua, nhìn chăm chăm vào ông chủ cửa hàng kia, trong mắt của hắn còn mang theo chút chán nản và hối hận.

Đồ sứ này, đúng là ngay từ đầu chủ cửa hàng muốn bán cho hắn, hôm nay hắn tới, nói không cần tranh, muốn xem một vài đồ sứ, ông chủ cửa hàng biết thực lực khách hàng này, liền lấy ra ngoài mấy món đồ không tồi, trong đó có bình mai này.

Có điều hôm nay hắn tới không có ý mua đồ, căn bản chính là tìm đến gây chuyện, thấy cái bình kia có chút cổ quái, hàn huyên với ông chủ cửa hàng một chút, cuối cùng nói cái bình mai này là hàng giả.

Nhưng lúc trước, thật sự hắn đã hỏi giá ông chủ cửa hàng.

Đáng tiếc chính là, khi đó, trong óc hắn chỉ là muốn làm khó chủ cửa hàng, không ngờ đồ vật lại là thật, càng không nghĩ sẽ là đại lộ, kết quả khiến lần đại lộ này lọt khỏi tay của hắn.

Lúc này, hắn cũng tin những lời Lý Dương nói phía trước, trong lòng không biết đang hối hận đến cỡ nào.

Nếu ngay từ đầu hắn liền mua, bình mai này liền trở thành của hắn, ít nhất có thể không công kiếm cả vạn đồng Euro, nói như vậy, lần này hành trình tới Italy của hắn là miễn phí.

Đáng tiếc tất cả chuyện này đều bị cái tên thanh niên đáng chết kia phá hủy.

Trong lòng Matsumoto không ngừng thầm oán trách ông chủ cửa hàng và Lý Dương, hoàn toàn không nghĩ tới, hắn vốn là đến đây với tâm tư quấy rối, cho dù không có Lý Dương, hắn cũng không thể mua được cái bình này, kiếm lậu càng không có khả năng rơi vào trong tay hắn.

Nhưng bây giờ nói gì cũng vô ích, người ích kỷ như hắn sẽ không nghĩ vấn đề của mình, chỉ biết nghĩ người khác có lỗi với mình.

Một người mua được gì đó, không có giá trị cao như mình tưởng tượng, đều chạy tới cố ý gây phiền toái cho người khác, tâm tính đã có vấn đề, không gì là hấn không làm được.

- Matsumoto tiên sinh, nói này có quy củ, ngài đã nói từ bỏ, vị tiên sinh kia cũng chỉ hỏi mua khi ngài không cần, hiện tại giao dịch đã hoàn thành rồi!

Ông chủ cửa hàng cũng có chút không quan tâm thái độ người Nhật Bản kia, lại chậm rãi nói một câu, đặc biệt nhấn mạnh câu cuối cùng.

Lần này bị người ta kiểm lậu, chủ cửa hàng cũng không nghĩ nhiều, chuyện cửa hàng đồ cổ bán lậu là chuyện rất bình thường, bọn hấn mở như vậy điểm, sớm đã có chuẩn bị tâm lý như vậy.

Hơn nữa, lúc trước thái độ người Nhật Bản này cũng có vẻ không muốn mua.

- Tôi chưa nói là không cần, là anh bán không hợp quy củ, là anh phá hủy quy củ, tôi sẽ kiện anh!

Matsumoto thoát nhìn thực phần nộ, đáng tiếc lúc này người chung quanh không còn có chút đồng tình đối với lời của hấn.

Rất nhiều người, cũng đều xem thường hấn, đặc biệt những người biết chuyện phát sinh từ đầu, bọn họ đều chính tai nghe thấy người này nói không mua thứ đồ này, sau đó chủ cửa hàng mới bán bảo bối cho người khác.

Trùng mắt nói lời bịa đặt, lại làm chuyện mà không thừa nhận, bộ dáng của hấn cũng làm cho mọi người hoàn toàn thấy rõ bản chất hấn.

Nhưng những người dân tộc này, có lẽ có rất nhiều người đều là như vậy, ngay cả thị trưởng cũng có thể làm như vậy, lại càng không cần phải nói dân chúng bình thường.

- Anh quản lý, tôi có thể làm chứng, vị tiên sinh này lúc trước thực sự đã từ bỏ, sau đó chủ quán mới một lần nữa bán nó đi, vị tiên sinh tuổi trẻ kia từng chủ động hỏi qua!

Một người Italy bản địa, thật sự nhìn không vào mắt người Nhật Bản này, đứng ra đi tới chỗ người quản lý nói một câu, nói xong, hấn còn chỉ vào Lý Dương.

- Tôi cũng có thể làm chứng!

- Tôi cũng vậy!

Vài giây đồng hồ sau, lại có hai người đứng ra, chủ cửa hàng có chút giật mình, đồng thời cũng có chút cảm động.

- Tôi nhớ rằng, từng góc khu chợ đều có máy theo dõi, anh quản lý, các anh có thể điều người đến phòng ghi hình, là có thể chứng minh mọi người nói đúng!

Lại có một người đứng dậy, sắc mặt người Nhật Bản biến thành xanh mét, hấn không ngờ, sau khi mình đưa ra yêu cầu này sẽ có nhiều người như vậy đứng ra làm chứng giúp chủ cửa hàng.

Ý đồ của hấn, kỳ thật cũng không phải bắt chủ quán đem món đồ sứ từ trong tay Lý Dương về bán lại cho hấn, hấn coi như tiếp tục điên cuồng, cũng biết đây là điều không có khả năng.

Hấn chỉ là muốn xem xem, có thể từ tay chủ quán kiếm chút bồi thường, bù lại tổn thất hay không.

Không mua được cái bình mai này, không kiếm được mấy vạn đồng Euro này, hấn cũng tự cho là tổn thất của mình, loại người có tâm tính này, coi như là hiếm thấy.

- Vị tiên sinh này, nếu ngài muốn kiện, chúng ta cùng đi phòng ghi hình xem một chút video theo dõi, nếu ngài nói đúng, chúng tôi sẽ biết xử lý, nhưng nếu ngài vu cáo, chúng tôi cũng nên xử phạt!

Một người quản lý đi tới, nhìn dáng vẻ có lẽ là đội trưởng, nói với Matsumoto một câu.

- Hừ!

Matsumoto quay đầu lại hừ lạnh một tiếng, mắt nhìn mọi người chung quanh, cũng không thèm trả lời người quản lý, lập tức bỏ đi.

Có video mà hấn còn dám kiện? Vậy thật sự thành vu cáo, cho dù vu cáo bị phạt cái gì hay là không bị phạt, biết có máy ghi hình, Matsumoto căn bản sẽ không dám cùng đi với bọn họ.

Có máy theo dõi, còn đi xem lại, vậy thì thật là tự rước lấy nhục .

Khóe miệng Lưu Cương dần dần nhếch lên, trong mắt hiện lên ánh sáng.

Hắn lặng lẽ nháy mắt với người khác mà không ai biết, sau đó, lẳng lặng đứng ở bên người Lý Dương như cũ.

Cách đó không xa Mã Lương thì cười cười, nhỏ giọng nói vài câu bên tai đồng nghiệp, chính hấn thì đi theo phía sau mấy người Nhật Bản kia.

Mười mấy phút sau, đồn công an gần đó nhận được báo nguy, có ba người Nhật Bản bị tập kích, trong đó một người bị thảm nhất, bị đánh đầu đầy thương tích, hai con mắt đều biến thành mắt con gấu trúc.

Bởi vì người bị tập kích chính là người ngoại quốc, đồn công an không dám coi nhẹ, rất nhanh tiến hành điều tra.

Kết quả điều tra làm cho bọn họ thực giật mình, ba người Nhật Bản, đều nói bị cùng là một người đánh, nhưng miêu tả đối tượng đánh lại không giống nhau, một người nói người đó cao gầy và mặc đồ đen, một người thì nói là trung niên mặc áo gió màu vàng.

Cuối cùng, một người nói là người nọ mặc áo sơmi, tuổi còn trẻ và béo.

Ba người, ba miêu tả, tất cả lại đều khẳng định mình không nhìn lầm, cũng đều nói người đánh bọn họ chỉ là một người, khiến vụ án này rơi vào bế tắc.

Sau khi lặp lại câu hỏi vẫn là kết quả này, đồn công an dứt khoát đem bọn họ đưa đến bệnh viện, tiến hành kiểm tra phương diện tinh thần.

Cuối cùng, tinh thần ba người cũng không có vấn đề gì, đáng tiếc có chuyện như vậy, thời gian cũng chỉ được nửa tháng, sau đó bọn hấn tức thì bị điều về về nước, lý do là gây trở ngại, đùa giỡn công vụ.

Mãi cho đến cuối cùng, ba người vẫn kiên trì ý kiến.

Chuyện này, thật lâu sau Lý Dương mới biết được, sau khi Lý Dương biết thì cười đến đau cả bụng, Mã Lương là bộ đội đặc chủng, hấn có kỹ năng của bộ đội đặc chủng chính là thôi miên.

Ba người Nhật Bản bị tập kích, trong tình hình đó, hấn dùng vài đạo cụ có thể tạo ra hiệu quả này, ba người Nhật Bản đáng thương này về nước lập tức tách ra, ba người ai cũng không tin ai, vốn tới đây kết bằng hữu tốt, cuối cùng biến thành kẻ thù.

Nguyên nhân chính là họ kể chuyện không thống nhất, ba người đều tin tưởng mình, nghi đối phương cố ý quấy rối.

Nhưng những điều này sau này hãy nói , lúc này Lý Dương đang cùng Bạch Minh đi xuyên qua cái hẻm nhỏ này, chính thức đi vào phố Solane.

Đi chừng 6-7 phút, sau khi từ một ngõ hẻm nhỏ đi ra, cảnh tượng trước mắt biến đổi mạnh, một con phố tràn ngập phong cách cổ xưa, xa hoa rộng mở đột nhiên hiện ra trước mắt Lý Dương.

Con đường này rất rộng, ít nhất là 8 làn xe chạy, hai bên đường còn có đèn đường cùng với bồn hoa cổ kính, kiến trúc hai bên toàn bộ là phong cách truyền thống Châu Âu.

Người không biết nơi này, còn tưởng rằng mới vượt thời gian.

Phố Solane dài chừng 8km, khoảng cách này không tính đặc biệt dài, hai bên đường đầy cửa hàng to nhỏ, có gần ngàn nhà, những cửa hàng này, có tám phần hơn đều có quan hệ với đồ cổ.

Cho dù không bán đồ cổ, bên trong cũng sẽ trưng bày một ít đồ mang phong cách cổ xưa, đây cũng là một loại văn hóa nơi này.

Phố Solane như hiện nay, hai bên cũng bị mất đầu phố, tất cả đều bị các tòa kiến trúc ngăn chặn, muốn vào phố này, chỉ có thể thông qua ngõ tắt nhỏ bên trong.

Tại cái hẻm nhỏ này, còn có sáu khu chợ trời nhỏ giống như vừa rồi Lý Dương đi qua, đã hình thành văn hóa độc đáo của Solane.

- Mỗi thứ ở đây đều được bảo tồn dựa theo nguyên bản, những đèn đường này, mỗi một cái đều đã hơn một trăm năm lịch sử, đã trải qua vài cuộc chiến tranh, con phố này có thể bảo tồn được như vậy, đúng là không dễ!

Đi đến đường lớn, Bạch Minh nhẹ giọng nói một câu, trên mặt còn có chút xúc động.

Mỗi lần đến nơi đây, trong lòng hẳn đều có chút phức tạp.

Phố Solane là một phố kinh doanh đồ cổ nổi tiếng, nhưng từng thương hộ nơi này, mỗi người đều có ý thức bảo hộ đối với nơi này, nguyên tắc thứ nhất buôn bán ở trong này chính là, không được phá hoại văn vật nơi này.

Ở đây, bạn gây nên một chút hư hỏng, đều bị mọi người kỳ thị, thậm chí bị đuổi ra khỏi phố, không cho bạn kinh doanh ở đây, thương hội có quyền này.

So sánh với bảo hộ văn hóa đồ cổ ở nước ngoài, quốc nội có vẻ quá sơ sài.

Những thứ không nói đâu xa, cũng cùng thời điểm lịch sử như Lưu Ly Hán, về phương diện bảo hộ văn hóa không thể so sánh với nơi này. Đừng nói đèn đường một trăm năm, hiện tại ở Lưu Ly Hán, thứ đồ trên một trăm năm lịch sử dám bày trước mặt công chúng, chỉ sợ cũng chỉ có tảng đá và gạch vụn.

Ngoài Lưu Ly Hán, rất nhiều địa điểm cổ nổi danh cũng tương tự, có chỗ đã trở thành nơi chính phủ địa phương kiếm tiền, căn bản không còn ý nghĩa nguyên bản.

Thậm chí vài chỗ, vì phát triển kinh tế, đã trực tiếp phá hủy một vài địa điểm lịch sử văn hóa đã lâu đời, cải tạo thành khu buôn bán hiện đại hoá.

Những nơi trực tiếp bị phá hủy như vậy, càng làm cho mọi người thương tiếc.

Không thể không nói, trên phương diện bảo hộ văn hóa, người Trung Quốc làm quá không thỏa đáng, quả thật không bằng những quốc gia phương Tây này, đây là một sự thật, một sự thật không thể phủ nhận.

- Lý Dương tiên sinh, Bạch Minh tiên sinh, bên này, mời!

Charles nhẹ nhàng khom người, nói một câu với Lý Dương và Bạch Minh, điều này cũng làm cho Bạch Minh thu hồi xúc động trong lòng.

Sau khi Charles biết thân phận Lý Dương, vẫn luôn duy trì tôn trọng rất lớn đối với Lý Dương, bộ dáng của hắn đối với Lý Dương có vẻ coi trọng hơn Bạch Minh.

Điểm ấy Bạch Minh đương nhiên có thể thấy, nhưng cũng không đặc biệt để ý.

Rất nhiều người ngoại quốc đều rất thực tế, Lý Dương là chuyên gia đứng đầu thế giới, còn hắn, trên thế giới chỉ là chuyên gia bình thường, địa vị xếp xa tít cuối, thái độ người ta có khác cũng là bình thường.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1150. Chương 1146: Đồ Sứ Màu Giá Hai Ngàn Vạn

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Những hoa văn điêu khắc này, đều là thế kỷ mười tám phải không?

Mới vừa đi vài bước, Lý Dương đột nhiên ngồi xổm xuống, chỉ vào những điêu khắc trên những bồn hoa ven đường, nhỏ giọng hỏi.

Những nét điêu khắc kia vừa nhìn cũng biết rất có niên đại, điêu khắc nghệ thuật nước ngoài gần đây Lý Dương cũng có nghiên cứu qua, những điêu khắc này rõ ràng là đặc điểm của Châu Âu từ thế kỷ mười tám.

- Đúng, toàn bộ điêu khắc trên đường này đều có một chút lịch sử, nhưng lúc trước cũng từng bị phá hỏng, không thể bảo trì hoàn toàn!

Charles khẽ gật đầu, mang theo chút kiêu ngạo, lại tựa hồ có chút thương tiếc, từ điểm đó cũng có thể thấy được, bảo vệ nơi này đã xâm nhập vào đến trong lòng mỗi người.

Lý Dương cùng Bạch Minh đều đưa mắt cho nhau, cuối cùng cùng nhau gật đầu.

Người Italy bảo hộ đồ cổ, quả thật mạnh hơn nhiều nếu so với quốc nội, một phố buôn bán, kỳ thật đã khiến cho bọn họ nhìn ra rất nhiều vấn đề.

Trong lòng Bạch Minh thầm cảm thán, Lý Dương thì nghĩ sau này nên thông báo tuyển dụng và đào tạo nhân viên bảo tàng của mình như thế nào.

Nếu bọn họ cũng có thể làm giống mọi người ở đây, yêu thích từ đáy lòng mà bảo vệ toàn bộ văn vật, quản lý bảo tàng sẽ trở nên nhẹ nhàng, tuyệt đối không xuất hiện chuyện như ở viện bảo tàng Cố Cung.

- Lý Dương tiên sinh, đây chính là cửa hàng của tôi!

Mấy phút đồng hồ sau, Charles đứng ở trước một cửa hàng có chút phong cách Đông Phương, mỉm cười nói một câu.

Charles ở trong này tổng cộng có ba cửa hàng, không cùng khu vực, cũng không cùng tên, hai cửa hàng khác đều tiêu thụ đồ cổ Châu Âu là chính, chỉ có một cửa hàng này chuyên về đồ cổ Đông Phương.

Cho nên hẳn trực tiếp dẫn Lý Dương và Bạch Minh đến nơi này.

- Charles tiên sinh, có phải lại có bảo bối tốt hay không?

Bạch Minh cười, hỏi một câu, cửa hàng này hẳn đã tới một lần, đồ vật bên trong rất tốt.

Có người nói qua, đại bộ phận văn vật Trung Quốc đều truyền lưu ở nước ngoài, bảo bối cấp cao một chút ở nước ngoài càng nhiều, điểm ấy cũng không phải giả, Trung Quốc trên trăm năm suy tàn, khiến Tây Phương ngang ngược bắt người cướp của và rất nhiều bảo bối từ Trung Quốc đi.

Những bảo bối này, có một số được xếp vào bảo tàng quốc gia khác, nhưng đa phần là truyền lưu trong tay tư nhân.

Ở nước ngoài, có đôi khi mua đồ tinh phẩm, so với quốc nội còn tiện lợi và đơn giản hơn, đây là một sự thật, một sự thật làm cho người ta thực bất đắc dĩ và đau lòng.

- Hai vị, vào xem sẽ biết!

Charles mỉm cười, có vẻ rất tự tin, bày ra lễ nghi quý tộc Châu Âu, Lý Dương cùng Bạch Minh lại nhìn nhau, cùng nhau vào bên trong.

Cửa hàng này không coi là nhỏ, bên ngoài đề biển hiệu Anh ngữ, ý là Đông Phương Chi Châu, từ biển hiệu cũng có thể thấy được nơi này mang đậm nét văn hóa Đông Phương.

Nhưng cũng không phải toàn bộ, nơi này còn có một phần các tác phẩm tranh của Châu Âu, xếp cùng khu thư pháp, tranh chữ của Trung Quốc.

Mặt khác còn có một số đồ lưu niệm cổ Châu Âu, chiếm diện tích không lớn lắm, nhưng xếp xen ở đây rất vui mắt.

Charles dù sao cũng là người Châu Âu, hẳn không có ý đặc biệt đi kinh doanh đồ cổ Đông Phương.

- Đồ sứ Dệt Kim Màu?

Bạch Minh nhìn lướt qua, sau khi nhìn thấy khu đồ sứ, lập tức lặng đi một chút.

Trên một kệ hàng, bày đặt rất nhiều đồ sứ hình dạng bất đồng, nhưng có màu sắc rực rỡ đặc thù, Lý Dương cũng chú ý tới những đồ sứ này, trong mắt cũng mang theo chút kinh ngạc.

Lý Dương và Bạch Minh đều không tự chủ đi lên phía trước hai bước, cùng bước đến khu đồ sứ bên này.

Trên mặt Charles thì hiện lên vẻ đặc ý, những đồ sứ màu này, hẳn mới mua về không lâu, khi nhìn thấy Bạch Minh, hẳn cũng đã dự đoán được, những đồ sứ màu này nhất định sẽ làm cho bọn họ kinh ngạc.

Đồ sứ Dệt kim màu, còn gọi là đồ sứ màu Quảng Đông, đồ sứ màu Nghiễm Châu.

Nhưng hiện nay người ta gọi nó với cái tên ngắn gọn lại dễ nhớ, đó là Quảng Màu.

Quảng Màu bắt nguồn từ đời Minh Nghiễm Châu, có ba màu, nhưng chân chính thành hình là ở thời Khang Hi nhà Thanh, lúc sau ở thời Ung Chính, Càn Long đều phát triển rất mạnh, nhưng phát triển quy mô lớn chính là cuối nhà Thanh.

Hơn nữa, Quảng Màu ở quốc nội danh tiếng cũng không phải đặc biệt vang, kém xa phần màu và men nguyên màu.

Điểm này, thuần túy là bởi vì nguyên nhân lịch sử.

Đơn giản mà nói, Quảng Màu chính là đồ sứ đặc biệt dùng để xuất khẩu, bán cho người ngoại quốc, năm 1684, cũng chính là năm Khang Hi thứ hai mươi ba, sau khi xóa lệnh cấm biển, lượng lớn thương nhân nước ngoài tràn vào Nghiễm Châu.

Lúc ấy những thứ được người ngoại quốc thích nhất chính là lá trà, đồ sứ và tơ lụa.

Quảng Màu, chính là đồ sứ trong đó, là đồ sứ trấn Cảnh Đức nung xong, vận chuyển đến Nghiễm Châu, sau đó nhân công bên này nhuộm màu, sau đó lại vận chuyển lên thuyền, cho bọn họ kéo về quốc gia của mình tiêu thụ.

Do sử dụng xuất khẩu, thông thường đều cần chọn phối đồ sứ tốt, cho nên đồ sứ Quảng Màu thông thường đều đạt quy định, so với một số đồ sứ màu quốc nội còn tốt hơn.

Quảng Màu là một loại hàng hóa mậu dịch, hơn nữa chủ yếu là xuất khẩu, tồn tại đến nay cũng nhiều.

Bất quá đại bộ phận đều là Quảng Màu cuối đời nhà Thanh. Thời Khang Hi, Càn Long tương đối ít thấy, khi đó mậu dịch, còn có người cầm súng đạn uy hiếp, ta muốn bao nhiêu người phải sản xuất cho ta bấy nhiêu.

Khi đó bán bao nhiêu, còn là tự chúng ta định đoạt.

Hơn nữa còn chưa đạt được công nghệ đỉnh cao, cũng tạo thành giá cả Quảng Màu thời Khang Hy, Càn Long, so với cuối nhà Thanh cao hơn không ít.

Đồ sứ Quảng Màu của Charles nơi này, hình thức đa dạng, số lượng cũng không ít, ước chừng mấy chục món.

Càng khó được chính là, những Quảng Màu này có từ Khang Hi đến cuối nhà Thanh thậm chí cả Dân Quốc, từng thời kì đều có, không khác một triển lãm Quảng Màu quy mô nhỏ.

Trong đó, để cho Lý Dương và Bạch Minh giật mình, vẫn là một số bộ bát lớn hoa văn bốn mùa.

Bốn cái bát lớn, đặt ở vị trí bắt mắt nhất, tất cả đều là tinh phẩm thời kì Càn Long, tinh phẩm, bát lớn như vậy ở quốc nội đã là rất hiếm thấy, lại càng không cần nói xuất hiện trọn bộ.

Chỉ riêng bốn cái bát lớn này, giá trị cũng trên ngàn vạn.

- Charles, những thứ này là từ đâu mà ra?

Bạch Minh chỉ vào đồ sứ Quảng Màu trước mặt, tròng mắt hỏi một câu, Charles mỉm cười, tựa hồ rất thỏa mãn đối với thái độ của Bạch Minh.

- Trong nhà một lão bằng hữu của tôi, thấy ông ta có một một lượng đồ sứ lớn như vậy, tôi bảo ông ta để cho tôi một bộ phận, thế nào, tạm được chứ?

- Tạm được, há lại chỉ là tạm được, tôi thấy mà ghen tỵ đổ mắt đây!

Trắng Minh vĩnh miệng, nói một câu rất khó chịu.

Trên mặt của hắn, rõ ràng biểu hiện hâm mộ và ghen tị, nếu là người xa lạ, nhất định sẽ khinh thường hắn, nhưng Charles và hắn coi như là người quen cũ, biết tính tình của hắn, nên chỉ phá lên cười.

Charles đắc ý, khiến Bạch Minh càng thêm ghen tỵ.

Bộ đồ sứ hoàn chỉnh, Khang Hi, Càn Long, Gia Khánh, Quang Tự cho đến cuối nhà Thanh và Dân Quốc, chỉ là một hai món thì còn dễ dàng, toàn bộ từng thời kì đều có, thật không dễ dàng chút nào.

- Charles tiên sinh, ngài bày ở chỗ này, hắn là muốn bán?

Lý Dương vẫn không nói gì, đột nhiên hỏi một câu, Bạch Minh và Charles đều quay đầu, kinh ngạc nhìn hắn.

- Đúng, những thứ này đều là để bán, không phải hàng trưng bày không bán!

Charles tiên sinh có chút giật mình, nhưng phản ứng lại cũng không chậm, lập tức nói một câu.

- Một khi đã như vậy, Charles tiên sinh ngài nói cái giá đi?

Lý Dương mỉm cười gật đầu, Bạch Minh thì có vẻ cực kỳ kinh ngạc.

Hắn thật ra cũng biết, Lý Dương thông thường rất ít khi mua đồ của người khác, hắn sưu tầm được phần lớn là kiếm lậu mà có, niềm vui lớn nhất của Lý Dương chính là kiếm lậu.

Lý Dương liên tục hai năm là Kiểm Lậu Vương quốc nội, dựa theo thành tích của hắn bây giờ, lại thêm thành tích sau lần đại hội chuyên gia thế giới, Kiểm Lậu Vương vẫn không thể thuộc về người khác.

Trong ấn tượng của Bạch Minh, Lý Dương từ trước đến nay đều là kiếm lậu, rất ít đi dùng tiền đi mua đồ.

Trước mắt, những đồ sứ Quảng Màu này, không thể nào là kiếm lậu, Charles khẳng định biết giá trị của chúng, hơn nữa đồ sứ Quảng Màu ở nước ngoài còn đắt hơn so với quốc nội, Lý Dương muốn mua nhất định là cần dùng nhiều tiền.

Đây mới là nguyên nhân khiến hắn giật mình.

- Ngài cần món đồ nào?

Ánh mắt Charles thoáng đảo một vòng, trên mặt nụ cười càng tăng lên, trực tiếp hỏi một câu.

- Toàn bộ!

- Toàn bộ?

Trên mặt Charles lộ ra kinh ngạc, hắn ở đây có thể có hơn bốn mươi đồ sứ Quảng Màu, cộng vào giá trị cũng không thấp.

- Đúng, tất cả những thứ này tôi đều muốn, Charles tiên sinh, cho giá ưu đãi đi!

Lý Dương cười gật đầu, hắn muốn mở bảo tàng, cần rất nhiều đồ triển lãm, đồ sứ nhiều thời kỳ giống như vậy cũng không dễ dàng thấy được một lần.

Có những đồ sứ này, hắn có thể bày riêng ra một khu chuyên đồ sứ Quảng Màu, để cho càng nhiều người được thưởng thức đồ sứ Quảng Màu qua mỗi thời kì.

Cũng có thể để cho người yêu thích sưu tầm càng có so sánh trực quan hơn, mỗi món đồ sứ Quảng Màu của một thời kì được đặt một chỗ, ý nghĩa giáo dục hơn nhiều so với đặt riêng từng thời kì, cũng có thể để cho những người nhìn qua nhớ rõ hơn, càng thêm khắc sâu.

Những ý nghĩ này của Lý Dương, Bạch Minh cũng không biết, cho nên mới có vẻ rất kinh ngạc.

- Lý tiên sinh, nếu ngài cần toàn bộ, tôi cho ngài giá cả ưu đãi nhất, những đồ sứ này, mua toàn bộ thì giá hai ngàn năm trăm vạn đồng Euro, tôi giảm giá cho ngài tám phần trăm, hai ngàn vạn, ngài thấy thế nào?

Suy nghĩ một hồi, Charles mới nhẹ giọng nói một câu.

Trọn bộ đồ sứ, hai trăm vạn đồng Euro, tương đương hai nghìn vạn nhân dân tệ, này giá cả không tính cao, chèn bốn cái bát lớn đã đáng giá một ngàn vạn.

Charles ra giá coi như có thành ý, Lý Dương thầm tính trong lòng, yên lặng gật đầu.

Hắn lại nhìn Bạch Minh, trên mặt Bạch Minh lại có chút bất đắc dĩ.

May mắn Charles không đòi hai ngàn năm trăm vạn, giá cả này thật sự làm cho người ta u sầu, Charles biết một chút về văn vật Trung Quốc, nhưng về chuyện gìn giữ văn hóa này hắn cũng không rõ ràng .

Hai ngàn vạn, là con số không ít người Trung Quốc muốn tránh né.

- Hai ngàn vạn, không thành vấn đề, chúng ta tiến hành giao dịch đi!

Lý Dương trực tiếp xuất ra tờ chi phiếu, hắn có tài khoản tại ngân hàng Thụy Sĩ, bên trong đã gửi khá nhiều tiền, rút hai ngàn vạn đồng Euro cũng không có vấn đề gì.

Mua được đồ sứ, tâm trạng Lý Dương thật tốt, năng lực đặc thù mất tự nhiên mở ra.

Dưới năng lực đặc thù, những đồ sứ này có vẻ trực quan hơn, chỉ nhìn thoáng qua, chân mày Lý Dương đột nhiên nhăn lại, ánh mắt nhẹ nhàng phiêu diêu về phía sau, dừng lại ở một bức tranh.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1151. Chương 1147: Bữa Tiệc Cuối Cùng- Jesu Và Mười Hai Môn Đồ

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Lô đồ gốm màu này thực sự không tồi.

Hai mươi triệu mua được, không thể là trúng lớn, nhưng cũng tuyệt đối không đắt, hơn nữa mua lô đồ gốm này, trong lòng Lý Dương không có bất kỳ suy nghĩ không thoải mái khác.

Những đồ gốm này, chính là hàng hóa thương nhân phương Tây năm đó từ trong nước nhập khẩu đi, là hàng hóa giao dịch xuất đi, cũng là một chứng cứ văn minh Trung Hoa với thế giới.

Đồ gốm như vậy, mất thêm nhiều tiền nữa để mua cũng bình thường, vì đây là thứ đồ người ta năm đó chân chính mua từ người, là hàng hóa giao dịch xuất đi bình thường, giống như các hàng hóa hiện nay xuất khẩu ra nước ngoài.

Tác phẩm nghệ thuật như thế về bản chất hoàn toàn khác hẳn các bảo vật bị cướp giật đi.

Bản chất không giống nhau, mua được cũng có vẻ thoải mái rất nhiều.

Thu được lô đồ gốm này, tâm lý cũng hoàn toàn thoải mái, Lý Dương dứt khoát trực tiếp thi triển năng lực đặc biệt.

Trước đây, Lý Dương luôn luôn không sử dụng năng lực đặc biệt, các đồ gốm sứ không cần dùng năng lực đặc biệt để tiến hành nghiệm chứng, mắt thường cũng có thể nhìn ra thật giả, như trình độ của Lý Dương hiện nay, cho dù không có năng lực đặc biệt cũng không đứng sau Bạch Minh.

Hình ảnh lập thể mở ra, tất cả mọi thứ trong phạm vi 50m đều được chụp vào bên trong.

Cửa tiệm chỉ dài khoảng hai mươi mét, rộng hơn 10m, đây còn là diện tích xây dựng, tuy nhiên diện tích như thế ở phố lớn Solane cũng không nhỏ.

Trong 50 m, toàn bộ cửa tiệm của Charles đều bị chụp vào trong đó, bao gồm mấy cửa hàng xung quanh.

Trong hình ảnh có rất nhiều đồ đều mang theo vòng sáng nhiều tầng, thậm chí có những đồ vòng sáng màu vàng đậm và màu cam, tỏ rõ các đồ này thực sự có một lịch sử nhất định, là đồ cổ thực sự.

Cửa hàng trên phố lớn Solane, rất nhiều đồ còn có bảo đảm.

Chỉ lướt qua, Lý Dương như vô ý thức, chuẩn bị quét sạch các đồ khác, chăm chú đi thưởng thức hơn bốn mươi đồ gốm màu trước mắt này.

Công ty đấu giá Lợi Đạt trên lĩnh vực đấu giá đồ gốm sứ, có bình gốm tám cạnh thời Ung Chính đã bán một triệu hai, còn là ở Bắc Kinh đấu giá, đồ gốm này chính Lý Xán đích thân lấy ra để khoe với Lý Dương.

Sau đó Lý Dương đến công ty đấu giá từng thấy hai đồ gốm màu cuối đời Thanh, các thời kì đều giống như trước mắt đều có đồ gốm màu, lần này hẳn thực sự lần đầu tiên nhìn thấy.

Cho nên hẳn mới mở hình ảnh lập thể, muốn cố gắng thưởng thức một lúc.

Chính trong tích tắc khép năng lực đặc biệt đó, một bức tranh sơn dầu nước ngoài thế kỷ XVII trên tủ thư họa đã làm cho Lý Dương chú ý.

Bức tranh sơn dầu này thuộc thế kỷ XVII, nhưng thế kỷ XIX lần nữa được chỉnh sửa, lúc chỉnh sửa vẫn giữ được phong cách thế kỷ XVII.

Tuy nhiên, điều đó không phải là trọng điểm, thực sự hấp dẫn Lý Dương, là bức tranh sơn dầu khác kẹp giấu trong bức họa này.

Bức họa được che giấu, căn cứ vòng sáng để suy luận đại khái là khoảng thời gian cuối thế kỷ XV đến đầu thế kỷ XVI, sếp lại sau mấy lần, bày phẳng bên trong bức họa sơn dầu này.

Tranh giấu tranh, khiến cho Lý Dương vốn ban đầu muốn bỏ qua không tìm nổi quan tâm thêm một lúc.

Chỉ nhìn nhiều hơn một cái, con tim của Lý Dương như đập loạn nhịp, lúc này Lý Dương hoàn toàn không nhìn rõ nội dung cụ thể của bức họa gấp này, nhưng cảm giác đó rất mãnh liệt.

Điều này làm cho lòng mày của hắn không tìm nổi nhủ lại.

Bức tranh gấp xếp, dưới hình ảnh lập thể không thể nhìn rõ nội dung trong bức tranh cần tiến hành phân tích, mới có thể thực sự nhìn được nội dung của bức tranh này.

Lý Dương từ từ quay đầu lại, mắt vẫn như trước đang nhìn lô đồ gốm màu vừa mua được trước mắt, trong đầu nhanh chóng chuyển động, không ngừng phân tích bức họa bị gấp, lần nữa tiến hành tổ hợp trong hình ảnh lập thể.

Tổ hợp càng nhiều, trong lòng Lý Dương càng kinh ngạc sau khi tổ hợp toàn bộ bức họa này, mắt Lý Dương căng lên, hẳn vội vàng cúi đầu xuống, cầm lên một món đồ gốm màu thời Quang Tự, giả bộ thưởng thức kỹ lưỡng.

Lý Dương hẳn là không che giấu được sự kinh ngạc trong nội tâm lúc này.

Đây là một bức tranh, một bức tranh sơn dầu chừng ba bốn m2, không được coi là lớn, tuy nhiên lớn hơn rất nhiều lần so với bức tranh sơn dầu bên ngoài, nếu không thì cũng sẽ không gấp giữ lại bên trong.

Đây đều không phải là trọng điểm.

Đây là bức “ Bữa tiệc cuối cùng- Jesu và 12 môn đồ”.

“ Bữa tiệc cuối cùng- Jesu và 12 môn đồ”, rất nhiều họa sĩ đều vẽ bức tranh này, gần như mỗi một họa sĩ tôn giáo đều vẽ qua bức tranh này, đây là bức tranh tôn giáo đích thực, tuy nhiên, nếu nói người nổi danh nhất của bức tranh này chính là bức tranh của họa sĩ đứng đầu Leona De Vinci.

“ Bữa tiệc cuối cùng- Jesu và 12 môn đồ” của De Vinci dường như trở thành một đại biểu trong đó.

Bức tranh này cũng là bức bích họa của De Vinci, ông trực tiếp vẽ ở trên một vách tường của tu viện Milan, khiến người ta vô cùng tiếc nuối chính là, bức tranh này vì các nguyên nhân chiến loạn và các nguyên nhân khác đã bị hủy hoại rất nhiều, từng được phục chế dài đến tám năm, nhưng cũng khiến người ta không thể vừa lòng.

Nghe nói, bức tranh “ Bữa tiệc cuối cùng- Jesu và 12 môn đồ” sau khi hoàn thành tương đối kinh người, là tác phẩm của tông sư De Vinci, căn bản không phải là tác phẩm của người đời sau có thể phục chế.

Cũng có người nói, bức bích họa này sớm bị người khác đánh cắp rồi, sau đó lưu lại ở chỗ cũ chỉ là tác phẩm mô phỏng, vì có chênh lệch nhất định với bức tranh gốc, cho nên mới không thể tiến hành khôi phục.

Cho dù nói thế nào, bức bích họa này đã biến mất trong tầm mắt của mọi người, hiện nay mọi cái nhìn thấy được, là đã trải qua phục chế rất nhiều, thậm chí nói tác phẩm lần nữa được vẽ lại, đã không còn hàm súc ban đầu.

Lý Dương phân giải, lần nữa tái hợp bức tranh này, chính là “ Bữa tiệc cuối cùng- Jesu và 12 môn đồ”.

Đây nhất định không phải là bức bích họa kia, bích họa quá lớn, vẽ ở trên tường cũng không thể giấu trong một bức tranh sơn dầu nhỏ dài khoảng 30cm.

Bức tranh này không lưu danh, nhưng làm cho Lý Dương cảm thấy không tương đồng.

Mỗi người trong tranh đều vẽ sinh động khác thường, cho dù là dưới hình ảnh lập thể, họ đều như đang sống vậy.

Loại sống động này, có chưa sống động linh tính, cảm thấy căn bản không giống nhau.

Trong lòng Lý Dương hơi suy nghĩ một lúc, hần thử phân chia, đồng thời điều khiển riêng các nhân vật trong tranh, để họ từ từ chuyển động, sau đó, đồng tử của Lý Dương lại tăng lên không ít.

Hình ảnh lập thể, mọi người Lý Dương điều khiển thật sự di chuyển, hỉ nộ ái ố trên mặt đều vô cùng phong phú, tất nhiên, khiến Lý Dương như thật sự ở trong bức họa.

Điều này cũng khiến cho con tim của Lý Dương đập nhanh hơn, cố nén lòng mình, không đi đóng hình ảnh lập thể.

Lúc các nhân vật được hần điều khiển thực sự sống động, Lý Dương theo bản năng muốn đóng năng lực đặc biệt, chỉ là tích tắc đóng lại đó hần tỉnh táo, ngăn mình lại.

“ Bữa tiệc cuối cùng- Jesu và 12 môn đồ”, bức tranh chính là câu chuyện Judas phản bội Jesu, ở Châu Âu câu chuyện này có thể nghe tường tận.

Trong bức tranh có chủ nhân Jesu và mười hai đồ đệ, vẽ mặt của mỗi một môn đồ đều không giống nhau, lúc nhìn chĩnh thể không có gì, Lý Dương điều khiển riêng, khiến cho mỗi người hoạt động, các người này giống như đều đang sống.

Đây mới là nguyên nhân Lý Dương muốn đóng năng lực đặc biệt lại.

Cho dù ai, trông thấy bức họa này, mình có thể điều khiển người bên trong, thậm chí người bên trong như đang sống vậy, chắc phản ứng sẽ cũng gần giống như Lý Dương.

- Lý Dương, mấy cái bát này thực sự không tồi, rất tuyệt!

Bạch Minh đột nhiên nói một câu, Lý Dương đang thưởng thức một món đồ gốm màu vừa mua được, Bạch Minh cũng không rảnh, anh ta chủ yếu còn đang ngắm bốn đồ gốm màu giá trị cao nhất kia, chính là cái bát to thời Càn Long.

- Đúng vậy, đúng vậy, rất không tồi!

Lý Dương đột nhiên tỉnh, ngượng ngùng cười cười, may mà không có ai phát hiện hần không bình thường, đều tưởng rằng hần thực sự đang thưởng thức đồ gốm trước mặt.

Hiện nay Lý Dương so với trước đây tiến bộ không ít.

- Giáo sư Bạch, người nước ngoài trước đây cũng dùng bát to như vậy ăn cơm sao?

Vương Giai Giai cũng đang nhìn mấy cái bát này, nhưng cô đơn thuần là người ngoài ngành, chỉ góp vui, nhìn không ra nội hàm chân chính.

Tuy nhiên, lời nói của cô khiến cho Bạch Minh sững sờ ở đó, ngay cả Lý Dương vừa mới lấy lại tinh thần cũng sững người.

- Ăn, ăn cơm?

Bạch Minh nhẹ nhàng hỏi một câu, mắt còn tròn tròn.

Mày liễu của Vương Giai Giai khê nhú lại, lần nữa hỏi:

- Bát, chẳng phải dùng để ăn cơm sao, đây cũng không giống với các vật tế tự.

Am hiểu của cô đối với đồ gốm có hạn, chỉ biết phân loại lớn, còn cái bát trước mắt này quả thực không nhỏ, so với bát ăn mỳ kéo bình thường ở Lan Châu cũng to hơn rất nhiều, đường kính của bát đều hai ba mươi cm.

Bát tế lễ như thế chắc chắn không thể, cho nên cô mới hỏi như vậy.

Tuy nhiên, dùng bát lớn như vậy ăn cơm, nhất định người ăn nhiều, một bát có thể ăn no, nếu chính Vương Giai Giai dùng, chắc một bát này đủ để cô ăn mười bữa.

- Giai Giai, đây không phải là bát dùng để ăn cơm!

Lý Dương có chút dở khóc dở cười, Bạch Minh nén cười, Lưu Cương đẩy mặt hiểu kỳ, Tiêu Nham đang nhú mày, cẩn thận nhớ lại những điều mình học được, xem xem có thể nhớ ra được tác dụng của bát này.

Còn Charles, lúc này cũng không nghĩ được gì.

Mấy người đều nói tiếng Hán, nói lại rất nhanh, đối với tiếng Hán chỉ hiểu sơ sài, trao đổi với Charles rất khó khăn, điều mà họ nói không thể nghĩ ngờ đó là văn chương.

- Không dùng ăn cơm à?

Mặt Vương Giai Giai lộ vẻ kinh ngạc, trực tiếp hỏi ngược lại, vừa hỏi xong, cô như nghĩ ra điều gì, lại nhanh chóng cúi đầu, trên mặt còn đỏ ửng.

Lý Dương khê cười gật đầu:

- Đúng vậy, thật sự không phải là bát dùng để ăn cơm, đây đây là dụng cụ năm đó các quý tộc Châu Âu dùng để đựng đá, cho nên lớn hơn một chút, trong nước chúng ta có nơi ăn bằng bát lớn này.

Nhưng các cái bát đó đều rất bình thường không có ai dùng bát xa hoa như thế để ăn cơm.

Lý Dương khê khàng giải thích, đầu Vương Giai Giai càng cúi thấp hơn.

Ở vài nơi trong nước như Sơn Tây và Hà Nam, quả thực có thói quen dùng bát to ăn cơm, nhưng đều là nông thôn vùng núi, một lần ăn một bát, không cần đơm thêm, đỡ được phiền phức.

Bát kia đều là các bát chất lượng kém các lò nung nung ra, đừng nói tinh tế ngay cả trực đều không có, chính là dụng cụ nhà bếp thường dùng trong các gia đình dân thường đói khổ.

Người chủ yếu vì sử dụng các loại bát này đều là dân nghèo, vất vả ăn cơm, ăn nhiều, mới dùng bát to như vậy.

Người như vậy, tất nhiên không thể dùng bát xa hoa như vậy được.

Trước khi Lý Dương nói ra, Vương Giai Giai liền dự liệu được kết quả này, cho nên mới cúi đầu, lúc nay mặt cô càng nóng lên, cảm thấy mình thật mất mặt....

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1152. Chương 1148: Đưa Đi Phản Hồi.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Bát này dùng để đá?

Lưu Cương nhỏ tiếng hỏi một câu, bốn cái bát trước mặt, thoát nhìn đều rất xa xỉ xa hoa, không ngờ chỉ dùng để đựng đá.

- Thời đó, chúng có công dụng này.

Lý Dương mỉm cười gật đầu, lại bắt giác hướng nhìn vào bức tranh sơn dầu, bức tranh sơn dầu được giấu trong khiến cho Lý Dương kinh hãi, nhìn không chớp mắt vào nơi đó.

Trong đồng tranh sơn dầu này, biểu hiện của nó quý củ nhất, một chút cũng không nhìn ra đặc biệt.

- Tôi vừa nãy cũng cho rằng là bát dùng ăn cơm đấy, còn đang định nói, lượng cơm của người nước ngoài sao nhiều như vậy.

Lưu Cương gãi gãi đầu, tỏ vẻ có chút ngượng ngùng.

Bạch Minh và Tiêu Nham bọn họ đều cười lên, Charles vẫn ngây người đứng ở đó, hoàn toàn không biết họ nói cái gì.

Bạch Minh thấy thế, vội vàng tiến lên trước dịch nhỏ, Charles cũng cười theo, còn liên tục biểu thị là bình thường, mấy cái bát này rất nhiều lần đều bị hiểu nhầm là đồ dùng ăn cơm.

Có vài tiếng đỡ lời này, Vương Giai Giai cũng ngẩng đầu lên, sắc mặt cũng không đỏ như vậy nữa.

Các đồ gốm màu này, lớn nhất cao 40cm, là cái bát vuông rất đẹp thuộc thời Ung Chính, giá trị của cái bát này cũng trên triệu.

Hơn bốn mươi món đồ, nghe thấy rất nhiều, thật ra giá trị cao thực sự chỉ có bảy tám món như vậy, phần lớn còn lại đều khoảng hai trăm.

Có hai món thời kỳ Dân Quốc, thậm chí trăm ngàn đều không đến.

Thời gian lịch sử không phải là nguyên tố quan trọng nhất ảnh hưởng đến giá trị đồ gốm, nhưng thực sự có ảnh hưởng lớn nhất các đồ gốm màu thời Càn Long, bất kể là bản thân đồ gốm hay các bút vẽ khác đều hơn hẳn đời sau, lại thêm số lượng còn lưu giữ lại ít, giá cả tất nhiên cũng cao hơn.

Công nhân trong tiệm Charles vẫn luôn giúp vận chuyển đồ gốm màu này.

Charles còn gọi điện cho một công ty vận chuyển, để họ vận chuyển lô đồ gốm này đến khách sạn cho Lý Dương, giá trị của lô đồ gốm này không thấp.

Các điều đó đều là tặng miễn phí.

Trong lòng Charles rất vui mừng, cũng rất vui vẻ, quen biết được Lý Dương, còn trực tiếp có được hai cuộc buôn bán lớn hai triệu Euro, anh ta thậm chí cảm thấy hôm nay phải chăng là ngày may mắn của anh ta rồi.

Kinh doanh hai triệu Euro, với anh ta thường ngày cũng không gặp nhiều.

- Charles tiên sinh, bức họa này của ông cũng không tồi!

Lúc chuyển đồ, Lý Dương chậm chậm đi đến bên cạnh bức tranh sơn dầu đó, cười ha ha hỏi một câu.

Trong cửa hàng có mấy chục bức tranh sơn dầu, đều là tác phẩm của các họa sĩ không được nổi tiếng của Châu Âu, thật sự không đáng được bày ở đây, đó là muốn khách hàng riêng mới có thể xem.

Người Châu Âu đối với tranh sơn dầu của họ càng thêm hài lòng.

- Lý Dương tiên sinh quá khen rồi, đó đều là các tác phẩm bình thường!

Nụ cười trên mặt Charles càng thêm rạng rỡ, rất khiêm tốn nói một câu, lời khen của Lý Dương khiến cho trong lòng anh ta cũng rất kiêu ngạo.

Người làm ăn đều thích người khác khen hàng của họ tốt.

- Ông quá khiêm tốn rồi, quả thực rất không tồi, có mấy bức tôi rất thích, có thể xem thử không?

Lý Dương quay đầu lại, nhìn Charles chậm rãi nói một câu.

Thật ra thật sự bị Lý Dương coi trọng chỉ có một bức, chính là tác phẩm đang giấu một bức sơn dầu khác, tác phẩm này vẽ là biển khơi, là một bức tranh sơn dầu phong cảnh không tồi.

Còn bức tranh mà nó đang ẩn giấu bên trong nhất định không tầm thường.

Bức tranh kia không có lưu danh, Lý Dương đối với nghiên cứu tranh sơn dầu không sâu, thậm chí có thể nói rất sơ sài, căn bản nhìn không ra phong cách của ai, tuy nhiên có thể vẽ được đến trình độ này, nhất định không phải là người không có tiếng tăm gì.

Nếu không phải bức tranh nổi tiếng nhất bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ của De Vinci thuộc loại bích họa, Lý Dương thậm chí nghi ngờ vào vận may lớn mình gặp được, gặp được tác phẩm đó đấy.

- Dương nhiên không thành vấn đề, tôi lập tức lấy cho ông.

Charles lập tức nhận lời, hỏi Lý Dương thích bức nào, thực sự đích thân tiến lại giúp Lý Dương cầm xuống.

Lý Dương hiện giờ là khách hàng của anh ta, còn là khách hàng lớn, lại thêm Lý Dương là cao thủ trẻ tuổi rất có tiếng tăm trong làng đồ cổ, Charles lúc này rất thích làm các việc này.

- Lý Dương, cậu cũng có nghiên cứu tranh sơn dầu?

Bạch Minh tự lại, rất kinh ngạc hỏi một câu.

- Nghiên cứu không sâu, đang muốn mua mấy bức về xem thử!

Lý Dương khẽ mỉm cười, hẳn làm gì có nghiên cứu gì, đơn thuần là vì phát hiện bảo bối ẩn giấu, bảo bối ẩn giấu này cũng là việc khiến người ta hưng phấn nhất.

- Như vậy hả!

Bạch Minh từ từ gạt đầu, trên mặt thậm chí có chút cảm giác thoải mái.

Tuổi Lý Dương trẻ như vậy, trong rất nhiều lĩnh vực trong nước đã có các thành tựu đáng nể, nếu ngay cả các thứ đồ của phương Tây này cũng đều am hiểu, vậy thật sự làm cho anh ta không còn lời nào để nói.

Cũng may không phải như vậy, áp lực của anh ta mới không lớn như vậy.

Suy nghĩ nhỏ này của Bạch Minh, Lý Dương hoàn toàn không biết, hẳn còn đang quan sát mấy bức sơn dầu trước mắt, thật sự đang quan tâm, vẫn là bức họa phong cảnh biển khơi đó.

- Các cái này có thể bán cho tôi không?

Nhìn một lúc, đợi lúc các đồ gốm đóng gói gần xong rồi, Lý Dương mới lần nữa hỏi, hẳn tổng cộng xem năm bức tranh sơn dầu, to nhỏ khác nhau đều là tác phẩm bậc trung.

Sở dĩ chọn nhiều như vậy Lý Dương còn vì che giấu.

Chỉ mua một món, quay về lấy ra bức họa bên trong, hẳn không thể giải thích, ít nhất không thể giải thích cho Vương Giai Giai và Lưu Cương, việc như thế không thể giấu được họ.

Trở về cũng không thể giải thích cho Hà lão, mua thêm mấy bức, đợi sau khi tìm ra, như vậy đơn thuần là ngoài ý muốn.

Cũng có thể làm cho mọi người ít nghi ngờ chút.

- Dương nhiên có thể, ông là khách hàng lớn của tôi mà!

Charles cười ha ha, giá trị của mấy bức tranh sơn dầu này không cao như đồ gốm, nhưng cũng có giá trị nhất định, có thể tiếp tục làm ăn, Charles rất vui.

Năm bức tranh sơn dầu này, tổng cộng 180 ngàn Euro.

Đồ trong này nếu so với thị trường bên ngoài đều đắt hơn rất nhiều, tuy nhiên cũng chỉ có ở nơi này mới có thể nhìn thấy nhiều đồ tốt như vậy, Solane là đều là thị trường tiếng tăm lừng lẫy khắp Châu Âu.

Chi phiếu, hợp đồng.

Rất nhanh làm xong hai việc, năm bức tranh sơn dầu cũng trở thành bảo bối Lý Dương mua được hôm đó.

Sau khi có được bức tranh này, Lý Dương thắng thắn thi triển năng lực đặc biệt, quét toàn bộ xung quanh một lúc, mọi đồ của các cửa hiệu xung quanh lập tức đều xuất hiện trong hình ảnh lập thể.

Phổ OSolane quả thực hơn hẳn bên ngoài, Lý Dương phát hiện được mấy món đồ không tồi, tuy nhiên, các đồ này muốn trúng lớn không có khả năng, giá cả nhất định đều không thấp.

Điều này khiến cho Lý Dương có chút thất vọng, đồ mua về giá cao không tất yếu, có vài đồ, tiệm đồ cổ của chính hắn cũng có, trúng lớn mới là thú vui lớn nhất.

- Lý tiên sinh, người vận chuyển đến rồi, ông cùng với họ cùng về khách sạn, hay tiếp tục ở lại đây vậy?

Hơn chục phút sau, Charles đến trước mặt Lý Dương, rất cung kính nói một câu.

Bạch Minh đảo đảo mắt, những người nước ngoài này khác hẳn với người Trung Quốc, không ngờ hỏi vấn đề này như vậy, nếu ở trong nước, Lý Dương ở tiệm đồ cổ nào mua nhiều đồ như vậy, các ông chủ sẽ kéo tay Lý Dương không để anh ta đi, nhất định sẽ thiết cơm trưa.

- Trước tiên trở về đã.

Suy nghĩ một lát, Lý Dương khẽ nói, trong lòng hắn còn đang nghĩ đến bức tranh bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ .

Một là muốn trở về kiểm tra tư liệu, xem xem bức tranh không ký tên này là tác phẩm của ai, hai là muốn tìm cơ hội lấy bức tranh này ra, hình ảnh lập thể xem rất trực quan, nhưng cũng không có cảm giác xem tận mắt.

Lý Dương muốn mất thường xem thử, bức tranh này rốt cuộc như thế nào.

- Nhanh như vậy đã đi về?

Tiêu Nham thoáng sửng sốt, bật thốt kêu lên một tiếng.

- Không quay về ở lại đây làm gì, đồ đạc ở nơi này cậu mua nổi không?

Bạch Minh thắng thắn răn dạy cậu ta một câu, Tiêu Nham ngượng ngùng cười, đồ đạc của phố lớn OSolane quả thực không tồi, đáng tiếc giá thành rất cao, một chút tiền mặt trong túi của cậu ta, chỉ có thể mua được một đồ vật nhỏ không được coi trọng lắm.

Tuy nhiên, Bạch Minh răn dạy cậu ta, nguyên nhân thật sự còn là vì Lý Dương.

Lý Dương muốn quay về, Tiêu Nham nói như vậy, có chút bất đồng, Bạch Minh không muốn để Lý Dương hiểu nhầm điều gì.

Thật ra chính Bạch Minh lúc này cũng không muốn rời đi, dù sao vừa đến đây không lâu, đồ vật còn chưa xem hết.

- Bạch đại ca, nếu không anh và Tiểu Tiêu cứ ở lại đây, tự tôi về trước cũng được?

Lý Dương cũng cảm thấy được, lập tức nói một câu.

- Không, chúng ta cùng nhau đến mà, nên cùng nhau trở về, không có cậu theo cùng, tôi ở đây cũng vô ích!

Bạch Minh lập tức xua tay, lại trừng mắt nhìn Tiêu Nham , Tiêu Nham liền cúi đầu.

Hiện giờ Tiêu Nham cũng biết mình nói sai rồi.

- Bạch đại ca, xin lỗi, nếu như thế, ngày mai chúng ta cùng đến, tận hưởng đi dạo một ngày, ai đều không được đi!

Lý Dương cũng hiểu được lúc này về hơi sớm, tuy nhiên, lời đã nói ra rồi hơn nữa, lòng hắn quả thực không ở nơi này rồi.

Bọn người Bạch Minh không muốn ở lại, Lý Dương đành phải bồi thường cho họ thêm ngày mai, hẳn biết tính cách của Bạch Minh , lúc này chắc chắn không thể để họ ở lại nữa.

Hiện nay nói ở lại cũng muộn rồi, Bạch Minh nhất định sẽ phản đối, kiên quyết trở về.

- Cũng tốt, ngày mai lại đến, ngày mai Mao Lão và Thái lão họ cũng đến, người nhiều càng sôi động!

Bạch Minh lập tức cười một tiếng, gật đầu.

Người vận chuyển đã đến rồi, các hàng hóa này giao cho bọn họ là được rồi, họ sẽ an toàn đáng tin chuyển đến nơi cần đến, nếu xảy ra vấn đề gì, họ phải chịu toàn bộ trách nhiệm, hoặc bồi thường.

Tuy nhiên, mấy đồ mua trước, cùng với mấy bức tranh sơn dầu Lý Dương mua sau đó hoàn toàn không giao cho họ.

Những đồ này chính bọn họ mang đi, Charles mời người đến, chỉ phụ trách vận chuyển lô gốm màu kia.

Đây càng phù hợp với tâm ý của Lý Dương, lúc này hắn còn coi trọng tranh sơn dầu hơn đồ gốm màu, cầm trên tay tốt hơn càng yên tâm hơn.

- Lý Dương tiên sinh, Bạch Minh tiên sinh, ngày mai gặp lại!

Charles vẫn tiễn bọn người Lý Dương đến trên phố lớn, rất vui vẻ nói một câu.

Lý Dương và Bạch Minh đã nói với anh ta rồi, ngày mai sẽ còn đến nữa, đến lúc đó đến hai cửa tiệm khác của anh ta xem thử xem, điều này khiến Charles rất vui.

Bất kỳ một ông chủ nào, mời được một vị khách hàng lớn mua rất nhiều đồ, chắc sẽ đều như thế.

Sau khi chia tay Charles, bọn người Lý Dương mới quay trở về khách sạn, lúc đến khách sạn mới là buổi trưa, mấy người ở nhà ăn của khách sạn dùng cơm trưa, sau đó ai tự trở về phòng của người đó.

... ..

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1153. Chương 1149: Lập Tức Chuyển Lại Đây Cho Ta.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Đóng gói 43 đồ gốm màu vào hộp kín, được Lý Dương ký nhận, toàn bộ đều được đặt trong phòng.

Bạch Minh về phòng mình thay đồ sau đó lập tức dẫn Tiêu Nham đến chỗ của Lý Dương, anh ta còn cầm theo kính lúp và các dụng cụ khác của mình, đây là định thưởng thức các bảo bối Lý Dương hôm nay mua được về.

Bạch Minh rất hứng thú với đồ gốm, từ việc anh ta mở bảo tàng có thể nhìn ra.

Đồ gốm của bảo tàng của Bạch Minh so với các bảo tàng khác đều nhiều hơn rất nhiều, chỉ đáng tiếc phần lớn đều là mảnh vỡ, không phải hoàn chỉnh, tuy nhiên, từ các mảnh vỡ có thể học được rất nhiều thứ, hiểu biết tình hình lịch sử lúc đó.

Trên thực tế, sử dụng mảnh vỡ trước tiên tiến hành học tập, cũng không kém hơn học tập toàn bộ cả khối.

Phương pháp học tập của Tiêu Nham hiện nay chính là như vậy, trước tiên nhận biết mảnh vỡ, từ trên các mảnh vỡ thu được rất nhiều kiến thức, khiến cho cậu ta trong thời gian ngắn đối với đồ gốm của mỗi thời kỳ đều có các kiến thức rõ ràng.

Đi theo Bạch Minh, hứng thú của Tiêu Nham hiện nay đối với đồ gốm rõ ràng đều tốt hơn các cái khác một chút.

Chính trên tay của Tiêu Nham cũng đang cầm một cái kính lúp, muốn cùng nhau đến xem thử các đồ gốm màu, cơ hội học tập gần như thế không nhiều, bình thường Bạch Minh cũng không thể để cậu ta có nhiều đồ trên tay học tập.

Lúc này trong lòng Tiêu Nham , đang mang theo mười phần hưng phấn.

- Lý lão đệ, chiều nay tôi phải nhìn đủ, xem các người lần này làm gì vậy?

Vừa mới gõ cửa của Lý Dương, Bạch Minh cũng người, Lý Dương, Lưu Cương, Vương Giai Giai ba người đều vây quanh một cái bàn, đang cẩn thận trải một bức tranh sơn dầu.

Hải Đông và Triệu Khuê giữ ở cửa, nếu không phải Bạch Minh , người ngoài chắc sẽ không vào nổi.

Bọn họ đều biết quan hệ giữa Bạch Minh và Lý Dương.

- Thầy Bạch, ông đến rồi, Lưu Cương vừa nãy mới phát hiện bức tranh này có chút cổ quái, chúng tôi đang xem đây nè!

Wang Giai Giai ngẩng đầu, cười ngọt ngào.

- Cổ quái, cổ quái gì?

Bạch Minh lập tức đem cái bọc của mình nắm cho Tiêu Nham, bước nhanh lại, hoàn toàn quên mất mục đích đến của mình.

Tiêu Nham gượng cười lắc lắc đầu cầm bọc của sư phục cũng tiến lại đồ gốm của Lý Dương vẫn còn đang đóng gói, Bạch Minh không nói gì, anh ta không tiện để Lý Dương để cậu ta lấy ra ngoài.

Dù trong lòng anh ta hiện nay càng như đi xem các đồ gốm.

- Bức tranh sơn dầu này hình như có tầng kẹp vào.

Lần này nói chuyện là Lưu Cương, tầng kẹp này được Lưu Cương phát hiện, trên mặt anh ta còn có chút rất nghiêm túc.

Đáng tiếc anh ta hoàn toàn không biết, sở dĩ anh ta có thể phát hiện ra điểm này, hoàn toàn là Lý Dương cố ý dẫn đường, như thế tương đương với bảo bối này là hán mua được ngoài ý muốn, nhưng là Lưu Cương tìm ra được đồ vật bên trong.

Tìm vận may tất nhiên ở Lưu Cương nơi đó, Lý Dương cũng có thể giảm bớt sự chú ý.

Bảo bối xưa luôn được cất giấu này, cho dù bất cứ ai cũng đều hoài nghi hán.

- Tầng kẹp, sơn dầu làm sao sẽ có tầng kẹp?

Mắt Bạch Minh trợn to lên, trước đó vây quanh ba người lập tức biến thành bốn.

Bốn người, tất cả đều đang nhìn bức tranh sơn dầu biến khơi trên bàn, khung của bức tranh này đã bị Lưu Cương kéo ra, đường nhỏ thật sự lộ ra tầng kẹp ở bên trong.

Tuy nhiên, trong bức tranh đó còn chưa bị lộ ra.

Lưu Cương có thể làm như vậy cũng nhận được sự ủng hộ của Lý Dương, bức tranh sơn dầu này giá trị ba mươi ngàn Euro, cũng ba trăm ngàn NDT, không có sự đồng ý của Lý Dương, Lưu Cương tuyệt đối sẽ không dễ dàng làm hư hỏng, cho dù biết với giá trị con người của Lý Dương căn bản sẽ không để ý chút tiền như vậy.

- Lý ca, thực sự có đồ vật?

Lưu Cương để tay từ từ đi vào, vừa chạm vào một nửa anh ta liền kêu lên, anh ta đã sờ được bức tranh kia ở bên trong.

- Thật sự có? Mau lấy ra xem xem, có phải là bản đồ kho báu được cất giấu hay không?

Bạch Minh lập tức kêu lên một tiếng, Lý Dương sực chút nữa ngã nhào trên đất.

Vị huynh đệ này sức tưởng tượng thật phong phú, không ngờ nghĩ ngay đến bản đồ kho báu được cất giấu, thật không biết anh ta đọc nhiều các tiểu thuyết thám hiểm hay không nữa.

Lúc này trên mặt của Bạch Minh còn mang theo chút hưng phấn rõ ràng, nhìn bộ dạng của anh ta, chắc trong lòng còn thật sự tưởng như vậy, điều này khiến cho Lý Dương lắc đầu lắc đầu.

Hắn đương nhiên biết bên trong không phải giấu bản đồ kho báu, nhưng tuyệt đối là bảo bối.

Lưu Cương cẩn thận khác thường, đem bức tranh ở bên trong nhẹ nhàng lôi ra, trên bức tranh còn có một tầng giấy dầu rất mỏng, đáng tiếc lúc bọ phá hoàn toàn chỉ là mảnh vụn.

Bức tranh được giấu bên trong lấy ra rồi, đây là bức tranh trong tranh, bức tranh được cất giấu này dường như có duyên với Lý Dương.

vĩnh huy triều thần đồ bản của Diêm Lập chính là một ngọc chằm trung Lý Dương phát hiện, bức tranh bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ lại là Lý Dương từ một bức tranh khác tìm ra.

- Không phải là bản đồ kho báu thật sự!

Trông thấy một phần giấy được gấp ra, Bạch Minh tỏ ra càng kích động, trên tay không ngừng xoa xoa, nếu không phải anh ta biết lúc này không thích hợp đi nhận đồ này, anh ta sớm đã cướp đoạt trước để nhìn một lúc rồi.

Thứ vừa mới lấy ra, không biết là vật được giấu bao nhiêu năm, không thể tùy tiện cầm lấy, điểm kiến thức cơ bản này Bạch Minh hiểu rất rõ.

- Có khả năng, chúng ta mở ra xem thử xem?

Vương Giai Giai gật đầu, nói nhỏ một câu, mũi của cô khẽ vểnh lên, cũng tỏ vẻ có chút hưng phấn.

Lòng hiếu kỳ mỗi người đều có, lời nói của Bạch Minh trước đó khiến cho trong tiềm thức mọi người đều hy vọng đây là một tấm bản đồ kho báu, thật là quá nghiệm, nói không chừng có thể tìm ra một kho báu được cất giấu lớn.

- Được rồi, đưa cho tôi.

Lý Dương vươn tay, cẩn thận từ trên tay Lưu Cương nhận lấy bức tranh được gấp.

Bức tranh giấy từ từ được mở ra, mấy người đều nín thở, trợn tròn mắt, đợi kết quả cuối cùng.

- Bức tranh vẫn là bức tranh?

Kêu ra tiếng là Tiêu Nham, trong tiếng kêu của cậu ta rõ ràng có chút thất vọng, mọi lời Bạch Minh nói đã thu hút cậu ta lại đó, cậu ta hiện nay đứng ở phía sau Bạch Minh.

Bức tranh giấy được Lý Dương mở ra, bức tranh bên trong tất nhiên bày ra trước mắt mọi người.

- Đừng vội, bản đồ kho báu không phải đều là vẽ sao?

Bạch Minh quay đầu nhìn bức tranh trên bàn, chính anh ta tự đánh lừa bản thân rồi, lúc này không ngờ lấy kỳ vọng vô cùng đây là một tấm bản đồ kho báu.

Tay Lý Dương từ từ lật mở, bức tranh này được Lý Dương mở toàn bộ chỉnh thể.

- Bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ ?

Vương Giai Giai kêu lên một tiếng, còn ngẩng đầu, sững sờ nhìn Lý Dương.

Bức tranh nổi tiếng khắp thế giới này Vương Giai Giai không xa lạ gì, cô còn tận mắt thấy không chỉ một lần, chỉ không ngờ ở trong bức tranh sơn dầu cất giấu không ngờ là bức tranh như vậy.

bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ trên khắp thế giới không biết có bao nhiêu tranh sơn dầu như thế, trong văn phòng rất nhiều nơi đều treo một bức, số lượng mà nói không có mười ngàn cũng bảy tám ngàn.

Giá trị của bức tranh quy mô lớn như vậy xuất hiện tất nhiên sẽ không quá cao.

- bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ ?

Bạch Minh nhú mày, rõ ràng càng thất vọng, bức tranh này anh ta cũng không xa lạ, là bức tranh này tất nhiên không thể là bản đồ kho báu gì nữa.

Không phải là bản đồ kho báu, kích thích cũng không còn rồi.

- Không đúng, đây hẳn không phải là một bức tranh bình thường, nếu không làm sao phải giấu trong một bức tranh khác?

Vương Giai Giai vênh cái mũi của cô lên, lại nói một câu.

Bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ rất nhiều, nhưng không phải mọi tác phẩm của những họa sĩ nổi tiếng đều có giá trị, đây chính là một bảo vật vô giá, ví dụ như bức bích họa của De Vinci đó, là quốc bảo đứng đầu nhiều tiền hơn cũng không mua được về.

- Có lý!

Bạch Minh nhẹ nhàng gạt đầu, chuyển đổi vị trí, đứng ở chính diện cẩn thận nhìn bức tranh này.

Lý Dương liền đứng ở bên cạnh anh ta, cũng đang xem bức tranh này, càng nhìn, lông mày của Lý Dương càng nhíu sâu lại.

Đây là lần đầu tiên hắn tận mắt nhìn bức tranh này, tuy nhiên, kết quả khiến cho hắn thất vọng, “sinh động và linh tính” trong hình ảnh lập thể mắt thường không có.

Lý Dương đối với tranh sơn dầu nghiên cứu không sâu, nhưng cũng biết, bức tranh trước mắt rất khô khan, thậm chí không bằng với bức tranh phong cảnh biển khơi che chắn bên ngoài.

- Không có gì đặc biệt cả!

Lông mày của Bạch Minh cũng nhíu lại, Bạch Minh đối với nghiên cứu tranh cũng không cao, nhưng các kiến thức cơ bản đơn giản hay hiểu bức tranh này, nhìn qua quả thực không tinh tế.

Hơn nữa trong tranh còn không có lưu danh, bức tranh này đừng nói lớn, nếu đặt ở bên ngoài, giá trị có khả năng không bằng bức tranh phong cảnh biển khơi.

Điều này làm cho Bạch Minh không hiểu được một tác phẩm không bằng tác phẩm bên ngoài, tại sao cất giấu thần bí ở bên trong như vậy, người cất giấu bức tranh này thần kinh sao?

- Lưu Cương lấy máy chụp ảnh ra.

Lý Dương đột nhiên nói một câu, trên mặt hắn cũng có chút hoài nghi cũng khó hiểu.

Bức tranh này, hắn lại cẩn thận phân tích một lần, còn dùng năng lực đặc biệt cẩn thận nhìn mặt ngoài, phải chăng có gì đó bao phủ hoặc che lấp mất.

Kết quả khiến hắn thất vọng, hoàn toàn không phát hiện có chỗ nào đặc biệt, bức tranh này chính là đáng về này.

Tuy nhiên dưới hình ảnh lập thể, Lý Dương vẫn có thể cảm nhận được linh hoạt của mỗi một người trong tranh theo sự điều khiển của Lý Dương, họ có thể tùy ý đi lại, nhưng phim vậy.

Điều này làm cho Lý Dương càng thêm mê hoặc.

Đối với loại này giải thích không nổi, lại nghĩ không ra vấn đề, Lý Dương hoàn toàn không có cách khác, hẳn là người may mắn, hẳn có sự phụ trình độ rất cao.

Lý Dương định đem ảnh chụp lại đưa cho Hà lão xem thử.

Ông cụ dù sao kinh nghiệm phong phú, không chừng tranh sơn dầu của nước ngoài hiểu biết nhiều hơn hắn và Bạch Minh, có thể nhìn ra vấn đề bên trong.

Lúc này nếu nói bản thân bức tranh này là bức tranh bình thường, không có giá trị gì đặc biệt, Lý Dương người đầu tiên không tin, năng lực đặc biệt sẽ không lừa người, mắt thường phát hiện không nổi, chỉ là vì hắn còn chưa tìm ra được điều huyền bí bên trong.

- Máy ảnh!

Lưu Cương rất nhanh chóng đem máy ảnh lại, bấm máy liên tục, Lý Dương mới dùng máy tính, gửi toàn bộ các bức ảnh vào hòm thư của ông cụ.

Hoàn thành xong, Lý Dương trực tiếp gọi điện cho ông cụ.

Bạch Minh cau mày, luôn đứng ở đó nhìn bức tranh, bức tranh rất bình thường, rất khô khốc, nhưng anh ta có một cảm giác không giống nhau, một loại cảm giác chính anh ta đều không thể giải thích được.

Năm phút sau, điện thoại của Lý Dương đột nhiên vang lên.

Điện thoại là của ông cụ gọi đến, ông cụ bên đó đã nhận được tất cả các tấm ảnh, lúc này chắc xem thấy rồi, đang muốn hỏi xem suy nghĩ của ông cụ một chút.

- Lý Dương lập tức cử người đem bức tranh này trên tay con đến đây cho ta, bây giờ cử luôn đi!

Điện thoại vừa mới thông, Lý Dương còn chưa kịp nói gì, ông cụ đã nhanh chóng nói một câu, Lý Dương trong nháy mắt sững người ở đó.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

1154. Chương 1150: Sự Kịch Động Của Mấy Vị Tiền Bối!

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Vâng, cháu lập tức bố trí người!

Lý Dương ngậy người vài giây, lập tức hứa, ông cụ rất ít nói chuyện cẩn trọng như vậy đối với hần.

Cho dù là lúc ở Hàn Quốc tìm kiếm tinh kiếm cũng không có như vậy.

Điện thoại rất đơn giản, Lý Dương gác máy sau đó liền bắt đầu sắp xếp người chuyển bức tranh sơn dầu này, tranh sơn dầu lần nữa được gấp lại, còn được đặt vào trong bức tranh trước đây, toàn bộ đều khôi phục lại dáng vẻ trước kia.

Chuyển lô công cụ này về nước đối với Lý Dương mà nói thật không khó, đây đều là các công cụ hần vừa mới mua được, có thủ tục hợp pháp hoàn toàn có thể xuất cảnh.

Huống hồ Lý Dương mua được lô đồ gốm giá trị rất cao, lúc này cùng đưa về, bất kỳ ai sẽ không nghi ngờ điều gì.

Trong sự kinh ngạc của Vương Giai Giai và Lưu Cường, Lý Dương phái Hải Đông đi, lô công cụ này có thể đường hoàng đưa trở về, cũng không cần có bất kỳ lo lắng gì

... ..

Bắc Kinh và Milan chênh lệch nhau khoảng 6 h.

Lúc Lý Dương gửi thư cho ông cụ, Bắc Kinh bên đó khoảng 8h sáng, nhận được thư của Lý Dương, trong nhà ông cụ lập tức trở nên bận rộn.

Hơn nửa giờ sau, Viện trưởng Hoàng người đầu tiên chạy đến đây, ngồi trong phòng khách xem mấy bức ảnh, cúi đầu không biết đang nghĩ gì.

20' sau, Phương Lão của Lưu ly xưởng cũng chạy lại đó.

Trông thấy các hình ảnh trong máy tính, ông đầu tiên kinh ngạc, sau đó nhúu mày, thỉnh thoảng vuốt cằm lắc đầu, ông cũng không nói thêm gì.

Khoảng 10h, bên ngoài khu biệt thự mới lại đến hai chiếc xe, bước xuống là một lão nhân đầu tóc bạc phơ, ông cụ đích thân ra cửa, đón vị lão nhân này vào trong phòng khách.

Phòng khách lúc này, đã bố trí và cắm máy chiếu rồi, Lý Dương gửi đến các tấm ảnh, được phóng to trên màn hình, triển thị ở đó.

Sau khi vị lão nhân này đến, mắt nhìn chăm chăm vào màn hình, vẫn đứng ở đó, động cũng không động đây.

- Từ Lão, ông thấy thế nào?

Qua mấy phút, Hà Lão mới khẽ nói một câu, Viện trưởng Hoàng, Phương Lão cùng ngẩng đầu, ánh mắt của họ đều tập trung vào vị lão nhân cuối cùng này.

Từ Lão, tên là Từ Hoãn, là họa sĩ lớn nổi tiếng trong nước, đồng thời cũng nhân vật dẫn quân được giới họa sĩ cử sang phương Tây.

Ngoại trừ điều đó ra, ông còn có một thân phận, ông là con cháu của đại sư nổi tiếng trong nước Từ Bi Hồng.

Từ Lão từ nhỏ đã chịu ảnh hưởng của bác Từ Bi Hồng, đối với mỹ thuật phương Tây cực kỳ hứng thú, từ nhỏ chuyên nghiên cứu về các trường phái họa của Phương Tây, từ từ, trở thành quyền uy về phương diện này trong nước.

Từ Lão đã 79 tuổi, lớn hơn ông cụ một chút, ở trong nước, đối với mỹ thuật phương Tây nghiên cứu sâu nhất, ông nói hai, không ai dám nói một.

Đây mới là nguyên nhân ông cụ mời ông đến, phương diện hội họa phương Tây, ông cụ cũng không bằng ông, đây cũng là một trong nguyên nhân Phương Lão và Viện trưởng Hoàng không đưa ra ý kiến, đều đợi nghe ý kiến của ông trước.

- Chưa tiện nói, tranh ở đâu?

Từ Lão lại nhìn một phút, cuối cùng mới lắc đầu.

- Bức tranh còn đang ở Milan, là Lý Dương phát hiện được ngoài ý muốn, tôi đã bảo cậu ta mang tranh về trước rồi.

Ông cụ bắt đầu dĩ lắc lắc đầu, Viện trưởng Hoàng, Phương Lão đều đứng lên, bốn vị lão nhân cùng đứng dưới màn hình, cẩn thận nhìn bức tranh phóng to trên màn hình.

Bức tranh phóng to “ bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ” rõ ràng có vẻ máy móc, mấy vị lão nhân này xem càng cẩn thận hơn.

- Tôi có dự cảm, tiểu tử đó lần này chắc lần này gặp được vận may lớn rồi.

Viện trưởng Hoàng đột nhiên nói một câu, lúc nói cùng nhìn Hà Lão, cả khuôn mặt cùng một sắc mặt, ghen tỵ, trắng trợn ghen tỵ, tức giận ghen tỵ.

- Tôi cũng có cảm giác này, vận may của Tiểu Lý luôn không thể nói được.

Phương Lão cũng nói một câu, lúc nói chuyện cũng nhìn Hà Lão.

Trên mặt của ông cũng mang theo chút ghen tỵ, nhưng không mạnh liệt như Viện trưởng Hoàng, con trai ông sớm đã kế thừa tay nghề của ông, tuy còn không bằng ông, nhưng cũng là đại sư nổi tiếng trong nghề trong nước rồi.

Còn có đồ đệ của ông, cũng như thế có không ít thành tích không tồi, đây luôn là việc vui mừng nhất của Phương Lão.

ở phương diện này, ông bình tĩnh hơn Viện trưởng Hoàng rất nhiều, không như Viện trưởng Hoàng đến bây giờ vẫn đơn độc, ngay cả truyền nhân cũng không có.

- Nếu là thật, vậy toàn bộ giới thi họa trên thế giới sẽ dậy sóng một lần.

Từ Lão thông thả nói, lúc nói chuyện, mắt của ông vẫn luôn nhìn chằm chằm vào màn hình, cẩn thận quan sát mỗi một khối trên màn hình.

Xác thực mà nói, ông nhìn là mỗi một nét vẽ.

Rất nhanh ông cụ nhận được tin của Lý Dương, Hải Đông đã mang theo công cụ lên máy bay rồi, không bao lâu có thể đáp xuống Bắc Kinh.

Phương Lão, Từ Lão và Viện trưởng Hoàng đều ở trong nhà Hà Lão, ba vị lão nhân đều không đi, ở đó nói chuyện nhỏ với nhau.

Quá trình mấy vị lão nhân nói chuyện, đề cập nhiều nhất chính là Lý Dương.

Cổ nhiên, lúc này Lý Dương căn bản không biết mấy vị tiền bối vì hắn đã tập trung lại, đợi bức tranh của hắn chuyển đến.

Lý Dương lấy bức tranh ra, nhưng kết quả không được xem hài lòng lắm.

Trước khi ông cụ chưa tận mắt thấy bức tranh, căn bản không tiện bình luận đánh giá bức tranh này, điều này làm cho Lý Dương rất bất đắc dĩ, chỉ có thể đợi trong nước nhận được tranh, tiếp tục thăm hỏi rốt cuộc xem như thế nào.

Chuyển lô đồ gốm màu đi cũng làm cho Bạch Minh có chút tiếc nuối, anh ta lần này không thể thưởng thức tường tận.

Tuy nhiên, Lý Dương đã hứa với anh ta rồi, đợi sau khi về nước, lô đồ gốm này có thể bày ra để anh ta tận hưởng cho thỏa, nói chung là làm cho trong lòng Bạch Minh không có chút tiếc nuối.

Thời gian Bắc Kinh, hơn 10: Pm, phòng khách của ông cụ vẫn sáng đèn, bốn vị lão nhân chưa đi ngủ, đều ngồi ở đó, Phương Lão còn không ngừng đi tới đi lui.

Máy bay đã đáp xuống sân bay, Ông cụ cử nhân viên cảnh vệ của mình đi đón, hiện nay còn chưa quay về.

11h vừa mới qua, bên ngoài cuối cùng truyền đến thanh âm của ô tô, Từ Lão, Viện trưởng Hoàng đều đứng lên, cùng vội vàng đi ra ngoài.

Mấy vị lão nhân đều chờ cả ngày, thời khắc cuối cùng đã không kìm chế được.

- Hà Lão, chào ông!

Hải Đông tiến vào phòng khách, trên tay anh ta chỉ cầm một bức tranh sơn dầu, các công cụ khác đều do cảnh vệ phụ giúp tháo dỡ xuống, các công cụ tạm thời để ở chỗ của Hà Lão.

- Mang trở về rồi?

Trông thấy Hải Đông, trên mặt Ông cụ lộ ra nụ cười, tuy nhiên còn hỏi một câu.

Hải Đông trực tiếp đưa bức tranh trên tay cho ông cụ, Viện trưởng Hoàng, Phương Lão còn có Từ Lão đều vội vàng vây lại, nghi hoặc nhìn bức tranh sơn dầu cảnh biển.

Ông cụ không nói quá trình Lý Dương nhận được bức tranh này ra.

- Công cụ còn ở bên trong là họ ngẫu nhiên phát hiện ra, đây mới là ảnh chụp.

Ông cụ cười cười, trước tiên dặn dò cảnh vệ dẫn Hải Đông đi nghỉ ngơi, lúc này mới lấy bức tranh sơn dầu ra một bên bàn, chuẩn bị lấy bức tranh giấu ở bên trong ra, luôn lấy bức tranh trong lòng mọi người ra.

Vị trí lấy tranh Lý Dương sớm đã nói cho ông cụ biết rồi.

Được sự giúp đỡ của cảnh vệ ở Milan từng lấy ra một lần, lại bị đóng kín lại một lần nữa, cuối cùng lại bày ra trước mặt mọi người.

Ảnh mở ra, mắt Từ Lão căng lên, đầu ngón tay không kìm nổi run run.

Bức tranh “Bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ” này Jesu ngồi chính giữa, 12 môn đồ phân thành bốn tổ đứng ở bên cạnh, tranh như thế trên thế giới cũng có rất nhiều.

Tuy nhiên, người thứ nhất lấy loại thể lệ này vẽ ra tranh này là De Vinci.

Ông cụ không ngừng đánh giá bức tranh trước mặt, Phương Lão, Viện trưởng Hoàng cũng nhìn cẩn thận, mấy vị lão nhân đều tập trung tinh thần nhìn trước mặt, bức tranh này khiến người ta có chút máy móc.

- Từ Lão thế nào?

Lần này hỏi ra là Viện trưởng Hoàng, trên mặt ông cũng có chút hồi hộp.

- Ta nắm chắc năm phần, đây chính là bức tranh trong truyền thuyết!

Môi Từ Lão run run, lúc nói chuyện thanh âm rất khác thường, tuy nhiên ,lúc này không có ai cười ông, mấy vị lão nhân đều sững sờ đứng ở đó.

Nắm chắc năm phần, nắm chắc này đã rất lớn rồi, Từ Lão là người rất cẩn thận, nói năm phần, chắc phải nắm chắc bảy phần.

- Là thật, phong thái truyền thuyết là thật?

Phương Lão cũng ngẩng đầu, ông không so được với Từ Lão, cơ thịt trên mặt thỉnh thoảng nhảy lên.

- Không biết, chúng ta còn phải thông qua giám định cuối cùng!

Từ Lão vuốt cằm.

- Giám định cuối cùng, được, được, Từ Lão, mau chóng xác định.

Ông cụ lên tiếng nói, ngữ khí có tự hào và hưng phấn, ông và Viện trưởng Hoàng cùng liếc nhìn nhau, hai người đều nhìn ra sự kích động của đối phương.

- Tôi cần phải về, đem một phần bác ta giữ lại ra, bác am hiểu hơn ta rất nhiều.

Từ Lão nhẹ nhàng lắc đầu, Ông cụ và Viện trưởng Hoàng đều thầm ủng hộ, tuy nhiên, thời gian hôm nay quá muộn rồi, không để Từ Lão về được.

Bác của Từ Lão, đó là Từ Bi Hồng, có một việc Lý Dương thực sự không biết, trước đây Từ Bi Hồng cũng từng giống hần được tổ chức này mời qua, đồng thời suýt thì gia nhập vào trong đó.

Tuy rằng hần không gia nhập, tuy nhiên quan hệ của hần và mấy người trong tổ chức rất tốt, biết một số bí mật người khác không biết.

Đáng tiếc các bí mật này hần không nói ra ngoài, chỉ giữ lại cho chính mình, đều là các bí mật người hiện nay không tìm được manh mối.

Đã không có manh mối, bất kỳ bí mật nào đều trở thành truyền thuyết, Ông cụ họ nói cũng chính là việc này.

Tương truyền, De Vinci trước khi vẽ bích họa “Bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ” từng vẽ một bức tranh sơn dầu như thế, bức tranh sơn dầu này mới là ông dự tính là công cụ cho tu viện./

Có thể sau khi bức tranh vẽ xong ông lại đổi ý, đối với bức tranh này ngay cả ông cũng vô cùng yêu thích, không định tặng cho người khác.

Sau đó, ông mới dùng một bức bích họa lớn để đền, bất kỳ ai đều biết, Da Vinci rất ít vẽ bích họa, tu viện đó và ông hoàn toàn không có quan hệ đặc biệt, có thể mời được ông vẽ bích họa này chính là duyên cớ này.

Đáng tiếc chính là, bức tranh “Bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ” mà De Vinci vẽ, khi ông qua đời lại biệt tăm, lúc đó còn có rất nhiều người tìm kiếm, cuối cùng đều thất bại.

Nhưng người biết việc này rất nhiều, dần dần cũng lắng xuống.

Đặc biệt De Vinci sáng lập nên tổ chức đồng minh, bên trong coi việc này là thật tiến hành truyền tụng, mỗi một thành viên mỗi đời đều biết việc này.

Tuy nhiên, bọn họ không đặc biệt chú trọng việc này, sau đó cũng được Từ Bi Hồng biết được, viết lại trong sách của mình, Ông cụ và Viện trưởng Hoàng, họ đều biết được việc này ở Từ Lão.

1155. Chương 1151: Đề Là Đồ Tốt!

Mấy vị lão tiền bối đều ở lại không đi, trên mặt ông cụ còn mang theo nụ cười thần nhiên.

Sáng nay, ông vừa xem xong báo của ngày hôm nay thì nhận được điện của Lý Dương, lúc đó ông hoàn toàn không nghĩ nhiều như vậy, chỉ bảo người mở máy tính lên, xem xem Lý Dương nói bức tranh sơn dầu kỳ quái này.

Ông cụ còn nhớ rõ, lúc đó ông đang bưng chén trà để uống, tấm ảnh đầu tiên chỉ nhìn một cái, trà trong miệng suýt chút bị ông phun ra, bức tranh này, phù hợp rất nhiều với đặc điểm của bức tranh đó mà De Vinci sáng tác đầu tiên.

Cho nên, ông mới yêu cầu Lý Dương đem bức tranh về nước trước.

Bức tranh này nếu thật sự là sáng tác của De Vinci, ý nghĩa đó hoàn toàn khác hẳn, thậm chí so với ý nghĩa của Thiên từng vân kiếm và Tân la bảo kiếm còn lớn hơn.

Tuy nhiên đầu tiên phải chứng thực tất cả đã, còn cần Từ Lão ngày mai gắng sức.

Thành phố Milan, phố Osolane hôm nay nhộn nhịp khác thường, đám người Lý Dương, Bạch Minh vào trong một cửa hàng khác đang đi dạo thị trường nhập khẩu này, hôm nay người của họ rất nhiều, nhiều hơn hôm qua gấp đôi

Còn Bạch Minh lại hưng phấn nói với mọi người việc kia của họ ngày hôm qua.

Đặc biệt là Lý Dương mua được mấy bình gốm Thanh Dữu, rõ ràng nói với chủ tiệm, đây là vật hiện đại, không phải là đồ vật triều Thanh, nhưng chủ tiệm dứt khoát cho rằng là của đời Thanh bán cho Lý Dương, việc này rõ ràng biết là giả còn đi bán, mọi người còn lần đầu tiên nghe nói.

Lúc nói việc này, trong ngữ khí của Bạch Minh, không ít có thêm bớt.

Mao Lão, thầy Thái bọn họ ngưỡng mộ nhìn Lý Dương, biết rõ là lậu còn đi bán, cửa hàng như thế bọn họ cũng chưa gặp bao giờ, chỉ có thể cảm thán thế giới rộng lớn, không thiếu cái lạ.

- Lý tiên sinh, lịch sử truyền kỳ của ông nếu viết thành tiểu thuyết nhất định best sell!

Đứng giữa Mao Lão và Thầy Thái đang đứng một người trung niên hơn bốn mươi tuổi, rất tinh thần nói chuyện chính là anh ta.

- Cao tổng quá khen rồi, những việc này của tôi không đáng được nhắc đến.

Nếu không thì, anh ta có đưa thêm nhiều tiền, Mao Lão và Thầy Thái cũng sẽ không nhận lời mời.

Lý Dương hôm qua đã nhận lời Bạch Minh, hôm nay sẽ cùng họ đi dạo một ngày, còn hành trình của bọn người Mao Lão cũng đến đây, một đoàn người cùng tụ lại cùng nhau, người nhiều thêm, rõ ràng càng thêm náo nhiệt.

Trước khi đến, Bạch Minh đã đề nghị trước tiên đi dạo các thị trường bên cạnh mấy vòng, thời gian hôm nay rất nhiều, mọi người nhất định theo ý của Bạch Minh, trước tiên xem các thị trường bên cạnh, lại đi vào phố lớn.

Điểm này nhận được sự ủng hộ to lớn của Mao Lão và thầy Thái.

Đồ vật của thị trường bên cạnh, tương ứng để nói rõ hơn rất nhiều, đối với bọn họ người có tài chính không nhiều, càng thích hợp chọn bảo bối.

Đương nhiên, có thể chọn được bảo bối thật sự, đó cần con mắt tinh tường cùng với vận may, nhiều đồ như vậy tìm ra được bảo bối được ẩn giấu bên trong hoàn toàn không phải là việc dễ dàng.

Tuy nhiên, nhóm người Bạch Minh càng nghĩ nhiều biết đâu gặp được đồ vật trúng ý của mình, mua được giá cả thích hợp, là trúng lớn hay không hoàn toàn không nghĩ nhiều như vậy, sớm đã nghĩ trúng quả, đó là một loại bệnh tâm lý.

Vận may của mọi người hôm nay quả thực không tồi, Bạch Minh mau được mảnh sứ giá trị không cao, lô mảnh sứ này bao hàm rất rộng, toàn bộ đều là hàng thật, vừa lúc bổ xung vào bảo tàng của anh ta.

Người nước ngoài muốn nhìn đồ nguyên vẹn, gần như không có ai muốn mảnh vỡ, tiệm bán hàng này cũng đang lo lắng làm sao xử lý đồng rác này, Bạch Minh mua đi chính là tâm ý của anh ta.

Thầy Thái mua một cái thuyền hạt rất nhỏ.

Thuyền hạt chính là dùng hạt đào điêu khắc thành, rất tinh xảo. Từ sau khi các học giả nhà Minh Ngụy Học Thiết đã viết một bản “Hạnh chu ký”. Loại điêu khắc rất nhỏ này rất nhanh chóng truyền khắp cả nước.

Sau thời Minh đến hiện nay đều có người làm khắc hạt.

Thầy Thái mua được chiếc thuyền này là tác phẩm của nhà nghệ thuật gia rất nổi tiếng đời Thanh Tràm Cốc Sinh, thuộc loại tác phẩm của tác giả nổi tiếng, trên chiếc thuyền hạt bé nhỏ có tám cửa sổ, còn có ba nhân vật.

Mặt khác, ở đáy thuyền còn chạm “Xích Bích phú” cùng với “Cốc Sinh lão nhân” nổi tiếng của Tràm Cốc Sinh. Các văn tự này khắc cùng nhau khoảng hơn năm chữ.

Hạt đào vốn không lớn, chạm thành dáng chiếc thuyền nhỏ, còn cần khắc trên mặt năm chữ, cần phải biết có bao nhiêu khó khăn đây quả là tác phẩm nghệ thuật không tồi.

Ở cổ cung Đài Loan có giấu một món “Xích Bích phú hạch chu” khác của lão nhân Cốc Sinh và món này gần như giống nhau, nhiều lần triển lãm nhận được đánh giá tốt của mọi người.

Nếu không phải Thầy Thái phát hiện ra bảo bối này trước, Lý Dương đều muốn mua rồi.

Vẫn còn, giá của món đồ này không cao, Thầy Thái bỏ ra 6000 Euro là mua được rồi, tương đương 60000 NDT, chỉ nhìn nụ cười trên mặt Thầy Thái là biết ông rất hài lòng với món bảo bối này.

Nếu chiếc thuyền hạt này trở về nước, gặp được người yêu thích thật sự còn có thể bán ra cao hơn, cũng xem như trúng quả nhỏ.

Đi dạo khoảng một tiếng, mấy người mới rời thị trường bên cạnh, đi vào phố Osolane thực sự, thời gian hơn một tiếng này, tất cả mọi người đều có thu hoạch.

Ngay cả Vương Giai Giai đi theo cùng cũng mua được hai món đồ nhỏ, khiến tất cả mọi người đều ghen quá đủ đồ cổ.

- Lý Dương, khéo thế!

Đoàn người vừa đến phố Osolane thì gặp mấy người quen, hơn nữa còn là người rất quen.

Lâm Lang đang cùng Hoắc Tư tiên sinh, anh em Jose cùng đi với nhau, mấy người trông thấy nhóm người Lý Dương, trên mặt mỗi người đều có chút kinh ngạc và bất ngờ.

- Lâm tiên sinh, lúc nào anh đến Milan vậy, cũng không nói một tiếng?

Lý Dương tỏ ra càng bất ngờ, hẳn biết Lâm Lang sẽ tham gia đấu giá lần này, tuy nhiên hoàn toàn không biết anh ta lúc nào đến, Lâm Lang cũng không nói với hắn điểm này.

Lâm Lang mỉm cười:

- Tối qua tôi vừa đến, vốn đang nghĩ tối nay sẽ liên hệ với cậu, không ngờ gặp ở đây rồi, xem ra chúng ta thực sự có duyên!

Quả thực hôm qua anh ta mới đến, vì tìm Hoắc tư tiên sinh có chút việc, không có thời gian đi liên hệ với Lý Dương.

- Lý tiên sinh, nghe nói hôm qua cậu thu được không ít đồ tốt, xin chúc mừng!

Hoắc Tư tiên sinh ở bên bắt tay Lý Dương, dùng lễ nghi Trung Quốc cười nói.

- Làm gì có, chỉ là một ít đồ chơi, vì thích nên lấy trước thôi!

Lý Dương cười lắc đầu.

Mấy ngày nay có không ít phú hào từ khắp nơi trên thế giới đến đây, cũng có vài người đến phố Solane mua đồ, nhưng như Lý Dương một lần mua hơn hai trăm ngàn Euro không nhiều.

Hơn nữa tuổi Lý Dương hôm qua hẳn mau ló hàng gồm sứ màu đỏ, rất nhanh lan truyền ra ngoài.

Hoắc Tư tiên sinh biết việc này, Lý Dương không bất ngờ.

Đương nhiên người có thể biết việc này cũng chỉ có người có năng lực trong nghề, Hawes tiên sinh là một trong số đó.

Hàn huyền một hồi, đoàn người của Hawes tiên sinh liền biết mục đích của đoàn người Lý Dương, thật ra không cần hỏi cũng có thể đoán được, mấy chuyên gia còn là người có tiền bạc, đến phố Solane chắc không phải đến ngắm cảnh. Hawes tiên sinh và Lâm Lang đến nơi này làm một việc, hiện nay việc đã làm xong rồi, dứt khoát đi cùng Lý Dương đi dạo ở nơi này.

Dù nói thế nào, Hawes tiên sinh cũng được xem như là địa chủ nơi này, anh ta thường xuyên đến, tương đương hướng dẫn viên.

Đoàn người, có mấy chuyên gia đứng đầu thế giới, đi theo Cao tổng rất xúc động, người lấy loài tỵ, vật lấy bầy chia, Hawes tiên sinh và anh em Jose có thái độ với Lý Dương rõ ràng hơn hẳn mấy người khác.

Bọn họ cũng chào Mao Lão và Bạch Minh, nhưng người thông minh chỉ cần liếc một cái có thể nhận ra họ chỉ là giao tiếp xã giao, hoàn toàn không coi họ là cùng loại người như mình.

Chỉ có Lý Dương, chân chính được họ chấp nhận.

Điểm này, bọn người Bạch Minh cũng cảm nhận được, mấy người đều có chút chán, ai bảo bọn họ không hơn bọn người Hawes tiên sinh chứ, nếu họ cũng là chuyên gia đứng đầu thế giới kết quả tất nhiên sẽ khác.

- Hawes tiên sinh, Lâm Lang tiên sinh, Jose tiên sinh, Lý Dương tiên sinh.

Charles đang ở trong cửa tiệm đợi Lý Dương, trông thấy Lý Dương tiến vào cửa tiệm của anh ta còn cười rất tươi, sau khi trông thấy đoàn người sau Lý Dương lập tức thoáng sững sờ.

Ánh mắt của anh ta còn trợn tròn lên, mấy người phía sau Lý Dương, tất cả đều là nhân vật nổi tiếng.

Anh ta thật không ngờ, nhiều người như vậy đều đến cửa tiệm nhỏ này của anh ta.

- Charles tiên sinh chúng ta lại gặp nhau rồi!

Lý Dương mỉm cười nói một câu với Charles cũng xem như là hẹn ước, hôm nay đi xem hai cửa tiệm khác của anh ta, ngoài ra Charles cũng sẽ lấy mọi văn vật Phương Đông tinh xảo ở trong kho cho Lý Dương xem thử.

Trước tiên đến xem các đồ vật mà anh ta đã chuẩn bị từ trước.

- Vâng, các vị, xin mời, vào bên trong ngồi.

Charles trải qua kinh ngạc trong thời gian ngắn, lập tức lấy lại tinh thần, anh ta không hổ là người làm ăn lanh lợi, chào Lý Dương lại chào Hoắc Tư tiên sinh cùng với đám người Lâm Lang.

Mỗi người anh ta đều không nhất bên trọng nhất bên khinh, khiến cho mỗi một người đều có cảm giác sợ được coi trọng.

- Các cái này chính là hôm qua tôi đã nói với ông, trước tiên ông cứ xem xem!

Charles dẫn bọn người Lý Dương đến một phòng khách sang trọng, nơi đây cũng có phòng bày các vật quý báu, đáng tiếc hơi nhỏ, nhiều người như vậy tiến vào, rõ ràng rất chật chội, cuối cùng vẫn là bọn người Tiêu Nham chủ động đi ra ngoài trước, xem như để toàn bộ mọi người ngồi xuống.

Charles lấy ra, hầu hết đều là đồ gốm sứ.

Có vài món đồ gốm Thanh Hoa Minh Thanh không tồi, còn có hai cái bình hồng, ngoài ra còn có một một ít đồ tráng men đều là tác phẩm tinh xảo.

Giá trị của mấy đồ này đều không thấp, ngoài một số món là mấy trăm nghìn ra, các món khác đều trên mười ngàn.

- Không sai, đều là đồ tốt.

Lý Dương chậm rãi gật đầu, nhiều đồ như vậy, khiến hắn cũng có cảm giác hoa cả mắt, không biết nên xuống tay chọn thế nào.

Các đồ gốm này và lô đồ gốm màu hôm qua khác nhau, Lý Dương sẽ không bỏ ra một giá tiền lớn để mua về, hắn không thể thấy đồ tốt là mua, nếu như thế, tiền hắn đem theo căn bản không đủ dùng, chỉ bảo bối của con phố này có thể vét sạch hầu bao của hắn rồi.

Các cái này trước mắt cũng chỉ có thể chọn một chút, tinh lực của hắn thực sự còn phải giữ lại cho phiên bán đấu giá lớn.

- Lý tiên sinh, ông xem xem, nếu thích, tôi sẽ giành cho ông giá ưu đãi!

Charles nhẹ giọng nói, trên mặt anh ta còn giữ nụ cười trước đó, Lý Dương hôm qua đã làm cho anh ta kiếm được một món tiền, nếu hôm nay có thể lại mua thêm một lô hàng tốt, chỉ một người Lý Dương khiến cho số tiền anh ta kiếm trong hai người hơn hẳn một tháng bình thường.

1156. Chương 1152: Phản Ứng Mạnh Mẽ!

- Tôi có thể chụp ảnh các cái này được không?

Nhìn vài phút, Lý Dương mới chần chờ một lúc, hỏi nhỏ.

Lúc hôm qua đến họ không mang theo máy ảnh, không nói đến việc chụp ảnh, hôm nay vì thời gian đi dạo dài hơn chút, nhất định cũng mang theo máy ảnh, có vài đồ sẽ không mua, nhưng không ảnh hưởng chụp ảnh.

Lưu các bức ảnh đó lại, cũng ngang như có một phần tư liệu.

Các đồ gốm tinh xảo trước mắt, mỗi món đều không tồi. Chính Lý Dương cũng không vững quyết tâm có nên chọn mấy món, cho nên mới đưa ra thỉnh cầu chụp ảnh xem thử này.

- Đương nhiên không thành vấn đề, mời ông!

Charles mỉm cười, trực tiếp làm thành thế mời, hiểu đồ cổ không phải cái gì cũng biết hết, thường xuyên có người đến chụp ảnh, yêu cầu nhỏ bé này anh ta căn bản sẽ không từ chối.

Lý Dương nhìn Lưu Cương, Lưu Cương lập tức lấy máy ảnh ra.

Đây là một chiếc máy ảnh đặc biệt rất tốt, tuy nhiên kỹ thuật chụp ảnh của Lưu Cương và Lý Dương đều rất bình thường, Lý Dương trực tiếp đưa máy cho Vương Giai Giai, đây mới là nghệ sỹ chuyên nghiệp.

Vương Giai Giai vốn là phóng viên. Chính góc độ, mỗi một món đồ gốm đặt trên bàn đều được Vương Giai Giai chụp mấy kiểu, trong phòng trưng bày đồ cổ không ai nói chuyện, có chỉ có thanh âm Vương Giai Giai bấm máy.

Trên mặt Hawes tiên sinh và anh em Jose luôn luôn có nụ cười thân nhiên, thỉnh thoảng liếc Lý Dương một cái.

Lý Dương ở trong ngành chạm ngọc đạt được trình độ cấp đại sư, tiền này họ đã nhận được rồi, chỉ chậm hơn Lâm Lang một chút, đồng thời kinh ngạc cũng càng khát vọng đưa Lý Dương vào tổ chức.

Lý Dương là một thiên tài, thiên tài chân chính.

- Đẹp, rất đẹp.

Vương Giai Giai rất nhanh chóng chụp xong ảnh, Lý Dương cầm máy ảnh xem mấy tấm, không tìm được gập đầu, mỗi một tấm Vương Giai Giai đều giữ lại góc độ cực tốt, không nhỏ họ cầm máy ảnh là bấm, chỉ muốn giữ lại hình ảnh, căn bản không suy nghĩ các nhân tố khác.

- Tôi có thể xem thử không?

Lâm Lang cười nói một câu, Lý Dương trực tiếp đưa máy ảnh trên tay qua.

ở phương diện bấm máy, Lâm Lang am hiểu hơn Lý Dương nhiều, các bức ảnh này chụp quả thực không tồi, một điểm cơ bản nhất, đặc điểm của mỗi một đồ gốm đều hiện rất rõ.

Đây đối với một người am hiểu đồ cổ am hiểu chụp ảnh mà nói có lẽ không quá khó, nhưng đối với người biết chụp ảnh rất không dễ.

Từng tấm ảnh được lật lên, Lâm Lang cũng lẳng lặng gật đầu, từ trên ảnh xem đồ gốm, đối chiếu với các đồ gốm thực trước mắt, có nơi rất nhỏ càng dễ được phát hiện. Ảnh chụp rất nhanh được lật xong lập tức lộ ra một tấm ảnh tranh sơn dầu bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ, đây là Lý Dương hôm qua chụp, không xóa đi.

Lâm Lang trông thấy bức ảnh tranh sơn dầu này thoáng sửng sốt, lập tức về các hình ảnh vừa này, anh ta hiểu đây không phải là nội dung vừa rồi, không cần phải tiếp tục xem.

Trong lòng Lâm Lang có chút nghi hoặc, tấm ảnh bức tranh sơn dầu này có chút khô khan, lại không có chút sửa chữa, không hiểu vì sao Lý Dương lại chụp, tuy nhiên điều đó không có liên quan gì với anh ta, cũng không cần hỏi.

- Lâm tiên sinh, máy ảnh cầm cho tôi xem một chút được không?

Hawes tiên sinh đột nhiên kêu lên, trong thanh âm dường như còn có chút gấp gáp, vừa này Lâm Lang lật xem ảnh, anh ta đứng ở phía sau Lâm Lang, thỉnh thoảng cũng nhìn một cái.

Lông mày Lâm Lang nhảy lên, máy ảnh này là của Lý Dương, Hawes tiên sinh xem cũng nên hỏi Lý Dương mới đúng, không nên hỏi thẳng anh ta.

Đây là một lần rất thấp, Hawes không nên phạm một sai lầm như thế.

- Lý Dương?

Lâm Lang do dự một lúc hay là nên hỏi Lý Dương một tiếng.

Quan hệ của anh ta và Lý Dương thật ra không cần phải chào hỏi, chỉ là trong lòng anh ta cảm thấy có chút khó hiểu nên hỏi một câu, muốn xem ý kiến của Lý Dương.

- Hawes tiên sinh muốn xem, cứ để anh ta xem!

Lý Dương không nghĩ nhiều như vậy, Lưu Cương rất để tâm, vẫn luôn quan sát Hawes tiên sinh.

Quả nhiên, Hawes nhận máy ảnh, không xem các tấm ảnh đồ gốm chụp hôm nay, trực tiếp lật đến tấm ảnh sơn dầu trong đó, nhìn thấy bức bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ.

Thấy bức tranh này, nét mặt của Hawes tiên sinh lập tức biến đổi.

Không chỉ anh ta, anh em Jose bên cạnh anh ta sau khi nhìn thấy bức ảnh này, sắc mặt cũng đột nhiên thay đổi, thần thờ đứng ở đó.

- Lý tiên sinh, bức tranh này, ông trông thấy ở đâu vậy?

Hawes tiên sinh chỉ lật hai tấm hình, liền vội vàng hỏi một câu, lúc này Lý Dương xem như ngốc, cũng hiểu được thế nào rồi.

Thì ra thu hút Hawes tiên sinh không phải là các ảnh chụp đồ gốm kia, là mấy tấm chụp bức tranh sơn dầu hôm qua, nghĩ đến phản ứng của ông cụ, lại thấy bộ dáng của đám người Hawes tiên sinh, lông mày Lý Dương thoáng nhăn lại.

Bức tranh này chắc chắn không đơn giản.

- Hawes tiên sinh, bức tranh này là tôi ngoài ý muốn gặp được.,

Trong lòng Lý Dương suy nghĩ, trên miệng không ngừng, trả lời thẳng vấn đề của Hawes tiên sinh, lúc trả lời hẳn còn luôn nhìn Hawes, đoán tranh sơn dầu này rốt cuộc là của ai, khiến cho đám người Hawes tiên sinh có phản ứng như thế.

- Nhìn thấy ở đâu?

Hỏi lần này là anh cả của anh em Jose, anh ta cũng sốt ruột như thế, thậm chí ngữ khí có chút không khách khí.

Chân mày của Lý Dương nhíu chặt lại, hỏi chuyện của anh em Jose như chất vấn, bất cứ ai nghe thấy chắc sẽ đều không vui.

- Lý tiên sinh xin đừng để ý, tính anh ta như vậy, thực không dám giấu diếm, bức tranh này đối với chúng tôi rất quan trọng, ông có thể nói cho tôi, ông thấy ở đâu không?

Hawes tiên sinh là người thông minh, lập tức phát hiện sự khác thường của Lý Dương, vội vàng thêm vào.

Anh em Jose cũng không nói gì, chỉ là mắt cùng nhìn chăm chăm vào Lý Dương, thấy Lý Dương rất không thoải mái.

- Bức tranh này là chúng tôi trước đây ở trong nước gặp qua, chụp ảnh làm kỷ niệm.

Lưu Cương trước tiên trả lời vấn đề này của Hawes tiên sinh, trong mắt Lý Dương thoáng chút kinh ngạc, cũng không phản đối, gật đầu theo.

Lý Dương không biết Lưu Cương vì sao nói vậy, nhưng Lý Dương làm như thế nhất định có dụng ý của anh ta.

- Người nói dối!

Nói chuyện là em của anh em Jose, anh ta tiến lên trước một bước, chỉ vào trong máy ảnh trong tay Hawes tiên sinh nói:

- Tấm ảnh này, rõ ràng là hôm qua các người mới chụp, sao có thể là ở trong nước?

- Jose tiên sinh, chúng tôi chụp lúc nào, chụp ở đâu, hình như không có nghĩa vụ phải nói cho ông biết đúng không?

Sắc mặt Lưu Cương trầm xuống, anh ta đối với chụp ảnh hiểu biết quá ít, cũng không biết anh em Jose làm sao nhìn ra, nhưng đối phương vội vàng như thế, anh ta càng sẽ không thừa nhận.

- Lưu Cương tiên sinh, rất xin lỗi!

Hawes tiên sinh vội vàng kéo anh em Jose, hai anh em đều không nói gì nữa, vì trong đối nhân xử thế hai người còn kém xa Hawes tiên sinh.

Nhìn Lưu Cương một cái, Hawes tiên sinh lại lần nữa hỏi:

- Lý tiên sinh, Lưu Cương tiên sinh, rất mạo muội hỏi thêm một lần nữa, bức tranh này các người rốt cuộc trông thấy ở đâu, điểm này thực sự rất quan trọng với chúng tôi.

Lúc này phản ứng của Hawes tiên sinh không giống vừa nãy lớn như vậy, dường như còn có chút chán nản.

Trong lòng của anh ta, quả thực có chút hối hận, phản ứng vừa nãy quá kịch liệt, bất kỳ ai có phản ứng như thế, đều sẽ bị người khác nghi ngờ.

Tuy nhiên đối mặt với bức tranh này, anh ta có phản ứng như thế cũng là bình thường, bất kỳ ai biết lai lịch của bức tranh đó, chắc sẽ đều như thế, càng không cần nói Hoắc Tư tiên sinh còn là một thành viên của tổ chức thần bí, đối với người của tổ chức này mà nói, ý nghĩa của bức tranh này càng lớn.

- Hawes tiên sinh, tôi hiểu tâm trạng của ông, nhưng thật sự xin lỗi, tôi cũng có chỗ khó của tôi!

Lý Dương khẽ cười nói một tiếng, lời của hắn, khiến cho trên mặt của Hawes tiên sinh và anh em Jose lộ ra thất vọng.

Lý Dương vẫn không chịu nói ở đâu trông thấy bức tranh này.

Lưu Cương nếu vừa nãy muốn che giấu bức tranh này, Lý Dương tất nhiên sẽ không đối lập với Lưu Cương, huống hồ hiện nay Lý Dương cũng cảm thấy được, đám người Hoắc Tư đối với bức tranh này khát vọng rất nồng liệt.

Tình hình này, hắn tất nhiên không thể nói, bức tranh này đang ở trong tay hắn.

Đó đơn thuần là bớt chút rắc rối cho chính mình.

- Lý tiên sinh, tôi hiểu chỗ khó của ông, nhưng bức tranh này đối với chúng tôi thực sự rất quan trọng, nếu có thể, hy vọng ông có thể cho chúng tôi mượn mỗi, chúng tôi tất nhiên sẽ hậu tạ.

Hawes tiên sinh hít một hơi thật sâu, vẻ mặt của ông đã lấy lại bình tĩnh.

Chỉ là một mượn mỗi sẽ hậu tạ, đủ để chứng minh bọn họ thực sự rất coi trọng bức tranh này, Lý Dương sẽ càng không nói ra bức tranh này ở đâu, nói cho họ biết bức tranh này đang ở trong tay mình.

- Lý tiên sinh, nếu ông có bức tranh này, chúng tôi muốn trao đổi với ông, đổi cái gì đều được!

Anh cả của anh em Jose đột nhiên nói một câu, Hawes tiên sinh ngẩn người, nhưng cuối cùng không nói gì.

Tính cách của anh em Jose quá thẳng, không hợp làm buôn bán, tuy nhiên nếu bức tranh này quả thực trong tay Lý Dương, Lý Dương nhất định có cách hiểu được lai lịch của bức tranh.

Dù sao sự tồn tại của bức tranh này không phải là bí mật bí ẩn gì đặc biệt, ngoài người trong tổ chức của họ ra, người bên ngoài cũng có người biết.

Lý Dương chỉ cần đi hỏi thăm, là có thể biết.

Một khi Lý Dương biết lai lịch của bức tranh này, cho dù chỉ là nghi ngờ, giá trị của bức tranh này sẽ tăng lên rất nhiều, đến lúc đó có tiến hành trao đổi với Lý Dương, còn không bằng hiện nay nói thẳng ra.

Ít nhất rõ ràng thẳng thắn hơn chút.

Lý Dương ngẩng đầu, có chút kinh ngạc nhìn anh cả trong anh em Jose, đổi gì cũng được, vậy ngang như nói chỉ cần Lý Dương muốn là có thể lấy bức tranh này để đổi lấy Trục Nhật Kiếm.

Thậm chí có thể đổi lấy nhiều đồ hơn.,

Trục Nhật kiếm là mục tiêu lớn nhất Lý Dương đến Italy lần này, nhanh như vậy có thể thực hiện, cho dù là Lý Dương, lúc này cũng có chút không dám tin.

Một chút Lý Dương đã có thể xác định được.

Hôm qua hẳn bắt ngờ phát hiện ra bức tranh, quả thực vô cùng quan trọng, có khả năng còn tốt hơn tưởng tượng của hẳn, nếu không thì Hawes và anh em Jose sẽ không phản ứng mạnh như vậy.

Đồng thời, hẳn cũng tin Ông cụ nhất định biết điều gì, nếu không cũng sẽ không vội vã bảo hẳn đưa về nước.

Lúc này, sớm một chút đưa về nước là lựa chọn sáng suốt, cho dù nói thế nào, đây đều không phải là địa bàn của mình, cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.

- Ta sẽ suy nghĩ!

Lý Dương nhẹ nhàng gật đầu, anh em Jose cũng không nói gì, quay người đi.

Hawes tiên sinh nói tiếng xin lỗi cũng dời đi theo, Lý Dương và bọn người Bạch Minh rõ ràng có chút kinh ngạc, Lâm Lang và Charles đều không phản ứng gì, anh em Jose vẫn luôn như vậy, thẳng thắn, căn bản không suy nghĩ điều gì khác.

1157. Chương 1153: Đủ Để Chấn Động Thế Giới!

...Hawes , Jose, tin tức này là thật sao?

Vùng ngoại ô Milan, trong một mật thất của lâu đài cổ, lúc này đang ngồi bảy người, ngoài anh em Jose và Hawes tiên sinh ra, mấy người còn lại đều là nhân vật đứng đầu trong các ngành nghề trên thế giới.

Mỗi người đều có chút danh tiếng nhất định.

Nói chuyện, chính là chủ nhân của lâu đài này, kiến trúc sư nổi tiếng của Ý Bas, hai mươi năm trước đã nhận được giải thưởng kiến trúc Pritzker từng chủ trì các đại sư đứng đầu về thiết kế kiến trúc nổi tiếng khắp nơi trên thế giới.

Bass thiết kế rất nhiều kiến trúc nổi tiếng thế giới, bao gồm tòa nhà văn phòng mới của khu văn phòng Rockefeller Newyork Mỹ, phong cách đặc biệt đó còn được gọi là kỳ tích lớn nhất của giới kiến trúc.

- Mọi người xem cái này.

Hawes tiên sinh cũng không nói, cầm điện thoại ra, tìm mấy tấm ảnh ra sau đó trực tiếp bày trước mặt mọi người.

Đây là trước khi đi hôm trước chụp lại trên máy ảnh, tuy mơ rất nhiều, nhưng trong ảnh bức tranh bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ mô hình đại khái còn có thể xem rõ chút.

Bảy người bao gồm Hawes tiên sinh và anh em Jose, toàn bộ mọi người sau khi nhìn thấy bức ảnh đều không nói chuyện.

- Hawes , các người lỗ măng rồi!

Một lúc sau Bass khẽ thở dài.

- Bass, anh nói rất đúng, biểu hiện hôm nay của tôi quả thực không phải!

Hawes gượng cười một tiếng, khẽ gật đầu, phản ứng của anh ta hôm nay rất quá khích, không phù hợp với biểu hiện thường ngày của anh ta, lúc ấy sau khi nhìn thấy bức ảnh này, anh ta quá thất thố.

Thất thố này rất nghiêm trọng, nếu biểu hiện bình thường một chút, không chừng có thể trả cái giá cực thấp lấy được bức tranh về.

Đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ của anh ta mà thôi, hiện nay xem ra đã không thể nào.

- Không thể trách Hawes , nếu đổi là tôi, cũng như thế!

Một người ngồi ở bên cạnh Hawes , khẽ nói một câu, người này đáng vẻ hơn sáu mươi tuổi, nếu có người trong giới thi họa ở đây, lập tức có thể nhận ra, vị này là đại sư đứng đầu nổi tiếng trong giới hội họa thế giới hiện nay Raul tiên sinh.

Raul là người Thụy Sĩ, nhân vật sở trường là nữ hoàng Anh Quốc, Quốc vương Arap và Tổng thống Pháp đều từng mời ông, để ông vẽ bức họa cá nhân mình.

Tương truyền, bức tranh của Raul vô cùng thật, như sống vậy, ngay cả ảnh chụp cũng không có thần khí như vậy.

Đồng thời Raul cũng là người có quan hệ tốt nhất với Hawes.

Bảy người này đều là thành viên của tổ chức bí mật, Bass là người Ý, nơi này tạm thời là nơi tập trung của họ, còn có năm người khác chưa đến, lúc này họ đều không ở Ý.

Tuy nhiên bọn họ đều nhanh chóng về đây, Hawes phát ra lệnh triệu tập khẩn cấp, mỗi người đều sẽ lấy tốc độ nhanh nháp để đáp đến nơi này.

- Hawes, gấp nhất hiện nay là phải xác định bức tranh này ở đâu!

Bass không nói vấn đề vừa xong, vạch ra mẩu chốt hiện nay thật ra điểm này mọi người đều biết.

- Chúng tôi kiểm tra rồi, sau khi Lý Dương đến Milan, ngày đầu tiên chỉ nghỉ ngơi, ngày thứ hai chỉ đi ra ngoài một lần chính là phố Solane, ở thị trường bên cạnh Lý Dương mua được đồ gốm hiện đại, ở trong tiệm của Charles, hẳn lại mua 43 món đồ gốm cùng năm bức tranh sơn dầu, sau đó cũng không đi ra ngoài nữa.

Anh cả trong anh em Jose nói nhỏ, trước khi trở về, họ đã điều tra hành tung của Lý Dương sau khi đến Milan, đặc biệt là tất cả việc ngày hôm qua.

- Đồ gốm, tranh sơn dầu!

Bass nhẹ nhàng gõ bàn, bàn này là tác phẩm thế kỷ XVII, cũng là một đồ cổ.

Tòa lâu đài này là tổ tiên Bass truyền lại, là một trong lâu đài cực ít của Ý. Anh ta xuất thân quý tộc, hiện nay còn là người có tước vị, tuy nhiên, không phải là tước vị của Ý.

- Quan trọng nhất, hẳn là bên trong năm bức tranh sơn dầu!

Raul nói theo một câu.

- Tranh sơn dầu chúng tôi đã điều tra rồi, trong năm bức tranh hoàn toàn không có tác phẩm này!

Tuy nhiên từ trên ảnh chụp, đây là tác phẩm gốc còn chưa bị chỉnh sửa, có khả năng giấu trong bên trong một bức tranh sơn dầu.

Em trai của anh em Jose mở miệng nói, thời gian ngắn như vậy điều tra ra nhiều như thế, có thể thấy các người này không đơn giản.

Hơn nữa, suy đoán của họ gần như tiếp cận sự thực.

- Nói cách khác, bức tranh này có khả năng trong tay Lý Dương, hoàn toàn không phải là ngẫu nhiên chụp được!

Bass nhíu chặt mày, anh em Jose cùng gật đầu.

- Nếu quả thật như thế, chẳng phải là tin tốt lành gì!

Trên mặt của Hawes lộ ra nụ cười đau khổ, Bass, Raul... mọi người đều nhìn về hướng anh ta.

Hawes nói tiếp:

- Căn cứ tin tức mới nhất của chúng tôi, lô hàng đồ gốm đó và tranh sơn dầu đều đã được lý dương cử người đem về Trung Quốc rồi!

- Việc từ khi nào?

Bass thoáng sửng sốt, hỏi.

Biết bức tranh trong tay Lý Dương cũng không có gì, nơi này là Italy là Milan là nơi sáng lập của tổ chức, cũng là nơi có quyền kiểm soát lớn nhất.

Chỉ cần bức tranh còn ở đây, họ có hy vọng, có nắm chắc giữ lại bức tranh.

Nhưng tranh đã đến Trung Quốc rồi, họ liền bất lực, Trung Quốc, là nơi họ có quyền điều khiển nhỏ nhất cũng yếu nhất.

- Ngay hôm qua!

Hawes có vẻ rất uể oải, nếu tranh thật sự trong tay Lý Dương, bức tranh đó như hiện nay nhất định sẽ không ở Italy rồi.

Người ngu có thể đoán được, Lý Dương nếu đã chụp ảnh bức tranh này, thì chứng minh hẳn có nghi ngờ, đồng thời rất coi trọng bức tranh này hơn nữa có khả năng rất lớn, hôm qua Lý Dương chuyển đồ, mục đích là vì chuyển bức tranh này.

Kết quả này, đối với họ mà nói có thể là xấu nhất.

Không thể không nói, đây là một đám người thông minh, mọi suy đoán đều đúng, bức tranh hiện nay thật sự không ở đây nữa.

- Ngày mai, ta đích thân đến thăm hỏi, gặp Lý Dương một cái!

Một lúc sau, Bass nhẹ giọng nói, đám người Hawes đều không nói gì.

Bức tranh này chưa được chứng thực, tuy không phải là tin tốt lành gì, nhưng còn ở trong phạm vi thừa nhận của họ, nếu được chứng thực chính là bức tranh đầu tiên De Vinci sáng tác, đó mới là tin tức xấu nhất.

Tương truyền, bức tranh sơn dầu kia mới là tác phẩm chính tông của De Vinci, bức bích họa của tu viện chỉ là một lần thử của ông, không đạt được trình độ cao nhất.

Nói cách khác, De Vinci cũng sẽ không bội ước, đem bức tranh tốt nhất mà mình vẽ giữ lại.

Tất cả xảy ra trong lâu đài, Lý Dương hoàn toàn không biết, Charles ở trong cửa hàng trưng bày các đồ gốm, cuối cùng Lý Dương chỉ chọn hai món, hai món Lý Dương rất thích.

Một là cái bình cảnh dài Lang Diêu Hồng, đây là một món đồ thật thời kỳ Khang Hy, rất tinh xảo, giá 80000 Euro, trong mọi đồ gốm xem như là món rẻ nhất.

Món đồ còn lại là lư hương Thanh Hoa của thời kỳ Chính Đức nhà Minh.

Lư hương này không nhỏ, có đường kính 20cm, bất kể là hoa văn Thanh Hoa, hay là gia công đều đạt được trình độ lưu hành lúc bấy giờ, giá của lư hương 150000 Euro, Lý Dương trực tiếp mua.

Hai món đồ, hơn hai mươi nghìn Euro, so với các đồ hôm qua mua gấp gần mười lần.

Đây cũng là kết quả Lý Dương khắc chế mình, lô đồ gốm này toàn bộ đều mua vào, giá nhất định vượt qua hai triệu Euro, thậm chí nhiều hơn, Lý Dương chỉ chọn hai món mà mình thích nhất trong đó.

Chọn xong đồ sứ, Charles lại dẫn đám người Lý Dương đi hai cửa hàng khác của mình.

Sự dời đi của Hawes tiên sinh và anh em Jose khiến Charles có chút tiếc nuối, nhưng không quan tâm lắm, khách lớn hôm nay không chỉ một người, Lý Dương chỉ mua hai món bảo bối hơn hai trăm nghìn Euro, nhưng Cao tổng mua khoảng tám mươi nghìn.

Ngoài phương diện đồ gốm khắc chữ Cao tổng cũng mua mấy món tốt.

Đồ mà Cao tổng và Lý Dương mua cộng lại, cũng hơn trăm nghìn Euro rồi, đối với Charles mà nói, hôm nay cũng xem như ngày bội thu.

Hai cửa tiệm khác của Charles, chủ yếu bán là tác phẩm nghệ thuật của Phương Tây, còn còn bộ phận tác phẩm của Châu Phi và Châu Mỹ, của Đông phương cực ít.

Mấy thức này Lý Dương đều chỉ biết ý nghĩa đại khái, cụ thể xem cũng không rõ, các cái này Cao tổng cũng không nhiệt huyết lắm, thời gian dừng lại ở hai cửa hàng còn không bằng một cửa hàng vừa xong.

Một đoàn người từ hai cửa hàng này đi ra lại lang thang đi dạo trên phố.

Thời gian lúc này còn chưa đến buổi trưa, có đủ thời gian rồi, cho dù quá trưa cũng không sao cả. Phố Solane có không ít hàng ăn nhanh, đủ để cho bọn họ lấp đầy bụng.

Không thể không nói, văn hóa nước ngoài khác hẳn văn hóa Trung Quốc.

ở Trung Quốc nếu có thị trường đồ cổ dài như vậy, ăn đồ ăn nhanh nhất định sẽ đói chết, có thể mua được đồ đều là có một cái giá trị con người nhất định, ở trong nước nhất định sẽ không đi ăn fast food.

Tuy nhiên, nước ngoài thật khác nhau, nếu không đám người Lý Dương buổi trưa cũng ăn Fast food ở đây.

Điều này làm cho Bạch Minh lại không nhịn được oán thầm Charles mấy câu, thời gian hai ngày đều mua đồ của người hơn ba triệu Euro, ngay cả mời một bữa cơm đều không có, thực quá buồn xỉn.

Người như vậy, ở Trung Quốc làm ăn nhất định sẽ bị thiệt chết.

- Được rồi, lập tức xong ngay đây!

Bắc Kinh, biệt thự của Ông cụ, Từ Lão đang kích động kêu lên.

Viện trưởng Hoàng, Hà Lão, Phương Lão ba người đều đứng ở bên cạnh Từ Lão, trên mặt của mỗi một người cũng đều mang theo kích động, bức tranh đó trước mặt mọi người đã xảy ra thay đổi.

Bản thảo trong tay Từ Lão đã được ông lấy ra.

Là Từ Lão tự mình trở về nhà lấy, ông không về không được, các bản thảo này đều được ông đặt trong tủ bảo hiểm rất bí mật, để cùng với mấy món đồ sưu tầm mà ông yêu quý trân trọng nhất.

Cho dù để người trong nhà mang lại đây cũng mang không nổi.

- Hà Lão, ông nói, đây thực sự là bức tranh đó sao?

Viện trưởng Hoàng rõ ràng có chút kích động, thanh âm run rẩy hỏi Ông cụ một câu.

Phản ứng ngày hôm qua của ông còn không lớn như vậy, tuy nhiên, đến gần lúc mở đáp án, tâm trạng của ông không kiềm chế được.

Tác phẩm gốc của De Vinci, bức tranh bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ bị thất truyền bí mật, bức tranh này xuất hiện đủ khiến toàn bộ thế giới chấn động, làm cho toàn bộ thế giới đều điên lên.

- Không biết, tôi hiện nay thật sự không biết!

Ông cụ nhẹ nhàng cúi đầu, ông nói liền hai câu không biết, ngữ khí càng nặng hơn, Ông cụ rất ít khi biểu hiện như vậy.

- Có thể!

Từ Lão đột nhiên lùi một bước, tương truyền, bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ của De Vinci sáng tác không thể dùng người thường mắt thịt để xem, nếu lấy mắt thường để xem, nét vẽ chỉ là khô khan.

Như trước đó đám người Lý Dương trông thấy như vậy.

Chỉ có tình hình đặc biệt mới có thể thật sự tìm ra được sự thần kỳ của bức tranh này, cũng may thời gian bức tranh này mất tích quá dài, tình hình đặc biệt này dần dần lưu truyền ra ngoài.

Bản thân là bí mật, nhưng bí mật này không có đất dụng võ, cũng không phải là bí mật nữa, từ từ lan truyền ra bên ngoài.

1158. Chương 1154: Cháu Trúng Quả Lớn Nhất!

- Lão Bạch, hôm nay anh phải mời khách!

Trên đường trở về khách sạn, Mao Lão chưa xốt nói một câu với Bạch Minh, Bạch Minh nhếch miệng cười to, liên tục xua tay, biểu thị buổi tối nay nhất định sẽ mời khách.

Hôm nay, bọn người Lý Dương thật sự đi dạo cả ngày, hiện nay đã lúc xế chiều rồi, đến bây giờ họ mới từ phố Solane trở về.

Ngày hôm nay họ gần như đi dạo 1/3 phố Solane, rất nhiều cửa tiệm đều vào, cho dù không mua ngắm cũng tốt, nếu chỉ các tiệm hàng thủ công mỹ nghệ, họ cũng đều vào ngắm thử, đây là cơ hội học hỏi khó gặp.

Thời gian một ngày này, họ cũng không được không ít đồ.

Mua nhiều nhất là Cao Tổng, ngày hôm nay mua 1.6 triệu Euro, một nửa trong đó đều là tiêu ở nơi đó của Charles, hành vi mua hôm nay của anh ta, tin rằng không lâu sẽ bị người trong cùng ngành biết được.

Tiếp theo là Lâm Lang.

Hôm nay Lâm Lang mua đồ 900000 Euro, một món đồ sứ Thanh Hoa năm Vĩnh Lạc triều Minh đã tổn của anh ta 800000 Euro, món đồ gốm này có chút tổn hại, đã qua phục chế, nếu không thì giá chắc chắn không mua nổi.

Lâm Lang thích đồ gốm, đối với món đồ gốm này rất yêu thích, liền mua lại.

Tiếp theo nữa là Lý Dương, Hôm nay Lý Dương tiêu mất 330000 Euro, so với hôm qua ít hơn nhiều, đây còn là kết quả của sự kiềm chế, nếu trông thấy thích liền mua, hôm nay nhất định đứng đầu.

Ba người bọn họ, một ngày mua đồ gần ba triệu Euro, trong một khoảng thời gian tên của vài người đều được lan truyền trên phố Solane.

Nếu cộng thêm hai triệu của Lý Dương ngày hôm qua, ba người gần năm triệu, khách hàng lớn như thế, ở phố Solane cũng không thường thấy.

Đây dù sao chỉ là một thị trường đồ cổ, không phải phiên tập trung đấu giá, có thể trong thời gian hai ngày tiêu mất hơn năm triệu Euro, chắc chắn, các cửa hàng đều hy vọng có được các khách hàng sang trọng này. tuy nhiên, hôm nay thu hoạch lớn nhất không phải là ba người bạn họ mà là Bạch Minh .

Bạch Minh lấy giá ba mươi nghìn Euro mua được một Ngọc Bội Dương Chi, Đây là ngọc bội đầu đời Minh, bị người khác coi thành hàng thời Dân Quốc.

Sự khác biệt bên trong này quá lớn.

Đây còn là ngọc bội được khai quật, còn màu đen tuyền rất đẹp, ngọc bội như thế cầm về trong nước, chắc có thể tăng gấp chục lần, cũng khó trách Mao Lão chua xót như vậy.

Ông và Thầy Thái xuất chuyến này, đều không nhất định có Bạch Minh , lần này kiếm được nhiều vậy.

- Không thành vấn đề, tối nay tôi mời, mọi người không cần khách khí.

Bạch Minh trúng quả, đang có tâm trạng tốt, nghe lời của Mao Lão hoàn toàn không thêm để ý, trái lại cười ha ha nhận lời.

Hôm nay vận may của anh ta quả thực không tồi, ngay cả Lý Dương luôn luôn dễ dàng trúng quả đều hai tay trắng, để cho anh ta đoạt được trước, hôm nay cũng chỉ có một mình anh ta, thật sự trúng quả lớn.

Khối ngọc bội Dương Chi khó có được này, căn bản có thể giám định là trang sức Ninh Vương đầu triều Minh, sau khi về nước, thấp nhất cũng được giá ba triệu, tương đương với ba trăm nghìn Euro, quả thực tăng khoảng gấp mười lần.

- Đây là anh nói nhé, tối nay chúng tôi sẽ chọn những món đắt nhất, không chọn tốt nhất.

Thầy Thái cũng nói theo, hôm nay ông cũng mua được đồ khoảng mười ngàn Euro, nhưng đều là tác phẩm nghệ thuật bình thường, không có bất kỳ trúng quả nào, lúc này trong lòng cũng có chút chua xót.

- Có thể, ai chọn món người đó thanh toán, tôi chỉ quan tâm ăn no bụng thôi.

Bạch Minh hiên ngang nói, sau khi nói xong, mọi người mới phản ứng, lại sôi nổi cười mắng Bạch Minh, trách Bạch Minh là một lão bunn xỉn.

Chỉ trong chốc lát, trên xe vang lên tiếng cười nói không ngừng, may mà cửa kính xe cách âm tốt, nếu không thì không chừng sẽ có cảnh sát đuổi theo.

- Vù vù!

Túi của Lý Dương đột nhiên vang động lên, di động của hắn luôn để chế độ rung thêm nhạc, may mà như vậy, chỉ nhạc không tiếng sang sảng của Bạch Minh có thể át hết toàn bộ nhạc điện thoại.

- Ông?

Nhìn thấy số điện đến, Lý Dương thoáng sửng sốt, nhẹ nhàng nói một câu sau đó mới nghe điện.

Lưu Cương, Vương Giai Giai đều nhìn Lý Dương, ông cụ thường ngày rất ít khi gọi điện cho Lý Dương, chỉ những lúc có việc thật sự mới gọi, lúc này đột nhiên nhận được điện thoại của ông, hai người đều có chút tò mò.

- Lý Dương, cháu ở đâu đấy?

Thanh âm của ông cụ vang lên rất có tinh thần, còn mang theo chút hưng phấn, cũng không nói với Lý Dương gì khác chỉ hỏi đơn giản một câu.

- Cháu đang trở về khách sạn, hôm nay Bạch Minh trúng quả lớn...

Lý Dương mỉm cười, nói qua sự việc hôm nay lại, ông cụ ở bên đó vừa nghe vừa cười, cuối cùng không ngờ phá lên cười ha ha.

- Lý Dương, họ trúng quả lớn cũng không đậm bằng cháu, cháu biết không, bức tranh mà cháu chuyển về rốt cuộc là gì không?

Ông cụ cười to, trong ngữ khí dường như còn mang theo sự thỏa mãn.

- Bức tranh bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ?

Lý Dương thoáng sửng sốt, lập tức hỏi một câu.

- Đúng, Bạch Minh trúng quả lớn, cũng không thể so sánh với trúng quả của cháu, chúng ta đã chứng thực rồi, đây là bức tranh mà De Vinci vẽ đầu tiên, là tác phẩm mà De Vinci tâm đắc nhất.

Thanh âm của ông cụ tiếp tục từ đầu bên kia của điện thoại truyền đến, còn Lý Dương ở trên xe, hoàn toàn sửng sốt ở đó.

Bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ là của De Vinci? Kết quả này Lý Dương luôn không ngờ đến, thậm chí đều không nghĩ đến, hẳn không biết tin tức bí mật kia, tất nhiên cũng không biết De Vinci từng sáng tác bức tranh sơn dầu như thế.

Ông cụ đột nhiên nói với hắn kết quả này, trong lòng hắn chỉ có kinh hãi.

Lời này nếu không phải ông cụ đích thân nói ra, hắn chỉ coi như đùa, có thể còn nhìn lại lịch, xem hôm nay rốt cuộc có phải ngày Cá tháng tư hay không.

- Ông, sao có thể là bức tranh của De Vinci, ông ấy vẽ chẳng phải là bích họa sao?

Sửng sốt một lúc, Lý Dương mới hỏi một câu, đây là hắn hỏi theo bản năng, hoàn toàn không tin lời của ông cụ.

Bất cứ ai không biết bí mật này chắc đều sẽ nghi ngờ như thế.

- Tất cả việc này nói ra rất dài, ta không thể trực tiếp nói cho con, hai ngày nữa Viện trưởng Hoàng sẽ đến Milan, để ông ấy nói tường tận cho con nghe.

Ông cụ lần nữa cười cười, ông đang cầm điện thoại, mắt luôn nhìn vào bên phải.

Nơi đó, đang treo một bức tranh sơn dầu trên giá vẽ phong cảnh cổ xưa, bức tranh này không phải đáng vẽ khô khan trước đây, bề mặt bức tranh dường như bao phủ một tầng băng mỏng, còn mặt nhân vật được vẽ toàn bộ như đang sống vậy.

Chúa Jesu ở chính giữa vẽ mặt bị thương, không ngừng nói gì đó.

Mười hai môn đồ xung quanh, sắc mặt vẽ mặt mỗi người đều khác nhau, nổi bật nhất chính là Judas, hẳn dường như rất sợ hãi, lại dường như có chút hối hận, thậm chí còn mang theo chút dữ tợn.

Bức tranh này không như tranh trong nước như thế là lập thể, cũng không giống “Lan Đình Tự”, mỗi một chữ đều có ý cảnh khác nhau.

Nhưng bức tranh này khiến bạn vừa xem tự nhiên như vậy, mỗi một nhân vật trong tranh đều có thể thu hút cháu, lúc cháu nhìn nhân vật này, hẳn dường như cũng đang nhìn cháu nói lên suy nghĩ trong lòng nhân vật đó.

Lúc cháu chú ý mỗi một nhân vật đang nói, người xung quanh cũng đều đang chuyển động, dường như thật sự tiến hành bữa tiệc cuối cùng.

Đây không phải là cảm giác của một người, mỗi một người đều có, sự chú ý tập trung vào bất cứ ai trong mười hai môn đồ, đều cảm thấy động tác của người xung quanh.

Là động tác thật sự, ánh sáng của đôi mắt có thể nhìn thấy các cử động rõ ràng của họ, thật sự sinh động.

Đây không phải là cử động ảo giác, Phương Lão, Từ Lão đều thề, họ nhìn thấy động tác của các người này, ngay cả Ông cụ cũng nhìn thấy toàn bộ.

Tuy nhiên, cháu dồn hết sự chú ý vào trên người nhân vật nào đó đang cử động, động tác của người đó lại ngừng lại, ngừng lại nói suy nghĩ trong lòng của mình.

Sau đó, bạn còn có thể cảm nhận rõ ràng suy nghĩ của người đó.

Ví dụ như môn đồ John, anh ta đang nói lòng trung thành của mình, phản bội Chúa Jesu tuyệt đối không phải anh ta, anh ta là một người trung thành nhất với chúa Jesu.

Còn có môn đồ Duma, lúc chú ý anh ta, sẽ phát hiện anh ta đang lên án phản đồ, nguyên rửa phản đồ, muốn cho phản đồ xuống địa ngục, mãi mãi sống trong địa ngục.

Mỗi người đều có một suy nghĩ riêng, tình cảm khác nhau.

Từ Lão, Phương Lão, Viện trưởng Hoàng cùng với Ông cụ, mỗi một người đều cảm nhận được tư tưởng này, không ngờ đều giống nhau, cũng chính là nói, toàn bộ biểu đạt của mỗi một người trong tranh đều khiến cho mọi người đều cộng hưởng.

Đừng nói cái khác, chỉ một điểm này chính là các họa sĩ khác không thể nào làm được.

Tác phẩm của tông sư, đây là tác phẩm của tông sư chân chính, Từ Lão dùng các bản thảo viết tay của Từ Bi Hồng để lại, thực sự kiểm tra chứng thực tất cả.

Trong vô ý Lý Dương tìm thấy bức tranh này, một bức tranh nhìn không chớp mắt bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ chỉ trong truyền miệng, bức tranh đó là sáng tác của De Vinci.

Không có ký tên, nhưng phương pháp vẽ quả thực là của De Vinci, cũng chỉ có ông mới có thể vẽ ra được các sáng tác thần kỳ sinh động phóng khoáng như thật này mới có tư tưởng chân chính.

Thêm tin đồn kia, cho dù bức tranh này không có tên, cũng đã có thể xác định là tác phẩm của De Vinci rồi.

Hơn nữa, người thực sự có trình độ như thế, sẽ không cố ý đi làm giả sáng tác của De Vinci, chính ông lưu danh thiên cổ còn truyền tụng mãi mãi, càng chứng minh bức tranh này là bằng chứng sắt của De Vinci.

Ông cụ đang nói chuyện, tâm thần lại bị bức tranh trước mặt hấp dẫn, ngay cả lời Lý Dương gọi ông cũng đều không nghe thấy.

- Ông, ông làm sao thế?

Đến khi Lý Dương lo lắng gào to, ông cụ mới từ từ lấy lại tinh thần, hiện tượng thất thần này cực hiếm thấy.

- Ta không sao, cháu vừa nãy nói gì thế?

Ông cụ quay người, thu hồi toàn bộ sức chú ý, ông cũng tâm trạng quá kích động, nếu không thì cũng sẽ không có hành vi thất thần như thế, nhưng thất thần như thế đối với ông mà nói, cũng chỉ có một lần.

Khả năng điều khiển của ông cụ rất mạnh.

- Viện trưởng Hoàng sao lại đột ngột đến Milan, ông sẽ không có suy nghĩ khác chứ?

Lý Dương nói lại một lần nữa, đây là ông vừa nãy nói chuyện, Viện trưởng Hoàng đột nhiên muốn đến, xem tính cách của Viện trưởng Hoàng không thể không khiến hắn suy nghĩ thêm.

- Ha ha, cháu nghĩ nhiều rồi, ta đã nói với ông ấy, việc cháu mua mở bảo tàng, ông ấy đối với hành động này ủng hộ rất lớn, lần này ông đến Milan, có việc quan trọng tìm cháu thương lượng, cháu ở đó đợi ông ấy là được rồi!

Ông cụ đột nhiên cười to, lúc cười còn lên nhìn Viện trưởng Hoàng đang si mê thưởng thức bức tranh.

Viện trưởng Hoàng sớm đã nổi tiếng xấu bên ngoài, cũng khó trách Lý Dương có suy nghĩ như thế.

1159. Chương 1155: Bảo Bối Vô Giá!

- Cháu ở đó chuẩn bị tốt là được rồi, cháu yên tâm, Viện trưởng Hoàng đi đối với cháu chỉ có lợi!

Ông cụ lại cười to, nói xong liền gác máy, điện này của ông chính là muốn là Lý Dương trước tiên biết kết quả, hắn rất cuộc tìm được bảo bối như thế nào.

bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ của De Vinci ông cụ như thế nào cũng không ngờ, Lý Dương vừa đến Italy liền đem đến cho ông niềm vui lớn bất ngờ như vậy.

Niềm vui bất ngờ vô cùng lớn.

- Hồng rồi!

Trên xe, Lý Dương vừa tắt máy xong đột nhiên vỗ trán, Vương Giai Giai vội vàng tiến lại, rất quan tâm hỏi:

- Lý Dương, anh làm sao vậy?

- Không sao, vừa nãy có một việc quên mất không nói, thôi vậy, đợi sau này lại hỏi vậy!

Lý Dương nhẹ nhàng lắc đầu, ông cụ gọi điện đến, nói với hắn một tin tốt kinh người, vừa nãy trong đầu hắn hoàn toàn là bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ của De Vinci, còn một việc khác quan trọng quên mất.

Hắn quên nhắc đến Hawes tiên sinh và anh em Jose, dù sao bọn họ đã nhìn thấy ảnh chụp.

Lúc này, Lý Dương cuối cùng cũng hiểu được Hawes tiên sinh và anh em Jose nhìn thấy ảnh chụp của hắn, vì sao lại phản ứng mạnh như vậy.

Tổ chức của bọn họ, vốn do chính De Vinci và các tiền bối cùng sáng lập, De Vinci có thể nói là tổ sư gia của bọn họ, hiện nay Lý Dương căn bản cũng có thể xác định, Hawes tiên sinh và anh em Jose cũng nhận ra lai lịch của bức tranh này.

Nghĩ đến đây, Lý Dương lại cho chút u sầu, vui sướng vừa xong thoáng nhạt một chút.

So với ông cụ còn có các tiền bối khác của ông, mình quả thực có chút rất lớn không đủ, lần này nếu không phải có năng lực đặc biệt, bức tranh kia dù có đặt ở trước mặt hắn cũng sẽ không để ý, chỉ nhìn thoáng qua mà thôi.

- Lý Dương, tranh gì, De Vinci gì thế?

Bạch Minh ở bên cạnh tụ đầu vào, họ cùng ngồi trên một chiếc xe thương vụ, mấy người đều ngồi trên một xe.

Lúc Lý Dương nghe điện, mấy người đều không nói chuyện, cũng không cố ý nghe lén điện thoại của Lý Dương, tuy nhiên, Lý Dương nhận điện thanh âm không nhỏ, có vài lời còn bị bọn họ nghe thấy.

Bạch Minh tò mò, quan hệ với Lý Dương cũng tốt nhất, lập tức hỏi.

Lý Dương do dự, cuối cùng khẽ nói:

- Cũng không có gì, bức tranh lần trước chúng ta tìm được, có khả năng là tác phẩm của De Vinci.

Bức tranh này là Bạch Minh nhìn thấy lấy ra, nếu là tác phẩm của De Vinci, sau này nhất định phải công bố ra toàn thế giới.

Nếu như thế, lúc này không nên giấu bọn họ nữa, hơn nữa người trên xe đều là người nhà mình, để họ biết trước tin này cũng không sao cả.

Bạch Minh cười ha ha gật đầu:

- Hóa ra là tranh của De Vinci, tôi nói.....

Lời của Bạch Minh vừa nói ra một nửa liền ngừng lại, khuôn mặt vốn tươi cười liền trở nên ngây dại, hắn cứ nhắc chuyển chuyển đầu, hai mắt tròn xoe lảng lảng nhìn Lý Dương.

- Lý, Lý Dương, cậu vừa nói, đó, đó là bức tranh của ai?

Bạch Minh lắp bắp, ngây ngất hỏi, Lâm Lang, Mao Lão và Thầy Thái đều tròn tròn mắt nhìn Lý Dương.

- Bức tranh ngày hôm qua chúng ta tìm thấy, là tác phẩm của De Vinci.

Lý Dương trịnh trọng gật đầu, thái độ của Bạch Minh , hẳn có thể hiểu được, lúc đầu ông cụ nói cho hẳn biết, trong lòng hẳn cũng không thể nào tin nổi.

- De Vinci!

Miệng Bạch Minh khê nỉ non, vẻ mặt trên mặt do ngây dại trở nên kinh hãi, sau đó lại dại đi.

Lý Dương đã nói đây là tranh của De Vinci, đáng tiếc đầu óc của Bạch Minh từ đầu đến cuối không nghĩ nhiều như vậy, sau khi nghĩ lại mới phản ứng mãnh liệt lại, lúc này nhận được sự xác định của Lý Dương, đầu anh ta chỉ có một ý niệm.

- Điều đó không thể nào!

Không có khả năng, đây gần như là việc không có khả năng, tranh như thế sao sẽ là của De Vinci được? Nếu thực sự như thế, đó còn không bằng nói với anh ta, ngọc bội trên tay anh ta chính là Tử Cương Ngọc, là tác phẩm của tông sư Lục Tử Cương.

Nhưng lời này nói ra từ miệng của Lý Dương, không thể khiến anh ta không tin được.

Ít nhất Lý Dương chưa bao giờ lừa gạt anh ta, hơn nữa bất cứ bao giờ có dị nghị, đến thân phận hiện nay của Lý Dương đều có khả năng, việc khiến bất cứ ai cũng không thể tin được đều có khả năng xảy ra ở Lý Dương.

- Lý Dương, cậu nói có khả năng thật, xác định chưa?

Lâm Lang vội vàng hỏi một câu, anh ta nghĩ khác Bạch Minh , Bạch Minh hoàn toàn không biết tin tức bí mật kia, biết tin tức bí mật chỉ có một số lão tiền bối chân chính.

Tuy nhiên Lâm Lang cũng biết một ít, vòng qua lại xã giao của anh ta dù sao nhiều hơn Bạch Minh rất nhiều.

- Là ông cụ trong nhà đích thân xác định, chắc chắn là thật!

Lý Dương gật gật đầu, mọi người đều không nói chuyện, người xác định việc này là Hà Lão, vậy càng không ai nghi ngờ, danh dự của Hà Lão là cao nhất, trong ngành không có ai không tin ông.

Lời của ông tuyệt đối đáng tin.

- Bức tranh đó là bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ ?

Một lát sau , Lâm Lang mới chậm rãi hỏi một câu, trên mặt anh ta cũng có chút kích động.

- Không sai, Lâm tiên sinh anh làm sao biết?

Lý Dương lần nữa gật đầu, còn mang theo chút nghi hoặc, người trông thấy bức tranh chỉ có Bạch Minh , anh ta còn còn Lưu Cương, Vương Giai Giai. Mao Lão, Thầy Thái và Lâm Lang đều không nhìn thấy.

Chỉ nghe anh ta vừa nói như vậy, Lâm Lang có thể đoán được bức tranh này, không chỉ Lý Dương, Vương Giai Giai, Bạch Minh cũng đều có chút nghi ngờ.

- Thật sự là nó, không ngờ tin đồn là thật, Lý Dương, anh thật có vận may tốt.

Lâm Lang thở dài, rất ngưỡng mộ nhìn Lý Dương, vừa ngưỡng mộ đồng thời còn tràn đầy đổ kỵ, lúc này anh ta không hề che giấu suy nghĩ trong tâm lý mình.

Bất kể người nào, nghe thấy tin này chắc đều sẽ như anh ta.

- Tin đồn?

Mây của Lý Dương giãn ra, trong điện thoại ông cụ không nói nhiều như vậy.

Lâm Lang mỉm cười, đem nói toàn bộ tin đồn mình biết được một lần, người Lâm Lang tiếp xúc nhiều, quen biết các lão tiền bối rất giỏi, tin đồn này là anh ta một bạn vong niên ở Châu Âu nói với anh ta.

Đáng tiếc người bạn vong niên đã qua đời rồi.

Tin đồn này bất kể là người bạn vong niên của Lâm Lang hay chính bản thân anh ta đều không coi là quá thật, chỉ nghe nghe mà thôi, dù sao trong tin đồn không có bất kỳ manh mối nào, rất khó khiến người ta coi nó là thật được.

Tin đồn này, Lâm Lang thậm chí đều quên trong đáy lòng.

Mãi đến hôm nay, Lý Dương nói hần phát hiện được một tác phẩm thật của De Vinci, anh ta mới nghĩ đến câu chuyện này, nghĩ đến truyền thuyết về bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ .

- Hóa ra là như thế, khó trách!

Sự giải thích của Lâm Lang khiến Lý Dương giật mình hiểu ra, hần cuối cùng đã biết vì sao ông cụ nói bức tranh này là tác phẩm của De Vinci rồi, hóa ra De Vinci thực sự sáng tác bức tranh sơn dầu như vậy.

Một bức tranh sơn dầu còn tốt hơn bích họa, là De Vinci yêu thích, thà bội ước không buông bức tranh ra, giá trị của bức tranh này nghĩ là biết được.

Bảo bối vô giá, chắc chắn là bảo bối vô giá.

Nghĩ đến đây, Lý Dương có chút hưng phấn, hần biết bức tranh này khác lạ, nhưng tuyệt đối cũng chưa bao giờ nghĩ, bức tranh này có thể đem lại cho hần niềm vui bất ngờ trọng đại như vậy.

- May mà chúng ta đã chuyển bức tranh về cho ông cụ rồi!

Vương Giai Giai đột nhiên nói một câu, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô cũng tràn đầy hưng phấn, tuy nhiên trước đó cô nghĩ nhiều nhất là tin tức này đem lại chấn động cho thế giới.

Đây có lẽ chính là sự khác nhau về nghề nghiệp, tư duy cũng bất đồng.

- Đúng vậy, may mà chuyển đi rồi.

Lý Dương thoáng sửng sốt, lập tức gật gật đầu, bức tranh này bọn người Hawes đã nhận ra, nếu chưa đem đi, không chừng sẽ rắc rối đến đâu nữa.

Phải biết rằng, De Vinci là người Italy, luôn là niềm tự hào của Italy từ trước đến nay.

Địa vị bức tranh này ở Italy ngang với Thiên Tùg Vân Kiếm cùng với Tân La bảo kiếm, để người Ý biết được bức tranh này lần nữa xuất hiện trên thế giới, đồng thời ở trong nước mình, Lý Dương muốn đem bức tranh này về nước, chắc phiền toái không nhỏ.

- Một bức tranh được coi trọng, không ngờ là tác phẩm thần của De Vinci, Lý Dương, tôi thật sự phục cậu. Tôi còn tưởng lần này lần đầu tiên có thể thắng được cậu, bây giờ tôi có thúc ngựa cũng không theo kịp được nữa rồi!

Bạch Minh uể oải kêu lên một tiếng, Mao Lão và Thầy Thái thoáng sửng sốt, lập tức phá lên cười.

Bạch Minh thật sự là người rất háo thắng. Tuy ngoài mặt anh ta không nói, nhưng trong lòng anh ta luôn uất nghẹn, muốn trúng quả thắng Lý Dương một lần.

Hôm nay, anh ta bắt ngờ thu được ngọc bội triều Minh, còn trúng lớn gấp mười lần, kiếm được hai ba triệu, trúng quả lớn này hoàn toàn úp qua Lý Dương mua được các đồ gốm triều Kim hôm qua.

Đồ Lý Dương mua được hôm qua nhiều, nhưng thật sự trúng lớn chỉ có một món đồ gốm triều Kim, còn là chủ tiệm cố ý bán lậu, các đồ khác đều mua theo giá thị trường.

Nhưng anh ta không ngờ, niềm vui của mình còn chưa được bao lâu, Lý Dương đã kích anh ta triệt để.

Lý Dương đã trúng quả quá lớn mà anh ta không thể tưởng tượng được, hôm qua bị anh ta nghi ngờ là bức tranh sơn dầu giả bán đồ kho báu, không ngờ là tác phẩm của De Vinci.

Vừa nghĩ đến đại danh của vị tông sư này, Bạch Minh không có bất kỳ ý nghĩ nào khác.

Có món đồ này trong tay, anh ta còn muốn trúng quả vượt qua Lý Dương, đó chỉ là thắng ngốc nói mơ, trừ phi mặt trời mặt trăng Tây, nước trong biển có thể cạn sạch.

Đây căn bản chính là việc không thể thực hiện.

- Lý Dương, người thắng lớn nhất chúng tôi vẫn là cậu, phiên bản đấu giá lần này sẽ không cần tham gia, cậu cũng kiếm đủ rồi!

Cao tổng chưa xót nói một câu, quan hệ xa nhất với Lý Dương cũng chính là ông.

Tuy nhiên ông cũng không thể lấy chuyện hôm nay nói năng lung tung, đừng nói cái khác, hậu trường của Cao tổng chính là người đi theo con trai cả của ông cụ, nếu không thì nhất định sẽ giữ bí mật này.

- Đúng vậy, hôm nay để Lý Dương mời khách, mọi người chỉ chọn món đắt, không cần quan tâm cái khác!

Bạch Minh lập tức kêu to, mấy người nghe thấy lời của anh ta, lại cười vang lần nữa, đây là lời người khác vừa nói ban nãy, không ngờ anh ta sẽ chuyển sang người Lý Dương lúc này.

- Không vấn đề gì, chúng ta chỉ cần chọn món đắt nhất!

Lý Dương cười cười, nhận lời, bất kể chọn món đắt, xa hoa đến đâu cũng không thể ăn sạch của hắn.

Câu trả lời của hắn, mạnh hơn Bạch Minh nhiều, Mao Lão và Thầy Thái lại xóa Bạch Minh ở đó, trong thời gian ngắn, ở trong xe cười dài.

Lúc mọi người cười, trong lòng đều cảm khái.

Lý Dương chính là Lý Dương, vận may thật sự không thể nói, hơn nữa cũng hắn đi đến đâu đều có việc phần khích xảy ra., Đặc biệt là Lâm Lang, vô cùng hối hận hôm qua không đi cùng hắn, nếu không thì bữa tranh bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ xuất thế, cũng có công lao của anh ta.

1160. Chương 1156: Công Bố Tin Tức!

Sáng sớm ngày hôm sau, Lý Dương dẫn Vương Giai Giai đi thẳng đến sân bay Mar fongsa.

Bạch Minh lúc này vẫn còn đang nằm trên giường, hôm qua anh ta dẫn đầu nói lời chúc mừng Lý Dương, kết quả thành chim đầu đàn, bị Lý Dương chúc say một lần.

Lưu Cương đoán, Bạch Minh cả ngày hôm nay đừng có nghĩ đến ra khỏi cửa nữa, phải ở trong khách sạn nghỉ ngơi một ngày.

Thời gian một ngày có thể lấy lại sức, còn phải dựa vào các thuốc giải rượu rất tốt, hôm qua Bạch Minh buồn nôn, mơ màng, mình trở về phòng như thế nào đều không biết.

- Viện trưởng Hoàng....

Trạm xuất khẩu đi ra không ít người, từ xa Lý Dương trông thấy Viện trưởng Hoàng tóc bạc cùng với trợ thủ của ông.

Viện trưởng Hoàng đến Milan lần này là vì việc cá nhân, cho nên chỉ dẫn theo một thư ký, nếu là việc công, nhân viên công tác bên cạnh ông không ít, nói thế nào cũng là một nhân viên cấp Phó Bộ.

- Lý Dương, rất không tồi, tôi phải chúc mừng cậu!

Trông thấy Lý Dương, Viện trưởng Hoàng cười ha ha một tiếng, ánh mắt có chút phức tạp, tuy nhiên càng nhiều hơn chính là sự an ủi.

Lý Dương là đồ đệ của Hà Lão, điều này khiến ông rất ngưỡng mộ cũng rất đố kỵ, ông chỉ có thể oán trách ông trời, không rơi xuống cho mình một đệ tử tốt như vậy, cũng để mình có thể ngẩng cao đầu trước mặt các bạn già, tự hào vô cùng.

Tuy nhiên, sự tồn tại của Lý Dương đối với cả giới sưu tầm đồ cổ thậm chí đối với quốc gia cũng có rất nhiều điểm tốt cực lớn.

Người như vậy cũng có thể nói là may mắn của quốc gia.

Dù nói thế nào, Trạm Lô, Ngư Tràn, thừa ảnh và Can tướng Mạc Tà các thần kiếm này đều tìm lại lần nữa trong tay Lý Dương, không có Lý Dương, chứng cứ của văn minh Trung Hoa tốt nhất còn không biết đang ẩn giấu ở nơi đâu.

Lan đình tự , Thủy trung họa đây đều là tác phẩm rung chuyển thế giới cũng từ trong tay Lý Dương lần nữa ra đời.

Chỉ các điều đó, đã có công đức vô cùng lớn rồi, càng không cần nói Lý Dương còn lấy được Thiên Tùng Vân Kiếm, Tân La Bảo Kiếm các bảo bối của nước ngoài, hiện giờ ngay cả bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ của De Vinci cũng đều lấy được.

Tất cả chuyện này có thể nói đều là niềm tự hào của bọn họ.

Từ nhiều năm trước, Vương triều Thanh mục nát thối rữa bị nước ngoài xâm chiếm sau đó nhà nước cũng không có được các thần khí bảo bối quan trọng như thế, sự xuất hiện của Lý Dương xem như lấp lại lỗ trống đó.

Đặc biệt là tác phẩm thần của De Vinci này, càng thêm ý nghĩa.

- Cảm ơn ông, tuy nhiên ông từ xa chạy đến đây, chắc không chỉ vì chúc mừng tôi chứ!

Lý Dương cười khà khà nói, lần này Viện trưởng Hoàng vội vàng đến đây, xuất hành cũng đơn giản, không đem theo quá nhiều hành lý gì.

- Dương nhiên không phải!

Viện trưởng Hoàng lập tức lắc lắc đầu, lập tức lại sững người, cười mắng:

- Tiểu tử nhà ngươi không cần ép ta, lần này ta đến quả thực vì bức tranh đó, nhưng hoàn toàn không phải muốn thu lại tiến cống, nếu cậu có suy nghĩ mở bảo tàng, vậy để ở đó cũng được, so với cống cũng không có khác biệt gì!

- Hi hi, vậy được rồi!

Lý Dương nhẹ nhàng cười, hẳn còn thật sự còn bị Viện trưởng Hoàng muốn thu hết toàn bộ đồ vật tiến cống dọa, lúc nhìn thấy Viện trưởng Hoàng, không kìm nổi thăm dò một lúc.

- Có vài lời đợi lên xe tôi nói cho cậu biết!

Viện trưởng Hoàng bất đắc dĩ lắc lắc đầu, ông cũng hiểu tính cách của mình trước đây, Lý Dương có phản ứng như thế cũng không có gì lạ.

Tuy nhiên nói lại, các bảo bối của Lý Dương còn thật sự khiến ông ghen tỵ, món nào cũng đều là bảo vật ông đêm ngày mơ đến, từng rất nhiều lần nghĩ đến, bảo bối này có thể cho vào cống thì tốt.

Xe đỗ ở bên ngoài sân bay, nơi này cách khách sạn hơn 50 km, khoảng một tiếng mới có thể trở về khách sạn.

- Lý Dương, lần này ta đến, mục đích chính chính là...

Trên xe Viện trưởng Hoàng từ từ nói mục đích của mình cho Lý Dương, Lý Dương lẳng lẳng lắng nghe, thỉnh thoảng còn gật đầu.

Đồng thời lúc đó, trong lâu đài ở ngoại ô Milan, Hoắc Tư tiên sinh, anh em Jose cùng với đám người Bass lại tập trung lại, lần này không phải là bảy người mà biến thành mười một người.

Mười hai người chỉ thiếu một người chưa đến, cũng lập tức chạy đến.

bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ của De Vinci có khả năng đã xuất hiện trên thế giới, tin tức này đối với họ mà nói rất rất quan trọng, không thể không coi trọng, hai ngày nay, bọn họ lại điều tra không ít tin.

Trên cơ bản, họ đã có thể xác định bức tranh này ở trong tay Lý Dương, còn được Lý Dương chuyển về nước.

Lúc này bọn họ còn không biết, bức tranh này ở Trung Quốc đã được chứng thực hoàn toàn.

- Tôi đề nghị tiến hành trao đổi, nếu thực sự là tác phẩm này, cái giá lớn hơn cũng đáng để trả giá.

Mười một người đều trầm mặc, người nói chuyện cuối cùng vẫn là Raul, bản thân anh ta chính là họa sĩ đứng đầu, càng mong đợi bức tranh này có thể lần nữa trở về trong tay bọn họ.

Lời của anh ta, cũng khiến cho mọi người đều nhìn vào anh em Jose.

Lý Dương muốn Nhật Nguyệt Kiếm trong tay anh em Jose, đối với họ hoàn toàn chẳng phải là bí mật gì, Lý Dương ở Hàn Quốc sớm gây ra động tĩnh để rất nhiều người biết rồi.

Người bình thường có lẽ không nhận ra, nhưng bọn họ rất rõ, Lý Dương ở Hàn Quốc chỉ có một mục tiêu, đó chính là Truy Tinh Kiếm, trong truyền thuyết là một trong ba thanh Truy Tinh kiếm của Thái A.

Nếu trong tay bọn họ có thứ mà Lý Dương hy vọng có được, dùng phương thức trao đổi có lẽ khả thi.

- Chúng tôi đồng ý lấy ra bảo bối đó, nhưng các người phải rõ ràng, giá trị của bảo bối này chưa đủ.

Một lát sau, anh cả của anh em Jose chậm rãi nói một câu, hai anh em luôn rất thẳng tính, cho dù là ở đâu đều như nhau.

Anh ta trực tiếp bày tỏ, Nhật Nguyệt Kiếm bọn họ đồng ý lấy ra, nhưng chỉ dựa vào một Nhật Nguyệt Kiếm rất khó đổi được tác phẩm này.

ở trong lòng họ, bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ của De Vinci tất nhiên giá trị cao hơn Nhật Nguyệt Kiếm rất nhiều.

- Tôi có thể lấy bình hoa tai voi Nguyên Thanh ra!

Một nam thanh niên người Anh ngồi bên cạnh Bass nói một câu, cậu ta nói là Bình tai voi hoa văn rồng năm thứ mười một Chí Chính, lượng bình này còn lưu truyền trên thế gian cực hiếm, ngoài bảo tàng của nước Anh ra cũng chỉ có trong tay cậu ta.

Bình này, trong nước đã từng đưa ra giá cao để thu mua, đều bị cậu ta từ chối.

- Tôi ở đó còn có một cái đỉnh Ân Thương, cũng có thể lấy ra.

Lại một người nữa nói, các người này vốn là nhân tài đứng đầu thế giới, có mấy vị đều xuất thân quý tộc, tổ tiên để lại cho họ không ít bảo bối quan trọng.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, bảo bối của mấy người đều được nói ra, đủ để làm cho vô số người ghen tỵ.

- Tôi có một đề nghị, rút món đồ được đấu giá lần này ra, các người thấy thế nào?

Trên Raul một ông cụ râu dài bạc phơ hơn 60 tuổi đột nhiên nói một câu, mấy người đều thoáng sửng sốt.

- Không được, tuyệt đối không được uy tín của phiên đấu giá lớn cần phải được bảo đảm, món đồ đó tuyệt đối không thể động đến!

Bass lập tức lắc đầu, lời của anh ta khiến cho mấy người còn lại cũng lắc đầu theo, ông lão đưa ra kiến nghị này cũng không nói gì nữa.

Phiên đấu giá quả thực có quan hệ rất sâu đến bọn họ, tổ chức của họ có thể bí mật phát triển ổn định hơn nữa thành viên tổ chức đều dùng địa vị cao thượng, và hội đấu giá có liên hệ rất mật thiết.

Đây thậm chí có thể nói là căn bản của bọn họ.

Ngoài ra còn có một điểm quan trọng nữa, điều khiến hội đấu giá hoàn toàn không phải chỉ có một nhà bọn họ, hoạt động lớn như vậy ảnh hưởng đến lợi ích rất nhiều phương diện, một khi họ làm ra việc không tuân theo quy định rất dễ bị người khác ác khẩu.

- Nếu như chúng ta đem vật này, lấy giá cao mua lại?

Hoắc Tư tiên sinh chậm rãi nói một câu, đầu mày của rất nhiều người lần nữa giãn ra, đồ vật rút ra tuyệt đối không thể, nhưng chính họ mua lại không thành vấn đề.

Có bảo bối này tiến hành trao đổi với Lý Dương, họ hoàn toàn có phần nắm chắc.

- Chúng tôi đồng ý!

Anh em Jose cùng nói, mua giá cao, chỉ là vấn đề tiền bạc ở trong tay các người thôi, không thiếu nhất chắc chính là tiền bạc.

Chính hai anh em bọn họ, tùy tiện cũng có thể lấy ra mấy trăm triệu Euro, thêm các người khác, trong thời gian ngắn góp mấy tỉ đều không thành vấn đề, tiền nhiều như vậy, đề đều có thể đề chết người./

- Tôi cũng đồng ý!

Raul do dự một lúc cuối cùng gật đầu.

Anh ta có lẽ là người nghèo nhất trong mấy người, tuy nhiên anh ta nghèo nhất cũng có tài sản trên trăm triệu Euro, tiền này là anh ta thông qua vẽ tranh kiếm được sau đó tìm tổ chức tìm người cho anh ta tiến hành hoạt động, từ từ kiếm lại.

Tổ chức này có một cam đoan, chính là bảo đảm cho vật chất của mỗi một thành viên sống, đây là một căn bản.

Tuy nhiên, điểm này là năm trước mới bắt đầu thực thi, trước đây xảy ra nhiều lần thành viên ngay cả cuộc sống của mình đều không quan tâm, mới bảo bọn họ hạ quyết tâm cải thiện điểm này.

Lý Dương tự thân tạo ra rất nhiều của cải cũng là một trong các nguyên nhân thu hút bọn họ.

Nếu bản thân Lý Dương chính là một kẻ nghèo hèn, bọn họ có lẽ suy nghĩ ít đi một chút, cũng sẽ không có người đặc biệt đến Trung Quốc đi theo quan sát Lý Dương nữa.

- Được, tạm thời cứ như thế đã, đồ đó chính chúng ta mua lại, nếu bức tranh là thật, chúng ta tiến hành trao đổi, nếu không phải thật, cũng có thể giữ lại, đừng làm công cụ hấp dẫn Lý Dương!

Bass liên tục gật đầu, việc lần này cũng làm cho bọn họ càng thêm khát vọng thu nạp Lý Dương vào.

Nếu bản thân Lý Dương chính là thành viên của tổ chức, họ không cần phải mở họp thảo luận, nghĩ bao nhiêu cách như vậy để lấy lại bức tranh kia.

- Vậy được rồi, trước tiên cứ như thế đã, quan trọng nhất hiện nay, vẫn là xác định bức tranh kia là thật hay giả!

Hawes cũng gật đầu theo, lúc này, họ thảo luận một tiếng đồng hồ.

Đây không phải vấn đề hiệu suất, chủ yếu là việc này quá quan trọng, cần bọn họ đến cẩn thận nhìn nhận.

- Không cần nữa!

Cửa đột nhiên bị mở ra, mười một người đều đứng mạnh lên, sau khi đợi xem người nào tiến vào, mười một người cùng thở phào.

Tiến vào là người cuối cùng của tổ chức, cũng là người cao tuổi nhất trong tổ chức, tư cách là thành viên già nhất, đồng thời cũng xem là đứng đầu tổ chức, Bá tước Aton.

Bá tước Baton là người Bỉ, tuy nhiên, cả châu Âu đều chịu ảnh hưởng rất cao.

Sau khi ông tiến vào, toàn bộ mọi người đều không nói chuyện, lặng lẽ nhìn ông đi đến vị trí cao nhất.

Sau khi ngồi xuống, Bá tước Aton khẽ thở dài, chậm rãi nói:

- Một tiếng mười lăm phút trước, Hoàng Đức Thắng của Trung Quốc đã đến Milan rồi!

Hoàng Đức Thắng chính là Viện trưởng Hoàng, là một đại sư đứng đầu, người đang ngồi đối với tên của ông hoàn toàn không xa lạ gì.

Tiếp theo, Bá tước Aton lại nói một câu, làm cho mọi người đều kinh ngạc.

- ở Trung Quốc đã mở một cuộc họp tuyên bố tin tức, tuyên bố bức tranh được kẹp trong bức sơn dầu hiện là tác phẩm bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ sáng tác đầu tiên của De Vinci rồi!

1161. Chương 1157: Phản Ứng Của Thế Giới

- Hợp báo?

Hợp báo vẫn là tuyên bố tác phẩm của Da Vinci, tất cả mọi người đều cau mày nếu đây là thật bọn họ thực sự không cần phải đi xác nhận thật giả của bức tranh.

- Đây là việc khi nào vậy? sắc mặt Bass có chút trầm mặc, tranh thật là một tin tốt đối với họ, bức họa này tranh luận mấy năm cuối cùng cũng có kết quả.

Nhưng đối phương làm việc như vậy đối với họ không tốt lắm.

Đối phương không chỉ biết lai lịch của bức tranh mà quan trọng là cuộc họp báo này không phải là Lý Dương đích thân chủ đạo, điều này tương đương với người bên cạnh Lý Dương vô cùng coi trọng bức tranh này.

Nói cách khác họ muốn lấy lại bức họa này phải trải qua nhiều trở ngại.

- Vừa tới, bức họa đã công khai bày ra rồi.

Bá Tước Aton nhẹ nhàng lắc đầu, Hoắc Tư, Raul đều sửng sốt, Hoắc Tư ngay lập tức vội vàng đi ra cầm một máy tính vào.

Tiếng Trung của Hoắc Tư tương đối tốt, rất nhanh anh lên mạng tìm được chưa tới mấy chục phút video cuộc họp báo vừa bắt đầu ở Trung Quốc.

Bức tranh bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ cũng xuất hiện ở cuộc họp báo, bên trên phủ một tấm lụa đỏ, sau khi chính thức tuyên bố mới mở tấm lụa đỏ, sau đó triển lãm trong thời gian chưa đến 3 phút.

Thời gian mặc dù ngắn nhưng đủ để các chuyên gia chân chính phân biệt ra sự thật giả của bức tranh.

Hai mươi người, đều đang nhìn video này, họ rất quen thuộc với tác phẩm của Da Vinci, sau khi nhìn họ liền hiểu, đây thực sự là tranh thật, bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ chân chính.

Tất cả mọi người đều yên lặng ngồi ở đó, không ai nói gì, trong lòng mỗi người đều không ngừng suy nghĩ, nếu bảo đảm đó là thật việc họ phải làm là lấy bức tranh này về như thế nào, làm thế nào để mang bức tranh về tay tổ chức bọn họ.

- Aton, trước chúng ta đã bàn luận đưa ra một đối sách.

Một lát sau Bass mới từ từ nói nhỏ, lấy vật đổi vật là cách đơn giản nhất hữu dụng nhất, đặc biệt là bức tranh này bây giờ ở Trung Quốc, đây cũng là cách tốt nhất bây giờ.

Khi họ thảo luận bên ngoài đã nổ ra.

Truyền hình Anh quốc báo cáo sự kiện này trước tiên, là tin tức khẩn cấp, tiêu đề chính là bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ của Da Vinci còn có bức tranh đang ở Trung Quốc.

Mạng lớn nhất của Đức cũng có bài với tiêu đề:

- Trung Quốc tuyên bố kiệt tác của Da Vinci thật giả phải chờ kiểm chứng.

bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ của Da Vinci ở Trung Quốc đã qua các chuyên gia kiểm nghiệm đầu tiên, có khả năng là bút tích thực.

Đây là báo của mạng nước Pháp, nước Pháp tương đối cẩn thận mời chuyên gia của Louvre tới xem qua mới viết ra bài báo này, chuyên gia của Louvre đã thương nghị cử người đích thân tới Trung Quốc xem.

Trung Quốc tái hiện to lớn, tác phẩm mỹ viện được xem là bút tích của Da Vinci.

- Tác phẩm của Da Vinci xuất hiện ở Trung Quốc? Hôm nay không phải ngày nói dối chứ?

Mấy điều này đều là bình luận trên mạng Hàn Quốc cũng có một số quốc gia có bình luận đồng tình cho rằng đây là một sự kiện vĩ đại.

Sau cuộc họp báo không đến nửa tiếng sau toàn thế giới ít nhất có trên 50 quốc gia đều đăng tin chuyện này.

Có thể tạo thành hiệu quả chấn động lớn như vậy, ngoài chiến tranh còn rất ít khi có, từ điểm này cũng có thể thấy sức ảnh hưởng của Da Vinci trên thế giới.

Nước ngoài ầm ĩ hết lên, trong nước lại càng náo động.

Cuộc họp báo vừa bắt đầu, các mạng lớn trong nước đã đăng tin sự kiện này, rất nhiều trang web truyền hình trực tuyến, rất nhiều người chứng kiến bút tích thực sự của Da Vinci.

Rất nhiều chuyên gia, nhân viên bình luận cũng đều đứng dậy sôi nổi nói ra quan điểm của mình.

Không giống với nước ngoài, trong nước dường như tất cả mọi người đều được nhìn bức tranh này, sự kiện vĩ đại thế kỷ mới này đối với cả Trung Quốc có sức ảnh hưởng sâu sắc.

Từ sau chiến tranh nha phiến, trong nước đây là tác phẩm nổi tiếng đứng đầu thế giới, còn là kiệt tác.

Sau khi các bài báo được đưa ra không lâu số bình luận tăng lên vượt qua bất kỳ bài báo nào khác, rất nhiều người trong nước ở đây tỏ ra hưng phấn.

Ở các diễn đàn lúc này có vô số người đang bàn luận việc này.

Mỗi người đều kiêu ngạo nói lên quan điểm của mình, có người nói phải lấy bức tranh này đem so sánh với bức Mona Lisa mỉm cười của Louvre, cũng có người nói phải để bức tranh này đi triển lãm toàn cầu để người nước ngoài biết cũng để xem bảo bối của giới sưu tầm Trung Quốc.

Mỗi người đều có cảm giác mở mày mở mặt.

Nhiều năm như vậy, từ trước tới giờ đều là bảo bối quan trọng của nước ngoài tới Trung Quốc triển lãm, có lúc mời không tới, lần này cuối cùng họ thử mùi vị của việc mời người.

Trong khách sạn, Lý Dương tắt máy tính, ai xem video cũng có chút cảm kích.

Khi cuộc họp báo tổ chức họ vẫn ở trên đường, về tới khách sạn lại xem video trên mạng, nhìn thấy Cố Cung dẫn đầu cuộc họp báo đông đảo chuyên gia cùng nhau chủ trì, trong lòng mỗi người đều có chút tự hào.

Cho dù là Lâm Lang, lúc này cũng có tâm trạng như vậy.

- Lý Dương, tôi đại diện cho tất cả mọi người cảm ơn cậu.

Viện trưởng Hoàng quay đầu nhìn Lý Dương, ông lộ rõ sự cảm kích, ông lần này tự mình đến Milan, chính là vì bức họa này.

Ông đến khuyên Lý Dương đừng bán hoặc đổi bức họa này đi, bức họa này lưu ở trong nước có ý nghĩa vô cùng, viện trưởng Hoàng không muốn để Hà lão đến nói việc này nên tự mình đến.

Bức họa này đáng để ông làm như vậy.

- Ngài khách khí rồi!

Lý Dương vội vàng lắc đầu, viện trưởng Hoàng sau khi nói rõ ý định đến Lý Dương chỉ do dự một chút liền đồng ý ngay.

Điều này mới có cuộc họp báo sau đó, nếu Lý Dương muốn bán hay đổi bức họa này thì cuộc họp báo khẩn cấp như vậy tuyệt đối sẽ không được mở ra.

Một khi Lý Dương bán bức họa này cho người nước ngoài cuộc họp báo cũng trở thành trò cười.

Viện trưởng Hoàng nhìn Lý Dương, đột nhiên nói: - Lý Dương, sang năm chắc tôi nghỉ không biết bảo tàng kia anh còn chỗ nào trống không có thể cho tôi một chỗ không?

- Ngài nói gì?

Lý Dương kinh ngạc, mắt tròn xoe, việc viện trưởng Hoàng sắp nghỉ anh biết nhưng không ngờ viện trưởng Hoàng lại chủ động xin vào viện bảo tàng của anh.

Nghe khẩu khí của viện trưởng Hoàng, có thể không chỉ là hỏi suông mà là thực sự muốn làm ở viện bảo tàng của anh.

Viện trưởng Hoàng cười cười lại nói lại:

- Sắp nghỉ hưu rồi, nhưng hiện tại áp lực cuộc sống lớn, tranh thủ vẫn còn khỏe đi kiếm sống, người của cậu đủ chưa? hay là không hoan nghênh tôi tới?

- Không, không, nếu ngài tới tôi đương nhiên nhiệt liệt hoan nghênh, nhưng tôi đây, tôi đây

Lý Dương lẳng lặng nhìn viện trưởng Hoàng, trong lòng anh vô cùng rối bời bói cũng không lưu loát.

Viện trưởng Hoàng thực sự muốn tới chỗ anh nhưng đây là việc đột xuất Lý Dương không biết nói thế nào cho phải, anh dự định mở rộng bảo tàng nhưng cũng chỉ là dự định chỉ anh biết.

Bảo tàng của anh không tồi nhưng dù sao vẫn là mới, bây giờ căn bản không thể so sánh với Cố Cung được.

- Hoan nghênh là tốt rồi, tôi tuổi cao rồi công việc hành chính chắc không làm được nữa, đến lúc đó sắp xếp cho tôi một công việc kỹ thuật. Viện trưởng Hoàng lại gật đầu.

- Có thể, có thể, nếu ngài tới muốn làm gì cũng được.

Lý Dương vội gật đầu, anh vẫn chưa hiểu viện trưởng Hoàng tại sao muốn tới chỗ anh nhưng người như ông có sức ảnh hưởng như vậy lại muốn tới bảo tàng của mình, Lý Dương không có lý do nào từ chối.

Viện trưởng Hoàng có chút tham lam nhưng không phải vì bản thân mà một lòng vì việc công.

Chỉ điểm này cũng đáng để tất cả mọi người khâm phục.

Không cần phải nói ông còn là một đại sư đứng đầu, trình độ cũng xếp hàng trên toàn thế giới, viện trưởng Hoàng nghỉ hưu thật thì nơi mời anh đến đầu tiên là Cố Cung.

Cho dù không tới Cố Cung chỉ cần ông có ý thì các bảo tàng khác cũng sẽ mời ông.

Ông căn bản không cần phải đến chỗ Lý Dương, một bảo tàng vẫn chưa hoàn chỉnh, lúc này Lý Dương cũng hiểu viện trưởng Hoàng là đang cố ý giúp anh.

Cũng cho là trả công anh đã giữ bức họa của Da Vinci lại.

Trên thực tế cũng đúng là như vậy nhưng viện trưởng Hoàng trong lòng cũng tính toán, bảo bối của Cố Cung ông đều đã nhìn qua rồi, những bảo bối của Lý Dương mới thực sự xem không chán.

Tới chỗ Lý Dương làm việc, đồng nghĩa với việc ngày ngày được nhìn bảo bối đặc biệt là ông không phải chịu gánh nặng quản lý chỉ làm kỹ thuật làm cho ông như cá gặp nước, cho dù không có lương ông cũng vui vẻ làm.

Đây hoàn toàn là một việc mang đến 2 niềm vui.

Việc này không phải là viện trưởng Hoàng lâm thời nảy lòng tham, trước khi tới Milan ông đã bàn với Hà lão, Hà lão cũng ủng hộ quyết định của ông.

Viện trưởng Hoàng về phương diện bảo tàng cũng có rất nhiều năng lực và kinh nghiệm, cho dù ông không làm quản lý cũng có thể trở thành một giám sát viên tốt, có vấn đề gì ông có thể nhìn ra sớm nhất.

Dưới sự chỉ đạo của ông tin chắc bảo tàng của Lý Dương sẽ ít đi đường vòng nhất.

Tiếp theo, viện trưởng Hoàng lại là người có địa vị cao trong ngành nếu ông tới bảo tàng của Lý Dương bảo tàng đó còn chưa khai nghiệp có thể thu hút sức chú ý của vô số người, cũng nâng cao sức ảnh hưởng của bảo tàng mới.

Đây là việc có lợi mà không có hại, lão gia tử đương nhiên không phản đối.

Lý Dương càng không có lý do gì để phản đối, Bạch Minh, Mao lão, thầy giáo Thái bên cạnh đều ngạc nhiên nhìn viện trưởng Hoàng, lại ngưỡng mộ nhìn Lý Dương, Bạch Minh còn nhìn chăm chăm ra bên ngoài, ngay người ra ngồi ở đó.

- Lý Dương, cậu phải mở bảo tàng rồi.

Lâm Lang cười nhìn Lý Dương, khi viện trưởng Hoàng nói việc này không hề né tránh mọi người, trước mặt mọi người kỳ thực cũng đợi đánh tên tuổi của bảo tàng Lý Dương trước.

Dù sao ông cũng chủ động muốn gia nhập bảo tàng này.

- Vâng, có kế hoạch này, đã mua đất, đang lên kế hoạch.

Trên mặt Lý Dương còn mang nụ cười sán lạn, mấy ngày nay rất nhiều tin tốt tới với anh, ngay cả bản thân anh đều cho rằng đó là may mắn do chuyến đi tới Milan lần này, không tới Milan đâu có nhiều việc tốt như vậy.

1162. Chương 1158: Chí Bảo Của Trung Quốc

Mấy ngày nay du khách của thành Milan tăng lên không ít.

Còn có một số đại gia ngồi máy bay riêng tới, đại hội đấu giá lần này sẽ thu hút không ít người có tiền, dự đoán có thể tạo kỷ lục trong lịch sử.

Đại hội đấu giá mỗi lần lượng giao dịch và số tiền giao dịch đều làm người ta kinh ngạc, công ty đấu giá của Lý Dương có không ít đồ đấu giá tới trên trăm triệu, so với ở đây cái gì cũng không bằng.

Số tiền giao dịch của họ làm công ty đấu giá lưu truyền trên thế giới cũng phải ghen tỵ.

Đáng tiếc những công ty đấu giá khác không thể làm được hội đấu giá lớn, càng không thể 3 năm dự họp một lần.

Viện trưởng Hoàng và Lý Dương bàn kế hoạch về sau khi nghỉ hưu, đồng thời quay về phòng nghỉ ngơi, khi quản lý ông vẫn còn kém, lần này đến tạm thời chưa thể đi, cũng phải tham gia đại hội đấu giá lần này.

Cả buổi sáng Lý Dương ở khách sạn, trên mạng, ti vi và báo chí đều xuất hiện tên của anh.

Tin này công bố trong nước dường như gây chấn động mạnh, không chỉ chấn động người của giới sưu tầm thư họa mà người của các ngành khác cũng bị sự việc này làm chấn động.

Tổng thống Pháp còn tự mình gọi điện cho chuyên gia của Louvre bảo họ nhất định phải xác định thực giả của bức tranh này.

Ngoài ra nước Pháp còn tổ chức đoàn chuyên gia chuẩn bị tới Trung Quốc để tận mắt nhìn thấy bức họa này.

Năm đó vua nước Pháp sau khi mời Da Vinci người nước Pháp đã xem Da Vinci là người của mình, là niềm tự hào của mình, lần này tác phẩm của Da Vinci xuất hiện ở Trung Quốc gây cho họ chấn động lớn.

Đây chính là ảnh hưởng của tin tức mang lại, sau đó ảnh hưởng tiếp tục được lan rộng.

- Lý ca, Hoắc Tư tiên sinh đến rồi.

Buổi chiều Lý Dương đang đọc sách trong phòng thì Lưu Cương vào.

Sự phát hiện của bức tranh này làm Lý Dương hiểu lượng tri thức của bản thân mình kỳ thực vẫn chưa đủ, bây giờ có thời gian anh đều học, cố gắng bồi dưỡng bản thân.

- Bảo họ đợi một lát tôi ran gay.

Lý Dương không bắt ngờ với sự xuất hiện của Hoắc Tư tiên sinh, Hoắc Tư không đến anh mới thấy lạ, chỉ là thời gian đến sớm hơn so với Lý Dương dự tính.

- Ông ấy không phải đến một mình mà còn có Bass người Italya.

Lưu Cương lại nói một câu, kỳ thực Hoắc Tư cũng không phải là người đầu tiên tới tìm Lý Dương, trước đó đã có người đến tìm rồi nhưng căn bản không gặp được Lý Dương.

Không phải người quen Lý Dương không gặp, anh cũng không có thời gian.

- Bass?

Lý Dương cau mày, người tên Bass có rất nhiều ở Italya, nổi tiếng nhất là kiến trúc sư nổi tiếng, đối với tên này Lý Dương cũng đã từng nghe.

Nhưng đây là đại sư giỏi trong nghề, Lý Dương hơi đoán được thân phận của Bass này.

- Lý tiên sinh, xin chào

Lý Dương vừa ra hai người ngồi trong phòng khách liền đứng lên chào Lý Dương trước là Bass.

- Bass tiên sinh xin chào, nghe tên ngài đã lâu, không ngờ lại có thể gặp ngài ở đây.

Lý Dương cười khách khí, cho dù tới là Bass nào đi nữa cũng là một tiền bối có tài chân chính, khi trẻ có thể có huy chương Puri là không dễ.

Huy chương Puri trong giới kiến trúc tương đương với giải thưởng Nobel là giải thưởng cao nhất cũng khó đạt được nhất.

- Lý tiên sinh, cậu khách khí quá rồi không biết Hoắc Tư tiên sinh đã nói đề nghị, suy nghĩ của cậu thế nào?

Bass cười lại ngồi xuống, lập tức lại hỏi một câu.

Những người nước ngoài này rất thẳng thắn, không hề khách sáo mà vào chủ đề ngay, Lưu Cương hơi ngạc nhiên.

Đây cũng là một trong những sách lược mà bọn Bass đã tính trước, ngoài nghĩ cách lấy bức họa từ trong tay Lý Dương về còn phải thử xem có thể kéo Lý Dương vào tổ chức được không.

Nếu Lý Dương có thể vào tổ chức đối với bọn họ tuyệt đối là một kết quả tốt nhất.

- Xin lỗi quyết định này khá quan trọng mà tôi bây giờ còn trẻ thời gian ham gia ngắn tôi muốn suy nghĩ một thời gian.

Lý Dương lắc đầu ngại ngùng nói một câu nhưng trong lời nói của anh cũng có ý hiện tại anh còn trẻ có tài sản riêng của mình không muốn gia nhập tổ chức của họ.

- Thật là tiếc.

Bass vẻ mặt buồn rầu, Hoắc Tư tiên sinh lại không ngạc nhiên, đây là điều anh đã dự tính trước, nếu Lý Dương đồng ý tham gia thì khi đến Milan vừa rồi đã đồng ý rồi.

- Cậu xem danh sách này.

Bass lại lấy một tờ giấy ở người ra, trên giấy viết chẳng chịt nhiều thứ, ít nhất 20-30 thứ, phía trên nhất chính là Trục Nhật Sang trong tay anh em Jose.

Những cái khác cũng đều là bảo bối rất nổi tiếng, trong đó còn có một Viên Minh viên mười hai con giáp bị cướp đi.

- Đây là Lý Dương ngạc nhiên ngẩng đầu.

- Lý tiên sinh, cậu đã biết thân phận của chúng tôi, đại sư Da Vinci ở trong lòng chúng tôi giống như tổ sư gia ở Trung Quốc các bạn, bức họa bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ của ông đối với chúng tôi vô cùng quan trọng, vẫn hi vọng cậu có thể trả lại.

Bass từ từ nói, ông không che giấu thân phận của mình cũng không quanh co lòng vòng mà trực tiếp nói luôn ý định đến của mình.

- Bass tiên sinh, xin lỗi bức họa đó đối với tôi có ý nghĩa rất lớn.

Lý Dương lắc đầu, thứ này so với việc muốn đổi Thiên Tùng Vân Kiếm của Nhật Bản lần trước tốt hơn nhiều, Lý Dương nói không rung động chắc chắn là nói dối.

Nhưng bức bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ này đối với người Trung Quốc có tác dụng khích lệ rất lớn, nếu để bức tranh này vào trong tay mình, lạc vào Trung Quốc, không thể để nó mất đi.

Chưa kể Lý Dương còn vừa đồng ý với viện trưởng Hoàng phải giữ lại bức tranh này.

- Tôi rất hiểu cậu, cậu cũng biết bức tranh này đối với chúng tôi có ý nghĩa lớn hơn, danh sách này để ở đây, cậu cứ suy nghĩ kỹ được không?

Trên mặt Bass có chút thất vọng nhưng không nghiêm trọng, lấy những thứ này đổi cho Lý Dương là một trong cách thương lượng, vốn không tin sẽ thành công.

Những thứ này đều là thứ đẹp, nhưng không có một thứ có thể đạt tới cấp cao chí bảo đỉnh cao bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ thì thực sự kém bậc.

- Danh sách cậu sẽ cầm đi chứ?

Lý Dương lắc đầu, danh sách này để ở đây không đủ sức thuyết phục anh ta ư, nếu quyết định không ra tay chỉ bằng từ chối luôn.

- Được rồi, Lý tiên sinh, hôm nay làm phiền cậu rồi, nhưng hi vọng lần sau gặp mặt cậu sẽ thay đổi ý kiến.

Bass thở dài, kỳ thực anh hôm nay đến chỉ là để thử để thăm dò thái độ của Lý Dương, kết quả là họ điều họ không muốn Lý Dương rất xem trọng bức họa, căn bản không đồng ý cầm ra.

Nhưng sau cuộc thăm dò này càng làm Bass quyết tâm hơn trong hội đấu giá lớn đó.

Bass và Hoắc Tư rời đi, đến đột ngột đi cũng rất nhanh làm Lý Dương có chút ngạc nhiên.

Nhìn bộ dạng của họ đối với bức họa là tình thế bắt buộc, không ngờ chỉ hỏi han một chút rồi đi luôn, Lý Dương cứ tưởng họ sẽ vừa dằn vừa xoa thương lượng một trận.

So với người Nhật Bản và người Hàn Quốc mà nói biểu hiện của bọn Bass đã là đẹp lắm rồi.

Nhật Bản, Hoàng Cung.

Thiên Hoàng ở đó, trong tay đang cầm một tờ báo mặt đầy dử tợn, Thanh Mộc Vị Ương đang quỳ ở trước mặt ông.

Thời gian này Thanh Mộc Vị Ương sống không được yên ổn, lấy Thiên Tùng Vân kiếm về trở ngại vô cùng là Thiên Hoàng rất không vừa ý, địa vị của ông giảm đi nhiều trước mặt Thiên Hoàng, nếu không phải ông vẫn còn dùng được thì sợ rằng sẽ bị trừng phạt nghiêm trọng.

- Lý Dương lại là cậu.

Thiên Hoàng đột nhiên đập tờ báo xuống, trang đầu tiên trên báo chính là bài viết về bức họa bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ của Da Vinci, trong đó nhắc đến Lý Dương, còn đặc biệt nhắc tới Thiên Tùng Vân kiếm thần khí của Thiên Hoàng Nhật Bản đang ở trong tay anh.

Điều này là Thiên Hoàng vô cùng tức giận.

- Thế nào? Liên hệ với bên đó chưa?

Thiên Hoàng đột nhiên hỏi một câu, Thanh Mộc Vị Ương đang quỳ vội vàng ngẩng đầu lên nói nhỏ một câu: - Bệ hạ, liên hệ được rồi nhưng họ vẫn chưa đồng ý còn đưa ra cảnh cáo đối với chúng ta.

- Cảnh cáo? Là ý gì? Thiên Hoàng hơi ngạc nhiên, lại tức giận kêu lên.

- Họ nói, Lý Dương là khách quan trọng của hội đấu giá lớn, thời gian đấu giá khách của họ không được phép có tổn thương gì, nhưng đợi khi hội đấu giá kết thúc sẽ không có vấn đề gì.

Thấy sắc mặt Thiên Hoàng càng ngày càng khó chịu Thanh Mộc Vị Ương vội nói nhanh.

Người mà ông đã liên hệ là mafia Italy, sự nhẫn nại của Thiên Hoàng đã tới giới hạn, ông không quan tâm tới sự uy hiếp của Lý Dương, quyết định dùng một số thủ đoạn xấu.

Liên hệ với mafia Italy bất luận là bất cóc, dọa nạt đều phải đem được Thiên Tùng Vân kiếm về.

Nhưng họ không thể lộ diện, điều này liên quan tới ngoại giao hai nước, xảy ra vấn đề gì Thiên Hoàng cũng không đỡ nổi, cho nên giao phó cho mafia Italy để họ làm việc này.

Mafia cũng là người ủng hộ hội đấu giá, họ ở giữa có thể có những lợi ích lớn cho nên mỗi khách quan trọng họ đều phải bảo vệ.

Lý Dương sớm đã là nười nổi tiếng thế giới, tiền lần này mang tới lại nhiều tuyệt đối là một trong những khách trọng điểm.

- Bệ hạ, ngài đừng giận, mặc dù người của Mafia không cho phép chúng ta đụng đến Lý Dương trong thời gian diễn ra hội đấu giá nhưng họ báo cho chúng ta một tin tốt, tin rất quan trọng.

Thanh Mộc Vị Ương lại nói một câu, ông đến gặp Thiên Hoàng, kỳ thực là muốn báo việc này, không ngờ đúng lúc Thiên Hoàng đang đọc báo nhìn thấy tên của Lý Dương, kết quả gặp xui xẻo.

- Tin gì quan trọng?

Thiên Hoàng cau mày nhưng vẫn hỏi một câu.

- Trong đồ cổ phương Đông của hội đấu giá lần này sẽ xuất hiện một chỉ bảo Trung Quốc rất quan trọng chúng ta nếu lấy được bảo bối này sẽ có cơ hội đổi lấy thần kiếm về.

- Chỉ bảo của Trung Quốc là cái gì?

Sắc mặt của Thiên Hoàng dịu đi một chút, Thanh Mộc Vị Ương thở phào, cửa ải này cuối cùng cũng qua.

Ông nhỏ nhẹ nói ra một cái tên, nghe thấy tên này sắc mặt Thiên Hoàng dịu đi nhiều đồng thời còn gật gật đầu.

Bảo bối này trong mắt ông tuyệt đối không thể sánh với Thiên Tùng Vân kiếm nhưng ở Trung Quốc thực sự là chỉ bảo.

1163. Chương 1159: Không Biết Làm Gì

- Lần này, phải thành công.

Một lúc lâu Thiên Hoàng chậm rãi nói một câu, Thanh Mộc Vị Ương vội vàng gật đầu đồng ý.

Thiên Hoàng nhìn Thanh Mộc Vị Ương sau đó bất đắc dĩ xua xua tay, ông bây giờ không có chú ý đặc biệt gì chỉ có thể tin tưởng vào Thanh Mộc Vị Ương một lần.

Mà Thanh Mộc Vị Ương vội vàng đi rồi, cửa ải này đối với ông mà nói coi như qua rồi.

Nhưng ông không chú ý tới khi mình đi trong mắt Thiên Hoàng đầy chút căm giận.

Thiên Hoàng sớm đã biết Lý Dương có thể tìm thấy Thiên Tùng Vân Kiếm là vì manh mối của Thanh Mộc Long Nhất lưu lại, manh mối này làm thần khí Thiên Hoàng coi trọng này rơi vào tay người Trung Quốc, trong lòng Thiên Hoàng sớm đã coi Thanh Mộc Vị Ương là tội nhân của đế quốc.

Nếu không phải bây giờ quyền lực của Thiên Hoàng giảm đi thêm gia tộc Thanh Mộc Vị Ương có chút tác dụng ông sớm hạ lệnh làm toàn bộ mấy người này lo lắng.

Đồng thời lúc này Seoul Hàn Quốc cũng có một đám người đang tụ tập lại.

Loạt người này là một dân tộc cuồng nhiệt, những người này còn có điểm chung, không phải có tiền, có quyền mà đều có áo khoác ngoài một tầng ngăn nắp.

Mục đích họ tụ tập lại chính là việc này, lấy về la bảo kiếm.

1164. Chương 1160: Đồ Sứ Này Bán Thế Nào?

Người bên ngoài không ít, tham gia hội đấu giá hoặc nhiều hoặc ít đều có người tới.

Nhiều có mười người tới, ngoài giao một số tiền ký quỹ, có khi cũng sẽ làm những người khách này, gặp được thứ mình thích muốn tiết kiệm ít tiền để mua.

Hình như lúc đầu Thường Thịnh giúp Lý Dương.

Không có sự giúp đỡ của Thường Thịnh Lý Dương muốn lấy tiệm đồ cổ sợ còn phải trả thêm nhiều giá.

Bọn Lý Dương thực sự khá nhiều, tạm thời phải tách ra, Cao tổng và Mao lão đi cùng với nhau, lúc này họ độc lập phân thành một tổ, đúng lúc Cao tổng cũng muốn ra ngoài kiểm soát, xem có bảo bối nào trúng ý không.

Viện trưởng Hoàng dẫn trợ thủ của mình rời đi, ông muốn tự mình đi xem, trợ thủ này cũng chỉ có thể phụ ông ở bên ngoài, trợ thủ không có tư cách tham gia hội đấu giá, lúc này đang buồn rầu.

Lý Dương và Bạch Minh đương nhiên đi cùng nhau, Lâm Lang sống chết cũng phải đi cùng Lý Dương.

Sau sự kiện Da Vinci bữa tối sau, Lâm Lang dường như dính chặt lấy Lý Dương, anh có một dự cảm rất chắc chắn đi cùng Lý Dương lúc này xuất hiện nhiều bảo bối khác.

Lâm Lang chỉ dẫn hai bảo vệ và một trợ thủ, để 3 người đi ở phía sau, bản thân Lâm Lang đi bên cạnh Lý Dương.

- Sư phụ, thanh hoa này có phải đồ thật thời kỳ Minh Vạn Lịch?

Lý Dương và Bạch Minh đang đứng trước tiệm đồ cổ phương đông đơn giản để thưởng thức thứ đồ ở đó, Tiêu Nham có chút rụt rè nhẹ nhàng nói với Bạch Minh một câu.

- Thanh Hoa thời Vạn Lịch?

Bạch Minh quay đầu lại, nhìn kỹ cái chén nhỏ Tiêu Nham chỉ.

- Đúng thế, bất luận là Thanh Hoa phát sắc hay tạo hình đều có những đặc trưng của thời Vạn Lịch, niên khoản của Vạn Lịch này cũng là thời đó.

Bạch Minh gật đầu, bình xét thứ đồ này tiện dụng đồ đệ luôn.

- Cái bát đó bao nhiêu tiền? Tiêu Nham hơi ngạc nhiên, hỏi nhỏ một câu.

- Hỏi ông chủ là biết.

Nói xong Bạch Minh dùng tiếng Anh nói chuyện với ông chủ, hỏi ra giá của chiếc bát này, 120 nghìn đồng Euro.

Hơn một triệu nhân dân tệ, một chiếc bát Thanh Hoa thời Vạn Lịch cũng không rẻ nhưng đây cũng là giá đúng, hiện nay đồ sứ Trung Quốc đặc biệt là đồ tinh phẩm mỗi năm đều không ngừng tăng giá.

- Một trăm hai mươi nghìn tôi cũng không mua nổi.

Tiêu Nham lè lưỡi, anh còn nghĩ thứ này rất rẻ, có thể mua hơi, bây giờ không thể rồi.

- Sư phụ, nơi này cũng đắt rồi, họ làm sao có thể mua được thứ đắt như vậy.

Tiêu Nham nhìn xung quanh tỏ vẻ không cam tâm, sau đó lại hỏi một câu.

Sạp này thực sự đơn giản, so với những khu sạp lớn ở Phan Gia Viên trong nước thì không khác hơn bao nhiêu, cũng có những sạp đơn giản như vậy.

Ở bên Phan Gia Viên, nơi như vậy có thứ bán 300 – 500 là đẹp rồi, ở đây nói cái là hơn trăm nghìn.

Sự khác biệt này cũng khá lớn.

Đồ sứ tinh phẩm như vậy đừng nói ở khu sạp lớn ở Phan Gia Viên, những đồ tương đối tốt ở đây cũng không nhiều, ở tiệm đồ cổ nhỏ đều là những đồ ở tiệm thị trấn.

- Cái này cậu không hiểu rồi, những đồ này ít giá trị cũng phải mấy chục triệu.

Bạch Minh cười lại chỉ mấy đồ khác, ở đây không ít đồ thật, giá cả mà người kia nói tuyệt đối đúng.

Bạch Minh nhìn thấy khắc sơn Vĩnh Lạc không tồi đáng tiếc giá hơi cao anh không mua được.

- Mấy chục triệu.

Tiêu Nham lại ngạc nhiên, trên mặt tỏ vẻ không tin nổi, phải nói trong tiệm đồ cổ lớn nhìn thấy đồ có giá trị mấy chục triệu là bình thường, quầy bán vĩa hè rất nhiều sạp hàng đơn giản, có thứ quý giá như vậy nên anh cũng không tin tưởng.

- Đừng thấy ở đây đơn giản tuyệt đối không ai dám làm náo loạn, quy cách của cửa hàng cũng không có gì, cậu không nghĩ bây giờ ở ngoài lại có người gì?

Bạch Minh khẽ thở dài, dù sao là đồ đệ của mình, phải giải thích cho cậu ta rõ ràng.

Những người xuất hiện ở đây đều là người gì?

Tiêu Nham thoáng ngẩn ngơ lập tức hiểu ra, những người xuất hiện ở đây không phải là các chuyên gia giàu có, rất nhiều người giàu có đều mời những chuyên gia có thực lực để giúp họ nhìn đồ.

Những người giàu này cũng không phải là những đại gia đơn giản.

Tiền ký quỹ đều một triệu, đồ họ phải mua giá trị khỏi cần nói, sợ mỗi tài sản của đại gia đều không dưới chục triệu đồng Euro, không có tài sản này căn bản ngại không đến nơi này.

Trên chục triệu đồng Euro chỉ là vào cửa.

Trên chục trăm triệu Euro thậm chí tiền tỷ, mười tỷ đều có, những người này không thể nào thu hút nhưng lúc này ở vùng xung quanh.

Điểm này Tiêu Nham vô cùng thấu hiểu, anh bên cạnh Lý Dương xem ra cũng rất bình thường nhưng cũng là một đại gia.

Hôm nay khi đi ra Bạch Minh hỏi Lý Dương một cách ngẫu hứng, lần này mang bao nhiêu tiền tham gia hội đấu giá, câu hỏi này có chút nhạy cảm không phải là tới khi đấu giá mới Bạch Minh đều không hỏi.

Tiêu Nham nhớ rõ Lý Dương cười thò 4 ngón tay.

Bạch Minh lúc này đang đoán là bốn mươi triệu đồng Euro, không ngờ Lý Dương lắc đầu lại thêm số không ở đằng sau.

Bốn chục triệu đồng Euro đối với Tiêu Nham mà nói đã là một con số không thể tưởng tượng, bốn trăm triệu đồng Euro trực tiếp đổ ở đây, gần bốn tỷ nhân dân tệ.

Bốn tỷ, anh biết mình không nhìn nhầm vị đại ca này rồi cuộc là người có nhiều tiền.

Đương nhiên, anh không biết số tiền này đa phần đều không phải là của bản thân Lý Dương nhưng điều này không quan trọng, Lý Dương muốn làm tới bốn tỷ cũng không vấn đề.

Anh đã có giá trị con người này thậm chí nhiều hơn.

Nhìn một lúc, mấy người rời khỏi quầy hàng, người bán cũng không chú ý còn cười rạng rỡ tiễn khách, mỗi người ở đây đều là ko thể có ý trêu đùa.

Họ bây giờ cũng không mua, ai cũng không thể đảm bảo họ sẽ quay lại vẫn không mua.

Đi xung quanh những gian hàng ở đây Tiêu Nham không một chút coi thường, rất cẩn thận nhìn những thứ bên trong cơ hội học tập như thế này không nhiều.

Bây giờ anh hiểu ở đây tại sao có nhiều đồ thật như vậy.

Những đại gia trên thế giới này cũng không ngốc, bên cạnh còn mang một số chuyên gia có thực lực, dùng những thứ giả họ không dễ nhận ra nhưng đều là đồ phồng chế cao cấp không phải chuyên gia không thể nhìn ra.

Ở đây không thể xuất hiện những đồ phồng chế chủng loại thấp.

Một chuyên gia đang xem cửa hàng chế phẩm kim khí, bọn Lý Dương lại chuyển sang chỗ khác.

Những thứ này đều không tồi, họ tận mắt nhìn thấy một bộ tấm chắn vàng ròng công tước sử dụng thế kỷ 11 được một đại gia mua với giá 2 triệu đồng Euro.

Một lúc giao bảo bối giá trị hai mươi triệu nhân dân tệ làm Tiêu Nham lắc đầu.

Sau khi nhìn mấy cửa hàng Lý Dương mở năng lực đặc thù.

Cửa hàng này rất bình thường nhưng chất lượng lại tốt hơn nhiều ở đường Solane, nhưng bên trong có trộn lẫn một vài đồ giả đều là hàng phồng chế cao cấp.

Đối diện với những đồ phồng chế cao cấp này bất kỳ người nào cũng không thể qua loa, trong tình huống này đương nhiên sử dụng năng lực đặc thù sẽ an toàn bớt lo hơn.

Hình ảnh lập thể được mở ra, trong khoảng 50 mét tất cả các thứ đồ đều hiện rõ ở trong, Lý Dương tạm thời che chắn mặt đất và trên không, chỉ giữ lại những đồ trong mấy cửa hàng này.

Trong hình ảnh lập thể những thứ này cũng có vẻ trực quan, không lãng phí thời gian đi quan sát, phân biệt.

Lý Dương nhếch miệng cười hài lòng, tốc độ anh nhìn những đồ này tăng không ít.

Đi thêm mấy cửa hàng nữa, Lý Dương còn phát hiện mấy đồ phồng chế rất thật, trong đó có hai khối ngọc khí là ngọc cổ phồng thời Chu, điều này làm Lý Dương không kìm chế được nhú mày.

Bên ngoài hội đấu giá thấy đồ phồng chế thời Chu như vậy không phải là tin tốt.

Những đồ phồng chế thời Chu này là đồ phồng chế cao cấp có thể làm Mao lão và thầy giáo Thái đều nhìn lầm, không biết sẽ có bao nhiêu người bị lừa, mấu chốt là số lượng đồ phồng chế thời Chu ở đây rõ ràng hơi nhiều một chút.

Chỉ nhìn mấy cửa hàng này đã xuất hiện hai khối, phía sau không biết sẽ có bao nhiêu.

Đối với điều này Lý Dương cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, anh không thể đi chỉ ra những đồ phồng chế thời Chu này, đây là hành vi vi phạm quy tắc, nhưng nếu có bạn mình muốn mua những thứ đồ này anh nhìn thấy chắc chắn sẽ can ngăn.

Sau khi đi được mấy cửa hàng trong lòng Lý Dương cảm thán.

Đồ phồng chế thời Chu lại xuất hiện một khối nữa nhưng lần này anh không cảm thán vì đồ phồng chế này mà vì một số đồ phồng chế cao cấp, ngoài ngọc cổ rất nhiều đồ cổ năm đầu có đồ phồng chế rất giống.

Trong số này không ít đều là văn vật đồ cổ của châu Âu.

Xem ra đồ phồng chế này không phải là độc quyền của người trong nước, ở nước ngoài cũng có không ít, có thứ cũng không thua đồ phồng chế cao cấp trong nước.

Đồ phồng chế cao cấp Thanh Mộc Vị Ương cảm ra là một điển hình.

Khó trách rất nhiều chuyên gia đều nói đồ phồng chế cao cấp mạnh như hổ, khó lòng phòng bị, bất kỳ chuyên gia nào đều không dám nói bản thân mình không thể nhìn nhầm, chỉ cần không cẩn thận việc nhìn nhầm sẽ giáng xuống người bạn ngay.

Đi lên phía trước mấy bước mắt Lý Dương sáng lên, mặt cười tươi.

Chân anh không chịu được bước thêm một chút, bọn Bạch Minh đều nhìn những thứ xung quanh thấy tốc độ của Lý Dương cũng đi theo.

50 mét ở chợ không xa, ở giữa cũng là mấy cửa hàng mà thôi.

Nơi mà Lý Dương đã tới bên trong đang đứng một người nước ngoài tóc vàng, lúc này ở đây còn có một số khách, anh đang dùng tiếng Anh để nói chuyện với khách.

Đồ bán ở đây cũng rất nhiều, đồ gì cũng có, ở trên bàn còn bày mấy đồ sứ Trung Quốc.

Mấy đồ sứ này cũng không thống nhất, có thanh hoa còn có phấn màu, lại còn có hai thứ nhìn giống đồ sứ thời Tống.

- Tiên sinh, đồ sứ này bán thế nào?

Lý Dương nhìn một lúc rồi lập tức thò tay chỉ đồ sứ trên giá, đồ sứ anh đã chỉ là đồ sứ thanh hoa, là thanh hoa tinh phẩm thời Càn Long.

Bạch Minh cũng chú ý tới đồ sứ này, sau khi nhìn qua lập tức ngạc nhiên.

1165. Chương 1161: Cho Người Có Tiền Chi

- Không có rồi!

Đây là bút tủy Thanh Hoa Long Vãn, vô cùng tinh xảo, trong hoa văn đầu rồng ngẩng cao bay múa xung quanh, vây rõ ràng mang theo một sự uy nghi lạ thường, biểu hiện tinh thần khác lạ.

Đồ sứ này Bạch Minh không lạ gì, anh đã thấy đồ sứ giống y như này là khi triển lãm đồ sứ ở Quảng Châu.

Đáng tiếc lần đó thấy lại là đồ giả, sau khi Hà lão nhắc nhở anh mới biết đó là đồ giả, cũng có thể nói đó là thứ để anh học hỏi.

Ba đồ của triển lãm đồ sứ là đồ giả, có một thứ giống hệ cái trước mặt này.

Bạch Minh xem kỹ đồ sứ này cuối cùng lắc đầu.

- Sư phụ, đây là thời kỳ Càn Long à?

Tiêu Nham chen đầu vào nói nhỏ một câu, anh không biết ngày đó sự kiện này là đại án kinh động đến rất nhiều người.

- Thoạt nhìn rất giống. Bạch Minh nói nhỏ một câu, không tán đồng cũng không lắc đầu.

Đó chắc là thật rồi.

Tiêu Nham có chút nghi hoặc đối với câu trả lời của Bạch Minh nhưng không nghĩ ngợi gì nhiều mà hỏi tiếp 1 câu hỏi.

Bạch Minh nghĩ một lát sau đó mới lắc đầu: - Khó nói lắm, cũng có khả năng là không phải.

- Cái gì?

Tiêu Nham lần này thực sự kinh ngạc, Bạch Minh bình thường không như vậy, mình là đồ đệ của anh nên nói là cái gì thì là cái gì anh rất ít nói nước đôi với mình như vậy.

Trên mặt Bạch Minh có chút bất đắc dĩ lại nói tiếp: - Cái khác dễ nói nhưng cái này tôi thực sự không dám bảo đảm, thôi, có những việc cậu không hiểu không phải hỏi nữa.

Đồ sứ này Bạch Minh nhìn thì đúng là thật, đồ thời Càn Long.

Nhưng những thứ giống nhau anh nhìn qua một lần kết luận cũng hoàn toàn giống với thứ trước mặt này, cuối cùng kết quả lại là giả, Bạch Minh biết đồ sứ này bị đánh tráo, có khả năng đây chính là đồ thật bị đánh tráo đi.

Nhưng ai có thể bảo đảm đồ bị đánh tráo chỉ là một thứ chế tạo ra?

Kết quả cuối cùng của án Bạch Minh không biết, chỉ có ít người mới rõ, anh cũng không nghe nói qua, lúc này đối với anh không dễ xác định đồ thật.

- Hai trăm nghìn, bán đi.

Anh và Tiêu Nham đang nói chuyện thì Lý Dương bên kia đã hoàn thành giao dịch.

Chủ tiệm ra giá hai trăm năm mươi nghìn Lý Dương và Vương Giai Giai cùng mặc cả với hắn, cuối cùng mua với giá 200 nghìn, đây là 200 nghìn đồng Euro, gần bằng hai triệu nhân dân tệ.

Rẻ được 50 nghìn, Lý Dương cũng hài lòng.

- Lý Dương, đây có phải chính là cái đó?

Đội Lý Dương giao dịch xong Bạch Minh mới hỏi nhỏ một câu Lý Dương nếu mua đồ sứ này đó chắc là đồ thật bị thất lạc đi.

Bạch Minh không nhận ra sự tín nhiệm của anh đối với Lý Dương hơn cả bản thân, những thứ Lý Dương bảo được chắc chắn là thật.

- Đúng, không ngờ lại gặp ở đây, có duyên a.

Lý Dương tỏ vẻ rất vui, lúc trước anh đồng ý có cơ hội sẽ mang hai đồ sứ đã thất lạc về, là anh có ý này nhưng không tin tưởng lắm.

Thế giới rộng lớn vậy, không thể ngờ được.

Ngộ nhỡ đồ lại rơi vào trong tay một số nhà sưu tầm anh muốn tìm lại cũng không được hoặc đồ sứ có gì xảy ra bất trắc vĩnh viễn không thể tìm về được rồi.

Đồ sứ là thứ dễ vỡ, rất có thể xảy ra khả năng này.

- Thực sự là có duyên, chúc mừng anh.

Bạch Minh cười gật đầu, anh biết tất cả những người ở trong đây thực sự vui vì Lý Dương, Lâm Lang cũng lẳng lặng gật đầu, những điều ông biết không nhiều nhưng ông có nghe nói.

Chỉ có Tiêu Nham đang mơ hồ một mình, anh không biết gì.

Lý Dương bọc gọn đồ sứ lại hỏi ông chủ tiệm lai lịch của đồ sứ, người buôn đồ cổ chỉ nói là bản thân nhận được, cụ thể thế nào thì không nói.

- Đi, tới phía trước xem.

Nhưng điều này đối với anh cũng không quan trọng, lúc này Lý Dương vô cùng vui sướng, tính chất cũng hoàn toàn được nhắc đến.

Đồ sứ này anh còn có thể trực tiếp đưa về Minh Dương, bảo tàng Minh Dương bây giờ đã ngày một tốt hơn nhiều, lần trước những bảo bối lưu lại ở đó đã thu hút không ít người tham quan.

Thêm đồ này nữa sẽ thu hút được nhiều người hơn, danh tiếng của bảo tàng Minh Dương cũng sẽ tăng lên một chút.

Nếu là 3 thứ đồ tập hợp đầy đủ sau khi sự việc này được tiết lộ sẽ trở thành giai thoại của bảo tàng Minh Dương, lúc này Lý Dương cũng tin cuối cùng nhất định sẽ có ngày này.

Đi mấy cửa hàng Lý Dương lại mua mấy đồ.

Giá của mấy đồ này đều rất cao, tổng lại đến hơn 100 nghìn Euro, có bộ điêu khắc ngà voi không tồi, còn có mấy bộ đồ xa xỉ quý tộc châu Âu.

Bản thân anh không nghiên cứu sâu về đồ cổ nước ngoài, mua mấy đồ này một là muốn học tập chút, hai là cũng muốn bổ sung đồ nước ngoài cho bảo tàng.

Thời gian chậm rãi qua đi, rất nhanh đã đến 12 giờ, cửa lớn của nông trường cuối cùng cũng mở.

Một chút nữa là tới thời gian mở đại hội đấu giá nhưng trước khi mở bọn họ tự lo bữa trưa và sắp xếp thuê phòng.

Đấu giá là hình thức bí ẩn, khách đều ở phòng chung nhưng ở đây chỉ có 500 phòng, muốn sử dụng phải chi một khoản không nhỏ.

Chưa đặt phòng hoặc người nào không đặt chỉ có thể tới đại sảnh đấu giá.

- Lý tiên sinh, thu hoạch không tồi.

Vừa tới cửa nông trường Cao tổng cười ha ha bước lại trợ thủ bên cạnh anh xách hai cái hòm nhỏ.

Nhưng đồ anh mua không nhiều bằng Lý Dương, trên tay Lý Dương và Lưu Cương đều cầm đồ, nhiều hơn anh gấp mấy lần.

- Cũng tạm, Cao tổng cũng vậy mà.

Lý Dương cười ha ha, hôm nay có thể lấy lại được bút tẩy thanh hoa Càn Long làm anh rất vui, lúc này khi nói đều lộ vẻ vui sướng.

- Làm gì mà vui vậy, lại mua hời à?

Viện trưởng Hoàng từ đằng sau Lý Dương đi tới hai tay trống trơn, ông không mua gì.

Viện trưởng Hoàng mặc dù là viện trưởng Cố Cung nhưng tiền không nhiều, thậm chí có thể nói rất bình thường, ở đây có đồ ông nhìn trúng nhưng đáng tiếc không mua nổi.

- Ngài nói đùa rồi, đâu có nhiều hời lớn để tôi mua.

Lý Dương cười lại lộ chút bất đắc dĩ, anh không ngờ viện trưởng Hoàng nghiêm túc thế lúc này lại đùa với anh, Mao lão và thầy giáo Thái cùng chào lại.

- Đối với người khác có thể không có nhưng đối với cậu tôi nói không tốt rồi.

Viện trưởng Hoàng cười ha ha lắc đầu, thầy giáo Thái, Bạch Minh thậm chí Lâm Lang cũng lắc đầu theo.

Nhưng Bạch Minh và Lâm Lang biết lần này viện trưởng Hoàng thực sự nghĩ oan cho Lý Dương rồi, hôm nay anh ta thực sự không mua hời, chỉ là gặp được đồ mà họ đặc ý thôi.

- Không mua hời, sao lại vui vậy?

Viện trưởng Hoàng vẫn cười như trước, kỳ thực đối với ông mà nói Lý Dương mua hời càng nhiều càng tốt, cũng đồng nghĩa với việc sau này ông có thể tận hưởng những bảo bối đó, tới lúc đó ngày tháng cũng vui vẻ hơn.

- Ngài xem cái này là biết.

Lý Dương cầm chiếc hộp trên tay chuyển đi, trên mặt viện trưởng Hoàng có chút nghi hoặc nhưng không đặc biệt chú ý lập tức nhận lại, ở bên cạnh mở ra.

Bút tẩy hoa văn Thanh Hoa Càn Long lập tức được hiện ra.

- Đẹp?

Cao tổng ánh mắt sáng lên, anh thích tranh chữ, tự nhiên cũng thích đồ dùng văn phòng, bút tẩy này thực sự không tồi, nếu anh nhìn thấy đầu tiên chắc anh cũng sẽ mua.

- Là nó?

Mao lão và thầy giáo Thái đồng thời ngạc nhiên, trên mặt hai người đều tỏ vẻ kinh ngạc.

Lúc đó việc đã phát sinh họ có thể đều ở đó, họ và Bạch Minh đều biết tạm tạm, lúc đó cũng bị mấy đồ sứ đó làm cho nhìn nhầm.

Nhưng lúc này là đồ sứ này Lý Dương lấy ra họ cũng như Bạch Minh đều không nghi ngờ sự thật giả của đồ sứ này.

- Đẹp, rất đẹp.

Viện trưởng Hoàng cũng ngạc nhiên sau đó còn kích động hơn cả bọn họ.

Cao tổng, Tiêu Nham và Lâm Lang không thể lý giải nổi cảm xúc lúc này của viện trưởng Hoàng, bọn Bạch Minh thì còn có thể hiểu 1 chút.

Loạt đồ sứ này có thể là bị lưu lạc ở Cố Cung ra, viện trưởng Hoàng ít nhiều có trách nhiệm nhất định, bây giờ ở đây gặp một trong số đó, viện trưởng Hoàng tự nhiên không thể làm chủ.

Kỳ thực cũng là như vậy, thấy được đồ sứ này viện trưởng Hoàng thực sự rất kích động.

Lúc trước ông không ngờ thứ Lý Dương lấy ra lại là thứ này, ông và bọn Bạch Minh không giống nhau, viện trưởng Hoàng dù sao là đại sư đỉnh cao, bản thân có thể phân biệt được thật giả của bút tẩy này.

Cái này thực sự là khai quật từ huyện Lật Thành, lại bị thất lạc.

- Lý Dương, cảm ơn cậu.

Qua mấy phút viện trưởng Hoàng mới nói nhỏ một câu, lại đóng hòm lại.

Ông đã đồng ý những đồ Lý Dương tìm được về đều đưa vào bảo tàng Minh Dương, tự nhiên không thể nhắc đến yêu cầu gì đối với chỗ đồ sứ này, đối với ông mà nói chúng có thể mang được về nước là điều làm ông mãn nguyện nhất.

- Ngài khách khí rồi, đây đều là việc tôi nên làm, có thể gặp được nó tôi cũng rất bất ngờ, Lý Dương vội vàng xua tay.

- Xem ra đồ này thực sự có duyên với cậu, có duyên với Minh Dương, nói thế nào tôi vẫn phải cảm ơn cậu.

Viện trưởng Hoàng gật đầu nhìn Lý Dương có chút ngưỡng mộ.

Người ông ngưỡng mộ vẫn là Hà lão, Hà lão tuệ nhãn thức tài, tìm ra được viên kim cương cực lớn Lý Dương, sáng hơn tất cả các loại vàng.

Lúc đó ông cùng Hà lão tạo áp lực cho Lý Dương, đưa ra yêu cầu, chính là muốn Lý Dương tìm về ba đồ sứ bị thất lạc này, nhưng họ không giới hạn thời gian, trong lòng viện trưởng Hoàng, Lý Dương có thể dùng 10 năm thậm chí 20 năm để tìm lại thứ đồ này đều được.

Đối với họ mà nói, đồ mang về được mới là quan trọng nhất.

Ông không ngờ Lý Dương lại tìm lại đồ vật thứ hai nhanh như vậy, bây giờ xem có thể trong thời gian rất ngắn Lý Dương có thể hoàn thành yêu cầu, mang ba thứ đồ quay về.

Như vậy, sự việc Cố Cung lần này mất mặt cũng coi như lấy lại được danh dự.

Đây mới là lý do phải cảm ơn Lý Dương.

- Viện trưởng Hoàng, chúng tôi vào trước, đã đặt phòng xong rồi.

Lâm Lang dứt ra nói một câu, lần trước ông tham gia hội đấu giá biết việc đặt phòng rất khẩn trương, không đi sớm chỉ sợ phải chen chúc ở đại sảnh.

Đại sảnh không phải là chỗ không tốt nhưng nhiều người quá Lâm Lang không thích.

- Được, chúng ta cũng vào luôn.

Viện trưởng Hoàng cũng hiểu điều này lập tức gật đầu, đặt phòng rất đắt nhưng những người ở đây đều là người có tiền, mấy người họ có thể dùng phòng lớn, không cần tách ra, phí phòng như vậy chính là nhường những người có tiền này ra.

1166. Chương 1162: Nơi Đặc Quyền

Người bước vào nông trường không ít, trước mặt nông trường là một đại lục dao 1 dải đã vụn tạo thành, hai bên đều là những cây xanh không tên tuổi, loại cây xanh này có mùi thơm ngát lạ thường làm cho người ở bên trong đặc biệt rất thoải mái.

Lâm Lang ở bên cạnh nói nhỏ, loại thực vật này tên cây huy hương, trồng lên rất dễ, ở châu Âu thuộc loại cây quý, bình thường một cây giá trị trên chục ngàn Euro, ở đây có thể trồng được nhiều như vậy là một việc không dễ.

Riêng loại này phải mời các chuyên gia thực vật không ngừng chăm sóc.

Người trên đường không ít, phải đi khoảng 1 dặm đường để tới đại sảnh của trung tâm chính của nông trường.

Nhìn từ bên ngoài đây là một tòa gỗ chỉ có 3 tầng nhưng rất lớn, lại là mấy kiến trúc hợp vào nhau, diện tích tương đương với nửa sân bóng.

- Lý tiên sinh.

Vừa vào đại sảnh, Hoắc Tư tiên sinh đã vẫy tay từ xa, ở đó chỉ đứng một mình anh, không có Bass.

- Hoắc Tư tiên sinh, xin chào.

Mấy người đều bước tới, Hoắc Tư tiên sinh và Lâm Lang còn cả viện trưởng Hoàng cũng đều là người quen.

- Đây là phòng số 008, tôi nghĩ các anh dùng được. Hoắc Tư tiên sinh ngạc nhiên cười đưa cho Lý Dương một thẻ màu vàng.

- Lý Dương, Hoắc Tư tiên sinh là có ý tốt cậu nhận đi.

Lý Dương có chút do dự, Lâm Lang đột nhiên nói một câu, anh quen thuộc ở đây nhất 500 phòng lớn nhỏ ở đây giá cả không giống nhau, số 008 là 1 trong mười phòng tốt nhất.

Phòng như vậy phí mỗi ngày là 100 nghìn Euro, nếu thuê 10 ngày là một triệu, đối với rất nhiều người trong nước đây là một số tiền lớn.

Cho nên nói hội đấu giá lớn như vậy chỉ có thể là có nhân tài mới chơi được.

- Vậy tôi không khách khí nữa, Hoắc Tư tiên sinh, cảm ơn ông.

Lý Dương nhận tấm thẻ, Hoắc Tư tiên sinh trên mặt cười rạng rỡ, anh tặng tấm thẻ này không có gì là nhiều, chỉ là muốn tạo mối quan hệ tốt với Lý Dương.

Quan hệ tốt rồi đối với họ việc lấy lại bức bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ của Da Vinci cũng có ích lợi nhất định.

Lấy lại được bức tranh này, bây giờ đã trở thành nhiệm vụ quan trọng nhất của tổ chức bọn họ.

- Hoắc Tư tiên sinh, cảm ơn ông, chúng tôi đi trước.

Lâm Lang cười vẫy tay, trên mặt Lý Dương có chút ngạc nhiên nhưng vẫn cùng Lâm Lang rời đi.

Phía trước đại sảnh chính là nơi ăn uống, đã có rất nhiều người lấy đĩa ăn, bên ngoài nông trường xem ra rất bình thường nhưng bên trong lại xa hoa khác thường.

Kiểu ăn buffe này cũng là nên có, tuyệt đối ngon hơn nhiều so với tiệm ăn bình thường ở ngoài.

Thức ăn ở đây đều là được nấu từ những đầu bếp trong những nhà hàng nổi tiếng, trong đó có đủ các món như đã chuẩn bị từ nhiều ngày trước.

Nhưng họ không đi tới đó mà đi về nơi khác.

- Phòng 008, là phòng vip, bên trong có đủ đồ ăn được lấy ở đây, sẽ có người mang tới không cần phải ăn ở ngoài.

Trên đường đi Lâm Lang cười chú thích với Lý Dương một câu.

Khách ở đây cũng được phân làm ba bảy loại, bọn Lý Dương có thể đặc biệt, là khách cao cấp mới có thể có thẻ này.

Lâm Lang lần trước cũng ở loại phòng này, lần này anh cũng không chuẩn bị trước vốn muốn làm một số thứ không phục vụ xa xỉ như này là được, không ngờ Hoắc Tư tiên sinh đã chuẩn bị cho họ hết rồi.

Đây cũng là sự bất ngờ của Lâm Lang.

- Hóa ra là vậy, tôi hiểu rồi.

Lý Dương hơi ngạc nhiên gật đầu, toàn thế giới đều hô công bằng nhưng trên thế giới làm gì có công bằng bất kỳ nơi nào cũng đều không thể công bằng.

- Lý tiên sinh.

Lại một âm thanh đột nhiên gọi Lý Dương, trong âm thanh còn có chút vui mừng.

- Đường tổng?

Lý Dương quay đầu lại, có chút ngạc nhiên, bên trái họ đang bước tới mấy người trẻ tuổi, đi đầu tiên là Thường Thịnh ở Bắc Kinh, bên cạnh còn có em của anh ta và mấy người lạ khác.

- Lý tiên sinh, tôi vừa nghĩ ngày đầu tiên có gặp được cậu không, không ngờ lại gặp được cậu luôn.

Thường Thịnh rất vui mừng vội vàng giới thiệu người bên cạnh với Lý Dương.

Lý Dương cũng giới thiệu Lâm Lang cho Thường Thịnh, Cao tổng không cần giới thiệu, anh vốn quen Thường Thịnh và mấy người trẻ tuổi bên cạnh.

Nhưng họ giao lưu không nhiều, Cao tổng là người cấp cao so với họ.

Mấy người trẻ tuổi phía sau Thường Thịnh còn hiếu kỳ đánh giá Lý Dương, mấy vị này đều là công tử ca của Kinh Thành, địa vị thân phận này không bằng Thường Thịnh, lần này theo tới cho biết.

Thân phận của họ chỉ là tương đối mà nói, nếu họ cùng tới một thành phố bình thường nào khác thì bí thư thành phố cũng không dám đắc tội với họ.

Sau lưng họ có thể đang là một nhân vật lớn có quyền thế.

- Lý tiên sinh, các cậu đã đặt phòng chưa? nếu chưa chúng tôi đã đặt một phòng rồi, bây giờ đã đặt đến phòng 100 rồi.

Thường Thịnh lại vội vàng nói một tiếng, anh thấy Lý Dương đi từ ngoài vào nên đột nhiên nghĩ tới vấn đề này.

- Cảm ơn, chúng tôi đã đặt rồi.

Trên tay Lý Dương còn cầm tám thẻ vậy vậy, Thường Thịnh quắc mắt lập tức nhìn thấy ba con số trên mặt.

- 008.

Thường Thịnh kinh ngạc, lại có chút ngưỡng mộ nhìn Lý Dương, sâu trong ánh mắt có chút ghen tỵ.

- Lý tiên sinh, xin lỗi, là tôi lỗ mãng rồi.

Biểu hiện của Thường Thịnh thay đổi rất nhanh, vẻ kinh ngạc trong giây lát đã biến mất, lập tức nở nụ cười.

Lý Dương cười cười: - Không sao, đây cũng là một người bạn chuẩn bị trước cho tôi, nếu không chúng tôi cũng phải tự đi đặt phòng.

- Lý tiên sinh, vậy không làm phiền cậu nữa, có thời gian tôi mời cậu, rất cảm ơn cậu về việc lần trước.

Thường Thịnh cười nói một câu, Lý Dương đã có phòng tốt nhất không cần phải như bọn họ ăn ở đây có thể vào phòng trước.

- Việc lần trước? Lý Dương cau mày.

- Là việc lần trước ở Yết Dương, nếu không phải là cậu thì tiểu tử Nghiêm gia sợ xong rồi.

- Việc đó, qua lâu rồi, không có gì.

Lời nói của Thường Thịnh làm Lý Dương nhớ đến chuyện này, việc này anh thực sự không để ý.

Anh không để ý nhưng Nghiêm gia và người của Thường gia đều vô cùng lưu ý, người của Nghiêm gia không chỉ biểu thị cảm ơn 1 lần đối với Thường Thịnh, lúc đó ở đó Thường Thịnh có thể giúp họ đã là một chuyện không dễ dàng.

Đối với Lý Dương họ cũng muốn cảm ơn nhưng không có cơ hội nên đành từ bỏ.

Chỉ là nói với Thường Thịnh mấy câu sau đó mấy người theo Lâm Lang cùng nhau vào trong, rất nhanh tới phía sau.

Mấy người mặc đồ đen còn thất cả vạt chào đón, nhìn thẻ vàng trên tay Lý Dương lập tức tỏ ra cung kính khác thường.

Một lúc có mấy cô gái tóc vàng đi ra dẫn họ tới cầu thang máy.

Những cô gái ở đây anh có thể làm bất cứ chuyện gì, là bất cứ chuyện gì.

Lâm Lang đột nhiên ghé vào tai Lý Dương nói nhỏ một câu, nói xong lại thu người về, lời anh nói đều không nghe rõ.

- Hả?

Lý Dương ngạc nhiên ngoảnh đầu lại trở mắt nhìn Lâm Lang, Lâm Lang lúc này đang ra vẻ nghiêm trang, như thể chưa nói gì.

- Lâm tiên sinh đùa rồi.

Lý Dương bất đắc dĩ sờ mũi, trong đầu bất giác nhớ tới lời Lâm Lang, ánh mắt không tự chủ được liếc nhìn mấy cô tóc vàng.

Mấy cô gái này dáng người cao ráo, thân hình chuẩn còn mang dáng vẻ đáng thương thực sự làm người khác động lòng, nghĩ tới đây trong lòng Lý Dương có chút rạo rức làm anh vội vàng lại quay đầu lại.

- Ha ha!

Lâm Lang đột nhiên cười to, cửa thang máy lúc này cũng mở ra Bạch Minh chen lên trước mặt Lâm Lang không ngừng tra vấn nhưng Lâm Lang không nói gì.

Đợi sau khi vào phòng Lâm Lang mới nói ra, lại cho mọi người một trận cười.

Chỉ có Vương Giai Giai trên mặt có chút đỏ, hằm hằm nhìn Lý Dương.

Lý Dương là bị Lâm Lang chinh cho một chút, đối với điều này anh cũng bất đắc dĩ, anh thật không ngờ bình thường Lâm Lang nghiêm túc như vậy lại có thể biết những điều này còn có mặt mũi làm như vậy.

Sau khi nói xong việc này bọn Lý Dương mới đánh giá kỹ căn phòng.

Phòng rất lớn, hơn 50 mét vuông, trang trí rất sang trọng, bên trong còn có nơi uống rượu nhỏ, lại còn có một người chuyên phục vụ rượu họ.

Ở đây hầu như có thể hưởng thụ tất cả các loại rượu trên thế giới.

Ngoài ra, trên tường đối diện với sofa còn có màn hình cực lớn, bên cạnh mỗi người đều đứng một cô gái tóc vàng hầu hạ bọn họ.

Một lát có người mang vào một bàn ăn thịnh soạn, trên bàn còn có thực đơn, mà tất cả thức ăn đều đưa tới họ một cách nhanh nhất.

Đây cũng là đặc quyền.

Trong phòng riêng ăn so với bên ngoài thì thoải mái hơn nhiều, ăn đồ Bạch Minh và Tiêu Nham hiếu kỳ nhìn xung quanh.

Bạch Minh mặc dù tham gia hội đấu giá một lần rồi nhưng lần đó lại là nghe nói, đây là lần đầu tiên được vào phòng xa hoa như vậy, đừng nói anh ta đến Cao tổng cũng như vậy.

Cao tổng có tiền nhưng không đủ tư cách để vào phòng như vậy, bình thường anh thuê đều là phòng hạng thứ, ở đó nhỏ hơn so với ở đây, cũng có người nhưng không nhiều cũng không có quầy rượu nhỏ như thế này.

Phòng không giống nhau, phục vụ cũng không giống nhau, cảm giác của con người cũng khác.

Tự nhiên Cao tổng cảm giác mình thua kém Lý Dương, thái độ đối với Lý Dương có phần thêm tôn kính.

Không có cửa sổ à? lát nữa làm sao nhìn thấy đấu giá?

Vương Giai Giai ăn xong trước tiên, sau khi ăn xong cô lượn xung quanh phòng và hỏi một câu.

1167. Chương 1163: Ra Giá 3 Ngàn 500 Vạn Cho Tôi

Chương 1163: Ra giá 3 ngàn 500 vạn cho tôi

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Cửa sổ gì?

Lý Dương từ nhà vệ sinh đi ra thuận miệng hỏi một câu.

Không thể không nói, phòng sang trọng thế này là tốt, ngay cả đồ trong phòng vệ sinh cũng xa hoa mà bên trong không chỉ có một phòng, có thể để nhiều người cùng sử dụng cũng được.

Cho dù trong phòng có nhiều người cùng có nhu cầu gấp thì cũng không cần phải lo.

- Chính là cửa sổ nhìn ra hội đấu giá, em nhớ lần trước tham gia hội đấu giá có mà.

Vương Giai Giai nhủ mày, cô và Vương Phong cùng ở Bắc Kinh tham gia một hội đấu giá khác, có hội thoại, là hội thoại trên lầu, ở đây lại không giống.

- Vương tiểu thư, ở đây không cần kiểu cửa sổ đó, tất cả quá trình đấu giá đều là truyền hình trực tiếp qua màn hình lớn.

Lâm Lang khẽ cười lập tức giải thích một câu.

Nói xong, anh còn bảo người mở màn hình lớn lên, màn hình lập tức hiện lên một đài đấu giá nhưng trên đài bây giờ chưa có ai, bên phải màn hình còn có thời gian đang được đếm ngược.

Không chỉ phòng bọn họ, tất cả các phòng đều có.

Mặt khác, sảnh đấu giá cũng là như nhau, không giống như trong nước, tất cả mọi người đều ngồi ở phía dưới xem đấu giá, người nhiều như vậy nếu cùng nhau đấu giá thì hiện trường rất hỗn loạn.

Điều này Lâm Lang, Bạch Minh, viện trưởng Hoàng tham gia qua hội đấu giá đều biết.

Cũng chỉ có Lý Dương và Vương Giai Giai lần đầu tiên đến là không biết.

Làm rõ tất cả điều này làm Lý Dương lại cảm khái trong lòng một trận, anh còn nghĩ khi nào ông ty đấu giá của họ có thể đạt được quy mô như này.

Nghĩ một lát Lý Dương uể oải bỏ qua.

Căn cứ theo quy mô của công ty đấu giá Lợi Đạt, phát triển thêm 100 năm nữa cũng không thể được như này, trừ phi anh ta đem hết bảo bối thần khí của mình ra đấu giá mới có thể thu hút nhiều người đến như vậy.

Điều này rõ ràng là không có khả năng.

Đội nhân viên phục vụ dọn bàn đi đem hoa quả tới thì thời gian mở đấu giá chỉ có 7 – 8 phút.

- Trà rất ngon.

Viện trưởng Hoàng nhấp một ngụm trà do cô gái tóc vàng pha khẽ gật đầu.

Thực phẩm ở đây thực không tồi, lá trà cũng là trà Long Tỉnh thượng hạng, một chén trà này ở trong nước cũng phải đến mấy chục nghìn nhưng nghĩ đến giá phòng thì tất cả điều này đáng gì.

Một trăm nghìn Euro một ngày tương đương với một triệu nhân dân tệ, cho dù là khách sạn ở Dubai cũng không có phòng đắt như vậy.

Ăn điểm tâm xong Bạch Minh còn đi mát xa, dễ chịu quá làm hắn cảm thán, đại gia có tiền cuộc sống thật sung sướng.

Đáng tiếc cuộc sống như vậy hắn chỉ có thể hưởng thụ cùng người khác.

Trên màn hình dần thay đổi, đèn trên đài đấu giá sáng lên, thời gian bên cạnh còn một phút cuối cùng.

Trên đài bước tới một người đàn ông trung niên đứng ở chính giữa đài đấu giá, hần cười rồi giới thiệu mình luôn.

- Không ngờ lần này họ cũng mời Cách Lang tới, có thể mời được người này là không dễ.

Lâm Lang khe khẽ thở dài, đại hội đấu giá nói là ngầm, kỳ thật đã không còn như trước, mấy năm gần đây lại càng có nhiều quốc gia đều biết đến hoạt động này.

Có thể khiến một hoạt động ngầm có sức ảnh hưởng đến vậy, quả là chuyện không phải dễ dàng, ngay cả Lâm Lang, cũng rất khâm phục ban tổ chức đại hội đấu giá.

- Hiện nay Cách Lang là một trong ba người chủ trì đấu giá nổi tiếng nhất thế giới, người Anh, sánh ngang với anh ta hiện nay chỉ có Aifoshen và Carrick, ba người đều là những người chủ trì của các công ty đấu giá hàng đầu.

Lý Dương nhỏ giọng giải thích, điểm này hẳn rất quen thuộc.

Bất kể nói thế nào, Lý Dương cũng là ông chủ công ty đấu giá, về những người này hẳn không lạ gì.

- Có anh ta, giống như có một tay súng tốt, e là không dễ đây!

Lâm Lang cười cười, người chủ trì đấu giá giỏi liếc mắt một cái là có thể phân biệt ra được khách hàng nào là thật tâm đấu giá, đây đúng là một tay súng, muốn lợi dụng súng trên tay hẳn chụp được đồ vật tốt, căn bản là không thể.

- Như vậy cũng tốt, có thể càng thêm kịch liệt!

Cao tổng cũng nói thêm một câu, hẳn không mang tâm tư mua đồ đắt, tự nhiên không quá chú trọng đối với hành vi này, có người chủ trì đấu giá như vậy, ít nhất có thể cạnh tranh công bình.

Khi mọi người đang nói chuyện, Cách Lang đã chủ trì bắt đầu đấu giá sản phẩm thứ nhất.

Món thứ nhất, không ngờ là máy ủ rượu của nước Pháp một nhà rượu tran, nhà chế xuất rượu này không quá nổi danh, nhưng cũng được trăm năm lịch sử, máy ủ đã sản xuất ra không ít rượu tốt, giá khởi điểm là sáu trăm vạn đồng Euro, không lâu sau, liền tăng tới chín trăm vạn.

- Nhà sản xuất rượu này cũng khá lâu đời, tôi nghĩ có thể lên tới một ngàn năm trăm vạn, Lý Dương, có hứng thú hay không?

Lâm Lang mỉm cười nhìn Lý Dương, trên màn hình lớn ngoài bàn đấu giá ra, còn không phát hình cái máy ủ rượu, thứ này quả thật không tệ.

- Thôi, tôi không mấy hứng thú với rượu.

Lý Dương nhẹ nhàng lắc đầu, một ngàn năm trăm vạn, đi mua máy ủ rượu? Hẳn sẽ không làm chuyện như vậy, có số tiền này còn không bằng lấy về trợ giúp càng nhiều trẻ em hơn.

Một triệu năm trăm ngàn nhân dân tệ, có thể trợ giúp thật nhiều đứa trẻ nghèo.

- Ha ha, thêm cho tôi đến một trăm ngàn.

Lâm Lang cười lớn một tiếng, trực tiếp nói một câu, phía sau hẳn nhân viên phục vụ lập tức giúp hẳn ấn vào máy hỗ trợ đấu giá, trên màn hình lớn xuất giá cả mới nhất của hàng được đấu giá, Lâm Lang đưa giá cao nhất.

Trong phòng này, việc đấu giá không cần tự làm, chỉ cần bạn hô một tiếng, sẽ có người giúp bạn hô giá, không giống trong đại sảnh, đều phải tự tay mình động vào.

- Lâm tiên sinh, anh có hứng với máy ủ rượu này à?

Lý Dương có vẻ có chút kinh ngạc, nhin không được hỏi một câu.

- Cũng không hẳn, chỉ đùa chút thôi! Dù sao giá này cũng không mua được!

Lâm Lang lại cười một tiếng, quả nhiên, hắn còn chưa dứt lời, giá mới đích lại đã ra rồi, có người lại bỏ thêm năm mươi vạn đồng Euro.

- Anh ta chỉ là góp vui thôi, không cần để ý anh ta!

Hoàng viện trưởng cười nói một câu, hắn và Lâm lang quen thân hơn nếu so với Lý Dương, coi như là bạn bè tốt trong hội, có một chút hiểu biết đối với tính cách của Lâm Lang.

Ánh mắt Lý Dương mở to, cuối cùng bất đắc dĩ lắc đầu, ngồi yên không nói chuyện.

Bạch Minh và mấy người, lại bị biểu hiện của Lý Dương làm cho tức cười, vài người đều cười ha ha.

Cuối cùng, cái máy ủ rượu nước Pháp này được bán với giá một ngàn sáu trăm vạn đồng Euro. Món hàng thứ nhất được bán rất thuận lợi, những người tổ chức đấu giá lộ ra vẻ tươi cười. Cách Lãng rất nhanh báo ra món đấu giá thứ hai, đây là một cái nhẫn, một nhẫn kim cương.

- Trái Tim Vĩnh Hằng, nặng 230 kara, là nhẫn kim cương lớn nhất thế giới hiện nay. Mua nó, đeo trên tay, ngụ ý mang theo tình yêu vĩnh hằng, sự nghiệp vĩnh hằng và sinh mệnh vĩnh hằng, có được nó, là có được sự vĩnh hằng!

Cách Lãng giới thiệu cái nhẫn này, hắn nói thực sinh động, đừng nói những người phụ nữ, ngay cả đàn ông cũng thấy hứng thú theo.

- Trái Tim Vĩnh Hằng giá niêm yết là một ngàn năm trăm vạn đồng Euro...

Theo Cách Lãng báo giá, cái nhẫn kim cương lớn này bắt đầu đấu giá, Cách Lãng vừa dứt lời, giá cả không ngừng biến hóa, rất nhanh tăng cao lên. Không đến một phút đồng hồ sau, trên màn hình lớn, giá mới nhất liền đạt đến hai ngàn năm trăm vạn đồng Euro, so với giá niêm yết đã cao hơn ước chừng một ngàn vạn.

- Thực điên rồi!

Bạch Minh lắc đầu, khi hắn nói lời này, giá cả cái nhẫn đã đột phá ba ngàn vạn.

- Trên thế giới này, kẻ có tiền còn nhiều mà, chúng ta chỉ là những cây nho yếu ớt thôi.

Mao lão ngồi ngay tại bên cạnh hắn, ngó đầu qua nhỏ giọng nói một câu, kỳ thật hắn cũng cảm giác thực điên cuồng, một nhẫn kim cương, đã ba triệu nhân dân tệ, mà còn không phải giá cuối cùng, đây là cái khái niệm gì?

- Giúp tôi hạ giá ba nghìn năm trăm vạn!

Lý Dương đột nhiên kêu một tiếng, mọi người bên trong gian phòng cơ hồ đều quay đầu nhìn Lý Dương.

Đặc biệt là Bạch Minh, giống là lần đầu tiên thấy Lý Dương, trừng mắt thật to.

- Lý Dương, sao cậu cũng hứng thú với thứ này?

Hoàng viện trưởng mắt tự nhiên mất nhãn lại, hắn biết Lý Dương có tiền, cũng biết lần này hắn tới mang theo rất nhiều tiền, nhưng hắn cũng không tán thành Lý Dương dùng số tiền này đi mua loại đồ không dùng làm gì này.

Trong mắt hắn, kim cương chính là xa xỉ phẩm, không có ý nghĩa đặc biệt, không đáng dùng nhiều tiền đi mua.

- Tôi... tôi sắp lấy vợ!

Lý Dương sửng sốt, câu hỏi của Hoàng viện trưởng đã đánh thức hắn, vội vàng tìm lý do.

Kỳ thật vì có gì đi báo giá hắn cũng không biết, nhưng sau khi nhìn thấy cái nhẫn, trong lòng của hắn chỉ có một loại khát vọng, theo bản năng liền hô lên giá.

Cũng giống như trước kia gặp qua cái viên Kim Kê kim cương, Lý Dương hiểu, cái nhẫn kim cương này khiến cho các sợi đen trong thân thể của hắn chú ý, nhưng lần này phản ứng không mãnh liệt như vậy.

Có lẽ, nếu là nhẫn kim cương ở bên cạnh hắn, hắn có thể sẽ liều lĩnh nhào lên.

- Lý Dương, em không thích nhẫn như vậy, quên nó đi!

Vương Giai Giai nhẹ nhàng nắm lấy tay Lý Dương, trên mặt tràn đầy cảm động, Hoàng viện trưởng cũng không nói chuyện thêm, chuyện tình cảm vợ chồng son người ta, hắn thật không tiện nói chen vào.

- Để xem sao, nếu không quá 4 ngàn vạn, anh sẽ mua cho em!

Lý Dương hơi do dự, cuối cùng lại nói một câu.

Nói đã nói ra, không thể đổi ý, nhưng nếu mua cái nhẫn kim cương này thật, hắn còn có thể bị đau đầu, hắn tuyệt đối là muốn đưa cho Vương Giai Giai, nhưng đồng thời hắn cũng tin tưởng, cái nhẫn này đến tay của mình liền biến mất, trăm phần trăm bị nuốt mất tiêu, đến lúc đó làm như thế nào giải thích được?

Bảo bối giá trị mấy trăm triệu, nếu là đánh mất thật, lại không giải thích được, muốn không bị người hoài nghi cũng khó khăn.

Vương Giai Giai cũng không biết điều này, cô còn tưởng rằng Lý Dương thật sự vì cô, cảm động gật đầu, vậy lại khiến Lý Dương áy náy hơn, liền ôm người yêu vào trong ngực của mình.

- Bốn nghìn một trăm vạn !

Tiêu Nham đột nhiên chán nản thở dài, trên màn ảnh, giá cả mới thay đổi, lúc này đã đột phá bốn ngàn vạn.

Lần này đấu giá, có thể có không ít phụ nữ tới đây, các chị em phụ nữ cơ hồ không có lực miễn dịch với thứ như vậy, hơn nữa Cách Lăng không ngừng ca ngợi, có thể lên được giá cao như vậy cũng coi như là bình thường.

Một cái nhẫn, có thể đổi được nhiều cái máy chế rượu, điều này chính là Lý Dương cũng cảm thấy điên cuồng.

1168. Chương 1164: Giá Cao Ngất Ngưỡng

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1164: Giá cao ngất ngưỡng

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Bốn ngàn hai trăm vạn!

Bạch Minh nói tiếp một câu, lúc họ nói giá lại có thay đổi, có người lập tức nâng giá lên thêm 1 trăm vạn Euro.

- Hơn bốn trăm triệu nhân dân tệ, đi tranh một khối đá thật sự điên rồ.

Mao lão khê thở dài, trong mắt bọn họ, khối đá như vậy là sản phẩm xa xỉ, giá trị nghệ thuật không cao, cũng chỉ là giới đại gia thích tranh thứ này.

Trong lòng Mao lão đang nghĩ, dù ông ta có nhiều tiền như vậy cũng không thể mua thứ này.

- Khối thạch này ở đâu cũng có, đây chỉ là một thứ bình thường.

Cao tổng lại cười, kim cương cũng là một loại quặng sắt, anh nói như vậy cũng có thể được, kim cương nhỏ như vậy có thể bán hơn bốn trăm triệu, trong mắt rất nhiều người thực sự là việc điên rồ.

- Lý Dương, chúng ta không mua nữa.

Vương Giai Giai kéo tay Lý Dương nói nhỏ một câu.

Cô ấy rất lo Lý Dương nhất thời sẽ mua cái này, Lý Dương nếu thực sự làm như vậy sợ sẽ làm các vị tiền bối thất vọng, cũng làm cho nhiều người khác thất vọng.

Cho dù trong lòng cô sẽ rất vui nhưng lúc này cô muốn Lý Dương nhiều hơn.

- Không mua?

Lý Dương lại có chút do dự, lúc này anh rất ước ao có được chiếc nhẫn kim cương này.

Niềm khát vọng này làm anh hận không thể hét giá cao ngay lập tức, để người khác không thể ra giá nữa, sau đó cầm kim cương trong tay nuốt sạch nó.

- Lý Dương, tôi nhớ cậu có một đôi nhẫn cưới Long Thạch, giá của chúng không bằng khối kim cương này mà tiềm lực tăng giá của nó sẽ cao.

Lâm Lang nghĩ một lát sau nói nhỏ một câu.

Lâm Lang là nhà buôn bán châu báu, rõ ràng khối kim cương này là dựa vào đầu cơ, lúc này đi cạnh tranh tuyệt đối là tên ngốc, anh là người thông minh, không hi vọng Lý Dương đi làm việc ngốc nghếch.

- Mọi người yên tâm, tôi không đấu giá rồi.

Lý Dương bất đắc dĩ lắc đầu, dường như tất cả mọi người đều không ủng hộ anh, anh lúc này mạnh mẽ kiên trì sẽ bị coi là người chuyên quyền độc đoán, thậm chí xa xỉ kiêu ngạo.

Như vậy không bỏ, lúc này cũng là nỗi lo của Vương Giai Giai.

Lý Dương chỉ có thể nén nỗi khát vọng lại, quay đầu nhìn mấy khối kim cương, sau khi bị khối trước mặt cuốn hút Lý Dương cảm giác mình không có được nó rất không thoải mái.

Loại cảm giác này là Lý Dương cũng ngạc nhiên nhưng thực sự có.

- Bốn ngàn tám trăm vạn, mãi mãi, thời gian, không gian đều không thể bào mòn, như vậy có...

Âm thanh của Cách Lang lại nhớ đến chiếc nhẫn kim cương, lên đến bốn mươi tám triệu, anh vẫn chưa hài lòng, không hổ là đại sư đấu giá đỉnh cao quốc tế.

- Bốn ngàn chín trăm vạn.

- Năm ngàn vạn.

Lời nói của Cách Lang có tác dụng, giá lại được tăng lên, cuối cùng phá kỷ lục năm mươi triệu.

Năm mươi triệu gần năm trăm triệu nhân dân tệ, Lâm Lang khẽ lắc đầu, năm nay kẻ điên thật nhiều, dù sao anh không thể đi làm việc điên rồ này.

Năm ngàn ba trăm vạn, đây là giá cuối cùng của chiếc nhẫn.

Lúc này chắc bên tổ chức đấu giá và chủ nhân của chiếc nhẫn đang uống Champagne chúc mừng, theo dự tính ban đầu chiếc nhẫn này đấu giá với giá hơn ba ngàn vạn đã là không tồi rồi, lúc này đã là hơn năm ngàn vạn, vượt quá dự tính.

Có thể kiếm nhiều tiền, không ai là không vui.

- Điên, điên hết rồi.

Hai đồ đấu giá này đấu giá ra sáu trăm triệu nhân dân tệ, Bạch Minh không kìm chế được kêu to, trong lòng Lý Dương lại thêm cảm thán.

Hội đấu giá quả nhiên không phải là công ty đấu giá khác, chỉ hai đồ này là có thể làm được hội đấu giá, trong nước có rất nhiều công ty chưa bao giờ có được kỷ lục này.

Hắn có 1 phần 3 cổ phần trong công ty đấu giá, kỷ lục cao là hơn năm trăm triệu, nhưng không giống như mọi người đấu giá hai thứ đồ này.

- Trải qua cạnh tranh khốc liệt, tôi tin mọi người sẽ mong chờ sản phẩm đấu giá hơn.

Lời của Cách Lang lại vang lên, người này rất biết phỏng đoán, cũng rất biết kích động lòng người khác, nói mấy câu ra làm rất nhiều người đều từ kinh ngạc hồi phục trở lại.

Đường như tất cả mọi người đều hiếu kỳ với 3 đồ này.

- Tiếp theo là một bảo bối, một bảo bối vô cùng quan trọng, mời mọi người xem xem bảo bối rốt cuộc là gì.

Cách Lang vẫy vẫy tay, những trợ thủ dùng xe đẩy vào một thứ đồ, đây là một quyền trượng đặt trong tủ kính, quyền trượng cổ xưa trượng được khảm lên các loại bảo thạch, đỉnh trượng còn có một Hồng Bảo Thạch phát sáng.

- Quyền trượng Louie 14K.

Lâm Lang đột nhiên kêu lên một tiếng, còn mang vẻ vô cùng kinh ngạc.

- Mấy người này điên rồi, đồ này cũng dám mang ra đấu giá.

Viện trưởng Hoàng cũng trợn to mắt tỏ vẻ rất kinh ngạc, Bạch Minh, Mao lão và Thái lão cũng vậy, chỉ có Lý Dương và Tiêu Nham có chút mơ hồ.

- Quyền trượng như vậy là vua Louie thứ 14 làm vì mình, sau đó được lưu ở Pháp, cách đây hơn hai mươi năm đột nhiên bị mất trộm, cục cảnh sát nước Pháp đã điều tra rất nhiều năm vì vụ này mà phải thay 3 tổng cục trưởng không ngờ hôm nay lại xuất hiện ở đây.

Lâm Lang nói nhỏ, anh là giải thích cho Lý Dương, anh nhìn biểu lộ của Lý Dương đoán được phần nào, biết Lý Dương không hiểu tất cả.

Kỳ thực Lý Dương không biết việc này cũng có lý do, anh dù sao mới hơn 20 tuổi, những việc phát sinh trước năm 20 tuổi cho dù chấn động mấy thì đối với anh không có sức ảnh hưởng gì.

Còn Tiêu Nham lúc đó chưa sinh ra còn chưa biết gì.

- Đúng, là lấy trộm từ đại giao dịch quốc tế nổi tiếng, sau đại giao dịch quốc tế nổi tiếng này bị bắt rồi, nhưng quyền trượng lại bị mất tích, không còn xuất hiện nữa.

- Quyền trượng này tôi tin không phải giải thích nhiều, lịch sử cho nó một lai lịch quá thần bí rồi, bây giờ cuối cùng cũng cho nó lại xuất hiện, đợi chủ nhân của nó giá phải lên đến mười triệu Euro.

Cách Lang chậm chậm nói, ông rất hiểu lòng mọi người, đối với quyền trượng này không cần phí lời giải thích nhiều.

Chỉ một câu thần bí là đủ rồi, cho dù người không biết lai lịch của quyền trượng thì lúc này cũng đều bắt đầu nghe nói, kết quả nghe được làm cho họ trợn mắt há mồm.

- Người nước Pháp bây giờ chắc phát điên rồi.

Lâm Lang lại lắc đầu, những chú gà trống Gô - loa vô cùng kiêu ngạo, họ phát hiện mình mất đi chí bảo nhiều năm lại xuất hiện ở đây chắc chắn muốn lấy về.

Lúc này không điên mới là lạ.

- Không đúng, khối kim cương kia đấu giá lên đến năm ngàn vạn, quyền trượng này nghe nói quan trọng hơn khối kim cương đó, làm sao chỉ có giá 10 triệu?

Tiêu Nham đột nhiên hỏi một câu, còn tỏ vẻ rất nghi ngờ.

Bạch Minh cười quay đầu nhìn đồ đệ đặc ý của mình chậm chậm giải thích:

- Cái này con không hiểu rồi, ban nãy Lâm tiên sinh đã nói rồi, đây là đồ ăn trộm được thuộc bảo bối bị mất trộm bất kỳ người nào mua được sợ sẽ bị chính phủ Pháp tìm tới cửa, người nào không có thực lực nhất định không thể giữ đồ này được

Dừng một lúc, Bạch Minh nói tiếp:

- Cho dù có thực lực nhất định, cũng sẽ gặp không ít phiền toái, trừ phi anh ta đem bảo bối trả lại nước Pháp, nhưng như vậy thì việc đấu giá này không có ý nghĩa gì nữa.

- Con hiểu rồi, đây là tang vật, ai mua đều phải đối diện với chủ nhân, có khả năng bị chủ nhân cho quay về cho nên giá mới rẻ như vậy.

Tiêu Nham gật mình nói, Bạch Minh giải thích kỹ càng đủ để anh ta nghe hiểu.

- Đại loại như vậy.

Bạch Minh gật đầu, trong lòng lại bổ sung cho mình một câu.

Tang vật đấu giá còn có thể có mười triệu, nếu không phải tang vật sợ đấu giá sẽ lên con số không thể tưởng tượng nổi.

Nhìn tác phong của hội đấu giá lần này dường như vô cùng mạnh, chắc sẽ có không ít bảo bối đẹp xuất hiện.

- Mười hai triệu.

- Mười lăm triệu

- Hai mươi triệu.

Chỉ trong mấy phút giá của quyền trưng Louie 14K đã lên tới hai mươi triệu Euro, giá này vẫn chưa dừng, sẽ tiếp tục tăng lên.

Chỉ là tốc độ tăng có thể giảm chút.

Bất kỳ người nào cũng biết sự xuất hiện của quyền trưng không thể giấu được chính phủ Pháp, bất luận là cuối cùng thuộc về tay ai cũng sẽ bị chính phủ Pháp biết đến, sự phiền phức này không phải là chuyện nhỏ, không phải người bình thường không đồng ý nhận.

Nếu giá thấp thì không sao, giá cao mọi người đều đang lo lắng.

Đây cũng là giá thực tế của quyền trưng phải cao hơn nhẫn kim cương, giá đấu giá thì không cách nào so với nhẫn kim cương được, dù sao nhẫn kim cương là trong sạch, người nào cũng có thể quang minh chính đại lấy đi.

- Hai mươi lăm triệu.

Trong một phòng khác đang ngồi 20 người, trong đó 1 người nói nhẹ, người bên cạnh anh lập tức ấn xuống máy đấu giá.

Căn phòng này không nằm trong khu 500 phòng, nó ở trung tâm của nông trường, là nơi khổng chế tổ chức.

Ở đây ngồi 20 người chính là 20 người do Aton cầm đầu, hội đấu giá kỳ thực là hoạt động do tổ chức của họ sáng lập ra, sau đó vì thực lực và sức ảnh hưởng lớn của hội đấu giá nên tìm một nơi hợp tác khác.

Xã hội đen Italy là một trong những nơi hợp tác của họ.

- Jose, niềm yêu nước của các anh vẫn cao như vậy.

Bass lắc đầu, bất đắc dĩ nói một câu, ban nãy ra giá là đàn anh trong số anh em của Jose, việc đấu giá hôm nay có quyền trưng bọn họ đều biết, Jose là đợi đến ngày đấu giá hôm nay để lấy quyền trưng về trong tay.

Bất luận thế nào họ đều không cho phép quyền trưng lọt ra ngoài.

- Thứ này phải về tay tôi.

Jose trả lời rất đơn giản, nhưng cũng biểu lộ rõ quyết tâm của họ, Bass cũng không nói gì đợi kết thúc đấu giá.

- Ba mươi triệu.

Đang nói, em của anh em Jose hét to một câu, giá vừa rồi bị người ta thêm lên 28 triệu, lúc này Jose ngay lập tức thêm lên 30 triệu.

Sau con số 30 triệu giá của quyền trưng tăng chậm chạp hơn nhiều.

Cuối cùng quyền trượng thuộc về tay anh em Jose với giá 36 triệu, 36 triệu không cao bằng nhẫn kim cương trước nhưng cũng là một giá cao ngất ngưỡng.

1169. Chương 1165: Có Chuyện Xảy Ra Rồi

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1165: Có chuyện xảy ra rồi

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Quyền trượng Louie được người ta đấu giá coi như là một cao trào nhỏ.

Ba món bán đấu giá đồng nghĩa với ba cao trào nhỏ, khiến rất nhiều người tham gia buổi bán đấu giá sôi nổi bàn tán.

Có điều thứ mọi người bàn luận nhiều nhất vẫn là số tiền giao dịch của ba món bảo vật kia, quyền trượng Louie là ba ngàn sáu trăm vạn, thêm vào hai món đấu giá trước đó, ba món đấu giá đầu tiên đã bán được giá cao ngất ngưỡng trên hàng trăm triệu Euro.

Cho dù là dân nhà giàu có tiền như thế nào, lúc này cũng đều có chút kinh ngạc.

Đây không phải là một buổi bán đấu giá, cũng không phải là bán đấu giá trong một lĩnh vực duy nhất, chỉ mới ba món đầu tiên rao bán trong ngày đầu, chỉ ba món đồ như thế, mà kim ngạch mua bán đã hơn trăm triệu, đơn vị tiền còn là đồng Euro.

Rất nhiều dân nhà giàu kinh ngạc, đồng thời cũng thêm lòng tin và đặt nhiều kì vọng vào đại hội đấu giá lần này.

Những người bên ban tổ chức cũng ra chiều yên tâm.

Dù là đại hội đấu giá như thế này của bọn họ, cũng cần có ba món báu vật để gây kinh ngạc cho mọi người, cứ áp đảo cục diện trước đã, lần này ba món bảo vật có hiệu quả rất tốt, thậm chí còn tốt hơn nhiều so với tưởng tượng của họ.

Cách Lăng cũng rất phấn khởi, hẳn là người bán đấu giá nổi tiếng trên thế giới, nhưng rất hiếm khi nào mà cả ba món bảo vật đều liên tục được trả giá cao như vậy, điều này cũng đại diện cho thành tích của hắn.

Mỗi món đồ được bán đấu giá tiếp theo, đều được sự linh hoạt, nhanh nhẹn của hắn ta khuấy động không khí.

Chủng loại của mấy món bán đấu giá này rất phức tạp, trang sức châu báu, đồ cổ tranh chữ, ô tô du thuyền, thậm chí ngay cả một số cơ mật thương nghiệp và kĩ thuật tiên tiến trên một vài phương diện nào đó đều có.

Chủng loại rất nhiều, ngay cả Lý Dương cũng phải ngạc nhiên.

Buổi bán đấu giá đầu tiên chính là để thu hút mọi người, đồ bán đấu giá nhiều chủng loại như thế này, nhất định sẽ có người muốn mua cho được, nếu lỡ mất ngày đầu tiên, thì không biết lần sau sẽ gặp được cái gì.

Đã đến ngày thứ nhất, cũng đồng nghĩa với việc những ngày sau đều sẽ tới, ban tổ chức hội đấu giá này rất thông minh, cũng rất biết nắm bắt tâm lý người khác.

Quan trọng là, trong số những món này, đôi lúc lại xuất hiện hàng lậu cùng với những món không thể giao dịch một cách quang minh chính đại được, những món này thu hút ánh nhìn của mọi người.

- Đây không phải là vòng cổ mà lần trước triển lãm báu vật ở Châu Úc bị mất đó sao?

- Đây là cơ mật quan trọng mà xưởng đóng tàu của Canada bị mất vào năm ngoái, không ngờ lại được người ta đem ra bán đấu giá ở đây, không biết bọn họ có đến đây không, nếu không đến thì lần này tổn thất lớn rồi!

- Đây, đây là một món đồ mà công ty bảo hiểm của tôi từng bồi thường!

Những âm thanh giống vậy liên tục vang lên, trong đại sảnh hoặc trong phòng đều có, rất nhiều người đều đang ngạc nhiên, sững sờ, cũng có nhiều người đang hào hứng, phấn khởi.

Không hổ là phiên đấu giá ngầm, món gì cũng giám đấu giá, cũng đều có thể bán được, lần này tất cả những ai đặt nhiều kì vọng vào buổi bán đấu giá này đều không phải thất vọng rồi.

Sợi dây chuyền quý giá mà Châu Úc bị mất, cuối cùng được bán với giá tám mươi vạn Euro, giá trị thực sự của nó ít nhất là trên ba trăm vạn, đây là điểm hay của đấu giá hàng lậu.

Giá cơ mật quan trọng của xưởng đóng tàu cao hơn đôi chút, bán ra với giá ba trăm sáu mươi vạn, công nghệ này đối với nhiều xưởng đóng tàu dân dụng mà nói đều rất quan trọng, bất kể là ai đấu giá được cũng không lo thiếu người mua lại.

Còn về món đồ mà công ty bảo hiểm của người khác đã từng bồi thường đều được bán đi cả, không có món nào là thất thu.

Mấy món hàng lậu được bán ra này, giá của một món đều không hơn ngàn vạn Euro, nhưng số lượng nhiều vô kể, lại đều có nhiều bối cảnh đặc biệt, thêm vào tài ăn nói, điều động khéo léo của Cách Lãng, không khí đấu giá rất náo nhiệt, sôi nổi.

- Cảm ơn sự ủng hộ của mọi người, năm mươi món đấu giá hôm nay đã được bán hết rồi, hẹn gặp lại mọi người vào buổi bán đấu giá ngày mai!

Không ngờ rằng buổi chiều đã trôi qua, mãi đến khi Cách Lãng tuyên bố buổi đấu giá hôm nay đã kết thúc, nhiều người mới phát giác hóa ra thời gian trôi nhanh đến thế.

Đây tuyệt đối là buổi bán đấu giá khiến nhiều người khó quên, đồng thời lại rất phấn khởi, hào hứng.

- Tiếc ghê!

Khi bước ra, Cao tổng còn lắc đầu chán nản.

Ông ta chăm được một bức tranh chữ, thông qua sự xác nhận của Mao Lão và Thái Lão, quyết định mua nó, tiếc là giá bán sau đó thật sự quá cao, vượt hơn mức giá mà ông ta dự đoán, cuối cùng chỉ đành bỏ cuộc.

Lý Dương cũng ưng ý một món đồ, sau đó cũng vì sức cạnh tranh quá mạnh, giá cao hơn mức giá mà hắn có thể chấp nhận được nên không đấu giá.

Không khí đấu giá hôm nay thật sự rất sôi nổi, rất nhiều món đồ được bán với giá cao ngất ngưỡng không ngờ được, ngay cả Lý Dương cũng phải hâm mộ trước kết quả đấu giá như vậy.

Công ty bán đấu giá của hắn ta rất hiếm khi nào sôi nổi như thế.

- Lý Dương, chiều mai là phiên đấu giá về Tây Âu, cậu có muốn đi xem thử không?

Ra khỏi hội trường, Lâm Lang hỏi Lý Dương một câu, cái được gọi là phiên đấu giá về Tây Âu, nghĩa là tất cả những đồ vật được đem ra đấu giá đều có nguồn gốc từ Tây Âu, không giới hạn về thời gian, không giới hạn về chủng loại.

Có rất nhiều quốc gia ở Tây Âu, Anh, Pháp, Hà Lan, Tây Ban Nha đều nằm trong số đó, các nước Tây Âu có tài nguyên phong phú, bất kể là thời cổ đại hay hiện đại, đều có rất nhiều thứ thu hút người khác, phiên bán đấu giá như thế này, cũng có thể thu hút không ít người.

- Tôi vẫn chưa xác định được, có thời gian thì đến thôi!

Lý Dương suy nghĩ hồi lâu rồi nói một câu, hắn ta không hiểu lắm về Tây Âu, phiên đấu giá này đối với hắn mà nói không quan trọng lắm.

- Thật ra bất kể có thể đấu giá được đồ hay không, đến tham gia là được rồi, buổi đấu giá như vậy không phải ai cũng có thể tham dự, những món được đem ra đấu giá trong đó cũng không phải ai cũng có thể thấy được, Lý Dương, nếu cậu rảnh, tôi đề nghị cậu đừng bỏ lỡ bất kì một phiên đấu giá nào!

Lần này người nói là viện trưởng Hoàng, lúc ông ta nhìn Lý Dương, sắc mặt có chút khác lạ, giống như trưởng bối đối với vãn bối vậy.

Thật ra kể từ khi quyết định về hưu đến chỗ Lý Dương phát huy năng lực, thái độ của viện trưởng Hoàng đối với Lý Dương cũng thay đổi hẳn, bất kì việc gì có ích cho sự tiến bộ của Lý Dương, ông ta đều muốn để Lý Dương tham gia.

Tham gia đại hội đấu giá sẽ có được nhiều kinh nghiệm hiếm có, đó cũng là một quá trình học tập rất tốt, nên ông ta mới nói những lời như vậy.

- Tôi hiểu rồi, ông yên tâm, ngày mai tôi sẽ tham gia!

Lý Dương rõ ràng có chút ngạc nhiên, nhưng vẫn gật đầu, vốn dĩ hắn có hơi do dự, nghe viện trưởng Hoàng nói như vậy, đương nhiên sẽ không phản đối rồi.

Hắn đến Milan là để tham gia đại hội đấu giá, không thể chỉ vì không quen thuộc mà không đi, lời của viện trưởng Hoàng đã thức tỉnh Lý Dương.

- Vậy ngày mai chúng ta gặp lại sau nhé!

Lâm Lang khẽ cười, ngoắt ngoắt tay, hộ vệ của ông ta liền lái xe tới.

- Hôm nay ông không về khách sạn à?

Lý Dương lại hỏi một câu, hiện nay Lâm Lang và hắn ở trong cùng một khách sạn, mấy ngày nay bọn họ đều ở cùng với nhau.

- Có một người bạn hẹn với tôi, không gặp thì kì, mọi người về trước đi, tôi về liền đó mà!

Lâm Lang cười cười, bạn bè của ông ta quả thật rất nhiều, đều là người có năng lực cả, người hẹn với ông ta lần này là một người bạn Ý, đến đây mấy ngày rồi mà không gặp người ta, đối phương nổi giận rồi.

Lần này ông ta không đi cũng không được.

- Vậy cũng được, chúng tôi không đợi ông dùng bữa tối rồi!

Lâm Lang có không gian riêng tư của mình, Lý Dương chỉ là tò mò hỏi bữa thôi.

- Không sao, tôi có tiệc lớn, ngon hơn cả đồ ăn trong khách sạn của mọi người, ha ha!

Lâm Lang vừa cười vừa bước lên xe, bọn người Lý Dương hơi ngẩn người một lúc, liền cười mắng mấy câu, hiện nay quan hệ giữa Lâm Lang và Lý Dương càng lúc càng hòa hợp, ít ra đối với người ngoài mà nói, bọn họ đã khăng khít như chân với tay.

Lâm Lang rời khỏi, bọn người Lý Dương cũng trở về khách sạn.

Lúc ra về Lý Dương lại gặp phải Thường Thịnh, điều Lý Dương không ngờ là hôm nay Thường Thịnh lại đấu giá được một món đồ, trong bầu không khí hôm nay mà có thể đấu giá thắng được thật không dễ dàng, ít ra giá của món này nhất định cao hơn nhiều so với giá thật.

Thường Thịnh lại không để tâm về điều này, món mà hắn đấu giá vốn không đắt, đơn thuần chỉ là tham gia, giải trí cho vui.

Nói vài câu với bọn người Thường Thịnh, Lý Dương dẫn cả đám người bên cạnh rời khỏi nông trường, mãi đến khi bọn họ đi xa rồi, Thường Thịnh mới khẽ thở dài một cái, trở về xe của hắn.

Lý Dương hoàn toàn không biết rằng, thật ra Thường Thịnh luôn đợi hắn, chỉ để đi ra trò chuyện vài câu.

Kể từ sau khi xảy ra chuyện ở khách sạn Yết Dương, Thường Thịnh càng lúc càng xem trọng Lý Dương, có điều hắn cũng phát hiện, bản thân hắn rất khó để nhập bọn với đám Lý Dương, để Lý Dương thật sự tiếp nhận hắn.

Hắn cũng hiểu rõ, hắn và Lý Dương không cùng một loại người, để Lý Dương tiếp nhận hắn không dễ như để Hà Kiệt tiếp nhận hắn.

Thế nên hắn chỉ có thể ra sức duy trì mối quan hệ như thế này với Lý Dương, chỉ cần mối quan hệ trước mắt không tệ đi là được, gặp mặt nhiều hơn, dù chỉ là nói thêm vài câu vô bổ cũng được, vào thời điểm quan trọng, mối quan hệ này có thể giúp được cho hắn rất nhiều.

Lý Dương không biết những tâm tư này của Thường Thịnh, hắn và Cao tổng, Bạch Minh trên đường về còn bàn luận về chuyện của buổi đấu giá ngày hôm nay.

Buổi đấu giá hôm nay tạo rất nhiều ngạc nhiên cho Lý Dương, theo tính toán sau đó, số tiền đấu giá trong cả ngày hôm nay gần năm trăm triệu Euro, ngày đầu tiên coi như là đã có khởi đầu tốt đẹp.

Căn cứ theo quy luật của các kì đại hội đấu giá trước thì buổi đấu giá trong ngày đầu tiên chỉ để khởi động bầu không khí, không nhất định là ngày có doanh thu cao nhất ngưỡng.

Mỗi ngày sau đó, đều có thể xuất hiện những bảo vật tuyệt đỉnh, làm biết bao người phải hóa điên.

Trong số những bảo vật tuyệt đỉnh này, cũng có một vài món là thần khí hàng đầu quốc gia, những bảo vật như thế đều xuất hiện trong buổi đấu giá, cũng có thể thấy được sức ảnh hưởng của đại hội đấu giá.

Một khi những món bảo vật như vậy xuất hiện, lúc cạnh tranh, giá cả sẽ cao chót vót, buổi đấu giá kì trước, có một món bảo vật có giá cao hơn năm trăm triệu Euro.

Con số này, cũng là giá cao đối với các món được đem ra đấu giá vào năm ngoái, đồng thời cũng là kỉ lục cao trong các kì bán đấu giá trước.

Không ai biết được kì đấu giá này có thể phá vỡ kỉ lục đó không, chuyện này thì phải cần đến cơ duyên và may mắn rồi.

Trở về khách sạn, Lý Dương vừa mới nghỉ ngơi một lát thì đột nhiên nhận được điện thoại của Lâm Lang, giọng của Lâm Lang trong điện thoại có hơi nôn nóng:

- Lý Dương, cậu ở đâu vậy?

- Tôi đang ở trong phòng, đang chuẩn bị đi ăn với đám người viện trưởng Hoàng đây, ông làm sao vậy?

Lý Dương chau mày lại, Lâm Lang rất hiếm khi có biểu hiện như thế này, bản năng cho Lý Dương biết, nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi.

- Cậu ở đấy đợi tôi, tôi về liền, đúng rồi, cậu giúp tôi hẹn viện trưởng Hoàng đến chỗ cậu trước đi, chỉ hai người thôi, khoảng mười lăm phút sau là tôi về tới!

Lâm Lang nói xong liền cúp máy, Lý Dương cầm điện thoại, ngây người ra, hắn ta nói sắp sửa đi ăn, Lâm Lang lại bảo hắn về lại phòng chờ, lại còn thận trọng như vậy, bây giờ không cần đoán mò nữa, Lý Dương đã có thể khẳng định là có chuyện xảy ra rồi, nếu không Lâm Lang tuyệt đối sẽ không như vậy!...

1170. Chương 1166: Tin Tức Về Bảo Vật

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1166: Tin tức về bảo vật

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

-Tôi quen Lâm Lang đã 10 năm rồi, nếu không phải là chuyện quan trọng, Lâm Lang sẽ không như vậy đâu!

Trong phòng của Lý Dương, vẻ mặt của viện trưởng Hoàng có chút nghiêm nghị, sau khi Lâm Lang gọi điện thoại đến thì chưa tới năm phút Lý Dương đã mời ông ta đến đây rồi, hai người cùng chờ Lâm Lang.

-Ông ta đi gặp bạn, sao lại đột ngột trở về gấp như thế nhỉ?

Lý Dương khẽ nhíu mày, nói nhỏ một câu.

Trước khi đi Lâm Lang còn tỏ ra rất vui vẻ, đột nhiên lại gọi một cú điện thoại như thế này, cũng không thể trách Lý Dương nghĩ nhiều được.

-Cậu cho rằng đã xảy ra chuyện gì mà khiến Lâm Lang phải vội vã trở về thế?

Viện trưởng Hoàng nhìn về Lý Dương, hỏi ngược lại hần một câu.

Lý Dương hơi sững người, liền lắc đầu nói:

-Viện trưởng Hoàng này, ông quen biết ông ta còn lâu hơn tôi, ông nên biết điều này mới đúng chứ!

-Tôi quen với Lâm Lang lâu rồi, nhưng quan hệ của hai người lại tốt hơn, cậu phải hiểu rõ Lâm Lang hơn chứ!

Viện trưởng Hoàng liền nói một câu, ông ta và Lâm Lang quen biết với nhau từ rất sớm, quan hệ cũng không tồi, việc Lâm Lang và Lý Dương quen biết với nhau, ông ta cũng được coi như là người trung gian.

Nhưng hiện nay quan hệ giữa Lâm Lang và Lý Dương rõ ràng còn tốt hơn ông ta, đó mới là nguyên nhân mà ông ta đặt câu hỏi.

Lý Dương gương cười, khẽ nói:

-Tôi không rõ lắm, chờ ông ta về thì biết thôi, nhưng ông ta đi gặp bạn, tôi đoán là có liên quan đến người bạn này!

-Có thể lắm, nhưng ông ta có người bạn nào mà lại để hai người chúng ta đều ở đây đợi ông ta chứ?

Viện trưởng Hoàng nhíu mày một cái, lại nói thêm một câu, ông ta cũng xem như có hiểu biết đôi chút về Lâm Lang, Lâm Lang đã thận trọng dặn dò Lý Dương như vậy, nhất định là có chuyện quan trọng.

Nếu không thì ông ta cũng sẽ không nghe lời Lý Dương mà chạy đến đây đợi Lâm Lang.

-Thôi bỏ đi, ông cũng đừng đoán nữa, chắc ông ta sắp về rồi đấy!

Lý Dương khẽ lắc đầu, mười lăm phút mà Lâm Lang nói, bây giờ chỉ còn lại năm phút, chậm rãi uống ngụm trà, Lâm Lang đến đây ngay thôi.

Thay vì đoán già đoán non, thà đợi ông ta trở về, đỡ phải vắt óc suy nghĩ.

Viện trưởng Hoàng lặng lẽ gạt đầu, thư phòng đột nhiên trở nên im lặng, ông ta và Lý Dương đều suy nghĩ việc gì đó.

-Két!

Cửa phòng bỗng nhiên được mở ra, Lưu Cương luôn canh chừng bên ngoài, không có sự cho phép của hần ta thì không ai có thể bước vào được, có điều trước đó Lý Dương đã dặn dò, nếu là Lâm Lang đến thì cứ để ông ta trực tiếp vào đây.

Lúc này, người bước vào chính là Lâm Lang.

Lâm Lang có vẻ khá nôn nóng, nhìn thấy Lý Dương và Viện trưởng Hoàng đều có mặt ở đây, liền tiến đến sofa, ngồi cạnh Lý Dương, đối diện với Viện trưởng Hoàng.

-Ông đến sớm hơn hai phút, bây giờ vẫn chưa tới mười lăm phút!

Lý Dương mỉm cười nói một câu, Lâm Lang liền ngẩng người ra, vẻ mặt vốn nghiêm nghị cũng nở một nụ cười, chỉ đành lắc đầu.

-Tôi vượt đèn đỏ để trở về đó, ngày mai tài xế của tôi nhất định sẽ phải nhận giấy phạt, chưa chừng còn phải bị treo bằng!

-Nổ vừa thôi, ở Ý mà vượt đèn đỏ vẫn chưa bị phạt nặng như thế, có điều e rằng ông ta sẽ gặp chút phiền toái!

Lý Dương lắc lắc ngón tay, lời nói của hai người làm bầu không khí trở nên sôi nổi hơn rất nhiều, không còn nặng nề như lúc Lâm Lang bước vào ban này.

Viện trưởng Hoàng nhìn Lý Dương tỏ vẻ tán thưởng, với kinh nghiệm của mình, ông ta đương nhiên biết rằng vừa rồi Lý Dương cố tình nói Lâm Lang đến sớm hai phút.

Chỉ một câu nói đó đã khiến cho Lâm Lang phải nở nụ cười.

-Ha ha, đừng nói vụ đèn đỏ nữa, hôm nay tôi đến chỗ của người bạn, ở đó, tôi biết được một tin tức rất quan trọng!

Lâm Lang cười lớn một tiếng, vẻ mặt liền trở nên nghiêm túc, lần này, Lý Dương không nói chen vào nữa.

Viện trưởng Hoàng cũng không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn Lâm Lang.

-Người bạn đó của tôi rất có sức ảnh hưởng ở Ý, đặc biệt là ở Milan thì sức ảnh hưởng càng lớn, anh ta biết tình hình của một vài đại hội đấu giá, anh ta vừa mới cho tôi biết, sẽ có một báu vật Trung Quốc xuất hiện trong buổi đấu giá lần này, món bảo vật này rất quan trọng đối với Trung Quốc!

Lâm Lang chậm rãi nói, nói xong còn nhìn Lý Dương và Viện trưởng Hoàng một cái.

Chuyện mà ông Hawes biết được, tin tức mà Thanh Mộc Vị Ương và Thiên Hoàng đều nắm được, cuối cùng bây giờ cũng truyền đến tai của Lâm Lang, có điều nếu không phải hai ngày nay ông ta ở suốt bên cạnh Lý Dương, thì đã sớm biết chuyện này rồi.

Đây chính là cái lợi của việc quen biết rộng rãi.

-Là bảo vật gì thế?

Lý Dương khẽ hỏi một câu, Viện trưởng Hoàng thì cuối đầu suy tư, có thể được Lâm Lang coi trọng như vậy, nhất định không phải là thứ tầm thường gì.

-Thanh minh thượng hà đồ!

Lâm Lang lại nhìn hai người một cái, nói từng chữ một.

-Cái gì?

-Không thể nào!

Người ngạc nhiên thốt lên “cái gì?” là viện trưởng Hoàng, còn người nói “không thể nào” lại là Lý Dương.

Sở dĩ Lý Dương nói như thế là vì hắn biết “Thanh minh thượng hà đồ” đang được cất giữ trong Cố Cung, đây gần như là chuyện mà tất cả những người yêu thích sưu tầm đều biết.

-Ban đầu tôi cũng nghĩ như thế, nhưng người bạn này lại cam đoan với tôi, thật sự có món bảo vật này!

Lâm Lang lắc lắc đầu, ông ta cũng như Lý Dương, ban đầu cũng cảm thấy không thể nào, nhưng sau khi người bạn của ông ta bảo đảm, ông ta cũng bắt đầu hoài nghi rồi.

Dù sao thì kinh nghiệm xã hội của Lâm Lang phong phú hơn Lý Dương rất nhiều, biết được một số chuyện mà Lý Dương không biết.

-Có phải là đồ nhái sau này không?

Lý Dương lại hỏi một câu, lông mày của hắn nhíu lại, hỏi vấn đề này thật ra hắn cũng không nắm chắc.

Việc có thể khiến Lâm Lang thận trọng như vậy, lại kêu hai người bọn họ đến, còn cố tình trở về sớm, tuyệt đối không thể là chuyện hàng nhái.

Quả nhiên, Lâm Lang khẽ lắc đầu, lại nói:

-Theo như những gì mà bạn tôi nói, đã có thể chứng thật, vật xuất hiện lần này chính là đồ thật của Trương Thụ.

-Mấy người nước ngoài đó làm thế nào có thể nhận định được đó là chân tích chứ?

Lý Dương lại lên tiếng hỏi, “Thanh minh thượng hà đồ” là quốc bảo hàng đầu, cũng là một trong những danh tác trên thế giới, có danh tiếng cao trong cả nước nói riêng và toàn thế giới nói chung.

Đồng thời bức họa này còn là bảo vật quan trọng được cất giữ trong Cố Cung, là báu vật đứng nhất nhì trong số hàng trăm ngàn bảo vật sưu tầm trong Cố Cung, đột nhiên có người cho hẳn biết, nơi khác lại xuất hiện bức tranh này, hơn nữa còn được giám định là đồ thật, một người có quan niệm định kiến như Lý Dương đương nhiên là không chấp nhận được.

-Tôi cũng không rõ lắm, nhưng anh ta cam đoan rằng đây chính là đồ thật, chờ chúng ta tận mắt nhìn thấy thì sẽ hiểu thôi!

Lâm Lang lại lắc đầu, những vấn đề này ông ta đã sớm vận hỏi rồi nhưng không có được đáp án.

-Có thể nào là hàng nhái của chuyên gia nổi tiếng không?

“Thanh minh thượng hà đồ” quá nổi tiếng, đến nỗi hàng nhái sau này rất nhiều, không chỉ hiện nay có hàng nhái, mà thời xưa cũng có không ít người sao chép bức họa này.

Trong số đó, có một vài chuyên gia, danh họa, như Cừu Anh đã từng sao chép “Thanh minh thượng hà đồ”.

Đến nỗi sau này, một số tác phẩm sao chép cuối thời Minh Thanh cũng bị cho là đồ thật, thời điểm nào nhiệt nhất, có hơn một trăm bức “Thanh minh thượng hà đồ” đều được người ta nói là tranh gốc, tạo nên một kỉ lục trong giới thư họa của Trung Quốc.

Cuối cùng dưới sự giám định của Từ lão, tìm được bức tranh gốc đích thực, hiện nay được cất giữ trong viện bảo tàng Cố Cung, chỉ một viện bảo tàng Cố Cung đã cất giữ rất nhiều những danh tác này.

Thế nên Lý Dương mới hỏi như vậy, dù sao thì bức tranh này cũng từng có quá nhiều ví dụ về việc làm giả rồi.

-Điều này tôi khó mà nói được, nhưng người bạn đó của tôi lại cam đoan với tôi rằng đây là đồ thật!

Lâm Lang lại lắc đầu lần nữa, nói đến đây, ông ta dừng lại một lát, lại nói:

-Người bạn đó của tôi là một người rất cẩn trọng, nếu không nắm chắc thì anh ta sẽ không tùy tiện nói bừa đâu!

-Lâm Lang này, ông có thể cho chúng tôi biết người bạn đó của ông là ai không?

Viện trưởng Hoàng chợt hỏi một câu, Lý Dương ngắc đầu, ngạc nhiên nhìn ông ta, Lâm Lang nói bức tranh mà đại hội đấu giá muốn rao bán là đồ thật, vậy tức là nói bức trong Cố Cung là giả rồi.

Viện trưởng Hoàng nghe xong lời này không những không phản đối, ngược lại còn hỏi về người bạn của Lâm Lang, trong lòng Lý Dương có một dự cảm không tốt.

Lâm Lang khẽ gật đầu:

-Điều này không thành vấn đề, anh ta tên Gian Marco, Gian Marco Moratti!

-Ông trùm dầu mỏ ở Ý!

Lý Dương buột miệng nói ra, Lý Dương của hiện nay không còn là tay gà mờ như trước nữa, hẳn biết tên của nhiều nhân vật nổi tiếng trên thế giới.

Gian Marco Moratti là trụ cột hiện tại của tập đoàn tài chính gia tộc Gian Moratti nổi tiếng nước Ý, nghiệp vụ chủ yếu của gia tộc Moratti chính là dầu mỏ, Gian Marco đồng thời cũng là chủ tịch hiệp hội dầu mỏ của Ý.

Gia tộc Moratti ở Milan, bọn họ rất có sức ảnh hưởng ở Ý, đặc biệt là ở Milan.

Gian Marco Moratti là một người sống rất kín đáo, người biết đến ông ta có lẽ không nhiều, nhưng em trai của ông lại rất nổi tiếng, em trai ông ta tên là Massimo Moratti, là chủ tịch của câu lạc bộ bóng đá quốc tế Milan nổi tiếng thế giới hiện nay.

-Là ông ta sao?

Viện trưởng Hoàng khẽ nhú mồm một cái, ông ta không quen biết vị vua dầu mỡ này, nhưng ít nhiều cũng từng nghe nói qua.

Nghe nói ông ta còn là một tín đồ tôn giáo, từng tiếp nhận một nền giáo dục nghiêm khắc, là một quý tộc điển hình, thuộc loại người được dạy bảo nghiêm khắc, vô cùng truyền thống.

Tác phong thường ngày của ông ta cũng như thế, không tranh giành bất kỳ điều gì với thế sự, là một người theo chủ nghĩa bảo thủ. Đại hội đấu giá nổi tiếng thế này ở thành phố Milan, trước giờ ông ta đều không tham dự, nhưng mỗi lần ông ta đều nhận được thư mời, có rất nhiều thông tin nội bộ, ông ta cũng có cách thức riêng của mình để có thể biết trước một số chuyện.

Có điều thông tin chi tiết hơn nữa thì ông ta không rõ lắm, ông ta cũng không biết người tổ chức đại hội đấu giá rốt cuộc là ai.

Nhưng lời của một người như vậy vẫn rất đáng để tin.

Lâm Lang lại gật đầu, khẽ nói:

-Sau khi Moratti cho tôi biết tin này, tôi liền từ chối bữa tối của ông ta, chạy vội về đây, bức tranh này sẽ được rao bán trong phiên đấu giá thư họa Đông Phương vào ba ngày sau.

Tin tức của Gian Marco Moratti rất quan trọng, có thể biết một món đồ được rao bán ở phiên đấu giá nào, đối với một đại hội đấu giá mà nói vốn không phải là chuyện dễ dàng gì.

-Ba ngày sau, thời gian cũng không lâu lắm, mặc kệ là đồ thật hay đồ giả, buổi đấu giá hôm đó chúng ta đều phải đi xem coi sao!

Viện trưởng Hoàng gật đầu, lại giống như đang lắng bầm một mình, lông mày ông ta giật giật, điều này khiến Lý Dương càng thêm hoài nghi.

-Viện trưởng Hoàng này, bức tranh gốc không phải đang ở trong Cố Cung của chúng ta đấy sao? Sao ông lại nói như vậy, hay là có ẩn tính gì khác ở đây?

Lý Dương thật sự không nén được tò mò, trực tiếp hỏi một câu, thái độ của Viện trưởng Hoàng muốn hấn không nghi ngờ cũng không được, nếu Viện trưởng Hoàng nhất quyết cho rằng thứ trong Cố Cung là đồ thật, thì e rằng sẽ không nói những câu như dù thật hay giả cũng đi xem coi sao rồi.

1171. Chương 1167: Truyền Kỳ Về “Thanh Minh Thượng Hà Đồ”

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1167: Truyền kỳ về “Thanh minh thượng hà đồ”

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Lâm Lang cũng nhìn về phía viện trưởng Hoàng.

Khi nghe Moratti báo đại hội đấu giá lần này có “Thanh minh thượng hà đồ”, ông ta cũng ngạc nhiên không thua kém gì Lý Dương.

Mặc dù Lâm Lang là người nước ngoài, từ nhỏ cũng đã sống ở nước ngoài, nhưng luôn có cảm tình sâu sắc với Trung Quốc, từ việc ông ta thường xuyên đến Trung Quốc cũng có thể nhận ra điều này.

Đột nhiên nghe được một món bảo vật của Trung Quốc xuất hiện trong đại hội đấu giá nước ngoài, ông ta cũng giống như Lý Dương, lúc đầu đều khó lòng chấp nhận.

Nhưng ngay sau đó ông ta đã có phản ứng, dù sao thì Lâm Lang là trụ cột của một tập đoàn tài chính lớn, nên tâm lý cũng rất vững vàng.

Sau khi dò hỏi cẩn thận, ông ta liền cáo từ, Moratti cũng không giữ lại được.

Sau khi rời khỏi đó thì ông ta liên hệ với Lý Dương và Viện trưởng Hoàng, trước mắt chuyện này không thích hợp để cho nhiều người biết, nhưng Lý Dương và Viện trưởng Hoàng thì ngoại lệ.

Lý Dương không nói gì, Viện trưởng Hoàng là người có uy quyền nhất trong Cố Cung, trước đây “Thanh minh thượng hà đồ” luôn được cất giữ trong Cố Cung, Viện trưởng Hoàng chắc chắn biết điều này, hơn nữa còn là người có quyền phát ngôn cao nhất.

Vấn đề của Lý Dương cũng là điều mà Lâm Lang đang tò mò trong lòng, ông ta biết rằng trước đây Viện trưởng Hoàng cũng đã từng hoài nghi về sự thật giả của “Thanh minh thượng hà đồ” trong Cố Cung, sau đó khi Từ Lão có được bằng chứng thì ông ta mới thôi không hoài nghi nữa.

-Lý Dương, cậu đừng nghĩ nhiều, không có ẩn tình gì ở đây cả, chỉ là chuyện này một lời khó mà nói hết được!

Viện trưởng Hoàng khe thở dài, vẻ mặt có chút phiền muộn, dường như đang hồi tưởng lại chuyện xưa.

-Ông cứ từ từ mà nói, chúng tôi không vội, ông nói rõ ràng rồi thì mới tiện cho hành động tiếp theo của chúng ta!

Lý Dương nhỏ tiếng nói một câu, ý của hắn ta rất đơn giản, nếu Viện trưởng Hoàng bảo bức trong Cố Cung thật sự là đồ giả, vậy thì bức tranh xuất hiện trong đại hội đấu giá lần này rất có khả năng là đồ thật rồi.

Nếu là như vậy thì bọn họ phải chuẩn bị sẵn sàng, nhất định phải mua được bức tranh đó.

Nếu bức trong Cố Cung quả là đồ thật, vậy thì bức trong đại hội đấu giá nhất định là giả rồi, cũng không cần phải chuẩn bị gì nữa.

-Tôi hiểu rồi!

Viện trưởng Hoàng lặng lẽ gật đầu, ngẩng đầu nhìn trần nhà, tâm trí dường như lại trở về với quá khứ.

Tuổi trẻ bông bột, không đơn thuần chỉ là nghĩa xấu, thời niên thiếu có ai chưa từng bông bột chứ, đặc biệt là người có tài hoa, điều này càng rõ ràng hơn.

Viện trưởng Hoàng hiển nhiên là một người có tài, ông ta cũng từng có một thời trai trẻ, cũng từng trải qua một thời kì tuyệt vời, mặc dù không sánh bằng Lý Dương bây giờ, nhưng lúc đó Viện trưởng Hoàng cũng là người vô cùng nổi tiếng.

Từ Lão cũng như vậy, Từ Lão còn có tiếng tăm hơn cả Viện trưởng Hoàng.

Đây chủ yếu là do gia thế của Từ Lão, dù sao thì đằng sau ông ta có một người bác đã thành danh, ảnh hưởng của Từ Bi Hồng trong giới hội họa lúc bấy giờ không ai có thể sánh được.

Trước đây Viện trưởng Hoàng từng đưa ra nghi ngờ về bức “Thanh minh thượng hà đồ” hiện đang được cất giữ trong Cố Cung, lúc đó ông ta mới vừa gia nhập vào Cố Cung, chỉ có thể xem như là người mới, hoàn toàn không có sức ảnh hưởng gì.

Có điều lúc ấy có không ít người đưa ra nghi vấn về bức tranh này, nên nghi ngờ của ông ta không được xem là gì to tát.

Có rất nhiều tiền bối lúc bấy giờ còn đưa ra thật nhiều chứng cứ để chứng minh bức tranh này là đồ giả.

Những thảo luận về sự thật giả của bức tranh này được bàn trong một thời gian rất dài, trong thời gian đó Viện trưởng Hoàng cũng dần dần trưởng thành, ông ta không ngừng tranh luận với những người kiên trì cho rằng bức tranh này là thật.

Người tranh luận nhiều nhất với Viện trưởng Hoàng lại là Từ Lão lúc bấy giờ.

Sau một thời gian, những tranh luận xung quanh bức tranh cuối cùng cũng được chấm dứt, Từ Lão đã thắng, ông ta dùng phong cách kiến trúc thời Bắc Tống để định tính cho bức tranh này, được công nhận là đồ thật.

Người ủng hộ cho Từ Lão quá nhiều, sức ảnh hưởng của Viện trưởng Hoàng lúc bấy giờ là có hạn, chỉ có thể chấp nhận chuyện này.

Hơn nữa người dân lúc bấy giờ cũng hy vọng bức tranh này là đồ thật, đây là quốc bảo đích thật, trong lòng người Trung Quốc cần một sự an ủi như vậy.

Có điều nghi vấn này vẫn luôn tồn tại trong lòng của Viện trưởng Hoàng. Sau này ông ta còn từng làm một số nghiên cứu, nhưng đó chỉ là nghiên cứu cá nhân, nhà nước đã công nhận bức tranh này là đồ thật, ông ta không thể phủ định điều đó được, trừ khi ông ta có thể đưa ra bức tranh thật.

Còn có một điểm, thầy của ông ta chính là viện trưởng năm đó, ân sư của ông cũng cho rằng bức tranh đó là thật.

Thời gian chậm rãi trôi qua, về sau cũng có không ít người từng đặt ra nghi vấn về bức tranh “Thanh minh thượng hà đồ” trong Cố Cung, ngạc nhiên thấp cổ bé họng nên cũng không còn ai có thể nghi ngờ gì đối với bức tranh này nữa.

Dần dần thì mọi người đều cho rằng bức trong Cố Cung chính là đồ thật.

-Viện trưởng Hoàng này, có phải đến bây giờ ông vẫn cho rằng bức trong Cố Cung là đồ giả không?

Nghe xong lời kể chậm rãi của Viện trưởng Hoàng, Lý Dương khẽ hỏi một câu, nếu không phải ở đây chỉ có ba người bọn họ thì Lý Dương cũng không dám hỏi như thế.

Thân phận hiện nay của Viện trưởng Hoàng đã khác xưa, ông ta là trụ cột trong Cố Cung, từng lời nói, cử chỉ đều đại diện cho Cố Cung, lời nói của ông ta không phải ai cũng có thể so sánh được, lời nói đó có thể sẽ dẫn đến một chấn động lớn.

Viện trưởng Hoàng rõ ràng có hơi do dự, không nói lời nào.

-Viện trưởng Hoàng, hay là ông nói thử những nghi ngờ năm đó của ông đi

Lý Dương vội sửa lời, lời ban nãy vừa mới hỏi thì Lý Dương liền hiểu rằng không nên hỏi như thế, có nhiều lời, dù là nói trong lúc ít người, Viện trưởng Hoàng cũng khó mà tỏ rõ thái độ.

Quả nhiên, sau khi nghe xongm Viện trưởng Hoàng không do dự nữa, còn nhìn Lý Dương tỏ ý tán thưởng.

Một câu nói, hỏi thế nào nói thế nào, lại có rất nhiều ý nghĩa khác nhau, vấn đề mà Lý Dương hỏi đầu tiên khiến ông ta khó lòng trả lời, nhưng câu hỏi sau đó thì không có vấn đề gì.

Điều này cũng cho thấy, Lý Dương quả thật đang trưởng thành, có tiến bộ rất nhiều.

-Thật ra quan điểm lúc đó của tôi cũng giống với nhiều người khác, đầu tiên, bức tranh này là do Trương Trạch Thụy vẽ nên, điều này cả thế giới đều công nhận, nhưng bức tranh này lại không có chữ kí của ông ta!

Viện trưởng Hoàng nhỏ giọng nói, Lý Dương và Lâm Lang khẽ gật đầu.

Bức tranh “Thanh minh thượng hà đồ” này thật sự không có chữ kí của Trương Trạch Thụy, chỉ có một khúc giới thiệu nói rõ tác giả là ông ta.

-Về điều này, những người cho rằng bức tranh là thật cũng đã đưa ra lý giải, chính là Tống Huy Tông thích lấy tranh của người khác mà kí tên mình vào, dẫn đến việc một số bức tranh cổ có tên của Tống Huy Tông nhưng đều không phải do ông ta vẽ nên, điều này đã được xác minh rồi!

Điều mà Viện trưởng Hoàng nói cũng là sự thật, Tống Huy Tông không phải là một hoàng đế tốt, nhưng lại là một nhà thư họa giỏi, “Sấu kim thể” do ông ta sáng tạo ra vẫn được lưu truyền rộng rãi đến nay.

*“Sấu kim thể” hay “Sấu kim thư” là một kiểu viết chữ trong nghệ thuật thư pháp. Tên gọi “Sấu kim thể” là do trên thực tế kiểu viết của Huy Tông thanh mảnh tương tự như sợi vàng, xoắn và đảo ngược.

-Điều thứ hai, Tổng Huy Tông từng đóng ấn song long lên bức tranh này, tiếc là bây giờ lại không có!

Nhìn Lý Dương một cái, Viện trưởng Hoàng lại nói tiếp:

-Nếu con dấu vẫn còn, thì điểm nghi vấn trước đó có thể giải thích được, Tổng Huy Tông để lại tên tuổi không cho Trương Trạch Thụy kí, rất bình thường!

-Vấn đề là, cả con dấu này cũng không còn nữa!

Lâm Lang mỉm cười, tiếp lời, Lý Dương và Viện trưởng Hoàng cùng gật đầu.

Bức “Thanh minh thượng hà đồ” được cất giữ trong Cố Cung quả thật là không có con dấu của Tổng Huy Tông, có điều về điểm này, những người cho rằng đây là đồ thật cũng đã đưa ra giải thích rõ ràng.

Bức tranh này không phải là bức tranh hoàn chỉnh, có khả năng đã bị người ta xé mất một phần, phần bị xé mất trùng hợp lại là phần đầu và phần đuôi, còn về chuyện tại sao lại xé đi, cũng có những suy đoán khác nhau.

Có người bảo là vì bị hư, lúc đóng khung lại thì bị rách mất, cũng có người nói ấn song long của Tổng Huy Tông lúc bấy giờ khá có giá, nên có người cố ý xé đi để ngụy tạo trên bức tranh khác, nhằm bán được giá hơn.

Nhưng những cách nói này đều không làm cho bọn người của Viện trưởng Hoàng hài lòng, dù có bị hư, cũng có thể sửa lại, không nhất định phải xé đi.

Còn về chuyện lấy con dấu của Tổng Huy Tông để làm giả tranh thì càng nực cười, cường điệu hơn.

“Thanh minh thượng hà đồ” là tác phẩm mà Tổng Huy Tông yêu thích nhất, không có cái thứ hai, các triều đại sau này, ngoài thời Nguyên ra, vào mỗi thời kì, bức tranh này đều có địa vị cao ngất ngưỡng, nếu không thì làm sao có nhiều người đến chiêm ngưỡng bức tranh này đến thế.

Còn về thời Nguyên, cả bức tranh này còn không công nhận thì còn biết thưởng thức những bức tranh khác hay sao?

Những giải thích cho hai điểm nghi vấn này đều không được thừa nhận, nhưng Lão Từ lại đưa ra một chứng cứ.

Khúc sau của bức họa vẫn còn một phần nữa, vì bức tranh này không thể chỉ vẽ đến thành Khai Phong là chấm dứt, mà nên vẽ đến Kim Minh Trì mới đúng, hơn nữa phần vẽ mở đầu cũng rất đột ngột, giống như bị người ta xé mất cái gì đó vậy.

Lúc bấy giờ giải thích của Từ Lão được rất nhiều người thừa nhận, dù là Viện trưởng Hoàng cũng không phản đối được.

Bức tranh mà Cố Cung cất giữ quả thật có vấn đề như thế, phía sau hình như thật sự bị mất đi một phần, ít nhất thì Viện trưởng Hoàng cũng từng có cảnh giác như thế.

Mỗi người đều có cảm giác, Viện trưởng Hoàng cũng không có cách nào phản bác lại, trừ khi ông ta từng thấy qua bức tranh gốc, bây giờ mọi người đều cho rằng bức tranh này chính là đồ thật, thì ông ta còn đi đâu để thấy tranh gốc nữa chứ.

Điểm nghi vấn này đã bị che đậy như thế đấy.

-Điều thứ ba, chính là thư pháp trong đây hơi có vấn đề!

Viện trưởng Hoàng tiếp tục nói, “Thanh minh thượng hà đồ” là một danh tác truyền kì, sau khi Trương Trạch Thụy vẽ xong liền giao cho Tổng Huy Tông, Tổng Huy Tông vô cùng yêu thích bức tranh này, đích thân dùng kiểu chữ “Sáu kim thể” của mình lưu lại tên của “Thanh minh thượng hà đồ”.

Về sau, đời Tổng gặp phải nạn Tĩnh Khang nhục nhã nhất, bức tranh này cùng với những vật sưu tầm khác của Tổng Huy Tông đều bị người Kim cướp mất, nhưng người Kim không hiểu bức tranh này, nên nó mới được bảo tồn.

Trong hơn tám trăm năm từ khi bức tranh ra đời, càng là nhiều lần trắc trở, trải qua vô số lần khảo nghiệm của chiến tranh, trôi dạt lang thang.

Mỗi lần bức tranh này xuất hiện nhất định sẽ gây ra một lần chấn động, sự tranh giành cường đoạt của những bậc quyền quý, sự gìn giữ gian nan của mỗi một người yêu thích bức tranh, thêm vào việc bức tranh đã được tiến cung năm lần, lại trải qua năm lần thất lạc hiếm có, tất cả những điều này tạo ra một bức màn bí ẩn xung quanh bức tranh.

Cũng có thể nói, các tác phẩm hội họa trong lịch sử Trung Quốc, gần như không có bức tranh nào có màu sắc truyền kỳ như bức tranh này.

Có những trải nghiệm truyền kỳ như vậy, đương nhiên cũng từng được nhiều người sưu tầm, cầm nắm qua, một số người thích tự họa cũng từng lưu lại lời tựa, con dấu của mình trên bức tranh.

Trong số đó có lời tựa của một chính trị gia, nhà thư pháp nổi tiếng thời Minh là Lý Đông Dương, còn có con dấu của hoàng đế Gia Khánh,...

-Thư pháp mà ông nói là chỉ lời tựa của những người đời sau à?

Lâm Lang chau mày, khẽ hỏi một câu, chữ trên bức tranh này rất nhiều, không chỉ có một người, nhiều chữ thế này nếu bị làm giả nhất định sẽ là một việc không dễ.

1172. Chương 1168: Trở Thành Người Một Nhà

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1168: Trở thành người một nhà

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Khi Lâm Lang hỏi, Lý Dương cũng nhìn về phía viện trưởng Hoàng.

Câu trả lời hôm nay của Viện trưởng Hoàng vượt ngoài dự liệu của Lý Dương, mặc dù hỏi về những nghi hoặc đối với “Thanh minh thượng hà đồ” của Viện trưởng Hoàng khi còn trẻ, nhưng Lý Dương hiểu rằng, đó chính là tiếng lòng của Viện trưởng Hoàng, đến bây giờ vẫn kiên trì với quan điểm năm xưa của mình.

Nếu không thì ông ta tuyệt đối sẽ không nói ra những lời như thế.

Chỉ là vì thân phận của mình nên ông ta không thể trực tiếp tỏ rõ những quan điểm này, “Thanh minh thượng hà đồ” được chứng thực là tranh gốc, đó là công lao chung của Từ Lão và viện trưởng tiền nhiệm.

Còn là thành tích rất lớn của bọn họ.

Viện trưởng Hoàng là học trò của viện trưởng tiền nhiệm, trước khi có được chứng cứ đầy đủ, ông ta tuyệt đối không thể phát biểu ý kiến ngược lại, như vậy sẽ bị xem là ông ta đang phản đối viện trưởng tiền nhiệm.

Ông ta không thể chịu được kết quả như vậy.

Viện trưởng Hoàng cũng là một người tôn sư trọng đạo.

Hiện nay Viện trưởng Hoàng dựa vào quan điểm trước đây của mình để phát biểu những điều này, thực ra cũng là đang gián tiếp tỏ rõ, ông ta vẫn có sự nghi ngờ về bức tranh này, có điều những nghi ngờ này không thể nói ra một cách quang minh chính đại được.

-Đúng vậy, chính là những lời tựa và con dấu đó!

Viện trưởng Hoàng chậm rãi gật đầu, bắt đầu từ người sưu tầm đầu tiên là Tống Huy Tông, bức tranh này đã lưu lại lời tục và con dấu của không ít người, những người cho rằng thư pháp của mình tốt, liền trực tiếp viết chữ lên đó, còn những người thấy chữ của mình không được thì chỉ lưu lại con dấu.

Thứ mà Tống Huy Tông để lại chính là tên của “Thanh minh thượng hà đồ” và con dấu của ông ta, sau đó lại là Trương Trứ người Kim, cũng vì sự chú thích cổ tình của Trương Trứ mà mọi người đều biết rằng bức tranh này do Trương Trạch Thụy vẽ.

Sau đó còn có con dấu của những người sưu tập như hoàng đế Gia Khánh.

Dừng lại một lát, Viện trưởng Hoàng lại chậm rãi nói:

- Những con dấu sau Gia Khánh tôi không thấy có vấn đề gì lắm, nhưng lời tựa của Lý Đông Dương và mấy con dấu trước đó, tôi đều cảm thấy có vấn đề!

- Ý của ông là bức tranh được cất giữ trong Cố Cung kia là bị ngụy tạo trước thời Gia Khánh hay sao?

Lâm Lang khẽ gật đầu, nhỏ giọng hỏi.

Viện trưởng Hoàng lặng lẽ gật đầu, nói:

- Trước đây quả thật tôi có nghĩ như vậy, tôi từng nghiên cứu kỹ lưỡng chữ của Lý Đông Dương, Lý Đông Dương là nhà thư pháp quả không sai nhưng trải nghiệm nhiều nhất của ông ta là ở mặt chính trị, chữ của ông ta không có gì đặc biệt lắm, không khó để ngụy tạo!

- Ấn chương giám định sau đó cũng như thế sao?

Lâm Lang lại hỏi một câu.

Viện trưởng Hoàng lại gật đầu, lần này không nói lời nào.

Ngay cả chữ còn ngụy tạo được thì ấn chương càng không cần nói rồi, bức tranh trong Cố Cung quả thật có quá nhiều nghi điểm, tiếc là người lúc bấy giờ vô cùng hy vọng bức tranh đó là thật, nên nó cũng đã trở thành tranh thật.

Tục ngữ nói rất đúng: một món đồ là giả nhưng tất cả mọi người đều cho nó là thật, thì nó chính là đồ thật.

- Viện trưởng Hoàng này, ngày trước ông nắm chắc được bao nhiêu phần?

Lý Dương lạ hỏi một câu, thái độ của Viện trưởng Hoàng rất quan trọng, đặc biệt là vào lúc này, Lý Dương đã sớm nhìn ra, dù bây giờ trong lòng của Viện trưởng Hoàng vẫn có nghi hoặc về bức tranh trong Cố Cung.

Chỉ là những câu này, với thân phận hiện giờ của hắn, không có cách nào để nói ra miệng.

- Không hề chắc chắn, chuyện này không phải là chắc chắn hay không, chỉ có thể nói là trong lòng có chút khó hiểu mà thôi!

Viện trưởng Hoàng thở dài, một bức tranh là thật hay giả, thật khó mà nói chắc chắn hay không để xét đoán, trước đây bức tranh trong Cố Cung cũng từng trải qua giám định khoa học như thử nghiệm giấy, kết quả cuối cùng đều phù hợp với đặc điểm của thời Bắc Tống.

Có điều chuyện dùng giấy và mực của thời trước để vẽ tranh, cũng là chuyện thường tình sau này, nếu không có những kiểm nghiệm chắc chắn này thì bức tranh trong Cố Cung hoàn toàn không thể được xem là đồ thật.

- Tôi hiểu ý của ông rồi, kệ nó là thật hay giả, phiên đấu giá “Thanh minh thượng hà đồ” vào ba ngày sau, chúng ta đều phải dốc hết sức mình.

Lý Dương khẽ nói một câu, Viện trưởng Hoàng lại lặng lẽ gật đầu.

Viện trưởng Hoàng cũng có hiểu biết ít nhiều về đại hội đấu giá, trong số những người tổ chức đại hội đấu giá có những chuyên gia giám định tầm cỡ, trong đó trình độ của một số người thậm chí không thua kém gì ông ta.

Trong tình trạng như vậy, bọn họ dám nói rằng bức tranh đem ra đấu giá chính là đồ thật, nhất định cũng có nắm chắc phần nào.

Thế nên ông ta mới nói nhiều như vậy, bất kể là thật hay giả, sớm để Lý Dương và Lâm Lang xem trọng việc này cũng tốt.

Có điều trong lòng của Viện trưởng Hoàng, lại mơ hồ có một dự cảm không tốt, ông ta cảm thấy bức tranh này, sẽ gây chấn động rất lớn đối với bức tranh trong Cố Cung, đã có thể tác động đến bức tranh trong Cố Cung, vậy thì kết quả đương nhiên không nói cũng biết rồi.

- Thôi bỏ đi, chúng ta đi ăn cơm trước nhé, đói bụng quá rồi, còn thời gian ba ngày, bất luận là thật hay giả, ba ngày sau chúng ta có thể biết được rồi!

Lý Dương đột nhiên lắc đầu, cười nói một câu.

Lúc này Lý Dương đã hiểu rằng, bức tranh trong Cố Cung có thể giả, còn về chuyện tại sao lại trở thành đồ thật, hoàn toàn là do tình hình trong nước lúc bấy giờ, là do trong lòng người Trung Quốc hy vọng món đồ này là thật.

Chuyện như thế không hiếm thấy, trước đây từng có rất nhiều ví dụ như thế rồi.

Một ví dụ đơn giản nhất là quan điểm trời tròn đất vuông được rất nhiều người thừa nhận, hơn nữa còn nhận định như vậy trong suốt mấy ngàn năm, cuối cùng lại chứng minh được đây là một cách nói sai lầm, tất cả người trước đó đều sai.

- Lý Dương nói không sai, còn có thời gian ba ngày, bây giờ chúng ta có gấp cũng vô dụng, bây giờ thật sự đói rồi, cứ đi ăn cơm trước đi!

Viện trưởng Hoàng cười nói một câu, nhưng ánh mắt thoáng vẻ lo âu, lại tiết lộ suy nghĩ của ông ta lúc này.

Lâm Lang không phản đối việc ra ngoài ăn cơm.

Mấy người bọn họ trực tiếp dùng bữa tối trong phòng ăn của khách sạn, bữa tối rất phong phú, chỉ là mỗi người đều không hứng thú lắm, ăn được một chút liền vội vã kết thúc, tin tức mà hôm nay Lâm Lang mang về quả thật là bọn họ rất kinh ngạc.

Ai về phòng người này, nghỉ ngơi một đêm.

Sáng sớm hôm sau, Lý Dương liền gọi điện thoại cho ông cụ, hôm qua do khác múi giờ, Lý Dương không muốn quấy rầy ông cụ nghỉ ngơi.

Chuyện như vậy, hẳn rất muốn đề nghị của ông cụ, “Thanh minh thượng hà đồ” trong Cố Cung có thể là giả, bức tranh thật sắp xuất hiện trong đại hội đấu giá, tin tức này thật sự quá quan trọng.

Điều quan trọng nhất là Viện trưởng Hoàng dường như cũng hơi thừa nhận.

Nghe những gì Lý Dương kể, ông cụ trầm ngâm một hồi, cuối cùng mới nói với Lý Dương cứ yên lặng quan sát, nỗ lực hết mình là được rồi, một số chuyện thì nên hỏi thêm ý kiến của Viện trưởng Hoàng.

Nói xong những điều này, ông cụ liền cúp máy.

Ông cụ nói rất ít, cũng rất ngắn gọn nhưng Lý Dương lại nghe ra được, ông ta dường như cũng không đánh giá cao bức tranh trong Cố Cung.

Điều này cũng khiến cho Lý Dương đặt nhiều kì vọng hơn vào buổi đấu giá ngày kia.

Lý Dương không biết là, bọn họ cúp máy không lâu thì ông cụ lại gọi điện cho Viện trưởng Hoàng, bọn họ trò chuyện rất lâu, chừng hơn nửa tiếng đồng hồ.

Buổi sáng tất cả mọi người đều không ra ngoài, đều ở lại trong khách sạn, chuyện về “Thanh minh thượng hà đồ” chỉ có Lý Dương, Lâm Lang và Viện trưởng Hoàng biết, không nói cho người khác biết.

Chuyện như vậy cũng không cần phải nói ra, khỏi phải dẫn đến rối loạn.

Chưa đến 11 giờ, tất cả mọi người tụ tập lại, đón xe rời khỏi khách sạn, buổi đấu giá sẽ bắt đầu vào 1 giờ chiều, buổi trưa dùng bữa ở khách sạn hiển nhiên là không kịp rồi.

Có điều phòng của bọn họ là phòng VIP, có thể dùng bữa trong phòng của mình, không cần phải ra ngoài ăn Buffet với những người khác.

Bên ngoài nông trường, một cái chợ trông rất thô sơ vẫn hoạt động, hơn nữa còn vô cùng náo nhiệt.

Hôm nay bọn Lý Dương đến muộn nên không có thời gian đi dạo những chợ này, nghe bảo hôm nay đã buôn bán được không ít bảo vật, bảo vật trị giá mấy chục vạn Euro không hiếm, món trên trăm vạn cũng không ít.

Theo ước tính, chỉ trong một buổi sáng thế này, kim ngạch mua bán của chợ bên ngoài đã đột phá con số một trăm triệu Euro.

Một con số như vậy, đủ nhìn thấy sức ảnh hưởng của đại hội đấu giá rồi, hèn gì mà phí sạp ở đây được coi là đắt nhất thế giới, cũng có rất nhiều người tranh nhau đến mua.

Phí sạp càng cao thì chứng minh cơ hội buôn bán càng nhiều, tiền mà bọn họ có thể kiếm được cũng càng nhiều.

- Ông Lý!

Đoàn người Lý Dương vừa vào đại sảnh của nông trường, ông Hawes liền tươi cười đến chào đón, Lý Dương liền xoay người, bước về phía Hawes.

Không có cách nào, người ta vừa mới tặng mình một căn phòng trị giá trên trăm vạn Euro, hiện giờ không thể phớt lờ người ta, càng không cần nói tình cảm giữa Lý Dương và Hawes cũng không tệ.

- Ông Hawes, cảm ơn sự hào phóng của ông!

Lý Dương mỉm cười nói một câu, tối qua khi Hawes đưa thẻ cho hắn, hắn còn không rõ lắm ý nghĩa của tấm thẻ đó, bây giờ hiểu rõ rồi, đương nhiên phải nói tiếng cảm ơn trước.

- Ha ha, chúng ta là bạn bè mà, chuyện đó có gì đáng nói đâu!

Hawes cười lớn một tiếng, hai mắt nhìn Lý Dương chăm chăm, lại cười nói:

- Thật ra tôi càng hy vọng có thể thật trở thành người một nhà thật sự với ông Lý đây!

Trở thành người một nhà thật sự?

Trong lòng Lâm Lang và Viện trưởng Hoàng đều hơi dao động, bọn họ không hiểu rõ Hawes nói vậy có nghĩa gì, nhưng lại biết rằng, nhất định có hàm ý khác bên trong.

- Tôi cũng hy vọng như thế, nhưng tiếc là thời cơ chưa chín muồi!

Lý Dương khẽ cười một tiếng, nhẹ nhàng khước từ, Hawes vẫn thăm dò hắn, muốn hắn gia nhập vào tổ chức của bọn họ.

Bọn họ lại không biết rằng, kể từ khi ông cụ nói rõ thiệt hơn, Lý Dương đã hoàn toàn không trông mong gì vào tổ chức này rồi, hắn ta không muốn tất cả những gì của mình đều chịu sự khống chế của người khác, càng không lấy những món đồ sưu tầm của mình chia sẻ với người khác.

Đồ sưu tầm của hắn có quá nhiều món đã định trước là không thể xuất ngoại được rồi.

- Vậy thì quá đáng tiếc rồi, nhưng tôi tin rằng sẽ có một ngày như vậy, hôm nay ông chơi vui vẻ nhé!

Hawes nhún vai, nói xong liền mỉm cười bỏ đi, lại chào hỏi với một người bạn khác, người như ông ta có rất nhiều bạn bè, ở đây dường như đi đến đâu cũng đều có người quen.

Lâm Lang cũng như vậy, chỉ có điều là ông ta không giao lưu với nhiều người, luôn ở bên cạnh Lý Dương.

- Đi thôi, chúng ta đến phòng trước đi!

Nhìn Hawes đang trò chuyện vui vẻ với người khác, Lý Dương khẽ lắc đầu, quay đầu lại cười, nói một câu với người bên cạnh.

Trong lòng Lý Dương đột nhiên hiểu rõ một chuyện, hẳn ta tin rằng Hawes nhất định đã sớm biết chuyện “Thanh minh thượng hà đồ” sẽ được đem ra đấu giá, chỉ là không cho hắn biết mà thôi.

Với quan hệ của Hawes và tổ chức thần bí của bọn họ, không thể nào không biết chuyện này.

Nhưng Lý Dương cũng không để tâm đến điều này, quan hệ giữa ông Hawes và hắn chẳng phải đặc biệt gì, người ta có cho hắn biết hay không là quyền tự do của họ.

- Được, đi thôi!

Bạch Minh liền đáp lại một tiếng, buổi mát xa hôm qua rất thoải mái, hẳn nôn nóng muốn thử ngay hôm nay, để hưởng thụ cuộc sống xa hoa của quý tộc.

1173. Chương 1169: Tim Đập Nhanh Hơn

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1169: Tim đập nhanh hơn

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Người chủ trì đấu giá buổi chiều là vẫn là Cách Lãng.

Đại hội đấu giá buổi tối mới có thể thay đổi người chủ trì đấu giá, Cách Lãng này trong giới đại hội đấu giá cũng là một người quan trọng, cũng là một người chủ trì đấu giá chủ trì nhiều nhất.

- Đây là súng lục bằng vàng ròng, nặng 1.98kg, phối với 6 viên đạn đúc bằng vàng, súng này được đặc chế khi William đệ tam sinh nhật 50 tuổi mà thành...

Người bên Cách Lãng bày ra một cái khẩu súng tinh xảo bằng vàng, loại súng này ở quốc nội còn có một cái tên dễ nghe, súng lục tay trái.

Còn sáu viên đạn ánh vàng rực rỡ đặt ngay bên cạnh súng lục.

William đệ tam từng là quốc vương Hà Lan, năm 1894 tiếp nhận vương vị, dựa theo tuổi của hắn đến nay, súng kia có chừng hơn 100 năm lịch sử, coi như là đồ cổ.

Nhưng khó được nhất chính là súng kia phối với sáu viên đạn bằng vàng, chính là súng này không biết sau này ai lấy được, có lẽ bỏ sáu viên đạn vàng này vào mà bắn hay không.

Mặt khác, sáu viên đạn vàng có thể bắn hay không cũng là ẩn số chưa biết.

- Khẩu súng vàng ròng này giá khởi điểm ba mươi vạn đồng Euro, hiện tại bắt đầu...

Ba mươi vạn đồng Euro, mua vàng mà nói không biết có thể mua bao nhiêu, nhưng súng kia là tác phẩm nghệ thuật, lại là vật quốc vương từng sử dụng, hiệu ứng danh nhân làm cho thân thể của nó tăng lên gấp bội.

Tựa như quốc nội, cho dù là một thanh kiếm phổ thông, được Càn Long dùng qua sau này đó cũng là bảo bối, giá trị cực cao.

- Ba mươi vạn!

- Ba mươi lăm vạn!

Đấu giá ngay từ đầu, giá cả cũng sẽ không biến động nhiều, chất lượng món đấu giá hôm nay cũng khác, ngày hôm sau đấu giá không giống ngày đầu, ngay từ đầu mượn sức nặng của mọi người đến đấu giá, cạnh tranh ra giá sẽ cao.

- Làm sao một vật chỉ có thể nhìn, không thể dùng, giá trị như vậy xứng đáng sao?

Lưu Cương bĩu môi, khẩu súng được phóng đại trên màn ảnh, hấn liếc mắt một cái liền nhìn ra thật không dùng được, nòng súng ngắn, thân thể to, thuần túy chính là vì đẹp mắt mà chế tạo ra.

Nghiêm khắc mà nói, đây là một khẩu súng chỉ để thưởng thức.

Lý Dương cười cười, nhẹ giọng nói:

- Chúng ta cho rằng không đáng giá, nhưng người khác không nhất định cho rằng như vậy, kỳ thật súng này làm rất tốt, giá trị kỹ thuật rất cao, cái này giá cả tạm được!

Có thể được Lý Dương tán thưởng, vật kia cơ bản cũng không tệ.

Khẩu súng này quả thật như thế, William đệ tam ở Hà Lan từng có thể lực thống trị rất cao, thời gian hấn trị vì Hà Lan mặc dù có chút xuống dốc, nhưng nếu so với triều Thanh mạnh hơn nhiều.

Quốc gia như vậy, tự nhiên có thể tìm ra thợ thủ công tốt nhất.

Không bao lâu, súng lục được bán giá sáu mươi ba vạn đồng Euro, giá cả này nghe không nhiều lắm, nhưng đối nhân dân tệ cũng có hơn sáu trăm vạn, ở quốc nội mà nói chính là loại tốt nhất.

Mà ở trong này, chính là món ăn khai vị.

Súng cũng được đưa xuống, trong lòng Lý Dương hơi động một chút, nháy mắt mở ra năng lực đặc thù.

Cho tới nay, hấn đều là ở bên trong phòng quan sát màn hình đấu giá lớn, không thể tận mắt thấy vật thực tế, việc này khiến hấn không biết bàn đấu giá cụ thể ở đâu.

Điều này làm cho việc sử dụng năng lực đặc thù phân biệt thật giả của Lý Dương thật là có chút không thích ứng.

Ngày hôm qua hấn là không nhớ ra được, hôm nay thì nghĩ thử một lần, nhìn xem có thể tìm được đại sảnh đấu giá hay không, nếu có thể tìm thấy, thời điểm Thanh Minh Thượng Hà Đồ chân chính xuất hiện, hấn cũng có thể dùng năng lực đặc thù để phân biệt.

Trên đại hội đấu giá, toàn bộ vật phẩm đấu giá, ngoài chủ sở hữu đều là được triển lãm xuất hiện, thông qua màn hình lớn làm cho mọi người xem rõ ràng.

Triển khai năng lực đặc thù, hấn lập tức phát hiện phòng mình ở đây thật ra có một thang máy độc lập tồn tại, phòng thuê cao cấp này thật sự không giống nhau, khó trách vài lần ra vào chưa bao giờ gặp người khác.

Sau đó, Lý Dương thoáng sửng sốt, ở bên cạnh, cách chỗ hấn hơn mười mét cũng có một phòng khác tương tự.

Những người trong phòng này Lý Dương cũng không xa lạ gì, trong một ngày cùng hấn gặp mặt ba lần đều lên tiếng chào hỏi, ngoài ra còn có nhiều người Nhật Bản.

Xa hơn bên kia, còn là mấy người Ả Rập, đoán chừng không phải quốc vương thì chính là hoàng tử.

Những người này bình thường đều tiền nhiều, hội đấu giá lớn như vậy không có khả năng không mời bọn hấn.

Phạm vi năm mươi mét rất nhanh xem hết, Lý Dương có thể chứng kiến nhiều người thuê phòng như hấn, ngoài ra bên dưới còn có một vài phòng bình thường, tòa kiến trúc nông trường này, trên mặt đất và ngầm đều có, vị trí bọn họ đang ở là tầng một dưới đất.

Năm mươi mét không đủ, Lý Dương kéo dài khoảng cách, chậm rãi đem phạm vi không gian lập thể mở rộng ra đến hai trăm năm mươi mét.

Theo không gian lập thể mở rộng, người Lý Dương có thể nhìn qua càng ngày càng nhiều, khoảng cách thẳng tắp toàn bộ triển khai, Lý Dương vẫn không tìm được cái bàn đấu giá kia.

Điều này làm cho Lý Dương hơi có chút thất vọng, nhưng cũng không để ý lắm, bắt đầu kéo dài hình ảnh lập thể tự động quét qua, thật sự không tìm thấy cũng không có biện pháp.

Vài giây đồng hồ sau, ánh mắt Lý Dương khẽ căng thẳng, thời điểm quét qua phía chính đông, rốt cuộc để cho hắn tìm ra đại sảnh đấu giá hiện trên màn hình lớn.

Nói là đại sảnh, kỳ thật chỉ là một bàn đấu giá, dưới đài sắp xếp chỉ có mấy chỗ ngồi, trên bàn lúc này bày sáu máy quay, đang không ngừng quay vật đấu giá trên đài đấu giá và Cách Lãng.

Lúc này đang đấu giá, là một bức tranh Anh Quốc cũ xưa.

Bức tranh Anh Quốc này là họa sĩ Ryton nổi tiếng vẽ, bức tranh vừa xuất hiện khiến cho rất nhiều người Châu Âu lộ ra kinh ngạc.

Bức họa này, là một vật phẩm đen, năm 2002 ở trên một triển lãm mất trộm ngoài ý muốn, sau đó mười mấy năm đều không có tìm được, hiện tại rất cực hiện thân.

Bức họa này sở hữu tư nhân, năm đó định giá đạt được tám trăm vạn bảng Anh, hiện tại đoán chừng sẽ rất cao, nhưng là hàng lậu, hiện trường không có khả năng bán ra giá gốc.

Cuối cùng, bức họa này bán ra giá tám trăm tám mươi vạn đồng Euro, Ryton là họa sĩ nổi tiếng nhất Anh quốc, hẳn là họa sĩ rất có lực ảnh hưởng.

Cái hàng lậu này xuất hiện, cũng làm cho tinh thần mọi người đề cao một chút.

Hàng lậu xuất hiện, so với vật phẩm bình thường càng hấp dẫn mọi người chú ý, đầu tiên chủ nhân vật này nhất định có lai lịch đặc thù, hai là vật này giá cũng không cao, có thể mua được, cũng sẽ kiếm được một số.

Đương nhiên, muốn mua được cũng không phải dễ dàng như vậy, nếu dễ dàng sở hữu vật đó sẽ không đấu giá lậu ở chỗ này.

- Tám trăm năm mươi vạn đồng Euro, thêm phí thủ tục vẫn không thể qua một tỷ nhân dân tệ!

Tiêu Nham đột nhiên cảm thán một tiếng, một thứ mà hắn xem không hiểu, lai lịch còn có chút vấn đề mà giá trị cứ cao như vậy, hẳn suốt đời đều khó có khả năng kiếm tiền trở về.

Lúc này đây đại hội đấu giá, thực sự cũng để cho hắn một lần mở rộng tầm mắt, đối với hắn ảnh hưởng có thể nói là rất lớn, đối với trưởng thành trong tương lai của hắn cũng cực kỳ trọng yếu.

- Đây tính là nhỏ, ở trong này, ngay cả vài tỷ Euro gì đó đều thuộc về bình thường!

Bạch Minh cười nói với hắn một câu, Tiêu Nham không biết việc năm trước, nhưng Bạch Minh phi thường rõ ràng, có vật bán năm triệu đồng Euro, rung động mọi người.

-Vài tỷ đồng Euro, đổi thành đồng nhân dân tệ mà nói, được bao nhiêu hả!

Tiêu Nham hai mắt trừng thật to, còn đang đếm đầu ngón tay tính toán, trước tiên đem đồng Euro đổi nhân dân tệ, thì phải là vài tỷ.

- Thật mất mặt, đồ có thể đáng giá ngoài vài tỷ gì đó không phải chưa thấy qua đâu, những vật Lý Dương sưu tầm, khi lấy ra đây đấu giá mà nói, có nhiều bảo bối đều có thể qua triệu đồng Euro.

Bạch Minh lại trừng mắt nhìn Tiêu Nham liếc mắt một cái, Tiêu Nham hơi sửng sốt, ngượng ngùng gãi gãi đầu.

Lý Dương lần trước triển lãm mấy thứ kia giá trị quả thật phi thường cao, đã muốn không thể dùng tiền tài đến cân nhắc định giá, không nói những vật kia là chí bảo Trung Quốc, chính Thiên Tùng Vân Kiếm, một trong những bảo bối đó lấy ra đấu giá, có thể khiến một nhóm người điên cuồng, làm ra cái giá trên trời.

Lại càng không nói Bữa Tiệc Cuối Cùng- Jêsu và 12 môn đồ của Da Vinci.

Nếu tác phẩm kia thật xuất hiện, tuyệt đối sẽ gây nên điên cuồng thật lớn, cuối cùng có thể bán giá nào thật không có ai biết.

Vừa nói chuyện, Cách Lãng lại đấu giá vài kiện đồ vật.

Mấy thứ này không có một món nào bị lưu lại, tất cả đều đấu giá được, người tham gia đại hội đấu giá rất nhiều, so với hội đấu giá bình thường nhiều người hơn nhiều, nhiều người như vậy luôn có người thích mua.

Mà mấy thứ này bán ra, cũng là mấy chục vạn đến mấy trăm vạn.

Bây giờ còn chưa xuất hiện bảo bối cao hơn ngàn vạn, nhưng cũng có vật không thấp hơn mười vạn đồng Euro, tính toán như vậy, cũng chính là đồ vật của đại hội đấu giá cạnh tranh cơ bản không có một trăm vạn trở xuống.

- Bức họa phía dưới này, là họa sĩ Cách Nhĩ nổi tiếng nước Pháp phỏng chế bức tranh Mona Lisa mỉm cười...!

Trên đài đấu giá, thanh âm của Cách Lãng lại vang lên, đây là một bức cùng bức tranh Mona Lisa của Da Vince rất đẹp mắt, bức họa của Da Vince chính là trấn quán chi bảo của cung Louvre nước Pháp.

-Lên giá hai mươi lăm vạn...

Bức tranh phỏng chế của họa sĩ Cách Nhĩ này rất không tồi, cùng bức họa trong cung Louvre kia phi thường giống nhau, nếu không phải còn có Cách Nhĩ ký tên, chỉ sợ đều sẽ có người coi cái này thành đồ thật.

Nhưng nói trở lại, Mona Lisa bị phỏng chế cũng không ít, gần như có khả năng lấy giả đánh tráo, đây là một bức tranh nổi danh, giống như Thanh Minh Thượng Hà Đồ.

Nói riêng về danh tiếng, Mona Lisa của Da Vince cao hơn Thanh Minh Thượng Hà Đồ một chút.

-Mona Lisa mỉm cười!

Nhìn thấy bức họa này, Lý Dương cười nhẹ gật đầu, hiện tại hẳn lại nghĩ tới bức tranh Bữa tiệc cuối cùng – Jesu và 12 môn đồ ở Quốc nội kia, không biết nếu so sánh Bữa tiệc cuối cùng –Jesu và 12 môn đồ cùng Mona Lisa mỉm cười, bức nào tốt hơn.

Nhưng đây đều là tác phẩm đặc ý của Da Vince, thật sự không nên so sánh.

Trong lòng khê động, Lý Dương lại mở ra năng lực đặc thù, dùng hình ảnh lập thể để quan sát bức tranh phỏng chế không tệ này.

- Hai mươi tám vạn!

- Ba mươi vạn!

- Ba mươi một vạn!

Giá cả không ngừng tăng lên, người thích bức họa này không ít, chân chính Mona Lisa mỉm cười không có khả năng lấy được đến tay, có trong tay một tác phẩm danh gia phỏng chế cũng không tồi.

Giống như ở Trung Quốc, cùng Thanh Minh Thượng Hà Đồ giống nhau là bảo bối khó có được, quốc bảo.

- Ra năm mươi vạn cho tôi!

Trong phòng Lý Dương đột nhiên vang lên một thanh âm, cơ hồ tất cả mọi người quay đầu, kinh ngạc nhìn Lý Dương.

Trên mặt Lý Dương mang theo nụ cười, chỉ có chính hắn hiểu được, lúc này tim của hắn đang không ngừng đập nhanh lên.

1174. Chương 1170: Lại Đến Mona Lisa

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1170: Lại đến Mona Lisa

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Năm mươi vạn!

Lúc trước chính là ba mươi hai vạn, lập tức tăng lên mười tám vạn, tăng lên rất nhiều.

Mà giá quy định cũng chỉ hai mươi lăm vạn, Lý Dương tăng giá, một lần trực tiếp tăng giá gần gấp đôi, khó trách chung quanh Bạch Minh mấy người này đều nhìn về hắn, chính Hoàng viện trưởng cũng có chút không hiểu.

Hoàng viện trưởng quay đầu lại, còn theo bản năng nhìn bức tranh trên màn hình lớn.

Bức tranh này đích xác không sai, bức tranh vô vùng tốt, nhưng dù sao cũng chỉ là một tác phẩm phồng chế, hơn nữa danh tiếng Cách Nhĩ cũng không phải là hạng nhất trên thế giới, không thể so sánh cùng Ryton.

Bức tranh như vậy, lập tức tăng giá nhiều như vậy, cảm giác không đáng.

- Năm mươi vạn đồng Euro, có người ra giá, năm mươi vạn đồng Euro...

Thanh âm của Cách Lãng hưng phấn kêu lên, mỗi một món đồ vật có thể bán ra giá cao, có người mạnh mẽ cạnh tranh là chuyện hắn thích nhất.

Hiện tại đột nhiên có người ra giá cao như vậy, thì chứng tỏ người này rất hứng thú đối với bức họa này, nếu còn có người cũng như vậy, sẽ có một hồi trình diễn cạnh tranh đấu giá hiếm có.

Chuyện như vậy, là chuyện những người người chủ trì đấu giá thích nhất.

- Năm mươi vạn, là có thể mang Mona Lisa về nhà, mỗi ngày nhìn thấy nàng mỉm cười, đây chính là một trong tác phẩm được xưng phồng chế tốt nhất.

Cách Lãng cười nói xong, bắt đầu đếm ngược số:

- Năm mươi vạn...

- Năm mươi mốt vạn!

Lời hắn còn chưa dứt, giá cả liền tăng lên, tuy là tăng một vạn nhỏ nhỏ, nhưng chứng minh có người ra tay, cùng người vừa rồi cạnh tranh.

Có cạnh tranh là tốt rồi, cố gắng của Cách Lãng không uổng phí.

Mày Lý Dương nhảy lên, đại hội đấu giá bí mật các vật đấu giá mỗi ngày, đồng thời cũng bí mật thân phận mỗi vị khách, cho dù đánh số cũng không có.

Cứ như vậy, cũng rất khó khăn xuất hiện tình huống tăng giá thù địch, trật tự càng thêm ổn định.

Nhiều người như vậy tham gia đại hội đấu giá, yêu cầu chính là ổn định, chỉ là yêu cầu đối với người chủ trì đấu giá càng lớn.

- Thêm, năm mươi hai vạn!

Lý Dương không do dự, trực tiếp nói một tiếng, mỹ nữ phía sau lập tức đem giá mới nhất phát ra.

Lý Dương cũng mở công ty bán đấu giá, đối với tâm lý đấu giá đặc biệt rõ ràng, lúc trước hắn thoáng cái tăng nhiều giá như vậy, chính là muốn dọa một số người, là cố tình tìm hiểu chính xác nhất tâm lý mọi người đối với bức họa.

Lúc này xem ra hiệu quả coi như không sai, còn có người tăng giá, nhưng tăng giá không cao, chứng minh đối phương không phải đặc biệt dụng tâm.

Cho dù đối phương để tâm, hấn cũng sẽ mang bức họa nắm trong tay.

- Năm mươi ba vạn!

Không bao lâu, màn hình lớn lại xuất hiện biến hóa, bởi vì không có đánh số, Lý Dương cũng không biết là có người mới đến cạnh tranh, hay vẫn là người vừa rồi kia.

-Năm mươi lăm vạn!

Lý Dương không có bất kỳ do dự, lần này trực tiếp tăng thêm hai vạn.

Đối với loại đấu giá này, Lý Dương cũng coi như có rất nhiều lần kinh nghiệm, tâm lý đặc biệt vững vàng, lại nói năm mươi lăm vạn đồng Euro cũng chỉ là hơn năm trăm vạn nhân dân tệ, giao dịch Phỉ Thúy Myanmar, có rất nhiều nguyên liệu đều có thể trên ức nhân dân tệ.

- Sáu mươi vạn!

Màn hình lại phát sinh biến hóa, lông mày Lý Dương khẽ nhăn lại, hấn tăng giá hai vạn, đối phương lại tăng giá năm vạn, đối phương không phải dễ chịu, một lần tăng giá đã dọa được mình, chính là tính toán muốn liều mạng.

Phía trước khá tốt, nếu là phần sau, muốn bức họa này chỉ sợ sẽ tổn kém không ít.

- Thêm, sáu mươi lăm vạn!

Sáu mươi lăm vạn, so với năm mươi vạn lại nhiều hơn mười lăm vạn, mười lăm vạn này chính là đồng Euro, nói cách khác trong thời gian ngắn như vậy, Lý Dương lại phải trả nhiều hơn đại khái một trăm năm mươi vạn nhân dân tệ.

Số tiền kia, ở một thành thị bình thường có thể mua được một tòa nhà.

Ở bên kia Lý Dương, trong phòng bình thường, có người khẽ thở dài, sau đó cúi đầu.

Người này chính là người luôn cùng Lý Dương cạnh tranh bức họa, là một vị người Pháp, Cách Nhĩ là một trong họa sĩ hấn thích nhất, lần này gặp được bức họa Cách Nhĩ mới nghĩ cách mua về.

Giá cả tâm lý hấn thừa nhận chính là năm mươi vạn, lúc sau lại bỏ thêm một ít, nhưng sau khi vượt quá sáu mươi lăm vạn, đã hoàn toàn vượt qua giá mà hấn có thể chấp nhận, chỉ có thể buông tha.

Bức tranh Cách Nhĩ này giá cả quá cao

- Sáu mươi lăm vạn, bán!

Người chủ trì đấu giá - Cách Lăng nói, cuối cùng làm cho Lý Dương thoáng thở phào một cái, bức họa này mua xuống, chờ sau khi hấn đem tiền thanh toán xong, bức họa này cũng hoàn toàn chính thức trở thành của hấn.

- Lý Dương, bức họa này không quá giá trị chứ!

Phân vân, Hoàng viện trưởng mới nói một câu, thái độ của hấn bây giờ đối với Lý Dương so với lúc trước đã không giống nhau, tự nhiên không muốn nhìn xem Lý Dương tiêu tiền uống phí.

- Hoàng viện trưởng nói có lý, bức họa này bốn mươi vạn còn cao nữa là, nhưng yêu thích mà nói thì không sao cả!

Lâm Lang cũng nói một câu, lúc nói chuyện cũng nhìn kỹ Lý Dương.

Hấn coi như hiểu biết đối với Lý Dương, vô duyên vô cớ xài tiền bấy bạ Lý Dương rất ít khi đi làm, thậm chí chưa từng làm, có thể được Lý Dương vừa ý mua về, đồ vật như vậy thông thường đều có một chút kinh hỉ.

Chỉ có điều bức họa này, nhìn như thế nào cũng không giống như có gì kinh hỉ.

Trừ phi bức tranh kia là của Da Vince, đây mới thực sự là kinh hỉ lớn.

Ý nghĩ này cũng chỉ là Lâm Lang chợt nghĩ ra, nhưng ngay sau đó lập tức vứt bỏ suy nghĩ ra khỏi đầu, người nào cũng biết bức họa của Da Vince được cất ở cung Louvre, sau này bất luận kẻ nào phỏng chế chất lượng, đều không thể so sánh cùng một bức này.

Mona Lisa mỉm cười phỏng chế phẩm chất tốt cũng không ít, cũng xuất hiện số lượng đếm không hết và đồng thời có hiện tượng người phỏng chế tuyên bố tác phẩm của mình là chính phẩm.

- Tôi rất thích tranh này!

Lý Dương nhẹ nhàng gật đầu, sau khi cạnh tranh, tâm tính của hắn ngược lại bình tĩnh một chút, chỉ là ngẫu nhiên vẫn còn có chút kích động không nhịn được.

- Hơn nữa, sau khi xem bức tranh này còn có loại cảm giác, làm cho ta có loại cảm giác mãnh liệt muốn mua bức tranh này!

Suy nghĩ, Lý Dương lại bổ sung một câu.

Bức họa này, tuyệt đối không phải tranh của Cách Nhĩ, Cách Nhĩ là họa sĩ người Pháp sau thế kỷ 19, nhưng thời gian bức họa này thành hình, lại là cuối thế kỷ 14 đầu thế kỷ 15.

Như vậy, chính là kém mấy trăm năm.

Nhưng đó không phải là trọng điểm, điểm mấu chốt nhất chính là, sau khi hình ảnh lập thể bức họa này hiện ra, Lý Dương ở trên người của nó cảm nhận được Bữa tiệc cuối cùng- Jesu và 12 môn đồ cảm giác giống nhau.

Thậm chí so với Bữa tiệc cuối cùng- Jesu và 12 môn đồ còn rõ ràng hơn.

Trong bức tranh Mona Lisa, từng góc độ đều có cảm giác bất đồng, vô luận đặt ở góc độ nào, đều có thể cảm nhận được nàng kia đang mỉm cười xinh đẹp âm áp, ở trong tầm hình lập thể, Lý Dương thậm chí cảm giác được trước mặt đối với hắn nhẹ nhàng nháy mắt.

Đây tuyệt đối là một tác phẩm thần kỳ.

Cảm giác giống với Bữa tiệc cuối cùng- Jesu và 12 môn đồ, cũng làm cho Lý Dương hoài nghi, bức họa này có thể hay không là dấu vết đích thực của Da Vince.

Chẳng qua ý nghĩ này quá mức lớn mật, ngay cả Lý Dương cũng không giám nghĩ nhiều, nhưng cái này không ảnh hưởng đến quyết tâm muốn có bức họa của hắn, chỉ nhìn điểm này cũng có hiệu quả thần kỳ, xứng đáng bỏ ra sáu mươi lăm vạn.

Sáu trăm năm mươi vạn, sáu nghìn năm trăm vạn Lý Dương cũng không hề do dự.

-Cảm giác, cùng thời điểm chúng ta ở Seoul, cảm giác sau khi người nhìn thấy ngấn tử kia?

Lâm Lang vội vàng hỏi một câu, hắn thật ra “chính mắt” nhìn thấy năng lực cảm giác thần kỳ của Lý Dương, mua tử hổ rất tiện nghi, bên trong cũng có thể tìm ra bảo kiếm, lần này mua bức tranh đắt như vậy, không biết có thể xuất hiện cái gì.

Nghĩ đến, Lâm Lang cũng có chút kích động, so với Lý Dương muốn mua bức họa kia còn khẩn cấp hơn.

-Đúng cái loại cảm giá này, nhưng so với thứ kia còn cường liệt hơn!

Lý Dương cười cười, cách nói này đã trở thành cách hắn lấy cớ tốt nhất, hơn nữa đã trở thành lấy cớ tất nhiên.

Thậm chí những việc không thể nói với người khác, lấy cớ như vậy tốt lắm, dù sao không thể giải thích, vừa lúc hắn có thể che dấu chuyện mình có được năng lực đặc thù.

-Thật sự, thật quá tốt, giao tiền, lập tức giao tiền, lập tức cho người ta đem bức họa này tới đưa cho chúng ta!

Lâm Lang đứng lên, sau khi nói xong lại dùng tiếng Anh nói vài câu, lập tức có một vị mỹ nữ tóc vàng đi tới.

Thời điểm Lâm Lang cùng Lý Dương trao đổi bình thường, đều là dùng tiếng hán, vị mỹ nữ tóc vàng này nghe không hiểu.

Lý Dương kinh ngạc đưa chi phiếu, mỹ nữ này lập tức mang theo chi phiếu ra ngoài, đến lúc này Lý Dương mới biết được, khách thuê phòng có đặc quyền lúc nào cũng đều có thể lấy về vật phẩm mà họ đấu giá.

Không giống người trong đại sảnh, phải đợi sau khi đấu giá kết thúc mới có thể giao tiền nhận hàng.

Không đến nửa giờ, lúc sau Cách Lăng lại đấu giá vài món khác, cửa phòng thuê lại được mở ra, mỹ nữ tóc vàng vừa rồi đi ra ngoài mang theo chàng trai trẻ tuổi cùng tiến vào.

Hai chàng trai còn mang theo một cái rương, cẩn thận đem rương để trên mặt đất, lúc này mới cúi người, cung kính lui ra ngoài.

Bọn hắn đưa tới, bên trong chính là bức họa Lý Dương vừa mới đấu giá được.

- Lý Dương, mau mở ra nhìn xem!

Lâm Lang vội vàng nói một câu, Lý Dương bất đắc dĩ lắc đầu, đi tới, trực tiếp đem thùng mở ra.

Một bức tranh bao bọc chu đáo, hiện tại bên trong bức tranh bảo vệ rất tốt, Lý Dương cẩn thận đem bức tranh lấy ra, chậm rãi đặt ở phía sau chỗ tựa lưng ghế sofa kia.

- Mọi người đều đi ra ngoài trước đi, chúng ta cùng nhau thưởng thức tác phẩm này!

Lâm lang đột nhiên nói một câu, bên trong gian phòng cũng không có thiếu mỹ nữ tóc vàng chăm sóc nhóm của hắn, những mỹ nữ này sau khi nghe được đều sửng sốt, nhưng đều vội vàng đi ra ngoài.

Ở trong này, khách hàng chính là thượng đế, vô luận yêu cầu gì bọn hắn đều phải đáp ứng.

Nếu bọn hắn không nghe theo lời khách nói mà đi làm , một khi bị trách cứ, bọn họ sẽ có kết quả cực kỳ bi thảm, đặt biệt là loại khách thuê phòng cao cấp này, lời của bọn họ có thể nói chính là thánh chỉ.

Cho nên khi Lâm Lang yêu cầu, trong phòng thuê lập tức không có những người khác, chỉ còn lại chính bọn hắn.

Lý Dương nhẹ nhàng gạt đầu, có những người này ở đây, chỉ sợ bức họa này thực sự cổ quái, Lý Dương cũng không thể ngay trước mặt bọn họ làm cho việc này xuất hiện.

Nơi này chính là tha hương nước khác, làm bất cứ chuyện gì đều phải cẩn thận một chút.

- Lý Dương, tranh này ở giữa cũng sẽ không mang theo một bức tranh khác chứ?

Những người đó mới vừa đi ra, Bạch Minh lập tức hỏi một câu, lời của hắn lập tức làm cho Lý Dương sửng sốt ở trong này.

Mang theo bức tranh khác? Bạch Minh cảm giác bức họa này cùng Bữa tiệc cuối cùng - Jesu và 12 môn đồ giống nhau, là ở bên trong ẩn giấu một tác phẩm khác.

- Cái này tôi không biết, nhưng nào có nhiều bức tranh trong bức tranh như vậy, tôi không cho rằng bên trong sẽ giấu thứ gì!

Lý Dương cười lắc đầu, giấu bức tranh trong bản thân bức tranh vô cùng không dễ dàng, có thể gặp được một lần đã là thiên đại vận khí, mà bức họa, bên trong quả thật không có vật ghép gì.

1175. Chương 1171: Bức Tranh Này Không Đơn Giản

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1171: bức tranh này không đơn giản

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Trực tiếp bày bức tranh ra, chỗ này không có phù hợp.

Cho dù thuê phòng, cũng không có khả năng chuẩn bị toàn bộ mọi thứ, nhưng sở dĩ Lý Dương đưa ra yêu cầu này, mỹ nữ tóc vàng sẽ nhanh nhất chuẩn bị mọi thứ hần cần cầm qua đây.

-Bức tranh này, họa sĩ vẽ rất không tồi, đích thực là dấu vết của cách Nhĩ!

Thái lão sư cau mày, khẽ nói một câu.

Trình độ thư pháp của Thái lão sư cũng không kém, đã từng được xưng tụng là kì tài, bức họa trước mắt rất không tồi, nhưng chỉ là tương đối, cũng không có cái gì đặc biệt xuất sắc, phía dưới bức tranh còn dùng tiếng Pháp viết tên Cách Nhĩ.

Dạng bức tranh này, hình như không đáng Lý Dương đi đấu giá, còn thận trọng như vậy.

-Này nhìn một cái!

Hoàng viện trưởng mang bao tay, lại cầm lấy một cái kính phóng đại, ngồi trước bức tranh quan sát.

-Sư phụ, người cũng có loại dự cảm, Lý đại ca mua bức tranh này chỉ sợ không đơn giản.

Nhìn xem một hồi, Tiêu Nham nói nhỏ bên tai Bạch Minh, nói một câu rất nhỏ, lời nói này chỉ hai người có thể nghe.

-

Bạch Minh trừng mắt liếc Tiêu Nham một cái, cũng nói một câu:

-Người cũng có dự cảm, có dự cảm gì?

Lý Dương cùng Tiêu Nham biết nhau sớm một ít, tuy rằng Tiêu Nham bái Bạch Minh làm sư phụ, nhưng vẫn còn giống như trước đem Lý Dương gọi "Lý đại ca", không có theo lời Bạch Minh yêu cầu sửa lại kêu sư thúc.

Một điểm này, Tiêu nham cực kỳ kiên trì, Bạch Minh cũng không có biện pháp.

Cuối cùng chỉ có thể kết luận, một đôi thầy trò cùng Lý Dương xưng huynh đệ tương xứng, làm cho Mao lão cùng Thái lão sư lấy chuyện này cười cợt mấy lần.

-Không biết, nhìn xem bức họa này, có cảm giác hết hồn, cuối cùng cảm giác không tầm thường!

Tiêu Nham gật đầu, sau khi bức họa mở ra, liền có dạng cảm giác này, một loại cảm giác không thể nói rõ thành lời.

-Hết hồn, tim đập rất nhanh phải không? Có một loại khát vọng gì đó?

Bạch Minh thoáng sửng sốt, lại hỏi.

-Đúng, đúng, là loại cảm giác này, sư phụ, làm sao người biết?

Tiêu Nham gật mạnh đầu, vội vàng trả lời.

-Vô nghĩa, ta như thế nào không biết, thấy thứ tốt ai không có dạng này!

Bạch Minh lại trừng mắt liếc Tiêu Nham một cái, lúc này mới quay đầu lại cẩn thận đưa mắt nhìn bức họa này một cái.

Thời điểm bản thân tuổi còn trẻ, có đôi khi gặp một lậu cũng sẽ có dạng này, tìm đập nhanh hơn, khát vọng nhanh một chút lại, nhưng lại sợ bị người ta nhìn ra cái gì.

Đây là một loại rất bình thường, cũng là một hiện tượng rất thông thường.

Nhưng gặp một món đồ chính mình không hiểu, cũng nhìn không ra có bao nhiêu đại giá trị gì đó còn có loại cảm giác này, vậy thật không tầm thường, thông thường đều nói đó là một loại trực giác.

-Người có loại cảm giác này, tại sao vừa rồi không tự mình đem đồ vật kia mua lại?

Bạch Minh đột nhiên hỏi Tiêu Nham một câu, Tiêu Nham giật mình sửng sốt, lập tức buồn rười rượi, nói:

-Sự phụ, nhìn bức họa này lúc sau mới có dạng cảm giá này, lại tiếp tục nói, muốn mua cũng không có cái can đảm kia, đồ vật này mua được nổi sao?

Bạch Minh có chút dừng lại, lời này Tiêu Nham nói vô cùng chính xác, trước tiên bản thân có cảm giác, đối với vật này cũng không có khả năng mua lại.

Giá sáu mươi lăm vạn đồng Euro, đem Tiêu Nham bán hết cũng không sao có được nhiều tiền như vậy.

Nếu thật có thể gom lại, nhưng cũng không có khả năng dùng nhiều tiền đi mua bức tranh bởi vì cảm giác, việc này như thế này không thể xảy ra.

Trực giác có đôi khi có tác dụng, nhưng cũng không nhất định đúng, Bạch Minh cũng từng dựa vào cảm giác mua đồ sứ, nhưng tiếc rằng có mấy lần nhìn nhầm.

Việc này giống như, một ngày người đột nhiên có cảm giác mua mua số có cơ hội trúng thưởng, cảm giác phi thường mãnh liệt, sau đó người cao hứng phấn chấn, vui vẻ đi mua.

Kết quả lại là một hào cũng chưa trúng.

Việc này khá hoàn hảo, dù sao sẽ không mua nhiều lắm, không thể có người tán gia bại sản do mua số số, người này chắc chắn sẽ không sao.

Đương nhiên, cũng có người dựa vào linh cảm trúng lớn, còn lại qua tin tức, nhưng dù sao là số ít, ít càng thêm ít.

-Hai ngàn ba trăm vạn, thành giao!

Đang nói, màn hình lớn âm thanh của Cách Lăng đột nhiên tăng lên không ít, Bạch Minh, Tiêu Nham còn có mọi người không nhịn được quay đầu lại xem.

Màn hình lớn, vừa rồi đấu giá một vương miện, là vương miện của vua Louie 7 nước Pháp, mặt gắn đầy các loại bảo thạch, vương miện này có gần ngàn năm lịch sử, bán ra với giá hai ngàn ba trăm vạn đồng Euro.

Đây cũng là kiện vật được đấu giá cao nhất ngày hôm nay phẩm chất vượt qua ngàn vạn lần.

Liếc mắt nhìn một cái, mọi người đều quay đầu lại, cẩn thận nhìn Mona Lisa trước mặt.

Trong quốc nội, đồ vật có thể bán hai ngàn ba trăm vạn Euro, tin tức này tuyệt đối có, đại hội đấu giá kiểu này, vật phẩm đấu giá chất lượng quá ngàn vạn cũng thấy không ít.

Bình thường cũng có một, thấy nhiều lần, đại gia cũng không cảm thấy kỳ quái.

Lại càng không cần nói nhiều, hai ngàn ba trăm vạn đồng cũng không phải giá cao nhất, ngày hôm qua cũng có hai kiện tam bản phủ phẩm chất so với cái này đấu giá còn cao hơn.

-Hoàng viện trưởng, người có xem ra lai lịch cái gì không?

Lâm Lang hỏi một câu, bản thân cũng ngồi xem một hồi, thậm chí còn sờ thời gian rất lâu, cuối cùng lại không thu hoạch được gì.

Cái này thấy thế nào đều chỉ là một bức tranh bình thường, bức tranh không tồi, nhưng cũng không có nơi nào đặc biệt thần kỳ.

-Không có, Lý Dương lần này cảm giác của người có khả năng có thể sai!

Hoàng viện trưởng nhẹ nhàng gật đầu, quay đầu lại nhìn Lý Dương nói một câu, Hoàng viện trưởng nói một câu này, mặt Lâm Lang cùng Bạch Minh rõ ràng đều mang một chút thất vọng.

Hoàng viện trưởng đứng lên lại, nhẹ nhàng ngồi nơi đó uống chén nước.

Ai cũng có mặt lúc đó, thời điểm Hoàng viện trưởng cúi đầu xuống lấy chén trà, thời điểm cúi đầu uống trà, ánh mắt mất tự nhiên hiện lên vài đạo quang mang di động.

-Sai cũng sai rồi, bức họa này chỉ cần là thật, giá cả cao chút cũng không sao!

Lý Dương mỉm cười, Hoàng viện trưởng cũng không còn chú ý, sơ dĩ như vậy là vì Hoàng viện trưởng cũng không có nhìn ra cái gì.

-Lời này cũng đúng, Cách Nhĩ dù sao cũng là họa sĩ nổi danh, giữ lại bức tranh, thật có khả năng tăng giá!

Mao lão cười nói một câu, tác phẩm nghệ thuật không thể giảm giá, người này tại thời điểm này cảm thấy mất giá, không chừng vài năm sau có thể kiếm lời.

Dạng này giới cổ vật có nhiều vô số cách nhìn, giống như Phỉ Thúy, mười năm trước có thể một vạn một cái vòng tay mọi người đều cảm thấy quý, hiện tại mười vạn một cái người ta lại không xem trọng.

Việc này giống như là nhà đất, năm đó đất hoặc phòng đều là của chính phủ phân chia bán ra ngoài, hiện tại, người có tiền đều không nhất định mua được đất.

-Được rồi, trước tiên đem bức tranh để lại đi, đừng chậm trễ đại hội đấu giá!

Hoàng viện trưởng uống trà xong, lại nói một câu, Lý Dương cùng Bạch Minh một lần nữa để lên lại, Lâm Lang cũng kêu mỹ nữ tóc vàng chờ bên ngoài quay trở vào phòng.

Cách Lãng đấu giá còn tiếp tục, dưới đây lại một kiện đồ vật được đấu giá bảy trăm vạn đồng Euro, bắt đầu từ ngày hôm qua, toàn bộ phẩm chất đấu giá đều không có một kiện nào đặc biệt vang dội.

Thời gian chậm rãi trôi qua, thời gian đấu giá buổi chiều rất nhanh đã trôi qua, đấu giá buổi tối bảy giờ bắt đầu, giữa hai buổi đấu giá có một khoảng thời gian.

Khoảng thời gian này, nông trường vẫn như cũ cung cấp thức ăn, bữa tối trong nhà ăn lớn.

-Lý Dương, có chút không thoải mái, đấu giá tối không tham gia, đi về trước!

Đấu giá buổi chiều vừa chấm dứt, Hoàng viện trưởng nhẹ giọng nói một câu.

-Ngài phải đi về?

Lý Dương hơi sững sờ, Hoàng viện trưởng thì chậm rãi đi về phía trước.

-Gia rồi, sức khỏe không thể giống như người trẻ tuổi được, đi về trước, người cứ ở lại đi!

Trong ánh mắt Lý Dương hiện lên vẻ kinh ngạc, nói:

-Tốt lắm, Hoàng lão ngài trở về!

-Lý Dương, nghe Hoàng viện trưởng nói, đấu giá buổi tối sẽ không tham gia!

Lâm Lang hai mắt trợn to, vội vàng kêu một tiếng.

-Buổi tối dành riêng trình diễn châu bảo, không cần tham gia, người nghe nói trước việc này!

Buổi tối này đều đấu giá trang sức châu bảo, trang sức châu bảo cũng có đồ cổ, nhưng phần nhiều là đồ thủ công mỹ nghệ hiện đại, nói đơn giản là mặt hàng xa xỉ.

Loại đồ vật này, Lý Dương trước đó gặp qua rất nhiều, đều lỡ bỏ qua mất, thật đúng là không biết tại sao lại như thế.

Chính Hoàng viện trưởng vừa mới ám chỉ, làm cho bản thân có chút kinh ngạc, trong lòng liền đoán, vì cái gì Hoàng viện trưởng lại nói bóng gió bảo mình trở về.

-Cũng đúng, tôi cũng không tham gia, phải đi gặp Mã Lạp Đế!

Lâm Lang không nghĩ nhiều như vậy, gật đầu, ngày hôm qua vội vàng rời đi thông báo cho Lý Dương cùng Hoàng viện trưởng, cảm giác đối với Mã Lạp Đế có chút không lễ phép, bây giờ Thiên Chính không sao phải quay lại xin lỗi.

Bạch Minh cũng muốn trở về, lại bị Lý Dương giữ lại.

Tiêu Nham thật vất vả mới đi được một lần, bản thân muốn nhìn nhiều một chút, vừa vặn bồi tiếp tất cả mọi người một chút, chính mình cũng chạy đi thì thật không tốt.

Thương lượng một vòng, cuối cùng Lý Dương cùng Hoàng viện trưởng quay về khách sạn trước, Bạch Minh tiếp tục ở lại tham gia đại hội đấu giá.

-Hoàng viện trưởng, ngài đem một mình kêu lại, không biết có chuyện gì?

Xe rời nông trường, Lý Dương mới hỏi một câu, trên xe hiện giờ chỉ có Lưu Cương, Hải Đông cùng Vương Giai Giai mấy người cùng trở về.

-Được rồi, bức họa hôm nay người mua không đơn giản!

Chỉ còn lại vài người, Hoàng viện trưởng không giấu diếm, thời điểm nói chuyện, còn liếc mắt nhìn cái rương đằng sau xe một cái.

Bên trong rương, chính là bức tranh sơn dầu mà trong phòng thuê đã cẩn thận thưởng thức qua.

-Không đơn giản, vậy mới vừa rồi ngài còn không nói...

Vương Giai Giai thoáng sửng sốt, trừng to ánh mắt kinh ngạc hỏi, mới vừa hỏi một nửa không có nói hết câu.

Vương Giai Giai cũng không ngu ngốc, thời điểm vừa hỏi sau đó cũng hiểu rõ, sở dĩ nơi đó Hoàng viện trưởng không nói, bởi vì nơi đó có nhiều người, nếu nhiều người biết bí mật khó giữ được.

Nhưng hôm nay trong phòng thuê tất cả đều là người một nhà, trước mặt người một nhà Hoàng viện trưởng còn có điều không nói, điều này biểu hiện cái gì, Vương Giai Giai lúc này cũng hiểu được.

Sở dĩ buông tha không hỏi tiếp.

Hoàng viện trưởng thì nhẹ nhàng cười, chậm rãi nói:

-Mới vừa ban nãy, phát hiện điều quái lạ!

Vương Giai Giai chậm rãi gật đầu, không nói, Lý Dương thì nhỏ giọng hỏi:

-Hoàng viện trưởng, ngài nói không đơn giản là có ý gì?

Bức họa này quả thật có vấn đề, nhưng điểm kỳ quái kia Lý Dương dưới năng lực đặc thù phát hiện ra, bây giờ để trước mặt, dựa vào ánh mắt nhìn Lý Dương cùng bản thân Bạch Minh giống nhau, cái gì cũng đều không nhìn ra.

Trình độ hiểu biết về tranh phương tây, Lý Dương quả thật có hạn, có khả năng so với Bạch Minh cũng không sánh bằng, dù sao bản thân tiếp xúc với tranh phương tây quả thật rất ít.

1176. Chương 1172: Song Tầng Che Dấu

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1172: Song tầng che dấu

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Đại ca, kết quả điều tra có rồi!

Xe Lý Dương chạy phía trước một vài cây số, Triệu Vĩnh đang lái xe, bên tai lộ ra một cái tai nghe, đang nghe Mã Lương báo cáo.

- Bọn hấn tổng cộng năm người, có ba chiếc xe, xe màu trắng liên tục đón khách ở khách sạn, người ở bên trong phụ trách giám thị giám đốc điều hành, người giám thị tên là Vasily, ba mươi sáu tuổi, thành viên tổ chức vận động Mozambique liberdade, mười một năm trước rời khỏi tổ chức trở thành lính đánh thuê, hiện nay là tiểu đội trưởng binh đoàn lính đánh thuê!

- Còn lại bốn người, có hai người luôn canh giữ ở nông trường lộ khẩu, còn hai người ở khách sạn gần đây, trong bọn họ có hai người là người Mozambique, còn hai người là người Tanzania, năm người rất ít khi xuất hiện cùng lúc, nhưng nếu muốn vẫn có thể xác định, mục tiêu của bọn họ chính là ông chủ!

Mã Lương rất nhanh báo cáo xong, trong mắt Triệu Vĩnh hiện lên tia lạnh, nhẹ nhàng gật đầu:

- Tôi biết rồi, cậu tiếp tục điều tra, mặt khác kêu Lý Nhị cẩn thận bọn hấn, không cho phép xảy ra một chút sơ xuất!

- Vâng ,đại ca!

Mã Lương nói xong, Triệu Vĩnh thu lại tai nghe điện thoại.

Lúc này hấn vừa đi qua một giao lộ, cách giao lộ không xa xuất hiện một chiếc xe màu trắng, bên trong có hai người da đen đang ăn kẹo cao su, vừa cười vừa nói chuyện.

Triệu Vĩnh nhìn cũng không nhìn một lần, rất nhanh đi qua giao lộ này, cả quá trình không xảy ra chuyện gì bất thường, chuyện xảy ra cũng giống như mỗi người bình thường đi trên đường.

Ai cũng từng thấy người lạ, gặp thoáng qua trên đường.

Cửa xe mở, đầu Triệu Vĩnh không ngừng nhìn qua lại hai bên.

Năm người này, sau khi đi cùng Lý Dương đến Milan, hiện tại cũng không rời xa phạm vi xung quanh Lý Dương.

Tình cờ gặp người đi thoáng qua, Triệu Vĩnh cũng sẽ không để ý, nhưng cùng một gương mặt xuất hiện ở xung quanh hai lần, nhất định sẽ khiến cho hấn chú ý, đây là sở trường của Triệu Vĩnh.

Cho nên hấn mới âm thầm theo dõi, không ngừng quan sát xung quanh Lý Dương.

Năm người này, mấy ngày hôm trước, ít nhất xuất hiện xung quanh Lý Dương hơn ba lần, đặc biệt cái người Vasily Fath kia, một lần khoảng cách gần nhất hấn cách Lý Dương chỉ có năm mươi thước.

Một lần khác, Triệu Vĩnh đã nhắc Triệu Khuê cùng Hải Đông đề phòng, chỉ cần đối phương không có bất kỳ động tác, cũng sẽ không có hành động gì.

Tất cả chuyện này, Triệu Vĩnh cũng không có nói cho Lý Dương, khi đó bọn hấn cũng không thể xác định, mục tiêu của những người này chính là Lý Dương.

Nhưng lúc này đã hoàn toàn xác định, những người này là lính đánh thuê, phải có người dùng tiền thuê bọn hấn mới có thể làm việc này, người thuê bọn lính đánh thuê này là ai, đó mới là quan trọng.

Mười năm lính đánh thuê, Triệu Vĩnh còn không để vào mắt, điều kiện cuộc sống của năm lính đánh thuê này rất cực khổ, rèn luyện năng lực cho bọn họ, nhưng mình chính là tinh anh bộ đội đặc chủng, còn là tinh anh trong tinh anh.

Tất cả chuyện này Lý Dương cũng không biết, hấn còn ở trên xe cùng Hoàng viện trưởng nói cười, không biết chung quanh đã có nguy cơ.

Trở về khách sạn, vài người lập tức trở về phòng, Triệu Khuê cùng Hải Đông đứng canh giữ trước cửa, Lưu Cương thì đi theo Lý Dương tiến vào trong phòng.

- Lý Dương đem bức tranh lấy ra đi!

Vừa mới tiến vào phòng khách, Lý Dương còn chưa kịp nói, Hoàng viện trưởng liền kêu lên một tiếng.

-Được!

Lý Dương lập tức lên tiếng, trên mặt Hoàng viện trưởng còn mang theo một chút lo lắng, bộ dáng này của hắn chính là cực kỳ hiếm thấy.

Bức tranh một lần nữa được đem ra, Hoàng viện trưởng lập tức bảo Lý Dương đem bức tranh bày lên trên bàn, hắn một lần nữa mang bao tay vào, lại lấy kính lúp ra, gần như là ghé vào bức họa cẩn thận nhìn lại.

Bức tranh mỗi một chỗ, mỗi một tắc, đều bị hắn xem tỉ mỉ, rất cẩn thận.

- Hoàng viện trưởng, ngài có phải nhìn thấy vấn đề gì rồi hay không?

Khoảng chừng mười phút đồng hồ trôi qua, Lý Dương nhin không được hỏi một câu, thời gian Hoàng viện trưởng xem lần này quá dài.

- Đúng vậy, tranh này, bị hai tầng che phủ.

Lý Dương giật mình, hỏi:

- Hai tầng che phủ!

- Đúng rồi, hai tầng che phủ, là bức tranh bị một loại thủ pháp che dấu đặc biệt, chính là thay đổi hình dạng ban đầu của bức tranh, làm cho người ta không nhìn ra bản thân bức tranh, hoặc là nhìn không ra đặc điểm bản thân bức tranh!

Hoàng viện trưởng chậm rãi gật đầu, ánh mắt Vương Giai Giai cùng Lưu Cương đều trợn to.

Lý Dương ngược lại không có gì ngoài ý muốn, hai tầng che phủ này hắn là lần đầu tiên nghe nói, nhưng nghe ý tứ rất giống thủ pháp che dấu hiện ẩn pháp hoặc là vụ ẩn pháp trước kia gặp qua.

- Ý của ngài là có người che dấu bức họa này, có phải muốn bảo vệ nó?

Vô luận là hiện ẩn pháp, vụ ẩn pháp, đều là rơi vào đường cùng vì bảo vệ đồ vật này họ mới làm ra che dấu, nói như vậy sau khi bảo vệ tốt chính mình sẽ giải trừ che dấu, có thể lưu lại cũng không nhiều.

Luôn luôn lưu lại, một là ngoài ý muốn, không có cách nào giải trừ, hai là căn bản không dám giải trừ.

Giống như truyền quốc ngọc tỷ, chén ngọc Cửu Long, chúng đều là cùng một loại, một khi giải trừ che dấu, gần như tất cả mọi người đều có thể nhìn ra đây chính là bảo bối đỉnh cao, tốt hơn hết là tiếp tục che dấu chúng nó.

Hoàng viện trưởng tiếp tục nói:

- Cậu nói không sai, thông thường mà nói che dấu đều là bảo vệ, đương nhiên cũng có một chút ý đồ riêng, nhưng đó là số ít. Song tầng bao trùm, vốn là ở trên cơ sở bức tranh, tăng thêm một tầng lớp màng trong suốt tiến hành một chút thay đổi đối với bức tranh, làm cho bức tranh biến thành một loại phong cách khác, nhưng bức tranh vẫn là chính nó!

Bức tranh vẫn là bức tranh cũ, ý tứ Hoàng viện trưởng Lý Dương đã hiểu rồi.

Bức họa này bị người động tay chân, che dấu phong cách vốn có của bức tranh, thể hiện ra phong cách Cách Nhĩ, người làm ra loại che dấu như vậy không phải là bản thân Cách Nhĩ, mà là người rất quen thuộc phong cách tranh Cách Nhĩ, là người gần như có thể làm giả hoàn toàn phong cách của hắn.

Hai loại tình huống này, loại thứ nhất có khả năng cực cao, dù sao đây là bức tranh bị cho là phong cách Cách Nhĩ mang tới đầu giá, làm giả ở trên đại hội đầu giá vượt qua ánh mắt của nhiều chuyên gia như vậy đoán chừng là không được.

Bản thân Cách Nhĩ đã là họa sĩ nổi tiếng, tuy nói không phải là chuyên gia đứng đầu, nhưng cũng đứng vào hàng ngũ nhất lưu, bản thân bức tranh của mình còn có giá trị cực cao.

Để cho hần sử dụng loại phương pháp song tầng bao trùm này để che dấu bức tranh, khẳng định bức tranh thật kia so với chính hần còn tốt hơn, hơn nữa là tốt hơn nhiều.

Bằng không, hần tuyệt đối không phải áp dụng phương pháp này.

So với bức tranh chính mình còn muốn tốt hơn nhiều, hơn nữa còn làm cho hần cam tâm tình nguyện thừa nhận, loại tác phẩm này đã có thể không nhiều lắm, đặc biệt bức họa Mona Lisa mỉm cười này.

Căn cứ hiểu biết của Hoàng viện trưởng, tính cách họa sĩ Cách Nhĩ chính là cao ngạo, trên thực tế rất nhiều văn nghệ sĩ tính tình đều thật cao ngạo, không có loại ngạo cốt coi thường thiên hạ cũng không có cách nào thành tựu được trong sự nghiệp.

Có thể làm cho Cách Nhĩ cao ngạo, cam tâm tình nguyện tiến hành che dấu đối với một bức họa, cái tầm quan trọng bức họa này chỉ cần suy nghĩ là biết.

Đây mới là việc làm cho Hoàng viện trưởng kích động, nguyên nhân ông ta sốt ruột.

- Hoàng viện trưởng, ngài nói trên mặt này có một tầng bao phủ, tại sao không cảm thấy được?

Vương Giai Giai cẩn thận sờ bức tranh một chút, nhưng ngay sau đó vừa nghi hoặc hỏi một câu.

Hoàng viện trưởng nhìn nàng một cái, lập tức lại lộ ra tươi cười:

- Song tầng bao trùm cũng không có đơn giản như cháu tưởng tượng, tầng trong suốt này chế tạo thật không dễ dàng, trước tiên nhìn không ra, bất kể thị giác hay xúc giác đều không có thứ gì có thể, tiếp theo cần vẽ trên lớp màng này, nếu không có tác dụng che dấu!

Cười cười, Hoàng viện trưởng tiếp tục nói:

- Chỉ hai điểm này, đã là yêu cầu rất cao, lại càng không cần nói phải luôn luôn làm công tác bảo quản. Nghe nói tầng màng này là dùng một loại nước miếng côn trùng, phơi khô sau đó phối hợp khéo léo với cao su trong suốt, cùng với một loại màng vảy cá lân mới có thể chế tạo ra, riêng thời gian chuẩn bị nguyên liệu phải rất dài!

- Phiền toái như vậy!

Vương Giai Giai ngẩn người, tay lập tức rút trở về, nhưng trong bụng có chút ghê tởm.

Nàng không nghĩ tới, tầng màng trong suốt này còn sử dụng nước miếng côn trùng, mặc kệ nước miếng côn trùng gì, nàng đều không muốn đụng vào.

- Loại kỹ thuật này hiện tại đã thất truyền, ta cũng chỉ là nghe nói, cũng chưa từng thấy tận mắt, lại nói tiếp, cái này vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy!

Hoàng viện trưởng thở dài chổng chất, mắt lại nhìn Lý Dương.

Loại thủ pháp này, thật ra là thời điểm năm đó học ở trường nghe đại sư Từ Bi Hồng nói qua một lần, sau đó liền ghi nhớ trong lòng, qua nhiều năm như vậy, hần còn tưởng rằng đời này không thể nhìn thấy được loại thủ pháp che giấu này, không nghĩ tới hiện tại lại gặp được một bức.

Sử dụng loại song tầng bao trùm cổ xưa này là loại thủ pháp che giấu bức tranh phức tạp, khẳng định có vấn đề quan trọng, bây giờ Cách Nhĩ sử dụng loại thủ pháp này, vấn đề kia càng lớn.

- Hoàng viện trưởng, ngài có thể giải trừ lớp che dấu mỏng bên trên này hay không?

- Có thể là có khả năng, nhưng lại có một chút đáng tiếc!

Hoàng viện trưởng hơi có chút do dự, cuối cùng mới nhẹ giọng nói một câu.

- Đáng tiếc cái gì?

Vương Giai Giai nhin không được lại hỏi.

- Giải trừ tầng màng này, mặt trên bức tranh của Cách Nhĩ cũng biến mất, bất kể thế nào Cách Nhĩ cũng là một họa sĩ vĩ đại, bản thân bức tranh của hần thật là có một chút giá trị cao!

Hoàng viện trưởng thở dài, chậm rãi nói.

Đây không phải là tranh trong tranh, cần phải xem như vẽ lên bức tranh, vẽ thêm lên bức tranh, làm hành động giữa bức tranh càng khó vụn lụn, hơn nữa loại che dấu này là duy nhất, thật sự mở ra, bức tranh phía dưới lộ ra, sẽ phá hủy mặt trên bức tranh.

Cái đó và bức tranh hai mặt của Lý Dương không giống nhau, bức tranh hai mặt chính là bức tranh khó khăn vẽ lên, nhưng không có che giấu gì.

- Với sáu mươi lăm vạn đồng Euro, vạn nhất hắc cố ý vẽ chơi như vậy hoặc là rèn luyện loại thủ pháp này mà nói, vậy chúng ta thiệt hại rất lớn.

Vương Giai Giai yên lặng gật đầu, Lý Dương thì kinh ngạc nhìn cô một cái.

Con gái quả thật dễ dàng so sánh hơn con trai một chút, cô nghĩ bức họa này dĩ nhiên là cố ý làm ra như vậy, điều đó chứng minh Cách Nhĩ là ăn no rửng mỡ, không có việc gì làm.

Một lần chế tạo hai tầng ẩn dấu, cũng không phải là nói đùa chơi, thật sự chế tạo cái này, một chút sai lầm cũng không thể làm lại, nếu mà nói làm lại, công sức bỏ ra còn lớn hơn nữa.

- Ha ha, loại khả năng này rất nhỏ, Lý Dương, loại che dấu này trừ đi cũng không khó, muốn thực hiện loại bỏ hay không?

Hoàng viện trưởng cười to một tiếng, lại quay đầu nhìn thoáng qua Lý Dương.

Lý Dương suy nghĩ, lập tức gật đầu:

- Bỏ ngay cũng tốt, phiền toái ngại, Hoàng sư phụ!

Phía dưới bức tranh, Lý Dương đã sớm thấy được, đích thực là một bức tranh thật thần kỳ, tác phẩm làm cho người ta khiếp sợ, mặt trên một lớp màng mỏng kia hắc cũng biết, lần đầu tiên quan sát dưới hình ảnh lập thể, hắc cũng đã thấy được.

Trước đó hắc nghĩ sau khi mang bức họa này trở về, tiếp tục nghĩ biện pháp giải trừ, hiện tại Hoàng viện trưởng có phương pháp này thì rất tốt.

Đối với Hoàng viện trưởng, Lý Dương cực kỳ tín nhiệm, vị lão tiền bối này cũng đáng được tôn kính cùng tín nhiệm.

1177. Chương 1173: Mona Lisa, Bút Tích Thật Xuất Hiện.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1173: Mona Lisa, bút tích thật xuất hiện.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Hoàng viện trưởng không chuẩn bị bất cứ cái gì, chỉ cẩn thận đem khung bức tranh lấy xuống.

Bao phủ chính là một tầng mỏng dán nguyên bức tranh, lớp hồ ở phía trước dán lên, muốn giải trừ tầng màng này, trước hết đem lớp hồ trừ đi.

Những việc này Lý Dương lại không đoán được, cũng may Hoàng viện trưởng là lão tiền bối có kinh nghiệm mười phần phong phú.

Nửa giờ sau, Hoàng viện trưởng lau mồ hôi trán, khẽ thở ra một hơi, bức tranh cuối cùng cũng chuẩn bị tốt, cũng may chỉ là trừ một chút ở khung, nếu không không có dụng cụ chuyên nghiệp cũng không làm được.

Trên thực tế, việc này Phương lão làm tốt nhất.

Vương Giai Giai, Lưu Cương đều trừng to mắt, tò mò nhìn lên Hoàng viện trưởng, cũng đợi Hoàng viện trưởng giải trừ tầng che dấu này, nhìn xem phía dưới rốt cuộc là cái gì.

Nhưng trong lòng hai người cũng không có bao nhiêu kinh ngạc, đi theo Lý Dương quá lâu, loại này thật sự thấy rất nhiều.

- Lấy bình nước tinh khiết!

Hoàng viện trưởng đột nhiên nói một tiếng, đầu cũng không có ngẩng lên.

Lý Dương thoáng sửng sốt, vội vàng đến tủ lạnh bên cạnh lấy ra một bình thủy tinh, trực tiếp giao cho Hoàng viện trưởng.

Hoàng viện trưởng cẩn thận đổ ra một chút nước, dùng ngón trỏ chấm một chút, nhẹ nhàng nhỏ lên bức tranh bên cạnh, lập tức dùng miệng thổi nhẹ.

Một lát, giọt nước này liền biến mất hoàn toàn.

Hoàng viện trưởng chậm rãi lặp lại động tác vừa rồi, liên tục duy trì mười mấy phút đồng hồ, hơn nữa mỗi một lần đều chỉ dùng một giọt nước, tuyệt đối không dùng nhiều hơn.

Gần hai mươi phút trôi qua, hần mới dừng lại động tác này, thoáng thở dốc một hơi.

Làm ra che dấu không dễ dàng, giải trừ che dấu cũng có chút khó khăn, quan trọng nhất là phòng ngừa làm hư hỏng tác phẩm bên trong, đang trong quá trình giải trừ một chút thiệt hại nào cũng đều là sai lầm.

Hoàng viện trưởng lại là lần đầu tiên giải trừ vật như vậy, tự nhiên phải cẩn thận nhiều hơn nữa.

- Đã ra rồi!

Lý Dương được Hoàng viện trưởng chỉ vào một rãnh nước như cái sừng nhỏ, nhỏ giọng kêu một tiếng, góc nhỏ nhỏ này, cuối cùng hơi nổi lên một chút, lộ ra trên cái mặt kia một tầng màng.

Có một sừng nhỏ nổi lên, cũng chứng minh Hoàng viện trưởng nói đúng, trên mặt này thật sự có điều lạ.

- Lý Dương, lấy cái đồ gì đó, cho ta một chút gió, để ta tách nó ra!

Có tách rời là tốt rồi, cái này là một bước khó khăn nhất, phía dưới trực tiếp tách nó ra là được, nhưng muốn tách nó ra cũng phải hết sức cẩn thận.

Trong phòng không có máy sấy, vật kia cũng không thích hợp, Lý Dương tìm khắp nơi một tấm bìa cứng, cũng có thể thay thế cây quạt.

Quạt gió nhẹ, Hoàng viện trưởng chậm rãi bóc một tầng màng mặt trên, một tầng rất mỏng mang theo bức tranh chậm rãi tách khỏi bức tranh trên giấy, Vương Giai Giai cùng Lưu Cương đều vừa mới đi lên phía trước một bước nhỏ.

Hoàng viện trưởng bóc vô cùng chậm, bóc mỗi một chút đều cẩn thận nhìn một cái, sợ có một chút hư hao.

Mà phía dưới bức tranh, cũng dần dần hiện ra.

P phía dưới bức tranh, cùng màu sắc mặt trên giống nhau, bức tranh cũng như vậy, nhưng phía dưới lộ ra một chút làm cho người ta có cảm giác hài hòa tự nhiên, thậm chí cảm giác đây không phải là vệt sáng màu sắc, mà là không gian chân chính.

Chỉ liếc mắt một cái, tất cả mọi người đều hiểu được, bức họa này quả thật không đơn giản.

Hít thở bình thường, Hoàng viện trưởng chậm rãi lặp lại động tác của mình, thời gian từng phút từng giây trôi qua, ánh mắt Vương Giai Giai cùng Lưu Cương càng trừng càng lớn.

Một tiếng đồng hồ sau, nhẹ nhàng thở ra một tiếng, Hoàng viện trưởng cuối cùng cũng đem toàn bộ bức tranh hoàn toàn bóc xuống, bản thân hần, thì đặt móng ngồi trên mặt đất, mồ hôi trên trán không ngừng chảy xuống.

Quá trình bóc tầng màng này, con người hẳn tiêu hao rất nhiều thể lực cùng tâm lực.

Vì phòng ngừa bức họa phía dưới xuất hiện một tia hư hao gì, tinh thần Hoàng viện trưởng cần phải duy trì lực chú ý, điều này trước kia hẳn còn có thể làm được, hiện tại dù sao đã lớn tuổi rồi, có thể kiên trì lâu như vậy thật là không dễ dàng.

Thế cho nên sau khi hẳn bóc trần, cũng chưa có tinh thần đi xem một chút phía dưới bức tranh rốt cuộc là cái dạng gì.

Nghỉ ngơi vài phút, hẳn mới chậm rãi ngẩng đầu, sau khi ngẩng đầu lên, cũng không thể nhúc nhích, ngoác, trên mặt của hẳn hiện lên sưng sờ.

Lý Dương đem bức tranh bày tại trên ghế xa lông, chính mình thì đứng đối diện, cùng Lưu Cương và Vương Giai Giai cùng nhau xem bức tranh mở ra trước mặt này là một bức tranh thật sự.

Ba người, trong mắt đều mang theo rung động không gì so sánh được, Lưu Cương lại càng há miệng ra, cổ họng không ngừng rung động lên xuống.

Ở trước mặt bọn họ, có một phu nhân tôn quý đang nhìn bọn họ mỉm cười, nàng mỉm cười hình như liên tục có biến hóa, mỗi thời khắc đều không giống nhau, nhưng đều có được một đặc điểm chung, ung dung cao quý, tao nhã.

Không chỉ là mỉm cười, trước mặt quý phu nhân tóc, hai má, ánh mắt đều có biến hóa, dường như là con người chân chính, đang từ từ đi tới hướng mọi người.

Tư thế hai tay quý phu nhân, càng là cho mọi người sinh ra vô số mơ màng, không biết là nàng cần đưa tay vuốt tóc, hay là muốn hướng mọi người vẫy tay hỏi thăm.

Không cách nào hình dung, loại cảm giác này không thể tưởng tượng, thật giống như đưa thân vào thiên đường, giống như trong ánh trăng mờ nhìn thấy người.

Ba người Lý Dương không ngừng sưng sờ, lúc sau ngay cả Hoàng viện trưởng chính mình nhìn lên bức họa, cũng sưng sờ tại nơi này.

- Thần tác, đây mới thực sự là thần tác!

Qua vài phút đồng hồ, Hoàng viện trưởng mới nhẹ nhàng nói một câu, ánh mắt tràn đầy tinh quang.

- Quả là tác phẩm tông sư!

Lý Dương yên lặng nói một câu.

Loại cảm giác này, cũng chỉ có trong bức tranh Lan Đình Tự trên người mới có cùng cảm nhận này, nhưng nó làm cho Lý Dương cảm giác, cùng với bức tranh Thủy Trung Họa và Lan Đình Tự hoàn toàn bất đồng.

Phong cảnh trong bức tranh Thủy Trung Họa, ký trong nước, nhưng quan niệm nghệ thuật trong bức tranh lại không sánh bằng bức họa trước mắt này, bức họa này, làm cho người ta cảm nhận được chính là người này, gặp được người này.

Lan Đình Tự, mang lại càng nhiều là một loại cảm nhận, làm cho người ta ngay lúc đó cảm nhận được hoàn toàn cảnh tượng người viết.

Cũng có thể nói, ba văn kiện tác phẩm này, mỗi người mỗi vẽ, đều có được chỗ hiếm thấy.

Nhưng có một chút điểm chung, bọn họ đều có thể dao động lòng người, làm cho không người nào có thể tự kiềm chế được, đây mới thật là tác phẩm của tông sư, chân chính là quốc bảo đứng đầu.

Đạt được cấp bậc tông sư chính là Mona Lisa mỉm cười, vậy suy đoán tác giả kia là ai, Lý Dương chậm rãi xoay đầu lại nhìn Hoàng viện trưởng, lại phát hiện hẳn cũng đang nhìn chính mình.

- Lý Dương, cậu véo ta một cái, xem ta có đang nằm mơ hay không?

Hoàng viện trưởng đột nhiên nói một câu, hơn nữa thật sự đem cánh tay giơ ra.

Lý Dương đột nhiên đứng ngẩn ra, nhìn Hoàng viện trưởng khoảng chừng một phút đồng hồ, cuối cùng mới bắt đầu gật đầu.

Hắn cũng thật không ngờ, Hoàng viện trưởng lại làm ra cử động như vậy, nhưng cái này cũng chứng minh lúc này trong lòng Hoàng viện trưởng rất kích động, nếu không phải là kích động không kiềm chế được, cũng sẽ không làm ra hành động thất thố như vậy.

- Ngài không có nằm mơ, chính tay ngài mở ra một tác phẩm vĩ đại!

Lý Dương nhẹ giọng nói xong, Hoàng viện trưởng lại sửng sốt, lập tức lộ ra một trận kinh hãi:

- Được rồi, cậu nói không sai, ta mở ra một tác phẩm vĩ đại, Mona Lisa, ha ha, ta mở ra Mona Lisa, ha ha thế nhưng thứ bảo bối trong cung Louvre kia là thật hay giả, là ngụy tạo ư, ha ha!

Hoàng viện trưởng cất tiếng cười to lên, ngược lại làm cho Lý Dương hoảng sợ, vội vàng đi lùi kéo Hoàng viện trưởng.

Cũng may phòng này cách âm tốt, không có đưa người nào tới.

Qua vài phút, cuối cùng Hoàng viện trưởng cũng hồi phục lại, để Lý Dương giúp hắn ngồi trên ghế sa lon, nhưng nụ cười luôn luôn trên mặt Hoàng viện trưởng không có biến mất.

Ngày hôm nay Hoàng viện trưởng quả thật có chút thất thố, đó là bởi vì ý nghĩa kiện bảo bối này đối với hắn không hề đơn giản.

Hoàng viện trưởng quản lý cổ cung mấy chục năm, trong lòng lúc nào cũng mong muốn cổ cung phát triển, cổ cung đã là nhà bảo tàng lớn nhất cả nước, nhưng tại trên thế giới mà nói, danh tiếng cũng không có gì đặc biệt.

Đã từng có một lần bị gạt bỏ trước vị trí thứ mười ở trên thế giới.

Đại quốc mệnh mông, hơn một tỷ dân cư, năm nghìn năm văn hóa lịch sử, cho dù trải qua loạn lạc chiến tranh, kết quả này cũng làm cho hắn có chút không tiếp thu được.

Cho nên hắn một mực cố gắng, luôn luôn muốn vì cổ cung tăng thêm nhiều sưu tầm, lực ảnh hưởng tăng lên.

Làm như vậy, thậm chí đã có chút tình trạng si mê, chỉ cần thứ hắn biết, đồ vật tốt, đều muốn tìm mang vào cổ cung, điểm này tất cả mọi người bên cạnh hắn đều đã từng bị hắn dày vò.

Sợ là chỗ Hà lão, cũng đã từng bị quần lấy quyền vài đồ vật.

Quyên nhiều nhất, cũng chính là bản thân Hoàng viện trưởng, hắn đem toàn bộ đồ cổ mình sưu tầm được, toàn bộ mọi thứ cũng đã quyên cho cổ cung, thật sự hiến tặng toàn bộ mọi thứ.

Mặt khác, hắn còn muốn cho anh em ruột của mình, Hoàng lão ở Hồng Kông quyên ra đồ sưu tầm suốt đời, cuối cùng lại không thể như ý.

Hai huynh đệ mâu thuẫn sâu như vậy, không thể không nói cùng điều này có một chút quan hệ.

Nguyện vọng lớn nhất của Hoàng viện trưởng, chính là làm cho cổ cung vượt qua cung Louvre, trở thành nhà bảo tàng đệ nhất thế giới, lúc này đột nhiên nhìn thấy trấn cung chi bảo của cung Louvre hiện tại hiện ra trước mặt mình, khó trách có chút kích động quá mức.

Phải biết rằng, Mona Lisa mỉm cười của Da Vinci thực sự quá nổi danh, cung Louvre có thể có vị trí thứ nhất, gần như một nửa đều dựa vào bức họa này đặt tại đây.

- Ta không sao, Lý Dương, giàu to rồi, lần này phát tài rồi, ta dám khẳng định, đây đích thật là dấu vết Da Vinci được lưu truyền đích thực, bút tích thật xuất hiện.

Hoàng viện trưởng mang theo tươi cười, nắm thật chặt Lý Dương, trong mắt của hắn còn mang theo một chút hưng phấn.

- Giàu to rồi, đây là dấu vết đích thực của Da Vinci.

Nghe Hoàng viện trưởng nói xong, cho dù vừa rồi Lý Dương hoàn toàn bình tĩnh, lúc này trong lòng cũng khó tránh khỏi có chút kích động cùng rung động, là Da Vince, là kỳ tài kiệt xuất trên thế giới, có thể cùng hần nổi danh chỉ có Nicola tesla.

Mà vị kia là nhà khoa học kiệt xuất nhất, nhưng bởi vì nghiên cứu chế tạo gì đó quá mức quy định, bị nước Mỹ chen ép, đến nay hần vẫn không có danh tiếng năng lực chính mình.

Hơn nữa, đây chính là Mona Lisa mỉm cười, nếu như tiến hành xếp hạng danh họa thế giới mà nói, không hề nghi ngờ chính bức họa này sẽ đứng đầu bảng, đây mới thực là thế giới đệ nhất.

Hiện tại bức họa này xuất hiện trước mặt của hần, còn đã trở thành vật hần sưu tầm, hần muốn không kích động cũng không được.

Bữa tiệc cuối cùng- Jesu và 12 môn đồ cũng là tác phẩm tông sư Da Vince, nhưng Bữa tiệc cuối cùng- Jesu và 12 môn đồ là ở quốc nội mà xuất hiện, cũng không phải ở chỗ này, Lý Dương còn chưa có thấy tận mắt bức họa kia.

Hình ảnh, điện ảnh, nhìn thấy tận mắt là hai việc hoàn toàn khác nhau.

Thần tác chân chính, là phải dùng mắt thường nhìn, dụng tâm cảm nhận, vô luận là Lan Đình Tự, hay bức tranh Thủy Trung Họa, hoặc là bức Mona Lisa trước mặt này, chỉ nhìn ảnh chụp tuyệt đối là không có loại cảm giác này.

- Hoàng viện trưởng, ngài đừng kích động đừng quá kích động, thuốc, thuốc ở đâu?

Lý Dương còn chưa kịp ở nơi này chìm đắm trong hạnh phúc, lập tức lại biến thành sốt ruột.

Hoàng viện trưởng bởi vì kích động quá mức, gần như phạm vào bệnh tim, đang hít thở gấp gấp, làm cho Lý Dương sợ hãi, Vương Giai Giai ở bên cạnh còn đang thất thần cũng phản ứng trở lại, cuống quýt chạy tới giúp đỡ.

1178. Chương 1174: Thực Sự Phấn Khích.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1174: Thực sự phấn khích.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Hoàng viện trưởng, là bình này sao?

Vương Giai Giai cẩn thận lấy từ trong túi ra một cái bình thuốc nhỏ, sau khi được Hoàng viện trưởng khẳng định, lập tức để cho hần uống trước vài viên thuốc bên trong.

Mấy phút đồng hồ sau, hơi thở Hoàng viện trưởng chuyển sang vững vàng, chống cơ thể mình chậm rãi ngồi dậy, chính là trên thân mình cả người đổ đầy mồ hôi.

Bộ dáng của hần, làm cho Lý Dương bọn họ sợ hãi

Hoàng viện trưởng có bệnh tim từ bé, nhưng không phải quá nghiêm trọng, cũng luôn uống thuốc điều dưỡng đều đặn, lần này thật sự là quá kích động, mới khiến cho bệnh cũ tái phát, nếu không phải Vương Giai Giai kịp thời lấy ra thuốc hiệu quả nhanh trên người hần, hậu quả kia chính là khó lường.

- Lưu Cương, kêu xe cứu thương nhanh lên!

- Đừng, không cần kêu, ta không sao!

Hoàng viện trưởng khó khăn đứng dậy, hần lần này là phạm vào bệnh, nhưng cũng may không phải quá nghiêm trọng, sau khi xử lý phục hồi lại gần giống như người bình.

Kêu xe cứu thương, sẽ phải đi bệnh viện làm nhiều lần xét nghiệm, Hoàng viện trưởng không muốn rời nơi này.

Vương Giai Giai, Lý Dương đều dìu hần, mấy phút đồng hồ, thiếu chút nữa đem hồn bọn họ dọa bay mất, hiện tại cuối cùng cũng đỡ hơn một chút.

- Hay là đi bệnh viện kiểm tra một chút đi?

Lý Dương mắt nhìn Vương Giai Giai, Vương Giai Giai thì nhẹ giọng nói một câu, bệnh tim cũng không phải là việc nhỏ, ai biết sau này còn có phiền phức gì hay không.

- Không cần đi, thật sự không có việc gì!

Hoàng viện trưởng lại lắc đầu, đứng lên thẳng tắp, còn đi từ từ hai bước.

Mới vừa đi hai bước, sau khi nhìn đến bức tranh Mona Lisa vẫn còn trên ghế sa lon, trên mặt của hần lại lộ ra nụ cười.

Mona Lisa mỉm cười, là kêu ngạo lớn nhất của cung Louvre, không biết sau khi bức bút tích thật sự này bỗng nhiên xuất hiện ở Trung Quốc, trên mặt những nhóm người luôn cao giọng lớn tiếng sẽ có những biểu cảm gì.

Chỉ cần nghĩ đến điểm này, Hoàng viện trưởng liền cực kỳ vui vẻ.

- Ngài không đi bệnh viện, vậy thì vào phòng nghỉ ngơi trước!

Lý Dương đi tới, chặn mặt sau bức tranh, quan tâm nói một câu, hần thật ra xem tranh này mới xảy ra vấn đề, Lý Dương thật sự không dám để cho hần tiếp tục xem tranh nữa.

- Cũng tốt, nhưng người phải nhanh một chút làm tốt một việc, bức họa này, phải nghĩ biện pháp mau chóng mang về quốc nội, không thể để lại chỗ này.

Hoàng viện trưởng do dự một chút, cuối cùng gật đầu.

Bệnh tim tái phát cũng không phải là chuyện nhỏ, mặc dù bệnh hần lần này không tính là nguy kịch, nhưng sau này cũng cần phải nghỉ ngơi thật tốt, trái tim không thể lại có dao động lớn nữa.

- Ngài yên tâm, cháu lập tức sắp xếp!

Chờ Lý Dương đáp ứng rồi, lúc này Hoàng viện trưởng mới yên tâm trở về phòng, lúc trở về, còn cẩn thận mỗi bước đi, còn lưu luyến nhìn lên bức tranh chưa cất trên ghế sofa.

Sau khi Hoàng viện trưởng rời khỏi, Lý Dương lập tức kêu Lưu Cương lại, tranh này là dấu vết thật, là thần tác của Da Vince vậy tuyệt đối không thể ở lại Italy.

Lưu lại chỗ này, đừng nói người thường, chỉ sợ cả chính phủ Italy cũng phát cuồng.

Chính là Lý Dương biết, chính bức họa này từng bị một người Italy lén trộm ra từ cung Louvre nước Pháp, thậm chí mang về Italy, khi đó cả nước Pháp đều oanh động.

Cuối cùng vẫn là chính phủ nước Pháp ra mặt, cũng không biết đàm phán như thế nào, mới khiến cho Italy đem bức họa này tặng trả lại.

Còn người trộm bức tranh kia, bởi vì áp lực dư luận ở Italy cũng không bị phán có tội, ngược lại đã trở thành anh hùng, đây là sự thật, là chuyện đã từng xảy ra.

Chỉ là một vật bị đánh cắp, là vật thật mà không ngờ là văn vật nguy tạo, hiện tại còn là văn vật thật thì khó mà nói.

Nhưng có ví dụ như vậy, Lý Dương cũng không dám giữ lại bức tranh ở trong tay của mình, sớm một chút đưa bức tranh về quốc nội mới là chính đạo, nơi đó mới là địa bàn của mình, vô luận là nước Italy hay Pháp, tại nơi đó lực ảnh hưởng là yếu nhất.

Cẩn thận thu bức tranh lại, thậm chí không có lớp hồ bảo vệ, Lý Dương đem nó đưa cho Lưu Cương vừa mới chạy lại.

Bức họa này, nghiêm khắc mà nói có thể còn quan trọng hơn so với Bữa tiệc cuối cùng-Jesu và 12 môn đồ.

Nó đã không còn đơn giản chỉ là một bức họa, còn là một loại tượng trưng, chỉ nhìn biểu hiện của Hoàng viện trưởng có thể hiểu được điểm này.

Mà lựa chọn người thích hợp nhất để đưa bức họa này trở về, cũng là Lưu Cương.

Đây cũng không phải là Lý Dương không tin Triệu Khuê bọn hắn, bức tranh này thật sự quá trọng yếu, nó không giống với Bữa tiệc cuối cùng- Jesu và 12 môn đồ, dù sao bức họa này còn được giấu giữa một bức họa khác, hơn nữa không có bị lộ trần thân phận thật sự.

Để cho Lưu Cương mang về, mới có thể để cho Lý Dương yên tâm nhất.

Lưu Cương cũng biết tầm quan trọng của bức họa này, lập tức bắt đầu đặt vé máy bay, ba giờ sau liền xuất phát, trước đến Hồng Kông, Trung Quốc, sau đó có thể đổi chuyến quay về Bắc Kinh.

Xác định lộ trình, Lưu Cương cũng lập tức thu xếp, bức tranh cũng không có ký gửi, chỉ cần để cẩn thận, như vậy vừa vắn thuận tiện mang theo.

Hơn một giờ sau, Triệu Khuê tiễn Lưu Cương tới sân bay, Lý Dương tiễn bọn họ đến dưới lầu.

Đáng lẽ là Lý Dương muốn tự mình đi, nhưng bị Lưu Cương ngăn cản, sau khi công khai Bữa tiệc cuối cùng-Jesu và 12 môn đồ ở quốc nội, ở Italy Lý Dương đã trở thành đối tượng được mọi người chú ý, sau đó hắn có hành động gì chỉ sợ mọi người đều nhìn thấy, đi ra sân bay mà nói cũng không tốt.

Lời Lưu Cương nói cũng không phải là không có đạo lý, nếu Lý Dương tự mình ra mặt, nhất định sẽ đưa đến nhiều phương diện chú ý, nếu thật sự xuất hiện cái gì ngoài ý muốn vậy cũng sẽ không tốt.

- Hoàng viện trưởng, tại sao ngài lại dậy rồi?

Vừa mới quay trở về phòng, Lý Dương liền sững sốt, Hoàng viện trưởng vốn đang nghỉ ngơi trong phòng, lúc này lại ngồi trên ghế sa lon ở phòng khách.

- Ta không sao, đã nghỉ ngơi tốt như người bình thường, bức tranh đã đưa đi?

Hoàng viện trưởng mỉm cười lắc đầu, lúc này hắn chưa thật sự an tâm nghỉ ngơi, vừa nghĩ tới Mona Lisa sẽ xuất hiện ở Trung Quốc, tim của hắn liền kích động muốn nhảy ra ngoài.

Cái này cũng càng làm tâm tư hắn quyết tâm muốn Lý Dương đến viện bảo tàng, hắn lúc này, thậm chí muốn về hưu sớm một chút.

Đồng thời, hắn đối với Lý Dương cũng có lòng hâm mộ cùng ghen tị rất lớn.

Mona Lisa mỉm cười, Bữa tiệc cuối cùng-Jesu và 12 môn đồ, Lan Đình Tự, còn có kiếm Tùng Vân, Bức Tranh Thủy Trung Họa, Bát Trường Sinh cùng vô số quốc bảo thần khí đỉnh cao, trước khi Lý Dương chưa mở nhà bảo tàng cũng đã có thể tưởng tượng được tình hình sôi động sau này.

Đặc biệt là Lý Dương dựa theo nhà bảo tàng cỡ lớn để xây dựng, Hoàng viện trưởng đã có thể cho rằng như vậy, trong tương lai có thể là nhà bảo tàng tư nhân lớn nhất Trung Quốc, thậm chí trên thế giới cũng sẽ rất nổi tiếng.

Nếu làm tốt, có thể vượt qua một số nhà bảo tàng do nhà nước lập ra, tiến vào một trong mười nhà bảo tàng thế giới cũng không phải là không thể được.

Nói vậy, cũng chẳng khác nào có thể so sánh cùng với cổ cung.

Đương nhiên, muốn đi một bước này cũng không phải dễ, đầu tiên là nhà bảo tàng mới phải có một sự chuẩn bị, phải cần một khoảng thời gian bồi dưỡng, thời gian này có thể sẽ rất dài, mười năm, hoặc là hai mươi năm.

Nhưng mặc kệ bao nhiêu thời gian, nhà bảo tàng này của Lý Dương luôn có tiềm lực, có tiềm lực này là tốt rồi, không giống cổ cung, gần như đã muốn đào móc, chỉ sợ cố gắng của Hoàng viện trưởng, cũng rất khó khăn tăng thứ tự từ dưới lên.

- Châu vừa mới để cho Lưu Cương tự mình đưa về Trung Quốc, ngài yên tâm đi!

Lý Dương đã đi tới, ngồi ở bên cạnh Hoàng viện trưởng, còn cẩn thận nhìn vào hần, nếu có gì bất thường, cần phải lập tức kêu xe cứu thương.

Chuyện vừa rồi, thật sự có thể hù cho bọn họ sợ.

- Tốt, thật hâm mộ Hà lão!

Hoàng viện trưởng nhẹ nhàng gật đầu, lại thở dài nặng nề, vẻ mặt yếu ớt cùng ghen tị, ngay cả Lý Dương cũng cảm thấy.

Có thể tưởng tượng được, sau khi bức họa này đưa về quốc nội, ở chỗ Hà lão có thể gây nên một trận sóng to gió lớn, vì để chắc chắn, Lý Dương đến hiện tại cũng chưa gọi điện thoại cho lão gia, nói cho ông biết cái tin tức tốt này.

Chờ đến khi lão gia tử biết, bức tranh đã đến trước mặt của hần.

- Ngài cũng không cần hâm mộ, nói không chừng sau khi ông biết còn có thể hâm mộ ngài ấy chứ, ngài đã quên, bức họa này, chính là ở trong tay của ngài lại thấy ánh mặt trời!

Vương Giai Giai khoác cánh tay Hoàng viện trưởng, ngọt ngào nói một câu.

Hoàng viện trưởng hơi sững sờ, lập tức phá lên cười:

- Đúng vậy, mấy lão gia kia sẽ ghen tị chết mất, ha ha ha, ta cuối cùng cũng hiểu rồi, vì cái gì ngay cả người như Lâm Lang vậy, đều cả ngày dính lấy cậu.

Lâm Lang một mực đi theo Lý Dương, đặc biệt sau khi ở Milan có thể nói một tác cũng không rời, ngay từ đầu Hoàng viện trưởng còn không lý giải được, hiện tại xem như hoàn toàn minh bạch rồi.

Cảm tình của Lâm Lang là lo lắng bỏ qua chuyện phấn khích gì đó, lúc này ngay cả trong lòng Hoàng viện trưởng cũng bắt đầu cân nhắc, có nên luôn luôn đi theo Lý Dương hay không, nhìn xem có thể phát sinh bao nhiêu chuyện phấn khích.

Đáng tiếc hần tiếp tục đi theo cũng vô dụng, lần này vẫn là bỏ lỡ.

Lời Hoàng viện trưởng cũng nhắc nhở Lý Dương, bức họa Mona Lisa mỉm cười này một lần nữa xuất thế cũng không phải là chuyện nhỏ, sau khi Lâm Lang và Bạch Minh bọn hần biết, chính mình không biết nên như thế nào nén giận, làm cho bọn họ bỏ lỡ trận phấn khích này.

Đoán chừng bên tai muốn có một chút thanh tịnh là không thể.

Nhưng chuyện này thật sự quá trọng yếu, một mình trở về lại là yêu cầu của Hoàng viện trưởng, Lý Dương cũng hết cách, hần không có khả năng chờ mọi người cùng về, để cho bọn họ xem qua bức tranh sau đó mới đưa trở về.

Tranh này lưu lại nơi này lâu thêm một giây, thì có thể nhiều thêm một phần ngoài ý muốn.

- Lý lão đệ, ngày hôm qua người không ở lại, thật sự rất đáng tiếc, người không biết đấu giá ngày hôm qua phấn khích đến cỡ nào!

Sáng sớm ngày thứ hai, thời điểm ăn điểm tâm Bạch Minh liền bắt đầu nói thao thao bất tuyệt, nói lên chuyện đấu giá đêm qua.

Đêm qua là buổi biểu diễn dành riêng cho châu bảo, đại bộ phận châu bảo thuộc loại xa xỉ phẩm, rất nhiều phú hào yêu thích, đặc biệt lúc này có không ít phú hào mang theo phụ nữ đến đây, trước khi buổi biểu diễn dành riêng cho châu bảo bắt đầu, kỳ thật đã bị chú ý sôi động rồi.

Trên trăm vạn đồng Euro, hơn một ngàn vạn đồng cũng không lạ một chút nào.

Cuối cùng một vương miện gắn đầy kim cương, lại được bán ra với giá trên trời, trên triệu đồng Euro, hội đấu giá lần này một vật duy nhất được bán qua triệu đấu giá cũng theo đó ra đời.

Nơi này qua triệu, cùng quốc nội không giống nhau, qua triệu đồng Euro, chính là gần như mười triệu nhân dân tộc.

Cho dù là Lý Dương, nghe đến mấy con số này cũng lộ ra thần sắc kinh ngạc.

Vương Giai Giai thì luôn mang theo tươi cười thản nhiên, chuyện Bạch Minh nói quả thật rất phần khích, đáng tiếc so sánh cùng với chuyện xảy ra trong khách sạn tối hôm qua, nên cái gì cũng không bằng.

Thật không biết sau khi Bạch Minh biết chuyện này, lại sẽ là cái dạng biểu tình gì.

Mãi đến khi điểm tâm chấm dứt, Bạch Minh mới giật mình ngạc nhiên phát hiện, mới không thấy bóng dáng dường như luôn luôn đi theo Lý Dương, đến lúc này mới biết Lưu Cương vừa tạm thời về nước có việc, đáng tiếc ngay từ đầu Bạch Minh vốn không suy nghĩ nhiều.

Trái lại Tiêu Nham, mắt có chút kinh ngạc nhìn Lý Dương, lại cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì.

1179. Chương 1175: Cần Xác Định Rồi

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1175: Cần xác định rồi

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Thời gian chậm rãi trôi đi, hai ngày trôi qua rất nhanh.

Đại hội đấu giá ban ngày, buổi sáng chưa đến chín giờ mọi người đã ra cửa, xế chiều hôm nay chính là buổi đấu giá dành riêng cho tranh thư pháp Phương Đông, dựa theo tin tức Lâm Lang có được, xế chiều hôm nay xem ra được Morrati cho là có Thanh Minh Thượng Hà Đồ.

Mà hai ngày nay, trong bốn phiên đấu giá, cũng xuất hiện không ít cạnh tranh phần khích, làm cho Lý Dương bọn hắn đều mở rộng tầm mắt.

Buổi chiều hội đấu giá dành riêng dành riêng cho áo giáp, một vật khoảng một trăm năm, áo giáp vàng ròng thời trung cổ nặng hơn 1kg, bán ra với giá hai triệu một trăm ngàn, vượt qua đầu bảng thành tích vương miện nữ hoàng trước đó.

Đây cũng là 1 vật giá trị vượt qua triệu đồng Euro tại đại hội đấu giá.

Ngoại trừ cái giáp trụ này, còn có một vật “Nàng tiên cá” do nhà điêu khắc nổi tiếng làm ra được bán với giá chín nghìn ba trăm vạn đồng Euro.

Nàng tiên cá điêu khắc cao tới ba thước, là tác phẩm của nhà điêu khắc nổi tiếng Mark người Italy, có thể là bởi vì có quan hệ chủ nhà, cái tác phẩm này có sức cạnh tranh phi thường kịch liệt, từ giá quy định là sáu trăm vạn đồng Euro trực tiếp tăng lên tới hơn chín nghìn vạn.

Trước mắt đây cũng là một món đồ sau khi xong thủ tục đấu giá tăng lên bội số cao nhất trong đại hội hội đấu giá này.

Ngoài những thứ nổi tiếng, vật phẩm mấy trăm vạn, mấy ngàn vạn lại càng không thể đếm hết được.

Căn cứ vào tính toán của Lâm Lang, đại hội đấu giá trong bốn ngày đấu giá, toàn bộ kim ngạch đã muốn đột phá triệu đồng Euro, trên cơ bản bình quân mỗi buổi đấu giá vượt qua mười triệu.

Bốn ngày cộng lại cùng bảy trận đấu giá, cũng tương đương mỗi trận đấu giá có gần sáu triệu đồng Euro hoàn thành hợp đồng mua bán, mấy cái chữ này, quả thật làm cho tất cả mọi người theo không kịp.

Lúc này mới chỉ qua bốn ngày, căn cứ vào kinh nghiệm dĩ vãng, Bảo bối xứng đáng với quy mô đại hội đấu giá cũng đều ở ba ngày sau cùng.

Dược theo dự tính của Lâm Lang, danh ngạch của toàn bộ đại hội đấu giá này chỉ nhiều chứ không ít hơn mười tỷ đồng Euro.

Mấy cái chữ này, quả thật làm cho toàn bộ công ty đấu giá toàn thế giới theo không kịp, thời gian chỉ mười ngày, bán ra mười tỷ đồng Euro, tương đương với một ngàn tỷ nhân dân tệ, chỉ sợ cũng chỉ có đại hội đấu giá mới có thể làm được.

- Đi thôi!

Lâm Lang kêu Lý Dương một tiếng, còn chuyện Thanh Minh Thượng Hà Đồ chỉ có bọn hắn biết, cũng không có nói cho Bạch Minh bọn họ.

Lần này đấu giá Thanh Minh Thượng Hà Đồ là thật hay giả bọn hắn cũng không biết, nói sớm chỉ sẽ làm cho mọi người cùng nhau lo lắng, Lâm Lang cùng Lý Dương còn có Hoàng viện trưởng đã thương lượng, cuối cùng bảo lưu lại bí mật này.

- Xuất phát!

Một nhà hàng cấp năm sao khác, Tam Tỉnh Khang lạnh lùng nói một câu, đặc biệt vội vàng cùng tới trợ giúp hắn còn có Thanh Mộc Vị Ương, ngày hôm nay cần cạnh tranh vật phẩm đấu giá, bọn hắn nhất định cũng phải có cái gì đó.

Có kiện bảo bối này, bọn hắn còn có hi vọng đổi về Thiên Tùg Vân kiếm, đối với đấu giá ngày hôm nay Thanh Mộc Vị Ương không giám có bất kỳ sơ suất.

- Tài chính đã chuẩn bị xong chưa?

Hawes tiên sinh mỉm cười khi nhìn thấy anh em Jose, lúc ban đầu bọn họ là người trong ban tổ chức đại hội đấu giá, với lại phần lớn vật phẩm đại hội đấu giá đều là bọn hắn tìm chỗ bí mật liên hệ.

Nhưng theo thời gian phát triển, càng nhiều nhóm hợp tác gia nhập, lực khống chế của bọn hắn đã không còn lớn bằng lúc trước.

Thế cho nên hiện tại cần một món đồ đấu giá, bọn hắn cũng phải chính mình đi đấu giá.

Nhưng đây cũng là quy định lúc trước bọn hắn đặc biệt lập ra nhằm ổn định đại hội đấu giá, chẳng thể trách người khác.

- Tất cả đều chuẩn bị xong chưa?

Bass mỉm cười, cái tổ chức này của bọn hắn tài lực hùng hậu, mỗi người đều có chút tiền vốn, tiêu tiền với bọn hắn mà nói không sợ bất cứ kẻ nào.

- Tốt, có bức họa này trong tay, không tin Lý Dương còn có thể ngồi im ở đó!

Hawes vừa lòng cười cười, trấn thủ nông trường ngày hôm nay chỉ có nhóm sáu người bọn hắn, bọn người bá tước Aton đi ra ngoài điều dưỡng cũng cùng nhóm bọn hắn, nhưng sáu người cũng đủ rồi, chính là bọn hắn có chuẩn bị một số tiền lớn.

Cùng lúc này, Hàn Quốc, và cả một ít người ở quốc gia khác cũng đều có ý tham gia, đại hội đấu giá ngày thứ năm, nhất định là khác với mọi ngày.

- Đi thôi!

Bạch Minh nhảy lên trên xe, bốn ngày đại hội đấu giá đều làm cho mỗi người bọn họ kêu to đã nghiền, gặp được rất nhiều bảo bối tốt bình thường muốn nhìn thấy cũng khó khăn.

Lần này Cao tổng cũng rất hài lòng, có Mao lão cùng Thái lão sư làm cố vấn, hẳn cũng mua được ba bảo bối rất tốt, tổng cộng là hơn một ngàn ba trăm vạn đồng Euro, ba bảo bối cũng đã vượt quá triệu nhân dân tệ.

Tiêu Nham đi theo lên xe, trên mặt của hắn cũng mang theo một vẻ hưng phấn.

Đại hội đấu giá lần này đối với hắn rung động càng lớn hơn, hội đấu giá như vậy, lúc trước hắn nghĩ cũng chưa từng nghĩ đến, gặp cũng chưa từng gặp qua, cũng có thể nói mở rộng tầm mắt của hắn thật lớn.

Dần dà, tâm tính Tiêu Nham cũng có thay đổi không ít, tầm nhìn hắn rộng lớn ra bên ngoài, đối với phát triển sau này của chính mình càng có mục tiêu chính xác.

Đây là chuyện tốt, cũng là mục đích Bạch Minh dẫn hắn tới tham gia hội đấu giá, hiện tại xem ra hiệu quả cũng không tệ.

Lý Dương, Hoàng viện trưởng đi theo lên xe, xe chậm rãi khởi động, hướng phía nông trường chậm rãi chạy tới.

Đại hội đấu giá ngày thứ năm đã tiến hành rồi, rất nhiều người đối với mọi thứ nơi này đều rất quen thuộc, xuống xe, không cần bất cứ người nào nói tất cả mọi người đều đi tới cửa phòng đấu giá.

Trong mấy ngày này, trong phòng đấu giá cũng thường thường truyền đến tin kiểm lậu hoặc là chuyện khiến mọi người chú ý.

Ánh mắt ở chỗ này, cũng không có bất cứ người nào cho người lời khuyên, tự bản thân mình tham gia đấu giá, tất cả cần dựa vào nhãn lực của mình, nhãn lực không được, cũng chỉ có thể cho rằng mình đóng học phí.

Ở bên ngoài phòng đấu giá mua mấy món đồ nhỏ, thời gian trôi qua cũng không sai biệt lắm, tất cả đoàn người đều vào nông trường.

Sau khi ngồi xuống ở trong phòng khách sạn, Lâm Lang còn nhìn thoáng qua Lý Dương cùng Hoàng viện trưởng, Hoàng viện trưởng sở dĩ không cùng lúc có bức tranh Mona Lisa mỉm cười kia, chỉ có thể là đang chờ một ngày này.

- Hoan nghênh mọi người, các vị các lão bằng hữu, chúng ta lại gặp mặt...

Cách Lăng vẻ mặt mỉm cười hiện ra trên màn hình lớn, đấu giá xế chiều hôm nay lại là hắn chịu trách nhiệm, tám lần đấu giá, hắn đã chủ trì ba lần, là người chủ trì rất thích hợp của đại hội đấu giá.

Cách Lăng không có nói lời nào vô nghĩa, rất nhanh mà bắt đầu đấu giá ngày hôm nay.

- Đây là một tấm Hoa Mai Đồ, là tác phẩm đặc ý của họa sĩ Chu Mai nổi tiếng Singapore...

Cách Lăng chậm rãi nói xong, kiện đấu giá đầu tiên chính là văn kiện rất lớn Hoa Mai Đồ, tác giả là đại sư Chu Mai.

Chu Mai sinh ra ở cuối đời Thanh, đã qua đời nhiều năm trước, xem như một vị đại họa sĩ nổi tiếng đương đại, ở Đông Nam Á có lực ảnh hưởng rất sâu, cũng được xưng là cha mẹ đỡ đầu giới hội họa Singapore.

Chu Mai cũng không phải là tên khai sinh, là hắn vô cùng thích hoa mai, cuối cùng dứt khoát đổi tên là Chu Mai, chuyện xưa của hắn vẫn được người Singapore công nhận là một câu chuyện lý thú.

Bức họa này rất lớn, khoảng mười mét vuông, hơn nữa trước mắt số lượng tác phẩm truyền lại đời sau của Chu Mai rất ít, tác phẩm lớn như vậy càng ít, ngoài thị trường đoán chừng ít nhất đã là năm trăm ngàn nhân dân tệ.

Cuối cùng, bức họa này bán giá sáu trăm tám mươi vạn đồng nhân dân tệ, vật đấu giá đầu tiên coi như khởi đầu tốt đẹp.

- Phía sau một bức tranh, là đến từ quốc gia Đông Phương thần bí, tác phẩm một vị đại sư nổi tiếng Trung Quốc, Cửu Phương Cao của Từ Bi Hồng ...

Vài người đang thảo luận giá cả đấu giá bức họa của Chu Mai này, đều lập tức bị lời nói của Cách Lãng hấp dẫn trở lại.

Đặc biệt là Cao tổng, ánh mắt trừng thật to, trên mặt còn có chút kinh hãi.

- Bức họa này đại sư Từ Bi Hồng vẽ năm 1940 ở trường họa, dài 177.5...

Cách Lãng tiếp tục giới thiệu sơ lược, người bên cạnh hắn, thì đem cái này dài hơn một thước, bức họa rộng không đến một thước chậm rãi mở rộng, làm cho người xem thấy toàn bộ hình ảnh bức vẽ.

Không đợi Cách Lãng báo ra giá quy định, Cao tổng liền mạnh mẽ quay đầu lại nhìn Thái lão sư.

Dù sao bản thân Cao tổng giám định không ra thật giả, nhưng người bên cạnh hắn thì có thể, trình độ Thái lão ở thi họa cũng không thấp.

- Đây là bức tranh Từ đại sư vẽ năm 1940 ở trường họa, là dấu vết thật!

Thái lão nhìn kỹ, cuối cùng chậm rãi gật gật đầu, còn quay đầu lại mắt nhìn Hoàng viện trưởng.

Bức họa chỉ nhìn trên màn ảnh, bất luận người nào cũng không dám có trăm phần trăm cam đoan, nhưng hắn là người Cao tổng mời đến giám định, xem xét mấy thứ này chính là công việc của hắn.

Chính là lúc này muốn có chuyện gia giỏi bên cạnh, không hỏi kết quả cuối cùng, nghe ý kiến của bọn họ cũng tốt.

- Thật không nghĩ tới, bức họa này lưu lạc đến nước ngoài lại ở đây!

Hoàng viện trưởng khẽ thở dài, chậm rãi nói một câu, Cao tổng lập tức quay đầu trở về, những lời này của Hoàng viện trưởng giống như biểu lộ cái nhìn của hắn.

Nếu như là đồngгүй tạo, Hoàng viện trưởng tuyệt đối sẽ không nói như vậy.

- Giá khởi điểm là năm trăm ba mươi vạn đồng Euro...

Cách Lãng cuối cùng báo ra giá khởi điểm của bức họa này, mới vừa báo ra, con số trên màn ảnh sẽ không ngừng thay đổi, một hồi liền tới hơn sáu trăm vạn.

Trước mắt lực ảnh hưởng của Từ Bi Hồng ở quốc nội rất lớn, tác phẩm của hắn tiềm lực tăng tỉ giá đồng bạc rất lớn, hàng năm đều có biến hóa, bức Cửu Phương Cao này lại là tác phẩm xuất sắc hiếm có, bằng không giá cũng sẽ không cao tới hơn năm nghìn vạn nhân dân tệ.

Cao tổng đã không muốn nói, chuyên chú nhìn lên màn hình.

Mua lại bức họa này, coi như là thực hiện một cái nguyện vọng trong lòng hắn.

Lúc này, hắn đối với bức họa này đã là nhất định phải có, thì không bỏ qua, vừa gấp liền ra tay kiên trì đến cuối cùng.

- Bảy trăm tám mươi vạn!

Tiêu Nham nhẹ nhàng kêu một tiếng, bức họa này giá quy định là năm trăm ba mươi vạn đồng Euro, đã bị nâng lên tới tám trăm vạn, lần này tới đại bộ phận đều là phú hào, người biết giá trị bức họa này cũng không ít.

- Thêm cho tôi, tám trăm vạn!

Khi trên màn ảnh biến thành tám trăm, Cao tổng có chút nhịn không được, vội vàng nói một tiếng.

Tám trăm hai mươi vạn, giá này trên màn ảnh chỉ dừng lại vài giây đồng hồ, lại lập tức bị đè xuống dưới.

Chín trăm vạn, chín trăm năm mươi vạn, ba phút sau, Cửu Phương Cao đã đột phá một trăm ngàn.

Một trăm ngàn, tương đương với một triệu nhân dân tệ, trái tim Cao tổng nhịn không được đập nhanh hơn, một trăm ngàn với hắn mà nói cũng không tính là cao, bức tranh của Từ Bi Hồng xứng đáng giá này, chỉ là trước mắt giá một trăm ngàn còn không tính dừng lại, sau này còn không biết sẽ tăng tới bao nhiêu lần.

Lý Dương, Hoàng viện trưởng bọn hắn cũng đều không nói chuyện, tất cả đều lặng lẽ nhìn màn hình lớn.

- Thêm một ngàn hai trăm vạn!

Sau khi đột phá một ngàn hai trăm vạn, Cao tổng cuối cùng nhịn không được kêu lên một tiếng, lúc này đây, hắn trực tiếp bỏ thêm một trăm vạn, trực tiếp thể hiện ra tâm lý của hắn.

Vài người Lý Dương bọn hắn cũng đều hiểu được, bức họa này Cao tổng nhất định muốn có.

1180. Chương 1176 : Thanh Minh Thượng Hà Đồ Chân Chính

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1176 : Thanh Minh Thượng Hà Đồ chân chính

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Giá một nghìn hai trăm vạn đã xuất hiện trên màn hình.

Cao Tổng lo lắng cầm chặt chiếc cốc, dựa vào tài sản của ông, thêm hai nghìn vạn cũng không thành vấn đề, nhưng tranh đấu giá không phải là một cuộc đọ sức tài sản đơn thuần.

Có thể lấy được món đồ về tay mình với giá thấp nhất đương nhiên là tốt rồi, chỉ biết dùng giá cao để dè người khác xuống đều là Khải Tử, lúc về cũng bị người ta cười chê thôi.

Một nghìn hai trăm vạn tạm thời vẫn cố định ở đó, Lâm Lang lại bắt đầu nói rồi.

Lời ông ta nói đầy tính kích thích, chỉ vài giây sau, con số trên màn hình lớn lại thay đổi, lần này là một nghìn hai trăm năm mươi vạn.

Cao Tổng hơi thất vọng, nhưng ông ta vẫn không dừng lại, lập tức thêm hai mươi vạn Euro nữa.

Trên màn hình, giá mới nhất liên tục hai mươi vạn, ba mươi vạn mà tăng lên, tăng cho đến một nghìn năm trăm tám mươi vạn mới dừng lại.

Một nghìn năm trăm tám mươi vạn, giá này cuối cùng cũng coi như là cố định ở đó, cuối cùng thành giá chính thức.

- Cao Tổng, chúc mừng ông!

Mao Lão là người chúc mừng đầu tiên, giá này là Cao Tổng điên quá đã từ một nghìn bốn trăm tám mươi vạn trực tiếp tăng thêm một trăm vạn nữa, nếu không thì không biết sẽ tranh nhau cho đến bao giờ.

- Cảm ơn, cảm ơn!

Cao Tổng cười lớn, ông còn đưa tay lên lau mồ hôi trên trán, áp lực cạnh tranh trong buổi đấu giá, nếu là người chưa tham gia lần nào chắc chắn sẽ không tưởng tượng được, cho dù Cao Tổng là tỉ phú, thì lúc này cũng lo lắng đến toát mồ hôi.

Mỗi lần tăng giá đều là hai ba mươi vạn, đây là Euro, nếu đổi thành Nhân dân tệ thì là hai ba trăm vạn rồi.

Mỗi lần tăng mấy trăm vạn như thế, ở trong nước cũng rất hiếm gặp.

Bức tranh cuối cùng cũng về tay rồi, Cao Tổng cũng thở phào nhẹ nhõm, lần đấu giá này cũng không uống công ông đã đến, chỉ cần bức tranh này cũng đã làm cho ông thấy mãn nguyện vô cùng rồi.

Nếu ở trong nước, bức tranh như thế này muốn mua cũng không mua được.

Buổi bán đấu giá vẫn tiếp tục, trợ thủ bên cạnh Cách Lang mang một trục cuộn tranh dài bước đến, theo hẳn có thêm một cái ghế đẩy rất dài nữa, nhìn cảnh này, Viện trưởng Hoàng, và cả Lâm Lang đều ngồi thẳng người dậy.

Một cái ghế dài như thế, thì bức tranh triển lãm chắc chắn cũng rất dài, bức tranh thế này rất hiếm gặp.

Trong lòng hai người có một cảm giác.

Lý Dương cũng ngồi thẳng người dậy, khuôn mặt ba người trở nên nghiêm túc, làm Bạch Minh vốn định nói gì đó cũng lập tức im lặng kinh ngạc nhìn bọn họ.

Trong buổi đấu giá này, đây là lần đầu tiên thấy ba người đều thận trọng như vậy, làm Bạch Minh không nói lời nào nữa.

Xe đẩy đến bên cạnh Cách Lang, Cách Lang mỉm cười rồi bắt đầu nói:

- Tiếp theo là một tác phẩm vĩ đại, một tác phẩm làm kinh động cả thế giới, đó là Thanh Minh Thượng Hà Đồ của Trương Trạch Đoan thời Bắc Tống Trung Quốc...

Người trợ thủ bên cạnh cũng bắt đầu mở bức tranh ra.

Còn Bạch Minh, Cao Tổng, Mao Lão cùng với thầy Thái lúc này đều há hốc miệng ngơ ngác nhìn màn hình lớn.

Đặc biệt là Bạch Minh, còn gõ liên tục vào đầu mình nhìn Viện trưởng Hoàng.

Ông muốn biết là mình có nghe nhầm hay không, Thanh Minh Thượng Hà Đồ, bức tranh này không phải đang được cất giữ trong cổ cung sao, sao nó lại xuất hiện ở đây?

Lẽ nào cổ cung nghèo quá bắt đầu mang đồ ra bán rồi.

Nhìn thần sắc Viện trưởng Hoàng vẫn rất nghiêm túc, ông ta lại quay đầu lạ, cổ cung bán trộm tranh là không thể nào, ông ta cũng chỉ là suy nghĩ chút thôi.

Lúc này trên màn hình lớn đã bắt đầu đặc tả về bức tranh.

Cuộn tranh được mở ra, một khung cảnh non nước hiện lên, Viện Trưởng Hoàng nhếch lông mày một cái, tuy nhiên ông ta không nói gì cả, chỉ im lặng ngồi nhìn sự thay đổi của bức tranh.

Bức tranh rất dài, người trợ thủ từ từ lật bức tranh ra, máy quay vẫn tiếp tục theo nó, Cách Lang lúc này cũng không nói gì, ông ta đã thông báo trước rồi, để mọi người cùng từ từ thưởng thức bức tranh.

Sau cảnh non nước là một con suối nhỏ, bên bờ suối có một đội xe lạc đà, nhìn có vẻ như là ngoại ô thành phố vậy, đội xe này đang chuẩn bị đi vào thành phố.

Phía trước còn có một vài căn nhà nhỏ của nông dân nằm giữa rừng cây, trong rừng còn có vài cây có chim làm tổ, nhìn rất chân thực.

Bên khu rừng còn có một ruộng lúa mạch, mấy cái máy bóc vỏ được bố trí ở đó, phái xa xa còn có một chuồng dê, sát bên chuồng dê hình như còn có chuồng nuôi gà vịt.

Chỉ xem những cái này thôi cũng đủ biết đây là phong cảnh điền viên, tươi đẹp vô cùng.

Tất cả những người nhìn thấy cảnh tượng này giống như là mình đang trở về vùng đất yên bình của mấy trăm năm trước vậy.

Bức tranh vẫn tiếp tục được mở ra, trên đường chợt nhận nhịp hẳn lên, một đoàn rước dâu đang đi phía trước, chú rể đang cười trên một con ngựa lớn, hôn hít nhìn xung quanh.

Anh ta giống như là đang muốn nói, hôm nay là ngày vui của mình, mời mọi người cùng đến ăn kẹo mừng.

Nhìn thấy cảnh này, rất nhiều người chợt mỉm cười, giống như bị nhiễm niềm vui từ anh ta vậy.

Bức tranh vẫn đang được lật, cảnh tiếp theo xuất hiện là một cái kiệu hoa, phía sau kiệu hoa là một người gánh cá, đây là món quà nhà gái mang đến, chúc con rể luôn luôn được vui vẻ.

Đoàn rước dâu đi vào trong thành, phía sau càng trở nên nhộn nhịp hơn nữa, người từ các quán trà của hiệu hai bên đường đều ngước mắt nhìn ngưỡng mộ.

Đến những nghệ nhân đang ca hát tạp kỹ trên đường cũng ngậy người ra nhìn đoàn rước dâu, không biết là họ đang nghĩ gì.

Bức tranh vừa mới được mở đến đây, đây mới chỉ là một phần nhỏ nhưng đã là chấn động tất cả mọi người.

Cách Lang dường như cảm thấy thời gian trôi chậm hơn một chút, ông gật đầu với người trợ thủ bên cạnh, người trợ thủ mở bức tranh ra càng nhanh hơn, Viện trưởng Hoàng chợt đứng dậy, ngậy người ra nhìn màn hình lớn.

Bức tranh rất dài, nếu lúc mở ra không chú ý sẽ rất dễ làm hư nó.

- Ông nội Hoàng!

Động tác của Viện trưởng Hoàng là Vương Giai Giai giật mình, hôm qua ông vừa mới bị bệnh, lúc này Vương Giai Giai cũng không thềm nhìn lên màn hình nữa, mà lo lắng nhìn ông.

- Ông không sao!

Viện trưởng Hoàng cố gắng nuốt nước bọt, Lâm Lang nhìn ông một cái rồi lại tiếp tục nhìn lên màn hình.

Trong lòng Lâm Lang đã rõ, Mạc Lạp Đế không lừa ông, bức tranh này rất có khả năng là thật, chỉ cần nhìn biểu hiện của Viện trưởng Hoàng là biết.

Lý Dương vẫn ngồi bất động ở đó.

Bức tranh này vẫn đang được mở ra, tuy nhiên trước khi ở đây, tất cả bức tranh đã được hẩn xem qua một lượt, lúc bức tranh vừa được mang đến thì hẩn đã sử dụng năng lực đặc biệt của mình rồi.

Dưới hình lập thể, Lý Dương càng nhìn rõ và trực quan hơn.

Tất cả hình ảnh trong bức tranh dài đều được hiện lên trên hình lập thể, bức tranh vẫn chưa mở ra hết thì hẩn đã nhìn thấy hết toàn bộ bên trong rồi.

Cảnh non nước mở đầu, sau đó là song long tiểu ấn, còn có đề khoản của Tống Huy Tông, đặc biệt là năm chữ lớn Thanh Minh Thượng Hà Đồ, nổi bật vô cùng.

Độ mở và cả tranh lụa của bức tranh, tính theo thời gian đều phù hợp với thời kỳ Bắc Tống.

Điều quan trọng nhất là sự giản dị mà bức tranh mang lại, một cảm giác rất tự nhiên, trong hình lập thể thì cảm giác này càng tăng thêm, thậm chí Lý Dương còn cảm thấy mình như quay về lại Triều Tống, đến Đông Kinh.

Hẩn dường như cảm nhận được rằng mình đang ở đô thành phồn hoa.

Bức tranh này, không cần đi xem biểu hiện của Viện trưởng Hoàng, thì Lý Dương cũng đã biết được tất cả, đây chính là bản gốc.

Bức tranh được mở ra rất nhanh, một lúc sau, toàn bộ khung cảnh trong bức tranh đã hiện ra, Mao Lão, thầy Thái, và cả Bạch Minh đều đứng dậy, còn Cao Tống thì đã bước đến trước màn hình lớn, ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mặt.

- Sao chỉ có lời tựa của Lý Đông Dương, những cái sau đó thì không còn nữa, ấn trang của Lục Phí Trì và Gia Khánh đâu?

Thầy Thái chợt kêu lên một tiếng, ông đã từng đến cổ cung, đã nhìn thấy bức tranh này ở đó, bức tranh bây giờ có rất nhiều điểm tương đồng so với bức tranh lúc đó, nhưng cũng có nhiều điểm khác nhau.

Đầu tiên bức tranh này rất hoàn chỉnh, có non nước mở đầu, có Song long tiểu ấn và tên của Tống Huy Tông.

Điểm khác nhau là, Từ Lý Đông Dương trở đi, những lời tựa và ấn chương của những nhà thu tàng sau đều không có nữa, Nghiêm Tung, Gia Khánh và cả những người khác nữa, tất cả đều đã biến mất.

- Không có những cái này, chẳng lẽ đây là bức tranh giả?

Cao Tổng bước về lại, kinh ngạc nói một câu, nói xong ông lại đứng ở chỗ đó.

Không ai tiếp lời ông cả, Bạch Minh, Mao Lão và thầy Thái đều quay lại nhìn Viện trưởng Hoàng, bức tranh này có phải là giả hay không, người có quyền uy nhất, nói thuyết phục nhất vẫn là Viện trưởng Hoàng.

Sự thực về phương diện thư họa thì người có quyền uy nhất trong nước là Phương Lão và Từ Lão, tuy nhiên Viện trưởng Hoàng về phương diện này cũng không kém, cho dù không hơn hai người kia, nhưng cũng không thua họ bao nhiêu.

Còn ở đây, Viện trưởng Hoàng chính là quyền uy, đặc biệt Thanh Minh Thượng Hà Đồ còn là bảo bối của cố cung.

- Không phải là đồ giả, đây mới là bức tranh thật sự!

Viện trưởng Hoàng không nói gì, còn Lâm Lang lại quay lại nói một câu, lúc này mọi người đều hướng mắt nhìn về phía ông.

- Đề tựa của Nghiêm Tung, ấn chương của Gia Khánh không còn nữa, là vì bức tranh trong cố cung là bức tranh giả mà Nghiêm Tung có được, bức tranh thật bị giấu đi, cho đến hôm nay mới bắt đầu xuất hiện.

Lâm Lang chậm rãi nói, Bạch Minh, Mao Lão đều mở to mắt, nhưng khuôn mặt như bưng bình tĩnh.

Tương truyền, năm ba Minh Gia Tĩnh, Thanh Minh Thượng Hà Đồ được chuyển đến tay Lục Hoàn, Lục Hoàn là Thái Tử Thiếu Bảo, Binh Bộ Thượng Thư, cũng là một quan rất nổi tiếng.

Vợ của Lục Hoàn vô cùng thích bức tranh này, thậm chí sau khi Lục Hoàn qua đời, vợ của ông đã cất giữ bức tranh rất cẩn thận, đến con trai của mình cũng không cho xem.

Vợ Lục Hoàn có một người cháu trai, biết được sự tồn tại của bức tranh này liền lấy lòng bà, cầu khẩn lần này đến lần khác, vợ của Lục Hoàn cuối cùng cũng bất đắc dĩ, mới đồng ý cho cậu ta vào phòng mình đóng cửa lại xem, nhưng không cho phép cậu ta mang theo bút mực, càng không được phép nói cho người ngoài biết.

Cháu trai của bà là một người tài hoa, sau khi xem vài lần đã nhớ lại tất cả đặc điểm của bức tranh, hơn nữa còn vẽ một bức rất giống nó.

Sau này, Nghiêm Tung biết được chuyện này, liền nghĩ cách chiếm bức tranh về tay mình, theo sách lịch sử viết thì lúc đó bức tranh mà Nghiêm Tung lấy được là thật, tuy nhiên bây giờ xem lại thì bức tranh trong tay ông ta là giả.

Chỉ là tất cả những điều này đều là lịch sử, còn có người nói bức tranh vì con trai của Lục Hoàn thiếu tiền mà bán đi mất, sau đó rơi vào tay Nghiêm Tung, tuy nhiên bất kể là lời đồn nào thì bức tranh đều đã từng qua tay Nghiêm Tung.

Sau đó Nghiêm Tung mới viết lên lời tựa của mình.

Lời đồn này rất nhiều người đều biết, Bạch Minh, Mao Lão cũng vậy, nếu bức tranh này là thật như lời Lâm Lang nói, vậy thì bức tranh Nghiêm Tung có được chắc chắn là giả.

Điều đó cũng có thể giả thích vì sao lời tựa của Nghiêm Tung và ấn chương của những người khác sau này đều không còn nữa.

1181. Chương 1177 : Cạnh Tranh, Thanh Minh Thượng Hà Đồ (1)

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1177 : Cạnh tranh, Thanh Minh Thượng Hà Đồ (1)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Mấy người đều lặng lẽ nhìn vào màn hình, nếu bức tranh này đúng là tranh thật như Lâm Lang nói, thì nhiều chỗ cũng có thể giải thích được.

Trong đó có một điểm mà người trong nước nghi hoặc nhất, đề danh Tống Huy Tông và Song Long Tiểu Ấn trong lời tựa của Lý Đông Dương cũng đã được xác nhận.

- Cái Nghiêm Tung có được là đồ giả, cũng có thể sau này bị người ta phát hiện là đồ giả, nhưng lại không can tâm, nên đã xóa mất những chỗ dễ bị người ta phát hiện.

Thầy Thái nói nhỏ một câu, tuy vậy mọi người xung quanh vẫn nghe thấy hết.

Đây là một khả năng, đồ giả dù sao vẫn là đồ giả, có làm giống đến mức nào thì cũng không thành đồ thật được, chữ Kim Thể của Tống Huy Tông không thể dễ dàng mô phỏng như vậy được, vị hoàng đế này tuy là một hôn quân, nhưng về mặt thư pháp thì lại là một đại sư lớn.

Có người thậm chí còn nói, về mặt thư pháp Tống Huy Tông có thể đạt đến trình độ Tông Sư, nhưng từ trước tới giờ chưa được khảo chứng, nên cũng dần dần bị mai một đi.

Theo ý của thầy Thái, thì chính những nhà thu tàng sau này, phát hiện những chỗ sơ hở nhưng cả bức tranh thì khó mà nhận ra được, nên đã xóa mất hai bên đi, trở thành bức tranh mà cố cung lưu giữ ngày nay.

Chỗ dễ bị phát hiện không còn nữa, bức tranh tuy có bị phá hỏng một tí, nhưng vẫn là một bức tranh có một không hai, vẫn được người ta cho là bức tranh thật.

Lời thầy Thái, đến Viện trưởng Hoàng cũng lặng lẽ gật đầu, khả năng này đúng là có thể, nhưng nếu muốn kiểm tra thật giả thì cần phải dùng nhiều sức đó.

Lúc này, chính bản thân Viện trưởng Hoàng cũng công nhận bức tranh trước mặt, bức tranh này so với bức tranh trong cố cung thì có vẻ thật hơn.

- Cho dù bức tranh này là thật hay giả thì người mô phỏng bức tranh chắc chắn từng xem qua bức tranh gốc!

Lâm Lang lại nói một câu, mọi người xung quanh mắt chợt sáng lên một cái, rất đồng tình với câu nói của Lâm Lang.

Nếu xóa đi phần thừa của bức tranh trong cố cung so với bức này thì những chỗ khác đúng là một lò mà ra cả, tranh như được photo lại vậy, nếu nói chưa từng nhìn qua bản gốc thì là điều không thể nào.

Cho dù bức nào là giả thì trình độ của người mô phỏng đã đạt đến trình độ người thường không thể với đến rồi.

Thời gian triển lãm Thanh Minh Thượng Hà Đồ rất dài, lời giới thiệu về nó cũng rất nhiều, bức tranh này lớn vô cùng, không giới thiệu nhiều chút cũng không được.

Vô số những chuyên gia về thư họa đều mở to mắt, kiểm chứng bức tranh trước mặt là thật hay giả.

Sau khi xem xét cẩn thận xong, trên 70% số chuyên gia ở hiện trường đánh giá bức tranh này là thật, tỉ lệ này cũng tương đối cao.

- Anh Lý, bức tranh này rốt cuộc có phải là thật hay không?

Tiêu Nham chợt hỏi một câu, Lâm Lang đã cho rằng đây là bức tranh thật, tuy nhiên sự thật giả của bức tranh này là vô cùng quan trọng, quan trọng đến mức mọi người phải rất thận trọng.

- Cái này, là bản thật!

Mấy giây sau, Lý Dương mới gật đầu, rồi nghiêm túc nói.

Đây là kết quả sau khi Lý Dương giám định đưa ra, là do hắn sử dụng năng lực đặc biệt mà có được, trong hình lập thể, Lý Dương quan sát từng điểm, từng góc cạnh, không có chứng cứ nào chứng minh đây là đồ giả cả.

Thậm chí đến mực đóng dấu của Tổng Huy Tông Lý Dương cũng cẩn thận kiểm tra, nó giống như những tác phẩm trước của Tổng Huy Tông mà Lý Dương từng xem qua.

Lý Dương chưa nhìn thấy bức tranh Thanh Minh Thượng Hà Đồ trong cổ cung, nhưng hắn nhìn thấy những tác phẩm khác của Tổng Huy Tông, trong tay của ông có một cái, ít nhất cũng giúp hắn có cái để so sánh.

- Thật hả!

Tiêu Nham hơi ngậy người ra, không nói gì thêm nữa, Bạch Minh, Mao Lão và cả thầy Thái đều kinh ngạc.

Lâm Lang nói là thật, bây giờ Lý Dương cũng nói là thật, mọi người bắt đầu thiên về ý kiến của hai người đó, lời của Lâm Lang nói bọn họ không hoàn toàn tin tưởng, nhưng thêm Lý Dương vào nữa thì lại khác.

Lý Dương trẻ, nhưng thực lực của hắn, thành tích của hắn đang bày ra đó.

Sau khi đại hội giám định quốc tế ở Canada diễn ra, mỗi người bọn họ đều đã biết trình độ của Lý Dương đã vượt xa bọn họ, hơn nữa vượt rất xa là đằng khác.

- Viện trưởng Hoàng, ý ông thì sao?

Mao Lão rất cẩn thận hỏi một câu, chuyên gia máu chốt vẫn là Viện trưởng Hoàng, ông ta là người nhiều lần nhìn thấy bức tranh trong cổ cung nhất, nên có thể dễ dàng so sánh.

- Tôi đồng ý với ý kiến của Lâm Lang và Lý Dương!

Viện trưởng Hoàng chợt nhắm mắt lại, vẻ mặt hơi đau khổ, sau khi nói xong ông liền ngồi xuống ghế sofa, dường như đã có một sự thay đổi lớn nào đó.

Mấy người Lý Dương và Bạch Minh đều nhìn Viện trưởng Hoàng, ai cũng tỏ vẻ thương tiếc.

Là một bảo bối trong Viện bảo tàng của mình, lại biến thành đồ giả, còn đồ thật lại xuất hiện ngay trước mắt mình, điều này không phải ai cũng chấp nhận được.

Bạch Minh là người mở Viện bảo tàng, Lý Dương cũng sắp thành lập một cái của riêng mình, nên bọn họ rất hiểu tâm trạng của Viện trưởng Hoàng lúc này.

Đồ thật, Viện trưởng Hoàng cũng cho rằng đây là đồ thật, Mao Lão và thầy Thái cũng không có chút hoài nghi gì.

Đến Viện trưởng Hoàng cũng không chấp nhận bức tranh trong cổ cung, nếu nói cả thế giới vẫn còn bức Thanh Minh Thượng Hà Đồ thật nữa, vậy thì bức tranh trước mặt chính là nó.

Trung Hoa Quốc Bảo, lại xuất hiện trong buổi bán đấu giá ở nước ngoài, tâm trạng của bọn họ đều không dễ chịu chút nào.

- Tin là mọi người đều đã nhìn rõ rồi, giá khởi điểm của Thanh Minh Thượng Hà Đồ là ba nghìn vạn Euro, bây giờ bắt đầu ra giá!

Giọng nói Cách Lang lại vang lên, vừa nghe xong giá khởi điểm ông ta đưa ra, tất cả mọi người đều giật mình.

Những đại gia lúc này có ý muốn mua bức tranh lúc này mới bình tĩnh, giá khởi điểm ba nghìn vạn, đây là món đồ có giá khởi điểm cao nhất từ trước đến nay.

Có một vài đại gia, có thể tổng tài sản cũng chỉ có chừng này, muốn bọn họ dốc hết tài sản của mình ra để mua bức tranh là điều không thể.

- Giá khởi điểm là ba trăm triệu, tuy nhiên là Thanh Minh Thượng Hà Đồ, đáng giá!

Bạch Minh chép chép miệng, hắn cảm thán nhìn lên màn hình lớn.

Giá khởi điểm là ba nghìn vạn Euro quả thật là không thấp, nhưng vật bán đấu giá là Thanh Minh Thượng Hà Đồ, là món đồ mà Viện trưởng Hoàng của cổ cung vẫn cho là thật, thì cái giá này đã không còn cao nữa.

Đây đúng là một bảo bối vô giá, giá khởi điểm bao nhiêu cũng không hề cao.

Ba nghìn vạn, giá thấp nhất đã hiện lên trên màn hình, hơn một phút trôi qua vẫn chưa có người trả thêm.

Điều này cũng làm cho một số đại gia lay động, có phải là mọi người đều thấy giá cao quá, nên chỉ cần thêm một chút là có thể mua được.

Cũng chỉ có Lâm Lang, Tam Tinh Thái và Hawes hiểu, đây chỉ là sự yên tĩnh trước cơn bão, sự cuồng bạo vẫn còn nằm ở phía sau.

Một phút sau, cuối cùng không có người chịu được liên tăng thêm hai mươi vạn, ba nghìn lẻ hai mươi vạn, trên màn hình lớn đã xuất hiện giá mới.

Con số này giống như nước đổ vào dầu sôi vậy, làm cả hiện trường trở nên cuồng nhiệt hơn, chỉ vài giây sau, giá trên màn hình lớn đã bắt đầu thay đổi liên tục.

Ba nghìn lẻ năm mươi vạn.

Ba nghìn một trăm tám mươi vạn.

Ba nghìn ba trăm hai mươi vạn.

Chỉ trong vòng một phút, giá đã tăng đột phá lên bốn nghìn vạn, hơn nữa nó vẫn đang tăng lên rất nhanh.

- Lý Dương, cậu nghĩ sao?

Viện trưởng Hoàng không nhìn màn hình lớn mà lại quay sang hỏi Lý Dương một câu.

Ông không đi hỏi Lâm Lang, cũng không hỏi Cao Tổng mà chỉ hỏi Lý Dương.

Hơn nữa ý của ông Lý Dương cũng hiểu rất rõ, đây là Quốc Bảo của Trung Hoa, nó giống như Truyền Quốc Ngọc Tỉ vậy, tuyệt đối không thể để lưu lạc ra bên ngoài được.

- Toàn lực, không tiếc giá nào!

Lý Dương nhìn màn hình lớn, mắt chột sáng lên.

Viện trưởng Hoàng gật đầu, lòng cũng thấy được an ủi hơn, ông hỏi Lý Dương là muốn biết Lý Dương có quyết tâm mua bằng được bức tranh này hay không.

Trong phòng này người có thực lực đi tranh giành bức tranh chỉ có ba người Lý Dương, Lâm Lang và Cao Tổng.

Lâm Lang là người bị ông loại ra đầu tiên, dù sao thì Lâm Lang cũng không mang quốc tịch Trung Quốc, bức tranh này ông ta mua xong cũng sẽ mang về Canada, không thể nào đi quyên tặng cho Trung Quốc được.

Nếu vậy thì ông ta vẫn là một đối thủ cạnh tranh, vì vậy không thể hỏi ông ta.

Cao Tổng có tiền, nghe nói lần này đã chuẩn bị hơn một tỉ Nhân dân tệ để tham gia đấu giá, tiếc là số tiền này không thể mua được bức tranh, Cao Tổng có thể tăng tiền lên, nhưng nếu để ông ta đem hết tài sản ra mua một bức tranh, một bức tranh mà sau khi về nước không biết là có còn ở được trong tay mình hay không thì có lẽ ông ta sẽ do dự.

Một bức tranh như vậy, dựa vào sức ảnh hưởng hiện tại của Cao Tổng thì không chắc chắn giữ được nó.

Chỉ có Lý Dương, lần này không chỉ mang đến rất nhiều tiền mà sau khi mua bức tranh xong hẳn không có điều gì phải lo lắng cả.

Dựa vào thân thế của Lý Dương, giữ bức tranh này quả thật không thành vấn đề, càng không cần phải nói, hẳn còn phải mở Viện bảo tàng, có thể làm cho bức tranh này phát huy tác phẩm càng nhiều và càng quan trọng hơn.

- Sáu nghìn vạn rồi!

Tiêu Nham chợt kêu lên một tiếng, số trên màn hình lớn vẫn đang tiếp tục thay đổi, con số giờ đã lên sáu nghìn vạn gấp đôi giá khởi điểm ban đầu.

Lý Dương gật đầu, hẳn là ông chủ công ty bán đấu giá nên hiểu rất rõ về ngành này.

Những người cạnh tranh giá lúc này đều có một số người mang tâm lý may mắn, nhưng người có thực lực, có chí chiếm bằng được bức tranh vẫn chưa ra tay, Lý Dương chỉ có thể cầu cho số người như vậy ít đi một chút, nếu không thì hôm nay khó mà mua được bức tranh này về.

- Tám nghìn vạn, tám nghìn vạn rồi!

Chỉ mấy giây sau, Tiêu Nham lại kêu lên tiếng nữa, con số trên màn hình lớn từ sáu nghìn tám trăm vạn vượt lên tám nghìn vạn, đến Lý Dương cũng phải quay đầu lại nhìn chăm chăm vào màn hình lớn.

Trong chốc lát đã tăng lên hơn một nghìn vạn, chắc chắn là người có rất nhiều tiền, xem ra đã có đối thủ thật sự bắt đầu ra tay rồi.

Một bức tranh như thế này có thể xếp vào hàng những bức tranh nổi tiếng thế giới, nếu nói không có người cạnh tranh thì đến bản thân Lý Dương cũng sẽ không tin, chỉ là e rằng hẳn cũng không ngờ số người cạnh tranh lần này lại nhiều như vậy.

- Hội trưởng Kim, một lần đã tăng hơn một nghìn vạn, bạo tay quá!

Tại một nơi cách phòng của mấy người Lý Dương rất xa, trong một phòng bao có mấy người đang ngồi trong đó, có một nam trung niên khoảng 40 tuổi, đang cười ha ha nói với một người khác.

- Haha, cái này không có gì, phạm vi nhỏ chúng tôi nhìn không quen!

Người được gọi là Hội trưởng Kim chợt cười một tiếng, tỏ vẻ rất đắc ý.

Nếu năng lực đặc biệt của Lý Dương có thể triển khai đến đây, thì nhất định sẽ phát hiện người đang cười đắc ý này không phải là ai khác mà là người quen hẳn đã từng gặp.

Kim Khắc Thành của Hàn Quốc, mấy nhân vật quan trọng của Tập đoàn tài chính Hàn Quốc đều đến hiện trường buổi bán đấu giá ở Milano.

- Người lúc này thêm một nghìn vạn là ai vậy?

Hawes ngồi giữa phòng chợt hỏi một câu, một người sau lưng ông ta lập tức ra khỏi phòng.

Chưa đầy hai phút sau người này đã quay về rồi nói nhỏ tên một người.

Người khác không biết được người đưa ra giá là ai, nhưng mấy người Hawes thì có thể biết, đây cũng coi như là một đặc quyền dành cho bên tổ chức bọn họ, cũng là một lợi thế mà bọn họ có được.

- Tập đoàn Tài chính Hàn Quốc, hừm!

Nghe người này báo cáo xong, ông chủ của anh em Joseph liền hừm một tiếng, chuyện mờ ám của người Hàn Quốc gần đây bọn họ đều biết, chỉ có điều bọn họ vẫn chưa hành động thôi, mà cũng lười đi quản nữa.

Dám làm chuyện vượt qua giới hạn của bọn họ, bọn họ sẽ không bỏ qua cho mấy người Hàn Quốc này đâu.

1182. Chương 1178 : Cạnh Tranh, Thanh Minh Thượng Hà Đồ (2)

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1178 : Cạnh tranh, Thanh Minh Thượng Hà Đồ (2)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Vì một thanh kiếm hồng, mà bọn họ phải hao công tổn sức như vậy!

Raul cười, động cơ của người Hàn Quốc bọn họ biết rất rõ, sau khi thanh kiếm Tân La xuất hiện ở Trung Quốc, rất nhiều người Hàn Quốc đã điên cuồng lên, đến cả bọn họ cũng vậy.

Tuy nhiên bọn họ lại hiểu người Hàn Quốc, “ Bữa tối sau cùng” cũng xuất hiện ở Trung Quốc, cũng làm cho họ rất bất lực, chỉ là thủ pháp của bọn họ cần phải nham hiểm hơn người Hàn Quốc nhiều.

- Chỉ là mấy con côn trùng nhảy thôi, không cần phải lo lắng vì bọn họ!

Hawes khoát tay cười nói.

Tập đoàn tài chính Hàn Quốc liên thủ với nhau, nghe có vẻ rất ghê gớm, nhưng thực ra chỉ là một con hổ giấy mà thôi.

Đầu tiên những người này đều không dốc toàn lực, cho dù là mua được Thanh Minh Thượng Hà Đồ hay là đổi về thanh kiếm Tân La, thì cuối cùng bảo bối đó vẫn không thể nằm trong tay bọn họ được.

Như vậy bọn họ sẽ không tiêu hao nguyên khí để đi cạnh tranh, lúc sức cạnh tranh đạt đến một trình độ nhất định, thì thậm chí nội bộ của bọn họ cũng sẽ mất đi sự đoàn kết.

- Người Hàn Quốc thì không cần phải lo, nhưng phải để ý đến mấy người đó!

Hawes nhìn màn hình lớn rồi gật đầu.

Người sớm biết thông tin về bức tranh, hơn nữa gần đây lại điều động không ít tiền, hình như cũng muốn có bức tranh này bằng được, đây mới chính là đối thủ thực sự của họ.

Ngoài điều này, đối thủ cạnh tranh với họ còn có Lý Dương và Lâm Lang, Lý Dương chắc chắn sẽ dốc toàn lực ra để theo, Lâm Lang là người ủng hộ đắc lực của Lý Dương, chỉ có điều lần này không biết sẽ ủng hộ được Lý Dương bao nhiêu.

- Người đấu bức tranh này, cũng là muốn lấy lại thanh kiếm Thiên Tùng Vân của họ, thực ra chúng ta cũng như người Hàn Quốc, đều bị Lý Dương dắt mũi đi!

Raul cười khỏ một tiếng, rồi chậm rãi nói một câu, ông ta nói không sai, bất kể là người Hàn Quốc hay là người khác, thì mục đích đều giống họ, đều muốn đổi lại bảo bối thuộc về họ trong tay Lý Dương.

Chỉ điểm này cũng có thể nói bọn họ là những người cùng cảnh ngộ rồi.

- Đợi có được bức tranh này về tay xong thì cũng đến lúc chúng ta dắt mũi lại họ rồi!

Bội Tư cười nhạt một tiếng, mấy người Hawes đều không nói gì nữa, Bội Tư nói rất đúng, bức tranh này nếu rơi vào tay bọn họ, thì người lo lắng sẽ là Lý Dương.

Thanh Minh Thượng Hà Đồ là Quốc bảo truyền thế của Trung Quốc, ai cũng hiểu tầm quan trọng của nó đối với Trung Quốc, địa vị của nó thậm chí còn vượt xa những thần khí hiện tại Lý Dương đang có, cũng chỉ có thể có Truyền Quốc Ngọc Tỉ mới có thể sánh với nó được thôi.

Một bảo bối như vậy, coi như Lý Dương không nôn nóng thì chính phủ Trung Quốc cũng sẽ nôn nóng.

Áp lực trong ngoài, đến lúc đó Lý Dương có không muốn đổi cũng không được.

Bàn tính như ý của bọn họ đã sử dụng rất tốt, tiếc là người tính không bằng trời tính, bọn họ không biết trong tay Lý Dương đã không chỉ có mỗi “ Bữa tối sau cùng”.

- Một trăm triệu rồi!

Kim Khắc Thành của Hàn Quốc thêm một nghìn vạn chỉ là một tiểu thủy hoa , sau khi làm cho mọi người kinh ngạc thì rất nhanh sau đó lại có người lên giá, chỉ một lúc sau, giá đã lên đến một trăm triệu Euro.

Sau khi đột phá xong vẫn chưa dừng lại ở đó mà tiếp tục tăng nhanh.

- Thêm cho tôi, một trăm năm mươi triệu!

- Cha?

Trong một căn phòng bao bình thường khác chợt có hai giọng nói vang lên, một nam một nữ, giọng nam có hơi già một chút.

- Huyền Nhi, có phải con cho rằng giá này là quá cao không!

Khổng Lão ngồi đó cười nhìn con gái của mình, người lúc này nói chính là cha con Khổng Thị của Thái Lan, cuộc bán đấu giá lớn như thế này bọn họ nhất định tham gia, hơn nữa còn tham gia ngay ngày đầu tiên.

Chỉ là người nhiều quá, nên bọn họ vẫn chưa gặp được mấy người Lý Dương.

Khổng Huyền liếc liếc mắt không nói gì, nhưng thái độ của cô đã nói rõ ra rồi, cô cho rằng bỏ ra nhiều tiền như vậy để mua bức tranh này thật không đáng.

Một trăm năm mươi triệu là bằng với một nghìn năm trăm triệu Nhân dân tệ rồi.

Thở dài một cái, Khổng Lão nói tiếp:

- Huyền Nhi, cha hỏi con, nếu dùng một trăm năm mươi triệu để mua mua ly dạ quang của tổ tiên ta truyền lại thì có đáng không?

Khổng Huyền hơi ngây người ra, lập tức hiểu được ý của Khổng Lão.

Vì Ly dạ quang gia truyền, mà Khổng Lão đã đánh đổi tất cả, một trăm năm mươi triệu mua Thanh Minh Thượng Hà Đồ có lẽ bọn họ thấy không đáng, nhưng đổi lại Ly dạ quang thì chắc chắn họ đồng ý.

- Một trăm sáu mươi triệu rồi!

Khổng Huyền không nói gì, một người bên cạnh chợt reo lên, Khổng Lão từ chưa đến một trăm hai mươi triệu đã trực tiếp nâng lên một trăm năm mươi triệu, không ngờ giá này không cầm cự được đến một phút.

- Diên rồi, tất cả đều diên hết rồi!

Người cũng nói câu đó còn có Bạch Minh, giá bây giờ không phải là tăng từng mấy mươi vạn một lần nữa, ít nhất cũng là mấy trăm vạn, động bất động liền lên đến nghìn vạn, mấy nghìn vạn.

Một bức Thanh Minh Thượng Hà Đồ làm cho tất cả mọi người trở nên diên cuồng như vậy.

Lúc này đến Lý Dương và Viện trưởng Hoàng cũng bắt đầu lo lắng, tiền Lý Dương mang theo không ít, tất cả là bốn trăm triệu Euro, nhưng bây giờ giá bức tranh đã lên đến một trăm sáu mươi triệu rồi, và con số này vẫn chưa dừng lại, làm cho Lý Dương cũng không biết thế nào.

Căn phòng bên cạnh bọn họ, Tam Tĩnh Thái đang giương mắt nhìn, tay thì nắm chặt lại.

Bên cạnh Tam Tĩnh Thái là Thanh Mộc Vị Ương đang lo lắng lau mồ hôi trên trán, bức tranh này ông ta đã xác định là tranh thật, có thể tưởng tượng được nếu bọn họ có nó thì có thể đồn thanh kiếm Thiên Tùng Vân về nhà được rồi.

Thanh Minh Thượng Hà Đồ quan trọng với Trung Quốc như thế nào bọn họ đều biết.

- Tam Tĩnh Quân?

Thanh Mộc Vị Ương gọi nhỏ một tiếng, từ lúc bắt đầu tới giờ, Tam Tĩnh Thái vẫn chưa ra tay.

- Đợi!

Tam Tĩnh Thái cắn răng, chậm rãi nói một câu, cứ đợi đi, kiên nhẫn hẳn có thừa.

- Các vị, hợp lực lại đi?

Kim Khắc Thành nhìn mười mấy người bên cạnh nói nhỏ một câu, ai tăng lên 160 triệu bọn họ không biết, tuy nhiên đã vượt qua giới hạn của mỗi người họ rồi.

Còn số tiền tám nghìn vạn hẳn thêm lúc trước bây giờ không nhìn thấy nữa.

Mười mấy người đưa mắt nhìn nhau cuối cùng cùng nhau gật đầu.

Hợp lực, có nghĩa là tất cả mọi người cùng góp tài sản lại để mua bức tranh này, bọn họ đã bàn bạc trước, mỗi người dựa vào số tài sản của mình để sắp xếp, thương lượng rồi thì bây giờ cũng dễ làm thôi.

- Hai trăm triệu!

Sau khi được mọi người ủng hộ, Khắc Kim Thành liền kêu lớn một tiếng, trực tiếp tăng giá lên cao.

Sau khi đưa giá lên hai trăm triệu, tình hình chắc sẽ sáng sủa hơn một chút, giá này nếu không mua được bức tranh thì ít nhất cũng biết được thái độ của đối thủ như thế nào.

- Ba, hai trăm triệu rồi!

Một bên khác Khổng Huyền kinh hãi kêu lên một tiếng, Khổng Lão đang nghĩ sẽ tăng giá lên 170 triệu thì đành phải từ bỏ ý định, không ngờ lại có người điên cuồng như thế.

- Hai trăm mười triệu!

Khổng Lão cắn răng hô lên một tiếng, hai trăm mười triệu là bằng với hai tỉ Nhân dân tệ rồi, bỏ ra số tiền này là gia tộc Khổng Thị đều chịu một tổn thất rất lớn.

Từ trước tới nay vì bảo vật gia truyền mà Khổng Lão không từ bất cứ điều gì cả.

Hai trăm triệu, hai trăm mười triệu, chỉ có mấy giây mà đã có sự thay đổi như vậy.

Điều này làm tất cả mọi người phải giương mắt chờ đợi, vài người cạnh tranh đầu tiên đã lắc đầu, bức tranh này không còn là thứ bọn họ có thể chơi được nữa rồi, đành phải làm khách đứng xem thôi.

Hai trăm mười triệu, cũng làm không ít người phải chau mày, trong đó có mấy người Hawes.

Hai trăm triệu là giá mà Tập đoàn tài chính Hàn Quốc đưa ra, hai trăm mười triệu là giá của Khổng Lão người Thái Lan, một trăm sáu mươi triệu lúc trước là giá một một vị người Châu Âu, còn Lý Dương và Tam Tinh Thái vẫn chưa ra tay.

Điều này cũng hơi vượt ngoài sức dự tính của họ, không ngờ người cạnh tranh lại nhiều như thế.

- Lý Dương!

Viện trưởng Hoàng gọi Lý Dương, lúc này ông không còn ngồi yên được nữa, hai trăm mười triệu, hơn hai tỉ Nhân dân tệ, người ở đây đúng là điên quá rồi.

- Thêm, hai trăm hai mươi triệu!

Lý Dương gật đầu liền nói một câu, hắn không thể đợi thêm được nữa, cần phải rat ay xem sao, chỉ là lần rat ay này khó mà dừng lại được.

- Hai trăm hai mươi triệu!

Tiêu Nham nhìn Lý Dương bá phục, mấy ngày nay hắn đã biết là Lý Dương có tiền, nhưng tận tai nghe thấy Lý Dương bỏ ra hơn hai tỉ Nhân dân tệ, thì cảm giác lại khác.

Tất cả mọi người đều vội nhìn lên màn hình lớn.

Mọi người đều cầu nguyện đây là giá cuối cùng, không ai cạnh tranh nữa, để bọn họ an toàn lấy bức tranh này về.

Tiếc là lời cầu nguyện này vô dụng, chỉ mười giây sau, trên màn hình lớn lại chuyển thành 230 triệu.

Tập đoàn tài chính Hàn Quốc lại ra tay rồi.

Dù sao thì bọn họ người nhiều, nếu chia ra thì mọi người đều có thể chấp nhận được, như vậy áp lực sẽ không còn nữa.

Hai trăm ba mươi triệu lại tiếp tục tăng lên, bức tranh này đã trở thành món đồ đắt giá nhất trong buổi bán đấu giá lớn tính đến thời điểm hiện tại.

- Hai trăm năm mươi triệu!

Khổng Lão lại hô lên một tiếng, nói gầm lên một tiếng có vẻ đúng hơn, giá vẫn đang tăng lên, lúc này ông cũng thấy sốt ruột rồi.

Khổng Huyền nhìn cha của mình, khuôn mặt lộ vẻ đành chịu, cô hiểu quyết tâm muốn lấy lại Ly dạ quang của cha mình, tuy nhiên một trăm năm mươi triệu đối với họ mà nói thì không phải là một gánh nặng nhỏ.

Một cái không tốt đều sẽ làm cho việc kinh doanh của gia tộc Khổng Thị trong mười mấy năm nay bị đi xuống, chỉ là Khổng Lão lúc này đã không cần biết hậu quả về sau như thế nào rồi, cô cũng hết cách khuyên ông rồi.

Hai trăm năm mươi triệu là giá mà Khổng Lão đưa ra làm cho nụ cười trên khuôn mặt mấy người Hawes giảm đi rất nhiều.

- Thêm giá, ba trăm triệu!

Tam Tình Thái cuối cùng cũng đã rat ay, giá của hấn đưa ra ghé gớm nhất, một tiếng đã tăng lên ba trăm triệu.

Trước đó, hấn vẫn quan sát đồng thời phát hiện cạnh tranh bức tranh này không chỉ một người, cứ tăng giá từ từ như vậy rất có thể giá cuối cùng sẽ rất cao, chỉ bằng một tiếng cho giá lên đến đỉnh luôn.

Ba trăm triệu rồi, sớm đã vượt qua kỉ lục của buổi bán đấu giá lần này, làm cho rất nhiều phải sợ khiếp vía.

Nhưng mọi người đều không ngờ rằng, đây mới chỉ là bắt đầu.

1183. Chương 1179 : Ông Đúng Là Điên Rồi

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1179 : Ông đúng là điên rồi

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Ba trăm triệu, Lý Dương cũng hung hãn đánh lại

Lần này hấn mang đến bốn trăm triệu Euro, trước đó dùng cũng không nhiều, chỉ có mấy trăm vạn thôi, số lẻ hoàn toàn có thể không tính.

Tuy nhiên giá cạnh tranh ba trăm triệu cũng gần chạm mốc số tiền của hấn rồi, điều này Lý Dương cũng không ngờ trước được.

Viện trưởng Hoàng cũng nhìn Lý Dương lo lắng.

Ông biết được số tiền lần này Lý Dương mang theo là bao nhiêu, cạnh tranh Thanh Minh Thượng Hà Đồ quá kịch liệt, điều này cũng vượt xa so với sức tưởng tượng của ông.

Tiếc là ông không thể nào đi xin tiền nhà nước được, dù sao đây cũng là buổi bán đấu giá ngầm, món đồ có quan trọng đến thế nào đi nữa thì nhà nước cũng không thể trực tiếp lộ diện được, cho dù là ông ta, lần này cũng dựa trên danh nghĩa cá nhân để đến tham gia.

Nếu nhà nước mà ra mặt thì chỉ làm trò cười cho thiên hạ thôi.

Hơn nữa buổi bán đấu giá có quy định, không tiếp đãi bất cứ chính phủ của quốc gia nào cả, nếu có quan hệ với chính phủ thì bọn họ sẽ phải chịu nhiều áp lực hơn, còn phải rước thêm nhiều phiền phức nữa.

- Thêm ba trăm hai mươi triệu!

Trong một căn phòng sang trọng khác cách phòng Lý Dương không xa, một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi đang hút xì gà, buồn bã nói một câu.

- John, như vậy có cao quá không?

Bên cạnh hắn có một người mặc bộ quần áo màu vàng chau mày hỏi một câu.

Hai người này là hai đại gia nổi tiếng nước Anh, người có tên John còn có biệt danh là Buffett của Anh Quốc, ông ta cũng là một cao thủ đầu cơ nổi tiếng.

- Cao sao, không, tôi nghĩ là không cao, George, ông có nhìn thấy tôi lỗ bao giờ chưa?

Người được gọi là John quay lại cười rạng rỡ, sau nụ cười đó là cả một sự tự tin cực độ.

Tên John này là người Châu Âu có tăng thêm giá trước đó.

John đưa ra giá ba trăm hai mươi triệu không chỉ làm Lý Dương chau mày mà còn làm cho mấy người Hawes không còn cười nổi nữa.

Bọn họ tất nhiên biết tên John này, nhưng không ngờ đối phương lại liều như vậy, nhìn có vẻ là muốn có bằng được, đây là một đối thủ nằm ngoài sự dự đoán của họ.

- Ba trăm ba mươi vạn!

Mấy người trong Tập đoàn tài chính Hàn Quốc cũng không cười nổi nữa, tuy nhiên vẫn cố tăng thêm một chút, hơn ba trăm triệu bọn họ vẫn còn có thể gánh được.

- Ba trăm năm mươi triệu!

Tam Tinh Thái nói nhỏ một tiếng, dáng vẻ hắn không thay đổi gì lắm, nhưng bộ dạng nắm chặt tay của hắn đã nói lên được tất cả.

- Bốn trăm triệu!

Lý Dương không hề do dự mà nói một câu, bây giờ hắn chỉ có chừng này tiền thôi, lần này không hù được người ta bỏ cuộc thì e rằng hắn phiền phức to.

Bốn trăm triệu, giá khởi điểm là ba nghìn vạn, lúc này đã tăng lên bốn trăm triệu, tăng hơn mười mấy lần, mọi người đang bàn luận rất sôi nổi, có một số người còn hào hứng chờ đợi.

Năm ngoái giá cao nhất là năm trăm triệu, không biết hôm nay món đồ này có vượt qua con số đó hay không, bây giờ đã lên đến bốn trăm triệu rồi, hi vọng này không phải là không có.

- Lý Dương đưa giá bốn trăm triệu!

Tin mới nhất được mấy người Hawes tìm hiểu rất nhanh, sáu người cùng nhìn nhau, rồi gật đầu.

Sự việc phát triển nằm ngoài sự dự tính của họ, làm bọn họ không thể không ra tay, lúc này không thể tiếp tục chờ đợi được nữa, nếu không sẽ không biết bao nhiêu đối thủ sẽ cạnh tranh với họ.

Điều mà bọn họ cần làm lúc này là làm cho tất cả các đối thủ phải lùi bước.

- Cha, cha sao vậy?

Khổng Huyền vội vàng đỡ cha mình, sau khi giá bốn trăm triệu được đưa ra, Khổng Lão liền nằm vật lên ghế sô pha.

Ông đang điên cuồng cũng biết lúc này mình đã bị loại khỏi cuộc chơi rồi, đến giá này thì ông không còn thể gánh vác được nữa, nếu tiếp tục cạnh tranh thì chỉ có thể làm Khổng Gia biến thành tàn tro thôi.

Khổng Gia đúng là có tài sản trị giá trên một tỉ, nhưng đó không phải là tiền mặt, bán đấu giá cần giao tiền mặt, chứ không phải giao tài sản.

- Cha không sao!

Khổng Lão cười khổ lắc đầu, nhìn màn hình lớn trước mặt rồi nói tiếp.

- Thế giới này, đúng là điên cuồng!

Ba nghìn vạn biến thành bốn trăm triệu, điên cuồng đến mức làm cho ông lần nữa mất cơ hội lấy lại bảo vật gia truyền, sự thất vọng và đáng tiếc của Quốc gia mới làm cho ông ra nông nổi này.

- Điên cuồng, đúng là điên cuồng!

Khổng Huyền cũng lí nhí trong miệng, sau khi giá vượt quá hai trăm triệu Euro, bọn họ đã bị loại, điều này làm Khổng Huyền thấy có một chút dư vị gì đó.

Có vui không?

Đúng là có vui, không cần phải mạo hiểm như thế, không phải làm cho Gia tộc lâm cảnh khủng hoảng tất nhiên là vui rồi, nhưng điều này cũng đồng nghĩa với việc bọn họ không có cơ hội để lấy lại Ly dạ quang về, những cơ hội như thế này quả không nhiều.

Cũng có thể cả đời mới có được một lần.

Khổng Huyền đang suy sụp tinh thần thì chợt ngồi thẳng người dậy, bốn trăm triệu không phải là con số cuối cùng, giá trên màn hình lớn lại lần nữa thay đổi.

Bốn trăm mười triệu.

Hawes cuối cùng đã rat ay, thêm một nghìn vạn nữa, đến thời điểm này, những đối thủ có ý với Thanh Minh Thượng Hà Đồ đều đã xuất hiện, cạnh tranh, bước vào nóng sáng hóa.

Tại hiện trường buổi đấu giá, Lâm Lang nhìn giá mới nhất cũng có phần kinh ngạc, ông dường như không nói gì, giá vẫn đang tiếp tục tăng cao.

Thực ra ông cũng hiểu, vật đấu giá này có nói nhiều cũng vô dụng, người cạnh tranh sẽ không nghe những lời ông ta nói đâu, bọn họ đều có cách nghĩ riêng của mình.

- Bốn trăm mười triệu rồi!

Tiêu Nham nói nhỏ một tiếng, thực ra ai cũng đã nhìn thấy, không cần hắn phải nhắc.

Lý Dương lại cười khổ, khuôn mặt còn mang vẻ đành chịu, Viện trưởng Hoàng thì thất vọng hoàn toàn, dường như ông cũng không muốn che đậy điều đó nữa.

- Bốn trăm hai mươi triệu!

Lý Dương chợt quay đầu lại nói một câu, một cô gái đẹp phía sau hắn liền vội vàng viết giá lên, lúc này trong lòng mấy cô gái đẹp đều thấy kinh hãi.

Hơn bốn trăm triệu Euro, mấy nhà giàu có này cầm tiền nhưng không cho rằng đó là tiền, số tiền này đổi thành tiền giấy cũng có thể đè chết bọn họ.

- Lý Dương?

Viện trưởng Hoàng lo lắng gọi một tiếng, ông biết Lý Dương có bao nhiêu tiền, lần này số tiền đã vượt quá con số mà Lý Dương có rồi.

- Tiền để xây dựng Viện bảo tàng tôi có thể lấy dùng một chút, đợi sau rồi hãy tính!

Lý Dương nhẹ lắc đầu, trong tay hắn còn có mấy trăm triệu Nhân dân tệ, là số tiền ban đầu chuẩn bị để xây Viện bảo tàng, số tiền này bây giờ đành phải lấy ra dùng thôi.

Viện trưởng Hoàng gật đầu, lúc này ông cũng không biết nói gì nữa.

- Bốn trăm năm mươi triệu!

Tam Tinh Thái chợt hô lên một tiếng, tâm trạng lo lắng của Thanh Mộc Vị Ương giảm xuống không ít, Tam Tinh Thái muốn tranh đấu tiếp là tốt rồi, ông chỉ sợ Tam Tinh Thái bỏ cuộc thôi.

Tiền nhiều như vậy thì ông làm gì có chứ.

Trên màn hình lớn, con số bốn trăm năm mươi triệu màu đỏ tươi hiện lên rất bắt mắt.

Người trong mỗi căn phòng trong phòng khách bắt đầu lớn tiếng bàn tán, khoảng cách so với kỉ lục lần trước chỉ là năm nghìn vạn, bây giờ xem ra rất có khả năng lần này sẽ phá vỡ kỉ lục của lần trước đó.

Tim Cách Lang cứ đập liên hồi, nếu vượt kỉ lục lần trước thì cũng sẽ có một ý nghĩa rất quan trọng với hắn.

Nếu có một món hàng vượt kỉ lục thì coi như hắn tổ chức buổi đấu giá ngầm lần này cũng đã được đền đáp, nếu không phải vì người đứng sau miễn cưỡng thì hắn cũng sẽ không đến đây.

Chủ trì một buổi đấu giá như thế này cũng đồng nghĩa với việc hắn sẽ chịu một vết nhơ trong sự nghiệp của mình.

Nhưng nếu tạo ra được kỉ lục thì lại khác, cho dù bị nhơ nháy một chút cũng không sao.

Trong phòng của mấy người Lý Dương, lúc này ai cũng tỏ vẻ thất vọng, Lý Dương đã nói rồi, lần này hắn chỉ mang đến bốn trăm triệu Euro, cũng có nghĩa là bây giờ hắn hết tiền rồi.

Bốn trăm năm mươi triệu, cộng thêm món tiền dẫn đầu trong tay Lý Dương cũng không đủ.

- Lý Dương, tôi có thể cho cậu mượn thêm hai trăm triệu!

Lâm Lang chợt nói một câu, tất cả mọi người đều kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn ông, đặc biệt là Lý Dương.

Người khác không biết, những hắn lại hiểu rất rõ, bốn trăm triệu Lý Dương mang đến lần này vốn dĩ là mượn Lâm Lang hai triệu rồi, giờ Lâm Lang cho mượn thêm hai triệu nữa, thì hầu hết số tiền đều là của Lâm Lang rồi.

- Lợi nhuận vẫn như lúc trước!

Lâm Lang lại nói tiếp, ông đến tham gia buổi bán đấu giá lần này, cũng đã chuẩn bị hơn trăm triệu tiền mặt, nghĩ cách để đấu vài món đồ, hai trăm triệu Euro có thể giúp được Lý Dương rất nhiều.

Nếu không được nữa thì sẽ cho trung tâm ở Canada chi tiêu, tuy nhiên ông giỏi nhất cũng chỉ cho Lý Dương mượn thêm hai trăm triệu là cùng.

Dù sao đây cũng chỉ là giúp đỡ mà thôi, không phải việc của mình, ông cũng cần phải khai báo với gia tộc và cả người trong công ty của mình nữa.

Nhưng đối với Lý Dương mà nói, đây là một sự giúp đỡ rất lớn, có thể trong thời khắc quyết định, cho hắn mượn tiền với khoản tiền lời thấp, điều này có khác gì giúp người khi gặp nạn.

- Lâm đại ca, tôi không nói lời cảm ơn làm gì nữa, đợi sau khi trở về chúng ta sẽ cùng uống với nhau vài ly nhé!

Lý Dương gật đầu, lúc này hắn cũng không khách sáo nữa, cũng không còn thời gian để mà khách sáo, có được Thanh Minh Thượng Hà Đồ mới là quan trọng nhất.

Số tiền này chỉ có thể cố hết sức trả lại, cũng may mà hắn có một khu mạch khoáng giá cao, nên cũng không phải là không thể trả nợ được.

Thêm hai trăm triệu cũng giúp Lý Dương có thêm chút dũng khí, bốn trăm năm mươi triệu vẫn chưa thay đổi, hắn nghĩ một lúc rồi trực tiếp tăng thêm một nghìn vạn nữa.

- Bốn trăm sáu mươi triệu rồi!

Bên phía Tập đoàn tài chính Hàn Quốc đã tắt tiếng cười từ rất sớm, bọn họ cũng không ngờ là sức cạnh tranh lại lớn như thế, vốn dĩ nghĩ bỏ ra hai ba trăm triệu là có thể lấy được bức tranh về, lần này con số đã tăng gấp đôi so với dự tính.

- Các vị, tiếp tục tăng nhé?

Kim Khắc Thành đưa mắt nhìn mọi người, có một vài người hơi do dự.

Mấy người Hawes nói quả không sai, Tập đoàn tài chính Hàn Quốc nhìn thì có vẻ mạnh, nhưng thực ra chỉ là một con cọp giấy, nếu vượt quá phạm vi chịu đựng của họ thì lập tức họ sẽ dừng lại.

- Thêm đi!

Một lúc sau, tất cả mọi người cũng đồng tình, đã gượng đến lúc này rồi thì không thể bỏ cuộc nhanh như vậy được, ít nhất khi có được Thanh Minh Thượng Hà Đồ thì cũng sẽ là niềm hãnh đối với nhân dân Hàn Quốc, phản kích hoàn toàn so với việc Trung Quốc triển lãm Bảo kiếm Tân La.

- Bốn trăm tám mươi triệu rồi!

Kim Khắc Thành đang định tăng giá thì màn hình lớn lập tức có sự thay đổi, hấn ngẩn người ra nhìn màn hình lớn, lúc này hấn đã hiểu ít nhất là có trên ba đối thủ cạnh tranh, cũng có thể sẽ nhiều hơn.

- Joseph, ông điên rồi, ông đúng là điên rồi!

Trong một căn phòng khác, George không chịu được liên lắc đầu, lần này tăng lên bốn trăm tám mươi triệu chính là vị Joseph này.

- Không, tôi không điên, ông yên tâm, đầu tư của tôi chắc chắn sẽ được đáp lại!

Joseph lắc đầu cười, ông ta là người rất linh thông tin tức, sau khi “ Bữa tối sau cùng” xuất hiện ở Trung Quốc, ông đã cho điều tra rất nhiều thông tin.

Càng điều tra ông càng kinh ngạc, đồng thời trong lòng cũng nghĩ ra một cách.

Nếu tất cả những phán đoán của ông là đúng, thì việc đấu giá được bức tranh này không chỉ không lỗ mà còn có thể kiếm được một món tiền lớn nữa.

Lúc này Joseph vẫn có một sự chắc chắn tuyệt đối.

1184. Chương 1180: Cạnh Tranh Điên Cuồng!

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1180: Cạnh tranh điên cuồng!

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Bốn trăm tám mươi triệu.

Sừng sỡ không chỉ là các tập đoàn tài chính của Hàn Quốc, còn có Hawes tiên sinh , Tam tỉnh thái và đám người Lý Dương.

Giờ này khắc này, mỗi một người họ cũng đều hiểu rõ, người đấu giá tuyệt đối không chỉ một hai người, ít nhất cũng có ba người, thậm chí bốn người.

- John, hấn rất cuộc muốn làm gì?

Hawes tiên sinh nhíu chặt mày, Bass cũng cúi đầu gõ bàn, ban đầu tất cả đều trong quyền điều khiển của bọn họ, nhưng đột nhiên xuất hiện John, khiến cho bọn họ có cảm giác mất quyền điều khiển.

- Nhà đầu cơ đáng chết này!

Ngữ khí của anh em Jose không tốt như vậy, John căn bản không phải là nhà sưu tầm, hấn am hiểu đồ cổ, nhưng đều là thứ được tu sửa bên ngoài, để chính hấn nói đều nói không nên lời.

Hiện nay hấn đấu giá giá cao, chỉ có thể nói rõ hấn có ý đồ riêng.

Trong đại sảnh lúc này tiếng bàn luận càng lớn hơn, các tiểu phú hào đều chú ý vào màn hình lớn, kích động nhìn sự tranh đoạt của trận kinh người này, một bức tranh không ngờ bán với giá bốn trăm tám mươi triệu Euro, chắc chắn không thể tưởng tượng.

Trước mắt, chỉ kém hai mươi triệu là có thể bằng với kỷ lục năm ngoái rồi, rất nhiều người đều đợi giờ khắc này.

- Năm trăm triệu

Khoảng một phút trôi qua, màn hình lớn mới lần nữa biến đổi chữ số, năm trăm triệu rồi, thật sự là năm trăm triệu rồi, phiên đấu giá này sẽ chỉ tiến hành đến ngày thứ năm, thì có một sản phẩm đấu giá chất lượng ngang với kỷ lục năm ngoái.

Hơn nữa không dừng hẳn ở năm trăm triệu, còn có hi vọng vượt qua.

- Lão Hàn Quốc chiết tiết!

Raul lại mắng một câu, tăng giá lần này không phải là Lý Dương, cũng không phải Tam Tỉnh Thái, mà là Kim Khắc Thành, các tập đoàn của Hàn Quốc lại lần nữa ra tay, tuy nhiên nội bộ bọn họ đã có dấu vết loạn, lần này có thể ra giá vẫn là kết quả Kim Khắc Thành kiên trì.

Năm trăm triệu rồi, Khổng Lão trái lại thở phào một cái thật dài.

Ông thua rồi, nhưng thua không oan uổng, có nhiều đối thủ cạnh tranh như vậy, có nhiều người điên cuồng như vậy, ông có thể góp vui theo đã rất không tồi rồi.

- Thêm, năm trăm mười triệu!

Trong phòng riêng, mỹ nữ tóc vàng đứng sau Lý Dương lặng đi một lúc, lập tức khởi động giá của đồ vật, năm trăm mười triệu, các vị khác trong phòng thật sự điên rồi, kỷ lục mới, cũng sinh ra ở nơi này của bọn họ.

Lý Dương ra giá năm trăm mười triệu, giá này vừa xuất hiện, đại sảnh và các phòng riêng khác lập tức biến thành phòng đọc sách.

Vượt qua rồi, thật sự vượt qua rồi, phiên đấu giá này chỉ mới trôi qua được được một nửa, đã tạo nên một kỷ lục, chỉ riêng sản phẩm đấu giá đã vượt qua năm trăm triệu cao nhất, đạt đến năm trăm mười triệu.

Tất cả mọi người đều chứng kiến sự ra đời của một kỷ lục mới.

Còn khiến mọi người hưng phấn chính là, kỷ lục này còn chưa dừng hẳn, dường như còn có khả năng tăng thêm nữa.

- Tam Tỉnh Tướng quân!

Thanh Mộc Vị Ương vội vàng nhìn Tam Tỉnh Thái, ông cũng không ngờ, sức cạnh tranh bức tranh này sẽ lớn như vậy, hơn năm trăm triệu rồi, thật không biết những người này nghĩ như thế nào.

Tuy nhiên, bức tranh này rất quan trọng, có bức tranh này chẳng khác nào cầm được Thiên Tùng Vân Kiếm, khiến ông căn bản không thể nào buông tay được.

- Thêm, năm trăm năm mươi triệu!

Tam Tỉnh Thái cắn chặt răng, lạnh lùng nói một câu, lúc này đầu óc của ông cũng hơi đau đầu, ông có tiền, tập đoàn tài chính Tam Tỉnh, cũng có tiền, nhưng không có nghĩa là ông có thể lãng phí.

Trên thực tế, lần này ông đến Milan, gia tộc Tam Tỉnh rõ ràng vì ông chuẩn bị tám trăm triệu Euro, cộng thêm mấy trăm triệu của ông, trong tay ông có thể điều động vốn, ít nhất có hơn tỉ Euro.

Phương diện tài chính, ông không lo lắng, chỉ nghĩ giá cao như vậy, đi tranh giành một bức họa rốt cuộc có đáng hay không.

Năm trăm năm mươi triệu rồi rồi.

Sự điên cuồng trong đại sảnh còn có các phòng thuê riêng khác, ngay cả Cách Lãng đều ngây ngẩn nhìn màn hình lớn, một câu cũng không nói.

Năm trăm năm mươi triệu triệu, con số này ngay cả ba mươi giây đều chưa qua, rất nhanh chóng lại biến thành sáu trăm triệu.

- Đồ điên, người là đồ điên, người luôn là đồ điên!

Geogre không ngừng gầm rú lên, ra giá lần này vẫn là John, Geogre đã không hiểu, hắn căn bản không nghĩ được tại sao John điên cuồng vì bức tranh này như vậy.

Phải nói đầu tư, đầu tư như vậy tuyệt đối phạm phải rủi ro rất lớn.

Tuy nhiên, suy nghĩ của John rõ ràng khác ông, rủi ro càng lớn, lợi ích càng nhiều, ông tin vào hoạt động lần này sẽ đáp lại cho ông lợi ích hậu hĩnh.

Lý Dương, Viện trưởng Hoàng bọn họ đều ngây ngẩn, vui sướng vừa nãy Lâm Lang cung cấp cho Lý Dương hai trăm triệu tiền vốn đã biến mất.

Mới nhận được viện trợ hai trăm triệu thật không ngờ giá đưa lên, sáu trăm triệu, lại đạt đến mức vốn của Lý Dương.

- John chết tiệt!

Hawes tiên sinh gõ xuống bàn, nhưng không ngừng, lập tức chỉ bảo một tiếng:

- Sáu trăm hai mươi triệu!

Sáu trăm hai mươi triệu rồi!

Trên màn hình lớn con số lại thay đổi, khiến cho rất nhiều người điên cuồng lên, không ngừng, vẫn không ngừng, tất cả mọi người đều hiểu, sản phẩm đấu giá này còn có xu hướng tiếp tục tăng giá.

- Hội trưởng Kim, chúng ta bỏ qua thôi!

Trong phòng riêng của tập đoàn tài chính Hàn Quốc, cuối cùng vang lên tiếng phản đối, có người không kìm được.

Còn có một hai người, giá hiện nay đã vượt qua điểm cuối của họ có thể gánh được, cho dù là mười mấy người cùng nhau cũng không xa mới tiếp tục được nữa.

- Cứ buông tay như vậy, lẽ nào các người can tâm sao?

Kim Khắc Thành tỏ vẻ rất không đồng ý, kêu to lên, dù thế nào ông không can tâm, nhiều người như vậy, không ngờ còn không cạnh tranh được với người khác.

- Không can tâm có thể làm gì, đối thủ quá điên cuồng!

Người bên cạnh ông khẽ thở dài, rất nhiều người cùng gật đầu theo.

Không sai đối thủ quá điên rồi, điên đến mức bọn họ không thể thừa nhận được, lúc này, bọn họ cũng chỉ có thể dùng cách giải thích như vậy để an ủi chính mình, không phải họ không muốn đấu tiếp, là không muốn đi đấu với kẻ điên.

- Không được, chính tôi một mình thêm vào hai mươi triệu, chứ vị, lại một lần nữa nhé!

Kim Khắc Thành ra sức lắc đầu, ông không muốn dừng lại lúc này, đây là một cơ hội Hàn Quốc tìm lại thể diện, cũng là ông một lần cơ hội vì bạn báo thù.

Kim Khắc Thành muốn đơn độc tăng thêm hai mươi triệu, các người khác đều do dự một lúc, cuối cùng gật đầu tán thành, theo Kim Khắc Thành điên một lần nữa.

Sáu trăm bốn mươi triệu, tập đoàn tài chính Hàn Quốc lại lần nữa ra tay.

Trong phòng riêng của Lý Dương, mọi người lần nữa rơi vào trong thất vọng, Bạch Minh còn không ngừng mắng, không biết kẻ nào điên như vậy, không ngờ đổ mất như vậy với bảo bối của Trung Quốc.

Tuy nhiên có một điểm bọn họ có thể đọc được, hiện nay đấu giá không phải là người Trung Quốc, lần này người Trung Quốc tham gia phiên đấu giá lần này bọn họ hầu hết đều biết, không có ai có tài chính và sự quyết đoán này.

- John, người muốn làm gì!

Thất giá lần nữa lại tăng, George vừa thở phào lại hét lên, John lại lần nữa đưa ra giá.

- Tôi không sao, ly rượu kia đưa cho tôi!

John lắc đầu cười cười, thế tay cầm rượu, George thở hổn hển, lời của John lại khiến hắn hét lên.

- Sáu trăm năm mươi triệu!

John lại ra giá, sáu trăm năm mươi triệu, sáu trăm năm mươi triệu đi đấu giá một bức tranh, lúc này George hận không thể đi bóp chết hắn, có tiền hơn cũng không thể lãng phí như thế được.

Số tiền này còn không bằng đi mua mấy trang trại rượu, hoặc làm các việc từ thiện, còn có thể giúp đỡ người khác.

- Lý Dương, vừa nãy tôi gọi điện về nhà, ngày mai bọn họ sẽ chuyển cho tôi hai mươi tỉ NDT! (Nhân Dân Tệ)

Vương Giai Giai từ nhà vệ sinh đi ra, rúc vào bên cạnh Lý Dương nói một câu nhỏ.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn cô, cô vừa nãy đi vệ sinh, ai cũng không ngờ không ngờ là đi vay tiền.

Lý Dương cũng giật mình nhìn cô, Vương Giai Giai nắm lấy tay Lý Dương ánh mắt cổ vũ hắn.

- Lâm đại ca, tiền bán đấu giá, muộn nhất mấy ngày thanh toán?

Lý Dương đột nhiên quay đầu lại, hỏi Lâm Lang.

- Ba ngày!

- Ba ngày, có vẻ hơi ngắn, nhưng cũng phải liều mạng!

Lý Dương nhẹ nhàng gật đầu, thời gian thanh toán khoản đấu giá nhiều nhất ba ngày, điểm thời gian thanh toán này ngắn hơn các phiên bán đấu giá khác nhiều, dù sao phiên bán đấu giá lớn thuộc về tính chất bán đấu giá, không thể như các công ty bán đấu giá được, để thời gian thanh toán một tháng thậm chí nửa năm.

Ba ngày, hơn một trăm triệu của Lâm Lang vừa nãy có thể quay vòng, tiền thừa lại muộn nhất ngày mai đưa cho anh ta, hai tỷ của Vương Giai Giai bên đó, ngày mai cũng có thể cầm lấy, điều đó tương đương với trong tay hắn có tám trăm triệu Euro.

Có được số tiền này, hắn tiếp tục có vốn để đấu giá.

- Thêm, sáu trăm sáu mươi triệu!

Lý Dương không còn do dự, trực tiếp dặn dò một tiếng, mỹ nữ tóc vàng vội vàng ấn nút, làm cho màn hình lớn hiển thị giá mới nhất.

Giá tiền trên màn hình lớn thay đổi rồi, nhưng không phải Lý Dương ra giá sáu trăm sáu mươi triệu mà là sáu trăm tám mươi triệu.

Có người đồng thời ra giá với Lý Dương, giá tiền đưa ra cao hơn Lý Dương.

Viện trưởng Hoàng nhìn màn hình lớn, vội vàng cau mày, ông cũng đứng dậy đi vệ sinh, trên mặt Cao Tổng hiện rõ có vẻ do dự, không biết đang nghĩ gì.

Đấu giá vẫn còn tiếp tục, sáu trăm tám mươi triệu rồi, Kim Khắc Thành của Hàn Quốc liên tục thở dài, ngồi ở số pha không nói gì.

Tập đoàn Hàn Quốc, mấy chục phú hào liên hợp lại, xem như một bên hùng hậu nhất sắp thứ hai sau Khổng gia của Thái Lan bị đào thải ra, còn thật sự bị Hawes tiên sinh nói chuẩn nữa.

1185. Chương 1181: Cạnh Tranh Điên Cuồng! (2)

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1181: Cạnh tranh điên cuồng! (2)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Người bốn phương, ngoài Hawes tiên sinh biết chính xác thân phận của đối phương ra, các người khác đều không biết.

- Chiết tiết, đây là ai, không biết xấu hổ như vậy!

Bạch Minh nhảy lên, lớn tiếng la lên, bọn họ đều đưa ra giá sáu trăm sáu mươi triệu rồi, không ngờ có người còn điên cuồng hơn bọn họ, đưa giá còn cao hơn bọn họ.

May mà đây không phải là đấu giá thời hạn, nếu không thì cuối cùng nuốt hận thời khắc cuối cùng.

- Cạnh tranh rất kịch liệt!

Mao Lão gương cười lắc lắc đầu, lúc này con tim ông đều phập phồng nhảy loạn, chỉ nhìn, không đích thân tham dự đã như thế rồi, không cần nói Lý Dương đang đấu giá, lúc này áp lực sẽ nặng hơn bao nhiêu.

- Bảy trăm triệu!

Lý Dương bất đắc dĩ lắc đầu, áp lực của hắn rất lớn, nhưng còn có thể chống được, tiu nhiên không ngờ nhiều tiền như vậy đem đi còn có chút đau đầu, chắc hẳn sau này mệt mỏi, đây không phải là con số nhỏ.

Sáu trăm tám mươi triệu trước đó, màn hình lớn duy trì hai mươi giây, liền bị giá bảy trăm triệu thay thế.

- Bảy trăm năm mươi triệu!

Mười hai giây sau, màn hình lớn lại lần nữa thay đổi, George duỗi tay chỉ John, lần này một câu cũng không nói nên lời.

Bọn người Hawes tiên sinh, Bass cũng lại không còn thoải mái, đầu mày mỗi người đều nhíu chặt lại, ba mươi giây sau, Hawes tiên sinh ra giá, bảy trăm tám mươi triệu Euro.

Bảy trăm tám mươi triệu giữ được mười chín giây, ngay sau đó tám trăm triệu.

Đưa ra giá tám trăm triệu là Tam Tinh Thái, vẫn là Thanh Mộc Vị Ương ở bên cạnh khuyến khích, cuối cùng đem toàn bộ nguồn vốn của cả gia tộc đều quảng vào.

Sau sáu trăm triệu, giá không ngờ thay đổi khiến mỗi một người đều có cảm giác ứng phó không kịp.

Hiện nay đấu giá không chỉ một người, ít nhất có ba người đang đấu giá, rất nhiều người đều đã phán đoán ra được, phán đoán chính xác thậm chí đoán ra có bốn luồng người đang dốc toàn lực đấu giá cạnh tranh, nếu không thì sẽ không xuất hiện giá cao như thế sau khi có giá sáu trăm triệu xuất hiện.

Tám trăm triệu rồi, giá đưa ra theo quy định là ba mươi triệu, hiện tại tám trăm triệu rồi, tăng hơn hai mươi lần, phiên đấu giá này kỷ lục gấp cao nhất cũng ra đời rồi.

Trong mỗi một phòng riêng, mọi người đều bàn luận xôn xao lên, đoán bức tranh điên cuồng này cuối cùng thành giá sẽ là bao nhiêu.

Hiện nay cũng chỉ có thể dùng điên cuồng để hình dung, tám trăm triệu Euro, cộng thêm các phí thủ tục gần chín tỉ NDT, con số này nghĩ đến đều khiến người ta sợ.

Đáng tiếc kết quả đấu giá như vậy không thể lưu danh hậu thế, nếu không thì tác phẩm thư họa của Trung Quốc lại có thể đạt đến một cao độ mới.

Thanh Mộc Vị Ương khẽ thở phào một cái, Tam Tỉnh Thái cuối cùng toàn lực ứng phó rồi.

Vừa nãy Tam Tỉnh Thái đang do dự, cuối cùng bị ông nói một câu khơi dậy ý chí chiến đấu, tiếp tục đấu tiếp.

Thanh Mộc Vị Ương nói với Tam Tỉnh Thái, hiện nay trong số người đấu giá còn có Lý Dương, bây giờ nếu ông buông tay, ngang như thua Lý Dương, nếu tiếp tục, còn có cơ hội đấu tiếp với Lý Dương.

Chỉ một câu nói này, làm cho Tam Tỉnh Thái không còn do dự nữa, trực tiếp đưa giá lên.

- John, người muốn làm gì, rốt cuộc người muốn làm gì?

Trong phòng riêng sang trọng, George lo lắng nhìn John, lúc này John cũng không bình tĩnh được như trước, anh ta đang nhúu chặt mày, cúi đầu không biết đang nghĩ gì.

- Không việc gì, George, hãy tin tôi!

Nghe câu hỏi của George, John chỉ lắc lắc đầu, không ngẩng đầu.

- Tin người, người bảo ta làm sao tin người? Người điên rồi, người thật sự điên rồi!

George vô cùng hiểu John, sao không biết tâm tư của anh ta lúc này, chỉ nhìn dáng vẻ của anh ta liền biết anh ta không bỏ qua, còn muốn tiếp tục đấu tiếp.

Tám trăm triệu Euro rồi, còn muốn tiếp tục đấu, đi mua một bức tranh, không phải điên còn là gì.

John đột nhiên ngẩng đầu, hỏi George một câu:

- George, nếu là “Mona Lisa” đấu giá tại đây, người cho rằng có thể bán được bao nhiêu?

- Mona Lisa

George hơi sững sờ, một lát mới lắc đầu nói:

- Tôi không biết, chắc là giá trên trời!

- Có thể đạt tới tám trăm triệu Euro không?

John lại hỏi.

- Nếu số lượng người đủ đông, có người biết được tin tức trước, chắc chắn có khả năng này!

George cẩn thận nghĩ lại, cuối cùng bất đắc dĩ nói, anh ta không thể không thừa nhận, Mona Lisa thật sự xuất hiện ở đây, hiệu quả tuyệt đối không thể kém hơn bức tranh này, thậm chí còn sẽ điên cuồng hơn.

- Vậy thì đúng rồi, tám trăm hai mươi triệu!

John mỉm cười gật đầu, lần nữa nói một câu với mỹ nữ phía sau, mỹ nữ thoáng sửng sốt, vội vàng phát giá mới nhất ra.

- John, người làm gì thế, người làm gì, rốt cuộc người muốn làm gì, đây không phải là Mona Lisa

- Nó không phải, nhưng tác dụng của nó tương đương với Mona Lisa anh phải tin tôi!

John mỉm cười, giá mới đã xuất hiện trên màn hình lớn, giữa lần này và lần trước, khoảng cách là 58 giây, còn chưa quá một phút.

- Tất cả đều điên rồi!

Bạch Minh lại hét lên một tiếng, còn vỗ mạnh xuống bàn, Lý Dương muốn tận dụng tất cả mọi cách để gom tiền ra, lại đạt đến đỉnh điểm, cũng không biết hôm nay đến nhiều kẻ điên như vậy.

Hiện nay xem ra, người cạnh tranh còn có rất nhiều, còn có mấy người không chịu buông tay.

- Lý tiên sinh, tôi ở đây có thể lấy ra một trăm triệu Euro, có thể cho anh mượn trước, đây cũng là hiện nay tôi có thể giúp anh!

Cao tổng không còn do dự, đứng lên nói một câu với Lý Dương, lần này ông đến mang theo mấy tỉ NDT, dùng mất một ít rồi, tuy nhiên, một trăm triệu Euro còn có thể gom được.

Lúc này ông cũng chỉ có thể gom được chút này cho Lý Dương, nếu nhiều hơn phải trở về công ty chuẩn bị, điều động vốn lớn phải thông qua Chủ tịch hội đồng quản trị, trong hai ba ngày ông căn bản không lấy ra được bao nhiêu tiền.

- Lý Dương, tôi vừa nãy gọi mấy cuộc điện thoại, gom được cho cậu hơn bảy mươi triệu Euro cho cậu, tiền tuy không nhiều, nhưng nói chung cũng thêm một phần sức mạnh!

Viện trưởng Hoàng từ phòng vệ sinh đi ra, ông cũng như Vương Giai Giai, đi vệ sinh chỉ là gọi điện, để gom vốn cho Lý Dương.

Bọn người Bạch Minh, Mao Lão đều quay đầu lại nhìn Viện trưởng Hoàng, đều mang theo một phần kính nể.

Điều kiện kinh tế của Viện trưởng Hoàng không coi là tốt, thậm chí ngay cả bọn họ đều không chừng có thể hơn được, hơn bảy mươi triệu, đó tương đương với bảy trăm triệu Ndt, còn tài sản của chính Viện trưởng Hoàng chắc bảy trăm ngàn đều không nhất định lấy được ra.

Viện trưởng Hoàng không như đám người Mao Lão, còn có thể tham gia các hoạt động kiếm thêm thu nhập, Viện trưởng Hoàng rất ít tham gia các loại hoạt động này.

- Còn nữa, vừa nãy Hà Lão nói, ngày mai sẽ chuyển thêm ba trăm triệu, để cậu yên tâm đấu giá!

Viện trưởng Hoàng cười cười, lại nói một câu, ông gọi mấy cuộc điện thoại, hiệu quả của các cuộc điện không tồi, vì Lý Dương gom vốn hơn ba trăm triệu.

Quan trọng nhất là, hầu hết vốn trong đó đều không cần Lý Dương hoàn trả, đơn thuần là nghĩa vụ tài trợ, cũng xem như đám người Viện trưởng Hoàng tận hết sức lực.

Tám trăm triệu, cộng thêm một trăm triệu của Cao Tổng, cộng thêm ba trăm bảy mươi triệu gom góp của Viện trưởng Hoàng, còn có số tiền trên người Lý Dương, lúc này Lý Dương quả thực có thể dùng đến vốn, đã đạt đến một tỉ ba.

Con số này, ngay cả Lý Dương đều có chút bất ngờ.

Có một tỉ ba này rồi, lấy được Thanh minh thượng hà đồ sau đó mỗi một người đều lần nữa có lòng tin.

Màn hình lớn lại thay đổi, tuy nhiên, lúc này rõ ràng không thay đổi nhanh như từ sáu trăm triệu lên tám trăm triệu, lúc này con số là tám trăm năm mươi triệu, Hawes tiên sinh đưa ra giá.

- Tám trăm sáu mươi triệu!

Tam Tỉnh Thái ra giá.

- Tám trăm bảy mươi triệu!

Lý Dương cũng theo.

- Chín trăm triệu!

Lần này ra giá là John, anh ta trực tiếp đưa thẳng lên chín trăm triệu, George đã run người, chẳng hiểu thế nào nhìn anh ta.

Không chỉ George, lúc này cơ thể của đám người Hoắc Tư tiên sinh cũng run lên, ai cũng không biết John người này nổi điên gì, không ngờ đối đầu với bọn họ nữa.

Chín trăm triệu rồi, mỗi một người đều không còn nói chuyện, bọn họ thẳng thắn nghe được tiếng tim đập của chính mình, kỷ lục lần này tuyệt đối khiến người ta sợ hãi, tương lai có thời gian dài không thể phá vỡ được kỷ lục này.

- Chín trăm hai mươi triệu!

Lý Dương lần nữa theo.

Giá này dừng lại 39 giây, sau đó bị Tam Tỉnh Thái phá vỡ, 16 giây sau, Hawes tiên sinh ra giá lần nữa đè ép Tam Tỉnh Thái, một phút hai giây, Lý Dương lần nữa ra giá.

Giá Lý Dương đưa ra chỉ giữ được 28 giây, John lần nữa xuất thủ.

Lần này là một tỉ.

Lý Dương ra giá chín trăm bảy mươi triệu, trực tiếp bị John dùng giá một tỉ át mất, tất cả mọi người đều ngừng thở, một tỉ, còn là Euro, đấu giá lần này thật sự điên rồi.

Ai cũng điên rồi, hơn nữa kẻ điên không chỉ một người.

Vượt qua một tỉ rồi, mắt Tam Tỉnh Thái đã đỏ rồi, ông không muốn thua, càng không muốn bị thua bởi Lý Dương, ông cần bức tranh này, dùng bức tranh này một lần sống mái với Lý Dương.

Thanh Mộc Vị Ương càng cần ủng hộ tiếp Tam Tỉnh Thái, lần này không thành công, Thiên Hoàng thật sự không tha cho ông được.

Bọn người Hawes tiên sinh cũng lo lắng, ban đầu một đồ vật mấy trăm triệu có thể mua được, không ngờ sẽ cạnh tranh đến một tỉ Euro, đây cũng là vượt ra khỏi kế hoạch của bọn họ.

Lý Dương bên này, người trong phòng đều không nói chuyện, toàn bộ đều đang nhìn màn hình lớn.

Một tỉ Euro, đấu giá lên đến mười tỉ NDT, ai cũng không ngờ việc như thế sẽ xảy ra trên người bọn họ, trên mười tỉ, thật sự đấu giá, Lý Dương chắc cần ở lại Myanmar, cần cù đổ mấy năm quặng, nếu không thì không biết dùng cách nào có thể tiêu số tiền này.

Cũng may số tiền bên đó ông cụ không cần trả, nếu không thì thật sự bán mạng hán rồi.

- Một tỉ một!

Tam Tỉnh Thái cắn chặt răng, kêu to lên, vốn của ông ngang Lý Dương, lúc này hoàn toàn bị ý nghĩ đánh bại Lý Dương chống đỡ, đã liều mạng rồi.

Thanh Mộc Vị Ương lau lau mồ hôi trên trán, lặng lẽ đi sang một bên, bắt đầu gọi điện.

Ông thật không ngờ, lần đấu giá này sẽ điên cuồng như thế.,

Trên màn hình lớn, xuất hiện giá mới nhất của Tam Tỉnh Thái, một tỉ một rồi, anh em Jose lập tức đập bàn, họ là bên chủ động, trong phiên đấu giá của mình không ngờ bị người khác vượt lên giá cao, nói ra chắc đều có người không tin.

Nhưng sự thực này đã xảy ra rồi.

- John, anh, anh còn muốn tăng thêm?

George run rẩy cánh tay, ra sức chỉ vào John, John lại đứng lên, mỗi lần anh ta đứng dậy con tim của George lại đập nhanh hơn mấy lần.

- Không, tôi không buông tay được, George, anh nói rất đúng, hôm nay bọn họ thật sự điên rồi!

John thở dài, qua một tỉ rồi, cũng qua được giá cuối cùng trong lòng anh ta rồi, anh ta thật sự không còn cách nào theo tiếp được.

Tuy nhiên, anh ta lại có một loại cảm giác, không tiếp tục đấu giá nữa, không lấy được bức tranh này, sau này sẽ là việc hối hận suốt đời của anh ta, hơn nữa là việc hối hận cả đời.

- Chúa ơi, cuối cùng anh cũng tỉnh rồi, tốt quá rồi!

George thở phào một hơi, John buông tay là tốt rồi, cuối cùng không điên nữa rồi.

Vừa thở xong, George lại cười:

- John, thật sự không ngờ anh cũng có một mặt điên cuồng như vậy, một tỉ, anh không ngờ dám đưa ra giá đến một tỉ Euro vì bức tranh Trung Quốc, nói ra chắc đều không có người.

Một tỉ, lại có bao nhiêu người dám ở trong phiên đấu giá đưa ra giá trên trời ?

- Thêm, một tỉ hai!

Anh cả của anh em Jose đột nhiên kêu lên, bọn Bass ngẩng đầu lại lắc đầu, đến lúc này bọn họ đã thật sự không còn cách buông tay rồi.

Để bức tranh này rơi vào trong tay người Nhật Bản, người Nhật Bản chỉ cần Thiên Tùng Vân Kiếm, bọn họ muốn đổi lấy Bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ không còn hy vọng gì nữa.

Vì bút tích thật của De Vinci, bọn họ chỉ có thể tiếp tục liều mạng, ai bảo De Vinci là tổ sư gia của bọn họ chứ.

- Lý Dương!

Viện trưởng Hoàng nhìn Lý Dương, khẽ lắc đầu, trên mặt đầy chua xót.

Điên, đều rồi rồi, Lý Dương vốn có một tỉ ba, còn muốn cầm lấy được, lúc này xem ra đã không thể nào.

Một tỉ ba, nếu cộng thêm các phí thủ tục nữa, Lý Dương nhiều nhất chỉ có thể đưa ra giá một tỉ hai, hiện nay giá này đã đạt đến rồi, so với tưởng tượng của bọn họ còn nhanh hơn.

Không có tiền nữa, lúc này mấy người thực sự đau đầu, Lâm Lang rất muốn tiếp tục giúp Lý Dương, nhưng bốn trăm triệu Euro đã cực hạn của anh ta rồi, nếu thêm nữa, anh ta cũng không thể nào báo cáo được với công ty.

1186. Chương 1182: Giá Trên Trời! Cuối Cùng Cũng Định Được Rồi!

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1182: Giá trên trời! Cuối cùng cũng định được rồi!

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Tôi không sao!

Lý Dương khẽ cúi đầu, trên mặt còn mỉm cười.

Đây là nụ cười chân chính, Bạch Minh, Mao Lão còn có Lâm Lang bọn họ đều lo lắng nhìn Lý Dương, trong ba ngày, Lý Dương thật sự không có cách nào đi gom thêm vốn nữa.

Cho dù có thể mượn được số tiền đó, làm sao hoàn trả khoản tiền này cũng là một vấn đề lớn, đây không phải là con số nhỏ, mấy công ty của Lý Dương ngoài mạch khoáng sản ra, còn lại đều không thể trong thời gian ngắn huy động được số tiền nhiều như vậy.

Vương Giai Giai nắm chặt tay của Lý Dương, mắt xinh đẹp lúc này phơi bày tất cả đều là lo lắng.

- Ta thật sự không sao cả, thật ra bất kể ai có được bức tranh này, đối với chúng ta mà nói không quan trọng!

Lý Dương chậm rãi nói một câu, lúc nói chuyện cũng tương đương bỏ qua đấu đá.

Một tỉ ba, con số này cũng vượt qua phạm vi chịu được của Lý Dương, cho dù còn có thể mượn được tiền, trong thời gian ngắn hẳn cũng rất khó trả lại được số tiền này,

- Nếu anh thực sự nghĩ được như vậy, em yên tâm rồi!

Viện trưởng Hoàng khẽ thở dài, rất rõ ràng không tin tưởng lời của Lý Dương.

Lúc này ông có chút tự trách, nếu không phải ông biểu hiện rất muốn có được bức tranh này, nếu không phải ông đích thân tự mình đi góp vốn cho Lý Dương, chắc sẽ không đem lại cho Lý Dương nhiều áp lực như vậy.

So với Thanh minh thượng hà đồ , Viện trưởng Hoàng càng vừa ý với Lý Dương, Thanh minh thượng hà đồ đích thật là quốc bảo không thể thay thế, nhưng Lý Dương tương đương với vô số các quốc bảo đứng đầu.

Ít nhất Trăm Lô Kiếm, Bát Trường Sinh, Lan Đình Tự các bảo bối này đều là vì Lý Dương mới lần nữa xuất hiện trước mặt mọi người.

Lại càng không cần phải nói Bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ Nụ cười của nàng Mona Lisa các danh họa trên thế giới.

Lý Dương mỉm cười nhìn Viện trưởng Hoàng, đột nhiên hỏi:

- Viện trưởng Hoàng, tôi muốn hỏi ông một vấn đề, Thanh minh thượng hà đồ thật sự đáng giá nhiều tiền như vậy sao?

Thanh minh thượng hà đồ thật sự đáng giá nhiều tiền như vậy sao?

Vấn đề này làm cho Viện trưởng Hoàng nhất thời sửng sốt ở đó, bọn người Bạch Minh , Mao lão cũng đều đang nghĩ, Lâm Lang cúi đầu suy nghĩ một lúc, ánh mắt khẽ sáng lên, ngẩng đầu nhìn Lý Dương.

Lâm Lang đã hiểu được, Lý Dương quả thật nghĩ thông không có quan tâm như vậy.

- Nói thật, có thể đấu đến giá này tôi vô cùng bất ngờ rồi!

Một lúc sau, Viện trưởng Hoàng mới bắt đầu dĩ lắc đầu, tuy bình thường trong miệng nói là Quốc bảo vô giá, nhưng quốc bảo chân chính lấy ra bán đấu giá, cũng tuyệt đối không thể có giá cao như vậy.

Chính Bát Trường Sinh, lúc đầu Lâm Lang cũng chẳng qua chỉ xuất ra năm trăm triệu mà thôi.

Thanh minh thượng hà đồ là quốc bảo đứng đầu, tình hình bình thường bán đấu giá đến một tỉ thậm chí là hai ba tỉ đều có khả năng, nhưng đấu giá đến hơn mười tỉ NDT có chút không thực tế.

Giá trị thực sự của nó không đạt đến mức như vậy.

- Ngay cả ông đều cho rằng như thế, người khác có thể không biết? Đến giá này còn có người đang cạnh tranh, điều này nói rõ người hiện nay đấu giá bức tranh này, dụng ý thật sự của hắn không phải là bức tranh này mà có ý nghĩa khác.

- Ý của cậu là, bọn họ vì cậu?

Viện trưởng Hoàng há hốc miệng, lúc này ông đã hiểu ý của Lý Dương.

Nếu bức tranh này không đáng nhiều tiền như vậy, nhiều người như vậy còn liều chết cạnh tranh, chỉ có thể nói rõ bức tranh này đối với bọn họ mà nói còn có tác dụng khác, tác dụng rất lớn.

Đây là một bức tranh không tồi, cũng là bức tranh rất quan trọng nữa, nhưng tính quan trọng của nó chỉ nhằm vào các Trung Quốc .

Điều này cũng tương đương nói, người lấy được bức tranh này, mục đích còn là nước Trung Á, còn lúc này có ảnh hưởng nhất ở Trung Á, có vật phẩm khiến cho những người nước ngoài đều vô cùng khao khát cũng chỉ có Lý Dương.

Bất kể là Thiên Tùg Vân Kiếm hay Bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ đều có sức hấp dẫn với bản thân người Trung Quốc và người Châu Âu.

Đặc biệt là Thiên Tùg Vân Kiếm, đó là bảo bối mà hoàng thất Nhật Bản bao nhiêu tiền đều muốn đổi, đừng nói mười tỉ Ndt, một tỉ Euro bọn họ cũng đều muốn.

Đây là tượng trưng của hoàng thất bọn họ.

- Đúng, bất kể là ai lấy được bảo kiếm. mục đích cuối cùng vẫn là ta, vậy cậu nói, chúng ta còn gấp gì nữa?

Lý Dương cười cười, điểm này, thật ra hắn sớm có thể xác định rồi, ít nhất Tam Tỉnh Thái luôn áp giá hắn liền biết ngay.

Năng lực đặc biệt của hắn vừa may ôm lấy phòng của bọn người Tam Tỉnh Thái, vừa lúc này hắn mở năng lực đặc biệt, cẩn thận quan sát, Tam Tỉnh Thái ra giá tất nhiên không giấu được hắn.

Nếu nói bọn họ mua bức tranh này chỉ vì để thưởng thức, đừng nói Lý Dương, chắc một đứa trẻ đều sẽ không tin.

- Ta hiểu rồi, nhưng bọn họ giống nhau muốn bảo bối trong tay cậu.

Viện trưởng Hoàng gật đầu, trong lòng ám lên một chút, nếu thật sự như thế, vậy hy vọng Thanh minh thượng hà đồ trở về nước rất lớn.

Là người cầm lái của Cố Cung, trong lòng Viện trưởng Hoàng vạn phần trăm không hy vọng Thanh minh thượng hà đồ quốc bảo như thế tiếp tục không lưu lạc ở nước ngoài, không thể trở về quê hương.

- Không sao, vậy biến bị động thành chủ động, đón đầu bọn họ!

Lý Dương cười khê, trong mắt còn sáng lên, kế hoạch điên cuồng lại to gan xuất hiện trong đầu hắn.

Một tỉ hai Euro, giá này tạm thời dừng lại trên màn hình lớn, đến khi có người nhắc nhở, Cách Lãng mới vội vàng kêu lên tiếng, tuyên bố đấu giá mới nhất cùng với chuẩn bị đếm ngược.

Anh em Jose, Hoắc Tư tiên sinh đều nhìn nhau, thoáng thở phào.

Một tỉ hai, giá cao như vậy cuối cùng có hy vọng lấy được bức tranh này rồi, lần này nếu không phải người quấy rối quá nhiều, bọn họ cũng không phải trả giá cao như vậy. Đáng tiếc, nụ cười của bọn họ vừa mở ra liền bị đóng ngưng lại, đếm ngược của Cách Lãng còn chưa kết thúc, con số trên màn hình lớn lại lần nữa thay đổi.

Một tỉ hai trăm mười triệu!

Đại sảnh các phòng thuê riêng sau khi qua một thời gian ngắn yên lặng đều bùng phát lên, mỗi một người đều cho rằng một tỉ hai là kết thúc rồi, một kỷ lục mới ra đời, ai cũng không ngờ lại lần nữa dấy lên thay đổi.

Sau đó còn có người đang đấu tiếp.

Người ra giá là Tam Tỉnh Thái, Thanh Mộc Vị Ương ra sức lau mồ hôi, lần nữa thoải mái.

Lúc một tỉ hai Tam Tỉnh Thái vốn muốn buông tay, Thanh Mộc Vị Ương không còn cách nào khác, đem tình hình mới nhất vội vàng báo cáo lại cho Thiên Hoàng Nhật Bản.

Cuối cùng Thiên Hoàng vội vàng tài trợ thêm cho Tam Tỉnh Thái ba trăm triệu, tiền này đều xuất từ tập đoàn tài chính lớn của Nhật Bản.

Có ba trăm triệu này rồi, ít nhất có tiền vốn để Tam Tỉnh Thái tiếp tục đấu tiếp.

Có một điểm Lý Dương không lầm, vì muốn nghênh đón Thiên Tùng Vân Kiếm trở về, người Nhật Bản thật sự không tiếc toàn bộ cái giá phải trả.

Có sự ủng hộ của nguồn vốn mới, Tam Tỉnh Thái không do dự nữa, trực tiếp thêm giá, giá của ông thêm vào cũng khiến bọn người Hoắc Tư tiên sinh đập bàn mắng.

Nếu Tam Tỉnh Thái ở trước mặt bọn họ, mấy người chắc sẽ xé nát Tam Tỉnh Thái một trận.

- Không thể buông tay, tiền là vật ngoài thân, tiếp tục thêm nữa, một tỉ hai trăm hai mươi triệu.

Bass dùng sức lắc đầu, một tỉ hai trăm hai mươi triệu, phiên đấu giá này bọn họ không những không có lợi nhuận gì, còn phải bù không ít tiền, tuy nhiên, vì tác phẩm tổ sư gia đặc ý, bọn họ cũng chỉ có thể liều tiếp.

Lại nói thêm bọn họ cũng là chính thể, như các tập đoàn của Hàn Quốc, vốn của bọn họ cũng là mọi người cùng góp ra.

Sự khác nhau là, bọn họ chặt hơn các Tập đoàn Hàn Quốc nhiều, có chung ý nghĩ, để đạt được mục đích của bọn họ, mỗi một người đều dốc toàn lực ứng phó, ngoài ra, là bên tổ chức bọn họ còn có ưu thế người khác không có.

Đó chính là phí thủ tục của người mua, bọn họ có thể bớt, đây tương đương với tiết kiệm được một khoản chi lớn.

Bass không buông tay, Tam Tỉnh Thái cũng không buông tay.

Một tỉ hai trăm năm mươi triệu.

Một tỉ hai trăm tám mươi triệu.

Một tỉ ba!

Con số của màn hình lớn mỗi một giây hoặc mấy giây lại bắt đầu thay đổi con số, vô số người dán chặt vào màn hình, xem người điên cuồng chơi trò chơi điên cuồng.

Bọn người Lý Dương cũng đều mở to hai mắt nhìn, đến bây giờ còn chưa ngừng, thật không biết mấy kẻ điên này rốt cuộc nghĩ như thế nào.

- Thật là một lũ điên, sao ta lại cũng những kẻ điên đó chơi lâu như vậy!

Một phòng riêng khác, John cũng lắc mạnh đầu, màn hình lớn cuối cùng dừng lại, lần này con số được hiện lên, là một tỉ năm trăm triệu Euro.

Một tỉ năm trăm triệu, từ ba mươi triệu giá quy định đến một tỉ năm trăm triệu, tăng gấp năm mươi lần, kỷ lục này chắc phải một thời gian không thể bị phá vỡ.

Còn một tỉ rưỡi số này khiến người bình thường không thể coi là giá kỷ lục của một món của phiên đấu giá, không biết lúc này mới có thể bị người khác vượt qua.

- Họ cũng điên rồi, người cũng là!

George quay đầu nhìn John một cái, trong lòng thầm nói, lời này anh ta cũng chỉ dám nói trong lòng, tuyệt đối không thể nói ngoài mặt, George sợ lần nữa kích động John, khiến hắn liều lĩnh tiếp tục đấu giá.

Một tỉ rưỡi, Cách Lăng cũng mở to hai mắt, bức tranh Thanh minh thượng hà đồ bán đấu giá, đã tiến hành hơn một tiếng rồi, là phiên đấu giá hiện nay chỉ riêng một món đồ có thời gian đấu giá dài nhất.

Còn giá này, chắc chủ nhân của bức tranh này cũng thật không ngờ được.

Lúc này, chủ nhân chắc không biết ở đâu lên vui mừng đâu.

Một tỉ rưỡi, cuối cùng cố định giá, trở thành giá cao nhất.

Trong phòng của bọn Tam Tỉnh Thái, Tam Tỉnh Thái có chút ảm đạm ngồi trên ghế sa lông, thời khắc cuối cùng ông không có sự ủng hộ của vốn, không thể tiếp tục cạnh tranh nữa.

Thời gian hồi khoản của phiên đấu giá lớn thực quá ngắn, nếu không thì ông còn gắng sức liều mạng.

Không phải ông thua bởi người khác, chỉ có thể nói ông thua thời gian, không có bao nhiêu thời gian để cho ông tập trung vốn, khiến ông không thể không buông xuôi đấu giá lần này.

Nhưng điều này tương đương với ông sẽ buông không khiêu chiến với Lý Dương, có cơ hội, ông nhất định phải thắng Lý Dương, giành lại Thiên Tùng Vân Kiếm từ trong tay ác ma Lý Dương.

Đối với nhiều người Nhật Bản mà nói, Lý Dương không muốn trả lại Thiên Tùng Vân Kiếm chính là ác ma.

- Cuối cùng đã trôi qua rồi!

Sau khi phiên đấu giá kết thúc, Hawes tiên sinh lần nữa thở dồn dập, tuy nhiên nhìn cái giá thành một tỉ rưỡi cao ngất này, mỗi một người đều không cười nổi.

Bọn họ đầu được đồ vật, rất nhanh có thể chiếm được quyền chủ động đối với Lý Dương rồi, nhưng cái giá phải trả quá cao, cao đến mức bọn họ đều không thể tưởng được.

Nếu nói đây là thắng lợi, đó cũng thắng thảm.

- Có thể cầm lại được Bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ , tất cả điều này đều đáng!

Anh cả của anh em Jose đột nhiên nói một câu, Bass, Hawes, Raul bọn họ đều sửng sốt một lúc, sau đó cùng gật đầu.

Anh em Jose nói không sai, có thể lấy lại được “Bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ” tất cả điều này đều đáng, bọn họ lập tức có thể theo kế hoạch ban đầu, từ từ lấy lại những thứ trong tay Lý Dương mà bọn họ muốn lấy.

Đáng tiếc câu nói này nói rất hay, người tính không bằng trời tính, bọn họ còn chưa triển khai đã bị một tin tức mới thức tỉnh rồi.

1187. Chương 1183: Mona Lisa, Hiện Đang Ở Trung Quốc.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1183: Mona Lisa, hiện đang ở Trung Quốc.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Đây là một lần đấu giá điên cuồng!

Nhìn thấy một tỉ năm trăm triệu trên màn hình lớn đỏ tươi kia, cùng với tổng kết cuối cùng của Cách Lãng kích động vạn phần, Lâm Lang khẽ thở dài.

Giá trên trời một tỉ rưỡi, là kết quả trước khi đấu giá bất kỳ ai đều không ngờ tới, không những bọn họ, cho dù là đám người Hawes tiên sinh lấy được bức tranh Thanh minh thượng hà đồ cũng không ngờ tới.

- Thật sự rất điên cuồng!

Cao Tổng gật đầu theo, trong miệng khẽ nỉ non.

Ông còn nhìn Lý Dương một cái, trong mắt ngưỡng mộ và kính phục, đấu giá lần này Lý Dương cuối cùng thì không thể kiên trì đến cùng, nhưng cũng thể hiện mê lực cá nhân của hắn.

Bản thân chỉ có bốn trăm triệu tiền vốn, cuối cùng có thể tập trung được đến một tỉ ba, trong lòng Cao tổng nghĩ qua, việc như thế nếu xảy ra với ông, tuyệt đối không thể mượn được nhiều tiền như vậy.

Huống hồ, nhiều tiền như vậy, còn hầu hết là người khác chủ động giao cho Lý Dương, điểm này càng khó có được.

Lăn lộn trong thương trường nhiều năm Cao Tổng hiểu rất rõ, mê lực cá nhân như thế mới là bảo bối vô giá, là bảo bối được tiềm tàng bất cứ tiền bạc và của cải nào đều không thể đổi được.

Trợ thủ của Cách Lãng đẩy ra một sản phẩm đấu giá mới, cuối cùng bắt đầu đấu giá sản phẩm tiếp.

Đáng tiếc vừa nãy Thanh minh thượng hà đồ đem đến ảnh hưởng rất lớn, bức tranh này là tác phẩm thư pháp của danh gia Nhật Bản rất không tồi, cuối cùng không ngờ đưa ra đấu giá rồi, không có bất cứ ai đưa ra giá, tâm tư của mọi người đều ở đấu giá vừa xong.

Đừng nói bọn họ nữa, chính người tổ chức đấu giá Cách Lãng đều chịu ảnh hưởng, đối với sản phẩm đấu giá này căn bản không coi trọng, kết thúc qua loa đại khái.

Đợi sau khi kết thúc, Cách Lãng mới phát hiện, anh ta lại vừa tạo một kỷ lục, kỷ lục của một phiên đấu giá lớn chưa từng có hàng hóa tồn lại.

Không chỉ mấy ngày trước không có sản phẩm tồn lại, tính cả mấy phiên đấu giá lớn đều không có kỷ lục hàng đấu giá tồn lại, một là sản phẩm đấu giá của bọn họ đều rất tốt, đã qua kiểm tra rất chặt chẽ.

Thứ hai chính là số lượng người tham gia rất nhiều, nhiều người như vậy, nói chung có người vui mừng, có thể tìm mua được bảo bối.

Sau khi lưu lại món đồ đấu giá, Cách Lãng quyết đoán tuyên bố bán đấu giá hôm nay tạm thời dừng lại, bị chịu ảnh hưởng siêu cấp của đấu giá vừa xong các phú hào căn bản không có tâm tư tham gia đấu giá tiếp.

Tiếp tục đấu tiếp, có khả năng sẽ xuất hiện bảo bối thứ hai bị tồn lại.

- Đi, chúng ta về trước thôi!

Đấu giá rơi vào thời gian nghỉ, Lý Dương cũng đứng lên, chuẩn bị rời khỏi hiện trường.

- Nếu không các người cứ về trước đi, tôi đi nghe ngóng một chút, xem cuối cùng rơi vào tay ai!

Lâm Lang gật đầu, vòng quan hệ đi lại của anh ta rộng, mạng lưới người nhiều, ở Italy cũng có không ít bạn bè, muốn tìm hiểu xem cuối cùng là ai đấu giá thành công cũng không khó.

- Không cần, tôi có thể đoán ra là ai, chúng ta đi về trước thôi, mấy ngày nữa còn có việc quan trọng hơn!

Lý Dương lắc đầu cười cười, Lâm Lang cũng kinh ngạc nhìn hắn.

Lời này của Lý Dương không phải cố ý, hắn thật sự đoán ra được kết quả cuối cùng, có tài chính này, lại đấu giá được bức tranh Thanh minh thượng hà đồ, chỉ có mấy người đó.

Tam Tỉnh Thái đã bị loại khỏi, năng lực đặc biệt của Lý Dương tận mắt thất.

Còn lại, trừ phi là người Hàn Quốc và bọn người Hawes tiên sinh.

Phải nói xuất được một tỉ rưỡi là người Hàn Quốc, đầu tiên chính Lý Dương cũng không tin, các lão Hàn Quốc đó không có nhiều quyết đoán như vậy, sau khi loại người Hàn Quốc ra cũng chỉ còn lại tổ chức thần bí của đám người Hawes tiên sinh.

Bọn họ có động cơ này, cũng chỉ có thể nói là vì Bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ, bọn họ điên cuồng rồi.

- Được rồi, chúng ta về trước!

Lâm Lang cuối cùng gật đầu, không còn nói đến việc ra ngoài nghe ngóng, thật ra anh ta cũng hiểu đồng ý bỏ ra cái giá phải trả lớn như vậy để mua bức tranh này, cũng chỉ có mấy người đó.

- Ông, cháu hiểu rồi, trước tiên ông giúp cháu bố trí tốt, ông yên tâm, cháu sẽ chú ý an toàn của bản thân.

Trong thư phòng khách sạn Lý Dương gác máy, thở hắt ra.

Toàn bộ mọi việc đã xảy ra trong phiên đấu giá hôm nay ông cụ đã biết, đối với sự buông xuôi của Lý Dương lúc cuối cùng ông cụ cũng ủng hộ, tình huống không có cách nào khác không nên cưỡng ép.

Còn kế hoạch Lý Dương nói với ông....Nếu là ông cụ có cả một đời sáng suốt tinh thông, cũng bị kinh hãi.

Kế hoạch này... có thể nói là hết sức điên cuồng, đến mức ông cụ ngay từ đầu còn cho rằng Lý Dương đang trêu ông, đợi sau khi Lý Dương mấy lần xác nhận lại, ông mới hiểu, Lý Dương thật sự định làm như vậy.

Ông cụ do dự rất lâu, cuối cùng mới đồng ý với kế hoạch này của Lý Dương, hơn nữa, thận trọng giúp hắn chuẩn bị.

Phiên đấu giá này còn cần một kế hoạch điên cuồng, nhất định phải chuẩn bị trước, hơn nữa, phải có sự ủng hộ của ông cụ, ông cụ không ủng hộ, hắn muốn làm cũng không làm nổi.

Lý Dương chậm rãi đi đến trước cửa sổ thư phòng, nhìn ánh mặt trời rạng rỡ bên ngoài.

Ông cụ đã đồng ý với kế hoạch của mình, tiếp theo có thể theo ý tưởng của mình thực thi, cho dù kế hoạch này... hắn vừa nghĩ đến, nhưng điều khiển tốt, không phải không có khả năng thành công.

Một khi thành công rồi, lợi ích lần này hắn thu được sẽ không thể tưởng tượng.

Thậm chí có khả năng Thanh minh thượng hà đồ không cần hắn bỏ ra một đồng nào cũng có thể lấy lại được.

Phiên đấu giá buổi chiều nghỉ nửa tiếng mới lần nữa bắt đầu lại.

Các sản phẩm sau đó không còn xuất hiện bị lưu lại, nhưng giá cả có chút không được như ý người, hơn nữa không còn điên cuồng như lúc đấu giá Thanh minh thượng hà đồ.

Buổi tối chuyên về đấu giá đồ gốm sứ phương Đông, đấu giá lần này Lý Dương và Viện trưởng Hoàng đều không đi, Cao Tổng và Mao Lão còn có bốn người Bạch Minh cùng đi, lần này Cao Tổng có nghĩ đến đem mấy món đồ gốm không tồi trở về, bán đấu giá như thế tất nhiên không thể bỏ qua.

Bạch Minh vốn thích đồ gốm, lại đang nghĩ Tiêu Nham cố gắng mở rộng kiến thức, bán đấu giá như thế cũng không thể bỏ qua.

Nhân thời gian này, Lý Dương nói kế hoạch của hắn cho Viện trưởng Hoàng.

- Lý Dương, có phải cậu điên rồi phải không?

Kế hoạch của Lý Dương... Vừa nói xong, Viện trưởng Hoàng đứng lên kêu to lên, các điều Lý Dương nói, đối với ông mà nói là việc cực kỳ điên cuồng.

- Tôi không điên, ông phải tin tôi, tôi nắm chắc tuyệt đối!

Khóe miệng Lý Dương chu chu lên, rõ ràng có chút bất đắc dĩ, ông cụ vừa nãy ban đầu nghe kế hoạch của hắn, cũng biểu hiện không khác Viện trưởng Hoàng.

- Nắm chắc tuyệt đối, việc này ai có thể nắm chắc tuyệt đối hả? Không được, cậu phải suy nghĩ rõ, nhất định phải suy nghĩ lại!

Viện trưởng Hoàng lắc đầu mạnh, vẻ mặt kiên quyết, ông đang nghĩ Lý Dương bỏ kế hoạch này....

- Ông cụ đã đồng ý rồi, ông ủng hộ tôi!

Lý Dương lại nhẹ giọng nói một câu, Viện trưởng Hoàng đang muốn tiếp tục khuyên Lý Dương, đột nhiên ngậy người một lúc, trong mắt còn có không dám tự tin.

- Ông ấy thật sự đồng ý?

Một lát sau, Viện trưởng Hoàng mới luống cuống hỏi, nếu Hà Lão thật sự đồng ý với kế hoạch của Lý Dương, vậy lời khuyên của ông cũng không có hiệu quả gì.

Chỉ là kế hoạch điên cuồng như vậy, ông khó mà tin Hà Lão thực sự sẽ đồng ý.

- Vâng, chiều nay, lúc này ông cụ hắn chuẩn bị xong đưa tin tức này ra rồi.

Lý Dương lại nhìn thời gian, trong nước hiện nay là đêm khuya, mấy tiếng nữa đợi lúc trời sáng, hội tuyên bố tin tức sẽ được mở, thế giới sẽ lần nữa chấn động.

- Cậu, thật sự nắm chắc tuyệt đối?

Viện trưởng Hoàng nhìn Lý Dương, mấy phút sau mới nhẹ nhàng hỏi một câu.

- Việc của cháu ở Canada, ông hắn đã nghe nói rồi, lần này, cháu thật sự nắm chắc, đối mặt với bất kỳ kế nào đều nắm chắc!

Lý Dương lại gật đầu, ông nhắc đến việc ở Canada, chính là vị tin tưởng vị lão nhân này.

Sự ủng hộ của Viện trưởng Hoàng cũng rất quan trọng, nếu không có sự ủng hộ của Viện trưởng Hoàng, kế hoạch lần này của hắn có khả năng sẽ có chút rắc rối, huống hồ ông cụ cũng dặn dò rồi, việc này phải nói với Viện trưởng Hoàng.

- Được rồi, tuy nhiên, ta hy vọng cậu có thể chắc chắn, nếu có thể, ta nguyện dùng Bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ để trao đổi, cũng không nghĩ mạo hiểm như vậy!

Viện trưởng Hoàng có chút bất đắc dĩ, liên tục thở dài.

Thanh minh thượng hà đồ không thể mua lại được, khiến Viện trưởng Hoàng một lòng muốn bảo bối này được trở về nước rất thất vọng, nếu có cơ hội, ông cũng hy vọng Lý Dương có thể đem bảo bối này trở về.

Lúc này Viện trưởng Hoàng hiểu rất rõ, hiện nay có thể để bảo bối này trở về nước cũng chỉ có Lý Dương thôi.

Chỉ là vừa nghĩ đến kế hoạch này của Lý Dương, ông cảm thấy con tim đập rộn ràng hơn, không chỉ cảm thán, hiện nay người trẻ tuổi còn thật sự điên cuồng, việc gì cũng dám làm.

- Thành thật thịch!

Thời gian Miln, hơn bốn giờ sáng, cửa phòng ngủ của Hoắc Tư tiên sinh bị gõ thành thịch.

Hawes tiên sinh hí hai mắt, rất không vui ra mở cửa, nhìn thấy là người em của anh em Jose, còn không đợi ông nói gì, đối phương đã nói một câu rồi bỏ đi.

- Lập tức đến đại sảnh, có việc quan trọng!

Anh em Jose vẫn như trước, bất kể làm việc gì đều ngăn gọn vô cùng, Hoắc Tư tiên sinh quen biết quen với bọn họ nhìn đồng hồ đeo tay, cuối cùng bất đắc dĩ gật đầu.

Bị anh em Jose kêu lại, còn có Bass, bọn người Raul, sáu người đều xuất hiện trong đại sảnh, đây là đại sảnh của lâu đài của Bass, thời gian đầu giá bọn họ đều ở lại nơi này.

- Jose rốt cuộc có chuyện gì?

Bass dựa theo tính cách, lớn tiếng hỏi, Hoắc Tư tiên sinh hiểu, Bass cũng như ông, bị anh em Jose cưỡng ép gọi dậy, căn bản không giải thích cho bọn họ.

Anh em Jose căn bản không nói gì, chỉ mở TV.

TV đang phát sóng là kênh quốc tế của Trung Quốc, Hà Lão mặc trang phục giả thời Đường màu trắng, mỉm cười nói gì, đang xem TV, trên mặt bọn người Bass đều mang theo chút nghi hoặc.

- Jose...

Hoắc Tư tiên sinh vừa muốn hỏi, đáng tiếc lời của ông chỉ hỏi một nửa liền bị dừng lại, người dẫn chương trình dùng tiếng Anh đang nói nội dung, hoàn toàn trấn tĩnh bọn họ.

- Nụ cười của nàng Mona Lisa hiện đang ở Trung Quốc, nụ cười của nàng Mona Lisa là do người Trung Quốc đưa đi...

Gới thiệu tiếng anh đơn giản, khiến bọn người Hawes tiên sinh mỗi một người đều quay đầu, không dám tin vào những gì nhìn thấy trên TV.

Nếu không phải trên TV xuất hiện là Hà Lão, còn có rất nhiều lão tiền bối của giới giám định Trung Quốc, ông căn bản sẽ không tin tin tức này, chỉ coi là một tiết mục lấy lòng mọi người.

Nhưng sự xuất hiện của Hà Lão, cho dù ông không dám tin cũng nhất định phải chú trọng.

Tiết mục tiếp tục phát sóng, không lâu sau, anh em Jose cũng ấn điều khiển từ xa, tắt TV đi.

1188. Chương 1184: Kế Hoạch Đánh Bừa!

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1184: Kế hoạch đánh bừa!

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Đây là ghi hình, công bố tin tức này ở Trung Quốc đã kết thúc rồi!

Anh cả anh em Jose thản nhiên nói một câu, em trai lấy ra một tấm ảnh bày trước mặt bọn người Hawes tiên sinh .

- Tấm ảnh công bố tin tức!

Lời người em trai nói càng đơn giản, may mà bọn người Hawes tiên sinh rất hiểu anh em Jose, lúc này cũng không có ai để ý lời của bọn họ, tất cả đều nhìn tấm ảnh trước mặt.

Trong hình là một bức tranh, các góc độ đều có.

Đây là bạn bè của họ Trung Quốc, muốn đến chụp ảnh của hộp báo công bố tin tức, tấm ảnh so với tần số nhìn càng rõ.

Tuy nhiên, bức tranh trong tấm ảnh, không có cảm giác tận mắt thấy bằng mắt thường, giống tác phẩm của tông sư De Vinci, thật sự phải tận mắt nhìn xem mới có thể phân biệt được.

- Đó rõ ràng là mục đích của Lý Dương!

Bass bổ xung một câu, mục đích của Lý Dương mới là quan trọng nhất, Bass luôn có cảm giác Lý Dương có động tác gì đó phải làm, nhưng lại nghĩ không ra.

- Vậy, chúng ta còn đàm phán hôm nay chúng ta đã hẹn trước?

Raul cau mày, hôm nay bọn họ vốn phải tìm Lý Dương đàm phán, sau đó ở Trung Quốc phát thanh đã đến tay bọn họ.

Nếu có thể, bọn họ sẽ đến Hồng Kong, Đài Loan, Hàn Quốc và Nhật Bản các nước khu vực Châu Á tiến hành triển lãm tuần hoàn, để tạo thế cho bọn họ.

Nếu hoạt động tốt, không những có thể đổi lại, không chừng còn có thể kiếm thêm một chút.

Dù sao đây là một bức tranh của danh họa siêu cấp đáng giá một tỉ năm trăm triệu Euro.

Giá một tỉ năm trăm triệu mới nhất, cho dù có chút hơi cao cũng là con số thật sự, bức tranh này thật sự bán được giá này.

Đáng tiếc buổi công bố tin tức khiến bọn họ không thể thực thi theo kế hoạch, luôn cảm thấy đã kiểm soát được cục diện, lập tức mất kiểm soát.

Vài người đều kinh ngạc phát hiện, sự hiểu biết của họ về Lý Dương đột nhiên trở nên rất ít.

- Tạm thời đợi chút đã, nhất định chờ tin tức của anh em Jose.

Bass chậm rãi lắc đầu quan trọng khác tiếp theo, nếu tác phẩm mà Trung Quốc công bố là thật, bọn họ tất phải thay đổi kế hoạch..

Còn nữa, mục đích của Lý Dương vô cùng quan trọng.,

- Sớm mà!

Bạch Minh dẫn theo Tiêu Nham , dương dương tự đắc từ thang máy xuống nhà ăn, trên đường gặp hai người quen trực tiếp chào hỏi.

Tối hôm qua bọn họ tham gia phiên đấu giá, Bạch Minh còn đấu được một món đồ gồm Thanh Hoa thời Khang Hy giá trị ba trăm tám mươi nghìn Euro, nhưng là anh ta cần rằng đấu giá.

Cho dù tiêu tiền rất nhiều, tuy nhiên, anh ta đối với món đồ này rất hài lòng, tới qua đổi tiền cầm lấy đồ vật, về khách sạn còn yêu thích không buông tay xem

- Ý, các người đều làm gì đấy?

Bạch Minh và Tiêu Nham xuống muộn nhất, Viện trưởng Hoàng còn có Mao Lão và bọn người Thầy Thái đều đã ngồi ở nhà ăn rồi.

Tuy nhiên lúc này tâm trạng của mấy người rõ ràng có chút khác lạ, mỗi một người đều cầm một tờ báo, tất cả đều tập trung tinh thần đọc.

Thấy không ai quan tâm đến mình, Bạch Minh đi thẳng tới.

- Xem gì đấy, cho tôi xem thử một chút?

Anh ta trực tiếp tóm lấy tờ báo của Mao Lão, hai người là bạn cũ bình thường cũng thích trêu đùa, việc như thế Bạch Minh trước đây cũng làm không ít, rất thuần thục.

Tờ báo nhanh chóng đến trong tay Bạch Minh .

- Người!

Mao Lão vội vàng, mắt trợn trừng lên, đợi phát hiện là Bạch Minh sau đó sững sờ một lúc, cuối cùng bắt đầu lắc đầu, lập tức chạy đến lấy một tờ báo mới.

- Gì hả? Ý, Mona Lisa hiện đang ở Trung Quốc?

Chỉ nhìn nhan đề to to, Bạch Minh hoàn toàn ngây người ở đó, đây là trang báo tiếng Anh rất có sức ảnh hưởng ở Milan, đầu đề chính là cái này.

Báo là tiếng Anh, đọc viết tiếng Anh đối với bọn họ rất nhiên không có vấn cứ vấn đề gì, Bạch Minh nhìn tiêu đề sau đó, một câu cũng không nói, về mặt lập tức biến đổi giống bọn họ.

Đồng thời lúc đó, báo chí và truyền thông các nơi trên thế giới cũng bắt đầu đồng loạt đăng tải sự việc này.

Còn trên Internet, nửa đêm bắt đầu xuất hiện tin tức này.

Phản ứng của các nơi trên thế giới khác nhau, đầu tiên là nước Mỹ nghi ngờ, Hàn Quốc và Nhật Bản thì cười nhạo, Anh, Đức, Nga Thái độ hoài nghi, khiến các học giả chân chính của Trung Quốc nghiên cứu cẩn thận hơn sau đó mới hợp báo công bố như thế.

Cũng không trách bọn họ sẽ nghi ngờ, mấy ngày trước vừa nói có, hiện nay ngay cả cũng ra rồi, bất cứ ai nghe rồi đều sẽ không tin.

Phản ứng mạnh nhất là nước Pháp.

Mấy báo lớn của Pháp dường như chữ ầm lên, nói người Trung Quốc ghen tỵ với bọn họ, chỉ có một tác phẩm thật sự, hiện nay đang treo ở cung Louvre.

Còn trên Internet còn mắng kinh khủng hơn.

Tuy nhiên lần này quan hệ sâu nhất đến cung Louvre không có bất kỳ thái độ nào, các người dân Pháp hoàn toàn không biết, người cai quản Cung Louvre Rotorua Geete tiên sinh đã trên máy bay đến Trung Quốc trước rồi.

Rotorua Geete biết được tin tức công bố sớm hơn anh em Jose một chút, chỉ nhìn hợp báo công bố tin tức ông liền quyết định đích thân đến Trung Quốc, là người cầm lái cao nhất của Cung Louver, ông tất nhiên biết nhiều bí mật người ngoài không biết được.

Bao gồm các bảo bối đặc biệt nhất của bọn họ, không phải vấn đề bút tích thật.

Tuy nhiên, vấn đề này là bí mật lớn nhất của bọn họ, mười mấy năm trước Cung Louver đã phát hiện, các bảo bối sưu tầm của bọn họ bị người khác đánh cắp.

Xác thực mà nói, sau khi mất trộm, bút tích thật đã không còn ở Cung Louver nữa, chính phủ Italy đưa lại chính là một tác phẩm tốt, đáng tiếc lúc đó chuyên gia Pháp đều không coi trọng, đợi sau này sau khi nhận

ra đã muộn rồi, chỉ có thể cắn răng nuốt vào trong bụng, kiên trì gọi tác phẩm trong Cung Louver hiện nay là bút tích thật.

Nhìn một lát, anh cả anh em Jose lại nói một câu, ngữ khí câu nói này rất khẳng định.

- Bút tích thật?

Bọn người Hawes, Bass tất cả đều nhúu chặt mày lại.

Mona Lisa như Thanh Minh thượng hà đồ, đều họ làm ra vô số bản, tất cả đều bị phủ định, cho dù bức tranh này của Cung Louver hiện nay cũng hoàn toàn không phải là bút tích thật.

Điểm này người ngoài không rõ, bọn họ đều hiểu.

Bức tranh của Cung Louver chính là một thành viên của tổ chức bọn họ mô phỏng ra, thành viên tổ chức đó đã là đại sư đỉnh cấp, lại thêm đã nhìn bút tích thật, mô phỏng có thể nói rất giống.

Cho dù là bọn họ, không biết rõ tình hình cũng không chừng liếc mắt một cái có thể nhận ra phẩm chất thật, cần tiến hành phân tích đánh giá cẩn thận.

Bởi vì, bức tranh mà ông ta mô phỏng đã nhất định có ý cảnh của De Vinci.

Được rồi, chúng ta đặt vé máy bay, trời sáng đi Trung Quốc.

Người em lại nói, tính cách của anh em Jose rất thẳng thắn, nghĩ gì làm đó, nếu bọn họ nói như vậy rồi, chuyến đi Trung Quốc này nhất định phải đi.

Để bọn họ đi một chuyến cũng tốt, ít nhất họ có thể xác định được thật giả, mười hai người bọn họ đối với tác phẩm của De Vinci rất có nghiên cứu, hai anh em này cũng không phải ngoại lệ.

Anh cả của anh em Jose lại nói, nói xong liền đứng dậy, cũng không quan tâm phản ứng của những người khác, thẳng thẳng dời đi.

Em trai cũng đứng lên, tuy nhiên cuối cùng hắn còn nói lại một câu.

- Chúng ta nghỉ ngơi, đợi các người mang lại tin từ Trung Quốc về.

Hai người đều rời đi, chuẩn bị nghỉ ngơi sẽ đi sân bay, họ sáng nay dời Milan, bay đến Bắc Kinh.

Còn Hawes tiên sinh bọn họ lúc này cũng hoàn toàn không buồn ngủ, tất cả đều ngồi ở đó.

Cuối cùng Bass lại mở TV, mấy người xem lại tin tức vừa được công bố vừa nãy một lần.

Trên phát bản tin, tiến hành giới thiệu Từ Lão, vị lão nhân này nói rất nhiều, các phương diện nói rõ đây chính là bút tích thật sự của De Vinci.

Từ Lão thậm chí trực tiếp nói ra, bức tranh trong cung Louvre là hàng giả.

Tuy nhiên mấu chốt còn ở sau cùng, Hà Lão tuyên bố với giới truyền thông, Thủy Trung Họa của Ngô Quan Đạo, Thiên Tùng Vân Kiếm của Nhật Bản, Tân la Bảo kiếm của Triều Tiên, cùng với bình Tiên Âm, bát Trường Sinh, cốc Cửu Long Dạ Quang, Tử Cương Huyền ngọc bài, vòng tay Hắc Long cùng nhau mang đến Macao để triển lãm mười ngày.

Triển lãm lần này có chút kỳ quái, không từ Bắc Kinh gần nhất trái lại chọn MaCao xa xôi.

Hơn nữa, Triển lãm lần này cũng không nói tổng cộng có mấy chặng, chỉ nói ở Macao sẽ có thời gian mười ngày, các thông tin khác đều không tiết lộ.

- Năm ngày sau là ngày kết thúc phiên đấu giá lớn của chúng ta!

Bass vuốt vuốt đầu, chậm rãi nói một câu.

- Triển lãm này rất kỳ quái, tôi có dự cảm, đây hẳn là trò quỷ quái của Lý Dương, chẳng lẽ hắn đã biết trong tay chúng ta ?

Hawes tiên sinh dùng ngón tay đập bàn khê, một buổi công bố tin tức, một xuất thế hoàn toàn làm rối bọn họ, lúc này trong lòng mỗi người đều có chút mơ hồ.

- Nói các cái này cũng vô ích, tôi thấy hay là đợi tin tức của anh em Jose đã!

Raul nhẹ nhàng lắc đầu, trong lòng lại thầm kinh ngạc.,

Công bố tin tức này là của Hà Lão, vừa nhìn là biết có liên quan đến Lý Dương, chỉ nhìn cuối cùng các bảo bối phải đưa sang Macao triển lãm là có thể hiểu, ngoài các bảo bối này, tất cả các khác đều là sản phẩm sưu tầm của Lý Dương.

Chính là Mona Lisa, Raul cũng nghi ngờ có liên quan đến Lý Dương, công bố tin tức lần này và công bố tin tức lần trước dường như giống nhau.

Sự khác nhau là lần này Hà Lão không nói thẳng quyền sở hữu thuộc về Lý Dương.

- Tôi phải đi điều tra lại hành tung của Lý Dương mấy ngày nay, còn tin tức công bố ở Trung Quốc kia tôi cũng sẽ tìm hiểu chắc chắn.

1189. Chương 1185: Một Lần Mất Mặt Lớn!

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1185: Một lần mất mặt lớn!

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Người bình thường không biết các điểm mấu chốt trong đây.

Một ngày nay tiêu điểm của cả thế giới đều tập trung vào buổi công bố tin tức nhỏ bé này “ nụ cười của nàng Mona Lisa” ảnh hưởng kinh khủng đến toàn bộ thế giới là không thể nghi ngờ.

Gần như mỗi một quán trà, mỗi một quán café, một một nơi nghỉ ngơi hiện nay đều đang bàn luận chuyện này.

Lần này và lần công bố Bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ có chút khác nhau, lần trước ít nhất có một vài nước tán đồng, còn lần này cả thế giới có thể nói đều mắng.

Chỉ có trong nước Trung Quốc, Pakistan, Triều Tiên báo chí của vài nước nói giúp vài câu, các nơi khác tất cả đều nghi ngờ.

Thậm chí có vài nơi nói Bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ là hàng giả, là vài người cố ý lấy lòng mọi người.,

Tuy nhiên trong rất nhiều diễn đàn, đối với hộp báo công bố tin tức này trong nước còn rất ủng hộ, người dẫn chương trình lần này là lão tiền bối nổi tiếng trong số ít ở trong nước.

- Lý Dương, đây rốt cuộc là như thế nào, cậu nhất định phải nói rõ cho tôi!

Vội vàng ăn sáng, Bạch Minh lập tức áp sát vào Lý Dương, Mao Lão, Thầy Thái bao gồm Lâm Lang đều vây chặt Lý Dương.

Vừa nãy trong nhà ăn quá nhiều người, bọn họ không tiện hỏi, bây giờ rời nhà ăn rồi, lập tức vây lấy Lý Dương.

- Không phải một bức tranh sao, có gì đáng nói đâu!

Lý Dương bất đắc dĩ lắc đầu, lúc ông công bố tin tức này, thật ra hẳn thật sự đã dự liệu giờ khắc này.

- Không phải là một bức tranh!

Bạch Minh nhất thời há hốc mồm, ngây ngẩn nhìn Lý Dương, mấy giây sau, mới vội vàng nói:

- Lý đại sư của tôi, anh nói mới nhẹ nhàng làm sao, đây là “ Nụ cười của nàng Mona Lisa” được gọi là bức tranh đứng đầu thế giới!

- Ha ha!

Viện trưởng Hoàng đột nhiên cười một tiếng, chậm rãi nói:

- Các người đừng làm khó Lý Dương nữa, tất cả chuyện này thật ra đều là chủ ý của tôi!

Lên xe, Viện trưởng Hoàng từ từ đem bọn họ phát hiện “ Mona Lisa” cùng với việc tạm thời giữ bí mật nói ra, còn chủ động nói giúp Lý Dương, biểu thị tình huống lúc đó nhất định phải giữ bí mật.

Trước mặt tiền bối Viện trưởng Hoàng như thế, Bạch Minh có chút u oán cũng không phát ra được.

Tuy nhiên u oán của anh ta khiến da đầu Lý Dương run lên.

Nhưng Lâm Lang rất biết điều, việc này quả thực không thể công khai, không thể để quá nhiều người biết được, người nhiều lắm miệng khó giữ được bí mật, tình hình lúc đó thật sự tiết lộ ra ngoài không tốt lắm.

Hôm nay là ngày thứ sáu của phiên bán đấu giá, người gần hiện trường vẫn như trước không ít.

Rất nhiều người đều đến từ rất sớm, di đạo thị trường bên ngoài, cũng có vài người du phố lớn Osolane, ở đó mua nhưng thứ mình thích.

Rất nhiều người cũng đều giao lưu kết bạn.

Bọn họ nói nhiều nhất không phải là sự điên cuồng của Thanh minh thượng hà đồ hôm qua mà là tin tức hôm nay vừa mới công bố, rất nhiều người đều lấy chuyện này để cười cợt.

Có những bàn luận, ngay cả bọn người Lý Dương đều nghe thấy được.

Đối với điều đó Lý Dương hoàn toàn không để ý, là bút tích thật hay không bọn họ nói không được tính, có người sẽ lấy nó để chứng minh, hẳn hiện nay phải làm, chính là nhân thời cơ lớn này mua nhiều một chút đồ có tính đại diện.

Hôm qua chuẩn bị vốn nhiều, phần lớn đều mang trở về, tuy nhiên bốn trăm triệu Euro hẳn vẫn đang giữ, đủ để hẳn mua một đồng bảo bối lớn.

Mua hàng điên cuồng là hình dung của Bạch Minh đối với Lý Dương.

Vừa đến trưa, Lý Dương đã tiêu mất hơn bảy triệu Euro, đổi lại là mấy cái hòm rất to, từ đồ gốm đến tranh chữ, từ đồ điêu khắc gỗ đến các sản phẩm thủ công mỹ nghệ khác, Lý Dương mua khoảng hơn ba trăm món đồ cổ.

Còn không chỉ các thứ này, buổi chiều Lý Dương lại ở phiên bán đấu giá rẻ ra hơn mười triệu Euro, đổi lại không ít bảo bối tốt, các bảo bối này ngoài đồ cổ Trung Quốc, phương Tây, Đông Nam Á, còn có Châu Mỹ.

Lý Dương muốn mở một bảo tàng lớn, trưng bày các món đồ của nước ngoài cũng không thể thiếu.

Buổi tối đấu giá, Lý Dương lại mua không ít đồ, cả ngày hôm nay, hẳn tiêu gần hai mươi triệu Euro.

Tuy nhiên có cạnh tranh đấu giá hơn một tỉ ngày hôm qua, bọn người Tiêu Nham đối với con số này không có cảm giác gì, trải qua việc tối qua, bọn họ dường như đều có một loại cảm giác, trong mắt những phú hào thực sự, tiền căn bản không là gì.

Lâu đài của Bass, bọn người Hawes tiên sinh đều ngồi trong phòng họp.

Huyền não trên Internet, trên báo bọn họ đều biết, lúc này không có ai trong bọn họ phát biểu suy nghĩ, bọn họ đều lo lắng đợi tin tức mới nhất từ Trung Quốc bên đó.

- Tin tức của anh em Jose chuyển lại rồi!

Bass vội vàng từ đi ra ngoài cửa, Hoắc Tư, bọn người Raul đều đứng dậy, vội vàng nhìn ông.

- ở đây chính là một câu nói!

Raul đem tin tức mới nhất anh em Jose chuyển đến đặt ở trên bàn, khoe miệng còn mang theo chút bất đắc dĩ.

Trên máy Fax là một bức ảnh, một bức ảnh chung của anh em Jose và bức tranh “ Nụ cười của nàng Mona Lisa” bên dưới bức tranh chỉ có một câu nói đơn giản:

- Cuối cùng nhìn thấy Mona Lisa thật sự rồi.

Một câu nói ngắn ngủi, đã nói lên tất cả.

Bút tích thật sự, là bút tích thật, trong tấm ảnh anh em Jose mặt tươi cười, còn đem theo kích động.

Nói lên, hành trình hôm nay của bọn họ rất thuận lợi, sau khi đến Bắc Kinh lập tức đến thăm viếng Hà Lão, Hà Lão biết dụng ý của bọn họ, lập tức để bọn họ trông thấy bức tranh đó.

Trong kế hoạch của Lý Dương, vốn cần bọn họ biết thực giả của bức tranh.

Bức tranh bày trước mắt anh em Jose liền biết, Mona Lisa vĩ đại thật sự tái hiện nhân gian rồi, đáng tiếc không phải tái hiện trong tay bọn họ.

Hai anh em cẩn thận đánh giá một hồi, cuối cùng hoàn toàn xác định, bức tranh này chính là bức tranh bị đánh tráo năm 1911, bút tích thật sự sau đó lại lưu lạc.

Bí mật năm đó, cũng chỉ có mười hai thành viên hạt nhân của tổ chức của bọn họ mới biết được.

Năm đó, chính người bọn họ lợi dụng một sơ suất, để kẻ trộm người Italy trộm thành công từ trong Cung Louvre, sau đó chuyển về Milan.

Vì thận trọng lúc đó thành viên của tổ chức bọn họ không trực tiếp tham dự việc này, nhưng toàn bộ quá trình bọn họ đều hiểu rõ, hơn nữa luôn ở sau xem chừng, cũng có thể nói kế hoạch đứng sau bức màn chính là bọn họ.

Không có sự giúp đỡ ngầm của bọn họ, chỉ dựa vào một tên trộm, không thể trộm được bức họa ra ngoài.

Bức tranh lấy lại rồi, nhưng bọn họ không ngờ nước Pháp coi trọng việc này như vậy, ngay cả chính phủ Italy đều không giúp đỡ bọn họ, cùng tạo thêm áp lực cho bọn họ.

Tổ chức khi đó, còn không chống cự với lực lượng chính phủ quốc gia.

Áp lực trùng điệp, bọn họ cuối cùng thông qua một phương thức khác phóng bức tranh ra, tuy nhiên phóng ra là hàng giả, là đại sư đứng đầu lúc đó của bọn họ vẽ ra.

Đối với người khác mô phỏng De Vinci có lẽ rất khó, nhưng đối với tổ chức này của bọn họ một tổ chức do thiên tài De Vinci sáng tạo ra, điều đó căn bản không phải là vấn đề gì.

Huống hồ, người phổng chế bức tranh “ Mona Lisa” đến nay vẫn bày bức tranh này ở Cung Louver sau đó cũng trở thành một đại tông sư, tranh của ông càng khiến người khác không thể nhìn ra khuyết điểm.

Đáng tiếc chính là, chiến tranh đột nhiên nổ ra, thành viên tổ chức của họ lúc đó có ba người chết bởi chiến tranh, trong đó, vừa may có một vị đang di chuyển bức tranh nổi tiếng nhất thế giới này, từ đó về sau, bức tranh này cũng hoàn toàn mất dấu tích.

Vài chục năm sau, mỗi một thành viên của tổ chức bọn họ đều tìm kiếm bức tranh này, cuối cùng không có thu hoạch, dần dần, bọn họ đều cho rằng bức tranh này đã bị hủy diệt trong chiến tranh rồi, không ngờ đột nhiên lại biết được tin tức này, hơn nữa còn ở Phương Đông xa xôi.

Tất cả điều này cũng là bí mật quan trọng của tổ chức bọn họ, bí mật không thể truyền ra bên ngoài.

- Nếu xác định rồi, chúng ta lần nữa quy hoạch kế hoạch, một bức tranh thanh minh thượng hà đồ và Bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ .

Raul ngồi xuống, khẽ thở dài.

Thanh minh thượng hà đồ đối với Trung Quốc rất quan trọng, nhưng chỉ cần không phải là người ngu đều sẽ hiểu, muốn dựa vào một bức tranh để đổi hai bức tranh nổi tiếng của danh họa thế giới, đều là tác phẩm của tông sư, đó quả thực là kẻ ngốc nói mơ.

Trừ phi người đổi là kẻ ngu, hiện nay mà nói, biểu hiện các phương diện của Lý Dương đều không ngốc, trái lại rất thông minh.

- Ta có một cảm giác, Mona Lisa hẳn là đến tay hẳn không lâu, không phải trước đây lấy được.

Bass cau mày, đột nhiên nói một câu.

- Ý của anh là, bức tranh này gần đây mới đến được, là sau bức tranh Bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ, những thời gian này hẳn luôn ở Milan.

Hawes tiên sinh đang nói, nói xong ông lại sững người ở đó.

Bass, Raul không nói gì, tất cả đều nhìn ông.

Trước đây, Hawes tiên sinh đã xem lại hành động gần đây của Lý Dương, nhiều ngày ở phiên bán đấu giá như vậy, đồ Lý Dương bán đấu giá không nhiều, ở giữa chỉ có một bức “Nụ cười nàng Mona Lisa” của Geerfang.

Người bên cạnh hẳn, cũng chỉ có Lưu Cương có việc về nhà một chuyến, gần đây mới vừa quay lại.

Tuy nhiên, hiện nay suy nghĩ, thời gian Lưu Cương rời Milan, chính là sau khi Lý Dương đấu giá bức tranh “Nụ cười của nàng Mona Lisa” của Geerfang, sau đó đợi bọn họ đấu giá được Thanh minh thượng hà đồ trong nước Trung Quốc mới công bố tin tức này.

Việc nay xâu thành một chuỗi, sẽ phát hiện bên trong có rất nhiều quan hệ.

Tất cả chuyện này cũng có thể nói là rất trùng khớp.

- Anh sẽ không cho rằng, hôm đó ở trong hội đấu giá đấu giá được, chính là?

Hawes tiên sinh chậm rãi nhìn hai người, sau đó mắt lại mở to.

Bass, Raul cùng chậm rãi gật đầu, thật ra trước khi nghe Hawes tiên sinh dẫn các ghi chép hành tung của Lý Dương, ông đã có nghi ngờ vấn đề này, có một nghi ngờ.

Không thể không nói, người thông minh trên thế giới còn có rất nhiều người.

- Nếu thật sự như thế, vậy có nghĩa bức tranh này từ trong tay chúng ta bán ra ngoài, bán cho hẳn!

Hawes tiên sinh bất thành linh đứng lên, suy đoán này quả thật rất có khả năng, chỉ là kết quả này khiến bọn họ chịu không nổi, đặc biệt là ông, phiên bán đấu giá lớn rất nhiều đồ ông đều xem qua.

Coi như đại sư giám định đứng đầu của phiên bán đấu giá lớn.

Để một bức tranh như vậy từ trong tay chính mình thất lạc, hơn nữa bán ra ngoài, đây sẽ là sỉ nhục cả đời của ông, mãi mãi không thể xoa dịu đau xót.

- Tôi chỉ có thể nói, có khả năng này, nếu không thì, lúc bọn họ tuyên bố bức tranh bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ nên đem “Nụ cười của nàng Mona Lisa” cũng tuyên bố ra, dù sao bọn họ hoàn toàn không biết phiên bán đấu giá có Thanh minh thượng hà đồ !

Bass liên tục thở dài, nếu thật như vậy, tổ chức của bọn họ lần này sẽ mất thể diện lớn.

1190. Chương 1186: Thế Giới Vì Lý Dương Mà Điên Cuồng!

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1186: Thế giới vì Lý Dương mà điên cuồng!

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Chính mình đem bảo bối quan trọng bán đi, còn là thế giới đệ nhất danh họa, đây khác hẳn với một cuộc bán lậu bình thường, chắc bất cứ ai đều chịu không nổi.

- Ngày mai chúng ta tiếp tục đi thăm dò!

Bass khẽ thở dài, dù nói thế nào, kết quả đã có rồi, bọn họ chỉ có thể tự mình cố gắng hướng phát triển theo phương hướng có lợi đối với bọn họ.

Tuy nhiên, đối với vận may của Lý Dương, hắn còn thật sự không thể nói gì.

Ngay cả bức danh họa mất tích trăm năm đều vào trong tay hắn, thật sự không biết còn có việc gì Lý Dương làm không được.

Người như vậy, lúc này chính y cũng khát vọng khát thường có thể thu nhận vào trong tổ chức của mình, có người như thế sẽ đem lại cho tổ chức rất nhiều của cải.

Ngày hôm sau, cả thế giới vẫn xôn xao như trước.

Cả thế giới đều đang bàn luận xôn xao “Mona Lisa”, Milan cũng như vậy, việc Thanh minh thượng hà đồ đấu giá với giá cao ngược lại rơi vào lãng động.

Trên Internet còn có không ít người mắng nhau.

Bất kể có người cho rằng là thật, có người cho là giả, bất đồng quan điểm, ý kiến từ tranh luận biến thành tranh cãi.

Hầu hết người cho là giả là người nước ngoài, đặc biệt là người Châu Âu, quan điểm của một lớp người da trắng ở trong quan niệm của người Châu Âu chưa bao giờ biến mất.

Họ căn bản không tin người da vàng Trung Quốc có thể có được bức danh họa thế giới này.

Ủng hộ là thật, hầu hết là người Hoa, bọn họ tin vào tổ quốc của mình, tin tưởng bức danh họa thế giới này đã rơi vào trong tay Trung Quốc.

Trong ồn ào huyền ảo, Lý Dương tiếp tục mua bán lớn, buổi sáng lại đi phố lớn Osolane mua một đồng bảo bối.

Đồ của hắn mua, so với tất cả mọi người đồng hành đều nhiều hơn, các đồ vật này mở một bảo tàng mô hình nhỏ đều không có vấn đề gì, tuy nhiên, bảo tàng lớn mà nói, có khả năng chỉ một gian nhỏ bình thường.

Sau đấu giá buổi chiều, Bass và Raul dắt tay đến thăm, lần này Hoắc Tư tiên sinh không đến.

Thăm dò của hai người rất nhanh thu được kết quả, Lý Dương hào phóng, bức tranh của Geer kia dùng đã dùng phương pháp hai tầng bao phủ ẩn giấu “Mona Lisa” thật sự được che lại, chính là đệ nhất danh họa thế giới kia.

Lúc này không có gì không thể thừa nhận, dù sao, bức tranh đó hắn đã chuyển về Trung Quốc rồi.

Đối với kết quả này, Bass và Raul không nói gì, Hawes tiên sinh sau khi biết được lập tức giam mình trong phòng.

Thật ra việc này cũng không thể trách Hawes tiên sinh, đấu giá sản phẩm của phiên bán đấu giá lớn rất nhiều, rất nhiều đồ vật đều chỉ xem một lần, không quan sát tỉ mỉ.

Anh em Jose cũng làm giám định với rất nhiều đồ vật, bao gồm bức tranh này bọn họ cũng xem qua, cũng như thế không phát hiện vấn đề bên trong.

Che phủ hai tầng, chính là bức tranh sau này được che bởi bức tranh trước, bức tranh sau bất kể các phương diện đều rất chân thực, chính là tác phẩm một người, nếu nhìn không kỹ rất khó phát hiện kỳ quặc trong đó.

Nếu không phải bọn người Viện trưởng Hoàng cảm thấy có chút bất thường, cũng sẽ không phát hiện điểm này.

Ngay cả như vậy, Viện trưởng Hoàng cũng cầm kính lúp, cẩn thận quan sát thời gian rất dài mới phát hiện một điểm khác lạ, đến khi trở về khách sạn, cuối cùng sau khi bỏ lớp che phủ đi mới lộ ra bức danh họa thể giới này.

Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là năng lực đặc biệt của Lý Dương, không có năng lực đặc biệt hoặc nói hình ảnh lập thể không bao trùm được đài đầu giá, bức tranh này chỉ là thoáng qua với bọn họ.

Lý Dương tuyệt đối không thể vì một bức tranh không biết một chút gì đi đấu với giá cao.

Một ngày bán đấu giá kết thúc, Lý Dương chi ra hơn mười triệu Euro, lại thu được về hàng trăm vật sưu tầm tinh xảo, có đồ là mua được từ tiệm bán đồ cổ, có vật trực tiếp đấu giá mua được.

Ngày hôm sau ngày thứ tám của phiên bán đấu giá, đấu giá nóng bỏng vô cùng.

Ba ngày cuối cùng, rất nhiều bảo bối tốt, cũng là ba ngày cạnh tranh kịch liệt nhất, trong ba ngày này còn có không ít đều là hàng lậu, càng hấp dẫn mọi người.

Chỉ đấu giá một buổi chiều, đã bán ra sản phẩm gần hai tỉ Euro, trong đó có hai món hơn trăm triệu.

Sức cạnh tranh như vậy, trước đó ngoài Thanh minh thượng hà đồ ra chưa thấy.

Ngày thứ chín đấu giá kịch liệt còn tiếp tục.

Có thể vì kích thích hôm qua, đấu giá hôm nay trở nên nóng bỏng, một bảo bối giá trị được đưa ra, rất nhiều bảo bối đều khiến vô số công ty đấu giá đỏ mắt, bất kỳ món nào đều là vật vô cùng quan trọng chỉ riêng đấu giá mới có.

Nhiều vật quan trọng như vậy, liên hợp cùng bán đấu giá, cũng chỉ có phiên bán đấu giá lớn có thể có quy cách như vậy.

Đồ tốt nhiều rồi, đồ lậu cũng trở nên nhiều, vô số người đều tranh đoạt kịch liệt.

Giá trị giao dịch một ngày này so với một ngày trước nhiều hơn không ít.

Ngày thứ mười, ngày cuối cùng của phiên bán đấu giá lớn, cũng là một ngày người nhiều nhất, buổi chiều và tối đều không hạn chế đấu giá, bất kỳ món đồ nào đều có thể xuất hiện, lại cộng thêm là ngày cuối cùng, hầu như các phú hào đến Milan đều chuẩn bị thâm gia ngày đấu giá này.

Tuy nhiên, ngày này cũng khiến mọi người kinh ngạc nhất, hoàn toàn không phải là đồ vật của phiên bán đấu giá lớn đưa hết lên đấu giá.

9h:30 : Am, giờ Pháp, Cung Louvre đột nhiên công bố một tin tức, vì có liên quan đến sự việc “ Mona Liza” thời gian dần dần yên lặng, lần nữa bùng phát lên.

Người trông coi bảo tàng lớn Cung Louvre Rotorua Geete đích thân chủ trì công bố.

Trong lễ công bố, ông tất đáng tiếc tuyên bố “ nụ cười của nàng Mona Lisa” vật báu trong Cung Louver trăm năm trước đã không còn là bản thật, bức “ nụ cười của nàng Mona Lisa” của Trung Quốc mấy ngày trước chính là bản thật của Cung Louvre trăm năm trước bị trộm đánh tráo.

Đồng thời Rotorua Geete còn bày tỏ, hy vọng trung quốc có thể trả lại bức danh họa của De Vinci này, để bức tranh lần nữa được trở về bên chủ nhân.

Thời gian công bố tin tức không dài, lại gây nên chấn động mãnh liệt trên cả thế giới.

Trước đây tranh luận trong nháy mắt có kết quả, vô số người gào lên không tin, cũng có càng nhiều người chửi Cung Louvre, trước đây chạy đến Cung Louver để ngắm bức tranh đột nhiên là vật ngụy tạo, rất nhiều người đều không chịu nổi.

Tuy nhiên rất nhiều người Trung Quốc rất hưng phấn, mọi người ở trên mạng, lúc ở quán trà nói chuyện đều biểu đạt kích động của mình, có vài người còn bày tỏ “Mona Lisa” lúc triển lãm ở Macao bọn họ nhất định phải đi xem một cái.

Trên Internet sôi sục, các phương tiện truyền thông sôi sục, vô số truyền thông bắt đầu chạy đến Trung Quốc, hợp báo tuyên bố tin tức của Cung Louver tương đương với “Mona Lisa” của Trung Quốc hiện nay là chính danh rồi.

Buổi họp báo tuyên bố tin tức không lâu, chính phủ Pháp liền phát ra ngôn ngữ ngoại giao.

Căn cứ vào pháp luật, Cung Louvre có quyền sở hữu vĩnh cửu với “nụ cười của nàng Mona Lisa”, Trung Quốc có được bức danh họa bị mất trộm trước đây của Cung Louvre, đây không thể nghi ngờ, hy vọng tình hữu hảo hai nước, nguyên tắc công bằng công chính của pháp luật, Trung Quốc có thể trả lại bức tranh này cho Pháp.

Lần này, chính phủ Pháp còn muốn như lần trước với Italy, muốn trực tiếp lấy bức tranh về.

Ngoại giao của chính phủ Pháp phát biểu, càng chứng minh tính chân thực của bức tranh. Tranh luận trước đây bỗng chốc có kết quả, tất cả các đài truyền thông của Châu Âu còn có một vài hãng của Châu Mỹ, dường như quên mất trước kia ngòi bút phê phán đối với Trung Quốc, tất cả đều nhất trí yêu cầu Trung Quốc phải trả lại bức danh họa thế giới này.

Những người da trắng này chỉ có chung cách nghĩ “Nụ cười của nàng Mona Lisa” là niềm tự hào của người da trắng, tuyệt đối không thể lưu lạc đến Phương Đông.

Chứng kiến các báo này, trong lòng Thiên Hoàng Nhật Bản rất không thoải mái.

Lúc đầu, họ cũng đưa ra đối đáp ngoại giao, cũng yêu cầu Trung Quốc trả lại Thiên Tùng Vân Kiếm, nhưng các truyền thông phương Tây nói thế nào, gần như đều muốn bọn họ hiệp thương, không đáng vì một cây kiếm gây chiến.

Hiện nay tốt rồi, việc rơi vào người bọn họ, rất nhiều từ đại nghĩa liền đến, giống như Trung Quốc không trả bức tranh này là phá hoại hòa bình thế giới vậy, có tai to mặt lớn bao nhiêu liền khấu trừ tai to mặt lớn bấy nhiêu.

Truyền thông chỉ tạo áp lực, Cung Louvre nước Pháp và đoàn đại biểu Chính Phủ đã chia quân làm hai ngả, chính thức cùng chính phủ Trung Quốc còn có Lý Dương tiến hành đàm phán.

Tuy nhiên, đội ngũ của bọn họ đến Milan không gặp được Lý Dương, đã bị một tin tức chấn kinh lại.

Lý Dương mời báo đô thị có ảnh hưởng nhất Milan, tuyên bố với bọn họ một tin tức chấn kinh cả thế giới.

Đối với Cung Louvre của Pháp có quyền sở hữu vĩnh cửu với bức tranh “nụ cười của nàng Mona Lisa” hẳn không tán đồng, chính cung Louvre có “Nụ cười của nàng Mona Lisa” đều trưng bày thời gian trăm năm, đó mới là bảo bối thuộc quyền sở hữu vĩnh cửu của họ.

Hắn lấy “Nụ cười của nàng Mona Lisa”, Bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ, Tân La Bảo Kiếm, Thiên Tùng Vân Kiếm... mười món bảo bối, bày một trận đánh đố ở Macao, đều có hứng thú với các bảo bối này đều có thể tham gia đánh đố.

Chỉ cần có đầy đủ vốn, bất kể là người nước nào, đều có cơ hội thắng được các bảo bối này.

Điều kiện tiên quyết là, lợi thế của bạn đủ có giá trị tương ứng, có thể sánh được với giá trị của các bảo bối này.

Tin tức này sau khi báo đô thị Milan đưa ra, rất nhanh được các hãng truyền thông Châu Âu truyền tải, không chỉ Châu Âu, các nơi khác cũng dồn dập truyền tải tin tức này.

Còn lúc này, mười món bảo bối của Lý Dương đã chuyển đến Macao, đang chuẩn bị tiến hành triển lãm mười ngày.

Sự điên cuồng của thế giới, vì Lý Dương mà điên cuồng, các hãng truyền thông Châu Âu điên cuồng chạy đến Milan, muốn phỏng vấn Lý Dương, từ đó chứng thực tin tức này.

Thời khắc này, ở Châu Âu, bạn có thể không biết Beckham, không biết Cameroon nhưng tuyệt đối không thể không biết Lý Dương Trung Quốc.

Chỉ cần bạn xem TV, xem báo, tất nhiên sẽ trông thấy tên này, tên của Lý Dương lần này vang vọng khắp đại lục Âu- La Mã, vang vọng khắp thế giới.

Lấy “ Nụ cười của nàng Mona Lisa” để đánh đổ, Lý Dương có thể được gọi là người đầu tiên của thế giới.

Lần này, còn không chỉ là “ Nụ cười của nàng Mona Lisa” còn có bức tranh khác của De Vinci Bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ cùng với các bảo bối khác vô cùng quan trọng.

Sau khi báo đô thị Milan đưa tin tức Lý Dương trong vòng thời gian một tiếng, lần này Lý Dương tổ chức được ván bài chấn kinh thế giới các bảo bối đều được truyền thông Âu Mỹ khai thác triệt để.

Tân La Bảo Kiếm cùng Thiên Tùng Vân Kiếm trước tiên không nói, mỗi một bảo bối khác đều được gọi là thần khí, tuyệt đối là bảo bối vô giá.

Những bảo bối này tin rằng đặt trước mặt ai đó đều sẽ vô cùng động lòng.

Các phóng viên Châu Âu vây Lý Dương ở khách sạn, Lý Dương và Lâm Lang dễ dàng rời khỏi khách sạn, xuất hiện trong một trang viên hào hoa rồi.

1191. Chương 1187: Ý Nghĩ Dương Nhiên

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1187: Ý nghĩ dương nhiên

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Lý Dương, thật sự không thể ngờ cậu có thể làm ra việc điên cuồng thế này!

Ngồi trong phòng khách, Lâm Lang khó hiểu nhìn Lý Dương, đối với trận đánh bài kinh thiên động địa mà Lý Dương bày ra này, y vô cùng khâm phục.

Đến y cũng động lòng rồi, nghĩ xem có nên tìm thêm hai cao thủ đánh bài đi cùng Lý Dương không, xem liệu có thể thắng được bát trường sinh và vòng tay hắc long về không.

Mười vật báu mà Lý Dương bỏ ra, có hai vật thu hút y nhất.

Nhưng vừa nghĩ đến mấy trận đấu kinh động thế giới mà trang viên Lâm thị tổ chức ở Canada, y liền lặng lẽ xóa bỏ suy nghĩ này.

Y không biết kỹ thuật đánh bài của Lý Dương thế nào, nhưng bất luận Tam Tinh Thái có vận mệnh khá tốt hay những cao thủ đánh bài mà Nhật Bản mời đến đều thua Lý Dương, điều này rõ ràng không phải là ngẫu nhiên.

Trong tay Lý Dương còn có rất nhiều điều thần bí, anh sẽ không cam tâm đem những bảo bối của mình ra mạo hiểm.

Dù sao thì tham gia đánh bài cũng cần có vốn, bất luận là bát trường sinh hay vòng tay hắc long, số tiền cần cá cược là không hề nhỏ.

- Cũng hết cách rồi, từ bị động chuyển sang chủ động, được dịp có thể thu về mấy bảo bối.

Lý Dương khẽ lắc đầu, ý nghĩ đánh bạc này được nảy sinh sau khi “Thanh minh thượng hà đồ” bị cướp mất, sau đó không thể thu thập được, cuối cùng dứt khoát đưa ra kế hoạch này.

Đánh bạc, Lý Dương kỳ thực không hề sợ chút nào, có khả năng đặc biệt, cộng thêm lần đánh bạc này do anh cầm trượng, cách thức đánh bạc do anh quyết định, bằng với việc không thể thua.

Mà mười món bảo bối sẽ là những miếng mồi tốt nhất, có thể thu hút một lượng người lớn đến, và nắm giữ “Thanh minh thượng hà đồ” của bọn họ tất nhiên cũng sẽ bị thu hút đến.

Việc lấy trộm “Thanh minh thượng hà đồ” của bọn họ, Bass cũng chính miệng thừa nhận rồi, hơn nữa còn thử thăm dò xem có thể tiến hành trao đổi với Lý Dương không, tạm thời bị Lý Dương từ chối.

- Cậu tự tin như vậy sao, chẳng lẽ cậu không sợ thua mất mấy món đồ sao?

Lâm Lang lại hỏi tiếp, trên khuôn mặt đầy vẻ nghi hoặc.

- Dương nhiên, vận may của tôi lúc nào cũng tốt nhất, tôi tin ở điều này, mãi mãi tin!

Lý Dương cười cười, trên người toát lên vẻ tự tin vô cùng, có năng lực đặc biệt, anh muốn thua cũng khó.

- Lâm tiên sinh, Lý tiên sinh, chào mừng các anh!

Lâm Lang vừa định nói chuyện thì một giọng nói thô vang lên khiến anh không thể không dừng lại, chủ nhân của trang viên này đã xuất hiện.

Nơi này, những phóng viên ở bên ngoài kia tuyệt đối không thể vào.

- Chiêm Mã Nhĩ Khoa, cậu thật không có lòng thành gì cả, bắt chúng tôi đợi lâu như vậy!

Lâm Lang trợn trừng mắt, người đi ra chính là người có máu mặt trong giới dầu mỏ Italy, Chiêm Mã Nhĩ Khoa Mạc Lạp Đế, cũng chính là con trai ruột của chủ tịch Milan quốc tế, Mã Tây Mạc Mạc Lạp Đế.

Mạc Lạp Đế vội vàng khoát khoát tay:

- Ngại quá, tôi vừa ở hầm rượu để chuẩn bị rượu ngon tiếp đãi các vị khách quý, đến hơi muộn rồi!

Lâm Lang mắt sáng lên, cười lớn nói:

- Rượu ngon, haha, vậy thì tốt quá rồi, rượu ngon trong hầm rượu của anh chắc không ít rồi!

Mạc Lạp Đế cười nhìn Lâm Lang, rồi nhìn sang Lý Dương:

- Lý tiên sinh, bây giờ cả thế giới đang điên cuồng vì anh đấy!

Nói xong, Mạc Lạp Đế còn mỉm cười mở ti vi ở bên cạnh, vốn không cần chuyển kênh, các kênh truyền hình đều đang phát “ nụ cười của Mona Lisa”, sự tranh giành thực tế, cùng với trận đánh bạc kinh thiên động địa mà lúc trước Lý Dương đã nói.

Bật bữa mấy kênh, nội dung dường như đều giống nhau, đều đang bàn luận về chuyện này.

- Mạc Lạp Đế tiên sinh, để anh chê cười rồi!

Lý Dương mỉm cười lắc lắc đầu, Mạc Lạp Đế xem ra có quan hệ khá tốt với Lâm Lang, nghe cách bọn họ nói chuyện cũng có thể nhận ra.

- Lý tiên sinh, rất khâm phục sự dũng cảm này của anh, nói thật, xem qua sự giới thiệu về mấy bảo bối của anh, tôi cũng động lòng rồi, cũng muốn tìm anh đánh cược xem sao, xem có thể thắng về mấy bảo bối đó không!

- Chiêm Mã Nhĩ Khoa, tôi khuyên anh tốt nhất đừng có suy nghĩ này nữa, nếu không anh sẽ thua rất thê thảm đó, anh không biết tài đánh bài của Lý Dương lợi hại thế nào sao!

Lâm Lang cười lớn nói, nói những lời này, anh lại nhớ đến biểu hiện của Lý Dương trên bàn bài của trang viên Lâm Thị, biểu hiện đó thật sự không khác gì vua bài.

- Thật vậy sao, haha, vậy tôi sẽ không muốn vậy nữa, kéo lại thua đến khuynh gia bại sản!

Mạc Lạp Đế hơi sững người, sau đó cười lớn, y nói những lời này vốn cũng chỉ là đùa, với cá tính của y, đồ vật có thu hút hơn nữa, y cũng sẽ không đánh bạc.

Đánh bạc vốn không phải là thứ mà anh thích.

Nhưng lần này đồ vật mà Lý Dương đem ra thật sự thu hút không ít người.

Sau khi có được tin tức về trận đánh bạc kinh thiên động địa mà Lý Dương tổ chức, anh em Jose liền vội từ Trung Quốc trở về, Bác Tước Aton và năm người khác đã trở về Milan, “ nụ cười của Mona Lisa”, sự kiện này vô cùng quan trọng, khiến bọn họ đều quay trở về.

Ngoài anh em Jose ra, mười người nhanh chóng có quyết định.

Nhất định phải tham gia trận đấu mà Lý Dương tổ chức tại Macao, hơn nữa nhất định phải thắng về “nụ cười của Mona Lisa” và “Bữa tối cuối cùng”, hai tác phẩm của tổ sư gia.

Trận đấu này của Lý Dương cũng vừa vặn có ý hoan nghênh bọn họ, một bức “Thanh minh thượng hà đồ” không thể đối lấy hai bức tranh này, nhưng hi vọng thắng được lại rất lớn, với thực lực của tổ chức bọn họ, hoàn toàn có thể mời về vua đánh bài số một thế giới tham gia, Lý Dương cũng không hề hạn định người tham gia đánh bạc là ai.

Ngoài bọn họ ra, Nhật Bản và Hàn Quốc cũng có động tĩnh.

Vốn đã tuyệt vọng, chuẩn bị sau khi về nước sẽ nhận sự trừng phạt của thiên hoàng, Thanh Mộc Vị Ương vui sướng khôn cùng, đối với y mà nói, trận đấu này của Lý Dương chính là hi vọng duy nhất của y, cho y lại có cơ hội lấy về Thiên Tùng Vân Kiếm.

Sau khi đọc báo xong, Thanh Mộc Vị Ương lập tức gọi điện thoại cho Thiên Hoàng, hơn nữa đặt luôn vé máy bay về Nhật Bản.

Y phải quay về bàn bạc với một số gia tộc, cùng bỏ ra một số vốn, muốn thắng về Thiên Tùng Vân Kiếm không có vốn không được, kỹ thuật đánh bài của Lý Dương lại lợi hại như vậy, còn phải mời một vị cao thủ đánh bạc có năng lực thực sự đến.

Ngoài ra, tốt nhất phải chuẩn bị nhiều vốn, chẳng sợ thua một hai lần, chỉ cần cuối cùng thắng về Thiên Tùng Vân Kiếm là được.

Khổng lão của Thái Lan sau khi nhận được tin tức này, lập tức bắt tay vào chuẩn bị.

Trong số mười bảo bối mà Lý Dương đem ra đánh cược lần này có cốc dạ quang gia truyền của bọn họ, đối với Khổng lão mà nói vừa vui lại vừa buồn, vui vì có cơ hội lấy về vật báu gia truyền, nhưng lại lo lắng liệu có ai đó cũng thích bảo bối gia truyền của bọn họ, thắng từ tay Lý Dương trước bọn họ không.

Vật báu gia truyền của nhà bọn họ thì chắc chắn là đồ tốt rồi.

Trừ những người có quan hệ trực tiếp này ra, một số đại gia có lòng cũng ra mặt, báo chí truyền thông các nước trên thế giới đã nêu bật những ưu điểm và sự thần kì của mười món bảo bối này của Lý Dương.

Trên mạng thậm chí còn có mấy tư liệu video đã qua xử lý.

Mỗi một bảo bối, trên tư liệu video đều có ghi chép chi tiết, sự thần kì của bát trường sinh đựng được đầy nước, âm thanh vui tai của bình tiên âm, sự hào hùng của ngọc bài Tử Cương Huyền, tất cả đều được thể hiện ra hết.

Nhưng không ai biết, những tư liệu này thực ra là Lý Dương tự chuẩn bị.

Nếu đã là tung mỗi câu vậy thì phải cho đầy đủ một chút, càng thu hút thêm nhiều người thì càng mang lại nhiều lợi ích cho mình.

Lý Dương hiểu rất rõ, lần cá cược này anh chỉ có thể làm một lần, không có lần thứ hai cho dù lần này dưới sự ủng hộ của lão gia mới tổ chức được, hơn nữa lần cá cược này rất dễ mang lại một số tai tiếng ảnh hưởng không tốt đến sự phát triển mọi mặt của tương lai anh sau này.

Nhưng vừa nghĩ đến những lợi ích có thể đạt được, Lý Dương liền không để ý nhiều như vậy.

Cũng chỉ có cách này có thể không làm anh tốn nhiều sức lực đem “Thanh Minh Thượng Hà Đồ” về nước, thậm chí còn có thể thu về thêm càng nhiều những bảo bối bị lưu truyền bên ngoài.

Buổi trưa, Lý Dương và Lâm Lang ăn trưa ở chỗ Mạc Lạp Đế, Mạc Lạp Đế là người rất hay nói, mấy người nói chuyện vui vẻ.

Chỉ đáng thương cho mấy người phóng viên kia, vẫn đứng ở ngoài cửa quán ăn khổ sở chờ đợi.

Còn về chỗ nông trường, lúc này đã không còn phóng viên nào dám qua đó, có mấy người không sợ chết đã qua đó sờ trộm, bây giờ đã không thấy tung tích, đồng nghiệp của họ đã báo cảnh sát nhưng vô dụng.

Không bị những phóng viên quấy rầy nữa, Lý Dương và Lâm Lang cùng ngồi lên xe của Mạc Lạp Đế quay về nông trường, tham gia cuộc đấu giá ngày cuối cùng.

- Hà lão, sao ông lại đồng ý để anh ấy làm như vậy?

Trong biệt thự của Hà lão lúc này đang có không ít người ngồi trong đó, Phương lão, Từ lão, cùng với Tần lão, những bậc tiền bối trong giới sưu tầm đều có mặt.

Sắc mặt của những người này không được tốt lắm, người nói chuyện lúc này là Từ lão, bộ dạng vô cùng đau đớn.

- Tôi tin vào khả năng của cậu ấy, mọi người không thấy đây là một cơ hội tốt sao?

Hà lão mỉm cười nhìn những người bạn già, trong lòng cũng đang khẽ thở dài.

Kế hoạch điên cuồng này của Lý Dương cũng khiến anh có rất nhiều áp lực, nếu không phải viện trưởng Hoàng ra sức ủng hộ thì e rằng áp lực mà anh phải chịu còn lớn hơn nhiều.

- Cơ hội, tôi biết kĩ thuật đánh bài của Lý Dương rất lợi hại, nhưng xét cho cùng cờ bạc không phải cái gì chính đáng, hơn nữa không ai có thể thắng mãi mà không thua được, lần này nhờ đâu thua mất một món đồ nào đó thì đều là tổn thất không thể bù đắp được.

Chu lão khổ sở cười nói, ông đã từng đi Canada, cũng biết được kĩ thuật đánh bài của Lý Dương rất lợi hại.

Cho dù có lợi hại đến mấy, y cũng không tin rằng Lý Dương có thể thắng mãi, Thiên Tùng Vân Kiếm, Tân La Bảo Kiếm thì không nói rồi, hai vật này chỉ có ý nghĩa tượng trưng cho Trung Quốc, ý nghĩa với thế giới không lớn.

Những đồ còn lại thì không giống, bất luận là bát trường sinh hay bình tiên âm đều là vật báu linh hồn của văn minh Trung Hoa.

Còn “Nụ cười của Mona Lisa” và “Bữa tối cuối cùng”, những bức họa tâm cỡ thế giới này có sức ảnh hưởng vô cùng lớn, nếu bị thua mất tuyệt đối sẽ là tổn thất rất lớn.

- Mọi người xin hãy yên tâm, tôi đảm bảo, những tình huống mà mọi người lo lắng tuyệt đối sẽ không xuất hiện.

Hà lão gia cười khoát khoát tay, Từ lão vừa định nói gì, nghe thấy câu này liền thở dài.

Hà lão gia đã nói như vậy, bọn họ cũng không tiện nói thêm gì, nhưng rất rõ ràng, chẳng ai tin tưởng vào lời nói của Hà lão gia như vậy.

Nhưng Hà lão từ trước tới giờ vẫn rất có uy danh, bây giờ ông đã đứng ra bảo đảm, mọi người cũng không tiện nói thêm gì.

Bọn họ chỉ có thể âm thầm cầu nguyện trong lòng, cầu nguyện trong trận đấu này Lý Dương không đánh quá lớn, cùng lắm thì thua mấy bảo bối không quan trọng lắm, nhất định không được thua quá nhiều.

Có mấy người, bao gồm Từ lão và Phương lão trong lòng đều dự định sẽ đích thân đến Macao, một khi thấy Lý Dương thua nhiều sẽ lập tức yêu cầu anh dừng trận đấu lại.

Tóm lại, lần này thực sự có lòng tin ở Lý Dương không có mấy người.

Buổi đấu giá cuối cùng đến đúng 11h thì kết thúc, ngày hôm ấy Lý Dương tham gia đấu giá không nhiều, chủ yếu là vì đồ ngày cuối cùng đem gia đấu giá quá hỗn tạp, du thuyền, máy bay cái gì cũng có, thậm chí còn có một số sản nghiệp loại khách sạn năm sao, Lý Dương không mấy hứng thú với những thứ này.

Nhưng lúc đi ra ngoài, có không ít người lạ chủ động làm quen với Lý Dương, ai cũng nhìn Lý Dương với vẻ hơi khó hiểu.

Mười món đồ đánh cược mà Lý Dương đưa ra thực sự thu hút không ít người, hai bức tranh của Đạt Phân Kỳ cũng đủ làm cho những người có sở thích sưu tầm ở Âu Châu điên cuồng.

- Lý ca, nước Pháp lại kháng nghị rồi!

Ngồi trên xe trên đường trở về, Lưu Cương cầm một tờ báo, cười hả hả nói.

- Xem nào!

Bạch Minh tính khí nóng vội nhất, lấy tờ báo xem trước, sau khi Lý Dương lấy “Mona Lisa” làm vật cá cược cho trận đấu kinh thiên động địa, nước Pháp từ chính phủ đến người dân thường không ngừng lên tiếng kháng nghị.

Vô số người Pháp đều khiển trách Lý Dương, yêu cầu Lý Dương phải trả lại “Mona Lisa”.

Rất nhiều đoàn luật sư của Pháp đã ra quân, muốn kiện Lý Dương lên tầm quốc tế, Louvre mới là chủ nhân thực sự của “Mona Lisa”, đây là bảo vật mà Louvre bị mất trộm.

Lý Dương vốn không để ý điều này mấy.

Vừa rồi lúc đi ra nông trường, có một phú ông người Pháp hỏi về chuyện này, Lý Dương trả lời lại vô cùng đơn giản.

Lý Dương nói:

- Trả lại toàn bộ bảo bối mà nước Pháp cùng với liên quân tám nước cướp từ công viên Viên Minh thì bức tranh này sẽ trả lại cho bọn họ, kiện cũng được thôi, rất nhiều luật sư trong nước đang giúp tôi thu thập chứng cứ liên quân tám nước cướp Bắc Kinh, đến lúc đó, chúng ta cùng đấu nhau trận kiện tụng này!

Chứng cứ liên quân tám nước ở công viên Viên Minh đã có một chút, nhưng bây giờ công bố không dễ dàng gì, nhưng rất nhiều tướng quân đã từng vào Bắc Kinh đều có bằng ghi lại, đây sẽ là chứng cứ tốt nhất.

Nếu thật sự mang ra kiện tụng thì Lý Dương cũng chẳng hề sợ, ít nhất có thể cãi qua lại một thời gian dài, hơn nữa anh chỉ là một cá nhân, không đại diện cho chính phủ, nước Pháp cũng chẳng thể làm gì được anh.

Hơn nữa bây giờ Trung Quốc không giống như trước đây, không còn thời đại mà người phương tây nói gì thì tất phải làm cái đó.

- Ha ha, mấy người Pháp này đáng yêu thật đấy, xem đoạn này này, Lý Trung Quốc đừng làm tội nhân của lịch sử.

Bạch Minh xem một lúc, lập tức cười lớn, chỉ vào đoạn tin tiếng anh trong đó nói với mọi người.

Đây là một bài văn của một học giả người Pháp, khuyên Lý Dương sớm trả lại “Mona Lisa”, tài văn chương khá là tốt, viết vô cùng hay, nếu Lý Dương không trả lại sẽ là tội nhân, còn nếu trả lại sẽ là anh hùng, giữa anh hùng và tội nhân chỉ khác nhau về suy nghĩ, khuyên Lý Dương có quyết định đúng đắn.

Ý nghĩ đương nhiên như vậy đúng thật chỉ có những người đọc sách như y mới nói ra được.

- Ha ha, đoạn này càng buồn cười!

Bạch Minh đột nhiên ôm bụng cười lớn, chỉ vào bài văn ngắn bên góc.

Đây là do người Anh viết, kêu Lý Dương đem “Mona Lisa” ra làm vật cá cược là khiêu khích lớn nhất với nước Pháp, là muốn gây chiến tranh, Trung Quốc sẽ phải trả giá vì điều này.

Những người Anh này thực sự quá cho mình là đúng rồi, Trung Quốc bây giờ không giống như trước kia, đừng nói là y, cho dù thủ tướng của bọn họ cũng không dám nói xằng đánh nhau với Trung Quốc, hoàn toàn là thái độ đồ xúi bẩy gây chuyện.

Chẳng trách mà bài viết của hắn lại ở góc nhỏ này.

Xem một lúc rồi Bạch Minh mới đưa tờ báo cho mọi người.

Một tờ báo, còn là tờ báo rất có sức ảnh hưởng ở Italy, đa số các nội dung đều có liên quan đến Lý Dương, vinh hạnh đặc biệt này lần đầu tiên xuất hiện ở người Trung Quốc.

Riêng điểm này cũng đủ để Lý Dương kiêu ngạo rồi.

Mấy người ngồi trong xe đều bàn tán về nội dung tờ báo, mọi người cũng cười lớn, Lý Dương không hề xem báo, những nội dung vốn chẳng thể thu hút anh.

- Triệu Khuê, rẽ!

Bên tai Triệu Khuê bỗng vang lên giọng nói quen thuộc, hôm nay anh là lái xe của chiếc xe thương vụ này, mấy ngày trước anh bắt đầu công việc lái xe, là Triệu Vĩnh đặc biệt dặn dò.

Chủ nhân của giọng nói vừa rồi chính là anh trai anh, Triệu Vĩnh.

Không chút do dự, Triệu Vĩnh lập tức nắm lấy vô-lăng, không đi theo đường lúc này nữa mà rẽ sang một đường khác.

- Sao thế này?

Đã để ý quan sát mấy ngày, mấy tên lính được thuê đã mai phục trên đường từ lâu đều sưng người.

- Thủ lĩnh, bây giờ làm gì?

Một người lập tức hỏi tên đứng đầu của bọn họ, Vasely Fath, Vasely Fath lộ vẻ mờ ám trong đôi mắt, lập tức vung tay:

- Đuổi!

Y không biết mục tiêu vì sao đột ngột rẽ, nhưng thời gian của bọn họ đã không còn nhiều, hôm nay nhất định phải ra tay, lần này mấy tên Hàn Quốc trả không ít tiền, đủ để bọn họ dẫn theo gia đình yên ổn sống một cuộc sống tốt đẹp mấy chục năm.

Cũng nghĩa là, nếu làm xong vụ này, bọn họ thậm chí có thể thoát khỏi cuộc sống dâm thuê chém mướn.

Bọn hắn tổng cộng hai chiếc xe, từ các phương hướng khác nhau đuổi theo xe thương vụ của Lý Dương.

Xe của bọn chúng vừa đi ra, liền có hai chiếc xe khác đi tới, từng chiếc xe nối tiếp nhau, trực tiếp chặn lại hai chiếc xe của họ.

Phía trước, Triệu Khuê đang lái xe kinh ngạc nhìn gương chiếu hậu, lập tức đạp ga nhanh.

- Đáng chết!

Thấy hai chiếc xe ngăn xe của bọn chúng lại, Vasely Fath dù ngu đến mấy cũng biết hành động của bọn chúng đã bị bại lộ rồi, đối phương đổi hướng đi không hề là tự nhiên, hành động hôm nay tất sẽ thất bại, có thể toàn thân quay về hay không cũng chưa biết được.

Trên xe của Lý Dương, lúc này cũng nhận được tin có người gây bất lợi cho bọn họ.

Về mặt Lý Dương có chút nghiêm túc, nhưng không hề quá hoảng hốt, sau khi gặp phải tập kích ở Hàn Quốc, anh đã biết, chuyện này sau này vẫn có thể xảy ra.

- Các anh, đi trợ giúp nhanh!

Lâm Lang cầm điện thoại, dặn dò mấy vệ sĩ sau xe, lần này Lâm Lang đến Milan dẫn theo không ít vệ sĩ, lần này đều ở trên hai chiếc xe, hai chiếc xe này luôn theo sát bảo vệ xe thương vụ của bọn họ.

Hai chiếc xe chia nhau ra, một chiếc như cũ, còn ở phía sau, chiến tranh đã bắt đầu, bọn người Vasely Fath nổ súng trước.

Trong khách sạn cách đó không xa, có khoảng mười người Hàn Quốc đang đứng trước cửa sổ phòng tổng thống, trên khuôn mặt chúng có chút trầm lắng.

- Chẳng phải là kêu bọn họ bắt người, cố gắng hết sức không được nổ súng sao?

Kim Khắc Thành nghi hoặc nói, mấy người được thuê kia nhận lệnh của bọn họ, không thể có được “Thanh Minh Thượng Hà đồ”, lại biết Lý Dương đem Tân La bảo kiếm ra cá cược, mấy người Hàn Quốc này sớm hạ quyết tâm, thuê bọn quân lính bắt Lý Dương, sau đó dùng hình thức tiền chuộc để lấy lại những bảo bối đó.

Bọn Hàn Quốc tham lam, không muốn làm lại muốn hưởng thụ, thậm chí còn động đến mấy bảo bối khác của Lý Dương.

- Liệu có phải những tên vệ sĩ của Lý Dương phản kháng không? Hẳn có không ít vệ sĩ?

Một người khẽ nói, vệ sĩ của Lý Dương lúc ở Hàn Quốc đã thể hiện rõ được năng lực chiến đấu mạnh mẽ, điều này bọn chúng đều rõ.

- Có khả năng này!

Kim Khắc Thành gật gật đầu, nhưng không lo lắng nhiều, y rất tin tưởng vào khả năng của mấy người lính được thuê, họ đều đã trải qua những trận đấu thực tiễn, những lão binh đã đi ra từng sự sống chết, những vệ sĩ bình thường không phải ai cũng có khả năng phản kháng.

1192. Chương 1188: Tiệc Nuôi Thật Sự

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1188: Tiệc nuôi thật sự

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Sau lưng hơn chục người đột nhiên có một giọng nói rất vội vàng, quay đầu lại nhìn khá ngạc nhiên khi thấy đằng sau mình rất đẹp.

Căn phòng kia không biết từ lúc nào đã mở, có hơn chục người trẻ tuổi, da vàng, khoe miệng cười tươi đứng ở đó nhìn bọn họ.

Nhóm người đó sao lại vào đây.

Kim Khắc Thành trong lòng hoảng hốt, những tên vệ sĩ của bọn họ có thể thần không biết quỷ không hay vào đến đây, những tên vệ sĩ này thật không thể xem thường.

Đám người có tật giết mình đang chuẩn bị gọi cho thuộc hạ không ngờ đã bị bao vây trước.

- Trước tiên hãy lo cho bản thân đi!

- Dẫn tất cả bọn chúng đi!

Bên cạnh người thanh niên trẻ tuổi kia có khoảng gần chục người lập tức đánh về phía những thương nhân Hàn Quốc giàu có kia, đáng thương cho họ chỉ kêu vài tiếng đã bị đánh ngất rồi.

Kim Khắc Thành cuối cùng cũng bị đánh ngất, lúc trước trong lòng hắn vẫn nghĩ không thể như thế này được.

Trận chiến đầu đường cũng gần kết thúc, bốn thuộc hạ của Vasely Fath cũng đã bị nhóm người Triệu Vĩnh tiêu diệt, sau khi giao đấu, Vasely Fath mới phát hiện đối thủ lần này vô cùng lợi hại, năng lực chiến đấu thực tiễn cũng không thua kém gì bọn chúng.

Hơn nữa vũ khí trong tay đối thủ cũng mạnh hơn, hơn nữa đối phương đã có sự chuẩn bị trước để giao chiến làm bọn họ bị ăn quả bất ngờ.

Vasely Fath cố cầm cự 10 phút, cuối cùng vẫn bắt lực nuốt hận dưới sự bao vây của cảnh sát, mấy người nhóm Triệu Vĩnh cười thản nhiên, nhanh chóng biến mất khỏi đám đông.

Những tên lính thuê này rất lợi hại, chúng đều có kinh nghiệm chiến đấu thực tế, thế nhưng kinh nghiệm thực chiến cũng không giúp được chúng.

Mỗi lực lượng đặc chủng tinh nhuệ đều được xuất ngoại thực hiện nghĩa vụ, cũng đã từng trải nghiệm thực tế chiến đấu không ít lần rồi.

Nếu tính cả tập được thì còn nhiều hơn nữa.

- Lý ca không sao!

Trên xe, Triệu Khuê quay đầu lại quay xe chạy về hướng khách sạn, sự việc đằng sau vẫn diễn ra cũng không thể ảnh hưởng tới bọn họ thậm chí cục Milan cũng sẽ không thể biết chuyện này.

Chính là nhờ năng lực làm việc của Triệu Vĩnh.

- Rốt cuộc là thế nào?

Lý Dương chau mày, gắt gỏng, ai nhìn cũng phải sợ.

- Mấy tên lính thuê đã được giải quyết xong!

Triệu Khuê khẽ cười rất thoải mái, Lâm Lang thì thấy tim mình đập nhanh hơn.

Lính thuê kia tuy là lính nhưng họ lại rất lợi hại, họ phải sống trong cuộc sống gian khổ, thường xuyên phải gặp sự những khó khăn cho nên họ đã được rèn luyện một nghị lực hết sức phi thường

Cũng có thể những người lính thuê đó lợi hại hơn rất nhiều so với những binh sĩ chưa từng ra chiến trường.

Những vệ sĩ bảo vệ Lý Dương nói vài câu chứng minh nhóm mình vẫn mạnh hơn nhóm lính thuê, lợi hại hơn rất nhiều.

Dần dần Lâm Lang cũng đã hiểu chẳng trách lần trước lúc ở bên Hàn Quốc muốn chặn đường Lý Dương cũng đều bị phát hiện trước đó và được giải quyết rất nhanh, thậm chí ngay cả nhóm giải quyết sự việc đó cũng không ai biết.

Lý Dương trở về khách sạn, hắn vẫn lặng lẽ đi vào cửa khách sạn, vẫn vậy hắn lại gặp rất nhiều phóng viên.

Ở trong khách sạn, Lý Dương cuối cùng cũng hiểu được sự tình.

Từ lúc bắt đầu hội đấu giá, mấy tên lính thuê đã dòm ngó, đồng thời cũng bị bọn người Triệu Vĩnh để ý, Triệu Vĩnh sợ dĩ không động thủ là vì vẫn chưa tìm được kẻ chủ mưu phía sau.

Hôm nay là ngày cuối cùng của hội đấu giá, lúc mấy tên Hàn Quốc đứng ngồi không yên, thúc giục những người lính thuê nhanh chóng hành động đã bị Triệu Vĩnh phát hiện.

Nếu đã tìm ra kẻ chủ mưu đằng sau, đương nhiên không cần khách sáo nữa, lập tức ra tay trả thù.

Ở Italy trực tiếp giết chết mấy thương gia giàu có Hàn Quốc là không thực tế, có rất nhiều người Hàn Quốc không biết tên tuổi đều chết ở Italy đã gây một áp lực lớn cho chính phủ Italy khiến họ phải cố gắng điều tra nhóm người đó.

Hơn nữa sự việc như vậy cũng có thể làm kinh ngạc quốc tế thậm chí còn làm kinh động đến sự cố gắng chân chính.

Thực sự bị điều tra ra bọn Triệu Vĩnh không hề gì mà Lý Dương và Quốc gia đều có khả năng có chút phiền toái.

Bị giết chết nhưng không có nghĩa là sẽ dễ dàng buông tha cho Triệu Vĩnh nên để cho một mình Mã Lương đi tìm một số anh chàng Mafia Hàn Quốc, có tiêu chút tiền thuê nhóm này cũng đáng.

Hưởng chi Mafia cung tham dự hội đấu giá, trong thời gian đấu giá có những vị khách nào làm loạn thì họ cũng không khách khí.

Sau sự việc đó thì đơn giản là mấy anh Hàn Quốc cũng bị Mafia dẫn đi, phỏng chừng phải chịu khổ cực bất hạnh mà những tên lính thuê kia còn bị Triệu Vĩnh tiêu diệt.

Lúc sau, Lý Dương cũng thấy buồn ngủ.

Đã sớm biết phải ra tay nhưng không ngờ mấy lần ở Hàn Quốc, Hàn Quốc không phải là bộ nhớ, có nhiều điều không thể nghĩ tới, sẽ có lúc cần cho Hàn Quốc một bài học.

Buổi sáng ngày hôm sau, rất nhiều người đã rời khỏi Milan.

Hội đấu giá chính thức kết thúc, rất nhiều người mang những bảo bối đã được đấu giá rời đi, ngay cả đi du lịch cũng không có lúc nào đi qua sân bay Milan sẽ gặp những vấn đề như hàng lậu.

Từ điểm này thôi có thể thấy sức ảnh hưởng của hội đấu giá.

Thế nhưng năm nay sẽ không giống như những hội đấu giá khác, được vật báu không được trực tiếp đem về nhà mà phải cùng đi Macao, ở Macao giống như cái lốc xoáy thu hấp vô số vật báu từ các quốc gia trên thế giới.

Lý Dương đã sớm đặt ra quy luật, chỉ nhận những đồ cổ từ mọi nơi trên thế giới chứ không nhận tiền mặt.

- Ngài Lý thật sự không biết nên nói thế nào.

Ngồi đối diện với Lý Dương, Hawes hơn là những câu cảm thán có thể là nói lời nói thật lòng.

Nửa tháng ngắn ngủi, Lý Dương từ Milan có được hai bức tranh nổi tiếng bữa tối cuối cùng nụ cười Mona Lisa Điều này làm cho Hawes rất buồn bực.

Thậm chí không biết mới Lý Dương đến Milan là đúng hay sai nữa.

- Hawes nghĩ cái gì là khách khí với cái đó.

Lý Dương khẽ cười hôm nay đến là để chào Hawes rồi lập tức đi Macao trước, cho dù Hawes trong khoảng thời gian ở Milan đối với hắn rất tốt, còn cho thuê miễn phí phòng tốt nhất, trước khi đi nên có lời cảm ơn là phép lịch sự cơ bản nhất.

- May mắn, thật khâm phục!

Vài giây trôi qua, Hawes mới hỏi một câu làm Lý Dương ngạc nhiên.

Với vận may của Lý Dương quả thật Hawes không có gì để nói, đồ vật mà mất tích mất trăm năm cùng với bức họa nổi tiếng thế giới hàng trăm năm đều quay trở về, điều này thật tuyệt.

Trong lòng Hawes rất ghen tị, ai mà biết Lý Dương có được hai tấm danh họa thế giới đó thì chắc rằng ai cũng như vậy thôi.

- Ngài quá khen rồi!

Hiện tại thì trong sòng bạc này có thể thắng cũng không có gì tin tưởng.

Hawes lắc đầu không biết tại sao mình có được nhưng lời nói thì rất chân thành.

Thời điểm này, trong lòng thật sự có lại cảm giác ở Macao dùng phương thức đánh bài nào đó để lấy lại hai bức họa đó, nhưng cũng không phải chuyện dễ dàng gì, ít nhất cũng không giống như những thành viên trong tổ chức để lấy niềm tin của Đỗ Vương.

- Không thể tưởng được, ngài nên biết lòng tin là rất quan trọng.

Lý Dương cười thản nhiên, hôm nay còn nhận được điện thoại của Lão gia, sau khi thông báo tin tức kia, có rất nhiều những vật cổ đều bắt đầu đổ xô đến Macao, hai ngày, hai ngày tới đây, hẳn quan Macao chắc chắn sẽ rất mệt.

Căn cứ vào điều tra chưa hoàn thành cho thấy lượng vật báu tới Macao trong hai ngày đã lên hàng vạn, đa số là những di sản của Trung Quốc.

Chỉ hai ngày sau sợ rằng sẽ có thể càng nhiều.

Đối với con số này Lý Dương có chút bất ngờ, thế nhưng càng nhiều sự kinh ngạc bất ngờ thì càng nhiều sự điên cuồng vật báu càng nhiều càng tốt.

- Niềm tin là rất quan trọng, đối với sự việc lần trước, ngài định lo liệu thế nào?

Hawes chậm rãi gật đầu, không tìm được lại hỏi câu hỏi đó.

Sự việc lần trước là mời Lý Dương tham gia tổ chức, đến nay Lý Dương vẫn đang cân nhắc, không hi vọng là sẽ kéo Lý Dương vào.

- Hawes, vẫn trẻ mà, ngài cho tôi thời gian đi.

Bỗng nhiên trên khuôn mặt Hawes lộ ra điểm thất vọng, thực ra đáp án ko hỏi thì cũng biết được Lý Dương không từ chối cái chết, điều đó làm họ có chút hi vọng.

Hawes còn có dự cảm nếu lời mới không đến được với Lý Dương thì hội nhóm của chúng ta sẽ bị tổn thất.

Đối với cảm giác này rất ngạc nhiên, bình thường đến không mời được bậc thầy đến, đối với chúng tôi thì không là gì, có tổn thất cả thế giới thì rất nhiều người thiếu hai cái đó.

Chỉ mời không đến có thể trở thành bậc thầy thì có thể thật sự tiếc nuối.

Không phải không thừa nhận, trong lòng cảm thấy thừa nhận Lý Dương cho rằng Lý Dương có thể trở thành Đại sư cho nên mới nghĩ ra cách đó.

Hawes đang nói chuyện với Lý Dương bỗng rời đi.

Hội đấu giá lần này, tình hình Lý Dương ở Milan cũng coi như là chấm dứt, hẳn thu được không chỉ đơn giản là hai tấm danh hoạ Da Vinci nổi tiếng kia mà có thể nói là vật báu vô giá không thể dùng tiền mà mua nó được.

Nhân lúc trời tối, Lý Dương lặng lẽ lên máy bay.

Vài ngày đây, phóng viên ở Milan ngày một nhiều. như kiểu chỗ nào cũng có, Lý Dương trốn lâu vậy rồi cũng bị nhóm phóng viên ngăn lại một hai lần bắt trả lời mấy câu hỏi, trả lời xong mới có thể đi được.

Đối với tinh thần nghề nghiệp của đội nước ngoài, Lý Dương cũng hoàn toàn phục họ.

Để rời khỏi Milan trong lúc này lại càng phải thận trọng, theo điều tra thì sân bay Milan ngày nào cũng có một vài phóng viên đứng ở đó đợi Lý Dương xuất hiện.

Cuối cùng thì đã đến Hồng Kong, sau khi tới đây có thể trực tiếp đến Macao, canh bạc làm kinh đông cũng sẽ lập tức bắt đầu.

1193. Chương 1189: Chiêu Thức Của Ván Bài.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1189: Chiêu thức của ván bài.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Lý Dương, còn nhớ chuyện của chúng ta ở Hồng Kông lần trước không?

Trên bến tàu Hồng Kông, Vương Giai Giai đã khoác vào cánh tay của Lý Dương, hai người cùng nhau đứng ở nơi đó cảm nhận gió thổi trên biển.

- Dương nhiên rồi.

Lý Dương khẽ cười, lần trước hắn không ngờ gặp lại Vương Giai Giai ở Hồng Kông và cũng chính lần đó là lần đầu tiên hai người có tình cảm sâu đậm với nhau và từ ngày đó hai người quyết định ở bên nhau.

- Ngày đó cũng là ngày hội đấu giá, có ai ngờ được cuối cùng thì Nguyên Thanh Hoa lại vào trong tay anh.

- Lúc đầu lại còn không nói, lại còn giữ bí mật nữa.

Vương Giai Giai hé cười, lần trước lúc tham gia ngày hội đấu giá, Lý Dương lấy được Nguyên Thanh Hoa làm nhiều người ngạc nhiên.

Lý Dương lúc đó mới chỉ có chút tiếng tăm, không giống như bây giờ đã nổi tiếng trên toàn thế giới, Lý Dương còn che giấu sự thần bí của mình, nhưng bây giờ thì những bức ảnh của hắn cũng lộ ra hết rồi.

- Anh vẫn nhớ, cũng đều thông qua sự giới thiệu của bọn anh Bạch thì anh mới biết đến họ.

Lý Dương cười, lần trước đến Hồng Kông quen Bạch Minh, ông Mao, còn quen cả ông Hoàng nữa, vậy đó cũng coi như là thu hoạch của lần trước.

- Đáng tiếc là đá kim cương của anh vẫn không thể tìm lại được.

Vương Giai Giai thở dài, cô nói là trên đường phố Hồng Kông dồn dập muốn tập kích bọn họ một lần.

Lần đó Thẩm Hạo đổ kị với Lý Dương nên muốn quấy phá, hắn làm những hành động điên cuồng, Thẩm Hạo không những đẩy mình vào cuộc chơi mà cho tới bây giờ vẫn phải ở trong tù chịu hình phạt. Hắn còn đánh mất chiếc vòng cổ kim cương quý giá trong lễ hội đấu giá của Lý Dương.

Nói chính xác hơn là làm mất đá kim cương trên dây chuyền kim cương đó.

Cảnh sát Hồng Kông đã điều tra trong một thời gian dài với đá kim cương quý giá đó, cuối cùng thì cũng không có kết quả gì, ngay cả Thẩm Hạo cũng không nói rõ là rốt cuộc đánh mất ở đâu, thế nào, cuối cùng thì cách giải quyết là coi như nó mất tích.

- Không sao cả, so với đá kim cương kia, anh vẫn quan trọng hơn.

Lý Dương nhẹ nhàng ôm bờ vai Vương Giai Giai, chỉ có hắn mới biết rõ viên đá kim cương ấy đã rơi mất, sẽ mãi không thể tìm lại được nó.

Lưu Cường, Bạch Minh bọn họ ở phía xa nhìn thật ngưỡng mộ hai người họ.

Lý Dương và Vương Giai Giai bên nhau đúng là một đôi trai tài gái sắc, lúc mà đứng cạnh nhau lại càng giống như một đôi trời sinh, tất cả mọi người đều cách xa họ, không một ai ở đó quấy rầy họ.

Lần này, Bạch Minh dẫn theo Tiêu Nham cùng Lý Dương tới Ma Cao, ông Mao và Thầy Thái vì phải cùng đi với tổng Ký, chỉ có thể quay về Bắc Kinh trước, chờ nhiệm vụ này hoàn thành rồi mới đến Lâm Lang thì trở về Canada, thế nhưng lúc hắn rời đi có nói qua, hai ngày này có thể đến Macao để cổ vũ Lý Dương.

Không bao lâu, từ xa đi đến một con du thuyền lộng lẫy tráng lệ, đây là thuyền đến đón thuyền của bọn Lý Dương

Bọn Lý Dương không đi theo đúng đường vận tải biển là nhường cho bọn họ đến đón những người bên kia Macao, việc này cũng không có cách gì giải quyết. Vấn đề này của Lý Dương làm kinh động trên toàn thế giới, lúc này có vô số phóng viên ở các nơi trên toàn thế giới vây quanh Lý Dương.

Đặc biệt là Lý Dương che giấu tình hình này của mình, vị phóng viên kia muốn phỏng vấn Lý Dương, muốn có được những tư liệu trực tiếp từ Lý Dương, vậy thì phải đợi khi giàu có, thăng quan thì mới có sức hấp dẫn lớn như vậy, bọn họ không điên cuồng mới lạ.

Chiếc thuyền lộng lẫy xa hoa này không tới chút nào, tiếp đón bọn Lý Dương rất chu đáo, theo nhận định thì họ đã biết thân phận của Lý Dương.

Ở trên du thuyền ăn hoa quả, trò chuyện, thời gian trôi đi rất nhanh, chẳng mấy chốc, du thuyền đã đến bến tàu Macao.

- Là ông Hà.

Vương Giai Gia liếc mắt một cái liền nhìn thấy một vài người đàn ông trung tuổi đứng ở bến tàu, còn có cả Lão gia nữa, cô lập tức kéo Lý Dương kêu lên một tiếng.

- Lão gia đến rồi!

Lý Dương sững sốt, lập tức kéo Vương Giai Gia đến mũi tàu.

Sòng bạc trắng lẹ này, Lão gia còn toàn lực ủng hộ Lý Dương huống hồ là một chuyện lớn thế này cũng cần phải đích thân đến xem hắn và mười bảo bối kia đến Macao chứ.

Bên cạnh Lão gia còn có một vài người nữa, ngoài vệ sĩ bên cạnh Lão gia còn những người khác Lý Dương đều không quen.

- Lão gia, ngài ở trong khách sạn đợi con là được rồi, sao phải đích thân đến đây?

Tới bờ, Lý Dương vừa bước xuống thuyền đã nhanh chóng bước tới trước mặt của ông Hà.

- Không có việc gì đến hít gió biển!

Lão gia cười, kéo tay Lý Dương, nét tươi cười của ông đầy áp sự thỏa mãn và sự hài lòng, mỗi lần Lý Dương đi ra ngoài đều mang lại cho ông sự vui mừng kinh ngạc. Đến ngay cả bản thân ông cũng không ngờ lần đi Italy này lại có một sự vui mừng lớn thế này.

Nụ cười Mona Lisa , Bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ Hai bức họa nổi tiếng trên thế giới này làm ông thấy hân hoan.

Cho tới nay, đều là triển lãm những vật quý báu của Trung Quốc tại nhà bảo tàng nước ngoài, giống như Louvre, những văn vật của Trung Quốc trong nhà bảo tàng nổi tiếng trên thế giới như viện bảo tàng Anh này rất nhiều, những bảo bối này thậm chí còn đẹp hơn cả cổ cung.

Những bảo bối này có thể là bọn họ năm đó đã lấy cắp từ Trung Quốc về.

Hiện giờ, bảo tàng Trung Quốc cũng có thể đặt những bảo bối nổi tiếng nhất của bọn họ lên, không một chút khoa trương. Hai bức mà Lý Dương đem về có thể đem treo trên đỉnh Louvre, trong đó thì có rất nhiều bảo bối. Trấn Quán có thể không giống với nhưng loại bảo bối bình thường.

Loại cảm giác này thật sự sướng khoái, như được hả giận.

Lão gia cười , rồi giới thiệu Lý Dương người bên cạnh ông:

- Tôi xin giới thiệu một chút, đây là ông Vinh Hà, Hà Đồ Vương giao sông bạc cho ông , ông Hà hoàn toàn phụ trách nó, con có thể yên tâm ở đây chơi vài ván bài.

- Chào ông Hà.

Trên mặt Lý Dương lộ ra chút kinh ngạc, lập tức bước lên phía trước bắt chuyện.

Hà Vinh thoát nhìn thì tuổi cũng cao rồi, già hơn so với Lão gia một chút, ông ta cùng với Hà Đồ Vương là các thế hệ đi trước cùng nhau lập nghiệp, cũng có thể nói ông ta là một trong những người được Hà Đồ Vương tin tưởng nhất.

Lần này Hà Đồ Vương vốn dĩ là muốn đích thân giúp Lý Dương tổ chức đánh bài lớn nhưng tiếc rằng thực sự không thể ủng hộ được, chỉ có thể ủy thác vào người thân tín của mình đến giúp.

- Anh Dương, anh không phải khách sáo, thực ra hai gia đình chúng ta đã quen nhau từ lâu, ông Hà năm đó cũng đã giúp đỡ gia đình Lão gia chúng tôi rất nhiều.

Hà Vinh thoát nhìn rất điềm đạm, cười ha ha nói với Lý Dương, xem thái độ của ông ta như vậy xem ra cũng đã coi Lý Dương như người nhà.

- Thực ra mà nói sự giúp đỡ thì Hà Đồ Vương còn giúp đỡ anh trai của tôi rất nhiều. Bây giờ lại làm phiền mọi người rồi!

Lão gia cười lắc đầu, Lý Dương có vẻ ngạc nhiên, thế nhưng cũng hiểu ra ngay.

Thì ra Hà Vinh vừa nói là ông Hà, chứ không phải Lão gia, mà anh của Lão gia là những hiệp sĩ trên bến cảng Hồng Kong

Cái duyên của anh trai của Lão gia ở Hồng Kong cũng không tồi, Macao, Hồng Kong từ trước đến nay là một, những thế hệ đi trước có chút mối quan hệ với nhua cũng là điều bình thường.

Có một điều mà Lý Dương không biết là quan hệ của anh của Lão gia và Hà Đổ Vương không phải tầm thường, năm đó sau khi nhà Hà Đổ Vương bị phá sản, có rất nhiều người xa lánh họ, chỉ có tước sĩ Hà, sự nghiệp vừa mới có chút khởi sắc là không ghét bỏ họ, ngược lại còn giúp họ rất nhiều.

Ân tình này luôn được Vương Ký ghi trong lòng.

Sau đó sự nghiệp của anh trai Lão gia có gặp chút khó khăn, Hà Đổ Vương lần này cũng cố gắng giúp đỡ, vượt qua khó khăn, thời gian trôi qua hai người đã trở thành bạn tốt trên giới thương trường.

Cũng chính vì điều đó, Lão gia lần này đích thân đến, Hà Đổ Vương không hỏi gì mà đáp ứng ngay yêu cầu của Lão gia.

Chỉ là mượn sòng bạc một chút, đối với họ có đáng gì đâu, huống hồ Lý Dương chơi bài lần này ngay cả Hà Đổ Vương cũng phải khiếp sợ, còn đối với sòng bạc của bọn họ thì cũng có nhiều lợi thế.

- Anh hùng xuất thiếu niên, ông Hà, ngài bắt luận là xem đồ vật hay là xem người, nhưng con mắt kia cũng đã làm người ta khâm phục rồi.

Hà Vinh nhìn Lý dương đánh gia hần rồi thốt lên một câu,

Hắn nói Lý Dương có chút ngượng ngùng, thế nhưng Lão gia lại phá lên cười, hần cả một đời chưa bao giờ thu nạp đệ tử, đến khi tuổi đã xế chiều thế này mới thu nhận Lý Dương, lúc đó nhìn Lý Dương tiến bộ rất nhanh, có mệnh thiên phú, nên mới cân nhắc dẫn dắt cậu thanh niên trẻ tuổi này, không để cho nó phải đi đường vòng.

Chính ngay hần cũng không thể ngờ được rằng Lý Dương tiến bộ rất nhanh, đạt được nhiều thành tích to lớn đến như vậy, hoàn toàn không thể tưởng tượng được.

Đây là niềm tự hào lớn nhất trong cuộc đời hần, lúc này được nghe người khác khen ngợi, căn bản không che dấu được liền nở một nụ cười tươi.

- Ông Hà, ngài quá khen rồi!

Lý Dương gãi đầu, mấy người không có ở đó để nói chuyện cũ đã cùng nhau lên xe, Lý Dương vẫn muốn đi xem sòng bạc chuẩn bị thế nào.

Ván bài lần này, Lý Dương quyết định dựa theo lần trước dạng như cùng với Nhật Bản Đổ Vương chơi bài, chỉ là chơi cho vui thôi.

Bởi vì Lý Dương không nhận tiền mặt nên những người muốn đến chơi và muốn cùng chơi với hần phải mang những tác phẩm nghệ thuật cổ đủ trọng lượng, trọng lượng mà không đủ thì sẽ không được Lý Dương chấp nhận, thì không có thể tham gia đánh bài.

Mỗi bàn đánh bài thì có nhiều nhất là sáu người, bạn có thể chọn một người khác chơi cùng để cùng với Lý Dương chơi bài, cũng có thể một mình chơi với Lý Dương, thế nhưng nếu chọn như vậy thì phải đợi một thời gian nữa, thời gian có hạn, Lý Dương chỉ có một, khả năng một mình chơi với Lý Dương thì không có nhiều.

Phương thức của ván bài Lý Dương đã nghĩ kĩ rồi.

Tất cả những đồ vật đều có thể trở thành đồng xu, ví dụ như nụ cười của Mona Lisa có thể có được hai mươi triệu tiền xu, bạn mang đến những đồ vật gì thì đều có thể có một giá trị nào đó, cũng có thể có được hai mươi triệu đồng xu, để có thể ngồi trên bàn cá cược chơi bài.

Ván bài không hạn chế thời gian, đồng xu mà hết thì dừng lại, điểm này thì lão gia đã suy nghĩ cho Lý Dương rồi.

Nếu như thời gian có hạn, có khả năng sẽ xuất hiện vài liên thủ đến cùng đối đầu với Lý Dương, chỉ cần tốn chút thời gian là có thể đánh thắng được Lý Dương, điều này không có lợi cho Lý Dương.

Nói chung là ván bài thời gian hạn chế là dựa vào những đồng xu để tính toán thắng thua, nếu có một vài người thật sự liên thủ, đem đồng xe đưa hết một người, khả năng này có thể xảy ra.

Không hạn chế thời gian, có khả năng phải đánh cược trong thời gian dài, điều này thì lão gia đã nghĩ tới, thời gian mà quá dài thì có thể tạm nghỉ, nghỉ xong có thể lại bắt đầu.

Đối với điểm này, Lý Dương không có gì là lo lắng.

Có một năng lực đặc biệt, Lý Dương tuyệt đối nắm chắc trong khoảng thời gian ngắn giải quyết toàn bộ đối thủ, cho dù muốn giấu một ít, cũng chẳng phải cao giọng, chỉ trong nội vài giờ thôi có thể giải quyết hết mấy người này.

Đoàn xe trực tiếp chạy thẳng đến khách sạn lớn Bồ Kinh.

Đoàn xe còn chưa dừng hẳn thì có không ít người hướng lên thăm dò, đợi Lý Dương sau khi từ trên xe xuống, đoàn người đó lập tức đều chạy ra theo sau như ong vỡ tổ.

Đây là những phóng viên ôm cây đợi cỏ, sau khi Lý Dương mất tích không ít người liền đến đây đợi, những phóng viên này đều biết Lý Dương sẽ chắc lên Macao để học, và đến đây.

Chỉ là bọn họ không ngờ Lý Dương có thể đến nhanh như vậy!...

1194. Chương 1190: Thập Đại Đồ Vương

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1190: Thập đại Đồ Vương

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Lưu Cương, Triệu Khuê bọn hắn, cùng với cảnh vệ của Hà lão gia, Hà Vinh lão nhân đều nhanh đến.

Mọi người vây quanh Lý Dương, đồng thời chắn toàn bộ phóng viên bên ngoài.

- Thật đúng là điên cuồng!

Nhìn thấy đã có hơn mười người phóng viên chạy tới, Bạch Minh lắc đầu, Lý Dương hiện tại cơ hồ có thể so được với minh tinh quốc tế.

Thậm chí là hơn cả minh tinh quốc tế.

- Lý tiên sinh, Cung Louvre, nước Pháp đã chính thức quyết định kiện ngài, ngài có gì muốn nói không ạ?

Bên ngoài một phóng viên Hồng Kông thấy chen chúc không vào nổi, vội vàng hét to một tiếng.

Ngay trước khi Lý Dương đi Macao, Cung điện Louvre nước Pháp đã quyết định kiện Lý Dương đến tòa án quốc tế, bọn họ chuẩn bị khởi tố ở Hà Lan, yêu cầu Lý Dương trả lại “Nụ cười Mona Lisa”, và có bồi thường tương ứng.

Cụ thể bồi thường bọn họ không để lộ, nhưng mọi người trong cung Louvre nghĩ tốt nhất là Lý Dương đem “bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ” trả lại, người Pháp thật đúng là thích nằm mộng.

- Lý tiên sinh, chính phủ nước Pháp chuẩn bị liệt ngài vào những người không được chào đón nhất đấy, ngài có ý kiến gì không?

Nhìn thấy người phóng viên kia đặt câu hỏi, lập tức có phóng viên khác cũng hỏi theo, nhất thời, chung quanh biến thành lộn xộn.

- Lý Dương tiên sinh, theo chúng tôi biết, bức tranh “ Nụ cười của Mona Lisa” luôn luôn là thứ thuộc về Louvre, cậu chiếm lấy bức tranh bị mất trộm mà không đi trả lại, lại lấy ra làm thứ đặt cược, dụng ý của ngài là cái gì?

Đây là một phóng viên Pháp truy vấn.

- Lý tiên sinh, chúng tôi muốn biết ngài bày ra ván bài này có dụng ý gì? Điều là bảo bối có thể đứng đầu!

- Lý tiên sinh...

Chung quanh lú lú, Lý Dương căn bản nghe không rõ bọn hắn nói cái gì, Hà Vinh nhìn chung quanh, phát phát tay, rất nhanh lại chạy tới không ít bảo vệ, giải tán đám phóng viên ra, hộ tống Lý Dương bọn họ vào khách sạn.

Trong khách sạn, lúc này cũng có không ít người, nhờ có Lý Dương, toàn bộ phòng khách sạn cũng đã được đặt hết, trong khoảng thời gian này người tới nơi này cũng không ít, ngay cả những khách sạn chung quanh cũng đều hết phòng.

- Hà lão, Lý tiên sinh, hai người nghỉ ngơi trước đi, đến tối tôi đưa hai người đến sòng bạc!

Đưa Lý Dương bọn họ trở về phòng, Hà Vinh liền rời đi, Hà Đỗ Vương thân thể không tốt, trong sòng bạc có rất nhiều chuyện đều là do hắn xử lý.

Mấy ngày nay, người đến Macao cũng không ít, có rất nhiều đều là người giàu có nổi danh trên thế giới, việc kinh doanh tốt hơn, đồng thời, áp lực công việc của hắn lại gia tăng không ít.

- Lý Dương, đây là tài liệu mới nhất thu thập được, con coi qua một chút!

Đưa Hà Vinh đi, Hà lão gia trực tiếp mang Lý Dương đến thư phòng, nơi đó chỉ có hai người bọn họ.

Lão gia đưa cho Lý Dương một số tài liệu liên quan đến những người là Đỗ Vương nổi tiếng thế giới, cũng là những người lần này Lý Dương có thể phải đối mặt.

- Trước mắt đã xác định được, Hàn Quốc Đỗ Vương – Xa Hào Dân, hiện đại các tập đoàn tài chính liên hợp mời, ngày mai sẽ đến Macao!

Người đầu tiên mà Lý Dương nhìn qua tập tài liệu giới thiệu chính là Xa Hào Dân, Hà lão gia nhẹ giọng giới thiệu một câu.

Với tài lực của Kim Khắc Thành ở Hàn Quốc, bị Mafia của Italy hung hăng dạy cho một bài cũng không thấm vào đâu. Bọn hắn nhiều người, ở Hàn Quốc cũng đều có lực ảnh hưởng nhất định, Mafia thật cũng không mấy ảnh hưởng đối với bọn họ, ít nhất lúc trở về người vẫn đầy đủ.

Nhưng hiện tại bọn hắn vừa mới về Hàn Quốc, còn chưa chắc tham dự ván bài.

Lần này, phía Hàn Quốc là Tam Tinh và những người của các công ty quốc tế hóa cỡ lớn ra mặt, mời bằng được Hàn Duệ Đỗ Vương Las Vegas là Xa Hào Dân rời núi, để bọn họ có thể thắng được về Tân La bảo kiếm.

Xanh Hào Dân là nhân vật truyền kỳ của Hàn Quốc, hắn vốn là người giỏi cờ vây, đi theo danh sư học tập, ở Hàn Quốc có địa vị không thấp.

Tính cách Xa Hào Dân hào phóng, thích giao du bằng hữu, hơn nữa tiêu tiền như nước, đáng tiếc tiền lương cao thủ cờ vây ngay lúc đó cũng không cao, khiến cuộc sống của hắn có chút khó khăn.

Trong tình huống này, hắn bị người nhà ép đưa đến Mĩ Quốc, muốn cho hắn có cơ hội phát triển ở Mĩ.

Tới Mĩ rồi, Xa Hào Dân cũng không có tìm được công việc như ý, mà hắn vẫn xài tiền như nước, ba tháng sau cũng trở nên rất quần bách, khi đó hắn muốn về nhà, về Hàn Quốc, nhưng lại bị người nhà bảo hắn biết trong nhà đã bán hết thủy, chỉ có thể ở lại Mĩ phát triển.

Cuối cùng, Xa Hào Dân chỉ còn lại có hơn một ngàn Đô-la, cùng với một chiếc xe nát, hẳn sống ở trên xe, đây là toàn bộ gia sản của hẳn.

Bị buộc vào đường cùng, hẳn quyết định đi thử thời vận ở sông bạc, lúc này đây, hoàn toàn thay đổi vận mệnh của hẳn.

Nghe nói, hơn một ngàn Đô-la của hẳn ngay từ đầu, thua chỉ còn lại có hơn một trăm Đô-la, sau đó hẳn lại bắt đầu thắng, sau đó nữa thì luôn luôn thắng, thắng thành một bài thủ chuyên nghiệp, cũng đã trở thành một trong những Đổ Vương ở Mĩ.

Chuyện của hẳn, còn từng được Hàn Quốc làm thành phim bộ, truyền bá khá rộng.

Lúc này đây, đại tập đoàn tài chính của Hàn Quốc cũng xuất ra tiền đặt cược, mời hẳn từ Mỹ tới, căn cứ theo điều tra của Hà Lão, Xa Hào Dân cũng là người theo chủ nghĩa dân tộc, lần này hỗ trợ đơn giản là hỗ trợ theo nghĩa vụ, hơn nữa cam đoan nhất định sẽ thắng mang Tân La bảo kiếm về, và tiếp tục thắng thêm vài món bảo bối của Trung Quốc trở về.

- Trong danh sách thập đại Đổ Vương thế giới, hẳn đứng thứ tám?

Nhìn đến cuối cùng, Lý Dương kinh ngạc kêu một tiếng, không nghĩ tới người Hàn Quốc còn có cao thủ lợi hại như vậy trên sông bạc. Vị Xa Hào Dân này có thể còn mạnh hơn những Đổ Vương khác nhiều.

- Lúc này đây, trong thập đại Đổ Vương không chỉ một người tới đâu!

Lão gia cười lắc đầu, đây chỉ là Đổ Vương mà phía Hàn Quốc mời đến, nước Pháp, thậm chí Anh quốc, Nga, Mĩ ... đều có không ít Đổ Vương tiếp nhận lời mời, rất nhiều người ghen tỵ với những bảo bối của Lý Dương.

- Đổ Vương của Malaysia, Lâm Chính Thanh?

Lý Dương lật xem phần thứ hai, Lâm Chính Thanh là người Đông Nam Á, trong giới Đổ Vương xếp thứ 10, lúc này đây người mời hẳn là Khổng lão ở Thái Lan.

Khổng lão và Lâm Chính Thanh lúc trước là bằng hữu, lần này mời hẳn ra tay cũng không mất nhiều công sức.

Về Lâm Chính Thanh này, không cần Hà lão gia giới thiệu, Lý Dương cũng biết một ít, Hồng Kông có một bộ phim truyền hình là “ Sông bạc Phong Vân”, nghe nói Lâm Chính Thanh chính là diễn viên nguyên mẫu bên trong.

- Lâm Chính Thanh đã đến Macao!

Lão gia nhẹ nói, Lâm Chính Thanh đi cùng Khổng lão, lúc này đang ở khách sạn Bồ Kinh, cũng không xa chỗ bọn họ.

- Hai vị trong thập đại Đổ Vương !

Lý Dương cười, nhẹ lắc đầu, hẳn bày ra trận đấu này, lực hấp dẫn thật đúng là không nhỏ, cơ hội thấy thập đại Đổ Vương cũng không nhiều.

- Trung Quốc Đổ Vương - Khâu Tĩnh Hoan?

Xem đến tư liệu thứ ba, Lý Dương kinh ngạc ngẩng đầu, sao Trung Quốc Đổ Vương cũng có ở đây ?

- Khâu Tĩnh Hoan là đại gia Hồng Kông mời, đồng thời cũng có ý của Từ lão!

Lão gia lộ ra chút bất đắc dĩ nơi khóe miệng, Khâu Tĩnh Hoan là Trung Quốc Đổ Vương, xếp thứ 7 thế giới. Từ lão bọn họ khuyên bảo không có kết quả, nên rất lo lắng, hẳn sẽ liên hợp đại gia Hồng Kông, mời vị Đổ Vương này rời núi.

Ý nghĩ của bọn hẳn là, để bảo bối thua về người nhà mình, so với bại bởi người ngoại quốc vẫn hơn nhiều, ít nhất còn ở trong tay người Trung Quốc.

- Bọn họ không có lòng tin đối với con!

Lý Dương mỉm cười, hần đánh bài, căn bản không thể thua, đáng tiếc những lão tiền bối đó cũng không biết điểm này.

Bọn họ làm vậy cũng không có gì đáng trách, bất kể nói thế nào cũng là vì những quốc bảo đó mà suy nghĩ, lo lắng quốc bảo bị đưa đến nước ngoài.

- Đổ Vương nước Nga, Yvan Nặc Phu?

Tư liệu thứ tư là một vị Đổ Vương người Nga, Yvan Nặc Phu xếp thế thứ năm thế giới, đã xuất hiện bốn vị Đổ Vương trên thế giới, ván bài của Lý Dương khả năng hấp dẫn nhiều Đổ Vương như vậy, cũng đủ để tự hào.

- Abula Mạc Duy Kỳ đưa ra mời đối với hần, nhưng hần còn chưa đáp ứng!

Lão gia nhẹ nhàng gật đầu.

- Ngay cả người giàu nhất của Nga đều kinh động đến, không biết hần coi trọng những bảo bối này đến thế nào?

- Ngày hôm qua hần ở Anh cũng nói qua, hần muốn thắng toàn bộ 10 bảo bối của con trở về!

Lão gia cười cười, đây là thật, Abula Mạc Duy Kỳ đích xác đã nói qua như vậy. Hần muốn những bảo bối của Lý Dương bày ra đều thành đồ hần sưu tầm được, thậm chí là bảo bối gia truyền.

- Tr phú người Nga, kẻ có tiền đây, không biết lần này ông ta có thể đưa tới bất ngờ gì!

Lý Dương cười nói, đối với vị đại gia người Nga này, nói mạnh một chút cũng không sao.

Muốn thắng được bảo bối của hần, cơ hồ là chuyện không thể nào, toàn bộ đều ở trong tầm kiểm soát của hần. Bất kể là ai đánh cùng hần, quy tắc lại là hần chế định. Trong tình huống này còn thua mà nói, năng lực đặc thù của hần rõ ràng nên vứt đi.

Xem hết tài liệu về Yvan Nặc Phu, Lý Dương trực tiếp xem phía dưới.

Đây là tư liệu về Đổ Vương người Mỹ, Fuerth xếp thứ hai thế giới, đã xác định lần này sẽ đến Macao, căn cứ điều tra của Hà lão gia, là một vị quý tộc Âu Châu thần bí mời hần, Hà lão gia đoán có thể là tổ chức của Hawes tiên sinh mời hần.

1195. Chương 1191: Giữ Lại Tất Cả

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1191: Giữ lại tất cả

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Lần này đánh bài, trở thành nơi tụ họp của Đổ Vương!

Khóe miệng Lý Dương nhếch lên, thập đại Đổ Vương thế giới đã kinh động năm người, Đổ Vương của châu Úc, Đổ Vương người Anh ... và nhiều Đổ Vương khác, bây giờ còn chưa có động tĩnh, nhưng cũng không thể khẳng định bọn hần không đến.

Quy mô như vậy, ảnh hưởng như vậy, chỉ e là ở những nơi sòng bạc lớn nhất cũng không thấy được.

- Lý Dương, nhiều Đổ Vương như vậy, con thật sự chắc thắng được không?

Lão gia nhẹ giọng hỏi một câu, cho dù hẳn rất có lòng tin đối với Lý Dương, lúc này sẽ cũng không tránh được có chút không yên lòng.

Lần này tới, đều là cao thủ đứng đầu thế giới, Lý Dương có thể thắng một người thì có thể, nhưng đối phó với nhiều người như vậy, chỉ sợ bất luận kẻ nào đều không tin tưởng.

- Lão gia, ngài yên tâm, lần trước ở Canada con đã nghiên cứu không ít đồ thuật, con có lòng tin, tuyệt đối có thể thắng!

Lý Dương nhẹ nhàng gật đầu, trên người tản ra một vẻ tự tin.

Lão gia không nói gì, chỉ yên lặng nhìn Lý Dương, thiên phú của Lý Dương ông phi thường rõ ràng, học cái gì đều rất nhanh, tiến bộ cũng không cần nói.

Nếu Lý Dương đã tiến hành nghiên cứu về đồ thuật, vậy nhất định có chút thành tích, mấy năm nay Lý Dương có thành tích chói mắt, ngay cả Hà lão gia cũng trở thành có tín nhiệm mù quáng đối với hắn.

- Cốc cốc ...!

Ngoài thư phòng đột nhiên vang lên tiếng đập cửa rất nhẹ, Lý Dương đem tư liệu tạm thời đặt lên bàn, quay đầu nhìn nhìn hướng cửa, người có thể đến gõ cửa, tuyệt đối là người trong nhà.

- Vào đi!

Lão gia nhẹ giọng nói một câu, cửa được mở ra, người cảnh vệ viên đi đến bên cạnh Hà lão gia.

Cảnh vệ viên nói vài câu ở bên tai Lão gia, Lão gia gật gật đầu, cảnh vệ viên liền trực tiếp rời đi.

- Lý Dương, vừa mới nhận được tin tức, Đổ Vương đứng thứ ba, người Anh - Balen, Đổ Vương người Mỹ xếp thứ sáu - Kreis, hai người này nhất định cũng tới Macao, tư liệu của bọn họ ở dưới!

Đây là tin tức mà cảnh vệ viên vừa mới đưa tới, phía trước hai vị Đổ Vương này luôn luôn không có bất kỳ động tĩnh nào, không ngờ đột nhiên đặt vé máy bay, không bao lâu sẽ đến Macao.

- Mười Đổ Vương hàng đầu Thế giới, sáu người xác định đến đây, còn có một người đang bị đại gia hấp dẫn, lúc này sắp thành chỗ tụ họp của Đổ Vương rồi!

Lý Dương cười nhạt một tiếng, nhẹ giọng nói một câu, đừng nói sáu vị Đổ Vương, chính là mười vị Đổ Vương tề tụ, cũng không khiến hắn lo lắng và sợ hãi.

Có năng lực đặc thù tồn tại, hắn cũng đã chiếm được lợi thế, còn có cái gì phải lo lắng chứ.

Ở trong lòng hắn, ngược lại kỳ vọng người tới càng nhiều càng tốt, cao thủ tới càng nhiều, chứng minh người sau lưng bọn hắn càng lợi hại, người như vậy có thể xuất ra bảo bối càng nhiều và tốt hơn, Lý Dương thu hoạch tự nhiên cũng lớn.

- Con có tin tưởng là tốt rồi!

Lão gia mỉm cười gật gật đầu, khi nói tin tức này ông thật ra luôn luôn quan sát mặt Lý Dương, thấy Lý Dương từ đầu tới cuối mà vẻ rất tự tin đều không biến mất, nghe được tin tức kia, ngược lại lại thấy hứng thú, ông cũng yên tâm.

Ông rất hiểu Lý Dương, chuyện không có nắm chắc, Lý Dương tuyệt đối sẽ không làm.

- Ngoài những cao thủ Đổ Vương ra, trước mắt đã có thể xác định có hơn một vạn ba nghìn bảo bối quý báu được nhập vào Macao, trong đó đồ sứ chiếm nhiều nhất, hơn phân nửa, đồ sứ cao cấp cổ, đồ sứ trung cổ và với Bắc Tống ngũ đại quan, đồ sứ Minh Thanh và các thời đại, tất cả đều có !

Lão gia lại chậm rãi nói một câu, khi nói tới đây, ông cũng rất là cảm kích.

Những bảo bối này của Lý Dương có lực hấp dẫn thật đúng là lớn, ngăn ngừa vài ngày liền hấp dẫn nhiều bảo bối như vậy, ngay cả Hà lão gia cũng vô cùng kinh ngạc.

Nhiều bảo bối như vậy, đã có thể mở được nhà bảo tàng khá lớn, có rất nhiều nhà bảo tàng cấp tỉnh cũng chưa có nhiều bảo bối như vậy. Những nhà bảo tàng đó có đồ cất giữ số lượng cao hơn Lý Dương nhiều, nhưng giá trị không nhất định so kịp.

- Tốt, tất cả tụ tập như vậy cũng tránh phiền hà sau này!

Nghe được mấy điều này, Lý Dương thoáng sửng sốt, nhưng nhiều hơn cả là hưng phấn.

Thực sự có những bảo bối này, nhà bảo tàng của hắn sau này cũng không lo phẩm chất triển lãm không tốt.

- Lúc này, Nguyên Thanh Hoa cũng đã xuất hiện sáu bảy món. Lý Dương, đối với mấy thứ này con thấy thế nào?

Lão gia lại hỏi một câu, hơn nữa còn cười híp mắt nhìn Lý Dương, động tác của Hà lão gia như vậy thật sự cực kỳ hiếm thấy.

- Đã có người đưa tới cửa, vậy phải thu toàn bộ thôi!

Lý Dương cười ha ha một tiếng, ý tứ của Hà lão gia rất rõ ràng, mấy thứ này nếu đi tới Trung Quốc, vậy hắn có không cho chúng chạy thoát.

Lão gia rất thích Nguyên Thanh Hoa, nghe lời ông nói liền có thể hiểu được, có thể đem những Nguyên Thanh Hoa này lưu lại quốc nội, Lão gia cũng sẽ cực kỳ vui vẻ.

- Có tin tưởng là tốt rồi, nhưng nhất định phải lượng sức mà làm, con yên tâm, ta sẽ luôn luôn ủng hộ con!

Lão gia cũng cười, thật có thể lưu lại những bảo bối này, đây chính là một chuyện đại công đức, mấy thứ này, có rất nhiều đều là do năm đó người từ các cường quốc nước ngoài cướp đi từ Trung Quốc.

Cùng lão gia hàn huyên một chút, Lý Dương liền trở về phòng nghỉ ngơi, liên tục ngồi phi cơ, ca-nô, lúc này hắn cũng có chút mệt mỏi.

Mãi đến lúc ăn cơm tối Lý Dương mới rời giường, nghỉ ngơi mấy giờ khiến cho tinh thần của hắn tốt hơn không ít, hơn nữa đã luyện Thái Cực quyền, lúc này Lý Dương cũng đã điều chỉnh lại được đồng hồ sinh học.

Hà Đổ Vương không thể đích thân đến khách sạn, hiện tại sức khỏe của hắn chỉ có thể ở lại bệnh viện, bác sỹ cũng không cho phép hắn hoạt động.

Chiều tối Hà lão gia cùng Lý Dương chính là Hà Vinh, còn có một vài ông chủ người Macao bản địa, Lý Dương lần này ở Macao đánh bài, cũng mang đến Macao không ít lợi tức, rất nhiều người cũng đều muốn cảm tạ hắn.

Điểm ấy cũng không phải những người này cố ý xu nịnh, căn cứ thống kê của hải quan Macao, hai ngày này người đến Macao tăng mạnh, hơn bình thường rất nhiều.

Lại càng không cần phải nói, lần này tới hầu như đều là các bậc phú hào, các phú hào ra tay hào phóng, chủ yếu đều sẽ tham gia hoạt động gì đó, khiến mỗi cái ngành sản xuất Macao đều gia tăng không ít lợi nhuận.

Sáng ngày hôm sau, chín giờ, cửa triển lãm trung tâm Macao liền đầy ắp người, dựa theo tin tức của Hà lão thông báo trên bản tin, hôm nay, mười món bảo bối của Lý Dương chính thức bắt đầu triển lãm ở đây.

Có triển lãm này, cũng có thể cho các phú hào lại đây cẩn thận thẩm tra đối chiếu, xem có phải là những bảo bối họ muốn hay không.

Đây cũng là triển lãm lần đầu sau khi “Nụ cười Mona Lisa” được xác định là bút tích thật, mặt khác còn có tư liệu lúc trước Lý Dương công bố. Triển lãm lần này bắt đầu liền hấp dẫn vô số người.

Có không ít người đều là từ địa phương khác tới Macao, đặc biệt đến xem những bảo bối này.

Nhưng trước cửa chen chúc nhiều người nhất cũng chính là cánh phóng viên, mấy ngày hôm trước đã nghe ngóng, hơn nữa bị “Nụ cười của Mona Lisa” và các bảo bối hấp dẫn, những ký giả này sớm đã đến xếp hàng, muốn có được tin tức trước tiên.

Thậm chí còn có một vài đài truyền hình, chuẩn bị đến hiện trường thu hình trực tiếp, có điều những nhân viên bảo vệ của nhiều như vậy, những người này đều thực lo lắng camera của bọn họ có thể chen vào hội trường được hay không.

Khi phóng viên cùng rất nhiều người đều bị hấp dẫn đến triển lãm trung tâm, Lý Dương thì lặng lẽ đi đến nhà ga.

Hôm nay Trần Vô Cực cũng đích thân tới Macao, ông ta đến cũng là trợ giúp Lý Dương, ông ta được là Tông sư, đã được quốc nội thừa nhận, nhưng còn chưa được thế giới công nhận. Nhưng, đến hôm nay, người trên toàn thế giới cũng sẽ không còn hoài nghi điều gì.

Chiếc vòng Hắc Long cũng là một trong mười bảo bối lần này Lý Dương bày ra, có thể là tác phẩm của tông sư chân chính, đứng đầu thần khí.

Đối với sự phụ mình, Lý Dương nhất định phải tự mình đi đón, lần này ra ngoài Lý Dương còn không dám mang Vương Giai Giai theo, chỉ dẫn theo Lưu Cương cùng mấy bảo tiêu, trực tiếp đi nhà ga.

Chín giờ rưỡi, dưới sự chủ trì của lãnh đạo khu hành chính đặc biệt Macao và Từ lão, triển lãm đặc biệt lần này cũng chính thức bắt đầu.

Thời gian chờ đợi rất lâu mà các phóng viên không thấy Lý Dương, tất cả đều có vẻ có chút thất vọng, nhưng triển lãm bắt đầu, bọn họ cũng không nghĩ nhiều, lập tức đều tràn vào triển lãm.

Bởi vì những người chuẩn bị đến thăm quan rất đông, Macao bên này cũng dùng cách thức như quốc nội, hạn chế người, hạn thời gian tiến hành tham quan, để tránh xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

1196. Chương 1192: Quá Thần Kỳ (1 2)

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1192: Quá thần kỳ (1 2)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Nhóm đầu tiên đi vào là những phóng viên cùng với du khách đến đầu tiên, vừa mới đi vào tất cả đều đứng ngây nơi đó.

Mỗi người, đều cảm giác có một cơn gió ấm áp tràn đến trước mặt, còn đối với khuôn mặt đang mỉm cười, quý phụ nhân nhìn bọn họ càng làm cho bọn họ mỗi người đều mất tự nhiên đứng thẳng người, trong đầu không còn chút ý niệm riêng.

Mona Lisa mỉm cười, là bảo bối đầu tiên được triển lãm.

Những người phía trước nhất, tất cả đều ngơ ngác nhìn lên bức tranh này, mọi người dừng lại đó, khiến người phía sau nhìn không được bèn thúc giục, mãi đến khi mặt sau rất là chen chúc, thật sự làm cho bọn họ không thể không di chuyển, những người này mới đi lên phía trước đi, nhưng vẫn lưu luyến nhìn lên bức tranh trên tường.

Trong lòng của mỗi người đều có sự chấn động.

Bọn họ dường như thấy nàng Mona Lisa chân chính trước mắt, thấy được người phụ nữ truyền kỳ này.

Vô luận bọn họ chấn động đến như thế nào, chỉ cần mắt còn có thể nhìn được bức họa, liền có thể cảm giác được vị quý phu nhân đang cười với chính mình. Một nụ cười vô cùng dịu dàng, mang theo cả sự cổ vũ.

Đây cũng là một nụ cười làm cho người ta cảm động, những người từng gặp nàng, hẳn là tất cả đều bị ảnh hưởng rất mạnh.

Đến khi bị chen chúc sắp phải rời khỏi bức họa này, một số phóng viên mới giật mình tỉnh ngộ, cuống quýt muốn dùng camera cỡ nhỏ mang trên người chụp lại bức tranh danh họa thế giới này.

Triển lãm quán không cho phép mang cameras và di động, nhưng cũng không quản lý quá nghiêm khắc, những ký giả này đều có biện pháp của mình mang vào thiết bị chụp ảnh.

Lý Dương cũng cần những phóng viên tiếp tục tuyên truyền mấy thứ này cho hắn, hạn chế chính là giả bộ, đương nhiên không thật sự khiến nơi này thành nơi không thể tiết lộ ra ngoài.

Người phía trước nhất rốt cục bị đẩy lên phía trước, cách xa “Mona Lisa”.

Bất kể những người nhìn thấy bức tranh này là ai, thân phận gì, lúc này sẽ không chút hoài nghi đối với chuyện bức tranh thực hay giả, có thể sinh ra hiệu quả như vậy, có thể trực tiếp làm chấn động tâm linh bọn họ, cũng chỉ có Mona Lisa chân chính mới có thể làm được.

Những người bị đẩy lên trên thoáng mang theo vẻ tiếc nuối.

Nhưng bọn họ tiếc nuối chỉ lưu lại không đến một phút, trên mặt lại lộ ra vẻ rung động.

P phía trước khu triển lãm, lại xuất hiện bức tranh Thủy Trung Họa, cũng đồng dạng là của một đại tông sư, cũng là tác phẩm thần kỳ vô cùng.

Bức tranh trong nước nhẹ nhàng lay động, mang vẻ uy nghiêm của hoàng đế, khiến người bên ngoài nhìn thấy cũng nhin không được muốn giơ tay mà chào hỏi, mà tất cả đều triển hiện trong nước, càng giống như là mộng cảnh.

Mọi người còn chưa khôi phục lại sau ảnh hưởng của Mona Lisa, tâm thần lập tức lại bị bức tranh trước mắt này hấp dẫn.

Đây là tác phẩm của tông sư, là bảo bối chân chính, so với tuyên truyền qua truyền hình, có thêm giới truyền thông miêu tả sẽ mạnh gấp trăm lần.

Không tận mắt nhìn thấy, căn bản không thể cảm nhận được sự thần kỳ chân chính của những bảo bối này.

Những ký giả này, một hồi dường như lại quên công việc của bọn họ, còn những người thuần túy đến tham quan, thì không ngừng cảm thán, chuyến này tới thật đáng giá.

Cũng không uống bọn họ xếp hàng thời gian dài như vậy, có thể sớm vào được triển lãm.

Lúc này mới chỉ có hai món triển lãm, người ở phía sau không ngừng thúc giục, ngũ chậm tham quan chậm rãi tiến về phía trước, đây mới thực là chậm, những người chứng kiến hai món bảo bối được triển lãm, căn bản không muốn đi lên phía trước.

- Liên lạc không được, không phải bảo cậu ta âm thầm mang theo máy bộ đàm sao?

- Không tín hiệu, chết tiệt, tôi sẽ khấu trừ tiền lương của cậu ta, khấu trừ tiền thưởng của cậu ta nữa!

Bên ngoài triển lãm, rất nhiều chủ quản các tòa soạn báo đều nổi trận lôi đình, bọn họ dùng biện pháp công nghệ cao để vô trang cho các phóng viên của họ, nhưng những người này tiến vào triển lãm giống như đều mất tích, không ai truyền tin ra bên ngoài cho bọn họ.

Những người này, có thể đang chờ đợi đem tin mới nhất đăng lên báo, thậm chí có vài tờ báo còn chưa đi in ấn, để lại vị trí, chờ tin từ bên này.

Không nói giới truyền thông bên ngoài lo lắng chờ đợi. Lúc này, những người đã tiến vào đến bên trong, lần đầu chứng kiến triển lãm lần này, cơ hồ đều có biểu hiện giống nhau.

Ánh mắt mỗi người đều trừng thật to, có người khê nhếch miệng, ngẫu nhiên có thể chứng kiến cổ họng của người nọ khó khăn nuốt nước miếng.

Đám người di động, cũng có di động, nhưng người phía trước không muốn đi, người phía sau lại muốn đi lên phía trước, mới tạo thành hiện tượng loại này.

Những người đi tuốt ở đằng trước, từng thấy được những bảo bối kia, trong lòng đều hiểu được một chuyện, chính là những bảo bối trước mắt mà bọn hắn chỉ có một chút thời gian như vậy để thường thức, xem xong, sau này muốn xem có thể không dễ dàng .

Trong sự xô đẩy từ phía sau, người phía trước cuối cùng đành rời khỏi bức tranh Thủy Trung Họa, tới món triển lãm kế tiếp.

Bát Trường Sinh.

Cái tên này nhiều người cũng không xa lạ gì, từng là bảo vật của hai đại cổ cung, còn là ràng buộc của Đài Bắc cùng Bắc Kinh, đáng tiếc hai bảo bối của hai Cổ Cung đều là chế phẩm hiện đại, bát Trường Sinh chân chính đến nay mới một lần nữa xuất thế.

Nước trong bát Trường Sinh càng như chứa một cảm giác mờ ảo giống như tiên cảnh.

Ở trước bát Trường Sinh, mỗi người cũng như lúc trước, đều đi vô cùng chậm, cơ hồ đều là mặt sau đẩy mới làm cho bọn họ đi về phía trước, đặc biệt là người hàng trước nhất, không hề thỏa thuận mà cùng có chung cảm nghĩ: kinh người.

Tất cả đều dùng sức kháng cự, tận lực cho mình tranh thủ thêm chút thời gian quan sát bảo bối.

Những bảo bối này, bất luận kẻ nào đều cũng xem mãi không chán.

Người đi vào càng ngày càng nhiều, đội ngũ lại càng ngày càng chậm, người phía sau cũng trở nên nóng ruột, rất nhiều người đều sôi nổi hỏi thăm nghị luận, phía trước rốt cuộc là chuyện gì?

Những người quen với triển lãm này, có một số người còn không ngừng kêu to.

Triển lãm cũng không quá lớn, chỉ triển lãm có mười bảo bối, có rất nhiều chỗ trống cho người tham quan, làm sao có thể đi chậm như vậy, quả thực tựa như ốc sên bò.

- Cuối cùng có tin tức rồi ... cái gì, chỉ một câu, chờ một lát! ?

- Làm cái quỷ gì, bất tài chờ cái gì mà chờ!

Các vị chủ tòa soạn ở bên ngoài chờ đợi, rốt cục cũng nhận được tin từ thủ hạ của mình từ bên trong truyền ra, nhưng nhận được tin tức rồi bọn họ đều ngậy ngẩn cả người.

Phóng viên bên trong truyền tới, nếu không phải là bảo chủ tòa soạn chờ một lát, chính là khẳng định Mona Lisa tuyệt đối là bút tích thực ... còn có một vị phóng viên, yêu cầu cho hắn chút thời gian, để xem hết bảo bối bên trong.

Bên ngoài này, các chủ tòa soạn lại chửi ầm lên.

Đồng thời trong lòng của bọn họ cũng đều có được một sự hiểu kỳ mạnh mẽ, bên trong rốt cuộc là thứ gì, khiến thủ hạ của họ bình thường làm việc rất tốt lại biến thành những kẻ không nghe chỉ huy.

Nước trong bát Trường Sinh, giống như tiên tử đang nhẹ nhàng nhảy múa, những người phía trước bắt đầu bị đẩy đi khỏi món triển lãm này, tất cả đều rất nhanh hướng tới món kế tiếp.

Đi qua mấy nhóm người, có một người nhìn dáng như người Nga đang đứng trong đám người.

Lý Dương đánh bài ở Macao, khiến trong khoảng thời gian này không ít người nước ngoài đến đây, hơn nữa bình thường khách du lịch đến Macao cũng không ít, một người Nga ở trong này cũng không lạ.

Nhìn thấy vẻ đẹp luân thần huyền hoặc của bát Trường Sinh, trong mắt của hắn không ngừng lóe ra những tia tinh quang, ở đấy trông mắt, còn có một vẻ tham lam không giấu giếm.

- Tiếng nhạc gì vậy?

Người đi tuốt ở đằng trước thực nghi hoặc liếc nhìn chung quanh, còn những phóng viên đã biết trước tin tức, thì đều gắt gao nhìn về mười hai cái bình phía trước mặt.

Tiên âm bình, đồ sứ có thể ca hát, đã hiện ra tại trước mặt bọn họ.

Rất nhanh, toàn bộ lực chú ý của mọi người đều tập trung ở những cái bình này, đến khi bọn hắn xác định âm nhạc tao nhã chính là từ trong bình truyền ra, tất cả đều sửng sờ.

Đồ sứ thực sự có thể ca hát.

Nghe âm nhạc êm tai này, trong lòng của mỗi người chậm rãi bình ổn lại, dưới chân của bọn hắn vẫn thông thả động lên, nhưng đã không còn nôn nóng tiến lên phía trước.

Sau bình tiên âm, xuất hiện một thanh cổ kiếm không có vỏ.

Ngân Bạch Sắc cổ kiếm, thân kiếm sáng ngời, thoát nhìn tôn quý hào phóng, hiếm có nhất chính là thân kiếm mơ hồ bao phủ một tầng sương mù, càng giống như một thanh thần kiếm.

- Thiên Tùng Vân kiếm, thần khí của Thiên hoàng chúng ta!

Một vị phóng viên nhịn không được kêu lớn lên, món triển lãm phía trước đích thật là Thiên Tùng Vân kiếm, người khác không có kích động giống vị phóng viên này, nhưng đối mặt một bảo kiếm thần kỳ như vậy cũng rất là sợ hãi.

Một số phóng viên Âu Châu còn đang suy nghĩ trong lòng, thì ra là thanh kiếm thể này, khó trách nhiều người luôn luôn cố gắng đoạt nó từ tay Lý Dương, cũng khó trách Lý Dương luôn luôn không buông tay.

Bảo bối như vậy, nếu ở trong tay của bọn họ, cũng sẽ không trả lại cho những người này.

- Tân La bảo kiếm!

Đi đến món triển lãm phía trước, lần này người kích động biến thành phóng viên Hàn Quốc, vị phóng viên kia thì đưa ánh mắt đồng tình đối với vị đồng hành này.

Tân La bảo kiếm là chí bảo của Tân La vương triều, đại biểu cho quốc gia và hoàng thất, cùng Thiên Tùng Vân kiếm có ý nghĩa không khác lắm, có điều thanh kiếm này không sánh bằng Thiên Tùng Vân kiếm.

Dù sao Thiên Tùng Vân kiếm có thể nổi danh sánh cùng thập đại thần kiếm Trung Quốc, Tân La bảo kiếm thì thấp hơn một chút.

Sau hai thanh thần kiếm, triển lãm đến một chiếc vòng tay xinh đẹp, ánh sáng xanh biếc.

Nhìn kỹ lại, trong vòng tay còn mơ hồ có một sợi màu đen chậm rãi du động, khi thì đi lên, khi thì xuống dưới, ngẫu nhiên còn có thể bay vùn vụt, chuyển thân mình.

Vòng tay Hắc Long, tương truyền là một tác phẩm mới nhất của đại tông sư Trần Vô Cực, cũng là bằng chứng Trần Vô Cực trở thành tông sư.

So sánh với những bảo bối khác, thì chỉ có một món bảo bối này là thứ mới xuất thế, không thể xem như đồ cổ, nhưng giá trị nghệ thuật của bảo bối này không thua gì những bảo bối khác của Lý Dương.

Trong bàn triển lãm, có những sợi cao su không lớn, bị một thiết bị bằng máy treo lên phía trên.

Khi đám người đi đến xem được một nửa bàn triển lãm, sợi cao su đột nhiên hạ xuống, nhẹ nhàng vuốt ve vài cái, khi nó trở lại vị trí cũ, một con rồng đen biến ảo trực tiếp từ bên trong nhảy đi ra.

Dường như tất cả mọi người đều bị cảnh tượng đột ngột xuất hiện này làm cho kinh sợ, một vài nữ nhân còn nhịn không được hét lên.

Khi bọn họ phát hiện con rồng đen này là trong suốt, không có thân thể, lại đều tò mò nhìn lại, mãi đến khi con rồng đen ẩn vào vòng tay, một lần nữa biến thành sợi đen, di động trong vòng tay, mọi người mới hiểu được, đây mới là chỗ thần kỳ của vòng tay Hắc Long.

- Thần khí, thật là thần khí, những bảo bối này, tôi nhất định phải viết về nó!

- Tôi vốn nghĩ có người cố ý khuếch đại những bảo bối của Lý Dương này, lúc này mới hiểu được, chúng ta mới là ếch ngồi đáy giếng!

- Nhiều bảo bối như vậy, cậu ấy làm sao lại dám bỏ ra làm thứ đặt cược được!

Xem qua vòng tay Hắc Long, trong lòng rất nhiều phóng viên bắt đầu cảm thán, bọn họ không để ý bên ngoài thúc giục, còn đang nghĩ tiếp tục đi lên phía trước xem, sau khi xem xong toàn bộ bảo bối, sẽ dùng cán bút biểu đạt tình cảm của mình.

Có được những ký giả từ toàn thế giới hỗ trợ tuyên truyền, tin tưởng chuyện về vòng tay Hắc Long không bao lâu sẽ truyền khắp toàn bộ thế giới.

Danh tiếng một đại tông sư như Trần Vô Cực, cũng sẽ được truyền khắp cửu châu đại địa.

- Đây, là cái gì vậy?

Đội ngũ được đẩy tới phía trước, mọi người đều nhìn phía hai chén rượu trước mặt, trong chén rượu còn có một chút rượu, bàn triển lãm này toát ra mùi rượu rất thơm.

Cho dù có người không uống rượu, lúc này sẽ cũng chút ngửa trong cổ họng.

Trong chén rượu, lại có 9 con rồng cang như ẩn như hiện, không ngừng vờn múa ở bên trong, mang đến một sắc thái mê hồn.

- Chén Dạ Quang đựng rượu!

Một phóng viên người Anh dùng Hán ngữ không tiêu chuẩn thì thảo một câu, lúc này hẳn đã sớm tìm ra trong nguồn tin tức, chén có thể tự làm cho rượu trở thành tuyệt thế, đã hiện ra tại trước mặt bọn họ.

Có thể chế ra rượu ngon hay không bọn hắn thật không dám khẳng định, nhưng mùi rượu này, lại là thứ bọn hắn và mọi người chưa bao giờ gặp.

Đáng tiếc đây là triển lãm, không thể cho mỗi người bọn họ thử một ngụm, nếu không những người này uống được rồi không biết lại sẽ có thêm cảm tưởng gì.

Đội ngũ tiếp tục đi về phía trước, ánh mắt người Nga kia lại càng lúc càng sáng, lòng tham trong mắt cũng càng ngày càng lớn.

- Ngọc bài Tử Cương Huyền, chạm vào là kinh thiên!

Người đi phía trước nhất, đã thấy được cái bàn chải tự động chải lên ngọc bài Tử Cương Huyền, thấy trên ngọc bài hình thành những hình vẽ mờ ảo như trên mặt nước, rất nhiều người đều há to miệng.

Vô số người, đối Trung Quốc văn hóa lại có kính ngưỡng.

Vô luận là ngọc bài Tử Cương Huyền trước mặt, hay là vòng tay Hắc Long mới thấy, đều là tác phẩm chân chính của tông sư, đây cũng là những tác phẩm vĩ đại bọn họ lưu lại cho thế nhân.

Cũng chỉ có Trung Quốc, quốc gia có được năm nghìn năm văn minh lịch sử mới có thể có được những tông sư được nhiều người kính ngưỡng như vậy.

Người phía sau vẫn đẩy lên như cũ, khiến những người phía trước thực không vui, cơ hồ đều lắc lắc đầu mà rời khỏi bàn triển lãm ngọc bài Tử Cương Huyền.

Thời gian có hạn, không ai có thể thưởng thức tỉ mỉ hết chín biến hóa của ngọc bài Tử Cương Huyền, nếu may mắn, có thể chứng kiến ba hình ảnh cũng đã rất không tồi.

Điều này cũng làm cho một số người trong lòng lên kế hoạch lên, một lát sau còn muốn quay lại nhìn một lần, nhìn một lần cho thật kỹ.

Người phía trước nhất, quanh quẩn một vòng tròn, cuối cùng đã tới trước mặt bàn triển lãm cuối cùng, qua bàn triển lãm này, cũng chính là lối ra, bọn họ phải rời khỏi khu triển lãm.

Bàn triển lãm cuối cùng lại là một bức họa, một bức tranh treo trên tường.

Trong bức họa này không chỉ một người. Rất nhiều người đều muốn dừng lại, cẩn thận nhìn bức họa này, nhưng khi bọn họ dừng lại, lại phát hiện nhân vật trong bức tranh giống như động đây, những người không bị bọn hắn chú ý, đều động đây.

Bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ, chúa Jesus cùng mười hai môn đồ đang cùng dùng cơm.

Loại thần kỳ này còn chưa cảm thụ được bao lâu, bị áp lực từ mặt sau mỗi người lại phải đi thẳng về phía trước, từng người đi, trông mắt cũng đều nhìn lại phía bức tranh trên tường, cảm nhận cho hết bức tranh.

Cổ của bọn họ có dài nữa cũng vô dụng, không bao lâu, bọn họ vẫn bị người phía sau đẩy đi ra, cuối cùng bắt đắc dĩ đi ra khỏi khu triển lãm.

Mười món đồ triển lãm, những người trong nhóm người đầu tiên cuối cùng đã xem xong toàn bộ rồi, tuy rằng thời gian lâu một chút, nhưng cũng may không có gì bất ngờ.

Bọn họ đi ra rồi, bắt đầu nói với những người ở phía ngoài về những bảo bối thần kỳ bên trong, điều này làm cho người bên ngoài đang xếp hàng chờ đợi càng thêm lo lắng, đồng thời bọn họ cũng hối hận, vì cái gì không đến sớm một chút, như vậy có thể thưởng thức được bảo bối bên trong trước tiên.

Còn có một vài người, chạy đến phía sau đội ngũ những người đang xếp hàng, bọn họ còn muốn xem lại một lần.

Đáng tiếc bọn họ đều bị nhân viên công tác cấp ngăn cản, mặc dù triển lãm là miễn phí, nhưng không phải không hạn chế người xem, những người hôm nay đã đi vào, khẳng định không thể tiếp tục vào lại, muốn vào lại, cũng chỉ có thể đợi ngày mai lại đến .

Những chủ tòa soạn sớm đã chờ đến sứt đầu mẻ trán, hận không thể trực tiếp vào triển lãm, rốt cục cũng thấy thủ hạ của mình.

Lúc này trong bọn họ có một vài người còn có chút hối hận, nếu không phải không muốn chen chúc xếp hàng, không muốn chờ thời gian dài như vậy. Bọn họ chắc chắn đã ở trong khu triển lãm, ít nhất có thể hiểu được rốt cuộc chuyện gì xảy ra.

- Yalman, có phải anh không muốn làm nữa hay không?

Một vị chủ tòa soạn nước Đức phần nộ gầm rú lên.

Vị phóng viên tên là Yalman không thêm quan tâm chút nào, chỉ khoát tay áo, trên mặt còn mang theo một vẻ mặt thoả ước mong nguyện:

- Thần kỳ, quá thần kỳ, ông chủ, đừng quấy rầy tôi, Computer đâu, Computer ở đâu, tôi muốn lập tức viết bản thảo!

Thái độ của Yalman làm cho vị chủ tòa soạn này thoáng sửng sốt, do dự một chút, cuối cùng vẫn đem máy tính cho Yalman.

Tình huống tương tự còn xảy ra ở những hãng truyền thông khác.

Các phóng viên các quốc gia như: nước Anh, nước Pháp, Mĩ, Canada ... đều mãi miết bắt đầu viết bản thảo, mỗi người cũng đều nhanh chóng đến bên bàn phím, đem những cảm nhận của bọn họ phía trước dùng lời văn của mình viết ra.

Nhìn thấy bản thảo của bọn họ, những vị chủ tòa soạn cũng cũng bắt đầu há to miệng.

Một số người, trên mặt còn có chút không tin, bọn họ viết quá thần kỳ, đem những bảo bối bên trong viết thành đệ nhất thiên hạ, thậm chí là độc nhất vô nhị.

Những miêu tả này, so với những tài liệu mà trước đó Lý Dương tung ra còn mạnh hơn.

Những ký giả này, lại còn không chút nào tiết kiệm những lời ca ngợi của mình, có thể dùng bao nhiêu thì dùng bấy nhiêu viết vào bên trong, cho dù những người phóng viên kia bình thường rất thực tế, lúc này cũng giống như tín đồ, dùng hết sức của chính mình đi ca ngợi bảo bối bên trong.

Có người, còn đem bảo bối bên trong so với bảo bối trong bảo tàng, thậm chí là bảo tàng lớn, mười món bảo bối được so với mười nhà bảo tàng.

- Ông chủ à, những bảo bối đó tôi đều xem qua rồi, quá thần kỳ, thật sự quá thần kỳ, nên đến, nhất định phải đến xem!

Vị phóng viên người Nga phía trước ở bên trong không ngừng thưởng thức ca ngợi các bảo bối, đi ra liền gọi điện thoại, trong thanh âm mang theo kích động vô hạn.

- Thực sự tốt như vậy sao?

Điện thoại bên kia, truyền đến giọng nghi hoặc.

- Thật chứ! Tôi thề, tôi lấy tất cả ra thề. Bất luận kẻ nào chứng kiến những bảo bối này sẽ say mê chúng. Đúng rồi, đừng đồng ý với Abu kia, tôi và ông hợp tác, hai chúng ta hợp tác, cùng nhau thắng những bảo bối này trở về, cần mang toàn bộ, tôi lập tức chuẩn bị, phải nhanh chóng trở lại đây!

Người Nga đó có chút hưng phấn quơ quơ tay, sau đó cúp điện thoại.

Hắn rời khỏi khu triển lãm, trong mắt còn chứa một sự tham lam rất mạnh.

Người Nga này tên là Victor, là phú thương nổi tiếng Moscow, tài sản của hắn không thể so sánh với Abu, nhưng lại là một trong những đại gia hiếm có ở Nga.

Mà người cùng hắn nói chuyện điện thoại kia, chính là Đỗ Vương người Nga - Yvan Nặc Phu.

Đỗ Vương người Nga còn chưa đồng ý lời mời đến Macao, nhưng hắn đã biết các Đỗ Vương trên thế giới đang sôi nổi hành động, điều này khiến cho hắn vô cùng hiếu kỳ.

1197. Chương 1193: Quá Thần Kỳ (3)

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1193: Quá thần kỳ (3)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Hắn kiên quyết mời người bạn tốt của mình, đồng thời cũng là người có hiểu biết đối với sưu tầm là Victor tới Macao trước, xem xét một chút, xem mười bảo bối được khắp thế giới tuyên truyền rốt cuộc là như thế nào.

Nhưng hắn thật không ngờ, Victor vốn luôn rất trầm ổn, sau khi đi thăm quan về sẽ phản ứng mạnh như vậy.

Kỳ thật phản ứng mạnh không chỉ một mình Victor, những bảo bối này bất luận kẻ nào nhìn thấy khó mà có thể thờ ơ, đặc biệt là những người chưa từng gặp qua, lần đầu tiên chứng kiến điều này.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Buổi sáng qua rất nhanh, những người tham quan xong, đều không ngừng ca thán lần này tới là đáng giá, tới xem rồi, thì những bảo bối được triển lãm cũng nhanh chóng được truyền bá ra ngoài.

Nghiêm Châu, Hồng Kông ... các địa phương gần Macao, lại có không ít người bắt đầu hướng tới nơi này.

Trong đám người xem xong đi ra, cũng có không ít người giống như Victor, phản ứng của những người này cũng không khác gì Victor, không ai nói những lời không tốt.

Mười bảo bối này, thông qua triển lãm đã được mọi người chấp nhận.

Buổi chiều, Lý Dương không có ra khỏi phòng, nhưng trong phòng của hắn lại có rất nhiều người, Trịnh Khải Đạt, Tư Mã Lâm cùng với Trương Vĩ, ba người từ Minh Dương tới ủng hộ Lý Dương.

Đồng thời, bọn hắn cũng muốn xem ván bài kinh động thế giới này.

Ngày hôm sau, khi triển lãm càng nhiều người hơn, khiến cho Macao tạm thời thay đổi chính sách, mỗi người dùng dây số trên giấy căn cước để làm giấy tạm nhập, mỗi người, chỉ có thể vào một ngày.

Giấy này phải trả ngày hôm sau. Buổi sáng, những người đến xem xong, nhin không được, buổi chiều lại xếp hàng vào xem, nhân viên công tác có thể ngăn cản mấy người, nhưng ngăn không nổi toàn bộ, đặc biệt có những người chỉ quanh quẩn một vòng lại quay lại, khiến không ít người còn chưa xem được triển lãm, rất là bất mãn.

Sử dụng giấy chứng minh có thể được giấy phép vào xem, nhưng muốn vào lại để xem thì lại không được .

Đương nhiên, vào xem vẫn là miễn phí, triển lãm ở Macao lần này, từ lúc mới bắt đầu đã không tính toán chuyện thu phí, nhưng bất kể với chính phủ Macao hay người dân thường, đều được Lý Dương ủng hộ không ít, vậy cũng là Lý Dương hồi báo đối với bọn họ.

Cùng trong một ngày, những đồ nhập cảnh càng nhiều, rất nhiều thứ quý giá, thậm chí bảo bối có thể đạt tới cấp bậc quốc bảo cũng đều đã tới, những người lúc trước đã thưởng thức qua những bảo bối này, không ai phải do dự.

Chu Văn, Lý Bồi bọn họ ngủ chung phòng, cũng đều sang phòng Lý Dương.

Năm người, không thiếu một người, tất cả đều đến nơi này, vốn dĩ công việc của Lưu Chấn Hoa có chút căng thẳng. Lúc này lại là thời kì quan trọng, nhưng sau khi biết chuyện Lý Dương, hấn không chút do dự liền chạy đến.

Cùng Lý Dương qua lại nhiều lần , hấn đã sớm biết năng lượng đằng sau Lý Dương, về công hay tư đều rất mạnh.

Về tư, bạn bè đều đến đây, thiếu hấn cũng không thích hợp. Về công, hấn càng nên đến, thân thể của Lý Dương ở Bắc Kinh hấn cũng đã hiểu biết một chút. Có điều hiểu biết những điều này, đối với chuyện thăng cấp của hấn cũng có trợ giúp rất lớn.

Lúc chiều, Sang Dala từ Myanmar tới Macao, nếu không phải trong gia tộc có còn những chuyện khác, tướng quân Sang Dun cũng chuẩn bị đích thân lại đây.

Cũng gần như đồng thời, Khổng lão, Lương lão ... các phú hào Đông Nam Á cũng đua nhau đến Macao, các phú hào từ Âu Châu, cũng đều mang theo cao thủ mà chính mình mời đến, đồng thời mang theo bảo bối của mình, chuẩn bị đến Macao.

Ngày thứ ba triển lãm, những bảo bối nhập cảnh vào Macao cũng đã lên tới hơn bốn vạn, đây là một con số vô cùng kinh người.

- Thật không ngờ, thì ra ở nước ngoài có nhiều bảo bối của chúng ta như vậy?!

Ở trong phòng Lý Dương, Trần Lỗi nhìn thấy số liệu Lý Dương vừa mới cầm lại, rất cảm thán nói một câu.

- Thế này có gọi là nhiều không? Tôi thấy một chút cũng không nhiều. Anh có biết năm đó liên minh 8 nước vào Bắc Kinh, đoạt đi bao nhiêu bảo bối không?

Lý Xán lập tức ngắt đầu, phản bác Trần Lỗi một câu, hai người hiện tại này rất hay tranh luận, gặp nhau được một lúc là thích tranh hơn mấy câu.

Nhưng lần này Lý Xán nói đúng, hơn bốn vạn đồ cổ không tính là nhiều, huống chi hơn bốn vạn này cũng không phải tất cả đều là đồ cổ của Trung Quốc, còn có rất nhiều thứ là của nước ngoài.

- Liên minh 8 nước? Chuyện này tôi không biết!

Trần Lỗi có chút mờ mịt, thấy vẻ căm giận của Lý Xán liền trả lời ngay một câu.

- Cụ thể là bao nhiêu, hiện tại không ai biết rõ, nhưng Viên Minh Viên chỉ ít có một trăm năm mươi vạn đồ cổ bị cướp đi sạch, bên trong mấy vạn đồ cổ này, đồ cổ của Viên Minh Viên nhiều nhất chỉ có mấy ngàn món!

Lý Xán bĩu môi, chậm rãi nói một câu.

- Một trăm năm mươi vạn!

Trần Lỗi há to miệng, bên cạnh, Lưu Chấn Hoa cũng đầy vẻ kinh ngạc, còn Chu Văn và Lý Bồi thì hiện tại đã làm ở công ty đầu giá, đối với những việc này đã có hiểu biết nhất định, nên không có gì kinh ngạc.

- Đúng rồi, một trăm năm mươi vạn, năm đó đã mất rất nhiều, toàn bộ nhà bảo tàng nước Pháp cộng lại, cũng không nhiều hơn so với Viên Minh Viên của chúng ta!

Lý Xán lại gật đầu.

- Lý Xán nói đúng!

Lý Dương khẽ thở dài, Viên Minh Viên là một nỗi đau trong lòng mọi người ở quốc nội, một nỗi đau không thể quên.

- Viên Minh Viên chính là bảo tàng hoàng gia, từ đầu thời Khang Hi được dựng lên, hơn một trăm năm mới hoàn thành, có tâm huyết của vô số người, tôi không khoa trương, nếu Viên Minh Viên không có việc gì, bảo tàng hàng đầu thế giới căn bản không thuộc về cung Louvre!

Trần Lỗi chậm rãi gật đầu, trong mắt còn mang theo kinh ngạc.

Hắn biết có rất nhiều bảo bối Trung Quốc truyền lưu bên ngoài, nhưng chưa bao giờ biết rõ số lượng, lúc này nghe được Lý Dương bọn họ nhắc đến, trong lòng còn thật sự có chút rung động.

Chỉ là một Viên Minh Viên liền hơn một trăm năm mươi vạn đồ, vậy gần trăm năm xâm lược, Trung Quốc bị người ngoại quốc cướp đi số lượng bảo bối rốt cuộc có bao nhiêu?

Hai trăm vạn, ba trăm vạn? Thậm chí có thể là hơn một ngàn vạn, mấy con số này, hắn hiện tại cũng chỉ dám nghĩ đến đó.

- Lão Đại, không nên khách khí, có bao nhiêu thì thắng bọn họ bấy nhiêu, chúng tôi ủng hộ!

Chu Văn đột nhiên nói một câu, hắn ở nước ngoài sinh sống đã nhiều năm, biết được nỗi khổ khi ở nước ngoài, đối với hành động lần này của Lý Dương, hắn rất ủng hộ Lý Dương.

- Được rồi, lão Đại, đều thắng hết của bọn họ đi, tất cả chúng tôi đều ủng hộ!

Lý Xán cũng nói theo một tiếng, đối với hắn, Lý Dương có thể thắng được bảo bối càng nhiều càng tốt, huống chi lúc này đây Lý Dương đã lấy ra bảo bối tốt nhất của bản thân, để cá cược cùng người khác.

- Mọi người yên tâm, chỉ cần bọn họ đến, một cái tôi cũng không buông tha!

Lý Dương mỉm cười gật đầu, không cần nói, chính hắn cũng sẽ làm như vậy, mất sức lực lớn như vậy tổ chức vụ đánh cược này, không phải là vì hấp dẫn những bảo bối này sao.

- Lý ca, lão gia tìm!

Lưu Cương bước nhanh đến, nhẹ giọng nói với Lý Dương một câu.

- Tôi biết, tôi lập tức qua!

Lý Dương nhẹ nhàng gật đầu, sau khi cáo biệt cùng mấy người bằng hữu, liền đi sang phòng lão gia.

Khi đi ra ngoài, Lý Dương còn nhìn một chút, gần đây, những ký giả kia càng ngày càng điên cuồng, có một lần bọn họ đã chui vào tầng trệt, nếu không phải đúng lúc cảnh vệ viên của Lão gia phát hiện, phỏng chừng bọn họ đã gây chuyện.

Lúc này, tự nhiên cần cẩn thận một chút.

- Thanh Minh Thượng Hà Đồ đã nhập cảnh rồi!

Bên trong thư phòng, Lão gia nhìn thấy Lý Dương liền trực tiếp nói một câu, một câu không hề thừa!

Bên trong hội triển lãm vẫn tấp nập như cũ.

Sử dụng chứng minh thư để khống chế sự chông chéo số người tham gia, nhưng cũng không tránh khỏi nhiều du khách mới đến mang theo sự kỳ vọng và tò mò, mấy ngày hôm nay có hàng vạn người từ các nơi như Hồng Kong, Quảng Châu... tràn vào Ma Cao, gây không ít áp lực cho cuộc triển lãm.

-Thần kiếm, là Thần Kiếm của chúng ta.

Mười mấy người Nhật Bản đang đứng trước khán đài của Thiên Tùng Vân Kiếm, tất cả đều nóng ruột nhìn lên bảo kiếm trên khán đài của hội triển lãm.

Nếu không phải xung quanh có nhiều bảo vệ, đây không phải là nơi có thể tùy tiện xung đột thì e rằng có người muốn đập nát khán đài phía trước mặt, trực tiếp mang thanh Thần Kiếm đi.

- Các vị, đây là bảo vật bị thất lạc bên ngoài của đế quốc Nhật Bản chúng tôi, là tượng trưng cho đất nước Nhật Bản, lần này chúng tôi nhất định sẽ đem nó quay trở về, hiến tặng cho Thiên Hoàng bộ hạ!

Thanh Mộc Vị Ương ở trong đó, không phải là lần đầu tiên nhìn thấy Thiên Tùng Vân kiếm nhưng mỗi lần nhìn thấy tâm trạng đều khó có thể cường lại được.

- Tướng quân Thanh Mộc nói không sai, lần này chúng ta nhất định phải thắng trở về, vì thần kiếm của chúng ta, tôi nguyện hiến tặng ra toàn bộ số đồ sưu tập trong viện bảo tàng của tôi.

Người Nhật Bản mặc áo màu trắng đứng bên cạnh Thanh Mộc Vị Ương nói một câu khiến cho mọi người đều nhìn về phía ông ta.

- Tướng quân Cung Bồn, tôi đại diện cho Thiên Hoàng bộ hạ cảm tạ ông, nếu như có thể mang thần kiếm trở về thì ông chính là anh hùng của Nhật Bản.

Dưới tình hình chen chúc như vậy mà Thanh Mộc Vị Ương vẫn khom người cúi đầu với người Nhật Bản mặc áo màu trắng kia.

Cung Bồn tên đầy đủ là Cung Bồn Lương Nhất, là một người sưu tầm nổi tiếng của Nhật Bản, ông ta mở một viện bảo tàng tư ở Kanagawa, và có trưng bày rất nhiều đồ sưu tầm của mình.

- Tướng quân Thanh Mộc, tôi nguyện đưa ra 300 đồ sưu tầm để ủng hộ ván bài này!

Một người khác bên cạnh Cung Bồn cũng nói một câu, Thanh Mộc Vị Ương lại một lần nữa thể hiện sự cảm ơn.

1198. Chương 1194: Đổ Vương Tới

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1194: Đổ Vương tới

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Không bao lâu sau, mấy người xung quanh đã hiến tặng cho Thanh Mộc Vị Ương gần 3000 các loại đồ sưu tầm quý báu, giá của 3000 bảo bối này có lẽ không cao lắm nhưng thêm vào thì không thể coi thường.

Khóe miệng Thanh Mộc Vị Ương khẽ mỉm cười.

Lúc này đây phần thắng chắc chắn có thể thuộc về Thiên Tùng Vân kiếm, ông ta có thể liên kết rất nhiều người, những tập đoàn tài chính lớn của Nhật Bản cũng như nhà sưu tầm đều được ông ta gọi đến đây.

Chỉ cần để cho bọn họ tận mắt nhìn thấy Thiên Tùng Vân kiếm thì nhất định bọn họ sẽ hết sức ủng hộ ông.

Hiệu quả hiện thời có thể nói là không tồi, trong thời gian mấy ngày ngắn ngủi, Thanh Mộc Vị Ương có thể gom được hơn mười nghìn món đồ quý, trong số đó hơn 3000 đã được chuyển đến MaCao, cũng đủ để cùng cược với Lý Dương một phen.

Hội Thanh Mộc Vị Ương rất nhanh bị buộc phải rời khỏi viện bảo tàng, sau khi nhìn thấy những món bảo bối khác, càng khiến cho mọn họ đỏ mặt tía tai.

Sau khi ra ngoài, mười mấy người này còn kêu thán, có người còn kêu lên là muốn thắng hết số bảo bối của Lý Dương, có người còn lấy điện thoại ra liên lạc với bạn của mình trong giới sưu tầm, gọi họ đến tận mắt chứng kiến thần kiếm Nhật Bản thực sự này.

- Victor, nghe thấy chưa, mấy người Nhật Bản này lại nghĩ là có thể thắng lại được toàn bộ số bảo bối này!

Mấy người Thanh Mộc Vị Ương đứng cách đó không xa, một người Nga da trắng liếc mắt nhìn bọn họ một cách khinh miệt, mỉm cười nói với bạn mình.

Người bạn này của ông ta là Victor, người Nga, đây là lần đầu tiên tham quan toàn bộ số bảo bối này, cũng là bạn thân của Đỗ Vương Yvan, người vừa nói chính là vị Đỗ Vương người Nga kia.

- Yvan, tôi tin chắc rằng những bảo vật này cuối cùng cũng thuộc về tay chúng ta thôi, bất luận là ai cũng không thể mang đi được đâu!

Victor cười cười, hắn rất có lòng tin với Yvan Nặc Phu, hắn biết mấy năm nay, Yvan có rất nhiều tiến bộ trong nghệ thuật cược, xếp hạng trước đây không còn bất khuôn phép nữa rồi.

Mặc dù đứng thứ hai sau Đỗ Vương người Mỹ - Phỉ Nhĩ Đặc, nhưng ông ta vẫn tin rằng thắng lợi sẽ thuộc về đội của mình.

- Anh nói rất đúng, đồ vật tôi cũng xem qua rồi, miêu tả của anh không sai tí nào hết, đúng là rất thần kì, một báu vật như vậy nhất định sẽ thuộc về chúng ta, bây giờ, chúng ta nên đi xem xem tiểu tử Trung Quốc may mắn kia!

Victor mỉm cười gật đầu, tiểu tử gặp may mà ông ta nói dĩ nhiên chính là Diệp Thiên.

Theo ông ta thấy thì Lý Dương chỉ là dựa vào vận may để giành được những báu vật, may mắn trong khi cược là rất quan trọng, nhưng tuyệt đối không thể hoàn toàn dựa vào may mắn được, ông ta có thể nắm chắc phần chiến thắng Lý Dương.

Đây là một cao thủ có sự tự tin mạnh mẽ.

- Được, tin vào báu vật mà chúng ta mang đến ngày hôm nay, cũng khiến ông ta động lòng như vậy.

Victor lại gật đầu, hai người Nga nhanh chóng biến mất, sự rời đi của họ căn bản không khiến cho ai để ý đến.

... ..

Trong thư phòng của Lão Gia Tử, Lý Dương đang vừa vui mừng vừa sợ hãi nhìn lên lão gia.

- “Thanh Minh Thượng Hà Đồ” nhập cảnh rồi, quá tốt rồi!

Lý Dương nắm tay, lúc đầu nghĩ đến kế hoạch đánh ván bài này, mục đích đầu tiên là vì “Thanh Minh Thượng Hà Đồ”, mấy ngày nay vẫn vật nhập cảnh vào rất nhiều, nhưng không có bức danh họa nổi tiếng thế giới này khiến hắn có chút không vui.

Hiện tại rốt cuộc thì bức họa cũng đã tới, nên cũng thấy an tâm hơn.

Thời gian này “Thanh Minh Thượng Hà Đồ” xuất hiện ở Ma Cao tuyệt đối có thể là do người ta mang đi du lịch, bức danh họa này đến đây chỉ có khả năng như vậy, chính là trở thành lợi thế cho Lý Dương trong lần cược này.

- Bức tranh là do anh Jose mang đến, người khác không đi cùng, nhưng tin rằng người của bọn họ cũng nhanh đến, lần này con đoán không sai, người đầu giá cao bức tranh này đúng là người trong tổ chức của bọn họ.

Lão gia mỉm cười nhìn Lý Dương, mới đến Ma Cao, bọn họ đã cùng nhau thảo luận “Thanh Minh Thượng Hà Đồ” cuối cùng sẽ rơi vào tay ai.

Bất luận là Lý Dương hay Lão Gia Tử đều cho rằng tổ chức bí mật này cuối cùng sẽ chiếm được bức tranh này.

Hiện tại anh Jose ra mặt đã chứng minh được điều mà họ đã đoán, bức tranh đúng là đã rơi vào trong tay bọn họ, còn mục đích cuối cùng của họ nhất định là “Mona Lisa mỉm cười” và “bữa tiệc cuối cùng – Jesu và 12 môn đồ”.

- Bất kể là ai, lần này con nắm chắc trong tay việc vĩnh viễn giữ lại được vật quốc bảo này.

Lý Dương mỉm cười, ánh mắt lóe sáng, vật chờ đợi cuối cùng cũng đến rồi, cuộc cược này lập tức có thể bắt đầu rồi, những bảo vật này cuối cùng cũng sẽ đều quay trở lại trong nước.

- Cốc, cốc!

Tiếng đập cửa lại vang lên, lần này là Lưu Cương bước vào, đứng ở cửa nhỏ giọng nói:

- Thủ trưởng, bên ngoài có hai người Nga đến, trong đó có một vị là Đổ Vương Nga Yvan Nặc Phu.

- Đổ Vương Nga đến đây, là đến tìm tôi sao?

Lý Dương thoáng sửng sốt, lập tức hỏi.

Lưu Cương gật đầu, những hành tung lúc này của Đổ Vương đều nằm trong kiểm soát của Lão Gia Tử, không ai ngờ được rằng người đầu tiên đến tìm Lý Dương lại không phải là Đổ Vương tham gia ván bài này, mà là Đổ Vương Nga mà trước đây luôn không thể xác định được.

- Người bên cạnh ông ta có phải là Victor không?

Lão Gia Tử đột nhiên hỏi một câu, việc Yvan Nặc Phu cùng bạn thân của mình đến MaCao Lão Gia Tử đã biết từ trước.

- Vâng, thủ trưởng.

Lý Dương, có thể chắc chắn rằng Yvan Nặc Phu sẽ liên thủ cùng với Victor, tên Abu đại tài kia bị ông ta từ bỏ rồi.

Lão Gia Tử quay lại cười cười, mấy ngày này Lão Gia Tử đều rất coi trọng từng tin tình báo, đặc biệt là dữ liệu về mười vị Đổ Vương, quan hệ giữa Yvan Nặc Phu và Victor sớm đã điều tra rõ rồi.

Bây giờ hai người đó dắt tay nhau mà đến, ai cũng có thể đoán ra là tại sao.

- Lão Gia, con đi gặp bọn họ trước để xem họ nói thế nào.

Lý Dương nghĩ một lúc, lập tức đứng lên, đây là vị Đổ Vương đầu tiên đến viếng thăm còn đi cùng một phú thương Nga, hẳn nhất định phải tự mình đi gặp.

Lão Gia Tử gật đầu đồng ý, Đổ Vương Nga có thể là đối thủ từ nay về sau của Lý Dương, lần này đi gặp ông ta một chút cũng tốt.

- Lý tiên sinh, chào ông, tôi là Victor, từ lâu đã nghe danh của ông, cuối cùng cũng được gặp rồi!

Lý Dương vừa bước tới phòng khách, Victor liền đứng lên, tiến đến chỗ Lý Dương nhiệt tình bắt tay, còn lời nói của ông ta không ngờ là tiếng phổ thông.

Tuy rằng không được chuẩn lắm nhưng tốt hơn nhiều người rồi.

- Victor tiên sinh, ông khách sáo quá rồi, không ngờ tiếng Hán của ông lại tốt như vậy!

Lý Dương thoáng lộ ra điểm kinh ngạc, lập tức nói lại.

- Haha, ông quá khen, khi còn trẻ, tôi thường đến Trung Quốc làm ăn, dần dần học được tiếng Trung Quốc.

Victor cười to, còn Yvan Nặc Phu chỉ ngồi ở chỗ kia không nói gì.

Tiếng Trung của Victor thực sự rất tốt, bởi vì bản thân ông ta sau khi Sô Viết giải thể đã làm ăn buôn bán cùng thương nhân Trung Quốc, trong thời gian này cũng học được tiếng Trung.

Sau khi có vốn rồi, Victor chuyển sang kinh doanh lĩnh vực khác, nhưng những năm gần đây cùng với việc kinh tế Trung Quốc phát triển, Victor lại tăng đầu tư vào Trung Quốc, tiếng Trung lại càng ngày càng giỏi hơn.

- Lý tiên sinh, lần đến thăm này của chúng tôi là theo như hẹn về cuộc cược của ông, đây là danh sách vật phẩm đưa ra của chúng tôi, ông xem đi, có đủ để cược với ông một lần không?

Sau khi hàn huyên, Victor đi thẳng vào vấn đề, đưa ra một tập văn kiện dày, đặt trước mặt Lý Dương.

Những bảo vật trên tay của Lý Dương có thể đều là báu vật quý hiếm của thế giới, là những báu vật vô giá, thật sự là khó mà định giá cho chúng được, Victor cũng chỉ có thể tận lực tiến hành tính toán, sau đó đưa ra báu vật của mình để cho Lý Dương quyết đoán.

Báu vật đơn thuần rất khó có thể so được với những báu vật trên tay của Lý Dương, Victor hay người khác cũng vậy đều là dựa vào số lượng để bù lại, nhưng cụ thể là có thể bù được không, cuối cùng vẫn là do Lý Dương quyết định.

- Mặt nạ Pharaong?

Lý Dương nhẹ nhàng mở văn kiện trước mặt ra, bảo bối ở trang thứ nhất là vật này.

- Đây là mặt nạ Pharaong nổi tiếng nhất thời kì Ai Cập cổ đại, nghe nói nó có công năng thần kì, đồng thời cũng là tượng trưng cho Pharaong.

Victor khẽ cười, mặt nạ Pharaong là đồ sưu tầm mà ông ta tâm đắc nhất, nếu không phải là những bảo bối lần này của Lý Dương đều là đồ tốt, đặc thù quá mức thì ông ta cũng không đưa ra bảo bối này đâu.

Lý Dương yên lặng gật đầu.

Mặt nạ Pharaong hẳn cũng biết một ít, là do Pharaong Ai Cập cổ Ramses tạo ra, làm bằng vàng ròng, đại diện cho sự tôn quý và quyền lực, bên trên còn được khắc một ít bảo thạch, tiếc là những bảo thạch đó giờ đã không còn nữa rồi.

Nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng đến giá trị của bảo vật này, mặt nạ Pharaong là vật phẩm trang sức, nhưng thần kì chính là ở chỗ hơn ba nghìn năm không bị oxi hóa, bản thân nó chính là kì tích và không thể lí giải được.

- Trái tim vĩnh hằng?

Nhìn thấy bảo bối thứ hai trong văn kiện được giới thiệu cùng ảnh chụp ánh mắt Lý Dương lập tức lộ rõ sự kinh ngạc.

1199. Chương 1195: Ván Bài Đầu Tiên

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1195: Ván bài đầu tiên

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Trái tim vĩnh hằng mặc dù không phải là đồ cổ, nhưng lại là một tác phẩm nghệ thuật tuyệt vời, tin rằng Lý tiên sinh cũng hiểu được.

Thấy Lý Dương kinh ngạc, Victor có chút đắc ý, đây có thể là vật đầu tiên hán đấu giá được trong cuộc bán đấu giá.

- Tôi đồng ý với cách nói của Victor tiên sinh, đây là một chiếc nhẫn có giá trị rất cao.

Lý Dương mỉm cười, nhìn thấy bức ảnh chụp chói mắt trên tập tài liệu, tận sâu đáy lòng có chút rung động.

Chiếc nhẫn này vàng này sau khi đấu giá kết thúc Lý Dương cũng đã từng nghe qua, nhưng không biết đã rơi vào tay ai, sau này vì nhiều việc khác cũng không nhắc đến nữa, không ngờ hôm nay lại được gặp lại nó.

Điều này khiến cho Lý Dương có chút cảm thán, xem ra chiếc nhẫn vàng kim cương này có duyên với hán thật.

Lật lại chiếc nhẫn, mắt Lý Dương rực sáng.

Phía dưới là một đỉnh đồng khá lớn đại diện cho thương nhân, nhìn từ bức ảnh cho thấy được giữ gìn rất tốt, vẫn còn nguyên vẹn, lại là hình vuông, chiếc nhẫn như vậy bây giờ không còn nhìn thấy nhiều nữa rồi.

Theo trong hình thì còn có thể nhìn thấy được chữ khắc trên đỉnh, chỉ có điều chữ hơi nhỏ nên Lý Dương tạm thời không nhìn rõ là chữ gì.

- Đây là thời kì Ân Thương quý quốc, phương đỉnh đồng của vua Bàn Canh nặng 258kg, đỉnh như vậy ở quý quốc cũng hiếm gặp!

Victor mỉm cười trên mặt còn mang theo vẻ kiêu ngạo.

Phương đỉnh như vậy ở Trung Quốc quả thật không tệ, không phải nói khoa trương, như giá của chiếc đỉnh này không thấp hơn so với mặt nạ Pharaon và trái tim vĩnh hằng lúc trước, chiếc đỉnh này là báu vật trấn quán ở nhiều viện bảo tàng.

- Đây chính là quốc bảo của quý quốc.

Thấy Lý Dương nhìn chăm chăm vào tư liệu, Victor nói thêm một câu, Lý Dương ngẩng đầu lên, thản nhiên nhìn hán một cái.

Cái phương đỉnh này hoàn toàn là thật, nói là quốc bảo cũng không sai, nhưng lúc này Lý Dương không biểu lộ thái độ quá nhiều. hán muốn để cho Victor tính toán xem những vật mang đến nhiều thế có thể so được với những bảo bối trong tay của hán không, từ đó tiến hành cược.

Nói xong Victor không nói thêm gì nữa, chỉ lẳng lặng nhìn Lý Dương.

Tư liệu rất dày, ba vật trước không tồi, phía sau thì cũng bình thường, nhưng cũng có không ít đồ có giá trị hơn 10 triệu, tổng thể mà nói cũng không nhỏ.

- Có tất cả 808 văn kiện, Victor tiên sinh, ông muốn cược gì?

Sau khi xem xong Lý Dương ngẩng đầu nhẹ nhàng hỏi một câu.

Hơn 800 văn kiện này trên tổng thể mà nói cũng có thể mạnh hơn 12 bảo vật mà Thanh Vị Mộc Ương mang đến từ Canada. Lý Dương đã ngầm chấp nhận những đồ này rồi.

- “Mona Lisa” và Bát trường sinh!

Thấy Lý Dương đặt câu hỏi, Victor lập tức trả lời, thực ra là để cho hán lựa chọn, hán hi vọng những bảo vật này có thể đồng thời đi cược với mười văn kiện của Lý Dương, đáng tiếc cho dù là hán thì cũng hiểu căn bản là việc không thể.

- Victor tiên sinh, ông thấy “ Thanh Minh Thượng Hà Đồ” so với “ Mona Lisa” thế nào, văn kiện nào có giá trị cao hơn?

Lý Dương thản nhiên cười, hỏi Victor.

Victor đang tươi cười người đột nhiên cứng đờ, hán tham gia cuộc đấu giá, trái tim vĩnh hằng là do hán đấu được, dĩ nhiên cũng biết được kỉ lục khiến người ta kinh ngạc lần này là do “Thanh Minh Thượng Hà Đồ” tạo nên.

Kỉ lục này e rằng nhiều năm sau này cũng không có người nào có thể phá được.

Mà “Mona Lisa mỉm cười” bất luận là giá hay danh tiếng cũng không thể kém cạnh “Thanh Minh Thượng Hà Đồ”, “Thanh Minh Thượng Hà Đồ” cũng có giá như thế rồi thì “Mona Lisa” cũng càng không cần phải nói nữa.

Một lát sau, Victor mới ngượng ngùng cười, nhẹ nhàng nói:

- Hai văn kiện này đều là báu vật trên thế giới, là của cải vô giá, không phân cao thấp!

Không phân cao thấp, đây cũng là câu trả lời trước mắt của Victor.

- Ông nên biết giá bán đấu giá lần đó của “Thanh Minh Thượng Hà Đồ”, cũng có thể cho rằng những báu vật này đứng cạnh nhau thì giá có thể lên tới 1.5 tỉ, thậm chí còn nhiều hơn.

Lý Dương lấy tay vỗ vỗ tập tư liệu của Victor, mỉm cười nói.

- Cái này, rất nhiều đồ không phải dùng tiền là có thể đo đếm được.

Victor cảm thấy hơi xấu hổ, thanh âm cũng tự nhiên nhỏ đi, những đồ vật này của ông ta rất tốt, đặc biệt là ba đồ vật đầu tiên, tổng giá trị có thể đạt tới hơn 100 triệu Euro.

Nhưng hơn 800 văn kiện phía sau rõ ràng là rất bình thường, thuần túy chỉ là góp cho có số lượng, có những đồ vật giá trị cao nhất cũng chỉ được khoảng hơn 10000 nhân dân tệ.

Những bảo bối này không phải nói khoa trương, nhiều nhất là có thể bằng 1/3 so với “ Thanh Minh Thượng Hà Đồ” mà thôi, dĩ nhiên là không thể đem so sánh với “ Mona Lisa” được.

Nhưng lần này mức đấu giá của “Thanh Minh Thượng Hà Đồ” khiến cho Victor cảm giận. giá của “Thanh Minh Thượng Hà Đồ” bình thường cũng không quá 300 Euro, thoáng cái đã lên giá 1.5 tỉ, cũng lập tức kéo giá của bức thi họa lên cao.

Chính là bởi vì thế mới khiến báu vật có giá cao này của hắn khó có thể so với “Mona Lisa”, khó trách hắn tức giận.

- Tôi thừa nhận những lời ông nói. Rất nhiều ý nghĩa thực sự của bảo vật khác xa so với giá trị của nó, nhưng trong trận cược này, chúng ta chỉ có thể lấy giá trị của nó ra so sánh.

Lý Dương lại cười cười, lần này thì Victor không nói được lời nào.

Trên bàn cược chỉ nhận đồng xu, đơn giản mà nói thì là chỉ nhận tiền, bạn và người khác nói về ý nghĩa của đồ vật thì thật là buồn cười, vì vậy Victor cũng không thể phản bác được điều này.

- Lý tiên sinh, ông cho rằng mấy bảo vật này của chúng tôi có thể cược với vật nào của ông?

Yvan Nặc Phu im lặng không nói gì từ nãy đến giờ đột nhiên lên tiếng, nhưng ông ta nói bằng tiếng Anh, tiếng Trung chỉ nghe hiểu được một ít, nhưng nói thì hơi khó khăn.

Phần lớn những lời Lý Dương và Victor nói ông nghe không rõ, nhưng lại hiểu Victor muốn cược hai đồ vật này nhưng Lý Dương không đồng ý.

Lý Dương liếc mắt nhìn Đỗ Vương Nga, mỉm cười nói:

- Nếu như Victor tiên sinh không để ý, tôi lấy bảo kiếm Tân La ra cược với các vị, ngoài ra có thể thêm bát trường sinh hoặc là “Mona Lisa”.

- Bảo kiếm Tân La!

Victor nhú mày, trong mười báu vật này, Tân La bảo kiếm là thanh kiếm duy nhất là bảo bối không đứng đầu thân khí, cũng là vật hắn xem nhẹ nhất.

Số lượng hơn 800 vật sưu tầm không coi là nhiều, nhưng là một nửa trong số những đồ vật hắn sưu tầm được rồi. đến đời hắn mới trở thành nhà sưu tầm chứ không giống như một số người được thừa kế từ cha anh mình.

Nhưng Nga cũng không có nhiều người có thể truyền lại những bảo bối này.

Yvan Nặc Phu cúi đầu, nhỏ tiếng nói chuyện với Victor bằng tiếng Nga, Lý Dương cũng không để ý, chỉ lặng lẽ ngồi xuống.

- Lý tiên sinh, chúng tôi đồng ý, cuộc cược này bao giờ có thể bắt đầu?

Không lâu đâu, Yvan Nặc Phu quay đầu, nói với Lý Dương. Suy xét của ông ta với Victor không giống nhau, cược vật nào với ông ta cũng không quan trọng, mục đích cuối cùng của ông ta là thắng hết số bảo bối của Lý Dương.

Chỉ cần có thể bắt đầu cược là được.

- Không vội, còn chờ mấy người nữa, đến lúc thì cùng nhau cược!

Lý Dương cười lắc đầu, không ít người muốn có được Tân La bảo kiếm, ít nhất là có vị Đổ Vương Xa Hào Dân Hàn Quốc đã đến Ma Cao, chỉ là chưa đến để tiến hành đàm phán với hắn mà thôi.

Đối với Lý Dương mà nói, một vị Đổ Vương hai hai vị Đổ Vương cũng chẳng có gì khác nhau cả.

- Cùng nhau, ý của ông là gì, lẽ nào chúng ta không thể tiến hành cược đơn độc sao?

Lông mày Đổ Vương Nga nhíu lại, theo ý nghĩ của ông ta thì dĩ nhiên là tiến hành cược với Lý Dương càng sớm càng tốt, đợi đến khi ông có thể thắng hết được những bảo vật của Lý Dương đi thì những người đến sau đến ngay cả canh cũng chẳng đến lượt.

Yvan Nặc Phu dừng quá kích động, mọi người đã xem qua bảo vật của tôi rồi, cũng để tôi nhìn những bảo vật của ông chứ? Hơn nữa nhiều người thì không phải là ông có thể thắng được nhiều đồ hơn sao?

Lý Dương tiếp tục cười, còn Yvan Nặc Phu vẫn nhíu mày như cũ, những lần này thì không nói gì cả.

- Lý tiên sinh, đại khái là cần khoảng vài ngày, còn nữa, lần cược này rốt cuộc là có bao nhiêu người, có thể để cho chúng tôi thông qua cuối cùng không?

Victor lại hỏi lại một câu, lời của ông ta chứng tỏ là đã đáp ứng yêu cầu của Lý Dương, nhưng vẫn khẳng khái muốn chỉ có hai người tham gia cược.

- Trong vòng ba ngày, số lượng không quá sáu người.

Đầu tiên Lý Dương chìa ra ba ngón tay nhưng sau đó lại chìa ra sáu ngón, lông mày Victor cũng nhảy lên cuối cùng không nói gì nữa.

- Được, trong vòng ba ngày, tôi đợi tin của ông!

Yvan Nặc Phu đứng lên, sự việc đã bàn bạc xong, ông ta cũng không còn lý do gì để ở lại chỗ Lý Dương nữa, cần phải quay về chuẩn bị để thắng được vòng thứ nhất.

Ông ta không để ý đến Lý Dương, nhưng những Đổ Vương khác có thể tham gia nên cần quan tâm hơn, nhưng vẫn có tự tin cao, cho dù là Đổ Vương Mỹ Vương Phỉ Đặc đích thân xuất mã, ông ta cũng có tự tin có thể thắng lợi.

Tiến Yvan Nặc Phu cùng Victor ra về, Lý Dương lập tức quay lại phòng của Lão Gia Tử.

- Cậu lần này làm rất tốt, trước tiên lấy Tân La bảo kiếm ra cược, như vậy là ổn thỏa nhất.

Bên trong thư phòng, Lão Gia Tử mỉm cười với Lý Dương.

- Ổn thỏa!

Lý Dương thoáng sửng sốt, khóe miệng mang tia bất đắc dĩ, chỉ là cảm thấy bảo vật mà Victor mang đến không đáng giá, ông ta lại không muốn từ bỏ, mới mang Tân La bảo kiếm ra cược.

Trong mười bảo vật của Lý Dương, giá trị thấp nhất, ít được Lý Dương coi trọng nhất chính là vật đó.

Lúc trước, hắn vốn định mang Tân La bảo kiếm đi đổi Truy Tinh kiếm, từ điểm này có thể nhìn ra vị trí của thanh kiếm này trong lòng hắn. nếu không phải là thanh kiếm này có sức thu hút đối với không ít người Hàn Quốc, thì trong mười bảo vật này không nhất thiết là phải có nó.

- Cứ như vậy, phỏng chừng hội Từ lão cũng không thể từ bỏ quyết tâm.

Lão Gia Tử có thể không biết suy nghĩ của Lý Dương, ông cũng thở phào nhẹ nhõm, nếu là trực tiếp lấy Bát trường sinh ra cược thì Từ lão lại đến để khuyên nhủ bọn họ, lại mất thêm thời gian giải thích.

Đổi lại Tân La bảo kiếm lại khác, một đồ vật cũng thế nhưng lại là vật bọn họ cảm thấy không coi trọng bằng.

- Lão Gia Tử, ông yên tâm, sau cuộc cược này, bọn họ sẽ tuyệt đối tin tưởng chúng ta thôi.

Lý Dương khẽ cười nói, không ở lại chỗ Lão Gia Tử lâu hẳn liền quay trở về phòng của mình.

Nếu xác định thời gian của lần thứ nhất này, hẳn cũng phải có một chút chuẩn bị, có năng lực đặc thù trong tay, nhưng không có nghĩa là có thể coi nhẹ được tất cả đối thủ, một vài thủ đoạn của nhiều người trong đầu năm nay có thể nói là phải nên có sự phòng bị.

Đồng thời, Lão Gia Tử cũng vì Lý Dương mà đưa ra tin tức, Đỗ Vương Nga Yvan Nặc Phu đã chính thức khiêu chiến với Lý Dương, đồ đem ra cược lần này của họ là Tân La bảo kiếm.

Đồng thời cũng lặng lẽ đưa tiền đặt cược của Đỗ Vương Nga lần này truyền ra ngoài.

1200. Chương 1196: Ván Bài Bắt Đầu

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1196: Ván bài bắt đầu

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Người Nga chết tiệt.

Mẫn Cơ Bá đại biểu tập đoàn SamSung của Hàn Quốc ở MaCao phần nộ nện lên bàn, trước mặt ông ta còn có hai người, hai người đẩy đều cúi đầu, không dám nói câu nào.

- Tiếp tục giục, bất luận thế nào cũng phải vận chuyển đồ đến đây, tuyệt đối không thể để cho bọn chúng có thể đoạt được tiền cơ này.

Mẫn Cơ Bá lại rống lên một tiếng với hai người phía trước, trong đó một người vội vàng rời khỏi phòng, người kia lại nhìn hẳn một cách hăm dọa.

Mẫn Cơ Bá cũng là tổng đại biểu tập đoàn tài chính Hàn Quốc lần này, tập đoàn Samsung đã quyên cho rất nhiều đồ sưu tầm, tiếc là nhiều đồ

Mấy thứ này dĩ nhiên là không thể giống như đồ sưu tầm của cá nhân, nhanh chóng vận chuyển đến Ma Cao được.

Không chỉ Mẫn Cơ Bá tức giận mà đại biểu của các tập đoàn tài chính lớn khác cũng đang tức giận, những món đồ của bọn họ đều chưa được vận chuyển đến Ma Cao.

Không có những thứ này chẳng khác nào không còn lợi thế nữa, chỉ e rằng cho dù Xa Hào Dân có đến được Ma Cao thì bọn họ lúc đó cũng chỉ có thể giương mắt ra nhìn người khác bắt đầu trận đấu trước rồi, thậm chí có thể còn thắng được Tân La bảo kiếm của bọn họ đi trước.

- Lập tức chuẩn bị, tôi phải đi gặp Lý Dương, người Nga chết tiệt, làm loạn cái quái gì thế này chứ!

Lại mắng tiếp một trận, Mẫn Cơ Bá chỉ tây nói vào mặt thuộc hạ, tiếp đó vội vàng chuẩn bị đi ra ngoài, Mẫn Cơ Bá cầm danh sách vật phẩm của hắn, bắt đầu đi lặc đầu.

Trận đấu này của Lý Dương sẽ bắt đầu, tin tức vật phẩm trong trận đấu tiên là Tân La bảo kiếm từ Ma Cao đã lan ra toàn thế giới.

Nhận được tin tức này, một số người thở phào nhẹ nhõm, một số người lại tỏ vẻ lo lắng.

Lo lắng nhất chính là người Hàn Quốc, thở phào nhẹ nhõm chính là nhiều người Châu Âu, người Châu Âu quan tâm đến nhất là bức tranh “Mona Lisa mỉm cười”, bức họa này cuối cùng thuộc về quyền sở hữu của ai mới là đáng lo lắng nhất.

Mẫn Cơ Bá nhanh chóng đến khách sạn của Lý Dương, đồ vật còn chưa tới, nhưng hần hẩn thì không thể tiếp tục đợi được nữa.

ở cổng khách sạn, hần nhìn thấy Thanh Mộc Vị Ương đang từ trong đi ra, nhìn thấy bóng lưng Thanh Mộc Vị Ương hần có chút kinh ngạc, nhưng không đi đến chào hỏi, lúc này việc gặp Lý Dương mới là quan trọng nhất.

Hơn nửa tiếng sau, Mẫn Cơ Bá rời khỏi khách sạn Lisboa.

Sắc mặt của hần cũng không tốt lắm. đi ra vừa mới bước lên xe là bắt đầu chửi ầm lên, chửi đối thủ ngoài người Nga lại còn có cả người Nhật nữa, Thanh Mộc Vị Ương đại biểu Nhật vừa chắc chắn với Lý Dương là bọn họ sẽ tham gia trận đấu Tân La bảo kiếm đầu tiên.

Những lợi thế mà người Nhật có được về giá trị tổng thể thì cũng tương đương với Victor, nhưng số lượng lại nhiều hơn, gần hai nghìn văn kiện, nhưng phần lớn đều là những vật bình thường, không có những vật như đỉnh đồng thương đại, hay như quốc bảo.

Lần này Thanh Mộc Vị Ương coi như là được khoe khoang một lần. lợi thế hiện tại khá nhiều, dứt khoát trước hết là lấy Tân La bảo kiếm ra thử, nếu có thể thắng được thanh bảo kiếm này thì khả năng thắng được Thiên Tùng Văn kiếm càng lớn hơn.

Trở lại khách sạn của mình, Mẫn Cơ Bá gọi ba cuộc điện thoại để giục.

Hần đã hẹn Lý Dương ngày mai xem những bảo vật có trên danh sách, tiếc là những bảo vật này vẫn còn một số chưa chuyển đến Ma Cao được, hần nhất định trước buổi trưa ngày mai phải chuyển được những đồ này đến đây. Nếu không có thể sẽ đánh mất cơ hội tham gia ván bài lần này.

Cơ hội này với hần mà nói là rất quan trọng, nhất định không thể để mất.

Sau khi khẳng định người Nhật và người Hàn cũng muốn tham gia trận đấu đầu tiên này, Lý Dương quyết định thời gian và địa điểm tổ chức.

Thời gian là buổi tối hai ngày sau, địa điểm là hội trường cờ bạc sa hoa của casino Lisboa, ở đây có chỗ ngồi cho hơn ba trăm người xem, những người này cũng có thể tận mắt nhìn thấy ván bài này.

Mà người tham gia ván bài đầu tiên gồm bốn người là Đỗ Vương Nga Yvan Nặc Phu, Đỗ Vương Úc Cáp Mỗ Đặc, Đỗ Vương Hàn Quốc Xa Hào Dân, và Lý Dương người bắt đầu ván bài này.

Đỗ Vương Úc Cáp Mỗ Đặc là cao thủ mà người Nhật mời đến với số tiền lớn, hiện nay đứng thứ chín trên thế giới, cũng là xếp trong mười cao thủ Đỗ Vương.

Mấy tin tức này cũng đều do Lão Gia Tử truyền ra ngoài.

Rất nhanh đã khiến cho cả Ma Cao đều sôi động, đồ trong ván bài đầu tiên này không phải là nhiều, nhưng ý nghĩa lại rất lớn, đặc biệt là trong ván bài đầu tiên cso ba vị tứ đại đỗ vương tham gia, càng thu hút ánh mắt của nhiều người hơn.

Rất nhiều người cũng bắt đầu nghĩ cách để cso thể nhận được một ghế xem, chỉ có ba trăm ghế, bốn người tham gia chơi nhất định sẽ đưa theo một số người, vị trí còn lại có thể cũng không nhiều lắm.

Trong lúc này thì Hà Vinh lại trở thành người bận rộn nhất.

Thời gian hai ngày trôi qua rất nhanh.

Hai ngày này Lý Dương cũng không được nhàn rỗi, sau khi xác nhận lại hơn 800 đồ vật của Victor, lại đi xác nhận lại tiền đặt cược mà người Nhật và người Hàn mang đến nữa, những bảo bối này thì xem cái là hiểu ngay.

Lần này cũng không tệ lắm, ít nhất ba bên này cũng không mang đồ giả đến để lừa, đều tương xứng với danh sách mà họ đưa ra.

Hai ngày sau đó, vẫn chưa đến 8 giờ tối, tầng cao nhất của hội trường cờ bạc sa hoa của khách sạn Lisboa đã đông kín người, hơn 300 chỗ không thừa chỗ nào, rất nhiều người không kiếm được chỗ ngồi chỉ có thể ngậm ngùi tiếc nuối chờ đợi kết quả từ bên ngoài.

Ván bài này Hà Vinh từ chối toàn bộ giới truyền thông, xem như là một ván bài kín.

- Nơi này, sao tôi lại cảm thấy quen thuộc thế nhỉ?

Trần Lỗi phần khởi ngồi ở hàng ghế đầu tiên với vai trò là bạn của Lý Dương, năm anh em họ ngủ chung một phòng cùng với Tư Mã Lâm cũng đến đây, có thể tận mắt chứng kiến ván bài của Lý Dương.

- Tôi cũng thấy rất quen.

Lý Xán bên cạnh cũng gật đầu, nghi hoặc nhìn xung quanh, bố cục của phòng chơi này thật xa hoa, một mặt nhìn lên khán đài, hơn 100 chỗ ngồi đều ở đây, ở giữa là đại sảnh, có một bàn chơi bạc hình tròn, trước bàn đã đặt bốn chiếc ghế tựa sang trọng, hiện tại thì bốn chiếc ghế này đều đang chưa có người ngồi.

- Dương nhiên là quen rồi, trên mấy bộ phim “Đổ thần”, “Đổ thánh” đã xem qua rồi còn gì, ván bài quyết chiến cuối cùng chẳng phải là loại phòng như thế này à?

Chu Văn cười cười nói, Trần Lỗi và Lý Xán lộ ra bộ dạng giật mình.

Chu Văn nói như vậy, bọn họ nghĩ ngay đến việc cảnh tượng này xuất hiện rất nhiều trong phim ảnh, nhưng không ai trong số họ ngờ rằng bản thân mình cũng có một lần được trải qua khoảng khắc như vậy.

Nghĩ như vậy mấy người họ lại càng thấy hưng phấn hơn.

Chu Văn và Lý Bồi là quen thuộc với sòng bạc nhất, lúc đó đánh giá hết thấy xung quanh, trong lòng cảm thấy thở dài.

Phòng bạc như vậy thì các sòng bạc cỡ lớn đều có, là chuẩn bị cho những ván bài lớn thực sự hoặc là để cho những hoạt động cỡ lớn, hai người họ làm việc trong sòng bạc chỉ đi qua những phòng đánh bạc như vậy lúc đi dọn vệ sinh.

- Lâm tiên sinh, trong ván bài này ai sẽ thắng?

Ở một bên Trịnh Khải Đạt có chút xúc động nói chuyện với Lâm Lang, trên mặt Trịnh Khải Đạt còn mang theo vẻ sung bái và tôn kính.

Trịnh Khải Đạt cũng thuộc vào hạng tỉ phú, nhưng so với Lâm Lang thì cũng chỉ vào hạng tép riu mà thôi, Hoa kiều trong và ngoài nước Lâm Lang có danh tiếng rất lớn.

- Dương nhiên là Lý Dương rồi!

Lâm Lang hé miệng cười cười, nói thẳng luôn, cậu ta đã xem qua ván bài của Lý Dương và người khác ở Canada, biểu hiện rất tốt, cộng với sự thần kì trên người Lý Dương, khiến cho cậu ta có lòng tin tuyệt đối với Lý Dương.

Dù cho đối thủ lần này Đỗ Vương thực sự cũng thế thôi.

- Lão Trịnh, tôi cũng tin Lý lão đệ nhất định sẽ thắng!

Tư Mã Lâm quay đầu cười với Trịnh Khải Đạt và nói, từ khi gặp Lý Dương lần đầu đã cảm thấy cậu thanh niên này không hề đơn giản chút nào, nhưng không ngờ rằng Lý Dương cuối cùng có thể trưởng thành hơn khiến cho ông ngưỡng vọng đến mức này.

Đối với lần này, ông không ít lần từng cảm thấy bùi ngùi, nhưng lòng tin với lý Dương càng ngày càng lớn lên, bây giờ cơ bản là một lòng tin mù quáng rồi.

- Đúng, tôi cũng tin Lý Dương nhất định sẽ thắng.

Trương Vĩ đi theo cũng nói một câu, Lâm Lang nhìn cậu ta một cái mỉm cười gật đầu, không nói tiếp nữa. Hôm qua Lâm Lang mới đến Ma Cao. Ván bài đầu tiên của Lý Dương cậu dĩ nhiên là không thể bỏ lỡ được.

- Lão Gia Tử, tôi thật không ngờ nhá, lần này ông lại cùng điên với Lý Dương cơ đấy!

Nhìn mọi người xung quanh, Hà Kiệt ngồi ở hàng trên bắt đầu nói một câu với Hà lão. Hà Kiệt hôm nay cũng mới đến Ma Cao, Lão Gia Tử và Diệp Thiên cùng ở đây, lại là ván bài đầu tiên của Lý Dương, nên ông liền tranh thủ lúc rảnh rỗi chạy tới đây xem.

- Điên hay không, ông biết ngay thôi!

Lão Gia Tử liếc mắt nhìn Hà Kiệt một cái, mỉm cười lắc đầu, ván bài bắt đầu trong lòng Lão Gia Tử trấn tĩnh lại.

Trong lòng ông bây giờ hoàn toàn khẳng định Lý Dương nhất định sẽ không khiến cho họ thất vọng.

- Đối thủ lần này có thể chính là Đỗ Vương, còn là một là Đỗ Vương đứng đầu trong tứ đại Đỗ Vương của thế giới nữa, không biết lòng tin của ông ở đâu ra nữa?

Hà Kiệt cúi đầu, nhẹ giọng hỏi.

Cậu cũng không dám ngang nhiên phản bác lời nói của Lão gia Tử, chỉ có thể dùng phương thức này để diễn tả, dù thế nào đi nữa thì lòng tin của cậu với Lý Dương cũng không lớn như vậy.

Nếu như Lý Dương thực sự có thể thắng được ba vị Đỗ Vương kia, chẳng phải hẳn cũng là Đỗ Vương có đẳng cấp quốc tế sao?

Cậu có lẽ chưa nhìn thấy Lý Dương luyện qua đồ thuật gì bao giờ.

- Anh Kiệt, tôi dám bảo đảm, ông nội nhất định không sai, anh có dám cược với em không?

Hà San San bên cạnh Hà Kiệt đột nhiên cười thần bí, thò đầu lại gần nói nhỏ với Hà Kiệt, hôm qua cô đến Macao, ông không ở Bắc Kinh, một mình cô thấy nhàm chán nên dứt khoát chạy đến đây.

- Cược?

Hà Kiệt trừng mắt, cược là từ mà hôm nay cậu ta nghe thấy nhiều nhất, mà ở khu vực của cậu lại vừa mới bị phá mấy sòng bạc, mấy hôm nay từ này là từ mà cậu không thích nghe đến nhất.

- Được, nếu Lý Dương thắng, anh phải đồng ý với em một việc, đổi lại, em đồng ý anh một việc.

San San khẽ gật đầu.

- Đừng có mơ, anh nhất định sẽ không cược với em, tâm tư của em anh chẳng hề lại không biết sao, muốn anh mua xe cho em á, không bao giờ!

Nghe San San nói xong Hà Kiệt không cần nghĩ nhiều lập tức lắc đầu, nét mặt Hà San San đầy thất vọng, gian kế bị lật tẩy rồi.

Sau khi nói xong, Hà Kiệt cũng thấy sững sốt, khi cậu từ chối San San, trong lòng không hề có chút do dự, điều này cũng không hẳn là không muốn đồng ý với ý kiến của cô, trong tận đáy lòng mình dường như cậu cũng đang nhận định rằng Lý Dương nhất định sẽ thắng.

Khi hầu hết mọi người trong phòng đang sôi nổi thảo luận thì đèn đột nhiên bật lên, Đỗ Vương Nga Yvan Nặc Phu trong bộ đồ ngắn bước ra đầu tiên.

1201. Chương 1197: Số Tiền Không Tưởng

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1197: Số tiền không tưởng

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Bên trong phòng nháy mắt trở nên yên tĩnh, rất nhiều người đang nhìn vóc dáng cao cao của Yvan Nặc Phu.

Victor, còn mấy vị người Nga nữa cũng đều ngồi ở hàng ghế phía trước, lúc này mấy người họ đều nắm chặt tay, đặc biệt là Victor, những tiền xu lần này đều là do ông ta đưa ra, nếu thua thì phân nửa số đồ sưu tầm của ông ta trong nhiều năm nay sẽ đều biến mất.

Yvan Nặc Phu không thèm nhìn người phía đối diện với phòng chơi bạc, mà đi thẳng đến chỗ ngồi phía bắc của bàn chơi bài.

- Đổ Vương Châu Úc Cáp Mỗ Đặc!

Chu Văn nhìn thấy người thứ hai tiến vào liền nói nhỏ.

Đổ Vương Châu Úc từng đến Canada, cược một lần với Đổ Vương Canada, khi ấy là ở sòng bạc của cậu, để cậu nhìn thấy hình dáng của vị này.

Đáng tiếc là khi ấy Chu Văn không có địa vị gì, nên không thể tận mắt chứng kiến ván bài đó, nhưng cậu biết được kết quả, Đổ Vương Canada đã thua, hơn nữa còn thua rất thảm, Cáp Mỗ Đặc có thực lực rất mạnh, đứng trong top 10 của thế giới không phải nói mà dễ.

Lúc này nhìn thấy Cáp Mỗ Đặc, nhớ lại Đổ Vương Canada hùng mạnh đã từng một lần bại dưới tay ông ta, khiến cho Chu Văn hơi lo lắng.

- Anh hai, phải tin tưởng anh cả, mặc kệ ông ta là Đổ Vương châu Âu hay châu Mỹ, đến Đổ Vương thế giới cũng đều phải chịu thua trước mặt anh cả mà thôi.

Lý Xán bĩu môi, cậu có thể không biết Cáp Mỗ Đặc là ai, cũng như có thực lực mạnh như thế nào, bây giờ trong mắt cậu chỉ có Lý Dương thôi, cũng chỉ tin tưởng mình Lý Dương.

Dù sao thì cậu cũng từng chứng kiến qua cảnh anh mình trên chiếu bạc lợi hại như thế nào.

- Cáp Mỗ Đặc không phải là một đối thủ đơn giản, có thể ông ta mới xếp thứ 9, Xa Hào Dân và Yvan Nặc Phu còn xếp cao hơn ông ta, ván bài này, đánh nhau ác liệt đây!

Chu Văn khẽ thở dài, có thể là Đổ Vương tầm cỡ thế giới nào phải đơn giản, hai vị Đổ Vương này xuất hiện mang theo không khí cho ván bài này.

- Cáp Mỗ Đặc nhất định sẽ thắng.

Thanh Mộc Vị Ương cũng nắm chặt tay, tiền của ông ta cũng nhiều, không thể thua được, bây giờ đối thủ của họ không phải chỉ có mình Lý Dương, bởi vì ván bài này có nhiều người, cùng với những mối quan hệ, người Hàn Quốc và người Nga cũng trở thành đối thủ của họ.

- Hừ!

Tam Tỉnh Thái bên cạnh hắt hừ một tiếng, ván bài này ông vốn dĩ muốn tự mình tham gia, lại bị Thanh Mộc Vị Ương từ chối.

Hắn ta đã liên tiếp thua Lý Dương hai lần, ván bài lần này rất quan trọng, Thanh Mộc Vị Ương hoàn toàn không dám có bất kì nguy hiểm nào, người không muốn cho hắn tham gia không phải là Thanh Mộc Vị Ương mà là cha của hắn Tam Tỉnh Thiên Hạc.

Tam Tỉnh Thiên Hạc, nhân vật có địa vị lớn trong gia tộc Tam Tỉnh cũng đích thân đến Ma Cao.

Cáp Mỗ Đặc đi thẳng đến bàn chơi phía trước, ngồi xuống ghế phía Tây.

- Hào Dân, ông là giỏi nhất, thắng lợi nhất định sẽ thuộc về chúng ta.

Người thứ 3 đã ra rồi, Mẫn Cơ Bá ngồi hàng ghế đầu tiên đột nhiên hét to, nhiều người đều quay lại nhìn cậu ta, ánh mắt tỏ vẻ khinh thường.

Mẫn Cơ Bá chẳng thèm quan tâm ánh mắt của mọi người xung quanh, vẫn dơ dơ nắm tay với Xa Hào Dân.

Xa Hào Dân bắt đầu lắc đầu, tiếp tục tiến lên phía trước, cuối cùng ngồi ở vị trí phía Bắc

Chỗ ngồi của bọn họ là đã được định từ trước, những vị Đổ Vương này cũng rất mê tín, thương lượng về chỗ ngồi khá lâu, cuối cùng mới quyết định xong.

Xa Hào Dân rõ ràng là trẻ hơn Yvan Nặc Phu và Cáp Mỗ Đặc, trong ba người lớn tuổi nhất là Cáp Mỗ Đặc, ông ta năm nay đã 50 rồi, trong mười vị Đổ Vương thì tuổi của ông ta không coi là thấp nữa.

Ba người sau khi ngồi xuống đều liếc nhìn nhau, mỗi người đều rất tự tin, ít nhất trên lĩnh vực này thì họ cũng kẻ tám lạng người nửa cân.

Ba vị Đổ Vương này kì thực cũng không xa lạ gì, trước đây cũng đã từng đấu với nhau, Cáp Mỗ Đặc đã từng thua Yvan Nặc Phu, cũng chính là lần đó, Cáp Mỗ Đặc phải rút từ vị trí thứ 6 xuống vị trí thứ 9. Yvan Nặc Phu thì vươn lên.

Lúc này Cáp Mỗ Đặc đang hung hăng trừng mắt nhìn Yvan Nặc Phu, ông ta muốn thừa dịp lần này để báo thù.

Ba người sau khi ngồi xuống, toàn hội trường trở nên yên tĩnh hơn, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía người vừa mới xuất hiện.

Lý Dương, người khởi xướng ván bài này, cũng là người ngồi ở vị trí thứ tư trên chiếu bạc ngày hôm nay, cuối cùng cũng xuất hiện trước mặt mọi người.

Trừ người bên cạnh Lý Dương ra, những người khác đều nhìn cậu thanh niên chưa đến ba mươi tuổi này một cách phức tạp. người trẻ tuổi như vậy mà lại là người đứng đầu trong giới đổ thạch thể giới, cũng là bậc thầy đỉnh cao trong việc giám định lòng lầy tiếng tăm.

Đồng thời còn là một nhà sưu tầm, những báu vật mà Lý Dương sưu tầm được, bất cứ người nào trên thế giới yêu thích sưu tầm cũng đều phải tức giận.

Tựa như lúc này đây, 10 báu vật thu hút nhiều người trên thế giới như vậy đều là của Lý Dương, mà những đồ này vẫn không phải là toàn bộ đồ mà Lý Dương sưu tầm được, chỉ có thể coi là một nửa.

Báu vật như vậy chỉ cần có một thứ cũng khiến cho người ta cảm thấy thỏa mãn rồi, Lý Dương lại có nhiều như vậy khó mà không khiến cho người khác cảm thấy tức giận.

Nhìn xung quanh, Lý Dương mỉm cười đi đến bàn, vị trí của hắn là ở ghế phía Đông.

- Các vị, hoan nghênh mọi người đến với ván bài do Lý tiên sinh đây chủ trì, bây giờ tôi xin tuyên bố ván bài chính thức bắt đầu.

Hà Vinh đi tới, nói một câu ngắn gọn, chứ không phải là hoạt động gì của nhà nước, không cần phải nghi thức dài dòng.

- Thánh Thủ Carles!

Người chia bài đi ra, nhìn thấy người này Chu Văn lập tức kêu lên một tiếng sợ hãi.

Lý Bồi cũng kinh ngạc, nét mặt Trần Lỗi thì tỏ vẻ đầy nghi ngờ, đến Trịnh Khải Đạt cũng đều quay lại nhìn Chu Văn.

- Thánh Thủ là người chia bài nổi danh nhất Las Vegas, nghe đồn rằng mắt của ông ta rất sắc bén, không ai có thể gian lận trước mặt ông ta.

Chu Văn nói xong, trên mặt có nét phức tạp.

Thánh Thủ Carles đã từng là thần tượng sung bái của cậu ta, mơ ước của cậu là người nổi tiếng thế giới như vậy, đáng tiếc là cậu vào nghề muộn, thiên phú lại có hạn, cậu biết mình căn bản là không có khả năng.

Sau khi rời khỏi sòng bạc, cậu càng không có cơ hội trở thành Carles, nhưng không ngờ rằng hôm nay lại được tận mắt nhìn thấy ông ta ở đây, trong lòng rất đổi vui mừng.

- Thánh Thủ Carles nổi tiếng nhất không phải là vì mắt của ông ta mà là tay của ông ta, tốc độ tay của ông ta rất nhanh, trong vài giây đồng hồ có thể chia tung lên rồi thu lại bộ bài, mà còn có thể sắp xếp chúng theo thứ tự mà ông ta muốn.

Lý Bồi nói thêm, mắt cậu luôn theo dõi Carles, cậu cũng giống Chu Văn, trước đây từng sùng bái ông ta.

Vài giây đồng hồ, hai bộ bài, ông ta có phải là người không?

Trần Lỗi thất thanh kêu lên, đầu của cậu tựa hồ đang xuất hiện hình ảnh, khắp bầu trời đều là tú Lơ-khơ, một người ở dưới không ngừng múa, người bên cạnh căn bản không thấy rõ tay của ông ta, không lâu sau, tất cả bài đều được thu trong tay.

- Ai cũng nói như thế, chúng tôi cũng không biết là có đúng hay không?

Lý Bồi lắc đầu, tên của Thánh Thủ trong hội sòng bạc của bọn họ còn nổi hơn nhiều mấy vị Đồ Vương kia.

Đù sao nhiều người trong số họ đều là người chia bài, không có luyện tập đồ thuật nên cũng không thể trở thành nhân vật lớn như Đồ Vương gì gì đấy được.

- Người có tên cây có bóng, bất luận là tin đồn có thật hay không, thì Thánh Thủ cũng là cao thủ trong giới chúng tôi, mời ông ta đến đây không hề đơn giản, lần này không biết là ai có thể mời ông ta đến được.

Chu Văn khẽ thở dài, Thánh Thủ Carles là thần tượng của cậu, nên dĩ nhiên là biết vị danh nhân trong giới cược này không hề dễ mời rồi.

Mời ông ta không cần phải trả khoản tiền kén xù, chỉ cần xem ông ta có hứng thú không thôi.

Carles đã muốn đứng ở trước bàn chơi, hỏi ngắn gọn.

Kì thật ngoài Lý Dương ra ba vị còn lại đều rất quen thuộc với ông ta, đặc biệt là Xa Hào Dân, cùng ở Las Vegas, bọn họ qua lại với nhau không ít lần.

Sau khi lời chào hỏi theo nghi lễ đã xong, ván bài cso thể chính thức bắt đầu.

Ván bài mà Lý Dương bố trí là loại truyền thống, loại này hầu như ai cũng biết, ai cũng có thể xem hiểu, hơn nữa từng được chiếu trên ti vi, nên lần này càng thu hút mọi người.

Trước mặt bốn người Lý Dương, đều đặt những đồng xu có màu sắc khác nhau.

Mỗi đồng xu của mỗi người là 20 triệu, nhỏ nhất là mười vạn, thua hết số tiền xu thì tương đương với việc bị Knock out. Ai thắng hết số xu của ba người kia thì là người chiến thắng cuối cùng.

Nói cách khác, người chiến thắng có thể lấy được toàn bộ số tiền cược của ba người còn lại.

Tiền cược của một lần có thể là xu 20 triệu, tiền xu chỉ là tượng trưng, khoản tiền đặt cược của mỗi người đều là một số tiền đáng kinh ngạc. đồ mà Victor đưa ra đầu tiên không hề ít, khiến cho người Hàn và người Nhật đến sau phải trả giá không nhỏ.

Ba người bọn họ đều đặt tiền cược, chừng hơn 4000 đô sưu tầm quý giá, cộng thêm thanh Tân La bảo kiếm của Lý Dương nữa, người thắng cuối cùng sẽ đạt được một số tiền không thể tưởng tượng được.

Số tiền này, đều khiến cho những vị Đồ Vương này động lòng.

- Bắt đầu rồi.

Chu Văn đột nhiên nắm chặt nắm tay, Yvan Nặc Phu, Cáp Mỗ Đặc, Xa Hào Dân và cả Lý Dương bắt đầu bốc bài, ván bài đầu tiên này coi như chính thức bắt đầu.

Bắt đầu rồi, mọi người nhìn lên khán đài không nói chuyện nữa, tất cả đều tập trung lên phía trên.

Bốn người, ba vị Đồ Vương, lần này mọi người nhìn được nhiều nhất vẫn là ba vị Đồ Vương, mặc dù Lý Dương là người khởi xướng ván bài này, nhưng hầu hết mọi người đều không quá quan tâm đến hắn.

Rất nhiều người đều bắt đầu suy đoán, ba vị Đồ Vương này ai sẽ là người chiến thắng.

Nhưng thật ra Thanh Mộc Vị Ương luôn chăm chú chăm chăm nhìn vào Lý Dương, ông ta biết Lý Dương không đơn giản, đồ thuật không kém như mọi người tưởng, nếu như mấy vị Đồ Vương kia có chút khinh địch thật chưa chắc đã thắng được Lý Dương.

Carrles bắt đầu chia bài, theo thứ tự mà phát, Lý Dương là đầu tiên, bốn con bài nhanh chóng được phát xong.

Đặt con bài chưa lật dưới tay, Lý Dương vỗ nhẹ lên bàn, mỉm cười nhìn ba vị Đồ Vương, biểu cảm của họ đều không giống nhau, nhưng đều chung một điểm, chưa ai lật con bài để xem.

Bọn họ đều đang quan sát đối thủ.

ở trên chiếu bạc, quan sát biểu hiện của đối thủ, đặc biệt biểu hiện tâm lí là điểm quan trọng nhất.

Cách thức quan sát biểu hiện tâm lí của đối thủ không giống nhau, từ ánh mắt đến những động tác rất nhỏ cũng đều phải quan sát, cả việc cụp ngón tay xuống cũng có thể là biểu hiện của nội tâm.

Một khi phát hiện ra suy nghĩ của đối thủ, tương đương với việc khống chế được ván bài trong tay mình.

1202. Chương 1198: Tất Cả Đều Thua Cuộc

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1198: Tất cả đều thua cuộc

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Lá bài thứ hai mở ra.

Tất cả người ngồi ghế bên cạnh dường như đều có động tác giống nhau, nhào người lên phía trước nhìn nhìn.

Đặc biệt là người ngồi hàng trên và người có quan hệ trực tiếp với bốn người trên bàn bài, mỗi lá bài bay giờ đối với bọn họ đều rất quan trọng, mỗi lá bài đều đại diện cho một tài sản lớn.

- 8, lá bài này không lớn.

Trên mặt Trần Lỗi lộ ra chút thất vọng, lá bài thứ hai đưa cho Lý Dương đầu tiên, lá bài 8 bích, một lá bài không lớn không nhỏ.

- Lão Ngũ, cái này anh không hiểu, 8 không phải là không tốt, nếu có 8 khả năng phối bài dễ hơn.

Chu Văn khẽ lắc đầu, Lý Xán, Lưu chấn Hoa đều vội vàng quay đầu lại, về nghệ thuật chơi bài Chu Văn tuyệt đối giỏi hơn bọn họ, có quyền lên tiếng.

- Tiếp tục đi.

Chu Văn từ từ thở dài, kiến thức anh vừa giải thích đều rất bình thường, mấy người trên bàn bài đều không phải những người bình thường đều là cao thủ vua bài, kinh nghiệm này có tác dụng với họ không lớn.

Lúc này anh cũng không dám tùy ý phát ngôn.

Lý Xán, Trần Lỗi đều có chút thất vọng, ngay cả Trịnh Khải Đạt ban nãy quay đầu lại nhưng lúc này lại quay đi tiếp tục nhìn bàn bài trước mặt.

- Đúng, bài của chúng ta lớn.

Mẫn Cơ Bá đột nhiên đập mạnh nắm tay, Xa Hào Dân lá bài thứ hai là cơ, bài của bốn người không cần xem hai người sau cũng biết bài của họ lớn nhất rồi.

- 8 nhép.

Thanh Mộc Vị Uowng cau mày, Hammet lá bài đầu tiên giống Lý Dương đều là 8, hai người xuất hiện lá bài giống nhau đối với 2 bên không phải là điềm tốt gì.

Lúc này Chu Văn và Lý Bồi biểu hiện cũng trở nên nghiêm túc hơn.

Thế mở đầu trên bàn bài cũng rất quan trọng, chơi bài không đơn giản chỉ dựa vào may mắn, còn có rất nhiều nhân tố khác, ví dụ quan sát tâm lý đối thủ, giữ vững tinh thần bản thân,...

Giữ vững tinh thần bản thân cũng có nghĩa là giữ vững tâm thái của bản thân, phải bình tĩnh mới có thể quan sát, phán đoán tình hình xung quanh.

Một khi lá bài thứ nhất thất bại rất có khả năng làm tinh thần thay đổi không có cách nào không chế ván bài, từ đó dẫn đến sai lầm thậm chí thua.

- Làm sao có thể, 8 rô.

Victor đột nhiên kêu lên một tiếng, lá bài của Ivanov lộ ra, Chu Văn và Thanh Mộc Vị Uowng đang lo con 8 thứ ba xuất hiện rồi.

Bốn người, bốn lá bài, ba người giống nhau, điều này làm tất cả mọi người đều trợn tròn mắt.

- Sợ thật, sao không ra bốn con tám nhĩ, như vậy không phải sẽ đặc sắc hơn sao.

Lý Xán nói chen ngang, 2 con 8 đụng đầu đã không tốt rồi, bây giờ ngược lại, 3 con đụng nhau làm 3 người giống nhau cùng nhau chạy trên 1 con đường.

Chỉ có 3 người cũng không có gì, vấn đề là 3 yếu 1 mạnh làm mọi người có chút lo lắng.

- Ha ha, ha ha.

Mẫn Cơ Bá cố sức nín cười nhưng cuối cùng buộc phải cười lớn, bị ánh mắt nhìn khinh bỉ của những người xung quanh.

- Cơ lớn, cơ nói chuyện.

Carles hơi ngạc nhiên nhưng lập tức trở lại bình thường tiếp tục bắt đầu công việc của anh.

Đối với người như Carles trên bàn bài bất cứ việc gì li kỳ anh đều gặp qua, chia bài chỉ là 3 người giống nhau không có gì lạ, 4 người giống nhau anh cũng đã gặp rồi.

- Lá bài thú vị, vận may tốt như vậy đặt trước 500 nghìn đi.

Xa Hào Dân nhắc cầm lên cười nhìn những người khác trên bàn bài, ném ra 500 nghìn xèng, tổng cộng chỉ có 20 triệu xèng, 500 nghìn không tính là ít.

Lúc này bốn người đều chưa lật bài, họ vẫn đang đợi, đợi người khác lật bài trước, quan sát kỹ sau đó phán đoán.

Quan sát của họ sẽ càng khó hơn vì nhìn vào bốn người họ đều là những cao thủ đều có năng lực chơi bài, đều có thể giả tạo, họ có thể ngụy tạo biểu hiện của mình đánh lừa phán đoán của đối thủ.

Lúc này muốn phát hiện suy nghĩ thật của đối thủ là việc không dễ.

- Tôi theo.

Hammet thần nhiên nói một tiếng, theo là mất đi 500 nghìn xèng, Thanh Mộc Vị Uowng nuốt nước bọt.

Ivanov trên mặt cười cười, anh nhẹ nhàng cầm bài lên rất bình tĩnh nhìn lá bài lật lập tức lại để lại chỗ cũ.

Hammet cau mày liên tục, vòng thứ nhất bọn họ thực sự đều hợp lại đều đang đợi, đợi ai là người đầu tiên không dám nhìn lá bài lật, theo phán đoán của anh chỉ ít khi chia lá bài thứ hai mọi người mới bắt đầu lật, không ngờ Ivanov lại nhanh vậy, ngoài dự đoán của anh.

Nhìn thấy Ivanov lật bài với vẻ rất bình tĩnh Xa Hào Dân và Hammet đều có vẻ thất vọng, Ivanov mặc dù lật bài đầu tiên nhưng không có chút gì sơ hở.

- Lâu rồi không gặp con bài có ý như vậy, 500 nghìn không lớn, theo.

Ivanov theo ném ra 500 nghìn xèng sau đó cười nhìn Lý Dương.

300 khán giả bên cạnh lúc này cũng đều nhìn Lý Dương, những người khác đều hạ chú và cùng theo, anh làm chủ lúc này càng bị mọi người chú ý.

- 500 nghìn theo

Lý Dương chưa lật bài đã ném xèng ra nhưng anh chưa thôi, ném 500 nghìn xèng ra anh lại ném 10 xèng giống nhau ra.

- Ivanov nói rồi lâu lắm không gặp con bài có ý như vậy, tôi lại là lần đầu tiên, như vậy dứt khoát phải chơi lớn, tôi thêm 1 triệu.

Thêm chú Lý Dương vẫn chưa lật bài, trên bàn bài còn có 2 lá bài lại thêm chú.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn Lý Dương, rất nhiều người đang đoán Lý Dương có phải cố ý làm như vậy để dọa mấy vua bài, trên bàn bài có thể dọa một vị vua bài không phải là một việc dễ.

Không chỉ mọi người mà 3 vua bài ánh mắt cũng đang tập trung hết vào Lý Dương.

Họ càng phải phán đoán, phải phán đoán hơn nữa.

- Lý tiên sinh nhiệt tình quá, khâm phục!

Xa Hào Dân đột nhiên cười, anh cuối cùng cũng cầm 2 lá bài lên nhìn.

Nhìn xong anh không có biểu hiện khác gì, chỉ là động tác của anh làm mọi người vô cùng kinh ngạc, anh lật con cơ xuống.

Con bài tốt nhất, Xa Hào Dân có con cơ đầu tiên, điều này nằm ngoài dự đoán của mọi người, Mẫn Cơ Bá mở to mắt nhìn mặt đầy sự ngạc nhiên.

Nếu không phải là sau khi bàn bài bắt đầu không cho phép bất kỳ ai can thiệp thì anh đã đi hỏi tại sao, lúc này không phải là lúc thua cuộc.

- Không theo.

Hammet thần nhiên nhìn bài lật tức hạ bài anh chịu thua.

Ivanov cười, cầm con 8 lên lắc đầu cũng úp xuống thua ván đầu tiên.

- Xôn xao

Những người xung quanh cũng không kiềm chế được bàn tán xôn xao, ván đầu tiên bài vẫn chưa lật hết 3 vua bài đã thua rồi làm Lý Dương thắng một cách nhẹ nhàng gần 2 triệu tiền xèng.

Kết quả này có thể làm nhiều người không ngờ.

- Lão đại thắng rồi.

Lý Xán nghi hoặc nghiêng đầu, anh còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, ván bài này kết thúc rồi, hình như 3 vua bài dùng đưa tiền tặng cho Lý Dương.

Không phải là một số tiền nhỏ.

- Những vua bài này đều không đơn giản.

Chu Văn nhú mày, anh dù sao cũng đã từng ở sòng bạc, có thể nhìn ra điểm gì nhưng anh không hiểu 3 vị vua bài kia cùng thua cuộc.

Carles nhìn 3 người một cái không nói gì lại đổi bài, tẩy bài.

Dáng điệu ảnh tẩy bài vô cùng chuyên nghiệp, anh không giống mấy người tẩy bài trên truyền hình nhưng rất chuyên nghiệp, cho người khác cảm giác thoải mái, có thể đạt được đến trình độ tốt như vậy không dễ.

Chia bài lần nữa, lần này đương nhiên chia bài cho Lý Dương trước.

Biểu lộ của 3 vị vua bài không thay đổi nhưng ánh mắt họ chuyển động liên tục, rất nhanh, họ không chỉ đang quan sát Lý Dương mà còn quan sát những người bên cạnh.

Lúc này đối với bọn họ, ba người còn lại trên bàn bài đều là đối thủ của họ.

- Cơ!

Lý Dương lật bài, lần này không phải 8 mà là lá bài chất không tẻ.

- 9 rô.

- 3 nhép

- Q bích

Bốn con bài đều được lật ra, một số người thở hắt ra, không nhào về phía trước, 3 người đâm xe.

Lý Dương lớn nhất anh cần chưa nhìn bài lật vứt ra 200 nghìn xèng: - một chút thôi, 200 nghìn.

Xa Hào Dân nhìn Lý Dương một cái, sâu trong mắt có chút khó hiểu, sau 2 giây anh mới cầm con bài lật lên nhẹ nhàng nhìn một cái.

Ván thứ nhất không cần nhìn con bài lật mấy vị vua bài chịu thua, lại không ngờ Ivanov dám nhìn bài lật trước không giữ cho mình tăng hơn bọn họ một bậc.

Ván thứ nhất đã qua rồi, ván thứ hai làm như vậy lại không có ý nghĩa gì.

Không chỉ anh Hammet và Ivanov cũng đều nhìn con bài chưa lật, họ đều nhìn Lý Dương.

Ván thứ 2 vẫn không xem con bài chưa lật để họ có nhiều suy đoán với Lý Dương.

- 200 nghìn, theo. Xa Hào Dân không nghĩ gì ném xèng ra.

- Tôi cũng theo.

Hammet cũng ném xèng ra, Carles nhìn Ivanov, Ivanov cũng ném xèng ra.

Phen này hạ Lý Dương rất nhỏ mà không có bài.

Trên mặt Lý Dương cười ngồi lẳng lặng nhìn mọi người, anh không hiểu ban này tại sao 3 người lại thua cuộc nhưng anh lại cảm nhận được nguyên nhân họ thua cuộc không chỉ vì mình đưa ra 1 triệu.

Chắc là do giữa ba người không chế nhau tạo thành.

Nghĩ đến đây miệng Lý Dương cười tươi hơn, anh lên lá bài lớn là vì cuối cùng lá bài của anh sẽ lớn nhất nếu cho phép

Đáng tiếc 3 người này đều không phải đèn tiết kiệm dầu, nếu anh thực sự ...chắc họ thua sẽ thoải mái hơn.

Lý Dương cười, lại nhìn Carles chia bài khí, trong chia bài khí không có tự động tẩy bài, mỗi lá bài tiếp theo, kỳ thực đều đã trong đầu anh rồi.

1203. Chương 1199: Thắng Lợi (p1)

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1199: Thắng lợi (P1)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Những người xung quanh lúc này đều không nói gì, mỗi người đều cảm nhận được nhịp đập của trái tim mình.

Rất nhiều người còn căng thẳng hơn mấy người trên bàn đồ, đặc biệt là những người có quan hệ với bốn người trên bàn đồ.

- Chín cơ.

Lần thứ hai Lý Dương mở bài là cây chín cơ và K cơ, hai lá bài biểu hiện không tồi, rất có thể trở thành một dây đồng chất từ 9 đến K, cũng có khả năng trở thành đồng chất bình thường hoặc 1 dây.

- 9 bích

Đây là lá bài của Xa Hào Dân, lá bài trước của anh là 9 rô, lúc này nghĩa là một đôi bài, mặt bài đã lớn hơn Lý Dương rồi.

Lý Dương cười nhìn Xa Hào Dân một cái, biểu lộ trên mặt không có thay đổi gì.

Ván bài này bốn người cuối cũng cũng là Xa Hào Dân lớn nhất, lá bài tẩy của anh là 9 nhép, là ba lá bài, Lý Dương lại là một đôi K, quân K khác là khi lật lá bài cuối cùng.

Mà lá bài tẩy của anh là 5 bích không liên quan gì.

Xa Hào Dân nhìn con 9 trên mặt lá bài một cái, ánh mắt và động tác trên tay đều không có chút sơ hở gì, chỉ có nhếch mép cười một chút, rất hài lòng với cặp bài của mình.

Chỉ từ biểu hiện của anh nếu phán đoán thì không được bất cứ tin tức gì có lợi cho mình.

- J nhép.

Hammet cúi đầu nhìn lá bài thứ 3 của mình không nói gì.

Lvanov lá bài thứ hai là At nhép, lá bài không tồi nhưng nói về lớn nhỏ thì không bằng đôi 9 của Xa Hào Dân, cho nên lần này Xa Hào Dân nói trước.

- Hôm nay vận khí không tồi, đôi bài đầu tiên bị anh lấy được rồi, 500 nghìn đi.

Xa Hào Dân lấy ra năm xèng nhẹ nhàng ném ra, Hammet cúi đầu nhìn bài ở dưới lập tức lật bài, lần này anh lại bỏ cuộc.

Thanh Mộc Vị Ương cau mày liên tiếp hai ván đều thua làm ông không kiềm chế được sốt ruột.

- Năm trăm nghìn, theo.

Lvanov ném xèng ra, mặt bài của anh là Q và A, mặc dù không đồng chất nhưng cũng là những con bài không tồi, lúc này chưa nhất thiết thua cuộc.

- Không theo.

Lý Dương lật bài, trên mặt vẫn mang nụ cười ban nãy, Xa Hào Dân và Lvanov đều nhìn anh một cái.

Ván này Lý Dương và Hammet đều thua có nghĩa là chỉ còn Lvanov và Xa Hào Dân đấu với nhau.

Sau ba phút, Lvanov trực tiếp pass khi Xa Hào Dân đặt cược 3 triệu, ván này Lvanov thua gần 3 triệu xèng.

Sau hai ván, Xa Hào Dân thắng tiền cược nhiều nhất, tới Lý Dương, Hammet xếp thứ ba, vua bài cao nhất Lvanov xếp cuối cùng.

- Quá tuyệt vời.

Mẫn Bá Cơ trên mặt tươi như hoa, mấy người Hàn Quốc khác cũng đều cười vui vẻ.

Thanh Mộc Vị Ương chưa chat nhìn Mẫn Bá Cơ, Hammet thua liên tiếp 2 ván làm anh không hiểu chuyện gì, lúc này cũng không tiện đi hỏi chỉ có thể tiếp tục xem.

Hà Kiệt cũng quay đầu nhìn mấy người Hàn Quốc trong mắt có chút khinh thường.

Chỉ là dẫn đầu tạm thời, vẫn chưa phải là thắng, đừng nói Xa Hào Dân chỉ nhiều hơn người khác mấy triệu, đưa ra hơn 20 triệu bây giờ cũng chưa phải lúc phân thắng bại, trên bàn chơi này người khác có thể lật bàn bất cứ lúc nào.

Ván thứ ba bắt đầu chia bài rồi.

Lần này Lý Dương lập tức bỏ, bài ván này anh nhỏ nhất không thể chơi tiếp.

Ván này người thắng lại là Hammet, Thanh Mộc Vị Ương dân may ra, Mẫn Bá Cơ mấy người Hàn Quốc lại chửi người Nhật Bản.

Đối với bọn họ, ván bài này quan trọng nhất, nó liên quan tới truyền thừa chi bảo của quốc gia họ, sự sở hữu của Tân La bảo kiếm.

Sau ba ván bài Hammet thành người dẫn đầu, Xa Hào Dân đứng thứ hai, Lý Dương thứ ba và Lvanov thứ tư.

Trên đài mọi người bắt đầu bàn luận không ngừng, đoán xem cuối cùng ai là người thắng cuộc nhưng họ không tạo áp lực cho Xa Hào Dân và Hammet, trên bàn bài không có tính nhất định.

Ván thứ tư Lvanov cuối cùng thắng được một ván.

Ván này anh cũng thắng nhiều nhất, thắng lại toàn bộ số xèng đã thua mà còn thu về không ít, Xa Hào Dân lần này thua nhiều nhất.

Sau ván thứ tư xèng trên bàn cũng thay đổi đến kinh ngạc.

Lvanov xếp cuối cùng đổi thành thứ nhất, Lý Dương vì ván thứ nhất thua bây giờ xếp thứ hai, xèng của anh vẫn ở mức trên hai mươi triệu, xèng ván thứ nhất vẫn chưa thua hết.

Hammet ván thứ 4 thua, anh thua một ít không nhiều tổng thể mà nói số xèng bây giờ của anh chỉ kém Lý Dương một ít, xếp thứ 3.

Thảm hại nhất là Xa Hào Dân không chỉ thua toàn bộ số xèng thắng được mà còn thua hơn sáu triệu số xèng của mình, trở thành người xếp cuối cùng.

Mà thứ tự lúc này và ban nãy đúng là tương phản.

Sự chuyển biến thần kỳ này làm rất nhiều người trên đài đều hiểu, trên bàn bài chưa đến lúc cuối cùng thì việc gì cũng có thể xảy ra, bây giờ bất lợi không có nghĩa là cuối cùng bất lợi.

Cũng như vậy bây giờ là người xếp cuối cùng cũng chưa chắc cuối cùng sẽ thua cuộc.

Tiếng bàn tán trên đài nhỏ dần, họ đều bị những người trên bàn bài thu hút, nhìn kỹ thì đây là trận đấu của các vua bài đỉnh cao.

Bất tri bất giác họ cũng thêm Lý Dương vào trong đó, chỉ nhìn biểu hiện mấy ván trước thì biểu hiện của Lý Dương không thua bất kỳ vua bài nào trên bàn bài.

Điều này làm rất nhiều người kinh ngạc vô cùng, ai cũng không ngờ Lý Dương lại có thể biểu hiện tốt như vậy.

Nhưng cũng có một số người không dám tới Lương Sơn, Lý Dương bản thân không có trình độ nhất định không thể có được biểu hiện như vậy, bây giờ biểu hiện của Lý Dương chỉ là chứng minh phán đoán của họ Lý Dương thực sự cũng là một cao thủ chơi bài.

Ván bài tiếp tục, ván bài thứ năm bắt đầu.

Ván thứ năm Hammet thắng, thắng được hơn ba triệu xèng Lvanov theo ván thứ tư thua cuộc.

Ván thứ sáu Xa Hào Dân thắng, Hammet kiên trì đến cuối cùng, thua hơn ba triệu, lúc này Hammet trở thành người xếp cuối cùng.

Ván thứ bảy Lvanov lại thắng lần nữa nhưng lần này thắng không nhiều bằng lần trước, chỉ có hơn 2 triệu xèng, sau lần này số xèng của anh đương nhiên nhiều nhất tiếp tục dẫn đầu.

Sau ván thứ bảy, số xèng của Lý Dương vì chỉ bỏ ra không thu vào tạm thời xếp cuối cùng làm Lý Xán, Chu Văn vô cùng lo lắng.

Ván thứ 8 Lvanov lại thắng lần nữa, lần này là thắng lớn, Xa Hào Dân Hammet mỗi người thua hơn ba triệu, Lvanov số xèng đã gần bốn mươi triệu.

Lúc này Lvanov đã dẫn đầu xa, vượt qua ba người còn lại.

Victor trên mặt có chút vui khác thường, thắng trận này trên tay anh có số xèng không ít, lần sau có thể thắng Lý Dương 1 lần hai bảo bối, lần sau lại là bốn bảo bối, 1 lần cuối cùng có thể thắng toàn bộ số bảo bối của Lý Dương.

Tưởng tượng là vậy bây giờ lại là sự thật tàn khốc, Victor vẫn chưa tỉnh lại từ giấc mơ đẹp, thế cục trên bàn bây giờ đã có sự thay đổi lớn.

Ván thứ nhất dựa vào 3 vị vua bài đoán sẽ thắng Lý Dương cuối cùng bạo phát một lần.

Lần này Lý Dương hạ lá bài cuối cùng tất cả số xèng của mình, Lvanov theo Lý Dương, cuối cùng Lý Dương thắng, thu về hơn 10 triệu xèng từ Lvanov.

Thêm số xèng Hammet và Xa Hào Dân đã thua Lý Dương lần này thắng hơn 20 triệu làm số xèng của anh trở thành xếp thứ nhất, cao hơn nhiều so với 3 người kia.

Thảm nhất là Lvanov, nếu không phải là số xèng trên tay anh nhiều thì ván này anh đã bị loại rồi.

Thay đổi bất ngờ, ai cũng không ngờ Lý Dương trở thành thứ nhất.

Ván bài thứ 13 Lvanov lại quyết đấu với Lý Dương lần nữa, hai người đều thuộc Fuhr Hans, Lý Dương thắng lớn, Lvanov thua hết sạch xèng, người đầu tiên bị loại khỏi cuộc chơi.

Mọi người trên đài đều ngạc nhiên.

Đặc biệt là Victor, ai cũng không ngờ kết quả lại như vậy, xếp thứ năm trên thế giới, trên bàn bài Lvanov mạnh nhất lại là người đầu tiên bị loại.

Lvanov dường như có thể nói là đã thua trong tay Lý Dương, Hammet và Xa Hào Dân và anh không chiếm ưu thế gì, thậm chí còn bị anh chèn rất thảm.

Chỉ có Lý Dương nắm bắt hai lần cơ hội làm Lvanov không trở tay kịp.

Khi rời khỏi bàn Lvanov trên mặt vẫn không tin, anh không tin mình có thể thua, càng không tin lại thua một tên trẻ tuổi vô danh tiểu tốt.

Chơi bài trên thế giới mà nói Lý Dương có thể là một tên vô danh tiểu tốt, anh tham gia chơi bài rất ít, mấy lần đều không công khai.

Cho dù Lvanov có chấp nhận hay không anh dù sao cũng thua chỉ có thể ra khỏi bàn bài trước.

Đi ra khỏi cùng anh còn có Victor cùng mấy người Nga khác, khi họ ra không ai để ý vì họ là người thua cuộc.

Ván thứ mười tám, Hammet bị Xa Hào Dân âm một ván, rốt cuộc bị loại khỏi, Xa Hào Dân cũng mượn có thắng lần này làm số xèng của mình lên trên 20 triệu.

Lúc này số xèng của Lý Dương đã có gần 60 triệu, trong bất tri bất giác số xèng đa phần đều thuộc vào tay Lý Dương.

Tới đây thế cục trên bàn bài cũng thay đổi rõ rệt, người thắng cuối cùng sẽ là Lý Dương hoặc Xa Hào Dân, lúc này Lý Dương có ưu thế nhất nhưng Xa Hào Dân cũng không kém, ít nhất anh cũng loại bỏ được Hammet.

Hai người cuối cùng quyết đấu cũng làm không ít người đều mở to mắt,

Mẫn Cơ Bá chờ người Hàn Quốc càng sốt ruột tim như muốn nhảy ra, có thể mang về Tân La bảo kiếm hay không là nhờ vào thời khắc cuối cùng, lúc này ai nấy đều có cảm nhận riêng, cảm nhận khoảng cách tới Tân La bảo kiếm gần hơn.

Thời gian chậm chậm trôi đi, mỗi ván bài Xa Hào Dân đều vô cùng thận trọng.

Ván thứ 23, Xa Hào Dân mở bài trước tiên, Lý Dương lập tức theo, Lý Dương đồng hoa thắng, ván đầu tiên tới lúc này chính thức tuyên bố kết thúc.

Khi Carles tuyên bố kết quả cuối cùng, Xa Hào Dân vẫn không dám tin nhìn lá bài trên bàn, anh và Ivanov giống nhau đều không thể chấp nhận kết quả mình thua Lý Dương.

Cho dù họ chấp nhận hay không thì ván này người thắng cuộc là Lý Dương, là người mà mọi người không nghĩ sẽ thắng.

Ván bài kết thúc rồi rất nhiều người đều đứng lên.

1204. Chương 1200: Thắng Lợi (p2)

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1200: Thắng lợi (P2)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Bọn Lý Xán vỗ tay kịch liệt, trên mặt đầy sự kích động và hưng phấn, đáng tiếc chỉ có mấy người bọn họ thừa thốt vỗ tay, nhiều người hơn lại làm nhiều người kinh ngạc.

Lý Dương thắng rồi, người thắng không ngờ là Lý Dương.

Cho dù là những người đoán Lý Dương có nghệ thuật chơi bài rất cao thì lúc này cũng có chút không dám tin, đối thủ của Lý Dương không phải là chó hay mèo mà là ba vua chơi bài xếp top 10 trên thế giới, Lý Dương đều thắng bọn họ nghĩa là tài chơi bài của anh còn trên cả bọn họ.

So với vua đổ thạch xếp thứ năm Ivanov mạnh hơn nhiều, ít nhất phải xếp thứ 4.

Xếp thứ 4 trên thế giới, đây tuyệt đối là một cao thủ trong cao thủ, nhưng nhìn tuổi của Lý Dương, lật lại tư liệu của anh ấy thì Lý Dương không có vẻ gì của một cao thủ.

- Lý Dương tiên sinh, chúc mừng!

Carles mỉm cười giơ ngón tay cái, anh đối diện với người trẻ tuổi này cảm thấy rất hiếu kỳ, trong mắt còn có chút ngưỡng mộ.

Anh là người chia bài, tất cả những gì trên bàn bài anh đều rất rõ anh có thể cảm nhận được, mỗi lần chơi Lý Dương đều nắm rõ tình hình, chuẩn xác hơn bất cứ người nào.

Kỳ thực anh đã cảm nhận được điều này khi mới bắt đầu chơi không lâu, kết quả cuối cùng người thắng nhất định là Lý Dương.

Anh là người có kinh nghiệm trên bàn bài, đoán người thắng cuộc là Lý Dương, lão gia tử dám nói Lý Dương sẽ thắng, là vì niềm tin đối với Lý Dương, không giống với Carles có thể quan sát trực tiếp.

- Cảm ơn!

Lý Dương đứng dậy cười, Xa Hào Dân còn đứng ở đó, trên mặt vẫn đầy sự mất mát.

Anh không phải là chưa thua bao giờ nhưng thua một người nhỏ hơn mình nhiều lại không có tiếng tăm gì trong lòng thực sự cảm thấy khó chịu.

- Lý tiên sinh, tôi tin sau ngày hôm nay giới bài bạc thế giới sẽ vì anh mà thay đổi.

Carles tháo găng tay lại cười nói một câu, nói xong còn nhìn Xa Hào Dân bên cạnh một cái.

Cùng ở Las Vegas lại đều là cao nhân nổi tiếng trong giới bài, Carles đã gặp Xa Hào Dân rồi mà không chỉ chủ trì một ván bài.

Trước Xa Hào Dân thắng nhiều thua ít nhưng cho dù thua Xa Hào Dân cũng chưa từng bị nhục chí thất vọng như hôm nay, Carles cũng lần đầu tiên gặp.

- Ngài quá khen rồi, may mắn thôi.

Lý Dương khẽ lắc đầu, Vương Giai Giai và Hà San San đã đều chạy tới bên cạnh anh, cùng nhau vui vẻ kéo tay anh.

- Carles tiên sinh, xin phép tôi đi trước.

Lý Dương mang ánh mắt cáo lỗi nhìn Carles một cái, cùng với bọn Vương Giai Giai rời khỏi bàn bài, tiếng vỗ tay trên đài cuối cùng vang lên, đây là tràng vỗ tay dành cho người chiến thắng.

Hôm nay, Lý Dương là người chiến thắng.

Lão gia tử cũng đứng lên, cũng có chút kích động mà Từ lão và Phương lão đằng sau lại có vẻ bất đắc dĩ.

Áp lực trên người Lão gia tử sau khi Lý Dương thắng đã giảm đi hơn nửa, Lý Dương đã dùng kết quả thực tế để chứng minh anh không phải là người không biết chơi bài, anh là cao thủ trên thế giới.

Ba vua bài đều bị đánh gục trên tay anh, đây là sự chứng minh tốt nhất.

Từ lão và Phương lão một mặt vui vì Lý Dương thắng, mặt khác cũng có chút lo lắng, Lý Dương thắng 3 vua bài là tốt nhưng không có nghĩa là có thể vô địch thiên hạ, anh thắng ba vị vua bài chỉ có thể thu hút càng nhiều cao thủ hơn.

Một khi Lý Dương thua một lần đó có khả năng thua tiếp, kết quả đến lúc đó cũng là như vậy.

Chỉ là lúc này Lý Dương vừa mới đạt được thắng lợi nên họ không tiện nói ra điều này, chỉ có thể giữ lo lắng ở trong lòng, hết lòng ủng hộ Lý Dương.

Đám đông bắt đầu tản đi, rất nhiều người trước khi đi đều chào Lý Dương, chúc mừng thắng lợi của anh.

Mẫn Cơ Bá tới bên cạnh Xa Hào Dân, bản thân Xa Hào Dân lại đang nói chuyện với Carles, cũng không biết Carles an ủi anh như thế nào nhưng lúc này Xa Hào Dân đã không còn vẻ suy sụp như trước nữa.

Xa Hào Dân dường như ngay lập tức hồi phục lại trạng thái bình thường.

Người Hàn Quốc rời đi, người Nhật Bản cũng rời đi, trước khi đi đều nhìn Lý Dương, trong mắt đều có chút không cam lòng, lần này họ không mang được bảo bối về từ tay Lý Dương, ngược lại còn thua không ít.

Người Nhật còn đỡ, trên tay Thanh Mộc Vị Uowng còn có chút xèng, người Hàn Quốc thăm hại gom góp bảo bối đến Đông Sơn thua một trận, phải mang được Tân La bảo kiếm về nếu không mãi mãi không ngừng đầu lên được.

Thế diện từ trước tới nay, bất kỳ nhân vật lịch sử nào đều tranh đấu vì người Hàn Quốc đều không chấp nhận được việc này.

- Tiểu Lý, chúc mừng cậu, tôi đi trước, lão gia còn đang ở bệnh viện chờ cậu.

Hà Vinh cũng bước tới, cười ha ha nói với Lý Dương một câu.

Lý Dương vội vàng cảm ơn Hà Vinh, mấy ngày nay đã phiền không ít người, Carles chính là Hà Vinh mời tới, chủ yếu là vì đảm bảo công bằng cho ván bài.

Carles là cả thế giới công nhận,

Thân phận của anh thích hợp nhất làm chủ trì ván bài như này.

Trận đầu tiên kết thúc rồi, quay về khách sạn rất nhiều người lại tiếp tục chúc mừng Lý Dương, Lưu Cương đã đi ra thu chiến lợi phẩm mà Lý Dương thắng được lần này.

Hơn bốn nghìn các bảo vật, trong đó văn vật Trung Quốc chiếm trên 8 phần, mấy người này dường như biết Lý Dương thích bảo bối Trung Quốc, bảo bối loại này được lấy ra nhiều nhất.

Bảo bối nhiều như vậy đã có thể mở một viện bảo tàng rồi, nhưng muốn mở một viện bảo tàng lớn thì vẫn chưa đủ.

Nhưng cho dù nói thế nào đây cũng là mở đầu, bây giờ đồ cổ nhập cảnh ngày càng nhiều, chỗ bảo bối này nếu có thể giữ lại toàn bộ thì viện bảo tàng trong lòng Lý Dương thực sự có thể tiến hành theo đúng kế hoạch.

Buổi tối hôm đó tin tức Lý Dương thắng ba vua bài được truyền đi khắp nơi trên thế giới.

Rất nhiều báo chí nước ngoài bắt đầu sôi nổi đưa tin, Anh quốc, Pháp quốc, nước Đức dường như báo chí đều bị ảnh hưởng bởi sự kiện này, đặc biệt là nước Pháp, lại lần nữa chửi Lý Dương một trận.

Nước Mỹ còn có các nước châu Mỹ khác cũng đều đưa tin sự kiện này nhưng báo họ khách quan hơn một chút.

Họ đầu tiên đưa Lý Dương lên tâng vua bài thế giới có thể 1 lần thắng 3 vua bài thế giới đó tuyệt đối không chỉ là vấn đề may mắn.

Cũng có một số báo chí bình luận Lý Dương là nhân vật truyền kỳ thời đại mới, nếu Lý Dương có thể tiếp tục phát triển, tương lai có khả năng là một nhân vật có thể so sánh với Da Vinci

Da Vinci có được thành tựu đa phương diện mà nổi tiếng thế giới, Lý Dương bây giờ còn kém xa Da Vinci nhưng anh đã phát triển tài hoa khác thường của mình trên mọi phương diện.

Những lời khen ngợi này cũng tới tai Lý Dương, Lý Dương chỉ cười cười không để ý.

Tâng bốc có khi cũng là một loại sát thủ, nó sẽ làm bạn tự cao tự mãn từ đó không chịu tiến bộ thậm chí có khả năng thụt lùi, tất cả điều này tự nhiên ảnh hưởng tới Lý Dương hiện tại.

Ngày thứ hai, truyền thông trong nước cũng bắt đầu sôi nổi đưa tin sự kiện Lý Dương thắng lợi.

Chơi bài vốn không được đề xướng ở đại lục nhưng sự việc lần này là xảy ra ở Macao, là một nơi chơi bài hợp pháp hóa, hơn nữa Lý Dương lại thắng người Nhật, Hàn, Nga làm tất cả người trong nước được mở mày mở mặt.

Một số tờ báo trong nước đăng tin này dù sao bây giờ trên mạng cũng đã ầm ĩ rồi.

Cùng lúc này chỗ Lý Dương lại trở nên bận rộn.

Thắng lợi của Lý Dương không làm những người chủ ý chỗ bảo bối kia lùi bước ngược lại càng nhiều người tới muốn tham gia chơi với Lý Dương trận bài thứ hai.

Người có đề nghị này không ít, thời gian của trận bài thứ hai này rất nhanh được định ra.

8 giờ tối sau 2 ngày, địa điểm vẫn là sòng bạc sang trọng cũ.

Lần này tính cả Lý Dương tổng cộng có 6 người tham gia ván bài, đạt tới số người đối đỉnh nhưng mười vua bài công khai lần này chỉ có 1 người tham gia, vua bài Malaysia xếp thứ 10 Lâm Chính Thanh.

Còn lại đều là cao thủ bài nổi tiếng ở các nơi trên thế giới, mặc dù không được xếp thứ 10 trên thế giới nhưng thực lực của họ cũng không thấp.

Cũng có số ít người nổi tiếng vội vàng tìm đến Lý Dương, nếu họ có thể thắng được Lý Dương, có nghĩa là thắng được 3 vị vua bài kia, mặc dù trong giới bài không tính như vậy nhưng chỉ cần họ thắng Lý Dương chắc chắn có thể có được danh tiếng rất cao.

Vì điều này trực tiếp bước vào danh sách top 10 trên thế giới, trở thành vua bài đỉnh cao cũng không phải không có khả năng.

Ván bài thứ hai bảo bối lại là chén dạ quang Mỹ Tửu.

Giá trị của chén Dạ Quang cao bằng Tân La bảo kiếm, lần này số xèng mấy người đó đã đưa ra cũng phải cao hơn lần trước một chút, lần này Lý Dương cả tổng thu được hơn 12 nghìn các loại bảo vật.

Hơn nữa 12 nghìn bảo vật, so với 4 nghìn bảo vật trước thì chất lượng tốt hơn.

Nếu thắng trận bài này, có được chỗ bảo vật này thì bảo tàng của Lý Dương có thể lập tức mở ra, rất nhiều triển lãm có thể mở ra, cho dù bảo vật trong triển lãm có thể hơi ít một chút.

Thời gian chậm chậm trôi đi, 2 ngày nay người vào Macao không thấy giảm đi ngược lại ngày càng tăng lên.

Các loại văn vật đã vượt qua con số 60 nghìn, hiện tại mỗi ngày đều có hàng nghìn văn vật nhập vào Macao, truyền thông, đại gia và người yêu thích sưu tầm các nơi trên thế giới, tất cả các cao thủ trong giới bài lúc này đều tập trung ở đây.

Macao nhỏ bé trở thành nơi thu hút mọi người nhất.

Dưới sự chú ý của tất cả mọi người trên thế giới trận bài thứ hai Lý Dương tổ chức cuối cùng cũng bắt đầu, trận này không giống như trận trước, lần này có cả đài truyền hình vào đây tiến hành truyền hình trực tiếp.

Đương nhiên, truyền hình trực tiếp phải bỏ ra chi phí cao, đài truyền hình cũng có cơ hội làm ăn, mất một số tiền lớn để có quyền truyền hình trực tuyến.

Lý Dương vốn định không đồng ý nhưng Hà Vinh khuyên thay đổi chú ý.

Hà Vinh khuyên cũng rất đơn giản, phí truyền hình 10 triệu này họ không cần chút nào, toàn bộ quyền góp vào quỹ của Lý Dương, quý có cơ hội kiếm nhiều tiền, Lý Dương đương nhiên không thể từ chối.

Mấy triệu, lại có thể giúp không ít đứa trẻ rồi.

1205. Chương 1201: Còn Có Thể Chống Đỡ

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1201: Còn có thể chống đỡ

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Bọn Lý Xán, Chu Văn vẫn đang ngồi ở chỗ lần trước.

Bên cạnh bọn họ, ban đầu vốn là chỗ của người Nhật Bản và người Hàn Quốc lúc này đều đổi người rồi, ngoại trừ Lâm Chính Thanh tham gia lần này ra bốn người khác có hai người Châu Âu, hai người Mỹ.

Hai người Châu Âu đó ở bản địa có danh khí rất cao, được người ta gọi là đồ vương, chỉ là không được thế giới thừa nhận, danh khí không bằng thập đại vương cường

Cho dù như vậy, thực lực của bọn họ cũng không yếu.

Hai người Mỹ đó thoát nhìn còn hơi trẻ tuổi, là cao thủ cờ bạc nổi tiếng mấy năm gần đây, nghe nói một trong hai người đó đã từng thắng thập đại vương cường, chỉ là vì nguyên nhân khác mà tên tuổi không lưu truyền.

Cho dù nói thế nào, những người này không thể xem thường, không có thực lực nhất định, sẽ không được cao nhân mời đến. Sau đó cung cấp cho nhiều tiền phẩm như vậy đều tham gia đánh cược.

Sáu người tham gia đồ hôm nay, người thu hút nhất chính là đồ vương Lâm Chính Thanh đến từ Malaixia.

Rất nhiều người đều suy đoán, Lâm Chính Thanh xếp thứ mười thế giới. Có thể thắng Lý Dương hay không, nếu là có thể thắng Lý Dương tên tuổi của y nhất định sẽ được nâng lên, cho dù y không đạt được vị trí thứ năm, cũng có thể thăng lên hai bậc.

Nhưng nếu y thua, Lý Dương có thể thay thế vị trí của y, trở thành đồ vương đứng thứ mười trên thế giới.

Chỉ dựa vào hai cuộc thi đánh cược, thì có thể bước vào vị trí thứ mười trên thế giới, tốc này có thể nói là hiếm thấy.

Cho dù như vậy, nhiều nhất Lý Dương cũng xếp vị trí thứ mười, danh bài đồ vương nếu không phải chỉ dựa vào hai cuộc thi đấu thì có thể quyết định, muốn tham gia phải có rất nhiều điều kiện.

Nếu không phải người mà Lý Dương thắng đều là đồ vương thành danh lâu đời, hẳn cũng sẽ không có một bước lên trời như thế này, một lần thì có cơ hội bước vào vị trí thứ mười trên thế giới.

Mà cơ hội như vậy, lại rất khó có lại.

Ông cụ dẫn theo Hà Kiệt, Hà San San và Vương Giai Giai đến ngồi ở bên kia. Đám người lão Từ và lão Phương cũng đến rồi, đánh cược lần này là chén Mỹ Tửu Dạ Quang, quốc bảo của Trung Hoa, trong lòng mỗi người đều có chút thấp thỏm.

Nếu không phải Lý Dương có uy thế trên sân khấu, bọn họ đều dự định tham gia cuộc thi lần này.

- Ba!

Cách hẳn không xa là Khổng Huyền, đám người lão Lương của Singapore cũng đều ở đây.

Khổng Huyền có chút lo lắng nắm lấy hai tay ba của mình, cô vẫn luôn theo lão Khổng, nhất là cuộc thi lần này đối với bọn họ rất quan trọng.

Có thể nói, vì trận đánh cược này, tất cả Khổng gia đều đề lên mình.

Lão Khổng không chỉ đem toàn bộ bảo bối mà mình cất dấu nhiều năm ra, còn là bảo bối dùng không ít tiền mua, còn qua mối quan hệ tốt với một số bạn bè mới mượn đến rất nhiều đồ.

Khổng gia đem tất cả bảo bối đặt cược vào trong cuộc thi lần này.

Đơn giản từ bối cảnh thực lực mà nói, ông không thể so với người Hàn Quốc và người Nhật Bản, dù sao ông chỉ có một mình, không giống người Hàn Quốc và người Nhật, thua còn có cơ hội khác, một khi ông thua thì xem như là thua tất cả.

Hơn nữa Khổng gia sẽ gặp một cơ chấn động mạnh, lần này áp lực Khổng gia gánh không nhỏ. Nếu thua, Khổng gia tuyệt đối sẽ tổn thương rất nặng.

Không đến mức phải phá sản, nhưng chấn chắc mất đi vinh quang của ngày xưa. Trong tình huống này, e rằng bọn họ chỉ có thể là suy vong gia tộc.

Chính vì vậy, Khổng Huyền mới lo lắng như vậy. Cuộc thi lần này có liên quan đến vận mệnh của gia tộc.

Vì cặp chén Dạ Quang lần này, lão Khổng thật sự là đánh đổi tất cả.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, rất nhanh tới tám giờ tối.

Cuộc thi đồ lần này, trọng tài vẫn là Caray Manchester, người tham gia trận này danh bài đồ đàn kém so với trận lần trước nhưng giá trị của bảo bối đánh cược cao hơn nhiều so với trận lần trước, về sức ảnh hưởng cũng xem như ngang nhau

Sáu người, chậm chậm ra sân khấu, người ra cuối cùng là Lý Dương.

Hắn ngồi gần Lâm Chính Thanh nhất. Sau khi ngồi xuống, Lâm Chính Thanh còn mỉm cười chào hắn.

Lại nói, Lâm Chính Thanh cũng là người Hoa. Ông nội của y lúc ở Thanh Mộc sau khi tới ở Đông Nam Á, bọn họ đều lập nghiệp ở đó. Cha mẹ của Lâm Chính Thanh đều mang dòng máu người hoa chính gốc, ngày nay Lâm gia ở Malaixia cũng xem như có chút danh tiếng.

Đặc biệt là Lâm Chính Thanh, vị đồ vương đến từ Malaixia này cũng ít nhiều có tính kiêu ngạo trong lòng.

Dưới chủ trì của Caray Manchester trận đấu thứ hai rất nhanh được bắt đầu, hơn nữa vừa mới bắt đầu đã rất náo nhiệt.

Trận đánh lần này và trận lần trước rõ ràng không giống nhau. Vừa mới bắt đầu hai đồ vương Châu Âu đã tỏ ra uy thế rất mạnh, chỉ qua bốn ván, hai cao thủ giới cờ bạc một người Mỹ đã bị bọn họ loại ra khỏi vòng đấu.

Cục diện này, làm Lý Dương bất giác chau mày lại. Lâm Chính Thanh cũng chú ý bọn họ.

Hai người Châu Âu, rõ ràng là đang liên hợp với nhau.

Trên bàn cờ gặp người cùng liên hợp với nhau, đây không phải là chuyện gì tốt. Liên hợp lúc này không chỉ là không đơn giản như một cộng một bằng hai. Nếu phối hợp tốt, hai người có thể phát huy ra tác dụng rất lớn.

Cuộc đấu tiếp tục, ván bài thứ mười hai, một người Mỹ khác cũng bị loại. Chỉ sau ván thứ mười hai thì loại hai người, tính kịch liệt của trận đấu lần này cao hơn nhiều so với trận lần trước.

Trên bàn cờ, bây giờ chỉ còn lại hai người.

Lý Dương, Lâm Chính Thanh và hai người Châu Âu cùng liên kết với nhau. Hai người Châu Âu cùng liên kết tỏ ra sức mạnh rất rõ ràng, chính Lâm Chính Thanh cũng không dám xem thường.

Bốn người, trong đó tiền phỉnh của một người Châu Âu nhiều nhất, Lý Dương thứ hai, Lâm Chính Thanh thứ ba, còn lại là người Châu Âu xếp thứ tư.

Chủ yếu là Lý Dương đã từng thắng bọn họ một lần, hai người cùng liên hợp đối với người khác có hiệu quả thấy rõ nhưng đối với Lý Dương lại không lớn, ngược lại còn thua bởi Lý Dương một lần.

Ván bài thứ mười ba rất nhanh được phát xong, bài của Lâm Chính Thanh là lớn nhất.

- Hình như là lần đầu tiên tới phiên tôi nói trước. Năm trăm ngàn, Lý tiên sinh, ngài thấy sao?

Lâm Chính Thanh mỉm cười, quăng ra tiền phỉnh, nhìn thẳng Lý Dương. Lời nói của y kỳ thực còn có một hàm ý khác, chính là tạm thời liên hợp với Lý Dương. Liên hợp của hai người Châu Âu mang đến cho bọn họ không ít áp lực.

Cho dù là Lý Dương là đối thủ của y, cái này cũng chỉ có thể tiêu diệt hết hai người Châu Âu trước, sau đó mới tranh cao thấp.

- Lâm Chính Thanh hình như là lần đầu tiên nói sau khi chia bài, quả thật không dễ. Tôi theo!

Do dự một hồi, Lý Dương nhẹ nhàng quăng ra tiền phỉnh. Lâm Chính Thanh thoáng thờ dãi, Lý Dương không có từ chối ý liên thủ của y, áp lực tiếp theo không phải mình y gánh chịu.

- Theo!

- Không theo!

Hai người Châu Âu, một người bỏ một người tiếp tục. Bọn họ rất nhanh giải quyết hai đối thủ, thắng được tiền phỉnh cho mình, đã đạt được mục đích trước đó của bọn họ.

Bọn họ sợ dĩ không ẩn dấu, bắt đầu biểu hiện rất sinh động, chính là muốn khống chế cục diện bàn cờ. Bây giờ, Lâm Chính Thanh bị áp bách muốn tạm thời liên hợp với Lý Dương, để để hiệu quả của bọn họ làm ra có tốt nhiều.

Không ai gia chú, tiếp tục chia bài.

Ván bài này rất nhanh kết thúc, người thắng lợi cuối cùng chính là hai người Châu Âu đó. Lý Dương chỉ theo một lần, Lâm Chính Thanh cũng không có tiếp tục theo.

Bài lần này, người Châu Âu đó quả thật nhận được bài lớn nhất còn tốt hơn bài của bọn họ rất nhiều, căn bản không cần phải theo.

Đứng bên ngoài quan sát, tay của cha con Khổng gia cứ siết chặt vào nhau.

Mỗi một lá bài của Lâm Chính Thanh, mỗi lần hạ chú đều làm tim của bọn họ đập nhanh hơn. Lúc này Khổng Huyền đem toàn bộ tinh thần của mình cầu khẩn hy vọng bọn họ có thể thắng.

Có lẽ là cầu khẩn của cô có tác dụng, cũng có lẽ là liên thủ của Lâm Chính Thanh và Lý Dương có hiệu quả.

Tiếp theo, phối hợp tạm thời của Lý Dương và Lâm Chính Thanh làm hai người Châu Âu không thuận buồm xuôi gió như lúc này. Chỉ ít bọn họ muốn đánh bại Lâm Chính Thanh, cuối cùng đơn độc đối phó Lý Dương, cách nghĩ này không thực hiện.

Cục diện, tạm thời có chút căng thẳng.

Ván hai mươi ba, Lý Dương nhận được một tay bài tốt, làm hai người Châu Âu cùng đối phó với hắn. Cuối cùng ăn một người trong đó, cục diện bốn người trở thành ba người.

Mà lúc này, tiền phỉnh của Lý Dương đã rất nhiều rồi.

Trên bàn cờ trở thành ba người, hợp tác tạm thời của Lý Dương và Lâm Chính Thanh cũng tuyên cáo kết thúc, xuất hiện cục diện tam quốc đỉnh lập.

Mỗi ván bài tiếp theo, cũng đều trở nên vô cùng kịch liệt.

Ván thứ ba mươi, Lý Dương bỏ sớm, Lâm Chính Thanh và người Châu Âu còn lại cùng liều đánh tới cùng. Lâm Chính Thanh thắng, người Châu Âu bị loại.

Trên bàn cờ, chỉ còn lại hai người Lý Dương và Lâm Chính Thanh.

Tiền phỉnh của sáu người, toàn bộ đều nằm trong tay hai người. Nhưng tiền phỉnh của Lý Dương nhiều hơn một chút, hắn có chừng hơn sáu bảy chục triệu, Lâm Chính Thanh có khoảng bốn chục triệu.

Cảnh tượng này, so với kết cuộc của trận lần trước chút giống nhau.

Lần trước khi cuối cùng chỉ còn lại hai người, cũng là tiền phỉnh của Lý Dương nhiều, tiền phỉnh của Xa Hào Dân ít. Cuối cùng Lý Dương thắng, rất nhiều người đều bắt đầu đoán kết cục cuối cùng trận này.

- Trong bất tri bất giác, lão đại lại chiếm được thế tuyệt đối!

Lý Xán nhìn chăm vào bàn cờ, trận này so với trận lần trước cảm giác còn đặc sắc hơn. Nhưng làm bọn họ phiền muộn là, bọn họ vẫn chưa cảm giác gì, trên tay của Lý Dương tiền phỉnh lại nhiều như vậy.

Hình như những tiền phỉnh này đều là vô ý rơi vào tay của Lý Dương.

- Tầm quan sát của lão đại quá cao, gần như hắn chưa có phạm sai lầm, thua ít thắng nhiều, dần dần tích lũy thành nhiều như vậy, hơn nữa khả năng phán đoán của lão đại cũng rất cao, hình như thấu hiểu được tất cả.

Chu Văn nhẹ nhàng nói, y là người trong nghề, không chỉ chỉ xem náo nhiệt.

Trận đấu này, làm y nhận ra rất nhiều vấn đề. Chỉ ít biểu hiện của Lý Dương, mãi mai không thua gì các đồ vương có danh tiếng trên thế giới, Chu Văn thậm chí cảm nhận Lý Dương còn mạnh hơn bọn họ.

Có cảm giác này không chỉ có mình Chu Văn

Sau trận này. Thực lực của Lý Dương cũng chân chính chiếm được tán thành của mọi người. Bất luận muốn thừa nhận hay không thừa nhận, tất cả mọi người đều phải thừa nhận Lý Dương trên con đường cờ bác thật sự không tệ, có thực lực tuyệt cao.

Hai người bắt đầu ván bài thứ ba mươi mốt.

Hai người chia bài càng nhanh, bài chia lần này đều rất tốt. Lý Dương là ALâm Chính Thành là K

Lý Dương nói trước đẩy ra một triệu tiền phỉnh, chỉ còn lại hai người, hẳn sẽ không kéo dài thêm.

- Lý tiên sinh, sắp ba giờ rồi, ngài không cảm thấy mệt sao?

Lâm Chính Thanh không có đi bài, sau khi xem lá bài cuối, cười ha hả nói với Lý Dương một câu.

- Mệt?

Lý Dương thoáng chút sửng sốt, liền cười cười:

- Có một chút thôi, nhưng vẫn còn trụ vững, Lâm tiên sinh có thể không biết, tôi luyện qua Thái Cực Công hơn nữa có trình độ trung cấp!

1206. Chương 1202: Người May Mắn Nhất

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1202: Người may mắn nhất

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Thái cực?

Lâm Chính Thanh hơi có chút sửng sốt, Lâm Gia sớm đã cắm rễ ở Malaixia rất lâu. Nhưng người khác không biết là, bọn họ cũng là thế gia võ lâm, chỉ là bọn họ luyện tập thuật bắn súng Lâm thị.

Một môn võ thuật hiện đại rất không thực dụng. Ngày nay cho dù là chính Lâm Chính Thanh, môn võ gia truyền đều thất lạc không ít, nhưng bọn họ đối với một chút võ học Trung Hoa cũng không hề lả lẫm gì, Thái Cực Quyền thì càng hiểu rõ.

- Thầy của tôi là Trần Vô Cực, tôi là truyền nhân Thái Cực Trần thị chính tông.

Lý Dương nhếch miệng cười, trên mặt Lâm Chính Thanh có chút kinh ngạc.

- Chính là truyền nhân đương đại của Thái Cực Trần thị, cũng là Trần Vô Cực nhất đại tông sư giới chạ ngọc?

- Phải! Lý Dương mỉm cười gật đầu, tùy ý lại chìa tay ra, ý bảo Lâm Chính Thanh nên đi tiếp.

- Tôi theo rồi, Lâm Chính Thanh hiểu ý Lý Dương, ném ra một triệu tiền phỉnh, lần này lá bài của y là tăng, lá bài cũng không tệ, tuyệt đối có thể tiếp tục theo.

- Không ngờ ngài là đệ tử của Trần tông sư, nói như vậy, trong giới chạ ngọc ngài cũng có thành tựu nhất định rồi? Lâm Chính Thanh rất chú ý, lại thở dài.

Lúc nói, khóe mắt của y lại nhìn thẳng vào Lý Dương, đặc biệt là tay của Lý Dương, có một số người quan sát ánh mắt của người khác, lại có người quan sát bộ phận khác của người khác, Lâm Chính Thanh thì có sở trường thông qua trạng thái tâm lý của đôi tay để phán đoán.

Mà y trò chuyện với Lý Dương, chỉ là muốn phân tán sự chú ý của Lý Dương, để Lý Dương biểu hiện ra tâm lý thật mà thôi.

Từ lúc chưa bắt đầu cuộc đấu, lão Khổng đã đem tư liệu chi tiết của Lý Dương cho y xem rồi. Ở trong này thế nào có cũng có ít nhiều mối quan hệ giữa hắn và Trần Vô Cực, Trần Vô Cực lại là tông sư có quyền thế lúc bấy giờ.

Đáng tiếc này, ngón tay của Lý Dương vẫn giống như trước kia, không có biến hóa gì, cho dù một biến hóa nhỏ cũng không có, không để y thu được thứ mà y cần.

- Tôi bây giờ còn kém xa sư phụ.

Lý Dương cười cười, lại quăng ra một đồng tiền phĩnh, cười nói:

- Lần này là tôi lớn, bài thuận như vậy thêm ba triệu nhé! Lá bài lật thứ hai của Lý Dương là tăng, Lâm Chính Thanh cũng vậy. Lúc này là mặt bài của Lý Dương, Lâm Chính Thanh là KJ, nhưng lại là lá bài chưa lật của y. Lâm Chính Thanh có khả năng phối thuận tử rất lớn.

Cho dù không có thuận tử, tỷ lệ thắng cũng tương đối cao, lá bài chưa lật của Lý Dương chỉ cần không lớn, cơ hội y thắng là rất lớn.

Do dự một chút, Lâm Chính Thanh liền theo.

- Thăng nhóc này chơi xấu cố ý nói chuyện

Chỗ ngồi hai bên, Lưu Chấn Hoa chìa tay ra, chỉ về phía trước nói nhỏ một câu, không chỉ y nhận ra, lúc này rất nhiều người đều nhận ra.

Lâm Chính Thanh muốn nhân cơ hội trò chuyện cố ý phân tán sự chú ý của Lý Dương.

Kỳ thực điểm này, chính Lý Dương cũng rõ, cho nên hắn cố ý nhắc tới Trần Vô Cực, sức ảnh hưởng của nhất đại tông sư quả thật bất phàm không chỉ người trong nghề biết ông, người ở các ngành nghề khác cũng đều biết đến ông.

Không phải đại sư đỉnh đầu, trong ngành nghề tự thân ảnh hưởng là rất lớn, nhưng ra khỏi cái nghề này, hoặc trong một nghề không có liên quan gì, thì rất ít người biết tên tuổi của những đại sư đỉnh đầu này, trừ phi có tình huống đặc biệt.

Nhưng dù sao cũng không giống cho dù ra khỏi cái nghề này, vẫn bị người quen, bị người lân cận, đây chính là sức ảnh hưởng của tông sư.

- Đừng vội, lão đại biết chứ không thấy lão đại cũng đang thúc giục y sao?

Chu Văn mỉm cười một cái, bây giờ trên bàn chỉ có hai người, cũng là lúc người khảo nghiệm nhất. Lý Dương có thể trụ đến bây giờ, thắng Lâm Chính Thanh, có thể một bước lên trời đỗ đàn nêu cao tên tuổi.

Lúc này, kỳ thực trong lòng Chu Văn cũng có chút khẩn trương.

Y cũng hy vọng lão đại của mình, trở thành cao nhân đánh bạc thế giới đồ đàn, tuy rất nhiều nơi trên thế giới là không hợp pháp. Nhưng lại không thể không thừa nhận mê lực của hoạt động đỉnh này người trên toàn thế giới đều yêu thích, vẫn còn rất nhiều.

- Mặt bài có thú vị, lá bài thứ ba tiếp tục phát ra, Lâm Chính Thanh đột nhiên cười.

Lá bài thứ ba y là như cũ, Lý Dương cũng là như cũ chỉ là màu sắc của hai người không giống nhau.

Chỉ là cũ này giống nhau cũng không là gì, mặt bài của Lâm Chính Thanh là 10, Lý Dương cũng là 10, hai người đều có thể phối thành đại thuận tử OJQKA, chỗ này mới là thú vị nhất.

- Lâm tiên sinh, ngài nói rất thú vị, vậy lần này để nó còn thú vị hơn, lần này tôi theo mười triệu!

Lý Dương đẩy thẳng ra một đồng tiền phỉnh, Lâm Chính Thanh neoh mắt không tự nhiên kinh động nhẹ, nhìn chăm chăm vào Lý Dương.

Qua chừng mười mấy giây, y mới cuối đầu nhìn dưới lá bài.

Chính là lá bài chưa lật của y, thêm vào một chỗ chính là OJQK, chỉ cần thêm 9 là thuận tử, tuy không phải là đồng hoa thuận, nhưng cũng không xem là nhỏ.

Hơn nữa màu sắc lá bài của Lý Dương cũng không giống, quan trọng nhất Lý Dương là rõ là nhỏ nhất, cho dù Lý Dương cũng là đại thuận tử, chỉ cần Lâm Chính Thanh có thể kéo tăng, thắng lợi sẽ là y, dù sao rõ là nhỏ nhất.

Lúc này nhìn lá bài không lớn của y, nhưng nếu tổ hợp lại, khả năng dành chiến thắng cũng không nhỏ. Lúc này bài lớn ra nhiều, tiếp theo khả năng ra bài lớn cũng rất lớn.

- Mười triệu, Tôi theo!

Sau khi nghĩ ngợi, Lâm Chính Thanh cũng đẩy ra một đồng tiền phỉnh. Lúc này y còn rất nhiều tiền phỉnh, nếu là lúc vừa bắt đầu, có lẽ y càng do dự lâu hơn.

Lá bài thứ tư rất nhanh được phát ra.

Cha con Khổng gia không nhịn nổi đều đứng dậy, lá bài này rất quan trọng. Nếu Lâm Chính Thanh có thể thắng, thì có thể thay đổi thế cục, thậm chí tiền phỉnh không chỉ nhiều hơn Lý Dương rất nhiều, sau này khả năng thắng sẽ càng cao.

Nếu Lâm Chính Thanh thua, thế cục đối đối với bọn họ càng thêm bất lợi, đặc biệt là lúc một đấu một, có có thắng thua của một trận đấu thì đủ ảnh hưởng tới một người

Xôn xao

Rất nhiều người đều kêu lên, sau khi hai lá bài phát ra, mọi người nhìn lá bài trên bàn vô cùng kinh ngạc.

Lá bài chia cho Lý Dương là tăng, của Lâm Chính Thanh lại là tăng 9, lúc này của Lý Dương là 10, chỉ thiếu chút nữa thì có thể phối thành một đại thuận tử, nhưng không phải đồng hoa thuận.

Lâm Chính Thanh là 9,10,, y cũng gần phối thuận tử, chỉ là phối thuận tử nhỏ hơn Lý Dương một chút. Từ lá bài có thể thấy, lúc này có lợi cho Lý Dương.

Nhưng chỉ có chính Lâm Chính Thanh trong lòng hiểu rõ, y đã phối thành thuận tử, chỉ cần Lý Dương không phải, đổi thành cái khác thì sẽ thua.

Ngoại trừ một lá bài này hé ra, bên ngoài còn có ba lá, nhưng tỷ lệ Lý Dương bắt được không nhỏ, đặc biệt là bây giờ rất nhiều bài lớn xuất hiện.

- Lâm tiên sinh, vô cùng kịch liệt đấy, không chơi một ván lớn sao xứng với mặt bài tốt như vậy, tôi sô hết!

Đột nhiên Lý Dương nở nụ cười, sao đó đẩy ra một đồng lớn tiền phỉnh, Lâm Chính Thanh chỉ còn lại hơn hai chục triệu tiền phỉnh, Lý Dương sô cũng không cần sô hết toàn bộ tiền phỉnh của mình.

Sau khi đẩy tiền phỉnh ra, Lý Dương mỉm ôm tay, nhìn chăm chăm vào Lâm Chính Thanh.

Áp lực, đều tập trung vào trên người một mình Lâm Chính Thanh.

Y là thuận tử, nếu không theo quả thật có chút đáng tiếc, ngộ nhỡ Lý Dương là dọa y, hơn mười triệu tiền phỉnh trước đó đã bị thua sạch, quan trọng nhất là, sẽ mang đến ám ảnh trong lòng y.

Nếu theo, lỡ Lý Dương cũng là thuận tử, thì thua chính là y, tỷ lệ Lý Dương ra, cũng không thấp.

- Anh hình như, còn chưa xem qua lá bài chưa lật!

Lâm Chính Thanh đột nhiên nói một câu, trận đấu ngày hôm nay, Lý Dương cũng không phải mỗi trận đều không xem qua lá bài chưa lật, phần lớn bài chính là cầm ra liếc nhìn, kỳ thực hẳn xem lá bài chưa lật, chính là giả vờ.

Cũng có một số trận hoàn toàn không có xem lá bài chưa lật, mà lúc xem lá bài chưa lật và không xem lá bài chưa lật, khả năng thắng thua của Lý Dương cũng không khác biệt gì lắm.

Đơn giản từ điểm này, cũng không thể phán đoán ra điều gì.

- Không có, nhưng tôi tin vận khí của tôi. Vận khí của tôi là tốt nhất thế giới.

Lý Dương mỉm cười lắc đầu, nói như vậy nghe có chút kiêu ngạo. Nhưng lại không có ai phản bác, nhìn mười món bảo bối đang triển lãm thì có thể rõ. So vận khí, người khác thật không thể so với Lý Dương.

Hắn nói là độc nhất thế giới, người khác cũng không phản bác.

Nhưng trên bàn cờ, đối với đối thủ mà nói, vận khí của mình tốt nhất, không ai có thể sánh được, nhìn thế nào cũng là một hành vi khiêu khích, huống hồ hắn còn chưa xem qua lá bài chưa lật, lúc này chính Lâm Chính Thanh cũng bị Lý Dương kích động.

- Cái vận khí lại là rất tốt, nhưng tôi không tinh anh có thể luôn như vậy.

- Tôi theo! Tiếp theo hai từ “tôi theo” của Lâm Chính Thanh, tất cả tiền phỉnh của y đều đẩy ra, lúc này không thể không thừa nhận, tâm tư của y quả thật bị Lý Dương ảnh hưởng một chút.

Nhưng nhiều hơn chính là tự tin của y, y là thuận tử, y không thể bỏ thuận tử, bất luận thế nào, y muốn cược một ván, biết kết quả của Lý Dương.

Càng không cần nói, từ đầu đến cuối Lý Dương không có xem qua lá bài chưa lật, lần này nếu hắn thật muốn bỏ, sợ rằng sau này rất lâu sẽ để lại ám ảnh tâm lý, sẽ không còn trạng thái và ý chí chiến đấu như ban đầu.

Thời khắc này, nguyên nhân các bên đều tụ lại một chỗ, buộc y sô hết.

Cha con Khổng gia, quả tim lúc này muốn nhảy ra khỏi miệng, đối với bọn họ mà nói, cái thời khắc quan trọng tới rồi.

Đám người lão Lương bên cạnh bọn họ cũng vô cùng khẩn trương, đồng thời cảm tình của bọn họ cũng có chút phức tạp, tức mong lão Khổng thắng, lại hy vọng Lý Dương có thể giữ được nhiều bảo bối thế này.

- Ông, Lý Dương có thể thắng không? Hà San San khẩn trương nắm tay của ông cụ, hỏi một câu rất nhỏ, lúc này bầu không khí vô cùng khẩn trương, cô cũng cảm nhận được thời khắc rất quan trọng.

- Em yên tâm đi, Lý Dương nhất định sẽ thắng!

Lần này trả lời Hà San San không phải là ông cụ, mà là Hà Kiệt, trước đây y đối với Lý Dương còn có chút nghi ngờ, ngược lại bây giờ là người đầu tiên tin Lý Dương, tán thành Lý Dương.

- Cho dù thua cũng không sao, trên tay Lý Dương vẫn còn có tiền phỉnh!

Hà Kiệt thấy người xung quanh đều đang nhìn mình, lại lắc đầu nói một câu, ông cụ sững sốt mạnh, sau đó gõ một cái lên đầu y.

- Không biết đừng nói lung tung, nếu lúc này thua, hình tượng sau này cũng không mấy tốt!

Ông cụ vừa mắng vừa nhìn về phía bàn cờ, đây là một thời khắc quan trọng, thời khắc này đối với hai người đều rất quan trọng.

Lý Dương thắng, kết thúc cuộc đấu này, Lý Dương trở thành người thắng cuộc, tất cả tiền đặt cược trở thành chiến lợi phẩm của hắn, nếu Lâm Chính Thanh thắng, trận đấu vẫn tiếp tục, nhưng sĩ khí của Lâm Chính Thanh sẽ tăng lên đỉnh điểm, hơn nữa hoàn toàn cải biến cục diện trước đó, tiền phỉnh của y sẽ nhiều hơn Lý Dương rất nhiều.

Quan trọng nhất là, lần này là Lý Dương đề nghị sô hết trước, nếu hắn thua, nhất định cũng sẽ chịu ảnh hưởng. vừa thắng vừa thua, thế cuộc sao này rất không có lợi cho Lý Dương, thua toàn ván cũng không phải là không thể.

Tất cả cái này, rất nhiều người đều biết, chính Hà Kiệt người không thích đánh bài cũng nhận ra.

- Lâm tiên sinh, khâm phục!

Lý Dương đột nhiên cười, Lâm Chính Thanh đang nhìn mặt của Lý Dương, có một cảm giác muốn thở nhẹ. Thông thường mà nói, nói thể này đều là biểu hiện trước khi mình chịu thua.

- Nhưng tôi nói rồi, tôi là người có vận khí tốt nhất thế giới, cho dù tôi không xem lá bài chưa lật, tôi có lòng tin người chiến thắng là tôi. Lý Dương đột nhiên thay đổi, nói nặng nề, vừa nói vừa đứng lên, thuận tay mở lá bài lên, ngay cả chính hắn cũng không thêm nhìn qua lá bài chưa lật này.

Ánh mắt tất cả mọi người, trong nháy mắt đều tập trung vào lá bài này!

1207. Chương 1203: Thứ Mười Thế Giới

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1203: Thứ mười thế giới

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Lâm Chính Thanh lập tức đứng dậy, động tác lật lá bài cuối cùng của Lý Dương vô cùng nhanh, ánh mắt của Lâm Chính Thanh đều dồn về phía cánh tay của Lý Dương.

Thắng, chính là thắng, kết quả đối với y chính là ở lá bài này.

Thua, tất nhiên là thua thảm hại, không có khả năng trở mình, Lâm Chính Thanh rất rõ, y không thể có tư cách để y tham gia đánh cuộc của Lý Dương.

Nhưng nếu thắng, y có lòng tin một tiếng trống làm cho tinh thần thêm hăng hái, triệt để hạ gục Lý Dương.

Lúc này, cái này không thể sánh được bằng thời khắc quan trọng, nếu Lý Dương thắng, gần như ngang bằng với tuyên bố kết quả cuối cùng.

Cha con nhà họ Khổng, lúc này cũng đều đứng lên.

Bọn họ nắm tay nhau, nhìn vào cái bàn với vẻ mặt vô cùng khẩn trương, Lý Xán, Chu Văn cũng vậy, tâm thần của tất cả mọi người trong phòng đều tập trung vào lá bài Lý Dương đang lật.

- Không thể!

Lâm Chính Thanh đột nhiên đặt mông ngồi xuống ghế, lá bài của Lý Dương đã lật ra rồi, lá đệ bài này Lý Dương chưa từng thấy qua, bất thành linh chính là lá bài này.

Hồng Tâm

Phối bài của Lý Dương, tuy không phải là đồng hoa thuận, nhưng cũng là một đại thuận. Chỉ một lá bài này, đã tuyên phán tử hình Lâm Chính Thanh, Lâm Chính Thanh không cần mở bài nữa, bất luận mở ra lá bài gì, y cũng không thắng nổi Lý Dương.

Lá bài lúc này của Lâm Chính Thanh, lớn nhất cũng chỉ có thể phối rồng, cũng không phải đồng hoa thuận, nhỏ hơn lá bài của Lý Dương một chút.

- Phịch phịch!

Cha con nhà họ Khổng cũng ngồi xuống, thua rồi, thua thật rồi, Lâm Chính Thanh thua Lý Dương, cũng như lão Khổng thua tất cả.

Thậm chí còn mang đến một tai họa nhất định cho gia tộc.

Khổng Huyền còn đang nhìn vào lá bài trên tay Lý Dương không dám tin, thậm chí cô còn tưởng tượng đây là ảo giác, đây hoàn toàn không phải là lá bài của Lý Dương.

- Thắng rồi, lão đại thắng rồi!

Ngược với dáng vẻ của cha con Không gia. Bọn Lý Xán hô to vui mừng, đặc biệt là Chu Văn, cơ hồ như sắp nhảy dựng lên.

Trước kia thắng tam đại đồ vương, lần này thắng sáu vị cao thủ đồ đạo, là có Lâm Chính Thanh một trong mười đồ vương đến từ Malaixia, danh khí đồ đàn của Lý Dương, đã hoàn toàn lan tỏa rồi.

- Hấn lại thắng rồi!

Hà Kiệt quay đầu lại, liếc nhìn ông cụ, lúc này chính y cũng không thể không thừa nhận, đồ thuật của Lý Dương quả thật rất mạnh, ông cụ tin nhiệm hấn là đúng.

- Không sai, lại thắng rồi, hơn mười ngàn bảo bối đó, ha ha!

Ông cụ cười lớn rất hài lòng, hơn mười ngàn bảo bối, tám mươi phần trăm đều là văn vật của Trung Quốc, những bảo bối này có một nửa đều là năm đó cướp đoạt của ông, bây giờ cuối cùng cũng lấy lại được.

Tuy nói cách Lý Dương dùng là đánh bài, nhưng Lý Dương không có cược tiền, cược toàn là những bảo bối, cách này bất luận là ông cụ, viện trưởng hoàng hay là lão Từ, lão Phương đều có thể chấp nhận.

- Thắng nhóc này, vận khí tốt thật!

Lão Từ và lão Phương liếc nhìn nhau, cùng lắc đầu.

Đối với may mắn của Lý Dương, bọn họ không phục cũng không được. Giống như lần này, từ đầu đến cuối Lý Dương đều không có xem qua lá bài chưa lật, cuối cùng lại thắng Lâm Chính Thanh, thuần túy chính là may mắn.

Đương nhiên, những người này không hề biết, kỳ thực tất cả lá bài đều nằm trong lòng bàn tay của Lý Dương.

- Lý Dương, ván bài này, Lý Dương thắng.

Giọng của Caray Manchester vang lên, toàn hiện trường hơi có chút yên lặng, tiếng vỗ tay đột nhiên vang lên, bọn họ không chỉ chúc mừng Lý Dương, đồng thời cũng chúc mừng mình.

Tất cả bọn họ đều tận mắt nhìn thấy một đồ vương mới được sinh ra.

Tốc độ quạt khởi của đồ vương này tuyệt đối là nhanh nhất, nhanh tới mức bất cứ ai cũng không thể tưởng tượng được.

- Tại sao, nói cho tôi biết tại sao?

Lâm Chính Thanh đột nhiên ngẩng đầu lên, lúc này y đã hồi phục lại một chút, nhưng vẫn có chút chán chường.

Đối phương ngay cả lá bài chưa lật cũng chưa từng thấy qua thì có thể thắng được y, làm y không thể chấp nhận được, mà thua ván cuối cùng, bất luận là tâm lý hay là chiến thuật, y hoàn toàn thua Lý Dương.

- Lâm tiên sinh, bất luận ngài tin hay không tin, may mắn của tôi thật sự luôn rất tốt.

Lý Dương hé miệng cười, nguyên nhân chính tất nhiên không thể giải thích ra, hấn không thể nói cho Lâm Chính Thanh biết, anh vừa mới bắt đầu thì đã nằm trong tính toán của tôi, bất luận đánh thế nào, tất cả lá bài của anh tôi đều có thể nhìn thấy, anh không thể thắng nổi tôi.

Nếu không thể nói ra chân tướng, cũng chỉ có thể dùng vận khí giải thích.

Mà vận khí của Lý Dương quả thật rất tốt, lá bài này chỉ lớn hơn một chút, nhưng lại cực kỳ hiếm thấy, không có lá bài thế này, Lý Dương muốn giải quyết cuộc chiến này e rằng còn phải cần một tiếng đồng hồ.

- Vận khí, vận khí của anh quả thật không thể sánh được, thua bởi vận khí, ta chịu!

Lâm Chính Thanh cười cười, trên mặt hồi phục lại một chút, những đố vường này bọn họ không phải chưa từng thua, thua một trận thì có thể chấp nhận, lúc này y đã đứng lên, chuẩn bị bỏ đi, và lá bài cuối của y đến giờ vẫn chưa lật.

Khổng Huyền đang ngồi ở hàng ghế trước nhất, đột nhiên chạy tới bên cạnh bàn cờ, bảo an bên cạnh đột nhiên cũng sốt, cuối cùng Hà Vinh khoát tay với bọn họ, tất cả đều đứng ở đó không động đậy.

Khổng gia và Hà gia cũng đã từng có chút quan hệ, quan hệ không sâu nhưng dù sao cũng là quen biết, Hà Vinh cũng biết, lần này Khổng gia là hạ mấu để tham gia đánh cược, nếu thua rất thê thảm.

Khổng Huyền vọt tới bàn đánh bạc, trực tiếp mở lá bài chưa lật của Lâm Chính Thanh.

Hành động của Khổng Huyền rất không lễ phép, cô nghi ngờ Lâm Chính Thanh cố ý thông đồng với Lý Dương. Lâm Chính Thanh vẫn chưa bỏ đi, chân mày chau lại.

Lúc này, chính y cũng thở dài, y cũng hiểu cảm giác của lúc này của cha con Khổng gia, dù sao mình làm người ta thất vọng, có hành động thế này thật ra có thể giải thích được.

Khổng Huyền mở lá bài chưa lật của Lâm Chính Thanh, tất cả mọi người đều hướng nhìn vào bàn cờ

Trên bàn, đặt một lá bài đỏ tươi, hiện ra rất rõ ràng.

Đồng tử, cũng là đồng tử, đáng tiếc chỉ nhỏ hơn một chút so với đồng tử của Lý Dương, Lâm Chính Thanh nói thua cũng không oan uổng, e rằng cũng phải liều một lần, sẽ không từ bỏ dễ dàng.

Cuối cùng cho dù là thua, cũng chỉ có thể nói là vận khí không tốt.

- Ồ ồ ồ!

Khổng Huyền đột nhiên ôm đầu, ngồi chồm hổm xuống đó khóc, thua rồi, thua thật sự rồi, bọn họ không thể lấy lại chén Dạ Quang, mà cùng thua tất cả.

Nhưng nói đi phải nói lại, nếu bọn họ đối với chén Dạ Quang có chấp niệm rất cao, cũng sẽ không có cảnh tượng như ngày hôm nay. Cũng mai bọn họ không đến mức phải phá sản, nếu thực sự cố gắng, thấp điệu một thời gian, không phải là không có ngày quật khởi lại.

Lúc này tiếng khóc của Khổng Huyền cũng được một bộ phận người đồng tình.

Đáng tiếc không ai biết, rốt cuộc tại sao cô có kết cục ngày hôm nay mà khóc, chính là vì trước giờ vẫn luôn cạnh tranh với Lý Dương, chấp tay đem đôi bảo bối này cho Lý Dương mà khóc.

Chỉ ít ban đầu đem ra chuyện chén Dạ Quang, chính là chuyện cả đời cô hối hận nhất.

- Huyền Nhi về thôi chính ta đi thôi!

Lão Khổng thở nặng nề, ông là một người cầm được thì không buông được. Thua lần này, cả đời này của ông đừng nghĩ tới chén Dạ Quang, ông muốn bù đắp tổn thất lần này mình mang lại cho gia tộc, khi gia tộc hưng thịnh trở lại, thì đời sau của ông, lại tìm cách lấy lại đôi chén Dạ Quang.

Lão Khổng dẫn theo con gái rời khỏi phòng đánh bài, đáng vẻ họ đi xem thoát chừng có chút khổ sở, rất nhiều người đều nhìn bọn họ đồng tình, chỉ là đồng tình không thương hại bọn họ.

Đây là sòng bạc, trên bàn cờ luôn phân ra người thắng và người thua, nếu quyết định tham gia đánh cược lần này, thì nhất định phải chuẩn bị thất bại cho tốt.

Đài truyền hình cũng bắt đầu ghi hình bọn họ, đây là đài truyền hình Châu Âu rất nổi tiếng, giá mua trực tiếp phát sóng cao không làm cho bọn họ thất vọng, trận đấu đặt sắc này không làm bọn họ thất vọng thậm chí vượt hơn sức tưởng tượng của bọn họ

Đây chỉ là trận đánh cuộc chén Dạ Quang, nếu đổi thành Mona Lysa và Bữa Tối Cuối Cùng, bọn họ tin rằng tới lúc đó tỷ suất xem đài sẽ càng cao hơn.

- Lý Dương tiên sinh, chúc mừng ngài!

Caray Manchester chìa tay ra nhìn người thanh niên trẻ này có chút hiếu kỳ.

Chỉ có Caray Manchester hiểu rõ nhất, ván bài cuối cùng này Lý Dương có tự tin lớn như vậy, ngay cả ông cũng rất khó tin, Lý Dương chưa từng xem qua lá bài cơ nhiên lại có lòng tin lớn như vậy.

Tất cả cái này, nếu thật như theo lời Lý Dương nói, nếu chỉ dựa vào vận khí, vậy Lý Dương tuyệt đối là một người thanh niên vô cùng đáng sợ, thậm chí ông chưa từng thấy trong số nhiều đồ vương như vậy, không có biểu hiện hơn cả Lý Dương.

- Cảm ơn!

Lý Dương mỉm cười nắm lấy tay của Caray Manchester, thắng là chuyện rất vui, lần này Lý Dương cũng không ngoại lệ.

- Lão đại!

Lý Xán đột nhiên kiêu lớn. Y và Chu Văn, Trần Lỗi, Lý Bồi còn có Lưu Chấn Hoa đều đã đi lại.

Lý Dương vừa bắt tay, nghĩ tới lúc chào hỏi với bọn họ sắc mặt có chút cứng ngắc, hình như hắn có một dự cảm không tốt.

Năm người, năm người bạn tốt nhất của Lý Dương, đột nhiên cùng gọi, từ các nơi chạy tới Lý Dương, sau đó bắt Lý Dương đi, trực tiếp đưa thẳng lên không trung.

Hải Đông và Triệu Khuê vừa muốn động, thì bị Lưu Cương chặn lại, Lưu Cương mỉm cười lắc đầu với bọn họ.

Lưu Cương hiểu rõ tình cảm giữa mấy anh em này của Lý Dương, bây giờ chỉ là bọn họ đang kích động, không nhất định phải quấy rối bọn họ.

Thứ mười thế giới đó, lão đại, anh là thần tượng của tôi

Chu Văn la lớn, năm người cùng gắng sức, thoáng cái ném Lý Dương lên không trung, sau khi bắt được, lại đưa lên nữa

Động tác của bọn họ, cũng làm rất nhiều người ở hiện trường cười, đây là vui sướng của người thắng lợi.

Thấy bọn họ ăn mừng suông sã như vậy, không chừng lại có bao nhiêu người mắng chửi hắn nữa.

Nhiều người chửi rồi, tất nhiên càng nhiều người quan tâm, lợi ích đài truyền hình bọn họ thu được càng nhiều.

Lý Dương bị ném lên không trung ba lần. Cuối cùng chịu không nổi, lúc rơi xuống thuận tay kéo lấy áo của Lý Xán, với phương thức đánh cá từ trên người Lý Xán trượt xuống.

Động tác này rất trôi chảy, làm không ít người mở tròn hai mắt.

Lý Dương lại nhẹ thở dài, vận dụng thân pháp trong Thái Cực chính là rất tốt, bằng không sẽ bị mấy người này làm cho tới nôn ra, bây giờ dù sao cũng đã thoát rồi.

Lý Dương xuống, mấy người cũng không ngại làm động tác lúc này. Kỳ thực nếu không phải Lý Dương muốn để gần bọn họ, năm người này hoàn toàn không thể đụng được góc áo của hắn, bây giờ Thái Cực của Lý Dương đã đạt cấp trung rồi.

1208. Chương 1204: Tới Cửa

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1204: Tới cửa

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Sòng bạc Ma Cao, Lý Dương lại thắng!

- Đổ đàn Phong Vân lại bắt đầu, xuất hiện nhân tài Lý Dương xếp hàng thứ mười!

- Đổ Vương Mã Lai bắt ngờ thua, đau khổ giao lại chiếc ghế thứ mười.

Sáng sớm ngày thứ hai, báo chí khắp nơi trên thế giới đều đăng những tin tức này, đăng những tin này đều là một số truyền thông trung lập, như Lý Dương tạm thời xếp thứ mười chính là tin tức tờ báo tin tức cờ bạc đăng có rất ảnh hưởng rất lớn ở đổ đàn.

Tờ báo này, xem như là lần đầu tiên công khai thừa nhận địa vị của Lý Dương.

Nhưng cũng chỉ một số truyền thông tỏ ra chua chát.

Tờ báo giải phóng nước Pháp có đăng, nói Lý Dương là dựa vào may mắn, cuối cùng chỉ có thể là huyền hoa vừa hiện, chỉ cần tiếp tục thi đấu sẽ hiện ra nguyên hình.

Tờ báo Anh quốc đăng tin, nhưng phê phán trận đánh cuộc này, công bố Lý Dương làm như vậy là cố ý mở rộng sức ảnh hưởng của đánh bạc, sau này sẽ càng nhiều người sẽ chìm vào cảnh cờ bạc, Lý Dương chính là tội nhân.

So với người nước ngoài, truyền thông trong nước có tiếng nói tốt hơn.

Đích thân viện trưởng Hoàng viết một bài văn, giới thiệu tỉ mỉ về một số bảo bối Lý Dương chiến thắng được, có rất nhiều bảo bối hoàng gia đã từng là của viện Viên Minh, lúc này được đưa về nước, mang ý nghĩa trọng đại.

Hơn nữa Lý Dương đã từng công khai biểu thị, lấy ra mười món bảo bối. Mười món bảo bối này chính là đặt cược cuối cùng, hẳn không dùng tiền cá cược.

Mà lúc này, Lý Dương quả thực bắt đầu vận chuyển phần thắng cược về nước. Sau khi những bảo bối này về nước tất cả đều cất dấu, triển lãm, bằng không vĩnh viễn sẽ không ra khỏi nước này.

Hoạt động của Lý Dương tổ chức, càng được rất nhiều người ủng hộ.

Một số đài truyền hình trong nước, lúc này cũng phái người đến Ma Cao, đặc biệt là một số đài truyền hình làm tiết mục về đồ cổ, lúc này đều đã đến Ma Ca.

Trong này có tờ Phụ Hoa Thu Tàng và tờ Phụ Thịnh Thế Thu Tàng mà Lý Dương.

Lý Dương, cảm ơn!

Trong một khảo khổ cất giữ bảo mật, Trần Tế của tờ Phụ Hoa Dự Tàng đang cần môi, nhìn Lý Dương có chút phức tạp.

Trong khoa hàng này là nơi cất giữ tạm thời những bảo bối của Lý Dương. Những bảo bối này sẽ đội hội cờ bạc chính lý sau đó đích thân ông cụ can dự vận chuyển về nước.

Vì giá trị của bảo bối rất cao, chính tay ông cụ đặc biệt điều hai bảo vệ của mình, để bọn họ điều những bảo bối này về nước, trong đội quân áp tải, còn không ít người.

Mà trước khi áp tải, trong này tất cả đều đóng kín. Ngoại trừ ông cụ và một số ít người của Lý Dương ra, bất cứ ai cũng không được phép mở ra.

- Chúng ta là bạn bè, có thể giúp tôi sẽ giúp

Lý Dương nhẹ mím cười, đầu tiên Trần Tế tìm đến Lý Dương. Quyền phát sóng trực tiếp trong phòng đánh bài đã bán rồi, bọn họ hết cách, cũng không có tiền để mua, chỉ có thể phỏng vấn Lý Dương

Tốt nhất có thể phỏng vấn được bảo bối Lý Dương thắng lần này. Tới lúc đó làm một cuốn tuyển tập, cũng có thể cổ vũ lòng người.

Đối với thỉnh cầu này của Trần Tế, Lý Dương chưa nghĩ nhận lời thế nào. Chỉ là bảo bối không có vấn đề gì, những bảo bối này sớm muộn đều đem ra triển lãm.

- Có bạn bè như anh, tôi rất vui.

Trần Tế cũng cười, trong lòng lại thở dài.

Lần đầu gặp Lý Dương. Lúc quen biết Lý Dương, cô biết người thanh niên này không đơn giản, nhưng cũng không ngờ, người thanh niên này phát triển tới bây giờ, cô ngược nhìn cũng không thấy địa vị.

Mà lúc đầu, chính cô còn có chút ý cẩn thận, chỉ là nhìn thấy Lý Dương và Vương Giai Giai tốt như vậy cũng từ bỏ. Trong lòng cô lúc này hối hận một chút, nếu là lúc đầu không từ bỏ, không biết người đứng bên cạnh hần bây giờ có thể là mình không.

Đương nhiên, đây chỉ là cách nghĩ của cô, cô cũng không rõ tình cảm giữa Lý Dương và Vương Giai Giai.

Bảo bối của cả kho hàng rất nhiều, Lý Dương dẫn Trần Tế đi chụp hình, thuận tiện mình cũng xem một chút. Bảo bối nhiều thế này, sau này đều thuộc về hần, ngắm nghĩ có chút kích động.

Đây là bảo bối thắng được trong hai trận đấu. Đồ cổ của các chuyên gia sưu tầm trong nước đã không ai có thể so với hần. Bối cục lần này quả thật xây dựng rất tốt, nếu không có đánh cuộc bài, không biết phải bao giờ mới có thể thu thập được nhiều đồ thế này.

Càng không cần nói tiền mua những bảo bối thế này cũng không mua nổi.

- Anh Lý Dương, ông cụ gọi điện tới.

Đang đi trong kho hàng, Lưu Cương đột nhiên chạy tới trước mặt Lý Dương. Di động của Lý Dương mấy ngày nay đều ở ở chỗ của Lưu Cương, chỉ yếu là người tìm hần quá nhiều.

- Ông cụ nói có chuyện gấp.

Lý Dương kinh ngạc ngẩng đầu, thân ông cụ tuyệt đối sẽ không vô cớ gọi điện cho Lý Dương. Hơn nữa ông cụ biết lúc này hần đang lo chuyện kho hàng, nếu lúc này gọi điện nhất định có chuyện.

Lưu Cương gật đầu:

- Ông Hawes, còn có Bass và anh em nhà John cùng đến!

- Rất cuộc bọn họ tới rồi!

Lý Dương hơi ngẩng người, nhất thời lộ ra sự vui mừng, muốn thành lập sông bài chính là vì Thanh Minh Thượng Hà Đồ. Lúc này đã hoàn toàn xác định Thanh Minh Thượng Hà Đồ chính là nằm trong tay của bọn người ông Bass

Mấy ngày nay, Lý Dương cũng đang chờ bọn họ đến nhà, chỉ là không ngờ bọn họ ẩn thân như vậy, sau hai trận mới hiện thân.

- Lý Dương, ngài, ngài có chuyện phải không?

Đang nhìn Lý Dương, Trần Tế nhỏ tiếng nói một câu, các thợ chụp hình bên cạnh cũng quay đầu lại ngừng chụp hình.

Trên thực tế, thợ chụp hình chỉ là chụp một số bảo bối dùng để biên tập cho tiết mục còn chưa chính thức bắt đầu thu hình tiết mục.

- Phải, nhưng các bạn yên tâm, các bạn có thể yên tâm ở chỗ này chụp hình một tiếng. Lưu Cương, phiên anh thay tôi đi cùng bọn họ.

Lý Dương nhẹ nhàng gật đầu, Ông Hawes đến hần không thể tiếp tục ở lại, phải, phải quay về xem tình hình, chỉ có thể để Lưu Cương ở lại thay hần tiếp đãi bọn người Trần Tế.

Cũng may Lưu Cương cũng quen bọn họ, bọn người Trần Tế cũng biết quan hệ giữa Lý Dương và Lưu Cương.

- Được, ngài đi đi. Đợi sau này có cơ hội sẽ cảm tạ ngài, mời ngài dùng cơm.

Trần Tế mỉm cười ngọt ngào, Lý Dương cũng không để ý thế nào, trực tiếp dẫn Triệu Khuê và Hải Đông bỏ đi.

Sau khi hấn đi cũng không có chú ý tới tiếng thở dài ở phía sau lưng.

Lý Dương rời khỏi kho hàng, có năm chiếc xe. Lúc này bảo vệ của Lý Dương đang ở Ma Cao cũng tuyệt đối là những người tài giỏi, tình hình chính trị ở Ma Cao cũng phức tạp hơn.

Hết cách, việc làm này lúc này làm cho hấn trở thành nhân vật quan trọng nhất ở Ma Cao.

Phóng xe rất nhanh về tới khách sạn, Lý Dương không có ở đây. Bọn người ông Hawes được đích thân ông cụ tiếp đại. Trước khi Lý Dương về đến, ông cụ đang nói chuyện với bọn họ, nhưng nói những chuyện có nội dung vô bổ.

- Thật ngại, vừa rồi có chút chuyện, tôi đến trễ!

Sau khi Lý Dương trở về lập tức chấp tay xin lỗi Hawes, Bass cùng anh em John đều đứng lên

- Lý tiên sinh gần đây bận bịu nhiều việc, hấn là chúng tôi mạo muội quấy rầy mới đúng.

Bass mỉm cười, ông nháy mắt với ông Hawes bên cạnh, ông Hawes cũng không nói, trực tiếp mở cái túi xách tay nhỏ bên cạnh ra.

Trong cái túi xách tay nhỏ, là một sổ văn kiện, chính là văn kiện danh sách rất nhiều vật phẩm.

Sổ văn kiện này đưa đến Lý Dương đầu tiên, bọn họ vẫn chưa mở ra, chính ông cụ bây giờ mới nhìn thấy.

- Thịnh Minh Thượng Hà Đồ

Lý Dương chậm rãi mở văn kiện ra, nhìn thấy cái viết trên trang đầu tiên sững sờ một chút. Mặt trên cùng, viết rất rõ, Thịnh Minh Thượng Hà Đồ, mấy chữ, nhưng không có giới thiệu chi tiết gì.

Bảo bối thế này, cũng không cần giới thiệu.

- Kiểm Trục Nhật!

Con mắt Lý Dương lại căng ra, trong ghi chép Thịnh Minh Thượng Hà Đồ, chính là kiểm Trục Nhật, anh em John chính là mang thanh kiếm này ra.

- Không sai, Lý tiên sinh đã có kiếm Truy Tinh và Bôn Nguyệt. tTin rằng Trục Nhật này, đối với ngài là rất quan trọng.

Bass mỉm cười, nhiều người thế này, bọn họ vẫn đang tiến hành điều tra Lý Dương. Chuyện kiếm Truy Tinh không phải bí mật gì, bọn họ sớm biết, cuối cùng thành công tra ra kiếm Bôn Nguyệt cũng trên tay Lý Dương.

Lúc này, tất nhiên bọn họ biết rõ sức hấp dẫn của kiếm Trục Nhật đối với Lý Dương.

- Ông nói không sai, kiếm Trục Nhật đối với tôi rất quan trọng, nhưng tôi tin, nhưng nó không quan trọng bằng bức Mona Lysa và Bữa Tối Cuối Cùng.

Lý Dương ngẩng đầu, nhàn nhạt nói một câu, nụ cười trên mặt Bass và ông Hawes hơi thất tiểu một chút, anh em John cũng có bộ dạng như vậy.

- Lý tiên sinh, ngài nói rất đúng, chính vì bức tranh Mona Lysa và Bữa Tối Cuối Cùng vô cùng quan trọng. Cho nên chúng tôi mang nhiều bảo bối thế này đến gặp ngài.

Bass mỉm cười, Lý Dương không nói, tiếp tục xem tiếp văn kiện.

Tiếp theo, đều ghi là từng món bảo bối, giá trị của những bảo bối này cao hơn những bảo bối trong hai trận trước. Quan trọng nhất, rất nhiều chỉ bảo Trung Quốc không có chỉ có ở nước ngoài.

Trong những bảo bối này, không ít đã đạt tới cấp quốc bảo.

Càng không cần nói, món đầu tiên là Thanh Minh Thượng Hà Đồ, bảo bối cấp đỉnh.

Văn kiện rất dài, bọn người Bass không có sốt ruột, ngồi ở một góc uống trà, chậm rãi nhìn Lý Dương. Lý Dương nhìn sổ văn kiện, lại đưa chuyện cho ông cụ.

Nhìn danh sách trên văn kiện, sắc mặt ông cụ càng thêm thận trọng.

Ông hiểu rõ giá trị của những món bảo bối này hơn Lý Dương, trong đó không ít là văn vật, có phần lớn bảo bối thậm chí ông biết người cất giữ đầu tiên. Không ngờ những bảo bối này được bọn người ông Hawes mang ra.

Văn kiện này rất dài, danh sách bên trong cũng không ít, khoảng chừng ba ngàn món.

Tuy về mặt số lượng không bằng với lần cược của trận thứ hai, nhưng giá trị của ba ngàn món này đều vượt xa lần trước, cho dù tiền đặc cược trong hai trận trước cộng lại, cũng không thể so với ba ngàn món bảo bối này.

Ba ngàn bảo bối này, cũng có thể nói mỗi chiếc đều có ý nghĩa tượng trưng, không cần nói bên trong rất nhiều bảo bối của Trung Quốc bị thất lạc.

- Các ông muốn cược cái gì?

Sau khi xem xong tất cả, Lý Dương mới ngẩng đầu, hỏi lại lần nữa, lúc này đã hơn một tiếng.

- Bức tranh Mona Lysa và bức Bữa Tối Cuối Cùng, Bass mỉm cười nói trực tiếp nói.

Ba ngàn bảo bối này, cộng thêm Thanh Minh Thượng Hà Đồ, cũng đủ để cược hai món bảo bối này với Lý Dương, chỉ ít đối phương rất có thành ý, không giống Schunk chỉ là con sư tử to mồm.

1209. Chương 1205: Eppic Fuerth

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1205: Eppic Fuerth

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Tôi đồng ý!

Lý Dương chậm rãi gật đầu, yêu cầu của đối phương rất hợp lý. Hơn nữa bên trong còn có Thanh Minh Thượng Hà Đồ, kiểm Trục Nhật mà Lý Dương vô cùng khát vọng có được, không có lý do cự tuyệt.

- Rất tốt, nhưng chúng tôi còn có một yêu cầu nho nhỏ!

Bass mỉm cười, nhìn thẳng vào Lý Dương. Lúc này ông cụ cũng chuyển ánh mắt nhìn lên bản danh sách qua Bass.

- Yêu cầu gì? Ông Bass xin nói rõ!

- Rất đơn giản, lần này chúng tôi hy vọng có thể đơn độc cùng Lý tiên sinh đấu trận này, không cần người khác tham dự!

Bass nhẹ giọng nói, chân mày của Lý Dương dựng thẳng lên không tự nhiên.

Hai trận đấu trước, Lý Dương đều là tiến hành cùng nhiều người, phiền phức lược bỏ thể này, cũng có thể thắng nhiều chút đồ.

Sự thực chứng minh, cùng nhiều người cùng tiến hành hiệu quả quả thật rất tốt, nhìn thấy những bảo bối trong kho hàng đang được vận chuyển về nước. nếu phân ra, bây giờ nhất định không thắng được bao nhiêu.

- Lý tiên sinh, tôi nghĩ, có thể một lần lấy ra nhiều thứ cược thể này, để cược hai bức tranh của ngài, cũng không nhiều chứ!

Thấy Lý Dương không có trả lời Bass nhẹ giọng nói một câu.

- Được, tôi nhận lời các ông!

Do dự một hồi, cuối cùng Lý Dương gật đầu, Bass và ông Hawes nhìn nhau, trên mặt bọn họ đều lộ ra nụ cười.

Bass nói không sai, bảo bối hôm nay đưa đến Ma Cao rất nhiều, nhưng một lần có thể lấy ra đủ để so với giá trị của hai bức tranh thật sự không nhiều. Thanh Minh Thượng Hà Đồ có giá rất cao, trong vô hình cũng làm giá trị của hai bức danh họa nổi tiếng thế giới này nâng cao lên không ít.

Tính như vậy, hội đấu giá lớn Thanh Minh Thượng Hà Đồ đấu ra giá rất cao, người được lợi ích lớn nhất cuối cùng lại là Lý Dương.

Điểm này, bọn Bass cũng hiểu, nhưng sự thực đã tạo thành, cũng là không thể tránh được. Chỉ có thể đánh nát răng mình nuốt, ai bảo ban đầu bọn họ liều mạng lấy ra bức tranh này.

Nhưng cái này không phải là nguyên nhân thật sự Lý Dương muốn nhận lời.

Trong tay bọn người Bass có món đồ Lý Dương thật sự muốn cần, ngoại trừ kiếm Trục Nhật bên ngoài Thanh Minh Thượng Hà Đồ ra cũng là thứ Lý Dương muốn có, có hai món này, chỉ cần đối phương không đưa ra yêu cầu quá đáng, Lý Dương đều nhận lời.

Bọn Bass nóng lòng muốn đem bức Mona Lysa và Bữa Tối Cuối Cùng đi. Đồng thời Lý Dương cũng muốn nhanh có được kiếm Trục Nhật.

- Ngoại trừ cái đó ra chúng tôi cùng hy vọng phong kín trận đấu này, chỉ có người của chúng ta tham gia!

Ông Hawes cười nói theo một câu.

- Phong kín? Cái này sợ không hay lắm đâu, Hà Vinh tiên sinh đã bán bản quyền trực tiếp cho đài truyền hình.

Chân mày của Lý Dương lại nhảy dựng lên, đúng là những người này nhiều chuyện thật.

- Điểm này không sao, bên phía đài truyền hình chúng tôi sắp xếp.

Ông Hawes mỉm cười lắc đầu, chỉ cần Lý Dương nhận lời phong kín phía đài truyền hình đối với bọn họ không thành vấn đề. Tổ chức của bọn họ ở Châu Âu có sức ảnh hưởng không nhỏ.

- Được!

Lý Dương lại gật đầu, yêu cầu quá đáng này, phong kín hay không phong kín đối với bọn họ mà nói không có ảnh hưởng gì.

- Cảm ơn, Lý tiên sinh, ngài thấy khi nào bắt đầu đấu là thích hợp?

Ông Bass mỉm cười, đối với Lý Dương nhận lời yêu cầu của bọn họ không có xảy ra vấn đề gì. Hai điểm này cũng xem là chuyện lớn gì, Lý Dương đồng ý cũng bình thường.

Dù sao bọn họ cũng biết, đồ trong tay của bọn họ cũng có sức hấp dẫn Lý Dương.

- Tối ngày mốt!

Nghĩ ngợi một hồi, Lý Dương chậm rãi gật đầu, đối với hắn bắt đầu lúc nào cũng không sao. Nhưng hắn còn muốn đi kiểm nghiệm danh sách những món đồ mà Bass đưa ra là thật không.

- Được, vậy thì tối ngày mốt!

Ông Hawes thẳng thắn gật đầu anh em nhà John đều đứng lên. Mục đích bọn họ đến tìm Lý Dương đã đạt được rồi, cũng không cần tiếp tục ở đây.

Từ đầu đến cuối, anh em John đều không có nói câu gì nhưng cuối cùng lúc bỏ đi, lại đồng thời liếc nhìn Lý Dương.

Cái nhìn này làm Lý Dương rất khó hiểu.

- Phong kín trận đấu, bọn họ có mục đích gì?

Sau khi tiễn bọn họ đi, ông cụ gọi Lý Dương vào thư phòng, trận đấu này so với hai trận lần trước rất quan trọng, ông cụ cũng không xem nhẹ,

- Không rõ, tóm lại bọn họ không muốn bắt cóc người chứ?

Lý Dương cười, ông cụ hơi sững sốt, cũng cười theo?

Điểm này Lý Dương nói, căn bản không thể, ở đây là Ma Cao, là địa bàn của bọn họ, bên cạnh Lý Dương không chỉ có bảo vệ riêng của hắn mà còn có không ít.

Lần này Lý Dương mở sòng bạc đã kinh động cả nước, chuyện thể này chính ông cụ cũng hội báo lên trên.

Biết Lý Dương thông qua đánh bài thu lại trọng bảo bị thất lạc bên ngoài về. Quốc gia cũng toàn lực ủng hộ. Bằng không trong này sẽ không có nhiều bảo vệ như vậy. Lúc này bảo vệ bên cạnh Lý Dương được đặc biệt cấp cho, gần như có thể so với lãnh đạo quốc gia.

Đối với người bình thường mà nói, đãi ngộ như vậy tuyệt đối là không thể tưởng.

Trong tình huống này, bọn người Bass muốn bắt lợi cho Lý Dương, cơ bản hoàn toàn không thể. E rằng bọn họ có hành động khác thường gì, không may trước tiên chính là bọn họ.

Càng huống hồ, động chân động tay với Lý Dương cũng không thể lấy được tranh của bọn họ, bây giờ lấy hai bức họa đều là chuyện quan trọng.

Nói chuyện một hồi, Lý Dương liền theo ông cụ bỏ đi.

Mấy ngày này người tìm hắn không ít, rất nhiều người đều cầu xin tham gia trận đấu, những người này hẳn phải đích thân tiếp đãi, mọi người chính là đem từng món bảo bối đến tặng mình, tiền tài đem đến tặng như vậy đối với Lý Dương càng nhiều càng tốt.

Thời gian chậm chậm trôi qua.

Buổi chiều ngày thứ hai, kì hạn triển lãm mười món bảo bối tới hạn, viện bảo tàng tạm thời đóng cửa.

Điều này làm rất nhiều người không nhìn thấy bảo bối rất thương tiếc, rất nhiều người còn muốn cầu xin kéo dài thời gian triển lãm, ngay chính cả phía chính phủ Ma Cao cũng có cách nghĩ như vậy.

Mười ngày triển lãm này, mang đến cho Ma Cao không ít điều tốt, người đến Ma Cao du lịch đột nhiên tăng lên không ít, làm cho thu nhập của họ tăng lên nhiều.

Chuyện kéo dài thời gian triển lãm cũng đưa tới chỗ Lý Dương. Đáng tiếc Lý Dương vẫn chưa nghĩ có nhận lời hay không, viện triển lãm đã xảy ra chuyện rồi.

Trong viện triển lãm, đạo tặc quốc tế xuất hiện.

Một ngày cuối cùng sau khi đóng cửa, có hai đạo tặc cấp thế giới xông vào, thiếu chút nữa đã thực hiện được. Nếu không phải có bảo vệ tinh anh canh giữ, e rằng bị bọn họ trộm mất bảo bối.

Hai đạo tặc này muốn cướp chính là bức Mona Lysa. Bức tranh này có sức hấp dẫn không nhỏ, đáng tiếc bọn họ đánh giá cao mình, xem thường lực lượng bảo vệ những bảo bối này

Hai tên đạo tặc, một chết một bị thương, bị thương cũng bị bắt được, không chừng cả đời này đừng nghĩ ra khỏi tù.

Chuyện này cũng làm Lý Dương quyết định, không kéo dài thời gian triển lãm Vẫn luôn triển lãm là rất tốt, nhưng đối với những bảo bối này mà nói cũng gần như đang nằm trên chỗ nguy hiểm. Lúc này không ít người hoa mắt vì bảo bối của hắn, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Tám giờ tối ngày thứ hai, phòng đánh cược trước khi bọn Lý Xán tìm đến.

Không giống với lần trước, ba trăm chỗ ngồi lần này chỉ có hai dãy phía trước có người phía sau đều trống.

Chuyện trận đấu thứ ba lần này của Lý Dương không có bí mật với bên ngoài, bên ngoài rất nhiều người đều biết. Đối với trận đấu phong kín không ít người đưa ra kháng nghị.

Trận đấu của Lý Dương, bây giờ chính là đề tài nóng nhất của thế giới.

Những người đưa ra kháng nghị đó, không thiếu có một số người có danh tiếng thế giới, cuộc đấu lần này nhắm vào bức Mona Lysa và Bữa Tối Cuối Cùng Cũng không biết bọn người ông Hawes dùng biện pháp gì làm phía đài truyền hình chủ động bỏ phát sóng trực tiếp, cái này làm Lý Dương thêm chút áp lực.

Lần này cũng làm Lý Dương lĩnh hội thêm sức mạnh của tổ chức này.

Tổ chức bí mật có thể truyền thừa mấy trăm năm, thật không phải đơn giản như vậy.

- Người rất ít!

Sau khi Lý Xán ngồi xuống, nhìn những chỗ ngồi còn trống hơi có chút tiếc nuối, y thích xem những người đó sẽ ủng hộ đó cho Lý Dương sau khi chiến thắng. Lúc này y cũng có kiêu ngạo rất lớn.

- Lần này vì phong kín, làm không ít người oán hận, nghe nói trận đấu này có người bỏ ra một triệu USD mua một chỗ, cuối cùng cũng không vào được.

Chỗ của Lâm Lang cách Lý Xán không xa, sau khi nghe Lý Xán nói nhẹ thở dài.

Y là bạn của Lý Dương, tất nhiên có thể vào, những người khác của y, cho dù có thêm tiền hôm này đều bị ngăn ở bên ngoài.

- Một triệu USD!

Lý Xán sững sốt mạnh, thiếu chút nữa nhảy dựng lên chỗ ngồi. Bọn Trần Lỗi, Chu Văn đều nhìn Lâm Lang ngây ngốc.

- Đúng, một triệu, còn không mua được, cũng chính là nói cái vị trí này của các anh bây giờ đang ngồi trên một triệu USD

Lâm Lang cười, Ma Cao bây giờ tiền tài không ít, rất nhiều người đều muốn xem trận đấu của Lý Dương, càng vào không được, bọn họ càng muốn vào, bỏ ra một triệu USD cái giá rất cao cũng không mua được lòng hiếu kỳ.

- Ông trời của tôi, sao không bán chứ, lão đại ngốc quá một triệu một cái, ba trăm chính là ba trăm triệu, ba trăm triệu USD?

Trần Lỗi đột nhiên kêu lớn lên, bọn Tư Mã Lâm và Trần Lỗi nhìn thấy bên đó đều chen lại.

Hà San San do dự một chút cũng chạy tới.

- Làm ăn không phải tính như vậy, vì không bán mới có cái giá như vậy. Bán thật, thì không đáng nhiều tiền như vậy!

Lâm Lang cười lắc đầu, một triệu USD một chỗ ngồi, trên thế giới có chỗ như vậy, nhưng tuyệt đối không phải ở Ma Cao. Y nói không sai, nếu Lý Dương thật muốn bán, cái giá đó tuyệt đối không đạt tới cao như vậy.

Càng hưởng hồ, kiên trì không bán không phải là Lý Dương mà là bọn Hawes.

Những người này, không thiếu tiền.

- Người của bọn họ đến rồi!

Trần Lỗi đột nhiên kêu lên một tiếng. Bass Hawes và anh em John còn có mười người lạ mặt khác cùng đi vào, ngồi xuống ở bên kia. Những người này mỉm cười nhìn về phía bọn Lý Xán, sau đó tự mình trò chuyện.

Sau khi bọn họ ngồi xuống Hà Vinh cũng tới phòng đánh bài.

Hà Vinh là người bản địa, y là người duy nhất không thuộc phe của hai bên, lại có thể vào phòng đánh bài.

Mấy phút sau, đèn trong phòng sáng lên, trong phòng lại tiến vào hai người, sau khi bọn họ vào, người trong phòng đều đứng dậy.

- Đồ vương Epic Fuerth quả nhiên là ông ta!

Chu Văn nhìn người đang đi trước mặt, nói nhỏ một câu. Người hôm nay đến đấu với Lý Dương chính là đổng vương Epic Fuerth của Mỹ đứng thứ hai trên thế giới.

Ngoại trừ vị thần long đó thấy đầu không thấy đuôi, lúc này hoàn toàn không ai biết vị đổng vương bí mật ra. Trong số đổng vương thế giới, thực lực của ông cũng xem là mạnh nhất.

1210. Chương 1206: Bọn Họ Điều Khiển Trận Đấu.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1206: Bọn họ điều khiển trận đấu.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Trận đấu thứ ba, chia bài vẫn là Caray Manchester.

Trận đấu này chỉ có hai người tham gia, nhưng hai người này bất luận là danh khí hai là đặt cược lần này đều không thua hai lần trước. Cái này cũng làm rất nhiều người đều mắng chửi bọn người ông Hawes.

Đây là một trận quan trọng, hết thấy phong kín, đây không phải là cố ý chọc người ta sao.

Mỗi người đều có lòng hiếu kỳ, trận đấu quan trọng như vậy thực sự không thể xem được, cũng làm rất nhiều người đều tập tưng ở trước của khách sạn, muốn đầu tiên biết kết của cuối cùng, đồng thời trong này còn có rất nhiều ký giả truyền thông, làm bảo vệ khách sạn vô cùng căng thẳng.

- Hai vị, có thể bắt đầu chưa?

Caray Manchester mỉm cười nhìn hai người, nhẹ nhàng hỏi một câu.

- Có thể, Epic Fuerth nhẹ gạt đầu.

- Tôi cũng vậy, Lý Dương cũng mỉm cười nhìn Caray Manchester.

Caray Manchester không nói, lấy ra một bộ bài mới, để hai người nhìn, sau đó bắt đầu tẩy bài rất lưu loát. Bộ dạng tẩy bài này quả thật rất đẹp mắt, cảnh đẹp ý vui, lại không hiện ra thuần túy là xinh đẹp.

- Ngài Epic Fuerth, có cần trộn bài không?

Tẩy bày xong, đặt lên bàn, Caray Manchester lại mỉm cười hỏi một câu.

- Không cần!

Epic Fuerth mỉm cười lắc đầu, Epic Fuerth lại hướng về phía Lý Dương hỏi một câu tương tự.

Liếc nhìn bộ bài, Lý Dương cũng lắc đầu theo, trong lòng có chút kinh ngạc. Thông thường mà nói, người trên sòng bài đều lựa chọn trộn bài, trộn bài còn là một môn kỹ thuật rất quan trọng.

Có những đổng vương, chỉ thấy tẩy bài thì có thể nhớ được bộ phận bài, trộn bài có thể trộn được chỗ có lợi cho mình nhất, cũng có những người là không mấy tin người chia bày, sau khi trộn bài có thể làm lộn xộn trình tự vốn có.

Nhưng Epic Fuerth nhớ được bài trong tay, chính là những đổng vương đó không làm được.

Nhưng bất luận là nguyên nhân gì, trộn bài trên bàn cờ gần như đã trở thành một thông lệ.

Lúc này Epic Fuerth chọn không trộn bài, lúc này Lý Dương có chút kinh ngạc. Hắn đã nhìn thấy tất cả bài, mặt bài của ván này của hắn hơi tốt một chút, tất cả cũng không có trộn bài theo.

Trên thực tế, hai người đấu đối với Lý Dương càng có lợi, không giống lúc nhiều người, hẳn không ngừng tính toán lá bài phía sau, nếu có người trung gian bỏ, mặt bài sẽ lập tức thay đổi.

Lá bài lật đầu tiên của Lý Dương hơi lớn một chút, Lý Dương tiện tay quăng ra hai trăm ngàn tiền phĩnh.

Đang nhìn lá bài lật của Lý Dương, Epic Fuerth cười, thắng thắn chọn cách bỏ.

Ván bài đầu tiên lại bỏ, làm chân mày của Lý Dương lại nhảy lên không tự nhiên, vị đồ vương nước Mỹ xếp hàng thứ hai thế giới gần như không giống như người khác.

Bỏ, Lý Dương chỉ thắng được trăm ngàn, nhưng được xem là thắng rồi.

Đứng bên ngoài quan sát. Bọn Lý Xán, Chu Văn lại bắt đầu bàn bạc nhỏ. Hôm nay ván bài đầu tiên Lý Dương thắng nhẹ, cũng xem như là khởi đầu tốt đẹp, mỗi người bây giờ đều rất cao hứng.

Ông cụ cũng đang nhìn bàn cờ. Những người như lão Phương, lão Từ cũng đều ở đây.

Trận này đối với bọn họ mà nói càng quan trọng hơn so với hai trận trước, cho nên lão tiên bối ở Ma Cao đều đến tham gia. Lúc này trong lòng bọn họ còn có chút khẩn trương.

Trận này, có thể quyết định sự sở hữu rất nhiều bảo bối cấp đỉnh thế giới.

- Ngài Epic Fuerth, có cần trộn bài không.

Bài thứ hai rất nhanh tẩy xong, Epic Fuerth lại lắc đầu. Lần này Lý Dương lại không có để ý, đây có lẽ là thói quen của Epic Fuerth, dù sao cũng là đồ vương xếp thứ hai thế giới, đối với mình tự tin vô cùng.

Lý Dương cũng không có trộn bài, ván bài này, vẫn là hắn thắng, nhưng Phỉ Nhĩ Đặc lần này theo một thanh, làm Lý Dương thắng nhiều một thanh.

Ván thứ ba, Lý Dương lại thắng, thắng được hơn một triệu.

Trận đấu dần dần tiến vào bình thường. Lúc này tất cả những người bên cạnh Lý Dương đều thở phào nhẹ nhõm. Lúc này bọn họ đều có lòng tin rất lớn đối với Lý Dương. Epic Fuerth đồ vương xếp thứ hai thế giới lại có thể làm sao, Lý Dương vẫn có thể thắng.

Ván thứ tư, Lý Dương nhỏ một chút, mặt bài không lớn không theo.

Ván thứ năm, Lý Dương lại thắng.

Ván thứ sáu, Epic Fuerth bắt được một tay bài rất tốt. Lý Dương cũng không tệ, hơi mỉm cười do dự một chút, liền theo hai thanh, thua nhiều một chút tiền.

Nếu bài không tốt hoàn toàn không theo, sớm muộn sẽ gây sự nghi ngờ của người khác. Cho dù bây giờ tất cả đều nằm trong tay của hắn, tự nhiên biểu hiện càng tốt một chút, đối với Lý Dương mà nói thắng sớm một chút thua trễ chút không quan trọng, chỉ cần thắng thì được.

Thời gian chậm chậm trôi qua, chớp mắt đã hai mươi ván.

Trong ván thứ hai mươi này, Lý Dương thua ít thắng nhiều, nhưng cuối cùng tiền phĩnh thắng cũng không nhiều. Sau hai mươi ván, dĩ nhiên hắn ít hơn Epic Fuerth một chút tiền phĩnh, ít không nhiều, chỉ ít hơn mấy trăm ngàn.

Trên sòng bạc bình thường, số lần thắng nhiều, tiền phĩnh lại ít cũng không phải là chuyện gì kỳ quái. Có lúc một ván tiền phĩnh thắng được còn nhiều hơn mười ván người khác thắng.

Nhưng chuyện này lại xảy ra ở bản thân Lý Dương, lại có chút không giống, thậm chí là một vấn đề rất nghiêm trọng. Lý Dương dần dần nhận được có chút không đúng.

Hắn chính là hoàn toàn có thể nhìn thấu lá bài chưa lật, biết được mỗi lá bài. Trong tình huống này hắn còn thua tiền phĩnh, thậm chí làm sao thua hắn cũng không biết, cái này làm hắn rất là buồn bực.

Nét mặt của Lý Dương dần dần bắt đầu trở nên cẩn trọng. Vị đồ vương xếp thứ hai thế giới, quả nhiên khó đối phó hơn so với những người trước kia nhiều.

Nhưng Lý Dương không hề biết, Epic Fuerth đối diện hắn, lúc này cũng bị trong khiếp sợ.

Khả năng nắm bắt của Lý Dương đối với mỗi ván bài đều rất cao, thậm chí còn cao hơn y. Mỗi lần, cho dù Lý Dương lấy không được bài tốt, cũng có thể phán đoán chính xác, trước không nắm bắt được hần đều bỏ, mà mỗi lần Lý Dương đều nắm bắt rất chuẩn xác.

Trong này, lại có mấy lần mặt bài của hai bên đều rất tốt, nhưng cuối cùng ván bài của Epic Fuerth chỉ ra cao hơn một chút so với Lý Dương, ván bài như vậy Lý Dương đều có thể bỏ, thật sự không dễ, phải có năng lực rất cao.

Lúc Epic Fuerth giật mình, cuối cùng tự Lý Dương dần dần nghĩ ra chuyện gì.

Ván bài, quả thật là ván bài, có mấy lần trên mặt bài của hần lớn, nhưng cuối cùng lại không bằng Epic Fuerth, nhưng mặt bài của hần lớn lại không phù hợp trực tiếp bỏ, tùy tiện theo mấy thanh.

Chính là ván bài như vậy làm thanh tiền phỉnh của hần thua nhiều một chút.

Cuối cùng mới có chuyện số lần hần thắng nhiều một chút nhưng tiền phỉnh lại ít hơn của Epic Fuerth. Phát hiện này không làm Lý Dương giảm căng thẳng, ngược lại càng thêm khẩn trương.

Chuyện thế này chỉ xuất hiện một hai lần thì không sao, lại xuất hiện ba lần, thậm chí bốn lần, chính là có chuyện không bình thường. Lý Dương nhìn nhẹ Caray Manchester một cái, không nói gì.

Ván bài tiếp tục, vùng chân mày của ông cụ cũng hơi chau lại, hình như ông cảm thấy có chút không đúng.

Bên phía ông Hawes, Hawes và Bass tỏ ra có chút khẩn trương, anh em nhà John tùy tiện ngồi một chỗ. Từ nét mặt của bọn họ có thể nhìn không ra ý nghĩ trong lòng bọn họ bây giờ.

Ván hai mươi mốt, ván hai mươi hai.

Lý Dương liên tục thắng hai ván, nhưng tiền phỉnh thắng có hạn, chênh lệch giữ Epic Fuerth thắng.

Ván thừa hai mươi ba, lại xuất hiện bài của hần chỉ nhỏ hơn Epic Fuerth một chút. Lần này hần và Epic Fuerth đều là hai đôi bài, nhưng đôi của hần không lớn bằng đôi của Epic Fuerth, lá bài đó của Epic Fuerth lớn hơn hần một chút, vừa đúng lúc là lá bài chưa lật.

Nếu chỉ thấy mặt bài, tuyệt đối là Lý Dương đang chiếm ưu thế, đối là người bình thường có thể sớm hại kết thúc rồi, nhưng tất cả cái này Lý Dương thắng thường chọn cách bỏ.

Hần không có tiếp tục theo, theo nhiều rồi, sau này người thua tiền phỉnh nhiều sẽ là hần.

Sắc mặt của Epic Fuerth càng trở nên nghiêm túc, sâu trong mắt còn có sự kinh ngạc rất đậm. Y đã xem trọng Lý Dương, không ngờ khả năng khống chế của Lý Dương lại mạnh như vậy. Ván bài này cuối cùng là kết quả gì, chính y biết rõ.

Bọn người ông Hawes, Bass sắc mặt của bọn họ lúc này cũng không làm sao dễ coi.

Còn phía Lý Dương, bọn Lý Xán Chu Văn từ lâu đã không nói chuyện, ván bài không thuận lợi như tưởng tượng của bọn họ, Lý Dương không thể đại khai sát giới thắng thắng quét sạch Epic Fuerth, cục diện bây giờ dường như lâm vào cuộc chiến giằng co.

Tiếp tục giằng co như vậy so đấu chính là nhẫn nại và nghị lực. Trong lòng bọn Lý Xán lúc này đều không dễ chịu như trước.

Epic Fuerth gõ nhẹ lên bàn, hình như đang suy nghĩ.

Ván thứ hai mươi lăm, Caray Manchester liên tục chia bài, lần này mặt bài bên trong lớn Lý Dương là K cơ.

Epic Fuerth là lá K bích, nhưng sau khi phát hai lá bài này, trong mắt Lý Dương bỗng nhiên hoảng loạn, hần ngẩng đầu nhìn Epic Fuerth, cổ nén chấn động trong lòng, không có liếc nhìn Caray Manchester.

Ván bài này, hai người đều lấy được bài lớn, thậm chí có thể nói là bài khéo.

Mặt bài của Lý Dương, thuận tử cuối cùng sẽ là OJQKA, không phải là đồng hoa thuận, vì lá bài chưa lật của hần là lá Q bích.

Còn mặt bài của Epic Fuerth, cũng là OJQK, cũng không phải là đồng hoa thuận, nhưng y là A bích. Theo quy luật, mặt bài giống nhau, thì chọn màu sắc của lá bài lớn nhất để tính, kết quả như vậy vẫn là Lý Dương thua.

A cơ, chỉ hơn A bích. Nhỏ một chút, nhưng điểm này lại là mấu chốt của thắng bại.

Mà mặt bài thế này cũng có thể nói là lần khó gặp của Epic Fuerth. Thường gọi là bài oan gia, bài như vậy cũng là có tính lừa dối nhất, rất dễ làm người ta dứt điểm.

Nghiêm túc mà nói, bài oan gia này so với lần trước của Lý Dương và Lâm Chính Thanh còn quý dị hơn.

Ván bài của Epic Fuerth liên tiếp xuất hiện chỉ lớn hơn hần một chút. Thậm chí loại bài oan già đặc biệt khó gặp này cũng xuất hiện. Nếu Lý Dương còn cho rằng đây là chuyện bình thường, thì chính là kẻ ngốc.

Không chút nghi ngờ, Lý Dương không ngốc, cho nên hần đã biết, sở dĩ xuất hiện trình hình như vậy, nhất định có quan hệ với Caray Manchester .

Lúc này, cuối cùng Lý Dương cũng bắt đầu nghĩ. Từ đầu đến cuối, hần và Epic Fuerth không có xem lá bài chưa lật. Ngay từ đầu Lý Dương còn có chút hoài nghi, nhưng qua mấy ván, sau thành thói quen. Chuyện này bị quên đi, nếu không phải cảm giác không đúng, thậm chí hần quên luôn chuyện này.

Dù sao Lý Dương tham gia đánh bài không nhiều, không có kinh nghiệm phong phú như vậy.

- Lý Dương tiên sinh, đúng lúc chơi lớn một chút, thời gian hình như đã rất lâu rồi. Lần này nhiều một chút, thêm một triệu nhé.

Epic Fuerth mỉm cười, quăng ra một triệu tiền phỉnh. Lý Dương khẽ động trong lòng, một triệu quả thật không ít, trước đó y chỉ là dưới hai trăm ngàn ba trăm ngàn, một lần năm trăm ngàn cũng rất hiếm.

Xem ra, Epic Fuerth biết bài lần này có lợi cho y, hơn nữa rất có thể biết đây chính là một ván bài oan gia.

Y có thể biết tỉ mỉ như vậy, Lý Dương tuyệt đối không tin y đều biết tất cả lá bài giống mình, nếu không có năng lực này của mình, thì chỉ còn lại một khả năng, Caray Manchester chính là người của bọn họ, bọn họ đã khống chế trận đấu này.

1211. Chương 1207: Vây Thì Sô Hết Đi.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1207: Vây thì sô hết đi.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Caray Manchester bị mua chuộc, bọn họ liên thủ với nhau ?

Nghĩ tới đây, Lý Dương vô cùng cảnh giác. Nếu nói Epic Fuerth có thể nhớ bài của Caray Manchester tẩy, điểm này e là chính Epic Fuerth cũng sẽ không tin.

Caray Manchester là người có tay nhanh nhất thế giới, cho đến nay, không có ai có thể nhớ được bài của y tẩy, chính là vị đồ thần bí mặt đó cũng không được.

Trên thực tế cũng là như vậy. Lần này, bọn người ông Hawes quả thật mua được Caray Manchester.

Đối với bọn người ông Hawes mà nói, bất cứ chuyện gì bọn họ đều không tính toán quá trình, chỉ cần kết quả. Chuyện lần này, mỗi người bọn họ đều vô cùng xem trọng, không cho phép có chút sơ xuất, cho nên

sau khi đặc biệt mời Epic Fuerth, còn vừa đầm vừa xoa, làm Maray Manchester vốn chưa từng thỏa hiệp, lần này triệt để dưới chân bọn họ.

Hơn nữa bọn họ còn tìm một thầy phân tích tâm lý nổi tiếng thế giới, để tiến hành phân tích tỉ mỉ Lý Dương.

Vị thầy phân tích tâm lý này, cũng không biết tại sao Lý Dương có đồ thuật cao như vậy, nhưng y dựa theo biểu hiện và tích cách bình thường của Lý Dương, cuối cùng đưa ra một kết luận.

Đó chính là đánh cuộc mà Lý Dương tham gia rất ít, không nuôi dưỡng thành một sở thích quen của đồ vương thành danh thế hệ trước. Hơn nữa Lý Dương có tự tin cực đoan với mình, chỉ cần Epic Fuerth không trộn bài trước, Lý Dương rất có thể cũng luôn làm như vậy.

Một điều quan trọng nhất, nếu có thể dẫn động Lý Dương luôn không trộn bài, vậy chính hắn sẽ bỏ ba điểm này, đem chuyện trộn bài gác qua một bên.

Loại chuyện này trên bản thân đồ vương có kinh nghiệm không thích hợp dùng, nhưng ở Lý Dương tuyệt đối có thể.

Có những phân tích này, cho nên bọn người ông Hawes mới để Caray Mancheste cố ý hỏi Epic Fuerth trước, dần dần tạo nên thói quen này.

Tất cả cái này, Epic Fuerth cũng vô cùng rõ, vị đồ vương xếp thứ hai trên thế giới không phải là kẻ hiền gì, y cũng giống như bọn người ông Hawes, là một người chú trọng kết quả, y chỉ cần kết quả, quá trình không quan trọng.

Càng hướng hồ Epic Fuerth không phải y mua chuộc người chia bài có lợi cho mình đối với y mà nói cũng có chỗ tốt.

Đây chính là sự thật, Lý Dương gần như đoán được. Epic Fuerth quả thực nhớ không nổi bài của Caray Manchester, nhưng chính Caray Manchester có thể nhớ. Hơn nữa ông tẩy bài, bài tẩy ra thế nào đều không thành vấn đề, không có máy tự động chia bài, lại dưới tình huống không có người trộn bài, gần như tất cả trên bàn cờ đều không chế trong tay của y.

Nghĩ tới đây, Lý Dương cũng cảm thấy đồ mồ hôi lạnh.

Ý trời là y luôn có thể không chế tất cả cho mình, kỳ thực tất cả cái này sớm được người ta sắp đặt rồi.

Đáng tiếc hiểu được tất cả cái này, Lý Dương cũng không làm gì được. Hắn không có chứng cứ chứng minh Caray Manchester và Epic Fuerth liên thủ với nhau. Trong tình huống không có chứng cứ, những lời nói này tuyệt đối không thể nói ra.

Tạm thời không thể vạch trần bọn họ, đây cũng là cao minh của bọn người ông Hawes .

Cho dù bị phát hiện, anh cũng không có cách gì với tôi, bọn họ còn cố ý phong kín trận đấu, chính là càng muốn che dấu nhiều người. Chỉ dựa vào bạn bè bên cạnh Lý Dương tuyệt đối không phát hiện được thủ đoạn của bọn họ.

Dù sao bên cạnh Lý Dương không có cao thủ trong giới cờ bạc thật sự, càng không có ai biết những chuyện này.

- Lý tiên sinh, tới lượt ngài!

Caray Manchester mỉm cười nhìn Lý Dương, nhẹ giọng nói một câu, trong mắt y bắn ra tia hổ thẹn.

Mãi cho đến nay, y đều tự xưng người công bằng nhất. Lần này lại không chịu được áp lực, cuối cùng thông đồng với người khác làm vậy. Y cũng hết cách, bọn người ông Hawes đã nắm mạch máu của mình.

Con gái Caray Manchester yêu quý nhất, bị một cơn bệnh quái lạ. Căn bệnh quái lạ này chỉ có bác sĩ Philip bác sĩ khoa nhi nổi tiếng nhất thế giới mới có thể trị khỏi. Ông Philip lại chính là người được giải thưởng y học Nobel.

Mà vị bác sĩ Philip này, chính là một thành viên trong tổ chức bí mật của bọn họ, một nhà y học cấp đỉnh thế giới.

Có quan hệ dụ lợi này, cuối cùng Caray Manchester nhận lời bọn họ. Để Caray Manchester nhận lời bọn họ cũng tốn không ít thời gian, bằng không bọn họ sớm đã tìm đến cửa Lý Dương rồi.

Ván này, vô cùng lợi hại, nếu không phải Lý Dương có năng lực nhìn thấu tất cả, nói không chừng lần này thật sự là tiêu rồi.

- Tôi không theo!

Lý Dương mỉm cười, khép bài lại, Epic Fuerth cũng liếc nhìn Lý Dương kinh ngạc.

Vì để chia ván bài này y chính là chuẩn bị rất nhiều thời gian. Ván thứ hai mươi lăm này một ván bài oan gia thế này, nên làm Lý Dương kích động sô hết nếu không chỉ dựa từng chút từng chút để thắng, Epic Fuerth thật sự không nhất định có thể thắng Lý Dương.

Theo cách nghĩ của Caray Manchester ván bài này cho dù Lý Dương không có sô hết, cũng sẽ thua không ít, từ lòng tin đã kích hấn cuối cùng làm Epic Fuerth thắng.

Epic Fuerth cũng nhìn Lý Dương có chút giật mình.

Mặt bài cũng không tệ, Lý Dương ngay cả lá bài chưa lật cũng không xem thì bỏ, nhưng dáng vẻ này của hấn, cũng phù hợp với một số biểu hiện bình thường, bình thường Lý Dương không ít làm qua những chuyện như vậy.

Hủy hết toàn bộ bài, Caray Manchester lại lấy ra một bộ bài mới.

Tẩy bài thành thạo, kỹ thuật xóa bài đẹp mắt làm thu hút sự chú ý của bọn Lý Xán không ít. Sau khi tẩy bài xong, Caray Manchester theo tình hình trước đó, chuẩn bị chia bài cho Epic Fuerth.

- Chờ một chút!

Lý Dương đột nhiên lên tiếng, sau khi chú ý không đúng. Lúc này hấn mới phát hiện, đã có mười mấy ván Caray Manchester đều không có hỏi hấn là bọn họ có cần trộn bài không, liên tục tiếp chia bài.

Cái này trở thành thói quen.

- Lý Dương tiên sinh, ngài có chuyện gì, Epic Fuerth quay đầu lại nhìn Lý Dương có chút kinh ngạc.

- Tôi, muốn, trộn, bài!

Lý Dương nói ra từng chữ từng chữ, đặt biệt là chữ “trộn”. Hấn nói rất nặng, ánh mắt sắc bén nhìn Caray Manchester.

Cơ thể Caray Manchester hơi rung lên, trong mắt hiện lên sự kinh hoảng không tự nhiên.

Bọn người Epic Fuerth, ông Hawes đều ngây ngẩn cả người, đặc biệt là mấy người bọn ông Hawes.

Lúc này bọn họ đã biết, Lý Dương đã phát hiện được trò của bọn họ, bằng không tuyệt đối sẽ không đột nhiên lúc này đưa ra yêu cầu trộn bài, hơn nữa còn đề nghị thận trọng như vậy

Cái này làm bọn họ đồng thời kinh ngạc, cũng có chút chấn động.

Bố trí ván bài tốt như vậy, thậm chí ngay cả dùng tới thầy phân tích tâm lý. Hơn nữa hiệu quả trước đó luôn tốt như vậy, cuối cùng làm sao bị Lý Dương phát hiện?

Bọn người ông Hawes đang buồn rầu, trong lòng có chút lo lắng.

Bày cục, tất cả tính toán đặt ở trong này cũng không thể thắng nổi Lý Dương, hơn nữa lại bị Lý Dương phát hiện, sau này muốn thắng hấn, không chừng càng khó.

Lúc này lòng tin của bọn người ông Hawes đối với Epic Fuerth cũng không cao.

Chính Epic Fuerth cũng hiểu, Lý Dương nhìn thấu phối hợp của bọn họ nhưng y không có bao nhiêu lo lắng. Cho dù Lý Dương phát hiện thật, chuyện này Lý Dương không dám nói ra, cũng không thể nói.

Chỉ là tác dụng của Caray Manchester không được rồi, y phải dựa vào năng lực thật của mình để đánh bại Lý Dương.

Như vậy cũng tốt, Epic Fuerth tuy có những thủ đoạn không từ, nhưng không phải là người không có năng lực, y không có năng lực không trở thành đồ vương xếp thứ hai trên thế giới, trong thời gian vị đồ thần này mất tích y chính là mục tiêu của vô số người khiêu chiến.

Trước đó vì có phối hợp của Caray Manchester, y cũng để ý làm gì, hoàn toàn không có lấy thực lực của mình ra.

Lúc này hợp tác của y và Caray Manchester bị nhìn thấy, ngược lại càng kích động ý chí chiến đấu của y, y muốn dựa vào năng lực thật sự của mình để thắng Lý Dương.

Nhưng chân chính làm Epic Fuerth xem trong chính là biểu hiện của Lý Dương, Lý Dương hai mươi ván trước đã làm Epic Fuerth hiểu rõ đây là một đối thủ không thua mình. Chiến thắng trước đó của Lý Dương, cũng không chỉ là may mắn.

Lý Dương trộn bài rồi.

Đây là một yêu cầu bình thường rất hợp lý Epic Fuerth hoàn toàn không thể cự tuyệt, cũng không thể cự tuyệt.

Bọn Lý Xán, Trần Lỗi nhìn Lý Dương ngơ ngác. Chu Văn và Lý Bồi chau mày lại, bọn họ đã từng làm việc trên sông bài phát hiện Lý Dương đột nhiên muốn trộn bài rất không bình thường.

Chân mày ông cụ cũng siết chặt lại.

Ông không giống Lý Dương trong cuộc lại có thể nhìn thấy tất cả, phát hiện ra vấn đề khác thường. Nhưng ông cũng có một chút nghi ngờ, chỉ ít trận đấu này, không đơn giản như bọn họ nghĩ.

Sau khi Lý Dương trộn bài xong, Epic Fuerth cũng trộn bài.

Lần này trộn triệt để bài của Caray Manchester tẩy. Liếc nhìn đặt bài lại, khóe miệng Lý Dương cười nhạt.

Dám chơi khâm hấn, bọn người ông Hawes lần này quá đáng. Lúc này Lý Dương không có cách nào vạch trần bọn họ nhưng không có nghĩa là Lý Dương bằng lòng cho qua chuyện này.

Hắn muốn hung hăng đả kích mấy người cuồng vọng này, mà cách đả kích tốt nhất chính là chiến thắng bọn họ.

Làm cho tất cả kế hoạch của bọn họ đều tiêu tan, để bọn họ trả cái giá đắt, tất cả bảo bối của bọn họ đều trở thành chiến lợi phẩm của mình.

Nhưng cái này lại không phải kết thúc, chuyện lần này Lý Dương đã ghi nhớ rồi, chuyện lần này không phải dễ như vậy thì có thể giải quyết, bọn họ phải trả giá cao cho hành vi của mình.

- Lý Dương tiên sinh là A bích, Lý Dương tiên sinh nói đi!

Caray Manchester vẫn đang chủ trì trận đấu, nhưng lúc này tỏ ra có chút không yên. Y biết Lý Dương không có cách nào vạch trần y, về Lý Dương không có bao nhiêu lo lắng, y sợ nhất là vì không giúp Epic Fuerth dành thắng lợi, làm con gái mình không thể nào chữa trị được.

- Thời gian quả thật rất lâu có chút mệt rồi, Ngài Epic Fuerth không phải thích chơi lớn sao? Vậy thì sô hết đi!

Xào! Lý Dương đẩy tất cả tiền phỉnh trước mặt ra, một lá bài mở, thì hắn sô hết. Lúc này Phỉ Nhi Đặc chỉ nhiều hơn Lý Dương một chút tiền phỉnh, nếu ván này y theo, lỡ nếu thua, Epic Fuerth cũng không có thể trở mình.

Epic Fuerth ngây ngẩn chỗ đó, bọn người ông Hawes cũng ngây cả người.

Ai cũng không ngờ, lúc này Lý Dương đột nhiên kích động như vậy, một lá bài mở thì sô hết, thật là điên rồi.

Nhưng đây không phải là đánh cuộc bình thường, là trận đánh cuộc liên quan đến rất nhiều tài sản, đồ cược của lần đánh cuộc này nếu tính giá trị, có thể nói là lớn cả gần chục tỷ nhân dân tệ.

Một lần quyết định sở hữu hàng chục tỷ tài sản, Lý Dương thật là điên rồi.

Lý Dương dám điên, nhưng bọn người ông Hawes không dám, mấy người đều nháy mắt Epic Fuerth.

Nhưng Epic Fuerth không có nhìn bọn họ, y đang nhìn Lý Dương với vẻ mặt nghiêm túc, không ngừng tiến hành phân tích, y phải phán đoán ra rõ ràng, rốt cuộc trong tình huống Lý Dương tức giận làm ra hành động, hay là cố ý dẫn dụ y.

Qua chừng một phút, Epic Fuerth mới nhẹ thở dài, chậm rãi khép bài lại.

Mặc kệ Lý Dương là mục đích gì, lần này y không thể theo. Tuy y xem trọng Lý Dương, nhưng cũng vì trong lòng có chút bị phát hiện, lúc này có chút thất thần. Y lúc này, không phải là trạng thái tốt nhất.

Lúc này, y thà bỏ cũng không thể mạo hiểm...

1212. Chương 1208: Liên Tục Sô Hết.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1208: Liên tục sô hết.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Epic Fuerth bỏ.

Ông Hawes, Bass cùng anh em nhà John đều thoáng thở phào nhẹ nhõm. Bất luận Lý Dương có bị tức giận không, lúc này bọn họ đều phải bình tĩnh, tuyệt đối không thể có bất cứ chút nguy hiểm gì.

Trận đấu này, đối với bọn họ rất quan trọng.

Chuẩn bị lâu như vậy, chuẩn bị thủ đoạn nhiều như vậy. Lần này bọn họ phải thắng, chỉ có thể thắng, không thể thua, cho nên lúc này tuyệt đối không thể điên cùng Lý Dương.

Trận đấu này sô hết lần tiên cuối cùng xuất hiện rồi.

Lần này là Lý Dương chủ động sô hết, đáng tiếc là Epic Fuerth không theo, bằng không trận này lập tức có thể kết thúc

.

Ván bài tiếp tục, Epic Fuerth không theo, Caray Manchester cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tẩy bài lần này, Epic Fuerth và Lý Dương đều trộn bài.

Trên thực tế lúc này Caray Manchester đã không dám làm bậy, hơn nữa lần này còn là Epic Fuerth trộn bài trước tiên.

Sau khi trộn xong, nụ cười trên khóe miệng của Lý Dương càng sâu. Caray Manchester bắt đầu chia bài, Lý Dương không có xem lá bài chưa lật, lá bài lần này, vẫn là hắc lớn nhất.

- Epic Fuerth tiên sinh, thời gian trận đấu này tiến hành có chút lâu, nên kết thúc sớm một chút, sô hết nhé! Lý Dương nói trước, hắc khẽ cười một cái, sau đó đẩy tất cả tiền phỉnh ra ngoài.

- Sô hết, lại là sô hết.

Liên tục hai ván bài, Lý Dương đều sô hết. Epic Fuerth nhìn Lý Dương sửng sốt, có chút không đoán được cách nghĩ của Lý Dương lúc này

.

Liên tục sô hết, cách đánh này không phải là chưa từng thấy qua, đều là một số người điên cuồng mới làm chuyện này, cái này thuần túy là đánh cược vận may, bản lĩnh có thể đổi bài trên truyền hình không hề có trên thực tế.

Đừng nói đổi bài, bài hơi kém một chút, anh sô hết cũng vô dụng.

Epic Fuerth nhìn Lý Dương chăm chăm, y không biết ý nghĩ của Lý Dương. Lúc này y phải phán đoán, ván bài này rốt cuộc là Lý Dương dẫn dụ y, hay là thuần túy điên cuồng.

Đáng tiếc từ sắc mặt của Lý Dương, y có thể nhìn thấy chỉ là tự tin, thuần túy tự tin.

Điều này làm Epic Fuerth thêm thận trọng, y nhìn mặt bài của Lý Dương. Cuối đầu, ai cũng không biết y nghĩ gì.

Sau khi sô hết, Lý Dương cũng không lo lắng, chỉ là mỉm cười nhìn Epic Fuerth trước mặt.

Bọn Lý Xán, Trần Lỗi đang thảo luận nhỏ, mỗi người đều tỏ ra cực kỳ hưng phấn.

Sô hết, cảnh tượng này e là làm kích động lòng người nhất trên bàn cờ, một phen phân thắng bại, bất luận là người biết hai không biết đánh bài, cũng thích nhất là thời khắc quan trọng này.

Bọn người ông cụ, lão Từ tỏ ra có chút khấn trương, bọn họ càng nghĩ, nhưng thấy Lý Dương nắm chắc như vậy, Epic Fuerth lại do dự, bọn họ cũng có chút nhẹ nhõm.

- Tôi không theo!

Qua chừng ba phút, dưới thúc dục không thể không tiến hành của Caray Manchesrer, Epic Fuerth lắc đầu, xếp bài.

Y lại bỏ, lúc này, y không thể liệu Lý Dương, cũng không có cách nào liệu. Y thật không có nắm chắc, y bây giờ, hoàn toàn không nhìn thấu Lý Dương.

Nhìn động tác của Epic Fuerth, khóe miệng của Lý Dương lại giãn ra.

Caray Manchester liên tục chia bài, lần này Epic Fuerth không có trộn bài, một mình Lý Dương trộn bài, nếu theo đối phương đều liên thủ, âm thầm đối phó mình, tất nhiên Lý Dương sẽ không giữ lại bất cứ gì.

Lá bài chia ra, lần này là bài của Epic Fuerth hơi lớn một chút.

Điều này làm trong lòng Epic Fuerth âm thầm thở phào nhẹ nhõm, y còn sợ Lý Dương liên tục bài lớn, liên tục sô hết, hành động điên cuồng như vậy, Epic Fuerth thật không dám tùy tiện làm loạn theo.

Lá bài của Epic Fuerth là Q, lá bài chưa lật cũng là Q cơ, là một đôi, cũng tạm được.

Nghĩ ngợi, y trực tiếp đẩy ra năm trăm ngàn tiền phỉnh, nếu đôi bài quá nhỏ lại không phù hợp, càng huống hồ Lý Dương liên tục thúc ép y chuyện về sớm làm y khó chịu.

Lá bài của Lý Dương là 6 cơ, lúc này hẳn không có nhìn lá bài chưa lật.

- Năm trăm ngàn, có hơi ít không? Vừa nãy nói thời gian có chút muộn, chúng ta nên kết thúc sớm một chút, đều có thể trở về ngủ sớm một chút, năm trăm ngàn tôi theo, ngoài ra tôi sô hết.

Lý Dương khẽ cười, sắp xếp tiền phỉnh trước mặt rồi sau đó đẩy ra hết.

Sô hết, Lý Dương ba lần sô hết, từ sau khi vừa yêu cầu trộn bài xong, mỗi lần đều là hẳn sô hết, không có thay đổi.

Bọn Lý Xán, Chu Văn đều sôi sục, nhưng trên mặt bọn họ càng kích động, không hổ là lão đại, thật có quyết đoán. Cuộc đấu thế này, đặc cược thế này, còn dám liên tục sô hết, tuyệt đối người đầu tiên thế giới.

Đánh cược lần này chính là mấy món bảo bối cấp đỉnh cấp thế giới.

- Lý Dương tiên sinh, không nên kích động như vậy! Epic Fuerth hít sâu một cái, chậm rãi nói ra một câu. Liên tục bị người ra sô hết ba lần, mặt mũi của y cũng khó coi.

- Ngài Epic Fuerth, tôi trẻ hơn ông, càng thích kích động một chút! Lý Dương mỉm cười, gõ nhẹ lên cái bàn, hần đang nhìn lá bài chưa lật, hành động điên cuồng này, chính cả ông cụ cũng có chút kinh hãi hiểu chiến.

- Cái giá của kích động, luôn rất cao. Epic Fuerth luôn nhìn chăm chăm vào Lý Dương, chậm rãi nói ra một câu.

- Kích động là có cái giá lớn, nhưng đồng thời có lúc có thể thu được kết quả tốt, tôi tinh vận may của tôi, vì vận may của tôi luôn là tốt nhất

Lý Dương nhuếch miệng, trong lòng Epic Fuerth âm thầm dâng lên chút bức tức.

Y đang xem bài, sắc mặt tỏ ra vô cùng trầm lắng, bọn người ông Hawes, Bass lúc này sắc mặt cũng vô cùng khó coi, Lý Dương chơi bài không theo lẽ thường, bọn họ cũng không biết tiếp theo nên làm thế nào.

Lúc này bọn họ chỉ có thể ký thác hy vọng vào người của Epic Fuerth, vị đồ vương xếp hàng thứ hai trên thế giới này, nghìn vạn lần đừng để bọn họ thất vọng.

- Trẻ, quả thật tốt, ta không theo.

Trong mắt Epic Fuerth bắn ra tia hàn quang, cười lạnh lùng, rồi gom bài lại.

Một đôi Q, Epic Fuerth không theo, làm trong ánh mắt Lý Dương tràn đầy kinh ngạc, đồng thời trong lòng Lý Dương càng thêm chú trọng người này. Epic Fuerth không phải là có hư danh, xếp hàng thứ hai thế giới quả nhiên không đơn giản.

Caray Manchester lặng lẽ lau mồ hôi, phát triển của sự việc có chút nằm ngoài dự liệu của y.

Nhưng lần này y còn chủ trì đánh cuộc, cái này e rằng là trận đánh cuộc gian khó nhất đời y, y lúc này đã có chút tâm thần bất định, bộ dạng tẩy bài cũng không tự nhiên như lần trước.

Tẩy bài xong, trộn bài lại.

Lần này Epic Fuerth vẫn đang chăm chú nhìn động tác tẩy bài của Caray Manchester. Lúc này trong lòng Caray Manchester có chút hoảng loạn, lúc tẩy bài khó tránh khỏi có chút kê hở, Caray Manchester có thể nắm bắt những khe hở này.

Dù sao y cũng nổi tiếng trên thế giới đã lâu, lại là đồ vương có tiếng từng lừng lẫy.

Lý Dương cũng đang nhìn Caray Manchester. Ai cũng không biết lúc này trong lòng bọn họ đang nghĩ gì.

Tẩy bài, trộn bài

Chỉ là lần này có chút không giống với lần trước, sau khi Lý Dương trộn qua Epic Fuerth lại trộn. Cuối cùng Epic Fuerth trộn ba lần, còn Lý Dương chỉ trộn hai lần.

Sau khi Epic Fuerth trộn bài ba lần, tinh thần càng trở nên ngưng trọng, còn sắc mặt của Lý Dương vẫn đang nở nụ cười nhạt.

Chia bài, lần này vẫn là Epic Fuerth Đặc lớn một chút.

Do dự một hồi, Epic Fuerth đẩy ra ba trăm ngàn tiền phỉnh, y là 10 chuồng, Lý Dương là 7 rô, cũng không lớn lắm.

- Ba trăm ngàn, tôi đánh với ông tất cả!

Lý Dương lại một lần nữa đẩy mạnh tiền phỉnh ra. Vừa nãy Epic Fuerth bỏ ba lần, làm Lý Dương thắng thấp chú ba lần, lúc này tiền phỉnh của Lý Dương đã gần bằng Phỉ Nhĩ Đặc, chỉ kém rất ít.

Đổi lại, nói Epic Fuerth theo, nếu lại thua, thì gần như Epic Fuerth thua toàn bộ trận đấu lần này.

- Lão đại, anh chính là thần tượng của tôi, cánh tay của Trần Lỗi vùng lên hưng phấn kêu một tiếng. Dương nhiên tiếng của y không lớn, lúc này tuyệt đối không thể kêu lớn.

Bốn lần sô hết, hùng hổ dọa người, nhìn đáng vẻ có chút điên cuồng, nhưng bộ dạng của Lý Dương lại làm cho Trần Lỗi lại vô cùng thích thú.

Không chỉ Trần Lỗi, bọn Lý Xán cũng tỏ ra rất kích động.

Epic Fuerth lẳng lặng nhìn Lý Dương, cầm lá bài chưa lật trên tay, cuối đầu liếc nhìn.

- Không theo!

Epic Fuerth cơ hồ là cắn răng nói câu này. Trong bất tri bất giác, y còn bị Lý Dương liên tục sô hết ảnh hưởng đến tinh thần.

Tiếp tục chia bài lần này, Epic Fuerth lại trộn bài hai lần, Lý Dương cũng trộn hai lần.

Thủ pháp của Epic Fuerth rất đẹp, một lá bài thì có thể tách ra cả bộ bài, Lý Dương không có bản lĩnh như vậy, nhưng hần vận dụng khéo léo của Thái Cực Quyền có thể làm xếp bài lại rất tốt.

Chia bài xong, Caray Manchester nhìn Lý Dương.

Lúc này Caray Manchester cũng có chút hoảng hốt, y chủ trì nhiều trận đấu như vậy thường sô hết không phải là hiếm thấy, nhưng từ trước đến giờ không có một lần chấn động lớn như thế này.

Lần này chính là liên tục sô hết, còn sô hết với đồ vương đứng thứ hai trên thế giới.

Hai lá bài, Lý Dương là A, Phỉ Nhi Đặc là J

- Phỉ Nhi Đặc tiên sinh, ngài không cảm thấy thời gian thật sự rất muộn rồi sao? Kết thúc sớm chút nhé! Lý Dương mỉm cười nhìn Epic Fuerth, vừa nói vừa đẩy tất cả tiền phỉnh ra, hần lại sô hết.

Năm ván bài, năm lần sô hết, Epic Fuerth bỏ bốn lần. Lần này đừng nói Epic Fuerth đang trên bàn đánh bài, chính ông cụ, còn có bọn người ông Hawes cũng đều cảm thấy chịu không nổi.

Chuyện điên cuồng như vậy, trước giờ bọn họ đều không có nghĩ tới.

- Lý Dương tiên sinh, ngài nói không sai, vậy thì kết thúc sớm chút đi!

Epic Fuerth đột nhiên cười. Lần này, y cũng đẩy tiền phỉnh trước mặt ra, nhin bốn lần, lần thứ năm cuối cùng Epic Fuerth cũng không nhin nổi.

Sô hết, hai người đều đẩy ra tiền phỉnh.

Ván bài này, cuối cùng cũng phải định ra thắng thua.

Tất cả mọi người đều đứng lên, chính cả ông cụ cũng không ngoại lệ. Mọi người đều nhanh muốn biết kết quả của trận đấu này như thế nào.

Tất cả mọi người đều hiểu rõ, trận đấu này phải kết thúc.

Người xem không nhiều, nhưng sau khi bọn họ đứng lên còn làm cho Caray Manchester áp lực không nhỏ. Đặc biệt là bây giờ, đây chính là lúc Caray Manchester yếu đuối nhất.

Lấy ra khăn tay trên người, nhẹ nhàng lau mồ hôi. Caray Manchester tiếp tục chia bài.

- Caray Manchester tiên sinh, người đang làm, trời đang nhìn, nghìn vạn lần đừng làm chuyện gì để mình hối hận. Vừa chia xong một lá bài, Lý Dương đột nhiên nói một câu, người của Caray Manchester đột nhiên rung lên, cánh tay của y chậm rãi gơ lên một chút, tiếp tục chia bài.

Lúc Lý Dương nói, cũng đang nhìn Epic Fuerth. Vị đồ vương xếp thứ hai trên thế giới, biểu hiện sắc mặt càng trở nên nghiêm trọng.

1213. Chương 1209: Lại Thắng.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1209: Lại thắng.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Đối với người đánh bài mà nói, giấu mấy lá bài không là vấn đề.

Đặc biệt là Caray Manchester, nếu ông nhanh muốn đổi bài, tuyệt đối là thần không biết, quỷ không hay, không ai có thể phát hiện, mà trong hiệp ước của bọn người ông Hawes trước đó và Caray Manchester có yêu cầu ông trong lúc thời khắc quan trọng giúp đỡ Epic Fuerth đổi bài.

Chia bài đổi bài, đổi bài lớn hơn một chút so với bài của mình.

Lúc này, Caray Manchester cũng chuẩn bị cách đổi bài để giúp Epic Fuerth một chút. Tuy bài bị xáo trộn, nhưng Caray Manchester tự mình có cảm giác, ván này có thể sẽ là mặt bài của Lý Dương lớn một chút.

Đáng tiếc là, động tác của ông còn chưa làm, thì bị Lý Dương gọi lại.

Caray Manchester quay đầu lại nhìn Lý Dương kinh hãi, động tác nhỏ của ông gần như có thể che dấu được tất cả mọi người trên thế giới, ông không biết rốt cuộc tại sao Lý Dương phát hiện được.

Trên mặt Lý Dương còn đang nở nụ cười, nụ cười lúc này trong mắt của Caray Manchester lại hiện ra rất bí hiểm.

Chân mày ông cụ lại nhảy dựng lên. Hà Vinh bên cạnh ông lúc này cũng chau mày lại, bộ dạng đang suy nghĩ.

Lý Dương liền nhìn chằm vào Caray Manchester, rồi nói ra lời nói rõ ràng như vậy. Lúc này bọn họ đều hiểu chuyện gì, đặc biệt là Caray Manchester đối với hành động của Lý Dương tỏ ra còn có chột dạ, làm cho bọn họ hiểu tất cả.

Kết quả này, chính ông cụ và Hà Vinh cũng không ngờ tới.

Caray Manchester chính là bọn họ cùng chọn ra chia bài, còn là người chia bài có tiếng tăm trên thế giới. Đặc biệt là Hà Vinh, rất tin tưởng Caray Manchester, cho y đãi ngộ và thù lao tốt nhất.

Người như vậy, lại đi phản bội bọn họ, trong lòng Hà Vinh lúc này giận vô cùng.

Sòng bạc đang tiếp tục, Caray Manchester hoàn toàn bị Lý Dương làm cứng lại, y chia bài như máy móc, theo từng lá bài phát ra, sắc mặt của Caray Manchester, Bass cùng với anh em nhà John trở nên ngưng trọng.

- Husen, nghe nói lần này anh thắng chức.

Bên ngoài sòng bạc, một ký giả đang chờ bắt chuyện với một đồng nghiệp bên cạnh.

- Thắng chức gì, thắng chức tôi còn có thể cùng anh đứng ở chỗ này à?

Người đàn ông trung niên khoảng hơn ba mươi tuổi được gọi là Husen, lúc này y bấu môi, lấy điều thuốc đang ngậm trong miệng ném vào thùng rác bên cạnh.

- Hì, tôi chính là nghe nói, tôi cố ý mời không ít người đi uống rượu, chúc mừng thắng chức của anh đó.

Trước khi nói ký giả còn cười hì hì một tiếng, trong giọng nói còn mang theo mùi chế giễu.

Hai người này đều là ký giả người Pháp, còn cùng đang ở một thành phố, chỗ công tác của hai người còn là hai tòa soạn nổi tiếng nhất, bản thân chính là quan hệ đối địch.

Hai người lại thường gặp nhau trong thời gian làm việc, mới trở thành oan gia đối đầu như vậy. Husen lần này đích thực là phải thắng chức, mọi chuyện sẵn sàng chỉ thiếu bước cuối cùng, kết quả thời khắc quan trọng lãnh đạo thay đổi, cái chức này của y không thể thắng, người đó nói những này với y cũng là cố ý.

Kỳ thực người thế này giống như bọn họ trong ngành truyền thông không hiếm thấy, gặp đối thủ châm chọc một chút, trêu ghẹo vài câu là chuyện bình thường.

Husen, ông Hawes xuất hiện rồi, nhanh lên.

Hisen đang nói chuyện, trong tay nghe của y truyền đến tiếng nói, y mỉm cười, vội vàng cầm giấy bút và máy chụp hình chạy về phía trước.

Người nói mớ lúc này động tác còn nhanh hơn y, lúc Husen vừa có động tác thì y đã chạy đi rồi, làm Husen cất bước chậm một chút không nhận được thăm mắng chửi.

Bên ngoài sông bạc, ông Hawes về mặt tái xanh còn có bọn Bass đang đi ra ngoài.

Phía sau bọn họ, chính là Epic Fuerth, sau nữa là mấy người anh em nhà John.

- Epic Fuerth, kết của cuối cùng của đánh cược thế nào?

- Epic Fuerth tiên sinh, ngài có chiến thắng đem về hai bức thần tác Mona Lysa và Bữa Tối Cuối Cùng không?

- Epic Fuerth tiên sinh, ngài nhất định chiến thắng đúng không?

Mấy người này vừa đi ra, thì bị đám ký giả xung quanh vây thành vòng tròn. Epic Fuerth trở thành trọng điểm của những ký giả này chú ý, gần như tất cả vấn đề đề dồn lên y.

Có một số ký giả không thể vào nhảy lên chen vào trong, lúc này nếu mất đi tin tức, thì bọn họ xem như mất việc.

Cách đó không xa, còn có một đám người khác đang đứng đợi kết quả, cũng đều chạy chen lại.

- Nhường một chút, xin nhường một chút.

Hai người đi theo bọn người ông Hawesh, không thể sơ tán ký giả. Lúc này Epic Fuerth đang mang kính râm, còn cúi thấp đầu, thậm chí không thấy y có bộ dạng vui mừng.

- Epic Fuerth, chẳng lẽ là ông thua rồi?

Một ký giả Anh quốc chú ý tới thần sắc của tất cả bọn họ, hỏi một câu rất kinh ngạc.

Thua?

Rất nhiều ký giả đều sửng sốt, vội vàng nhìn những người này vừa ra ngoài.

Sắc mặt của mỗi người đều khó coi, Epic Fuerth dưới kính râm tựa hồ còn có chút tái nhợt, cái này làm trong lòng bọn họ đều tăng thêm dự cảm không tốt.

- John tiên sinh. Ngài, ngài xem trận đánh cuộc này, xin hỏi ngài, chúng ta thắng phải không?

Husen hơi chậm một chút, không chen được tới bên cạnh của Epic Fuerth, y chỉ có thể hỏi vấn đề này với anh em nhà John. Anh em nhà John là nhà kiểm định và nhà sưu tầm có tiếng lừng lẫy ở nước Pháp, hơn nữa thường mang danh lợi về cho nước Pháp.

- Không có

Anh em John cùng ngẩng đầu nhìn tên ký giả này, người anh nói nhỏ một câu. Hai người cũng mặc kệ người khác, chen ra đám đông, rời khỏi.

Khách sạn của bọn họ ở cũng không phải ở Bồ Kinh. Hai người này cũng không muốn ở lại chỗ này.

Ông Hawes thở dài, cùng Bass cũng đang giúp người bên cạnh bọn họ thoát khỏi đám đông Epic Fuerth bị bao vây kín, dưới sự hộ tống của bảo vệ, rất khó lên xe.

Từ đầu đến cuối, Epic Fuerth không có trả lời câu hỏi của ký giả.

Nhưng dáng vẻ của bọn họ, thái độ của bọn họ cùng với câu trả lời then chốt của anh em nhà John đã nói rõ kết quả.

Epic Fuerth thua rồi, đồ vương xếp thứ hai trên thế giới cũng thua Lý Dương Mona Lysa và Bữa Tối Cuối Cùng không chỉ không thể thắng lợi đem về, còn làm Lý Dương thắng được không ít bảo bối.

Rất nhiều người, bắt đầu chạy vội ra ngoài, bọn họ viết tin mới nhất.

Đối với ký giả mà nói, chỉ cần có suy đoán thì bọn dám viết. Huống hồ còn có trả lời xác thực của anh em John.

Rất nhiều ký giả đều tin, tin tức này sau khi đăng ra nhất định sẽ làm chấn động lần nữa. Ngay cả Epic Fuerth đồ vương xếp thứ hai thế giới cũng gặp thua, rất khó tin còn có ai có thể thắng Lý Dương, thắng về bảo bối của bọn họ.

Các ký giả đều dồn dập chuẩn bị viết bài, còn có mấy người đột nhiên chạy ra cửa.

Bên trong sòng bạc, lại có một nhóm người đi ra. Không giống như trước, nhóm người này đều cười cười nói nói, trên mặt của mỗi người đều vô cùng vui mừng.

Lần này đi ra là bọn Trần Lỗi, Lý Xán cùng Tư Mã Lâm và Sang Dala.

Những người này là bạn của Lý Dương, những ký giả này chính là rất rõ.

- Lâm lang tiên sinh, kết quả của trận đánh cuộc này không?

Một ký giả lớn người Canada lập tức thấy Lâm Lang xuất hiện bên trong, vội vàng chạy đến hỏi trước một câu, nhưng thái độ của y đối với Lâm Lang là vô cùng cung kính.

- Chu Văn tiên sinh, chào ngài...

- Trịnh Khải Đạt tiên sinh...

Tất cả ký giả sơ tán dần vây quanh lại. Sự nhiệt tình của bọn họ là cho tất cả mọi người đều mở trừng mắt. Đặc biệt là bọn Lý Xán và Chu Văn, trực tiếp thần thờ ở một góc.

Cảnh tượng như vậy trước giờ bọn họ chưa từng gặp. Hơn nữa bọn họ cũng không biết, những ký giả này làm sao biết tên của bọn họ.

- Đánh cuộc kết thúc, Lý Dương lại thắng.

Lâm Lang nhìn ký giả lớn Canada đó, mỉm cười nói một câu. Ký giả Canada hơi sửng sốt, liền vui mừng đưa microphone lại.

- Thật ngại, chúng tôi còn có chút chuyện, về kết quả chính thức của trận đánh cuộc, Hà Vinh tiên sinh sẽ cung cấp chi tiết cho các vị. Bây giờ, xin đừng làm phiền việc riêng của chúng tôi.

Lâm Lang mỉm cười, mắt của bọn ký giả đều sáng lên, đều quay nhìn lại.

Phỏng vấn những người xem đánh cuộc, tất nhiên không có tư liệu cụ thể của sòng bài chuẩn bị. Lúc này đối với bọn họ mà nói, quan trọng nhất là thời gian đầu tiên lấy được tư liệu của sòng bài.

Sau khi đi ra trong sự bao vây của những ký giả này, rất nhiều người đều khâm phục nhìn Lâm Lang.

Không có Lâm Lang, không chừng bọn họ phải bị những ký giả này bao vây thêm một lúc.

Bên trong sòng bạc, có thể về thẳng khách sạn, Lý Dương không có đi ra khỏi cổng cùng bọn Trần Lỗi.

Còn Hà Vinh chuẩn bị tiếp đãi những ký giả này. Tin tức của trận đánh cuộc này phải truyền ra ngoài.

Phong kín đánh cuộc chính là bọn người ông Hawes. Lúc này Lý Dương đầu tiên công khai kết quả đánh cuộc, ít nhiều có thể gây một chút ấn tượng.

- Lý Dương, chúc mừng!

Trở lại căn phòng, câu đầu tiên là ông cụ chúc mừng Lý Dương, nụ cười trên mặt ông cụ vô cùng sáng lạn, có thể thấy lúc này ông rất hài lòng.

- Cảm ơn ông.

Lý Dương khẽ cười, đánh cuộc đã kết thúc rồi, nhưng lúc này suy nghĩ của hắn tựa hồ nhớ tới lúc này, nghĩ tới sòng bạc.

Lúc hần bảo Caray Manchester ngừng lại. Đối phương quả nhiên chia bài rất cứng. Trong bài, Caray Manchester có một đôi, lá bài chưa lật của y là tăng, là bài tốt làm tam thùy điều.

Bài của Lý Dương không có đôi, cũng không có rác, hoàn toàn không thể hợp thành thuận tử. Nhưng đáng tiếc là, màu sắc của những bài này đều giống này, chính là có thể xuất hiện đại bài đồng hoa.

Then chốt nhất, chính là là bài chưa lật.

Khi công bố kết quả cuối cùng, bọn người ông Hawes, Bass đều đứng dậy, vẻ mặt khẩn trương nhìn bọn họ. Lá bài chưa lật của Epic Fuerth là gì đã không còn quan trọng. Nếu Lý Dương là đồng hoa Epic Fuerth không thể thắng Lý Dương.

Lúc đó, cả phòng đánh bài gần như chỉ có tiếng tim đập thình thịch của mọi người.

Đặc biệt là Epic Fuerth, y nhìn chăm chăm vào Lý Dương. Y nhớ, từ đầu đến cuối Lý Dương vẫn chưa xem qua lá bài chưa lật, gần như Lý Dương đánh cuộc vận may.

Cái này cũng cho y một tia hy vọng, hần hy vọng tranh đấu vận may lần này, hần có thể thắng.

Trong sự khẩn trương và chờ đợi của mọi người. Cuối cùng Lý Dương lật lá bài chưa lật. Một hoa mai vô cùng chói lòa xuất hiện trước mắt mọi người. Nhìn thấy hoa mai này, Epic Fuerth cuối thấp cổ xuống.

Bốn lá bài khác trước mặt Lý Dương, đều là hoa mai.

Đồng hoa thắng tam thùy điều. Trận này sô hết Lý Dương lại giành chiến thắng, sau khi Epic Fuerth thua đã không còn tiền để tiếp tục thi đấu. Trận đánh cuộc này, cuối cùng Lý Dương dành thắng lợi.

1214. Chương 1210: Đánh Cuộc Kiếm Thiên Tùng Vân

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1210: Đánh cuộc kiếm Thiên Tùng Vân

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Lý Dương, cậu là anh hùng, anh hùng dân tộc!

Viện trưởng Hoàng cũng đi lại, trên mặt còn có chút kích động. Thanh Minh Thượng Hà Đồ cuối cùng cũng trở về, tuy bức tranh này là chiến lợi phẩm của Lý Dương, nhưng nó cũng là của quốc gia.

Bức tranh như vậy, về tới trong nước, mãi mãi sẽ không bị mất ra ngoài.

Càng hưởng hồ Lý Dương cũng mở nhà bảo tàng, còn là nhà bảo tàng loại lớn. Tới lúc đó bức tranh này nhất định là vật trấn của nhà bảo tàng mới.

- Viện trưởng hoàng, ông nặng lời rồi!

Lý Dương vội vàng xua tay, anh hùng dân tộc còn tốt một chút. Lúc ở Canada đã từng làm qua một lần rồi, nhưng anh hùng dân tộc lại không phải làm tốt như vậy. Không có thành tựu nhất định, tuyệt đối không xứng danh hiệu vinh vang thế này.

- Ha ha, viện trưởng Hoàng nói là cậu, chính là cậu!

Lão Từ cũng đi lại, nhìn Lý Dương khen ngợi. Trước đây lão Phương và ông là người phản đối đánh cuộc, nhưng bây giờ nhìn thấy thành tích của Lý Dương. Sau khi ngay cả đồ vương đứng thứ hai trên thế giới cũng không thể thắng Lý Dương, trong lòng ông cũng hoàn toàn yên tâm.

- Tiểu Lý, những bảo bối này không phải chuyện đùa, cậu phải nhanh chóng vận chuyển chúng về Bắc Kinh, không được tiếp tục ở chỗ này.

Viện trưởng Hoàng nói một câu. Những bảo bối này càng quan trọng hơn những bảo bối kia, ở Ma Cao cảm giác cũng không an toàn bằng Bắc Kinh.

Dù sao ở Ma Cao cũng từng xảy ra một lần trộm cắp.

- Ông yên tâm, những thứ này đợi sau khi tôi sắp xếp, sẽ ưu tiên đưa về nước trước.

Lý Dương mỉm cười gật đầu, chuyện này không cần viện trưởng Hoàng nói, hắn cũng làm như vậy.

Lúc này, trong lòng Lý Dương cũng có chút hưng phấn Thanh Minh Thượng Hà Đồ tới tay rồi. Lưu Cương đã thay Lý Dương đi nhận những chiến lợi phẩm này, đi cùng còn có một nhóm binh sĩ tinh anh đến từ trong nước.

Đối với Lý Dương mà nói, bảo bối thế này nếu thắng được thì nhất định tới tay sớm một chút, đêm dài lắm mộng.

Ngoài ta bọn Lý Xán cũng đi góp vui, bọn họ muốn tận mắt nhìn thấy Lưu Cương mang món đồ này về. Chiến lợi phẩm lần này quan trọng hơn lần trước.

- Rất tốt!

Viện trưởng Hoàng đang nhìn Lý Dương, trong lòng lại vui mừng vô hạn.

Trước khi tính toán bảo bối của Lý Dương thắng. Trận đấu thứ ba này Lý Dương thu được hai ngàn món đồ cổ khắp thế giới. Nhà bảo tàng loại lớn của hắn đã có căn cơ không phải là một nghèo hai trắng.

Còn có một điều, những bảo bối này còn mạnh hơn không ít so với đồ cổ nhà bảo tàng thông thường. Cho dù quy mô trưng bày sản phẩm không lớn cũng có chất lượng rất cao.

Nhưng điểm quan trọng nhất chính là những món thần khí cấp đỉnh đó trong tay Lý Dương.

Viện trưởng Hoàng nói không chút khoa trương. Bất cứ một nhà bảo tàng nào trên thế giới đều không thể nào so sánh với Lý Dương về số lượng thần khí cấp đỉnh, nếu lấy thời gian nhà bảo tàng của Lý Dương cho dù không bằng, cũng phải có thể chiếm cứ một góc dương danh thế giới.

Nói cách khác, ngay cả Mona Lysa đều trên tay của Lý Dương, nhà bảo tàng của hắn muốn không hấp dẫn người khác cũng khó.

Nghĩ tới đây trong lòng viện trưởng Hoàng lại có chút hưng phấn và mong chờ. Ông đã nghĩ tới nhanh chóng về hưu tới chỗ Lý Dương làm chủ tịch cổ vấn kỹ thuật, nói không chừng nhà bảo tàng của Lý Dương, thật có thể thực hiện nguyện vọng không thể thực hiện ở Cố Cung ông.

Chúc mừng một hồi, bọn người như lão Từ bỏ đi tràn đầy mãn nguyện

Mà lúc này bên ngoài đã hoàn toàn muốn nổ tung.

Hà Vinh công bố kết quả đánh cuộc cùng với suốt cả quá trình cả cuộc đấu, sau khi được biết Lý Dương là liên tục năm lần sô hết quyết thắng Epic Fuerth làm rất nhiều người chấn động.

Đổ vương xếp thứ hai trên thế giới, lại còn quần bách như vậy, bị người ta liên tục sô hết năm lần, cuối cùng mới dám theo.

Nhưng Lý Dương dám không ngừng sô hết trước mặt đổ vương thế giới, quyết đoán này quả thật không nhỏ.

Quá đáng nhất là, cuối cùng hắn còn thắng.

Các hãng truyền thông và tờ báo lớn khắp thế giới đều lần lượt đăng chuyện này. Thứ đặt cược trong cuộc đấu này cũng được tung ra. Tuyên bố của các hãng truyền thông Châu Âu đều hồi tiếc, bọn họ không thể lấy lại Mona Lysa từ tay người da vàng.

Có một số tờ báo cũng phân tích khách quan. Đổ thuật của Lý Dương quả thật rất cao cường, liên tiếp chiến thắng tuyệt đối không phải là may mắn. Lý Dương bài ra đánh bạc chính là có mưu đồ. Trước mắt xem ra, mục đích của Lý Dương đã đạt được một nửa.

Nhiều ngày thế này, văn vật Ma Cao nhập cảnh cũng đạt tới con số khủng bố một trăm ngàn món.

Bảo bối nhiều như vậy cũng làm cảnh sát Ma Cao bắt đầu bận rộn, cuối cùng lực lượng cảnh sát không đủ, còn mời bộ đội đóng quân đến hỗ trợ, giá trị của những bảo bối này lại không thấp, xảy ra chuyện bọn họ cũng không gánh nổi trách nhiệm.

Truyền thông nước ngoài cũng đang tiếc nuối, đang lên án Lý Dương, trong nước lại hát vui mừng.

Biết lần này Lý Dương thắng về Thanh Minh Thượng Hà Đồ, rất nhiều truyền thông đều lần lượt khen ngợi Lý Dương. Cổ Cung cũng lúc thích hợp tuyên bố ra ngoài, những món bọn họ cất giấu là đồ giả Đại Minh.

Có thật quay về, mọi người đối với chuyện Cổ Cung lấy giả làm thật cũng không truy cứu gì, ngược lại lần này chủ động nhận sai của Cổ Cung lần này tỏ ý hài lòng.

Mà Thanh Minh Thượng Hà Đồ, Lý Dương cũng đã hứa với viện trưởng Hoàng, sẽ triển lãm một lần ở Cổ Cung.

- Chúng tôi đã điều tra rồi, Caray Manchester quả thật là phản bội chúng ta.

Hai ngày sau, phòng của ông cụ. Hà Vinh, ông cụ còn có Lý Dương đang ngồi trên ghế sofa. Hà Vinh nói.

- Xử lý y thế nào?

Ông cụ thản nhiên nói một câu, cùng này sau khi kết thúc cuộc thi thì bắt đầu điều tra chuyện này. Có người chọc ghẹo bọn họ, bọn họ không thể làm ngơ

Hai ngày này, bọn họ điều tra tất cả, chính Caray Manchester cũng thừa nhận, y quả thật làm chuyện có lỗi với bọn họ.

Hà Vinh thoáng lộ ra chút do dự, cuối cùng mới nói:

- Ý của ông là để y từ nay quy ẩn, không được đặt chân lên giới cờ bạc nữa.

Chuyện quan trọng như vậy, đổ vương Hà không thể không biết, đổ vương Hà vì tuổi đã lớn, bây giờ không có danh bài trên thế giới, nhưng tiếng tăm trước đây của ông không ai không dám xem nhẹ.

- Ông cụ bây giờ đã lớn tuổi, tay hơi run.

Hà Vinh lại vội vàng bổ sung một câu, chuyện này nếu xảy ra ở mười năm trước, hoặc có thể sớm hơn. Caray Manchester tuyệt đối là có kết cuộc thảm rồi.

- Không đủ.

Ông cụ mỉm cười lắc đầu, Hà Vinh lại hơi sững sốt.

- Làm tay nhanh của y không còn nhanh được nữa, bằng không người ta còn cho rằng chúng ta tùy tiện có thể bắt nạt.

Ông cụ lại thản nhiên nói một câu. Lần này Hà Vinh hoàn toàn hiểu ý của ông cụ.

Làm tay nhanh của y không còn nhanh nữa, gần như là muốn phế đôi tay nhanh này của Caray Manchester. Nếu nói như vậy, sau này Manchester không thể lẫn lộn trên đồ đàn, và cũng không có xung đột gì với lời nói của đổ vương Hà.

Đối với Caray Manchester mà nói là một nghiêm phạt rất nặng, nhưng nghiêm phạt như vậy trong giới cờ bạc là thường thấy, có làm như vậy họ mới giác ngộ

Caray Manchester trực tiếp bán đứng bọn họ như vậy, chỗ khác kỳ thực nên càng nghiêm trị một chút, để bọn họ thấy biển rộng cũng không quá đáng, có thể giữ lại mạng cũng là tốt rồi.

- Được, tôi hiểu!

Hà Vinh lập tức gạt đầu, trong lòng Lý Dương hơi rùng mình. Đây là lần đầu tiên thấy ông cụ sát phạt quả đoán.

Lúc này, lúc nên ra tay thì nhất định phải ra tay, không trừng trị Caray Manchester, ai cũng không bảo đảm sau này một chia bài sẽ cũng bị mua chuộc hay không. Trong này mỗi lần đánh cuộc đều là đồ đánh cược lớn.

Nếu như tất cả mọi người đều mua chuộc chia bài, nếu còn mua chuộc thành công. Trận đấu này bọn họ cũng không cần tiếp tục, thẳng thắn trở thành trò cười.

Trừng phạt nghiêm khắc, mới có thể làm những người đó sợ không dám có hành động khác thường.

Chỉ là đồ vương Hà đã lên tiếng, ông cụ cũng không thể không nể mặt một chút, cho nên mới phẩy tay của Caray Manchester. Tuy bị phẩy đi cánh tay, nhưng ông cũng xem là người đầy đủ.

Cái phẩy này, không phải là chặt đứt, mà là thiêu ống tay, làm y không có khả năng ra tay nhanh.

- Đối với ông Hawes chúng ta nên làm thế nào?

Lý Dương nhỏ giọng hỏi một câu, Caray Manchester là người mà bọn họ dùng tiền mời đến, nhưng lại phản bội bọn họ, tất nhiên phải chịu nghiêm phạt.

Nhưng bọn người ông Hawes mới là đầu sỏ, cũng không thể tha.

- Đối với bọn họ cũng không thể giống như Caray Manchester, nhưng lần này cũng không dễ dàng buông tha cho bọn họ. Ông đã thông báo cho hải quan, mỗi người bọn họ bây giờ đều không thể bình thường xuất cảnh, từ từ sẽ tìm cơ hội dạy cho bọn họ bài học.

Trong mắt ông cụ bỗng lóe lên tia hàn quang. Hà Vinh, Lý Dương đều không nói, ông cụ muốn tự mình ra tay.

Thương lượng một hồi, Hà Vinh bỏ vào phòng, chỉ còn lại Lý Dương và ông cụ.

Đối phó với bọn người ông Hawes không quan trọng. Trước mắt quan trọng nhất đối với Lý Dương là thời gian bắt đầu của trận đánh cuộc thứ tư.

Lý Dương thắng Epic Fuerth, không ai dọa ai, mấy ngày nay ngược lại mọi người đều càng phát điên, gần gũi hai ngày, Lý Dương tiếp kiến rất nhiều người, trong đó có đặt cược của tám người đủ tư cách để thi đấu với Lý Dương.

Những người này cũng đưa ra yêu cầu đơn độc thi đấu, nhưng cuối cùng bị Lý Dương từ chối.

Bọn họ bị từ chối cũng không có đặc biệt để ý, dẫu sau nhiều người, bọn họ càng có nhiều khả năng thắng, người đến tham gia đánh cuộc, mỗi người đều ôm hy vọng thắng trong đầu.

- Cược kiếm Thiên Tùng Vân đi!

Nghiên cứu một hồi, Lý Dương khẽ thở dài. Khát vọng muốn cược kiếm Thiên Tùng Vân nhất tất nhiên là những người Nhật Bản, hai ngày nay Thanh Mộc Vị Ương tìm hán hai lần, muốn tổ chức một lần đánh cuộc.

Những người Nhật Bản này quả thật là ngoan cố, vừa thua một lần, lần này lại trực tiếp mang đến hơn ba ngàn món đồ cất giấu các loại còn nhiều hơn lần trước.

Ngoài những người Nhật ra, người Hàn Quốc cũng muốn cược, bọn họ muốn cược chính là bảo kiếm Tân La. Trong thời gian ngắn này làm bọn họ thu thêm một số bảo bối.

Nhưng làm Lý Dương chú ý là hai người đến từ Ả Rập, bọn họ cũng muốn đánh cuộc, bọn họ muốn cược là bức Nụ Cười Mona Lysa và Buổi Tối Cuối Cùng, sau khi bị Lý Dương từ chối, cũng đồng ý tạm thời cược bảo bối khác trước.

Bọn họ là nhắm vào những bảo bối này của Lý Dương, bất cứ bảo bối nào đối với bọn họ đều có sức thu hút rất cao. Đối với bọn họ mà nói có thể thắng bảo bối của Lý Dương là vinh vang nhất.

- Chính là kiếm Thiên Tùng Vân, có năm nhà có thể các định, cộng thêm hơn mười ngàn món bảo bối.

Ông cụ mỉm cười gật đầu, đồng thời nhìn chăm chăm vào Lý Dương.

Đánh cuộc còn chưa bắt đầu, ông cụ đã có dự cảm, thắng lợi của trận đấu này vẫn là bọn họ, hơn mười ngàn món bảo bối cất giấu lần này, lại phải lọt vào túi của Lý Dương.

1215. Chương 1211,1212: Đồ Thần Hiện Thân, Thất Tinh Nhập Cảnh.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1211,1212: Đồ thần hiện thân, thất tinh nhập cảnh.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Sau cuộc thi với Epic Fuerth, Hai ngày yên tĩnh hiếm có của Ma Cao.

Đáng tiếc thời gian yên tĩnh chỉ có hai ngày, Ma Cao lại bắt đầu nhộn nhịp hẳn lên.

Lý Dương đã chính thức tung ra tin tức của cuộc thi trận thứ tư, làm rất nhiều ký giả Ma Ca và các nước khác đều rất phấn phối, cuộc thi lần này không phong kín, mở ra hiện trường đối ngoại bên ngoài.

Lần này, đánh cuộc là kiếm Thiên Tùng Vân.

Đài truyền hình Nhật Bản, truyền thông báo chí đều nhộn nhịp, rất nhiều truyền thông đều có lòng tin tuyệt đối đối với trận đấu lần này, đồng thời không ngớt mắng chửi ba người khác tham gia cuộc thi, nói bọn họ không nên lòng với thần khí Nhật Bản, lần này nhất định sẽ thua rất thê thảm.

Lần này Nhật Bản có lòng tin rất lớn, là vì người của bọn họ mời, bọn họ mời được đồ vương Barron nước Anh đứng thứ ba trên thế giới hiện nay.

Danh bài của Barron không cao bằng Epic Fuerth, nhưng đó là vì ông xuất đạo trễ, số lần tham gia cuộc thi không bằng Epic Fuerth. Có người nói, v nếu giống như Epic Fueth đều đồ đàn phong vân hai mươi mấy năm, Barron tuyệt đối có thể áp đảo được Epic Fueth.

Những cách nói này, cũng không phải là không có căn cứ.

Số lần chiến thắng trong các cuộc thi của Barron cao hơn Epic Fueth, chỉ là không giống Epic Fueth có nhiều kinh nghiệm thắng qua nhiều cao thủ.

Mặc khác, Barron còn có biệt danh, đồ vương Châu Âu.

Mời đồ vương đứng đầu Châu Âu, lãng phí không ít tâm tư của Thanh Mộc Vị Lai. Đầu tiên là số tiền thuê khách sạn, trận đánh cuộc lần này, phải trả hai trăm ngàn Euro cho Barron. Trong tình huống không biết thắng bại, nếu thắng phải trả hai mươi phần trăm còn lại cho y.

Nếu trận đánh cuộc này có năm nhà tham gia, tiền đặt cược là con số rất cao.

Ngoại trừ cái đó ra, Barron còn có một yêu cầu.

Nếu y thắng lấy lại kiếm Thiên Tùng Vân, người Nhật Bản phải mượn đủ tiền đặt cược cho y, để y đi cuộc bức tranh “Nụ Cười của Mona Lysa” và Bữa Tối Cuối Cùng”, y phải thắng hai bức tranh nổi tiếng nhất thế giới về cho Châu Âu.

Nếu có thể, y còn muốn thắng tất cả bảo bối của Lý Dương.

Những bảo bối này cũng làm động lòng vị đồ vương người Châu Âu.

Điều này làm Thanh Mộc Vị Ương do dự không ít thời gian, cuối cùng vì đảm bảo thắng lại thần khí thiên hoàng, cuối cùng chỉ có thể đáp ứng yêu cầu của Barron. Cái này cũng chẳng khác nào bọn họ không thể muốn thắng bảo bối khác của Lý Dương.

Người Nhật Bản bỏ ra tất cả, cuối cùng mới mời được vị đồ vương đứng thế ba trên thế giới.

Đồ vương đứng đầu Châu Âu thay Nhật Bản ra xuất chiến, cái tin tức này các hãng truyền thông đã lan truyền rất nhanh.

Chủ yếu là vì Lý Dương theo sát ngày thứ hai tuyên bố thời gian cho trận thứ năm.

Một ngày sau trận thứ tư, trận thứ năm sẽ được tiến hành, trận này có bốn người tham gia, đồ đánh cược là chén Trường Sinh thần khí Trung Hoa.

Trong trận thứ năm này, xuất hiện đồ vương thế giới, hơn nữa trực tiếp xuất hiện hai vị.

Đồ vương Trung Quốc xếp thứ bảy thế giới Khâu Tĩnh Hoan, cùng với đồ vương người Mỹ Kleist xếp thứ sáu thế giới đều tham gia trận đánh cược thứ năm này Kleist lần này là đại diện cho người Hàn Quốc xuất chiến.

Đánh cược hai trận liên tiếp, tất cả đồ đánh cược cộng lại có hơn ba chục ngàn món bảo bối. Nếu hai trận này Lý Dương thắng, bảo bối trước mắt ở Ma Cao có hơn một nửa đều rơi vào tay hắn.

Liên tục tiến hành hai trận đánh cược, tất cả truyền thông thế giới đều chấn động theo.

Trận này thanh thế to lớn, đã ảnh hưởng đánh cược toàn thế giới thậm chí có thể nói so với Ma Cao sẽ còn phải hấp dẫn người. Có người muốn tính toán tỉ mỉ, mấy trận đánh cược này, tiền đánh cược liên quan của mỗi trận đều hơn con số trăm triệu. Mấy trận đánh cược cùng một chỗ, ít nhiều cũng có con số hàng tỷ, đây chính là tính toán chính xác, không có Thanh Minh Thượng Hà Đồ, cái giá trên trời làm sao.

Đã là vậy, trước mắt biết, một lần đánh cược khổng lồ nhất thế giới.

- Điên cuồng thật là điên cuồng!

Trên đường phố Ma Cao một người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi thoát nhìn rất thân sĩ lại giống như là con lai lắc đầu đang đi chậm rãi.

Sau khi tới Ma Cao, tất cả bàn tán ở chỗ này đều là đánh cược bây giờ đang tiến hành, các khách sạn lớn ở Ma Cao đã đầy người, bọn họ cứ ở lại không có đi. Mỗi ngày có rất nhiều người nhập cảnh, người bây giờ đến rất nhiều đều là thuê dân cư, cũng chen lấn với người Ma Cao.

Cho dù như vậy cũng không đủ, phía Ma Cao hạn chế một số không cho nhập cảnh, Ma Cao trước nay tới giờ, chưa bao giờ phồn thịnh thế này.

- Lão đại, thăng nhóc đó có dáng dấp của anh khi còn trẻ!

Một người đàn ông trung niên thoát nhìn có chút dâm loạn đi bên cạnh người đàn ông thân sĩ, tuổi của người đàn ông này hình như lớn hơn một chút so với người đàn ông thân sĩ.

- Anh Ngũ, sao anh có thể nói như vậy? trên thế giới không ai có thể so sánh với sư phụ!

Người đàn ông thân sĩ đi theo ở bên cạnh khác khoảng chừng ba mươi tuổi hừ một tiếng, người đàn ông thân sĩ không nói, tiếp tục chậm rãi đi về phía trước.

Đi một hồi, cuối cùng ba người vào một quán trà.

Bây giờ là buổi sáng, trong quán trà đã đầy người, ba người không dễ gì mới tìm được một cái bàn trống có thể ngồi xuống nghỉ ngơi.

Sau khi ngồi xuống, trong tay của bọn họ nghe thấy xa xa đều là tin tức của đánh cược. Còn có người đoán hai trận đánh cược này tổ chức, người thắng lợi cuối cùng sẽ là ai.

Trong tiếng tranh luận của những người này rõ ràng là thiên về Lý Dương.

Từ sau khi Lý Dương thắng Epic Fueth, cũng không ai dám xem thường người thanh niên trẻ chưa bao giờ xuất hiện ở đồ đàn, một số tiền bối ở Las Vegas còn nói, danh bài của Lý Dương có thể là ở vị trí thứ sáu thế giới, nhưng năng lực thực tế là ở vị trí thứ ba.

Trước mắt trên thế giới còn chưa chính thức tiến hành danh bài của Lý Dương, nhưng hẳn tuyệt đối có thực lực của mười đại thế giới, điểm này thế giới đã công nhận, không thể nghi ngờ.

- Nếu tôi nói, Lý Dương chính là đệ nhất thế giới, không ai có thể sánh.

- Chính cả Epic Fueth còn thua hẳn, Lý Dương là đệ nhất thế giới.

Mấy người bản địa Ma Cao đang nói lớn, Ma Cao đã trả về Trung Quốc, tất nhiên là ủng hộ người mình, càng hưởng hồ vì Lý Dương tổ chức đánh cuộc này, làm người bình thường ở đây cũng nhận theo không ít lợi ích.

Thậm chí bọn họ còn sửa sang phòng của nhà mình lại cho thuê, kiếm được không ít tiền thuê. Lúc này, phòng của nhà người mình thường cũng mắc hơn nhiều so với bình thường.

- Đệ nhất thế giới, hừ!

Người đàn ông dâm loạn hừ một tiếng, nhỏ tiếng nói:

- Một đám ngu dốt, ếch ngồi đáy giếng, đồ thần mười năm chưa xuất hiện, những người này hình như đều quên sự tồn tại của đồ vương rồi.

Nói xong, ông lại vừa cười vừa nhìn trừng trừng vào mắt của người đàn ông thân sĩ, nói:

- Tôi nói đúng không hả, lão đại?

- Nếu không có thực lực, làm sao dám bài ra trận đấu thế này?, thực lực của Lý Dương thật sự rất tốt, tôi cũng có hứng thú!

Người đàn ông thân sĩ nhẹ nhàng lắc đầu, người đàn ông dâm loạn nhìn chằm chằm vào phía sau cùng y bất đắc dĩ lắc đầu...

1216. Chương 1213: Chuẩn Bị Tiền Đặt Cuộc

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1213: Chuẩn bị tiền đặt cược

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

-Đồ thần?

Lý Dương lặng lẽ nói nhỏ một tiếng, chuyện cũ của vị đồ thần này hẳn cũng nghe qua không ít, đồ cuộc tuyệt đối là thiên hạ đệ nhất nhân, nhưng Lý Dương cũng không sợ hắn.

Hiện tại Lý Dương đúng là thiên thời địa lợi nhân hòa tất cả đều có, chính mình còn khống chế quy tắc trò chơi, lại có năng lực đặc thù không người nào có thể so sánh, bất kể đối thủ là ai, Lý Dương cũng đều có lòng tin đem họ đánh bại.

-Đồ Thần cùng Bass bọn hắn ở cùng một chỗ, xem ra trong lòng những người này còn chưa từ bỏ.

Từ lão khê thở dài, trước kia hẳn đối với nhiều người trong cái tổ chức này hiểu rất rõ, chính là bởi vì hiểu rõ, mới biết được năng lực cái tổ chức này rốt cuộc có bao nhiêu khổng lồ.

-Chưa từ bỏ ý định cũng tốt, trên tay bọn hần cũng không có thiếu thứ tốt!

Hoàng viện trưởng hừ lạnh một tiếng, cái tổ chức này truyền thừa hơn năm trăm năm, nhiều năm như vậy bên trong không biết vơ vét bao nhiêu bảo bối, bọn họ cất giấu, nhà bảo tàng bình thường so với phải kém hơn.

Hà lão không nói gì, chỉ là mỉm cười nhìn vào Lý Dương, trong mắt còn có chút vui mừng.

Lý Dương cũng không có bị tên Đỗ Thần hù cho sợ, vậy Lý Dương đối với chính mình vẫn còn có lòng tin tuyệt đối, Lý Dương có lòng tin, cũng chẳng khác nào mỗi người bọn hần đều có lòng tin.

Thời điểm thảo luận trong thư phòng lão gia tử, thì tại bên ngoài khách sạn Bass cùng Hoắc Tư tiên sinh đang tiễn khách.

Bass bọn hần tiễn, chính là ba người Đỗ Thần.

Thẳng đến khi bọn hần đi xa, Bass cùng Hoắc Tư tiên sinh mới thu hồi nụ cười trên mặt, liếc nhìn nhau, cùng nhau trở về khách sạn.

Trong phòng, anh em Jose đã ngồi ở nơi đó rồi.

-Hần vẫn là không đáp ứng!

Ngồi ở trên ghế sa lon, Bass thở dài nặng nề, lần này mời Đỗ Thần, vẫn là thất bại.

Stephen, là một người vô cùng cao ngạo, bằng không cũng sẽ không cự tuyệt tổ chức bọn hần mời, muốn cho Stephen thay bọn hần tham gia đánh cuộc, lại là phi thường khó khăn.

-Có thể hay không dùng biện pháp khác?

Là lão đại trong anh em Jose đột nhiên nói một câu, hần nói rất đơn giản, nhưng Bass cùng Hoắc Tư tiên sinh đều minh bạch ý tứ của hần.

Cái gọi là biện pháp khác, tự nhiên là lại dùng cách làm tổn ít sức, cũng giống như khổng chế Charles.

-Khó khăn, Stephen không phải là Charles, nơi này chính là Macao, việc lần trước đã làm cho người Trung Quốc rất căm tức, nếu không phải lo lắng bị ảnh hưởng, chỉ sợ sớm xuống tay đối với chúng ta!

Bass cười khổ lắc đầu, nói lên việc lần trước, mặt mọi người rất khó coi.

Đặc biệt là anh em Jose, kiếm Trục Nhất gia truyền của bọn hần cũng đem ra, đấu giá bọn hần cũng phí không ít tiền, sau đó lại để cho Phi Đặc Nhĩ chuẩn bị chu đáo, cuối cùng không nghĩ tới tất cả chuyện này toàn bộ lại trôi theo dòng nước.

Điều này cũng làm cho anh em Jose rất khó chịu.

-Bass nói rất đúng, chúng ta không thể hành động thiếu suy nghĩ, Lý Dương không tồi, Hà lão sau lưng của hần có thể là phi thường khó chơi, ở nơi này chúng ta không phải là đối thủ của hần!

Hoắc Tư tiên sinh cũng gật đầu, hần hiểu được năng lực của Hà lão ở Trung Quốc, kiêng kị rất sâu.

Đồng thời bọn hần cũng biết, nếu không phải Hà lão không muốn đem chuyện này công bố cho mọi người, lại mỗi người bọn hần trên thế giới đều có được lực ảnh hưởng không nhỏ, sự kiện gian dối lần này đối phương liên không buông tha cho bọn họ.

Ngay cả như vậy, bọn hần vẫn đang có rất nhiều lo lắng, đây dù sao là đang trên địa bàn của người ta.

-Phải thuyết phục Đỗ Thần, nhất định!

Người em trong anh em Jose đột nhiên đứng lên, hần nói xong câu đó liền trở về gian phòng của mình, lão đại trong anh em Jose nhìn Bass cùng Hoắc Tư một chút, cũng đứng lên, chậm rãi nói:

-Chuẩn bị tiền đặt cược, mọi người đi!

Nói xong, hần cũng trở về phòng, lời hai anh em nói rất đơn giản, nhưng ý tứ cũng rất rõ ràng.

Bọn hần còn phải tiếp tục đánh cuộc một lần, bọn hần không thể cứ nhận thua như vậy, mà muốn thắng Lý Dương, nhất định phải làm cho Đỗ Thần đến giúp việc này, chỉ có Đỗ Thần trong truyền thuyết, Đỗ Thần chưa bao giờ trải qua thất bại mới có thể đổ thắng Lý Dương.

Hiện tại, muốn thuyết phục Đỗ Thần chỉ trông chờ vào vài người bọn hần là không thể được, toàn bộ lực lượng của cả tổ chức, đều phải vận động rồi.

Vì, vì thần tác của tổ sư Da Vince, xứng đáng để bọn hần làm như vậy.

Bass cùng Hoắc Tư liếc nhìn nhau, hai người cùng gật đầu, chuyện bên Macao này, đích xác không phải bốn người bọn hần là có thể xử lý, mọi người cùng tập trung một chỗ cũng tốt.

Nhiều người lực lượng lớn, lại càng không cần phải nói mỗi người bọn hần đều là người rất có năng lực.

Mười hai người tập hợp cùng một chỗ, vậy tác dụng phát huy tuyệt đối mạnh hơn rất nhiều so với bốn người bọn hần, không chỉ là gấp đôi, gia tăng gấp ba, ngay cả gấp mười lần cũng không dừng lại.

Trận thứ tư, trận thứ năm sau khi thời điểm đánh cuộc được tuyên bố ra, Macao lại lần nữa biến thành sôi động lên.

Thời gian trôi qua rất nhanh, trận đánh cuộc thứ tư cuối cùng cũng tới.

Trước tiên người đã lấy được chỗ ngồi có thể quan sát, đều sớm đến đổ sảnh, trên mặt của mỗi người đều mang theo tươi cười, mọi người đều biết có được chỗ ở hiện trường này không dễ dàng gì, chỗ ngồi này không phải dùng tiền là có thể mua được.

Cho nên người ngồi ở chỗ này, đều có được cảm giác tự hào thật lớn.

Đài truyền hình đã nối hoàn tất, lần trước Lý Dương cùng Phỉ Đặc Nhĩ tự mình đơn độc đánh cuộc không thể truyền hình trực tiếp, nhưng làm cho không ít người xem phát hỏa, mỗi ngày đều có người mắng bọn hần, cao tầng đài truyền hình đều chịu áp lực thật lớn.

Đáng tiếc bọn hần cũng không thể tránh được, mặc dù từng nhân viên công tác đài truyền hình đều không để ý giải thích, nhưng vài vị đồng sự trọng yếu trong ban giám đốc cũng lên tiếng, chính chủ tịch cũng ủng hộ quyết định như vậy, người phía dưới căn bản không có biện pháp.

Cũng may ban giám đốc quyết định như vậy chỉ là một lần, cuối cùng lần này có thể truyền hình trực tiếp, tin tưởng sau lần này, năng lực đài truyền hình có thể vẫn hồi một phần danh dự, cuộc sống của bọn hần cũng đều có thể khá hơn một chút.

Tám giờ tối, trong phòng đánh cuộc đã ngồi đầy người.

Lão gia tử, Hoàng viện trưởng còn có Từ lão ngồi cùng với nhau, ngồi cùng lão gia tử chính là Hà San San, Hà Kiệt đã phải rời khỏi Macao, công việc hiện nay đã định trước làm cho hần không thể rời khỏi cương vị công tác thời gian dài.

Hiện tại Hà Kiệt, không còn an nhàn giống như thời gian ở Bắc Kinh.

Nhưng nếu làm tốt công tác, thì tương lai của hần đặc biệt tươi sáng, tiếp nhận vị trí cha mình, tương lai trở thành một vị đầu sỏ của nước cộng hòa cũng không phải là không thể được.

-Tây Mông tước sĩ!

Hoàng viện trưởng chỉ vào một người ngồi ở phía sau, rất nhanh nói nhỏ một câu.

Tây Mông tước sĩ đi vào Macao đã hai ngày, hần ngoại trừ mỗi ngày chỉ bái phỏng một ít lão bằng hữu ở ngoài, cũng không có hành động gì, cũng không có tìm đến Lý Dương, càng không có nói ra yêu cầu gì.

Điều này làm cho Hoàng viện trưởng bọn hần vô cùng buồn bực, nhưng Lý Dương có hai trận đánh cuộc liên tiếp phải tham gia, lúc này cũng thật sự không có thời gian đi quản hần.

Hà lão quay đầu lại liếc mắt nhìn Tây Mông tước sĩ một cái, lại nhìn thoáng qua Hoắc Tư tiên sinh cách hần không xa.

Hoắc Tư cùng Bass cũng đều đến quan sát trận đánh cuộc này, bọn hắn đã liên hệ với tám thành viên khác trong tổ chức, tin tưởng không bao lâu sau những người này có thể tề tụ ở Macao.

Nhưng bọn hắn cũng không biết, một cuộc trả thù đối với bọn họ đã lặng lẽ triển khai.

Hà lão bình thường thoát nhìn rất là hiền lành, nhưng đối với địch nhân chưa bao giờ nương tay, người mà đối với địch nhân nương tay, tài năng ở chính trị cũng không thể phát triển xa thuận theo trời đất, người như vậy sớm đã bị đào thải.

Đã đến tám giờ.

Hà lão tự mình tuyên bố bắt đầu trận đánh cuộc này, người tham gia ván bài chậm rãi tiến lên, lần này làm mọi người chú ý chính là Đỗ Vương Châu Âu Balen cùng Lý Dương cạnh tranh, người khác ở trong mắt rất nhiều người đều là làm nền.

Điều này cũng làm cho vài vị tham gia ván bài chính là những cao thủ kia hết sức bất mãn.

Trước đó Trung Đông Đỗ Vương còn hung hăng can quấy tuyên bố một câu, lần này vô luận là Lý Dương hay là Balen, đều sẽ thua bởi hắn, cho dù là chưa bao giờ thua Đỗ Thần, chỉ cần gặp phải hắn thì sẽ phải nhận lấy thất bại.

Giống như hắn chính là vua thế giới.

Ván bài bắt đầu, Balen biểu hiện vô cùng thận trọng, không có gì đặc biệt, vị Trung Đông Đỗ Vương kia lại thập phần sinh động, không ngừng hạ thủ.

Sau ba ván, vị Trung Đông Đỗ Vương này liền ngây ngốc nhìn lên cái bàn, ván bài này của Lý Dương hơi lớn một chút, mà hắn đi theo Lý Dương liền chết chiến đấu tới cùng, cuối cùng lại chủ động hạ bài.

Để cho hắn không nghĩ tới chính là, bài Lý Dương so với hắn thật sự lớn hơn, chính là sau ba ván bài, hắn phải ra kết thúc.

Lúc trước người này tự xưng ngay cả Đỗ Thần cũng không phải đối thủ của hắn, chỉ có thể xám xịt rời khỏi đồ sảnh, đã chính mình đi tìm thêm một miếng vết thương.

Năm người, nhanh như vậy liền đào thải một người, cũng làm cho người chung quanh rất giật mình.

Lý Dương loại bỏ Trung Đông Đỗ Vương, hắn trở thành nhiều tiền thế nhất, cũng làm cho ba người khác trở nên cảnh giác hơn, ngoài ra hai người nhìn lẫn nhau, đã muốn lặng lẽ liên thủ.

Về phần Balen thì bọn hắn không nghĩ tới liên hợp, ba người liên hợp thì uy lực mạnh hơn, nhưng Balen cũng không phải là người dễ đối phó, trước tiên biện pháp tốt nhất là hai người thấp mình một chút, làm cho Lý Dương cùng Balen đấu nhau một sống một chết rồi nói sau.

-Thế nào?

Trong một nhà dân ở Macao, Cao Ngũ đi ra ngoài lấy trái dưa hấu rồi nhanh chóng quay lại ngồi cạnh TV, Cao Ngũ theo chân Đỗ Thần Stephen là người đàn ông bí ối, tên của hắn gọi là Cao Ngũ, mang quốc tịch người Hoa.

-Cục diện hiện tại có chút phức tạp, Tập Đặc cùng Áo Tư có khả năng thất bại rồi!

Cái nam tử kia chừng ba mươi tuổi nhẹ giọng nói một câu, Stephen tiếp nhận một miếng dưa hấu, chỉ yên lặng nhìn lên, cũng không nói lời nào.

Vậy Tập Đặc cùng Áo Tây, là hai cao thủ đánh bài yên lặng liên thủ, làm cho bọn họ không nghĩ tới chính là, sau khi bọn hắn liên thủ, Lý Dương dĩ nhiên cũng cùng Balen liên thủ dồn sức đối phó mỗi người bọn họ, một hồi đã khiến cho bọn họ có chút không chống đỡ được.

Lý Dương cùng Balen liên hợp, so với hai người bọn họ tuyệt đối mạnh hơn rất nhiều.

Lý Dương cùng Balen đều có được ý tưởng giống nhau, trước giải quyết xong hai người kia, sau đó cùng nhau cạnh tranh, đến lúc đó chung quanh cũng không có hồ nhìn chăm chăm phía sau có hoàng tước.

-Mạnh như vậy, lại xong một người rồi!

Ván thứ tám, Tạt Đặc cầm một bộ Fuhr Hans, bị Balen kích thích thêm thẻ đánh bạc, Lý Dương thì lật lá bài thứ hai liền buông tha.

Hyhr Hans của Tạt Đặc rất là lợi hại, đáng tiếc bài Balen là bốn lá, Tạt Đặc trực tiếp bị loại bỏ.

Chỉ tiến hành tám ván bài, liền loại bỏ hai người, ván bài này so với mấy trận trước càng thêm hung hãn.

Mà một khi Tạt Đặc bị loại bỏ, còn lại Áo Tây một người lại càng không thể chống đỡ, mặc dù hắn đánh bài rất thận trọng, ở tại thời điểm ván bài thứ chín, vẫn bị Lý Dương nắm mũi dẫn đi, thua ở trên một nước bài cùng hoa.

Bài của hắn và Lý Dương đều là cùng hoa, Lý Dương so với hắn lớn hơn một chút, bài thua như vậy thật oan, nhưng lại không biết làm thế nào.

Không tới hai mươi ván bài, trên bàn đánh bài liền bị loại bỏ ba người, chỉ còn lại có hai người cuối cùng, trận bài này tiến hành cũng coi như là nhanh rồi.

1217. Chương 1214: Hắc Thắng Chắc Rồi

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1214: Hắc thắng chắc rồi

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Thời khắc quan trọng tới rồi.

Thanh Mộc Vị Ương thật khẩn trương nhìn lên bàn đánh bạc, bên cạnh hắn mấy người Nhật Bản cũng giống như hắn, chỉ có Tam Tinh Thái lạnh lùng nhìn lên Lý Dương, không biết đang suy nghĩ gì.

Trên bàn đánh bạc chỉ còn lại có hai người, lúc này Balen có hơn bốn nghìn vạn tiền thẻ, Lý Dương có hơn năm nghìn vạn tiền thẻ, Lý Dương chiếm lợi thế hơn.

Nhưng ưu thế này cũng không tính là nhiều, chênh lệch giữa hai người chỉ có mấy trăm vạn tiền thẻ, cùng so sánh với mấy ván bài trước, đây là lần chênh lệch ít nhất.

Điều này cũng làm cho Thanh Mộc Vị Ương bọn hắn tin tưởng lớn hơn.

Lý Xán, Chu Văn, còn có bọn Tư Mã Lâm tất cả cũng đều khẩn trương nhìn lên bàn đánh bạc, mỗi lần vừa đến thời khắc quan trọng,

bọn họ đều là như vậy.

Nhưng thật ra lão gia tử cùng Từ lão bọn hắn, biểu hiện đều thật bình tĩnh.

Tại chỗ ngồi nhìn lên, Bass và Hoắc Tư cũng cùng nhau nhìn lên.

Balen cũng là người bọn hắn từng muốn mời, nhưng lòng tham của Balen quá lớn, phải chuẩn bị quá nhiều, Bass bọn hắn liền thay đổi chủ ý, muốn mời Phỉ Nhĩ Đặc xếp hạng cao hơn một chút.

Lúc này đến xem, Balen đích thật là có chút bản lĩnh, ít nhất thời điểm đối mặt với Lý Dương, biểu hiện của hắn so với Phỉ Nhĩ Đặc không kém hơn.

Cái ý nghĩ này, cũng làm cho Bass bọn hắn cảm giác là lạ, thời điểm đối mặt với Lý Dương có thể có biểu hiện giống như vậy cũng rất không tồi, giống như Lý Dương mới là cường giả chân chính, vô luận là Phỉ Nhĩ Đặc hay là Balen, đều không thể cùng so sánh với Lý Dương.

Loại cảm giác này đặc biệt kì lạ, dù sao Lý Dương thật sự là người mới trong giới đánh bài, trước khi trận bài này bắt đầu hầu như không ai biết sự tồn tại của hắn, mà lúc này, làm cho mọi người cảm giác giống như là cao thủ thành danh đã lâu trong giới đánh bài.

Trong lòng hai người đều khe thở dài một cái, áp chế ý nghĩ trong lòng, tiếp tục xem ván bài.

-Thế nào, ai có thể thắng?

Cao Ngũ lại chạy trở về, lần này một lần hắn cầm hai trái dưa hấu, mấy bình nước, ngoài ra còn có một chút đồ ăn vặt, hắn là loại người ngồi không yên, chỉ sợ ván bài tiếp tục phần khích cũng vô dụng, không hấp dẫn được hắn.

-Vẫn còn khó mà nói, nhưng ta cảm giác Lý Dương có thể thắng!

Người đàn ông trẻ hơn ba mươi tuổi kia nhẹ giọng nói một câu, ngồi ở bên trong, luôn luôn im lặng nhìn lên TV, Đỗ Thần Cao Tiến thì một câu cũng chưa nói.

-Tiểu tử này, Balen cũng không phải là đối thủ của hắn sao?

Cao Ngũ hơi sững sờ, lập tức lại nhìn về phía TV.

Balen xuất đạo chưa tới mười năm, thời điểm hắn xuất đạo Đỗ Thần đã quy ẩn, nhưng đối với người này Cao Ngũ bọn hắn cũng có chút hiểu biết, là người thanh niên này rất có thực lực.

Ngay cả Balen cũng không thể thắng Lý Dương, Lý Dương quả thật có chút thực lực.

Trong TV, ván bài vẫn đang tiến hành, người dẫn chương trình còn đang phần khích giải thích, đem ván bài vốn buồn tẻ, nói giống như là võ lâm cao thủ quyết đấu, đặc biệt phần khích.

Ván thứ ba mươi, Lý Dương dừng bài.

Balen cũng không rút bài, ván bài này cũng không kém, ít nhất biểu hiện bên ngoài so sánh Lý Dương vẫn mạnh hơn một chút, nhưng hắn vẫn như cũ lựa chọn buông tha ván này, thua hơn năm trăm vạn tiền thể.

Điều này cũng làm cho Lý Dương có chút bội phục hắn.

Ván này nếu mà Balen theo, Lý Dương có thể trực tiếp giải quyết rồi.

Balen này, so với Phỉ Nhĩ Đặc có thể vững vàng hơn, khó trách có người nói hắn sớm hay muộn sẽ vượt qua Phỉ Nhĩ Đặc, trở thành thứ hai thế giới.

Ván thứ ba mươi tám, Lý Dương rút lá bài thứ ba liền dừng, Balen lại lần nữa buông tha.

Trước mặt tiền thể của Balen ngày càng ít, nhưng hắn vẫn bình tĩnh cùng cẩn thận, cũng làm cho Lý Dương cảm thán, cảm thấy người này thận trọng, nếu đổi thành những người khác, ván bài này đã sớm kết thúc.

-Balen thua!

Đỗ Thần đang ngồi ở trước TV, đột nhiên khe thở dài, đứng dậy, trực tiếp trở về gian phòng của mình.

Ván bài còn đang tiến hành, nhưng hiện tại hắn đã có thể nhìn ra kết quả.

-Vì cái gì, Balen còn hơn hai nghìn vạn tiền thể, hắn hoàn toàn có cơ hội chuyển bại thành thắng!

Cao Ngũ giật mình sững sờ, vội vàng hỏi một câu.

Đồ đệ Đỗ Thần, người đàn ông hơn ba mươi tuổi Dịch Long kia cũng nhìn về phía sư phụ của mình, hai người đều có chút khó hiểu.

-Các người đều nhìn mặt ngoài, không có thấy rõ ràng tình huống chân chính bên trong!

Đỗ Thần quay đầu lại mỉm cười, chậm rãi nói:

-Từ khi vừa mới bắt đầu, Lý Dương liền hoàn toàn khống chế được ván bài, mỗi ván bài đều ở trong vòng khống chế của hắn.

Thời điểm bài lớn, hần liền đánh đề ép Balen, lúc bài nhỏ, thế nhưng hần lại có thể thoải mái chạy thoát, Balen đúng là có kinh nghiệm, cũng có thực lực rất mạnh, đối với ván bài cũng nắm chắc không kém, nhưng lại chỉ có thể miễn cưỡng duy trì, còn kém hơn Lý Dương nhiều lắm.

Lúc này cho dù hần tiếp tục cẩn thận, không muốn đi nước bài mạo hiểm, cũng không chống đỡ được bao lâu, phải thua!

Nói xong, Đỗ Thần liền rời khỏi phòng, lưu lại hai người đưa mắt nhìn nhau.

Phải thua, đây là kết luận cuối cùng Đỗ Thần cấp cho Balen, mặc dù hai người có chút nghi hoặc, nhưng cũng không nghi ngờ.

Bởi vì người nói lời này là Đỗ Thần, là nhân vật một đời truyền kỳ.

Hai người trợn tròn mắt, vừa cẩn thận nhìn ván bài, mỗi người bắt đầu chậm rãi lộ ra một tia kinh hãi.

Sau khi được Đỗ Thần nhắc nhở, cuối cùng bọn hần cũng nhìn ra, tuy rằng trên bàn đánh bạc biểu hiện chính là giằng co, thậm chí song phương cũng đều có thắng có thua, nhưng sau khi chân chính nhìn thấu mới có thể phát hiện, lúc này toàn bộ bị Lý Dương khống chế.

Lúc chính mình bài nhỏ, rất nhanh có thể chạy thoát, thậm chí chủ động buông tha.

Mà bài hơi lớn hơn một chút, có thể dụ dỗ Balen theo cùng, biểu hiện của Balen lúc này đã rất không tồi, đặc biệt thận trọng, không phải bài gì cũng đều bằng lòng theo, nhưng cho dù như vậy, hần cũng là thua nhiều thắng ít, chậm rãi đem tiền thẻ thua mất.

Cũng có thể nói, Balen hoàn toàn bị Lý Dương chế trụ, tựa như theo lời Đỗ Thần giống nhau, cứ tiếp tục theo đà này, phải thua không thể nghi ngờ.

Trừ phi Balen chơi gian lận, nhưng với Lý Dương đây chính là xa vời, người giống như bọn hần vậy, muốn gian lận cũng không phải là chuyện dễ dàng, một khi bại lộ người đó liền kết thúc.

-Hần còn thật lợi hại!

Dịch Long ngẩng đầu lên, chậm rãi nói một câu, vị này hơn hai mươi năm cùng theo Đỗ Thần học tập, bản thân cũng là một thanh niên có bản lĩnh đánh bài cao siêu, lần này cũng thật sự giật mình.

Hần hiểu được, quả thật Lý Dương so với hần mạnh hơn, Đỗ Thần nói không sai, hần hiện tại không phải là đối thủ của Lý Dương.

-Quá tà môn, chẳng lẽ tiểu tử này lại có thể biết toàn bộ con bài chưa lật?

Cao Ngũ chép chép miệng, rất là buồn bực nói một câu, Dịch Long thì không có để ý, Cao Ngũ cũng không có tiếp tục nói điều gì

Đáng tiếc Cao Ngũ không biết, câu này hần không phục lắm, giống như nói chuyện cười, vừa vặn nói trúng toàn bộ mọi thứ.

-Ngũ ca, người nói sớ phụ so cùng với hần, ai có thể thắng?

Lúc sau, Dịch Long đột nhiên hỏi Cao Ngũ một câu.

Cao Ngũ sau một lúc lưỡng lự, cuối cùng chậm rãi nói”

-Ta khó mà nói, nhưng sớ phụ của người thân kinh bách chiến, chưa bao giờ chịu thua, ta tin tưởng nếu đối thủ là tiểu tử này, cũng là sớ phụ người có thể thắng!

-Ta cũng tin tưởng sớ phụ nhất định có thể thắng!

Dịch Long gật đầu, nhưng khóe miệng lại mất tự nhiên hiện ra một tia cười khổ.

Cao Ngũ từ nhỏ đi theo Đỗ Thần, từ lúc Đỗ Thần chưa có thành danh trước đó hai người chính là bạn tốt, lúc này ngay cả Cao Ngũ rất có lòng tin đối với Đỗ Thần cũng lộ ra do dự, Lý Dương này thực lực thật đúng là không đơn giản.

Nhưng Dịch Long cũng tin tưởng, sự phụ của mình là lợi hại nhất, lợi hại của Đỗ Thần, không thấy tận mắt người cần bản không nhận thức hết được, hẳn thủy chung tin tưởng, thắng lợi nhất định là của sự phụ mình.

Lúc này ở trong sông bạc trên bàn đánh bạc, Balen cũng không biết kết luận của Đỗ Thần đối với hắn.

Lúc này trong lòng của Balen là vô cùng buồn bực, ván bài này hẳn dùng toàn bộ tinh thần, tuy nhiên cũng không có cách nào, bị Lý Dương ép hoàn toàn, ngay cả một cơ hội xoay người cũng không có tìm được.

Trên người của hắn, mang theo mười hai bài tẩy, nói chính xác là mười hai lá bài tẩy mặt.

Thời điểm bọn hắn tiến vào sông bạc, cũng đã có người nghiêm khắc lục soát, không cho mang theo trang bị hiện đại cùng với vật gì khác, dưới tình huống như vậy, mười hai lá bài tẩy mặt kia, thật vất vả mới mang vào được.

Loại bài tẩy mặt này, là kỹ thuật mới nhất.

Là kỹ thuật cao cấp của Nhật Bản, là một loại kỹ thuật vi mạch phân tử, cùng đối bài bình thường không giống nhau, chỉ cần đem loại vi mạch phân tử này bao phủ lên trên mặt bài, có thể chỉnh thay đổi chỉnh sửa mặt bài.

Bài bị thay đổi, còn làm cho người ta không nhìn ra sơ hở gì.

Đây là một loại kỹ thuật vẫn chưa hoàn chỉnh, vì ván bài này Thiên Hoàng Nhật Bản ra lệnh cơ quan nghiên cứu khoa học cấp tốc hoàn thành, cuối cùng ở thời khắc quan trọng có thể lấy ra sử dụng.

Nếu không phải kiếm Thiên Tùng Vân quá mức trọng yếu, chỉ sợ loại kỹ thuật này Nhật Bản cũng sẽ không lấy ra đưa cho Balen.

Hiện tại Balen, đang do dự.

Hắn biết, nếu là không chơi gian lận, khẳng định không thắng được Lý Dương, chỉ có chơi gian lận mới có một cơ hội thắng, hắn đã hết cách rồi, chống đỡ không được bao lâu.

Thanh Mộc Vị Ương từ chỗ ngồi nhìn lên, lại càng khẩn trương đến nỗi trái tim muốn nhảy ra ngoài.

Cho dù hắn không biết, nhưng sau đó cũng hiểu được Balen chỉ dựa vào chính mình là rất khó thắng được Lý Dương, nhất định phải sử dụng đòn sát thủ cuối cùng bọn hắn đưa cho.

Ván bài thứ năm mươi.

Balen không còn do dự, trong tay hắn chỉ còn lại hơn một nghìn vạn tiền thẻ, nếu không sử dụng một chiêu cuối cùng này, sau cùng chỉ có thể thua sạch, cũng không còn có khả năng xoay mình.

Hắn không muốn thua, cũng không đồng ý thua, ván bài này còn kéo theo tài phú làm cho hắn không khỏi động tâm.

Vì thanh danh của mình, vì khoản tài phú thật lớn này, hắn cũng phải liều một lần, hảo hảo đánh cược một lần.

Ván bài năm mươi, chính là xem bài người, cũng đều có chút mệt mỏi.

Balen tin tưởng, Lý Dương có thể luôn luôn bảo trì trạng thái này bỏ ra tâm lực không thua gì hắn, Lý Dương hẳn là sẽ càng mệt, sau đó, cũng là thời cơ tốt nhất cho hắn sử dụng loại kỹ thuật tráo bài mới nhất này.

Hắn bây giờ, cũng chỉ có thể đem hi vọng ký thác vào kỹ thuật tráo bài của bọn người Nhật Bản đưa cho hắn.

Lá thứ nhất là mình bài, lá thứ hai cũng là mình bài.

Hai lá này của Lý Dương đều lớn một chút, Lý Dương lại bỏ thêm một trăm vạn cùng hai trăm vạn trước đó, lúc này Balen đều theo.

Lá mình bài thứ ba, lá bài của Balen cuối cùng cũng lớn một ít, trong tay hắn lúc này là hai lá bài, mà lá bài chưa lật trong tay cùng lá mình bài xem ra giống nhau, nói cách khác, trước mắt hai lá bài của hắn đã là một đôi.

Cho dù không tráo bài, cũng có hi vọng xuất ra bài tốt như Fuhr Hans.

Cho dù không có Fuhr Hans, dựa vào mười hai lá bài mà tự mình cất giấu kia, cũng có thể đem bài biến thành một cái Fuhr Hans.

Hiện tại bài Lý Dương cũng là một đôi, nhưng đôi bài này so với bài Balen nhỏ hơn một ít, mặt khác lá bài lộ ra càng nhỏ, cho dù tiếp theo bài của Lý Dương cũng là Fuhr Hans, chính mình cũng không có khả năng thắng được.

Vậy ván bài này, Balen đã có một loại cảm giác, hắn nhất định thắng rồi.

1218. Chương 1215: Đây Là Cái Gì?

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1215: Đây là cái gì?

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Bài lật của Balen tiên sinh 9 lớn, Balen tiên sinh rút bài!

Thanh âm cứng nhắc của người chia bài vang lên, người này ở Macao, ở Macao rất nổi tiếng, nhưng ở trên thế giới thì cũng thông thường.

Sau khi xảy ra chuyện của Charles, những người chia bài nổi tiếng thế giới không còn được tin tưởng nữa, để cho người mình trực tiếp chia bài, tuy nói danh tiếng bình thường, nhưng đáng giá ở đây là tín nhiệm.

Những việc này từ nhỏ bọn hắn đã được bồi dưỡng thành cao thủ chia bài, so với người dùng lương cao mới tới càng đáng được tin tưởng hơn.

-Năm trăm vạn!

Hít sâu một hơi, Balen lập tức đem tiền thẻ trước mặt đẩy ra hơn một nửa, hắn thực thông minh, lúc này trực tiếp hạ bài, chỉ sợ sẽ khiến cho Lý Dương hoài nghi, không bằng chậm rãi, hơn nữa năm trăm vạn tiền thẻ tuyệt đối không phải là ít, toàn bộ tiền thẻ của hắn lúc này cũng chỉ hơn một nghìn vạn.

-Năm trăm vạn, ta theo!

Khóe miệng Lý Dương mỉm cười, khoảng thời gian tiến hành ván bài này không ngừng, cũng đã thay đổi năm mươi phổ bài, với hắn mà nói cũng đã đến thời điểm cần kết thúc.

Năm trăm vạn, đây là rất nhiều ván, trước cũng không có xuất hiện tiền thẻ lớn như thế.

Rất nhiều người đều tập trung tinh thần nhìn lên bàn đánh bạc, cho dù người không biết lúc này cũng sẽ hiểu được, hiện tại đến thời khắc quan trọng.

Balen mỉm cười, ra hiệu người chia bài chia trước cho hắn.

Lá bài tẩy này, hắn không cho người chia bài trực tiếp mở ra, lựa chọn chính mình mở ra, mặc kệ lá bài tẩy này là cái gì, hắn cũng đã quyết định, hắn muốn đem lá bài này đổi thành giống như lá bài chưa lật.

Mặt lá bài tẩy của hắn là K, mình bài là một đôi 9, một lá mình bài cuối cùng nếu bị hắn đổi thành K, Fuhr Hans của hắn lại còn là lấy K lớn nhất, tuyệt đối là bài lớn.

Màng Palastic, đã muốn hiện ra trong lòng bàn tay Balen.

Lý Dương mỉm cười ánh mắt động lại, Balen này đã muốn tiếp nhận bài, hơn nữa tay lật ra thuận lợi thu về, vốn là con 7 màu đen, lập tức hé ra biến thành một con K màu đỏ.

Đổi bài thành công, Balen thở ra một nơi thật dài.

Thành Fuhr Hans, bài của hắn cũng thể hiện ra rồi, lúc này mình bài cuối cùng của Lý Dương cũng phát ra, chỉ là một đôi mình bài của Lý Dương, hay là đối với con J, cho dù con bài chưa lật kia cũng là J, quá lắm cũng chỉ là tam điều, tuyệt đối không có khả năng thắng Fuhr Hans của hắn.

Cuối cùng cũng chuyển bại thành thắng

-Vẫn là ta lớn, bài tốt như vậy, tiền thẻ ta còn lại cũng không nhiều, lần này đánh toàn bộ đi, đổ một lần!

Balen cười, tiền thẻ hắn còn lại chỉ có hơn tám trăm vạn, lúc này đây cũng chẳng khác nào ván cuối cùng, lúc trước đã xuất ra nhiều như vậy, nếu Lý Dương không theo, hắn có thể thắng hơn tám trăm vạn.

Quan trọng nhất là, sau khi thắng ván này, cuối cùng hắn cũng vẫn hồi được hoàn cảnh xấu, sau này quyền chủ đạo mới có thể ở trong tay hắn.

Hơn nữa sau khi hắn thành công một lần, sau này còn có thể tiếp tục thành công, trên tay hắn còn lại mười một mặt bài, có thể giúp hắn không ít, thậm chí giành được thắng lợi trong ván bài này.

Nghĩ đến tài phú khổng lồ sau khi thắng ván bài này, lúc này trong lòng Balen cũng mơ hồ có chút kích động.

Balen mở bài, đây vốn là lần đầu tiên Balen chủ động mở bài.

Rất nhiều người đều nhìn vào bàn đánh bạc, một ít người thông minh cũng hiểu được, ván bài tới thời khắc quan trọng, thậm chí có thể là một bước ngoặt.

Balen không thua, là có thể trực tiếp thay đổi thế cục, sau đó cũng mới có thể như một tiếng trống làm tỉnh thần hăng hái thêm, có thể thắng được Lý Dương.

Đây là một thời khắc quan trọng.

Tại chỗ ngồi rất nhiều người đều không nói chuyện.

Thanh Mộc Vị Ương chăm chú nhìn chằm chằm bàn đánh bạc, hắn không biết Balen đã làm ra hành động mờ ám, loại cấp bậc Đỗ Vương giống như hắn, làm ra loại hành động mờ ám này căn bản không có khả năng làm cho mọi người phát hiện, nhưng Thanh Mộc Vị Ương lại cảm thấy khí thế trên người Balen có biến hóa, Balen luôn luôn bị chèn ép gắt gao, cuối cùng cũng ngẩng đầu lên.

Điều này cũng làm cho trong lòng hắn thoáng thở phào một cái.

Lần này trả giá nhiều như vậy, lại trả thù lao cho Balen nhiều như vậy, còn làm cho người ta cắn răng đáp ứng điều kiện của balen, chính là vì thắng về kiếm Thiên Tùng Vân, lúc này cuối cùng cũng để cho hắn thấy được hi vọng.

-Có chút không đúng!

Trước TV, Dịch Long nhíu mày, hắn theo dõi qua TV càng không thể nhìn ra cái hành động mờ ám gì, nhưng trong lòng lại mơ hồ có một loại cảm giác.

Balen biến hóa khẳng định có nguyên nhân, nhưng mà nguyên nhân gì hắn không tìm ra, hơn nữa hắn còn có loại dự cảm, nếu như là Lý Dương còn tìm không ra loại biến hóa này, sau này Lý Dương muốn thắng Balen đã là điều không dễ dàng gì.

-Như thế nào không đúng?

Cao Ngũ nghe xong lời Dịch Long nói, vội vàng hỏi một câu, nói về đánh bài, Cao Ngũ chỉ là một tay bạc hai, nếu không phải bởi vì đi theo Đỗ Thần một thời gian dài, hắn ngay cả bạc hai cũng không phải.

Phương diện này hắn dĩ nhiên muốn nghe lời nói của một cao thủ đánh bạc như là Dịch Long.

-Ta cũng không thể nói rõ, nhưng tuyệt đối không bình thường.

Dịch Long gật đầu, trong lòng hắn lúc này thì nghĩ đến, nếu sự phụ đi tới đó, có phải hay không có thể nhìn hiểu được tất cả mọi chuyện, biết rõ cuộc chuyện gì đang xảy ra.

-Vậy người không phải nói vô ích!

Cao Ngũ có vẻ rất là thất vọng, lại có chút buồn bực, quay đầu lại nhìn vào TV.

Nhưng hắn cũng có một loại cảm giác, vấn đề này hình như đã gần xong.

-Lý Dương tiên sinh, Balen đẩy ra trước toàn bộ tiền thế, ngài muốn theo hay không theo.

Trước bàn đánh bạc, người chia bài cuối cùng cũng quay đầu lại, thúc dục hỏi Lý Dương một câu, Lý Dương lúc này chính là ngồi ở đó, khoe miệng mang theo vẻ mỉm cười, đã không nói lời nào cũng không chú ý, cũng không ai biết hắn đang suy nghĩ gì.

-Đây là cái gì?

Nghe xong câu hỏi của người chia bài, Lý Dương đứng dậy, mỉm cười hỏi một câu.

-Cái gì là cái gì?

Người chia bài có vẻ rất kinh ngạc, vội vàng trả lời một câu, Lý Dương nhẹ nhàng gật đầu, nói:

-Ta không có hỏi người, Balen tiên sinh, ngài có thể giải thích hay không, cái kia là cái gì?

Lý Dương hỏi chính là Balen, vấn đề này làm cho nhiều người đều mơ hồ.

Trong lòng Balen lại rất hoảng hốt, vội vàng nói:

-Lý Dương tiên sinh, ta không rõ ngài muốn nói cái gì, ngài là muốn theo hay không theo, nếu nói không theo liền nhanh chóng kết thúc, chúng ta lại bắt đầu ván bài kế tiếp!

Kết thúc, hình như đối với Balen là lựa chọn tốt nhất.

Sau khi kết thúc, bài sử dụng trong một ván bài cũng đều bị nghiền nát, với hắn mà nói chẳng khác nào là hủy thi diệt tích, không còn có vấn đề gì.

Chính là giờ phút này trong lòng của hắn dù sao vẫn có một loại dự cảm không tốt, vấn đề này không phải là Lý Dương đột nhiên mà hỏi hắn, Lý Dương có phải hay không đã phát hiện ra điều gì?

Nghĩ như thế nào cũng thấy không ổn, của hắn cũng không phải là bài, chỉ là một lớp Plastic mỏng.

Lớp màng mỏng bao phủ mặt bài này là phương pháp hắn đã thử qua rất nhiều lần, có rất nhiều kinh nghiệm, chính mình đối bài tuyệt đối không thể làm cho người ta phát hiện, với trình độ của bản thân hắn, trên thế giới không thể có người nào có thể phát hiện ra.

Nghĩ đến đây, lo lắng trong lòng của hắn lại càng giảm đi một chút, nhìn chăm chăm vào Lý Dương.

Lý Dương nhẹ nhàng gật đầu, không nói gì, mỉm cười với người chia bài nói:

-Ta muốn kiểm tra lá bài hắn lật ra cuối cùng, chính là lá bài K màu đỏ!

Sau khi ván bài bắt đầu, năng lực đặc thù của Lý Dương luôn luôn mở ra, hơn nữa còn là trong phạm vi nhỏ, chỉ quan sát trong phạm vi bàn đánh bài, như vậy năng lực đặc thù của hắn đủ để chống đỡ trong suốt ván bài.

Cũng có thể nói, toàn bộ mọi động tác của Balen đều ở trong lòng bàn tay của hắn.

Trên người Balen có bao nhiêu lớp màng plastic, ngay từ đầu hắn đã biết, nhưng cũng không có coi trọng.

Bởi vì đây chỉ là màng plastic, phía trên cũng không có dấu vết mặt bài, giống như là kiểu túi nhựa bình thường, Balen mang theo bên mình mấy thứ này hắn cũng có chút giật mình, nhưng cũng không nghĩ gì nhiều.

Mãi đến tận lúc này, Balen lén đem lớp màng plastic này đưa đến trên tay, hơn nữa thời điểm hấn bao phủ ở trên mặt bài, hấn mới phát hiện, sau khi lớp plastic này bao phủ, mặt bài nguyên bản đã bị thay đổi, mặt lộ ra biến thành một lá bài khác.

Sau đó, hấn coi như có ngốc cũng hiểu được, đối phương đã muốn tráo bài.

-Lý Dương tiên sinh, ngài có ý tứ gì, ta đối với sòng bạc là tuyệt đối trung thành!

Người chia bài nghe xong lời nói của Lý Dương, thoáng sửng sốt, vội vàng hét to một tiếng, trong ánh mắt còn mang theo điểm phẫn nộ, Hà Vinh ngồi ở một bên vội vàng đi tới, kinh ngạc nhìn Lý Dương cùng với người chia bài.

Lý Dương muốn kiểm tra lá bài Balen lật ra cuối cùng, hầu hết mọi người đều hoài nghi đối với người chia bài.

Ngay cả người chia bài chính mình cũng không ngoại lệ, bài có vấn đề, hấn là người bị tình nghi lớn nhất.

Thấy Hà Vinh nhìn mình, Lý Dương hơi sửng sốt, lập tức dở khóc dở cười, vội vàng nói:

-Người hiểu lầm, ta muốn kiểm tra lá bài này, là bởi vì lá bài này có vấn đề, vấn đề này cũng không nhất định là do người làm!

Lý Dương nói xong, mắt lại nhìn Hà Vinh.

Hà Vinh do dự gật đầu, gật đầu đối với người chia bài, đồng ý Lý Dương tới kiểm tra bài, đây là ưu thế sân nhà, địa bàn của mình mình có thể làm chủ.

-Chậm đã!

Bàn tay Balen đột nhiên đề lên lá bài cuối cùng, cầm tức nhìn Lý Dương:

-Ta không đồng ý kiểm tra, đây là phát bài bình thường, mỗi người đều nhìn thấy, người không có quyền tiến hành kiểm tra!

Lý Dương cần kiểm tra bài, Balen không đồng ý, từ chỗ ngồi toàn bộ mọi người đều ngậy ngấn cả người.

Không chỉ bọn hấn, rất nhiều người ngồi trước TV cũng đều ngậy ngấn nhìn, nhưng bọn hấn lại rất là hưng phấn, ván bài nặng nề thật lâu, thứ mọi người chờ mong cuối cùng cũng xuất hiện.

Nhìn xem mọi việc trước mắt, Lý Dương đối với Balen chắc là hoài nghi cái gì đó, mặc kệ hoài nghi như vậy có phải thật hay không, sau đó khẳng định phải có tranh chấp.

Những tranh chấp này, có thể còn thú vị hơn ván bài ngọt ngào vừa rồi.

-Có điểm thú vị, A Long, người nói Lý Dương cuối cùng muốn kiểm tra cái gì, Balen này có hay không có vấn đề?

Khóe miệng Cao Ngũ hưng phấn nhếch lên chân bắt chéo, người quay về phía Dịch Long hỏi một câu, dù thế nào đi nữa việc này hấn cũng không đoàn ra được.

Dịch Long hơi do dự, lập tức gật đầu, nói:

-Ta cũng không rõ, nhưng ta có một loại cảm giác, lần này Balen có thể thật sự có vấn đề, nếu không đối với việc Lý Dương muốn kiểm tra lá bài hấn cũng không khẩn trương như vậy!

-Thật sự có vấn đề?

Cao Ngũ mở to hai mắt nhìn, lập tức lại càng thêm hưng phấn hơn:

-Trên ván bài loại này thật sự xảy ra vấn đề, Balen lần này hoàn toàn xong rồi, người nói xem, người nào sẽ quăng hấn ra biển cho cá ăn?

Dịch Long có một chút phát ghen, còn đảo cặp mắt trắng dã.

Đây không phải là trước kia, còn muốn ném ra biển cho cá ăn, thật sự xảy ra chuyện, Balen nhất định sẽ bị trừng phạt, nhưng không chắc sẽ nặng như vậy, dù sao mọi người trên toàn bộ thế giới đều nhìn thấy.

Mặc dù song bạc có quy định như vậy, cũng có thể làm như vậy, nhưng lúc này bọn hắn cũng không muốn đem một mặt hắc ám bày ra cho mọi người xem.

-Ta cũng không rõ ràng lắm, xem quyết định của Lý Dương đi!

Cuối cùng Dịch Long cũng vẫn gât đầu, loại sự tình này kết quả cuối cùng cũng không phải do bọn hắn quyết định, quyền quyết định ở trên người Lý Dương, sau khi nói hắn vẫn chỉ là hoài nghi, cũng chưa có xác định Balen có động tay động chân.

Cho dù xác định, cũng phải có chứng cứ mới được, việc này Dịch Long cũng rất tò mò, cuối cùng Lý Dương có thể tìm ra chứng cứ hay không.

1219. Chương 1216: Không Giống Có Vấn Đề

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1216: Không giống có vấn đề

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Bắc Kinh, cố cung.

-Đây là đại bình diệp châu khắc hoa mai, còn có Lam Long hồ!

Nơi này còn có một bộ Long Tuyền dùng trong thư phòng!

-Này, đây là đồ sứ quan diêu đời tổng, chỉ cái bát này cần phải bao nhiêu tiền!

Đang sắp xếp lại, nhóm người làm việc văn hóa khảo cổ này tạm thời phân loại một ít bảo bối không ngừng phát ra âm thanh tấp tấc khen ngợi, nhóm bảo bối đầu tiên của Lý Dương đã được đưa đến Bắc Kinh, đang gửi ở cố cung.

Trước mắt cả Bắc Kinh, nơi thích hợp thay Lý Dương bảo quản những bảo bối này, lại có năng lực cũng chỉ có nơi này, lão gia tử, Hoàng viện trưởng tất cả đều ra nghiêm lệnh, cần phải đảm bảo nhóm bảo bối này được an toàn, đầy đủ, xảy ra vấn đề mỗi người đều phải chịu trách nhiệm.

Mặt khác, ngoài ra lão gia tử còn âm thầm phái người âm thầm giám sát ở bên ngoài, còn có người cục tình bảo quốc gia âm thầm coi chừng, nhóm bảo bối này tuyệt đối sẽ không giống như một số bảo bối trước đây cố cung cất giữ, không có xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Đương nhiên, cố cung cũng chỉ là tạm thời bảo quản, tất nhiên Lý Dương sẽ trả tiền phí bảo quản, nhưng tuyệt đối sẽ không hiến tặng những bảo bối này cho cố cung, nhà bảo tàng của hắn hiện tại thiếu nhất chính là bảo bối triển lãm.

-Nhiều như vậy, nói thật ta cũng đỏ mắt!

Đường Xuân Minh của Vinh Bảo Trai cũng ở đây, nhìn thấy nhiều bảo bối như vậy, cũng bắt đầu dĩ gât đầu, nhóm đầu tiên đưa tới kỳ thật cũng không tính là nhiều, chỉ có mấy ngàn văn kiện, nhưng đều là thứ rất quan trọng, đương nhiên làm người ta đỏ mắt.

-Nghe nói ở Macao còn có rất nhiều chưa có đưa tới, ngoài ra còn không ít người đang mang theo rất nhiều đồ như vậy chuẩn bị tìm Lý Dương đánh cược, nếu Lý Dương có thể thắng toàn bộ trở về, đoàn chừng sẽ càng làm cho người ta sợ hãi!

Người đứng bên cạnh Đường Xuân Minh chính là Liễu lão, hắn là tạm thời là người chịu trách nhiệm ở cố cung.

-Đều thắng trở về, Lý Dương nhất định là người sưu tầm tư nhân đệ nhất!

Chu lão cũng thở ra một hơi dài, hôm nay là ngày nhóm bảo bối đầu tiên của Lý Dương về đến nơi đây, bọn hắn đều chạy tới đây.

Những người này lúc trước cũng có qua Macao, biết bên kia điên cuồng, chính là bởi vì biết, mới có thể cảm thán như vậy, hơn mười vạn bảo bối, mấy con số này nghĩ lại cũng làm cho người ta rung động.

Thời điểm bên này người cổ cung đang cảm thán, không khí phòng đánh bạc bên kia lại biến thành khẩn trương.

-Ta không đồng ý kiểm tra, đây là vũ nhục ta!

Balen giữ chặt bài, vô luận người chia bài nói như thế nào cũng không đồng ý lấy bài ra, động tác của hắn cũng làm cho Hà Vinh có hoài nghi, tự mình đi tới.

-Hà Vinh tiên sinh, bài là của các người, lúc ta tiến vào cũng đã bị kiểm tra toàn thân, ngài hiện tại làm như vậy, rất khó làm cho ta tâm phục!

Lời nói của Hà Vinh cũng không có tác dụng, Balen vẫn như cũ không đồng ý cho kiểm tra bài.

Tình huống của mình bản thân hắn rõ ràng nhất, lá bài tẩy này thật sự bị hắn động tay chân, hắn không biết Lý Dương có phải thật sự nhìn thấy điều gì xảy ra hay không, nhưng hắn tuyệt đối không giám lấy cái này đi mạo hiểm.

Một khi bị phát hiện, hắn có thể bị xong đời.

Bên này trên bàn đánh bạc có chút giằng co, bên kia người đứng ngoài quan sát đều sôi nổi nghị luận, Hà Vinh cũng đang cau mày lại, không biết đang suy nghĩ gì.

-Kháng nghị, chúng tôi nghiêm trọng kháng nghị!

Đang giằng co, Thanh Mộc Vị Ương cũng mang theo vài người đi tới, bọn hắn chưa đi đến bàn đánh bạc bên kia, tại vòng biên liền ngừng lại, trước khi ván bài ở trên bàn đánh bạc chưa có chấm dứt, người ngoài cũng không thể tới gần.

Hà Vinh là người trong ban tổ chức, là người quản lý nơi này, cho nên mới có thể lại đây.

-Hà tiên sinh, đối với yêu cầu vô lý của Lý tiên sinh chúng tôi rất lấy làm tiếc, chúng tôi không cho phép bọn họ là đế quốc lớn kỳ thị chúng tôi, quyết không cho phép, nếu không chúng tôi sẽ hướng quý quốc kháng nghị, hơn nữa nghi ngờ tính công bằng của ván bài này!

Một người lùn đứng ở bên cạnh Thanh Mộc Vị Ương, trực tiếp nói với Hà Vinh nói một câu.

-Đây vốn là công việc của người quản lý, Lý Dương tiên sinh tuyệt đối không có ý kỳ thị đối với quý quốc.

Hà Vinh nhíu mày, người lùn này xem ra dung mạo xấu xí, lại không thể khinh thường, hắn ở tại tổng lãnh sự Hồng Kông, xem như là người ở bộ ngoại giao.

Hắn ra mặt, rất có thể đem vấn đề này tăng lên trình độ quốc gia, sẽ càng làm hắn nổi lên nghi ngờ người thua lúc trước, việc này chỉ sợ bất cứ người nào đều không thể gánh vác.

Sau khi Thanh Mộc Vị Ương bọn hắn ra mặt, tinh thần Balen lập tức được khôi phục không ít, đứng ở nơi đó, lạnh lùng nhìn lên Lý Dương.

Mặc dù hắn có chút chột dạ, nhưng tuyệt đối sẽ không biểu hiện ra ngoài, lúc này hắn phải giữ vững lập trường áp đảo Lý Dương.

-Lý Dương tiên sinh?

Hà Vinh nhíu mày, quay đầu mắt nhìn Lý Dương, hắn không nghĩ tới mấy người này tất cả đều ra mặt, đối diện với mấy người này, Hà Vinh cũng chịu áp lực không nhỏ.

-Ta không tự mình kiểm tra, nhưng ta muốn yêu cầu, ủy ban trọng tài tiến hành kiểm tra đối với lá bài tẩy này!

Lý Dương nhìn đối mặt với Balen, nhẹ nhàng nói một câu, ngay sau đó chậm rãi ngồi xuống.

Lá bài tẩy này đúng là có cổ quái, dưới năng lực đặc thù hẳn đã thấy rất rõ ràng, lá bài này lúc trước là con 7 màu đen, sau khi bị Balen nhanh tay phủ một tầng plastic mỏng, liền biến thành con K màu đỏ.

Do tốc độ của Balen thật nhanh, trước đó Lý Dương lại không coi trọng lớp plastic này, thật đúng là để cho hắn biến thành.

Cứ như vậy, bài Balen liền biến thành Fuhr Hans, mà bản thân mình lại là tam điều, mặt bài có khả năng thắng liền thua.

Đây cũng là lần đầu tiên Lý Dương ở trên bàn đánh bạc bị người tráo bài thành công, nghiêm khắc mà nói là thành công một nửa, còn chưa có thành công hoàn toàn, điều này cũng làm cho trong lòng Lý Dương thập phần cảm thán, các loại thủ đoạn chơi xấu trên bàn đánh bạc thật sự là đa dạng.

Dưới tình huống nhiều người như vậy ở trong phòng, còn có thể làm cho đối thủ ra tay tráo bài, thật sự là khó lòng phòng bị, nếu không phải sử dụng năng lực đặc thù, sợ rằng lần này thật sự là phải thua.

-Ủy ban trọng tài, người xác định sao?

Hà Vinh thoáng sửng sốt, lập tức hỏi lại Lý Dương một câu.

Ủy ban trọng tài, thật ra chính là ghế trọng tài sòng bạc, rất nhiều ván bài cỡ lớn đều có sắp xếp trọng tài, nhưng nhiều khi trọng tài chính là bù nhìn, cũng không có tác dụng thực tế.

Những việc này dựa vào trọng tài đi kiểm tra chơi bẩn, còn không bằng dựa vào người chia bài trên bàn đánh bạc đâu.

Nhưng cũng không thể coi thường những người này, thời điểm trên bàn đánh bạc xuất hiện tranh cãi hoặc là tranh luận, uy lực những người này liền hiện ra, bọn hắn có thể tạm thời phong bế ván bài, đồng thời đối với tranh luận tiến hành biểu quyết.

Thông thường tranh luận, chính là ý kiến của song phương bất đồng, vậy còn dễ thương lượng giải quyết, còn giống như loại này của Lý Dương, trực tiếp nghi ngờ đối thủ đưa ra tranh cãi, phán quyết cuối cùng chính là rất nghiêm trọng.

Lý Dương đưa ra yêu cầu kiểm tra bài, chẳng khác nào nghi ngờ Balen động tay động chân, lần này kiểm tra, nếu là đối phương không có gian lận, nếu lá bài là bình thường, vậy Lý Dương phải gánh vác hành động vu cáo xin lỗi ngược lại.

Hiện tại nhiều người như vậy nhìn vào, lại có truyền hình trực tiếp tại hiện trường, chẳng sợ những người trọng tài này đều là người của bọn họ, cũng không giám có hành động bao che đối với Lý Dương.

Đây mới là điều làm Hà Vinh do dự, lại hướng về Lý Dương khẳng định nguyên nhân.

-Ta khẳng định, nếu lá bài tẩy này không có vấn đề, ta nhận thua!

Lý Dương gật đầu nhiều lần, Hà Vinh đột nhiên sửng sốt, lại chậm rãi lộ ra một nụ cười khổ, quay đầu lại đi mời nhóm người trọng tài đi qua đây.

Mà nhóm người đến xem ván bài, lúc này đã om sòm muốn lật trời, chẳng ai ngờ rằng sự việc sẽ phát triển đến nước này, thế nhưng Lý Dương lấy lý do nhận thua để đưa ra yêu cầu kiểm tra lá bài tẩy này.

Ván bài này, lật bài đã không còn quan trọng, ngược lại tranh cãi về lá bài K màu đỏ mới là quan trọng, cũng có thể nói, một lá bài này có thể quyết định thắng thua.

-Lão đại đây là làm sao vậy, chẳng lẽ lá bài tẩy này thật sự có vấn đề?

Lý Xán ngơ ngác nhìn về phía trước, trên bàn đánh bạc ngoài những thứ khác ra bài đã bị người ta dùng lồng thủy tinh đặt lại, phòng ngừa có người động tay động chân, mà mấy người hội viên trọng tài kia, về mặt đều nghiêm túc đi về phía bàn đánh bài.

Ánh mắt Balen dần dần có chút không bình tĩnh, mấy người Thanh Mộc Vị Ương đều có chút sửng sốt.

Lúc này lòng của bọn họ cũng có chút lo lắng.

Lý Dương đưa ra yêu cầu kiểm tra bài, bọn hắn còn có thể phản đối, bởi vì Lý Dương là đối thủ, bọn hắn hoàn toàn có thể cự tuyệt, nhưng lúc này người tới kiểm tra bài là trọng tài, bọn hắn cũng không thể tránh được.

Huống chi Lý Dương đã nói, nếu bài không có vấn đề, hắn liền nhận thua, dưới loại tình huống này bọn hắn càng không có khả năng phản đối, một khi phản đối, bất luận người nào cũng đều sẽ rõ ràng bọn hắn chột dạ, bọn hắn có vấn đề.

Nhưng để cho người ta kiểm tra, lúc này bọn hắn thật sự sợ hãi.

Hành động của Balen thật sự đã xác định, hắn thật sự dùng tới thủ đoạn cuối cùng, chỉ là thật sự không rõ tại sao Lý Dương lại phát hiện, hơn nữa còn khẳng định như vậy.

Lúc này, Balen cho dù ngu ngốc, cũng hiểu được động tác của hắn đã bị Lý Dương nhìn thấu, bằng không Lý Dương tuyệt đối sẽ không khẳng định như vậy để cho nhóm trọng tài nhúng tay vào.

-Balen tiên sinh, thật xin lỗi!

Một vị trọng tài hơn sáu mươi tuổi nhẹ giọng nói với Balen một câu, vấn bài này ủy ban trọng tài có năm người, Hà Vinh chính là một trong số đó, bốn người còn lại đều đi tới trước bàn đánh bài.

-Mời!

Biết không thể tránh được, Balen chỉ có thể tránh ra khỏi vị trí, để cho nhóm trọng tài tới kiểm tra lá bài tẩy này.

Hắn hiện tại, cũng chỉ có thể cầu nguyện kỹ thuật hoàn hảo, có thể làm không chê vào đâu được, làm cho bất luận người nào cũng đều không nhìn ra sơ hở, nếu không mà nói, tên tuổi một đời anh hùng của hắn liền kết thúc toàn bộ.

Giờ khắc này, hắn thậm chí còn có chút hối hận, không nên làm ra hành động tráo bài.

Nếu không tráo bài, hắn nhiều nhất cũng chỉ thua ván bài này, nếu thua hắn còn có thể thu vào hai ngàn vạn đồng Euro, chỉ là hơi có ảnh hưởng đến danh tiếng của hắn, nhưng Phỉ Nhĩ Đặc cũng bại trong tay Lý Dương, hắn coi như thua một ván quan hệ cũng không lớn.

Hiện tại thì tốt rồi, chỉ cần xảy ra vấn đề, đừng nói trả thù lao, hắn có thể toàn thân trở ra hay không mới là vấn đề lớn.

Hà Vinh, ngoài ra còn có bốn lão nhân vây lại với nhau, camera cũng cũng nhắm ngay bọn hắn.

Trước TV rất nhiều người đều đứng to mắt lên nhìn, chẳng ai ngờ rằng ván bài sẽ xuất hiện một màn như vậy, một màn này cũng làm lòng hiếu kỳ dày vò bọn hắn, muốn biết cuối cùng Balen có tráo bài hay không, hay là Lý Dương cố ý vu cáo.

-A Long, Balen hắn thật sự tráo bài sao?

Trước TV, Cao Ngũ hướng về phía Dịch Long hỏi một câu, vẻ mặt đầy nghi ngờ.

-Ta không rõ lắm, nhưng Lý Dương yêu cầu ủy ban trọng tài kiểm tra ván bài kia, ta nghĩ hắn là vậy, người chờ, ta đi kêu sư phụ!

Dịch Long gật đầu, rất nhanh đứng dậy rời đi, ván bài phát triển vượt qua dự liệu của bọn họ, cho dù là Đỗ Thần cũng không biết sẽ biến thành như vậy, hắn cần phải kêu sư phụ của mình đến, để cho sư phụ nhìn một cái, sau đó lại nghe một chút phán đoán của sư phụ.

Dịch Long cương quyết rời đi, Hà Vinh cùng bốn lão nhân kia đều ngẩng đầu lên, sắc mặt mỗi người cũng đều có vẻ đặc biệt nghiêm túc.

-Lý Dương, lá bài tẩy này, không giống như là có vấn đề gì?

Hà Vinh chỉ vào lá bài, chậm rãi nói, cũng làm cho người quan sát ở hội trường cùng trước TV nhất thời sôi trào lên.

1220. Chương 1217: Bại Lộ Bí Mật

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1217: Bại lộ bí mật

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Không có vấn đề?

Hà lão, Từ lão, còn có mấy người Phương lão cùng đứng lên, sững sờ nhìn về phía trước, trong mắt của bọn họ còn có chút cảm giác không thể tin được.

Lý Xán, Chu Văn thì đều há to miệng, thừ người ra, theo nhóm của hắn, nếu Lý Dương dám nói thẳng ra, cái lá bài tẩy này nhất định có vấn đề, chẳng ai ngờ rằng sẽ có một cái kết quả như thế này.

-Ha ha ha ha, ta biết mà, Lý Dương người thua rồi!

Thanh Mộc Vị Ương ngậy người một lúc, lập tức điên cuồng cười phá lên, giờ khắc này, hắn có một loại cảm giác vô cùng thỏa mãn.

Kiểm Thiên Tùng Vân, cái chuôi này để cho hắn cố gắng trong một thời gian dài, luôn thiết tha mơ ước muốn mang thân kiếm về, cuối cùng cũng tới tay, gia tộc Thanh Mộc hắn là đại công thần, hắn chính là anh hùng của Nhật Bản.

Nghĩ đến lúc về nước, thiên hoàng bộ hạ cũng phải tự tay trao huân chương cho mình, hắn thật hưng phấn muốn phát điên.

Còn nữa, ván bài này bọn hắn còn thắng không ít tiền đặt cược, không chỉ đem tiền thua trước đó toàn bộ thắng trở về, còn lời thêm rất nhiều tiền thề, đến lúc đó, hắn có thể được thưởng rất nhiều, thậm chí là toàn bộ.

Cái này với hắn mà nói, chính là một số tiền không nhỏ.

Nhưng với hắn mà nói, quan trọng nhất là cuối cùng cũng thắng được Lý Dương một lần, điều này làm cho hắn có cảm giác say sưa sướng khoái.

Lúc này, hắn có bạn bè đi cổ vũ chúc mừng đã là rất tốt rồi.

-Thắng , thật sự đã thắng?

Mấy người Nhật Bản đứng ở bên cạnh Thanh Mộc Vị Ương còn có chút không giám tin tưởng, mắt tròn to nhìn về phía trước, trong lòng của bọn họ dần dần tràn ngập một niềm vui sướng.

Thắng, cuối cùng cũng thắng, bọn hắn đã thành công mang kiếm Thiên Tùng Vân về nước.

Đây là một công lao to lớn, cứ như vậy đã rơi trên đầu bọn họ, đặc biệt người này rất nhiều bảo bối, không chỉ có thể lấy về đồ thua lần trước, còn có thể tiếp tục thắng về không ít.

Từ chỗ ngồi nhìn lên, ánh mắt của Bass cùng Hoắc Tư tròng vô cùng lớn, mày nhíu lại, bọn hắn cũng không nghĩ tới, chuyện này sẽ kết thúc như vậy.

Nếu sớm biết như thế, bọn hắn nên mời Balen xuất chiến mới đúng, hiện tại chỉ có thể trơ mắt nhìn người Nhật Bản thắng mang kiếm Thiên Tùng Vân trở về.

Nhưng trong lòng hai người còn có chút nghi hoặc, với hiểu biết của bọn hắn đối với Lý Dương, Lý Dương không thể làm ra hành động ngu xuẩn như vậy mới đúng.

Bên kia, mấy người Hàn Quốc thì thật sự ghen tị nhìn lên Thanh Mộc Vị Ương bọn họ.

Bọn hắn cùng người Nhật Bản đều có mục đích giống nhau, bọn hắn muốn thắng về bảo kiếm Tân La, người Nhật Bản cần kiếm Thiên Tùng Vân, hiện giờ nguyện vọng của người Nhật Bản đã đạt được, bọn hắn thì còn cần tiếp tục cố gắng.

Nhưng cuối cùng đã có người đánh bại thần thoại bất bại của Lý Dương, như vậy cũng tốt, cũng làm cho tin tưởng của bọn hắn lớn hơn, tin tưởng là rất nhanh có thể thắng trở về bảo kiếm Tân La.

-Không thể nào, tiểu tử này thật không có gian lận?

Trong một khu dân cư ở Mcao, Cao Ngũ đang cầm găm một quả xoài lớn, vẫn không quên quay đầu về phía Dịch Long hỏi, bên cạnh Dịch Long, Đỗ Thần đã quay trở lại, ngồi ở nơi đó, đang cau mày nhìn về phía TV.

-Theo như cảm giác của ta, Lý Dương không phải là người dễ xúc động như vậy, như thế nào lại làm ra hành động ngu ngốc như vậy.

Dịch Long gật đầu, tình huống hiện tại hắn cũng thật sự không hiểu.

-Không nên gấp, còn chưa có chấm dứt!

Đỗ Thần đột nhiên gật đầu, đây là lần đầu hắn nói chuyện, khoe miệng của hắn còn lộ ra một nụ cười thần nhiên.

-Lão đại, người có biết tại sao lại thế này?

Vừa nghe Đỗ Thần nói như thế, Cao Ngũ lập tức hưng phấn lên đã chạy tới hỏi nhỏ một câu.

Đỗ Thần gật đầu, cười nói:

-Ta không biết, nhưng ta hiểu được, Lý Dương này tuyệt đối sẽ không đi làm cái việc không nắm chắc như vậy, hiện tại chỉ là một nửa của cuộc kiểm tra, bọn hắn nói không có vấn đề, không nhất định thật sự không có vấn đề, trước khi Lý Dương còn chưa có chính thức nhận thua, sự việc vẫn có thể thay đổi!

Cao Ngũ thoáng lạng đi một chút, lập tức lại trở về chỗ ngồi của mình.

Hiển nhiên hắn rất không hài lòng đối với câu trả lời của Đỗ Thần, lời này giống như chưa nói, nhưng cũng khơi dậy tò mò trong lòng của hắn, nghĩ Lý Dương còn có cái cơ hội gì để trở mình.

-Lý Dương, người thua!

Balen cố nén kích động trong lòng, quay về phía Lý Dương chậm rãi nói.

Kỹ thuật này của người Nhật Bản quả thật hoàn hảo, lần này thật sự là may mắn, chờ sau khi ván bài này chấm dứt, nhất định phải mua được cái kỹ thuật này, để cho chính mình sử dụng.

Khi có cái kỹ thuật này, hắn tin tưởng, hắn tin tưởng chính Đỗ Thần đứng ở trước mặt hắn, hắn cũng có thể thắng.

-Hà tiên sinh, ngài muốn hay không cần kiểm tra cẩn thận một chút?

Lý Dương không có để ý phản ứng của Balen, lá bài tẩy này chắc chắn có vấn đề, nếu lá bài ở trong tay để hắn quan sát dưới năng lực đặc thù hắn lập tức có thể vạch trần, chỉ tiếc đối phương sẽ không đồng ý để hắn tiếp xúc lá bài tẩy này.

Hà Vinh nghi hoặc nhìn thoáng qua Lý Dương, mấy người kia lại đang cẩn thận lật xem một hồi, nhưng nay sau đó lại gật đầu.

-Lý Dương, chẳng lẽ ngươi nghĩ không thắng được, lời ngươi nói lúc nãy, mọi người đều có thể nghe được!

Thanh Mộc Vi Ương đột nhiên hô lớn một tiếng, ủy ban trọng tài kiểm tra không xảy ra vấn đề, vậy người thắng lần này chính là bọn họ, đây chính là hiện trường trực tiếp, lời Lý Dương nói ra tự nhiên không thể đổi ý.

Bọn hắn cũng không sợ Lý Dương không thừa nhận, dưới loại tình huống này sòng bạc nhất định sẽ chủ trì công đạo cho bọn hắn.

-Lý Dương, nếu ngươi có đề nghị gì, ngươi liền nói ra!

Nét mặt Hà Vinh trở nên rất nghiêm túc, làm người Hà gia, lại là một người Trung Quốc, còn có quan hệ như vậy cùng với Hà lão gia tử, hẳn cũng không hi vọng Lý Dương thất bại.

Đáng tiếc sau khi hắn kiểm tra, lá bài tẩy này thật sự không có vấn đề, hắn không thể trọn tròn mắt nói lời bịa đặt giúp Lý Dương.

-Hà tiên sinh, ngài dùng một chút nước, thăm một chút ở dưới góc trái lá bài thử xem!

Lý Dương cúi đầu suy nghĩ một lát, lúc này mới thản nhiên nói một câu, đứng đối diện với Balen cùng Thanh Mộc Vị Ương tất cả biểu hiện của bọn hắn, Lý Dương đều nhìn thấy.

Hiện tại đối với biểu hiện kích động cùng mừng như điên của bọn họ, Lý Dương không có để ý chút nào, giả đúng là giả, dưới năng lực đặc thù, hắn có thể nhìn ra lỗ hổng bên trong, ít nhất có mấy phương pháp vạch trần.

Chỉ là tất cả những phương pháp này đều là hắn tưởng tượng, chưa có thực hành cũng không biết có thành công hay không.

-Nước, được!

Hà Vinh hơi sững sờ, lập tức gạt đầu, nhân viên công tác bên cạnh đã tự động đi lấy nước.

-Hà tiên sinh, ngài đã kiểm tra ra kết quả rồi, vì cái gì còn muốn làm điều thừa?

Balen thoáng ngây người, vội vàng nói với Hà Vinh một tiếng, nụ cười trên mặt Thanh Mộc Vị Ương cũng không còn trọn vẹn, trong lòng mơ hồ có một chút lo lắng.

Cái kỹ thuật này của bọn hắn là vội vàng hoàn thành, bản thân lại là plastic, có thể vượt qua cuộc kiểm tra hay không bọn hắn cũng không rõ ràng lắm, vạn nhất lộ ra dấu vết, vậy bọn họ đều xong rồi.

Nghĩ đến đây, hắn lập tức liếc mắt ra hiệu cho nhóm người lãnh sự Hồng Kông.

Tương Bản khẽ gạt đầu, lập tức lớn tiếng nói:

-Hà tiên sinh, như vậy không công bình, các người đã có kết quả, không nên tiếp tục gây thêm rắc rối, chúng ta yêu cầu các người lập tức tuyên bố kết quả!

-Kết quả, tuyên bố kết quả gì? Chúng ta mới vừa nói thì đó phải là kết quả kiểm tra sao? Chỉ nói tạm thời không có vấn đề, không có nghĩa là lá bài tẩy này lại thật sự không có vấn đề gì, Tương Bản tiên sinh, ngài có phải hay không nghi ngờ ủy ban trọng tài của sông bạc chúng ta?

Ánh mắt Hà Vinh như mỉm cười nói nhanh, lập tức lớn tiếng nói một câu, giọng điệu cũng cứng ngắc lại rất nhiều.

Hắn nói cho cùng vẫn là ủng hộ Lý Dương, vị lãnh sự đại nhân này dựa vào thân phận của mình tạo áp lực cho hắn, đã sớm làm cho hắn khó chịu, nơi này là sông bạc, sông bạc cũng có quy củ của sông bạc.

Tuy ủy ban trọng tài chỉ là bù nhìn, nhưng cũng không phải tùy tiện để cho mọi người có thể nghi ngờ, nếu không, nhóm hắn còn có tác dụng gì nữa, thậm chí bọn hắn có quyền trục xuất bất cứ người nào ra khỏi sông bạc.

Tương Bản đột nhiên nghẹn lại, Hà Vinh quả thật không có tuyên bố kết quả, vừa rồi chỉ là nói cách nhìn của bọn hắn, lúc này hắn thật đúng là khó mà nói cái gì.

Hắn chỉ có thể oán hận đưa mắt nhìn Hà Vinh, chờ kết quả cuối cùng xuất hiện, hắn đã nghĩ kỹ, nếu kết quả không có vấn đề gì, hắn sẽ đem toàn bộ mọi chuyện nơi này đưa ra kháng nghị với bộ ngoại giao Trung Quốc, yêu cầu cho bọn hắn một lời giải thích.

Hà Vinh không để ý đến Tương Bản, bên kia nước cũng đã được đem lại đây.

Balen lén lút liếc mắt nhìn Thanh Mộc Vị Ương, trong lòng của hắn cũng có chút bận tâm, đối với cái kỹ thuật mới này hắn thật sự cũng không rõ lắm.

Nhưng Hà Vinh quyết định muốn dùng phương pháp của Lý Dương kiểm tra, bọn hắn cũng không có biện pháp gì, đầu tiên không nói mãnh liệt phản đối có hiệu quả hay không, chỉ sợ ngược lại sẽ bị mọi người cho là bọn hắn chột dạ.

Lúc này, bọn hắn cũng chỉ có thể đợi.

Hà Vinh cẩn thận đem bài thăm ướt một góc, chính là cái góc Lý Dương nói, tất cả mọi hoạt động, đều được camera quay lại, hắn còn bị mấy người ủy ban trọng tài trực tiếp giám sát.

Cái góc kia, ở trong hình ảnh lập thể của Lý Dương, lớp màng plastic bao phủ có bong ra một chút, không có dính chặt lại.

Cho dù Balen đã được huấn luyện đặc biệt, ở thời khắc quan trọng hắn cũng không có khả năng đem lớp màng plastic này bao phủ một cách hoàn mỹ, nên cũng để lại cho hắn sơ hở.

-A, có vấn đề!

Một vị lão nhân đứng bên cạnh Hà Vinh đột nhiên kêu lên một tiếng, đây là một người Mỹ tóc trắng, là phó chủ tịch của hiệp hội đánh bạc Las Vegas, là một lão tiền bối đánh bạc đức cao vọng trọng, Hà Vinh không giám kiêu ngạo, mọi người trong ủy ban trọng tài là được mời đến từ các nơi danh tiếng.

Chỉ có như vậy, mới không bị mọi người nói ra nói vào.

-Thật sự có vấn đề!

Lại một vị trọng tài lên tiếng, camera vội vàng đẩy tới trước, ở giữa màn hình lớn, rất nhiều người đều nhìn thấy rõ ràng, lá bài có một lớp plastic mỏng lồi ra, thực không hài hòa lộ ra ở nơi này.

Chứng kiến một ít plastic mỏng này, sắc mặt Balen đột nhiên trắng không còn chút máu, vui sướng vừa rồi nháy mắt biến mất, lúc này hắn chỉ có khuôn hoảng.

Hắn thậm chí nghĩ, có nên hay không xông lên túm lấy lá bài tẩy này, đem nó nuốt vào trong bụng.

Nhưng nếu hắn thật sự làm như vậy, ngay cả người ngu cũng biết chuyện gì xảy ra, hơn nữa hành động khiêu khích sòng bạc này so với hành vi gian lận còn nghiêm trọng hơn, có thể ra khỏi sòng bạc hay không, thật là một ẩn số rồi.

Mặt Thanh Mộc Vị Ương cũng trắng, lúc này lộ ra một góc nhỏ plastic, hoàn toàn đánh nát mộng đẹp của hắn, cũng làm cho trong lòng hắn trở nên vô cùng hỗn loạn.

Lộ rồi, tráo bài bị bắt, sau này nên làm gì bây giờ.

Thanh Mộc Vị Ương còn chưa nghĩ ra, Hà Vinh đem lớp màng plastic trên mặt lá bài nhẹ nhàng bóc ra, rất nhiều người trên thế giới thông qua TV, kinh ngạc khi thấy được một màn "phụ biến hoạt bài"

Một lá bài K màu đỏ, sau khi lột ra một lớp màng plastic nhẵn nhúm, lập tức biến thành con 7 màu đen, rất nhiều người chứng kiến một màn này, cũng đều há to miệng.

Trên tay Hà Vinh cầm một lớp plastic mỏng, trên mặt còn mang theo một vẻ khiếp sợ, loại thủ đoạn gian lận này, hắn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, trước đó chưa từng nghe bao giờ.

Nhưng toàn bộ quá trình này, cũng làm cho mọi người hiểu rõ ràng tại sao lại thế này, mọi người từ chỗ ngồi nhìn lên, hầu như đều nhìn về một người, Châu Âu Đồ Vương, Balen.

????

1221. Chương 1218: Nhân Vật Quan Trọng Thế Giới.

-Đây, đây là vu cáo hãm hại, bọn họ là đồng bọn!

Sắc mặt Balen trắng bệch, ngón tay run rẩy chỉ Hà Vinh, lúc này hắn đã không thể nghĩ gì khác, ở trong tiềm thức của hắn, nói cho hắn biết, tuyệt đối không được thừa nhận đây là việc hắn làm.

-Nói láo!

Hà Vinh cảm tức nhìn Balen, hắn không nghĩ tới, người này dĩ nhiên sẽ đánh chủ ý vào hắn, quay qua vu cáo hắn.

-Balen, người làm cho chúng ta quá thất vọng rồi!

Một lão nhân da trắng đứng bên cạnh Hà Vinh nhẹ nhàng thở dài, người này là một quản lý trong hiệp hội cá độ ở Châu Âu, đồng thời cũng là một vị nổi tiếng giàu có trong giới cờ bạc, ở Châu Âu nước Bỉ là quốc gia cho phép mở sòng bạc đã mở không ít sòng bạc.

Đây là vị tiền bối rất nổi tiếng trong giới cờ bạc ở Châu Âu, so với Đỗ Vương giống nhau.

Lời của hắn, làm cho sắc mặt Balen lại trắng bệch, Balen chỉ trích Hà Vinh, thật ra cũng chẳng khác gì là chỉ trích cả ủy ban trọng tài, vài thành viên trong ủy ban trọng tài này có thể trình độ không phải rất cao, nhưng quan hệ cũng thật lớn.

Vu cáo bọn hắn, chỉ sợ Balen sẽ không có kết quả tốt.

Bản thân Balen đứng ở nơi đó, không nói gì, nhưng thân mình hơi có chút run rẩy.

-Ta hiểu được suy nghĩ của người, bây giờ còn có một biện pháp có thể chứng minh người có phải trong sạch hay không, Hà tiên sinh, chúng ta có thể đem toàn bộ những lá bài còn lại mở ra hay không?

Vị phó chủ tịch Las Vegas nước Mỹ nhẹ giọng nói một câu, Hà Vinh hoàn toàn thiên vị Lý Dương, nhưng bọn hắn thì không, bọn hắn cần bảo đảm tính công bằng, không thiên vị.

Mở ra những lá bài còn lại, tiến hành kiểm tra, đây là một phương pháp chứng minh khác, coi như là cho Balen một cơ hội cuối cùng.

Đáng tiếc chính là, nghe được câu này, Balen không những không có một chút cao hứng, ngược lại sắc mặt càng ngày càng trắng.

Ở dưới camera, vị phó chủ tịch này dùng một cây gậy màu bạc, chậm rãi mở ra những lá bài còn lại trên bàn đánh bạc kia, mở ra trước mặt mọi người.

Không trực tiếp dùng tay, tránh làm người khác hoài nghi hắn, dù sao ván bài này cũng quá quan trọng, liên quan đến vô số tài phú.

Những lá bài còn lại chậm rãi bị mở ra, sau đó, ánh mắt của rất nhiều người đều nhìn thẳng.

Trong những lá bài này, chói mắt nhất chính là con K màu đỏ, lá bài K màu đỏ vẫn ở trong này không có phát ra, sự thật này rốt cuộc là cái gì, tất cả mọi người đã rất rõ ràng.

Mà trong đồng bài, đúng lúc thiếu một con 7 màu đen, tất cả chuyện này, đã chứng minh toàn bộ mọi việc.

Balen thật sự tráo bài, hắn dùng một loại biện pháp mà không người nào biết, đem lớp plastic mỏng vừa rồi che phủ lên trên mặt lá bài, làm thay đổi nội dung trên mặt bài, đây cũng là một loại phương pháp tráo bài mới.

-Balen, người còn có lời gì để nói?

Chỉ vào lá bài K màu đỏ kia, Hà Vinh hừ lạnh một tiếng, tiếp tục nói:

-Người nếu còn không phục, chúng ta có thể đem động tác của người chiếu chậm lại, cho dù động tác của người nhanh nữa, chiếu chậm lại một ngàn lần, ta không tin không tìm thấy sơ hở!

Giọng nói của Hà Vinh lạnh băng, làm cho thân mình Balen run lên.

Bị phát hiện, hắn tráo bài đã bị phát hiện, còn bị bắt tại hiện trường, thanh danh nhiều năm vất vả mới đạt được, trong nháy mắt này hoàn toàn bị sụp đổ.

-Ta, ta...

Miệng Balen cà lăm, nói hai chữ sau đó cũng không thấy nói thêm nữa, loại tình huống này hẳn là lần đầu tiên gặp phải, chỉ sợ cũng là một lần cuối cùng.

Thanh Mộc Vị Ương, còn có mấy lão nhân bên cạnh hẳn mấy hôm nay cuối cùng cũng phản ứng trở lại, vài người mặt xám xịt đi thẳng ra ngoài, lúc này bọn hắn không còn mặt mũi tiếp tục ở lại chỗ này.

Huống chi, hiện tại bọn hắn cũng chột dạ, công cụ trên tay để Balen làm bậy, cũng là bọn hắn cung cấp cho.

-Các người đừng đi, ta nói thẳng, là ta động tay chân, nhưng cái kỹ thuật này, lại là bọn hắn cho ta!

Balen đột nhiên hít vào một hơi thật dài, chỉ vào đám người Thanh Mộc Vị Ương đang muốn đi ra phía ngoài cửa, lớn tiếng kêu lên, lúc này hẳn không trách Hà Vinh, cũng không có hận Lý Dương, ngược lại hẳn hận đám người Thanh Mộc Vị Ương.

Nếu không phải kỹ thuật của bọn họ bại lộ, chính mình cũng sẽ không có kết cục này, nếu không phải bọn họ cho hắn loại kỹ thuật này, cho dù hắn sợ thua cũng sẽ không nghĩ đi tráo bài, mà bọn họ lại vứt bỏ hắn chạy trước, Balen đương nhiên sẽ không để cho bọn họ được toại nguyện.

-Thanh Mộc tiên sinh!

Hà Vinh hét to một tiếng, mấy người Thanh Mộc Vị Ương đi chưa được mấy bước, tất cả đều đứng ở nơi đó.

-Người, ngậm máu phun người, chính người tráo bài, hại chúng ta bị tổn thất, còn cố ý vu cáo hãm hại chúng ta!

Thanh Mộc Vị Ương đỏ bừng cả khuôn mặt, lớn tiếng kêu lên, Lúc này Lý Dương không nói gì, mỉm cười ngồi ở chỗ kia, chờ hai người này như chó cắn nhau.

Chuyện này không có quan hệ gì với Thanh Mộc Vị Ương, Lý Dương chính là người đầu tiên không tin.

Ngồi tại chỗ quan sát, từ đầu Tam Tinh Thái cũng không có đi xuống, lúc này thì khe khẽ cúi đầu, hẳn hiểu được, Thanh Mộc Vị Ương lần này cũng xong rồi, việc này khẳng định có quan hệ với hắn, hành vi tráo bài bị bắt được, chỉ sợ phiền phức của Thanh Mộc Vị Ương cũng không nhỏ.

-Thật không phải, Thanh Mộc tiên sinh, khi sự việc trước mắt chưa được rõ ràng, ngài vẫn không thể rời đi!

Hà Vinh thản nhiên nhìn hắn một cái, lại lập tức nhỏ giọng nói chuyện cùng với vài người bên cạnh.

Thanh Mộc Vị Ương đứng ở nơi đó, sắc mặt lúc trắng lúc xanh, lúc này hẳn hận không thể bóp chết Balen, đáng tiếc lại không thể làm như vậy được.

Mà Balen, lại nhìn Thanh Mộc Vị Ương đầy oán hận, hắn cũng hiểu được, hắn đã xong rồi, hoàn toàn xong rồi.

Rất nhanh, Hà Vinh đã cùng mấy người bên cạnh thương lượng xong, trên mặt của hắn cũng lộ ra vẻ mỉm cười khó thấy được.

-Ủy ban trọng tài chúng ta sau khi thương lượng xong, Balen tráo bài, đánh mất tư cách tiếp tục tham gia ván bài, ván bài này, Lý Dương chiến thắng!

Âm thanh của Hà Vinh không lớn, nhưng từng chữ lại nói rất rõ ràng, Lý Xán bọn hắn thoáng sửng sốt, sau đó tất cả đều hưng phấn hét to lên.

Trận này thắng lợi, đối với bọn họ mà nói so với mấy trận trước còn khó khăn hơn, đặc biệt vừa rồi mấy người bọn hắn còn tưởng rằng phải thua, chẳng ai ngờ rằng sự việc có chuyển biến, bọn hắn lại thành người thắng.

Mà Balen, bởi vì tráo bài, không chỉ đánh mất tư cách, chỉ sợ còn có thể bị trục xuất ra khỏi giới cờ bạc, cũng không còn danh tiếng.

Trên bàn đánh bạc chính là như vậy, thắng làm vua thua làm giặc, người tráo bài nếu không bị phát hiện chính là anh hùng, một khi người bị bắt được, thì đó chính là thất bại hoàn toàn.

Lý Dương đã chiến thắng, tin tức này thông qua TV rất nhanh truyền khắp toàn bộ thế giới, ván bài thứ tư tại Macao, người thắng trận trên đài vẫn là Lý Dương.

Mà trận này, càng nhiều phần khích, càng nhiều hồi hộp, làm cho rất nhiều người ngồi trước TV rất thỏa mãn, kích động giống như xem phim truyền hình.

Tại chỗ ngồi tiếng vỗ tay chậm rãi vang lên nhiệt liệt, đây là chúc mừng tặng cho người chiến thắng.

Mà Balen, đám người Thanh Mộc Vị Ương, đã bị nhân viên làm việc tại sòng bạc mời ra ngoài đồ sảng, nhưng không phải đi khỏi, sau khi điều tra rõ ràng, mỗi người đều phải đối mặt với trừng phạt của chính mình.

-Đi thôi!

Bass khẽ thở dài một cái, nói với Hoắc Tư đang đứng bên cạnh một câu.

Trận này, lại để cho Lý Dương thắng, đồng thời cũng làm cho bọn họ hiểu được, muốn thắng Lý Dương, mời người bình thường tuyệt đối là không thể được, chỉ sợ cũng chỉ có người chưa từng bại kia, Đỗ Vương phi thường thần bí mới có thể làm được.

-Đi!

Hoắc Tư tiên sinh khẽ gật đầu, bọn hắn cũng nên trở về để chuẩn bị, xem làm như thế nào mới có thể cảm động vị Đỗ Thần kia.

-Lão đại, người thật lợi hại, lần này Lý Dương thật sự thắng tuyệt đối!

Ở bên ngoài trong một khu dân cư, ánh mắt tiểu tinh tinh của Cao Ngũ nhìn thẳng Stephen, Dịch Long cũng nhìn sự phụ của mình một cách kính phục.

Thật sự để cho hắn nói đúng rồi, hắn không xem quá trình xảy ra, gần như chỉ nhìn TV mấy lần lại có thể đoán chính xác một phần như vậy, không hổ là nhân vật một đời truyền kỳ.

-Đi ngủ sớm một chút đi, ngày mai e rằng sẽ có nhiều việc!

Đỗ Thần chỉ cười khẽ một tiếng, hắn giống như đã đoán được sự việc của ngày hôm sau.

Thắng lợi, Lý Dương bên này khó tránh khỏi lại một trận chúc mừng, nhưng thời gian chúc mừng cũng không dài, Lý Dương cũng sớm trở về phòng mình để nghỉ ngơi.

Về phần Balen, đã bị người của Hà Vinh dẫn đi thẩm vấn, rất nhanh đã biết rõ ràng mọi chuyện.

Sáng sớm ngày thứ hai, báo chí Macao liền bán hết, rất nhiều người Châu Âu cũng thảo luận về ván bài này, đặc biệt cuối cùng thắng tuyệt đối.

Cũng có một ít người cảm thán thốt lên, Lý Dương thông qua ván bài này thu hoạch được rất nhiều bảo bối.

Ván bài thứ tư, có hơn một vạn văn kiện bảo bối trân quý các loại, trong đó bảy thành trở lên là bảo bối bị người nước ngoài cất giấu, đại bộ phận văn vật nơi này đều là bị cất giấu phía trước dân quốc.

Cho dù là một ít tác phẩm nghệ thuật hiện đại, cũng đều có được giá trị cực cao, là tác phẩm của đại sư hiện đại.

Rất nhiều người, đều suy đoán tỉ mỉ giá trị của những bảo bối này.

Cho đến bây giờ, cũng chưa có người nào có thể thống kê cụ thể giá trị những bảo bối mà Lý Dương thắng được, có người đoán ván bài thứ tư này Lý Dương thắng ít nhất bốn năm mươi triệu đồng Euro, cũng có người nói một hai chục triệu, càng có người nói đạt được trên trăm triệu.

Đủ các loại suy đoán, nhưng mọi người cũng có một chút cơ sở để đoán.

Lý Dương thông qua mấy ván bài này, thật sự đã chiếm được không ít lợi ích, những bảo bối này ở cùng một chỗ giá trị ít nhất cũng phải hai mươi tỷ đồng Euro.

Phải biết rằng, một bức Thanh Minh Thượng Hà Đồ đã có thể bán ra với giá hơn mười lăm tỷ, cho dù chỉ là phỏng đoán, thật sự đây cũng là giá từng có.

Ít nhất hai mươi tỷ đồng Euro, nhiều nhất có thể trên trăm tỷ đồng Euro, mặc kệ Lý Dương có nguyện ý hay không, hiện tại hắn đã là người nổi tiếng giàu có trên thế giới.

Hơn nữa còn có nhiều người bắt quai đem toàn bộ của cải của Lý Dương trên danh nghĩa ra tính toán, trải qua tính toán, hiện tại giá trị con người của Lý Dương ít nhất đã hơn sáu tỷ đồng Euro, đây là đã đem báu vật vô giá cấp thần khí của hắn dùng giá cả thấp nhất để tính ra ra kết quả.

Nói cách khác, sáu tỷ chính là giá trị thấp nhất của con người Lý Dương, lấy tuổi của hắn bây giờ, dựa vào chính mình kiếm được trong khoảng thời gian ngắn, kiếm được nhiều của cải như vậy, tuyệt đối là nhân vật truyền kỳ.

Sau đó, Lý Dương chân chính trở thành nhân vật quan trọng thế giới, rất nhiều tạp chí cũng bắt đầu dùng hình hắn làm trang bìa.

Đối với tất cả chuyện ở bên ngoài này, hiện tại Lý Dương còn không rõ ràng lắm, hắn đang chuẩn bị cho ván bài thứ năm.

Ván bài này quốc nội chú ý độ cao nhất, mọi người muốn xem nhất chính là Đỗ Vương Khâu Tĩnh Hoan cùng Lý Dương quyết đấu, rất nhiều người đều nói đây là một trận Debby trong giới cờ bạc.

Trước khi ván bài bắt đầu hai giờ, Hà Vinh chủ động tìm Lý Dương.

Balen đem mọi thứ bàn giao, bọn hắn cũng lấy được mười một lớp màng plastic còn lại đang giấu trên người Balen, Lớp màng plastic này phi thường thần kỳ, sau khi bám vào mặt bài sẽ tự động kéo dài ra, sau đó rất nhanh hiện ra đồ hình, trở thành một lá bài mới.

Cũng chính là bởi vì như thế, mới thành công qua mặt được Lý Dương, để cho Balen đổi bài thành công.

???????

??????????

1222. Chương 1219: Hoàn Toàn Không Giống Nhau.

-Hà tiên sinh, ngài chuẩn bị xử lý Balen như thế nào?

Nghe Hà Vinh giải thích, Lý Dương biết lần này Balen hoàn toàn xong rồi, tráo bài bị bắt tại hiện trường, còn tráo bài ngay trước mặt toàn bộ người trên thế giới, lần này không ai có thể cứu được hắn.

Hà Vinh hơi do dự, lúc này mới chậm rãi nói:

-Theo ý tứ của lão gia, tạm thời tha cho hắn một mạng!

Tha cho hắn một mạng?

Đầu lông mày của Lý Dương giãn ra, sau đó nhẹ nhàng gật đầu, hắn đã hiểu ý tứ của Hà Vinh.

Dựa theo việc Balen phạm phải lần này, trực tiếp xử lý hắn cũng không người nào nói gì, cho dù là chính phủ Anh Quốc cũng sẽ không giúp Balen giải oan, giới cờ bạc có quy củ của giới cờ bạc, việc hắn phạm phải quá nặng.

Đáng tiếc Đỗ Vương lớn tuổi, hơn nữa lại đang trong bệnh viện, cuối cùng đã không giết hắn, có lẽ là Đỗ Vương muốn tích ân đức, không muốn tạo thêm sát nghiệp, cho nên mới phải xử lý hắn nhẹ như vậy.

Như lần trước chuyện của Charles chính là như vậy, Lý Dương cũng đã hiểu thêm về nơi này một chút.

Nhưng lần này sự việc Balen phạm phải quá nặng, chính Đỗ Vương cũng không nói để cho hắn toàn thân trở ra, chỉ nói là tha cho hắn một mạng, còn muốn xem tha cho hắn như thế nào, thì xem thái độ của Lý Dương.

Dù sao lúc này, Lý Dương mới là chủ nhân chân chính của ván bài.

-Đỗ Vương nói như vậy thì cứ làm như vậy đi, hấn dù thế nào chỉ là theo lệnh mà làm, lưu lại cũng chỉ là lưu thủ hạ, để cho hấn đi thôi!

Lý Dương nhẹ nhàng gật đầu, lúc nói chuyện, không mang theo một chút tình cảm nào.

Hà Vinh thở phào một cái, hấn đúng là sợ Lý Dương không đồng ý tha Balen, như vậy hấn sẽ không biết nói sao với lão gia, hiện tại Lý Dương chỉ cần một bàn tay của Balen, làm cho hấn phi thường hài lòng.

-Tốt, ta lập tức làm theo ý của người!

Trong lòng Hà Vinh thấy nhẹ nhõm, lúc trước xử lý Balen thế nào thật sự làm cho hấn đau đầu, hấn cũng không nghĩ sẽ thuận lợi như vậy.

Lúc trước, hấn hỏi qua ý kiến của Hà lão gia tử, ý của Hà lão là trực tiếp giao cho Lý Dương xử lý, bất kể Lý Dương làm như thế nào hấn cũng sẽ không có ý kiến, cho nên Hà Vinh mới đến tìm Lý Dương.

Hiện tại xem ra, Lý Dương so với hấn tưởng tượng còn muốn rộng lượng hơn.

Lý Dương cũng không biết lúc này Hà Vinh đang có những ý nghĩ này, hấn còn đang vì chính mình thay đổi mà cảm thán.

Lưu lại một bàn tay, cùng phế đi Charles không giống nhau, tay Charles bị phế nhưng chỉ là sau này không làm được việc nặng, bàn tay vẫn còn, làm một ít việc đơn giản còn không thành vấn đề.

Nhưng Balen là phải trực tiếp chặt bàn tay, trở thành người tàn phế thật sự.

Bàn tay trong lúc đó, khiến cho một người tàn phế suốt đời, Lý Dương chưa từng nghĩ tới mình có một ngày như vậy, nhưng trong hoàn cảnh hiện tại hấn không độc ác cũng không được, lần này nếu không phải hấn đã phát hiện động tác của đối phương, vậy người không may chính là hấn.

Hơn nữa nếu lần này không trừng phạt khó tránh sau này vẫn còn có người dùng thủ đoạn tương tự để đối phó hấn.

-Thanh Mộc Vị Ương bị xử lý như thế nào?

Lý Dương đột nhiên giật mình, quay qua hỏi Hà Vinh một câu.

Dựa theo tố cáo của Balen, cái kỹ thuật này là Thanh Mộc Vị Ương đưa cho hấn, điều này chứng minh người Nhật Bản cũng tham gia trong việc tráo bài này, hơn nữa lại còn là chủ mưu.

-Văn phòng cảnh sát lấy lý do với tội danh quấy nhiễu vấn bài tạm thời bắt giữ hấn lại trong 12 giờ, trong thời gian này có thể tìm thêm bằng chứng chính xác hơn, để hấn không thể thoát tội, trong vòng mấy năm tới, chỉ sợ hấn cần phải ở lại Macao rồi!

Hà Vinh nhẹ giọng nói, trong mắt còn hiện lên một tia hàn quang, Thanh Mộc Vị Ương lần này phạm phải chính là điều bọn hấn kiêng kỵ, hiện tại có Balen tố cáo cuối cùng bọn hấn cũng có được chứng cứ chính xác, chính phủ Nhật Bản cũng đừng hòng cứu hấn ra ngoài.

Lần này Hà Vinh muốn giáo huấn cho đám người kia một bài học.

Đáng tiếc chính là, những người lần này cùng đến với Thanh Mộc Vị Ương đã thoát ra ngoài, Thanh Mộc Vị Ương chết cũng không chịu mở miệng, Balen cũng không nói bọn hấn có quan hệ với lần tráo bài này, Hà Vinh đành phải thả bọn họ về nước.

Tương Bản lại chính là lãnh sự Nhật Bản, không thể giam giữ lâu ở trong sòng bạc, việc này sẽ gây ra tranh cãi quốc tế.

-Hà tiên sinh, cảm ơn ngài!

Lý Dương yên lặng gật đầu, đối với kết quả này hấn thật sự đã rất hài lòng.

-Không nên khách khí, vấn bài ngày hôm nay đã gần bắt đầu rồi, người không có vấn đề gì chứ?

Hà Vinh cười cười, hai ngày này có hai ván bài liên tục, hẳn cũng có chút bận tam Lý Dương có chịu nổi áp lực hay không, ván bài ngày hôm qua, xảy ra gần bốn giờ đồng hồ, đừng nói Lý Dương trên bàn đánh bạc, chính bọn họ là người xem cũng đã rất mệt mỏi.

-Không thành vấn đề!

Lý Dương vỗ tay phát ra tiếng, khẽ cười cười, trên mặt Hà Vinh cũng lộ ra tươi cười.

Thời gian chậm rãi trôi qua, tám giờ tối, cuối cùng ván bài thứ năm của Lý Dương ở Macao cũng bắt đầu.

Trong một khu dân cư ở Macao, Cao Ngũ lắc đầu, thật không có tinh thần ngồi xem TV, ngày hôm qua Đỗ Thần nói không sai, hôm nay bọn hắn thật sự có rất nhiều việc.

Hoắc Tư cùng Bass từ sang sớm đã đến đây tìm Đỗ Thần, hai người nói chuyện khoảng chừng hai giờ mới chịu rời đi.

Ngay cả Đỗ Thần cũng bị bọn họ làm cho không biết làm sao, nói qua loa cho xong, mới có thể tiễn bọn họ rời khỏi, nhưng theo Cao Ngũ phỏng đoán, có thể ngày mai bọn hắn vẫn tới, cho đến khi Đỗ Thần đáp ứng giúp bọn hắn tham gia ván bài thì bọn hắn mới chịu từ bỏ.

Hai người kia vừa mới đi, lại có mấy người đến đây.

Đỗ Thần bí mật tới Macao, nhưng cũng không thể gạt được những người thật sự có quyết tâm muốn truy tìm này, Bass bọn họ cũng đều biết, một số người khác cũng thông qua một số cách thức riêng để tìm hiểu tin tức.

Kết quả chính là, những người này lui tới không ngừng, tất cả mọi người chỉ có một mục đích, mời Đỗ Thần rời núi, giúp bọn hắn đối chiến cùng Lý Dương.

Suốt một ngày, những người này đến quấy rầy bọn họ, thẳng cho đến khi ván bài buổi tối được bắt đầu, mới có thể rảnh rang được một chút.

-Lão đại, người đã nghĩ kỹ chưa, đồng ý nhận lời một nhà nào?

Sau khi ngồi xuống, Cao Ngũ dương dương tự đắc hỏi Đỗ Thần một câu, hắn là người hiểu rõ Đỗ Thần nhất, Đỗ Thần lúc này nghiên cứu kỹ Lý Dương như vậy, chỉ sợ tâm hắn đã muốn động, muốn cùng Lý Dương đối chiến một lần.

-Một nhà nào ta cũng không đáp ứng!

Đỗ Thần mỉm cười, nhẹ nhàng gạt đầu.

Cao Ngũ thì ngây ngẩn cả người, hỏi lại:

-Không đáp ứng, vậy người vì cái gì còn giành thời gian nói chuyện cùng bọn hắn nói chuyện, đây cũng không phải là tính tình của người?

Dựa theo hiểu biết của Cao Ngũ đối với Đỗ Thần, nếu hắn không muốn tham gia ván bài cùng Lý Dương, ngay từ đầu hắn sẽ hoàn toàn không để ý đến những người này.

Đáng tiếc chính là ván bài lần này Lý Dương chỉ đánh cuộc đồ vật, không dùng tiền bạc, nếu mà là cược tiền bạc, Đỗ Thần Cao Tiến tuyệt đối có tư cách tham gia, chỉ tính những thứ đồ cổ xưa tầm, hiện tại bọn hắn đi thu mua cũng không kịp.

Cứ như vậy, bọn hắn muốn tham gia ván bài này, cũng chỉ có thể đáp ứng lời mời của các phú hào.

-Cao Ngũ, người thực ngốc, ván bài bắt đầu rồi, ta không nói nữa!

Dịch Long thì nhướng mắt, lúc này hắn có thể hiểu được ý tứ của sư phụ mình, đáng tiếc ván bài đã bắt đầu, hắn không có thời gian đi nói điều này với Cao Ngũ.

Trong đồ phòng, người tham gia ván bài này, cũng đã ở trên bàn đánh bạc chuẩn bị tốt, người chia bài đã bắt đầu chia bài.

Cộng thêm Lý Dương, trên bàn đánh bạc tổng cộng có bốn người, so với ngày hôm qua ít hơn một người, nhưng lực hấp dẫn của ván bài này cũng không kém ván bài của ngày hôm qua chút nào.

Ván bài này, có ba vị Đỗ Vương trên thế giới tham gia.

Ba vị này theo thứ tự là, bài danh thứ bảy Trung Quốc Đỗ Vương Khâu Tĩnh Hoan, bài danh thứ sáu Mỹ Quốc Đỗ Vương Kreis, cùng với bài danh thứ ba Trung Quốc Đỗ Vương Lý Dương.

Cuộc chiến ngày hôm qua, Balen tráo bài đã rất nổi tiếng, tin tức nóng nhất hiện nay, là Lý Dương lập tức được tôn sùng đến vị trí thứ ba, là do một nhà báo nổi danh làm ra xếp hạng này.

Thời gian Lý Dương xuất đạo mặc dù ngắn, tham gia vài ván bài cũng không phải là nhiều, nhưng người thua dưới tay hắn đều là người nổi tiếng, Đỗ Vương thứ hai, thứ ba đều bại bởi tay hắn, lúc này lại thêm việc Balen bị xóa tên, đem hắn lên vị trí thứ ba, cũng không phải là quá đáng.

Từ vị trí thứ mười, chỉ ngắn ngủn vài ngày đã lên vị trí thứ ba, tốc độ này của Lý Dương, đủ để mọi người khiếp sợ.

Năm đó cho dù là Đỗ Thần, cũng không có khả năng tăng lên nhanh như vậy.

Ván bài bắt đầu rồi, trên bàn đánh bạc có ba người, rõ ràng đối với Lý Dương đều có cảnh giác rất cao, liên tục sau mấy ván bài, biểu hiện của Lý Dương đã sớm chinh phục mọi người.

Chính vì điều này, nhóm Đỗ Vương trên thế giới cũng không dám khinh thị hắn.

Người chia bài chậm rãi phát bài, ván bài lúc trước khiến cho Trung Quốc Đỗ Vương Khâu Tĩnh Hoan cũng không có biểu hiện gì đặc biệt, hắn và hai người kia giống nhau, trước tiên đều đánh rất cẩn thận.

Lúc này, Khâu Tĩnh Hoan là bị vài vị phú hào Đông Nam Á liên hợp mời đến, tiền đặt cược cũng là bọn hắn cung cấp, sau này Phương lão bọn hắn đối với Lý Dương rất yên tâm, liền không có liên lạc lại cùng với vị Đỗ Vương này.

Khâu Tĩnh Hoan xem như là một lão nhân đánh cuộc, năm nay hơn năm mươi tuổi, thành tích của hắn là dựa vào cố gắng của mình, dốc sức từng bước một tiến tới, cũng là một trong mười vị Đỗ Vương, là người cẩn thận hiếm có.

Hắn lúc này, đem từ "ồn" hoàn toàn thể hiện triệt để.

Nháy mắt, liền đánh xong hơn mười ván bài, ván bài mở đầu ngày hôm nay, cũng làm cho mọi người cảm thấy nặng nề.

Hơn mười ván bài, trên bàn đánh bạc thắng thua cùng một chỗ cũng không hơn năm trăm vạn.

Nhưng làm cho mọi người kinh ngạc chính là, người có lợi thế nhiều nhất lúc này không phải là Lý Dương, mà là Trung Quốc Đỗ Vương Khâu Tĩnh Hoan, hắn so với Lý Dương nhiều hơn mấy chục vạn tiền thể, tuy nói chỉ là dẫn đầu chút ít, nhưng làm cho mọi người có thêm không ít hứng thú.

Ít nhất sau này cũng có cái để xem rồi.

Đối với Khâu Tĩnh Hoan, trong lòng Lý Dương cũng rất là bội phục.

Vị lão nhân trong giới đánh bạc này phi thường khôn khéo, một khi bản thân cùng bài, hắn lập tức sẽ buông tha, nếu như mình không theo, thì hắn sẽ tìm cơ hội, dưới loại tình huống này mới khiến cho hắn thắng càng nhiều tiền thể hơn so với Lý Dương.

Nếu chỉ nhìn biểu hiện một cách đơn giản mà nói, Lý Dương cho rằng nếu so sánh bài danh của Khâu Tĩnh Hoan với Mỹ Quốc Đỗ Vương Kreis còn mạnh hơn một ít, đương nhiên, đây chỉ là cảm giác của Lý Dương.

Thời gian từ từ trôi qua, tiền thể trên bàn đánh bạc cũng đang không ngừng biến hóa.

Ván bài thứ mười lăm, Mỹ Quốc Đỗ Vương là người đầu tiên nhịn không được, thừa dịp Lý Dương cùng với Khâu Tĩnh Hoan đang cố gắng hạ sát đối phương, cuối cùng đánh ra một lá bài quan trọng, lại chịu khổ thất bại.

Hắn không có thua sạch tiền thẻ, nhưng còn lại cũng không nhiều, chỉ còn hơn một trăm vạn, sau mấy ván bài, cuối cùng bởi vì không đủ tiền thẻ mà bị loại bỏ, hắn cũng là người thứ nhất bị loại bỏ.

Gần bốn mươi ván bài mới loại bỏ được một người, ván bài này cũng được xem là một bài ngọt ngào.

Nhưng loại ngọt ngào này không duy trì được bao lâu, ván bài thứ bốn mươi hai, Khâu Tĩnh Hoan còn khiến cho người đó cùng hắn quyết đấu, cuối cùng đem người đó loại bỏ, sau ván bài thứ bốn mươi hai, cuối cùng trên bàn đánh bạc còn lại có hai người.

Nhưng kết quả lúc này đây, so với ván bài lần trước thì hoàn toàn khác nhau

1223. Chương 1220: Đố Thần Đấu Với Lý Dương Nguồn:

Lúc này đây, người chiếm ưu thế chính là Khâu Tĩnh Hoan.

Tổng cộng trên mặt bàn có tám trăm ngàn vạn tiền thẻ, trong đó có hơn năm ngàn vạn đều thuộc về Khâu Tĩnh Hoan, Lý Dương chỉ có hai ngàn tám trăm vạn, tính ra, tiền thẻ của Khâu Tĩnh Hoan so với Lý Dương nhiều hơn gần gấp đôi.

Thời điểm ở trên bàn đánh bạc chỉ còn lại có hai người, tiền thẻ của Lý Dương so với người khác ít hơn nhiều.

Điều này cũng làm cho rất nhiều người xem tại hiện trường cùng với người trước TV sôi nổi hẳn lên, mặc dù ván bài có chút vô vị, không có quyết đấu gì phần khích, nhưng ít ra cuối cùng cũng thấy được người có thể ngăn chặn Lý Dương.

Cho dù đang ở lợi thế có thể ngăn chặn hắn, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Phải biết rằng, bốn ván bài lúc trước, trừ bỏ ván bài một mình quyết đấu cùng Phỉ Nhĩ Đặc, mỗi một ván đều là Lý Dương chiếm ưu thế đến cuối cùng, tiền thẻ so với đối thủ còn nhiều hơn, cuối cùng lại càng đem ưu thế mở rộng, đã lấy được thắng lợi cuối cùng.

Hiện tại tiền thẻ của Khâu Tĩnh Hoan nhiều hơn so với Lý Dương, ai cũng không biết có thể hay không duy trì tình huống lúc trước, hoàn toàn thắng Lý Dương một lần.

Huống hồ người phương tây cũng là đất nước có một chút người mê tín, một ít bình luận viên của đài truyền hình lúc này đang nói về chuyện xác suất lúc trước, nói mỗi lần người chiếm ưu thế đều là người thắng lợi cuối cùng, đây là quy luật trăm phần trăm, lần này thắng lợi hẳn là Khâu Tĩnh Hoan.

Mặc dù bọn hắn cũng không thích Khâu Tĩnh Hoan, nhưng lúc này gần như tất cả mọi người đều hi vọng có người có thể thắng Lý Dương một lần.

Vài vị phú hào Đông Nam Á kia, lại càng khẩn trương nhìn lên trên bàn đánh bài.

Khâu Tĩnh Hoan không làm cho bọn họ thất vọng, đối thủ trên bàn đánh bạc đều bị hắn loại bỏ, hiện tại chỉ còn lại hắn và Lý Dương, lần này chỉ cần loại bỏ được Lý Dương, mỗi người bọn hắn đều được hồi báo phong phú.

Không cần nói thắng Lý Dương sẽ được đệ nhất quốc bảo thần khí, ngoài ra chính là tiền đặt cược của hai nhà thua cũng không thiếu, cũng đều trở thành chiến lợi phẩm của bọn hắn.

Đặc biệt là những người Hàn Quốc này, lần này lại tập hợp không ít bảo bối tốt, hiện tại tất cả đều đã thua, chỉ cần bọn hắn có thể thắng, những thứ này đều thuộc về bọn hắn.

Ván bài tiếp tục, Khâu Tĩnh Hoan chiếm ưu thế, những cũng không có đặc ý kiêu ngạo, mỗi nước bài của hắn vẫn cẩn thận như cũ.

Bản thân hắn phi thường rõ ràng, sở dĩ hiện tại hắn có thể chiếm ưu thế, tất cả đều là bởi vì nguyên nhân lúc trước ba người đều có kỵ Lý Dương, mặt khác hai người quá coi trọng đối với Lý Dương, việc này mới khiến hắn bắt được cơ hội.

Thật ra không chỉ hai người bọn họ, chính bản thân hắn, đối với Lý Dương cũng thực là kiêng kỵ.

Hắn nơi này thắng hơn ba trăm nghìn vạn tiền thể, cũng có thể một số rất ít là thắng từ Lý Dương kia, với hắn mà nói, sau này mới là khảo nghiệm chân chính.

-Long đấu với long, vô luận là ai thắng ai thua, cũng đều là người kiêu ngạo trong nước.

-Ta hi vọng Lý Dương có thể thắng, Khâu Tĩnh Hoan dù sao cũng là đại biểu Đông Nam Á, không thể để cho quốc bảo của chúng ta trôi ra ngoài.

-Ta tin tưởng Lý Dương nhất định sẽ thắng, Khâu Tĩnh Hoan chỉ là tạm thời dẫn đầu.

Trong nước rất nhiều người trên Internet bắt đầu nghị luận, nguyên nhân bởi vì thời gian đánh cuộc, quốc nội cũng không có truyền hình trực tiếp ván bài ở Macao.

Nhưng hạn chế trên Inter net cũng không lớn, rất nhiều người thông qua mạng Internet trực tiếp quan sát ván bài.

Lúc này, quốc nội rất nhiều người ủng hộ Lý Dương, trên diễn đàn lại không ngừng có nhiều bài báo mới, đúng là một mực ủng hộ Lý Dương.

-Ông chủ Khâu vẫn cẩn thận giống như trước đây, lần này chỉ sợ Lý tiểu tử sẽ gặp phải phiền toái.

Cao Ngũ quay đầu lại, nhếch miệng cười cười cùng với Dịch Long và Đỗ Thần.

-Không nhất định, ông chủ Khâu tránh nhiều có thể thắng sao, là bởi vì những người khác không muốn bắt tay cùng Lý Dương, hắn thuận tay chiếm tiện nghi, hiện tại hắn nhất định phải đối mặt với Lý Dương, chỉ sợ không thắng dễ dàng như vậy.

Dịch Long khẽ cười một tiếng, hơi gật đầu, thời gian hắn đi theo Đỗ Thần cũng mười mấy năm, tuy trình độ không sánh bằng Đỗ Thần, nhưng cũng có thể đấu ngang tay cùng với những Đỗ Vương trên thế giới này.

Hắn đã nhìn ra vấn đề của Khâu Tĩnh Hoan.

-Nói như vậy, Lý tiểu tử vẫn có thể thắng?

Cao Ngũ sững sờ kêu một tiếng, nếu trận này Lý Dương tiếp tục thắng, chỉ sợ trên thế giới ngoại trừ Đỗ Thần ra thật sự không có ai có thể thắng được hắn, đến lúc đó có thể Đỗ Thần cần phải ra tay.

Cao Ngũ hiểu rất rõ lý do Đỗ Thần quy ẩn, không phải Đỗ Thần chán gét giới cờ bạc, mà là sự tinh mịch của cao thủ, không thể không quy ẩn.

Lúc trước chính Cao Ngũ cũng vô cùng bội phục, Đỗ Thần là loại người coi rẻ thiên hạ, không còn đối thủ khí phách hào hùng, lúc này lại xuất hiện một người có thể đấu một trận chân chính, cho dù những người này không mời, chỉ sợ Đỗ Thần cũng sẽ tìm tới đối phương.

Người như vậy đối với Đỗ Thần mà nói, muốn tìm một đối thủ chân chính mới là chuyện rất không dễ dàng gì.

-Ta cho là như vậy, sư phụ người xem đây?

Dịch Long quay đầu lại, đối với sư phụ mình lại hỏi một câu.

-Tiếp tục xem đi, nhìn xem tài năng của Lý Dương mấy ván thì có thể giải quyết được Khâu Tĩnh Hoan.

Đỗ Thần mỉm cười, Cao Ngũ cùng Dịch Long đều ngây người, Dịch Long cho rằng Lý Dương có thể thắng, cũng không giám khẳng định giống như là Đỗ Thần, trong mấy ván bài có thể giải quyết Khâu Tĩnh Hoan, đây chẳng phải là nói ván bài này căn bản không có một chút kích thích gì, người chiến thắng cuối cùng vẫn là Lý Dương?

Dịch Long , Cao Ngũ đều quay lại đem ánh mắt của mình nhìn lên trên màn ảnh TV.

Ván bài thứ năm mươi, Khâu Tĩnh Hoan bị thua thiệt nhỏ, tùy tiện bồi theo, cuối cùng thua hơn hai trăm vạn tiền thể.

Hơn hai trăm vạn với hần mà nói cũng không nhiều, hần vẫn như cũ có hơn năm trăm vạn tiền thể, nhưng chênh lệch giữa hần cùng Lý Dương đã thu hồi lại, hơn nữa hần còn không có biện pháp ngăn chặn loại thu nhỏ chênh lệch này.

Nếu vẫn cứ không có biện pháp, chính bản thân Khâu Tĩnh Hoan cũng tin tưởng, hần sẽ từ từ chậm rãi đem những tiền thể này thua sạch.

Bắt đầu từ thời khắc này, Khâu Tĩnh Hoan liền hoàn toàn tập trung tinh thần, không chỉ quan sát cẩn thận toàn bộ hành động của Lý Dương, còn tiến hành tính toán cùng suy đoán đối với toàn bộ ván bài.

Nhưng rất nhanh hần liền thất vọng.

Đối với việc quan sát Lý Dương, hần cũng không đạt được hữu dụng gì đối với bản thân, mấy ván bài này hoàn toàn rèn luyện Lý Dương, hần đã biết cách bảo vệ mình.

Hiện tại Lý Dương đã bắt đầu xem con bài chưa lật, mức độ nhìn con bài chưa lật rất ít, nhưng cho dù hần xem con bài chưa lật, người cũng đừng nghĩ từ trong vẻ mặt của hần đạt được thu hoạch gì.

Hiện tại hần biểu diễn kỹ xảo, tuyệt đối là đạt được hạng nhất.

Đặc biệt là dưới tình huống ván bài nhỏ biến hiện ra ngoài, biểu hiện của Lý Dương vô cùng tự nhiên, loại tự nhiên này ở trong mắt người khác lại trở thành một loại khí chất cao ngạo, một loại khí chất duy ngã độc tôn.

Dừng nói đến ai khác, chính bản thân Khâu Tĩnh Hoan cũng có loại cảm giác này.

-Đỗ Thần, hần gần như cùng Đỗ Thần năm đó gần giống nhau.

Trong lòng Khâu Tĩnh Hoan bỗng dưng nảy sinh một ít nghĩ giống như vậy, theo sau đó bản thân hần cũng gật đầu.

Hần xuất đạo sớm, đã từng đối mặt với vị Đỗ Thần truyền thuyết kia, cuối cùng cũng là thua rồi tinh rồi mù, hiện tại hần cuối cùng cũng nhớ lại, thời điểm đối mặt với Đỗ Thần, cùng cảm giác hiện tại không khác biệt lắm, chính là gần như giống nhau.

Cảm giác này, làm cho hần thực bất đắc dĩ, cũng rất buồn bực.

Loại cảm giác này, đồng thời cũng tự nhiên làm cho ý chí chiến đấu của hần giảm xuống không ít, quan trọng nhất chính là, tất cả chuyện này hần cũng không có phát hiện ra.

Ý chí chiến đấu giảm xuống, tự nhiên lực tập trung cũng giảm theo xuống không ít, chớ xem thường một ít này, trên bàn đánh bạc loại này, một chút sai lầm đều có thể tạo thành hậu quả xấu rất lớn.

Ván bài thứ sáu mươi, bài trên tay của Khâu Tĩnh Hoan rất lớn, nhin không được đánh lớn, lúc này đây đẩy về phía trước ước chừng hơn một nghìn vạn.

Đáng tiếc cuối cùng hần không thể đạt được như ý nguyện, sau lần thua này, ưu thế của hần cũng hoàn toàn chấm dứt, tiền thể của Lý Dương đã nhiều hơn so với hần.

Chiếm ưu thế lớn như vậy, vẫn như cũ không thể thắng được Lý Dương, hơn nữa cảm giác vừa rồi đối với hần, điều này đem đến cho Khâu Tĩnh Hoan đã kích rất lớn.

Sai lầm của hần, cũng bắt đầu nhiều hơn, ván bài thứ bảy mươi hai, hần lại thua một lần nữa, lúc này đây bài hần cầm trên tay rõ ràng rất tốt Lý Dương rất khó xoay người, nhưng cuối cùng xác xuất rất nhỏ kia lại bị Lý Dương lấy được, thất bại lần này tuy rằng chỉ thua có một trăm ngàn tiền thể, nhưng cũng đã thua toàn bộ lòng tin của hần.

Đã không còn lòng tin, kết cục kế tiếp có thể suy nghĩ là biết.

Ván bài thứ chín mươi, Lý Dương đẩy về phía trước mấy trăm vạn tiền thể còn lại của hần, lần này Khâu Tĩnh Hoan không hề nghĩ ngợi gì liền theo, cuối cùng ván bài chấm dứt.

Chín mươi ván bài, trận bài này tiến hành thẳng đến hơn một giờ sáng, không chỉ Khâu Tĩnh Hoan cùng Lý Dương đều mệt chết đi, người theo dõi tại hiện trường cũng đều rất mệt mỏi.

Đây là một ván bài có thời gian dài nhất, cũng là có khả năng đổ thắng Lý Dương nhất, nhưng cuối cùng lại không như ý nguyện, Lý Dương trực tiếp hướng mọi người chứng minh, hắn vừa mới được xếp hạng Đổ Vương thứ ba thế giới là danh xứng với thực, hắn có tư cách ngồi ở vị trí này.

Nếu không phải lý lịch của hắn thật sự quá thấp, chỉ sợ đã ngồi lên vị trí thứ hai.

Rất nhiều người đều nói, nếu sau này Lý Dương vẫn ở trong giới cờ bạc, tiếp tục vó thêm mấy ván bài kinh điển, hơn nữa nếu bản thân bất bại, hắn thậm chí có cơ hội ngồi vào vị trí Đổ Thần kia.

Đương nhiên, người này cũng không biết, từ đầu đến cuối Lý Dương hoàn toàn không có ý tưởng phát triển ở trong giới cờ bạc này.

Ngay cả mời mọi người tham gia trận bài này, ngay từ đầu nghĩ ra việc này cũng chỉ là bị động, thắng trở về Thanh Minh Thượng Hà Đồ bị thất lạc bên ngoài là được, cuối cùng không nghĩ tới hiệu quả tốt như vậy, không chỉ thắng trở về Thanh Minh Thượng Hà Đồ, tiếp theo sau đó còn thắng được rất nhiều bảo bối khác.

Những việc này xem như vui mừng ngoài ý muốn, nhưng cũng là hợp với tâm nguyện của Lý Dương, hắn đang vì nhà bảo tàng của mình mà cố gắng bôn ba, hiện tại thắng ở chỗ này, cũng hoàn toàn đủ cho nhà bảo tàng của hắn sử dụng trong giai đoạn đầu tiên.

Thắng lợi, ván bài lần thứ năm, thắng lợi vẫn là Lý Dương.

Ván bài lần thứ năm này cũng làm cho rất nhiều người hiểu được, muốn dựa vào mời những Đổ Vương trên thế giới rất khó thắng được Lý Dương, chính xác mà nói là hi vọng rất nhỏ rất nhỏ, muốn thắng Lý Dương, sợ rằng chỉ có cái vị trong truyền thuyết kia.

Ngày hôm sau, bởi vì chúc mừng một ngày trước, Lý Dương dậy rất trễ, mới vừa đi ra liền nhận được hai tin tức, hai cái tin tức này đều rất quan trọng.

Đến từ Tây Môn tước sĩ của Anh Quốc, cuối cùng đưa ra yêu cầu gặp mặt, trong tay hắn có kiếm Thất Tinh Long Uyên mà Lý Dương luôn luôn muốn có, nếu không phải hai ngày này liên tục có hai ván bài, hắn đã trực tiếp đi gặp mặt vị tước sĩ của Anh Quốc này.

Một tin tức khác chính là, Đổ Thần Cao Tiến đang ở tại Macao bị giới truyền thông chọc phải ra mặt, lúc này Cao Tiến đã nhận lời mời của Bass, đi theo hắn cùng nhau tiến vào khách sạn.

Đổ Thần hiện thân, làm cho Macao vốn đang sôi trào, ngay lập tức giống như là nổ tung.

Ở Macao, vô luận là phố lớn ngõ nhỏ từ quán trà lâu, cùng các cửa hàng lớn xa hoa nhất, thời gian này chỉ có bàn tán về một vấn đề đó chính là Đổ Thần cùng với Lý Dương.

Rất nhiều người đều cho rằng, Đổ Thần xuất hiện ở Macao là tới khiêu chiến Lý Dương, biểu hiện của Lý Dương đã làm nhân vật truyền kỳ này động tâm, trong đầu có ý nghĩ muốn khiêu chiến.

Sau đó cũng có rất nhiều người nói, nếu Đổ Thần thật sự muốn tham gia ván bài, thì đây tất nhiên là một cuộc chiến đỉnh cao.

Một trận chiến này, ảnh hưởng đối với giới cờ bạc không phải lớn bình thường, hiện giờ rất nhiều người cũng bắt đầu lấy Lý Dương so sánh với Đổ Thần, bọn hắn lần này quyết đấu, đem việc này giải quyết triệt để, ai mới là người mạnh nhất giới cờ bạc.

1224. Chương 1221: Các Ông Sợ Tôi

- Anh ấy cuối cùng cũng ra rồi.

Đối với tin thứ hai này Lý Dương không ngạc nhiên, sớm đã biết thần tài truyền kỳ đã tới Macao là một dự cảm, anh ấy và người này sớm muộn cũng phải gặp nhau.

- Đối phó hắn cậu có chắc không?

Lão gia tử hỏi một câu, sau mấy ván bài lão gia tử đã hiểu thêm không ít.

Nhưng càng hiểu bao nhiêu ông càng biết sự lợi hại của thần tài, một người đã rời xa bài bạc 10 năm, vẫn được mọi người nhớ rõ, vẫn ở vị trí quan trọng điều này lão gia tử vô cùng hiểu.

Điều này chứng tỏ trong lòng mọi người người này đã là thần thoại, là sự tồn tại không thể thay thế.

- Đối với bất kỳ người nào tôi đều nắm chắc.

Lý Dương hơi ngắc đầu, sự tự tin kia lại trở về với anh.

Anh có năng lực đặc thù, anh có ưu thế sân nhà, còn có bao nhiêu người ủng hộ, tất cả điều đó làm anh không có lý do để thua.

- Tốt, chắc chắn là tốt.

Lão gia tử gật đầu liên tục lộ rõ nụ cười vui mừng.

Sự tự tin của Lý Dương cũng làm ông vô cùng tin tưởng, từ khi họ bắt đầu quen nhau Lý Dương dường như chưa bao giờ làm ông thất vọng, lão gia tử tin lần này cũng vậy.

- Simon Jazz khi nào tới?

Lý Dương đột nhiên hỏi một câu, thời gian của hai ván bài trước rất nhanh làm anh không có thời gian quan tâm đến Long Uyên kiếm, bây giờ hai ván bài đã kết thúc cũng nên nghĩ một chút làm thế nào để lấy lại thần kiếm này.

- Cậu muốn khi nào gặp cậu ấy tôi sẽ bảo người liên lạc.

Lão gia tử hơi cười, khi Simon Jazz đến Lý Dương đang nghỉ lại không có thời gian hẹn trước.

Lúc này Lý Dương tỉnh rồi, hoàn toàn có thể quyết định khi nào gặp cậu ta, thái độ này có chút cao nhưng lúc này thái độ của Lý Dương cao hơn một chút.

- Một tiếng nữa đi, Lý Dương nghĩ một lát rồi nói luôn một câu.

Một tiếng đủ để sắp xếp bản thân, Simon Jazz ở khách sạn nhưng cũng không xa, 1 tiếng cũng đủ để anh ta chuẩn bị.

- Được. Lão gia tử cười gật đầu dặn dò người bên cạnh đi thông báo với Simon Jazz, một tiếng nữa Lý Dương có thời gian gặp mặt.

Sau một tiếng Lý Dương mặc quần áo sạch sẽ xuất hiện ở cửa khách sạn.

Thái độ có thể cao nhưng phép lịch sự không thể mất nếu không sẽ là ngạo mạn rồi, chưa nói đối phương là bậc tiền bối, Lý Dương còn trẻ không thể để ấn tượng xấu ngạo mạn như thế.

- Simon Jazz, hoan nghênh, hoan nghênh.

Simon Jazz cũng mặc một bộ đồ tây lịch sự, ông hơn 60 tuổi hơi béo nhưng nhìn rất có tinh thần, nhìn thấy Lý Dương lập tức cười bước tới.

- Lý Dương, xin chào, gặp được cậu tôi rất vui.

Simon Jazz chào Lý Dương theo đúng nghi lễ chuẩn, dưới sự thấp tùng của Lý Dương họ quay lại phòng khách.

- Lý Dương, Trung Quốc có câu tục ngữ “anh hùng xuất thiếu niên” câu nói này rất chính xác, thật không ngờ cậu lại trẻ hơn tôi tưởng tượng nhiều như thế.

Sau khi ngồi xuống Simon Jazz cảm khái nói một câu, câu “anh hùng xuất thiếu niên” đó ông còn nói bằng tiếng Trung, mặc dù nói không chuẩn lắm nhưng rất rõ ràng.

- Ngài quá khen rồi, tôi nghĩ hôm nay Simon Jazz tới không phải để khen tôi chứ?

Lý Dương cười cười, anh không vì lời khen của đối phương mà kiêu ngạo, lão cáo già này còn nói gì so với tuổi trẻ mà ông tưởng tượng, thời gian này khả năng hấp thụ ánh sáng của Lý Dương là rất cao, tin chắc người này đã gặp anh rồi.

Simon Jazz hơi ngạc nhiên lập tức cười: - Lý Dương là người thoảng vậy tôi cứ nói thẳng vậy, trên tay tôi có một chỉ bảo của Trung Quốc, tôi muốn trao đổi với cậu một thứ đồ.

Simon Jazz cũng tương đối hiểu văn hóa của Trung Quốc, biết kiểu khách sáo rồi mới vào đề tài chính, nhưng không ngờ Lý Dương còn vội hơn ông, chỉ có thể nói ra mục đích ngay.

Lý Dương hơi nhếch miệng lên, quả nhiên người nước Anh này muốn trao đổi, không có ý chơi bài.

- Không biết trên tay ngài có chỉ bảo gì? Có thể nói trước được không?

Lần này tới miệng Simon Jazz chùng xuống, thời gian anh nhập cảnh bảo bối này có thể đã đăng ký, ông không tin Lý Dương không biết nhưng lúc này Lý Dương giả vờ không biết ông cũng bất đắc dĩ.

Đây là tài liệu của bảo bối đó, cậu xem xong sẽ biết.

Simon Jazz chửi thầm nhưng trên mặt không có bất kỳ biểu lộ gì khác, còn giao cho Lý Dương một ít tài liệu.

Tài liệu không chỉ có mấy trang, bên trong là một bảo kiếm được chụp các góc độ, sau đó qua xử lý nhìn đẹp hơn.

Nhận tập tài liệu mắt Lý Dương cau lại không tự nhiên.

Hạ đêm chỉ có một thứ là bảo kiếm màu bạc, thân kiếm sáng, có chút lóe lên, từ ảnh không thể nhìn ra như cảm giác nhìn thật, nhưng cũng có thể cảm nhận được sự bất phàm của thanh kiếm.

- Thất tinh long uyên kiếm!

Lý Dương lẩm bẩm trong miệng, âm thanh rất nhỏ, nhưng vẫn bị Simon Jazz nghe thấy.

- Đúng, Thất tinh long uyên kiếm, chính là thần kiếm này, theo tôi được biết thần kiếm này ở Trung Quốc xếp thứ năm trong 10 đại thần khí, mặc dù là thứ năm nhưng nó lại là một thanh kiếm thần kỳ nhất, cũng là kiếm duy nhất trên đời.

Simon Jazz cười gật đầu, Lý Dương chậm chậm ngẩng đầu lên, trên mặt còn cười cười.

Nguồn gốc lịch sử Trung Quốc xa xôi, bảo bối của Trung Quốc không sao đếm xuể, các quốc gia khác khó có thể so sánh.

Simon Jazz này cố ý nói quá, 10 đại thần kiếm lại nói thành 10 đại thần khí, cố ý nâng cao giá trị của thanh kiếm này.

Còn nữa mười đại thần kiếm cái nào cũng bất phàm, đều có sức hút riêng của nó, thất tinh long uyên tính là một thần kỳ nhưng cũng không thể nói là thanh kiếm thần kỳ nhất.

Simon Jazz đã nói như vậy để tăng những điểm tốt.

Nhưng thất tinh long uyên thực sự là một chỉ bảo của Trung Quốc, Lý Dương cũng không muốn dây dưa với ông ta.

- Đúng vậy, đây thực sự là bảo bối rất quan trọng, ban này Simon Jazz ngài nói muốn trao đổi, ngài muốn trao đổi cái gì?

“Mona lisa” và bữa tối cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ .

Simon Jazz từ từ nói một câu, mí mắt của Lý Dương tự nhiên nhảy lên nhảy xuống.

Sư tử há mồm to, người này lòng tham giống y như người Nga khi trước, thất tinh long uyên kiếm là rất đẹp, đối với nước Trung Quốc là rất quan trọng nhưng nói trên toàn giới nó tuyệt đối không thể so với hai bức tranh này.

Thậm chí một bức cũng không bằng.

Người nước Anh tự đại này còn không giống như bọn Hawes tiên sinh, thậm chí họ không nghĩ tới một bức thanh minh thượng hà đồ đối lấy hai bức tranh kia, - Simon Jazz, tôi cho rằng ngài rất có thành ý.

Lý Dương đột nhiên cười gồ nhẹ xuống bàn từ từ nói: - Tôi nghĩ ngài nhất định đã điều tra những gì tôi có, đúng như thần kiếm ngài đã nói trên tay tôi không chỉ có một.

- Tôi biết cậu không chỉ có một nhưng cậu cũng nên hiểu tác phẩm Da Vinci để lại cũng không chỉ có hai bức đó. Simon Jazz lập tức nói một câu.

- Ha ha Simon Jazz ngài hài hước quá, tác phẩm Da Vinci để lại còn có rất nhiều, tôi biết bao gồm cả của Trung Quốc nhưng so với tác phẩm bình thường và tôn sư chân chính ngài phải rõ hơn tôi mới phải.

Lý Dương cười lớn, Simon Jazz nhìn chằm chằm Lý Dương, ông có một cảm giác người thanh niên này khó đối phó hơn ông tưởng tượng.

Nhưng Lý Dương nói không sai, bất kỳ tôn sư nào cũng không thể tác phẩm nào cũng để lại ấn tượng trong lòng mọi người, chỉ có tác phẩm đạt tới tôn sư không thể nào phục chế mới có khả năng làm được, có thể được mọi người nhớ tên.

Điểm này có thể là vô cùng quan trọng, tác phẩm tôn sư và tác phẩm bình thường khoảng cách vô cùng lớn, giống như so sánh vòng tay hắc long và ngọc bài Thạch Long trên tay Lý Dương thì vòng tay Hắc Long đã là thần khí quốc bảo nổi tiếng thế giới, ngọc bài thạch long chỉ là tác phẩm nghệ thuật cao cấp.

Mà tác phẩm của Da Vinci nổi tiếng nhất chỉ có “Mona Lisa” và bữa tối cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ .

- Lý Dương, cậu cho rằng chúng ta phải trao đổi như thế nào mới được?

- Không, Simon Jazz, ngài hiểu lầm ý tôi rồi, những thứ này tôi chưa bao giờ muốn trao đổi, nếu ngài muốn chỉ có một cách đó là chơi bài, chỉ cần ông thắng tôi đương nhiên có thể được những thứ mà ông muốn.

Lý Dương cười lắc đầu, còn thò tay xua xua.

- Chơi bài?

Simon Jazz cau mày, họ không phải không muốn chơi bài nhưng thực sự không tìm được người thích hợp cho nên mới dùng cách trao đổi, dứt khoát đem “Mona Lisa” ra trao đổi.

- Đúng, chơi bài, tôi có thể chắc chắn với ngài đây là cách duy nhất, lẽ nào nói quý quốc sợ chơi bài với tôi hay quý quốc không tin tưởng có thể thắng tôi?

Âm thanh của Lý Dương đột nhiên nhỏ một chút, khi nói câu cuối cùng có chút khinh miệt và cười nhạo.

- Làm gì có chuyện đó, chúng tôi chưa bao giờ sợ.

Lời của Lý Dương dường như làm Simon Jazz kích động làm ông lập tức lớn tiếng.

Nước Anh không phải là đế quốc mặt trời không bao giờ lặn như trước nhưng sự tự hào mấy trăm năm cũng làm họ không cho phép người khác châm chọc, cười nhạo bọn họ.

Câu này của Lý Dương đúng lúc đánh trúng lòng tự trọng của ông.

- Simon Jazz, ngài đừng để ý, tôi chỉ tiện nói ra thôi nếu Simon Jazz ngài có hứng thú với hai bức tranh không ngại chơi một ván có thể ngài sẽ mang được hai bức tranh này về.

Lý Dương cười cười, ban nãy kích động lúc này lại xoa dịu nhẹ nhàng.

Nhưng chính như vậy mới làm nhiều đại gia mang nhiều bảo bối tới tìm Lý Dương chơi bài, ai trước khi chơi đều nghĩ mình thắng như vậy có thể lấy được bảo bối của Lý Dương đi bản thân cũng không mất gì.

- Tôi hiểu ý của cậu, tôi sẽ suy nghĩ.

Simon Jazz đi rồi, ông lần này vốn có ý thăm dò, lúc này đã hoàn toàn hiểu dụng ý của Lý Dương.

Nhưng chỉ dựa vào hai câu nói đã làm ông đi tham gia chơi bài thì tuyệt đối không thể nào, việc như vậy tuyệt đối không thể là 2 câu nói mà được.

Đáng tiếc điều ông không biết là sau khi ông đi chưa lâu Lý Dương đã mở cuộc họp báo nói những điều làm ông vô cùng căm tức.

1225. Chương 1222: Khiêu Chiến

Macao thời gian này nhất định không thể yên tĩnh.

Simon Jazz vừa đi Lý Dương báo người thông báo với phóng viên, anh phải mở một cuộc họp báo, đây cũng là lần đầu tiên Lý Dương chủ động mở họp báo sau khi tới Macao.

Sau khi biết thông tin này, giới báo chí trên thế giới đều phát cuồng, vì khách mời có ít nên dường như đều phải liều mạng.

Sau 6 tiếng, tầng 9 khách sạn Lisboa đã ngồi kín người, Lý Dương vẫn chưa xuất hiện, hơn 300 phóng viên được vào đã sớm chờ ở đây, họ vẫn đang đoán xem lần này Lý Dương mở họp báo với mục đích gì.

Anh nói xem, anh ta ko phải đột nhiên tuyên bố kết thúc ván bài chứ?

Một phóng viên Pháp hỏi nhỏ đồng nghiệp một cách lo lắng, đồng nghiệp của anh cau mày hơi gật đầu: - Có khả năng, anh ta đã thắng không ít, gặp rồi sẽ thu chỉ là như vậy đáng tiếc cho Mona Lisa của chúng ta.

- Đúng, tên tiểu tử đáng ghét này đáng lẽ phải trả Mona Lisa cho chúng ta mới phải.

Phóng viên người Pháp nói trước lại gật đầu, rất nhiều người Pháp đều giống họ cho rằng Mona Lisa là quốc bảo của họ, là niềm tự hào của họ Lý Dương không trả chính là ác ma.

Họ đang bàn luận về Lý Dương lại quên đi mất sau khi tin tức về cuộc họp báo được truyền đi họ là người may mắn có vé vào, sau khi vào lại nó chuyện to không ngớt.

Ngoài các phóng viên Pháp, các phóng viên Nhật, Hàn Quốc cũng đều nhỏ tiếng bàn luận.

Họ cũng giống như những người Pháp đều rất lo lắng ván bài đột nhiên dừng, người của quốc gia họ để lấy lại quốc bảo của mình đã bỏ ra rất nhiều cố gắng, cũng bởi thường không ít bảo bối, lúc này không ai hi vọng Lý Dương hủy ván bài, điều này giống như một con nghiện cờ bạc thua đỏ mắt cứ muốn như thế nào mới có thể quay về.

- Đến rồi.

Có một phóng viên đột nhiên kêu lên, cả phòng đang bàn luận rì rào trong nháy mắt đều im lặng, rất nhiều người đều ăn mặc chỉnh tề Lý Dương đi cùng Lâm Lang bước tới.

Cuộc họp báo của Lý Dương lão gia tử không thích họp xuất hiện, Lâm Lang là thích họp nhất.

- Cảm ơn mọi người. Lý Dương nói vào mic, cười ha ha một tiếng trước, nhìn các phóng viên dưới đài nụ cười của Lý Dương lại sán lạn hơn.

- Cuộc họp báo lần này chỉ có vài sự kiện đơn giản, không làm lỡ thời gian của mọi người, thứ nhất tôi nghe nói thần bài Steven tiên sinh đã tới Macao, rất mong có thể gặp được Steven tiên sinh.

Lý Dương vào thẳng chủ đề ngay mà phóng viên dưới đài đều tròn tròn mắt.

Việc Steven, thần bài truyền kỳ ở Macao đã được họ truyền đi, lúc này Lý Dương đột nhiên nói ra những lời này mỗi người đều bắt đầu đoán dụng ý của Lý Dương.

Mời chơi bài? chỉ cần một cuộc điện thoại là được tuyệt đối không cần ở đây lớn tiếng tuyên bố.

Nói như này chỉ có thể là Lý Dương muốn cùng thần bài khiêu chiến.

Trường hợp công khai như thế này những lời nói ra không khác gì là khiêu chiến, vua bài mới Lý Dương đưa ra lời khiêu chiến với thần bài truyền kỳ chỉ nhìn tiêu đề này cũng biết được có bao nhiêu mảnh lời rồi.

Cuộc họp báo lần này không uống.

Giới phóng viên bắt đầu hí hửng, rất nhiều người đều lên kế hoạch viết như thế nào để bài viết của họ trở thành tiêu điểm chú ý nhất.

Lý Dương thông báo cho phóng viên sau đó mới cười nói tiếp: - Thứ hai, tôi chính thức tuyên bố thời gian tôi ở Macao chỉ còn 10 ngày, sau 10 ngày tôi sẽ trở về Bắc Kinh, ván bài ở Macao lần này cũng là kết thúc ở đó.

Mười ngày?

Giới báo chí lại ngạc nhiên, lập tức hiểu ý của Lý Dương.

Đây là thông báo cuối cùng của Lý Dương, thời gian chơi bài ở Macao chỉ có 10 ngày, điều này làm làm giới báo chí nhẹ người Lý Dương vẫn chưa kết thúc chơi bài là tốt rồi, họ đều vẫn còn hi vọng.

Nhưng trong lòng họ cũng hơi sốt ruột, thời gian mười ngày không biết người nước mình có cơ hội chuẩn bị không, chiến thắng Lý Dương mang bảo bối về.

- Thứ ba hôm nay tôi đã gặp Simen Jazz rồi, ông là một vị tiền bối tôi rất kính trọng, ông mang đến cho tôi một bảo bối tôi rất thích đáng tiếc là, vì các lý do ông không có dũng khí chơi bài cùng tôi, tôi bây giờ cũng chính thức tuyên bố mười bảo bối này bất kỳ thứ nào đều không chấp nhận đổi, mãi mãi không. Lý Dương từ từ nói điều thứ ba, cuộc họp báo anh đã sớm muốn mở nhưng ba chuyện này lại là anh nhất thời thêm vào.

Simen Jazz không đồng ý chơi vậy ép ông ta chơi chỉ kích động không không đủ, dùng phương thức công khai Lý Dương đã tuyên bố những đồ này không được đổi có nghĩa là nói với người khác muốn lấy bảo bối đi chỉ có thể dùng cách chơi bài.

Tuyên bố như vậy xem ra rất cuồng vọng nhưng đã thể hiện được Lý Dương siêu việt về nghệ thuật chơi bài, có tiền vốn của sự cuồng vọng này.

Rất nhiều người không biết nói gì, mọi người bày tư thế, chuẩn bị, anh muốn có được bảo bối của người ta thì phải đánh thắng, đồ tự nhiên sẽ là của anh, thua cũng không trách được người khác.

- Được rồi, điều tôi muốn nói chỉ có như vậy, sau đây tôi có 10 phút để trả lời các câu hỏi của mọi người.

Lý Dương cười nói, cuộc họp báo Lý Dương đã sớm có cách nghĩ của mình tuyên bố thời gian kết thúc chơi bài cũng có thể lên dây cót cho người đang do dự, nếu muốn chơi bài thì nhanh, nếu không sẽ hết cơ hội.

- Lý Dương tiên sinh.

- Lý tiên sinh.

Lý Dương vẫn chưa nói hết phía dưới đã có phóng viên bắt đầu hỏi, Lý Dương lắc đầu bảo người trật tự bên dưới một chút, lúc này mới điểm một phóng viên Trung Quốc.

Một người Trung Quốc lên chụp ảnh trước

- Lý tiên sinh, ván bài chỉ còn 10 ngày nữa không phải là hơi gấp sao, theo chúng tôi được biết đồ văn vật Macao nhập cảnh lần này có hơn 130 nghìn, anh chỉ thắng chưa đến 60 nghìn còn hơn một nửa vẫn chưa đạt được. Lời của phóng viên người Trung Quốc này làm rất nhiều người đều cười, Lý Dương và Lâm Lang cũng cười, phóng viên này đáng yêu quá.

Phóng viên của những nước có người thua Lý Dương lúc này sắc mặt có chút không vui hình như họ tới là cố ý tặng đồ cho Lý Dương.

Nhưng lúc này họ cũng không có lý do để phản bác, sự thực họ đều thua rồi, bảo bối họ mang tới đã trở thành chiến lợi phẩm của Lý Dương.

- Ngại quá, tôi cũng rất muốn có những bảo bối đó nhưng chơi bài là công bằng, công chính, họ không đồng ý chơi bài tôi cũng không thể miễn cưỡng ép buộc họ đúng không, quan trọng nhất là tôi sắp kết hôn rồi, tôi muốn quay về chuẩn bị cho lễ kết hôn của mình, điều này đối với tôi là một việc vô cùng quan trọng.

Lý Dương nhún vai, tháng 10 tham gia hội đấu giá lại thêm nhiều ngày ở Macao như vậy bây giờ đã tháng 11 rồi, hôn lễ của anh dự định vào tết Nguyên đán chỉ còn hơn 1 tháng nữa, anh phải quay về chuẩn bị.

Đây là việc trọng đại của cả đời anh, anh không thể để có gì tiếc nuối.

- Hóa ra là như vậy, tôi hiểu rồi chúc mừng Lý tiên sinh, mừng Lý tiên sinh tân hôn đại cát. Phóng viên đó có chút ngại ngùng gãi gãi đầu, đây cũng là lần đầu tiên Lý Dương công khai chuyện hôn nhân của mình, rất nhiều phóng viên vẫn ngạc nhiên nhìn Lý Dương, lúc này họ mới nhớ ra, nhân vật trước mặt làm điên đảo thế giới này vẫn là một người trẻ tuổi vẫn chưa kết hôn.

Đứng ở cửa Vương Giai Giai cứ nhìn Lý Dương mặt có chút đỏ.

Nhưng cô cười rất vui, khi trước cô cứ lo Lý Dương ở Macao sẽ ảnh hưởng tới hôn sự của bọn họ, giờ xem ra cô lo lắng quá rồi, việc đại sự này Lý Dương vẫn rất ghi nhớ.

- Lý Dương tiên sinh, cung Louvre nước chúng tôi đã chính thức gửi đơn tối cáo tới pháp đình quốc tế anh lại lấy các lý do để chậm trễ, có phải anh lo sợ? phóng viên nước Pháp có được cơ hội phát ngôn anh lập tức hỏi vấn đề một cách sắc nhọn.

- Không, anh sai rồi, tôi không sợ kiện tụng cho nên chậm trễ, là muốn cùng với một tòa án khác, có lẽ các bạn vẫn không biết 16 vị luật sư quốc tế của nước tôi đã liên hợp tìm ra chứng cứ đang chuẩn bị kháng tố lên quý chính phủ và Louvre, Chúng tôi đã có đủ chứng cứ chứng minh những văn vật của Trung Quốc ở trong cung Louvre là dùng thủ đoạn trộm cướp mà có, tới lúc đó hai tòa án có thể cùng xử. Lý Dương nhếch miệng cười, việc này không phải cố ý lừa họ, trong nước đang thực sự chuẩn bị 16 vị luật sư thu thập chứng cứ chỉ là vẫn chưa chính thức khởi tố.

- Tôi nghĩ những thứ mà tôi tự mua tới quyền hợp pháp so với những thứ quý quốc cướp đi cao hơn nhiều.

Lý Dương lại bổ sung một câu, rất nhiều phóng viên Trung Quốc đều cười, máy ảnh chụp không ngừng.

Phóng viên nước Pháp ngạc nhiên, trên mặt có chút tức giận nhưng lại không nói gì.

Các phóng viên phía dưới ồn ào, chưa biết chừng có khả năng gây tranh cãi quốc tế, đó không phải vấn đề anh có thể gánh vác.

- Lý Dương tôi muốn khiêu chiến với cậu, cậu có dám nhận lời không?

Lý Dương đang định nhường phóng viên hỏi trước thì phía sau phòng khách đột nhiên truyền lại âm thanh, một thanh niên dẫn thêm mấy người từ ngoài bước vào, còn ở phía sau đã nói với Lý Dương một câu.

- Mitsui.

Lý Dương cau mày, người vừa bước vào không ai khác chính là Mitsui đã từng thua Lý Dương ở Canada.

Chỉ là Lý Dương cũng không ngờ người này lại tới cuộc họp báo làm loạn.

- Mitsui tiên sinh tôi nhận lời khiêu chiến của bất kỳ ai nhưng hi vọng anh có thể dùng cách bình thường, bây giờ là đang là cuộc họp báo, anh đang làm lỡ mất thời gian quý báu của các bạn phóng viên. Lý Dương lắc đầu nhẹ.

- Thời gian của họ tôi không quan tâm, tôi chỉ cần cậu đồng ý là được, đây là tiền đặt cược của tôi và thứ tôi muốn cược, nếu cậu đồng ý tôi chỉ có một yêu cầu, thời gian chơi bài để tôi định, tôi bảo đảm trong 3 ngày. Mitsui tiếp tục đi về phía trước, lời của ông làm các phóng viên tức giận.

Ngay cả phóng viên Nhật Bản lúc này cũng có chút bất mãn, đương nhiên sự bất mãn của họ chỉ giữ ở trong lòng, không dám nói ra.

1226. Chương 1223: Đến Thăm Lý Dương!

Trên tay Tam Tỉnh Thái cầm một túi hồ sơ.

Lần trước Thanh Mộc Vị Ương và Balen cùng liên thủ, Tam Tỉnh Thái hoàn toàn không biết, từ đầu tới cuối ông cũng không tham gia vào, sau khi biết việc đó, trong lòng ông chỉ có coi thường.

Lần này là chính ông không kìm nổi, nhảy ra khiêu chiến với Lý Dương.

Lý Dương nháy mắt ra hiệu cho Lưu Cương, Lưu Cương lập tức gạt đầu tiến lại, trước tiên chặn Tam Tỉnh Thái, sai đó từ trong tay ông nhận lấy hồ sơ này.

Nguyên Thanh hoa ba khối, Tổng ngũ đại danh điều đại diện làm hai món.

Chỉ nhìn một hàng trước, mắt Lý Dương thoáng căng lên.

Mấy trận đối đồ này bảo bối hẳn thắng không ít, nhưng như Nguyên Thanh Hoa, Tổng Ngũ Đại Danh Điều đồ gồm giá trị cao như thế không nhiều, thậm chí đồ gồm của Tổng Ngũ Đại Danh Điều, hẳn hiện nay cũng chỉ tập hợp được một món nửa.

Đây chủ yếu là các đồ gồm giá trị rất cao, có vài người tiếc, cho nên lấy đồ bình thường để ghép vào, lớn đều dưới năm trăm tệ, hoặc bảo bối dưới trăm ngàn, các bảo bối không tồi, nhưng còn không thể nói là tinh phẩm.

Nếu không phải như thế, Lý Dương cũng sẽ không mỗi một ván đều có thể thắng được trên mười hai mươi bảo bối rồi, mấy chục ngàn bảo bối này tất cả đều giá trị mấy triệu, nếu hàng phẩm chất cao mấy chục triệu, đó phải từ các bảo tàng lớn trên thế giới gom lại.

- Giỏi thật, đồ gồm từ cổ đến cận hiện đại đều có!

Lâm Lang đứng ở bên cạnh Lý Dương, cũng nhìn tập hồ sơ này, không khỏi mở to hai mắt nhìn.

Mấy trang trước đều là đồ gồm, gần như các lò nổi tiếng của các thời kỳ đều có, ngay bên trong đồ gồm 7501 đều có, giá trị các đồ gồm này đều rất cao, rẻ nhất chắc cũng mấy trăm nghìn.

Mấy triệu, trên mười triệu cũng có rất nhiều thậm chí trên trăm triệu đều có.

Các cái này chắc chắn so với các bảo bối mà trước đây Lý Dương đồ chất lượng đều hơn hẳn.

- Từ Bi Hồng, Tề Bạch Thạch, Thù Anh, Chu Đạp!

Lật sau xem đều là các tài liệu thư họa, xem giới thiệu bên trên, Lâm Lang bất giác hít một hơi thật sâu.

Đây đều là “Khải hàng mao thủy ấn” các họa gia nổi tiếng từ xưa tới nay, tiếp theo là thư pháp gia, mỗi một tác phẩm đều là các tác phẩm của các danh gia, mấy chục bức tranh chữ này đều là tuyệt tác của danh gia, tuyệt đối là hàng tinh xảo trong tinh xảo.

Giá trị của các bức tranh chữ này không thể đánh giá được.

Giờ tiếp là các vật đồng thau, hầu hết đều là các tác phẩm tiêu biểu của thời Thương Chu, còn có các vật tế tự của quý tộc thời Tần Hán, các vật đồng thau này giá trị cũng không thấp.

Tiếp theo là các đồ vật bằng ngọc quý báu, cổ đến hiện đại đều có, các vật này đều có một điểm chung, tất cả là hàng tinh xảo giá trị cực cao.

Các vật bên dưới, Lý Dương không giờ tỉ mỉ, chỉ xem qua, nhanh chóng lật đến trang cuối cùng, nơi đây có tổng kết.

Tổng cộng 773 món đồ sưu tầm, tổng giá trị ước đoán có thể vượt qua một tỉ Euro, yêu cầu đánh đổi với Thiên Tùng Vân Kiếm và vòng tay Hắc Long của Lý Dương.

Nếu luận về giá trị, các vật này khoảng giá đó, chỉ riêng các đồ vật, hơn hẳn người tham gia đối đồ trước đây không ít.

Quan trọng nhất là các bảo bối này món nào món đấy đều là hàng thượng phẩm, đều là thượng phẩm Lý Dương vô cùng động lòng, có vài bảo bối tốt có tiền cũng khó có thể mua được.

Bảo bối như vậy, khả năng tăng giá trị cao nhất.

Còn nữa, các bảo bối này lấy đến các bảo tàng bình thường đều là bảo bối trấn quán, như bảo tàng Minh Dương, trước khi Lý Dương chưa quyên tặng, căn bản không có vật sưu tầm đẳng cấp này.

- Được, ta nhận lời!

Lý Dương do dự một lúc, cuối cùng nhẹ nhàng gật đầu, các vật này có sức hấp dẫn vô cùng lớn đối với hắn.

- Được, ta sẽ bảo người nói thời gian thi đấu nói với cậu!

Tam Tỉnh Thái ngẩng đầu, lạnh lùng cười một tiếng, ông tin Lý Dương sẽ nhận điều kiện của ông, các bảo bối này là tất cả các vật ông sưu tầm, ngoài ra thời gian này không ngần tiêu hao của ông của cái giá cao mua về.

Lần này, tổn của ông không ít tiền.

Vì báo thù, vì thắng Lý Dương một lần, trả cái giá đắt hơn ông cũng đồng ý, chỉ sau khi thắng được Lý Dương, mọi thứ thuộc về ông mới có thể quay về.

- Xin lỗi, đến giờ rồi, công bố tin tức hôm nay sẽ kết thúc!

Cầm hồ sơ, Lý Dương đơn giản nói một câu, lập tức cùng Lâm Lang rời đi.

Trong đại sảnh chỉ để lại các phóng viên đưa mắt nhìn nhau, có vài phóng viên đã bắt đầu thầm mắng Tam Tỉnh Thái, là ông chậm trễ thời gian của mọi người, khiến mọi người không thể tiếp tục hỏi được nữa.

Trước đó, Lý Dương để lại thời gian mười phút, hầu hết đều bị Tam Tỉnh Thái làm lãng phí.

Tuy nhiên, bọn họ mắng không thể kéo dài bao lâu, tất cả đều vội vàng rời đi, hôm nay tin tức Lý Dương công bố các nội dung khác cũng rất quan trọng, đặc biệt là đoạn Thần Đổ khiêu chiến, phải quay về lập tức phát sóng.

Bởi vì tin tức Lý Dương công bố, Macao lần nữa dấy lên làn sóng mãnh liệt, ván bài Lý Dương đã có thời hạn rồi, khiến vài người do dự một lúc, phải nhanh chóng đưa ra quyết định.

- Đáng giận!

Simon Tước sĩ ngồi trong phòng khách, ra sức đẩy cái điều khiển từ xa trên tay, tin tức Lý Dương công bố không phải phát sóng trực tiếp, nhưng đài truyền hình vệ tinh lúc này đã phát sóng rồi.

Đoạn cuối cùng của Lý Dương, thật khiến ông tức giận, lúc này ông không đánh đổ cùng Lý Dương, thật sự nói như thế, là bọn họ không có dũng khí đối mặt với Lý Dương, là bọn họ sợ Lý Dương.

Tuy nhiên, đánh đổ cũng không đơn giản như vậy, ít nhất Tây Mông tước sĩ không cảm giác có người nào có thể 100% thắng Lý Dương.

- Tước sĩ, nữ hoàng điện đến!

Simon Tước sĩ đang đau đầu, thư ký bên cạnh đi lại, khiến ông vội vàng nhận điện, không kịp nghĩ nhiều như vậy.

Buổi họp báo công bố tin tức của Lý Dương đã kinh động Nữ hoàng vương quốc Anh, đừng nói Nữ hoàng, chính người dân thường của Anh Quốc chắc cũng không chịu nổi khiêu khích của Lý Dương.

Thời gian Nữ hoàng điện thoại cũng không dài lắm, không lâu, Simon Tước sĩ gác máy ngơ ngẩn ngồi ở đó.

- Thần đổ, có lẽ chỉ có thể tìm hấn thôi!

Một lát sau, Simon Tước sĩ mới nặng nề gật đầu, dẫn nhân viên công tác bên cạnh ra ngoài, trong điện thoại Nữ hoàng nhắc cho ông một kiến nghị, nếu Lý Dương muốn đổ, thì đánh đổ với Lý Dương, nhưng tìm người khác không đáng tin chỉ có thể đi tìm Thần đổ.

Cũng chỉ có nhận vật truyền kỳ này, mới có hy vọng có thể thắng được Lý Dương.

- Mười ngày, chỉ còn lại thời gian mười ngày, Kosovo giúp ta liên lạc với Thần đổ, ta muốn đến Macao gặp hấn!

Ở liên bang Nga xa xôi, Abramovich xem xong TV, tự nói lầm bầm một tiếng, người bên cạnh ông lập tức đi ra ngoài.

Vị đứng đầu Liên bang Nga này trong lòng còn băn khoăn các bảo bối kia của Lý Dương, lần trước Vua đồ của Nga Ivanov thả bò câu, khiến ông rất không vui, tuy nhiên cũng may mà thả bò câu, Ivanov cuối cùng thua rất thảm, khiến ông tránh được một lần tổn thất.

Thời gian ván bài tiến hành lâu như vậy, Abramovich cũng xem như hiểu rõ rồi, muốn đồ thắng Lý Dương, chỉ có một người có khả năng này,, đó chính là Thần Đồ.

Chỉ có một điểm ông không nghĩ tới, đồng thời ông liên lạc với Thần đồ, cả thế giới còn có vô số người đang tìm mọi cách liên hệ với Thần đồ.

- Mấy ngày nay, ít nhất có mười mấy sóng người tìm Cao Tiến, hôm nay ít nhất năm sáu sóng.

Trong một phòng khách của phòng tổng thống khách sạn khác lúc này đang ngồi mười mấy người, thái độ khác nhau, nói chuyện là Hawes có quan hệ sâu nhất với Lý Dương.

Họp báo công bố tin tức của Lý Dương đã đả kích rất lớn với bọn họ, khiến người tổ chức của họ đều tụ tập lại thảo luận.

- Những người này, có chung mục đích với chúng ta, hôm nay là như vậy, ngày mai chắc càng nhiều hơn!

Bass khẽ thở dài, mười hai người bọn họ, ngoài có một người thực sự không đến được, những người khác đều đến rồi, nhiều người như vậy ở cùng nhau, cuối cùng thuyết phục được Cao Tiến, để Cao Tiến cùng bọn họ.

Chỉ là Cao Tiến còn chưa nhẹ nhõm thay bọn họ đánh đổ, hiện nay lại có không ít người đến tìm, thật khiến bọn họ căm tức.

Đáng tiếc nơi này là Macao, Thần đồ cũng không phải là người của bọn họ, đối với tất cả bọn họ chỉ có thể nhìn, nhận.

- Bass, đáp ứng mọi điều kiện của hấn ta!

Bá tước Aton đột nhiên nói một câu, mọi người đều ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn anh cả của bọn họ.

Trong mười hai người, Bá tước Aton là người có uy vọng cao nhất cũng là người gia nhập tổ chức sớm nhất, xem như là trung tâm hạt nhân của bọn họ.

- Tất cả đều đáp ứng sao?

- Đúng vậy, tất cả đều đáp ứng, chỉ cần có thể hai bức tranh của tổ sư phụ, trả cái giá bao nhiêu cũng đáng!

Bá tước Aton liên tục nói, những người khác đều nhìn Bass, không có ai phản đối.

- Được, ta lát nữa sẽ liên lạc với Cao Tiến!

- Đừng nói lát nữa, bây giờ phải đi, có vấn đề gì bất cứ lúc nào cũng có liên lạc với chúng ta, bất cả hấn ta đưa ra điều kiện gì đều đáp ứng, nhưng mấu chốt của chúng ta, hai bức tranh đó nhất định phải thuộc về chúng ta!

Bá tước Aton lắc đầu, thời gian quá gấp, nhiều người như vậy đến thăm Thần đồ đem lại cho hấn ta không ít áp lực, đặc biệt là sau buổi họp báo công bố tin tức của Lý Dương, ông tin rằng sẽ càng có nhiều người đến tìm Thần đồ.

Nếu để cho Thần đồ nhận lời người khác trước, lại thắng được Lý Dương, bọn họ bù không nổi mất.

- Ta hiểu, ta lập tức đi!

Bass gật đầu, lập tức đứng dậy, bước nhanh ra khỏi phòng.

- Tất cả đều đáp ứng, hy vọng có thể thắng!

Nhìn thấy bóng Bass, Bá tước Aton lại khẽ thở dài, những người khác đều không nói gì, lần này vì hai bức tranh của De Vinci, bọn họ thật sự trả giá rất nhiều.

Bọn họ là người tiếp xúc với Thần đồ sớm nhất, cũng là người đầu tiên thuyết phục được Thần đồ.

Chẳng qua, điều kiện của Thần đồ không giống với những người khác, đặc biệt là đối với bọn họ, có vài việc làm khó bọn họ, cho nên mới do dự.

Hiện nay đối mặt với ván bài sắp kết thúc, lại không có cách nào lấy lại hai bức tranh của De Vinci, buộc bọn họ đáp ứng mọi điều kiện của Thần đồ.

Đáp ứng rồi, còn có hy vọng, không đáp ứng, chắc sau này rất khó có cơ hội như vậy.

Bass đi khỏi, những người khác lại bàn bạc các tình tiết khác, lần trước tiên đặt cọc chuẩn bị đối đồ đều thua rồi, lần này phải chuẩn bị lại, may mà tổ chức bọn họ năm trăm năm có không ít vật sưu tầm, đủ để đánh đổi với Lý Dương một lần.

Chỉ là chọn món đồ nào, khiến bọn họ đau đầu, quá tốt không nỡ bỏ ra, quá kém lại sợ Lý Dương không đi, mười người thương lượng hơn một tiếng, mới đưa ra được đại khái.

Vừa đưa ra, Bass lại quay trở về, tốc độ của hắn rất nhanh.

- Nhận lời rồi, tuy nhiên, ngày mai hắn ta muốn đích thân đến thăm Lý Dương!

Sau khi Bass ngồi xuống, trực tiếp uống một cốc cà phê uống xong mới từ từ nói một câu.

Lời của hắn khiến trong lòng mọi người thở phào, nhưng lại có chút lo lắng, ai cũng không biết, Thần đồ vì sao lúc này đột nhiên muốn đến thăm Lý Dương.

1227. Chương 1224: Tôi Rất Kính Nể Khâm Phục Cậu!

Thần đồ nhận lời chúng ta rồi, bọn họ chính là đối thủ rồi, lúc này vì sao đi gặp mặt?

Raul nhíu chặt mày, rất tùy ý nói một câu, lời của hắn cũng là nghi hoặc trong lòng mọi người.

Dù nói sao, Thần đồ đều xem như là người do bọn họ mời đến, là người đại diện của bọn họ, lúc này đột nhiên đến gặp đối thủ cạnh tranh, không thể khiến bọn họ nghĩ nhiều.

- Dù sao bọn họ sẽ không thông đồng, anh trong anh em Jose đột nhiên nói một câu, thông đồng, cũng chính là nghi hoặc của một số người, trận đối đồ này liên quan đến nhiều của cải, đây cũng là suy nghĩ theo bản năng.

Bị anh em Jose nói như vậy, mỗi một người lại xóa suy nghĩ này.

Thần đồ là người vô cùng kiêu ngạo, lúc đầu bọn họ mời đều không gia nhập vào tổ chức của bọn họ, để cho hắn ta đi thông đồng với Lý Dương, tuyệt đối là việc không thể nào.

Việc như thế, giết hắn còn khó hơn.

Huống hồ Thần đồ cũng không thiếu tiền, hắn ta tung hoành mấy năm qua, chưa từng đại bại.

Mỗi năm đều thắng không ít tiền, phải biết rằng, năm đó có không ít Vua đồ khiêu chiến hắn ta, còn có vài phú hào ủng hộ, cuối cùng tiền này đều rơi vào trong túi của hắn.

Giống như Lý Dương hiện nay.

Nếu không có tiền, hắn ta cũng không thể có vốn khổng lồ mua một đảo nhỏ, sống cuộc sống nhàn nhã không tranh đoạt với đời.

- Nếu chúng ta đáp ứng mọi điều kiện, phải để hắn ta đi, tuy nhiên để phòng ngừa không may, ngày mai Bass, người đi cùng hắn ta.

Bá tước Aton gõ bàn trà, chậm rãi nói một câu.

Bass gật đầu, đây cũng xem như là một phương pháp tốt nhất, như vậy thật ra đối với họ cũng có chỗ tốt.

Thần đồ đến thăm Lý Dương, dù nói thế nào đều lãng phí thời gian, các người đó muốn tìm Thần đồ, xin Thần đồ ra mặt tham gia đấu đồ với Lý Dương, bớt một chút thời gian gặp Thần đồ rồi, cũng có thể khiến bọn họ bình tĩnh một chút.

Trong điều kiện của Thần đồ, có một điều kiện như vậy, không thể hạn chế tự do của hắn ta, cũng chính là nói, Thần đồ nhận lời bọn họ rồi, cũng có thể nhận lời người khác, điều này cũng khiến bọn họ lo lắng một chút.

Đồng thời lúc bọn người Hawes bàn bạc, trên Internet lúc này cũng sôi như chảo lửa.

Rất nhiều hãng truyền thông, trực tiếp dùng khiêu chiến của Lý Dương làm tiêu đề lớn, chỉ một tiêu đề này đã thu hút vô số nhãn cầu của người khác.

Truyền kỳ của Thần đồ luôn luôn bí ẩn, chỉ có người trong giới đối đồ mới biết, lần này vì Lý Dương làm lớn quá, cũng khiến rất nhiều người biết được người truyền kỳ này, sau khi biết được có một nhân vật truyền kỳ như vậy trong hiện thực, rất nhiều diễn đàn trên Internet đều chấn vang.

Cũng có rất nhiều người bắt đầu suy đoán, kết quả của Lý Dương với Thần đồ sẽ như thế nào, mạng Internet bình thường nước ngoài cho rằng thắng cuộc nhất định là Thần đồ, còn trong nước ủng hộ Lý Dương.

Lúc này, từ mấu chốt để tìm kiếm trên mạng thứ nhất là Lý Dương, thứ hai là Thần đồ, thứ ba là đối đồ của Lý Dương và Thần đồ.

Từ điểm này có thể nhìn ra sự sôi trào của đối đồ này.

Internet, T V đều điên cuồng đưa tin, các báo truyền thông cũng không cam lòng rút lại phía sau, rất nhiều báo sớm đã xuất bản, bên trong có bản thảo viết tường tận của phóng viên, cùng với một vài bình luận của nhân sĩ quyền uy.

Các nội dung này tốt hơn rất nhiều so với trên internet chỉ có một tiêu đề đơn giản, cũng phong phú hơn hợp báo phát sóng công bố tin tức.

Các nhân sĩ quyền uy, có chuyên gia của các hiệp hội cá độ khắp nơi cũng có các tiền bối đánh đồ năm đó, họ thông qua các phân tích, cuối cùng suy đoán thắng thua của trận đối đồ này.

Cho dù những người này nói thế nào, lúc này gần như tất cả mọi người đều coi nhẹ, Lý Dương chỉ đưa ra một lời mời, hai người còn chưa chính thức tuyên bố có trận đối đồ.

9: Am, Cao Ngũ vận người, đáng vẻ lười nhác đi theo Thần đồ, Dịch Long ở bên kia của Thần đồ.

Sáng này Thần đồ có hẹn với Lý Dương, thời gian hai người gặp mặt là 9h:30 : Am, 9 h hắn ta xuất phát thời gian đến gặp Lý Dương cũng khoảng đó.

- Lão đại, nói cho em biết, anh nên đợi hắn đến gặp anh, không nên chủ động đi gặp hắn!

Xe đến rồi, lên xe xong, Cao Ngũ không kìm nổi oán hận một câu, hôm qua hắn xem bóng đá ngủ rất muộn, muốn ngủ lấy lại sức xem như không có rồi, tuy nhiên, thời gian này ở Macao không quan tâm đánh đồ, chỉ muốn xem đá bóng, Cao Ngũ cũng coi như là một loại khác người.

- Điều đó có gì khác nhau sao?

Thần đồ quay đầu lại, mỉm cười nhìn Cao Ngũ, nhìn nụ cười của Thần đồ, Cao Ngũ sắc mặt một lúc, vội vàng lắc đầu:

- Không, không có gì khác biệt, thế nào đều được!

Trong miệng Cao Ngũ nói, trong lòng thì thầm:

- Sao không khác chứ, anh là tiền bối, hắn chẳng qua là một người mới vào nghề, văn bối tất nhiên nên đến bái kiến tiền bối.

Đồng thời lúc Thần đồ xuất phát, Lý Dương cũng ngồi trong thư phòng của mình, nhủ mảy rất chặt.

Hôm nay nhận được tin tức Thần đồ đến thăm, hắn luôn ở đây, hắn đang nghĩ đến dụng ý của Thần đồ hiện nay.

Nói thật, Thần đồ nhanh như vậy đến cửa có chút ngoài dự liệu của hắn, hôm qua hắn vừa mới đưa ra lời mời, hôm nay Thần đồ liền đến, tốc độ này cũng quá nhanh chút.

Lẽ nào buổi họp báo công bố tin tức hôm qua đã chọc giận hần ta?

Điểm này ngay cả chính Lý Dương đều không thể nào tin tưởng, một người ở trong giới đối đồ thành danh đã lâu, lại có rất nhiều câu chuyện truyền kỳ, sao lại là loại không độ lượng nhỏ nhen như vậy.

Nếu lòng dạ hẹp hòi như vậy, Lý Dương tin rằng hần ta cũng không thể có được địa vị như vậy.

- Lý ca, gần đến giờ rồi!

Lưu Cương gõ cửa, lập tức bước vào, Thần đổ đến hần tất nhiên phải ra cửa nghênh đón, cho dù nói thế nào, hần từng công khai mời tiệc người ta, hiện nay người ta đến rồi, hần không thể trốn trong nhà không ra mặt được.

- Được, chúng ta ra ngoài!

Lý Dương gật gật đầu, các vấn đề này nghĩ mãi không ra không nên nghĩ nữa, bất kể mục đích của Thần đổ như thế nào, binh đến tướng lấy nước cản đất cũng không nên.

Cổng khách sạn lớn Bồ Kinh, bọn người Lý Dương vừa đến, liền lái một chiếc xe thương vụ Mercedes-Benz, phía sau của chiếc xe này còn có một chiếc xe Mercedes-Benz con.

Đầu tiên bước từ trên xe xuống chính là Cao Ngũ, Cao Ngũ trông thấy Lý Dương trực tiếp sững sốt, lập tức đứng ở một bên.

Vẻ mặt mỉm cười, đã hơn bốn mươi tuổi, nhưng thoát nhìn Thần đổ chỉ hơn ba mươi tiếp theo bước xuống xe, sau khi trông thấy hần ta, Lý Dương trực tiếp tiến lại.

Dáng vẻ của Thần đổ biết hần, hần cũng như vậy thông qua các cách khác, nhìn qua tấm ảnh của nhân vật truyền kỳ này.

- Stephen tiên sinh, hoan nghênh ông!

Lý dương chìa tay phải, mỉm cười nói một câu, tay của Thần đổ cũng đưa lại, hai người đơn giản bắt một cái.

- Soạt soạt soạt!

Xung quanh đột nhiên chạy đến một đám người,, trên tay mỗi người đều cầm máy ảnh, không ngừng chụp hai người, mày của Lý Dương lập tức kết lại, phía sau Lý Dương lập tức chạy lại mười mấy người chặn các người cầm máy ảnh này bên ngoài.

- Lý ca, đây là phóng viên, không biết sao lại đến!

Lưu Cương ra ngoài nhìn một lúc, lập tức trở lại, nói nhỏ một câu.

- Stephen tiên sinh, tuyệt đối không có liên quan đến chúng tôi!

Thấy Thần đổ đang nhìn mình, từ trên xe phía sau Bass cũng vội vàng lắc đầu, dù sao, tin tức Thần đổ muốn gặp Lý Dương chỉ có bọn họ biết, lúc này xuất hiện phóng viên, rất dễ dàng dẫn đến nghi ngờ.

- Các phóng viên này có thể vẫn luôn ngồi ở đây!

Cẩn thận nhìn mấy người bên ngoài Hải Đông nói nhỏ một câu.

Bên ngoài các phóng viên tuy cầm máy ảnh, đang to giọng hỏi vào trong, tuy nhiên, trên mặt mỗi người đều mang theo chút mệt mỏi, ngoài ra trang phục của bọn họ cũng nhả lại, vừa nhìn là biết mặc rất lâu rồi.

Người như vậy hần không phát hành tung của bọn họ mới chạy tới, đặc biệt ngồi ở gần đó, trông thấy Lý Dương mới chạy ra.

Nơi bọn họ ngồi hần hơi xa một chút, cổng sớm đã bị mệnh lệnh của bảo vệ Hà Vinh thanh lý, không cho phép phóng viên ở lại nơi này, bọn họ từ xa chạy đến, đúng lúc Lý Dương và Thần đổ bắt tay.

Tất cả chuyện này, chỉ có thể nói là trùng hợp.

Bass có chút cảm kích nhìn Hải Đông, cho dù dụng ý của Hải Đông là gì, ít nhất rửa sạch án oan ẩn khuất, lúc này bọn họ không muốn có bất kỳ không thoải mái gì với Thần đồ.

- Ngại quá, để ngài thất kinh rồi, mời vào trong!

Lý Dương mỉm cười, làm thế mời, sau đó dẫn đoàn người Thần đồ đi vào bên trong, bảo vệ của khách sạn, vệ sĩ của Lý Dương còn có đặc công của Cục công an quốc gia tạm thời được điều đến để bảo vệ Lý Dương, chặn các phóng viên lại bên ngoài.

Đội bọn người Lý Dương đi xa, các phóng viên đều tản đi.

Câu hỏi của họ không có được câu trả lời, tuy nhiên thu hoạch cũng không ít, suốt đêm ngồi cuối cùng có được đền đáp, chính là giá trị của mấy tấm ảnh Lý Dương và Thần đồ bắt tay không thấp.

Mỗi một phóng viên đều vội vàng truyền tin tức mới nhất đi.

Còn nội dung viết thế nào, tùy theo tưởng tượng của bọn họ phát huy điểm mạnh của họ.

- Các người uống trà hay Cà phê?

Đến trong phòng khách Lý Dương trước tiên mời bọn người Thần đồ xuống, lập tức hỏi một câu.

- Trà, café!

Thần đồ không nói gì, Cao Ngũ và Dịch Long đồng thời kêu lên một tiếng, sau khi hai người gọi đều không nói gì nữa, tất cả đều cúi đầu.

- Trà đi, để ngài phải cười chê!

Thần đồ quay đầu nhìn hai người một cái, bất đắc dĩ nhún vai, dáng vẻ của ông cũng làm cho Lý Dương sững sốt, sau khi sững sốt mới bố trí người đi pha trà.

Tuy nhiên, dáng vẻ thẳng thắn của Thần đồ, khiến trong lòng Lý Dương tăng lên không ít ấn tượng tốt.

- Hai vị đều là người rất thẳng thắn, các người chính là Cao tiên sinh và Dịch tiên sinh đúng không.

Lý Dương ngồi xuống, cười khà khà nói một câu, bọn người Bass cũng là người quen, cũng không chào hỏi gì.

- Tôi là Dịch Long!

Dịch Long gật đầu trước, có chút tò mò nhìn người này còn trẻ hơn mình mấy tuổi, nhưng thanh danh trong đối đồ còn hơn mình rất nhiều.

Dịch Long theo cùng Thần đồ học nhiều năm như vậy rồi, tất nhiên có trình độ nhất định, hiện nay đã có thể so sánh với Thập đại đồ Vương, thật sự khiến hắn phải dốc hết sức, vị trí thứ năm thứ sáu sau hắn không lớn.

Nếu có thể luôn kiên trì đến cùng, sau mấy năm hứng thú có thể tiến thêm một chút, nhưng hắn cần sự cố gắng trong thời gian dài.

- Tôi là Cao Ngũ!

Cao Ngũ nhìn Lý Dương, chậm rãi nói một câu, trong mắt hắn ta còn ẩn tia kinh ngạc.

Lý Dương nhỏ hơn hắn ta rất nhiều, nhưng trên người đã có khí chất nói không ra, loại khí chất này như cao quý, lại như tao nhã, Cao Ngũ không cách nào hình dung, tuy nhiên cũng có thể cảm nhận được.

Cũng chính là loại khí chất này làm cho hắn ta bất giác hội tụ tính cách của mình.

- Lý tiên sinh, thực ra tôi rất khâm phục kính nể caauk!

Trà còn chưa mang đến, một câu của Thần đồ khiến tất cả mọi người đều nhìn hắn ta..

Ngay cả Lý Dương đều mở to hai mắt nhìn, có chút không dám tin, Thần đồ đến nơi này còn chưa nói gì khác, không ngờ trước tiên nói một câu như vậy.

1228. Chương 1225: Món Quà Của Thần Đổ!

- Stephen tiên sinh!

Bass há hốc mồm, cẩn thận kêu lên một tiếng, lúc này ngay cả Lưu Cường bên cạnh Lý Dương cũng kinh ngạc nhìn Thần đổ.

Một lão tiên bối của đối đồ, một nhân vật truyền kỳ, gặp Lý Dương, không ngờ đầu tiên nói lời như vậy, chắc tất cả mọi người có mặt đều không hiểu nổi.

- Thật đấy, tôi rất khâm phục cậu, cũng rất hâm mộ cậu!

Thần đổ cười cười, lại nói tiếp một câu, lần này Lý Dương cuối cùng phản ứng lại.

- Stephen tiên sinh, ông quá khen rồi, tôi còn rất trẻ, chỉ có thể coi là hậu bối!

- Không, điều đó không liên quan gì đến tuổi tác!

Thần đổ lắc đầu, Cao Ngũ, Dịch Long đều mở to hai mắt nhìn hắn ta, chính bọn họ cũng lần đầu tiên thấy Thần đổ như vậy.

- Ta biết, cậu thật sự đồ vô số lần hoàn toàn không nhiều, ta cũng biết, cậu chưa từng thua cuộc, tuy nhiên điều đó đều không phải là lý do ta khâm phục cậu, cậu muốn biết vì sao không?

Khóe miệng Thần đổ lộ ra nụ cười thần bí, lúc này Vương Giai Giai đích thân pha xong trà, đều bưng lại cho bọn họ.

Đây là Long Tỉnh thượng đẳng Lý Dương mang từ trong nước, hoàn toàn không phải là loại trên thị trường tùy tiện mua được, trà vừa bưng lại, tản ra hương thơm ngát mê người.

- Tại sao?

Lý Dương ngẩng đầu, lần này nhìn thẳng Thần đổ, mắt đối phương rất sáng, không có bất kỳ ra vẻ, Lý Dương hiểu, Thần đổ hoàn toàn không đùa cợt hắn, cũng không phải cố ý trêu ghẹo hắn, quả thực nói lời thật lòng.

- Sự kiên trì của cậu!

Thần đổ khẽ nhấp một ngụm trà, hơi khẽ gật đầu, lúc này mới chậm rãi nói.

- Kiên trì?

Mày Lý Dương nhảy lên, hắn còn chưa hiểu ý của đối phương lắm, Cao Ngũ, bọn người Bass cũng đều trừng mắt có chút mê hoặc, cẩn thận hồi ức lại Lý Dương.

Đặc biệt là Bass, vì họ từng mời Lý Dương, đối với Lý Dương có sự hiểu biết nhất định, lúc này càng nghĩ nhiều hơn.

Lý Dương trong rất nhiều ngành đều thể hiện được sự tài hoa, rất nhiều ngành cũng đều có sự kiên trì của chính mình, chỉ là Thần đổ lúc này nói sự kiên trì không biết là cái gì, hắn căn bản nghĩ không ra.

Ngược lại Dịch Long, ánh mắt dần dần có chút sáng ngời, gần như hiểu được ý của sư phụ mình.

- Stephen tiên sinh, ông nói kiên trì là?

Lý Dương hỏi nhỏ một câu.

Thần đổ lại uống một ngụm trà, lúc này mới chậm rãi nói:

- Đối đồ là một loại nghệ thuật, còn là nghệ thuật vĩ đại, ông không nên liên hệ mật thiết như vậy với tiền bạc, vô tình đã khiến nghệ thuật bị biến chất hoàn toàn.

- Tiền?

Lý Dương mở to hai mắt, lúc này hắn cũng hơi hiểu ý của đối phương.

- Đúng, chính là tiền, cậu có thể kiên trì không đổ tiền bạc điểm này khiến ta khâm phục cậu nhất, nói thực chưa từng đánh đổ tiền bạc lời này nói ra rất dễ, làm mới thực khó, đặc biệt là cậu có thực lực cao như vậy, lại có điều kiện trời ủng hộ, ta tin rằng nếu cậu đi đổ tiền bạc không có ai ngăn được cậu!

Thần đồ mỉm cười gật đầu, dường như tất cả mọi người đều mở to hai mắt.

Thần đồ khâm phục Lý Dương, không ngờ là nguyên nhân Lý Dương chưa bao giờ đánh đổ tiền bạc.

Tuy nhiên, nói lại, Lý Dương cũng đổ tiền rồi, lần đầu tiên hắn đến sông bạc, Lâm Bá Văn của Lâm gia đem lại cho hắn không ít tiền bạc, nhưng đó chỉ là cùng bạn bè đùa một chút thôi, trên chiếu bạc thực sự hắn chưa từng đổ tiền.

Điểm này là sự thật.

- Nhưng hắn đổ những thứ này, rất đáng tiền.

Trong lòng Bass thì thầm một câu, hắn đối với lời của Thần đồ không quá tán đồng, tuy nhiên lúc này hắn không dám công khai phản bác lại lời nói của Thần đồ.

- Stephen tiên sinh, ông quá khen rồi, tôi không đánh đổ tiền chỉ vì mình đã có nguồn kinh tế, mọi thứ tôi đánh đổ, đều là vật phẩm quý báu..

Lý Dương cười lắc đầu, trong lòng đám người Bass, Cao Ngũ đều gật mạnh đầu, Lý Dương coi như tự hiểu lấy mình.

- Ta biết, đánh đổ có thua có thắng, quan trọng là , cậu thắng vì ai?

Thần đồ mỉm cười, Cao Ngũ, Dịch Long đều có chút hoang mang, Bass nhú mày, hắn hiểu ý của Thần đồ rồi.

Giá trị của đồ vật mà Lý Dương đánh đổ cao, nhwugn hắn hoàn toàn không phải vì một mình thắng, các thứ này nói là thuộc về Lý Dương, còn không bằng nói thuộc về dân tộc Trung Hoa.

Huống hồ thắng các bảo bối này, Lý Dương không định bán ra nước ngoài, từ sau khi hắn thắng liền đưa về nước, sau đó đi loại trừ các rắc rối xung quanh, điểm này có thể nhìn ra.

Hơn nữa, Lý Dương chuẩn bị mở bảo tàng lớn, các vật này nhất định phải tham gia triển lãm, tổng hợp các điểm này, xuất phát điểm Lý Dương mở trận đối đổ này, còn thực không thể nói là vì tư lợi, quả thực có ý nghĩa rất cao.

Bass lại nghĩ đến chính bọn họ, bọn họ là một tập thể, cũng dùng các thủ đoạn thu thập rất nhiều bảo bối, nhưng những bảo bối toàn bị chính bọn họ giấu đi, trở thành tài sản của bọn họ.

So sánh với Lý Dương, bọn họ dường như dung tục không ít.

- Stephen tiên sinh, tôi không tốt như ông nói đâu!

Lý Dương bất đắc dĩ lắc đầu, hắn thừa nhận nghe được lời Thần đồ nói rất vui, tuy nhiên trong lòng hắn hiểu rõ, trong đối đổ hắn cũng như thế có tư lợi riêng.

Tâm tư của hắn chính là vì bảo tàng của mình thu thập càng nhiều vật sưu tầm, tiếp theo mới là vì quốc gia tìm lại các bảo bối bị thất lạc ở nước ngoài, hai điểm chủ yếu này hắn hiểu rõ nhất.

- Lý Dương, sau bảy ngày nữa, đánh đổ một ván thế nào?

Thần đồ cũng mang theo khuôn mặt tươi cười đó, đột nhiên nói với Lý Dương một câu.

- Bảy ngày?

- Đúng, bảy ngày, ta biết ba ngày này cậu còn có một trận đối đổ, vậy trận đối đổ của chúng ta sẽ để sau bảy ngày.

Thần đồ khẽ gật đầu, người xung quanh lại mở to hai mắt nhìn.

Lần này Thần đồ chủ động đến thăm Lý Dương, khiến bọn họ rất bất ngờ, ai cũng không ngờ, sau khi Thần đồ đến đây nói lời hay như vậy về Lý Dương, sau đó không ngờ trực tiếp đưa ra khiêu chiến..

Điều đó khiến rất nhiều người không khỏi không suy nghĩ.

Mặc dù đưa ra khiêu chiến, cũng nên là bọn người Bass đến, không nên là chính hần ta, Thần đồ dù sao chỉ là người đại diện, các trận đối đồ trước đây, những người tham gia đối đồ với Lý Dương lên tiếng yêu cầu, hoàn toàn không phải là các Vương đồ đó.

Chỉ có Tam Tinh Thái là tự mình đưa ra, nhưng mọi đồ cũng là chính ông chuẩn bị, bản thân ông phải là người tham gia đối đồ với Lý Dương.

- Bấy ngày sau, không thành vấn đề, tuy nhiên ông phải có đủ tiền đặt cọc trước mới được.

Nhìn Thần đồ, Lý Dương đột nhiên cũng cười, sau khi đưa ra đối đồ, hần lúc nào cũng chuẩn bị đối mặt với khiêu chiến của bất cứ ai.

Dù là bất cứ kẻ nào, đó tất nhiên cũng bao gồm vị Thần đồ này, hướng hồ, trong lòng Lý Dương cũng nghĩ đến đối đồ một trận với nhân vật truyền kỳ này, muốn biết nhân vật truyền kỳ này rốt cuộc thần kỳ như thế nào.

- Tiền đặt cược cậu yên tâm, nhất định phải có!

Thần đồ cười khà khà, Bass ở bên nhú mày.

Sao lại sắp xếp trận đối đồ với Lý Dương, đây là việc của bọn họ, không ngờ chính Thần đồ làm chủ, tuy nhiên, điều này hần cũng không thể tránh được, bọn họ đã đáp ứng điều kiện của Thần đồ, Thần đồ phải tuyệt đối dương dương tự đắc, tất nhiên có thể sắp đặt các việc này.

Cũng may thời gian còn bấy ngày, đủ để bọn họ đi chuẩn bị.

- Vậy chúng ta đợi bảy ngày sau trên chiếu bạc, nhất quyết thắng thua!

Lý Dương gật đầu, trên người toát ra tràn ngập tự tin khổng lồ, hần chiếm ưu thế tuyệt đối, cho dù đối thủ là Thần đồ hần cũng không sợ, hần tin vào chính bản thân.

- Được, hôm nay đến ta có mang theo một lễ vật nhỏ, đợi sau khi ta đi khỏi cậu hãy mở xem nhé!

Từ trong túi Thần đồ móc ra một hộp quà nhỏ, hộp quà không lớn, rất nhỏ, mỉm cười đưa cho Lý Dương.

Lý Dương rất nghi ngờ trực tiếp nhận lấy, lại bảo Lưu Cương cầm ra một món đồ ngọc đích thân điêu khắc tặng lại, người ta tặng mình quà, cho dù thế nào cũng không thể để người ta tay không trở về.

Đối với đồ ngọc Lý Dương đích thân điêu khắc này, Thần đồ rất thích, còn biểu thị mình sẽ luôn mang theo.

Còn Bass từ lúc hai người tặng quà cho nhau lòng mày không ngừng nhú liu, hần đang đoán Thần đồ rốt cuộc tặng cho Lý Dương món đồ gì, trong lòng có dự cảm, món quà này chắc không có lợi đối với bọn họ.

Thần đồ đi rồi, lúc dời đi cổng lại xuất hiện một đám phóng viên, biết được Thần đồ đến gặp Lý Dương, các phóng viên như mèo thấy mỡ, như thế nào đuổi cũng không đi.

Đáng tiếc là bọn họ đợi thời gian dài như vậy, cuối cùng không thể hỏi Thần đồ lấy một câu.

- Lý Dương, hần ta tặng cái gì vậy?

Tiến Thần đồ sau khi trở về phòng, Vương Giai Giai không kìm nổi hỏi Lý Dương một câu, đừng nói Vương Giai Giai, chính Lưu Cương bọn người Hải Đông lúc này cũng rất hiếu kỳ về món quà của Thần đồ.

- Anh cũng không biết, mở ra nhìn xem.

Lý Dương lắc đầu, từ trong túi lấy ra một hộp quà gói rất đẹp, trực tiếp mở ra.

- Không phải là một viên kim cương khổng lồ, hoặc là các bảo thạch khác, người ta giàu có như vậy, nhất định sẽ không keo kiệt!

Hải Đông có chút hưng phấn nói một câu, Lưu Cương, Triệu Khuê bọn họ đều bắt giác gật đầu.

Lý Dương tặng lại là một dây chuyền nhỏ dùng Thủy Tinh Chủng Phi Thúy điêu khắc rất đẹp, tuy nhiên giá trị không lớn cũng không thấp, ít nhất cũng đáng giá trên chục triệu.

Lý Dương tặng lại vật quý báu như vậy, Thần đồ hẩn không keo kiệt chứ.

- Đây, đây là?

Hộp mở ra, Hải Đông đột nhiên kêu lên một tiếng, bên trong đang nằm một vật plastic rất nhỏ, chỉ nhìn bộ dáng là biết, vật này chắc chắn không phải châu báu.

Hơn nữa, vật này Hải Đông còn rất quen thuộc, đây rõ ràng USB máy tính dùng, ai cũng không ngờ, Thần đồ tặng Lý Dương không ngờ là vật như vậy.

- Hẩn không phải là, bí kíp cả đời hẩn ta học chứ?

Đầu óc tưởng tượng của Triệu Khuê vô cùng phong phú, sờ cảm, nhỏ tiếng suy đoán.

- Bí kíp, tôi cảm thấy khả năng không lớn lắm, hẩn ta và Lý ca phải khai chiến rồi, lúc này sao có thể giúp đỡ kẻ địch!

Hải Đông lắc lắc đầu, Thần đồ tặng món quà quả là ngoài ý muốn, bọn họ hơi bất ngờ, ai cũng không ngờ, Thần đồ không ngờ tặng Lý Dương một cái USB.

- Hải Đông, lấy máy tính lại đây, chúng ta xem thử!

Lý Dương lấy ra USB, lông mày nhíu chặt lại, hẩn cũng không biết Thần đồ tặng hẩn thứ đồ như vậy rốt cuộc là ý nghĩa gì.

- Được rồi!

Lý Dương đón lấy máy tính, tuy nhiên, hẩn bình thường dùng không nhiều, Hải Đông thường xuyên sử dụng, Hải Đông nhanh chóng tiến vào phòng, trực tiếp lấy ra một cái, hơn nữa mở lên đặt ở trên bàn.

Lý Dương đưa USB cho Hải Đông, không đến một phút đồng hồ, nội dung trong USB liền hiện lên trước mặt Lý Dương.

Chỉ nhìn một cái, đồng tử của Lý Dương rụt lại mạnh mẽ, trên mặt vô cùng chấn động.

1229. Chương 1226: Phương Pháp Khắc Dao!

- Đây, đây là, phương pháp khắc dao!

Một lúc sau, Lý Dương mới từ từ nói một câu, trên mặt vẫn như trước đầy vẻ chấn động.

Phương pháp khắc dao, phương pháp khắc dao của Lục Tử Cương, Lý Dương thế nào cũng không thể ngờ, Thần đồ tặng lễ vật cho hẩn không ngờ là thứ này, món quà này đối với người khác có lẽ không đáng gì, nhưng đối với Lý Dương mà nói giá trị là vô giá.

Lý Dương đã có Ngô Côn Dao của Lục Tử Cương, lại thêm phương pháp khắc dao này tương đương hẩn thu được truyền thừa của Lục Tử Cương.

- Phương pháp khắc dao!

Lưu Cương, Hải Đông còn có trên mặt Triệu Khuê cũng đều hiện lên rất kinh ngạc.

Bọn họ luôn đi theo Lý Dương, tất nhiên biết giá trị của phương pháp khắc dao của Lục Tử Cương, Ngô Côn Dao lúc trước là bọn họ cùng Lý Dương tìm ra.

Lý Dương ngồi xuống, cẩn thận nhìn lại máy tính.

Hiện nay trình độ điêu khắc của hẩn đã đạt được cấp đại sư, lại có cơ sở thực tế dày dặn, trước mắt người khác xem ra có lẽ rất khó hiểu nội dung, trong mắt hẩn lại là thứ khiến người ta vô cùng khiếp sợ.

- Thật sự là phương pháp khắc dao của Lục Tử Cương!

Nhìn một lúc, còn chưa xem xong, Lý Dương thở dài, khẽ nói một câu.

Chỉ xem nội dung này, khiến Lý Dương thu được lợi ích không nhỏ, không hổ là tuyệt kỹ ẩn giấu của một đại tông sư, bên trong có rất nhiều thứ đều là trước đây Lý Dương chưa bao giờ nghĩ tới.

Đặc biệt là phối hợp Ngô Côn Dao, có rất nhiều kỹ năng Lý Dương đều có thể từ từ phục chế, chỉ là thời gian, chỉ dựa vào hai vật này hẳn có thể trở thành Lục Tử Cương thứ hai.

Tuy nhiên, như Lục Tử Cương trở thành tông sư chân chính hoàn toàn không phải dễ, chỉ dựa vào các vật này, nhiều nhất cũng khiến hắn trở thành tông sư đứng đầu, muốn thực sự trở thành nhất đại tông sư, cần có sự nhận thức và sự đột phá của bản thân.

- Phương pháp khắc đao, sao lại ở trong tay Thần đồ?

Mày Lý Dương đột nhiên giãn ra, không khỏi trực tiếp hỏi một câu.

Lưu Cương, Hải Đông còn có Triệu Khuê, nhìn nhau, tất cả đều cúi đầu, vấn đề này Lý Dương đều không biết, càng không cần nói đến bọn họ.

- Phương pháp khắc đao, không phải bị Chu Diệp mang đi rồi sao?

Vương Giai Giai nói nhỏ một câu, cô còn nhớ, lúc đầu Lý Dương đã điều tra ra được nguồn gốc của phương pháp khắc đao, chính là bị Chu Diệp của Chu Phảng mang ra nước ngoài rồi.

Chu Phảng, Chu Diệp, Phương pháp khắc đao.

Sắc mặt Lý Dương đột nhiên thay đổi, lập tức đứng dậy.

- Không được, ta phải đi tìm ông cụ, Giai Giai, trước tiên em nên ở đây đợi anh!

Lý Dương ra sức lắc đầu, hắn tổng hợp các thứ này lại, có một ý nghĩ đáng sợ trong đầu, việc này, hắn tất nhiên phải nói với ông cụ, nghe ý kiến của ông cụ.

- Anh đi đi, em ở đây đợi anh!

Vương Giai Giai cũng cảm thấy tầm quan trọng của sự việc, nắm tay Lý Dương, nhẹ nhàng nói một câu.

Lý Dương không chần chừ, trực tiếp mang theo máy tính rời phòng, phòng ông cụ ở cách bên, không cần lãng phí thời gian gì.

Trong thư phòng, ông cụ cẩn thận xem nội dung trên máy tính, cuối cùng mới ngẩng đầu.

- Cháu nghĩ như thế nào?

- Phương pháp khắc đao bị Chu Diệp mang đi Chu Phảng cũng từ nước ngoài truyền vào trong nước, dựa theo điều tra của trước đây của cháu, Chu Diệp hẳn bị người khác khống chế rồi, cho nên người lấy được phương pháp khắc đao này chính là người khống chế Chu Diệp.

Lý Dương chậm rãi nói.

- Ý của cháu là, Thần đồ là người khống chế Chu Diệp?

Về mặt trên mặt ông cụ không có bất kỳ thay đổi, tiếp tục hỏi.

- Không, hẳn ta không thể, nếu hẳn ta khống chế Chu Diệp, sẽ không giao cho cháu tài liệu này, cháu nghi ngờ là Bass.

Trong mắt Lý Dương toát lên hàn quang, khẽ cúi đầu.

Mấy ngày nay, Thần đồ luôn cùng người trong tổ chức của Bass, hơn nữa tổ chức này có kêu gọi Thần đồ, đối với Thần đồ gần như mọi điều kiện đều nhận lời.

Tình hình này, Thần đồ từ trong tay bọn họ có được phương pháp khắc đao này, cũng hoàn toàn là việc không có khả năng.

Chỉ là tất cả điều này đều là suy đoán của Lý Dương, hắn không có bất kỳ chứng cứ nào, tuy nhiên trực giác của hắn mãnh liệt nói với hắn, việc này nhất định có liên quan đến tổ chức này của bọn Bass.

- Cháu có thể nghĩ như vậy, ta rất vui!

Ông cụ chậm rãi thở dài, tiếp tục nói:

- Căn cứ vào các điều tra trước đây của chúng ta, người của Chu Diệp quả thực bị khống chế rồi, bị khống chế ở Italy, đáng tiếc người của ta không thể điều tra hẳn rốt cuộc bị khống chế ở nơi nào!

Ngẩng đầu nhìn Lý Dương, Ông cụ lại nói:

- Trước đây không lâu, ta mới thông qua đầu mối mới xuất hiện tra ra được Chu Phảng, Chu Diệp bị khống chế ở thành Milan, một nơi rất bí mật!

- Thành Milan, cháu vừa đi đến nơi đó!

Lý Dương bật thốt lên, còn tỏ rõ kinh ngạc khác thường, hẳn ở Milan hơn chục ngày, không hề hay biết, nơi này được gọi là Thiên tài chạm ngọc, người có thể bắt được Tử Cương Huyền Ngọc Bài đến 99%, không ngờ ở nơi này.

- Đúng, chính là nơi đó, biết nơi đó, ta nghi ngờ việc này có liên quan đến bọn họ, lúc này có vật của Thần đồ đưa tới, ta đã có thể hoàn toàn chắc chắn, Chu Diệp quả thực trong tay bọn họ.

Ông cụ chậm rãi gật đầu, trên mặt còn sát khí thản nhiên.

Cho dù nói thế nào, Chu Diệp đều là người Trung Quốc, là thiên tài của Trung Quốc, tuy có nhiều lần phạm lỗi lầm, nhưng năng lực không thể nghi ngờ, người này không ngờ bị người khác khống chế giam lỏng, trở thành công cụ làm tiền giả, trong lòng Ông cụ đã vô cùng tức giận.

- Thật sự là bọn họ!

Lý Dương hít một hơi thật sâu, sau khi hẳn liên hệ Chu Phảng, Chu Diệp, Thần đồ, và Bass lại, sau khi sâu chuỗi lại, mới nghi ngờ Chu Diệp ở trong tay bọn Bass, không ngờ ông cụ sớm có suy nghĩ tương tự.

Hơn nữa, còn khẳng định như vậy.

- Đúng, ngoài bọn họ ra, không có ai có thể giấu giếm trong thời gian dài như vậy, khiến người của ta điều tra không ra manh mối có ích gì, cũng chỉ có bọn họ, mới có thần không biết quỷ không hay bán Chu Phảng nhiều năm như vậy, đến nay làm cho người khác tra không ra được căn nguyên!

Ông cụ lại gật đầu, ông nói không sai, người có khả năng này cả thế giới không nhiều, có thể làm được bí ẩn như vậy, càng hiếm.

- Nếu là bọn họ, đó không thể tha cho bọn họ, thù mới nợ cũ tính cả thể!

- Lý Dương cũng trở nên vô cùng nghiêm túc, trước đây tổ chức này lôi kéo hẳn, đối với tổ chức này rất hâm mộ.

Còn sau này, người của tổ chức này mua Hà Quan, liên hợp đối phó hẳn, hẳn có thể nhận được, tổ chức này đều là nhân vật lớn nổi tiếng của thế giới, không phải dễ đối phó.

Cho dù là Ông cụ, cũng chỉ có thể tạm thời nghĩ cách hạn chế xuất cảnh của bọn họ, không thể dễ dàng ra tay.

Tuy nhiên, lúc này biết Chu Diệp ở trong tay bọn họ, Chu Phảng chính là bọn họ làm ra, Lý Dương và ông cụ đều không thể nhẫn được nữa, điều đó ngang với đã qua giới hạn chịu đựng của họ.

Cho dù, tổ chức này lớn mạnh thế nào, cho dù lợi hại thế nào, phải tính rõ với bọn họ.

- Không thể nóng vội!

Ông cụ cúi đầu, ông sớm đã đưa ra được mưu đồ đối phó với tổ chức này, chỉ là thành viên của tổ chức này đều là rất có năng lực khổng lồ, bọn họ kinh doanh nhiều năm, ở trên khắp thế giới đều có mạng lưới quan hệ rất mạnh rất lớn,.

Với thực lực của tổ chức này, chính ông cụ cũng không dám khinh xuất chọc vào.

- Trước tiên cứu Chu Diệp ra hãy nói, chúng ta cần chứng cứ, đối phó với những người này không thể khinh xuất!

Ông cụ thấy Lý Dương đang nhìn mình, lại nói tiếp một câu, không có chứng cứ để đối phó với những người này, hậu quả đó Ông cụ gánh không nổi.

- Cháu hiểu, Chu Diệp nhất định phải được cứu ra.

Lý Dương gật đầu, hẳn biết đây không phải là việc nhỏ, cần phải có kế hoạch chặt chẽ, nếu Ông cụ có chuẩn bị rồi, việc này giao lại cho Ông cụ làm.

Nếu ông cụ cũng không đối phó được những người này, chỉ dựa vào chính Lý Dương càng khó.

- Lý Dương, cháu cũng không cần lo lắng, trước đây ta đối phó với bọn họ khả năng nắm chắc không đến năm phần, nhưng cháu mang các thứ này lại, ta đã nắm chắc bảy phần rồi.

Ông cụ cười cười, chỉ vào máy tính trước mặt nói một câu.

- Máy thứ này, đối với chúng ta cũng giúp được không?

Lý Dương tỏ ra có chút kinh ngạc, đồng thời cũng hơi bất ngờ, nắm chắc bảy phần không nhỏ, một khi thành công, tổ chức được kế truyền năm trăm năm cho dù không diệt vong, cũng tổn thương nguyên khí.

- Máy thứ này, đối với cháu có ích, đối với việc của chúng ta không tác dụng không lớn!

Ông cụ cười lắc lắc đầu.

Lý Dương nhíu mày, tỏ ra càng nghi ngờ hơn.

Tuy nhiên, người tặng đồ này cho cháu, đối với việc của chúng ta cũng có tác dụng rất quan trọng!

Nhìn Lý Dương còn mơ hồ, Ông cụ thẳng thắn nói.

- Ông nói, Thần đồ?

Lý Dương ngẩng đầu, kinh ngạc hỏi.

- Chính là hắc ta, nếu Chu Diệp ở trong tay bọn họ, Thần đồ đưa tặng cháu các tài liệu này có ý nghĩa rất sâu, thông qua tài liệu này, hẳn ta nói với cháu rất nhiều vật!

Ông cụ gật gù, Lý Dương không nói gì, hẳn từ từ hiểu được lời của ông cụ.

Trên thực tế Ông cụ đoán rất đúng, phương pháp khắc đao quả thực trong tay bọn Bass, Thần đồ nhận lời giúp bọn họ trận đối đồ này, trong đó có một điều kiện, yêu cầu các kỹ thuật quan trọng trong tay bọn họ.

Các kỹ thuật này đều là bọn chúng thông qua các thủ đoạn không quang minh lỗi lạc đạt được, như người của Chu Diệp cũng như vậy, trong tay tổ chức này hoàn toàn không chỉ có một người.

Đây mới là nguyên nhân lớn nhất bọn người Bass chần chừ do dự, các thứ này đối với bọn họ rất quan trọng, hoàn toàn không muốn giao cho Thần đồ, nhưng Thần đồ yêu cầu chặt quá, Lý Dương lại đưa phong phanh, đối đồ chỉ có mười ngày, buộc bọn họ đáp ứng yêu cầu của Thần đồ.

Tối qua, Thần đồ thông qua máy tính, phục chế bản phương pháp khắc đao này, hơn nữa, hôm nay đưa cho Lý Dương.

Hắn ta biết thành tựu chạm ngọc của Lý Dương, cũng biết Hà Lão sau lưng Lý Dương là người như thế nào, hẳn ta rất hiểu, vật này sau khi đến tay họ, nhất định sẽ nhìn ra vấn đề bên trong.

Thần đồ cũng vô cùng hiểu rõ, tổ chức của bọn Bass chưa đạt được mục đích không từ một thủ đoạn nào, bề ngoài chói lọi đã che giấu các nhơ bẩn bên trong, năm đó lúc ông chưa xuất đạo, có thù oán với tổ chức này, chỉ đáng tiếc, lực lượng của hắn ta quá yếu, không thể đối phó bọn họ.

Đợi hắn xuất hiện sau khi được danh hiệu của mình, tổ chức này không ngờ còn muốn lôi kéo hắn ta, đó tất nhiên không thể như ý nguyện, tuy nhiên Thần đồ cũng không lộ ra sơ hở gì, luôn nghĩ mọi cách để đối phó bọn họ.

Lần này đối đồ của Lý Dương đã mang lại một cơ hội cho hắn ta, cho hắn thêm một đồng minh, Thần đồ tin tưởng, sau khi Hà Lão biết Chu Diệp ở trong tay tổ chức này, nhất định sẽ không làm ngơ.

Không bao lâu, có thể Hà Lão liền bí mật liên hệ với hân ta nữa.

1230. Chương 1227: Ván Bài Lớn Diên Cuồng!

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Ván bài của Lý Dương chỉ còn lại thời gian mười ngày cuối cùng, đáp ứng yêu cầu của chính quyền Macao và rất nhiều người, mười món bảo bối kia của Lý Dương, sẽ đưa ra triển lãm năm ngày cuối cùng.

Vì tin tức này, lại khiến số người đến Macao du lịch tăng lên không ít.

Có rất nhiều người còn từ các nơi xa xôi Âu Mỹ vạn dặm chạy đến đây, mấy ngày này hầu như trên mặt báo đều liên quan đến tin tức đối đố, mỗi ngày đều có rất nhiều người vì số phận của “Mona Lisa” mà lo lắng, điều này cũng khiến rất nhiều người sinh ra suy nghĩ tận mắt đến nhìn, muốn xem bút tích thật rốt cuộc như thế nào.

Thời gian chậm chậm trôi qua, mấy ngày nay Lý Dương trái lại yên tĩnh xuống.

Rất nhiều người đều không còn tìm hân, Thần đồ bên đó trở thành nơi náo nhiệt nhất, rất nhiều người đều biết, muốn đồ thắng Lý Dương, muốn chiến thắng Lý Dương chỉ có nhân tài này mới có khả năng.

Có thể yên tĩnh càng tốt, nhằm thắng vào Hawes tiên sinh, tổ chức này của bọn người Bass, Ông cụ đã có phương án rồi, không cần hân lo lắng nhiều, lúc này hân chỉ cần chuẩn bị tốt đối đố với Tam Tinh Thái là được.

Kỹ thuật đồ của Tam Tinh Thái rất bình thường, tuy nhiên vận may của ông không thể coi thường, Lý Dương biết vận may của người này tốt thế nào.

Ngày thứ ba sau buổi họp báo công bố tin tức của Lý Dương, Tam Tinh Thái cử người chuyển lời, đối đố tiến hành trong hôm nay, tuy nhiên không phải 8h: Pm, mà là bốn giờ chiều.

Bốn giờ chiều, luôn được Tam Tinh Thái cho rằng là thời điểm tốt nhất của vận may của ông, ông có rất nhiều thứ đều đạt được trong thời gian này, đây cũng là nguyên nhân ông yêu cầu mình được định thời gian.

Thời gian hơi gấp, điều này Lý Dương không quan tâm lắm, trận đối đố này hân rất bình thản, thật sự khiến hân quan tâm, còn là trận đối đố với Thần đồ.

Bốn giờ chiều, trận đối đố bắt đầu.

Các ghế ngồi xem sớm đã ngồi kín rồi, trận đối đố này thu hút sự hiếu kỳ của rất nhiều người, Lý Dương đã nổi tiếng trong giới đối đố, tuy nhiên, Tam Tinh Thái không ai biết là ai.

Tam Tinh Thái cũng đã đánh đồ, nhưng dù sao rất ít, căn bản không có ai biết tên của ông.

Điều này làm cho trong lòng rất nhiều người đều có chút nghi ngờ, Thập đại đồ Vương nổi tiếng của thế giới đều thắng không nổi, một tiểu tử vô danh tiểu tốt làm sao có thể đồ thắng Lý Dương.

Tuy nhiên cũng có vài người ôm suy nghĩ lạc quan.

Ngay từ đầu Lý Dương cũng như thế không ai biết là ai, sau đó sau khi mở đối đố mới thành danh, không chừng Tam Tinh Thái này có thể như Lý Dương, sau khi đồ thắng Lý Dương được thừa hưởng sự nổi tiếng trên khắp thế giới.

Trong tiếng bàn luận và suy đoán của mọi người khắp mọi nơi trên thế giới, trận đối đố của hai người bắt đầu rồi.

Xương ngôn viên của đài truyền hình đều ra sức, chuẩn bị giải thích trận đối đố này.

Vừa bắt đầu, Tam Tinh Thái không làm cho mọi người thất vọng, vận may của ông thật không tồi, liên tục lấy được bài, ép Lý Dương từ bỏ, hơn chục phút từ khi mới bắt đầu, Tam Tinh Thái khiến Lý Dương không thắng ông được.

Điều đó cũng đem lại không gian tưởng tượng cho rất nhiều người, thậm chí trong các diễn đàn tại Nhật Bản, đã có người hô lên khẩu hiệu Tam Tinh Thái tất thắng.

Đáng tiếc ngày vui ngắn ngủi, hai mươi phút sau, vận may của Tam Tinh Thái dường như dùng hết rồi, Lý Dương từ từ phản kích, hơn nữa thắng về được vài thẻ.

Nửa tiếng sau, Tam Tinh Thái bắt đầu rơi vào tình thế xấu tuyệt đối.

Ông dù sao không am hiểu đối đồ, đơn thuần dựa vào vận may, nếu đối mặt người bình thường còn có thể thắng được một chút, nhưng đối với Lý Dương nắm chắc trong tay tất cả, ông căn bản không có cơ hội nào.

Năm mươi phút sau, Tam Tinh Thái ngơ ngẩn nhìn chiếu bạc trống trơn, thẻ của ông đều thua sạch rồi.

Đây là trận đối đồ thời gian vào thi đấu ngắn nhất, bốn giờ chiều bắt đầu, không đến năm giờ liền kết thúc, Tam Tinh Thái thua sạch mọi thẻ quân, ông không thể tạo được kỳ tích, cuối cùng lần nữa đại bại dưới chân Lý Dương.

Thua sạch các cái đặt cược, đối với Tam Tinh Thái là đả kích không nhỏ, tuy nhiên càng lớn hơn còn là ông đối với vận may của mình có hoài nghi.

Chuẩn bị lâu như vậy, còn chọn thời gian có lợi cho mình, vẫn như trước không thắng được Lý Dương, khiến ý chí chiến đấu trong lòng ông cũng đóng băng.

Một lần, hai lần, ba lần đều thua bởi Lý Dương, thậm chí ngay chỉ chính ông đều nghi ngờ, sau này còn có thể đối thắng Lý Dương.

Ý nghĩ này vừa mới xuất hiện, liền lan tràn trong lòng Tam Tinh Thái vô hạn, bất kỳ ai liên tục mấy lần thua bởi một người, chắc đều sẽ có suy nghĩ như vậy.

Trong phòng đối đồ, mọi người lần nữa vỗ tay Lý Dương thắng.

Tam Tinh Thái được tùy tùng của mình dẫn dắt, chậm chậm rời khỏi phòng đối đồ, bóng của ông có chút chán chường, thất bại lần này đả kích của ông vô cùng lớn.

Trận đối đồ thứ sáu kết thúc rồi, người thắng cuộc vẫn là Lý Dương, người Nhật Bản ba lần tham chiến ba lần đại bại, còn lộ ra xì căng đan chơi xấu, có thể nói là nhà thua cuộc lớn nhất trong đối đồ lần này.

Trận đối đồ này hoàn toàn không hấp dẫn người khác như trước đây, sau khi kết thúc đối đồ chỉ có một vài báo chí đưa tin, lúc này sự chú ý của hầu hết người Macao đều tập trung vào Thần đồ.

Mấy ngày nay, Thần đồ biểu hiện rất khác thường, không ngừng tiếp kiến các phú hào các nơi muốn tham gia đối đồ, các phú hào này sau khi gặp Thần đồ, đều tươi cười rời đi.

Rất nhanh, có các hãng truyền thông từ miệng các phú hào thu được tin tức quan trọng.

Thần đồ đã nhận lời rất nhiều người, giúp bọn họ tham gia đối đồ, cũng chính là nói, Thần đồ lần này có khả năng đại diện không chỉ một người mà là rất nhiều người.

Ít nhất truyền thông đã xác định, hiện nay người Thần đồ nhận lời có người giàu có nhất nước Nga Abramovich, Bá tước Simon đến từ Anh ... bảy người, các người này cùng ủng hộ tiền cược Thần đồ tham gia đối đồ với Lý Dương, sau khi thắng, bọn họ sẽ đàm phán phân chia lợi nhuận.

Tin tức này vừa ra, rất nhiều phú hào lại tạo thành chấn động rất lớn.

Hai cha con Khổng gia Thái Lan đã trở về, đọc được tin tức này rất chán nản lắc đầu, nếu họ biết Thần đồ xuất sơn, sẽ dùng mọi cách, lúc trước nên trực tiếp tìm Thần đồ.

Đáng tiếc trên thế giới không có thuốc hồi hận, bọn họ rất muốn lần nữa tham gia, nhưng tình hình gia tộc đã không đủ để ủng hộ bọn họ nữa.

Cha con Khổng gia hối hận, bọn Bass nổi giận.

Mười một người lại tụ lại, vội vàng bàn bạc, trước đây Thần đồ đưa ra các điều kiện, bọn họ cảm thấy có chút không đúng, hiện nay cuối cùng đã hiểu ý của Thần đồ.

Từ đầu đến giờ Thần đồ vẫn không định giúp bọn họ đối đồ, là muốn trở thành người đại diện của công chúng.

Kết quả này bọn họ rất tức giận, cũng rất bất đắc dĩ, trừ phi bọn họ rút lui không mời Thần đồ nữa, nhưng nếu như thế, chẳng may Thần đồ thắng Lý Dương, Mona Lisa bị người khác thắng mất, hoặc rơi vào trong tay chính phủ, bọn họ muốn lấy lại càng khó hơn.

Lúc này, bọn họ cũng chỉ có thể nuốt hận vào trong, đợi Thần đồ thắng.

Lúc này, bọn họ duy nhất có thể làm chính là tăng tiền đặt cược, như thế tương lai phân chia chiến thắng có thể chiếm được ưu thế chủ đạo, tuy nhiên như vậy, bọn họ chịu rủi ro cũng lớn hơn.

Cho dù là Thần đồ, lúc này, lúc này cũng không có 5 % hy vọng thắng được Lý Dương.

Chỉ có thể nói, Thần đồ ra tay, sẽ đáng tin cậy hơn người khác một chút.

- Đợi chuyện lần này kết thúc hãy nói, lúc này, chúng ta không thể đắc tội hãn ta được!

Bá tước Aton ngồi trên sofa, khẽ vẩy tay chỉ vào bàn, mười một người bọn họ đã thương lượng xong, thêm tiền đặt cược, đồ khác của Lý Dương có thể không cần, nhưng Mona Lisa cùng bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ tuyệt đối không thể rơi vào tay người khác.

- Đáng tiếc!

Hawes tiên sinh liên tục thở dài, vốn dĩ bọn họ còn đang nghĩ, Thần đồ có thể thắng được một trận, để hãn ta trực tiếp khiêu chiến Lý Dương, đem các bảo bối khác đều thắng lại.

Bất kể là vòng tay Hắc Long, hay là Bát Trường Sinh hoặc Bình Tiên Âm, nhưng đều là bảo bối vô cùng hấp dẫn người, các bảo bối này không ai không muốn.

- Các thứ khác, sau này nghĩ cách, Bass, anh phụ trách việc tăng thêm tiền đặt cược, Hawes, anh phải chú ý chặt chẽ từng động tĩnh của Thần đồ bên đó, còn có Raul, anh có cơ hội đi gỡ gỡ hãn ta, lòng khoan dung của chúng ta có hạn!

Bá tước Aton chậm rãi nói, trong ngữ khí còn mang theo tủi nhục, nhưng cũng có sắc bén.

Lần này bọn họ cầu cạnh Thần đồ, không có cách nào thiết thời, tuy nhiên, muốn để bọn họ chịu thiệt cũng không phải dễ dàng như vậy, việc lần này sau khi trôi qua, bọn họ nhất định sẽ báo thù Thần đồ.

Đây cũng là tính cách của tổ chức bọn họ.

Mỗi người lại lần nữa bàn rôn, Macao bên này cũng có rất nhiều người bắt đầu tập trung vào trận đối đồ thịnh soạn nhất sắp tiến hành.

Lý Dương và Thần đồ quyết đấu, còn chưa bắt đầu, đã hấp dẫn vô số nhãn cầu.

Rất nhiều người dân bản địa của Macao mong chờ cũng đồng thời đều có cảm giác tiếc nuối.

Họ biết, cuộc quyết đấu của Lý Dương và Thần đồ lần này có thể nói là trận đối đồ cuối cùng, bất kể ai thắng ai thua, sau khi kết thúc trận đối đồ này, Lý Dương phải rời khỏi Macao, lần này ảnh hưởng cả thế giới, trận đối đồ long trọng của cả nước cũng hoàn toàn bế mạc.

Nếu để bọn họ chọn lựa, họ thật sự hy vọng đối đồ của Lý Dương mãi mãi không kết thúc.

Trong khoảng thời gian này, còn nhiều hơn mùa du lịch đỉnh điểm bình thường của bọn họ, dường như mỗi một người dân bản địa của Macao đều nếm được vị ngọt của trận đối đồ này mang lại, tất nhiên, không hy vọng đối đồ kết thúc.

Ngày thứ sáu của lễ công bố tin tức của Lý Dương, triển lãm lần nữa được mở, lần này chỉ có thời gian năm ngày, người tham quan đến trước đều trở nên nhiều hơn.

Trong những người này, hầu hết đều là người nước ngoài mắt xanh tóc vàng, những người nước ngoài này nghe được tên của các bảo bối, triển lãm lần này phù hợp với tâm nguyện của bọn họ, cuối cùng có thể nhìn một lần.

Ngày thứ hai của triển lãm, Macao lại lần nữa diên cuồng.

Thần đồ cuối cùng công khai khiêu chiến với Lý Dương, tối hôm kia hắn ta đại diện 23 tổ chức hoặc cá nhân khắp các nơi trên thế giới đến để quyết đấu một lần với Lý Dương.

Lần này, Thần đồ trực tiếp đấu với mười bảo bối lớn của Lý Dương, cùng với hơn năm mươi ngàn bảo bối trước đây Lý Dương thắng được.

Mà chính hắn ta, lấy hơn trăm nghìn món bảo bối sưu tầm được để đánh cuộc, mấy ngày nay lại có không ít bảo bối nhập cảnh vào Macao, từ khi bắt đầu đến hiện giờ, các bảo bối này vào Macao đã cao đến hơn một trăm năm mươi ngàn món rồi.

Các bảo bối này, có 1/3 được Lý Dương thắng mất, còn lại, gần như đều tập trung trong tay Thần đồ.

Mọi người, dường như đặt hết hy vọng vào Thần đồ.

Một trăm năm mươi nghìn bảo bối, thêm mười bảo bối lớn của Lý Dương, đây tuyệt đối là một trận đối đồ lớn kinh thiên động địa, rất nhiều cơ quan và hãng truyền thông đều đang tính toán, các bảo bối này tổng cộng bao nhiêu tiền, đây cuối cùng là một trận đối đồ lớn diên cuồng như vậy.

1231. Chương 1228: Một Trăm Năm Mười Nghìn Đồ Vật Sưu Tầm!

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1228: Một trăm năm mươi nghìn đồ vật sưu tầm!

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Một trăm năm mươi nghìn đồ vật sưu tầm, cộng thêm mười món đồ bảo bối lớn của Lý Dương đang triển lãm, trận đối đồ này còn chưa bắt đầu đã thu hút nhân cầu của rất nhiều người trên thế giới.

Vô số báo chí, hãng truyền thông bắt đầu bình luận về sự việc này, còn chủ nhân của trận đối đồ, ngoài ra còn có nhân vật quan trọng khác là Lý Dương, cũng bắt đầu không có xuất hiện.

- Tiểu Lý, cậu cần phải suy nghĩ kỹ.

Đang ngồi trong thư phòng của Ông cụ, người đang ngồi, sau khi Thần đồ công khai khiêu chiến với Lý Dương, ở Macao hoặc các tiền bối ở gần Macao đều vội lại đây.

Đây là một trận đối đồ lớn đủ để kinh thiên động địa, cũng kinh động tất cả người bọn họ.

Nói chuyện chính là Viện trưởng Hoàng, lúc này ông nửa vui nửa lo.

Vui chính là nếu Lý Dương thật sự nhận lời, thắng được trận đối đồ này, vậy bảo tàng mô hình lớn của Lý Dương đợi xây dựng xong mới được, sau khi xây dựng lên, bảo tàng này có thể chính thức mở cửa.

Một trăm năm mươi nghìn đồ vật sưu tầm đủ để Lý Dương làm mới bảo tàng.

Lo lắng là toàn bộ việc này biến thành bọt nước, một khi thua, đó là thua trắng tay, trước đây thắng không những không còn, còn đem mười bảo bối kia của Lý Dương cùng thua mất.

Đó cũng tương đương Lý Dương trở thành người thua lớn nhất.

- Tiểu Lý, cậu quả thực phải suy nghĩ cẩn thận, hiện nay cậu đã thắng không ít rồi.

Lần này nói chuyện là Hoàng Lão, Hoàng Lão từ Hong Kong đặc biệt chạy đến, hơn nữa phá lệ cùng Viện trưởng Hoàng ở cùng trong một phòng còn tiếp lời ông, cùng ông thống nhất ý kiến.

Từ điểm này cũng có thể bọn họ rất coi trọng việc này, ngay cả ân oán nhiều năm đều không quan tâm nữa.

Từ Lão, Phương Lão, cùng với cháu gái đặc biệt tới Macao tham quan, Tần Lão cảm nhận không khí của trận đối đồ này đều ở trong phòng, ngoài ra Đường Xuân Minh và Lâm Lang của Vinh Bảo Trai cũng ở đó, ánh mắt của nhiều người như vậy, hiện nay đều đổ dồn vào Lý Dương.

- Viện trưởng Hoàng, Hoàng Lão, hai vị yên tâm, cháu có lòng tin này!

- Cậu có, nhưng chúng tôi không có!

Từ Lão gượng cười một tiếng, mấy người bên cạnh ông cũng đều giống như ông, chính Lý Dương có lòng tin, bọn họ ngược lại không có lòng tin lớn với Lý Dương như vậy.

Mấy ngày nay bọn họ điều tra tường tận về Thần đồ, càng điều tra càng kinh ngạc.

Lúc Thần đồ xuất đạo, có thể nói là lúc giới đánh đồ huy hoàng nhất, lúc đó có bao nhiêu năm thăng trầm, còn có rất nhiều Lão tiền bối nổi tiếng danh vọng.

Thần đồ thành danh cũng không phải thuận buồm xuôi gió, nghiêm túc mà nói, hắn ta là đạp lên xác người mà đi lên, từ khi bắt đầu khiêu chiến với người khác, càng về sau có người không ngừng khiêu chiến với hắn ta, bất cứ ai cùng trên một chiếu bạc với Thần đồ, cuối cùng đều khó tránh thất bại.

Bên trong này còn bao gồm Thần đồ nổi tiếng Smith.

Nhiều người như vậy, tất cả đều bại bởi Thần đồ, khiến Thần đồ một mùa trở thành trẻ nhất của giới đối đồ, minh tinh sáng chói nhất, vô số trận đối đồ chặn ngang, thậm chí có vài sòng bạc mô hình lớn đồng ý cho hắn ta cổ phần.

Tất cả, đều bị Thần đồ từ chối.

Cũng có vài sòng bạc dùng các thủ đoạn không quang minh, tuy nhiên đến nay Thần đồ vẫn rất tốt, còn các sòng bạc dùng các thủ đoạn không quang minh kia hầu hết đã phá sản đóng cửa.

Bị một người như Thần đồ ghi nhớ, muốn không phá sản cũng khó.

Còn các cái này, còn chỉ là mặt ngoài.

Theo sự hiểu biết của bọn người Từ Lão, lúc người khác đối với Thần đồ, hoàn toàn không có ăn gian, đáng tiếc cho dù bọn họ gian lận cũng không thể thắng được Thần đồ, đây mới là một điểm khiến mọi người sợ.

Đối mặt với một đối thủ mạnh mẽ như thế, chỉ cần người hơi thông minh một chút, chắc đều không tin tưởng Lý Dương nhiều, dù sao Lý Dương mới xuất đạo không lâu.

- Từ Lão, tin Lý Dương, ta tin cậu ta!

Hà Lão luôn không nói gì, đột nhiên nói một câu, bọn họ ở đó đã mấy tiếng rồi, mục đích của những người này vẫn là muốn khuyên Lý Dương thấy tốt mới làm, không nhận yêu cầu của Thần đồ, trực tiếp kết thúc đối đồ.

Làm như thế có chút không được lắm, cũng sẽ dẫn đến phản đối của rất nhiều người, nhưng ít nhất giữ được các bao nhiêu bảo bối đã thắng.

- Hà Lão!

Từ Lão kinh ngạc ngẩng đầu, ông không ngờ, đến lúc này Hà Lão còn luôn tin tưởng Lý Dương như vậy.

- Các ông cũng phải tin cậu ấy!

Hà Lão lại gật đầu, nhiều người như vậy, chỉ có một mình ông có lòng tin nhất với Lý Dương.

Lý Dương là người có quan hệ thân nhất với ông, cũng là truyền nhân Y Bát của ông, thu nhận được Lý Dương cũng là việc tự hào nhất đời này ông từng làm, nếu như hiện nay nhiều năm đánh giá cao Lý Dương, ông sẽ dùng hết sức mình để ủng hộ Lý Dương tuyệt đối.

Lúc này, phía sau Lý Dương cần nhất là hậu thuẫn kiên cường như thế.

- Hà Lão, tin cậu ta không cậu ta không vấn đề, nhưng chúng tôi có một thỉnh cầu nho nhỏ!

Phương Lão ở bên cũng nói một câu, nói xong còn nhìn Lý Dương.

- Phương Lão, mời ông nói!

Lý Dương vội vàng ngồi thẳng người, sự phản đối của các lão tiền bối này cũng khiến hắn nhúc nhích đầu, lúc này hắn cuối cùng hiểu được, lúc trước Hà Lão ở Bắc Kinh rốt cuộc gặp bao nhiêu áp lực.

Hắn đều có thành tích rồi, các người này còn phản đối như thế, trước đây lúc một chút cũng không tin tưởng hắn sẽ phản đối như thế nào, ngẫm nghĩ đều có thể hiểu, những người này đều là người bảo thủ.

Điều này cũng khiến trong lòng Lý Dương càng cảm kích ông cụ hơn, hắn biết ông cụ vì mình đã chịu rất nhiều.

- Thanh minh thượng hà đồ không được lấy ra đánh đổ.

Phương Lão khẽ nói một câu, Viện trưởng Hoàng cũng với trong lòng các người khác hơi suy nghĩ, tất cả đều bắt giặc gậy đầu.

Thanh minh thượng hà đồ là quốc bảo của Trung Hoa, bức thần tác này vừa về nước, không nên để nó tiếp tục chịu các nguy hiểm ở ngoài, hơn nữa, bức tranh này đối với người trong nước ý nghĩa trọng đại, không tham gia đối đồ càng ổn hơn một chút.

- Thanh minh thượng hà đồ Nhật nguyệt kiếm, đều không được tham gia nữa.

Lý Dương cúi đầu nghĩ một lát, cuối cùng ngẩng đầu, Thanh minh thượng hà đồ Phương Lão đưa ra, giữ lại cũng không sao, Nhật Nguyệt Kiếm cũng không dễ đến tay, và Truy Tinh, Bôn Nguyệt ở cùng còn có khôi phục nhiệm vụ trọng đại của A Thái Kiếm, cũng không cần lấy ra.

Còn các cái khác, chỉ có thể làm vật đánh cược lần này.

Thật ra, theo suy nghĩ ban đầu của Lý Dương, mọi thứ thắng được đều không lấy ra, chẳng qua hắn không ngờ lực kêu gọi của Thần đồ lớn như vậy, các người đó ở Macao tất cả đều tìm hắn ta.

Nhiều người như vậy, không ngờ còn đồng ý Thần đồ làm người đại diện chung của họ.

Đây là việc không thể xảy ra, liền xảy ra như thế, trong tay Thần đồ có một trăm năm mươi đồ sưu tầm, giá trị sơ với mười món bảo bối lớn của hắn còn cao hơn nhiều, cũng buộc hắn phải lấy ra nhiều bảo bối hơn.

Tuy nhiên từ đầu đến cuối, Lý Dương đều có lòng tin tuyệt đối, cho dù lấy ra bao nhiêu, hắn vẫn tin vào chính mình.

- Cũng được, hai món đồ này không tham gia, chắc không ảnh hưởng gì, chỉ cần Thần đồ bên đó không phản đối là được!

Ông cụ gật đầu, hai món đồ này đều thắng từ trong tay bọn người Hawes tiên sinh, từ thái độ của Thần đồ có thể thấy không có hai món đồ này, hắn ta cũng sẽ không phản đối.

Nhiều nhất bọn người Hawes tiên sinh đưa ra ý kiến, lúc này ông cụ còn đang nghĩ phải đối phó với những người này, tất nhiên sẽ không giữ ý kiến của bọn chúng ở trong lòng.

- Chỉ có như vậy thôi!

Phương Lão, Từ Lão đều bắt đầu gật đầu, thời gian dài như vậy, cuối cùng mới thống nhất ý kiến.

Nhiều lão tiền bối như vậy, cũng không nói Lý Dương và Hà Lão, cuối cùng chỉ có thể tiếp tục ủng hộ bọn họ, ai bảo các bảo bối này đều là của người ta, người ta hiện nay muốn mạo hiểm này, không thể làm thế nào khác được.

Tuy nhiên nói lại, nếu thắng, một trăm năm mươi nghìn bảo bối sưu tầm kia, đó thật không phải là bình thường.

Hoàn cảnh của Trung Quốc mà nói còn không có bất kỳ ai có thể sưu tầm được nhiều đồ như vậy, các bảo tàng tư của Trung Quốc, toàn bộ bảo bối bên trong cũng không nhiều hơn Lý Dương.

Lần này, thật là một trận đối đồ lớn ảnh hưởng cả thế giới, ảnh hưởng đến Trung Quốc.

Thần đồ công khai khiêu chiến sau năm giờ, Lý Dương luôn luôn trầm mặc cuối cùng đứng ra lên tiếng, đáp ứng yêu cầu của Thần đồ, quyết đấu của Thần đồ và Lý Dương cũng là trận đối đồ cuối cùng của Macao lần này.

Thời gian đầu tiên Lý Dương đáp ứng, vô số hãng truyền thông bắt đầu điên cuồng đưa tin.

Trong có mấy tiếng này cũng có người cuối cùng đã ước định được giá đại khái của trận đồ đặt cược lần này.

Thần đồ bên kia, tổng cộng hơn mười nghìn vật sưu tầm, có thể vào Macao, tuyệt đối không phải mấy chục, mấy trăm có thể thứ có thể dễ dàng mua được ở bên đường, hoặc các loại không nguyên vẹn.

Có thể lấy ra đối đồ, vào Macao, trên căn bản cũng đều trên mười nghìn tệ.

Ngoài ra còn có rất nhiều đều trăm nghìn, thậm chí bảo bối trên triệu.

Bảo bối trên trăm nghìn này ước tính giá trị khoảng năm tỉ đến mười tỉ Euro, chênh lệch này hơi lớn chủ yếu hiện nay không thể lấy được danh sách cụ thể, nên không thể tiến hành đánh giá chính xác.

Cho dù lấy được danh sách, ước giá của mười nghìn bảo bối cũng không phải đơn giản, trong thời gian ngắn nhất định không được.

Tuy nhiên giá cả này là không chịu ảnh hưởng của giá trên trời của thanh minh thượng hà đồ, nếu tính cả ảnh hưởng vào, ít nhất cũng phải đạt trên mười tỉ.

Mười món đồ lớn của Lý Dương, ngoài ra cộng thêm năm mươi nghìn món đồ sưu tầm đã thắng được, cũng khoảng giá trị này.

Cũng chính là nói, trận đối đồ này khiến của cải tham dự đạt tới mức mười tỉ Euro, có các phú hào trên thế giới cùng tham dự, điều động trận đối đồ long trọng quý báu của rất nhiều nơi trên thế giới.

Chỉ là giá trị của các của cải này đã không phải có thể so sánh được các trận đối đồ khác.

Còn có người còn đưa ra điều tra, mọi vật sưu tầm của trận đối đồ này có bảy phần đều là văn vật của Trung Quốc, năm đó lưu lạc ra nước ngoài, văn vật vẫn luôn được lưu truyền ở nước ngoài, lần này xuất hiện không ít.

Trong nước có người có ý chí làm điều tra, ngoài các bảo tàng lớn ra, tiềm tàng trong tay tư nhân bảo bối còn tồn tại đến ngày nay, có hơn nửa đều xuất hiện ở Macao, lần này Lý Dương lấy ra mười món bảo bối, thực quá hấp dẫn người khác rồi.

Có rất nhiều hãng truyền thông trong nước đã bắt đầu bình luận, lần này Lý Dương thật sự có thể thắng, sẽ là đại công thần của giới đồ cổ, giới sưu tầm, sẽ là đại sự công đức vô lượng,.

Cũng có rất nhiều người sau khi biết được Lý Dương chuẩn bị mở bảo tàng tư nhân mô hình lớn, trước khi trận đối đồ chưa bắt đầu đã bắt đầu thảo luận tên của bảo tàng này của Lý Dương nên gọi là gì.

Trong lòng bọn họ, hơn trăm nghìn bảo bối này, ngoài ra cộng thêm vào năm mươi nghìn đã thắng trước đây đều sẽ trở thành vật sưu tầm trong bảo tàng tư nhân của Lý Dương.

Tuy nhiên cũng có rất nhiều hãng truyền thông nước ngoài, trong báo phân chia thắng lợi phẩm có lo lắng.

Mười món bảo bối lớn của Lý Dương hấp dẫn người khác chính là Mona Lisa cùng bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ hai món đồ này đến lúc đó nhất định sẽ dẫn đến rất nhiều tranh đoạt của nhiều người, có khả năng sẽ là một phiên toái khác.

1232. Chương 1229: Trạng Thái Đỉnh Điểm!

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1229: Trạng thái đỉnh điểm!

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Thời gian trôi đi rất nhanh, mọi người trên thế giới còn đang tranh luận, quyết đấu đơn độc giữa Lý Dương và Thần đồ đã sắp đến.

8h : Pm trận đối đồ bắt đầu, bảy giờ chưa tới, trong phòng đối đồ đã ngồi kín.

Trận đối đồ này, trong phòng đối đồ có hạn chế ba trăm chỗ ngồi lần nữa trở nên nóng sốt, vô số người tranh nhau muốn ở hiện trường xem đối đồ long trọng này.

Vì lần này Thần đồ đại diện cho hơn hai mươi nhà, hơn hai mươi nhà này đều có quyền lợi ở hiện trường tận mắt xem, đây khiến ghế thừa cho bên ngoài càng ít, lại thêm số người lo lắng cho Lý Dương tăng lên, cuối cùng tất cả chỗ ngồi còn lại còn một nửa.

Một nửa số ghế này lại có không ít giành cho danh nhân Hồng Kong và Macao.

Trận đối đồ hôm nay, Hồng Kong bên này cũng đến không ít người, trong đó còn có đạo diễn nổi tiếng và ông chủ của công ty điện ảnh lớn, họ đều từ trận đối đồ này của Lý Dương muốn có cơ hội kinh doanh, chuẩn bị mượn trận gió này, tiếp tục quay mấy trận đối đồ kinh điển.

Cứ như vậy, cuối cùng ghế dành cho người ngoài càng ít, chắc chỉ có mười ghế.

Vì mấy chục ghế ngồi này phần là giàu có, hoặc cho rằng mình có danh tiếng nhất định đều tranh nhau đầu rơi máu chảy, vì mấy chục ghế ngồi này, có vài người suýt nữa đều đánh nhau.

Còn cuối cùng, lại bắt đầu xuất hiện có người đưa ra giá cao để mua vị trí ghế ngồi, từ mười nghìn Euro trở lên tăng đến năm trăm nghìn đều không có người chuyển nhượng, cuối cùng mới bắt đầu dần dần bỏ qua.

Tin này sau khi được bọn người Lý Xán biết được, chán nản không ngừng.

Phải biết vị trí đáng tiền như vậy, bọn họ đều bán rồi, xem trên T V cũng tốt, năm trăm nghìn Euro đó đổi thành NDT là mấy triệu, đều có thể mua được nhà ở Bắc Kinh.

Đương nhiên, lời này, bọn họ chỉ nói mà thôi, thật sự để bọn họ bán một triệu bọn họ cũng không bán.

Đây là cơ hội bọn họ ở hiện trường ủng hộ Lý Dương, các ghế ngồi này cũng là Lý Dương chuẩn bị cho họ, bán mất ghế ngồi này coi như bán đi mất tình cảm vô giá giữa bọn họ.

Bass, Hawes tiên sinh, anh em Jose cùng với Bá tước Aton xuất hiện ở hàng trên, ngoài mấy người chưa đến, bọn họ ở bên ngoài cũng có những việc khác.

Sau Bass không xa, đang ngồi là người giàu có nhất nước Nga Abramovich cũng đến Macao.

Amovich, lần này cung cấp hơn mười nghìn món đồ sưu tầm, giá trị đều không thấp, bất kể là số lượng hay giá trị, trong hơn hai mươi nhà ủy thác đều được sắp trước, chỉ ít hơn tổ chức của bọn họ một chút.

Bọn họ dù sao mười hai người, còn có sưu tầm hùng hậu, lần này tổng cộng lấy ra gần hai mươi nghìn món đồ sưu tầm, là hoàn toàn xứng đáng với Lão Đại.

Nhưng các bảo bối này cũng khiến tiêu hao cất giữ nhiều năm như vậy của tổ chức bọn họ không ít.

Lý Dương từng đặc biệt để ý các bảo bối bọn họ cung cấp, trong đó các danh họa của Picasso hơn trăm tác phẩm, bút tích thật của nhất đại tông sư Picasso đều giá trị cực cao.

Riêng mấy trăm bức tranh này đáng không ít tiền.

Tuy nhiên đây hoàn toàn không phải là quan tâm của Lý Dương, Lý Dương nhớ ông cụ lúc đầu nói với hắn, Picasso lúc tuổi già từng oán hận, có người lấy đi quá nhiều đồ của ông, xem ra lời đồn đại là không phải hư giả.

Chỉ đối đồ lần này lấy ra trăm món Platic, sơn dầu, không biết trong tổ chức này có bao nhiêu tác phẩm của Picasso, xem ra năm đó Picasso trả giá thật không nhỏ.

- Lão nước Nga đáng chết!

Hawes tiên sinh còn không biết ấn tượng của Lý Dương đối với bọn họ đã thay đổi hoàn toàn, hắn vừa mới quay đầu nhìn Abramovich, mày lập tức kết lại.

- Sớm muộn có lúc hắn phải trả giá.

Bass cũng quay đầu nhìn một cái, trong mắt còn mang theo chán ghét tột độ.

Lo lắng của giới truyền thông bên ngoài cuối cùng biến thành sự thật, hai ngày nay đối đồ còn chưa bắt đầu, bọn người Bass ra sức mời Thần đồ họp.

Bọn họ nghĩ trước khi đối đồ bắt đầu xác định nên chia chiến lợi phẩm như thế nào, đỡ phải sau khi Thần đồ thắng, bọn họ còn phải làm phiền.

Đáng tiếc là, thời gian hai ngày căn bản không thảo luận ra kết quả, chỉ có thể đợi sau khi kết thúc đối đồ mới nói tiếp.

Còn thảo luận hai ngày này, khiến bọn Bass tức giận nhất chính là lão đầu sở nước Nga này, bọn họ đưa ra yêu cầu đều bọ người này phủ quyết, cũng là người trong cuộc họp cãi nhau nhiều nhất với bọn họ.

Theo cách nghĩ của Bass, bọn họ lấy ra hai mươi nghìn vật sưu tầm, giá trị lại cao nhất, cơ bản chiếm trên hai phần vốn đặt cược, dùng quyền lựa chọn ưu thế tuyệt đối không có vấn đề.

Còn lựa chọn của bọn họ là ba bảo bối của Lý Dương lần lượt là Mona Lisa , bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ cùng chén thánh, đó đối với truyền thuyết có thể nói là cốc tạo ra rượu ngon, nhưng cực kỳ hấp dẫn bọn họ.

Các vật khác, ngoài bộ phận đồ sưu tầm trước đây thua Lý Dương ra, đều trao cho người khác.

Ý tưởng hay, nhưng hiện thực tàn khốc, lo lắng của giới truyền thông bên ngoài trở thành sự thật, yêu cầu này của bọn họ vừa mới đưa ra, liền bị không ít người phản đối, chỉ có người Nhật Bản chỉ muốn lấy lại Thiên Tùng Vân Kiếm với người Hàn Quốc đặt cược rất thấp không để ý, các người khác đều phản đối.

Trong này phản đối kịch liệt nhất chính là Abramovich.

Sau buổi họp đầu tiên, bọn họ lại phí không ít sức, yên lòng hầu hết mọi người khác.

Sau khi nhượng lại một phần lợi ích, rất nhiều người đều nhận lời bọn họ không đi tranh ba món đồ này, nhưng đặt cược của bọn họ cũng ít, biết cũng đoạt không được mấy món tốt nhất, dứt khoát cắt chút thịt trên người bọn Hawes tiên sinh.

Yên lòng vài người, bọn họ bỏ rất nhiều đồ sưu tầm còn lại, phải biết các đồ sưu tầm đó trước đây bọn họ thua bởi Lý Dương.

Vì hai bức tranh của De Vinci, họ trả giá thật không ít.

Hầu hết mọi người đều nhận lời rồi, bắt đặc dĩ có hai người luôn không buông, trong đó cần nhiều nhất chính là Abramovich, hắn không cần Hawes tiên sinh nhượng các đồ khác, chỉ cần bức tranh “ Mona Lisa” .

Bảo bối của Abramovich lấy ra đặt cược đủ chiếm một phần số bảo bối, hắn kiên quyết như vậy chính bọn người Hawes tiên sinh cũng bó tay.

Hai ngày qua, dường như đều là bọn họ mở miệng, nhưng Abramovich quyết tâm không chịu nhún, mới khiến bọn người Bass, Hawes tiên sinh tức giận như thế, hận không thể xé hắn ta.

Cũng vì một cá nhân hắn ta, mọi sự cố gắng trước đây của bọn họ đều vô ích.

Một người khác không chịu nhả ra là Bá Tước Simon, Bá Tước Simon chỉ lấy ra một vật sưu tầm, những chính là Thần kiếm Thất Hùng Long Uyên Kiếm nổi tiếng của Trung Quốc, ai cũng không dám coi thường bảo bối này.

Hơn nữa rất nhiều người cũng đều biết, cho dù trong mắt người Trung Quốc, thanh kiếm này còn quan trọng hơn Thiên Tùng Vân Kiếm của Nhật Bản hay Tần La Bảo Kiếm của Hàn Quốc.

Tình hình này, Bá tước Simon có vài yêu cầu, cũng coi như có thể nói ra.

Yêu cầu của Bá Tước Simon nhẹ nhàng hơn Abramovich một chút, ông muốn được chọn một trong hai tác phẩm Mona Lisa , bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ , lấy không được Mona Lisa có bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ cũng được.

Tuy nhiên, yêu cầu của ông cũng vượt qua giới hạn của bọn Bass, khiến bọn Bass cảm tức một trận rồi.

Abramovich chỉ ngang ngạnh thậm chí có chút lười nhát, ông muốn điều tốt hơn, bọn Bass đầu tiên nén tức giận, tạm thời không quan tâm đến ông nhiều lắm.

Hai ngày nay, bọn họ nghĩ nhiều nhất chính là làm sao đối phó với Abramovich, ngay cả mấy người bên ngoài chưa đến chuẩn bị cũng là việc này.

Bọn họ lúc này, căn bản không nghĩ chẳng may Thần đồ thua phải làm sao, hiện giờ bọn họ chỉ vì thắng làm chuẩn bị, hoặc nói, họ căn bản không muốn thua, trong tiềm thức đều không đồng ý mình sẽ thua.

Bass đang nhìn Abramovich lúc này cũng nhìn bọn họ.

Abramovich là tay trắng khởi nghiệp, dựa vào liên bang Xô Viết trước đây làm giàu, hiện nay ông rất giàu có, tuy nhiên, cuộc sống lúc nhỏ rất gian khổ.

Abramovich là anh cả trong nhà, mẹ của ông sau lần thứ hai mang bầu, cũng vì không thể nuôi dưỡng thai nhi mà lưu thai, không ngờ bất ngờ chết trong phẫu thuật nhỏ này, còn cha của ông, cũng là lúc ông rất nhỏ bị xây dựng bất ngờ cướp mất mạng sống, Abramovich nhỏ bé thậm chí còn không nhớ việc đã trở thành cô nhi.

Ông được chú ruột nuôi dưỡng, vì quan hệ gia đình, từ nhỏ Abramovich có lòng tự trọng rất cao, có thể nói đều có chút biến thái.

Chính bởi vì lòng tự trọng của bản thân, mới khiến ông coi thường Hawes tiên sinh với đám người Bass người dựa vào cơ đồ của tổ tiên, cho nên mới ở trong đàm phán trước đây không hề nhượng bộ.

Cũng vì lòng tự trọng, mới khiến ông làm bất cứ việc gì cũng muốn đạt được tốt nhất, ông đầu tư bóng đá, hoàn toàn không phải vì thực sự đam mê bóng đá, đam mê nghiệp này, chỉ là vì bóng đá có thể đem lại danh lợi cho ông.

Như thế, ông muốn được Mona Lisa cũng là tư tưởng này, ông hoàn toàn không phải thích bức tranh này, thật sự thích bức tranh này như vậy, ông chỉ muốn phải có được cảm giác thỏa mãn mà bức tranh này mang lại.

Trong lòng Abramovich sớm đã hạ quyết tâm, chỉ cần Thần đồ có thể thắng, vậy ông nhất định phải có được Mona Lisa , bất cứ ai đều không thể ngăn được ông.

Chỉ từ điểm này mà nói, Abramovich còn mạnh hơn đám người Bass.

Ít nhất ông không muốn thắng tất cả, đã có chuẩn bị tâm lý thua cuộc, dù sao việc trên bàn đối đồ ái cũng không thể nói chắc, Thần đồ rất thần kỳ, nhưng biểu hiện của Lý Dương cũng không kém như thế.

Đương nhiên, tất cả điều này Lý Dương hoàn toàn không hay biết.

Lúc này Lý Dương đang ngồi nghỉ trong phòng nghỉ ngơi xa hoa bên cạnh phòng đối đồ, sau khi đối đồ chính thức bắt đầu, hắn và Thần đồ mới xuất hiện.

Năng lực đặc biệt của Lý Dương đang mở, trong hình ảnh của năng lực đặc biệt chỉ có một người.

Người đang ngồi khoanh chân, người này cách Lý Dương chỉ có mười mấy mét, ngoài ra Thần đổ trong phòng nghỉ ngơi.

Nhìn một lúc, Lý Dương mới lắc đầu, đóng năng lực đặc biệt, hắn cũng muốn giữ tinh thần ứng phó với trận đối đồ lập tức bắt đầu, Trận đối đồ đối với hắn mà nói cũng vô cùng quan trọng, không thể dễ dàng hắn có bất kỳ sơ xuất nào.

Thần đổ đã có mười năm không cùng đối đồ với người khác, mười năm này hắn ta cũng không luyện bất kỳ kỹ thuật đối đồ nào, tuy nhiên đến trình độ này, kỹ thuật đánh đổ của hắn ta đã không phải dựa vào luyện tập có thể tăng được.

Hắn ta luyện hay không thật ra đều giống nhau, chỉ cần lên bàn đối đồ, các thứ đó tất nhiên đều sẽ trở về, chỉ cần ngồi trước bàn đối đồ, hắn ta chính là Thần đổ độc nhất vô nhị trong truyền thuyết.

7h 59: Pm, bên ngoài chuẩn bị xong tất cả, mắt Thần đổ đột nhiên mở ra.

Bên kia, Lý Dương cũng đứng dậy, bước nhanh ra bên ngoài, một tiếng trong phòng nghỉ này, trạng thái của hắn đã đạt đến đỉnh điểm.

1233. Chương 1230: Huyền Thủ Hà Vinh.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1230: Huyền Thủ Hà Vinh.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Không khí có chút khẩn trương!

Chu Văn quay người nhìn xung quanh một vòng, khẽ thở dài.

Trận đối đồ như vậy, hắn đừng nói đã thấy, thậm chí nghe đều chưa nghe qua, hắn có quá trình làm việc đối đồ, lúc này có thể thật sự cảm nhận rõ ràng, cả phòng đối đồ đều tràn ngập không khí khẩn trương.

Người ủng hộ Lý Dương đều đang lo lắng cho hắn, bình thường các lão tiền bình thường xuyên thích nói chuyện, lúc này cũng đều nghiêm mặt ngồi ở đó, không nhúc nhích gì.

Người ủng hộ Thần đổ các người tìm Thần đổ làm người đại diện, lúc này vẻ mặt cũng mỗi người mỗi vẻ.

Bọn họ rất hy vọng Thần đổ có thể thắng, đặc biệt là người đặt cược nhiều, càng hy vọng Thần đổ vì bọn họ lấy hai món bảo bối của Lý Dương, tuy nói Mona Lisa cùng bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ bọn họ không nhất định có thể đạt được, các thứ khác cũng như thế là quốc bảo thần khí có sức hấp dẫn chí mạng.

Càng không phải nói, trên tay Lý Dương còn có năm trăm nghìn bảo bối, nếu thắng còn có thể kiếm được thêm một chút.

Đương nhiên, đây chỉ là điều kiện thắng, nếu thua, bọn họ sẽ không có thu hoạch gì, còn sẽ phải bồi rất nhiều bảo bối của mình.

Nhiều bảo bối như vậy, cho dù người cung cấp bảo bối ít nhất cũng có trên nghìn món, đối với bất cứ ai mà nói đều không phải là việc thoải mái gì.

- Chà chà, Nhị ca, anh không lo lắng sao?

Trần Lỗi liên tục gật đầu, lại quay đầu nghi hoặc nhìn Chu Văn.

Thần sắc Chu Văn căng thẳng, gượng cười nói:

- Không lo lắng mới lạ, đây là Thần đồ, nếu trước đây, đánh chết tôi cũng sẽ không tìm kỹ thuật đánh đổ của lão đại cao như vậy, có thể thu hút cả Thần đồ!

- Đúng , đúng, so với lão đại, mấy năm nay chúng ta đều chẳng ra gì.

Lý Bồi cũng cảm thán lắc đầu, trong lòng anh ta cũng như thế rất lo lắng, đây có thể mấy trăm năm qua, trận đối đồ có ảnh hưởng nhất trong giới đối đồ.

Bọn họ không biết tương lai lúc nào có người nào phá được kỷ lục của trận đối đồ này, nhưng ít nhất mấy trăm năm về trước, cũng không có trận đối đồ trọng đại như thế.

- Đừng có so sánh với Lão đại, hẳn chính là yêu nghiệt, chúng ta chú ý mình tốt là được!

Lý Xán quay lại, nhếch miệng cười cười, thật ra trong lòng anh ta cảm khái đậm nhất.

Chính vì sự phát triển của Lý Dương tốt, mới khiến cuộc sống của mấy anh em họ đều thay đổi lớn, trước tiên không nói người khác, chính anh ta chính là người được lợi nhiều nhất.

Không có Lý Dương, anh ta có thể còn kinh doanh tiệm đồ cổ nhỏ ở Trịnh Châu hoặc lần trước sau khi bị lừa bắt đắc dĩ đi làm thuê, làm một người lang thang.

Cho dù thế nào, đều không thể so sánh với anh ta hiện nay, vì quan hệ của Lý Dương, đầu giá Lyda trong nước đã đứng vững, trở thành một trong các công ty lớn. còn anh ta nắm giữ tài sản của công ty con ở Bắc Kinh cũng sớm vượt trăm triệu, anh ta đã là người đứng đầu cao cấp với danh phò, nhà và xe căn bản khỏi phải bàn.

Tất cả đều là trước đây anh ta chưa bao giờ nghĩ đến.

Biết đủ vui qua ngày, mỗi lần nghĩ đến mình thay đổi lớn này, trong lòng Lý Xán có cảm giác thỏa mãn, đối với Lý Dương càng cảm kích hơn.

- Lão đại ra rồi kìa!

Lý Chấn Hoa đột nhiên kêu lên một tiếng, không những là anh ta, rất nhiều người đều kêu ra tiếng.

Trong phòng đối đồ, cũng trong nháy mắt tranh cãi ồn ào trở nên yên tĩnh, Lý Dương và Thần đồ, một trước một sau tiến vào phòng đối đồ, trên mặt hai người đều mang theo nụ cười, dường như vừa nũa có cuộc nói chuyện vui vẻ gì.

- Hai vị, đều chuẩn bị xong chưa?

Hà Vinh đích thân đứng trước bàn đồ, trận đối đồ này quá quan trọng, đừng nói người chia bài đều không yên tâm, Hà Vinh quyết định đích thân xuất mã.

Tuy ông đã cao tuổi rồi, nhưng trình độ vẫn như vậy, lúc tuổi trẻ, ông cũng xuất thân từ người chia bài, còn là người chia bài rất nổi tiếng, chỉ là thời gian xuất đạo không dài lắm.

Tuy nhiên ông làm chia bài, từng bị bọn Bass phản đối, quan hệ của Hà Vinh và Lý Dương rất thân cận điểm này tất cả mọi người đều biết, tuy nhiên, cuối cùng Thần đồ đồng ý, bọn họ cũng không có cách nào.

Người tham gia đối đồ là Thần đồ, mà không phải bọn họ, hưởng hồ, bọn họ đáp ứng tất cả điều kiện của Thần đồ, Thần đồ hoàn toàn có tự do.

- Tôi đã xong rồi!

Lý Dương mỉm cười gật đầu, lại quay đầu nhìn Thần đồ.

- Ok!

Thần đồ xoa xoa thế tay, Hà Vinh nhìn hai người một cái, từ từ gật đầu, bắt đầu lấy bài tráo bài.

Dáng vẻ ông tráo bài không như các người chia bài đẹp trước đây, nhưng cũng rất thực tế, nếu nhìn kỹ, hình như trên tay ông không chỉ là một bộ bài mới tráo, như đồng thời tráo ba bộ vậy.

Còn tay của ông, cũng như biến thành sáu, khiến bạn có cảm giác hư ảo.

Chỉ có lắc mạnh đầu, cảm giác này mới biến mất, mới có thể lần nữa nhìn rõ hai bàn tay không nhanh không chậm tráo bài, nhưng bạn đã nhớ được ông rất cuộc đã tráo bao nhiêu lần.

- Huyền thủ, thật sự không ngờ, còn có một ngày lần nữa trông thấy huyền thủ!

Trong Trọng tài, một vị lão tiền bối đột nhiên cảm khái nói một tiếng, mấy người bên cạnh ông đều gật đầu theo.

Huyền thủ Hà Vinh, cái tên năm đó ảnh hưởng vang dội bao nhiêu, đáng tiếc là, sự nghiệp của Hà đổ Vượng sau khi lớn mạnh, Huyền thủ Hà Vinh không làm công việc như trước, chuyển sang làm quản lý.

Số lần Huyền thủ xuất hiện cũng không nhiều, cũng chỉ có lão tiền bối năm đó biết, cho nên thanh danh của ông mãi mãi không nổi tiếng như mấy vị chia bài hiện nay, nhưng Hà Vinh cũng không quan tâm điều này.

- Huyền thủ, thật sự tồn tại!

Chu Văn và Lý Bồi đã mở to hai mắt, anh ta không biết Hà Vinh từng uy danh, cũng không biết lão nhân cả ngày mỉm cười hòa ái dễ gần đối với bọn họ không ngờ còn có nhất thủ tuyệt chiêu như vậy.

Nhưng sự tích Huyền thủ bọn họ cũng nghe nói qua.

Tương truyền Huyền thủ là kỹ thuật rất khó học được, là tuyệt học thất truyền của giới đối đối tượng truyền rất lâu, còn không phải thật sự thất truyền bọn họ không biết, nhưng nhiều năm qua không xuất hiện Huyền thủ.

Nghe đồn, cảnh giới cao nhất của Huyền thủ là tráo bài trên tay, nhưng bạn không nhìn thấy bài, càng không nhìn thấy tay, chỉ có thể trông thấy hư ảo mờ mờ bay.

Huyền thủ Hà Vinh xa mới đạt đến đứng đầu, nhưng ông có thể huyền ra ba cánh tay, đã rất giỏi rồi, tình huống này không có người có thể thông qua Hà Vinh tráo bài để nhớ quân bài.

Trong kinh ngạc của mọi người, Hà Vinh rất nhanh tráo xong bài.

Trong lòng của ông cũng hơi có chút kích động, mấy chục năm không xuất hiện kỹ thuật xưa, cuối cùng lần nữa triển hiện trước mặt mọi người, Hà Vinh dùng tay này tráo bài chứng minh với thế giới, ông quả thực có tư cách đảm nhận trận đối đối long trọng này.

- Huyền thủ tái hiện, trận đối đối này có ý nghĩa rồi!

- Nghe nói Huyền thủ Hà Vinh năm đó là một trong thập đại hà quan (người chia bài", sau này vì chăm sóc việc kinh doanh của Hà đổ Vượng, mới từ từ rút lui, hôm nay cuối cùng cho chúng ta thấy được tư cách thần của Huyền thủ ngày xưa!

- Danh Huyền thủ không phải hư truyền, không biết Hà Lão tiên sinh có nhận đồ đệ hay không. Tôi đều muốn bỏ qua giải thích đi học phương pháp tráo bài thiên biến vạn hóa huyền ảo này!

Phòng T V, các xưởng ngôn viên của đài truyền hình đều chậm rãi đọc lời bình, các hãng truyền thông của Châu Âu sau khi bán quyền phát sóng đi, kiếm được tất cả tiền buôn lời giá cao trước đây về.

Hiện nay các hãng truyền hình của bọn họ rất nhiều người đều tán thành với anh minh của Lão Tổng đây.

- Xin bắt bài!

Hà Vinh tráo bài xong, đầu tiên nói với Thần đổ một câu, ông tráo bài tuyệt đối không gian lận, nhưng đây là bước tất yếu còn là phải tiến hành, nhưng lúc này trong lòng ông có chút buồn bực.

- Được!

Thần đổ mỉm cười, đón lấy bài tùy ý bắt lấy một chút, lại thả ra xa.

Trên mặt Lý Dương cũng tươi cười, nhưng trong mắt có chút kết lại.

Sau khi vào trong trận đối đối, hắn luôn quan sát Thần đổ, quan sát mọi động tác của hắn ta.

Thậm chí lúc Hà Vinh tráo bài, hắn đều không nhìn lấy một cái, tuy nhên đối với hắn mà nói nhìn hay không đều không sao cả, mọi quân bài đều trong tầm nhìn của hắn, còn đều rất rõ.

Khiến Lý Dương không nghĩ đến là, Thần đồ cũng như hắn không xem bài, cũng luôn nhìn hắn, cũng chính là nói, lúc Hà Vinh tráo bài, hai người đều không nhìn ông lấy một cái, dường như người chia bài không tồn tại.

Làm người chia bài, Hà Vinh tất nhiên quan sát được điểm này, lúc này là nguyên nhân buồn bực của ông, ông lấy ra Huyền thủ tuyệt thủ đẹp mắt, nhưng chính là tráo cho người trên bàn đồ xem .

Lý Dương đang nhìn Thần đồ, năng lực đặc biệt phân biệt rõ mặt bài lúc này, nếu theo mặt bài như thế phát đi, vậy người thua nhất định là hắn.

Bắt bài, hắn nhất định bắt bài.

Hà Vinh đã biểu thị đề hắn bắt bài rồi, tuy nhiên lúc này lông mày của Lý Dương vẫn đang nhíu chặt.

Trong năng lực đặc biệt, hắn còn chưa tìm được quân bài thích hợp, bộ bài này như hiện nay, hình như tất cả người thua cuối cùng đều là hắn. Kết quả này càng khiến hắn kinh hãi.

Nếu đây là Thần đồ cố ý, vậy người này thật đáng sợ.

- Lý tiên sinh!

Thấy Lý Dương còn chưa hành động, Hà Vinh chỉ có thể khê hỏi một câu, Hà Vinh không biết, trong đầu Lý Dương đã bắt đầu tính toán rất nhanh, năm mươi hai quân bài này, làm sao bắt mới có thể đổi thành có lợi cho chính hắn.

- Được, lập tức!

Lý Dương ngừng đầu, mỉm cười nhìn Hà Vinh, khéo mắt hắn còn chú ý Thần đồ, qua tính toán vừa nãy, cuối cùng hắn tìm được một tấm chuyển biến thành quân bắt bài của ván bài.

Cái này rất bí ẩn, không phải năng lực đặc biệt Lý Dương nhìn rất rõ, lại có thể nhanh chóng tính toán, căn bản tìm không ra.

Thủ pháp Lý Dương bắt bài không dễ xem như của Thần đồ, hắn trực tiếp tìm điểm đó, lật lật quân bài.

Sau khi trông thấy Lý Dương bắt bài, mắt Thần đồ cũng thoáng căng lên, tuy nhiên nụ cười trên mặt hắn ta càng rõ lên.

- Stephen tiên sinh, Lý tiên sinh đã bắt xong bài, hiện giờ có cần phát bài không!

Hà Vinh theo lệ hỏi Thần đồ một câu, bắt bài không hạn chế, nếu sau khi đối thủ bắt xong bài, bạn cảm thấy không ổn lắm, còn có thể bắt tiếp một lần.

Chỉ có điều việc như thế rất ít xuất hiện,.

- Không, tôi còn muốn bắt bài!

Thần đồ cúi xuống, khéo mày của Lý Dương bắt giắc nhảy lên, hắn vẫn không nhúc nhích ngồi ở bên kia, hình ảnh lập thể quan sát chặt chẽ điểm bắt bài của Thần đồ.

Quả nhiên, sau khi Thần đồ bắt xong quân này, ván bài lần nữa thay đổi.

- Lý tiên sinh, đến lượt ông!

Hà Vinh lại hỏi Lý Dương.

- Tôi cũng muốn bắt một lần!

Lý Dương mỉm cười gật gật đầu, Hà Vinh thoáng có chút kinh ngạc, hai người liên tục bắt bài, không phải ngoài ý muốn rất ít xuất hiện, ông nhìn hai người một cái, cuối cùng gật đầu.

Lựa chọn lần này không phức tạp như lần trước, tuy nhiên có thể chọn ra điểm cũng không nhiều, sau khi có kinh nghiệm Lý Dương rất nhanh bắt xong quân bài.

Nhìn thấy Lý Dương lần nữa bắt xong quân bài, ý cười của Thần đồ trở nên càng rõ ràng.

1234. Chương 1231: Phiên Toái Lớn

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1231: Phiên toái lớn

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Sau khi Lý Dương cắt bài Hà Vinh lại nhìn về phía thần bài.

Bài lúc này rất cuộc như thế nào chính bản thân Hà Văn cũng không biết, huyền thủ có thể huyền hoặc ánh mắt của tất cả mọi người đồng thời cũng có thể huyền hoặc chính bản thân mình.

Chỉ có huyền thủ luyện tới trình độ đỉnh cao mới có thể nắm chắc được tất cả các con bài, đáng tiếc Hà Vinh vẫn chưa đạt đến trình độ đó.

- Tôi phải cắt bài.

Thần bài nhẹ nhàng nói mấy chữ Hà Vinh hơi ngạc nhiên lập tức để thần bài cắt bài.

Cắt ba lần bài rồi, đây chỉ là bài đầu tiên, lúc này đừng nói là Hà Vinh một số người bên cạnh cũng cảm thấy không đúng, rất nhiều người bắt đầu bàn tán to nhỏ.

Thần bài cắt bài rất đơn giản, sau khi cắt Hà Vinh lại nhìn Lý Dương.

Trên mặt Lý Dương lại có chút do dự.

Cắt bài lần này không giống lần trước, theo tình hình hiện tại mà chia bài, tiếp tục người thắng là chính mình không phải là thần bài.

Nói cách khác, thần bài cắt bài lần này đối với bản thân anh không có lợi, coi như một lần cắt bài sai.

Điều này làm Lý Dương bắt đầu có chút hoài nghi về suy đoán khi trước, anh ban nãy cứ tưởng thần bài có thể hiểu hết các mặt bài, cố ý cắt ra để có lợi cho anh, như vậy trận bài hôm nay thực sự không tốt.

Nếu thần bài có thể giống như anh nhìn thấu tất cả các con bài, ai thắng ai thua có thể vẫn chưa biết.

Hà Vinh tiếp tục nhìn Lý Dương, trên mặt anh cũng có chút do dự.

Cắt bài là không hạn chế nhưng cũng không thể cắt bừa bãi, nếu như vậy ván bài hôm nay sẽ trở thành một trò cười, thần bài và Lý Dương cắt bài cho nhau, không bắt đầu sợ mọi người sẽ mắng ầm lên.

- Tôi không cắt rồi.

Lý Dương lắc đầu, Hà Vinh lập tức thở phào nhẹ nhõm, lông mày cũng giãn ra, không còn lo lắng như trước.

Bắt đầu chia bài, lá bài của Lý Dương là 7 cơ, thần bài lại là 7 nhép, Lý Dương to hơn một chút.

- 300 nghìn.

Nghĩ một lát Lý Dương lập tức ném ra 300 nghìn xèng, anh và thần bài ván này đều là 20 triệu xèng, 300 nghìn này chỉ là để thăm dò.

- Tôi không theo.

Thần bài cười cười, gõ nhẹ xuống bàn lật bài lại.

Bài giống nhau, thần bài vẫn chưa nhìn con bài chưa lật đã chịu thua cuộc, rất nhiều người xem bàn tán cũng có một số người có chút lo lắng.

Lý Dương cau mày cũng theo thu bài lại.

Ván này coi như Lý Dương thắng, thắng ván đầu tiên vẫn là thần bài chủ động chịu thua, rất nhiều người ủng hộ Lý Dương cảm thấy nhẹ nhõm không như những người ủng hộ thần bài lúc này tim đang đập nhanh hơn.

Nhưng bản thân Lý Dương lại không có chút vui vẻ gì, lông mày anh vẫn cau lại.

Ván đầu tiên không làm Lý Dương đạt được thứ mình muốn, ngược lại còn có chút mơ hồ, khi Hà Vinh tẩy bài Lý Dương cũng tập trung tinh thần.

Cho dù thần bài làm gì nữa Lý Dương đều phải duy trì trạng thái của mình tốt nhất, đồng thời anh cũng hiểu lần này anh gặp phải đối thủ chân chính, thần bài tuyệt đối không giống mấy vua bài trước.

- Stephen tiên sinh, mời ngài cắt bài.

Sau khi tẩy bài xong Hà Vinh nói với thần bài một câu trước tiên, Lý Dương là chủ thần bài tính là khách, mỗi lần đều để khách cắt bài trước.

- Không, tôi không cắt rồi.

Thần bài cười lắc đầu, lần này anh không chọn cắt bài, Hawes, Bass cứ cau mày lại.

Câu kết với người chia bài có thể cho họ biết trước chuyện, lần này người chia bài là Hà Vinh, ai cũng biết anh có quan hệ với Lý Dương, bây giờ chọn không cắt bài thực ra là trò đùa.

Đáng tiếc họ trước đã đồng ý với thần bài, bất kỳ việc gì cũng không được hỏi, càng không được nói gì trên bàn thạch, bây giờ họ chỉ có thể giữ lo lắng ở trong lòng, kiên nhẫn chờ đợi.

- Lý tiên sinh, còn ngài?

Hà Vinh lại quay đầu hỏi Lý Dương, thần bài không cắt bài làm anh cũng hơi bất ngờ nhưng không nghĩ gì nhiều.

- Tôi cắt.

Lý Dương nhìn kỹ thần bài cuối cùng từ từ gạt đầu, từ giữa tùy ý cắt ra, thay đổi cục diện bài ban đầu.

Mà lúc này trong lòng Lý Dương vẫn đang suy nghĩ không ngừng.

Ván bài này sau khi tẩy xong, nếu chia bài thần bài có thể cầm một tay đại bài, bài rất lớn, dây đồng chất nhỏ, bài như vậy bình thường không hay gặp.

Bây giờ điều trong lòng Lý Dương nghĩ là thần bài có phải biết hết các lá bài không cho nên chọn không cắt bài.

Có phải hay không chỉ nhìn động tác của thần bài là biết.

Bài Lý Dương vừa cắt lập tức thay đổi hoàn toàn cục diện bài, căn cứ theo bài chia ra bây giờ Lý Dương đã có được một dây bài đồng chất, thần bài chỉ có một đôi, bài như vậy chia ra người thua chắc chắn là thần bài.

Lý Dương cắt bài xong Hà Vinh lại nhìn thần bài.

Thần bài thần nhiên cười, trong lòng Hà Vinh ngạc nhiên, anh sợ thần bài sẽ lại chọn cắt bài, nếu thật như vậy hai người sợ sẽ lãng phí thời gian cắt bài rất nhiều.

- Tôi không cắt.

Thần bài lắc đầu cười với Hà Vinh, trong lòng Hà Vinh nhẹ cả đi lập tức bắt đầu chia bài.

Chia bài, mình bài của thần bài là chất cơ, Lý Dương lại là 9 rô bình thường, mình bài lớn của thần bài lúc này thần bài lên tiếng.

- Tôi thua.

Cầm cây cờ bài chưa lật là tướng, thần bài lật tức chọn thua cuộc, ánh mắt Lý Dương trợn tròn ngạc nhiên.

Lúc này Lý Dương đã cảm nhận được thần bài thực sự có khả năng biết được tất cả các con bài, giống như anh, ván bài này anh phải thua cho nên chọn thua cuộc.

Nếu là bất kỳ người nào khác có một đôi đều không thể đơn giản là hành động của kẻ điên.

Chỉ là tại sao anh không cắt bài mà chịu thua cuộc, Lý Dương còn có chút không hiểu, điều này cũng làm anh có chút nghi hoặc.

Chịu thua rồi, liên tiếp hai ván bài thần bài đều chịu thua, những tiếng bàn tán của những người xung quanh càng to hơn, ngay cả Cao Ngũ và Dị Long cùng vào với thần bài lúc này cũng trợn tròn mắt.

Đặc biệt là Cao Ngũ, anh từ nhỏ đã theo thần bài, vô cùng hiểu thần bài.

Trận bài này thần bài liên tiếp thua hai ván, việc như vậy đối với thần bài mà nói là lần đầu tiên, chỉ ít anh ở cùng thần bài mười mấy năm, chứng kiến bao nhiêu ván bài chưa bao giờ thấy trận mở màn như vậy.

Điều này cũng làm Cao Ngũ cau mày lại, anh không hiểu thần bài tại sao lại như vậy.

Thu tất cả các lá bài lại, bỏ đi Hà Vinh lại rút ra bộ mới, ván mở màn hôm nay anh cũng có cảm giác kỳ lạ, nhưng chỉ ít vẫn có lợi cho Lý Dương, anh cũng không suy nghĩ nhiều.

Lại tẩy bài, huyền thủ của anh càng ngày càng thuần thục, huyền hóa cho dù là người trước mấy ti vi nhìn anh tẩy bài một lúc đều có cảm giác chóng mặt.

Tẩy bài xong Hà Vinh lại nhìn thần bài.

Cắt bài, vốn là một bước rất bình thường, lúc này trong lòng Hà Vinh có cảm giác kỳ lạ.

Cảm giác này không thể nói rõ, dường như cắt bài là một chiến trường, một chiến trường có thể quyết định thắng thua, hai người đều chém giết nhau ở chiến trường này.

Hai ván bài trước thần bài đều về sau một bước, làm ra nhượng bộ như là bỏ thua trên chiến trường nhưng không có nghĩa là thần bài thua, ngược lại có khả năng thay đổi cục diện trên chiến trường.

Cảm giác này rất kỳ quái, ngay cả bản thân Hà Vinh đều kinh ngạc vô cùng, nhưng thực sự có.

- Để Lý tiên sinh trước đi.

Thần bài cười lắc đầu, lúc này chỉ nhìn thái độ của anh thì không ra vấn đề gì, không giống như người đã thua hai ván bài.

- Lý tiên sinh, còn ngài thì sao?

Hà Vinh lại nhìn Lý Dương, Lý Dương nháy khóe mắt lắc đầu.

Trận bài này nếu trực tiếp chia thần bài sẽ chiếm ưu thế, anh lần này không cắt, chỉ là muốn thăm dò lần cuối cùng, thăm dò xem rốt cuộc có phải là thật hay không.

Vẫn chưa cắt bài Hà Vinh lại nhíu nhíu mày.

Đều chưa cắt bài hình như đều nhận thua cuộc, điều này làm Hà Vinh cảm giác rất mơ hồ, anh đột nhiên phát hiện hai người này trên bàn bài càng ngày càng làm anh không hiểu, một chút cũng không hiểu.

Không hiểu anh cũng phải chia bài, đây là công việc của anh.

Mình bài của thần bài là rô, Lý Dương lại là J nhép, mặt bài của thần bài lớn hơn một chút.

Tiếp theo thần bài sẽ được một lá bài J bích, Lý Dương lại là nhép, mặt bài của hai người tương đương nhưng lá bài chưa lật của thần bài là

Cơ, là một đôi bài, lá bài chưa lật của Lý Dương là 9 bích không có liên quan gì, kết quả cuối cùng là một đôi J, kết quả vẫn là Lý Dương thua.

- Lý Dương, tôi biết cậu đợi cái gì nếu cậu muốn, 500 nghìn.

Thần bài nhếch miệng cười làm người ta phải cân nhắc, lấp tức vút ra số xèng 500 nghìn.

- Thế này là được rồi.

Cao Ngũ nắm chặt tay thở ra một hơi, dáng bộ của thần bài lúc này giống biểu hiện bình thường, hai ván bài ban này có thể làm anh hoảng sợ.

Anh ban này thậm chí tưởng thần bài trúng tà, nếu tiếp tục như vậy anh dám cắt đoạn ván bài cho dù vì điều này mà phải trả giá chỉ cần làm cho thần bài tỉnh lại là được.

Lúc này xem ra sự lo lắng của anh hoàn toàn là dư thừa,

- Đúng như ý mình mong muốn?

Lý Dương cười, trong lòng rung động nhưng trên mặt lại không biểu lộ gì.

- Một khi đã như vậy tôi cũng làm cho Stephen tiên sinh như ý, tôi không theo.

Lý Dương lật bài lên, mục đích của anh đã đạt được rồi, biết rõ sẽ thua anh không thể theo hạ chú, hướng hồ đối thủ của anh là thần bài anh không dám có bất kỳ mạo hiểm gì.

Lý Dương thua rồi, ba ván bài cũng đều chỉ thắng để chú, ngay cả con mình bài thứ 3 đều chưa phát ra.

Trận bài như vậy thật lạ, không chỉ những người xung quanh bàn tán mà nhân viên bình luận trên đài truyền hình cũng không hiểu, một số bình luận viên thông minh phát huy sức tưởng tượng của mình, biến hiện tượng này thành sự trêu đùa của cao thủ, người bình thường không thể giải thích nổi.

Điểm này họ nói không sai nhưng không ai biết lúc này trong lòng Lý Dương chịu đựng bao nhiêu áp lực.

Lý Dương đã hiểu thần bài nhất định có cách của riêng mình có thể đạt được tất cả các con bài, chỉ là anh dùng cách gì Lý Dương vẫn không biết.

Nhưng cho dù là cách gì thần bài có năng lực này là một phiền phức lớn, điều này làm Lý Dương lo lắng nhất, kết quả trận bài này vẫn thực sự chưa nói được.

1235. Chương 1232: Bí Mật Của Thần Bài

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1232: Bí mật của thần bài

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Ván bài thứ 4 bắt đầu rồi.

Lần này ngay cả Hà Vinh đều không tẩy bài chuyên tâm đến vậy, huyền thủ vẫn còn nhưng không giống sự mê hoặc ban này.

Sau khi tẩy bài xong Hà Vinh nhìn thần bài một cái anh không biết lúc này Lý Dương và thần bài đang nghĩ gì, anh cũng giống như những người khác đối với biểu hiện của hai người trên bàn bài có cảm giác nghi hoặc.

- Stephen tiên sinh, lần này anh không thể lại bỏ thua cắt bài chứ?

Hà Vinh vẫn chưa hỏi Lý Dương đã hỏi trước một câu, Hà Vinh ngạc nhiên nhìn Lý Dương, lại quay lại nhìn thần bài.

- Bỏ thua là thế nào, tôi tin Hà tiên sinh là công bằng, công chính.

Thần bài nhún vai còn mở hai tay.

Ván bài này bây giờ chia đương nhiên đối với thần bài có lợi cho nên Lý Dương mới cố ý hỏi như vậy, chỉ là câu trả lời của thần bài có chút ngoài dự đoán của anh.

Nhưng Hà Vinh bên cạnh lại có chút cảm động.

Được người khác tín nhiệm rất tốt, ai cũng thích Hà Vinh cũng không ngoại lệ, huống hồ những lời này lại là của thần bài so với vua bài Hà thì thần bài nổi tiếng hơn.

Lúc này trong lòng Hà Vinh thực sự cảm kích.

- Một khi đã như vậy tôi cũng bỏ cắt bài.

Lý Dương cười gật đầu, trong ánh mắt thần bài có chút lóe sáng lập tức cười theo.

Lý Dương bỏ cắt bài, ván này phải thua không nghi ngờ gì, điểm này Lý Dương hiểu, thần bài cũng hiểu, hai người lúc này đều hiểu đối phương.

Ván bài này họ lúc này không phải so đấu thuật chơi bài mà đấu tính nhẫn nại.

Ván bài thứ 4 kết quả cuối cùng cũng trong dự liệu của thần bài, sau khi chia con bài hạ mình Lý Dương liền thua lúc này xèng trên bàn lại trở nên bằng nhau, hai người đều là 20 triệu.

Bốn ván bài thần bài và Lý Dương kết quả hòa chỉ có điều thắng bại lần này có chút kỳ lạ, đều là chịu thua làm rất nhiều người không hiểu.

Ván thứ 5.

Rất nhiều người xung quanh lại bắt đầu bàn tán, tất cả mọi người bây giờ đều không hiểu trên bàn bài rốt cuộc có chuyện gì, cũng chính vì không hiểu mới làm mỗi người trong họ rất lo lắng.

Họ căn bản không biết trên bàn bài bây giờ người chiếm ưu thế là ai.

Nhưng ai cũng hiểu một điểm thực lực của Lý Dương trên bàn bài thực sự rất mạnh, đã có thể hòa với thần bài, ván này ai thua ai thắng bây giờ vẫn chưa biết.

Mười năm nay đây cũng là lần đầu tiên xuất hiện người có thể trên bàn bài phân tài thấp cao với thần bài.

Cao Ngũ nắm chặt tay anh lúc này cũng vậy không hiểu xảy ra chuyện gì nhưng anh lại rất rõ thần bài không phải bị điên, anh thực sự gặp được đối thủ mới có thể xuất hiện sự việc kỳ quặc như thế này.

Dị Long cũng trợn mắt không tin vào mắt mình, anh tin lần này người thắng nhất định là sư phụ của mình.

Bass tiên sinh lúc này đã không còn sức mắng a Bố, hai người đều nắm chặt tay, ván bài này đối với ảnh hưởng của họ rất lớn, nếu thua tổ chức của họ cũng có thể sẽ đại thương nguyên khí.

ABu cũng không chú ý đến họ, lúc này đang căng thẳng nhìn lên bàn bài.

Abu muốn Mona Lisa, muốn đem bức họa này về Nga, chỉ cần anh có thể có được bức họa này mang về Nga thì thuận lợi đối với anh sẽ cực lớn.

Người Nga cũng có niềm kiêu ngạo của mình đáng tiếc họ và rất nhiều người châu Âu khác lại không hợp nhau, có thể mang bức họa này về sẽ nâng danh dự của cả nước Nga, có được điều này đối với anh thuận lợi không chỉ là một chút.

Ván bài thứ 5 nhanh chóng kết thúc rồi.

Lần này là thần bài thua cuộc, anh và Lý Dương đều không cắt bài, cũng không theo chú, chia bài rồi chịu thua hình như hai người bọn họ đều như đợi chia bài không có theo chú.

5 ván bài rồi, lúc này Hà Vinh cũng càng nghi hoặc.

Đáng tiếc ván bài vẫn đang tiếp tục, anh không thể hỏi những nghi hoặc trong lòng, dù sao theo hay không theo hoặc có hạ chú hay không là quyền của hai người bọn họ, người chia bài không có quyền can thiệp.

Ván thứ 6 bắt đầu.

Năng lực đặc thù của Lý Dương vẫn mở, anh đang tìm, tìm xem thần bài đang dùng cách gì để biết được mặt bài, đồng thời cũng đang không ngừng suy nghĩ rất cuộc dùng cách gì mới có thể đánh bại được đối thủ mạnh nhất này.

Ván bài này liên quan tới 150 nghìn đồ sưu tầm và mười bảo bối của anh tuyệt đối không thể có bất kỳ sơ xuất nào.

Khi anh đang quan sát đối thủ thần bài cũng đang quan sát anh.

Trong hình ảnh lập thể tất cả cử động của thần bài đều được phản ánh, lần này Lý Dương không có che giấu gì, nhất cử nhất động thậm chí nhịp tim của thần bài đều trong quan sát của Lý Dương.

Chỉ dựa vào quan sát chưa chắc có thể có được thứ Lý Dương cần, nhưng lúc này anh cũng không có cách gì tốt chỉ có thể thử như thế này trước, bất kỳ cơ hội nào anh đều không thể bỏ qua.

Ván thứ 6, ván thứ 7 thời gian chậm chậm trôi rất nhanh tới ván thứ 10.

Mấy ván bài này qua đi vô cùng thuận lợi, cũng rất nhanh.

Không ai cất bài nhưng sau khi cầm tới tay chắc chắn sẽ có người bỏ cuộc, sau 10 ván xèng của Lý Dương nhiều hơn của thần bài một chút nhưng cũng chỉ nhiều hơn để chú 2 lần.

Chỉ như thế này mà thắng thì sợ đến sáng mai ván bài cũng không thể kết thúc.

Mọi người bên cạnh, người trước máy truyền hình đều bắt đầu bàn tán, thời gian của ván bài mặc dù chưa được bao lâu nhưng đã bị họ coi là ván bài buồn tẻ nhất.

Có thể nói so với tướng tượng của họ khi trước hoàn toàn không giống. Lý Dương có thể không biết điều này anh còn mở hình ảnh lập thể, hết sức quan sát thần bài nếu tìm không ra sơ hở của đối phương chỉ dựa vào sự giằng co hiện tại thì anh căn bản không thể thắng trận này.

Ván bài thứ 15, Lý Dương cau mày lại dưới hình ảnh lập thể anh quan sát rất lâu cuối cùng cảm giác có gì đó ở thần bài không giống nhưng ở đâu anh lại không phát hiện ra.

Điều này làm cho anh có cảm giác rất ám ức giống như mình vừa tiện tay đặt thứ gì đó ở bên cạnh nhưng sau đó lại không thể nào nhớ ra đã đặt ở đâu, bộ dạng tìm phát điên.

Ván bài thứ 18 rất nhanh kết thúc, Lý Dương còn đang nỗ lực tìm điểm khác này anh có một cảm giác điều không giống này đối với anh rất quan trọng, phải tìm cho ra.

Mà lúc này trên bàn bài số xèng của 2 người lại trở thành giống nhau, tất cả lại quay về vị trí ban đầu.

Ván bài thứ 19 Hà Vinh tẩy bài có chút uể oải, đây là việc mọi người đều không ngờ tới cũng hoàn toàn không hiểu.

Nếu không phải là thần bài và Lý Dương đều là người rất nổi tiếng thì Hà Vinh không kìm chế được muốn hỏi luôn, họ có phải đang cố ý trêu đùa mọi người không.

Lần này Hà Vinh tẩy bài rất nhanh.

Vừa tẩy xong ánh mắt Lý Dương đột nhiên sáng lên, trên mặt lộ chút vui mừng.

Anh cuối cùng cũng tìm được điểm không giống cảm giác trên người thần bài, điểm không giống này ở tai thần bài, hai tai anh xuất hiện nhiều xương sụn hơn người khác.

Tổ chức xương sụn này chỉ có 2 mm rất nhỏ, rất mỏng cho nên khi trước anh căn bản không chú ý tới.

Trên cơ thể người cơ quan như vậy lại là ở trong tai không chú ý tới cũng là bình thường.

Ván bài thứ 19 rất nhanh kết thúc, lần này Lý Dương thua rồi, giống như lần trước là Lý Dương tự thua, lúc này số xèng của thần bài đã nhiều hơn Lý Dương.

Đáng tiếc nhiều cũng chỉ một để chú, dựa vào cái này để thắng sợ bọn Bass bên cạnh cũng không tin thần bài có thể thắng Lý Dương.

Hà Vinh tiếp tục tẩy bài, miệng Lý Dương khẽ nhếch ra, lúc này tim anh bắt đầu đập nhanh hơn, Lý Dương thậm chí có thể cảm nhận được nhịp tim của mình đang đập trong lồng ngực.

Anh biết bản thân mình tìm được thứ mấu chốt này chỉ là vẫn chưa giải ra đáp án, đáp án này chính là mấu chốt có thể chiến thắng thần bài.

- Stephen tiên sinh, thính lực của ngài có phải rất tốt đúng không?

Lý Dương đột nhiên nói nhỏ một câu, âm thanh rất nhỏ chỉ có anh mới có thể nghe thấy.

- Lý tiên sinh, anh vừa nói gì?

Hà Vinh vừa tẩy bài xong nghe thấy Lý Dương nói nhưng không nghe rõ là gì bèn hỏi lại.

Lý Dương khẽ lắc đầu chỉ là nhìn thần bài đối diện.

Thần bài vẫn mang nụ cười nhưng trong mắt lại có vẻ lo sợ, Hà Vinh không nghe thấy Lý Dương nói gì nhưng anh ngồi ở xa hơn lại nghe thấy.

Lý Dương nói câu này rõ ràng là nắm được bí mật của anh, là một bí mật lớn.

Đây là một bí mật mà ngay cả người bên cạnh thần bài cũng không biết, Cao Ngũ, Dị Long đều không biết.

Anh có khả năng nghe xa hơn người bình thường, đừng nói giữa anh chỉ có cách một cái bàn, xa hơn nữa anh cũng có thể nghe thấy câu nói của Lý Dương.

Không chỉ có vậy những lời bàn tán của những người xung quanh anh cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Mà anh còn có thể nghe được những âm thanh đặc thù mà người bình thường không nghe được, như tiếng tim đập của người, tiếng hít thở nhẹ,...mặt khác có tiếng tẩy bài đây mới là điểm mấu chốt.

Không ai biết thần bài có thể phân biệt ra tất cả các lá bài từ trong âm thanh của việc tẩy bài, anh không cần phải nhìn chỉ cần nghe cẩn thận bắt giữ những âm thanh này tất cả các mặt bài anh đều nắm trong tay.

Có thể nghe ra những âm thanh khác nhau cũng không ai có thể ở trước mặt ông ăn gian chơi bẩn được, điều này là thực sự biến anh trở thành thần bài, là nguyên nhân mà anh luôn bất bại trong giới chơi bài.

Một bí mật không ai biết chỗ có bản thân mình mới rõ giờ bị bại lộ.

Cho dù thần bài còn giữ nguyên tâm lý như lúc trước thì lúc này cũng có chút kinh ngạc, hình như bí mật lớn nhất của mình đã bị người khác nắm rõ trong tay.

- Lý tiên sinh, bái phục, làm sao cậu có thể phát hiện được ra?

Thần bài hít một hơi sâu nhẹ nhàng nói một câu, Hà Vinh không hiểu chuyện gì nhìn anh, câu nói của thần bài nghe thấy rõ sự đường đột.

- May mắn thôi.

Lý Dương cười lắc đầu, anh đã có thể xác nhận thần bài có thể biết tất cả các lá bài và có liên quan tới ai của anh, anh có một đôi tai thần kỳ có thể nghe ra mặt bài.

Kết quả này Lý Dương rất kinh ngạc cũng không thể tưởng tượng nổi, điều này làm Lý Dương rất cảm thán, thế giới rộng lớn, có đủ những điều kỳ lạ.

Nhưng vẫn tốt, anh tìm được bí mật của thần bài, điều này làm anh nhẹ cả người.

Biết bí mật này rồi không có nghĩa Lý Dương có thể thắng nhưng chí ít anh có thể lấy dùng cách bí mật nhằm vào thần bài để tạo cơ hội cho mình.

Lý Dương lúc này cũng bắt đầu có chút may mắn, anh không tập trung vào bí mật của thần bài ngay từ đầu mà vẫn cố gắng.

Bây giờ những cố gắng này cuối cùng cũng có hồi đáp.

1236. Chương 1233: Tôi Hát Cho Anh Một Bài

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1233: Tôi hát cho anh một bài

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Thần bài cười một tiếng, ngẩng đầu nhìn thẳng Lý Dương:

- Tôi cũng muốn có may mắn như vậy, đáng tiếc không may mắn như anh.

Khi Lý Dương đang tìm bí mật thần bài thì thần bài cũng đang tìm bí mật trên người Lý Dương.

Khi trận bài chưa bắt đầu thần bài chỉ nhìn những trận bài khác của Lý Dương đã hiểu, Lý Dương có gì đó mà mình không biết, cách “”Khải hàng mao Hương Hương” có thể biết được tất cả các lá bài.

Có thính lực mẫn cảm giống như anh nhưng thần bài sớm đã làm thí nghiệm, khi lần trước gặp mặt.

Lý Dương dùng cách “Khải hàng mao Hương Hương” để biết được mặt bài không giống anh, chỉ ít Lý Dương không có thính lực biến thái như anh.

Hôm nay trên bàn bài thần bài đang tìm bí mật của Lý Dương như vậy ánh mắt, ngón tay thậm chí mũi của Lý Dương đều là nơi quan sát trọng điểm của anh, đáng tiếc cuối cùng lại không thu hoạch được gì.

Cho dù là thần bài cũng không ngờ có người có thể mở được hình ảnh lập thể trong đầu có thể nhìn thấu mọi thứ.

- ”Stephen tiên sinh, may mắn của tôi luôn tốt, xem ra lần này đang may mắn tôi thắng anh một lần rồi.

Lý Dương cười, nụ cười của anh rất sán lạn, lúc này anh hoàn toàn không có vẻ lo lắng như trước.

Lý Dương tin sau khi không chế được năng lực của đối phương người thắng lợi cuối cùng nhất định là anh.

- Đúng vậy, may mắn thắng không có nghĩa là cũng có thể thắng trên bàn bài.

Thần bài cười, bí mật của anh bị đối phương biết nhưng anh không quá lo lắng.

Lý Dương tuyệt đối không thể nói bí mật này ra vì Lý Dương cũng như anh đều là những người có bí mật chỉ là lúc này thần bài chưa biết được bí mật của Lý Dương mà thôi.

- Điều này chưa chắc, người có may mắn thường là người thắng lợi cuối cùng.

Lý Dương lại cười Hà Vinh tròn mắt nhìn hai người bọn họ.

Hai người bọn họ lúc này nói chuyện Hà Vinh có thể nghe hiểu một chút hình như Lý Dương có điểm gì đó mạnh hơn thần bài tạm thời bị thể yếu.

Chỉ là bài lúc này vẫn đang ở trong tay anh không tiếp tục chia trên bàn bài số xèng của thần tài nhiều hơn Lý Dương một chút cho nên những điều hai người nói làm anh như hiểu mà không hiểu, rất mơ hồ.

- Điểm này của anh tôi không tán đồng, Hà tiên sinh tôi phải cắt bài.

Thần bài cười lắc đầu lại quay đầu nói với Hà Vinh một câu.

- Ồ, được

Hà Vinh vội vàng chuyển bài đi trong mắt vẫn có chút nghi hoặc, ván bài Hà Vinh chủ trì cũng không ít, ván này đối với anh mà nói là một ván kỳ lạ nhất.

- Nhị ca, anh hiểu lão đại và thần bài nói gì không?

Lý Xán ghé vào tai Chu Văn nói nhỏ một câu, việc mà người chia bài Hà Vinh không hiểu anh càng không hiểu.

Lúc này những người xung quanh và người theo dõi truyền hình cũng đang mơ mơ màng màng, cả Cao Ngũ và Dị Long đi theo thần tài cũng vậy.

- Có thể, Chu Văn sắc mặt nghiêm túc gật đầu.

- Thật ư, vậy anh mau nói đi, họ nói rốt cuộc là ý gì?

Lý Xán hơi ngạc nhiên lập tức hỏi Trần Lỗi, Lý Bồi bên cạnh cũng quay đầu lại, cả Lâm Lang và Tư Mã Lâm ở xa cũng nhìn theo.

- Lão đại nói anh may mắn hơn thần tài, hai người so sánh vận may.

Chu Văn vô cùng nghiêm túc nói, tất cả mọi người xung quanh đều ngạc nhiên, Trần Lỗi giơ ngón tay giữa lên với Chu Văn.

- Những điều anh nói chúng tôi đều biết, cái tôi muốn hỏi là tại sao họ lại nói như vậy, lấy việc gì để chứng minh, lão đại may mắn hơn thần bài?

Lý Xán nói một câu Chu Văn quay đầu lại khẽ lắc đầu:

- cái này tôi cũng không biết.

Lý Xán thở một hơi Chu Văn nói những điều này cũng như không nói, anh ta chỉ tập trung vào phía trên bàn bài, nói gì thì nói trong cuộc đối thoại của bọn họ Lý Dương hình như chiếm ưu thế, điều này đối với họ là tin tốt.

- Lão Lục, kỳ thực chúng tôi không hiểu cũng rất bình thường, anh xem những người xung quanh, tôi chắc cũng không hiểu, đây chính là cái tài của cao thủ, bây giờ họ đang so tài chắc là quan niệm nghệ thuật.

Lưu Chấn Hoa quay đầu nhìn xung quanh nói nhỏ một câu thần tài nói với Lý Xán.

- “Quan niệm nghệ thuật?”

Lý Xán lại ngạc nhiên lập tức gật đầu, khả năng này có thể có, dù sao lúc này họ không hiểu trên bàn bài rốt cuộc có chuyện gì xảy ra.

Thần tài lộ ra nụ cười, bọn Lý Xán lại bàn luận to nhỏ đều bị anh vô ý nghe được, sức tưởng tượng của những người này thật phong phú, việc “Quan niệm nghệ thuật?” này cũng có thể nghĩ ra.

Đáng tiếc là lần này họ đều đoán sai, hai người không có “Quan niệm nghệ thuật?” nào cả, từ khi bắt đầu ngồi trên bàn bài anh và Lý Dương đã tiến hành tranh đấu trong âm thầm, tranh đấu lúc này có kết quả mới, Lý Dương chiếm ưu thế nhưng thần bài cũng chưa thua cuộc.

Thần tài đang nỗ lực tìm ra bí mật của Lý Dương sau đó phản kích lại, Lý Dương đã biết bí mật của anh thời gian dành cho anh không nhiều.

Thời gian có hạn này đối với thần tài vô cùng quan trọng.

- Bass, thần tài không thể có vấn đề gì chứ?

Hawes tiên sinh mặt đầy lo âu, trận này là hi vọng cuối cùng của họ, cũng là cơ hội cuối cùng của họ, đối với họ quá là quan trọng.

Lúc này họ không biết hai người trên bàn bài rốt cuộc đang nói gì nhưng họ cũng đều hiểu tình hình dường như không tốt lắm.

- Không thể nào thần bài nhất định sẽ toàn lực ứng phó Lý Dương muốn thắng anh không dễ.

Bass lắc đầu, trên mặt anh cũng đầy lo âu, bọn Bass hiểu sức mạnh của thần bài cho nên khi trước mới tin tưởng thần bài như vậy.

Nhưng điều làm cho họ không ngờ là Lý Dương cũng mạnh tới như vậy, có thể kháng lại thần bài thậm chí còn chiếm ưu thế, điều này đối với họ mà nói không phải tin tốt lành.

- Thần bài có kinh nghiệm mà Lý Dương không có, điểm này rất quan trọng.

Qua mấy phút Bass lại tiếp một câu, Hawes quay đầu nhìn bàn bài cũng gập đầu theo.

Những điều Bass nói không sai, Lý Dương rất lợi hại nhưng vào nghề hơi muộn, chơi bài cũng ít hơn nhiều, từ kinh nghiệm mà nói tuyệt đối không so với thần bài được, trước khi thần bài lui về ở ẩn, những ván bài đã trải qua thì không biết nhiều hơn Lý Dương bao nhiêu.

Chớ xem thường những kinh nghiệm này, cao tử so chiêu kinh nghiệm này sẽ phát huy tác dụng rất quan trọng.

Ván bài rất nhanh kết thúc, thần bài cắt bài rồi, mặt bài có lợi cho anh, Lý Dương không tranh với thần bài nếu 2 người tranh nhau sợ sẽ tiếp tục cắt bài cuối cùng đám đông lại cười to.

Ván bài này Lý Dương thua rồi, thần bài thắng.

Thần bài thắng trên mặt lại có chút do dự, mà Lý Dương thua lại cười rất tươi, rất nhiều người đều có ý nghĩ sai lầm, hình như ván bài này người thắng là Lý Dương mà không phải thần bài.

Cảm giác này ngay cả Hà Vinh cũng có.

Hà Vinh xóc lại tinh thần bỏ những suy nghĩ kỳ quái này tiếp tục tẩy bài, chia bài, Lý Dương phát hiện trong hình ảnh lập thể khi Hà Vinh tẩy bài tổ chức xương sụn thần bí trong tai thần tài kia chấn động lên, phát hiện này làm anh cười đầy ngụ ý.

Tổ chức xương sụn bình thường đều không thể khống chế, thần bài có thể khống chế được đây cũng làm một khả năng thần kỳ.

Việc này nếu không phải tự mắt nhìn thấy sợ nói ra không ai tin.

Thần bài dựa vào nghe Lý Dương lại trực tiếp nhìn, trong lòng như nhau đều không ngừng suy nghĩ, làm thế nào có thể đánh bại được năng lực của thần bài làm cho anh không thể nghe được tất cả những lá bài.

Biện pháp tốt nhất là cho thần bài một máy trợ thính, đặt vào một âm thanh lớn nhưng điều này chắc chắn không được, điều này có thể liên lụy đến trận bài quan trọng không ai có thể tùy tiện.

Những điều này Lý Dương cũng chỉ nghĩ làm trò tiêu khiển thôi.

Lý Dương gõ chậm chậm lên cái bàn, thần bài dựa vào tai, chính là thính lực, chỉ cần làm cho âm thanh lẫn lộn là được, điều này Lý Dương nhất thời nghĩ ra cách “Khải hàng mao hương hương” nhưng làm lẫn lộn bằng cách nào anh vẫn đang nghĩ.

Lúc này, Lý Dương đã không còn sốt ruột nữa rồi.

Ván bài này vẫn là thần bài thắng, thần bài thu lại vì Lý Dương thua mà thắng để chú, lông mày cau lại.

Bắt đầu từ bây giờ thời gian qua càng lâu càng có lợi cho anh, anh tin Lý Dương sẽ thử đối phó với thính lực miễn cảm của mình, mặc dù nói là một số cách bình thường không có hiệu quả với anh nhưng tổng lại có thể đối phó với anh được.

Thực sự bị Lý Dương tìm ra, đến lúc đó anh có thể hoàn toàn bị động rồi.

Cho dù thần bài có nhiều kinh nghiệm phong phú hơn Lý Dương lại có thuật bài cao siêu Lý Dương không bằng nhưng tất cả lá bài đều trong sự khống chế của Lý Dương, trong tình huống này anh muốn thắng cũng không thể, nhiều nhất có thể duy trì trạng thái ban đầu mà vô cùng khó khăn.

Trừ phi anh thực sự có thể giống như trong phim ảnh, thay đổi lá bài khác hoặc trà xát ra một lá bài khác.

Đáng tiếc là năng lực chà xát bài anh không có, thay đổi con bài phải tự mình mang bài, đó không khác gì xuất thiên, thần bài không thể xuất thiên cũng chưa bao giờ xuất thiên.

Lúc này đối với thần bài mà nói quan trọng nhất, tìm ra bí mật của Lý Dương là vấn đề trọng yếu.

Hà Vinh lại lấy ra một bộ bài, bài ở đây có rất nhiều, đều là bài theo tiêu chuẩn, chính là hai người đấu chiến thực sự mấy ngày mấy đêm, trận bài này cũng không kết thúc.

Lúc này bất luận là Hà Vinh hay những người xung quanh đều đã chuẩn bị tinh thần cho cuộc chiến đầu kéo dài, xem Lý Dương và thần bài mỗi lần đều hạ chú, đều trực tiếp thua cuộc ai cũng không biết ván bài này rốt cuộc khi nào mới kết thúc.

- Stephen tiên sinh, tôi hát anh nghe một bài nhé.

Hà Vinh vừa mới tẩy bài Lý Dương đột nhiên nói một tiếng, nói xong cũng không đợi thần bài phản ứng liền cao giọng hát.

Bài hát Lý Dương hát là một bài “Khải hàng mao Hương Hương” của Lưu Đức Hoa, rất mênh mông, giọng hát của Lý Dương cũng không tồi, mặc dù hát chạy nhưng cũng không đến mức làm cho người khác bỏ chạy.

Thần bài vẫn không có phản ứng Hà Vinh bên cạnh suýt ngất trên bàn bài.

Nghiêm túc như vậy, ván bài quan trọng như vậy mà Lý Dương lại có thể hát được, không chỉ anh mà Hà lão lúc này cũng trợn tròn mắt, chỉ muốn chạy tới bàn bài xem Lý Dương thể nào.

Ông muốn xem Lý Dương có phải là trúng tà hay không.

- Lý tiên sinh?

Thần bài không nói gì Hà Vinh hỏi trước một câu, động tác tẩy bài trên tay anh cũng dừng lại.

- Ngài cứ tiếp tục tôi hát kệ tôi.

Lý Dương dừng lại cười một tiếng lại tiếp tục hát, Hà Vinh bất đắc dĩ chỉ có thể tẩy bài tiếp.

1237. Chương 1234: Giác Quan Thứ Sáu Thần Kỳ

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1234: Giác quan thứ sáu thần kỳ

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Hà Vinh ngậy ngó nhìn Lý Dương, một lúc sau mới kịp phản ứng.

Hà Vinh có thể thề với trời, đây là việc kỳ quái nhất mà anh gặp từ lúc sinh ra, một trận bài bất đắc dĩ nhất, anh sắp bị hai người trên bàn bài làm cho phát điên rồi.

Hít một hơi sâu, Hà Vinh lại bắt đầu tẩy bài.

Ván bài vẫn tiếp tục, anh người chia bài vẫn phải nỗ lực, đến khi ván bài kết thúc, mà lúc này Hà Vinh căn bản không biết ván bài này khi nào mới có thể kết thúc, người thắng cuộc sẽ là ai.

Chỉ sợ điểm này rất cả mọi người đều mơ hồ.

- Lý Dương có phải áp lực quá lớn?

Hà San San ngồi bên cạnh lão gia tử, kéo tay Vương Giai Giai rất kinh ngạc hỏi một câu.

Câu nói này của cô kỳ thực vẫn còn một ý khác, Lý Dương có phải bị áp lực đè nặng không, thần kinh thất thường rồi nếu không tại sao lại điên rồi hát bài như thế.

Rất nhiều người nghĩ như vậy không chỉ Hà San San ngay cả lão gia tử ban nãy cũng nghĩ như vậy.

- Tôi không biết, anh ấy chưa bao giờ như vậy.

Trong mắt Vương Giai Giai đầy vẻ lo lắng, bảo bối này là tốt, đặt cược lần này là rất thu hút mọi người nhưng những thứ này đối với cô không quan trọng bằng Lý Dương.

Cô lúc này chỉ muốn Lý Dương có thể trở thành như bình thường, trong lòng cô thực sự rất lo lắng.

- Ông nội có thể tạm dừng ván bài này không?

Hà San San lập tức quay đầu lại trong mắt cô cũng có chút lo lắng.

Hà San San bình thường thích cãi nhau với Lý Dương hoặc chiếm lấy xe của anh nhưng cô cũng là một cô gái tốt, sớm coi Lý Dương như người của mình, coi như người nhà, lo lắng lúc này là thật lòng.

Vương Giai Giai cũng quay lại nhìn lão gia tử đầy kỳ vọng.

- Không được, chúng không có quyền này.

Lão gia tử nhẹ nhàng lắc đầu, ông cũng muốn tạm dừng ván bài, để hỏi xem rốt cuộc như thế nào, nhưng quyền dừng ván bài chỉ có hội ủy viên trọng tài, và hai người trên bàn bài mới có quyền.

Những người xung quanh không cho phép bất kỳ sự việc gì phát sinh từ bàn bài, đây là quy tắc của sòng bạc.

Ở đây cho dù là lão gia tử cũng phải tuân thủ quy tắc này, sức ảnh hưởng của ván bài này thực sự rất lớn.

Hà Vinh cuối cùng cũng tẩy bài xong thần bài chọn cắt bài.

Nhìn thấy động tác thần bài cắt bài sắc mặt Lý Dương cứng đờ, bài hát ban nãy anh hát coi như uống công rồi, nhìn thấy bài thần bài cắt anh biết ban nãy mình làm vô ích.

Sau khi cắt bài lá bài có lợi cho thần bài.

Thần bài vẫn cười gật đầu với Lý Dương, giống như khen anh hát không tồi.

- Tôi cũng cắt bài.

Sắc mặt Lý Dương có chút cứng nhắc, lập tức cắt bài để có lợi cho mình, thần bài cắt bài lần nữa...lúc này thần bài không chiếm ưu thế, trên bàn bài bất kỳ việc gì có lợi cho anh anh đều không thể bỏ qua.

Cho dù là để chú 100 nghìn.

Cắt bài lần này cũng để Lý Dương xác định việc hát hò không có tác dụng gì với thần bài.

- Tôi không cắt rồi.

Khi Hà Vinh nhìn mình Lý Dương lắc đầu, đối với Lý Dương mà nói bây giờ việc quan trọng nhất là tìm cách gây rối năng lực của thần bài, cứ cùng thần bài cắt bài thì không thể tìm ra cách.

Anh phải để Hà Vinh không ngừng chia bài, không ngừng phán đoán.

Cắt lần này Hà Vinh đều không rõ, sau khi chia mình bài thấy Lý Dương lại chịu thua anh không có ý ngạc nhiên, lần nào có người theo trứ rồi sợ anh mới ngạc nhiên.

- Stephen tiên sinh, nghe nói anh có một nửa huyết thống của người Hoa đúng không?

Khi Hà Vinh tẩy bài, Lý Dương trực tiếp hỏi Stephen tiên sinh một câu, hát không được Lý Dương làm phiền bằng cách nói chuyện, dù sao anh dùng hình ảnh lập thể nhìn bài khi tẩy bài không cần chú ý cũng được.

- Đúng, mẹ của tôi là người Hoa.

Thần bài khẽ gật đầu, điều này anh chưa bao giờ phủ nhận, thần bài có quốc tịch hai nước Anh Mỹ, trong đó mẹ anh là người Hoa nước Anh.

- Nói như vậy chúng ta cũng coi như nửa đồng hương rồi, lần trước đáng nhẽ phải mời anh uống mấy chén mới phải.

Lý Dương lập tức nói tiếp lời của thần bài, nói to, khi nói còn cảm thán không ngớt hình như vô cùng tiếc việc không uống rượu vì nửa đồng hương.

Lão gia tử, viện trưởng Hoàng mặt lại chùng xuống.

Không hiểu gì, mẹ của thần bài chỉ là hoa kiều từ nhỏ lớn lên ở nước ngoài thần bài thì không cần phải nói Lý Dương nhận đồng hương thực không biết nghĩ thế nào.

Nhưng cũng tốt, nhân đồng hương còn tốt hơn so với việc hát điên cuồng.

- Tôi nghĩ sẽ có cơ hội.

Thần bài cười, lúc này Hà Vinh cũng tẩy bài xong mời anh cắt bài.

Khi cắt bài Lý Dương nhìn anh chăm chăm mà thần bài cũng đang nhìn Lý Dương, những nơi trên người Lý Dương có thể nhìn thấy đều bị anh quan sát kỹ, thậm chí mỗi động tác nhỏ của ngón tay của Lý Dương anh cũng phân tích kỹ.

Đáng tiếc là đến bây giờ anh vẫn không phát hiện được gì.

Thần bài thua cắt bài lần này vì mặt bài vốn không có lợi cho anh.

Lý Dương cau mày chọn cắt bài theo, sau đó thần bài lại cắt bài lần nữa, động tác của anh cũng chứng minh Lý Dương muốn nói chuyện để lộ là năng lực của thần bài nhưng thất bại rồi.

Hát không được, nói chuyện cũng không được, việc gây rối xem chừng không có tác dụng, anh phải tìm cách khác.

Trong lòng Lý Dương suy nghĩ rất nhanh, xem có cách nào tốt nhất để làm phiền thần bài nhưng lúc này ván bài vẫn chưa dừng.

Mấy ván tiếp theo thần bài mỗi lần đều tranh một chút, sau khi Lý Dương cắt mấy lần toàn là thua, một lúc thần bài đã nhiều hơn số xèng của Lý Dương trên một triệu.

Số xèng này so với tổng số 20 triệu của mỗi người thì không nhiều nhưng cũng hơn một chút.

Huống hồ trong mắt những người không hiểu đường như Lý Dương không dám đối mặt với thần bài, mỗi lần thua cuộc nếu cứ tiếp tục như vậy người thua cũng nhất định là Lý Dương.

Cho dù chỉ thắng hạ chú, sau 200 ván thần bài cũng thắng.

Điều này cũng làm Bass, Hawes thở phào nhẹ nhõm, tất cả những đại gia tìm thần bài làm người đại diện cũng bắt đầu nở nụ cười, thần bài chiếm ưu thế là tốt, ban này hai người nói chuyện làm họ lo lắng không ít.

Mỗi người đều cho rằng thần bài bị rơi vào tình thế xấu rồi.

Ngược lại Lý Xán, Chu Văn lúc này lại đều không hiểu, Tư Mã Lâm, Trịnh Khải Đạt đều cau mày, Từ lão, Phương lão nắm chặt tay họ đều sợ Lý Dương thua trận này.

Nếu ván này thua tất cả những điều Lý Dương làm ở Macao đều uổng phí, còn mất đi không ít thần khí quốc bảo chân chính.

May mắn duy nhất chính là “Minh Thanh thượng hà đồ” và Trục Nhật kiếm giữ được lại nhưng hai bảo bối này không thể so với 10 bảo bối mà Lý Dương mất đi.

Thời gian chậm chậm trôi đi, một lát đã qua 10 ván bài.

Mười ván bài này làm trong lòng Lý Dương có chút lo lắng, anh bắt đầu đang cạnh tranh cùng thần bài cắt bài nếu không chỉ thua để chú, sợ cuối cùng cũng thua hết mất.

Nhưng nhắm vào thính lực của thần bài Lý Dương lại không tìm ra cách gì hay.

Trong mười ván bài này anh lại thử mấy cách cuối cùng vẫn là thất bại.

Tai của thần bài có thể nói mẫn cảm hơn nhiều tai của người bình thường, bất kỳ âm thanh nào dù nhỏ đều có thể nghe thấy, còn có thể nghe rõ, chỉ dựa vào tạp âm bình thường căn bản không thể đánh lạc được anh.

Thần bài cũng hiểu Lý Dương vẫn đang làm phép thử điều này lam trong lòng anh có chút lo lắng.

Thính lực của anh rất khó đánh lạc hướng nhưng cũng không phải là tuyệt đối chỉ có điều kiện phải cao một chút.

Muốn phá được thính lực của anh phải cần tạp âm thật cao mới có thể làm được, còn là âm thanh sắc nhọn, nghe âm thanh loại này thính lực mẫn cảm mới bị đánh mất.

Có điều là âm thanh này người bình thường căn bản không chịu được bất kỳ người nào nghe thấy âm thanh này đều thấy rất khó chịu, nghe được 10 giây đã phát điên, nếu nghe nửa phút có thể ngất.

Âm thanh như vậy tự nhiên không thể xuất hiện ở sông bạc cho then thần bài chỉ là sốt ruột không phải lo lắng quá.

Gần 40 ván bài rồi, mỗi lần đều là thua, bây giờ Lý Dương ít số xèng hơn thần bài hơn 2 triệu, Lý Dương có hơn 18 triệu, thần bài lại có hơn 21 triệu.

Khoảng cách số xèng không lớn, bình thường thắng thua 1 ván bài có thể hai người chỉ chia bài trong tình huống không theo chú khoảng cách này mới lớn một chút.

Những người ủng hộ Lý Dương lúc này tỏ ra càng lo lắng hơn.

Điểm này trên diễn đàn trong nước lộ rõ nhất, rất nhiều diễn đàn có người cổ vũ Lý Dương, bất luận thể nào đều phải thắng mang bảo bối về, bất luận thể nào đều không thể thua trận bài này.

Họ cũng biết sự cổ vũ này Lý Dương không thể nhìn thấy nhưng họ vẫn làm như vậy, đây là điều duy nhất họ có thể biểu lộ tình cảm của mình.

- Lý tiên sinh, giác quan thứ sáu của anh chắc rất tốt đúng không?

Khi Hà Vinh tẩy bài, thần bài đột nhiên hỏi một câu, thời gian lâu như vậy thần bài đang quan sát Lý Dương, thậm chí giác quan thứ 5 của Lý Dương cũng được anh quan sát kỹ.

Nhưng tất cả điều này không có được thứ anh cần tìm, anh mới nhớ ra giác quan thứ 6 thần bí khó lường kia.

- Giác quan thứ 6 của tôi thực sự rất mạnh.

Lý Dương suy nghĩ trong lòng, biểu lộ không thay đổi gì khế gật đầu.

Giác quan thứ sáu là một cảm giác không rõ ràng khó nói, trước anh cũng dùng lý do này để ứng phó với lão gia tử, nếu thaafbaif cũng đem sức chú ý tập trung vào mặt này thì càng tốt, như vậy có thể triệt để che giấu năng lực đặc thù của anh.

- Giác quan thứ sáu tôi cũng có nhưng không tốt, nói thật rất ngưỡng mộ anh.

Thần bài cũng gật đầu theo, đây là anh thử hỏi một chút, anh cũng không trả lời thực sự tin tưởng Lý Dương, nhưng lúc này điều này lại làm anh tìm ra đáp án tốt nhất.

Chỉ là một câu trả lời anh cũng có chút bất ngờ, giác quan thứ 6 vốn không thể nói rõ cho dù Lý Dương thực sự có giác quan thứ sáu thần kuf anh cũng không biết dùng cách gì để ứng phó.

Tóm lại anh không thể theo cách cổ của Trung Quốc, hoặc mang chữ thập giá, đương nhiên những điều này thần bài cũng chỉ nghĩ chứ không thể làm được.

1238. Chương 1235: Dừng Hết Thủ Đoạn

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1235: Dừng hết thủ đoạn

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

-Bọn họ đang nói gì thế?

Hà San San mở mắt nhìn về phía Vương Giai Giai, hai người đang ngồi trên bàn đấu, hơn nữa thân phận hai người không hề nhỏ, vậy mà bọn họ lại đang ngồi tán gẫu về giác quan thứ 6.

Không chỉ Hà San San, lúc này có rất nhiều người đang cảm thấy mơ hồ.

-Mình cũng không biết, có lẽ bọn họ tán gẫu để giảm áp lực cũng không chừng!

Vương Giai Giai lộ nói ra ý nghĩ của mình, cô biết lúc này hai người đang có áp lực rất lớn, tán gẫu là phương pháp giả tỏa áp lực tốt nhất.

Ngoài Vương Giai Giai ra, có không ít người có suy nghĩ tương tự thế.

Giác quan thứ sáu, khi thần bài và Lý Dương nói tới giác quan thứ 6, Hà lão liền cảm thấy kinh ngạc, ông biết Lý Dương có giác quan thứ 6 rất thần kỳ, nhưng ông không ngờ Lý Dương lại nói về nó trong này.

Cao Ngũ, Dịch Long đang mở mắt, thần bài hôm nay quả thật là rất khác thường.

Mọi người không biết thần bài là Lý Dương đang nói chuyện gì, cũng không biết là bọn họ đang thử nhau.

-Lý tiên sinh, ngài có cắt bài không?

Lúc này Hà Vinh càng thêm mơ hồ, hắn quyết định không thêm để ý tới những thứ này, hắn chỉ cần biết mình là người chia bài là được.

Khi nghĩ tới chuyện họ đang nói, càng nghĩ càng thấy đau đầu, không bàn dứt khoát không thêm nghĩ tới nó cho xong.

-Cắt!

Lý Dương nhìn thần bài một cái rồi gạt đầu.

Ván này thần bài đã cắt bài, nếu hắn không cắt nhất định sẽ thua, hiện tại chưa tìm ra cách để đối phó, hắn không thể để mình tiếp tục thua như trước được.

Nếu thua quá nhiều thì sẽ rất khó để thắng trở lại, đối thủ của hắn không phải là người bình thường, người này chính là thần bài nha, đã là thần thì sẽ rất khó đối phó.

Lý Dương cắt bài rất nhẹ, nhưng chò dù có nhẹ hơn cũng không thể lừa gạt được lỗ tai thần bài, tai của người này có thể nói là vô cùng thính.

-Steven tiên sinh, ngài có muốn cắt bài không?

Hà Vinh nhìn thần bài rồi hỏi, lúc này hắn cũng phát hiện ra, người cuối cùng cắt bài chính là người giành chiến thắng, người bỏ ngang chính là người thua cuộc.

Phát hiện này làm cho hắn rất kinh ngạc, nhưng hắn không suy nghĩ nhiều, mà cũng không có thời gian để hắn suy nghĩ.

“cắt!”

Thần bài gạt đầu đồng ý, động tác cắt bài của người này nhìn đẹp hơn của Lý Dương nhiều, động tác xinh đẹp như thế Lý Dương không thể làm được.

-Lý Dương tiên sinh, giác quan thứ 6 của ngài lần nào cũng linh ư?

Thần bài cất xong lại nhìn Lý Dương, ánh mắt nhìn chằm chằm Lý Dương, tay nắm lại để trước mũi, thân hình nghiêng tới trước chống xuống bàn.

-Đây là bí mật của tôi, không thể tiết lộ được!

Lý Dương cười lắc đầu, ánh mắt của thần bài đột nhiên mở to, y thần bí nhìn Lý Dương, trên mặt nở một nụ cười thần bí.

Dáng vẻ này của thần bài làm cho Lý Dương cảm thấy không được tự nhiên, ánh mắt này giống như đang khinh thường hẳn vậy.

Lý Dương nhú nhú mày, sau đó cũng trừng mắt nhìn lại, ánh mắt của Lý Dương tỏ ra mình không phục, dường như hẳn muốn dùng ánh mắt chiến thắng thần bài vậy.

Hai người như vậy trừng nhau làm cho Lý Dương quên luôn việc cất bài.

Hà Vinh bắt đầu phát bài, Lý dương đột nhiên cảm thấy có gì đó trong đầu đang vọt tới, tuy ngay lập tức chấm dứt nhưng hẳn vẫn cảm thấy một cơn đau đầu.

Hắn cảm thấy được sợi tơ đen đã di chuyển lên bộ não thêm không ít, đây chính là nguyên nhân tạo cho hắn cảm giác đau đớn.

Lý Dương bị đau đớn nên vô ý thức che mắt lại, phía đối diện, thần bài cũng không tự nhiên che mắt, trên trán xuất hiện một giọt mồ hôi.

-Steven tiên sinh?

Lý Dương kêu lớn một tiếng, ngay khi đầu óc thanh tỉnh, hắn liền cảm thấy có chút không đúng, mới vừa rồi, dường như hẳn không còn là hẳn nữa.

Cảm giác này vô cùng đáng sợ, nếu không phải bị sự đau đớn thức tỉnh, không biết hẳn sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Sau khi tỉnh táo lại, Lý Dương liền cảm thấy không đúng, ánh mắt của thần bài vừa rồi tuy rất bình thường, nhưng ngay lúc đó hẳn giống như là bị thôi mien vậy.

Chính vì phát hiện điểm này, hắn mới hét lên một tiếng như vậy.

-Lý tiên sinh, hiện tại tôi đã tin ngài có giác quan thứ 6!

Thần bài thở ra một hơi, sắc mặt hẳn cũng dịu lại, vừa rồi hẳn cũng không dễ chịu gì.

Vừa rồi quả thật là thần bài có sử dụng thuật thôi mien, nhưng cũng không phải loại có thể khống chế người khác, thuật thôi mien này hẳn sẽ không hóc, thứ hẳn học chỉ có thể làm cho người bị thôi mien mơ hồ, về phần người đó sẽ làm gì, hẳn hoàn toàn không khống chế được.

Thần bài sử dụng thuật thôi mien chỉ vì muốn thử xem Lý Dương thật sự có giác quan thứ 6 hay không, lúc này, hẳn thật sự đã tin Lý Dương dựa vào giác quan thứ 6 để chơi bài.

Kết quả này thật buồn cười, nhưng đây là lời giải thích duy nhất hẳn tìm thấy.

“Steven tiên sinh, chuyện không thoải mái thế này hi vọng không xảy ra nữa!”

Lý Dương lạnh lùng nói, thiếu chút nữa đã bị thôi mien, khi nghĩ tới việc này hắn liền cảm thấy sợ.

-Thật xin lỗi, tôi cam đoan chuyện này sẽ không xảy ra nữa!

Thuật thôi mien vô hiệu, lại bị Lý Dương vạch trần, tất nhiên sẽ không sử dụng nữa.

Huống hồ thuật thôi mien này cũng sẽ tổn thương người sử dụng, Lý Dương tự mình thoát khỏi thôi mien càng làm cho thần bài bị tổn thương lớn hơn, hẳn chắc chắn sẽ không dùng nó tự hại mình nữa.

Lúc này mọi người đều mở to mắt nhìn nhau.

Đường như thần bài và Lý Dương có tranh đấu với nhau, nhưng mà hai người tranh đấu thế nào mọi người đều không rõ, nhưng mà đường như thần bài có chút yếu thế hơn.

Chuyện này làm cho rất nhiều người không biết tại sao, đồng thời cũng gia tăng thêm không ít sự hiếu kỳ.

Ván tiếp theo, Lý Dương không ngừng tấn công, hấn bắt đầu cạnh tranh với thần bài, mỗi ván bài mỗi người đều cắt bài vài lần, thậm chí có ván 2 người cắt tới 7 lá bài.

Liên tục cắt bài cũng rất nhàm chán, lúc này mọi người đều cảm thấy có chút bất mãn.

Bọn họ muốn nhìn trận quyết đấu phần khích, không nghĩ tới chỉ có thể xem trận đấu tẻ ngắt thế này.

50 ván, 60 ván.

Lý Dương và thần bài không ngừng dò xét nhau, họ đều muốn tìm hiểu năng lực của đối phương, đáng tiếc chính là Lý Dương hay thần bài đều không thể như ý muốn.

Lý Dương thậm chí còn đưa ra ý kiến thêm âm nhạc vào, không ngờ yêu cầu này thần bài lại đáp ứng, kết quả không cần đoán cũng có thể hiểu được, âm nhạc có thể giúp ích cho thần bài, nếu không có, hấn cũng sẽ không đáp ứng.

Âm nhạc vang lên một hồi, Lý Dương càng ngày càng cảm thấy ảm ỉ nên hấn cho ngừng lại.

Đến lượt thần bài, tên này càng tuyệt hơn, trên bàn đấu, hấn bắt đầu kể chuyện ma.

Không thể không nói, năng lực kể chuyện của đồ thần rất tốt, ngay cả đạo diễn cũng khâm phục, nếu thần bài không đánh bài nữa mà chuyển qua làm MC, chương trình tuyệt đối sẽ có rất nhiều khán giả.

Nghe nói những câu chuyện ma này của thần bài kể đã dọa không ít nữ sinh đang xem chương trình này ngắt đi, về phần mục đích của thần bài, hấn đang muốn phá cái gọi là giác quan thứ 6 của Lý Dương.

Điểm này Lý Dương biết, nhưng hấn không thèm để ý, năng lực đặc thù của hấn chẳng ai biết cả.

Nếu chỉ dựa vào chuyện xưa thì không thể làm gì được hấn.

Thời gian từ từ trôi qua, trận đấu này đã trôi qua 2 giờ, cho dù là ai cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi, lúc này đài truyền hình đang rất sốt ruột, có rất nhiều cuộc gọi đến hỏi có phải là chương trình bị gì không.

Lúc này, hai người trên bàn đấu đang tỏ ra rất nhàm chán.

Những người xem bên ngoài đang thảo luận không ngừng, thậm chí còn có người nói trạng thái của 2 người hôm nay không tốt, phát huy rất thất thường.

Nói mệt, xem mệt, Lý Dương và thần bài càng mệt.

Hai người phải ngụy trang chính mình, còn phải thử đối thủ, trận chiến tranh không khói lửa này không phải diễn ra trên ván bài mà đang diễn ra giữa 2 người bọn họ.

Hiện tại hai người đang không ngừng suy nghĩ, họ đang tìm chỗ bí ẩn của đối phương, ai tìm thấy trước người đó sẽ chiến thắng.

Mọi người mệt mỏi, Hà Vinh cũng mệt mỏi, lúc này hấn đã hủy 80 bộ bài.

Trên mặt bàn, Lý Dương vẫn còn 19 triệu thẻ, thần bài còn 21 triệu, chênh lệch của 2 người chỉ có 2 triệu mà thôi.

Nếu cứ thế này, cho dù là đánh tới trời sáng cũng không thể kết thúc được.

-Lý tiên sinh, có cần nghỉ ngơi một chút không, tôi thấy cứ như vậy cũng không có ý nghĩa gì, không bằng nghỉ ngơi một lát đi!

Hà Vinh bắt đầu phát bài, thần bài đột nhiên nói, không ngờ hấn là người chủ động đưa ra yêu cầu nghỉ ngơi.

Nếu một trận đấu diễn ra quá lâu có thể nghỉ ngơi giữa trận, nhưng mà phải được mọi người đồng ý mới được, nếu không phải tiếp tục đánh, ngay cả thời gian đi WC cũng không có.

-Được, vậy nghỉ ngơi một lát!

Lý Dương do dự một chút rồi cũng gật đầu.

Từ đầu tối giờ vẫn chưa tìm được cách thắng, lúc này hắn cũng mệt muốn chết, huống hồ năng lực đặc thù của hắn vẫn còn mở, hắn cũng cần nghỉ ngơi một chút để tin thần và sức khỏe hồi phục lại.

-Hà Vinh tiên sinh, có thể tạm dừng trận đấu không?

Thần bài nhìn Hà Vinh hỏi.

-Nếu hai vị không có ý kiến, chuyện này không thành vấn đề!

Hà Vinh vội vàng gật đầu, hiện tại hắn cũng rất muốn nghỉ ngơi, trận đấu của Lý Dương và thần bài đã diễn ra 2 giờ, hắn chia bài cũng rất mệt, chia bài lại là một việc vô cùng buồn tẻ, không ngừng lấy bài, chia bài, cắt bài đã làm hắn cảm thấy rất ngột ngạt, nếu cứ như vậy hắn sẽ không xong.

-Chúng tôi không có ý kiến!

Lý Dương nhìn Hà Vinh nói, Hà Vinh gọi bảo an tới phong bế ván bài lại, sau đó đứng canh, không có sự cho phép, không ai được tiến tới gần.

Lý Dương và thần bài rời bàn trở về phòng nghỉ của mình, lúc này, tiếng nghị luận bên ngoài càng thêm lớn, rất nhiều người đang đoán vì sao lại có chuyện như vậy.

Hà lão và viện trưởng Hoàng nhìn nhau, sau đó cùng lúc đứng dậy, hai người không thể tới gần bàn đấu, nhưng tới chỗ nghỉ của Lý Dương thì có thể.

Tuy rằng như thế sẽ quấy nhiễu thời gian nghỉ ngơi của Lý Dương, nhưng lúc này hai người đang rất tò mò, bọn họ không thể không đi qua làm sáng tỏ được.

Một bên khác, Bối Tư và Hawes cũng đứng dậy đi tới phòng nghỉ, Abu do dự một chút, cuối cùng cũng quyết định đi theo, những người khác nhìn nhau một chút rồi tiếp tục ngồi ở chỗ cũ.

Nếu đi quá nhiều người sẽ làm cho thần bài không thể nghỉ ngơi tốt, bọn họ đều là người thông minh, bọn họ biết đám người Bối Tư và Abu đi làm cái gì, vì vậy tiếp tục ngồi yên không hỏi gì . . .

1239. Chương 1236: Giải Thích Nguyên Nhân

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1236: Giải thích nguyên nhân

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

-Lý Dương, hôm nay cháu làm sao vậy?

Au khi vào phòng ngủ, Hà lão quan tâm hỏi Lý Dương một câu, trong mắt ông, từ khi bắt đầu, Lý Dương đã không bình thường rồi.

Thậm chí có thể dùng từ tà môn để hình dung.

Đương nhiên, biểu hiện của thần bài cũng như vậy, nếu không phải như vậy, chỉ sợ không phải tới lúc này Hà lão mới hỏi.

-Một lời khó nói hết!

Lý Dương nhìn hai ông lão rồi lắc đầu thở dài.

-Tiểu Lý, rốt cuộc là sao vậy, có thể nói một chút không?

Viện trưởng Hoàng hỏi một câu, khi đi vào phòng nghỉ, hai ông lão liền phát hiện trên gương mặt của Lý Dương tràn đầy vẻ mệt mỏi.

Bình thường, tuy Lý Dương có chút mệt mỏi, nhưng cũng không như thế này, hơn nữa trận đấu của Lý Dương chưa bao giờ kéo dài tới 2 tiếng cả.

Đây cũng là điểm làm cho hai người càng thêm quan tâm.

Do dự một chút, Lý Dương mới gật đầu, nói:

-Thần bài không dễ đối phó!

Hà lão và viện trưởng Hoàng đã đến đây, điểm khó hiểu của hai người hẳn không thể không giải thích, đương nhiên hẳn cũng không nói hết mọi thứ ra, ít nhất thì chuyện về năng lực đặc thù của hắn hẳn sẽ không nói.

-Chúng ta biết hắn không dễ đối phó, nhưng mà cậu...

Viện trưởng Hoàng nhíu mày, ông không nói hết câu nhưng mọi người đều hiểu được.

Hà lão nhìn Lý Dương, chờ đợi Lý Dương giải thích nghi hoặc trong lòng, không biết rõ ràng, hai người cũng không yên tâm.

Lý Dương suy nghĩ một chút rồi từ từ nói:

-Thần bài khác với người khác, hắn có thể biết được là bài nào sẽ xuất hiện, vì sao hắn biết được cháu cũng không biết.....

-Cái gì?

Lý Dương nói vậy làm cho Hà lão và viện trưởng Hoàng kinh hãi kêu một tiếng, trong mắt 2 người đều là sự sợ hãi, tuy nhiên Lý Dương không có nói thần bài biết được tất cả các lá bài.

Nhưng mà tỉ lệ biết được mấy lá bài sắp xuất hiện khá lớn, chuyện khác không nói, chỉ riêng việc biết được bài của đối thủ thôi đối thủ của hắn đã rất khó chiến thắng rồi.

Hai người không phải là người thường, rất nhanh, hai người đều kinh ngạc nhìn Lý Dương, thần bài có thể biết được lá bài là lá bài gì vẫn không thể thắng được Lý Dương, điều này cho thấy Lý Dương có con bài tẩy có thể chống lại thần bài.

Điều này tương đương với việc Lý Dương cũng có khả năng biết được lá bài tiếp theo là lá bài gì.

Hà lão nhíu mày không nói gì, từ khi bắt đầu, ông đã có dự cảm này, vì vậy khi Lý Dương nói như vậy, ông cũng không có hỏi gì.

Viện trưởng Hoàng kinh ngạc, ông chưa thể tiếp thu những gì Lý Dương vừa nói.

-Ý của cháu là, mỗi lần phát bài, đồ thần đều biết là bài tiếp theo là lá bài gì?

Một lúc sau, Hà lão mới hỏi một câu, viện trưởng Hoàng vội vàng nhìn về phía Lý Dương

“Vâng!”

Lần này Lý Dương không có do dự, hắn nhanh chóng gật đầu.

-Khó trách a, ông đã hiểu!

Hà lão thở dài, viện trưởng Hoàng ngơ ngác nhìn Lý Dương, trên mặt lộ ra vẻ giật mình.

Bọn họ rốt cuộc cũng hiểu vì cái gì mỗi khi phát bài Lý Dương và thần bài luôn tranh chấp, hai người đều biết lá bài úp là gì, cả hai đều muốn thắng, vì vậy tranh giành là chuyện bình thường thôi.

Biết rõ bài phía dưới là là nào, chỉ có thắng ngược mới không tận dụng ưu thế nào.

Chính vì chuyện này nên mới xuất hiện cục diện chỉ cần người này có bài, người kia sẽ bỏ, trước đó không hiểu đây là chuyện gì, bây giờ hai ông lão đã hiểu.

-Tại sao có thể biết được lá bài bên dưới là lá nào, tiểu Lý, cậu có thể biết được bao nhiêu lá bài úp?

Viện trưởng Hoàng hỏi một câu, ông thấy rất ngạc nhiên việc Lý Dương có thể biết được bài úp, nhưng ông biết đây không phải là lúc để tìm hiểu chuyện này.

Chuyện ông muốn biết là Lý Dương nắm chắc bao nhiêu phần thắng.

Lúc này ông đã hiểu tại sao Lý Dương có thể thắng đổ vương, đối mặt với một cao thủ tàn năng, đổ vương có thể thắng mới là lạ.

-Tôi không biết!

Suy nghĩ một chút, Lý Dương lắc đầu, chuyện này hẳn nói dối, hơn nữa hẳn không thể không nói dối.

Nếu nói hẳn biết, hẳn không có lý do gì để giải thích, vì vậy hẳn chỉ có thể giấu diếm.

-Không biết, vậy sao cậu và thần bài...?

Viện trưởng Hoàng kinh ngạc hỏi một câu, Hà lão cũng giật mình nhìn Lý Dương, ông cũng giống như viện trưởng Hoàng, hai người đều tin tưởng Lý Dương giống thần bài có thể biết được lá bài úp là lá gì.

-Tôi không biết, nhưng tôi có thể cảm giác được, chỉ cần tập trung, tôi sẽ có cảm giác lá bài này có lợi hay không!

Lý Dương nói, đây là lời giải thích hợp lý nhất hẳn vừa nghĩ ra.

Lúc này hẳn chỉ có thể giải thích như vậy, nếu viện trưởng Hoàng còn tiếp tục hỏi, hẳn chỉ có thể trả lời một cách lảng tránh, đây là vấn đề tư nhân, viện trưởng Hoàng không thể cứ vậy tiếp tục dây dưa.

-Giác quan thứ sáu, cậu nói là giác quan thứ 6?

Viện trưởng Hoàng đột nhiên nói.

Lần này Lý Dương không do dự gì lập tức gật đầu.

Cảm giác không rõ chính là giác quan thứ 6 do hẳn bịa ra, thứ này hẳn từng nói với thần bài trên bàn đấu, hiện tại nói ra cũng không có gì, chỉ cần có thể tiếp tục che giấu là được.

Dù sao giác quan thứ 6 vẫn là lý do mọi người có thể chấp nhận được.

Nếu là có người biết Lý Dương có thể nhìn thấu hết thấy mọi thứ, mọi người đứng trước mặt hẳn không khác gì những con khỉ trần truồng, nếu bị như vậy thì ai cũng cảm thấy không được tự nhiên.

Ngẫm lại cũng thấy đúng, nếu bạn trần truồng đứng trước mặt người khác, thậm chí là những thứ bên trong cơ thể đều bị người khác xem thấu, phản ứng đầu tiên của bạn chỉ sợ là sẽ rời xa người đó mãi mãi.

Hơn nữa đây còn là tình huống nhẹ nhất, nếu nặng hơn một chút, nói không chừng còn bị mang đi nghiên cứu nữa.

-Tôi đã hiểu, rốt cuộc toàn bộ hiểu được, tiểu Lý, cậu làm bọn tôi thật khổ mà!

Viện trưởng Hoàng đột nhiên nở nụ cười nhìn Lý Dương, lần này đến lượt Lý Dương không biết tại sao, nhìn nụ cười đầy ẩn ý của ông, tâm trạng của LY! Dương có chút phập phồng.

-Viện trưởng Hoàng?

Lý Dương nói nhỏ, viện trưởng Hoàng không thèm để ý nói:

-Tiểu Lý, trước kia cậu đổ thạch cũng nhờ vào thứ này ư? Cũng đúng, thứ giác quan thần kỳ này sao có thể không liên tục có tác dụng được, nó chính là thứ để cậu tìm ra những viên nguyên thạch tốt, đồng thời giúp cậu kiểm hời, tôi nói mà, sao tự nhiên nhiều bảo bối như thế lại rơi vào tay cậu chứ, thì ra là như thế, cậu thật là có phúc mà!

Lý Dương mở to mắt nhìn, Hà lão đứng bên cạnh nhìn hẳn mỉm cười.

Viện trưởng Hoàng đã nói trúng ý trong lòng của ông, Lý Dương ra đời chỉ thời gian ngắn đã nổi tiếng, trong giới đồ thạch lại có được thành tích không bình thường, nếu không có giác quan thứ 6 thì sao có thể làm được chứ.

-Ừc, chắc là vậy!

Nhìn viện trưởng Hoàng, Lý Dương nuốt nước miếng rồi nói một câu, hẳn không ngờ viện trưởng Hoàng lại có óc suy nghĩ viễn vông tốt như thế, nhờ đó hẳn không cần phải tìm lý do thoái thác nữa.

Có một giác quan thứ 6 thần kỳ có thể cảm giác được tốt xấu quả thật có thể giải thích cho việc không ngừng đổ tăng, hơn nữa không ngừng kiếm được bảo bối, tuy giác quan thứ 6 có chút khó tin, nhưng không phải là không thể chấp nhận.

Dù sao rất nhiều người trong đời đều từng có cảm giác như thế, chỉ là Lý Dương gặp nhiều hơn bình thường mà thôi

Hơn nữa với lý do này, Lý Dương hoàn toàn không cần giải thích, ai cũng biết giác quan thứ 6 là thứ không thể giải thích được.

-Lý Dương, cháu có giác quan thứ 6 nên có thể làm được những chuyện thần kỳ, thế còn thần bài thì sao?

Hà lão hỏi một câu, viện trưởng Hoàng cũng nhìn về phía Lý Dương, ông cũng đang chờ câu trả lời.

Lý Dương gật đầu:

-Cháu phát hiện hẳn có thính giác vô cùng tốt có thể nghe biết được lá bài úp là là gì, nếu không phải từ đầu đã cẩn thận, rất có thể cháu đã thua hẳn!

-Thính lực, thì ra là thế!

Hà lão và viện trưởng Hoàng nhìn nhau, trên mặt hai người lộ ra vẻ giật mình.

Bọn họ đã hiểu vì sao Lý Dương đột nhiên ca hát, đột nhiên đưa ra những yêu cầu kỳ quái, bọn họ cũng hiểu được những biểu hiện kỳ quái của thần bài.

Lúc này bọn họ đã hiểu vì sao thần bài khó đối phó, hai người tranh đấu vừa âm thầm vừa công khai, cho nên này trận đấu mới quỷ dị như vậy.

-Lý Dương, tiếp theo cậu có tính toán gì không?

Viện trưởng Hoàng hỏi.

-Tiếp theo tôi phải tìm ra biện pháp khắc chế hẳn, chỉ cần hẳn không có cách nào biết được lá bài tiếp theo thì tôi chắc chắn sẽ hẳn, tiếp theo hẳn khẳng định sẽ tiếp tục tìm kiếm cách kiềm chế tôi, nếu hẳn tìm ra trước, người thua sẽ là tôi!

Lý Dương từ từ giải thích, lời giải thích rất đơn giản nên hai ông lão đều hiểu.

Lý Dương và thần bài đang tìm kiếm nhược điểm của đối phương, ai tìm ra trước thì người đó sẽ thắng.

Có điều trong lời nói hẳn không nói ra hết, năng lực của hẳn không phải là giác quan thứ 6 mà là năng lực đặc biệt, chỉ cần thần bài không biết, hẳn sẽ đi sai đường, như vậy người tìm ra biện pháp trước chắc chắn là hẳn.

Điều này nói lên một việc Lý Dương đang đang đứng ở thế tất thắng, có điều không biết phải dùng bao lâu để tìm ra cách khắc chế thần bài mà thôi.

-Tiểu Lý, tôi tin người chiến thắng nhất định là cậu!

Viện trưởng Hoàng đột nhiên nở nụ cười, hơn nữa còn cười rất vui vẻ, ông vỗ vỗ vai Lý Dương.

-Sao ông có tin tưởng với tôi như thế, viện trưởng Hoàng?

Lý Dương kinh ngạc ngẩng đầu lên, bản thân hẳn có tin tưởng bởi vì hẳn c1 con bài chưa lật, nhưng nhìn biểu hiện của viện trưởng Hoàng cho thấy ông đầy niềm tin với hẳn, điều này làm cho hẳn có chút không hiểu.

-Rất đơn giản, giác quan thứ 6 của cậu chính là tim cảm nhận, thứ hần cảm nhận chính là thánh giác, nó vẫn thuộc về ngũ quan, ngũ quan cho dù tốt thì vẫn thuộc về cơ sở, không thể nào bằng giác quan thứ 6 được!

Viện trưởng Hoàng chậm rãi giải thích, đôi mắt Lý Dương mở càng ngày càng to lên.

Hần không ngờ viện trưởng Hoàng lại có suy nghĩ như vậy, giác quan thứ sáu là tim cảm nhận, cao cấp hơn ngũ quan, lời giải thích này thật là....

-Viện trưởng Hoàng nói đúng, Lý Dương, cháu không cần lo lắng, cứ từ từ nghỉ ngơi, ông tin cháu sẽ nghĩ ra biện pháp chiến thắng thần bài!

Hà lão nói một câu rồi nhìn về phía viện trưởng Hoàng, gật đầu một cái, hai ông lão cùng nhau rời khỏi.

Bọn họ tới là để biết nguyên nhân, tìm được đáp án rồi, hai người không cần tiếp tục quấy rầy Lý Dương nghỉ ngơi, lúc này để cho Lý Dương nghỉ ngơi mới là chuyện quan trọng.

1240. Chương 1237: Hai Mảnh Sụn

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1237: Hai mảnh sụn

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Hà lão và viện trưởng Hoàng trở về chỗ ngồi.

Từ lão, Phương lão và rất nhiều người đang lo lắng chờ hai người trở lại, có điều trong lòng họ đã yên ổn hơn nhiều.

Hai người này đi vào rất gấp gáp, khi đi ra lại từ tốn, hơn nữa trên mặt còn nở nụ cười, điều này đã nói lên đáp án, hơn nữa đáp án này còn không tệ.

Bọn họ biết, nhưng mà còn rất nhiều người còn không rõ ràng.

-Hà lão, sao rồi?

Từ lão vội vàng hỏi một câu, đám người Tư Mã Lạc, Lý Xán cũng bu lại nghe.

-Mọi người hãy tản ra đã!

Hà lão mỉm cười lắc đầu, lời Lý Dương đã nói không thích hợp để nói trong trường hợp này, hơn nữa trước khi đi Lý Dương đã nhờ hai người không được tiết lộ.

Hai ông lão cũng hiểu được chuyện này không nên tuyên truyền khắp nơi.

Mọi người tuy có chút thất vọng nhưng không ai nói gì, mọi người đều là người thông minh, bọn họ biết chờ thêm một chút cũng không sao.

Ít nhất thì sắc mặt của Hà lão và viện trưởng Hoàng rất tốt, điều này nói lên tình huống vẫn còn tốt, vì vậy bọn họ phải cố nén hiếu kỳ tiếp tục chờ đợi

Hà lão và viện trưởng Hoàng đi ra không lâu thì đám người Bối Tư cũng đi ra, có điều sắc mặt của bọn họ hoàn toàn trái ngược lại.

Bối Tư, Hawes và abu đều âm trầm, không phải bởi vì Lý Dương có giác quan thứ 6 nhất định có thể thắng thánh giác của thần bài mà vì thần bài không nói cho họ biết nguyên nhân.

So với quan hệ giữa Hà lão, viện trưởng Hoàng và Lý Dương, quan hệ giữa thần bài và đám người Bối Tư không được tốt bọn họ chỉ có quan hệ hợp tác, vì vậy bọn họ không thể biết được bất cứ thông tin gì.

Sắc mặt của hai nhóm người khi đi ra làm cho mọi người nghị luận, Cao Ngữ định đứng lên nhưng bị Dịch Long kéo lại, hẩn lắc lắc đầu.

Trong giờ phút này bọn họ phải có lòng tin tuyệt đối với thần bài, hơn nữa lúc này thần bài đang nghỉ ngơi, bọn họ không nên tiến tới làm phiền.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Lý Dương và thần bài chỉ có thời gian nghỉ ngơi là nửa giờ, sau khi đoạn thời gian này trôi qua, ván bài lại tiếp tục.

Nửa giờ thời gian nói dài không dài nói ngắn không ngắn, nếu chỉ nghỉ ngơi thôi thì đã đủ

Bản an bỏ niêm phong, Hà Vinh là người đầu tiên đi tới bàn đấu, Lý Dương và thần bài lần lượt ngồi xuống vị trí, lúc này tinh thần của 3 người đã tốt hơn vừa rồi rất nhiều.

-Hai vị, hiện tại có thể bắt đầu chưa?

Hà Vinh hỏi một câu, nửa giờ nghỉ ngơi giúp cho tâm trạng xúc động của hẩn đã bình tĩnh lại, cục diện trận đấu cũng không buồn tẻ như trước.

-Có thể!

-Không có vấn đề!

Lý Dương và thần bài đồng thời gạt đầu, Hà Vinh lấy một bộ bài mới, sau đó bắt đầu xào bài.

-Lý Dương tiên sinh, như vậy thì chúng ta rất khó phân thắng bại, không bằng chúng ta dùng máy phát bài đi!

Hà Vinh vừa mới xào bài xong thì thần bài nói một câu, Hà Vinh có chút sửng sốt, tạm thời sửng sờ đứng đó, sắc mặt có chút không thoải mái.

-Hà Vinh tiên sinh, không phải tôi có ý kiến với ngài, tình huống của chúng tôi có chút đặc thù, không tin thì ngài có thể hỏi Lý Dương tiên sinh!

Thần bài lại nói một câu, lúc này sắc mặt của Hà Vinh đã hòa hoãn lại, hẩn quay đầu nhìn về phía Lý Dương.

Sử dụng máy phát bài thì tác dụng chia bài tẩy đã mất đi một nửa, máy phát bài mỗi lần phát bài đều chia bài một lần, cho dù trước đó biết tiếp theo là lá gì, sau khi bị trộn cũng không thể biết được.

Dưới tình huống này, hai người không thể biết được tất cả những lá bài úp được.

-Hà tiên sinh, thần bài nói đúng, quả thật là chúng tôi cần máy phát bài!

Lý Dương có chút do dự, sao đó cũng gạt đầu, trước khi tìm thấy cách đối phó thần bài chỉ có thể làm như thế, nếu không ván đấu của 2 người sẽ không thể dừng lại được.

Lý Dương cũng biết do dù dùng máy phát bài thì dưới thánh lực kinh khủng của thần bài, hẩn sẽ không bị ảnh hưởng, nếu không thì sẽ không đưa ra yêu cầu này.

Có điều như vậy cũng tốt, ít nhất thì bọn họ không biết tiếp theo sẽ xuất hiện lá bài gì, có một chút may rủi bên trong cũng tốt, tiếp theo 2 người sẽ so vận may.

-Được, 2 vị chờ một chút, tôi sẽ đi chuẩn bị!

Lý Dương và thần bài đã nói thế, Hà Vinh chỉ có thể gạt đầu đáp ứng.

Rất nhanh máy phát bài đã được mang tới, kỳ thật máy phát bài trong thi đấu chính quy không thường được dùng, máy phát tuy tốt, nhưng dưới tình huống tinh vi có thể bị lợi dụng, nếu bị đối thủ động tay động chân thì sẽ thua rất oan uổng.

Sau khi máy phát bài xào bài xong liền được kéo lui ra, Hà Vinh bắt đầu phát bài, người phát bài vẫn là hẩn.

Bài rất nhanh được chia xong, Lý Dương và thần bài đều nở nụ cười.

Bài lật lúc này, Lý Dương lá A, thần bài là 10, Lý Dương lớn, hấn đi trước.

Nói về con bài chưa lật, Lý Dương úp con 3, thần bài con 9, Lý Dương không thể gom thuận tử và đồng hoa, thần bài có đồng hoa, cũng có thể có thuận tử.

Lúc này chưa biết được gì, hai người chỉ có thể trông chờ lá thứ 3.

Tình hình bây giờ cả 2 đều không có nắm chắc

-Hắc hắc, tiểu Lý thắng chắc rồi!

Viện trưởng Hoàng đột nhiên vui vẻ cười cười, Từ lão, Phương lão đều quay đầu sang nhìn ông.

-Các người đừng có nhìn tôi, xem phía dưới là được, thần bài tự cho là thông minh, rốt cuộc lại là dùng sở đoản đánh sở trường của đối thủ!

Viện trưởng Hoàng nhìn xuống phía dưới, sắc mặt càng ngày càng hưng phấn.

Thắng, bọn họ nhất định có thể chiến thắng, Lý Dương dựa vào cái gọi là ‘Giác quan thứ sáu’, mặc kệ là người chia bài hay bài tẩy thế nào hấn đều có thể cảm giác được.

Mà lúc này, thần bài chỉ có thể dùng thính giác để cố gắng nghe ra lá bài.

Viện trưởng Hoàng lúc này đang vô cùng hưng phấn, trong lòng ông, giác quan thứ 6 luôn cao cấp hơn ngũ quan.

Trên mặt Hà lão cũng tràn đầy nụ cười, ông là người hiểu rõ nhất câu nói của viện trưởng Hoàng, nếu cứ thế này, Lý Dương thắng chắc.

Lý Dương không biết ý tưởng trong đầu của 2 ông lão, cho dù biết hấn cũng chỉ có thể cam chịu, ai bảo hấn dùng giác quan thứ 6 để che đậy làm chi.

Hiện tại hấn đang lừa mọi người, cũng đang lừa chính bản thân mình.

-Bài mặt của Lý tiên sinh lớn hơn, ngài có thể bắt đầu!

Hà Vinh nói một câu, hấn đã chuẩn bị sẵn tâm lý một lần nữa đổi bộ bài khác, trong lòng hấn có một suy nghĩ là nếu Lý Dương không đặt cược, thần bài cũng sẽ từ bỏ, hoặc là Lý Dương sẽ trực tiếp nhận thua, những ván đấu trước đều diễn ra như vậy cả.

-Nghỉ ngơi một thời gian dài như vậy cũng nên hoạt động chút ít, bắt đầu bằng 30 vạn đi!

Lý Dương suy nghĩ một chút lập tức lấy ra 3 miếng phỉnh, Hà Vinh gật đầu nhìn về phía thần bài.

-Đúng vậy, 30 vạn, tôi theo!

Thần bài khẽ mỉm cười, sau khi chia bài xong, nụ cười trên mặt của Lý Dương càng ngày càng tươi, điều này làm cho hấn xuất hiện ý tưởng bỏ cuộc trong đầu.

-Theo?

Hà Vinh sững sốt, bàn tay chuẩn bị gom bài đột nhiên sững sốt, 80 ván bài, 2 người này đã bỏ liên tục 80 ván, chẳng lẽ lúc này 2 người bắt đầu chơi thật.

Lúc này, trong lòng Hà Vinh đang rất hỗn loạn, hấn lúc trước, trong lòng hấn có rất nhiều áp lực, áp lực này không ai biết được, hiện tại tốt rồi, trận đấu quý dị này cuối cùng đã trở lại bình thường.

Kinh ngạc không chỉ có Hà Vinh, những người bên ngoài quan sát cũng như vậy.

Tất cả mọi người đều mở to mắt nhìn bàn đấu, đặc cược, rốt cuộc bọn họ đã đặt cược, lúc này mọi người kích động không thua gì Hà Vinh.

Đài truyền hình cũng như vậy, có người đặt cược chứng tỏ cục diện đã trở nên phấn khích.

Qua khoảng 10 giây sau, Hà Vinh mới tỉnh táo lại, hấn bắt đầu chuẩn bị lần phát bài thứ 2.

Lần phát bài lật thứ 2, Lý Dương được 1 con 7, thần bài 1 con 6, lúc này Thần Bài và Lý Dương đều không thể góp thành đồng hoa, có điều tình huống có lợi cho thần bài hơn.

Lý Dương và thần bài không nói gì, hai người đều đang đợi lá bài thứ 4.

Lúc này trong lòng hai người đang tính tới tỉ lệ thắng của mình.

Lúc này, nụ cười trên mặt thần bài càng ngày càng nhiều, hiện tại vận may trở thành yếu tố rất quan trọng, nhưng đồ thuật vẫn có thể phát huy tác dụng nhất định, phương diện này hẳn tin tưởng mình giỏi hơn Lý Dương, hơn nữa còn là giỏi hơn nhiều.

-Vận may không tệ, thêm 300 vạn đi!

Lý Dương đột nhiên cười, hẳn trực tiếp đẩy ra phỉnh trị giá 300 vạn, lúc này còn 1 lá hẳn không biết, nhưng mà lúc này hẳn đang chiếm cứ ưu thế tuyệt đối.

Lá thứ 4, cũng là lá bài lật thứ 3 bọn họ đã biết là là gì.

Lý Dương là con A, hợp lại với lá bài lật tạo thành 1 đôi, thần bài là con Q, không thể hợp thành tổ hợp, ván này thần bài thua.

Lý Dương biết thần bài sẽ bỏ cuộc, có điều nếu thắng thần bài trên mặt ngôn ngữ hẳn vẫn cảm thấy dễ chịu.

-Vận may của cậu không tệ, có điều trên bàn đấu chỉ dựa vào vận may thôi thì không được!

Thần bài cười cười rồi trực tiếp úp bài nhận thua, tâm trạng vốn đang hưng phấn của Hà Vinh ngay lập tức ngưng lại, bỏ cuộc, thần bài không ngờ lại tiếp tục bỏ cuộc.

-Từ từ chơi!

Lý Dương cười cười thu hồi phỉnh, tuy chênh lệch của 2 người bắt đầu nhỏ đi nhưng Lý Dương vẫn chưa thể vui mừng, hẳn vẫn chưa tìm được cách để thắng thần bài.

Chỉ khi nào phá được năng lực của thần bài thì hẳn mới có hi vọng chiến thắng, nói không chừng thật sự phải dựa vào vận may hẳn mới có thể thắng được.

Lý Dương biết vận may của mình tốt, nhưng tuyệt đối không dám đem thứ hư vô này ra đặt cược.

Ván bài mới bắt đầu, Lý Dương có chút nhú mày, động tác này tuy nhỏ nhưng không thể qua mắt thần bài, Lý Dương lúc này đang cố gắng suy nghĩ, nhưng hẳn vẫn chưa tìm ra cách phá giả năng lực biến thái của thần bài.

Lý Dương đang suy nghĩ, năng lực đặc thù cũng phát động, nhìn những tổ chức sùng đang không ngừng di động, Lý Dương lắc lắc đầu.

Nếu có thể làm cho 2 mảnh sụn này không di chuyển thì tốt rồi, Lý Dương tin chắc rằng thần bài có được thánh giác tốt như vậy là nhờ 2 mảnh sụn này.

1241. Chương 1238: Tuyển Đen Phát Huy.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1238: Tuyển đen phát huy.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Trên mặt Thần đồ vẫn như tươi cười như trước, đối với việc mất lợi thế ở ván trước hẳn ta hoàn toàn không để ý.

Một lần thắng thua không tính là gì, trong lòng hẳn ta nghĩ nếu thật sự tìm không ra sơ hở của Lý Dương, hẳn dùng cách nào để ứng phó triệt để với Lý Dương.

Đối với tổ chức của bọn Bass Thần đồ có oán hận, nhưng điều này không có nghĩa ông cố ý để cho Lý Dương thoải mái, trận đối đồ này hẳn ta tuyệt đối sẽ dốc toàn lực ứng phó.

Đối với hẳn ta mà nói, gặp được một đối thủ chân chính không dễ.

Lần nữ phát được quân bài đẹp, lần này bài tốt của Thần đồ lớn hơn một chút, là quân J, Lý Dương chỉ là quân 7.

Tuy nhiên quân bài chưa lật Lý Dương phải lớn hơn chút, Lý Dương là A, Thần đồ là 6, từ mặt bài hiện nay để xem, hai người là tám lạng nửa cân, muốn lấy được quân bài lớn đều không dễ.

Theo chia bài kết thúc tráo bài, đầu mảy của Thần đồ thoáng cau lại.

Hẳn ta tiếp một quân là quân 7, Lý Dương là A, cũng chính là nói sau khi quân tiếp theo được chia, Lý Dương tăng thêm ít nhất là một đôi A, hẳn ta là ba quân không giống nhau, khác nhau cả về màu.

Ba quân bài này dù hợp thành đôi, cũng ít hơn Lý Dương, trừ phi cặp ba hoặc hai đôi, nghiêm túc tính lên, xác suất hẳn ta thua Lý Dương rất cao.

- Bỏ qua, hoặc là là đặt cược?

Lúc này Thần đồ thật sự có chút do dự.

Nếu bình thường, chắc Thần đồ đã bỏ rồi, tỉ lệ thắng quá thấp hẳn ta sẽ không làm, Thần đồ luôn luôn làm việc mà mình nắm chắc chắn.

Tuy nhiên, đối thủ hôm nay khác với đối thủ thông thường, hẳn ta có thể làm được đối thủ, lúc hẳn ta nắm chắc đối thủ cũng nắm chắc, lúc này không thể thật sự chỉ nhìn tỷ lệ thắng, có lúc phải đánh cuộc vào vận may.

- Ba trăm nghìn!

Thần đồ rất nhanh ra quyết định, trên bàn đồ không có thời gian cho hẳn ta do dự lâu như vậy, hẳn hạ xèng ba trăm nghìn.

- Vận may của ván này rất không tồi, theo!

Lý Dương cười cười, theo ba trăm nghìn xèng, Hà Vinh khẽ thở dài, tiếp tục theo là tốt, ít nhất so với trước mạnh hơn rất nhiều.

- Nếu vận may tốt như vậy, ba trăm nghìn chẳng phải quá ít ỏi sao? Tôi lại thêm lớn ba triệu!

Lý Dương mỉm cười nhìn Thần đồ, không đợi Thần đồ đáp lời liền đẩy ra xèng ba triệu, ván này hẳn đặt cược số lần không nhiều, không bằng đặt nhiều thêm một chút.

Sau khi quân tiếp theo được phát, nếu Thần đồ không có đôi, hẳn ta nhất định sẽ không theo tiếp, nếu mình lần nữa được quân A, hoặc hai đôi, khả năng đặt cược của hẳn ta cũng sẽ rất thấp.

Không bằng lúc này nhiều thêm chút, ác tâm hạ Thần đồ, ít nhất lúc này bài trước mặt đối với mình có lợi.

- Lớn ba triệu!

Mỗi một người quan sát đều bất giác ngồi thẳng lên, sau khi nghỉ ngơi ván bài quả nhiên khác trước, hai người cuối cùng thật sự độ ván rồi.

Đầu mảy của Thần đồ lần nữa nhú lại, nhưng rất nhanh giãn ra.

- Hiện nay người vận may lớn, ta không theo người tranh, tuy nhiên cẩn thận lúc vận may này dùng hết!

Thần đổ lắc đầu, úp quân bài xuống, hiện nay không phải lúc hành động theo cảm tính, ván bài này, xác suất hấn ta thắng không quá hai phần, trái lại Lý Dương khí thế đang thịnh, bỏ qua là lựa chọn tốt nhất.

Theo tình hình hiện nay, nếu hai người đều tìm không ra phương pháp có thể giết được đối thủ, tiếp theo tuyệt đối là trận đấu ác liệt, còn là trận chiến lâu dài.

Hà Vinh lần nữa đặt quân bài xong, Lý Dương lần nữa chú ý đến hai mảnh xương sụn của Thần đổ, đang nhìn xương sụn nhỏ nhỏ trong tai không ngừng rung động, Lý Dương không khỏi cúi đầu.

Bất cứ ai cũng sẽ không nghĩ đến, máu chốt Thần đổ thành danh ở trong tai, vị trí này nhìn không thấy, hai mảnh này rất nhỏ, hấn là thứ trên người dài hơn, đã trở thành bảo pháp lớn nhất Thần đổ chiến thắng.

Cũng như vậy, người khác cũng không thể ngờ trong cơ thể hấn ta có một tuyến đen thần bí, tuyến đen này mắt thường không thể nhìn thấy, đem lại cho ông rất nhiều lợi thế, cũng khiến cho ông trong thời gian ngắn, tạo ra danh tiếng của chính hấn ta trên khắp thế giới.

Hình ảnh lập thể mở rộng, Lý Dương lại trong thế tuyến đen trong cơ thể mình chậm chậm di chuyển.

Đối với thần bí này, đến nay vẫn không biết là thứ gì, Lý Dương đã không có lo lắng ngay từ đầu, cho dù nói thế nào, là bọn chúng đem lại cuộc sống cho mình hiện nay,, là chúng giúp mình công thành danh toại.

Tuyến đen chậm chậm di chuyển ở đầu ngón tay dừng lại, dường như vô hình đến một đầu ngón tay khác, sau đó tiếp tục chảy xuôi.

Lúc chúng chảy xuôi, cơ thể Lý Dương không có bất kỳ cảm giác nào, giống như huyết dịch trong huyết quản vậy, mỗi một người đều không thể cảm thấy tốc độ, phương hướng lưu động của huyết dịch.

Trong lòng hơi động, đầu ngón tay của Lý Dương đột nhiên toát ra một tuyến đen, các cái này mắt thường không thấy được, chỉ có năng lực đặc biệt mới có thể quan sát được vật chất thần bí, đang nhảy vui vẻ ở đầu ngón tay Lý Dương.

Mắt nhìn Thần đổ đối diện, đồng tử của Lý Dương hơi căng lại, hấn đột nhiên có suy nghĩ to gan.

Hấn từng dùng tuyến đen giúp Trác Lão lưu thông huyết quản, hơn nữa lưu thông huyết quản rất thành công, chứng minh tuyến đen đối với các vật trong cơ thể người có khả năng khống chế nhất định, nếu các tuyến đen này khống chế được hai mảnh xương sụn trong tai Thần đổ, không biết có thể làm được không?

Suy nghĩ này thật lớn mật, tuyến đen bình thường Lý Dương đều sẽ không phóng ra, càng không cần nói vào trong cơ thể người khác.

Hơn nữa, lần này và lần trước khác nhau, cho dù nói thế nào Trác Lão lần trước đều trong hôn mê, Thần đổ lần này đang đứng sờ sờ trước mặt, một khi bị phát hiện, hậu quả khó lường.

Lần nữa bắt đầu phát bài, lúc này Lý Dương không chú ý Thần đổ, trong đầu đều là ý tưởng vừa nãy.

Quân bài chưa lật, bài rất nhanh phát lại, tráo bài trong phát bài cũng ngừng lại, khóe miệng Thần đổ nhếch lên, mang theo vài phần khác lạ đang nhìn Lý Dương.

Bị Thần đổ nhìn như vậy, tinh thần Lý Dương cũng khôi phục lại.

Nhìn rõ ràng các quân bài trên mặt bàn với quân bài sau vừa phát, Lý Dương không khỏi gượng cười lắc đầu, cuối cùng hấn biết Thần đổ vì sao nhìn mình như vậy rồi.

- Chơi lâu như vậy, đều nhỏ như vậy, lần này chơi lớn hơn chút đi, năm trăm nghìn!

Thần đổ cười ha ha đẩy ra xèng năm trăm nghìn, đây là một lần nhiều nhất của ván bài ngày hôm nay, rất nhiều người lập tức đều tập trung tinh thần, chăm chú nhìn bàn đồ.

Chỉ là một quân đầu tiên năm triệu, tiếp theo rất có khả năng đặt toàn bộ, ván bài này cũng có khả năng kết thúc nữa.

- Năm triệu?

Lý Dương lần nữa cúi đầu, ngay cả nghĩ hấn đều không có, liền trực tiếp dập bài.

Lúc này mặt bài Thần đồ tương đối to một chút, quân bài lật là K, quân bài chưa lật cũng là K, ngay cả quân phát lại cũng là K, chỉ ba quân bài, Thần đồ có bộ ba rồi.

Còn Lý Dương, ba quân khác màu nhau, lại không kết hợp được, to nhất vẫn là Q, hán muốn thắng cũng không thắng nổi, Thần đồ dừng nói năm triệu, nếu tất cả cũng không có vấn đề gì.

Đây đơn thuần là hán ta chọc Lý Dương, báo lại cái thù ba triệu vừa nãy của Lý Dương.

- Ta không theo!

Lý Dương bỏ rồi, động tác của hán khiến vô số người thất vọng, tuy nhiên, trong lòng Viện trưởng Hoàng và Hà Lão đều thoải mái.

Không theo đúng rồi, Thần đồ không nắm chắc sẽ không đặt lớn, Lý Dương thật có khả năng biết trước thắng thua, bỏ lần này không sai.

Đối với bỏ qua của Lý Dương, Thần đồ cũng không có quan tâm gì, cười khà khà thu xèng lại, để Hà Vinh tiếp tục tráo bài.

Lúc này Hà Vinh tráo bài đã không nghiêm túc như vậy, sau khi tráo mở liền đưa vào máy phát, có thứ này ở đó, cũng xem như là tiết kiệm công sức cho ông.

Năng lực đặc biệt mở ra, máy phát bài đang làm việc, xương sụn trong tai Thần đồ cũng như vậy không ngừng rung động.

Suy nghĩ vừa nãy của Lý Dương xuất hiện trong lòng hán, hơn nữa, lần này còn mãnh liệt hơn vừa nãy, thậm chí tuyến đen từ ngón tay bật ra, dường như muốn giãy ra ngoài, chạy đến đối diện.

Trên mặt Thần đồ vẫn tươi cười như vừa xong, lên một ván bài thật không tồi, tuy chỉ thắng đặt cược, nhưng ít nhất đã kích được khí thế của Lý Dương.

Có lúc khí thế cũng là thứ rất quan trọng, thứ vận may này có thể không tin, nhưng tuyệt đối không thể không coi trọng, Thần đồ cũng lo lắng Lý Dương luôn có vận may, mình cuối cùng sẽ thua hán.

Lúc này xem ra, vận may của mình dường như cũng không tồi.

Động tác của máy chia bài lập tức muốn kết thúc, trong lòng Lý Dương đột nhiên trầm xuống, tuyến đen của tay phải khê thả xuống trên bàn, tuyến đen của đầu ngón tay xuyên qua bàn, từ bàn nhanh chóng hướng vào bàn đối diện mà kéo đi.

Kéo tuyến đen rất nhỏ, so với ml còn nhỏ, cũng lớn như mũi kim châm như vậy, Lý Dương mới có thể kéo tuyến đen càng dài hơn chút.

Lúc tuyến đen đến trước cơ thể của Thần đồ, trong lòng Lý Dương lại có một trận do dự.

Thần đồ là người cảnh giác cao độ, hán thật sự lo lắng sẽ xuất hiện điều gì ngoài ý muốn.

Máy chia bài ngừng lại, Hà Vinh bắt đầu phát bài, trong thấy quân bài phát lần này Lý Dương lại bắt đặc dĩ khê lắc đầu.

Bài lật của Thần đồ là A, chưa lật cũng là A, bài lật của Lý Dương là K, chưa lật của là K, đây là một lần bài oan gia.

Đôi K gặp đôi A, còn không bị đối phương nuốt chết.

Trông thấy điều này, Lý Dương không còn do dự, tuyến đen mạnh mẽ vươn về phía trước, trực tiếp đi vào trong cơ thể Thần đồ.

Tuyến đen từ lồng ngực của Thần đồ mà đi vào, vừa tiến vào một chút, Lý Dương liền ngừng kéo, cẩn thận nhìn trước mặt.

Thần đồ đối diện trên mặt vẫn mỉm cười, biểu cảm không có bất kỳ thay đổi, điều này khiến trong lòng Lý Dương vững như bàn thạch, đối phương không phát hiện thì tốt.

Máy chia bài đang lần nữa tráo bài, Lý Dương đã không quan tâm được nhiều, cẩn thận điều khiển tuyến đen, để tuyến đen chuyển vào phụ cận lỗ tai của Thần đồ.

Trước mặt tuyến đen, chính là hai mảnh xương sụn, xương sụn đang khê rung động, Lý Dương hít một hơi thật sâu, tập trung tất cả ý thức, mạnh mẽ muốn dùng tuyến đen không chế thần kinh xung quanh xương sụn.

Một giây sau, trong đầu Lý Dương căng thẳng mạnh mẽ, còn trong tai của Thần đồ xương sụn đang rung liên dừng lại, không còn đàn hồi.

- Thật sự thành công rồi!

Lý Dương thoáng ngây người, hắn chỉ muốn thử một chút, hoàn toàn không nghĩ lần này có thể thành công, hắn vốn nghĩ nếu không thành công sẽ thử lại nhiều lần, kết quả đem lại niềm vui bất ngờ cho hắn.

Xương sụn trong lỗ tai của Thần đồ thật sự bất động rồi.

Lúc Lý Dương ngây người, sắc mặt Thần đồ đột nhiên biến đổi, trở nên rất khó coi, sự thay đổi trong cơ thể tất nhiên không giấu được hắn ta, tai trái dùng thu giữ tín hiệu nhỏ bé bất động rồi, khiến bất giữ tín hiệu nhạy cảm của hắn lập tức giảm xuống không ít.

Lúc này bài trong máy phát hắn đã không nhớ được toàn bộ .

Trông thấy sắc mặt Thần đồ thay đổi, trong lòng Lý Dương căng lại, vội vàng từ ngón tay chia ra một tuyến đen, lần này tuyến đen không ngừng, trực tiếp đi thẳng vào tai còn lại của Thần đồ.

Máy chia bài còn chưa tráo bài xong, hai mảnh trong tai của Thần đồ đều đã bất động rồi, hắn hoàn toàn mất đi tất cả tin tức của quân bài sau đó.

1242. Chương 1239: Vận May Không Tồi!

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1239: Vận may không tồi!

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Thành công rồi!

Lý dương thở thật dài.

Đó cũng là ngoài ý muốn, cũng là niềm vui bất ngờ, hắn hoàn toàn không ngờ được, tuyến đen có hiệu quả thần kỳ như vậy, hiện nay cuối cùng đã khống chế được năng lực của Thần đồ rồi, tiếp theo khả năng thắng lợi đã thuộc về mình.

Máy tráo bài dừng lại, Hà Vinh nhìn Thần đồ, khê nói:

- Stephen tiên sinh, mời nói!

Thần đồ còn ngây người ngồi ở đó, đầu mày căng kết lại, xương sụn trong tay sau khi dừng lại, hắn ta cảm thấy không đúng, điều này đối với xương sụn nhiều, từ hắn phát hiện đến thử khống chế, khoảng thời gian chừng mấy năm, sau khi từ khi có thể điều khiển thành công, vẫn chưa từng xuất hiện tình như như hôm nay.

Thần đồ đột nhiên quay đầu nhìn chằm chằm Lý Dương.

Hắn ta biết, đây chắc chắn là Lý Dương làm, nhưng Lý Dương làm sao làm được, hắn không biết, căn bản hắn ta không phát hiện được động tác gì của Lý Dương, khả năng của mình mất đi tác dụng.

Khỏe miệng Lý Dương dần dần lộ ra tươi cười, tuyến đen luôn kéo dài ngoài cơ thể, hắn tiêu hao rất lớn, nhưng chỉ cần thắng được ván bài này, tiêu hao bao nhiêu cũng đáng.

- Stephen tiên sinh!

Hà Vinh thấy Thần đồ không nói gì, lại hỏi tiếp, lúc này dáng vẻ của Thần đồ có chút quái lạ, ông cũng nói rõ được vì sao.

- Xin lỗi, xin đợi một chút!

Thần đồ nhìn Hà Vinh, khẽ nói một câu, lập tức quay đầu nhìn Lý Dương.

- Người làm sao làm được?

Thần đồ hỏi Lý Dương một câu, lúc này, trên mặt hắn ta đã không còn kinh ngạc như lúc đầu, làm Thần đồ, tố chất tâm lý của hắn ta vượt xa người khác.

- Tôi không hiểu ý của anh!

Lý Dương khẽ cười lắc đầu, sao mà làm được tuyệt đối không thể nói ra, lúc này hắn chỉ có thể giả ngu.

Thần đồ lại cười, khẽ gật đầu:

- Cậu là người đầu tiên làm được, cho dù tôi không biết cậu làm được như thế nào, nhưng vẫn phải chúc mừng cậu!

Chính Thần đồ cũng hiểu, Lý Dương tuyệt đối không thể nói với hắn đáp án ngầm, cho dù nói, cũng không thể nói ra điều này.

Cứ hỏi tiếp cũng bằng thừa, Thần đồ không thèm nói đề tài này.

- Stephen tiên sinh, ngài nên đặt cược!

Hà Vinh lại nhỏ tiếng nhắc một chút, quân bài lật thứ hai đã phát, rất lâu, quả thực nên đặt cược rồi.

Cúi đầu nhìn mặt bài, trên mặt Thần đồ lộ ra tươi cười.

- Toàn bộ!

Thần đồ đẩy tất cả xèng trước mặt ra, lẳng lặng nhìn Lý Dương, lúc này, xèng của hắn nhiều hơn của Lý Dương, nhưng có hạn nhiều, nếu hắn ta thua, đó cũng tương đương thua ván bài này.

- Toàn bộ?

Rất nhiều người đều sống người ở đó, trước thời gian nghỉ, ván bài có thể nói vô cùng âm đậm, sau thời gian nghỉ tốt hơn một chút, nhưng cũng có hạn tốt, hai người rõ ràng đều vô cùng bám sát.

Vốn còn cho rằng ván bài này sẽ giằng co một lúc lâu, ai cũng không ngờ, Thần đồ nhanh như vậy đưa ra đặt cược toàn bộ.

Đây cũng là ván bài lần đầu tiên xuất hiện bài đặt toàn bộ.

Mọi người quan sát đều dồn mắt nhìn Lý Dương, họ đều biết, nếu như Lý Dương nhận lời, vậy ván bài này có kết thúc rồi, ai thua ai thắng, xem ván này.

Lúc này, Lý Dương đang nhìn chằm chằm Thần đồ.

Thần đồ đặt toàn bộ, nói thật ngoài dự liệu của hắn, nhưng cũng khiến hắn rất khâm phục.

Không hổ là Thần đồ, bất kể phản ứng hay quyết đoán đều mạnh mẽ như vậy, vừa phát hiện tình thế đối với mình khác lạ, hung hăng đánh một ván, bước này của Thần đồ, khiến Lý Dương bắt đầu khó lựa chọn.

Cúi đầu, khẽ gõ bàn, Lý Dương không nói gì, Hà Vinh cũng không truy hỏi Lý Dương.

Ai cũng hiểu, lúc này Lý Dương đang suy nghĩ, cần thời gian suy nghĩ, lần này nếu theo, không phải theo hai mươi triệu xèng là tài sản một tỉ Euro.

Việc lớn như vậy, bất cứ ai cũng đều vô cùng thận trọng.

Ngẩng đầu nhìn máy phát bài, khóe miệng Lý Dương lại có nụ cười, hắn từ từ duỗi tay ra, lúc duỗi tay, rất nhiều người xem đều nín thở, đặc biệt là người của Lý Dương, cùng với những người tìm Thần đồ làm đại diện. lúc này đều cảm nhận trái tim của mình sắp nhảy ra.

Theo hay không theo, lúc này đều vô cùng quan trọng..

Tay của Lý Dương, từ từ vươn ra các xèng trước mặt, trái tim của những người có mặt đều theo hai tay không ngừng mạnh lên.

Phải theo rồi, Lý Dương muốn cược theo, chỉ cần Lý Dương tiếp tục theo, đây tuyệt đối là ván bài cuối cùng mấy quân tiếp theo, cũng quyết định bảo bối giá trị khổng lồ này thuộc về ai.

- Lý Dương không phải không nắm chắc, không nắm chắc tạm thời bỏ, không cần mạo hiểm!

Tim của Viện trưởng Hoàng nhảy thành thịch lên, lần này so với lúc đấu giá ở Milan còn căng hơn, tay của ông đã điều khiển không nổi đang run rẩy.

Hiện nay ông biết tình hình của Lý Dương, nếu như Lý Dương có thể dự cảm được ván này nhất định sẽ thắng, đó không nên chậm trễ như vậy, nếu có kéo dài, đó không hấn theo, không thể mạo hiểm.

Đáng tiếc lời này ông gào không lên tiếng, chỉ có thể ở đó lo lắng suông.

Từ lão, Phương lão, Hoàng lão mắt của họ cũng nhìn chăm chăm vào tay của Lý Dương, tay của Lý Dương rất chậm, nhưng động tác không đến mức chậm như thế, bọn họ đều vì quá lo lắng, lúc này đều cảm thấy không được sự di chuyển của thời gian.

Tay của Lý Dương đã tiếp xúc với các quân xèng.

Hắn muốn theo rồi.

Bọn Bass, Hawes tiên sinh cũng lo lắng như vậy, nếu Lý Dương theo, ván bài này quyết định thắng thua, quyết định bọn họ có thể lấy lại hai bức tranh của De Vinci.

Abramovich lúc này cũng không ung dung như trước, mắt hấn nhìn không chớp vào bàn đồ, đồng thời cũng hy vọng thắng, sau khi thắng, hấn chỉ cần lấy đi bảo bối đó, hấn là công thần của nước Nga.

Bá tước Simon cũng như vậy, hấn đem đến là bối bối bí mật hoàng thất sâu tầm, nếu thua ở đây, cái gì đều không mang đi được, chắc sau khi về nước cũng sẽ đen đủi.

Còn có những người Nhật Bản, Hàn Quốc, miệng của họ thậm chí mở to ra, động tác này của Lý Dương, kéo theo lòng của vô số người.

- Rầm!

Tay của Lý Dương đột nhiên phát phát, tất cả quân xèng đều đẩy ra, theo tiếp, Lý Dương thật sự theo tiếp.

Trên mặt Lý Dương lộ ra nụ cười rạng rỡ, mày của Thần đồ nhảy nhảy, lần này hấn ta đặt toàn bộ cũng là bị ép buộc mà thôi, chỉ có ván bài này hấn biết quân bài chưa lật của Lý Dương, biết mình hơn Lý Dương một chút, cho nên mới đặt toàn bộ muốn xem Lý Dương sẽ theo hay không, nếu Lý Dương không theo, hấn ta mất đi thánh lực, tuyệt đối rất khó thắng được Lý Dương, chỉ có hao phí thời gian, bị ép phòng thủ, sau đó từ từ tìm biện pháp phục hồi năng lực.

Tuy nhiên, nếu bị Lý Dương vây một lần, cho dù phục hồi năng lực Lý Dương cũng có thể vây lần thứ hai, phương diện này hấn ta có lòng tin không nhiều.

Hiện nay Lý Dương theo rồi, tim của hấn ta khẽ thở phào.

Tuy nhiên cũng chỉ là thở phào, hấn hoàn toàn không thoải mái, hấn ta chỉ biết quân bài chưa lật của Lý Dương, bài trong máy phát bài hấn ta một chút đều không biết, cũng chính là nói, lúc này Lý Dương biết

nhiều hơn hẳn một quân, không cần xem quân bài này, đặt toàn bộ tổng cộng mới năm quân, một quân có thể thay đổi cuộc chiến.

- Stephen tiên sinh, ta theo!

Lý Dương khẽ giọng nói một câu, Hà Vinh ngậy người nhìn hai người bọn họ, lại nhìn giữa bàn, nơi đó quân xèng tán loạn.

Toàn bộ rồi, hai người thật sự đặt toàn bộ rồi, ván bài này đợi phát bài xong, sau khi mở quân bài chót có thể kết thúc rồi, thua và thắng hai người đều phải chiếm như nhau.

Không cần Lý Dương, nếu Thần đồ thắng, dù nói thế nào, ván bài này cuối cùng đến hồi kết thúc.

- Rằm!

Không ít người ngồi hàng sau đứng dậy, rất lo lắng nhìn bàn đồ trước mặt, những người này không tham gia ván bài, nhưng cũng bị không khí của ván bài truyền nhiễm, họ đều muốn biết trận tranh long đấu hổ này kết quả cuối cùng như thế nào.

- Được, chúng ta phân định thắng thua ở ván này.

Thần đồ mỉm cười nhìn Lý Dương, trong lòng hắn ta có chút lo lắng, nhưng trên mặt không có biểu hiện gì.

Lý Dương khẽ gật đầu, lại quay đầu nhìn máy phát bài.

Lần này Thần đồ đặt toàn bộ, quả thực khiến hắn rất khó, nếu không phải một quân trong máy phát bài có lợi cho hắn, hắn thật sự không dám theo Thần đồ đặt toàn bộ.

Quân tiếp theo của Lý Dương là quân K, Thần đồ ...

Ba quân bài như thế tiếp tục, Lý Dương thêm quân bài chưa lật là Tam Thu, Thần đồ chỉ là một đôi A, xác suất Lý Dương thắng lớn hơn Thần đồ, cho nên hắn mới theo đặt cược toàn bộ lần này.

Đây là một nguyên nhân cũng là nguyên nhân chính.

Còn một điểm khác, hắn phát hiện tuyến đen phóng ra bên ngoài, tiêu hao năng lực đặc biệt rất lớn, bình thường hình ảnh lập thể có thể duy trì thời gian mấy giờ đồng hồ, hiện này chắc ngay cả một tiếng cũng đều không kiên trì được.

Còn hắn cũng tin tưởng, sau khi Thần đồ phát hiện năng lực của mình bị đóng kín lại, nhất định sẽ càng cẩn thận hơn, từ từ, tuyệt đối sẽ không đánh bữa với Lý Dương, một khi Thần đồ kiên trì, thời gian mình phóng tuyến đen ra ngoài, phục hồi năng lực, đến lúc muốn thắng Thần đồ càng khó hơn.

Cho nên lúc này đối với hắn mà nói cũng là một cơ hội, là cơ hội một lần tốt nhất.

Dù sao trước khi Thần đồ đặt toàn bộ không biết hắn có bộ ba, đây chính là ưu thế của hắn.

Hà Vinh tiếp tục phát bài, trước tiên phát cho Thần đồ, một quân 2 cơ, và một quân cơ khác đã lật trên mặt bàn, đặt cùng nhau, hai quân này cũng không tồi.

Chỉ ít có cơ hội là dây đồng màu cơ, cũng có khả năng đồng màu, hoặc một dây.

Đương nhiên, hai điều này không thể rồi, điểm này Thần đồ hiểu, Lý Dương cũng biết như thế.

Ánh mắt Thần đồ đột nhiên căng lên, quân bài thứ ba của Lý Dương đã phát ra.

K, là K bích, lúc này mặt bài của Lý Dương đã là đôi K rồi, cộng thêm quân bài chưa lật, là bộ ba K, đây đã là bài lớn rồi.

Thần đồ chậm rãi ngẩng đầu, nhìn Lý Dương, cuối cùng hắn ta hiểu được Lý Dương vì sao dám cược toàn bộ theo mình, nếu mình cũng cầm được bài như của Lý Dương, nhất định cũng sẽ theo.

Ván bài này, tỉ lệ Lý Dương thắng đã cao hơn hắn ta.

Chỉ kém một quân, chính việc một quân này, Thần đồ bắt đắc dĩ lắc đầu, nếu hần còn có thể nhớ được phát bài lần này, cho dù năng lực bị khống chế, cũng sẽ không đặt toàn bộ, chỉ có thể nói tất cả đều là số phận, là vận may của Lý Dương.

- Lý tiên sinh, tôi không thể không thừa nhận, vận may của cậu thật rất tốt!

Thần đồ đang nhìn Lý Dương, lẳng lặng nói một câu, trên mặt Lý Dương tươi cười, không có quân bài này, hần căn bản sẽ không mạo hiểm, có quân bài này, thêm tuyến đen không thể kiên trì lâu, mới buộc hần theo bài này.

Nếu không thì, với tính cách của Lý Dương tuyệt đối sẽ theo phương thức ổn định nhất mà đi.

- Stephen tiên sinh, ngài quá khen rồi, vận may của ngài bình thường cũng không tồi, tuy nhiên?

Vừa mới nói đến đây, sắc mặt Lý Dương đột nhiên cứng lại, ngay người ở đó, máy phát bài lúc này dừng lại, Thần đồ quan sát biểu cảm của Lý Dương, trong mắt cũng đột nhiên sáng lên biết có niềm vui bất ngờ rồi.

1243. Chương 1240: Cuối Cùng Thắng Rồi.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1240: Cuối cùng thắng rồi.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Trong máy chia bài vừa tráo xong.

Theo trình tự chia bài, quân tiếp theo của Lý Dương là 3 cơ, còn Thần đồ là quân rô, màu sắc không quan trọng, quan trọng là quân này đến tay, Thần đồ có bộ ba rồi.

Bộ ba vừa hay là bộ ba lớn, thảo nào lúc này sắc mặt Lý Dương khó coi như vậy.

Đây là ván bài vô cùng quan trọng, nếu thua, mọi cố gắng ở Macao lần này sẽ trở thành công cốc dâng cho người khác, chính hần còn tổn thất rất nhiều bảo bối.

Sự tổn thất các bảo bối lớn này, kết quả Lý Dương cũng gánh không nổi.

Đang nhìn dáng vẻ của Lý Dương, nụ cười của Thần đồ đột nhiên rạng rỡ hơn.

Thần đồ là người thông minh, có thể trong một ngành làm được vị trí đứng đầu, người bình thường tuyệt đối không thể làm được, hần ta không thể biết quân bài tiếp, nhưng Lý Dương có thể, từ vẻ mặt của Lý Dương hần ta nhìn ra rất nhiều vấn đề.

Cơ bản nhất, hần ta biết được quân bài tiếp nhất định sẽ có lợi cho hần ta, hơn nữa đối với Lý Dương vô cùng không tốt.

Mặt bài lúc này, có thể tấn công Lý Dương cũng chỉ có hai quân còn lại, bất kể là quân nào, hần ta chỉ cần lấy được, sẽ lập tức thay đổi cục diện.

Hà Vinh bắt đầu phát bài, dáng vẻ của Thần đồ tỏ ra rất nhàn nhã.

Hai quân phát xong, Thần đồ mỉm cười nhìn hai quân rô này, lúc này trong lòng hần ta nói không ra vui vẻ.

Với hần ta mà nói, Lý Dương là đối thủ chân chính, là một người giống như hần ta, có thể nắm hết tất cả đối thủ, chiến thắng đối thủ như vậy mang lại niềm vui, mãi mãi hơn hần các người khác,.

Lúc này, Thần đồ thậm chí cảm thấy khoái cảm thắng lợi.

Lúc này trên mặt bàn đã phát bốn quân, trong đó mỗi người ba quân bài đã lật, Thần đồ không có khả năng đây, mặt quân bài đã mở của hắn ta là một đôi, Lý Dương cũng là một đôi.

Lại thêm quân bài chưa lật của hai người, Thần đồ vừa hay áp đảo Lý Dương.

Máy chia bài bắt đầu tráo lại bài, Lý Dương chậm chậm hít vào, trong lòng hắn hơi có chút lo lắng, bây giờ hắn sớm đã không phải là nhân viên nhỏ đi làm của công ty châu báu mấy năm trước, qua nhiều việc như vậy, cũng rèn luyện tâm thái của hắn.

- Thế nào nhỉ, Tiểu Lý dường như có chút khác thường!

Lúc này sắc mặt của Viện trưởng Hoàng cũng thay đổi, vẻ mặt của Lý Dương khác lạ, bất cứ ai cũng có thể thấy được, hiện nay hai người trên bàn đồ đã không giấu được biểu cảm của chính mình, đối với họ mà nói cũng không cần thiết phải che giấu.

Ván bài này chính là ván bài cuối cùng, sau khi có kết quả ván bài phải kết thúc, bất kỳ che giấu nào cũng không cần thiết.

- Ta cũng không biết!

Về mặt Ông cụ rất nghiêm túc, lúc này ông rất hoài nghi, đáng tiếc toàn bộ đã phát trên bàn đồ, ông căn bản không rõ.

Không thể thua, nhất định không thể thua, trong lòng Ông cụ lúc này cũng vô cùng lo lắng, trận đối đồ này họ cũng không thể thua, nếu thua, ảnh hưởng thật lớn.

- Có thể là Thần đồ chơi bản không?

Viện trưởng Hoàng do dự một lúc, lúc này mới nói nhỏ một câu, nghi ngờ của ông không phải không có lý.

Trước đây Lý Dương có dáng vẻ nắm chắc thắng lợi, theo sự hiểu biết của họ, Lý Dương hẳn dự cảm được kết quả, kết quả là hắn thắng, mới đặt theo toàn bộ.

- Hắn không phải, Thần đồ không phải là người như thế, hơn nữa, hắn ta nếu chơi bản, Lý Dương sẽ biết.

Ông cụ lắc đầu, ông không biết rốt cuộc trên bàn đồ xảy ra việc gì, nhưng ông tin Lý Dương, nếu Thần đồ thực sự chơi bản, Lý Dương nhất định có thể phát hiện, hơn nữa tuyệt đối không thể có vẻ mặt này.

Tuy nhiên, lúc này trong lòng Ông cụ cũng không tốt, vừa nãy ông đã phát hiện, trong vẻ mặt của Lý Dương đột nhiên đem theo chút tuyệt vọng.

Đây là một ván bài rất quan trọng, bài như thế, tuyệt đối không thể tuyệt vọng.

- Chúng ta lại chiếm ưu thế rồi!

Bọn Bass, Hawes tiên sinh nhìn một lúc, trên mặt hai người đều có niềm vui bất ngờ.

Họ cũng không biết trên bàn đồ xảy ra việc gì, nhưng bọn họ sẽ nhìn người, chỉ nhìn vẻ mặt hai người liền biết được, nhất định đã xảy ra việc gì.

Hơn nữa, bài đã lật của Thần đồ như thế nào cũng lớn hơn Lý Dương một chút.

Hai anh em Jose cũng cùng nhìn nhau, chỉ nhìn một cái, họ liền biết suy nghĩ của đối phương.

Tình thế không tồi, trên mặt hai anh em đều mang theo tươi cười, các bảo bối này cuối cùng có hy vọng thắng về rồi, Mona Lisa, Bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ lập tức có thể trở về trong vòng áp ủ của bọn họ rồi.

Lúc này, mỗi phú hào tìm Thần đồ làm người đại diện, trên mặt đều lộ ra tươi cười.

Tìm Thần đồ coi như là tìm đúng người rồi, cũng chỉ có Thần đồ có thể thắng được Lý Dương, gờng càng già càng cay, cho dù bọn họ xem không hiểu ván bài, nhưng lúc này cũng đều hiểu Thần đồ nhất định chiếm cứ ưu thế.

Đây là ván bài quan trọng, không phải như trước tùy ý bỏ, hoặc đặt cược rất nhỏ, lần này thắng rồi, ván bài này sẽ thắng.

- Lão đại, nhất định phải kiên trì!

Giờ khắc này, sắc mặt của bọn Chu Văn, Lý Xán cũng rất khó coi, người quan sát đều người biết chuyện, họ cũng đều biết tình thế đối với Lý Dương rất bất lợi.

Mấy anh em, đều đang cổ vũ Lý Dương, vì hấn cầu nguyện, họ không muốn nhìn thấy Lý Dương thua, càng không muốn Lý Dương thua cuộc.

Còn Lý Dương, lúc này đã khoanh tay, nhắm nghiền hai mắt.

Hiện nay hấn làm gì đều vô ích, chỉ có thể nghe theo mệnh trời, đợi kết quả của quân bài cuối cùng, hiện nay hấn rơi vào hoàn cảnh xấu, nhưng hoàn toàn không phải là đường chết, còn có hy vọng, chưa đến cuối cùng chuyện gì đều có thể xảy ra.

Máy phát bài chậm chậm dừng lại, mắt Lý Dương đột nhiên mở to, trên mặt mang theo kinh hãi.

Thần đồ vẫn luôn quan sát Lý Dương, sau khi xương sụn trong tai hấn ta không thể động đây, thính lực tuy vẫn còn, nhưng đã không thể bắt giữ được khác nhau rất nhỏ trong tráo bài, cũng không thể phán đoán mặt bài lúc này.

Hấn muốn biết toàn bộ chỉ có thể tìm kiếm từ Lý Dương.

Trông thấy vẻ mặt của Lý Dương lúc này, Thần đồ thoáng thở phào, vẻ mặt của Lý Dương không trở nên vui bất ngờ là được, không biến thành vui bất ngờ, đó chứng minh kết quả mặt bài không thay đổi.

Quân bài cuối cùng rồi, quân bài này cũng tương đương quyết định thắng thua.

- Lý Dương tiên sinh trận chiến này với cậu, là một lần mạo hiểm trong tất cả các ván bài tôi từng tham dự, có lẽ sau trận này, tôi sẽ quy ẩn vĩnh viễn rồi!

Thần đồ mỉm cười nói một câu, hấn ta coi Lý Dương thành đối thủ rồi, đối thủ chân chính, cũng là đối thủ duy nhất có hy vọng thắng được hấn trên thế giới.

Đối thủ như vậy, có một lần giao đấu cũng đủ rồi, họ như nhau đều có thể biết được nội tình, cho dù là lần nữa cũng như thế khó phân thắng thua.

Đáng tiếc chính là, hấn ta không tìm được nhược điểm của Lý Dương, mình bị Lý Dương không biết dùng thủ đoạn này không chế, từ phương diện này, hấn là người thua.

- Nếu như thế, chúng ta không bằng trước tiên lật quân bài ra đã, dù sao chỉ còn lại quân bài cuối cùng!

Lý Dương quay đầu, trên mặt lộ ra nụ cười, đầu mày Thần đồ nhảy nhẩy, trong lòng dấy lên một dự cảm không tốt.

Hà Vinh đang phát bài cũng dừng lại, lẳng lặng nhìn họ.

- Không có vấn đề!

Suy nghĩ một lúc, Thần đồ liền trực tiếp gạt đầu, bọn họ đều đã đặt cược toàn bộ, cũng chỉ còn quân bài cuối cùng này, cho dù mở trước quân bài chưa lật cũng chẳng sao cả.

Huống hồ, quân bài chưa lật này là gì cả hai người đều rất rõ.

Thần đồ từ từ vươn tay, trực tiếp cầm quân bài chưa lật lên.

Mọi người quan sát đều không kìm nổi đứng dậy, người trước T V cũng đều ghé cổ lên, ván bài long trọng nhất này sắp có kết quả cuối cùng.

Lúc Thần đồ lấy bài, con tim của vô số người bắt đầu đập nhanh hơn, trong lòng rất nhiều người Trung Quốc đang cầu nguyện, để quân bài chưa lật của Thần đồ là quân lung tung, cũng vô số người Châu Âu cầu nguyện, hy vọng Thần đồ lấy được quân bài đẹp, Lý Dương là quân bài dở.

Người khác nhau, tư tưởng bất đồng, nhưng lúc này tâm tình cũng đều giống nhau, tất cả đều lo lắng và mong đợi.

Bài của Thần đổ bốc trước, bên ngoài quân bài tuyệt đẹp, Abramovich thậm chí vẫy tay hoan hô một tiếng, trên mặt của bọn người Bass, Hawes tiên sinh đều lộ ra ý cười và hưng phấn nồng đậm.

Lúc này tâm trạng của bọn họ không thể che giấu.

Trái với bọn họ là những người kia ủng hộ Lý Dương, Lý Xán, Chu Văn, Lý Bồi, Trần Lỗi... đều đang kinh hãi, Tư Mã Lâm, Trịnh Khải Đạt.... rõ ràng có chút ảm đạm.

Quân bài chưa lật của Lý Dương là quân nào, cũng không hơn được bộ ba của Thần đổ.

Từ lão, Phương lão còn có Hoàng lão... đều vô lực ngồi dựa vào ghế, Viện trưởng Hoàng không dám tin, ông không tin Lý Dương sẽ thua, Lý Dương không thể thua mới đúng.

Vẻ mặt của Ông cụ không có thay đổi quá lớn, nhưng sau khi Thần đổ mở quân này, khóe miệng ông bất giác run, vẫn bán rẻ tâm trạng của ông lúc này.

Đang nhìn bài của Thần đổ Lý Dương không nói gì, trực tiếp lật bài của mình lên.

Thật là, bộ ba gặp bộ ba, chỉ có thể nói Lý Dương đen đủi, vận may Thần đổ tốt hơn một bậc, trông thấy Lý Dương, các người tìm Thần đổ làm đại diện, tất cả đều lộ ra tươi cười.

Một số người, thậm chí nghĩ sau khi kết thúc nên chúc mừng ở đâu.

- Ván bài còn chưa kết thúc, còn một quân chưa phát!

Hà Vinh đột nhiên nói trùng lặp một câu, vẻ mặt của tất cả mọi người trong nháy mắt đều cứng lại đó, lập tức, các người đang cười thu lại nụ cười, còn bọn Lý Xán tuyệt vọng, trong mắt lần nữa lộ ra hy vọng.

Hà Vinh nói không sai, ván bài còn chưa kết thúc đâu, còn một quân chưa phát, Lý Dương có thể cầm được bốn quân, chỉ cần Thần đổ không phải là bốn, vậy người thắng vẫn là Lý Dương.

Hiện nay Lý Dương còn có hy vọng.

Thần đổ vẫn như trước đang nhìn Lý Dương, lúc này vẻ mặt của Lý Dương không có bất kỳ thay đổi nào, lặng lẽ nhìn Hà Vinh phát bài.

Hà Vinh đầu tiên phát bài cho Thần đổ, mặt bài của hán ta lớn, quân bài này là của hán ta.

Bài là Hà Vinh trực tiếp nhắc lên, vừa nhắc một chút Hà Vinh liền sững người một lúc, còn ngẩng đầu nhìn Lý Dương.

Cái nhìn này của ông, trong mắt còn có đồng tình, cũng mang theo rất nhiều bất đắc dĩ.

Bài ở trên tay ông, lúc này ông không mở cũng không được, cho dù muốn giúp Lý Dương, lúc này cũng bất lực.

Ông là người chia bài, nhưng tuyệt đối sẽ không dùng thân phận của người chia bài mà làm nhiều ván bài, một người chia bài, quan trọng nhất chính là giữ được công bằng, công chính.

Điểm này, Hà Vinh luôn làm rất tốt.

Thần đổ lật mở lên, trong tầm mắt của mọi người là một quân nhép, Lý Dương không có hy vọng lấy được tứ quý rồi, bộ ba tuyệt đối lớn hơn bộ ba.

- Chúa ôi, cuối cùng thắng rồi!

Bass ngồi ở hàng trước, đột nhiên tru lên một tiếng, lúc này đã không có bảo vệ chạy đến ngăn hán rồi, cho dù các bảo vệ đó cũng đều bị hấp dẫn vào bàn đồ hết rồi.

1244. Chương 1241: Người Thắng Cuộc, Lý Dương!

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1241: Người thắng cuộc, Lý Dương!

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Những người tham gia ván bài này, lúc này đều hưng phấn kêu lên.

Tuy Thần đồ không phải tứ quý, nhưng Lý Dương cũng không thể lấy được tứ quý, bộ ba đối với bộ ba, người thua chính là Lý Dương, dường như tất cả mọi người đều cho rằng ván bài đã kết thúc, họ thắng rồi.

Rất nhiều người đều giống như Bass, gầm rú lên.

- Yên lặng, yên lặng!

Hà Vinh cuối cùng phản ứng lại, hét to một tiếng, ông đối với kết quả này rất khó chịu, nhưng cũng không thể không thừa nhận.

Lời của Hà Vinh. Cuối cùng khiến cho hiện trường yên lặng một chút, nhưng vẫn như trước còn nhiều người nói chuyện nhỏ với nhau.

Thần đồ luôn nhìn Lý Dương, lúc này sắc mặt từ từ thay đổi, trong lòng ông rất bình tĩnh, không như mấy người này, lúc này đầu mày của ông hơi nhíu lại, ván bài còn chưa kết thúc, đã bắt đầu chúc tụng điên cuồng, Lý Dương còn có quân bài chưa phát ra nữa.

Quân bài này không thể là K, nhưng quân bài này không có nghĩa là không có hy vọng thắng.

Từ sau khi nhắc bài của hắn ta, Thần đồ luôn chú ý đến Lý Dương, kinh nghiệm chơi bài phong phú khiến hắn ta có thể đối ứng với bất cứ cảnh tượng nào, còn biểu hiện của Lý Dương, cũng khiến hắn cảm thấy không đúng.

Lý Dương hoàn toàn không có bất kỳ tuyệt vọng nào, thậm chí lúc này còn bình tĩnh, chỉ có mắt sáng, thỉnh thoảng nhìn mọi người quan sát.

Đây không giống như người sắp thua, càng giống như tiên tri biết tất cả, thương hại nhìn các kẻ đáng thương không biết vì sao đó.

Cũng chính dáng vẻ này của Lý Dương khiến Thần đồ cảm thấy không đúng.

- Hà Vinh tiên sinh, xin phát bài!

Thần đồ quay đầu, nói với Hà Vinh một câu, sau khi phát bài cho Thần đồ, do hiện trường xuất hiện chút hỗn loạn, Hà Vinh còn chưa phát quân bài đó cho Lý Dương.

- Phát bài?

Hà Vinh hơi sững người, lập tức phản ứng lại, ông là người chia bài, lượt này chỉ phát cho một người, còn thiếu một quân chưa phát ra.

Sai lầm như vậy ông rất lâu chưa mắc phải, lời của Thần đồ cũng khiến mặt già nua của Ông đỏ lên, khê cú đầu.

- Sao thế này, chẳng lẽ chúng ta còn có hy vọng?

Ông cụ lúc này xem như là người bình tĩnh nhất, thấy Thần đồ thúc giục, lập tức kinh ngạc nói một câu.

- Hy vọng, còn có hy vọng gì, không phải đã thua sao?

Từ Lão ngẩng đầu, mặt buồn rười rượi, mắt của ông thậm chí có chút ướt át. Nụ cười của nàng Mona Lisa, Bữa tiệc cuối cùng - Jêsu và 12 môn đồ, hai bức tranh này chắc chắn là danh họa nhất nhì của thế giới, liền thua như thế.

Nếu không có đến tay, cũng chưa tính được, nhưng sau khi đến tay còn mất đi, cảm giác này càng khó chịu hơn.

Còn có Thủy Trung Họa, Bát Trường Sinh, Bình Tiên Âm... các chí bảo, đây là tài sản của dân tộc Trung Hoa, hiện nay rơi vào tay người nước ngoài, Từ Lão vô cùng hối hận mình lúc đầu không thể kiên trì khuyên can, cuối cùng để bị kịch này xảy ra.

- Không đúng, không đúng, ta cảm thấy quên gì đó!

Ông cụ lắc mạnh đầu, trong đầu ông dường như bắt được gì đó, nhưng không rõ ràng, lúc này Ông cụ đang cố gắng suy nghĩ.

- Các người ai biết, còn có bài gì có thể thắng?

Ông cụ đột nhiên ngừng đầu, hỏi thẳng một câu.

Người xung quanh đều sững sờ ở đó, có thể thắng, bộ ba K, nhất định thắng không nổi bộ ba A, họ không hiểu ông cụ vì sao hỏi như vậy.

Đặc biệt là Từ Lão và Phương Lão càng hoang mang.

- Ông Hà, có, có hy vọng, Lý Dương không thể là tứ quý, nhưng Thần đồ cũng như thế không lấy được tứ quý, nhưng Lý Dương còn có hy vọng lấy được một quân bài khác.

Ánh mắt Vương Giai Giai sáng ngời, cô cũng như thế quan tâm Lý Dương, tuy nhiên khác hẳn với quan tâm người khác.

Cô không thương tiếc các bảo bối kia, không như bọn người Từ Lão, trong mắt các lão tiền bối bọn họ, Lý Dương so với các bảo bối kia, chắc quan trọng hơn là bảo bối, mà không phải Lý Dương.

Trong lòng của cô trái hẳn, Lý Dương quan trọng hơn các bảo bối này nhiều, cho nên cô không đau lòng và mất mát nhiều như vậy, chỉ lo lắng Lý Dương sau khi thua sẽ thất bại hoàn toàn.

Lúc này, có được xem là người vô cùng tỉnh táo.

- Là gì?

Ông cụ vội vàng hỏi một câu, lúc này ông cụ cũng bắt đầu thất thố rồi, ông không coi trọng các bảo bối kia hơn Lý Dương, chỉ quan tâm nhiều cũng là

- bộ ba thêm một đôi. Nếu Lý Dương có thể lấy được bộ ba, chính là bộ ba thêm một đôi, bất kể gì đều được, bộ ba thêm một đôi thắng bộ ba.

Vương Giai Giai vội vàng nói, đây là vấn đề rất đơn giản, là vấn đề mỗi người đều biết, chính bọn Từ Lão, Phương Lão, sau khi xem rất nhiều trận đấu, vấn đề cơ bản này cũng đều biết.

Đáng tiếc chính là trước đó bọn họ đều bị các bài oan gia trên bàn đồ mê hoặc, ba quân K đối với ba quân A, chỉ nghĩ hai quân bài này thắng, mà quên mất các quân khác.

Bị mê hoặc không chỉ bọn họ, dường như tất cả mọi người đều bị mê hoặc rồi, chính Hà Vinh cũng không phải là ngoại lệ, căn bản không đi nghĩ các điều khác.

Đây cũng là mê người của ván bài, ván bài quan trọng như vậy, rất nhiều tinh thần đều đi theo các quân bài trên bàn đồ, hai người đối kháng, cuối cùng cũng bị mọi người mặc nhận là A và K là đối dụng, mà không quan tâm đến các điều khác.

Tình huống này, hoàn toàn không hiếm thấy, trước đây không phải chưa từng xảy ra.

Hiện trường chỉ cần người giữ được tỉnh táo, hẳn đều phát hiện, đáng tiếc, ván bài này đặt cược toàn bộ, lại đặt cược quan trọng như vậy đã không có ai chú ý đến điểm này.

- đúng, là thế, chính là như thế, còn có hy vọng!

Mắt của Ông cụ sáng người lên, được Vương Giai Giai nhắc nhở, cuối cùng ông nhĩ được điểm này cũng là bị mê hoặc, nhưng không nắm ra.

Vương Giai Giai nhắc nhở như vậy, mọi người nhất thời đều hiểu ra.

Có hy vọng, còn chưa thua, Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt vừa nghe bọn họ nói chuyện đều vội vàng nhìn lên bàn đồ, Hà Vinh đã từ trong máy phát bài lấy ra một quân bài, đây là một quân quyết định vận mệnh cả ván bài.

Hà Vinh chậm chậm nhắc lên, mọi người lại sững sờ ở đó.

Trong mắt của ông còn có chút không tin, vẻ mặt trên mặt càng không ngừng thay đổi, một loại thay đổi khiến người nhìn không ra.

Nụ cười trên mặt Thần đồ từ từ biến mất, từ trong nét mặt của Hà Vinh, hắn ta đã cảm thấy không đúng.

Ván bài mê hoặc tất cả mọi người, hoàn toàn không mê hoặc được hắn ta, hắn tỉnh táo hơn tất cả mọi người, Lý Dương có cơ hội chuyển bại thành thắng, hơn nữa cơ hội còn không nhỏ.

3 còn có ba quân, trong quân bài còn lại có thể ấy được xác xuất ba tuyệt đối nhiều hơn K rất nhiều.

Hà Vinh chỉ sững sờ vài giây, lập tức lấy lại tinh thần, chậm chậm mở bài ra, đẩy trước mặt Lý Dương.

Những người kia đang cao hứng, người đang hưng phấn chúc mừng nhau, đều theo bản năng hướng lên nhìn bàn đồ.

- hóa ra là 3 nhép, cuối cùng chúng ta thắng rồi!

Một người Nhật Bản cười lớn một tiếng, hắn vừa dứt lời cảm thấy không đúng, nụ cười của bạn bên cạnh hắn đều cứng đờ lại, ngơ ngác nhìn bàn đồ.

Hắn vội vàng lấy lại tinh thần, nhìn chăm chăm vào bàn đồ, rất nhanh, hắn cũng như người bạn xung quanh, sắc mặt trắng bệch, cứng đờ đứng ở đó.

3 nhép, Lý Dương là 3, không phải K, không phải tứ quý.

Nhưng hắn là bộ ba một đôi, bộ ba một đôi lớn hơn bộ ba, đây là quy tắc tất cả mọi người đều biết .

Giữa bộ ba và bộ ba một đôi kém nhau mấy cấp bậc đấy.

- sao có thể, sao lại như thế!

Miệng của người Nhật Bản này nỉ non, lại dụi dụi mắt, trong lòng hắn còn chưa phản ứng, không phải đã kết thúc rồi, sao kết cục đột nhiên thay đổi rồi.

Hơn nữa còn biến thành một kết cục khiến cho bọn họ không thể đón nhận, cũng không có tâm lý chuẩn bị đón nhận.

Dùng một câu tục ngữ Trung Quốc để nói đây chính là vui tới nhanh mà bi thương cũng quá nhanh, hiện nay cuối cùng niềm vui đùa bỡn với người.

- Nhị ca, bộ ba một đôi, lớn hơn bộ ba chứ?

Lý Xán đột nhiên quay đầu, hơi thẳng Chu Văn một câu.

- ừ!

Chu Văn gật đầu như máy.

- vậy chính là nói, bài của lão đại lớn hơn Thần đồ rồi?

Lý Xán lại hỏi.

Lúc này Chu Văn không trả lời, chỉ gật đầu, bộ ba một đôi khẳng định to hơn bộ ba, đây là sự thật không ai có thể thay đổi được.

Chỉ là thay đổi này đến quá nhanh quá bất ngờ, không ai nghĩ đến bài này đột nhiên xuất hiện, càng hơn nữa thay đổi hoàn toàn kết cục.

- Thần đồ tiên sinh, xin lỗi, nếu lần này ông quy ẩn có thể mang theo tiếu nuối rồi, cảm ơn ông đã nhường!

Lý Dương đứng dậy, mỉm cười nói với Thần đồ một câu, đồng thời thu lại tuyển đen đã phóng ra bên ngoài, thời gian dài như vậy đã khiến hắn cảm thấy mệt mỏi.

Tuyển đen trở về, Thần đồ rõ ràng cảm giác được tổ chức xương sụn trong tai lại có thể tiếp nhận điều khiển của hắn ta, điều này càng khẳng định, biến đổi trên người mình là vì Lý Dương.

- Hậu sinh khả úy, tôi thua không oan, tuy nhiên đem theo tiếu nuối khi quy ẩn, nhưng có cậu thiên tài như vậy rồi, tôi rất vui mừng!

Thần đồ cũng đứng dậy, hắn ta là người lấy được cũng buông được, tuy nhiên thua lần đầu tiên, nhưng biểu hiện của hắn ta cũng rất phong độ.

Hướng hồ, đồ vật lần này thua cũng không phải của hắn ta, cũng không có gì phải quan tâm, ván bài này hắn ta không có lơ là, toàn lực đối phó rồi, đây đối với hắn ta mà nói là đủ rồi./

- Không thể nào, sư phụ sao lại thua!

Thần đồ có thể nhìn rõ, không có nghĩa là người khác có thể nhìn rõ, Dịch Long ngơ ngác đứng trước mặt, vẻ mặt không tin tưởng.

Trong lòng của hắn, Thần đồ là vô địch, là người lợi hại nhất thiên hạ, không ai có thể thắng được sư phụ của mình, lúc này hình tượng vô địch đột nhiên bị người khác phá vỡ, Dịch Long người đầu tiên không chấp nhận được.

- Thua rồi, Lão đại thua rồi, nhưng có có nghĩa nhất định là chuyện xấu!

Cao Ngũ cũng khẽ thở dài, hắn hiểu, ván bài này đã định, các xèng còn lại của Thần đồ không đủ để chống đỡ ván bài tiếp, nếu tiếp tục chống đỡ, cũng không thắng được Lý Dương, ván bài này Thần đồ quả thực thua rồi.

- Hà Vinh tiên sinh, các xèng còn lại tôi bỏ, xin tuyên bố kết quả đi!

Thần đồ lại nhìn hướng về Hà Vinh, hắn còn thừa lại mấy trăm xèng, chỉ là ý nghĩa của các xèng này không thể tiếp tục đấu tiếp, Lý Dương có thể khống chế năng lực của hắn ta, hắn ta đã không thể biết được quân bài chưa lật của Lý Dương, tình hình này đấu tiếp tất sẽ thua.

- À, được, Stephen tiên sinh!

Hà Vinh quay đầu mạnh một cái, nhìn máy quay, có nhìn mọi người quan sát trước mặt.

Những người quan sát về mặt bây giờ và ban nãy hoàn toàn khác nhau, người trước đó chúc mừng lúc này sắc mặt hoàn toàn trắng nhợt, người buồn rười rượi trước đó lúc này đều tươi cười mang theo hưng phấn và xúc động.

- Bây giờ tôi tuyên bố, trận đấu kết thúc, người thắng cuộc, Lý Dương!

Theo máy quay, lời của Hà Vinh truyền khắp thế giới, ván bài long trọng này được vô số người quan tâm, cuối cùng với thắng lợi của Lý Dương hạ màn.

1245. Chương 1242: Vui Sướng Thắng Lợi!

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1242: Vui sướng thắng lợi!

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Thắng rồi, chúng ta thắng rồi!

Sau thời gian yên tĩnh ngắn ngủi, truyền đến tiếng hô vui mừng, Trần Lỗi đang vung hai tay nhảy múa không ngừng.

Thắng rồi, thật sự thắng rồi, Lý Xán, bọn người Chu Văn sau khi phản ánh lại, cũng hô theo.

Thay đổi lần này nhanh, đừng nói các phú hào không chịu nổi, chính bọn người Lý Xán cũng như vậy, lúc này, trong lòng bọn Lý Xán chợt nghĩ đến một câu hát:

- Không phải tôi không hiểu, là sự thay đổi của thế giới này quá nhanh.

Thắng rồi, Lý Dương cuối cùng thắng rồi, các bảo bối đã giữ lại, trăm nghìn bảo bối đặt cược đó cũng trở thành chiến lợi phẩm của Lý Dương.

Tổng số một trăm năm mươi nghìn, lần này số bảo bối thắng được ở Macao đủ để Lý Dương mở bảo tàng mô hình lớn, tuy nhiên, nói là bảo tàng đứng đầu còn có khoảng cách nhất định, nhưng một miếng ăn không béo, với lực lượng của dân gian và cá nhân, bảo tàng của Lý Dương tuyệt đối đứng đầu.

Càng không cần phải nói, bảo bối nhiều như vậy phẩm chất đều không tồi, điểm này chính là các bảo tàng đứng đầu trong nước không thể sánh được.

Ví dụ Nam Kinh, là bảo tàng vô cùng cổ xưa, bộ sưu tập của bảo tàng đạt đến hơn bốn trăm nghìn, nhưng giá trị tổng thể của hơn bốn trăm nghìn vật sưu tầm này không nhất định so được với Lý Dương, dù sao, bảo bối Lý Dương đánh đổ đều giá trị rất cao, các bảo tàng khác có rất nhiều, đều có ý nghĩa văn vật, giá trị kinh tế hoàn toàn không cao.

Những thứ này, đợi sau khi Lý Dương thu thập được, bộ sưu tập của bảo tàng hẳn cũng có thể đạt đến con số khổng lồ.

Đây cũng tương đương, Lý Dương đã đánh được cái dàn giáo vô cùng chắc chắn, ở trên dàn giáo tiếp tục phát triển cuối cùng có một ngày, bảo tàng của Lý Dương sẽ trở thành bảo tàng đứng đầu chân chính.

Thậm chí sẽ trở thành nơi có thể so sánh với Cung Louvre bảo tàng thế giới, dù sao “Mona Lisa” hiện nay đang ở trong tay Lý Dương.

- Tốt rồi, tốt rồi!

Sắc mặt Viện trưởng Hoàng đỏ ửng, đột nhiên ôm tim nằm xuống ở đó, bọn người Hà Lão và Trác Lão bên cạnh ông đều vội vàng đỡ ông.

Hoàng Lão ở bên đầu mày khê nhăn lại, nhưng động tác trong tay hoàn toàn không ngừng trực tiếp từ trong túi của Viện trưởng Hoàng lấy ra một bình thuốc, để ông uống vào.

Đại hỉ đại bi, lên lên xuống xuống quá nhanh, bệnh tim của Viện trưởng Hoàng lại tái phát.

Hoàng Lão là người có oán hận với ông, nhưng hai người dù sao còn là anh em ruột, thời khắc mấu chốt, tình anh em liền hiện ra.

- Crow tiên sinh, Crow tiên sinh!

Phía sau đột nhiên có một người kêu lên, bệnh tim phát tác không chỉ một Viện trưởng Hoàng, chuyển biến đột ngột này, khiến con tim của rất nhiều người đều chịu không nổi.

Một vị phú hào đến từ Tây Ban Nha, lúc này cũng ôm tim.

Người khác tốt hơn một chút, nhưng cũng tốt không đến đâu, môi của Bá tước Simon run bần bật, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào bàn đồ trước mặt, dường như ông chấp nhận không nổi kết cục này.

Bass và Hawes tiên sinh tốt hơn ông một chút, cũng chỉ là tốt hơn một chút một chút như vậy, sắc mặt của họ rất nhợt nhạt, anh em Jose lúc này không cười nữa, chính Bá tước Aton cũng tràn đầy âm trầm.

Vừa nãy bọn họ cho rằng mình đã thắng rồi, thậm chí bắt đầu chúc mừng, thời gian ngắn ngủi không đến một phút, kết cục trong nháy mắt thay đổi, may mà bọn họ không phải người bình thường, nếu người bình thường đều có khả năng bị kích thích điên mất.

Phạm Tiến trúng cử chính là ví dụ tốt nhất.

- Lý Dương, chúc mừng cháu, lại đạt được thắng lợi rồi!

Hà Vinh đã quay đầu lại, duỗi tay hướng về Lý Dương, trên mặt còn tươi cười, ông tự đáy lòng vì Lý Dương vui mừng.

Tuy ông làm được công bằng, nhưng không thể phủ nhận được nội tâm của ông giành cho Lý Dương, Lý Dương không những là người Trung Quốc, còn là người của ông, huống hồ, ông cũng không muốn để các bảo bối thần kỳ này rơi vào trong tay người nước ngoài.

- Cảm ơn ông!

Lý Dương giơ tay lễ phép bắt lại, lúc này trong lòng hắn hoàn toàn không dự liệu được hưng phấn như vậy, Thần đồ quả xứng là đối thủ tôn kính, đây cũng là lần đầu tiên gặp được người ngang sức ngang tài trên bàn cờ.

Thắng lợi này quả thực tồn tại may mắn, quân bài cuối cùng nếu không phải là 3, nếu không phải tạo thành bộ ba một đôi, vậy người thua tất nhiên là hắn.

Lý Dương cũng có thể nói thắng ở mặt vận may, vận may của Thần đồ kém hơn một bậc.

- Lý Dương lúc nào có thời gian, chúng ta nói chuyện riêng!

Thần đồ cũng đang nhìn Lý Dương, hắn ta một chút cũng không giống như người thất bại, trên mặt hắn ta hoàn toàn không có bất kỳ chán nản của kẻ thất bại.

Đồng thời, kỷ lục bất bại của Thần đồ cũng bị Lý Dương người chiến thắng phá vỡ, kéo dài kỷ lục bất bại của mình, đáng tiếc, ván bài hắn tham gia quá ít, lại không nghĩ phát triển giới đối đồ, không thì Thần đồ mới nhất định là hắn.

- Để hai ngày nữa đi, hai ngày này tôi nhất định rất bận!

Lý Dương suy nghĩ, lập tức cười gật đầu, không không từ chối Thần đồ, cũng không cần thiết phải từ chối.

Có rất nhiều việc tổ chức của bọn Bass, Lý Dương còn muốn hỏi Thần đồ, cho dù Thần đồ không hẹn hắn, có cơ hội Lý Dương cũng sẽ hẹn Thần đồ.

- Cũng được, hôm nay cậu là người thắng, tôi không làm phiền cậu nữa.

Thần đồ mỉm cười, đứng dậy đi ra ngoài, ván bài đã kết thúc rồi, hắn ta không cần phải tiếp tục ở lại.

Thời gian còn lại là giành cho người thắng, là thời gian chúc mừng họ, tuy Thần đồ đi rất thoải mái, tuy nhiên, trong lòng cũng có chút khó chịu.

Trước đây, thời gian này đều là của hắn ta.

Cao Ngũ, Dịch Long đều theo Thần đồ, bọn Bass, Hawes tiên sinh đều không ngăn trở, Bá tước Aton nhìn theo bóng của Thần đồ, trong mắt còn hiện lên rất tàn nhẫn.

Lúc này, tổ chức họ thua thảm nhất, bảo bối quý báu sưu tầm mấy trăm năm, một nửa đều trở thành của người khác, các bảo bối còn lại họ không dám động đến nữa, nếu động đến, cả tổ chức chắc đều sẽ rung chuyển.

Chính các bảo bối này mới đem lại vinh dự của bọn họ quy tụ thành một chỗ, mới khiến bọn họ kiêu ngạo trước cộng đồng, không có tất cả, bọn họ cũng mất đi toàn bộ.

Đây cũng là nguyên nhân bọn họ dốc toàn lực mua lại hai bức tranh đó, có được hai tác phẩm này, đặc biệt còn là tác phẩm của tổ sư gia, có thể làm cho tổ chức của họ càng có sức quy tụ.

- Lão đại, thắng rồi!

Lý Dương rời khỏi bàn đồ, ván bài kết thúc rồi, Lý Xán bất thành linh nhảy đến bên người Lý Dương.

- Lão Đại, chúng ta thắng rồi!

Chu Văn, Trần Lỗi, Lý Bồi... cũng đều nhảy ra, Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt bình tĩnh hơn một chút, bọn họ bước nhanh đến bên cạnh Lý Dương.

Lâm Lang ở cách đó không xa, mỉm cười nhìn Lý Dương.

- Nhị ca!

Trần Lỗi nhìn Chu Văn một cái, Chu Văn cũng hiểu ý gật đầu, mấy người Lý Xán đều cười lên tiếng, tiếng cười của bọn họ còn mang theo khiêu khích.

- Các người muốn làm gì?

Bản năng Lý Dương cảm thấy không đúng, đáng tiếc lời của hắn còn chưa nói xong, cả người bị mấy anh em tóm lại, năm người bọn họ rất nhẹ nhàng tung Lý Dương lên.

- Đùng lung tung, để ta xuống, mau để ta xuống.

Lý Dương bị tung lên, vội vàng gào to, bất kỳ ai bị ngang giữa giữa không trung, chần không chạm đất cảm giác đều sẽ không thoải mái.

Đáng tiếc là, mấy người này căn bản không nghe theo lời hắn, cuối cùng ngay cả Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt cũng đều góp vui theo, mấy người đẩy Lý Dương hết lần này đến lần khác.

Viện trưởng Hoàng đã khôi phục rồi, lần này ông còn may mắn luôn không chế được, chỉ là hạnh phúc sau cùng đến quá nhanh, khiến ông không khống chế được.

Ông và Từ Lão, Phương Lão, Hoàng Lão, còn có Ông cụ mấy vị tiền bối đều rất hâm mộ nhìn người thanh niên trước mặt.

Tương lai, nhất định thuộc về người trẻ tuổi, có người như Lý Dương, mỗi người bọn họ cũng đều có thể an tâm nghỉ hưu.

- Hà Lão, ông đã làm một việc tốt, một việc chính xác nhất!

Từ Lão ngẩng đầu nhìn mắt Ông cụ, khe thở dài, suy nghĩ trước đây của ông đã không có rồi, hiện nay chỉ có cảm thán.

Ông cũng tin như thế, tương lai ngành văn hóa cổ của Trung Quốc, được sự dẫn dắt của Lý Dương, nhất định sẽ đi về hướng huy hoàng, càng tươi sáng hơn nữa.

- Chúng ta đi đi!

Bá tước Aton đứng dậy, Bass, Hawes tiên sinh vẫn dáng lúc đầu, Thần đồ đã đi rồi, nhưng bọn họ còn chưa đi, còn chưa đi ra từ trong bóng thất bại.

Nếu ngay từ đầu thua rồi, đó cũng coi xong rồi, nhưng rõ ràng đem lại cho họ hy vọng, thậm chí để họ nhìn thấy được thắng lợi.

Cuối cùng tất cả việc này toàn bộ thành bong bóng, hơn nữa bong bóng còn đến quá nhanh, cho dù các nhân tài đứng đầu trong mỗi một ngành này lúc này cũng có chút không tiếp nhận được.

- Đi thôi?

Bass ngẩng đầu, lộ ra một tia gương cười bất đắc dĩ, họ không thể tiếp nhận, nhưng cũng phải nhận lấy, cảm giác này rất khó chịu.

- Đi thôi, không cần phải ở lại đây nữa!

Bá tước Aton xem khẩu khí, lúc nói chuyện, hần lại ngẩng đầu nhìn Lý Dương vừa được thả xuống, tiếng hoan hô kia, đối với bọn họ mà nói là đau xót nhất.

- Đi, chúng ta đi!

Hawes tiên sinh cố sức gật đầu, chuẩn bị thời gian dài như vậy, làm ra nhiều cố gắng như vậy, lần này lại thất bại rồi, đã kích đối với bọn họ không nhỏ.

Bọn Bass đi rồi, Abramovich nhìn Lý Dương, cũng từ từ dời phòng đối đối.

Tay của Bá tước Simon còn đang run, hần không ngờ ngay cả Thần đồ đều thua Lý Dương, lần này đến Macao, hần không những không hoàn thành nhiệm vụ, đối lại Mona Lisa về, còn đem bảo bối quan trọng Thất Tinh Long Uyên Kiếm của Hoàng thất thua đi.

ở đây, hần muốn trêu đùa cũng đều không thể, đây là địa bàn của người ta, bảo bối vào rồi, đừng nghĩ còn lấy ra được.

Dần dần các phú hào đều dời đi, không có liên quan đến ván bài, chỉ vào xem náo nhiệt sau khi chúc mừng Lý Dương, cũng đều rời đi, trong phòng đối đối, chỉ còn lại người của Lý Dương.

Thắng rồi, họ là người thắng cuộc, đây lại là một lần thắng lợi trọng đại, nhất định sẽ có chúc mừng long tọng, thịnh soạn.

- Lý Dương, chúc mừng anh!

Vương Giai Giai dẫn theo Hà San San chậm chậm tiến vào trước mặt Lý Dương, mỉm cười nhìn Lý Dương.

Vừa rồi Lý Dương cùng anh em chúc mừng, cô không tiến lại, cô là người thông minh biết khi nào xuất hiện, cho dù cô vô cùng khát vọng ở bên lúc Lý Dương thắng, ôm hần một cái.

- Giai Giai, cảm ơn em!

Mọi suy nghĩ của cô, được Lý Dương thực hiện, Lý Dương một tay kéo người yêu đầu, ôm chặt cô vào lòng.

Vương Giai Giai luôn là người ở sau lắng lắng ủng hộ hần, điểm này Lý Dương vô cùng rõ, hơn nữa, cho dù là hần đến đâu, Vương Giai Giai đều sẽ theo đến đó, bất kể là có nguy hiểm hay không.

Có cô gái yêu mình như vậy, còn mong gì hơn, trong giờ khắc này, trong lòng Lý Dương muốn nhất chính là vui sướng cùng Vương Giai Giai hưởng thắng lợi.

1246. Chương 1243: Trong Nhà Xảy Ra Chuyện Rồi.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1243: Trong nhà xảy ra chuyện rồi.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Thắng rồi, chúng ta thắng rồi!

Trong phòng ngủ của đại học y khoa Nam Phương, mấy sinh viên đáng ngồi bên máy tính, ban đêm phòng ngủ đã cắt điện, họ dùng thẻ Wifi lên mạng,.

Mấy người này lúc này quan tâm là ván bài Lý Dương của Lý Dương.

- Thiên Thạch, mau, mau đi phát thiệp, chúng ta phải nghĩ cách chúc mừng!

Một sinh viên đeo kính cận rất hưng phấn kêu lên, một sinh viên trong đó lại ra sức gật đầu.

Sinh viên không ngừng gặt đầu này tên là Vương Thiên Thạch, trưởng ban của của ban nghiên cứu quốc bảo hiệp hội sư tư vấn đại học y khoa Nam Phương, là fan hâm mộ trung thành của Lý Dương, ban nghiên cứu quốc bảo này còn là ban ngành mới thành lập sau sự kiện Truyền Quốc Ngọc Tỷ.

Lần này ván bài của Lý Dương ở Macao vừa bắt đầu, các sinh viên này chính là người quan tâm sớm nhất.

Bọn họ thậm chí còn đặc biệt mở một diễn đàn, đem mỗi ván bài Lý Dương thắng giới thiệu một lần, họ không có điều kiện biết được danh sách các bảo bối mà Lý Dương thắng được, nhưng chỉ cần có thể tìm được, có manh mối đều viết hết vào.

Vì thế, bọn họ còn cử một sinh viên Macao đặc biệt nghe ngóng tin tức của Lý Dương.

- Dừng vội, tôi lập tức phát đi!

Vương Thiên Thạch hưng phấn gặt đầu, đến nay, diễn đàn của họ đều lấy phát ra tin tức nhanh nhất, đầy đủ nhất mà nổi tiếng, thu hút không ít người ủng hộ Lý Dương.

Ngoài mấy sinh viên này ra, khắp nơi cả nước, rất nhiều nơi cũng có rất nhiều người đều làm việc giống nhau, ván bài của Lý Dương kết thúc không đến năm giây, trong rất nhiều diễn đàn liền phát ra thiệp chúc mừng.

Giờ phút này, cả nước có vô số người cùng chúc mừng vì Lý Dương.

Nửa giờ sau, thiệp chúc mừng và lời chúc mừng đã lan rộng khắp diễn đàn, thậm chí rất nhiều khu người Hoa trên khắp thế giới cũng đều có thiệp chúc mừng.

Vui mừng như trong nước, vài hãng truyền thông nước ngoài, đặc biệt là internet của Pháp, lúc này là ai oán.

Mona Lisa không thể thắng trở về, còn trong tay Lý Dương, thậm chí còn bị Lý Dương thắng đi không ít đồ, trên Internet Pháp bắt đầu xuất hiện nhiều bàn luận âm mưu, nói ván bài lần này, chính là do âm mưu của Lý Dương âm i đã lâu.

Lần này, chính phủ Pháp tuy không ra mặt, nhưng không ít phú hào trong dân đều hành động, rất nhiều bảo bối của dân, tất cả đều thua bởi Lý Dương.

Lúc này, Nhật Bản, Hàn Quốc cũng như thế, đặc biệt là Nhật Bản, lần này thua rất thảm, một trăm năm mươi nghìn bảo bối có hơn hai trăm nghìn đều thuộc về Nhật Bản.

Từ con số này có thể thấy được, Nhật Bản năm đó từ Trung Quốc lấy cướp bao nhiêu bảo bối.

Người chúc mừng ra về, đoàn người Lý Dương cuối cùng trở về phòng.

Thời gian ván bài này cũng không ngắn, lúc này đã là một giờ sáng, tuy nhiên, tất cả mọi người đều không buồn ngủ, Lâm Lang còn đặc biệt gọi Sampanh chúc mừng, mọi người náo nhiệt rất lâu mới nghỉ ngơi.

Sáng hôm sau, các báo lớn, đài truyền hình đều sôi nổi đưa tin quá trình và kết quả của ván này.

Hai người vừa bắt đầu không bình thường, được các chuyên gia nói thành biểu hiện của đấu trí dũng, cuối cùng ván bài không ngừng thay đổi, cũng được gọi thành phương pháp chiến đấu của hai người, dù sao có nhiều kịch tính, chính là nói nhiều đặc sắc.

Ngoài ra, các báo chí có ảnh hưởng lớn ở Las Vegas đưa ra khẳng định ván bài này, cũng là đối với thực lực của Lý Dương có đánh giá mới.

Vì xuất đạo muộn, tham gia các ván bài ít, hiện nay Lý Dương được xếp vào hàng thứ hai của Thế giới, rất nhiều người đều nói, Lý Dương là nhân vật truyền kỳ, hẳn thay thế vị trí của Thần đồ chỉ là tư cách, chỉ cần tư cách đủ rồi, Thần đồ mới tất nhiên thuộc về Lý Dương.

Cách nói như thế được rất nhiều người tán đồng, dù sao Lý Dương biểu hiện mấy ngày nay mọi người đều luôn đặt trong mắt.

Ngày hôm sau, Lý Dương ngủ đến hơn mười giờ mới dậy, thời gian đấu tranh hôm qua quá dài, lúc ngủ đều nhanh đến năm giờ rồi.

- Lý ca, bên ngoài có rất nhiều phóng viên luôn đợi anh, Hà Vinh tiên sinh bảo em hỏi anh một chút, có muốn tiếp các phóng viên này hay không?

Vừa rửa mặt xong, Lưu Cương tiến lại, các phóng viên bên ngoài, trời vừa sáng liền đợi rồi, so với Lý Dương bên này, Thần đồ bên đó lúc tám giờ mới đi đến mấy phóng viên.

Đây là sự thật, người bây giờ chỉ quan tâm người thắng lợi.

Ngoài ra, Thần đồ từ sau khi thua, cũng tương đương bị hạ mất chức Thần đàn, còn không có cảm giác thần bí như trước kia, sở dĩ Thần đồ có thể để lại danh tiếng lớn như vậy, có uy vọng cao như vậy, một điểm quan trọng nhất chính là chiến tích của hắn ta.

ở giới đối đồ, muốn toàn thắng có thể nói vô cùng không dễ, hình như chưa có câu lạc bộ nào có thể luôn thắng, vấn đề trên bàn đồ gặp rất nhiều, cũng liên quan đến nhiều nhân tố, luôn toàn thắng bản thân đã là một kỳ tích.

Chính vì kỳ tích này, mới thành cái danh hiệu Thần đồ, hiện giờ, Thần đồ đã không có chiến tích toàn thắng rồi, tất nhiên cũng không phải là kỳ tích nữa.

- Ta sẽ không đi nữa, anh đi thay ta nhé!

Lý Dương suy nghĩ một lúc, lập tức lắc đầu, mấy ngày nay luôn trong đối đồ, áp lực của hắn thật ra cũng rất lớn, không dễ dàng kết thúc, lúc này Lý Dương chỉ muốn thả lỏng người xuống.

- Tôi đi?

Lưu Cương mở to hai mắt, còn dùng ngón tay chỉ vào mũi của mình.

- Đúng, anh đi, rất nhiều người đều biết chúng ta luôn ở cùng nhau, anh đại diện tôi là được rồi!

Lý Dương cười gật gật đầu.

- Nhưng tôi không biết nói gì!

Mắt Lưu Cương vẫn như trước trợn to lên, đánh đánh giết giết đối với anh ta không thành vấn đề, nhưng tiếp đãi phóng viên, còn đón tiếp nhiều phóng viên như vậy, anh ta chưa từng có.

- Không sao!

Tùy tiện nói là được, muốn nói gì cứ bịa ra, tôi tin tưởng anh.

Lý Dương xua xua tay, lại trở về phòng ngủ, để lại Lưu Cương vẽ mặt kinh ngạc sững sờ đứng ở đó.

Một lát sau, Lưu Cương mới bắt đầu đi lắc đầu, đi ra khỏi phòng chuẩn bị đi đón tiếp các phóng viên kia, phóng viên bên ngoài có mấy trăm người, nghĩ đến nhiều người như vậy anh ta liền đau đầu.

Sau khi thu dọn một phen, Lý Dương cũng không ăn gì, đi thẳng đến phòng Ông cụ, dậy hơi muộn, không bằng cùng ăn trưa luôn, hơn nữa, lúc này hắn cũng không đói.

- Cảm giác thế nào?

Trong thư phòng của Ông cụ, Lý Dương và ông hai người, Ông cụ vẽ mặt tươi cười, từ sau hôm qua Lý Dương thắng cuộc, nụ cười của ông không mất.

- Cũng được, như nằm mơ!

Lý Dương suy nghĩ một lúc, cười gật đầu.

- Ha ha, lần này cùng cháu mạo hiểm xem ra đúng rồi, tuy nhiên việc như vậy chỉ có một lần này, sau này không được thế!

Ông cụ ngẩng đầu cười to một tiếng, lúc này nghĩ lại, chính bản thân ông đối với hành động của mình cũng có chút kinh ngạc, không biết vì sao lại điên cuồng như vậy, đồng ý cùng Lý Dương điên lần này.

Hiện nay xem ra kết quả không tồi, tuy nhiên cũng đối với con tim của Ông tiến hành một thử nghiệm lớn..

Đặc biệt là ván bài cuối cùng của hôm qua, lúc đó con tim của ông cũng lo lắng đập nhanh sắp nhảy ra ngoài.

- Về sau cũng không cần nữa!

Lý Dương cười cười, có được một trăm năm mươi nghìn món đồ sưu tầm này, hắn không cần phải đi bày các ván bài như thế nữa, nhưng có người có bảo bối muốn đấu với hắn, hắn cũng không từ chối.

- Vậy àh, một trăm năm mươi nghìn, thật không thể ngờ, thu hoạch lần này lớn như vậy!

Ông cụ khẽ thở dài, không cần nữa, Lý Dương sau này quả thực không cần mạo hiểm như vậy, lần này thắng được các bảo bối, hoàn toàn vượt qua sự tưởng tượng của họ.

Ngay cả Lý Dương, khi bắt đầu mục tiêu của hắn cũng chỉ là Thanh minh thượng hà đồ, nghĩ đến các bảo bối này tiến vào, nhưng tuyệt đối không nghĩ đến nhiều như vậy, lúc đầu, hắn cho rằng có mấy nghìn là không tồi rồi.

- Các đồ vật này, cháu có suy nghĩ gì hay không?

Ông cụ nhìn Lý Dương hỏi một câu.

- Suy nghĩ?

Đầu mày Lý Dương khẽ nhảy lên, kinh ngạc nhìn Ông cụ, việc hắn muốn mở bảo tàng, Ông cụ toàn lực ủng hộ, hắn biết mới đúng, vì sao còn hỏi như vậy.

Đang nhìn Lý Dương, Ông cụ biết nghi vấn của hắn, lại cười nói:

- Bảo tàng của cháu, còn cần mấy năm mới có thể mở được, thời gian mấy năm này không nên lãng phí, nhiều bảo bối như vậy lại đều là từ nước ngoài chảy ngược lại, ý của ta là có thể mở nhiều hơn các triển lãm!

Lý Dương lần này cũng có thể nói là một lần chảy ngược các văn vật lớn nhất từ nước ngoài về, là chuyện lòng người ủng hộ, trước khi Lý Dương mở bảo tàng, tiến hành triển lãm khắp các nơi trên cả nước cũng không tồi.

- Điều này không thành vấn đề!

Lý Dương lập tức gật đầu, Ông cụ nói không sai, mấy năm này luôn giữ ở trong kho đơn thuần là lãng phí, các đồ vật có ý nghĩa có thể chia ra mở triển lãm.

Lý Dương tin rằng chỉ cần hắn có lời, cả bảo tàng khắp nơi trên cả nước đều sẽ qua tìm hắn.

Ông cụ lại gật đầu:

- Vừa rồi Hoàng Lão đến, Macao cách Hồng Kong rất gần, ông ấy muốn để các bảo bối này đến Hong Kong tiến hành triển lãm, nếu cháu không có ý kiến gì, lát nữa có thể đến gặp ông ấy!

Để các bảo bối này tiến hành triển lãm, Hoàng Lão là người đầu tiên đến hỏi, lúc này trong tay Lý Dương không những chỉ có mười món bảo bối vẫn còn ở Macao, ngoài ra còn có hơn trăm nghìn bảo bối còn chưa phân loại.

Những bảo bối này toàn bộ triển lãm không thể, tuy nhiên lấy ra một ít thay ý nghĩa thì không thành vấn đề, ví dụ như Thất Tinh Long Uyên Kiếm kia cùng với các bảo bối khác.

- Vâng, vậy bắt đầu từ Hồng Kong!

Lý Dương trực tiếp gật đầu, Hoàng Lão luôn rất chiều cố hắn, đừng nói Hoàng Lão hỏi Ông cụ, trực tiếp nói với hắn, Lý Dương cũng sẽ không từ chối.

Hơn nữa, Hồng Kong quả thực cách Macao rất gần, thuận đường đến Hong Kong không có bất kỳ vấn đề gì.

- Triển lãm Hong Kong lần này cháu không cần đi nữa, ta giúp cháu trông coi là được, việc bên này giải quyết xong, cháu sớm trở về Bắc Kinh, đỡ để người trong nhà Giai Giai có ý kiến!

Ông cụ lại cười cười, còn có hơn một tháng chính là ngày hôn lễ của họ, lý đương thật sự muốn chuẩn bị, đây là việc lớn cả đời người, chậm trễ không được.

- Bụp bụp!

Lý Dương vừa muốn nói chuyện, bên ngoài phòng đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, thanh âm có chút vội vã.

- Vào đi!

Khóe mày của Ông cụ nhảy nháy, lúc ông ở thư phòng, không có việc gì đặc biệt sẽ không có ai quấy rầy ông, đặc biệt là hiện nay ở trong phòng ông còn có khách, nếu gõ cửa rồi, đó chứng minh nhất định là việc quan trọng.

Từ bên ngoài tiến lại là một cảnh vệ quân, đầu tiên nhìn Lý Dương, lúc này mới nói nhỏ bên tai ông cụ mấy lời.

Lời của anh ta còn chưa nói xong, sắc mặt ông cụ đã biến sắc, đầu mày khẽ nhíu lại, sau khi cảnh vệ quân nói xong nhanh chóng dời khỏi phòng, Ông cụ nhìn chằm chằm vào Lý Dương.

- Ông, xảy ra việc gì vậy?

Trong lòng Lý Dương có dự cảm không tốt, vội vàng hỏi một câu,.

- Cháu về nhà trước đi, ta sắp xếp máy bay cho cháu, trong nhà cháu xảy ra chút việc!

Mấy chục giây sau, Ông cụ mới chậm rãi nói một câu, sắc mặt Lý Dương trong nháy mắt cứng đờ lại đó.

1247. Chương 1244: Nỗi Giận Của Ông Cụ!

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1244: Nỗi giận của Ông cụ!

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Gì ạ?

Lý Dương lập tức đứng dậy, tim của hắn trong nháy mắt đạt đến đỉnh điểm, trong lòng còn có sợ hãi vô hạn.

Người nhà, đây cũng một khối lo lắng của Lý Dương. Cho đến nay hắn đều lo sợ, sợ mình đem lại phiền phức cho người nhà, nắm đó việc của Hầu tử đem lại cho hắn tiếng chuông cảnh tỉnh, sau này hắn càng không tiếc tiền thu mua công ty bảo vệ, toàn lực bảo vệ người nhà.

Công ty bảo vệ này, cũng là duy nhất Lý Dương đầu tư, không yêu cầu hồi đáp, chỉ cần bảo vệ tốt người nhà là được.

Đây cũng là Công ty bí mật nhất trong tay Lý Dương.

- Cháu không cần lo lắng, người nhà không sao cả, chỉ bị dọa chút thôi!

Ông cụ đi ra, khẽ vỗ vai Lý Dương, Ông hiểu tầm quan trọng của người nhà với Lý Dương.

- Dọa, Ông , không có ai bị sao chứ?

Lý Dương dường như phản ứng lại, vội vàng hỏi một câu, vừa này Ông cụ vừa nói trong nhà xảy ra chuyện, lúc đó hồn của Lý Dương đều nhanh bị dọa rồi.

Quan tâm quá hóa cuồng lên, hẳn cũng là đối với người nhà quá quan tâm, không chú ý về mặt của Ông cụ.

- Điều không sao, hiện nay họ đã bảo vệ, cháu trở về nhà trước xem đã, nhân tiện đưa họ đến Bắc Kinh.

Ông cụ gật đầu, có vài lời ở đây nói không ra,.

Người nhà của Lý Dương không có việc gì, nhưng bảo vệ của công ty bảo vệ của hắn đã bị thương nặng, ngoài bọn họ ra, đặc công cũng có mấy người bị thương,.

Ván bài này của Lý Dương vừa bắt đầu, vì dự phòng điều chẳng lành, đã cử người ở gần người nhà Lý Dương,.

Cũng may cử người rồi, lần này người của công an quốc gia đầu tiên phát hiện nhóm người chia nhau lên vào, quê của Lý Dương chỉ là Thị trấn nhỏ, lục đục đến đây nhiều người nước ngoài như vậy, muốn không bị nghi ngờ đều không được.

Đây là ưu thế của công an quốc gia, Lý Dương thuê các vệ sĩ kia làm không được điểm này, họ không thể tra ra người nhập cảnh.

- Vâng, cháu lập tức đi!

Lý Dương lập tức trả lời, lúc này hắn đã không còn sung sướng chiến thắng, không còn muốn ở lại đây cùng những người khác chúc mừng, cũng không nghĩ việc Thần đồ.

Hắn chỉ nghĩ người nhà, Lý Dương rất hiểu, có người đối với người nhà bất lợi tất nhiên vì liên quan đến hắn, nếu vì mình mà để người nhà bị tổn thương gì, trong lòng hắn sẽ trách mình cả đời, Ông cụ nhìn Lý Dương không nói gì, lúc này Lý Dương quả thực cần phải trở về.

Ông cụ đã bố trí cho Lý Dương máy bay quân dụng, bay thẳng về Minh Dương, lúc này người nhà Lý Dương đang được đón vào quân khu địa phận Minh Dương, người của bảo an nhà nước cũng sợ còn có người đối với bọn họ bất lợi, người mình không đủ, dứt khoát trước tiên phải đưa đến Quân khu.

Nơi này hiện nay oan toàn nhất.

Ngoài ra, cũng đã có bộ ngành nhằm vào việc lần này để điều tra tường tận, rất nhanh có thể tra ra kết quả.

Trên máy bay Vương Giai Giai nắm chặt tay của Lý Dương, cùng Lý Dương trở về còn có Lưu Cương và bọn Hải Đông, những người khác tạm thời đều ở lại Macao.

- Lý Dương, không sao cả, vừa nãy em gọi điện cho chú, chú đã biết được việc này, đồng thời đích thân đến thăm hỏi.

Vương Giai Giai dùng hết sức nắm chặt tay Lý Dương, trên mặt đồng thời mang theo lo lắng.

Cô cũng sợ người nhà Lý Dương xảy ra vấn đề gì, đó cũng là người nhà cô.

- Anh biết, cảm ơn em, Giai Giai!

Lý Dương gật đầu, chú của Vương Giai Giai đã trở thành Bí thư Thị ủy, Minh Dương có ông quan tâm, tất nhiên sẽ tốt hơn chút, chỉ là Lý Dương lo lắng cho người nhà có bị kinh sợ gì hay không.

Nếu vì kinh sợ để lại di chứng gì, vậy phiền toái rồi.

Ba tiếng sau máy bay hạ cánh xuống sân bay Minh Dương, Bí Thư thị ủy Vương Toàn Trung dẫn người của quân khu Minh Dương đích thân đến đón Lý Dương.

Sân bay Minh Dương vốn là quân và dân cùng sử dụng, tiếp đất cũng thuận tiện.

Hơn nữa việc lần này khiến trong lòng Vương Toàn Trung cũng rất không phải để ý lắm.

Lý Dương và Vương Giai Giai sắp kết hôn, vậy có nghĩa là người nhà Lý Dương cũng là thân thích, là người nhà của cháu rể của ông, tăng quan hệ này có thể nói rất gần, hiện nay ở trong trục khu của ông xảy ra chuyện, khiến trong lòng ông rất tức giận.

Cũng may không xảy ra việc gì lớn, nếu không thì ông không biết nên nói thế nào với đại ca của mình, ăn nói thế nào với cháu gái.

- Chú Vương!

Trông thấy Vương Toàn Trung, Lý Dương thoáng sửng sờ, vội vàng kéo tay Vương Giai Giai chạy xuống máy bay.

Lúc này, hắn cũng không để ý khách khí nữa, đi thẳng đến trước mặt Vương Toàn Trung, vội vàng hỏi:

- Chú Vương, ba mẹ cháu họ hiện giờ ở đâu?

- Họ đều ở trong bộ đội, có mấy người chạy rồi, tuy nhiên, cháu yên tâm, mấy người đó chạy không thoát!

Vương Toàn Trung khẽ nói một câu, ông biết Lý Dương rất lo lắng, cho nên cũng không khách sáo, trực tiếp nói sự việc ra.

- Cháu có thể lập tức gặp họ được không?

- Có thể, Hồ chính ủy, phiên anh dẫn họ qua trước!

Vương Toàn Trung lập tức gật đầu, người nhà Lý Dương hiện nay còn có chút kinh sợ chưa ổn định, Lý Dương lúc này qua an ủi một chút cũng có thể có hiệu quả rất tốt.

Nghĩ đến sự việc vừa mới xảy ra sáng này, Vương Toàn Trung bắt giắc lắc đầu.

Bọn phỉ cướp này gan cũng thật lớn, bọn chúng chia thành mấy đường, cha mẹ, anh cả và chị dâu còn có cháu nhỏ của Lý Dương đều là mục tiêu của chúng, may mà Bảo an quốc gia phát hiện kịp thời, lại hành động sớm, mấy người này còn có các vệ sĩ ngầm mà Lý Dương bố trí bên người mới không xảy ra việc khiến người ta hối hận.

Nếu muộn một bước, vậy hậu quả khó lường.

Ngay cả như vậy, mấy nơi cũng xảy ra bắn nhau, đặc công bắn chết mấy tên, nhưng cũng có một nhóm người đến gần anh cả của Lý Dương, may mà lúc đó Lý Dương bỏ ra số tiền lớn thuê vệ sĩ 24/24 đã phát huy tác dụng, chết bị thương mấy người mới được sự phối hợp của Bảo an quốc gia đánh lui bọn chúng.

Nhưng cũng chỉ là đánh lui, chỉ tóm được một người bị thương, thân thủ của những người này không tồi, còn mạnh hơn rất nhiều so với các vệ sĩ là bộ đội giải ngũ của Công ty bảo vệ Lý Dương.

Nhóm người đó đại khái có hơn chục tên hiện giờ vẫn có mấy tên đang lẩn trốn, tuy nhiên toàn bộ Minh Dương đã báo động rồi, cảnh sát đặc công, vũ trang đều được điều động, cả thành phố phong tỏa, người dân cũng đều biết được tin tức này, chú ý bảo vệ mình, người nước ngoài tiến vào không được bao lâu tất cả đều bị tiêu diệt sạch.

Lý Dương đi gặp người nhà, Vương Toàn Trung tiếp tục đích thân phụ trách việc này, ông phải tìm mấy tên này ra.

Không những vì Lý Dương là quan hệ đến cháu gái mình, việc này vốn cũng là công việc của ông, có mấy người như thế trong trực khu của ông, vậy nguy hại cực lớn.

- Cha, mẹ!

ở nơi tiếp đãi của Quân khu, cuối cùng Lý Dương gặp được cha mẹ và đại ca những người hắn luôn lo lắng.

- Dương Dương, Dương Dương sao con lại trở về rồi?

Hà Ái Linh vội vàng quay đầu, Lý Quân Sơn cũng đang nhìn Lý Dương bước nhanh lại.

- Con không nên trở về!

Đang nhìn Lý Dương, Lý Quân Sơn còn phiên não dậm chân, cả đời ông chưa bước ra khỏi cửa bao giờ, nhưng cũng rất rõ, các bọn cường đạo đáng sợ này nhắm vào không phải là họ mà là Lý Dương.

Mấy ngày nay, bọn họ cũng đều nghe nói kiêu ngạo của Lý Dương ở Macao, trong lòng luôn tự hào không ngừng.

Lời của Lý Quân Sơn khiến Lý Dương sững sờ ở đó, hần ngơ ngác nhìn Lý Quân Sơn, mắt có chút ướt át, cha mẹ bất kể tình hình nào, quan tâm nhất vẫn là mình.

- Đúng đấy, Dương Dương chúng ta ở đây rất tốt, các người xấu xa đó không hành động được, nhưng con không nên trở về!

Hà Ái Linh cũng nói theo một câu, bà những cái khác không hiểu, nhưng biết, hôm nay các kẻ xấu xa đáng sợ đó mục tiêu tuyệt đối không phải bọn họ, bọn họ không đáng để các người ngày lao lực như vậy.

Có thể dẫn đến sự chú ý của bọn họ, hơn nữa nhằm thẳng vào mình, cũng chỉ có Lý Dương, vừa nãy bà còn đang sợ hãi, nhưng Lý Dương vừa trở về, quan tâm của bà đối với con trai lập tức chiến thắng sợ hãi.

- Không sao, mẹ, hiện nay chúng ta ở trong doanh trại quân đội sẽ không có sao cả, còn nữa, con đón mọi người đi Bắc Kinh, ở đó càng an toàn hơn!

Lý Dương đi đến bên Hà Ái Linh ngồi xuống, nói nhỏ một câu.

Về việc hôm nay, Lý Dương hoàn toàn không hỏi gì, hần muốn biết lát nữa có thể từ công ty bảo vệ của mình biết được, không cần phải hỏi lại, khiến mọi người nhớ lại các việc không hay đó.

- Đi Bắc Kinh? Trường học trong nhà đang bận rộn!

Lý Quân Sơn nhú mày, hiện nay trường học trong nhà xu thế phát triển rất tốt, lúc này họ đều đi Bắc Kinh, trường học không thể quản lý được.

- Trường học trước tiên giao cho người khác, hơn nữa, con lập tức sắp kết hôn rồi, việc gì cũng không quan trọng hơn chuyện hôn nhân của con, đúng không?

Lý Dương lắc đầu, trường học là hần muốn người nhà thay đổi cuộc sống mới đầu tư xây dựng, tuyệt đối không thể để trường học trở thành hệ lụy của người nhà, vì an toàn của người nhà, bỏ trường học Lý Dương cũng đồng ý.

Hơn nữa, với giá trị con người của Lý Dương hiện nay, chút tiền trường học kiếm được còn thực sự không quan tâm, nếu Lý Quân Sơn muốn, như Bắc Kinh có thể mở một trường học cho họ.

ở Bắc Kinh, Lý Dương cũng có thể càng tiện chăm sóc người nhà, ở nơi đó an toàn cũng dễ dàng hơn.

Nơi Lý Dương ở, không phải tùy tiện bất cứ ai đều có thể vào, lại thêm Bắc Kinh là thủ đô, phương diện chống khủng bố càng tốt hơn, các phần tử khủng bố người nước ngoài không dễ dàng có thể trà trộn vào.

- Cũng đúng!

Lý Quân Sơn có chút do dự, trường học ông có chút không nỡ bỏ, nhưng tuyệt đối không quan trọng hơn được hôn sự của Lý Dương.

Hôn sự của con trai út, cho đến nay đều là tâm bệnh của hai lão nhân, hiện giờ, cuối cùng Lý Dương sắp kết hôn rồi, sau khi Lý Dương kết hôn, hai lão nhân sẽ có cảm giác hoàn thành xong sứ mệnh.

Đây cũng là tâm tư chung của người làm cha mẹ Trung Quốc.

- Cha, phải nghe con nói, chúng ta nên đi Bắc Kinh đi, trước tiên trường học giao cho Chủ nhiệm Triệu trông coi là đ, hiện nay không phải thời gian khai giảng, sẽ không có việc gì!

Lý Thành cũng tiến lại nói thêm vào.

Anh ta có chút sợ rồi, hôm nay tiếng súng không ngừng khiến anh ta sợ hãi, anh ta còn tận mắt thấy một tên thổ phỉ chết cách anh ta không xa.

Tuy nhiên, đây hoàn toàn không phải là anh ta sợ nhất, lần trước Lý Dương bị tập kích, anh ta thấy nổ súng giết người, lo sợ nhất của anh ta là sự an toàn của con trai mình Tiểu Thuận Thuận.

Anh ta không dám tưởng tượng, con trai rơi vào trong tay người khác sẽ có kết quả gì.

Cho nên lúc này anh ta đồng ý với kiến nghị của Lý Dương, trước tiên đến Bắc Kinh, trước tiên tìm nơi an toàn mới nói tiếp, tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ đáng thương, bất kể là hai lão nhân Lý Quân Sơn hay là Lý Thành bọn họ lúc gặp nguy hiểm suy nghĩ đầu tiên đều là con trai mình.

- Vậy được, chúng ta trước tiên qua đây đã!

Lý Quân Sơn gật gù đầu, trên mặt Lý Dương cuối cùng lộ ra nụ cười.

Thời gian buổi tối, cả nhà Lý Dương được bảo vệ nghiêm mật cuối cùng về đến Bắc Kinh, cùng đồng thời lúc đó, ở thư phòng của Ông cụ ở Macao lẳng lặng nghe một người báo cáo.

Đợi người này báo cáo xong, trên mặt Ông cụ đột nhiên lộ ra một sát khí, tay của Ông còn nắm chặt lại.

1248. Chương 1245: Người Chủ Sai Khiến Đứng Sau Bức Màn!

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1245: Người chủ sai khiến đứng sau bức màn!

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Lý Dương, anh nói việc lần này có thể là ai làm?

Sau bữa cơm tối, lại an ủi người nhà xong, Lý Dương và Vương Giai Giai mới trở về phòng ngủ, Vương Giai Giai vẫn dựa vào bờ vai của Lý Dương.

Đối với tập kích lần này, trong lòng Vương Giai Giai cũng vô cùng phẫn nộ, cô và Lý Dương sắp kết hôn rồi, còn chưa đầy tháng nữa, cô sẽ trở thành tân nương hạnh phúc nhất, nhưng hiện nay không ngờ có người muốn phá hủy tất cả chuyện này.

- Anh không biết!

Lý Dương ngậy người ngẫm nghĩ, lập tức gượng cười lắc đầu.

Hắn thật sự không biết, nếu nói người có động cơ này, thật sự quá nhiều, từ phương diện lớn phải nói: Nhật Bản, Hàn Quốc, nước Pháp đều có khả năng, thậm chí các quốc gia khác cũng có khả năng.

Điểm nhỏ mà nói, lần này các phú hào ở Macao thua cũng đều có nghi ngờ.

Điểm nhỏ nữa, trên thế giới có rất nhiều người ghen tỵ, người muốn các bảo bối trong tay hắn đều có động cơ này, như vậy người có khả năng thực sự quá nhiều quá nhiều.

Có có thể làm được bước này, mời nhiều côn đồ liều mạng cũng không ít, khiến Lý Dương suy đoán, hắn thật sự đoán không ra.

- Có cảm giác gì không?

Vương Giai Giai lại hỏi nhỏ một câu, cô biết cảm giác của Lý Dương luôn rất nhạy bén, cho nên mới hỏi như vậy.

Lý Dương cúi đầu suy nghĩ một lúc, lập tức lần nữa lắc đầu.

Từ trước đến nay việc nguy hiểm quả thực có cảm giác, nhưng lần này thật sự không có, không biết là khoảng cách quá xa, hơn nữa, ngay cả đối tượng hoài nghi hắn đều rất khó tìm.

Hiện nay, hắn cũng chỉ có thể đem hy vọng gửi vào các ban ngành quốc gia, nhất định phải tìm ra người sai khiến đứng sau bức màn lần này.

Nếu tìm không ra, sau này không biết còn xảy ra việc tương tự không.

Còn nữa, việc lần này cũng nhắc nhở Lý Dương, các bảo bối của hắn phải nhanh chóng định xong, đem chún hoàn toàn định chết trong bảo tàng, cho dù các người kia bắt được Lý Dương, cũng không thể mang các bảo bối này đi.

Điểm này, đến lúc còn phải mời ông cụ giúp đỡ.

Giờ này phút này, Ông cụ ở Macao về mặt lạnh băng người Lý Dương đoán không ra, nhưng ông đã tìm ra được rồi.

Các người đó ở Minh Dương còn chưa tóm hết, nhưng đã rút ngắn phạm vi, dưới sự truy quét của đặc công và lực lượng vũ trang, bọn chúng kiên trì không được bao lâu.

Người bị thương đó hoàn toàn không mở miệng, Ông cụ biết được tin này hoàn toàn không phải ở đây.

Ông cụ từ bên này của mình, thu được tin tức mới nhất.

Từ chuẩn bị đối phó với tổ chức của bọn Bass, Ông cụ liên tăng thêm cường độ theo dõi tổ chức này, Macao bên này có một đội hành động đặc biệt chính là chuyên nhắm thẳng vào bọn họ.

Đội hành động này có được sự ủng hộ của nhà nước, đặc biệt phái đến các nhân tài đỉnh cấp.

Những người này tiến hành theo dõi giám sát 24/24 h đối với hành động và thông tin của bọn họ, thậm chí, mã hóa điện thoại của bọn họ đều tiến hành phá giải.

Đây chính là thủ đoạn nhằm vào cá nhân vật quan trọng lãnh đạo nước đối đầu mới sử dụng.

Những người này cũng không đơn giản, hành động trước đây luôn không có bất kỳ sơ hở, đến hành động cuối cùng lần này thất bại không tìm mới lộ ra sơ xuất.

Chỉ đạo hành động lần này chính là các thành viên ở bên ngoài không đến Macao.

Là y tìm một tổ chức khủng bố, một trùm buôn thuốc phiện khét tiếng ở Đông Nam Á để làm chuyện lần này, sau khi thất bại, y lập tức biến khỏi trở về Châu Âu.

Sau khi trở về, y mới liên lạc với bọn Bass, nói với họ về sự việc thất bại.

Cũng chính lúc này mới để Ông cụ biết được, bọn họ sớm đã vạch ra âm mưu kế hoạch mấy phương án trước khi bắt đầu ván bài, bao gồm bắt cóc người nhà Lý Dương làm con tim, kế hoạch dùng thủ đoạn hạ hạ nhất để đối lấy bảo bối

Tuy nhiên, kế hoạch này là biện pháp cuối cùng của bọn họ chẳng may bất đắc dĩ sẽ không sử dụng dù sao, khả năng lấy lại bảo bối của phương pháp này không quá cao.

Ngồi một lúc, sắc mặt Ông cụ tốt hơn một chút, nhắc điện thoại trên bàn lên.

- Cho tôi gặp Âu Dương Thượng tướng...

Thời gian của cuộc điện này của Ông cụ rất dài, sau khi gác máy, ông còn lẳng lặng ngồi ở đó, không ngừng suy nghĩ điều gì.

Ông phải đem kế hoạch của mình hoàn thiện một lần, tổ chức này không phải không phải bọn đào mồ trộm mả, đối phó với bọn họ tất nhiên phải thận trọng thận trọng hơn.

Bọn họ đều là người nước ngoài, còn là danh nhân, việc như vậy dựa vào mình chắc chắn không được, còn phải nhờ sự giúp đỡ của quốc tế, tốt nhất sớm có ý kiến với các người này.

Liên hệ được mấy người này, mới có thể thực sự một mẻ tóm gọn bọn người này, thậm chí có thể quét sạch tổ chức đã biến chất này.

Thời gian trôi qua rất lâu, ông cụ mới khẽ thở dài, nhìn bóng đêm ngoài cửa sổ.

Ông ấn động vào một cái chuông, bên ngoài rất nhanh tiến vào một cảnh vệ viên.

- Hẹn Stephen, nói là Lý Dương đã đi rồi, nhưng sáng mai ta muốn gặp hắn ta!

Ông cụ khẽ nói với cảnh vệ phía sau một câu, cảnh vệ rất nhanh lui ra ngoài, Thần đồ sớm đã bày tỏ với bọn họ, hiện nay cũng nên gặp mặt hắn ta rồi!

Sáng sớm ngày hôm sau, Lý Dương dậy ra khỏi giường.

Lúc sáng sớm, cuối cùng hắn nhận được tin tốt, sáu phần tử khủng bố cuối cùng tất cả đã bị sa lưới ở Minh Dương.

Phần tử khủng bố cũng là sau khi bọn chúng sa lưới đưa ra điều tra, bọn chúng đã không phải là thổ phỉ bình thường, thành viên của bọn chúng đến từ Việt Nam, Myanmar, xuyên quốc gia Đông Nam thời gian rất dài.

Bọn chúng làm việc, cũng đều cực kỳ tàn nhẫn, nói là phần tử khủng bố cũng không quá.

Những người này hoàn toàn không khai gì, nhưng sau khi tra thân phận của bọn chúng, cũng không khó phát hiện tổ chức đứng đằng sau, dù sao bọn chúng đều là tội phạm truy nã đã lâu.

Còn tổng bộ của chúng chính là xung quanh tam giác vàng.

Thorntom tướng quân sau khi biết được, biểu hiện vô cùng tức giận, hiếm thấy bọn người Will Kuba Tướng quân đều triệu tập lại.

Ngũ đại gia tộc của Myanmar, vốn có quan hệ không tốt với bọn buôn bán ma túy này, từng truy quét không ít lần.

Lần này, mượn lý do người nhà Lý Dương bị tập kích, Thorntom tướng quân yêu cầu ngũ đại gia tộc lần nữa liên hiệp, xuất binh tiêu diệt bọn trùm buôn thuốc phiện này.

Yêu cầu của ông được trực tiếp thông qua.

Bọn Will Kuba tướng quân không thể phản đối, đây là cơ hội lấy lòng Lý Dương, Vua Phỉ Thúy đã dần dần quy ẩn, Lý Dương hiện nay danh tiếng ngày càng lớn, tương lai giới đồ thạch tất nhiên thuộc về thiên hạ của Lý Dương.

Họ muốn thiết lập quan hệ tốt với Lý Dương, mời Lý Dương giúp đỡ bọn họ đồ quặng, lúc này không thể từ chối Thornton.

Tuy nhiên trong lòng Will Kuba cũng có chút hối hận, ông hắn sớm chút nghĩ đến điểm này, hiện nay xong rồi, nhân tình phần đa rơi vào Thornton bên đó, thực sự tiêu diệt bọn trùm buôn ma túy này, Lý Dương cảm kích nhất vẫn là Thornton.

Nhưng dù nói thế nào, họ cũng gắng sức, trước đây luôn không có cơ hội thiết lập quan hệ với Lý Dương, cũng mượn cơ hội lần này xuất đầu lộ diện.

Ngũ đại gia tộc đồng tâm hiệp lực, lại thêm Lâm Lang cũng cùng xã giao với quân chính phủ Myanmar,, trong nước lại liên hiệp với Việt Nam, Lào Các nơi gây áp lực, cuối cùng bọn buôn bán ma túy này bị tiêu diệt sạch, ngay cả lão đại của chúng cũng bọn tóm sống.

Tuy nhiên, điều này để sau hãy nói, Lý Dương lúc này, đang cùng người nhà ăn sáng.

1249. Chương 1246: Hạng Chế Xuất Cảnh

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1246: Hạng chế xuất cảnh

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Ba mẹ, ăn thêm một chút đi, đây là những món con dâu tương lai của ba mẹ nấu đó!

Lý Dương không ngừng gấp thức ăn cho ba mẹ, lời hăn là Vương Giai Giai ngượng đỏ mặt, tuy nhiên vẫn cảm thấy rất ngọt ngào, một nhà cùng sống với nhau như thế này mới là điều cô thích nhất

- Giai Giai, cảm ơn con!

Lý Quân Sơn thở dài một cái, ông biết con trai và con dâu đang lo lắng cho mình, hôm qua bọn họ đã sợ hết hồn, nhưng ảnh hưởng không lớn lắm, dù sao thì bọn họ cũng chỉ nghe thấy tiếng súng chứ không tận mắt chứng kiến những phần tử khủng bố đó.

Không như Lý Thành trực tiếp nhìn thấy có người chết ngay trước mặt mình.

Tuy nhiên sức chịu đựng của Lý Thành mạnh hơn họ nghĩ rất nhiều, lúc này Lý Thành đã lấy lại được trạng thái bình thường, hăn đang ngồi cùng Phương Thúc Cầm đợi cho Tiểu Thuận ăn phía bên kia.

Nhìn cảnh này Lý Dương cũng thấy yên tâm hơn một chút.

- Thúc thúc, bác khách sáo rồi!

Vương Giai Giai lại múc thêm một bát cháo nữa cho Lý Quân Sơn, đây là món cháo tôm rất ngon.

- Còn gọi là Thúc thúc nữa, chắc là sẽ thay đổi cách gọi nhanh thôi!

Hà Ái Linh cười nói một câu, bây giờ là tháng mười một rồi, nếu vẫn theo kế hoạch ban đầu thì Lý Dương và Vương Giai Giai sẽ kết hôn vào Nguyên Đán, việc thay đổi cách xưng hô đúng là rất nhanh.

- Dì!

Vương Giai Giai gọi nhỏ một tiếng, mặt càng đỏ hơn, tuy nhiên lần này cô không cúi đầu xuống, đây đều là người một nhà nên không có gì phải khép nép cả.

Chỉ là cái bệnh hay đỏ mặt của cô rất khó chữa.

Ăn sáng xong, hai vợ chồng Lý Thành dẫn Tiểu Thuận ra sân bóng chơi, việc xảy ra ngày hôm qua làm bọn họ đều không muốn ra ngoài, ai cũng biết là mấy ngày nay phải ở trong nhà.

Những phần tử khủng bố kia tuy là đã bị bắt, nhưng không ai biết là chúng có còn đồng bọn nữa hay không.

Đến trưa, mười món bảo bối của Lý Dương đã hết hạn triển lãm ở Ma Cao, ông đã lệnh cho người thu mười món đồ lại chuẩn bị chuyển đến Hong Kong để triển lãm tiếp.

Hoàng Lão đã liên hệ với bên kia rồi, mấy ngày trước ở đó đã bắt đầu lên kế hoạch chuẩn bị.

Mấy ngày nay, thực ra chính phủ của đặc khu Hong Kong đã rất thèm khát như Ma Cao ở đây, Ma Cao mấy ngày này lượng khách du lịch đã vượt xa Hong Kong, đây là điều trước đây rất hiếm gặp.

Hơn nữa thu nhập mà Ma Cao có được do những bảo bối này mang lại cũng làm cho Hong Kong thèm muốn vô cùng, thu nhập này không phải là một con số nhỏ, ai không đến một thành phố mà không phải tiêu nhiều tiền hơn một chút, làm giá trị tài sản ở tất cả các mặt đều tăng lên.

Sau khi triển lãm kết thúc, tin cả nhà Lý Dương gặp tập kích cuối cùng cũng đã lan truyền khắp Ma Cao.

Đây là do ông cố tình loan tin ra, trước đây họ vẫn bảo mật thông tin này, đến chuyện Lý Dương lạng lẽ rời Ma Cao cũng không cho ai biết.

Tin này đã trở thành vấn đề nóng hổi khắp Ma Cao.

Bất kể là những đại gia đến tham gia đánh bạc hay là những người đến du lịch đều sôi nổi bàn tán vấn đề này, ở Ma Cao ngoài song bạc của Lý Dương ra, chuyện này đã trở thành một vấn đề nóng được mọi người bàn tán rôm rã.

Đến một người từ trước đến giờ không xuất hiện như Hà Đổ Vương cũng đã tiếp nhà báo trong bệnh viện để biểu thị sự phẫn nộ của mình đối với chuyện này.

Tai họa không thể để làm liên lụy đến người nhà của mình, bất kể ở đâu đây cũng là một điều tối kỵ, gia đình nhà Lý Dương gặp nạn như hôm nay, đặc biệt người nhà của hắn đều là những người dân bình thường thì càng làm cho tất cả mọi người không thể chấp nhận được.

Lúc này người ngoài không hề biết kẻ đứng sau là ai, tuy nhiên bọn họ đã bắt đầu lên tiếng phê phán.

Trong phòng sách, ông lặng lẽ cầm tờ báo trên tay, ông là người cổ tình loan tin này ra, hiện tại có vẻ hiệu quả rất tốt, tất cả đều đang nhằm vào những kẻ đứng xúi dục phía sau.

Đến cả giới truyền thông Pháp, Nhật Bản là những nơi không hoan nghênh Lý Dương thì lúc này cũng đồng nhất chỉ trích hành động của nhóm tội phạm kia.

Thời gian từ từ trôi, mấy ngày sau, chuyện nhà Lý Dương gặp phục kích đã dần dần dịu xuống.

Những đại gia còn ở lại Ma Cao thì trong những ngày này cũng lần lượt rời đi, song bạc của Lý Dương lần này đã trở thành một cuộc đánh bạc kinh điển, một kinh điển không thể có lần thứ hai.

Bất cứ ai cũng đều không có nhiều bảo bối hấp dẫn người khác như Lý Dương, cũng không có món đồ có thể làm cho người ta điên cuồng như vậy, càng không thể có thủ thuật đánh bạc thần kỳ như Lý Dương được.

Song bạc này, nghe nói còn được một tờ báo về đánh bạc nổi tiếng Las Vegas xếp vào hạng song bạc thứ nhất thế giới, cách nói của tờ báo này không có ai phản đối cả, trận đánh bạc này đã lập kỷ lục trên nhiều phương diện, đều là những kỷ lục không thể phá vỡ được.

Một song bạc như vậy nói là đứng nhất cũng không có gì quá đáng.

Ma Cao dần dần yên tĩnh trở lại, tuy nhiên không được bao lâu thì Ma Cao lại vì một chuyện khác mà trở thành tiêu điểm.

Mấy người Bass, Hawes khi rời đi đều bị hạn chế xuất cảnh.

Mấy vị này đều là những người nổi tiếng của thế giới, bọn họ đã lập tức kháng nghị lên chính phủ Ma Cao, còn người dân của nước họ cũng đứng lên ủng hộ họ, chỉ trích chính phủ giam giữ bất hợp lý người của họ.

Đối diện với những lời chỉ trích đó, Ma Cao và Nội lực đều không có bất cứ thanh minh gì, chỉ là hạn chế mấy người Bass xuất cảnh, những điều còn lại ở Ma Cao đều không để ý đến, cũng có nghĩa là mấy người Bass hoàn toàn tự do ở Ma Cao.

Tuy nhiên sự tự do này chỉ là bề ngoài, xung quanh họ đều có những người bí mật theo dõi.

- Các vị, phiền phức của chúng ta e rằng sắp đến rồi!

Trong một phòng khách của khách sạn ở Ma Cao, Aton Earl thở dài một tiếng, ngoài thành viên tại ngoại kia ra, thì mười một người trong tổ chức bọn họ đều ở đây.

Hawes nhìn mọi người một cái rồi tiếp lời:

- Chúng ta đã mất liên lạc với Carter hơn hai mươi giờ đồng hồ rồi, bây giờ xem ra Carter lành ít mà dữ thì nhiều.

Carter chính là một thành viên tại ngoại đó, ông là người Italy, đồng thời cũng là một nhà thiết kế châu báu nổi tiếng nhất thế giới, là một bậc tiền bối rất được kính ngưỡng và đáng để học tập trong giới thiết kế châu báu.

Có người từng nói, Carter một người nổi tiếng nhất, không có người thứ hai, hiện tại trong ngành thiết kế châu báu không ai có thể so sánh được với ông.

Người như vậy, mà mất liên lạc trong thời gian dài như thế tuyệt đối không phải là chuyện bình thường.

- Lúc đầu chúng tôi đã phản đối làm như vậy, các ông không nghe, trách nhiệm lần này đều thuộc về các ông cả!

Joseph chợt nói một câu, lúc đầu bọn họ chuẩn bị rất nhiều kế hoạch, cuối cùng kế hoạch trói mấy người nhà Lý Dương lại, hoặc là mang bọn họ đến đổi bảo bối thì anh em Joseph không đồng ý.

Tiếc là phiếu phản đối của bọn họ ít hơn, sau cùng có tám người đồng ý với kế hoạch này nên nó đã được tiến hành, hai người cũng đành bất lực.

- Joseph, bây giờ không phải là lúc truy cứu trách nhiệm!

Aton Earl hơi tức giận, lần này tổ chức bọn họ bị thất bại lớn, di chứng còn lại sau khi để thua mấy bảo bối liên tiếp đã xuất hiện, ít nhất thì các thành viên trong tổ đã không được đoàn kết như trước nữa.

Nếu là trước đây thì anh em Joseph sẽ không bao giờ nói ra những lời như vậy.

Anh em Joseph hừm một tiếng rồi không nói gì nữa.

- Nếu thực sự Carter gặp bất trắc, chúng ta phải chuẩn bị chu đáo, vị Hà Lão đó đến nay vẫn chưa đi Hong Kong, e rằng là ông ta ở lại đây để đối phó với chúng ta!

Bass thở dài một tiếng, bảo bối của Lý Dương đã bắt đầu triển lãm ở Hong Kong, Viện trưởng Hoàng, Từ Lão đều đã đi đến đó, nhưng Hà Lão thì vẫn còn ở đây, lúc trước bọn họ không biết là vì sao, nhưng bây giờ thì đã hiểu rõ rồi.

- Chúng ta không thể cứ ôm cây đợi thỏ được, nhất định phải nghĩ cách tự cứu mình, nếu Carter nói hết mọi chuyện ra, thì đến lúc đó chúng ta sẽ không bao giờ rời được đây đâu.

Aton Earl nhìn mọi người rồi nói thêm câu nữa, ông ta cũng không ngờ Ma Cao đi vào thì dễ nhưng đi ra lại khó như vậy, đến ông ta lần này cũng bị rơi vào bẫy.

Mọi người đều gật đầu, bất kể là vì tổ chức hay là vì bản thân mình, thì bọn họ cũng phải tự nghĩ cách thoát thân.

- Các vị, xem ra chúng ta phải vận dụng thế lực bên ngoài rồi, còn nữa, chúng ta không cần phải ẩn dật mà phải đem hết sức ảnh hưởng của mình ra để tạo áp lực cho họ, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi Ma Cao, chỉ cần chúng ta trở về được lãnh địa của mình thì nguy hiểm lần này coi như qua được!

Aton Earl lại nói tiếp, mọi người đều đồng ý với ý kiến này, anh em Joseph cũng không phản đối gì, dù sao thì bọn họ cũng là một chính thể, cùng sướng cùng khổ với nhau.

Phái bên kia, ông đang ngồi mỉm cười trong phòng sách, bên cạnh ông là các thiết bị vô cùng tinh xảo, còn có một máy hiển thị rất lớn.

Mấy người Aton Earl đều không biết, tất cả những điều của bọn họ đều nằm trong sự điều khiển của Hà Lão.

Lúc này ông càng cười rạng rỡ hơn, gia đình Lý Dương gặp nạn đã làm ông kiên định với ý nghĩ đối phó bọn người này, lúc này bọn họ ở Ma Cao, nhiều người như vậy ở cùng với nhau cũng là một cơ hội tốt cho Hà Lão.

Nếu thả bọn họ ra để bọn họ trở về địa bàn của mình, nếu phân tán ra thì muốn đối phó với họ thật không dễ dàng gì.

- Ông Hà Lão, bọn họ đã trở thành con châu chấu trong tay ông rồi, không nhảy ra được nữa, hi vọng là ông vẫn còn nhớ giao ước giữa chúng ta!

Ngồi bên cạnh Hà Lão còn có một người nữa, người đó lúc này cũng mặt mày rạng rỡ.

Nếu có nhà báo ở đây, chắc chắn sẽ ngạc nhiên vô cùng, người ngồi bên cạnh ông lúc này chính là Đổ thần, Đổ thần đã rời khỏi Ma Cao, không ngờ ông ta đã âm thầm quay trở lại.

Ông gật đầu nói:

- Ông yên tâm, chuyện tôi đồng ý với ông nhất định sẽ giúp ông làm được, tuy nhiên Aton Earl là một người đặc biệt, hẳn ta có chút tước, không thể xử quyết công khai được!

- Không sao, tôi chỉ cần ông ta chết, tận mắt nhìn thấy ông ta chết là được rồi!

Đổ thần vẫn mỉm cười, tuy nhiên trong ánh mắt ông ta lại hằm hằm sát khí.

Bass, Hawes, Aton Earl bao gồm anh em Joseph nữa đều đã bắt đầu hành động, mười một người, mười một đại sư đỉnh cấp ở các lĩnh vực khác nhau, sức ảnh hưởng khó mà tưởng tượng được.

Mười một người này còn ở những nước khác nhau, rất nhiều cơ quan quốc tế và chính phủ đều bắt đầu kháng nghị với nước đang giam giữ hạn chế bọn họ xuất cảnh, sự kháng nghị này không đơn giản chỉ bằng lời nói, một vài nước đã đưa ra cách ngăn chặn kinh tế và cấm vận chuyển một vài mặt hàng.

Thậm chí có một số người còn muốn sang để giải cứu cho những người này.

Mấy ngày sau, bất luận là báo chí, tivi hay internet đều miêu tả về chuyện này, sự ảnh hưởng to lớn của mười một người đó đã được thể hiện ra một cách triệt để.

Có thể là cho cả thế giới chuyển động quanh họ, đến chuyện sông bạc của Lý Dương giờ đây cũng bị dè xuống, Lý Dương đang ở Bắc Kinh, không biết vì sao ông mình lại thận trọng như vậy, vì sao phải lợi dụng cơ hội này để giải quyết triệt để những người đó.

Bị những người này ghi nhớ không phải là chuyện tốt lành gì đâu!

1250. Chương 1247: Năm Bắt Chứng Cứ

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1247: Năm bắt chứng cứ

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Thông gia, uống chút trà đi, để nén bớt sự sợ hãi xuống!

Ngọc Tuyền Sơn, Vương Toàn Minh thân mật cầm lấy cánh tay Lý Quân Sơn cùng ngồi xuống ghế sofa.

Hôm nay mới sáng sớm, Lý Dương đã dẫn ba mẹ cùng đến nhà Vương Giai Giai, coi như là chính thức đến thăm hỏi, Vương Toàn Minh đã ở nhà để chờ đón bọn họ.

Việc trọng đại cả đời của con gái nên Vương Toàn Minh không thể lơ là được, ông không vì bận công việc mà không để ý đến nó.

- Không sao, không sao, tất cả cũng đã qua rồi!

Lý Quân Sơn tỏ vẻ thận trọng, ông đã sớm biết được thân thế của Vương Toàn Minh, mỗi lần nhìn thấy vị thông gia này, ông đều có một cảm giác không hiện thực.

Ông chưa từng nghĩ vị thông gia của mình lại là một quan lớn như thế.

- Đúng là chuyện qua rồi, nhưng sau này phải cẩn trọng hơn, lần này Lý Dương đã làm rất tốt!

Vương Toàn Minh gật đầu, ông đã hết hồn khi nghe tin mấy người Lý Quân Sơn gặp phục kích, cho đến khi biết không có ai bị thương ông mới thấy an tâm, nếu thực sự có người bị thương thì chuyện đã trở nên nghiêm trọng rồi.

- Đúng vậy, chúng tôi cũng không ngờ đến, nó đã bố trí người bảo vệ chúng tôi từ trước, nếu không phải nhờ những người đó thì lần này chắc chắn xảy ra chuyện rồi!

Lý Quân Sơn rất tán đồng với ý kiến của Vương Toàn Minh, tuy nhiên ánh mắt lại hơi phức tạp.

Bên mình luôn có người đi theo mà mình lại không biết, chuyện này chắc chắn không ai thấy vui cả, không ai thích mọi hành động của mình đều nằm dưới sự quan sát của người khác, nếu lần này không xảy ra chuyện thì có lẽ bọn họ còn bị giấu tiếp.

Tuy nhiên nếu không có những người này thì chuyện lần này xảy ra với họ không biết sẽ như thế nào.

Ít nhất thì bên chỗ Lý Thành, những người bảo vệ này đã liều chết, trong đó có mấy người bị thương mới đảm bảo được sự an toàn cho Lý Thành, trong số những bảo vệ bị thương đó còn có một người trúng đạn, suýt nữa thì mất mạng.

- Đừng để ý đến chuyện đó, những điều này là nên làm, Lý Dương bây giờ cũng không phải là người bình thường nữa.

Vương Toàn Minh lại khuyên một câu, ông có thể hiểu ý của Lý Quân Sơn.

- Thông gia, chúng tôi đã bị như vậy rồi, vậy có phải là Lý Dương càng nguy hiểm hơn không?

Hà Ái Linh lo lắng hỏi một câu, đối với bà, du côn vì Lý Dương mà đã tìm đến họ, vậy Lý Dương chắc chắn sẽ bị nguy hiểm hơn, cứ nghĩ đến đây bà lại thấy lo lắng.

- Điều này các vị cứ yên tâm, thân phận của Lý Dương bây giờ không phải là bình thường, lực lượng bảo vệ bên cạnh nó còn lớn hơn chỗ tôi nữa!

Vương Toàn Minh cười lớn một tiếng, bên cạnh Lý Dương bình thường đã có sáu bảo vệ đặc lực, lại có thêm Lưu Cương là bảo vệ Trung Nam Hải nữa, độ an toàn đúng là cao hơn chỗ ông.

Hơn nữa Vương Toàn Minh còn biết, người của Quốc an chắc chắn có bảo vệ Lý Dương, muốn hại Lý Dương ở trong nước là điều không thể.

Cũng vì điều này mà nhóm người đó đã nhắm vào gia đình Lý Dương.

- Được rồi, chúng ta không nói đến điều này nữa, nói đến những chuyện vui khác đi.

Vương Toàn Minh lại cười ha ha nói một câu, hai vợ chồng Lý Quân Sơn liền gật đầu, hôm nay bọn họ đến không phải là để nghe an ủi, mà chuyện chính là bàn về hôn lễ.

Lý Dương hôm nay đã là người nổi tiếng khắp thế giới, là niềm tự hào của người trong nước.

Nói danh tiếng của Lý Dương hôm nay ở trong nước còn cao hơn chức Thị trưởng Bắc Kinh của Vương Toàn Minh nhiều, thậm chí còn cao hơn những minh tinh hàng đầu cũng không phải khoa trương.

Lần này hẳn thu hồi lại bảo bối mười lăm vạn bị lưu lạc ở nước ngoài, còn chuẩn bị cho xây dựng một Viện bảo tàng lớn nữa, hai chuyện này sớm đã được truyền đi khắp nơi rồi, tất cả mọi người đều giơ ngón tay cái ra tán đồng hành vi này của Lý Dương.

Có nhiều fan hâm mộ của Lý Dương còn nói, Viện bảo tàng vừa mở là bọn họ sẽ đi đến tham quan số vào bảo bối Lý Dương thắng được lần này và cả những bảo bối thần kỳ khác nữa.

Viện bảo tàng của Lý Dương vẫn chưa khởi công đã trở thành một vấn đề nóng hổi rồi.

Từ điểm này cũng đã có thể tưởng tượng ra sau này Viện bảo tàng của Lý Dương sẽ thịnh vượng như thế nào.

Bốn người lớn tuổi của hai gia đình đã bắt đầu bàn bạc, lúc này bọn họ là bậc cha mẹ, không còn Thị trưởng thấy cô gì nữa.

Hôn lễ, cuối cùng đã quyết định là tổ chức long trọng một chút, đồng thời sẽ tổ chức hai lần.

Lần thứ nhất ở Bắc Kinh, chắc chắn phải tổ chức ở đây rồi, không chỉ quan hệ của Vương gia mà còn cả Hà gia nữa.

Ai của biết trong lòng của Hà Lão, Lý Dương gần như đã trở thành cháu nội ruột của ông, Hà gia cũng hoàn toàn tiếp nhận Lý Dương, nói Lý Dương là một nữa người của Hà gia cũng hơi nhẹ.

Lúc này, hôn lễ của Lý Dương Hà gia không thể không ngó ngang tới được, chắc chắn sẽ có biểu thị.

Càng không cần nói, Lý Dương là người nổi tiếng, là anh hùng của Quốc gia, đồng thời cũng là một đại gia lớn, người như vậy đám cưới không thể làm nhỏ được, mà có muốn làm nhỏ cũng không được.

Khoa trương nhưng không dung tục, đó là yêu cầu của Vương Toàn Minh.

Đám cưới có thể làm cho tất cả mọi người trên thế giới xem, nhưng cũng phải có chừng mực, không quá lãng phí, dù sao thì Lý Dương bây giờ đang có một hình tượng rất tốt, rất trong sáng.

Đám cưới lần hai sẽ được tổ chức ở Minh Dương, nhưng sẽ bớt long trọng hơn một chút.

Chủ yếu là mời bạn bè thân thiết, đồng nghiệp của vợ chồng Lý Quân Sơn đến dự, cũng coi như là để cho mọi người ở quê nhà biết Lý Dương đã kết hôn.

Sau khi xảy ra vụ phục kích cũng có nghĩa là bọn họ không thể làm long trọng ở quê nhà nữa.

Hai gia đình bàn bạc trong một ngày mới hết tất cả các chi tiết, giờ chỉ còn đợi tổ chức nữa thôi.

Hôn lễ lần này sẽ được tổ chức tại Khách sạn Điều Ngự Đài Quốc, cũng chỉ có nơi đó là phù hợp nhất.

Lúc Lý Dương bên này đang chuẩn bị cho hôn lễ thì gió của Ma Cao bên kia cũng càng lúc thổi càng mạnh, tạo nên làn sóng áp lực trên khắp thế giới, bộ ngoại giao cuối cùng cũng đưa ra được một câu trả lời nhất định.

Hạn chế mấy người Bass xuất cảnh, là vì bọn họ có liên quan đến vụ án mưu sát và giam cầm, bây giờ đang tiến hành điều tra với bọn họ.

Bộ ngoại giao vừa đưa thông tin này ra lập tức đã dậy lên làn sóng mạnh mẽ.

Vô số người đều cho rằng việc người nhà Lý Dương bị phục kích lần trước và “Vụ mưu sát” lần này có liên quan với nhau, nhiều người đều nhận định vụ mưu sát mà Bộ ngoại giao Trung Quốc nói chính là sự việc lần này, hơn nữa còn nắm bắt một phần chứng cứ rồi.

Nếu không thì lúc trước bọn họ sẽ không dám hạn chế xuất cảnh nhóm người này.

Tin này vừa đưa ra lập tức được mọi người truyền đi rất nhanh, người tin không ít, người nghi ngờ cũng rất nhiều, quốc gia mà mấy người Bass đang ở vẫn đang chịu sức ép, rất nhiều đơn vị vẫn chưa chịu từ bỏ, nhưng những bình luận trên mạng đã bắt đầu gây bất lợi cho họ rồi.

Dù sao thì chuyện gia đình Lý Dương gặp phục kích mới qua có mấy ngày, rất nhiều người vẫn còn nhớ chuyện đó, còn chờ đợi những người đứng đằng sau nữa, hơn nữa mấy người Bass bị thua rất nhiều món đồ, đúng là bọn họ có động cơ để làm như vậy.

Chỉ tiếc là Bộ ngoại giao không đưa ra bằng chứng, hiện tại chỉ có một nửa số người tin lời họ nói, cục diện vẫn chưa được mở ra.

Thời gian từ từ trôi, chỉ mới đây mà đã hết ba ngày rồi.

Mấy người Bass vẫn chưa được xuất cảnh, tuy nhiên những bình luận trên mạng đã bắt đầu có sự chuyển biến bao gồm những quốc gia của mấy người Bass yêu cầu Trung Quốc đưa ra bằng chứng.

Đã lâu rồi mà vẫn chưa đưa ra được bằng chứng, điều này làm nhiều người bắt đầu nghi ngờ những lời Bộ ngoại giao đưa ra.

- Thủ trưởng, hành động của đội trưởng Triệu thành công rồi, bọn họ đã cứu được bốn người rồi!

Một cảnh vệ vội vàng bước vào phòng ông, ông đang nghiên cứu một tập tài liệu, mấy ngày nay ông phải chịu áp lực không nhỏ.

Đến cả mấy vị lãnh đạo nhà nước đều thông qua Hà Chấn Giang để hỏi thăm về dụng ý của ông, nếu không chắc chắn thì sẽ dừng lại đúng lúc.

- Tốt, tốt lắm, bảo bọn họ lập tức về nước, Lý Dương sẽ mở một buổi công bố tin tức tại Bắc Kinh cho họ!

Ông chợt đứng dậy, nói lớn một tiếng, ông chịu đựng mấy ngày nay là để chờ đến ngày này.

Sáu bảo vệ lớn của Lý Dương mấy ngày nay đều không ở bên cạnh hắn, bọn họ đi thực hiện một nhiệm vụ vô cùng quan trọng, đó chính là giải cứu Chu Diệp.

Chu Diệp là một nhân vật quan trọng lật đổ những người này.

Nghĩ cách cứu viện cho Chu Diệp, ngay từ trước Lý Dương cùng ông đã nghĩ đến chuyện này, ông đã bí mật liên hệ với vài người, lại có được manh mối từ chỗ Đồ Thần, cuối cùng đã tìm được tung tích của Chu Diệp.

Tuy nhiên ông không thể tự mình phái người đi cứu, đây dù sao cũng là chuyện riêng, hơn nữa nhất định phải lộ diện, ông phái bộ đội đặc chủng đi, sau khi lộ diện thì bên nước đó khó mà tránh khỏi vài suy nghĩ, đến lúc đó lại xảy ra tranh cãi.

Lý Dương tự phái bảo vệ của mình đi thì lại không có vấn đề gì, Lý Dương là truyền nhân của Ngô Côn Dao, Chu Diệp là truyền nhân của Dao khắc pháp, hai người cũng coi như là đồng môn, hẩn cứu sư huynh của mình thì cũng không ai nói được gì cả.

Như vậy, sáu đặc chủng binh tinh anh Triệu Vĩnh đã trở thành đối tượng thích hợp nhất được lựa chọn.

Cho dù là ông có phái người đi thì e rằng cũng không kiểm ra ai giỏi hơn sáu người này, người trong miệng sói vốn dĩ là những người tinh anh nhất trong những người tinh anh.

Sáu người này đã không làm ông thất vọng, không những cứu được người về mà cứu không chỉ một người.

Ba người còn lại được bọn họ cứu cũng đều đóng vai trò vô cùng quan trọng, trong đó có hai người còn là hai nhân vật nổi tiếng thế giới bị tung tin là đã qua đời, bọn họ đều có năng lực rất lớn trong lĩnh vực của mình, không ngờ đã bị tổ chức này bí mật khống chế.

Tổ chức này khống chế bọn họ là vì để bọn họ âm thầm làm nghiên cứu cho mình, sau đó sẽ chiếm thành quả mà họ làm ra được.

Việc này nếu được đưa ra ngoài ánh sáng có thể tượng tượng được kết quả sau cùng của bọn Aton sẽ như thế nào.

Cảnh vệ sau khi nhận được mệnh lệnh liền lập tức rời đi, Lý Dương đang ở Bắc Kinh cũng đồng thời nhận được tin này.

Lý Dương sau khi biết tin liền cười nhạt một cái.

Mấy người Chu Diệp sẽ trở thành cơn ác mộng của bọn Bass, bọn họ từ người nổi tiếng, từ đại sư lập tức sẽ trở thành ác quỷ, nếu đưa Carter đã bị bắt từ trước và ông chủ tập đoàn tài chính kia ra thì người dân của nước họ đến lúc đó sẽ không dám bảo vệ họ nữa.

Sau cùng, sẽ có vài người phải trả giá đắt cho những hành động mà mình gây ra.

Còn cái tổ chức này sẽ phải chịu một thiệt hại nghiêm trọng chẳng khác gì chiến tranh thế giới thứ hai, thậm chí còn có khả năng bị tan rã.

Về điều này Lý Dương cũng cảm thấy hơi nuối tiếc, nghiêm khắc mà nói thì tổ chức này bản thân của nó không xấu, tập trung sức lực của tất cả mọi người lại để giúp đỡ một người tạo ra được đột phá, trở thành một chớp núi thực sự.

Dụng ý này là tốt, nhưng những người đằng sau đã biến nó thành xấu đi.

Vì mục đích mà không từ bất cứ thủ đoạn nào, dần dần tổ chức này liền thay đổi bản chất, cho đến nay nó đã trở thành một chức khủng bố có thể làm bất cứ chuyện gì.

Đã như vậy thì cũng không cần phải giữ nó lại làm gì nữa.

Đương nhiên người trong tổ chức này cũng không hoàn toàn đều là người xấu, ít nhất thì anh em Joseph cũng rất được, mấy ngày nay thông qua việc giám sát, ông đã phát hiện rất nhiều chuyện xấu mà anh em Joseph không nhúng tay vào, thậm chí có một vài chuyện tướng quân Aton vẫn còn giấu họ, tướng quân Aton hiểu tính cách của nhóm anh em này.

Ngoài ra, lúc trước biến hai người thành một người, giảm một người lại để thu nạp Lý Dương, e rằng cũng có mục đích để chèn ép họ xuống, tất cả điều này đến giờ Lý Dương mới hiểu.

1251. Chương 1248: Tổ Cáo

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1248: Tổ cáo

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Anh Lý, tất cả đã được chuẩn bị xong hết rồi!

Lưu Cương cười nhìn Lý Dương, ông lại kiên trì thêm mấy ngày nữa, hôm nay chính là lúc bọn họ chống lại tổ chức này, bọn họ phải trả giá với những hành động mà mình đã gây ra.

- Chu Diệp, ông không sao chứ?

Lý Dương quay lại nhìn người đàn ông trung niên bên cạnh, thực ra ông ta cũng không lớn tuổi lắm, chỉ là tinh thần không được tốt, nên nhìn có vẻ già lắm.

- Tôi không sao, có thể trừng trị bọn họ theo pháp luật là tâm nguyện lớn nhất của tôi!

Người đàn ông này chính là Chu Diệp, người làm ra cao phồng cổ ngọc, ông lắc đầu, ánh mắt đầy vẻ oán hận.

Nếu không phải là Lý Dương, nếu không phải là Hà Lão, e rằng ông vẫn còn bị giam một góc tại thành phố Milano, hàng ngày làm giả cổ ngọc cho bọn chúng, để bọn chúng có thể thu lợi lớn.

Cứ nghĩ đến những gian khổ phải chịu trong nhiều năm qua là Chu Diệp chỉ muốn xé xác những người này ra thành trăm mảnh.

- Ông yên tâm, lần này bọn họ chết chắc rồi, chúng ta cùng ra ngoài đi!

Lý Dương cười, kéo Chu Diệp đi ra ngoài, bên ngoài hàng trăm phóng viên đã đứng chờ sẵn, buổi công bố tin tức của Lý Dương, phóng viên khắp nơi đều ùn ùn đổ về đây.

Hiện tại hai chữ Lý Dương đã đại diện cho tin tức rồi.

Chu Diệp theo sát sau Lý Dương, sự lưu vong của những năm trước cộng thêm những gian khổ phải chịu trong nhiều năm qua tạo nên bản năng chống lại người ngoài trong ông, nhưng đối với Lý Dương thì lại khác, không biết là vì sao, lúc ông đối diện với Lý Dương lại cảm thấy rất gần gũi.

Cũng có thể là cùng nghề điêu khắc ngọc, cùng nhau kế thừa những điều Lục Tử Cương để lại.

Lúc Lý Dương, Lưu Cương, Chu Diệp cùng xuất hiện trong buổi công bố tin tức, tất cả máy ảnh đều sử dụng hết năng suất, chớp nháy liên tục, giống như là muốn nuốt tươi ba người này vậy.

Tuy nhiên cũng có rất nhiều người nhìn Chu Diệp nghi hoặc.

Nhiều người đã gặp qua Lưu Cương, cũng biết đây là người luôn ở bên cạnh Lý Dương, nhưng Chu Diệp thì rất lạ, đặc biệt là tinh thần ông đang rất không tốt, không ai biết vì sao Lý Dương lại dẫn người này ra.

Chu Diệp bị người ta giam cầm trong thời gian dài như thế, vừa mới thoát khỏi chỉ được nghỉ ngơi có mấy ngày, tinh thần tốt mới lạ.

- Các vị, hôm nay, hôm nay tôi sẽ tiết lộ cho mọi người biết một hành động gian ác trường thế kỷ mới tươi sáng này...

Lý Dương cũng không nói nhiều lời nữa, hắn bắt đầu buổi phát biểu của mình, hắn nói rất chậm, chỉ một lúc sau đã nói ra hết những hành vi dã man của tổ chức kia.

Rất nhiều phóng viên đều mở to mắt, bọn họ không nghĩ tới, cũng không tưởng tượng ra cái tổ chức thần bí lâu năm này lại độc ác như vậy.

Lý Dương nói xong đến lượt Chu Diệp phát biểu:

- Tôi chính là Chu Diệp, người mà ông Lý đây vừa nhắc đến, tôi người Tô Châu, năm đó tôi không tốt đã làm giả một số cổ ngọc, nhưng tôi đã bị trừng phạt rồi, tay phải của tôi đã bị tàn phế rồi!

Chu Diệp vừa nói vừa đưa cánh tay trái của mình lên.

Tay của ông ta vẫn còn, nhưng ai cũng có thể nhìn thấy, cánh tay này có chút không bình thường, hơn nữa không cử động được.

Năm đó trong quá trình lưu vong, cánh tay của ông đã bị tàn phế, điều này cũng đã từng làm ông nản chí muốn từ bỏ.

Đối với một nhà khắc ngọc mà nói, tay tàn phế cũng có nghĩa là tất cả mọi thứ đều tàn phế.

May mà năm đó ông vẫn còn ít tuổi, khổ đau một thời gian xong, vì có sự kích thích khác nên ông lại bò lên, tay phải tàn phế thì vẫn còn tay trái, ông phải làm lại sự nghiệp bằng chính cánh tay trái của mình.

Sau một thời gian khổ cực, cũng có thể vì tay phải hoàn toàn bị tàn phế rồi, nên tay trái của ông càng lúc càng linh hoạt, tuy không bằng lúc trước nhưng cũng có thể nuôi sống được ông.

Trong khoảng thời gian này ông vẫn sống ở Singapo, ông không đi làm cổ ngọc giả nữa, nhưng ngọc khí mà ông làm được rất tinh xảo, phóng khoáng, có khí chất, là những thứ được rất nhiều quý nhân ưa thích.

Lúc này ông vẫn ẩn cư trong một công ty châu báu, đồng thời thay tên đổi họ cho mình.

Cho đến một ngày, ông gặp một người Italy đến Singapo du lịch.

Đến ngay bản thân ông cũng không ngờ đến, việc gặp người này đã hoàn toàn thay đổi vận mệnh của ông, người này chính là Bass.

Bass đến Singapo du lịch, nhân tiện giải quyết chút việc riêng, hắn ta nhìn thấy ngọc điêu của Chu Diệp làm được, trong lòng chợt hiểu ra người này có một tiềm năng rất lớn.

Bass rất biết cách nơi chuyện, năm đó ông ta đã là người nổi tiếng thế giới, rất được Chu Diệp tín nhiệm, Chu Diệp liền nói cho hắn nghe những điều ông từ lâu vẫn giấu kín trong lòng, đối với một người mà nói, việc có thể thoải mái nói ra những tâm sự của mình cũng là một niềm vui.

Câu chuyện của ông càng làm cho Bass kinh ngạc, Bass không ngờ rằng những tác phẩm kia là do một người có một cánh tay tàn phế làm ra.

Sau đó Bass liền mời Chu Diệp đến Italy, ở đó ông sẽ có một cuộc sống tốt hơn, hơn nữa có thể tiếp tục học tập, không cần phải lo lắng kiếm sống nữa.

Lời mời của Bass cũng đã làm Chu Diệp động lòng, Chu Diệp lúc đó hiểu, bàn tay trái của ông vẫn chưa đạt đến trình độ cao nhất.

Nửa năm sau đó, Bass đã dùng nhiều cách thức để liên hệ với Chu Diệp, Bass rất biết nói chuyện, bản thân ông ta cũng có tầm ảnh hưởng, ông ta còn kiếm thêm vài người đến phụ họa vào nữa, cuối cùng đã cảm động được Chu Diệp.

Chu Diệp đã đến Italy cùng Bass.

ở Singapo tốt nhưng ông chỉ có một mình, ông vẫn còn lo lắng trong nước đang truy nã mình nên không dám để lộ thân phận ra.

Còn đi Italy, ít nhất thì ông không còn đơn độc, ngoài ra còn có một điểm nữa, ông muốn tận tâm để học hỏi nâng cao tay nghề của mình, không cần phải lo kiếm sống mà đi làm thuê.

Sau khi đến Italy, Bass đúng là đối xử với ông rất tốt.

Ông cần nguyên liệu ngọc gì, Bass đều giúp ông tìm chúng, còn cho ông một môi trường yên tĩnh, lúc đó Chu Diệp cứ nghĩ mình như lạc vào chốn thiên đường vậy.

Tâm thái này, hoàn cảnh này, giúp ông tiến bộ rất nhanh, sau cùng đã đột phá chính bản thân mình, chỉ dựa vào một cánh tay đã đạt đến trình độ của đại sư đỉnh cấp.

Trình độ này còn cao hơn cả lúc ông còn đủ hai cánh tay, điều này đối với Chu Diệp mà nói vừa ngạc nhiên vừa bất ngờ.

Phá vỡ cái cũ tạo dựng cái mới, câu này không phải chỉ nói đơn giản như vậy, vô số người đã phá vỡ cái cũ nhưng không có cách nào để tạo dựng được cái mới, người thành công chỉ là thiểu số, mới được người ta đem ra nói say sưa.

Chuyện có thể đưa ra làm mẫu, chắc chắn đều hiếm gặp.

Chu Diệp có thể làm được điều đó, thực sự là không dễ dàng gì.

Chính lúc này, Bass đã tìm đến ông, nói chuyện tổ chức của mình cho ông nghe, hẳn mới Chu Diệp gia nhập tổ chức, trước tiên là làm dự khuyết, đợi sau này có thành viên qua đời hoặc rời đi thì ông lại gia nhập vào.

Chu Diệp rất trẻ, ông hoàn toàn có thể đợi được, hơn nữa điều kiện dự khuyết cũng không tồi.

Đối với lời mời này, lúc bắt đầu Chu Diệp cũng thấy động lòng như Lý Dương vậy, nhưng cuối cùng đã tự chối, nguyên nhân không phải vì dự khuyết, vì bị lừa lúc trước hay là làm giả đồ vật, mà chính vì sự căm dỗ của một tổ chức.

Bản năng của ông có phần chống cự lại điều này.

Chu Diệp tuy là từ chối, nhưng ông nhận lời với Bass là sẽ toàn tâm toàn ý giúp hắn làm một lô hàng Ngọc điều thật tốt để cảm ơn hắn, nếu sau này ông có may mắn đạt đến trình độ của Lục Tử Cương, ông cũng đồng ý tặng tác phẩm quý giá của mình lại cho tổ chức.

Đây chính là cách để ông trả ơn.

Chỉ tiếc là, cách này không được Bass chấp nhận, Chu Diệp không thể so sánh với Lý Dương được, sức ảnh hưởng của Lý Dương rất lớn, hơn nữa thân thế lại khác nhau, còn Chu Diệp chỉ là một người bình thường.

Còn là một kẻ đang bị truy nã, nếu không phải được hắn giúp đỡ, Chu Diệp hoàn toàn không thể đạt đến trình độ đó.

Trong mắt của Bass, tất cả những thứ mà Chu Diệp có được đều là nhờ hắn, có thể cho Chu Diệp một vị trí dự khuyết trong tổ chức đã là phúc đức lắm rồi, vậy mà đối phương lại không đồng ý.

Bass giận điên người, hắn đã nhốt Chu Diệp lại, đồng thời còn ép buộc ông làm ra nhiều cổ ngọc giả.

Sau khi Chu Diệp có được sự đột phá, Bass đã phát hiện bây giờ Chu Diệp làm đồ giả còn tốt hơn trước rất nhiều, nếu không phải nhà giám định đỉnh cấp thì không bao giờ nhận ra cả.

Nhà thẩm định đỉnh cấp khắp thế giới chỉ có chừng đó người, vô cùng ít, vì vậy mà tác phẩm của Chu Diệp có thể đem bán như đồ thật.

Phát hiện này là một con đường làm giàu không tồi của Bass.

Con đường làm giàu này đã giúp hắn kiếm được rất nhiều tiền, bọn họ bắt Chu Diệp làm giả hàng loạt cổ ngọc, Chu Diệp đồng ý với họ nhưng với một điều kiện.

Hắn phải để lại ám ký trên tác phẩm của mình.

Điểm này, lúc đầu Bass không đồng ý, nhưng Chu Diệp cũng đã nói rồi, không đồng ý với ông, ông thà chết cũng không chịu là giả những cổ ngọc này, thậm chí có thể vì điều này mà làm tàn phế nốt cánh tay còn lại.

Trước tình hình này, Bass đành phải nhận lời, nhưng hắn yêu cầu ám ký phải nằm ở chỗ khuất không thể nhìn thấy được.

Cũng vì những điều này, mới có những cổ ngọc giả có ám ký Chu Phong sau này, còn những đồ giả Chu Diệp làm lúc trước không hề có ám ký đó.

Chu Diệp chậm rãi nói, sau khi ông nói hết mọi chuyện ra, không ít phóng viên đều sững sờ, khuôn mặt đờ đẫn.

Nhưng rất nhanh sau đó, bọn họ lại nhốn nháo trở lại, lần này là nhằm vào Chu Diệp.

Đám phóng viên này đều hiểu, có một vụ án lớn kinh thiên động địa sắp xảy ra, ai nắm bắt thông tin trước cũng có nghĩa là người đó kiếm được tiền trước, và có cơ hội thăng chức trước.

Cơ hội như vậy không ai muốn bỏ lỡ cả.

Chu Diệp nhìn đám phóng viên này rồi thở dài.

Lúc trước khi ông yêu cầu để lại ám ký, ông cũng đã rất thông minh.

Ông biết mình có làm giả giỏi đến đâu cũng sẽ có người nhận ra, chỉ cần có người nhận ra thì chuyện Chu phảng sẽ được truyền đi, nhân vật đang tìm kiếm ông lúc đó sẽ bắt đầu chú ý.

Bất kể là ông ta có muốn bắt mình về hay không, chỉ cần ông ta muốn điều tra thì rất có thể sẽ tìm ra tung tích của mình.

Như vậy là ông có thể được giải cứu rồi.

Đối với ông, bị giam ở nước nhà cũng đỡ hơn ở đây bị người ta giam lỏng, trở thành công cụ kiếm tiền cho họ.

Bây giờ xem ra, sự thông minh của Lý Dương đã có tác dụng, chính những cổ ngọc này đã giúp Hà Lão biết được ông trước, rồi tiến hành bí mật điều tra, chỉ là ông hơi xem thường mấy người Bass, nên việc điều tra của Hà Lão không mang lại kết quả khả quan.

Chỉ cho đến khi tổ chức này tự lộ ra, bị “Mona lisa” hấp dẫn, rồi sau đó phạm một vài sai lầm mới giúp cho Hà Lão có cơ hội.

Tuy nhiên số Chu phảng này cũng không phải là không có tác dụng, chính chúng đã giúp cho Lý Dương nổi tiếng, Lý Dương sẽ dĩ có thể một bước đăng thiên trong giới cổ ngọc là vì phát hiện ra Chu phảng Lục Tử Cương mà người khác không phát hiện ra được.

1252. Chương 1249: Đồ Thần Phục Thù

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1249: Đồ thần phục thù

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Ông Chu Diệp, chúng tôi rất thông cảm với những gì ông gặp phải, ông có thể nói rõ tên từng người trong tổ chức này được không, còn nữa, tổ chức thần bí này cuối cùng là cái gì?

Một nhà báo lệ miệng hỏi một câu, đây là một nhà báo Trung Quốc, Chu Diệp trong lúc tường thuật lại có nhắc đến tên Bass, nhưng không nói tên những người khác.

Một vài nhà báo thông minh đã đoán ra được thành viên trong tổ chức này có liên quan đến những người đang bị giam lỏng ở Ma Cao, nếu vậy thì đây đúng là một tin tức nổi bật rồi.

- Được, cho dù cậu không hỏi tôi cũng sẽ nói tên tất cả bọn họ ra!

Chu Diệp gật đầu, từ sau khi ông bị giam cầm, số người này trừ một số ít ra còn lại đều không coi ông là con người, nếu không phải những thứ ông làm ra có thể làm giàu cho chúng thì e rằng ông đã biến thành một oan hồn từ lâu rồi.

Mối hận với những người này không thể để ông lưu lại cái gì được.

Ông chậm rãi đọc tên từng người ra, nhà báo đoán quả không sai, số người này quả nhiên là những người đang bị cấm xuất cảnh ở Ma Cao.

Sớm đã có người hoài nghi những người này có quan hệ với nhau như thế nào, lúc nghe Chu Diệp nói như vậy thì hầu như tất cả mọi người đều đã hiểu ra.

Số người này vốn dĩ là một tổ chức chính thể, thảo nào mà cùng nhau xuất hiện ở Ma Cao.

Thấy nhiều phóng viên nhà báo ở bên dưới như vậy, Lý Dương nhếch miệng cười.

- Tôi không tin, đây không phải là sự thật!

- Không thể nào, ông Chu Diệp, ông có bằng chứng gì không, nếu không đưa được bằng chứng ra, ông sẽ bị tội vu khống đó!

Hai nhà báo đến từ Italy và Pháp lập tức lên tiếng, Bass là người nổi tiếng của Italy, cũng là niềm tự hào của họ, nhưng Chu Diệp đã biến hắn trở thành một ác quỷ, bọn họ tất nhiên là không chấp nhận được rồi.

Nhà báo người Pháp cũng nghĩ như vậy.

Còn những nhà báo khác cũng lập tức có phản ứng, la hét không ngừng, rất nhiều người vẫn đang còn tỏ ra nghi ngờ.

Bọn họ thậm chí còn đang nghĩ, có phải là Lý Dương cố tình bôi nhọ những người này hay không, để bọn họ có lý do cho chuyện giam giữ người vô cớ ở Ma Cao.

Nghe những lời này Lý Dương càng hiểu rõ hơn tầm ảnh hưởng của nhóm người kia.

Ông đã suy xét rất đúng, không có sự chuẩn bị kỹ lưỡng thì không thể xuống tay với những người đó được, không có bằng chứng để đánh chết bọn họ thì kết quả sau cùng sẽ hại lại mình thôi.

Sức ảnh hưởng của nhóm này đúng là thật kinh khủng.

Tuy nhiên tầm ảnh hưởng của Lý Dương cũng không hề kém một ai trong đó cả, thậm chí còn mạnh hơn nếu họ tính đơn lẻ, nếu hắn cũng gặp chuyện như vật ở nước ngoài thì vô số người trong nước chắc chắn cũng sẽ ủng hộ hắn.

- Không thể nào, Trung Quốc đang nói láo, ông Chu Diệp này là bọn họ thuê đến, họ cố tình vu oan cho người khác để chuyển tầm nhìn, đây là chuyện mà người Trung Quốc thường xuyên làm!

Một nhà báo Nhật Bản chột kêu lên, giọng ông ta rất vang, ông ta dùng tiếng Hán để nói.

Nhà báo người Nhật Bản này làm việc trong đài thuộc Tập đoàn tài chính Mitsui, tổn thất của Tập đoàn tài chính Mitsui không nhỏ, tổn thất của người Nhật ở Ma Cao lại càng lớn, ngoài một lượng lớn bảo bối tặng cho Lý Dương ra, nhà thu tàng lớn, đại sư giám định Thanh Mộc Vị Ương đang bị giam ở Ma Cao, đến bây giờ vẫn chưa trở về.

Thanh Mộc Vị Ương bị giữ lại Ma Cao là do có gian lận trong đánh bạc, nhưng người nhà báo này lại không nghĩ như vậy.

Lúc này nhìn nhiều nhà báo đều kích động như vậy, ông ta liền đổ thêm dầu vào lửa để cho người Trung Quốc một bài học, sau khi nói xong ông ta đắc ý nhìn Lý Dương.

Lời ông ta làm âm thanh xung quanh giảm đi một chút, tất cả nhà báo Trung Quốc đều phần nộ nhìn ông.

Nụ cười trên khuôn mặt Lý Dương cũng tắt hẳn, tên nhà báo Nhật Bản này không phải là hoài nghi mà là công kích thẳng không phải một mình hắn, ông ta đang công kích tất cả nhân dân Trung Quốc.

- Ông là ai?

Lý Dương lạnh lùng hỏi một câu.

- Tôi là Tiểu Điền Giới Trợ, là phóng viên của đài truyền hình Triều Nhật Nhật Bản!

Tên nhà báo người Nhật đó thấy Lý Dương hỏi mình lập tức ngẩng cao đầu, còn cười với những nhà báo đến từ các nước khác nữa.

- Người Nhật cũng giống như ông, đều là những người bất lịch sự tự cao tự đại sao?

Một giọng nói lạnh lùng chợt vang lên, tên Tiểu Điền Giới Trợ hơi sững người lại, ông ta liền tức giận:

- Ông, ông dám sỉ nhục người Nhật Bản chúng tôi?

- Khi mạn giả, nhân hàng khi chi bảo an, hãy đưa nhà báo người Nhật này ra ngoài!

Lý Dương chợt cười nhạt, nói xong liền nhìn xuống bên dưới:

- Còn nữa, bất cứ buổi họp báo nào của tôi về sau đều không cho phép nhà báo của đài này tham gia!

Lý Dương nổi giận rồi, tất cả các nhà báo đều sợ hãi, còn tên nhà báo người Nhật kia thì đang la hét chống cự vì bị bảo vệ lôi ra ngoài.

Lúc này rất nhiều nhà báo đã hiểu ra, Lý Dương cũng là một người rất ghê gớm, chỉ là bình thường không thể hiện ra thôi.

Rất nhiều nhà báo đều tỏ ra thật thà hơn, cái tên Lý Dương hôm nay đã đại diện cho tin tức, nếu bọn họ cũng bị đuổi ra ngoài, còn liên lụy đến công ty, e rằng khi trở về chắc chắn sẽ lập tức nhận giấy báo nghỉ việc.

Còn những nhà báo Trung Quốc thì nhìn Lý Dương kích động, cách xử lý của Lý Dương rất đúng với ý họ, nếu không phải ở đây là nơi công khai, có rất nhiều nhà báo quốc tế thì bọn họ sẽ cho tên nhà báo kia một trận rồi.

Đợi sau khi tên nhà báo người Nhật kia bị đuổi ra xong, Lý Dương chợt cười rồi nói tiếp:

- Tôi biết mọi người đang nghi hoặc, đã mở buổi họp báo này rồi thì tất nhiên chúng tôi đã có sự chuẩn bị trước, các ông muốn có bằng chứng, chúng tôi sẽ cho các ông!

Bằng chứng, đúng là Lý Dương có, bọn họ giải cứu Chu Diệp, cũng mang về không ít chứng cứ từ nơi đó.

Nơi giam cầm Chu Diệp vốn là sao huyệt bí mật của bọn Bass, bên trong không thể không có chứng cứ của bọn chúng.

Tiếp theo, tất cả bằng chứng từ từ được đưa ra, tất cả nhà báo đều im lặng, bọn họ vội vã ghi chép, mấy người Bass đúng là niềm tự hào của bọn họ nhưng không phải là bát cơm của họ.

Những cái trước mắt này mới là bát cơm, những thứ này có nghĩa với việc thăng chức và tăng lương.

Con người đều thực tế, đều biết cách lựa chọn cái nào phù hợp, nhìn cánh nhà báo không làm loạn nữa, Lý Dương cười càng tươi hơn.

Chính trong lúc Lý Dương đang mở buổi họp báo này, Mỹ, Pháp, Hà Lan, Italy cũng mở buổi họp báo.

Buổi họp báo của họ không có tầm ảnh hưởng bằng của Lý Dương, chỉ có mười mấy nhà truyền thông tham dự nhưng hậu quả lại gây chấn động như nhau.

Mỹ, Pháp và Hà Lan là ba vị được giải cứu cùng Chu Diệp cùng đứng lên tố cáo tổ chức này, bọn họ cũng cùng đưa ra rất nhiều bằng chứng.

Còn ở Italy thì Cục cảnh sát và hình sự quốc tế đang ở một buổi họp báo.

Carter xuất hiện tại buổi họp báo đã thừa nhận tổ chức của họ mưu đồ bí mật, đồng thời chính hắn đã thuê người của Kim Tam Giác đi bắt người nhà Lý Dương.

Sở dĩ chọn Kim Tam Giác là vì ở đó rất loạn, lại cách Châu Âu rất xa, cộng thêm Carter và ông chủ tập đoàn tài chính có chút quan hệ nên mới chọn bọn họ.

Cục cảnh sát còn đưa ra lời bằng chứng của ông chủ tập đoàn tài chính kia về việc bị năm gia tộc Miến Điện và chính phủ Miến Điện, Lào liên kết tiêu diệt, chứng minh ông chủ tập đoàn tài chính này hiện tại đã bị bắt sống.

Năm quốc gia, năm nơi đều đồng loạt mở buổi họp báo, cũng đồng nghĩa với việc năm ngón tay cùng chụm lại với nhau, đánh một đòn mạnh vào vùng tim mấy người Bass.

Sau khi những buổi họp báo được mở chưa đầy mười phút, mười một người lại tụ tập lại với nhau.

Khuôn mặt ai cũng trắng bạch, Chu Diệp và những người khác được cứu ra đã nằm ngoài dự tính của họ, Carter phản bội nói ra tất cả càng làm họ không ngờ đến.

Bây giờ điều mà bọn họ nghĩ không phải là làm cách nào để rời khỏi Ma Cao mà là làm cách nào để bảo vệ mạng sống cho mình.

Giống như Aton Earl đã nói, lần này bọn họ thực sự gặp phiền phức rồi.

Mười một người bàn luận trong vòng hai tiếng đồng hồ cũng không có kết quả gì cả, nhưng tin xấu thì liên tiếp cái này đến cái khác.

Những thành viên ngoại vi trong tổ chức của bọn họ đã bí mật chuẩn bị thuyền giải cứu, tiếc là vào vùng biển Trung Quốc đã bị cảnh sát chặn lại, hi vọng trốn thoát của bọn họ coi như đã tan thành bong bóng.

Trong lúc họ bàn bạc, bên trong một căn phòng khác, Đổ Thần đang mỉm cười cầm ly rượu trên tay cùng với Hà Lão.

Rượu này chính là rượu được ủ trong Ly Dạ Quang mà có.

- Chúc mừng ông, có thể báo thù rồi!

Ông cười nâng ly rượu lên.

- Cảm ơn các ông!

Đổ Thần cũng nâng ly, ông ta hơi kích động.

Báo thù rồi, sắp được báo thù rồi, nếu chị của ông ở trên trời nhìn thấy những điều này chắc chắn sẽ rất vui.

Đổ Thần có một người chị, đây là chuyện mà người ngoài ngành không hề biết đến. Chị của ông ta cũng là một người nổi tiếng thế giới, là bác sỹ nhi khoa nổi tiếng thế giới Kali Si. Kali Si là người Anh Quốc.

Cô cùng cha với Đổ Thần, nhưng cô rất hận người cha này, vì ông không nhận cô, cũng không công khai quan hệ của hai người.

Thậm chí trong lý lịch của cô cha cô không phải tên như vậy.

Là cha cô bỏ rơi mẹ con cô mới xảy ra oán hận như thế.

Kali Si căm giận cha mình, nhưng lại không ghét gì người em trai cùng cha khác mẹ với mình, cũng có thể là do cùng chung một dòng máu, lúc nhỏ Đổ Thần trong lần đi khám tai hai người đã gặp nhau, đồng thời biết được thân phận của nhau.

Kali Si bảo Đổ Thần giữ bí mật cho cô, không để cha biết được sự tồn tại của mình, đồng thời toàn tâm toàn ý giúp Đổ Thần nghĩ cách chữa bệnh.

Lúc đó, Đổ Thần và cả người nhà của ông đều cho rằng tai ông có vấn đề, dù sao thính lực nhạy cảm quá cũng không bình thường.

Kali Si đã mất rất nhiều công sức với đôi tai của Đổ Thần, nhi khoa, khoa ngủ quan, khoa não, khoa thần kinh cuối cùng vẫn không tìm ra được nguyên nhân.

Sau đó Kali Si liền dốc sức nghiên cứu về vấn đề này, vì Đổ Thần mà nghiên cứu trong vòng hai năm.

Thời gian này cũng nhờ sự kiên trì của Kali Si, để Đổ Thần không làm phẫu thuật, cắt đi một phần thừa bên trong tai, nếu lúc đó mà bị cắt đi e rằng không có Đổ Thần ngày nay nữa.

Trong hai năm này, hai chị em lén lút bên nhau, vô cùng thân thiết.

Hai năm nghiên cứu, tuy là không giải quyết triệt để bệnh của Đỗ Thần, nhưng Kali Si đã giúp Đỗ Thần tìm được cách khống chế phần xương mềm bên trong tai, qua sự rèn luyện của mình, phần xương mềm của Đỗ Thần đã phát huy được uy lực của mình.

Tiếc là Kali Si không thể nhìn thấy được cảnh đó.

Sau khi cô tìm ra cách liên vui vẻ nói rằng cô đã có người yêu, cần phải đi nghiên cứu với người đó, sau đó thì cô rời khỏi bệnh viện.

Đỗ Thần cũng chúc phúc cho chị của mình, tiếc là ngày vui ngắn chẳng tày gang, mấy năm sau, Đỗ Thần nhận được tin chị mình đã mất.

Kali Si là một giáo sư nha khoa nổi tiếng, cũng được rất nhiều người để ý, tương lai rất có thể sẽ nhận được giải nobel y khoa, sự việc xảy ra lần này làm rất nhiều người thương tiếc.

Giải Nobel của cô cũng trở thành bọt biển.

Tin này làm Đỗ Thần đau đớn vô cùng, ông không tin chị mình chết vì tai nạn nên đã âm thầm điều tra.

Tiếc là thực lực ông yếu, cũng không có nhiều tiền, vì điều tra cái chết của chị mình, ông đã lợi dụng năng lực mới của bản thân để gia nhập vào Đỗ đàn, dần dần trở thành Đỗ thần nổi tiếng thế giới.

Trở thành Đỗ thần, có tiền rồi, có thực lực rồi, cuối cùng ông cũng tìm ra được nguyên nhân cái chết của chị.

Cùng vì điều này mà ông trở nên căm hận cái tổ chức đó.

Người yêu mà Kali Si đi theo năm đó chính là Aton Earl, đồng thời Kali Si cũng đã gia nhập vào tổ chức này, là một trong mười hai thành viên hạt nhân của tổ chức.

Sau đó, trên quá trình nghiên cứu nhi khoa của mình, Kali Si đã có những tiến triển đột phá, cũng có thể nói là những đột phá giúp ích rất lớn đến trẻ em trên khắp thế giới.

Cũng chính nghiên cứu này đã giúp cô chắc chắn có thể có được giải Nobel.

Cô vui vẻ nói chuyện này với Aton, nhưng quyết định của Aton lại làm cô không thể chấp nhận được.

Ông ta bảo cô cống hiến hạng mục này cho tổ chức, trở thành công cụ kiếm tiền của tổ chức, cô không đồng ý, lúc mới làm nghiên cứu, là vì để tạo phúc cho cả nhân loại chứ không vì mưu lợi riêng cho một tổ chức nào đó.

Ở điểm này họ thậm chí có một cách biệt rất lớn.

Sau cùng Aton trong lúc tức giận đã giết chết Kali Si, lúc trước ông ta tiếp cận Kali Si không phải hoàn toàn vì tình cảm, chỉ là lợi dụng cô thôi.

Kali Si chết rồi, thành quả nghiên cứu của cô cũng rơi vào tay Aton.

Sau cùng thành quả này được một người khác đưa ra để nhận giải Nobel Y học, sau đó lợi dụng nó để kiếm tiền.

Người này chính là một thành viên khác trong tổ chức, đó là vị chuyên gia Nhi khoa nổi tiếng thế giới.

Đỗ Thần sau khi biết tất cả mọi chuyện liền muốn giết chết Aton, báo thù cho chị, cũng may ông không phải là người lỗ mãng, nên không tự tay hành động.

Ông bí mật mời tổ chức sát thủ đi ám sát Aton, tiếc là bản thân Aton vốn là quý tộc, lại là người đứng đầu tổ chức, bảo vệ bên cạnh ông quá mạnh, vì vậy số sát thủ kia đã không thành công.

Đám sát thủ này còn làm cho Aton cảnh giác hơn, làm Đỗ Thần mất cơ hội để ám sát.

Ám sát không thành, ông muốn hấp dẫn Aton về phương diện đánh bạc, tuy nhiên mấy người Aton đều là những người nổi tiếng thế giới, lại có giá trị rất lớn, hoàn toàn không đi đánh bạc, mà có đánh thua một chút cũng không sao.

Lúc đó, Đỗ Thần không phải là không nghĩ đến cách của Lý Dương bây giờ, chỉ tiếc là trong tay không có bảo bối có sức hấp dẫn chí mạng như vậy để mê hoặc họ.

Sau đó, Đỗ Thần không có cách nào để báo thù đành phải tạm thời bỏ Đỗ đàn lui về ở ẩn.

Chính song bạc của Lý Dương mới làm ông lần nữa xuất núi, vì lần này ông nhìn thấy được hi vọng báo thù ở bên trong, ông dùng cách của mình để hấp dẫn Lý Dương và Hà Lão, cuối cùng hai bên đã hợp tác với nhau.

Những năm qua Đỗ Thần đã không ngừng điều tra bọn họ, nên biết được rất nhiều bí mật người ngoài không hề biết, chỉ là chưa tìm được người mạnh để liên hợp lại, vì vậy mà những bí mật đó vẫn chưa được sử dụng.

Bây giờ cuối cùng cơ hội cũng đã đến rồi, sau khi liên thủ với Hà Lão, ông đã lôi hết tất cả bí mật ra, mấy người Triệu Vinh có thể cứu được Chu Diệp nhanh như vậy cũng là nhờ công của Đỗ Thần.

Còn bây giờ Đỗ Thần có thể đường đường chính chính ra tay, tìm lại công bằng cho chị, báo thù cho chị rồi!

1253. Chương 1250: Ngày Tận Thế Của Aton.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1250: Ngày tận thế của Aton.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Bọn Bass thương nghị không ra kết quả, tình hình càng biến chuyển xấu.

Lý Dương ở Bắc Kinh đưa ra chứng cứ, bọn họ còn có thể giả biện hai câu, nhưng năm quốc gia, năm khu vực đồng thời đưa ra tất cả chứng cứ, khiến bọn họ căn bản không có cách này ứng phó lại.

Đặc biệt là bên trong còn có người bọn họ.

Dư luận bên ngoài, gần như toàn bộ chuyển hướng, không ngừng phê phán bọn họ, vạch tội của họ, bọn họ dường như quên mất, ngay từ đầu ai kiên trì ủng hộ bọn họ, giúp bọn họ tạo áp lực với chính phủ Trung Quốc.

Đây chính là hiện thực, tất cả các báo đều giống nhau.

Chỉ làm việc có lợi cho bọn họ, ai đối với bọn họ có lợi thì theo người đó, việc này sớm đã quen thuộc rồi.

Bọn Bass họp xong, tự giải tán, đáng tiếc thương nghị lần này hoàn toàn không có kết quả gì, bọn họ đã không khống chế được tình thế.

Dưới sự xôn xao mạnh mẽ của báo chí, rất nhanh chính phủ các nước đều thành lập tổ điều tra, tuy nhiên, ông cụ còn nhanh hơn, ông trước tiên lấy tội danh thuê hung thủ, khống chế mười một người này lại ở Macao.

Bọn Bass bao gồm Bá tước Aton, đều không có bất kỳ phản kháng nào bị giữ lại tại đồn cảnh sát.

Ông cụ liên tục ra tay, khiến một số thế lực nước ngoài muốn cứu bọn họ cũng bất lực.

Bọn họ thuê sát thủ giết người đã có chứng cứ xác nhận, thành viên cốt lõi của tổ chức này cũng không phải đông đủ như vậy, sau khi việc của Carter xảy ra, rất nhiều người đều lo lắng mình là người tiếp sau Carter, lạng lẹ để lại đường tháo thân.

Trong tay của Carter có không ít đường tháo thân, trong đó có đoạn bọn họ bàn bạc thuê sát nhân.

Đây là đoạn băng ghi âm, ngay cả Aton đều không biết Carter ghi lại từ lúc nào lại có được đoạn băng này. Có chứng cứ như vậy trong tay, lại thêm các nước khác có ân oán với tổ chức này thêm dầu vào lửa, hiện nay chính phủ rất nhiều quốc gia đều còn nhắc đến việc dẫn độ này nữa..

Lúc này tất cả mọi người đều biết, tổ chức thần bí mạnh mẽ ẩn giấu hơn năm trăm năm sắp xong đời rồi.

- Aton còn nhớ tôi không?

Trong một phòng ngầm ở Macao, Thần đồ mỉm cười đứng trước mặt Bá tước Aton, giữa họ còn đặt một cái bàn như phòng thẩm vấn vậy.

- Stephen, sao ngươi lại ở đây?

Tuy Aton bị bắt rồi, nhưng khí sắc vẫn không thay đổi, hắn ta có thân phận quý tộc, không sợ chính phủ Trung Quốc đối với hắn ta thế nào, các nước khác có thể không dẫn độ người của bọn họ, nhưng quốc gia của hắn ta thì không được.

Hắn ta người như thế, cho dù phạm tội cũng không thể giao cho người khác xử lý, cho nên lúc này không lo lắng.

Chỉ có chút kinh ngạc, vì sao Thần đồ lại ở đây.

Sau khi nói xong câu này sắc mặt Aton đột nhiên thay đổi, hung hăng nhìn Thần đồ, oán hận nói:

- Ta hiểu rồi, là ngươi, là người là Lý Dương liên thủ, mới làm cho bọn ta tổn thất thê thảm, thật không thể ngờ ngươi hóa ra là người của chúng!

Nghi ngờ của Aton như vậy cùng bình thường, hắn ta căn bản không biết quan hệ của Carter và Thần đồ, thấy Thần đồ rời đi xuất hiện ở đây, bản năng nghĩ đến bọn họ là cùng nhau.

Nghi ngờ này khiến tức giận trong lòng Aton bỗng chốc dấy lên, hắn cũng không thể ngờ, hóa ra cảm giác việc không có khả năng nhất không ngờ xảy ra rồi.

- Ngươi sai rồi, ta không phải là người của chúng, ta cũng không có liên thủ với Lý Dương, trận chiến đó, ta đã dốc hết sức!

Thần đồ mỉm cười lắc lắc đầu, thời khắc báo thù đến rồi, lòng của hắn ta hoàn toàn bình tĩnh.

Lúc này trong lòng hắn ta chỉ có nụ cười ngọt ngào của chị gái.

- Vậy vì sao ngươi lại ở đây?

Aton nhíu nhíu mày, tỏ ra càng nghi ngờ, Thần đồ rời khỏi đột nhiên xuất hiện trong hoàn cảnh như vậy, cảm giác cứ là lạ, hắn ta cũng không hoàn toàn tin tưởng lời của Thần đồ.

- Ngươi còn nhớ sợi dây chuyền này không?

Thần đồ không trả lời hắn ta, lấy ra một sợi dây chuyền màu trắng, quơ quơ trước mặt Aton.

- Vòng cổ?

Aton nhìn chăm chăm vào sợi dây chuyền, tỏ rõ nghi ngờ, sợi dây chuyền này hắn ta có chút quen quen, nhưng như thế nào cũng không nhớ ra.

Cả đời này của hắn ta, không biết đã gặp bao nhiêu sợi dây chuyền, làm sao nhớ được nhiều như vậy.

- Bá tước đại nhân là quý nhân hay quên việc tôi nhắc một chút, đây là quà sinh nhật của Jose em, là người cùng một người khác cùng mua, nghĩ ra chưa?

Thần đồ thu dây chuyền, lại chậm rãi nói một câu.

- John , dây chuyền?

Aton cảm thấy càng quen, đầu mày của hắn ta bắt giác kết lại, cố gắng suy nghĩ.

Hơn chục giây sau, mắt Aton đột nhiên trừng to lên, kinh hãi nhìn Thần đồ:

- John em trai của Carter, ta nhớ ra rồi, đây là dây chuyền ta và Carter cùng chọn, người, người chính là John?

Lúc này trong lòng Aton có thể nói vô cùng hoang mang, cả đời hắn ta làm không ít việc xấu, nhưng tận tay giết người hoàn toàn không nhiều.

Nghiêm túc mà nói, người hắn ta đích thân giết chết chỉ có một người Carter, cho nên tất cả ấn tượng về Carter vô cùng sâu sắc, đột nhiên phát hiện vật của Carter xuất hiện, lòng của hắn ta bất giác có chút hoảng loạn.

- John, là tên chị gái đặt cho ta, anh ấy không muốn gọi cái tên mà ba đã đặt cho ta, anh nói tên này nghe rất hay!

Về mặt Thần đồ có chút thâm lương, nhớ lại câu chuyện năm đó cùng với chị gái cùng cha khác mẹ, trong lòng lần nữa có chút đau thương.

- Stephen, Carter chỉ là việc ngoài ý muốn, cô ấy rời đi ta rất đau khổ, năm đó trước khi cô ấy qua đời từng dặn ta phải chăm sóc tốt cho cậu, nhưng ta không tìm được cậu, những năm nay, ta luôn tìm kiếm cậu, không ngờ cậu chính là Thần đồ!

Aton vội vàng giải thích, hắn biết Carter chết thảm trong tay mình, cũng biết tình cảm của Carter với em trai rất tốt, nếu Thần đồ thực sự là em trai của Carter lại biết nguyên nhân Carter chết, nhất định sẽ không tha cho mình.

Lúc này hắn ta chỉ có thể dùng lời giả dối để狡辯.

- Người không cần nói nữa, tất cả ta đã biết rồi, người còn nhớ Thạc sĩ Carmon không?

Thần đồ mỉm cười lắc lắc đầu, lời giả dối của Aton, đối với hắn ta một chút tác dụng cũng không có.

- Thạc sĩ Carmon!

Sắc mặt Aton khê biến sắc, Thạc sĩ Carmon là tình địch của hắn ta, cũng là người theo đuổi Carter, hắn ta tất nhiên rõ nhất.

- Đúng, người có lẽ không thể ngờ, Thạc sĩ Carmon rất nghi ngờ về nguyên nhân cái chết của Carter, cố ý lên đến nơi hỏa táng kiểm tra thi thể của Carter, đồng thời chụp lại ảnh!

Thần đồ đang nói, để vài tấm ảnh trên trước mặt bàn, còn nụ cười trên mặt hắn ta cũng đã biến mất.

Các tấm ảnh này là chứng cứ trực tiếp nhất về cái chết thảm của chị gái hắn ta, là hắn vất vả lắm sau khi được Carmon tín nhiệm mới có được, luôn luôn bí mật giữ bên người.

Các tấm ảnh này cũng là thứ đẩy động lòng báo thù cho chị gái của hắn ta.

Trên cổ hiện rõ có vết dây, mỗi lần hắn ta trông thấy vô cùng tức tối, chị gái của hắn ta bị loài cầm thú trước mặt này ăn tươi nuốt sống.

ảnh không nhiều chỉ có mấy tấm, nhưng mỗi tấm đều nhức mắt thương tâm, nhìn thấy các tấm đó có chút xa lạ, nhưng gương mặt rất thân thuộc, Aton không kìm nổi lùi về sau mấy bước.

Hắn ta sợ rồi, thật sự sợ rồi, làm việc xấu thì chột dạ, đối mặt với em trai của Carter, trong lòng hắn sợ hãi.

- Aton, người còn gì để nói?

Thần đồ lại hỏi một câu, trên người hắn ta dần dần phát ra ngạo khí, ngạo khí này ngay cả Aton đều cảm thấy được, trên người bất giác ớn lạnh.

- Stephen, không phải ta, thật sự không phải ta...

- Aton, đến bây giờ người còn狡辯 sao? Người biết Philip ở đâu không ?

Thần đồ đột nhiên kêu lên một tiếng, Aton lần nữa ngây ra.

Philip là vệ sĩ trước đây của hắn ta, rất trung thành, sau đó đột nhiên mất tích ngoài ý muốn, Aton còn điều tra rất lâu, cuối cùng không có kết quả.

Sau đó hắn ta bị ám sát vài lần, khiến hắn ta cho rằng Philip xảy ra ngoài ý muốn rồi, càng bảo vệ an toàn cho chính mình.

Nhiều năm trôi qua rồi, việc Philip mất tích sớm đã bị hắn quên mất rồi, Thần đồ không nhắc đến, thậm chí hắn ta sẽ không nhớ tới người này.

- Philip giúp làm điều ác này đã ở tầng ngầm đang chờ ngươi rồi, tin ta đi, ngươi rất nhanh có thể gặp mặt hắn ta!

Thần đồ cười hi hi, chỉ là nụ cười của hắn ta trong mắt Bá tước Aton rõ ràng vô cùng đáng sợ.

- Không, ngươi không thể, ta là Bá tước, ta là quý tộc, không có ai có thể phán quyết ta, ta muốn gặp đại sứ của nước ta, ta muốn gặp Hà Lão tiên sinh!

Bá tước Aton sụp đổ hoàn toàn, hắn ta hiểu, Thần đồ đã hoàn toàn biết được chân tướng, căn bản sẽ không tin lời giả dối của hắn ta.

Đối mặt với kẻ thù như vậy, lại trong hoàn cảnh như thế, hắn ta đã sợ hãi đến cùng cực.

- Ái!

Thần đồ thở dài, lạnh lùng nhìn Aton trước mặt.

Aton lúc này đã không có bộ dạng ung dung tự tại, càng không có ung dung của quý tộc, vẻ mặt đầy sợ hãi, không ngừng gọi to tên người.

Hắn ta không muốn ở cùng với Thần đồ, một giây cũng không muốn, hắn thà bị trong tù cũng không muốn nhìn vẻ mặt đáng sợ của Thần đồ.

Hắn kêu không đến hai phút, bên ngoài cửa thực sự có người đến, Aton đột nhiên đứng dậy.

Tiến lại là Raul mặt xám ngắt cùng với Hà Lão dẫn cảnh vệ viên vào.

- Hà Lão, ta thừa nhận chúng ta điều khiển vụ tập kích người nhà Lý Dương, ta đồng ý bồi thường, chúng ta còn có rất nhiều bảo bối, ta còn biết rất nhiều văn vật của Trung Quốc, ta muốn đem các thứ này đều tìm lại cho các người!

Trông thấy Hà Lão, Aton như chết đuối vớ được cọc, ngay cả Raul ở bên cạnh cũng không quan tâm.

Ông cụ khẽ lắc lắc đầu, lại nhìn Thần đồ.

Hắn ta phải thực thi một phần không bình thường.

Cũng chính là nói, người này tất phải để mạng lại nơi này.

Nhưng hắn ta có thân phận đặc biệt, làm sao để lại một vấn đề, Thần đồ không thể đích thân động thủ, Ông cụ cũng không được, nhưng có người có thể.

Người thực hiện chính là Raul.

Ông cụ nhận lời Raul, sẽ giúp hắn ta tạo một hiện trường ngoài ý muốn, là hai người nội chiến, ngoài ý muốn khiến Aton chết, chỉ cần Raul làm được tất cả việc này, sẽ thả hắn ta về nước, để người của nước hắn xử lý hắn.

Cho dù chính đất nước Raul xử lý hắn ra sao, đều sẽ tốt hơn giữ hắn ở Macao.

Raul lỡ tay khiến Aton chết, tự thân cũng có phiền phức, nhưng hiện nay hắn ta không sợ phiền phức, có thể về nước là được, có thể về nước hắn còn có hy vọng tự do, nếu không trở về, chắc phải bị giam ở Trung Quốc cả đời.

Tất cả các việc hắn ta phạm phải, hiện nay chứng cứ đều trong tay Hà Lão, bao gồm việc hắn ta mua chuộc người chia bài Caray Manchester.

1254. Chương 1251: Phiên Tòa Công Khai

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1251: Phiên tòa công khai

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Stephen có thể bắt đầu rồi!

Hà Lão đối với kêu gào của Aton căn bản không thèm ngó ngang tới, chỉ nói với Thần đồ một câu.

- Ta biết rồi, cảm ơn Hà Lão!

Thần đồ khẽ gật đầu, hai cảnh vệ phía sau ông cụ lập tức đi giữ chặt Aton, sắc mặt Raul biến sắc càng thêm.

Giết chết Aton, đây là ý tưởng hắn ta trước đây chưa từng nghĩ qua.

Nhưng Hà Lão đã chính xác nói với hắn ta, không giết chết Aton, chính bản thân hắn ta phải chết, giữa Aton và hắn ta, chỉ có thể chọn một người.

Nếu Raul không đồng ý, Hà Lão còn có thể tìm người khác, bọn họ tổng cộng mười một người, cho dù xóa hắn, người còn lại ai cũng muốn sống, đến làm việc này.

Bất đắc dĩ, trong tình huống bức thiết muốn dời khỏi nơi này, Raul không có sự lựa chọn khác.

Aton bị cảnh vệ viên dẫn xuống hầm ngầm, sau đó cùng trở về nhà giam, trên tay Ông cụ đã có đủ chứng cứ bọn họ thuê sát thủ giết người, hiện nay có thể nhốt bọn họ vào nhà lao.

Nhà giam là hai người một phòng, đối đãi với bọn họ xem như không tồn tại.

Cùng giam với hắn ta chính là Raul, lúc này Aton không nghĩ nhiều như vậy, chỉ cần không đối mặt với Thần đồ là được, ánh mắt hung sát của Thần đồ đó thực sự khiến hắn ta sợ hãi.

- Raul, chúng ta phải tìm cách ra ngoài, nơi này một ngày đều không muốn ở lại.

Sau khi ngồi xuống, thở hổn hển, tinh thần Aton dần dần khôi phục một chút, lập tức nói với Raul một câu.

Lúc này, hắn ta còn coi Raul là người của mình, không hề hay biết, vì lợi ích của chính mình Raul đã phản bội hắn ta, thậm chí chuẩn bị tận tay giết chết hắn ta.

Raul không trả lời Aton, lặng lẽ cuối đầu.

Bên ngoài không có ai, nhưng hắn ta biết, lúc này Hà Lão nhất định đang chú ý tới hắn ta, đang xem hành động của hắn ta, chỉ cần lần này hắn ta không hành động, hoặc hành động thất bại, lần sau như vậy rất có khả năng có người sẽ dùng cách này để giết chết chính bản thân hắn ta.

Nghĩ đến bởi vậy chết đi, Raul bất giác rùng mình.

Trong mắt hắn ta cũng dần dần lộ ra hung quang.

Tử đạo hữu bất tử bản đạo, trong lòng Raul hiện giờ chỉ có một suy nghĩ như vậy, hắn là một danh nhân, còn là một danh nhân nổi tiếng thực lực chân chính, trong nghề nghiệp của mình cả thế giới đều tiếng tăm lừng lẫy.

Chỉ cần hắn ta có thể trở về nước, hắn ta có thể trút toàn bộ tội danh sang người khác, nước của hắn ta cũng sẽ bảo vệ hắn ta, cho dù phải vào tù, hắn cũng có hy vọng ra ngoài.

Hắn ta cần phải ra ngoài, tuổi của hắn trong mười hai người không phải lớn, hắn còn có tương lai.

Lúc này, Raul đã không còn bất kỳ do dự nào, còn Aton ở bên cạnh không ngừng lẩm nhẩm nói ra ngoài như thế nào, căn bản không chú ý được hung ác trong mắt của Raul.

- Aton đều là người hại ta, hại tất cả chúng ta, toàn bộ đều là người sai khiến vì sao không đứng ra thừa nhận?

Raul đột nhiên hét to một tiếng, mắt của hắn ta hơi đỏ lên.

- Raul, người nói gì?

Aton đột nhiên quay đầu lại rõ ràng vô cùng kinh ngạc, từ trước đến nay trong tổ chức Raul đều là hình tượng ông hòa.

- Là người, chính là người, là người sai khiến chính động thủ với người nhà Lý Dương, là người cần quan hệ với Caray Manchester, các việc xấu xa đó, là người chủ đạo, hiện nay người vì sao không thừa nhận, vì sao để chúng ta cùng gánh với người?

Raul hét to lên, mắt của hắn ta càng đỏ hơn.

- Raul, người điên rồi, rốt cuộc người đang nói cái gì?

Aton vội vàng hét lớn lên, hắn ta rõ ràng có chút chẳng hiểu vì sao cả.

- Ta có ngày hôm nay đều do người hại!

Raul đột nhiên nhào vào Aton, bất ngờ Aton rung người lên.

Luận dánh người hai người ngang nhau, tuy nhiên Raul đột nhiên làm khó, Aton lại chưa có sự chuẩn bị trước, nhà giam lại nhỏ, lúc này Raul đè Aton xuống bên giường.

Chỗ này vừa may là góc chết của máy quay.

Sau khi đè ngã Aton, mắt Aton càng đỏ hơn, trong tay hắn ta xuất hiện một kim nhỏ nhỏ, bất thành linh cắm thẳng vào cổ Aton, sau đó dịch thể rất ít trong ống kim trực tiếp tiêm vào.

Làm xong toàn bộ, Raul đột nhiên lùi về sau một bước, trên mặt còn mang theo hoảng loạn và sợ hãi.

- Không phải ta cố ý, không phải ta cố ý, việc không liên quan đến ta...

Không bao lâu, dánh vẽ của Aton rõ ràng càng sợ hãi, còn Aton nằm trên đất, trong cổ còn cắm kim tiêm, chân giãy dụa, mắt trừng trừng nhìn hắn ta, một câu cũng không nói ra được.

Lúc này, Aton đã giãy dụa không ngừng.

Nhưng ý thức của hắn còn xem như tỉnh táo, hắn biết mình bị trúng kế rồi, từ lúc Thần đồ xuất hiện hắn nhất định có kết quả rồi, chỉ là không ngờ, người cuối cùng giết hắn ta không ngờ là Raul.

Bị người của mình ám toán tâm trạng này không thể nói ra.

Đáng tiếc chính là, hắn ta muốn mắng Raul, muốn nói ra oan khuất của mình cũng không thể, hắn ta hoàn toàn nói không nên lời.

Không đến hai phút, Raul rõ ràng càng hoang mang, Aton đã hoàn toàn mất ý thức rồi, hắn mất ý thức đồng thời máu tươi chậm rãi từ trên người hắn ta chảy xuống, chảy ra ngoài....

Còn Raul còn đang không ngừng rên rỉ ở đó, mình không phải cố ý.

- Raul này là kẻ chiến thắng!

Nơi cách bọn họ không xa, Thần đồ tận mắt quan sát tất cả, rất khẽ khàng nói một câu.

Không thể không nói, biểu hiện của Raul vô cùng đúng chỗ, hắn ta hoàn toàn giống như người lỡ tay, như một đang tồn tại oan khuất, chất vấn người khác trong lúc tức giận, nhưng kẻ vô tội ngộ thương người

Không, hắn là lỡ tay giết chết người, lúc này Aton đã ngừng thở.

ống tiêm kia là chất độc vô cùng mạnh, chỉ liều lượng 1/10 đủ để giết chết trâu, nhiều như vậy giết chết một người càng không cần phải nói.

Còn máu chảy ra từ người Aton, trước đó chuẩn bị xong hết.

Raul còn đang kêu gào, đã hai người xông vào, hai người này ở đó lay Aton một lúc, không lâu liền nhấc ra ngoài, đặt Aton ra ngoài, Aton đã được phủ vải trắng, còn ông kim tiêm chỗ cổ của hắn ta, cũng đã biến mất vô hình vô ảnh.

Tất cả được máy quay quay lại.

- Hắn ta là vì sinh tồn, nhưng việc này đối với bọn họ mà nói không xem là gì, rất nhiều người đều có vết như.

Ông cụ mỉm cười gật gật đầu, còn nhìn Thần đồ một cái.

Biểu diễn của Raul rất đúng, Ông cụ rất hài lòng, Aton tất phải chết, đây là điều kiện ông nhận lời Thần đồ, nhưng ông và Thần đồ không thể đến để giết người này, chỉ có thể để Raul gánh thay.

Vì đối lấy cơ hội được trở về nước, Raul cũng nhất định sẽ làm như vậy.

Hơn nữa hắn ta vĩnh viễn không dám nói ra chân tướng, nói ra hắn càng thảm hơn, Hà Lão có thể không thừa nhận, đến lúc đó người nhà của Bá tước Aton cũng sẽ không tha cho hắn.

Đây là kế hoạch của Ông cụ, kế hoạch rất cẩn thận.

Còn Aton không bao lâu sẽ biến thành tro bụi, xóa bỏ hoàn toàn vết tích, còn cái chết của hắn ta cũng sẽ kéo dài thời gian công bố, cho dù người nhà và quốc gia của Aton có nghi ngờ, cuối cùng cũng không thể làm gì được.

Bọn họ sẽ không có bất kỳ chứng cứ nào.

- Hà Lão, cảm ơn ông!

Tận mắt thấy Aton chết trước mặt, sau khi tận mắt thấy thi thể của Aton, Thần đồ liền khom khom người trước Ông cụ.

Nguyện vọng nhiều năm của hắn ta cuối cùng thành hiện thực rồi.

Từ giờ về sau, hắn ta thật sự không còn tiếc nuối gì, có thể tiêu diêu nửa đời còn lại rồi, thời gian hắn ta trở thành Thần đồ thắng được các bảo bối, đủ để hắn ta sống cả đời xa xỉ.

- Đây là điều kiện ta đáp ứng cậu, cậu sao phải khách khí như vậy!

Ông cụ khẽ lắc đầu, từ Thần đồ Ông cũng biết được không ít đồ mà mình muốn, chỉ có thể nói cần gì được nấy, hiện nay bọn họ cũng xem như đạt được mục đích của mình rồi.

Thần đồ cười cười, nói tiếp:

- Bây giờ tâm nguyện của ta đã xong rồi, không cần phải tiếp tục ở lại Macao, tuy nhiên lúc Lý Dương kết hôn, ta sẽ đến Trung Quốc, nâng một ly chúc mừng!

- Nếu cậu đến, ta tin hắn sẽ rất vui mừng!

Ông cụ khẽ cười gật gật đầu.

Thần đồ đi rồi, lần này hoàn toàn đi rồi, có khả năng mãi mãi sẽ không đến Macao, nhưng hành trình Macao lần này, nhất định sẽ khiến hắn ta mãi mãi khó quên.

Tuy nhiên, cho dù hắn ta thua Lý Dương, thua mất thanh danh của mình, phát đi bất bại của mình, hắn cũng rất vui.

Đối với hắn ta mà nói, nguyện vọng lớn nhất chính là báo thù, cho dù vào giới đối đồ, trở thành Thần đồ, đó cũng chẳng qua là cố gắng vì báo thù, cũng có thể nói, chỉ cần có thể báo thù, hắn ta căn bản không quan tâm đến nhiều như vậy.

Ba ngày sau, Aton và Raul ở nhà lao được dẫn ra tòa, tin tức Aton bỏ Raul đẩy xuống nền cứng dẫn trong nhà giam dẫn đến bị chết, cuối cùng đã truyền ra ngoài.

Quốc gia của Aton nhất thời ngạc nhiên, Bá tước quý tộc của họ chết ở nơi đất khách quê người như vậy, mỗi một người dường như đều không thể chấp nhận được.

Đáng tiếc gạo đã nấu thành cơm, thi thể của Aton đã bị thiêu rồi, Trung Quốc chỉ đưa cho bọn họ đĩa ghi hình và báo cáo kiểm tra xác tử mả, chỉ có điều báo cáo kiểm tra xác này là thật hay giả đều không ai biết được.

Quốc gia của Bá tước Aton tất nhiên đưa ra kháng nghị kịch liệt, còn tất cả điều này, Trung Quốc cũng khó có được biểu hiện cứng một lần.

Người của Bộ ngoại giao nói:

- Người của nước các người, đưa ra kế hoạch bắt trói người của chúng tôi cũng coi như bỏ qua rồi, hiện nay bọn họ chết ngoài ý muốn trong nhà giam rồi, giúp các người thiêu xác cũng không tồi, còn dám nói này nói nọ?

Nếu các người vô lý quá mức, vậy chúng tôi sẽ phơi bày toàn bộ chứng cứ ra.

Tất cả chứng cứ, là các chứng cứ phạm tội thu được từ tổ chức này, trong đó có một bộ phận tương đương có liên quan đến Aton, liên quan đến các chứng cứ này của Aton, thuê sát thủ bao gồm người của rất nhiều quốc gia.

Thậm chí Hoàng thất quốc gia của bọn họ đều bị liên lụy.

Các chứng cứ này một khi lấy ra, rất nhiều quan chức của các nước đều bị giáng chức, ngay các Hoàng thất của bọn họ đều phải hổ thẹn.

Được sự chỉ đường của Ông cụ sau khi Bộ ngoại giao nhà nước nói cứng rắn, chính phủ Aton bên đó quả nhiên không dám kêu ca, bọn họ hiểu được tính quan trọng của các chứng cứ này.

Rất nhiều người bên đó còn bắt đầu mắng Aton, chết thì đã chết rồi, còn để lại nhiều chứng cứ như vậy, không phải làm cho bọn họ xấu hổ sao, người như vậy chết cũng chưa hết tội, cho dù chưa chết quay về nước còn phải bị chết lần nữa.

Cứ như vậy, cái chết của đường đường Bá tước đại nhân từ chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ, người khác trên thế giới đều dồn sự chú ý vào các người còn lại, những người này cũng như vậy đều có tội, hiện nay còn đều bị giam ở Macao.

Lại hai ngày trôi qua, Macao đột nhiên mở phiên tòa xét xử các người này.

Vì đều là người nước ngoài, còn đặc biệt mời nhân viên của lãnh sự quán các nước đến, ở tòa án của Trung Quốc nhiên người của mình bị thẩm án, hơn nữa đều là danh nhân đứng đầu, trong lòng các lãnh sự đều có chút chua xót.

1255. Chương 1252: Kho Báu Tàn Lãng!

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1252: Kho báu Tàn Lãng!

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Quá trình thẩm vấn không có xuất hiện điều gì ngoài ý muốn đặc biệt.

Đối với Viện kiểm sát Macao trong tố tụng, rất nhiều người đều thừa nhận tội, đây cũng là công việc trước đó Ông cụ làm tốt, nắm được nhiều chứng cứ của bọn họ như vậy, các người này không muốn nhận tội cũng không được.

Trong các hành vi phạm tội, quan trọng nhất chính là tội xui khiến giết người.

Vốn bọn họ chỉ muốn bắt cóc người nhà Lý Dương, ở đây bị lên án xui khiến giết người, mấy người đều có chút oan uổng, nhưng không dám nói gì, còn phải thừa nhận tội danh.

Nếu các tội danh khác đều lấy ra, kết quả của những người này chắc sẽ càng thảm hơn.

Người vì dao thót, ta vì thịt cá, lúc này bọn họ cuối cùng hiểu, thường ngày các người bị chính họ xử lý không ngờ là cảm giác gì, nói chuyện, tổ chức của bọn họ kiêu ngạo nhất, lúc huy hoàng nhất có rất nhiều người chuyển trong tay bọn họ.

Có lẽ đây chính là báo ứng.

Mười người ở Macao, ngoài Raul ra, các người còn lại hoặc nhiều hoặc ít đều đoán được nguyên nhân cái chết của Aton, nói Aton và Raul tranh cãi, ngoài ý muốn chết họ căn bản không tin.

Nhưng không tin thì có thể làm sao, Raul đã đích thân xác nhận, Hà Lão thậm chí trực tiếp thiêu hủy xác, họ người thân mang tội này cũng chỉ dám nghĩ ngợi trong lòng mà thôi.

Huống hồ, việc này cũng mang lại cho họ tiếng chuông cảnh tỉnh, ngay cả Aton quý tộc chính tông mang danh hiệu Bá tước nói chết cũng chết rồi, bọn họ những người này đều cảm thấy cổ ớn lạnh, sợ kẻ tiếp chính là mình, cho nên đều vô cùng phối hợp.

Tòa sơ thẩm chỉ một chiều là kết thúc.

Trừ Raul, anh em Jose và một người Đức khác tên gọi là Eli, các người khác thừa nhận tội, mong đợi phán quyết cuối cùng của bọn họ.

Còn anh em Jose và Eli không phục, cũng nằm trong dự kiến của Ông cụ, kháng nghị của Raul, bản thân đã nằm trong sắp xếp của Ông cụ.

Tất cả cũng có thể nói nằm trong kế hoạch của Ông cụ.

Đối với kết quả của sơ thẩm lần này, lãnh sự các nước phần lớn không có ý kiến khác, các lãnh sự rất rõ, chứng cứ người ta nắm trong tay không chỉ một điểm này, thật sự kháng nghị, làm cho Hà Lão của Trung Quốc nổi giận đến lúc đó sẽ là chính mình.

Tình huống như vậy cũng chỉ có thể hy sinh các người này đổi lấy bình yên trong nước.

Ai bảo các người này phạm quá nhiều tội, còn để người ta nắm được chứng cứ, hiện nay chỉ có thể nói là bọn họ đang vì những việc mà bản thân đã làm đón nhận thưởng phạt mà thôi.

Truyền thông đối với phiên tòa lần này tiến hành báo cáo phần lớn.

Nhưng chính người ta nhận tội rồi. Các truyền thông có báo cáo cũng không có tác dụng lớn lắm, huống hồ người ủng hộ phía sau ít rất nhiều, sau mấy ngày, các báo chí đều chuyển đề tài của mình.

Thời gian chậm chậm trôi qua, việc bên này của Macao, cuối cùng dần dần rời xa con mắt của mọi người.

Nửa tháng sau, anh em Jose, Raul cùng với người Eli bị dẫn độ về nước, tuy bị dẫn độ về nước, nhưng thưởng phạt nhất định sẽ có, bọn họ cuối cùng có kết quả thảm là tham gia việc này.

Sáu người còn lại bị phạt từ tám đến hai mươi năm không ai giống ai, trong đó hình phạt của Bass cao nhất gần hai mươi năm.

Thời hạn hai mươi năm tù, với tuổi của Bass mà nói có thể không sớm không muộn ra ngoài còn chưa biết, nhưng ít nhất giữ được tính mệnh.

Cải tạo tốt, tương lai không phải không có cơ hội tự do.

Ngoài ra bọn họ còn đều bị phạt tiền nặng, vấn này trong mắt rất nhiều người, vốn cho rằng phải giành cơ với quan tòa quốc tế rất lâu, liên như thế bắt ngờ kết thúc.

Vì thế tất nhiều người da trắng của Châu Âu có quan điểm còn đưa ra kháng nghị nghiêm trọng, thậm chí du hành thị uy, đáng tiếc, hành động của bọn họ không nhận được sự ủng hộ của chính phủ, cuối cùng chẳng giải quyết được gì.

Lý Dương biết được tin tức này, chỉ cười cười,, lập tức lại rơi vào trong cơn mê.

Hắn chưa từng nghĩ, hôn nhân sẽ rắc rối và phức tạp như vậy, đặc biệt là hôn lễ ở Bắc Kinh bên này, vì liên quan đến hai nhà Hà Vương, rất nhiều việc đều không thể qua loa được.

Ruộm rà trong đó đã vượt qua tưởng tượng của Lý Dương.

Hiện nay hắn bận rộn đến gần như chân không chạm đất, nếu không phải có Vương Phong cậu em vợ này giúp đỡ, chắc hắn còn đau đầu hơn.

Lúc này, người Lý Dương mong đợi nhất chính là Hà Kiệt, Vương Phong có thể phụ tá, nhưng giúp đỡ có hạn, người ta dù sao cũng là người của bên nhà gái, nếu Hà Kiệt có ở đây, hắn tin việc này nhất định sẽ không rắc rối như vậy.

Đáng tiếc Hà Kiệt hiện giờ đường đường Phó thị trưởng thường vụ, không có thời gian chạy qua giúp hắn giải quyết các việc vặt này, toàn bộ chỉ có thể dựa vào chính hắn.

Còn bên kia, Vương Giai Giai cũng không ít bận rộn.

Trừ hôn sự của bọn họ, còn có đại sự xây dựng bảo tàng cần Vương Giai Giai đến chuẩn bị, hiện nay vốn, các vật triển lãm đều đã đủ, chỉ chờ bảo tàng xây dựng xong là khai trương.

Cái này cần thời gian nhất định, nhưng chuẩn bị đầy đủ, có thể rút ngắn thời gian này bảo tàng mà Lý Dương tâm huyết này sớm một ngày gặp mặt mọi người.

... ..

- Khi nào bắt đầu giảm béo?

Trong thư phòng của Ông cụ, Lão nhân gia đang cười khà khà nhìn Lý Dương, mấy ngày nay khiến Lý Dương gầy mất mấy kg?

- Ông, ông đừng trêu cháu nữa, thật không ngờ hôn lễ của Bắc Kinh bên này nhiều phiền toái như vậy!

Lý Dương tỏ vẻ có chút u oán, hôn lễ ở quê nhà chuẩn bị cũng rất rắc rối, nhưng so với Bắc Kinh bên này chắc chắn nhỏ gấp lớn, cha mẹ bên nhà đã bố trí, chỉ có thể bọn họ trở về làm hôn lễ là xong.

- Ha ha, rắc rối là đúng rồi, lấy vợ làm sao không rắc rối được!

Ông cụ cười to một tiếng, đối với bận rộn mấy ngày nay của Lý Dương, ông rất rõ.

- Ông cụ không nói cái này nữa, hôm nay tranh thủ rảnh rồi không dễ có trong bận rộn, ngày mai còn phải tiếp tục bận!

Lý Dương lắc đầu, Ông cụ vừa trở về Bắc Kinh, mấy ngày nay ông luôn bận rộn các việc bên đó ở Macao, phải đích thân ông làm tọa trấn.

Lần này, cũng khiến Lý Dương trông thấy bản lĩnh của Ông cụ.

Tổ chức của bọn Bass, có thể nói cơ bản tiêu rồi, so với thời kỳ chiến tranh thế giới II đã kích còn lớn hơn, hơn nữa, tổ chức của họ đã không còn thần bí, rất nhiều người trên thế giới đều biết sự tồn tại của bọn họ, còn để lại tiếng thơm.

- Được , vậy bắt đầu đi!

Nghe xong lời của Lý Dương, Ông cụ ngồi thẳng người, thoáng có vẻ kích động.

Hôm nay Lý Dương tới nơi này thật ra không phải thảo luận hôn sự hoặc chuyện của bọn Bass.

Hôm nay hắn đến, còn có một việc khác rất quan trọng.

Đó chính là khôi phục kiếm A Thái.

Hiện nay Nhật Nguyệt, Bôn Nguyệt, Truy Tinh ba kiếm đều đã có trong tay, ba kiếm hợp làm một, lần này khôi phục kiếm A Thái cũng nên làm, chỉ là mấy ngày này bọn họ đều có việc bận, Lý Dương không muốn để Ông cụ bỏ việc này, luôn luôn thực hiện tiếp.

Lại vì nguyên nhân trong ba kiếm có bản đồ kho báu Tần Lăng, việc này cũng không để các người khác biết, ngay cả Viện trưởng Hoàng đều phải giấu, chỉ có lúc hai người ở cùng một chỗ làm những việc này.

Ba thanh kiếm đều đã chuẩn bị xong rồi.

Lý Dương từ trong hòm từ từ lấy kiếm ra, ba thanh kiếm, từ trong ba cái hòm khác nhau đây cũng là Lý Dương cố ý làm.

Ba thanh kiếm này, nếu để quá gần nhau, thành thị có phản ứng khác thường, Lý Dương lo lắng sẽ xuất hiện điều gì ngoài ý muốn, chỉ có thể trước tiên cách ly chúng.

Hiện nay, ba thanh kiếm cuối cùng có cơ hội ở cùng một chỗ.

Nhật nguyệt kiếm được đặt đầu tiên trên bàn, sau đó lấy ra chính là Bôn Nguyệt Kiếm, đây là thanh bảo kiếm Lý Dương bất ngờ thu được từ tiệm đồ cổ của chính mình, cũng vì sự có mặt của nó, cuối cùng làm cho ba thanh kiếm tập trung lại cùng nhau.

Truy Tinh Kiếm cũng được Lý Dương lấy ra, thanh kiếm này đến tay, Lý Dương cảm giác được sự chấn động mãnh liệt của nó.

Cùng lúc đó, đặt trên bàn hai thanh kiếm khác, thân kiếm cũng bắt đầu rung lên.

Ba thanh kiếm, hình như hỗ trợ cho nhau tồn tại, đợi sau khi Lý Dương đặt Truy Tinh kiếm lên bàn, chấn động của chúng trở nên mạnh hơn.

Ông cụ đi lại, khẽ nói:

- Lý Dương, làm thế nào mới có thể để ba thanh kiếm lần nữa khôi phục là Kiếm A Thái?

Thần kiếm có linh, ba thanh kiếm này chính là một chỉnh thể, hiện nay xuất hiện khác thường Ông cụ hoàn toàn không bất ngờ, nhưng kiếm A Thái chặt đứt lần nữa khôi phục lại, Ông cụ không rõ lắm.

- Cháu có cảm giác, chính chúng có thể làm được, giống như Can Tương và Mạc Tà!

Lý Dương dao động một chút.

Ông cụ gật gật đầu, không nói chuyện nữa.

Đối với cảm giác của lý dương, ông rất tin tưởng, Ông biết Lý Dương có giác quan thứ sáu thần kỳ, cảm giác luôn luôn chuẩn xác.

Tuy nhiên tình huống thật sự, chỉ có chính bản thân Lý Dương rõ nhất.

Tình huống thật sự chính là trong ba thanh kiếm có thể lệ khôi phục Kiếm A Thái, thể lệ rất đơn giản, chính ba thanh kiếm này hợp và đặt cùng nhau, chính chúng sẽ hoàn thành tổ hợp lần nữa.

Đáng tiếc toàn bộ điều này không thể nói ra, chỉ có thể dùng mạo danh giác quan thứ sáu để giải thích.

Giác quan thứ sáu này hiện nay cũng thành lý do thích hợp nhất của Lý Dương.

Ba thanh kiếm hiện nay đều đặt ở đó, nhưng còn chưa thật sự hợp lại cùng nhau, Lý Dương thoáng do dự, lúc này mới qua, cảm Bôn Nguyệt kiếm đặt ở trên thân của Nhật Nguyệt Kiếm.

Cuối cùng lần nữa khôi phục kiếm A Thái rồi.

Nguyên nhân Lý Dương chần chờ, là hắn biết ba kiếm có thể hợp một, nhưng không biết bản đồ kho báu giấu bên trong sẽ vì vậy mà hủy mất, tuy nhiên, cho dù hủy mất cũng không quan hệ gì, bản đồ kho báu sớm đã bị hắn lén nhớ lại rồi.

Có hay không tấm bản đồ này, đối với Lý Dương mà nói đã không quan trọng rồi.

Sau khi đặt xong Bôn Nguyệt kiếm, Lý Dương lại nhất Truy Tinh Kiếm, lần này cầm đến Truy Tinh Kiếm, cảm giác chấn động trở nên mạnh hơn, Lý Dương đều có cảm giác thanh kiếm này từ trong tay bay ra ngoài.

Truy Tinh Kiếm, gần như chính nó rơi xuống trên Bôn Nguyệt Kiếm, trên tay Lý Dương còn chưa vững, thanh kiếm này liền rơi đi.

Sau khi đặt xong Truy Tinh Kiếm, Lý Dương vội vàng kéo Ông cụ lùi về sau, ba kiếm hợp một cũng không tận mắt thấy, Lý Dương không biết quá trình này sẽ có nguy hiểm gì.

Chỉ lui lại mấy bước, Lý Dương và Ông cụ đột nhiên lại đứng ở đó.

Hai người đều còn kinh ngạc khác thường, ba thanh kiếm cổ đặt cùng nhau trên bàn, chính tề sắp cùng nhau, chuôi của ba thanh kiếm đồng thời nhảy ra ngoài, sau đó mình kiếm đều không hiểu tách ra, trong mỗi thân kiếm đều vọt ra một phần tấm da dê gấp nếp.

- Tần Lăng bảo đồ!

Ông cụ bật thốt lên, ba tấm da dê này đều gấp cùng nhau, nhưng bản năng Ông cụ nghĩ đến truyền thuyết kia.

1256. Chương 1253: Ba Kiếm Hợp Một, Kiếm A Thái Xuất Hiện!

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1253: Ba kiếm hợp một, Kiếm A Thái xuất hiện!

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Ông cụ đột nhiên đi đến bên bàn.

- Cẩn thận!

May mà Lý Dương phản ứng nhanh, một tay kéo được oog, ba thanh kiếm này còn không biết nguyên nhân gì đang lần nữa hợp lại, hiện nay không phải lúc tùy tiện động vào.

- Truyền thuyết kiếm A Thái là thật, đây hẳn chính là bản đồ kho báu Tần Lăng!

Bị Lý Dương kéo như vậy, Ông cụ cũng tỉnh lại, vừa nãy ông quá kích động, không kịp nghĩ muốn đi xem ba tấm da dê, coi nhẹ ba thanh kiếm bên cạnh.

Lăng Tần Thủy Hoàng là thiên hạ đệ nhất lăng, truyền thuyết về lăng mộ này thực quá nhiều, mỗi truyền thuyết lại khác nhau, nhưng có một điểm chung, nơi này chính là cất giấu kho báu siêu cấp lớn, đại biểu quốc gia giàu có.

Còn đối với bọn người ông cụ mà nói, đây chính là vô số bảo bối, thậm chí rất nhiều chí bảo tồn tại trong các ghi chép, hiện nay đột ngột trông thấy manh mối thật sự của Lăng Mộ, cảm xúc khó tránh khỏi có chút không kiểm soát được.

Điều đó hoàn toàn bình thường.

Cho dù là Lý Dương, nếu không phải biết trước sự tồn tại của bản đồ kho báu, chắc lúc này cũng sẽ kích động khác thường.

- Cho dù không phải là bản đồ kho báu Tần Lăng thực sự, ba thanh kiếm này có thể giấu đồ lâu như vậy, cũng gọi là thần công điêu luyện.

Lý Dương khẽ gật đầu, Ông cụ đối với câu nói này của Lý Dương rất tán đồng.

Ba thanh kiếm này là Âu Dã Công dùng A Thái chai ra mà luyện, có thể chia bản thân A Thái kiếm không dễ dàng, còn có công năng lần nữa hợp lại càng khó.

Vị Âu Dã Công này, chắc không phải đại sư luyện kiếm bình thường, có khả năng giống như Tổ Tông Âu Dã Tử, là một vị Thần đạt đến cấp tông sư.

Ít nhất trước mắt dung hợp như thế, hiện đại đều không có người có thể làm ra, ở Cổ đại ngoài Âu Dã Tử ra cũng không có ghi chép người thợ giỏi nào như thế, tất cả điều này đều vượt ra phạm vi nhận biết của người bình thường.

Cũng chỉ có tông sư có thể giải thích được tất cả điều này.

Chỉ là tên của ông vì sao không được truyền lại, Lý Dương không được biết.

Ba phần cuốn da dê, lẳng lẳng nằm trên bàn, Ông cụ rất muốn qua cầm xem thử, đáng tiếc ba thanh kiếm đáng lẫn nữa hợp lại, khiến ông căn bản không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Ba thanh kiếm sau khi phun ra tấm da dê trong mình, hoàn toàn không khôi phục dáng cũ, trái lại chúng giao nhau lại.

Thân kiếm của Nhật Nguyệt kiếm dài nhất, hơn nữa còn rộng lớn, Bôn Nguyệt Kiếm ngắn nhất, lúc này Bôn Nguyệt Kiếm hình như bị Nhật Nguyệt Kiếm nuốt.

Truy Tinh kiếm không ngừng thu nhỏ, như đang thu nhỏ chính mình, sự thay đổi thần kỳ của ba thanh kiếm, cũng khiến sự chú ý của ông cụ từ tấm da dê di chuyển lại đó.

Lý Dương và Ông cụ yên lặng đứng một bên, ba thanh kiếm vẫn đang không ngừng thay đổi, còn khôi phục thành Kiếm A Thái, tuy nhiên, Ông cụ và Lý Dương đều có cảm giác khác thường.

Chúng ở trước mặt thân kiếm lần nữa tổ hợp lại cảm thấy được một uy thế coi rẻ thiên hạ, ngoài ra còn có vui sướng lại thấy ánh mặt trời.

Lý Dương và Ông cụ cùng nhìn nhau, hai người đều hiểu, cảm giác lúc này của họ giống nhau.

Thân kiếm có linh, Kiếm A Thái xem ra thật sự lần nữa hiện thế rồi, có thể để thanh kiếm này lần nữa xuất hiện, công lao của Lý Dương lớn nhất, ngoài Bôn Nguyệt Kiếm ra, Nhật Nguyệt Kiếm và Truy Tinh kiếm quả thực tốn của hắn một phen công.

- Đây chính là Kiếm A Thái?

Lý Dương đột nhiên kêu lên một tiếng, ba thanh kiếm, lúc này dường như hoàn toàn hợp lại cùng nhau, Nhật Nguyệt Kiếm nuốt Bôn Nguyệt Kiếm, lần nữa trở thành thân kiếm còn Truy Tinh Kiếm sáng ngời hoàn toàn biến mất hợp lại cùng thân kiếm, cuối cùng hóa thành chuỗi kiếm.

Nguyên hình của kiếm A Thái từ từ hiện ra.

Thanh kiếm này lần nữa xuất hiện trên bàn, tản phát ra ánh sáng rạng rỡ, uy thế hào quang rực rỡ, từ thân kiếm tràn ngập ra ngoài, khiến ông cụ và Lý Dương đều không kìm nổi lùi sau hai bước.

- Không hổ là kiếm của uy đạo, uy thế mạnh mẽ như vậy, chính Trảm Lô cũng không bì nổi.

Ông cụ không kìm nổi khen một tiếng, hình trạng của Kiếm A Thái cơ bản đã xuất hiện, ba thanh kiếm ban đầu hoàn toàn biến mất, ngoài chuỗi kiếm đúc lại từ thanh kiếm thứ ba ra, không còn vết tích gì khác.

Cũng chính là nói, Nhật Nguyệt, Bôn Nguyệt, Truy Tinh ba kiếm đã hoàn toàn không còn nữa.

Tuy nhiên chúng vốn chính là phân ra của kiếm A Thái, hiện nay chỉ là lần nữa hợp lại, khôi phục thân phận thật sự.

Trên bàn thanh kiếm cổ mới xuất hiện ngừng dao động, ba thanh kiếm từ lúc đặt cùng nhau đến khi hợp thành Kiếm A Thái thực sự hoàn toàn không mất nhiều thời gian, nhưng quá trình này khiến hai người xem thế là đủ rồi.

Lý Dương đi lại, khẽ nhắc thanh kiếm này lên.

Lúc này thân kiếm không có ánh sáng vừa xong, cũng không có uy thế vừa này có thể khiến người ta rõ ràng cảm nhận được, Lý Dương nắm trong tay, chỉ là cảm giác thân thiết.

- Ông, ông nói, Âu Dã Công làm sao làm được?

Cầm thanh kiếm cổ, trong lòng Lý Dương còn có tự hào nói không nên lời, hận không thể trực tiếp múa lên một phen, đáng tiếc thư phòng không phải nơi múa kiếm tốt, hắn cũng không biết Thái Cực kiếm pháp.

- Ta không biết, trong lịch sử có rất nhiều thứ chúng ta không thể giải thích được!

Ông cụ khẽ lắc đầu, ông biết Lý Dương hỏi gì, kiếm A Thái có thay đổi như vậy, chính ông cũng rất kinh ngạc và hiếu kỳ.

Còn ông cụ nói lịch sử cũng hoàn toàn không chỉ là lịch sử Trung Quốc.

Thực tế trên thế giới quả thực có rất nhiều thứ khoa học hiện đại không thể giải thích, ví dụ điển hình nhất chính là kim tự tháp Ai Cập, đây là thắng địa rất nhiều người trên thế giới đều thích đi du lịch, nhưng kiến trúc vĩ đại này của sáu nghìn năm rồi cuộc như thế nào xuất hiện đến nay vẫn là một bí ẩn.

Còn về Trung Quốc, ví dụ như thế càng nhiều không đếm xuể.

Kiếm A Thái hiện nay chỉ có tính là một trong số đó.

Ông cụ nói xong, trực tiếp cầm ba phần cuốn da dê lên, chỉ nhìn một cái, mí mắt của Ông cụ lên chớp chớp.

Quả thật là bản đồ kho báu Tần Lăng, tin đồn là thật, các tin đồn đã sử dụng nay hoàn toàn không gạt người, ít nhất truyền thuyết về Kiếm A Thái không hề sai.

Ba phần cuốn da dê ông cụ cẩn thận mở ra, sợ có chút tổn hại.

Giá trị của ba phần cuốn da dê này Ông cụ vô cùng biết rõ, nếu tin tức này phát ra, đủ để làm cho vô số người bên ngoài điên cuồng, cho dù ông đích thân bảo quản cũng sẽ đưa tới không ít rắc rối.

Đặc biệt ba cuốn da dê này có ghi chép tường tận cơ quan địa cung Tần Lăng, có bản đồ này tương đương có được chìa khóa vào kho báu.

Cuốn da dê được mở ra, may mà chất lượng của cuốn da dê này không tồi, để lâu như vậy, sau khi lần nữa hợp lại còn có thể nhìn rõ văn tự và hình vẽ bên trên, đang nhìn các ghi chép dày đặc bên trên, lòng ông cụ trái lại từ từ lắng xuống.

Lý Dương lặng lẽ nhìn ông cụ, hoàn toàn không đi quấy rầy.

Ba phần cuốn da dê này, diện tích không lớn, nhưng thứ ghi chép rất phức tạp, Địa cung Tần Lăng có cơ quan chính một trăm linh tám đường, các cơ quan chính này bất kỳ cái nào cũng được gọi là vô cùng kỹ xảo sắc nét.

Trong đó có rất nhiều đều không bằng với bố trận cơ quan lần trước Lý Dương gặp ở Tây Tạng.

Nhiều cơ quan quan trọng như vậy liên hợp cùng nhau, uy lực nghĩ là biết, nếu không có bản đồ kho báu mở các cơ quan này, chắc đi vào bao nhiêu người đều chịu chết.

Ngoài một trăm linh tám cơ quan ra, Địa cung Tần Lăng còn có rất nhiều cơ quan phụ khác, tổng số lượng đạt hàng nghìn.

Các cơ quan phụ này ở trong bản đồ đều không có ghi chép, nhưng có thể vì uy lực của chúng không bằng cơ quan chính, cũng có thể vì tấm da dê quá nhỏ, diện tích không đủ.

Nhưng bản đồ kho báu quả thực nói rõ, các cơ quan phụ này có không ít lực sát thương, cho dù lấy được bản đồ kho báu, có thể tránh được mở và phá giải cơ quan chính, cũng không thể bắt cần, đâu đâu cũng phải cẩn thận, nếu không thì hậu quả không thể nghĩ hết được.

Khoảng hơn chục phút trôi qua, Ông cụ mới thở dài, từ từ ngẩng đầu.

Bản đồ kho báu Tần Lăng, đây là bản đồ Tần lăng thực sự, sự nỗ lực của Lý Dương không phải vô ích, có thứ này rồi, có hi vọng mơ được đệ nhất lăng thế giới này, làm cho rất nhiều bảo bối bên trong lại thấy ánh mặt trời.

- Tấm bản đồ này tạm thời không thể công khai, trước tiên đặt ở chỗ ta đi, ta sẽ tìm người trước tiên thăm dò đã.

Ông cụ chậm chậm nói một câu, việc của bản đồ kho báu Tần Lăng vô cùng trọng đại, phải cẩn thận cẩn thận hơn.

Cho dù có được tấm bản đồ này, giống như sẽ đối mặt với nguy hiểm, cho nên Ông cụ sẽ không để Lý Dương trực tiếp mạo hiểm, ông sẽ cử ra vài người, thay lý dương làm công tác này.

Có lẽ là tự tư đi, Ông cụ cũng không phải là Thánh nhân, trong lòng ông tất nhiên là Lý Dương quan trọng nhất.

- Ông sắp xếp thì tốt rồi!

Lý Dương gật đầu, Tần Lăng không phải bảo tàng ngầm Tây Tạng lần trước Lý Dương đi, cũng không phải là cổ mộ của Đại Lý Hoàng đế ở Vân Nam, hai nơi này so với Tần Lăng cái gì cũng không bằng.

Nơi quan trọng như vậy, để ông cụ sắp xếp là tốt nhất.

- Được, vậy bản đồ kho báu đó trước tiên cứ đặt ở chỗ này của ta!

Ông cụ từ từ nói, lại nhìn kiếm A Thái trong tay Lý Dương.

Bản đồ kho báu ra, kiếm A Thái xuất hiện, tất cả cố gắng của họ đều được hồi báo, thu hoạch lần này nếu làm tốt, có khả năng còn lớn hơn thu hoạch của ván bài Lý Dương ở Macao.

Lúc này tâm trạng của Ông cụ cũng vô cùng sung sướng.

Thấy ông cụ nhìn chăm chăm vào Kiếm A Thái, Lý Dương mỉm cười, trực tiếp đưa kiếm lại.

Kiếm A Thái lần nữa xuất hiện, hoàn toàn không phải công lao của một mình hắn, ngoài Ông cụ ra, Tô Đào của tiệm đồ cổ còn có Lưu Cương, Hải Đông ... các người bên hắn đều có công.

Là sự cố gắng chung của bọn họ mới khiến ba kiếm A Thái lần nữa tập trung lại cùng nhau.

- Kiếm tốt!

Ông cụ cầm kiếm A Thái, không kìm nổi tán thưởng một tiếng, kiếm A Thái lần nữa khôi phục là trạng thái nguyên thủy, nhưng đã triển hiện sắc bén của nó.

- Vù Vù

Tiếng kêu thanh thúy của kiếm đột nhiên vang lên, Ông cụ đang cầm trường kiếm sắc mặt đột nhiên biến sắc, nụ cười cũng hoàn toàn biến mất, Ông một tay đang cầm kiếm đã hai tay hợp lại cùng chỗ.

Còn kiếm A Thái cũng trong tay Ông cụ rung động lên, luồng uy thế đó bắt đầu tán phát ra.

Lần này, so với vừa nãy mới xuất hiện A Thái còn mạnh hơn, hơn nữa còn gây dựa kịch liệt.

- Không xong rồi!

Ông cụ đột nhiên kêu lên một tiếng, sau đó đặt kiếm lên trên bàn, Kiếm A Thái sau khi đặt lên bàn, từ từ dừng chấn động, lại khôi phục dáng vẻ ban đầu.

- Ông cụ, ông không sao chứ ?

Lý Dương đã tiến lại, lo lắng nhìn Ông cụ, từ ông cụ cầm được kiếm A Thái đến lúc ông bỏ xuống, thật ra chỉ có thời gian rất ngắn, vừa nãy Lý Dương còn đang thu cuốn da dê, căn bản không phản ứng lại.

Đợi sau khi Lý Dương tiến lại, Kiếm A Thái đã khôi phục bộ dáng ban đầu.

Tuy nhiên đang nhìn ông cụ vẫn hai tay run lên, trên mặt Lý Dương có chút sợ.

1257. Chương 1254: Thần Kiếm Các!

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1254: Thần Kiếm Các!

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Ta không sao!

Ông cụ khẽ lắc đầu, tay run rẩy cũng khôi phục một chút, vừa nãy lúc cầm kiếm A Thái, chấn động của Kiếm A Thái khổng lồ thật suýt nữa làm bị thương tay ông.

- Không sao là tốt rồi, vừa nãy việc gì xảy ra vậy?

Lý Dương thoáng thở phào, Ông cụ không nhưng là ân sư của hắn, còn là người mà hắn kính phục nhất, Lý Dương không muốn ông xuất hiện điều gì ngoài ý muốn.

- Ta cũng không rõ lắm, thanh kiếm này hình như không muốn theo ta!

Ông cụ ngẫm nghĩ, lập tức có chút nghi ngờ nói một câu, vừa nãy lúc nắm kiếm, quả thực chính là cảm giác này, kiếm A Thái rung động mạnh muốn rời khỏi tay ông.

- Không muốn?

Lý Dương chậm chậm nhíu mày lại, Ông cụ cũng cúi đầu, nghĩ gì.

Lý Dương đến trước bàn, nhìn Kiếm A Thái lẳng lặng đặt ở đó, lẳng lặng lắc đầu, thanh kiếm này hẳn trước tiên nằm trong tay, hoàn toàn không có cảm giác này mà ông cụ nói.

Thậm chí hắn cảm thấy thanh kiếm này rất ôn hòa, khiến hắn rất thoải mái, bằng không cũng sẽ không muốn xúc động múa kiếm.

Sao đến tay ông cụ, lại hoàn toàn thay đổi vậy?

- Tương truyền, kiếm A Thái là một thanh kiếm uy đạo, không phải để vương không thể điều khiển, sau khi Tàn Thủy Hoàng có được thanh kiếm này liền coi thành bội kiếm, sau đó còn được gọi là Xã tắc Thần khí!

Ông cụ đột nhiên mở ra, ông chậm chậm nói, Lý Dương kinh ngạc quay đầu lại.

Truyền thuyết này, hắn tất nhiên cũng nghe qua, nhưng không coi là thật, kiếm A Thái được xếp thứ tư trong Thập đại danh kiếm, bất kể là Trảm Lô kiếm trước nó, hay sau này Lý Dương biết được Ngư Tràn, Thừa Ảnh Các kiếm, đều không có hiện tượng như vậy.

Các kiếm này ai đều có thể cầm được.

- Ông, cháu không phải để vương gì, tại sao cháu có thể cầm được?

Lý Dương bất đắc dĩ lắc đầu, đây cũng là một vấn đề, từ đâu nhìn cũng không có một chút vết tích của đế vương, Kiếm A Thái đối với hắn hoàn toàn không có bài xích nào.

Đang nói, Lý Dương còn trực tiếp nắm kiếm A Thái, như vừa nãy, Lý Dương có cảm giác ôn hòa và thoải mái, Thần kiếm cũng không có bất kỳ rung động nào, càng không cần nói bài xích.

- Có lẽ là vì duyên có cháu khiến kiếm A Thái lần nữa hiện thế!

Ông cụ mang theo nghi ngờ, chậm chậm nói, đây là lý do hiện nay ông có thể nghĩ ra được, cũng chỉ có lý do như vậy có thể giải thích nguyên nhân này.

Còn Lý Dương là đế vương, đó thực là nói giỡn, còn Trung Quốc hiện nay cũng không thể có đế vương cổ đại.

- Có cần Lưu Cương đến thử một lần không ông ?

Lý Dương lại đưa ra đề nghị, là ông cụ suy đoán hay không, làm thử nghiệm có thể biết rõ, đây không có để vương để làm thử nghiệm cho họ, nhưng có thể lấy người khác để thử.

- Cũng được!

Ông cụ chần chờ một lúc, cuối cùng gật đầu.

Đối người thí nghiệm, tuy không thể hoàn toàn chứng thực suy đoán của ông, nhưng nói chung là tốt hơn chút, lúc này trong lòng ông cụ cũng có nghi ngờ rất lớn.

Lý Dương rất nhanh tiến vào, thấy kiếm A Thái đã dung hợp xong, trong mắt anh ta mang theo một tia kinh ngạc.

Sau đó, anh ta được Lý Dương dẫn dò, cẩn thận cầm thần kiếm lên.

Cẩn cứ vào kinh nghiệm của vừa xong của Ông cụ, tuy kiếm A Thái có bài xích, nhưng hoàn toàn không làm bị thương người, cẩn thận một chút, chỉ cần thử thử cảm giác bài xích có còn hay không là được, Lý Dương không cần nhắc kiếm lên quá dài.

Lưu Cương nắm thần kiếm, vừa định mở miệng hỏi, sắc mặt cũng giống như ông cụ vừa nãy, lập tức trở nên rất khó coi.

Kiếm cổ trong tay anh ta, dao động khoảng cách lên, Lưu Cương đều có cảm giác nắm không được .

Bất đắc dĩ, Lưu Cương chỉ có thể trước tiên đặt kiếm xuống, thần kiếm được đặt xuống trực tiếp ngừng tất cả các dao động, lại im lặng nằm đó.

- Hẳn đúng rồi, Lý Dương, xem ra thanh kiếm này sau này chỉ có mình cháu cầm được!

Ông cụ gật đầu, trên mặt còn mang theo bất đắc dĩ.

Một thanh kiếm nhận người, ngoài Lý Dương chỉ có đế vương mới có thể cầm được thần kiếm, điều này nói ra ngoài chắc chẳng có mấy người tin, nhưng thực sự tồn tại.

- Chỉ có thể như thế, vậy thanh kiếm này cháu trước tiên mang về!

Thanh kiếm này còn chưa có vỏ kiếm, vỏ Nhật Nguyệt Kiếm trước đây đều không dùng được nữa, xem hàn phong của thân kiếm đó, Lý Dương không dám để người khác mạo hiểm.

- Thủ trưởng, Lý Dương, đây chính là Kiếm A Thái?

Lưu Cương đột nhiên hỏi một câu, anh ta và Lý Dương cùng mang theo Nhật Nguyệt Kiếm đến, Bôn Nguyệt và Truy Tinh luôn ở nơi này của Ông cụ, hiện nay trong phòng chỉ có ba cái chuôi kiếm và vỏ kiếm trống trơn, anh ta cho dù ngốc, cũng biết kiếm A Thái được Lý Dương khôi phục lại.

- Không sai, nó chính là Kiếm A Thái lần nữa được khôi phục lại!

Ông cụ khẽ gật đầu, có chút cảm thán nói một câu.

Ông cũng chỉ nói các điều này, việc Bản đồ kho báu Tần Lăng không nhắc đến, không phải ông không tín nhiệm Lưu Cương, việc này không thích hợp nói với người ngoài, hiện nay chỉ có ông và Lý Dương biết là tốt nhất.

Bản đồ kho báu Tần Lăng, sớm được ông thu vào trong kết sắt trước khi Lưu Cương tiến vào.

Lưu Cương không hỏi, có vài lời với thân phận của anh ta không thể tùy tiện hỏi, biết được kiếm này hiện nay chính là A Thái, đó đủ rồi.

Ba thanh kiếm, còn có thể biến thành một thanh, sau đó cái gì đều nhìn không ra, lúc này Lưu Cương cũng rất kinh ngạc, đáng tiếc anh ta không tận mắt thấy quá trình ba thanh kiếm kết hợp lại, có một chút tiếc nuối.

Khôi phục kiếm A Thái, thu được bản đồ kho báu Tần Lăng, nhiệm vụ Lý Dương đến nhà Ông cụ ứng hoàn thành rồi.

Trong nhà còn rất nhiều việc phải chuẩn bị, sau khi cáo biệt ông cụ, Lý Dương trực tiếp mang theo kiếm rời đi, ông cụ cũng không giữ hấn, biết hấn gần đây rất nhiều việc.

- Lý ca, nếu cộng thêm kiếm A Thái, trong tay anh có bảy thanh Thập đại thần kiếm rồi.

Lúc lái xe rời đi, Lưu Cương nhìn kiếm A Thái dùng vải đỏ quấn lại trong tay Lý Dương, nói nhỏ một câu.

- Bảy thanh!

Lý Dương thoáng sửng sốt, lập tức gạt đầu:

- Anh nói không sai, Trạh Lô, Ngư Tràn, Can Tương, Mạc Tà, Thất Tinh, Thừa Ảnh cộng thêm A Thái, vừa trong bảy thanh!

Nói đến đây, Lý Dương cũng có chút cảm thán.

Thập đại thần kiếm, thay nhau xuất thế, cuối cùng không ngờ có bảy thanh đều rơi vào tay hấn, cơ duyên lớn này ngay cả chính hấn cũng không thể không thừa nhận.

Các thần kiếm này không có cơ duyên, không thể có đ nhiều như vậy.

Còn ba thanh nữa, đợi sau khi đem Thuần Quân, Cự Khuyết và Hiên Viên thần kiếm tập trung đủ, thập đại thần kiếm có thể tất cả lần nữa tập trung lại cùng nhau, đến lúc Lý ca, bảo tàng của anh có thể trực tiếp mở một Thần Kiếm Các, bảo đảm thu hút người xem!

Lưu Cương quay đầu cười cười, anh ta như đang đùa, nhưng trong lòng Lý Dương khẽ dao động.

Thần Kiếm Các, các tên rất hay, cho dù Thập đại thần kiếm không thể thu thập hết, chỉ dựa vào các cái này trong tay hấn cộng thêm Thiên Tùng Vân Kiếm và Tân La Bảo Kiếm cũng đủ rồi.

Phòng trưng bày mở riêng trong bảo tàng, Thần Kiếm Các, bày các Thần kiếm Trung Hoa, còn có thể so sánh với các binh khí các loại kiếm của các quốc gia khác, quả là chủ ý không tồi.

- Nếu có cơ hội có thể thử một lần!

Lý Dương lảng lạng gạt đầu, Lưu Cương kinh ngạc nhìn hấn một cái, lập tức gạt đầu:

- Tôi tin Lý ca anh nhất định có thể tựu tất cả các thần kiếm lại!

Lần này, đến lượt Lý Dương giật mình, hấn chỉ nghĩ việc của Thần Kiếm Các hoàn toàn không nghĩ đến ba thanh kiếm còn lại.

Đây là Thần khí, không phải là hàng hóa ven đường, muốn là có thể mua được, cơ duyên và vận may thiếu một không thể, có thể được bảy món này cơ duyên đã vô cùng lớn rồi, nghĩ nhiều hơn chính là lòng tham.

Càng không cần phải nói, một trong đứng đầu kia, Hiên Viên thần kiếm trong truyền thuyết chưa từng lộ mặt, Lý Dương đối với thu thập đủ mười thần kiếm không có tin tưởng lớn như vậy.

Tuy nhiên lời này hấn cũng không nói ra, Lưu Cương hiểu lầm thì cứ hiểu lầm, có lòng như thế không phải là chuyện xấu gì.

Sau khi trở về, Kiếm A Thái được Lý Dương tạm thời đặt trong kho báu, lại bắt đầu cuộc sống bận rộn của hấn.

Thứ cần trong kết hôn đều đã mua gần đủ rồi, biệt thự cũng lần nữa được sửa chữa, ở khách sạn cử hành hôn lễ xong sẽ có các bạn bè thân thiết đến biệt thự, buổi tối còn có tiệc rượu.

Đến lúc đây đều là người của mình, nhân số ít một chút, nhưng càng náo nhiệt hơn.

Mặt khác còn có tân khách trong hôn lễ hôm đó, điểm này cũng không được sơ suất, rất nhiều tân khách đều phải được thông báo, vì ông cụ còn đặc biệt để Hà Chấn Đông đang bận rộn trăm việc đến giúp Lý Dương hai người bận rộn.

Hà Chấn Đông là chú tư của Hà Kiệt, cũng coi như là trưởng bối của Lý Dương, có sự giúp đỡ của ông, khiến Lý Dương nhẹ nhõm đi không ít.

Trong bận rộn, thời gian chậm chậm trôi qua thảng mười hai, thời gian hôn lễ của Lý Dương cuối cùng sắp đến rồi.

Hơn một tháng chuẩn bị, tuy nói bận rộn, nhugn cũng khiến Lý Dương lo lắng mười phần, ngày hôm nay cũng là ngày hân hạnh mong đợi rất lâu, Vương Giai Giai tiểu thư khuê các như thế, có thể đồng ý không sợ khổ, vất vả, thậm chí không sợ nguy hiểm theo hân, chính hân phải có trách nhiệm.

Kết hôn, thành gia, hai người thực sự là một thể.

Thời gian hơn một tháng này, việc của Macao bên này dần dần cũng lắng xuống, bản vẽ thiết kế bảo tàng của Lý Dương, được Vương Giai Giai quan tâm cuối cùng đã thành công ra lò.

Mười ngày trước khi Lý Dương kết hôn, bảo tàng đã bắt đầu động thổ, bắt đầu công trình giai đoạn trước.

Còn tin tức Lý Dương chuẩn bị xây dựng bảo tàng mô hình lớn sau khi truyền ra, rất nhiều người đều giật mình tỉnh ngộ, khó trách lúc Lý Dương ở Macao chỉ đồng ý dùng đồ cổ để đổi đồ, không nhận tiền mặt

Hóa ra đều vì chuẩn bị bảo tàng này.

Bàn luận như thế, cả thế giới đều xôn xao huyền ảo, Lý Dương cũng không phản đối, cho dù hân vừa bắt đầu ước nguyện không phải như thế, nhưng kết quả cuối cùng như bọn họ nói, cứ như vậy người khác cũng không xem như nói sai

Nếu đã như vậy, không cần phải đi phản đối.

Đồng thời, trên thế giới cũng có rất nhiều người và tổ chức đưa ra thiện ý chúc mừng, rất nhiều người đều bày tỏ, sau khi bảo tàng của Lý Dương xây dựng xong, nhất định sẽ đến tham quan.

Khác không nói chính các thần khí của Lý Dương và với chờ mong đủ để hấp dẫn bọn họ rồi, đến xem vết tích thật, cảm nhận thần kỳ của thần khí quốc bảo Trung Hoa, là việc mong đợi của rất nhiều người hiện nay.

Có cơ quan nước ngoài còn đặc biệt làm điều tra.

Nếu bảo tàng của Lý Dương thực sự có nhiều bảo bối thần kỳ như vậy, bọn họ sẽ đặc biệt đến tham quan Trung Quốc?

Kết quả nhận được khiến bọn họ chấn động, trong số người điều tra, có 90 % số người muốn đi, có trên 60 % biểu thị nhất định sẽ đi, còn có 15 % số người vì vấn đề tài chính, nếu có kinh phí, bọn họ cũng muốn đến Trung Quốc tham quan.

Ai cũng không ngờ được, Bảo tàng này của Lý Dương còn chưa khai trương đã có sức ảnh hưởng lớn như vậy.

1258. Chương 1255: Hôn Lễ! (thượng)

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1255: Hôn Lễ! (Thượng)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Lão đại chuẩn bị xong hết chưa?

Ngày hôn lễ, trời còn chưa sáng, Trần Lỗi tính nôn nongs liền đến giục mấy lần, trong đại sảnh của biệt thự của Lý Dương, Lý Xán, Liễu Tuấn và bọn người Bạch Minh tất cả đều ngồi ở đó.

Ngoài bọn họ ra, còn có cha mẹ của Lý Dương Lý Quân Sơn mặc trang phục đời đường, mặt mặt hớn hở.

- Đùng vội, rất nhanh xong rồi.

Trong phòng người trang điểm đang trang điểm cho Lý Dương, tân nương cần trang điểm, tân lang cũng cần chỉnh sửa một chút.

Hơn nửa tiếng sau, sắc trời dần dần sáng, Lý Dương mặc âu phục mới xuất hiện trước mặt mọi người.

Trông thấy Lý Dương dường như mắt của tất cả mọi người đều sáng lên.

Lý Dương thường ngày, tướng mạo cũng không tồi, đủ để 70 phần, mà lúc này Lý Dương trải qua hóa trang đặc biệt, bất kể dung mạo hay ăn mặc đều thượng thừa, lại thêm khí chất chỉ Lý Dương mới có, đủ trên 95 phần.

Giá trị các phần này có thể còn mạnh hơn các minh tinh đang nổi rất nhiều.

- Không được rồi, hôm nay ta phù rể này ta nhất định trở thành lá cây rồi.

Lý Xán đột nhiên vỗ đầu, lần này hôn lễ của Lý Dương, người muốn tranh làm phù rể không ít, ngay cả Ngô Độ và Thường Thịnh đều tham gia, cuối cùng vẫn là Lý Xán may mắn được vinh hạnh này.

Anh ta hôm nay ăn mặc cũng không tồi, mặt như ngọc, tướng mạo như Phan An, đáng tiếc so sánh với lý dương còn một khoảng cách, hơn nữa là khoảng cách rõ ràng.

Như anh ta nói, hai người đứng cùng nhau, anh ta tất nhiên trở thành lá cây tăng thêm độ tươi đẹp cho hoa.

- Ha ha, đáng đời, ai bảo cậu không nhường cho tôi!

Trần Lỗi cười to một tiếng, anh ta cũng tranh phù rể này rất lâu, đáng tiếc cuooisc ùng không qua được Lý Xán, lúc này vui sướng khi người khác gặp họa.

- Không nhìn xem cậu béo như thế nào rồi, có phù rể nào béo như cậu không!

Lý Xán lập tức phản kích lại một câu, anh ta không so được với Lý Dương, nhưng tuyệt đối có thể hơn được Trần Lỗi trước mặt.

Con người Lý Xán đột nhiên chuyển động, đột nhiên cười hi hi một tiếng, ôm vai Trần Lỗi, chậm chậm nói:

- Lão ngô, nếu không như vậy, cậu theo tôi, tôi theo lão đại, chúng ta cùng làm phù rể!

- Nghĩ mới tuyệt làm sao, muốn ta đến giúp anh, nằm mơ à!

Trần Lỗi không hề suy nghĩ trực tiếp từ chối, tâm tư nhỏ của Lý Xán anh ta sớm nhìn ra, theo Lý Dương anh ta không thể hiện được, nhiều năm bản thân phải đi theo, có thể để anh ta được thể hiện ra, Trần Lỗi sẽ không làm việc ngu ngốc này.

- Ha ha ha ha!

Lý Bồi, Chu Văn mấy người đều cười ở đó, chỉ cười một lúc, mấy người liền chạy ra ngoài.

ở bên cạnh Lý Dương, đã bắt đầu có mấy thanh nhjiene cầm điện thoại chụp ảnh chung với hắn, cơ hội như vậy mấy anh em không thể bỏ qua, đây là tấm ảnh cực kỳ có ý nghĩa kỷ niệm.

ở nhà xôn xao một lúc, đợi sắc trời sáng rõ, bọn người Lý Dương cuối cùng ra ngoài rồi.

ở đây cách nhà Vương Giai Giai không phải rất xa, nếu không phải như vậy, chắc bọn họ cũng giống như người bình thường khác kết hôn, trời chưa sáng phải xuất phát, kịp giờ lành đến đón tân nương.

Đội xa hoàng tráng sớm đỗ ở bên ngoài khu biệt thự, bảo vệ của khu biệt thự rất ngưỡng mộ nhìn đoàn xe trước mặt.,

Dẫn đầu đoàn xe là xe Rolls-Royce mui trần, dùng xe như thế làm xe cưới cách điệu cao hơn một chút, nhưng lý dương có vốn nhiều, ai không biết hắn hiện nay là phú hào siêu cấp.

Lý Dương chỉ cần để tay lên bảo bối tùy ý bán đi một chút, có thể đổi lại một chiếc xe như vậy.

Đoàn xe tổng cộng có 36 xe, ngoài Rolls-Royce ra các xe còn lại đều cùng một màu BMW, những xe này đều là Hà Kiệt tìm giúp, hôn lễ lần này của Lý Dương, Hà Kiệt còn bận hơn, cũng sẽ quay về tham dự.

Hình xe giống nhau, lại thêm Rolls-Royce trước mắt đó, đoàn xe cưới cũng đem đến cho người khác cảm giác rung động.

Lý Dương nhìn toàn bộ, vừa lòng gật đầu.

Hôn lễ là hân và Vương Giai Giai chung thân đại sự cả đời có một lần, hân cũng không muốn để lại cho mình bất kỳ tiếc nuối nào, hân phải tươm tất rước Vương Giai Giai vào cửa.

- Lão đại lên xe rồi!

Lý Xán tiến lại kêu lên một tiếng, bọn người Trần Lỗi trông thấy Rolls-Royce lại đỏ mắt lên, còn lúc này cái đuôi của Lý Xán lại vểnh lên, vì chiếc xe cưới này chỉ có anh ta và Lý Dương có thể ngồi vào, người khác không được.

Lúc này, Lý Xán đều nóng lòng lên xe nhìn xem, bên trong rốt cuộc xa hoa như thế nào.

Loại xe này, bình thường Lý Xán cũng chỉ nghe nói, còn chưa tin vào.

Mọi người lên xe, đoàn xe hào nhoáng lái xe bên ngoài, các người sống ở khu biệt thự ra cửa chỉ nhìn bọn họ một cái, lập tức liền lái xe rời đi.

Người sống ở nơi này không phú thì quý, đoàn xe như vậy rất chấn động, nhưng còn không thể hoàn toàn chấn động bọn họ.

Rời khu biệt thự, đoàn xe lái thẳng đến sau núi, Vương Giai Giai bên đó cũng sớm đã chuẩn bị xong, đợi Lý Dương đến đón cô.

Lần này, Ngọc tuyến sơn ít có kiểm tra xe của bọn họ, sẽ đón toàn bộ đoàn xe đều để được, tuy nhiên rất nhiều người đang âm thầm nhìn chằm chằm vào đoàn xe của bọn họ.

Đây chính là kỷ luật của đội bảo vệ người ta, nếu không phải vì ngày hôm nay đặc biệt, các xe này muốn vào, phải qua một loạt thủ tục rườm rà.

- Mẹ!

Nghe thanh âm náo động bên ngoài, Vương Giai Giai biết, thời khắc mong đợi nhất của cô cuối cùng đến rồi, thời khắc này, trong lòng cô có cảm giác không nở xa người nhà.

- Giai Giai, lớn rồi, đều phải lập gia đình, tuy Lý Dương rất tốt, nhưng sau khi con về bên đó phải chú ý mình, không thể giống như ở nhà, tùy ý hờn dỗi được!

Lương Phượng Anh không ngừng nhìn con gái mình, dặn dò nhỏ.

Tay của bà còn hơi rung, con gái lớn rồi, sắp trở thành người của nhà khác rồi, làm mẹ, lúc này ngoài an ủi hạnh phúc ra, còn không nở xa rời.

- Con biết, mẹ yên tâm!

Vương Giai Giai ra sức gật đầu, Lương Phượng Anh chỉnh sửa lại áo cưới cho cô lần cuối cùng, chậm chậm bước ra khỏi phòng trước.

Cổ Nhã Tĩnh, Hà San San ... các cô gái chạy lại, vốn Hà San San ở bên Lý Dương, cô được tính là người của nhà trai, nhưng chính cô không muốn ở lại bên Lý Dương, lại nói từ nhỏ lớn lên chị em tốt với Vương Giai Giai, nhất định phải đến bên này.

Cuối cùng vẫn là Ông cụ đồng ý, nha đầu này mới được thả ra, trực tiếp đến bên này.

Mấy ngày nay, cô luôn ở đây:

- Tiểu Tĩnh, lát nữa phải hành động theo kế hoạch gốc, cô đừng đá chân sau của tôi.

Hà San San đã trông thấy Lý Dương bên ngoài sắp tiến vào, không kìm nổi hưng phấn kêu lên một câu.

Hai ngày này cô và Cổ Nhã Tĩnh khẩu chiến không ít, nhưng ít nhất có điều độ, các cô đều không muốn vì mình mà ảnh hưởng đến hôn lễ của Vương Giai Giai, cho nên luôn kiềm chế.

- Phải nói cô đừng có đá chân sau của tôi!

Cố Nhã Tĩnh nhìn Vương Giai Giai một cái, kêu lên một tiếng.

Cô nhìn ánh mắt của Vương Giai Giai một cái, còn mang theo tia hâm mộ và phức tạp.

Kết cục của Lý Dương và Vương Giai Giai có thể nói là cô tuyệt đối không ngờ tới, cô còn nhớ, lần đầu tiên gặp lý dương, ấn tượng đối với Lý Dương không tốt, Lý Dương là người quảng trong đám người, ngay cả cảnh hoa đèn phật không nổi, người bình thường không thể bình thường hơn.

Còn cô lúc đó, đối với hai người có thể nói rất không xem trọng.

Cho dù biết họ có ý với nhau, cùng thích đối phương cũng không được, loại gia đình của các cô có các cô , phương diện hôn nhân luôn luôn không được làm chủ.

Đây cũng xem như là bất đắc dĩ của thân phận hiên hách.

Nhưng tất cả cuối cùng hoàn toàn không giống như tưởng tượng của các cô, Lý Dương cũng không phải người bình thường gì, Lý Dương không nuhwnng có bối cảnh thâm hậu, tự thân trở thành một danh nhân tài hoa chân chính.

Danh hiệu thiên tài này đều có ở một người, Lý Dương hiện nay, cho dù sau lưng không có Hà gia, như thế cũng có thể sống cùng Vương Giai Giai .

Đây cũng là sự ngưỡng mộ cô đối với Vương Giai Giai, có thể cùng người mình yêu thương, đối với bọn họ mà nói chính là giấc mộng xa xỉ.

Nghĩ đến Vương Giai Giai , đầu của nghĩ đến mình.

Hôn nhân của cô sớm được người nhà sắp xếp xong, chồng tương lai của cô là Ngô Độ, là thiếu gia của Ngô gia, cô được định sẵn sẽ trở thành người của Ngô gia.

Chính cô, trước đây cũng cho rằng như vậy, cho nên mới kịch liệt yêu cầu Ngô Độ, nói phải trái, tuy nhiên là vọng phu thành long mà thôi.

Nhưng phải nói tình cảm, chính bản thân Cố Nhã Tĩnh đều không biết, cô đối với Ngô Độ rốt cuộc có tình cảm gì, tất cả tình cảm đều chỉ vì một tiền đề, vì cô phải gả cho người này.

- Đến rồi!

Cố Nhã Tĩnh còn đang nghĩ, lời của Hà San San trực tiếp phá vỡ suy nghĩ của cô, Lý Dương bọn họ cuối cùng đến bên ngoài khuê phòng của Vương Giai Giai , nơi này Lý Dương không phải lần đầu tiên đến, nhưng lần đầu tiên bị giữ lại bên ngoài.

Cố Nhã Tĩnh vội vàng lấy lại tinh thần, cùng với bọn người Hà San San cùng đến cửa, bắt đầu làm khó Lý Dương.

Đây chỉ là nhạc đệm của hôn lễ, thật ra Hà San San cũng không thực sự làm khó Lý Dương, sớm một ngày, Lý Dương thậm mua chuộc Hà San San, để cô giúp mình làm nội ứng.

Cái giá chính là chiếc xe Lamborghini đang đỗ trong kho, quay đầu để Hà San San lái ba ngày.

Hà San San nội ứng này làm rất thành công, Lý Dương có chút kinh ngạc không sợ nguy hiểm mở cửa, trực tiếp đi đến trước mặt tân nương.

Vô số tiếng vỗ tay bắt đầu vang lên, bọn người Lý Xán cũng bắt đầu ồn ào, các cô gái cùng thét chói tai, người nói các lời đều có, hôn lễ còn chưa bắt đầu không khí vui sướng đã dấy lên.

Đối với các lời đó, Lý Dương một câu cũng không nghe lọt, trong mắt hần hiện nay chỉ có một người.

Người hần yêu thương nhất, cả đời muốn bảo vệ, hiện này đang đứng trước mặt hần.

Bỗng nhiên, lý dương ôm người yêu dấu trước mặt, tất cả mọi người đều sững sờ, lập tức lần nữa bùng phát tiếng hô hào oanh tạc, còn có người trực tiếp huyết sáo.

- Giai Giai, theo anh nhé, để anh chăm sóc em cả đời!

Ôm Vương Giai Giai , lý dương thì thầm bên tai cô một câu, khuôn mặt nhỏ nhắn của Vương Giai Giai trong nháy mắt đỏ bừng, nhưng gật đầu ngọt ngào.

Ở cùng người yêu dấu, cả đời ở cùng nhau, cũng chính là tâm nguyện của hắn.

Những thanh niên lần nữa lại hô gào lên, người bên ngoài cũng đều hướng nhìn vào trong, trực tiếp dẫn chương tình, thấy không khí tốt rồi, lúc này dẫn mọi người cùng đi đến.

Bọn họ đến nơi này chỉ là đón tân nương, hoàn toàn không phải cử hành hôn lễ ở đây, thời gian rất cấp bách, đến khách sạn rồi, còn càng náo nhiệt điên cuồng hơn.

1259. Chương 1256: Hôn Lễ! (hạ)

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1256: Hôn Lễ! (Hạ)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Đoàn xe xa hoa, sau khi đón được tân nương từ Ngọc Tuyền Sơn xuất phát, đi thẳng đến khách sạn.

Lương Phượng Anh kéo tay của Vương Toàn Minh , sau khi nhìn đoàn xe dời xa, nước mắt trong mắt cuối cùng không kìm nổi rơi xuống. Cha mẹ một mặt thấy con gái có nơi tốt, một mặt không nỡ xa con gái sớm như vậy đã rời xa mình, tâm lý mâu thuẫn này, ở Lương Phượng Anh hiện ra vô cùng rõ ràng.

Giờ khắc này, bà không phải là Thị trưởng phu nhân, cũng không phải là cán bộ lãnh đạo gì, chỉ là một người mẹ bình thường.

- Được rồi, chúng ta cũng nên đi rồi!

Sau khi đoàn xe hoàn toàn không còn trông thấy, Vương Toàn Minh mới ôm bả vai của Lương Phượng Anh, trong lòng ông cũng có tình cảm phức tạp, nhưng không trực tiếp biểu hiện ra ngoài như Lương Phượng Anh.

- Em không sao, em quá vui thôi!

Lương Phượng Anh lau nước mắt, ra sức lắc đầu, sau đó lại vội vàng đi vào phòng mình trang điểm lại.

Hôm nay là ngày đại hỉ của con gái, bà không thể biểu hiện quá kém.

Đoàn xe xa hoa, chậm chậm lái đến khách sạn Điều Ngự Đài, rất nhiều tân khách lúc này cũng đã đến rồi, chờ đợi đôi tân lang tân nương đến.

Còn có vài tân khách đứng bên ngoài phòng tiệc, muốn đầu tiên trông thấy cặp tân nương tân lang này.

- Ba, bọn họ nhanh đến thế?

Trong số người đứng ở bên ngoài, có thanh niên hai mươi tuổi, cậu ta đang hưng phấn và lo lắng ngóng nhìn bên ngoài.

- Bình tĩnh nào, đừng có xúc động như vậy, để người khác chê cười.

Đứng bên cạnh người thanh niên là một nam tử trung niên khoảng hơn năm mươi tuổi, nam tử rất uy nghiêm, tuy nhiên lúc nhìn vào hướng cậu thanh niên bắt gặp lộ ra cương chiều.

Đây là một cặp cha con.

Cha tên là Hồ Quốc Hoa, con trai tên là Hồ Suất Vũ.

Hồ Quốc Hoa là một cán bộ của Tỉnh Hà Bắc, cũng là thư ký trước đây của Ông cụ, lần trước đại thọ ông cụ ông cũng đến một lần.

Lần này Lý Dương kết hôn, tất nhiên không thể vắng mặt, con trai ông đang học đại học, nghe nói lần này cha tham gia hôn lễ của Lý Dương, liền huyền não muốn cùng đến.

Hồ Suất Vũ là Phó hội trưởng của hiệp hội sư phạm của trường học bọn họ, người được sùng bái nhất và tôn kính nhất chính là Lý Dương, thần tượng kết hôn có cơ hội tham gia cậu ta nhất định sẽ không bỏ qua.

- Cha, con biết rồi!

Chàng trai trẻ tuổi gãi gãi đầu, mắt lập tức lại sáng lên.

Đoàn xe cưới xa hoa lúc này đang tiến vào khách sạn, người đang đứng ở cửa đều bất giác đứng ở phía trước, ngay cả hai vợ chồng Lý Quân Sơn đang đợi trong sảnh yến tiệc đều không kìm nổi chạy ra.

Xe Rolls-Royce dài dõ ở cửa chính của phòng yến tiệc.

Lý Dương ôm Vương Giai Giai xuống xe, xung quanh vang lên tiếng vỗ tay không ngừng, trong nháy mắt này mắt của Lý Dương dường như hoa mắt, xung quanh chỉ có hoa tươi phun rượu còn chưa trông thấy người.

Hôn lễ náo nhiệt rất nhanh bắt đầu.

Người chủ trì hôn lễ là người chủ trì rất nổi tiếng của Bắc Kinh, chủ trì không ít hôn lễ của con em các gia đình lãnh đạo quan trọng, hôm nay không khí này anh ta vừa nhìn là biết việc như thế nào, chủ trì đặc biệt gắng sức.

Tất cả các tân khách đi vào hiện trường, cũng đều ra sức vỗ tay, trong đó mấy người Lý Xán là cuồng nhiệt nhất, tay của mấy người đều vỗ liên tục.

Đương nhiên, trong quá trình hôn lễ, bọn người Lý Xán cũng không ít lần mất điểm, may mà người chủ trì không phải trực tiếp bị che chắn lại, chỉ có không khí thực sự kéo lại, lại có vô số các tiết mục nhỏ được xuất hiện trong não động của anh ta.

Biểu hiện của người chủ trì này quả đáng với giá trị con người anh ta.

Trong vô cùng náo nhiệt, nghi thức hôn lễ rất nhanh chóng kết thúc, tiếp theo là tiệc cưới thịnh soạn, sau khi tiệc cưới bắt đầu Ông cụ còn dẫn vợ chồng Lý Quân Sơn cùng chúc rượu mọi người, cảm ơn mọi người đã đến.

Hành vi này của Ông cụ hoàn toàn coi Lý Dương là người thân của mình.

Tuy nhiên lúc này bận rộn nhất vẫn là Lý Dương.

Hôm nay Lý Dương là tân lang, có không ít người đều tìm hắn để chúc rượu, rượu này Lý Dương ai đến cũng không từ chối một ly uống ba ly, đến ba ly uống chín ly.

Thấy nhiều người như vậy chúc rượu, bọn người Lý Xán và Hà Kiệt đều lẳng lặng lui sang một bên, ở bên cạnh ăn uống và xem náo nhiệt.

Tìm Lý Dương chúc rượu, bọn họ cũng không ngốc như vậy, họ dám bảo đảm, chỉ cần xuất mặt nhất định sẽ bị Lý Dương tóm lại, hơn nữa luôn luôn đến sắp xuống mới thôi.

Hôm nay bọn họ không ít đưa ra chủ ý xử lý Lý Dương hiện nay trong lòng đều đề phòng.

Sự thật cũng như thế, Lý Dương còn có chút tiếc nuối chưa tóm được mấy tiểu tử này, còn các người không biết tử lượng của Lý Dương còn cho rằng Lý Dương uống nhiều như vậy có thể kiếm tiện nghi, lúc này đều khổ không nói nổi, Lý Dương uống rượu như uống nước lạnh vậy, thậm chí còn hơn nước lạnh.

Ít nhất nước lạnh uống nhiều còn trướng bụng, Lý Dương trái lại một chút đều không có vẻ như vậy.

Thật sự có mấy người uống lác lác sau đó, liền không dám đến chỗ này của Lý Dương, tin tức tử lượng của tân lang cực cao, cũng nhanh chóng truyền khắp yến tiệc.

Sau hôn lễ này tân lang điều khác không được người khác ghi nhớ, tửu lượng này được tất cả mọi người luôn luôn nhắc đến, rất sợ lại được danh hiệu Thần Tửu.

Hồ Suất Vũ, chàng thanh niên đó ở trong yến tiệc nhanh chóng kết thúc, cuối cùng như ý nguyện được mấy cái ký tên của Lý Dương, còn đặc biệt chụp ảnh chung mấy tấm, mấy tấm ảnh này sau khi cầm về trường học, nhất định sẽ được rất nhiều bạn học ngưỡng mộ.

Tiến phần lớn các tân khách, bọn người Lý Dương mới trở về khu biệt thự.

Nơi đó sau này chính là tổ ấm của hắn và Vương Giai Giai, tối nay bọn họ còn ở đây tổ chức một tiệc nhỏ.

Cảm ơn mọi người mấy ngày nay luôn giúp đỡ bọn họ. Tối nay ở đây chủ yếu cũng chính là người của chính bọn họ.

- Ông!

Mang theo chút mỗi mệ, Lý Dương trực tiếp đi đến thư phòng của mình, ông cụ lần này cũng theo hắn, đang ở thư phòng đợi hắn, có việc muốn thương lượng với hắn.

- Như thế nào, vui chứ!

Ông cụ đang nhìn mấy phần quà, thấy Lý Dương tiến vào, cười khà khà đặt danh sách quà tặng lên bàn.

- Vui, đau và vui vẻ!

Lý Dương gật gật đầu, đi thẳng đến bên cạnh ông cụ, đặt mông ngồi ở đó.

Kết hôn là việc đại hỉ, nhưng cũng rước được nhiều phiền phức khi mà Lý Dương gặp phải, hơn nửa ngày náo động, suýt nữa chưa?

- Ha ha, cả đời chỉ có một lần này, cũng nên như thế, việc này sau này cháu có muốn có đều không được!

Ông cụ cười to một tiếng, lúc Hà Kiệt kết hôn cũng như vậy, lúc đầu Hà Kiệt cũng chẳng hiểu, đáng tiếc tửu lượng của anh ta không bằng Lý Dương, cuối cùng đêm tân hôn còn mơ hồ trôi qua.

- Còn có? Tuyệt đối không thể có nữa!

Lý Dương thoáng sửng sốt, lập tức cười theo.

Ông cụ nói không sai, hôn lễ như vậy nhất định cả đời chỉ có một lần này. Hắn và Vương Giai Giai là tình cảm chân thật, ông tin rằng tương lai của bọn họ sẽ mãi mãi ở cùng nhau.

Huống hồ, hiện nay bọn họ đều không xem như gia đình bình thường, hai người bọn họ còn là ràng buộc hôn nhân chính trị của hai nhà Hà Vương, càng không thể xuất hiện hiện tượng chia tay ly hôn.

Gia tộc chính trị chính là như vậy, cho dù Lý Dương và Vương Giai Giai là tương thân tương ái thật sự, là bọn họ ở cùng nhau, phương diện này cũng tránh không khỏi.

- Lý Dương, cháu xem cái này trước!

Ông cụ mỉm cười đưa một danh mục quà tặng cho Lý Dương.

Lần này Lý Dương kết hôn, nhận được quà tặng cũng không ít, chỉ riêng tiền hàng chục triệu, chút tiền này đối với Lý Dương không là gì, nhưng đối với hai vợ chồng Lý Quân Sơn khác hẳn.

Cho dù bọn họ biết tài sản của Lý Dương, cũng bị con số này dọa.

Cuối cùng vẫn là Hà Chấn Giang an ủi bọn họ, bình thường minh tinh kết hôn tiền mừng cũng nhiều hơn đây, hiện nay danh tiếng của Lý Dương ở trong nước đều hoàn lần ngang với các minh tinh này.

Ngoài tiền mừng ra quan trọng nhất chính là các quà tặng này.

Đây mới là thứ đáng tiền, rất nhiều người quan hệ gần cận đều là đồ cổ ví dụ Lâm Lang của Canada, tặng chính là bình Thanh Hoa Vĩnh Lạc triều Minh giá trị chục triệu, một bảo bối đủ để áp đảo tất cả tiền mừng.

Các cái này còn không phải khiến ông cụ coi trọng nhất, lúc này cầm danh mục quà tặng của lý dương, chính ngay cả ông đều không làm chủ được, chỉ có thể để Lý Dương quyết định quà tặng.

- Thỏ, Chuột, Rắn...

Lý Dương chỉ nhìn quét qua đột nhiên ngồi thẳng người.

Danh sách quà tặng này quà không nhiều, chỉ có hơn chục món, nhưng mấy món bảo bối trên nhất chính Lý Dương cũng không thể không coi trọng, các món đồ này là mười hai con giáp của Viên Minh Viên bỏ mất ra ngoài.

Các con giáp đồng này, vì đặc thù có thể nói là đại biểu của quốc bảo bị mất của Viên Minh Viên, nhiều năm có rất nhiều người đều muốn thu hồi, nhưng luôn không được như ý nguyện.

Lần trước bọn Bass muốn đổi lấy con giáp rắn xuất hiện, nhưng cuối cùng Lý Dương không nhận lời.

Sau đó những người này đem bảo bối đến Macao không có bảo bối này, khiến Lý Dương còn từng tiếc nuối mất một thời gian, còn muốn có cách nào từ các con đường khác lần nữa tìm lại các con giáp này.

Tuy nhiên tổ chức này tìm người bắt cóc người nhà của hắn, sau khi bị vạch mặt hoàn toàn, Lý Dương không có suy nghĩ như vậy.

- Anh em Jose!

Vội vàng nhìn danh sách quà tặng, Lý Dương tìm được chủ nhân của danh sách này, sau khi nhìn thấy tên này, đầu mày của lý dương bất giác nhảy xuống.

Không ngờ là anh em Jose đã được dẫn độ về nước, tuy đối với anh em này không đồng ý, lúc đầu đối với phương án bắt cóc người nhà của mình, nhưng dù sao đây là thành viên của tổ chức này cũng tham dự rất nhiều việc.

Trong nội tâm của Lý Dương, tất nhiên đối với anh em này không có ấn tượng tốt.

- Đúng, là bọn họ, danh sách này cháu thấy thế nào?

Ông cụ nhìn Lý Dương, mỉm cười nói.

Món quà chúc mừng mà anh em Jose đưa tặng, Ông cụ còn thật sự không biết xử lý thế nào, việc như vậy, chỉ có bản thân Lý Dương mới có thể đưa ra quyết định.

- Trả lại đi!

Lý Dương thoáng do dự một lúc, sau đó trực tiếp lắc đầu.

Anh em Jose bản thân có lẽ không sai, nhưng đường đi khác nhau không cùng suy nghĩ, bọn họ phản đối phương án bạo lực, nhưng dù sao là người biết, thậm chí trong lòng bọn họ cũng có suy nghĩ muốn thành công.

Nếu bọn họ thành công, vậy đến lúc đau khổ chính là Lý Dương.

- Ta biết cháu sẽ nghĩ như vậy!

Ông cụ mỉm cười gật gật đầu, còn mang theo chút vui mừng, các vật này rất quan trọng, thậm chí ông cũng không ngừng động lòng, nhưng không thể vì các đồ vật này mà đánh mất nguyên tắc.

- Danh sách quà tặng là Viện trưởng Hoàng giúp mang đến, ông còn mang đến một câu nói, nếu Lý Dương không nhận, bọn họ sẽ đem các vật này quyên tặng cho bảo tàng Bảo Lợi, bọn họ làm như vậy không có dụng ý khác, chỉ vì chuộc tội!

Đang nhìn Lý Dương, ông cụ lại nói một câu.

1260. Chương 1257: Người Nhà Trần Lão!

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1257: Người nhà Trần Lão!

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Họ muốn quyền tặc, vậy để bọn họ quyền tặc đi!

Lý Dương thản nhiên nói một câu.

Anh em Jose muốn chuộc tội, Lý Dương tất nhiên sẽ không phản đối, đây là việc của anh em họ.

Đem các bảo bối này tặng cho bảo tàng Bảo Lợi, cũng xem như là vật dùng cuối cùng, hiện nay mười hai con giáp bằng đồng của Viên Minh Viên đã thu hồi bộ phận đó, đều gửi ở bảo tàng Bảo Lợi.

Bảo tàng Bảo Lợi cũng vì thu hồi quốc bảo bỏ ra rất nhiều cố gắng.

Ba món đồ này đến, ý nghĩa đối với bảo tàng Bảo Lợi cũng rất lớn, cộng thêm năm món đồ họ có trước, tương đương đã có tám món đồ bằng đồng trong tay, cứ như vậy, chỉ còn bốn món cuối cùng bọn họ có thể tập trung đầy đủ lô quốc bảo này.

- Cũng được, tuy nhiên những lời này cháu phải đích thân nói với Hoàng Lão!

Ông cụ gật đầu, Lý Dương hơi sững sốt, lập tức gượng cười, khẽ nói:

- Ông, Hoàng Lão cũng là thuyết khách của bọn họ, ông ấy nhất định đã nói gì với ông, hiện nay ông không thể đem toàn bộ đẩy sang cho cháu được!

- Đây không phải là đây, đây vốn là việc của cháu!

Ông cụ ngửa đầu cười to một tiếng, tuy nhiên lời này của Lý Dương không sai.

Hoàng Lão sớm hôm qua đã tìm ông rồi, hai người nói chuyện rất lâu, Hoàng Lão và anh em Jose trước đây có tình duyên thầy trò, cộng thêm anh em Jose không phạm quá nhiều sai lầm, Hoàng Lão cũng muốn thay bọn họ nói vài lời.

Tuy nhiên nội dung Hoàng Lão nói, Ông cụ không đáp ứng, trực tiếp đẩy cho Lý Dương.

Còn Lý Dương có đáp ứng hay không, dựa vào chính Lý Dương thôi.

- Chờ ngày kia đi, hai ngày này cháu nhất định không có thời gian!

Lý Dương gãi gãi đầu, Hoàng Lão là tiền bối, đối với mình cũng không tồi, việc này hẳn thật sự đẩy không nổi, chỉ có thể trước tiên nhận lời đã.

- Đây là việc của cháu, tuy nhiên hai ngày này cháu cũng chú ý chú, đừng mệt quá!

Ông cụ mỉm cười gật gù đầu, trong mắt còn có chút hài hước.

- Ông, Ông làm sao....

Lý Dương vừa định gật đầu, đột nhiên ngẩng người ở đó nhìn Ông cụ, hẳn đã hiểu ý của ông cụ, không ngờ, ông cụ không ngờ sẽ chọc hấn như vậy.

- Ha ha, ta cùng qua thời trẻ tuổi, tốt rồi, trước tiên cháu trở về buổi tối nay là thiên hạ của người trẻ tuổi.

Ông cụ cười to một tiếng, đem danh sách đặt ở đó, trong đó có mấy danh sách quà tặng cần đích thân cảm ơn.

Các danh mục này, Lý Dương đến hiện nay đều chưa có thời gian xem.

Sau khi tiễn ông cụ rời đi, Lý Dương bất giác cười lên ở đó.

Ông cụ không ngờ trên mình, đây hoàn toàn không phải là chuyện xấu gì, lời này nói tâm tính của Ông cụ rất tốt, có xu thế cải lão hoàn đồng.

Tâm tính của ông cụ có thể rất tốt, hấn làm văn bối tất nhiên cũng yên tâm.

Sau khi tiễn ông cụ đi, Lý Dương lại một mình tiếp một vị lão nhân khác.

Vị lão nhân này đối với Lý Dương mà nói vô cùng quan trọng, Trần Vô Cực Trần Lão, hôm qua Trần Lão đến rồi, đặc biệt dẫn theo con gái tới tham gia hôn lễ của Lý Dương.

Đáng tiếc là lúc hôn lễ Lý Dương quá bận căn bản không có thời gian tiếp đón bọn họ, vẫn là Ông cụ và cha của Lý Dương ra mặt tiếp đón Trần Lão.

Sau khi Lý Quân Sơn biết đây là ân sư truyền thụ nghề chạm ngọc cho Lý Dương, biểu hiện vô cùng tôn kính và khách khí.

Bản thân Lý Quân Sơn chính là một thầy giáo già, đối với tình thầy trò rất coi trọng, người ta đồng ý truyền dạy tay nghề cho con trai mình, đó chính là có công đào tạo con trai, là quý nhân của con trai.

- Nào, Lý Dương!

Trông thấy Lý Dương xuất thân đến, Trần Vô Cực đầu tiên mỉm cười chào hỏi, hai con trai của Trần Vô Cực, một cô gái lần này theo ông đến là con gái của con trai lớn.

Con trai nhỏ của Trần Vô Cực làm việc ở Đức, sớm đã di dân, lần này cũng không có thời gian trở về gặp.

- Lý Dương, ta trước tiên giới thiệu với con, đây là đại sư huynh Trần Chính Hoa, hiện nay anh ta ở Quảng Châu mở một quán Thái cực quyền, sự nghiệp không bằng con!

Trần Vô Cực cười khà khà, chỉ vào một nam tử trung niên hơn bốn mươi tuổi giới thiệu cho Lý Dương, đây là con trai cả của ông, tuy trong chạm ngọc không thể kế thừa sự nghiệp, nhưng Thái cực quyền luôn luôn cố gắng học tập.

Trần thị thái cực mới là căn bản gia truyền của bọn họ, tuy nói Trần Chính Hoa vì vấn đề thiên phú học hoàn toàn không phải tốt, nhưng Trần Lão vì thế rất vui mừng, dù sao con trai cố gắng học tập.

- Đại sư huynh, chào huynh, thật xấu hổ...

- Đều là người nhà, không nên nói lời khách khí như vậy!

Lý Dương vội vàng chấp quyền với Trần Chính Hoa, lời của hấn còn nói chưa dứt, liền bị Trần Chính Hoa đứng lên làm gián đoạn, Trần Chính Hoa còn có hứng thú nhìn Lý Dương.

Trần Chính Hoa, còn trưởng của Trần Vô Cực cũng là người kế thừa Trần thị thái cực, chỉ đáng tiếc xã hội hiện nay không phải có võ công có thể đi khắp thiên hạ, chính Trần Chính Hoa cũng phải thích ứng với xã hội này, ở Quảng Châu mở một quán Trần Thị Thái cực để duy trì cuộc sống.

Trần Chính Hoa coi như không tồi, Trần thị Thái cực của ông không có tàng tư, dạy ra ngoài đều là võ công thật sự, dần dần cũng mở rộng không ít ảnh hưởng, có rất nhiều người đều đến học, hiện nay Trần Thị Thái Cực ở Quảng Châu cũng xem như một nơi tương đối có tiếng.

Có danh tiếng, vậy thu nhập tất nhiên không kém được, Trần Chính Hoa hoàn toàn có thể tự cấp tự túc, khiến Trần Vô Cực rất yên tâm.

Với phương pháp truyền bá Trần Thị Thái Cực anfy, Trần lão không đồng ý lắm nhưng cũng không phản đối, ông cũng hiểu quan trọng câu tiền bây giờ, có thể nhận được Lý Dương một đồ đệ như vậy, ông đã vô cùng thỏa mãn rồi.

- Đại sư huynh, anh nói rất đúng!

Lý Dương vội vàng chấp quyền, tiếng cười lớn của Trần Lão vui mừng, lại chỉ vào một cô gái bên cạnh hơn ba mươi tuổi nói:

- Lý Dương, đây xem như là đại sư tỉ của con, Trần Chính Dung, công việc của cô ấy hơi đặc biệt, ta không nói được!

Trần Vô Cực chỉ người con gái kia, thoát nhìn rất khô khốc, tuy nhiên Lý Dương ở cô nhìn thấy một điểm khác.

Nữ tử này, có khí chất giống của Lưu Cương, phải nói, khí chất của cô còn mạnh mẽ hơn cả Lưu Cương.

Hơn nữa Trần Lão công việc của cô đặc biệt, Lý Dương dần dần hiểu được một chút, Lý Dương chỉ cười chào hỏi, hoàn toàn không nói gì.

Lý Dương sớm nghe nói, lai lịch đều là cơ mật, bất cứ ai không thể nghe ngóng.

Chính bọn họ thường ngày cũng không thể tiết lộ.

Trước kia, Lý Dương chỉ coi những người này là người trong truyền thuyết, không ngờ còn chưa có cơ hội tận mắt thấy.

Đương nhiên, suy đoán này của Lý Dương tuyệt đối không thể nói ra bên ngoài, cho dù hần đoán có chính xác hay không,. Việc này đều chỉ có thể giấu trong lòng, không thể công khai với bên ngoài.

- Đại sư tỷ, chào tí!

Lý Dương rất lễ phép cúi đầu, nữ tử đó cũng đánh giá Lý Dương, Lý Dương suy đoán không sai, cô quả thực là thành viên quan trọng của bộ an ninh quốc gia, so với Lưu Cương còn quan trọng hơn rất nhiều, luôn luôn chỉ đối với trách nhiệm số một với thủ trưởng.

Chẳng qua cô đối với Lý Dương tiểu sư đệ này rất hiếu kỳ, cô nghe cha mình nói, Lý Dương tiếp xúc với thái cực không quá một năm, hiện nay có thể có thành tích như vậy, cô đều không thể nào tin được.

Cô năm đó, từ ba tuổi bắt đầu tập luyện, khoảng thời gian tám năm mới từ sơ cấp luyện lên đến trung cấp, tốc độ này đã được gọi là thiên tài rồi.

Còn cô hiện nay sớm đã đạt được tiêu chuẩn cao cấp, tuy còn có khoảng cách với cha mình, nhưng khoảng cách có hạn, tuyệt đối còn mạnh hơn anh cả mở lớp Thái cực quyền.

- Lý dương, hi vọng cậu xứng đáng với bốn chữ Trần Thị Thái cực này!

Trần Chính Dung gật đầu, cha nhiều lần tự hào nói với cô về tiểu sư đệ này, nhưng sau khi tận mắt gặp, không cảm thấy điểm xuất chúng từ Lý Dương, không kìm nổi nói một lời như vậy.

- Chính Dung!

Trần Vô Cực nhíu mày, quát nhỏ một tiếng, ông cũng không nói chuyện lớn tiếng, lúc này mấy người hoàn toàn không ở thư phòng, chỉ là một phòng, bên ngoài còn có rất nhiều người, không không muốn bị người khác nghe được.

- Cha, con chỉ ăn ngay nói thẳng, thời gian một năm của tiểu sư đệ từ sơ cấp luyện đến cao cấp, không bằng để cậu ta tỉ thí với đại ca một chút, cũng tốt xem thời gian này cậu ta có tiến bộ hay không?

Trần Chính Dung lập tức cười cười, còn tiến lên vỗ bờ vai Trần Vô Cực, đầu mày của Lý Dương thoáng nhảy lên, nhưng cũng không nói gì.

Đây là lần đầu tiên hần gặp người Trần gia, đối phương đối với hần có nghi ngờ cũng là bình thường, chỉ là hôm nay ngày hần đại hỉ tân hôn, lúc này đưa ra khiến hần có chút không thoải mái.

Tuy nhiên Lý Dương cũng hiểu, có thể cùng người xung quanh gọi là thủ trưởng số một, ai ai cũng đều có kiêu ngạo, luôn luôn để mắt lên cao, lúc nào đều dám nói lời khác nhau.

Lý Dương đột nhiên cười cười, khẽ giọng nói:

- Sư tỉ, tiểu đệ tự nhận thấy mình không so được với đại sư huynh, không bằng sư tỉ chỉ điểm sư đệ vài chiêu, cũng làm cho sư đệ cố gắng học hỏi./

Lời của Lý Dương vừa nói ra, Trần Vô Cực, Trần Chính Hoa và Trần Chính Dung đều sững sờ ở đó/.

Con cái của Trần gia, Lý Dương còn chưa gặp, nhưng Trần Vô Cực giới thiệu với hắn, trong ba đứa con, ngoài đứa thứ hai chỉ học Thái cực đơn giản ra, Trần Chính Dung là một người có thiên phú bẩm sinh nhất cũng giỏi nhất.

Cũng có thể nói, Trần Chính Dung mới là y bát truyền nhân thực sự của Trần Vô Cực.

Nếu Trần Chính Dung không có tài năng này, cũng không thể được vào ngành quan trọng nhất của quốc gia, ngành này không thuộc trách nhiệm thủ trưởng trung ương, là vệ sĩ của thủ trưởng.

Không có thực lực nhất định, không thể được vào ngành như vậy.

Trần Chính Dung, hơn chục năm trước Thái cực quyền pháp đã đi lên giai đoạn cao cấp, được gọi là thiên tài của Trần thị thái cực, còn Trần Chính Hoa vì mọi việc quần quanh, lại thêm bận việc làm ăn, hiện nay vẫn chỉ là đỉnh trung cấp, cũng chưa bước vào giai đoạn cao cấp.

Theo sự hiểu biết của Trần Vô Cực, Lý Dương hẳn có thể tiếp mấy chiêu với Trần Chính Hoa, nhưng đối với Trần Chính Dung tuyệt đối không phải là đối thủ.

Cho nên ông mới rất kinh ngạc với yêu cầu này của Lý Dương, chỉ nhìn ánh mắt kiên định của Lý Dương, khiến ông muốn khuyên bảo cũng không nói ra.

Phương diện võ học, cũng cần khách lệ, Lý Dương có ý chí chiến đấu này, Ông đánh gãy hoàn toàn không tốt, không bằng khuyên nhủ con gái của mình, để lấy chỉ điểm không mục đích, đừng đánh vào lòng tự trọng của Lý Dương, làm được có thể làm cho Lý Dương tiến bộ là được.

Đối với đồ đệ này của mình, Trần Vô Cực cũng xem như hết lòng hết dạ.

- Cũng được, bên ngoài có sân gôn không tồi, chúng ta đi đến đó đi!

Trần Chính Dung trước tiên nhìn Trần Vô Cực một cái, thấy cha không phản đối, lúc này cười khà khà nói một câu.

1261. Chương 1258: Tỷ Võ

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1258: Tỷ võ

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Trần Chính Dung hứa với Lý Dương rồi, Trần Chính Hoa lại

Thái Cực Quyền mà họ đã luyện không phải kiểu mà những người già hay tập luyện vào những buổi sáng sớm, công pháp mà họ luyện có tính thực chiến nhất định, hiệu quả của nó thậm chí có thể so với những màn võ trong phim.

Nếu thực sự đánh mỗi cấp cách nhau rất rõ.

Khi Lý Dương ở cấp đầu cảm giác không có tác dụng đặc biệt gì, chỉ là sức khỏe mạnh hơn nhưng đến trung cấp thì những người này có thể đấu với Lưu Cương.

Cũng chính vì lý do này mới làm Lưu Cương có hứng thú học thái cực.

Mà thời gian này thái cực của Lý Dương không hề xuống dưới sự so sánh của năng lực đặc thù, anh mỗi ngày có thể nói đều tiến bộ hơn, Lý Dương bây giờ cũng đã đạt đến đỉnh cao của trung cấp, ngang với Trần Chính Hoa rồi.

Trình độ này nếu cố gắng thì Lưu Cương cũng chưa chắc đã là đối thủ của Lý Dương.

-Đi

Lý Dương cười gật đầu, Trần Chính Hoa vừa muốn nói gì Lý Dương lại nhanh hơn anh, cuối cùng chỉ có thể lắc đầu bất đắc dĩ.

Anh rất muốn nói cho Lý Dương, sự khác biệt giữa trung cấp và cao cấp rất lớn, cho dù Lý Dương là thiên tài đi nữa nếu anh không đạt tới cao cấp thì rất khó thắng được Trần Chính Dung.

Cho dù anh đạt đến cao cấp rồi thì khi ở trình độ cao cấp cũng có trật tự phân chia, Trần Chính Dung bây giờ là Trần Thị Thái Cực trong truyền nhân, chỉ có Trần Vô Cực mới có thể trị được cô, bất kỳ người nào đều không phải là đối thủ của anh.

Trần Vô Cực cũng thở dài, mọi người đều đứng lên đi ra ngoài.

Khi đi ra Trần Vô Cực lại kéo Trần Chính Dung dặn dò nghiêm túc chỉ là tỷ võ, tuyệt đối không được làm thương Lý Dương, dù sao hôm nay Lý Dương cũng là tân lang.

Nếu làm thương anh Trần Chính Dung là một cảnh vệ sợ sẽ có chút phiền phức.

-Lão đại, chuyện gì thế?

Thấy Lý Dương và Trần Vô Cực ra ngoài Lý Xán quắc mắt lập tức chen vào vội vàng hỏi một câu.

-Không có gì, tôi ra bên ngoài tỷ võ với sư tỷ.

Lý Dương cười lắc đầu, cùng Trần Vô Cực ra ngoài.

-Tỷ võ!

Lý Xán hoài nghi sờ đầu, nhìn Lý Dương trong trang phục tây nghiêm trang, một lúc mới phản ứng lại.

-Lão đại, Sư tỷ ở đâu đến sao lại tỷ võ, anh hôm nay là chủ rể mà.

Lý Xán vội vàng kêu to, đuổi theo Lý Dương, bộ dạng vô cùng kinh ngạc.

Tiếng của anh cũng làm phòng khách vốn có chút loạn trở nên yên lặng hẳn.

Chu Văn, Lý Bồi, Bạch Minh, Lâm Lang cả Sang Dala đều ngậy người ra đó, không lâu sau những người này như ong vỡ tổ chạy ủa ra ngoài.

Bất luận là việc gì liên quan tới Lý Dương thì cứ đi rồi nói sau.

Ven sân bóng bên ngoài Lý Dương và Trần Chính Dung đều đã đứng đó, Trần Vô Cực khẽ lắc đầu, những gì cần dặn dò ông đã dặn chỉ còn là xem hai người thế nào.

Tỷ võ đối với họ là việc bình thường, cũng không có gì lo lắng, chỉ là thời gian Lý Dương học thái cực ngắn quá, hôm nay lại là ngày đại hỷ của anh. Thực sự đã xảy ra chuyện gì Trần Vô Cực cũng đắc tội với bố mẹ Lý Dương.

Vợ chồng Lý Quân Sơn hôm nay nói một cách vô cùng cảm kích, nói xong liền dẫn con ra.

Nếu làm Lý Dương bị thương ngày tân hôn thì ông không còn mặt mũi nào nhìn bố mẹ Lý Dương.

Trần Chính Dung đột nhiên cau mày, bọn Lý Xán lúc này đã chạy lại, người đến còn rất nhiều phải mấy chục người, Lý Xán chạy còn kêu to hỏi Lý Dương rốt cuộc là có chuyện gì.

Đội Trần Chính Hoa giải thích một lượt họ mới hiểu, Lý Dương thực sự chuẩn bị tỷ võ.

-Lão đại, cố lên, chúng tôi ủng hộ anh.

-Lão đại, để cô ta thấy anh là giỏi nhất anh nhất định có thể thắng.

-Lý Dương, hôm nay cậu lớn nhất cho cô ta một bài học.

Sau khi những người xung quanh hiểu chuyện gì rất nhiều người đều nói bọn Lý Xán kêu to nhất, trong mắt họ Lý Dương chính là người mạnh nhất, lợi hại nhất.

Bất luận là ai đều không thể thắng được Lý Dương.

-Có thể bắt đầu chưa?

Trần Chính Dung liếc nhìn xung quanh một lượt, nếu không phải họ là khách của Lý Dương thì cô đã cho bọn họ một bài học rồi.

-Tôi không vấn đề gì.

Lý Dương cười vuốt cằm, Trần Vô Cực lại lắc đầu lần nữa.

Con gái có tính này cao thủ đại nội dường như cũng đều như vậy, kiêu ngạo cho rằng mình là nhất, thiên tài lợi hại nhất.

Lúc đầu Trần Chính Dung nghe nói Lý Dương trong thời gian một năm đạt tới trung cấp tỏ vẻ không tin, được biết Lý Dương may mắn vào thiên nhân hợp nhất mới đạt đến trình độ trung cấp cũng tỏ vẻ không phục.

Trần Vô Cực lúc đó còn không để ý gì, bây giờ xem ra không để ý lúc đó là sai lầm, sớm để ý có thể tránh được việc ngày hôm nay.

-Được tôi tới đây.

Trần Chính Dung mắt sáng lên, sau khi nói xong lao cả người tới Lý Dương cô chào hỏi rồi bắt đầu luôn, nhìn thế nào cũng có tình nghi.

Người xung quanh ngạc nhiên muốn hét to nhắc nhở Lý Dương mà không hét ra được, Trần Chính Dung rất nhanh, mọi người chỉ cảm thấy một tia sáng lóe lên, Trần Chính Dung đã tới trước mặt Lý Dương.

Trong lòng Lâm Lang đang thắc mắc vừa rồi Trần Chính Dung tấn công với cự ly ngắn, tuyệt đối nhanh hơn cả tốc độ của quán quân 100 met trên thế giới, con báo chưa chắc đã sánh kịp cô.

-Đê tiện!

Lý Dương chỉ một tiếng, cả người vận mình linh hoạt, tránh chiêu của Trần Chính Dung.

Anh không biết Trần Chính Dung là cảnh vệ trưởng, việc luyện tập đều là giết người, họ không quan tâm đến cái gọi là quân tử, những người như vậy không thể trở thành thủ trưởng số 1.

Đối với Lý Dương Trần Chính Dung cũng vậy, chỉ cần có thể chiến thắng mục đích của cô coi như đạt được.

Còn về quá trình cô không để ý gì.

-Hai

Thấy Lý Dương tránh mình Trần Chính Dung kêu lên một tiếng nhưng tay vẫn không dừng lại còn đưa tay ra muốn kéo Lý Dương lại.

Lúc này nếu bị kéo trúng Lý Dương sẽ phiền phức lớn, có khả năng sẽ thua trận đấu võ này.

Tay của Trần Chính Dung khi chạm tới bên hông Lý Dương, eo của Lý Dương chuyển động rất lẹ cả người nhảy về phía sau, vừa uốn vừa nhảy đã làm anh cách xa Trần Chính Dung 2 mét, coi như tránh được chiêu của Trần Chính Dung.

Nhìn có vẻ lâu nhưng kỳ thực quá trình chỉ diễn ra trong mấy giây.

-Ngọc nữ xuyên qua, hay lắm.

Trần Chính Hoa mắt sáng lên không kịp chế được thốt lên một câu, động tác ban nãy của Lý Dương là một chiêu thức cơ bản của thái cực, rất nhiều người sơ cấp học nhưng Lý Dương khéo léo hơn, vô cùng hoàn mỹ.

Trần Vô Cực cũng trợn tròn mắt khi con gái đánh lên ông cũng không vui, còn nghĩ có nên ngăn cản không dù sao Trần Chính Dung cũng hơn Lý Dương một bậc, lại là sư tỷ, đối với sư đệ của mình còn như vậy cũng không còn gì để nói.

Nhưng biểu thị của Lý Dương làm nhiều người ngạc nhiên, ngay cả ông cũng không ngờ Lý Dương lại có thể tránh được chiêu đánh lén của Trần Chính Dung, tự mình đi ra.

Phải biết rằng Trần Chính Dung đánh lén chỉ có ông mới có thể ứng phó nhưng chưa chắc đã né hoàn mỹ như Lý Dương.

-Hay, lão đại, cho cô ta một bài học.

Trần Lỗi đột nhiên kêu một tiếng, họ có thể không hiểu chuyện gì nhưng họ đều biết người phụ nữ này tấn công lén có chút dễ tiện.

Mà họ cũng nhìn thấy thân thủ linh hoạt của Lý Dương, đều nghĩ Lý Dương sẽ chiếm ưu thế.

Lý Dương quay đầu nhìn họ một cái có chút bất đắc dĩ.

Vừa rồi nguy hiểm anh rất rõ, nếu không phải có sự hỗ trợ của năng lực đặc thù sợ anh đã thua rồi.

Công pháp thái cực cao cấp quả nhiên không dễ đối phó, hơn nữa Trần Chính Dung còn đơn giản hóa thái cực rất nhiều, chỉ giữ sát chiêu đó, mỗi lần ra tay đều có mục đích rất rõ ràng, người này càng khó đối phó.

-Sư tỷ, cô như vậy có phải có ý không hài lòng?

Lý Dương hít sâu chậm chậm nói một câu, năng lực đặc thù cũng mở ra, một chút không dám lơ là.

Dưới năng lực đặc thù tốc độ Lý Dương là người biết rõ nhất, không đề cập đến động tác của Trần Chính Dung.

Đây cũng là lý do Lý Dương dám đấu cùng Trần Chính Dung, có thể nắm được tình hình của đối phương cho dù anh không đánh được Trần Chính Dung cũng giữ được mình không vấn đề gì, đây mới là lợi ích lớn nhất của Lý Dương.

Không có điểm này anh không thể vượt cấp khiêu chiến.

Nhưng lúc này Lý Dương cũng cảm giác được anh dường như có chút lơ quan, động tác của Trần Chính Dung rất nhanh, nhanh tới mức anh chỉ có thời gian phản ứng căn bản không thể ứng chiêu.

-Ban này là tôi không đúng, lần này nhường cậu trước.

Trần Chính Dung lặng lẽ nhìn Lý Dương nhẹ nhàng nói một câu.

Lúc này trong lòng cô cũng vô cùng ngạc nhiên, cô có thể khẳng định không hề giữ tay, muốn ngay từ đầu đánh bại tiểu tử cuồng vọng này, cho anh một bài học.

Trước mặt không thể làm Lý Dương bị thương nhưng sau lưng cô có thể cho Lý Dương nếm mùi đau khổ, điểm này cô hoàn toàn có thể làm được.

Kỳ thực Trần Vô Cực nói với cô Lý Dương chỉ cần nửa năm là có thể đột phá tới cấp cao, cô muốn tỷ võ với thiên tài mà bố kỳ vọng này.

Lòng ghen tỵ của cô có lúc còn lợi hại hơn cả đàn ông, đặc biệt là coi mình là Trần Thị thái cực thiên tài lợi hại nhất Trần Chính Dung và không muốn có thiên tài nào khác.

May mà cô nhận được sự giáo dục cao không phải là người xấu, chỉ là có chút đồ kỵ không có lòng dạ xấu, chỉ là muốn cho Lý Dương một bài học để biết ai lợi hại hơn ai.

Nhưng nói lại Trần Chính Dung thực sự đồ kỵ nên làm việc xấu, cũng không thể trở thành một cảnh vệ nữ hiện đại.

-Nhường tôi trước, sư tỷ cẩn thận rồi.

Lý Dương sững sốt, miệng nhếch ra, anh ban này bị tấn công chỉ có thể hoàn thủ, bây giờ đối phương cho anh cơ hội tấn công anh đương nhiên không thể bỏ qua.

1262. Chương 1259: Sương Khí Hóa Hình

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1259: Sương khí hóa hình

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Lý Dương cử động rồi, tốc độ của anh không chậm.

Trong mắt của Trần Chính Dung có chút ngạc nhiên, trong nháy mắt Lý Dương đã tới bên cạnh cô, tấn công toàn thân cô là điểm sơ hở duy nhất.

Hình ảnh lập thể được mở ra, Lý Dương tập trung toàn bộ tinh thần.

Đối mặt với một cao thủ cao hơn mình Lý Dương không dám có chút lơ là nào, năng lực đặc thù là vũ khí bí mật của anh, cũng là ưu thế lớn nhất.

Dưới hình ảnh lập thể mỗi động tác của Trần Chính Dung đều được Lý Dương nhìn rõ.

Trần Chính Dung vừa giơ tay Lý Dương đã phán đoán được động tác tiếp theo, nhanh chóng thay đổi động tác của mình, hướng về phía Trần Chính Dung để tấn công vào điểm sơ hở.

-A

Trần Chính Dung đột nhiên kêu lên một tiếng bị ép lùi về một bước.

Theo động tác của Lý Dương cô đã phán đoán chính xác, chỉ là không ngờ Lý Dương lại thay đổi nhanh như vậy, cô thay đổi Lý Dương cũng thay đổi, nếu cứ tiếp tục thế này người chịu thiệt vẫn là cô.

Cô lùi Lý Dương tiến, Lý Dương tấn công toàn lực, căn bản không có dấu hiệu buông tay.

Lần này nơi Lý Dương tấn công vẫn là yếu điểm của Trần Chính Dung mà thay đổi chiêu rất nhanh, Trần Chính Dung cũng vô cùng ngạc nhiên.

Trần Chính Dung trợn mắt to.

Cô không ngờ Lý Dương tấn công mạnh như vậy, Trần Chính Dung bị ép lùi, Trần Chính Dung lúc này đang lâm vào thế xấu, không cẩn thận sẽ thua.

Trong mắt Trần Vô Cực có chút kinh ngạc, đồng thời có chút vui mừng.

Thái cực của Lý Dương có thể nói là một người đặc biệt mà anh đã dạy, chỉ có ít lần tập cẩn thận, bình thường LÝ Dương rất bận, đa phần đều là tự tập.

Khi trước Trần Vô Cực còn lo lắng Lý Dương có thể vì bận mà bỏ bê, không chịu tập luyện công pháp thái cực, bây giờ nhìn thấy như vậy mọi lo âu đều tan biến.

Chắc chắn Lý Dương rất chăm chỉ luyện tập nếu không không thể tiến bộ nhiều như vậy, càng không thể lấn át Trần Chính Dung rồi.

Điều này đối với Trần Vô Cực là một niềm vui, cũng đáng tự hào.

Lần này anh lại nhìn thấy trên người Lý Dương có tiến bộ cực lớn, đến anh cũng không ngờ LÝ Dương lại lấn át được Trần Chính Dung.

Bọn Lý Xán không biết cách nghĩ của Trần Vô Cực và Trần Chính Hoa, bọn họ nhìn thấy Lý Dương tấn công rất nhanh Trần Chính Dung chỉ bị động chống đỡ đều trầm trồ khen ngợi.

Trong mắt bọn họ, Lý Dương bây giờ chính là uy phong bát diện, đại hiển thần uy.

Nhưng nổi khổ ở bên trong chỉ có bản thân Lý Dương mới hiểu

Anh bây giờ tấn công mãnh liệt tiêu hao sức lực vô cùng lớn, công phu trung cấp vốn kém xa cao cấp, nếu Lý Dương cứ tấn công lâu một khi khí hết đến lúc đó anh cũng phải thua là chắc chắn.

Lúc này trong lòng Lý Dương có chút nổi giận.

Anh có năng lực đặc thù giúp đỡ có hình ảnh lập thể có thể nhìn rõ toàn diện những động tác của đối thủ, nhưng không ngờ sự khác biệt đẳng cấp lại khác nhau lớn như vậy, bây giờ nhìn, đừng nói chiến thắng đối thủ mà duy trì thế cân bằng cũng không dễ rồi.

-Giai Giai, chồng cô đang làm gì kia?

Phía cửa sổ phòng ngủ tầng 2 Cổ Nhã Tĩnh đột nhiên nói to một tiếng, Vương Giai Giai cũng quay về biệt thự, bây giờ mấy chị em đang ở trong phòng ngủ nói chuyện riêng.

Phòng của Lý Dương có thể nhìn thấy sân bóng phía ngoài, Cổ Nhã Tĩnh đứng bên cửa sổ lập tức phát hiện bên ngoài đang tiến hành tỷ võ.

-Tôi xem xem.

-Tôi cũng phải xem.

Nghe đến Lý Dương mấy chị em vây lại, mấy chị em này đều rất phi phàm nhưng họ đối với Lý Dương có chút khâm phục, một người trẻ tuổi như vậy có thể làm người trong nước tự hào là chuyện không dễ.

Lý Dương nghiêm nhiên trở thành thần tượng của rất nhiều người trẻ tuổi.

-A, họ tại sao lại đánh nhau?

Một cô gái trèo lên trên cửa sổ nhìn rõ tình hình bên ngoài không kìm chế được kêu lên một tiếng, lần này Vương Giai Giai cũng ngồi không yên, vội vàng chạy lại xem.

-Không phải đánh nhau, giống như đang tỷ võ.

Hà San San cau mày nhẹ nhàng lắc đầu, cô đã từng ra nước ngoài, còn theo Lý Dương một thời gian có hiểu đôi chút.

-Động tác của họ rất đẹp, rất nhanh.

Cô gái kia gạt đầu, thái cực quyền là lấy như thắng cương, cái hai người dùng đều là thái cực công pháp, hơn nữa tốc độ rất nhanh, cảm giác phiêu dạt của thái cực hoàn toàn lộ ra.

-Như Yên, cô có thích Lý ca ca không, đáng tiếc có thích cũng không được, muộn rồi, người ta giờ là người của Giai Giai.

Một chị bên cạnh cô gái trẻ chùng mày xuống, hai cô gái vui đùa rời cửa sổ, một lát lại ở trên giường.

Vương Giai Giai quay đầu nhìn họ một cái nhếch miệng cười.

Hai a đầu còn nhỏ, lại là chỗ thân tình, coi như chị em của cô.

Bắc Kinh rất lớn nhưng bọn họ có thể nói rất nhỏ, ví dụ ban này cô nương tên Như Yên cô vốn họ Ngọc, là tiểu công chúa của Ngọc gia kinh thành.

Ngọc gia không giống Vương gia, bình thường cũng rất bề bộn nhưng ở Bắc Kinh không ai dám đắc tội, cũng không thể xem thường, Ngọc gia là thế lực của 3 tỉnh rất lớn, bố của Ngọc Như Yên bây giờ cũng là quan của một tỉnh, rất có quyền lực.

Khi mấy cô gái trêu đùa cuộc tỷ võ ở bên sân bóng lại có sự thay đổi mới.

Giữ thế lâu Lý Dương có chút lo lắng, thể lực của anh tiêu hao rất nhanh, sự thực không giống như trong tiểu thuyết, cao thủ võ lâm đều có nội lực mạnh, có thể chiến đấu 3 ngày 3 đêm không cần nghỉ ngơi.

Đừng nói ba ngày ba đêm, ba mươi phút đã mệt chết người.

Thái cực công pháp của Lý Dương vốn không như Trần Chính Dung, thêm nữa anh lại là phương tấn công, lúc này đã sắp không chống đỡ nổi.

Trần Vô Cực lặng lẽ gật đầu.

Anh xem tình hình bây giờ của Lý Dương, nói thật Lý Dương có thể áp chế Trần Chính Dung thời gian dài như vậy làm Trần Chính Dung chỉ có thể chống đỡ, điều này đã làm anh rất ngạc nhiên.

Sau đó anh chuẩn bị bảo hai người dừng để bình thủ kết thúc trận đấu võ này.

Như vậy đối với Trần Chính Dung có vẻ không công bằng nhưng cuộc đấu võ này vốn không công bằng, cao cấp đấu với trung cấp, Trần Chính Dung đã chiếm ưu thế Trần Vô Cực biết rõ điều này.

Nghiêm túc mà nói Trần Chính Dung bị Lý Dương áp chế được là coi như cô thua rồi.

-Lên

Trần Chính Dung đột nhiên kêu một tiếng, cô bị Lý Dương áp chế lâu như vậy đã vô cùng uất ức, lúc này cô cũng cảm thấy Lý Dương hậu lễ không theo, nhân cơ hội này thoát khỏi sự áp chế của Lý Dương.

Khoảng thời gian lúc này có thể nói là lúc cô uất ức nhất.

Cô bất luận biến chiêu thế nào Lý Dương dường như đều có thể biết trước, giành trước ngăn chặn cô, nếu không phải thực lực của cô thực sự hơn Lý Dương rất nhiều thì sợ đã thất bại lâu rồi.

Một người tự kiêu chưa bao giờ biết thua kém ai như cô mà nói đây là một việc không thể chấp nhận được.

-Chính Dung, dừng tay.

Trần Vô Cực vội vàng kêu một tiếng, Trần Chính Dung lần này lợi dụng sức lực của Lý Dương không theo được, đột phá thành công rồi sự phong tỏa của Lý Dương sau đó rất có khả năng chuyển phòng vệ thành tấn công.

Sức lực của Lý Dương vốn không theo được rồi nếu lại chuyển thành thế phòng thủ sợ không thủ được.

Trần Chính Dung hơi ngạc nhiên, cô hiểu đây là bố đang bảo mình dừng, hôm nay Lý Dương là chú rể, đấu võ cũng có điểm dừng không thể làm thương người này.

Trong lúc cô ngạc nhiên Lý Dương lại lùi sau một bước dài đứng một bên thở phì phò nhìn chằm chằm Trần Chính Dung.

Trần Chính Dung nhìn Lý Dương, trên mặt đột nhiên lại có chút tức giận, người hướng về trước, muốn lột bỏ trên vai Lý Dương, Lý Dương đang thở nhẹ, sự thay đổi đột ngột này làm tinh thần anh lập tức thất lại.

-Chính Dung con làm gì?

Trần Vô Cực vội vàng lên tiếng đồng thời nhảy lên, anh không ngờ Trần Chính Dung không dừng lại mà còn tiếp tục tấn công Lý Dương.

-Bố, cho con thời gian 1 phút, 1 phút là được.

Trần Chính Dung kêu to một tiếng, trong lòng cô vẫn vô cùng tức giận.

Ban nãy cô vốn đã dừng rồi nhưng sau khi dừng lại nhìn thấy nụ cười trên mặt Lý Dương lại làm cô tức điên lên mà còn hơn cả ban nãy.

Nhưng điểm này cô nghĩ oan cho Lý Dương rồi.

Lý Dương là cười theo thói quen, nụ cười của anh vốn không có ý gì lại bị Trần Chính Dung hiểu lầm.

Cao thủ đại nội cả ngày đi theo thủ trưởng chỉ để bảo vệ thủ trưởng tính tình cũng có chút kỳ lạ, Trần Chính Dung này bình thường ngoài thủ trưởng ra cũng coi trọng lời của Trần Vô Cực.

-Dừng có làm loạn.

Trần Vô Cực đang định ra tay lập tức lại đứng ngậy ra đó nhìn phía trước.

Lý Dương vốn đã dùng gần hết sức lực trên đầu đột nhiên lại xuất hiện một làn sương trắng, sương trắng này là sương trắng tạo hình, không phải là nhiệt khí sau khi vận động với cường độ cao.

Trần Chính Dung đang chuẩn bị tấn công lần nữa lúc này cũng ngậy ra.

Mà Trần Chính Hoa bên cạnh lại trợn to mắt.

-Không thể nào, đây không thể nào, tại sao lại có thể là sương khí hóa hình.

Trần Chính Hoa trong miệng lẩm bẩm, như thể thấy quỷ, những người khác chỉ hiếu kỳ nhìn Lý Dương, họ không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lý Dương lúc này toàn thân trên dưới có một cảm giác rất thoải mái không thể nói ra, ban nãy khi Trần Chính Dung định tấn công lần nữa thực sự dọa anh một trận khiếp sợ làm anh lại tập trung toàn bộ tinh thần và sử dụng sức lực cuối cùng.

Sức lực này không nhiều căn bản không chống đỡ được sự tấn công của Trần Chính Dung, trong thời điểm máu chốt quan trọng thì tuyến đen của toàn thân trong cơ thể anh đều phân ra ngoài, toàn bộ nhập vào mạch huyết của Lý Dương.

Sự nhập vào của tuyến đen này làm cơ thể Lý Dương trong nháy mắt đã tăng thêm không ít khí lực, so với khi mạnh nhất còn mạnh hơn gấp nhiều lần làm anh thậm chí có cảm giác chỉ cần giơ tay có thể đánh chết một con bò, cảm giác này rất dễ chịu không thể diễn tả.

-Điều này không thể, bố, anh ta tại sao có thể xuất hiện sương mù hóa hình chỉ có công pháp cao cấp mới có?

Trần Chính Hoa quay đầu khó khăn trên mặt đầy sự thắc mắc nhìn bố của mình, sương mù hóa hình là một loại biểu hiện bên ngoài thể hiện nội lực đạt tới mức rất cao, chỉ có công pháp cap cấp của thái cực công mới có thể làm được.

Lý Dương tiếp xúc với thái cực cũng chưa được một năm có thể từ sơ cấp tới trung cấp đã là rất hiếm gặp rồi, có thể đạt tới đỉnh cao trung cấp là không thể tưởng tượng, bây giờ lại đạt tới cao cấp Trần Chính Hoa thậm chí cảm giác mình không biết có phải nằm mơ không hay những gì nhìn thấy là ảo giác.

1263. Chương 1260: Vào Hạng, Thắng Lợi

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1260: Vào hạng, thắng lợi

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

-Đoàn khí kia trên đầu lão đại kỳ lạ quá.

-Chẳng phải lão đại uống sữa đều ra hay sao, sao mũ trên đầu đều ra nhiều mồ hôi vậy?

Lý Xán, Trần Lỗi đều ngạc nhiên nhìn Lý Dương, họ không hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ là cảm giác rất kỳ lạ.

Hình như là sương khí tới rất nhanh, đi cũng rất nhanh, một lúc đã biến mất trên đầu Lý Dương, bọn Lý Xán đều há hốc miệng, đám khí mất trên đầu Lý Dương bọn họ nhìn như bị hút vào trong cơ thể.

Mà lúc này, Lý Dương đã đỏ ửng mặt, tinh thần sảng khoái nói không ra lời.

-Lại đến!

Lý Dương đột nhiên nói to một câu, nhất thức thái cực là một thủ thức rất bình thường xuất hiện trên tay anh, tốc độ rất nhanh đang tấn công tới Trần Chính Dung.

Tốc độ của Lý Dương rõ ràng nhanh hơn so với tốc độ ban nãy rất nhiều.

-Bang bang! “

Lần này Lý Dương không chọn đón trực tiếp công kích Trần Chính Dung mà dùng mãnh lực tấn công Trần Chính Dung, trong lòng Lý Dương còn có một cảm giác mạnh, muốn phóng thích hết ra.

Có cảm giác này sử dụng mãnh lực này là thích hợp nhất.

-Người này.

Trong lòng Trần Chính Dung mắng một tiếng, cũng thử tinh thần ứng phó của Lý Dương.

Cô không ngờ Lý Dương và trong sự tìm hiểu của cô lại đột phá như vậy, từ cấp bình thường chốc lát đã thành cao cấp, điều này đủ làm cô kinh ngạc rồi, điều làm cô kinh ngạc hơn là Lý Dương vừa đột phá lại tìm tới cô.

Mà Lý Dương vốn đã cạn kiệt sức lực, lúc này dường như hoàn toàn hồi phục, thậm chí mạnh hơn trước nhiều, mấy lần này trọng kích cánh tay của Trần Chính Dung cũng bị đánh đau.

-Bố, anh ấy thực sự đột phá?

Nhìn Lý Dương đã đối mặt với Trần Chính Dung mà không yếu như ban nãy Trần Chính Hoa chưa xót hỏi một câu.

Trần Chính Hoa đã 50 tuổi, tu luyện thái cực cũng đã hơn 40 năm, hơn 40 năm mặc dù nói không phải khổ luyện nhưng cũng không ngắt quãng. bây giờ đột nhiên bị một người trẻ tuổi tiếp xúc với thái cực chưa đến một năm vượt mặt trong lòng rất không vui.

-Chính xác, anh ấy thực sự đột phá rồi, anh ấy là một thiên tài.

Trần Vô Cực gật đầu, tỏ vẻ có chút hưng phấn.

Trong suy nghĩ của anh Lý Dương cho dù tài năng cao cũng phải có thời gian mấy năm mới có thể vào xếp hạng, hạng cao cấp, so với từ sơ cấp vào trung cấp khó khăn hơn nhiều.

Nói cách khác cũng không thể có nhiều người như vậy cả đời bị nhốt ở một cấp hạng, con của anh Trần Chính Hoa là một ví dụ điển hình.

Sau khi bước vào hạng trung cấp nhưng trong thời gian nửa năm Lý Dương lại một lần nữa đột phá, thực sự bước vào hạng cấp cao, tốc độ này cả bản thân Trần Vô Cực cũng không ngờ tới, anh bây giờ chỉ thấy vui và bất ngờ.

Thái cực công pháp của Lý Dương đạt tới hạng cao cấp rồi, bắp thịt và sức bền của anh sẽ tăng không ít, điều này có liên quan tới mặt điêu khắc, điều này đồng nghĩa với việc Lý Dương đánh hạ cấp đại sư.

Thậm chí là tông sư.

Đào khắc pháp của họ đối với yêu cầu sức khỏe rất cao, cho dù Lý Dương có ngò cùn đào cũng không được, điều kiện sức khỏe là căn bản.

-Anh không phải đo vào hạng.

Trần Chính Dung đột nhiên nói một tiếng, sau đó lùi lại không đánh bừa với Lý Dương.

Đối đầu trong thời gian ngắn ban nãy làm cô cảm thấy sức lực của Lý Dương tuyệt đối không ở dưới cô, công kích mạnh làm cánh tay của cô đều đỏ hết lên, con gái về mặt sức lực vốn không thể bằng con trai.

Về điểm này, cô ấy cũng bất đắc dĩ.

Đồng thời cô cũng hoàn toàn chứng minh được Lý Dương thực sự đột phá, tuyệt đối đã đạt tới tiêu chuẩn thái cấp công pháp cao cấp, thậm chí cao hơn người mới vào hạng cao cấp một chút.

Đối với việc Lý Dương tại sao lại làm được những điều này cô cũng không hiểu, vô cùng buồn bực chỉ đáng tiếc bây giờ không phải lúc cô buồn bực.

-Ha ha, là ai phải chủ động học hỏi, không phân thắng bại làm sao mà được, làm lại.

Lý Dương cười to một tiếng, trong tiếng cười có chút vui sướng thoải mái.

Anh không biết đã xảy ra chuyện gì, trên người đột nhiên có rất nhiều sức lực, lúc này đang muốn phóng ra ngoài, tự nhiên không thể đặt đối thủ trước mặt tốt như vậy.

Nói xong Lý Dương không đợi Trần Chính Dung phản ứng lại tiếp tục tấn công.

Lần này, Lý Dương thực sự đang áp đảo Trần Chính Dung, bây giờ không giống như ban nãy, ban nãy Lý Dương chỉ là mượn tốc độ và có thể biết trước động tác của đối thủ để tiến hành áp chế, lần này lại là trực tiếp áp chế về sức lực.

Kỳ thực nghiêm túc mà nói thực lực về thái cực của Lý Dương bây giờ so với Trần Chính Dung còn yếu một chút, dù sao Trần Chính Dung bước vào thái cực đã một thời gian dài.

Nhưng Lý Dương vừa mới đột phá mà phương thức đột phá của người khác lại không giống, bây giờ đang là lúc sức lực mạnh nhất.

Sức lực này đủ để bù những phương diện anh không đủ, làm anh đủ để đọ sức với Trần Chính Dung, hơn nữa ban nãy Trần Chính Dung cũng tiêu hao không ít sức lực mới làm Lý Dương chiếm ưu thế tuyệt đối.

-Cậu!

Trần Chính Dung giận kêu lên một tiếng, Lý Dương có ý không buông tha người làm cô vô cùng tức giận.

Nhưng cô lại không ngờ ban nãy khi cô chiếm ưu thế cũng là không buông tha người nếu không không tạo thành sự đột phá của Lý Dương.

-Bố, tiểu muội có chống đỡ nổi không?

Nhìn cuộc tỷ võ trước mặt Trần Chính Hoa lo lắng hỏi một câu.

Hai người này cho đến bây giờ đều không kém anh, tuổi bọn họ nhỏ trong lòng Trần Chính Hoa có chút bất đắc dĩ.

-Cho dù không chống đỡ được cũng không thể là bây giờ.

Trần Vô Cực nhìn trước mặt, nhẹ nhàng lắc đầu, ánh mắt của anh mạnh hơn nhiều Trần Chính Hoa, anh nhìn ra người con gái là hành động theo cảm tính, mà Lý Dương lại là lúc khí thế cao ngất.

Điều này có nghĩa Trần Chính Hoa đang đối kháng với Lý Dương, không bị áp chế mới là lạ.

Trần Chính Hoa cau mày, gật đầu theo, chỉ là anh rất cuộc không hiểu, chỉ có bản thân anh hiểu.

-Đáng chết.

Lại bị tấn công lùi lại mấy bước, Trần Chính Hoa đột nhiên chửi một tiếng, cô ấy có thể là thái cực truyền nhân, thái cực từ trước tới nay chú ý tứ lưỡng bát thiên cân, khi nào đấu với người khác rồi.

Cô ấy là bị Lý Dương liên tục áp chế đến hồ đồ, cô lúc này phản ứng lại.

Sau khi hiểu Trần Chính Dung không xô xát với Lý Dương nữa, Lý Dương dùng lực đâm, bị anh khéo léo giải ra hoàn thành một phản công.

Phản công lần này cũng làm Lý Dương lùi một bước.

Trần Chính Dung tỉnh rồi, Lý Dương lại ngạc nhiên một chút, rất nhanh Lý Dương cũng hiểu chuyện gì xảy ra.

Cái anh học cũng là thái cực, mãnh lực không phải là đỉnh cao của họ, sử dụng mãnh lực chỉ là muốn phóng thích, lúc này Lý Dương đã phóng thích tương đối.

Ưu thế của Trần Chính Dung là kinh nghiệm, cô dù sao cũng học nhiều hơn Lý Dương mấy chục năm mà ưu thế của Lý Dương lại là ở năng lực đặc thù.

Anh có thể phân tích rất nhanh động tác của đối thủ, đưa ra những phán đoán chính xác.

Ưu thế này vẫn là ưu thế bí ẩn, không một ai biết.

Trần Chính Dung thay đổi chiêu, Lý Dương cũng thay đổi theo, Trần Chính Dung kinh ngạc phát hiện Lý Dương sau khi thay đổi chiêu càng khó ứng phó, so với lúc dùng mãnh lực ban nãy thì đáng sợ hơn nhiều.

Chỉ thay đổi không đến hai phút Trần Chính Dung đã lâm vào thế nguy hiểm, mấy lần suýt bị Lý Dương bắt sống.

Lý Dương lúc này so với Lý Dương công phu trung cấp ban nãy cảm giác hoàn toàn là hai người, Lý Dương ban nãy rất liều mạng nhưng chỉ là một con sói chui vào bầy, liều mạng nữa cũng không có tác dụng.

Lý Dương lúc này hoàn toàn biến thành con hổ mạnh mẽ, không có cách nào chiến thắng được.

-A!

Trần Chính Dung lúc này đang phân thần lập tức lại bị Lý Dương bắt được sơ hở, bị Lý Dương tấn công lùi mấy bước.

Ngay sau đó sắc mặt Trần Chính Dung đột nhiên căng thẳng, trong mắt có chút không dám tin.

Lý Dương không có buông tha cô, ngược lại còn lần ạt cô với tốc độ còn nhanh hơn cô nhiều, cô chưa có phản ứng gì đã có một bàn tay lớn túm lấy cổ của cô.

Thua rồi, Trần Chính Dung thua rồi, chắc chắn thua rồi.

Theo thực lực hiện tại của Lý Dương chỉ cần anh đồng ý dùng một lực có thể cắt cổ của cô, mà cô ấy căn bản không thể đủ lực phản kháng.

-Lý Dương!

Trần Vô Cực vội vàng kêu to lên một tiếng, đồng thời bước nhanh tới.

Sau khi Lý Dương vào hạng, Trần Vô Cực đã cảm giác Trần Chính Dung không thể thắng được Lý Dương nhưng anh tuyệt đối không thể ngờ Lý Dương lại có thể chuyển bại thành thắng còn thắng hoàn toàn như vậy.

Lúc này, ngay cả anh cũng bị đe dọa rồi.

-Sự phụ!

Lý Dương mở lời, cười đứng một bên, Trần Chính Dung lúc này có chút đáng ghét nhưng tội không đáng chết.

Trước tiên không nói cô là thị vệ đại nội, con gái của Trần lão điểm này Lý Dương không thể làm thương cô, nhưng đánh bại cô còn khó chịu hơn là giết cô.

Nhìn Trần Chính Dung hồn bay phách lạc trong lòng Lý Dương lại vui đến cực điểm.

Lý Dương không phải thần thánh gì để lấy đức báo oán, Trần Chính Dung lúc đầu đã nhắm vào anh còn khiêu chiến vào ngày tân hôn của anh, nếu có thể thắng mà không thắng, cố ý giữ thể diện cho cô thì anh thật có lỗi với bản thân.

Nhưng sự khiêu chiến của Trần Chính Dung đối với Lý Dương cũng có lợi ích lớn, chính lời khiêu chiến của cô mới làm Lý Dương đột phá trung cấp, thực sự đạt tới trình độ cao cấp.

Công pháp thái cực cao cấp ở trong nước cũng là một cao thủ, Lưu Cương bây giờ cũng không phải đối thủ của anh, cho dù thêm cả bọn Triệu Vĩnh không dùng một số kỹ thuật giết người Lý Dương cũng có thể ứng phó được tất cả bọn họ.

Đương nhiên rồi, đánh bại bọn họ lại là nói về mặt khác, bây giờ cái Lý Dương còn thiếu là kinh nghiệm.

-Chính Hoa, dẫn em cậu về đi.

Mất nhìn Trần Chính Dung, Trần Vô Cực khẽ thở dài, việc đả kích lần này đối với Trần Chính Dung không nhỏ, nhưng có đả kích như vậy cũng không phải là chuyện xấu, Trần Chính Dung cứ thuận buồm xuôi gió không trải qua sự thất bại nào.

Điều này đối với sự trưởng thành của cô không tốt, nếu không cũng không thể hơn 30 tuổi vẫn chưa lập gia đình, điều này làm Trần Vô Cực rất đau lòng.

Thất bại lần này đối với Trần Chính Dung có thể thay đổi cơ hội, còn có đả kích cô hay không Trần Vô Cực lại không ngờ tới, Trần Chính Dung không phải là người có năng lực chấp nhận yếu, thất bại này cô có thể chấp nhận được.

Trần Chính Hoa gật đầu kéo Trần Chính Dung ra, anh hiểu em gái mình không nên tiếp tục ở lại đây.

-Tốt, rất tốt, tốt lắm.

Sau khi Trần Chính Hoa rời đi Trần Vô Cực mới cười nhìn Lý Dương, kích động nói liền 3 câu.

1264. Chương 1261: Nuốt Chửng Trái Tim Vĩnh Hằng

Hai mươi sáu tuổi dừng nói Lý Dương học thái cực chỉ một thời gian ngắn, cho dù người học từ nhỏ ở thế kỷ này có thể đạt tới trình độ cao cấp cũng tuyệt đối có thể coi là thiên tài.

Trần Vô Cực nói 3 câu tốt liền còn không ngừng đánh giá Lý Dương.

Lý Dương lần này làm cho anh rất vui, ngoài sức tưởng tượng, chính lúc này Trần Vô Cực vẫn có một cảm giác không tin.

-Lão đại, lần đầu tiên phát hiện anh vô cùng lợi hại.

Bọn Lý Xán cũng chen vào, Trần Lỗi trên mặt đầy vẻ sùng bái nhìn Lý Dương.

Lý Dương ban nãy khi tỷ võ cùng Trần Chính Dung đều dùng công phu lớn, khi tốc độ của hai người nhanh nhất mấy người họ chỉ nhìn thấy bóng dáng chứ không nhìn rõ động tác của hai người.

Ở đây nhiều người như vậy thực sự có thể nhìn rõ chỉ có bố con Trần Vô Cực, và bọn Lưu Cương.

-Lý lão đệ, cậu làm tốt quá, thân thủ tốt như vậy từ khi nào mà chúng tôi không biết.

Bạch Minh từ phía sau chen lên đầy vẻ hiếu kỳ hỏi một câu, anh và Lý Dương quen nhau một thời gian cũng không ngắn, khoảng thời gian này chưa từng thấy thân phận cao thủ võ lâm của Lý Dương.

Ban nãy tỷ võ gây cho họ chấn động lớn.

-Lý Dương, trên người anh rốt cuộc có bao nhiêu bí mật?

Người lần này nói là Lâm Lang, ông cũng đầy sự kinh ngạc, ông quen Lý Dương cũng một thời gian dài cũng giống như Bạch Minh nhưng chưa bao giờ thấy Lý Dương lộ thân thủ thế này.

Sang Dala bên cạnh cũng ngưỡng mộ nhìn Lý Dương, Myanma thực lực tối thượng, thực lực về mặt đồ thạch của Lý Dương cao như vậy, lại có võ lực cao như vậy chắc chắn sẽ nhận được sự khâm phục của người khác.

Chỉ có Lưu Cương cười đứng sau Lý Dương, nhìn mấy người đang không ngừng hỏi.

Cũng chỉ có Lưu Cương là biết rõ nhất. Bất luận ở đâu, bất luận bần thế nào, Lý Dương chưa bao giờ bỏ luyện thái cực, mặc dù nói Lý Dương có thiên phú rất cao, nhưng anh có thể có được thành tựu hôm nay đó cũng là nhờ sự nỗ lực chăm chỉ luyện tập của anh.

Nếu không phải Lý Dương luôn nỗ lực để tiến bộ, thì hôm nay cũng không thể một lúc mà có được sự đột phá.

-Trước tiên chưa hỏi vội để cậu ta nghỉ ngơi một lát đã.

Trần Vô Cực cười ha ha nói một câu, sau đó kéo Lý Dương lại, ông còn một số chuyện muốn hỏi Lý Dương.

Câu nói của Trần Vô Cực đúng lúc làm Lý Dương thoát khỏi đám đông trước mặt, nhiều người như vậy cùng lúc hỏi anh thực sự không thể trả lời được mà những câu hỏi này cũng không tiện trả lời.

Tất cả mọi người đều về cùng Lý Dương, trên đường họ còn nói chuyện không ngớt. Say sưa nói về cuộc tỷ võ vừa rồi.

Đây đúng là cuộc giao đấu của những cao thủ võ lâm. Cho dù là người như Lâm Lang bình thường thấy cũng không nhiều, xã hội bây giờ cao thủ như vậy còn rất ít, rất ít.

Có thể đạt tới thân thủ như Lý Dương và Trần Chính Dung lại càng hiếm, Trần Chính Dung là đại vệ thị nội thực sự ở thời cổ. Thuộc kiểu mang dao còn có cấp phẩm rất cao.

-Bây giờ cậu cảm thấy có gì khác

Trần Vô Cực dẫn Lý Dương vào phòng khách không có người, ở đây chỉ có hai bọn họ lập tức Trần Vô Cực hỏi một câu rất quan tâm.

Mặc dù sự đột phá của Lý Dương là Trần Vô Cực rất vui nhưng anh vẫn chưa mất đi lý trí, sự đột phá của Lý Dương lần này có chút kỳ lạ, thái cực của Trần Thị bọn họ có đột phá trong thực chiến nhưng giống như Lý Dương sau khi đột phá có được năng lực mạnh như vậy thì chưa hề nghe qua.

Trong lòng Trần Vô Cực cũng có chút lo lắng.

-Được!

Lý Dương hơi ngạc nhiên lập tức gật đầu.

Sau khi đột phá khi anh và Trần Chính Dung tỷ võ chỉ lo đánh bại đối phương, phát hết nội lực sức lực mệnh mông kia chưa bao giờ kiểm tra.

Lời của Trần Vô Cực cũng thức tỉnh anh là phải kiểm tra kỹ một chút.

Lý Dương khẽ nhắm mắt, năng lực đặc thù tự nhiên mở, Trần Vô Cực lại cười anh, lúc này Trần Vô Cực vẫn tưởng rằng Lý Dương đang ngồi nghỉ căn bản không biết anh đang tập trung quan sát bản thân mình.

Sau khi mở hình ảnh lập thể sắc mặt Lý Dương có chút rung động.

Tuyến đen vẫn trong cơ thể, nhưng nhỏ hơn so với bình thường 1 vòng, điều này đối với Lý Dương có thể là hiện tượng chưa từng gặp qua, cho dù Lý Dương đặt tuyến đen ở ngoài, khi để ở trong cơ thể người khác cũng không có xuất hiện kiểu tình trạng như này.

Tuyến đen co lại cũng có nghĩa là giảm đi, Lý Dương từ từ mở hình ảnh lập thể, sau đó sắc mặt lại trông khó coi.

Hình ảnh lập thể toàn lực được triển khai, nhiều nhất chỉ có thể kéo dài khoảng 30 mét, không phải là 50 mét.

Đây cũng chính là nói năng lực đặc thù và tuyến đen thực sự có quan hệ vô cùng mật thiết, bây giờ tuyến đen có tổn thất năng lực đặc thù cũng giảm theo.

Năng lực hạ xuống, điều này đối với Lý Dương mà nói là lần đầu tiên.

Cũng khó trách sắc mặt của anh trông khó coi, năng lực đặc thù như tài phú của Lý Dương, vẫn là tài sản bí mật nhất, bất kỳ người nào tài sản bị giảm đều rất không vui.

-Lý Dương, thế nào rồi?

Trần Vô Cực cứ chú ý đến Lý Dương, thấy sắc mặt của Lý Dương khác lập tức hỏi một câu.

Trên mặt của anh còn có chút lo lắng, anh thực sự lo cho Lý Dương nếu Lý Dương vì sự đột phá lần này mà có tổn thất gì thì anh thà để Lý Dương ở trình độ trung cấp còn hơn, không có sự đột phá như vậy.

Đối với anh mà nói tương lai của Lý Dương là quan trọng nhất.

-Tôi không sao, chỉ là kinh mạch có chút hao tổn, có thể ban này dùng lực nhiều quá.

Lý Dương vội vàng lắc đầu, việc năng lực đặc thù không thể nói ra ngoài chỉ có thể tìm một lý do nào đó.

-Tôi xem nào!

Trần Vô Cực vội vàng vươn tay chạm vào mạch của Lý Dương.

Trần Vô Cực học võ nhiều năm, đối với y thuật cũng có chút hiểu biết, sau khi sờ một lúc anh khẽ gật đầu.

Khí huyết của Lý Dương thực sự có chút không thuận, sau đó lại có một trận lớn, xảy ra tình huống này cũng là bình thường, chỉ cần không nghiêm trọng thì không có vấn đề gì lớn.

Nhìn thấy Lý Dương bây giờ hoàn toàn bình thường cũng biết vấn đề của anh không nghiêm trọng lắm cho nên trong lòng Trần Vô Cực cũng nhẹ hẫng đi.

-Mấy ngày này cậu cố gắng nghỉ ngơi cho tốt, cậu vừa vào hạng cấp cao, vẫn chưa ổn định cũng phải củng cố một chút, cậu yên tâm những ngày này tôi không đi đâu, đợi cậu hoàn toàn ổn định tôi mới đi.

Trần Vô Cực lại cười nói một câu, Lý Dương không sao là tốt, lần này tới Bắc Kinh chủ yếu là vì việc kết hôn của Lý Dương, trong nhà không có việc gì hoàn toàn có thể ở lại một thời gian.

Hướng hồ Lý Dương vừa đột phá chắc chắn phải ở bên anh hỗ trợ.

Trần Vô Cực tạm thời dời đi, anh còn phải đi xem con gái của anh thế nào, Lý Dương lại ở trong phòng khách một mình, sau khi ngồi một lát trên mặt lộ ra chút do dự.

Năng lực đặc thù mở ra bây giờ phạm vi ít hơn trước rất nhiều, nhưng cả biệt thị vẫn đang ở trong hình ảnh lập thể.

Quets một vòng trên mặt Lý Dương không còn do dự, đứng dậy ra khỏi phòng khách.

Ở cửa, Lưu Cương đang đứng ở đó nhìn thấy Lý Dương vội chạy lại, Lý Dương tới phòng sách tầng 3, bọn Vương Giai Giai vẫn đang ở phòng ngủ vẫn chưa ra.

-Lưu Cương cậu ở bên ngoài đợi tôi, không được phép cho ai vào.

Cửa phòng sách Lý Dương đột nhiên dừng lại, quay lại nói với Lưu Cương một câu, Lưu Cương hơi ngạc nhiên lập tức gật đầu.

Anh không hiểu tại sao Lý Dương muốn ở trong phòng sách một mình nhưng yêu cầu của Lý Dương anh tuyệt đối phải làm theo.

Trong thư phòng Lý Dương đi thẳng tới trước tủ sắt, khi đứng ở đó trong lòng Lý Dương lại có cảm giác muốn nuốt chửng rất mạnh.

Nhìn tủ sắt Lý Dương cau mày, cuối cùng cũng mở nó ra.

Ở đây, cất giữ một bảo bối, bảo bối có giá trị không thấp, bảo bối này ở đại hội giao dịch đã từng xuất hiện, cũng là chiến lợi phẩm của cục đồ thạch Macao.

Nhẫn kim cương làm từ kim cương tinh khiết, có tên “trái tim vĩnh hằng” đang đặt ở đây.

Chiếc nhẫn kim cương này sau khi quay về Trung Quốc được Lý Dương tự mình tìm ra, lúc đó bảo bối rất nhiều còn có rất nhiều bảo bối quý giá, việc Lý Dương tìm ra chiếc nhẫn kim cương này căn bản không ai biết.

Còn tại sao tìm ra nó thì ngay cả đến bản thân Lý Dương cũng không biết.

Nhưng lúc ấy khi tìm ra nhẫn kim cương Lý Dương có một dự cảm, nhẫn kim cương này sợ không thể tồn tại trên thế giới này được bao lâu, chỉ cần thứ làm anh muốn nuốt chửng cuối cùng dường như đều không thể tồn tại được.

Nhẫn kim cương mặc dù tìm ra nhưng Lý Dương lúc đó không nuốt nó ngay mà giữ trong tủ sắt.

Lý Dương lần này vào phòng sách chính là muốn lấy ra chiếc nhẫn kim cương này thực sự muốn nuốt nó.

Nuốt nhẫn kim cương năng lực có thể tăng lên.

Đây là Lý Dương gặp phải, lần này thái cực công pháp mặc dù có đột phá nhưng năng lực lại bị tổn thương, Lý Dương nghĩ đến khối kim cương này trước tiên.

Năng lực đặc thù là công cụ lớn nhất của anh, đã quen với năng lực bây giờ không thể lùi bước.

Lúc này cũng là thời cơ để nuốt khối kim cương này.

Mở tủ sắt ra tay Lý Dương chậm chậm có chút run run sau khi mở cảm giác muốn nuốt chừng rất mạnh lại xuất hiện, nhớ tới lúc đầu thứ này đặt ở tủ sắt thật không dễ, Lý Dương lại lắc đầu.

Điều này giống như có người nghiện đối diện với thuốc phiện, Lý Dương có thể không chế được bản thân như vậy thực sự không dễ.

Tủ sắt mở ra, bên trong đặt rất nhiều thứ, mắt Lý Dương cứ dán chặt vào chiếc hòm tầng trên.

Bên trong hòm chính là trái tim vĩnh hằng.

Vẫn run tay, Lý Dương cầm hộp đựng nhẫn kim cương ra, lần này cảm giác khác lần trước, cảm giác muốn nuốt chừng mạnh hơn, giống như con sư tử đói rất lâu rồi đột nhiên thấy một bữa tiệc lớn.

Mở hòm ra, nhìn thấy khối kim cương đẹp óng ánh Lý Dương lại không kiềm chế được, lập tức thò tay ra lấy chiếc nhẫn để vào lòng bàn tay.

-Cái này

Cảm giác long lanh trong suốt trong nháy mắt truyền khắp toàn thân, trong hình ảnh lập thể tự động mở ra, Lý Dương tận mắt nhìn thấy sự biến mất một chút của nhẫn kim cương trong lòng bàn tay, cuối cùng biến thành một màu phấn trắng.

Trái tim vĩnh hằng cũng không thể vĩnh hằng, nó cuối cùng cũng biến mất.

Lý Dương không buồn vì bảo bối giá trị cao như vậy bị tổn thất, miệng anh nhếch ra cười, sau khi nhẫn kim cương bị nuốt tuyến đen trong cơ thể anh quả nhiên tăng lên đúng như dự đoán.

Mà tăng nhiều hơn so với bị mất đi, tuyến đen bây giờ thô hơn so với trước.

Suy nghĩ một lát phạm vi năng lực đặc thù từ 30 mét lên tới 80 mét, mở rộng ra ngoài 100 mét.

1265. Chương 1262 – Chỉ Tay Năm Ngón

Một trăm, một trăm năm mươi mét, tự nhiên được mở rộng ra, kết quả đã mở ra xung quanh được 200m.

Hai trăm mét đã gấp bốn lần 50m lúc trước rồi, gấp bốn lần nghe có vẻ không nhiều lắm, nhưng hiện tại Lý Dương có năng lực thu hẹp không gian lại, nếu tiến hành phân hình không gian bị thu hẹp thì khoảng cách mở rộng ra lớn hơn trước rất nhiều, lúc này đã có thể tăng độ dài lên 2000m, độ rộng 20m rồi.

Điều này cũng có nghĩa là phạm vi mà Lý Dương có được đã lên đến 2000m.

-A!

Lý Dương thoải mái vận người một cái, phúi phúi tay, lần thôn tính này quả nhiên đã bù lại được những hao phí trước đó, đồng thời cũng giúp Lý Dương thấy yên tâm hơn.

Sự việc lần này cũng đã làm cho Lý Dương hiểu ra, năng lực đặc biệt của hắn không chỉ cố định lại một chỗ, nó có thể bị hao mòn đi, nhưng sự hao mòn này có thể bù đắp lại được, tuy vật dùng để bù đắp rất quý hiếm, nhưng chỉ cần có thể bù được là tốt rồi.

Điều này đối với Lý Dương mà nói không phải là chuyện xấu, điều mấu chốt nhất là hắn chứng minh được khả năng đặc biệt của mình có một không gian để phát triển.

Rời khỏi phòng sách, tinh thần Lý Dương đã hoàn toàn ổn định trở lại, hắn cùng với bạn bè bên ngoài nhộn nhịp tổ chức buổi tiệc rượu tân hôn, và cảm ơn sự giúp đỡ của họ.

Buổi tiệc rượu được bắt đầu từ rất sớm, Vương Giai Giai và người chị em của cô cũng đã lộ diện, đây cũng là lần đầu tiên Vương Giai Giai tiếp đón mọi người với tư cách chủ nhân.

Buổi tiệc rượu này cũng có nghĩa là cùng chung niềm vui với cô dâu và chú rể.

Tiệc rượu bắt đầu sớm, kết thúc cũng sớm, hôm nay là hôm Lý Dương sẽ động phòng hoa chúc, mấy người Lý Xán vốn dĩ muốn ở lại thêm chút nữa, nhưng cuối cùng đều bị Lý Dương đuổi về hết.

Hôm nay là ngày của hai người họ, không ai được phép quấy rầy cả.

-Lý Dương!

Nhìn Lý Dương bước vào phòng ngủ, khuôn mặt nhỏ bé của Vương Giai Giai chợt đỏ bừng lên, thực ra cô đã ở đây trong một thời gian dài rồi, nhưng hôm nay nơi này mới chính thức thuộc về cô.

Có lẽ suốt đời cô sẽ không quên được ngày hôm nay.

-Giai Giai!

Lý Dương ôm nhẹ Vương Giai Giai vào lòng, nhớ lại từ lúc hai người lần đầu tiên gặp nhau cho đến bây giờ. Nhớ lại đêm bình yên nhìn thấy vẻ đẹp rực rỡ của Vương Giai Giai.

Hắn lúc đó không hề nghĩ là mình sẽ có ngày hôm nay. Và vận mệnh của hắn cũng đã hoàn toàn thay đổi chỉ sau một đêm.

Đêm tân hôn phải là một đêm lãng mạn và mãnh liệt, Lý Dương đã dậy rất sớm để chuẩn bị hết mọi việc, hôm nay hắn vẫn có rất nhiều chuyện để làm.

Đầu tiên hắn phải đến sân bay từ rất sớm để tiễn hai ông bà Lý Quân Sơn và Lý Thành về quê.

Ngày mai trong nhà có tổ chức một buổi tiệc mừng tân hôn, tuy lad đơn giản hơn ở Bắc Kinh nhưng cũng có rất nhiều chuyện phải làm. Vì vậy hai ông bà phải về trước để chuẩn bị.

Hơn nữa hắn phải cùng Vương Giai Giai về nhà một lần.

Đây cũng coi như là hồi môn, cô dâu mới dù sao cũng phải về quê để ra mắt ba mẹ chồng, vì gia đình bọn họ không phải là một gia đình bình thường, nên nghi thức này cũng được tổ chức rất long trọng, mấy anh chị em của Vương Tồn Minh và gia đình Lương Phượng Anh cũng về cùng.

Vương Giai Giai là công chúa nhỏ của hai gia đình họ, vì vậy công chúa nhỏ kết hôn cũng là một chuyện đại sự đối với họ.

Buổi trưa, Vương Toàn Minh đặt một phòng khách lớn trong khách sạn Bắc Kinh, tất cả mọi người cùng đến đây ăn cơm, đây cũng coi như là một buổi tiệc gia đình, chỉ có những người thân trong gia đình Vương Gia mới có mặt.

Hai người anh trai của Vương Giai Giai còn ra rất nhiều câu hỏi cho Lý Dương, Vương Phong đợi ngày này đã lâu lắm rồi, hắn muốn báo thù một lần cho đã, hắn lúc trước đã bị Lý Dương chuốc say không biết bao nhiêu lần.

Tiếc là lần này không được như hắn mong đợi, Lý Dương uống không ít, tất cả khoảng năm sáu cân rượu. Lý Dương uống nhiều rượu tãng như vậy mà nhìn như chưa uống vậy, làm nhà Vương Gia ai cũng khiếp vía.

Ít nhất thì số người thân nam kia đều có thiện cảm với Lý Dương, uống được rượu cũng là một tài năng.

Bận rộn cả ngày nhưng Lý Dương cũng không thấy gì là mỗi mệt cả, tối đến tinh thần vẫn rất thoải mái.

Điều này Lý Dương cũng tự thấy ngạc nhiên, tinh thần tốt như vậy, hắn chỉ có thể quy công cho việc luyện Thái cực quyền và sau khi nuốt kim cương ở Bắc Kinh, ít nhất thì sức khỏe hắn bây giờ đã tốt hơn trước rất nhiều.

Thời gian từ từ trôi, trở về sau khi tổ chức hôn lễ ở quê, cuộc sống của Lý Dương lại càng trở nên bận rộn hơn.

Chuyện trong Viện bảo tàng đã trở thành một chuyện rất quan trọng với hắn. Ông cũng rất ủng hộ hẳn trong chuyện này, Viện trưởng Hoàng thì càng tích cực giúp đỡ Lý Dương hơn nữa.

Viện trưởng Hoàng bây giờ chỉ còn đợi về hưu nữa thôi, sau đó thì vào Viện bảo tàng của Lý Dương để phát huy phần sức còn lại của mình.

Suy nghĩ này của ông làm cho những người trong Bộ văn hóa muốn giữ ông lại cũng đành bỏ cuộc, hờn đã đi rồi thì có giữ người lại cũng chẳng có tác dụng gì cả.

Tuy nhiên nói đi cũng phải nói lại, khi biết được Viện Bảo tàng của Lý Dương có được nhiều bảo bối tốt như vậy, đến cả những lãnh đạo trong Bộ văn hóa cũng thấy thèm thuồng, những lãnh đạo thích thu tàng còn đang đợi sau khi Viện bảo tàng chính thức mở cửa sẽ đến chiêm ngưỡng một chuyến.

Năm mới đến, những bận rộn cũng kéo theo đến.

Thu hoạch của Lý Dương năm nay phải nói là cực lớn, trước năm mới hắn đã cho dỡ bỏ những công trình còn dang dở, đợi sang năm sẽ đóng cọc thi công lại.

Việc thiết kế Vương Giai Giai đã làm rất tốt, những thiết kế của những đại sư kiến trúc nổi tiếng trên thế giới đều đã có trong tay, chỉ cần đợi thi công xây dựng nữa thôi.

Tết Lý Dương không về quê mà ở lại Bắc Kinh.

Tết này Lý Dương còn đón hai ông bà Lý Quân Sơn và vợ chồng Lý Thành cùng đến Bắc Kinh, việc gặp phục kích lần trước cũng đã giúp họ hiểu việc làm ăn không phải là điều quan trọng nhất.

Mà quan trọng nhất là cả gia đình cũng sống hạnh phúc, vui vẻ bên nhau.

Tết năm nay ở Bắc Kinh, tuy là bọn họ mất đi bạn bè ở quê nhưng cũng đã đón tết rất vui vẻ.

Mồng một tết, họ ăn sáng xong rồi cùng đến nhà ông chúc tết, rồi ăn trưa ở nhà ông luôn, ông từ trước đến giờ chưa bao giờ coi gia đình Lý Dương là người ngoài cả.

Người của hai gia đình cũng chính là người trong một nhà.

Mồng hai, hai ông bà Lý Quân Sơn được Hà San San đưa đi thăm những chùa ở Bắc Kinh, chú Bắc Kinh rất nổi tiếng vào dịp tết đến, thần kiếm Can Tương của Lý Dương có được chính là nhờ lần đến thăm chùa đó.

Ngày này Lý Dương thì dẫn Vương Giai Giai về thăm nhà vợ, năm đầu mới kết hôn, đến thăm nhà vợ cũng phải thật long trọng.

Đợi tết qua rồi thì Lý Dương lại bận rộn với công việc của mình.

Địa chỉ di dời của Viện bảo tàng đã làm gần xong rồi, trước đó đã đầu thầu tìm đội thi công tốt, chỉ đợi đến khi đặt móng thôi, Viện bảo tàng này là một thiết kế lớn, ngoài kiến trúc chủ thể ra còn có rất nhiều kiến trúc phụ thuộc khác, số kiến trúc này chính là một quảng trường lớn.

Thiết kế của quảng trường rất tốt, nó mang vẻ đẹp cổ của Trung Quốc, cái này trong nước và cả thế giới đều chưa có, Lý Dương vô cùng hài lòng về thiết kế này.

Ngoài việc xây dựng Viện bảo tàng, việc triển lãm những bảo bối của Lý Dương cũng bắt đầu một nghị trình mới.

Sau khi Lý Dương mang bảo bối của mình đến một vài thành phố triển lãm thì đã giao nhiệm vụ này cho Lưu Cương và Hà San San, dù sao thì Lưu Cương bây giờ cũng là người mang ý nghĩa đại diện cho hắn nhất.

Còn Hà San San là tự đi theo, ở nhà mãi cô cũng sắp phát điên lên rồi.

Thời gian từ từ trôi, Viện bảo tàng cuối cùng cũng bắt đầu khởi công. Kiến trúc chủ thể và một vài kiến trúc khác không ảnh hưởng đến kiến trúc phụ thuộc đã bắt đầu được thi công, theo dự tính, ba năm sau Viện bảo tàng sẽ chính thức được xây xong và bắt đầu mở cửa đón khách.

Mặc dù Lý Dương rất nôn nóng, nhưng hắn cũng hiểu ba năm không phải là dài.

Nhiều công trình kiến trúc lớn như thế này đều phải cần năm sáu năm mới xây xong, thậm chí là còn lâu hơn nữa, Viện bảo tàng Thủ đô đã phải bảy năm mới xây xong.

Giữa bọn bề bộn rộn, mùa hạ lại đến rồi, nửa năm nay kd tuy bận nhưng vẫn dành thời gian để luyện tập Thái cực quyền.

Hơn nữa trong thời gian dài này, phần lớn thời gian Trần Vô Cực đều ở lại đây, ngoài tết về quê ra thì còn lại thời gian là ở Bắc Kinh.

Ông ở lại đây là để chỉ bảo cho Lý Dương. Sau khi thái Cực quyền đạt đến pháp công cao cấp thì yêu cầu luyện tập lại càng khắt khe hơn, có Trần Vô Cực chỉ bảo có thể giúp Lý Dương ít đi đường vòng hơn.

Tuy nhiên Trần Vô Cực cũng không thể ở Bắc Kinh mãi, Yết Dương có rất nhiều chuyện cần đến ông, cuối tháng năm, ông đành phải rời Bắc Kinh để về lại Yết Dương.

-Lý Dương, những cái có thể dạy cậu thì tôi đã dạy hết rồi, tôi tin sau này cậu sẽ thành thiên tài nổi tiếng nhất trong giới điêu khắc ngọc. cũng là truyền nhân kiệt xuất nhất của Trần Vô Cực chúng ta!

Trần Vô Cực nói với Lý Dương khi hắn đến tiễn ông ở sân bay.

-Sự phụ, ông quá khen rồi, ông yên tâm, tháng sau cháu sẽ đến Yết Dương, bên đó cháu vẫn còn có xưởng ngọc khí phải lo!

Lý Dương cười ha ha, nói thật là hắn không nỡ để Trần Vô Cực đi, trong thời gian Trần Vô Cực ở đây đúng là đã giúp đỡ hắn rất nhiều, Thái Cực quyền của Lý Dương đã bắt đầu ổn định ở pháp công cao cấp rồi.

Hắn bây giờ chỉ cần Trần Chính Dung một vạch nữa thôi, đó là trong điều kiện không sử dụng năng lực đặc biệt.

Nếu Lý Dương sử dụng đòn sát thủ này thì Trần Chính Dung tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn, thậm chí Lý Dương chắc chắn trong vòng mười chiêu là mình có thể đánh bại Trần Chính Dung, cứ coi như là Trần Vô Cực đi thì trước tình hình này cũng không dễ gì thắng được Lý Dương.

-Tiểu tử cậu vẫn còn nhớ xưởng ngọc khí của mình à, kể ra cậu đứng chỉ tay năm ngón mà cũng yên tâm đó chứ!

Trần Vô Cực cười lớn, Lý Dương là một cổ đông lớn trong xưởng Ngọc khí, nhưng hắn trừ khi xuất hiện hôm làm móng ra thì đến nay vẫn chưa đến thăm một lần, đúng là một ông chủ đứng vung tay tiêu chuẩn.

-Cái này, Mã Tuấn Đào rất có năng lực, còn có sự giúp đỡ của Tập đoàn Lâm Thị, cháu tin là bọn họ nhất định sẽ quản lý tốt!

Lý Dương lấy tay xoa đầu, bị Trần Vô Cực trêu hắn cũng thấy hơi xấu hổ.

Tuy nhiên việc đứng chỉ tay năm ngón cũng không phải là do hắn cố ý, mà tại hắn thực sự không có thời gian, Viện Bảo Tàng mới là sự nghiệp quan trọng nhất đối với hắn, nên đành phải bắt nạt mấy người Mã Tuấn Đào vậy.

Cùng lắm thì đợi lúc có thời gian, chọn một vài nguyên thạch cho xưởng, dựa vào phạm vi đặc biệt của Lý Dương hiện tại thì chọn nguyên liệu là một việc rất đơn giản.

Hoặc là đến Miến Điện đồ thêm vài khu mạch khoáng nữa, tìm một khu chuyên môn cung cấp hàng cho xưởng, không còn lo lắng vì thiếu hàng nữa, mấy người Mã Tuấn Đào sẽ bớt đi được rất nhiều phiền phức.

Đây cũng là điều tốt nhất mà Lý Dương có thể làm cho xưởng Ngọc khí, muốn hắn ở lại quản lý chắc chắn là không thể.

-Ha ha, đến giờ làm thủ tục bay rồi, cậu lo làm hết công việc ở đây đi, tôi sẽ ở Yết Dương đợi cậu!

Nhìn vẻ lúng túng của Lý Dương, Trần Vô Cực lại cười lần nữa, ông lấy túi từ tay Lý Dương rồi bước vào cửa kiểm tra an ninh.

-Ông yên tâm, cháu giải quyết xong việc ở đây lập tức sẽ đến đó!

Lý Dương gật đầu, Trần Vô Cực cười không nói gì rồi đi vào bên trong.

1266. Chương 1263 – Cuộc Thi Đại Sư Toàn Quốc

Tiền Trần Vô Cực xong, Lý Dương lại đến chỗ Ông.

Mấy ngày nữa hẳn sẽ đến Yết Dương để tham gia một hoạt động, lâu rồi không đến thăm Hà Lão, giờ tiện đường nên đi luôn.

Yết Dương, từ sau khi Trần Vô Cực tạo được thành tích đột phá càng chiếm vị trí quan trọng hơn trong ngành điêu khắc ngọc, Yết Dương có được một đại Tông sư như Trần Vô Cực đã nghiêm nhiên vượt qua Tô Châu, trở thành một xu thế dẫn đầu điêu khắc ngọc mới.

Về điểm này, người trong ngành điêu khắc ngọc ở Tô Châu rất không cam lòng, bọn họ đúng là khâm phục Trần Vô Cực, nhưng Trần Vô Cực chỉ là một người, trình độ chính thể điêu khắc ngọc ở Yết Dương vẫn không thể vượt qua Tô Châu được.

Vì vậy một năm nay, đại sư ở Tô Châu và Yết Dương vẫn đang cạnh tranh với nhau, thỉnh thoảng cũng có xảy ra một vài xung đột.

Tất cả những điều này đều được Hiệp hội Ngọc Thạch để ý đến.

Có cạnh tranh là chuyện tốt, cạnh tranh tích cực có thể nâng cao trình độ cho cả hai bên, cùng nhau phát triển, nhưng nếu có ác ý thì không được, sự cạnh tranh giữa Tô Châu và Yết Dương như ngày hôm nay đang đi theo hướng tiêu cực.

Hiệp hội Ngọc Thạch đã có một Thương nghị, quyết định làm một cái dẫn đường, để làm cho sự cạnh tranh này phát triển theo hướng tiêu cực.

Sự dẫn đường này rất đơn giản, bọn họ mượn việc thành công của cuộc thi đại sư giữa Tô Châu và Yết Dương, quyết định mở một cuộc thi đại sư toàn quốc, kỳ thứ nhất của cuộc thi đại sư toàn quốc sẽ được diễn ra ở Yết Dương.

Có Trần Vô Cực ở Yết Dương, định địa điểm ở đây cũng không ai có ý kiến gì cả.

Cuộc thi đại sư giữa hai thành phố, đã tổ chức thành công nhiều kỳ như vậy, hiệu quả đạt được cũng rất cao, hai thành phố an hem Yết Dương và Tô Châu này, thông qua hình thức vinh dự này sẽ tìm được càng nhiều nhân tài điêu khắc ngọc hơn nữa.

Cả hai thành phố giờ đây cũng đã trở thành căn cứ quan trọng về điêu khắc ngọc trong cả nước, quy mô của chúng không có thành phố nào có thể sánh được.

Có một kinh nghiệm thành công như vậy, người trong Hiệp Hội Ngọc Thạch cũng tin rằng, cuộc thi đại sư điêu khắc ngọc toàn quốc lần này cũng sẽ mang lại hiệu quả cao, làm cho ngành điêu khắc ngọc trong cả nước càng ngày càng đi lên.

Cho đến hôm nay đời sống của người dân đã được nâng cao, nhưng ngành điêu khắc ngọc vẫn chưa hoàn toàn theo kịp, chưa xuất hiện được nhiều đại sư mới. theo thị trường toàn quốc mà nói thì cũng có thể nuôi sống được, cũng không phải lo lắng thị trường sẽ bão hòa.

Cuộc thi đại sư điêu khắc ngọc lần này, đến Trung Bảo Hiệp cũng thấy kinh động, Hội trưởng Tịch của Hiệp hội Ngọc Thạch đích thân đứng đầu, phó chủ tịch Từ của Trung Bảo Hiệp làm cố vấn, một nhóm người đã đến Yết Dương để chuẩn bị.

Hoạt động mà Lý Dương cần tham gia đó chính là hoạt động này.

Trình độ của Lý Dương hôm nay, so với đại sư đỉnh cấp vẫn còn một chút khoảng cách, nhưng hẳn cũng đã đủ tư cách để đi thi với mấy đại sư Hoàng Hạo rồi. Hoàng Hạo đã mấy lần liên tiếp giành chức quán quân trong cuộc thi giữa hai thành phố, cho dù là cả nước thì ông vẫn có khả năng thắng cuộc.

Điều này cũng có nghĩa là Lý Dương cũng có khả năng giành được chức vô địch.

Hơn nữa, cuộc thi đại sư của Hiệp Hội Ngọc Thạch lần này có thể nói tổ chức rất đúng lúc, các đại sư điêu khắc ngọc trên khắp cả nước sớm đã muốn tỉ thí một lần rồi, tiếc là địa phương họ vẫn chưa có ảnh hưởng gì lớn, không tổ chức được một cuộc thi như vậy.

Còn Yết Dương và Tô Châu, từ lúc bắt đầu đã quy định, chỉ có những người sinh ra hoặc làm việc ở đây mới được tham gia.

Hiệp Hội NgọcThạch lần này, cũng coi như mở một cách cửa cho những đại sư điêu khắc ngọc trên khắp cả nước, một nơi có thể giao lưu với những cao thủ toàn quốc, tất cả đại sư khắp cả nước đều ủng hộ cuộc thi lần này.

Muốn phản đối cũng chỉ có Yết Dương và Tô Châu. Cả nước bắt đầu phát triển sẽ ảnh hưởng đến tầm ảnh hưởng của hai nơi này, nhưng cả nước phát triển là một xu thế, cũng là một chuyện tốt, người của hai nơi này đều không giám ngăn cản.

Càng không cần phải nói, Trần Vô Cực rất ủng hộ hoạt động lần này, dựa vào tầm ảnh hưởng khủng khiếp của Trần Vô Cực ở Yết Dương, chỉ cần ông ủng hộ, thì Yết Dương sẽ không có ai lên tiếng phản đối.

Một lúc sau xe đã dừng trước nhà Ông, cảnh vệ nói với Lý Dương là Ông đang ở trong phòng đọc sách.

Lý Dương gạt đầu rồi đi lên lầu, phòng sách của Ông cũng chỉ có hần mới được phép ra vào tự do.

-Ông!

Trong phòng sách, Ông đang nằm nhắm mắt trên ghế sofa, lúc này Ông đang đọc sách, mệt nên nằm nghỉ một chút.

-Cháu đến rồi à, lại đây ngồi!

Ông mở mắt cười ha ha gọi Lý Dương lại, Lý Dương không ngồi xuống mà đi ra sau đấm lưng cho Ông.

-Viện bảo tàng làm đến đâu rồi?

Ông lại nhắm mắt lại, nhưng khuôn mặt lại mỉm cười.

-Tiến triển rất thuận lợi, rất có thể là làm xong trước dự tính!

Viện bảo tàng của Lý Dương chưa khởi công mà đã gây một tiếng vang rất lớn, giương như tất cả mọi người đều biết chủ nhân của Viện bảo tàng này là Lý Dương.

Còn thân phận của Lý Dương, đối với giới quan chức mà nói cũng không có gì xa lạ, sau khi hần kết hôn, Bắc Kinh từ Hải Điện Khu đến các Bộ Ủy, không ai là không biết đến thế lực khủng khiếp đằng sau Lý Dương.

Cộng thêm sức ảnh hưởng vốn có của Lý Dương, tất cả mọi người đều biết Viện bảo tàng này sẽ làm vẻ vang cho đất nước, trước tình hình này thì không ai có ý định gây khó khăn gì cả.

Càng không cần nói, Viện bảo tàng của Lý Dương còn được nhà nước đặc biệt để ý đến.

Vì vậy bất cứ chuyện gì liên quan đến Viện bảo tàng, đều được bật đèn đỏ cho qua một cách nhanh nhất, có được tiền đề này, thời gian theo kế hoạch ban đầu sẽ được giảm xuống một chút, hoàn thành trước dự định cũng không có gì khó khăn.

Tuy là chỉ hoàn thành trước có mấy tháng nhưng đối với Lý Dương mà nói đó là một việc rất tốt, hoàn thành sớm ngày nào thì Viện bảo tàng của hần đi vào hoạt động sớm ngày đó, số Bảo bối kia đã chuẩn bị xong hết rồi.

-Tốt!

Ông cười gạt đầu, Viện bảo tàng của Lý Dương cũng là một chuyện Ông rất quan tâm.

Viện bảo tàng này không chỉ mang về vinh quang cho Lý Dương mà cũng giúp ông được thơm lây, ai cũng biết Lý Dương là đệ tử của ông, đệ tử của mình kiến tạo Viện bảo tàng lớn nhất Trung Quốc, thậm chí là cả thế giới, là một người thầy của Lý Dương, niềm tự hào đó không thể dùng lời lẽ già diễn tả được.

-Ông, hai ngày nữa cháu sẽ đi Yết Dương, lúc đó cháu sẽ có quà mang về cho ông!

Lý Dương càng đấm bóp nhanh hơn, ông lại càng cười tươi gạt đầu.

Sau khi công pháp Thái Cực của Lý Dương đạt đến trình độ cao cấp, tay hắn trở nên linh hoạt hơn, cộng thêm sự mềm mại của Thái Cực, nên hắn xoa bóp cho ông còn dễ chịu hơn những chuyên gia xoa bóp rất nhiều.

Tiến Trần Vô Cực vào buổi trưa, buổi chiều Lý Dương ở lại ăn cơm ở nhà Ông.

Lý Dương còn gọi điện bảo Vương Giai Giai cùng đến, hai người rất lâu rồi không ăn cơm cùng Ông.

Ba ngày sau, Lý Dương giao hết việc lại cho Vương Giai Giai, rồi dẫn Triệu Khuê và Hải Đông cùng đi đến Yết Dương, chỉ hai ngày nữa sẽ diễn ra cuộc thi đại sư toàn quốc, hắn đại diện cho Yết Dương, còn phải đến gặp mặt những đại sư ở đây, lần này không chỉ là một cuộc thi cá nhân mà còn là một cuộc thi khu vực.

Trước khi cuộc thi bắt đầu, rất nhiều đại sư ở Miền bắc đã nói, lần này miền Bắc nhất định sẽ thắng miền Nam, đứng thứ nhất trong cuộc thi đại sư điêu khắc ngọc toàn quốc.

1267. Chương 1264 – Tài Năng Tiềm Ẩn

Yết Dương mấy ngày nay nhộn nhịp hơn trước rất nhiều.

Cuộc thi đại sư điêu khắc ngọc toàn quốc lần thứ nhất làm tất cả những người trong ngành điêu khắc ngọc ở Yết Dương đều cảm thấy tự hào, cuộc thi lần thứ nhất được tổ chức ở đây cũng là một sự khẳng định đối với Yết Dương.

Dương nhiên, bọn họ cũng biết đây thực ra đều là nhờ có Trần Vô Cực.

Sức ảnh hưởng của Tông sư bậc nhất không phải là nhỏ.

Cuộc thi đại sư lần này, toàn quốc đã xác định sẽ có 106 vị đại sư điêu khắc ngọc tham gia, con số này cũng có thể nhìn thấy ngành điêu khắc ngọc ở Yết Dương và Tô Châu phát đạt như thế nào.

Nếu tính cả nước cũng chỉ hơn trăm người là cùng, trong khi đó cuộc thi của hai thành phố này khi nhiều cũng đã gần 20 người rồi, thực ra lúc ít cũng được mười mấy người, sự phát triển của ngành điêu khắc ngọc ở hai nơi này đúng là không thành phố nào có thể sánh được,

Đây là tình hình bên trong.

Lúc người miền Bắc lớn tiếng nói sẽ hạ miền Nam để giành ngôi vô địch, thì các đại sư của Yết Dương và Tô Châu đều không công khai nói gì cả, bọn họ chỉ lo công tác chuẩn bị, làm cho sự kiêu ngạo của người miền Bắc lần này cuối cùng sẽ biến thành trò cười.

Yết Dương và Tô Châu là thành phố cạnh tranh với nhau, nhưng chúng đều thuộc miền Nam, lần nam bắc cạnh tranh này, cũng để cho họ đoàn kết lại, điều mà trước đây rất hiếm có.

-Hội trưởng Vương, tên Lý Dương này đúng là thần kỳ như ông nói sao?

Bên ngoài sân bay Yết Dương có một nhóm người đang đứng đợi, khoảng hai mươi người gì đó, số người này đều là đến đón Lý Dương.

Người đứng đầu tiên chính Hội trưởng Vương của Hiệp hội ngọc thạch Yết Dương, ông ta vốn dĩ là phó hội trưởng, nhưng vì vị Hội trưởng kia đắc tội với Lý Dương, bị điều tra ra rất nhiều vấn đề, mới giúp ông ngồi lên được chiếc ghế Hội trưởng cao quý này.

Ông cũng đã từng tham dự buổi đặt móng xương Ngọc khí của Lý Dương, là người hiểu rõ nhất sức ảnh hưởng khủng khiếp của Lý Dương.

Người vừa hỏi ông là một nam thanh niên khoảng hai mấy tuổi, nhỏ tuổi hơn Lý Dương một chút, anh ta vừa du học ở nước ngoài về, vì nhà có chút quen biết nên tạm thời làm việc trong Hiệp hội ngọc thạch.

Hội trưởng Vương quay lại nhìn người thanh niên cười lắc đầu:

-Không, anh ta còn thần kỳ hơn tôi nói nữa!

Người thanh niên sững người lại rồi quay đầu nhìn về phía cửa ra, cậu ta không nói gì, nhưng ánh mắt lại tỏ vẻ không tin tưởng, không phục cho lắm.

Tuổi trẻ thường hiếu thắng, cậu ta vừa đi du học nước ngoài trở về, cũng có nghe một vài thành tích Lý Dương đạt được trong giới cổ ngọc, nhưng về phương diện đồ thạch thì chỉ sau khi vào làm trong Hiệp hội ngọc thạch mới biết được.

Nghe nhiều rồi vẫn cứ có cảm giác có điều gì đó hơi khoa trương, nên cũng không tin tưởng lắm.

-Ra rồi!

Một người đứng bên Hội trưởng Vương chợt cười nói, không chờ người khác có phản ứng, hần vội vàng đi về phía trước.

Hơn hai người lúc này cũng đều đã có phản ứng, lũ lượt kéo nhau chạy đến, nhiều người như vậy cùng chạy đến làm cho những người đi đón khách khác đều chú ý.

Những người này nhìn nhóm người của Hội trưởng Vương đều cảm thấy rất kinh ngạc, mấy ngày nay chuyện lớn nhất của Yết Dương chính là cuộc thi đại sư toàn quốc, trong số khách xuống sân bay cũng có rất nhiều người có liên quan đến hoạt động này.

Lúc này một số người bên ngoài sân bay có rất nhiều người biết Hội trưởng Vương, biết ông là người lái tàu của Hiệp hội ngọc thạch Yết Dương.

Có thể để Hội trưởng Vương mang nhiều người như vậy đến đón chắc chắn không phải là một nhân vật bình thường, một vài người còn hiếu kỳ nhìn sang bên này.

-Lý Dương, cuối cùng cậu cũng đã đến!

Người phát hiện ra Lý Dương đầu tiên vội cười lớn nói, Lý Dương vừa mới bước ra, vẫn chưa đi đến cửa.

-Mã Tuấn Đào!

Lý Dương mỉm cười, người đi lên đầu tiên chính là Mã Tuấn Đào, là người hợp tác với Lý Dương ở xưởng Ngọc khí tại Yết Dương này.

Xưởng Ngọc khí hiện tại đã bắt đầu thu về lợi nhuận, tuy là vẫn chưa lấy lại vốn nhưng đó cũng chỉ là chuyện thời gian thôi.

Vì Lý Dương có quan hệ mật thiết với Phỉ Thúy Vương, cộng thêm có sự giúp đỡ của Trần Vô Cực, nên hiện tại xưởng này có tên là xưởng Ngọc khí Huy hoàng. Nó đã trở thành một trong bốn xưởng Ngọc khí lớn nhất ở Yết Dương, có tầm ảnh hưởng rất lớn ở đây, doanh số của nó đứng đầu các xưởng Ngọc khí, đúng là giống như cái tên của nó vậy, làm vô cùng huy hoàng.

Đương nhiên, quen biết là rất quan trọng, nhưng có được sự huy hoàng như hôm nay cũng là nhờ một phần lớn năng lực của Mã Tuấn Đào.

Mã Tuấn Đào đã dốc rất nhiều tâm huyết vào xưởng Ngọc khí này, hần hiểu đây là cây cầu nối giữa mình với Lý Dương.

-Ông Lý, chào mừng ông đến Yết Dương!

Hội trưởng Vương cũng vội vàng chạy đến, lúc này Lý Dương cũng vừa đi ra, những người khác đều đứng sau nhìn Lý Dương đẩy ngưỡng mộ và kích động.

Trong lòng rất nhiều người, Lý Dương đã trở thành một truyền thuyết, một nhân vật lớn.

-Thì ra là anh ta!

-Ngọc thánh Lý Dương!

-Ngọc thánh cũng đã đến rồi, sức ảnh hưởng của hoạt động lần này chắc chắn sẽ không nhỏ!

Mọi người xung quanh cũng đều giật mình nhận ra người đến là Lý Dương, vậy thì một trận thế lớn như thế cũng không có gì phải lạ lùng nữa.

Một năm trở lại đây, Lý Dương cũng không ít lần tỏa sáng, rất nhiều người đã biết đến hắn, lần này hắn đến cũng không đặc biệt che giấu điều gì, bị người ta nhận ra cũng là chuyện bình thường thôi.

-Hội trưởng Vương, ông khách sáo rồi, Yết Dương cũng là nhà của tôi mà!

Lý Dương bước lên phía trước cười bắt tay với Hội trưởng Vương, Hội trưởng Vương lúc này rất xúc động.

Lý Dương vẫn còn nhớ đến ông, đồng thời chủ động bắt tay ông, đây là một chuyện rất đẹp mắt, Hội trưởng Vương nhất thời xúc động không nói được gì.

-Ông Lý, chào ông, tôi là Lý Hào, là thư ký trưởng của Hiệp Hội Ngọc Thạch Yết Dương, Hội trưởng Tịch, Chủ tịch Từ và cả Hội trưởng Cổ nữa đang đợi ông, xin mời ông!

Người thanh niên đứng bên Hội trưởng Vương nhìn thấy ông ta có phần hơi thất lễ liền lập tức bước đến nói một câu.

Hắn tỏ ra rất tôn kính Lý Dương, nhưng ánh mắt lại trong veo, thân phận của Lý Dương không gây ảnh hưởng gì đến hắn cả.

Lý Dương hơi sững người nhìn Lý Hào một cái.

Thư ký trưởng của Hiệp hội Ngọc thạch Yết Dương, Lý Dương chợt nhớ lại lần trước sau khi chọn nguyên thạch xong, nhìn thấy tên Đỗ Vũ Phàm đó, hình như lúc đó anh ta làm ở vị trí này, sau đó vì mình mà cha của hắn bị đánh đổ, về sau vì một vài vấn đề khác mà bị miễn chức.

Tuy nhiên sau khi Đỗ Vũ Phàm xuống chức, cái chức thư ký trước này vẫn chưa lập tức giao cho người mới mà bị kéo dài một năm mới giao cho Lý Hào sau khi hắn du học trở về, bên trong đó cũng có liên quan đến những cạnh tranh trong nội bộ Hiệp hội Ngọc thạch mà ở đây không có nhắc đến.

-Hội trưởng Tịch và mấy người đều có mặt, vậy thì chúng ta đi đến đó trước!

Lý Dương cười gật đầu, hắn vốn dĩ định đến chỗ Trần Vô Cực trước, sau đó rồi đi xem xưởng Ngọc thạch của mình. Một ông chủ lớn như hắn cứ không đoái hoài đến nó cũng không được, trước khi đến hắn có liên lạc với Mã Tuấn Đào, Mã Tuấn Đào đã khẩn thiết yêu cầu Lý Dương quay lại xưởng.

Lý Dương quay trở về cũng là một sự cố vũ, một động lực rất lớn đối với xưởng,

Chỉ là kế hoạch không theo kịp thay đổi, Hội trưởng Tịch là Tổng hội trưởng của Hiệp Hội Ngọc thạch, chủ tịch Từ là Phó chủ tịch thường vụ Trung Bảo Hiệp, lần trước đặt móng bọn họ đều có đến, đã giữ không ít thể diện cho Lý Dương, bây giờ họ đang đợi hắn, hắn không đi cũng không được.

Hội trưởng Vương bây giờ mới có phản ứng, vội giành lấy việc dẫn Lý Dương đi, hơn hai mươi người cùng bảo vệ Lý Dương đi ra xe.

Sau khi bọn họ rời đi, mấy người đón khách bên ngoài sân bay mới tùm năm tùm ba lại để bàn tán chuyện lúc này.

Một lúc sau, tin Lý Dương đến Yết Dương đã lan đi khắp nơi, một vài người còn nhón nhác hỏi thăm tin tức của Lý Dương, muốn biết mục đích đến Yết Dương lần này của hắn.

Lúc trước không hề có tin gì về việc Lý Dương đến tham dự cuộc thi đại sư cả, đối với người bên ngoài mà nói có một sức ảnh hưởng rất lớn, đến đây làm gì đều có khả năng, thậm chí có thể là làm giám khảo.

Khách sạn lớn của Yết Dương là khách sạn tiếp đãi cuộc thi đại sư lần này, đây là sản nghiệp của người giàu nhất Yết Dương Trầm Chính Đức, Trầm Chính Đức là một người rất khôn khéo, ông ta cũng có ấn tượng rất tốt đối với Lý Dương.

Hắn còn nhớ khi khai nghiệp xưởng Ngọc khí của mình, Trầm Chính Đức cũng giúp đỡ hắn rất nhiều.

-Tiểu Lý, cuối cùng cậu cũng đến!

Vừa xuống xe, Hội trưởng Tịch cùng mọi người bước ra cửa khách sạn rồi cười nói.

Mấy người này đều ở khách sạn chờ Lý Dương.

Dựa vào thân phận và tầm ảnh hưởng của Lý Dương hiện tại thì bọn họ có thể không đến đón ở sân bay, nhưng cũng không thể ngồi ở nhà đợi Lý Dương đến thăm được, đợi ở khách sạn chính là sự lựa chọn tốt nhất của họ.

-Hội trưởng Tịch, chủ tịch Từ, chào mọi người!

Lý Dương đến bắt tay với họ rồi đảo mắt nhìn mấy người đang đứng sau lưng hai người này.

Sau lưng Hội trưởng Tịch là Hoàng Hạo, người đại diện cho Tô Châu đến tham dự cuộc thi đại sư lần này, Lý Dương và Hoàng Hạo cũng coi như anh em quen biết nhau từ lâu rồi.

Vốn dĩ Hoàng Hạo định rời khỏi cuộc thi này, không tham gia những hoạt động như thế. Tuy nhiên hoạt động lần này làm rất hoành tráng, sức ảnh hưởng cực lớn. Bên phía Tô Châu cùng bàn bạc một lúc rồi quyết định để Hoàng Hạo tham gia, Hoàng Hạo tham gia thì ít nhất cũng nằm trong top 3 đầu, mà cũng có thể giành chức vô địch.

Đây cũng là một sự đảm bảo giúp bọn họ giành chiến thắng.

Tô Châu là thành phố có truyền thống điêu khắc ngọc lâu đời, tất nhiên sẽ không đồng ý việc để lại tiếc nuối trong một hoạt động như vậy, họ phải lưu giữ niềm tự hào của thành phố mình, để cho người những nơi khác thấy thực lực của họ, bao gồm cả Yết Dương.

-Lý Dương, cậu là người đến muộn nhất, mấy người Hoàng Hạo đã đến cả rồi!

Hội trưởng Tịch cười lớn, Hoàng Hạo lúc này mới bước đến bắt tay chào Lý Dương.

Hoàng Hạo biết Lý Dương đến để tham gia cuộc thi đại sư, cũng biết Lý Dương có trình độ đại sư, tuy nhiên hẳn cũng không để ý nhiều đến điều đó.

Dù sao thì thời gian Lý Dương trở thành đại sư điêu khắc ngọc rất ngắn, trong thời gian ngắn như vậy nên cũng chưa tạo được uy lực gì đặc biệt, hẳn và Hồng Lão đều cho rằng, lần này Lý Dương chỉ là cảm thụ không khí, đến để giao lưu nhiều hơn với người trong ngành mà thôi.

Đừng nói bọn họ, đến Trần Vô Cực trước đây cũng đã từng nghĩ như thế.

Nhưng nửa năm sau khi nhìn thấy sự tiến bộ của Lý Dương, cách nghĩ này đã hoàn toàn biến mất, Lý Dương đã có được trình độ không thua kém gì Hoàng Hạo, nếu so với ông thì cũng chỉ còn một vạch nữa thôi, Lý Dương đúng là có khả năng giành được chức quán quân.

Lúc này, Trần Vô Cực hi vọng Lý Dương làm nên đột phá là chức quán quân.

Nhằm giảm bớt sự chú ý của đối thủ cạnh tranh, Trần Vô Cực đã giữ bí mật về thực lực của Lý Dương, ngay cả đến mấy người Hồng Lão cũng không biết được là trình độ của Lý Dương lúc này đã đạt đến như vậy.

Cảm ơn Hội trưởng Tịch đã quan tâm, tôi thực sự bận quá!

Lý Dương cười, rồi cùng Hội trưởng Tịch đi vào bên trong, tất cả đại sư tham gia cuộc thi lần này đều ở trong khách sạn này, ngoài thi đấu ra, bọn họ có thể giành thời gian để giao lưu.

Đây cũng là mục đích của hoạt động, cùng nhau giao lưu, cùng nhau tiến bộ.

1268. Chương 1265 -đối Thủ Cạnh Tranh (p1)

Nhóm của Hội trưởng Tịch sau khi đón Lý Dương thì không nói gì cả, hàn huyên tâm sự một lúc rồi có định giúp hắn sắp xếp phòng ở.

Lý Dương đã rất lịch sự từ chối sự sắp xếp này của ông, Trần Vô Cực là sư phụ của hắn, đến Yết Dương hẳn không thể ở khách sạn được, nếu không thì Trần Vô Cực cũng sẽ đến đây lôi hắn về, có khi còn la cho một trận nữa.

Tuy nhiên nói đi cũng phải nói lại, lần này Hiệp hội Ngọc thạch đã bố trí khách sạn ngon cho những đại sư tham gia cuộc thi.

Khách sạn này của Trầm Chính Đức bản thân nó là một khách sạn năm sao, phòng được Hiệp hội ngọc thạch bố trí cho những đại sư đều là phòng hạng sang, hơn một trăm đại sư, cộng thêm những nhân viên trong Hiệp hội Ngọc thạch và những khách mời đặc biệt nữa, chỉ tính tiền ở Khách sạn thôi cũng là một khoản khổng lồ rồi.

Để cho hoạt động lần này được thành công mỹ mãn, Hiệp hội Ngọc thạch cũng dành chơi xộp một lần vậy.

Tuy nhiên số tiền này cũng không phải của Hiệp hội bỏ ra, cuộc thi đại sư lần này được công khai ra bên ngoài, đồng thời có mời đài truyền hình đến, tiền vé, quảng cáo và tiền phát thanh đều mang lại một khoản không nhỏ cho Hiệp hội, còn số tiền tiếp đón kia chỉ là một đĩa rau nhỏ mà thôi.

-Lý Dương, lại đây, cậu đến chỗ tôi, anh em chúng ta cùng hàn huyên một bữa.

Rời khỏi chỗ Hội trưởng Tịch, Hoàng Hạo liền nhiệt tình kéo tay Lý Dương, hắn ở trong khách sạn này, hắn đã đợi gặp Lý Dương sau khi biết được Lý Dương sẽ đến đây.

Hoàng Hạo kéo Lý Dương về phòng mình, bước vào phòng xong hắn đóng sầm cửa lại.

Lần này không có Vương Giai Giai và Lưu Cương đi cùng Lý Dương, Triệu Khuê và Hải Đông cũng đi vào phòng, Hoàng Hạo mời bọn họ ngồi rồi hắn đi pha trà.

-Cậu em, đây là Bích Loa Xuân thượng đẳng, cậu nếm thử xem tài nghệ pha trà của tôi thế nào!

Pha trà xong, Hoàng Hạo càng tỏ ra ân cần hơn, hắn cười hi hi. Làm Lý Dương cảm thấy hơi mất tự nhiên.

-Anh Hoàng, có gì anh cứ nói thẳng ra đi, đừng như vậy, tôi thấy không quen!

Lý Dương nhìn Hoàng Hạo, rồi lúi nguời về phía sau, Lý Dương cũng hiểu chút ít về con người này, anh ta bình thường đâu có như vậy.

-Hi hi, cậu em đã thoải mái như vậy thì nguời anh tôi cũng xin phép nói thẳng!

Hoàng Hạo xoa xoa tay rồi nói tiếp:

-Cậu em, thực ra tôi cũng không có chuyện gì khác, tôi biết trong tay cậu có rất nhiều nguyên thạch Phỉ Thúy đỉnh cấp, tôi muốn nhờ cậu giúp một chuyện. Lần này tôi muốn có khối Hắc Bạch Vô Thường của cậu, cậu có thể chuyển nhượng nó cho tôi không?

Hắc Bạch Vô Thường?

Lý Dương tròn tròn mắt rồi cười một tiếng.

Cuối cùng hắn cũng biết là vì sao hôm nay Hoàng Hạo lại có thái độ lạ lùng như vậy, thì ra tên này muốn có nguyên thạch trong tay mình, cuộc thi đại sư điêu khắc ngọc lần này cũng giống như cuộc thi giữa hai thành phố vậy, Hiệp hội Ngọc thạch chỉ làm công tác sắp xếp, còn nguyên thạch của các đại sư là do họ tự chọn.

Trước đó mấy tháng, những nguyên thạch cao cấp đã lần lượt tăng giá, cũng là vì các đại sư đang tìm kiếm nguyên thạch để thi đấu, không bột đổ gột nên hồ, không có nguyên thạch tốt thì tài nghệ điêu khắc có giỏi đến mấy cũng chịu.

Hơn nữa càng là nguyên thạch tốt thì càng dễ gia công, cuộc thi lần này hầu hết các đại sư đều mang theo những nguyên thạch tốt nhất của mình đến.

Hoàng Hạo cũng đã chuẩn bị một khối nguyên thạch cao cấp cho mình, nhưng sau khi nghe nói Lý Dương sẽ đến, hắn liền chuyển sự chú ý sang nguyên thạch Hắc Bạch Vô Thường trong tay Lý Dương.

Nguyên thạch đỉnh cấp rất hiếm gặp, nhưng Hắc Bạch Vô Thường một trăm năm may ra mới xuất hiện một lần lại càng hiếm hơn nữa, hơn nữa Phỉ Thúy cao cấp này lúc thiết kế khó hơn Phỉ Thúy cao cấp bình thường rất nhiều, đối với Hoàng Hạo mà nói thì đây cũng là một sự thách thức rất lớn.

-Cậu em cứ yên tâm, tôi không để cậu chịu thiệt đâu, tôi sẽ đưa ra giá là cậu hài lòng. Một trăm năm mươi triệu cậu thấy thế nào?

Hoàng Hạo hơi lo lắng nhìn Lý Dương, khối Phỉ Thúy này hắn đã để ý rất lâu rồi, nếu không phải là không có thời gian, cộng thêm Lý Dương cũng rất bận thì hắn đã đến gặp Lý Dương từ lâu rồi.

-Một trăm năm mươi triệu!

Lý Dương há hốc miệng, hắn cũng thấy kinh ngạc với cái giá này.

Hắc Bạch Vô Thường hắn giải được vào năm ngoái, cũng vào khoảng thời điểm này, lúc đó người nhiều nhất cũng chỉ trả một trăm mười triệu, giá thị trường khi đó là như vậy.

Không ngờ chỉ mới qua một năm mà đã tăng bốn mươi triệu, mà còn lại là giá Hoàng Hạo đưa ra.

-Đúng vậy, một trăm năm mươi triệu, nếu cậu em đồng ý, bây giờ chúng ta có thể ký hợp đồng!

Hoàng Hạo vội gật đầu, hắn rất coi trọng cuộc thi đại sư toàn quốc lần này, hắn hiểu, cùng với sự phát triển của đời sống nhân dân, ngành điêu khắc ngọc cũng phát triển một cách nhanh chóng.

Có được sự thành công của cuộc thi hai thành phố, thì cuộc thi toàn quốc lần này cũng chắc chắn sẽ thành công, đây là cuộc thi toàn quốc đầu tiên mà từ trước đến giờ chưa hề có, đợt cuộc thi này thực sự gây tiếng vang, chiếm lĩnh địa vị thống soái, đến lúc đó thậm chí có thể trở thành Nobel của ngành điêu khắc ngọc.

Cho dù không trở thành Nobel thì cũng trở thành một cuộc thi có sức ảnh hưởng lớn ở trong nước.

Một cuộc thi như vậy chắc chắn Hoàng Hạo muốn lưu tên của mình lại trong đó, trở thành quán quân của cuộc thi lần thứ nhất, sau này nếu cuộc thi trở nên nổi tiếng thì danh tiếng của hắn cũng sẽ nhờ đó mà được truyền đi khắp nơi.

Sức hút của việc tiếng tăm được lưu danh mãi mãi là một sức hút rất lớn đối với Hoàng Hạo, vì vậy hắn rất để tâm đến cuộc thi lần này.

Chỉ tiếc là vấn đề mà hắn nhận ra này thì người khác cũng có thể nhận ra, cuộc thi lần này có rất nhiều người bình thường ít xuất hiện nhưng lại là những đại sư có thực lực đến tham gia.

Thậm chí có những đại sư đã gác kiếm thì lần này cũng bắt đầu xuất núi, họ đến là vì chức quán quân kia.

Trước tình hình này, đến cả Hoàng Hạo cũng không thể nắm chắc phần thắng cho mình, vì vậy mới muốn mình nổi bật hơn trên phương diện nguyên thạch, có được Hắc Bạch Vô Thường, hi vọng giành được chức quán quân của hắn cũng sẽ tăng thêm được mấy phần nữa.

Đây cũng chính là nguyên nhân hắn trả giá cao cho khối Phỉ Thúy đó.

Một trăm năm mươi triệu đúng là không hề thấp, nhưng cũng không phải là đặc biệt cao, một năm trở lại đây giá của Phỉ Thúy tăng lên không ít, cộng thêm cuộc thi đại sư lần này, nguyên thạch càng tốt thì giá lại càng cao.

Nếu Lý Dương nói ra thì nhất định sẽ có nhiều đại sư cũng sẽ mua với giá đó.

Đối với đại sư điêu khắc ngọc mà nói, có thể bọn họ không có được số tiền này cũng một lúc, nhưng chắc chắn sẽ có người giúp đỡ họ, đây là nguyên thạch mà sau khi điêu khắc xong cho ra sản phẩm sẽ bán với giá rất cao, còn là một sản phẩm mà người ta tranh giành nhau để có được, nguyên thạch này cho dù mua với giá đắt bao nhiêu thì họ cũng không bao giờ lỗ.

-Anh Hoàng, e rằng lần này làm anh thất vọng rồi!

Lý Dương thở dài rồi lắc đầu, Hoàng Hạo lại càng tỏ ra lo lắng hơn, liền nói lớn:

-Cậu em, có phải là cậu không hài lòng về giá, nếu không hài lòng thì chúng ta có thể thương lượng lại, cậu phải tin vào thành ý của tôi chứ!

-Anh Hoàng, anh hiểu lầm rồi, không phải là vấn đề giá cả, tôi nghĩ anh cũng biết là lần này tôi cũng tham gia thi đấu, khối Hắc Bạch vô thường này là nguyên thạch tôi dùng để thi đấu!

Lý Dương lại lắc đầu rồi trực tiếp nói lí do ra.

Lý Dương không hề lừa Hoàng Hạo, Hắc Bạch vô thường là nguyên thạch hắc dùng để tham gia cuộc thi lần này, đây cũng là gợi ý của Trần Vô Cực.

Phỉ Thúy trong tay Lý Dương rất nhiều, nguyên thạch đỉnh cấp cũng không ít, khi lựa chọn nguyên thạch Trần Vô Cực và Lý Dương cũng đã rất đau đầu, không biết là nên chọn cái nào.

Cuối cùng sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng xong, Trần Vô Cực đã chọn Hắc Bạch Vô Thường cho Lý Dương, lúc đó Trần Vô Cực cũng hơi hối hận, sớm biết thế này thì đã giữ lại Long Thạch Chung rồi. Lý Dương mang Long Thạch Chung đi thi đấu là thích hợp nhất.

Chuyện này người ngoài không hề biết được, nếu biết thì Hoàng Hạo cũng đã không tìm đến Lý Dương.

Tuy nhiên nếu bị người ngoài biết, e rằng bọn họ sẽ ghen tị đến phát điên mất, bọn họ bạc cả tóc để tìm được một nguyên thạch tốt, còn Lý Dương thì có mười mấy khối trong tay, không biết chọn khối nào mới được.

-Vậy sao!

Mắt Hoàng Hạo tối sầm lại, hắn biết Lý Dương có tham gia thi đấu, nhưng lại không biết Lý Dương sẽ mang khối nguyên thạch cao cấp này ra để thi.

Một lúc sau hắn lại ngẩng đầu lên nhìn Lý Dương rồi từ từ nói:

-Cậu em, chắc tôi phải nói câu không nên nói, cậu nghe rồi cũng đừng tức giận, tôi biết cậu có trình độ của đại sư, nhưng muốn có được thành tích tốt trong cuộc thi lớn thế này không phải dễ. Tôi nghĩ mục đích của Trần Vô Cực có lẽ là để cậu đến đây rèn giũa thêm và cảm nhận không khí một tí thôi!

Hoàng Hạo không nói tiếp nữa, nhưng ý đã rất rõ ràng rồi.

Ý hắn là Lý Dương đến chỉ là để cảm thụ không khí thi đấu thôi chứ không nghĩ đến việc sẽ giành chiến thắng, dùng nguyên thạch này thì thật là lãng phí.

Lý Dương cười lắc đầu:

-Anh Hoàng, tôi không tán đồng với câu nói của anh, một binh sĩ không muốn làm tướng quân thì không phải là một binh sĩ tốt, tôi cũng muốn có danh tiếng, không chừng lần này sẽ làm mọi người bất ngờ cũng nên!

-Cậu em...

-Anh Hoàng, anh đã gọi tôi là em thì cũng đừng làm tôi khó xử nữa, tuy nhiên chỗ tôi còn có một khối Kim Ti Hồng Phỉ, nếu anh muốn có thể nhượng lại cho anh!

Lý Dương cắt ngang lời Hoàng Hạo, hắn không muốn để lộ thực lực của mình ra, nên chỉ có thể nói đến đây thôi.

-Kim Ti Hồng Phỉ, để tôi suy nghĩ một chút được không?

Hoàng Hạo thất vọng nhìn Lý Dương, một lúc sau thì lắc đầu.

Hắn biết khối Kim Ti Hồng Phỉ này, nhưng tiếc là nó chỉ là Băng Chung, không phải là Thủy Tinh Chung, Hoàng Hạo muốn khối Hắc Bạch Vô Thường phần lớn cũng là do nó là Thủy Tinh Chung.

Chung loại chỉ kém một chút, nhưng giá lại chênh lệch gấp bội, nếu Kim Ti Hồng Phỉ của Lý Dương là Thủy Tinh Chung, thì không cần Lý Dương nói, Hoàng Hạo cũng sẽ tự ngó ý.

-Được, vậy tôi đi trước đây, Trần Lão đang đợi!

Lý Dương đứng dậy, lần này hắn chỉ có thể làm Hoàng Hạo thất vọng, Hắc Bạch Vô Thường đúng là nguyên thạch hắc chuẩn bị cho cuộc thi lần này, không thể nhượng lại cho ai được.

-Được, tôi tiễn cậu!

Hoàng Hạo tuy là thất vọng, nhưng tâm trạng vẫn không có gì thay đổi, dù sao thì tuổi hắn cũng gần gấp đôi Lý Dương, nên lấy lại tinh thần rất nhanh.

Không có Hắc Bạch Vô Thường, chỉ có thể nói hẳn không có thêm được chút ưu thế đó, tuy nhiên nguyên thạch này là Lý Dương sử dụng, người khác cũng không thể có nó được, khối Thủy Tinh Chung Huyết Mỹ Nhân trong tay hẳn sẽ có tác dụng cực tốt.

Khối nguyên thạch này hẳn khó lắm mới có được.

Hơn nữa hẳn còn có kinh nghiệm điêu khắc Thủy Tinh Chung Huyết Mỹ Nhân, khối Thủy Tinh Chung Huyết Mỹ Nhân đầu tiên của Lý Dương là do nhờ hẳn giúp điêu khắc thành thành phẩm.

-Được, làm phiền anh rồi!

Lý Dương không từ chối, Trần Lão và Hồng Lão cạnh tranh nhau cả đời, nhưng tình cảm vẫn rất tốt.

Hai người họ gần giống như là anh em ruột vậy, nên không cần phải khách sáo làm gì.

-Cậu em, người đến đây không ít, cao thủ cũng rất nhiều, tuy là có Trần Vô Cực dạy cậu, tuy nhiên cũng hi vọng cậu có thời gian thì đến khách sạn giao lưu với mọi người, mấy ngày nay tôi cũng đã học được rất nhiều!

Lúc cùng Lý Dương bước ra thang máy để xuống phòng khách, Hoàng Hạo vẫn nói chuyện với Lý Dương, hẳn cũng chỉ là có thiện ý khuyên Lý Dương thôi, cùng giao lưu với những người trong ngành, đặc biệt là những cao thủ, ai ít nhiều gì cũng có thu hoạch.

Thu hoạch này không thể học từ sư phụ mà là kinh nghiệm có được của mọi người.

-Anh yên tâm, có thời gian nhất định tôi sẽ đến!

Lý Dương gật đầu, vừa nói xong liền nghe thấy tiếng gọi vui mừng từ phía sau:

-Ông Lý, ông đến rồi!

-Chu Diệp!

Lý Dương quay lại, kinh ngạc nhìn mấy người phía sau mình, Hoàng Hạo cũng quay người lại nhưng hẳn lại chau mày.

-Thật không ngờ lại gặp ông Lý ở đây, Đường Thúc, đây là Lý Dương, người đã cứu cháu!

1269. Chương 1266 -đối Thủ Cạnh Tranh (p2)

Chu Diệp rất phấn khích, cũng rất vui mừng, giới thiệu Lý Dương với một người bên cạnh, từ cách nói của ông ta có thể thấy được ông ta tôn kính Lý Dương như thế nào.

Chu Diệp đã làm rất chiều Chu Phảng, tuy nhiên đây đều là hành vi bị bắt, Hà Lão sau khi giải quyết xong vụ án về tổ chức kia liền thả Chu Diệp ra.

Tuy nhiên ông cũng dặn dò Chu Diệp rằng, ông phải phải huy năng lực của mình trên con đường chính đạo, đừng đi theo đường cũ nữa.

Hà Lão cũng rất ngưỡng mộ tài năng của Chu Diệp.

Thực ra cũng không cần Hà Lão phải nói, Chu Diệp cũng sẽ không đi lại con đường đó nữa, ông cũng đã từng ném quả đắng rồi, là một quả rất đắng, ông đã nhận được một bài học xứng đáng nên không thể làm sai bất cứ chuyện gì nữa.

Sau khi Chu Diệp trở về Tô Châu, liền an tâm làm công việc điêu khắc ngọc của mình, ông không bao giờ làm đồ giả nữa.

Bản thân Chu Diệp đã rất tài năng, sau khi phá bỏ cái cũ làm lại cái mới đã đạt đến trình độ đại sư đỉnh cấp, cộng thêm mấy năm nay liên tục làm Cao Phảng, nên tài năng của ông càng không ai dám coi thường, ít lâu sau khi trở về, danh tiếng của Chu Diệp lại được khôi phục trở lại.

Rất nhiều công ty châu báu tìm đến ông, bây giờ việc sắp xếp công việc của Chu Diệp đều phải làm trước cả tháng mới được.

Cũng có một vài công ty châu báu mời ông đến làm, bao gồm cả những công ty lớn như An Thị và Thiệu Thị, tuy nhiên ông đã từ chối hết, sau khi bị giam cầm một thời gian dài, ông muốn mình có một cuộc sống tự do, nên không muốn làm công cho ai cả.

-Chào ông Lý, tôi là, Chu Thế Long, Tiểu Diệp vẫn luôn nhắc đến cậu, chúng tôi cũng đã nhiều lần đến Bắc Kinh nhưng không gặp được cậu!

Một người đàn ông khoảng 50 tuổi đứng bên cạnh Chu Diệp, nghe Chu Diệp giới thiệu xong chợt sững người lại, ông liền chạy lại cầm lấy cánh tay Lý Dương vẻ rất xúc động.

Chu Diệp cũng gật đầu, ông đứng là có đến Bắc Kinh tìm Lý Dương để tỏ lòng biết ơn của mình.

Tiếc là lúc đó Lý Dương đang bận chuyện Viện bảo tàng, nên không có lần nào có thời gian cả.

-Ông Chu khách sáo rồi, Chu Diệp, sao ông lại ở đây?

Lý Dương cười lắc đầu, rồi hần lại nhìn Chu Diệp, lần này là cuộc thi đại sư toàn quốc, Chu Diệp cũng là đại sư điêu khắc ngọc, việc gặp ông ta ở đây, Lý Dương cũng đoán được vì sao.

Chu Diệp hơi ngại ngùng cười nói:

-Tôi đến đây tham dự cuộc thi!

Lần này đúng là Chu Diệp đến để tham gia thi đấu, ông về nước không lâu nhưng đã gây dựng lại được danh tiếng, sau khi nghe có cuộc thi này liền ghi danh tham gia.

Hiệp Hội Ngọc Thạch đã suy nghĩ rất lâu, còn đi tham khảo ý kiến của Ông nữa.

Chu Diệp tuy là đã từng làm Cao Phưởng, nhưng đó chỉ là chuyện bất đắc dĩ, là sai lầm trước đây của ông, hôm nay ông đã cải tà quy chính rồi, ông thực sự là một người rất có năng lực, người như vậy cũng nên cho họ một cơ hội.

Có được chỉ thị của Ông, Hiệp hội Ngọc thạch liền đồng ý tư cách tham gia thi đấu của Chu Diệp.

-Tham gia thi đấu, tốt đấy, lần này tôi cũng đến để dự thi, chúng ta có thể trang tài với nhau được rồi!

Lý Dương cười ha ha nói, hần cũng không ngạc nhiên về câu trả lời của Chu Diệp, lúc này hần cũng đã đoán ra được rồi.

Mắt Chu Diệp chợt sáng lên:

-Ông cũng tham gia, vậy thì tốt quá, tuy nhiên tôi chắc chắn đấu không lại ông rồi!

-Ha ha, ông cũng đừng khiêm tốn như thế, thực lực của ông tôi hiểu rất rõ, bây giờ tôi còn có việc nên phải đi trước đây, lúc khác chúng ta nói chuyện nhiều hơn nhé!

Lý Dương cười lớn một tiếng, thấy Lý Dương muốn đi, Chu Diệp cũng không giám giữ lại, nói mấy câu xong rồi cùng với người bên cạnh quay về khách sạn.

Lúc Lý Dương và Chu Diệp nói chuyện với nhau, Hoàng Hạo không nói câu nào cả, hần chỉ đứng chau mày.

Nói ra thì Chu Diệp lần này cũng là đại diện cho Tô Châu, tuy nhiên đại sư điêu khắc ngọc ở Tô Châu đều không nghĩ là như vậy, bọn họ đều cho rằng Chu Diệp là một vết nhơ, vốn dĩ Hiệp hội Ngọc thạch Tô Châu không cho Chu Diệp tham gia thi đấu.

Sau cùng Tổng Bộ Hiệp hội Ngọc thạch đồng ý nên Chu Diệp mới được đi thi đó chứ.

Những điều này Hoàng Hạo không nói với Lý Dương, hần chỉ tiễn Lý Dương ra khỏi khách sạn còn mình quay về phòng, sắp đến cuộc thi rồi, hần phải làm những công việc chuẩn bị khác nữa.

Lý Dương vừa ra khỏi khách sạn liền bắt taxi đến nhà Trần Vô Cực.

Trần Vô Cực đã ở Yết Dương để đợi hần mấy ngày nay rồi, nhân mấy ngày này Trần Vô Cực giải quyết xong tất cả mọi chuyện, ông là một trong những giám khảo của cuộc thi lần này, mà còn là một giám khảo rất quan trọng nữa.

Ý kiến của ông có ảnh hưởng rất lớn đến quyết định cuối cùng của cuộc thi.

Cửa nhà Trần Vô Cực không đóng, hơn nữa Trần Vô Cực còn ra tận cửa để chờ Lý Dương, bên cạnh ông còn có Trần Chính Hoa, Lý Dương vừa xuống xe nhìn thấy vậy liền vội vàng bước nhanh đến.

-Sư phụ!

-Ha ha, cuối cùng cháu cùng đến, đi, chúng ta vào trong rồi nói chuyện!

Trần Vô Cực rất vui khi gặp Lý Dương, ông kéo Lý Dương vào phòng khách, còn Trần Chính Hoa đi pha trà, bây giờ ông thực sự rất bái phục Lý Dương.

Chỉ mới 27 tuổi, đã đạt đến trình độ cao cấp của công pháp Thái Cực, Trần Chính Hoa thật sự không biết rốt cuộc Lý Dương đã tu luyện như thế nào mới được như vậy.

-Sư phụ, con xin lỗi vì đã đến muộn!

Vừa ngồi xuống, Lý Dương liền gãi gãi đầu, trước khi đến hẳn có gọi điện cho Trần Vô Cực, vốn dĩ ông còn để người đi đón hẳn nhưng hẳn đã từ chối.

Kết quả không ngờ mấy người trong Hiệp hội Ngọc thạch đã ở sân bay chờ hẳn, nên đành phải đến chỗ họ một lúc, cũng vì vậy mà đến nhà của Trần Vô Cực hơi muộn.

Trần Vô Cực lắc đầu cười, đưa ánh mắt ưu ái nhìn hẳn rồi nói tiếp:

-Sớm hay muộn cũng không sao, cháu nghỉ ngơi một chút đi, lát nữa ta sẽ nói với cháu những điểm cần lưu ý trong cuộc thi lần này!

Lý Dương nói:

-Cháu đã nghỉ ở khách sạn rồi, sư phụ, có gì thì cứ nói luôn bây giờ cũng được!

Trần Vô Cực nghĩ một lúc rồi gật đầu:

-Cũng được, ngày kia cuộc thi sẽ chính thức bắt đầu, thời gian không còn nhiều nữa, có vài thứ cháu cần phải nhớ rõ!

-Cuộc thi lần này thực ra là theo quy tắc đào thải, sẽ có tất cả ba cuộc đấu, ngày kia sẽ là cuộc đầu tiên, sau đó mỗi ngày sẽ diễn ra một cuộc!

Ngừng lại một chút Trần Vô Cực lại nói tiếp:

-Điều quan trọng nhất của điều khắc là kỹ thuật, nhưng cũng không có nghĩa là xem nhẹ thị lực. Đến lúc đó sẽ có rất nhiều sản phẩm điêu khắc khác nhau xuất hiện, mỗi người đều phải viết ra đánh giá của mình, vì người tham gia đều là đại sư, nên đến lúc đó thời gian triển lãm sản phẩm sẽ rất ngắn, cháu phải tập trung khả năng quan sát của mình để đánh giá ưu nhược điểm của từng sản phẩm.

Lý Dương im lặng nghe những lời Trần Vô Cực nói.

Điều này thì Lý Dương không có vấn đề gì cả, hẳn có khả năng đặc biệt, chỉ cần không phát trình phát trên màn hình, có vật thực là hẳn có thể nhìn rất rõ.

Còn thời gian triển lãm ngắn hay dài cũng không thành vấn đề, nhờ khả năng đặc biệt của mình mà vừa nhìn Lý Dương đã thấy tất cả những điểm tốt xấu của đồ vật.

Nếu thời gian triển lãm ngắn thì lại càng có lợi cho Lý Dương nữa là khác.

Nhìn Lý Dương một cái, Trần Vô Cực lại nói tiếp:

-Đến lúc đó sẽ triển lãm mười tác phẩm điêu khắc, nếu trong một khoảng thời gian quy định có thể đánh giá chính xác tám tác phẩm trở lên mới được thăng cấp.

-Cái này ông yên tâm, đối với cháu không thành vấn đề!

Lý Dương liền đưa tay lên, lúc nói còn rất tự tin nữa, dựa vào khả năng quan sát mà nói thì Lý Dương không sợ bất cứ ai cả.

Trần Vô Cực gật đầu cười rồi nói tiếp:

-Tốt, ngày thứ hai sẽ thi đao pháp, lúc đó sẽ có nhiều mệnh đề khác nhau, nguyên thạch sẽ do ban tổ chức đưa ra, cần phải đạt được yêu cầu của mệnh đề trong một khoảng thời gian ngắn!

-Số mệnh đề này chắc là không đơn giản nhỉ?

Lý Dương cười hỏi một câu, lần này đều là những đại sư điêu khắc ngọc tham gia, đây cũng không phải là một cuộc thi bình thường, những mệnh đề đó đơn giản mới lạ.

-Đúng là không đơn giản, nhưng đối với cháu thì không thành vấn đề!

Trần Vô Cực hiểu rất rõ thực lực của Lý Dương, chỉ cần Lý Dương qua được cánh cửa thứ nhất, thì cánh cửa thứ hai không là gì đối với hắn cả.

Thực ra những mệnh đề trong lần đầu thứ hai Trần Vô Cực đều biết, nhưng ông sẽ không nói cho Lý Dương, ông muốn Lý Dương đường đường chính chính, quang minh chính đại đi thi đấu, ông tuyệt đối không giúp Lý Dương gian lận trong cuộc thi này.

Đây cũng là nguyên tắc làm người của Trần Vô Cực.

Lý Dương cười nói:

-Ông cứ tin tưởng cháu là được rồi, còn ngày thứ ba thì sao?

Trần Vô Cực nói:

-Sau khi qua hai vòng đầu, ngày thứ ba sẽ thi thực lực thực sự của mình, mỗi người sẽ dùng nguyên thạch mà mình mang đến để điêu khắc ngay tại cuộc thi, sau đó ban giám khảo sẽ đánh giá, cuối cùng sẽ đưa ra kết quả, vì vậy cuộc đấu vào ngày thứ ba này mới là quan trọng nhất!

-Cháu hiểu rồi, hai cuộc đấu trước sẽ loại trừ những người có thực lực thấp, sau cùng mới là cuộc đấu giữa những cao thủ thực sự với nhau!

-Nói vậy cũng không sai, lần này là hơn một trăm người, không thể để tất cả họ đều làm điêu khắc được, làm vậy ban giám khảo cũng mệt, mà người xem cũng sẽ bị phân tán tư tưởng.

Trần Vô Cực gật đầu, Lý Dương bắt đầu thấy thương xót cho những đại sư điêu khắc chạy khắp nơi để tìm được nguyên thạch tốt kia.

Hầu như tất cả đại sư điêu khắc đều có mang nguyên thạch đến dự thi, nhưng bọn họ lại không biết, người thực sự được cầm nguyên thạch của mình ra thi đấu rất ít, có rất nhiều có thể không đi được đến cửa cuối cùng đã bị loại rồi.

Bọn họ cuối cùng cũng đành phải mang nguyên liệu về thôi.

Tuy nhiên Trần Vô Cực nói cũng có lý, nhiều đại sư như vậy cùng tiến hành điêu khắc thì không thể thực hiện được, nên cần phải đào thải bớt một phần đại sư.

-Sư phụ, sau hai ngày đào thải, sau cùng có được bao nhiêu người còn ở lại?

Lý Dương lại hỏi, hắn hiểu cuộc thi lần này không hề đơn giản, nhưng cũng không có nhiều áp lực lắm, hắn rất tự tin vào năng lực của mình.

-Cuối cùng ở lại có lẽ không quá hai mươi người!

-Tỉ lệ đào thải hơn 80%, cũng cao đấy nhỉ!

Lý Dương hơi sững người lại, hắn cũng không ngờ là số người còn lại lại ít như vậy, hắn cứ nghĩ là có khoảng một nửa số người ở lại cơ, đây dù sao cũng là cuộc thi đại sư, mỗi người tham gia đều có một tiếng tăm nhất định.

-Nguyên tắc lần này là tìm những cái tốt nhất trong những cái tốt, có thể số người sẽ còn ít hơn, nhưng chúng ta tin rằng có một vài người sẽ kiên định đi đến cùng, số người này cũng là những đối thủ lớn nhất của cháu.

Trần Vô Cực chậm rãi nói, ông còn đưa ra một tập tài liệu, biết mình biết ta trăm trận trăm thắng, trước khi Lý Dương đến, ông đã để ý đến những đại sư tham gia thi đấu lần này, nên đã chuẩn bị cho Lý Dương một tập tài liệu có liên quan đến đối thủ.

1270. Chương 1267 – Mục Đích Đến Của Tổng Lão

Lý Dương nhào người đến, cận thận xem.

-Đây là người đầu tiên cháu phải chú ý!

Trần Vô Cực lấy một tập tài liệu ra, trong đó có hình và tên của người đó, còn có sơ yếu lí lịch và vài điểm giới thiệu nhỏ, rất chi tiết.

-Chu Diệp?

Nhìn thấy tài liệu này, Lý Dương hơi kinh ngạc một chút, không ngờ cái Trần Vô Cực lấy ra đầu tiên chính là tài liệu về Chu Diệp, là người lúc này hắn vừa mới gặp xong.

-Đúng, chính là cậu ta!

Khuôn mặt ông tỏ vẻ nghiêm túc, nhìn nội dung trong tập tài liệu rồi nói:

-Chu Diệp tuy trẻ, nhưng tài năng không thể xem thường được, những Chu phảng cậu ta làm trước đây đã đạt đến trình độ của đại sư đỉnh cấp, ông đã tìm được một tác phẩm cậu ta mới làm gần đây, cậu ta đúng là có trình độ đó, đại sư đỉnh cấp, mà đến cháu cũng chưa đạt được!

Trần Vô Cực nói xong lại nhìn Lý Dương.

Lý Dương gật đầu, hắn hiểu rõ tài năng của Chu Diệp, nếu không phải vì danh tiếng của Chu Diệp không tốt, thì những tác phẩm của hắn giờ đã được người đời truyền tụng rồi. Trình độ của Chu Diệp đúng là có thể sánh với Trần Vô Cực và Hồng Lão trước đây.

-Tuy nhiên cháu cũng không cần phải lo, trình độ của Chu Diệp cao, rất có thể có được thứ tự tốt, nhưng chức quán quân lần này không thể thuộc về cậu ta!

Trần Vô Cực lại cười nói một câu, Lý Dương chợt ngẩng đầu lên, đồng thời hắn cũng đã hiểu ra.

Chu Diệp dù sao cũng đã từng làm Cao Phảng, tuy là có thực lực nhưng bản thân hắn lại có vết nhơ, đây là cuộc thi đại sư kỳ thứ nhất, chức quán quân có ý nghĩa rất đặc biệt, không thể thuộc về tay một người từng có quá khứ không trong sạch được.

Sau khi hiểu ra, Lý Dương liền thở dài nói:

-Cháu biết, tất cả đều là do Chu phảng!

Trần Vô Cực nhìn Lý Dương cười nói:

-Cũng không hẳn vậy, cuộc thi lần này còn khó hơn ông từng nghĩ, cho dù là thi trình độ thực sự thì Chu Diệp vẫn không phải là người giỏi nhất!

-Không phải giỏi nhất?

Lý Dương chợt chau mày, hắn bỗng nhìn Trần Vô Cực rồi hỏi:

-Ý ông là, vẫn còn có người đạt đến trình độ của đại sư đỉnh cấp?

Chu Diệp đã là đại sư đỉnh cấp rồi, nếu có người giỏi hơn hắn thì chắc chắn cũng sẽ có cùng thực lực như vậy, vì vậy Lý Dương mới hỏi như thế.

-Không sai, dựa theo điều tra của ông, con trai của Tề Lão, Tề Hải Thiên cũng đạt đến trình độ này, chỉ là từ trước đến giờ chưa từng công bố ra bên ngoài!

-Hòa Điền Tề Lão!

Lý Dương ngẩng đầu nhìn Trần Vô Cực, hẳn từng gặp Tề Lão, là một trong bốn đại sư điêu khắc ngọc đỉnh cấp nổi danh trước Trần Vô Cực, là Thái Sơn Bắc Đẩu ngành điêu khắc ngọc Hòa Điền.

Hòa Điền có Hòa Điền Ngọc, có một nguồn tài nguyên phong phú, những nhà điêu khắc ngọc sẽ càng dễ dàng rèn luyện và phát huy ở đó, từ trước đến giờ, Hòa Điền là trung tâm của điêu khắc ngọc Tây Bắc.

-Tề Hải Thiên là một thiên tài, nếu không phải cậu ta vẫn luôn ở Hòa Điền, rất ít đi ra ngoài thì tên tuổi của cậu ấy sẽ sớm được truyền đi khắp nơi rồi!

Trần Vô Cực nhẹ thở dài, Tề Hải Thiên là con trai của Tề Lão, cũng là niềm tự hào của Tề Lão, trình độ trước đây đã không thấp, tuy nhiên cũng chỉ bằng với Hoàng Hạo thôi.

Năm ngoái Trần Vô Cực đột phá trở thành Tông sư, đó là một thời kỳ thịnh vượng của ngành điêu khắc ngọc, nhưng đồng thời cũng kích thích tới không ít người.

Tề Hải Thiên là một trong số đó, sau khi có được sự thành công của Trần Vô Cực, hẳn càng nỗ lực nghiên cứu, còn luyện tập ở những môi trường khắc nghiệt khác nhau.

Ví dụ như cậu ta thường mang dụng cụ lên đỉnh núi có gió to nhất để điêu khắc, còn đến thành phố phồn hoa nhất toàn tâm toàn ý làm tác phẩm của mình.

Thậm chí còn từng rèn luyện trong môi trường nước chảy tương đối ổn định, trời cũng không phụ lòng người, những phương pháp này của cậu ta tuy là có chút cổ quái, nhưng cuối cùng đã mang về những thành công đột phá.

Thực lực của cậu ta đã thực sự đạt đến trình độ của đại sư đỉnh cấp, tác phẩm của cậu ta đã có thể sánh với những tác phẩm tốt nhất của cha mình.

-Thảo nào, lại có nhiều người nói là miền Bắc sẽ thắng miền Nam!

-Có Tề Hải Thiên, khả năng miền Bắc giành chiến thắng là rất lớn, cậu ta cũng là một trong những đối thủ mạnh nhất của cháu!

Trần Vô Cực cười rồi đưa tài liệu về Tề Hải Thiên cho Lý Dương.

-Một trong số? Ý ông là vẫn còn có người đạt đến trình độ đại sư đỉnh cấp nữa?

Lý Dương chợt ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn Trần Vô Cực, có Chu Diệp và Tề Hải Thiên đã tạo cho hẳn một áp lực rất lớn rồi, Lý Dương hiểu rõ thực lực của mình, hẳn vẫn chưa đạt đến trình độ đại sư bậc nhất để muốn gì là được nấy, hẳn vẫn còn kém một bậc so với họ.

Trần Vô Cực gạt đầu:

-Mấy ông già chúng tôi đã gác kiếm nhiều năm nay rồi, xuất hiện thêm vài đại sư đỉnh cấp nữa thì có gì là lạ, thêm một người nữa cũng không sao, tuy nhiên cái này thì ông vẫn chưa chắc chắn, chỉ là dựa vào một vài bằng chứng mà đoán vậy thôi, phương pháp bảo mật của Hồng Lão rất có hiệu quả, ông nghi là Hoàng Hạo cũng đã đột phá rồi!

-Hoàng Hạo!

Lý Dương sửng người nhìn Trần Vô Cực, không ngờ lại gặp thêm một người quen nữa.

-Đúng, chính là hẳn, bản thân Hoàng Hạo đã có tài năng thiên phú, trước đây đã giành chức quán quân mấy lần liền trong cuộc thi đại sư giữa hai thành phố, mấy tháng gần đây, hẳn chợt không nhận việc nữa, cũng không cho ra đời tác phẩm nào, ông nghi là hẳn đã làm ra được đột phá nhưng cố tình giấu thực lực của mình, mục đích là vì cuộc thi lần này.

-Không nhận việc không có nghĩa là nhất định có đột phá?

Lý Dương tỏ vẻ nghi ngờ, Trần Vô Cực cũng chỉ là dự đoán thôi, mà dự đoán này nghe có vẻ không mấy tin tưởng.

-Chỉ những điều này tất nhiên là không đại diện điều đó rồi, mấy tháng nay ông vẫn liên lạc với Lão Hồng, mỗi lần nói chuyện điện thoại Lão Hồng đều rất đặc ý, cách đây mấy ngày ông có gặp ông ta, ông ta và Lão Tề, Lão Tống đều đặc ý, nói là lần này chắc chắn phần thắng sẽ thuộc về Tô Châu!

Trần Vô Cực nói đến đây thì không nói nữa, tuy nhiên Lý Dương cũng đã hiểu được ý của ông.

Hoàng Hạo bỗng nhiên ngừng công việc lại, Hồng Lão lại vui vẻ như thế, còn rất tự tin nữa, vậy thì khả năng Hoàng Hạo làm ra đột phá là rất cao, Hồng Lão tuy là muốn giữ bí mật, nhưng lại không kìm chế được cảm xúc của mình.

Mấy ông già này làm thủ công mỹ nghệ cả một đời, tính tình rất thẳng thắn, cộng thêm tuổi tác đã cao, những người tuổi càng cao thì càng giống trẻ con, không giấu được những cảm xúc nên giấu, đây cũng là điều bình thường thôi.

-Bất kể là anh ta có làm ra đột phá hay không, đây đều là một kẻ địch đáng gờm của cháu!

Trần Vô Cực lại nói một câu, Lý Dương gật đầu, hẳn đọc kỹ tài liệu về Hoàng Hạo.

Hắn và Hoàng Hạo quen nhau đã lâu, nhưng không hiểu nhiều về phong cách của Hoàng Hạo, tài liệu này cũng bổ sung cho hắn biết thêm một vài điểm.

-Ba người này, chính là ba đối thủ lớn nhất lần này của cháu, Lý Dương, thực lực của cháu có kém họ một chút, nhưng cháu cũng có ưu thế của mình, lần này nhất định phải thể hiện hết những ưu thế của cháu ra, chỉ như vậy mới có hi vọng giành được vị thứ cao nhất!

-Sự phụ, cháu hiểu, ông yên tâm, nhất định cháu sẽ cố gắng hết sức!

Lý Dương gật đầu, rồi lại đọc thêm mấy phần tài liệu nữa.

Trần Vô Cực nhìn Lý Dương cười gật đầu, rồi chậm rãi bước ra, để Lý Dương có không gian yên tĩnh.

Lúc này Lý Dương đúng là cảm nhận được một áp lực rất lớn.

Trước đây, Lý Dương cứ nghĩ là chỉ có Chu Diệp là đại sư đỉnh cấp, không ngờ giờ lại nhiều như vậy, hai người được xác định là đại sư đỉnh cấp, còn một người vẫn chưa chắc chắn, cũng đồng nghĩa với việc là có ba đối thủ cạnh tranh lớn nhất.

Áp lực lớn nhưng cũng không có nghĩa là Lý Dương tuyệt vọng, mà ngược lại, Lý Dương lại có ý chí chiến đấu hơn nữa.

Thực lực của Lý Dương đúng là có kém hơn bọn họ một chút, nhưng điểm này có thể bù lại.

Lý Dương cũng có ưu thế của mình, ưu thế lớn nhất chính là đao pháp, hiện tại hắn đã sử dụng thành thạo Ngô Côn Đao, cũng đã hoàn toàn lĩnh ngộ được đao khắc pháp. Không chỉ có vậy, hắn còn kết hợp giữa đao khắc của Lục Tử Cương và Trần Vô Cực lại với nhau, tạo nên đao pháp điêu khắc ngọc của riêng mình.

Là sáng tạo, không phải là học theo, nửa năm lại đây, một cơ hội ngẫu nhiên đã giúp Lý Dương tạo được phương pháp điêu khắc cho mình, điều này đã được Trần Vô Cực tán dương.

Vật mình tự làm ra thì thuận tay và tự nhiên hơn học từ người khác nhiều.

Sau khi tạo ra được cách điêu khắc cho riêng mình, Trần Vô Cực đã kết luận, Lý Dương chắc chắn sẽ đạt đến sự huy hoàng như ông trước đây, cũng có nghĩa là việc đạt đến trình độ đại sư đỉnh cấp không còn là vấn đề nữa.

Năm đó Trần Vô Cực cũng như vậy, chỉ mấy năm sau khi ông tạo ra được đao pháp cho riêng mình đã được thăng cấp lên thành đại sư đỉnh cấp.

Điều mà Lý Dương thiếu bây giờ chính là thời gian.

Tự mình tạo ra được cách điêu khắc chính là ưu thế lớn nhất của Lý Dương, ngoài ra còn có một cái nữa chính là nguyên thạch.

Hắc Bạch Vô Thường trăm năm hiếm gặp, nó không giống những Phỉ Thúy đỉnh cấp khác, ít nhất thì vài năm có thể xuất hiện một hai cái mà những đại sư điêu khắc ngọc chân chính chỉ cần muốn, chỉ cần cố gắng là có thể tìm thấy.

Hắc Bạch Vô Thường đối với bất cứ đại sư nào cũng đều là khả ngộ bất khả cầu.

Khối Thủy Tinh Chủng Hắc Bạch Vô Thường này của Lý Dương chính là ưu thế thứ hai của hắn, có được ưu thế về nguyên thạch, kết hợp với phương pháp khắc ngọc sáng tạo của hắn, có thể bù vào khoảng cách giữa hắn và đại sư đỉnh cấp.

Tuy nhiên kết quả cuối cùng như thế nào còn phải chờ xem trận đấu của ngày cuối cùng.

Những điều mà Lý Dương chỉ có thể nói người khác không thể có được chứ không phải là tuyệt đối, điều khắc ngọc bản thân nó đã không có sự phán quyết nghiêm túc, kết quả cuối cùng còn phải xem ban giám khảo của hôm đó như thế nào.

-Trần Lão, sao nhàn nhã vậy, Lý Dương đâu?

Trong lúc Lý Dương đang xem tài liệu thì bên ngoài có tiếng nói vang vang, giọng nói này cũng làm cho Lý Dương bình tĩnh.

-Lão Tống, sao ông lại đến đây?

Trần Vô Cực đang đọc sách ở trong vườn, chợt ngẩng đầu lên, chau mày nhìn ông lão trước mặt.

Lý Dương ở trong phòng sách nghe thấy tiếng nói liền đi ra, ông lão này không phải là ai khác mà chính là Tống Lão, người cũng nổi danh với Trần Vô Cực, đứng đầu điêu khắc ngọc miền Bắc.

-Lý Dương, tiểu tử cậu đúng là chạy nhanh quá, lúc cậu đến thì tôi không có ở khách sạn!

Tống Lão nhìn Lý Dương rồi cười hi hi bước đến, Trần Vô Cực chồm người đến chặn ông lại.

-Tôi nói Lão Trần, ông cản tôi làm gì vậy?

Tống Lão ngẩng đầu lên tức giận kêu một tiếng, Trần Vô Cực lại càng phẫn nộ hơn ông.

-Cản ông? Tôi tất nhiên phải cản ông, ông không lo ở khách sạn, yên tâm ngồi chờ làm ban giám khảo mà lại chạy đến đây làm gì vậy?

Trần Vô Cực nói lớn, mục đích đến của Tống Lão đã rất rõ, vì hiểu nên ông mới phẫn nộ và không để ông ta đi vào trong.

1271. Chương 1268 – Giành Giật Lý Dương

-Tôi đến tìm Lý Dương chứ không phải đến thăm ông!

Tống Lão thối chồm râu của mình, ông trừng mắt nhìn Trần Vô Cực rồi sau đó lại cười hi hi nhìn Lý Dương.

Lý Dương lúc này đã bước đến, chỉ là ánh mắt mà Tống Lão nhìn hắn làm hắn cảm thấy không thoải mái, giống như hắn là một miếng mồi béo bở mà Tống Lão muốn nuốt chửng vậy.

-Tôi nói Lão Tống, ông có thôi đi không, tôi nói không được là không được, Lý Dương là đồ đệ của tôi!

Câu nói của Tống Lão làm Trần Vô Cực phát điên, ông hét lớn giống như tiếng gầm của sư tử vậy.

-Sư phụ, Tống Lão, hai người đang làm gì vậy, có gì từ từ nói, đừng cãi nhau nữa.

Dáng vẻ của Trần Vô Cực làm Lý Dương hoảng hồn, hắn vội đi đến, một tay giữ lấy một người, đưa hai người đến chòi nghỉ mát trong vườn.

Trần Vô Cực vốn còn định nói gì nữa, nhưng ông nhìn Lý Dương một cái rồi không nói nữa.

Từ sau khi Trần Vô Cực đột phá trở thành Tông Sư, đây là lần đầu tiên ông nổi giận, rất nhiều sư phụ điêu khắc ngọc, thậm chí cả những đại sư đều sung bái Trần Vô Cực như thần tượng vậy, cũng chỉ có những người thân với Trần Vô Cực, và mấy vị nổi danh cùng ông là không thay đổi thái độ với ông thôi.

Tổng Lão chính là một trong số đó.

-Ông không có gì muốn nói với ông ấy cả, Lý Dương, ở đây không có chuyện của cháu, cháu vào trong đi!

Sau khi ngồi xuống, Trần Vô Cực không đợi Tổng Lão mở lời lại nói một câu, ông như muốn đuổi Lý Dương đi thật nhanh vậy.

-Tôi nói ông nghe này, sao ông vẫn cứ cố chấp như thế, lúc này tôi đã nói rồi, tôi đến đây là để tìm Lý Dương, không phải đến tìm ông, nếu ông thấy chướng mắt thì hai người chúng ta cùng ra ngoài nói chuyện!

Tổng Lão cùng trừng mắt, Lý Dương nhất thời căng đầu ra, vừa mới đỡ một chút, hai vị tiền bối này lại chuẩn bị cãi nhau rồi đây.

Điều làm Lý Dương khó chịu nhất chính là hắn là nguyên nhân của vụ cãi vã này. Nhưng vì sao thì không biết.

-Lý Dương là đồ đệ của tôi!

Trần Vô Cực quay người lại hung hăng nhìn Tổng Lão. Hôm nay đây là lần thứ hai ông nói câu này.

-Tôi biết nó là đồ đệ của ông, ông không cần phải nhấn mạnh, tôi không đi cướp đồ đệ của ông đâu, nhưng Lý Dương là người miền Bắc, bây giờ nó sống ở Bắc Kinh, hộ khẩu cũng ở Bắc Kinh, bây giờ nó là người miền Bắc!

-Vậy thì đã sao, tôi đã ghi danh cho Lý Dương rồi, nó sẽ đại diện Yết Dương đi thi đấu!

Trần Vô Cực hừ một tiếng, còn quay đầu lại, còn Lý Dương thì ngơ ngác nhìn hai người, lúc này hắn cũng coi như là đã hiểu ra.

-Theo yêu cầu cuộc thi, thì dựa vào khu vực để tham gia, Lão Trần, ông không thể vô lý thế được!

Tổng Lão cười hi hi rồi lại nhìn Lý Dương nói tiếp:

-Ông thay Lý Dương ghi danh ở Yết Dương là đã phạm quy rồi, bây giờ tôi chẳng qua là đính chính lại thôi!

-Không được, Lý Dương là đồ đệ của tôi, nó phải đại diện cho Yết Dương!

Trần Vô Cực lại hét lớn, lúc nói ông cũng có chút hối hận.

Mấy ngày trước lúc vừa mới về, có mang về mấy tác phẩm Lý Dương làm đề ở nhà thưởng thức.

Đúng lúc đó thì Tổng Lão đến thăm, ông vui mừng quá nên quên thu gom chúng lại, kết quả là bị Tổng Lão phát hiện.

Mấy tác phẩm này của Lý Dương, phía trên đều có ghi tên của hắn, một tác phẩm chân chính của một đại sư phần lớn đều để lại tên hoặc ám ký, Lý Dương cũng vậy.

Mấy tác phẩm này là Tổng Lão khen ngợi hết lời, ông không ngờ là Lý Dương đã tiến bộ đến mức độ này, ông còn khen mấy câu trước mặt Trần Vô Cực nữa.

Lúc đó t cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ là nhờ Tổng Lão giữ bí mật giùm, tạm thời đừng nói năng lực thật của Lý Dương ra bên ngoài. Trần Vô Cực cũng rất đặc ý trước những lời khen của Tổng Lão.

Tổng Lão đồng ý giữ bí mật nhưng điều làm t không nghĩ đến đó là Tổng Lão yêu cầu Lý Dương đại diện cho Bắc Kinh để đi tham gia thi đấu, lý do rất đơn giản, Lý Dương hiện tại là người Bắc Kinh.

Lý Dương đúng là có hộ khẩu ở Bắc Kinh, để tiện cho việc mở Viện bảo tàng nên hắn đã chuyển hộ khẩu đến đây.

Yêu cầu của Tổng Lão làm Trần Vô Cực sững sờ một lúc lâu, kết quả không cần nghĩ cũng đã biết, Lý Dương là đồ đệ mà Trần Vô Cực coi trọng nhất, cũng là niềm tự hào của ông, hơn nữa còn có khả năng giành chức quán quân, bất kể là điểm nào ông cũng không thể để Lý Dương đại diện cho nơi khác để đi thi đấu.

Hai ngày nay, Tổng Lão cứ rảnh là đến để thương lượng chuyện này với Trần Vô Cực, lần nào cũng bị Trần Vô Cực phản đối.

Hôm nay ông ta nghe nói Lý Dương đến, liền chạy vội đến đây, vì vậy mới xảy ra cảnh tượng trước mặt.

T biết mục đích ông đến nên đã trực tiếp cản ông lại, t hoàn toàn không muốn cho ông cơ hội.

Tổng Lão cũng không để ý gì đến ngữ khí của Trần Vô Cực, ông quay đầu lại cười ha ha nhìn Lý Dương:

-Cái này ông hay tôi nói đều không tính, còn phải xem Lý Dương như thế nào, Tiểu Lý, cháu nói đi, cháu có phải là người Bắc Kinh không, cuộc thi đại sư lần này có phải là cháu nên đại diện cho Bắc Kinh để đến tham gia không?

Tổng Lão vừa cười vừa nói, còn tỏ ra rất nhã nhặn với Lý Dương.

Thực ra Tổng Lão cũng không có cách nào khác, ông là người lười nhác, không thích thu nhận đồ đệ, ngành điêu khắc ngọc ở Bắc Kinh rất phát triển, nhưng lại không có ai có trình độ đỉnh cấp chân chính cả.

Cuộc thi đại sư lần này, Tô Châu có Chu Diệp, Hoàng Hạo, Hòa Điền có Tề Hải Thiên, Yết Dương kém Hòa Điền một chút, nhưng cũng có La Thụy Hoa, trong những cuộc thi trước giữa hai thành phố, La Thụy Hoa chỉ thua kém Hoàng Hạo một chút xíu nữa thôi.

Chỉ có Bắc Kinh là không có ai cả.

Điều này là Tổng Lão rất mất mặt, cũng rất buồn phiền.

Sau khi nhìn thấy những tác phẩm của Lý Dương, ông liền nghĩ đến việc Lý Dương sẽ đại diện cho Bắc Kinh, bất kể là Lý Dương đứng vị trí thứ mấy thì Bắc Kinh cũng coi như là có người đi thi đấu, như vậy sẽ khỏi phải khó xử.

Hơi nữa đây chỉ là kỳ đầu tiên, nếu làm tốt thì sẽ còn có kỳ thứ hai, thứ ba, Lý Dương bây giờ còn trẻ như vậy, thời gian tiếp xúc với điêu khắc ngọc lại ngắn, tương lai chắc chắn cũng sẽ trở thành một đại sư đỉnh cấp như bọn họ.

Lúc đó, Lý Dương sẽ mang danh dự về cho Bắc Kinh, Tổng Lão tin rằng, một khi Lý Dương trưởng thành, thì số người này tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn, Lý Dương có một tiềm lực vô cùng lớn.

Đây là suy nghĩ của Tổng Lão, vì vậy hôm nay sau khi biết tin Lý Dương đến ông lập tức chạy đến nhà t.

Đương nhiên, đây là ông không biết Lý Dương còn có rất nhiều lý do thay thế khác nữa, nếu biết được thì sẽ càng kiên định kéo Lý Dương về phe của mình.

Lý Dương vẫn chưa nói gì, Trần Vô Cực lại nói:

-Tôi nói Lão Tổng, ông đừng có trơ tráo như vậy được không? Nếu ông muốn Bắc Kinh có người đại diện thì ông tự dạy lấy một người đi, nhìn thấy tôi có đồ đệ tốt thì lại thêm là ý gì vậy?

Lời Trần Vô Cực làm Tổng Lão hơi đỏ mặt, ông đứng là hơi ác thiệt.

-Không, tôi không có ý gì cả, tôi chỉ đang nói sự thật thôi, Lý Dương đúng là người Bắc Kinh, hơn nữa, La Thụy Hoa của Yết Dương ông đã rất tốt rồi, Lý Dương chỉ là đại diện cho Bắc Kinh thôi chứ có nói nó không phải là đồ đệ của ông đâu!

Cho dù ác nhưng Tổng Lão cũng phải kiên trì đến cùng, nếu không đến lúc đó người mất mặt không chỉ có mình ông.

Bắc Kinh đường đường là thủ đô, điều kiện đều tốt hơn những nơi khác, lần này nếu không có ai tham gia thì ông sau này chắc chắn không ngẩng đầu lên được trước đám bạn già của mình.

-Ông già ông đừng có cương từ đoạt lý nữa!

Trần Vô Cực lại trừng mắt, ông gần tức điên lên rồi.

Nghĩ cũng đúng, Lý Dương là hòn ngọc do chính tay ông đào lên, là niềm tự hào lớn nhất của ông, bây giờ là lúc Lý Dương tỏa sáng, hơn nữa còn là cơ hội làm thất kinh tất cả mọi người, ông tất nhiên không đồng ý nhường vinh dự này lại cho người khác được.

Còn La Thụy Hoa của Yết Dương đúng là rất giỏi, một năm trở lại đây ông cũng có chỉ bảo La Thụy Hoa, giúp hắn có tiến bộ phần nào.

Tuy nhiên tiến bộ của hắn có hạn, đồng thời vẫn chưa đạt đến trình độ đại sư đỉnh cấp, muốn thắng Tề Hải Thiên, Chu Diệp còn khó lắm, Lý Dương chính là kì binh của Trần Vô Cực, kì binh này sao có thể giao cho người khác được, giao cho đối thủ cạnh tranh lại càng không.

-Tiểu Lý, ý cháu thế nào?

Tổng Lão không thêm để ý Trần Vô Cực, ông cười ha ha nhìn Lý Dương, mấu chốt vẫn ở chỗ Lý Dương.

Chỉ cần Lý Dương đồng ý, cho dù là Trần Vô Cực cũng không thể ngăn cản hắn, đến lúc đó Lý Dương sẽ là người đại diện cho Bắc Kinh đi thi.

Dựa vào thực lực của Lý Dương, chắc chắn sẽ có một vị thứ cao trong cuộc thi, cho dù không phải đứng đầu nhưng cũng sẽ làm cho người ta kinh sợ, hắn thậm chí vẫn có khả năng giành chức quán quân.

Dù sao thì tất cả mọi người đều biết, thời gian Lý Dương tiếp xúc với điều khắc ngọc rất ngắn, trong thời gian ngắn đó mà đã có được thành tựu như vậy thì chắc chắn hắn là một thiên tài trong những thiên tài.

Thấy Tổng Lão lại hỏi mình, Lý Dương lại thấy đầu mình căng ra.

Trần Vô Cực đứng bên chau mày, tuy nhiên lần này ông không ngắt lời Tổng Lão, sự lựa chọn là nằm ở Lý Dương, để Lý Dương tự chọn cũng tốt.

Nghĩ một lúc Lý Dương mới lắc đầu nói:

-Tổng Lão, một ngày là thầy, cả đời là cha!

-Hay, Lão Tổng, ông còn gì để nói nữa không?

Lời của Lý Dương làm Trần Vô Cực mỉm cười, thái độ thay đổi nhanh đến nỗi Lý Dương cũng giật mình.

Trần Vô Cực đúng là đang rất vui, câu nói của Lý Dương cũng đã thể hiện rõ rồi, nó là đồ đệ của tôi, nó sẽ nghe lời tôi, tôi nói sao sẽ là vậy.

-Lý Dương, tôi đến tìm cháu cũng là vì hết cách rồi, lần này Bắc Kinh không có ai có hi vọng cả, tôi đang lo sau hai vòng sẽ không có người nào được thăng cấp nữa!

Tổng Lão cười khỏ một tiếng, câu này là ông nói thật lòng.

Lần thi đấu này rất kịch tính, Tổng Lão biết điều này, đại sư toàn quốc nhiều như thế, lần này Bắc Kinh đúng là không có ưu thế nào cả.

Nếu không ai trụ được đến cuối cùng, thì ông đúng là quá xấu hổ, ông chính là người dẫn đầu tinh thần của Bắc Kinh.

-Sự phụ, ông xem thế này có được không, cháu sẽ đại diện cho hai thành phố Yết Dương và Bắc Kinh để tham gia, ông và Tổng Lão cũng đừng làm khó nhau nữa!

Lý Dương quay lại nhìn Trần Vô Cực nói.

Đại diện hai nơi?

Trần Vô Cực và Tổng Lão cùng ngẩng đầu lên, lông mày họ chột nhích lên một cái.

Lý Dương không nói gì nữa mà im lặng nhìn hai ông già, hắn đúng là không còn cách nào hay hơn, chỉ có thể đưa ra ý kiến chung dung như vậy thôi, cho dù thế nào thì hắn cũng là người Bắc Kinh, hơn nữa giờ đã định cư ở Bắc Kinh rồi.

1272. Chương 1269 – Cuộc Thi Bắt Đầu

Tại sân vận động Yết Dương hôm nay người đông như kiến.

Việc tuyên truyền trước khi cuộc thi đại sứ toàn quốc diễn ra giờ đã nhận được hồi báo, có khoảng hơn 10 nghìn người đến xem cuộc thi này, trong đó phần lớn đều là những người trong ngành điêu khắc ngọc.

Chỉ riêng Bình Châu thôi thì lần này cũng đã đến mấy trăm người, tỉnh Vân Nam nghe nói là hơn hai nghìn người.

Đây cũng coi như là một buổi hội họp lớn của ngành điêu khắc ngọc, rất nhiều người làm trong ngành này đều rất kích động, những chuyện náo nhiệt như thế này trước đây chỉ ở giao dịch đồ thạch, hoặc hội triển lãm ngọc khí mới có.

Đây là lần đầu tiên sự việc trọng đại này thuộc về họ.

-Người nhiều quá!

Lý Dương đã đến phòng họp của sân vận động, hẩn nhìn người đến xem qua cửa sổ, không tìm được liền nói một câu.

Bây giờ người xem vẫn chưa đến đủ, tuy nhiên mấy nghìn người cùng tụ tập lại một chỗ cũng đã rất tráng lệ.

-Hiệp hội Ngọc thạch lần này cũng coi như đã làm đúng một chuyện, đúng là chúng ta trước đây không nên xa rời thực tế, nhắm mắt làm liều!

Hoàng Hạo bước đến bên cạnh Lý Dương chậm rãi nói, hẩn cũng rất xúc động giống Lý Dương vậy.

Những cuộc thi giữa Tô Châu và Yết Dương trước đây đều không công khai với bên ngoài, chỉ những người trong ngành tham dự, tuy là bản thân có sự tiến bộ, nhưng môi trường lớn thì không có gì thay đổi.

Lần này Hiệp hội Ngọc thạch dẫn đầu, mở rộng cuộc thi đại sứ của hai thành phố, làm một sự việc trọng đại cho ngành điêu khắc ngọc, cũng coi như là đã làm một việc tốt.

-Sao, có thấy mất bình tĩnh không?

Lý Dương cười ha ha nhìn Hoàng Hạo, người trong phòng họp rất đông, tùm nập tùm bầy nói chuyện với nhau, họ đều là những đại sứ đến tham gia cuộc thi.

Những người này là từ khắp nơi đến, họ đều có một danh tiếng nhất định tại khu vực của mình, cũng chỉ có cơ hội này mới giúp họ tụ họp được với nhau.

-Tôi đã lớn tuổi thế này rồi còn thấy mất bình tĩnh sao, cậu lo cho cậu trước đi, cậu không bình tĩnh bằng chúng tôi đâu!

Hoàng Hạo nói lớn, tuổi hẩn đúng là lớn hơn Lý Dương, kể ra thì cuộc thi lần này Lý Dương là người nhỏ tuổi nhất.

-Anh nghĩ là tôi có mất bình tĩnh không?

Lý Dương cười hi hi, Hoàng Hạo hơi ngậy người ra một lúc rồi lắc đầu.

Có cảnh tượng nào mà Lý Dương chưa từng gặp chứ, muốn làm hẩn mất bình tĩnh cũng hơi khó đấy, lúc trước khi Lý Dương mang Truyền Quốc Ngọc Tỉ, đến đâu mà không phải đối diện với hàng vạn người chứ.

-Ông Lý, nghe nói lần này ông đại diện cho Bắc Kinh và Yết Dương đến tham gia?

Chu Diệp bước đến, Hoàng Hạo liền quay đầu lại, Hoàng Hạo rất có thành kiến với Chu Diệp, muốn thay đổi hẩn cũng không dễ.

-Đúng, tôi sống ở Bắc Kinh, tuy nhiên cũng có sản nghiệp ở Yết Dương, nên chỉ có thể làm vậy thôi!

Lý Dương cười gật đầu, hôm trước sau khi hẩn đưa ra đề nghị này, Tống Lão và Trần Lão bàn bạc một chút rồi cuối cùng cũng đồng ý.

Tống Lão hiểu, để Lý Dương chỉ đại diện cho mỗi Bắc Kinh thôi là điều không thể, nếu đổi lại là ông thì ông cũng không đồng ý, đồ đệ là do tôi dạy bảo, dựa vào cái gì mà bảo nó đi đại diện cho các ông.

Trần Vô Cực cũng suy nghĩ, tình hình của Bắc Kinh năm nay đúng là không tốt, mà Lý Dương thì đúng là đang sống ở Bắc Kinh, thời gian hẳn ở Bắc Kinh còn lâu hơn thời gian ở Yết Dương nhiều.

Ngoài ra, Trần Vô Cực cũng suy nghĩ đến một điểm nữa, Lý Dương đại diện cho Bắc Kinh, nếu có được thành tích tốt thì tiếng tăm của hắn cũng sẽ xây dựng được rất nhanh, thậm chí còn có thể trở thành người dẫn đầu của Bắc Kinh.

Trong ngành điêu khắc ngọc, tiếng tăm là vô cùng quan trọng. Văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị, ngành điêu khắc ngọc cũng như vậy, trình độ ngang nhau thì không ai phục ai cả, đặc biệt là đối với những người trẻ tuổi như Lý Dương, muốn nhận được sự công nhận của mọi người là rất khó khăn.

Cuộc thi đại sư lần này chính là một cơ hội, có thể để Lý Dương dùng chính năng lực của mình để chinh phục mọi người.

-Trong cuộc thi này cậu là người duy nhất mang hai quốc tịch, lúc này tôi có nghe mọi người bàn luận về chuyện này đó!

Chu Diệp cười, Lý Dương đại diện cho hai nơi để thi đấu đúng là thu hút rất nhiều sự chú ý của người khác.

Tuy nhiên rất nhiều người không tin tưởng vào tài năng của Lý Dương, nói xấu cũng không ít, chủ yếu là do Lý Dương quá trẻ, trẻ như vậy mà có được vô số thành tích làm ai cũng ghen tị và thèm thường.

Cho dù là đại sư cũng sẽ mắc căn bệnh thèm thường này.

-Không sao, bọn họ thích nói gì thì nói!

Lý Dương cười một tiếng, lúc hắn nói thì mọi người đã bắt đầu tiến vào sân, và sau đó là lễ khai mạc, sau nữa là đến lượt họ lên khán đài biểu diễn.

Cuộc thi đại sư lần này được rất nhiều đơn vị coi trọng.

Hội trưởng Cao của Trung Bảo Hiệp, Hiệp hội điêu khắc ngọc Quốc gia và một vài cơ quan quốc tế đều có cử người đến tham dự.

Quảng Đông cũng có cử đến một vị phó chủ tịch tỉnh, còn Yết Dương thì Bí thư thành phố, thị trưởng đều có mặt, cuộc thi lần này được định ở Yết Dương, cũng là một cơ hội để quảng bá nơi này.

Người đến xem rất đông nhưng lễ khai mạc chỉ được tổ chức trong một thời gian ngắn, lần này Hiệp hội Ngọc thạch đã làm rất tốt.

Sau lễ khai mạc mới bắt đầu giới thiệu thành phần ban giám khảo, lần này có tất cả mười hai vị giám khảo, Trần Vô Cực là người đầu tiên, lúc ông đứng lên, cả hội trường vỗ tay nhiệt liệt.

Là một Tông sư duy nhất trong ngành điêu khắc ngọc tính đến thời điểm hiện tại, có thể nói Trần Vô Cực là niềm tự hào của cả ngành, cũng là mục tiêu để những người khác hướng đến, mỗi người làm trong ngành điêu khắc ngọc này đều muốn được trở thành một Trần Vô Cực thứ hai.

-Lên sân khấu đi!

Cuối cùng cũng đến lúc các đại sư lên sân khấu, Hoàng Hạo cười nhìn Lý Dương, ánh mắt có phần phức tạp.

Hắn biết người anh em này rất may mắn, và cũng có tài năng thiên phú nữa, nhưng thời gian tiếp xúc với điêu khắc ngọc quá ngắn, chỉ trong vòng một năm chứ mấy.

Một năm, thời gian đó là lúc hắn đang học những kiến thức cơ bản, còn người ta thì lại có đủ thực lực để đi thi đại sư.

Đây cũng đồng nghĩa với việc một năm của Lý Dương bằng mười mấy năm của hắn, người với người thực sự là không thể so sánh được.

Hắn lại nhớ đến sư phụ Hồng Lão của mình, Hồng Lão lần này đã nhìn nhận sai, lúc đó Hồng Lão cứ nghĩ Lý Dương học điêu khắc ngọc là để phân tán kinh nghiệm của mình ra, là một hành vi mà mất nhiều hơn được.

Bây giờ mọi người mới biết Trần Vô Cực rất có mắt nhìn người, ông đã tìm được một thiên tài yêu nghiệt như vậy, về cách nhìn người mà nói thì không ai qua được Trần Vô Cực.

Sau khi mọi người đã vào hội trường thì Trần Vô Cực đứng dậy, sau khi mọi người nhìn thấy ông tất cả đều im lặng, từ đó cũng có thể thấy sức ảnh hưởng của Trần Vô Cực kinh khủng như thế nào.

-Các vị, quá trình thi đấu lúc này đã nói rồi, tôi không nói lại nữa, lát nữa sẽ trình diễn cho mọi người xem mười tác phẩm điêu khắc, nguyên liệu của chúng không giống nhau, thời gian cũng khác nhau, mọi người chỉ cần nói ra ưu và nhược điểm của chúng là được, lát nữa xin mọi người ổn định tình thần, tuyệt đối không được bỏ cuộc hoặc thoái thác nhiệm vụ đó!

-Ha ha!

Trần Vô Cực nói xong làm ai cũng bật cười, bọn họ cười lớn làm những đại sư tham gia thi ai cũng chau mày.

Tạp âm không ít, số tạp âm này cũng là một khó khăn đối với bọn họ, những người thích yên tĩnh lần này sẽ chịu thiệt thòi rất nhiều.

Chỉ có một số ít người vẫn mỉm cười, không hề để ý đến những tạp âm xung quanh.

Lý Dương là một trong số đó, hắn đang tạp trung quan sát một người.

Đó là Tề Hải Thiên, con trai Tề Lão, người đứng đầu mới của Hòa Điền, và cũng là một đại sư đỉnh cấp mới.

Tề Hải Thiên nhỏ tuổi hơn Hoàng Hạo, cũng là một người trẻ tuổi trong số những đại sư, lúc này Tề Hải Thiên đang mặc một chiếc áo sơ mi màu đen không thắt cà vạt, giày đen tất đen, trang phục rất đơn giản nhưng lại tràn đầy sinh lực.

Tề Hải Dương lúc này cũng đang nhìn xung quanh, lúc Lý Dương nhìn hẩn hẩn cũng nhìn lại Lý Dương, đồng thời mỉm cười thân mật.

Hắn biết khả năng đồ thạch của Lý Dương rất mạnh, cũng biết thời gian Lý Dương tiếp xúc với điêu khắc ngọc rất ngắn, Lý Dương chính là một thiên tài hiếm gặp, nhưng hắn hoàn toàn không biết thực lực của Lý Dương hiện tại như thế nào.

Trong mắt hắn Lý Dương chỉ là một đại sư điêu khắc ngọc mới, đại sư này so với những đại sư lâu năm, và một đại sư đỉnh cấp như hắn còn cách nhau quá xa.

Hắn cũng giống như Hoàng Hạo, chỉ cho rằng Lý Dương đến đây để có không khí, học hỏi kinh nghiệm mà thôi, họ không hề coi d là một đối thủ của mình.

Cũng có thể hai vòng thi đầu Lý Dương sẽ không trụ được.

Cuộc thi đã bắt đầu, có một người đẩy tác phẩm đầu tiên đi đến, đây là một khối Lam Điền Ngọc không nhỏ, là tác phẩm của một người Thanh Trung Kỳ, đến Lý Dương cũng không ngờ đến tác phẩm đầu tiên lại là một cổ ngọc.

Tất cả mọi người đều im lặng, cẩn thận xem xét cổ ngọc, bọn họ yêu cầu phải phân tích những điểm tốt xấu trong thời gian nhanh nhất, sau đó sẽ cho ra tổng kết.

Hai nhân viên đẩy tác phẩm đi qua từng vị đại sư, người xem đều yên lặng quan sát.

Trên màn hình lớn của sân vận động đang theo sát khối cổ ngọc này.

Cổ ngọc vẫn tiếp tục được đẩy đi, đi một vòng quanh đại sư rồi chuyển sang người khác, một vài đại sư đã bắt đầu nhắm mắt nhớ lại những điều mình vừa nhìn thấy.

Bọn họ phải viết tất cả những ưu nhược điểm ra mới được.

-Lại đến rồi!

Một số người chưa nhắm mắt được bao lâu thì chợt nghe thấy tiếng gọi, họ vội mở mắt ra, lúc này khi hai nhân viên đó đẩy chiếc xe đi quả nhiên lại có một chiếc xe mới được đẩy đến, trên xe trưng bày một tác phẩm điêu khắc ngọc.

Tác phẩm lần này là một vật trang trí Hòa Điền Ngọc, thể tích cũng không nhỏ, chiếc xe rất nhanh đã đến trước mặt các đại sư.

Những đại sư này cũng không ngốc, nhìn chiếc xe đẩy thứ hai xong đã cảm thấy có gì đó không ổn, nhiều người mặt trắng bạch, còn một vài người thì vội vàng viết cái gì đó.

Những đại sư này cũng không ngờ là mười tác phẩm sẽ lần lượt được đưa ra, lần lượt phân khai là hai chuyện khác nhau, nếu lần lượt thì mọi người phải lần lượt quan sát, không có thời gian để suy nghĩ và chỉnh sửa, một vài đại sư vốn dĩ chắc chắn thì lần này cũng bắt đầu thấy mơ hồ rồi.

Họ lúc này cũng đã hiểu ra, Trần Vô Cực vì sao nhắc họ suy nghĩ không được lơ là, tình hình này đúng là không thể lơ là được, lơ là là là phiền phức lớn.

Cuộc thi đại sư mà còn là kỳ đầu tiên quả đúng là không đơn giản như mình nghĩ

Tác phẩm thứ hai sắp trưng bày xong thì tác phẩm thứ ba lại được đưa ra, lần này là một Phỉ Thúy, cũng thuộc loại đồ cổ, là một tác phẩm cuối thời Thanh.

Ba tác phẩm đầu tiên thì có hai cái là đồ cổ, một cái mới, thời gian cả ba được trình bày trước mặt các đại sư đều không quá mười phút.

1273. Chương 1270: Người Được Thăng Cấp! (1)

Trong thời gian mười phút, đơn giản mà nói cũng chỉ là thời gian uống ly trà.

Thời gian này, nếu đơn giản xem qua một món đồ chắc chắn đủ. Nhưng muốn thưởng thức cho tốt, tìm ra ưu khuyết điểm của tác phẩm chạm ngọc nghệ thuật, thời gian này chắc chắn không đủ.

Nếu là người bình thường, trong mười phút có thể thưởng thức một tác phẩm chạm ngọc cũng không xong.

Tất cả các đại sư chạm ngọc đều căng thẳng tinh thần. Bọn họ hiểu cửa thứ nhất của thi đấu đại sư sẽ đến đây, có thể qua nổi cửa này hay không, phải dùng đến thực lực.

Nhân lực, đối với các đại sư mà nói giống như công phu trên tay.

Công phu trên tay có được, nhân lực kia tự nhiên cũng sinh ra.

Không ai còn nói chuyện, mọi người không phải đang ghi nhớ gì, cho dù dùng bút viết, cũng không viết xong. Bốn tác phẩm chạm ngọc này liền được đẩy ra.

Bốn tác phẩm Phỉ Thúy này không lớn, bị cột trên một cái giá, để nhóm đại sư thưởng thức.

Những vật này vừa xuất hiện, tinh thần các đại sư liền nâng lên.

Mấy vật này không lớn nhưng không có nghĩa là dễ dàng quan sát, vật càng nhỏ, tính bí mật càng lớn. Bọn họ càng cần quan sát tỉ mỉ. Lúc này trong lòng mỗi người ngay cả lòng mắng Hiệp hội tổ chức cũng không có. Đây là một nan đề thực sự.

Tuy nhiên nói lại, cũng chỉ có phương pháp như vậy mới có thể thi và phân ra sự chênh lệch của các đại sư.

Bọn họ đều là đại sư chạm ngọc. Đều là nhân vật đại diện đứng đầu các tỉnh. Nếu dùng Thế vận hội Olympic để so sánh. Những người này đều là á quân của các quốc gia, phương thức bình thường tất nhiên không so ra được thực lực của bọn họ.

Trên ghế giám khảo, Trần Vô Cực, Hồng Lão bọn họ nhìn nhau, trên mặt mỗi người đều lộ ý cười.

Phương pháp tỷ thí của thứ nhất, chính là do bốn vị tiền bối này cùng đề nghị ra, thật ra là các ông không phục phương pháp tỷ thí của mình năm đó. Chính là không chính thức như vậy thôi.

Tuy nhiên, thời gian triển lãm tác phẩm của bọn họ, so với hiện nay ngắn hơn một chút. Dù sao bốn người bọn họ, không giống năm người hiện nay.

Lúc này, bọn họ đưa ra yêu cầu chậm lại, áp dụng phương pháp này ở cửa thứ nhất. Hiện nay xem ra hiệu quả không tồi, có thể thông qua cửa này, để phân biệt đại sư với đại sư.

tác phẩm thứ năm, thứ sáu đều đi ra.

Đây là các tác phẩm đặc biệt, nhưng nguyên liệu khác nhau. Ngọc khí không chỉ có Phỉ Thúy, cũng không chỉ có Hoà điền ngọc, tác phẩm chạm ngọc thứ sáu này chính là tác phẩm độc nhất.

Sáu món đồ này ra ngoài, trên mặt vài đại sư bắt đầu lộ thần sắc đau khổ.

Chính là sáu tác phẩm chạm ngọc. Bọn họ cũng không nhớ rõ, thậm chí có người đã muốn quên đặc điểm của hai tác phẩm chạm ngọc. Nếu quên hai tác phẩm, nói cách khác các tác phẩm chạm ngọc tiếp theo đều phải nhớ. Còn phải nhận ra ưu khuyết điểm mới có thể khả quan.

Đây đối với bọn họ mà nói là cuộc thi ác liệt nhất, người có thể qua cuộc thi này cũng không nhiều.

Còn chưa nghĩ ra phương pháp đối phó lại, tác phẩm chạm ngọc thứ bảy lại được đẩy ra. Tác phẩm thứ bảy vừa ra khỏi, tác phẩm thứ tám lại đi ra. Lúc này các đại sư chạm ngọc vội vàng nhìn món đồ này. Có người còn vừa nhìn vừa viết, chỉ có vài người thần sắc xem như tự nhiên.

-Trần Lão, Lý Dương không đơn giản!

Trên ghế giám khảo, Hồng Lão và Trần Vô Cực đang ngồi cùng nhau, Hồng Lão đột nhiên cảm thán một câu.

Bọn họ đều là người ngoài cuộc tỉnh táo hơn người trong cuộc. Lúc này các đại sư chạm ngọc, ngay cả Lý Dương, Tề Hải Dương, Chu Diệp, Hoàng Hạo, La Thụy Hoa cũng một số người tự nhiên một chút. Bọn Tề Hải Dương hoàn hảo. Nhưng Lý Dương cũng như vậy, khiến cho Hồng Lão có chút ngạc nhiên.

-Lý Dương vốn không đơn giản!

Trần Vô Cực không nói gì, lần này nói chuyện chính là Tống lão, Tống lão có chút đặc ý nhìn Hồng Lão, Ông ở bên cạnh Hồng Lão .

Hồng Lão thoáng sửng sốt lập tức cười mắng:

-Ông lão già này, ta thật sự quên mất, Lý Dương có hai quốc tịch, coi như là người Bắc Kinh các người.

-Cậu ta vốn là người Bắc Kinh!

Tống lão cười một tiếng.

-Lần sau , ta nhất định đưa ra yêu cầu, người dự thi không thể đại diện hai vùng, xem hai lão già các người làm thế nào!

Hồng Lão có chút đặc ý nhìn Tống lão, không kìm được đả kích ông một chút.

-Nếu lần sau, ảnh hưởng của một mình ông không lớn như vậy!

Tống lão hơi chột dạ, cười hì hì một tiếng. Biểu hiện của Lý Dương thực khiến ông vừa lòng. Tuy nói Lý Dương đại diện hai vùng, nhưng luôn là đại diện Bắc Kinh, chỉ cần Lý Dương tạo ra thành tích, chính là niềm tự hào của bọn họ.

Hồng Lão khẽ cười lắc đầu, đột nhiên sửng sốt một chút.

Lý Dương dường như cảm giác có người đang bàn luận về mình, quay đầu nhìn bọn họ một cái, Vừa lúc chạm mắt Hồng Lão , Lý Dương còn cười cười với Hồng Lão .

-Tiểu tử này, sẽ không

Chờ Lý Dương quay đầu, Hồng Lão mới nhìn hai bạn già hỏi một câu. Lần này bọn Hải Dương có thể thoải mái một chút, nhưng không có nghĩa bọn họ có thể phân thân.

Bất kể Tề Hải Dương hay Chu Diệp, hay là Hoàng Hạo, lúc này tinh thần đều tập trung cao độ, căn bản không nhìn sang nơi khác.

-Ông cho rằng như thế nào?

Trần Vô Cực cười to một tiếng, ông cùng nhìn thấy Lý Dương quay đầu trong lòng có chút giật mình, nhưng không nghĩ nhiều.

Ông tin tưởng thực lực của Lý Dương. Hơn nữa chính Lý Dương cũng rất coi trọng lần thi đại sư này. Lý Dương có thể phân thần, chỉ có thể nói hấn nắm chắc tuyệt đối.

-Ta nhận không ra, cậu ta là đồ đệ của ông mà!

Hồng Lão cúi đầu, có chút nghi hoặc, ông không tin Lý Dương mạnh hơn Hoàng Hạo. Tuy nhiên biểu hiện của Lý Dương thật sự kỳ quái. Ông đều hoài nghi, Lý Dương căn bản không toàn lực ứng phó, Cử thứ nhất không xem như qua, đơn thuần là qua đi.

Tuy nhiên, như vậy cũng không hợp lý, ngay cả cử thứ nhất Lý Dương đều không qua. Nếu như vậy, Tổng lão và Trần Vô Cực còn tư cách gì tranh với ông.

-Bây giờ không cần phải nói điều đó, lát nữa sẽ biết!

Trần Vô Cực cười thần bí, ông còn tiếp tục đề tài này.

Thời gian bọn họ nói chuyện trôi qua, mười tác phẩm chạm ngọc đã sắp đầy ra ngoài, tất cả thời gian triển lãm mười tác phẩm chạm ngọc cũng là nửa tiếng.

Nửa tiếng đối với nhiều người thường thức tường tận một tác phẩm tốt cũng không đủ thời gian.

Ghế giám khảo, ghế cố vấn, ghế khách mời, ghế phóng viên cùng tất cả người trong hội trường lúc này đều bắt đầu bàn luận. Kết quả bọn họ không biết, nhưng nhìn biểu hiện của mọi người có thể nhận ra một chút.

Có vài người đã muốn lộ ra tuyệt vọng, còn có vài người không biết mình đang nói gì.

Hoặc là thời gian oán giận của bọn họ không đủ. Phương thức oán giận như vậy, cụ thể nói gì, chỉ có chính bọn họ mới hiểu rõ.

-Phù !

Hoàng Hạo thở dài, bọn họ đều có bàn và ghế dựa. Tuy nhiên, ít người ngồi trên ghế, khi vừa nãy các tác phẩm chạm ngọc đầy qua. Mọi người đều đứng dậy.

Hoàng Hạo ngồi xuống, cầm lấy bút, viết rất nhanh.

Mười tác phẩm chạm ngọc thật là tốt. Dần dần đều được anh ta viết lại trên giấy. Trang giấy này chính là bài thi của bọn họ, lúc này rất nhiều người đều ngồi xuống viết đáp án.

Sau khi hầu hết mọi người ngồi xuống, Lý Dương mới ngồi xuống, cầm lấy bút, từ từ viết ra.

Thật ra, lúc tác phẩm chạm ngọc xuất hiện hấn đã muốn ngồi xuống,. Nhưng cả hiện trường không có ai ngồi xuống, hấn liền đứng lên theo. Mọi người đứng một mình hấn ngồi, vậy không được.

Lý Dương viết rất nhanh, dưới năng lực đặc biệt. tất cả các tác phẩm chạm ngọc này hấn đều nhìn rất rõ. Còn ghi nhớ, Lý Dương đọc sách chỉ đọc qua là không quên được, mấy thứ này tất nhiên rất dễ dàng.

Đây cũng là cũng điều khiến hấn có thời gian phân thần nhìn bọn Hồng Lão.

Đừng nói phân thần, cho dù cho hấn máy tính, tại đây chơi trò chơi cũng không sao cả. Cử này đối với Lý Dương rất dễ dàng.

Lúc viết, các đại sư chạm ngọc biểu hiện không giống nhau.

Có người vắt hết óc, có người không ngừng nhíu mày, còn có vài người ngồi ở đó thở ngắn than dài. Nhưng thật ra, Lý Dương và bọn Tề Hải Dương những người này đều vô cùng bình tĩnh. Ngồi ở đó không ngừng viết.

Sau nhiều giờ, có nhân viên công tác đến thu lời bình của bọn họ. Đây vừa là thời gian buổi sáng, cũng không khác biệt lắm.

Những lời bình nời, lúc này giao cho mười hai giám khảo. Để bọn họ tiến hành tổng hợp lời bình.

Còn kết quả, phải ba giờ buổi chiều mới có thể biết được.

Khán giả dần dần ra về. Ngày đầu tiên thi đấu không phấn khích lắm. Trên thực tế bản thân thi đấu chạm ngọc lại không thể có nhiều phấn khích, càng nhiều người xem đều là nội hàm.

Rất nhiều người đều nhìn thấy mười tác phẩm chạm ngọc này.

Bọn họ không thể ở gần xem. Nhưng màn hình lớn vẫn dõi theo. Hơn nữa, thời gian bọn họ xem còn lâu hơn các đại sư trong sân thi đấu.

Rất nhiều người đều trong lòng mâu thuẫn. Hôm nay người có thể đến, tám phần đều thích chạm ngọc hoặc là người trong ngành sản xuất chạm ngọc.

Rất nhanh, những người này uể oải phát hiện. Nếu để cho bọn họ bình, có thể bình ra ưu khuyết điểm của một nửa tác phẩm chạm ngọc cũng không rồi ròi. Căn bản bọn họ không có khả năng thể hiện ra ngoài.

Cho dù một nửa này, cũng không nhất định là toàn bộ.

Đây cũng khiến cho bọn họ cảm nhận được yêu cầu cao độ của đại sư chạm ngọc. không hổ là trận đấu chỉ có đại sư mới tham dự được. Rất nhiều người đều chờ mong kết quả buổi chiều. Muốn biết rốt cuộc có bao nhiêu vị đại sư, có thể qua được cửa thi này.

-Lý Dương, hôm nay nhìn dáng vẻ của cậu, thực sự rất thoải mái!

Đại sư dự thi đều không dời sân vận động, có khách sạn riêng đưa cơm cho bọn họ. Các giám khảo đều tập trung trong phòng giám khảo. Buổi chiều mới có thể đi ra ngoài. Đến lúc đó bọn họ còn có thể mang ra kết quả trận đấu hôm nay.

-Ông cũng không khác!

Lý Dương mỉm cười, ngẩng đầu nhìn một lão nhân khoảng sáu mươi tuổi cách đó không xa. Hôm nay hẳn viết lời bình của mình. Lúc rảnh rồi thuận mắt nhìn mọi người giải bài thi.

Hoàng Hạo thật sự lợi hại, thật sự có thể giống như Trần Vô Cực nói. thật sự đạt đến cấp độ đại sư đỉnh cấp. Mười tác phẩm chạm ngọc này anh ta đều bình rất chính xác.

Còn có bốn người giống anh ta, lần lượt là Tề Hải Dương, Chu Diệp, mình, và một đại sư chạm ngọc Vân Nam Hành Khải, Hành Khải là một vị đại sư chạm ngọc lần nữa xuất núi. Người Vân Nam, ở đó địa vị luôn giống như Trần Vô Cực ở Yết Dương.

Sau khi thấy Hành Khải viết lời bình, sự chú ý của Lý Dương đối với người này liền tăng lên. Hắn coi trọng người này, chính là Hành Khải.

1274. Chương 1271: Người Được Thăng Cấp! (2)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Mười tác phẩm chạm ngọc, cho dù hoàn toàn bình đúng., Lời bình này cũng khác nhau. Ưu khuyết điểm rất nhiều. Theo yêu cầu nói ra ưu khuyết điểm là được, chi tiết nhiều ít không cần để ý.

Tất cả ưu khuyết điểm Hành Khải viết lời bình, phương diện chi tiết nhiều hơn người khác rất nhiều.

- Đó là anh ta ngoài mặt như vậy thôi. Trong lòng rất lo lắng!

Hoàng Hạo nói một câu, lập tức bị một đại sư chạm ngọc khác của Tô Châu phản biện. Bọn họ đều âm thầm so sánh, xem đáp án lần này có viết hay không.

Hoàng Hạo một đại sư chạm ngọc Tô Châu rất có thực lực., rất nhiều người đều muốn nghe đáp án của anh ta một chút.

Đương nhiên, Chu Diệp cũng nhìn qua một cái. Tuy nhiên, các đại sư chạm ngọc Tô Châu này rõ ràng đều coi thường Chu Diệp. Lúc này Chu Diệp chính là một người đơn độc đứng ở đó.

- Lý Dương, hôm nay cậu thế nào?

Hoàng Hạo vừa mới đi ra. Bên cạnh Lý Dương lại đi đến một người, lần này đến chính là La Thụy Hoa, trong mắt anh ta còn có chút mắt tự nhiên.

Lý Dương nói:

- Hoàn thành xong, cố gắng làm hết sức thôi.

La Thụy Hoa gật đầu nói:

- Hết sức là được, lần ta ta có một ít đồ vật không chán chán tốt lắm. Có thể xảy ra vấn đề.

- Cho dù sai lầm một chút cũng không sao, đều có thể thăng cấp giống nhau.

Lý Dương cười cười, hẳn hiểu La Thụy Hoa vì sao có biểu hiện như vậy. Tuy nhiên, lần này La Thụy Hoa chính xác không viết đúng tất cả. Sai mất một cái, viết đúng chín cái.

Chín cái có thể thăng cấp. Tuy nhiên, từ điểm này cũng có thể nhìn ra, anh so với Hoàng Hạo kém hơn một chút.

- Lý tiên sinh, La tiên sinh, hai vị lần này bình như thế nào?

Bên cạnh Lý Dương lại đi đến vài người, đều là đại diện của bản địa Yết Dương. Bọn họ thấy Lý Dương và La Thụy Hoa tụ lại, liền tiến lại.

Bọn họ cũng muốn điều tra so sánh một chút mình có đúng hay không? Tuy nhiên, người bọn họ muốn tìm là La Thụy Hoa. La Thụy Hoa Yết Dương được công nhận là người có thực lực cực mạnh.

Hỏi Lý Dương, chỉ là vì tôn trọng thôi. Lúc này ai cũng không cho rằng Lý Dương mạnh hơn La Thụy Hoa.

Dù sao, Lý Dương cũng là đệ tử của Tông sư Trần Vô Cực. Cũng là một thiên tài chạm ngọc.

- Ta nắm chắc không lớn lắm. Ta viết như thế này...

La Thụy Hoa chậm rãi nói ra. Anh ta biết mục đích của những người này. Lúc này anh ta không giấu diếm. Thật sự giống như lúc thi đại học so sánh đáp án. Người khác coi đáp án của anh ta là chuẩn. Đây cũng là một loại tín nhiệm.

Lúc La Thụy Hoa nói, Lý Dương quay đầu nhìn Hành Khải.

Hành Khải không cùng nhóm đại sư chạm ngọc Vân Nam. Anh ta một mình đứng ở góc kia. Theo hiểu biết của Lý Dương, vị Hành đại sư này nghỉ ngơi nhiều năm. Lần này nhận lời rời núi.

Lý Dương đột nhiên đi đến bên Hành Khải. La Thụy Hoa kinh ngạc nhìn hẳn một cái. Nhưng không để ý, sau đó tiếp tục nó lời bình mà hôm nay anh ta viết.

- Hành lão tiên sinh, chào ông, sao lại một mình đứng ở đây?

Hành Khải sáu mươi tuổi. Trong số đại sư dự thi tuổi tác xem như lớn hơn một chút. Nhưng cũng không phải lớn nhất. Tuy nhiên Lý Dương chắc chắn trẻ hơn một chút. Hành Khải và Lý Dương trẻ tuổi cũng giết mình.

- Ta bình thường cũng đều là mình mình, Ngọc thánh Lý Dương, ta nghe nói qua về cậu!

Hành Khải cũng cười, tóc của ông có điểm bạc, nhưng cũng không có vẻ già lắm, cười rộ lên hoà ái.

Lý Dương cười nói:

- Đó đều là người khác tùy tiện thổi phồng lên, gánh không nổi !

Hành Khải nói:

- Không có thực lực, người khác sẽ không thổi phồng cậu. Lão Mã thực sự rất giỏi, cậu có thắng được lão Mã, chắc chắn không phải do may mắn!

- Ngài cũng quen biết Mã tiên sinh!

Lý Dương có chút kinh ngạc, tuy nhiên, nghĩ lại liền bình thường lại. Hành Khải cũng là người Vân Nam. Ông là đại sư chạm ngọc nổi tiếng, tất nhiên biết Vua Phỉ Thúy.

- Ông ấy chính là đại ca của ta!

Hành Khải cười, ông và Vua Phỉ Thúy tuổi chỉ hơn kém nhau mười tuổi. Tuy nhiên, việc bọn họ nối tiếp nhau, rất ít người biết.

Không ai biết, lúc Hành Khải trẻ tuổi, cũng có nghiên cứu đồ thạch. Cũng coi như có danh tiếng là một chuyên gia đồ thạch. Ông từng tìm Vua Phỉ Thúy khiêu chiến, cuối cùng thất bại thảm hại.

Sau khi thất bại, Hành Khải không nản lòng thoái chí. Âm thịnh dương suy lại nổi lên trong chạm ngọc.. không ngờ ông ở trong chạm ngọc rất có thiên phú. Tuy gia nhập muộn, nhưng thành tựu cũng rất cao.

Sau này lại trở thành một đại sư chạm ngọc nổi tiếng.

Sau khi trở thành đại sư chạm ngọc, chuyện ông ở trong đồ thạch, ngược lại không ai biết. Sau này ông thường xuyên đến thăm Vua Phỉ Thúy, hai người liền trở thành bạn tốt.

Hơn nữa, ông có chút giống Lý Dương. Trong chạm ngọc đều thay đổi giữa chừng, không giống người khác đều bắt đầu học từ nhỏ.

- Mã là tiên sinh, người tốt lắm, đáng tiếc lần này ông ấy không đến!

Lý Dương khẽ nói, lần này Hiệp hội chạm ngọc cũng mời Vua Phỉ Thúy. Nhưng ông có chút việc nên chưa đến. Trong chuyện chạm ngọc, và đồ thạch liên quan cũng không nhiều lắm.

- Hành tiên sinh, có thời gian hay không?

Đang nói, một vị đại sư chạm ngọc của Vân Nam đi tới, anh ta còn lễ phép cười cười với Lý Dương.

Tuy rằng Lý Dương tuổi trẻ, nhưng không ai dám coi thường hắn. Ai cũng đều biết được, Lý Dương tuổi trẻ như vậy có được thành tích tốt như vậy. Tương lai chắc chắn không thể không rộng mở.

Càng không cần phải nói, Lý Dương ở trong đồ thạch đã sắp đứng đầu.

- Lý tiên sinh, xin lỗi, ta xin xuống trước!

Nhóm đại sư chạm ngọc Vân Nam đang tụ lại bàn bạc. Hành Khải tuy thích hành động một mình, nhưng người khác đều biết thực lực của ông. Lúc này cử một người đặc biệt đến mời ông.

Điều này Hành Khải biết, Chào Lý Dương một cái liền rời đi.

Thời gian chậm chậm trôi qua, thời điểm các đại sư bàn bạc các loại thanh âm đều có, có vài người còn kêu to tiếc hận. Có vài người còn vô cùng đau đớn, đánh mình.

Còn có vài người, nghi ngờ trận đấu không công bằng, cho rằng tỷ thí như vậy không cần phải..... hoặc nói trí nhớ mình không tốt....

Tất cả đều nhìn Lý Dương. Thi đấu đại sư chạm ngọc lần đầu tiên, lại hoàn toàn là phương pháp thi đấu mới, nhất định sẽ đưa ra. Chẳng qua bọn họ thất bại tự tìm cớ cho chính mình.

Ba giờ chiều, sân vận động rất nhanh tụ kín người.

Rất nhiều người đều nhìn về phía ban giám khảo. Ở đây các giám khảo không tuyên bố trước, chính lãnh đạo của Hiệp hội ngọc thạch cũng không biết kết quả cuối cùng như thế nào.

- Nội dung thi đấu buổi chiều, bây giờ xin mời Trần lão Trần Vô Cực tuyên bố kết quả trận đấu buổi sáng!

Người chủ trì đi ra, trong lời nói của anh ta tuy rất đơn giản, nhưng rất đầy đủ, hơn một trăm vị đại sư chạm ngọc đều cúi đầu lắng nghe. Cho dù kết quả lúc trước bọn họ tìm hiểu so sánh thế nào, bọn họ đều muốn biết lần này có qua hay không.

Đây chính là thi đấu đại sư chạm ngọc toàn quốc. Đây cũng tương đương các đại sư chạm ngọc cấp cả nước một lần thành danh.

Trần Vô Cực đang đứng lên trong hàng vạn người chăm chú nhìn ông. Trên màn hình lớn cũng là hình ảnh của ông.

- Nhiều người như vậy nhìn ta, thật có chút áp lực!

Trần Vô Cực cười cười. Lời nói của ông làm cho một số người phát ra tiếng cười rất nhỏ. Trần Vô Cực quay đầu nhìn ghế dự thi không xa. Lại lộ ra tia tươi cười.

- Ngày đầu tiên thi đấu hôm nay, tổng cộng có ba mươi ba người được thăng cấp!

Trần Vô Cực nói đến đây tạm dừng lại., Ông biết phản ứng nhất định sẽ rất lớn. Để mọi người có chút thời gian phản ứng.

- Chỉ có ba mươi ba người, sao ít như vậy?

- Ngày đầu tiên đã loại gần bảy phần!

- Ba mươi ba tác phẩm. Trận đấu lần này thật đúng là nghiêm túc, đây đều là đại sư!

Thanh âm bàn luận trong sân vận động lập tức vang lên. Hơn một trăm vị đại sư chạm ngọc dự thi đều trở nên lo lắng. Ai cũng không ngờ ngày đầu tiên đã bị loại.

- Yên tĩnh một chút, Bây giờ tôi tuyên bố danh sách!

Trần Vô Cực nói trước microphone, sân thi đấu rất nhanh yên tĩnh lại. Các đại sư chạm ngọc dự thi cũng bắt đầu chờ mong nhìn Trần Vô Cực. Hi vọng có thể nghe được tên mình từ miệng của ông.

- Người được thăng cấp đầu tiên chính là Lý Dương!

Trần Vô Cực chậm rãi nói xong, nói xong còn nhìn Lý Dương một cái. Tán thưởng trong mắt liền biểu lộ không thể nghi ngờ.

Ông trực tiếp tuyên bố danh sách, có một câu ông không nói ra. Thứ tự của danh sách hôm nay chính là thứ tự thành tích. Lý Dương viết bình luận tốt nhất trong số người dự thi. Cũng là tác phẩm tốt nhất.

Lý Dương không chỉ viết mỗi ưu khuyết điểm của mỗi tác phẩm chạm ngọc. Còn viết rất nhiều chi tiết nhỏ người khác không chú ý. Viết bình của Lý Dương lúc mười hai vị giám khảo truyền đọc, còn mang tới một trận huyền ảo.

Ai cũng bất ngờ, Lý Dương sẽ viết toàn bộ như vậy, Hồng Lão thậm chí trực tiếp đưa ra nghi ngờ, có phải Trần Vô Cực tiết lộ trước phương thức thi hôm nay không ?

Kết quả, Trần Vô Cực và Hồng Lão tranh cãi nhau một trận, Trần Vô Cực có thể thề với trời, ông có có hành vi nào làm bừa.

Tất cả đó là thành tích thực sự của Lý Dương.

Đương nhiên, điều này Lý Dương không biết, Trần Vô Cực trở thành tông sư, sau đó ảnh hưởng cao hơn Hồng Lão , tranh luận của bọn họ tuy không có kết quả, nhưng, cuối cùng tất cả mọi người công nhận thành tích của Lý Dương.

Dù sao đây là cửa thứ nhất, sau này còn phải xem bản lĩnh thật sự.

Lý Dương đứng dậy, khom người đáp tạ sau đó lại ngồi xuống, rất nhiều người đều chỉ vào Lý Dương bàn luận.

Lý Dương thăng cấp cũng không đưa tới quá nhiều bàn luận. Tuy rằng tuổi trẻ nhưng danh tiếng của hắn sớm đã vang danh bên ngoài. Hôm nay đến đều là những người có liên quan đến ngành ngọc thạch.

Đứng đầu ngọc thạch sớm vang vọng đại giang nam bắc.

- Lý Dương, chúc mừng cậu!

Hoàng Hạo phản ứng nhanh nhất, anh ta và Lý Dương cũng ngồi gần nhau, các đại sư chạm ngọc khác đều nhìn Lý Dương, ánh mắt có chút phức tạp.

Trần Vô Cực vừa xong đã nói, hôm nay thăng cấp chỉ có ba mươi ba người. Lý Dương chiếm được một danh sách, nói cách khác hơn một trăm người bọn họ chỉ có ba mươi ba người có thể thăng cấp.

Còn có một điểm, Lý Dương dù sao rất trẻ, ai cũng không ngờ hẳn chính là người được thăng cấp đầu tiên.

Rất nhiều người cũng bắt đầu hoài nghi có phải Trần Vô Cực cố ý mở đường cho Lý Dương hay không. Người có suy nghĩ này không ít, chẳng qua không ai dám công khai nói ra mà thôi.

- Người được thăng cấp thứ hai là Hành Khải!

Thanh âm của Trần Vô Cực lại vang lên. Hành Khải cũng đứng dậy, vẻ mặt của anh ta không có thay đổi gì, không một gợn sợ hãi. Thăng cấp là chuyện anh ta đoán được trước.

- Người thứ ba được thăng cấp là Tề Hải Dương!

Trần Vô Cực tiếp tục tuyên bố kết quả, Tề Hải Dương cũng đứng lên, còn nhìn Hành Khải và Lý Dương một cái.

Đã tuyên bố danh sách ba thứ tự, các đại sư chạm ngọc còn lại rõ ràng có chút sốt ruột, rất nhiều người đều lo lắng nhìn Trần Vô Cực. Tỷ lệ bị loại bảy phần. Lúc này rất nhiều đại sư chạm ngọc cũng không tự tin.

- Người được thăng cấp thứ tư là Chu Diệp!

Chu Diệp đứng lên, Hoàng Hạo nhú nhú mày, Chu Diệp thăng cấp anh ta không bất ngờ. Chỉ là đối với người này không có ấn tượng tốt. Cho rằng là bôi đen chạm ngọc Tô Châu.

Anh ta đang nghĩ ngợi, vội vàng đứng lên theo, Trần Vô Cực đã sắp hô tên anh ta. Anh ta là người được thăng cấp thứ năm.

1275. Chương 1272: Thứ Tự Thành Tích!

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1272: Thứ tự thành tích!

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Công bố danh sách năm người được thăng cấp, mọi người còn lại có chút lo lắng.

Tổng cộng chỉ có ba mươi ba người được thăng cấp. Bây giờ còn lại hai mươi tám người, rất nhiều người đang không ngừng tự hỏi bài thi của mình, xem mình có thuộc hàng ngũ thăng cấp hay không?

Người được thăng cấp thứ sáu....

- Người được thăng cấp thứ bảy....

Trần Vô Cực chậm rãi tuyên bố, từng người được hô tên trên mặt đều lộ ra vui sướng, rất nhanh Trần Vô Cực tuyên đọc hơn hai mươi người được thăng cấp.

Sau khi tuyên đọc nhiều người như vậy, ghế đại sư dự thi nơi đó bắt đầu nghị luận, trên cơn bản người đã được thăng cấp chúc mừng lẫn nhau.

La Thụy Hoa cũng ở trong số đó, anh ta là người được thăng cấp thứ tám, mặc dù anh ta đang chúc mừng với những người xung quanh. Tuy nhiên, vẫn thầm quan sát đám người Lý Dương và Hành Khải.

La Thụy Hoa là người thông minh, ngay từ khi Trần Vô Cực tuyên đọc danh sách thăng cấp. Anh ta đã không nghĩ nhiều như vậy. Tuy nhiên, theo thứ tự đọc tên của Trần Vô Cực càng nhiều, cuối cùng anh ta phát hiện một vấn đề.

Người tuyên đọc trước cơ bản đều là người có thực lực giỏi.

Phát hiện này khiến anh ta giật mình. Nếu theo thành tích tuyên đọc. Đó hẳn phải là Lý Dương là người sắp danh sách thứ nhất trong bọn họ. Hành Khải là người thứ hai.

La Thụy Hoa cẩn thận quan sát hai người bọn họ, sau đó lại lắc đầu.

Anh ta thực sự thông minh, thật sự đoán đúng việc này. Đáng tiếc chính anh ta đều không tin.

Anh ta không tin Lý Dương tiếp xúc với chạm ngọc không bao lâu, sẽ vượt qua mọi người bọn họ. Cũng không tin Hành Khải có thực lực mạnh hơn Tề Hải Dương và Chu Diệp.

Tề Hải Dương và Chu Diệp, trước khi thi đấu đại sư chạm ngọc lần này được công nhận là đại sư chạm ngọc đứng đầu.

- Người thứ ba mươi ba được thăng cấp là Hồ Gia Hải!

Trần Vô Cực tuyên đọc tên cuối cùng. Đại sư dự thi bên kia có người rõ ràng thở phào. Nhưng nhiều người thất vọng hơn. Ngày đầu tiên thi đấu liền bị loại bảy phần. Điều đó thật nhục nhã. Đầu là người bất hạnh bị loại, bị nocout.

- Đầu tiên xin chúc mừng ba mươi ba vị được thăng cấp. Nhưng không được kiêu ngạo, đây mới là cửa thứ nhất. Hy vọng các người không ngừng cố gắng. Sau này lại giành được thành tích tốt hơn. Ngoài ra, những người không được thăng cấp cũng không nên nổi giận. Như vậy sẽ ảnh hưởng đến tất cả. Chúng tôi nhất định sẽ không chỉ có lần này, cố gắng tiến bộ, lần sau còn có cơ hội!

Trần Vô Cực thông thả nói. nói xong liền ngồi xuống. Trong lời nói của ông có chút tự hào. Tuy nhiên, sau đó trước trường hợp công chúng cũng không nói lời nào đặc biệt!

Hội trưởng Hiệp hội ngọc thạch Hội trưởng Tịch đứng lên:

- Trần lão nói rất đúng, người thăng cấp không được kiêu ngạo. Người chưa được tuyển cũng không nên ảo não. Sau này hoạt động của chúng ta còn rất nhiều. Tiếp theo chúng tôi xin công bố bài giải của các đại sư dự thi. Lần này cố gắng trong suốt quá trình thi đấu.

Tiếng của ông vừa dứt, rất nhiều đại sư dự thi đều ngẩng đầu.

Bọn họ cũng không biết công việc quan trọng khi mở bài dự thi. Tuy nhiên, việc này hiển nhiên bọn họ đồng ý. Mọi người được thăng cấp lúc này muốn biết đối thủ chạm ngọc của bọn họ bình luận như thế nào. Tiến hành so sánh, phân tích thực lực.

Người bị loại, cũng muốn biết mình rốt cuộc vì sao bị loại, người thăng cấp mạnh hơn mình bao nhiêu.

Hội trưởng Tịch nói xong liền ngồi xuống. Thời gian buổi chiều thực có hạn, cũng đủ để bọn họ triển lãm một trăm bài giải.

bài giải liên tục hiển thị trên màn hình lớn. Đầu tiên xuất hiện là bài giải không được thăng cấp, mỗi lần xuất hiện bốn phút. Bài thi phải xuất hiện rất nhiều, nhưng thời gian có hạn. Cũng đủ để mọi người xem hết.

Các bài giải hầu hết đều bình đúng sáu bảy bảo bối. Có một chút quả thật đáng tiếc chỉ bình đúng một nửa, không bình được ưu khuyết điểm của toàn bộ, chỉ có thể tính như không đúng.

Trên bài giải, đều đã thể hiện các lời bình nổi tiếng của bọn họ.

Đồng thời hiển thị bài giải. Buổi sáng mười tác phẩm chạm ngọc được đẩy ra. So sánh với chạm ngọc, Lời bình này thoát nhìn dễ hơn một chút.

Các đại sư dự thi đều chậm rãi nhìn, Bọn họ nhìn càng cẩn thận. Một số người bị loại đều nhìn bài thi của mình, lại cẩn thận nhìn các tác phẩm chạm ngọc này, sau đó yên lặng không nói gì.

Lần này bọn họ thua không oan. Lúc so sánh quả thực bọn họ có vấn đề, trước đó không quan sát được.

Bài thi của hơn bảy mươi người bị loại rất nhanh hiển thị xong. Sau đó xuất hiện, chính là bài giải đúng tám bảo bối cũng chính là người được thăng cấp hôm nay.

Thời gian nửa tiếng còn lại, cưỡi ngựa xem hoa dường như quan sát mười tác phẩm chạm ngọc, còn có thể viết ra ưu khuyết điểm của tất cả tác phẩm chạm ngọc, là việc không dễ dàng.

Lúc này, người được thăng cấp đều nhìn bài giải của mình sau đó vô cùng cảm khái. Thi đấu lần này để lại cho họ một ấn tượng rất sâu đậm.

Màn hình lớn lẳng lặng biến đổi. Mọi người đều đang nhìn màn hình lớn.

Lúc này, không phải lễ hội biểu diễn, loại một ít bộ phận đơn thuần giúp vui. Người còn lại đều xem rất cẩn thận. Đại sư không hổ là đại sư, Lời bình của bọn họ thực đúng chỗ. Xem các lời bình này, mỗi người đều cảm giác được học được không ít.

Một số lời bình của đại sư, từng ưu điểm, từng khuyết điểm khác nhau. Đại sư đều không có chung phương thức miêu tả, Nhiều đại sư như vậy ở cùng nhau, khiến cho rất nhiều người xem được lợi không ít.

Đây là mục đích của Hiệp hội ngọc thạch. Tổ chức thi đấu đại sư chính là vì đẩy mạnh sự phát triển của ngành sản xuất chạm ngọc. Hiện nay coi hiệu quả xem như không tồi.

Thời gian chậm chậm trôi qua, bài thi bình đúng tám bảo bối đều thể hiện xong. Tiếp theo sắp xuất hiện, đều là lời bình đúng chính tác phẩm.

Bài thi của La Thụy Hoa ở trong số đó. Anh ta sắp thứ tám. Tuy nhiên, sau khi xem nhiều bài thi như vậy anh ta cũng cảm thán. Cho dù là đại sư bị loại, trong đó cũng có rất nhiều lời bình độc đáo. Người xưa thường nói: Trong ba người đi cùng ta tất có một người làm thầy của ta. Lần này La Thụy Hoa nhận được không ít học hỏi.

Bình được chính tác phẩm chạm ngọc, tổng cộng có mười người, mười bài thi này thể hiện xong, sau đó màn hình lớn tạm thời dừng lại.

Rất nhiều đại sư dự thi đều nhìn về phía giám khảo, bọn họ đều chú ý được, người được đọc tên trước hết còn chưa xuất hiện bài giải. Nếu dựa theo từ thấp đến cao, bài thi của mấy người này chắc chắn là tốt nhất.

La Thụy Hoa lại nhìn Lý Dương một cái, lại bất đắc dĩ lắc đầu.

Tất cả các nghi ngờ trước đó của anh ta, lý dương là người có thành tích tốt nhất trong tất cả. Chính là bị mình phủ quyết. Hiện nay xem ra, đây thật sự là có thể. Chính là đến hiện nay vẫn chưa thể tin được điều này.

Lý Dương thật sự rất trẻ, thời gian tiếp xúc với chạm ngọc cũng quá ngắn.

Hồng Lão từ từ đứng dậy, nói to trước micro:

- Tiếp theo, còn lại lời bình chạm ngọc của năm người cuối cùng. Ta có thể nói trước với mọi người. Năm người bọn họ đều nói ra ưu khuyết điểm của mười tác phẩm chạm ngọc, Bọn họ đều được điểm 10!

Lời của Hồng Lão , khiến cho mỗi người lại bàn luận xôn xao lên. La Thụy Hoa thoáng sửng sốt. Anh ta lại lắc đầu.

Rất nhiều đại sư dự thi đều nhìn về phía Lý Dương và Hành Khải bọn họ, Chỉ có bài giải của năm người bọn họ chưa xuất hiện. Hồng Lão nói như vậy, bọn họ đều biết được năm người điểm 10 chính là bọn họ.

- Được rồi, không làm mất thời gian của mọi người, mọi người cố gắng thưởng thức một chút!

Hồng Lão nói xong lại ngồi xuống, màn hình lớn lần nữa xuất hiện mỗi lần chỉ xuất hiện một bài giải. Xuất hiện đầu tiên chính là bài giải của Hoàng Hạo.

Hoàng Hạo nhìn lời bình mà chính mình viết, cũng không so sánh, mà lẳng lặng quay đầu lại nhìn.

Anh ta nhìn chính là Lý Dương, Hành Khải, Tề Hải Dương còn có Chu Diệp, bọn họ lúc này mọi người đều biết, thứ tự tuyên đọc hôm nay dựa theo thứ tự thành tích. Hân Hoàng Hạo đứng thứ năm trong năm người đứng đầu.

Đứng thứ năm là thành tích không tồi. Nhưng Hoàng Hạo không hài lòng, mục tiêu của anh ta là quán quân. Thứ năm này khiến anh ta rất khó chấp nhận.

- Hay, lời bình rất hay, không hổ là Hoàng đại sư!

- Bài thi điểm mười, khác hẳn!

Một vài đại sư chạm ngọc xem bài giải của Hoàng Hạo, lại so sánh với tác phẩm chạm ngọc, không kìm nổi thốt lên khen. Hoàng Hạo thành danh đã lâu. Đối với thành tích của anh ta như vậy mọi người cũng không bất ngờ.

Tuy nhiên, về mặt của các đại sư dự thi lúc này có chút khác nhau. Hoàng Hạo nghĩ đến bọn họ cũng nghĩ đến Hoàng Hạo đứng thứ năm, kết quả này thật vượt ra ngoài dự kiến của mọi người.

Còn có bọn La Thụy Hoa, lúc này tâm trạng cũng không khác Hoàng Hạo lắm.

La Thụy Hoa vẫn được biết đến là đại sư chạm ngọc có thực lực mạnh ở Yết Dương trừ Trần Vô Cực ra. Lần này anh ta cũng hướng đến chức quán quân. Tốt nhất cũng có thể giành được thứ tự tốt, đứng thứ năm, như thế nào cũng không khiến anh ta vừa lòng.

Lúc này anh ta chỉ có thể cảm thán, lần này thi đấu đại sư toàn quốc thật sự là ngoa hồ tàng long. Tạo ra rất nhiều đại sư có thực lực siêu cao.

Bài thi của Hoàng Hạo rất nhanh hiển thị xong. Sau đó xuất hiện chính là của Chu Diệp.

Chu Diệp viết không phải rất đẹp. Tay phải của anh ta bị phế, không thể viết chữ, đều là viết bằng tay trái. Cũng không biết vì sao, tay trái của anh ta làm chạm ngọc thực linh hoạt. Khả năng viết chữ lại không được, nhìn như chữ của học sinh tiểu học.

Nhìn thấy bài thi của mình nghiêng nghiêng vẹo vẹo, Chu Diệp cúi đầu.

Những người khác không cười anh ta. Mọi người xem chính là nội dung. Là lời bình chạm ngọc, chữ không quan trọng.

Huống hồ rất nhiều người đều biết tình hình của Chu Diệp. Một người tàn tật có thể có được thành tựu như thế không dễ dàng. Chi tiết nhỏ này không ai để ý.

Lời bình của Chu Diệp rất đơn giản. Số lượng từ của bài thi ít nhất trong tất cả các bài dự thi.

Những mỗi câu bình anh ta viết vô cùng chính xác. Đơn giản lại rõ ràng. So với lời bình của Hoàng Hạo còn tốt hơn. Có một vài chi tiết nhỏ Hoàng Hạo không chú ý được, nhưng Chu Diệp đều viết ra.

Thấy bài giải của Chu Diệp, Hoàng Hạo đều bất giác gật đầu.

Anh ta coi thường Chu Diệp, cho rằng Chu Diệp nhơ, nhưng không thể không thừa nhận thực lực của Chu Diệp. Nếu không phải anh ta vận may tốt, trong thời gian này có chút tiến bộ, Lần này Tô Châu có thể sẽ dựa vào người này.

Bài thi của Chu Diệp rất nhanh lại thay đổi, lần này là Tề Hải Dương.

Tề Hải Dương đại sư đứng đầu, theo thứ tự tuyên đọc anh ta xếp thứ ba, dựa theo thành tích tuyên đọc, anh ta chính là người xếp thứ ba ngày hôm nay.

Ba thứ tự trước, là thành tích rất không tồi. Nhưng thành tích này rõ ràng không làm cho Tề Hải Dương vừa lòng. Nhìn bài giải của mình, Tề Hải Dương không có một chút vui mừng nào.

Trên anh ta còn có hai người, hiện nay anh ta đang chờ, chờ xem bài giải của bọn họ rốt cuộc tốt hơn mình như thế nào.

1276. Chương 1273: Người Đứng Đầu, Lý Dương!

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1273: Người đứng đầu, Lý Dương!

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Màn hình lớn tiến hành thay đổi, ghế khán giả mọi người nói chuyện cũng nhiều hơn.

Lúc này chỉ cần người có đầu óc một chút đều biết. Tiếp theo xuất hiện nhất định là hai người có thành tích tốt nhất hôm nay. Rất nhiều người đều rướn cổ, Tề Hải Dương đối với chạm ngọc lời bình đã đủ hoàn mỹ, bọn họ không thể tưởng tượng có ai còn làm tốt hơn.

Trên màn hình lớn, tiếp theo xuất hiện chính là bài giải của Hành Khải.

Sau khi bài thi được xuất hiện, Hành Khải và Tề Hải Dương phản ứng gần giống nhau. Ông không nhìn màn hình lớn trước mà nhìn về phía Lý Dương.

Ông đứng thứ hai, người còn lại là một, cũng là người đứng đầu danh sách hôm nay, chỉ có thể là Lý Dương.

Hành Khải thấy thực lực của mình có thành tích tốt này cũng không cảm thấy bất ngờ. ông rõ ràng biết thực lực của mình, cộng thêm nguyên nhân tuổi cao. Ông có dày dặn kinh nghiệm hơn những người khác.

Còn một điểm nữa, Ông không chỉ là đại sư chạm ngọc còn là người đam mê sưu tầm ngọc khí.

Từ lúc nhỏ, ông rất thích các loại ngọc khí, đi học đồ thạch cũng chính là muốn tìm nguyên liệu tốt cho mình, Sau đó làm ra ngọc khí mình hài lòng nhất.

Nếu không phải vì thua bởi Vua Phỉ Thúy, khiến cho Hành Khải thay đổi phương hướng phát triển, Hiện nay ông cũng là một đại sư đồ thạch nổi tiếng.

Cho dù không so được với Vua Phỉ Thúy những chắc chắn hơn người khác rất nhiều.

Thay đổi hướng phát triển, sau khi bắt đầu học chạm ngọc, Hành Khải cũng không từ bỏ đam mê. Ông vẫn như trước thích sưu tầm ngọc khí. Hiện giờ ông có một đồng bảo bối, trong đó hàng ngàn các ngọc khí là ông sưu tầm, ông tích lũy cả đời này.

Lúc rảnh rỗi ông liền nghiên cứu, tìm hiểu các ngọc khí này.

Chính là nghiên cứu tìm hiểu như vậy, khiến ông ở trong chạm ngọc có bước tiến rất nhanh. Hành Khải là người thông minh. Ông rất giỏi khai thác kinh nghiệm và sở trường của người khác. Sau đó áp dụng kinh nghiệm đó vào mình. Từ đó tới nay, chạm ngọc của ông dần dần có phong cách riêng. Sau một khoảng thời gian ẩn cư, ông cuối cùng có đột phá.

Chính đột phá này người ngoài cũng không biết.

- Bình rất hay, ta làm sao cũng không phát hiện ra điểm này, thật lợi hại!
- Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên. Lời bình này thật sự còn hay hơn của bọn Tề Hải Dương!
- Hoá ra là Hành đại sư của Vân nam lần này đến đây không ít danh gia!

Sau khi bài thi của Hành Khải xuất hiện, sau khi xem kỹ bài thi này xong, ghế khán giả rất nhiều người bàn luận nhỏ. Lời bình của Hành Khải quá hay, lúc xem thấy bài thi của Hành Khải, Hồng Lão , Tổng lão cho rằng, Hành Khải này không hổ ngang với bọn họ.

Ít nhất về mặt kiến thức, thưởng thức chạm ngọc ở đây, Hành Khải ngang bọn họ tuyệt đối cùng trình độ với bọn họ.

Phát hiện này khiến vài giám khảo giật mình. Dù sao tuổi tác của Hành Khải cũng trẻ hơn bọn họ mười tuổi. Đứng nhìn kém mười tuổi, kém mấy năm, cũng tương đương kém mấy năm kinh nghiệm.

Còn Lý Dương, đã bị bọn họ coi là thiên bẩm, căn bản không cần quan tâm.

Nhìn màn hình lớn, Tề Hải Dương lẳng lặng gật đầu. Lại quay đầu nhìn Hành Khải một cái.

Tề Hải Dương rõ ràng coi người này là đối thủ lớn nhất của mình. Thi đấu đại sư muốn giành được thành tích tốt hơn đã không còn lạc quan như tưởng tượng ban đầu của bọn họ.

Chu Diệp, Hoàng Hạo đã chú ý đến Hành Khải, bọn họ có chung suy nghĩ với Tề Hải Dương. Muốn đoạt quán quân, người này là một kinh địch.

Màn hình lớn lại thay đổi. Hôm nay tỉ thí nhân lực người đứng đầu rốt cuộc cũng xuất hiện. Lý Dương coi như viết không tồi. Viết rất tinh tế, ở trên màn hình lớn nhìn cái là hiểu ngay.

Gần như tất cả đại sư chạm ngọc, tất cả đều quay đầu nhìn Lý Dương một cái.

Đạt được thứ nhất, quả nhiên là hần!

Cho dù đã đoạt được, đến khi bài thi của Lý Dương xuất hiện cuối cùng, trong lòng mỗi người vẫn đều có chút phức tạp.

Bọn họ nhiều người như vậy, không khác nhau lắm đều khoảng năm mươi tuổi, thậm chí sáu mươi tuổi. Thế nhưng lại bại bởi một người thanh niên chưa đến ba mươi.

Đại sư chạm ngọc dưới ba mươi tuổi, hôm nay chỉ có một mình Lý Dương.

Ba mươi đến bốn mươi tuổi nối tiếp nhau. Nhưng thật ra có mấy người là đại sư tuổi trẻ nhưng vô cùng giỏi. Tuy nhiên, bọn họ đa phần vừa mới trở thành đại sư chạm ngọc. Chỉ có thể tính là đại sư sơ cấp, sức cạnh tranh có hạn.

Đây đều bị loại ở ngay cửa đầu tiên. Hôm nay thực sự có thể thăng cấp. Trừ Lý Dương ra không có ai dưới bốn mươi tuổi. Điều đó cũng khiến Lý Dương có vẻ vượt trội. Tuổi tác của hần là nhân tố được người ta coi trọng hơn.

- Phương hướng bài đặt ban đầu khác nhau, ưu điểm có thể trở thành khuyết điểm. Nhưng khuyết điểm có thể thành ưu điểm. như thế nào ta cũng thật không ngờ được!

- Ngay cả nhân tố ánh sáng mặt trời đều bình vào!

Ghế khán giả dần dần phát ra tiếng ngạc nhiên. Tất cả đại sư chạm ngọc thấy bài thi của Lý Dương đều không thể coi nhẹ. Lý Dương không chỉ bình những bộ phận người khác đều không bình ra, còn viết ra những căn bản người khác không nhắc đến.

- Điều đó thậm chí làm cho các đại sư dự thi này mở rộng tầm mắt, mở ra một ý mới.

Sau khi xem qua bài thi của Lý Dương, các đại sư chạm ngọc dự thi này không còn nhìn Lý Dương nữa. Rất nhiều người đều cúi đầu, thưởng thức tường tận. Có rất nhiều điểm giải thích của Lý Dương, mang lại cho bọn họ cảm giác hiểu ra.

Có vài người, thậm chí hiện nay đã nghĩ lấy một ít nguyên liệu ngọc đến hiện trường thí nghiệm. Trong lòng bọn họ thậm chí có một loại dự cảm. Sau khi nhìn bài thi của Lý Dương, những người được điểm 8, có thể cân nhắc lại thực lực cho cao hơn một tầng.

Chỉ điểm này tăng lên thực lực, điều này chỉ có bậc sư phụ mới có thể làm được. Thế nhưng lại xảy ra trên bài thi của một người trẻ tuổi. Không khỏi khiến bọn họ sợ hãi một chút.

- Sau khi đem công bố toàn bộ bài thi này, xem ra là đúng rồi!

Trên ghế giám khảo, Hồng Lão cười khà khà vuốt râu mình. Kế hoạch ban đầu vốn không công khai bài thi. Cho dù phải công khai sẽ không công khai trước mặt nhiều người như vậy. Dù thế nào cũng phải giữ lại thể diện cho những người bị loại.

Hôm nay bọn họ bị loại, nhưng dù sao cũng là thân phận đại sư.

Bài thi của Lý Dương làm cho bọn họ thay đổi chủ ý. Lý Dương giải bài thi này, ngay cả bọn họ đều có cảm giác được lợi. Càng không cần phải nói đến người khác. Hồng Lão đưa ra đề nghị này, nhanh chóng được tất cả các giám khảo khác đồng ý. Sau đó, bọn họ tìm Hội trưởng Tịch của Hiệp hội ngọc thạch, tạm thời thay đổi bố trí buổi chiều.

Thật ra, buổi chiều vốn không có việc gì, sau khi công bố đáp án có một vài hoạt động hỗ trợ. Hoạt động này có cũng được, mà không có không sao.

- Trần lão, ông ruốt cuộc dạy dỗ đồ đệ như thế nào được một quái thai như vậy?

Tề lão trước tiên quay đầu lại hỏi một câu. Những người khác đều nhìn về phía Trần Vô Cực. Đây đích thật là một quái thai, quái thai thiên tài chân chính ngàn năm khó có được.

- Tôi không biết, mỗi người có thiên phú khác nhau. Trời sinh hán có vận mệnh gắn liền với ngọc khí!

Trần Vô Cực cười khà khà phe phẩy đầu. Trong lòng ông hiện nay vô cùng tự hào. Bất kể ai dạy dỗ được một yêu nghiệt như vậy đều sẽ giống ông.

- Không chỉ ngọc khí, ta thấy tất cả đều giống nhau!

Có giám khảo nói một câu, Lý Dương ở trong giới đồ cổ tạo ra thành tích, bọn họ biết rất rõ.

- Cậu ta chính là thiên tài trong các thiên tài. Thiên tài đều thua cậu ta. Tôi thấy là thần mới đúng!

Lại một giám khảo khác cảm thán một câu. Trong lời nói của ông có chút khoa trương. Nhưng người khác đều rất tán thành. Nếu nói Chu Diệp, Hoàng Hạo bọn họ là thiên tài, Lý Dương kia thật sự chính là thần.

Trong thời gian ngắn như vậy, có thể có được thành tích như vậy. Từ xưa đến nay là người đầu tiên. Thậm chí có thể sau này cũng không xuất hiện ví dụ như vậy.

- Trần lão. Con mắt của ông thật sự khiến chúng tôi bội phục. Tổng lão, ông cũng không kém!

Hồng Lão thở dài. Liếc nhìn Trần Vô Cực một cái. Trần Vô Cực vẫn mỉm cười. Những người này ghen tị với ông ông có thể cảm nhận được. Tuy nhiên bọn họ càng ghen tị mình càng cao hứng.

Trước đây, ông nhận Lý Dương, chính là việc khiến người khác không hiểu. Dù sao Lý Dương trước kia đã có danh tiếng trong giới đồ thạch. Giới đồ thạch đều công nhận là đại sư đứng đầu.

Nam vương bắc thánh, Bắc thành còn vượt qua Nam vương. Điều đó có thể nhận ra, sức ảnh hưởng của Lý Dương trong giới đồ thạch. Cũng có thể nói Lý Dương chính là người đứng đầu của giới đồ thạch.

Đối với một người như vậy, chưa từng có người nào nghĩ đến hán còn có thiên phú tốt như vậy trong chạm ngọc.

Người khác không nghĩ đến, Trần Vô Cực nghĩ đến, ông nhận ra thiên phú của Lý Dương không chỉ một chút. Nhân cơ hội Lý Dương có việc tìm ông, đưa ra yêu cầu Lý Dương học chạm ngọc.

Đối với điều này, bọn Hồng Lão từng cho rằng Lý Dương không có khả năng học ra được thành tựu gì. Trần Vô Cực làm như vậy là làm chậm cơ hội phát triển của Lý Dương trong giới đồ thạch.

Nhưng kết quả cuối cùng nằm ngoài dự kiến của bọn họ. Chính hôm nay Lý Dương giải bài thi này, đủ để chứng minh thiên phú của Lý Dương. Nhân lực không phải thủ lực. Nhưng có được nhân lực, thủ lực cũng sẽ xuất hiện. Nhân lực còn có tác dụng làm tăng thực lực của bản thân.

Ngẫm nghĩ cũng phải. chính bản thân mình nhìn không thấy điểm đó, tất nhiên không có khả năng này. Đây cũng là vì sao bọn họ đặt nhân lực bên trong trận đấu. Còn đặt ở vị trí đầu tiên.

Hiện nay lý dương đã có nhân lực như vậy, cho dù bây giờ không có thực lực. tương lai có hy vọng có.

- Ta làm sao được, ta chỉ để Lý Dương làm đại diện của Bắc Kinh thôi. Không so được với Trần lão!

Tổng lão cười khà khà lắc đầu. Trong lời nói của Hồng Lão cũng nhắc đến ông. Tuy nhiên, Biểu hiện hôm nay của Lý Dương cũng nằm ngoài dự kiến của ông.

Ông biết Lý Dương ở trong chạm ngọc thực lực vô cùng mạnh. Nhưng không nghĩ đến nhãn lực tốt như vậy. So với vài người bạn ông còn tốt hơn. Lúc này đầu ông đã bắt đầu suy nghĩ, sau này phải tăng cường đi lại với Lý Dương hơn.

Để mỗi lần thi đấu đại sư, bất kể như thế nào, cũng phải để Lý Dương đại diện Bắc Kinh dự thi.

Lý Dương cũng không biết suy nghĩ của các giám khảo này. Hiện nay hắn cảm giác thực không được tự nhiên, ngày càng nhiều ánh mắt đều tập trung nhìn hắn. Bị nhiều người như vậy cùng nhìn, nhất định không thoải mái.

Tuy nhiên, cho dù hắn biết nói đến hắn cũng không để ý. Lời bình của hắn đều quan sát được trong năng lực đặc biệt. Sau khi năng lực đặc biệt thăng cấp, quan sát càng cẩn thận, tỉ mỉ hơn.

Trước đây vài điểm không nhìn thấy được, bây giờ cũng có thể nhìn ra. Ví dụ như phương hướng ngọc khí thay đổi hiệu quả khác nhau, chính là Lý Dương quan sát được trong năng lực đặc biệt.

Hình ảnh lập thể hiện nay, Lý Dương đã có thể tùy ý điều khiển hình ảnh vật phẩm. Không giống như trước kia, chỉ có thể thông qua bắt chước tính toán phân tích.

Lý Dương tin rằng, Nếu dùng đến cơ quan này, hắn có thể nhẹ nhàng thoải mái, không cần người khác hỗ trợ.

Cuối cùng màn hình lớn tắt đi. Bài thi của Lý Dương hiển thị thời gian dài nhất, một số người thông minh, còn đem bài thi của Lý Dương trên màn hình lớn chụp lại, quay lại, đồng thời cũng quay lại hình ảnh khác nhau của mười tác phẩm chạm ngọc kia.

Đây là tài liệu học tập rất khó có được.

1277. Chương 1274: Quay Được Tài Liệu Rồi!

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1274: Quay được tài liệu rồi!

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Lý Dương chúc mừng cậu!

Hoàng Hạo tiến về Lý Dương, còn giơ ngón tay cái, ban đầu anh ta đối với thành tích đứng đầu hôm nay Lý Dương đạt được nghi ngờ rất lớn, tuy nhiên sau khi thấy đáp án của Lý Dương điểm nghi ngờ này toàn bộ biến mất.

Lý Dương đối với lời bình của mười món chạm ngọc này quả thực còn hơn hẳn bọn họ rất nhiều, thành tích đương nhiên cũng tốt hơn anh ta.

Tuy nhiên cũng có vài người hoài nghi, bài giải này hắn chuẩn bị từ trước, Trần Vô Cực giúp hắn viết, điểm này Hoàng Hạo cũng có nghĩ qua, nhưng sau đó liền phủ định, anh ta biết thái độ làm người của Trần Vô Cực, biết Trần Vô Cực tuyệt đối sẽ không làm việc như vậy.

Trần Vô Cực không làm, đây là trình độ thực sự của Lý Dương, không hổ là thứ nhất, tuy nhiên, đối với tuổi tác của Lý Dương có tầm nhìn như thế, Ông cũng có chút đố kỵ, nhưng tiếng chúc mừng này tuyệt đối thành tâm thành ý.

Lý Dương mỉm cười lắc đầu:

- Cảm ơn, tuy nhiên lời này tôi hy vọng đợi ngày kia anh lại đến nói với tôi!

Hoàng Hạo há miệng, lộ ra hàm răng trắng muốt, rõ ràng có chút kinh ngạc, rất nhanh Hoàng Hạo lại cười lên:

- Ngày kia? Tôi biết rồi, tuy nhiên, ngày kia chắc chắn là cậu nói với tôi rồi!

- Đó còn chưa chắc, tất cả phải đợi đến ngày kia mới có thể biết được!

- Đúng vậy, ngày kia tất cả đều biết được!

Hoàng Hạo nói xong, hai người cùng cười, đồng thời lúc cười trong lòng Hoàng Hạo cũng rõ, đối thủ cạnh tranh của anh ta ngày kia nhiều hơn một người.

Thực lực của Lý Dương, tuyệt đối không phải là đại sư sơ cấp gì, người có thể viết ra đánh giá chính xác như vậy, trình độ sẽ không ngang với bọn họ, lúc này Hoàng Hạo cuối cùng biết được, Tống Lão vì sao kiên quyết kéo Lý Dương vào hàng ngũ của Bắc Kinh rồi.

Lý Dương giống như anh ta, bên ngoài cũng ẩn tàng thực lực.

Tống Lão chính vì biết điểm này, mới kiên quyết yêu cầu Lý Dương đại diện Bắc Kinh thi đấu, thực lực của Lý Dương. Trong mắt Tống Lão tuyệt đối có thể giành được thứ tự tốt, nếu không thì ông sẽ không làm như vậy.

Chỉ cần Lý Dương có thể đạt được thứ tự tốt, lần thi đấu đại sư này, mặt mũi của Tống Lão mới có chút tươi sáng, lần này người đến Bắc Kinh thực lực không được tốt lắm.

Cả Bắc Kinh, lại thêm các nơi bên cạnh, đến tham gia thi đấu đại sư không quá bốn người, đây còn là tính cả Lý Dương.

Mà bốn người này, sau khảo nghiệm vòng đầu tiên chỉ có Lý Dương thăng cấp. Trước đó Tống Lão kiên quyết đưa Lý Dương vào đội ngũ Bắc Kinh cũng coi như nhận được đền đáp, nếu Lý Dương không đại diện Bắc Kinh, vòng đầu tiên Bắc Kinh toàn quân bị diệt rồi.

Nói vậy, Tống Lão tuyệt đối rất mất mặt, dù sao ông là ưu tú của chạm ngọc Phương Bắc.

- Lý tiên sinh. Bội phục!

Tề Hải Dương cũng tiến lại, quan hệ của anh ta và Lý Dương không thân cận như Hoàng Hạo, tuy nhiên đối với bài giải của lý dương anh ta tâm phục khẩu phục, lời đánh giá như vậy, anh ta tự nhận mình viết không ra.

Đồng thời anh ta giống như Hoàng Hạo, biết Trần Vô Cực tuyệt đối sẽ không làm gian lận cho Lý Dương, Lý Dương người thứ nhất này thật xứng với danh hiệu.

- Tề tiên sinh khách khí rồi!

Lý Dương cười lắc đầu, bản thân hần rõ. Hần vì năng lực đặc biệt mới có thể quan sát tường tận như vậy, năng lực thật sự luận chính xác trong tay, hẳn so với Tề Hải Dương còn kém một chút.

- Lý tiên sinh, sớm biết thị lực của cậu rất tốt, chỉ là không ngờ lợi hại như vậy, đọc được lời bình cậu viết, tôi thu hoạch rất lớn.

Chu Diệp cười ha ha tiến lại, anh ta biết thị lực của Lý Dương rất tốt. Là người đầu tiên nhìn ra ngọc cổ bất chước tình xảo, tuy nhiên quả thực không ngờ thị giác của Lý Dương tốt đến trình độ này, các thứ này bọn họ căn bản không ngờ được đều có thể nhìn ra.

Hơn nữa lời vừa nãy của anh ta cũng không sai, lời bình của Lý Dương thật sự làm cho anh ta có thu hoạch, hơn nữa thu hoạch còn không nhỏ.

Chu Diệp sau khi tiến lại, La Thụy Hoa còn có mấy đại sư dự thi của Bắc Kinh và Yết Dương đều tiến lại nói lời chúc mừng Lý Dương. Không lâu bên cạnh Lý Dương tập trung rất nhiều người. Có vài người tuy bị loại, nhưng đầu óc vẫn có, bọn họ biết trình độ của mình không bằng người.

Còn Lý Dương hôm nay cũng coi như là người bỗng nhiên nổi tiếng, giành được giành được danh hiệu đứng đầu của thi đấu ngày đầu tiên.

Đặc biệt Lý Dương tuổi tác này, có được thành tích này, cho dù cuối cùng không nhận được thứ tự tốt, cũng đủ để lưu lại tên, làm cho người khác đều nhớ.

Còn có vài người đã coi Lý Dương thành người có thực lực không lường được, là người có thực lực lớn nhất của thi đấu đại sư chạm ngọc lần này.

Hành Khải luôn đứng ở một bên, đang mỉm cười nhìn Lý Dương, trong mắt anh ta còn sáng ngời.

Ban đầu anh ta cho rằng chỉ có một mình Tề Hải Dương làm được đối thủ của mình, hiện nay xem ra, trình độ đại sư tham gia thi đấu lần này mạnh hơn tưởng tượng của anh ta rất nhiều, nếu chỉ một cuộc thi bình thường, anh ta nhất định sẽ không có hứng thú, đối thủ càng mạnh hứng thú của anh ta trái lại càng lớn.

Lúc này, ý chí chiến đấu của Hành Khải hoàn toàn được kích động phát ra.

Công bố xong tất cả các đáp án, thi đấu đại sư ngày đầu tiên hoàn toàn kết thúc, rất nhiều người xem lúc rời khỏi hiện trường còn nói chuyện này không tệ, tiêu chuẩn của thi đấu đại sư lần này quả thực rất cao.

Rất nhiều người đều chờ mong thi đấu ngày thứ hai.

Sau trận đấu không lâu, báo ngọc khí Bình Châu, tạp chí châu báu Quảng Đông, Vân Nam các tạp chí châu báu đều đưa tin về hoạt động hôm nay, bọn họ đều phái phóng viên đến hiện trường.

Trong các tin tức này, tên của Lý Dương được nhắc đến nhiều lần nhất.

Rất nhiều người còn suy đoán, Lý Dương người có thực lực không lường được của giới chạm ngọc trong thi đấu đại sư lần này rốt cuộc có thể tiến được bao xa.

Cũng có vài người nói, thị lực của Lý Dương rất tốt, là vì lần này có không ít nguyên có ngọc cổ, ai đều biết Lý Dương ở giới đồ cổ cũng là đại sư thẩm định tiếng tăm lừng lẫy, có trình độ của cấp thế giới.

Còn có người nói, sản phẩm trang sức Phỉ Thúy lần này rất nhiều, Lý Dương đối với Phỉ Thúy vô cùng am hiểu, cho nên chiếm được ưu thế.

Cho dù các người này nói thế nào, bọn họ cuối cùng đều có một kết luận, Lý Dương muốn giành được thành tích đặc biệt tốt ở cuộc thi đại sư lần này rất khó, hẳn không phải đoạt được quán quân.

Dù soa tuổi của Lý Dương thực quá trẻ, thời gian tiếp xúc chạm ngọc cũng quá ngắn.

Tuy nhiên cũng có vài người rất xem trọng Lý Dương, phần lớn đều là Fan của Lý Dương, bọn họ cho rằng Lý Dương cho dù làm gì, cho dù ở ngành nghề nào cũng đều là tốt nhất.

Người có cách nói này rất nhiều, hiện nay Lý Dương đã có không ít fan.

... ..

- Lý Dương, biểu hiện hôm nay thực không tồi, ngay cả ta đều vô cùng kinh ngạc, các lời bình đó của con có chút ta đều không thấy được, chỉ từ thị lực mà nói, con mạnh hơn ta rất nhiều!

Trong thư phòng của Trần Vô Cực, ông và Lý Dương đang ngồi song song trên ghế sofa, trên bàn còn có hồng bào đỉnh cấp của Trần Vô Cực.

Đây chính là lá trà lâu năm quý báu của ông, bình thường căn bản không nở lấy ra, lần này thực quá vui mừng, liền lấy ra cùng thưởng thức với Lý Dương, cũng xem như là chúc mừng thành tích Lý Dương đạt được hôm nay.

- Thầy quá khen rồi, con chỉ là làm hết sức mình!

Sắc mặt Lý Dương hơi đỏ, thị lực thực sự của hắn tất nhiên không có được trình độ này, tất cả điều này đều do giúp đỡ của năng lực đặc biệt mới làm được.

Hôm nay hắn cũng nghĩ cao thủ quá nhiều. Không thể vượt qua cái gì mới mình luận chân thật như vậy, nếu biết là kết quả này, trước tiên hắn chỉ hờ hững, chỉ cần có thể thăng cấp là được, ít nhất không cần dẫn đến nhiều sự chú ý như vậy.

- Làm hết sức, đúng, hẳn như thế, Lý Dương, ta tin con lần này có thể mang lại niềm vui bất ngờ to to cho mọi người.

Trần Vô Cực cười to, ông rõ ràng vô cùng vui.

Nói chuyện với Trần Vô Cực một lúc, Lý Dương liền trở về phòng nghỉ ngơi. Trần Vô Cực cũng bảo hẳn nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai còn có vòng tỉ thí. Tỉ thí lần này là kỹ thuật dùng dao thật sự.

Tuy nhiên vòng thi này Trần Vô Cực vô cùng tin tưởng Lý Dương, Lý Dương tự nghĩ ra phương pháp khắc này, đủ để ứng phó tỷ thí vòng này.

- Lý Dương, đến xem xem trang báo này!

Sáng sớm ngày hôm sau, Lý Dương vừa xuất hiện ở phòng khách, Trần Vô Cực cười khà khà vẫy vẫy hẳn.

Đây là một quyển báo ngọc khí Bình Châu mới nhất, báo ngọc khí Bình Châu mỗi kỳ đều sẽ chuyển đến Yết Dương, đây là báo tối qua. Sáng nay đã đến trong tay Trần Vô Cực.

Lý Dương cầm báo, nhìn lướt qua, lập tức cười lên:

- Bài viết này quá thoải phỏng, con không nói tốt như vậy với bọn họ!

Trần Vô Cực mỉm cười nhìn Lý Dương, lần này hoàn toàn không nói gì.

Trang đầu của báo ngọc khí Bình Châu chính là tin tức thi đấu đại sư chạm ngọc ngày đầu tiên, phần lớn đều khen Lý Dương, ca ngợi Lý Dương.

Trong báo này, nói Lý Dương thành người nổi nghiệp của Trần Vô Cực, tông sư chạm ngọc thứ hai của thế kỷ mới, dường như Lý Dương trở thành tông sư đã là việc vãn đã đóng thuyền rồi.

Nói mình có thực lực rất mạnh Lý Dương còn tin, nhưng nếu nói mình thành tông sư, Lý Dương cảm thấy có chút khoa trương.

Khó khăn của tông sư Lý Dương sớm đã rất hiểu, đây là vượt qua về chất, vượt qua khó khăn cực lớn.

Trên thế giới, lịch sử các ngành các nghề đều không thiếu các đại sư đứng đầu, nhưng tông sư luôn luôn gián đoạn, xuất hiện một người tất nhiên nổi danh khắp thế giới, là mẫu của tất cả các ngành trên thế giới.

Chỉ có điểm này, có thể nhìn ra độ khó của tông sư.

Hiện nay Trần Vô Cực xem như là một vị tông sư, nhwung Lý Dương cũng hiểu rõ Trần Vô Cực chỉ có danh tông sư, hoàn toàn không có thực sự tông sư thực sự, vòng tay Hắc Long đó đơn thuần chỉ là tác phẩm ngoài ý muốn.

Đương nhiên, đây không phủ nhận thực lực Trần Vô Cực, thực lực của Trần Vô Cực tuyệt đối là đứng đầu.

- Báo ngọc khí Bình Châu là hiệp hội ngọc thạch làm, khoa trương có chút quá đà rồi.

Sau khi Lý Dương xem cẩn thận xong, lại thở dài.

Hiện nay Lý Dương, không còn là hẳn lúc lần đầu tiên đến tham dự công bàn Bình Châu, hiện nay, lý dương là lý sự của hiệp hội ngọc thạch Trung Quốc, cổ vấn danh dự của hiệp hội ngọc thạch, ở hiệp hội ngọc thạch cũng có ảnh hưởng rất cao.

Hội trưởng của hiệp hội ngọc thạch Yết Dương chính vì đắc tội với Lý Dương mà bị hạ xuống.

Điểm này các người cùng ngành của Quảng Đông sớm biết rồi, báo ngọc khí Bình Châu là sáng lập của hiệp hội ngọc thạch Bình Châu, tất nhiên phải tăng bốc hẳn lãnh đạo cấp cao này, lúc đầu Thiệu Ngọc Cường chỉ là phó hội trưởng của hiệp hội ngọc thạch Quảng Đông, bọn họ sớm đã vuốt mặt nể mũi, gặp được Lý Dương, càng sống chết nịnh bợ hơn.

Chỉ là bọn họ không ngờ được, tăng bốc quá Lý Dương hoàn toàn không cảm kích.

- Khoa trương cũng không gì, báo ngọc khí Bình Châu chỉ là một báo nhỏ, ảnh hưởng có hạn, còn không cần phải để ý, làm tốt thi đấu hôm nay là được rồi!

Trần Vô Cực thu báo lại, mỉm cười nói một câu.

Với tin tức của báo này Trần Vô Cực thực sự không để ý, tuy nhiên tin tức bên trong ông cũng rất tán đồng, tuy có chút khuyếch đại, nhưng ông cũng tin tưởng, Lý Dương tất nhiên có thể làm được thành tích mà ông tưởng tượng không nổi.

Trở thành tông sư, người khác rất khó, nhưng với Lý Dương chưa chắc không thể thực hiện.

Lý Dương kinh ngạc nhìn Trần Vô Cực, sau đó gật đầu, tin tức của báo ngọc khí Bình Châu chỉ là việc nhỏ, ăn xong bữa sáng bọn họ còn phải đi đến sân vận động, hôm nay hẳn và 32 người còn lại tiến hành tỉ thí, sau đó người thắng cấp mới có thể tham gia chung kết ngày mai.

1278. Chương 1275: Động Đấy Cũng Không Động!

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1275: Động đấy cũng không động!

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Sân vận động hôm nay, người đến nhiều hơn hôm qua một chút.

Rất nhiều người đều nghe nói hoặc xem bản tin hôm qua vội vàng chạy đến, hôm nay còn xuất hiện không ít nhân vật cấp cao của các công ty châu báu, An Văn Quân dẫn Trương Ứng bọn họ đứng trong đám người.

Thi đấu đại sư chạm ngọc lần thứ nhất, An Thị châu báu cũng có đại sư chạm ngọc đến tham gia trước, nhưng hoàn toàn không được bọn họ coi trọng.

Sau khi biết được kết quả hôm qua, bọn họ mới biết mình coi nhẹ trận đấu lần này, cho rằng công trình của Hiệp hội ngọc thạch, không ngờ chất lượng cao như vậy.

Điều này mới khiến bọn họ vội vàng tới đây.

Người An Thị đến rồi, Thiệu Thị, Chu Đại Phúc ... người của các công ty châu báu cũng đều đến rồi. Lúc này bọn họ còn đều đang ảo não, nếu sớm coi trọng chút, đến sớm, có lẽ tạo quan hệ tốt với các đại sư chạm ngọc rồi.

Tuy nhiên, hiện nay nói các điều này đều vô ích rồi, may mà bọn họ không có tầm nhìn, đối thủ cạnh tranh cũng không có tầm nhìn, mọi người còn đang chạy cùng đường, đây xem như là một may mắn.

-Lý Dương, cậu đến trước tiên!

Trong thông đạo sân vận động tất cả đại sư dự thi chuẩn bị tiến vào hội trường, Hoàng Hạo xua xua tay với Lý Dương đối thủ cạnh tranh ở phía sau, biểu thị hãy đi trước.

Mấy người trước mặt Lý Dương lần lượt nhường vị trí, vài người còn đổ kị nhìn Lý Dương, bọn họ đối với Lý Dương đi vào trước tiên hoàn toàn không phục, đáng tiếc thứ nhất hôm qua không phải bọn họ, không phục cũng vô ích.

-Hoàng sư huynh, tôi tính để Hành đại sư đi trước tiên!

Lý Dương xua xua tay, để Lý Dương tiến vào trước tiên không phải là ý kiến của Hoàng Hạo, là trước đó hội trường đặc biệt chạy đến sắp xếp, Lý Dương là người đứng đầu hôm qua, công thêm thành tựu siêu cấp của Lý Dương ở đồ thạch và đồ cổ đã khiến hắn trở thành một người vang danh nhất trong đại sư tham gia thi đấu lần này.

Để Lý Dương dẫn các đại sư chạm ngọc xuất hiện cũng có thể có tác dụng tích cực trong khán giả, hiện nay gần nửa khán giả đều đợi nhìn thấy Lý Dương.

-Đừng dài dòng nữa, đây không phải là việc tôi quyết định!

Hoàng Hạo cười lắc đầu, đối với Lý Dương đi vào trước tiên anh ta không nghĩ nhiều gì, chỉ là vì Lý Dương cảm thấy cao hứng.

Cạnh tranh là cạnh tranh, về tư quan hệ của Hoàng Hạo và Lý Dương cũng không tồi.

-Lý tiên sinh vẫn là cậu đi trước nhé, tôi sợ tôi đi ra ngoài trước, bên ngoài sẽ ném trứng thối!

Hành Khải cười nói một câu, mấy đại sư chạm ngọc đều cười theo, Hành Khải rất hiểu các khán giả bên ngoài kỳ vọng nhất được nhìn thấy là ai.

-Lý tiên sinh, cậu đến trước tiên đi!

Tề Hải Dương cũng nói theo một câu, trong các đại sư chạm ngọc, uy danh của Tề Hải Dương và Hoàng Hạo là cao nhất, hai người đều mở miệng các người khác đều dồn lên khuyên Lý Dương.

-Vậy được rồi, Hành đại sư, anh sự trứng thối, nhưng tôi không sợ, hy vọng tôi sẽ không phải là người không may mắn!

Lý Dương nhún vai, vẻ mặt bất đắc dĩ.

-Tiểu tử người, đứng được thể khoe khoang, mau đi ra đi!

Hoàng Hạo cười mắng một câu, mấy người trực tiếp đẩy Lý Dương lên trước, bọn họ các đại sư dự thi này còn không đi ra ngoài, chắc cần người vào giục.

Lý Dương đi trước nhất, Tề Hải Đông và Hành Khải bọn họ theo sau, cũng đi ra bên ngoài.

Hôm nay người của sân vận động nhiều hơn, dựa theo thống kê nhiều hơn hôm qua ba nghìn người chẵn, trong đó có hơn một nghìn sinh viên ở các thành phố phụ cận chạy đến, những sinh viên này không ngoại lệ đều là người sùng bái Lý Dương.

Trước đó bọn họ hoàn toàn không biết Lý Dương dự thi Yết Dương, nếu biết, chắc hôm qua đã đến rồi.

-Lý Dương

-Lý Dương

Lý Dương vừa mới xuất hiện, các sinh viên đó trước tiên hô to lên, những người kích động còn đứng lên, hoàn toàn như bộ dáng của fan hâm mộ.

Rất nhiều người khác cũng đều bị cuốn theo, cùng gào theo, dần dần hội trường có hơn một nửa người đều hô gào tên của lý dương, mấy nghìn người cũng gào to, thanh thế đó nói không ra chấn động.

-Chúng ta đều là đại sư dự thi, sao chênh lệch lại lớn như vậy!

Hoàng Hạo không nhịn được chép chép miệng, nói với Tề Hải Đông bên cạnh một câu, anh ta và Tề Hải Đông cũng là bạn cũ, đối thủ cũ.

-Nếu anh cũng có thể làm về vang nước nhà, từ người ngoại quốc lấy lại một trăm năm mươi nghìn vật sưa tâm, bọn họ cũng sẽ đối với anh như vậy!

Tề Hải Dương khẽ cười, nói thực, trong lòng anh ta rất khâm phục Lý Dương, ít nhất trong đồ cổ, Lý Dương làm được những việc người khác không làm được, thật sự là về vang cho đất nước.

-Được, coi như tôi chưa nói gì, tôi không so được với cậu ấy!

Hoàng Hạo cúi đầu, mấy người theo sau Lý Dương, lúc này hoàn toàn trở thành nền, mặc dù là người ủng hộ bọn họ cũng gào không ra tên của họ, tất cả thanh âm của hội trường đều bị tiếng hô gào này bao trùm.

-Yên lặng, yên lặng nào!

Trần Vô Cực đứng lên, hội trường huyền não dần dần ổn hơn, rất nhiều người vẫn như trước nhìn Lý Dương chăm chăm, vô số người còn lấy di động, máy ảnh để chụp ảnh. Tuy nhiên đã không còn ai nói gì.

-Hôm nay là ngày thứ hai của thi đấu đại sư chạm ngọc của chúng tôi, rất vui mừng đến thêm không ít bạn mới. Tuy nhiên quan trọng nhất của chúng ta là trận đấu, hiện nay tôi tuyên bố, trận đấu hôm nay bước vào thời gian chuẩn bị, nửa tiếng sau bắt đầu.

Trần Vô Cực nói xong ngồi xuống, hôm nay phải tỉ thí là chạm trở, mỗi một đại sư thi đấu đều phải mang theo các công cụ của mình vào hội trường, lời của Trần Vô Cực vừa dứt, các trợ thủ của các đại sư dự thi vội vàng chuyển đồ vào hội trường.

Mỗi một đại sư đều có công cụ quen dùng của mình, lần này cho phép bọn họ mang công cụ của mình vào thi đấu.

Như thế có thể khiến các đại sư phát huy được trình độ cao nhất của mình.

Tuy nhiên nguyên liệu của lần này do hiệp hội ngọc thạch cung cấp, lúc này nguyên liệu còn chưa lấy ra, bọn họ đều không biết đề thi hôm nay là gì.

Các đại sư dự thi tất cả đều vào hội trường, vị trí của mình ngồi xuống, màn hình lớn không ngừng đổi theo các đại sư dự thi, nhiều nhất trên màn ảnh là Lý Dương.

Không cách nào khác, rất nhiều người hôm nay ở hội trường đều đơn thuần ủng hộ Lý Dương, sớm là đưa hình ảnh của người khác, những người này chắc sẽ kháng nghị.

Thời gian nửa tiếng, trong nháy mắt vụt qua.

Các đại sư dự thi cũng đều làm tốt chuẩn bị của mình, trước mặt bọn họ đều đặt các công cụ quen thuộc, ngoài máy cắt ngang, bánh răng thường thấy, còn có rất nhiều đại sư mang theo công cụ đặc biệt của mình.

Chạm trở thành thạo trước tiên phải có công cụ sắc bén, các công cụ này đối với các đại sư chạm ngọc mà nói vô cùng quan trọng, công cụ tốt, quan hệ trực tiếp đến phát huy của bọn họ.

Giống như nhà thư pháp, bọn họ đều có bút chuyên dùng của mình, đổi sang bút khác, phát huy có chút không tốt.

Trên màn hình lớn, hình ảnh đang chiếu hiện này chính là Lý Dương.

Trước mặt Lý Dương bày đặt vô cùng đơn giản, không có máy cắt ngang cũng không có bánh răng, chỉ có một máy cắt nhỏ và thiết bị đánh bóng, Lý Dương dùng phương pháp khắc của Ngô Côn Dao, một thanh Ngô Côn Dao đủ để ứng phó với tất cả.

Trông thấy trang bị của Lý Dương đơn giản như vậy, bọn người Hoàng Hạo cũng sửng sốt một chút, trang bị của Hoàng Hạo cũng không nhiều, nhưng đủ nhiều hơn Lý Dương gấp đôi.

-Trần Lão, Lý Dương ở đó có phải chuẩn bị một chút không?

Một giám khảo già đến trước mặt Trần Vô Cực, nói nhỏ một tiếng.

Đây là nhà sưu tầm đồ ngọc rất thâm hậu, từng làm công tác trong cung, trình độ chạm ngọc của ông bình thường, nhưng thưởng thức rất tốt, làm giám khảo nói không nhất định phải có thực lực chạm ngọc tốt, nhưng thị lực nhất định phải đạt đến.

Từ trình độ chạm ngọc mà nói, có bốn người bọn người Trần Vô Cực là đủ rồi.

-Không cần, cậu ta đã chuẩn bị xong rồi!

Trần Vô Cực cười lắc đầu, ông biết vị giám khảo này vì sao nói như vậy, bất kỳ người nào hiểu nghề nhìn qua, đều cho rằng Lý Dương còn chưa chuẩn bị xong.

-Vậy được rồi!

Giám khảo này gật đầu, lập tức quay về chỗ của mình.

Trần Vô Cực làm sư phụ còn không lo lắng, bọn họ càng chẳng có lý do để lo lắng, tin tức Lý Dương có được Ngô Côn Dao hoàn toàn không tuyên truyền ra ngoài, chỉ có mấy vị tiền bối Trần Vô Cực và Hồng Lão biết được.

Hoàng Hạo ngồi trước Lý Dương sau đó, Hoàng Hạo liền trước mặt Lý Dương ngồi xong, quay đầu nhìn Lý Dương một cái.

Trong cái nhìn này còn mang theo ngưỡng mộ, anh ta biết Lý Dương vì sao chuẩn bị ít đồ như vậy, một Ngô Côn Dao có thể thay thế rất nhiều thứ, đối với đại sư chạm ngọc mà nói, Ngô Côn Dao hình là thần khi tuyệt đỉnh.

Tề Hải Dương cũng quay đầu lại, anh ta cũng ngưỡng mộ như thế.

Các đại sư chạm ngọc không biết tình hình của Lý Dương, bọn họ rất biết rõ bảo bối trong tay Lý Dương là gì, đó là thần binh tuyệt thế của Lục Tử Cương trong truyền thuyết.

Có thần khí này giúp đỡ tuyệt đối có thể tạo không ít công lao.

Trần Vô Cực lại đứng lên:

-Mọi người chuẩn bị xong rồi, thi đấu hôm nay chính thức bắt đầu, hiện này, mỗi một người được phát một viên ngọc không giống nhau, sau một tiếng, các người phải dùng nguyên liệu ngọc này làm ra công cụ mà trong lòng cho rằng tốt nhất. Loại hình công cụ không hạn chế, có thể là kim, cũng có thể là xẻng, thậm chí các công cụ chạm ngọc trong tay các người đã chuẩn bị, nói chung trong một tiếng

Các người phải làm ra công cụ tốt nhất trong lòng.

Lúc Trần Vô Cực nói có vài nhân viên công tác trước tiên đem nguyên liệu đã chuẩn bị trước đều đưa lên.

Đây là một lô ngọc Lam Điền, mỗi một khối nguyên liệu đều không lớn, cũng nặng khoảng hơn 500gr, muốn là thứ to căn bản không thể, ủy ban tổ chức sẽ không cho các đại sư này các đề thi không thể hoàn thành được.

Tuy nhiên đề mục này không đơn giản, phải khắc đồ vật là công cụ, loại hình công cụ thực quá nhiều, đơn giản khắc một cái búa nhỏ đó cũng là công cụ, khắc một máy móc phức tạp đó cũng là công cụ.

Còn chọn lựa như thế nào, tùy thuộc mỗi người./

Đợi sau khi mỗi người cầm nguyên liệu xong, hội trưởng bên đó bắt đầu tính giờ, thời gian một tiếng, đối với rất nhiều học đồ chạm ngọc mà nói chỉ có thể làm công tác chuẩn bị với nguyên liệu thạch, cũng chỉ có các đại sư chạm ngọc mới có thể trong thời gian ngắn như vậy làm ra được thứ mà mình muốn.

Còn lại 33 người đều là đại biểu trong đại sư chạm ngọc, đề tài rất đơn giản cũng không được, chỉ có đề thi khó một chút, mới có thể thi ra được chênh lệch trình độ của bọn họ.

Hoàng Hạo nhắm mắt lại, ba phút sau, anh ta bắt đầu tiến hành cắt với nguyên liệu ngọc, anh ta đã biết mình phải làm gì rồi./

Tề Hải Dương, Hành Khải bọn họ cũng như thế, mỗi người cầm lấy công cụ của mình, trong hội trường rất nhanh vang lên tiếng của máy móc trầm bổng.

Màn hình lớn không ngừng thay đổi, rất nhanh, màn hình lớn đứng ở đó, hình ảnh tập trung vào một người.

32 đại sư chạm ngọc đã bắt đầu công việc, thời gian một tiếng quá ngắn, cần phải nắm chắc thời gian, chỉ có một người vẫn ngồi ở đó, không nhúc nhích

1279. Chương 1276: Ngô Côn Dao Hiện Thế!

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1276: Ngô Côn Dao hiện thế!

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

-Bộ trưởng An, cậu ta làm sao vậy?

Hàng ghế thính phòng, Trương Ứng lo lắng hỏi một câu, thời gian thi đấu đã trôi qua năm phút, Lý Dương vẫn như trước lặng lẽ ngồi ở đó, không động đậy gì.

-Tôi không biết, cậu hẳn thân với cậu ta hơn chứ!

An Văn Quân quay đầu, nhìn Trương Ứng một cái.

Trương Ứng bắt đầu dĩ lắc đầu:

-Đó là trước đây, hiện nay tôi căn bản không hiểu được cậu ta nữa!

Lúc nói lời này, trong lòng Trương Ứng còn có cảm khái rất lớn, hiện này chênh lệch giữa anh ta và Lý Dương ngày càng lớn, Lý Dương đạt được thành tựu của mỗi một hạng mục, đều là trước đây anh ta nghĩ đều chưa dám nghĩ.

Cảm giác hiện nay của anh ta, đối mặt với Lý Dương ngay cả ngưỡng mộ đều không tới, Lý Dương chính là cao cao vút vút, đứng ở trên đỉnh nhân loại.

-Tôi cũng nhìn không thấy cậu ta!

An Văn Quân khẽ lắc đầu, trong mắt còn có chút phức tạp.

Cô luôn muốn tìm cách thiết lập quan hệ càng tốt với Lý Dương, đáng tiếc Lý Dương từ chối cổ phần của cô, hơn một năm nay, An Văn Quân cũng nhiều lần tìm Lý Dương, chỉ Lý Dương quá bận, luôn không thể nói chuyện xong xuôi.

Thời gian chậm chậm trôi qua, trận đấu từ lúc bắt đầu đến hiện giờ, đã qua mười phút rồi.

Vài ngọc khí của được các đại sư chạm khắc đã lộ hình, công cụ mà bọn họ điêu khắc đều là trong lòng rất thân thuộc, thứ thân thuộc làm ra càng đơn giản chút.

Tuy nhiên các đại sư chạm ngọc này bình thường không làm các ngọc khí như thế này, ngay cả bọn họ cũng đều chưa nghĩ qua, đi chạm khắc các đồ vật mỗi ngày đều thấy.

Đề mục của hiệp hội ngọc thạch lần này có thể nói rất đơn giản, hình như vượt ra ngoài dự liệu của mọi người, nhưng vô cùng thích hợp.

Mười phút rồi, Lý Dương vẫn như trước ngồi ở đó không nhúc nhích, trong tiếng bàn luận của người xem cũng ngày càng lớn, rất nhiều người bàn luận đều là Lý Dương, thời gian vốn rất nhanh, Lý Dương còn lặng phất thời gian, ai cũng không biết hẳn muốn làm gì.

Ngay cả giám khảo, bọn người Hồng Lão đều lộ ra ánh mắt nghi hoặc.

-Không cần lo lắng, tôi tin tưởng cậu ta!

Nhìn ánh mắt hồi han của các bạn già xung quanh, Trần Vô Cực thản nhiên lắc đầu, ông cũng không biết Lý Dương còn muốn làm gì, nhưng ông tin tưởng Lý Dương.

Mười lăm phút rồi, tiếng bàn luận của mọi người ngày càng lớn, 1/ 4 thời gian đã trôi qua rồi, Lý Dương vẫn ngồi đó, có vài người bắt đầu suy đoán, Lý Dương phải chăng bỏ cuộc thi đấu hôm nay.

Thời gian vốn rất gấp, còn lãng phí thời gian, lúc này chính các fan của Lý Dương cũng có suy nghĩ như vậy, không tránh khỏi lo lắng.

-Lý Dương, cố lên!

Một đồng sinh viên đột nhiên gào lên, rất nhiều sinh viên cùng hô lên, hội trưởng vội vàng dặn dò bảo vệ của hội trường, bảo các sinh viên này yên lặng.

Hiện nay mỗi vị đại sư chạm ngọc đều đang làm việc, các tạp âm bình thường không có vấn đề gì, thanh âm trực tiếp cổ vũ Lý Dương, tất sẽ ảnh hưởng đến bọn họ, lời như vậy ảnh hưởng công bằng rồi.

Được các bảo vệ duy trì, các sinh viên cuối cùng yên tĩnh lại, thời gian cũng trôi qua 20 phút rồi. Lý Dương vẫn không nhúc nhích.

Đầu mày của Trần Vô Cực bắt giác ngưng kết lại, ông rất tin tưởng Lý Dương, nhưng cũng không biết Lý Dương vì sao lãng phí thời gian này, hai mươi phút, 1/3 thời gian.

Chạm ngọc vốn là hoạt động chậm chậm cẩn thận tinh tế, hạn chế thời gian lần này cũng là vì tăng độ khó cho các đại sư chạm ngọc, dễ dàng phân ra chênh lệch giữa bọn họ.

Hai mươi lăm phút, tiếng bàn luận của người xem dần dần lắng xuống.

Cho dù người ủng hộ Lý Dương kiên trì nhất lúc này cũng cảm thấy Lý Dương buông tay, lãng phí gần một nửa thời gian, việc này cơ bản tương đương với tự sát, rất nhiều người đều buồn chán cúi đầu.

Trần Vô Cực cũng cảm thấy trái tim mình đập nhanh hơn, Tống Lão đã há hốc miệng, ông hận không được nhảy lên nhắc Lý Dương tính quan trọng của Lý Dương.

-Cậu ta không phải đang ngủ chứ?

Một người đam mê đồ ngọc bình thường hỏi người bạn xung quanh, anh ta không phải là fan của Lý Dương, nhưng đối với Lý Dương có ấn tượng rất tốt, lúc này vô cùng khó hiểu.

-Tôi cũng không biết, tuy nhiên, lần này Lý Dương muốn giành được thành tích tốt không thể, đáng tiếc!

Bạn của anh ta liên tục thở dài, lời này nói xong anh ta trừng to hai mắt, Lý Dương bị mọi người cho rằng đã ngủ cuối cùng mở mắt, vươn tay cầm lấy khối nguyên liệu ngọc.

Lý Dương không dùng máy cắt, không dùng các công cụ khác, chỉ lấy ra Ngô Côn Dao, dùng miếng gỗ cố định xong con dao mềm này.

Trong cơ thể có một lực, trực tiếp tập trung ở cánh tay của lý dương, hần nhắc tay, thẳng tắp đưa Ngô Côn dao xuống, nguyên liệu ngọc không lớn bỗng chốc bị hần cắt ra.

Nhìn nguyên liệu thạch cắt ra, khoe miệng Lý Dương mang theo nụ cười rạng rỡ.

Hai mươi lăm phút, hần yên lặng suốt hai mươi phút, thời gian này, hần hoàn toàn không thực sự ngồi bất động, hình ảnh lập thể của hần luôn mở ra, trong hình ảnh đối với khối nguyên liệu này tiến hành mô phỏng nhiều mặt.

Công cụ hần quen thuộc nhất chính là Ngô Côn Dao, hần phải khắc khối nguyên liệu này thành Ngọc đao, ngọc làm Ngô Côn Dao.

Ngô Côn Dao cũng không phải là dao khắc thông thường, đây là thể gian độc nhất vô nhị, muốn khắc nguyên liệu thành Ngô Côn Dao hoàn toàn không dễ, Lý Dương mô phỏng hai mươi phút, cuối cùng tìm được phương án điêu khắc đẹp nhất.

Sau khi có được phương án, hần mới xuống đao.

Thời gian chỉ còn lại ba mươi lăm phút, tuy nhiên thời gian này đối với Lý Dương mà nói đủ rồi, hai mươi phút mô phỏng hoàn toàn không uống phí, nên làm như thế nào thì khắc như thế đã hoàn toàn trong đầu Lý Dương rồi.

Tiếp theo Lý Dương phải làm, chỉ là mô phỏng trước đó trở thành sự thật.

Nguyên liệu ngọc một chia thành hai, lý dương cầm nguyên liệu ngọc to lên, lại xuống đao cắt tiếp.

Nguyên liệu thạch cứng được mềm mỏng của Ngô Côn Dao hạ xuống, một đao liền xuyên qua, như các nguyên liệu ngọc chỉ là đậu phụ bình thường.

Sau hai đao, Lý Dương mỉm cười nhìn khối nguyên liệu ngọc nhỏ trước mặt.

Lúc này hắn đối với Trần Vô Cực cực kỳ cảm kích, là Trần Vô Cực dạy cho hắn phương pháp võ công Thái Cực, khiến hắn tăng cường uy lực cánh tay và khớp của mình, không có tăng cường thể chất của thái cực, Lý Dương cho dù có Ngô Côn Dao, cũng không thể cắt đứt khoát như vậy.

Không thể dùng Ngô Côn Dao cắt, hắn chỉ có thể sử dụng máy cắt nhỏ.

Tốc độ đó còn chậm hơn rất nhiều so với hiện này, nếu như vậy, trong thời gian quy định, hắn cũng không thể hoàn thành tác phẩm này.

-Dao này của cậu ta là gì, sắc bén quá!

-Cậu ta cắt là ngọc sao, không phải là hàng giả bòn đất gì đó chứ?

-Đây cũng quá khoa trương rồi, Ngọc thạch còn có thể cắt được như vậy?

Trên ghế khán giả, không ngừng vang lên tiếng bàn luận, những người này chưa từng thấy Ngô Côn Dao, cũng không biết đặc biệt của thanh đao này.

An Văn Quân, Trương Ứng còn có người của các công ty châu báu khác lúc này đều nhú mày, bọn họ rất nhiên có thể nhìn ra Lý Dương cắt là ngọc, chỉ không ngờ cắt thuận lợi như vậy.

-Côn Ngô cắt ngọc à, sau khi đổi thành Ngô Côn Dao thật sự là thần binh lợi khí tuyệt nhất của thầy điêu khắc!

Giám khảo đó, Hồng Lão trùng điệp thở dài, chưa xốt nhìn Trần Vô Cực, tính đặc biệt của Ngô Côn Dao mỗi người bọn họ đều biết, nhưng trông thấy Lý Dương cắt ngọc tốc độ nhanh như vậy, trong lòng bất giác có chút ghen tỵ.

Bọn họ đều là người trong ngành chạm ngọc, thần khí như vậy giúp bọn họ rất lớn vô cùng rõ, lúc này bọn họ cảm khái vận may của Lý Dương.

Lúc mọi người bàn luận, miếng gỗ của Ngô Côn Dao được Lý Dương lần nữa lấy xuống, lại lần nữa tiến hành tổ hợp, miếng ngọc nhỏ được hắn cầm trên tay, Ngô Côn Dao bắt đầu không ngừng tạo hình khối ngọc bình thường.

Động tác của Lý Dương rất tự nhiên, Ngô Côn Dao trên tay hắn tốc độ rất nhanh, ôn hòa không ngừng tiếp xúc với nguyên liệu ngọc, mỗi động tác của Ngô Côn Dao, trên khối ngọc đều bị Lý Dương đem xuống một miếng ngọc.

Động tác phóng khoáng của Lý Dương tất nhiên lại thu hút tất cả mọi người.

Hiện nay màn hình lớn gần như cố định vào Lý Dương, các đại sư khác ngẫu nhiên mới vào màn ảnh, lúc này, các đại sư này cũng sẽ không quan tâm điều này, bọn họ đều đang toàn tâm toàn ý điêu khắc công cụ của mình.

-Ngô Côn Dao, đây là Ngô Côn Dao!

Khán đài có người đột nhiên đứng dậy, kinh hãi kêu to lên.

Đây là một đại sư chạm ngọc đến từ Tô Châu, là một trong các đại sư bị loại hôm qua, các đại sư bị loại này hoàn toàn không rời đi, hơn nữa ngồi ở khán đài quan sát.

Qua cuộc thi lớn lần này, bọn họ giống như có thể học được rất nhiều thứ mà trước kia chưa biết.

Vị đại sư này cũng là đồ tử đồ tôn của Lục Tử Cương, từ nhỏ vô cùng sùng bái Lục Tử Cương, hiểu biết rất nhiều câu chuyện của Lục Tử Cương.

Binh khí riêng của Lục Tử Cương là Ngô Côn Dao, anh ta đọc qua không ít tài liệu phong phanh, từng rất tiếc nuối về đánh mất thanh thần binh tuyệt thế này.

Ngay từ đầu, anh ta hoàn toàn không nhìn thanh đao này suy nghĩ, tuy nhiên sau khi Lý Dương lần nữa cố định làm cho anh ta có chút nghi hoặc, càng nhìn thanh đao này càng cảm thấy quen thuộc.

Cuối cùng, rốt cuộc khiến anh ta nghĩ ra, thanh đao này giống y đúc thanh Ngô Côn Đao trong truyền thuyết.

-Ngô Côn Đao gì hử, có thể nói rõ chút không?

Người xem bình thường bên cạnh anh ta rất mơ hồ hỏi một câu, đây chỉ là người đến góp vui, căn bản không biết truyền thuyết của Ngô Côn Đao.

Lúc này, đại sư chạm ngọc này vẽ mặt tri thức rung động nhìn trước mặt, một lời cũng không nói, tuy nhiên xác thực mà nói, anh ta đang nhìn Ngô Côn Đao trên tay của Lý Dương.

-Ngô Côn Đao, không thể nào?

Trương Ứng quay đầu lại, kinh ngạc nhìn An Văn Quân, bọn họ là người tiếp xúc với ngọc khí, tất nhiên biết ý nghĩa của ba chữ này.

-Tôi cảm giác người này nói rất có khả năng, ngoài Ngô Côn Đao, còn có gì có thể cắt ngọc thuận lợi như vậy?

An Văn Quân lắc đầu, ánh mắt của cô càng trở nên phức tạp.

Cô dường như có thể tưởng tượng, Lý Dương có sự giúp đỡ của Ngô Côn Đao, giới chạm ngọc nhất định có thể xuất ra anh hào, danh tiếng của Lý Dương càng lớn, bọn họ hi vọng mời Lý Dương càng nhỏ.

-Thật sự là Ngô Côn Đao sao?

-Ngô Côn Đao của Lục Tử Cương không phải sớm đã thất truyền sao?

-Các người chú ý không, phương pháp khắc của Lý Dương rất khác thường, tôi chưa từng thấy qua!

Rất nhiều đại sư chạm ngọc, cùng với người am hiểu chạm ngọc cũng đều bắt đầu bàn luận, tiếng hô to của vị đại sư chạm ngọc Tô Châu kia đã khiến bọn họ rung động không ít.

Truyền thuyết về Ngô Côn Đao, sớm đã đi sâu vào trong lòng mỗi người chạm ngọc, cho dù không phải xuất thân từ chạm ngọc Tô Châu, cũng đều biết sự lợi hại của thần binh lợi khí này.

Lục Tử Cương trước đây chính là dựa vào thần binh này, cuối cùng trở thành nhất đại tông sư, thanh đao này đối với bất kỳ thầy chạm ngọc nào mà nói đều có lực hấp dẫn chí mạng.

1280. Chương 1277: Dao Ngọc Không Bình Thường!

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1277: Dao ngọc không bình thường!

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

-Đao nhỏ không chớp mắt này không ngờ là Ngô Côn Đao?

Sự xuất hiện của thanh thần binh lợi khí này dẫn đến rối loạn hoàn toàn không chỉ người xem, khám khảo, cổ vấn và các vị lãnh đạo bên đó cũng đều bắt đầu bàn luận.

Có thể nói từ ngành chạm ngọc hoặc người có liên quan đến ngành chạm ngọc, gần như không có ai không biết Lục Tử Cương.

Một chút hiểu biết về Lục Tử Cương đều sẽ biết ông binh khí độc nhất mà ông làm chạm ngọc, Ngô Côn Đao.

Ngô Côn Dao lần nữa xuất hiện còn là trong trường hợp này xuất hiện, không khỏi khiến người không kinh ngạc.,

-Trần Lão, đây thực sự là Ngô Côn Dao sao?

Hội trưởng Tịch đích thân đến bên cạnh Trần Vô Cực, hỏi nhỏ một câu, làm hội trưởng của hiệp hội ngọc thạch, ông rất rõ uy lực của Ngô Côn Dao với các thầy chạm ngọc.

-Hội trưởng Tịch, Ngô Côn Dao là Lý Dương ngẫu nhiên tìm lại được!

Trần Lão mỉm cười gật đầu, mắt của Hội trưởng Tịch mở càng to hơn, Trần Vô Cực thừa nhận thân phận của thanh đao này, cũng chứng thực suy đoán của bọn họ.

-Trần Lão, công tác bí mật của ông làm thật sự tốt!

Hội trưởng Tịch gượng cười nói một câu, việc Lý Dương có Ngô Côn Dao chỉ có ít người biết, thiếu số này còn đều được Trần Vô Cực yêu cầu giữ bí mật, bên ngoài tất nhiên không rõ.

Thật ra trước khi thi đấu đại sư, Trần Vô Cực đã đoán được Ngô Côn Dao sẽ mang lại chấn động cho mọi người, đây cũng xem như giúp Lý Dương tạo thế, hiện này mà nói hiệu quả không tồi.

-Tiểu lý là người phúc duyên thâm hậu!

Hồng Lão bên cạnh Trần Vô Cực thở dài, bọn họ sớm biết Lý Dương có Ngô Côn Dao, nhưng tận mắt thấy Lý Dương sử dụng thành thực thanh đao này, trong lòng còn có chút suy nghĩ khác.

Lòng đổ kị là bản năng của con người, cho dù bọn họ các lão tiền bối này cũng không thể ngoại lệ.

-Hong Lão nói rất đúng, duyên phúc của cậu ta, thật không còn gì để nói!

Hội trưởng Tịch rất tán đồng gật gật đầu, nhìn ánh mắt của Lý Dương lại có chút phức tạp, tiếp theo ông cũng không nói gì, sau khi cáo biệt bọn người Trần Vô Cực lại trở về chỗ ngồi của mình.

Lúc ông trở về, đồng thời cũng mang theo tin tức thanh đao này là Ngô Côn Dao trở về.

Lúc này toàn bộ hội trường, bàn luận gần như đều là thần binh tuyệt thế này, ngày cả màn hình lớn đều nhắm thẳng vào Lý Dương, toàn cảnh triển hiện thanh đao này.

Một cây đao, lúc này nghiễm nhiên trở thành trung tâm của mọi người.

Tiếng bàn luận của mọi người không thể thúc đẩy thời gian, trận đấu rất nhanh được 50 phút, những đại sư chạm ngọc tốc độ nhanh đã kết thúc điêu khắc, bắt đầu đánh bóng.

Đánh bóng đầu tiên chính là Chu Diệp.

Chu Diệp làm là cái cửa nhỏ, lúc nhỏ, Chu Diệp thích nhất hoàn toàn không phải là chạm ngọc, mà là thợ mộc, lúc đó hâm mộ nhất chính là cửa của thợ mộc không ngừng múa may cửa xẻ, rất hi vọng có một ngày anh ta cũng như thợ mộc vậy, cầm cửa làm ra các dụng cụ gia đình người khác cần.

Đáng tiếc cha mẹ anh ta đối với niềm đam mê này không tán đồng, chạm ngọc cũng chính là thủ công, nhưng địa vị cao hơn thợ mộc rất nhiều.

Hơn nữa bọn họ cũng xem như là thế gia chạm ngọc, Chu Diệp lại tính cách ngoan ngoãn, được cha mẹ yêu cầu, từ nhỏ bắt đầu học chạm ngọc.

Người thông minh, ở nơi nào cũng đều có thể phát triển, Chu Diệp dần dần có danh tiếng của chính mình trong ngành chạm ngọc, dần dần cũng hoàn toàn bỏ quên lí tưởng hồi nhỏ thợ mộc của mình.

Hôm nay lúc Trần Vô Cực ra đề, anh ta đầu tiên nghĩ đến chính là cái cửa hâm mộ từ nhỏ, không tìm được làm ra cửa ngọc.

-Chu Diệp là thiên tài!

Hồng Lão nhìn trên màn hình lớn đang hiện cửa ngọc nhỏ, không tìm nổi khen ngợi một tiếng, lúc này cửa ngọc còn chưa đánh bóng xong, nhưng bắt phàm trong đó đã hiện ra rồi.

-Đúng, thiên tài chân chính nếu đi trái đường, các lực phá hoại sẽ vượt qua tưởng tượng, may mà thiên tài này đã quay được đường ngay!

Tổng Lão cũng nói theo một câu, người khác đều không nói gì, việc của Chu Diệp bọn họ đều biết rõ.

Các ngọc cổ nhà Chu mô phỏng này đến nay còn chưa hoàn toàn xóa sạch, tuy nhiên bọn họ cũng đều hiểu Chu Diệp làm ra các ngọc cổ này là hành vi ép buộc, đối với Chu Diệp hoàn toàn không trách cứ nhiều.

-Hoàng Hạo cũng không kém!

Tề Lão đột nhiên nói một câu, Hoàng Hạo ngồi ngọc khí cũng gần kết thúc, Hoàng Hạo là hoàn toàn không phải riêng một ngọc khí, anh ta làm nguyên liệu được cung cấp thành khối ngọc hình vuông, điêu khắc khối ngọc ra gò, khoan, đạo cụ các công cụ chạm ngọc.

Gò, khoan các vật này đều là công cụ chạm ngọc trước kia thường dùng, sau khi máy móc hóa phát triển các công cụ này rất nhiều đều rơi vào lịch sử, tuy nhiên, lúc nhỏ Hoàng Hạo tiếp xúc với các vật này, đối với các vật am hiểu rất sâu.

Một điểm quan trọng nhất là rất nhiều thầy chạm ngọc lão tiền bối, đối với công cụ trước đây đều có cảm tình, hiện nay chạm ngọc tuy không còn sử dụng các công cụ này, nhưng ý nghĩa của chúng vẫn tồn tại.

-Tiểu tử này đang mạo hiểm, thời gian quá gấp như vậy, còn dám làm nhiều vật như vậy!

Hồng Lão lắc đầu mắng một tiếng, tuy nhiên nụ cười trên mặt ông đã bán mất tâm tình của ông lúc này.

Thời gian ngắn như vậy khắc ra nhiều vật như vậy, tuyệt đối không phải việc dễ làm. Điều đó chỉ có thể chứng minh thực lực mạnh mẽ của Hoàng Hạo, biểu hiện đồ đệ tốt, sự phục làm sao không vui được.

Bọn Tổng Lão, Tề Lão đều nhìn ra khẩu phật tâm xà của Hồng Lão, nhưng không vạch trần.

Người ta bồi dưỡng ra một đồ đệ tốt, quả là bốn sự của mình, điểm này không có gì ngưỡng mộ, hướng hồ, Tề Lão có con trai Tề Hải Dương kế thừa gia nghiệp, lần này vật Tề Hải Dương làm ra cũng ngang Hoàng Hạo.

Tổng Lão không thu nhận đồ đệ, lòng càng mở rộng, chỉ cần lần này Lý Dương có thể giành được thứ tự tốt là được, Bắc Kinh có một Lý Dương là đủ rồi.

Thời gian còn lại là năm phút cuối cùng, rất nhiều đại sư chạm ngọc đều bắt đầu đánh bóng công cụ trên tay, tác phẩm nghệ thuật chạm ngọc nào cũng đều tinh xảo cũng từ trong tay bọn họ xuất hiện.

Cho dù thời gian gấp gáp, các đại sư này dùng ngọc khí nhỏ, cũng đều giao được một đáp án hoàn mỹ.

Màn hình lớn chuyển đổi liên tục, khán giả sẽ xuất hiện tiếng khen ngợi, không hổ là thi đấu đại sư đỉnh cấp nhất của giới chạm ngọc, nguyên liệu ngọc bình thường từ trong tay họ sau đó làm ra các vật vô cùng bất phàm.

Màn hình lớn, lúc này lại tập trung vào một người.

Lý Dương khởi bước muộn, so với các đại sư chạm ngọc khác hẳn muộn khoảng hai mươi phút, thời gian này hoàn toàn không ảnh hưởng điêu khắc của hắn, lúc này miếng ngọc nhỏ trong tay hắn cũng đã thành hình rồi.

Chỉ là mọi người nhìn thấy nguyên liệu ngọc thành hình sau đó đều sửng sốt một lúc.

Lý Dương chạm khắc rất giống dụng cụ cắt gọt, quả thực mà nói như là một lưỡi dao, chỉ là dao này thoát nhìn bình thường như vậy, lại dài lại nhỏ, giống như một cây côn thẳng.

Nếu đơn giản bán ra, khối khắc ngọc này của Lý Dương căn bản không thể so sánh với các đại sư chạm ngọc khác, rất nhiều học trò chạm ngọc bình thường trong lòng thì thâm, ngọc khí như vậy bọn họ cũng có thể làm, làm sao lại xuất hiện trong cuộc thi đấu đại sư chạm ngọc.

Thời gian trôi qua 58 phút, còn lại hai phút cuối cùng.

Lúc này mọi người của ban giám khảo cũng đều nhìn Lý Dương, bọn người Hồng Lão đều nhú mày, về mặt của Trần Vô Cực thoát nhìn rất bình tĩnh, nhưng trong lòng rất lo lắng, ông cũng không biết Lý Dương đang làm việc gì.

Còn hai phút cuối cùng, khoe miệng Lý Dương lại hiện một nụ cười.

Hắn không cần máy đánh bóng, chỉ lấy ra một cái băng gạt màu trắng, khẽ khẽ lau ở dao ngọc khiên tôn này, hai phút cuối cùng trôi qua, Hồng Lão tuyên bố thời gian thi đấu đã đến, Lý Dương trực tiếp đặt dao ngọc lên bàn.

Mặt trên của dao ngọc còn phút một băng gạt màu trắng, dao ngọc bên trong hoàn toàn bị che lại.

33 vị đại sư chạm ngọc dự thi đều đứng dậy, đến giờ rồi, công việc của bọn họ đã hoàn thành rồi, cho dù kết quả như thế nào, bọn họ đều đã cố gắng hết sức, đợi kết quả là chính.

Tề Hải Dương, Hoàng Hạo đều quay đầu nhìn Lý Dương, một chút ngưỡng mộ trong mắt cũng không dấu.

Các đại sư chạm ngọc khác vừa nãy đắm chìm trong công việc, hoàn toàn không biết việc Ngô Côn Dao trong tay của Lý Dương, nhưng hai người bọn họ rất biết, Lý Dương vừa nãy thu lại thanh đao không bình thường chính là thần binh tuyệt thế trong truyền thuyết!

Đáng tiếc là, hai người vừa nãy luôn chuyên tâm vào công việc của mình, không trông thấy Lý Dương sử dụng Ngô Côn Dao như thế nào.

Các đại sư dự thi mang để lại tác phẩm của mình, tất cả đi về ghế tham dự, tạm thời nghỉ ngơi, các giám khảo cũng tạm thời rời đi, bọn họ phải thu các tác phẩm chạm ngọc tiến hành đánh giá, bình ra kết quả của hôm nay.

Hiện trường thi đấu diễn ra vài hoạt động hỗ trợ, không đến mức khiến mọi người vất vả chờ đợi.

-Bộ trưởng An, tôi thấy Lý Dương lần này có thể bị loại!

Trương Ứng khẽ thở dài, trước đây anh ta đối với Lý Dương ôm hi vọng rất lớn. dù sao Lý Dương là người đứng đầu ngày thi đấu hôm qua.

Anh ta cũng hi vọng Lý Dương có thể đạt được thành tích tốt, mình cũng coi như là một người bạn của Lý Dương. Lý Dương giành được thành tích càng tốt anh ta làm bạn càng tự hào.

Nhưng cuối cùng sau khi thấy dao ngọc không bình thường của Lý Dương, trong lòng anh ta không có một tia hy vọng.

Đừng nói anh ta nữa, chính các sinh viên không hiểu chạm ngọc hiện này cũng tràn đầy thất vọng.

Cho dù bọn họ không hiểu chạm ngọc, không biết tốt xấu của chạm ngọc, nhưng bọn họ đều nhìn ra, vừa nãy dao ngọc của lý dương và các ngọc khi mà các đại sư khác điêu khắc so ánh có chênh lệch rất lớn, đây là chênh lệch khiến người khác tuyệt vọng.

Đây giống như một đồng vàng sáng lấp lánh và một đồng đá không được coi trọng đặt cùng nhau.

Khiến cho bọn họ buồn chán là khối đá không được coi trọng này chính là dao ngọc mà Lý Dương làm ra, trông thấy vật thần tượng làm ra kém như vậy, trong lòng rất nhiều người đều rất chua xót.

Tục ngữ nói không sai, hi vọng càng lớn thất vọng càng nhiều, các sinh viên này hiện nay chính là như vậy.

Ngay cả người bình thường đều có suy nghĩ này, đừng nói là người am hiểu đó. Trương Ứng nói lời này cũng đơn thuần là bình thường, trong các người xem còn có không ít người đang bàn luận, hiện nay không có ai coi trọng Lý Dương.

An Văn Quân quay đầu nhìn Trương Ứng một cái, trực tiếp lắc đầu.

Cô không nói gì, nhưng cô đối với của Trương Ứng rất tán đồng. Lần này Lý Dương có thể bị loại thẳng, vô duyên với chung kết ngày mai.

Kết quả này, trong lòng An Văn Quân có cảm giác khác lạ nói không nên lời.

Cô không biết mình nên vui hay nên buồn, làm người bạn của Lý Dương, Lý Dương không được thăng cấp cô hẳn rất buồn mới đúng, nhưng Lý Dương không thăng cấp, trong chạm ngọc biểu hiện bình thường đó đối với An Thị có rất nhiều chỗ lợi.

Lý Dương không có được nhiều thành tựu như vậy, hi vọng lôi kéo Lý Dương của cô có thể tăng lên mấy phần.

Góp vui có mấy trò, đáng tiếc tâm trạng của người xem hoàn toàn không được náo động lên, rất nhiều người còn đang nhìn xung quanh, hi vọng các giám khảo sớm đi ra ngoài.

Trận đấu hôm nay, buổi sáng có thể có kết quả, buổi chiều là thời gian nghỉ ngơi, có thể để các đại sư thăng cấp nghỉ ngơi một chút, chuẩn bị tốt cho chung kết ngày mai.

1281. Chương 1278: Lý Dương Bị Loại ?

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1278: Lý Dương bị loại ?

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

-Ngô Côn Dao , Lý Dương cậu thật sự có Ngô Côn Dao ?

Chu Diệp nhìn Lý Dương, vội vàng hỏi một câu.

Tin tức thanh thần bình tuyệt thế này xuất thế lan truyền trong tai các đại sư tham dự này, Chu Diệp phản ứng nhanh nhất, cũng là người phản ứng mạnh nhất.

Những người khác cũng đều phức tạp nhìn Lý Dương.

-Đúng!

Lý Dương gật đầu, lúc này hẳn không phủ nhận, cũng không cần phải phủ nhận, hiện nay Ngô Côn Dao là công cụ thuận tay nhất của hắn, sau này lúc chạm ngọc đều sẽ sử dụng, sớm muộn tất cả mọi người đều sẽ biết.

-Có thể để ta xem thử không?

Chu Diệp tiến lên trước một bước, vẻ mặt trên mặt càng sốt ruột hơn, Ngô Côn Dao đối với người khác chỉ là hâm mộ, đối với anh ta ý nghĩa hoàn toàn khác.

Nghiêm túc mà nói, Chu Diệp là truyền nhân chân chính của Lục Tử Cương, phương pháp khắc đao của Lục Tử Cương anh ta sớm đã nghiên cứu vô cùng thấu triệt. Nếu không thì cũng không thể bắt chước Lục Tử Cương giống như vậy.

-Không thành vấn đề!

Lý Dương không do dự, trực tiếp lấy ra Ngô Côn Dao đưa cho Chu Diệp.

Con dao nho nhỏ, bên dưới còn có mấy thanh gỗ đang kẹp lại, Ngô Côn Dao này vừa nhiên có cảm giác rất bình thường, nhưng đồ chơi nhỏ tự chế của trẻ con nông thôn trước đây.

Hoàng Hạo, Tề Hải Dương bọn họ cũng đều tụ lại, nhìn tỉ mỉ thanh thần bình tuyệt thế trong truyền thuyết.

Nếu không phải lịch sử có các tư liệu ghi chép. Cho dù Lý Dương nói ra chắc không có ai tin thanh đao nhỏ bé này là Ngô Côn Dao trong truyền thuyết. Nó hoàn toàn không giống với tưởng tượng của rất nhiều người.

-Là nó, thật sự là nó!

Chu Diệp khẽ run, các cơ thịt trên mặt vì kích động cũng khẽ rung động.

Ngô Côn Dao , đối với các đại sư khác mà nói, chỉ là thần binh trong truyền thuyết, nhưng đối với Chu Diệp khác hoàn toàn. Đây là đồ vật quan trọng nhất có thể thay đổi kiếp chạp ngọc. Ý nghĩa của thanh đao này chỉ có chính anh ta rõ nhất.

Chu Diệp có thể mô phỏng Tử Cương Ngọc, nhưng chỉ là có thể bắt chước một phần, không thể bắt chước toàn bộ, nguyên nhân lớn nhất chính là trong tay anh ta không có Ngô Côn Dao , có vài đặc điểm của Tử Cương Ngọc anh ta làm không được.

Trên thực tế, các ngọc cổ mà Chu Diệp bắt chước, hầu hết đều là bắt chước cao độ, Tử Cương Ngọc chỉ chiếm một phần nhỏ, rất nhiều Tử Cương Ngọc đều là Lục Tử Cương dùng Ngô Côn Dao điêu khắc ra. Đặc tính của Ngô Côn Dao là độc nhất vô nhị, Chu Diệp cũng không thể mô phỏng được.

Tuy nhiên có Ngô Côn Dao thì khác hẳn, có thanh đao này, Chu Diệp có lòng tin, ngoài tác phẩm của tông sư Lục Tử Cương ra, anh ta có thể mô phỏng hầu hết Tử Cương Ngọc ra.

Nói như vậy, anh ta là Lục Tử Cương chân chính thứ hai, thậm chí có khả năng giống như Lục Tử Cương, đột phá trở thành nhất đại tông sư.

Nhất đại tông sư nghĩ đến điều này trong lòng Chu Diệp liền giật mình, ánh mắt nhìn Ngô Côn Dao trở nên nóng bỏng hơn.

-Lý Dương, Ngô Côn Dao cậu tìm được như thế nào?

Tề Hải Dương đột nhiên hỏi một câu, Tề Hải Dương thông qua Tề Lão biết được thần binh này trong tay Lý Dương, nhưng quá trình cụ thể hoàn toàn không biết.

Vấn đề của anh ta cũng làm cho các đại sư khác cũng ngẩng đầu lên, đối với vấn đề này bọn họ cũng như vậy rất hiếu kỳ.

-Tôi đơn thuần là may mắn, là một phiên đầu giá ngẫu nhiên gặp được.

Lý Dương mỉm cười, chậm chậm nói ra một câu, quá trình cụ thể hẳn hoàn toàn không nói ra ngoài, cũng không muốn nói. Bên trong còn liên quan đến bí mật của người khác, Ngô Côn Dao quả thực mà nói luôn luôn là vật kế thừa trong tay người Dương gia.

Mà Dương gia lại liên quan đến Chu gia, tường tận nói, Chu Diệp cũng sẽ bị liên lụy vào.

Các cái này đều là nợ cũ năm xưa, không nhắc cũng thôi.

-May mắn của Lý tiên sinh mới khiến chúng tôi hâm mộ nhất!

Một đại sư chạm ngọc của bản địa Yết Dương không kìm nổi nói một câu, rất nhiều người đều gật đầu đồng ý, am hiểu của bọn họ đối với chạm ngọc của Lý Dương đều không nhiều, nhưng nói đồ thạch, mỗi người đều phải giơ ngón tay cái lên.

Trong đồ thạch cần rất nhiều may mắn, Lý Dương đổ ra các Phi Thúy đỉnh cấp, bất kỳ thầy chạm ngọc nào đều đổ mắt.

-May mắn của Lý tiên sinh mới thật sự đứng đầu!

Một vị đại sư chạm ngọc đến từ Nam Kinh cũng nói theo một câu, anh vừa nói xong, mấy vị đại sư của Yết Dương đều ngẩng đầu, trừng mắt nhìn anh ta một cái.

Đại sư chạm ngọc Yết Dương nói là ngưỡng mộ may mắn của lý dương, lời này nói rất thật, bất cứ ai đều rất ngưỡng mộ Lý Dương. Nhưng nói may mắn của Lý Dương đạt được thứ nhất, có ý ảnh hưởng.

Lời của đại sư chạm ngọc Nam Kinh này rất dễ bị người khác hiểu thành hôm qua Lý Dương đứng thứ nhất cũng vì may mắn, tự thân hoàn toàn không có trình độ thực sự. Lý Dương là đại diện dự thi của Yết Dương, khó trách các đại sư chạm ngọc Yết Dương này sẽ cùng tức giận người này.

-Hồ đại sư, Lý Dương không những may mắn tốt, các mặt đều rất tốt, đối với chạm ngọc mà nói, quan trọng nhất là thực lực!

Hoàng Hạo đứng ra nói một câu, anh ta ở đây hòa giải.

Chạm ngọc Nam Kinh cũng là chi nhánh của Tô Châu, bọn họ cũng xem như người cùng lò, Hoàng Hạo không muốn để anh ta và Yết Dương náo động mất vui.

-Đúng, quan trọng nhất là thực lực!

Vị đại sư họ Hồ này cũng nói theo một câu, cũng trùng mắt nhìn mấy vị đại sư chạm ngọc của Yết Dương một cái, cũng là đại sư chạm ngọc giữa giữa nhau nhất định không phục.

-Lý tiên sinh, trả lại ông!

Nóng bỏng trong mắt của Chu Diệp dần dần biến mất, sau khi anh ta cẩn thận nhìn Ngô Côn Dao lại trả lại dao cho Lý Dương.

Trong lòng Chu Diệp đối với thanh dao này có khát vọng mãnh liệt khác thường, anh ta khát vọng có được thanh dao này, xem xem có thể mang lại cho mình đột phá hay không, khiến mình chân chính trở thành Lục Tử Cương.

Nhưng đồng thời anh ta cũng hiểu, thanh dao này thuộc về Lý Dương, bối cảnh của Lý Dương anh ta căn bản không cần đi tìm hiểu cũng biết có khủng bố như thế nào.

Anh ta là người thông minh, người thông minh biết việc gì có thể làm, việc nào không nên làm, anh ta sẽ không điên đến mức cho rằng mình có thể từ trong tay Lý Dương lấy lại thanh dao này, đó là việc không thể.

-Kia, kia là gì?

Một vị đại sư chạm ngọc đột nhiên kêu lên một tiếng, anh ta ngơ ngác ngẩng đầu nhìn màn hình lớn.

Tất cả đại sư chạm ngọc đều ngẩng đầu theo, cùng nhìn màn hình lớn, sau khi trông thấy màn hình lớn, bọn họ giống như vị đại sư chạm ngọc vừa nãy đều há hốc miệng, ngây ngẩn nhìn lên trên.

Lý Dương cũng ngẩng đầu, cũng như thế lộ ra kinh ngạc.

Ban tổ chức cuộc thi đại sư xem các hoạt động góp vui không hấp dẫn người lắm. Đơn giản bắt đầu quay lại chiếu quá trình chạm ngọc của các đại sư ban nãy, đầu tiên là Lý Dương, đoạn Lý Dương xuống dao cắt ngọc.

Bên tổ chức cũng có người thông minh, bọn họ biết cái gì hấp dẫn người nhất.

Quả nhiên, đoạn video này vừa phát lại, tiếng tranh cãi trong sân vận động nhất thời lắng xuống không ít, rất nhiều người đều mở to mắt nhìn màn hình lớn.

-Đây chính là uy lực của Ngô Côn Dao?

Tề Hải Dương ngơ ngẩn nói một câu, bọn họ đều là đại sư cùng dự thi, dùng nguyên liệu ngọc như nhau, tất nhiên biết rõ sự cứng rắn của nguyên liệu ngọc này.

Giơ tay, xuống dao, nguyên liệu ngọc như thế bị Lý Dương cắt đi, động tác này ở trong mắt người ngoài rất phóng khoáng, nhưng trong mắt người trong nghề là khủng bố.

Bọn họ chưa từng nghĩ, nguyên liệu ngọc có thể bị cắt như vậy.

-Ngô Côn Dao, Ngô Côn Dao cắt ngọc, tin đồn là thật!

Hoàng Hạo cũng đáng vẻ ngây ngẩn, Ngô Côn Dao khiến anh ta rung động càng lớn, anh ta sớm nghe nói Ngô Côn Dao cắt ngọc như bùn, nhưng tận mắt thấy tuyệt đối là việc khác.

Tiếng nói chuyện trong người xem càng ngày càng nhỏ, trên màn hình lớn không ngừng phát lại hai đoạn Lý Dương cắt ngọc, còn dùng hiển thị chậm lại, để mọi người trông thấy rõ, nguyên liệu ngọc được Ngô Côn Dao cắt như thế nào.

Các động tác này của Lý Dương, đủ phát năm sáu phút, lúc này bắt đầu bắt lại quá trình làm việc của các đại sư khác.

Tuy nhiên năm sáu phút này đủ để chấn động bất cứ ai.

Hoàng Hạo, Tề Hải Dương, Hành Khải còn có bốn người Chu Diệp đều quay đầu, lẳng lặng nhìn Lý Dương, lại nhìn vào cái hộp có Ngô Côn Dao trong tay Lý Dương.

Hiện giờ mắt nóng bỏng nhất đã không chỉ một mình Chu Diệp.

Trông thấy quá trình Lý Dương cắt ngọc như vậy, ai cũng biết dao này đối với một đại sư chạm ngọc mà nói có ý nghĩa gì, có thanh dao này trong tay, mỗi đại sư đều tin rằng trình độ chạm ngọc của mình sẽ thăng cấp.

Cho dù không học qua phương pháp khắc dao, cũng có thể lần nữa học tập tiến bộ, phương pháp khắc dao bản thân hoàn toàn không khó, chủ yếu là học tập gian khổ, cần ý chí rất nhiều, các khó khăn này bọn họ đều có thể vượt qua.

-Lý tiên sinh, thần khí!

Hành Khải trùng điệp thở dài, cho dù là anh ta cũng đối với Ngô Côn Dao của Lý Dương ngưỡng mộ không ngừng, dao như thế trong tay người khác nhiều nhất chỉ là sắc bén, nhưng trong tay đại sư chạm ngọc chính là thần khí, thần khí vô cùng quan trọng.

-Hành đại sư quá khen rồi, tôi cũng chẳng qua là kế thừa của người đi trước!

Lý Dương mỉm cười nói một câu, biểu hiện của hắn rất khiêm tốn, các đại sư chạm ngọc đối với suy nghĩ của hắn bất giác có chút thay đổi.

Thanh dao này quả là Lục Tử Cương tìm ra, cũng có thể nói là cây của Lục Tử Cương trồng, Lý Dương nói hậu nhân kế thừa cũng không quá, tuy nhiên kế thừa như vậy ai cũng đều muốn kế thừa, đáng tiếc bọn họ đều không có cơ hội.

Ngô Côn Dao cả thế giới chỉ có một con này.

-Lý Dương cậu có Ngô Côn Dao trong tay, tôi tin rằng, thi đấu đại sư lần này nhất định có thể giành được thành tích không tồi!

Hoàng Hạo lại nói một câu, chỉ là trong ngữ khí có chút chua xót!

Hoàng Hạo đối với Lý Dương xem như là người hiểu nhất, anh ta biết trình độ của Lý Dương hoàn toàn không chỉ là đại sư sơ cấp, thậm chí bằng mình trước đây. Anh ta cũng biết trong tay Lý Dương có một khối nguyên liệu Phỉ Thúy cực phẩm hắc bạch vô thường, lại thêm Ngô Côn Dao này, Lý Dương chỉ cần phát huy tốt, nhất định có thể thứ tự nhất định.

Có khả năng sẽ uy hiếp bọn họ.

Bọn Hoàng Hạo chính là đang hướng đến quán quân, uy hiếp đối với bọn họ cũng tương đương khả năng Lý Dương có thể đoạt quán quân, đây là suy nghĩ của Hoàng Hạo, đây cũng có nghĩa Hoàng Hạo đã hoàn toàn coi trọng Lý Dương, coi trọng thực lực của Lý Dương.

Lý Dương vừa muốn nói, đột nhiên ngừng đầu.

Trần Vô Cực, Hồng Lão bọn họ theo thứ tự đi ra, mười hai vị giám khảo lần nữa trở về ghế giám khảo, các đại sư dự thi lập tức không có suy nghĩ khác, tất cả đều lo lắng nhìn các giám khảo này.

Các giám khảo ra ngoài rồi, chứng minh bọn họ đã bình xét xong tác phẩm, kết quả thi đấu hôm nay lập tức có thể biết được.

Trông thấy các vị giám khảo này ra ngoài, ghế khán giả cũng yên tĩnh rất nhiều, rất nhiều người đều suy đoán kết quả hôm nay, có các đại sư có thể được thăng cấp, có đại sư nào có thể đoạt được thành tích tương đối tốt.

Trong suy đoán của mọi người, có một điểm chung, cho dù fan của Lý Dương vẫn ủng hộ, hoặc các người bình thường khác đều cho rằng trong số những người bị loại lần này tất nhiên có Lý Dương.

1282. Chương 1279: Nhất Định Có Nội Tình!

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1279: Nhất định có nội tình!

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Hồng Lão trước tiên đứng dậy, nhìn ghé dự thi bên đó.

Mỗi một đại sư chạm ngọc được Hồng Lão nhìn đến trong lòng đều hồi hộp một chút, ánh mắt này của Hồng Lão dường như mang theo rất nhiều ý.

Các đại sư chạm ngọc dự thi này, mỗi người ở bản địa đều có không ít danh tiếng, tuy nhiên trước mặt Hồng Lão, bọn họ chỉ là vãn bối, Hồng Lão tuy phong đạo nhiều năm, nhưng uy vọng hiện nay vẫn như tồn tại như trước.

Càng không cần nói, Hồng Lão còn bồi dưỡng ra một loạt đệ tử đặc ý.

-Yên lặng một chút, tiếp theo tôi tuyên bố kết quả của trận đấu ngày hôm nay!

Hồng Lão chậm chậm nói, cả hội trường rất nhanh yên tĩnh lại, người nói chuyện ở ghế khán giả đều ít đi rất nhiều, rất nhiều người nhìn màn hình lớn, chờ đợi kết quả mà Hồng Lão tuyên bố.

-Mười hai vị giám khảo chúng tôi thông qua sàng lọc và bình xét nghiêm ngặt, từ trong ba mươi ba tác phẩm hôm nay, chọn ra mười tác phẩm, chủ nhân của mười tác phẩm này sẽ trực tiếp thăng cấp, tham gia chung kết ngày mai...

Lời của Hồng Lão còn chưa dứt, trong hội trường bắt đầu nóng lên.

Mười món, điều này tương đương có mười người thăng cấp, ba mươi ba người thăng cấp mười người, tỉ lệ bị loại cũng rất cao, so với hôm qua hoàn toàn không kém.

Các đại sư chạm ngọc, lúc này cũng rất nhiều sắc mặt trở nên trắng bệch.

Tỉ lệ bị loại cao như vậy, rất nhiều đại sư chạm ngọc cũng đều bắt đầu không tự tin, cao thủ thi đấu đại sư chạm ngọc lần này rất nhiều, bất kể là Tề Hải Dương hay là Chu Diệp, hoặc Hành Khải và bọn người Hoàng Hạo, đều là đại sư mạnh hơn bọn họ.

-Yên lặng, yên lặng, ta còn chưa nói xong!

Hồng Lão ho vài tiếng với Microphone hội trường dần dần yên tĩnh lại.

-Mười món này là do ban giám khảo chúng tôi chọn ra, là mười tác phẩm tốt nhất, bọn họ có thể trực tiếp thăng cấp, ngoài ra giám khảo chúng tôi còn chọn ra mười lăm tác phẩm không tồi, do các khán giả hôm nay cũng chọn ra năm món, cùng nhau tham dự chung kết ngày mai!

Lời của Hồng Lão cuối cùng nói xong, rất nhiều người đều nhìn nhau, các khán giả không biết còn có điểm này, không ngờ bọn họ cũng có quyền chọn lựa.

Hồng Lão lắc đầu ngồi xuống, năm người được thăng cấp do khán giả bình chọn, là quyết định của ban tổ chức, bọn họ các giám khảo cũng không có cách nào, trước đó các hoạt động góp vui đều không tốt, không khí hội trường không hứng lên, các nhà tài trợ đều đưa ra ý kiến này.

Ý kiến của các nhà tài trợ cũng không thể không nghe. Lúc này có khán giả bình chọn để không khí sôi động

Cho dù khán giả bình chọn không đủ, các giám khảo cũng không lấy tất cả các tác phẩm ra, chỉ chọn ra mười tác phẩm tốt, còn tám tác phẩm còn lại nhất định bị loại.

-Nói như vậy, có thắng thắng cấp mười lăm người.

Một vị đại sư chạm ngọc khê thờ phào. Ba mươi ba người thắng cấp mười lăm, loại một nửa còn nhiều, nhưng so với hôm qua vẫn tốt hơn nhiều, rất nhiều đại sư chạm ngọc lại nhìn thấy hy vọng.

Đặc biệt là mấy vị đại sư của bản địa Yết Dương, bản địa không có nắm chắc đặc biệt lớn, lúc này đang kích động

Đối với bọn họ mà nói, cho dù mười tác phẩm được thắng cấp không thuộc về bọn họ, chỉ cần sau đó có sự bình chọn của khán giả, hy vọng thắng cấp của bọn họ rất lớn, dù sao đây là sân nhà của bọn họ.

Tổng Lão từ từ đứng dậy, bốn vị lão tiền bối sớm đã phong dao là người được tôn kính nhất giới chạm ngọc, sau khi Tổng Lão đứng dậy, rất nhiều người đều không nói chuyện.

-Bây giờ tôi tuyên bố danh sách trực tiếp thắng cấp!

Thanh âm của Tổng Lão có chút trầm âm, tuy nhiên, lời nói rất đồng dục, sau khi nói xong lời này, ông trực tiếp cầm một tờ giấy, thông thả đọc:

-Người đầu tiên được thắng cấp là Hành Khải!

Hành Khải hơi sửng sốt, vội vàng từ chỗ ngồi đứng lên.

Tất cả đại sư chạm ngọc đều dồn mắt nhìn Hành Khải, rất nhiều người đều mang theo ngưỡng mộ. Theo kinh nghiệm hôm qua, người thắng cấp thứ nhất hẳn chính là người có thành tích tốt nhất.

-Hành đại sư, chúc mừng!

Lý Dương chấp chặt tay với Hành Khải đầu tiên, trong lòng Lý Dương cũng nhận định Hành Khải là người có thành tích tốt nhất hôm nay, trước đó hẳn chú ý điều khác của Hành Khải quả thực không kém.

-Hành đại sư, chúc mừng, chúc mừng!

Người khác cũng bắt đầu chúc mừng Hành Khải, sau danh sách người đầu tiên thắng cấp được Tổng Lão tuyên bố, một nhân viên công tác đẩy một chiếc xe còn tiến vào hội trường, màn hình lớn cũng nhằm vào anh ta.

Trên xe con đặt chính là tác phẩm của Hành Khải chạm khê hôm nay, chẳng qua bị tấm vải màu vàng che lại, hoàn toàn không lộ ra.

Tề Hải Dương, Hoàng Hạo cũng chúc mừng Hành Khải, tuy nhiên sâu thẳm trong mắt bọn họ có đề phòng, Hành Khải này hôm qua giành thành tích thứ hai, hôm nay lại thứ nhất, tuyệt đối là một kình địch quán quân của bọn họ.

Hơn nữa, lúc này Tề Hải Dương cũng hiểu rõ, trình độ của Hành Khải này ngang anh ta, ít nhất không kém anh ta, đây là vị đại sư đỉnh cấp chưa được thế giới biết đến.

-Người thắng cấp thứ hai là Lý Dương!

Đợi xe đẩy đặt xong, Tổng Lão chậm rãi tuyên đọc danh sách thắng cấp thứ hai, tên của Lý Dương vừa đọc ra, hội trường liền vô cùng yên lặng.

Yên lặng này giống như cùng lúc có người trong đó biến mất, hàng vạn người đồng thời không nói gì, yên tĩnh đáng sợ.

Một nhân viên công tác đẩy xe con tiến vào, trên xe cũng như thế bị vải vàng đậy lại, Hành Khải là người thứ nhất phản ứng vội vàng cười với Lý Dương.

-Lý tiên sinh, bây giờ đến lượt tôi chúc mừng cậu rồi!

-Cám ơn, không người tôi cũng được thăng cấp!

Lý Dương cười hi hi, thăng cấp trong dự liệu của hắn, hôm nay hắn làm dao ngọc này, tuyệt đối là phát huy siêu trình độ, không thăng cấp mới lạ.

Chỉ là hắn không ngờ người thăng cấp thứ hai là hắn.

-Lý Dương chúc mừng!

-Lý tiên sinh, chúc mừng cậu!

Các đại sư chạm ngọc khác cũng đều phản ứng lại, vội vàng chúc mừng Lý Dương, trong mắt rất nhiều người bắt giáng lộ ra vẻ đố kỵ.

Tề Hải Dương và Hoàng Hạo nhìn nhau, hai người càng trở nên cảnh giác.

Nếu thứ tự thật sự sắp theo cấp bậc thăng cấp, vậy chính tương đương trình độ hai người đều mạnh hơn bọn họ, con đường của quán quân lần này cách xa tượng tượng đơn giản của bọn họ như vậy.

-Không thể nào chứ, cậu ta làm sao có thể thăng cấp được?

-Phải chăng là nhầm lẫn, Lý Dương không nên được thăng cấp!

-Nội tình, nhất định có nội tình, chúng ta phải biết tiêu chuẩn bình chọn!

Các đại sư dự thi đang hướng vào chúc mừng Lý Dương. Ghế khán giả bên đó liền bùng phát tiếng kêu bất mãn.

Tác phẩm của Lý Dương như thế nào, mỗi người đều nhìn rất rõ, căn bản không ngờ được Lý Dương sẽ thăng cấp, rất nhiều người tất nhiên nghĩ đến có phải chăng có nội tình, có người cố ý để Lý Dương thăng cấp.

Suy nghĩ này cũng bình thường, bất kỳ ai gặp phải sự việc như vậy sẽ có suy nghĩ này, chính An Văn Quân và Trương Ứng trong lòng lúc này cũng nghi ngờ như vậy.

Số ít Fan hâm mộ trung thành của Lý Dương bắt đầu đứng lên hô to phản đối, tiếng phản đối của bọn họ và tiếng chất vấn nghi ngờ của người khác cùng giao hợp lại, ghế khán giả lập tức nóng lên. Dọa các bảo vệ vội vàng hành động, sợ xảy ra điều gì ngoài ý muốn.

-Trần Lão, ảnh hưởng của lý dương một chút cũng không kém chúng ta!

Hồng Lão quan sát thấy tất cả ở ghế khán giả, khẽ thở dài.

-Hong Lão nói đúng, tôi thấy tất cả mọi người . Ở cùng nhau đều không sáng chói bằng cậu ta.

Tề Lão cười khà khà nói một câu. Hai ngày này Lý Dương quả thực quá nổi bật, ngay cả con trai ông Tề Hải Dương cũng bị đè áp.

-Tôi cũng không ngờ Lý Dương làm ra vật như vậy, có tranh luận đúng thôi, không ai nghi ngờ mới không bình thường!

Trần Vô Cực cười khà khà sờ sờ râu, trên mặt tràn đầy vẻ thỏa mãn, khiến trong lòng bọn Hồng Lão lại dấy lên một tia ghen tị.

Tuy nhiên với tác phẩm này của Lý Dương, bọn họ rất phục. Tác phẩm này của Lý Dương còn trong bình xét dẫn đến một phen tranh luận.

Mười hai vị giám khảo, ít nhất có mười người bình chọn tác phẩm của Lý Dương là số một của hôm nay, còn Trần Vô Cực kiên quyết phản đối, cuối cùng thỏa thuận rất lâu, mới để tác phẩm của Lý Dương và Hành Khải cùng xếp thứ nhất.

Tuy nhiên lúc tuyên đọc, Trần Vô Cực yêu cầu Tổng Lão đọc tên Lý Dương thứ hai.

Sở dĩ Trần Vô Cực làm như vậy, hoàn toàn là vì suy nghĩ cho Lý Dương. Ông vì Lý Dương giảm áp lực, mọi sự chú ý tập trung vào hắn hoàn toàn không phải chuyện tốt.

Liên tục hai ngày nổi bật, cũng đem lại áp lực rất lớn cho Lý Dương.

Hiện nay Trần Vô Cực vì đồ đệ mà phô lộ, bất cứ việc gì có lợi cho Lý Dương, lại không vi phạm nguyên tắc của mình ông đều sẽ làm.

Tuy nhiên, Lý Dương cũng quả thật không chịu thua, nghĩ đến tác phẩm của Lý Dương hôm nay, Trần Vô Cực không kìm nổi trộm cười. Lãng phí mất hai mươi phút, còn có thể làm được đồ vật đẹp như vậy, khiến trong lòng ông cũng có cảm giác vô cùng tự hào.

Việc bên giám khảo xảy ra, Lý Dương hoàn toàn không rõ, hẳn còn đang nhận các lời chúc mừng của mọi người bên cạnh. Hội trường do bảo vệ giữ trật tự, tạm thời cũng hòa bình trở lại.

Sau khi xe đẩy đặt xong, Tống Lão mới cầm giấy, tiếp tục tuyên đọc:

-Người được thăng cấp thứ ba Chu Diệp!

Chu Diệp đang ngây ngô cười, nghe thấy tên mình đột nhiên sững sốt một lúc, vội vàng đứng lên.

Anh ta cũng không ngờ mình là người được thăng cấp thứ ba, anh ta biết công cụ mình làm hoàn toàn không thuộc về loại chạm ngọc, đơn thuần là nguyện vọng anh ta hoài niệm lại lúc nhỏ mới đi làm.

Thứ ba, đối với anh ta mà nói đã rất bất ngờ rồi.

Đầu mày của Tề Hải Dương dần dần kết lại, Hoàng Hạo cũng không hơn anh ta mấy, hai người đều là người vô cùng kiêu ngạo, Tề Hải Dương sớm đã công khai thực lực của mình, anh ta đã là đại sư đứng đầu.

Tuy Hoàng Hạo chưa công khai, nhưng cũng đến bước tiến này rồi. Vốn cho rằng thi đấu đại sư lần này chỉ có một đối thủ cạnh tranh Tề Hải Dương, chỉ cần thắng được đối thủ này có thể được quán quân, hiện giờ xem ra căn bản không có chuyện này.

Đột nhiên nhảy ra Lý Dương, Hành Khải, còn có Chu Diệp thanh danh không tốt lắm, gần như đều trở thành đối thủ mạnh của bọn họ.

Con đường quán quân này đã trở nên ngày càng khó khăn, cuối cùng quán quân của thi đấu đại sư đầu tiên sẽ thuộc về ai, hiện nay cũng đã trở thành một bí ẩn.

-Người được thăng cấp thứ tư là Tề Hải Dương!

Tề Hải Dương vội vàng đứng dậy, đáng tiếc anh ta không có một chút vui vẻ này, hôm qua anh ta còn được xếp thứ ba, hôm nay lùi một số đến thứ tư, lúc này rất nhiều người đều hiểu, trình tự tuyên đọc hôm nay rất có thể giống hôm qua cũng theo thứ tự.

-Người thăng cấp thứ năm Hoàng Hạo!

Hoàng Hạo đứng dậy, ghế khán giả bên đó lúc này tranh luận cũng nhỏ đi rất nhiều, rất nhiều người đều chú ý thấy, người xếp thứ năm của hôm nay giống với hôm qua, chỉ là thứ tự hai khác một chút, thay đổi một chút.

Những người thông minh đã nhìn ra, quán quân của thi đấu đại sư chạm ngọc lần này rất có thể sinh ra trong năm người bọn họ.

1283. Chương 1280: So Với Dao Cắt Còn Sắc Hơn.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1280: So với dao cắt còn sắc hơn.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Hoàng Hạo đứng dậy, anh ta giống như Tề Hải Dương, trên mặt không có biểu cảm vui mừng.

Đứng thứ năm,. Thành tích này đối với Hoàng Hạo mà nói tuyệt đối không phải thành công, mà còn là một lần đả kích, còn là đả kích rất nghiêm trọng, trước khi anh ta tham gia thi đấu lần này, từng thế nhất định lấy được quán quân.

Trước đó, thi đấu đại hai thành phố Tô Châu Yết Dương, anh ta liên tục quán quân bốn lần, không ngờ hiện nay ngay cả ba người đứng đầu đều chưa được.

Tâm trạng có thể tốt mới lạ

Các đại sư chạm ngọc khác lúc này cũng đều biết tâm trạng của anh ta, sau khi Hoàng Hạo ngồi xuống, hoàn toàn không nói chúc mừng với anh ta. Lúc này nói chúc mừng đối với anh ta mà nói là sát muối vào vết thương.

Lại một chiếc xe đẩy tiến vào, Tổng Lão cũng cho mọi người đủ thời gian phản ứng, lúc này tiếp tục đọc.

-Người thắng cấp thứ sáu, Hồ Diệu Hải!

-Tôi?

Vị đại sư chạm ngọc Nam Kinh cũng sờ chỉ vào mũi mình, lập tức đứng dậy.

Anh ta còn ngoác miệng cười, khác hẳn Hoàng Hạo, đối với anh ta mà nói chỉ cần có thể thắng cấp chính là một khẳng định, chính là việc tốt.

Trong rừng các cao thủ chạm ngọc, có thể được thắng cấp mười người trước, tương đương có một danh hiệu để lại cả nước, các đại sư này rất cao ngạo, nhưng không phải không biết lấy mình.

Hồ Diệu Hải cười rất vui, anh ta rất nổi tiếng ở Nam Kinh. Tuy nhiên so với mấy vị đại sư của Tô Châu còn kém một điểm. Thi đấu hôm nay có thể đứng thứ sáu, đã khiến anh ta rất bất ngờ.

Mấy vị đại sư chạm ngọc Tô Châu nhìn anh ta một cái, đều mang theo chút coi thường, đồng thời lại có chút sốt ruột.

Đã đọc đến sáu người tương đương chỉ còn lại bốn người, trong bốn người này nếu không có bọn họ, chỉ có thể đem số phận gửi vào sự lựa chọn của khán giả, đối với chọn bất kỳ ai đều không có lo lắng.

-Người thứ bảy thắng cấp, La Thụy Hoa!

Thanh âm của Tổng Lão lại chậm chậm vang lên, La Thụy Hoa cũng đứng lên theo, vẻ mặt của anh ta bình tĩnh rất nhiều.

Lúc này La Thụy Hoa xem ra đã nhìn ra, Hoàng Hạo, Hành Khải, còn có Chu Diệp, Tề Hải Dương đều là người một tầng, bọn họ đều là đại sư đứng đầu hiện nay, là người nổi nghiệp của lớp người trước.

So sánh với bọn họ, mình quả thực kém một điểm như vậy, thi đấu đại sư lần này muốn giành được thành tích tốt, đã không phải chuyện dễ dàng như vậy.

Tuy nhiên khiến La Thụy Hoa nhìn không thấu nhất vẫn là Lý Dương.

La Thụy Hoa không dám tin, thời gian ngắn như vậy Lý Dương có thể so sánh với bọn Tề Hải Dương. Nếu Lý Dương cũng thật sự đạt đến trình độ này, vậy tiến bộ của Lý Dương thực đáng sợ.

Đáng sợ đến mức người ta không thể tin.

Nếu Lý Dương không đạt đến tiến bộ này, cũng không giành được thành tích tốt như vậy, lúc này trong lòng La Thụy Hoa có cảm khái rất lớn, đồng thời còn có một loại phức tạp nói không ra.

Sự vất vả của mình mấy chục năm còn không bằng người ta học tập một năm, đối lại người khác đều không thể chấp nhận được.

La Thụy Hoa thậm chí nghĩ, tối nay đến thăm Trần Vô Cực, hỏi rõ tường tận.

-Người thứ tám thần cấp....!

Tổng lão chậm rãi tuyên đọc, vẻ mặt của mỗi người được đọc đến đều khác nhau, nhưng vẻ mặt của người chưa được đọc hoàn toàn giống nhau, đều lo lắng bất an.

Mười người trực tiếp thăng cấp rất nhanh tuyên đọc xong, trên mặt của hai mươi ba người đều lộ ra thất vọng. Trong bọn họ còn có thể chọn năm người thăng cấp. Nhưng ai cũng không biết danh sách năm người đó có thể là mình không.

-Tổng lão tiên sinh, tôi muốn hỏi một chút, vì sao Lý Dương có thể thăng cấp?

Tổng lão vừa ngồi xuống, cổ vắn bên cạnh có người lớn tiếng hỏi, rất nhiều người đều nhìn Tổng lão.

Vị cổ vắn đến từ Đài Loan, là một đại sư nổi tiếng của giới chạm ngọc Đài Loan, trình độ kém bọn người Tổng lão một chút. Nhưng là người thăng tính, có gì nói thẳng ra ngay.

-Đúng vậy, Vì sao Lý Dương có thể thăng cấp?

Lại một người hỏi một câu, hỏi lần này là người hàng trước của ghế khán giả, là một phóng viên.

Rất nhiều người đều thấy ngọc khí Lý Dương làm ra lần này, trong mắt bọn họ, vật Lý Dương làm ra căn bản không thể thăng cấp, càng không cần phải nói xếp vào vị trí cao.

-Không cần sốt ruột, nguyên nhân rất nhanh mọi người sẽ biết!

Tổng lão mỉm cười, trên mặt các giám khảo khác cũng đều có nụ cười khác nhau. Sau khi công bố Lý Dương thăng cấp, bọn họ lường được sẽ xảy ra tình huống như vậy, chỉ là không ngờ sẽ mãnh liệt như vậy.

Trung tâm hội trường đã đẩy vào mười xe con, Tổng lão gật đầu với Tề lão, Tề lão đứng lên theo.

-Trận đấu lần này của chúng tôi, quan trọng nhất chính là trình độ, công bằng, hiện nay, chúng tôi sẽ bày mười tác phẩm được thăng cấp hôm nay cho mọi người!

Theo lời của Tề lão, mười nhân viên công tác lần lượt mở các tám vải vàng của mười xe con.

Tuy nói là mười tác phẩm, nhưng sau khi mở ra, tất cả mọi người đều nhìn ngay vào xe con thứ hai, bọn họ muốn xem tác phẩm đó của Lý Dương.

Một con dao ngọc dài nhỏ sáng trong suốt, lẳng lẳng bày trên giá thủy tinh.

-Sao lại biến thành như vậy?

-Cậu ta không phải không đánh bóng sao?

-Cho dù trở nên đẹp mắt một chút, nhưng đây cũng quá đơn giản, nhìn bề ngoài miếng ngọc mỏng manh, vì sao có thể thăng cấp?

Trên ghế khán giả rất nhanh dấy lên tiếng bàn luận, tất cả tiếng bàn luận đều nhắm vào Lý Dương, nhắm vào dao ngọc.

Các đại sư chạm ngọc dự thi đó cũng đầy vẻ nghi hoặc, từ bề ngoài, thanh dao này của Lý Dương rất đẹp mắt, nhưng tính kỹ thuật rất thấp, luận đẹp mắt, chín tác phẩm khác đều hơn dao ngọc, ai cũng không biết vì sao Lý Dương xếp được thứ tự cao như vậy.

Lúc này trong lòng bọn họ cũng bắt đầu hoài nghi có phải ban giám khảo giúp Lý Dương lừa dối.

Mất thấy là thật, rất nhiều người đều tin mình nhìn thấy, nhưng có lúc tất cả nhìn thấy không phải là thật.

Mặt Tề lão mỉm cười, chậm rãi rời khỏi ghế giám khảo, ông đi thẳng vào hội trường, đứng ở trước chiếc xe đầu tiên.

Trên chiếc xe này đặt tác phẩm của Hành Khải, Hành Khải chạm khắc chính là một thủy đăng phúc tạp, thủy đăng cũng là công cụ chạm ngọc cổ xưa, còn là một vật quan trọng nhất, chỉ là hiện nay rất ít người dùng nữa.

Ngọc thủy đẳng này rất nhỏ, nhưng vô cùng tinh xảo, hơn nữa Hành Khải để màu sắc trên ngọc được sắp xếp, cả ngọc thủy đẳng được thêm vào sức sống, cẩn thận quan sát, ngọc thủy đẳng này như một công cụ đang làm việc vậy.

Tay nghề này, công lực này quả thực đạt đến đứng đầu.

Bọn người Hồng Lão tự nhận, cho dù bọn họ lúc đỉnh điểm nhất, cũng có thể làm ra được vật như vậy, muốn tốt hơn cho dù bọn họ cũng chưa chắc làm được.

Đây cũng chứng minh, Hành Khải quả thực có thực lực của đại sư đứng đầu.

Tề Lão đứng trước xe đẩy, không ngừng bình xét tác phẩm này, cuối cùng tổng kết một câu, đây là đứng đầu của trận đấu hôm nay.

Rất nhiều đại sư chạm ngọc đều lảng lạng gật đầu, Hành Khải xếp thứ nhất bọn họ rất khâm phục, cho dù bọn Tề Hải Dương cũng cảm thán, tay nghề của Hành Khải thật rất mạnh, hôm nay lại phát huy không tồi, ngọc thủy đẳng này được anh ta chạm thành ngọn đèn cực phẩm, ngọc thủy đẳng nhỏ như vậy bọn họ cũng làm không được tốt hơn so với Hành Khải.

Rất nhanh, Tề lão lại đứng ở trước chiếc xe thứ hai.

Ông vừa đứng ở đây, vô số con mắt tập trung vào ông. Điều này khiến trong lòng Tề Lão cũng có cảm khái rất lớn.

Chỉ cần vật có liên quan đến Lý Dương, đó tuyệt đối rất hấp dẫn người khác, Lý Dương được xưng thành người sáng chói nhất cũng không quá, phong thái của hắn thậm chí át hẳn các giám khảo này.

-Dao ngọc này cũng là một tác phẩm không tồi, lúc bình xét, mười hai giám khảo chúng tôi từng nảy ra tranh luận, cuối cùng nhất trí quyết định, dao ngọc này và ngọc thủy đẳng được xếp vào vị trí thứ nhất hôm nay.

Tề Lão chậm rãi nói, nói xong còn nhìn các đại sư dự thi một cái.

Hành Khải sững người, Tề Hải Dương cũng sững người, Hoàng Hạo và các người khác cũng ngơ ngác nhìn Tề Lão. Thanh dao ngọc này của Lý Dương có thể thăng cấp đã khiến bọn họ bất ngờ, ai cũng không ngờ, thanh dao ngọc của Lý Dương và ngọc thủy đẳng của Hành Khải xếp song song thứ nhất.

Hai vật này được xếp cùng nhau nhìn thế nào cũng không thấy hài hòa.

Ghế khán giả bên đó cũng nổ tung, vô số người phát biểu ý kiến trong lòng, các sinh viên phản ứng rất bình thản, bọn họ ủng hộ Lý Dương, đối với chạm ngọc hoàn toàn không hiểu.

Hiện nay thấy Lý Dương đứng thứ nhất, trong lòng chỉ có vui mừng.

-Mọi người trước tiên yên lặng một chút, tôi biết nghi ngờ của mọi người, cho dù có nghi ngờ gì, tôi hi vọng lát nữa sẽ nói, hiện nay trước tiên xem bên này của tôi!

Tề lão nói lớn tiếng trong micro, sau khi nói xong ông không bình xét dao ngọc của Lý Dương, hơn nữa mà cầm một tờ giấy.

Một trang giấy A4 màu trắng rất bình thường, tay trái Tề lão đang cầm giấy, tay phải cầm lưỡi dao mỏng manh, khẽ vạch một đường trên tờ giấy, giấy A4 màu trắng lập tức chia thành hai nửa, có một nửa chậm chậm bay xuống đất.

Yên tĩnh, trong hội trường trong nháy mắt trở nên vô cùng yên tĩnh.

Rất nhiều người còn mở to hai mắt, không dám tin vào Tề Lão, con dao ngọc này không phải là dao thật, sao có thể cắt đứt một trang giấy đơn giản như vậy?

-Không thể nào, dao ngọc cho dù làm tốt hơn, nó cũng không phải là dao thật!

Hồ Diệu Hĩa kêu lên một tiếng, vẻ mặt không dám tin, mấy đại sư chạm ngọc bên cạnh anh ta cũng nhìn anh ta một cái, cùng gật đầu.

Ngọc, dù sao không phải sắt, nói thế nào chỉ là một vật chất khoáng sản, không thể như sắt được tôi luyện.

Càng không thể như thép làm ra dao cụt sắc bén, thanh dao ngọc trên tay Tề lão hoàn toàn vượt qua thường thức của bọn họ, chỉ nhìn Tề lão cắt giấy, dao ngọc này sắc hơn dao cắt bình thường còn.

Tề lão không nói gì, sau khi quét một lượt trên ghế khán giả lại cầm trang giấy trắng lên.

Lần này, ông trực tiếp cầm năm trang.

Màn hình lớn đã chiếu thẳng vào tay của Tề lão, rất nhiều người đều ngừng thở, bọn họ biết Tề lão muốn làm gì, nhưng trong lòng luôn có cảm giác là lạ.

Dùng một dao ngọc đi cắt giấy. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ai nói với bọn họ chuyện này đều sẽ bị cười nhạo, coi thành trò đùa.

Tay của Tề lão giờ lên. Lần này ông dùng chút lực, trực tiếp cầm dao ngọc từ trên bỏ xuống dưới.

-Xoẹt!

Dao ngọc khẽ vạch từ trên năm trang giấy, còn mang ra một tiếng ma sát rất nhỏ, bốn trang giấy trắng, từ giữa phân thành hai, bị cắt một bộ phận kia, chậm chậm lướt xuống đất.

Lần này, màn hình lớn chiếu rất rõ, rất nhiều người đều ngây ngơ nhìn.

1284. Chương 1281: Giành Lại Thứ Nhất!

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1281: Giành lại thứ nhất!

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Tất cả mọi người đều nhìn rất rõ, dao ngọc từ trên giấy vạch qua không có dừng lại.

Màn hình lớn tập trung vào tay Tống Lão, mấy trang giấy khẽ cắt ra, nơi bị rạch rõ ràng rất tự nhiên, hiệu quả cắt giấy của dao ngọc này không ngờ còn tốt hơn dao cắt giấy bình thường.

-Ngô Côn Dao, đây là Ngô Côn Dao chất ngọc!

Trong ghế khán giả có người hô lên tiếng, đây cũng là đầu tiên hô phá thân phận Ngô Côn Dao của đại sư chạm ngọc kia.

Người bên cạnh anh ta đều nhìn cẩn thận vào màn hình lớn, sau khi bị người khác nhắc nhở, bọn họ cũng phát hiện, dao chất ngọc vừa nhỏ vừa dài trên màn hình lớn thật sự rất giống Ngô Côn Dao.

Khác nhau chính là, Ngô Côn Dao thật sự có giá kẹp dao chất gỗ, Ngô Côn Dao chất ngọc không có, chỉ tồn tại như lưỡi dao.

-Ngô Côn Dao chất ngọc, Lý tiên sinh khắc là Ngô Côn Dao, cậu ta lấy đặc điểm lớn nhất của Ngô Côn Dao làm ra!

Ánh mắt Chu Diệp có chút đại đi, khẽ nói thì thầm.

Anh ta cũng nhận ra nguyên hình của lưỡi dao chất ngọc này, quả thực là Ngô Côn Dao, một đặc điểm lớn nhất của Ngô Côn Dao chính là sắc bén. Tuy nhiên, anh ta hoàn toàn không biết Lý Dương như thế nào vẽ Ngô Côn Dao thật sự thành lưỡi dao thật sự, còn sắc bén.

Đây cũng vượt qua kiến thức của anh ta.

Thời cổ có kiếm ngọc, đao ngọc, nhưng các vật này tất cả đều là vật trang sức, hàng xa xỉ, là hình ảnh tượng trưng, không có ai cầm một kiếm ngọc đấu với người khác.

Từ cổ đến nay, cũng không có kiếm ngọc, đao ngọc có thể sát thương người, nhiều nhất đao ngọc có thể làm thương người, nhưng đó là chích chứ không phải cắt.

Văn hoá hàng động xa xưa từng khai quật ba đao ngọc, có độ sắc bén nhất định, có thể cắt được vật đơn giản, nhưng tuyệt đối sẽ không sắc bén so với đao thật sự, cũng rất khó làm thương người khác.

Hiện nay thấy đao nhỏ của Lý Dương, đừng nói là thương người khác, giết người đều có khả năng.

Đây chính là đao thật sự, tuyệt đối có thể là đao đủ cắt thương người.

-Hiện nay còn có người có nghi vấn về thứ tự của tác phẩm này không?

Tề lão đứng trước xe đẩy, chậm chậm nói một câu, trên mặt ông cũng cảm thán.

Thanh đao ngọc này vừa bắt đầu đến hiện nay lúc trước mặt ban giám khảo bọn họ có trên một nửa bình xét đều là phiếu loại. Tuy nói Lý Dương dùng vài quần đơn giản lại, không như lúc vừa chạm khắc khó coi như vậy, nhưng so sánh với các cái khác có chênh lệch rất lớn.

Vẫn là Trần Vô Cực và Tổng lão kiên trì xem lại vài lần, là bọn họ phát hiện bí mật của thanh đao này.

Một đao ngọc còn sắc hơn đao cắt giấy bình thường, lúc ấy khiến các giám khảo sửng sốt. chính là các giám khảo này cũng chưa từng thấy ngọc khí như vậy.

Đừng nói thấy rồi, nghe đều chưa nghe qua. Các giám khảo này cũng không biết Lý Dương rốt cuộc như thế nào làm được.

Một điểm bọn họ có thể khẳng định, Lý Dương sáng tạo ra thủ pháp chạm ngọc tiền nhân chưa từng phát hiện, phương pháp này có thể coi ngọc khi thực dụng hoá., làm cho đao ngọc, kiếm ngọc thật sự có uy lực.

Chỉ điểm này đủ để đao ngọc không bình thường của Lý Dương trở thành thứ nhất hôm nay.

Thấy không ai nghi ngờ, lúc này Tề lão mới chậm chậm đi về chiếc xe thứ ba, tiếp theo giới thiệu cửa ngọc Chu Diệp làm ra, Tề lão giới thiệu rất tỉ mỉ, đáng tiếc người chăm chú nghe hoàn toàn không nhiều.

Rất nhiều người còn đang đắm chìm trong rung động vừa nãy, còn có vài người, đang đoán đao ngọc của Lý Dương rốt cuộc sắc bén như thế nào.

Có vài người thậm chí nói, đao ngọc của Lý Dương không những có thể cắt giấy còn có thể cắt thịt, hoặc cắt các vật có độ cứng. Thấy đao ngọc từ trên giấy rách vết tích có thể thấy. Lưỡi đao chất ngọc nhỏ bé này thật sự sắc bén.

-Lý tiên sinh, ông , ông như thế nào là được vậy?

Chu Diệp đầu tiên quay đầu, đem vấn đề trong lòng hỏi ra, các đại sư chạm ngọc khác cũng lần lượt quay đầu lại, Tề Hải Dương lộ ra một tia gượng cười.

Lúc này Tề lão đang nói tác phẩm của anh ta, đáng tiếc là đã không có ai quan tâm.

Mọi người đều bị lưỡi đao nhỏ bé của Lý Dương thu hút rồi.

Lý Dương khẽ cười, nói:

-Muốn ngọc khí sắc bén, điểm khó nhất chính là độ nhọn trên đỉnh sắc. chỉ cần giải quyết được vấn đề này có thể làm ra được vật như vậy!

-Thì ra là thế, ta hiểu rồi!

Chu Diệp gật đầu, trong mắt mang theo chút thất vọng.

Câu trả lời của Lý Dương bọn họ đều biết, ngọc khi không như sắt khí có độ cứng rất mạnh, độ cứng không đủ để bị gãy, giống như một mảnh sắt bị rơi ở trên đất sẽ không sao, một ngọc khi rơi xuống có thể sẽ vỡ.

Ngọc làm dao cụ, trên mặt không giải quyết được vấn đề này. Từ trước đến nay kiếm ngọc, dao ngọc đều không có tính thực dụng, chỉ là vật thưởng thức.

Chu Diệp muốn hỏi, chính là Lý Dương giải quyết vấn đề này như thế nào, đáng tiếc Lý Dương không nói, anh ta cũng không tiếp tục truy hỏi.

Các đại sư khác cũng đều có chút thất vọng, nhưng ai cũng không nói gì.

Lý Dương có thể làm được, đó là việc của Lý Dương. Khả năng này trước đây đều là tay nghề độc môn bí mật không truyền ra ngoài, không nói ra cũng là bình thường.

Đây giống như các món ăn vặt nổi tiếng của các tiệm lâu đời, đều có phương pháp phối hợp riêng của mình, ai cũng sẽ không công bố phương pháp phối hợp riêng của mình ra, càng không nói là nói với người cùng ngành.

-Lý tiên sinh, bội phục!

Tề Hải Dương giờ giờ ngón tay cái, Lý Dương không nói ra hẳn làm được như thế nào, Tề Hải Dương hoàn toàn không có suy nghĩ gì khác, đổi lại là anh ta, cũng sẽ không công bố phương pháp bí mật cho người khác biết.

-Lý tiên sinh, phương pháp này sẽ không phải do cậu sáng tạo ra chứ?

Chu Diệp lại nói theo một câu, Lý Dương khẽ gật đầu, đối với điều này không thể phủ nhận, đây quả thực là hẳn tự sáng tạo ra, còn là phương pháp sáng tạo ra hôm nay.

Lý Dương vừa mới gật đầu, các đại sư khác nhìn hẳn đều thấy đổi khác hẳn, mắt của rất nhiều người còn rất kỳ quái.

Ngay từ đầu, các đại sư chạm ngọc còn cho rằng phương pháp này của Lý Dương là học được từ Trần Vô Cực. Trần Vô Cực dù sao cũng là tông sư chạm ngọc, có một bí mật riêng không tính là gì.

Nhưng nếu chính Lý Dương sáng tạo ra, vậy ý nghĩa hoàn toàn khác.

Bọn họ đều là đại sư chạm ngọc, vô cùng hiểu rõ trong chạm ngọc sáng tạo ra phương pháp mới khó khăn gian nan bao nhiêu, cho dù bọn họ các đại sư chạm ngọc này thậm chí đại sư đứng đầu cũng không mấy phương pháp chạm ngọc nào tự sáng tạo ra.

Lý Dương trẻ như vậy, thời gian tiếp xúc chạm ngọc ngắn như vậy, làm ra được việc bọn họ không dám tưởng tượng. Ai cũng không biết sau này thành tựu của Lý Dương sẽ như thế nào.

-Lý tiên sinh, cậu thật sự khiến cho chúng tôi rất bất ngờ!

Hành Khải trùng điệp cảm thán một câu, hiện nay anh ta phát hiện ngày càng không thấu Lý Dương, đối với Lý Dương ngày càng hiểu kì.

Nghiêm túc mà nói, lưỡi dao này của Lý Dương từ chạm ngọc mà nói hoàn toàn không có gì thần kỳ, dao ngọc như vậy thậm chí ở hiện trường rất nhiều các đại sư chạm ngọc đều có thể dễ dàng làm ra được.

Nhưng có thể như Lý Dương làm ra được sắc bén như vậy, một người cũng không có ai.

Chính là sắc bén độc đáo này mới khiến Lý Dương trở thành đứng đầu ngày hôm nay, Hành Khải tự nhận, thật sự so với tác phẩm của anh ta cũng không so được với Lý Dương, tác phẩm của cậu ta tốt đều là tay nghề được kế thừa của tổ tiên, không như Lý Dương đã bắt đầu tự sáng tạo.

Còn là sáng tạo ra phương pháp người khác đều không tưởng được, cũng không thể làm ra được. Điều này càng khó có được.

-Hành đại sư nói rất đúng, Lý Dương cậu rất khiến chúng tôi bất ngờ, tôi rất hiểu kì, cậu còn có bao nhiêu bí mật nữa?

Hoàng Hạo chưa xốt nói một câu, Tề lão hiện nay đang giới thiệu tác phẩm của anh ta, đáng tiếc ngay cả chính anh ta đều không có tâm trạng nghe.

Bắt đầu từ bây giờ, Hoàng Hạo đã coi Lý Dương vào đối thủ cạnh tranh lớn nhất, suy nghĩ giống anh ta còn có Tề Hải Dương. Uy hiếp của Hành Khải và Chu Diệp cũng rất lớn.

Hành Khải và Chu Diệp chạm ngọc lần này đã thể hiện thực lực của bọn họ, rất lợi hại. Nhưng bọn họ không phải không có hi vọng, Lý Dương giống như một đám sương khiến bọn họ hoàn toàn nhìn không thấu, ai cũng không biết Lý Dương còn có bao nhiêu bí mật nữa.

-Tôi làm gì có bí mật gì!

Lý Dương cười lắc đầu, tuy nhiên trong lòng đang cảm thán.

Hắn có bí mật. Còn có rất nhiều. Nhưng các bí mật này không thể nói ra.

Hôm nay có thể khiến dao ngọc sắc bén như thế, thật ra là một bất ngờ, sở dĩ có thể làm được vẫn là năng lực đặc biệt của hắn. Sau khi năng lực đặc biệt tiến hoá, quan sát đối với vật chất càng nhỏ hơn, bất kì một kết cấu phân tử nào trong chất ngọc Lý Dương đều có thể phân tích ra.

Chính là khả năng phân tích nhỏ bé nay, khiến Lý Dương nắm chắc độ chạm khắc. khắc ra một dao ngọc sắc bén thực sự.

Đây cũng là nguyên nhân hắn không nói tỉ mỉ.

Hắn sáng tạo ra một phương pháp mới, đáng tiếc phương pháp này chỉ có một mình hắn có thể sử dụng, tất nhiên không thể nói với người khác.

-Lý Dương, hôm qua cậu xếp thứ nhất, hôm nay vẫn thứ nhất, ngày mai cậu có thể lần nữa đoạt thứ nhất không?

La Thụy Hoa cười tiến lại, khẽ nói một câu, nói xong anh ta còn nhìn Hoàng Hạo một cái.

Lý Dương cười lắc đầu:

-Tôi có thể đi vào chung kết đã rất may mắn rồi. Việc ngày mai tôi không nghĩ nhiều!

-Khiêm tốn quá cũng không tốt, cậu là đệ tử của Trần Vô Cực. Cậu nhất định có thể giành được thành tích tốt, làm vẻ vang cho Trần Lão, vẻ vang cho Yết Dương!

La Thụy Hoa cười to một tiếng, sắc mặt của Hoàng Hạo có chút khó coi.

Hoàng Hạo hiểu, La Thụy Hoa nói các điều này là cố ý chọc anh ta. Tuy nhiên, anh ta cũng thừa nhận, Lý Dương thật sự so khả năng cạnh tranh với bọn họ, thậm chí có khả năng cho tất cả bọn họ xuống dưới.

-Tôi sẽ cố gắng hết sức!

Lý Dương cười gật đầu.

-Hết sức là tốt rồi, cậu yên tâm, đại diện Yết Dương chúng tôi đều sẽ ủng hộ cậu, cổ vũ cho cậu!

La Thụy Hoa tiến lên vỗ vai Lý Dương, lại ngẩng đầu nhìn bọn người Tề Hải Dương một cái.

La Thụy Hoa nói những lời này là thành tâm, anh ta rất rõ, thi đấu đại sư chạm ngọc lần này anh ta căn bản không có cơ hội đoạt quán quân, cao thủ lần này thực quá nhiều, vượt ra ngoài tưởng tượng của anh ta.

Tề Hải Dương là đại sư đứng đầu, Chu Diệp cũng vậy, hiện nay có thể xác định Hành Khải và Hoàng Hạo cũng như thế cũng đến bước tiến này rồi, trông thấy bốn người bọn họ, trong lòng La Thụy Hoa có chút không yên.

Mười mấy năm rồi, từ Hồng Lão đầu tiên bắt đầu phong đao, đến khi bốn vị đại sư đứng đầu tất cả đều phong đao, giới chạm ngọc chưa xuất hiện đại sư đứng đầu, ai cũng không ngờ hiện nay bất thành lình xuất hiện bốn người.

Bốn đại sư đứng đầu, La Thụy Hoa không biết, chính anh ta lúc nào có thể đi đến bước này, có khả năng một hai năm, có khả năng mãi mãi cũng không làm được.

Điều này cũng khiến anh ta hoàn toàn đánh mất lòng tin.

Cũng may bọn họ còn có Lý Dương, La Thụy Hoa biết mình không hơn được người khác, nhưng Lý Dương có khả năng.

Anh ta cũng nhìn không thấu Lý Dương, thậm chí không biết trình độ thật sự của Lý Dương hiện nay, thanh dao ngọc này chạm khắc quá đơn giản, còn không đủ để thể hiện trình độ chạm khắc thật sự của Lý Dương.

Nhưng anh ta có một dự cảm, dự cảm Lý Dương lần này nhất định sẽ mang lại niềm vui bất ngờ cho bọn họ, cho nên mới nói như vậy.

1285. Chương 1282 – Tình Hình Thị Trường Gần Đây

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1282 – Tình hình thị trường gần đây

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Cuộc thi vẫn tiếp tục được diễn ra, Tề Lão đánh giá xong trực tiếp thăng cấp cho mười tác phẩm, còn lại mười lăm tác phẩm đang chờ thăng cấp cũng đã được mang ra, chúng sẽ do hai giám khảo khác đánh giá đơn giản, sau đó khán giả sẽ lựa chọn.

Khán giả sẽ chọn ra năm tác phẩm được thăng cấp trong số mười lăm tác phẩm đó.

Cuộc thi đại sư xưa Yết Dương lần này đúng là được lợi thế, năm tác phẩm mà tác giả bầu chọn có hai tác phẩm của họ, làm những đại sư tham gia khác đều thấy nuối tiếc.

Đây chính là ưu thế của sân nhà, bọn họ chỉ có thể hi vọng, cuộc thi đại sư sau này sẽ tổ chức ở địa phương họ, như vậy bọn họ có thể lợi dụng sự bình chọn của khán giả, để làm tăng lên số người lọt vào vòng chung kết.

12h10 phút trưa, cuộc thi ngày thứ hai đã hoàn toàn kết thúc, tất cả mọi người bắt đầu rời khán đài, ngày này cũng quyết định số người tham gia vào ngày thứ ba, cũng là ngày cuối cùng của cuộc thi.

Từ 106 người lúc mới bắt đầu, sau cùng có mười lăm người được lọt vào vòng chung kết, có thể nói rằng tỉ lệ đào thải là rất cao, cuộc thi đại sư này cũng đã thực hiện được tông chỉ chọn những cái tốt nhất trong những cái tốt nhất.

Mười lăm người được thăng cấp lúc này đều cảm thấy rất căng thẳng, chất lượng của cuộc thi lần này vượt xa những cuộc thi trước đây, muốn có được thành tích là điều không dễ.

Cũng có thể nói, tất cả mọi người đều không biết kết quả cuối cùng sẽ như thế nào, không ai biết được quán quân sẽ là ai.

Những người bị đào thải rồi bây giờ cũng không thấy nản lòng nữa.

Bọn họ đã thấy được, cuộc thi lần này chắc chắn sẽ được tuyên dương, sẽ trở thành kinh điển trong giới điêu khắc ngọc.

Một lần xuất hiện bốn vị đại sư đỉnh cấp, và một thiên tài nhìn không ra trình độ như thế nào nữa, hoạt động như vậy hiếm mà gặp lại sau này, cho dù là có thì sức ảnh hưởng của nó cũng không thể vượt qua hoạt động lần này.

Không có một cuộc thi nào có thể cùng lúc xuất hiện bốn đại sư đỉnh cấp được.

Cuộc thi như thế này đối với nhiều người mà nói, có tham gia là tốt lắm rồi, cuộc thi chất lượng cao, có thể tham gia vốn dĩ là một vinh dự, vì vậy những người bị đào thải giờ cũng đã thấy thoải mái hơn, bọn họ không cần phải tham gia thi đấu nữa. Nhưng có thể thoải mái tận hưởng cuộc thi chung kết vào ngày mai.

-Trần Lão, chúc mừng ông!

Lúc ra về, mấy vị giám khảo khác cùng đến chúc mừng Trần Lão, trước mắt Yết Dương đã giành nhiều thắng lợi nhất trong cuộc thi lần này.

Mười lăm đại sư tham gia vòng chung kết, thì có bốn người đến từ Yết Dương, ngoài Lý Dương và La Thụy Hoa trực tiếp thăng cấp ra thì hai người còn lại là do khán giả bình chọn, đúng là rất may mắn.

Bốn người đã chiếm 1/4 rồi, Yết Dương chính là nơi có số người được thăng cấp nhiều nhất.

-Ha ha, mọi người cũng có kém gì đâu. Ngày mai để họ đem tất cả sức lực ra để giành được vị trí cao nhất!

Trần Vô Cực cười lớn, Yết Dương là đơn vị chủ nhà, lần này đúng là không làm mất mặt cái chức danh chủ nhà của mình, bốn người, bất kể là bằng con đường nào thì cũng đã mang về cho Yết Dương một niềm tự hào rất lớn.

Tông sư Trần Vô Cực, người dẫn đầu tinh thần Yết Dương, lần này cũng được rạng rỡ mặt mày.

Hồng Lão cười gật đầu,, ông chúc mừng Trần Vô Cực, nhưng trong lòng không hề có chút đổ kỵ nào cả, lần này Tô Châu cũng đã thể hiện rất tốt, đã thể hiện được sự tôn nghiêm của ngành điêu khắc ngọc thành phố mình.

Ngoài Yết Dương ra, Tô Châu là nơi có nhiều đại sư thăng cấp nhất, Tô Châu có Hoàng Hạo, Chu Diệp, và một vị được khán giả bình chọn nữa, tất cả là ba người.

Con số này cũng đã cho thấy trình độ của Yết Dương và Tô Châu, trong mười lăm người được thăng cấp thì hai nơi này đã chiếm hơn một nửa. Có được kết quả này cũng là nhờ công lớn từ cuộc thi đại sư hai thành phố của họ.

Điều này cũng làm cho Hiệp hội ngọc thạch và những đại sư điêu khắc ngọc ở những nơi khác nảy sinh những cách nghĩ khác nhau.

Cuộc thi đại sư toàn quốc với quy mô lớn như vậy, muốn tổ chức mỗi năm một lần là rất khó, có thể là hai hoặc ba bốn năm mới tổ chức một lần, tuy nhiên những vùng lân cận của họ mỗi năm tổ chức một cuộc thi với quy mô nhỏ thì không thành vấn đề.

Tổ chức những cuộc thi đại sư nhỏ như vậy, có thể giúp hai nơi có sự giao lưu với nhau để cùng nhau tiến bộ, tin rằng, tổ chức thêm vài lần nữa thì có thể làm cho trình độ của hai địa phương được nâng lên đáng kể.

Cuộc thi kết thúc rồi, phóng viên nhà báo vội quay về viết bản thảo, còn khán giả thì tốp năm tốp ba vừa đi vừa bàn luận, họ còn đoán người thắng cuộc ngày mai là ai.

Trận chung kết là vòng thi hấp dẫn nhất, nó diễn ra trong cả một ngày, trong ngày đó đại sư sẽ phát huy hết năng lực của mình, mỗi người chuẩn bị một nguyên thạch riêng, dùng phương pháp sở trường của mình để cho ra những tác phẩm đẹp nhất.

Thứ mà được tự do phát huy như vậy là những thứ mang tính thưởng thức nhất.

Bất kể là người ta có am hiểu về điêu khắc hay không thì rất nhiều người đều mong đợi cuộc thi ngày mai, đây cũng là nhờ công của những ngày thi trước, chúng quá hấp dẫn, cho dù là những người không hiểu cũng có thể thưởng thức được.

-Anh Lý, có điện thoại!

Lý Dương vừa lên xe, Triệu Khuê liền mang điện thoại đến, lúc thi đấu, điện thoại và những thứ khác của Lý Dương đều do Triệu Khuê giữ.

-An Văn Quân!

Cầm điện thoại lên nhìn số gọi đến, hần hơi ngạc nhiên.

Hắn và An Văn Quân đã mấy tháng không gặp rồi, Lý Dương cũng biết là An Văn Quân đã từng đến Bắc Kinh tìm hắn, nhưng lúc đó hắn bận việc của Viện Bảo Tàng nên không có thời gian để gặp.

Nghĩ một lúc, Lý Dương lại cười lắc đầu rồi nghe điện thoại.

Bây giờ hắn đang ở Yết Dương, Yết Dương cách Quảng Châu không xa, hơn nữa cuộc thi đại sư nay Báo Ngọc khí Bình Châu đã có đưa tin, An Thị chắc chắn là có biết đến chuyện này, nên An Văn Quân gọi điện cho mình cũng không có gì lạ.

-Bộ trưởng An, chào cô!

-Chúc mừng cổ vấn Lý, hai ngày thi đều đứng đầu!

An Văn Quân cười nói, Lý Dương hơi ngạc nhiên, hắn chưa kịp nói gì thì bên kia đã lên tiếng:

-Cổ vấn Lý, không biết là anh có thời gian không, tôi muốn mời ăn đi ăn cơm?

-Mời tôi ăn cơm, bây giờ cô đang ở Yết Dương sao?

Lý Dương lập tức có phản ứng, An Văn Quân chắc chắn đang ở đây, nếu không thì sẽ không biết được thành tích của hắn sớm như thế, mấy tờ báo ngọc khí kia giờ vẫn chưa kịp đăng tin đâu.

-Không sai, cổ vấn Lý nhận lời mời đi!

An Văn Quân cười nói.

Lý Dương liền cười:

-Bộ trưởng An khách sáo rồi. Nếu mời thì phải để tôi mời, tôi cũng coi như là người Yết Dương, Bộ trưởng An, bây giờ cô đang ở đâu?

An Văn Quân không tranh giành ai mời khách với Lý Dương liền nói địa chỉ của mình, thực ra khoảng cách của cô với Lý Dương không hề xa, Lý Dương đang ở chỗ để xe, còn cô thì ở cổng sân vận động.

Đối với cô, gặp được Lý Dương mới là mục đích lớn nhất.

Một năm gần đây, đặc biệt là nửa năm trở lại đây, sự cạnh tranh trong thị trường ngọc khí càng lúc càng lớn, việc thu mua nguyên liệu thực sự đang gặp rất nhiều khó khăn.

Khu mạch khoáng Miến Điện đã càng ngày càng hiếm hàng, đại gia đình năm ngoái đã mua không ít hàng của năm gia tộc ở đây, gia tộc Thornton bây giờ nhờ có khu mạch khoáng lớn nên cũng dễ thở hơn.

Còn tướng quân Cuba và mấy người nữa tuy là chưa đến mức cạn kiệt nhưng tình hình mỗi lúc một khó khăn, An Văn Quân nghe nói bọn họ đã mời Phỉ Thúy Vương đến để đổ quặng, cũng không biết là có phải vì Phỉ Thúy Vương tuổi tác đã cao hoặc đã về vườn lâu rồi hay không mà hiệu quả đổ quặng của ông không được tốt lắm.

Tuy là không có lỗi, nhưng số tiền kiếm được cũng không bao nhiêu, hoàn toàn không thể nuôi sống nổi mấy gia tộc họ.

Như vậy thì gia tộc Thornton với khu mạch khoáng lớn càng ngày càng có uy quyền hơn, đặc biệt là mấy tháng gần đây, những thương gia mua nguyên thạch trong nước hầu như đều liên lạc với gia tộc Thornton, trực tiếp mua nguyên thạch từ họ.

Châu báu An Thị cũng như vậy.

Mối quan hệ giữa gia tộc Thornton và An Thị hiện tại rất tốt, luôn nhận được sự ưu đãi khi mua hàng, tuy nhiên tăng nhiều mà thịt thì ít, gia tộc Thornton có muốn ưu đãi cũng không thể ưu đãi hết được, hơn nữa họ cũng không phải là không hạn chế cung cấp hàng, ngoài bán ra ngoài ra thì bọn họ cũng phải lưu kho nữa.

Vì vậy mà nửa năm trở lại đây, An Thị cũng đang đối mặt với vấn đề nguồn hàng mỗi ngày một khan hiếm, nên đang gấp rút tìm kiếm nhiều nguồn cung cấp hàng hơn.

Có càng nhiều nguyên liệu mới có thể kiếm được càng nhiều tiền. Bây giờ không có nguồn hàng, An Thị đành phải đứng nhìn tiền sắp đến tay mà rời đi, lúc này những người cấp cao mới hiểu được tầm quan trọng của Lý Dương.

Tiếc là khi hiểu ra thì đã hơi muộn, lúc này muốn mượn sức Lý Dương còn khó hơn trước rất nhiều.

An Văn Quân hiểu những điều này, nhưng cô chưa từng từ bỏ, chỉ cần có cơ hội là cô đều cố gắng, đây mới chính là nguyên nhân cô mời Lý Dương ăn cơm sau khi cuộc thi kết thúc.

Cổng sân vận động cách bãi đỗ xe không xa, vài phút sau, Lý Dương đã nhìn thấy An Văn Quân và Trương Ứng đang đứng đợi ở bên đường.

-Bộ trưởng An, giám đốc Trương!

Lý Dương kéo cửa kính xuống vẫy tay chào họ, mặt tươi cười rạng rỡ.

Hắn không ngờ Trương Ứng cũng ở đây, nhìn thấy Trương Ứng hắn lại nhớ lại lúc hắn còn làm việc ở Châu báu An Thị, lúc đó Lý Dương vô cùng coi trọng công việc hiện tại của hắn.

Hắn lúc đó cũng chưa từng nghĩ là mình sẽ có ngày hôm nay.

An Văn Quân, Trương Ứng bước lên xe, Triệu Khuê trực tiếp lái xe rời đi, cổng sân vận động lúc này có rất nhiều học sinh, nếu để chúng nhìn thấy Lý Dương e rằng khó mà đi được.

Những học sinh này là những fan cuồng nhiệt, lúc ở Ma Cao Lý Dương đã biết được điều đó.

-Bộ trưởng An, hai người đến Yết Dương khi nào vậy?

Lý Dương cười hỏi một câu, xe hắn đang đi lúc này là xe thương vụ của xưởng ngọc khí, mấy người bọn họ ngồi đều không thành vấn đề.

-Mới đến hôm nay, cố vấn Lý, anh đến Quảng Đông mà cũng không nói một tiếng, có nên phạt không đây?

An Văn Quân cười nói, Trương Ứng vội tiếp lời:

-Đúng vậy, cố vấn Lý đến Quảng Đông, mà cũng không nói một tiếng, chúng tôi nhờ đọc báo mới biết được đó!

-Ngại quá, lần này tôi đến hơi vội vàng, chỉ là đến để tham gia cuộc thi, tôi chịu phạt, lát nữa sẽ tự phạt ba lỵ!

Lý Dương vội xoa tay, Trương Ứng lại cười nói một câu, hắn biết rõ tửu lượng Lý Dương như thế nào.

Triệu Khuê lái xe, chỉ một lúc sau xe đã đến khách sạn, lúc ở trên xe Lý Dương có gọi cho Trần Vô Cực nói là trưa nay sẽ không về nhà ăn cơm, đồng thời cũng gọi cho Mã Tuấn Đào nhờ hắn đặt phòng.

Cho đến hôm nay quan hệ giữa Mã Tuấn Đào và Trầm Chính Đức rất tốt, xưởng Ngọc khí của Lý Dương có thể nổi tiếng ở Yết Dương như vậy cũng là nhờ công lớn của Trầm Chính Đức, có nghiệp vụ gì Mã Tuấn Đào đều nghĩ đến Trầm Chính Đức trước tiên, khách sạn Yết Dương chính là khách sạn cố định của họ, nên việc đặt phòng rất dễ dàng.

1286. Chương 1283 – Tiếng Phụ Nữ Khóc

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1283 – Tiếng phụ nữ khóc

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

-Ông Lý, chào mừng ông đã đến, sự hiện diện của ông là niềm vinh hạnh cho khách sạn nhỏ của chúng tôi!

Lý Dương vừa xuống xe, Trầm Chính Đức đã chạy ra đón, tên này sau khi nhận được điện thoại của Mã Tuấn Đào liền giữ lại phòng tốt nhất, lại còn tự mình ra đón Lý Dương nữa.

-Ông chủ Trầm, ông khách sáo rồi, khách sạn của ông mà nhỏ thì trên thế giới này không có khách sạn nào gọi là lớn nữa rồi!

Lý Dương cũng không ngờ Trầm Chính Đức lại đứng ở đây đợi hắn, còn lại khách sáo như vậy nữa, thực ra quan hệ giữa hắn và Trầm Chính Đức cũng bình thường thôi.

Tuy nhiên ông Trầm Chính Đức này rất biết cách làm người, sau khi ông đón Lý Dương vào xong liền dẫn hắn đến nhà ăn rồi ông không đi theo nữa, nói là sẽ đến chúc rượu rồi ông rời đi.

Trầm Chính Đức là người không có thân thế gì, ông có thể trở thành người giàu nhất Yết Dương không phải là nhờ may mắn, ít nhất tính cách hoạt bát của ông cũng làm cho người ta thấy thoải mái, Lý Dương càng ngày càng có ấn tượng tốt với ông.

-Ông ta là một nhà kinh doanh giỏi!

An Văn Quân cười nói với Lý Dương một câu, đây là lần đầu tiên cô gặp Trầm Chính Đức, tuy nhiên trước đây cô có nghe nói về cái tên này.

Người như vậy nếu là ở An Thị, rất phù hợp với chức vụ tổng giám đốc khách hàng, tiếc là người ta đã có sản nghiệp riêng của mình, tuy là không bằng An Thị nhưng cũng là người giàu nhất ở đây, không thể nào đến làm công cho An Thị được.

Lý Dương cười:

-Ông chủ Trầm rất tốt, bộ trưởng An, giám đốc Trương, lần này hai người đến không phải là để xem thi đấu chứ?

-Thứ nhất là đến xem cuộc thi, thứ hai là đề gặp cố vấn Lý, chúng ta đã lâu không gặp rồi, đại giao dịch Bình Châu lần này anh cũng không đến tham dự!

An Văn Quân bĩu môi tỏ vẻ trách móc.

-Xin lỗi, gần đây đúng là tôi bận quá!

Lý Dương vội xua tay.

Đại giao dịch Bình Châu đã qua hơn một tháng rồi. Số người tham gia lần này nhiều nhất từ trước đến nay, tiếc là chất lượng của nó không bằng với những lần trước.

Thứ nhất là vì nguồn cung hàng bên Miến Điện đã không còn nhiều như trước nữa, sản phẩm tinh xảo cũng rất ít, thứ hai là người giải thạch ở hiện trường không nhiều, không giống như lần Lý Dương và Thiệu Ngọc Cường, giải được mấy khối Thủy Tinh Chủng liên tiếp, làm cho người xem vô cùng phấn khích.

Một vài người lớn tuổi thường xuyên tham gia đại giao dịch còn tiếc nuối vì không có Lý Dương tham gia. Tinh thần của đại giao dịch như giảm đi một nửa.

-Cố vấn Lý, cuộc thi đại sư lần này đúng là đã giúp chúng tôi mở rộng tầm mắt, đúng là cao thủ như mây, anh bây giờ có phải là cũng đã trở thành đại sư đỉnh cấp giống như Hoàng đại sư không?

Trương Ứng hứng thú hỏi một câu, An Văn Quân liền nhìn sang Lý Dương.

Đại sư đỉnh cấp hoàn toàn không giống với những đại sư bình thường, đại sư đỉnh cấp tuy là chưa từng bị đứt đoạn, nhưng mỗi lần cũng chỉ có từng đó người.

Tác phẩm của họ đều là những tác phẩm vô giá, là một công ty châu báu đứng đầu như An Thị, cũng chỉ từng có quan hệ với Tổng Lão, sau khi Chu Diệp trở về, An Thị có đến mời ông nhưng bị ông từ chối, cuối cùng đành thỉnh cầu Chu Diệp làm cho hai bộ trang sức.

Tiếc là dù sao Chu Diệp cũng có quá khứ không mấy tốt đẹp, làm tác phẩm của ông không thể bán với giá cao được, cách đây không lâu An Thị có liên hệ với Tề Hải Dương nhưng vẫn không thành công.

Nếu Lý Dương cũng là đại sư đỉnh cấp, dựa vào quan hệ giữa họ với Lý Dương, việc mời Lý Dương làm giúp họ một hai bộ trang sức không thành vấn đề.

Thân phận của Lý Dương hiện tại lớn hơn Chu Diệp rất nhiều, trang sức hần làm ra hoàn toàn có thể trở thành bảo vật của An Thị.

Vì vậy Trương Ung mới hỏi như thế, đến An Văn Quân cũng có chút hơi hồi hộp.

-Tôi không phải, bọn họ mạnh hơn tôi nhiều!

Lý Dương lắc đầu, từ trình độ điêu khắc ngọc mà nói hần vẫn còn kém một bậc, không thể sánh với mấy người Tề Hải Dương được.

-Thời gian anh tiếp xúc với điêu khắc ngọc ngắn như vậy. Có thể làm ra được thành tích đó là ghê gớm lắm rồi, tôi tin không bao lâu nữa anh sẽ vượt xa bọn họ thôi!

Trương Ung gật đầu, hần không hề thất vọng, lời hần nói là sự thật. Lý Dương chỉ tiếp xúc với điêu khắc ngọc trong một thời gian rất ngắn mà đã có được thành tựu đó, ai cũng tin sau này hần sẽ không thua kém gì mấy người Hoàng Hạo.

Cứ nghĩ đến tài năng thiên phú của Lý Dương, Trương Ung lại thấy xúc động.

Hần trước đây không hề nghĩ là dưới tay mình lại xuất hiện một người lợi hại như thế, gần đây công ty có ý đề bạt An Văn Quân là vì mối quan hệ của hần với Lý Dương, Bộ nguyên liệu ngọc khí có thể sẽ do hần quản lý.

Như vậy hần sẽ chính thức trở thành lãnh đạo của công ty, những điều hần có được hôm nay có thể nói là do Lý Dương gián tiếp mang lại.

-Cổ vấn Lý, tôi rất thích Ngọc đao mà hôm nay cậu điêu khắc, không biết là cậu có thể nhượng nó lại cho tôi được không?

An Văn Quân chợt nói một câu, cô nhìn Lý Dương rồi lại nói tiếp:

-Tôi biết là anh không để ý đến tiền bạc, tôi sẽ quyên góp cho quỹ Lý Dương năm trăm vạn., để giúp đỡ càng nhiều trẻ em hơn nữa!

-Năm trăm vạn!

Lý Dương kinh ngạc ngẩng đầu lên, năm trăm vạn không nhiều nhưng có thể giúp đỡ rất nhiều đứa trẻ, An Văn Quân cũng đúng là người có tâm, biết mình không thiếu tiền vì vậy mới dùng cách này để mua Ngọc đao của mình.

Tuy nhiên giá năm trăm vạn cũng không phải là thấp, đó chỉ là Ngọc Lam Điền bình thường, Lý Dương biết là thanh đao của hần không đến giá đó, An Văn Quân làm vậy là vì thể diện của hần.

Cô đang biểu thị ý tốt với hần.

-Bộ trưởng An, rất xin lỗi, đây là nguyên liệu do Hiệp hội ngọc thạch cung cấp, quyền sở hữu của tất cả những tác phẩm này đều thuộc về Hiệp hội ngọc thạch, họ sẽ tổ chức buổi bán đấu giá công khai sau khi cuộc thi kết thúc, nếu cô thích thì đến lúc đó hãy mua!

Lý Dương hiểu ý của An Văn Quân, nếu không phải Hiệp hội ngọc thạch đã có cách xử lý từ trước thì có khi hần sẽ đồng ý bán cũng nên.

Năm trăm vạn đúng là có thể giúp đỡ được rất nhiều trẻ em, có thể mang lại lợi ích cho chúng thì Lý Dương bán chút thể diện cũng không sao.

-Thì ra là như vậy, tôi nhất định sẽ tham gia buổi bán đấu giá, tác phẩm của cổ vấn Lý cũng sẽ mua cho bằng được, tuy nhiên năm trăm vạn kia tôi vẫn sẽ quyên góp!

An Văn Quân nói xong lại nhìn sang Trương Ung.

Trương Ứng hiểu ý liền quay lại nói với Lý Dương:

-Lý Dương, hợp đồng cổ vấn giữa anh và công ty sắp đến hạn rồi, không biết anh có dự định gì không?

Lúc trước Lý Dương ký hợp đồng cổ vấn có thời hạn với công ty An Thị, còn khoảng nửa năm nữa, nửa năm qua rất nhanh, An Thị đã bắt đầu công tác chuẩn bị.

Lần này An Văn Quân và Trương Ứng đến mục đích cũng một phần vì điều này.

Lý Dương nghĩ một lúc rồi chậm rãi nói:

-Giám đốc Trương, thực ra ông không nói điều này tôi cũng sẽ nói, hiện tại tôi đang mở một Viện bảo tàng, tôi đang dốc hết sức lực vào nó, thực sự là không có thời gian để làm những chuyện khác, nên hợp đồng cổ vấn tôi sẽ không ký tiếp nữa!

Lời Lý Dương làm Trương Ứng và An Văn Quân đều chau mày.

Về việc ký tiếp hợp đồng cổ vấn với Lý Dương bọn họ đã thương lượng trước với nhau, họ cũng có nghĩ đến chuyện Lý Dương sẽ từ chối ký tiếp hợp đồng, nên lúc này họ cũng không thấy kinh ngạc lắm.

-Anh lý, anh có thời gian hay không cũng không sao, trong hợp đồng cổ vấn căn bản không có ghi về điều này, anh có thể làm việc khi cảm thấy thuận tiện nhất, nên không cần phải lo lắng về vấn đề thời gian!

Trương Ứng chậm rãi nói.

Cái chức cổ vấn của Lý Dương đúng là rất tự do, trước đây người trong công ty còn lời ra tiếng vào nhưng bây giờ thì không ai có ý kiến gì cả.

Chỉ cần Lý Dương làm cổ vấn chính cho họ là được rồi, đừng nói là Lý Dương một năm không đi, đến việc cứ không đi cũng không sao, điều mà họ cần là danh tiếng của Lý Dương.

Đương nhiên, Lý Dương có thể hoàn thành công việc cổ vấn của mình vẫn là điều tốt nhất, người trong công ty đều biết, chỉ cần có Lý Dương thì bất kể ở đâu bọn họ cũng có được thu hoạch bội thu, đại gia dịch Bình Châu và Miến Điện năm trước đã chứng minh cho họ thấy điều đó.

-Thôi ăn cơm trước đã, ai cũng đói cả rồi, việc này đợi đến khi hợp đồng hết hạn rồi hãy nói!

Lý Dương cầm đũa lên gấp thức ăn, hần đúng là đói rồi.

Sáng nay bọn họ đến hội trường sớm, nhằm tránh việc không đi vệ sinh trong lúc thi đấu nên họ ăn sáng rất ít, cũng không uống nước gì cả, nhìn bàn ăn trước mặt Lý Dương sắp chịu không nổi rồi.

-Vậy thì chúng ta ăn cơm thôi!

An Văn Quân cũng cầm đũa lên, cô hơi lo lắng, cô nhận ra là Lý Dương thực lòng không muốn ký tiếp hợp đồng nữa.

Điều này tuyệt đối không phải vì Lý Dương không có thời gian, nghĩ đến việc thời gian vừa qua khoảng cách giữa Lý Dương và An Thị mỗi lúc một xa, An Văn Quân lại thấy buồn bực.

Cô bắt đầu thấy hận những thành viên trong chủ tịch hội đồng quản trị kia.

Nếu không phải vì họ thì cô sớm đã trối Lý Dương trên chiến xa của mình rồi, An Thị bây giờ tuyệt đối sẽ phát triển mạnh mẽ nhất mà không có gì phải lo lắng cả.

Đừng nói đến Thiệu Thị, những công ty châu báu khác liên kết lại với nhau cũng không thể lật đổ địa vị của họ được, chứ không giống như bây giờ vẫn còn dây dưa với Thiệu Thị.

Thức ăn trong khách sạn Yết Dương rất ngon, Trầm Chính Đức biết thân phận của Lý Dương nên đã dặn nhà bếp làm những món ăn này, cộng thêm việc Lý Dương đang đói nên ăn rất ngon lành.

Hơn nữa Lý Dương cũng đã thực hiện lời hứa của mình, tự phạt mình ba ly.

Trên bàn rượu, rượu là vấn đề chung tốt nhất, sau khi Lý Dương ba lần nhấn mạnh việc không nhắc đến vấn đề công việc, Trương Ứng liền thoải mái uống rượu với Lý Dương, An Văn Quân cũng có uống một ít, chỉ có Triệu Khuê và Hải Đông là không uống giọt nào.

Hai người họ biết công việc của mình là gì, nên tuyệt đối không thể uống rượu được.

Uống được một nửa, Trầm Chính Đức đích thân đến mời rượu, tên Trầm Chính Đức này rất linh hoạt, mời rượu xong liền đi ngay, không làm phiền đến bọn họ ăn cơm.

Tuy nhiên Trầm Chính Đức đến, Lý Dương cũng uống thêm vài ly nữa, từ lúc bắt đầu tới giờ hắn đã uống hơi nửa cân rượu trắng.

Cũng vì vui thôi, không bàn công việc, chỉ bàn những trải nghiệm trước đây, Lý Dương và Trương Ứng cũng có không ít điểm chung.

Bọn họ lại nhắc đến chuyện ngôi sao bang trước đây, cũng chính vì ngôi sao băng đó giúp Lý Dương có cơ hội xả thân cứu người, đồng thời quen được Vương Giai Giai.

Kể ra, ngôi sao băng đó chính là bà mối giữa hắn và Vương Giai Giai.

Khi Lý Dương uống được một cân rượu thì Trương Ứng đã say quá rồi, tửu lượng của Trương Ứng cũng không thể nhưng không thể bằng Lý Dương được.

Nhìn Trương Ứng đang chao đảo, Lý Dương cười lắc đầu rồi đi vệ sinh.

Vị rượu hắn có thể tiêu hóa được nhưng nước thì không thể, uống nhiều chắc chắn phải đi vệ sinh thôi, nếu không thì vỡ bụng mất.

-Bốp

Vừa đến cửa nhà vệ sinh, Lý Dương chợt sững người lại, một tiếng bạt tai từ trong đó vọng ra, trong phòng vệ sinh nam có tiếng phụ nữ khóc.

1287. Chương 1284 – Kết Thù

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1284 – Kết thù

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Lý Dương đứng bên ngoài nhà vệ sinh do dự một lúc.

Bên cạnh hắn còn có một người đàn ông trung niên mặc áo sơ mi trắng, hai người nhìn nhau mà không biết làm gì.

Trong nhà vệ sinh chắc chắn có chuyện gì đó, Lý Dương không phải là người thích lo chuyện bao đồng.

-Kỹ nữ thôi, mau rút lại đây cho tôi!

Lý Dương vẫn chưa nghĩ xong là mình có nên rời đi hay không thì bên trong vọng ra tiếng quát mắng, lúc đó một người mặc bộ đồ đồ nhạ chạy ra.

Lý Dương quay ngoắt 180 độ, người đó chạy đến chỗ hắn, người đàn ông bên cạnh cũng sững người lại, bóng người lúc này khi núp vào người hắn đã thay đổi hướng như một phản xạ có điều kiện, hướng lúc này trở thành chỗ của hắn.

Người đàn ông trung niên không phản ứng nhanh bằng Lý Dương nên bị người này va vào làm hai người ngã xuống đất.

-Kỹ nữ thôi, cô còn dám chạy hả?

Người đàn ông quát mắng bên trong nhà vệ sinh lại chạy ra, hình như là nhỏ tuổi hơn Lý Dương một chút, khoảng hai bốn hai năm tuổi, toàn thân đầy mùi rượu, mới nhìn là biết hắn uống nhiều rồi.

Lúc này Lý Dương cũng nhìn thấy rõ người vừa chạy ra lúc này, đó là một cô gái khoảng hai mươi tuổi, mặc một chiếc váy liền màu đỏ nhạt, đang kinh hãi nhìn người thanh niên kia.

Người thanh niên túm lấy cô kéo dậy định đánh thêm một bạt tai nữa.

Hắn đứng ngay bên cạnh Lý Dương, lòng mày Lý Dương chợt nhích lên một cái, nhanh như chớp, tay phải Lý Dương giơ ra cầm lấy cánh tay của hắn.

Lý Dương không thích, cũng không muốn xen vào chuyện của người khác, nhưng hắn cũng không thể đứng nhìn một người con gái bị người khác đánh ngay trước mặt mình được.

Cho dù hai người này có quan hệ với nhau như thế nào, cho dù là đã xảy ra chuyện gì, thì việc một người đàn ông đánh phụ nữ trước bao nhiêu người là không đúng.

-Thả tao ra, mày là ai, mày muốn gì hả?

Tên thanh niên bị giữ lại hơi sững người một chút, hắn tức giận hét lớn, người đàn ông trung niên đó bây giờ cũng đứng dậy, phũ phũ người lắc đầu.

-Có gì từ từ nói, đừng đánh người như thế!

Lý Dương lắc đầu, lòng thầm nghĩ đúng là xui xẻo, định đi vệ sinh ai ngờ lại gặp chuyện này, biết vậy thì đã đi nhà vệ sinh có sẵn trong phòng rồi.

Nếu không phải là vì phòng hơi nhỏ, lại còn có An Văn Quân ở đó thì Lý Dương sẽ không ra đây đâu.

-Tên khốn, mày là ai, định dạy dỗ tao hả?

Tên thanh niên giằng lấy cánh tay mình, còn trừng mắt chửi Lý Dương, thấy cánh tay mình không thể gỡ ra được, hắn liền đưa cánh tay kia lên định đánh Lý Dương.

Lý Dương càng chau mày hơn, sau khi Thái Cực đạt đến trình độ cao cấp, Lý Dương cũng coi như là cao thủ võ thuật hiện đại, tất nhiên sẽ không bị tên say rượu này đánh rồi.

Nhún người một cái, Lý Dương chợt buông tay ra, tên thanh niên bị đẩy về phía sau mấy bước, rồi ngồi ngay ở đó.

-Cái tên này dám đánh tao, tao sẽ cho mày chết!

Tên thanh niên lại đứng dậy la lối, hắn còn móc điện thoại ra gọi.

La mắng trong điện thoại mấy câu rồi tắt máy, sau đó hắn ném điện thoại vào đầu Lý Dương, Lý Dương né người một cái, điện thoại rơi xuống đất vỡ ra làm mấy mảnh.

-Tên mẹ này dám tránh hả, ông sẽ đánh chết mày!

Tên thanh niên lại chửi thêm câu nữa, hắn bước tới giơ tay lên định đánh Lý Dương.

-Bốp!

Một tiếng tát tai còn vang hơn tiếng tát tai vang ra từ nhà vệ sinh lúc này, tên thanh niên bị quay ngất một vòng, hắn không dám tin nhìn Lý Dương.

Lý Dương càng chau mày hơn, cái tên thanh niên đầy mùi rượu này đã làm cho hắn không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, Lý Dương không thích rắc thêm phiền phức, nhưng cũng không phải là người sợ phiền phức, tên này không phân biệt phải trái muốn đánh mình thì Lý Dương phải cho hắn một bài học.

Cái tát này là Lý Dương đánh hắn.

-Đánh tao, mày dám đánh tao?

Chỉ một phút sau, tên thanh niên mới có phản ứng, hắn hét lớn, còn giơ tay ra chỉ vào mặt Lý Dương nói lớn:

-Mày dám đánh tao, mày có biết tao là ai không, tao sẽ cho mày chết!

Vừa nói, tên thanh niên lại đưa chân đạp Lý Dương.

-Ầm!

Một tiếng vang lớn, tên thanh niên bị xô vào tường, thái độ vô lý của hắn đã làm Lý Dương nổi giận, sau khi hắn giơ chân ra thì Lý Dương cũng giơ chân mình lên, phản xạ của Lý Dương rất nhanh, hắn bị Lý Dương đá bật vào tường phía sau.

Lúc này Lý Dương có dùng một phần sức lực, tên thanh niên đó vốn dĩ đã say rồi, bị đá xong hắn liền nôn thốc nôn tháo, cả nhà vệ sinh tràn ngập mùi nôn mửa.

Lý Dương lạnh lùng nhìn hắn, hắn vẫn còn đang nôn, chắc là nôn những thứ hôm nay ăn ra hết rồi, tuy nhiên cú đá của Lý Dương vẫn còn nhẹ, tên đó sẽ bị đau mấy ngày, tuy nhiên sau này thì không có ảnh hưởng gì cả.

Cô gái mặc áo đỏ lúc này hoàn toàn sững sốt, cô ngơ ngác nhìn tên thanh niên đang nôn mửa, còn người đàn ông trung niên thì bịt mũi thở dài.

Tất cả những điều này ông đều nhìn thấy hết, tên thanh niên đó giống như một tên côn đồ vậy, cho một bài học như vậy cũng đáng.

Ông cũng bị Lý Dương làm cho kinh ngạc, động tác giương như đơn giản của Lý Dương lại trị được tên thanh niên đó, mắt của ông rất sắc, nhìn Lý Dương có vẻ là người luyện võ thuật.

-Ngô thiếu, Ngô thiếu, cậu sao vậy?

Bảy tám người từ ngoài chạy đến, nhìn thấy người thanh niên đang dựa vào tường nôn mửa thì giật mình, tất cả chạy xô lại mà không thềm để ý đến sự bẩn thỉu trên nền nhà.

Bảy tám người này phần lớn đều khoảng hơn hai mươi tuổi, có hai người hơn lớn tuổi một chút, nhưng cũng chỉ khoảng ba mươi là cùng.

-Hắn, hắn...

Tên thanh niên cũng bắt đầu lên tiếng, đưa ngón tay run rẩy chỉ về phía Lý Dương, tiếc là chỉ nói được hai chữ rồi không nói tiếp được nữa.

-Là hắn đánh cậu à?

Một tên hơi thông minh vội hỏi một câu, tên thanh niên gật đầu, rồi lại nôn tiếp.

-Nhanh gọi xe cấp cứu để đưa Ngô thiếu đến bệnh viện!

Một người khoảng hơn ba mươi tuổi gọi một tiếng, có người vội cầm điện thoại lên gọi xe cấp cứu, còn những người khác thì hung hăng nhìn Lý Dương.

-Là mày đánh Ngô thiếu?

Một tên có xăm hình trên cánh tay hung hãn hỏi Lý Dương một câu, cô gái mặc váy đỏ chột kêu lên một tiếng rồi núp vào sau Lý Dương.

-Vương Vân, thì ra là do cô!

Tên thanh niên có hình xăm nhìn cô gái, sau đó ngoắt mấy người bên cạnh cùng tiến về phía Lý Dương.

Cô gái sợ hãi hét lên, người đàn ông trung niên đứng bên cạnh liền vội vàng lùi lại, nói không được đánh nhau, có gì từ từ nói.

Bốn người vây quanh Lý Dương, bốn người này cũng giống với tên thanh niên lúc nãy, hai người trong họ móc con dao ra đâm về phía Lý Dương.

Mấy người này hoàn toàn không phải là đang đánh nhau mà là đang giết người.

-Dám đánh Ngô thiếu, không biết từ chết viết như thế nào, hôm nay ông sẽ cho mày chết!

Tên thanh niên có hình xăm cầm một con dao dài khoảng 20mm, lưỡi dao sắc bén, vừa nhìn là đã biết mới mài xong, dao này mà đâm vào người không chết cũng trọng thương.

-Giết chết tôi?

Sự giận giữ của Lý Dương bây giờ bắt đầu bộc phát, mấy người này cũng giống tên thanh niên lúc này, không hỏi phải trái đúng sai, hoàn toàn không cho người khác có cơ hội để nói, nhìn là biết sát thủ, Lý Dương có thể tưởng tượng được, nếu hắn không biết Thái cực quyền thì hôm nay chắc chắn lành ít dữ nhiều.

Đối với người muốn dồn mình vào chỗ chết, Lý Dương chưa hề nhẹ tay bao giờ.

Mắt Lý Dương sắc lạnh, hắn vút qua hai người, rồi chụp lấy cánh tay của tên có hình xăm, rồi dồn tất cả lực lại vào đầu ngón tay ấn xuống, tên thanh niên kêu lên thảm thiết giống như heo bị giết thịt vậy.

Người này muốn giết mình, Lý Dương chắc chắn sẽ không nương tay.

Cũng chính lúc này, phần xương mềm của tên thanh niên kia đã bị Lý Dương ấn vỡ vụn, sau này nếu có trị khỏi thì cũng sẽ là người bị tàn tật thôi, cầm đầu thì còn được chứ cầm dao thì đừng hòng.

Bóp nát xương cổ tay của tên thanh niên xong Lý Dương vẫn chưa dừng lại, lại thêm một đạp nữa.

-Răng rắc!

Chân của tên thanh niên bỗng trở nên dị dạng, người bình thường không thể có động tác như vậy được, sau đó cả cơ thể tên thanh niên bay về phía trước rồi dội vào tường.

Từ trên tường lăn xuống, tên thanh niên không nói một lời nào, hắn đã trở nên vô thức và bất tỉnh.

Vừa mới lên Lý Dương đã giáng đòn nặng, trực tiếp đánh hôn mê một người, còn đánh gãy chân hắn nữa, ba người còn lại đều sững sờ, không ai giám hành động gì nữa.

Tên cầm dao kia bắt đầu thấy run rẩy.

Bộ dạng của tên thanh niên có hình xăm bây giờ thật là đáng sợ, hai chân xếp hình 90 độ, vừa nhìn là đã thấy bắp đùi bị đánh gãy rồi, trên người hắn còn có vết máu, bây giờ không biết là còn sống hay đã chết nữa.

Không ai ngờ người thanh niên có vẻ nho nhã này, lúc đánh nhau lại đáng sợ như vậy.

-Nhanh, nhanh báo cảnh sát!

Người đàn ông ba mươi tuổi đang đỡ Ngô thiếu chợt kinh hãi kêu lên, cú đánh của Lý Dương đã làm tất cả mọi người khiếp hãi, không ai giám làm vậy nữa.

Nghe đến báo cảnh sát, cô gái kia chợt giật mình một cái, ánh mắt càng tỏ ra sợ hãi.

-Anh, anh nhanh chạy đi, cảnh sát đến là a xong đời đó!

-Không sao, tôi chỉ là phòng vệ chính đáng thôi, mấy tên cặn bã này không làm gì được tôi đâu!

Lý Dương lắc đầu, lúc này hắn không thể đi được, Lý Dương không phải là hạng người giám làm không giám nhận, hơn nữa hắn với mấy người này cũng coi như là đã kết thù.

Đã kết thù thì cũng cần phải biết kẻ thù của mình là ai chứ.

-Không, anh không hiểu, anh nhanh đi đi, rơi vào tay cảnh sát, anh có nhiều tiền, có quan hệ cũng không ai cứu được anh đâu!

Cô gắng cố gắng kéo Lý Dương đi, cô muốn Lý Dương nhanh chạy trốn, lúc này bảo vệ cũng đã chạy đến, lúc này xảy ra nhiều chuyện như thế thực ra thời gian không phải là lâu, cũng chỉ là vài phút thôi.

Nhìn thấy bảo vệ đến, mấy tên thanh niên kia cũng thấy yên tâm hơn, nói với bảo vệ là có người hành hung, gọi bảo vệ bắt Lý Dương trước lát nữa sẽ giao cho cảnh sát.

Mấy người này cũng chỉ dám đứng ở đó nói thôi, tuyệt đối không giám động thủ nữa, tên thanh niên có hình xăm kia bị đá vào tường không biết sống chết thế nào, chân xếp thành 90 độ kia làm cho ai nhìn thấy

cũng phải nổi da gà.

1288. Chương 1285 – Đánh Nha Nội

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1285 – Đánh nha nội

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

-Anh Lý!

Triệu Khuê và Hải Đông cũng chạy đến, nhìn thấy ở đây nhiều người như vậy, còn hỗn loạn như thế vội chạy lại cạnh Lý Dương.

Lúc này Lý Dương đi vệ sinh, hai người không đi theo, nhìn thấy có hai người đang nằm giữa nhà, cộng thêm vết máu và dao, hai người cũng thấy sợ hãi.

Nếu Lý Dương mà xảy ra chuyện gì, thì bọn họ gánh không nổi trách nhiệm, nếu biết sớm thì bọn họ đã đi theo rồi.

-Tôi không sao!

Lý Dương lắc đầu, cô gái mặc váy đỏ giữ chặt cánh tay Lý Dương, khuôn mặt hoảng hốt, tiếc là lúc này người mỗi lúc một nhiều, bên ngoài đã nghe tiếng xe cấp cứu và xe cảnh sát.

-Cố vấn Lý, có chuyện gì vậy?

Nhìn thấy bên ngoài hỗn loạn như vậy, An Văn Quân cũng bước ra, còn Trương Ung lúc này đã ngã gục trên bàn rồi, hôm nay hấn uống thỏa sức, cuối cùng say bí tỉ.

-Gặp phải một rắc rối nhỏ!

Lý Dương cười nhạt rồi lại nhìn người đàn ông trung niên:

-Ông, lúc này ông cũng đã nhìn thấy hết tất cả rồi, ông có thể làm nhân chứng cho tôi được không?

-Làm nhân chứng không thành vấn đề, tôi cũng không chấp nhận mấy người này!

Người đàn ông cười sảng khoái, ông là người duy nhất chứng kiến mọi chuyện, từ lúc bắt đầu cho đến bây giờ.

-Ông Lý, ông không sao chứ?

Trầm Chính Đức cũng bước đến, ông ta hơi hoảng sợ, ông biết thân phận của Lý Dương, tuy là không biết cụ thể thế nào, nhưng chỉ cần nhìn cảnh tượng hôm đó cũng rõ, tuyệt đối là người ông không thể trêu chọc được.

Cũng vì phát hiện này àm ông đã có ý kết giao với xưởng Ngọc khí Huy Hoàng, mục đích là để kết thân với Lý Dương.

Trầm Chính Đức là một người thông minh, hấn biết dục tốc bất đạt, tuy nhiên chỉ cần có quan hệ tốt với Mã Tuấn Đào, sớm muộn gì cũng xây dựng được mối quan hệ với Lý Dương, ông không vội, ông có thể chờ được.

Hôm nay Lý Dương đến khách sạn của ông, cũng là một cơ hội mà ông đang chờ đợi, Trầm Chính Đức rất thông minh, ông không liên tục bám theo, đối với ông, gặp thêm Lý Dương vài lần, liên lạc với Lý Dương thêm vài lần cũng đồng nghĩa với việc kết được nhân tình.

Nhưng không ngờ, Lý Dương lại xảy ra chuyện ngay trong chính khách sạn của ông, lúc này ông đang ăn cơm cùng khách, lúc giám đốc Đại Đường thông báo suýt nữa làm ông sợ toát mồ hôi, sau khi nghe tin ông lập tức chạy đến đây.

-Tôi không có chuyện gì, mấy người này ông có quen không?

Lý Dương lắc đầu, bên ngoài bác sỹ và cảnh sát đã chạy vào, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt liền giật mình, bác sỹ liền bắt tay vào công tác cấp cứu.

Thực ra chủ yếu là cứu tên thanh niên có hình xăm, hắn bị thương rất nặng, còn Ngô Thiếu ngoài việc nôn mửa và không nói được lời ra thì không có gì lớn cả.

-Ngô Thiếu!

Trầm Chính Đức đang để tâm đến Lý Dương nên không chú ý đến những người khác, Lý Dương vừa chỉ tay một cái, ông mới thấy người đang nằm giữa đất, nhìn thấy người này xong ông chợt kinh ngạc.

-Hắn là ai?

Lý Dương lại hỏi, nhìn là biết Trầm Chính Đức biết người này.

Trầm Chính Đức quay lại nói:

-Ngô Thiếu là người Yết Dương, cha hắn là Ngô Hưng Chính!

-Ngô Hưng Chính, trưởng phòng Ngô?

An Văn Quân cũng kinh ngạc kêu lên một tiếng, Lý Dương quay lại nhìn cô, An Văn Quân chợt nói:

-Phó trưởng phòng công an tỉnh chính là Ngô Hưng Chính, nghe nói hắn quê ở Yết Dương!

An Văn Quân nói xong Trầm Chính Đức liền gật đầu:

-Đúng, Ngô Thiếu là công tử của trưởng phòng Ngô. Ngoài ra ông ngoại hắn là phó chủ nhiệm hội đồng nhân dân tỉnh, tôi nghe nói Ngô Thiếu đi du học nước ngoài vừa mới trở về, được phân vào làm trong Cục công an Yết Dương!

Trầm Chính Đức không do dự mà nói hết lai lịch của Ngô Thiếu ra.

Ngô Thiếu là bá chủ Quảng Đông, từng là một trong ba công tử Quảng Châu gì đó, vì bối cảnh gia đình mà tên tiểu tử này đã làm rất nhiều chuyện xấu.

Tuy nhiên Trầm Chính Đức hiểu rất rõ, tên Ngô Thiếu này có một thân thế rất lớn, nhưng cũng không thể bằng được phó bộ trưởng bộ vệ sinh, công tử của Phó bộ trưởng còn không giám ngẩng đầu lên trước mặt Lý Dương, còn nhờ người đi chủ động nhận lỗi, có thể thấy sức ảnh hưởng của Lý Dương lớn như thế nào rồi.

Trầm Chính Đức tin rằng vị Ngô Thiếu này tuyệt đối không phải là đối thủ của Lý Dương.

-Thì ra là như vậy, tôi hiểu rồi!

Lý Dương quay lại nhìn cô gái đang run rẩy, mặt mày tái nhợt rồi gật đầu.

Chả trách mà cô gái này lại sợ hãi như vậy, còn nó có tiền có quan hệ cũng không được, bảo hắn mau chạy đi, thì ra là tại hắn đã đánh một vị nha nội, còn là nha nội có quan hệ với công an.

Vị Ngô Thiếu đúng là có chút thân thế, tuy nhiên chút thân thế này Lý Dương không thèm để ý đến, theo Hà Lão nhiều năm như vậy, tầm nhìn của hắn đã được nâng cao rất nhiều rồi.

-Cô đừng sợ, cô yên tâm tôi sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, lúc này rốt cục là đã xảy ra chuyện gì vậy?

Lý Dương quay lại nhẹ nhàng hỏi cô gái, cô gái ngẩng đầu lên sợ hãi nhìn Lý Dương, nhưng ánh mắt hiện lên vẻ căm kích.

-Chính là hần, Đội trưởng Lưu, chính hần đánh Ngô Thiếu, mau lại bắt hần đi!

Cô gái đang định nói, thì bên kia, nhìn thấy cảnh sát đến mấy người kia coi như lấy lại được tinh thần, nói lớn với một người mặc thường phục, còn không ngừng chỉ về phía Lý Dương.

Người cảnh sát mặc thường phục khoảng bốn mươi tuổi, lạnh lùng nhìn Lý Dương rồi nói:

-Bắt lấy hần cho tôi!

-Đội trưởng Lưu, hiểu nhầm, chỉ là hiểu nhầm thôi!

Trầm Chính Đức vội chạy đến, Lý Dương không biết người này, nhưng ông biết, đây là đội trưởng đội cảnh sát hình sự Yết Dương, nếu bị ông ta bắt đi thì Lý Dương chắc chắn sẽ chịu khổ rồi.

-Ông Trầm mập, chuyện này không liên quan đến ông, ông đừng có nhúng tay vào!

Đội trưởng Lưu quen Trầm Chính Đức, nên lúc nói nhẹ giọng hơn, Trầm Chính Đức xuất thân từ gia đình nghèo khó, nhưng có thể có được ngày hôm nay thì chắc chắn sau lưng ông có người nâng đỡ, nên thái độ của Đội trưởng Lưu cũng tốt với ông hơn một chút.

Nhưng điều này không có nghĩa là Đội trưởng Lưu sẽ giữ thể diện cho ông, hôm nay người bị đánh là Ngô Thiếu, trưởng phòng Ngô mà tức giận thì Trầm Chính Đức cũng gánh không nổi.

-Đội trưởng Lưu, ông Lý là khách của tôi, có thể là có chút hiểu nhầm, tôi đồng ý giúp ông Lý bồi thường, ông xem có được không?

Trầm Chính Đức vội nói, tiền đối với Trầm Chính Đức mà nói chỉ là con số, chỉ cần những việc tiền có thể giải quyết được thì tuyệt đối không thành vấn đề.

Nếu ông có thể dùng tiền để giải quyết chuyện này, thì có bao nhiêu tiền ông cũng không tiếc, điều này cũng có nghĩa là Lý Dương sẽ mang ơn này của ông, cái ơn này là vô cùng quan trọng.

Cho dù là không được thì ông cũng đã cố gắng rồi, Lý Dương nhìn thấy những việc ông làm ít nhất cũng sẽ cảm động trong lòng.

Không thể không nói, Trầm Chính Đức đúng là một người rất linh hoạt.

-Bồi thường, ông nghĩ là có tiền là xong sao, hần đúng là cố ý gây thương tích, cần phải ngồi tù, lấy lại những đồng tiền thối của ông đi, còn không bắt hần đi?

Đội trưởng Lưu trừng mắt, sau đó nói lớn với người bên cạnh, sáu cảnh sát bên cạnh hần chợt đi về phía Lý Dương, trong đó còn một người còn cầm còng tay.

-Bóp bóp bóp bóp!

Sáu người, chưa đến chỗ Lý Dương liền lần lượt bị văng trở lại, lúc này Triệu Khuê và Hải Đông không có mặt ở đây đã là một chuyện rất đáng hối hận rồi, lần này chắc chắn sẽ không để người ta tiếp xúc với Lý Dương.

Đối với họ mà nói, bảo vệ Lý Dương là nhiệm vụ quan trọng. Bọn họ sẽ không để ý người ta có phải là cảnh sát hay không đâu.

-Các người, các người giám chống lại cảnh sát?

Đội trưởng Lưu sững người, chỉ Lý Dương hét lớn, hần cũng hối hận, hôm nay vì đi vội mà hần không mang theo súng, nếu biết mấy người này khó bảo như vậy thì đã mang súng theo rồi.

Hần đã thấy được hai người bên cạnh Lý Dương tài nghệ rất giỏi, người bình thường không thể đánh liền một lúc sáu người nhanh như vậy được.

Một người như vậy, đội trưởng Lưu cũng không có tự tin.

-Đồng chí cảnh sát, vì sao ông lại bắt tôi?

Lúc này Lý Dương đã đứng ra, cô gái mặc váy đỏ vẫn giữ chặt cánh tay của hắn, khuôn mặt vô cùng sợ hãi.

-Cậu cố tình gây thương tích, là người bị tình nghi, tất nhiên là phải bắt cậu rồi!

Đội trưởng Lưu nói lớn, tuy nhiên khuôn mặt hắn lại tỏ vẻ sợ hãi, lúc này hắn chỉ mang bảy cảnh sát đến, mà sáu người thì đang nằm dưới đất chưa đứng dậy được.

Lý Dương chau mày nói:

-Cố ý gây thương tích? Ông có bằng chứng gì nói tôi cố ý gây thương tích, ông đã điều tra chưa mà biết. Chẳng lẽ mấy người cảnh sát các ông làm việc chỉ nghe một bên nói là tin, hay vì vị Ngô Thiếu này là người của các ông?

Lúc nói, ánh mắt Lý Dương sắc bén, sau khi biết được thân phận của Ngô Thiếu, vì sao số cảnh sát này lại lo lắng như thế, thì có nhầm mắt cũng tưởng tượng ra được.

-Tôi có thể làm chứng người thanh niên này không phải cố tình đánh người, mà là phòng vệ chính đáng, lúc này hai người thanh niên kia đều có ý muốn tấn công vị này, còn có hai người cầm cả dao ra nữa!

Người đàn ông trung niên chợt đứng ra nói với Đội trưởng Lưu một câu.

Lý Dương hơi ngạc nhiên, cảm kích nhìn ông, người này lúc này đồng ý làm nhân chứng cho mình, không ngờ là làm thật.

Cần biết rằng, lúc này hắn nói chuyện với Trầm Chính Đức và An Văn Quân thì có ông này ở bên cạnh, ông ta đã nghe thấy hết tất cả.

Cũng có nghĩa là ông biết thân phận của vị Ngô Thiếu này, trong trường hợp này mà vẫn đồng ý làm nhân chứng cho Lý Dương, đúng là hiếm gặp.

-Ông là ai?

Đội trưởng Lưu chau mày hỏi người trung niên.

-Tôi là Thiệu Chí Hiên, người Singapo, lần này về nước khảo sát vài mối làm ăn, đây là hộ chiếu của tôi!

Người đàn ông trung niên lấy hộ chiếu ra đưa cho Đội trưởng Lưu xem, Đội trưởng Lưu càng chau mày hơn, hắn không ngờ chuyện hôm nay còn liên quan đến cả người Hoa kiều.

-Thiệu Chí Hiên!

An Văn Quân kinh ngạc nhìn người trung niên, cô chưa từng gặp người này, nhưng tên thì có nghe nói đến.

Kể ra thì Thiệu Chí Hiên vẫn là người nhà của Thiệu Gia, là một thành viên của gia tộc Thiệu Thị, tiếc là lúc trẻ ông mắc sai lầm, nên bị cha khai trừ ra khỏi gia tộc, sau đó thì đến sống ở Singapo.

Thiệu Chí Hiên là một người rất lợi hại, ông ở Singapo đi lên từ đôi bàn tay trắng, tạo nên vương quốc thương nghiệp của mình, lĩnh vực ông kinh doanh là trang sức châu báu.

Tuy là không lớn bằng tập đoàn Thiệu Thị, nhưng cũng là một công ty châu báu không nhỏ, lớn hơn những công ty con của Thiệu Thị nhiều.

Mấy năm gần đây, Thiệu Gia và vị thành viên bị trục xuất này đã có liên lạc trở lại, Thiệu Chí Hiên mấy năm nay cũng thường xuyên về nước, ông có ý định về phát triển ở trong nước, An Văn Quân gặp ông ở đây đúng là rất ngạc nhiên.

-Thịch thịch thịch!

Bên ngoài lại chạy vào một đội cảnh sát khác, khoảng hai ba mươi người, mà còn là do Phó cục trưởng Cục công an dẫn đầu, vị Phó cục trưởng này nghe nói Ngô Thiếu bị đánh liền lập tức kéo người đến.

1289. Chương 1286 – Chọc Phải Tổ Ông Vò Vẽ

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1286 – Chọc phải tổ ông vò vẽ

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

-Cục trưởng Quách!

Đội trưởng Lưu vội vàng chạy đến, người đến là Quách Thế Đồ, Phó cục trưởng thường vụ, nhiệm kỳ chính ủy của cục công an thành phố Yết Dương sắp đến rồi, bây giờ căn bản là không hỏi chuyện gì, vì vậy trừ Cục trưởng ra, vị đứng trước mặt là chức to nhất.

Mà vị Cục trưởng Quách này cũng coi như là người có quan hệ với trưởng phòng Ngô.

-Chuyện gì đang diễn ra vậy?

Nhìn Ngô Thiệu đang được bác sỹ khiêng đi, Quách Thế Đồ kinh ngạc hét lớn, bộ dạng của Ngô Thiệu rất khó coi, miệng ú a ú ớ, trên người thì phát ra một mùi hôi khó chịu.

Những thứ mà hắn nôn ra phần lớn đều dính lên người hắn, mấy bác sỹ khiêng hắn cũng không ngừng nín thở.

-Là mấy người bọn họ...

Đội trưởng Lưu vẫn chưa nói gì, một người đi cùng Ngô Thiệu lúc nãy chợt đi đến, chỉ tay vào Lý Dương nói.

Lần này hắn không chỉ chỉ mặt Lý Dương mà còn lôi cả cô gái mặc váy đỏ và Thiệu Chí Hiên vào nữa, nói là bọn họ hợp lại với nhau để đánh Ngô Thiệu, muốn Quách Thế Đồ bắt hết bọn họ đi.

Mấy người này đều tranh nhau đổ hết trách nhiệm và tội lỗi lên đầu Lý Dương, chính là muốn cho mọi người biết mối quan hệ của mình.

-Bắt hết bọn họ dẫn đi!

Quách Thế Đồ vẫn chưa nghe hết liền lập tức hạ lệnh, lần này Đội trưởng Lưu đi trước tiên, mấy thuộc hạ của hắn vẫn chưa đứng dậy được, nhưng điều này không ảnh hưởng đến hành động của hắn.

Lúc này đã bị mất mặt một lần rồi, lần này Đội trưởng Lưu phải lấy lại thể diện, đương nhiên, hắn sẽ không đến bắt hai tên khùng bố Triệu Khuê và hải Đông mà đến bắt Thiệu Chí Hiên.

-Đội đã, Cục trưởng Quách, không phải như lời cậu ta nói đâu, ông nghe tôi giải thích đã!

Trầm Chính Đức gọi lớn một tiếng, mấy người cảnh sát đứng im lại, mập Trầm ở Yết Dương vẫn có một ảnh hưởng nhất định, không phải là người mà mấy tên cảnh sát nhỏ này có thể đắc tội được.

-Ông chủ Trầm, ông không cần phải giải thích gì nữa, giải thích với tôi cũng vô ích, chắc ông biết được thân thế của Ngô Thiệu?

Quách Thế Đồ thở dài, tỏ thái độ rõ ràng với Trầm Chính Đức.

Trầm Chính Đức chau mày, chưa kịp nói gì thì Lý Dương đã đứng ra cười nói:

-Vị Cục trưởng đại nhân, thì ra là mấy người làm việc chỉ xem thân thế, hoàn toàn không đi xem xét sự tình sao?

Nghe Lý Dương nói, Trầm Chính Đức không nói gì nữa mà đứng qua một bên.

Quách Thế Đồ chợt trừng mắt hét lớn:

-Hỗn xược, tôi làm việc thế nào không cần anh phải hao tâm, nên biết rõ thân phận của anh là ai. Anh bây giờ là người đang bị tình nghi!

Thái độ của vị Cục trưởng Quách này đối với Lý Dương hoàn toàn khác khi nói với Trầm Chính Đức, Trầm Chính Đức đứng bên cạnh Lý Dương, có vẻ đang vui mừng trên nỗi đau của người khác.

Ông không biết thân phận của Lý Dương cụ thể như thế nào, nhưng lại hiểu rõ, vị Cục trưởng này đã đắc tội với người không nên đắc tội.

-Bắt hết bọn họ cho tôi!

Người lần này lên tiếng là Đội trưởng Lưu, Triệu Khuê và Hải Đông nheo mắt một cái, hai người cùng bước đến trước mặt Lý Dương.

Có hai người bọn họ, mười hai mươi người bình thường không thể nào tiếp cận Lý Dương được, cho dù mấy chục người này là cảnh sát thì hai người cũng rất tự tin.

Bên cạnh họ còn có chi viện ngầm nữa.

Càng không cần phải nói, Lý Dương bây giờ cũng đã là một cao thủ. Đương nhiên rồi, nếu bọn họ bảo vệ không được, để Lý Dương đích thân ra tay thì là bọn họ không làm tròn bổn phận rồi. Nên bọn họ sẽ không đi làm như vậy đâu.

-Không cần phải phiền phức như vậy đâu, cắt những chiếc còng tay kia đi, tôi sẽ đi cùng các ông!

Lý Dương chợt kéo Hải Đông và Triệu Khuê lại rồi nói, một số cảnh sát đã đến gần chợt dừng người lại, họ quay lại nhìn Đội trưởng Lưu và Cục trưởng Quách.

-Anh Lý!

Triệu Khuê chau mày kêu lên một tiếng.

-Đây dù sao cũng là nơi của ông chủ Trầm, có gì chúng ta đến Cục công an rồi nói!

Lý Dương lắc đầu, tuy nhiên ba chữ Cục công an hẳn rất nhấn mạnh, Triệu Khuê gật đầu, hẳn thế oLý Dương cũng lâu rồi, nghe Lý Dương nói vậy liền hiểu là Lý Dương đã thực sự rất tức giận.

Lý Dương mà tức giận, ở Yết Dương ngoài Trần Vô Cực ra thì không ai có thể ngăn nổi.

Trầm Chính Đức kinh ngạc nhìn Lý Dương, tuy nhiên ánh mắt cũng tỏ vẻ cảm động, ông không ngờ lúc này Lý Dương còn nghĩ cho ông, xem ra những việc đã làm trước đây không uổng công rồi.

-Sớm như vậy có phải tốt không, thu còng tay lại, giải bọn họ đi!

Đội trưởng Lưu nói, trong lòng cũng nhẹ bớt gánh nặng, hẳn đã tận mắt chứng kiến sức chiến đấu của Triệu Khuê và Hải Đông, cho dù bây giờ người của hắn nhiều, nhưng muốn bắt những người này e rằng phải trả một giá không nhỏ.

Đội trưởng đội cảnh sát hình sự nói xong, mấy tên cảnh sát kia không giám làm gì nữa liền thu còng tay lại.

Quách Thế Đồ cũng không kiên trì, hẳn cũng phải giữ thể diện cho Trầm Chính Đức, bình thường hẳn cũng kiếm được nhiều lợi ích từ Trầm mậ này, hơn nữa Trầm Chính Đức cũng có một bàn đồ nhất định.

-Tôi gọi một cuộc điện thoại!

Lý Dương lạnh lùng nhìn đội trưởng Lưu một cái rồi lấy điện thoại ra gọi, vừa nghe điện thoại vừa đi ra ngoài, có hai cảnh sát muốn đi lên giữ hắn nhưng đã bị Hải Đông và Triệu Khuê ngăn lại.

Bộ dạng của hắn không giống như là kẻ tình nghi đang bị cảnh sát bắt đi mà giống như một khách quý được bảo vệ vậy.

-Anh kiệt, là tôi!

Có người bắt máy, Lý Dương lạnh lùng nói một câu.

Giọng Hà Kiệt vang vang trong điện thoại:

-Tên tiểu tử cậu làm gì mà gọi điện cho tôi vậy. Đúng rồi, gần đây cậu không phải ở Quảng Đông sao, lúc nào thì đến thăm tôi đây?

Lý Dương nói:

-Sợ là tôi đi không được rồi, bây giờ tôi đang trên đường đến Cục công an!

-Cục công an?

Lông mày Hà Kiệt chột nhếch lên một cái.

-Đúng, có xảy ra một chút chuyện nhỏ...Tuy nhiên Cục công an ở đây làm việc không hỏi sự tình, chỉ hỏi thân thể, nên bây giờ tôi đành phải đi với bọn họ thôi!

Lý Dương chậm rãi nói, hẩn ngẩn gọn thuật lại chuyện lúc nãy, còn đặc biệt điểm danh thân phận của vị Ngô Thiếu kia, sau cùng còn thêm một câu nữa.

Triệu Khuê và Hải Đông đều mỉm cười.

Lý Dương đúng là tức giận rồi, nếu không thì hẳn tuyệt đối không nói với Hà Kiệt một cách cụ thể như thế, Lý Dương đã nói như vậy rồi thì chuyện này không kết thúc đơn giản được.

Lần này Cục công an này đúng là gặp phiền phức lớn rồi.

-Tôi hiểu rồi, cậu chú ý đi, đừng để mình bị bắt nạt, những chuyện còn lại cứ để tôi!

Giọng của Hà Kiệt trở nên nghiêm túc, Lý Dương nói như vậy hẳn cũng đã hiểu ra được chuyện gì rồi.

Lý Dương tắt máy, lúc này cũng đã bước đến cổng khách sạn rồi, bên cạnh còn có không ít người đứng xem, giám đốc Đại Đường của khách sạn thì lo lắng nhìn Trầm Chính Đức.

Trầm Chính Đức bước lại nói mấy câu với bọn họ rồi cũng cùng Lý Dương rời đi.

Chuyện này đối với ông cũng là một cơ hội tốt để gây dựng mối quan hệ với Lý Dương, còn đến Công an có gặp phiền phức hay không thì Trầm Chính Đức hoàn toàn không nghĩ đến, chỉ nhìn dáng vẻ ung dung của Lý Dương cũng đủ biết lần này gặp xui xẻo không phải là hẳn.

An Văn Quân gọi một cuộc điện thoại xong cũng cùng Lý Dương đi đến sở cảnh sát.

Cô vốn dĩ có thể không đi nhưng lại kiên quyết đi cho được, nói mình là nhân chứng.

Thiệu Chí Hiên, cô gái mặc váy đỏ đều đi cùng Lý Dương, hai người họ có muốn không đi cũng không được, lúc lên xe cô gái đó vẫn còn đang run rẩy, nếu không phải có Lý Dương và An Văn Quân an ủi mấy câu chắc cô ta đã sợ mà khóc rồi.

Đối với cô, Cục công an giống như là địa ngục, vào đó cũng giống như rơi vào miệng hổ vậy.

Cho dù có mấy người này an ủi, nhưng cô vẫn cứ giữ chặt Lý Dương, không nói gì cả, ánh mắt đầy sợ hãi.

Sau khi nói chuyện trong điện thoại với Lý Dương xong, Hà Kiệt yên lặng một lúc, cầm điện thoại suy nghĩ.

Hắn không lo lắng nhiều về sự an toàn của Lý Dương, hẳn biết sự lợi hại sáu bảo vệ bên cạnh Lý Dương, chỉ cần không xảy ra xung đột nghiêm trọng thì Lý Dương tuyệt đối sẽ không gặp bất cứ chuyện gì.

Điều mà hắn đang nghĩ bây giờ là mục đích của Lý Dương, hẳn rất hiểu Lý Dương, chưa lúc nào Lý Dương lại kể tường tận từng chi tiết như vậy, chứng tỏ Lý Dương muốn làm lớn chuyện này lên.

Nếu Lý Dương đã muốn làm lớn, vậy thì hẳn cũng cùng điên với Lý Dương một lần vậy.

Nghĩ đến đây, Hà Kiệt chột cười nhạt, hẳn gọi một cuộc điện thoại, gọi xong càng cười tươi hơn.

-Vương huynh, tôi là Hà Kiệt...

Thời gian cũng không dài, người mà Hà Kiệt gọi là Vương Huynh này là Vương Đức làm việc tại Quảng Châu, cấp bậc cũng giống hắn, đều là phó phòng, tuy nhiên người này làm việc ở Tỉnh ủy.

Tên Vương Đức này cũng không lạ lòng gì Lý Dương, hẳn có một người em trai tên là Vương Phong, còn có một người em gái là Vương Giai Giai, Lý Dương chính là em rể của hắn.

Gọi xong Hà Kiệt cười hi hi rồi lại gọi thêm một cuộc nữa.

Lần này giọng Hà Kiệt trở nên nghiêm túc hơn, còn tỏ vẻ rất oan ức nữa, thuật lại chuyện của Lý Dương một cách rất đáng thương, một người đáng thương bị người khác ăn hiếp.

Vương Đức cũng đang gọi điện thoại, gọi xong hắn liền kêu một chiếc xe đi Yết Dương.

Em rể đang bị công an bắt ở Quảng Đông, cho dù thế nào thì hắn cũng phải ra mặt, Hà Kiệt gọi xong cũng đi, hắn đã cho chuyện này thành chuyện thể diện của Hà Gia, không đi cũng không được.

Hai nhà Hà Vương đều đi cùng một lúc, người lớn của hai nhà này cũng đã nhận được tin.

Vương Giai Giai đang bận chuyện của Viện Bảo tàng, nghe Lý Dương bị công an bắt đi liền lo lắng suýt khóc, cô định bỏ hết việc để bay đến Yết Dương, sau đó được mẹ Lương Phượng Anh khuyên mới ở lại.

Bên Quảng Đông có Vương Đức, còn có Hà Kiệt, Lý Dương chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện, lúc này Vương Giai Giai đi cũng muộn rồi, cũng chẳng giúp được gì.

Vương Giai Giai cũng đành bất đắc dĩ, cô không ngừng khóc, cuối cùng Vương Toàn Minh phải đích thân gọi điện cho bí thư tỉnh Quảng Đông, mới làm Vương Giai Giai nín khóc.

Bí thư tỉnh Quảng Đông Liễu Quốc Sinh là bạn học của Vương Toàn Minh, quan hệ giữa hai người cũng rất thân thiết, nhận được điện thoại của Vương Toàn Minh liền nói là đích thân sẽ đi giải quyết chuyện này.

Tắt máy, Liễu Quốc Sinh liền lắc đầu, khuôn mặt tỏ vẻ bất đắc dĩ, ông không phải là chỉ nhận được một cuộc điện thoại có liên quan đến Lý Dương, lúc này cha của Hà Kiệt Hà Chấn Giang cũng đã gọi điện đến.

Hai người cùng vì một người một việc mà gọi đến, Liễu Quốc Sinh biết là lần này có người đã chọc trúng tổ ông vô vè rồi, mà còn là một tổ ông vô vè rất lớn nữa.

1290. Chương 1287 – Tôi Sẽ Giết Hết Bọn Họ

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1287 – Tôi sẽ giết hết bọn họ

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

-Chuẩn bị xe cho tôi, đi Yết Dương!

Tắt máy, Liễu Quốc Sinh do dự một lúc, sau đó gọi điện nói với thư ký.

Chỉ có một mình Vương Toàn Minh báo, thì việc này ông dặn dò cấp dưới đi giải quyết là được, chuyện mà có ông lớn Bí thư tỉnh dặn dò thì cấp dưới không ai dám chậm trễ.

Tuy nhiên người thông báo lại thêm Hà Chấn Giang thì lại khác, hai người cùng tìm ông vì một việc, thì ông phải biểu tỏ thái độ rõ ràng.

Đích thân đi một chuyến mới thể hiện được sự coi trọng của ông.

Lúc Liễu Quốc Sinh đi, bên văn phòng tỉnh cũng đang loạn xạ lên, Chủ tịch tỉnh Hứa An Đức cũng rời đi, nơi ông đến cũng là Yết Dương.

Lúc này hai ông lớn nhất tỉnh không hẹn mà cùng gặp tại một nơi.

Yết Dương lúc này cũng tình cảnh hỗn loạn, bí thư thành phố Hoàng Thiên Kiệt vừa nhận được điện thoại, là một người bạn cũ gọi đến, Vương Đức của tỉnh ủy, Hoàng Thiên Kiệt lúc ở Bắc Kinh cũng có quan hệ rất thân thiết với Vương Đức.

Vương Đức chẳng khách sáo gì cả, vừa gọi là than trách với ông một trận, sau đó mới nói rõ là có chuyện gì. Em rể của Vương Đức bị công an Yết Dương bắt đi rồi.

Hoàng Kiệt sau khi biết chuyện liền hứa là sẽ đích thân đi xem tình hình, dẫn em rể của Vương Đức về, lúc này giọng của Vương Đức mới dịu đi một chút.

Tất máy, Hoàng Thiên Kiệt vẫn chưa kịp gọi điện đến cục cảnh sát thiên điện thoại ông lại kêu.

Lần này vẫn là hỏi về chuyện em rể của Vương Đức, tuy nhiên người hỏi lại không có quan hệ gì với Vương gia cả, còn nhắc nhở ông nhất định phải coi trọng chuyện này.

Hoàng Thiên Kiệt đang chưa hiểu gì thì lại có điện thoại.

Lần này là thư ký của Bí thư tỉnh gọi đến, thông báo với ông là Bí thư tỉnh sắp đến Yết Dương rồi, nói ông làm tốt công tác chuẩn bị nghênh đón.

Bí thư tỉnh đến, nhưng lại không nói vì việc gì, Hoàng Thiên Kiệt cầm điện thoại ngơ ngác nhìn phái trước, lòng đầy nghi hoặc.

Qua một lúc, Hoàng Thiên Kiệt coi như cũng có phản ứng, việc của Vương Đức cần phải làm, nhưng việc đón tiếp Bí thư tỉnh lại càng quan trọng hơn, định giao việc em rể Vương Đức bị bắt cho thư ký xử lý thì ông lại có điện thoại.

Lần này là thông báo Chủ tịch tỉnh Hứa An Đức sắp đến, cũng giống như Bí thư tỉnh, chỉ biết ông đến, mà không biết vì chuyện gì.

Những chuyện bất thường liên tiếp xảy ra làm Hoàng Thiên Kiệt vừa bức bối vừa lo lắng.

Ông còn chú ý đến một điểm, tỉnh ủy và chính phủ đều thông báo với ông, nhưng không nói là chuyện gì, ngoài ra hai thông báo này cũng không nói là hai ông lớn đi cùng nhau, có lẽ là họ đi riêng.

Cũng có nghĩa là hai ông lớn rất có thể sẽ không đến cùng một lúc mà người đến trước người đến sau cũng nên.

Điều này càng làm Hoàng Thiên Kiệt thấy nghi hoặc và mơ hồ, ông vội sai thư ký đi hỏi xem đã xảy ra chuyện gì, tự nhiên ông cũng quên mất việc Vương Đức vừa mới nhờ.

Điều này cũng không thể trách ông được, bất kỳ ai nghe tin hai xếp lớn nhất của mình sắp đến, e rằng đều rất lo lắng, vì vậy nên đi giải quyết chuyện quan trọng trước.

-Tất cả đứng nguyên đó, không được động đây!

Trong cục công an, cảnh sát dồn mấy người Lý Dương vào một phòng, chính xác là một cái lồng, cửa lồng không đóng, trong phòng này có một cái lồng sắt, mấy người Lý Dương đều bị đưa vào trong đó.

Vốn dĩ An Văn Quân và cô gái váy đỏ kia bị nhốt riêng, dù sao bọn họ cũng là phụ nữ, tiếc là cô gái kia cứ nín chặt tay Lý Dương chết cũng không chịu rời, nhờ Trầm Chính Đức nói mà bọn họ được nhốt chung với nhau.

-Anh Lý, tại sao lại muốn vào đây vậy?

Nhìn xung quanh chiếc lồng, Triệu Khuê chợt phàn nàn một câu, hẳn cũng đã từng bị bắt, nên rất không thích nơi này.

-Công khai chống lại họ thì chúng ta cũng không được lợi ích gì, mà vào đây thì bọn họ cũng đâu giám làm gì ta.

Lý Dương cười ha ha, còn hiếu kỳ nhìn xung quanh, bọn họ bị nhốt vào một lồng nên thấy cũng hơi chật chội.

-Cái này thì không chắc chắn, người thanh niên, cậu không biết sự đen tối trong nơi này rồi!

Thiệu Chí Hiên thở dài, ông đứng là làm ăn ở nước ngoài, nhưng lại rất hiểu tình hình trong nước, ông đã biết người bị đánh hôm nay có quan hệ với công an, bọn họ vào đây chắc chắn là không có gì tốt đẹp.

Tuy nhiên ông cũng chẳng lo lắng gì nhiều, ông không phải là người không có thân thể, mà lại còn là Hoa Kiều, bọn cảnh sát này không giám làm gì ông đâu.

Điều quan trọng nhất là, ông chỉ là nhân chứng, không phải là người động thủ.

-Không sao, nếu đã có đen tối thì phải lôi cái đen tối đó ra, để cho chúng triệt để bị bại lộ ra ánh sáng!

Lý Dương lại cười nói, Thiệu Chí Hiên lắc đầu không nói gì.

-Ông yên tâm đi, lần này sẽ cho bọn họ biết, như thế nào gọi là mời thần đến thì dễ mà tiễn thần đi thì khó!

Hải Đông đứng bên cạnh cười ha ha nói, Hải Đông chẳng tỏ ra lo lắng gì cả, hắn còn rất hưng phấn là đằng khác.

Hắn rất hiểu thân thể của Lý Dương, những người này dám bắt Lý Dương đến đây, chắc chắn sẽ không có kết quả tốt đẹp, chỉ cần Lý Dương làm to chuyện này, thì không ai bảo vệ được bọn họ cả.

-Anh, và cả cô đi ra đây!

Đang nói thì có một cảnh sát khoảng hơn hai mươi tuổi đi đến, chỉ vào Lý Dương và cô gái đứng bên cạnh, Lý Dương thì không sao nhưng cô gái đó không nén nổi liền khóc.

Lúc khóc, Lý Dương cảm thấy cô giữ cánh tay hắn chặt hơn, toàn thân run rẩy.

Cô gái nhỏ này đúng là sợ quá rồi.

-Có gì thì anh cứ hỏi luôn ở đây đi!

Lý Dương nói, hắn không phải là không hiểu trình tự làm việc, nhưng mấy tên cảnh sát này rõ ràng là không làm việc theo quy tắc, hắn cùng đến đây đã tốt lắm rồi, giờ không muốn nghe theo lời họ nữa.

Điều mà Lý Dương cần làm bây giờ là làm lớn chuyện này.

-Tiểu tử cậu là cái thá gì chứ...

Tên cảnh sát bắt đầu chửi, tiếc là hắn vừa mới lên tiếng thì không chửi tiếp được nữa, hai đôi mắt sắc lạnh cùng chĩa vào người hắn, một luồng hơi lạnh chạy qua làm hắn im bật.

Hải Đông và Triệu Khuê cùng trừng mắt nhìn hắn, hai người họ đều là đặc chủng binh xuất thân từ chiến trường, ánh mắt của họ, người bình thường khó mà chịu đựng được.

Miêu tả một cách dễ hiểu, sát khí phát ra từ bọn họ giống như một thực chất, bất cứ ai bị họ trừng mắt đều thấy rất khó chịu, tên cảnh sát lúc này cùng bị Hải Đông và Triệu Khuê trừng mắt đều run bần bật, không nói nên lời.

-Tiểu Trương, sao vẫn chưa dẫn người ra?

Bên ngoài vọng vào tiếng một cảnh sát khác, tên cảnh sát này chột rụt cổ lại, rồi đi ra bên ngoài, hắn không muốn ở đây thêm một phút nào nữa, cho dù ra ngoài sẽ bị phạt.

Một lúc sau, bên ngoài lại có một người đi vào, lúc này là người quen, đội trưởng lưu của cảnh sát hình sự.

-Muốn hỏi gì thì cứ hỏi ở đây!

Hắn ta vẫn chưa mở lời thì Triệu Khuê đã lạnh lùng nói một câu, bọn họ muốn mang Lý Dương đi tất nhiên hai người sẽ không đồng ý.

Đội trưởng Lưu há miệng, chột ông nuốt nước bọt một cái, không nói gì liền bỏ đi.

Sát khí mà tên cảnh sát kia cảm nhận được thì ông cũng cảm nhận được, mà lại càng mãnh liệt hơn.

Ông là đội trưởng đội cảnh sát hình sự, có một kiến thức nhất định, ông biết hai người trước mặt đã từng giết người, hơn nữa không phải chỉ giết một người, liên tưởng đến cú đánh của hai người này lúc này, đội trưởng Lưu chợt có một dự cảm không lành.

Tuy nhiên người bị đánh lần này là Ngô Thiệu, Ngô Thiệu không chỉ là công tử của trưởng phòng Ngô mà còn là cháu ngoại của Cục trưởng Thường, Cục trưởng Thường biết tin đã đến bệnh viện rồi.

Trước khi Cục trưởng đại nhân đến, bọn họ phải giải quyết xong vụ án.

Sau khi bỏ đi, lần đầu tiên đội trưởng Lưu cảm thấy đau đầu, nghĩ một lúc ông liền gọi tên cảnh sát lúc này đến, bảo hắn mang bút viết rồi trực tiếp vào trong đó hỏi khẩu cung.

Điều này không hợp với lẽ thường, nhưng đội trưởng Lưu cũng không để ý đến nó nữa, ông thực sự không muốn bị hai người kia trừng mắt, càng không muốn bị họ đánh.

Trong lòng ông có một dự cảm, cho dù là trong Cục cảnh sát thì hai người này vẫn dám động thủ.

-Họ tên!

Tên cảnh sát bày chiếc bàn ra rồi hỏi nhẹ một câu.

Câu hỏi của hắn không có một chút sức lực gì cả, hắn vẫn chưa lấy lại được tinh thần, nhìn hắn giống như là đang trưng cầu ý kiến hơn.

-Lý Dương!

Lý Dương cũng không làm khó, nhẹ nhàng trả lời, cô gái mặc váy đỏ giữ chặt á oLý Dương, còn ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Sau khi nhận được ánh mắt khích lệ của Lý Dương cô mới chậm rãi nói:

-Tôi tên là Vương Vân!

Nghe thấy tên Lý Dương, Thiệu Chí Hiên kinh ngạc nhìn hắn một cái, Thiệu Chí Hiên kinh doanh về châu báu, cái tên Lý Dương mấy năm gần đây hắn đã nghe rất nhiều lần rồi.

Tuy nhiên hắn không liên tưởng hai người lại với nhau, Thiệu Chí Hiên cũng chưa từng gặp Lý Dương, về phương diện thu mua nguyên liệu phỉ thúy của công ty hắn đều có người khác, hơn nữa ở Singapo hắn chủ yếu kinh doanh kim cương, Phỉ Thúy rất ít.

-Người ở đâu?

Tên cảnh sát lại hỏi một câu, Đội trưởng Lưu chỉ ngồi bên cạnh không nói gì, thỉnh thoảng lại nhìn trộm Triệu Khuê và Hải Đông.

-Bắc Kinh!

-An Huy!

Lý Dương và cô gái cùng trả lời, lần này Vương Vân không còn thấy lo lắng nữa, Lý Dương thì cười lạnh lùng.

-Biết, biết là các người đã phạm tội gì chưa?

Tên cảnh sát ngẩng đầu lên nhìn Triệu Khuê một cái rồi hỏi tiếp, giọng càng nhỏ hơn, Đội trưởng Lưu chau mày, trình tự câu hỏi của tên cảnh sát sai rồi, còn một vài câu chưa hỏi nữa.

-Chúng tôi không phạm tội gì cả, người kia vừa mới đi ra đã đòi đánh người, tôi chỉ là phòng vệ chính đáng thôi!

Lý Dương lắc đầu, tên cảnh sát vội nói, lần này giọng có to hơn một chút:

-Còn nói không phạm tội, anh đánh gãy chân người ta rồi đấy!

Triệu Khuê liền nhìn tên cảnh sát, tên cảnh sát chợt rút đầu lại, khí thế vừa mới lấy lại đã không còn nữa, hắn đang rất buồn bực, đây là cục công an, là địa bàn của hắn, sao hắn lại nhát gan như vậy chứ.

-Người đâu, người đang ở đâu, tôi phải giết hết họ!

Bên ngoài chợt vọng vào tiếng hét lớn, Lý Dương chau mày lại, hắn nhận ra giọng nói này, chính là Ngô Thiếu tên vừa bị đánh lúc nãy, Lý Dương không ngờ là hắn không lo ở bệnh viện mà lại chạy đến đây.

Nghe thấy giọng nói, Đội trưởng Lưu liêng vội vàng đứng dậy, Triệu Khuê và Hải Đông nhìn nhau rồi cùng bước đến cửa lồng sắt, họ đứng ở đây, nếu có chuyện gì đều có thể xông ra bảo vệ sự an toàn cho Lý Dương.

1291. Chương 1288 – Có Được Chứng Cứ

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1288 – Có được chứng cứ

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Tiếng vừa vọng vào thì bên ngoài đã nghe tiếng bước chân.

Ngô Thiếu tên thật là Ngô Dương, kể ra vẫn nhỏ hơn Lý Dương một tuổi, hắn được nuông chiều từ nhỏ, là người vô phép vô thiên.

Mấy năm trước, cha mẹ hắn đúng là hết cách nên đành gửi hắn đi nước ngoài du học, nói là du học nhưng thực ra đó là một trường đại học trái phép, hi vọng con trai sau một thời gian sống ở nước ngoài sẽ thay đổi tính cách, đồng thời có thể mang cái tiếng thơm từ hải ngoại trở về.

Tâm lòng của ba mẹ là tốt, nhưng hắn lại không quan tâm đến chuyện này, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời.

Ngô Dương ở nước ngoài, suốt ngày rượu chè be bét, lại kết bạn với đám người xấu, cả ngày cờ bạc trai gái, chơi bởi trác táng, nếu không phải vì hắn tiêu tiền như nước, bị ba mẹ lôi về thì e rằng bây giờ hắn vẫn đang còn vui vẻ nơi xứ người.

Sau khi về nước, tên tiểu tử này được cha sắp xếp vào làm trong Cục công an, tiếc là hắn vẫn chứng nào tật ấy.

Về nước mới được vài tháng, đã làm hại mấy cô gái, có một cô còn suýt nữa nhảy lầu tự tử, vì vậy mà hắn bị cha nhốt một tháng không cho đi chơi.

Hôm nay là hôm thứ ba hắn được tự do, mấy người bạn xấu chúc mừng hắn, có người lại còn dẫn đến một cô gái từng bị hắn dể ý nhưng chưa đoạt được.

Rượu uống nhiều rồi, tính chất cũng bắt đầu bộc phát, tên tiểu tử này không quan tâm đến gì nữa cả liền kéo cô gái đó đến nhà vệ sinh để làm bậy, sau đó thì gặp Lý Dương.

Hắn cũng xui xẻo, nếu không gặp Lý Dương thì cô gái này cũng khó mà thoát khỏi tay hắn, gặp Lý Dương thì chuyện này không dễ nữa.

-Dừng!

Cửa bị đập tung ra, tên cảnh sát đang ghi chép chợt đứng dậy sang một bên, sợ hãi nhìn người đang bước vào.

Người bên ngoài đi vào không ít, một người là Ngô Dương, còn có hai người nữa là đội trưởng Lưu và Cục trưởng Quách, còn có thêm một người đầu hói khoảng năm mươi tuổi nữa, người không cao nhưng đầu lại ngẩng rất cao.

Còn lại đều là những thanh niên mặc đồng phục cảnh sát.

-Tên khốn, dám đánh tao, hôm nay tao sẽ cho mày chết!

Ngô Dương tiến lại nhìn Lý Dương, cặp mắt trừng trừng đang rất thích thú phục thù.

Đối với hắn, chỉ cần dẫn người đến được đồn công an cũng đồng nghĩa với việc rơi vào tay hắn, muốn bắn muốn giết gì là chuyện của hắn, trong lòng hắn đã nghĩ ra không ít cách để trị Lý Dương.

Hắn phải trút giận lên Lý Dương, về nước lâu như vậy, Lý Dương là người đầu tiên dám đánh hắn.

-Vương Vân, kỹ nữ thôi, ông chơi mày xong sẽ bán mày, để mày ngày ngày phục vụ khách cho ông!

Ngô Dương lại trừng mắt nhìn cô gái mặc váy đỏ đứng bên Lý Dương, từ sau khi hắn bước vào, cô gái không ngừng run rẩy, bị hắn dọa như vậy mặt cô trở nên tái nhợt, người lại càng run hơn nữa.

-Đội trưởng Lưu, Cục trưởng Quách, đây có phải là Cục công an hay không? Các người không nghe thấy có công an đang đe dọa hay sao?

Lý Dương chau mày lại, trực tiếp hỏi mấy người đang đứng ở cửa.

Triệu Khuê và Hải Đông cũng lạnh lùng trừng mắt những người bên ngoài, lông mày An Văn Quân nhíu lên một cái, cô cúi đầu không nói gì, còn Thiệu Chí Hiên thì thở dài.

Đối với Thiệu Chí Hiên mà nói, ở đây mà nói pháp luật với bọn họ thì khác nào đàn gảy tai trâu.

Trần Chính Đức cũng thở dài, tuy nhiên không phải ông đang nghĩ đến Lý Dương mà là nghĩ đến những người kia, lần này hoàn toàn đã bị Lý Dương nắm chuôi rồi, Cục công an e rằng sắp bị chấn động lớn.

Nghĩ đến lần trước, vị công tử Nghiêm Đại đó, là công tử có cha làm Phó bộ trưởng Bộ vệ sinh, đã ngoan ngoãn thật thà đứng trước Lý Dương nhận lỗi.

Đó là Phó bộ trưởng đó, còn cha của Ngô Dương nhiều lắm cũng chỉ là phó phòng, thua những hai bậc mà là hai bậc rất quan trọng, Trần Chính Đức không hề nghĩ Ngô Dương sẽ thắng.

-Có người đe dọa sao, sao tôi không nghe thấy?

Người hỏi đầu kia chợt cười một tiếng, ông nhìn xung quanh như muốn hỏi có ai nghe thấy không, tất cả mọi người đều tỏ ý là không nghe thấy.

-Tiểu tử, đây là Cục công an, dám nói tôi đe dọa, bắt hắn ra cho tôi, đánh trong hai tiếng đồng hồ, nhưng đừng có đánh chết!

Lời Lý Dương làm Ngô Dương một lần nữa chú ý đến hắn, hắn cắn răng nói một câu.

Hắn đúng là hận Lý Dương rồi, nếu không thì cũng không vừa mới khỏe một chút đã vội vàng chạy đến đây báo thù Lý Dương, lúc này trong bụng hắn vẫn còn thấy rất khó chịu.

Lý Dương thở dài, Thiệu Chí Hiên nói đúng, sự đen tối ở đây đúng là không thể tượng tượng được.

Mấy tên cảnh sát, nhìn một người đe dọa trước mặt mình mà lại còn nói giúp hắn, nếu người bình thường mà vào đây thì tưởng tượng thôi cũng đủ biết kết quả sẽ như thế nào.

Lý Dương lại nhìn sang cô gái, cô gái dường như bị dọa đến gần ngất người, hắn cũng hiểu được vì sao cô gái vừa mới nghe đến đồn công an lại sợ hãi như vậy.

Cục công an như vậy cũng chẳng khác gì hang ổ hổ phỉ cả.

Hai người cảnh sát bước lên trước một bước, Triệu Khuê đứng chắn ngay ở cửa không cho cảnh sát vào, nếu mấy tên cảnh sát này dám cưỡng chế thì hắn sẽ ném ra ngoài không thương tiếc.

-Cục trưởng Thường, đây chỉ là hiểu nhầm, ông xem có thể bỏ qua được không?

Do dự một lúc, Trần Chính Đức lại đứng ra, ông cười ha ha nói, câu nói này không phải vì nói giùm Lý Dương mà đang nói giúp mấy vị đứng trước mặt.

Bất kể thế nào, Cục công an này ông cũng cho ăn gần hết rồi, ông không muốn đổi người rồi mình phải cho ăn lại nữa.

-Ông Trầm mặc, tôi làm việc không cần ông phải dạy, chuyện lần này tôi vẫn chưa tìm ông tính sổ đó!

Người đầu hói nói một tiếng, Ngô Dương là cháu ruột của ông ta, anh rể ông ta đã bỏ ra không ít công sức, lần này mà để anh rể biết đứa cháu bị đánh ngay trên địa bàn của ông thì ông không biết ăn nói thế nào.

Người anh rể kia bao che lấp liếm như thế nào ông biết rất rõ.

-Được, vậy tôi không nói nữa!

Trầm Chính Đức rút cổ lại, ông coi như cũng hết sức hết lòng rồi, thiên đường có đường anh không đi mà đòi đi xuống địa ngục, ông cũng không muốn đi giữ lại nữa.

-Ông chính là Cục trưởng Cục công an?

Lý Dương hỏi một câu, từ đầu đến cuối, hắn vẫn đứng ở đó, không chút mảy may sợ hãi, giống như mình không phải đang đứng trong Cục công an vậy.

-Hỗn xược!

Người đầu hói hét lên một tiếng rồi lại trờ hai tên cảnh sát:

-Còn không nhanh bắt người lại cho tôi?

Hai tên cảnh sát cùng nhìn nhau rồi đẩy Triệu Khuê ra, hai người đẩy một cái mà Triệu Khuê vẫn bất động còn họ thì bị đẩy bật lại mấy bước, kinh hãi nhìn Triệu Khuê.

Triệu Khuê cười nhạt nhìn họ, bọn họ coi như cũng cảm nhận được sự khác biệt từ Triệu Khuê.

-Còn có người muốn phản kháng, người đâu, trói hết tất cả lại cho tôi!

Người đầu hói hét lên một tiếng, Ngô Dương cũng đứng bên cạnh giúp đỡ, lúc này lại có thêm mấy cảnh sát nữa bước vào, một phòng chứa toàn người là người.

Triệu Khuê và Hải Đông nhìn nhau một cái, lòng mày hai người chột nhích lên, trong này hỗn loạn quá cũng không phải là chuyện tốt, không cần thận một cái là có thể làm Lý Dương bị thương ngay.

Cục trưởng đã nói thì ai dám không nghe, Đội trưởng Lưu cũng bắt đắc dĩ xông lên, chỉ huy đám cảnh sát trói người lại.

An Văn Quân, Thiệu Chí Hiên đều lo lắng nhìn Lý Dương.

Lý Dương thì lại tỏ ra rất bình thản, hắn còn lôi điện thoại ra, rồi ấn nút, một lát sau, điện thoại vọng ra tiếng Ngô Dương và người đầu hói đã nói lúc này.

An Văn Quân và Thiệu Chí Hiên mở to mắt, không ai ngờ rằng Lý Dương đã ghi âm lại tất cả.

-Có chứng cứ này, xem bọn họ còn nói gì được nữa?

Lý Dương cầm điện thoại cười, mắt Trầm Chính Đức cũng sáng lên, có được đoạn ghi âm này thì Cục công an lần này chắc chắn bị chấn động lớn rồi.

Đoạn ghi âm cũng không làm được bằng chứng, nhưng phải xem là do ai đưa ra, Trầm Chính Đức đảm bảo, chỉ cần Lý Dương đưa đoạn ghi âm này ra thì vị Cục trưởng Thường kia chắc chắn tới số rồi.

Tới số là vẫn còn nhẹ đó, nếu ông ta có vấn đề kinh tế thì còn phải ngồi tù nữa.

-Bịch bịch!

Có mấy người định khống chế Triệu Khuê, lần này Triệu Khuê không nường tay nữa, chưởng mấy chưởng mấy người kia đã ngã lăn quay, Hải Đông cũng đã rat ay, trong phòng vốn dĩ chỉ có mấy tên cảnh sát, số cảnh sát này chẳng là gì so với họ cả.

-Các người, các người định làm gì?

Người đầu hồi sợ hãi kêu lên, Triệu Khuê bước ra khỏi lồng sắt, trực tiếp hướng về phía người đầu hồi, ai cũng biết vị này là Cục trưởng Cục công an, chức to nhất ở đây.

Bắt trộm thì phải bắt tên cầm đầu trước, có được tên này trong tay là có thể đảm bảo an toàn cho Lý Dương rồi.

Hải Đông một tay một người, một lúc sau mấy tên cảnh sát đã bị ném ra khỏi phòng, sự hỗn loạn ở đây cũng đã làm kinh động đến những người khác, một lúc sau đã có mấy chục người chạy đến.

Bọn họ sau khi nghe ngóng mới biết được Cục trưởng đại nhân đang bị bắt làm con tin ở bên trong, những người bên ngoài càng trở nên hỗn loạn hơn.

-Ông, đi ra, nói với họ là đừng có đánh bậy!

Hải Đông chỉ vào Cục trưởng Quách, giữ Ngô Dương và người đầu hồi lại là đủ rồi, những người khác không quan trọng.

Bây giờ bên ngoài cũng cần phải có một người đi ra chủ trì, nếu không thì sẽ hỗn loạn hơn nữa, đây không phải là kết quả mà họ muốn.

-Được, các, các người đừng có làm bậy!

Cục trưởng Quách sợ hãi nói, vội bỏ chạy ra khỏi phòng, Lý Dương cũng bước ra đến trước người đầu hồi và vị Ngô Dương kia.

-Cậu, cậu không được làm bậy, đây là đồn công an!

Ngô Dương lần này không còn kiêu ngạo như lúc nãy nữa, hấn sợ hãi nhìn Lý Dương, hấn vừa bị Lý Dương dạy cho một trận, bây giờ nhìn thấy Lý Dương chỉ có sợ mà thôi.

-Reng reng reng!

Điện thoại Ngô Dương chợt đổ chuông, hấn ngẩng đầu lên nhìn Lý Dương, thấy vẻ mặt Lý Dương không có gì thay đổi mới cẩn thận lôi điện thoại ra.

Nhìn số gọi đến, mắt Ngô Dương chợt sáng lên, hấn lại cẩn thận nhìn Lý Dương rồi mới nghe điện thoại.

-Cha, mau cứu con, có người đang bắt con với cậu, mau đến cứu chúng con!

Đưa điện thoại lên nghe, Ngô Dương không để ý gì nữa mà gào thét liên hồi, người gọi đến là cha hấn, trưởng phòng Ngô.

Ông cũng nghe nói là con trai mình bị đánh, nên úc này mới gọi điện đến, không ngờ kết quả lại như vậy, trưởng phòng Ngô ở đầu dây bên kia cũng nghĩ lại một lúc lâu rồi mới hỏi họ đang ở đâu.

Biết được con trai và em vợ đang ở Cục công an, trưởng phòng Ngô lại cũng nghĩ lại.

Con trai mình là cảnh sát, em vợ lại là Cục trưởng Cục công an, mà hai người lại bị giữ trong cục công an, điều này nếu không phải là con trai nói ra, không phải thấy được sự sợ hãi của con trai thì chắc ông đã không tin.

1292. Chương 1289 – Càng Thêm Náo Nhiệt

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1289 – Càng thêm náo nhiệt

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

An ủi con mấy câu, Trưởng phòng Ngô liền tắt máy, nghĩ một lúc rồi lại gọi cho một số khác.

-Rất cuộc là xảy ra chuyện gì?

Giọng của Trưởng phòng Ngô lần này rất cứng, Cục công an thành phố Yết Dương, Cục trưởng Quách đang vừa cầm điện thoại vừa khóc, ông không ngừng giải thích, Trưởng phòng Ngô đang gọi điện cho ông.

Nói một lúc Cục trưởng Ngô coi như cũng hiểu ra được vấn đề.

Có người đánh con trai ông, sau đó còn cưỡng ép nó tại Cục công an, Trưởng phòng Ngô lúc này nổi giận lôi đình, ông từ Yết Dương mà thăng chức lên, nơi đó là gốc rễ của ông, là địa bàn của ông, có người đang trù con trai ông ở đó, đúng là đang làm mất mặt ông.

-Tiểu Từ, đi, về Yết Dương!

Dặn dò với Cục trưởng Quách vài câu, nói với ông ta là phải trừng trị nghiêm khắc hung thủ, Trưởng phòng Ngô liền xuất phát, ông lúc này vẫn không biết, còn có rất nhiều chiếc xe vì một chuyện mà đang chạy đến Yết Dương.

-Các người, các người tuyệt đối không được làm bậy!

Cục trưởng Quách tắt máy, rồi vội vã hét lớn với mấy người trong phòng, có một vài cảnh sát hình sự đã mang súng đến đứng một bên.

Ngoài ra còn có những tay súng bắn tỉa đang tìm vị trí cho mình.

Hải Đông thông báo lại tất cả những điều này cho Lý Dương, những tay súng bắn tỉa bên ngoài thì hẳn không lo, mấy người Triệu Vĩnh vẫn đang đứng ở bên ngoài, tuyệt đối không để cho mấy tên này thực hiện được mục đích.

Bọn họ lúc này đang lo những cảnh sát bên ngoài sẽ tấn công mạnh.

Nếu tấn công, bọn họ vẫn có thể ngăn lại, nhưng không thể tránh khỏi những thương tích, Triệu Khuê và Hải Đông đều có mang súng theo người, nếu xảy ra đối kháng, bọn họ không đảm bảo được sự sống chết của những người này đâu.

Những người này dù sao cũng chỉ là những cảnh sát bình thường, Triệu Khuê và Hải Đông cũng không muốn vì mâu thuẫn giữa họ và Cục cảnh sát mà gây thương tổn cho những người này.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là lo lắng, nếu thực sự xảy ra chuyện gì, bọn họ sẽ đặt an toàn của Lý Dương lên hàng đầu.

Nhìn khung cảnh có vẻ hỗn loạn, Lý Dương lại thở dài rồi rút điện thoại ra.

-Anh Kiệt, đang làm cái gì vậy, sao vẫn chưa có ai đến?

Lý Dương than trách một hồi trong điện thoại, gọi điện cho anh Kiệt lâu rồi mà vẫn chưa thấy ai đến Cục cảnh sát, điều này đúng là khó hiểu.

-Không có ai, không thể nào, tôi đã nói Hoàng Thiên Kiệt gọi điện rồi mà!

Đầu dây bên kia, Hà Kiệt nhảy dựng lên, tài xế và thư ký quay đầu lại nhìn, đây là lần đầu tiên bọn họ thấy chủ tịch thành phố phản ứng như vậy.

-Bây giờ ở đây hơi hỗn loạn, tôi không biết là có thể rút lui an toàn không nữa!

Lý Dương thở dài, Hà Kiệt nghe thấy những âm thanh lộn xộn ở hiện trường.

-Cậu cố gắng chờ thêm một lúc, tôi đang trên đường đến đây, lát nữa sẽ đến thôi!

Hà Kiệt vội nói một câu, Lý Dương tắt máy rồi, trán Hà Kiệt cũng toát mồ hôi.

-Thật đáng chết, vậy mà không có ai đến, không phải là chơi tôi sao?

Hà Kiệt tức giận kêu lên một tiếng, hẳn liền lấy điện thoại ra gọi.

Lần này hắn trực tiếp gọi cho chủ tịch thành phố Yết Dương Hồ Hàn.

Hồ Hàn là một đồng chí nữ, bốn mươi hai tuổi, Hà Kiệt từng là bạn học trường trung ương Đảng với em gái bà, kể ra thì hắn và em gái bà cũng đã từng yêu nhau, sau đó không biết sao lại chia tay.

Nếu không phải vì sự việc cấp bách, thì hắn sẽ không trực tiếp liên lạc với Hồ Hàn đâu.

Nói hết mọi việc xong, hắn lại gọi một cuộc điện thoại nữa, hắn la lớn trong điện thoại, nhờ người giúp một việc nhỏ mà cũng không xong, còn là cho sự việc phát triển theo chiều hướng xấu nữa.

La xong, trút được giận, hắn mới nói tài xế lái xe nhanh một chút để sớm đến Yết Dương.

Tuy nhiên, đợi sau khi bình tĩnh, Hà Kiệt lại gọi điện cho Ông, bây giờ Lý Dương có phần nguy hiểm, chuyện này không thể giấu Ông được, nếu không thì hắn cũng gánh không nổi.

Bí thư thành phố Yết Dương Hoàng Thiên Kiệt, bây giờ đang ngồi đợi trong phòng làm việc.

Điện thoại ông chợt reo lên, nhìn thấy số ông cũng nghĩ lại một cái, sau đó chợt gõ gõ đầu, bây giờ ông mới nhớ chuyện người ta nhờ, trước đó ông nhận được tin hai sếp lớn đến làm quên mất việc bạn nhờ.

Đầu dây bên kia, người bạn này không khách sáo la lên mấy câu, sau đó còn nói với ông, đây không phải là chuyện nhỏ, nhất định phải chú ý, còn bắt đi giải quyết ngay lập tức.

Nếu làm không tốt thì đến ông cũng sẽ bị liên lụy.

Hoàng Thiên Kiệt lại thấy quái lạ, không phải là một tranh chấp nhỏ, người bị công an bắt rồi sao, tại sao lại còn liên lụy đến ông chứ?

Điều này làm Hoàng Thiên Kiệt rất không vui, cũng may ông là người biết đại thể, sau khi nhận điện thoại liền quyết định để thư ký đích thân đến đó, ông phải ở đây chờ đón hai vị quan lớn.

Thư ký sau khi nhận được lệnh liền do dự một lúc sau đó mới nói nhỏ:

-Ông chủ, tôi vừa mới nhận được tin, Chủ tịch thành phố Hồ cũng đã xuất phát, là đi đến Cục công an!

-Thị trưởng Hồ đến Cục công an rồi?

Hoàng Thiên Kiệt chau mày lại, điều đầu tiên ông ta nghĩ đến là người mà bạn mình nhờ giúp lúc này, không biết là có quan hệ gì với Thị trưởng Hồ hay không.

Nhờ hai người giúp cùng một việc, đây là một điều rất kiêng kỵ trong chốn quan trường, Hoàng Thiên Kiệt vốn đã không vui, bây giờ lại càng không vui nữa.

-Đúng vậy, ông xem tôi có cần đi hay không?

Thư ký cúi người nói nhỏ, Hoàng Thiên Kiệt suy nghĩ một lúc cuối cùng thì gật đầu:

-Cậu vẫn cứ đi đi, dẫn người có tên là Lý Dương về trước, nếu Thị trưởng Hồ cũng đến vì hắn thì cậu trực tiếp quay về!

-Tôi hiểu rồi, tôi đi ngay đây!

Người thư ký gật đầu, nhắc thăm tên Lý Dương trong bụng.

Thư ký là một người rất yêu thích điêu khắc ngọc, hắn biết cuộc thi đại sư điêu khắc ngọc lần này, đại diện thi cho Yết Dương có một người tên là Lý Dương, là đồ đệ của Trần Vô Cực, trong hai ngày liên tiếp giành được giải nhất, làm nở mày nở mặt cho Yết Dương.

Chỉ là hắn không liên tưởng hai người này lại với nhau, theo hắn đại sư điêu khắc ngọc Lý Dương chắc chắn đang ở nhà nghỉ ngơi, để chuẩn bị cho cuộc thi ngày mai, chứ không thể chạy ra ngoài gây chuyện được.

Thư ký đi rồi, Hoàng Thiên Kiệt lại sửa soạn lại đầu tóc, chuẩn bị đón hai sếp.

-Reng reng reng!

Trong lúc ông đang khổ não suy nghĩ xem mục đích của hai ông sếp lớn đến là gì thì chuông điện thoại lại reo, Hoàng Thiên Kiệt bất đắc dĩ lắc đầu, nhắc điện thoại bàn lên nghe.

-Gi, được, được, tôi hiểu rồi!

Dập máy, trán Hoàng Thiên Kiệt chợt toát mồ hôi.

Là thư ký của Bí thư tỉnh gọi đến, nói ông đến Cục công an ngay lập tức để đưa Lý Dương ra. Trong Cục công an hiện tại đang rất hỗn loạn.

Hoàng Thiên Kiệt lúc này cũng coi như là biết được mục đích đến của Bí thư tỉnh. Hắn không thể tin nổi, Bí thư tỉnh đích thân đến Yết Dương cũng là vì chuyện này.

Chuông điện thoại lại kêu, Hoàng Thiên Kiệt giật mình một cái rồi nhấc máy ngay.

Hắn liên tục vâng vâng dạ dạ trong điện thoại, đợi dập máy rồi, toàn thân hắn mềm nhũn, thậm chí như muốn ngất đi.

Lần này là thư ký Chủ tịch tỉnh gọi đến, cũng nói giống như bên Bí thư tỉnh, đều là vì một người, bảo hắn lập tức kiểm soát tình hình ở Cục công an.

Hai vị sếp lớn không hẹn mà gặp cùng nhau đến Yết Dương, chính là vì chuyện mà lúc này hắn quên mất.

Hoàng Thiên Kiệt liền cuống cả lên, thư ký đã đi rồi, ông gọi chủ nhiệm văn phòng đến rồi trực tiếp lên xe chạy như bay đến sở cảnh sát.

Lúc này ông rất hối hận, hối hận vì lúc này không coi trọng việc của bạn nhờ, kết quả làm Hồ Tư giành đi trước.

Lúc này ông có thể khẳng định chắc chắn là vì chuyện này, chuyện này ông có cơ hội để giải quyết trước.

Hoàng Thiên Kiệt vô cùng hối hận, ông chợt nhớ đến người tên là Lý Dương, cả người ông lại run lên.

Rốt cuộc là ai mà có thể làm kinh động đến hai vị đại nhân làm hai vị phải đích thân ra mặt, những cái khác không nói, sức ảnh hưởng này ông không thể sánh được, người bạn kia của ông đã nói đúng, nếu làm không tốt có thể liên lụy đến mình.

Phía bên kia, Bí thư tỉnh Liễu Quốc Sinh cũng đang vò đầu.

Hà Chấn Giang đã gọi điện đến, ông không ngờ Hà Lão lại đích thân gọi cho ông, còn nói với ông rằng, cục điện có phần mất kiểm soát, nhờ ông giúp đỡ đề của mình.

Lúc này Liễu Quốc Sinh coi như cũng đã hiểu, vì sao hai nhà Hà Vương lại lo lắng như vậy, người xảy ra chuyện chính là vị công tử ca này.

ở Bắc Kinh, Vương Giai Giai đang nước mắt đầm đìa nhìn mẹ.

Lúc này cô lên báo mẹ gọi điện cho cậu, cô cũng vì quan tâm quá mà rối cả lên, chỉ sợ Lý Dương gặp chuyện gì.

Lý Dương lúc này vẫn chưa biết, bên ngoài vì hắn mà càng trở nên náo nhiệt hơn.

-Người bên trong nghe rõ đây, các người đã bị bao vây cả rồi...

Một cảnh sát đang nói lớn, Cục trưởng Quách hỗn hển chạy đến trước mặt đánh vào đầu hắn:

-Ai bảo cậu nói vậy, không biết Ngô Thiếu và Cục trưởng Thường đang ở bên trong hay sao?

Dạy tên cảnh sát đó xong, Cục trưởng Quách lại bước đến trước cửa, ông không dám tiến lại gần hơn.

-Ông chủ Trầm, ông khuyên bọn họ đi, có thể thả Ngô Thiếu và Cục trưởng Thường ra trước được không, bọn họ làm như vậy không có lợi gì cả, mà chỉ làm cho sự việc trở nên phức tạp hơn thôi.

Tên Cục trưởng Quách này vẫn còn thông minh, biết người tiện liên lạc nhất lúc này là Trầm Chính Đức.

-Cục trưởng Quách, cái này thực sự là tôi không nói được!

Nhìn hai người đang bị Triệu Khuê nhìn chằm chằm, Trầm Chính Đức cười khổ lắc đầu, còn thầm chửi trong bụng, lúc này thì nhớ đến ông rồi đấy, lúc này ông khuyên đâu có ai thèm nhìn ông.

-Ông chủ Trầm, ông cố gắng đi, ông cần biết là bây giờ ông đang ở cùng họ, làm không tốt là ông cũng bị liên lụy đó!

Cục trưởng Quách lại tiếp tục nói lớn, mục đích là muốn cứu Ngô Thiếu và Cục trưởng ra.

Chỉ có thể mang bọn họ ra thì bên ông mới có thể yên ổn.

-Cục trưởng Quách, tôi chỉ là một nhân chứng, bây giờ tôi đang bị người của các ông nhốt vào bên trong, cho dù là liên lụy cũng là do các ông!

Lời Cục trưởng Quách làm Trầm Chính Đức không vui, thứ gì vậy, lại còn uy hiếp ông, ý uy hiếp trong lời của vị Cục trưởng này ông hiểu rất rõ.

Liên lụy, Cục trưởng Quách vẫn không biết, Trầm Chính Đức chỉ mong được liên lụy, kết thân với Lý Dương còn quan trọng hơn tất cả bọn họ.

-Cục, Cục trưởng Quách, Thị trưởng Hồ đến!

Một tên cảnh sát chột chạy đến trước mặt Quách Thế Đồ nói nhỏ, Quách Thế Đồ hơi sững người, trong lòng không hiểu, sao chuyện này lại lôi được cả Thị trưởng Hồ đến?

1293. Chương 1290: Hạ Uy

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1290: Hạ uy

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Trông thấy súng trên tay hai người, mắt của Thẩm Chính Đức chăm chăm, lặng lẽ rụt người lại.

Có hai vệ sĩ tài giỏi còn có thể tùy tiện mang theo súng bên người. Lý Dương này rốt cuộc có thân phận như thế nào? Khó trách ngay cả Truyền quốc tử vật như vậy cũng đều có thể có được.

Tuy nhiên lần này hẳn ta thật sự đoán sai rồi, Truyền quốc tử của Lý Dương hoàn toàn không phải của hắn. Hắn chỉ giúp quốc gia triển lãm một vòng, để Truyền quốc cùng nhau chân chính xuất thế mà thôi.

-Tất cả hạ vũ khí xuống, đứng nguyên tại chỗ không được nhúc nhích!

Hồ Hân vội vàng hét to lên một tiếng, lại hung hăng trừng mắt nhìn Cục trưởng Thường kia một cái.

Thị trưởng này của mình còn đang ở đây, vừa cứu bọn họ, vị Cục trưởng này dám hạ lệnh công kích. Trong mắt Cục trưởng này còn có mình không? Lúc này thậm chí cô đều hối hận đến sớm như vậy, sớm biết phải để Cục trưởng này chịu khổ một phen.

Tất cả các cảnh sát đều sững sờ một lúc, Cục trưởng muốn tiến công, Thị trưởng muốn dừng tay, bọn họ biết nên nghe theo ai mới tốt.

Cổng của Cục công an, đang đứng một nam tử hơn ba mươi tuổi, trông thấy cảnh này khẽ cười cười, sau đó quay người bỏ đi.

Người này chính là thư ký của Bí thư thị uỷ vừa mới đến. Thấy thị trưởng thật sự vì mấy người này xuất đầu lộ diện. Anh ta nghiêm túc thực thi mệnh lệnh của bí thư, chỉ cần Thị trưởng cũng vì cùng một người mà đến, lập tức bỏ đi.

-Hồ thị trưởng, bọn họ phạm tội nghi ngờ người khác!

Nam tử hỏi đầu kêu lên một tiếng. Y tiếp nhận Cục trưởng công an thành phố Yết Dương cũng có thời gian mấy năm rồi. Còn chưa từng xảy ra việc mất mặt như vậy. Lúc vừa đi ra, y quả thật xấu hổ quá thành giận, muốn mạnh mẽ tiến công, cho dù giải quyết tất cả người bên trong cũng không tiếc.

Hiện nay bị Thị trưởng vừa hỏi, y cuối cùng tỉnh táo một chút, biết mình vì sao có thể ra ngoài.

-Là gì tôi biết, không cần ông phải dạy tôi!

Hồ Hân lạnh lùng nhìn nam tử đầu hỏi. Lời này có thể nói rất nặng rồi, Cục trưởng Quách

Đường đường là Thị trưởng, đối với một Cục công an nói không cần người dạy ta. Đây là việc tức giận như thế nào mới có thể xảy ra. Cho dù sau lưng của Cục trưởng Thường là Bí thư thị uỷ, việc này truyền ra ngoài cũng có ảnh hưởng tới hân ta.

Không tôn trọng cấp trên, là tối kị quan trường.

-Thị trưởng Hồ, tôi không phải ý này, nếu bà đã đến, nơi này giao cho bà xử lý!

Cục trưởng Thường dừng da đầu chậm chậm nói một câu, thật ra, y cũng có da đầu, đỉnh đầu đó, chỉ có một vòng kim loại bên cạnh, da đầu bóng nhẫy.

Cục trưởng Thường nói xong câu này, Hồ Hân trừng mắt nhìn y một cái, lại quay đầu về phòng trước mặt.

-Thị trưởng Hồ, bọn họ phạm tội nghi ngờ người khác, vừa này còn giữ ta và một cảnh sát làm con tin.

Hồ Hân còn chưa nói, cục trưởng Thường này lại tiến lên nói một câu, gần như đang nhắc nhở thân phận bên trong của cô.

Mặt Hồ Hân lập tức trở nên vô cùng tức giận, tức giận trong mắt không hề được che giấu. Cô đến nơi này liên cứu Cục trưởng Thường ra ngoài. Cục trưởng này không ngờ còn không biết điều, còn cảnh cáo cô.

Ý nghĩa trong lời nói của Cục trưởng Thường, Hồ Hân rất hiểu, bên trong là tội phạm, không cần có gì liên quan đến tội phạm.

Tội phạm?

Là phạm tội hay không trong lòng Hồ Hân rất rõ, cho dù người bên trong thật sự phạm một chút sai lầm. Chỉ cần không phải vấn đề nguyên tắc đều không có vấn gì. Cô rất rõ thân phận của người bên trong.

Bị Hồ Hân trừng mắt như vậy, Cục trưởng Thường hỏi đầu lại lui về sau một bước, lần này không nói gì.

-Thu tất cả vũ khí lại, đây là cục công an, không phải là hiện trường phạm tội, làm gì?

Hồ Hân lại trừng mắt nhìn các cảnh sát xung quanh một cái, hét to một tiếng, các hình cảnh xung quanh đều chậm rãi thu súng lại, lúc thu súng còn nhìn Cục trưởng Thường.

Vị Cục trưởng Thường hỏi đầu này vốn muốn nói mấy câu. Chỉ là khoé miệng mở mở, cuối cùng lại ngậm lại, đứng ở đó không nhúc nhích, nhìn các thủ hạ thu vũ khí lại.

Suy nghĩ của anh ta và Đội trưởng Lưu giống nhau cho dù sau lưng của người bên trong là Thị trưởng, lúc này cũng không thể thoát an toàn. Giữ Cục trưởng còn an không phải là tội nhỏ, cho dù thị trưởng cũng phải có một giao phó lại cho bọn họ.

Lúc này, anh ta cũng vui mừng nhìn Thị trưởng cuốn vào, ít nhất Thị trưởng cũng cuốn vào việc này. Cho dù anh ta nắm chắc có thể giúp Bí thư hạ uy Thị trưởng. Như thế anh ta có thể ở Hoàng Thiên Kiệt nơi đó tranh công, ít nhất Bí thư là vì duyên cớ của anh ta, mới nắm được nhược điểm của Thị trưởng.

1294. Chương 1291: Phân Chia Lợi Ích!

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1291: Phân chia lợi ích!

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Lý Dương, các người có thể ra ngoài trước được không?

Đợi sau khi tất cả mọi người thu vũ khí, Hồ Hân mới mỉm cười hỏi bên trong một câu, cô đối với vị Cục trưởng Thường này và thái độ với người bên trong có cách biệt rõ ràng.

Cục trưởng Quách, Đội trưởng Lưu cùng nhìn nhau.

Hai người bọn họ đều không có bối cảnh gia thế gì, dựa vào năng lực của mình và quan hệ mới làm được vị trí này. Người như thế tất nhiên sẽ không ngốc, ngay từ đầu bọn họ còn cho rằng hậu trường của người bên trong chính là vị Thị trưởng trước mặt này cho nên mới lo lắng.

Nhưng hiện nay nghe khẩu khí của Thị trưởng, dường như không phải như vậy, hai người có chút mơ hồ.

- Người bên ngoài quá nhiều, để bọn họ giải tán hết!

Lý Dương còn chưa nói, Hải Đông kêu lên trước một tiếng. Bên ngoài có bộ phận cảnh sát đem vũ khí, tuy nhiên hiện nay thu lại, ai cũng không biết lát nữa sẽ có xung đột gì. Những người này không giải tán đi, anh ta thật sự không yên tâm để Lý Dương ra ngoài.

Lúc này anh ta cũng xem như nhìn rõ, Thị trưởng này hoàn toàn không thể trấn áp được trường hợp này.

- Tất cả giải tán, đều vây ở đây còn ra thể thống gì!

Hồ Hân quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Cục trưởng Thường, cục trưởng Thường vừa muốn nói, Cục trưởng Quách lên kéo anh ta lại.

Trông mắt của Cục trưởng Thường này chuyển động, lập tức ra lệnh, khiến các người này đều giải tán trước. Dù sao đây là mệnh lệnh của Thị trưởng. Mệnh lệnh của Thị trưởng anh ta không thể không nghe. Nhưng sau đó có thể đưa ra ý kiến của mình.

Chỉ cần việc này đến bên Bí thư Thị uỷ, thậm chí đến Tỉnh uỷ, anh ta đều chiếm lý.

Cục trưởng Thường lăm bằm vừa hạ mệnh lệnh, trong Cục công an lại lướt nhanh đến một chiếc xe, từ trong xe đến một cô gái, lải nhải đến bọn họ.

- Dương Dương, Dương Dương!

Cô gái này vừa chạy vừa gọi, Cục trưởng Thường thấy người này chạy đến thoáng sửng sốt, đầu mày của Hồ Hân bắt gặp nhíu lại.

- Mẹ!

Thấy nữ nhân này, Ngô Dương kia rất hờn tủi kêu to một tiếng, lập tức chạy ra ngoài.

Người chạy đến này chính là mẹ của Ngô Dương, phu nhân của Ngô thánh trưởng. Phu nhân của Ngô thánh trưởng từng là con cái quan lại. Cha của cô tuy lui về tuyến hai, hiện nay vẫn đảm nhiệm Phó chủ nhiệm của tỉnh Nhân Đại.

Trước khi đi Nhân Đại, ông từng làm phó chủ tịch tỉnh.

- Sao thế, ai đánh con, đánh thương con ở đâu?

Nữ nhân này trước tiên ôm chặt Ngô Dương một chút, lập tức lại đẩy con trai. Xem xét từ trên xuống dưới tỉ mỉ, vẻ mặt lo lắng.

Trông thấy cảnh này, Hồ Hân không nhìn được lắc đầu, con hư tại mẹ, Tiểu tử này có ngày hôm nay, có quan hệ đến cùng chiều của gia đình.

Nữ nhân vừa nói như vậy, Ngô Dương lập tức tỏ ra vô cùng hờn tủi nói:

- Là người trong này, hiện nay có người muốn thả các người đánh con.

Ngô Dương từ từ đem sự việc vừa xong, thêm thắt vào nói ra. Hắn ta nói tất cả đều có lợi cho mình, người bên trong vì có sự chiếu cố của Thị trưởng, rất nhanh được thả ra.

Không thể không nói, tiểu tử này diễn rất tốt, trong lúc miêu tả lại rơi mấy hạt nước mắt. Hắn ta thành người bị đặc biệt bóc lột áp bức. Lý Dương bên trong trái lại thành một người dựa vào có hậu trường làm quan, làm xằng làm bậy, không chuyện ác xấu xa nào không làm.

Nghe xong trần thuật của con trai, phổi nữ nhân rất nhanh bị tức.

Làm một người mẹ. Trước tiên cô tin tưởng con trai của mình. Nếu tin tưởng con trai, vậy Hồ Hân và Lý Dương bên trong đều trở thành kẻ xấu xa. Nếu con trai bị ức hiếp, cô thế nào phải lấy lại công bằng cho con mình.

- Thị trưởng Hồ, bà và người bên trong có quan hệ gì?

Trong lòng nữ nhân này không khách khí, trên miệng cũng không khách khí, đi thẳng đến trước mặt Hồ Hồ, hỏi thẳng một câu.

Ba của cô từng làm Thị trưởng, Bí thư thị uỷ, còn làm qua Phó chủ tịch Tỉnh. Hiện nay là Phó chủ nhiệm UBND, UBND có trách nhiệm giám sát chính quyền, tuy nói thực quyền không lớn, nhưng chút việc nhỏ này đối với ông cũng không vấn đề gì.

Cho nên lúc này cô hoàn toàn không sợ Hồ Hân, huống hồ, cô cho rằng lý đều ở một phía mình.

Sở dĩ vị Cục trưởng Thường kia nói không được lễ phép với Thị trưởng, cũng có nguyên nhân này, nữ nhân này họ Thường, chị gái của Cục trưởng Thường.

Hồ Hân lạnh lùng nhìn nữ nhân này một cái, quay đầu đi, căn bản không thèm đáp cô.

Trên đầu của Cục trưởng Quách ở bên cạnh toát mồ hôi lạnh. Anh ta cảm thấy hiện nay việc này không đúng, Thị trưởng Hồ nói chuyện với người bên trong rất dễ nghe rất ôn tồn. Người bên trong không ngờ còn chưa ra, quá đáng nhất là, Thị trưởng Hồ không ngờ không để ý, còn đứng ở đây, thậm chí không có bất mãn gì.

Điều này nói lên gì?

Điều này nói rõ hậu trường của người bên trong hoàn toàn không phải như bọn họ nghĩ, là một người khiến Thị trưởng cam tâm tình nguyện đứng đợi, nghĩ đến điểm này, Cục trưởng Quách và Đội trưởng Lưu đều có dự cảm không tốt.

- Người đây là thái độ gì!

Thấy Hồ Hân không thèm quan tâm đến mình, nữ nhân đó lại thét lên.

Hồ Hân mạnh mẽ trừng mắt nhìn Cục trưởng Thường một cái:

- Đây là đâu? Hiện nay các người đang làm gì? Cục trưởng người rút cuộc làm việc như thế nào?

- Thị trưởng Hồ, bà không thể nói như vậy, vị này là người nhà của bên bị hại!

Cục trưởng Thường cười hì hì một tiếng, bộ dáng rõ ràng rất bỉ ổi.

Hồ Hân nhíu nhíu mày, chán ghét nhìn vị Cục trưởng này một cái, dáng vẻ của Cục trưởng Thường hơn năm mươi tuổi, nhưng trên thực tế mới 45, sở dĩ tuổi thực tế kém nhiều như vậy, chính là vì tướng mạo này.

Hơn nữa, năng lực của người này có hạn, cho nên đến này mới là Cục trưởng công an, đây còn là tác dụng nâng đỡ của cha y và anh rể, nếu không thì Cục trưởng này cũng không làm được.

- Người không nói ta quên mất, người và cái gọi là “ người bị hại ” cũng có quan hệ. án này, người phải chăng nên tránh một chút?

Hồ Hân cười tủm tỉm nói một câu, trong mắt mang theo hàn quang, ba chữ người bị hãi căn cứ rất nặng.

Cục trưởng Thường nhất thời sững sờ ở đó, theo quy định, y quả thực nên tránh, càng không cần phải nói vừa này y còn bị giữ, cũng trở thành một trong người bị hại.

- Cục trưởng Quách, hiện nay án này lập tức giao cho ông làm, lập tức điều tra rõ ràng cho ta rốt cuộc việc như thế nào!

Hồ Hân chưa cho Cục trưởng Thường thời gian phản ứng, trực tiếp đoạt quyền lợi này, lý do của Cục trưởng Thường rất đầy đủ, Cục trưởng Thường cho dù không muốn, lúc này cũng không thể làm gì được.

Cục trưởng Quách ngược lại sững sốt một lúc, sau đó mới gật đầu, hai chị em Cục trưởng Thường dám dương dương tự đắc với Thị trưởng, nhưng ông không dám.

Tuy nói ông cũng là người có quan hệ với Bí thư, nhưng mệnh lệnh của Thị trưởng phải nghe.

Bất đắc dĩ, Cục trưởng Quách đích thân hạ lệnh, bảo tất cả các người khác đều tránh ra. Lúc này đến trong phòng mời Lý Dương. Thái độ của Cục trưởng Quách này còn khách khí hơn vừa xong, hẳn đã cảm thấy khác lạ.

- Két két!

Trong sân của cục công an lại nhanh chóng lái đến mấy chiếc xe, Cục trưởng Thường vừa bị bác quyền, trong bụng đang tràn ngập tức giận, trực tiếp quay đầu rồng lên:

- Lái xe kiểu gì vậy, biết đây là đâu không? Người nào đứng ra làm hử, còn không cho ta xem là tên khốn nào....

Lời của Cục trưởng Thường này chỉ nói một nửa là im bặt, y đã nhìn rõ xe tiến vào, cùng với người trên xe vội vàng xuống.

Lần này tiến vào dẫn đầu là một chiếc xe Audi, xe này y hoàn toàn không xa lạ, xe số một của Bí thư Thị uỷ, đây là xe đặc biệt của Hoàng Thiên Kiệt.

Từ trên xe bước xuống chính là Hoàng Thiên Kiệt, còn có thư ký vội vàng xuống theo.

Sau khi thư ký này dời đi, chỉ đến nửa đường gặp Hoàng Thiên Kiệt, Hoàng Thiên Kiệt lòng như lửa đốt đều quên mất việc mình dặn thư ký, sau khi biết được Thị trưởng thật sự vì việc này mà đến, trong lòng càng thêm sốt ruột.

Nếu Thị trưởng xử lý tốt việc này, vậy còn có cơ hội cho hắn lộ mặt sao?

Vừa nghĩ đến điểm này, ruột gan Hoàng Thiên Kiệt đều nóng như lửa đốt.

Cơ hội lần này, trước tiên phải thuộc về hắn ta, hắn ta biết sớm hơn Thị trưởng, vì sơ xuất của hắn ta bỏ qua rồi, Bí thư Tỉnh uỷ, Chủ tịch Tỉnh đều coi trọng việc này, vì vậy, phải đích thân chạy đến nghĩ Hoàng Thiên Kiệt đều như thế đầu.

Đây là một lần cơ hội vô cùng quan trọng vô cùng tốt, không ngờ để Thị trưởng đoạt trước. Hiện nay hắn ta chỉ có thể nghĩ cách cứu giúp, sau khi xuống xe, hắn ta vội vàng đi lên trước, không quan tâm lời mắng chửi của Cục trưởng Thường vừa xong, xem như cho Cục trưởng Thường đầu hói tránh được một kiếp.

- Bí thư Hoàng!

Nhìn rõ người đến, lời nói tiếp theo của Cục trưởng Hoàng cũng nói không nên lời, cầm đầu chạy lại.

Nữ nhân kia và Ngô Dương cũng theo lại đó, Hoàng Thiên Kiệt sớm đã theo ông cụ của bọn họ, chính vì như vậy mới trở thành người của một phe, so với Thị trưởng, bọn họ mới là người một bên.

- Lý, Lý Dương đâu?

Hoàng Thiên Kiệt luôn không quan tâm đến mấy người bọn họ, sau khi nhìn Hồ Hân một cái, lập tức hỏi một câu.

- Ai?

Cục trưởng Thường nhất thời mở to hai mắt nhìn. Cái tên Lý Dương này y tất nhiên biết, chính là kẻ chủ mưu đánh cháu ngoại của hắn, vừa nãy còn giữ y.

Chỉ là y không hiểu, Bí thư Hoàng vì sao vừa đến đây liền hỏi Lý Dương, mà là không phải hỏi Thị trưởng.

Trong lòng y, còn cho rằng Bí thư Hoàng đến là chỗ dựa của y, gây phiền phức cho Thị trưởng. Người này làm quan đến bước này cũng xem như là một kỳ tài.

- Lý Dương, đúng rồi, ở Cục công an dường như còn có xung đột, chính vừa xong!

Hoàng Thiên Kiệt lòng như lửa đốt, lại hỏi một câu, đây là người Bí thư Tỉnh uỷ, Chủ tịch Tỉnh cũng đều quan tâm, sớm chút biểu hiện, y có thể đạt được nhiều điểm cũng càng nhiều.

- Người kia đánh cháu ngoại ta, giữ ta?

Cục trưởng Thường lẳng lặng nói, trong lòng Đội trưởng Lưu ở bên cạnh đã kinh sợ, người ngoài cuộc nhìn rõ, ông nhận ra, Bí thư cũng vì người trong này mà đến, hơn nữa là giúp người trong này.

Nếu không thì Bí thư sẽ không vội như vậy, đến đây liền hỏi ông.

Đội trưởng Lưu im lặng rụt đầu, trong lòng ông nghĩ là việc vừa xong bù đắp như thế nào, vừa may Cục trưởng Quách khuyên Lý Dương ra giải quyết vấn đề không chú ý đến điểm này.

- Bí thư Hoàng, ông đến chậm rồi, tôi đã chỉ bảo người xử lý việc của Lý Dương!

Hồ Hân mỉm cười đi tới, bọn họ đều đang ở trong sân của cục công an, khoảng cách không xa lắm. Hoàng Thiên Kiệt nói lời này cô đều nghe thấy tất cả.

- Thị trưởng Hồ, nói như vậy cũng không đúng rồi, việc xảy ra ở Yết Dương. Tôi đều có trách nhiệm, cũng đều phải phụ trách!

Hoàng Thiên Kiệt cười cười, một câu lại lướt qua. Lời này cũng là nói với Hồ Hân. Hắn ta mới là cánh tay phải của Yết Dương, là Bí thư thị uỷ của Yết Dương.

Ngoài ra còn lộ ra một điểm, việc này của hôm nay, hắn ta nhất định quản. Có lợi tuyệt đối không thể phân chia cho một mình Hồ Hân.

1295. Chương 1292: Mục Đích Của Lý Dương.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1292: Mục đích của Lý Dương.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Cục trưởng Thường, vị nào là Lý Dương?

Hoàng Thiên Kiệt nhìn Hồ Hân, trực tiếp hỏi một câu, lần này ngữ khí rất ôn hoà.

- Lý Dương, không phải người đó vừa nãy giữ ta?

Cục trưởng Thường có chút ngăn người, Hoàng Thiên Kiệt vừa hỏi như vậy. y theo bản năng trả lời một câu. Ngô Dương và nữ nhân kia cũng đều ngăn người. Ai cũng không ngờ, Hoàng Thiên Kiệt cũng đến vì người này.

- Bí thư Hoàng, ông nói người này, trước đây ở khách sạn đánh Ngô Dương, còn khiến một người thành trọng thương, đã đến cục công an, còn giữ Ngô Dương và Thường Phong!

Nữ nhân kia rất không cam tâm nói một câu, Thường Phong chính là tên của Trưởng cục công an.

- Giữ bọn họ?

Hoàng Thiên Kiệt khẽ nhủ mảy lại, trực tiếp phản vấn lại một câu.

Thư ký bên cạnh hắn ta rất bất đắc dĩ nhìn bọn người Cục trưởng Thường. Anh ta không biết Bí thư Thị uỷ vì sao đột nhiên thay đổi thái độ. Tuy nhiên thấy Bí thư vội vã như vậy, anh ta cũng biết lần này là vấn đề to lớn.

Đây rõ ràng có người đang bảo vệ Lý Dương, người bảo vệ Lý Dương nhất định quyền lực lớn hơn Bí thư Hoàng. Nếu không thì Bí thư Hoàng sẽ không gấp như vậy.

Nữ nhân này trước mặt không ngờ không biết điều. Còn dám tiếp tục nói xấu đối phương. Đây không đơn thuần làm khó Bí thư sao? Trong ấn tượng của Thư ký, chưa từng lo lắng như vậy về bất kỳ việc nào. Lần này, nữ nhân trước mặt và Cục trưởng Công an đó chắc đều gặp đen đủi rồi.

- Đúng, chính là giữ người, bọn họ là phạm tội giữ người trái phép, Thường Phong, chú nói hai câu!

Nữ nhân khẳng định gật đầu, trong lòng cô, bất kỳ kẻ nào ức hiếp con trai mình đều không thể tha. Vì điểm này làm cho ả sai lầm.

Cô lúc này rõ ràng đang đánh giá mình cao giá.

- Là thế này....

Cục trưởng Thường gật đầu, vừa nói mấy chữ đột nhiên quay đầu lại.

- Súc sinh!

- Còn có người như thế!

- Tuyệt đối không thể tha cho hắn!

Trong phòng giam giữ đột nhiên vang lên mấy câu gào phẫn nộ. Thanh âm có nam có nữ, tuổi tác nghe qua không lớn. Tuy nhiên bọn họ đều giống nhau đều rất tức giận.

- Chư vị xin yên tĩnh, yên tĩnh!

Quách Thế Đồ đứng trước mặt bọn người Lý Dương, lúc này có chút xấu hổ.

Ông tiến vào mời Lý Dương ra ngoài, không ngờ lúc tiến vào mấy người Lý Dương đang lảng lạng đứng ở đó, nghe tiểu cô nương mặc quần áo đỏ kể chuyện.

Tiểu cô nương này nói chuyện thật sự.

Tiểu cô nương tên là Vương Vân, còn là sinh viên đại học, đang học tại Đại học Sư phạm Yết Dương, trường học phân làm hai khoa, tuy trường học không tốt, nhưng chuyên nghiệp không tồi, rất hợp với cô gái.

Trường học như vậy, tất nhiên cũng thu hút người có dụng tâm khác.,

Cuộc sống hiện thực chính là như thế. Trong trường học cũng có rất nhiều sinh viên không khỏi sa đoạ, Vương Vân có bạn học rất tốt, tên là Tiểu Liễu ngủ chung giường, chính vì yêu thích cuộc sống vật chất bị người khác bao.

Người bao cô ấy là một ông chủ lớn. Đây là việc người tình tôi nguyện, không có gì.

Có một lần ông chủ lớn đến đón Tiểu Liễu, Vương Vân và một bạn học khác đang ở cùng cô ấy, ông chủ đó ra sức mời Vương Vân và bạn học kia đi ăn cơm. Hai cô cũng không nghĩ nhiều, chỉ là ăn một bữa cơm liền đồng ý, trước đây lại không phải chưa có.

Không ngờ lúc ăn cơm gặp phải Ngô Dương.

Ba cô gái đều rất tuyệt, một điểm quan trọng, Vương Vân và bạn học kia đều thuần khiết trong sáng, hai người không giống như Tiểu Liễu hai mặt như vậy, hai cô đơn thuần học với tính cách ôn hoà. Nhìn thấy mấy em sinh viên như vậy, trong lòng không khỏi nhớ thương.

Ông chủ đó cũng quen biết Ngô Dương, còn có việc quan trọng muốn tìm Cục trưởng còn an Cục trưởng Thường để bàn, đang lo nghĩ không có người đưa đường. Hắn ta biết Ngô Dương là cháu ngoại của Cục trưởng Thường, liền tỏ ra phá lệ thân thiết.

Còn Ngô Dương kia, tối hôm đó liền nghĩ đến một tiền tam điều.

Ông chủ đó rất thức thời, biết Ngô Dương có ý này lập tức nhận lời cô gái bao chính dùng để chơi đùa. Hiện nay có thể để hắn ta nhắc đến giúp đỡ, đó còn không đồng ý sao, hắn ta nói việc này với Tiểu Liễu, kết quả Tiểu Liễu kiên quyết phản đối.

Còn Vương Vân và một bạn học khác, căn bản không thể.

Ông chủ kia cũng là người gian xảo, lần này tìm Cục trưởng Thường muốn nhờ giúp việc quan trọng, âm thầm có chủ ý.

Tiểu Liễu không đáp ứng. Bề ngoài hắn ta còn dính dáng, lại lên cho thuốc vào rượu uống, Vương Vân vừa may có người gọi điện, rời khỏi trước, mới thoát khỏi kiếp này.

Tiểu Liễu và bạn học kia tất cả đều bị hôn mê.

Ngô Dương dẫn hai cô gái này đến chỗ ở của mình, làm nhục hai người này ba ngày, Vương Vân ở bên ngoài báo cảnh sát, đáng tiếc căn bản không có kết quả.

Sau ba ngày, sau khi hai người ra ngoài, Tiểu Liễu phát điên, người bạn học khác nhảy lầu. Vương Vân biết chân tướng nói việc này với trường học, còn tìm bạn học cùng báo án.

Ông chủ kia nghe phong phanh mà bỏ trốn, Ngô Dương cũng bị người nhà cấm cửa, đáng tiếc án này vì chứng cứ không đủ mà không lập án.

Khiến cho Vương Vân sợ hãi và bất đắc dĩ là, trước khi Ngô Dương dời đi, còn nói nhất định sẽ không tha cho cô, cô gái mà hắn để ý không thể thoát được.

Trong lòng Vương Vân run sợ một tháng qua. Cô không phải không muốn chạy, nhưng nếu chạy quá trình học sẽ không còn. Cô chỉ là một gia đình bình thường, trong nhà vì cô được đi học đã vất vả rất nhiều.

Một tháng tiếp, cô vốn cho rằng không sao. Nhưng không ngờ sau khi Ngô Dương ra ngoài liền tìm đến cô, lần này, cô bị một giáo viên của trường lừa đi. Nếu không phải giáo viên bảo cô ra ngoài, cô căn bản sẽ không gặp Ngô Dương. Sau khi trông thấy Ngô Dương, cô liền cảm thấy rắc rối, đáng tiếc người đã chạy không thoát.

Sau đó, Ngô Dương sau khi uống rượu muốn kéo cô đến WC phát dục, Vương Vân tất nhiên sẽ không đồng ý, sau khi phản kháng liền chạy, cuối cùng gặp được Lý Dương.

Vì cô biết quan hệ của Ngô Dương, biết hắn ta là người của Cục công an, đi vào cục công an mới là địa ngục thật sự, cho nên luôn luôn rất sợ hãi, đến vừa này sau khi Lý Dương giữ Ngô Dương và Cục trưởng cục công an, lòng cô mới thoáng ổn định một chút.

Hơn nữa, trước khi Ngô Dương nói câu đó, sau khi chơi cô sẽ bán cô, thật sự dọa cô.

Wang Yun trong lòng sợ hãi, nói toàn bộ sự việc này với bạn người Lý Dương, cô vừa nói vừa khóc, Tuy nói chậm một chút, cuối cùng vẫn nói toàn bộ ra, còn lúc cô nói toàn bộ việc này, chức năng ghi âm của đi động của Lý Dương đều bật.

- Thế giới này sao có loại khốn nạn như vậy!

An Văn Quân mặt đỏ bừng, cô là nữ nhân duy nhất ở đây trừ Vương Vân ra, đối với loại này rất phẫn nộ.

- Sớm biết đại lục loạn, không ngờ loạn thành thế này!

Thiệu Chí hiên cũng thở dài... Vừa này nghe câu chuyện của Vương Vân phẫn nộ gào lên, người gào lên chính là anh ta. Lúc này trong lòng anh ta cũng bình tĩnh lại, chỉ lắc lắc đầu.

Quan hệ của anh ta ở trong nước hoàn toàn không nhiều, Thiệu Thị bên đó anh ta là người bị trục xuất đi không thể về, tất nhiên không thể dựa dẫm.

- Lý Dương, em biết anh rất lợi hại, rất có danh tiếng, lần này nhất định phải cứu em. Nếu em rơi vào trong tay hắn ta, nếu em bị hắn bắt đi sống sẽ không bằng chết!

Sau khi nói xong, Vương Vân lại kéo chặt trang phục của Lý Dương.... Trong mắt đầy khẩn cầu.

- Vân Vân, em biết tôi?

Lý Dương thoáng sửng sốt, vội vàng hỏi một câu.

Wang Vân gật đầu:

- Em thích ngọc khí, cũng thích chạm ngọc, từng còn muốn làm một thầy chạm ngọc. Cuối cùng không có thiên phú mới bỏ qua ý định. Chuyện trước đây của anh, em đều rất quan tâm. Lần này Anh tham gia thi đấu ở Yết Dương... Tuy em không đến được hiện trường để xem, nhưng luôn luôn quan tâm!

Wang Vân không nói sau, cô quả thật biết Lý Dương.

Từ sau khi ra ngoài..... cô liền nhận ra Lý Dương, cho nên lúc này cô mới khuyên Lý Dương rời đi, cũng là vì lần này, cô mới luôn luôn chỉ theo Lý Dương, tóm trang phục của Lý Dương, ngay cả An Văn Quân nữ nhân này đều không tới gần.

Trong số nhiều người bên trong, chỉ có Lý Dương có thể mang lại cho cô cảm giác an toàn.

- Như thế này, em yên tâm, có tôi ở đây, không ai có thể làm tổn thương em!

Lý Dương mỉm cười gật đầu.... Ngay từ đầu hắn muốn dính vào việc lớn này, hoàn toàn không chỉ vì dạy dỗ thiếu gia quần là áo lụa này.

Xưởng chạm ngọc của hắn ở Yết Dương có danh tiếng, cũng thành công yên ổn, có Chủ tịch Cao và Hội trưởng Tịch lúc đặt móng đến tham dự, cùng ngành đều nể, nhưng các ngành khác thì khác hẳn.

Yết Dương.... Không chỉ có Hiệp hội ngọc thạch, Hiệp hội ngọc thạch ảnh hưởng với xưởng chạm ngọc chỉ là trong ngành, ngoài ra còn có rất nhiều các ngành khác có ảnh hưởng rất lớn đến kinh doanh.

Trên thực tế việc này luôn luôn là nhờ sự giúp đỡ của Thẩm Chính Đức chu toàn, phương diện này Trần Vô Cực giúp đỡ có hạn. Lý Dương cũng nhân cơ hội lần này để người Yết Dương biết năng lượng của mình, vì xưởng ngọc khi chống đỡ.

Người đều có tâm tư riêng, Lý Dương cũng muốn kinh doanh của mình tốt hơn chút. Nơi đây lại không phải Trịnh Châu, không giống như công ty đấu giá có Chủ tịch Tỉnh đích thân đến, bất kỳ ngành nào đều không dám động đến họ.

Chỉ là bản thân Lý Dương không ngờ được, lần này liên quan quá lớn, Hà Kiệt sẽ đem việc này truyền đến Bí thư Tỉnh uỷ tăng đó.

Sự việc sau đó càng vượt ra khỏi dự liệu của Lý Dương. Hắn muốn nhân cơ hội trừng trị một người, không ngờ là tên xấu xa bại hoại thực sự. Nói là phạm tội giết người cũng không quá, thật sự có người chết trong tay hắn ta, bạn học đó của Vương Vân, nhưng nhảy lầu chết, đến nay chết không nhắm mắt.

Có những điều này, Lý Dương càng không thể tha cho người này được. Càng không cần nói Vương Vân trước mặt còn là fan của mình.

- Tôn tiên sinh, ông xem, chúng ta nên chẳng đổi nơi nói chuyện?

Cục trưởng Quách ho một tiếng, lại chậm rãi nói một câu. Ông biết Lý Dương hiện giờ nhất định hận Ngô Dương kia. Nhưng lời ông không thể không nói, nhiệm vụ lần này là Thị trưởng đích thân hạ lệnh.

- Được!

Lý Dương lần này không cự tuyệt, trực tiếp gật đầu.

Nơi này dù sao không phải nơi nói chuyện, trong lòng Lý Dương đã có tính toán. Ngô Dương này nhất định phải xử lý nghiêm khắc, còn có ô bảo vệ sau lưng hắn ta, bất kể là vì mình, hay vì Vương Vân, lần này Lý Dương đều không chuẩn bị tha cho kẻ này.

Triệu Khuê và Hải Đông hướng nhìn ra bên ngoài, lại lén liên hệ Triệu Vĩnh đang ngằm vây xung quanh. Sau khi xác định không có nguy hiểm, mới để Lý Dương ra ngoài cửa.

Vừa ra cửa, trước mặt chạy đến một nam một nữ, hai người song song đi tới, trông thấy Lý Dương và bọn người Cục trưởng Quách đều sửng sốt một lúc.

- Bí thư Hoàng, Thị trưởng Hồ!

Cục trưởng Quách vội vàng tiến lên trước, ông còn không biết Bí thư Hoàng đã đến hiện trường, nhìn thấy Bí thư Thị uỷ, lòng ông cũng thoáng thở phào một chút. Ông giống Cục trưởng Thường đều cho rằng Bí thư đem lại cho dựa cho Cục công an.

Lúc này, Đội trưởng Lưu lén nháy mắt với ông, ông cũng không chú ý.

- Cục trưởng Quách, vị nào là Lý Dương, Lý tiên sinh!

Hồ Hân vừa định nói, Hoàng Thiên Kiệt nhanh hơn cô một bước, bỏ qua Hồ Hân, cười khà khà tiến lên trước một bước, trực tiếp hỏi Cục trưởng Quách một câu, trong mắt Cục trưởng Quách mang theo kinh ngạc. Tuy nhiên, phản ứng rất nhanh, lập tức chỉ ra Lý Dương!

1296. Chương 1293: Dồn Dập Lên Trường!

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1293: Dồn dập lên trường!

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Lý tiên sinh, xin lỗi, đã làm ông sợ hãi!

Hoàng Thiên Kiệt bất chấp sự kinh ngạc của hai chị em Cục trưởng Thường bên cạnh, tiến lên bắt tay Lý Dương, tỏ ra vô cùng nhiệt tình.

Ánh mắt Cục trưởng Quách căng lên. Theo bản năng ngẩng đầu nhìn Đội trưởng Lưu bên cạnh một cái. Đội trưởng Lưu cũng khẽ lắc đầu với ông, trong mắt còn mang theo chua xót.

Người này, hậu trường hoàn toàn không phải là Thị trưởng, cũng không phải Bí thư, Bí thư rõ ràng không biết Lý Dương, một điểm quan trọng nhất, Bí thư còn đang lấy lòng người này.

Phát hiện này, khiến trong lòng Đội trưởng Lưu vô cùng run, đồng thời hối hận vô cùng.

Cục trưởng Quách cảm thấy bất thường. Tuy ông là chức phó, nhưng năng lực và trí tuệ của ông đều hơn Cục trưởng Thường rất nhiều. Lúc này Đội trưởng Lưu nghĩ đến tất cả, ông cũng nghĩ đến.

Vừa nghĩ đến thái độ ban đầu của mình với bọn người Lý Dương, trong lòng Cục trưởng Quách có từng trận bối rối. Lần này cho dù tai kiếp khó tránh, người này là ông bắt về từ khách sạn, thế nào cũng không thoát được quan hệ.

- Ông là?

Lý Dương nghi hoặc xem xét Hoàng Thiên Kiệt trước mặt, còn nhìn Hồ Hân bên cạnh hắn, vừa nãy lúc Hồ Hân xuất hiện, Lý Dương đã trông thấy cô.

Hồ Hân nói là Hà Kiệt tìm cô, chỉ là không ngờ có người khác.

- Lý tiên sinh, tôi là Bí thư Thị uỷ Hoàng Thiên Kiệt. Ông yên tâm, việc hôm nay chúng tôi nhất định sẽ điều tra cẩn thận, lấy lại lẽ phải cho ông.

Về mặt của Hoàng Thiên Kiệt lúc này càng nhiệt tình hơn. Thái độ cũng trở nên tốt hơn, nói là có chút nịnh nọt không quá.

Ngô Dương ngây người, mẹ của hắn ta cũng ngây ngẩn người.

Còn Cục trưởng Thường kia, mắt tròn, bộ dạng như vừa gặp quỷ.

Tất cả xảy ra trước mặt, thật sự khiến bọn họ không dám tin. Hoàng Thiên Kiệt là hậu trường của bọn họ. Hậu trường của tiểu tử này không phải Thị trưởng sao? Sao đột nhiên trong nháy mắt tất cả đều thay đổi.

- Bí thư Hoàng, hần phạm tôi nghi ngờ người khác!

Cục trưởng Thường có chút mơ hồ, không kìm nổi nói một câu. Hoàng Thiên Kiệt lập tức quay đầu lại, hung hăng trừng mắt với y.

- Câm miệng!

Một tiếng quát mắng, Cục trưởng Thường lập tức cúi đầu. Y có thể không mua được Thị trưởng, nhưng lời của Bí thư không thể không nghe, nếu không thì cho dù anh rể của y là Trưởng phòng công an, vị trí này y cũng giữ không nổi.

Đồng thời đắc tội với Bí thư Thị uỷ và Thị trưởng, kết cục sẽ như thế nào, hắn vẫn rất rõ.

- Lý tiên sinh, tôi dẫn ông ra ngoài, tìm một nơi giảm bớt kinh động bớt ông!

Hoàng Thiên Kiệt quay đầu lại, lúc này thái độ đối với Lý Dương quay ngoắt một trăm tám mươi độ, nụ cười trên mặt vô cùng rạng rỡ.

Thật ra, hắn ta hoàn toàn không biết Lý Dương có thân phận như thế nào, Lý Dương ở trong nước rất nổi tiếng, nhưng danh tiếng hầu hết ở dân gian. Vẫn chưa ảnh hưởng đến Bí thư Thị uỷ này. Yết Dương tổ chức thi đấu đại sư chạm ngọc Hoàng Thiên Kiệt cũng biết. Nhưng không thật sự quan tâm lắm, thi đấu đại sư chạm ngọc, luôn luôn là Hồ Hân chỉ đạo.

- Bí thư Hoàng, Thị trưởng Hồ, cảm ơn, chúng tôi không cần ra ngoài, ở đây có phòng họp không, tôi có chút việc muốn nói với hai vị!

Lý Dương mỉm cười lắc lắc đầu. Hiện giờ hắn biết, Hoàng Thiên Kiệt này cũng là người qua giúp mình.

Nếu giúp mình, vậy nhất định có quan hệ với Hà Kiệt. Xem như là người mình, Bí thư Thị uỷ, Thị trưởng đều là người mình, xử lý oan khuất của Vương Vân liền không thành vấn đề gì.

Lần này, Lý Dương đem vấn đề nói đơn giản. Hắn căn bản không biết, bên trong việc này còn có Bí thư Tỉnh và Chủ tịch Tỉnh, cũng không biết hai người trước mặt thực tế đối đầu. Dù sao Lý Dương chỉ là người bình thường, nói sâu xa chính là người kinh doanh, đối với các việc sâu xa của quan trường hoàn toàn không biết.

Hoàng Thiên Kiệt lập tức gật đầu:

- Không thành vấn đề, Cục trưởng Thường, thu dọn phòng họp của chúng ta!

Trên thực tế, Hoàng Thiên Kiệt biết cũng không nhiều, hắn ta chỉ biết hai vị to nhất trong Tỉnh đối với người này rất coi trọng. Hai vị vì cùng một người đến Yết Dương, hắn ta không coi trọng cũng không được.

Tất cả điều này, cũng có thể nói là âm dương khác nhau.

Quách Thế Đồ chủ động đi thu dọn phòng họp. Thực tế phòng họp không cần chỉnh lý. Ông muốn dẫn Đội trưởng Lưu lại, hai người cùng bàn bạc đối sách.

Bọn họ đều rất hiểu, lần này chọc vào một người tuyệt đối không thể chọc được.

- Bíp bip!

Công sân lớn cục công an vang lên hai tiếng còi xe, lại có một chiếc xe nữa chạy đến.

Rất nhiều người đều nhìn ra ngoài, sân của cục công an Thành phố rất rộng, bình thường rất lạnh lẽo, hôm nay rõ ràng đặc biệt nóng nực.

Chiếc xe này lái thẳng đến bên trong, lúc này người bên trong nhất nhiều nhất, vừa nhìn đều biết nơi này có việc.

Một người bước xuống từ trên xe, xem xét xung quanh, sau đó nhìn vào Lý Dương trong đám người, khoe miệng từ từ nổi lên ý cười.

- Đại ca!

Lý Dương thoáng sửng sốt, vội vàng đi ra phía ngoài.

Trên xe bước xuống là Vương Đức, Vương Đức nhận được điện thoại của Hà Kiệt trực tiếp xuất phát, từ lúc sự việc xảy ra đến đây cũng mấy giờ rồi, Vương Đức là người đầu tiên chạy đến Yết Dương.

- Bí thư Hoàng, cảm ơn nhiều!

Wương Đức cũng chạy lại, còn cười cười với Hoàng Thiên Kiệt. Anh ta còn tưởng rằng Hoàng Thiên Kiệt vì mình đặc ý chạy đến. Sau khi biết Lý Dương xảy ra chuyện, Vương Đức là người đầu tiên gọi điện cho Hoàng Thiên Kiệt.

- Vương Bí thư trưởng, quá khách khí rồi!

Hoàng Thiên Kiệt có chút mất tự nhiên cười. Trước đây hẳn là đem việc của Vương Đức bàn giao quên mất, đương nhiên, những lời này hẳn ta tuyệt đối sẽ không chủ động nói ra.

- Đại ca, sao anh đến đây. Lý Dương và Vương Đức gặp nhau không nhiều, chỉ là lúc kết hôn gặp, tuy nhiên, Lý Dương có ấn tượng đối với Vương Đức rất tốt.

Wương Đức không giống Vương Phong, luôn luôn gây rối ở kinh thành, Vương Đức từ nhỏ đã rèn luyện, làm Chủ tịch Huyện, Bí thư Huyện, hiện nay làm Phó trưởng thư ký Tỉnh ủy, cho nên người rất cẩn thận, Lý Dương đối với đại ca này cũng vô cùng kính trọng.

Wương Đức Trưởng thư ký này, thật ra là quá độ, làm cho phó phòng quá độ đến chính phòng. Không thể không nói, những người có bối cảnh, thăng quan dễ hơn người bình thường rất nhiều.

- Biết anh xảy ra chuyện, tôi có thể không đến sao!

Wương Đức khẽ cười, thấy Lý Dương không sao, trong lòng anh ta cũng hoàn toàn thoải mái.

- Bí thư Hoàng, Thị trưởng Hồ, Lý tiên sinh, phòng họp đã chuẩn bị xong rồi!

Quách Thế Đồ chạy đến, báo cáo nhỏ, ông hoàn toàn không quen Vương Đức, nhưng cũng nhìn thấy xe của Vương Đức.

Làm Phó cục trưởng cục công an, xe của Tỉnh ủy còn nhận được. Sau khi trông thấy chiếc xe Audi của Vương Đức ánh mắt lại căng lên.

Đội trưởng Lưu cũng chú ý đến những điều này, hai người còn trao đổi ánh mắt.

Bọn họ đều biết, hậu trưởng của vị này ít nhất là Tỉnh, đây không phải người trong Tỉnh đều đến rồi sao

- Tôn tiên sinh, Trưởng thư ký Vương, không bằng chúng ta trước tiên đến phòng họp đi!

Hồ Hán lặng lẽ đứng dậy, mỉm cười nói một câu, đối với sự xuất hiện của Vương Đức cô hoàn toàn không có bất ngờ. Cô sớm biết thân phận của Lý Dương, biết quan hệ của bọn họ.

Nhưng Hoàng Thiên Kiệt, lúc này còn chưa rõ quan hệ giữa Vương Đức và Lý Dương là gì.

Lý Dương lập tức gật đầu nói:

- Đại ca, chúng ta đến phòng họp trước đã, tôi có việc cần nói!

Wương Vân lúc này còn căng thẳng tóm chặt trang phục của Lý Dương, vẫn theo bên cạnh Lý Dương, Vương Đức có vài nghi hoặc nhìn cô một cái, sau đó còn cười dờ dỉ.

Đối với cô gái này anh ta không có nghi ngờ gì, anh ta tin tưởng Lý Dương và em gái mình, hơn nữa, cô gái này rõ ràng vẻ mặt sợ hãi, là người bị sợ hãi.

Đoàn người đến phòng họp, trong sân để lại một đồng cảnh sát mắt tròn mắt dẹt.

Ngoài ra Hải Đông cũng được giữ lại, đang như hổ rình mồi nhìn Ngô Dương, lúc Lý Dương dời đi dặn dò anh ta, mình dẫn Vương Vân đi cáo trạng, Ngô Dương này tuyệt đối không thể thả đi.

Nhiệm vụ của Hải Đông, chính là nhìn hắn ta chăm chăm, tránh để hắn ta chạy mất.

- Mẹ, đây là việc như thế nào?

Ngô Dương nhỏ nhỏ mẹ mình một chút. Thiếu gia quần áo lụa là này cũng cảm thấy không đúng. Hoàng Thiên Kiệt là người bình thường hắn ta rất kính sợ, thấy thái độ của Hoàng Thiên Kiệt, hắn ta cho dù ngu cũng biết tình hình bất lợi với mình.

Mẹ của Ngô Dương lắc đầu, chậm rãi nói:

- Không có việc gì, có việc cũng không cần sợ, còn có ông ngoại con, hơn nữa, là hắn đánh con trước, còn giữ con lại chất vấn.

Lời này, thật ra chính ả đều không tin, theo bản năng lại nhắc cha của UBND ra, làm chỗ dựa cho mình.

Ngô Dương gật đầu, không nói gì, tuy nhiên người khẽ run.

Mẹ của hắn ta hoàn toàn không biết các việc xấu xa hắn ta làm. Lần trước cô gái nhảy lầu, Ngô Dương hoàn toàn không dám nói sự thật, chỉ nói yêu đương chia tay, cô gái đó nhất thời nghĩ quẩn làm như vậy.

Lúc này, hắn ta biết rõ nhất những việc hắn ta làm thật sự bị vạch trần ra có kết quả như thế nào.

Lúc này, hắn thật sự sợ hãi.

Không sợ không được, Vương Vân đó là người biết chuyện. Hiện nay đi theo Bí thư Thị uỷ, Thị trưởng. Một khi vạch trần ra ngoài, lại có người thêm mắm thêm muối, hắn ta coi như xong rồi.

Hiện nay hắn ta vô cùng hối hận, hối hận lúc đầu nhất thời mềm lòng, không kịp thời xử lý gọn Vương này cũng hối hận trưa nay sao lại uống rượu, dẫn Vương Vân đến chỗ của mình đưa mình đến chỗ tử hình, cũng sẽ không có những việc này hôm nay.

Từ đầu tới cuối, hắn ta đều không hối hận những việc đó mà mình đã làm qua. Những việc đó đối với hắn ta mà nói chỉ là bé nhỏ không đáng kể, là bình thường, hắn ta có đặc quyền như vậy.

Cục trưởng Quách và Đội trưởng Lưu cũng đang bàn luận, bọn họ biết tất cả việc này.

Lúc này, bọn họ cũng có chút lo lắng. Ngô Dương làm các việc xấu xa bẩn thỉu, có liên quan nhất định đến bọn họ, Bọn họ vừa nói còn vừa lén nhìn vào hướng phòng họp tầng hai.

Các cảnh sát khác, cũng túm năm tụm ba lại, nói chuyện hôm nay.

Ngô Dương cũng là Cảnh sát, cấp bậc ngang bọn họ. Nhưng ở cục công an vô cùng cao ngạo, thường ngày không ít bắt nạt người khác, bị bắt nạt rồi, cũng chỉ có thể nén giận, ai bảo người ta là cháu ngoại của Cục trưởng.

Lúc này, rất nhiều người đều nhìn ra Ngô Dương đen đui rồi, những người này còn vui sướng khi người khác gặp họa.

Đang bàn luận, cổng lại tiến vào một chiếc xe, cảnh vệ ở cổng lúc này đang mở to hai mắt, việc hôm nay khiến anh ta khó hiểu.

Lúc này anh ta còn không rõ sự tình cụ thể, nhưng anh ta đã biết đây chắc chắn là việc lớn.

Chỉ nhìn các xe đó có thể biết, trước tiên là Thị trưởng, sau là Bí thư Thị uỷ, sau đó còn là xe của Tỉnh uỷ, lúc này lại đến một chiếc xe của công an tỉnh.

Cha của Ngô Dương, Phó thường vụ Cục trưởng của văn phòng Tỉnh Ngô Hưng đang sau Vương Đức, là người thứ hai đến Yết Dương, cháu trai bị người là giữ không phải là việc nhỏ. Ông bảo lái xe lái rất nhanh, vốn ông xuất phát muộn, lạng lẹ chạy đến trước.

1297. Chương 1294 – Sao Có Thể Thế Được?

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1294 – Sao có thể thế được?

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Trưởng phòng Ngô!

Cục trưởng Quách là người đầu tiên nhìn thấy Ngô Hưng Chính, vội vàng chạy đến gọi một tiếng.

Tiếng ông gọi làm những khác đều nhìn qua, trong đó Ngô Dương và Cục trưởng Thường là chạy nhanh nhất, đối với bọn họ Ngô Hưng Chính chính là người đáng tin cậy nhất.

- Lão Ngô, cuối cùng ông cũng đến?

Nhìn thấy chồng xuất hiện, Ngô Dương và mẹ liền hồn dỗi nói một câu, cho đến bây giờ bà vẫn còn cho rằng con trai chịu thiệt thòi, có người ức hiếp con trai bà.

- Không đến được sao, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Ngô Hưng Chính 48 tuổi, nhìn có vẻ trẻ hơn Cục trưởng Thường rất nhiều, đáng vẻ rất uy nghiêm.

Xung quanh đều là người của công an, Ngô Hưng Chính là Phó thường vụ của phòng cảnh sát, là ông chủ của ông chủ của ông chủ bọn họ, những người này lúc này không ai dám lên trước nói gì cả.

- Anh rể...

Cục trưởng Thường cẩn thận đi đến, Ngô Hưng Chính chợt chau mày lại, ông liền đổi giọng nói:

- Trưởng phòng Ngô, chuyện là thế này...

Cục trưởng Thường kể lại chuyện lúc này đã nói với chị mình, lúc này mới cẩn thận đứng bên cạnh, Cục trưởng Quách và Đội trưởng Lưu đứng bên ngoài, mặt hai người có vẻ chưa xốt.

Trưởng phòng Ngô đã đích thân đến rồi, sự việc rất có thể sẽ chuyển sang một hướng khác.

Ai cũng biết, người đạt đến cấp bậc Phó trưởng phòng công an thì không thể không có người đứng sau, người đứng sau Trưởng phòng Ngô không phải là nhạc phụ mà là Bí thư chính pháp tỉnh, trước đây Trưởng phòng Ngô chính là thư ký của Bí thư chính pháp tỉnh bấy giờ.

Cho dù lần này người mà Ngô Dương đắc tội rất là ghê gớm, nhưng có sự ủng hộ của tỉnh, chỉ cần Trưởng phòng Ngô cúi đầu, nhờ Bí thư chính pháp đứng ra giải quyết, thì có thể làm chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ thành không có.

Nếu đường đường tình ủy thường ủy ra mặt, thì khả năng giải quyết mâu thuẫn là vẫn có thể.

Tuy nhiên chuyện này chắc chắn cần phải có người đứng ra đỡ đạn thay, Ngô Dương không sao cả, Cục trưởng Thường cũng sẽ không có chuyện gì, người cuối cùng chịu xui xẻo chỉ có thể là bọn họ, hai người không có người đỡ đầu, hai người họ lúc này đều hiểu rõ một vài điều rồi, vì vậy mới phải khổ sở như thế.

Hiểu cũng chẳng giải quyết được gì, ở tuổi này rồi có một người cha tốt là điều quan trọng nhất, bọn họ chỉ có thể than vãn rằng mình chưa đầu thai đúng thời.

Lúc hai người đang nghĩ kết quả mình sẽ như thế nào, thì bên ngoài Cục công an lại có thêm mấy chiếc xe nữa chạy đến.

Mã Tuấn Đào, Trần Vô Cực, và cả Tống Lão, Hồng Lão đều đã đến. Ngoài ra còn có mấy người trong Hiệp hội Ngọc thạch nữa.

Bọn họ nhận được điện thoại của Trầm Chính Đức nên đã đến, Trầm Chính Đức gọi điện hơi muộn một tí, thực ra hẳn định xác định không có chuyện gì xong mới gọi, sự xuất hiện của Hoàng Thiên Kiệt làm Trầm Chính Đức càng chắc chắn là Lý Dương không có chuyện gì.

Xe của bọn họ bị bảo vệ ngăn lại, không cho vào như những chiếc xe trước.

Cục công an thành phố, không phải muốn vào là vào được.

Sau cùng Trần Vô Cực phải xuất hiện thì bảo vệ mới cho vào trong, dù sao Trần Vô Cực cũng là một Tông sư, cho dù là đối với người bình thường cũng có một tiếng tăm nhất định. Ai cũng biết Trần Vô Cực là một niềm tự hào lớn của Yết Dương.

Những người làm quan bây giờ cũng cầu có được một tác phẩm điêu khắc ngọc của Trần Vô Cực là thấy vinh dự lắm rồi, sau khi Trần Vô Cực trở thành Tông sư, những tác phẩm ông đích thân làm rất ít, một tác phẩm được cho ra đều là những bảo bối vô giá.

Một đoàn bay tám người trực tiếp đi đến nơi người đang đứng nhiều nhất.

Trầm Chính Đức, An Văn Quân, Thiệu Chí Hiên đều đi đến, An Văn Quân rất coi trọng những vị tiền bối điêu khắc ngọc này, không giám tỏ ra kiêu căng gì cả.

Sau khi Trầm Chính Đức biết được tin Lý Dương không bị làm sao, Trần Vô Cực và Tống Lão cũng thở dài, trước lời khuyên của Đào Mã Tuấn, mấy ông già mới lên xe ngồi đợi, đợi Lý Dương ra rồi cùng về.

Trần Vô Cực và mấy người nữa đến cũng không gây sự chú ý nào cả, Ngô Hưng Chính quay sang nhìn một cái, hẳn chau mày rồi đưa điện thoại lên tai.

Ngô Hưng Chính lúc này đang gọi điện cho Hoàng Thiên Kiệt nhưng gọi mãi không được.

Ngô Hưng Chính đang cầm điện thoại do dự không biết có nên đi gõ cửa phòng họp hay không, chợt ông ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn trên tầng hai.

Cửa phòng họp trên tầng hai đã mở, có mấy người hồng học bước ra, người đi đầu tiên là Hoàng Thiên Kiệt, phía sau là Hồ Hân và Vương Đức, phía sau nữa là Lý Dương và Vương Vân.

Tay Vương Vân cuối cùng đã không kéo áo Lý Dương nữa, cô cũng không còn thấy sợ hãi như lúc này, chỉ là vẫn còn khóc thút thít.

- Bí thư Hoàng!

Ngô Hưng Chính vội bước đến, ông không giống như vợ chỉ đơn giản là bảo vệ con trai mình, con trai phạm tội ông là người biết rõ nhất, ông biết hôm nay đã đụng đến người không nên đụng.

Lúc này ông gọi là để hỏi Hoàng Thiên Kiệt đối phương rốt cuộc có lai lịch như thế nào.

Hoàng Thiên Kiệt dừng lại một chút, nhìn Ngô Hưng Chính một cái, ông không nói gì mà hồng học đi ra cửa, tìm Ngô Hưng Chính như đập mạnh hơn.

Từ ánh mắt của Hoàng Thiên Kiệt ông biết được một điều, thương hại và thông cảm, ánh mắt của Hoàng Thiên Kiệt lúc này đúng là nói lên điều này.

Điều này làm Ngô Hưng Chính cũng có một linh tính không lành.

Hoàng Thiên Kiệt, Hồ Hân, Vương Đức trực tiếp đi ra cổng chính rồi đứng đó, Lý Dương bị bọn họ kéo đến, không đi theo cũng không được.

Lúc này Lý Dương cũng biết được Bí thư và Chủ tịch tỉnh đều đã đến, chính là vì chuyện nhỏ này của hắn.

Lúc này khi ở trong phòng họp, hắn vừa mở xong đoạn băng ghi âm, Hoàng Thiên Kiệt vẫn chưa nghĩ ra nên giải quyết chuyện này như thế nào thì có điện thoại, là hai người thư ký của hai vị đại lão gọi đến, nói với ông là Bí thư và chủ tịch tỉnh đã tụ họp, sắp đến Cục công an rồi.

Hai vị đại lão này trên đường đi đã biết được tin đối phương cũng có cùng hành động như vậy.

Sau khi biết được, hai người liền bắt đầu lén lút, họ không ngờ là chuyện này lại làm kinh động đến nhiều người như vậy, hai người cùng một vì chuyện riêng mà phải lộ diện, hình như là có phần hơi long trọng chút.

Nhưng sự việc đã đến nước này rồi, bọn họ cũng không thể quay đầu về được, chỉ có thể tụ họp lại, đến rồi hãy nói.

Nói ra thì Chủ tịch tỉnh Hứa An Đức lần này lộ diện thuần túy là vì Vương Giai Giai.

Vương Giai Giai không yên tâm về Lý Dương, sau khi bố gọi điện đến, cô liền lén lút gọi cho cậu.

Cậu của Vương Giai Giai là ông Lương, Chủ tịch tỉnh Hà Nam, cô biết cậu mình có quan hệ rất tốt với Chủ tịch tỉnh Quảng Đông, nên đã nhờ cậu giúp đỡ.

Chủ tịch Lương rất thích đứa cháu này của mình, cũng không biết là Vương Toàn đã liên hệ với Liễu Quốc Sinh nên đã trực tiếp gọi cho Hứa An Đức.

Kể ra thì Hứa An Đức cũng quen Vương Giai Giai, ông cũng từng định là cho cháu nội mình thành hôn với cô, nhưng cuối cùng hai đứa chúng nó đều không đồng ý nên đành chịu.

Điện thoại của Chủ tịch tỉnh Lương thì Hứa An Đức không thể không coi trọng được, chồng của Vương Giai Giai là người của Hà Gia, Hứa An Đức cũng hiểu rõ điều này nên đã đích thân đi một chuyến, như vậy thì Chủ tịch tỉnh Lương cũng giữ được thể diện, ông cũng có thể tạo ấn tượng tốt đối với Hà Gia.

Chỉ là ông không ngờ Bí thư tỉnh cũng đến, hơn nữa là đã nhận được điện thoại của hai người, sau cùng đến Hà Lão cũng bị kinh động.

Tất cả những điều này cũng chỉ là sai sót ngẫu nhiên, hai người cũng không còn cách nào khác nên đành phải đến trước, điều này mới có chuyện Hoàng Thiên Kiệt đích thân đến Cục công an, lại tỏ ra rất khách sáo với Lý Dương.

Sau khi Hoàng Thiên Kiệt và mấy người nữa rời đi, Ngô Hưng Chính cũng rời đi một lúc rồi cũng đi theo sau.

Hắn không biết là xảy ra chuyện gì, nhưng Hoàng Thiên Kiệt, Hồ Hân và Vương Đức đều coi trọng như vậy, thì dù thế nào hắn cũng phải đến xem mới được.

Cục trưởng Thường, Cục trưởng Quách và cả Đội trưởng Lưu đều đã đi rồi, còn lại là một nhóm cảnh sát và mẹ con Ngô Dương.

Mấy người này không phải là không muốn đi xem, chỉ là không đủ cấp bậc nên không dám đi theo thôi.

- Bí thư Hoàng!

Ngô Hưng Chính lại chạy đến, Hoàng Thiên Kiệt giờ cũng đã chú ý đến hắn, nhưng chỉ là thờ dài mà thôi, vỗ vỗ vai hắn rồi không nói gì cả.

Điều này càng làm Ngô Hưng Chính thấy khó hiểu hơn.

Ngô Hưng Chính liếc nhìn Vương Đức một cái, hắn biết thân phận của Vương Đức, là người từ Kinh thành đến, nhưng trong lòng cũng không thấy lo lắng cho lắm, dù sao thì đây cũng là Quảng Đông, không phải Bắc Kinh.

Hắn đang khổ sở suy nghĩ không biết có chuyện gì, chợt trợn tròn mắt.

Phía xa có một xe cảnh sát đang đi đến, theo sau là một đoàn xe, xe cảnh sát mở đường chắc chắn là có lãnh đạo đến, nhìn thì không có vẻ là lãnh đạo nhỏ, có thể như vậy trong thành phố thì thấp nhất cũng là lãnh đạo cấp tỉnh, hơn nữa còn là lãnh đạo quan trọng.

Đoàn xe đến trước mặt, Ngô Hưng Chính càng thấy lo lắng hơn.

Lúc này hắn đã nhìn thấy biển số xe, đúng là có xe Tỉnh ủy mang số một, đoàn xe dừng lại ở cổng, Bí thư tỉnh ủy Liễu Quốc Sinh xuống xe trước, sau đó là chủ tịch tỉnh Hứa An Đức.

Theo sau là cả một đoàn nhân viên.

Bí thư tỉnh đến rồi, Chủ tịch tỉnh cũng đến rồi, đầu óc Ngô Hưng Chính bây giờ chỉ cảm thấy ong ong, hai vị đại lão cùng lúc xuất hiện là rất hiếm gặp, lại đồng thời xuất hiện tại cửa Cục công an nữa, Ngô Hưng Chính định xem xem hôm nay có phải là ngày cá tháng tư không, hoặc là có phải mình đang nằm mơ hay không.

- Bí thư Liễu, Chủ tịch tỉnh Hứa!

Hoàng Thiên Kiệt phản ứng nhanh nhất, hấn đi lên phía trước chào đón hai vị lãnh đạo.

Hồ Hân dù sao cũng là phụ nữ, không nhanh bằng Hoàng Thiên Kiệt, nhưng cũng vội vã đi đến đón hai sếp lớn.

Còn Vương Đức và Lý Dương thì gật đầu rồi mới đi đến, họ tự nhiên hơn những người kia nhiều.

Liễu Quốc Sinh và Hứa An Đức đứng cùng nhau, chỉ bắt tay mấy người Hoàng Thiên Kiệt còn mắt hướng nhìn về phía Lý Dương.

- Cậu là Tiểu Lý phải không, động tĩnh của tiểu tử cậu cũng làm ầm không ít đó chứ, làm cả hai người chúng tôi phải chạy đến đây!

Liễu Quốc Sinh cười ha ha nhìn Lý Dương, nghe ông nói như vậy Lý Dương mới có phản ứng vội vàng đi đến.

Lúc này hấn mới biết chuyện của hấn đã làm kinh động đến Bí thư và Chủ tịch tỉnh, họ đích thân đến Yết Dương là vì hấn.

Chỉ bước được mấy bước thì Lý Dương lập tức hiểu ra, chuyện này chắc chắn đã làm kinh động đến người lớn trong nhà, thậm chí là kinh động đến Hà Lão, nếu không thì đã không xảy ra chuyện này.

Lý Dương bây giờ lại càng cảm kích Ông hơn.

ở cửa, điện thoại của Cục trưởng Thường chợt rơi xuống đất, ông há hốc miệng không dám tin.

Cục trưởng Quách, Đội trưởng Lưu cũng sững sờ nhìn Bí thư và Chủ tịch tỉnh bắt tay Lý Dương, lúc này trong đầu bọn họ chỉ là một mớ hỗn độn, không nghĩ gì cả.

Người con gái kia và Ngô Dương cũng ngơ ngác đứng ở đó, bọn họ biết Bí thư và Chủ tịch tỉnh, chỉ là không ngờ hai người này vì chuyện của Lý Dương mà đến đây.

Lúc này, Ngô Dương và mẹ hấn trong đầu chỉ có bốn chữ.

- Làm sao có thể thế được?

1298. Chương 1295 – Ác Giả Ác Báo

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1295 – Ác giả ác báo

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Đừng nói là bọn họ. đến cả trưởng phòng Ngô Hưng Chính lúc này cũng như vậy.

Làm sao có thể thế được?

Bí thư và Chủ tịch tỉnh lại vì một thanh niên mà đích thân đến Yết Dương, rốt cuộc thân phận của người này là như thế nào mà lại cùng lúc làm kinh động hai vị đại quan phong kiến.

Cũng có thể là do khổ sở trong lòng mà Ngô Hưng Chính đã có cảm giác này.

Đầu óc hắn không phải ngu đần, nhưng hắn thà ngu đần, hiện thực trước mặt làm hắn không thể chấp nhận được.

Nếu không phải là tận mắt chứng kiến thì chuyện như vậy có đánh chết hắn cũng không tin.

Ngô Hưng Chính không lên trước nói câu gì cả, Bí thư và Chủ tịch tỉnh không gọi thì hắn cũng không có tư cách để lên.

Hình như Ngô Dương đã nghĩ ra được điều gì đó, chợt lùi về sau mấy bước.

Hắn sợ rồi, đúng là sợ rồi, Vương Vân đứng bên cạnh Lý Dương, chỉ cần Vương Vân nói gì đó là hắn coi như xong, cho dù ba hắn là Trưởng phòng Chính thì lần này cũng bảo vệ không nổi hắn.

Ngô Dương chỉ là quần áo lượt là, nhưng không phải là thằng ngốc, tình hình trước mặt như thế nào hắn hiểu rất rõ.

Hi vọng duy nhất là Vương Vân chừa cho hắn một đường sống, mà tha cho hắn lần này, không nhắc đến những chuyện lúc trước.

Nhưng khả năng này liệu có có không?

Ngô Dương vô cùng hi vọng nó có, nhưng hắn hiểu chuyện này là không thể, hắn làm bạn học của người ta một người chết còn một người bị điên, sau đó còn động tay động chân với người ta nữa, suýt nữa thì không trực tiếp làm chuyện ở trong nhà vệ sinh, sau đó uy hiếp người ta chơi xong sẽ bán đi, chuyện này có thể tha cho hắn được sao?

Nếu đổi lại với bất cứ người nào e rằng cũng không thể như vậy.

Lúc này hắn chỉ muốn chạy trốn, muốn chạy ra nước ngoài, ra nước ngoài sẽ không có chuyện gì cả, ở nước ngoài vẫn còn có một nhóm người đang đợi hắn, chỉ cần có thể đi là người nhà sẽ cho hắn tiền, lúc đó ở nước ngoài cũng sẽ sướng như vậy.

Đây chính là suy nghĩ của hắn lúc này.

Bước lùi lại vài bước, hắn liền cúi đầu đi vào bên trong, hắn biết trong Cục công an có một phòng trực ban thông với một phòng làm việc bên ngoài, hắn cũng hiểu là bây giờ không thể đi ra từ cổng chính Cục công an được.

- Tiểu tử, định đi đâu?

Một bóng người chợt chặn Ngô Dương lại, người khác không để ý nhưng vẫn có người luôn theo dõi hắn, thấy hắn hành động là lập tức ngăn lại ngay.

- Tôi, tôi đi vệ sinh!

Ngô Dương hơi hoảng sợ, hắn nhận ra người đang chặn hắn. là người lúc nãy đứng bên cạnh cái tên khốn nạn đó, trước đây chính họ đã cưỡng ép mình.

Cho đến bây giờ hắn vẫn cho rằng Lý Dương là tên khốn nạn làm hỏng chuyện của hắn.

- Nhịn chút đi, cậu phạm tội gì chúng tôi đều biết, lát nữa sẽ có người giải quyết cậu!

Hải Đông cười hi hi, lúc Vương Vân nói những chuyện đó cũng có hắn đứng bên cạnh, lúc đó Hải Đông còn định muốn lôi tên tiểu tử này ra đìem cho đến chết, nên lúc này tất nhiên sẽ không bỏ qua cho hắn rồi.

Nghe Hải Đông nói vậy, mặt Ngô Dương càng trắng bạch.

Hắn sợ nhất là cái này, lời Hải Đông giống như một chiếc búa đánh trúng tim hắn, tim hắn như nhói lên một cái.

Sợ hãi, hốt hoảng, hắn không muốn đi tù, càng không chịu đi tù.

Nhìn Hải Đông, mắt hắn chợt đỏ lên, vội vàng chạy vào bên trong, hắn muốn xô ngã Hải Đông rồi tháo chạy.

Tính toán rất tốt nhưng hắn đã đánh giá thấp Hải Đông rồi.

Phịch một tiếng, Hải Đông không sao, còn Ngô Dương thì chạy như bay vào trong, lúc này vừa bị xô một cái, Hải Đông chợt đá tên này ra xa.

Cái đá này không mạnh lắm, dù sao thì cũng có Bí thư tỉnh ở đây, nhưng Ngô Dương muốn chạy không dễ dàng như vậy đâu.

- Bỏ tôi ra, tôi là cảnh sát, anh định làm gì?

Ngô Dương hét lớn, nhưng tiếng nói hơi lạ một chút, nghe giống tiếng sợ hãi hơn, thậm chí còn mang lời cầu khẩn.

Mẹ của Ngô Dương lúc này mới chú ý đến con của mình, vội vàng chạy đến.

- Làm gì vậy, cậu định làm gì vậy?

Là một người mẹ, thương con mình là đúng, nhưng người mẹ này cũng hơi quá đáng, Hải Đông lạnh lùng nhìn bà ôm con trai, không một chút thương cảm.

Vì một người mẹ như vậy mới có một người con vô pháp vô thiên như thế, kể ra, con gặp như vậy thì mẹ cũng có một phần trách nhiệm, có một phần tội lỗi.

Chỉ là tội này pháp luật không thể trừng phạt được.

- Chuyện gì vậy?

Liều Quốc Sinh chau mày, vẻ uy nghi của Bí thư tỉnh ủy vẫn rất lớn, ông chau mày làm Hoàng Thiên Kiệt và Hồ Hân đều hoảng hốt.

Do dự một lúc, Hoàng Thiên Kiệt chợt thuật lại chuyện lúc này cho ông nghe.

Ông không bảo vệ Ngô Dương, cái gì cần nói thì nói, lúc này không phải là lúc bảo vệ người khác, làm không tốt có khi mình còn bị liên lụy, vốn dĩ Hoàng Thiên Kiệt đang đau đầu không biết xử lý vụ này như thế nào, dù sao thì cũng có liên quan đến trưởng phòng công an Ngô Hưng Chính.

Trưởng phòng nửa năm nữa là về hưu rồi, theo thông tin đáng tin cậy, hi vọng Ngô Hưng Chính thăng chức là 90%, lúc đầu Hoàng Thiên Kiệt không muốn vì một đứa con trai mà đắc tội với một người như vậy.

Hơn nữa sau lưng hắn còn có lãnh đạo cũ.

Chỉ là cục diện lúc này đã không thuộc tầm kiểm soát của hắn, người anh em cậu chết đi, tôi không chết, ông chỉ có thể kể chuyện này ra, nếu không để Lý Dương chủ động nói ra thì trách nhiệm ông lại càng lớn hơn nữa.

- Càn quấy!

Liều Quốc Sinh trừng mắt nhìn Hoàng Thiên Kiệt, ông cùng đi vào sân với chủ tịch tỉnh, chuyện này bất kể là thế nào cũng không thể dùng miệng để giải quyết được.

Cửa phòng họp lại được mở, trong Cục công an thì chỗ này là rộng nhất, cũng thích hợp làm nơi cho lãnh đạo nói chuyện nhất.

Lần này số người đi vào nhiều hơn lúc này, Cục trưởng Thường cũng đi vào theo, ngoài ra còn có cháu của ông ta, Ngô Dương bị kéo vào bên trong, hắn đang run rẩy.

- Bác Liều, cháu cho bác nghe cái này, bác sẽ biết hôm nay đã xảy ra chuyện gì!

Vừa ngồi xuống, Lý Dương chợt đảo mắt, cười ha ha lôi điện thoại ra rồi đặt lên bàn, hắn ngồi bên Liều Quốc Sinh và Hứa An Đức nên rất tiện.

Điện thoại mở phát đoạn băng ghi âm.

- Tên khốn nạn, dám đánh tôi, hôm nay tôi sẽ cho cậu chết...

Giọng Ngô Dương được phát ra từ chiếc điện thoại, hần liền ngồi sụp xuống đất, lúc này không còn kiên trì thêm được nữa.

Đoạn ghi âm vẫn đang được phát, một lúc sau Cục trưởng Thường cũng quỳ sụp xuống đất.

Ông ta nghe thấy giọng của mình, lúc nghe ông còn nghĩ là có phải mình đang nói hay không. Mình bình thường nói chuyện kiêu ngạo như vậy sao?

Những lời này hoàn toàn không giống với một Cục trưởng công an.

Liều Quốc Sinh ngẩng đầu lên nhìn Hoàng Thiên Kiệt, Hoàng Thiên Kiệt lúc này đang toát mồ hôi vội đứng đó nói mấy câu, hần vẫn còn thông minh, lúc này không chối bỏ trách nhiệm mà nhận sai về mình, cấp dưới phạm tội, cấp trên chắc chắn phải chịu trách nhiệm.

Đoạn ghi âm đang phát đến đoạn thứ hai, đây là lúc Vương Vân vừa khóc vừa tố cáo.

Đoạn này Hoàng Thiên Kiệt đã nghe qua một lần, lúc trước chỉ nghĩ làm sao để giải quyết chuyện giữa Lý Dương và Trưởng phòng Ngô, lúc này nghe thì lại thấy rất nhục tai và khó chịu, muốn bắt Ngô Dương lại để bắn chết cho rồi.

Mặt Hồ Hán cũng trở nên khó nhìn, chuyện này xảy ra ở Yết Dương, cô cũng có một phần trách nhiệm.

Đoạn băng ghi âm đã được phát xong, Cục trưởng Thường và Ngô Dương đều quỳ bất động dưới đất. Mặt Cục trưởng Thường đại ra, miệng không ngừng nói hai chữ “xong rồi”.

Ngô Hưng Chính lúc này cũng run lấy bầy, suýt nữa ngồi không vững.

- Thật hoang đường!

Liều Quốc Sinh chợt phần nộ hét lên một tiếng, Lý Dương vội đi lên phía trước, hần lần đầu tiên nhìn thấy Liều Quốc Sinh, nhưng đã biết được vị này có quan hệ rất tốt với bố vợ mình, là trưởng bối của nhà mình.

- Bác Liều, đây là Vương Vân, người bị hại, hôm nay việc này của cháu thực ra chỉ là việc nhỏ, tuy nhiên nếu không phải cháu có mặt ở hiện trường, thì Vương Vân hôm nay chắc chắn sẽ có một kết cục rất bi thảm!

Lý Dương nói nhỏ, những lời hần nói đều là sự thật.

Nếu đổi lại người khác, e rằng mình cũng bị dính vào, từ sau khi bọn họ bước vào Cục công an những chuyện này đều có thể thấy được.

Vương Vân cũng rất thông minh, Lý Dương vừa nói xong, cô liền quỳ xuống đất khóc, thỉnh cầu mấy người Liều Quốc Sinh giúp đỡ mình, đòi lại công bằng cho những người bạn đã chết và bị diên của cô.

Kéo Vương Vân đứng dậy, Liều Quốc Sinh đang rất phần nộ, Hứa An Đức cũng tức giận không kém.

Lý Dương thì lại thở phào nhẹ nhõm, chuyện của Vương Vân, lúc trước khi nói ra nhìn thấy Hoàng Thiên Kiệt không có biểu thái gì liền cảm thấy có gì đó không đúng, bây giờ Bí thư và Chủ tịch tỉnh đều đã xuất hiện, Vương Vân chắc chắn sẽ không có chuyện gì. Còn cái tên Ngô Dương kia cũng sẽ bị pháp luật trừng trị, trả giá vì những chuyện mình đã làm.

Đây cũng coi như là đã làm được một việc tốt.

Còn mục đích trước đó của Lý Dương có thể nói bây giờ đã thực hiện được, thậm chí là vượt quá sự mong đợi, chuyện hôm nay người dân sẽ không biết, nhưng những người làm quan đều biết rất rõ, sự xuất hiện của Bí thư và Chủ tịch tỉnh đã làm chấn động rất lớn, sau này xuống Ngọc khí của hần, đừng nói là ở Yết Dương, mà ở bất cứ nơi nào trong Quảng Đông cũng sẽ không gặp bất cứ vấn đề gì cả.

Liều Quốc Sinh và Hứa An Đức an ủi Lý Dương mấy câu rồi rời đi.

Họ không đến tỉnh ủy mà trực tiếp về tỉnh.

Còn những chuyện mà Vương Vân nói, Liễu Quốc Sinh sẽ đích thân hạ lệnh cho công an tỉnh liên kết với ủy ban kiểm tra kỷ luật tỉnh điều tra, sau khi điều tra được chân tướng, tất cả những người có liên quan đều bị xử lý.

Lần này là một vụ tai tiếng làm xấu mặt hai vị lãnh đạo lớn.

Vụ tai tiếng này lại là do Lý Dương phát hiện trước, có thể tưởng tượng được chuyện này không thể giấu giếm, mà sẽ truyền đến tai những người khác, điều này càng làm cho hai vị lãnh đạo phần nộ.

Chuyện làm cả hai lãnh đạo lớn đều tức giận thì những nhân viên cũng không giám lơ là, mấy ngày sau vụ án đã được rõ ràng.

Thực ra vụ án cũng không phức tạp, Ngô Dương đã thành thật khai những chuyện hắn đã làm ra, người trong phòng cảnh sát cũng lấy được nhiều chứng cứ từ sào huyệt của hắn.

1299. Chương 1296 – Phần Thắng Sẽ Thuộc Về Ai

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1296 – Phần thắng sẽ thuộc về ai

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Sân vận động Yết Dương hôm nay vẫn nườm nượp người.

Nhiều người đã đến cổng sân vận động từ rất sớm, hi vọng có thể gặp được mấy vị đại đại sư điều khắc ngọc ở đây, trong đó phần lớn là học sinh, người bọn họ muốn gặp là Lý Dương.

Cho đến nay, danh tiếng của Lý Dương lớn nhất chính là ở trong lòng học sinh, những việc mà hắn làm đều được học sinh công nhận.

Tiếc là bọn họ không biết, nguyện vọng này rất khó thực hiện, Lý Dương lúc này đã vào trong sân vận động rồi, những đại sư khác cũng vậy, người ở cổng quá đông, bên phía tổ chức không trực tiếp đón họ ở cổng, nhằm tránh ảnh hưởng đến tinh thần của họ.

Điều khắc ngọc là một việc tinh tế, đối với đại sư thì tinh thần rất quan trọng.

- Lý Dương, cháu không sao chứ?

Trần Vô Cực hơi lo lắng, chuyện hôm qua làm ông lo cả buổi chiều, sau khi về Lý Dương ăn tạm chút gì đó rồi đi nghỉ, nên ông cũng không dám hỏi nhiều.

Nhưng ông dám khẳng định chuyện hôm qua chắc chắn cũng sẽ có ảnh hưởng đến Lý Dương.

Những ảnh hưởng này tuyệt đối không phải là điều tốt, bất cứ ai trước trận thi chung kết mà bị đưa đến đồn cảnh sát, còn xảy ra nhiều chuyện như thế thì tinh thần không thể tốt được.

- Ông yên tâm, cháu không sao!

Lý Dương cười để lộ hàm răng trắng tinh.

Nhìn Lý Dương cười như vậy Trần Vô Cực cũng bớt lo lắng, tinh thần của Lý Dương có vẻ rất tốt, không bị ảnh hưởng gì cả.

Cho dù trong lòng vẫn còn chút lo lắng, nhưng ông cũng không nói ra, nói càng nhiều thì ảnh hưởng đến Lý Dương càng lớn.

Trần Vô Cực lo lắng cũng phải, Lý Dương đúng là bị một chút ảnh hưởng, chỉ là ảnh hưởng không lớn lắm mà thôi, chuyện như vậy trước đây không phải Lý Dương chưa từng trải qua, hơn nữa hắn rất tự tin, chỉ cần đi vào cuộc đấu là hắn lại bình tĩnh trở lại.

Niềm tin này Lý Dương vẫn có, tinh thần của hắn vẫn luôn giữ được ở trạng tốt nhất.

Lúc này Lý Dương đang ở phòng nghỉ của ban giám khảo, Trần Vô Cực đứng riêng một góc với Lý Dương, còn những giám khảo khác thì cứ liếc nhìn qua phía ông.

Bọn họ cũng biết chuyện của Lý Dương hôm qua, những chuyện như vậy không thể giấu ai được.

Trần Vô Cực quay lại nhìn một cái rồi thở dài nói:

- Cháu đi ra trước đi, cuộc thi hôm nay cố gắng hết sức là được rồi!

Đây dù sao cũng là nơi nghỉ ngơi của ban giám khảo, Lý Dương đứng mãi ở đây cũng không hay, lát nữa hắn còn phải tham gia trận chung kết, tuyển thủ trước khi thi mà có liên hệ gì với giám khảo thì truyền ra ngoài sẽ không tốt.

- Ông yên tâm, cháu nhất định sẽ cố gắng hết sức!

Lý Dương nói xong cười rồi đi ra, phía bên trong một phòng họp khác, mười bốn người tham gia chung kết cũng đã có mặt.

Cộng thêm Lý Dương nữa, có thể nói những người này hiện tại là những đại sư điêu khắc ngọc đỉnh cấp nhất của cả nước, bọn họ đại diện có trình độ điêu khắc ngọc thời kỳ hiện đại.

Về trình độ mà nói, những người này hoàn toàn không kém. Cho dù là Trần Vô Cực, Hồng Lão lúc huy hoàng nhất cũng chỉ là bốn người, còn hôm nay ở đây có ít nhất cũng được bốn vị đại sư đỉnh cấp rồi.

Trình độ của những người này bây giờ đã bắt kịp lúc trước, cộng thêm một người không biết giới hạn là Lý Dương nữa, thậm chí có thể nó giờ đã vượt qua được lúc trước.

- Lý Dương, ghê, cậu không làm quan đúng là tiếc thật!

Vừa mới bước vào, Hoàng Hạo đã giơ ngón tay cái ra với Lý Dương. Chuyện hôm qua đã kinh động đến Hiệp hội Ngọc thạch, rất nhiều người đều có nghe nói, Bí thư và Chủ tịch tỉnh vì xung đột giữa Lý Dương và đồn công an mà đã đích thân đến Yết Dương.

Còn có người nói, hai ông lớn này đến là để nâng đỡ Lý Dương.

Ngoài ra có một vài lời đồn hơi thái quá một tí, gì mà trưởng cục công an đắc tội với Lý Dương, chỉ một cuộc gọi của Lý Dương mà đã gọi được Bí thư và Chủ tịch tỉnh đến, Cục trưởng cục công an liền bị xúi quẩy.

Thậm chí còn có người nói, Lý Dương là con riêng của Bí thư nữa, nói chung là đủ loại tin đồn, từ điểm này có thể thấy sức tưởng tượng của nhiều người cũng thật là phong phú.

Đương nhiên, những người trong phòng họp này sẽ không tin, Hoàng Hạo cũng coi như là tương đối hiểu Lý Dương, trong lòng cũng biết được vài điều.

- Tôi không phù hợp với nghề đó!

Lý Dương cười ha ha nói, hắn đúng là có ưu thế để làm quan, chỉ dựa vào thân thể của mình thôi thì người khác có cười ngựa cũng không chạy theo kịp.

- Hoàng đại sư, nếu Lý đại sư thực sự làm quan, thì ngành điêu khắc ngọc của chúng ta đã bị mất đi một thiên tài lợi hại rồi!

Một đại sư điêu khắc ngọc Nam Dương Hà Nam cười ha ha nói một câu, Lý Dương nhìn mười mấy người xung quanh mình, trong lòng cũng cảm thấy rất cảm khái.

Lúc trước Trần Vô Cực muốn thu nhận hắn làm đồ đệ, dạy hắn làm điêu khắc ngọc thì trong lòng hắn vẫn có chút mâu thuẫn và nghi ngờ, cảm thấy mình không chắc sẽ học giỏi cái này, từ trước đến giờ không hề nghĩ qua một thời gian ngắn như vậy mà mình đã là đại sư đỉnh cấp trong nước rồi.

Có thể cùng tranh đấu với mười bốn vị đại sư này là sự khẳng định lớn nhất thực lực của hần.

- Ông Lý, hôm nay ông có còn dùng Ngô Côn Dao không?

Chu Diệp đi đến, hưng phấn hỏi Lý Dương một câu, Hoàng Hạo lại quay đầu sang.

Tuy Chu Diệp cũng là đại sư đỉnh cấp, tuy nhiên thành kiến của Hoàng Hạo đối với hần e rằng không thể thay đổi trong một thời gian ngắn được, không chỉ có Hoàng Hạo mà tất cả các đại sư điêu khắc ngọc ở Tô Châu đều như vậy.

- Đúng, tôi đã sử dụng rất thành thạo Ngô Côn Dao rồi!

Lý Dương cười, hần không hề có kỳ thị gì với Chu Diệp cả.

Chu Diệp gật đầu nói:

- Ông Lý, cổ lên, dùng Ngô Côn Dao nhất định sẽ làm nên một tác phẩm tuyệt vời, đây là dao khắc tốt nhất, cho nên đừng có mà bôi nhọ uy danh của nó đấy nhé!

- Yên tâm, tôi sẽ cố gắng hết sức!

Lý Dương lại cười nói, Chu Diệp không nói gì nữa, ông đi qua chỗ khác, mấy đại sư ở Tô Châu không đứng cùng ông, những đại sư khác tuy là có nói chuyện với ông nhưng cũng chẳng có điểm gì chung để nói cả, ở trong phòng họp nghỉ ngơi Chu Diệp lúc nào cũng chỉ có một mình.

Nhìn ông ta từ sau lưng, Lý Dương lại thở dài.

Hần hiểu Chu Diệp đến nói những lời này là có ý gì, có thể nói Chu Diệp là truyền nhân của Lục Tử Cương, tất nhiên sẽ hi vọng binh khí độc môn của Lục Tử Cương khi đến thời kỳ hiện đại vẫn có thể phát huy được sự hào quang của mình.

Dùng dao này để làm ra sản phẩm tốt nhất cũng chính là một sự khẳng định đối với nó.

- Các vị đại sư, bắt đầu vào hội trường thôi!

Cửa phòng họp được mở, một nhân viên cung kính bước vào nói nhỏ một câu.

- Đi thôi, phần thắng sẽ thuộc về ai, hôm nay chúng ta sẽ biết!

Hoàng Hạo cười lớn một tiếng, dáng vẻ rất hào hùng, điều này cũng phù hợp với tính cách của hần, rất nhiều lúc Hoàng Hạo tỏ ra rất tỏa sáng, rất chủ động.

- Để tôi nói, nên Hoa Sơn luận kiếm, sau cuộc thi đại sư này, chắc chắn sẽ có một trật tự mới!

Tề Hải Thiên cười một tiếng, lời nói của hần làm nhiều người khác gật đầu theo.

Hoa Sơn luận kiếm, không sai, lần này chắc chắn sẽ có một trật tự mới, bốn vị đại sư đỉnh cấp mới xuất hiện sẽ là những người dẫn đầu ngành điêu khắc ngọc trong tương lai.

Còn bọn họ, chỉ có thể đỏ mắt trông chờ mà thôi, trở thành chiếc lá xanh bên cạnh những bông hoa rực rỡ, ai bảo bọn họ không đạt đến đẳng cấp đó chứ.

Tuy nhiên cũng có ngoại lệ, Lý Dương là người mà tất cả bọn họ đều nhìn không thấu, sau cuộc thi đại sư này, Lý Dương sẽ ở vị trí nào thì bây giờ vẫn chưa ai đoán ra được.

- Ông Lý, ông nên đi trước đi!

Đứng ngoài cửa thông, Hành Khải chợt nói một câu, theo quy định, người đứng đầu ngày hôm qua hôm nay sẽ đi trước, Lý Dương hôm qua vì hôm trước đứng thứ nhất nên đã đi đầu, đây cũng là một sự khẳng định thành tích của hần.

- Hành đại sư, hôm qua người đứng nhất là ông, lần này thì ông đừng khiêm tốn nữa!

Lý Dương lắc đầu, thành tích hôm qua khác với hôm trước, có hai người đứng nhất, nếu vậy thì Lý Dương và Hành Khải ai đi trước cũng được cả.

- Tôi thấy hai người đừng có tranh nhau nữa, cùng đi đi!

Hành Khải đang định nói thì Hoàng Hạo đứng tới trước ông, để hai người này nhường tới nhường lui không biết là đến lúc nào mới xong.

Lúc nói, Hoàng Hạo cũng không tránh khỏi ghen tị với họ.

Hắn cũng là đại sư đỉnh cấp, bình thường đi đến đâu cũng là trung tâm, không ngờ lần này lại gặp nhiều đối thủ lợi hại như vậy, bây giờ đến cơ hội đi đầu cũng không có.

Đương nhiên, chỉ là trong lòng hắn có chút không ổn định, chứ không vì nó mà làm chuyện gì.

Lý Dương và Hành Khải cùng nhìn nhau, rồi cười, sau đó cả hai người cùng bước lên phía trước, một hàng gồm mười lăm vị đại sư hôm nay tham gia trận chung kết đã lần lượt đi ra.

Người xem hôm nay nhiều hơn hôm qua nữa, cũng may là hội trường ở sân vận động, nếu không nhiều người như vậy không thể đi vào trong, cũng không thể ngồi xuống được.

Tại bàn của Chủ tịch, ban giám khảo cũng đã ổn định chỗ ngồi, Chủ tịch Cao của Trung Bảo Hiệp, và Hội trưởng Tịch của Hiệp hội Ngọc thạch đều ngồi bên bàn cổ vắn, hôm nay là trận đấu cuối cùng, đợi sau khi trận đấu kết thúc, Chủ tịch Cao và Trần Vô Cực sẽ cùng ban thưởng cho quán quân.

Quán quân của cuộc thi đại sư được nhận một cúp ngọc, giá trị rất cao, cúp ngọc này là tự tay Trần Vô Cực điêu khắc.

Một tác phẩm của Tông sư, giải thưởng này cũng hậu hĩnh đó chứ.

Tuy nhiên chiếc cúp như vậy cũng chỉ có một, và cũng chỉ thuộc về quán quân, còn kỳ tiếp theo, thì phải xem thành tích như thế nào, thành tích trước mắt cũng không tồi, đề tài của kỳ sau cũng đã định rồi, Hiệp hội Ngọc thạch đã định mời Trần Vô Cực làm thêm mấy chiếc cúp nữa, để phục vụ cho những kỳ tiếp theo.

Sau khi tất cả tuyển thủ lên khán đài, toàn bộ đều ngồi vào chiếc bàn ở giữa.

Mỗi người còn có một cái máy trợ thính, có thể tránh được những tạp âm, hôm qua ở hội trường gặp vấn đề, bên ban tổ chức đã lập tức áp dụng phương pháp để khắc phục, điểm này rất tốt, rất đáng được biểu dương.

Các đại sư đều đã lên khán đài rồi, hội trường cũng trở nên yên lặng hơn.

Những người hôm nay đến, bất kể là có liên quan đến ngành điêu khắc ngọc hay không thì họ vẫn có một sự yêu thích nhất định đối với ngọc khí, những người yêu ngọc khí, cũng chưa chắc đã được tận mắt chứng kiến ngọc khí được làm ra như thế nào.

Lần này, bọn họ đã có cơ hội thưởng thức sự ra đời của một ngọc khí chân chính, hơn nữa lần này không chỉ được nhìn thấy một cái mà là mười lăm cái, mỗi cái đều do một đại sư nổi tiếng làm ra.

Cơ hội như vậy, đối với nhiều người mà nói thật không dễ dàng, nếu không phải cuộc thi này được công khai thì nhiều người có thể cả đời cũng không có được cơ hội như vậy.

Mười lăm vị đại sư này bình thường họ đều làm việc trong phòng, lúc họ làm việc nhiều nhất cũng chỉ có đồ đệ hoặc bạn bè đứng xem, những người không liên quan thì làm sao xem được chứ.

Vì vậy lần này không cần người khác phải nhắc, mọi người đều tự giác yên lặng đợi thưởng thức màn trình diễn của những vị đại sư đỉnh cấp này.

1300. Chương 1297 – Không Uổng Công Đến

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1297 – Không uổng công đến

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Trần Vô Cực đứng lên, mãn nguyện nhìn xung quanh.

Không khí hôm nay rất tốt, cái không khí này thậm chí đã lấy cả đến mấy ông già này, Tề Lão lúc này còn lên nói, nếu ông trẻ lại hai mươi tuổi, ông cũng sẽ xuống bên dưới, quyết phan cao thấp với những nhân tài này.

Đương nhiên, cũng chỉ nói vậy thôi, Tề Lão đã gác kiếm nhiều năm rồi, nếu giờ xuống núi lại thì cũng chưa chắc đã thắng được con trai ông Tề Hải Thiên.

Trường Giang sóng sau dề sóng trước, Tề Lão có con trai nối nghiệp đã là mãn nguyện lắm rồi.

Hồng Lão cũng như vậy, Hoàng Hạo, đồ đệ đắc ý nhất của ông đã không làm ông thất vọng, cuối cùng cũng đã đạt đến sự huy hoàng của mình, có một đồ đệ như vậy nối nghiệp, Hồng Lão cũng không có gì phải nuối tiếc cả.

Về điều này Trần Vô Cực càng thoải mái hơn, đồ đệ của ông rất ít, nhưng một mình Lý Dương cũng đã có thể chống chọi được tất cả.

Trần Vô Cực hiểu rất rõ tiềm lực của Lý Dương, ông tin Lý Dương sẽ không làm mình thất vọng, hai thành trò họ chắc chắn sẽ trở thành một giai thoại được lưu truyền mãi mãi trong ngành điêu khắc ngọc.

- Hôm nay là trận đấu cuối cùng, trận đấu này không có gì hạn chế, kể từ bây giờ, tất cả những đại sư tham gia chỉ cần dùng nguyên thạch của mình để làm ra một tác phẩm như ý là được rồi. Sau cùng chúng tôi sẽ dựa vào tất cả những tác phẩm để xếp loại, cái tốt nhất sẽ trở thành quán quân của cuộc thi này, ngoài 50 vạn tiền thưởng ra còn có thư mời làm cố vấn của Trung Bảo Hiệp và cúp ngọc do chính tay tôi làm ra.

Giọng Trần Vô Cực rất vang, ông vừa nói trên đài chủ tịch cũng từ từ đưa lên một cái giá, giữa giá là một cúp ngọc, rất lớn, ít nhất cũng phải mấy cân, bên cạnh nó là hai giấy chứng nhận.

Một là tờ giấy khen, cái còn lại là thư mời làm cố vấn của Trung Bảo Hiệp.

Nghe Trần Vô Cực nói, lại nhìn thấy những phần thưởng trên giá, rất nhiều đại sư mắt như rực lửa.

50 vạn tiền thưởng, cái này thì họ không thèm để ý đến, bọn họ là những đại sư điêu khắc ngọc, đã từng làm những ngọc khí trị giá cả trăm vạn. Ngọc đao mà Lý Dương làm hôm qua An Văn Quân đã đưa ra giá 500 vạn để mua.

Số tiền thưởng này chỉ là một món tiền nhỏ, e rằng người thắng cuộc có nó thì cũng đem đi quỳn góp từ thiện thôi.

Còn lá thư mời làm cố vấn kia cũng không có nhiều người quan tâm lắm, tuy nhiên nếu có cũng tốt.

Dù sao thì cố vấn cũng không phải là sử lý công việc, nó chỉ là một danh hiệu, tuy nhiên có được chức cố vấn này sau này cũng sẽ có một vị trí cao trong ngành châu báu, có thể nói phần thưởng này giá trị hơn số tiền thưởng kia, đối với nhiều nhà điêu khắc ngọc mà nói nó là thứ không phải có tiền là mua được.

Chỉ là đối với những đại sư điêu khắc ngọc này, nó cũng chỉ là gắm dẹt thêm hoa thôi, họ không để ý đến chút hư danh đó.

Thứ mà người ta chú ý đến chính là chiếc cúp ngọc kia, đó mới thực sự tượng trưng cho sự vinh dự chân chính. Vân vô đệ nhất, vô vô đệ nhị, ngành điêu khắc ngọc cũng như vậy, ai cũng hi vọng có được danh hiệu đệ nhất này, trở thành một quán quân đích thực.

Càng không cần phải nói, chiếc cúp này là do chính tay Trần Vô Cực làm ra, tác phẩm của Tông sư, chính là tác phẩm mà mấy vị đại sư này khát khao có được.

Cũng chính những vị đại sư này cũng chỉ có vài người là có được tác phẩm của Trần Vô Cực, hơn nữa đều là những tác phẩm Trần Vô Cực làm khi ông chưa trở thành Tông sư, sau khi trở thành Tông Sư, tác phẩm của Trần Vô Cực rất ít nên càng trở nên quý giá.

Dưới sự kích thích của cúp ngọc, vị đại sư nào cũng thêm đỏ mắt, người bình tĩnh nhất lại là người trẻ tuổi nhất, Lý Dương.

Ban giám khảo phía trên lúc này đều chú ý đến hắn, dù sao thì hôm qua hắn cũng đã trải qua một chuyện không nhỏ, họ muốn xem hôm nay sau khi hắn bị ảnh hưởng sẽ phát huy như thế nào.

- Không tồi, đúng là một thiên tài!

Tổng Lão gật đầu, khuôn mặt lộ vẻ vui mừng cùng chút nuối tiếc.

Biểu hiện của Lý Dương có thể nói làm ông rất hài lòng, còn tốt hơn cả tượng tượng nữa, tiếc là người như vậy lại không phải là đồ đệ của ông, lần này Lý Dương có thể đại diện cho Bắc Kinh, chính là kết quả của sự nỗ lực của hắn.

- Lão Tổng, đã đến lúc nghĩ đến việc thu nhận đồ đệ rồi, để không sẽ muộn đó!

Hồng Lão bên cạnh nghe nói xong thì nói nhỏ một câu, mặt Tổng Lão hơi cứng đờ, ông lại cười khổ.

- Thôi quên đi, cuộc đời này chính là như vậy, đồ đệ tốt không dễ có như vậy, tôi cũng không muốn có nữa!

Tổng Lão vừa nói vừa lắc đầu, ông cũng thấy hơi cô đơn, Hồng Lão nhẹ thở dài, cũng không khuyên ông nữa.

Thực ra những vị tiền bối này đều biết, Tổng Lão không phải là không có đồ đệ, trước đây ông có thu nhận một người, tiếc là đồ đệ này làm ông rất thất vọng, hắn còn quá đáng hơn cả Chu Diệp nữa, Chu Diệp chỉ là đồ giả rồi lên lút mang đi bán.

Còn hắn thì trực tiếp mở một xưởng làm đồ giả, dạy cho người khác những gì hắn học được, dẫn một nhóm người đến cùng hắn làm hàng giả, không chỉ có vậy, hắn còn dựa vào tên tuổi của Tổng Lão, vợ vet của cái cổ ngọc, sau đó thì bị bắt.

Chuyện này đã kích rất lớn đến Tổng Lão, từ đó trở đi ông không thu nhận đồ đệ nữa, kể ra thì đây cũng là chuyện xảy ra vào những năm 90, những người không thân thiết với Tổng Lão cũng không hề biết đến chuyện này.

Phía dưới hàng khán giả bắt đầu ồn ào hẳn lên.

Cuộc thi hôm nay không có hạn chế, mỗi người dùng những thứ mình có để làm ra một tác phẩm là được, hạn chế duy nhất là thời gian. Một ngày, nếu làm đồ trang sức lớn chắc chắn sẽ không đủ, nhưng những món đồ nhỏ thì không thành vấn đề, hôm qua chỉ mới một giờ đồng hồ mà mọi người đã làm ra được những món đồ rất tốt, rất có tính đại diện.

Bên ngoài lại có một nhóm người lần lượt đi vào, trên tay mỗi người đều cầm đủ các thứ.

Đây là công cụ và nguyên thạch mà các đại sư đã chuẩn bị trước, đại sư điêu khắc ngọc đều có những trợ thủ hoặc đồ đệ của mình, những thứ này không cần họ phải tự tay mang vào.

Người mang đồ đến cho Lý Dương là Triệu Vĩnh, đặt đồ xuống xong, Triệu Vĩnh liền đi ra rồi đứng vào một góc ở phía xa.

- Lam Tinh Linh, là Lam Tinh Linh!

Phía dưới khán giả chợt có vào người hét lớn, mấy người xung quanh họ đều xôn xao cả lên.

Trên màn hình lớn đang chiếu Hành Khải, Hành Khải mở hộp đựng nguyên thạch của mình ra, trên tay ông là nguyên thạch Phỉ Thúy Lam Tinh Linh nặng khoảng ba cân, khối nguyên thạch này nhìn rất trong, không có một tạp chất nào cả, chỉ khối nguyên thạch này thôi cũng đã thể hiện được sức quyến rũ rất lớn rồi, làm cho phái nữ ở đây mắt cứ gọi là tròn xoe.

Hành Khải đã sử dụng một nguyên thạch đỉnh cấp thực sự, nguyên thạch này bản thân nó đã được cộng không ít điểm, lần này Hành Khải cũng đã có sự chuẩn bị trước khi đến.

- Đây chính là khối mà Lão Mã giải được năm năm trước phải không, không ngờ lại rơi vào tay ông ta!

Hồng Lão quay lại nói với Trần Vô Cực, Hồng Lão có quan hệ rất tốt với Phỉ Thúy Vương, nên ông cũng biết được một số nguyên thạch cao cấp mà Phỉ Thúy Vương giải ra.

- Không sai, chính là nó, cái tên Hành Khải này có lẽ là rất thân thiết với Lão Mã!

Trần Vô Cực cười gật đầu, năm năm trước ở Côn Minh, Phỉ Thúy Vương đã tự tay giải vài khối có được từ giao dịch, trong đó có khối Lam Tinh Linh này, năm đó rất nhiều đại sư điêu khắc ngọc đều tìm đến tận nhà đòi mua nó, La Thụy Hoa còn nhờ Trần Vô Cực giúp đỡ xem có thể mua được nó hay không.

Phỉ Thúy Vương đã từ chối tất cả mọi người, không ai ngờ khối nguyên thạch này lại xuất hiện ở đây, có thể thấy quan hệ của Phỉ Thúy Vương và Hành Khải rất sâu đậm.

- Đế Vương Lục, đó là Đế Vương Lục, Thủy Tinh Chung Đế Vương Lục!

- Huyết Mỹ Nhân, còn có Huyết Mỹ Nhân nữa kìa!

- Thật là vàng, thật là diễm lệ, cái này không phải là Chí Tôn Hoàng chứ?

Phía dưới khán giả huyên náo cả lên, đại sư lần lượt mang những nguyên thạch của họ ra, tất cả nguyên thạch đều có một điểm chung, đó chính là hoàn mỹ.

Nguyên thạch nào cũng là Thủy Tinh Chung, cho dù có những đại sư chưa chuẩn bị được nguyên thạch tốt thì cũng nhân cơ hội đi hỏi thăm những đại sư bị đào thải khác để mua lại nguyên thạch của họ.

Có thể nói, nguyên thạch những đại sư chuẩn bị lần này đều là nguyên thạch đỉnh cấp, là hàng được tích lũy nhiều năm qua.

- Tử Nhân Tinh, nó còn lẳng lơ hơn cả truyền thuyết nữa!

- Không uống công đến, lần này đã không uống công đến đây, nhìn thấy nhiều nguyên thạch tốt như vậy cũng đáng giá!

Lại có vài người kích động reo lên, năm loại màu sắc thượng hạng đều đã xuất hiện, trong đó có ba khối Đế Vương Lục, chất lượng của cuộc thi này đúng là đã đạt đến đỉnh điểm.

Một cuộc thi có quy mô lớn như vậy, lúc mấy người Trần Vô Cực huy hoàng nhất cũng không có được.

Mấy vị giám khảo lại nhìn nhau, ai cũng tỏ ý ngưỡng mộ, ngành điêu khắc ngọc đúng là đã phát triển hơn trước rất nhiều, càng tốt, cuộc thi đại sư lần này rất thành công, ít nhất cũng tốt hơn trước đây rất nhiều.

Còn tương lai, họ tin rằng sẽ có những cuộc thi tốt hơn nữa, nâng cao trình độ của ngành điêu khắc ngọc lên.

- Đó là cái gì vậy, cái trắng trắng đen đen đó?

- Đẹp quá, chắc đó cũng là Thủy Tinh Chung, là nguyên thạch gì vậy, sao tôi chưa nhìn thấy bao giờ?

Màn hình lớn đang chiếu đến Lý Dương, nhìn thấy nguyên thạch Lý Dương đang cầm trên tay, ai cũng sững sờ và nghi hoặc.

Lục, lam, vàng, tím, đỏ, trong số những màu này thì Phỉ Thúy màu xanh là hay gặp nhất, những màu khác tuy ít nhưng cũng thường xuyên xuất hiện, chỉ là một lần mà có thể thấy được nhiều loại nguyên thạch như vậy nên làm cho người ta thấy chấn động thôi.

Còn màu trắng và đen, cũng có người đã từng nhìn thấy, nhưng hai màu này đi cùng với nhau, kết hợp một cách hoàn mỹ như thế thì lại càng ít người thấy hơn.

Thậm chí có nhiều người còn chưa nghe nói đến nó nữa.

- Hắc Bạch Vô Thường, quả là Hắc Bạch Vô Thường!

Hàng đại sư đứng đầu ai cũng trợn tròn mắt.

Nguyên thạch mà Lý Dương dùng ngoài mấy người Hoàng Hạo ra thì không ai biết, có thể nói Hắc Bạch Vô Thường còn quý hơn cả số nguyên thạch đỉnh cấp này nữa, đặc biệt là loại Thủy Tinh Chung Hắc Bạch Vô Thường này.

Nếu nói có nguyên liệu càng tốt hơn Hắc Bạch Vô Thường thì chỉ có Long Thạch Chứng mà thôi, nhưng đó là loại Phỉ Thúy đã tuyệt chủng từ lâu rồi.

- Hắc Bạch Vô Thường, có thể nhìn thấy Hắc Bạch Vô Thường quả là không uống công đến!

Một đại sư bị đào thải ngay vòng đầu xúc động nói một câu, mấy người đứng bên cạnh ông đều tỏ ra rất đồng tình.

Nguyên thạch như vậy đến ngay cả bọn họ cũng có nhiều người chưa từng nhìn thấy, có thể nhìn thấy nó, lại tận mắt chứng kiến nó được gia công đúng là không có gì bằng.

1301. Chương 1298: Trước Tiên Đi Chúc Mừng.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1298: Trước tiên đi chúc mừng.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Trong sân thi đấu, Hoàng Hạo đầu tiên quay đầu lại, ngưỡng mộ nhìn Lý Dương.

Vị trí của anh ta cách Lý Dương không xa, lúc trông thấy hắc bạch vô thường trên tay Lý Dương, trong mắt có chút nóng rực. Khối nguyên liệu này nếu trong tay anh ta, anh ta tuyệt đối nắm chắc tranh cao thấp với bọn người Hành Khải và Tề Hải Dương.

Vừa nghĩ đến điều này, Hoàng Hạo lại cúi đầu nhìn khối huyết mỹ nhân trong tay mình.

Thủy tinh chủng huyết mỹ nhân cũng không kém, đồng thời là nguyên liệu Phỉ Thúy đỉnh cấp. Nuhwng lần này mọi người đem đến gần như đều là nguyên liệu như thế. Chênh lệch về nguyên liệu không lớn lắm.

Từ nguyên liệu mà nói, cũng chỉ có Hắc bạch vô thường trong tay Lý Dương tốt hơn nguyên liệu của mọi người một chút. Tuy nhiên tốt cũng có hạn, dù sao đều là nguyên liệu đỉnh cấp.

Sau khi nhìn thoáng qua, Hoàng Hạo rất nhanh bình tĩnh tâm trạng của mình. Anh ta máng theo máy trợ thính, chậm chậm nhắm mắt lại, để cho tinh thần đều rơi vào trạng thái tốt nhất.

Thứ không thuộc về mình, Hoàng Hạo cũng không nghĩ nhiều, từ điểm này có thể thấy tâm tính của anh ta còn rất tốt.

Chậm chậm, trong lòng Hoàng Hạo cũng không có các tạp âm khác, đợi tâm cảnh linh đài sáng rõ nhất, anh ta mở mắt, cầm bút vẽ trên nguyên liệu trước mặt vẽ rất cẩn thận.

Khối nguyên liệu này nên làm gì. Rất sớm trước đó anh ta đã xác định được, trong lòng liền có phương án hoàn mỹ tốt nhất. Hiện nay là lúc thực hiện triệt để phương án của anh ta.

- Không tồi, Lão Hồng ổn trọng, Hoàng Hạo đã hoàn toàn kế thừa được!

Ghé giám khảo, Tề lão không kìm nổi tán thưởng một tiếng, Hoàng Hạo là người đầu tiên rơi vào trạng thái bắt đầu làm việc. Nhanh như vậy có thể điều chỉnh tốt tâm trạng, không phải là việc dễ dàng.

Đối với thợ chạm ngọc mà nói, trạng thái làm việc vô cùng quan trọng, không thể tập trung tinh thần không thể làm ra được tác phẩm đẹp. Cho dù Trần Vô Cực, trước các nguyên liệu Long thạch chạm khắc, cũng hoàn toàn chuẩn bị.

- Đứa nhỏ này năm nay giống ta nhất, cũng không làm ta thất vọng!

Hồng Lão cười ha ha, không có một chút khiêm tốn trên mặt còn mang theo tia đắc ý. Bản thân Hoàng Hạo chính là niềm tự hào của ông, có thể dạy ra được một đồ đệ như thế. Ông vô cùng hài lòng, bên người đều là lão bằng hữu, đối thủ xưa mấy chục năm, tất nhiên không cần thiết phải khiêm nhường.

Tổng Lão ngẩng đầu, cười khà khà nói:

- Tiểu Tề cũng không tồi!

Hồng Lão lập tức nhìn thẳng vào Tề Hải Dương, sau Hoàng Hạo, Tề Hải Dương cũng rất nhanh rơi vào trạng thái làm việc. Hai người là người rơi vào trạng thái làm việc nhanh nhất, rất nhiều đại sư khác đều đang chuẩn bị.

- Tôi nói hai lão già các người lần này ai thắng?

Tổng lão đột nhiên nói một câu, Trần Vô Cực cũng quay đầu nhìn bọn họ. Bốn người cả đời cạnh tranh nhau, tất nhiên hiểu ý trong lời của Tổng lão.

- Lần này, nhất định là tôi thắng!

Tề lão vuốt vuốt râu dưới cằm, rất tự tin nói một câu, ông tin tưởng là có căn cứ. Tề Hải Dương thi đấu trước đây so với Hoàng Hạo trẻ tuổi quả thực có mạnh hơn Hoàng Hạo một chút. Điều đó mang lại niềm tin vô hạn cho Tề lão.

Hồng Lão cười hi hi một tiếng:

- Điều này chưa chắc, ông lão ông thua tôi bao nhiêu lần còn ít sao?

Nói xong, Hồng Lão còn khiêu khích nhìn Tề lão một cái.

Tề lão lại vuốt râu:

- Ông không cần kích tôi. Năm đó tôi quả thực thua nhiều thắng ít, nhưng hiện nay thiên hạ của thế hệ sau, không phải là thời đại đó của chúng ta nữa. Bọn họ ai cũng giỏi hơn, nhất định xem bọn chúng mới đúng!

Lần này, là Tề lão có thần sắc khiêu khích.

- Ha ha, hai lão già các ông không cần tranh cãi các thứ nhảm chán đó, nhìn kĩ đi. Trận quyết đấu đẹp thế này không thường thấy, chúng ta lúc đó đều không có!

Trần Vô Cực cười to một tiếng, mấy vị giám khảo đều không nói chuyện, bắt đầu đi chú ý các đại sư chạm ngọc đang tham gia chung kết dưới đài này.

Khả năng nói chuyện lúc này, mười lăm đại sư chạm ngọc lại có ba vị tiến vào trạng thái làm việc, 1/3 đại sư chạm ngọc đã bắt đầu làm việc rồi.

Không thể không nói, các đại sư chạm ngọc này đều có chân tài thực học, trong trường hợp trước công chúng, nhanh như vậy có thể rơi vào trạng thái làm việc không dễ.

Huống hồ nguyên liệu trên tay bọn họ không phải là nguyên liệu chạm ngọc bình thường. Nguyên liệu như thế cho dù không ở trước trường hợp công chúng, cũng cần phải chuẩn bị tốt, khiến trạng thái của mình rơi vào lúc đỉnh điểm mới có thể bắt đầu làm việc.

Thời gian chậm chậm trôi qua, tiếng bàn luận trên ghế khán giả lại to lên.

Mười mấy vị đại sư chạm ngọc trước sau đều chậm chậm điều chỉnh tốt mình. Hầu hết đều bắt đầu làm việc,. Nghiêm túc nói, công việc giai đoạn trước sau của đại sư chạm ngọc hoàn toàn không khác biệt lớn gì, bước đi cũng ngang nhau, chậm chậm, rất nhiều người cũng đều không hứng thú, đều nói chuyện với người bên cạnh.

Thật sự tinh xảo, hẳn là đang trưà.

- Bộ trưởng An, hôm qua thật xin lỗi, tôi uống hơi nhiều rồi.

Trên hai chỗ ngồi hàng trước, Trương Ứng cúi đầu, nói nhỏ với An Văn Quân. Hôm qua anh ta quả thật uống không ít, đến rạng sáng mới tỉnh lại. Lúc tỉnh anh ta đã ở khách sạn rồi.

An Văn Quân nhìn anh ta một cái, vốn muốn nói hai ba câu phê bình, nhưng vừa nghĩ đến Lý Dương trong lòng lại mềm nhũn, thở dài, khẽ nói:

- Không có việc gì, sau này chú ý một chút thì được rồi!

Đối với Trương Ứng uống say rượu, An Văn Quân thật ra còn có vài ý kiến, công việc của bọn họ thường ngày sẽ tiếp xúc với rượu, nhất định phải uống. Nhưng uống rượu nhất định phải có liều lượng thích hợp, không thể cật mạnh.

Càng không thể giống như Trương Ứng uống đến lão đảo tại trận, như vậy đừng nói công việc, làm gì đều sẽ chậm trễ.

Tuy nhiên, hôm qua Trương Ứng uống với Lý Dương. Hai người cũng là bạn cũ, đồng nghiệp cũ, Lý Dương khác với các người khác, An Văn Quân hi vọng Trương Ứng có thể tiếp tục giữ mối quan hệ này với Trương Ứng.

Quan hệ này, đối với tương lai của An thị rất quan trọng, cho nên ngữ khí của cô mới nhẹ xuống.

- Bà yên tâm, sau này tuyệt đối không còn việc như thế nữa!

Trương Ứng vội vàng gạt đầu, anh ta hoàn toàn không biết, tối qua vì uống nhiều rượu, còn làm những việc cực kỳ sai lầm,. Việc này đến tận sau này anh ta mới nghe nói.

Mày An Văn Quân đột nhiên nhăn xuống, trận đấu từ lúc bắt đầu đến hiện nay đã qua hơn một giờ. Ngoài Lý Dương ra, tất cả các đại sư chạm ngọc đều đã đang làm việc. Chỉ có một mình Lý Dương còn ôm khối Hắc bạch vô thường, nhắm mắt ngồi đó.

Thời gian một ngày rất dài, nhưng cũng không nên để lãng phí, Lý Dương dáng vẻ này khiến trong lòng An Văn Quân thậm chí có chút lo lắng.

Quan sát thấy điểm này của Lý Dương, không chỉ một mình An Văn Quân , rất nhiều người, bao gồm người ban giám khảo hiện nay cũng đều đang nhìn Lý Dương, ai cũng không biết Lý Dương rốt cuộc đang làm gì.

Vì chuyện ngày hôm qua, mọi người nghi ngờ lại chỉ là nghi ngờ, hoàn toàn không ai nói gì. Cho dù Lý Dương lãng phí thời gian, hôm qua mọi người chỉ dùng hơn nửa thời gian, có thể làm ra dao ngọc tốt hơn người khác, thậm chí lấy được người đứng đầu.

An Văn Quân đột nhiên quay đầu, nhìn hai người phía sau đang trao đổi nhỏ, lại quay đầu cười cười.

Hai người phía sau, không ngờ còn lấy Lý Dương từ lúc nào bắt đầu đánh cược. Một người nói trong một tiếng, một người nói trong hai tiếng, hai người ai đều không phục, hiện nay đang đánh cược một ngọc khí. Hình như là là ngọc trụ một người trong đó mang trên người, giá trị xa xỉ, theo cách nói của bọn họ phải trên trăm nghìn.,

Có thể tùy ý cược ngọc khí trăm nghìn, mấy người này hẳn đều có chút giá trị.

Nghĩ đến đây, An Văn Quân lại lắc đầu, vị trí ngồi của những người này đều ở hàng đầu tiên. Bản thân điều này chính là quý nhất trong sân, vị trí tốt nhất, người có thể mua được vé của vị trí này tất nhiên không phú thì quý.

Mấy người này có khả năng giống cô cũng là người của công ty châu báu nào đó, hoặc là thương nhân ngọc khí, người như thế dùng những ngọc khí để đối đồ đơn thuần là bình thường.

Lúc này Lý Dương không biết có người lấy hắn ra đánh đồ. Hắn còn đắm chìm trong hình ảnh lập thể của năng lực đặc biệt.

Trong hình ảnh lập thể, Phỉ Thúy trên tay không ngừng xảy ra biến đổi, màu đen và màu trắng trong hắc bạch vô thường, không ngờ bị phân chia quỹ dị.

Trong hình ảnh lập thể mạnh mẽ bị chia hai màu đen trắng, đang không ngừng sắp lại. Điều này cũng là phát hiện mới sau khi Lý Dương mở năng lực đặc biệt ngày hôm nay. Phát hiện này khiến hắn tạm thời ngừng kế hoạch và tính toán ban đầu.

Thay đổi này đem lại cảm giác rất đặc biệt cho Lý Dương. Lý Dương có dự cảm, có thể thật sự hiểu được thay đổi này, giúp hắn rất lớn rất lớn.

Mà theo kế hoạch ban đầu, Lý Dương định đem hắc bạch vô thường chạm ra hai nhân vật giống nhau, trở thành hắc bạch vô thường thực sự. Vì thế, Lý Dương còn chưa cầm những nguyên liệu bình thường để luyện tập.

Nếu không phải lần này hình ảnh lập thể thay đổi mới, Lý Dương cũng sớm đã động dao, bắt đầu công việc của hắn rồi.

- Tiểu tử này sớm bắt động, hắn rốt cuộc đang muốn làm gì?

Một bên của ghế khán giả có hai người đang ngồi cùng nhau, bàn tán nhỏ.

- Tôi làm sao biết được, hắn tuy là em rể của tôi, nhưng tôi mới gặp mặt cậu ta mấy lần? Nhưng là cậu, tôi nghe nói trước đây cậu luôn cùng cậu ta, còn cùng đi Tây Tạng tìm kiếm bảo bối, cậu hẳn hiểu cậu ta hơn tôi!

Một người trong đó ngẩng đầu, hỏi lại người kia một câu, dáng vẻ còn như rất không hài lòng.

- Hì hì, chúng tôi đi Tây Tạng tìm kiếm bảo vật là có. Thời gian tôi ở cùng tiểu tử này cũng không ngắn. Tôi tự nhận còn xem như hiểu cậu ta, nhưng có lúc tính cách của cậu ta tôi thật sự không biết được!

Người còn lại cười hì hì, nói đến việc tìm kiếm bảo vật ở Tây Tạng, trên mặt còn mang theo chút đắc ý.

Hai người này chính là Vương Đức và Hà Kiệt, hôm qua Vương Đức hoàn toàn không dời đi cùng người trong tỉnh đến. Tối qua anh ta còn đi đến Trần Vô Cực bên đó một chuyến. Xem như là thay người nhà an ủi Lý Dương, nói thế nào, bọn họ đều là người một nhà.

Hôm nay, đến thẳng hội trường đến cổ động cho Lý Dương, nhân tiện xem thi đấu của em rể mình, Vương Đức đối với em rể này của mình, còn rất hiểu kỳ.

Hôm qua Hà Kiệt tới muộn hơn một chút. Bản thân thành phố mà anh ta làm việc ở bên cạnh Quảng Châu thời gian đến Yết Dương tất nhiên không so được với người khác. Lúc anh ta chạy đến trời đều tối rồi, lúc đó Lý Dương đã trở về Trần Vô Cực bên đó.

Đêm qua Hà Kiệt cũng đi Lý Dương bên đó, vì ngày hôm sau Lý Dương còn có thi đấu. Hà Kiệt chỉ có thể nói chuyện đơn giản liền rời đi, tuy nhiên sau khi biết Lý Dương không sao, anh ta cũng yên tâm, thẳng thắn ở lại cùng Vương Đức cổ vũ cho Lý Dương.

Nếu Lý Dương giành được thành tích tốt, bọn họ còn có thể trước tiên đi chúc mừng.

1302. Chương 1299: Sự Thoả Mãn Của Trần Vô Cực.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1299: Sự thỏa mãn của Trần Vô Cực.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Đối với tất cả xung quanh, Lý Dương đã hoàn toàn không còn để ý.

Thời gian chậm chậm trôi qua, lúc này tinh thần của Lý Dương hoàn toàn đắm chìm trong năng lực đặc biệt, Phi Thụy cứng rắn, trong tưởng tượng của Lý Dương từ từ bị cắt ra, hai màu đen trắng trong không gian lập thể không ngừng biến đổi.

Loại biến hoá này là trước đây Lý Dương chưa từng nếm qua, cũng chưa từng thấy.

Lý Dương lúc này, hoàn toàn không biết hẳn lại trở thành tiêu điểm của tất cả mọi người. Trận đấu đã bắt đầu một nửa tiếng rồi. Tương đương với thời gian buổi sáng trôi qua một nửa, các đại sư khác sớm đã bắt đầu tạo hình, chỉ có một mình Lý Dương vẫn như trước ngồi im lặng ở đó.

Rất nhiều người đều đang hoài nghi, Lý Dương nhắm mắt ngồi đó, phải chăng đang ngủ rồi.

Nếu không ngủ, ai có thể trong trận đấu khẩn trương như vậy, ngồi bất động ở đó? Cho dù Trần Vô Cực, lúc này cũng cau mày, ông đối với tình huống hiện giờ của Lý Dương hoàn toàn không biết gì cả.

Ngoài sân vận động, hai chiếc xe nhanh chóng chạy đến, xe còn chưa đỗ xong, từ trên xe bay nhảy xuống mấy người.

Người xuống đầu tiên là Tư Mã Lâm đội mũ chống nắng và kính râm. Xuống sau theo anh ta là đám người Trịnh Khải Đạt, Lý Xán, Liễu Tuấn, sau cùng là một cô gái.

Hai chiếc xe này tất cả là người của công ty bán đấu giá, mấy ngày trước có mấy phiên bán đấu giá quan trọng. Bọn Trịnh Khải Đạt không có thời gian chạy đến, trận chung kết cuối cùng nhất định mấy người này đều đến, cổ vũ Lý Dương.

Đáng tiếc bọn họ vẫn đến muộn.

- Nhiều xe cảnh sát như vậy!

Sau khi xuống xe, Tư Mã Lâm trước tiên kinh ngạc kêu lên, bãi đỗ xe của sân vận động sớm đã kín xe rồi. Hiện nay hai bên cửa chính tất cả đều là cảnh sát, thậm chí còn có các lực lượng vũ trang chống bạo lực.

Quảng trường trung tâm của sân vận động, còn đỗ hơn chục chiếc xe áp giải, những xe này không phải ngân hàng chính là công ty bảo vệ.

- Đại sư dự thi lần này giá trị nguyên liệu chuẩn bị đều không thấp, Hiệp hội ngọc thạch lần này đối với an toàn cực kỳ coi trọng.

Trịnh Khải Đạt đứng ở bên cạnh Tư Mã Lâm, khẽ nói một câu, đối với nhiều xe cảnh sát như vậy cùng với cảnh sát tuần tra cũng rất kinh ngạc. Anh ta đếm sơ qua một chút, hiện trường ít nhất có hơn hai chục xe cảnh sát, bên ngoài đang đứng, người mặc cảnh phục có hơn ba mươi người.

Lý Xán từ phía sau tụ lại, cười khà khà nói:

- Trịnh đồng nói rất đúng, tôi dám nói, các đại sư đó bên trong sử dụng nguyên liệu, giá trị ít nhất tỉ trở lên!

Tư Mã Lâm cười lắc đầu:

- Tuyệt đối không chỉ một tỉ, tôi dám nói ít nhất hai ba tỉ. Lần này có mười lăm người được thăng cấp, tôi đã hỏi thăm, bọn họ dùng gần như đều là nguyên liệu đỉnh cấp. Rẻ nhất cũng được mấy chục triệu, đắt nhất đều vài trăm triệu!

- Nhiều đồ tốt như vậy?

Tư Mã đồng sự, chúng tôi nhanh vào đi!

Lý Xán hơi sững sốt, mắt không ngừng chớp động, vừa nghe Phỉ Thúy giá trị bên trong nhiều như vậy, trong lòng anh ta liền dương lên.

Thời gian trước, anh ta theo Lý Dương học được một chút kiến thức về Phỉ Thúy. Đối với đồ thạch cũng hiểu một chút, đang hưng phấn học kỳ mới. Hiện nay biết bên trong có nhiều Phỉ Thúy tốt như vậy, sớm muốn vào xem thử.

- Đi thôi, chúng ta vào đi!

Tư Mã Lâm gật đầu, bọn họ vốn soáng này có thể đến đây, kết quả trên đường tắc đường, lãng phí mất hơn hai tiếng, nếu không thì cũng không đến muộn.

Đoàn người chậm rãi hướng đi vào trong, tiến đến trong sân vận động, bọn họ trông thấy rất nhiều cảnh giác canh gác.

Trịnh Khải Đạt nói không sai, vì an toàn trận đấu lần này, Hiệp hội ngọc thạch thật sự chi ra không ít. Chỉ cảnh sát vũ trang đã mời không ít, công thêm các công ty bảo vệ, đủ lãng phí mấy triệu.

Đương nhiên, Long dê mọc trên mình dê, mấy triệu này Hiệp hội ngọc thạch đều có phương pháp thu về. Chỉ riêng quyền phát sóng lần này thu về không ít. Còn có các đại sư chạm ngọc hôm qua làm ra các đồ chơi nhỏ, đến lúc còn có thể bán đấu giá ra không ít tiền.

Nguyên liệu các đồ chơi này bình thường, nhưng mỗi món đồ là tác phẩm của đại sư, chỉ công chạm trở có thể tăng không ít.

Bọn Trịnh Khải Đạt đến muộn, tuy về đã mua từ trước, nhưng chỗ ngồi hoàn toàn không tốt. không thể ngồi ở hàng trước, chỉ có thể ngồi ở sau xe. Vừa ngồi xuống bọn họ liền chú ý thấy Lý Dương.

Nghĩ không chú ý được, màn hình lớn thỉnh thoảng lại chuyển đến Lý Dương trên màn ảnh hai ba giây, mười lăm đại sư chạm ngọc, lúc này chỉ có mình Lý Dương không có bất kỳ động tác nào.

Thời gian đến 11: Am, thời gian buổi sáng trôi qua nhanh, Lý Dương vẫn như trước ngồi ở đó không nhúc nhích. Tổng lão có chút lo lắng, cuối cùng nhìn Trần Vô Cực.

- Trần lão, tiểu Lý cậu ta làm sao vậy?

Lãng phí thời gian cả buổi sáng, cho dù là Tổng lão biết trình độ của Lý Dương, đối với hắn rất tin tưởng, lúc này cũng không tránh khỏi không lo lắng.

Lần này cần làm không phải là vật nhỏ, là tác phẩm thật sự. một chút thời gian đều không được lãng phí, tinh xảo phải tinh xảo hơn, chậm chậm làm ra tác phẩm có sức sống, thời gian chuẩn bị đầy đủ rồi, mới có thể làm ra vật đẹp hơn.

- Ta cũng không biết!

Trần Vô Cực lắc đầu, ánh mắt đột nhiên mở to, vẻ mặt kinh ngạc.

Tổng lão nhìn theo ánh mắt ông, vừa nhìn về phía trước mặt, cả người sửng sốt ở đó, Hồng Lão, Tề lão còn có các giám khảo khác, lúc này cũng đều quay đầu lại, vẻ mặt tất cả giám khảo đều gần như nhau.

Không chỉ bọn họ, tiếng bàn luận ghé khán giả trong nháy mắt giảm xuống rất nhiều, rất nhiều người đều há hốc miệng nhìn hiện trường thi đấu.

Lý Dương vẫn không có động tác gì, cuối cùng hoạt động rồi. Nhưng hắn hoàn toàn không cầm Ngô Côn Dao để làm ngọc khí mà là đứng dậy, ở đó múa Thái cực quyền.

Rất nhiều người đều cup mắt xuống, nghĩ xem mình phải chăng hoa mắt.

Hiện trường thi đấu chạm ngọc, không ngờ có người múa quyền. Cho dù Thái cực quyền của Lý Dương nhìn vô cùng đẹp, máng theo ý hiền hoà nói không nên lời, nhưng lúc này cũng không phải nơi luyện quyền. Đây là hiện trường chung kết thi đấu đại sư.

- Trần lão!

Hồng Lão đợi mười một giám khảo cùng quay đầu nhìn Trần Vô Cực. Lý Dương là đồ đệ của Trần Vô Cực hơn nữa Lý Dương cũng kế thừa Trần thị thái cực. Hiện nay rốt cuộc như thế nào, chỉ có Trần Vô Cực rõ nhất.

Đối với ánh mắt của những người xung quanh, Trần Vô Cực gần như không để ý.

Hồng Lão khẽ kêu cũng giống như không nghe thấy, Trần Vô Cực đang mở to hai mắt nhìn, mặt tràn đầy rung động nhìn phía trước.

Thái cực, Lý Dương quả thực đang múa thái cực quyền, nhưng quyền này so với quyền trước đây Lý Dương luyện có chút khác nhau. Trong quyền pháp của Lý Dương, đã mang ra ý nghĩa thật sự của Thái cực.

Ý nghĩa của Thái cực, cũng là thứ sâu xa nhất của võ công thái cực.

Thứ này, Trần Vô Cực đều không tiếp xúc được, cũng chỉ là nghe sư phụ của mình nói. Ông không ngờ, Lý Dương học Thái cực mới hơn một năm không ngờ đã chạm đến tầng này.

Hiện nay hàm nghĩa trong quyền pháp của Lý Dương còn rất nhạt, nhưng quả thật có rồi. Động tác của Lý Dương hiện nay thoát nhìn rất đơn giản, nhưng hoàn toàn tự nhiên, trong bình thường mang theo đại khí rõ ràng, có cảm giác khiến người thờ phụng.

Hàm nghĩa Thái cực, đây là thứ chỉ có nhân tài chân chính lĩnh ngộ được phương pháp võ công thái cực mới có, lĩnh ngộ không chỉ là học được.

Hơn nữa sau khi lĩnh ngộ, đó không chỉ là thứ học tập tiền nhân, còn có thể tự sáng tạo thuộc về mình. Tổ sư gia của Trần thị thái cực, năm đó chính mình lĩnh ngộ đ, sáng tạo Trần thị thái cực.

Cũng chính là nói, tiềm lực thái cực của Lý Dương hiện nay đã đạt đến bước đó của Tổ sư gia Trần thị thái cực. Tuy nói còn chưa so được với Tổ sư gia, nhưng Trần Vô Cực tin rằng, chỉ cần Lý Dương muốn, cố gắng sáng lập, nói không chừng tương lai sẽ xuất hiện một Lý thị thái cực mới.

Điểm này, cho dù rất tin tưởng Lý Dương, Trần Vô Cực biết hẳn là thiên tài trong các thiên tài đều không dám tin.

Nếu Lý Dương thật sự sáng tạo ra phương pháp võ công Thái cực mới. Vậy, hẳn tương đương với nhất đại tông sư võ học, giống như người sáng lập ra Trần thị thái cực, vị Lão tổ sư tông đó.

- Trần lão!

Hồng Lão và Tống lão cũng gọi Trần Vô Cực một tiếng. Lần này Trần Vô Cực cuối cùng nghe được, ông có chút chua xót quay đầu lại.

Dáng vẻ của ông, khiến các giám khảo khác đều có chút lo lắng.

- Ta không sao, tiểu tử này, thật vượt ra ngoài dự liệu của ta, hẳn đang tạo nghệ trên Trần thị thái cực, đã mạnh hơn ta rồi!

Trần Vô Cực chậm chậm lắc đầu, Điểm này Trần Vô Cực không nói sai. Ý nghĩa lĩnh ngộ phương pháp võ công Thái cực, trình độ võ công của Lý Dương đã vượt qua Trần Vô Cực rồi.

Đương nhiên, hiện nay chỉ là vượt qua về tinh thần. Thực chiến thật sự Lý Dương hoàn toàn không mạnh hơn nhiều. Tuy nhiên Lý Dương có năng lực đặc biệt giúp đỡ, thật sự chiến đấu với Trần Vô Cực cũng sẽ không mất thế. Hơn nữa, Lý Dương lĩnh ngộ nội hàm thật sự của Thái cực, Lý Dương có thể rất nhanh phương pháp võ công thái cực vượt qua Trần Vô Cực.

Ông sớm dự đoán được Lý Dương sẽ đạt đến thành tựu của ông, hoặc có ngày vượt qua ông.

Chỉ là không ngờ ngày này sẽ đến nhanh như vậy, hơn nữa còn là phương pháp võ công thái cực ông tu luyện cả đời.

Hậu sinh khả ứ, hiện nay Trần Vô Cực chính là thế hệ trước, cảm nhận được mùi vị bị thế hệ sau đè lên trên cát, cho dù có chuẩn bị cũng không dễ chịu như vậy.

- Ông nói gì?

Hồng Lão và Tống lão đều tròn tròn mắt, Thái cực của Lý Dương không ngờ cao hơn Trần Vô Cực, lời này nghe sao mà đều giống như thiên phương dạ đàm.

Hai người và Trần Vô Cực quen biết nhau cả đời, tất nhiên hiểu rõ tạo nghệ của Trần Vô Cực trong Trần thị, Trần Vô Cực cũng một người tiếng tăm lừng lẫy trong truyền nhân của Trần thị thái cực.

Lý Dương mới bao nhiêu tuổi, học được Thái cực cũng có bao lâu, sao có thể vượt qua Trần Vô Cực tu luyện cả đời.

Đây là truyền thống võ học, không phải là thứ khác. Năm đó mấy người bọn họ cũng hứng khởi luyện võ công khoẻ mạnh gân cốt. Mỗi người đều chỉ luyện một thời gian liền bỏ.

Điều này khiến bọn họ càng hiểu gian khổ tu luyện võ học truyền thống.

- Trần thị đấu này, cho dù bỏ cũng đáng!

Trần Vô Cực đột nhiên thở dài, trên mặt lộ ra nụ cười.

Lý Dương ở trận chung kết đột nhiên thể hiện thứ sâu xa nhất của phương pháp võ công Thái cực. Điều này khiến Trần Vô Cực kinh hãi bất ngờ. Tuy nhiên nhiều hơn vẫn là vui sướng.

Ông nói không sai, cho dù lần này Lý Dương không giành được thứ tự nào. Chung kết lần này không tham gia nữa. Lý Dương cũng là người thu hoạch lớn nhất.

Lần thu hoạch lớn này thậm chí vượt qua tưởng tượng của Trần Vô Cực.

Trần thị thái cực nhiều năm như vậy, đơm hoa kết trái có thể nói là các nơi trên cả nước đều có không ít người. Truyền nhân chính tông có mấy trăm, thậm chí ngoại quốc đều có.

Nhưng trong số nhiều người như vậy, có thể đạt đến võ công cao cấp rất ít rất hiếm. Nếu không thì con gái của Trần Vô Cực cũng không thể vào được trung ương, làm người thủ trưởng bảo vệ.

Còn có thể chân chính lĩnh ngộ được hàm ý, Hiện nay một người đều chưa có, không chỉ hiện nay, mấy trăm năm nay đều chưa xuất hiện. Bước tiến này của Lý Dương ở Thái cực đối với Trần thị thái cực mà nói cũng có ý nghĩa cực kỳ quan trọng.

Trần Vô Cực là tông sư chạm ngọc, nhưng ông đồng thời cũng là truyền nhân của Trần thị thái cực. Nhìn thấy đồ đệ của mình có thể đem tuyệt học gia truyền phát sáng lên. Thoả mãn trong lòng ông tuyệt đối không phải giả.

1303. Chương 1300: Múa Thái Cực!

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1300: Múa thái cực!

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Một sinh hai, hai sinh ba, ba sinh vạn vật.

Trong lòng của Lý Dương đột nhiên có một tia tĩnh ngộ, trong hình ảnh lập thể, Phỉ Thúy hắc bạch vô thường được Lý Dương dùng ý niệm mạnh mẽ chia cắt hai màu đen trắng từ từ xoay tròn, đen là đen, trắng là trắng, cũng hợp thành một hình ảnh Thái cực.

Thái cực vốn thuộc Đạo gia, kinh dịch có nói:

- Dịch hữu thái cực, thị sinh lưỡng nghi, lưỡng nghi sinh tứ tượng, tứ tượng sinh bát quái.

Trong hình ảnh lập thể, hình ảnh thái cực được hình thành từ hắc bạch vô thường mang theo cảm giác sáng chói mê hoặc người. Mê hoặc này khiến Lý Dương bất giác đứng dậy, tại chỗ múa lên Thái cực quyền quen thuộc nhất của mình.

Cơ thể Lý Dương từ từ chuyển động, hình ảnh Thái cực trong hình ảnh lập thể cũng chuyển động, hai màu đen trắng, theo quyền pháp của Lý Dương, không ngừng chuyển động.

Còn Lý Dương lúc này, căn bản không nghĩ đến động tác của hắn mang đến chấn động lớn bao nhiêu cho người khác.

Hắn lúc này như đến trước một cánh cửa lớn, chỉ cần đẩy cánh cửa này ra, liền có thể mang lại của cải vô hạn cho hắn,. Lý Dương hiện nay đã đứng ở cánh cửa này rồi, kém đẩy cửa cuối cùng.

Bất kỳ ai, lúc này cũng không thể ngăn Lý Dương đi dò tất cả các cái này.

Theo biến hoá của Thái cực quyền của Lý Dương, hần hình như vươn tay ra, từ từ đẩy cửa lớn ra. Hình ảnh Thái cực trong hình ảnh lập thể bắt đầu chậm chậm triển hiện thay đổi. do hình dạng của thái cực ban đầu, dần dần ra âm dương lưỡng nghi, âm dương không ngừng chia cắt, bên cạnh Thái cực thềm xuất hiện Tứ tượng.

Cửa lớn phải mở ra rồi, Lý Dương hiểu, hần chỉ cần trong hình ảnh lập thể bát quái cũng triển hiện ra. Vô công thái cực của hần đạt đến trình độ cao hần cũng không thể tưởng tượng được.

Điểm này, đối với hần mà nói đơn thuần là vui mừng ngoài ý muốn.

Tứ tượng chậm chậm tách ra, hình thức ban đầu của Tứ tượng xuất hiện trong hình ảnh lập thể, Lý Dương nhắm mắt, lúc này Thái cực cũng đánh ngày càng chậm, động tác tuy chậm, nhưng mang lại cho người khác cảm giác áo trời chẳng như mắc cửi. Tất cả mọi người trông thấy động tác của Lý Dương, cho dù đối với Thái cực không hiểu gì, lúc này đều cảm thấy động tác của Lý Dương có ý nghĩa rất sâu.

- Thành rồi!

Mắt của Trần Vô Cực khê sáng lên, trên mặt

Vừa nãy trong quyền pháp của Lý Dương chỉ là ẩn hiện ý nghĩa Thái cực, hiện nay đã triển hiện nội hàm sâu nhất. Trần Vô Cực hiểu, Lý Dương đây là hoàn toàn lĩnh ngộ được hàm nghĩa này.

Đây hình như cánh cửa đó đã được Lý Dương mở ra hoàn toàn, tất cả mọi thứ bên trong, đều trở thành tài sản sở hữu của Lý Dương.

Những tài sản này vẫn là người khác đều nhìn không thấy, càng không thể lấy đi được.

Bọn người Hồng Lão, Tổng lão lại nhìn Trần Vô Cực với ánh nhìn phức tạp.

Trần Vô Cực có một chút nói vừa nãy rất đúng, cho dù Lý Dương bỏ trận thi đấu này, hôm nay người thu hoạch lớn nhất cũng là hần. Thái cực có đột phá hoàn toàn không dễ, có thể đột phá đến trình độ mạnh hơn Trần Vô Cực, đó là bọn họ không thể tưởng tượng được.

Cho dù nói thế nào, có một điểm bọn họ rất rõ, Trần Vô Cực ở Thái cực có người kế thừa, còn hậu sinh khả ụy.

Một điểm quan trọng nhất, hiện nay Lý Dương còn chưa đến ba mươi. Vô cùng trẻ tuổi, cho dù bỏ thi đấu đại sư hôm nay, sau này thi đấu đại sư vẫn có thể tham gia, nhất định có thể giành được thành tích tốt.

Không ai sẽ nghi ngờ tiềm lực của Lý Dương, chỉ tiếp một hơn một năm liền có thể có thành tích như vậy. Cho dù bọn người Hồng Lão cũng không thể không thừa nhận. Bọn họ tin rằng Lý Dương có một ngày chắc chắn đạt được trình độ đó.

Là chắc chắn đạt được. Lòng tin như thế trước đây bọn họ đều không có đối với chính mình. Lúc này xuất hiện cảm giác ở một người khác, mấy người đều nhìn nhau, gần như đều hiểu suy nghĩ của đối thủ già, bạn xưa.

Thiên tài như vậy, chính bọn họ cũng đổ kị.

- Phù!

Thở hắt ra, Lý Dương mở mắt, hần đầu tiên nhìn thấy Phí Thuý cực phẩm hắc bạch vô thường trên tay mình.

Khoé miệng Lý Dương dần dần nổi lên một ý cười. Khối Phí Thuý này trước đây hần quan sát rất nhiều lần. Nhưng không giống như lần này, không ngờ mang đến thu hoạch lớn như vậy.

Đây là may mắn của hần, cũng là cơ duyên của hần.

Thời gian là 11:30: Am, Lý Dương còn chưa động thủ, tuy nhiên lúc này Trần Vô Cực đối với động thủ của Lý Dương làm hay không làm chậm ngọc đã không có quan tâm gì. Đột phá của Lý Dương trong thái cực mới là quan trọng.

Phương pháp khắc dao của bọn họ, đối với yêu cầu thái cực thật sự rất cao, trình độ thái cực càng mạnh, tiềm lực khắc dao cũng càng lớn. Trần Vô Cực gần như đã nhìn thấy rồi. Lý Dương trong tương lai rất nhanh đạt được đại sư đỉnh cấp, thậm chí một ngày nào đó đột phá ràng buộc cuối cùng, trở thành vạn thể kính ngưỡng tông sư.

Trở thành tông sư, đó chính là hai tông sư thầy trò.

Vừa có suy nghĩ này trong lòng Trần Vô Cực khẽ rung động. Vinh dự như thế mãi mãi lưu vào trong sử sách. Chỉ cần văn minh nhân loại, văn minh Hoa Hạ chưa kết thúc, tất nhiên sẽ mãi mãi lưu truyền việc của bọn họ.

Đối mặt với vinh dự như vậy, tự hào như thế chính Trần Vô Cực cũng kích động.

- Vừa xong đó là Thái cực sao. Sao khác hẳn với tôi biết?

- Lý đại sư sao lại múa quyền. tuy nhiên quyền này thật đẹp, hiện nay còn muốn xem lại!

- Không ngờ Thái cực quyền của Lý đại sư cũng múa đẹp như vậy!

Ghế khán giả bên đó đến lúc Lý Dương hoàn toàn đứng thẳng ở đó, mọi người mới bắt đầu phát biểu suy nghĩ của mình.

Mỗi một người trông thấy quyền pháp của Lý Dương, đều hết lòng ca ngợi. Quyền pháp này là bọn họ trước đây chưa từng thấy. Rất nhiều người sau khi thấy Thái cực quyền này của Lý Dương, mới phát hiện Thái cực cũng hoàn mỹ như vậy.

Dương nhiên, những người này hoàn toàn không biết, nhìn thấy bộ quyền pháp như thế rất khó, bao nhiêu năm lịch sử Trung Quốc như vậy cũng chưa xuất hiện bao nhiêu người như vậy. Số lần công khai càng ít.

Rất nhiều người sau đó đều chuyên tâm học Thái cực. Đặc biệt là Yết Dương, các chi nhánh Thái cực của câu lạc bộ võ thuật bỗng chốc trở thành ngành hot nhất. Đây chính là ảnh hưởng của bộ quyền pháp của Lý Dương mang lại. Điểm này chính Lý Dương cũng không ngờ được.

Nhìn Phỉ Thúy trên tay, nụ cười của Lý Dương càng ngày càng rõ.

Ghế khán giả đang bàn luận, một động tác của Lý Dương khiến tất cả mọi người đều sửng sốt. Cả hội trường trong nháy mắt cũng yên lặng lại.

Không thể không nói có kim rơi xuống có thể nghe được. Nhưng yên lặng này so với huyền não trước đây không thể nghi ngờ yên lặng đáng sợ. Thậm chí có người có thể nghe được thanh âm vạn người của người bên cạnh.

Lý Dương, hần khẽ đập bàn phía dưới. Trên bàn đang đặt hộp Ngõ Côn Dao bỗng chốc bay ra.

Thanh gỗ, thanh dao đều bay ra ngoài. Lý Dương đem Phỉ Thúy hất bạch vô thường trên cánh tay vừa ném, Phỉ Thúy thần kỳ bám trên cánh tay Lý Dương, như thế nào cũng không rơi xuống.

Sau đó, hai tay hần nhanh chóng múa, đọi miếng gỗ rơi xuống, sau đó, trên tay hần đã cố định xong con dao nhỏ.

Các miếng gỗ rơi trên bàn, cũng để rất có quy củ.

- Trời của ta, đây là gì, diễn xiếc sao?

Một khán giả ngạc nhiên kêu lên một tiếng. Thanh âm của anh ta phá vỡ yên lặng của hội trường. Rất nhiều người bên cạnh anh ta đều bất mãn nhìn anh ta một cái.

Tuy nhiên mọi người đối với lời của anh ta đều rất đồng ý. Bọn họ nhìn thấy màn này quá thần kỳ. Cho dù là diễn xiếc cũng không nhất định có thể làm được tốt như vậy.

Lý Dương lúc này càng như là một cao thủ võ lâm.

- Thị trưởng Hà, cậu ta luôn luôn lợi hại như vậy sao?

Vương Đức quay đầu, lẳng lặng hỏi Hà Kiệt một câu. Hiện nay Hà Kiệt là Phó thị trưởng thường vụ thành phố cấp 3, Vương Đức gọi là chức quan của anh ta.

Tuy hai người quen biết, Tuy nhiên quan hệ trước đây hoàn toàn không được tốt lắm. vẫn là Lý Dương liên kết chặt chẽ quan hệ hai nhà Vương Hà lại.

- Lão Vương, không cần khách khí với ta nữa,. Hơn nữa, chúng ta hiện nay không phải ở trong trường hợp làm việc!

Hà Kiệt nhếch miệng cười, không trả lời vấn đề của Vương Đức mà là nhìn anh ta một cái thật sâu.

Vương Đức cũng cười. khẽ gật đầu, lời này của Hà Kiệt, có nghĩa để hai nhà Vương Hà tiến thêm một bước. Anh ta và Vương Đức là nhân vật đại diện của thể hệ mới hai nhà Vương Hà. Nếu hai người thiết lập quan hệ tốt, vậy có nghĩa mấy chục năm nữa hai nhà Hà Vương đều là đồng minh.

Theo sự phát triển của thời gian, ngoài ra cộng thêm cái khuy Lý Dương này, quan hệ đồng minh này sẽ ngày càng củng cố.

Vương Đức khẽ cười:

- Lão Hà, anh hiểu cậu ta nhiều nhất, có thể nói cho tôi một chút, nói thực lòng, tôi đối với cậu em rể này rất hiếu kỳ!

- Khả khả, sớm như vậy không tốt rồi, tôi nói với anh, em rể này của anh....

Hà Kiệt cười to một tiếng, chậm rãi nói lên, vừa nói một câu, anh ta lại ngừng ở đó, mắt mở to nhìn trước.

Trên sân thi đấu trước mặt, cánh tay của Lý Dương đột nhiên động đậy, Phỉ Thúy hất bạch vô thường đánh trên cánh tay của hắn bay lên cao 20 cận minh, bỗng chốc được Lý Dương đón vào trong tay.

Lý Dương cầm lấy Phỉ Thúy, nhìn đều không nhìn một cái, trực tiếp dùng một tay còn lại cầm Ngô Côn Dao tạo hình trên Phỉ Thúy.

Không có hình vẽ, không có bất kỳ mở màn nào, Lý Dương đột nhiên như vậy bắt đầu công việc.

Vừa lên đến còn dùng dao khắc trực tiếp tiếp xúc Phỉ Thúy. Một phiến ngọc, bắt đầu như vậy rơi xuống trên tay Lý Dương.

- Đây không đúng quy định bình thường!

Trương Ứng há miệng, sững sốt kêu lên một tiếng, Anh ta ở tổng bộ An thị cũng thời gian rất dài rồi. Gặp rất nhiều công việc của thợ chạm ngọc. Cho dù lúc đại sư chạm ngọc làm việc anh ta cũng xem qua.

Lý Dương bắt đầu đột ngột như vậy, trong mắt anh ta chỉ là qua loa.

Không chỉ anh ta, các đại sư bị loại đang quan sát chung kết trong ghế khán giả cũng đều mở to hai mắt. Lý Dương hoàn toàn không theo quy định thông thường.

Cái gì cũng đều không chuẩn bị, gì cũng đều không làm. Như vậy rất có khả năng tạo thành lãng phí nguyên liệu.

Nguyên liệu bình thường cũng chưa tính. Trong tay Lý Dương là tất cả bọn họ đều muốn, Hắc bạch vô thường cầu mà không được. Có những đại sư thật thà, lúc này đều có kích động lên đài bóp chết Lý Dương.

Bọn họ nhìn ra, Lý Dương làm như vậy nhất định làm không tốt. Cuối cùng chỉ lãng phí nguyên liệu cực phẩm dị thường khó có được.

- Bình!

Trần Vô Cực đột nhiên lại đứng dậy, lần này mắt của Trần Vô Cực trừng to nhất. Tròng mắt đều sắp bay ra, trên mặt ông, so với lúc vừa nãy trông thấy Lý Dương múa Thái cực còn rung động.

Bọn người Hồng Lão , Tổng lão bên cạnh ông cũng đều vội vàng đứng dậy. Có chút lo lắng nhìn Trần Vô Cực, môi của Trần Vô Cực đều bắt đầu hơi run.

1304. Chương 1301: Lý Dương Trời Đất Con Người Hợp Nhất.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1301: Lý Dương trời đất con người hợp nhất.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Lý Dương trong sân thi đấu, đứng như vậy ở đó. Không ngừng múa Ngô Côn Dao trên tay.

Dáng vẻ của hắn rõ ràng rất quái dị. Cũng rất không hợp quần, các đại sư chạm ngọc đang làm việc cũng không bị ảnh hưởng. Kinh ngạc nhìn Lý Dương đứng ở đó tiến hành chạm khắc.

Mười lăm vị đại sư chạm ngọc, chỉ có một mình Lý Dương đứng ở đó, đang chạm ngọc không phải không có. Nhưng tình huống đặc biệt, trực tiếp đứng từ lúc bắt đầu tuyển đối là thiếu số.

Một điểm quan trọng nhất, chạm ngọc là tinh xảo, cần phải trong hoàn cảnh ổn định mới có thể làm được. Như Lý Dương hiện nay đứng ở đó, một tay nguyên liệu một tay dao khắc, cần bản vượt qua lý giải của người bình thường.

Các đại sư chạm ngọc dưới đài kinh ngạc nhìn Lý Dương. Những đại sư bị ảnh hưởng cũng tạm thời ngừng công việc trong tay, nhắm mắt khôi phục trạng thái. Trạng thái này bọn họ không còn thích hợp với công việc, cần tự điều tiết lại.

- Trần lão!

Tổng lão cau mày, khẽ gọi Trần Vô Cực một tiếng.

Hiện nay dáng vẻ của Trần Vô Cực rất khác thường. Làm cho các giám khảo đều có chút lo lắng. Bọn họ có mười hai giám khảo, nhưng chủ đạo thật sự cũng là Trần Vô Cực.

- Trời đất con người hợp nhất!

Trần Vô Cực khẽ thổ ra mấy chữ. Sau đó đặt móng ngồi xuống,. Cả người hình như hoàn toàn thả lỏng.

Hồng Lão , Tổng lão còn có bốn người Tề lão cũng đều run mạnh lên. Nháy mắt quay đầu nhìn Lý Dương chính giữa. Cuối cùng bọn họ phát hiện, tuy Lý Dương đứng ở đó chạm ngọc, nhưng mắt hoàn toàn không mở.

Làm chạm ngọc ngay cả nhìn đều chưa nhìn một cái, điều này xem như khiến bọn họ mở rộng tầm mắt.

- Trần lão, thật sự là trời đất con người hợp nhất?

Hồng Lão nhìn qua Lý Dương, lập tức quay đầu vội vàng hỏi một câu.

Sở dĩ Trần Vô Cực thăng đến Tông sư, chính là trạng thái trời đất con người hợp nhất làm ra vòng tay Hắc long. Lúc này Lý Dương đã là đại sư chạm ngọc, là đại sư đỉnh cấp chỉ kém đại sư cao cấp một bậc.

Hơn nữa, Thái cực công pháp của Lý Dương cũng đến cao cấp rồi. Lý Dương hiện nay và Trần Vô Cực lúc trước làm ra vòng tay Hắc Long có thể nói rất giống nhau.

Ý nghĩa này là gì, Hồng Lão rõ nhất.

- Đúng, trời đất con người hợp nhất, không ngờ, không ngờ!

Trần Vô Cực gật đầu, lại lắc đầu, rất cảm khái, trên mặt còn mang theo vui mừng nồng đậm.

Trước đây ông cũng có chút lo lắng cho Lý Dương, đứng làm chạm ngọc. Ông cũng có thể làm như vậy. Nhưng phát huy chắc chắn kém hơn bình thường rất nhiều. Giống thi đấu cấp bậc này chính Trần Vô Cực

cũng không dám có tin tưởng lớn lắm. Cho nên thế nào nhìn Lý Dương đều rất lỗ mãng. Tuy nhiên Lý Dương tiến vào trạng thái trời đất con người hợp nhất khác hẳn.

Trời đất con người hợp nhất trạng thái này khó bao nhiêu. Trần Vô Cực vô cùng hiểu rõ, còn trạng thái này đối với chạm ngọc có giúp ích bao nhiêu, Trần Vô Cực càng rõ hơn.

ở trong trạng thái này, Lý Dương đã bù lại được chênh lệch trình độ với bọn Hoàng Hạo. Cộng thêm nguyên liệu hắc bạch vô thường của lý dương, Trần Vô Cực đối với Lý Dương lần này chắc chắn giành được thành tích tốt càng lớn hơn.

- Trần lão, chúc mừng!

Tổng lão là người thứ hai phản ứng lại, lập tức cười khà khà nói với Trần Vô Cực một câu.

Trên mặt Trần Vô Cực cũng lộ ra nụ cười, biểu hiện hôm nay của Lý Dương khiến ông nhắc nhở không ít. Có thể nói là biến đổi bất ngờ, tuy nhiên, hiện nay xem ra còn rất tốt.

- Phải nói đồng hỉ mới đúng!

Thanh âm của Trần Vô Cực mang theo khoái trá rõ ràng. Ông không giấu suy nghĩ trong lòng mình, cũng không cần phải che giấu. Lý Dương chính là niềm tự hào lớn nhất của ông.

- Hai người các người, đừng có chua chát được không, Lý Dương lãng phí thời gian cả một buổi sáng, kết quả cuối cùng như thế nào hiện nay khó mà nói!

Hồng Lão nói bọn họ chua chát, thanh âm của mình cũng lộ ra mùi vị chua chát. Biểu hiện của Lý Dương như thế, khiến trong lòng các ông đều mất cân bằng.

- Lần này, tôi tán đồng ý kiến của Lão Hồng!

Tề lão nói theo một câu, ông từng tận mắt thấy Trần Vô Cực tiến vào trạng thái trời đất con người hợp nhất. Chính là lần đó, Trần Vô Cực làm ra đột phá, sớm hơn ông một bước trở thành đại sư đỉnh cấp.

Lý Dương hiện nay có thể nói rất giống Trần Vô Cực lần đó. Thông qua trời đất con người hợp nhất lần này, có khả năng cực lớn cũng tạo ra đột phá, trở thành một đại sư đứng đầu chân chính.

Nhân tài đỉnh cấp của giới chạm ngọc chưa đến ba mươi tuổi, nghĩ không khiến người khác đổ kỵ cũng khó.

Trần Vô Cực cười khà khà híp mắt, khẽ nhìn bọn họ một cái:

- Không sao, kết quả cuối cùng đối với chúng ta mà nói sớm đã không quan trọng nữa rồi!

Hơi thở của Tề lão và Hồng Lão đều hơi dồn dập. Lời này của Trần Vô Cực vẫn thật không sai. Hoàn cảnh này Thái cực của Lý Dương có đột phá quan trọng, lại tiến vào trạng thái trời đất con người hợp nhất, đối với Trần Vô Cực mà nói thu hoạch này đã không thể tưởng tượng.

Còn kết quả cuối cùng đó đối với ông mà nói thật sự không còn quan trọng.

Dù nói thế nào, Trần Vô Cực đều đã trở thành người thắng lớn nhất ngày hôm nay.

Tổng lão khẽ lắc đầu. Trong lòng ông cũng không có quan tâm đặc biệt. Ông muốn nhiều hơn là nhất định Lý Dương định vị trở thành đại sư phương bắc, Lý Dương định cư ở Bắc Kinh, điểm này gần như không phải quá khó khăn.

Chỉ cần Lý Dương định vị ở phương bắc. Vậy Lý Dương chính là người nối nghiệp thích hợp nhất của ông. Có phải là đệ tử của ông hay không không còn quan trọng,. Quan trọng là nhân tài phương bắc không có cất ngang, luôn luôn có người truyền thừa kế nghiệp.

Nếu nghĩ như thế, kết quả thi đấu lần này đối với Tổng lão mà nói cũng không quan trọng nữa.

Các giám khảo khác hoàn toàn không biết tâm tư của bốn vị lão tiền bối lúc này. Bọn họ vẫn nhìn dưới đài. Ngoài Lý Dương ra, còn mười mười bốn đại sư đang tiến hành làm việc. Nhìn động tác của bọn họ thành thực, cùng với nguyên liệu trong tay biến hoá linh hoạt, rất nhiều giám khảo đều bắt gặp gật đầu.

Đều là đại sư, còn có mấy vị đại sư đứng đầu. Trận đấu lớn tiêu chuẩn như thế, bao năm qua tuyệt đối là lần đầu tiên.

Bọn họ có thể trở thành giám khảo của trận đấu lớn như thế cũng là niềm tự hào trong khoảng thời gian tương lai của bọn họ. Vài người sẽ được Hiệp hội ngọc thạch mời, vốn còn không chuẩn bị làm giám khảo của hoạt động lần này, lúc này cũng đều có lòng may mắn.

Nếu không đến, đó chắc chắn là tổn thất của chính bọn họ.

Huống hồ bọn họ còn nhìn thấy được Thái cực quyền một lần khó có được. Cho dù người không biết thái cực, nhìn thấy quyền pháp thái cực của Lý Dương đánh ra trước mặt mọi người cũng hiểu được một chút đối với thái cực.

Đây chính là một đặc điểm lớn của ý nghĩa thái cực, người có thể tu luyện Thái cực theo hần, đó chắc chắn là việc ít công to, tiến bộ nhanh chóng.

Lý Dương dưới đài, mắt vẫn như trước nhắm nghiền, Trần Vô Cực nói không sai, hiện nay hần đang rơi vào người tu luyện thái cực, gặp được trạng thái trời đất con người hợp nhất không cầu mà gặp được.

Sau khi lĩnh ngộ được bí truyền của Thái cực, bất kể tinh thần hay trạng thái của Lý Dương đều đạt đến đỉnh cấp. Lúc này Lý Dương cũng nghĩ đến nhiệm vụ của mình, hần còn đang tham gia trận đấu.

Đối với thi đấu, Lý Dương hoàn toàn không muốn bỏ. Thời gian còn lại không nhiều nhưng đối với Lý Dương mà nói đủ rồi. Hần có Thái cực, trực tiếp có ưu thế hơn người khác nhiều hơn.

Trần Vô Cực năm đó cũng dựa vào ưu thế áp đảo các đệ tử khác rất lâu.

Lần nữa nhìn thấy khối Phỉ Thúy này, trong lòng Lý Dương lập tức lại có một suy nghĩ. Hần muốn thay đổi kế hoạch, không còn khắc hình ảnh vô thường của kế hoạch ban đầu. Sau khi hình ảnh lập thể tiến hành phân tích cẩn thận khối Phỉ Thúy này, hần đối với khối Phỉ Thúy này càng có hiểu biết sâu hơn.

Đồ vật hần muốn làm, ngay cả chính hần cũng cảm thấy điên cuồng.

Lý Dương phải làm một vật, trước đây chưa từng làm.

Suy nghĩ này của hần nếu nói ra, chắc tất cả các đại sư chạm ngọc đều sẽ trợn mắt há mồm.

Đây là thi đấu đại sư đứng đầu. Trước khi thi đấu đại sư nào không phải đã làm chuẩn bị kỹ lưỡng. Thậm chí đồ vật mình muốn làm, dùng nguyên liệu khác để luyện. Hi vọng có thể trong lúc thi đấu phát huy tốt nhất, làm ra vật mình hài lòng nhất.

Không hề chuẩn bị, thậm chí trước đây không có bất kỳ ý tưởng nào. Bình thường bọn họ có thể lâm trận phát huy làm mấy món như vậy, nhưng ở đây tuyệt đối không thể.

Điều này tương đương với bỏ thi đấu của mình.

Lý Dương cũng biết điểm này, hần vẫn làm. Ý tưởng này từ sau khi sinh ra, Lý Dương liền hiểu được, hần kháng cự không nổi hấp dẫn ý tưởng này mang lại.

Tác phẩm này vừa xuất hiện trong tưởng tượng, một khi làm thành, đó chắc chắn là kinh thiên động địa. Đối với Lý Dương mà nói càng có ý nghĩa khác thường.

Rất nhiều người đều đang nhìn Lý Dương, hình ảnh màn hình lớn lúc này chiếu Lý Dương cũng nhiều nhất.

Dường như từ ngày đầu tiên, màn hình lớn vô cùng chiếu cố Lý Dương, thời gian của Lý Dương người này có thể so với một nửa thời gian của các người khác.

Trên màn hình lớn, một tay của Lý Dương cầm Phỉ Thúy, tay còn lại không ngừng điểm động trên Phỉ Thúy.

Các động tác này, trên màn hình lớn thoát nhìn rất bình thường. Chỉ có trong hình ảnh lập thể mới có thể nhìn ra nội hàm thật sự trong đó.

Mỗi một dao của Lý Dương hoàn toàn không phải tùy ý như vậy, mà là đều có tính chính xác. Mỗi một điểm rơi của dao khác nhau, lực cũng khác nhau, trong đó rất nhiều dao đều mang theo sức mạnh, khiến trong Phỉ Thúy sinh ra thay đổi nhỏ nhỏ.

Điểm khác, Nếu Lý Dương không phải trong trạng thái trời đất con người hợp nhất, Hắc nhất định sẽ nghĩ đến, đây hẳn là phương pháp điểm khác mà Lục Tử Cương nói. Cho đến nay đều không ai biết, cũng không có người nào hiểu phương pháp điểm khác.

Nếu thật sự là như thế, Lục Tử Cương nằm đó trên người cũng nhất định có bản lĩnh võ học không tồi. công pháp võ học này không chừng là Thái cực, cái khác cũng được.

Cho dù là võ học gì, nhất định có bản lĩnh này. Tổ chất thân thể của Lục Tử Cương nhất định hơn người khác, hơn nữa mạnh hơn rất nhiều. Nếu không thì tuyệt đối không làm ra điểm điểm khác này.

Nếu Lý Dương sáng suốt, hẳn còn sẽ nghĩ đến, tương lai nhiều người như vậy đều không thể đột phá tới bước cuối cùng, không có xuất hiện tông sư, có phải liên quan đến tổ chất sức khỏe của đại sư chạm ngọc. Các đại sư chạm ngọc đó không làm sao coi trọng tu luyện phương pháp võ học. Đối với bọn họ mà nói, võ thuật chỉ là cường tráng khỏe mạnh thân thể.

Tay của Lý Dương không ngừng huy động, trên mặt mọi người cái gì đều nhìn không ra. Nhưng trong hình ảnh lập thể có thể trông thấy rõ ràng, các bộ vị, nội bộ Phỉ Thúy đã xuất hiện khe hở nhỏ nhỏ. Các khe hở này lớn nhỏ khác nhau có những cái nhỏ, phải dùng kính lúp mới có thể nhìn rõ.

Còn Lý Dương lúc này, trong đầu sớm không có các thứ khác. Trong trạng thái trời đất con người hợp nhất, hẳn chính là Phỉ Thúy, hẳn chính là dao khác, chỉ có như thế mới có thể hoàn mỹ dung hợp Phỉ Thúy và Phỉ Thúy khác dao, làm ra đồ vật mà hẳn muốn làm.

Sau khi Phỉ Thúy hắc bạch vô thường bị Lý Dương dùng dao khác điểm gọt một lúc, đột nhiên lại bị Lý Dương dán vào trên cánh tay, Ngô Côn Dao trên tay hẳn, lần nữa dùng miếng gỗ kẹp cố định lại một lần.

1305. Chương 1302: Theo Kịp!

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1302: Theo kịp!

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Động tác của Lý Dương vô cùng thành thực, chỉ hơn chục giây, Phỉ Thúy lại lần nữa xuất hiện trên tay hẳn. Dao khác không ngừng điểm khác trên Phỉ Thúy.

Có người tinh tế phát hiện, cả quá trình, mắt của Lý Dương đều không mở.

Đại sư chạm ngọc không dùng mắt nhìn, đừng nói các khán giả bình thường, chính các giám khảo và các đại sư chạm ngọc khác cũng đều chưa thấy qua.

Đây là chạm ngọc, một công việc đối với tinh tế yêu cầu vô cùng cao

Trên ghế khán giả, người ngồi hàng ghế trước nhất mắt mở càng to. Đây đều là đại sư chạm ngọc bị loại trước đây. Tuy bọn họ bị loại, nhưng trình độ hoàn toàn không kém, chỉ có điều không hơn được những người trên đài mà thôi.

Những người này hoàn toàn không quan tâm đặc biệt mắt Lý Dương như thế nào. Bọn họ hiện nay chú ý trên tay Lý Dương, quả thực nói, là Ngô Côn Dao trong tay của Lý Dương. Điều này chứng minh nơi này so với trạng thái làm việc của Lý Dương còn hấp dẫn sự chú ý của bọn họ hơn.

Lý Dương cầm Ngô Côn Dao , sử dụng tất nhiên là phương pháp khắc dao.

Phương pháp khắc dao trong thợ chạm ngọc sử dụng không nhiều. Đặc biệt là phương diện Phỉ Thúy, độ cứng của Phỉ Thúy rất cao, dao bình thường căn bản không thể tiến hành khắc trên Phỉ Thúy, chỉ có dao chế tác đặc biệt mới có thể.

Cho dù có dụng cụ vô cùng sắc bén, không có lực cũng không làm điểm này. Đây cũng là một trong các nguyên nhân hiếm hoi hiện nay của phương pháp khắc dao. Cho dù là Trần Vô Cực, cũng là trước đây sử dụng các máy móc phụ trợ, cuối cùng mới dùng dao khắc của mình để ngọc khí thành hình.

Cũng chỉ có Lý Dương, sử dụng dao khắc, hành động rất không phù hợp với quy luật thông thường.

Trực tiếp sử dụng dao khắc cũng bỏ qua, tục ngữ nói, ngoài ngành xem não nhiệt, trong ngành xem bí quyết. Người khác chỉ cảm thấy động tác của Lý Dương rất thoải mái. Chỉ có bọn họ mới có thể hiểu được nơi khiến người khác rung động thật sự trong đó.

Khiến bọn họ kinh hãi nhất, chính là kết quả từng nhát dao của Lý Dương điểm xuống.

Đây rất giống phương pháp điểm khắc trong truyền thuyết. Tất cả các đại sư đối với danh từ này hoàn toàn không xa lạ, Thậm chí các đại sư chạm ngọc còn dùng các máy móc tiến hành điểm khắc trên ngọc khí.

Tuy nhiên các đại sư chân chính đều biết. Đây là một cách nói tự mình gạt người. Trong lịch sử phương pháp điểm khắc không phải không xuất hiện. Lục Tử Cương từng sử dụng. Đáng tiếc sau Lục Tử Cương, không còn dùng qua. Trở thành tuyệt học thất truyền khiến người tiếc nuối.

- Hồ đại sư, ông là người Tô Châu, ông thấy thế nào?

Một đại sư chạm ngọc hơn 60 tuổi, râu bạc quay đầu hỏi người bên cạnh. Máy người xung quanh cũng đều quay đầu, nhìn Hồ đại sư được hỏi.

- Ta không biết, ta thật sự không biết!

Hồ đại sư thoáng sửng sốt, lập tức lộ vẻ chua xót. Ông là đại sư chạm ngọc xuất thân thế gia, Tổ tiên từng là truyền nhân của Lục Tử Cương. Cho đến nay, ông cũng lấy truyền nhân chính tông của Lục Tử Cương mà tự cho mình.

Phương pháp khắc dao của Lục Tử Cương, ông tất nhiên vô cùng hiểu rõ. Ông cũng hiểu người vừa nãy hỏi là gì. Người khác muốn biết từ ông , Lý Dương dùng, rốt cuộc có phải trong truyền thuyết. Ngoài Lục Tử Cương không có người khác biết phương pháp điểm khắc.

Đáng tiếc chính là, vấn đề này ông không trả lời được. Phương pháp điểm khắc ông cũng giống như người khác, chưa từng thấy.

- Vương đại sư, ông thấy thế nào?

Lời người hỏi trước đó hoàn toàn không thỏa mãn , lại quay sang một đại sư chạm ngọc khác, vị đại sư này đến từ Vân Nam, không có quan hệ cụ thể gì với Lục Tử Cương. Tuy nhiên, hẳn ta sử dụng cũng là phương pháp khắc dao.

Cũng là kế thừa phương pháp khắc dao, nhất định sẽ biết chút gì đó.

Vương đại sư quay đầu lại, nhìn vào người rất nhiều người cùng ngành bên cạnh một cái, chậm rãi lắc đầu:

- Tôi cũng không biết, đây rốt cuộc có phải không?

Lời của anh ta làm cho rất nhiều người đều lộ thần sắc thất vọng. Phải chăng phương pháp khắc dao rất quan trọng. Đây là nhân tố quan trọng của Lục Tử Cương trở thành tông sư. Chính vì Lục Tử Cương tự sáng tạo ra phương pháp điểm khắc thần kỳ, mới làm ra những tác phẩm của tông sư, trở thành tông sư.

Điều này cũng ý nghĩa, có phương pháp điểm khắc rồi, khả năng trở thành tông sư rất lớn.

Tông sư à, cho dù là các đại sư chạm ngọc này cũng cần ngưỡng vọng. Thi đấu đại sư lần này nếu không phải lấy danh nghĩa của Trần Vô Cực để kêu gọi, tuyệt đối không thể đến nhiều đại sư như vậy.

Không có Trần Vô Cực. có thể một nửa người đều sẽ không đến. Đây chính là sức ảnh hưởng của tông sư.

Vương đại sư lại nhìn màn hình lớn, đột nhiên nói:

- Tuy nhiên tôi biết, phương pháp khắc mà Lý đại sư dùng, nhất định không bình thường. Mỗi dao của cậu ta điểm xuống tác dụng khác nhau, không phải đơn giản như trên bề mặt.

Vương đại sư nói xong, lại lẳng lặng nhìn màn hình lớn, anh ta đồng thời sử dụng phương pháp khắc dao, lúc này rung động nhất.

Mỗi lần Lý Dương xuống dao, nhìn điểm đơn giản một chút, trong đó không ngờ ẩn chứa rất nhiều điều phức tạp. Các cái này nếu không phải anh ta nhìn kỹ, lại thêm sử dụng phương pháp khắc dao nhiều năm, chắc cũng nhìn không ra.

- Không đơn giản!

Miệng vài người cùng nói một câu, trên mặt mỗi người đều mang theo kinh ngạc, người khác nói lời này bọn họ có lẽ không tin. Vương đại sư cả đời sử dụng phương pháp khắc dao nói như vậy, bọn họ không thể không nghĩ nhiều.

- Vương đại sư, ông cho rằng phương pháp khắc dao của Lý đại sư có thể so sánh với ông, như thế nào?

Một đạo sư chạm ngọc hỏi một câu rất cẩn thận. Vấn đề này có chút bén nhọn, dù sao bọn họ đều là người bị loại. Nếu Vương đại sư nói phương pháp khắc dao của mình tốt hơn của Lý Dương, chẳng phải là đối với mình bị loại rất không phục.

Tuy nhiên vấn đề này khiến bọn họ rất ưu sầu, rõ ràng biết không tốt, cũng cần đi hỏi một chút.

Vương đại sư chậm chậm lắc đầu, trên mặt đột nhiên hiện lên một tia cô đơn, thản nhiên nói:

- Tôi so với Lý đại sư, không bì được!

- Không bì được?

Người xung quanh càng thêm kinh hãi, đánh giá này vượt ra ngoài dự liệu của bọn họ, có thể nói vô cùng vô cùng cao. Tuy Vương đại sư bị loại, nhưng cũng là một đại sư chạm ngọc tiếng tăm lẫy lừng. So với các người đó trên đài mà nói cũng chỉ kém một chút như vậy.

Nếu dùng thành tích học tập để so sánh, Lý Dương là sinh viên đứng đầu trên 95 điểm của khoa, còn Vương đại sư chính là sinh viên ưu tú thành tích mỗi lần đều 90 điểm trên giấy. Chênh lệch này, hoàn toàn không rõ ràng.

Nhưng lúc này Vương đại sư lại nói, anh ta so sánh không nổi với Lý Dương. Điều này chẳng phải nói, Lý Dương cao hơn anh ta rất nhiều rất nhiều.

Chênh lệch này, thậm chí khiến Vương đại sư sinh ra ý nghĩ cả đời không thể so sánh. Điểm này chỉ nhìn vẻ mặt của Vương đại sư lúc này có thể đoán được.

- Cậu ta rốt cuộc làm được như thế nào!

Một đại sư chạm ngọc đột nhiên hỏi một câu. Lời này của anh ta không có ý hỏi người nào, càng như là tự lẩm bẩm.

- Không biết, thật sự không biết!

Mỗi đại sư chạm ngọc, sau khi nghe được vấn đề này trong lòng đột nhiên đều có câu trả lời này. Không biết, thật sự là gì đều không biết, Lý Dương khiến tất cả mọi người nhìn không thấu, càng không biết hẳn như thế nào có được thành tựu ngày hôm nay.

So với các đại sư chạm ngọc khác, Lý Dương như một truyền kỳ, càng là một bí ẩn.

Thời gian chậm chậm trôi qua, các đại sư chạm ngọc đều không nói chuyện nữa. Mắt bọn họ chỉ nhìn chăm chú vào một nơi, đó chính là Lý Dương.

Công việc của các đại sư chạm ngọc khác cũng như vậy đáng để bọn họ học tập và tham khảo. Nhưng so với Lý Dương hoàn toàn mang lại một lĩnh vực xa lạ cho bọn họ không đủ rồi. Sau thi đấu, rất nhiều đại

sư chạm ngọc tham gia chung kết thậm chí hối hận, không thể tận mắt nhìn thấy Lý Dương làm tác phẩm này, cuối cùng chỉ có thể đi xem ghi hình.

Hai giờ chiều, rất nhiều tác phẩm của đại sư chạm ngọc dần dần hiện ra hình dạng. Tuy nhiên còn chưa thành hình. Nhưng đã lộ ra các chỗ khác nhau.

Các đại sư chạm ngọc này danh bất hư truyền, chỉ là hình thức ban đầu đã mang ra ý cảnh thuộc về mình.

Mười lăm vị đại sư chạm ngọc, khiến người không hiểu nhất vẫn là Lý Dương.

Phỉ Thúy trên tay Lý Dương so với trước nhỏ hơn một chút. Ở giữa bộ Lý Dương đào ra một cái hố nhỏ. Tuy nhiên, hình ảnh đại thể hoàn toàn không thay đổi, hiện nay vẫn là dáng vẻ ban đầu.

Khối Phỉ Thúy này của hắn, người khác căn bản không biết cần chạm khắc thành gì.

- Trần lão?

Ghế giám khảo bên đó, Hồng Lão lại quay đầu nhìn Trần Vô Cực. bọn họ giống như các đại sư bị loại, nhìn ra sự thần kỳ của phương pháp khắc dao của Lý Dương trước đó, nhưng đối với Lý Dương cũng không hiểu.

Mỗi người đều có lòng hiếu kỳ. Các lão tiền bối bọn họ cũng không ngoại lệ, cuối cùng Hồng Lão không kìm nổi hỏi Trần Vô Cực.

Trần Vô Cực quay đầu lại, khoé miệng mang theo nụ cười thản nhiên:

- Kết thúc thi đấu còn ba giờ nữa, sau ba giờ tất cả tất nhiên sẽ sáng rõ!

Câu trả lời của Trần Vô Cực, không khác đáp án, ai cũng đều biết sau trận đấu nhất định có kết quả.

Bọn họ muốn hỏi chính là Lý Dương rốt cuộc đang làm gì. Tất cả điều hắn đang làm có ảnh hưởng gì đến kết quả trận đấu. Trần Vô Cực đối với vấn đề này còn chưa trả lời. Khiến rất nhiều người thất vọng.

Bọn họ nào biết, lúc này ngay cả Trần Vô Cực cũng không biết Lý Dương đang làm gì.

Tất cả điều Lý Dương đang làm, cũng hoàn toàn vượt ra khỏi kiến thức của ông. Các thứ này căn bản không phải là ông dạy Lý Dương. Cũng chính không thể trả lời vấn đề của Hồng Lão.

Trong sân thi đấu, khoé miệng của lý dương ngày càng dương cao, ý cười ngày càng đậm. Đây là phản ứng tự nhiên có.

Tác phẩm này, đang phát triển theo hướng hắn tưởng tượng.

Tuy Lý Dương nhắm mắt, rơi vào trạng thái trời đất con người hợp nhất. Nhưng không có ai hiểu rõ Phỉ Thúy lúc này hơn hắn. Trong hình ảnh lập thể so với mắt thường càng rõ hơn nhiều, cũng tinh tế hơn nhiều.

Cả khối Phỉ Thúy, thay đổi bề ngoài tuy không lớn, nhưng bên trong bị lý dương thay đổi rất nhiều.

Những thay đổi này còn đều chưa thoát ra khỏi điều khiển của Lý Dương. Chỉ cần có thể tiếp tục như thế, đợi sau khi tác phẩm này thành hình, tuyệt đối là một tác phẩm kinh thiên động địa.

Thời gian tiếp tục trôi qua, càng gần thời gian kết thúc, tiếng bàn luận của ghế khán giả cũng càng lớn.

Rất nhiều tác phẩm của đại sư chạm ngọc đều bước vào giai đoạn cuối cùng. Rất nhiều người đang xem từng tác phẩm nghệ thuật tinh mỹ từ trước mắt mình ra đời đều có cảm giác thoải mái.

Một vài đại sư chạm ngọc hoặc là người am hiểu chạm ngọc, vẫn đều không ngừng nói ra suy nghĩ của mình, bình luận các tác phẩm của các đại sư chạm ngọc.

Bàn luận này cơ bản đều rất ca ngợi, các đại sư chạm ngọc làm quả thực rất tốt, khiến bọn họ căn bản chọn không ra khuyết điểm.

Trong tất cả đại sư, được bàn luận nhiều nhất chính là Lý Dương. Phỉ Thúy của Lý Dương cũng thành hình rồi. Tuy nhiên là một hình vuông. Khối Phỉ Thúy này của Lý Dương càng giống như một nửa điêu khắc, mấy mặt của Lý Dương bị Lý Dương chạm khắc ra rất nhiều hình vẽ.

Trên màn hình lớn đang hiển thị các hình vẽ này. Đáng tiếc là, người có thể hiểu các hình vẽ này hoàn toàn không nhiều.

1306. Chương 1303: Ngủ Đầu Cười Trộm

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1303: Ngủ đầu cười trộm

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Thời gian còn lại là nửa tiếng cuối cùng, trên ghế giám khảo dần dần trở nên vắng lặng.

Mọi người trên ghế giám khảo sắc mặt lúc này rất nghiêm túc. Đại sư dự thi hôm nay hoặc ít hoặc nhiều đều có chút quan hệ với bọn họ. Càng không cần nói như Lý Dương, Tề Hải Dương và Hoàng Hạo là người có quan hệ thầy trò hoặc cha con với các giám khảo.

Tuy bọn họ là giám khảo, có thể công bằng, công chính đối với trận đấu. Nhưng trong nội tâm, không tránh được đối với người có quan hệ với mình thân cận một chút. Tất nhiên cũng hi vọng những người đó giành được thứ tự tốt.

Có thứ tự tốt, trên mặt bọn họ cũng được rạng rỡ. Đây cũng là chuyện thường tình của con người.

Lúc này Tề lão chính là như thế. Ông đang nhìn chăm chú vào tác phẩm trên tay Tề Hải Dương, bình tĩnh mà xem xét. Tác phẩm như thế làm rất không tồi, tuyệt đối phù hợp với thực lực của đại sư đỉnh cấp của Tề Hải Dương.

Tuy nhiên bây giờ đang thi đấu, còn là tiêu chuẩn của thi đấu đại sư cao nhất. Đối với Tề Hải Dương ít nhiều có chút ảnh hưởng. Hiện nay anh ta làm ra tác phẩm như thế, đối với chính anh ta mà nói, chỉ có thể tính là cao một chút, không phải là tác phẩm đỉnh cấp.

Điều này khiến trong lòng Tề lão ít nhiều có chút tiếc nuối. Nếu có thể ở trong trường hợp này làm ra tác phẩm đỉnh cấp. Tác phẩm sau này của Tề Hải Dương đều không thể siêu việt, vậy ý nghĩa đối với ông càng trọng đại hơn.

Đương nhiên, Tề lão chỉ là nghĩ nghĩ mà thôi. Hôm nay biểu hiện của Tề Hải Dương đã rất không tồi rồi.

Thi đấu công khai, trong một môi trường xa lạ, xung quanh có nhiều người như vậy, có thể làm ra được tác phẩm như thế đã không dễ. Nếu là chính ông hạ đài, cũng không chừng có thể biểu hiện tốt hơn con trai là bao nhiêu.

Sau khi cẩn thận quan sát tác phẩm của Tề Hải Dương, Tề lão thuận tiện còn nhìn Hành Khải, Hoàng Hạo cùng với tác phẩm của Chu Diệp.

Hôm nay có thể có nhất quyết cao thấp thực lực với Tề Hải Dương cũng chỉ có mấy người bọn họ. Còn về Lý Dương chính ban giám khảo bọn họ cũng nhìn không thấu. Tất cả đều chỉ có thể đợi đến công bố cuối cùng.

Biểu hiện của mấy người này cũng không tồi. Ít nhất hiện nay mà nói không kém Tề Hải Dương. Mấy người này có thể nói là đang nói tiếp nhau, cụ thể thứ tự nên sắp như thế nào, cuối cùng cần bọn họ các giám khảo đến để phán đoán tường tận.

Tuy nhiên có một điểm Tề lão đã có thể khẳng định. Lần này sắp trước nhất định là mấy người bọn họ.

Thời gian chỉ còn lại nửa tiếng cuối cùng. Mười mấy vị đại sư chạm ngọc trên đài vẻ mặt lúc này cũng mỗi người một vẻ. Tề Hải Dương, Hoàng Hạo bọn họ mang theo đều là thần sắc tự tin, là đại sư đỉnh cấp, bọn họ có tư cách tự tin.

Hành Khải rõ ràng càng tự nhiên một chút. Gần như không phải để ý như vậy. Còn Chu Diệp từ trên mặt anh ta không nhìn ra nhiều biểu cảm lắm. Lần này Chu Diệp dự thi mục đích vốn là giao lưu học hỏi. Anh ta biết tình hình của mình, giành được thứ nhất căn bản không thể nào, không có lòng đoạt quán quân. Anh ta thần nhiên rất nhiều.

Có thể thông qua trận đấu lần này để người khác lần nữa tiếp nhận mình, mới là mục đích quan trọng nhất của anh ta.

Nhiều người như vậy, khiến mọi người nhìn không thấu vẫn là Lý Dương.

Ngay từ đầu Lý Dương đứng dậy, không ngồi xuống. Vẫn luôn nhắm mắt đứng ở đó. Một tay Phỉ Thúy một tay Ngô Côn Dao làm việc, ở giữa chỉ ngừng một lúc, vẫn là lúc cố định lại Ngô Côn Dao mới tạm dừng.

Một con dao, một khối nguyên liệu, không ai còn đơn giản hơn Lý Dương.

Máy đánh bóng không ngừng vang lên, rất nhiều người đều bắt đầu kết thúc đánh bóng cuối cùng. Lúc những đại sư đánh bóng, vẫn nhìn tác phẩm của người khác, trong lòng thầm so sánh với mình.

Qua so sánh, bọn họ ít nhiều hiểu được thành tích của tác phẩm của mình.

Một vài đại sư tự biết rõ mình sau khi nhìn tác phẩm của bọn Hoàng Hạo, lập tức hiểu. Máy thứ tự đầu của thi đấu lần này không cần phải nghĩ nữa. Bọn họ cạnh tranh, chỉ có thể là máy thứ tự sau.

Đối với thiếu số vài người mà nói, có thể tranh được trước thứ mười chính là thắng lợi rất lớn. Đương nhiên cũng có những người không can tâm. Nhưng La Thuỵ Hoa của Yết Dương, anh ta ốn muốn đoạt quán quân, không ngờ đến thi đấu lần này xuất hiện nhiều cao thủ như vậy, chỉ có thể đi cạnh tranh số thứ năm thứ sáu.

- Có mười lăm phút cuối cùng!

Ghế giám khảo, Hồng Lão đột nhiên nói với Trần Vô Cực một câu. Câu nói này nghe sao đều có ý nhắc nhở.

- Ta biết!

Trần Vô Cực thần nhiên gật đầu. Tuy nhiên, mảy ông nhú chặt lại, nhắc nhở của Hồng Lão ông hiểu rõ, còn mười lăm phút cuối cùng, Phỉ Thúy của Lý Dương còn chưa bắt đầu đánh bóng.

Trong sân thi đấu lúc này, ngoài Lý Dương ra, tất cả các đại sư khác đều đang đánh bóng. Bước này vô cùng quan trọng, đánh bóng tốt xấu trực tiếp quan hệ đến chất lượng cuối cùng của tác phẩm.

Nếu đánh bóng không tốt, các bước trước đó làm tinh tế hơn, kết quả cuối cùng cũng sẽ suy giảm.

Đây mới là nguyên nhân Hồng Lão nhắc Trần Vô Cực. Chỉ còn mười lăm phút cuối cùng nữa. Lý Dương còn chưa bắt đầu đánh bóng, sao nhìn đều có chút không thích hợp.

Lúc này, trên tay Lý Dương không phải là dao ngọc khiêm tốn kia, mà là một tác phẩm ngọc khí chân chính. Không qua đánh bóng cuối cùng, Lý Dương làm tốt nữa, đều không thể giành được thành tích tốt.

Nếu Lý Dương cuối cùng không thể hoàn thành bước này, bọn Hồng Lão đều tin rằng, thành tích cuối cùng của Lý Dương có thể là bước đệm.

Trong miệng Trần Vô Cực đang trả lời, ánh mắt tiếp tục nhìn Lý Dương, trên mặt bất giác mang theo một chút lo lắng.

Tuy Lý Dương đã mang lại cho ông rất nhiều niềm vui bất ngờ khiến ông đối với thu hoạch hôm nay vô cùng thoả mãn. Nhưng lúc lòng người không được lấp đầy, chính Trần Vô Cực cũng hi vọng hôm nay Lý Dương giành được thứ tự tốt.

Ít nhất không phải vì những sai lầm không nên xuất hiện mà tiếc nuối.

Lý Dương lãng phí rất nhiều thời gian trước đó, sau đó chỉ dùng dao khắc để chạm khắc, tốc độ tự nhiên chậm hơn người khác một chút. Nếu thật sự vì các cái này khiến Lý Dương mất đi thời gian đánh bóng, chắc sau thi đấu đối với Lý Dương cũng là một đả kích.

Trần Vô Cực nghĩ đến các điều này, bọn người Hồng Lão cũng đều nghĩ đến rồi. Cho nên mới nói một câu như vậy với Trần Vô Cực. Đáng tiếc là, bọn họ nói cũng vô ích, Trần Vô Cực không thể đi nhắc nhở Lý Dương.

Làm giám khảo, bọn họ làm như vậy là phạm quy.

- Còn mười phút cuối cùng!

Trong miệng của Hà Kiệt khê nói một câu, anh ta đối với mọi vật Lý Dương làm cũng không biết. Tuy nhiên anh ta có lòng tin với Lý Dương cũng là mù quáng. Anh ta tin rằng lần này Lý Dương nhất định sẽ giành được thành tích tốt.

Loại tin tưởng này, nơi bắt nguồn trước đây là biểu hiện của Lý Dương, Lý Dương chưa từng khiến anh ta thất vọng.

- Mười phút!

Vương Đức lại nhíu mày, anh ta làm việc ở Quảng Châu, từng có giao thiệp một khoảng thời gian với cục công nghiệp nhẹ, đối với phương diện ngọc khí có một chút hiểu biết như vậy. Biết bước đánh bóng rất quan trọng với chạm ngọc.

Mà lúc này, Lý Dương rõ ràng không có ý đánh bóng.

Thật sự như vậy, ảnh hưởng với Lý Dương chắc chắn cực lớn.

- Mười phút sau có thể biết được kết quả rồi, Lão Vương, có muốn đánh cuộc không?

Hà Kiệt không chú ý đến lo lắng trên mặt Vương Đức, lại hưng phấn nói một câu. Anh ta không hiểu chạm ngọc, nhưng tín nhiệm của anh ta với Lý Dương là mù quáng. Lúc này đối với Lý Dương vô cùng xem trọng.

- Đánh cuộc cái gì?

Vương Đức quay đầu nhìn Hà Kiệt một cái. So sánh hai người Vương Đức bình tĩnh điềm đạm hơn một chút, Đây có lẽ có liên quan đến nơi anh ta đến rất sớm. Hà Kiệt gần đây mới rèn luyện.

- Đánh cược thành tích của Lý Dương, tôi cược cậu ta thứ nhất!

Hà Kiệt cười hì hì, anh ta vốn muốn cược Lý Dương giành được ba hàng đầu. Nhưng nói ra miệng ma xui quỷ khiến biến thành thứ nhất. Tuy nhiên nếu nói ra miệng rồi, Hà Kiệt cũng không sửa lại.

Huống hồ anh ta rất tin tưởng, Lý Dương nhất định sẽ không khiến anh ta thất vọng.

- Được. Tôi đánh cược với anh, cược gì!

Vương Đức khê cười, tương đối tin tưởng Lý Dương, anh ta rõ ràng không bằng Hà Kiệt. Tuy nhiên anh ta là cậu em vợ của Lý Dương, có quan hệ thân hơn một ít với Lý Dương.

- Cược một việc đi, người thua cuộc, phải có gắng trong phạm vi và năng lực đáp ứng một việc của đối phương!

Hà Kiệt chậm rãi nói, mắt Vương Đức sáng lên, sâu sâu nhìn Hà Kiệt một cái, sau đó chậm rãi gật đầu:

- Được, giao ước này ta nhận!

Hà Kiệt cười lên, trên mặt Vương Đức cũng lộ ra nụ cười.

Đây xem như một giao ước nho nhỏ, thật thứ liên quan bên trong cũng rất nhiều. Đặt cược như thế, bất kể ai thua ai thắng, quan hệ hai nhà Hà Vương tương lai đều có thêm một bước tiến.

Giao ước này như một lời hứa, huống hồ vẫn là lời hứa hẹn trong phạm vi năng lực làm ra.

Hơn nữa, hứa hẹn nay bất kể ai giành được đều không dễ sử dụng.

Có hứa hẹn này, quan hệ của Vương Đức và Hà Kiệt sẽ rõ ràng càng gần hơn một bước, điều này tương đương một cây cầu nối giữa hai người. Quan hệ hai người như thế không chỉ vì Lý Dương.

Một điểm quan trọng nhất, cấp bậc hai người hiện nay đều không tính là cao. Hứa hẹn này xem như không là gì, đợi đến sau này, sau khi hai người trưởng thành, hứa hẹn này có thể rất quan trọng.

Thật sự đến lúc bọn họ ở địa vị cao, hứa hẹn như thế rõ ràng hiệu quả cũng ngày càng cao.

Sau khi Hà Kiệt nói ra đặt cược, Vương Đức lập tức hiểu được ý của đối phương, Hà Kiệt có ý tốt, kết minh với Vương gia. Có được quan hệ tốt cũng là nguyện vọng của bọn họ. Hà Kiệt đưa ra giao ước này, Vương Đức không có bất cứ lý do nào để từ chối.

Giao ước nho nhỏ hoàn thành xong, thời gian chỉ còn lại năm phút cuối cùng.

Hơn nữa các đại sư chạm ngọc đã đánh bóng sấp, hoàn thành tác phẩm của mình. Bọn họ làm tác phẩm tốt dùng vải lụa bọc lại, lát nữa sẽ chuyển đến trước mặt ban giám khảo tiến hành bình chọn công khai.

Ngày chung kết cuối cùng, các giám khảo sẽ công khai bình chọn tác phẩm của các đại sư. Không còn cần đến phía sau, thương lượng.

Đây cũng là biểu hiện công khai công chính.

Ba phút cuối cùng, hầu hết các đại sư chạm ngọc đều đã kết thúc công việc rồi.

Bọn họ tính toán thời gian làm việc rất nhanh. Vận dụng thời gian hợp lý, lúc này kết thúc công việc. Không những lợi dụng thời gian triệt để, còn thể hiện khả năng điều khiển của mình đối với tác phẩm.

Hai phút cuối cùng, Chu Diệp khẽ thở dài, dùng vải lụa che tác phẩm của anh ta lại. Lúc này còn đang làm việc cuối cùng, chỉ còn lại bốn người, trong bốn người này có ba người cũng sắp kết thúc công việc.

Lúc một phút cuối cùng, Trần Vô Cực theo bản năng nhìn vào đồng hồ điện tử khổng lồ, đến lúc này, Lý Dương đều không đánh bóng. Đây có nghĩa, ngọc khí này của Lý Dương, đã không có thời gian đánh bóng.

Ít nhiều này làm cho Trần Vô Cực có chút tiếc nuối. Nhưng vừa nghĩ đến thu hoạch của hôm nay. Lòng ông lại cân bằng. Người phải biết đủ, chỉ điểm này Lý Dương thu được Thái cực bí truyền, đủ để khiến ông ngủ đều cười rồi.

1307. Chương 1304: Tác Phẩm Của Lý Dương!

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1304: Tác phẩm của Lý Dương!

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Thời gian trên màn hình lớn bước vào thời gian đếm phút, sau mười giây màu đỏ xuất hiện.

Gần như đồng thời Hành Khải, Tề Hải Dương, Hoàng Hạo đều thở dài. Dùng vải lụa của mình để bọc lại tác phẩm hoàn thành. Bọn họ đều ở trước phút cuối cùng, hoàn mỹ hoàn thành công việc.

Ba người, sau khi dừng lại đều có động tác theo bản năng.

Bọn họ đồng thời quay đầu nhìn Lý Dương, sau khi nhìn thấy Lý Dương, mắt ba người thoáng sửng sốt một lúc, trên mặt xuất hiện thần sắc kinh ngạc.

Lý Dương vẫn như trước đang làm việc, dao khắc của hắn vẫn đang huy động không ngừng ở khối Phỉ Thúy. Rõ ràng chưa hoàn thành công việc.

Ngay cả tạo hình đều chưa xong. Thi đấu lần này tương đương Lý Dương đánh mất tư cách cạnh tranh với bọn họ, sau tạo hình là đánh bóng, bước đánh bóng này quan trọng, chỉ cần là người hiểu chút chạm ngọc đều biết rõ.

Sau khi nhìn thấy màn của Lý Dương, ba người, trong lòng vẫn đều có một cảm giác thư thái.

Mười lăm người tham gia chung kết lần này, khiến bọn họ cân nhắc không thông chính là Lý Dương. Bọn họ không biết trình độ đích thực của Lý Dương rốt cuộc đến bước nào. Hai là Lý Dương cuối cùng có thể làm ra những đồ vật mới. khiến bọn họ trở tay không kịp.

Trước trận chung kết hai ngày chính là chứng cứ tốt nhất.

Liên tục hai ngày, Lý Dương đều đứng thứ nhất. Đây cũng mang lại áp lực rất lớn cho bọn họ. Hiện nay nhìn thấy tác phẩm của Lý Dương vì nguyên nhân thời gian chưa được hoàn thành. Thoải mái này có thể là tất nhiên mà sinh ra.

Sau khi thoải mái, mấy người cũng đều có chút tiếc nuối cho Lý Dương.

Lý Dương tuổi trẻ như vậy, thành tích hai ngày trước lại sáng chói như vậy, không ngờ ngày cuối cùng có tình huống này. Không theo thời gian quy định hoàn thành, tương đương bỏ thi đấu.

Lúc này đừng nói là bọn họ chính Trần Vô Cực bọn họ cùng đều cho rằng, Lý Dương thi đấu lần này chắc chắn không giành được thành tích tốt gì, thậm chí không có tác phẩm hoàn thành, tuyệt đối không thể so sánh với tác phẩm của người khác.

Lúc này, tâm trạng của mấy người có thể nói đều cực kỳ mâu thuẫn, cười trên bất hạnh của đối thủ, lại cảm thấy đáng tiếc cho kết quả như thế của Lý Dương.

Con số màu đỏ đang thay đổi, trong mắt mấy người, các con số này tươi đẹp như vậy.

Ba mươi giây, ba mươi giây cuối cùng, tay Lý Dương còn chưa ngừng, tiếp tục không ngừng chạm khắc Phi Thúy trên tay. Điều này khiến trong lòng Hoàng Hạo có chút chua xót, đều muốn đi nhắc nhở Lý Dương một chút, không cần phải tiếp tục, không còn thời gian nữa.

Mười lăm giây, các giám khảo bắt đầu chuẩn bị, trong mắt các giám khảo này, Hôm nay chỉ cần đánh giá mười bốn tác phẩm là được, có một tác phẩm nhất định không thể hoàn thành đúng giờ.

Tác phẩm đó của Lý Dương, ngoài Hà Kiệt và thiếu số fan tiếp tục ủng hộ ra, trong mắt bất kỳ ai cũng đều không có hi vọng.

Mười giây, mắt Lý Dương đột nhiên mở ra. Đây là sau trận đấu, mắt của hắn lần đầu tiên mở ra.

Lý Dương mở to mắt, khoé miệng còn mang theo nụ cười thần nhiên, cảm giác thoải mái không thể dùng ngôn ngữ để hình dung.

Năm giây, dao khắc trên tay của Lý Dương đột nhiên tăng tốc, liên tục điểm động trên Phi Thúy, lúc một giây cuối cùng xuất hiện, Ngô Côn Dao của Lý Dương đột nhiên nhấc lên một khoảng không. Tấm gỗ trên Ngô Côn Dao tự động phân giải, sau đó chính tề rơi trên bàn.

Thời gian cuối cùng đến, Lý Dương vừa lúc cầm được một tấm vải, đây tác phẩm của mình.

Động tác của hắn, không những khiến bọn Hoàng Hạo các đại sư dự thi sững người. Cũng khiến các giám khảo, các cổ vấn trên đài,... các vị trên ghế cũng đều sững sờ.

Nhìn bộ dáng của Lý Dương, định tiếp tục dự thi, nhưng chẳng lẽ Lý Dương không biết, quá trình chạm ngọc của hắn thiếu mất một bước quan trọng.

- Đã đến giờ!

Cho dù trong lòng nhiều nghi hoặc. Hội trưởng hiệp hội châu báu Trung Quốc vẫn đích thân đứng dậy, tuyên bố kết thúc trận đấu của hôm nay.

Mười lăm đại sư chạm ngọc, tác phẩm của bọn họ đều đã đặt trên bàn làm việc, nhân viên công tác sẽ thu từng tác phẩm từng tác phẩm một. Để giám khảo trong quan sát của khán giả tiến hành chấm điểm, cuối cùng chọn ra mấy tác phẩm ưu tú./

- Phù phù!

Trong sân thi đấu đột nhiên vang lên tiếng buồn, các đại sư chạm ngọc còn chưa dời đi lần lượt quay đầu, bọn họ ngạc nhiên phát hiện, Lý Dương vừa nãy đứng lúc này ngã trên đất.

- Lý tiên sinh, ông làm sao vậy?

Chu Diệp chạy lại đầu tiên, cuống quýt đỡ Lý Dương, lúc này tình trạng của Lý Dương rõ ràng rất khác thường.

Trước đây luôn luôn tốt, hiện nay đầy đầu mồ hôi, sắc mặt cũng vô cùng tái nhợt. Thậm chí cánh tay còn khê run, đáng người như mất lực.

- Tôi không sao!

Lý Dương khẽ lắc đầu cười, trong lòng thầm đắng lòng.

Lúc này, cuối cùng hắn hi vọng mình làm được thứ mình muốn. Nhưng hắn trả ra cũng không ít, thời gian dài trong trạng thái trời đất con người hợp nhất, đối với yêu cầu thể chất là cực cao.

Cho dù hắn đã lĩnh ngộ được huyền bí thái cực cũng không được. Thái cực huyền bí là thứ tinh thần cao, không thể giúp đỡ cho thể lực của hắn.

Còn có một điểm, thời gian dài mở năng lực đặc biệt, lại làm việc tinh tế như vậy, hao tổn của năng lực đặc biệt cũng rất lớn. Vừa nãy sau khi kết thúc chạm ngọc, hình ảnh lập thể lập tức đóng lại, lúc này, Lý Dương gần như cảm thấy được tốc độ lưu chuyển của tuyến đen trong cơ thể chậm đi rất nhiều.

Năng lực đặc biệt này sử dụng quá lâu, xuất hiện tình hình mệt mỏi. Lý Dương đã rất lâu không xuất hiện rồi.

Ghế giám khảo bên đó, Trần Vô Cực mạnh mẽ đứng dậy, Hồng Lão bên cạnh ông vội vàng kéo ông một lúc.

Trần Vô Cực bị Hồng Lão giữ chặt, quay đầu nhìn dưới đài, lại do dự một lúc, cuối cùng lắc đầu ngồi xuống.

Vừa nãy ông đầu tiên nhìn thấy Lý Dương mất lực, có thể khiến người mất năng lực có võ công thái cực cao cấp hoàn toàn không dễ dàng. Đáng vẻ của Lý Dương còn không phải đơn giản mất lực, rõ ràng tổn thương nguyên khí.

Thương tổn này, không tu dưỡng mười ngày nửa tháng căn bản hồi phục không lại.

Cũng chính vì như thế, mới khiến ông vội vàng đứng dậy, nghĩ muốn qua xem tình hình của Lý Dương, quan tâm. Lúc này ông đều quên mất công việc của mình.

Lúc ông hướng chạy ra ngoài, Triệu Khuê và Hải Đông đã nhanh chóng chạy đến bên cạnh Lý Dương. Từ trong tay Chu Diệp đón Lý Dương, đồng thời lấy nước cho Lý Dương uống.

Có Triệu Khuê và Hải Đông ở đó, Lý Dương tạm thời sẽ không có vấn đề gì. Trần Vô Cực cũng nhìn ra, Lý Dương tuy thương tổn nguyên khí, nhưng thương tổn còn không quá nghiêm trọng, cho Lý Dương thời gian, hắn có thể điều dưỡng lại.

Hiện nay đang là thi đấu, ông là giám khảo, lát nữa phải tiến hành bình chọn, tất nhiên không thể trực tiếp bỏ đi.

Tuy nhiên, Trần Vô Cực vẫn gọi nhân viên công tác, đích thân viết mấy phương thuốc trung y, để bọn họ lập tức theo đơn bốc thuốc, hơn nữa nhanh chút sắc thuốc.

Kinh nghiệm của ông ở Thái cực nhiều hơn Lý Dương rất nhiều. Mất nguyên khí này trong người tu luyện thái cực hoàn toàn không hiếm thấy, Trần Vô Cực sớm đã có kinh nghiệm ứng phó với chuyện này.

- Lý ca, cậu cảm thấy thế nào rồi?

Triệu Khuê nhú mày, rất lo lắng nhìn Lý Dương, bọn họ là vệ sĩ của Lý Dương, Lý Dương đột nhiên xảy ra chuyện, đây là thất trách của bọn họ.

Tuy nhiên việc lần này không thể trách bọn họ. Tình hình của Lý Dương gần giống như mình luyện công bị thương.

- Ta không sao, để tôi nghỉ ngơi một lúc sẽ đỡ ngay!

Lý Dương mỉm cười lắc đầu, sắc mặt hắn vẫn như trước rất trắng. tay vẫn còn đang run. Tuy nhiên, trong lòng có một cảm giác thoải mái cực lớn. Cảm giác thoải mái này đủ để khiến hắn quên mất không khoẻ của cơ thể mình.

- Chu tiên sinh, ta không sao, anh qua trước đi!

Lúc này Lý Dương đang nghỉ ngơi ở ghế ở bên cạnh sân thi đấu. Các đại sư chạm ngọc dự thi khác đều đã tập hợp bên ban giám khảo. Chỉ có một mình Chu Diệp theo Lý Dương đến bên này.

- Có đi hay không đều giống nhau, lần này lấy được thứ nhất không thể là tôi!

Chu Diệp nhếch miệng cười cười, chỉ là trong mắt vẫn như trước có lo lắng.

Quan tâm của anh ta với Lý Dương không phải là giả tạo, Lý Dương là ân nhân cứu mạng của anh ta, không có Lý Dương anh ta còn bị người khác giam cầm. trở thành công cụ phát tài của người khác.

Một điểm quan trọng nhất là, Lý Dương chưa bao giờ kỳ thị anh ta, Lúc nào cũng tôn trọng anh ta. Cũng không có vì mọi việc anh ta từng làm trước đây coi thường anh ta. Điều này khiến Chu Diệp có cảm giác sĩ vi tri kỷ đã sử - chết vì tri kỷ.

Cho nên anh ta mới không quan tâm đến trận đấu, luôn ở bên Lý Dương.

- Được rồi, tôi đỡ hơn rất nhiều rồi. Chúng ta cùng qua đó đi!

Lý Dương từ từ đứng dậy. Hắn lúc này khôi phục một lúc, không thể khôi phục hoàn toàn. Tuy nhiên chậm rãi đi lại không có vấn đề, run rẩy trên tay cũng không nghiêm trọng như vậy.

Không đợi người khác phản ứng, Lý Dương chậm rãi đi về hướng trước mặt. Triệu Khuê và Hải Đông lập tức theo, lo lắng nhìn hắn.

Đi được một lúc, bước chân của Lý Dương dần dần vững vàng hơn. Lúc đi bộ hắn cũng tiến hành điều dưỡng khôi phục, Thái cực là võ học của Đạo gia, đối với điều dưỡng của bản thân rất tốt.

Thấy Lý Dương thật sự bình thường rồi. Triệu Khuê và Hải Đông lúc này mới yên tâm. Tuy nhiên bọn họ vẫn như trước theo sau Lý Dương, không dám như trước đợi bên cạnh.

Chu Diệp cũng theo, anh ta cũng nghĩ lúc anh ta kết thúc thi đấu của mình. Đương nhiên, có thể giành được thứ tự tốt càng tốt. Mỗi người đều có hy vọng được người khác khẳng định.

Mười lăm tác phẩm, theo thứ tự đặt trước mặt mười hai vị giám khảo. Mười lăm vị đại sư tham gia chung kết, cũng đều ngồi ghế giám khảo không xa ghế dự thi. Lát nữa bọn họ sẽ có thời gian giới thiệu tác phẩm của mình., Thời gian này là hai phút.

Tuy thời gian không dài, nhưng đối với mỗi người đều có ý nghĩa rất lớn.

Hai phút giới thiệu, có thể để giám khảo coi trọng các ưu điểm của tác phẩm của chính mình. Tương đương có thể tăng thêm điểm ấn tượng. Bọn họ đều là đại sư chạm ngọc, chênh lệch giữa tác phẩm không lớn. Điểm ấn tượng này, có lúc có thể tạo được tác dụng quan trọng.

Bình chọn chính thức bắt đầu rồi, màn hình lớn đang nhằm thẳng ghế giám khảo.

Trần Vô Cực phát phát tay với nhân viên công tác, hai nhân viên công tác lập tức cẩn thận ôm tác phẩm đầu tiên lại. Bọn họ ôm cả cái bàn, như thế bọn họ cần tiếp xúc đến tác phẩm mới sinh này.

Đây cũng là vì công bằng hết sức, để tác phẩm của mỗi một vị đại sư chạm ngọc càng xuất hiện chân thật trước mặt mọi người.

Không biết là không phải cố ý, tác phẩm đầu tiên được chuyển lại chính là tác phẩm không được đánh bóng của Lý Dương. Trông thấy tác phẩm này, ghế khán giả rất nhiều người đều bắt đầu bàn luận lên.

Mọi người đối với Lý Dương rất hiếu kỳ, trước đây rất nhiều người cũng đều xem trọng Lý Dương, Đáng tiếc lúc này ngoài số ít mấy người ra, không ai còn cho rằng Lý Dương có thể giành được thành tích tốt gì.

Thậm chí có những người đang nói, đây là tác phẩm nhất định bị loại, mới chuyển ra đầu tiên. Tác phẩm này đương tương là sắp thứ mười lăm ngày hôm nay.

1308. Chương 1305: Một Phút Là Đủ Rồi!

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1305: Một phút là đủ rồi!

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Lý Dương và Chu Diệp lúc này cũng trở lại ghế dự thi, cùng tìm hai vị trí ở bên cạnh ngồi xuống.

Trên ghế giám khảo, Hồng Lão trước tiên nhìn Trần Vô Cực một cái, Theo kế hoạch trước đó, bình xét cuối cùng hôm nay do ông bắt đầu chủ đạo, cuối cùng do Trần Vô Cực tuyên bố kết quả.

- Hồng Lão , bắt đầu đi!

Trần Vô Cực khẽ nói một câu, ông hiểu ý nghĩa của cái nhìn này của Hồng Lão . Chỉ cần người hiểu, không ai sẽ xem trọng tác phẩm này của Lý Dương. Cho dù nguyên liệu làm tác phẩm của Lý Dương là Phỉ Thúy cực phẩm hắc bạch vô thường cũng không được.

Không đánh bóng, chỉ có hình thức ban đầu, giống như là một mỹ nữ, vốn rất xinh đẹp, nhưng trên mặt toàn là bùn đất, không được rửa sạch, vẻ đẹp cũng bị che mất.

- Mở ra!

Hồng Lão gật đầu, trực tiếp dặn nhân viên công tác một câu. Nhân viên công tác cẩn thận nhắc vài lựa ra, lộ ra bên dưới là Phỉ Thúy hắc bạch hình vuông.

Bốn mặt Phỉ Thúy đều khắc hoa văn kỳ lạ. có những hoa văn là Thái dương, có những hoa văn lại như là cây cối hoa cỏ, tóm lại, các hoa văn này giống như vẽ thêm vào rất trừu tượng.

Chạm ngọc đi cũng không phải con đường của phái trừu tượng. Nhìn thấy tác phẩm này, mà Trần Vô Cực bất giác nhảy lên.

- Đáng tiếc!

- Lý đại sư trước đó lãng phí thời gian rồi. Nếu không thì đây nhất định là tác phẩm rất tuyệt vời.

- Nguyên liệu tốt như vậy, lãng phí rồi!

Màn hình lớn chiếu ngay Phỉ Thúy hắc bạch này, trong mọi người rất nhanh vang lên các tiếng bàn luận. Các đại sư chạm ngọc còn đáng vẻ đau đớn. Hắc bạch vô thường không phải là nguyên liệu thường thấy.

Trong mắt Hoàng Hạo cũng có chút thương tiếc. Nhưng là anh ta từng nghĩ yêu cầu mua lại nguyên liệu của Lý Dương. Nếu anh ta có thể dùng khối nguyên liệu này, trận đấu hôm nay, anh ta có lòng tin tuyệt đối áp đảo bọn người Tề Hải Dương và Hành Khải.

ở anh ta xem ra, nguyên liệu như vậy bị lãng phí, thực rất không nên.

- Ai!

Hồng Lão khẽ thở dài, vẫy vẫy tay với nhân viên công tác, nhân viên công tác vội vàng đẩy ngọc khí này lên trước, trực tiếp đẩy đến trước mặt các giám khảo.

Đây là một ngọc khí không được đánh bóng, bề mặt rõ ràng rất giản dị, hai màu đen trắng rất không tồi. Đáng tiếc không được đánh bóng không mang ra màu sắc độc hữu.

Chỉ là không đánh bóng cũng chưa tính. Sau thi đấu Lý Dương có thể đánh bóng ngọc khí. Đáng tiếc là các hoa văn đó. Xem không hiểu hoa vănsex khiến cả khối ngọc bị suy giảm.

Lúc này trong lòng bọn Hồng Lão cũng hơi trách Lý Dương lãng phí nguyên liệu.

Hắc bạch vô thường Phỉ Thúy cực phẩm như thế, bọn Hồng Lão các lão tiền bối cũng cầu không thể có được. Bốn vị đại sư đỉnh cấp cả đời đều không gặp được.

- Ngọc khí này, áp dụng phương pháp dao khắc nguyên lành, kỹ thuật cắt tinh tế, xuống dao có lực, có thần. Kết quả chạm khắc ra rất có lực đạo, đáng tiếc hoa văn không rõ.

Lời bình của Hồng Lão đơn giản, dao khắc nguyên vẹn là một kiểu điêu khắc. Điểm này Hồng Lão không nói. Lý Dương quả thực dùng không ít phương pháp khắc dao này.

Chỉ luận kỹ thuật dao cắt, Lý Dương quả có trình độ rất cao. Cho dù Hồng Lão cũng rất tán đồng điểm này.

Nhưng cả khối ngọc khí, không phải chỉ có kỹ thuật cắt là được. Cả khối không chiếm được tán đồng của mọi người, chỉ có thể nói là kiếm củi ba năm thiêu một giờ, hoa văn khắc sau cùng Hồng Lão nói không rõ, đã là đánh giá rất tốt rồi.

.....

- Sao có thể như thế, tác phẩm của lão đại không ngờ kém như vậy?

Ghế khán giả kia, Lý Xán đang mở to mắt, bọn họ không xa nghìn dặm, không ngại vất vả và bận rộn chạy đến, chính là muốn tận mắt nhìn thấy Lý Dương giành được thành tích tốt. Ai cũng không ngờ cuối cùng là kết quả như vậy.

- Thời gian không đủ a, Lý lão đệ lãng phí thời gian quá nhiều rồi!

Tư Mã Lâm khẽ thở dài, lời này của anh ta xem như là tìm lý do cho Lý Dương.

Tuy nhiên trong lòng anh ta đối với ngọc khí này của Lý Dương cũng không tán thành. Tư Mã Lâm yêu thích đồ thạch, cũng thích Phỉ Thúy. Tuy nói mình không hiểu chạm ngọc, nhưng nhìn ngọc khí thành phẩm có năng lực nhất định.

Ngọc khí này ngoài nguyên liệu ra, các cái khác có thể không lọt vào mắt người khác.

Trịnh Khải Đạt lắc đầu, cười nói:

- Không sao, nhất thời mà thôi, Lý Dương còn trẻ, lần sau có thể đến tham gia, giành được thành tích tốt!

Là bạn bè, bọn họ lúc này đều đang nghĩ cho Lý Dương. Lời của giám khảo trước đó đã khiến bọn họ đoán được kết quả rồi. Kết quả này khiến bọn họ thất vọng.

- Đúng rồi, Lão đại còn trẻ, có cơ hội!

Liều Tuấn vội vàng gật đầu, không khí hiện nay có chút không tốt lắm. Trong lòng mấy người đều rất nặng trĩu. Bọn họ vốn để chúc mừng. Ai cũng không ngờ sẽ là kết quả này.

Cho dù Lý Dương không thể được thứ nhất, có thể trong mấy người trước, bọn họ cũng sẽ vui mừng phần chân chúc mừng. Hiện nay xem ra, mấy thứ tự trước, trong mười người đều dừng nghĩ. Có khả năng cực lớn là xếp cuối cùng.

Lần này tham gia thi đấu đều là đại sư chạm ngọc giỏi nhất trong nước. Các giám khảo đối với tác phẩm của bọn họ hầu hết đều ca ngợi. rất ít xuất hiện phê bình, Tác phẩm này của Lý Dương không những có phê bình, hơn nữa là mỗi vị giám khảo đều có phê bình, có thể giành được thành tích tốt mới lạ.

Bọn Tư Mã Lâm đang bàn luận, Trương Ứng và An Văn Quân cũng bàn luận nhỏ tiếng.

Trên mặt An Văn Quân vẫn có lo lắng rất sâu. Cô nghi ngờ trạng thái hôm nay của Lý Dương là vì hôm qua đột nhiên có việc xảy ra. Việc hôm qua đối với Lý Dương có ảnh hưởng rất lớn.

Nếu thật sự như vậy, vậy thật quá đáng tiếc. Việc hôm qua là ai đều không ngờ được.

Bên kia, Vương Đức đang cùng nói chuyện với Hà Kiệt.

- Lão Hà, thế nào, anh thua rồi ?

Mặt Vương Đức mang theo nụ cười. Sau khi Hồng Lão đọc lời bình, các giám khảo khác cũng đều đọc lời bình đơn giản. Lời bình hay có liên quan đến Lý Dương hoặc giám khảo nói uyển chuyển. Có mấy người nói thẳng, hoặc đối với thành tích trước đó của Lý Dương có đổ kị, trực tiếp phê bình tác phẩm này không đáng giá trị.

- Không nên, tiểu tử này chưa làm qua việc nào không nắm chắc. Nếu cậu ta dám tham gia bình xét cuối cùng, hẳn không kém mới đúng!

Hà Kiệt chau mày, anh ta đối với Lý Dương còn xem như rất hiểu, biết tính tình của Lý Dương.

Nếu Lý Dương thật sự làm tác phẩm này không tốt. Cậu ta sẽ trực tiếp rời khỏi trận đấu, tuyệt đối không đi tham gia bình xét cuối cùng. Điểm này Hà Kiệt vẫn rất khẳng định.

Không thể không nói, Hà Kiệt rất hiểu Lý Dương, cao hơn Vương Đức rất nhiều.

Vương Đức khẽ thở dài, nói:

- Cụ thể thế nào, tôi cũng không rõ. Hiện nay các giám khảo đều không coi trọng cậu ta nữa. Cho điểm cũng sẽ không cao đến đâu.

Hà Kiệt nói:

- Ta biết, tuy nhiên Lão Vương cậu yên tâm, Nếu tôi thua chắc chắn sẽ không trốn tránh.

Vương Đức nhìn Hà Kiệt, chỉ cười gật đầu, không nói gì.

Giao ước này chỉ là cây cầu tăng thêm quan hệ hai nhà. Hà Kiệt tất nhiên sẽ không trốn tránh. Đối lại là anh ta thua, cũng sẽ không quỵ nợ. Tuy nhiên hôm nay thắng được một hứa hẹn của Hà Kiệt, đối với anh ta mà nói quả là thu hoạch lớn.

Thanh danh của Hà Kiệt trong vòng tròn luôn rất không tồi. Quan hệ cũng rất tốt, tự thân lại có năng lực, người như thế, tương lai có thể đi rất dài. Nếu thuận lợi, đều có khả năng bằng cha anh ta.

Thiết lập quan hệ trước với một người như thế, tất nhiên là việc tốt bách thuận mà vô hại.

- Trần lão, ông thấy thế nào?

Hồng Lão để một vòng giám khảo đều bình xong. Cuối cùng mới hỏi Trần Vô Cực.

Thật ra nếu có chọn, ông đều sẽ không hỏi Trần Vô Cực vấn đề này. Để Trần Vô Cực bình tác phẩm này, Điều đó đối với Trần Vô Cực tuyệt đối là một tra tấn.

Ai cũng đều biết, Lý Dương là đệ tử bế quan của Trần Vô Cực. cũng là niềm tự hào lớn nhất của Trần Vô Cực.

Trần Vô Cực đứng dậy, trước tiên nhìn tác phẩm của Lý Dương một cái, lại nhìn Lý Dương, lúc này mới nói:

- Tác phẩm này của cậu, có phải chưa làm xong không?

lời của Trần Vô Cực, khiến rất nhiều người đều sửng sốt một lúc.

Chưa làm xong, đây quả thực là tác phẩm chưa làm xong. Rất nhiều người đều biết, chỉ là ai đều không nói ra mà thôi. Không ngờ Trần Vô Cực lại hỏi thẳng như vậy.

- Đúng, tác phẩm này còn thiếu vài bước!

Lý Dương khẽ gật đầu, trực tiếp thừa nhận.

Phỉ Thúy hắc bạch vô thường là ngọc khí, Lý Dương thật sự chưa làm xong, thời gian không đủ là một, ngoài ra là bản thân hắn cũng không chống đỡ được.

Cũng chính là nói, hôm nay hắn cho dù ngay từ đầu làm việc, cũng không thể hoàn thành tác phẩm này.

Mày Trần Vô Cực nhú lại, tiếp tục hỏi:

- Chưa hoàn thành, vậy tại sao cậu lấy ra bình xét?

Vấn đề lần này của Trần Vô Cực có chút bén nhọn. Nghe lên giống như lấy một tác phẩm chưa hoàn thành của Lý Dương rất không hài lòng. Tuy nhiên, nghĩ lại cẩn thận, sẽ phát hiện Trần Vô Cực là cho Lý Dương một cơ hội giải thích.

Cơ hội phát ngôn của Lý Dương như vậy sẽ nhiều hơn, nhất định sẽ thay đổi được cái nhìn của người khác đối với hắn.

- Trần lão, ông hỏi như thế không phù hợp với quy củ, đại sư dự thi có cơ hội lên tiếng của mình!

Cách đó không xa, một cổ vấn đột nhiên đứng dậy, cổ vấn không phải giám khảo. Tuy nhiên bọn họ có quyền giám sát quyền lợi của giám khảo. Mấy vấn đề này của Trần Vô Cực quả thực có nghi ngờ phạm quy.

Đầu mày của Trần Vô Cực nhíu chặt lại, ông cũng như thế nhìn không thấu tác phẩm của Lý Dương. Hiện giờ cho Lý Dương cơ hội giải thích cũng bị người khác phá tan.

Người này Trần Vô Cực quen, là một quan viên về hưu của chính phủ, uy vọng rất cao. Trước không lâu đích thân đến cửa xin một tác phẩm của Trần Vô Cực, bị Trần Vô Cực từ chối.

Chắc người này oán hận Trần Vô Cực, mới lúc này cố ý phá ngang lời của Trần Vô Cực.

- Trần lão, ông đọc lời bình xong chưa?

Hồng Lão không thể không đứng ra, giao tình cá nhân của ông và Trần Vô Cực rất không tồi. Nhưng đây là việc công, ông cũng không thể công nhiên thiên vị Trần Vô Cực.

- Xong rồi!

Trần Vô Cực trực tiếp gật đầu. Ông không cần đọc lời bình gì. Phải nói các giám khảo khác đều nói rồi. Ông chỉ nghi hoặc, theo hiểu biết của ông với Lý Dương, Lý Dương không nên làm ra việc như vậy mới đúng.

Lý Dương, cậu có thể tự do phát ngôn, nhớ kỹ, cậu chỉ có thời gian hai phút giới thiệu tác phẩm này của cậu!

Hồng Lão lại quay đầu nhìn Lý Dương. Trong lòng ông cũng có nghi hoặc, đáng tiếc lúc này ông thực sự không giúp được Lý Dương.

Lý Dương nhìn Trần Vô Cực, đột nhiên cười lên:

- Tôi mang tác phẩm chưa hoàn thành này, là vì nó hiện nay đã có tư cách để tham gia bình xét cuối cùng. Còn về thời gian, hai phút rất nhiều, thật ra tôi một phút đều không dùng đến!

Thanh âm của Lý Dương không lớn, nhưng theo micro làm cho tất cả người ở hiện trường đều nghe thấy. Nghe thấy lời của Lý Dương, hiện trường trong nháy mắt trở nên yên tĩnh.

1309. Chương 1306: Tác Phẩm Của Tông Sư, Thế Giới Hắc Bạch.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1306: Tác phẩm của tông sư, thế giới hắc bạch.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Im lặng rất là im lặng.

Ghế cổ vấn, ghế khách mời, ghế khán giả tất cả mọi người đều nhìn Lý Dương, đôi mắt giám khảo, dám nói lời như thế, Lý Dương chắc chắn là đầu tiên.

Các đại sư chạm ngọc dự thi khác cũng đều sững sốt một lúc. Bọn họ không ai dám nói như vậy trước ban giám khảo.

Cho dù trình độ của bọn họ rất cao. Thậm chí bằng giám khảo, nhưng giám khảo dù sao là giám khảo hơn nữa trong giám khảo rất nhiều đều là lão tiền bối. Là trưởng bối của bọn họ.

- Lý, Lý Dương, cậu nói gì?

Mặt Hồng Lão mang theo kinh ngạc, cả mặt tràn đầy không thể tư nghị, về mặt các giám khảo khác cũng đều giống ông. Chính Trần Vô Cực cũng sững sờ ở đó.

Lúc này biểu hiện của lý dương rất không giống hần thường ngày.

Lý Dương nhìn Trần Vô Cực, nụ cười trên mặt càng rạng rỡ hơn. Hần trực tiếp từ chỗ ngồi đứng dậy. Gọi Triệu Khuê đến trước, nói nhỏ mấy câu.

Sau khi nói xong, Lý Dương mới đi về phía trước.

- Hồng Lão , cái này tự ta phát biểu, đối với ta mà nói không cần. Một phút đủ rồi, nói nhiều hơn vĩnh viễn không bằng tận mắt nhìn. Tôi để mọi người nhìn thấy là được!

Lý Dương chậm chậm bước đi, nói xong lời này, hần cũng đến trước mặt các giám khảo.

Bên tay phải của hần không xa, bày ở đó chính là ngọc khí chạm khắc Phỉ Thúy hắc bạch vô thường. Hiện nay ngọc khí này thoát nhìn rất bình thường. Giống như một đứa trẻ từ trong núi ra. Cả người mang theo vẻ quê mùa.

Tuy nhiên nhìn kỹ, vẫn có thể từ trong ngọc khí nhìn ra tồn tại cao quý. Nó giống như ngẩng đầu cao cao mà nhìn tất cả xung quanh.

- Lý dương, nếu làm theo cậu, để chúng tôi nhìn thử. Tác phẩm này của cậu rốt cuộc có gì kinh người!

Hồng Lão hít thật sâu, lời này của Lý Dương có thể nói rất bừa bãi. Cho dù là ông, trong lòng không tránh được cũng có tức giận.

Bừa bãi, cảm giác của Hồng Lão không sai, lời này của Lý Dương rất bừa bãi, bình thường hần quả thật không phải như thế.

Nhưng hôm nay, hần tư cách bừa bãi, đặc biệt là lúc Trần Vô Cực bị người khác chất vấn. Hần làm đệ tử, phải vì sự phụ của mình đợi là tôn nghiêm này.

Nụ cười trên mặt Lý Dương vẫn luôn không biến mất. Triệu Khuê lúc này rất nhanh từ chỗ anh ta chạy đến ghế giám khảo, đưa cho Lý Dương một vật.

Anh ta đưa cho Lý Dương là một đèn pin cực sáng.

Đây cũng là vừa nãy Lý Dương nhỏ tiếng dặn anh ta, Để anh ta vì mình chuẩn bị.

- Lão đại đang làm gì?

Sau ghé khán giả, Lý Xán sờ đầu, không hiểu hỏi một câu.

Biểu hiện vừa xong của Lý Dương cũng vượt ra ngoài dự liệu của bọn họ. Tuy nhiên, trong lòng mấy người đều cảm thấy rất sảng khoái. Bọn họ đều là bạn bè của Lý Dương, tất nhiên đặt mình vào góc độ của Lý Dương để suy xét vấn đề.

- Không biết, cậu trực tiếp đi hỏi lão địa không tốt sao?

Liễu Tuấn lắc đầu. Lý Xán lập tức kêu lên:

- Nếu tôi dám đi, còn hỏi thế nữa không. Nếu Tiểu Tuấn cậu chạy một chuyến, đi hỏi Lão đại rồi cuộc như thế nào?

- Hai người các người đừng cãi nhau nữa. Nhìn kỹ đi, lát nữa sẽ biết việc như thế nào?

Tư Mã Lâm đột nhiên trừng mắt, hai người đều không nói gì nữa.

Tư Mã Lâm luôn là hình tượng đại ca, trong lòng bọn Lý Xán và Liễu Tuấn rất có uy vọng. Có thể nói còn hơn uy vọng chủ tịch này của Trịnh Khải Đạt.

Đây có lẽ có liên quan đến xuất thân của anh ta. Dù sao Tư Mã Lâm từ nhỏ lên lên ở quan gia, cha làm quan lớn ở biên giới, cũng xem như là nha nội.

Ghé giám khảo đó, Trần Vô Cực đang nhíu mắt, ông cũng không biết Lý Dương muốn làm gì, tuy nhiên ông hoàn toàn không ngăn cản.

Ông hiểu tính cách của Lý Dương, biết Lý Dương tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ đi làm việc này. Nếu Lý Dương dám nói như vậy, nhất định có căn cứ.

Hiện nay, trong lòng ông cũng tràn đầy hiếu kỳ. Muốn biết Lý Dương tiếp theo sẽ làm gì.

Đèn pin không lớn, Lý Dương nhận đèn pin, mở một lút, vừa lòng gật đầu.

Sân vận động Yết Dương so với các sân vận động khác hoàn toàn không lớn lắm. Là hình thức đóng kín. Lý Dương ngẩng đầu nhìn trời, sắc trời hôm nay rất tuyệt, râm mát không có mưa, tuy nhiên sắc trời hơi âm u.

- Lý Dương, thời gian hai phút của cậu sắp qua rồi!

Cổ vấn kia trước đó chất vấn Trần Vô Cực, lúc này đột nhiên lại nói một câu, Hồng Lão, Trần Vô Cực bọn họ đều ngẩng đầu nhìn người này một cái, trong mắt đều mang chút chán ghét.

- Yên tâm, thời gian đối với tôi mà nói đủ rồi!

Lý Dương nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng muốt. Hắn nhận lấy đèn pin trực tiếp bật lên. Sau đó, rọi thẳng vào ngọc khí làm thành từ Phỉ Thúy cực phẩm hắc bạch vô thường.

Ánh sáng lập tức khiến cả ngọc khí trở nên sáng ngời.

Ngọc khí sáng ngời, còn phản xạ một màu sắc mê người. So với dáng vẻ vừa xong đẹp hơn rất nhiều.

- Lý Dương, đây chính là chứng minh của cậu? chỉ là đẹp hơn một chút, so với các tác phẩm của các đại sư khác, còn kém rất nhiều!

Cổ vấn kia trước đó nói, lại lớn tiếng nói một câu. Trong mắt còn mang theo một cỗ khinh thường. Y coi đả kích Lý Dương thành một thú vui.

Trên thực tế, ý chính vì nguyên nhân là Từ Trần Vô Cực không thể nhận yêu cầu của y mà hận bọn họ. Nhân tiện cũng hận luôn Lý Dương. Ai bảo Lý Dương là đồ đệ của Trần Vô Cực.

Đáng tiếc chính là, người này không biết việc xảy ra hôm qua. Y là quan chức về hưu. Chức quan trước đây cũng không phải to lắm. tin tức tất nhiên không quá tinh thông. Nếu biết việc hôm qua, hôm nay y không có gan nói lời này.

Hồng Lão quay đầu, trên mặt mang theo chút khó hiểu nói:

- Lý Dương, Đây chính là

Lời của ông còn chưa nói xong, vừa quay đầu, cả người ngậy ngấn ở đó, còn Tống lão, Tề lão đám người bên cạnh ông đã nói không ra lời.

Ngọc khí bị Lý Dương dùng đèn pin rơi vào. Từ giữa chầm chậm bay lên một màn sương mỏng mỏng. Màn sương này hoàn toàn không thực chất, hơn nữa khác hẳn sương mù thường thấy, càng giống như là phim hoạt hình, sương động hư vô.

Tuy nhiên sương mù này tồn tại chân thật.

Trông thấy sương trắng này bay lên. Khoé miệng của Lý Dương lại nổi lên ý cười, thành công rồi, hẳn thật sự thành công rồi. Tác phẩm này từ lúc bắt đầu làm, chính không coi là tác phẩm bình thường.

Đây là nếm thử lần đầu của Lý Dương, cũng là tác phẩm đầu tay Lý Dương làm ra, thuộc tác phẩm của tông sư.

Tác phẩm của tông sư, đặc điểm lớn nhất chính là không thể phục chế. Tác phẩm này cho dù là chính Lý Dương trong tương lai cũng chưa chắc có thể phục chế ra.

Làm ra tác phẩm này, có mấy nhân tố then chốt, Trời đất con người hợp nhất, còn có linh ngộ được nguyên liệu sinh ra. Cộng thêm tinh thần vừa nãy biết được huyền bí Thái cực. Mấy điểm này đều đủ thành điểm quan trọng của tác phẩm này. Nhân tố này sau này tất nhiên không thể có khả năng cùng tụ lại.

Các giám khảo, cổ vấn đều mở to mắt. Ghế khán giả bên đó cũng trở nên yên tĩnh hơn nữa.

Màn hình lớn nhằm thẳng tác phẩm của Lý Dương. Sương trắng kia chầm chậm bay lên như cảnh tiên khiến mỗi người đều cảm thấy không chân thật như vậy, Đường như đặt mình vào cảnh tiên vậy.

Sương trắng, bay ra đại khái nửa m liền dừng lại ở đó, ý cười của khoé miệng của Lý Dương càng rõ hơn.

Dưới ánh đèn, sương trắng này dần dần tán lại tụ lại. Sau đó chầm chậm tụ thành mấy chữ hán, chữ hán giản thể.

- Hắc bạch thế giới.

Đây chính là bốn chữ sương trắng hợp lại. Dưới bốn chữ này còn có hai chữ nhỏ. Hai chữ này, đó là chữ triện tên của Lý Dương. Là tên của Lý Dương.

Nhìn thấy bốn chữ lớn hai chữ nhỏ này tổng cộng sáu chữ. Trong lòng Lý Dương thoáng có chút tiếc nuối. Thời gian hẳn linh ngộ phương pháp điểm khắc quá ngắn. Muốn nhiều chữ hơn làm không được, không giống như Lục Tử Cương đều có thể viết ra văn chương.

Tuy nhiên, Lý Dương tin tưởng, chỉ cần hẳn còn có cơ hội, làm ra tác phẩm của tông sư thứ hai. Hẳn nhất định cũng có thể giống như Lục Tử Cương. Lưu lại chữ mà mình muốn.

- Đây, đây là?

Môi của Hồng Lão rung lên, thanh âm nói chuyện cũng run rẩy. Chỉ nhìn mấy chữ xuất hiện trước mắt, rất nhiều người liền biết, tác phẩm này không còn là vật bình thường.

Vấn đề của ông, hoàn toàn không được trả lời. Lúc này chú ý của mọi người đều ở trên tác phẩm trước mặt.

Thế chữ chầm chậm tan ra, tuy nhiên sương trắng hoàn toàn không biến mất. Nhìn thấy cảnh này, ý cười của Lý Dương càng đậm hơn.

Trong sương trắng, chầm chậm bay lên một vầng thái dương sáng ngời. Dưới ánh đèn pin, vầng thái dương này là rực rỡ như vậy.

Một mặt của ngọc khí bị chiếu rơi, các hoa văn khắc trên mặt từ từ hiện lên. Không nhiều lắm trở thành đại thụ che trời, dưới đại thụ còn có cỏ xanh, hoa cỏ..., Thậm chí còn có mấy con chim nhỏ đang nhảy múa giữa các nhánh cây.

Trên màn hình lớn, lúc này cũng hiện ra không thể bàn luận này, một màn thần kỳ.

Những khán giả còn không ngừng dụi mắt, nghi ngờ có phải mình hoa mắt không, tác phẩm như thế đối với những người này mà nói, đừng nói là thấy rồi, nghe đều chưa nghe qua.

Thái dương chậm chậm chuyển động, hoa cỏ cây cối càng ngày càng nhiều, lại xuất hiện một con suối nhỏ. Ngọc khí Lý Dương vốn chạm khắc giống như không tồn tại, cả bức tranh biến thành lập thể.

Một bức tranh lập thể đen trắng.

Toàn bộ sân vận động, lúc này đều hoàn toàn im lặng. Mọi người đều im lặng nhìn trước mắt. Điều này khiến mọi người không dám tin. Khoảng cách gần trực tiếp nhìn tác phẩm này, cách xa, đều chỉ nhìn màn hình.

Lúc này Trịnh Khải Đạt, Tư Mã Lâm trong lòng bọn họ đều nhanh hồi hận đến chết.

Phải biết rằng Lý Dương có thể làm ra tác phẩm như thế. Thế nào đều phải đến trước, thậm chí đến trước đặt vé. Ngồi sau màn hình xem, xe không trực tiếp khoảng cách gần phải tốt hơn.

Những người thông minh mang theo kính viễn vọng. Lúc này đều cầm chặt kính. Mắt không chớp nhìn trước mắt. Lúc này ai muốn từ trong tay bọn họ đoạt kính, bọn họ chắc sẽ liều mạng với người đó.

Thái dương chậm chậm bay lên. Đảo mát đến chính giữa, cả bức tranh cũng cố định ở đó.

- Tác phẩm của tông sư, đây là tác phẩm của tông sư chân chính!

Tổng lão thở thật dài, ngẩng đầu nhìn Lý Dương. Ánh mắt của ông rất phức tạp, có hâm mộ có ghen tị, còn có một phiền muộn nói không nên lời.

Quốc bảo thần khí, không chừng đều là tác phẩm của tông sư. Có thần khí trời sinh đất dưỡng này không phải như Tuỳ Hoà Châu, Hoà Thị bích.... Nhưng tác phẩm của tông sư nhất định có thần khí.

Bọn họ ai cũng không ngờ được, trước đây bị bọn họ phê bình, tác phẩm không được coi trọng. không ngờ là tác phẩm của tông sư. Hiện giờ Lý Dương thể hiện ra thần khí trong đó, đối với phẩm chất của tác phẩm không có ai còn hoài nghi.

Tác phẩm của tông sư, cho dù là tác phẩm chưa hoàn thành, đó cũng là tác phẩm hơn hẳn các tác phẩm khác rất nhiều. Tông sư và đại sư, bản thân chính là chênh lệch không thể vượt qua.

1310. Chương 1307: Tương Lai Đứng Đầu!

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1307: Tương lai đứng đầu!

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Ranh giới này có thể nói đã cực tuyệt biết bao đại sư chạm ngọc có tài hoa.

Vô số người muốn vượt qua ranh giới này, vất vả cả đời cũng không làm được. Lúc này tận mắt nhìn thấy người khác làm được rồi. Lúc này trong lòng tất cả đại sư chạm ngọc đều rất phức tạp

Đèn pin vẫn trên tay Lý Dương, đối với ánh mắt của mấy vị giám khảo bên cạnh hẳn không để ý. Lại nói nhỏ với Triệu Khuê bên cạnh một câu.

Triệu Khuê gật đầu. Tiến lên trước, khẽ chuyển khối Phi Thúy hắc bạch vô thường làm thành ngọc khí một chút. Ánh đèn pin trực tiếp chiếu thẳng vào mặt còn lại của Phi Thúy.

Lúc khối Phỉ Thúy chuyển động, ban đầu bị bóng đèn pin chiếu ra chậm chậm thu nhỏ lại. Tuy nhiên theo ánh chiếu sạ của đèn pin, mặt còn lại cũng hiện ra cảnh tượng mới.

Thay đổi này, trong mắt mọi người dường như sắc trời đột nhiên tối sầm lại. Sau đó lại xuất hiện mặt trời.

Mặt trời vẫn như trước ở trong nửa không. Chậm rại di chuyển xuống. Cây cối hoa cỏ ban đầu lúc này có chút u ám, dòng suối nhỏ càng sáng thêm.

Chim nhỏ xuất hiện ban đầu cũng biến mất rồi. Tuy nhiên bên mặt nước cũng xuất hiện thêm nhiều chú nai tơ đầu đen trắng. Dường như đang uống nước ở đó.

Thay đổi của tranh vẽ, rõ ràng là tự nhiên như vậy. Nếu không phải mọi người tận mắt thấy, rất nhiều người đều sẽ cho rằng mình đang xem phim hoạt hình đen trắng.

Tuy nhiên cuốn phim hoạt hình đen trắng này trong nước sản xuất còn hơn Phỉ Thúy trước mặt hiện ra cảnh tượng tươi đẹp.

Lúc này, xung quanh Lý Dương không còn ai nói chuyện, gồm cả cổ vẫn luôn chất vấn nghi ngờ hẳn.

Một màn thần kỳ trước mặt, đủ để kinh động tất cả mọi người. Đây là một tác phẩm không nên xuất hiện ở nhân gian, hiện nay nó thực sự xuất hiện trước mặt mọi người rồi.

- Có thể tận mắt nhìn thấy tác phẩm của tông sư ra đời, chết cũng không tiếc!

Miệng Tề Lão đột nhiên khê nỉ non một câu. Thanh âm của ông rất nhỏ. Chỉ có Tống lão ở bên cạnh nghe được một chút.

Đối với lời này của ông, Tống lão rất đồng ý.

Bọn họ mấy lão già, cả đời này đều không có khả năng đột phá thành Tông sư. Có thể tận mắt nhìn thấy sự ra đời tác phẩm của tông sư cũng rất không tồi. Cũng là việc rất có ý nghĩa.

Lần trước, lúc vòng tay Hắc Long của Trần Vô Cực xuất thế, chỉ có Hồng Lão có mặt ở hiện trường. Vì vậy Hồng Lão còn từng khoe với bọn họ. Hai người cũng buồn phiền rất lâu.

Ban đầu hai người đều cho rằng cả đời này ccungx không có hi vọng như thế. Nhưng không thể ngờ được nhanh như vậy có thể bù đắp tiếc nuối lần trước. Thận sự tận mắt nhìn thấy sự ra đời của thần khí tông sư.

Bầu trời chậm chậm chuyển động, mặt vẽ hắc bạch, mang theo sương trắng mê hoặc người.. giống như ảo ảnh vậy.

Bầu trời dần dần lặn xuống dưới nhất. Lý Dương gật đầu với Triệu Khuê, Triệu Khuê lập tức lên trước lại chuyển động Phỉ Thúy.

Dưới ánh đèn pin, cảnh tượng ban đầu lần này thay đổi. Mặt trời vốn đã lặn xuống thấp nhất biến mất hoàn toàn. Một mảnh trắng sáng dần dần từ bên nhô lên.

Cây cỏ trở nên u ám hơn. Hắc bạch trở thành dòng chính. Tuy nhiên dưới ánh trắng, cỏ trên đất lại nhiều thêm sinh vật bất động.

Xuất hiện lần này rất giống sói, bọn chúng đang chăm chăm vào chú nai nhỏ đang thông thả đi lại.

Nhìn thấy cảnh này, con tim của vài người đều nhanh thu lại. Hình như mấy chú nai con đáng yêu này lập tức trở thành thức ăn ngon cho sói đói.

Ánh trắng dần dần chuyển động, chậm chậm biến thành trắng lười liềm. sói cũng không ngừng tiến gần nai con. Sông nhỏ gần như vẫn có tiếng nước chảy róc rách. Muốn nhắc nhở mấy chú nai tơ đang có nguy hiểm.

Cảnh thần kỳ này khiến tất cả mọi người đều ngừng thở. Hàng chục người có mặt ở hiện trường, trên cơ bản đều bị hấp dẫn bởi cảnh tượng xuất hiện trên Phỉ Thúy trước mặt. Trong lòng không có ý tưởng khác.

Trắng lười liềm chuyển đến giữa, mấy con sói cũng vậy được mấy chú nai tơ.

Cảnh tượng dừng ở đó. Lý Dương lại gật đầu với Triệu Khuê, Triệu Khuê sớm có chuẩn bị trước, chậm rãi chuyển động Phỉ Thúy.

Giữa cảnh tượng xuất hiện một tia tạm dừng. Tuy nhiên vẫn là tiếp tục hoàn chỉnh. Trăng lưỡi liềm lần nữa xuất hiện trong khoảng không. Mấy con sói đói lúc này cũng đều vỗ vào chú nai con.

Nai con kinh sợ, phi nhanh đến bên sông. Mấy con sói đói bắt đầu vây bắt, trăng lưỡi liềm chậm chậm di chuyển xuống dưới. Dối ánh trăng, cỏ trên đất triển khai một màn truy đuổi khiến người kinh thiên động địa.

Gần như trong lòng tất cả mọi người đều đang lo lắng cho những chú nai tơ này.

Đồng tình kẻ yếu có lẽ là bản tính trời sinh của mọi người. Ở đây cũng không xuất hiện ngoại lệ.

Sói đuổi, nai chạy, lúc này gần như lại nổi gió rồi. Đuôi chuyển động rầm rầm, chú nai thông minh nhanh chóng chạy vào trong rừng cây. Không lâu biến mất không thấy, mấy con sói đói cũng đều đuổi vào rừng cây. Cả đất cả và bờ sông gần như đều trở nên yên tĩnh.

Ánh trăng xuống đến nơi thấp nhất, sắc trời gần như lại sáng rất nhiều. Triệu Khuê lần nữa chuyển động Phỉ Thúy, mặt trời lần này nhô lên, tất cả trước đây lại bắt đầu luân hồi.

Lúc này, Lý Dương tắt đèn pin, sương trắng xung quanh Phỉ Thúy dần dần biến mất. Cuối cùng khôi phục trạng thái ban đầu.

- Tác phẩm này có mặt trời mọc và mặt trời lặn, trăng tròn và trăng lặn. Tự trở thành một thế giới, thế giới sáng tối, tên này quá chuẩn xác.

Hồng Lão nhắm mắt lại, khẽ nói. những người khác bên cạnh ông cũng đều gật đầu. Sau đó cùng nhìn Lý Dương.

Ánh mắt mỗi người đều mang theo rất nhiều sắc thái, trong ghen tị có hâm mộ thậm chí có thèm muốn. Tác phẩm như thế giá trị cao bao nhiêu, trong lòng mỗi người đều hiểu rất rõ.

Bảo bối như vậy chắc chắn là bảo bối vô giá.

Mắt Trần Vô Cực từ trên Phỉ Thúy chuyển động đến Lý Dương. Đầu ngón tay của ông còn khẽ run run. Tất cả lời Hồng Lão nói ông hoàn toàn không nghe thấy, lúc này trong lòng ông đã không có người khác.

Trong lòng ông, không ngừng quanh quẩn một thanh âm.

Tông sư, Lý Dương tạo ra đột phá, trực tiếp trở thành tông sư rồi. Hai thầy trò bọn họ, cuối cùng đều đứng được vị trí cao nhất trong ngành chạm ngọc.

Thầy trò tông sư, điều này khiến ông vô cùng khát vọng, hi vọng đạt được vinh dự này, không ngờ nhanh như vậy đã thực hiện được.

Còn bây giờ, Trần Vô Cực đều có chút không dám tin, cho rằng ông đang nằm mơ.

- Hồng Lão , không biết ông thấy thế nào?

Qua một phút, Lý Dương chậm rãi nói một câu, thể hiện của hắn đã xong rồi.

Trên thực tế, Phỉ Thúy này không nên thể hiện như vậy. Chỉ là trong hoàn cảnh này không phải quá tốt. Chỉ có thể như thế trước. Huống hồ khối Phỉ Thúy này còn chưa đánh bóng, sau khi đánh bóng còn có công năng mới xuất hiện.

- Đối với tác phẩm của ngài , tôi không đưa ra được đánh giá, tin rằng bất cứ ai khác cũng không thể đánh giá. Hay là để Trần Vô Cực nói đi!

Hồng Lão nhìn Lý Dương một cái, khẽ nói, ông còn dùng kính ngữ với Lý Dương.

Học vô cảnh giới, Lý Dương rõ ràng đã đi đến trước mặt bọn họ. Tạo ra thành tựu cả đời bọn họ muốn làm được, nhưng mãi mãi không thể tạo ra được.

Nhất đại tông sư, đó là nhân vật lưu danh muôn thuở, bọn họ giành tôn kinh cũng là phải.

Tổng lão, Tề lão đều gật đầu theo, lời của Hồng Lão rất chính xác. Có thể nhận xét Lý Dương cũng chỉ có một mình Trần Vô Cực.

Trần Vô Cực cũng là tông sư, hơn nữa còn là sư phụ của Lý Dương. Vừa nghĩ đến hai thầy trò đều đột phát đến vị trí này. Trong mắt những người khác thoáng có chút ghen tị. Đáng tiếc, việc tốt như thế mãi mãi không rơi vào đầu bọn họ.

Trần Vô Cực đứng dậy, nhìn Lý Dương, trong lòng có cảm khái nói không nên lời.

Trên mặt ông dần dần lộ ra nụ cười. Chậm rãi hỏi Lý Dương:

- Lý dương, năm nay cậu hai bảy tuổi chứ?

Lý Dương lẳng lặng gật đầu. Hắn có chút không hiểu lắm, Trần Vô Cực sao đột nhiên hỏi tuổi của hắn.

Mấy người khác đặc biệt là bọn Hồng Lão ánh mắt lúc này đều căng lên.

Hai mươi bảy, đúng vậy, Năm nay Lý Dương mới hai mươi bảy tuổi, ngày cả ba mươi đều chưa đến. Tuy Trần Vô Cực đột phá trở thành tông sư, nhưng tuổi của ông dù sao lớn rồi. Hơn bảy mươi rồi. Cho dù có thể sống cũng không nhiều năm nữa.

Nhưng Lý Dương lại khác, Lý Dương chỉ hai mươi bảy tuổi. Hắn còn có thời gian có thể đi.

Nếu Lý Dương có thể giống như Trần Vô Cực. thân thể luôn giữ gìn rất tốt. Vậy công việc của hắn ít nhất có thể làm đến bảy mươi bảy tuổi. Điều đó tương đương trong năm mươi năm sắp tới, cả ngành chạm ngọc Lý Dương đều có địa vị không ai có thể lay động được.

Đây còn chỉ là thời gian Lý Dương làm việc, nhiều năm như vậy, Lý Dương chỉ cần còn sống, danh vọng của hắn bất cứ ai cũng không thể so sánh được.

Tất cả điều này đại diện là gì, bọn họ hiểu rất rõ.

Tương lai toàn bộ Trung Quốc thậm chí cả giới chạm ngọc thế giới, Lý Dương đều sẽ trở thành thủ lĩnh. Trừ khi có thể xuất hiện một tông sư chạm ngọc khác, nhưng khả năng này rất nhỏ rất nhỏ.

Thủ lĩnh liên tiếp mấy chục năm, cho dù là vì mình, hay là vì đồ tử đồ tôn, mấy lão già đều phải nghĩ cách thiết lập quan hệ tốt đẹp với Lý Dương.

ít nhất có một điểm, bọn họ tuyệt đối không thể coi Lý Dương là văn bối. Lý Dương đã có thể ngang hàng bọn họ rồi, thậm chí có tư cách cao hơn.

Mặt Trần Vô Cực mỉm cười, không ngừng gật đầu.

Ông quay người lại, buông buông tay:

- Về tác phẩm này, tôi thật không có gì để nói. Tôi tin rằng mọi người đều đã nhìn thấy rồi. Bất cứ lời nào đều là vô ích. Tôi chỉ có thể nói, tác phẩm này còn tốt hơn vòng tay Hắc Long tôi làm ra!

Trần Vô Cực chỉ nói đến những điều đó, liền ngồi xuống không nói gì nữa.

Tuy nhiên, nụ cười trên mặt vẫn không biến mất, ông còn cố nén hưng phấn trong lòng.

Không nhần không được, dù sao ông là nhất đại tông sư, thật sự nếu muốn biểu hiện ở hiện trường quá khoe khoang, sẽ tổn hại đến hình ảnh của ông. Thật ra lúc này Trần Vô Cực thật sự hận không thể nhảy lên gào mấy tiếng.

Lần thi đấu đại sư lần này đối với ông mà nói, thu hoạch quá lớn quá khổng lồ. Lớn đến mức ông nằm mơ cũng không thể ngờ được.

- Trần lão đánh giá của ông rất cao rồi!

Hồng Lão gượng cười lắc đầu. Lời Trần Vô Cực vừa nói xong có nghĩa nâng Lý Dương cao hơn địa vị của ông. Đây cũng chính là nói, Trần Vô Cực đã toàn lực nâng địa vị của Lý Dương lên.

Hai vị tông sư, cộng lại cùng nhau ảnh hưởng tuyệt đối vô cùng đáng sợ. Bọn họ các đại sư chạm ngọc căn bản không thể so sánh được.

Đáng tiếc Hồng Lão căn bản không biết, lời này của Trần Vô Cực nói là thật lòng.

Đến nay mới thôi, ông đều không biết vòng tay Hắc Long rốt cuộc việc như thế nào. Nhưng Lý Dương lại khác, Lý Dương rõ ràng đối với tác phẩm tông sư này của hắn hiểu rất rõ. Điều đó có thể nói, tất cả hiệu quả này, đều là Lý Dương có ý làm ra.

Một là có ý, một là vô ý, khoảng cách ở giữa rất lớn. Trần Vô Cực vừa nói lời đó tuyệt đối không phải có cảm hứng mà phát ra. Hoàn toàn không phải như Hồng Lão nghĩ, chỉ là đề cao Lý Dương.

1311. Chương 1308: Thành Tích Cuối Cùng!

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1308: Thành tích cuối cùng!

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Chư vị, có phải có thể chấm điểm không?

Trầm mặc một lúc, Hồng Lão mới chậm rãi nói một câu. Mười hai giám khảo bọn họ đều phải chấm điểm mỗi tác phẩm tham gia chung kết này. Điểm phải chính xác, chính xác đến số lẻ. Cuối cùng sau khi trừ cao nhất và thấp nhất, lấy giá trị bình quân.

Con số cuối cùng đạt được, cũng sẽ trở thành thành tích của tác phẩm này.

Hồng Lão vừa dứt lời, các giám khảo khác bắt đầu nhìn xung quanh. Tiến hành cho điểm với tác phẩm của tông sư này. Bọn họ cực kỳ hứng phấn lại có chút lo lắng.

Tác phẩm này, bọn họ thật sự không biết nên cho bao nhiêu điểm mới tốt.

Từ chất lượng mà nói, đây là bảo bối tồn tại cấp bậc quốc bảo thần khí, là tác phẩm của tông sư không cầu mà gặp được, không thể phục chế. Tác phẩm như thế, bọn họ lúc sinh thời có thể tận mắt nhìn thấy sự ra đời, đã là vinh hạnh cực kỳ lớn lao.

Có vài người thậm chí cả đời nghiên cứu, cũng không gặp được bảo bối như thế. Đừng nói sự ra đời các bảo bối loại này.

Từ điểm này mà nói, bọn họ đều phải cho điểm tác phẩm này cao nhất. Cũng chỉ có điểm cao nhất mới có thể biểu đạt thực lực của tác phẩm này.

Tuy nhiên từ điểm khác mà nói, tác phẩm này dù sao chưa hoàn thành, còn chưa tiến hành mấy bước cuối cùng. Nếu vì điểm này để trừ điểm cũng có thể nói được. Có mấy giám khảo trong lòng đổ kị với Lý Dương, cũng đổ kị với Trần Vô Cực lúc này có ý nghĩ nhỏ như vậy.

Chỉ cần trừ chút điểm, như thế có thể kéo điểm số của tác phẩm này. Hơn nữa người khác cũng không nói được gì.

Giám khảo có ý nghĩ như thế, đại khái có ba người.

Lúc này Lý Dương không biết ý nghĩ của ba người này. Hắn lẳng lặng đứng ở đó. Không ngừng dùng Thái cực công pháp tự điều trị cho mình. Hôm nay hắn thật sự tổn thương nguyên khí.

Bị thương lần này. Cho dù có Thái cực công pháp cực cao điều trị thân mình. Muốn khôi phục trạng thái đỉnh điểm cũng cần thời gian nửa tháng.

Trong nửa tháng này, hắn còn không thể dùng Thái cực. Cũng không thể giao đấu với người khác. Nếu không thì sẽ làm tăng thêm thương thế của bản thân.

- Có thể bắt đầu rồi!

Tổng lão gật đầu. Đầu tiên viết điểm của mình. Mười điểm, ông không có lý do nào không cho điểm mười. trước tiên không nói Lý Dương còn là đại diện của Bắc Kinh, chỉ một tác phẩm của tông sư là đủ rồi.

Nhớ đến Lý Dương lần này đại diện Bắc Kinh, không ngờ tạo ra được tác phẩm của tông sư. Trong lòng Tổng lão cũng rất hưng phấn.

Trong hưng phấn ông cũng có chút buồn bực. Ông không ngờ được Lý Dương trong thi đấu đại sư lần này đã đột phá được trói buộc cuối cùng, tiến vào tông sư. Cứ như vậy, thi đấu đại sư lần tới bất kết lúc nào diễn ra, Lý Dương đều không thể còn đến dự thi.

Để một vị tông sư dự thi, các đại sư khác sao còn dám lên đài.

- Đánh giá thế giới đen trắng hoàn toàn không có ý nghĩa. Hiện giờ tôi nghĩ là ai có thể giành được thứ hai ngày hôm nay?

Tề lão gương cười lắc đầu, cũng viết điểm của mình.

10 điểm, ông viết cũng là điểm cao nhất. Lời của ông cũng khiến rất nhiều khác ngẩng đầu lên.

Tề lão nói không sai, đây là tác phẩm của tông sư. Là quốc bảo thần khí chân chính. Cho dù chấm điểm như thế nào, hôm nay tác phẩm này nhất định đứng đầu.

Nếu nó đều không thể giành được điểm cao nhất, tác phẩm sau đó càng không thể có thành tích cao bằng nó. Đây là một khoảng cách về chất, một loại khoảng cách không thể so sánh, không thể vượt qua.

Hồng Lão gật đầu theo. Cũng viết điểm của mình, cũng là 10 điểm.

Có một giám khảo lặng lẽ cúi đầu. Xé điểm 9 ban đầu muốn viết lần nữa viết một trang.

Lời của Tề lão nhắc nhở ông. Cho dù ông kéo thành tích của tác phẩm này xuống. cũng không thể khiến các tác phẩm khác vượt qua nó. Nếu thật sự xuất hiện tình huống đó. Thi đấu đại sư này sẽ trở thành một trò cười.

Tác phẩm của tông sư rõ ràng, có thể triển hiện bảo bối hiệu quả cực kỳ thần kỳ. không ngờ không hơn được chạm ngọc bình thường.

Không những Hiệp hội chạm ngọc sẽ mất danh tiếng. Các giám khảo này cũng sẽ bị nghi ngờ. Đến lúc đó các giám khảo cố ý kéo thành tích xuống, chỉ sợ gặp phải nghi ngờ càng nhiều hơn.

Cho dù lý do của bọn họ đúng. Cũng không thể ngăn được miệng thế gian.

Vị giám khảo này lặng lẽ lau mồ hôi. Bản thân ông là cố vấn của Hiệp hội ngọc thạch, suýt chút vì đổ kị trong lòng làm hỏng đại sự. May mà kịp thời sửa lại.

Các giám khảo đều đang viết điểm cẩn thận trên bảng. Một lúc sau, tất cả các giám khảo đều viết xong.

Bắt đầu từ Hồng Lão, mỗi vị giám khảo bắt đầu lật bảng điểm của mình lên. Ở bên còn có nhân viên công tác tính toán.

10 điểm, 10 điểm, liên tục xuất hiện bảy điểm 10, sau đó đột nhiên xuất hiện 9.9 điểm, tiếp theo lại là mấy điểm 10, cuối cùng lại là điểm 7.

Mười hai bảng điểm của giám khảo lật ra, lập tức chấn vang ghê khán giả, cả hiện trường bàn luận xôn xao, thảo luận lớn nhất chính là bảng điểm 7 kia.

Hồng Lão, Tổng lão bọn họ đều kinh ngạc nhìn hai giám khảo cho điểm tốt nhất. Tác phẩm của tông sư đều không cho điểm cao nhất, thực khiến người khác không hiểu.

- Tác phẩm này của Lý đại sư tôi xem thế là đủ rồi, Nhưng dù sao chưa hoàn thành. Đây là đáng tiếc, cho nên tôi không cho điểm cao nhất.

Giám khảo cho 9.9 điểm đứng lên nói to một câu, nói xong ông lại ngồi xuống.

Lí do này quả rất không sai. Dù sao tác phẩm này của Lý Dương không phải hoàn mỹ như vậy. Chính hắn cũng thừa nhận rồi, tác phẩm này hoàn toàn chưa thực sự hoàn thành.

Lý Dương đã trở về ghế dự thi, lúc này chỉ cười cười.

Đối với điểm số của những người này hắn hoàn toàn không quan tâm. Tác phẩm của tông sư này đã là thu hoạch lớn nhất của hắn. Có được tác phẩm này rồi, đủ để chứng minh hắn bước vào cảnh giới của tông sư. Đối với một vị tông sư mà nói, tranh thứ nhất hay không, căn bản không có ý nghĩa gì.

Đây là khác nhau của cảnh giới, mọi tư tưởng đem lại khác nhau.

Đổi lại hôm qua, thậm chí trước khi thi đấu hôm nay, Lý Dương vẫn luôn nghĩ muốn đạt được thứ tự tốt. Cho dù chẳng phải quán quân, có thể đứng trước ba cũng được.

- Hồ lão tiên sinh nói không sai. Tác phẩm này dù sao để lại một chút nuối tiếc. không được điểm cao nhất cũng bình thường!

Trần Vô Cực đứng lên nói một câu, lời của ông có nghĩa trấn an bình luận điểm số của giám khảo. Tác phẩm này của Lý Dương dựa theo điểm số hiện nay.

Trước khi Trần Vô Cực ngồi xuống, trước tiên nhìn giám khảo kia vừa đứng dậy nói ban nãy một cái. Chậm rãi gật đầu, sau đó nhìn giám khảo cho điểm 7 một cái, vị giám khảo kia bất giác cúi đầu, căn bản không dám nhìn Trần Vô Cực.

Còn động tác này của ông, cũng hoàn toàn bị Trần Vô Cực chú ý.

Trong ánh mắt của Trần Vô Cực mang ra một chút sắc bén. Sau khi nhìn qua người đó không còn nhìn y lấy một lần. Tuy nhiên, tất cả động tĩnh của người này đều bị Trần Vô Cực ghi tạc trong lòng.

Trần Vô Cực là nhất đại tông sư, nhưng có nghĩa ông là một vị thánh nhân cái gì cũng không quan tâm.

Cho 9.9 điểm, còn có thể nói được. Lý Dương chưa hoàn thành quả có chút tỳ vết. Nhưng điểm tỳ vết này còn không đến mức giảm mất 3 điểm. Ý nghĩa của 3 điểm này rất quan trọng.

Phải biết rằng, cho điểm như thế nào, trước khi thi đấu đã thống nhất thương nghị, chính xác đến mỗi một dao, không một chi tiết nhỏ.

Rất nhiều nơi, đều lấy ,... để tính toán, trừ nhiều điểm nhất cũng chẳng qua là trừ một điểm. Vẫn là sai lầm cực kỳ nghiêm trọng. như thế là vì bảo đảm công bằng lớn nhất lúc bình xét cuối cùng.

Chỉ là trước đây ai cũng không thể ngờ, Lý Dương làm ra một tác phẩm của tông sư không được đánh bóng. Trước đó bọn họ đối với đánh bóng này điểm này hoàn toàn không thương nghị trừ điểm như thế nào.

Nhưng không thương nghị, cũng không nên trừ nhiều 3 điểm. Người này cho điểm như thế, rõ ràng là mượn lỗ hổng này để có ý kiến với Lý Dương.

Đối với Lý Dương có ý kiến cũng như là có ý kiến, Trần Vô Cực đã ghi nhớ thật sâu người này.

Tuy nhiên lỗ hổng này trận thi đấu lần sau nhất định sẽ được bổ xung. Đến lúc sẽ còn thêm rất nhiều vấn đề liên quan xuất hiện. Bản thân lần này chính là thi đấu đại sư toàn quốc lần đầu. là quá trình tích lũy kinh nghiệm.

Hồng Lão và các giám khảo khác cũng đều nhìn người này,. Trong mắt đều có chút đồng tình.

Người này cũng là một đại sư chạm ngọc. cùng thời với bọn Hồng Lão . Chỉ là danh tiếng không vang dội như bọn Hồng Lão. Hoàn toàn không phải một đại sư đứng đầu.

Tuy nhiên thực lực của người này cũng không kém lắm. So với La Thụy Hoa hiện giờ cũng giỏi hơn.

Năm đó, lòng người này hình như thế nào cũng không rộng mở. Thích làm việc tổn hại người bất lợi. Chính vì thế hạn chế sự phát triển của y. Cuối cùng không thể trở thành trình độ của đại sư đứng đầu.

Ai cũng không ngờ, trong thi đấu quan trọng như vậy, y không ngờ sẽ hành động như vậy. Điều này gần như chính là trực tiếp khiêu khích Trần Vô Cực và Lý Dương.

Trực tiếp khiêu khích hai vị tông sư. Gan của người này cũng thật đủ lớn.

Lúc này, giám khảo này đã hoàn toàn cúi đầu xuống, luôn không dám ngẩng đầu lên.

Y đích thật vì lòng đố kỵ quấy phá, lợi dụng lỗ hổng này ra sức kéo điểm của Lý Dương. Căn bản y nghĩ là điểm số của mình cho dù thấp nhất cũng không ảnh hưởng gì. Vì điểm thấp nhất đến lúc sẽ bị loại.

Nhưng y cũng không nghĩ được, hầu hết mọi người đều cho điểm cao nhất. Vị trí y ngồi xa nhất, không nghe được lời của Hồng Lão và bọn Tề lão nói.

Cứ như vậy, điểm của y trái lại trở nên rõ ràng nhất.

- Trừ đi một điểm mười cao nhất, trừ đi một điểm 7 thấp nhất, qua tính toán, Hắc bạch vô thường này của Lý tiên sinh cuối cùng giành được 9.99 điểm.

Nhân viên công tác rất nhanh báo cáo thành tích cuối cùng của Lý Dương.

9.99 điểm, đối với thành tích này Lý Dương hoàn toàn không để ý, cũng không quan tâm.

Cho dù nói thế nào, tác phẩm này của hắn quả thực tồn tại một tỳ vết. Tỳ vết này phải đợi sau thi đấu mới có thể bổ xung vào. Không được điểm cao nhất cũng bình thường.

Hướng hồ giờ phút này trong lòng Lý Dương, đã không còn quan tâm kết quả cuối cùng rồi.

Đây giống như đại nhân đang trên sân vận động của sinh viên tiểu học. Cho dù giành được thành tích gì đều không có ý nghĩa gì. Tuy Lý Dương trẻ tuổi, nhưng sau đột phá thật sự này, trên tâm lý của trưởng thành rất nhiều.

Sau khi báo cáo kết quả cuối cùng, tác phẩm của Lý Dương lần này được che lại. Tác phẩm thứ hai dần dần được đẩy lại. Lần này đẩy đến chính là tác phẩm của Hành Khải.

Đáng tiếc là lúc này Hành Khải đối với tác phẩm của mình hoàn toàn không để ý gì. Sau khi thấy thế giới sáng tối của Lý Dương, anh ta rất hiểu, quán quân lần này không thể là anh ta.

Cùng chung suy nghĩ với anh ta còn có bọn Hoàng Hạo.

Lý Dương đột phá trở thành tông sư, chấn động đối với bọn họ có thể nói lớn nhất. Lúc này, trong lòng mỗi người lòng tranh đấu đều giảm rất nhiều. Bọn họ cũng đều hiểu, kết quả cuối cùng đối với bọn họ không có ý nghĩa gì.

Quán quân lần này, trong lòng bọn họ đã thuộc về Lý Dương rồi.

1312. Chương 1309: Phân Lượng Của Hai Chỗ Tông Sư!

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1309: Phân lượng của hai chỗ tông sư!

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Tác phẩm của Hành Khải, là một đôi ngựa lam ngọc vô cùng tinh xảo.

Dùng nguyên liệu cực phẩm Lam tinh linh như thế làm ngựa, Hành Khải cũng xem như là tạo ra ý mới. Trong ngọc khí, nguyên liệu màu lam làm ngựa càng khó.

Tuy nhiên Hành Khải làm ngựa ngọc rất không tồi. Ví dụ phối hợp, mình ngựa hùng vô uy tráng, đầu ngựa uy dương, hai mắt có thần, rõ ràng vô cùng tinh xảo.

Hai con ngựa một trước một sau đứng cùng nhau, đuôi ngựa đều là trạng thái bồn chồn, hai tuần mã thiên lí hình như đang đuổi theo nhau. Một con ra sức đuổi theo, còn một con cố gắng giữ uy thế của mình.

Bất kể từ điểm nào, tác phẩm đôi Lam tinh linh ngọc mã này có thể nói chắc chắn là tinh phẩm rất hiếm.

Nếu không có tác phẩm tông sư của Lý Dương xuất hiện, đây chắc chắn là tác phẩm quán quân người tranh đoạt chức rất có lợi.

Cuối cùng tác phẩm Lam tinh linh ngọc mã của Hành Khải đạt được 9.87 Điểm cao.

Hành Khải chậm chậm đi xuống. Đối với điểm số này anh ta không vui gì, cũng không có uể oải gì. Anh ta luôn luôn đều nói với lòng mình, năm nay có thể thấy sự ra đời của tác phẩm của tông sư đã là vinh hạnh không thể nói rồi.

Sau Hành Khải, thi đầu đi vào trình tự bình thường.

Tác phẩm của một vị đại sư tiếp đạt được 9.57 điểm. Đây không phải là một vị đại sư đứng đầu, tuy nhiên trình độ của anh ta cũng không kém. Nếu ngay từ đầu không có tác phẩm của Lý Dương, anh ta hẳn có thể đột phát 9.6 điểm.

Chính vì tác phẩm của Lý Dương không có được điểm cao nhất. khiến các vị giám khảo đánh giá các tác phẩm còn lại rất nghiêm ngặt.

Hoàng Hạo, Chu Diệp còn có tác phẩm của Tề Hải Dương tác phẩm nào cũng đều được đánh giá.

Ba người lần lượt là 9.87, 9.83 và 9.86, Hoàng Hạo và Tề Hải Dương chỉ kém nhau 0.01 điểm. Thành tích của hai người vô cùng sát nhau.

Trừ ba người bọn họ ra, trong các đại sư còn lại, chỉ có thành tích của La Thuỵ Hoa tốt nhất, 9.78 điểm.

Cũng có thể nói,, thành tích của mỗi đại sư này đều không tồi. Bị đánh giá nghiêm ngặt, cũng thể hiện ra trình độ thực sự của bọn họ.

Đáng tiếc là, điểm số này sau khi tác phẩm của Lý Dương xuất hiện, đã không còn ý nghĩa nào còn có thể so sánh như thế nào. Cũng không thể sánh được với tác phẩm của tông sư Lý Dương.

Tác phẩm cuối cùng được chọn cho điểm xong. Thời gian đã đến 6h rồi, sau đó căn cứ vào kết quả cuối cùng, thành tích của thi đấu đại sư lần này cũng toàn bộ được đưa ra.

Thế giới sáng tối tác phẩm của tông sư của Lý Dương, hoàn toàn xứng đáng trở thành quán quân, ngọc mã của Hành Khải còn có Huyết ngọc bài của Hoàng Hạo đứng thứ hai và thứ ba.

Lúc tuyên bố kết quả này, cả hội trường đều vang lên tiếng vỗ tay cực kỳ nhiệt liệt.

Hành Khải, Hoàng Hạo cùng Lý Dương lên lĩnh thưởng. bọn họ đứng trên đài lĩnh thưởng, hội trường mười nghìn người đều đứng lên, mỗi người đều vỗ tay nhiệt liệt nhất.

Hành Khải, Hoàng Hạo cùng nhìn nhau, bọn họ đối thấy được bất đắc dĩ trong mắt đối phương.

Vỗ tay rất nhiệt liệt, luôn không ngừng,. nhưng bọn họ rất hiểu tiếng vỗ tay này tuyệt đối không phải cho bọn họ. Hôm nay người có tư cách có thể hưởng thụ kết quả này chỉ có một.

Còn qua hôm nay, rất nhiều nơi sẽ vì người này mà điên cuồng.

Tông sư à, giới chạ ngọc lại sinh ra một vị tông sư. Mấy chục năm trở lại đây là lần đầu đồng thời có hai vị tông sư xuất hiện. Lý Dương muốn không bị người khác nhớ, không bị người khác biết đều khó.

- Lão Hà, tôi thua rồi!

Đang vỗ tay, Vương Đức rất phức tạp nhìn Hà Kiệt một cái, trận đánh cực này anh ta thua tâm phục khẩu phục.

Muốn nói có chút không cam lòng, đó là thật, trước đó, Vương Đức luôn cho rằng mình nhất định thắng rồi, Thậm chí ngay cả Hà Kiệt cũng đều có chung ý kiến.

Ai cũng không ngờ, Lý Dương đột nhiên lật chuyển càn khôn, còn chuyển nhanh như vậy.

- Ha ha, lão Vương, cậu thua không oan, tôi biết tiểu tử này sẽ không làm cho tôi thất vọng!

Hà Kiệt cười to một tiếng, tay còn không ngừng vỗ, trong lòng anh ta hiện nay thật sự rất vui, không làm cho anh ta thất vọng, Lý Dương thật sự không làm cho anh ta thất vọng, hơn nữa còn mang lại một niềm vui bất ngờ cho anh ta. Tông sư à, đây là cả thế giới cực kỳ hiếm có, bất cứ vị tông sư nào đều là danh sự toàn cầu.

Thành tựu của Lý Dương, hiện nay chính anh ta phải ngưỡng vọng.

Tuy nhiên, thành tựu của Lý Dương càng cao, đối với anh ta lợi cũng càng lớn. Hiện nay Lý Dương là một nửa người của Hà Kiệt, cộng thêm Lý Dương và Vương Giai Giai kết thành đôi rồi. Hắn còn trở thành sợi dây quan trọng của Vương gia và Hà gia.

Cho dù Lý Dương và Vương Giai Giai muốn hay không, điểm này đều trở thành sự thật. đây chính là chính trị, là Lý Dương không biết, cũng không hề để ý.

Ngoài ra, Hà Kiệt cũng thật lòng vui mừng cho Lý Dương. Anh ta vừa xong lấy di động, gọi điện cho ông cụ, trước tiên phải nói với ông cụ tin tốt lành này.

Lý Dương trở thành tông sư chạm ngọc, vui mừng nhất chắc chính là Ông cụ.

Lúc trận đấu kết thúc, Chủ tịch của Hiệp hội ngọc thạch Trung Quốc đích thân tuyên bố: 8h, sẽ ở khách sạn Yết Dương đấu giá các món đồ chơi nhỏ mà hôm qua các đại sư chạm ngọc chạm khắc ra.

Tuyên bố này khiến rất nhiều phú thương giàu có đều lập tức chạy đến khách sạn Yết Dương.

Hôm qua tổng cộng có hơn ba mươi đại sư chạm ngọc, tác phẩm của các đại sư chạm ngọc khác cũng chưa tính. Trong đó có tồn tại dao ngọc của Lý Dương, người dán vào tác phẩm này không còn là số ít.

Đương nhiên, nếu không phải hôm nay Lý Dương đột phá trở thành tông sư. Những người này cũng sẽ không kích động như vậy. Chính vì tên của tông sư Lý Dương, cũng khiến tác phẩm của hắn lên theo.

Người thông minh rất nhiều người đều biết, tương lai tác phẩm của Lý Dương nhất định đều là giá trên trời.

Cuối cùng, dao ngọc này bán ra với giá trên trời tám triệu tám trăm, chỉ là một nguyên liệu bình thường, một dao ngọc rất nhỏ, liền có thể bán ra với giá cao như thế đủ để thấy Lý Dương dần dần có ảnh hưởng rất lớn xuất hiện.

Có thể nói, con dao ngọc này bán chính là tên của Lý Dương.

Đấu giá được dao ngọc này là An Văn Quân của An thị châu báu. Sau khi cô mua được, còn quyền tặng năm triệu cho Lý Dương, đây là lời hứa trước đây cô có hứa qua.

Tuy nhiên, giá thành này quả thực ngoài dự kiến của cô.

Hôm nay cô không ngờ được Lý Dương sẽ trở thành tông sư. Nếu Lý Dương không trở thành tông sư. Dao ngọc này cao nhất cũng chỉ mấy trăm nghìn, chính vì thay đổi thân phận của Lý Dương, mới khiến dao này xuất hiện giá cao mấy chục lần.

Có được dao ngọc này An Văn Quân liên tục nhận được điện thoại của mấy vị đồng sự tổng bộ An thị, trong đó còn có cha của cô.

Mấy vị đồng sự, đều xác định lý dương đột phá trở thành tông sư chạm ngọc việc này, An Văn Quân khẳng định trong điện thoại với bọn họ, sau đó mới gác máy.

Gác máy cuộc điện thoại này xong, trong lòng An Văn Quân có khoái cảm trả thù.

Cô tin rằng, hiện nay các vị đồng sự nhất định đang hối hận. Hối hận không sớm nghe theo hắn, sớm chút lôi kéo Lý Dương tiềm năng vào chiến xa của An thị.

Hiện nay Lý Dương đã hoàn toàn bay cao, An thị bỏ qua cơ hội tốt hết lần này đến lần khác. Đến hiện giờ là hoàn toàn không có cơ hội nữa. còn tất cả điều này đều là do các lão đồng sự già nua này gây nên.

Sau khi khoái cảm xong, trong lòng An Văn Quân có chút đau lòng.

Tông sư à, còn là tông sư chạm ngọc, cho dù An Văn Quân cũng không thể ngờ Lý Dương có thành tựu như ngày hôm nay. Sớm biết, cô sẽ để An Văn Bình theo đuổi Lý Dương. Chẳng sợ gạo đã nấu thành cơm cũng không chối từ.

Hoặc là, cô đích thân ra trận, tất cả đều chỉ là một mục đích, đó chính là lôi kéo Lý Dương.

Đáng tiếc hiện nay nói những điều này vô ích rồi. trên thế giới không có thuốc hồi hận. May mà quan hệ của bọn họ với Lý Dương cũng xem như không tồi. Hiện nay chỉ có thể mượn Lý Dương vẫn là cố vấn của bọn họ, ra sức kéo dài thời hạn của cố vấn.

Chỉ cần Lý Dương còn muốn làm cố vấn của bọn họ, đó chính là bọn họ có thể lợi dụng tên này của Lý Dương.

Điều đó đối với bọn họ mà nói, chính là kết quả tốt nhất rồi.

Thi đấu đại sư toàn quốc lần đầu tiên đến hôm nay xem như là kết thúc hoàn toàn. Hội trưởng Tịch tuyên bố kết thúc, Trần Vô Cực mỉm cười vội vàng kéo Lý Dương đi.

Điều này khiến những người muốn xây dựng quan hệ thân hơn với Lý Dương thất vọng lớn.

Rời sân vận động, Trần Vô Cực trực tiếp dẫn Lý Dương về nhà. Trên đường, điện thoại của Lý Dương không ngừng, mỗi cuộc điện, Lý Dương vẫn không thể không nhận.

Cuộc điện thoại đầu tiên chính là Ông cụ. Ông cụ rất vui chúc mừng Lý Dương, đột phá trở thành tông sư. Đây là đại sư khó lường. Ông cụ còn nói, về Bắc Kinh nhất định chúc mừng hẳn một phen.

Việc như thế, phải chúc mừng.

Tiếp theo là Vương Giai Giai và người nhà. Vương Giai Giai hôm qua không ít lo lắng cho Lý Dương. Còn vận dụng rất nhiều tầng quan hệ, hôm qua cha mẹ của hắn có thể cùng đến yết Dương, có công lao của Vương Giai Giai.

Vương Giai Giai cũng chúc mừng, Hà Kiệt thông báo cho ông cụ, Vương Đức cũng nói việc này

Vương Toàn Minh biết được con rể của mình trở thành tông sư, sau đó cười to lên.

ảnh hưởng của tông sư, Vương Toàn Minh hiểu rất rõ, con rể của mình có thực lực như vậy, như vậy khiến ông tự hào, ông không có lý do không vui. Hiện nay, Vương Toàn Minh đối với Lý Dương tất cả các phương diện đều rất vừa lòng. Không có một chút tiếc nuối.

Trong lòng Vương Toàn Minh cũng có chút ý tưởng. Đợi sau khi Lý Dương trở về, Vương gia cùng phải vì việc này ăn mừng một phen.

Nhất đại tông sư à, con rể của Vương gai có một vị tông sư. Đây là việc vinh quang cỡ nào. Sau này bất kể đi đến đâu, ông đều có thể tự hào nói một câu. Ông có con rể là tông sư.

Lúc Vương Đức gọi điện,

Vương Phong vừa may có nhà.

Biểu hiện của anh ta còn muốn khoa trương hơn Vương Toàn Minh. Biết được Lý Dương giành quán quân trong thi đấu đại sư, hơn nữa làm ta tác phẩm của tông sư. Đột phá trở thành tông sư, sau đó anh ta lập tức lái xe ra khỏi nhà.

Thành phố Bắc Kinh, chỉ cần anh ta quen biết, có thể kêu lên, tất cả đều đang kêu lên.

Anh ta còn bao một khách sạn, trước tiên phát tán tin tốt này ra. Để mọi người cùng chúc mừng anh ta. Tông sư và đại sư là hai thay đổi hoàn toàn khác nhau. Cho dù Thành phố Bắc Kinh các công tử này biết được Lý Dương đột phá thành tông sư. Cũng đều trợn mắt há mồm.

Cha mẹ của Lý Dương, hai vợ chồng Lý Quân Sơn biết được tin tức này chậm hơn một chút.

Nơi đó bọn họ là ông cụ đích thân gọi điện thông báo. Hai người là cha mẹ của Lý Dương. Hẳn phải biết tin tốt này đầu tiên. Ông cụ còn đặc biệt giải thích cho bọn họ, trở thành tông sư gian nan vất vả không dễ dàng gì.

Hai vợ chồng Lý Quân Sơn gác máy mông lung.

Sau khi hai người gác máy rất lâu, còn có chút mơ hồ, bọn họ không thể ngờ, con trai mình đột nhiên làm ra được thành tích như thế. không ngờ giống như Vương Hi Chi, Lục Tử Cương người như thế. trở thành nhất đại tông sư.

Tông sư à, ngay cả đại sư đều chưa thấy ít nhiều hai vợ chồng già này căn bản không thể tưởng tượng phân lượng của hai từ này.

1313. Chương 1310: Tiền Bối Myanmar

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1310: Tiền bối Myanmar

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Xe bọn Lý Dương ngồi tiến thẳng vào biệt thự của Trần Vô Cực.

Sau chiếc xe còn có mấy xe khác, những xe này đều bị bảo vệ của khu biệt thự ngăn lại, mấy người đều không cam lòng dừng xe, cầm máy ảnh chụp bóng dáng xe của bọn Lý Dương.

Mấy người này đều tới từ hội thể dục hi vọng có thể có được chút tin tức.

Tông sư, cho dù là báo lớn cũng không thể không quan tâm tới tin tức như vậy, mà đại sư điều khắc lần này kỳ thực báo chí không trọng sự nhiều, những người đến đều là phóng viên châu bảo hành nghề, những phóng viên này đều nhân cơ hội tốt nhất bây giờ phỏng vấn Lý Dương đáng tiếc nguyện vọng của những phóng viên này đều không thực hiện được.

Xe Cháu của Trần Vô Cực Trần Lỗi lái, khi xe dừng vẫn nhìn Lý Dương với vẻ vô cùng ngưỡng mộ.

Khi trước anh không tin rằng thế giới này có một thiên tài như vậy, lúc này thì anh vô cùng tin tưởng không còn nghi ngờ.

Cái gì là thiên tài, người như Lý Dương chính là thiên tài, Lý Dương đã từng học thái cực công dưới sự chỉ dạy của anh, thời gian ngắn chưa đến hai năm đã đạt tới trình độ anh phải ngưỡng mộ, thậm chí vô cùng ngưỡng mộ.

Thái cực áo nghĩa, Lý Dương đã lĩnh hội thái cực áo nghĩa, tu luyện thái cực mười năm như anh đối với bốn chữ vô cùng rõ ràng.

- Lý Dương, cùng tôi vào thư phòng!

Trần Vô Cực kéo Lý Dương cười ha ha nói, trong âm thanh của anh có chút hưng phấn.

Lý Dương vừa đưa chiếc cúp cho Triệu Khuê Trần Vô Cực lại khước tay: - Cầm cả cúp theo.

Lý Dương gạt đầu, thò tay thu lại, chiếc cúp này cũng không nặng mang theo cũng không vấn đề gì.

Thư phòng của Trần Vô Cực không lớn, không giống thư phòng của lão gia tử lắm, ở đây giống như nơi đọc sách chân chính, giá sách hai bên đầy các loại sách, trên tủ sách còn có nhãn.

Bên cửa thư phòng là hai ghế sô pha, Trần Vô Cực dẫn Lý Dương vào trong sau đó ngồi lên ghế sô pha. ở đây Trần Lỗi đi pha trà cho Trần Vô Cực một lát đã mang tới hai cốc trà mát tới.

- Không ngờ chiếc cúp này lại trở về.

Trần Vô Cực chỉ chiếc cúp cười ha ha nói một câu, chiếc cúp này là tự anh làm.

Chiếc cúp này lại về tay họ Trần Vô Cực chắc chắn là người vui nhất, lúc đầu anh rất kỳ vọng vào Lý Dương nhưng cũng chỉ là kỳ vọng mà thôi.

Trần Vô Cực lúc đó hiểu Lý Dương muốn có được quán quân không hề dễ, sự cạnh tranh của các đại sư lần này vô cùng kịch liệt anh rõ hơn bất kỳ ai.

Kết quả cuối cùng lại ngoài cả dự liệu của anh, Lý Dương không chỉ mang chiếc cúp về mà chỉ trong 10 phút đã mang đc nó về, ngay cả Trần Vô Cực cũng không ngờ Lý Dương lại có thể trở thành tông sư giữa các đại sư.

Tông sư, sư đồ hai tông sư chỉ cần nghĩ tới hai chữ này Trần Vô Cực không thể không kích động.

- Lý Dương, cậu bây giờ cũng là tông sư rồi, sau này có dự định gì?

Trần Vô Cực cười ha ha nâng chén trà lên, anh bây giờ ngữ khí với Lý Dương cũng khác làm thái độ của anh có vẻ không tự nhiên.

Hoặc trong lòng Trần Vô Cực vẫn chưa công nhận vị tông sư này thậm chí vẫn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lý Dương hơi ngạc nhiên lập tức khẽ lắc đầu : - Tôi tạm thời chưa có dự định gì, hai năm này tôi chỉ muốn mở viện bảo tàng trước.

Lý Dương thực sự chưa có dự định gì, sự đột phá lần này đối với anh là ngoài dự liệu.

Nhưng sự đột phá chính là Lý Dương ngộ ra cách điểm khắc, trong thành tựu của điêu khắc ngọc đã vượt qua Trần Vô Cực, thực sự là xanh ra sau còn xanh hơn cả xanh ra trước.

Điều quan trọng nhất là Lý Dương biết tất cả những gì mình có, anh không giống Trần Vô Cực không thể làm ra bất kỳ tác phẩm tông sư nào. Chỉ cần cho Lý Dương cơ hội có thể để anh ấy vào trạng thái tốt hơn Lý Dương vẫn có thể làm ra một tác phẩm tông sư khác.

Nghiêm túc mà nói Lý Dương mới là tông sư chân chính, Trần Vô Cực chỉ có thể thỉnh là tông sư được công nhận năng lực thực tế chưa đạt tới.

Đương nhiên tất cả điều này Lý Dương tuyệt đối không thể nói ra bên ngoài.

Trần Vô Cực ho một tiếng từ từ nói: - cậu bây giờ đã là tông sư điêu khắc ngọc, sức ảnh hưởng của tông sư cậu chắc rất rõ.

- Ý của ngài là, để tôi phát triển hơn nghiệp điêu khắc ngọc?

Lý Dương ngẩng đầu, có chút kinh ngạc nhìn Trần Vô Cực, Trần Vô Cực lại chậm chậm gật đầu.

đây thực sự là cách nghĩ của Trần Vô Cực, trước Lý Dương chỉ là đại sư cũng không biết khi nào có thể đột phá thành tông sư, lúc đó Trần Vô Cực để Lý Dương tự phát triển.

Nhưng bây giờ không như vậy, Lý Dương đã trở thành tông sư điêu khắc ngọc, sự nghiệp điêu khắc ngọc của anh sẽ tiến xa hơn, tốt hơn.

Có sức ảnh hưởng của tông sư cho dù là tương lai bất kỳ người nào nhắc đến Lý Dương trước tiên phải nói về thành tích về phương diện điêu khắc ngọc, giống như Leonardo da Vinci, các phương diện đều là đại sư nhưng mỗi người nhớ đến ông chỉ là hội họa.

Leonardo da Vinci chính là tông sư về tranh họa.

- Sư phụ...

Lý Dương cười một tiếng, vừa muốn nói sắc mặt đột nhiên biến đổi, ngẩng đầu nhìn về phía tây.

Trần Vô Cực cũng ngạc nhiên vì bộ dạng của Lý Dương, có chút nghi hoặc nhìn anh.

Chính là ban nãy tuyến đen trong cơ thể Lý Dương đột nhiên chuyển động, Lý Dương cảm nhận được nơi rất xa bên trong, có một thứ gì đó liên quan đến bản thân đột nhiên chuyển động, và cứ bay đến mình.

Thứ này đã tồn tại rất lâu Lý Dương sớm đã biết, anh chỉ không hiểu tuyến đen đó lại ở trong cơ thể Trác lão.

Tuyến đen này trong tim của Trác lão, chính vì sự tồn tại của tuyến đen này mới làm Trác lão lúc đầu biến nguy thành di, các bác sỹ đều tuyên bố không thể cứu chữa lại có thể sống trở lại.

- Lý Dương cậu sao vậy?

Trần Vô Cực nhìn Lý Dương có chút lo lắng hỏi một câu, sắc mặt của Lý Dương nhìn rất xấu, đột nhiên đứng lên xin lỗi Trần Vô Cực một tiếng rồi chạy ra ngoài.

Anh chạy lên sân thượng của biệt thự, ngẩng đầu nhìn trời anh cảm thấy được tuyến đen xa xôi kia đang tiến về phía anh rất nhanh.

Mà tuyến đen này trước vẫn đập mà lúc này hoàn toàn không có động tĩnh, vô cùng tĩnh lặng.

Tim không đập Lý Dương có một dự cảm không tốt.

Trần Vô Cực cũng lên theo đứng bên cạnh Lý Dương có chút lo lắng nhìn anh, trên mặt Lý Dương đầy khổ sở, anh hiểu sinh mạng của Trác lão cuối cùng đi tới tận thế.

Chỉ có như vậy mới có thể để tuyến đen ông lưu lại tự động quay về, chỉ có như vậy mới làm anh cũng không cảm giác được nhịp tim của Trác lão.

Bắc Kinh xa xôi đang nằm trên giường xem đồng giấy tờ Vương Giai Giai bỗng thấy sốt ruột.

Cô khẽ ngẩng đầu từ từ sờ chiếc vòng tay Hắc Long trên tay, chuyển động hắc long trong chiếc vòng càng nhanh hơn, dần dần xuất hiện ra bên ngoài.

Hắc long lần này biểu hiện khác so với bình thường dường như có chút xao động mà dáng vẻ của nó hình như muốn thoát khỏi bình thường.

Sự thay đổi này làm Vương Giai Giai không biết tại sao.

Trong không trung mắt thường không thể nhìn thấy tuyến đen chuyển động rất nhanh, tốc độ của nó vượt qua bất kỳ khí phi hành nào trên thế giới hiện nay, thời gian chỉ mấy phút đã từ Myanmar bay tới Yết Dương, bay vào cơ thể Lý Dương.

Tất cả điều này không ai nhìn thấy.

Tuyến đen trở về, tất cả lại hồi phục như bình thường, vòng tay của Vương Giai Giai cũng không bị xáo động, lại hồi phục nguyên trạng.

- Sư phụ, con muốn sang Myanmar một chuyến.

Lý Dương đột nhiên quay đầu lại lặng lẽ nhìn Trần Vô Cực, sau khi tuyến đen trở về anh cảm nhận được từ tuyến đen này sinh khí của Trác lão thực sự đã hủy diệt hoàn toàn.

Trác lão đã giúp đỡ Lý Dương rất nhiều, mặc dù không phải là sư đồ nhưng có tình cảm sư đồ thực sự, bây giờ Trác lão ra đi bất luận thế nào Lý Dương cũng phải có mặt.

- Myanmar, bên đó đã xảy ra chuyện gì sao?

Trần Vô Cực nhíu mày lại, Lý Dương đột nhiên chạy tới lầu thượng sau đó lại nói với ông muốn đi Myanmar, điều này làm Trần Vô Cực có chút đau đầu khó hiểu.

- Có việc rất quan trọng, con cảm thấy được có một vị tiên bối sắp ra đi.

Lý Dương gật đầu chậm rãi giải thích.

Sự giải thích này anh lại không lo lắng, nếu thực sự có người hỏi anh làm thế nào biết được anh có thể trả lời là do giác quan thứ sáu thần kỳ là được.

Khi ở châu Âu mọi người đã đều biết giác quan thứ sáu của anh mạnh vô cùng, việc này biết được bằng cách nào cứ đổ cho giác quan thứ sáu là được.

- Tiền bối của Myanma?

Trần Vô Cực cau mày, điện thoại trên người Lý Dương bỗng kêu, Lý Dương lấy điện thoại ra nhìn số, trên mặt lại có chút khổ sở.

Là điện thoại của Sang Dala gọi tới.

Sang Dala gọi điện thông báo với anh chuyện gì anh đã biết.

- Tôi biết rồi, tôi sẽ tới ngay.

Cuộc điện thoại rất ngắn, biểu lộ của Lý Dương cũng vô cùng bình tĩnh vì anh đã biết trước tất cả.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trần Vô Cực lại hỏi lần nữa, ông bây giờ vẫn không biết, không phải ông ngốc mà là việc này thực sự làm người ta không ngờ tới, Trần Vô Cực không nghĩ Trác lão sẽ ra đi.

- Chú, vừa rồi Mã lão tiên sinh ở Côn Minh gọi điện đến.

Trần Súc đột nhiên tới sân thượng nhìn thấy Trần Vô Cực và Lý Dương lập tức chạy lại nói một câu.

- Lão Mã?

Trần Vô Cực ngạc nhiên, theo bản năng nhìn Lý Dương, vừa mới hỏi một câu Mã lão tiên sinh trong miệng Trần Lỗi chỉ có một người đó là Phỉ Bình Vương.

- Vâng, ông ấy nói cách đây 10 phút Trác lão đã đi rồi, chú có muốn đi một chuyến.

Trần Lỗi khẽ gật đầu, không phải Phỉ Bình Vương gọi tới, anh cũng không thể vội vàng thông báo cho Trần Vô Cực, giọng của Phỉ Bình Vương trong điện thoại rất buồn.

- Trác lão!

Trần Vô Cực kinh hãi quay đầu lại kinh ngạc nhìn Lý Dương.

Cuối cùng ông cũng hiểu đã xảy ra chuyện gì, Trác Tự chính là tên của Trác lão, Trần Vô Cực là đại sư điều khắc ngọc, Trác lão là đại sư đồ thạch, trước có một chút quan hệ.

Huống hồ sau khi Trác lão bị mù lại đứng lên được xứng đáng là một vị đại sư được nhiều người kính trọng, quan hệ của ông và Trần Vô Cực tuy bình thường nhưng đối với người này Trần Vô Cực vô cùng kính trọng.

Ông cũng biết Trác lão ở Myanma, lúc này ông cuối cùng cũng hiểu tất cả những gì Lý Dương ban nãy nói.

1314. Chương 1311: Vua Phỉ Thúy Tới Thăm

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1311: Vua Phỉ Thúy tới thăm

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Trác lão đi rồi, đi rất thanh thản.

Lý Dương và Trần Vô Cực ngày thứ hai mới tới được Mandalay, điều này cũng làm mấy phóng viên phải công toi, sau khi biết Lý Dương và Trần Vô Cực không còn ở Yết Dương thì mấy phóng viên này đều rất thất vọng.

Nhưng báo chí vẫn đăng tin Lý Dương áp đảo.

Đối với việc đăng tin Lý Dương lần này còn mạnh hơn so với Trần Vô Cực lần trước.

Rất nhiều giới truyền thông còn dự đoán một cách lạc quan rằng sự nghiệp điêu khắc ngọc của Trung Quốc sẽ phát triển tới đỉnh cao, bất kỳ thời gian nào chỉ cần hai vị tông sư đều cùng nhau thì đều là thời kỳ phát triển huy hoàng của sự nghiệp này.

Giống như nghiệp đúc kiếm thời Âu Dã Tử và Can Tương, hay thư pháp huy hoàng thời bố con Vương hy.

Một số báo cũng bày Lý Dương và Trần Vô Cực lên trang nhất, thế giới đen trắng của Lý Dương cũng được rất nhiều đài truyền hình tranh nhau tiến hành đưa tin.

Sau khi một số bài báo này ra đã gây chấn động lớn.

Rất nhiều người bây giờ mới biết trên thế giới còn có thứ thần kỳ như vậy, rất nhiều người mới biết tông sư là phi phàm như thế nào, đây cũng làm rất nhiều người có hứng thú với điêu khắc ngọc và sản xuất ngọc khí.

Cũng có thể nói sức ảnh hưởng của việc Lý Dương trở thành tông sư đã bắt đầu lan tràn.

Đương nhiên những điều này nói sau, Lý Dương lúc này vừa xuống sân bay, Sang Dala mang tang đón ở sân bay, đưa Lý Dương về Trang viên.

Trác lão là người Trung Quốc, tang lễ cũng sẽ được cử hành theo nghi lễ của Trung Quốc.

Tin Trác lão qua đời rất nhanh được lan ra ở Myanmar, bắt đầu từ tối qua đã có rất nhiều người tới, Trác lão ở Myanmar nhiều năm như vậy mặc dù nói ở chỗ gia tộc Sang Dala nhưng không hề có gì thiên kiến bè phái, rất nhiều người nhận được sự giúp đỡ của ông bây giờ đều đến.

Cũng có thể nói Trác lão là một đại sư được nhiều người tôn kính.

- Trác lão ra đi rất thanh thản, trước khi đi còn nghe tin cậu lên tông sư ông còn cười.

Trên xe, Sang Dala nói nhỏ với Lý Dương, người cuối cùng bên cạnh Trác lão chính là anh.

Anh là người tìm Trác lão để thông báo tin tốt, Lý Dương đã đột phá về mặt điêu khắc ngọc để trở thành tông sư, Sang Dala khi mới biết tin này cũng muốn thông báo tin tốt này với Trác lão.

Trác lão lúc này vẫn cười nói mấy câu khen ngợi, không thể nhìn thấy đáng về sắp phải ra đi.

Chính Sang Dala cũng không ngờ anh cùng Trác lão nói chuyện một lúc Trác lão liền gọi Sang Dala và người nhà lại.

Có thể bản thân Trác lão đã cảm nhận được ông sắp phải ra đi, nên gọi những người này vào để căn dặn chuyện hậu sự.

Sự thực cũng là như vậy, ông dặn Sang Dala và người nhà rất nhiều, sau khi căn dặn những chuyện hậu sự xong lại nói chuyện riêng với Sang Dala một lúc, cuối cùng cười nhắm mắt, không còn thở nữa.

Theo tập tục của Trung Quốc Trác lão ra đi như vật là hỉ tang.

- Trước khi ông đi còn nguyện vọng gì không?

Lý Dương khẽ gật đầu, Trác lão ra đi không có chút thống khổ mà rất thanh thản, điều này làm anh được an ủi, tuổi của Trác lão cũng nhiều rồi, thời còn trẻ lại bị thương nặng kết cục như vậy có thể nói là vô cùng hoàn mỹ.

- Không có, ông chỉ bảo tôi nói lại với cậu một câu mà ông đã nói, cảm ơn cậu đã làm ông sống thêm được 1 năm này, hơn 1 năm này ông không còn gì để tiếc nuối.

Sang Dala chậm chậm lắc đầu, khi nói còn nhìn Lý Dương một cách kỳ lạ.

Người Lý Dương khẽ run lên, tình hình khi trước của Trác lão anh rõ nhất tại sao có thể tiếp tục sống, có thể nói đơn giản là do công lao của tuyến đen trong cơ thể của Lý Dương, Lý Dương cứ tưởng Trác lão không biết điều này, bây giờ nghe Sang Dala nói mới biết Trác lão trong lòng đều hiểu cả.

- Câu này trước ông đã từng nói chưa?, cúi đầu trầm tư một lát Lý Dương hỏi một câu.

- Chưa từng nói, Lý tiên sinh, Trác lão tại sao lại nói như vậy?

Sang Dala khẽ trả lời vẫn nhìn Lý Dương.

Lúc này nghi hoặc trong lòng Sang Dala còn lớn hơn trước, nghe ý của Trác lão hình như Lý Dương đã cứu ông, lần trước khi bệnh Trác lão nguy hiểm Lý Dương cũng ở đó nhưng Lý Dương lúc đó không làm gì cả mà.

Mà Trác lão lần đó được chuyển nguy thành an có chút kỳ lạ, chỉ là Sang Dala không nghĩ ra tác dụng của Lý Dương ở đây.

- Có lẽ là lần trước tôi an ủi ông mấy câu.

Lý Dương cười gượng, lời nói của Sang Dala làm anh tin chắc rằng Trác lão thực sự biết điều gì đó.

Nhưng những điều này Trác lão không nói cho bất kỳ ai mà đến lúc sắp ra đi mới nói ra để Sang Dala thay mình truyền đạt lại lời cảm ơn.

Còn về Trác lão rốt cuộc đã biết những gì Lý Dương hoàn toàn không rõ, sau này cũng không thể biết, Trác lão đã ra đi rồi đây sẽ trở thành bí mật vĩnh viễn.

- Đúng rồi Lý tiên sinh, tổng kết tâm đắc một năm nay Trác lão đều viết ra, bây giờ những đồ này đều đưa cho cậu, những đồ này bây giờ đang ở trong Trang viên, cậu có thể qua mang đi bất cứ lúc nào.

Sang Dala trong mắt vẫn có chút nghi ngờ nhưng thấy Lý Dương không thích nói vấn đề này anh cũng không hỏi thêm.

- Sang Dala, cảm ơn anh, những thứ của Trác lão anh có thể sao chép thành 1 bản, bản gốc đưa cho tôi là được.

Lý Dương lẳng lặng gật đầu Trác lão cả đời đổ thạch, những kinh nghiệm tâm đắc ông để lại tuyệt đối là tài sản vô cùng quý giá, những thứ này đối với đại sư đổ thạch mà nói đều là những thứ tiền không thể mua được.

Lý Dương có thể để Sang Dala sao chép lại một bản, nhân tình này rất lớn.

Đương nhiên khi Lý Dương chưa tới Sang Dala hoàn toàn có thể làm như vậy trước nhưng anh không làm, tâm đắc của đại sư đã quá cố và một đại sư đương nhiệm vẫn là một đại sư quan trọng, Sang Dala rất rõ điều này.

- Đợi tôi sao chép xong sẽ đưa cho cậu bản gốc.

Sang Dala cười một tiếng, anh không khách khí với Lý Dương, những thứ này đối với anh rất có tác dụng, có những thứ này họ có thể bồi dưỡng thêm trình độ đổ thạch cho mình.

Hậu quả của việc truyền những thứ này ra ngoài Lý Dương lại không nghĩ nhiều.

Đều là thành quả nỗ lực cả đời của Trác lão, để nhiều người học mới có giá trị, còn về bản thân Lý Dương những thứ này chỉ có ý nghĩa kỷ niệm.

Lý Dương về mặt đổ thạch tác dụng của năng lực đặc thù còn hơn bất kỳ kinh nghiệm nào.

Đoàn xe tiến tới Trang viên, trong Trang viên rất nhiều nơi đều treo khăn trắng, linh đường ở sân sau, Sang Dala bảo người lái xe tới phía sau.

Trước linh đường Sang Dala tự mình để tang, Trác lão là người cùng thời với bố anh, từ lâu anh đã coi Trác lão như người nhà, là bậc tiền bối đáng kính.

Trác lão không có con cái, bây giờ ra đi, hiểu tử cũng chỉ có thể là anh đến, cũng chỉ có anh có đủ tư cách.

Do vậy có thể thấy Sang Dala là người trọng tình trọng nghĩa.

Sang Dala dẫn Lý Dương tới trước linh đường dâng hương.

Trác lão ra đi rất vội vàng cũng không có dấu hiệu gì đặc biệt, bản thân Trác lão đã sắp xếp tất cả rồi mới ra đi, làm mọi người không kịp nhìn ông lần cuối.

Lý Dương là như vậy, vua Phỉ Thúy Mã lão tiên sinh cũng là như vậy.

Vua Phỉ Thúy tới Myanma trước Lý Dương, ông cũng như Lý Dương từ sau khi chơi bài ở Myanma lần trước không còn nhìn thấy Trác lão, ai cũng không ngờ gặp mặt lần đó lại là lần cuối cùng.

Lúc này vua Phỉ THúy đang quỳ trước linh cữu của Trác lão hai mắt ngấn đỏ, đang nói thì thào gì đó.

Vua Phỉ Thúy và Trác lão đều học, ở cùng nhau, hai người mặc dù có không ít sự cạnh tranh nhưng đều là những người tình sâu nghĩa nặng.

Hai người cũng là huynh đệ anh em, đồng cam cộng khổ, tình cảm như anh em ruột thịt, lớn lên mặc dù không ở cùng nhau nhưng cũng thường liên lạc, vua Phỉ Thúy mỗi lần tới Myanma đều gặp Trác lão.

Bây giờ Trác lão lại ra đi trong lòng vua Phỉ Thúy buồn vô cùng.

Lý Dương lặng lẽ dâng hương, anh dâng hương xong, Trần Vô Cực, Hồng lão, Tống lão cũng bắt đầu dâng hương.

Hồng lão, Tống lão đều ở Yết Dương cũng nhận được thông báo của vua Phỉ Thúy, Trác lão và họ trước cũng có ít giao tình, đồ thạch và điêu khắc ngọc vốn là hai ngành có liên quan mật thiết với nhau.

Sau khi dâng hương xong Sang Dala mới đưa bọn Lý Dương tới phòng khách.

Tướng quân Thornton tự mình tới tiếp đón họ, sự ra đi đột ngột của Trác lão là tướng quân Thornton cũng buồn vô cùng, tiền bối của ông không nhiều Trác lão lại ra đi như vậy cũng không còn ai nữa.

Tang lễ của Trác lão ở Myanma là kết hợp nghi lễ của Myanma và Trung Quốc.

Linh đường bày tổng cộng trong 7 ngày, trong bảy ngày mỗi ngày đều có rất nhiều người đến viếng, phía chính phủ Myanma cũng có tổng thống đích thân tới viếng vòng hoa.

Ngoài Myanma, Trung Quốc các nước Đông Nam Á cũng đến không ít người.

Trác lão thích kết giao bạn bè, cả đời này để lại rất nhiều bạn bè, bây giờ đột nhiên ra đi, những người bạn già đều đến không sót.

Mất khác, ngoài Myanma tộc trưởng của bốn gia tộc lớn cũng đích thân đến.

Nhưng bốn gia tộc này sau khi tới không đi ngay mà ở đây, bây giờ tướng quân Thornton chiếm ưu thế, các thế lực của Myanma đều trong trạng thái yên tĩnh để quan hệ của mình dịu đi nhiều, mấy tộc trưởng ở đây an toàn không có vấn đề gì.

Sau bảy ngày tướng quân Thornton hoàn tất lễ an tang cho Trác lão, tang lễ lần này cũng kết thúc rồi.

An tang y quan là yêu cầu của Trác lão, Trác lão sống ở Myanma nhiều nhưng lại là người Trung Quốc, con cháu Viêm Hoàng.

Trác lão không hi vọng sau khi mình mất lại lưu giữ ở nước ngoài.

Trước ông đã lập di chúc bảo tướng quân Thornton đưa tro cốt của mình cho vua Phỉ Thúy, do vua Phỉ Thúy mang về quê hương an tang.

Bây giờ người biết quê hương Trác lão chắc chỉ có một mình vua Phỉ Thúy, điểm này vua Phỉ Thúy sau khi tới Myanma mới biết, vì điều này mà đau khổ vô cùng.

Tang lễ của Trác lão xong xuôi Lý Dương cũng chuẩn bị đi, viện bảo tàng bên Bắc Kinh vẫn còn một đồng việc, mặt khác còn có mấy cuộc phỏng vấn cũng đang chờ anh quay về sắp xếp.

Nhưng trước khi quay về anh ở đây đột nhiên có mấy vị khách, mấy vị khách này đều không phải là những người bình thường, 4 gia tộc lớn của Myanmar, tướng quân Kuba làm đại biểu, ngoài ra còn 3 trưởng tộc của 3 gia tộc lớn đều đến.

Mà người dẫn họ đến lại chính là vua Phỉ Thúy mã lão tiên sinh.

1315. Chương 1312: Cân Bằng

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1312: Cân bằng

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Vua Phỉ Thúy tới Lý Dương cũng không ngạc nhiên, mấy ngày trước vua Phỉ THúy còn đặc ý nói với anh phải một mình tới gặp anh.

Lý Dương chỉ không ngờ 3 vị tộc trưởng tướng quân Kuba cũng cùng đến, đây có thể là đại bản doanh của gia tộc Thornton, bản thân lại là khách quan trọng nhất của tướng quân Thornton theo lẽ thường họ không có cơ hội gặp một mình mới đúng.

- Trần lão, Lý tiên sinh xin phép đi trước, mong thứ lỗi.

Vua Phỉ Thúy đi đến phía trước, nơi Lý Dương ở là một cái sân nhỏ, vừa bước vào trong phòng khách vua Phỉ Thúy liền nói một câu, nói xong còn khom lưng cúi đầu.

Ba người tướng quân Kuba đi phía sau ông cũng vội vàng khom lưng hành lễ.

Người ở trong sân này chỉ có Lý Dương và Trần Vô Cực, Trần Vô Cực sau khi đến Myanmar chưa rời đi, nhân mấy ngày này giao lưu với Lý Dương về công phu khắc pháp.

Trần Vô Cực có thể học hỏi được nhiều từ Lý Dương, điều này cũng làm ông vô cùng cảm thán, bây giờ những thứ ông có thể dạy Lý Dương không nhiều, ngược lại Lý Dương còn có thể giúp ông không ít,

- Lão Mã khi nào anh trở nên khách khí như vậy.

Trần Vô Cực cười một tiếng, đón vua Phỉ Thúy vào lại quay đầu nhìn Lý Dương.

Trần Vô Cực không ngờ, mấy người này nhìn là biết có ý đến, họ chắc chắn không phải tìm ông, mấy người này đến đây là tìm Lý Dương.

Trần Vô Cực mặc dù không chú ý việc ở Myanmar nhưng dù sao bây giờ ông cũng ở đây, mấy ngày nay cũng nghe nói một số chuyện, năm đại gia tộc Myanmar, Thornton và gia tộc Ka Longsha dưới sự giúp đỡ của Lý Dương đạt được một mạch khoáng cực lớn, bây giờ sống một cách rất thoải mái.

Ngược lại 3 gia tộc khác bây giờ lại sống một cách khó khăn.

Bây giờ mấy người này đi cùng vua Phỉ Thúy tới đây Trần Vô Cực cũng có thể đoán ra dụng ý của họ.

- Trần lão, anh mạnh hơn chúng tôi nhiều.

Sau khi ngồi xuống vua Phỉ Thúy cảm thán nói một câu, nhìn ánh mắt Lý Dương càng thêm phức tạp.

Lý Dương tương lai chắc chắn có thành tựu, điểm này vua Phỉ Thúy đã nhận định rồi, thậm chí vua Phỉ THúy tin Lý Dương nhất định có thể có được thành tích mà người khác không thể tưởng tượng được.

Ông chỉ không ngờ ngày hôm nay lại đến nhanh như vậy, Lý Dương mới 27 tuổi, đã trở thành tông sư của ngành điêu khắc ngọc.

Một người mới chỉ tiếp xúc với ngành điêu khắc ngọc 2 năm lại đột phá trở thành tông sư, đây không chỉ là thiên tài mà có thể nói là thiên tài 10 nghìn năm không gặp được.

Trần Vô Cực khi nhận Lý Dương làm đồ đệ mấy tiền bối già Hồng lão, vua Phỉ Thúy đều không tán đồng, bây giờ mới thấy quyết định của Trần Vô Cực lúc đó là vô cùng chính xác, mọi người mới nói là có con mắt nhìn.

Nghĩ đến lúc đó lại nghĩ đến Lý Dương bây giờ vua Phỉ Thúy mới thấy cảm thán vô cùng.

- Lão Mã, nhìn thạch tôi không bằng anh nhưng nhìn người tôi tin tôi thắng anh một bậc.

Trần Vô Cực vuốt râu cười, vua Phỉ Thúy không đề cập đến ý định đến, ông cũng không nói, Lý Dương bên cạnh tự rót trà cho mỗi người một cốc.

Mấy người tướng quân Kuba khi nhận trà từ Lý Dương đều vội vàng đứng lên.

Mấy tướng quân này, mấy gia tộc này khi đối diện với Lý Dương tâm lý có chút phức tạp.

Ngày đầu khi Lý Dương mới bước vào nghề có thể nói người coi trọng anh không có mấy, thậm chí họ đều không biết sự có mặt của Lý Dương, chỉ có Sang Dala mượn cơ hội đi Trung Quốc để lập mối quan hệ với thiên tài trẻ tuổi này.

Ai cũng không ngờ mối quan hệ này lại thay đổi họ, thay đổi vận mệnh của Myanmar.

- Trần lão, lần này chúng tôi đến có việc muốn tìm Lý tiên sinh, chúng tôi bây giờ rất cần sự giúp đỡ của Lý tiên sinh.

Bưng trà vua Phỉ Thúy không uống mà nhìn Lý Dương nói luôn ý định đến.

Vua Phỉ Thúy nói rất thẳng thậm chí còn dùng “chúng tôi” có thể thấy lần này ông đến đại diện cho ba gia tộc lớn, lần này phải nhờ sự giúp đỡ của Lý Dương chắc chắn không đi đâu.

- Mã lão tiên sinh, tôi và Tuấn Đào là bạn, cũng là đồng nghiệp hợp tác, ngài có chuyện gì cứ nói với tôi là được.

Lý Dương cúi đầu nghĩ một lát khẽ trả lời một câu.

Ý định đến của vua Phỉ Thúy rất rõ ràng, ông hiểu tình huống trước mắt nhiều hơn Trần Vô Cực, biết những người này đang sống những ngày tháng khó khăn thậm chí có nguy cơ diệt vong.

Tình hình này kéo dài họ sống một cách khó khăn, Thornton những ngày này lại rất thoải mái.

Lý Dương là khách tướng quân Thornton mời tới, cũng là bạn tốt của Sang Dala, anh không muốn vì chuyện này mà ảnh hưởng đến quan hệ giữa hai bên cho nên mới đặc ý điểm danh, anh và Mã Tuấn Đào là bạn điểm này.

Điều này phải đợi nói với vua Phỉ Thúy, ông là tiền bối của tôi lại là bố của bạn tôi, nếu ông có việc tôi chắc chắn sẽ giúp, đổi thành người khác thì quên đi.

Vua Phỉ Thúy nhìn Lý Dương, từ từ nói: - Lý Dương, trong thời gian tham gia đại sứ Trác lão đã gọi điện cho tôi.

- Trác lão gọi điện cho ngài?

Lý Dương kinh ngạc ngẩng đầu lên, không ngờ vua Phỉ Thúy lại nói ra chuyện này.

Vua Phỉ Thúy gật đầu nói: - Đúng, ông ấy gọi cho tôi cũng không quan trọng, kỳ thực khi ấy người ông muốn liên lạc nhất là cậu, chỉ là cậu đang tham gia đại sứ điều khắc ngọc ông sợ ảnh hưởng tới cậu làm cậu phân tâm cho nên mới không gọi cho cậu.

- Người Trác lão muốn tìm là tôi?

Lý Dương tỏ vẻ rất ngạc nhiên, những điều vua Phỉ THúy nói anh không hề biết bây giờ Trác lão đã qua đời cũng không thể kiểm chứng.

- Đúng, kỳ thực lúc đó bọn tướng quân Kuba đã tìm đến Trác lão, đề nghị Trác lão làm người trung gian muốn tìm cậu giúp họ đổ khoáng một lần.

Vua Phỉ THúy lại gật đầu lần nữa, lần này không có rõ ràng những lời cần nói đều đã nói ra rồi.

Lý Dương cau mày lại, vua Phỉ THúy đến giúp bọn tướng quân Kuba Lý Dương không quan tâm, dù sao quan hệ của vua Phỉ THúy và tướng quân Kuba rất tốt.

Nhưng Trác lão cũng sẽ làm như vậy, Lý Dương có chút nghi ngờ.

Trong lòng Lý Dương thậm chí có chút hoài nghi, những chuyện này Trác lão chưa hề nói qua mà là vua Phỉ THúy cố ý nói như vậy lại mượn danh của Trác lão.

- Mã lão tiên sinh, nói đến đổ khoáng ngài là bậc tiền bối mà.

Sự hoài nghi trong lòng Lý Dương không nói ra, kiểu nghi ngờ này cũng bình thường, bây giờ Trác lão không ở đây vua Phỉ THúy nói như vậy muốn người khác không nghi ngờ gì rất khó.

- Tôi già rồi.

Vua Phỉ THúy cười một cách khổ sở. Dường như biết cách nghĩ của Lý Dương, lại nhẹ nhàng nói: - Tôi bây giờ không như trước, muốn giúp cũng lực bất tòng tâm, Trác lão cũng biết điều này, khi chúng tôi nói chuyện còn cảm thán, thiên hạ sau này vẫn phải nhờ cậu.

- Lý tiên sinh, tất cả những điều Mã lão tiên sinh nói đều là sự thật, kỳ thực việc này Thornton cũng biết nếu không chúng tôi làm sao có thể cùng đến tìm cậu ở đây.

Tướng quân Kuba chưa xốt lắc đầu, nhìn Lý Dương rất thành khẩn.

Lông mày Lý Dương lại nhảy lên, lời của tướng quân Kuba anh lại có chút tán đồng, đây là địa bàn của tướng quân Thornton, tất cả hành động của đối thủ cạnh tranh đều nằm trong tay anh.

Phải nói mấy người họ cùng nhau tới tìm mình Thornton không biết, bản thân Lý Dương không thể tin.

Thornton biết không ngăn cản hoặc không tìm hiểu tình hình vốn có vấn đề này.

- Lý Dương, cậu biết tất cả điều này là vì sao không? Vua Phỉ THúy nhìn Lý Dương nhẹ nhàng hỏi.

Lý Dương cau mày vẫn không nói gì, Trần Vô Cực bên cạnh đột nhiên nói một câu.

- Có phải là vì sự cân bằng.

Cân bằng, hai chữ này đột nhiên xuất hiện trong đầu Lý Dương, Trần Vô Cực bên ngoài cuộc tĩnh táo nhìn thấy điểm này, Lý Dương sau khi được thức tỉnh cũng hiểu ra điều này.

Vua Phỉ THúy gật đầu: - Trần lão nói chính xác, đúng là vì sự cân bằng, bọn Kuba mặc dù sắp rơi vào đường cùng nhưng dù sao cũng chưa tuyệt đường, họ sẽ cố một lần, tới lúc Thornton có thể giữ được một khoáng mạch siêu lớn thì vẫn chưa biết thế nào.

Vua Phỉ THúy nói rõ ràng như vậy Lý Dương bây giờ hoàn toàn hiểu chuyện gì.

Sự cân bằng, thực sự là vì sự cân bằng, Myanma vốn có 5 đại gia tộc, 5 đại gia tộc mặc dù có nội đấu nhưng khi đối ngoại vẫn nhất trí, nếu không sớm đã bị quân chính phủ diệt trừ.

Hiện nay sự phát triển của 5 gia tộc đang ở trạng thái không cân bằng, bọn tướng quân Kuba nếu không cải thiện tình hình này thì hoặc sẽ bị đào thải hoặc sẽ phải dùng vũ lực chiến đấu với Thornton giành quyền của những mạch khoáng siêu lớn.

Hai điểm này hiển nhiên là điều Thornton muốn, bây giờ gia tộc Thornton phát triển tốt nhưng vẫn chưa phát triển đến mức có thể độc lập đối phó với quân chính phủ.

Như vậy ba gia tộc tướng quân Kuba nếu rút tài chính ra đưa thành viên gia tộc ra nước ngoài thì 5 gia tộc trong nháy mắt mất đi 3, và thế lực của quân chính phủ rơi xuống mức thấp nhất.

Trong thời gian này quân chính phủ đối phó với họ có thể nói là đơn giản hơn nhiều so với bình thường.

Phải nói quân chính phủ không bắt cơ hội này, bỏ qua Thornton, để Thornton yên tâm phát triển, việc này bản thân Thornton cũng không tin, cho nên lúc này anh không thể để bọn Kuba rút lui, phải buộc chặt lại với nhau.

Tình hình này và lúc Thornton bị tranh đảng không giống nhau.

Lúc đó bọn Kuba dù sao cũng là 3 nhà, mà còn có thể mượn sức gia tộc Lalong Ka Longsha chỉ đánh ép một mình Thornton, 5 gia tộc mất 1 và mất 3 tuyệt đối là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Mà vì quan hệ của Lý Dương bây giờ Thornton không có cơ hội như Kuba ngày đó, có thể chỉ đánh ép một mình Kuba.

Hướng hồ đây vẫn chỉ là khả năng bọn Kuba có thể rút, nếu 3 gia tộc Kuba không cam tâm, phải chiến đấu với gia tộc Thornton thì sự hủy diệt của 5 gia tộc có thể ngay trước mắt.

Trong tình hình này cho dù Thornton không cam tâm cũng phải để bọn Kuba một con đường sống.

Đường sống này bây giờ chỉ có một người có thể quyết định, người này chính là Lý Dương, Lý Dương có 1/3 cổ phần của mạch khoáng siêu lớn, lại là chuyên gia đồ khoáng lợi hại nhất trên thế giới hiện nay, chỉ cần Lý Dương muốn giúp họ chắc chắn có thể vượt qua nguy cơ lần này.

Còn về sự cạnh tranh về sau thì sau này tính.

- Lý tiên sinh, nếu cậu đồng ý giúp bắt luận đồ ra khoáng mạch gì 3 gia tộc chúng tôi cũng chỉ lấy 5 phần, mặt khác phí khai thác chúng tôi chịu hoàn toàn, cậu chỉ cần đồ khoáng là được.

Nhìn Lý Dương có chút lung lay Kuba lập tức nói một câu, Husu, Potong bên cạnh anh cũng nhìn Lý Dương, lúc này Lý Dương là người nắm vận mệnh tương lai của họ.

1316. Chương 1313: Lợi Ích Của Lý Dương

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1313: Lợi ích của Lý Dương

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Trực tiếp phân thành 5, còn chưa cần Lý Dương đầu nhập tướng quân Kuba thực sự biểu lộ thành ý của họ.

Điều kiện này so với điều kiện hợp tác với Thornton khi trước còn tốt hơn nhiều, hợp tác với Thornton chia đều 3 nhà bắt luận lợi ích hay đầu nhập là như nhau.

Nhưng tình hình bây giờ cũng khác, Lý Dương và bọn Kuba không có quan hệ gì, bọn Kuba phải thuyết phục Lý Dương giúp đỡ phải trả nhiều giá hơn.

Mặt khác từ điều kiện bọn Kuba đưa ra có thể thấy họ bây giờ thực sự bị ép không còn cách nào khác chỉ có thể dùng giá lớn để mượn sức Lý Dương cao thủ đồ khoáng này, hi vọng có thể thay đổi vận mệnh gia tộc.

Kuba, Husu và Potong ba vị tướng quân, lúc này đều nhìn Lý Dương với vẻ kỳ vọng.

Lý Dương ngồi ở đó, đứng 3 phút mới từ từ trả lời: - Tôi suy nghĩ một lát được không? Hai ngày nay tôi không đi đâu, ngày mai sẽ trả lời các anh.

- Chắc chắn rồi, anh cứ từ từ suy nghĩ, vậy ngày mai chúng tôi đợi tin tức tốt của anh.

Ba người Kuba nhìn nhau cuối cùng do Kuba gật đầu trả lời, Lý Dương không từ chối ngay là tốt rồi, việc này họ vẫn còn hi vọng.

- Trần lão, Lý Dương, vậy chúng tôi không làm phiền nữa, hi vọng ngày mai có thể nhận được tin tốt từ các anh.

Có được sự hồi đáp của Lý Dương vua Phỉ Thúy cũng đứng dậy cáo từ, ông lần này vốn là người giới thiệu bây giờ mục đích đã đạt được không cần thiết phải ở lại nữa.

Ông hôm nay sẽ rời khỏi Myanmar, đưa tro cốt của Trác lão về nước, an táng Trác lão tại quê nhà.

An táng lần này vua Phỉ Thúy không cho ai đi theo, chỉ có một mình mang Trác lão về, ông không muốn người khác biết nơi an táng cuối cùng của Trác lão. Như vậy có thể để Trác lão yên tĩnh an nghỉ.

Vua Phỉ Thúy vừa bước đi Sang Dala bước vào, Sang Dala tới đây lúc này Lý Dương không hề ngạc nhiên.

Trong tình huống bình thường anh phải xuất hiện sớm mới đúng, như vậy có thể biết mục đích bọn Kuba tìm Lý Dương, khi có gì không đúng còn có thể làm loạn.

Sang Dala xuất hiện sau khi Kuba rời đi, điều này cũng làm Lý Dương tin lời của vua Phỉ Thúy.

Myanmar bây giờ thực sự cần một sự cân bằng.

Nếu thực sự là như vậy Trác lão rất có khả năng đã gọi điện thoại cho vua Phỉ Thúy, cũng đồng ý Kuba chờ người giới thiệu, chỉ là Trác lão ra đi vội vàng lại nhanh nên việc làm người giới thiệu này không thành.

- Nói đi, rốt cuộc có chuyện gì?

Lý Dương ngồi ở ghế sofa, cũng không mời Sang Dala ngồi xuống, còn trà cũng không rót, Sang Dala không phải người ngoài Lý Dương không cần khách khí với anh.

- Cậu đều rõ hết rồi sao lại hỏi tôi?

Sang Dala cười một tiếng tự rót cho mình một cốc trà, anh thực ra đến từ sớm nhưng không vào.

Phán đoán của Lý Dương không sai, bây giờ Myanmar thực sự cần một sự cân bằng, Thornton cũng không dám ép bọn Kuba quá, gia tộc Thornton bây giờ vẫn không đủ sức để ứng phó với ba gia tộc lớn kia.

Đối với điều này Sang Dala rất buồn bực nhưng cũng bất đắc dĩ.

Nếu cho họ thời gian không cần quá lâu, có thể phát triển 10 năm anh tin có thể làm gia tộc mình theo kịp với quân chính phủ, lúc đó không còn quan hệ với ba đại gia tộc kia.

Đáng tiếc anh không có thời gian, họ trước kia và Kuba bây giờ giống nhau, suýt bị mất đi, đều là vì Lý Dương đổ tặng một mạch khoáng lớn. Cuối cùng mới thay đổi được vận mệnh, thời gian thay đổi vận mệnh này thực sự rất ngắn không đủ để cải thiện hoàn toàn thực lực của cả gia tộc.

- Tôi muốn chính miệng anh nói ra.

Lý Dương trừng mắt, Sang Dala lập tức không cười nữa, biểu lộ cũng nghiêm túc hẳn.

Nhìn Lý Dương Sang Dala chần chờ một chút mới nói: - Ý của chú tôi là để họ kiên trì mấy năm, họ bây giờ chưa độc lập được, đương nhiên rồi, cụ thể làm thế nào cậu nắm rõ nhất, họ chia phần cho cậu nhiều hơn chúng tôi nhiều, haiz, thật đáng tiếc.

Sang Dala nói lại thở dài.

Sự đáng tiếc này là anh nói thật lòng sau khi biết gia tộc sớm muộn cũng rơi vào trong tay anh, 3 gia tộc lớn có thể do chú trực tiếp đánh bại, anh có thể bớt đi chút phiền phức, điều này có nghĩa là sau này anh vẫn phải đối diện với những phiền phức này.

- Tôi hiểu rồi, tôi sẽ suy nghĩ.

Lý Dương gật đầu, Sang Dala chính miệng xác nhận để anh biết bọn Kuba không nói dối.

Điều này cũng làm Lý Dương nghĩ đến một câu, trên thế giới này không có kẻ thù vĩnh viễn, có chỉ là lợi ích vĩnh viễn, Sang Dala và Kuba đã từng là hai người nước lửa không dung, bây giờ lại trở thành cùng nhau phát triển, cùng trên một ngựa.

- Lý Dương, cảm ơn cậu.

Sang Dala nhìn Lý Dương đột nhiên nói một câu, Lý Dương hơi ngạc nhiên lập tức lắc đầu cười.

Sang Dala chắc chắn biết rồi, Lý Dương ban này không trực tiếp trả lời Kuba bây giờ hỏi Sang Dala nhắc lại điều kiện của bọn Kuba, người ở giữa chính là Sang Dala.

Cho dù nói thế nào về việc này ba gia tộc lớn đều áy náy với Thornton, điều này có nghĩa là tạm thời để gia tộc Thornton trở thành gia tộc đứng đầu năm đại gia tộc.

Đây mới là lý do Sang Dala nói cảm ơn.

Nhưng điều kiện của bọn tướng quân Kuba có sức hấp dẫn với Lý Dương không ít, chia 50% có nghĩa là một mạch khoáng đổ ra Lý Dương có một nửa.

Mà Lý Dương không cần làm gì chỉ ngồi phân tiền là được.

Việc tốt như vậy Lý Dương không muốn từ chối, cũng không có lý do từ chối, Lý Dương có năng lực đặc thù đặc biệt sau khi tiến hóa đồ khoáng sẽ dễ dàng hơn, điều này có nghĩa 5 đại gia tộc của Myanmar phải đưa tiền cho anh.

Số tiền này không lấy cũng phí.

Chỗ Lý Dương bây giờ dùng tiền có rất nhiều, quỹ của Lý Dương trong nước mỗi năm đều cần số tiền lớn, có số tiền này có thể giúp đỡ nhiều đứa trẻ để chúng yên tâm học hành không phải lo cuộc sống bấp bênh.

Mặt khác có số tiền này quỹ sau này của viện bảo tàng cũng không cần phải lo nữa, đây dù sao là Myanmar, kiếm được tiền ở nước ngoài mang về nước mình tiêu cũng có cảm giác có công.

Cũng có thể nói lần này sau khi gặp được Sang Dala, trong lòng Lý Dương đã có quyết định.

Khi Lý Dương và Sang Dala nói chuyện Trần Vô Cực vẫn ở trong sân, ông đang hướng dẫn Triệu Khuê và Hải Đông luyện võ, hai người đều rất có hứng thú với thái cực. Gần đây chăm chỉ tập luyện. Đúng lúc có một số vấn đề có thể hỏi Trần Vô Cực chỉ dẫn.

Công pháp thái cực của Lý Dương rất cao nhưng xét về kinh nghiệm thì chắc chắn không bằng Trần Vô Cực.

Sang Dala đi rồi, tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, tang lễ của Trác lão xong anh càng bận hơn, hiện tại gia tộc phát triển tốt Thornton cũng yên tâm ủy quyền, Sang Dala bây giờ rất có thực lực.

Lý Dương tiễn Sang Dala vừa trở về Trần Vô Cực cười nói với anh: - Lý Dương, tới Mandalay nhiều ngày như vậy vẫn chưa ra ngoài, nếu hôm nay không có việc gì thì ra ngoài đi dạo đi.

- Bên ngoài?

Lý Dương ngạc nhiên lập tức cười: - Cái này không vấn đề gì, tôi bỏ qua rồi, tôi sẽ gọi xe ngay dẫn ngài đi dạo một vòng.

Kỳ thực đối với Lý Dương Mandalay thực sự không có gì đẹp, ngay cả tam tuyến quốc nội cũng không đẹp, cả Myanmar cũng có mấy chỗ đẹp.

Đây chỉ là đối với bản thân Lý Dương, anh dù sao cũng tới Mandalay nhiều lần rồi, nhưng đối với Trần Vô Cực lại khác.

Ở đây dù sao cũng là nơi đất khách quê người, Trần Vô Cực muốn ra ngoài Lý Dương có thể hiểu.

Ở nơi này Lý Dương chính là khách quan trọng nhất, người ở đây đều biết cuộc sống của họ tại sao lại thay đổi mà Lý Dương có thực lực, người ở đây đối với người thực sự có bản lĩnh vô cùng tôn trọng.

Lý Dương cần xe không có vấn đề gì, một lúc một chiếc Hummer, một chiếc thương mại, một chiếc quân sự đều tới.

Trên 3 chiếc xe quân sự đều có mười quân nhân mặc đồng phục, đây là người bảo vệ cho bọn Lý Dương khi ra ngoài.

Nhìn thấy đội này Trần Vô Cực có chút ngạc nhiên.

Đối với điều này Lý Dương có chút bất đắc dĩ nhưng cũng chấp nhận, chỉ là yêu cầu những người này đứng xa một chút không làm phiền đến mình, bên cạnh anh đã có Triệu Khuê và Hải Đông, còn có Triệu Vĩnh bí mật bảo vệ là đủ rồi.

Hơn nữa chỉ cần không có vũ khí nóng gì thì ở Myanmar đối thủ của anh và Trần Vô Cực không có ai, hai người họ thái cực đều đã luyện đến cấp cao, bình thường đều có thể ứng phó được mấy người.

Mandalay Lý Dương ấn tượng nhất là chợ lớn.

Lần này Lưu Cương không đi theo, Triệu Khuê lái xe, xe đi thẳng tới chợ lớn, Triệu Khuê đi cùng Lý Dương lần trước rồi đường xá cũng thuộc hơn.

- Lý Dương, có phải cậu đồng ý với bọn họ rồi?

Trên xe Trần Vô Cực tiện hỏi một câu, việc ông hỏi là việc tướng quân Kuba.

Mặc dù ngày mai trả lời nhưng trong lòng Lý Dương lúc này thực sự đã có quyết định.

- Là như này, đồng ý với họ đối với tôi cũng không có gì xấu, tôi rất tin tưởng vào năng lực đồ khoáng của mình.

Lý Dương gật đầu, anh cứ tưởng Trần Vô Cực lo lắng cho anh, sợ anh không đồ ra khoáng, có năng lực đặc thù chỉ cần có khoáng Lý Dương tin bản thân mình có thể tìm ra nó, bây giờ năng lực đặc thù của anh tiến hóa rất cao rồi.

- Tôi cũng rất tin tưởng cậu.

Trần Vô Cực hơi cười, tiếp tục nói: - Nhưng nếu phải giúp cậu hãy giúp họ một lần, ít nhất cũng cho họ cơ hội có thể duy trì tình trạng bây giờ.

Lý Dương ngạc nhiên quay đầu, có chút nghi ngờ nhìn Trần Vô Cực, anh không hiểu Trần Vô Cực tại sao lại nói giúp bọn Kuba,

Nhìn Lý Dương Trần Vô Cực lại cười, nói khẽ: - Cậu không cảm thấy tình hình này có lợi cho cậu sao, cứ một mình lời nói của cậu cũng giảm đi nhiều.

Lý Dương sững sốt ngẩng đầu lên.

Anh hiểu ý của Trần Vô Cực, bây giờ Myanmar là 5 gia tộc lớn cùng bắt tay với quân chính phủ, mà nguồn tài chính của 5 gia tộc lớn đều ở mạch khoáng Phỉ Thúy, điều này chắc chắn họ phải dựa vào Lý Dương.

5 nhà cùng nhau cạnh tranh, 5 nhà đó đều coi trọng Lý Dương, thái độ đối với Lý Dương cũng tốt, như vậy lợi ích Lý Dương đạt được cũng càng lớn.

Nếu còn lại một nhà thì sự tin cậy của Lý Dương không lớn đến vậy, mặc dù nói cũng coi trọng nhưng lợi ích Lý Dương đạt được và lời nói chắc chắn giảm nhiều.

Trần Vô Cực là người từng trải, cũng là người nhiều tuổi, ông rất hiểu thế cục của Myanmar, chỉ có như vậy mới có thể tranh được lợi ích lớn nhất cho Lý Dương.

Đối với Trần Vô Cực mà nói lợi ích của Lý Dương là quan trọng nhất, cho nên ông mới cố ý bảo Lý Dương đi để nói những điều này, chứ không phải thực sự muốn đi ngắm cảnh thành phố nước ngoài.

1317. Chương 1314: Bị Doạ Dẫm

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1314: bị dọa dẫm

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Đến nơi rồi, chúng ta xuống xe!

Xe ngừng lại, Trần Vô Cực cười to một tiếng, bước xuống xe.

Lý Dương cũng xuống xe theo, nhưng bộ dáng của hắn có vẻ có chút mất hồn mất vía, hắn vẫn còn đang suy tư lời Trần Vô Cực vừa mới nói.

Trần Vô Cực nói không sai, hiện trạng Myanmar được gìn giữ, đối với lợi ích của mình mới có thể càng lớn, 5 đại gia tộc duy trì cân bằng, lời nói Lý Dương lại càng nặng, đặc biệt sau khi Phỉ Thúy Vương thoái lui, trước mắt người có thể bảo đảm đồ quặng mỏ thành công, chỉ có hắn.

Đối mặt mạch khoáng ngày càng khô kiệt, trong tình huống tài nguyên mấy đại gia tộc cũng không phong phú, bọn hắn dựa vào Lý Dương càng ngày càng nhiều, như vậy không chỉ có địa vị Lý Dương tăng cao, ích lợi cũng sẽ gia tăng.

Tất cả chuyện này, đều là Lý Dương nhìn ở góc độ của mình, mà trước đó, Lý Dương hoàn toàn không nghĩ như vậy, thuần túy là bởi vì quan hệ với Sang Dala.

Đối với Sang Dala, người bằng hữu này, Lý Dương vẫn rất coi trọng, tuy nói ngay từ đầu Sang Dala tiếp cận hắn có mục đích, nhưng lúc sau Sang Dala quả thật làm rất nhiều chuyện có lợi đối với Lý Dương.

Không có Sang Dala trợ giúp, Lan Đình Tự và Tuyền Hầu Châu cũng không dễ mang về quốc nội, ơn này cũng rất lớn.

- Đây là chợ Ngõa Thành?

Đứng ở bên ngoài chợ, Trần Vô Cực chỉ vào cửa cái chợ rách nát phía trước, có vẻ có chút kinh ngạc.

Chợ Ngõa Thành Đại, ở quốc nội Trần Vô Cực cũng đã được nghe nói, dù sao sư phụ chạm ngọc cần rất nhiều nguyên liệu, nơi này tập trung gần một nửa Phỉ Thúy nguyên liệu của Myanmar, bên Yết Dương kia có không ít người thường xuyên sang bên này.

Chính là hiện trạng nơi này, thật sự khiến Trần Vô Cực có chút nhìn không vào mắt, rất khó tin tưởng, đây là một cái chợ danh tiếng nổi khắp toàn thế giới, thoát nhìn càng giống là kiến trúc chờ đợi phá bỏ và dời đi nơi khác ở quốc nội.

- Sư phụ, tình hình Myanmar đặc thù, sau này thầy sẽ biết!

Lý Dương cười nói một câu, lúc nói chuyện còn mang kính râm, ở Myanmar, người quen của hắn không ít, không mang theo Kính râm chỉ sợ sẽ bị người nhận ra, đưa tới phiền toái không cần thiết.

Trần Vô Cực lắc đầu cười nói:

- Trước kia nghe nói qua, chính là không nghĩ đến nơi này so với tưởng tượng còn kém hơn!

Vài người cùng nhau đi thẳng về phía trước, người trên xe phía sau cũng xuống hiện trường tập hợp đội ngũ, nhưng vẫn đứng nơi đó tròng mắt, Lý Dương không cho bọn họ đi theo, bọn họ cũng không dám, ở bên ngoài tập hợp chờ đợi.

Có hai người mặc thường phục nhưng đi theo rất xa, không được Lý Dương cho phép, bọn hắn cũng không dám tới gần.

Cửa lớn có không ít người ra vào, năm nay giao dịch Myanmar sẽ tổ chức sớm, gần đây vào khu ngọc khí Myanmar không ít người, trước khi giao dịch Myanmar bắt đầu, những người này đều muốn đến Ngõa Thành thử thời vận.

Nơi này và lúc Lý Dương tới lần đầu tiên, cơ hồ không có thay đổi, năm đại gia tộc đều không tâm tư chỉnh đốn nơi này, đối với bọn họ mà nói, khu chợ này chỉ cần tồn tại là được.

Lý Dương cũng hiểu được điều này, nhưng nơi này là Myanmar, cũng không phải Trung Quốc, cùng hắc không có bất kỳ quan hệ gì, hắc cũng lười phải nói việc này.

Lý Dương cùng Trần Vô Cực đi ở phía trước, Triệu Khuê và Hải Đông đi phía sau, bốn người chậm rãi vào bên trong.

Trần Vô Cực mặc một bộ quần áo nhà Đường mùa hè, rất có dáng một cao nhân, ở quốc nội, cái dáng này khó tránh khỏi sẽ đưa tới một số người hâm mộ nhìn chăm chú.

Đáng tiếc nơi này là Myanmar.

Trần Vô Cực như thế nào, ở trong mắt họ càng giống là một chú dê béo hơn, mấy ngày nay thương nhân Trung Quốc đến chợ này cũng không ít, ở trong mắt một số người Myanmar, thương nhân Trung Quốc chỉ là đối tượng có thể tùy tiện mổ xẻ.

- Đứng lại!

Mấy người đang vào bên trong, đột nhiên vài người đi tới cửa, người đi đầu hét lớn một tiếng, gọi Lý Dương bọn họ lại.

Người này nói là Hán ngữ, rất chuẩn, người hoạt động ở cửa khu chợ, cơ hồ đều là chuyên gia ngoại ngữ, ít nhất đều phải biết mấy ngoại ngữ.

- Các anh có chuyện gì?

Lý Dương nhíu nhíu mày, đi mấy bước, đứng ở phía trước Trần Vô Cực. Triệu Khuê cùng Hải Đông hai người cũng đều đi đến phía trước, đứng ở hai bên Lý Dương và Trần Vô Cực, lạnh lùng đánh giá người tới trước mặt.

Bộ dạng mấy người, ngược lại lại khiến cho vài người ở cửa chợ bình tĩnh.

Thương nhân Ngọc Thạch của Trung Quốc đều rất có tiền, thường xuyên có người mang theo bảo kê đi vào, rất ra vẻ, nhưng bị bọn hắc đe dọa vài câu, bình thường đều cũng trở thành rất nghe lời, hơn nữa còn có vẻ cung kính.

Trước mắt Trần Vô Cực đã bị coi thành một vị thương nhân Ngọc Thạch, Lý Dương thì là trợ lý, Triệu Khuê cùng Hải Đông chính là bảo tiêu, vừa nhìn đã biết.

Mà khuya hôm nay bọn hắc phỏng chừng có thể ngồi uống một hồi, thuận tiện mang chút đồ ăn nhanh về nhà.

- Chuyện gì, biết đây là nơi nào không mà tự ý vào?

Người đi đầu chính là một người Myanmar cao 1.8m, chiều cao này ở Myanmar không phải thấp, trông rất uy phong.

Thanh âm của hắc không nhỏ, sau khi kêu lên cổng chợ lại chạy đến vài người, lần này chạy đến, đều là người mặc một bộ quần trang, tuy rằng không mang vũ khí, nhưng bộ dáng thực uy vũ.

Lúc này cửa khu chợ đã có bảy tám người, nhiều hơn Lý Dương bọn hắc gấp đôi có thừa.

- Mấy vị, các anh muốn cái gì?

Trần Vô Cực đánh giá một vòng mấy người này, lập tức hiểu sao lại thế này, gừng càng già càng cay, hắc biết đây là gặp bọn rắn độc, mục đích mấy người này hắc rất rõ ràng.

Cả đời này Trần Vô Cực tích lũy được kinh nghiệm, quả thật so với Lý Dương mạnh hơn nhiều, đây là điều Lý Dương không thể với tới.

- Không sai, vị lão tiên sinh này thực thức thời đấy!

Người vóc dáng cao cười hắc hắc một tiếng, vươn hai ngón tay cái ra, trong lòng lúc này cũng đang hoan hỉ, phần chần.

Theo ý nghĩ của hắn, sự tình phát triển đã nằm trong không chế của hắn , bình thường nơi này chính là cần giao tiền phí mới có thể đi vào, nhưng gặp phải người quấy rối, thu thêm chút tiền cũng là đúng.

Còn thu tiền bao nhiêu, xem tâm trạng của bọn hắn đã.

Trước mắt người thương nhân Trung Quốc này rất hiểu luật, thu tiền có thể ít một chút, hai ngàn đôla là được, như vậy huynh đệ bọn hắn, mỗi người đều có thể kiếm một ít, ăn uống phóng túng, cũng đều có thể còn thừa không ít.

Hai ngàn đôla, đối với rất nhiều thương nhân Trung Quốc mà nói đều là không đáng kể, bọn hắn trả số tiền này cũng sẽ không có bất cứ ý kiến gì, cuối cùng kết quả chính là tất cả đều vui vẻ.

Nhìn thấy hắn hai ngón tay, Trần Vô Cực chậm rãi gạt đầu, hắn hiểu được ý tứ của đối phương.

Hắn hiểu được , Lý Dương lúc này cũng đoán được đại khái, chợ Ngõa Thành rất loạn, điểm ấy hắn ở quốc nội đã nghe những người đồng hành nói qua, chính là hắn mỗi lần đến đều là đi cùng Sang Dala, nên chưa bao giờ gặp.

Lúc này đây, hắn xem như triệt triệt thấy được.

Trần Vô Cực vừa muốn nói chuyện, Lý Dương liền nhẹ nhàng kéo hắn lại, hơn nữa lạnh lùng nhìn người đang cười híp mắt đứng ở trước mặt bọn họ.

- Tay không nên thò ra lung tung, có đôi khi vươn ra, nhưng không lui về được !

Lý Dương phản đối người này một cách khách khí, một bọn du côn lưu manh thôi, nhưng Lý Dương cũng không muốn thỏa hiệp.

Nói đùa gì chứ, một đại tông sư, lại là chuyên gia đồ quặng mỏ, lại còn được 5 đại gia tộc của Myanmar coi như tâm phúc, Lý Dương ở trong này còn bị người dọa dẫm thì khi trở về đâu còn mặt mũi nào, huống chi còn có Trần Vô Cực đi theo.

Trần Vô Cực mỉm cười, đứng ở nơi đó không nói chuyện .

Dựa theo ý nghĩ của hắn, tốn chút tiền cũng không sao, nơi này dù sao cũng là nước ngoài, thái độ của hắn với Lý Dương hơi có chút bất đồng.

Nhưng nếu Lý Dương phản đối, hắn tự nhiên sẽ nghe theo đề nghị của Lý Dương, ở trong này Lý Dương mới có quyền lên tiếng.

- Người...!

Người vóc dáng cao sắc mặt mạnh mẽ thay đổi, lập tức mắng chửi nói :

- Có dũng khí, dám nói như vậy, mấy người các ngươi chờ hối hận đi!

Mới vừa nói xong, bên cạnh hắn một người liền dùng sức thổi còi trước ngực, không lâu sau, bên trong lại chạy đến mười mấy người, lần này chạy đến, tất cả đều mặc quân trang.

- Mấy người này hành động lạ, mưu đồ gây rối, tôi hoài nghi bọn họ có mục đích riêng, nên kiểm tra kỹ một chút !

Người vóc dáng cao nói với những người vừa tới, lại quay đầu lại mắt nhìn Lý Dương, trên mặt có chút hung và cùng dữ tợn.

- Tiểu tử, chờ nộp tiền phạt đi, mỗi người hai vạn đôla, chia ra cũng không thể ít, đây là cái giá cho người!

Sự tình đã làm lớn, phạt tiền sẽ thật là cao, đáng tiếc tiền phạt cao như vậy cũng lấy không về tay được, đây mới là nguyên nhân người cao đó nhìn hung ác như vậy.

Nhưng hẳn vui vì trả thù được Lý Dương, không để cho người trẻ tuổi bị chút giáo huấn, không biết bọn họ tới chỗ nào.

Xa xa, hai người luôn luôn đi theo Lý Dương chứng kiến nhiều người như vậy vây lại đây, hơi sững sờ, vội vàng chạy tới bên này, bọn hắn vừa chạy, vừa thông báo quân ở bãi đỗ nhanh chóng lại đây.

Nếu Lý Dương ở trong này có xảy ra không hay, tất cả bọn hắn đều không xong.

- Sao lại thế này, sao lại thế này!

Một giọng dương dương tự đắc đột nhiên vang lên, những người ăn mặc không phải quân trang đứng cửa, tất cả đều tránh ra, từ trong chợ đi ra một người hai mươi tuổi, vẻ mặt có chút không hài lòng.

1318. Chương 1315: Vạn Răng Hắc Cho Tôi

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1315: Vạn răng hắc cho tôi

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Người trẻ tuổi nói là tiếng Myanmar, Lý Dương có thể nghe hiểu một ít, biết ý tứ trong lời nói của hắn.

- Tướng quân Tra Toa!

Người vóc dáng cao cũng nhìn thấy người thanh niên đi tới này, sắc mặt lập tức biến đổi, thái độ chuyển biến một trăm tám mươi độ so với khi Lý Dương tới, cười nhếch bước nhanh nghênh đón người trẻ tuổi kia .

- Hồ Bó!

Người trẻ tuổi cẩn thận đánh giá người vóc dáng cao, lập tức kêu lên một cái tên, người cao kia gật đầu như gà mổ thóc, vẻ mặt hơn hớn.

- Vâng, là tôi, không ngờ tướng quân ngài còn nhớ rõ tôi, khiến tôi rất cảm động!

Người vóc dáng cao nhếch nhếch, hoàn toàn bất đồng với bộ dạng vừa rồi, Lý Dương nhìn thấy chỉ cảm thấy ghê tởm, nhìn không được quay đầu đi.

- Vừa rồi có chuyện gì thế?

Người trẻ tuổi ngẩng đầu, cao ngạo hỏi một câu, người vóc dáng cao không dám giấu diếm, lập tức đem chuyện vừa rồi nói một lần.

Đương nhiên, hắn chính là nói nhỏ chỉ để người trẻ tuổi nghe, hơn nữa thêm mắm thêm muối một hồi, khiến Lý Dương bọn hắn bị nói thành người tới gây rối.

Người trẻ tuổi vừa nghe vừa gật đầu, còn không ngừng nhìn Lý Dương bọn hắn, hắn chú ý nhất vẫn là Trần Vô Cực.

Trần Vô Cực tuy rằng hơn 70 tuổi , nhưng càng giống là người hơn sáu mươi tuổi hơn, ông chủ Trung Quốc như vậy đến Myanmar có rất nhiều.

Còn một điều, trên người Trần Vô Cực có một vẻ uy nghiêm bất đồng, đây là từ sau khi hắn trở thành đại sư cao nhất bồi dưỡng được. Sau khi được công nhận là tông sư, vẻ uy nghiêm càng tăng lên.

Nhưng vẻ uy nghiêm đó ở trong mắt người trẻ tuổi, liền trở thành cam đoan có tiền, người trẻ tuổi nghe lời nói của người vóc dáng cao kia, tham lam trong mắt cũng càng ngày càng tăng.

- Vâng, còn không mau nghe lời tướng quân, cùng tiến lên, bắt lấy bọn họ!

Người cao đáp lại đầu tiên, lúc sau còn cười gian xảo nhìn Lý Dương bọn hắn, hắn đang nghĩ, bốn người trước mắt này đang gặp xui xẻo.

Người trẻ tuổi tên là Tra Toa, là người của Hồ Tô tướng quân trong 5 đại gia tộc Myanmar, hơn nữa còn là cháu ngoại Hồ Tô tướng quân.

Hồ Tô tướng quân chỉ có một em gái, vô cùng yêu thương, mẹ của Tra Toa chính là e gái Hồ Tô tướng quân, chính là bởi vì như thế, từ nhỏ Tra Toa được nuông chiều từ bé, dưỡng thành tính khí không ai ưa nổi.

Rất nhiều người hợp ý, đều gọi hắn là tiểu tướng quân.

Nhưng mọi người hiểu, Hồ Tô có 5 con trai, vô luận sắp xếp như thế nào, vị trí tộc trưởng này đều khó có khả năng truyền cho Tra Toa, nên hắn được gọi là tiểu tướng quân, cũng là người khác khen tặng hắn thôi.

Sự thật cũng là như thế, ở Myanmar, chỉ có mình Tra Toa được gọi tiểu tướng quân, cho dù là Sang Dala, lúc trước cũng không được xưng hô như thế.

Hồ Tô hiểu cháu ngoại mình, biết hắn không có bản lãnh gì, lại tham tiền, nên cho hắn đến phụ trách trị an chợ này.

Ngõa Thành là sở hữu của cả 5 đại gia tộc, vấn đề trị an cũng là 5 đại gia tộc cùng phụ trách, thực hiện chế độ luân phiên trực ban, nói như vậy, mỗi gia tộc phụ trách trị an hai tháng, một năm còn lại hai tháng, do gia tộc Sang Dun phụ trách.

Chợ này, gia tộc Sang Dun đầu tư nhiều nhất, quản thêm trị an cũng không gì đáng trách.

Nói là trị an, kỳ thật chính là thu một chút phí tổn, ngoài phí ra vào, còn có một số phí quản lý thương gia, phí quản lý thương gia này là cố định, không ai dám động chân tay vào, còn phí ra vào, do nhân viên luân phiên trực ban phụ trách.

Bình thường mà nói, chỉ cần là người bên ngoài, ra vào chợ đều phải giao một ít tiền, đây đã trở thành một cái lệ thường, người thức thời chủ động bỏ tiền, người không thức thời sẽ bị dọa dẫm một hồi, lần sau sẽ thành thức thời.

Hồ Tô tướng quân đem Tra Toa về đây phụ trách trị an, chính là cho hắn cơ hội, kiếm một chút tiền.

Nhưng Hồ Tô tướng quân cũng sẽ không nghĩ tới, Tra Toa ở trong này lại gặp phải Lý Dương, hơn nữa còn đem bàn tay đen sờ tới người Lý Dương, sớm biết điểm ấy, hắn tuyệt đối sẽ không cho Tra Toa đến phụ trách chuyện này.

Người vóc dáng cao kêu lên rồi, chính hắn cũng không động thủ, mười mấy người bên cạnh hắn, thì hung tợn xông tới Lý Dương bọn hắn.

Triệu Khuê và Hải Đông nghênh đón đầu tiên, những người này là người thường, không thể nào là đối thủ của Triệu Khuê và Hải Đông, không đến một phút sau, hai người đã hạ ngã ba bốn người, những người khác đều bị chặn bên ngoài.

Triệu Khuê và Hải Đông dũng mãnh, đã trấn trụ những người khác.

- Cùng tiến lên, tất cả đều tiến lên, bọn hắn ít người, chúng ta nhiều người!

Người cao kia sững sốt, lập tức khàn giọng hét lớn, hắn hét vẫn có chút tác dụng, bên cạnh hắn, tất cả những người đó đều động thủ, cùng một lúc mười lăm mười sáu người, cùng nhau hướng tới chỗ Lý Dương bọn hắn.

Nhiều người như vậy cùng nhau lại đây, lại là nơi trống trải, Triệu Khuê và Hải Đông không sử dụng vũ khí, muốn ngăn lại cũng có chút khó khăn.

Triệu Khuê vừa định rút súng, tay Lý Dương đột nhiên đặt lên cánh tay của hắn, khiến cho hắn không thể lấy súng đang giấu ở trên người ra.

- Đã lâu không động thủ, để cho tôi luyện tập một chút!

Lý Dương cười cười với Triệu Khuê, từ sau khi lĩnh ngộ ý nghĩa Thái Cực Quyền, Lý Dương tiến bộ nhanh hơn, đáng tiếc hần bình thường chỉ có thể cùng Trần Vô Cực luận bàn, còn chưa được chính thức động thủ.

Lúc này có người đưa tới cửa để cho hần luyện tập, Lý Dương cao hứng còn không kịp, làm sao có thể nhường Triệu Khuê lấy súng ra cho những người này chạy mất.

Lý Dương liền gia nhập chiến đoàn, Trần Vô Cực thì cười lui về sau mấy bước.

Tuổi của hần lớn, sớm đã vượt qua giai đoạn dễ xúc động, những người này, ba người Lý Dương ứng phó cũng đủ.

Đừng thấy bọn hần nhiều người, chỉ cần là ở nơi trống trải, những người này dù cầm vũ khí lạnh, cũng không phải đối thủ của Lý Dương, thực lực của Lý Dương bây giờ, đối phó những người này tuyệt đối khỏi phải nói.

Sự tình phát triển cũng không ngoài dự liệu của Trần Vô Cực.

Lý Dương gia nhập chiến đoàn, chỉ trong chốc lát, bên cạnh bọn hần liền không còn người nào, cả người cao kia cũng ngã trên mặt đất, hần bị Lý Dương đánh trúng.

Lý Dương không thích người này, người này được đãi ngộ đặc biệt nhất, sau này trở về, hần ít nhất phải nằm viện ba tháng.

Những người này đều ngã xuống, còn có một người đứng ở nơi đó.

Người tên Tra Toa, đang hai mắt tròng tròn xoe, nhìn Lý Dương bọn hần.

Hần chẳng thể nghĩ tới, mấy người trước mắt này lại quá lợi hại, bọn hần hai mươi người, vài giây liền bị quật ngã toàn bộ, tốc độ này thật quá nhanh, một điều thuốc cũng chưa hút xong đâu.

- Đừng, các người đừng tới đây!

Thấy Lý Dương đi tới, Tra Toa cuống quýt muốn chạy, kết quả bởi vì kích động, lại đặt móng ngựa trên mặt đất.

- Lý ... Lý tiên sinh, ngài không sao chứ!

Lúc này , hai người mặc thường phục rốt cục cũng chạy tới bên này, bọn hần trực tiếp chạy đến bên cạnh Lý Dương, khẩn trương hỏi một câu.

- Tôi không sao, các anh đợi lát nữa!

Lý Dương gật đầu, lại đầu quay lại nhìn về phía Tra Toa, hai người kia thấy Lý Dương không có việc gì thì yên tâm hơn, lại lùi lại sau.

Chung quanh có hai mươi người đang nằm không đứng lên, từ khi bọn hần phát hiện Lý Dương bên này xảy ra sự cố, chạy đến nơi đây cũng chỉ vài phút, thời gian ngắn ngủi như vậy, Lý Dương bọn hần lại đã đánh ngã nhiều người như vậy, sức chiến đấu này thật đúng là không tầm thường.

- Người... người muốn làm gì? Có ai không, mau ... Có ai không, ta, ta cảnh cáo người, cậu ta là Hồ Tô tướng quân, người đắc tội với ta, đừng nghĩ sống sót rời khỏi Myanmar!

Tra Toa dường như rất kích động, thấy Lý Dương lại đi tới, vội vàng lớn tiếng gầm rú lên.

Đáng tiếc người của hần đều ở đây, toàn bộ bị đánh ngã , lúc này hần kêu gào như thế nào cũng sẽ không có người nào đến, lại càng không có người đến cứu hần.

- Hồ Tô tướng quân!

Lý Dương hơi chút dừng lại, chân mày nhẹ nhàng nhíu lại, người làm cho người ta thấy mà không thích, lại còn có hậu trường rất mạnh.

Nhưng hần vừa rồi muốn bắt Trần Vô Cực lại, trên mặt Lý Dương đã lộ ra sát khí, Trần Vô Cực là sư phụ của hần, có người bắt kính đối với sư phụ của hần, Lý Dương đương nhiên sẽ không tha người này.

- Đúng vậy, cậu ta chính là Hồ Tô tướng quân, nếu người thứ thời hãy nhanh chóng nói xin lỗi ta, nói không chừng ta có thể tha cho các người!

Tra Toa thấy danh hào của cậu hấn có tác dụng, lại nói thêm.

Nơi này chính là Myanmar, hấn tương đương với thái tử đảng Myanmar, chỉ cần những người này không ngốc, sẽ không dám đắc tội chính mình, nếu không cậu mình tức giận, những người này có thể rất thảm.

Coi như không thể giết bọn họ, cũng có thể làm cho bọn họ ném một trận đau khổ, bởi thương không ít tiền tài.

Vừa nghĩ tới tiền tài, Tra Toa lại âm thầm nảy sinh ý nghĩ ác độc, những người này làm cho mình mất mặt như vậy, sau này nhất định phải đòi thật nhiều, vốn dĩ thầm nghĩ đòi hai mươi vạn đôla, hiện tại ít nhất phải năm mươi vạn đôla mới được.

Năm mươi vạn đôla, đối với việc chỉ phụ trách chợ như Tra Toa mà nói, chính là một con số không nhỏ.

- Sao cơ, không tha cho chúng tôi?

Lý Dương cười lớn, có chút thương hại nhìn Tra Toa trước mặt, lại tiếp tục nói:

- Đừng nói là cậu, cho dù là Hồ Tô tướng quân ở đây, tôi tin tưởng ông ta cũng tuyệt đối không dám nói chuyện với tôi như vậy, tôi nghĩ, bởi vì chuyện của cậu mà ông ta sẽ phải nhận lỗi với tôi!

Lý Dương lạnh lùng nhìn người thanh niên kia, lời của hấn có chút cuồng vọng, nhưng tuyệt đối là chân thật.

Ở Cuba, Hồ Tô bọn hấn đều tha thiết mong chờ Lý Dương quay lại, bọn hấn bây giờ đang có điều mong cầu Lý Dương, có thể nói Lý Dương chính là chúa cứu thế của bọn họ, đừng nói xin lỗi, ngay cả yêu cầu làm gì, bọn họ đều sẽ đồng ý.

Hồ Tô Chân ở đây, chỉ sợ trước tiên sẽ cắt đứt chân Tra Toa.

- Người... người, thật to gan!

Tra Toa nhìn Lý Dương chằm chằm, lúc sau mới lộ ra vẻ mặt phần nộ cực độ, thanh âm cũng thoảng dăng cao một chút.

Hồ Tô tướng quân chính là thần thánh trong lòng Tra Toa, là cột trụ lớn nhất, Lý Dương nói như vậy, trong lòng Tra Toa tự nhiên không tiếp nhận được.

Nhưng người này còn không phải rất ngốc, biết bây giờ là bất lợi đối với chính mình, ngoài miệng tiếp tục thể hiện, nhưng thanh âm nói ra, cũng không còn lớn như cũ.

- Bạch bạch ...

Một tràng thanh âm chạy bộ truyền tới, binh lính trên ba cỗ xe quân xa lúc này rút cục đều chạy lại đây, bọn hấn tổng cộng có hơn sáu mươi người, hơn sáu mươi người cùng nhau xếp đội hình, rất nhanh chạy tới, thực có khí thế.

Hơn sáu mươi người, đến nơi đây liền lập tức vây quanh ở chung quanh Lý Dương, hai người mặc thường phục kia, vội vàng ra lệnh đưa những người trên mặt đất đó đi ra ngoài, tạm thời tạm giam trước.

Những người này dám động thủ đối với Lý Dương, không thể tha được bọn họ.

Cũng có thể nói, những người này bắt đầu từ giờ, sinh tử của bọn họ hoàn toàn ở trong tay của Lý Dương, chỉ cần Lý Dương nói một tiếng, muốn bọn hấn chết bọn hấn không thể không chết.

Nơi này là Myanmar, ở nơi này, tiếng nói của 5 đại gia tộc chính là luật pháp.

Bọn họ đều là người của Hồ Tô tướng quân là đúng vậy, nhưng Hồ Tô tướng quân tuyệt đối sẽ không bởi vì những người này, đi đắc tội Lý Dương, ngược lại, hấn còn thực ủng hộ quyết định của Lý Dương.

Chứng kiến nhiều quân nhân khí thế đến vậy, Tra Toa cũng trợn tròn mắt.

Quần áo những người này hẳn nhận ra được, là người của gia tộc Sang Dun, những người này vừa nhìn cũng biết là lính tinh anh của gia tộc Sang Dun, người được bọn hắn bảo hộ, khẳng định không phải là nhân vật bình thường.

Nhưng những người này xuất hiện cũng làm cho trong lòng hắn thoáng thấy an ổn.

Là người của gia tộc Sang Dun là tốt rồi, những người này biết thân phận của mình, chắc chắn sẽ không xằng bậy, nói cách khác thực dễ dàng khiến cho hai đại gia tộc phân tranh.

Hiện tại gia tộc Sang Dun là cường thế, nhưng còn không đến mức có thể đi nghênh ngang, hắn là cháu ngoại của Hồ Tô tướng quân, nhất định sẽ được nể mặt mũi.

Tra Toa nghĩ không sai, đáng tiếc hắn lại không biết lần này rốt cuộc mình đắc tội với ai.

Cái này cũng quyết định bi kịch của hắn.

- Triệu Khuê, vả miệng năm mươi cái, vắn rằng hắn cho tôi!

Lý Dương nhìn Tra Toa, đột nhiên nói một tiếng, lúc này trong lòng của hắn đã có chủ ý, sau khi nói xong, hắn lại trực tiếp lấy điện thoại di động ra, bấm số của Sang Dala.

- Sang Dala, tôi ở trước cửa chợ Ngõa Thành, anh giúp tôi liên hệ Hồ Tô tướng quân, nói tôi muốn gặp ông ta, ngay bây giờ!

Lý Dương không để cho Sang Dala có thời gian phản ứng, nói xong liền cúp điện thoại.

Tra thoi nghe hiểu Hán ngữ, thấy Lý Dương cúp điện thoại, lại sửng sờ ngẩn người ra đó.

Hắn còn có chút không dám tin tưởng nhìn lên Lý Dương, Sang Dala là ai hắn đương nhiên biết rất rõ ràng, Sang Dala và hắn đều thuộc về thái tử đẳng Myanmar bản địa, nhưng địa vị của Sang Dala rõ ràng cao hơn so với hắn.

Người ta chính là người thừa kế một đại gia tộc sớm được xác minh, lại là đại gia tộc cường đại nhất trong 5 gia tộc, cho dù cậu hắn, đối với người như vậy cũng chưa bao giờ dám khinh thị.

Hiện tại người trước mặt này, bên trong điện thoại lại không khách khí với Sang Dala như thế, nói vài câu như sai khiến hắn, quan trọng nhất là, hắn còn nói bảo cậu mình đến đây, hắn cho là hắn là ai chứ?

Người có tư cách đó, chỉ sợ chỉ có tướng quân cao nhất về quân sự và chính trị của Myanmar, tuyệt đối không phải người Trung Quốc trước mắt này.

- Bốp bốp ...

Hắn còn chưa kịp phản ứng, trên mặt đột nhiên một trận đau nhức, đầu cũng bắt đầu choáng.

Triệu Khuê tóm được hắn, tay nắm tay mười, xuống tay rất nặng, nếu Lý Dương nói muốn đánh rụng răng người này, vậy không thể để lại cho hắn một cái, năm mươi cái vả miệng, với sức mạnh của Triệu Khuê đánh vào miệng đến rụng răng tuyệt đối không là vấn đề.

Thanh âm Triệu Khuê vả miệng thực vang, chung quanh cũng không ít người đi đường đi qua, rất nhiều người còn dừng lại xem náo nhiệt.

Có những người chứng kiến người bị đánh là Tra Toa, lại rụt rụt đầu bỏ đi, đây đều là người lá gan tương đối nhỏ một chút, biết trường hợp trước mắt này không hay ho.

Năm mươi cái rất nhanh đánh xong, Triệu Khuê buông Tra Toa ra, vị tiểu tướng quân này cả người mềm nhũn, ngã trên mặt đất, gục tại chỗ này ngừng hô hấp.

Cùng với nôn mửa, hắn còn ộc ra không ít thứ màu trắng mang theo tia máu tươi, không cần đoán, cũng biết đây là răng trong miệng hắn.

Răng trong miệng hắn, thật sự bị Triệu Khuê đánh rơi.

Lúc này bộ dạng của Tra Toa, có thể nói là vô cùng thê thảm, khuôn mặt sưng rất cao, giống cái bánh bao lên men, trên mặt nước mũi nước mắt hỗn hợp cùng một chỗ, rành rành giọt giọt rơi ra.

Trần Vô Cực vẫn luôn mỉm cười nhìn tất cả chuyện này, cuối cùng còn nhẹ gật đầu.

Hắn kinh nghiệm xã hội phong phú, đã hiểu ý Lý Dương.

Lý Dương nghe hắn, quyết định không để Myanmar duy trì hiện trạng như vậy, vô luận đối ai tới đều là kết quả tốt nhất.

Trên thực tế cũng là như thế, Lý Dương là cùng Sang Dala quan hệ không tệ, nhưng nếu như không có mấy đại gia tộc khác, để Sang Dala một nhà độc tài, cũng không ai có thể cam đoan người này có thể sinh ra cái đã tâm khác hay không.

Nói thí dụ như Sang Dala muốn chen vào quân sự và chính trị, trực tiếp nắm trong tay cả Myanmar.

Loại khả năng này không phải là không có, Lý Dương nhất định bóp chết khả năng này từ trong trứng nước, với lợi ích ở Myanmar, hiện giờ Lý Dương kiếm tiền, người nào cũng không sánh bằng hắn.

Nhưng Lý Dương lại không muốn bởi vì bồi dưỡng gia tộc khác, mà ảnh hưởng đến quan hệ mình và Sang Dala.

Ở Myanmar, Sang Dala là bằng hữu duy nhất của mình.

Lúc này Tra Toa chủ động đụng vào hắn, thì coi như cho Lý Dương một cơ hội, một cơ hội trở mặt cùng ba đại gia tộc khác, Lý Dương đang cố ý làm lớn chuyện, một chút mặt mũi cũng không lưu lại cho Hồ Tô tướng quân, làm cho bọn họ bị lưu lại một vết dâm trong lòng.

Như vậy, quan hệ của Lý Dương cùng bọn họ chỉ có thể là hợp tác.

Kể từ đó, hắn giúp ba đại gia tộc đỡ quãng mỏ, làm cho bọn họ không thể tiếp tục tranh chấp được với gia tộc Sang Dun, lại bởi vì lẫn nhau quan hệ trong đó không tốt, do đó không có khả năng hòa hợp giống như Sang Dala, cũng không thể có hợp tác hoàn mỹ được. Cứ như vậy, là có thể làm cho cả gia tộc Sang Dun được thoải mái.

Đến lúc đó, điểm tựa mà Lý Dương trợ giúp chỉ cần nghiêng một ít sang Sang Dun bên này, cam đoan gia tộc Sang Dun chiếm địa vị chủ đạo trong năm đại gia trong tộc.

Đây mới là lý do hắn mượn cơ hội này hung hăng đánh Tra Toa một chút, làm cho miệng Tra Toa không còn cái răng nào, chính là nỗi đau lớn nhất với Hồ Tô tướng quân, dù sao đây cũng là cháu ngoại của hắn.

Lý Dương làm tất cả chuyện này, sớm đã bị Trần Vô Cực nhìn ra, đây cũng là nguyên nhân Trần Vô Cực khen ngợi gật đầu, Lý Dương đang chậm rãi trưởng thành, đổi thành hắn lúc trước, có lẽ sẽ không dám đi xử lý như vậy.

- Phạch phạch ... ào ào!

Triệu Khuê mới vừa đánh xong không lâu, từ chân trời liền có cái máy bay trực thăng bay tới, Sang Dala nhận được điện thoại của Lý Dương thì rất coi trọng, trực tiếp điều động máy bay trực thăng của gia tộc chạy lại đây.

Còn phía Hồ Tô tướng quân bên kia, hắn đã thông báo, khi nào thì đến cũng không phải việc của hắn. Nhưng hắn thật rất ít khi nghe được Lý Dương nghiêm túc như vậy.

- Lý Dương, sao lại thế này!

Máy bay trực thăng dừng ở một bên, Sang Dala xuống máy bay trực thăng liền đi thẳng đến bên Lý Dương, đến nơi liền vội vàng hỏi một câu.

- Không có gì, gặp được người không có mắt!

Lý Dương âm thầm cười, Sang Dala lại nhìn thoáng qua hai người cùng tới, hai người liền bước lên phía trước, nhỏ giọng giải thích.

Kỳ thật hai người biết được cũng không nhiều, chính là vừa rồi nhỏ giọng hỏi thăm Hải Đông mới hiểu được sự tình tiền căn hậu quả, vừa lúc nói được.

Lúc này bọn hắn vẫn còn rất may mắn là vừa rồi đã nghe xong chuyện này, nếu không Sang Dala lên tiếng hỏi, bây giờ không đáp được câu hỏi của Sang Dala , bọn hắn sau khi trở về liền gặp trừng phạt nghiêm trọng.

- Tra Toa!

Nghe xong thủ hạ giải thích, ánh mắt Sang Dala cũng trừng lớn, mắt nhìn Tra Toa đang như một đầu heo.

Hắn và Tra Toa không quen, cũng không có giao tình gì, hai người có thể nói không phải người cùng một con đường, những người có thể cùng Sang Dala đối thoại, cơ bản đều là người kế thừa trực hệ của các đại gia tộc.

Tra Toa chỉ là được gọi tiểu tướng quân, không có nghĩa là hắn thật sự là một tướng quân, người như thế, ở trong mắt của Sang Dala cũng chỉ là cái sừng nhỏ mà thôi.

Nhưng hắn có thân phận đặc thù, là cháu ngoại trai của Hồ Tô tướng quân, đánh chó còn phải ngó mặt chủ, Lý Dương đánh người này ác như vậy, còn trực tiếp gọi Hồ Tô tướng quân đến nơi đây, đây có thể tương đương đánh ở trên mặt Hồ Tô tướng quân một cái tát.

Hiện tại Hồ Tô tướng quân có mong cầu ở Lý Dương, việc này nhất định hắn sẽ nhẫn nhịn, nhưng cũng có nghĩa song phương đã không thể trở thành quan hệ giống bọn hắn.

Sang Dala rất nhanh suy nghĩ ra mấu chốt trong đó, khoe miệng dần dần lộ ra vẻ mỉm cười.

1319. Chương 1316: Tôi Đồng Ý

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1316: tôi đồng ý

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Nhưng hắn không suy nghĩ ra mục đích Lý Dương làm như vậy, Myanmar hiện đang cần cân bằng, ít nhất cần 5 năm trở lên mới cân bằng, Lý Dương đương nhiên sẽ không nghĩ xa như vậy, Sang Dala căn bản không biết, Lý Dương muốn chính là nơi này vĩnh viễn cân bằng.

Sang Dala tự mình đến , lại để cho một số người đi khỏi hiện trường.

Bọn hắn đều hiểu được, đây là chuyện trong năm đại gia tộc Myanmar, không phải chuyện những dân chúng bọn hắn có thể quản được.

Tra Toa đã được ném qua đau khổ, những người chứng kiến bộ dáng Tra Toa lúc này còn có chút vui sướng khi hắn gặp họa, tên tham lam này rốt cục bị trừng phạt, nhìn dáng vẻ của hắn cảm thấy như được trút giận.

Sang Dala nhỏ giọng nói chuyện với Lý Dương, Tra Toa liền nằm trên mặt đất, không ai đi quản.

Đánh Tra Toa đối với Sang Dala chỉ là chuyện nhỏ, chỉ cần không giết người là được, mấu chốt chính là lần này người đánh Tra Toa Lý Dương, chuyện này tin tưởng Sang Dun nghe được cũng rất vui vẻ.

Bọn họ muốn cân bằng, để cho Lý Dương tiếp xúc với phía Cuba, kỳ thật nội tâm hắn cũng có lo lắng, bằng không khi không có hắn ở bên, Sang Dala cũng sẽ cần lưu lại người chỗ Lý Dương.

Bọn hắn lo lắng chính là gia tộc khác cũng xây dựng cảm tình cùng Lý Dương, xây dựng quan hệ giống như bọn họ.

Hiện tại, lo lắng này có thể giảm bớt rất nhiều, Tra Toa bị đánh đích mạnh như vậy, muốn nói trong lòng Hồ Tô tướng quân một chút ác ý đều không có, người đó sẽ không tin tưởng.

Bình thường Hồ Tô tướng quân, là một người cực kỳ bao che cho người nhà.

Không đến nửa giờ, mấy cỗ xe việt dã rất nhanh mà đến, trực tiếp dừng ở trước cổng chợ.

Trên xe, người thứ nhất đi xuống là Cuba tướng quân, theo sau Hồ Tô tướng quân cũng từ một xe khác đi xuống, bọn hắn vốn đang ở cùng một chỗ, nghe nói Lý Dương tìm Hồ Tô, lập tức cùng nhau chạy đến.

Trên đường đi đến, bọn hắn đã biết chuyện sao lại thế.

Hai vị tướng quân đều là người cầm lái gia tộc, gọi điện thoại hỏi một chút xảy ra chuyện gì ở cổng chợ chính là chuyện thực sự rất đơn giản, biết được cháu ngoại của mình chọc phải Lý Dương, Hồ Tô nhanh chóng đuổi tới nơi này.

- Lý tiên sinh, thực ngưng ngưng...

Hồ Tô đi tới đầu tiên, mở miệng giải thích trước mặt Lý Dương, bọn hắn đã biết là chuyện gì xảy ra, còn chưa biết Tra Toa bị đánh rất thảm.

Lời của hắn chỉ nói được một nửa, liền dừng lại, hắn đã thấy Tra Toa trên mặt đất, trạng thái bán hôn mê, Tra Toa lúc này rất bi thảm.

Cuba cũng nhìn thấy bộ dạng của Tra Toa, chân mày nhẹ nhàng rung, bộ dạng Tra Toa có thể nói rất thảm, trông như đầu heo, cũng không biết khi nào mới có thể tiêu đi.

- Hồ Tô tướng quân, có người giả mạo cháu ngoại ngài, muốn bắt tôi và sư phụ của tôi đi, tôi đặc biệt mời ngài đến xác định, để tránh ảnh hưởng quan hệ chúng ta!

Lý Dương mỉm cười nhìn Hồ Tô, lời của hắn, khiến nụ cười khóe miệng Trần Vô Cực càng đậm.

Lời này nói rất không tồi, đầu tiên không thừa nhận thân phận người cháu ngoại này, lúc sau hết thấy đã xong rồi, dù sao nói là hiểu lầm, đến lúc đó Hồ Tô cũng không thể nói gì.

Còn một điều, Lý Dương trực tiếp nói cho Hồ Tô biết, có người muốn tóm mình và sư phụ của mình, đây là chuyện dù là ai đều không thể khoan dung.

Sau khi hít một hơi thật sâu, Hồ Tô quay đầu nhìn về phía Lý Dương.

- Lý tiên sinh, gia giáo không nghiêm, đã đắc tội, sau khi trở về nhất định tôi bảo đảm sẽ dạy dỗ tiểu tử này thật tốt!

Hồ Tô trả lời, khiến Sang Dala cũng nổi nhạc nở hoa trong lòng.

Hồ Tô đầu tiên là phải cắn răng nuốt cơn tức này, cháu ngoại chính mình yêu thương nhất bị đánh, còn phải nói xin lỗi, đây cũng không phải là Hồ Tô thường ngày.

Đáng tiếc bây giờ là thời kì đặc biệt, bọn hắn có điều cầu cạnh ở Lý Dương, Cuba ở bên cạnh còn mang vẻ mặt lo lắng, sợ chuyện này ảnh hưởng đến chuyện giữa bọn hắn cùng Lý Dương.

Bọn hắn đều vẫn chờ Lý Dương trả lời đây, Lý Dương có đồng ý đồ quặng mỏ với bọn hắn hay không, trực tiếp quan hệ đến tương lai của bọn hắn.

- Thì ra cậu ta thật sự là cháu ngoại ngài, Hồ Tô tướng quân, thật sự ngưng ngưng, ngài xem tôi xuống tay cũng không còn biết nặng nhẹ!

Lý Dương làm bộ như thực kinh ngạc, diễn trò diễn như thật.

- Hồ Tô, nghe tôi nói, tiểu tướng quân của nhà ông này quả thật nên được chút giáo huấn, khu chợ bên này có không ít người trách cứ chúng ta!

Cuba bước lên phía trước nói một câu để làm dịu đi quan hệ.

Hồ Tô chậm rãi gật đầu, trong lòng lại đang sôi máu, trên mặt đất cái thứ màu trắng xen giữa đỏ là cái gì hắn đã nhìn ra, lần này cháu ngoại hắn được giáo huấn không phải nhẹ.

- Hồ Tô tướng quân, Cuba tướng quân, để tỏ lòng xin lỗi, trước tiên tôi xin nói cho hai vị, chuyện của các ngài tôi xin đồng ý, khi nào thì có thời gian, cùng nhau thương nghị cụ thể, hôm nay sự phụ tôi bị kinh động, liền cáo từ trước!

Lý Dương mỉm cười nói một câu, nói xong cũng không đợi phản ứng của hai người, trực tiếp mang theo người bên cạnh bỏ đi.

Lý Dương đi rồi, hai tướng quân Cuba và Hồ Tô đều ngây ngô đứng ở nơi đó.

Cổng chợ còn có rất nhiều binh lính đang chặn đường người đi qua, những người này là hộ vệ do hai vị tướng quân mang đến, lúc này người nhàn rỗi đều bị mời đi ra ngoài, cổng chợ cũng tạm thời bị đóng lại.

- Hồ Tô, cậu ta đã đồng ý!

Chờ Lý Dương đi xa, Cuba mới xoay đầu lại, trên mặt cũng nhin không được nữa, lộ ra vẻ kinh hãi.

Đồng ý rồi, Lý Dương thật sự đồng ý rồi, bọn hắn vốn đang nghĩ tặng cho Lý Dương chút đồ vật này nọ, vô luận là tiền tài hay là mỹ nữ, chỉ cần Lý Dương thích, bọn hắn đều sẽ tặng.

Mục đích chính là để Lý Dương đồng ý trợ giúp bọn hắn, giúp cho bọn họ vượt qua cửa ải khó khăn lần này.

- Đúng, hắn thật sự đồng ý rồi!

Hồ Tô tướng quân lộ vẻ kinh ngạc trên mặt, hắn vốn cho là cháu ngoại mình đắc tội Lý Dương, lần này khẳng định phải đổ máu một lần.

Không nghĩ tới, điều kiện gì Lý Dương cũng chưa nói, ngược lại đã đồng ý thỉnh cầu của bọn hắn lúc trước. Hồ Tô tướng quân lúc này có cảm giác như nằm mơ.

Nguyên vọng, cứ như vậy được thực hiện, đơn giản như vậy, cũng khó trách người cầm lái hai gia tộc đều không chế không nổi tâm tình của mình.

Hai người cùng đứng lại với nhau, đứng xa xa nhìn Lý Dương rời đi, trên mặt hai người đều lộ ra một ý cười, đồng thời còn có một cảm giác thích thú.

Lý Dương hiện giờ, nói là đứng thứ hai về đồ quặng mỏ, tuyệt đối không ai dám đi tranh thứ nhất, ngoài những chiến tích kiêu ngạo của bản thân, cũng là người Phỉ Thúy Vương mạnh mẽ tiến cử.

Phỉ Thúy Vương chính miệng nói qua, người có thể đồ quặng mỏ thay đổi trạng thái túng quẫn của ba đại gia tộc, chỉ có Lý Dương có thể làm được.

Lại nói tiếp, khi Lý Dương lần đầu tiên đến Myanmar, ba đại gia tộc cũng biết người này, nhưng không ai coi trọng, lúc ấy thậm chí đều muốn chế giễu hắn.

Sang Dala không biết mời từ đâu đến một người trẻ tuổi, coi như chúa cứu thế.

Trên thực tế cũng là như thế, khi đó, người tin tưởng đối với Lý Dương cũng chỉ có mình Sang Dala. Chính là Sang Dun tướng quân cũng có nghi hoặc, cũng không tin.

Chính là kết quả lúc sau đã khiến tất cả mọi người thật không ngờ, Lý Dương người này thật sự lợi hại như vậy, lập tức lôi gia tộc Sang Dun từ trong nước sôi lửa bỏng giải cứu ra, hơn nữa đã trở thành gia tộc đứng đầu trong năm đại gia tộc.

Bọn hắn hôm nay, cũng phải dựa vào người đã từng nhìn không vào mắt, cho rằng là chuyện cười, đến cứu mạng, chỉ cần Lý Dương nguyện ý gơ tay ra, vậy nhất định có thể giải quyết khốn cảnh bọn hắn trước mắt.

- Sự phụ, thật ngượng ngùng. Làm người mất hứng!

Trở lại trên xe, Lý Dương thật xin lỗi nói một câu với Trần Vô Cực, xảy ra chuyện vừa rồi, bọn hắn cũng không có tâm tư đi dạo quanh chợ.

- Ha ha, không sao, kỳ thật mục đích của ta đã đạt được!

Trần Vô Cực cười lớn một tiếng, thỏa mãn nhìn sang Lý Dương.

1320. Chương 1317: Niềm Vui Cho Lý Dương

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1317: Niềm vui cho Lý Dương

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Hắn vốn cũng không phải là thật sự muốn đi đến khu chợ này, nhiều năm vào Nam ra Bắc như vậy, địa phương nào hắn chưa thấy qua, nhưng hiện tại công thành danh toại . Đối với những chỗ này căn bản là không có hứng thú lắm.

Hắn sợ đi đến đây, chính là muốn khuyên bảo Lý Dương ở Myanmar bảo trụ lợi ích của mình, hắn hoàn toàn coi Lý Dương trở thành vãn bối của mình, con của mình. Cho nên hết thấy đều là đứng ở góc độ của Lý Dương mà lo nghĩ.

Hiện giờ Lý Dương xử lý như vậy, có thể nói khiến cho hắn rất vừa lòng.

Trở lại trang viện, Lý Dương lại nhận được tin tức, Phỉ Thúy Vương đã đi ra sân bay, Sang Dun tướng quân đích thân đi tiễn hắn.

Sang Dun tướng quân đi lần này cũng chẳng khác gì đi tiễn Trác lão, Sang Dun tướng quân đối với người nửa đời sống trong gia tộc mình này, từ nội tâm thật là tôn kính, kiên trì đưa ông lão qua đoạn đường cuối cùng.

Khi Sang Dun tướng quân ở sân bay, biết được chuyện Lý Dương cùng cháu ngoại của Hồ Tô phát sinh mâu thuẫn.

Hắn cũng biết được đầu đuôi sự tình, đối với chuyện lần này chỉ cười cười. Hắn suy nghĩ vấn đề so với Sang Dala nhiều hơn một chút, thực sự mục đích của Lý Dương, hắn nhiều ít có thể đoán được một chút.

Nhưng có thể đoán được cũng vô dụng, cục diện bây giờ tuyệt đối không phải hắn có thể không chế. May mà Lý Dương không tính chuyện xây dựng quan hệ chân chính cùng bên kia, đây chính là ưu thế cho bọn họ.

Chỉ cần có thể duy trì ưu thế này, cho đối phương thêm không gian bắn tia cũng không có gì, tồn tại cạnh tranh, mới có áp lực, như vậy gia tộc mới có thể ổn định phát triển trường kỳ, qua nhiều năm như vậy, Sang Dun sớm hiểu được đạo lý này.

Lý Dương rời khỏi. Cuba, Hồ Tô lập tức tụ tập lại với nhau.

Lý Dương đồng ý giúp bọn hắn đỡ quặng mỏ. Đây tuyệt đối là một tin tốt lành, nhưng hiện tại Lý Dương cũng chỉ là đồng ý. Rất nhiều việc cụ thể, còn cần ngồi cùng một chỗ thảo luận thương nghị mới được .

Lý Dương cho thời gian là ngày mai, vừa lúc có thể làm cho bọn họ 1 ngày hôm nay làm chuẩn bị trước.

Bất kể như thế nào, bọn hắn đều nên nắm chắc cơ hội lần này, bằng không sau này thực nói không biết chính xác phải làm như thế nào, gia tộc của bọn họ mới có thể tiếp tục sinh tồn tại Myanmar được .

Còn về người không hay ho là Tra Toa kia, lúc này, ngay cả Hồ Tô tướng quân đều chẳng quan tâm hắn.

Người này cuối cùng ở bệnh viện hơn một tháng, sưng phù trên mặt cũng chưa tiêu hết xuống, sau lại được làm một bộ răng, đáng tiếc dù như thế nào cũng không được thoải mái khi vừa làm xong, lúc nói chuyện luôn lúng búng.

Sau đó Tra Toa cũng luôn luôn bị giam trong gia tộc, không được đi ra.

Những điều này sau này hãy nói , buổi sáng ngày hôm sau, Cuba dùng máy bay trực thăng đón Lý Dương về trong nhà của mình, thương nghị chuyện hợp tác.

Lý Dương cũng là lần đầu tiên đi vào trang viện của Cuba tướng quân.

Trong một ngày thương nghị, Lý Dương mới hiểu được vì cái gì ba đại gia tộc gấp gáp như vậy, vội vã tìm hân hỗ trợ như vậy.

Từ sau khi Sang Dun gia tộc phát hiện mạch khoáng siêu lớn, ba đại gia tộc luôn luôn sốt ruột về đồ quặng mỏ, trong lúc đó Phỉ Thúy Vương còn tự mình đến qua vài lần, đáng tiếc cũng chưa đổ ra mạch khoáng thích hợp.

Phỉ Thúy Vương đồ quặng mỏ tuy rằng không thua, nhưng cũng không có lợi nhuận, không đủ để duy trì chi tiêu hằng ngày cho ba đại gia tộc.

Thời gian dài như vậy tới nay, ngoài mời Phỉ Thúy Vương về, ba đại gia tộc còn mời một vài đại sư đồ quặng mỏ nổi danh khác, lớn nhỏ liên tục đổ vài chục lần.

Những đại sư đồ quặng mỏ này, còn kém quá xa Phỉ Thúy Vương.

Vài chục lần đó dừng nói kiếm tiền, còn khiến cho ba đại gia tộc bồi thường không ít, ngay cả đồ tăng, nhưng bọn họ cũng không đủ ăn không đủ tiêu, hiện tại tiền mặt của mỗi gia tộc đều gặp khó khăn, một số nguyên liệu bán đi ở giao dịch Phỉ Thúy, cũng bị tiêu gần hết .

Dưới tình huống này, bọn hân không phải là bị ép, cũng chỉ có thể dùng vũ lực đi tranh đoạt mạch khoáng của Sang Dun tướng quân, nhưng vô luận đi con đường thể nào, cuối cùng bên thu lợi chính là quân chánh phủ.

Đây mới là nguyên nhân bọn hân luôn luôn không dám có hành động thiếu suy nghĩ, cũng là nguyên nhân Sang Dun chịu cho bọn hân tiếp xúc Lý Dương.

Để cho ba đại gia tộc tồn tại sống sót, Sang Dun có thể nhất thời đồng ý, đáng tiếc này cảnh đó không kéo dài, môi hờ lạnh, đạo lý này hân biết rõ.

Ba đại gia tộc cùng Lý Dương thương nghị rất đơn giản, cũng rất mau.

Năm phần lợi ích thuộc về Lý Dương, điểm ấy là cố định không thay đổi, Lý Dương có thể phái tới một số nhân viên giám sát và nhân viên tài vụ, giám sát tất cả chuyện này.

Mặt khác, bọn hân cũng sẽ sớm làm hợp đồng, ký tên là chính thức có pháp luật bảo hộ.

Những văn kiện này ở trong tay người khác có lẽ không có tác dụng gì, nhưng ở trong tay Lý Dương thì khác. Lý Dương cùng Sang Dala quan hệ rất tốt, lại là số ít người có quyền thế ở Trung Quốc, đến lúc đó còn có thể mượn lực lượng chính phủ Myanmar.

Phần văn kiện này, chẳng khác gì là để cho Lý Dương hoàn toàn đứng vững về đạo nghĩa, không sợ Cuba bọn họ đùa giỡn hay có hành động sau lưng, một khi có chuyện, Lý Dương có thể lợi dụng văn kiện đó, cho bọn hân đá kích trầm trọng, thậm chí ngược lại hợp tác cùng chính phủ, thu hồi mạch khoáng đó.

Đương nhiên, chỉ cần Cuba bọn hân không ngốc, tình huống này sẽ không phát sinh.

Hợp đồng ký tên xong, chỉ còn ước định ngày lên núi.

Điểm ấy hoàn toàn do Lý Dương sắp xếp, kế hoạch của Lý Dương là về nước một chuyến trước, Hà lão và cha vợ bên kia đều chờ đợi mình, cần chúc mừng mình, Lý Dương cần làm những chuyện này cho xong, mới lại đến Myanmar đồ quặng mỏ.

Tất cả chuyện này, cũng trì hoãn không mất bao nhiêu thời gian, tối đa một tháng mà thôi.

Cuba bọn hân cũng có thể chờ thời gian dài như vậy, cũng không chỉ một tháng này, chỉ cần là Lý Dương đưa ra điều kiện, cơ hồ toàn bộ đều sẽ đáp ứng.

Xác định xong tất cả chuyện này, Lý Dương mới trở về quốc nội, Trần Vô Cực cũng cùng Lý Dương trở về, nhưng Trần Vô Cực về Yết Dương, không đi Bắc Kinh.

Ở sân bay Bắc Kinh, Hà lão tự mình ngồi xe có rèm che tới đón Lý Dương, từ sau khi Lý Dương trở thành tông sư, mấy ngày này người gọi điện thoại chúc mừng hắn cũng không ít, có khi Hà lão nằm mơ cũng bật cười.

Tông sư ư, mặc kệ là tông sư phương diện gì, đều là thiên tài trong thiên tài, Lý Dương còn trẻ như vậy liền trở thành tông sư, hắn muốn không kiêu ngạo cũng không được.

- Tốt, tốt, vô cùng tốt!

Trong sân bay, chứng kiến Lý Dương từ trên máy bay đi xuống, Hà lão gia đích thân đi qua, lập tức kéo tay Lý Dương, không ngừng khen ngợi.

Lý Dương đi vắng thời gian này, rất nhiều báo chí truyền thông đưa tin hắn trở thành tông sư, hiện tại danh khí Lý Dương, so với lúc trước còn hot hơn, còn được người ta gọi là thiên tài giỏi nhất toàn thế giới trong thế kỷ mới.

Có những người, còn ví Lý Dương cùng Tesla, Da Vinci, nói là bậc kỳ tài trên thế giới có một không hai, lúc trước, vinh dự này chỉ có Tesla cùng Da Vinci mới có.

Đương nhiên, Lý Dương có thể chân chính đi đến một bước đó hay không, còn cần xem sau này, lịch sử sẽ cho đánh giá hắn công bằng.

- Lão gia tử, sao ngài tự mình đến !

Lý Dương kéo tay lão gia, vội vàng đi về xe, đã trải qua chuyện Trác lão, đối với những người thế hệ trước này cảm tình trở nên lo lắng hơn.

Chuyện lúc trước cũng làm cho Lý Dương hiểu được, hắn tuyển cũng không phải vạn năng, những ông lão tuổi đều đã lớn, thực xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn, đến lúc đó hối hận cũng không kịp.

- Ha ha, ta tự mình đến thì làm sao vậy, nhiều người muốn tự mình đến, bọn hắn không có tư cách!

Lão gia thoải mái cười to, trực tiếp lôi tay Lý Dương lên xe, Vương Giai Giai vốn muốn cùng đến sân bay đón, bị lão gia trấn áp, nên mới ở nhà chờ đợi.

Đồng thời, bọn hắn cũng có một cái tin tốt lành cho Lý Dương, vẫn chưa nói cho hắn biết, vừa chuẩn bị trở về, cho hắn một niềm vui.

Xe trực tiếp chạy nhanh trở về biệt thự của lão gia, Vương Giai Giai và Hà San San đều đứng ở cửa, nhìn thấy Lý Dương xuống xe, Vương Giai Giai chạy đến, ôm lấy Lý Dương.

Hà San San ở bên ngoài, xì xầm một số âm thanh khác thường trong miệng, cô cũng không thêm nghĩ, người ta là hai vợ chồng, còn chưa từng cách xa lâu như vậy, gặp mặt đương nhiên sẽ bày tỏ tình cảm.

Vương Giai Giai ghé vào trên vai Lý Dương, cắn vài cái nhẹ nhàng ở bên tai của hắn.

1321. Chương 1318 – Song Hỷ Lâm Môn

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1318 – Song hỷ lâm môn

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Giai Giai, điều em nói là thật sao, đúng là đã có rồi sao?

Lý Dương nắm chặt lấy cánh tay Vương Giai Giai hồi lớn, Vương Giai Giai bị Lý Dương chợt đỏ mặt, tuy nhiên vẫn nhẹ nhàng gạt đầu.

- Có rồi, Vương Giai Giai có tin mừng rồi.

Điều này họ vẫn giữ bí mật, đợi sau khi Lý Dương mới thông báo, nếu như mà bọn họ gọi điện thông báo trước, thì chắc Lý Dương đã bay từ Myanmar về từ lâu rồi, cũng không có sự hợp tác với ba gia tộc lớn sau khi họ hợp nhất.

Tất cả những điều này có thể nói đều là duyên phận.

- Ha ha, tốt quá, tốt quá!

Lý Dương ngẩng đầu lên trời cười lớn, hạnh phúc đến quá bất ngờ, điều này đối với hắn còn tốt hơn cả tin hắn trở thành Tông sư nữa.

- Có gì chúng ta về nhà rồi hẵng nói, đừng đứng bên ngoài như thế!

Ông cười ha ha kéo tay Lý Dương, Lý Dương vội gạt đầu rồi nói:

- Đúng, về thôi, bên ngoài gió rất lớn, chúng ta cùng về nhà thôi!

Lý Dương nói, rồi trực tiếp khoác tay Vương Giai Giai quay về, ông chợt cười một tiếng, chậm chậm bước sau họ, Hà San San đến đón Lý Dương, chưa kịp nói với Lý Dương lời nào mà lại còn bị bỏ cho đi sau cùng.

- Thật quá đáng, trời nắng như thế, làm gì có gió nào chứ!

Hà San San giẫm chân một cái, sau đó bắt đầu đi theo sau, cô đang hận Lý Dương, tiếc là nỗi hận này không biết làm thế nào. Bây giờ Lý Dương đã trở thành Tông sư, Ông lại càng sùng ái hắn hơn, Hà San San mà nói xấu Lý Dương một cái chắc chắn là bị mắng ngay.

Bước vào phòng khách, Lý Dương đẩy Vương Giai Giai ngồi xuống, hỏi thăm không ngớt.

Vương Giai Giai phát hiện gần đây không có kinh nguyệt nên mới đến bệnh viện để kiểm tra, quả nhiên là có rồi, tin này đúng là làm Vương gia vô cùng mừng rỡ.

Lý Dương trở thành Tông sư, Vương Giai Giai lại có tin vui, đúng là song hỷ lâm môn.

Sau đó, Vương Phong còn bị Vương Toàn Minh lôi về nhà, giúp Vương Giai Giai giải quyết chuyện của Viện Bảo Tàng.

Sau khi Vương Giai Giai có thai, chắc chắn là không để cô phải chịu vất vả rồi, Vương Phong làm anh đành phải chịu vất vả thay vậy, ai bảo Lý Dương không có ở đây chứ.

Ông ngồi đối diện với Lý Dương, mỉm cười nói chuyện với vợ chồng hắn, sự nghiệp thành công, hôn nhân hạnh phúc, hôm nay lại có được sự kết tinh của tình yêu, ông không cần phải lo lắng gì cho Lý Dương nữa rồi.

Tuy nhiên cũng có người đang không vui, Hà San San lúc này ngồi bên cạnh chửi thầm trong bụng, hôm nay cô đã thực sự trở thành người vô hình, ở đây chẳng có ai thèm để ý đến cô cả.

Ăn tối ở nhà Ông xong, Lý Dương liền dẫn Vương Giai Giai về nhà.

ở nhà đã có bảo mẫu, ngoài ra Lương Phượng Anh còn mời bác sỹ riêng cho Vương Giai Giai, dù sao thì Lý Dương bây giờ có tiền rồi, những chuyện này không thể tiết kiệm được.

Có bác sỹ riêng bọn họ cũng thấy an tâm hơn.

Mấy ngày sau đó, Lý Dương lại bận rộn trở lại, sự bận rộn này không phải vì Viện Bảo Tàng mà là vì người ta lũ lượt kéo đến chúc mừng.

Đầu tiên là ba mẹ vợ, Vương Toàn Minh khó lắm mới làm lớn một chút, ông bao cả khách sạn Bắc Kinh, để chúc mừng Lý Dương.

Lần này, bạn bè thân giao của Vương Toàn Minh, và cả những người bạn trên chốn quan trường nữa đều đã đến, cũng đồng nghĩa với việc trình trọng giới thiệu Lý Dương với tất cả mọi người.

Có được người con rể là Tông sư, Vương Toàn Minh đúng là rất hãnh diện.

Wương Toàn Minh xong lại đến Ông.

Ông tổ chức đơn giản hơn một chút, tuy nhiên những người đến đều là những lão tiền bối. Tông sư, dù Ông có muốn đơn giản hơn thì những vị kia cũng không chịu, huống chi là ông cũng không muốn đơn giản.

Sự chúc mừng này kéo dài trong suốt cả một tuần sau đó mới kết thúc.

Sau đó còn có Bạch Minh, Mao Lão, Mã Lão đều đến chúc mừng Lý Dương, ngoài ra còn có Tư Mã Lâm và Trịnh Khải Đạt nữa, trong đó Bạch Minh là khoa trưởng nhất, sau khi nhìn thấy Lý Dương liền đi quanh người hắn cả mấy vòng.

Bạch Minh còn nói Lý Dương là thần thánh này kia, thậm chí còn hoài nghi Lý Dương có phải là người ngoài hành tinh hay không, sao lại có thể trở thành Tông sư nhanh như vậy được.

Tác phẩm Tông sư của Lý Dương, Hắc Bạch Thế Giới, mấy ngày này đều được đưa ra, ai nhìn thấy tác phẩm này đều khen không ngớt lời, vị Tông sư Lý Dương đúng là thật xứng đáng.

Bận rộn xong những chuyện này, Lý Dương cũng coi như thở phào nhẹ nhõm, hắn dẫn Vương Giai Giai về thăm quê.

Con dâu có thai rồi, chuyện này chắc chắn phải thông báo với ba mẹ để họ được mừng, nên về quê là một điều cần thiết, dù sao Viện Bảo Tàng bây giờ đã có Vương Phong phụ trách, sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu.

Mấy ngày nay, Vương Phong không ngừng oán trách Lý Dương, cuối cùng Lý Dương đồng ý là sẽ khắc cho hắn ba ngọc khí hắn mới chịu, ba ngọc khí, tác phẩm của Lý Dương đã trở nên vô giá rồi, Vương Phong tuy bên ngoài không nói gì nhưng trong lòng thì sướng như điên.

Tác phẩm của Lý Dương, là những tác phẩm vô giá trên thị trường, Vương Phong đã chuẩn bị mấy khối nguyên thạch tốt để cho Lý Dương làm chúng, chắc chắn giá của mấy ngọc khí này đạt trên chín con số.

Wương Phong chỉ là giúp lo mấy việc về xây dựng của Viện Bảo Tàng, cũng không tốn nhiều thời gian cho mấy, lần này đúng là Vương Phong lời lớn rồi.

Lập Thành vẫn không hề khác trước, nếu nói có cái khác thì đó là mấy năm gần đây bất động sản phát triển rất nhanh, đi đâu cũng nhìn thấy đang xây dựng những tiểu khu.

Lần này về nhà, Lý Dương không dừng lại ở Minh Dương mà về thẳng nhà luôn.

Lý gia bây giờ cũng là nhà có tiếng ở Huyện Lập Thành, đặc biệt là đối với tầng lớp trên, danh tiếng của Lý gia lại càng vang dội, đợt tết, Bí Thư Huyện và Chủ Tịch Huyện đều có đến thăm.

Còn ngôi trường mà Lý Thành đang đầu tư thì từ trước đến giờ không hề gặp bất cứ vấn đề gì cả.

Trong dân gian, danh tiếng của Lý gia lại càng lớn hơn, sau khi Lý Dương trở thành Tông sư, tư liệu của hắn không thể giấu diếm được nữa, sau khi được báo đài đưa tin, Huyện Lập Thành lại làm một đợt tuyên truyền rầm rộ nữa.

Rất nhiều người cũng vừa mới biết, Lập Thành đã xuất hiện một vị Tông sư, đây chính là người con thứ hai của Lý gia.

Sau khi trở thành Tông sư, hai vợ chồng Lý Quân Sơn cũng gặp không ít phiền phức, rất nhiều phóng viên nhà báo đều đến phỏng vấn hai ông bà, sau đó bọn họ phải gọi điện cho Hà Lão thì sự việc này mới không xảy ra nữa.

Có Hà Lão can thiệp, những phóng viên bình thường ai dám đến làm phiền họ chứ.

Tuy nhiên cái tên Lý Dương bây giờ đã được truyền đi khắp nơi, hắn còn được ghi tên trong danh sách những người nổi tiếng Lập Thành ở bên ngoài, trở thành một niềm tự hào của quê hương.

Lần này bọn họ quay về là tự lái xe về, đây là một chiếc xe Benz có nhà ở trên xe, Lý Dương vừa mới mua nó xong.

Đây không phải là vì thích chơi nổi, chẳng qua là muốn Vương Giai Giai được thấy thoải mái, bên Lương Phượng Anh bảo là phải dạy cho thai nhi, con phải được dạy dỗ ngay từ trong bụng mẹ.

Lưu Cương lần này cũng trở về rồi, việc triển lãm những bảo bối của Lý Dương đã đến hồi kết thúc, nên hẳn cũng có được chút thời gian rảnh.

Lần này do Lưu Cương lái xe, xe vừa về đến khu nhà ba mẹ đã thu hút không ít cặp mắt của những người xung quanh, sau khi Lý Dương và Vương Giai Giai bước xuống xe, xung quanh mọi người bàn tán càng nhiều hơn.

Ở đây đều là những hàng xóm mấy mươi năm rồi, họ biết Lý Dương từ nhỏ đến lớn, Lý Dương vừa về là họ nhận ran ngay.

Bây giờ danh tiếng của Lý Dương đã rất lớn, mấy người này không dám lại gần, tuy nhiên đều đứng một bên nhìn ngưỡng mộ, có một số người còn nhớ lại những chuyện không hay của Lý Dương hồi hăn còn nhỏ.

Những người này cũng chỉ là vì đồ kị mà thôi, ở đâu cũng có những người như vậy.

Lý Dương và Vương Giai Giai trở về làm hai vợ chồng Lý Quân Sơn rất vui, sau khi biết tin Vương Giai Giai có thai họ lại càng vui hơn nữa, mặt ai cũng hiện lên sự hạnh phúc.

Con trai có sự nghiệp thành công, gia đình viên mãn, bây giờ lại có thêm cháu nội nữa, muốn không vui cũng khó.

Đợi đến tối, tin Lý Dương trở về đã truyền đi khắp huyện, không khoa trương mà nói, Lý Dương lần này có chút gọi là áo gấm về làng.

Tối hôm đó, có không ít bà con thân thích đến nhà thăm.

Đương nhiên, cũng có vài người trực tiếp đưa ra ý muốn có tác phẩm của Lý Dương nhưng đều bị hăn từ chối, Vương Phong còn được, dù sao cũng là anh vợ của mình, là người thân nhất của mình.

Còn đây đều là những người thân và bạn bè bình thường, nên Lý Dương không thể không từ chối được, nếu không thì sau này còn có không ít người đến xin nữa.

Bây giờ không đồng ý chỉ là đặc tối với một ít người, còn đến lúc đó thì sẽ đặc tội không biết bao nhiêu người, Lý Dương đã tính toán điều này rất kỹ rồi.

Hôm sau, người đến lại càng đông hơn.

Không chỉ những người thân bạn bè lạ hoắc, chỉ cần có một chút quan hệ đều tìm cách đến, mà còn có một vài lãnh đạo trong huyện cũng đã đến.

Thái độ của những vị lãnh đạo này rất đoan chính, không dám nói bất cứ lời nào quá đáng cả, bọn họ đều biết thân thể khủng bố đằng sau Lý Dương.

Tuy nhiên nói đi cũng phải nói lại, Lý Dương nếu không có thân thể đó, thì chắc những người làm quan này là những người muốn có tác phẩm của Lý Dương đầu tiên, ví dụ của Trần Vô Cực đã thấy rồi đó, Trần Vô Cực cũng vì vậy mà đặc tội với không ít quan chức.

Tình hình này liên tiếp diễn ra trong ba ngày, cuối cùng Lý Dương chịu không nổi nữa rồi, liền dẫn hai vợ chồng Lý Quân Sơn cùng đến trốn ở biệt thự ở Minh Dương.

Đến Minh Dương rồi hăn mới được yên ổn một chút, tắt vả mọi người cùng vui vẻ bên nhau tận hưởng một cuộc sống bình thường.

Thời gian qua nhanh, lần này Lý Dương ở Minh Dương đã được hai mươi ngày, nếu không phải ngày ký hợp đồng với ba gia tộc ở Myanmar sắp đến thì Lý Dương vẫn chưa về đâu.

Tính khí của Lý Dương là như vậy, chỉ cần đồng ý một việc gì đó thì chắc chắn sẽ làm, lúc trước hăn đồng ý với ba gia tộc Myanmar về khu mạch khoáng, bây giờ chắc chắn sẽ không hủy hợp đồng.

Về Bắc Kinh trước, Lý Dương mới chuẩn bị đồ đạc để đến Myanmar .

Lần này về hai vợ chồng Lý Quân Sơn đều đi cùng, họ không yên tâm về Vương Giai Giai lắm, đòi về cùng cho bằng được, dù sao thì ở nhà cũng không có việc gì, trường có mình Lý Thành lo là được rồi.

Đối với hai vợ chồng họ, sự nghiệp vẫn không thể quan trọng hơn cháu nội được.

Bố trí xong hết mọi chuyện, Lý Dương liền dẫn Lưu Cương lên đường, bọn họ đi chuyên cơ, lúc trước Sang Dala có thể dùng chuyên cơ để đón Lý Dương thì bây giờ Cuba vẫn có thể làm như vậy.

Lần này Vương Giai Giai vốn dĩ muốn đi cùng nhưng Lý Dương không đồng ý, dù sao thì điều kiện sống bên Myanmar vẫn không thể bằng trong nước được, Lý Dương không dám để vợ chạy lung tung nhằm tránh những rủi ro không đáng có, bây giờ không chỉ có mình vợ mà còn có thêm một người nữa.

1322. Chương 1319 – Người Thừa Kế Của Lý Dương

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1319 – Người thừa kế của Lý Dương

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Bên phía Myanmar rất coi trọng sự có mặt lần này của Lý Dương.

Tộc trưởng của năm gia tộc lớn đều đích thân đến sân bay đón Lý Dương, gia tộc Cuba thì không cần phải nói nữa, có việc cầu người tất nhiên thái độ phải nghiêm chỉnh rồi.

Hai vị tướng quân Sang Dun và Ka Longsha cũng phải tiếp tục duy trì mối quan hệ với Lý Dương nên mới cùng nhau xuất hiện ở đây.

Vì trong lòng vẫn lo cho người nhà nên Lý Dương không nghỉ ngơi gì cả, trực tiếp để Cuba dẫn đến khu mạch khoáng, bên này kết thúc sớm thì hẳn mới có thể sớm về với vợ, và còn đứa con trong bụng vợ nữa.

Lần đổ quặng này không được may mắn như lần trước, tuy nhiên cũng rất thuận lợi.

Ba ngày sau, Lý Dương liền phát hiện một khu mạch khoáng lớn, sản lượng của khu mạch khoáng này không bằng với khu đổ trước đây, tuy nhiên chất lượng vô cùng tốt, trong đó có rất nhiều nguyên thạch thượng hạng, cũng có vài nguyên thạch có thể đổ được Phỉ Thúy cao cấp.

Khu mạch khoáng này, có thể cứu vãn tình hình trước mắt của ba gia tộc.

Tuy nhiên cũng chỉ là duy trì mà thôi, nếu chỉ dựa vào nó thì không thể làm cho ba gia tộc có đủ tiền để cạnh tranh với Sang Dun, dù sao thì một nửa thu nhập của khu mạch khoáng này là thuộc về Lý Dương.

Sau khi xác định được khu mạch khoáng, Lý Dương lại ở lại đây thêm mấy ngày nữa.

Trong thời gian này xảy ra một chuyện rất thú vị, Lý Dương đã gặp Thiệu Ngọc Cường trong một khu mạch khoáng.

Thiệu Ngọc Cường ở đây đã được hai năm rồi, người đã thay đổi hoàn toàn, da đen nhiều hơn, người cũng trở nên giản dị chất phác hơn.

Điều quan trọng nhất là trong thời gian dài như vậy, những người cùng làm việc với hắn đều không biết hắn là Thiệu Ngọc Cường, là cháu đích tôn của Thiệu Thị, cũng không ai biết hắn là đồ đệ của Phỉ Thúy Vương, hắn chưa từng công khai thân phận của mình.

Thiệu Ngọc Cường có thể dùng thái độ bình thường để đối diện với tất cả đúng là không dễ dàng.

Tiếc là Thiệu Ngọc Cường lần này gặp Lý Dương, ngoài cười khổ ra là sự bất đắc dĩ.

Tuy hấn ở khu mạch khoáng, nhưng vẫn biết những chuyện bên ngoài, chuyện Lý Dương đã làm nên được đột phá, trở thành Tông sư trong ngành điêu khắc ngọc hấn biết rất sớm.

Tin này đã đả kích hấn rất lớn.

Hấn có thể đến khu mạch khoáng, chấp nhận khổ cực, để học hỏi thêm nhiều kiến thức mục đích là để đánh bại Lý Dương, vượt xa Lý Dương.

Nhưng Lý Dương đã trở thành Tông sư, cũng đồng nghĩa với việc hấn không còn hi vọng nào nữa, cho dù hấn có đuổi kịp thành tích của Lý Dương trên phương diện đồ thạch, nhưng người khác khi nhắc đến hai người hấn, đầu tiên đều sẽ nói Lý Dương là một vị Tông sư mà không nói đến những cái khác.

Đây chính là sức ảnh hưởng của Tông sư.

Cũng may mà Thiệu Ngọc Cường đã ở đây hai năm, hai năm này hấn đã học tập được rất nhiều thứ, cũng đã thay đổi tâm thái của hấn.

Lý Dương và Thiệu Ngọc Cường nói chuyện với nhau suốt cả một buổi tối, còn uống không ít rượu, ngày hôm sau mới chia tay.

Trong tối đó cũng làm Lý Dương phát hiện Thiệu Ngọc Cường đúng là đã thay đổi rất nhiều, cũng đã tiến bộ rất nhiều, nếu cứ tiếp tục như vậy Thiệu Ngọc Cường sớm muộn gì cũng sẽ đạt đến trình độ của Phỉ Thúy Vương mà thôi.

Phỉ Thúy Vương cũng coi như có người nối nghiệp rồi.

Tiếc là thế giới này đã có một Lý Dương rồi, trong ngành cũng đã công nhận rồi, Ngọc Thánh Lý Dương còn lợi hại hơn cả Phỉ Thúy Vương, cho dù Thiệu Ngọc Cường có thể trở thành một Phỉ Thúy Vương thực thụ đi nữa thì phải núp dưới bóng của Lý Dương mà thôi.

Cho dù thế nào, gặp được một người quen ở khu mạch khoáng buồn tẻ này là một chuyện đáng mừng.

Việc này cũng không ảnh hưởng gì đến Lý Dương, thời gian tiếp theo, Lý Dương vẫn tiếp tục tìm kiếm tại khu mạch khoáng, sự tiến hóa của năng lực đặc biệt thực sự đã giúp đỡ Lý Dương rất lớn.

Phạm vi hai nghìn met, làm cả ngọn núi hầu như đều nằm gọn trong hình lập thể của Lý Dương, điều mà hấn cần làm chỉ là đi lại từ từ tìm mạch khoáng mà thôi.

Một tuần sau, Lý Dương trở về Ngõa Thành, kết thúc hành trình đồ quặng lần này.

Lý Dương ở khu mạch khoáng coi như cũng được nửa tháng, thời gian này nếu là đại sư đồ thạch bình thường hoàn toàn không thể đồ được, họ còn phải phân tích rất nhiều thứ nữa.

Lý Dương hầu như không đụng vào đội đồ quặng của hấn, trong nửa tháng ngắn ngủi đó đã đồ ra được ba khu mạch khoáng lớn và hai khu mạch khoáng loại trung, tính ra thì ba ngày hấn đồ được một khu.

Năm khu mạch khoáng này hầu như có thể sánh được với một khu mạch khoáng khổng lồ.

Có số quặng này, những ngày khổ cực của gia tộc Cuba coi như cũng đến hạn, đặc biệt là khu đầu tiên đã đồ trúng, sau khi đào được những nguyên thạch bên trong, Cuba xúc động đến trào nước mắt.

Không trải qua khoảng thời gian khốn khó đó sẽ không thể biết được những ngày tốt đẹp đến khó khăn như thế nào.

Năm khu mạch khoáng, đến cả tướng quân Sang Dun sau khi biết tin này cũng thêm khát rất nhiều.

Ông coi như cũng đã hiểu được, Lý Dương phải duy trì tình hình, nếu không sẽ không bỏ ra nhiều sức lực như vậy, chỉ có như vậy, mới phù hợp lợi ích lớn nhất của Lý Dương, năm khu mạch khoáng này, cộng thêm một phần ba cổ phần của khu mạch khoáng khổng lồ nữa, năm gia tộc Myanmar không có gia tộc nào có thể sánh bằng Lý Dương.

Điều này giống như Myanmar trở thành hậu hoa viên của Lý Dương, trở thành nguồn cung cấp tài sản cho Lý Dương.

Điều này Sang Dun cũng không biết làm thế nào, nhưng ông cũng không dám nói gì, một khu mạch khoáng nhiều lắm cũng chỉ đảm bảo cuộc sống của họ trong khoảng mười năm, muốn gia tộc phát triển bền vững thì không thể tách rời với sự giúp đỡ của Lý Dương được.

Năm khu mạch khoáng, ba vị tướng quân Cuba đều cảm kích Lý Dương vô cùng.

Ba vị tướng quân hầu như ngày nào cũng đi cùng Lý Dương, chỉ cần Lý Dương có nhu cầu, bọn họ đều hết lòng giải quyết, Lý Dương bây giờ chính là vị cứu tinh của họ.

Bọn họ cũng giống như tướng quân Sang Dun, đó là phải dùng lợi ích để trói Lý Dương lại, sự phát triển bây giờ không đại diện cho sau này vẫn vậy, cả gia tộc không thể chỉ nhìn những cái trước mắt, bảo vệ mối quan hệ với Lý Dương cũng là một đảm bảo về sự phát triển của năm gia tộc sau này.

Năm khu mạch khoáng này cũng đã thuyết phục được tất cả mọi người, Lý Dương lần này chỉ đi năm lần ở khu mạch khoáng, cả năm lần đều đổ trúng, tỉ lệ đổ trúng khủng bố này, đến cả Phỉ Thúy Vương cũng không theo kịp.

Ở Myanmar khoảng hai mươi ngày, Lý Dương cuối cùng đã trở về Bắc Kinh.

Cuộc hành trình đến Myanmar lần này không dài, nhưng thu hoạch lại rất lớn, Lý Dương ngoài tìm được ba khu mạch khoáng lớn trong năm khu ra còn phát hiện một khu mạch khoáng khổng lồ, sáu khu mạch khoáng lớn và mười lăm khu mạch khoáng cỡ trung.

Những thứ này chỉ là hấn không nói ra mà thôi.

Tài nguyên Phỉ Thúy Miến Điện bây giờ đúng là không còn nhiều nữa, những khu mạch khoáng này nằm rất sâu, Lý Dương tin rằng cho dù là Phỉ Thúy Vương cũng không thể tìm ra được chúng.

Những thứ này đều trở thành chỗ dự trữ của hấn. Lý Dương cũng phải chuẩn bị cho tương lai của mình.

Sau khi trở về Bắc Kinh, cuộc sống lại yên ả trở lại, sau khi Tống Lão dẫn một tốp đại sư điêu khắc ngọc đến nhà tìm Lý Dương, bất kể hấn có muốn hay không thì cũng đã trở thành người đứng đầu ngành điêu khắc ngọc Bắc Kinh rồi.

Về việc Lý Dương trở thành người đứng đầu phương Bắc, người phương Bắc không ai nói gì cả, ngược lại còn thấy vinh dự nữa.

Tông sư, đây chính là Tông sư, bình thường có nghĩ cũng không dám nghĩ, có vị thủ lĩnh này, ít nhất thì bọn họ đều có cơ hội nhìn thấy Tông sư, thậm chí có cơ hội thỉnh giáo Tông sư nữa.

Nếu có được sự chỉ dạy của Tông sư, thì bản thân người đó cũng thấy phát triển thêm rất nhiều, thậm chí có thể thay đổi được vận mệnh của mình.

Thấm thoát đã tám tháng trôi qua.

Sau mười tháng mang thai, Vương Giai Giai cuối cùng cũng đã sinh được một cậu con trai, đây cũng là đứa con đầu lòng của Lý Dương, việc đặt tên cho đứa con này đúng là rất khó khăn.

Người đặt tên đầu tiên là Lý Dương, tuy nhiên tên đó hai ông bà Lý Quân Sơn không vừa ý, đến cả vợ chồng Vương Toàn Minh cũng không đồng ý, cuối cùng thì Ông phải ra tay, và đặt tên cho cậu bé này là Lý Diệu Tông.

Diệu Tông, vừa có nghĩa là nghiệp Lý Dương, làm rạng rỡ tổ tông, lại vừa có nghĩa là thấy vinh dự vị Tông sư là Lý Dương. Cái tên này nhận được sự đồng ý của tất cả mọi người.

Đứa trẻ được ôm chìa khóa vàng sinh ra này, may mắn cũng có thể sẽ có được may mắn làm người ta phải khiếp sợ.

Hôm đầy tháng, Tiểu Diệu Tông nhận được rất nhiều lời chúc mừng, có những lời chúc mừng Lý Dương cũng không biết là do ai gửi đến, điều làm Lý Dương không ngờ đến là trong những lời chúc mừng này lại có cả một Thần khí Quốc bảo.

Đó chính là một kiệt tác Tông sư khác của Vương hi “Tang Loạn Thiếp”.

Cái này là Tiểu Diệu Tông lúc nghịch phá đã phát hiện ra nó, lúc trước Lý Dương chưa từng nghĩ là sẽ dùng năng lực đặc biệt của mình để kiểm tra những tặng phẩm này, dù sao thì quà tặng người ta gửi đến đều là chút thành ý của họ.

“Tang Loạn Thiếp” và “Lan Đình Tự” có chút khác nhau, tác phẩm này thể hiện một phong cách khách của Vương Hi, cũng thể hiện được trình độ Tông Sư thành thực của Vương Hi.

Bức tự này xuất hiện đã chứng minh được bức mà Lý Dương sưu tầm được lúc trước là đồ giả.

Thực ra bức tự đó Lý Dương đã phát hiện nó có vấn đề từ lâu, chỉ là không nói ra thôi.

Bức tự đó, thời đại của giấy mực đều thuộc thời của Vương Hi, chỉ là nét chữ có chút khác biệt, lúc đó thành tích của Lý Dương về thư họa cũng không cao nên không nói ra những điều này, nếu không thì không biết giải thích như thế nào.

Theo dự đoán của Lý Dương, bức “Tang Loạn Thiếp” lúc trước có thể là tác phẩm Vương Hiển phỏng theo tranh của cha mình, lúc mà Vương Hiển chưa có được phong cách riêng của mình.

Bản thân là cha con, lại là phỏng theo, bị người ta cho là tác phẩm của Vương Hi cũng là điều bình thường.

Tuy là trước đây sưu tầm đồ giả, nhưng đồ thật cũng đã đến tay Lý Dương, người gửi tác phẩm này đến là một cấp dưới của Vương Toàn Minh, bản thân ông ta không biết, món đồ mua được từ tiệm đồ cổ này lại là một bảo bối.

Đồ đã tặng đi thì sẽ không lấy lại nữa, để cảm ơn, Lý Dương đã tặng lại một món đồ trang sức nhỏ Thủy Tinh Chung Tố Mẫu Lục.

Đây là tác phẩm của Lý Dương, mà còn là một tác phẩm ra đời sau khi hấn thành Tông sư, giá của nó không thể tính được, người đó sau khi nhận được quà đã cảm động suốt cả mấy ngày.

Sự may mắn của Tiểu Diệu Tông không chỉ có từng đó.

Nó dường như đã kế thừa được may mắn của Lý Dương, hình như là có không ít chuyện tốt đang đợi nó, còn việc nhặt được tiền hay trang sức trên sức trên đường thì nhiều không biết bao nhiêu mà kể.

Có một lần, Tiểu Diệu Tông còn nhặt được một tờ ngân phiếu hơn năm trăm vạn, sau đó thì Vương Giai Giai gửi ngân phiếu lại cho đồn công an, và cuối cùng cũng đã tìm được người mất.

Người đó sau khi tìm lại được ngân phiếu suýt nữa thì quỳ xuống để cảm ơn, hấn chỉ là một kế toán, đây là tiền hàng quan trọng mà công ty hấn vừa thu về được, tờ ngân phiếu này ai cũng có thể mang đi đổi tiền mặt được, nếu bị người ta nhặt được chắc hấn nhảy lầu tự tử mất.

Người mất muốn tỏ lòng biết ơn nhưng đều bị Vương Giai Giai từ chối, sau khi Lý Dương lại đổ được khu mạch khoáng ở Myanmar đã trở thành một người không thiếu tiền nữa.

Chuyện này Bạch Minh sau khi biết còn chọc Lý Dương, Lý Dương sau này không cần phải lo kiếm lậu, con trai chính là người kế nghiệp tốt nhất của hấn.

1323. Chương 1320 – Truyền Quốc Ngọc Khí Và Tàn Lãng Bảo Tàng

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1320 – Truyền Quốc Ngọc Khí và Tàn Lãng Bảo Tàng

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

- Con ngoan, giục mẹ nhanh lên, đừng để thái gia chờ thêm nữa!

Lý Dương bế con, Tiểu Diệu Tông từ nhỏ đã rất ngoan, bây giờ nó mới được 10 tháng, vẫn còn chưa biết đi, nên mọi người phải bế nó.

Trong nhà có bảo mẫu, tuy nhiên hai vợ chồng Lý Quân Sơn sợ bảo mẫu trông không tốt, nên họ phải ở đây để tự tay chăm sóc, có ba mẹ chăm con giùm, Lý Dương cũng yên tâm hơn rất nhiều.

Ngoài ra Lương Phượng Anh thỉnh thoảng vẫn ghé qua, mẹ vợ rất thương đứa cháu ngoại này, còn khen Lý Dương lúc trước mua nhà ở đây là đúng, hai nhà gần nhau cũng tiện đi lại.

- Mẹ, mẹ!

Tiểu Diệu Tông đúng là đã mở miệng nói, âm thanh non nớt của nó làm Vương Giai Giai quay đầu lại, cười ngọt ngào với cha con Lý Dương.

- Con ngoan, mẹ sắp xong rồi đây, đợi một chút nữa nhé!

Vương Giai Giai đang trang điểm, Ông hôm nay gọi Lý Dương đến là có chút việc cần nói, luôn tiện bảo Lý Dương mang Tiểu Diệu Tông đến luôn.

Ông cũng rất cưng chiều đứa con trai này của Lý Dương, bình thường mỗi tháng đều đến thăm mấy lần.

Từ sau khi có con, Vương Giai Giai bắt đầu để ý đến nhan sắc của mình, không còn cách nào khác, phụ nữ có con thường thấy mình già đi, nên bình thường cô giành nhiều thời gian để trang điểm hơn.

Lại mười phút trôi qua, ba người họ cũng đã ra khỏi nhà.

Hơn một tiếng sau bọn họ đã đến biệt thự của Ông, hai năm trở lại đây, thái độ cũ của ông lại thể hiện rõ hơn, tuy nhiên nụ cười ông lại tăng thêm không ít.

Sự nghiệp của con cái không cần ông phải lo nữa, lại có một đệ tử Tông sư là Lý Dương, ông đã không còn gì nuôi tiếc nữa rồi.

- San San, con nói chuyện với Giai Giai, Lý Dương, con qua đây!

Đùa với Tiểu Diệu Tông một lúc, ông mới cười nói một câu, hai năm nay Hà San San ngoan ngoãn ở nhà, hiện cô đang mở một cửa hàng bán xe hơi ở Bắc Kinh, cũng coi như là đã có sự nghiệp riêng của mình.

Cô nàng này chắc cả đời cũng không tách rời xe hơi ra được.

- Ôi, sao lại dài rồi, lúc này sao con không dài!

Lý Dương vừa lên lầu thì nghe tiếng San San hét lớn, cô mới bế Tiểu Diệu Tông chưa đầy một phút, Tiểu Diệu Tông liền không thương tiếc tiểu vào người cô, nước tiểu làm ướt hết cả người cô không sót một giọt nào.

Vương Giai Giai liền bế con, còn Hà San San thì lấy khăn lau người.

Ông và Lý Dương đứng lại một lúc rồi cùng nhìn nhau cười.

- Ngồi đi!

Phòng sách vẫn như cũ, Ông bảo Lý Dương ngồi xuống, rồi bảo cảnh vệ đi pha trà, tất cả những thứ ở đây đều rất quen thuộc với Lý Dương, Lý Dương liền ngồi vào chỗ hán văn thường hay ngồi.

- Viện Bảo Tàng thế nào rồi?

Sau khi cảnh vệ mang trà đến, ông liền hỏi một câu, Viện Bảo Tàng từ khi bắt đầu khởi công cho đến bây giờ đã được hai năm rồi, công trình chủ thể cũng đã xây xong, cái ông đang hỏi là công tác trang trí.

Việc trang trí trong Viện Bảo Tàng và những trang trí bình thường khác, trong đó lớn nhất là bảo vệ.

- Tiến triển rất thuận lợi, nếu không có vấn đề gì, nhiều nhất là nửa năm nữa có thể đi vào hoạt động rồi!

Nhắc đến Viện Bảo Tàng, Lý Dương lại mỉm cười, mấy năm nay, Viện Bảo Tàng đã hao phí không biết bao nhiêu công sức của hần, Lý Dương một lòng muốn xây dựng Viện Bảo Tàng này trở thành Viện Bảo Tàng tư nhân cao cấp nhất trong nước, nên đã dốc rất nhiều sức lực.

Thực tế, Viện Bảo Tàng của Lý Dương bất kể là đầu tư hay là lưu giữ thì sớm đã trở thành Viện Bảo Tàng đỉnh cấp nhất trong nước rồi, cho dù là quốc tế cũng chỉ có vài cái là có thể sánh được với cái của hần.

- Vậy thì tốt, ông gọi cháu đến chủ yếu là có hai việc!

Ông gật đầu, ông cũng rất hi vọng vào Viện Bảo Tàng của Lý Dương, lúc khánh thành Ông nhất định sẽ đến để cắt băng.

- Dạ ông nói đi!

Lý Dương liền ngồi thẳng người lại, chuyện mà Ông gọi Lý Dương đến để nói chắc chắn không phải là chuyện nhỏ.

- Thứ nhất, có liên quan đến cặp Song Long Phỉ Thúy của cháu, nghiên cứu của họ không có gì tiến triển, bây giờ xem ra, trong thời gian ngắn mà gửi trả lại là không thể được!

Ông nhỏ giọng nói, Song Long Phỉ Thúy lúc đó Ông đã mang đến giao cho bộ phận khoa viện bảo mật, còn nói là trong ba năm sẽ trả lại Lý Dương, tiếc là thời gian ba năm không nghiên cứu ra được cái gì cả.

Bây giờ thời hạn ba năm đã đến rồi, Ông cũng đã hỏi thúc mấy lần, cuối cùng bên kia trả lời là tiếp tục mượn thêm mấy năm nữa.

Ông có thể dùng sức ảnh hưởng của mình để lấy lại đồ vật, nhưng ảnh hưởng như vậy cũng không nhỏ, hôm nay Ông gọi Lý Dương đến là muốn hỏi ý kiến Lý Dương xem thế nào.

- Không sao, cứ để nó lại ở chỗ họ đi, tác dụng của nó đối với họ lớn hơn đối với chúng ta nhiều!

Lý Dương sững người lại một lúc rồi lại cười, hần đúng là không để tâm lắm đến cặp Song Long Phỉ Thúy này.

Đây dù sao cũng là thứ có liên quan đến một vài chuyện cơ mật, hơn nữa, bất kể là giá trị nghệ thuật hay là giá trị bản thân nguyên thạch thì cặp Phỉ Thúy này đều rất bình thường, giá cao nhất của chúng chính là khoa học kỹ thuật và phương diện thần bí.

Giao cho quốc gia mới thích hợp phát huy giá trị của nó nhất.

Ông cười gật đầu:

- Cháu có thể nghĩ được như vậy ông rất mừng, vậy thì thế này đi, ông thay cháu trả lời lại họ, đồ vẫn giữ lại ở chỗ họ, lúc nào bọn họ trả cũng được!

Câu trả lời của Lý Dương thực ra vẫn nằm trong dự đoán của Ông.

Đồ có thể giữ lại, tuy nhiên ông cũng không phải là người cổ hủ, ông biết lợi dụng cơ hội này để mưu lợi cho đồ đệ của mình, Song Long Phỉ Thúy rất quan trọng đối với một vài nghiên cứu khoa học, người của Viện Trung Khoa và cả Viện Quốc Vụ đều đến bàn bạc cụ thể với ông.

Ông đã giành lợi ích lớn nhất về cho Lý Dương rồi.

Nhìn thấy Lý Dương không có gì tiếc nuối cả, Ông cũng cười hài lòng rồi lại nói:

- Quốc gia sẽ không lấy không đồ của cháu đâu, để bù lại, Truyền Quốc Ngọc Tỉ có thể giao lại cho cháu giữ!

- Giao Truyền Quốc Ngọc Tỉ cho cháu!

Lý Dương sững người lại, chợt nói một câu, tin này rất quan trọng đối với hần, cũng rất bất ngờ đối với hần.

Sau khi Truyền Quốc Ngọc Tỉ triển lãm xong hai năm trước, đã được niêm phong ở Quốc Vụ Viện không đem ra lần nào nữa.

Tuy nhiên cũng không biết vì lý do gì, quốc gia không để Lý Dương công khai quyền tặng nó, trong dân gian, rất nhiều người đều cho rằng Truyền Quốc Ngọc Tỉ đang nằm trong tay Lý Dương.

Chỉ có mấy người Lý Dương là biết được Truyền Quốc Ngọc Tỉ bây giờ đang ở đâu.

Ông cười lắc đầu:

- Không phải là cho cháu, là cháu có quyền để bảo quản nó, nhưng không hoàn toàn có quyền sở hữu nó, nên không thể đem bán, không thể chuyển nhượng, cũng có nghĩa là, Ngọc Tỉ này chỉ có thể đặt trong Viện Bảo Tàng của cháu để triển lãm, cháu hiểu chưa?

- Hiểu, hiểu, cháu hiểu rồi!

Lý Dương liền cười hi hi, lần này trúng lớn rồi.

Lý Dương cũng không ngờ, lúc trước mua biệt thự liền có được Song Long Phỉ Thúy, chính nó đã mang Truyền Quốc Ngọc Tỉ lại cho hắn, đây đúng là niềm vui bất ngờ.

Còn cái quyền sở hữu mà Ông nói Lý Dương hoàn toàn không để ý đến.

Thứ này chỉ có quyền bảo quản là đủ rồi, thực tế có rất nhiều món đồ Lý Dương đều không có ý chuyển nhượng, bán đi hay là quyền tặng gì cả, số bảo bối đó chắc chắn sẽ mãi mãi lưu lại trong Viện Bảo Tàng, trừ khi có xảy ra chiến tranh.

Nếu cứ như vậy, giao quyền bảo quản Truyền Quốc Ngọc Tỉ cho hắn cũng có gì khác nhau đó.

Có Truyền Quốc Ngọc Tỉ trấn giữ, thì ảnh hưởng của Viện Bảo Tàng lại càng cao hơn, bảo bối này có tầm ảnh hưởng rất lớn ở trong nước.

- Hiểu rồi thì tốt, chuyện thứ hai chính là chuyện Tần Lăng Bảo Tàng!

Ông cười, Lý Dương ngẩng đầu lên, hắn lại ngồi thẳng người lại, lần này Ông gọi hắn đến quả nhiên không phải là chuyện nhỏ.

Tạm thời không nói đến Song Long, Truyền Quốc Ngọc Tỉ, Tần Lăng Bảo Tàng chính là chuyện mà Lý Dương chú tâm đến hơn hai năm nay.

- Cái bản đồ đó là thật, tiếc là nó không còn nguyên vẹn nữa, hơn hai năm trở lại đây, người của bọn họ chỉ mở được cơ quan của hai tầng phía trước, sau đó thì không mở được nữa, theo dự tính của họ, phía sau còn ít nhất bảy tầng nữa, dựa vào sức của họ chắc hai mươi năm sau vẫn chưa mở được!

Ông từ từ nói, bản đồ Lý Dương lấy ra được từ ba thanh kiếm đúng là không toàn vẹn, hơn nữa cách đây đã rất lâu rồi, có một vài thứ đã thay đổi.

Điều này Lý Dương cũng không biết là vì sao, muốn biết, e rằng chỉ có thể đi hỏi Hạng Vũ, tiếc là đây là một chuyện hoàn toàn không thể.

Chuyện này cuối cùng đành phải trở thành chuyện thần bí thiên cổ mà thôi.

- Ý Ông là?

Lý Dương chau mày, sự khai phá của Tần Lăng do một đội khảo cổ bí mật tiến hành, Tần Lăng không thể giao toàn bộ cho Lý Dương được, bản thân Lý Dương cũng không có ý nghĩ xa vời đó.

Tuy nhiên lúc trước, khi mà lấy bản đồ ra, Ông cũng đã giúp Lý Dương giành được một vài lợi ích.

Đợi sau khi Tần Lăng được mở ra, có thể cho Lý Dương một số văn vật, để bổ sung vào Viện Bảo Tàng của hắn, thậm chí trong số những bảo bối quan trọng cũng cho phép Lý Dương được ưu tiên chọn một cái.

Đương nhiên, số bảo bối này cũng giống như Truyền Quốc Ngọc Tỉ vậy, Lý Dương chỉ có quyền bảo quản, không được bán, chuyển nhượng hay quyền tặng cho người thứ ba.

- Ông muốn để cháu đích thân đến xem, từ trước đến giờ cháu vẫn rất may mắn, cũng có tâm đắc với việc phá giải cơ quan, cháu đi có thể sẽ có được thu hoạch mới!

- Cháu đi không thành vấn đề, lúc nào đi vậy?

Lý Dương nghĩ một lúc, rồi gật đầu, tiến triển của Tần Lăng không tốt, hẳn đi xem một chút cũng được, ít nhất thì hẳn có ưu thế mà người khác không có.

Hắn có thể nhìn xuyên thấu mọi thứ, số cơ quan đó chắc chắn sẽ biết được hết, hẳn mạnh hơn những chuyên gia khảo cổ bình thường nhiều.

- Lúc nào đi cũng được, bên đó đã dừng công việc lại rồi, chỉ còn đợi cháu đi thôi!

Ông cười, số chuyên gia khảo cổ này cũng rất cao ngạo, nếu không phải bọn họ thực sự không còn cách nào khác thì cũng sẽ không mở lời nhờ Lý Dương đến giúp đỡ họ đâu.

Giới thu tàng và giới khảo cổ vẫn còn có sự khác nhau, lần này Lý Dương đúng là lại làm cho giới thu tàng được mở mày mở mặt, Ông là tiền bối trong giới thu tàng, tất nhiên là sẽ rất vui rồi.

- Ba ngày sau đi, cháu thu xếp việc nhà xong sẽ đi!

Lý Dương suy nghĩ một lúc rồi nói một câu, Viện Bảo Tàng có một vài chuyện phải giải quyết, cũng phải thu xếp một ít việc nhà nữa, xong xuôi tất cả Lý Dương mới yên tâm lên đường được.

- Được, ba ngày sau cháu đi cùng Lưu Cương, bên đó sẽ có người đến đón!

Ông gật đầu, năm ngoái Lưu Cương đã quay lại ở bên cạnh Ông, bây giờ Lý Dương ở Bắc Kinh, lại có mấy người Triệu Khuê nên không cần Lưu Cương ở bên nữa, bản thân Lưu Cương cũng cần phải quay về, như vậy mới có sự phát triển và tiền đồ bình thường được.

1324. Chương 1321 – Chốt Phiên Phức

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1321 – Chốt phiên phức

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Lăng Thủy Hoàng, địa chỉ thực tế không phải là những nơi mà xã hội đang lưu truyền bây giờ, ít nhất là không phải ở Li Sơn.

ở đây cụ thể là nơi nào Lý Dương cũng không thể biết rõ được, dù sao thì hẳn cũng đã thăm dò vùng núi hẻo lánh đó trong thời gian rất dài mới được người ta dẫn đến một nơi không cây cối không chim chóc, đây chính là nơi dựa vào bản đồ mà tìm được.

- Ông Lý, đây là giáo sư Quách!

Một người thanh niên dẫn Lý Dương đến, dau khi đến nơi, trước tiên là giới thiệu người phụ trách cho Lý Dương.

Người phụ trách này khoảng hơn 60 tuổi, đầu tóc bạc trắng, còn đeo thêm một đôi kính nữa, mới nhìn là biết người có học vấn cao, người này đang đứng nói chuyện với mấy người nữa bên ngoài, Lý Dương vội vàng đi đến chào.

- Chào giáo sư Quách, tôi là Lý Dương!

- Ông Lý đến rồi, nói ra thật xấu hổ, lần này phải nhờ ông đến một chuyến!

Giáo sư Quách rất hòa nhã, nhìn Lý Dương đưa tay ra ông liền đưa tay lau lên người rồi bắt tay với Lý Dương, ông không có cái kiêu căng nhắc, cũng không phải vì mình lớn tuổi mà khinh thường Lý Dương.

Thái độ này đúng là rất tốt, tốt hơn mấy chuyên gia Lý Dương từng gặp nhiều.

- Giáo sư Quách khách sáo rồi, đây là điều tôi nên làm mà!

Lý Dương cười, hẳn không phải là đang khiêm tốn gì cả.

Quốc gia đã đồng ý với hắn, sau khi khai quật Tần Lăng, sẽ cho hắn một số văn vật ở trong đó, hắn còn được ưu tiên cho chọn một bảo bối quan trọng nhất nữa, bất kể là vì quốc gia hay là vì bản thân thì hắn đều phải đến.

- Ông Lý, hôm nay ông cứ nghỉ ngơi đi, ngày mai tôi sẽ dẫn ông đi!

Giáo sư Quách cười nói, không đợi Lý Dương nói liền dẫn người chuẩn bị đồ cho Lý Dương, đây là nơi không một bóng người, họ chỉ sống trong những căn nhà dựng tạm bợ, rất nhiều thứ cần phải chuẩn bị.

Nhìn nhìn trời, Lý Dương cũng không kiên trì nữa, bây giờ đã là buổi chiều rồi, không còn thời gian để đi xem lăng nữa.

Thực ra lúc này Lý Dương đã sử dụng năng lực đặc biệt của mình, hắn quan sát trong phạm vi rộng, ít nhất trong phạm vi thấy được của hắn không có sự tồn tại của Tần Lăng, cũng không có bất kỳ chót nào.

Điều này chứng tỏ, Tần Lăng không phải ở đây mà là ở một nơi rất xa khác.

Buổi tối, giáo sư Quách và mấy người phụ trách ở đây khoản đãi Lý Dương một bữa, tuy là ở đây rách nát nhưng thức ăn rất ngon, đây đúng là đồ rừng thực thụ.

Có chim rừng, thỏ rừng và có cả một nồi thịt heo cách thủy nữa.

Con heo rừng này, là tự chạy đến hôm trước, đúng lúc thì bị người canh sát trong đội đánh chết. Đội khảo cổ lần này còn có mang một đoàn canh sát đến, Tần Lăng là một nơi vô cùng quan trọng.

Trong lúc ăn cơm, có mấy người thấy Lý Dương trẻ, còn muốn bắt nạt hắn, cố tình chúc rượu hắn, kết quả không nghĩ cũng biết, mấy người này đều không biết mình trở về bằng cách nào.

Sáng sớm hôm sau, giáo sư Quách đi cùng Lý Dương và tám canh sát nữa. Bọn họ đều có mang theo súng đạn.

Đường núi rất khó đi, đi gần hai tiếng đồng hồ mới đến một nơi khe núi nhỏ, đây chính là nơi có Tần Lăng, đến đây Lý Dương mới biết vì sao giáo sư Quách không đặt nơi trú quân tại đây rồi.

Địa thế ở đây rất hiểm trở, khe núi rất nhỏ, cửa vào cũng chỉ có được mấy người, vật lớn một chút là không mang vào được.

Đây đúng là không thích hợp làm nơi đóng quân cho đội khảo cổ, đội khảo cổ có đến mấy trăm người cơ mà.

Tuy nhiên bên trong cũng có dựng một vài lều bạt, có một đội canh sát ngày đêm canh giữ ở đây, ngoài ra còn có người trực ban trong đội khảo cổ, trước mắt họ đã đào được hai tầng chót, vì vậy mà phải có người bảo vệ ở đây.

- Ông Lý, qua xác định, đây chính là nơi có lăng của Thủy Hoàng, Tần Thủy Hoàng thật là xảo quyết, cố tình tạo nên một cái giả, còn cái thật thì cất giấu ở đây, nếu không phải ông cung cấp bản đồ, e rằng sẽ không ai nghĩ sẽ đến đây!

Giáo sư Quách nhìn mấy cái động sâu trước mặt cảm khái nói một câu.

Vị giáo sư Quách này đã nghiên cứu lăng Tần Thủy Hoàng trong một thời gian khá dài rồi, có thể nói là cả nửa đời người, ông sớm đã nghi ngờ cái ở Li Sơn không phải là thật, chỉ là bên đó cũng có một địa cung đã mê hoặc tất cả mọi người.

Có được bản đồ của Lý Dương, cộng thêm những nghiên cứu của họ nữa, cuối cùng đã chứng minh cái trước mắt mới chính là Lăng Thủy Hoàng thực sự.

Có được chứng minh này thật không dễ dàng gì, lúc đó giáo sư Quách cũng phải hao tổn rất nhiều công sức mới có được chứng cứ có lợi, cộng thêm sự khích lệ của Ông, cuối cùng mới đồng ý khai quật nơi đây.

- Ông Lý, ông Lý...

Giáo sư Quách nói xong, nhìn thấy Lý Dương không có phản ứng gì, liền tò mò nhìn sang, lúc này mới phát hiện Lý Dương đang ngây người ra, ánh mắt tỏ ra kinh hãi.

- À, tôi không sao, tôi đang nghĩ nơi này hẻo lánh như vậy, không biết lúc trước Hạng Vũ đã đào như thế nào nhỉ?

Lý Dương vội lấy lại thần thái, hấn ngấn người ra là vì bị những thứ trong hình lập thể làm cho kinh hãi, lúc này trước khi giáo sư Quách nói, Lý Dương liền sử dụng năng lực đặc biệt của mình, để quan sát xung quanh.

Phạm vi hai nghìn mét đủ để hắn nhìn thấy hết tất cả.

Cái khe núi mà bọn họ đang đứng thực ra là do con người đào nên, phía dưới đất hầu như đều bị đào rỗng, một địa cung rộng lớn đang ở cách mặt đất khoảng trăm mét, ngôi địa cung này hoàn toàn vượt quá sức tưởng tượng của Lý Dương.

Ít nhất thì phạm vi quan sát hai nghìn mét của hắn không hoàn toàn nhìn thấy hết cả địa cung.

Điều này chứng tỏ đường kính của địa cung này tuyệt đối vượt xa hai nghìn mét, hai nghìn mét là gì, đây là cả quãng đường bốn dặm, một vài huyện thị trấn nhỏ thời cổ đại, từ bên này cửa thành đến đầu bên kia cũng không dài như vậy.

- Cái này tôi đã nghiên cứu rồi, phía không xa bên kia có một con rạch nhỏ, khoảng hơn nghìn năm trước đây có thể đó là một con sông, đi dọc theo con sông về dưới khoảng ba mươi dặm là đến nơi có mặt đất bằng phẳng, Hạng Vũ chắc là đã dùng thuyền rồi dùng xe để chở những vật bên trong.

Giáo sư Quách vỗ chỉ về phía đông, Lý Dương chỉ là hỏi cho vui thôi, ai ngờ họ lại biết đáp án.

Có một con sông tồn tại, việc vận chuyển đồ vật đúng là rất thuận lợi, tiếc là con sông này bây giờ không còn nữa, nên việc vận chuyển đồ của họ có khó khăn hơn một chút, cũng may là điều kiện vận chuyển bây giờ phát triển hơn so với trước nhiều, có rất nhiều đồ có thể vận chuyển đến.

- Chúng ta xuống dưới coi một chút!

Lý Dương gật đầu, hắn chỉ là hỏi vậy thôi, chứ không phải có hứng thú với vấn đề này.

Phía dưới đã được đào sâu khoảng mười mét rồi.

Mười mét này cũng chính là hai tầng chót đầu tiên, dưới năng lực đặc biệt, Lý Dương đã phát hiện được trong bản đồ đúng là chỉ có chót lớn, không hề có chót nhỏ, nhưng số lượng mấy chót nhỏ này lại hoàn toàn vượt quá sức tưởng tượng của Lý Dương.

Số chót nhỏ này có thể nói là phân bố rải rác, không tìm được một đường chính xác, chỉ đối diện với những chót này đã làm cho người ta đau đầu chết rồi.

Còn có một điểm nữa, chín tầng chót mà giáo sư Quách dự đoán lúc trước hoàn toàn không đúng, chót ở đây không chỉ có chín tầng mà có ít nhất hơn hai mươi tầng, cái mà mọi người vừa đào được chỉ là hai tầng trên cùng, cũng là hai tầng đơn giản nhất.

Ngoài ra Lý Dương còn phát hiện được nơi mà giáo sư Quách đào lên là không đúng.

Có thể nói vừa mới bắt đầu đã sai phương hướng rồi, những chót và cửa ra trên bản đồ không có một chỉ dẫn về phương hướng chính xác, nếu không phải Lý Dương có thể nhìn thấy tất cả thì hoàn toàn không thể phát hiện được điểm này.

Theo phương hướng hiện tại thì không thể nào đào được địa cung Tần Lăng.

Giáo sư Quách dẫn Lý Dương từ từ đi xuống dưới, trên đường còn không ngừng nói chuyện về sự khó khăn khi phá giải hai chót này.

Chót lớn bọn họ dựa vào bản đồ tránh được, nhưng những chót nhỏ này lại làm bọn họ chịu không ít khổ cực, may mắn là không ai gặp nạn vì chót cả, chỉ cso một ít người bị thương nhẹ thôi.

- Ông Lý, đây là một cửa đá, chúng tôi nghi dưới cửa đá này là tầng thứ ba, tiếc là cửa đá này quá dày, chúng tôi không mở ra được, mà cũng không dám dùng thuốc nổ.

Giáo sư Quách đi trước lại cười khỏ, phải trước đúng là một cửa đá, vẫn còn bộ dạng của cái cửa, tiếc là cái cửa này không thể mở được.

Lý Dương đứng trước cửa, cúi đầu cũng không biết là đang nghĩ cái gì.

Mấy người giáo sư Quách đều đứng một bên, không ai làm phiền Lý Dương.

Thực ra Lý Dương sớm đã nhìn thấy hết tất cả, cái cửa đá này chỉ là một tượng giả, phía sau cũng không phải là tầng chốt thứ ba gì cả, cái cửa này chỉ có phải trước có hình cánh cửa, phía sau thì không có gì cả, chỉ là một khối đá lớn mà thôi.

Cửa như vậy mở được mới lạ.

Lý Dương cúi đầu không ngừng phân tích hình ảnh hiện lên trong hình lập thể.

Lý Dương đã tìm ra được con đường chính xác rồi, sau khi mấy người giáo sư Quách phá giải được tầng thứ nhất, đổi một hướng khác mới hướng đến cái thứ hai, tìm được đường rồi, nhiệm vụ của Lý Dương là phá giải những chốt nằm trên đường, đảm bảo thông hết cả tuyến đường.

Tầng thứ hai, tầng thứ ba.

Rất nhanh Lý Dương đã phá giải được đến tầng thứ tám, cho Lý Dương thời gian, hẳn tự tin có thể dẫn người đến tầng thứ tám mà không hề bị thương vong gì, nơi đây đã cách mặt đất hơn 40 mét rồi.

Chốt của tầng thứ chín rất khó khăn, đây là con đường có nhiều chốt phức tạp liên tiếp nhau, không có một phương pháp chính xác, đụng vào một điểm đều có thể phong tỏa tất cả con đường lại.

Lý Dương chau mày, nghĩ ngợi khỏ sở, trong vòng hai tiếng đồng hồ, dưới sự giúp đỡ của năng lực đặc biệt mới thành công giải phá chốt này.

Trong hai tiếng đồng hồ này làm giáo sư Quách lo lắng đến phát điên.

Nếu không phải bị Lưu Cương ngăn lại, thì ông đã mở miệng hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì rồi, một người đứng bất động ở đó trong suốt hai tiếng đồng hồ, mà còn đang ở dưới mặt đất, đúng là rất đáng sợ.

Sau khi phá giải tầng thứ chín, Lý Dương mới lấy lại thần thái chú ý đến những thứ xung quanh.

Nhìn thấy ánh mắt lo lắng của giáo sư Quách, Lý Dương ngại ngần gõ vào đầu mình:

- Thật xin lỗi, lúc này tôi đang suy nghĩ một vấn đề, giáo sư Quách, chúng ta lên trên thôi!

Phá giải chốt không phải một lúc là làm được, tầng thứ tám đã như vậy rồi, những chốt phía sau lại càng phức tạp hơn, Lý Dương không thể cứ đứng ở đây được.

Trở lên trên, lấy một lý do đơn giản để giải thích câu hỏi của giáo sư Quách rồi Lý Dương trực tiếp ở tại khe núi này.

Phía sau còn có mười mấy tầng chốt phức tạp cần hẳn giải nữa, phá giải sớm chừng nào thì hẳn mở được địa cung sớm chừng đó, để những bảo bối bị niêm phong mấy nghìn năm bên trong được nhìn thấy mặt trời.

Chỉ là Lý Dương không ngờ, hẳn đã ở đây hơn một tháng rồi.

1325. Chương 1322 – Viện Bảo Tàng Công Ích

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Hơn một tháng sau, Lý Dương ngồi trong lán với bộ râu lâu ngày chưa cạo lác đầu.

Mức độ khó của các chốt trong Tần Lăng hoàn toàn không giống với những gì hắn nghĩ, ngày nào Lý Dương cũng sử dụng hình ảnh lập thể với mức độ cao nhất để phân tích, trong một tháng cũng chỉ phá giải được mười lăm tầng.

Chốt ở tầng thứ 16 Lý Dương làm cách gì cũng không phá giải được.

Sử dụng thêm cả máy tính nữa cũng vô dụng, trước mặt Lý Dương có một chiếc máy vi tính, từ tầng thứ 13 Lý Dương đã bắt đầu sử dụng công cụ hỗ trợ này cộng thêm năng lực đặc biệt để giúp Lý Dương phá giải các chốt.

Cho dù là như vậy cũng chỉ giải được 15 tầng.

Tần Lăng có tất cả 21 tầng, sáu tầng còn lại càng phức tạp hơn, chỉ có mười sáu tầng, Lý Dương tính nếu dốc toàn sức ra thì cũng phải cần ít nhất một năm mới giải xong.

Một năm, bây giờ Lý Dương hoàn toàn không thể ở đây được một năm.

- Ông Lý, ông ra rồi!

Lý Dương vừa ra khỏi lều, giáo sư Quách vội đi đến, bọn họ mời Lý Dương đến giúp đỡ, Lý Dương đúng là đã giúp được bọn họ, ít nhất thì dưới sự giúp đỡ của Lý Dương bọn họ giờ đã mở đến được tầng thứ tư.

Phương hướng sai lầm ở tầng thứ hai đã được Lý Dương chỉ ra cho.

Có được sự giúp đỡ của Lý Dương, chỉ trong vòng một tháng đã giải được hai tầng, điều này càng làm giáo sư Quách tăng thêm phần tự tin, đồng thời cũng rất khâm phục vị Tổng sư trẻ tuổi này.

- Giáo sư Quách, ngại quá, chắc tôi phải quay về thôi!

Lý Dương mỉm cười chua chát, những chốt này cũng đã đả kích Lý Dương, thực tế đã chứng minh, năng lực đặc biệt của hắn không phải là vạn năng.

- Quay về, bây giờ ông muốn quay về!

Giáo sư Quách sững người, ông không còn cười được nữa, nói thật là ông không muốn để Lý Dương đi.

Ít nhất thì trước khi mở được địa cung Tần Lăng, ông không muốn để Lý Dương về, lúc không có Lý Dương và lúc có Lý Dương khác nhau một trời một vực.

Dưới sự chỉ đạo của Lý Dương, hai tầng chốt này bọn họ không chỉ phá giải rất nhanh mà còn không ai bị thương tích cả, đây là điều mà bọn họ đã không ngờ đến, hai tầng trước đó bọn họ phải mất một năm mới phá giải được.

- Tôi có việc cần phải quay về để giải quyết, thế này đi, tôi sẽ giao lại những tâm đắc của tôi trong thời gian vừa qua cho các ông, tôi tin rằng khi tôi không có ở đây thì các ông vẫn có thể làm tốt được!

Lý Dương lắc đầu, hắn không thể nói nguyên nhân thật cho giáo sư Quách nghe được.

Hắn không thể nói việc hắn đang bị bế tắc ở tầng thứ mười sáu, càng không thể nói tầng này hắn cần ít nhất một năm mới phá giải được.

Điều này cũng chỉ là khả năng, cho dù là ở lại đây một năm, Lý Dương cũng không giám chắc là sẽ thành công một trăm phần trăm.

Huống chi năm tầng phía sau đó còn khó hơn tầng mười sáu này nhiều lần.

Cũng được, Lý Dương phá giải hết tất cả những chốt xong, thì niềm tin về việc lấy những bảo bối trong Tần Lăng ra cũng sẽ giảm xuống, thậm chí có khi còn không còn nữa.

Tiếc là những điều này hắn chỉ có thể giữ trong lòng không nói ra được.

- Vậy cũng được, ông cứ về giải quyết việc của mình đi, ở đây cứ giao cho tôi, tuy nhiên hi vọng lúc nào rảnh thì ông đến đây thăm!

Giáo sư Quách do dự một chút, không nín kéo nữa, Lý Dương để lại một vài thứ cho ông là tốt, ít nhất thì Lý Dương đã có những kiến nghị về tầng thứ năm, chỉ tầng thứ năm này thôi e rằng cũng phải cần một khoảng thời gian mới phá giải được.

Nếu Lý Dương có thể đưa ra những gợi ý về tầng thứ sáu và thứ bảy, thì họ tin rằng cho dù không có Lý Dương ở đây thì họ cũng có thể hoàn toàn phá giải được.

Giáo sư Quách đúng là có phần kinh ngạc đối với sự hiểu biết về những chốt này của Lý Dương và những sắp xếp của hắn, ông cũng đã đưa chuyện này lên hỏi cấp trên.

Tiếc là cấp trên chỉ trả lời ông một câu, bảo ông cứ tin tưởng Lý Dương, không cần phải nghĩ nhiều như vậy.

Ông kiên quyết thực hiện mệnh lệnh của cấp trên, không nghĩ nhiều nữa, nhưng ông không thể không nghĩ nhiều được, có lúc ông còn hoài nghi có phải là Lý Dương đã rất thân thuộc nơi này không, chỉ là điều này hoang đường quá nên ông cũng chỉ nghĩ vậy thôi.

Ông không biết là Lý Dương còn phiền muộn hơn ông nữa.

Những chốt phức tạp như vậy Lý Dương hoàn toàn không biết là do ai thiết kế ra, càng không biết năm đó Hạng Vũ đã mở ra như thế nào, rồi khôi phục lại chúng như thế nào.

Lý Dương chỉ có thể đoán đây là một đại sư về chốt, cũng có thể đây là kiệt tác của một Tông sư về chốt, còn Hạng Vũ, có được sự giúp đỡ của người này hoặc là người đứng sau người này mới có thể giải được.

Lý Dương tin rằng, nếu không có người quen thì không ai có thể giải được những chốt này, hắn có năng lực đặc biệt, hắn có thể nhìn thấy được tất cả nhưng cũng không thể phá giải hết những chốt này được, càng không cần phải nói đến những người bình thường kia.

Tiếc là tất cả những điều này Lý Dương không có được đáp án, Hạng Vũ giờ đã thành thiên cổ, nhưng người biết về chuyện này bây giờ cũng không còn ai sống trên cõi đời này nữa.

Quay về Bắc Kinh, Lý Dương mới kể chuyện này riêng cho Ông nghe.

Hắn cũng không kể chi tiết vì chuyện này cũng không có cách nào có thể nói rõ ra được, hắn cũng không chắc chắn việc mở cái địa cung có vô số bảo bối này.

Cứ nghĩ đến những thứ Lý Dương nhìn thấy được trong hình lập thể, hắn lại thấy nuối tiếc, nhiều bảo bối tốt như vậy mà bị chôn dưới lòng đất, thật sự là rất đáng tiếc.

Bảo tàng Tần Lăng đúng như trong truyền thuyết đã nói, ở đó có vô số bảo bối.

Chỉ tính bên cạnh linh cửu Tần Thủy Hoàng thôi cũng có mấy bảo bối mà Lý Dương vô cùng khao khát.

Cái bắt mắt nhất, mê hoặc Lý Dương nhất chính là thanh kiếm cổ màu vàng kim, hai mặt thanh kiếm cổ này đều có khắc hoa văn, một mặt là nhật nguyệt tinh tú, mặt kia là cây cối và hoa cỏ.

Thanh kiếm này mang đậm phong cách cổ xưa, nhưng trong hình lập thể Lý Dương cảm nhận được sự uy nghiêm của nó.

Lần đầu tiên nhìn thấy thanh kiếm này Lý Dương đã biết được thân phận của nó, Hiên Viên kiếm, Thánh đạo Hiên Viên kiếm, thân bình trong truyền thuyết này đúng là có thật mà lại rơi vào tay Tần Thủy Hoàng.

Tần Thủy Hoàng đặt nó vào địa cung, trở thành đồ cất giữ của mình, còn việc vì sao nó không bị Hạng Vũ lấy ra thì Lý Dương không thể biết được.

Cũng có thể uy thế của thanh kiếm này quá lớn, Hạng Vũ không thể điều khiển nó được.

Tiếc là Lý Dương lúc này chỉ biết đứng nhìn thèm thuồng, địa cung Tần Lăng không thể mở được, thì những thứ này mãi mãi chỉ ở dưới lòng đất mà thôi.

Sau khi quay về Bắc Kinh, Lý Dương cũng không nghỉ ngơi, hắn tìm rất nhiều sách nói về các chốt, đây là những nghiên cứu trọng điểm của hắn trong thời gian này.

Lý Dương hi vọng thông qua sự học hỏi của mình có thể giải được những tầng sau đó, từ đó có thể giúp những bảo bối kia có thể lại nhìn thấy được ánh sáng, không nằm dưới lòng đất đen tối nữa.

Không ngừng học tập, không ngừng tiến bộ, cộng thêm những hồi ức trước đây nữa, Lý Dương đã có được những thu hoạch rất lớn.

Ít nhất thì hắn cũng có được niềm tin giải được tầng thứ mười sáu, đó là chắc chắn, không giống như lúc trước có hi vọng nữa, đây chính là một tiến bộ rất lớn.

Tiếc là Lý Dương vẫn cần có thời gian, may mà việc phá giải của hắn không cần phải thực hiện trong hang núi, tất cả những chốt trong Tần Lăng giờ đều đã nằm hết trong đầu hắn.

Mấy tháng sau, Viện Bảo Tàng của Lý Dương cũng đã chính thức mở cửa.

Viện Bảo Tàng của Lý Dương được lãnh đạo cao nhất nước đích thân đặt tên cho, năm chữ lớn, cũng trực tiếp nói với tất cả mọi người thân thể thâm hậu của nó.

Những chữ này là lãnh đạo dành tặng cho Lý Dương, nhằm biểu dương việc hắn thu hồi lại được những bảo bối cho Quốc gia.

Tên đầy đủ của Viện Bảo Tàng là Viện Bảo Tàng Lý Dương Trung Quốc, lấy tên riêng của hắn, ít Viện Bảo Tàng được có thêm hai chữ Trung Quốc vào tên của mình, nhà nước rất nghiêm ngặt về phương diện này.

Tuy nhiên điều đó không ảnh hưởng nhiều lắm đến Lý Dương, một viện bảo tàng lớn như thế thì cơ quan nào cũng sẽ bật đèn xanh cho cả.

Hôm khai trương Viện Bảo Tàng, mọi người được vào tham quan miễn phí, số người đến tham quan rất đông, họ đến đây để được thưởng thức những bảo bối quốc gia và bảo bối nổi tiếng thế giới.

Ngay hôm đầu tiên, số người đến tham quan đã lên đến bảy vạn người.

Điều này còn vì buổi sáng lúc khai trương không công khai với bên ngoài mà đến chiều mới tuyên bố, còn thời gian đóng cửa Viện Bảo Tàng vào ngày thứ nhất từ sáu giờ kéo dài đến chín giờ.

Sau ngày khai trương, số người tham quan vào những ngày tiếp theo vẫn đông đúc như ngày đầu tiên.

Ngày nhiều nhất số người đến cũng vượt quá mười lăm vạn người, đối với Viện Bảo Tàng một ngày chỉ đón tiếp nhiều nhất mười vạn lượt tham quan như của Lý Dương thì đây cũng là một thử thách rất lớn.

Kéo dài thời gian ham quan, cộng thêm một vài biện pháp tiếp ứng nữa thì ngày đông nhất coi như cũng qua, điều này là cho Viện trưởng Hoàng, cố vấn của Viện Bảo Tàng rất hài lòng.

Viện Bảo Tàng của Lý Dương từ lúc mới bắt đầu đã chú trọng đến những biện pháp cứng, Viện Bảo Tàng rộng rãi thoáng mát, nhiều phân loại, không có những điều kiện này thì không thể tiếp đón mười lăm vạn lượt khách trong một ngày được.

Trong tháng đầu tiên mở cửa, Viện Bảo Tàng đã tiếp đón được gần ba trăm vạn lượt khách, chỉ dựa vào con số này thôi thì Viện Bảo Tàng của Lý Dương đã trở thành Viện Bảo Tàng nổi tiếng nhất nước rồi.

Con số này đã giúp Viện Bảo Tàng của Lý Dương lật đổ được Lư Phù Cung, trở thành Viện Bảo Tàng có số người tham quan nhiều nhất trong tháng, nhiều nhất này là tính trên cả thế giới.

Sau khi Viện trưởng Hoàng biết được điều này đã cười suốt mấy ngày không nghỉ.

Nguyên vọng ông vẫn chưa thực hiện được khi còn ở trong cổ cung thì cuối cùng cũng đã thực hiện được ở đây, ông vô cùng thỏa mãn với điều này, cũng rất vui nữa, cần phải biết rằng, trong ba trăm vạn người này có khoảng hơn năm mươi vạn là du khách nước ngoài, tỉ lệ tham quan của du khách nước ngoài là tương đối cao.

Năm mươi vạn khách du lịch, trong đó có ít nhất một nửa là đến đây để tham quan Viện Bảo Tàng, điều này cũng mang lại lợi ích lớn cho ngành du lịch nước nhà.

Đương nhiên, sự xuất hiện của con số này cũng có rất nhiều nguyên nhân khách quan.

Đầu tiên, Viện Bảo Tàng của Lý Dương trong tháng đầu tiên thực hiện chế độ tham quan miễn phí, Bắc Kinh lại là thành phố có trên mười triệu dân số, cộng thêm những bảo bối có sức thu hút của Lý Dương nữa mới xuất hiện con số khủng như vậy.

Sau này Viện Bảo Tàng của Lý Dương bắt đầu thu phí thì số người đến tham quan sẽ giảm xuống rất nhiều.

Điều này đã được chứng minh ở tháng thứ hai.

Sau khi thu phí, Viện Bảo Tàng không còn sôi nổi như những ngày trước đó nữa, nhưng số lượt khách tham gia mỗi ngày vẫn không ít, ngày nhiều nhất cũng được tám vạn người.

Tuy nhiên nếu tính bình quân ra thì tháng thứ hai mỗi ngày có khoảng trên dưới năm vạn lượt khách, đã giảm rất nhiều so với tháng trước.

Tháng thứ ba cũng ít hơn tháng thứ hai một chút, nhưng số lượt khách tham quan trong tháng này vẫn vượt quá trăm vạn, trong vòng ba tháng, Viện Bảo Tàng của Lý Dương đã có đến năm trăm vạn lượt khách tham quan, đây đúng là một con số khủng.

Điều này đã giúp Viện Bảo Tàng Lý Dương lọt vào danh sách mười Viện Bảo Tàng lớn nhất thế giới, thậm chí có thể trở thành Viện Bảo Tàng có lượt khách tham quan lớn nhất trong năm, vượt qua cả Lư Phù Cung.

Về điều này, Lư Phù Cung của Pháp đã chưa xót nói, Trung Quốc chính là nhờ người đồng.

Trước đây bọn họ không hề nói những câu đại loại như vậy.

Ngoài ra, vụ kiện giữa Lư Phù Cung và Lý Dương vẫn đang diễn ra, càng ngày càng gay go, luật sư và đoàn chuyên gia của Trung Quốc, mỗi lần đều đưa ra một loạt các bằng chứng, vụ kiện bây giờ đã trở thành Trung Quốc đòi hỏi các nước trả bảo bối lại cho mình, rất nhiều nước giờ đã bị liên lụy theo.

Điều này cũng làm cho nhiều người ở nhiều quốc gia bất mãn với Lư Phù Cung, bọn họ kiện thì cứ kiện đi, việc gì phải kéo theo mình vào nữa?

Sự thịnh vượng của Viện Bảo Tàng Lý Dương cũng đã kích thích trên một mức độ nhất định đến sự phát triển của ngành thu tàng trong nước, nền thu tàng toàn dân phát triển, làm cho hàng giả hàng nhái xuất hiện ngày một nhiều thêm.

Về điều này, Hiệp hội thu tàng đã không ít lần mời Lý Dương phải ra mặt.

Bất kể trong trường hợp nào, Lý Dương đều khuyên những người yêu thích đồ cổ hãy dùng lý trí để thu tàng, xem nhiều mua ít, phải kiểm chế bản thân mình lại, thông qua học tập để dần dần trở thành nhà thu tàng thực thụ.

Thời gian từ từ trôi, Diệu Tông cũng sắp được hai tuổi, và Viện Bảo Tàng của Lý Dương cũng đã đi vào hoạt động được một năm.

Trong một năm qua, nhờ lượt khách tham quan vượt quá mười triệu mà Viện Bảo Tàng Lý Dương đã trở thành Viện Bảo Tàng có số lượng người tham quan lớn nhất thế giới của năm, điều này làm Viện trưởng Hoàng say liên tiếp trong ba ngày.

Năm đầu tiên đã đứng nhất như thế cũng chỉ có mình Lý Dương mà thôi.

Sau đó Viện Bảo Tàng Lý Dương cũng đón nhận được rất nhiều vinh dự khác, tuy là vì một vài nguyên nhân về nội tình và lịch sử mà Viện Bảo Tàng không lọt được vào danh sách mười Viện Bảo Tàng lớn nhất thế giới, nhưng Viện Bảo Tàng của Lý Dương cũng đã có khả năng để hướng đến mục tiêu này.

Ai cũng tin tưởng rằng, không lâu nữa thôi, Viện Bảo Tàng của Lý Dương chắc chắn sẽ nằm trong danh sách thế giới thập đại.

Thấm thoát, Viện Bảo Tàng của Lý Dương đã thành lập được ba năm.

Ba năm qua, bảo bối trong Viện Bảo Tàng cũng tăng lên không ít, có nguồn tài nguyên trong khu mạch khoáng Miến Điện, cộng thêm sự phát triển thuận lợi của sản nghiệp hắc, nên Lý Dương đã dùng tiền dư của mình để mua không ít văn vật dân gian.

Cộng thêm không ít cá nhân và đoàn thể quyên tặng nữa, đến hôm nay, bảo bối trong Viện Bảo Tàng của Lý Dương đã đạt đến con số hai trăm vạn, hơn nữa con số này tăng lên mỗi ngày, sớm muộn sẽ có một ngày nó sẽ vượt qua Lưu Phù Cung và những Viện Bảo Tàng có lịch sử lâu đời khác.

Còn bản thân của Viện Bảo Tàng cũng đã mang lại cho Lý Dương một nguồn của cải rất lớn.

Giá vào cửa của Viện Bảo Tàng Lý Dương không cao, nhưng người tham quan nhiều, hàng năm trừ đi tất cả các kinh phí vẫn còn một khoản lời rất lớn.

Số tiền này Lý Dương không giữ lại một đồng nào cả mà quyên cho quỹ Lý Dương, từ khi mới bắt đầu, hắc đã xác định, nguồn tiền lời này sẽ phục vụ cho quỹ, có được sự giúp sức của Viện Bảo Tàng, quỹ Lý Dương hàng năm có thể bảo đảm đủ nguồn vốn của mình.

Vì điểm này mà Viện Bảo Tàng Lý Dương còn nhận được bằng khen từ cơ quan từ thiện quốc gia, và được mọi người gọi là Viện Bảo Tàng công ích lớn nhất thế giới.

1326. Chương 1323: Lấy Lại Được Thiên Châu.

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1323: Lấy lại được thiên châu.

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Sự huy hoàng của bảo tàng mang lại danh tiếng và uy vọng rất lớn cho Lý Dương.

Hắn chỉ hơn ba mươi tuổi, đã đạt được nhiều vinh dự cấp thế giới. còn được chọn vào danh sách danh nhân thế giới. là trên thế giới tồn tại hai vị tổng sư chạm ngọc. Lý Dương có tư cách này.

Thời gian trôi qua rất nhanh, lại ba năm nữa trôi qua.

Tiểu Diệu Tông đã hơn sáu tuổi. Đang chạy nhảy trên đường đã nhỏ trước mắt. Đây là du lịch tập thể. Lý Dương chọn địa điểm này là Tây Tạng. Đây cũng là lần thứ hai Lý Dương vào Tây Tạng.

- Lý ca, lần trước chúng ta đến nơi này, chín năm trước rồi!

Lưu Cương đứng ở bên cạnh lý dương, rõ ràng rất trưởng thành, càng ổn trọng hơn.

Lý Dương đã không còn làm việc bên cạnh Ông cụ nữa. Hiện nay anh ta cũng thành một lãnh đạo nhỏ rồi. Là một Thiếu giáo quân của cảnh vệ trung ương. Không cần tiếp tục theo thủ trưởng nữa.

Thật ra Lý Dương muốn để anh ta xuất ngũ. Tùy tiện đem một kinh doanh giao cho anh ta quản lý. Bất kỳ kinh doanh nào đều có thể khiến Lưu Cương cả đời không còn lo lắng vì tiền bạc.

Đáng tiếc, Lưu Cương quen với cuộc sống quân ngũ, cũng hy vọng ở lại trong quân đội. Anh ta rất thích công việc hiện giờ.

- Đúng vậy, chín năm trôi qua trong nháy mắt!

Lý Dương đồng ý gật đầu, Bọn họ đến huyện Trát đạt Tây Tạng chín năm trước, vì tìm kiếm Thiên Tùg Văn Kiếm. Lý Dương và Lưu Cương còn có bốn người Triệu Vinh. Bọn họ cùng đến Tây Tạng.

Cũng là lần đó, Lý Dương quen mấy người Triệu Vinh.

Hiện nay mấy người này vẫn như trước phục vụ cho Lý Dương. Tuy nhiên thân phận của bọn họ đã thay đổi rồi. Trở thành nhân viên chính thức của bảo tàng Lý Dương. Triệu Vĩnh là đội trưởng đội bảo vệ bảo tàng.

Mấy người này không còn là thân phận vệ sĩ cá nhân của Lý Dương. Tuy nhiên, thu nhập của bọn họ ở bảo tàng cũng không thấp.

Lúc đi theo bên cạnh Lý Dương, mỗi năm Lý Dương đều cho bọn họ không ít lương và thưởng. Hiện nay mấy người bọn họ đều mua được nhà ở Bắc Kinh, thành gia, công việc ở bảo tàng cũng rất vui vẻ.

Những bảo bối này có một bộ phận đều là bọn họ tận mắt tìm về cho Lý Dương. Đối với những bảo bối này cũng đều tồn tại tình cảm nhất định.

Để bọn họ phụ trách bảo vệ, Lý Dương rất là yên tâm.

- Đến miếu An Đạt rồi!

Lưu Cương đột nhiên cười nói một tiếng. chỉ một kiến trúc ở góc không xa trước mặt. Đó là một cửa miếu bình thường. Miếu nhỏ giống như thế ở cả Tây Tạng có rất nhiều.

- Không biết hôm nay Lạt Ma có ở đây hay không. Chúng ta lần này là mạo muội đến.

Lý Dương nhìn Lưu Cương một cái. Hai người cùng cười cười. Vương Giai Giai và Hà San San ở bên cạnh hai người, đang nghi hoặc nhìn hai người một cái.

Các cô hoàn toàn không biết, chín năm trước, Lý Dương và Lưu Cương từng lên đến nơi này một lần. Chính trong quá trình tìm kiếm Thiên Tùng Vân kiếm đó lên chạy ra ngoài.

Miếu An Đạt không lớn, chỉ có mấy chục hoà thượng và Lạt ma. Tuy nhiên ở đây sống một vị Lạt Ma rất nổi tiếng. Ku Ma Lạt ma ở đây.

ở Tây Tạng, Lạt Ma hoàn toàn không nhiều. Tuy nhiên, cũng không phải tất cả Lạt ma đều sống ở cung điện Potala, Vị lạt ma Ku Ma của miếu An Tự này rất nổi tiếng. Chỉ là người không quen biết căn bản không biết mà thôi.

- Các người có chuyện gì giấu chúng tôi, nói mau!

Hà San San đi tới, cô rất thẳng thắn, trực tiếp hỏi một câu.

- Là thế này

Lý Dương mỉm cười chậm rãi nói tình hình lần trước đến miếu An Đạt ra. Thật ra cũng không phải chuyện lớn gì. Lý Dương ở Ruili đổ ra rất nhiều Phỉ Thúy thiên châu hiếm thấy, Thiên châu cần lạt ma cầm thêm mới có tác dụng thực sự. Lần trước lúc đến Tây Tạng, Lý Dương lặng lặng đem Thiên châu đặt ở miếu An Đạt.

Đạt ma Ku Ma là Ông cụ đích thân giới thiệu, đối với người này rất tin tưởng.

Tuy nhiên, Phỉ Thúy Thiên châu vô giá, lại là Thủy Tinh Chủng Phỉ Thúy Thiên Châu. Tin tức này Lý Dương hoàn toàn không nói với người khác, tránh bị có người biết mưu đồ chiếm đoạt. Hiện nay chín năm trôi qua rồi, Lý Dương cũng đến lúc lấy lại Thiên Châu.

- Hoá ra là như vậy, Phỉ Thúy Thiên Châu đó có đẹp hay không!

Hà San San nghe xong, mắt thoáng sáng lên. Trên người cô đã có trang sức Phỉ Thúy tận tay Lý Dương làm ra. Những trang sức này có được không ít sự ngưỡng mộ của chị em tốt.

Hiện nay nghe nói Thiên Châu ở đây, không cần phải nói, cô đã chủ ý muốn lên mặt rồi.

- Có đẹp hay không em không cần nghi. Thiên Châu chỉ có hai chuỗi. Ta đã có kế hoạch rồi. Trừ phi em đồng ý đi đoạt của ông cụ!

Lý Dương lập tức lắc đầu. Mấy năm nay hắn coi như cực kỳ hiểu Hà San San. Tất nhiên phải bóp nghẹt ý tưởng của cô từ trong trứng.

Quả nhiên, vừa nhắc đến ông cụ cô liền im bật. Cô không thể đi tranh đồ với Ông cụ. Càng không cần nói là vật có tác dụng giúp cơ thể người già.

Hiện giờ ông cụ đã hơn tám mươi rồi. Thân thể mỗi năm lại càng không tốt. Hiện nay đang an hưởng tuổi già. Hà San San cho dù phản nghịch, cũng không thể đi cướp đồ của ông cụ.

Hai chuỗi thiên châu, Lý Dương quả rất biết sắp đặt.

Một chuỗi chính là đặc biệt chuẩn bị cho Ông cụ. Chuỗi còn lại hẳn định cho Trần Vô Cực đeo trước.

Trần Vô Cực còn cao tuổi hơn ông cụ. Tuy nhiên ông là truyền nhân Thái cực, dưỡng sinh rất tốt. Thân thể xem ra còn khoẻ mạnh hơn ông cụ thậm chí còn trẻ hơn chút.

Từ sau khi Lý Dương trở thành tông sư, Trần Vô Cực coi như buông xuôi tất cả. Tuy nói là phong dao, nhưng đã không còn làm bất kỳ tác phẩm nào ở bên ngoài.

Chỉ có lúc ngẫu nhiên hứng thú, cùng Lý Dương làm vài món đồ, giúp đỡ lẫn nhau một chút.

Tuy nhiên, tuổi tác của ông dù sao đã lớn rồi. Lý Dương cũng biết, những bệnh kín của Trần Vô Cực cũng bắt đầu tra tấn ông. Đây đều là tai hoạ ngầm lúc tuổi già. Có chuỗi thiên châu này, có thể giảm bớt vấn đề này của ông.

Hà lão Trần Vô Cực đều là sư phụ của hắn. Lấy hai chuỗi thiên châu này sắp xếp như thế, cũng không còn gì đáng trách.

Lúc này nói chuyện, mấy người đã đến cửa miếu An Tự.

Đây là một cửa lớn rất bình thường. Sau khi tiến vào, lập tức có một tiểu hoà thượng ra đón.

- Làm phiền sư phụ chuyển lời một chút. Nói có Lý Dương đến thăm Lạt Ma!

Lý Dương mặt tươi cười, nói với tiểu hoà thượng một câu. Tiểu hoà thượng kinh ngạc ngẩng đầu, lập tức gạt đầu chạy vào sau.

Bình thường như vậy, có người đến thăm lạt ma đều sẽ nói rõ lý do. Lạt ma dù sao chỉ có một vị. không phải người nào muốn gặp là có thể gặp. Bình thường tiểu sư phụ nhất định sẽ hỏi thêm mấy câu.

Nhưng trên người Lý Dương có uy thế khác người. Đây là gần mấy năm bồi dưỡng ra. Lý Dương dù sao là vị tông sư. Còn là tông sư thật sự, trên người có uy thế khác người cũng bình thường.

Uy thế này, khiến tiểu hoà thượng cảm thấy được Lý Dương không phải người thường. Cho nên mới không hỏi gì, trực tiếp chạy đi.

Một lúc sau, tiểu hoà thượng quay lại đến trước mặt, cung kính mời bọn người Lý Dương đến phía sau.

Lạt ma sống ở hậu viện của miếu. Nơi đó khách hành hương bình thường không được phép vào.

- Cư sĩ, đã lâu không gặp rồi!

Lạt ma dáng vẻ hơn năm mươi tuổi. Dích thân đến cửa đón Lý Dương. Tất nhiên, chỉ là cửa hậu viện nghênh đón, nhưng điều đó trong mắt tiểu hoà thượng rất đặc biệt, Lạt ma sao lại dích thân ra ngoài đón người.

- Lạt ma, ngài quá khách khí rồi!

Lý Dương khẽ cúi người, hai tay chắp chữ thập, trong mắt có mang theo chút kinh ngạc.

Chín năm trước, lạt ma Ku Ma chính là dáng vẻ này, chín năm qua, Lý Dương đều có thay đổi rất lớn, nhưng Lạt ma Ku Ma vẫn dáng vẻ đó. Các lạt ma Tây Tạng này quả thực không phải đơn giản như vậy.

- Mời cư sĩ vào bên trong!

Lạt Ma khẽ cười, không còn khách khí với Lý Dương ở cửa nữa, trực tiếp đón Lý Dương vào trong.

Tiểu hoà thượng cũng không có vinh hạnh tiếp tục theo. Chỉ có thể trước tiên đến trước đón khách. Trong lòng còn đang nghĩ Lý Dương thân phận của người thanh niên này, trong mắt tiểu hoà thượng đến thăm Lạt ma, có thể đạt được trong số người được tiếp kiến. Lý Dương không nghĩ ngờ rất trẻ.

Đi vào bên trong, sau khi ngồi xuống trong một gian phòng, Lạt ma Ku Ma cảm thán nói:

- Năm đó thấy cư sĩ bất phàm, không ngờ còn nhìn nhầm rồi. Chưa đến ba mươi mà thành tựu tông sư, cư sĩ là độc nhất!

- Lạt ma quá khen rồi, Tiểu tử chẳng qua là may mắn mà thôi!

- May mắn cũng là một loại tư bản. Huống hồ trở thành tông sư, không chỉ dựa vào may mắn mà thôi!

Lạt ma cười to một tiếng, nhìn Lý Dương một cái thật sâu. Lập tức lại mời bọn người Lý Dương uống trà. Không còn nói chuyện vừa này.

Tông sư, ở bất cứ đâu đều sẽ nhận được kính ngưỡng của người khác, cho dù là Lạt ma cũng không là ngoại lệ. Người có thể trở thành tông sư, mỗi một người đều là người trên chân chính, Lạt ma cũng là người.

Lạt ma Ku Ma nói chuyện đơn giản với Lý Dương một lúc, liền đứng dậy.

Một lúc, lạt ma Ku Ma mang đến một cái hộp. Ánh mắt của bọn Lý Dương cũng đều tập trung trên cái hộp.

Lạt Ma Ku Ma ngồi xuống sau đó, trực tiếp đẩy cái hộp lên trước mặt Lý Dương.

Vương Giai Giai và Hà San San đã biết ý đồ đến. Lúc này đều hiểu được, mấy viên Phỉ Thúy thiên châu giá trị đó của Lý Dương chính ở trong cái hộp này.

Lý Dương chậm chậm mở hộp ra, sau khi mở hộp, mắt của hắn lập tức căng lên.

Bên trong hộp quả thực là tám viên Phỉ Thúy Thiên Châu Lý Dương phá giải từ Ruili đó. Tuy nhiên tám hạt chân châu này trước mặt đã hoàn toàn khác trước.

Thiên châu trước đây vô cùng đẹp, mang theo đặc tính của Thủy tinh chủng Phỉ Thúy trong suốt sáng loáng.

Thiên châu hiện nay không có cảm giác sáng đó. Nhưng lại có trơn bóng như dầu trơn. Bên trên còn có khí chất chất phác và cao quý. Mở hộp, khí chất khác nhau này là bỏ vào mặt.

Chỉ vừa nhìn có thể khiến người biết, hạt châu này bất phàm.

- Cư sĩ, may không làm nhục sứ mệnh, Phỉ Thúy Thiên châu này có công hiệu ngũ nhãn thiên châu.

Lạt ma Ku Ma chậm rãi nói. Ngũ nhãn thiên châu, cho dù trong thiên châu cũng là thượng phẩm cực tốt, tất cả điều này đều là thành quả trong bảy năm qua của ông vì thiên châu mà bồi thêm vào.

Lý Dương hoàn toàn không biết, bảy năm qua, mỗi tối Lạt Ma Ku Ma đều niệm kinh một giờ đối với thiên châu này. Bị sự cuốn hút của niệm kinh khổng lồ của Lạt ma, các thiên châu này mới trở thành hiện nay.

Chỉ một điều này cho dù có bỏ ra bao nhiêu tiền cũng không mua được.

- Lạt ma, đa tạ ngài. Đây là một chút ý nhỏ. Xem như là thêm chút hương khói cho miếu!

Lý Dương vội vàng lấy lại tin thần, đồng thời từ trong túi lấy ra một chi phiếu. Nhẹ nhàng đưa cho Lạt ma Ku Ma.

Số tiền của chi phiếu là mười triệu, Lạt ma Ku Ma chỉ mỉm cười nhìn Lý Dương. Hoàn toàn không nhìn chi phiếu này lại đẩy chi phiếu lại.

Tiền, lạt ma Ku Ma hoàn toàn không cần. hương khói trong miếu đủ để thấp thường ngày, tiền nhiều trái lại sẽ khiến lòng sinh ra dị tâm. Lý Dương dù sao sinh sống ở thành phố. Hoàn toàn không hiểu suy nghĩ của các Lạt ma ẩn cư này.

- Lạt ma, ngài đây là?

- Cư sĩ, tôi làm các việc này, hoàn toàn không phải vì cái này?

Lạt ma Ku Ma mỉm cười lắc đầu. Ông quả thực không nghĩ đến thù lao. Nếu thật sự muốn thù lao, ông cũng không phải là Lạt ma nữa.

- Nếu đã như vậy, vậy tôi sẽ tặng cho ngài một vật kỷ niệm nhé.

Lý Dương do dự một lúc, chầm chậm nhận lại chi phiếu, Hẩn từ nơi đó của Ông cụ biết được tính cách của Lạt ma. Trước đây Lý Dương muốn tặng tiền cho miếu An Đạt, Ông cụ đã đưa ra phản đối.

Lúc đó, ông cụ đã cho Lý Dương một đề nghị.

Tặng tiền, không bằng trực tiếp tặng một bức tượng. Miếu An Đạt là miếu tự thuần khiết. Bọn họ không cần nhiều tiền như vậy. Tuy nhiên tượng phật lại khác.

Bây giờ Lý Dương là Tông sư, một vị tông sư để lại tượng phật, ý nghĩa còn lớn hơn tiền nhiều.

- Vật kỷ niệm?

Lạt ma Ku Ma cũng tỏ ra có chút kinh ngạc. Tuy nhiên sau đó rất nhanh biết được vật kỷ niệm mà Lý Dương nói là gì.

Lý Dương và Lưu Cương cùng nhau ra ngoài mua một khối ngọc to. Đủ để cao nửa mét.

Chạm khắc tượng phật như thế cần không ít công sức và thời gian.

Hai tháng tiếp theo, bọn người Lý Dương trực tiếp sống ở trong miếu An Đạt. Lý Dương vì cảm tạ sự giúp đỡ của Lạt Ma Ku Ma, đặc biệt chạm khắc một bức tượng Thích ma ni cao nửa mét.

Cái này, Lạt ma Ku Ma vui vẻ tiếp nhận.

Kiến nghị của ông cụ quả nhiên đúng. Lý Dương là tông sư, tác phẩm hấn để lại hấp dẫn chính Lạt ma cũng không ngăn được. Càng không cần phải nói là tượng phật.

Sau hơn hai tháng, một bức tượng phật vô cùng uy nghiêm, mang theo linh khí vô hạn, xuất hiện trong miếu An Đạt.

Bức tượng phật này, Lý Dương toàn tâm toàn ý làm. Lạt Ma Ku Ma vừa trông thấy liền rất thích bức tượng này. Đối với vật kỷ niệm này vô cùng vừa lòng.

Thủ pháp của tông sư, quả thực khác thường. Tượng phật như thế, chắc chắn là duy nhất của cả Tây Tạng.

Bức tượng này bản thân Lý Dương chạm khắc trong miếu An Đạt. trên người có linh khí rất lớn. Sau đó lại thông qua đám người Lạt ma Ku Ma không ngừng niệm kinh trước tượng phật. Cuối cùng làm cho bức tượng này trở thành một chỉ bảo của phật giáo.

Đây đều là để sau này nói. Bức tượng này trong tương lai còn trải qua vài lần khổ ải. Cuối cùng vào cung điện Potala, trở thành một trong trọng bảo của phật giáo Tây Tạng. Tuy nhiên đây đều đã là việc mấy trăm năm sau.

Chuyến đi đến Tây Tạng lần này, đối với Lý Dương mà nói đã kết thúc viên mãn.

Chuyến này, đối với Lý Dương còn có thu hoạch ngoài ý muốn khác. Thu hoạch này chính là Tính tình của Tiểu Diệu Tông trở nên tốt hơn.

Không biết là cảm hoá phật tính của miếu An Đạt hay không. Sau khi Tiểu Diệu Tông trở về lập tức trở nên hiểu chuyện hơn rất nhiều. Cũng không còn nghịch ngợm như trước nữa.

Hai chuỗi thiên châu, Lý Dương cũng lần lượt tặng cho Hà lão và Trần Vô Cực.

Hai vị lão nhân đối với lễ vật này vô cùng thích. Bọn họ cũng đều biết giá trị của hai món quà này. Một viên thiên châu ban đầu có giá khoảng tám triệu. Hiện giờ thông qua niệm kinh phật pháp, giá trị của mỗi viên thiên châu này đều không thấp hơn tám mươi triệu, thậm chí cao hơn nhiều.

Tuy nhiên, hai vị lão nhân đều không quan tâm. Bọn họ hài lòng nhất là lòng hiếu thảo của Lý Dương. Huống hồ, bảo bối này, đối với cơ thể bọn họ quả thực có sự ích rất lớn. Trên trình độ nhất định cũng có

thể kéo dài tuổi thọ của bọn họ.

1327. Chương 1324: Con Đường Cuối Cùng!

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1324: Con đường cuối cùng!

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Phỉ Thúy thiên châu đối với thân thể rất có ích. Nhưng cũng không thể làm trái với quy luật tự nhiên.

Sinh lão bệnh tử, đây là quy luật tự nhiên ai cũng không tránh nổi. Tám năm sau, lý dương tiễn người thân đầu tiên của mình.

Ông cụ đã ra đi rất thanh thản. Cuối cùng ông nằm trong lòng Lý Dương mà tạm biệt. Thời khắc cuối cùng, ông còn không ngừng nói những việc của Lý Dương. Từ khi bọn họ quen nhau, bắt đầu tán thưởng Lý Dương, đến tận khi Lý Dương tạo ra các sự việc khiến ông tự hào.

Khiến ông cụ vui mừng nhất chính là, Bảo tàng Lý Dương cuối cùng cũng lọt vào hàng ngũ mười bảo tàng lớn nhất thế giới. Hơn nữa còn đứng vào hàng thứ ba. Phương diện người đến thăm này, Bảo tàng Lý Dương luôn luôn đứng thứ nhất thế giới.

Ông cụ tạ thế, khiến Lý Dương rất đau thương.

Có thể nói, không có ông cụ thì không có hân hôm nay. Trong tất cả mọi người, Ông cụ giúp đỡ Lý Dương nhiều nhất. cũng giảm bớt rất nhiều phiền phức cho Lý Dương.

Không có sự tồn tại của ông cụ, có khả năng các bảo bối này lý dương đều giữ không nổi.

Nếu không có Ông cụ, Hôn sự của Lý Dương và Vương Giai Giai cũng có khả năng gặp trắc trở cực lớn. Sẽ không thuận lợi ở bên nhau, thậm chí có khả năng sẽ không ở cùng nhau.

Sau khi ông cụ mất gần ba tháng, Lý Dương lại vội vàng chạy đến Yết Dương.

Tuổi tác của Trần Vô Cực còn lớn hơn Ông cụ. Những năm này sức khỏe lại mãi mãi không bằng được trước kia. Trần Vô Cực rõ ràng cảm nhận được đại hạn của mình đã đến. Có ý gọi Lý Dương đến.

Cảm giác của Trần Vô Cực không sai. Lý Dương đến sau nửa ngày, Trần Vô Cực liền ngồi trên ghế làm việc của mình, bình yên mà ra đi.

Liên tục tiễn hai vị lão nhân, lại là người giúp đỡ mình cực nhiều. Đối với tâm trạng của Lý Dương cũng xung đột không ít.

Xong xuôi hậu sự của Trần Vô Cực, Lý Dương không dời Yết Dương. Dùng phòng làm việc của Trần Vô Cực làm chạm ngọc. Lần này, hân làm ra một tác phẩm của tông sư khác.

Từ lần trước đến bây giờ, đã mười mấy năm trôi qua, Cuối cùng Lý Dương làm ra được tác phẩm của tông sư thứ hai.

Tác phẩm này, là một tượng nhân vật. Thể hiện thời gian ngắn ngủi một đời người. Đây là cảm ngộ của Lý Dương sau khi liên tục tiễn biệt hai vị lão nhân.

Cũng có thể nói, Tác phẩm của tông sư này chính là sản phẩm ngoài ý muốn.

Hai tác phẩm của tông sư, cộng thêm tạ thế của Trần Vô Cực khiến danh tiếng của Lý Dương trong ngành chạm ngọc cũng đạt đến đỉnh điểm. Hân đã trở thành thần tượng trong lòng của tất cả thầy chạm ngọc.

trong huy hoàng của hần, Hoàng Hạo và Tề Hải Dương các đại sư đỉnh cấp này chỉ có thể trở thành lá non. Mãi mãi không có sức ảnh hưởng lúc đầu của bậc cha chú của bọn họ.

Không có cách nào, ai bảo hiện nay là thời đại có sự tồn tại của tông sư. Bọn họ muốn để mình có sức ảnh hưởng như thế. Trừ phi trở thành tông sư, đáng tiếc, trở thành tông sư gian nan hơn trở thành đại sư đỉnh cấp nhiều.

Tạ thế của hai vị lão nhân, khiến cho Lý Dương càng trưởng thành hơn. Sự nghiệp của hần cũng đi vào thời kỳ ổn định.

Myanmar bên đó, được Lý Dương cố ý sắp xếp, ngũ đại gia tộc vẫn luôn phát triển ổn định, giúp đỡ tiết chế lẫn nhau, còn mấy năm nay tài nguyên khoáng sản Phỉ Thúy của Myanmar cung ngày càng ít, đồ khoáng ngày càng khó.

Hiện nay, ngoài Lý Dương ra, đã không có vị chuyên gia đồ khoáng nào có thể đồ khoáng tăng lên. Đồ Phỉ Thúy hiện nay đều đang ở nơi rất sâu rất nghiêm mật.

Cho dù hoàn toàn kế thừa được y bát của Vua Phỉ Thúy, Thiệu Ngọc Cường trở thành Vua Phỉ Thúy chân chính. Trong đồ khoáng cũng như thế. Đối với năng lực đồ khoáng của Lý Dương, anh ta khâm phục không thôi.

Hiện nay, cũng có thể nói thu nhập của một nửa mạch khoáng Myanmar đều trong tay Lý Dương. Tiền này, rất nhiều đều dùng với quỹ Lý Dương. Giúp đỡ hàng trăm vạn trẻ em trong nước hoàn thành việc học tập của các em.

Đáng được nhắc đến là, quỹ Lý Dương đã trở thành cơ quan từ thiện lớn nhất trong nước. Thậm chí vượt qua hội chữ Thập đỏ. Sự tín nhiệm của người dân với hội chữ thập đỏ sau khi qua mấy việc này hoàn toàn rơi xuống đồng băng. Quỹ Lý Dương có bối cảnh thâm hậu, đã trở thành lựa chọn của tín nhiệm nhất của mọi người.

Chính Lý Dương cũng không ngờ, suy nghĩ hưng phấn lúc đầu, sẽ có hiệu quả tốt như vậy.

Lý Dương bốn mươi tuổi, đang là tráng niên, thế cho nên có người đã đề nghị: để Lý Dương vào chủ Cổ Cung, chủ trì công việc của Viện bảo tàng Cổ Cung. Trở thành Viện trưởng tân nhiệm của Cổ Cung.

Viện trưởng Hoàng sớm về hưu. Hiện nay Cổ văn của Bảo tàng Lý Dương cũng làm không nổi. Hàng năm sống trong viện dưỡng lão, tuổi của ông quá cao rồi. sức khỏe cũng luôn không tốt lắm.

Viện trưởng Hồ đương nhiệm có quan hệ không tồi với Lý Dương. Nhưng cũng đến tuổi nghỉ hưu rồi.

Đề nghị này Lý Dương trực tiếp từ chối. Hần không có thân phận làm quan chức. cũng không muốn vào quan chức. Cổ Cung dù sao thuộc về chính phủ, làm việc ở nơi như thế, mãi mãi không nhưng của mình hiện nay.

Đối với việc Lý Dương từ chối đề nghị này, rất nhiều người cũng đều cảm thấy kinh ngạc.

Viện trưởng Viện bảo tàng Cổ Cung, đó là quan lớn cấp Phó bộ. Cho dù đặc biệt đề bạt, chỉ cho Lý Dương đãi ngộ cấp chính cục. Nhưng cũng là vị trí rất được. Nếu không phải phải cải cách hiện giờ đang chiếm thượng phong. Danh tiếng của Lý Dương lại quá vang dội. Bọn họ sợ còn không dám thử như thế.

Bản thân Lý Dương không muốn làm quan. Tuy nhiên, con trai lớn của hần Lý Diệu Tông quả thực si mê làm quan.

Lý Diệu Tông hiện nay học cấp ba, đã là Hội trưởng hội sinh viên của trường. Thậm chí còn vào đảng, cậu ta nhiều lần bày tỏ với Lý Dương, sau khi mình học xong đại học, nhất định sẽ vào quan trường. Đi làm quan, là quan lớn như bác Hà Kiệt, còn có cậu Vương Đức.

Hai người này, bây giờ đều đã là cấp phó bộ. một người là Phó bí thư tỉnh ủy. Một người đảm nhiệm Phó bộ trưởng trung ương. Tất cả đều là có quyền có thế.

Đối với điều này, Lý Dương hơi đau đầu. Ngay từ đầu hần cho rằng cậu con trai này có thể kế thừa y bát của hần. Trong sự tâm tạo ra trời đất quay cuồng. Không ngờ sẽ như thế.

Lý Dương hiện nay, tổng cộng có ba đứa con. Hai trai một gái, Lý Dương cũng đối mặt với khó khăn lúc đầu của ông cụ. Ba đứa con, không có hứng thú với sưu tầm.

Hắn muốn bồi dưỡng một người kế nghiệp, tất phải tìm kiếm ở bên ngoài. Lý Dương lúc này mới hiểu, tìm một người nối nghiệp thực không dễ dàng như vậy.

Đương nhiên, chỉ cần Lý Dương nói ra, muốn làm đồ đệ của hắn có thể xếp hàng từ Bắc Kinh đến Minh Dương. Tuy nhiên, đồ đệ như thế Lý Dương nhất định sẽ không cần.

Rất nhiều người có hoài bão đều muốn gặp được một Bá Nhạc. Cũng không biết, Bá Nhạc muốn tìm một ngựa thiên lý càng khó. Nhiều ngựa như vậy cần phải đi xem từng con một. chọn từng con,. Có khả năng cả đời đều không chọn ra ngựa thiên lý.

Hiện nay, tình huống Lý Dương đang đối mặt chính là như thế. Tìm một người nối nghiệp thích hợp, so với bán một danh sư càng khó.

.....

Giống như thường ngày, Lý Dương ngồi trong bảo tàng, tiếp tục nghiên cứu tìm ra trận đồ cơ quan.

Khai thác Tần Lăng không thuận lợi lắm. Được sự chỉ dẫn của Lý Dương, nhiều năm như vậy mới khai thác đến tầng thứ mười bốn. Nghiên cứu của Lý Dương cũng rất chậm. Hiện nay chỉ phá giải được tầng thứ mười tám, ba tầng sau đó càng khó hơn.

Đây cũng ép hắn không thể không tìm nhiều tài liệu của mọi mặt. Như Lý Dương hiện nay, trên thành tựu của cơ quan, cũng đã đạt đến trình độ đại sư rồi. Ít nhất trong cơ quan cổ đại, cả nước không có ai mạnh hơn hắn được.

- Lý đại ca, sư phụ của tôi sắp không được rồi....

Lý Dương đang xem một bản tư liệu cơ quan phức hợp, đột nhiên nhận được điện thoại. Điện thoại là Tiêu Nham gọi đến. Hiện nay Tiêu Nham đã là một chuyên gia đồ gốm của Cố Cung.

Tiêu Nham nhỏ hơn Lý Dương, có thể nói là chuyên gia rất trẻ trong Cố Cung. Hơn nữa trình độ của anh ta đã đạt đến trình độ của Bạch Minh rồi. Đồ đệ tốt như vậy. Khiến Bạch Minh không ít tự hào.

- Ta lập tức đến!

Trong lòng Lý Dương trầm xuống, lập tức khép sách lại. Tâm tư của Lý Dương nhanh chóng từ phương diện cơ quan chuyển sang Bạch Minh.

Lý Dương năm nay 47 tuổi. Bạch Minh cũng đã sắp 70 rồi. Mấy năm trước sức khỏe Bạch Minh bắt đầu không được tốt lắm. Loại bệnh này cho dù tuyến đen trong cơ thể Lý Dương cũng không thể giúp được anh ta.

Bác sĩ sớm đã nói, thời gian còn lại của anh ta không nhiều. Tiêu Nham gọi cuộc điện này, khiến Lý Dương biết là một lão bằng hữu sắp tạm biệt.

Bạch Minh trước kia, Mao lão đã đến trước một bước, cơ thể của Thầy Mã và thầy Thái vẫn khỏe. Bây giờ đều yên lòng ở nhà dưỡng già mấy năm, không còn rồi nữa.

Nhà của Bạch Minh cách bảo tàng không xa lắm. Lái xe lái rất nhanh đến nơi đó.

Bạch Minh sống ở trong một nhà cổ có sân. Nơi như thế ở Bắc Kinh không nhiều lắm. hiện nay trên đường ngoài sân đều đỗ kín xe. Người đến trước nhìn Bạch Minh một cái cuối cùng không ít.

Tính tình của Bạch Minh, làm cho anh ta có rất nhiều bạn bè.

- Lý đại ca, sư phụ đang đợi anh đây, ông bây giờ muốn gặp nhất là anh!

Tiêu Nham đang đợi Lý Dương ở trước cổng. Mắt cậu ta còn đỏ đỏ. Bạch Minh đối với cậu ta rất tốt. Dem tất cả dạy cho cậu ta. Hai người tuy là thầy trò, lại là tình cảm cha con.

- Chúng ta qua đi!

Lý Dương gạt đầu. không còn nói lời vô nghĩa, thời gian của Bạch Minh không nhiều. Hắn vừa này đã mở năng lực đặc biệt, nhìn thấy tất cả của Bạch Minh rồi.

Bạch Minh đang nằm trên giường. Nhắm hai mắt, khẽ thở phì phò, Bạch Minh hiện giờ rất gầy, sớm đã không có dáng vẻ tiêu dao ban đầu.

- Bạch đại ca!

Ngồi bên giường, Lý Dương khẽ nắm lấy tay của Bạch Minh . Bọn họ quen nhau đã hơn hai mươi năm. Lý Dương đến nay còn nhớ rõ cảnh tượng lần đầu tiên bọn họ gặp nhau. Đường như chính là hôm qua.

- Lý lão đệ, cậu đến rồi!

Trên mặt Bạch Minh dần dần lộ ra nụ cười, cũng mở mắt ra.

Anh ta nhìn xung quanh. Bên cạnh là người thân của anh ta đều đứng dậy, rời khỏi phòng.

Bọn họ hiểu, Bạch Minh lúc này muốn nói chuyện riêng với Lý Dương.

- Bạch đại ca, ta đến rồi.

Lý Dương nắm lấy tay của Bạch Minh. Năng lực đặc biệt hắn luôn mở. tuyền đen cũng vẫn chuẩn bị. Hắn đã cảm giác được sinh mệnh của Bạch Minh sắp biến mất. Tuy tuyền đen cứu không nổi Bạch Minh, nhưng tạm thời có thể kích thích tim đập một lúc, kéo dài chút thời gian vẫn có thể làm được.

- Lý lão đệ, thật ra tôi luôn có nghi vấn, vẫn luôn muốn hỏi cậu. Nhưng tôi không biết có nên hỏi ra không. Hiện nay tôi sắp chết rồi. Tôi không muốn mang theo nghi vấn này xuống âm tào địa phủ, cậu có thể đáp ứng lòng hiếu kỳ này của tôi không?

Bạch Minh gian nan ngẩng đầu lên, nhìn Lý Dương.

Trên mặt anh ta còn gượng gượng cười. Chỉ là nụ cười này nhìn có chút sợ hãi thôi.

- Bạch đại ca, anh nói đi, bất kể là gì, tôi đều có thể nói với anh!

Lý Dương chậm rãi gạt đầu, năng lực đặc biệt của hắn vẫn mở, sợ Bạch Minh đột nhiên đi mất.

Bạch Minh nhìn Lý Dương, chậm rãi hỏi:

- Tôi muốn biết, cậu vì sao đột nhiên trở thành cao thủ đồ thạch và giám định. Tôi tin rằng cậu có thiên phú. Nhưng tôi không tin, cậu có thể trong thời gian ngắn như vậy làm được lợi hại như vậy. Cậu hình như là trong một đêm biến thành cao thủ đứng đầu!

Vấn đề này, quả thực luôn canh cánh trong lòng Bạch Minh. Có lẽ còn có người khác nghi ngờ, tuy nhiên, bọn họ chưa từng hỏi.

Thực sự hỏi Lý Dương chỉ có Bạch Minh .

Lý Dương thoáng sửng sốt. Hắn vừa này cũng không nghĩ đến nghi vấn của Bạch Minh là cái này. Đây là bí mật lớn nhất của hắn. Cho đến bây giờ, bí mật này cả Vương Giai Giai và cha mẹ hắn đều không biết.

- Nếu không thể nói, xem như bỏ qua!

Bạch Minh thấy Lý Dương có chút do dự. lại lắc đầu, lần nữa nhắm mắt lại.

- Bạch đại ca, không có gì không thể nói, tôi nói cho anh!

Lý Dương khẽ tự đầu lại, nói nhỏ bên tai Bạch Minh , hắn nói việc mình gặp tấn công của hành tinh, đột nhiên có được năng lực nhìn thấu.

Lý Dương nói rất nhiều, bao gồm mỗi lần năng lực đặc biệt tiến hoá. Cùng với sự giúp đỡ mà năng lực đặc biệt mang lại.

Những lời này, trong lòng Lý Dương đã khép kín hơn hai mươi năm. Hiện giờ cuối cùng nói ra rồi, còn không nói ra mà không có gánh nặng nào. Sau khi nói xong, trong lòng Lý Dương cũng có cảm giác vui sướng.

- Hoá ra là thế, quả nhiên, quả nhiên, tôi không đoán sai!

Bạch Minh đột nhiên có tinh thần, cười to một tiếng. Thanh âm của anh ta rất đồng dạng. Đám người Tiêu Nham vẫn luôn chờ ở cửa, đều vội vàng chạy lại.

Trong lòng Lý Dương cũng lập bập, hẳn cảm nhận được, sinh mệnh của Bạch Minh trôi đi càng nhanh hơn. Bạch Minh đột nhiên trở nên có tinh thần cũng không phải là chuyện tốt. đây là hồi quang phản chiếu cuối cùng.

Không còn do dự, Lý Dương trực tiếp phóng ra tuyến đen, chuẩn bị kích thích tim của Bạch Minh, kéo dài sinh mệnh của anh ta một lúc.

- Lý lão đệ, ta trông thấy rồi, cậu không cần phải giúp ta!

Bạch Minh đột nhiên quay đầu lại, nói một câu khiến Lý Dương vô cùng rung động.

Ánh mắt của Bạch Minh lúc này trở nên vô cùng sáng. Vừa lúc quan sát được ngón tay của Lý Dương. Điều đó cũng khiến Lý Dương tin tưởng, Bạch Minh thật sự nhìn thấy gì rồi.

Bởi vì các tuyến đen đó, hiện nay ở ngoài ngón tay của hắn.

- Thật sự không thể ngờ, Lý lão đệ còn có vận may như thế. Bây giờ ta biết rồi, cũng thoả mãn rồi.. Ta không còn bất kỳ tiếc nuối gì!

Đang nhìn ngón tay của Lý Dương, Bạch Minh chậm chậm nói một câu. Nói xong câu này, mắt anh ta lần này nhắm lại, ngã thẳng xuống giường.

Nhịp tim của anh ta lúc này hoàn toàn ngừng đập. Nhà sư tầm nổi tiếng này, nhà giám định, người cả đời lạc quan, đi hết con đường cuối cùng của đời người rồi.

Bạch Minh , cười mà ra đi. Tựa như anh ta nói lúc cuối cùng, anh ta không còn bất kỳ tiếc nuối gì.

- Sư phụ!

Tiêu Nham vượt mũi Bạch Minh , lại nghe nghe ngược. Cuối cùng rạp trên người Bạch Minh khóc thất thanh. Các con cái của Bạch Minh , cũng cùng khóc lớn.

Bên ngoài, tiếng nhạc tang bên ngoài sớm đã chuẩn bị vang lên rồi. Ở một phòng khác thầy Mã, và thầy Thái bọn họ cùng lặng lặng chảy nước mắt.

Lại một lão bằng hữu nữa đi rồi. đến tuổi tác này của bọn họ cũng chỉ có thể thấy từng lão bằng hữu từng người rời xa. Mỗi lần việc này đều sẽ khiến bọn họ đau xót một lần, khó chịu một lần.

Đáng tiếc sinh lão bệnh tử như thế, bất kỳ ai cũng không thay đổi được.

1328. Chương 1325: Lời Cuối! (hết)

Siêu Cấp Hoàng Kim Thủ

Tác giả: Tiểu Tiểu Vũ

Chương 1325: Lời cuối! (Hết)

Nhóm dịch: QuyVoThuong

Nguồn: metruyen

Ngày một trăm năm thành lập nước, tổ chức quốc khánh, ở một khe suối xa xôi, lúc này cũng là một niềm vui mừng.

Qua sự cố gắng hơn ba mươi năm, hai mươi một tầng Tần Lăng cuối cùng đã được phá giải toàn bộ. Thiên cổ đệ nhất lăng chôn vùi hơn hai nghìn năm này, phải công khai bí mật với thế nhân.

- Đều chuẩn bị xong chưa?

Lý Dương đã có rất nhiều tóc bạc, trực tiếp hỏi người ở bên cạnh một câu.

- Lý lão, tất cả đều chuẩn bị xong rồi. Bảo đảm mỗi một món ở bên trong đều sẽ không bị hỏng hóc!

Một người bên trái của Lý Dương thấp giọng trả lời. Lý Dương lẳng lặng gật đầu, nhìn chăm chăm vào Thiên cổ đệ nhất lăng trước mặt sắp được mở ra.

Năm nay Lý Dương đã hơn sáu mươi tuổi. Không biết bắt đầu từ lúc nào, người khác đều gọi hắn một chữ Lão. Bây giờ hắn đã là thủy tổ của giới sưu tầm cùng giới chạm ngọc.,

Trong hai ngành này, uy vọng của Lý Dương tất cả mọi người đều không thể so sánh. Không có bất kỳ ai có thể bì kịp với hắn. Hắn trong hai ngành này, quyền uy tuyệt đối nhất, không có bất kỳ ai.

Tần Lăng sắp mở ra rồi. đây là thuộc công của năng lực đặc biệt của Lý Dương lần nữa tiến hoá.

Mười hai năm trước, Châu Phi đã phát hiện được một viên kim cương gốc nặng hơn năm ngàn cara. So với các viên nổi tiếng của Châu Phi còn to hơn. Viên kim cương này một khi xuất thế liền chấn động cả thế giới. Sau đó viên kim cương này không biết vì sao bị bán đấu giá trong chợ đêm. Cuối cùng bị một thương gia thần bí mua lại với giá cao.

Chỉ có vài người biết được, người mua viên kim cương này chính là Lý Dương.

Sau khi nuốt viên kim cương này, năng lực của Lý Dương lần nữa được thăng cấp. Lần này hình ảnh lập thể quét đến phạm vi hơn hai mươi nghìn m. Đồng thời còn phương diện tính toán, cũng trở nên chính xác hơn.

Dựa vào năng lực đặc biệt thăng cấp. Cuối cùng Lý Dương hoàn thành phá giải hai mươi một tầng cơ quan trước ba năm. Hơn nữa dùng thời gian ba năm này, hoàn toàn mở Địa cung Tần Lăng.

- Ông nội. Con cũng muốn vào!

Một cậu bé hơn mười tuổi đứng ở bên chân phải của Lý Dương đang không ngừng kéo ống quần của Lý Dương. Trong mắt của cậu bé còn mang theo khát vọng rất rõ rệt.

- Một lát nữa đợi ổn định đã. Ta sẽ để cho vào!

Lý Dương yêu thương vuốt ve đầu của cậu bé. Cậu bé này chính là cháu trai của hắn. cũng là con trai của Lý Diệu Hoa, tên là Lý Hoa. Tên này vẫn là Lý Dương đích thân đặt cho.

Ba người con của Lý Dương đều không thích sưu tầm. Từng khiến Lý Dương tiếc hận rất lâu. Lý Dương vẫn đang vất vả tìm người kế nghiệp, biểu hiện của cậu bé Lý Hoa khiến hắn rất kinh ngạc và bất ngờ.

Từ lúc Lý Hoa một tuổi. biểu hiện đối với các vật cổ này cực kích yêu thích. Lúc ba tuổi, có thể đọc hiểu cổ văn. Sau khi năm tuổi, bắt đầu nghiên cứu nhị thập tứ sử các loại văn cổ điển. Đồng thời đã có thể tiến hành giám định đồ gốm.

Năm nay Lý Hoa mười một tuổi. đã là thiên tài giám định có danh tiếng trong làng. Cậu ta còn trúng vài món. Sự trưởng thành của Lý Hoa, khiến Lý Dương mỗi lần nghĩ đến đều bật cười.

Có người kế tục, không đến tuổi này, không thể thể nghiệm được hàm nghĩa thực sự của câu nói này.

Lần khai phá Tần Lăng này, Lý Dương đơn giản dẫn cậu ta theo. Để cậu ta tăng cường thêm kiến thức.

- Lý lão, có thể vào được rồi. Mời ông vào trước!

Người đó bên trái hắn, lại cung kính khom khom người với Lý Dương, Tần Lăng đã có thể vào được người rồi.

Lý Dương gật đầu, mặc trang phục đã chuẩn bị xong từ trước, đầu tiên đạp bước vào Thiên cổ đệ nhất lăng chôn vùi hai nghìn năm. Đối với yêu cầu của Lý Dương vào lăng đầu tiên, rất nhiều người đưa ra ý kiến phản đối. Tuy nhiên Lý Dương kiên quyết, không ai có thể phản đối được.

Nhìn bộ trang phục bảo hộ như trang phục của du hành vũ trụ vậy, Lý Dương gật đầu hài lòng.

Cũng mấy mấy chục năm nay khoa học kỹ thuật vô cùng phát triển. Khoa học kỹ thuật hiện nay, đủ để khai quật đồ vật của lăng mộ ngầm rất bảo đảm. Rất nhiều đồ đều sẽ vận chuyển chân không.

Đồ vật không thể vận chuyển, Thà để lại trong địa cung, cũng không để bọn chúng gặp phải hư tổn.

Đây là đề nghị của Lý Dương lúc đầu với quốc gia, cũng là yêu cầu. Nếu không thể đáp ứng việc này, Lý Dương thà rằng bỏ khai quật Tần Lăng, cũng không sẽ phá hủy Thiên cổ đệ nhất lăng này.

Tiếng nói của Lý Dương vẫn rất quan trọng, quốc gia suy xét, cuối cùng đáp ứng việc này.

Vào lăng địa, Lý Dương không chú ý đồng hồ xung quanh. Các cái này Lý Dương sớm đã phân tích, hẳn là bảo bối Hạng Vũ năm đó chuyển ra ngoài, lại đặt lại.

Nghiên cứu nhiều năm như vậy, càng làm cho Lý Dương vững tin, Hạng Vũ có thể vào Tần Lăng, nhất định có sự giúp đỡ của người thiết kế cơ quan Tần Lăng. Người thiết kế này, tất nhiên là một vị tông sư mai danh ẩn tích, tông sư cơ quan.

Đại sư bình thường, làm không được việc này. Cũng chỉ có thể nhờ sự trợ giúp của năng lực đặc biệt tiến hành phá giải. Bảo hấn sáng tạo ra một cơ quan như thế, hẳn cũng không làm được.

Lý Dương đi đến thẳng hướng quan tài của Tần Thủy Hoàng. Vật hẳn muốn tận mắt trông thấy, ở bên đó.

Hiên Viên Kiếm, lúc này lẳng lặng nằm ở bên trong quan tài.

Đứng đầu Thập đại danh kiếm, Hiên Viên kiếm thần kỳ nhất, cuối cùng xuất hiện trước mặt mình. Cho dù là Lý Dương, trong lòng hiện nay cũng vô cùng kích động.

Nhẹ nhàng cầm lấy thanh kiếm này, Lý Dương từ từ rút vỏ kiếm ra.

Vừa rút thanh kiếm cổ ra, đột nhiên phát ra ánh vàng chói mắt. Lý Dương chỉ cảm thấy một lực lớn xuất hiện từ thanh kiếm này. Kiếm cổ này như muốn giãy thoát ra khỏi mình.

Đồng thời sản sinh lực lớn này, trong cơ thể Lý Dương đã có tuyến đen chính đột nhiên từ đầu ngón tay vọt ra ngoài. Gắt gao kéo kiếm cổ làm cho kiếm cổ không giãy được.

Thần kiếm có linh, Lý Dương lần nữa nhớ đến câu này.

Kiếm cổ giãy dựa một lúc, sau khi không thể thoát ra, dần dần khôi phục bình tĩnh. Lý Dương từ từ cảm nhận được thanh kiếm cổ này không còn có ý muốn dời đi. Lúc này mới bảo tuyến đen quay về.

Hiên Viên kiếm cuối cùng nắm trong tay của Lý Dương.

.....

Khai quật Tần Lăng, đưa đến sự chú ý của toàn thế giới. Trong mấy nghìn bảo bối đầu tiên khai quật lên, chỉ bảo bối cấp quốc gia có hàng ngàn vật. Thu hút người nhất chính là Hiên Viên Kiếm lưu truyền thiên cổ, chỉ có vật thánh có danh không thể thấy này.

Thanh kiếm này, nghe nói chỉ có Tông sư Lý Dương mới có thể cầm lấy, người khác căn bản cầm không được.

Thanh kiếm này, cũng trở thành lựa chọn đầu tiên của Lý Dương. Liên quan với một lô văn vật khác, vào bảo tàng Lý Dương, trở thành bảo bối trấn quán của Bảo tàng Lý Dương.

Sau khi khai quật Tần Lăng, Lý Dương không còn tiếc nuối gì. Yên tâm dạy bảo đích tôn Lý Hoa của mình. Có danh sư lại có thiên phú, tiến bộ của Lý Hoa vô cùng nhanh.

Lý Hoa mười sáu tuổi du học Anh quốc, lúc trở về còn mang đến một niềm vui bất ngờ cho Lý Dương. Xích Tiêu Kiếm một trong Thập đại thần kiếm được Lý Hoa tìm thấy ở Anh quốc. Hơn nữa mang về trong nước thành công. Đây cũng là một món trúng lớn nhất của Lý Hoa lượm được.

Mười năm sau, Lý Hoa hai mươi sáu tuổi kế thừa chức Trưởng quản bảo tàng của Lý Dương. Cùng năm đó, cậu ta ở trong phiên bán đấu giá, đạt được Thuần Quân Kiếm ẩn tích rất lâu.

Thanh kiếm này xuất thế, cũng chứng minh Việt Vương kiếm của bảo tàng Hồ Bắc hoàn toàn không phải là Thuần Quân Kiếm chân chính.

Đến đây, Thập đại thần kiếm tất cả được gom lại trong Thần kiếm các của Bảo tàng Lý Dương, hai tổ tôn Lý Dương trở thành công thần lớn nhất của hoạt động này.

Những năm gần đây, Nhật Bản, Hàn Quốc còn có Nước Pháp đều không ít lần kiện tụng với Bảo tàng Lý Dương. Cùng với phiên tòa quốc tế lần trước dài đến hơn hai mươi năm. Liên quan kiện tụng mấy bảo bối đó, cuối cùng đều có quyết định chuẩn xác.

tất cả quyền sở hữu Mona Lisa, đều thuộc về Lý Dương, không còn là của Cung Louvre nữa. Quá trình Lý Dương có được Mona Lisa rất công bằng, không có bất kỳ hành vi trái pháp luật nào.

Mona Lisa là thuộc về Lý Dương. Thiên Tùng Vân Kiếm và các cái khác càng không cần phải nói. Thế cho nên đến bây giờ, người mấy quốc gia chỉ có thể ồn ào trong miệng, hoặc uy hiếp, hoặc đe dọa. Muốn Lý Dương sớm ngày hoàn trả bọn họ các bảo bối này.

Đối với đe dọa và uy hiếp này, Lý Dương chưa từng quan tâm.

Trong nháy mắt, Lý Dương đã tám mươi tuổi rồi. Lão bằng hữu còn lại rất ít. Chỉ có một mình Tiêu Nham vẫn còn. Tiêu Nham từng làm Viện trưởng của Bảo tàng Cổ cung một kỳ.

Hai người thường xuyên nói chuyện cùng nhau. Ngẫu nhiên nhớ lại buổi tuổi hôm đó ở bên bờ sông Nam Kinh. Chính hôm đó, Tiêu Nham quen được Lý Dương. Từ đó về sai thay đổi vận mệnh của chính mình.

Hiện giờ Tiêu Nham cũng nghỉ hưu. An hưởng tuổi già.

Lý Dương tám mươi tuổi, thật ra hoàn toàn không nhàn rồi. Hắn từng dẫn dắt một nhóm người. Đào bới không ít mộ cổ. Đồng thời cũng lặn lội nguy trang cổ mộ chôn giấu rất sâu.

Cổ mộ hoàn toàn không nhất định phải khai quật. Lý Dương chọn các nơi này đều là có khả năng trúng đậm. Hoặc nơi bị kẻ trộm mộ viếng thăm, phá hoại. không bằng trước tiên khai quật an toàn, cố gắng bảo vệ văn vật bên trong.

Các ngôi mộ đó có thể giấu được hầu hết các kẻ trộm mộ. Lý Dương đều xử lý thích đáng. Các ngôi mộ này có thể không bị người khác quấy rầy. Để bọn họ mãi mãi nằm xuống, Đây là của cải để lại cho đời sau.

ở trong đó, đáng để nhắc đến là gia đình của Lý Dương.

Lý Diệu Tông là người mê làm quan. Cuối cùng thật sự làm quan rồi. Có Hà Gia và Vương gia hai nhà ủng hộ. Lý Diệu Tông tự thân lại có vận may thay đổi cực mạnh. Quan chức của anh ta ngày càng to. Cuối cùng bằng Hà Kiệt.

Vì sự xuất hiện của Lý Diệu Tông, cũng làm cho Lý gia trở thành một gia tộc chính trị mới phát. Điểm này chính Lý Dương trước đây cũng không nghĩ qua.

Gia đình mỹ mãn, sự nghiệp của bản thân cũng có người kế nghiệp. Lý Dương dốc lòng nghiên cứu là thú vui của bản thân.

Năm chín mươi tuổi này, Lý Dương khai sáng công pháp Thái cực mới. Tân Lý thị Thái cực thật sự xuất hiện rồi. Lý Dương cũng trở thành nhất đại tông sư chân chính của Thái cực công pháp.

Tuy nhiên Lý Dương hoàn toàn không có danh như thế. Bộ công pháp mới này của hắn vẫn lấy tên là Trần Thị thái cực.

Đây là hắc kỷ niệm sự phụ của hắn, Trần Vô Cực đã truyền cho hắn tất cả.

Tuy nhiên ở rất nhiều nơi, Người tu luyện Lý thị thái cực càng dễ dàng càng đơn giản hơn. Lặng lẽ còn chấp nhận cái tên chính danh của công pháp này. Thế cho nên, một bộ công pháp xuất hiện hai cái tên, điều đó đều để nói sau rồi.

Đại thọ một trăm tuổi, Lý Dương vui vẻ cùng con cháu chúc mừng một lần.

Không biết có phải vì nguyên nhân Thái cực, hay hoặc là tuyến đen trong cơ thể, Lý Dương một trăm tuổi, thân thể vẫn rất khoẻ mạnh. Nhìn không hoa mắt, tai không điếc, thậm chí mỗi bữa cơm còn có thể ăn rất nhiều thịt.

Sau đại thọ, Lý Dương và Vương Giai Giai cùng dắt tay quay về.

Vương Giai Giai chỉ ít hơn Lý Dương ba tuổi. Bây giờ cũng đã là lão nhân tóc trắng bạc đầu.

Lý Dương một trăm tuổi, hình như hiểu được một ít. Tóc của hắn bắt đầu trắng biến thành đen. Lý Dương hiểu, đây là quy luật tự nhiên của sinh lão bệnh tử. Sinh mệnh của hắn cũng bắt đầu sắp trôi qua rồi. Tiến vào thời khắc đếm ngược của số phận.

Tuy nhiên, hiện nay mà nói, thời gian của hắn chắc còn rất nhiều. Nếu không ngoài ý muốn ít nhất còn có thời gian. Đối với điều này Lý Dương đã rất thoả mãn. Trường mệnh trăm tuổi, bản thân chính là một loại phúc, người phải biết đủ.

Sau đại thọ trăm tuổi, Lý Dương và Vương Giai Giai đưa ra một quyết định kinh người.

Bọn họ muốn du lịch vòng quanh thế giới. Quyết định này khiến tất cả người Lý gia phản đối. Hai vị đều là Lão nhân trăm tuổi du lịch vòng quanh thế giới, bản thân mang theo nguy hiểm cực lớn.

Đáng tiếc phản đối của bọn họ vô ích. Chỉ một tháng sau, hai người liền xuất phát, lần này, bọn họ đi suốt năm năm.

Thời gian năm năm, bọn họ du lịch rất nhiều nơi trên thế giới. Còn nhiều lần xuất hiện trên các đài truyền hình các nước. Trở thành hai ngôi sao già nổi tiếng nhất thế giới.

Trong mấy năm Lý Dương đi xa, các trẻ em từng nhận trợ giúp của quỹ Lý Dương, tự phát vì Lý Dương dựng lên một tượng đồng.

Tượng đồng mà bọn họ dựng, đều ở trong trường học mình học trước đây.

Vì người sống lập tượng hoàn toàn không tốt. Tuy nhiên, đây đều là tâm ý của bọn họ. Bọn họ vì muốn chúc phúc cho Lý Dương. Hi vọng vị lão nhân hiền lành này có thể luôn bình an.

Theo thống kê của cơ quan có liên quan, các tượng lớn nhỏ trên khắp cả nước của Lý Dương đã có hàng trăm tượng. Mỗi ngày đều có người thành tâm cầu phúc cho Lý Dương. Đạt được hàng triệu, hơn nữa con số người cầu phúc cũng không ngừng tăng lên.

Ngày hôm đó tượng đồng dựng lên. Trên trời đột nhiên vô cùng u ám. Bầu trời trên Bảo tàng xuất hiện sấm sét đùng đùng. Sau đó, vô số người phát hiện, khoảng không trên tượng đồng của Lý Dương không ngờ xuất hiện một vật chất màu đen thần bí.

Vật chất màu đen xoay quanh khoảng không, dần dần hình thành dáng của một người. Người này rõ ràng là Lý Dương. Còn là dáng Lý Dương lúc trẻ.

Hình ảnh người màu đen trên khoảng không của tượng đồng Lý Dương, cúi đầu nhìn tượng đồng, còn mấy chục nghìn người đặc biệt chạy đến. Khoé miệng đột nhiên lộ ra ý cười. Hình tượng sống sờ sờ này làm vô số người tại chỗ ngậy người kinh ngạc.

ở trong sân của biệt thự ở Tây Ban Nha xa xôi, trên mặt của một lão nhân cũng mang theo nụ cười giống thế. Tay của ông còn nắm tay của một lão nhân khác. Nhẹ nhàng xướng ca.

Vật chất sương đen hình thành hình ảnh người chỉ tồn tại ba phút. Sau đó liền biến mất hoàn toàn. Những việc này trở thành một truyền kỳ. Một truyền kỳ vô số người truyền tụng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sieu-cap-hoang-kim-thu>